

MAÇA KIZI

DİLARA PAMUK

Maça Kızı 8

Dilara Pamuk

Published: 2023

Tanıtım*

İki kapalı kart...

Maça kızı ve sinek ikili...

Maça kızını çekmek isteyen iki kişi...

Eşittik.

Peki hangimizin daha çok ihtiyacı vardı bu karta? İşte burada eşitlik bozuluyordu. Şüphesiz ki benim ondan daha çok ihtiyacım vardı; deniz gözlü çocuğu kurtarmam gerekiyordu.

Yüzde elli ihtimale kalmıştı tüm umutlarım. Bora Karabey kartlardan birisini rastgele seçti. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ne seçtiğini bilmiyordum. Bana kalan kapalı karta elim gitmiyordu. İşletmeci, kartı açtığında karşımda sinek ikili duruyordu. Ardından, Bora Karabey elindeki maça kızını masanın üzerine koydu.

Kaybetmiştim. Yüzde elli ihtimalle bana gelebilecek maça kızı, Bora Karabey'e gitmeyi tercih etmişti. Yalnızca bu oyunu değil; Anıl'ı kurtarabilme ihtimallerimin tümünü kaybetmiştim.

Bora Karabey, maça kızıyla beraber bir servet kazanmıştı. Sevinmemişti bile, yüzünde mimik oynamıyordu. Anıl'ın hayatını kurtaracak para, onun belki de biraz sonra yeniden kumarda kaybedeceği düşük bir tutardı. Asla umursamayacağı bir miktardı. İfadesiz kara gözleri, yıkılan hayallerime bakıyordu; bense bana ihanet eden maça kızına...

Maça kızı yalnızca Anıl'ın hayatını mahvetmemişti; o parayı toplamaya çalışan, hastane odası önünde dualar edip ağlayan herkesi öldürmüştü aslında.

Bizden deniz gözlü çocuğu alacaktı maça kızı.

"Tebrik ederim beyefendi." dedi, işletmeci. Histerik bir kahkaha attım. "Hanımefendi zaten ortaya koyduğu parayı hakkıyla kazanmamıştı." dediğinde, alaylı gözlerimi işletmeciye diktim.

"Haklısınız." dedim. Hangi aklı başında insan bunu derdi ki?

"Öyleyse sizinle özel bir görüşme yapalım." dedi işletmeci, ayağa kalkmıştı. Rahat davranmaya çalışıyordum ama dikkatli bakan biri tüm kaslarımın gerildiğini çok rahat anlayabilirdi. İşletmecinin gözleri, nedenini anlamadığım bir şekilde Bora Karabey'e çevrildi. Turkuaz mavisi gömleğiyle masanın başında oturan Bora Karabey, ifadesiz yüzüyle arkasına yaslanmıştı. Casinonun işletmecisi bana yaklaşıp koluma girdi ve yapmacık bir gülümsemeyle "Lütfen benimle gelin..." dedi.

Yüksek iyi ihtimaller beni bulmazken, düşük kötü ihtimaller benimleydi bu gece.

Yardım etmesi umuduyla Hakan'ı arayan gözlerim, yeniden Bora Karabey'e takılmıştı. Benim ardımdan o da kalkıyordu. Ve ben şimdi, dekorla kaplanmış kapı olduğunun farkında bile olmadığım bir yerden, içeriye doğru sürükleniyordum.

***

Yakında... ✌

1.Bölüm

Yorumlarda spoiler bulunmaktadır...

♠

Bahçedeki ışıkların, sık ağaçlardan dolayı loş bir ortam yarattığı garajın köşesindeki, ahşap üstü açık çardakta oturuyordu. Cebinden çıkarttığı çakmağıyla yaktığı sigarasından ciğerlerine derin bir nefes çektiğinde, üçüncü kattaki odamın siyah tülünün arkasından onu izliyordum. Sırtı bana dönük olduğu halde yüzünün aldığı şekli gözümün önüne getirebildiğime yemin edebilirdim.

Son gecemdi...

245 gün süreceğini sandığım bu esaret, iyi halden olsa gerek 201.gününde bitiyordu. Cehennemden önceki son durağımdı burası. Kendimi buna ben mahkum etmiştim. Önümde kocaman bir hiçlik vardı; cehennem bu muydu?

Sigarasından son nefesini aldıktan sonra, kül tablasının içinde söndürmek için yedi saniye uğraştı. Ardından ayağa kalkıp, gözlerini benim penceremle buluşturdu. Nefesimin kesileceğini hissettim. Biliyordu. Beni göremese bile, bu tülün arkasından kendisini izlediğimi, çok iyi biliyordu. Ben onu izliyordum; o da göremediği -ama pekala hayal edebildiği- beni...

Ne yazık ki son gecemizdi.

♠

208 Gün Önce...

Otel odasındaki aynanın karşısındaki görüntüme son kez baktığımda, siyah ultra mini kalın askılı elbisem ve siyah ince yüksek topuklu ayakkabılarım bana gülümsemeye çalışıyorlardı. Belime kadar uzanan siyah dalgalı saçlarımı biraz daha düzelttim. Yeşil gözlerimin nemliliğine

aldırmadım. Yüzümdeki hafif makyajı belirginleştirmek adına, ellerimin fazlaca titremesine rağmen sürdüğüm bordo ruja kusursuz diyebilirdim. Odanın balkonuna doğru ilerlerken, derin bir nefes aldım... *Sakin ol Naz, her şey yolunda ilerleyecek.*

Yaklaşık bir iki saat sonra yapacağım şeye tam bir çılgınlık diyebilirdim aslında. *Yok yok öyle deme Naz, sonra elin ayağın birbirine karışır.* Aman canım! Alt tarafı, Kıbrıs'ın en büyük kumarhanelerinden birinde hile yaparak para kazanmayı hedefliyordum; hırsızlık yapmayacaktım ya! *Aslında hırsızlık Naz ama neyse.* Balkondaki sehpanın üzerine koyduğum kutuyu açtım. Son kez baktım. Bunu yanıma alamazdım. Bu gece, babamın hatırasına ihanet edecektim.

Bir haftadır, çok az uykuyla bu gece için hazırlanıyordum. Matematiğim, hafızam ve kıvrak zekama güveniyordum; yalnızca dört beş saat "21" oynarak çok para kazanabilirdim. Kazanmak zorundaydım; başka yolu yoktu...

♠

Kırmızı rengin hakim olduğu, herkesin şıklık yarışına girdiği, ultra zenginlerin belki bir gecede çok büyük paralar kaybettiği ve kesinlikle elini kolunu sallayanın giremeyeceği bu kumarhaneye, liseden arkadaşım olan Hakan'ın sayesinde girebiliyor olduğuma şükrediyordum. Kıbrıs'ta üniversite okuyor ve aynı zamanda, şu anda bulunduğum casinonun da bar kısmında çalışıyordu. Her ne kadar bana bu yolla para kazanabileceğimi şaka yapmak amaçlı söylese de kulağa çok mantıklıca gelmişti. Çünkü ben kartların algoritmasını babamdan öğrenmiştim.

Dahası başka çarem yoktu. Bir süre barda oturup, etrafı inceledikten sonra, Hakan'ın önüme uzattığı bir kadeh votka vişne kokteylinden birkaç yudum aldım. Burası, hep hayranlıkla izlediğim Amerikan aksiyon filmlerinin platolarından biri gibiydi.

"Naz! İyi düşündün mü bak, şakası yok bu işin..." dedi Hakan. Endişeliydi.

"Evet! Başka çaremin olmadığını sen de biliyorsun. Ne zaman oturabilirim masaya?" dedim. Kararlıydım.

"Canından olabilirsin! Acımazlar." dedi. Abartıyordu. Beni vazgeçirmeye çalışıyordu.

"Yakalanmayacağım..." dedim, kendimden emin olduğumu daha fazla belli etmek istercesine. *Yakalanırsan her şey biter Naz, bunu asla unutma!*

"Ya sen kendini ne zannediyorsun? Hayatında kaç kez gerçek bir kumarhanede kumar oynadın ki?!"

"Hakan! Lütfen!" dedim.

"Anlarlar kartları saydığını!" dedi. Fısıldıyordu, dikkat çekmek istemiyordu. O korktukça ben de geriliyordum. Kendime dahi belli etmek istemiyordum ama deli gibi korkuyordum.

"Merak etme... Bir haftadır çalışıyoruz zaten seninle sürekli. Bir sorun çıkmayacak..." dedim. Gülümseyerek konuşmuş ve gözlerimle bir sorun olmayacağını belli etmek istemiştim; benim için endişelenmesine gönlüm el vermiyordu. Sayesinde buradaydım... Sayesinde Anıl'ı kurtaracaktım.

♠

"Evet beyler bu gece şans daha çok benden yana..." diyerek gülümsedim. Masada oturan üç profesyonel kumarbaza dört saat on üç dakikadır kafa tutuyordum. Hakan'dan aldığım taktiklere göre, her oyunu kart sayma hilesiyle kazanmamaya özen gösterirken, oyunların yüzde 90'ını galibiyetle tamamlamıştım.

Hemen sağımda oturan, orta yaşlarda, gözlüklü ve çelimsiz adam gözlerini sürekli olarak deviriyordu. Karşımızda, ayakta dikilen ve kumarhanenin işletmecilerinden biri olduğunu bildiğim adam, yavaş yavaş benden şüphelenmeye başlamıştı. Yanındaki adamlarla beraber, gözlerini üzerimden çekmiyorlardı. Şu ana kadar kazandığım para 483 Bin, 675 Lira'ydı; yeter miydi?

Yetmezdi. Çok daha fazlası lazımdı.

Gözlerimin içine artık devam etme dercesine baktıklarında, devam etmenin benim için büyük bir risk olduğunu bile bile aldırmadım...

"Gece uzun daha beyler... Devam edelim lütfen..." dedim, özellikle tatlı gözükmeye çalışmış gibiydim.

Karşımdaki siyah takım elbiseli korumalardan biri, yuvarlak masada çaprazımda oturan, yaşlı ve göbekli bir adamın yanına gelerek bir şeyler söylediğinde, adam başıyla onay vererek masadan kalktı. Ardından siyah takım elbiseli koruma masadaki herkese tek tek baktıktan sonra, "Bora Bey'ler buradalar. Bu masaya oturmak istiyorlar. Sizi biraz bekleteceğiz..." dedi. Yanımda oturan adamın kaşları çatılırken, "Hepten şansımızı kaybettik!" diye mırıldandığını duyar gibi oldum.

♠

Karabey Holding'in sahibi Bora Karabey... Gerçekten masama, Türkiye'nin en ünlü iş adamlarından biri mi oturmuştu? Simasını ekonomi dergilerinden, ara sıra magazindeki "Müzmin bekar şu güzelle görüntülendi!" haberlerinden tanıyordum. Bizim okulda bir seminer de vermişti zamanında. Esmer teni, siyah saçları, siyah gözleri, kirli sakallarıyla tam karşımda oturuyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Başıyla herkese selam verdikten sonra, gözleri ilk kez gördüğü bana çevrildi. Hiçbir tepki vermemişti. Saatlerdir masada oturduğum insanların, zevk için ve devasa paralarını harcayacak yer bulamadıkları için kumar oynayan bir avuç aptal olduğuna emindim. Bu masayı özellikle seçmiştim ve Hakan'ın yardımıyla ancak oturabilmiştim ama ülkenin ekonomisine yön veren adamlardan biri olan Bora Karabey'den daha zeki miydim; bilemiyordum.

Kalkmam gerekiyordu. Kazandığım parayı alarak hızla bu casinodan uzaklaşmam gerekiyordu. Attığım her adımda, tüm olası ihtimalleri düşünür ve buna göre hareket ederdim. Durmam gereken yeri bilir ve buna göre davranırdım.

Babama söz vermiştim. Belki de bu hayatta en çok durmam ve devam etmemem gereken bir yer varsa, o da burasıydı.

1 Mart 2017, 00:08, Kıbrıs.

Durmak istedim. Zaman akmıyordu sanki, bir kumarhane masasında oturmuş, tüm insanları parmağımı şıklatarak dondurmuş ve hayatımı sorguluyordum. Ben ne zaman hayatımı sorgulasam, çok yanlış şeyler oluyordu.

Mimlenmiştim. Burası, ağırlıklı olarak Türk'lerin doldurduğu ve herkesin giremeyeceği bir kumarhaneydi. Şimdi bu masadan kalkarsam, bir daha buraya giremezdim.

Girerdim de beni seve seve buyur etmezlerdi. Bir kez daha bu akşamki kadar şansım olmazdı. Kollarını bağlayarak, karşımdaki duvara yaslanmış işletmeci bal gibi de kartları saydığımdan şüpheleniyordu ve bunun yasak olduğu üzerine basa basa oyunun başında söylenmişti.

Şimdi bu masadan kalkıp gidersem, muhtemelen Anıl'ın İstanbul'da yattığı hastaneye koşacaktım. Ama o bir uykuda olacak ve benim ona koştuğumu fark etmeyecekti bile. Gözlerini gözlerime dikemeyecek, bana gülümseyemeyecek, sarılamayacaktı. O zaman, şu an bu masadan kalktığıma pişman olacaktım.

Kader diye bir şey var mıydı bilmiyorum ama hayat enteresandı. Yirmi dört yıllık ömrümde, bugüne kadar, her zorlu durumdan bir şekilde yırtmıştım. Lisenin son iki senesini Anıl'ın peşinden sürüklendiğim için İstanbul'da okumuştum. Sınıftaki tek burslu öğrenci Hakan'dı; kendini kötü hissetmemesi için onunla ekstra bir yakınlık kurmuştum. Şimdi, Anıl'ın peşinden İstanbul'a süreklendiğim için tanıştığım, lisedeki arkadaşım Hakan'ın kumarhanede çalışıyor olması sayesinde, Anıl'ın ameliyat parasını kumarda kazanmaya çalışıyordum. Çünkü Anıl, benim yanıma gelirken trafik kazası geçirmişti ve ben ona aşıktım.

Bu ne boktan bir sarmaldı böyle.

Kadere inanıp inanmamayı sorgulayacağım yer kesinlikle burası değildi. Bir şekilde tesadüfler dizisi beni buraya kadar getirdiyse, durmayacaktım. *Affet babası bu aptal kızı...*

Kumar masalarının altın bir kuralı vardı sonuçta: "No pain, no gain." Acı yoksa, risk yoksa kazanç da yoktu! *Bravo Naz, role girmekte üzerine yok.*

Durmadım. Hiçbir şey yokmuş gibi, deniz gözlü çocuk bir hastane odasında can çekişmiyormuş gibi, bir kumarhaneyi ve orada kumar oynayan insanları dolandırmaya çalışmıyormuş gibi gülümsedim. Omuzlarımı dikleştirip arkama yaslandım. Nereden bulduğumu bilmediğim bir özgüven yerleşmişti üzerime. Parmağımı şıklattım ve zaman akmaya devam etti.

1 Mart 2017, 00:08, Kıbrıs.

Son gülen iyi güler miydi gerçekten? Umursamadım. Bora Karabey dışında herkesin her ifadesini okuyabiliyor, kartları saymaya devam ediyor ve yalnızca oyuna odaklanıyordum.

Kazandım. 598 Bin 515 Lira vardı şimdi önümde. Çok daha fazlası lazımdı. Kurpiyer dahil, masadaki herkes kalkmış, Bora Karabey ve ikimiz kalmıştık. Anlamsız bir sessizlik oluşmuştu. Zaten, henüz konuşabildiğine şahit olmamıştım. Ne kalkabiliyor ne de bakışlarımı yüzünden çekebiliyordum. Sanırım daha fazla devam edemeyecek ve Anıl'ın tedavisi için gereken paranın tamamını buradan kazanamayacaktım. Mekanın işletmecisi masaya doğru yaklaştığında, "Ben hile falan yapmadım." bakışlarımı takınıp, adamın yüzüne bakmaya başladım. Ödemeyi nereden alacağımı söylemesi gerekiyordu sanırım. Sonra da buradan defolup gitmeliydim.

"İyi akşamlar." dedi adam, bakışları bir Bora Karabey'in bir de benim üzerimde dolanmıştı.

"İyi akşamlar." dedim.

"Sağlam oynadınız bu akşam." dedi adam, imalı bir tavırla.

"Şanslıyımdır." dedim, gülümseyerek.

"Madem şansınıza bu kadar güveniyorsunuz, size özel bir teklifim var." dedi, gözlerini kısmıştı. İstemsizce bakışlarımı Bora Karabey'e kaydırdığımda, ifadesiz yüzüyle, elindeki kartları karıştırıyordu.

"Nedir?" diye sordum merakla.

"İki kart olacak önünüzde... Bir kart belirleyeceksiniz ve onu çeken ortadaki paranın beş katını alacak." dedi işletmeci, gülümseyerek. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Anlamadım? Toplam paranın beş katından mı bahsediyorsunuz?" diye sordum heyecanla. Bora Karabey ve benim beraber oynamamı mı istiyordu?

"Evet. Siz ve beyefendi eşit para koyacaksınız. Ne kadar koymaya karar verirseniz..." dedi adam, gülümseyerek. Bakışlarım yeniden Bora Karabey'le buluşmuştu. İfadesizdi.

"Paramın tamamını koyabilirim." dedim. Bora Karabey bir kaç saniye yüzüme bomboş gözlerle baktı. Ardından bakışları önümdeki fişlere kaydı.

"598 Bin, 515 Lira var. Yani eğer siz de bu kadar koyarsanız... Kazanan 5 Milyon, 985 Bin, 15 Lira alacak." dedim bir çırpıda. Bora Karabey'in ifadesiz bakışları yeniden bana çevrilmişti. Üç buçuk saniye yüzümde gözleri dolaştıktan sonra, işletmeciye döndü ve kafasını "Tamam." anlamında salladı. İşletmeci iskambil destesini açık bir şekilde masanın üzerine yaydı.

"Şimdi birer tane kart söylemenizi istiyorum. Hanımefendi sizden başlayalım." dedi işletmeci olan adam. Gözüm elli iki tane kağıdı taramaya başladı. Derin bir nefes aldım.

"Maça kızı." dedim, bakışlarımı o kartın üzerinde yoğunlaştırarak. Neden maça kızı dediğimi bilmiyordum. İçimde bir yerlerde çok güçlü bir ses onu seçmemi söylemişti. Bora Karabey'in de bir kart söylemesi gerekiyordu ama konuşmamıştı. Yeniden yüzüne döndüğümde, bana bakıyordu. Gözlerinde şaşkınlık vardı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. Kafasını iki yana salladı. Sanırım konuşmayı bilmiyordu. Ardından bir karta parmakları gittiğinde, Sinek 2'liyi işletmecinin önüne doğru itmişti. O kadar rastgele seçmişti ki kartı, umrunda bile değildi yaptığımız şey. "Bitse de gitsek." der gibi davranıyordu. İşletmeci, ikimizin de seçtiği kartı, masanın altında karmaya başladığında, kalbimin sesi dışarıdan duyulacak diye çok korkmuştum.

"Hangisini çeken, ortadaki paranın beş katını alsın?" diye sordu işletmeci. Bir Bora Karabey'e bir de bana bakıyordu yeniden. Bora Karabey elini bana doğru yönelttiğinde, kararı benim vermeme müsaade ettiğini anlamıştım.

"Maça kızı." dedim, düşünmeden. İşletmeci, masanın üzerine iki kartı kapalı bir şekilde koyduğunda nefes alamadığımı hissediyordum. Bu oyuna girmek zorundaydım; kazanılacak para Anıl'ın yaşaması demekti.

"Öyleyse, ilk kartı beyefendi seçsin. Hanımefendi de diğer kartı alsın." dedi işletmeci.

İki kapalı kart... Maça kızı ve sinek ikili... Maça kızını çekmek isteyen iki kişi... Eşittik. Peki hangimizin daha çok ihtiyacı vardı bu karta? İşte burada eşitlik bozuluyordu. Şüphesiz ki benim ondan daha çok ihtiyacım vardı; deniz gözlü çocuğu kurtarmam gerekiyordu.

Yüzde elli ihtimale kalmıştı tüm umutlarım. Bora Karabey kartlardan birisini rastgele seçti. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ne seçtiğini bilmiyordum. Bana kalan kapalı karta elim gitmiyordu. İşletmeci, kartı açtığında karşımda sinek ikili duruyordu. Ardından, Bora Karabey elindeki maça kızını masanın üzerine koydu.

Kaybetmiştim. Yüzde elli ihtimalle bana gelebilecek maça kızı, Bora Karabey'e gitmeyi tercih etmişti. Yalnızca bu oyunu değil; Anıl'ı kurtarabilme ihtimallerimin tümünü kaybetmiştim.

Bora Karabey, maça kızıyla beraber bir servet kazanmıştı. Sevinmemişti bile, yüzünde mimik oynamıyordu. Anıl'ın hayatını kurtaracak para, onun belki de biraz sonra yeniden kumarda kaybedeceği düşük bir tutardı. Asla umursamayacağı bir miktardı. İfadesiz kara gözleri, yıkılan hayallerime bakıyordu; bense bana ihanet eden maça kızına...

Maça kızı yalnızca Anıl'ın hayatını mahvetmemişti; o parayı toplamaya çalışan, hastane odası önünde dualar edip ağlayan herkesi öldürmüştü aslında.

Bizden deniz gözlü çocuğu alacaktı maça kızı.

"Tebrik ederim beyefendi." dedi, işletmeci. Histerik bir kahkaha attım. "Hanımefendi zaten ortaya koyduğu parayı hakkıyla kazanmamıştı." dediğinde, alaylı gözlerimi işletmeciye diktim.

"Haklısınız." dedim. Hangi aklı başında insan bunu derdi ki?

"Öyleyse sizinle özel bir görüşme yapalım." dedi işletmeci, ayağa kalkmıştı. Rahat davranmaya çalışıyordum ama dikkatli bakan biri tüm kaslarımın gerildiğini çok rahat anlayabilirdi. İşletmecinin gözleri, nedenini anlamadığım bir şekilde Bora Karabey'e çevrildi. Turkuaz mavisi gömleğiyle masanın başında oturan Bora Karabey, ifadesiz yüzüyle arkasına yaslanmıştı. Casinonun işletmecisi bana yaklaşıp koluma girdi ve yapmacık bir gülümsemeyle "Lütfen benimle gelin..." dedi.

Yüksek iyi ihtimaller beni bulmazken, düşük kötü ihtimaller benimleydi bu gece.

Yardım etmesi umuduyla Hakan'ı arayan gözlerim, yeniden Bora Karabey'e takılmıştı. Benim ardımdan o da kalkıyordu. Ve ben şimdi, dekorla kaplanmış kapı olduğunun farkında bile olmadığım bir yerden, içeriye doğru sürükleniyordum.

♠

Casinonun işletmecisi, kolumdan çekiştirerek, dar bir labirente benzeyen alanda beni sürükledikten sonra "Gir içeriye!" diye, boş bir alana fırlatmıştı. Kapının karşısındaki duvar, komple aynayla kaplıydı; görüntümden kendim bile ürkmüştüm. Perişan görünüyordum, ne yapacağımı bilmiyordum, çaresizdim. *Şimdi panik atak geçirmenin zamanı değil Naz, olayın bitmesini bekle. Bir odak bul kendine. Bir şeyleri say. Bu oda sence kaç metre kare?*

"Sen bizi aptal mı sandın küçük orospu?" dedi işletmeci. Karşımda sahiden de aptal değilmiş ve her şeyin farkındaymış gibi gülüyordu. Eğilerek gözlerini gözlerime sabitlediğinde, bakışları beni rahatsız etmişti. Bağırıyordu.

"SÖYLE! KİMİN ADAMISIN?"

"Ne diyorsun sen? Kimsenin adamı değilim!" dedim, şaşkınlıkla. Gerçekten de ne saçmaladığını bilmiyordum. Suratıma yediğim güçlü bir tokatla, kafam hızla sağa çevrildiğinde, odanın kapısı sertçe açıldı. Koyu lacivert ayakkabılı ve lacivert pantolonlu birisi, açık kapıdan içeriye girmişti. Başımı kaldıramıyordum. Dudağımdaki ıslaklığı hissediyordum, kanıyordu. Biraz sonra kulaklarımı görkemli bir ses doldurdu.

"ÇIK DIŞARI!"

Odaya giren adam bana mı bağırıyordu, yoksa bana tokat atan işletmeciye mi anlamak için başımı hafifçe kaldırdığımda, bir çift öfkeli siyah gözle karşılaştım; Bora Karabey. Beni kurtarmaya mı gelmişti? Gerçekten de bir kahramana ihtiyacım vardı!

"Abi özür dilerim..." dedi işletmeci olan adam. Sesinde korku dolu bir tonlama vardı. Beni korkuttuğu kadar korkuyordu şu an. Anlayabiliyordum. Ses tellerinin titreşim hızını hesaplayabilseydim keşke. Ben, Bora Karabey'in ne söyleyeceğini merak ederken, o işletmeciye okkalı bir yumruk geçirdikten sonra, yine görkemli sesiyle bağırmayı seçti. "SAKIN BİR DAHA, BENİM EMİRLERİMİN DIŞINA ÇIKMA! SAKIN!" *Nasıl yani Naz?* Bu adam, koskoca casinonun işletmecisine emir verecek kadar güçlü biri miydi?

Adam, tekrar özür dileyerek dışarıya çıkarken, kapıyı da kapattı. Bora Karabey, yüzümü ezberlemeye çalışır gibi on iki saniye boyunca, ifadesiz gözlerle bana baktıktan sonra, odanın köşesindeki sandalyeyi alıp, yanıma getirdi.

"Otur şuraya!" dedi. Sesindeki emir veren ton beni daha fazla korkutmuştu. Bir kahraman bu kadar sert olabilir miydi?

İkiletmeden dediğini yaptım.

"Konuş!" dedi. Sesi daha normal bir tonda çıkmasına rağmen, hala emir verici ve soğuktu.

"Ne konuşayım?" diye sordum. Anlamamıştım.

"Kimin için çalışıyorsun?" diye sordu, buz gibi bir sesle. Bunlar ne saçmalıyordu?

"Kimse için çalışmıyorum." dedim.

Gözlerini kısmış ve beni anlamak ister gibi şüpheyle bakmaya başlamıştı. Onun da kafasının, benim kafam kadar karışık olduğu kesindi. Sağ elini sakallarına götürdüğünde tekrar konuşmaya başladı.

"Benim vaktimi alma, kim için çalışıyorsun?" dedi, oldukça bıkkın ve öfkeli çıkmıştı sesi.

"KİMSE İÇİN ÇALIŞMIYORUM!" diye bağırdım. Ben de sıkılmıştım. Sesim baskın ve sert çıkmıştı. Hiç beklemediğim bir anda, ellerini saçıma dolayıp, güçlüce geriye doğru çektiğinde, kahramanım olmadığını anlamıştım. Boğazımdan çıkan kocaman bir "Ahhh!" sesi odanın duvarlarına çarparken, canımın acısından duramıyordum.

"Bana yalan söyleme!" dedi. Bağırmıyordu ama dişlerinin arasından öyle bir ses tonuyla konuşuyordu ki, hayatta bundan daha ürpertici bir an yaşadığımı zannetmiyordum.

"Yemin ederim yalan söylemiyorum." dedim, telaşla. Huyuna gitmem gerekiyordu. Elleri saçımdayken, normal bir tonda konuşmam ve asla bağırmamam gerektiğine kanaat getirmiştim. Tüm vücudumun kasıldığını hissediyordum; zamanı geri almak istedim. *Zamanı geri de alsan, bu casinoya yine girerdin Naz, kandırma kendini. Çünkü sen söz konusu Anıl olduğunda, aptalın önde gidenisin! Aptal olduğunu bildiği halde aptallık yapmaya devam eden bir tek hücrelisin!* Sadece, kalbi atan ve makinalara bağlı uyuyan, beyninde tamir edilmesi çok zor bir hasar olan deniz gözlü çocuğa aşıktım; aptal değil!

"Neden hile yapıyordun o zaman? NEDEN kağıtları sayarak oynamana BEN GELİNCE bile ara vermedin? Belli ettin kendini ve dikkatimi çekmeye çalıştın?!" dedi.

"Ben senin dikkatini çekmeye falan çalışmadım. Oynadım çünkü paraya ihtiyacım vardı! ÇOK İHTİYACIM VARDI!" dedim. Bir süre yüzüme baktıktan sonra, saçlarımın arasındaki ellerini gevşetti ama bırakmadı.

"Para ihtiyacını, kumarda hile yaparak mı karşılamaya çalışıyordun?" diye sordu, fısıldayarak. İnanmamış gibiydi, o

kadar mı saçma geliyordu kulağa?

"Evet. Yani biliyorum çok yanlış ama kısa sürede bu kadar parayı bulamazdım. Hayat memat meselesiydi. Çok özür dilerim." dedim. Bunu söylerken bile utanıyordum. Ama şu an utançtan daha önemli olan şey buradan kurtulmaktı. *Düşün Naz, düşün. Korkma, sakin ol ve düşün.*

"Neden paraya ihtiyacın var?" diye sordu, dümdüz bir sesle.

"Sevdiğim çocuğu kurtarmak zorundaydım." dedim. Saçımın arasındaki elleriyle, saçımı kökünden ayırmak istercesine güçlü çekiştirmeye başladığında, canım daha fazla yanmıştı.

"NE SAÇMALIYORSUN?!" diye bağırdı.

"Gerçekten... Ger-Ahhh! Gerçekten doğruyu söylüyorum." dedim. Daha fazla tutamadığım gözyaşlarım, saç diplerimdeki tarifsiz acıdan dolayı yanaklarıma akıp giderken, korku artık gerçekten de tüm hücrelerimi ele geçirmişti. Yine de güçlükle de olsa konuşmaya çabalamıştım. "Öl... Ölmemesi için... Gerçekten..." diyebildim.

"Kendin öleceksin!" dedi. Cümlesi vücudumda bıçak kesiği gibi etki bırakmıştı. Ölecek miydim? Alt tarafı hile yapmıştım. Bunun için insan mı öldürülürdü?

"Çok düşük bir ihtimaldi bu..." dedim, öleceğime inanmayı reddeden bir sesle. "Ölürsem... Anıl'ın da kurtulma ihtimali kalmaz." diye devam ettim telaşla.

"APTAL MISIN SEN, ŞU AN ONU MU DÜŞÜNÜYORSUN?" diye bağırdı. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Ses tonunu, nedenini anlayamadığım bir hiddet sarmıştı.

"AŞK!" dedim. Bir eli hala saçımı köklerinden ayırmaya çalışırken, diğer eliyle de çenemi kavrayıp sıkmaya başlamıştı. Gözlerimi açtım ve kapkara gözlerine bakışlarımı sabitledim. Azrail'e "kahraman" yakıştırması yapmama mı, dudaklarımın hala "aşk" diye sayıklamasına mı bilmeksizin, kendime okkalı bir küfür savurmak istemiştim.

Neydi aşk?

Her harfinin tonlarca ağırlığını yüreğimizde taşıdığımız aşkın ne olduğunu biliyor muyduk gerçekten? Kime sorsam farklı tarif edecekti, kimden anlatmasını istesem farklı betimleyecekti aşkı; biliyordum. Dünya üzerindeki milyonlarca insandan yalnızca birini, diğerlerinden farklı kılar ve tabiri caizse onu bir yıldız kadar parlatıp, diğerlerinden birçok adım öne çıkarırdı aşk. Hesaplanamazdı. Kendimi bildim bileli gördüğüm Anıl'ın gülüşünün, içimde nelere sebep olduğunu kimse açıklayamazdı. Buydu aşk. Bu yüzden aşktı. Bugüne dek hakkında, defaatle şiirler, kitaplar, şarkılar, türküler yazılmıştı. Kimini teğet geçen, kimini de delip geçen ama uğruna ölünmesi değil tam aksine yaşanması gereken bir şeydi aşk.

Beni ölümün kıyısına itmişti aşk.

"AŞK ÖYLE Mİ? BİRİNE AŞIKSIN VE KENDİNİ ONUN İÇİN ÖLÜME GÖNDERMEYİ GÖZE ALDIN ÖYLE Mİ?" diye bağırıyordu. Kendinden geçmiş gibiydi, gözlerimden ayırmadığım gözlerinin koyuluğu bomboş bakıyordu. Sesi ise nefret yüklüydü. Derdi neydi anlamıyordum.

Boğazımdan benden bağımsız çıkan, "Ahh!" seslerimin arasına güçsüzlükle tek kelime sıkıştırabilmiştim: "Öyle." Öyleydi de. Yapmıştım bunu. Yapacak başka bir şey kalmadığını gördüğünde, her şeyi yapabiliyordu insan belki de.

Ellerini saçlarımdan ve çenemden ayırdıktan sonra, ifadesiz bakışlarıyla alaylı bir gülümseme gönderdi. Nefret dolu ses tellerini ifadesiz bir ses tonuna sabitleyerek, on beş harfi üç kelimeye bölmüş ve bir cümle haline getirip dudakları arasından dökmüştü.

"O zaman öleceksin."

2.Bölüm

Boğazıma oturan yumruyu hissedebiliyordum. Vücudumun hiçbir zerresinde pişmanlık yoktu. Bu, canımı ölecek olmamdan daha çok yakmıştı. Anıl'ın ölmesini istemiyordum; ben ölmek istiyor muydum? Kim ölmek isterdi ki? Ölmekten mi daha çok korkuyordum, karşımda bana ifadesiz bir şekilde bakan kapkara gözlere sahip adamdan mı? Annem ve babamla buluşacak mıydım öldükten sonra? "Hayatını mahvettin kızım, biz seni bunun için mi dünyaya getirdik?" diye bana kızarlar mıydı? Ölümüm, bir kumarhanenin bomboş bir odasında mı gerçekleşecekti?

"Burada mı öleceğim?" diye sordum, bomboş bakan gözlerle. Hayatımda bana değer veren kim varsa, Anıl'a da değer veriyorlardı. Muhtemelen onların acısını ikiye katlamış olacaktım. Ölümün karesini alabiliyor muyduk? *Anıl'ın ölümü çarpı Naz'ın ölümü kaç ediyordu acaba?*

Bora Karabey'in bakışlarına, bir kaç saniye hayal kırıklığı yerleşti. Daha sonra kendini hemen toparlayıp ifadesiz bakışlara bürünse bile, o hayal kırıklığının sebebini merak etmiştim. Hayatta gördüğüm son insan bir yabancıydı. Oysa ben mavi bir çift göze bakmayı şu an her şeyden daha çok isterdim. Ben, çekip beni öldürmesini beklerken, o öylece durup beni izliyordu. Üç dakika on dört saniye sonra, beni kapkara gözleriyle öldüreceğini düşünmeye başlamıştım; sinirlerim bozulmuştu. Gözlerini dikip ifadesiz bir şekilde acizliğime bakması işkence gibiydi. Gözyaşlarım yerini hıçkırıklara bırakırken, oldukça net ve kendinden emin bir sesle konuşmaya başladı.

"Sana bir teklifim var..." dedi. Hıçkırıklarımın kesilmesiyle, şaşkın bakışlarımı onunla buluşturduğumda, benim

vereceğim tepkiyi tartmak ister gibi bakıyordu.

"Ne...? Ne teklifi?" diye sordum.

"İnsanları, birbirimizi sevdiğimize inandıracağımız küçük bir oyun oynayacağız seninle... Benim sevgilimmiş gibi davranacaksın... Senin paraya benim de sekiz aya ihtiyacım var. Madem ölmeyi kabul ediyorsun, bu sekiz ayın sonunda, evlendiğimiz gün öleceksin. Ben de bu fedakarlığın karşılığında sana istediğin parayı vereceğim. Veya... Şimdi, derhal şu kapıdan çıkıp gidebilir, hayatına devam edebilirsin. Her şeyi unutabiliriz..." dedi.

Gözlerinde kararlılık vardı. Doğruyu söylediği bakışlarından da belliydi. Unutmaya ve beni azat etmeye hazırdı. Ama, diğer ihtimali seçersem, beni şimdi değil de sekiz ay sonra öldürecek olması nasıl bir saçmalıktı?

"Neden böyle bir oyun oynuyoruz?" diye sordum.

"Seni ilgilendirmez!" dedi. Net, sert ve soğuktu.

Yüreğimde deprem olmuştu; hasar çoktu. Hissedemiyordum. Hatta biraz daha nefes almazsam, ölecektim. Eksi kaç dereceydi bedenime etki eden sıcaklık bilemiyordum; ama donup kalmıştım. Algılarım tamamen kapanmıştı ve cümlelerinin bendeki yankısı beynimi sağır ediyordu.

Her zaman iki seçeneğe kalıyorduk; bir şey ya vardı ya da yoktu. Ve ben en çok yüzde elli ihtimallerden korkuyordum. Sınanıyordum. Hayatımdaki en zor sınavdı bu. İki yol vardı önümde, ikisi de ölüme çıkıyordu. Ama biri benim ölümüm; diğeri deniz gözlü çocuğun ölümüydü. Beni şuracıkta, derhal öldürmesi ya da şu kapıdan çıkıp gitmeme izin vermesi daha kolaydı. Ama o beni sınıyordu. Hangisini seçeceğime benim karar vermemi istiyordu.

Yaşamayı seçersem Anıl ölecekti.

Ölmeyi seçersem, Anıl bir ihtimal yaşayacaktı.

Ve buna karar vermek, Anıl'ın bir gülümsemesi uğruna her şeyi yapabilecek kadar güçlü hisseden bana mı kalıyordu gerçekten? Trajikomik bir filmin kötü adamıydı Bora Karabey. Sonunda kaçınılmaz final sahnesine gelmiştik işte. Ben Anıl'a

o kadar aşıktım ve Anıl bana o kadar aşık değildi ki; ikimize bu dünya dar gelmişti finalde. Ancak, birimizden biri kalacaktı.

Herhangi biri, Anıl'a, "Ya Naz ölecek, ya da sen." dese, hiç şüphesiz "Naz ölsün." derdi. Biliyordum.

Ben de "Beni öldür." diyecek kadar cesur değildim. Ama "Anıl ölsün." diyecek, şu kapıdan çıkıp hayatıma devam edecek, verdiğim bu kararla yaşayacak kadar cesur... Hiç değildim. Yapamazdım. Onun ölüm fermanını kendi dudaklarımla imzalayamazdım.

Bora Karabey'in gözlerinin içine bakıp, yalan söylüyor olmasını diledim. Öldürseydi işte beni ya da şu kapıdan çıkıp gitmemi isteseydi. Kararı kendi verseydi.

"Teklifini kabul edersem, gerçekten... İstediğim parayı verecek misin?" diye sordum. Sorduğum soruyla, yeniden öfkelenmişti. Siyah gözlerinden ateş çıkacak sandığımda, oturduğum sandalyede biraz daha sinmiştim.

"Evet. Ama bu paranın karşılığında yaşayacağın sekiz ayın, hayatının en kötü sekiz ayı olacağını da bilmelisin. Yani ben senin yerinde olsam, ölmeyi değil yaşamayı seçerdim. Ve derhal şu kapıdan defolur giderdim!"

"Kabul..." dedi, dudaklarım. *Naz? Ne dediğinin farkında mısın?* Değildim. Hiç değildim.

"Kabul mü?" dedi, bunu beklemiyor gibiydi. Ben de beklemiyordum. Şaşkın gözleriyle bir deliye baktığını düşünüyor olmalıydı. Ben de delirmiş hissediyordum. "Evet." anlamında kafa salladığımda, beynimin kendi kendini yönettiğini düşündüm. Çünkü verdiğim hiçbir tepki, benim kontrolümde değildi.

"Geri dönüşü asla olmayacak. Yalvarsan da... Yakarsan da... Benim sözümden asla dışarıya çıkmayacaksın... Benim istediğim şekilde yaşayacaksın ve canın çok yanacak! Öyle ki, sekiz ayın bir an evvel geçmesi için, bir an evvel ölmek için yalvaracaksın... ÖLECEKSİN DE EN SONUNDA! Değer mi?" dedi. İfadesindeki sinir kaybolmuştu, sesinde derin ama

puslu bir şefkat tınısını hissedebiliyordum. Kabul etmemem için yalvaran gözlerle bakıyordu şimdi de bana sanki.

Bu saatten sonra, şu kapıdan çıkıp, Anıl'ın muhtemel yakında olacak cenazesine katılacak yüzü kendimde bulamazdım. Vicdanım sızlardı. Konunun Anıl'la alakası da yoktu belki, kendime bunu yediremezdim. Bunu annem de babam için yapardı. *Baban, anneni seviyordu ama Naz.* Önemli olan, Anıl'ın beni sevip sevmemesi değil; benim onu seviyor olmamdı.

"Değer. Kabul ediyorum." dedim. Bir insanın yaşaması için her şey yapılabilirdi; ölüm de buna dahil miydi? Bir gaflet anıydı belki de bu cümleyi kurmak. Ölmek yalnızca bir ihtimal olsa, sonuna kadar haklı olurdum ama öleceğim kesindi. Bunu kim duysa, bana "Aptal!" gözüyle bakardı. Umrumda mıydı? Hayır, değildi.

Bakışları tekrar sertleştiğinde, cebinden telefonunu çıkartıp arkasına döndü; "Aptalsın." diye mırıldandığını duymuştum. Gülümsemeye mecalim yoktu. Ama komikti. Telefonuna bir şeyler yazdıktan sonra, kolumdan tuttu ve çekiştirerek beni odadan çıkardı. Geldiğimiz koridorun tam tersi yönünde yine yürümek yerine sürüklenirken, onun, mekanın işletmecisinden daha güçlü olduğunu, kolumun acısından anlayabiliyordum.

Casinonun arka kapısından dışarıya çıktığımızda, ciğerlerime dolan ılık temiz hava bile bana iyi gelmemişti. Siyah takım elbiseli korumalardan biri, önünü ilikledikten sonra, lüks minibüsün kapısını açtı. Bora Karabey'in beni minibüsün içine fırlatacağını düşünmüştüm. Ama o, hala kolumda olan elleriyle bana yön verip oturmamı beklemişti. Sonra, kendi de araca bindi. Karanlığın içinde, sessizce ilerlerken hiçbir şey düşünmemeye kendimi şartladım.

♠

Araba kırk üç dakika, on iki saniye sonra durduğunda, istemsizce ağzımdan bir "Aaa?" sesi çıktı. Ve bakışlarım yanımda oturan kara gözlü adamla buluştu. Burası benim otelimdi. Nereden biliyordu burada kaldığımı?

Ben şaşkınlıkla ona bakarken, o sadece "İn." dediğinde, otelin valesi kapımı açmıştı. Resepsiyona doğru ilerledikten sonra, "Nazlı Hanım'ın oda kartını alabilir miyim? 103" dediğinde, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Nazikçe bana döndüğünde, gözleri "Sakın hiçbir şey sorma!" diye emir veriyordu. Asansöre doğru ilerlediğimde, hemen arkamdaki ayak seslerini duymuştum. Hiç konuşmadan 103 nolu odama geldiğimizde, kapının girişindeki telefonu alıp, bir tuşa bastı. Sessizce, küçük adımlarla balkona doğru çıkarken, içeriden keskin bir tonda gelen sesini duyabiliyordum.

"Her zamankinden." dedi.

Her zamankinden de ne demekti? *Düşünmek yasak sana Naz!* Bir süre öylece oturup denizi izledikten sonra kapı tıklatıldı. Genç bir erkek sesinin, "Buyrun Bora Bey." dediğini duyduğumda da umursamamaya çalıştım. Kim olduğunu, gücünü, ya da ne kadar karanlık bir adamla karşı karşıya olduğumu bilmek istemiyordum. Naz ilk defa, bilinmezliği tüm gerçekleri öğrenmeye tercih ediyordu. Çünkü Naz hayatında ilk defa gerçekten korkuyordu.

Kapının kapanma sesinden sonra, ayak sesleri balkona doğru gelmeye başladı. Karşımdaki sandalyeye oturduğunda, elindeki viski şişesi ve bardağını da aramızdaki sehpanın üzerine koydu. Gömleğinin kollarını kıvırmış, üstteki üç düğmesini açmıştı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu yine. Kendisine viski doldurduktan sonra, bakışlarını bana çevirdi. Oldukça sert ve emir veren soğuk bir sesle konuştu.

"Her şeyi anlat!" dedi.

"Her şey?" dedim, düz bir sesle.

"Kimin hayatını, neyden kurtarman lazım?" diye sordu. Sesi hala sert ve soğuktu.

"Anıl... Trafik kazası geçirdi. Bir sürü ameliyata girdi. Beyninde bir hasar varmış. Ama öyle bir yerdeymiş ki o hasar, buradaki doktorlar ellemiyorlar. Yapamazlarmış. Anıl uyuyor şimdi. Amerika'da, Boston'da bir beyin cerrahı

buldular, o beyin ameliyatı yapmayı kabul etti. Randevu alabilmek bile çok zordu adamdan ama başardık. Ve Anıl'ın fazla zamanı kalmadı biliyorum. Uyuyor. Ambulans uçağa binecek, gidecek, ameliyat olacak, uyanacak. Para lazım... Çok. Çok para." dedim.

Hastanenin o kasvetli havası aklıma gelmişti yine. Çok önemli bir şey anlattığımın bilincinde, gözlerini gözlerimden ayırmadan, dikkatlice beni dinliyordu. Konuşmam biter bitmez, sert ve mesafeli bir ses tonuyla konuştu.

"Anıl'ın kimsesi yok mu? Sevgilisinden... Yani senden başka?"

"Ailesi var onun... Ama orta gelirli normal bir aile... Yani o kadar paraları yok."

"Casinoya nasıl girebildin?" diye sordu. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı yine, Hakan'ı riske atamazdım. Belki onu da öldürürdü. Gözlerimi denize çevirdiğimde, çenemde güçlü parmaklarını hissettim.

"Yüzüme bak!" dedi, daha sert ve emir verici bir ses tonuyla. Ben başımı ona döndüremeden, o zaten sıktığı çenem yardımıyla, başımı kendine döndürmeyi başarmış, gözlerini gözlerime sabitlemişti.

"Benim karşımda olduğun sürece... BENDEN... Hiçbir şey saklamayacaksın Nazlı! Hiçbir şey! Yalan söylemeyeceksin! Sana ne soruyorsam, her şeyi en ufak ayrıntısına kadar, yüzüme bakarak anlatacaksın!" dedi.

"Arkadaşıma ihanet edemem." dedim. Çenemde tuttuğu elleri canımı yaktığından, güçlükle konuşabilmiştim.

"Sence ben, adını ve kaldığın oteli nereden biliyorum?" diye sordu. Dümdüzdü sesi şimdi.

"Ne bileyim ben." dedim. Gözlerinin içine kısa bir süre baktıktan sonra devam ettim... "Yoksa..."

"Evet aptal kız! Sen Hakan'ı satmak istemiyorsun ama o seni sattı!"

"Kimsin sen?" diye sordum. Bu soruyu nasıl sorabildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çenemde tuttuğu parmaklarını

çektikten sonra, viskisini kafasına dikti ve kendisine bir bardak daha doldurdu.

"Bora Karabey." dedi. Gözlerini gözlerimle buluşturmuş, öylesine bir şeymiş gibi söylemişti.

"Onu biliyorum!" dedim. Sesim, ona diklenir gibi çıkmıştı, belki de birazdan beni balkondan aşağıya atardı. *Boşver Naz, zaten öldürecek. Ha şimdi, ya sekiz ay sonra...*

"O zaman daha neyi soruyorsun?" dedi. Alaycı bir ifadeyle konuşmuştu.

"Casinoda bu kadar söz sahibi olduğuna göre... Senin mi kumarhanendi orası? Hakan beni sana ispiyonladığına göre... Sen... İş adamı değil misin, senin neden kumarhanen var?" dedim. Kafam allak bullaktı.

"Çok soru soruyorsun..." dedi, dümdüz bir sesle.

"Neden şimdi değil de sekiz ay sonra, EVLENECEĞİMİZ GÜN öleceğim? Bu çok saçma. Neden oyun oynamak zorundasın? Karşına ben çıkmasam ne yapacaktın? Nasıl bir saçmalık-"

"Çok soru sorulmasından nefret ederim!" dedi, gözlerime diktiği kara gözleriyle.

"YA SENCE DE NASIL BİR ŞEYİN İÇİNE DÜŞTÜĞÜMÜ BİLMEYE HAKKIM YOK MU?!" diye bağırdım. Sinirlenmiştim ama karşımdaki adamı hafife almamam gerektiğini unutmuş gibiydim. Bileğimi kavradıktan sonra beni ayağa kaldırdı ve sertçe duvara yasladı. Diğer bileğimi de kavradıktan sonra, iki eliyle başımın üstünde sabitledi. Canımı yakması ya da acıyla çıkardığım çığlıklar umrunda bile değildi.

"Yüzüme bak!" dedi. Soğuktu. Sertti. Korkunçtu ses tonu.

Acı içinde kıvranırken, gözlerimi gözleriyle buluşturduğumda, dudakları arasından çıkan nefesi yüzümde hissediyordum. Aramızda epey bir boy farkı vardı, yüzünü benim hizama indirme gereği duymamıştı, başımı ona doğru kaldırmak zorunda kalmıştım. Şah damarlarından gelen bergamot kokusuyla, yüzüme üflediği deniz kokusu birbirine karışıyor gibiydi; nefesimi tutmuştum. Korku, tüm

bedenimi yeniden ele geçirmişti; olduğum yere yığılmam an meselesiydi.

"Eğer bir daha... Bana bağırırsan... Canın daha fazla yanar... Seni öldürmem için yalvarırsın!" dedi. Bir insan bu kadar alçak bir ses tonuyla nasıl bu kadar tehditkar konuşmayı başarabilirdi ki?

"Zaten sekiz ay sonra öldüreceksin!" dedim. Hala meydan okuyordum, en nihayetinde insanın başına ölmekten daha beter ne gelebilirdi ki?

"Eğer sekiz aydan önce... Seni öldürmeye karar verirsem... O kurtarmaya çalıştığın çocuk da seninle beraber mezara girer." dedi. Zeki bir adamdı. Veya ben gerçekten de aptaldım. Zaafımı zaten kucağına bırakmış ve bana bunu yapmasına izin vermiştim. Belki de sekiz ay boyunca bana hep bunu yapacak, cehennemden önceki son durağımda, öldükten sonra yaşayacaklarımdan bir ön gösteri sunacaktı. Bana istediğini yapabilirdi ama şu saatten sonra Anıl'a dokunamazdı! Dokunmamalıydı!

"Yapma... Beni n'olur bununla tehdit etme. Bana istediğini yap ama sakın... Sakın ona zarar verme şu saatten sonra. Bırak onun hayatı kurtulsun işte. Yalvarırım.....yapma." dedim.

"Benimle nasıl konuşulacağını, nasıl konuşulmayacağını öğren bir an evvel! Ben öğretmeye kalkarsam, fazla canın yanar!" dedi, buz gibi bir sesle.

"Özü-" Cümlemi yarıda kesmişti.

"HAYIR!" diye bağırdı. Anlamıyordum. Şimdi neye kızmıştı, istediği itaat etmem değil miydi? Sözünü dinliyor ve uslu bir kız oluyordum işte, daha ne istiyordu? Güçlü ve yüksek sesi kulaklarımı doldururken, korkuyla bir kez daha gözlerine baktım, nefessizlikten can verecek gibiydim.

"Benden özür dilemeyeceksin! Özür dilenecek bir şey yapmamayı öğreneceksin! Anladın mı?" dedi. "Evet." anlamında başımı salladığımda, bileklerimi gevşetti, gözlerimden gözlerini bir an bile çekmiyordu.

"Aferin. Şimdi nefes alabilirsin... Nazlı." dedi, sağ kulağıma fısıldayarak. Sesinin kadife gibi yumuşacık bir tonda çıktığını düşünen kulaklarım, beni aldatıyor olabilir miydi? Nefesi, saçlarımın arasından geçip, boynumun sağ tarafına nüfus etmişti. Bana arkasını dönüp, sandalyesine geri oturduğunda, kendisine bir bardak daha viski koydu. Ben ellerimi dizlerime götürmüş, biraz öne doğru eğilmiş, derin derin nefes almaya çalışırken, tekrar konuştu.

"Sen de içmek istersen... İçeriden bardak al gel. Gece uzun olacak gibi..." dedi.

"Üç cümle arasında durup, beni hırpalayacaksan, sonra yine devam edeceksek...tabi uzun olur!" diye ani bir tepki vermiştim. Kahretsin cahil cesareti miydi bu? *İçindeki atarlı Naz'ı cehenneme şimdiden yollamak zorundasın, yoksa çekeceğin var.* Dudaklarımı ısırıp, gözlerimi sımsıkı yumduğumda, daha evvelki korkularımın hiçbir şey olmadığını anladım. Demek ki korkunun dereceleri vardı. Bir kaç saniye tepki vermesini bekledikten sonra, hiçbir şey olmayınca, usulca gözlerimi açtım.

Umursamamış gibiydi, sırtı hala bana dönük bir şekilde, viskisini içiyordu. Hızla içeriye geçip, bardak alıp balkona geri döndüm. Bardağı getirdiğimde, bana viski doldurdu ve anında tek dikişte içtim.

"Yavaş!" dedi, uyarıcı bir ses tonuyla. Bu adam yalnızca uyarır, tehdit eder, emir falan mı verirdi?

"Buna da mı sen karışacaksın?" diye sordum, dalga geçer gibi bir ifadeyle.

"Sarhoş olmayacaksın!" dedi.

"Olmam merak etme. İlk defa içmiyorum ya!" diye muhabbeti kestirip atmak istedim.

"Cümle vurgularına, sesinin tınısına dikkat et Nazlı. Sana tüm şişeyi tek nefeste içiririm..." dedi. Gözlerini gözlerime dikti, olağanüstü yakışıklı bir adamın nasıl bu kadar ürkütücü durabildiğine akıl sır erdiremiyordum. Tuhaftı... Her an birini öldürebilecek gibi asla durmuyordu ama sabahtan beri ölümden bahsediyorduk. "Ailen nerede?" diye sordu. Sesiyle

kendime gelmiş, benim için doldurduğu ikinci bardak viskiden, bir yudum daha almıştım.

"Yoklar... Öldüler." dedim. O sırada aklıma yengem gelmişti. Zayiat fazla olacaktı muhtemelen arkamdan. Kalpten mi giderdi?

"Sen Anıl'la mı yaşıyorsun?" diye sordu, sesinde merak dahi yoktu; sormak zorunda olduğu soruları düz, hissiz bir ifadeyle soran sorgu memurları gibiydi.

"Hayır. Yalnız yaşıyorum." dedim.

"İstanbul'a döndükten sonra, benim evime yerleşeceksin. Seni merak eden, yeni sevgilinin evine yerleşmeni sorgulayan, olayı kurcalayan birisi olur mu?" diye sordu. Şüpheciydi.

"Olmaz." dedim, düz bir sesle.

"Arkadaşların, akrabaların da mı yok senin?" dedi. Bu sefer sesinde meraklı bir tonlama vardı.

"Var?" dedim. Anlamıyordum neyi merak ettiğini.

"Arkadaşlarına ne diyeceksin?" dedi.

"Seninle sevgili olduğumuzu işte... İstediğin gibi..." dedim.

"Nazlı! Bunun bir oyun olduğunu ikimizden başkası bilmeyecek!" dedi. Salak mı zannediyordu beni?

"Çüş! Herhalde öyle olur, uyarmana gerek yok." dedim. Bir süre kuşku dolu bakışlarına baktıktan sonra yine ben devam ettim. "Senin aklına takılan bir şey var?"

"Sevgilini uğruna ölecek kadar çok seviyorsun... Ve arkadaşlarına benimle sevgili olduğunu rahatça söyleyebileceğini söylüyorsun. Anıl'dan ayrıldığını mı söyleyeceksin, üstelik o ölümle savaşırken... Sen mi gerçekten aptalsın, yoksa beni mi aptal yerine koymaya çalışıyorsun Nazlı?" dedi. Acıyı en içimde hissederek gülümsedim.

"Anıl benim sevgilim değil..." dedim. Gözlerime dolan yaşların akmaması için, parmaklarımı sıkıyordum.

"Nasıl yani? Sevgilimi kurtarmak için dedin..." dedi. Öfkeli miydi bilmiyorum ama gözlerindeki keskin yargı çok netti.

"Sevdiğim çocuk... demiştim. Anıl'ı seviyorum, çocukluğumuzdan beri... Ama sevgili değiliz." dedim. Yutkunma ihtiyacı hissetmiştim.

"Neden?" diye sordu şaşkınlıkla. Çatık kaşlarına şaşkınlık yakışmıştı. *İşte o sorunun cevabı bende de yok Sayın Sorgu Memuru Bey...*

"Bana aşık değil." dedim. Biraz daha gülümsemeye çalışmıştım. "Çok seviyor ama aşık değil. Arkadaş olarak seviyor yani..." dedim ve bardağı kafama diktim. *Naz, bu senin çoktan barıştığın bir konu, ne oluyor? Ayrıca şimdi sırası mı?*

"Belki o da aşıktır sana ama senin ona aşık olduğunu bilmediği için..." dedi ve dudaklarını "Ne bileyim." dercesine büzdü. Sesindeki, beklemediği bir yerden gelen tepki karşısında afallamışlığın tonlaması kulaklarıma dolmuştu. Küçük bir kız çocuğunu teselli etmeye çalışan birisi gibi, öfkesinden arınmış bir şekilde oturuyordu şimdi karşımda.

"Biliyor..." dedim. Gözlerimi gözlerine sabitlediğimde, bana acıyarak baktığını görür gibi oldum. Acınacak halde değildim, daha nelerdi. Yedi sene olmuştu bunu kabul edeli. Köprünün altından çok sular akmıştı. Önemli değildi. *Ah be Naz, artık bunu söylerken nasıl bakıyorsan karşındaki adama... Aynı Eren gibi, aynı Hande gibi bakıyor gözlerinin içine.*

"Anladım." dedi. Bakışlarını üzerimden çekmişti. Cebinden çıkardığı sigarasını yaktığında, en yumuşak ses tonumla konuştum. "Ben de içebilir miyim, benimki casinoda kaldı..." dedim. Cebinden paketi çıkardı ve masaya bıraktı. Ciğerlerime doldurduğum zehirli dumanın, kasılmış tüm kaslarıma çok iyi geldiğini hissettim. Yeniden konuşmaya başladı.

"Yarın İstanbul'a dönüyorsun. Hesabına yüklü bir miktar para yatırılacak. Seni asistanım arayacak. Onların yurtdışına çıkış işlemleri falan hepsi halledilecek. Seren ilgilenir. Sen de işlerini hallet, evini kapat. Bir hafta sonra... Geride hiçbir pürüz bırakmayacak şekilde şirkete geleceksin."

"Sonra?" dedim, boş bakışlarımla.

"Sonrası bana ait. Ben ne istersem o..." dedi. İfadesizleşmişti gözleri yine.

"Korkmuyor musun?" diye sordum. Şaşırmıştı bu soruma. "Neyden?" demek istercesine göz kırptı.

"Beni şimdi serbest bırakıyorsun ama bana parayı verdikten sonra... Ya bana bir daha ulaşamazsan?" diye sordum. Küçük bir kahkaha attığında, sol yanağındaki çukurla tanıştım. Ardından gayet ciddi bir şekilde devam etti.

"Beni tanımıyorsun Nazlı. Tanımadığın bir adamın yanına sekiz ay sonra ölmek üzere gelecek kadar aşıksın he? Hangi deliğe girersen gir, o delikten çıkamadan ölürsün. Seninle beraber Anıl da ölür." dedi, soğuk ve düz bir şekilde. Ciddi görünüyordu.

"Bir hafta sonra... Şirketinde..." diye karşılık verdim.

"Verdiğin sözleri tutan birisi olduğuna inanmak istiyorum. Baksana, anında seni satacak kadar haysiyetsiz olan Hakan'ı bile satamadın. Ölmekten deli gibi korkuyorsun ama umrunda değil. Ve bu hayatta ölmekten daha beter şeyleri yaşama ihtimalini göze ala ala... Ayaklarınla bana gelmeye razısın." dedi. Benimle değil de kendisiyle konuşuyor gibiydi.

"Belki sana olan sadakati, bana olan sevgisinden fazladır Hakan'ın olamaz mı?" diye sordum. Durdu. Gözlerimin içine baktı. Anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Seni engellemeliydi. Madem satacaktı..." dedi. Haklıydı, tezimi çürütmüştü.

"245 gün... 1 Kasım'a kadar... Sana dayanmaya çalışırım. Merak etme." dedim.

"8 kasım..." dedi aldırış etmeden.

"Anlamadım?"

"Sekiz ay benim evime geldikten sonra başlayacak."

Sigarasından bir nefes daha aldı ve masanın üzerindeki kül tablasında söndürdükten sonra ayağa kalktı. Ben de onunla beraber, refleksmiş gibi ayağa kalktığımda ne

yapacak diye gözlerinin içine bakıyordum. Bir süre birbirimizi izledik. Ardından o konuştu.

"Yarın hazır olduğunda, resepsiyonu ara. Seni otelden alacaklar, havaalanına götürecekler..." dedi. Kafamı "Tamam." anlamında salladım.

Ardından odaya girdi. Kapının kapanma sesini duyduğumda, hızla banyoya girdim. Akmış rimelim, bozulmuş rujum ve dağılmış saçlarıma baktım. Berbat görünüyordum. İçim daha da berbattı muhtemelen. Üzerimdekilerden kurtulup sıcak bir duşun altına girdiğimde, hıçkırıklarımı serbest bıraktım. Hep böyle oluyordu. *Panik atak başlangıcına yine karşı gelemedin Naz*. Gelememiştim. Yengem gibi olmuştum. Ve bunu yalnızca olay anlarında kontrol edebiliyor, dikkatimi bir yere sabitliyor ama her şey bitince fire veriyordum.

Bu saatten sonra ağlamanın hiçbir faydası yok Naz. Verdiğin kararı sorgulamayacaksın. Pişman olma şansın yok çünkü. Pişman olursan, karar değiştiremezsin çünkü. Anıl'la hayatını birbirine bağladın sen artık; tek yanlışında ikiniz de öleceksiniz. Ve sen zaten sekiz ay sonra öleceksin. Nefes al Naz, ağlama. Madem onun yaşaması için kendini feda ettin, bırak o yaşasın bari. Ağlasan da değişmeyecek hiçbir şey. Ağlama o yüzden. Ağlama.

♠

Nefes aldıkça daha da iyi oldum. Banyodan çıkıp, üzerimi değiştirdiğimde, odanın kapısı tıklatıldı. Şaşkınlıkla açtığımda, otel görevlisi olduğunu bildiğim kadınla karşılaştım, elinde küçük bir poşet vardı... Kadın gülümseyerek poşeti bana uzattıktan sonra iyi geceler dileyip ayrıldı. Poşetin içindekileri yatağa döktüğümde, şaşkınlığımı gizleyemedim. Bir karton Djarum Cherry... Kumarhanede unuttuğum sigaradan. Küçük bir zarf içinde para... Beş Bin TL? Delirmiş olmalıydı! Atıştırmalık bisküvi, çikolata ve kraker... Kendimi yatağın içine attığımda, yaşadığım her şeyin kabus olmasını dilemiştim.

♠

201 Gün Önce...

Küçük adımlarla yürüyebildiğim caddede, sanki ayaklarım benden bağımsız istemsizce sürükleniyordu. Beynim ve ruhum arasındaki sıkışıp kalmışlığımın tek bir şartı vardı; caddenin sonundaki o görkemli binanın içine girecektim. Girmek zorundaydım. Zorundalık... Kesinlikle yapılması gereken eylem. Karşımdaki görkemli binaya bakmak için kafamı kaldırdığımda, girişindeki gümüş renkte, büyük puntolarla kabartılarak hazırlanmış harflerin oluşturduğu kelime kanımı dondurdu.

"Karabey Holding"

Ne karşıya geçmek için bir adım atabiliyor ne de geri dönebiliyordum. Güçlü bir el boğazımı sıkıyordu sanki. Bir sigara yaktım, buna ihtiyacım vardı. Ciğerlerime derin bir nefes doldurduktan sonra, sigarayla buluşan parmaklarıma gözüm kaydı. Parmak uçlarım da yüreğim gibi titriyordu. Korkuyordum. *Zorundasın Naz... O binadan içeriye gireceksin ve bitecek bu iş; aşık olduğun deniz gözlerin yeniden yeşil gözlerinle birleşmesi gerekiyor. 245 gün dayanacaksın Naz, süre başlamak üzere. 245 gün, cehennemden önceki son durağına gidecek bir otobüste yolculuk yapacaksın sadece, hepsi bu.*

Derin bir nefes aldım ve karşıya geçtim... Binanın önünde durduğumda, kapıdaki siyah takım elbiseli iri yarı adam, beni kısa bir süre inceledikten sonra konuştu.

"Birine mi bakmıştınız?"

"Bora Bey'in yanına gelmiştim." dedim, kısık bir sesle.

Adam alaycı bir ifadeyle beni süzmeye başladı. Siyah kot pantolonum, mavi gömleğim, at kuyruğu yaptığım saçlarım, siyah babetlerim ve omzumdan geçirdiğim hemen kalçamın üzerindeki kahverengi çantamla, beni buraya yakıştıramadığı her halinden belliydi.

"Burada yok..." dedi ve yüzünü benden farklı bir tarafa çevirdi.

"Geleceğimden haberdardı. Bir yanlışınız olmasın?Bora Bey'le görüşmek istiyorum." Gözlerimi devirdikten sonra, bir

kez daha konuşmuştum.

"Burada olmadığını söyledim. Kendisinin birisini beklediğine dair talimat almadım." dedi. Çıldırmak üzereydim. Çantamdan çıkardığım telefonla, doğrudan Seren'i aradım.

"Buyrun Nazlı Hanım..." dedi, telefonun ucundaki Seren. Sesi sıcacıktı.

"Merhaba... Ben Bora Bey'in yanına gelmiştim ama içeriye almıyorlar beni, yokmuş burada." dedim. Zaten yerin yedi kat dibindeydim, bir de güvenlik görevlisiyle uğraşıyordum. Ayaklarımın geriye gitmesi için her şey tamamdı sanki...

"Bir saniye bekleyin Nazlı Hanım. Bir yanlışlık olmuş olmalı... Hemen hallediyorum." dedi Seren, telaşla. Telefonu kapatıp, kollarımı bağladıktan sonra, güvenlik görevlisine küfretmemek için kendimi zor tuttum. Gözümü kapının önündeki siyah takım elbiseli adama dikmiştim; blöf yaptığımı düşünüyor gibi bir hali vardı. Bir anda ciddileşti ve ceketinin düğmelerini ilikledikten sonra, gözlerini arkamdaki bir noktaya sabitledi.

"Hoşgeldiniz Bora Bey..."

Arkamda mıydı? Kıpırdayamıyor ve nefes alamıyordum. Omzuma hafifçe dokunan elini hissettiğimde tüm vücudum yeniden kasılmıştı.

"Nazlı? Neden burada bekliyorsun?" diye sordu. Keskin ve insanın içini titreten sesi kulaklarımı doldurmuştu. Derin bir nefes alıp ona döndüğümde, omzumdan elini çekmiş, ellerini cebine koymuştu. Gözlerim, siyah gözleriyle buluştuğunda yutkundum ve konuşmaya başladım.

"Bir sorun olmuş sanırım... Seninle görüşmeye gelecek birisinden haberdar değillermiş..."

Bakışlarını benim üzerimden çekip, kapıdaki güvenlik görevlisine sabitlediğinde, adama sinirle bakıyordu. Ardından koluma elini götürdü ve bana yön verdi. Biz kapıdan içeriye girerken, güvenlik görevlisinin sesi kulaklarımda uğulduyordu.

"Özür dilerim Bora Bey... Bir daha asla olmayacak efendim..."

Kapıdan içeriye girdiğimizde, gülümseyen, 1.65 boylarında, sarı dümdüz saçları omuzlarında biten, bakımlı ve güzel bir kadın bizi durdurmuştu. Ancak konuştuktan sonra, onu sesinden tanıyabilmiştim. Bora Karabey'in asistanı Seren'di.

"Aaa Nazlı Hanım... Bora Bey'le karşılaştığınıza sevindim. Ben de sizi almaya geliyordum."

Yalnızca gülümsemekle yetindim. Bu sırada asansöre doğru yürümeye başlamıştık. Önünden geçtiğimiz herkes, "Merhaba... Hoş geldiniz Bora Bey..." gibi şeyler söylerken, arkamdan gelen adamdan hiçbir karşılık duyamıyordum. Seren, Bora ve ben asansöre bindiğimizde, Seren 21.kata bastı. Gülümseyerek Bora'ya döndü.

"Toplantınızı iptal edeyim mi Bora Bey?"

"Ne toplantısı?" diye sordu Bora.

"Bir saat sonra... Rusya'dan gelen şirket temsilcileriyle görüşmeniz vardı ya... Dün hatırlatmıştım aslında." dedi Seren, Bora'ya nasıl unuttuğunu sorgularcasına, sitemle bakıyordu.

"Çıkmış aklımdan Seren." dedi Bora. Seren'in sitemine sinirlenmemişti. Kara gözlerinin üzerinde, çoğu zaman çatılmış kaşlar taşıyan adam, Seren'e gayet tatlı bakıyordu. Ardından, Bora'nın tatlı bakan gözleri benimle buluştu.

"Sorun olur mu senin için şirkette kalmamız?" diye sordu. Bana mı sormuştu? İnsan, sekiz ay sonra öldüreceği birisine neden soru sorardı? Bana neydi, nerede ve ne kadar kalacağımızdan.

"Yoo. Yok. Yani... Şey... Sorun değil... Fark etmez." dedim duraksayarak.

"Güzel, kısa tutmaya çalışırım. Seninle de o sırada Seren ilgilenir." dedi.

Ben cevap veremeden, asansör 21.katta durduğunda, yavaş adımlarla ilerledik, katta çalışan herkesin gözü bizim üzerimizdeydi. Koridorun sonundaki odanın önünde

durduğumuzda, Seren kapıyı açarak bekledi; ardından ben ve Bora içeriye girdik. Kocaman bir ofisti burası. Kapıdan girdikten sonra dümdüz ilerleyince ulaşılan gri renklerin hakim olduğu, İstanbul Boğazı manzaralı kocaman bir masa, önünde iki tane koltuk vardı. Odanın iki duvarı boydan boya camdı. Diğer cam tarafın önüne de oturma grubu ve toplantı masası yerleştirilmişti.

Oldukça modern döşenmiş bir odaydı ve insanın içini açardı belki. Normal bir zamanda ve sekiz ay sonra öleceğini bilmeyen bir insanın içini açabilirdi belki ya da. Bense sadece, dikkatimi dağıtmak için etrafta gözlerimi gezdiriyordum.

Bora, oturmam için, kendi masasının karşısındaki tek kişilik koltuğu işaret ederken, kendisi de masasına kuruldu. Gözümü, tam karşımdaki İstanbul manzarasından alamıyordum. Seren, gülümseyerek konuşunca, başımı ters yöne çevirip, tüm dikkatimi ona verdim.

"Ne içersiniz?" diye sordu Seren. Gözlerimi istemsizce Bora ile buluşturduğumda, beni izlediğini fark ettim. Ardından bakışlarını Seren'e çevirerek konuştu.

"Ben kahve alacağım." dedi Bora.

"Ben de kahve içerim." dedim kısık bir sesle.

"Türk kahvesi mi yoksa filtre kahve mi alırsınız?" diye sordu Seren, gülümseyerek konuşsa da kasılmaya başlamıştım. *Ne getiriyorsa getirsin de soru sormasın Naz. Kimse soru sormasın artık sana.*

"Sütlü filtre kahve lütfen..." dedim.

Bora "Gidebilirsin." anlamında kafasını salladıktan sonra, Seren gülümseyerek odadan çıktı. Gözlerimi tekrar İstanbul Boğazı'na çevirmiştim ama Bora'nın sesiyle ona döndüm.

"Nasılsın?" diye sordu. Sekiz ay sonra ölecek birisi nasılsa, öyleydim işte.

"İyiyim?.....Sen nasılsın?" diye sordum. Şaşkındım. Bu beni hırpalayan adam mıydı?

"İyiyim. Yorgunum sadece." dedi. O demese fark etmeyecektim ama gerçekten de yorgun görünüyordu.

Üzerindeki siyah takım elbisesi, kaslarından gerildiği belli beyaz gömleği ve kusursuz güzellikteki yüzü ne kadar düzgün gözükse de, kara gözleri yorgunluğunu saklayamıyordu.

"Bu arada ben... Teşekkür ederim." dedim. "Ne için?" dercesine yüzüme baktığında, devam ettim. "Bir haftadır Seren Hanım her şeyle ilgilendi, sürekli telefonla irtibatta kaldık."

"Gitti mi?" diye sordu. İfadesiz yüz haline geri dönmüştü; okuyamıyordum onu.

"Evet iki gün önce. Ambulans uçağa bindirdiler Anıl'ı." dedim.

"İletişim kuruyorsun herhalde onlarla?" diye sordu.

"Kız kardeşi mesaj atıyor sürekli, durumundan haberdar ediyorlar." dedim.

"Parayı nasıl bulduğunu sormadılar mı?" diye sordu.

"Sordular... Bir şirkette işe başladığımı ve avans aldığımı söyledim." dedim.

"Saçmalık. Hiçbir şirket, bu kadar yüklü bir miktarda avans vermez." dedi.

"Ne deseydim? 'Kumarda kazandım.' mı?" dedim, alaylı bir ifadeyle. Tam bana cevap vereceği sırada, kapı tıklatıldı ve Seren elinde kahveler, yanında çikolata servis ettiği küçük bir tabakla odaya girdi, nazikçe ikramını yaptıktan sonra, gülümseyerek odadan geri çıktı.

"Kaçıncı sınıftasın sen?" diye sordu Bora.

"Okuduğumu nereden biliyorsun?" diye sordum. Yüzümdeki alaylı ifade yerli yerinde duruyordu. Anlamsız bir şekilde -ya da ben anlamadım- yüz hatları sinirli hale büründüğünde, sesi de bir o kadar öfkeli çıkmıştı.

"Seninle sohbet etmiyorum Nazlı! Ben sana soru soruyorum ve sen de bana cevap vermekle yükümlüsün." dedi. Kısa bir süre gözlerine, Allah'ın cezamı tam olarak kendisiyle verdiğinin gayet bilincinde baktıktan sonra, bozulduğumu belli etmemeye çalışarak ve ciddi bir ifadeyle konuştum.

"Okulum bitti, yalnızca alttan kalan bir dersim vardı, haftanın bir günü okula gidiyorum." dedim.

"Ne okuyorsun?" diye sordu.

"Matematik." dedim.

"Hangi okulda?" diye sordu.

"Boğaziçi." dedim.

"Geçimini nasıl sağlıyorsun?" diye sordu.

"Çalışıyorum. Yani çalışıyordum. Anıl'ın kazasından sonra, izin almam gerekti ve vermediklerinde de işten ayrıldım." dedim.

"İşsizsin yani şu an?" dedi ve düşünceli gözlerle bana bakmaya başladı.

"Evet. Ne o? Her Boğaziçi'linin kapısında yattığı şirkette bana iş mi vereceksin?" dedim. Alaylı bir ifadeyle gülümseyerek sormuştum ama o çok ciddi görünüyordu.

"Hayır. Sen çalışmayacaksın." dedi.

"Anlamadım?!" dedim. Sesim biraz yükselmişti.

"Çalışmayacaksın." dedi bir kez daha.

"BUNA SEN KARIŞAMAZSIN!" dedim. Ya da bağırdım. Bağırmış mıydım?

Kısa bir süre gözlerimin içine baktı. Öfkenin, vücudunun her yerine yayılmasını bekler gibi bir hali vardı. *Acaba, "Kuzenim bağırmış." falan mı desen Naz?* Oturduğu deri koltuktan kalktığında, hemen ölmek istediğimi düşündüm. Ardından da bana söylediklerini... *"Sekiz ayın bir an evvel geçmesi için, bir an evvel ölmek için dua edeceksin..."* Bu muydu tam olarak o? Bana sırtını dönüp, camdan denizi izlemeye başladığında, beni hemen değil de süründürerek öldüreceğine ikna olmuştum. Oturduğum yerde kıpırdayamazken, fazlasıyla net çıkan sesiyle kendime geldim.

"Korkma. Bir şey yapmayacağım. Bağırdığın için pişman oldun zaten. Bir hafta önce, anlık bir gafletle bir karar verdin ve şimdi doğru yapıp yapmadığını sorguluyorsun. Bugün keyfim yerinde. Mazur görüyorum." dedi. Sesi ifadesizdi.

Bilerek yapıyordu. Söylediği her bir kelimenin altında beni bilerek eziyordu. Canımı şu an için bağışladığı ya da beni hırpalamayacağı için ona teşekkür mü etmem gerekiyordu? Hiçbir şey söylemeden kahvemi içmeye devam ettiğimde, koltuğuna geri oturdu. Az evvel yaşadığımız şeyin üzerimdeki etkisiyle devam ettim.

"Neden biriyle sevgili gibi davranmak zorundasın?"

"Çok soru soruyorsun." dedi.

"Sen az evvel beni sorguya çekerken iyiydi ama!" dedim. *Ah Naz! Şu sesinin tınısına dikkat etsen keşke...*

"Nazlı! Keyfimi kaçırmak istediğine emin misin?!" diye sordu. Bakışları sert ve uyarıcıydı.

"Özür di-.....OFFFF!"

Arkasına yaslandığında küçük bir kahkaha attı. Gözlerinin koyuluğunda kısa bir an için parlaklık görmüştüm. Aldırmadan, "Ne gülüyorsun?" dercesine yüzüne baktığımda, daha fazla gülmemek için dudaklarını ısırıyor gibiydi. Bir süre yüzüme baktıktan sonra, masaya doğru eğildi ve dirseklerini masaya yerleştirip, ellerini bağladı.

"Senin sorunun kasmak... Çok fazla kasıyorsun, bu da seni gergin olmaya itiyor. Rahatla biraz." dedi. BENİMLE DALGA MI GEÇİYORDU?

"Seni tanımıyorum. Kim olduğunu bile bilmiyorum! Seninle aynı evin içinde yaşayacağım ve çok katı kuralların var! Ayrıca ürkütüyorsun da beni! Sekiz ay sonra geberip gideceğim! Sence nasıl rahatlayabilirim?" dedim. Tüm öfkemi kusuyordum.

"Bunun idrakını şimdi mi yaşadın Nazlı? Oysa ben üzerine basa basa seni uyarmıştım. Anıl'ın hayatını kurtarmak isteyen ve bu uğurda ölmeyi göze alan sendin. Ölene kadar da başına ne gelecekse razıydın. Aşk için değerdi. Şimdi, onun hayatının kurtulacağını bilince pes mi ettin?" dedi. Haklıydı. Başımı öne eğdim.

"Hayır... Sadece..." dedim.

"Korkuyorsun." dedi.

Başımı kaldırıp, gözlerimi gözleriyle buluşturduğumda, içimde çok derin bir yerlerde hissettiğim güven duygusunun sebebini şu an kimseye açıklayamazdım. Çok tanıdık bir şeye benziyordu ama hatırlamayacağım kadar eskilerde kalmış gibiydi.

"Evet." dedim, kısık çıkan bir sesle.

"Yanımda olmaktan..." dedi, onaylayacağımı biliyor gibi, başını hafifçe öne doğru eğerek konuşuyordu.

"Evet."

"Benim evime gelmekten..."

"Evet."

"Orada benimle yaşamaktan..."

"Evet."

"Ve ölmekten..."

"Evet!"

"Ölmek istemiyorsun çünkü."

"E-Evet..."

"Tamam. Çık şimdi şu kapıdan. Oyun moyun yok. Anlaşma iptal. Serbestsin." dedi, arkasına yaslanırken. Bir süre şaşkınlıkla yüzüne baktığımda, gayet ciddi olduğunu gördüm.

"Ama... Anıl için o kadar para-"

"Ödersin. Şu ana kadar harcadığım kadarını."

"Benim o kadar param yok."

"Olduğunda ödersin."

"Ameliyat parası ödenmedi ama daha. O parayı nereden bulacağım? Bulamam ki. Ölür. Ailesi o kadar umutlandı, herkes umutlandı..." dedim. Sesim git gide kısılıyor ve pürüzlü çıkıyordu.

"O ölmesin diye sen öleceksin. Ve sen ölmek istemiyorsun. Kurtarmak için de o kadar paran yok. Bence adil olan senin yaşaman." dedi, kendinden emin bir ses tonuyla.

"Hayır. Adil olan bu değil. Elime bir imkan geçti yaşaması için ve karşılığında ölmem gerekiyordu. Bencilce davranamam, bunun vicdan azabıyla yaşayamam. Bir karar verdim, onları umutlandırdım, sana söz verdim. Ne olursa

olsun, senin yanında kalacağım. Bunun geri dönüşü yok! Ancak sen, Anıl'ın masrafları için yardım etmeye devam eder ama beni azad edersen... Ancak öyle gidebilirim. Bunu da neden yapasın ki?" dedim. Gözleriyle bir süre beni süzdü. *Belki yapar Naz?*

"Bir daha sormayacağım Nazlı. Bu son şansın. Onu boşverip, yaşamayı seçiyor musun seçmiyor musun?" dedi tehditkar bir tavırla. *Yapmazmış Naz.* Derin bir nefes aldım.

"Seçmiyorum." dedim, gözlerimi gözlerine gayet net olduğumu anlaması için dikerken. Hızlıca masadan kalktı; beni bileğimden tutup ayağa kaldırdı ve hemen arkamızdaki duvara yasladı. Sırtım çarpmanın etkisiyle sızlarken, tanıdık güçlü sesi kulaklarımla buluştu.

"YÜZÜME BAK!" diye bağırdı. Gözlerimi gözleriyle buluşturduğumda devam etti. "Biz şu gereksiz muhabbetleri yapmadan önce nerede kalmıştık? Heh! Çalışmayacaksın. Sana bu sekiz ayda, ben ne dersem onu yaşayacağımızı söylemiştim! Şimdi ben toplantıya gidiyorum. Seren seninle ilgilenir. Ben gelene kadar da kendini topla. Bu şirketten çıkıp eve girdikten sonra, bu kadar sakin olmam." dedi.

Anlamadım, bu sakin hali miydi?

3.Bölüm

Dayan Naz! Dayan... Sabret! Sabret, alt tarafı ÖLECEKSİN!

Bora odadan çıkmıştı ve ben ne yapacağımı bilemez halde oturmuş, düşünüyordum. Ölümden bahsetmek bu kadar kolay mıydı gerçekten? Aklım ve kalbim arasında şiddetini tüm bedenimin hissettiği bir çekişme başlamıştı. Hem ölmekten korkuyor hem de buna razı geliyordum. Bir yanım Anıl'ın yaşaması için bunun tek yol olduğunu güçlü bir şekilde fısıldarken, bir yanım da Bora'nın haklı olduğunu söylüyordu. Acaba Bora hiç aşık olmamış mıydı, beni neden anlamıyordu?

Beraber büyüdüğüm, bir gülümsemesiyle bana dünyalar bahşeden, tüm geleceğe dair hayallerimin içinde olan deniz gözlü çocuğun ölümünü izleyemezdim. Benim kalbim atarken, onun kalbinin durması ihtimali tüm hücrelerime mengene ile sıkıştırılmış hissi veriyordu. Kaza yapmasının sebebi bendim en nihayetinde; benimle buluşmaya geliyordu. Belki de onu o gün reddetsem, işim olduğunu söylesem kaza yapmayacaktı, nereden bilebilirdim? Ailemin yaşaması için elime bir fırsat geçmemişti ama Anıl'ı yaşatmak için bir ihtimal vardı, o da ölmekti işte; şarkıda da dediği gibi.

"Bir ihtimal daha var; o da ölmek mi dersin?"

Gözyaşlarımı tutmak için büyük bir çaba harcarken, kapının tıklatılmasıyla dikkatim dağıldı. Seren, gülümseyerek yanıma gelmişti, elinde de iki kahve vardı. Birini bana uzattıktan sonra, oturma grubunu işaret ederek konuştu.

"Şöyle geçelim isterseniz... Daha rahat ederiz." Gülümsemeye çalışarak dediğini yaptım. Seren oldukça

konuşkan ve neşeliydi. "Nasıl? Sevdiniz mi şirketimizi?" diye sordu.

"Evet. Güzel bayağı..." diyebildim yalnızca.

"Karabey Holding'te çalışmak daha doğrusu Bora Bey'le çalışmak bir şanstır." dedi, gururla gülümsüyordu. Bense Bora Karabey'le tanışmayı dünyanın en şanssız olayı ilan etmiştim çoktan.

"Ne kadar zamandır burada çalışıyorsunuz?" diye sordum.

"Dört yıla yakın oluyor."

"Mezun olduğunuzda girdiniz o zaman?"

"Aslında okurken... Stajımı burada yapmaya başladım. Üstelik daha 2.sınıftaydım..." dedi. Şaşırmıştım. Mümkün değildi. Bizim okulda, hazırlıktan tanıdığım çoğu arkadaşım, yüksek lisans yapmadan bu şirketin önünden dahi geçemiyordu...

"Öğrencilerin staj yapmasına, burada pek sıcak bakılmadığını duymuştum."

"Aslında biraz değişiyor bu... Yani Ahmet Bey zamanında öyleymiş. Bora Bey'in babası... Onun vefatından sonra, Bora Bey şirketi devraldığında, buradaki her şey çok değişti ve daha da gelişti."

"Yine de 2.sınıf erken değil mi yani staj için? Bu arada lütfen beni yanlış anlamayın..." dedim. Haddimi aştığımı hissetmiştim.

"Estağfurullah Nazlı Hanım... Öyle tabii haklısınız. Yeditepe'yi yüzde yüz burslu kazanmıştım. Fakat okulda yaşadığım bir talihsizlikten dolayı bursum kesildi. Kötü anılar... Burssuz okuyamazdım. Okuldan ayrılacağım gün, Bora Bey okulumuzda verilen bir seminerde konuşmacıydı. O gün beni ağlarken gördüğünde tanıştık. Ve benim okul ihtiyaçlarımı karşılayacağını... Beni okutacağını söyledi ve bana işin prtik kısmını öğretmeye başladı aynı zamanda. Kendisinin hakkını asla ödeyemem." dedi. Gülümsüyordu. Aynı Bora'dan bahsettiğimize emin değildim. Karşılığında Seren'in ölmesini falan istememiş olması tuhaftı.

"İşletme mi okudunuz?" diye sordum, Bora'nın iyilik yapışlarını umursamadan.

"Evet. Aslında hala daha asistanı olmak dışında bünyemizdeki herhangi bir şirkette yönetici konumunda olmam konusunda ısrarcı. Ama ben kendisinden kopamıyorum. Birbirimizi anlıyoruz, onun da nazını öyle herkes çekemez."

"O doğru olsa gerek işte..." dedim. Sevmiştim bu sohbeti.

"Siz kaç yaşındasınız?" diye sordu, sanırım patronunu iğnelemem hoşuna gitmemişti.

"24"

"Demek ki aramızda yalnızca iki yaş var, bende 26 yaşındayım." dedi. *Anıl'la aynı yaştaymış Seren, Naz.*

"Bora kaç yaşında?" diye sordum. *Sana ne Naz?*

"30"

Seren'e cevap veremeden çalan telefonuyla konuşmamız bölünmüştü. Ardından, Bora'nın sekreteri olduğunu öğrendiğim, 40'lı yaşlarında, bakımlı bir kadının odaya gelmesiyle Seren ve onun arasında bitmek bilmeyen bir takvim planlaması başladı. Öylece oturmuş onları dinliyordum.

"Seren Hanım... Ümit Bey'lerle de görüşmesi var yalnız Bora Bey'in. Dediğiniz yurt dışı seyahatiyle günlerin çakışmaması lazım."

"Ümit Bey'le konuşuruz Nazan Hanım, önemli değil. Gerekirse yurt dışına toplantı ayarlarız."

"Bu arada Bora Bey'in, Aslı Hanım'dan istediği belgeler bugüne yetişmemiş. Bora Bey, toplantıdan sonra masasında olmasını istemişti."

"Nasıl ya? Bu kadının bu yaptığı sıklaşmaya başladı yalnız..." diye sitem etmişti Seren. İş muhabbetleri söz konusu olduğunda, benim yanımdaki gülümseyen kız gitmiş, yerine çok ciddi birisi gelmişti.

Kafamı, biraz ötemde konuşan Seren ve Nazan Hanım'dan çevirdiğimde, sessizce açılan kapıdan içeriye giren Bora'yla

göz göze geldim. Bana doğru yaklaşıp, Seren'e döndü ve düz bir sesle sordu.

"Kimin hangi yaptığı şey sıklaşmaya başlamış?"

"Aaa duymadım geldiğinizi Bora Bey." dedi Seren. İki kadın da Bora'ya dönmüştü.

"Bir sorun mu var Nazan Hanım?" diye sordu Bora.

"Aslı Hanım'dan, bünyemize katmayı düşündüğümüz aday şirketlerin, yıllık ciro faaliyetlerinin raporlarını istemişsiniz efendim."

"Evet. Tam da şu an masamda olması gereken raporlar." dedi Bora, masasına uzaktan bir bakış atarak.

"Aslı Hanım yetiştirememiş ne yazık ki. Size iletmemi rica ettiler." dedi Nazan Hanım, çekingen bir tavırla.

"Yetiştirememiş mi? Kendisine bunun için yeterli süre vermiştim. Bir haftadır ilgilenmesi gereken tek iş buydu."

"Evet efendim. Bir bilgim yok." derken, gözlerini kaçırmıştı Nazan Hanım.

"Tamam söyleyin kendisine, buraya gelsin." dedi Bora. Aslı Hanım her kimse, ölecekti sanırım.

"Tabii. Benden istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim." dedi. Aman Allah'ım inanılmaz kibardı, başka halini görmesem, bu haline bayılabilirdim! Nazan Hanım dışarıya çıktıktan sonra, Bora Seren'e döndü.

"Bugün için başka toplantı ya da başka bir şey yok değil mi?"

"Hayır Bora Bey. İsteğiniz üzere yarın sabahınızı da boş bıraktım."

"Tamam güzel. Sen de çıkabilirsin şirketten, biz de Nazlı'yla çıkacağız birazdan."

"Teşekkür ederim Bora Bey. Görüşmek üzere Nazlı Hanım." dedi Seren, çıkmadan.

Bora, gözlerini benimle buluşturduğunda kapısı tıklatıldı ve içeriye 1.75 boylarında, esmer tenli, sarı saçlı, mini elbiseli bir kadın girdi. Yüzündeki makyaj inanılmaz derecede fazlaydı. Bora, kapıdan giren kadını fark ettikten sonra, masasına doğru yürüdü ve koltuğuna oturdu. Kadın, Bora'nın

karşısında oldukça rahattı; bana "Sen kimsin?" dercesine bir bakış attıktan sonra yürüdü, Bora'nın karşısındaki koltuğa oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

"Beni görmek istemişsin..." dedi kadın, elini bacaklarına götürdüğünde.

"Günüm güzel geçsin dedim." dedi Bora, yüzünde alaylı olduğunu zannettiğim bir gülümseme vardı.

"Ben gecelerini daha çok güzelleştirebilirdim sanki ama... Gündüz de olur tabii." dedi kadın. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, ama burada aile vardı?! Kadın, bana kaçamak bir bakış atmıştı. Bora gözlerini bir kez bile benimle buluşturmadan konuşmasına devam etti.

"Tanıştırmayı atladım Aslı... Affedersin.....Sevgilim? Gelir misin?" dedi Bora, bakışlarını en sonunda bana çevirerek. Bana mı demişti? Tabii bana demişti! Burada başka kime diyecekti? Hiçbir şey söylemeden, masaya doğru yürümeye başladım. Acaba, bu kadına gösteriş olsun diye mi benim sevgili rolü yapmamı istemişti? Aslı'nın karşısına oturacakken, "Buraya gel..." diye kendi yanına çağırdı beni. İyi de ben burada nereye oturacaktım? Ben anlamsızca yüzüne bakarken, bir çırpıda beni bacaklarının üzerine doğru çekti. Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmak üzereyken, elini karnıma sarmış, üstünde bağlamıştı. Sevgili rolü derken, işin temas halinde olacağımız kısmını hiç düşünmemiştim tabii.

"Nazlı... Kız arkadaşım." dedi, sesinde gururlu bir tonlama vardı. Ama cümle yanlıştı. Bence, "Nazlı... Sekiz ay sonra öldüreceğim kız arkadaşım." demeliydi. Kadın, bana tiksinircesine bakarken, bunu çaktırmamaya çalışmak gibi bir gayesi dahi yoktu. Buram buram bergamot kokusu arasında, kendimi deniz kenarında yürüyor gibi hissediyordum. Karnımdaki ellerinin hareket etmesini istemediğim için, nefes almayı durdurmuştum. Bora, kulağıma nefesini üfleyerek konuşmaya devam etti.

"Aslı da... Biraz önceye kadar, bizim şirketimizin yönetim departmanındaki denetleme uzmanlarından biriydi." dedi, yumuşacık bir ses tonuyla.

"Na-nasıl yani?" diye şaşkınlıkla sordu Aslı. Ben de şaşırmıştım.

"Duyduğun gibi Aslı'cığım." dedi Bora, sesindeki alaylı ifade artmıştı.

"Kovuldum mu şimdi ben?" diye sordu Aslı. Ayağa kalkmıştı. Sinirlenmiş olduğu her halinden belliydi.

"Evet. Çık dışarı." dedi Bora, düz bir tonda, sanırım artık ciddileşmişti.

"BUNU YAPAMAZSINIZ!" Aslı'nın bağırmasıyla, gözlerimi kısmış, Bora'nın tepkilerinden, Aslı adına korkuyordum. Bu adamla biraz sonra BEN yalnız kalacaktım, onu neden bu kadar çok sinirlendiriyordu? Bora bir süre bekledi, hala kucağında oturduğum için yüzünü de göremiyordum. Ardından tekrar konuştu.

"Dışarı çık!" dedi. Sesi her ne kadar normal tonda çıksa da, korkutucuydu bence. Ama Aslı korkmamıştı sanırım. *Aslı'ya sesinin tınısına dikkat etmesini söyle Naz...*

"BENİ KOVAMAZSIN!"

"NEDEN?!" diye bağırdı Bora. Kucağında neredeyse sıçramıştım. Gözlerimi sımsıkı yumdum, zaten Aslı'nın da bana baktığı yoktu. Kendimi 21.kattan aşağıya atabilirdim sanırım; yürek mi yemiştim, benim bu adamın yanında ne işim vardı?

"KOVAMAZSIN ÇÜNKÜ BEN ELİF'İN EN YAKIN ARKADAŞIYIM!"

"AZ ÖNCE ELİF'İN ESKİ SEVGİLİSİNE KUR YAPIYORDUN!"

"Bora... Özür dilerim. Bak unutalım-"

"DIŞARI ÇIK ASLI! MUHASEBEYE GİT, ÇIKIŞINI AL!" diye kükredi Bora. Aslı, hiçbir şey söylemeden, hızlı adımlarla yürüyüp, kapıyı sertçe kapattığında, yerimden kıpırdayamadığımı fark ettim. Bora'nın kucağında oturduğum detayı korkudan uçup gitmişti; bunu sesiyle hatırladım."Gidebiliriz eğer istersen." dedi, beklemediğim yumuşacık bir ses tonuyla.

"Nereye?" diye sordum korkuyla. Öylece boşluğa bakarak konuşmuştum.

"Eve... Nazlı." dedi.

"He? Heee." diyerek bir çırpıda bacaklarından kalkıp, koşar adımlarla oturma grubunun üzerindeki çantamı alıp, omzumdan geçirdikten sonra ancak konuşabildim. "Gidelim tabii..." dedim, korkuyla.

♠

Şirketten hiç konuşmadan çıkarken, kapının önünde dört tane siyah takım elbiseli adam önlerini iliklemeye başlamışlardı. Kapının önündeki son model, mat siyah Audi'nin kapısını açan takım elbiseli adam, ben bindikten sonra kapımı yavaşça kapattı. Bora, ben binene kadar bekleyip, ardından adamla kısa bir süre, bir şeyler konuştuktan sonra arabaya bindi ve çalıştırdı. Gazı köklediğinde aklıma Anıl gelmişti...

Çok severdi araba kullanmayı... Geleceğe dönük kurduğu en büyük hayallerden biriydi hatta; araba galerisine sahip olmak! Bu kadar tutkuyla bağlı olduğu bir şeyi, bir daha hiç yapamayabilirdi. Hiçbir zaman araba kullanamayacak olması ihtimali yüreğimi yakarken, bu arabada bulunduğuma yine de şükrettim. Ben iyi ki bu arabadaydım ve Anıl'ın yaşaması, araba kullanabilmesi için bir şans vardı. Belki ileride zengin de olurdu, galerisini açardı... Belki adını da "Naz Oto Galeri" koyardı. Bunu düşünmek beni gülümsetmişti. Bora'nın dümdüz sesiyle an'a geri döndüm.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu, ifadesiz bir yüzü vardı. Merak etmiyordu da, neye güldüğümü bilmek zorunda hissediyordu sanki.

"Hiiiç. Aklıma bir şey geldi." dedim. "Önemli bir şey değil." diye ekledikten sonra, kafamı cama doğru çevirdim. Arabanın ani fren yapmasıyla, emniyet kemeri taktığıma sevinirken, gözlerimi korkuyla ona çevirdim. Öfkeden deliye dönmüş gibiydi.

"Sana bir soru soruyorsam, ona cevap vereceksin!"

Manyak olduğuna o an ikna oldum. Şaşkınlıkla ona bakarken, belirgin yüz hatlarındaki her ayrıntıyı incelemeye başladım. Celladını daha yakından tanımak isteyen kurban

gibiydim. Son iki haftadır yaşadıklarım kesinlikle filmlere konu olacak cinstendi. Bora'nın sinirli yüz hatlarına ve belirginleşen damarlarına bakarken, küçük bir kahkaha attım.

Daha fazla dayanamadı, kemerini çözdü ve bileğimi kavrayıp cama doğru bastırdı, bana doğru eğildi. Bergamot kokusu eşliğinde deniz kenarında yürürken, hiç yaşayamayacağım geleceğimi düşünüyordum. *Öleceksin be Naz... Resmen öleceğin tarihi biliyorsun.* Küçük kahkahalarım yerini büyük kahkahalara bırakıyordu; canım yandıkça gülmekten ölebilecek seviyede kahkaha atmaya başlamıştım. Bir süre, gözlerinden ateş çıkarcasına gözlerime baktıktan sonra, geri çekildi ve hiçbir şey söylemeden kemerini bağlayıp, gaza daha fazla yüklendi.

♠

Sarıyer'i tamamen geçtiğimizde, on üç dakika daha ilerledik. Kilyos'u bitirdiğimizde, İstanbul'dan çıkacağız zannetmiştim. Düz ilerliyor gibi gözüksek de gittikçe tepelere çıkıyorduk. Sık ve uzun ağaçların arasından geçerken, denizden iyicene uzaklaşmıştık. Neredeyse inle cinin top oynamaya bile tenezzül etmeyeceği, geceleri kesinlikle kurdun ineceği ormanlık bir alanın içinden ilerledik ve sol tarafımda, ağaçlar kaybolmuş yüksek duvar başlamıştı. Üç dakika yüksek duvar devam ettikten sonra, oldukça büyük siyah bir demir kapının önünde durduk. On beş saniye içinde yavaşça açılan siyah demir kapıdan içeriye girdiğimizde, sağ ve sol tarafı çimlerle ve kısa ağaçlarla kaplı asfalt zeminde biraz daha ilerledik.

Arabayı, ortasında zar heykeli olan küçük ve etrafı fiskiyelerle donatılmış süs havuzun yanında durdurdu. Ve kemerini çözüp aşağıya indi. Bu sırada kapım, siyah takım elbiseli iri yarı bir adam tarafından açılmış, benim de inmem bekleniyordu.

"Hoşgeldin abi..." dedi, siyah takım elbiseli bir adam.

"Selim... Nazlı Hanım'ın valizleri alınacaktı otelden?" dedi Bora. Bakışları bana çevrilmemişti.

"Halledildi abi. Odasında bavulları..."

Bora, gözlerini bana yönelttiğinde, biraz olsun sakinleşmiş gibiydi. Elleriyle evi işaret ettiğinde, yürümeye başladım. Geniş yatay dikdörtgen şeklindeki üç katlı, dış duvarı gri taşlarla süslenmiş, çerveçeveleri ve kapısı komple siyah olan bir villaydı burası. Evden ayrı olarak birbirine paralel şekilde uzanan tek katlı iki bina daha vardı; onlar da evin dış mimarisiyle aynı renkteydi. Orta yaşlı, saçını topuz yapmış, kısa boylu bir kadın, gülümseyerek evin kapısını açtı.

"Hoşgeldiniz Bora Bey... Nazlı Hanım?"

"Hoşbulduk Sevim Hanım." dedi Bora, bense kadın adımı bildiği için oldukça şaşkındım. Kadın bize bakıp, kısa bir süre gülümsedikten sonra, sağdaki merdivenlerden aşağıya doğru yöneldi. *Bu eve adım attığında geri dönüşü olmayacak Naz.* Geri dönüşü olacak yeri çoktan geçmiştik. Evin giriş kapısının karşısındaki kemerle bölünmüş, kocaman ve gösterişli duran salondan gözlerimi ayırıp Bora'ya döndüm. Korkuyordum. Bir süre beni inceledikten sonra oldukça yumuşak bir ifadeyle konuştu.

"Sana evi gezdireyim ben."

"Gerek yok." dedim kendimden emin bir şekilde.

"Sekiz ay boyunca yaşayacağın yeri, yani evini merak ediyor olman lazımdı." dedi, sitemkar bir ses tonuyla.

"Burası benim evim değil cehennemden önceki son durağım." diye mırıldandım, duymamasını umarak.

"Nazlı, ben seni buraya zorla getirmedim. Alıkoymadım. Seni burada yaşamaya mahkum da etmedim! Bu tavrını çekemem senin. İhtiyacın olan ve asla bulamayacağın parayı sana açık çek olarak sundum ve burada olmayı sen kabul ettin. Sence de haksızlık etmiyor musun?" dedi, oldukça sakindi. *Sekiz ay sonra ölmeni şart koşan, seni düğünde öldürecek bir manyak, haksızlıktan mı bahsediyor Naz?*

"Özür dilerim." dedim, kısık bir sesle. Ne deseydim? "Manyaksın." mı deseydim? Ne ben bugün ölmek istiyordum, ne de Anıl'ı ölüme sürükleyebilirdim peşimden.

"Özür dilenmesinden hoşlanmadığımı söylemiştim."

"Evet ama ben hata yaptığında özür dileyen birisiyim, bu da benim karakterim!" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. Ne tepki vereceğini ölçmek ister gibi, gözlerimi gözlerinden çekemiyordum.

"Senin karakterin bugünden itibaren değişmek zorunda. Önümüzdeki sekiz ay ve sonrasında, senin karakterin bana sökmeyecek." dedi, umursamaz bir tavırla.

"Önümüzdeki sekiz aydan sonrası yok! Beni öldüreceksin MANYAK!" dedim sitemle. *Hakkını helal et Naz, az kahrımı çekmedin.* Hiçbir tepki vermedi. "Manyaksın!" dedim yeniden, iğneleyici bir sesle. *Ah Naz! Kendini düşünmüyorsan Anıl'ı düşün be kızım!* Bora'nın yüzüne, samimi olmayan bir gülümseme yayıldı.

"Haklısın... Sekiz ay beklemek manyaklık." dedi ve koruduğu samimi olmayan ifadesiyle bana bakarak daha çok gülümsedi. Ardından, kolumdan tutarak beni merdivenlere doğru çekiştirdi ve yukarıya doğru uzanan merdivenlerden çıkarmaya başladı. Adım atıp atamadığıma bakmıyor, ben düştükçe pes etmeden beni kaldırıyor ve kolumu çok fazla sıkıyordu. Bir üst kata çıktıktan sonra, kolumu ondan ayırıp nefes almak istedim. Fakat Bora, yeniden kolumdan çekiştirerek, yukarıya devam eden merdivenlere yöneldi.

Bir kat daha çıktıktan sonra, uzun ve çok dar olmayan bir koridorda beni sürüklemeye devam etti. Koridorun sonunda bulunan soldaki kapıyı açtığında, beni içeriye fırlattı. İki tarafı da duvar olan dar bir alanda ilerledikten sonra karşıma çıkan, çalışma masasından destek alarak yere düşmemi engellemiştim. Bora, hızla bana yaklaştığında, çift kişilik yatağın ayak ucuna doğru beni bir kez daha kolumdan tutarak ittirdi. Ben dizlerimin üzerine düşerken, o yaptığı şeye ara vermeden saçlarıma yapıştı. Çığlıklarımın hiçbir faydası yoktu, kimsenin beni kurtarmaya gelmeyeceğine emindim.

"Canım yanıyor bırak beni!" diye acının arasında konuştum, gözlerimi sımsıkı yumup.

"Yüzüme bak!" dedi. Fısıldaması tüylerimi diken diken ediyordu.

"Bırak beni n'olur bırak!" diye, tutamadığım gözyaşlarımın arasında, yüzüne bakmadan güçlükle konuşabildim. Saç diplerimin acıyla sızlaması tüm vücudumu esir alıyor gibiydi. *Saçlarımı çok mu severdin değil mi Anıl? "Senden bile çok seviyorum saçlarını." derdin, değil mi? Dokunmaya kıyamadığını söylemişsin bir keresinde Eren'e; senin dokunmaya kıyamadığın saçlarımı kökünden ayırmak istiyorlar.* "Saçım! Canım...canım yanıyor." diye, kendimde bulduğum en son güçle bir kez daha konuştum.

Saçımı serbest bıraktığında, ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve öne doğru kapanıp, daha güçlü ağlamaya başladım. Hayatımı mahvetmiştim. Hayatımı mahvetmiştim. HAYATIMI MAHVETMİŞTİM! Daha çok bağırmaya başladım. Taa ki kafamda hissettiğim soğuk cisme kadar... Ağlamayı bırakmış, nefes dahi alamıyor, kıpırdayamıyordum. Başıma silah mı dayamıştı? Gerçekten öldürecek miydi beni? Yapar mıydı? Kolay mıydı bu kadar? Dakikalar gerçekten geçiyor muydu yoksa yaşadığımız an kısacaktı da bana çok mu uzun geliyordu bilmiyordum. Başımdaki cismi bir milim oynatmıyordu, hiç konuşmadan öylece duruyorduk. Tüm cesaretimi toplayarak derin bir nefes aldım ve artık ölüm sessizliğini bozmam gerektiğine kadar verdim.

"Öldürecek misin beni?" diye sordum. Oldukça kısık ve acınacak bir ses tonuyla konuşmuş olmaktan nefret etmiştim.

"İstediğin bu değil miydi?" dedi, ifadesiz bir sesle.

"Sekiz ay sonra dedin... Anıl'ın hastane masraflarını karşılayacağım dedin..."

"Merak etme. Ona dokunmayacağım, tedavi masraflarını da üstleneceğim, sözüm söz. Sadece sen benim canımı düşündüğümden fazla sıkacakmışsın onu anladım ve senden bir an evvel kurtulmak istiyorum." dedi, sesindeki hissizlik değişmemişti.

"Tamam." dedim. Ses tonumdaki pes ediş yeterince açıktı. Başka hiçbir şey söyleyemedim. "Beni n'olur öldürme." diyebilirdim mesela. Ama er ya da geç öldürmeyecek miydi zaten? Ne fark ederdi ki şu an, ne zaman öleceğimin ne önemi vardı? Sekiz ayı burnumdan getireceği zaten belliydi. Şimdi de öldürebilirdi, daha iyi olurdu. Yaklaşan ölümün soğuk nefesini üzerimde hissetmeye çalıştım. Olmadı. Kitaplardaki bu cümleye çok inanmıştım oysa ki. En azından Anıl'ın ölmeyecek olmasına seviniyordum; zaten en başındaki anlaşmamız da bunun üzerine kurulu değil miydi?

"Korkmuyor musun?" diye sordu, başımdaki silahtan çok, ifadesiz ses tonundan korkuyordum.

"Ölmekten mi?" diye sordum, engel olamadığım bir tebessümle.

"Onun tedavi masraflarını yarım bırakmamdan."

"Hayır. Söz verdin. Sana güveniyorum." dedim. Gözlerimi sımsıkı kapattığımda, bergamot kokusuna karışan deniz kenarındaki meltem esintisinin tanıdık hissi gözümün önünde duruyordu; onun bana neden güven verdiğini anlamıştım. Sanırım bu da Allah'ın bana ölmeden önceki son lütfuydu. *Başına silah dayayan bir adamın sana güven vermesi bir lütuf değil; evrenin seninle dalga geçme şekli bence Naz.*

Namluyu birazdan ateş edilebilir hale getirdi. Silahın emniyetini açarken çıkan sesle tüm vucudumun kasıldığını hissediyordum.

"O peki?" dedi, ifadesiz ses tonuna karışmış bir merak var gibiydi.

"O ne?" diye sordum, gözlerimi açmadan.

"Sen öleceksin... O yaşayacak... Senden sonra senin ölümünü belki de umursamayacak bile. Seni unutacak... Dokunmuyor mu bu sana?" diye sordu, sesindeki meraklı ton artmıştı.

"Unutsun zaten... Beni hatırlayarak acı çekmesinin bana kazandıracağı hiçbir şey yok. Madem hayatı kurtuldu, mutlu da olsun..." dedim, yüzüme yayılan gülümsemeyle beraber.

"Onun için öldüğünü bilmesin yani..." dedi, şaşkın bir ses tonuyla.

"Asla! Bilmesin... Lütfen." diye endişe ve yalvarışla karışık cevap verdim. Gözlerimi açmıştım. Yaptığım aptallığı kimsenin bilmemesini istiyordum. Neden ya da ne uğurda öldüğümün bilinmesi gururuma dokunuyordu sanırım. Fedakarlık ve aptallık arasındaki ince çizgiyi geçmiştim ben.

"Peki." dedi, net bir şekilde. Hemen ardından devam etti. "Son sözünü söyle."

"Teşekkür ederim." dedim, yeniden gülümseyerek.

"Asıl sen manyak mısın?" diye sitem etti. Eli tekrar saçlarıma yapıştı ve kafamı kaldırıp gözlerimin onunla buluşmasını sağladı. Elindeki gri metal silah alnımla buluşmuştu şimdi de. Gözlerinde hiçbir ifade yoktu, buz kesilmişti adeta. Zaten koyu renk olan gözleri, kömür karasına dönmüştü. Ölmeye hazırdım ama tetiği çektiği anı görmeye hazır değildim. Buz gibi sesiyle konuşmaya devam etti. "Başına silah dayayan bir adama neden teşekkür ediyorsun?! Aptal mısın sen?!"

"Ama anlaşma buydu. Sen bana ihtiyacım olan parayı verdin... Ben de ölmeyi kabul ettim. Senin bir suçun yok ki."

"Az evvel, buraya cehennemden önceki son durak diyen kimdi?" diye sordu, alaycı bir ifadeyle.

"Bendim. Ama o cehenneme gidişi ben yarattım, farkındayım. O yüzden özür diledim ya zaten. Senin bir suçun yok. Yani neden sekiz ay sonra ölmemi istedin en başında, bilemiyorum ama... Ne bileyim, sonuçta anlaşma anlaşmadır. Ayrıca, Anıl'ın ameliyat ve tedavi masraflarını karşılayarak, bana ve ailesine dünyaları verdin zaten. Bu yüzden... Te-teşekkür ederim." dedim, sesim gitgide daha kısık çıkmıştı. Gözlerime bir süre daha bakmaya devam etti.

"Ayağa kalk!" dedi, dişlerinin arasından. Ayağa kalktım. Bana doğrulttuğu silahı indirdi. Derin bir nefes aldım. Galiba bugün ölmeyecektim. Elime uzandı ve avcumu açıp, silahı avcumun içine koydu. Korkuyla yutkundum. Avucumun içindeki silahtan gözlerimi çekmeden konuştum.

"Ne-ne yapacağım ben? Bununla?" diye sordum. Panik olmuştum.

"Kendini kendin öldüreceksin." dedi, oldukça doğal bir şey söylüyormuş gibi.

"Yapamam!" dedim. Gözlerimi şaşkınlık ve korkuyla açmış başımı iki yana sallamaya başlamıştım. Yalvarırcasına gözlerine bakmaya başladım.

"Eğer sen kendini öldürmezsen, ben Anıl'ın tedavi masraflarını ödemem. İkinizden birisinin bugün ölmesi gerekiyor." dedi. Netti.

"Sen neden öldürmüyorsun beni? İntihar süsü vermek için falan mı?" diye sordum, onu anlamaya çalışıyordum. *Manyaklarla empati kurmak da senlik bir şey zaten; bir farkınız yok Naz.*

"Diyelim öyle... Ya da manyağımdır belki dediğin gibi? Bundan hoşlanıyorumdur, zevk alıyorumdur. Olamaz mı? Fark eder mi? Kafana götür ve çek tetiği!" dedi, ses tonu buz gibiydi.

"Sarhoş olsaydım bari... Ayık kafayla yapılacak iş mi bu?" dedim, mırıldanarak.

"Aaa niye? Kumarhaneye girerken sarhoş muydun? Sevdiğin adamın hayatını kurtarıyorsun. AŞK İÇİN ÖLMEYE DEĞMEZ Mİ NAZLI ALACA?" dedi, sesi gittikçe daha yüksek çıkmıştı. Alay ediyordu benimle, kendimi öldüremeyeceğimi zannediyordu. Doğru zannediyordu!

"Hayalleri var onun. O hayallere son veren kişi olamazdım. O kumarhaneden de, bugün o şirketten de kendi canımı kurtarmak için çıkamazdım. Şimdi de... Şimdi de 'Kendimi öldüremem.' deyip, onu ölüme terk edemem. Söz verdim ailesine. İyileşeceğini söyledim. Geri dönemem. Bununla yaşanmaz." dedim, elimdeki soğuk metal titrememe sebep oluyordu.

"Senin hayallerin yok mu?" diye sordu, sesinin tınısına sakladığı iğneyi hissedebiliyordum.

"Vardı. Hepsinin de içinde o vardı. Hiçbiri gerçek olmadı. Hiçbiri..." dedim, yanağımla buluşan yaşlar arasında.

Dudaklarımı birbirine bastırıp, başımı iki yana salladım.

"Bas tetiğe!" dedi, uyarıcı ve emir verici bir sesle konuşmuştu. *Bas tetiğe Naz...* Gözlerimde biriken yaşların, serbest kalmasına bir kez daha izin verdim. Ve buruk bir tebessümle, son kez yüzüne baktım.

"İzlemek istediğine emin misin? İstersen dışarıya çık..." dedim.

"Haklısın." dedi. Elini sakallarına götürdü, arkasına bile bakmadan odadan çıktı. Ardından gözlerimi sıkıca yumdum. *Yapabilirsin Naz. Başka çaren yok. Bu senin seçimindi. Bir söz verdin Naz. Söz verdin. Ölümü hissetmeyeceksin bile belki. Bas şu tetiğe artık! Bas! Bitsin bu işkence Naz. BAAAAAS!!!*

Tetiğe bastım.

Kurşun sesi çıkmadı. Belki de duymuyordu ölenler. Hala hissedebiliyordum. Kan falan da yoktu. Bu ne biçim ölmekti?

Kalbim yerinden çıkacakmış kadar hızlı çarparken, dizlerimin üzerine çöktüm ve silah elimden düşerek, parke zeminle buluştu. *Neden öldürmedi seni Naz?* Hiç ağlamadığım kadar hıçkıra hıçkıra ağlarken, ölüp ölmediğimi sorguluyordum. *Ölmedin işte Naz, bak ben konuşuyorum ya... Duymuyor musun?* Omzuma dokunan eli hissettiğimde, başımı kaldırdım; kapkara gözlerini gözlerime sabitlemiş öylece bakıyordu.

Bu manyak ne yapmaya çalışıyordu?

4.Bölüm

Bu manyak ne yapmaya çalışıyordu?

"Duşa gir, rahatla... Bir saat sonra da üç kat aşağıya in. Yemek yiyeceğiz." dedi. Algılayamıyordum. Gözlerine bomboş bakıyordum. Dudaklarım titriyordu ve ben sadece Bora'ya bakıyordum.

"İyi değilsin sen..." dedi telaşla. *Ölmedin Naz.* Beni kucağına alıp, hemen ilerideki yatağa yatırırken, sitem ediyordu. "Bir de ölmekten bahsediyor!" Yatağa yatırdığında, başucuma oturdu. Gözlerinden bir an olsun çekmediğim gözlerime, şefkatle bakıyordu.

"Ölmek korkakların işidir küçük hanım." dedi.

"Neden bana bunu yaptın?" dedim, neredeyse çıkmayan sesimle.

"Uyu hadi. Duş alacak bile dermanın kalmadı. Yemek hazır olduğunda, seni uyandırırlar." dedi, benim sorumu umursamadan. Gözlerimi kapattığımda, kendimi doğrudan uykunun kollarına bıraktım.

♠

"Nazlı Hanım? Duyuyor musunuz beni?" diyordu bir ses. Yalnızca gece lambasının aydınlattığı odanın neresi ve bana seslenen kadının kim olduğunu seçmeye çalışıyordum. Sevim Hanım'dı. Bora'nın yardımcısıydı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum telaşla.

"Yemek hazır efendim... Bora Bey sizi uyandırmamı rica etti." dedi, oldukça sakindi.

"Tamam, geliyorum. Sağ olun." dedim.

"Üç kat aşağısı... Dilerseniz sizin hazırlanmanızı kapıda bekleyebilirim." dedi Sevim Hanım.

"Gerek yok, teşekkür ederim. Ben gelirim……Yalnız, rica etsem odanın ışığını yakabilir misiniz?" dedim. Sevim Hanım, nazikçe gülümseyerek, kapıya doğru ilerlerken, ışığı açtı.

Ölmemiştim. Neden öldürmemişti beni? 8 ay sonra ne yaşayacağımızın provasını yaptıracak kadar mı manyaktı? Gözlerimi ovuşturduğumda, son sözlerini aklıma getirmeye çalıştım.

"Ölmek korkakların işidir küçük hanım."

Ne demek istemişti? Karnım açlıktan gurulduyordu. Yatakta doğrularak odayı incelemeye başladım. Siyah ve bordo tonlarının hakim olduğu bir odaydı. Çift kişilik yatağın hemen sol tarafında bulunan pencerenin önünde, on bir tane bordo kelebeklerle süslenmiş siyah güneşlik ve tül vardı. Yatağın sağ tarafında ileride kocaman kemerle bölünmüş bir alan vardı. Aslında, odanın girişindeki kısa koridor havasını sağlayan duvarın, tamamen bu alanı ve yatağı perdelemek için tasarlandığı belliydi. Odanın kapısını açan birisi, yalnızca çalışma masasını görebilir ama sol tarafa uzanan odanın içini göremezdi.

Makyaj masasından, dolaba ve hatta banyo kapısına kadar kadar her şey bordo ve siyah tonlarındaydı. Kendimi tuhaf bir biçimde, bu odaya ait hissetmemin sebebini ise bilemiyordum. Ellerimi ve yüzümü yıkayıp, odadan çıktım. Boydan boya koridoru bitirdikten sonra, karşımdaki merdivenlere yöneldim. İki katı indiğimde, bugün eve girdiğimiz alana ulaştım. Büyüklü küçüklü heykellerin arasından geçerek salona doğru ilerledim; süslü salonda kimse yoktu. *Sevim Hanım ve Bora üç kat aşağısı demişti Naz!*

Süslü salondan çıkıp, yeniden merdivenlere ilerledim ve dönemeçli merdivenlerden on sekiz basamak inerek, alt kata ulaştım. Ağzım bir karış açık, şaşkınlıkla kocaman salona bakakalmıştım. Dışarıdan bakınca üç katlı görünen bu ev aslında dört katlıydı. Zemin kat oldukça muazzam tasarlanmıştı. Televizyon izleme köşesi, biraz arkasında havuza bakan oturma grubu, salonun diğer köşesinde

havuza karşı bir yemek masası... Oldukça ferah, kahve tonlarının hakim olduğu, insanın kendisini rahat hissedebileceği bir alandı burası. İki tarafının boydan boya camla kaplı olması, bahçeyle iç içe olma hissi veriyor ve huzurlu hissettiriyordu.

Mutfak, evin tamamen dışına yapılmış gibiydi, aradaki sürgülü kapı ve bölünen yer boyunca iki basamak merdivenle salona doğru bağlanıyordu.

Mutfağa girdiğimde nutkum tutuldu; bahçeye ve verandaya bakan boydan boya iki cam duvar, görüş açılarını daraltmayacak şekilde, tezgah ve dolaplarla alışılmıştan farklı bir şekilde dizayn edilmişti. Mutfağın ortasındaki ada tezgahta, Bora salata yapıyordu. Şaşkınlıkla, bana dönük olan sırtını izlerken beni fark edip etmediğini düşünüyordum ki sesiyle kendime geldim.

"Oradan durup izleyecek misin? Yoksa yardım mı etmek istersin?" diye sordu, ifadesiz bir sesle.

"Ne yapabilirim?" diye sordum.

"Ekmekleri götür." dedi. Emretti. "Az ye de uşak tut." da denmezdi ki. *Gerek yok, sekiz ay boyunca ne derse yapmak zorundasın zaten Naz. Şimdi ölmediğin için sevinme. İki yüz kırk dört gün saatler sonra öleceksin çünkü.* Gözlerim, ekmekleri aradığında, onların da mutfağın ortasındaki ada tezgahta olduğunu fark ettim. Etrafında bar sandalyeler vardı, muhtemelen yemek yemek için de kullanılıyordu. Ekmekleri alıp, masaya götürdüğümde, Bora da bitirdiği salatayla arkamdan geldi. Ve o sırada, mutfaktaki telefonu çalıyordu.

"Otur, başla sen. Geliyorum ben." dedi, gözlerini benimle buluşturduğunda.

"Beklerim, sorun değil." dedim, düz bir ifadeyle.

"Başla dedim! Ben atıştırdım bir şeyler, sen kim bilir kaç saattir açsın." dedi, sitemle. Açlıktan ölmemden mi korkuyordu, zaten öldürecekti. *Naz, "Zaten öldürecek, zaten öleceğim." diye hayat geçmez, ben sana diyeyim. Her canlı bir gün ölümü tadacak zaten. Kahırdan öleceksin bu gidişle.*

Bora'nın dediğini yapıp, kendime ve ona çorba koydum. Mercimek çorbası vardı; kokusu ve görünümü mükkemmeldi.

Çok kısa bir süre sonra Bora, hoparlöre aldığını sonradan fark ettiğim telefonuyla masaya geldi ve baş köşeye oturdu. Masanın diğer başı zaten kolona dayalı olduğu için, masanın bir tane olan baş köşesine yalnızca kendisi oturarak, oldukça egoist görünüyordu. Öyle göründüğünden habersiz çorbasını içmeye başladı. Telefondaki kişi, onunla konuşmuyordu ama bir takım sesler geliyordu.

"BULDUM OĞLUM!" diye bağırdı, telefondaki erkek sesi. Çorbayı içmeye başladığımda, telefondan gelen beklenmedik sesle yerimde sıçradım.

"Ne bağırıyorsun oğlum?" dedi Bora, sert bir sesle.

"Pardon ya... Bir an heyacanlandım." dedi, telefondan gelen sesin sahibi.

"Neyse, eeeee?" dedi Bora.

"Vallahi... Üç gün sonra gelecekmiş..." dedi telefondaki adam, sesi endişeli geliyordu.

"Ebesinin-" diye karşılık verip, gözlerini benimle buluşturduğunda küfrünü yarıda bırakmıştı Bora, tuttuğu nefesini bir çırpıda verdi ve devam etti. "Yarın ilk uçakla Londra'ya gidiyorsun ve gerekirse onu eve kilitliyorsun! Bir süre daha İstanbul'a adımını atmayacak!"

"Abi isyan çıkarır. Sen Begüm'ü tanımıyor musun?" diye şaşkınlıkla sordu telefondaki adam.

"Lan başlatma isyanına! Gelmeyecek dedim o kadar." dedi Bora, emir verici bir tonla. Bence de gelmesindi, aklı varsa gelmemeliydi, her kimden bahsediyorlarsa... *Begüm kim Naz? Neden bir süre daha İstanbul'a gelmiyor?*

"Abi o zaman bir zahmet sen kalkıp gideceksin Londra'ya. Ben tutamam o cadıyı." dedi telefondaki adam.

"Sikicem yapacağın işi GÖKHAN!" diye kızgınlıkla konuştu Bora. Bu sefer kendini tutamamış ve küfretmişti. Bakışlarının bıkkınlıktan, sinire döndüğünü fark edebiliyordum. Gözleri benimle buluştuğunda, küfür etmesine aldırmadığımı anladı ve devam etti. "Ulan ben gideceksem, sen neden varsın?"

"Ben senin çalışanınım oğlum. Begüm'ün değil."

"Lan Begüm benim kardeşim!" dedi Bora, konuşmanın uzaması canını sıkmış gibiydi. *Demek ki durumun seninle alakası yokmuş Naz.*

"İstifa ederim!" dedi telefondaki adam tehditkar bir tavırla.

"Et! Siktir git!" dedi Bora, fazlasıyla öfkelenmişti. Bir hışımla telefonu kapattı. Ardından mutfağa doğru seslendi. "SEVİM HANIMMMM.....Hay çıkmanıza da, eve gitmenize de!" dedi, söylene söylene masadan kalktı ve biraz sonra elinde tuzlukla geri geldi.

Çok sinirliydi, hızlı hareket ediyordu. *Görünmezliğin formülünü bulmuşlar mıydı Naz?* Çorbasına dökmek üzere tuzluğu eğdiğinde, kapağı açıldı ve tuzluğun içindeki tüm tuz çorbasına döküldü. Ben gözlerimi hayretle açmış onu izlerken, elindeki tuzluğu mermer zemine fırlattı. Çıkan sesten dolayı yerime iyicene sinmiştim. Biraz sonra bahçeye bakan cam kapıdan içeriye, koşarak üç tane siyah takım elbiseli adam girdi. Ortadaki iri yarı adam telaşla konuştu.

"Abi? Bir sorun mu var?"

"YOOOOOK!"

Bora'nın korumaları olduğunu düşündüğüm adamlar hiçbir şey demeden salondan çıkarlarken, ben de ayağa kalktım ve mutfağa yöneldim. En sonunda açtığım beşinci dolapta çorba kasesi bulmuştum, fakat tuza dair bir şey yoktu. Salona geri dönüp, ona yeni bir çorba koyduktan sonra çekinerek konuştum; beni şimdi öldürür müydü?

"Tuzu bulamadım ama..."

"SELİİMM!" diye öfkeyle bağırdı Bora. Ben çorbasını bıraktıktan sonra, yerime oturamadan Selim koşarak içeriye geldi.

"Buyur abi?"

"Tuz bul bana!" dedi Bora sabırsızlıkla.

"Tuz mu?" diye şaşkınlıkla sordu Selim.

"TUZ! EVET!"

"Tabii abi. Mutfakta mı?"

Bora, "Seni öldüreceğim!" diye baktığı gözlerini Selim'e diktiğinde, Selim hala şaşkınlıkla Bora'ya bakıyordu.

"Denizde Selim. Deniz tuzu istiyorum. Ya da bırak... Kaya tuzu bul bana sen. Şimdi git! Bul da gel. Hadi." diye alaycı bir ifadeyle konuştu Bora. Canıma susamıştım sanırım. Çünkü gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyordum.

"Tabii abi. Bakarım internetten hemen." diyerek, bahçe kapısına yeniden yöneldi Selim.

"SELİM!"

"Efendim abi?" diye sordu Selim, kapıdan çıkamadan olduğu yerde öylece kalakalmıştı.

"Selim... Seliiiiiiim... Sevim Hanım'ı ara Selim. Sor bakalım, evimizde tuz neredeymiş. Öğren. Neredeyse al da gel Selim. Hadi Selim. Yoksa seni tuzlu suya gömeceğim şimdi Selim." dedi. Sinirden çıldırmış gibi gülümsüyordu; başımı korkuyla öne eğip çorbamı içmeye devam ettim. Altı dakika sonra, Selim, açılmamış tuz poşetiyle salona geri döndü.

"Buldum abi. Bakliyatlar kısmındaymış."

Bora, bir tuza bir de Selim'e bakıyorken, dehşetle yerimden kalktım. Selim'in elindeki tuzu panikle aldım. Bora'nın çorbası, eminim ki yine buz gibi olmuştu.

"Eee şey Selim Bey... Rica etsem arkamdan, çorba tenceresini getirebilir misiniz?" diye sorarak, ilerledim. Bora'nın sinirli bakışları hala Selim'in üzerindeyken, Selim beni ikiletmeden çorbayı getirdi. Tuzu bulduğum bir çay tabağına dökerken, çorbayı ısıttım ve biraz sonra, yeni bir kaseye doldurup, biraz da tuz eklediğim kaseyle masaya geri döndüm. İki kişi... Dört kase çorba... Mükemmel...

Yerime henüz oturmuşken, bahçeye bakan salonun kapısından telaşla birisi girdi.

"Ooooo afiyet olsun!"

Bora, başını kaldırıp da tanımadığım adama bakmazken, adam "Oooo çorba!" diyerek, karşıma oturdu; Bora'nın şapa döndürdüğü kaseyi alıp salata karıştırdığımız kaşıkla içmeye başladı. Yüzü ekşidiğinde, adama acır gibi bakıyordum.

"Oğlum bu ne ya?" dedi adam, kendisine bakmayan Bora'ya dönerek. Ardından bakışlarını benimle buluşturdu ve gülümseyerek konuştu. "Merhaba yenge."

"Çüşşş! Yenge senin-" diyerek ani çıkışımı yarıda kestim. Adamın gülümseyen bakışlarının yerini kısa süreli bir şaşkınlık alırken, Bora kafasını bile kaldırmadan çorbasını içmeye devam etti.

"Tanışmadık bu arada... Ben Gökhan..." dedi adam. Gülümsüyordu.

"Naz ben de. Memnun oldum." dedim gülümsemeye çalışarak. Niyetim, az evvelki çıkışımın bırakacağı izi yok etmekti.

"Nazlı diye biliyordum ben?" diye sordu Gökhan. Yüzünde resmen yalan söylediğimi düşündüğü bir ifade var gibiydi.

"Nazlı evet. Naz derler ama bana, genelde. Naz'ı kullanıyorum yani."

"Olur ya bana fark etmez. Zaten sonuçta, ben genelde yenge derim, Bora'nın sevgilisine yani." dedi sırıtarak.

"Bana demeseniz? Çünkü ben hiç sevmem de..." dedim gülümsemeye çalışarak.

"Yengeyi her kız sever." dedi Gökhan, tezinin doğruluğundan emin bir şekilde.

"Ben sevmem." dedim, net bir şekilde. *Hayatında kaç kez "yenge" oldun da sevmiyorsun Naz?*

"O niye?" diye sordu Gökhan.

"Çok itici..." dedim, bıkkınlıkla.

"Bora?" dedi Gökhan, kafasını beni es geçip, Bora'ya çevirmişti. Bora kafasını kaldırmadan, gömüldüğü salatayı yerken, buz gibi bir sesle cevap verdi.

"Ne var?"

"Nazlı mı diyeyim? Naz mı diyeyim? Yenge mi diyeyim?" diye sordu Gökhan.

"Ne istiyorsa onu de." dedi Bora. Hala Gökhan'a bakmıyordu.

"Tamam. Naz diyeyim o zaman." dedi Gökhan, gülümseyerek. Bora'dan onay almasına gerek mi vardı

gerçekten?

"Eee aç mısınız? Size de tabak getireyim ben?" diye sordum Gökhan'a.

"Mutfağın yerini biliyor. Açsa kalksın alsın!" dedi soğuk bir sesle Bora, kendi tabağına et sote koyuyordu.

"Yok Naz sağ ol... Yedim ben gelirken. Sevim Hanım'ın çorbasını görünce dayanamadım da saldırdım ama çok tuz koymuş bu sefer-"

"Niye geldin?" diye, Gökhan'ın lafını kesti Bora. Hala suratına bakmıyordu. Manyakların arasına düşmüş gibi hissediyordum.

"Uçak biletini getirdim." dedi Gökhan. Bora'nın bakışları Gökhan'la buluştuğunda, ona bakmamasının daha sağlıklı olduğuna karar vermiştim. Çünkü gerçekten, Bora'nın elinde kalacaktı.

"Anlamadım?" dedi Bora. Ve ben bu tehditkar sesten de deli gibi ürkmüştüm. Tek kaşını kaldırmış, Gökhan'ın tek bir cevabında tüm sofrayı yerle bir edecekmiş gibi bakıyordu.

"Sen gidiyorsun abi. Ben Begüm'le uğraşmam!" diye çıkıştı Gökhan.

"GÖKHAN! Dünya kadar işim var şirkette!"

"Abi sen patron değil misin? Bıraaaaak. Bırak çalışanlar çalışsın. Bak adı üstünde, ÇA-LI-ŞAN!"

"Sen nesin?" diye sordu Bora, sesi hala buz gibiydi.

"Ben başka... Ben, Bora Karabey'in şirketinde çalışmıyorum. Kara'nın yanında çalışıyorum. Rüzgar gibi sert, şiddetli, fırtınalı Kara'nın... Hani şu yer altındaki herkesin karşısında tir tir titrediği... Kumarhanelerdeki herkesin masasına oturmaktan korktuğu... Namıdeğer Kara!!! Milletin, 'Öldür beni!' diye yalvardığı adam..." dedi Gökhan, kendinden geçmiş gibi hayranlıkla konuşurken, ben korkudan oturduğum yere daha fazla gömülmüş, kafamı yemeğimden kaldıramıyordum. *Sen tam olarak, bu Kara dediği adamın masasında mı hile yaptın Naz? Helal olsun sana vallahi.*

"Ve sen de o adama kafa tutuyorsun öyle mi?" dedi Bora, sesinin tınısında alaycı bir ifade vardı. Bora'ya dönüp, "Ben sana kafa tutmuyorum canım, farkında mısın?" diye sarılıp yalakalık yapmak istedim. Yapmadım...

"Evet abi kusura bakma. Son faciayı hatırla... Begüm'ün peşinden İsviçre'ye gittiğimde... Beni eve kilitledi ve konsere kaçtı!" diye sitem etti Gökhan.

"Ulan ben seni yanımda nasıl gezdiriyorum? Bir de sana canımı emanet ediyorum." dedi Bora, sıkıldığı sesinin tonundan belliydi.

"Abi o başka vallahi. Bin adamı süzgece çeviririm ama Begüm'le baş edemiyorum. Dokunmak yasak, silah çekmek yasak, canını yakmak yasak. Nasıl tutayım? Kaçıyor o da. 'Üç numara' demişsiniz ama bence bir numara o! Maşallah onun bana şiddet uygulaması hiç yasak değil ama! Yüzüm gözüm tırnak izleriyle doluydu."

"OFFF!"

"Kara o değil de ne dicem... Sen, Hasan'ın ağzıyla gözünün yerini değiştirmişsin." dedi Gökhan, havadan sudan konuşuyormuş gibiydi. İçtiğim su, boğazımda kalmış öksürme krizine girmiştim. "Helal Naz helal." diyen Gökhan'a gülümsemeye çalıştım.

"Sen nerede gördün Hasan'ı?" diye kuşkuyla sordu Bora.

"Para istemeye geldi bugün. Ortada kalmış, gidecek yeri yokmuş..."

"Beter olsun it! Verdin mi para?"

"Bu hale senin getirdiğini söyleyince vermedim... Adam perişan olmuş. 'Her zamanki gibi dövecektim, Kara bana karışmazdı.' falan dedi, belli bir şey olmuş." dedi Gökhan. Kısa bir süre ikimiz de Bora'ya baktık ama o aldırış etmeden yemeğini yiyordu. Ardından Gökhan devam etti. "Ama bizim çocuklar, ailesine para göndermeye devam edileceğini söylediler, öyle talimat vermişsin."

"Evet. Gerçi başka nereye dönecek, karısı acır ona yine, alır eve. Ayrıydık falan dinlemez. O kadın da salak." dedi Bora, bıkkınlıkla.

"Sanmıyorum be abi. Kadını dövüyordu o kadar, kaç kez hastanelik etmişti, affetmez bence. Sen olmasan ölecekti kadın." dedi Gökhan, düşünceliydi. *Birilerinin hayatını kurtarırken, birilerinin hayatına da son veriyor Naz. Senin mesela.*

"Sen yine çocuklara söyle, kolaçan etsinler. Eve dönerse, gözümüz kadının üstünde olsun." dedi Bora.

"Olur abi de... İyiydi Hasan Kıbrıs'ta. Yani casinoyu gözü kapalı işletiyordu, adam olandan olmayandan anlıyordu. Kimseye göz açtırmıyordu. Sayesinde kaç adam hakladık... Vukuatı ne? Mekanda olmuş n'olduysa. Kime vurmaması gerekiyordu?" diye sordu Gökhan. Donup kalmıştım. Kıbrıs, casino, işletme... Bana tokat atan işletmeciden mi bahsediyordu?

"Bir kadına." dedi Bora. Tabağımdan başımı kaldırıp, ona şaşkınlıkla baktığımda, bakışlarını benden kaçırdı.

"Vay pezevenk! Hayırdır?" diye hayretle sordu Gökhan.

"Neyse ne! Boşver." dedi Bora ve masadan kalkıp, bahçeye yöneldi. Oduğum yerden kalkamadım. Bir süre sonra, Gökhan da bana gülümseyerek dışarıya çıktığında, masayı topladım ve bulaşıkları makineye yerleştirdim. Mutfak tamamen toplandığında, ellerimi yıkarken, Bora'nın sesiyle ona döndüm.

"Neden sen topladın?" diye sordu.

"Kim toplayacaktı? Sen mi?" dedim alayla. Ben neden bu adama sürekli sert çıkmak zorundaydım?! Bana aldırış etmeden, ada tezgahın önündeki sandalyeye oturdu.

"Ben evde yatılı çalışan sevmem. Bahçe zaten adam dolu, sıkılıyorum kalabalıktan. O yüzden Sevim Hanım gündüz gelip akşam gider. Benim çok fazla halledemeyeceğim iş olmaz. Ama eğer sen istersen, yatılı bir çalışan bakarım. Böylece bir daha sana zahmet olmamış olur." dedi, sesinin tınısına sakladığı şefkat kulaklarımla buluşuyordu.

"Alt tarafı sofrayı topladım, bulaşıkları yerleştirdim. Bunun bi zahmeti yok..." dedim.

"Saat 7'de çıkıyor Sevim Hanım. Bilmiyorum, uyku saatlerin nasıl... Yani eğer sen istersen-"

"Kendim halledebilirim. Alışık değilim zaten birinden hizmet görmeye. Elime yapışmaz." diyerek lafını kestim. Beni düşünüyordu. Beni hırpalayan adamın daha kaç yüzüyle tanışacaktım?

"Sen bilirsin..." dedi, umursamaz bir tavırla.

"Eee çay içer misin?" diye sordum. Sanki, evime misafir gelmişti. Bu neyin rahatlığıydı bilmiyordum.

"Çay sevmem." dedi.

"Nasıl? Yemeğin üzerine... Sigarayla beraber?" dedim. Sigara kullanan bir insan, nasıl çay sevmezdi ya?

"Hayır... Sevmem." dedi. Ciddi olamazdı ama ciddiydi!

"Siz zenginler ağzınızın tadını bilmiyorsunuz!" diye sitem ettim.

"Yap da içelim o zaman Nazlı." dedi. Sinirlenmişti. *Sana sinirlendiğinde cümlenin bir yerine adını sıkıştırıyor Naz, farkında mısın? Sinirli olduğunu buradan anlayabilirsin.* Sinirine aldırmadım. Aman canım bu adam da çok çabuk sinirlenmeyiversindi. Ağzımın tadıyla çay içmek istiyordum. Çay iyiydi. Tüm sıkıntıları alırdı.

"Çay ve çaydanlık nerede?" diye sordum.

"Makinası orada?" diye bana mutfak tezgahının üzerindeki hem çaydanlık hem de su ısıtıcı olan aleti, gözleriyle gösteriyordu.

"Makina istemem ben. Çaydanlık isterim. Yani çay ocakta güzel olur." dedim. Bir yandan da dolapları açıp kapatıyordum. Bakliyatların saklandığı dolabı da bulmuştum ama çay yoktu. Çaydanlık da yoktu. Bulamıyordum.

"Çaydanlığın nerede olduğu hakkında bir fikrim yok. Çaydanlık var mı, onu bile bilmiyorum. Ama Sevim Hanım'ı arayabiliriz." dedi, o da bakışlarıyla mutfağı tarıyordu. Cebinden telefonunu çıkardı ve kulağına götüreceğini sandığım sırada, bana uzattı.

"Efendim Bora Bey?" diye açtı Sevim Hanım telefonu.

"Aaaa merhaba. Naz ben. Nazlı yani. Şey... Acaba çay ve çaydanlık nerede?" diye sordum.

"Çay yok Nazlı Hanım." dedi Sevim Hanım, endişeyle.

"Nasıl yok?"

"Bitti yani. Yarın aldıracaktım ben de. Bahçedeki oğlanlar ve ben çok çay tüketiyoruz da... Çaydanlık orada zaten yok. Makinada içiyoruz." dedi kadın, kendisini telaşla açıklamaya çalışarak.

"Ama tadı çok kötü olur..." dedim, mutsuz bir ifadeyle.

"Çaydanlığın da akşama kadar altı kapanmaması lazım ama... Kalabalığız. Makina kolayıma geliyordu hep." dedi kadın mahçup bir ifadeyle.

"Tamam anladım, rahatsız ettik. Kusura bakmayın lütfen... İyi geceler..." dedim, sorun olmadığını belli ederek.

"İyi geceler..."

Telefonunu Bora'ya uzatırken, bana, "Ne dedi?" diye sorarcasına göz kırptı.

"Yokmuş çaydanlık. Çay da bitmiş." dedim asılan suratımla.

"Niye aldırmamış?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

"Yarın aldırırım diye düşünmüş. Neyse... Kahve içelim bari." dedim, dikkatleri Sevim Hanım'ın üzerinden çekmeye çalışıyordum.

"Alsın çocuklar gidip çay..."

"Yok canım bu saatte zahmet etmesinler, içmeyiveririz..." dedim. Gerçekten gerek yoktu.

"SELİİMM!" diye seslendi Bora, beni umursamadan.

"Gerek yok." dedim. Beni dinlemiyordu bile. Saniyeler sonra, nefessiz kalan zavallı Selim, mutfağa geldi.

"Buyur abi?" diye sordu, nefes almaya çalışarak.

"Gönder birini çay alsın." dedi Bora, aceleyle.

"Tabii abi. Hangi marka?" diye sordu Selim.

"Sevim Hanım ne aldırıyorsa onu... Ya da dur." dedi Bora, ardından bana döndü ve devam etti. "Ne alsınlar?"

"Şu an için cidden fark etmez ama bergamotu çok severim, varsa, aromalı olabilir." dedim gülümseyerek.

"İşte en iyisi neyse sorsun, baksın, alsın. Bergamot aromalı." dedi Bora, tekrar Selim'e dönerek.

"Şeyy Selim Bey? Zahmet olmazsa, rica etsem... Bir de çayın yanına yenecek, atıştırmalık, çikolatalı falan bisküvi alabilirler mi?" dedim bir çırpıda Selim'e. *Tabii Naz tabii. Güzelmiş değil mi böyle yaşamak? Maşallah ilk günden. Zaten 244 gün sonra da ben öleceğim, takıl sen.*

"Tabii yenge, söylerim." dedi Selim.

"Yengeniz batsın!" diye mırıldanarak, ısıtıcıya su doldurmaya başladım.

"Alış buna." dedi Bora, sandalyeye otururken.

"Neye?" diye sordum, yüzümü ona dönmeden.

"Yenge demelerine... Söyleyecekler çünkü. Söylemek de zorundalar zaten sana adınla hitap edemezler." dedi. Sesinde koruduğu bir ciddiyet vardı.

"O niye?" dedim, ısıtıcıyı çalıştırıp ona döndüğümde.

"Benim sevgilim olarak biliyorlar çünkü seni." dedi.

"Eee senin sevgilin olunca n'oluyor?" diye sordum, alaylı bir ifadeyle. O ise aldırmadı.

"Benim karşıma geçip nasıl ki bana Bora diyemezlerse, sana da Nazlı diyemezler. Nazlı Hanım çok resmi. Bana abi diyorlarsa, sende yenge oluyorsun. Abla diyecek halleri yok..." dedi.

"Kız kardeşine ne diyorlar?" diye sordum.

"Begüm'e mi? Begüm Hanım diyorlar ama o başka. Racon bu... Sen benim sevgilimsin, otomatik olarak yengeye terfi ediyorsun yani." dedi.

"Çaresi yok diyorsun?"

"Yoo... Var... Eğer istersen hepsini hizaya dizerim. Bir güzel anlatırım Nazlı Hanım demeleri gerektiğini, kendi dilimle ama..." dedi, kaşları çatılmıştı.

"DÖ-Döverek...Mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hı hı..." Kaşları çatık gibi durmasına rağmen, yüzünde saklayamadığı bir gülümseme oluşmuştu.

"Yok aman kalsın. Yenge desinler. Dövme sakın. Yazık." dedim üzülerek. Ardından, aklıma takılan şeyi bir çırpıda

sordum. "Ama Gökhan Bey'in adımla hitap etmesine izin verdin?"

"Gökhan başka. O benim en yakınım. Kardeşim. Yalnızca çalışanım değil." dedi, beni aydınlatmaya çalışır gibi. Ardından telefonunu eline aldı ve bir şeyler yapmaya başladı.

♠

"Tezgahın üzerine bırakıyorum yenge." dedi Selim. Bu sefer koşmuyordu ama hareketleri hızlıydı.

"Ne kadar çok poşet var? Yedi tane! Ne aldılar?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Yenge hangi bisküviyi seveceğini bilememişler... Hepsinden birer tane almışlar, markette ne varsa." dedi Selim.

"Ay israf!" dedim mırıldanarak.

"Efendim yenge?" diye sordu Selim.

"Çık sen Selim çık. Halleder YENGEN." dedi Bora, gülümseyerek. Ona göz devirirken, poşetlerden çıkanları tezgaha dizdim ve bergamot aromalı çayı demlemeye başladım. Beni dikkatlice izliyordu.

"Tamamdır, birazdan hazır olur." dedim gülümseyerek.

"Otursana..." dedi Bora, yüzü oldukça ciddiydi.

Ben otururken kendi kalktı ve salona doğru ilerleyip, hem kendisinin hem de benim sigaralarımızı getirdi. Demek ki benim için de sigara almıştı. Yanıma oturduktan sonra sigarasını yakarken, bir tane de ben yakmıştım.

"Normalde evde içilmesinden hiç hoşlanmam." dedi, dumanla ciğerlerini doldururken.

"Çayı bahçede içebilirdik..." dedim. Madem hoşlanmıyordu neden burada içiyorduk?

"Sorun değil. Mecbur kalmadıkça içmezsin içeride. Önümüz yaz zaten..." dedi, gözlerini kül tablasına sabitleyerek.

"Kışın da ben zaten burada olmayacağım, ancak mezarda içerim sigarayı. Merak etme zaten çok içmem." dedim.

Başımı öne eğmiş ve gerçekleri bir kez daha hatırlamıştım. *Öleceksin.*

"Oraya gelecektim ben de. Evet kışın burada olmayacaksın. Biraz da gerçeklerden bahsedelim..." dedi, gözlerimin içine bakarak. Sigaramdan, bir kaç nefes art arda aldıktan sonra konuştum.

"Ben çayları doldurayım... Öyle konuşalım." dedim. Başını "Olur." anlamında salladıktan sonra, neyse ki çay bardaklarını hemen bulmuştum. Yeniden yanına döndüğümde çayımdan bir yudum aldım. Aromasının tadıyla damağım şenlenirken, gözlerimi Bora'ya sabitledim.

"Ellerine sağlık." dedi, kaşlarını kaldırarak. O da sevmiş miydi bergamotu? Parfümünün esansı yoğunluklu bergamot olduğuna göre, o da severdi belki.

"Afiyet olsun..." dedim gülümseyerek.

"Nazlı... Bugün kendini öldürdün sen. Farkındasın değil mi?" diye sordu. Kaşları çatık, yüzü ifadesiz, sesi sertti. Ama sinirli değildi, daha çok azarlar gibiydi. *Endişe sanırım bu Naz. Demek ki sadece sinirlendiğinde adınla hitap etmiyor sana... Ciddi olduğu zamanlarda cümlelerinde adını kullanıyor galiba.*

"Evet." dedim, net bir ifadeyle.

"Yapabileceğine ihtimal vermiyordum açıkçası. Beni şaşırttın. Yanılmak isterdim. Bu benim gözümde aptallık!" dedi, kaşlarını kaldırmış, başını iki yana sallıyordu. Gözlerine baktığımda, ikimizin de gözünün önüne o anın geldiğini düşünmüştüm.

"Daha önce de söylemiştin aptallık olduğunu... Ne yapmamı bekliyordun ki? Ben sana bir söz verdim... Sen Anıl'ın hayatını kurtardın, ben de öleceğim... Bunun üzerine onun ailesine de bir söz verdim. Sekiz ay sonra ya da şimdi ölmüşüm, ne fark edecek? Ya da arada istediğin özel herhangi bir tarihte öleceğim belki de." dedim, silik ve acı dolu bir tebessümle.

"Ölmeyeceksin." dedi, gözlerinin karasını, yeşil gözlerimin en içine dikmiş, oldukça ciddi ve ikna edici bir ifadeyle

konuşuyordu. Sanki ölmemem için emir veriyor gibiydi. Bakışları, tüylerimi diken diken ederken, hipnotize oluyor gibi hissettim. On iki harfle, beş heceyle ve ifadesiz kapkara gözleriyle bana şu an duymaya ihtiyacım olan en güzel şeyi içime kazıyordu.

"Nasıl?" diye sordum, anlamaya çalışarak.

"Ölmeyeceksin işte. Yaşayacaksın." dedi.

"Ama, 'Sekiz ay sonra öldüreceğim.' dedin..." dedim. Dalga mı geçiyordu? Boşa ümitlenmek istemiyordum.

"Sekiz ay sonra öldüreceğimi söylemedim Nazlı. Öleceğini söyledim. Ölmeyeceksin. Elbet bir gün herkes gibi öleceksin belki ama buna ben sebep olmayacağım yani, endişelenme." dedi, ikna edici bir ses tonuyla.

"Anlamıyorum." dedim, kafamı iki yana sallayarak.

"Sekiz ay sonra ölmeyeceksin. Bunun nesini anlamıyorsun?" dedi. Ve sıkıntılı bir nefes verdi.

"Neden vazgeçtin?" diye sordum. *Sana ne Naz? Sonuca bak da, yeniden ölmen gerektiğine karar vermesin!*

"Bugün vazgeçmedim. Zaten ölmeyeceğine çoktan karar vermiştim. Ama sekiz ay sonra öleceğini düşünerek yaşamak senin cezan olacaktı. Bu korkuyla yaşamayı hak etmiştin. Çünkü aşk için ölmeye değeceğini düşünecek kadar aptal birisi olman sinirlerimi bozmuştu." dedi, gözlerini gözlerimden ayırmadan. Yüzünde mimik oynamıyordu.

"Neden?" diye sordum. Ona neydi benden?

"Çünkü bu hayatta en önemli şey insanın ta kendisidir." dedi.

"Bana her defasında iki seçenek sundun. Onun yaşaması için bir seçenek olduğunu avuçlarımın içine koydun. O kumarhanede de, bugün şirkette de, saatler önce yukarıda da. O seçenek benim elimdeyken, bunu yok sayamazdım. Evet belki aptallık. Ama aksi de çok doğru bir davranış mıdır, tartışılır." dedim.

"Sana yukarıda üç seçenek sundum Nazlı, iki değil." dedi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ne demek istediğini anlamamıştım. Şaşkın bakışlarımla yüzüne bakmaya devam

edip hiçbir cevap vermediğimde, yeniden konuştu. "Silahı bana doğrultup, beni tehdit edebilir ya da öldürmeyi düşünebilirdin." dedi. Histerik bir kahkaha attım.

"Kapıda yedi tane adam vardı. Seni bununla tehdit etsem ya da seni vursam ve kurtulmaya çalışsam bile bu evden çıkamazdım." dedim, gülerek.

"Bu şimdi düşündüğün bir şey. O an, o silahı bana doğrultmak aklına bile gelmedi. Çünkü bu senin için bir seçenek bile değildi. Üçüncü seçeneği görmedin. Bana zarar vermeyi aklının ucundan bile geçirmedin." dedi. Haklıydı. Aklıma bile gelmemişti gerçekten de.

"Evet." dedim.

"Neden?" dedi.

"Ölmeyi kabul eden bendim sonuçta. Teklifini kabul etmek her ne kadar aptallık da olsa... Ki bu teklif de çok manyakçaydı, bunu da unutmayalım... Anlaşma anlaşmaydı işte. Er ya da geç Anıl'ın yaşamasına karşılık ölecektim." dedim.

"Silahı eline verdiğimde bana doğrultacağını düşündüm. Bu senin sadakat testindi. Dışarıya çıkmamı istediğinde, tetiği çekemeyeceğini düşündüm. Bu da senin cesaret testindi. Ne kadar yapacağını söylesen de yapamazsın sandım. Çünkü dile kolay bir şeydir ölmek. Ölümden korktuğunu ve asla o tetiği çekemeyeceğini sana kanıtlamak istemiştim. Ama yanılmışım. Sen resmen kendini öldürdün. Sandığımdan fazla cesurmuşsun." dedi.

"Bana, 'Ölmek korkların işidir.' dedin. Hem korkak hem cesur nasıl olunuyor?" diye sordum, şaşkınlıkla. Onu anlamakta güçlük çekiyordum.

"Kendini öldürecek kadar cesursun, evet. Ama ölümü seçmek korkakların işidir. Her zaman yaşamanın yollarını aramaya bakacaksın. Tüm cesaretini hayatta kalmak için kullanacaksın; ölmek için değil." dedi. Gözlerine anlayamadığım bir ifade yerleşmişti. Yedi saniye boyunca gözlerini kırpmadan bana baktı. Ezberlemeye çalışıyordu sanki. "Şimdi eminim ki, nefes almanın kıymetini

anlamışsındır. Bundan sonra da böyle aptallıklar yapmaman gerektiğini fark etmişsindir. Önce kendi canını düşünmenin yanlış olmadığını sana öğretmem gerekecek." dedi.

"Peki o tetiği çekmem senin sinirlerini bozan bir şeyse. Aşk için diyelim... Ölmeyi göze almak aptallıksa senin için... Neden şimdi bana ölmeyeceğimi söylüyorsun ki? Bu korkuyla yaşamam konusunda bana CEZA verdiysen, şimdi neden bunları konuşuyorsun benimle?" dedim.

"Elindeki silahı, o can havliyle bile bana doğrultmayı aklından geçirmemenin küçük bir ödülü diyelim. Ayrıca... O tetiği çekmene kızıyorum evet ama..." dedi ve sustu. Bana bakmaya devam etti. Gözlerindeki beni ezberlercesine baktığı ifade yerli yerindeydi.

"O tetiği çekmeme kızıyorsun AMA?" dedim, devam etmesi için.

"Neyse. Çektin işte." dedi. Ne saçma bir cevaptı bu. Durum tespiti mi yapıyorduk? Birkaç saniye konuşmasını bekledim ama konuşmadı. Bir şey söyleyecekken vazgeçtiğini bu kadar belli etmeseydi keşke. Merak etmiştim. Ben devam ettim.

"Ama şunu unutma... Yine olsa yine yaparım. Verdiğim bir söz vardı ortada, hem sana hem de Anıl'ın ailesine." dedim. *Acaba, daha fazla damarına basmasan mı Naz?*

"Onu anladım." dedi. Ve derin bir nefes aldı. Verdiğin sözleri tutman güzel. Çünkü bana bir söz vermeni istiyorum." diye devam etti. Ne gözlerinden ne de bakışlarından hiçbir şey okunmuyordu. Konuşmak için doğru kelimeleri arıyormuş gibi bir hali vardı.

"Ne sözü?" diye sordum, saniyeler sonra.

"Seninle şimdi, gerçek anlaşmamızı yapacağız Nazlı ve bu ölüp gitmenden daha çok zorlayacak seni." dedi.

5.Bölüm

"Gerçek anlaşma mı? Yeni bir anlaşma mı yani?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Eskisinin revize edilmiş hali aslında. Senin açından daha yaşanılır bir anlaşma olduğu kesin. Sekiz ay boyunca bu evde benimle yaşayacaksın. Sevgilimmiş gibi davranacaksın. O yüzden benim kurallarıma uyacak, sözümden dışarı asla çıkmayacaksın. Sekiz ayın sonunda da düğünümüz olacak. Ve o gün... Seni, yani benim sevdiğimi düşündükleri kadını öldürmek isteyecekler... Ve öldürdüklerini düşünecekler de." dedi, bir sigara daha yakmıştı.

"Na-nasıl yani?" diye sordum, çok şaşırmıştım. Bir çeşit fantazi yapmıyordu, ya da manyak değildi. Belli ki düşmanları vardı. Peki neden? Neden sevgilisini öldürmek istiyorlardı ki?

"Daha planlamadım... Gelinliğin içine çelik yelek belki? Başından vurulmaman için herhangi bir tedbir... Bilemiyorum şu an. Sen bunları düşünme. Ben seni koruyacağım." dedi, gözleri gözlerimle kesiştiğinde.

"Neden senin sevdiğin kadını öldürmek istiyorlar?" diye sordum şaşkınlık ve panikle. Bu konu daha fazla merak uyandırmıştı bende.

"Kendi meselene odaklan sadece Nazlı!" dedi. Sesi orta düzeyde olmasına rağmen, uyarıcı tondaydı. Bu konu hakkında konuşmak istemediği belliydi.

"Sonra ne olacak peki?" diye sordum.

"İzini kaybettireceğiz. Yurt dışına çıkacaksın. Adın, soyadın, kimlik bilgilerin, her şeyin değişecek. Türkiye'ye dönmeyecek, tanıdığın hiç kimseyle irtibat kurmayacaksın.

Hayatın boyunca... Herkes seni öldü bilecek. Konforunu ve can güvenliğini hayatın boyunca sağlayacağım. Merak etme sen." dedi, sesinin tınısındaki şefkati hemen tanımıştım.

"Ya dediğini yapmazsam?" diye sordum.

"O zaman seni de tanıdığın herkesi de ben öldürürüm. Gözümü kırpmam. Çünkü yaptığın tek bir hata her şeyi mahveder. Ve bu benim için çok önemli bir mesele." dedi, ciddi bir ifadeyle. Çok ciddi ve korkutucu bir ifadeyle üstelik.

"Hayatım boyunca Türkiye'ye dönmemek..." dedim, gözümü çay bardağına sabitlemiştim.

"Nazlı... Az evvel tetiği çektiğin silahta kurşun olabilirdi. Şimdi değilse de sekiz ay sonra ölmeye 'Tamam.' dedin sen. Yurtdışında yaşayacak olmana mı takıldın?" dedi, sesi biraz yüksek çıkmıştı. Haklıydı!

"Doğru... Ben çok şaşırdım yani..." dedim, bakışlarımı yeniden onunla buluşturmuştum.

"Beklemiyordun bunu, biliyorum. Kendini ÖLMEYE şartladığın için. Ben, senden yaşamanı istiyorum. Anıl'ı, ya da başka bir kimseyi düşünmeden. Düşünürsen yapamazsın. Anıl'ın ameliyat ve tedavi masrafları karşılığında dediğimi yapmanı istiyorum." dedi. Benimle anlaşmaya varmak istiyordu. Üstelik ne derse yapmak zorunda olmama rağmen, emir vermek değil beni ikna etmek istiyordu.

"Tamam. Dediğini yapacağım." dedim, daha fazla uzatmadan.

"Biliyorum." dedi, yüzüne anlık bir tebessüm yerleşmiş ama aniden kaybolmuştu. "Ne olursa olsun, önceliğin YAŞAMAK olacak Nazlı. Yaşamak." dedi. Yutkundum. *Sevdiklerinden uzakta YAŞAMAK Naz, buna takılmak nankörlük mü?* Bilemiyordum.

"Bir şey sorabilir miyim?" diye sordum, biraz çekinerek.

"Sor?" dedi.

"Ama kızmayacaksın..." dedim, kısık bir sesle.

"Benimle pazarlık yapma!" dedi, sesine soğuk bir tını yerleşmişti yeniden. Derin bir nefes aldıktan sonra daha sıcak bir tonla devam etti. "Sor, ne soracaksan..."

"Anıl'la konuşmam yasak mı? Yani bu evdeyken... O iyileştiğinde... Onunla konuşabilir miyim?" diye sordum.

"Görmeye de gidebiliriz beraber. İyileşsin de..." dedi.

"Sen? Sen ciddi misin?" diye sordum, heyecanla.

"Evet?" dedi, tepkime şaşırmış gibiydi.

Aynı heyecanla boynuna atladım; buram buram bergamot kokusu ciğerlerime nüfuz ediyordu. Bu sefer deniz kenarında gerçekten de huzurlu hissediyordum. Bir kaç saniye sonra, ellerini belimde hissettiğimde içimi kaplayan tek duygu; güvendi. Bu adama güveniyordum. Evet Naz, ilk defa birine gerçekten de güveniyordu... Çünkü o bana, bu hayatta gerçekten de en son mutlu olduğum günü hatırlatıyordu. Bir süre öylece kaldım. Ona sarılı olduğumun kafası dank ettiğinde de hızla geri çekildim. Ben ne yapıyordum? Yerime oturduğumda bana gülümsüyordu.

Kahramanım olabilir miydi gerçekten?

♠

200 Gün Önce...

Siyah güneşliğin arkasından dahi sızmayı başaran güneşe daha fazla dayanamayıp gözlerimi açmıştım. *Galiba güzel bir gün olacak Naz!* Telefonu elime aldığımda saat 8'e 20 vardı. Uyanmak için ideal bir saat miydi emin değildim ama misafir evinde de daha fazla uyunmazdı herhalde.

Burası senin evin Naz. Üstelik artık, cehenemden önceki durağın olmadığını da öğrendin! Cehenneme gitmen biraz daha ertelendi sanırım, araya başka duraklar girecek. Allah'ım ya sen affet ne olur? Senin alabileceğin canı, başkası almayacak diye seviniyorum*. Umarım bugün kafana meteor düşmez Naz.* Önce perdeleri açtım, ardından bavullarımı... Giysileri dikkatlice çıkartarak dolaba yerleştirdiğimde, bornozumu alıp duşa doğru yol aldım. Duş, rahatlatır! Kesinlikle izimi kaybettirme olaylarını bugün düşünmeyecektim. *Zamanla bu fikre de alışacaksın Naz.*

♠

Saçımı kuruturken, Anıl'ın kardeşi Esin'le mesajlaşıyordum. Anıl'ın Türkiye'ye göre yarın gece 01:00'de beyin ameliyatı

gerçekleşecekti. Tüm kötü düşünceleri savdığımda telefonu cebime koydum ve aşağıya doğru inmeye başladım. Bora, verandada kahve içiyor ve tablette bir şeyleri inceliyordu. Çatık kaşları yerli yerindeydi. Dün akşam, çayımı bitirip doğruca üzerime sinen kokusuyla uyumuştum. Beni öldüreceğini, celladım olacağını sandığım adam beni koruyacaktı. Hem Anıl yaşayacaktı hem de ben. Ölmeyecektim! Ölmeyecektik. *Naz yeter büyük konuştuğun, kes sesini artık.*

"Günaydın..." dedim, ürkekçe ama gülümseyerek.

"Günaydın. Kahvaltı hazır, geçelim mi?" dedi.

"Olur." dedim.

♠

Üzerinde, dün akşam eve geldiğinde dahi hiç çıkarmadığı takım elbisesinin başka bir rengi vardı. *Onlarla yaşamak çok zor olmalı...* İkimiz de sessizce önümüzdekileri yemeye koyulmuşken, Bora aramızdaki sukuneti, neşeli çıkan sesiyle böldü.

"Nasıl? Güzel uyudun mu? Sevdin mi odanı?"

"Evet evet. Konforlu fazlasıyla..." dedim gülümseyerek. Ardından yine ciddiyetini takınıp kahvaltısını yapmaya devam etti. Bu evde sekiz ay boyunca, kim olduğunu bilmediğim bir adamla yaşayacak olma fikri beni ürkütüyordu. Ama neredeyse öleceğimi düşündükçe, onunla yaşama fikri kulağa daha hoş geliyordu.

Yaşamak güzel şeydi.

Biraz sonra çalan telefonum, aramızdaki soğuk sessizliği bölen ikinci şey oldu. Arayan numarayı tanımıyordum.

"Efendim?"

"Günaydın Nazlı Hanım... Serkan ben, Mert'in abisi."

"Aaaa! Günaydın Serkan Bey. Nasılsınız?"

"İyiyim Nazlı Hanım... Zor günler geçiriyordunuz. Siz nasılsınız?"

"Çok teşekkür ederim. Çok şükür atlatıyorum gibi... Bir sorun mu vardı?"

"Evet... Mert'in yarın matematik sınavı var. Zor geçecek gibi gözüküyor iki haftadan fazla oldu, ders yapamıyorsunuz. Ona yardımcı olabilir misiniz bugün?"

"Tabii tabii. Mağdur olmasını asla istemem. Kusura bakmayın lütfen, ihmal ettim Mert'i..."

"Estağfurullah. Öyleyse bugün 2'de bizde diyelim mi?"

"Tamam tabii olur. Görüşürüz 2'de, orada olurum."

"Görüşmek üzere Nazlı Hanım..."

Telefonla konuştuğum süre boyunca, dikkatini yemeğinden ayırmayan Bora, telefonu kapattığımda koyu gözlerini bana dikti. Sert, soğuk ve birazdan fırtınaya dönecek rüzgar gibi bakıyordu.

"Nerede oluyorsun 2'de?" diye sordu, sorgulayıcı bir ifadeyle.

"Mert'in evinde..." dedim, birine hesap vermekten nefret ediyordum.

"Mertin evinde?" dedi, sert bir sesle.

"Öğrencim." dedim.

"Öğrencin?" dedi, kaşlarını kaldırmış, yüzüne alaycı bir gülümseme yayılmıştı.

"Evet öğrencim. Özel ders veriyordum da ben... Bu yaşananlardan sonra tabii ilgilenemedim. Çocuğun da yarın sınavı varmış." dedim, gözlerimi gözlerinden ayırmadan.

"Allah zihin açıklığı versin." dedi gülümseyerek. Ardından gayet ciddi ve emir veren bir tavırla devam etti. "Gitmeyeceksin!"

"Gitmeyeceksin de ne demek?" dedim, şaşkınlıkla. Gözlerim kocaman açılmıştı.

"Türkçe özel ders vereyim ben de sana eğer istersen. Gitmek eyleminin olumsuzu anlamına-"

"Bora!" diye sözünü kestim. Üstelik sert ve biraz yüksek bir şekilde.

"Sesinin tınısına dikkat et Nazlı! Bu evden dışarıya çıkmayacaksın." dedi, dişlerinin arasından.

"AMA NEDEN?" diye bağırdım, elimdeki çatalı hızla masaya vurmuştum.

"Sesinin tınısına dikkat et derken... Küçült demek istedim!" dedi, sesi biraz daha yüksek çıkmıştı. Derin bir nefes aldım. *O da böyle biri Naz... Huyuna git.*

"Bora, gitmek zorundayım." dedim, yumuşak bir ifadeyle.

"Hayır! Ben ne dersem onu yapmak zorundasın, unuttun herhalde!" dedi, siniri yerli yerinde duruyordu.

"Beni bu eve mi kapatacaksın? Odama da kilitle istersen?" dedim, alaycı bir ifadeyle.

"O da uyar bana, sen bilirsin Nazlı." dedi, ciddiydi. *Huyuna gitsene Naz...*

"Neden izin vermiyorsun?" diye sordum, adeta "Merhaba dünyalı, ben dostum!" der gibiydim. Gülümsedim...

"Birincisi, sen bana sormadan, konuştuğun adama gelebileceğini söyledin. Bu yanlış! Hadi bunu, bu seferlik görmezden gelebilirim. İkincisi, senin bu evden bensiz ya da bir korumasız çıkman söz konusu değil. Normal bir hayat yaşamıyoruz, farkında değil misin? Ayrıca, benim sevgilim... Herhangi bir erkeğin yaşadığı eve giremez!" dedi, dişlerinin arasından konuşuyordu.

"BEN SENİN SEVGİLİN DEĞİLİM!" diye bağırdım. *Başlarım ben bu adamın huyuna da suyuna da ama yeter be!* Bora, elindeki bardağı sertçe masaya vurduğunda, gözlerimden yaşların akmaması için zor duruyordum.

"SENİ SON KEZ UYARIYORUM! Eğer benimle konuşurken, sesinin tınısına dikkat etmezsen pişman olursun. BU SON! Bir dahası olmayacak!" dedi buz gibi bir ifadeyle. Ardından kalktı ve üst kata çıktı. Arkasından da kapının sertçe kapandığını duydum. Bu evde yaşayabilirdim, her sözünü dinleyebilirdim ama kendimi bir tutsak gibi hissettirirse bununla baş edemezdim. *Sakin ol Naz! Sakin... Gevşeee... "Tamam." de geç...* Beni arayan numarayı geri aradım.

"Nazlı Hanım?"

"Serkan Bey... Kusura bakmayın takvimimde bir karışıklık olmuş. Ben bugün gelemeyeceğim..."

"Ama Nazlı Hanım... Siz gelmezseniz, Mert gerçekten matematikten geçemez. Sabah da çok ağladı, yarın okula

gitmek bile istemiyor..." dedi endişeyle Serkan Bey. *Allah kahretsin!* Dayanamazdım... Bahsettiğimiz en nihayetinde 12 yaşında bir çocuktu...

"Neyse tamam Serkan Bey, ayarlayacağım. 2'de oradayım. Lütfen Mert'e sakin olmasını söyleyin..." dedim. Acaba, Bora'ya sakin olmasını kim söyleyecekti?

♠

Rastgele bir pantolon giydikten sonra, üzerime bir tişört geçirdim ve hırkamı da belime bağladım. Hava bugün sıcak gibiydi. Aynanın karşısına geçtiğimde, yeşil gözlerimin altının mosmor olduğunu fark ettim; ağlamak kesinlikle açık renk tenime iyi gelmiyordu. Gerçi, kime iyi gelirdi ki? Kapının önüne çıktığımda, iki koruma karşıma dikildi, bir tanesi Selim'di.

"Buyur yenge?" dedi Selim.

"Dışarı çıkıyorum..."

"Abimin haberi var mı?" dedi, kaşları çatılarak.

"E-evet. Var..."

"Biz bırakalım arabayla? Buralarda yürünmez. Tenhadır, tekin değildir... Hem ana yola kadar da bayağı bir mesafe var..."

"Taksi çağırsak?"

"Sen bilirsin yenge..." diyerek, diğer adama taksiyi ara dercesine işaret yaptı. Biraz sonra taksi kapıya yanaştığında, derin bir nefes aldım ve öğrencim Mert'in evinin adresini söyleyerek, başımı camdan dışarıya çevirdim. Bu ev çok büyük bir arazi üzerine inşaa edilmişti. Her yer, yeşilin bir tonuyla kaplanmış gibiydi. Büyük siyah kapıdan çıkıp, ormanlık yoldan ilerlemeye başlamıştık. Henüz ana caddeye ulaşmadan, telefonuma mesaj geldi.

"Evden çıkmışsın."

Bora'nın numarası mıydı bu? *Herhalde kızım, o kadar koruma Bora'ya haber verecekti tabii çıktığını. Başka kim olabilir?*

"Mert'i yarı yolda bırakamam. Gerçekten üzgünüm. İki saat sınavına çalıştırıp, hemen döneceğim."

"Gerek yok."

"Anlamadım?"

"Madem benim sözümü çiğneyip evden çıktın, dönecek bir yerin de kalmadı."

Ne demekti şimdi bu? Ciddi miydi? Anlaşma ne olacaktı?

"Tamam senin evinde kalmam bundan sonra ama anlaşmamız bozulmadı değil mi?"

"Bozuldu."

Boğazım yanmaya başlamış, gözlerimden istemsizce yaşlar dökülüyordu. Anlaşmanın bozulması demek, Anıl'ın ölmesi demekti... Tedavi masrafları süreç boyunca ödenmeye devam edecekti, Bora talimat verdiği an, Anıl'ı hastaneden çıkartırlardı. Üstelik daha ameliyata bile girmemişti, üstelik ameliyatına sadece otuz beş saat kırk bir dakika kalmıştı!

"Bora... Eve şu an dönebilirim. Özür dilerim."

"Dönecek bir yerin kalmadığını söylemiştim Nazlı."

Gerçekten aferin Naz... Helal olsun sana.

♠

Yine de Mert'in evine gelmiş ve onu yarın gireceği sınava çalıştırmıştım. Zaten madem benim hayatım altüst olmuştu, çocuğun ne suçu vardı ki? Akıllı bir çocuktu Mert... Onunla ders çalışırken, kafamdan atmaya çalıştığım düşünceler, iki saatin sona ermesi ve apartmandan çıkmamla yeniden benimle buluşmuştu. Saat 4'ü biraz geçerken, Emirgan'ın tepelerindeki sokaktan sahile doğru ilerledim ve bir banka oturdum.

Kirada oturduğum evden ayrılmıştım... Çantamda, bugünkü dersten aldığım 300 Lira ve Bora'nın bana verdiği 5 Bin Lira'dan kalan 4.238 Lira vardı. Bora'nın parasına dokunamazdım. Çalışırken kazandığım parayla, anneannemden miras Mersin'deki evin kirasıyla ve ailemden kalan parayla yaptığım tüm birikimi, Kıbrıs'taki kumarhanede kaybetmiştim. Yani her ne kadar hileyle daha büyük paralar kazansam da o parayı alamamış ve kendi koyduğumu da o masada bırakmıştım... Yani şu an 300

Lira'm vardı ve gidecek hiçbir yerim yoktu. Tüm eşyalarımın Bora'nın evinde kalmış olması da cabasıydı; üstelik ona dünya kadar borcum vardı.

Karnım acıkmıştı ama oturduğum yerden kalkamıyordum... Gözlerimden devamlı olarak süzülen yaşlar, esmeye başlayan rüzgarla, yüzümü üşütüyordu. Hava çoktan kararmıştı... Her nereye gideceksem, harekete geçmeliydim, bir arkadaşımın evinde kalmaktan başka çarem yoktu. Hoş, şu an için Eren ya da Hande'den başka gidecek arkadaşım da yoktu. Ama onlara ne derdim? İstanbul'daki evimi neden kapattığımı şu an açıklayamazdım; üstelik yeni işim var zannediyorlardı. *Bora Karabey'le sevgili olmuştuk, ilişkimiz çabuk sona erdi. Hehehehehe. Ah Naz ah!*

Ben amansız düşüncelerle boğuşup, yaptığım aptallığa küfrederken, Bora küçük adımlarla gelip, yanımdaki banka oturdu. Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Yüzünü benden yana çevirmiyor, denizi izliyordu. Sakin görünüyordu ama yüz hatları her zamanki ciddiyetini koruyordu. Bu kadar ciddi olmak, onu yormuyor muydu? Onunla normal bir zamanda, normal koşullarda tanışsam asla korkutucu bir görüntüsü olduğunu düşünmezdim. Ama aslında başka bir yüzü olduğunu bilmek, görüntüsünün korkutucu olduğunu destekliyordu. Ben de yüzümü denize doğru çevirdiğimde, sessizliği tok ve kendinden emin çıkan sesiyle böldü.

"Hırkanı aksesuar olarak mı kullanıyorsun?"

"Anlamadım?" dedim. Ona dönmüş, ne demek istediğini sorguluyordum. Belimdeki hırkayı mı konuşacaktık?

"Titriyorsun..." dedi yüzünü bana döndürdüğünde. Gözlerinin koyuluğu, gözlerimin ona sabitlenmesine sebep oluyordu. Hiçbir şey söylemeden, belime bağladığım hırkamı giydim ve ona bakmaya devam ettim. Benim konuşmamı bekliyor gibiydi. Çantamı açtım ve içindeki zarfı Bora'ya uzattım, anlamamıştı. "Ne bu?" dercesine göz kırptı ama anlamamazlıktan geldim.

"Ne bu?" diye sordu en sonunda. Gözleri elimdeki zarftaydı. Israrla ona uzanmıyordu.

"Kıbrıs'ta verdiğin paradan kalan para... 4.238 Lira. En kısa zamanda, 762 Lira'yı da tamamlayacağım. Ben tüm paramla kumar oynamıştım. Geçtiğimiz bir haftada bu paradan harcamak zorunda kaldım. Tamamlayacağım ama. Ve diğer borçlarımı da tabii... Ödeyeceğim. En kısa zamanda."

"Koy şunu çantana!" dedi, yüzünü yeniden denize döndürerek.

"Lütfen alır mısın?" dedim. Diretiyordum. Cevap vermiyordu. Zarfı almayacağını anladığımda derin bir nefes aldım. Ve elimde kalmaması için çantama geri koydum. Ben de öylece denizi izlemeye devam ettim. Yirmi beş dakika otuz iki saniye sonra, yüzünü bana döndü.

"Anıl'ı sevdiğine emin misin?" diye sordu. O ne biçim bir soruydu? Bu hayatımda duyduğum en saçma soruydu. Soru muydu bu? *Tamam Naz, sakin ol.*

"Evet?!" dedim, sert bir şekilde.

"Peki neden her seferinde onun hayatının söz konusu olduğu bir anlaşmayı riske atmak için diretiyorsun?"

"Ben kötü bir şey yapmadım! Yardıma ihtiyacı olan bir çocuğa yardım ettim. Karşılığında da hak ettiğim parayı aldım. Emek verdim ve karşılığını aldım. YANİ ÇALIŞTIM! Ben buyum... Ben özel ders veririm, garsonluk yaparım, sürekli çalışırım. Şimdi çalışmadan duramam. Paraya ihtiyacım var; yaşamak için! Ne yazık ki herkes senin kadar şanslı değil, senin gibi zengin değil... Eğer ben ailem öldükten sonra, yetişkin olduğumda, kendi paramı kendim kazanmasaydım, kötü günler için birikim yapmasaydım, o kumarhaneye bile giremezdim." Sinirlenmiştim, telaşlı ve kendimden taviz vermeyecek bir şekilde konuşuyordum.

Beni dikkatlice dinledikten sonra, o da tavrından ödün vermeden konuşmaya başladı.

"Zaten benim yanımdayken para da kazanacaksın Nazlı. Başka bir işte çalışmana gerek yok!"

"Hayır hayır hayır! Biz seninle, Anıl'ın tedavisine gerekli olan para için anlaştık. Benim çok şükür elim ayağım tutuyor, kendi paramı kendim kazanırım..."

"Çok inatçısın..." dedi, gözlerimin en içine bakarak.

"Olması gereken bu." dedim, kestirip atmaya çalışır bir şekilde.

"İstersen mutfak masraflarını falan ikiye bölelim he?" diye sordu. Sesinde ve yüzünde dalga geçer bir ifade vardı.

"Ben birinin eline bakmaya alışık değilim ve buna alışamam. Dalga geçmene gerek yok." dedim. Yüzümü denize dönmüş ve sanırım bozulmuştum.

"Garsonluk yapamazsın." dedi.

"Niye? Bora Karabey bir garson parçasıyla beraber mi olamaz?" diye sordum iğneleyici bir tavırla. Ateş saçan gözlerimi gözlerine sabitlemiştim. Aldırmıyordu.

"Seni kontrol edebileceğim bir işin olmalı Nazlı. Bir restoranda veya kafede her gelen müşteriden haberdar olamam ya? Beni de düşün... Benim sevgilim olduğun için tehlikede olacaksın her zaman, bunu unutmadan yaşamalısın..." dedi. Konuştukça hipnotize oluyormuş gibi hissediyordum, sinirim anında geçiyor; toza, buluta, havaya karışıyordu.

"Özel ders vermenin nesi tehlikeli?" diye sordum.

"Tanımadığım insanların evine girip çıkacaksın. Herhangi bir kişi, o insanları satın alabilir mesela... Yorma beni, tahmin edilebilir bir şey bu." dedi, yüzünü yeniden denize çevirerek.

"Ama çalışmak istiyorum... Bütün gün evde oturamam ki... Sen de bana acı..." dedim yalvarır bir şekilde. Yüzünü benimle yeniden buluşturmuştu. Kısa bir süre hiçbir şey söylemeden bana baktıktan sonra, boğazını temizledi ve konuşmaya başladı.

"Bunu halledebilirim sanırım." dedi.

"Nasıl?"

"Holdingin sosyal sorumluluk projesi olsun bu. İhtiyacı olan öğrencilere, benim ayarlayacağım bir yerde, haftanın belli gün ve saatlerinde ders verebilirsin. Kendi bildiğin öğrencilerini de bundan haberdar edebilirsin AMA ben aileleriyle bizzat tanışacağım... Ailelerden para alınmayacak, senin emeğinin karşılığını Karabey Holding ödeyecek..."

dedi, iş anlaşması yapıyormuşcasına ciddiydi. Gözlerimin içinin parladığına emindim.

"Bu çok güzel bir şey!" dedim sevinçle.

"Bence de... Güzel reklam da olur bundan. Aynen... Ben de sevdim." dedi, kendi kendini takdir ediyor gibiydi.

"Ne zaman başlayabiliriz?" diye sordum heyecanla.

"Sen benim şartlarımı kabul ettikten hemen sonra...?" dedi.

"Şartlar mı?" dedim, hayretle.

"Evet."

"Dinliyorum?"

"Benim evimde yaşadığın sürece, bana senin için harcadığım paranın lafını yapmayacaksın, çünkü hazzetmem."

"Tamam..."

"Bir daha benim sözümden dışarı çıkmayacaksın, bu sondu."

"Tamam..."

"Bir daha benim onaylamadığım şeyi, onaylamışım gibi kapıdaki çocuklara gösterip, onları kandırmayacaksın."

"Tamam..."

"Ve eğer... Sözümden çıkarsan... Şimdi sevindiğin iş ebediyen yatar."

"Tamam..."

"Bu kadar..."

"Peki sana kendimi nasıl affettirebilirim bugün için? Yani istersen bir ceza verebilirsin. Çünkü yani yaptığım cidden hoş olmadı..." dedim. Mahçuptum, gözlerinden gözlerimi kaçırarak sormuştum. Bora'nın yüzüne, hafif bir tebessüm yerleşti.

"Bi düşüneyim... Ben sana evden çıkmamanı söylediiim... Ve sen çıktın. Bana kendini nasıl affettirirsin? Şöyle... Şimdi eve gittiğimizde, odandan çıkma, mesela üç gün? Oda cezası! Olur mu?" dedi.

"Olur. Peki." dedim. Başka çarem yoktu. İnsanın gururu sızlar mıydı? Benim sızlıyordu. Bir adamın sözünden

çıkmamam gerekiyordu. Böyle yaşamam gerekiyordu. Ve sözünden çıktığım için bana ceza vermesini teklif ediyordum. O da bana ceza veriyordu. Üç gün odadan çıkmam yasaktı. Oda cezası. Ancak bir çocuğa verilebilecek bir ceza. Bir çocuğa da asla verilmemesi gereken bir ceza. Nasıl bir hayat yaşamanın altına imza atmıştım ben? *Anıl'ı düşün Naz. Ölmekten üç günlük oda cezasına kadar düştü olay. Böyle düşün.* Düşünemezdim. Sonrasını bilmiyordum çünkü.

"He bi de... Bu son anlaşmamız. Çünkü cidden yoruluyorum. Ve sabrımın bu kadar geniş olmasının tek sebebi senin beni yeni tanımaya başlamış olman. Gerçekten normalde bu kadar sabırlı ve uzlaşmacı değilim Nazlı. Bir gün, hiç görmek istemeyeceğin yüzüme denk geleceksin diye ben bile korkuyorum."

"Haklısın... Çocukça davrandım... Bir daha olmayacak." dedim, dudaklarımı birbirine bastırarak.

"Güzel... Hadi gidelim." dedi.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedim, ayağa kalkmasını engellemiştim.

"Sor?" dedi, gözlerini kısarak.

"Sen beni nasıl buldun?" diye sordum. Kısa bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra konuştu.

"Seni takip ediyordu bizim çocuklar, evden çıktığından beri... O evden yalnız çıkamayacağını söylemiştim. Ben de işlerimi ancak bitirip gelebildim, isabet oldu bu kadar saatin geçmesi."

"Ne yani? Yalan mıydı 'Eve dönemezsin, anlaşma bitti.' demen? Sen beni kandırdın mı yine?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet." dedi, yine bu çok doğal bir şeymiş gibi konuşuyordu.

"Bu 2 oldu ama..." dedim, kaşlarımı kaldırmıştım. Sesimde sitem vardı.

"Bence 3 oldu ama sen tabii yine anlamadın." dedi hafifçe sırıtarak.

"Nasıl?" diye sordum anlamayarak.

"Yok bir şey, hadi gidelim artık." dedi ve kalkmam için koluma yöneldi.

♠

Arabaya bindiğimizde, Kilyos istikametinde gitmemiz gerekirken, biz Bora'nın evinden uzaklaşıyor, Bebek'e doğru ilerliyorduk.

"Eve gitmeyecek miyiz?" diye sordum merakla.

"Gideceğiz illaki." dedi, kafasını yoldan çevirmeden. Başka bir soru sormaya çekindiğim için, başımı camdan tarafa döndürdüm ve yolu izlemeye başladım. Sessizlik içinde bir süre ilerledik. Bebek'i geçtikten sonra, Arnavutköy'de arabayı sağa çekti. O emniyet kemerini çıkartırken, bir kez daha konuştum.

"İniyor muyuz?"

"Evet."

Ben ne olup bittiğinden habersizce, emniyet kemerimi çözerken, takım elbiseli korumalarından biri kapımı açmıştı. O sırada, bir arabanın peşimizden bize eskortluk ettiğini yeni fark ediyordum. Bora, yanıma doğru gelerek, elini belime yerleştirdi ve bana yön verdi. Bir balıkçıya giriyorduk.

"Hoşgeldiniz Bora Bey... Bu ne şeref... Haber verseydiniz size özel hazırlık yapardık efendim... Buyrun efendim... Sizi her zamanki masanıza alayım..." *Heh, vallahi bana da haber verseydi keşke, ben de hazırlık yapardım.*

Bora, arkamızdan konuşarak gelen restoran müdürünü umursamadan, hala belimde olan eliyle bana yön veriyor, merdivenleri çıkıyorduk. Nihayet son kata geldiğimizde, biraz ilerideki terasa doğru ilerledik. Göz alabildiğine denizle iç içe masaya oturduğumuzda, Bora doğrudan söze girdi.

"Hanımefendi için şal ayarlar mısınız hemen?"

"Tabii efendim... Her zamanki gibi mi donatayım sofrayı?" diye sordu restoran müdürü.

"Hayır." dedi keskin bir ifadeyle Bora. Ardından bakışlarını benimle buluşturarak konuştu. "Ne yemek istersin? Eğer balık sevmiyorsan... Bir şeyler ayarlatırım."

"Menü alsaydık?" dedim, kısık bir sesle. Şimdi ne yiyeceğimi nereden bilecektim? Hem seçeneklerin hepsini görmem, ona göre değerlendirmem ve karar vermem gerekiyordu.

"Sen ne istiyorsan söyle... Menüde onlar yaratılır." dedi, kendinden emin bir ses tonuyla. Açlıktan ölen karnım yerini bu gereksiz ihtişamın içinde kasılmaktan iştahsızlığa bırakmıştı.

"Levrek yerim." dedim, düz bir sesle.

"Beyaz şarap?" dedi, düz bir sesle.

"Olur..." dedim, düz bir sesle.

"Levrek istiyoruz. Bir de beyaz şarap. Şişeyi biliyorsunuz... Ortaya bol yeşillikli, limonlu bir salata... Belki biraz zeytinyağlı." diye bir çırpıda isteklerini sıralamıştı Bora, restoran müdürüne dönerek.

Adam, başını "Tamam." anlamında salladıktan sonra, saygısından öne doğru eğilerek yanımızdan ayrıldı. Bora sigarasını çıkartmış, başını denize doğru çevirmiş, ciğerlerine doldurduğu dumanı üfleyerek, bir şeyler düşünüyor gibiydi. Sigaranın onu çok seksi gösterdiğini düşünmüştüm. *Ergen misin Naz?* Ben ergen falan değildim ama gerçekten de ince uzun parmaklarının arasındaki ya da belirgin dudaklarının arasındaki sigara onu olduğundan daha çekici bir hale sokuyordu. Ben, kaçamak bakışlarla onu izlerken, ikimiz de bir anda duyduğumuz sesle, başımızı yanımıza gelen kişiye çevirdik.

"NAZ! A-aaa! Bora Bey..."

Ben başımı çevirmesem de olurmuş aslında. *Heh! Bir bu eksikti Naz!*

6.Bölüm

"NAZ! A-aaa! Bora Bey..." dedi önce. Ardından da "Bu ne şahane tesadüf?" diye devam etti.

Tüm ihtişamıyla, Pelin karşımızdaydı; bu ne kötü bir tesadüftü böyle? Bora, bakışlarını Pelin'den bana çevirdiğinde, ayağa kalkmış, Pelin'i öpüyordum. Pelin beni öptükten sonra, çekinceli bakışlarla Bora'ya elini uzattığında, Bora da karşılık verdi ve tokalaştılar.

"Özledim seni Naz ya! Nerelerdesin sen? Aaa bu arada... Anıl'ı duydum... Geçmiş olsun, durumu nasıl?"

"Bakalım... Biraz daha zaman var belli olması için... Hayırdır? Gazeteye ilan mı verdiler, sana kadar nasıl geldi?" diye şaşkınlıkla cevaplamıştım Pelin'i. Bu sırada, restoran müdürü şarabı getirmiş, servis etmek için Pelin'i bekliyordu. Bora, Pelin'e dönerek konuştu.

"Oturmaz mısın bizimle?"

Lütfen oturma, çünkü seni şu an asla çekemem... Pelin, iç sesimi duymamış olacak ki, Bora'ya gülümseyerek, benim yanıma oturdu.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye sormuştu bu kez de Bora... Bunlar nereden tanışıyorlardı?!

"Evet aslında, ben de yemek yemeye gelmiştim." dedi Pelin. Ardından restoran müdürüne balığını sipariş etti ve kadehlerimizdeki beyaz şarabı yudumlamaya başladık.

"Kazanın olduğu akşam, kan aranıyormuş sanırım acil. Sosyal medya paylaşımlarından öğrendim yani ben olayı Naz!" dedi Pelin, bana doğru dönerek.

"Anladım... 0 negatif, zor bulundu." dedim, yüzüm çoktan asılmış, o gün aklıma gelmişti.

"İnsanın çocukluk arkadaşının başına böyle bir şey gelmesi kadar kötü bir durum. Umarım bir an evvel toparlanır. Amerika'ya gitmiş tedavi olmak için." dedi Pelin. *Çüş! Onu da mı biliyor?*

"Evet. Bunu nereden duydun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Hande'yle beraberdik dün. Selin'in doğum günündeydik."

"Selin kim ya?" diye sordum bu sefer de.

"Selin mi kim? Kızım kendi bölümündeki arkadaşını mı tanımıyorsun? Hem seni de çağırmışlar doğum gününe. Gerçi, Anıl bu durumdayken gelemeyeceğini söylemiş Hande, senin yerine." dedi Pelin. Selin'i hatırlamış gibi yaptım. Selin kimdi ya?

"Doğru söylemiş." dedim, yapmacık bir gülümsemeyle.

"Hande'yle de görüşmüyormuşsunuz kazadan beri. Bir kaybolmuşsun, pir kaybolmuşsun. Epey sitemliydi. 'Gördüğüm yerde, onu öldüreceğim.' dedi vallahi. Telefonlarını açmıyormuşsun." dedi Pelin, gülerek. Histerik bir kahkaha attım. ÖLDÜRECEK MİYMİŞ? Komikti.

"Hande işte." dedim, gülümseyerek. Ardından Bora ile göz göze gelmiştim. Hande beni öldüremezdi, yaşamak için Bora'ya söz vermiştim.

♠

Şalımla beraber, yemekler de çok kısa bir sürede gelmiş, yemek yemeye başlamıştık...

"Eee siz Bora Bey'le nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu Pelin, bir bana bir de Bora'ya bakmış, en son yeniden bana dönmüştü.

"Nazlı benim kız arkadaşım." dedi Bora, sanki yıllardır berabermişiz kadar rahat bir ifadeyle.

"YOK ARTIK! Hayatta inanmam..." diye yüksek bir tepki vermişti Pelin. Bense konuşmayı bilmiyormuş, kullanılan dili anlamıyormuş gibi, gülümseyerek karşılık veriyordum.

"O niye?" dedi sordu Bora, yalnızca Pelin'le muhattap oluyordu.

"Naz ve biriyle SEVGİLİ olmak... Ona göre değildir böyle şeyler... Düzenli ilişki insanı değil." diye kendinden emin bir

şekilde konuştu Pelin, ardından bana dönmüş, sanki benden onay bekliyordu. Anıl'ın çocukluk arkadaşım olmaktan öte olduğunu, ona aşık olduğumu bilse ne düşünürdü acaba? Bunu, çevremde Eren ve Hande'den başka bilen yoktu. Bir de Anıl'dan başka. Galiba karşılıksız aşkın da en kötü tarafı buydu; aşkını dünyaya haykıramıyordun.

"Bora'yı tanıyana kadarmış demek ki..." dedim istemeye istemeye. Şu lanet olasıca konunun bir an evvel kapanmasını diliyordum. Pelin şu konuda haklıydı; Anıl'ı seviyordum ve hayatıma bugüne kadar hiç kimseyi alamamıştım. Kimsenin yanında Anıl için çarpan kalbim susmamıştı. Konuyu değiştirmek adına, "Siz nereden tanışıyorsunuz asıl?" diye sordum Pelin'e dönerek.

"Ben, Karabey Holding'de çalışıyorum tatlım... Finans Departmanı'nda, satın almadan sorumlu müdür yardımcısıyım..." dedi Pelin, sesi egoyla doluyken, bir yandan da Bora'ya kaçamak bakışlar atıyordu.

"Bir süredir bizimle Pelin... Boğaziçi'lileri severiz." dedi Bora, umursamaz bir şekilde.

"Ben yurtdışına çıkarsın, orada master yaparsın, büyük hedeflerin vardır diye düşünmüştüm?" dedim, hayretle Pelin'e.

"Karabey Holding'i küçük görüyorsunuz demek ki Nazlı Hanım?" dedi Bora, şaşkınlıkla başımı ona çevirdiğimde, Pelin'de gördüğüm egonun binlerce kat fazlası onun gözlerindeydi.

"Küçük görmüyorum... Matematik okuyan birinin yolu uzayla bile kesişebilirken, kendini bir holdinge kapatması mantıklı gelmedi kulağıma."

"Herkes senin kadar sayıların kökenine aşık değil Naz. Senin yolun mühendisliğe kadar uzayabilir; Bir gün Nasa'ya Cia'ye girebilirsin, şaşırmam. Ben plaza kariyeri yaparken gayet mutluyum." dedi Pelin. Kısa bir an için onunla olan arkadaşlığımızı sorguladım. Şaşılmaması gerekiyordu aslında; kimin nerede ne yaptığını ya da ne kadar kazandığını hesaplayan birini Cia'de hayal edecek değildim.

"Sıkılmıyor musun tüm gün masa başında?" diye sordum.

"Hayır..." diye cevap verdi Pelin, gözlerini Bora'ya çevirerek. Ne bekliyordum ki? Patronunun yanında sıkıntısı olsa bile dile getirecek değildi herhalde! Ardından yüzünü bana çevirerek sordu, "Sen mezun olduktan sonra, nasıl bir kariyer hedefliyorsun?"

Pelin'in sorusu üzerine gözlerimiz Bora ile buluşmuştu. Bakışlarına yerleşen sisli görüntü, benim de geleceğimi karartıyordu. Daha düne kadar öleceğimi zannediyorken, hayattaki en temel hakkımdan vazgeçmişken ve ileride nasıl bir hayatım olacağını bilmezken, bu soruya doğru cevabı veremezdim.

"Düşünmedim..." diye yalan söyledim.

"Nazlı çok akıllı bir kız. Kendisi için en doğru olan kariyer planını seçeceğine eminim." dedi Bora. Ardından elini, masanın üzerinde duran elime uzatıp, parmak uçlarıyla, parmaklarımı okşamaya başlamıştı. Yüzünde beliriveren tebessüm, içimi ısıtırken, Pelin'in sözleriyle yeniden gerçek dünyaya döndüm.

"Başarılarını basında okuruz artık!" dedi, alaycı bir ifadeyle Pelin.

Nazlı Alaca'nın hazin sonu; düğünü cenazeye döndü... Sanırım, başarılarımdan evvel, yalandan düzenlenen ölüm haberimi okumak zorunda kalacaktı basında. Sağlık olsundu...

♠

Pelin, yemekten sonra, masada sürekli oluşan sessizlikten rahatsız olmuş olacak ki, izin isteyerek kalktı. Bora ile kahvelerimizi içerken, ikimiz de derin düşüncelere gömülmüş gibi, denizi izliyorduk.

"Sevmiyorsun herhalde Pelin'i?" dedi Bora, yine hedefe tam doksandan vuruş yaptığını bilen futbolcu gibi özgüveni yerindeydi.

"Pek sevmiyorum açıkçası. Çok mu belli ettim?" diye sordum, kahve olmuş dudağımı yalarken. Kısa bir an için

bakışları dudaklarıma kaydı, ardından gözlerini gözlerime sabitleyerek konuştu.

"Yani... Bana bile daha sıcak bakıyordun." dedi, ifadesiz bir sesle.

"Desene bayağı bi belli etmişim!" dedim.

"Çalışkan birisi... Ama pratik zekası çok fazla gelişmiş değil. Geçici bir süre beraber olacağız onunla." dedi, umursamaz bir şekilde.

"Onun bundan pek haberi yoktu sanırım?"

"İş dünyası böyledir... Daha iyisini bulana kadar, kimseye haber vermezsin." dedi soğuk bir ifadeyle.

"İşte bu yüzden holdinglerden nefret ediyorum." dedim, gözlerimi devirmiştim.

"Eğer ileride... Kariyer yapmak istersen... Yani hangi alanda olursa olsun, yardımcı olurum." dedi, içten bir şekilde.

Hiçbir cevap vermiyor, yalnızca bakışlarını inceliyordum. Kaç yüzü vardı gerçekten de? Kutup iklimlerini andıracak kadar soğuk olup, bir anda nasıl bir çöl kadar sıcak olabiliyordu? Sert halini de içten halini de hiç çekinmeden masaya koyabiliyor ama hangi an, hangisiyle karşılaşacağını hesaplamana fırsat vermiyordu. Zor bir adamdı. Bir de bergamot kokusu, tatlı deniz kenarı esintisiyle karışıyordu onun yanında. Ama yine de zor bir adamdı... Şu an bile sırf o izin verdiği için gözlerine bakabildiğime emindim.

"Teşekkür ederim." dedim, aynı içtenlikle. Bakışlarıma yerleşen kuşkuyu görmüş gibiydi.

"Neyi merak ediyorsun?" dedi gülümseyerek.

"Bir çeşit, Godfather'cılık mı oynuyorsun sen?" diye sordum bir çırpıda. Küçük bir kahkaha attı ve ayağa kalktı.

"Hadi gidelim Nazlı... Yarın uzun bir gün olacak, dinlenmem lazım." dedi soğuk bir ifadeyle. Fazla üzerinde durmadan, ayağa kalktığımda, yeniden elini belime yerleştirdi ve arabaya bininceye kadar pozisyonunu bozmadı.

♠

Yol boyunca hiç konuşmadan, Kilyos'un ıssız ve uzun yolunda ilerledik. Araba evin önüne yanaştığında, kapılarımızı açmak için bekleyen korumalara eliyle "Dur." anlamında işaret yaptığında, gözlerimi onunla buluşturdum. Oldukça ciddi bir hali vardı.

"Yedik, içtik, güldük, eğlendik. Hepsi bir yana... Konuştuklarımızı sakın unutma Nazlı. Benim sözümden çıkmak, kafana göre davranmak yok. Beni yapmak istemediğim şeyleri yapmaya mecbur bırakma."

"Tamam." dedim, başımı öne eğerek. Yapmak istemediği şeyler neydi mesela? Düşünürsem ve ihtimalleri sıralarsam korkardım. Korkmamalıydım. Korkarak yaşanmazdı.

"Güzel. Şimdi... İnebiliriz."

♠

Evden içeriye adımımızı attığımızda, kendimi çok yorgun hissediyordum. Üç gün odadan çıkamayacak olma fikri, ruhumu bunaltsa da şu an buna itiraz etme hakkım asla yoktu. Bora'nın sözünden çıkamazdım, ne istiyorsa yapmak zorundaydım.

"Nazlı. Ben duş alıp yatacağım hemen. Benim odam, senin odanın bulunduğu koridorun başında kalan sağdaki oda. Herhangi bir durum olursa diye, haberin olsun."

"Bir şey sormaya gelebilir miyim?" dedim. Merdivenleri çıkmayı bırakmış, on dördüncü basamakta arkasını dönmüş, anlamsız bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Ben de şaşkın şaşkın ona bakarken en sonunda konuştu.

"Yani normal şartlarda uyandırılmaktan nefret ederim. Ama acil bir şey olursa, gelebilirsin tabii."

"Şimdi de sorabilirim aslında. Ben şimdi üç gün sigara içmeden duramam. Yani çok içmiyorum ama üç gün çooook uzun bir süre... Hani sen de dedin ya, evde içilmesinden hoşlanmam diye..."

"Bizim katta teras var, benim odamın karşısında kalan kapı terasa çıkıyor. Yani çıkabilirsin oraya, sigara içmek için." dedi. Oda cezamı unutmuş muydu, yoksa oda cezamı kat cezasına çevirerek indirim mi yapmıştı?

"Çıkabilir miyim terasa gerçekten?"

"Neden çıkamayasın?" diye soruma soruyla karşılık verdi. Oda cezamı unutmuştu. Hatırlatmak, boynumun borcuydu.

"Dedin ya..." dedim. Başımı öne eğmiştim.

"Ne dedim?" dedi.

"Üç gün odandan çıkmayacaksın dedin..." dedim. Mırıldanarak konuşmuştum neredeyse. Bastırmaya çalıştığı kahkahasını duyduğumda, başımı kaldırıp, benden bir basamak yüksekte olduğu için, daha da kocaman gözüken adamın yüzüne bakıyordum.

"Nazlı yok öyle bir şey! Affetmiştim seni, bu yüzden yanına geldim... Ama sen öyle tatlı tatlı, yaramazlık yapmış çocuklar gibi ceza falan deyince-" dedi ve gülmekten devam edemedi. Çok güzel gülüyordu. Sol yanağının üzerinde oluşan çukuru inatla bozuyor ve daha fazla gülmemek için dudaklarını dişliyordu.

"Yine mi kandırdın beni?!" diye sordum. Sesim gecenin sessizliğinde biraz yüksek çıkmıştı. Sitem ediyordum. Artık yeterdi çünkü!

"Sana üç oldu demiştim ama eğer sesinin tınısını ayarlamazsan, gerçeğe dönüştürmüş olucam gibi sanki." dedi, kaşlarını çatmaya çalışıyordu ama hala gülüyordu.

"Paşamıza da bakın hele! Hep böyle kadifeleşmiş ses tonuyla konuşacağız kendisiyle! Başka????" diyerek, aldırmadan, elimle onu itip, merdivenlerden çıkmaya başladım. Fakat ilerleyemedim... Kolumdan beni çekerek kendi kolları arasına yatırmıştı; belimi, bir üst basamağa uzattığı bacağının üzerine yerleştirmişti. *Adamın bacağının üzerinde yatıyorsun şu an Naz?* Anın gafletiyle düşmemek için ellerimi iki omzuna koymuştum. Yüzünü, mesafesini koruyarak yüzüme doğru eğmiş, gözlerimin içine bakıyordu. Buram buram ciğerlerime dolan kokusu başımı döndürüyordu.

"Bıraksana beni! Neden çekiyorsun???"

"Sen küstün mü bana?" diye sordu. Her ne kadar kaşları çatık, yüzündeki ciddiyeti korumak ister gibi dursa da,

gülmemek için zor durduğu belliydi.

"Ne küsücem ben sana ya? Çocuk muyum ben? Allah Allah! Çocuk olan sensin! Sürekli bi kandırmacalar, bir şeyler!" dedim, sesim hala yüksek çıkıyordu.

"Çocuk? Ben?" dedi, kaşlarını kaldırarak.

"Evet! Niye kandırıyorsun beni devamlı?"

"Hoşuma gidiyordur belki?" dedi, kapkara gözleri geceden de koyuydu şimdi. Gülümsüyordu. Alaycı tavrına daha çok sinirlendiğimde, kollarından kurtulmaya çalıştım. Fakat, kollarını belimde bağlamış, hareket etmeme izin vermiyordu.

"Bırak beni odama gidicem! Sen git başkasıyla eğlen!" dedim.

Yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdığında, nefesini yüzüme bir meltemmişcesine üfleyerek konuştu; bünyem nefes almayı bırakmıştı. Eğer biraz daha nefes verirse, ben nefessizlikten ölecektim.

"Ancak ben istersem gidebilirsin.... Ben bırakırsam gidebilirsin Nazlı. Anladın mı?" dedi, vurguladığı her kelime başımı döndürmüş, rahatsız edici yakın mesafemiz beni hipnotize ediyor gibiydi. Kendimi ışığa gidiyor gibi hissediyor; ama oradan kaçmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Anladım..." dedim. Aksi mümkün değildi. Çok tuhaf bir çekim alanı vardı, rahatsız edici derecedeydi hatta. Ne söylese o an, kabul edebilirdim sanırım. Bakışları beynimi uyuşturuyordu. Bir süre eğlenen bakışlarla yüzümü inceledikten sonra, ellerinin yardımıyla beni kaldırdı. Dengemi sağlamam için de elini kısa bir süre omzumda bekletti. Hiçbir şey söylemeden odama gittiğimde, yatağın üzerine oturmuş, nefesimi düzenlemeye çalışıyordum. Biraz sonra, uyumak üzere pijamalarımı giydiğimde, telefonum çalmaya başladı.

"Eren arıyor..."

Çocukluğumun neredeyse yarısından fazlasını beraber geçirdiğimiz kardeşim. Benim olduğu kadar Anıl'ın da çok yakın dostu, kardeşi, can yoldaşı...

"Eren!"

"Naz! N'aber?" Sesi yorgun geliyordu.

"İyiyim... Senden n'aber?"

"Eh... Boston'a geldim."

"Bir şey mi oldu???" diye sordum telaşla.

"Yok yok... Merak etme... Öyle yaaaa! Duramadım İstanbul'da." dedi.

"Oğlum, ne demek duramadım İstanbul'da? Balıkesir'e gitmemişsin, Boston'a gitmişsin! Bak bir şey var da bana söylemiyorsan-"

"Yooooook bir şey... Gerçekten. Uyuyor işte Anıl. İstabul'dakinden farksız."

"Her şey yolunda mı orada?"

"Evet. Ama sana bu kadar harcama yapan şirketin kaynağını merak ediyorum Naz!" dedi Eren. Yavaş yavaş durumlar ciddiye binmeye başlamıştı, bu işten sandığım kadar kolay yalan söyleyerek kurtulamayacaktım. Yine de idare edebildiğim kadar çabalayacak ve daha iyi bir yalan söylemek için zaman kazanacaktım.

"Ne kadar harcandı ki tam bilmiyorum?" dedim, çok da önemli olmadığını vurgulamaya çalışarak.

"Senin ilk gönderdiğin parayla buraya geldiler, hastaneye yerleşildi, kontroller en ince ayrıntısına kadar yapıldı. Sonrasında da senin bu işe başladığın yerin burada da bir ofisi varmış hani... Hali hazırda Amerika'da bulunan müdürü her gün uğrayıp, hal hatır soruyormuş. Çok tatlı bir kadın ben bugün tanıştım; Melis Hanım... Dünya para harcıyorlar Naz! Nurcan Teyze'nin, Osman Amca'nın, Esin'in ayrı ayrı odaları var hastanede. Ailesinin özel ihtiyaçları için, Esin'in banka hesabına her gün ayrı bir para yatırılıyormuş... Hele, sen demişsin ya... 'Anıl'ın pasaportu olan, vize sorunu olmayan arkadaşları, ameliyat anında ve sonrasında yanında olabilsin diye ek bir bütçe açabilir miyiz?' diye... Esin; Anıl'ın üniversiteden arkadaşı Berk'in, bir de kuzeninin numarasını vermiş Melis Hanım'a. İkisinin de hesabına para yatırılmış. Yarın gelecekler. Hesapla bakalım, ne kadardır AVANSIN?"

Bora, matruşka bebeklere benziyordu. El yapımı ve ahşaptan değildi. Bora, el yapımı ve ahşaptan olmayan cinsten bir matruşka bebekti. İçini açtıkça, içinden başka bir bebek çıkıyordu. Acaba, iç içe yerleştirilmiş kaç tane bebek vardı içinde? Daha kaç yüzüyle tanışacaktım? Mesela, akıl sağlığımı koruyabilmem açısından bu kadar düşünceli olmamak zorundaydı! Yutkundum. Biyolojik açıdan gayet normal olan bu eylemle beraber, ondan korktuğum her anı da yutmuştum sanki; mideme oturuyordu.

Siyah tül perdeyi hafifçe aralayarak camı açtım. Çok küçük olmayan bir pencere vardı odamda; evin girişine bakıyordu. Bahçede bir hareketlilik fark etmiştim. Birbirine paralel bir şekilde uzanan, evden ayrı iki binadan, garaj olduğunu öğrendiğim yerin arkasındaki çardağa kaymıştı gözlerim; Bora oradaydı. Bahçedeki ışıkların, sık ağaçlardan dolayı, loş bir ortam yarattığı garajın köşesindeki, ahşap üstü açık çardakta oturmuş, sırtı bana dönük bir şekilde, sigara içiyordu.

"Kafam çok dağınık Eren." diyebildim yalnızca. Gözlerimden süzülen yaşların, boğazımda yarattığı tortuyu saklamak istiyordum.

"Naz bir şey sorucam..."

"Efendim?"

"Hangi şirket, mezun bile olmayan bir çalışanı için... Bu kadar para harcar? Bu nasıl bir avans? Karşılığında n'apacaksın sen?" diye sordu. Eren'in sesi şüpheli ve endişeli çıkmıştı.

"Önemi yok."

"Anıl'ın kurtulacak olmasına sevinirken, seni kaybedemem Naz!"

"Merak etme. İyiyim ben. Üstelik düne göre çok daha iyiyim... İyi insanlarlayım en azından. Bunu da zaten size fazlasıyla kanıtlamışlar."

"Seni çok seviyorum Naz unutma bunu. Hayatta hiç kimsen kalmadığında, bir kardeşin var."

Ah be Eren... Ölecek olsaydım, dert etmiyor olurdum arkamdan ne kadar üzüleceğinizi. Ama bir yerlerde nefes alacakken, ölüm haberimle sizi eksik bırakacak olmak ağır geliyor. Bir yanım Anıl'ın kurtulacak olmasına sevinirken, diğer yanım bu aptallığa nasıl bulaştığımı sorguluyor!

"Biliyorum kardeşim. Anıl önce Allah'a, sonra da sana emanet. Ben de seni çok seviyorum." dedikten sonra, telefonu kapattım. Gözlerimi, tekrar bahçeye çevirdiğimde, Bora ayağa kalkmış, gözleri benim penceremle buluşmuştu. Gece lambasının ışığı ve perde açık olduğu için, o da çok net bir şekilde beni görebiliyordu muhtemelen. Deniz gözlü çocuğun hayatını kurtarmakla kalmayıp, sevdiği herkese de fazlasıyla moral oluyordu. Kahraman yakıştırması yapmak aptallık olur muydu?

Beni istese öldürebilirdi. Öldürmemişti.

Anıl'a yardım etmeyebilirdi. Etmişti.

Bir süre birbirimize baktık, ardından tülü çekip, yatağa girdim. İyi hissediyordum. Her şeye rağmen iyi.

♠

199 Gün Önce...

Gözlerimi açtığımda saat 12'ye geliyordu; ne kadar çok uyumuştum! Üzerimi değiştirip, koşar adımlarla aşağıya indiğimde, Sevim Hanım beni zemin kattaki salonda gülümseyerek karşıladı.

"Günaydın Nazlı Hanım."

"Günaydın... Gerçi öğlen olmuş!"

"Ne güzel dinlenmişsinizdir... Demek ki vücudunuzun ihtiyacı varmış. Buyrun kahvaltı sofrası hazır, bozmadım. Ocakta da taze çay var..."

"A-aa çaydanlık yok demiştiniz?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bora Bey, dün sizin için aldırtmış." dedi gülümseyerek ve mutfağa yöneldi. Yüzümde engelleyemediğim bir gülümseme vardı. Bu evin içinde Ziyagil Yalısı'ndaki Bihter Ziyagil rahatlığı yaşayacaktım sanırım. *Allah sonunu benzetmesin Naz.*

Sofraya oturmuş, aceleyle bir şeyler atıştırırken, Sevim Hanım elinde bir bardak çayla masaya doğru ilerliyordu.

"Siz neden zahmet ettiniz? Ben alırdım..." dedim mahçup bir ifadeyle.

"Olur mu öyle şey, ne zahmeti... Bu benim görevim." diye yanıt verdi Sevim Hanım, gayet mutlu görünüyordu.

"Teşekkür ederim.....Eeee şey, Bora çıktı herhalde?" Mutfağa doğru ilerleyen kadını yolun yarısında durdurmuştum.

"Bora Bey çok erken çıktı Nazlı Hanım, saat 8'i biraz geçiyordu."

Sevim Hanım'a gülümserken, Bora'yı arayıp teşekkür etme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. Anıl için yaptıkları, anlaşmamızdan çok daha fazlasıydı. Müsait miydi acaba? Ya da kızar mıydı aramama? Rahatsız mı etmiş olurdum? Çayımı içerken, ne yapsam diye düşünmeye başlamıştım.

♠

Kahvaltının ardından, salonun bahçeye çıkan kapısının hemen önündeki havuza bakan, çimenlerden ahşap zeminle ayrılan verandaya çıktım. Sağ tarafında büyük bir yemek masası, arkasında da mutfağın, verandaya bakan camı vardı. Verandanın sol tarafında da büyük, geniş ve rahat bir oturma grubu vardı. Benim koltuklara doğru yönelmemle, bahçedeki korumalar biraz çekilmişler ve sanki özellikle bana bakmamak için pozisyon almışlardı. Paketimden çıkardığım sigaramı yaktığımda, Sevim Hanım bir bardak daha çay getirmişti. Bu kadın bana hizmet ettikçe, utanıp sıkılmam normal miydi? Oldukça geniş ve sonu belli olmayan bahçedeki havuzun sol tarafı, L şeklinde uzanıyordu. Bittiği yerde, iki şezlong, sol tarafında üstü açılıp kapanabilen bir çardak bulunuyordu. Havuzun bittiği yerden, biraz ilerisi sık ağaçlarla döşenmişti. Ucunu bucağını göremediğim arazi, bana huzur veriyordu.

Dakikalardır bakıştığım telefonumun kilitli ekranını en nihayetinde açıp, WhatsApp'a girdim. Bora, son görülmesi kapalı bir WhatsApp kullanıcısıydı. Bora ile bir ortak

özelliğimizi bulmuştum. Profil fotoğrafına tıkladığımda, bir teknede çekilmiş fotoğrafıyla karşılaştım; kollarını teknenin kenarlarına dayamış, üzerindeki gri kısa kollu tişört köprücük kemiklerini meydana çıkarmışken, yüzünü hafifçe sağa dönmüş ve güneş gözlüğüyle neredeyse otuz iki diş gülümsüyordu. Böyle mafya olmaz olsundu! Bu kadar güzel gülümseyen bir adamı kim ciddiye alabilirdi ki?

"Merhaba Bora. Müsait misin?"

Çok geçmeden, çevrimiçi olmuştu. Görüldü özelliği de kapalıydı, işte bundan hoşlanamazdım. Çünkü karşımdakinin mesajımı okuduğunu görmek zorundaydım. Ve ardından hemen Bora'nın çağrısıyla karşılaştım.

"Alo?"

"Sen bayağı uykucu çıktın... Bir de çalışmaktan bahsediyorsun. Ama neden şirkette çalışamayacağını anladım. Senin uyandığın saat, borsanın kapanmasına az kala oluyor." dedi. Neşeyle karışık, sitem ediyordu.

"Eh... N'aparsın? İş yok güç yok... Yan gelip yatıp, koca parası yerken, erken kalkmasan da oluyor." dedim. O benimle alay ediyorduysa, ben de onunla alay edebilirdim.

"Koca parası?" diye tekrarladı. Ne demiştim ben?!

"Şey yani... Demek istedim ki... Eeee.....Yani-" Güzel bir savunma yapmıştım gerçekten ama o lafımı kesti.

"Günaydın Nazlı." dedi, sakince.

"Günaydın..." dedim, konu kapansındı da ne desem de olurdu.

"Bu akşam bir davet var, ona katılacağız seninle."

"Ne daveti?" diye sordum merakla.

"Çok eğlenceli bir şey değil ne yazık ki." dedi, ses tonundan anladığım kadarıyla kendi de zoraki katılacaktı.

"İşle mi ilgili?"

"Hayır. Yani şirketle alakalı değil."

"He maf-"

"Nazlı! Telefonla konuşuyoruz, bilgin olsun." dedi uyarıcı bir ses tonuyla. Ne yani, ciddi ciddi telefonda konuşulmayacak illegal işler mi yapıyordu? Herhalde

yapıyordu, onunla nerede ve nasıl tanıştığımı düşünecek olursak! Sanırım kulağa komik ve Amerikan Filmi tadında gelen mevzu doğruydu. Sanırım bunu ondan duymadan asla rahatlamayacaktım.

"Pardon ben biraz kaptırdım sanırım..."

"7 gibi seni evden alırım."

"Şey... Benim bir şey giymem gerekiyor mu?"

"Çıplak gelmeni tercih etmem." dedi. Ne dedi? ÇÜŞ BORA!

"Ben onu mu diyorum?! Yani ne giyeyim diye soruyorum, fark eder mi ne giydiğim diyorum!"

"Şöyle yapalım... Seni şirkete getirsinler, eğer benim toplantım erken biterse beraber alışverişe gideriz. Bitmezse de Seren'le gidersiniz."

"Sanırım itiraz etme hakkım yok?"

"Aynen öyle."

"Peki o zaman... Ne zaman geleyim?"

"3-4 saat sonra falan gelsen olur. Sen istediğin zaman söyle, çocuklar seni getirirler."

"Ne zaman istersem getirirler mi?" diye büyük bir merakla sormuştum. Evde sıkıntıdan patlamak istemiyordum.

"Şimdi mi gelmek istiyorsun?" diye sordu. Bu kadar mı belli ediyordum aklımdan geçenleri?

"Eeee...Evet."

"Baştan söyleyeyim, burası sıkıcı sandığın evden çok daha sıkıcı."

"En azından insan var bir sürü!"

"İyi gel hadi gel..." dedi, telefonu kapatmadan evvel.

♠

Hızlıca duş aldıktan sonra dar, bileği açık kot pantolon giyip, üzerine yeşil, omuzları açık yarım kollu, düz kesim streç bir bluz giymiştim. Siyah stilettolarım ve kot montumla kombinimi tamamladıktan sonra, saçlarımı dalgalandırdım. Hafif bir makyaj yapıp aşağıya doğru inmeye başladım; kendimi babasının çalıştığı iş yerinde, patronculuk oynayan çocuklar gibi hissetmek için ideal bir gün olacaktı sanırım.

Selim'in önde, henüz adını bilmediğim adamın şoför koltuğunda oturduğu Mercedes marka klasik araba, Karabey Holding'in önünde durduğunda, Selim doğruca kapımı açtı. İki gün önce, beni Bora'yla görüştürmeyen güvenlik görevlisi, beni gördüğünde ceketinin düğmelerini ilikliyordu; utancımdan yerin dibine girecektim.

"Nazlı Hanım, size Bora Bey'in katına kadar eşlik etmemi ister misiniz?" diye soran Selim'e hayretle baktım. Hani yengeyle, abiydik? Kahrolası kapitalizm, Selim'in dilini de mi değiştiriyordu?

"Gerek yok..." diye gülümsedikten sonra, binanın içine girdim ve asansörlere yöneldim. Nazan Hanım bana başıyla selam verdikten sonra, sıcacık bir tebessümle konuştu.

"Bora Bey, geldiğinizden haberdar... Odasındalar."

Bora'nın kapısını yine de nezaket kuralları gereği tıklattıktan sonra içeriye girdim. Koltuklara oturmuş, ayağını önündeki sehpaya uzatmış, elindeki kağıtlara gömüldüğü belli halinden sıyrılıp, pozisyonunu bozmadan yüzünü benimle buluşturdu. Gülümseyerek, koltuklara doğru ilerledim.

"Patron olmak böyle bir şey sanırım? Bu ne keyif?"

"Hoşgeldin." dedi, sesi durgun çıkmıştı. Bakışlarıyla beni tepeden tırnağa süzerken, yüzü daha evvel hiç görmediğim bir hal almıştı.

"Hoşbuldum..." diyerek, karşısındaki koltuğa oturdum.

"Hangi Nazlı sensin?" diye sordu, düz bir biçimde.

"Efendim?" dedim. Anlamamıştım.

"Kıbrıs'taki cesur kıyafeti giyen Nazlı mı, yoksa iki gündür spor ayakkabıları ve rahat kıyafetlerle dolaşan Nazlı mı, yoksaa..." Bakışları tekrar, giydiğim kıyafetleri süzdükten sonra devam etti. "Bu Nazlı mı?"

"Vallahi tüm kıyafetler benim... Hepsi bir Nazlı. Ruh halime hangisi uyuyorsa... Yani bende seni takım elbiseden başka bir kıyafetle görmedim ama WhatsApp profil fotoğrafına bakılırsa, spor bir tarzın da varmış."

"Instagrama da bak istersen bir ara." dedi. Yüzüne yayılan hafif kinayeli gülüş, sesine de yansımıştı.

"Bana ne canım senin instagramından, fotoğraflarından... Öylesine bakmıştım." dedim. Acilen konuyu değiştirmesi gerekiyordu.

"Ne içeceksen, ara, getirsinler." dedi, bakışlarıyla sehpanın üzerindeki telsiz telefonu işaret ederken. Sonrasında yeniden elindeki kağıtlara gömüldü. Acaba instagramında nasıl fotoğraflar vardı? *Sana ne Naz! Allah Allah!*

"Sen de bir şey içer misin?" diye sordum. Telsiz telefonu elime aldığımda, bakışlarımı onunla buluşturmuştum.

"Bana ne getireceklerini, ne zaman getireceklerini bilirler." dedi. Kafasını kaldırmadan cevap vermişti.

"Kaça basıyorum?"

"Kare, 1, kare." dedi. Hala yüzüme bakmıyordu.

"Merhaba... Zahmet olmazsa, Bora Bey'in odasına, sade bir Türk kahvesi rica edebilir miyim.....Çok teşekkür ederim."

"Senin bu olayını da halletmemiz lazım." dedi. Ciddi bakışlarını bana çevirmişti. Bir kabahat işlemişim de birazdan ceza verecek gibi bakıyordu.

"Hangi olayımı?" diye endişeyle sordum.

"Ben patronum, onlar çalışan... Evde de böyle, burada da böyle. Sen de patron konumunda oluyorsun yani."

"Yani?" dedim.

"Yani... Onlara zahmet olmaz, onların görevi bu. Rica etmeni bir şekilde kabul edebilirim, bana ters olsa bile ama yanımda çalışan birine zahmet olmazsa demen hoş değil. Onlar zaten yaptıkları zahmetin karşılığını fazlasıyla alıyorlar."

"Adab-ı muaşeret diye bir şey var, hiç duydun mu?"

"Zahmet olmazsa kalıbı, senin konumunda bir görgü kuralı değil. Zaten onlardan bir şey istemen gerekir ki onlar da iş yapıp para kazanabilsinler. Sen zahmet olmazsa dediğinde, onları daha kötü bir konuma sokuyorsun; bunun görevleri olduğunu hatırlayıp, dile getirmek zorunda kalıyorlar."

Gözlerimi kısmış, Nazan Hanım'ın telefondaki sesini duyup duymadığını anlamaya çalışıyordum. Çünkü o da aynı Sevim Hanım gibi bunun görevi olduğunu söyleyip, öyle telefonu kapatmıştı. Bu sırada kapı tıklatıldı ve Nazan Hanım, elinde Türk kahvesiyle odaya girdi.

"Buyrun Nazlı Hanım, afiyet olsun."

"Çok teşekkür ederim." dedim, kısık bir sesle.

"Zahmet oldu Nazan Hanım, sağ olun." dedi Bora, samimi bir tavırla.

"Estağfurullah Bora Bey... Görevim..." dedi Nazan Hanım ve gülümseyerek odadan çıktı. Bora'nın bakışları benimle buluştuğunda, bana "Gördün mü?" dercesine bakıyordu. Aldırış etmedim ve çantamdan çıkardığım telefonumla ilgilenmeye başladım. Ne kadar istemesem de ellerim Instagram'a gittiğinde, arama yerine Bora Karabey yazıyordum.

Ne demek, hiç gönderisi olmamasına ve hiç kimseyi takip etmemesine rağmen, 300K takipçisinin olması? ÇÜŞ! Ardından, çaresiz parmaklarım kendi profilimi tıkladığında, beni takip eden 535 kullanıcıya gülümsedim; en azından ben de onları takip ediyordum. Sanırım Bora Karabey'i Google'da aratmaktan da zarar gelmezdi; 8 Temmuz 1987 doğumlu, 1.91 boyunda... Oxford'da işletme okumuş. Okumuşsa okumuş. Urfa'da Oxford varmış da biz mi okumamışız? *Ne diyorsun Naz?* Bunlar çok basit bilgilerdi neticede, bana ne onun eğitiminden? *OXFORD NEDİR ALLAH AŞKINA NAZ?* Eğitim hayatını incelemeye son verdiğimde, şirketle alakalı şeyler okumaya başladım ama bana magazin lazımdı. Gerçi görsellerde en az yirmi farklı kadınla, manşete düşmüş fotoğraflarını görmem çok uzun sürmemişti. Bir de Bora Karabey'in yanına "Elif" ismini eklemem gerektiğini hatırladım; Aslı'yı kovduğu gün eski sevgilisi olduğunu öğrenmiştim neticede.

1.70 boylarında kumral saçlı, kumral tenli, kahverengi gözlü bir afet! Bora ile bir çok fotoğrafı vardı internette; magazin sayfalarında, sosyete dergilerinde... Bir fotoğrafta,

Bora Elif'e gerçekten de çok aşık bakıyordu. Ayrıca, bence, yani tamamen benim fikrimce, gördüğüm kadarıyla Elif, 1.91 boyundaki esmer güzelinin yanına yakışıyordu... Kendimi stalka kaptırmışken, telefonumun ekranına düşen çağrıyla gerçek dünyaya döndüm; Bora da sesten rahatsız olmuş olacak ki bakışları kısa bir an benim üzerimde dolaştı.

"Efendim Berna?"

"Kızımmmmm yardımın lazım. ACİL! Müsait misin?" diye telaşla konuştu Berna.

"Dinliyorum?"

"Yarım saat sonra sınav var, Bay Ukala'nın sınavı. Geçen hafta 50 soru vermiş, 5 soru soracakmış içinden. Yarım saat içinde halledebilir misin?"

"Gönder gelsin..." dedim net bir şekilde.

"Özellikle 25.soru çok önemli Naz! Kesin sorar."

"At bi bakayım..."

"Gönderiyorum."

"Dur bakiiiiiim..." Telefonu kulağımdan uzaklaştırmış, e-maildeki 25.soruyu arıyordum. "Aritmetik ortalaması 2,4 bunun, tamamdır."

"Size sorulan sorulardan mı?" diye sordu Berna, şaşkınlıkla.

"Hayır, şimdi gördüm."

"Nasıl 20 saniyede çözdün kızım?"

"Çözdüm işte çok basit... Ben şimdi bunları halleder, birazdan fotoğraflarını atarım sana..."

"200 Lira?"

"ÇÜŞŞŞ! 200 LİRA MI?" dedim. Sesimin yüksek çıkmasıyla, Bora'nın çatık kaşları benimle buluşmuştu. Gülümseyerek, kaşımla gözümle pardon demeye çalışıyordum.

"Evet kızım. Tüm sınıf sayende geçeceğiz!"

"200 çok, 100 Lira olsun bari..." diye sitem ettim.

"Naz! Saçmalama... Hadi çöz!" demiş ve telefonu kapatmıştı Berna. Kapanan telefona bakarken, sitem ediyordum.

"Deli mi şaaaptı sizi ya??? Parayı sokakta mı buluyor bu insanlar ben anlamıyorum ki!" diye mırıldanırken, Bora, beni anlamak istercesine yüzüme bakıyordu. Kısa bir süre sonra, meraklı bir ses tonuyla sordu.

"Neye 200 Lira çok?"

"Amaaan Berna! İstatistik sınavları varmış yarım saat sonra. Alt tarafı 50 soru attı, onları çözeceğim yani. Karşılığında 200 Lira gönderiyor..."

"Yarım saatte, 50 soru mu çözeceksin?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Hı hı... Şey dosya kağıdı var mı? A-4?" diye sordum, ayağa kalkmış etrafa bakınıyordum. Bora, elindeki kağıtlara daha çok gömülerek cevap verdi.

"Masanın sağındaki ikinci çekmecede..."

♠

Yirmi dakika sonra, Bora'nın masasında çözdüğüm 50 sorunun fotoğraflarını çekip Berna'ya atmak üzere telefonumu elime aldığımda, bankadan mesaj geldiğini gördüm. Gerçekten de deliler, hesabıma 200 Lira yatırmışlardı. Her vize ve final döneminde bunu yaşıyorduk. Bora, işimin bittiğini anladığında, masaya doğru yürümeye başlayınca, yayıldığım koltuğundan kalkmaya yeltendim ama o camın önüne gidip, sırtını dönerek, denizi izliyordu. Bir süre ne yapacağımı bilemez bir şekilde kalemlikteki kalemleri seyrederken, Bora'nın sesiyle, bakışlarımı ona çevirdim. Cama yaslanmış, kollarını bağlamış, bana ciddi ciddi bakıyordu.

"Bu kadar iyiyse derslerin... Yani anlıyorsan ciddi ciddi matematikten... Hakan'ın anlattıkları, Pelin'in söyledikleri... Alttan dersin neden var?" diye sorgulayıcı bakışlarıyla sordu.

"Çünkü sınavda soruları kendi geliştirdiğim yöntemlerimle çözdüm ama hoca anlamadığı için kabul etmedi..." dedim göz devirerek, yine sinirlenmiştim.

"Kendi geliştirdiğin yöntemler mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet..."

"Kimse sisteme kayıtlı, müfredatın gösterdiği bir şey dışında, bir çözüm yolunu kullanamaz." dedi, kendinden emin bir şekilde.

"Ya benimki daha iyiyse? İyi de ayrıca!" Ben de kendimden çok emindim.

"Yalnızca söz konusu matematik olduğunda inanılmaz bir egoya sahip oluyorsun..." dedi, kendisiyle konuşur gibiydi. Bir analize varmış, sonuçtan da emin olduğu yüz ifadesi, keskin bakışlarıyla pekişiyordu.

"Evet. Sayıları çok seviyorum. Her şeyin temeli matematik sonuçta."

"O yüzden, 8 ayı günü gününe hesapladın... O yüzden paraları kuruşu kuruşuna sayıyorsun..." dedi. Yine kendi kendine konuşuyor gibiydi. Çok zekice bir analiz yaptığını mı zannediyordu? Sorsaydı söylerdim.

"Saymak benim için bir tutku. Mesela şu kalemliğin içinde, 13 tane siyah kalem var... Az evvel elindeki kağıtlar 21 taneydi, tek tek üstten açıyordun, öyle sayabildim. Gömleğinin 10 tane düğmesi var... Bunun gibi...." dedim. Yüzüme şaşkınlıkla bakıyordu.

"Bu tutku değil; obsesif kompülsif bozukluk, yani... Bir hastalık!" dedi. Endişeli miydi yoksa azarlıyor muydu çözememiştim.

"Bir zararını görmedim... Ayrıca kendimi frenlemem gereken yerleri de biliyorum." dedim bıkkınlıkla. Kısa bir süre bakıştıktan sonra, devam ettim; tatmin olmamış gibi bir hali vardı. "Seviyorum ucu ucuna hesap yapmayı... Saydığım zamanlarda korkmuyorum. Gerginliğim uçuyor. İyi yönleri çok... Yani 5 tane zeytinin bana yettiğini biliyorum mesela, 6.yı tabağıma koymam... Veya ne bileyim, 38 cc den fazla viski beni sarhoş yapıyor, içmem. Ya da ekmeğin 7'de 3'ü beni doyurabiliyor çok aç değilsem... Hayatı hesaplayarak yaşamak, beni zinde tutuyor..."

"Evin girişinden odana çıkan merdivenler kaç basamak?"

"36!" Gözlerim sevinçle parlıyordu.

"Banyonun zemininde kaç tane mermer var?"

"58. Ayrıca 47'cm'lik karelerden oluşuyor!"

"Onu nereden biliyorsun ya?" diye sordu. Gözlerinin ilk defa fal taşı gibi açıldığına şahit olmuştum.

"Cetvelle ölçtüm."

"Sebep?"

"Banyo dolabının sonunun isabet ettiği fayans, yamuk gibiydi biraz... Canımı sıktı. Hepsi 47 santimetrelik kareler, o köşedeki 41 santimetreymiş." diye cevap verdim. Kulağa anormal geldiğini düşündüm bir an. Ama ben çok normal bir şeymiş gibi söylemiştim.

"Delisin sen..." dedi, şaşkınlıkla. Ardından kapıya doğru yürümeye başladı, yürürken de konuşuyordu. "Ben toplantıya gidiyorum, sonra da çıkarız alışverişe... Sen de ben gelene kadar, kaç tane A-4 kağıdım kalmış, onu say." dedi. Kapının önünde durmuş, bana bakıyordu.

"Alırken saydım... 16 tane kaldı..." dedim çekinerek. Dudakları aralandığı sırada kapı tıklatıldı ve sonra da açıldı.

"Dosyayı unutmayın Bora Bey." dedi Seren, gülümseyerek.

"Unuttum bile." dedi Bora ve yeniden çalışma masasına doğru yürümeye başladı. "Sen geç toplantıya Seren, geliyorum ben." dediğinde, Seren odadan çıkmıştı. Yanı başıma kadar geldi, en üst çekmeceyi açtı ve mavi kapaklı dosyayı aldı. Ve çekmeceyi kapatmadan masanın üzerine koyup, birkaç sayfayı gözden geçirmeye başladı.

Fakat benim gözüm, onun üstünkörü baktığı sayılarda değil, elli bir tane arkadaşından ayrılarak tek başına çekmecenin içinde duran, maça kızı kağıdındaydı.

7.Bölüm

Avrupa Yakası'nın en pahalı alışveriş merkezlerinden birinde, Levent'teydik. Bora, arabadan indikten sonra elini belime yerleştirmiş, asansörlere doğru bana yön veriyordu. Yol boyunca konferans görüşmesi yapmış, başını elindeki tabletten kaldırmamıştı. Ben, AVM'nin içinde nereye gireceğimizi düşünürken, o belli ki planını çok önceden yapmış, gireceğimiz mağazaya kadar, anlık duraksama bile yaşamamıştı.

"Hoşgeldiniz Bora Bey..." Kapının önünde bizi gülümseyerek karşılamıştı satış danışmanı kadın. Bora, ona belli belirsiz bir gülümseme gönderdikten sonra, sıcacık ve iç ısıtan bakışlarını bana çevirdi.

"Ne beğenirsen alacağız..."

"Nasıl bir şey bakmam gerekiyor?" diye sordum, mağazaya çekimser bakışlar gönderdikten sonra.

"Tercihen su yeşili... Gözlerini ön plana çıkarır, üzerindeki yeşil bluz de çok yakışmış bence." dedi. İltifat etmekten çok, yine analiz yapıyor gibiydi.

"Abiye mi, spor mu, klasik mi, nasıl bir şey giymeliyim, nereye gideceğiz?"

"Doğum günü partisi... Kasmana gerek yok. Ne beğenirsen olur. Kendini bir yere uydurmak zorunda değilsin... Bir dahakine onlar sana uymak zorunda kalsın, boşver." dedi.

"Peki..." diyerek, küçük adımlarla mağazanın içinde dolaşmaya başladım. Kafamdan su yeşilini atmak istesem de gözüm hep yeşil tonlarına takılıyordu. En sonunda daha fazla dayanamayıp, yaklaşık dokuz buçuk dakikadır kaçamak bakışlar attığım elbiseyi elime aldığımda, Bora da yanıma gelmişti.

"Bunun göğüs dekoltesi fazla sanki..." dedi, gözlerini elbiseden çekmeden.

"Yoo bence ideal..." dedim. Ben de bakışlarımı ona çevirmemiş, elbiseye bakarak konuşmuştum. Hemen ardından kabine doğru ilerledim.

Su yeşili bir elbise. Kalın askılı, derin göğüs dekolteli, sırtı pencereli, dizlerimin biraz üzerinde biten bir elbise... Kalçamı meydana çıkaran, dapdar bir elbise. Kesinlikle çok güzeldi! Kabinden çıktığımda, Bora karşımdaki kabinin kapısına yaslanmış, baştan aşağıya beni süzüyordu. Ben aynada bir sağa bir sola dönüp kendime bakarken konuştuğunda, aynanın üzerinde gözlerimiz birleşti.

"Göğüs dekoltesi çok fazla Nazlı!" dedi. Sesi biraz uyarıcı tonda çıkmıştı.

"Çok beğendim..." dedim, incecik ve kendimden emin bir ses tonuyla. Aynada hala kesişmekte olan bakışlarımızla, ikimiz de birbirimize meydan okuyorduk.

"Tüm gece, mum gibi ayakta dikilirsin, oturmana asla izin vermem!"

"Alabilir miyiz?" diye sordum. Tavrımdan ödün vermiyordum. Ne söylediğiyle ilgilenmemiştim bile.

"Sen kaşındın... Eğer bir kişinin sana baktığını görürsem...!" devam etmedi. Kaşlarını kaldırmış, uyarıcı ses tonunda konuşurken, birden bire cümlesini kesti ve biraz ileride bekleyen satış danışmanına başıyla işaret yaparak, "Alıyoruz." dedi. Kabine girdim ve üzerimi değiştirdim.

Mağazanın çıkışında beni bekliyordu, yanındaki korumanın elinde üç tane poşet vardı. Aldığım elbiseden hiç hoşlanmamıştı. Onun sevgilisi olmanın kuralları vardı. Ben onun sevgilisi değildim ama. Onun sözünü dinlemek zorunda olduğumu biliyordum ama söz konusu kıyafetlerim olduğunda da ondan izin alacak değildim. Dahası, sanki o da bunun farkında gibiydi. Sözde sevgilisi olan bir insana, bir yere kadar müdahale edebilirdi belki de insan. Biraz daha uzatırsa, "Ne o? Bu elbisenin içinde de mi tehlikede

oluyorum?" diyeceğimi ve alaycı bakışlarımla karşılaşacağını çok iyi biliyor gibiydi.

♠

Arabaya bindiğimizde, yeniden tabletine gömülmüştü. Yol boyunca yine hiç konuşmadık. Arabadan indikten sonra, poşetleri ısrarla "Ben taşırım yenge..." diyen korumanın elinden alıp odama çıktım. Saat 6'ya geliyordu. Poşetleri açtığımda, 38 numara, tüm yüzeyi siyah taşlarla işlemeli, parıl parıl parlayan yüksek topuklu bir ayakkabı; siyah taşlarla işlemeli bir şal ve zümrüt yeşili bir çantayla karşılaştım. Hafif bir makyaj yaparken, saçımı da dağınık topuz yapmıştım. Göğüs dekoltemi ya da derin pencereyi uzun saçlarımla kapatabilirdim ama özellikle daha çok açmıştım sanki.

Bir anlaşma yapmıştık. İstediğim parayı hatta daha fazlasını vermiş ve Anıl'ın hayatını kurtarmıştı. Altı saat kırk iki dakika sonra, deniz gözlü çocuk, Bora sayesinde ameliyata girecekti. Bu anlaşmaya göre, Bora ne derse yapmak zorundaydım. Evet. Alıkoyma yoktu. Zorla bir şey yaptırıyor olması gibi bir durum söz konusu değildi. Tehditle bu evde tutmuyordu beni. Anlaşmaydı bu. Seve seve olmasa da hür irademle kabul ettiğim bir anlaşma.

Hür iradem, birine boyun eğmeyi kabul etmişti. Ama gururum, birinin boyunduruğu altında olmayı ısrarla reddediyordu işte. Sekiz ay böyle nasıl geçecekti? Bora'nın sözünden çıkmayacak olma fikri beni ölesiye rahatsız ediyordu. Ucunda ölüm olduğunu bile bile buna razı gelip, "ölesiye" rahatsızlık demek kesinlikle nankörlüktü. Baş kaldırıydı. İsyandı.

Dayanamazdım. Yaşamak hakkım yeniden elime verilmişti ama böyle yaşayamazdım. Ben kimsenin sözünü "kanun" sayamazdım. Ve kendimi bu kadar iyi tanıyorken, yaşayacaklarımızdan korkuyordum.

Galiba, korku, onun yanında daima hissedeceğim bir duygu olacaktı.

7'ye doğru elimdeki şal ve omzundan uzun askısıyla belime uzanan zümrüt yeşili çantayla aşağıya indim. Bora, verandada sırtı bana dönük bir şekilde, telefonla konuşuyordu. Koyu lacivert kot pantolonunun üzerine, beyaz dar bir gömlek giymişti. Bahçe kapısının önüne geldiğimde, bana döndü. Gözleri gözlerimin en içine temas etmişti. Buğulu bakıyordu siyah gözleri. Ve sanırım, gözleri beni daima hipnotize edecekti. Daha evvel, bu kadar koyu renkte bir çift kara göz görmemiştim. Telefondaki kişiye "Görüşürüz..." dedikten sonra, bakışlarını benim üzerimden çekmeden konuştu.

"Şalını omuzlarına al..." dedi, ifadesiz bir sesle.

İkiletmeden dediğini yaptım. İkiletmeden. Sözü kanundu. "Bugün hava çok sıcak, şalı almak istemiyorum." diyebilirdim. Veya, "Şal nedir ya? Hele de bu elbiseye yakışmış mı?" diyebilirdim. Ya da, "Elbisenin dekoltesinden rahatsız olsaydım, bunu almazdım." diyebilirdim. Bir sürü şey diyebilirdim. Diyemedim. O bakışlara, kolay kolay baş kaldırılamıyordu. Ürküyordum.

Elini, yine belime yerleştirdi ve salona girdik, merdivenlerden çıktıktan sonra, kapıya doğru yürümeye başladık. Kapının önünde, çalışır halde bekleyen Porsche marka, iki kişilik spor arabaya bindiğimizde, gaza yüklendi; araba kullanırken mutlu olur gibi bir hali vardı. Biraz ilerledikten sonra, mahçup bir ifadeyle konuşmaya başladım.

"Bora..."

"Efendim?" dedi, hala buğulu ve yoğun siyah olan bakışlarını bana çevirdiğinde.

"Dün... Eren'le konuştum."

"Eren kim?"

"Arkadaşım... En yakın arkadaşım..." dedim. Kafasını yola çevirmişti.

"Eee?" dedi. Yoldan bakışlarını ayırmamış olsa da tüm dikkatiyle beni dinliyordu.

"Amerika'ya gitmiş... Teşekkür ederim. Neler yaptığını anlattı."

"Ben bir şey yapmadım. Sen yaptın." dedi, ama bu fazlaca tevazüydü benim gözümde.

"Teşekkür ederim."

Başını aşağı yukarı, ne anlama geldiğini çözemediğim bir şekilde salladıktan sonra, radyoda rastgele bir kanalı açıp, yabancı müziğin sesini yükselttiğinde, konuşmak istemediğini anlamıştım.

♠

Ortaköy yolu üzerinde bir gece kulubüne gelmiştik. Bu saatte kulübün açık olmayacağı aşikardı; belli ki doğum günü için özel olarak kapatılmıştı. Arabayı sağa çektiğinde, her tarafımızda gazeteciler vardı. Ne olup bittiğini dahi anlamamış ve fazlaca gerilmiştim. Emniyet kemerini çözerken, Bora'nın bakışları yeniden beni buldu.

"Önce ben ineceğim boşuna gerilme. Ben senin kapını açtıktan sonra da çocuklar engeller onların sana yaklaşmasını, direkt içeri geçeceğiz."

"Cevap vermeyeceksin di mi sorularına? Yani durmayacağız önlerinde?"

"Hayır."

Arabadan inip, arabanın önünden dolaşarak, kapıma kadar geldiğinde, gazeteci ordusu da onunla beraber ilerliyordu. Fakat Bora, onlar sanki yoklarmış gibi davranarak coolluğundan asla ödün vermiyordu.

"Bora Bey yanınızdaki hanımefendi kim?"

"Yeni bir aşka yelken açtığınız doğru mu efendim?"

"Evlilik düşünüyor musunuz?"

"Bora Bey hanımefendiyle bir görüntü alabilecek miyiz?"

Kapımı açtığında, elimden tutarak inmeme yardımcı oldu ve sonrasında da elimi bırakmadan doğruca, korumalar tarafından bize yaklaşmaları engellenen gazetecilerin arasından geçerek mekana ilerlememi sağladı. Çok fazla yüksek olmayan müzikle, loş ve kalabalık bir ortama ayak bastığımızda, kendisine selam verenleri başıyla onaylayıp

transit geçiyordu. Yürümemize hiç ara vermeden ilerledik. İlk katın bittiği yerde, yedi basamakla ayrılan ikinci kat başlıyordu. Localardan birine doğru ilerledik. Burada oturan iki erkek, üç kız Bora'yı gördüklerinde gülümsemeye başlamışlardı.

"Boraaaaa! Çok özlediiiiim!" diye boynuna atılan esmer kıza sarılmak için, elimi bıraktı. Ayrıldıklarında bana döndü ve elini belime yerleştirerek, bakışlarını bir bana, bir de ortama çevirerek konuştu.

"Sibel... Merve... Nilay... Uras ve Kaan... Liseden arkadaşlarım..." dedi bir çırpıda. Ardından tamamen onlara dönerek devam etti. "Nazlı."

"Hayırdır, sen ortama kız getirmezdin?" dedi, adının Sibel olduğunu öğrendiğim esmer kız. Sesinde rahatsız edici bir ton vardı. Herhalde benim ortamda olduğumun farkında değildi. Çünkü alenen beni aşağılayarak konuşuyordu. Sinirlerim bozulmuştu. Bora, çatık kaşları ve kendinden emin duruşundan ödün vermeden, Sibel'e cevap verdi.

"Kız arkadaşım!"

"YOK ARTIK!" dedi Sibel. Bir süre Bora'nın ciddi bakışlarının altında kaldıktan sonra devam etti. "Hayatta inanmam!"

"Dört gün veriyorum!" diye seslenerek konuştu, Merve.

"Bora bu! Kız arkadaşım dediğine göre iş ciddi." diye Merve'yi yanıtladı Uras. Ardından bana döndü. "Çok memnun oldum." dedi. Uras'a yalnızca gülümsemekle yetindim.

"Hevesini alsın, tadına baksın bırakır." dedi Nilay. Biraz ilerimizdeki garsondan içki almaya giden Bora, Nilay'ı duymamıştı ve benim tüm moralim altüst olmuştu. Hakkımda bu kadar çirkin şeylerin bizzat benim yanımda konuşulması beni rahatsız ediyordu. *Senin yanında konuşmasalar sorun değil yani Naz?* Müziğin sesi rahatsız etmeye başlamıştı, içerisi çok sıcaktı ve ben omzumda şalla beraber ayakta dikiliyordum. Çünkü Bora, mağazada açıkça "Sen kaşındın." demişti. Bir kaç saniye sonra, bana doğru

yaklaştı. Elindeki viski bardağını bana uzatırken, kulağıma doğru fısıldayarak konuştu.

"10 cc yoktur bence bu." dedi. İstemsiz küçük bir kahkaha atmıştım. Beni gülümsetmeye çalıştığı belliydi; ama ne yazık ki uzun süreli başarı sağlayamamıştı. Ardından gözlerini gözlerime sabitleyip, kısa bir süre bana baktıktan sonra, yeniden kulağıma eğildi ve nefesini üfleyerek yaptığı konuşmasına devam etti. "Seni kıskandılar, lafları ciddiye alınacak insanlar değiller." dedi.

Tekrar göz göze geldiğimizde, dikkatlice şalımı omuzlarımdan kurtardı ve koltukların üzerine koydu. Ardından bardak olmayan elimden tutarak bana yön verdi. Koltukların biraz ilerisindeki, kalabalıktan az da olsa sıyrılmış, demir tırabzanların önüne ilerlemiştik. Arkama yaslanmamı sağladı ve tam önüme geçti; bana yüzünü, kalabalığa sırtını dönmüştü. Sanırım, gerçekten beni oturtmayacaktı ama içerisi fazlaca sıcak olduğu için de neredeyse buharlaşacağımı fark etmişti. Yine de beni en köşede tutuyor ve kimse "Aaa çok ayıp, sevgilisine ne giydirmiş!" demesinler istiyordu. Galiba.

"Senin yanında olmak kıskanılacak bir şey ve ben bunu sürekli yaşayacağım değil mi?" diye sordum, mutsuz bir ses tonuyla konuşmuş, gözlerimi koyu gözlerine sabitlemiştim.

"Evet yaşayacaksın. Ama kıskanmalarının sebebi, senin çok fazla güzel olman." dedi, gözlerimi gözlerimden ayırmadan. İçkisini yudumlayıp, tırabzanların üzerine koyarken, cebinden bir sigara çıkardı ve ateşledi. *Beni gerçekten güzel mi buluyorsunuz Bora Bey? Sizin yanınızda sönük kalıyorum bence ama...*

Onu asla çözemiyordum; oldukça karmaşık bir problem gibiydi benim için. Etrafıma bakındığımda, tüm gözlerin üzerimizde olduğunu görebiliyordum. Tek elimle çantamın içinden çıkardığım vişne aromalı sigarayı dudaklarımla buluşturduğumda, cebinden çıkardığı çakmakla yaktı. Bu sırada yanımıza, Bora'dan biraz daha kısa, kumral bir adam yanaştı.

"Bora Karabey'ler buradalarmış!" diye sevinçle bağırmıştı adam.

Bora, adamla tek elini buluşturup, yumruk yapmış ve hatrını sormuştu. Ardından bana döndü ve gülümseyerek konuştu.

"Berkan... Doğum günü çocuğu."

"Öyle mi? Doğum gününüz kutlu olsun. Naz." dedim gülümseyerek.

"Memnun oldum Naz. Bu arada hayırlı olsun..." dedi. Sanırım, Bora ve benim "yeni ilişkimizi" kastetmişti. Bizimle birlikte sigara içerken, Bora ile de kendi aralarında bir süre konuştular ve ardından izin isteyerek yanımızdan ayrıldı.

"Çok sevimli bir adam." dedim gülümseyerek.

"Öyledir. En çok onu severim. Onun hatırı olmasa buraya adım atmazdım."

"Her kız dönüp sana bir kere bakıyor, yüzünü mahrum etmeseydin onlardan... Tüm eğlenceye sırtını döndün." dedim, imalı bir şekilde. Aramızdaki mesafeyi biraz daha kapattı ve gülümseyerek, yüzüme üflediği derin nefesiyle konuştu.

"Halimden memnunum." dedi. Beynim matematiği unutmamış olsaydı veya çalışmayı bırakmamış olsaydı, aramızda kaç santimetre olduğunu hesaplayabilirdim belki de.

"Ayıp olmuyor mu arkadaşlarına?" diye sordum. O, bu kadar yakın mesafemdeyken nefes alamıyor gibi hissediyordum.

"Seni, bu elbiseyle oraya oturtmam Nazlı. Boşuna çabalama..." dedi alaycı bir ifadeyle. Halbuki hiç de öyle bir niyetim yoktu. Nedense ben de bu rahatsız edici yakınlığımızdaki halimden memnundum.

Garson gelmiş ve boşalan içki bardaklarımızı almıştı.

"Ben araba kullanacağım ama istersen sen içmeye devam edebilirsin." dedi. Gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmiyordu.

"Votka-Vişne içerim aslında..."

"Ne bu senin vişne takıntın?" dedi, yüzüne yayılan ve daha evvel rastlamadığım tonda eşsiz bir tebessümle. Kara gözlerinde yine değişik bir yoğunluk vardı.

"Çok severim vişneyi." dedim gülümseyerek. Yüzüne yayılan tebessüm artarken, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı, üst dudağımı dudakları arasına aldığında, kalbimin sesi dışarıdan duyulabilirdi. Bir kaç saniye dudaklarının, usul usul dudaklarımda dolaşmasına izin verdikten sonra, ben de karşılık vermeye başladım. İki elini belime yerleştirerek beni kendine doğru çekmişti. Nerede olduğumu, kim olduğumu ve zamanı unutmuş, nutkum tutulmuş bir vaziyette Bora ile öpüşüyordum; saniyeler bir asır gibi geliyor, ciğerlerime üflediği tatlı bir deniz esintisi sanki bana hayat veriyordu. Dönme dolabın en zirve noktasındaydık ve dünyada ikimizden başka hiç kimse yoktu.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırıp, gözlerimin içine baktığında, onu ilk defa görüyormuş gibi bakıyordum. Bir elini yanağıma götürdü. Bakışlarını gözlerimden çekmeden, bir şey söylemek üzere dudaklarını aralamıştı ki birinin adını haykırması ile kaşları çatıldı.

"BORA?!"

Gözlerim, sesin geldiği yere doğru döndüğünde, Bora yanağımdaki elini çekmeden, kafasını, biraz ileride olan kadına çevirdi. Bu kadını tanıyordum. Daha bugün stalklamıştım. Evren beni yanlış anlamış olmalıydı. Elif, gözlerindeki öfkeyle, olduğu yere çivilenmiş gibi bize bakıyordu.

Bora, bakışlarını tekrar bana çevirdi. Kaşlarının çatıklığı yerli yerinde duruyordu ama gözlerinin içindeki o değişik yoğunluk gitmemişti. Saydam gibiydi bakışları. Sanki biraz daha baksam, ruhunu görebilirmişim gibi.

"Votka-Vişne değil de... Sana çok seveceğini düşündüğüm bir şey getireceğim." dedi. Sesi çok farklıydı. Ve beynim bu farkı tarayıp analiz edemeyecek kadar uyuşmuştu. Cümlesini bitirdikten sonra, hızlı adımlarla yanımdan ayrıldı.

Bora, önünden geçerken, Elif onun koluna yapışmıştı. Öylece durduğum köşeden onlara bakıyordum. Bora, Elif'in yüzüne dahi bakmadan, hızla kolunu kurtarıp, hiç duraksamadan alt kata indi ve bara doğru ilerledi. Hareketlerinin sebebi öfke miydi, bilemiyordum. Farklıydı. Az evvel benim yanımdaki hallerinden de, onu daha önce gördüğüm hallerinden de farklıydı üstelik. Kaç bilinmeyenli bir denklemdi Bora, sayamıyordum.

Elif'in gözleri yeniden benimle buluştuğunda, biraz sonra beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. Kıskanıyordu. Güzel bir kadın, beni eski sevgilisinin yeni sevgilisi zannettiği için kıskanıyordu. Hangi kadın, eski sevgilisiyle onun yeni sevgilisini öpüşürken görmeyi kaldırabilirdi ki? Elif görmüştü. Ve belli ki kaldıramıyordu. Sibel, Elif'i koltuklara doğru götürürken, Bora elindeki kokteylle yukarıya doğru çıkıyordu; bakışlarını bir an bile locaya doğru kaydırmadan yanıma geldi. Kara gözlerini, gözlerime sabitleyerek gülümsedi. Eski sevgilisi, onu benimle öpüşürken görmemiş gibi davranıyordu.

"Bak bakalım, sevecek misin?" diye sordu, biraz evvel analiz edemediğim farklı ses tonuyla. Bir ses tonu, insanı kendisine hapsedebilir miydi?

Bora Karabey; 10 gün önce birden yolumun kesiştiği soğuk kahramanım, şimdi sıcacık bakışlarla, bedenimde bir alev etkisi yaratıyordu. Dudaklarım ilk kez birisinin dudaklarına değmişti; ilk öpüşmemin bir oyundan ibaret olacağını hayal bile edemezdim. Dahası, hayallerimin ötesinde olan bir şey daha vardı; dudaklarım onun dudaklarıyla buluşmaktan fazlaca memnun kalmışlardı. Ne eski sevgilisi, ne bulunduğumuz yer, ne de zaman umrumdaydı şimdi. *Nazlı Alaca, ne oluyor? Ömrünüzün neredeyse yarısını, karşılıksız bir aşkın peşinden sürüklenerek harcamaya doymadınız; şimdi de 242 gün sonra, hayatınızdan zorunlu olarak çıkacak adamın rüzgarına mı kapılacaksınız? Kendine gel Naz! Sen Anıl'ı seviyorsun...* Evet Anıl'ı seviyordum ama Bora'nın

bakışlarında ve sesinde rastladığım bambaşka bir şey beni ele geçiriyor gibiydi; buna engel olamıyordum.

Elimdeki kokteylden dolu bir yudum aldığımda, ağzımın içine yayılan yoğun vişne tadı yüzümü güldürmüştü. Gülümsememden memnun olan Bora, zafer kazanmış gibi, gözlerimin içine bakarken, kokteyli yudumlamaya devam ediyordum. Bora'nın sırtı Elif'e ve tüm insanlara dönük bir şekilde, birer sigara daha içtik ve ardından kulağıma doğru eğilerek konuştu.

"Çok sıkıldım. Gidelim mi?"

"Gidiyoruz demeniz yeterli Bora Karabey, bu kadar kibar olmanıza gerek yok." dedim, alaycı bir ifadeyle. Üstelik hakkını yediğimin de farkındaydım; Bora bana karşı gayette kibardı aslında. *Şey, saçından sürüklemesi de kibarlığa dahil mi?* O başkaydı. Ama sırf nasıl tanıştığımıza odaklanırsam, ona haksızlık etmiş olurdum. Hiçbir şey söylemeden elimden tuttu ve hızlı adımlarla merdivenlerden inmeye başladık.

"Bora, şalım koltuğun üzerinde kaldı..." dedim, telaşla. Sözleri kuraldı, emirdi, dinlenmesi gerekirdi. Ben ona naz yapabilecek sevgilisi değil, itaat etmesi gereken sözde sevgilisiydim. O şal, omuzlarımda olmak zorundaydı. Ve ben gerçekleri unutmamak zorundaydım.

Durdu ve birkaç saniye gözlerimin içine baktı.

"Üşüyorsan, gidip alayım ben." dedi, yüzümü ezberlemeye çalışan bakışlarının arasında.

"Üşümüyorum da... Şalı almazsam kızarsın diye dedim."

"Kızmam." dedi, beni o kendine hapsetmeye çalışan ses tonuyla.

Ardından, yeniden çıkışa doğru yürümeye başladık. Kapının önündeki, daha da artan gazetecilerin bize yaklaşmasını, korumalar engellemeye çalışıyordu. Jet hızıyla aralarından geçmiştik. Bora, arabanın kapısını açtı ve oturmama yardımcı oldu. Yine gazetecilere tek kelime etmeden, arabasına bindi, emniyet kemerini taktı ve arabayı çalıştırdı. Biraz ilerledikten sonra, derin bir nefes aldım ve kendimden emin bir şekilde konuştum.

"O kadın kimdi?"

"Önemsiz biri." dedi, yüzünü yoldan ayırmadan.

"Eski sevgilindi." dedim, sitemle.

"Önemsiz biri olduğu gerçeğini değiştirmiyor." dedi, dümdüz bir sesle.

"Madem o kadar önemsizdi, neden ona saçma sapan bir gösteriş yapmak için beni öptün?" diye sordum, imayla. Bunu soracağımı ben de bilmiyordum. Dahası, öpüştüğümüz gerçeği üzerinde durmak istediğimden emin de değildim. Öpmüştü işte. Neden öptüğü beni neden ilgilendiriyordu? *Babamı mı ilgilendirecek Naz?*

Aniden frene bastı ve arabayı durdurdu. Hemen ardından bakışlarını bana çevirdi.

"Onun arkamda olduğunu bile bilmiyordum Nazlı." dedi, kendini açıklamaya çalışıyor gibiydi. Doğru da söylüyordu, ben zaten bunu biliyordum. Ama inanmamış gibi yapmak istiyordum. Tüm gece sırtı mekandaki her yere dönük, benden başka bir kişiyi bile adam akıllı görmemiş adama, hesap soracaktım. Çünkü beni bir daha öpmemesi gerekiyordu.

"Ama geleceğini biliyordun. Çünkü şaşırmadın." dedim, üste çıkmaya çalışarak.

"Tahmin ediyordum." dedi. Dürüsttü. Her koşulda, hep doğruyu söyleyeceğine dair bir his oluşturmuştu içimde.

"Ve bugün beni buraya sürükledin. Yani, bizi öpüşürken görme ihtimalini hesaplamışsındır. Yüksek ihtimal olduğunu tahmin etmişsindir."

"Ben böyle şeyler hesaplamam Nazlı! Seni öpmeden bir kaç saniye öncesinde, ben de öpeceğimi bilmiyordum." dedi, ifadesiz bir sesle. Hayır. Beynim verdiği bu cevabı seve seve kabul ediyor ama kalbim sonuna kadar reddediyordu. Canı istediği zaman beni öpemezdi. Böyle anlaşmamıştık. *Canı istediği zaman seni öldüreceğine inanıyorsun da, canı istediği zaman seni öpmüş olmasına mı inanmıyorsun Naz?*

"Bora bak... Seninle açık konuşacağım. Yani ben, bir anda senin teklifini kabul ettim ve-"

"Pişman mısın?" diye sordu lafımı kesip. Uzun uzadıya konuşmak istemiyor gibiydi. Sesinde duygu yoktu ama bakışları okuyamadığım bir lisan gibiydi. Pişmanlık mı? Şimdi Bora'nın yanında olmasaydım, böyle bir anlaşma yapmamış olsaydık, tam da bu saatlerde evde pinekliyor olurdum. Ya da Hande'yle dışarıya çıkmış bir şeyler içiyor olurdum. Belki Eren bana gelmişti ve beraber film falan izlerdik. Hepimiz üzgün olurduk, aklımız Anıl'da olurdu. Yalnızca aklım değil, tüm benliğim Anıl'da olurdu. Ve Anıl... Ölmek üzere olurdu. Kesinlikle pişman değildim. AMA...

"Hayır. Pişmanlık değil ama... Sadece, hesaplayamadığım bazı şeyler oldu. Yani o an yalnızca, senin bana vereceğin paraya ve yanına geldikten 245 gün sonra öleceğime odaklıydım. Sevgili rolü yapmamız ve sonunda ölecek olmam manyakça geliyordu. Mesela, bu rolü yaparken, aramızda bir yakınlaşma olup olmayacağını düşünemedim, düşünmem lazımdı."

"Seni öpmemden rahatsız mı oldun?" diye sordu dümdüz. Hissizdi. Duygusuzdu. Neden böyle bir soru sormuştu? Sormasaydı. Cevabını bilmek istemediğim bir soruydu bu. Hayatıma kimseyi alamamış, kimsenin elinden tutamamıştım. Yalnızca Anıl'ı istemiştim. Onunla olmayınca da kimseyi istememiştim. Yanında mutlu olmadığım, iyi hissetmediğim ve yanındayken bile Anıl'ı düşüneceğim kimseyle bir şeyler yaşamayı yedirememiştim kendime. Kalabalık ve yabancı bir ortamdaysak gözlerimdeki ifadeyi Eren şöyle tasvir ederdi: *"Askerde sevgilim var he! Bana sakın yaklaşmayın."* ifadesi.

Belki de benim hatamdı. Bora'ya böyle bakamamıştım. Ama bunun kesinlikle, üst üste yaşadığım şoklardan ambele olmuş beynimle alakası olmalıydı. Ya da Bora'nın hatasıydı bu. Onun kurallarını yaşadığımız için, gözlerimin nasıl baktığıyla ilgilenmemişti bile. Ve şimdi de ona bakıyordum. Ona vermem gereken bir cevap vardı. Bekliyordu. Bir kaç saniye daha yüzüne baktım.

Ve en sonunda dudaklarımı araladım...

8.Bölüm

"Senin de buna bayılmadığını, oyun gereği öptüğünü biliyorum." dedim. Neden onu da kendi düşünceme yancı ilan ettiğim hakkında bir fikrim yoktu.

"Oyunu bozmamak için mi karşılık verdin?" diye sordu, düz bir biçimde.

"Evet." dedim. *Sen yalancının önde gidenisin Naz!* Kısa bir an için durup, yeniden devam ettim. "Bora, birbirimizi sevdiğimize milleti inandırmak zorunda olduğumuzu biliyorum ama bu çok fazla... Yani ben... Ben, senden yapacağım sevgili rolü karşısında para aldım, işin içine temas girerse, durumun rengi ve benim sıfatım değişiyor. Anlatabiliyor muyum? Kendimi-"

"Ne demek istediğini anladım Nazlı!" diye lafımı kesti. Buz gibiydi şimdi bakışları. Tanıdıktı.

"Yani sen, kim olduğu fark etmeyen kişilerle öpüşebilirsin, ilişkiye girebilirsin belki, yani senin için normal bir şey olabilir bu... Ama benim için değil."

"Bir daha beni öpemezsin...mi diyorsun yani?" diye sordu. *Eğer beni bir daha öpersen, hikayemin akışı değişir Bora ve ben bu olasılığı hiç düşünmemiştim.*

"Amacım sana karşı gelmek, sözünü dinlememek, anlaşmamıza itaatsizlik etmek falan değil. Senin kurallarına saygı duyuyorum. Ben sana böyle bir şey diyemem." dedim. O kurallara baş kaldıran Naz mı söylüyordu bunu? Çünkü evden çıkarken buna dayanamayacağımı düşünüyordum. "Evet beni öpemezsin." diyeceğim yerdeydik, neden diyemiyordum?

"Lafı dolandırma Nazlı." dedi. *Beni bir daha öpme demenin nesi zor Naz?* Diyemedim. Öylece baktım. Baktım. Baktım...

"Anıl'ın 1'de ameliyatı başlayacak. Eren'le iletişim içinde olmak istiyorum. O vakte kadar da biraz dinlensem iyi olacak. Artık gidelim mi?" dedim; "Beni bir daha öpme." demek yerine.

Bora, hiçbir şey söylemeden, başını yola çevirip, gaza yüklendikten 28 dakika sonra, hiç konuşmadan eve varmıştık...

♠

Duştan çıktıktan sonra, saçlarımı aheste aheste kuruturken, hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum. Bora beni öpmemişti, hele ben hiç karşılık vermemiştim. Keyif almak mı? İnsan yaşamadığı bir şeyden keyif de alamazdı!

Siyah eşofman takımını giydikten sonra, çalışma masamın rafındaki şiir kitabının sayfaları arasındaki Anıl'ın fotoğrafını elime aldım. Çalıştığı barın arkasında, yüzüne en yakışan gülümsemesiyle, turkuaz mavisi gömleğinin kollarını katlamış, elindeki shakerla bana poz vermişti. Fotoğrafa bile yansıyan mavi gözlerindeki umutları düşündükçe, karnıma ağrılar giriyordu. *İyi olmak zorundasın Anıl! Bu ameliyatı atlatmak zorundasın. Yaşamak zorundasın çocuk; dünyanın senin gibi güzel insanlara ihtiyacı var.*

Elimde tuttuğum şey, bir fotoğraftan çok daha fazlasıydı; çocukluğumdu, hayallerimdi, hayatımın odağıydı sanki. 242 gün sonra terk edeceğim bu diyarlarda, son bir kez sesini duymaya, yüzünü görmeye, iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Saat 1'i 5 geçe, sigaramı alıp, küçük ve sessiz adımlarla terasa çıktım. Terastaki salıncağa oturup, salıncağın üzerindeki ince battaniyeyi omuzlarıma aldığımda Eren, WhatsApp'dan yazdı.

"Allah yardımcımız olsun Naz."

"Herhangi bir şey olursa, mutlaka haber ver. Ameliyat bitinceye dek uyumayacağım."

"Merak etme. İyi olacak. Olmak zorunda."

Gözlerimi kapattığımda Anıl'la geçirdiğimiz günlerin, zihnimde akmasına izin veriyordum. Bodrum'da, bitişik

evlerimiz vardı çocukken. Bahçeyi iki aile ortak kullanıyorduk; babam ve babası çocukluk arkadaşlarıydı. Kimin evinde ne pişse, paylaşılırdı; bahçede uzun yemek sohbetleri olurdu ailelerimizin. Anıl, benden iki yaş büyük olmasına rağmen, hep onunla oyunlar oynamak için büyümüş bir kız gibi davranırdım; en çok misketleri ve arabaları seven kocaman bir kız çocuğu gibi. Zamanla öyle de oldu zaten; tüm zevkleri zevklerime karıştı. Bir de Eren vardı, aynı sokakta, biraz ilerimizde oturuyorlardı. Çocukluğumuzda, Anıl ve bana abilik yaparken, büyüdükçe arkadaşlığa dönmüştü ilişkimiz.

♠

Saat 3'e geliyordu, Eren'e yazdım.

"Her şey yolunda mı?"

"Öyle gözüküyor."

"Ne kadar sürecekmiş?"

"16 saate yakın..."

Dört buçuk yaşlarındaki küçük Naz'ı hatırlıyor gibiydim. On bir yaşındaki küçük Eren, beni kucağına almış, "Neden en çok Anıl'ı seviyorsun?" diye soruyordu. "Çünkü ona hayranım, çok güzel bir çocuk." dediğimde, ailelerimiz kahkaha atmıştı. Eren'in annesi, "Evlenir bunlar." diye anneme göz kırpmış, babamla Anıl'ın babasının gözlerinde, o zamanlar pek fark edemediğim bir gururlu tebessüm oluşmuştu. "Ben seninle evlenmem kızım!" diye bas bas bağıran küçük Anıl'ı hatırladığımda, küçük bir kahkaha attım. "Görürüz!" diye atarlanmıştı küçük Naz. *Haklıymışsın be küçük Anıl.*

♠

Saate en son baktığımda, 5'e geliyordu. Yanıma yaklaşan ayak seslerini duymamış olacağım ki, Bora'nın "Nazlı..." demesiyle yerimden sıçradım. Bu saatte eşofmanla olması gerekirken, üzerinde takım elbisesi vardı.

"Bir şey mi oldu?" dedim ürkekçe.

"Havaalanına gidiyorum ben, Londra'ya uçacağım. Bir saat sonra uçağım var."

"Begüm'ün yanına?" dedim. Bora'nın gidecek olmasına mı, Anıl'ın içinde bulunduğu duruma mı, yoksa kendime mi üzülüyordum bilmiyorum ama karmakarışıktım. Dokunsalar ağlayacaktım.

"Evet... Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, yalnızca Selim'le muhattap olsan yeter. Acil bir şey olursa, Gökhan'ı ara, numarası mutfak masasının üzerinde var. Beni de arayabilirsin ne zaman istersen."

"Ne zaman döneceksin?"

"Akşama dönmüş olurum."

"Keşke Gökhan gitseydi..." dedim mırıldanarak. Arkasını dönmüştü. Duymuş muydu, bilmiyordum. Neden yalnız kalmak istemediğimi de bilmiyordum. Ameliyatta bir şeyler ters giderse, ne yapacaktım bunu da kestiremiyordum. Kapıya kadar ilerleyip, durdu ve yeniden bana döndü.

"Anıl'ın doktoruyla görüştüm. Saat başı haber veriyorlar, endişelenme. Her şey yolunda... Daha da iyi olacak..." dedi, yüzünde tasviri mümkün olmayan bir burukluk vardı. İçimi mi okuyordu?

"Teşekkür ederim..."

"Görüşürüz... Çıkıyorum ben." dedikten sonra, tekrar arkasını döndü ve gittikçe uzaklaşan ayak sesleri geceye karıştı.

♠

Saat 11'e gelirken, Hande'nin çağrısıyla irkilmiştim. Üniversiteden arkadaşımdı Hande. Deliydi. Çoğu zaman deliliklerimiz havada çarpışıyor ve anlaşamıyorduk hatta. Bence arkadaş olmak da zaten böyle bir şeydi.

"Efendim Hande?"

"BORA KARABEY İLE AŞK YAŞAYAN GİZEMLİ GÜZEL!"

"EFENDİM?"

"KIZIM İNTERNETTESİN, TÜM GAZETE EKLERİNİN MANŞETLERİNDESİN! INSTAGRAM'IN KEŞFET KISMINDASIN! NEDEN?" dedi Hande. Dünkü gazetecileri yeni hatırlamıştım.

"Sana da merhaba Hande'ciğim. Ben de iyiyim sağ ol." dedim sesime neşe eklemeye çalışarak.

"Onu anladım canım ben... Hayırdır?"

"Uzun hikaye... Sonra anlatırım."

"Buluşalım hemen!" dedi, ısrarcı bir tavırla.

"Kuzucum sabaha kadar gözümü kırpmadım, Anıl'ın ameliyattan çıkmasını bekliyorum."

"Aşık olduğun çocuğun... Hatırladım kendisini. Ama Naz Hanım, o günü basında geçiriyor!"

"Ya salak saçma konuşma be. Ne alakası var?" Kız haklıydı, ama kendince! Oradan baktığında gördüğü resim benim de midemi bulandırıyordu ama buna pek fazla aldırmadım...

"Evde misin? Hemen sana geliyorum!"

"Ben taşındım Hande..." dedim ürkekçe, muhtemelen şimdi, yemediğim laf kalmayacaktı.

"NE DEMEK TAŞINDIM? NE ARA NEREYE TAŞINDIN?!"

"Bora'nın evine."

"NAZ!"

"Eee şey... GELSENE...Buraya?" dedim. Demek zorunda kaldım ya da, beni görmezse içi rahat etmeyeceği belliydi. Bora'dan habersiz, onun evine misafir çağırmak ne kadar doğruydu bilemiyordum ama yapacak başka bir şeyim de yoktu.

Bora'yla konuşmak istemiyordum, tüm dikkatimi Anıl'a yönlendirmişken, sesini duymanın Anıl'a haksızlık olacağı gibi bir düşünce, öküz gibi böğrüme oturmuştu. Belki tüm magazin severler, manşetlerdeki gizemli güzeli konuşurken, Anıl hayatının en zor gününü geçiriyordu. Üstelik, dün bir adamın beni öpmesi hissiyatı benliğimi ele geçirmiş ve haz vermişti. *Herhangi bir adam değil; çok yakışıklı bir adam Naz!* Yakışıklıydı evet ama aynı zamanda hadsizdi de! *Seni bu evde zorla tutmuyor, kapı orada.* O kadar kolay değildi, bir söz vermiştim ve bu sözü tutmak zorundaydım. *Sanki söz vermemiş olsan, gidebilirdin.* Neden gidemeyecektim ki? Sonuçta ben Anıl'ı seviyordum. *Evet Anıl'ı çok seviyorsun ama bizim burada konumuz başka.*

İçimdeki tüm düşünceleri askıya alıp, bahçeye çıktım ve korumaların yanına doğru ilerlemeye başladım. Selim,

önünü ilikleyip, koşarak yanıma geldi.

"Bir durum mu var yenge?"

"Eee benim arkadaşım gelecek, haberiniz olsun. Konum attım ben ama ne zaman burada olur bilemiyorum."

"Adı ne?" diye sordu Selim. Meraklı ve sorgulayıcı bakışları rahatsız ediyordu beni.

"Hande."

"Tamam yenge, geldiğinde seni haberdar eder, içeriye alırız. Sevim Hanım'a söyleyeyim mi, hazırlık yapsın?"

"Yoo gerek yok. Çok kalmaz zaten. Teşekkürler."

Tekrar salona girdiğimde, etrafıma bakındım; bu evi hala gezmemiştim. Bora, buranın kendi evim olduğunu söylese de kendimi misafir gibi hissetmekten öteye gitmemek konusunda ısrarcıydım... En nihayetinde bugün, bu evdeki dördüncü günümdü ve daha çok günlerimin olacağı muhakkaktı. 18 basamağı çıkıp giriş katına ulaştım.

Büyük ve süslü salona doğru yöneldiğimde, evin arka cephesinden görünen orman manzarasına yukarıdan ilk kez bakıyordum. Salonun havuzu gören karşı duvarı boydan boya camdı. Yarı duvarla koridordan ayrılmış tarafta, aşağı salondaki masanın iki katı büyüklüğünde, 24 kişilik yemek masası vardı. Masanın üzerindeki şamdanlar, köşe duvarı boydan boya kaplayan konsolun üzerindeki ayna ve aksesuarların bu evle ya da Bora'nın zevkiyle alakası yok gibiydi. Salonun büyüklüğüne yakışır boyutlardaki şömine detayı da tam bir zengin evi klişesini destekliyordu. Kesinlikle para harcamış olmak için var olan bir salondu burası. Camın önündeki siyah renkteki büyük deri koltukların şık durduğu kesindi ama rahat olmadıkları muhakkaktı. Salonun diğer köşesinde kuyruklu piyano vardı. "Eh bizim de piyanomuz var! Hehehehehe!" demek için alınmıştı herhalde. Hatta, o köşeyi konser alanı yapmışlardı belki de.

Bora'nın bu salona girdiğini görmemiş olmaya seviniyordum; kesinlikle benim oturabileceğim ve rahat hissedebileceğim bir yer değildi. Şayet ben burada yemek yiyecek olsaydım; sanırım kasılmaktan aç kalırdım. Süslü

salondan çıkıp, giriş kapısının sağ tarafına doğru ilerlediğimde, rastgele bir odanın kapısını açtım; küçüklü büyüklü dolaplarla boydan boya kaplanmış bir odaydı burası. Bu sırada yanıma gelen Sevim Hanım'ı fark ettim.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı Nazlı Hanım?" dedi kadın gülümseyerek.

"Bu kat gerçek mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Kadın, yüzüme anlamadığını belli eden bakışlarla baktığında devam ettim. "Bora'nın çok zengin olduğu muhakkak ama gösteriş meraklısı olmadığı her halinden belli. Az evvel süslü salona girince biraz şaşırdım."

"Süslü salon mu?" dedi kadın şaşkınlıkla. Evet, bu ismi vermiştim oraya. "Bu kat kullanılmıyor aslında Nazlı Hanım." dedi Sevim Hanım, gülümseyerek. "Mesela burasını vestiyer gibi kullanıyoruz..." dedi.

"Diğer odalar?" diye sordum.

"Temizlik malzemeleri var bir odada. Bir diğerinde, Begüm Hanım ve Bora Bey'in kullanmadıkları eski eşyalar... Bir diğer odayı yüklük olarak kullanıyoruz. Bora Bey'in toplantı odası var köşede." dedi, gülümseyerek. "Yan tarafta küçük bir banyo ve mutfak da var." diye devam etti.

"Ama kullanılmıyor mu yani?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Çok nadir kullanılıyor. Beş yıldır bu evde çalışıyorum, çok az kez bu katta Bora Bey'in oturduğunu görmüşümdür. Bazı geceler, Bora Bey'in kendi alanında, yani aşağıdaki oturma odasında ağırlamak istemediği misafirleri olur. Yabancılar, Bora Bey'in özel alanına giremezler." dedi, gülümseyerek. Bu sırada da bana küçük dediği banyo ve mutfağı gösteriyordu. Bir oda bir salon olan İstanbul'da kirada olduğum evin mutfağının, iki katı büyüklüğündeydi sanırım.

"Anladım." dedim, şaşkınlıkla.

"Üst katı da gezmek ister misiniz?" diye sordu, Sevim Hanım yine aynı gülümsemesiyle. Birlikte yukarıya çıktık.

Koridorun hemen başında soldaki ilk odayı açtığımda, büyük bir yatak odasıyla karşılaştım. Bora'nın yatak odasının alt katına tekabül eden bu oda boydan boya pembenin on

altı farklı tonuyla döşenmişti, her an zehirlenebilirdim. Toz pembe duvara, koyu pembe renkte yapılan graffitiyle, Begüm Karabey altına da "3" yazılmıştı; anlaşılan oldukça çılgın ve deli bir kızdı Begüm.

"Begüm Hanım'ın odası, arka cepheye bakıyor. Orman manzaralı." dedi Sevim Hanım, yatağın üzerindeki örtüyü düzelterek.

"Süslü salonun manzarasından çok daha güzelmiş gerçekten. Ağaçlar, biraz daha yukarıdan, daha güzel görünüyor. Bahçe ve havuz ise salona kıyasla daha az görülüyor." dedim, başımı odanın penceresinden dışarıya doğru uzatarak.

"Evin en güzel manzarası Bora Bey'in odasından görülüyor bence." dedi Sevim Hanım, gülümseyerek. Ben de onu gülümseyerek onaylamak zorunda kaldım, zira henüz Bora Bey'in odasını görmemiştim. "Bora Bey, sizin dinleneceğiniz, çalışacağınız ve kıyafetlerinizin yerleştirileceği odanızı seçerken çok düşündü aslında... Bu kattan orman manzaralı bir oda da ayarlayabilirdik sizin için. Yan oda misafir odası olarak kullandığımız boş bir oda mesela... Karşısındaki iki oda da misafir odası, evin ön cephesine bakıyor. Ön cepheye bakan ilk odada Gökhan Bey kalır genelde. Ama Bora Bey zaten pek misafir sevmez..." dedi Sevim Hanım, küçük bir kahkaha atarak. Demek benim odam, "dinlenme, giyinme ve çalışma odası" olarak geçiyordu. Demek orada uyuduğumu kimse anlamıyordu. *Hmm peki Naz.*

Birlikte koridora yeniden çıktığımızda, bizim kattaki koridora göre biraz daha kısa olduğunu fark ettim. Bu katın, bizim katımızdan daha farklı bir dizaynı vardı; koridorun sonundaki oda, benim odamın aksine, koridorun solunda değil, tam karşısındaydı ve kocaman siyah bir kapısı vardı; hem de şifreli!

"Begüm'ün, Gökhan'ın odası... Kalan üç oda misafir odası, peki bu şifreli oda neresi?" diye sordum, gözümü kapıdan ayırmadan.

"Orası Bora Bey'in çalışma odası Nazlı Hanım." dedi Sevim Hanım gülümseyerek.

"Bu kat, yukarıya göre daha küçük sanırım."

"Aksine, çalışma odası biraz fazla büyük." dedi gülümseyerek. "Bora Bey, her bir odayı, kullanım amacına göre özel olarak tasarlatmış."

"Bora resmen canı nasıl isterse evi öyle yapmışlar yani?" diye sordum şaşkınlıkla. *Canı ister öldürür, canı ister öper, canı ister zikzaklı ev yaptırır Naz, sana ne?*

"Evet... Mesela sizin katınızda sadece iki oda var. Bora Bey'in odası koridor boyunca. Buraya göre iki oda kadar. Aşağıya göre, süslü dediğiniz salon kadar." dedi, bana açıklamaya çalışıyor gibiydi.

"Tüm evi siz mi temizliyorsunuz?" diye sordum şaşkınlıkla. Zengin evine gelmiş fakir tam da ben oluyordum sanırım. Yani bu camları silmek de yürek yemekti ama!

"Hayır... Ben, Bora Bey'in katından ve çalışma odasından sorumluyum. Bora Bey'in katına çıkılması yasaktır. Çalışması odasının da şifresini kimse bilmez, oraya girilmesi de yasaktır." dedi.

"Diğer odalar peki?" dedim. *N'apacaksın, sen mi temizleyeceksin ya? Sussana artık Naz.*

"Temizlik şirketiyle çalışıyoruz. Bora Bey'in evde olmadığı saatlerde birkaç kişi geliyorlar ve tüm evi temizliyorlar."

"Evden çıkmadıysa?"

"Evden çıkmadıysa temizlik yapılmıyor. Ayak altında insan sevmez. Onun katını da ben temizlediğim için, evden çıkmaması sorun olmuyor. Begüm Hanım, Gökhan Bey dahi o kata çıkamazlar kolay kolay." dedi gülümseyerek.

"Ama ben orada kalıyorum?" dedim şaşkınlıkla.

"Siz kız arkadaşısınız Nazlı Hanım." dedi Sevim Hanım. *Naz yavaş gel, sonra şaşırırsın!* "Korumalar da bu kattan yukarıya asla çıkamazlar. Dördüncü katta görünmez kilitli bir kapı varmış gibi düşünün. Hoş, bazen Begüm Hanım yasağı deliyor ama o zaten deli!" diye ekledi, gülümseyerek. Tam o sırada aklıma bir şey gelmişti.

"Bir şey soracağım... Evin ön cephesinden bakıldığında... Benim penceremin yanında bir pencere daha var. Fakat benim odam koridordaki son kapı. Kapıdan sonra da duvar devam ediyor. E koridorun sonunda da cam var. Yani Bora'nın odası L şeklinde bir oda değil... O pencere neden var? Eskiden odaymış da sonra kapatılmış mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bilemiyorum Nazlı Hanım." dedi Sevim Hanım, gülümseyerek. Bakışlarından anladığım kadarıyla biliyordu. Orası gizli tutulan bir oda olmalıydı. Acaba kapısı neredeydi? *Hayal dünyan genişmiş Naz.* Acaba o odada ne vardı? *Sorgularsan cesedin olabilir o odada bence Naz, sence?*

"Tamam teşekkür ederim çok. Devam etmeyeceğim gezmeye..." dedim Sevim Hanım'a aynı şekilde gülümseyerek. Aklım çalışma odasının kapısındaki şifredeydi şu an için... Sevim Hanım, yanımdan ayrılırken, çalışma odasına doğru yaklaştım.

Kapının önünde durup, dört haneden oluştuğu belli olan şifrenin ne olacağını düşünmeye başladım. İlk aklıma gelen 2672 oldu. "Bora" kelimesinin telefon klavyesindeki karşılığı ama yanlış denemeydi; zaten neden böyle bir şey yapsındı ki.

1987... Bu da olmamıştı, demek ki Bora doğum yılını şifre yapacak kadar salak değildi.

7891? Belki de doğum yılını, tersten yapmıştır da kimsenin aklına gelmez diye düşünmüştüm ama onun aklına bu fikir gelmemişti demek ki.

İçeride kaşıkçı elması mı saklıyorsun be? 0807 yapmış mısın? Allah kahretmesin seni bunu da yapmamışsın! İlla uğraştıracaksın beni. Acaba, Bora'nın doğum saati kaçtı, internette bulabilir miydim ki?

Bulamamıştım... *İnsan bu konu hakkında twitter hesabı açıp, tweet falan atardı!* Aslında yükselen burcunu bilsem, tüm olası doğum saatlerini deneyebilirdim ama şimdi arayıp bunu soracak da değildim.

Bora'nın plakasını aklıma getirmeye çalıştım; Porsche'un plakası 34 BK 17'ydi. Bu da beni hiçbiryere ulaştırmıyordu.

Acaba hangi takımlısın? Odasına mı çıkıp baksam, belki poster falan vardır. Saçmalama Naz! Adamda odasına taraftar posteri asacak bir tip var mı?

Bora'nın daha sık kullandığını zannettiğim Audi Rs7'nin plakasını gözümün önüne getirdiğimde, son çare onu denedim. 8787*! İşte bu!*

Demek Bora Bey, 8 Temmuz 1987'i komple şifresinde kullanmış; megolaman bir adamdan da bu beklenirdi, bravöğğ!

Kocaman bir çalışma odasına girdiğimde şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuş olabileceğimi hissetmiştim. Baştan aşağıya siyah tonlarla dekore edilen bu sanat eseri oda, tam bir zengin evine, pardon Bora Karabey'in evine yakışacak cinstendi. Gösterişten uzak, sade ama fazlaca lüks!

Kapının hemen karşısında kocaman çalışma masası ve mükemmel konforlu olduğunu tahmin edebildiğim dönen sandalyeye gözüm takılmıştı. Masanın üzeri gayet düzenli gözüküyordu. Arkasında evin girişine bakan, benim odamdaki pencereyle aynı büyüklükte bir pencere vardı. Odanın ortasında üç kişilik, rahat bir kanepe ve karşı duvarında kocaman bir televizyon ünitesi vardı. Ünitenin tüm rafları dvd ile kaplıydı. Hepsini saymaya giriştim. Günde 5 film izlesem, yine de burada kalacağım 242 günde bu filmleri bitiremiyordum, bu adam çıldırmış olmalı! 1412 tane dvd gözümü korkutmuştu.

Kapının karşısı boydan boya camla kaplıydı. Bir tarafına içkilerin sergilendiği küçük bir köşe ve iki tane tek kişilik koltuk yerleştirilmişti. Cama doğru yaklaştığımda, bahçede, çimenlerin ortasına konumlanmış küçük bir gölet olduğunu fark ettim. *Bir ara bahçeyi gez Naz!* Garajın arka tarafında ve ilerisinde kalan bu alanı ilk defa görüyordum. Bizim katımızdaki koridorun sonundaki küçük pencerede, bu kadar bir görüş alanı yoktu.

Kapının olduğu duvar, boydan boya kütüphane olarak tasarlanmıştı; girişim kitapları, ekonomi kitapları, ansiklopediler, Türk ve dünya klasikleri... Acaba Bora, bunlardan hangilerini okumuştu? Üst raflardan birindeki bir kitap dikkatimi fazlasıyla çekmiş, gözlerim parlamaya başlamıştı; Love&Math! *Aşk ve Matematik!*

Kitabı almaya uzanmak için parmaklarımın ucuna yükselmemle raftaki biblolardan sağdan dördüncüsünün yeri boylaması bir oldu. Ben çıkan sesten irkilirken, yerde kafası kopmuş at biblosuna bakıyordum. Uzunca bir süre de bakıştık zaten. Sonrasında, iki parça olan bibloyu elime aldım ve atın gövdesini yerine koydum; kafasını da üzerine koydum. Zavallı at, kafasının kırıldığını çaktırmadan, kendi ayakları üzerinde durabiliyordu. En kısa zamanda, bu odaya yeniden gelip, atın kafasını yapıştırıcıyla yapıştıracaktım! Şimdi, arkamda iz bırakmadan, çalışma odasından çıkmam lazımdı. Fakat bu oda sanki "Çıkma!" dercesine bana bakıyordu; inanılmaz bir huzur bulmuştum burada.

♠

Odadan ayrılıp, üst kata çıkmak ve Bora'nın odasına girmek üzere merdivenlere yöneldiğimde, bir süre kararsız kaldım. Sonuçta yatak odası mahrem alanıydı. Belki de komodinin üzerinde Elif'le fotoğrafı vardı. *Varsa vardır kızım sana ne?* Merdivenlere doğru bir adım attığımda, Sevim Hanım'ın yeniden yanıma geldiğini gördüm.

"Nazlı Hanım, misafiriniz geldiler, salondalar..."

"Aaa öyle mi? Geliyorum!" dedim heyecanla.

Merdivenleri ikişer ikişer indiğimde, uzun zaman sonra Hande'yi göreceğim için heyecanlıydım. Sevim Hanım'ın salondan kastının, süslü salon olacağını zannetsem de Hande'yi zemin kattaki salona almışlardı. Demek ki benim arkadaşım, Bora'nın alanına girebiliyordu... 1,72 boyu, incecik bedeni, sarı saçları, masmavi gözleri ve giydiği mor, ince askılı kısa elbisesiyle; işte karşımda dünyanın en güzel arkadaşı duruyordu.

"Naz!" dedi çığlık atarak. Boynuna kocaman sarılmış, bir süre öylece kalmıştım.

"Hemen anlatıyorsun!" dedi. Benden kurtulur kurtulmaz, gözlerini kızarcasına açmış, konuşmaya başlamıştı.

"DUR Bİ KIZIM! Oturalımmm, bir kahve içelim..." diye kaçınılmaz anı ertelemiş, elinden tutup, terasa doğru çekiştiriyordum.

"Kızımmmm bu ev ne böyle? Yavru saray gibi!" diye etrafa gözlerini kocaman açarak bakıyor, bir yandan da ayağındaki 10 cm topuklularla, merdivenlerden çıkarken dengesini korumaya çalışıyordu. Terasa ise kesinlikle bayılacaktı!

"OHA TERASA BAK!" diye terasın mermer kenarlıklarına kadar ilerlemişti Hande. Salonun yarısından birazcık daha küçük olan terastaki en ilgi çekici şey, doğayla iç içe hissinde oturulan salıncaktı elbette. Teras her ne kadar evin girişine baksa da, uçsuz bucaksız arazide, yukarıdan bakıldığında küçücük kalan ağaçlarla, mükemmel bir manzaraya sahipti.

Ben çoktan oturmuş, Hande'nin içindeki şaşkınlığı atmasını bekliyordum. Biraz sonra yanıma geldiğinde, gözlerini gözlerime dikti. Sevim Hanım, arkadaşımı, *kimsenin çıkamayacağını söylediği katta* ağırlamamdan rahatsız olmamış bir ifadeyle, kahvelerimizi ikram ettikten sonra Hande konuşmaya başladı.

"Hadi Naz!" dedi, bıkkınlıkla.

"Ne anlatayım Hande?" diye sordum, göz devirerek.

"Bora Karabey'i tabii ki de! Ne iş? Vallahi yüzün net çıkmamış seni zor tanıdım. Yani önce ihtimal vermedim ama... Yani bu kadar da benzemez kimse kimseye dedim." dedi Hande, telaşla.

"Ne iş.... Öyle işte." dedim. Saçmalamakta son noktadaydım. Ne anlatacaktım ki? *Anlatamazsın Naz. Bir, sen insan satmazsın. İki, zaten Bora'yı sattığın an seni öldürür.*

"Naz'cım... Canım benim. Dökülür müsün?" dedi uyarıcı bir ses tonuyla. Bora'nın uyarıcı ses tonları aklıma geldiğinde,

Hande'ninkinin hiçbir şey olduğunu düşündüm.

"Ben Kıbrıs'a gitmiştim ya..." dedim, düz bir sesle.

"Evet! Anıl için..." dedi, heyecanla.

"Evet... Anıl için." dedim, düz bir sesle ve yüzüm yeniden asılmıştı.

"Eeeeee?" dedi merakla.

"Orada tanıştık işte."

"Eeeee?" dedi, bu kadarla kurtulamazsın der gibi bakıyordu.

"Eee'si yok. Her şey bir anda oldu."

"Yattınız mı?" diye sordu, gözlerini gözlerime sabitlemiş, ağzımdan çıkacak kelimeyi heyecanla bekliyordu. Gözlerimi şaşkınlıkla açtım.

"Yani... Hayır. Şey..."

"KIZIM! Benden utanmana gerek yok! Ben senin en yakın arkadaşınım, sen benim tüm seks hayatımı biliyorsun. ADAMIN EVİNDE YAŞIYORSUN SONUÇTA, TABİİ Kİ DE YATTINIZ!" dedi, gülümseyerek. Haklıydı, dışarıdan gözüken elbette buydu; farklı odalarımız olduğunu söylesem, ne tepki verirdi acaba? *Karar ver Naz, ilişkiye girmedik dersen sorgulamaya devam edecek. Ama Bora'yla beraber olduğunu düşünürse sana inanacak.*

"Evet işte ya. Oldu bir şeyler." dedim, düz bir sesle.

"Vay be! Sen o kadar sene Anıl'a olan aşkından kimseyle beraber olma, hayatına kimseyi alma... Dur dur turnayı gözünden vur! Kızım... ADAM ÇOK YAKIŞIKLI!" dedi gülümseyerek. Gözlerini etrafla buluşturup devam etti. "Ve çok zengin..."

"Güven verici..." dedim, nasıl dediğimi, neden dediğimi ben bile anlamadan.

"Vay vay vay! Nazlı Alaca aşık mı olmuş?" dedi, her bir heceye vurgu yaparak, gözlerinin içi parlıyordu.

"YOK EBESİNİN ŞEYİ!" dedim öfkeyle. Hande bana bakıp, sırıtırken devam ettim. "Kızım daha dün bir, bugün iki... Ne aşık olması? Öyle takılıyoruz işte." dedim, kahvemden bir yudum alarak.

"Kızım yeme beni! Sen aşık olmadan değil bir adamla yatmak, öpüşmezsin bile! Bu yaşına kadar MAL gibi, bunca güzelliğine rağmen, herkesi elinin tersiyle ittin. Anıl da Anıl dedin... Ama bak kadere... Anıl sayesinde aşk gelmiş seni bulmuş işte." dedi, sevecen bir tavırla. *Anıl sayesinde... G*özlerimi gökyüzüne çevirmiştim. Hande, onu inandırdığım yalanı sindirmekle meşgulken telefonumun mesaj sesiyle dikkatim dağıldı.

"Ameliyatın 14.saati... Her şey yolunda." diye yazmıştı Eren.

"Ameliyatta her şey yolundaymış." dedim, gözlerimi yeniden gökyüzüne dikerek.

"Şaka bir yana hala inanamıyorum biriyle beraber olduğuna! Sen Anıl'a da çok aşıktın sonuçta, yani ben senin kadar güzel sevenini görmedim bu hayatta..." dedi, gözlerimi Hande'ye çevirmiştim. Birazcık duraksadıktan sonra, konuşmaya devam etti. "Anıl için ölümü bile yok saydın ve kumarhaneye girdin sen Naz. Aptallıkta son noktada olan bir aşıktın! ULAN BİRİ BENİ BÖYLE SEVECEKTİ VAR YA!" dedi. Ve derin bir nefes aldı.

"Eren seviyor ya seni. Kıymetini mi biliyorsun?" diye sordum. Böyleydi çünkü. Sevilenler, sevenlerin kıymetini bilmezlerdi. Bunu çoktan kabul etmiştim.

"Eren... Yapma Naz! Eren sadece benden etkileniyor. Fazlası değil. Sen ruhunla, bir çocuk kadar saf seviyordun." dedi Hande. İçten konuşuyordu. Samimiydi.

"Eren, kumarhaneyi bilmeyecek unutma. Sadece ikimizin arasında bir sır bu." dedim, ciddi bir tavırla.

"Merak etme. Söylemem. Hem zaten en yakın arkadaşımın aptal olduğunu kimse bilmesin isterim. Orada neler yaşadığını sormalı mıyım peki?" dedi.

"Sorma. Ne olduysa oldu. Ölmedim. Anıl da ben de ölmedik." dedim.

"Anıl çok şaşıracak." dedi. Gözlerimin doluluğunu çaktırmamaya çalışarak, sehpadaki suyumdan bir yudum almış, gözlerimi Hande'den kaçırmıştım. Suyu içmemi

bekledikten sonra devam etti. "Ya da umursamayacak bile belki ay bilemiyorum." dedi, benim aklımı karıştırmamaya çalışıyordu; ona buruk bir tebessüm yolladım.

"Hande!" dedim gülümseyerek ama sitemle.

"Ben de şaşkınım ama..." dedi göz devirerek. Yüzüne yerleştirdiği tebessümle devam etti. "Çok güzel sevdin ama Anıl'a hiç dokunamadın... Dudaklarının tadına, teninin kokusuna yabancıydın mesela... Şimdi hayatında gerçek anlamda bir şey var; eksik bir şey değil. Bu sana ne hissettiriyor?" diye sordu merakla.

Yutkunmuştum... *Dün akşam, dudaklarınla buluşan dudaklar sana ne hissettirdi Naz?*

"Anıl ve Bora'yı kıyaslayamam." dedim bir çırpıda.

"Senden kıyas beklemiyorum. Ama Anıl senin çocukluğundu. Hep bir çocuk gibi uzaktan, hiç dokunmadan sevdin sen onu. Yasaktı sana Naz, çünkü o seni değil bir başkasını seviyordu. Anıl senin değildi, sana ait değildi hiçbir zaman. Şimdi çocukluk devri sona erdi ve sen, gerçek bir kadın olduğunu ancak Bora ile hissedebilirsin." dedi, ciddi ve öğüt verici bir tavır takınmıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum merakla.

"Anıl senin değildi dedim ya... Ama senin her şeyindi. Anıl'ı kurtaracağım derken, yolun Bora ile kesişmiş ve Anıl şimdi senin sayende yaşayacak. O kendine geldiğinde ve sen onu gördüğünde ona olan hislerinin geri gelmesinden korkuyorum Naz." dedi, gözlerimin en içine bakmış, beni analiz etmeye çalışıyordu. *Ah be Hande; ne Anıl'ı ne Bora'sı... 241 gün ve saatler sonra, öldü sandığın arkadaşının arkasından ağlayacaksın. Sana bunu anlatabilsem keşke.*

"Anıl'a olan hislerim yerli yerinde duruyor. Bora ise bambaşka bir yerde." dedim, kendimden emin bir şekilde.

"İkisini birden sevmen mümkün değil."

"Bora ile çok yeniyiz. Belki de bunları konuşmak için çok erkendir." dedim, artık bu konunun kapanmasını istiyordum.

"Hani hep Anıl'ın gözlerine baktığında, ondan vazgeçemediğini düşünürdün. Ya yine öyle olursa?" dedi bu sefer de.

"Hande! BİLMİYORUM." dedim. Bomboş muhabbetlerdi bunlar. Oynadığımız oyun yüzünden mecbur kaldığım muhabbetler...

"Gelecek için kurduğun hayallerin içinde hangisi var Naz?" dedi, alacağı cevaptan korktuğu her halinden belliydi. "Bora" dememi istiyordu, karşılıklı bir aşkın içinde mutlu olmamı istiyordu. *İkisiyle de bir gelecek kurmam mümkün değil Hande! Yine de seni mutlu etmek, daimi arkadaşlık görevim tabii.*

"Bora var."

"OHHH BE!" diye sevinçle arkasına yaslandığında, yüzüme görmek istediği gülüşümü yerleştirmiştim. Bakışlarımı gökyüzüyle tekrar buluşturduğumda, telefonum çalmaya başladı. Bora arıyordu.

"Hande, Bora arıyor, ben bir konuşup geleyim." dedim, telaşla.

"Konuşsana burada be, manyak mısın?" dedi. *İyi de sen şimdi benim her bir cümleme takılıp, Bora'ya aşık olmadığımı şıp diye anlayacak kadar beni tanıyorsun!*

"Efendim?" dedim, telefonu kulağıma götürüp.

"N'apıyorsun?" dedi Bora, oldukça yumuşak bir ses tonuyla.

"Oturuyoruz Hande'yle. Beni ziyarete geldi. Üniversiteden arkadaşım. Terastayız. Bizim kattaki..." dedim, oldukça tatlı konuşmaya çalışarak. Hande, gözlerini pür dikkat bana dikmiş, mutlulukla bakıyordu.

"Söyledi çocuklar, haberim var." dedi, sesinin yumuşaklığı, bir önceki cümlesiyle birebir aynıydı.

"Sana haber veremedim..." dedim, biraz mahçup bir ifadeyle.

"Zaten Selim'e, bana söylemesi için söylememiş miydin?" dedi, imalı bir ses tonuyla.

"Öyle de..."

"De... Evet. Beni SEN arayabilirdin." dedi. Kızmıyordu ama kırılmıştı sanki ya da bana öyle geliyordu.

"Sen n'apıyorsun?" dedim, konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Uçağa bineceğim birazdan. Her şey yolunda mı diye kontrol etmek istedim." dedi, sesindeki kırgınlık sandığım ton yerli yerinde duruyordu.

"Yolunda, merak etme."

"Güzel o zaman. Görüşürüz akşam." dedi.

"Görü-" Cümlemi tamamlayamadan Hande araya girmişti.

"Selam söyle enişteme, SELAM!" diye bağırdı Hande. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Bora ise küçük bir kahkaha atmıştı.

"Aleyküm selam. ENİŞTE mertebesine ulaştığıma göre arkadaşını ikna etmişsin. Bir de yengeye kızıyorsun." dedi ve küçük bir kahkaha daha attı. *Sağ ol Hande, sayende yerin dibindeyim...*

"Oldu o zaman.....Akşam görüşürüüüüüüz..."

♠

Hande'yi yolcu ettikten sonra, yeniden terasa çıkmış, öylece oturuyordum. Eren'in ekranıma düşürdüğü bildirimle derin bir nefes aldım.

"Ameliyat bitti. Bunu da atlattık."

Hemen Eren'i ararken, yerimde duramıyor, içimden dolup taşan sevince engel olamıyordum. *Allah'ım sana şükürler olsun!*

"Naz?" dedi Eren, sesindeki mutluluk beni daha da gülümsetmişti.

"İyi mi?" diye sordum heyecanla.

"İyi kardeşim iyi. Bir sorun yok. Şimdi bir süre yoğun bakımda kalacakmış, ardından uyandıracaklar ama iyileşme süresi uzun sürecek bir süre uyutmaya devam edecekler."

"Uyandırdıklarında bir sorun çıkma ihtimali-"

"Başlattırma oranına hesabına Naz'cım, olur mu?" dedi kinayeyle. Ardından devam etti. "İnşallah her şey yolunda gitmeye devam edecek, doktor çok umutluydu. Ameliyat umduklarından başarılı geçmiş."

"Çok şükür."

"Sayende güzelim sayende!" dedi mutlulukla. *Bora'nın sayesinde...*

"Sen ne zaman dönüyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Bakalım... Bak buradaki herkesin sana çok selamı var. Öpüyorlar seni..."

"Sen de selam söyle çok." dedim gülümseyerek.

Telefonu kapattıktan sonra, salıncağa yeniden dönüp, arkama yaslandım ve kısa bir süre öylece oturdum. Bir aptallık yapmıştım. Ve her nasıl olduysa, bedelini çok hafif ödüyordum. On gün önce o kumarhaneye giren Naz değildim şimdi. İçimde bir yerlerde, neye ait olduğunu çözemediğim bir boşluk vardı. Önce ölüme kafa tutmuş, sonra aldığım nefesin kıymetini anlamıştım sanki. Fedakarlık ve aptallık arasındaki ince çizgiyi ben çoktan aşmıştım. Nedense, iyi de olmuştu. Kendimi hatırlamıştım. Beni. Naz'ı.

Madem herkes iyiydi ve madem herkes daha da iyi olacaktı... Ben de iyi olacaktım. Kendime çok şey borçluydum en çok. Mutlu olmayı. Mesela.

♠

Büyük adımlarla salona doğru inecekken, orta kattaki ana giriş kapısından gelen seslerle, oraya doğru yöneldim.

"Kusura bakmayın lütfen... Biz de emir kuluyuz..." diyordu Selim.

"SELİM! Ya sen beni kaç senedir tanıyorsun? Begüm varken bu eve istediğim gibi girip çıkıyordum. Şimdi nasıl el oldum?" diye sitemli bir kadın sesi geliyordu dışarıdan; sese yabancıydım. Kapıyı açtığımda, Selim hızla bana dönmüş ve kadının alaycı bakışları benim üzerimde toplanmıştı.

Elif'ti. Bora'nın eski sevgilisiydi. Bora'nın eski sevgilisi olan Elif'ti.

Beyaz, dizlerinin üzerinde biten kısa kollu elbisesi ve kırmızı topuklu ayakkabıları, açık bıraktığı saçlarıyla kesinlikle kusursuz bir görüntüsü vardı. Siyah taytım, üzerindeki kısa kollu gri t-shirtüm, kırmızı ev babetlerim ve tepeden topuz yaptığım saçlarımla kapının önünde

kalakalmıştım. Yan yana gelsek, "hayaller-hayatlar" gösterisi yapacaktık sanki tarzlarımızla. Hayaller kesinlikle ben olmuyordum. Bu kadının güzelliğini kıskanmam normal miydi?

"N'oluyor?" dedim, bakışlarımı Selim'e çevirerek.

"Yenge sen içeriye geç istersen..." dedi Selim, telaşla.

"YENGE HE?" dedi Elif imayla, gözlerim yeniden ona çevrildiğinde devam etti. "Ne olacak? Bora, bu evde sen varsın diye beni içeriye aldırtmıyor." dedi öfkeyle. Oldu o zaman. Mesela, ben olmasaydım içeriye girip ne yapacaktınız Elif Hanım?

"Elif Hanım. Bora Abi'nin kesin emri var ve bu yengemden de önceydi..." dedi Selim, uyarıcı bir ses tonuyla. İyelik eki mi kullanmıştı o? Kısacık zamanda beni bu kadar sahiplenebilmiş miydi gerçekten de? O zaman ben de sorgulayıcı bakışlarından rahatsız olmayacaktım bundan sonra.

"Siz, Bora'ya geldiyseniz... Zaten evde yok." dedim, oldukça kibar olmaya çalışarak. *Kime gelecek Naz? Adam bu evde yalnız yaşıyor!*

"Hayır güzelim. Seninle konuşmaya geldim." dedi, kinayeli ama ciddi bir ifadeyle. Tek kaşı kalkmış, görüntüsü tehdit içerikliydi. *Çüş!*

"Buyrun o zaman... İçeride konuşalım." dedim, gülümseyerek. Ardından Selim'e döndüm, "Sorun yok Selim... Bora'yla ben konuşurum." dedim ve Elif'e elimle merdivenleri gösterdim. *Çünkü aptalsın Naz! ADAM KESİN TALİMAT VERMİŞ SANA NE OLUYOR?*

Elif, beni takmadan, merdivenlerden bir podyumda yürüyormuş edasıyla inerken, onu seyrediyordum. Neden onunla konuşmayı kabul ettiğimi bilmiyordum. *Umarım kadının saçlarına yapışmazsın Naz!* Eğer bana karşı bir saygısızlık yaparsa saçlarına yapışabilirdim; nasılsa Bora her türlü içeriye aldığıma ve emirlerine karşı geldiğime kızacaktı. *O önemsiz biri, Bora öyle söyledi, rahat olabilirsin Naz'cığım.*

Elif, salonun bahçe kapısına yöneldiğinde, koltuklara doğru, kendi eviymiş gibi ilerledi. Yüzündeki soğukluk kan dondururken, bacak bacak üzerine atmış, en yapmacık gülümsemesiyle bana dönmüştü. Karşısına oturdum ve gözlerimi gözlerine diktim.

"Dinliyorum?" dedim, sadede gel GÜZELİM der gibi. O kinayeli söylediği güzelimi ona yedirtecektim.

"Bora'dan ayrılacaksın!" dedi tehditkar bir ses tonuyla. Günlerden bir gün, aslında sevgilim olmayan bir adamdan ayrılmam bekleniyordu.

"EFENDİM?" dedim. Şaşkınlıktan sesim yüksek çıkmıştı.

"Duydun beni." dedi, benim tepkime aldırış etmeden ve yapmacık gülümsemesiyle.

"Bunu neden yapayım?" diye sordum, şaşkınlığım biraz azalmıştı. *Şu sevgililik müessesesinin içine tüküreyim, sözde sevgilimin eski sevgilisinin tribini çekiyorum bir de! Sakin ol Naz, derin derin nefes al.*

"Çünkü güzelim... Bora ve ben birbirimizden başkasıyla yapamayız..." dedi. Gülümsedim ve bacak bacak üzerine atıp arkama yaslandım. Böyle şeyleri genelde dizilerde filmlerde falan izlediğimi varsayarsak, oldukça havalı bir olaydı. Elbette, "yeni sevgili" olunca havalı oluyordu. Şanslıydım.

"İyi... O zaman Bora benden ayrılır, o da sensiz yapamayacağını anladığında." dedim, böyle bir şeyin olmayacağını ikimiz de biliyoruz GÜZELİM der gibi bakıyordum.

"Bora benden başkasını sevemez. Bunu o güzel aklına sok!" dedi, alaycı bir ses tonuyla. Sinirlenmiştim. Bu beni neden sinirlendiriyordu, bilemiyordum.

"Gerçekten mantıklı bir şeyler konuşacaksın sanmıştım ama bu saçmalıklarla uğraşamam. Bora'nın sözünü dinlemeli ve seni eve buyur etmemeliydim sanırım." dedim, ayağa kalkıp, bahçe kapısına doğru ilerleyerek.

"Ona çok aşığım..." dediğinde, olduğum yere çivilenmiştim.

9.Bölüm

"Ona çok aşığım..." dediğinde, olduğum yere çivilenmiştim. *Bir bu eksikti... Aşk neydi Naz?*

Yeniden Elif'e döndüğümde, bakışlarındaki tehditkar hava gitmiş, yerine yalvaran bir gölge gelmişti. Koltuğa doğru küçük adımlarla ilerleyerek, bir kez daha oturdum. Tükürdüğümü yalamış gibi hissediyor ve vicdan yaptığıma inanamıyordum. Kısa bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra, incelen sesiyle konuşmaya başladı.

"Çok gençsin..." dedi, alaycı ifadesi gitmiş, gayet doğal ve içten bir hale bürünmüştü.

"Bora'ya kıyasla mı?" diye, düz bir ifadeyle sordum.

"Bora'ya... Bana... 20'li yaşlarında olmalısın..."

"24 yaşındayım."

"Bora'yla evlenmeye karar verdiğimiz yaştasın." dedi, buruk bir tebessümle. Kaşlarını havalandırdı, derin bir nefes aldı ve devam etti. "Liseden arkadaşız biz..."

"Saint Benoît'dan?" dedim, kendimden emin bir şekilde. *Teşekkürler Google!*

"Evet...14 yaşından beri tanışıyoruz... 11 sene boyunca beraberdik." dedi. *ÇÜŞ!* Şaşkınlığımı gizlemeye çalışmış, merakla onu dinliyordum.

"Sevgili olduğumuzda 17'mizdeydik. Lise bittikten sonra, Bora'yla beraber İngiltere'ye okumaya gittik. Ben moda okudum, o işletme... Dünyanın en iyi erkeğiydi Bora. Sıcak, çekici, tatlı, eğlenceli, romantik biraz da serseri..." dedi, gözyaşlarını engellemeye çalışarak. *Kimden bahsediyor Naz, ben anlamadım.* Boğazıma oturan yumrunun sebebini çözemiyordum, yaklaşık üç dakika otuz dört saniyedir

üzerime çöken ağırlık, taşıyamayacağım yük etkisi yaratıyordu. Es verdiği konuşmasına biraz sonra devam etti.

"İstanbul'a döndükten sonra babasıyla arası açıldı. Arafta sıkışıp kaldı sanki. Gitgide başka bir adama dönüşmeye başladı. Ama yine de benim aşık olduğum adamdı, bir gülümsediği zaman her şeyi unuttuğum adam." dedi, yanaklarından süzülen yaşları silerek. Cesur bir kadındı Elif; ben kendimi onun yerine koyduğumda, bu yaptığını asla yapamayacağımın farkındaydım.

"Bir sene sonra babasını ve annesini çok acı bir şekilde kaybetti. Yasını tutamadan, şirketin başına geçmek zorunda kaldı, babasının işlerini devraldı. Birkaç ay sonra ablası da öldü. Her şey o zaman başladı. Artık arafta değil, karanlık taraftaydı sanki. Tanıyamıyordum onu. Tartışmalarımız arttı. Onunla olmak katlanılamaz bir hâl almaya başlamıştı. Artık aramızdaki tutkunun bendeki etkisi bitmiş, sırf ondan başkasını tanımıyorum diye beraberdim onunla sanki... Bırakamıyordum." dedi.

"Bırakmak mı istedin?" diye sordum, dümdüz bir sesle.

"Evet. Çok defa. Sürekli gözlerine yerleşen hüzün beni mutsuz ediyordu. Eğlenceli bir adam değildi artık. Benim sevdiğim, aşık olduğum adam değildi. Başka biriydi." dedi. Onu anlamamı istiyordu. Ama anlaşılacak bir tarafı yoktu.

"Bir kaç ay içinde ailesinden üç kişi kaybetmiş. Normal değil mi?" diye sordum. *Sikerler böyle aşkın ızdırabını, gözlerindeki hüzün onu mutsuz ediyormuş! Haspam!*

"Normaldi ama daha çok gençtim... İdrak edemiyordum. Zaten bırakamadım da onu. Ayrılamadım işte. Evlenme teklifi ettiğinde, her şeyin daha güzel olabileceğine inandım. 24 yaşındaydım, hemen nişanlandık. Bir sene sonraya nikah tarihimizi aldık..." dedikten sonra, derin bir nefes aldı. "Yapamadım..." dedi, bir anda göz pınarlarından boşalan yaşlarla beraber. "Onu uğruna ölecek kadar çok sevmediğimi fark ettim." dedi ağlamasına ara vermeden. "Ölümü göze alamadım!" diye devam etti, hıçkırıklarının arasında.

Bora'nın söyledikleri aklıma gelmişti; *"Sevdiğimi düşündükleri kadını öldürmek isteyecekler..."* Dilime kelepçe vurulmuş bir şekilde, gözyaşları arasında konuşmaya çalışan Elif'i dinliyordum.

"Bora, yanındaki herhangi birine zarar gelmesine asla müsaade etmez, evet. O bir şeye 'Hayır.' diyorsa, seni korumak içindir. Bu hayırları çok sık olsa bile bilirsin seni düşündüğünü. Yasakları beni sıkıyordu artık onu anlamayı bırakmıştım. Ama bir şekilde katlanıyordum. Hele de beni sevdiğini biliyordum ya... Çok seviyordu beni. Gözünü kırpmadan ölürdü benim için. 'Seni mi öldürelim, Elif'i mi?' deseler, 'Beni!' derdi. Biliyordum. Ama ben o kadar sevmiyordum işte! Canımı, hayat standartlarımı Bora'ya emanet edemezdim. Yasaklarıyla dolu, ölümün kapımda olduğu bir hayatı seçemezdim." dedi.

"Evlenmekten vaz mı geçtin?" diye sordum düz bir sesle. İçimde bir yerlerde, Bora'nın acısını hissediyordum. Hissiz olmak istiyordum.

"Gizlice evlenecektik. Düğün yapamazdık. Tehlikeliydi. Bir sene boyunca her an kafamda evlilik fikrini tartıyordum. Baba olmayı çok istiyordu, her gün bize dair kurduğu hayalleri anlatıyordu bana. Ama ben anne olmak istemiyordum. Bu kadar tezat düşmüştük. Bedenim onunlaydı ama ruhum bambaşka bir dünyadaydı artık." dedi. Pişmanlığı sesinden akıyordu.

"Fark etmiyor muydu bunu?" diye sordum.

"Fark etmez olur mu? Ölmekten korktuğumun farkındaydı. Her gün... Her gün beni koruyacağına, başıma bir şey gelmeyeceğine dair sözler veriyordu bana. Korurdu da. Onun yanında başına bir şey gelmesi mümkün değildir zaten. Güçlüdür o. Her anlamda. Saatlerce çalışıyordu ama beni görmeden uyuyamıyordu. Mutlaka kapının önüne geliyor, beş dakika da olsa beni görüyordu. Güzel şeyler söyleyip, benim huzurlu uyumamı sağlıyordu." dedi.

Biriyle böyle olmanın ne demek olduğunu bilmiyordum. Birinin beni sevmesinin ne demek olduğundan bihaberdim.

Elif şanslıydı; saçımı kökünden ayıracak kadar güçlü çeken bir adam ona "prenses" gibi davranmıştı. Benim değil; Elif'in kahramanıydı o. Yutkundum. Konuşamadım.

"Nikahımıza beş ay gibi bir zaman kaldığında ciddi ciddi konuştu benimle. 'Vazgeçebiliriz.' dedi. 'Vazgeçelim.' demek istedim ama onun yerine 'Seninle ölüme bile varım sevgilim.' dedim. Yalan söyledim." dedi.

"Neden?" diye sordum. Sormak istemedim. Duymak istemedim. Ama sordum. Elif, gözlerimin içine acıyla bakıyordu.

"Onu tamamen kaybetmekten korktum. Sevgisini, gülümsemesini ve bakışlarını kaybetmek istemedim." dedi, dünyanın en büyük yanlışını yaptığının bilincine varmış gibi bakıyordu. "Kendi canım daha kıymetliydi. Onunla değil, özgür yaşamak istiyordum ama onu kaybetmeye hazır değildim. Bir gün söylerim illaki cesaretimi toplayıp diye düşündüm. Söyledim de... Nikah günü." dedi, elleriyle yüzünü kapatarak. İşte bunu beklemiyordum. Donup kalmıştım.

"Bora'yı evleneceğiniz gün terk mi ettin?" diye sorduktan sonra, ağzım hala bir karış açıktı.

"Evet..."

"Yıkılmıştır." dedim zor çıkan sesimle, şu an o zamanki Bora'dan bir farkım yok gibiydi.

"Bora yıkılmaz... Sağlam bir kaya gibidir. O gün, nikah memuru içeride, biz yan odadayız, yapamayacağımı söyledim. Gözlerimin içine o kadar güzel baktı ki... Bir daha da öyle bakmadı zaten. 'Keşke bugüne kadar beklemeseydin bunu itiraf etmek için. Yapamayacağının farkındaydım. Ben bugün, içimdeki seni öldürmek için buraya geldim. Üstündeki gelinliğin, benim içimdeki Elif'in kefeni.' dedi. Dudaklarıma küçücük bir öpücük kondurdu ve gitti." dedi.

"Pişman mısın?" diye sordum, gözyaşları dinmeyen kadının gözlerinin içine bakarak. Pişmandı. Çok pişmandı, görüyordum.

"Gururu aşkından baskın çıkmaz sandım. Gelir peşimden, bırakmaz beni sandım. Tüm düşmanlarını yok eder, benim elimden tutar, ben o zamana kadar biraz nefes alırım, ileride evleniriz sandım. Ama o karanlığına daha çok gömüldü. Ben hayatıma birilerini aldım gözüne sokmak için, o benden daha da uzaklaştı. Kıskansın, canımı yakmak istesin, bana dokunan birisini mahvetsin istedim. Yapmadı. Umursamadı. Yine de onun hayatına birileri girmedikçe... Yani tek gecelik orospuları saymazsak... İyi hissediyordum. Beni affetmese bile hala sevdiğine emindim. Sonra dün... Bora Karabey... Seninle partiye geldi." dedi, gözyaşlarını silerken. Yüzü ciddileşmiş, kaşları yeniden havalanmıştı. Bora'nın canını bu kadar çok yakan kadının canının yanmasını istiyordum.

"Kıskanıyorsun..." dedim, kaşlarımı kaldırıp, başımı hafifçe öne eğmiştim. "Hakkın var mı? Beş sene geçmiş, gitmiş, bitmiş..."

"On beş sene de geçse... Bora benden, ben Bora'dan başkasıyla yapamayız." dedi, imalı bir tavır ve soğukkanlılıkla. "Onu kaldırmak, yanına yakışmak, uyum sağlamak, onun sevgilisi olmak herkesin harcı değildir. Zor bir adam Bora; derin bir adam... Herkes sevemez onu."

"Sen de sevmedin?" dedi bir erkek sesi. Önce algılayamadım. Kulaklarıma dolan sesin Bora'ya ait olduğu, beynime Elif'le aynı anda iletilmişti sanki. Bakışlarımızı bahçe kapısından bize doğru yaklaşan adama çevirmiştik. Ben, ani bir refleksle yerimden kalkarken, Elif başını iki yana sallayarak bakışlarını "Yazık..." dercesine benim üzerime çevirmişti.

"Hoşgeldin..." dedim, kısık çıkan bir sesle. Gözlerimi Bora'yla buluşturamıyordum. Hiçbir şey söylemeden yanıma oturduğunda, ben de yerime oturmuştum; Bora arkasına yaslandı ve bacak bacak üzerine atıp, daha evvel duymadığım çok fazla alaycı bir ses tonuyla konuştu.

"Eveeeet... Bayram değil seyran değil, eski sevgilim bizi neden ziyaret etti?" dedi Bora. Gözlerimi Elif'ten başka bir yere çeviremiyordum.

"Yeni sevgilini uyarmaya geldim. Seni nikahta terk etmek zorunda kalmasın diye. Yarım kaldı konuşmamız..." dedi Elif, Bora'nın alaylı çıkışına karşılık, öfkeyle yanıt vermişti. Çok fazla cesurdu. Kılına zarar gelmeyeceğini bilen kadının özgüvenine sahipti. Ya da artık ölmekten korkmuyordu. Gözleri benim gözlerimi bulduktan sonra devam etti. "Yani güzelim kıssadan hisse... Aşk güzel şey tabii, sevmek, eğlenmek, takılmak... Bora böyledir işte..."

Yüzümü istemsizce Bora'ya çevirdiğimde, gözlerini kısmış, yüzüne yerleştirdiği eğlenir gülüşle dudaklarını ısırıyor ve Elif'i izliyordu. Elif'in yüzüne tekrar baktığımda, devam etti. "Onun çekim gücü vardır, böyle seni kendine çeker. Şimdi benim anlattıklarım sana hikaye geliyordur muhakkak. Daha çok gençsin... Mafyaymış, düşmanmış, intikammış falan bunlar sana göre olmasa gerek... Bana göre de değildi. Ve ne yazık ki aşk için ölümü göze almak o kadar kolay olmuyor. Yol yakınken iyi düşün, iş ciddiye binerse şayet, bir kere daha terk edilmenin acısını yaşamasın Bora." dedi. Kıskançlık, damarlarındaki öfkeyi tetikliyordu. Bu duyguyu bilmiyordum.

Aşk için ölümü göze almak... Bora'nın kulağımın dibinde aptallık diye hakırdığı şey... *Neden aşk için ölümün göze alınacağına inanmadığını anladım Bora; ama herkes senin eski sevgilin değil işte.*

"Yani?" dedim, net ve düz bir ses tonuyla, gözlerimi bir an olsun Elif'ten çekmeden.

"Yani... 'Ölürüm.' demek kolay da, ölmek o kadar kolay olmaz. Can tatlıdır. Bora da bu gerçeği kabul etsin istiyorum. Bunu sadece benim değil, hiç kimsenin yapmayacağını bilsin. Heee, sen şimdi, Bora'ya yaranmak için, 'Ben senin için ölürüm.' falan dersin tabii. Ben de senin yerinde olsam, ben de öyle söylerdim. Malum söylemiştim de!" dedi, öfkeli ve telaşlı bir sesle.

"Vereceğim cevabı da bildiğine göre, benim bir şey söylememe pek gerek kalmadı. Uyarıların için çok teşekkür ederim, çok düşüncelisin." dedim Elif'e, yapmacık bir

gülümseme göndererek. Ardından hemen yanımda oturan Bora'ya döndüm ve dudağının kenarına küçücük bir öpücük bıraktıktan sonra konuştum. "Ben odamızdayım. Misafirimizi yolcu ettikten sonra, sen de gel dinlenmeye. Yorgun gözüküyorsun." dedim, şefkatli bir ses tonuyla ve sıcacık gülümsememle. Gözlerimin içine kısa bir süre saklayamadığı şaşkın bakışlarıyla baktıktan sonra, başını "Tamam." anlamında salladı. Bu yaptığıma ben de, en az Bora kadar şaşkındım.

♠

Gerizekalı mıdır nedir? Hayır ben Bora'ya aşık olsam, anlattıklarını kıskansam ne olacak acaba? Gelmiş bir güzel giyinmiş kuşanmış bir de! Nikahı terk etmek ne demek ya?! Ulan biz sevdiğimiz insan için, kumarhaneye girip hile yapmışız, ölmeyi kaç kez göze almışız, başımıza silah dayamışız! Biri'yi yirinmik için bin sinin için ilirim dirsin şimdi!

Yatağımın içine girmiş, sırtımı yatak başlığına yaslamış, kucağımdaki kalın yastağı tüm gücümle sıkıp, Elif'ten hıncımı çıkartmaya çalışıyordum. Tam on iki dakika geçmiş olmasına rağmen Bora hala yanıma gelmemişti. Her ne kadar, sahte sevgilisi olsam da sonuçta gelmesi gerekiyordu. O BORA BURAYA GELECEKTİ! İnşallah gelirdi.

On altıncı dakikada, daha fazla dayanamayıp, terasa çıkıp bir sigara yaktığımda, Elif'in arabasına binip evden uzaklaştığını görmüştüm. Ardından, Bora'nın her yeri dolduran sesi, evin girişinden terasa kadar çıkıyordu.

"NASIL ALIRSINIZ İÇERİYE?"

"BENİM SÖZLERİM NE ZAMANDAN BERİ SON SÖZ DEĞİL?"

"EĞER BİR DAHA BÖYLE BİR SALAKLIK YAPARSANIZ, GÖZÜNÜZÜN YAŞINA BAKMAM!"

"DEĞİL NAZLI, FERİŞTAHI GELSE, BENİM SÖZÜMDEN DIŞARIYA ÇIKMAYACAKSINIZ!" *Heh Bora'cığım, o cümledeki Nazlı benim. Düşündüm de... Sen en iyisi benim yanıma gelme. Zaten şunun şurasında görüşmeyeli sadece yirmi bir dakika oldu. Gelip de ne yapacaksın?*

Bora'nın ayak sesleri, terasa daha da yaklaştığında, kendimi terastan atmayı bir buçuk saniye kadar düşündüm. *Keşke gerçekten sevgili olsaydık, trip atar üste çıkardım. SENİN ESKİ SEVGİLİN BENİM EVİME NASIL ADIM ATAR?! Gerçi o zaman bana, İÇERİYE ALAN SENSİN APTAL! diyebilirdi. Ama olsun, ben de BAHÇEME ADIM ATMIŞTI AMA KENDİMİ EZDİRMEMEK İÇİN İÇERİYE ALDIM! diye üste çıkardım bir şekilde.*

Bora, terasa çıkıp, salıncakta yanıma oturduğunda, ayakları yere değdiği için sallanmamı da durdurmuştu. En azından sallanmaya devam etseydik; o bana kükrerken ben salıncağın kaç tur yaptığını sayarak oyalanırdım.

"Bora gerçekten kötü bir niyetim yoktu." dedim, mahçup bir ifadeyle başımı önüme eğmiştim. *Kendini acındır Naz, acısını senden çıkarmasın.*

"Kızmadım." dedi, sigarasını yakarken. *Yalan söylüyor Naz, az evvel bas bas bağıran baban değildi sonuçta!*

"YALAN SÖYLÜYORSUN, AZ EVVEL BAS BAS BAĞIRAN BABAM DEĞİLDİ SONUÇTA!" diyerek gözlerimi ona dikmiştim. *İç sesini dinleyip, dışından konuşan tek aptal sensin Naz, tebrikler. Elif gelse de Bora'nın sevgilisini katlettiğini görse keşke, ona da eğlence çıkar.* Bora, gözlerini kısmış, beni anlamak istercesine bana bakıyordu.

"Uyumadın di mi...daha sen... hiç?" diye sordu. Kendisine şu an bağırmamın ne kadar saçma olduğunu kavrayacak kadar zeki olduğu için, bağırmama takılmamıştı bile. Bugün de çok şükür ölmeyecektim anlaşılan.

"Uyumadım... Ya ben şey... Aslında bağırmak istemedim yani, iç sesim dışımdan çıktı." dedim, yeniden başımı öne eğerek.

"Hee içinden bana sürekli bağırıyorsun yani? Bunu öğrendiğim iyi oldu." dedi, hafifçe sırıtarak.

"Yok şey.. Her zaman değil. Yani bazen." dedim, dudaklarımı birbirine bastırarak, acaba daha ne kadar batacaktım?

"Takılıyorum boşver." dedi, baş parmağıyla işaret parmağını çeneme koymuş, başımı kaldırıyordu. Gözlerimiz bir kez daha kesişti.

"Kızmadın mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bugün sana kızasım yok." dedi, yumuşacık bir ses tonuyla. *Emin misin yakışıklı? Mesela sana, sen yokken çalışma odasının şifresini çözüp, oraya girdiğimi ve şaha kalkmış at biblonu kırdığımı söylersem, bu sözü yutmak zorunda kalırsın.* Ben Bora'ya tebessüm etmekle yetinirken, Bora devam etti. "Canını sıkacak bir şey söyledi mi?"

"Yoo... Bugün canımın sıkılası yoktu." dedim, ben de sesimi onun kadar yumuşacık ayarlamaya çalışmıştım. Belli belirsiz bir tebessüm gönderdi. Saniyeler süren tebessümünden cesaret alarak devam ettim. "Konuşmanın neresinde geldin, yani ne kadarını duydun?"

"Herkes sevemez onu falan gibi bir şeyler diyordu işte." dedi, umursamaz bir ifadeyle. Sonrasında, gözlerini yeniden benimle birleştirip devam etti. "Öncesinde duymam gereken şeyler mi vardı?"

"Senin bana anlatmadığın bazı şeyleri anlattı." dedim.

"Mesela?"

"İşte..." Derin bir nefes aldım, sanırım bazı şeyler sesli dile getirilmiyordu.

"Rahat ol Nazlı." dedi, yumuşacık bir ses tonuyla. Bakışları bende hipnoz etkisi yaratıyor, söylemeyesim varsa da her şeyi söylememe sebep oluyordu, bir kez daha.

"Birbirinizi ne kadar çok sevdiğinizi... Sonra İngiltere'ye gittiğinizi... Senin döndükten sonra bir arafa sıkıştığını. Acı bir şekilde, anne ve babanı kaybettiğini, ardından ablanı kaybettiğini-"

"Nasıl kaybettiğimi anlattı mı?"

"Hayır." dedim şaşkınlıkla. Sahi ben neden sormamıştım? Gözlerimi Bora'nın gözlerinden çekmeden devam ettim. "Sen anlatmak ister misin?"

"Başka ne dedi?" diye sordu, düz bir ses tonuyla. Ona bir soru yöneltmemişim gibi. *Seninle sohbet etmiyor Naz, o*

sana soru sorabilir sadece unuttun mu?

"Sonra değiştiğini söyledi."

"Değişti mi dedi sadece?" diye sordu, alaycı bir ifadeyle. Sanki Elif'in çok daha açık konuştuğundan emin gibiydi. Gözlerini gözlerimden ayırıp, elindeki çakmağa bakarak konuştu. "Onun cümlelerini sansürlemene gerek yok. Az çok tahmin edebiliyorum neler diyeceğini. Anlatmana da gerek yok aslında, sana ne kadarını söylediğini merak ettim. Ama tüm mevzuyu özetlemiş zaten." Ardından bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Beş yıldır bunu herkese yapıyor, çok dinledim."

"Herkes?"

"Herkes... Neredeyse tüm ortak arkadaşlarımız. Şu an bizim sevgili olmamızı, aynı evde yaşamamızı yediremiyor, çünkü ömrünün sonuna kadar böyle bir şeyle karşılaşmayacağını zannediyordu. Ne kadar çıldırmış olacağını kestiremediğim için bu eve girmemesi talimatını verdim. Ben yokken, senin canını yakmasından, kırılabileceğin bir şey söylemesinden endişelendim." dedi, bakışları fazlaca derindi. Yutkundum...

"Bana hakaret etseydi, saçlarına yapışacaktım." dedim, bunu söylemeyi ben de beklemiyordum. Histerik bir kahkaha attı.

"İyi ki etmemiş o zaman, çünkü kadın kavgasından nefret ederim." dedi bıkkınlıkla.

"Seni evleneceğiniz gün terk etmiş..." dedim, sanki bir bilgisayar programıydım ve tuşuma basılmıştı, karşı tarafın tepkilerinden bağımsız konuşuyordum. Buruk olduğunu çaktırmamaya çalıştığı bir tebessüm yayıldı yüzüne ama gözleri onu ele veriyordu.

"Evet, damatlığımla öylece bıraktı beni..." dedi, kısa bir süre sonra. Dalga geçerse acısı hafifler zannediyordu sanırım.

"O seni gerçekten sevemedi diye... Kimse seni sevmeyecek diye bir şey yok." dedim, sanki kalbindeki yarayı koparıp almak ister gibi.

"Kimse beni sevsin istemiyorum Nazlı." dedi, gözlerini gözlerime sabitleyerek. Kısa bir süre sonra devam etti. "Ona kızmıyorum. O beni gerçekten sevdi. Ama o şartlar altında doğru olanı yaptı. Bunu çok sonradan baktığımda görebildim, saklayacak değilim. Kimse kimse için ölmemeli." dedi. Son cümlesinde yaptığı vurgu, bana atılan bir taştı, farkındaydım.

"Madem doğru olanı yaptı... Onu neden hiç affetmedin?"

"Affettim." dedi, kendinden emin bir şekilde. Doğru söylediği, net bakışlarından belliydi.

"Doğru olanı yaptıysa ve sen de affettiysen neden birlikte olmadınız?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Çünkü affetmem veya doğru olanı yapması, bana ihanet ettiği gerçeğini değiştirmiyor. Ben ona güvenmiştim. Yapamayacağını hissediyordum, onunla konuşuyordum ve her defasında beni yanlış düşündüğüme ikna ediyordu. Eğer yapamayacağı, evlenemeyeceği aklına ilk düştüğünde bana söyleseydi, ikimiz de daha hafif yara alırdık. Bozulurdum, kızardım belki ama sonrasında bir şansı olurdu. Ben onu içimde, o gün öldürdüm Nazlı. Beni terk ettiği için değil, o kadar geç terk ettiği için." dedi, soğuk ve hissiz bir tonda.

"Onu artık gerçekten de sevmiyorsun..." dedim, şaşkınlığım biraz daha artmıştı.

"Tabii ki de sevmiyorum. Yanlış zamanda karşıma çıkan yanlış kişiydi benim için. Çok güzel günlerimiz oldu ama yaşandı, bitti. O da umarım bir ara bunu idrak edecek... Bana büyük bir ders verdi." dedi gözlerimin içine bakarak. Ardından gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Gölgeme bile güvenmemem gerektiğini öğrendim. Her gün yanımda varmış ama aslında hiç yokmuş. Hayret ediyorum şimdi, nasıl bu kadar aptal olabildim acaba..." dedi. Yine kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Hayatına başka birisini alması sana koymadı mı?" diye sordum. Şaşkınlıkla bana döndü. *Naz'cığım, karşındaki asker arkadaşın değil bebeğim, bil istedim.*

"Bir şey ya benimdir ya da değildir. Hiçbir şeye zorla sahip olmam ve zorla elimde tutmam. Benim olmayan şeyin kimde olduğuyla da ilgilenmem." dedi. Yani Elif gitmeyi seçmişti ve Bora onu o gün gerçekten de bitirmişti. *Herhalde Bora sen olsaydı, Anıl'a aşık olduğu gün Anıl'ı silerdi Naz. Onun olmayan birisini sevmez, mücadele etmezdi.*

"Sana 'mafya' dedi." dedim, Elif'i şikayet ediyor gibi bir halim vardı. İstemsiz attığı küçük kahkahayla, gözleri benimle yeniden kesişti.

"Ben de duydum onu." dedi, birden çatılan kaşları ile yüzüne yayılan alaycı sırıtma doğru orantılıydı.

"Ama sen, 'Hayır ben mafya değilim.' demedin." dedim, dünyanın en büyük analizini yapmışcasına.

"Demedim." dedi, konuyu nereye bağlayacağımın o da farkındaydı.

"O zaman sen mafya olduğunu kabul ediyor musun?" diye sordum, sesimi normal tonda ayarlamaya çalışsam da heyecanımı ve korkumu ele verdiğimden emindim.

"O sorunun cevabını öğrenmeden rahat edemeyeceksin di mi?" dedi, gülümseyerek.

"I-ıhh." Başımı iki yana sallamıştım.

"Mafya kelimesinden nefret ediyorum." dedi, bıkkınlıkla.

"Ne mafyasısın?" diye sordum. *Naz'cım, bu ne cesaret bebeğim?*

"Bütün mafya çeşitlerini biliyorsun galiba?" dedi, kaşlarını kaldırarak.

"Biraz." dedim, ciddi bir şekilde. Bu konuda kendimi ezdiremezdim, izlediğim mafya, aksiyon ve polisiye temalı Amerikan filmlerini ben bile sayamayabilirdim. *Ya da bir ara say sen onları Naz...*

"Hangisinden daha çok korkuyorsun?" diye sordu, iki kişilik salıncağın kol dayama yerine yaslanmış, bir ayağını kıvırmış, kollarını bağlamış, beni izliyordu.

"Organ mafyasından herhalde yaa... Hani seni kaçırıyorlar böbreğini, dalağını falan alıyorlar senden. Tövbe tövbee... Bayağı seni senden izinsiz, kesip biçiyorlar yani. Çok

korkunç!" dedim, düşünürken bile tüylerim ürpermişti. Ardından, bir an durdum ve gözlerimi fal taşı gibi açarak konuştum. "Organ mafyası değilsin inşallah?"

"Kumarhanelerle ilgileniyorum ben." dedi, ciddi bir ses tonuyla.

"He sen o yüzdeeeeen... Kıbrıs'ta beni..... Heeee."

"Ve genelde benim mekanımda, hile yapan, beni aptal yerine koymaya çalışan, beni dolandırmaya kalkanların cezasını çok ağır ödetiyorum." dedi, kaşları yeniden havaya kalkmış, yapmaya çalıştığım her şeyi vurgulaya vurgulaya söylüyordu.

"Ben istisna oluyorum herhalde?" dedim gülümseyerek. Ben de arkama daha çok yaslanmış, dizlerimi karnıma çekmiştim.

"Yoo... Seni de sonuçta kendime mahkum ettim, 245 gün kadar..." dedi, ciddi gözükmeye çalışıyordu ama gözlerinin içi gülüyordu.

"Evet evet. Karşılığında arkadaşımın hayatını kurtardın... 'Öleceksin.' dedin ama o da yalan oldu. Tüh tüh tüh." dedim gülerek. Bir anda yüz hatları belirginleşti ve kaşlarını bir kez daha kaldırarak, hiç beklemeden konuştu.

"Arkadaşının... Hayatını?"

"Evet, Anıl'ın..." dedim gülümseyerek. Ne kastettiğini bir süre sonra anlayabilmiştim ancak. *Anıl'a aşıksın ya Naz'cığım... Arkadaşım derken?* Olayı fark ettiğimde ciddileşen yüz ifademle devam ettim. "Anıl'ın benim hayatımdaki sıfatı 'arkadaş' sonuçta. Çünkü başka hiçbir şey değiliz."

"Bana kızıyor musun?" diye sordu, ciddi bir ifadeyle. Anlamamıştım.

"Ne için?"

"Onunla bir ilişkiniz olabilirdi... Sevgili olurdunuz belki bir gün. Ama bu ihtimali elinden alıyorum. Yani... Hani... Herkes seni öldü bilecek ya..." dedi. Belli etmemeye çalıştığı endişeyi görebiliyordum, buruk bir tebessümle, ağzım birazcık açıldı ve nefesimi bıraktım.

"Anıl ve ben, ne bugün ne de yarın sevgili olamayız. Senin, benim elimden bir şey aldığın yok. Olsaydık olurduk zaten, bazı şeyler bu kadar basittir." dedim, gülümseyerek. Verdiğim cevap, hayatımı mahvetmediğini benden duyduğu için, içini rahatlatmış gibiydi. Gerçekten de mahvetmemişti. Ardından, başımı salıncak direğine yaslayarak devam ettim. "Neden, sevdiğin kadını öldürmek isteyecekler, bilmiyorum... Ama... Senin beni öldürmeyip öldü göstermen, yurt dışına göndermen, senin için büyük bir risk... Bu riski benim için göze almayabilirdin. Beni hiç tanımamana rağmen... Ben birden çok kere yaşamaktan vazgeçerken, sen benim ölmeme izin vermedin. Komik ama... Ve biliyorum, asla izin vermezsin de."

"Vermem." dedi, neredeyse kadifeleşen bir ses tonuyla, gözlerini gözlerimden ayırmadan. Gözlerimi kapattığımda, göz kapaklarımın beni uykuya çektiğini hissediyordum. Kollarını, dizlerimin arkasında hissettiğimde, beni kucağına aldığını anlamıştım. Bedenim yatağı hissederken, yatağın üzerindeki pikeyi göğsüme kadar örttü. Kapanan kapının sesi, uyumadan evvel duyduğum son şeydi.

10.Bölüm

Maça Kızı 8, yola çıktıktan bir hafta sonra Genel Kurgu içinde 218. olarak listeye girdi ve 9 Haziran itibariyle 132.sıraya yükseldi! Umarım yolumuz açık olur ve gitgide yükseliriz. Yorumlarınız, oylarınız ve ilginiz için çok teşekkür ederim... Hafta sonu sürprizi!

♠

Etraf hala karanlıktı. Saat gecenin bir yarısıydı, 1:41'di. Yalnızca 5 saat falan uyumuştum ama yine de uykumu almış gibi hissediyordum. Tüm gün, gelenden gidenden ve özellikle ELİF'TEN DOLAYI hiçbir şey yiyemediğimi hatırlatan karnımın guruldusuna daha fazla dayanamayıp odadan çıktım.

Bora da uyuyor olmalıydı. O yüzden, koridorun ışığını açmamakta fayda vardı, kapısının altından sızacak ışık belki onu uyandırabilirdi. Mutfağa indiğimde, kendime bir sandwich hazırlayıp, iştahla yedim. Ben yeniden uyurum zannetsem de gözlerim daha çok açılmış, beynim yeni bir günü karşılıyor gibiydi. Aklım, Bora'nın çalışma odasında gördüğüm dvd'lere kaydığında, film izlemeye karar verdim ama oraya giremezdim. *Bildiğin usülden şaşma Naz! Aç dizüstü bilgisayarını, internetten izle.*

Film izlerken bir şeyler atıştırmak en sevdiğim şeydi; tekrardan buzdolabına yöneldim. Dolapta bulduğum vişneli pasta beni kocaman gülümsetirken, kendime bir servis hazırlayıp, bir bardak da su alıp terasa çıkmaya karar verdim. En nihayetinde sigara içerek film izlemek gibisi yoktu. Üstelik Mart ayında olmamıza rağmen, hava güzeldi, tatlı bir esinti vardı. Karanlıkta zor da olsa terasa ulaşmayı

başarmıştım, vişneli pastamla suyu sehpanın üzerine bıraktım.

Ardından odama doğru ilerledim; kucağıma laptop, şarj aleti ve telefonumu yerleştirdikten sonra karanlık koridorda yolumu bulmaya çalıştım. Laptopun kablosu yere değiyor ve küçük bir tıkırtı yaratıyordu. İlerlemeyi bırakıp, kabloyu kendime doğru çekmeye çalışırken, tek elimle tuttuğum laptopun dengesini bozmuş, telefonumu yere düşürmüştüm; çıkan sesten korkup yerimde sıçradığımda laptop da yeri boylamıştı.

Koridorun ortasında, gecenin sessizliğinde bomba patlamış gibi çıkan ses karşılığında gözlerimi sımsıkı yumarak çakılı kalmıştım. Fakat, daha da korkutucu bir sesin duvarlara çarpmasıyla gözlerimi dehşetle açtım.

"KIPIRDAMA!"

"Benim..." dedim korkarak, ardından ışıklar açıldı. Bora, sinirden deliye dönmüş gözleriyle bana bakıyordu. Onu ilk defa eşofmanla görüyordum, üstelik üzerinde hiçbir şey yoktu. Kusursuz bir vücuda sahipti. Göğüs kaslarından karın kaslarına, oradan kol kaslarına ve beli normalden biraz düşük eşofmanın biraz üzerinden sergilenen adonislerine saniyelik bakışlar gönderdim. Omuzlarının genişliğini ilk defa bu kadar net görüyordum, köprücük kemikleri aklımı başımdan almaya yeterken yutkunmuştum. Allah, özenerek yaratmak konusunda Bora Karabey'e torpil geçmiş gibiydi. *İş adamı ya da mafya değil de model olsaymışsın, yine de çok paralar kazanıp zengin olurmuşsun Bora'cım, maşallah!*

"NİYE IŞIĞI AÇMIYORSUN?" dedi. Demedi. Bağırdı.

"Ben... Kapının altından ışık sızar da uyandırırım sandım seni... 'Uyandırılmayı sevmem.' demiştin." dedim mahçup çıkan bir sesle. Sanki şimdi kendiliğinden uyanmıştı da benimle alakası yoktu. *Sakın vücuduna bakma Naz, gözlerinin içine bak. O gözler kaymayacak!* "Hırsız mı sandın?" dedim daha da mahçup çıkmıştı sesim.

"Bu eve hırsız giremez Nazlı. Daha tehlikeli bir şey sandım. Yalnız yaşamıyorum artık." dedi, sitemle. Kısa bir süre

gözlerimin içine baktı ve bana doğru ilerledi. Eğildiğinde, beline sıkıştırdığı silahın kabzasını görmek endişesinin ciddiyetiyle yüzleşmemi sağlamıştı. Yere düşürdüğüm laptop ve telefonu yerden kaldırdı.

"Odana mı gidiyordun?" dedi, sesini tamamen normal tona sabitlemişti.

"Hayır, terasa çıkacaktım. Film izleyecektim."

"Film mi?" diye sordu, şaşırmış gibiydi. Ardından azarlar gibi devam etti. "Bu saatte film nereden çıktı?"

"Uyandım... Uykum kaçtı." dedim, yaramazlık yapmış çocuklardan bir farkım yoktu.

"Küçücük bilgisayardan neden izliyorsun filmi?" diye sordu merakla. Gayette, büyüklüğünden ötürü yanımda taşımaktan dahi çekindiğim bir laptoptu bu. 17 inçti bir kere! Nasıl ezebilirdi benim laptopumun ekran boyutunu? Yüzüne, bu küçümsemesine kızdığımı çaktırmamaya çalışarak, "Başka nerede izleyecektim?" dercesine baktığımda devam etti. "Televizyonda izleyebilirdin salonda... Veya çalışma odamda bir sürü dvd var, onlardan seçsene." dedi. Gözlerim kocaman açılmıştı; demek beni çalışma odasına sokacaktı, işime gelirdi. *Varsın, 17 inç laptopuna "küçücük" desin Naz, boşver!*

"Görebilir miyim?" diye sordum, gülümsüyordum. Yüzüme kısa bir süre baktıktan sonra, hiçbir şey söylemeden, koridorun sonuna doğru ilerledi. Yüzümü ona döndüğümde odama girdiğini gördüm ve kısa bir süre sonra, elinde telefonumla odamdan geri çıktı. Koridorda tekrar yanıma ulaştığında, telefonumu bana uzattı ve yeniden ilerleyerek kendi odasına girdi. Sırtının omzuna yakın sol tarafında, küçük bir dövme vardı. Ortasında bir çizgi olmayan "A", ya da şapka işareti... Veya alt kenarı olsa üçgen olacak iki kenarın ortasında, içi dolu bir daire... Veya yuvarlak...

Olduğum yerde, öylece onu izliyordum. Yine çok kısa bir süre sonra, üzerine giydiği siyah kısa kollu bir tişörtle kendi odasından çıktı. Kapısını kapattığında, başı ve gözleriyle "Gelsene, neden orada bekliyorsun?" anlamına geldiğini

sandığım bir işaret yaptı. Çünkü, olduğum yere mıhlanmıştım. Ve ancak böyle bir işaret beni hareket ettirebilirdi. Merdivenin başına doğru ilerlediğimizde aniden durdum ve o da "Yine ne var?" dercesine, sorgulayan gözlerle bana bakıyordu.

"Dolapta vişneli pasta buldum da... Onu terasa çıkarmıştım. Onu da alabilir miyim?" diye sordum.

"Al Nazlı al." dedi bıkkınlıkla. Gecenin iki buçuğunda uyanmış ve çocuk eğliyordu sanki. Bıkmakta haklıydı.

Hızlı adımlarla terasa çıkıp pastamı aldıktan sonra, yanına ulaştım ve benim önüne geçmem için bana müsaade etti. Ben önde, o arkada inerken konuşmaya başladım.

"Vişneli pasta sever misin?" diye sordum.

"Tatlı sevmem..." dedi, kestirip atar gibi.

"Hiç mi?" dedim, şaşkınlıkla. Merdivenin 11.basamağına gelmiştik.

"Hiç." diye cevap verdiğinde, merdivenlerden inmeyi bitirmiş, koridorda ben önde, o arkada çalışma odasına doğru ilerliyorduk.

"Vücudunun şeker ihtiyacını nasıl karşılıyorsun?" diye sordum.

"Meyvelerden." dediğinde, çalışma odasının önüne ulaşmıştık.

"Tatlı yemeden yaşayamam herhalde." diye ona şaşkınlıkla cevap verirken, çalışma odasının şifresini tuşlayıp odaya giriyordum. Bora da hemen arkamdan girmiş, kapıyı kapatmıştı. Odanın ortasındaki sehpaya pasta tabağını bırakıp, kanepeye oturdum.

Bora, plazma ünitesinin köşesine yaslanmıştı. Kollarını bağlamış, sağ ayak bileğini sol ayak bileğinin üzerine dolamış ve öylece yüzüme bakıyordu. Gözlerimi ona dikerek, yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştım ama başaramadım. Kollarını serbest bıraktığında, işaret parmağının tersiyle baş barmağının içini, çenesinin yanlarına götürdü ve bir süre sakallarıyla oynadı. Aramızda anlamsız ve gergin bir sessizlik oluşmuştu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum en sonunda, gözlerimi gözlerinden ayırmadan.

"Sen bu odanın şifresini nereden biliyorsun?" diye sordu, hızlıca kollarını yeniden bağlamıştı. Konuya girmek için, ona soru sormamı bekliyormuş gibi bir hali vardı.

"Şey... Eee... Şimdi şöyle..." diye gevelemeye başlamıştım.

"Nereden biliyorsun?"

"Şimdi ben bugün... Evi geziyordum. Öyle..."

"Şifreyi nereden biliyorsun Nazlı?" diye sordu bir kez daha, ses tonu birazcık yükselmiş, sesinde sabrımı zorlama dercesine bir ton vardı.

"Ama senin bana bugün hani kızasın yoktu?" dedim mutsuz ve sitemkar bir tavırla.

"Yoktu... Ama eğer biraz daha soruma cevap vermezsen, olacak." dedi, duruşunu bozmuyor, öylece bana bakıyordu.

"Zaafım var." dedim, dudaklarımı büzerek.

"Anlamadım?" dedi şaşkınlıkla.

"Bir yerde çözülmesi gereken bir şifre gördüğümde, elimde değil çözesim geliyor." dedim, başımı öne eğmiş, ellerimi birbirlerine kenetlemiştim.

"Şifreyi sen mi çözdün?" dedi, şaşkınlığı biraz daha artmıştı. Onun bu durumu sindirmesi için cevap vermeden beklemeye karar verdiğimde yeniden konuştu. "Nasıl çözdün?" diye sordu.

"Sana sayıları ne kadar çok sevdiğimi söylemiştim. Doğum gününün kombinasyonlarını denedim, tam 28 olasılık vardı, en sonunda 8 Temmuz 1987'nin rakamları olduğunu idrak ettim, plakan da zaten 8787'ydi." dedim, başımı yerden kaldırmadan. Alt dudağım, biraz öne çıkmış en amiyane tabirle karşısında bir embesil gibi duruyordum muhakkak.

"Doğum günümü nereden biliyorsun?" diye sordu bu kez de sorgu memuru bey.

"Go-ogle..." dedim. Muhtemelen yarın Google, "Nazlı Alaca ölü bulundu." şeklinde bir bilgi de içeriyor olacaktı.

"Yüzüme bak!" dedi, sesindeki uyarı tonu beni fazlaca korkutuyordu. Başımı kaldırdığımda yeniden gözlerimiz

birleşti. "Benimle konuşurken, yüzüme bakman gerektiğini ne zaman öğreneceksin?" diye sordu. Cevabı benden beklemiyor gibi bir hali vardı. Sesini normal düzeyde ayarlasa bile bunu sakinlikle söylemediği belliydi. Cevap veremedim. Normal şartlarda özür dilerdim ama özür dilememi isteyen de kendisiydi...

On bir saniye beni izledikten sonra, yanıma doğru yaklaşmaya başladı ve koltuğa oturdu. Yüzünü bana döndürdüğünde küçük bir kahkaha attı. Korku ve şaşkınlıkla yüzüne boş boş bakıyordum. Neye gülüyordu? *Adamı da delirttin Naz!*

"Kasanın da şifresini çözdün mü bari?" diye sordu, kaşları çatık dursa da yüzünde hafif bir sırıtma vardı.

"Bu odada kasa mı var?" dedim şaşkınlıkla. Sorduğum soruya karşılık dudaklarını hafifçe araladığında, konuşmasına izin vermeden devam ettim. "FİLMLERDEKİ GİBİ Mİ?" Bağırıyor muydum ben? Allah beni kahretmesindi.

"Odayı kurcalamadın mı yani?" diye sordu. Ne cevap versem inanmayacak gibi duruyordu.

"Bana ne canım senin odandan, benim derdim şifreyleydi." dedim, sorduğu soruya hızlıca cevap vererek kasa konusuna geri dönmek istiyordum.

"Odaya girmediğine inanmam. Fazla meraklısın çünkü." dedi, yüzünde beni anlamaya çalışan bir hava vardı.

"Girdim odaya, şöyle genel bi baktım. Dvd'lerin sayısını saydım, kütüphanendeki kitaplara nutkum tutularak göz gezdirdim. He bir de şey..." dedim, cümlenin sonunda yine başımı öne eğmiştim.

"Bir de NEY Nazlı?" diye sorduğunda, yeniden başımı yerden kaldırmam gerektiğini hatırlayıp, yüzüne baktım.

"Love&Math var, kütüphanende..." derken, işaret parmağımla, yan tarafta kalan kütüphaneye bakmadan, kitabın yerini gösteriyordum. Bora, gözlerini sırtımda kalan yerin gerisiyle buluşturdu, kitabı bulup, yeniden yüzüme baktığında devam ettim. "Onu alacağım derken, önündeki

atı yere düşürüp kırdım." dedim, mahçup bir ifadeyle. Gözlerini yeniden, az evvel gösterdiğim noktayla buluşturdu.

"Duruyor işte, kırılmamış." dedi, düz bir sesle.

"Kırıldı vallahi. Ben kafasını, gövdesinin üzerine koydum. Kırıldığı belli olmasın diye." dedim, yapmacık olduğunu çaktırmamaya çalıştığım bir üzüntüyle.

"Sevim Hanım odadan çıktıktan sonra, o kırdı zannedeyim de, onu öldüreyim diye yani?" dedi alaycı bir ifadeyle.

"Öldürür müydün?" diye sordum. Gözlerim kocaman açılmıştı. Kısa bir süre yüzüme bakıp gülümsedi ve ardından sağ elini ensesine götürüp ovmaya başladı. Gözlerim sağ kolunda belirginleşen kol kaslarına takılırken, duyduğum alaycı sesiyle yeniden bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Acaba ben başıma cidden iş mi aldım?" diye sordu. Ama bana değil kendisine sordu galiba. Ben, Bora'nın ne demek istediğini idrak edemezken, yerinden kalktı ve plazma ünitesinin önüne geçip, sırtını tamamen bana dönerek konuştu. "Ne izlemek istersin?"

"Kasa?" dedim, biraz da ürkerek. Çok fazla ürkmem gerektiğinin bilincinde olmadan... Aniden bana döndü ve çatık kaşlarıyla, sen gerçek misin dercesine bakmaya başladı. "Kasanın şifresini çözebilir miyim?" Aldırış etmeden sordum, öleceksem de ölürdüm. *Bir yerden sonra insan salıveriyor galiba Naz...*

"Ciddi olamazsın!" dedi uyarıcı bir ses tonuyla. Bence de ciddi olamazdım. Takıntılarımı boşvermem gerekiyordu. İnsan, aşk uğruna nasıl ölmemeliyse, zaaf diye adlandırdığı takıntıları uğruna da ölmemeliydi.

"Vallahi kızacaksan da kız, ciddiyim. Sonuçta 'yalan söyleme' dedin, yalan mı söyleyeyim? Ciddi değilim dersem yalan söylemiş olurum. Sonuçta çünkü-"

"Offf!" diye iç çekti. Bir eliyle kaşlarını ve gözlerini kapatmış, yüzünü ovalıyordu. Olduğum yerden kalkıp, pastamı elime alıp, çıkış kapısına doğru ilerlediğimde arkamdan seslendi. "Nereye gidiyorsun acaba?"

"Odama!" dedim.Yüzümü onunla buluşturmadan, sırtım dönük bir şekilde, olduğum yerde durarak konuşmuştum.

"Sebep?"

"Benimle dalga geçiyorsun!" dedim, sesim normal tondan fazla çıkmış, sitem ediyordum.

"Sen bana sanki birazcık sesini mi yükselttin?"

"Hayır!" dedim. Yükseltiyordum oysa ki...

"Emin misin?"

"EVET EMİNİM!" diye bağırdım. *Çüş Naz!* Olduğum yerde gözlerimi sıkıca yumduğumda, bana doğru yaklaşan ayak sesleri gitgide artıyordu. Ses kesildiğinde, yanı başıma kadar gelmiş olduğunu hissedebiliyordum. *Acındır kendini Naz!* Gözlerimi açmadan konuşmaya devam ettim. "Çok kırıldım ama insan sevgilisinden bir kasa şifresi çözmesini esirger mi? Yani sonra değiştirirsin ne olacak ki sanki?"

Bir süre hiçbir ses duymadım, acaba gitmiş mi diye gözlerimi açtığımda, kapıya yaslanmış, az evvelki gibi kolları bağlı, sağ ayak bileği sol ayak bileğinin üzerinden düğümlenmiş, gülümseyerek beni izlediğini gördüm. Bu gülümseme, "Seni öldüreceğim." anlamına gelmiyorduysa ben de bir şey bilmiyordum.

"O şifreyi çözüp, kasayı açmadan bu odadan çıkmayacaksın!" dedi. Evet bir şey bilmiyordum. Çünkü gülümsemesi, "Ölmekten beter edeceğim seni." anlamına geliyordu. Ama benim KİM olduğumu henüz bilmiyordu tabii. Çatık kaşlarına gülümseyerek baktığımda gözlerim kocaman açılmış, ağzım kulaklarıma kadar varmıştı. Benim gülümsememle, gözlerinin ışıldadığını fark ettim.

"Kasa nerede?" Heyecanla sormuştum. Gözleriyle, ünitenin yanındaki dolabı işaret ettiğinde, pasta tabağımla beraber dolaba koştum. Dolabı açtığımda, büyük bir kırmızı kasayla karşılaştım. Gülümseyerek yeniden Bora'ya döndüğümde, kendine viski koymuştu. Arkamdaki koltuğa doğru ilerledi ve bacak bacak üzerine atarak arkasına yaslanıp beni izlemeye başladı. Yere bağdaş kurdum ve gözlerimi yeniden kasayla sabitledim.

Dört haneli şifre... Yok artık, koca kasa dört haneli bir şifreyle mi korunuyor? Aptallık! Acaba 8787 yapmış mıdır? Yok artık o kadar aptal olabilir mi bu adam daha neler?! Aklım ve kalbim her ne kadar yapmayacağını söylese de parmaklarım 8787'i tuşladığında, küçük ekranda "Şifre doğru" yazısını gördüm. *ÇÜŞ!* Kocaman bir kahkaha attım ve yüzümü sol çaprazıma dönerek Bora ile buluşturdum. Gülümsüyordu.

"Gerçekten mi? Yani bu kadar aptal olamazsın herhalde? Bu şifre çok basit!" dedim. *Naz, adamın suratına dümdük APTAL dedin canım!* Gülümsemesi daha da artarken, kaşlarını kaldırdı ve vurgulayarak konuştu.

"Aptal?"

"Yani kusura bakma ama... Odaya giren kasaya da girsin istemişsen artık... Bilemicem." diyerek kahkaha atmaya başladım. O da benim karşımda küçük bir kahkaha attıktan sonra, yüzüne yayılan alaycı gülümseme ile devam etti.

"Bana kasadaki kalemi verir misin Nazlı?" dedi.

"Kasada neden kalem var?" diye sordum, gülümseyerek.

"Sıradan bir kalem değil. Özel bir kalem o. Verir misin?"

"Tabii..." diyerek yeniden kasaya döndüm ve yuvarlak kulbu çevirdim. Ekranda bir uyarı belirdi. "İkinci şifreyi giriniz." *Bu ne şimdi Naz?* Kasanın benden istediği ikinci şifre on haneliydi. Yüzüm şaşkınlıkla kasılırken, Bora'nın sesiyle ona döndüm.

"E hadi bekliyorum... Bir tane kalem var zaten içinde, görmemiş olamazsın." dedi. Yüzündeki alaycı gülümseme geçmemişti.

"Bora ikinci şifre on haneli!" dedim sitemle. Bu kadarını da çözemem dercesine bakıyordum.

"A-aaa? Sen onu çözmemiş miydin daha ya? E hani çok basit falan diyordun sen?"

"Ben onu ilk şifre için söylemiştim."

"E demek ki neymiş, anlamadan konuşmamak lazımmış. Yoksa APTAL durumuna KENDİ düşermiş insan." dedi,

viskisinden bir yudum aldıktan sonra. Sinirimi bozacak kıvamda, dalga geçercesine gülümsüyordu. *Aptalsın Naz!*

"Ben bunu çözemem. 10 haneyi yani... Aslında çözerim de uzun sürer. Şimdi alarm falan devreye girer." dedim, konuyu kapatmaya çalışarak.

"Sen merak etme, özel güvenliğe bağlı, bilgim dahilinde olduğunu söylerim. Uzun da sürebilir ayrıca... Zaten o kasayı açmadan bu odadan çıkamayacaksın. Bence vakit kaybetme de başla." dedi, umursamaz bir tavırla. Gerçekten bağırmama ve "aptal" dememe kızdığı için mi böyle davranıyordu yoksa benimle dalga mı geçiyordu bilemiyordum. Ama anlamaya çalışırsam vereceği tepkiden de korkuyordum. Asık suratımı yeniden kasayla buluşturdum. Bora'ya dair bildiğim tek şey doğum tarihiydi, oradan on haneye nasıl ulaşabilirdim ki.

"Annenin, babanın, kardeşinin, ablanın, Elif'in falan doğum tarihlerini bilmiyorum. Söyler misin? Onların kombinasyonlarını deneyeceğim." dedim, gözümü kasadan ayırmadan. Bu sırada rastgele sayılara basıyor, benim bir kasam olsa hangi şifreyle korurdum bunları deniyordum.

"Hiç kimsenin doğum günü değil. Al sana ipucu. Kıymetimi bil, bu kıyağı da kimseye yapmam." dedi net bir sesle. Ardından telefonu çaldı ve onu cevapladı. "Efendim.....Evet evet haberim var...Odanın kapısı kapanıp, şifre off'a döndükten sonra, kasayı yeniden korumaya alın...."

Yirmi beş dakikada, iki yüz kırk bir deneme yapmıştım. Hiçbiri değildi, lanet olasıca kasa açılmamakta direniyordu. Kırk beşinci dakikada, ayağa kalkmış, küçük adımlarla odanın içinde yürümeye başlamıştım. Bir saat on ikinci dakikada yere bağdaş kurmuş ve sayıları izleyerek pastamı yemeye başlamıştım. Bir saat on yedinci dakikada, kalktım ve sürahiden su doldurup, dört bardak su içtim. Bir saat otuz yedinci dakikada, elimdeki telefondan Bora Karabey adını internette aratmaya başladım. Artık ne sonuç çıkaracağımı ben de bilemiyordum. Google'ın 27.sayfasında, ülkedeki

başka Bora'ları falan inceliyordum. Galiba dünyanın en yakışıklı Bora'sı bu odadaydı. Bora'nın cep telefonu numarasını dahi başından sonundan rakamlar çıkartarak denemiş ama asla kasayı açamamıştım.

Bora konuşmuyordu. Ben konuşmuyordum. Odadaki gergin bekleyiş sürüyordu. Sanki Survivor'daydık ve Acun benim üstün başarısızlığımı seyircilere aktarıyordu. Ama burası olsa olsa, son zamanların yeni modası olan "Korku Evi" olabilirdi. Acaba, kasa açılır açılmaz kanlı elle falan mı karşılaşacaktım? Orada bile, yarışmacılar çıkış kapısını bulamazlarsa, iki saat sonunda evden çıkartılıyorlardı; oysa ben anahtarı bulamazsam çıkamayacaktım. Hamdi Bey, teklif yapmak için arar mıydı acaba? 1 Lira'yı dahi kabul edip, "Varım!" derdim. Kim milyoner olmak isterdi bilmiyordum ama ben istemiyordum. Ağırlığınca Altın'a bu kasa katılsa, kaç lira kazanırdı acaba? İşte benim beynimin akan suyunun stili de böyleydi. Bir arpa boyu yol gidememiştim.

Bora gözlerini benden ayırmıyor, üçüncü bardak viskisini yudumluyordu. Bir ara sıkılmış olacak ki, pencereye ilerleyip bir süre dışarıyı izlemişti. Acaba, o da mı ömrünün sonuna kadar benimle bu odada yaşayacaktı? Çünkü bu lanet olasıca kasayı açamayacağımdan emindim artık.

İki saat on birinci dakikada dizlerimin üzerine oturdum ve derin bir nefes verdim. Sıkılmıştım. Egomun boş çıkmasına inanılmaz sinirliydim. Dört yüz on beş denemeden sonrasını saymayı da bırakmıştım. Artık ne deneyip, ne denemediğimi dahi aklımda tutamıyordum.

Sonsuz döngüde bir ihtimal daha var, o da en basit şifre mi dersin Naz? 0123456789! HAYIR! BU DA DEĞİLDİ. Tersten olabilir miydi? 0987654321! Bora sandığımdan daha akıllıydı galiba! Tüm sinirimi kasadan çıkarmak istercesine, sağ avuç içimle kasaya hızlıca vurduğumda, çelik kasadan çıkan sesle beraber benim sesim de odanın içine yayılmıştı.

"Ahhhh!"

Bora hızlıca yanıma gelip, dizlerinin üzerinde oturduğunda, sağ elimi acısını azaltmak istercesine sallıyordum. Elimi, iki eliyle kavradığında, gözlerimi elime bakan yüzüne çevirdim. Dağınık saç ona kesinlikle çok yakışıyordu.

"İncittin büyük ihtimal, çok hızlı vurdun. O kasa çelikten!" dedi, yüzüme bakmadan. Ardından, sağ elimi dizlerimin üzerine bırakıp, ayağa kalktı. Elini bana uzattığında, başımı kaldırıp, gözlerimi gözleriyle buluşturdum. Sol elimi ona uzattım ve olduğum yerden kalkmama yardımcı oldu. Ben koltuğa oturuncaya kadar elimi bırakmadı. Odanın içindeki derin dondurucudan buz alıp, tişörtünü çıkarttı ve arasına buzu yerleştirdi. Ben bakışlarımı bir kez daha kusursuz vücudunda gezdirirken, yanıma oturdu ve sol avcunun üzerine, sağ elimi yerleştirdi; elim, onun elinin içinde küçücük kalmıştı. Ne yaptığını gayet iyi biliyor bir şekilde, tişörtünün arasındaki buzu, avcumun üzerinde gezdirmeye başladı; tüm dikkatini elime odaklamış bir şekilde konuştu.

"Bileğini de vurdun mu kasaya?"

"Hayır." dedim. Dikkatlice elime odaklanmış bakışlarını izlerken, gözlerim sürekli olarak köprücük kemiklerine kayıyor, kendimi telkinlemeye çalışıyor, yutkunuyordum. Çok güzel bir vücudu vardı. Farkında mıydı acaba?

"Ben hemen buz koymak lazım diye burada müdahale ettim. On dakika kalsın bu, sonra yukarı çıkıp saralım elini. Sabah ağrın çok olursa, doktora gideriz."

"Ben o şifreyi çözücem! Taktım kafaya!" dedim aldırış etmeden. Çatık kaşlarını benimle buluşturdu.

"2743051986"

"Yaaa neden söylüyorsun? Ben bulacaktım! Böyle tadı çıkmaz!" dedim mutsuz bir sitemle.

"Gördük tadını Nazlı! Kendine zarar verdin." dedi. Azarlıyordu. Kızıyordu. Sitem ediyordu.

"O rakamların neyin kombinasyonu olduğunu ben bulayım bari..." dedim, son çare olarak. Yarışmada hile yapılmasına karşıydım.

"Bir şeyin kombinasyonu değil. Rastgele her bir rakamı kullanarak oluşturdum. Tüm rakamlar eşit kullanılmış olsun diye, her ihtimale karşı. Zaten odaya girmeye cesaret edip, kasayı açmak isteyen bir yabancının, şifreyi üç kez yanlış girme şansı yok, anında enselenir. O yüzden de kimse şifreyi bulamaz." dedi, beni ikna etmeye çalışır gibi bir hali vardı.

"Bu kasa çok mu güvenli?" diye sordum, gözlerimi kasaya dikerek.

"Evet." dedi, o da istemsizce kasaya bakmıştı. Yeniden onun yüzüne baktığımda, o da gözlerini gözlerimin içine odakladı.

"Benim bazı dosyalarımı da kasanda saklar mısın?"

"Ne gibi dosyalar?" diye sordu merakla. Bir yandan da, sağ baş parmağıyla, avcunun üzerindeki elimi sanırım farkında olmadan okşuyor, buzu da avucumda gezdirmeye devam ediyordu.

"Şey benim... Üzerinde çalıştığım bazı ÖZEL matematik yöntemlerim ve geliştirdiğim formüllerim var. Gerçi kimse okuyamaz, özel alfabemle yazıyorum ama, yine de çalınırsa ben biterim. Güvende olmaları lazım."

"Özel alfabe mi?"

"Evet. Kimse anlamasın diye. Harfler yerine sayılar; sayılar yerine harfler kullanıyorum." dedim. Başını histerik bir kahkahayla iki yana sallamıştı.

"Tamam yarın koyarsın, ben sana şifreyi söylerim tekrardan koyacağın zaman. Yalnız dikkatli ol... Odada herhangi birisi varsa, şifreyi girme."

"2743051986" dedim. Ağzı bir parça açılmış, bana bakıyordu.

"Nasıl aklında tutabildin tek sefer duyduğun bir sayıyı?" diye sordu.

"Sayıları unutmam." dedim, çok normal bir şey söylemiş gibiydim.

"Gerçekten normal değilsin." dedi.

"Şifreni değiştir sen, eminim içinde önemli evrakların falan vardır. Ben sana veririm dosyamı sen koyarsın kasaya. Sana

güveniyorum. Sen formüllerimi ve yöntemlerimi çalmazsın." dedim, gülümseyerek. Yüzünde oluşan, aydınlık bir gülümsemeyle elimi serbest bıraktı.

"Hadi saralım şu elini. Sonra da uyuyalım artık. Bir kaç saat sonra şirkete gideceğim ben."

"Pazar günü?" dedim, şaşkınlıkla.

"Evet. Yoğun bir ay geçiriyoruz. Begüm Hanım yüzünden Londra'ya gidince takvim kaydı." dedi sitemle.

"Ben de geleyim mi?" diye sordum.

"Sevdin bakıyorum da HİÇ SANA GÖRE OLMAYAN şirketi?"

"Bilmem..." dedim, gerçekten de bilmiyordum; neden gitmek istiyordum ki?

Odadan çıkmam için, önceliği bana verdikten sonra, ışığı ve kapıyı kapattı. Ardından üst kata yöneldik ve merdivenleri çıkmaya başladık.

"Sen odana git, ben sargı bezini alıp geliyorum." dedikten sonra, odasına girdi. Ben de dediğini yapıp, odama doğru ilerledim.

11.Bölüm

Ve bu bölüm, Maça Kızı 8'in Genel Kurgu içinde 108. sıraya yükselmesinin şerefine sürpriz olsun. Sizleri seviyorum! □□

♠

Odama girdikten, üç dakika yedi saniye sonra Bora da elinde bir çantayla gelmişti. Yüzündeki ciddiyet, ameliyata girecek doktorları andırıyordu. Fakat hiçbir ameliyathanede, üstü çıplak doktor olmazdı.

"Otur." dedi, yüzündeki ciddiyete tezat yumuşaklıkta bir ses tonuyla. Çalışma masasının sandalyesine oturdum. Elinde bir sprey vardı. "Elini uzatacak mısın Nazlı?" dedi. Sağ elimi ona doğru uzattım. Ve elime sprey sıktı. Muhtemelen psikolojikti ama çok iyi gelmişti. Ya cimriydi, ya da bu spreyden çok az sıkılması gerekiyordu; bilemiyordum.

"Biraz daha sıksana." dediğimde, çatık kaşlarını yüzüme dikti. Adeta, "Sen ciddi misin?" dercesine bakıyordu. Elindeki spreyden biraz daha sıkmadı, hatta çalmamdan korkmuş olacak ki spreyi çantaya geri koydu. Ardından, tüm ciddiyetiyle elime sargı bezini sardı. "Çok sıktın!" dedim. Çatık kaşlarını yeniden bana çevirdi. "Yani bez... Çok sıkı oldu. Spreyi demiyorum... Onu zaten az sıktın." dedim.

"Ya sabır!" dedi, dişlerinin arasından ve sargı bezinin kancasını taktı. "Sabaha ağrın olursa, bana mutlaka söyle." dedi.

"Çok sıkı oldu ama neyse." dedim.

"Hadi uyu Nazlı!" dedi, uyarıcı bir ses tonuyla. Çantayı da aldı ve kapıya doğru ilerledi.

"Bora." dediğimde, kapıyı açmıştı. Bana döndü.

"İyi geceler." dedim, yumuşacık bir sesle. "Ve teşekkür ederim." diye devam ettim. Göz kırptı ve odadan çıkıp, kapıyı kapattı.

♠

197 Gün Önce...

Çalan telefonun sesiyle gözlerimi araladım. Komodinin üzerindeki telefonu elime aldığımda, şaşkınlıkla ekrana baktım, Bora arıyordu.

"Efendim?"

"Hangi ülkeye taşıyalım şirketi?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

"Efendim?" dedim şaşkınlıkla.

"Şu anın sabah 9'a tekabül ettiği bir ülke biliyor musun? Yok ben patron sayılırım dersen, 10 da olur... Hadi 11 de olur... Öğleni geçiyor saat, hani şirkete geliyordun?" dedi, aynı alaycı sesle.

"SAAT KAÇ?" diye bağırdım.

"1'e çeyrek var. Yemeğe çıkacağım şimdi." dedi. Ses tonu, normal düzeye sabitlenmişti.

"Ayyyy ben uyuya mı kalmışım?"

"En kötü 10'da uyanır gelir dedim ama..."

"İyi ki aradın. Ayı gibi uyumuşum." dedim. Küçük bir kahkaha attı.

"Elin nasıl?" dediğinde, sağ elimin sarılı olduğunu hatırladım.

"Kangren olmadım merak etme. Ama çok sıkı sarmıştın yani..." dedim. Hiçbir şey söylemeyince devam ettim. "Ağrımıyor..."

"Tamam, hazırlan sen... Çocuklar seni getirir....He Nazlı? Senin okulun, aldığın tek ders yani, hangi gün?"

"Cuma günü."

"E gitmedin?"

"Neden gideyim ki? Dersi biliyorum. Devam zorunluluğum yok. Aslında gidip, kadına öğretebilirim dersi ama hiç uğraşamam onunla. Çünkü-"

"Görüşürüz Nazlı." deyip, kapattı. Neye kızmıştı ki şimdi? Umursamadan yataktan kalktım ve hızlıca duşa girdim.

♠

Öndeki yolcu koltuğunda Selim, şoför koltuğunda adını bilmediğim koruma, ortalama bir hızda Karabey Holding'e doğru ilerlerken, yağmurun değdiği İstanbul'u camdan izliyordum. Yağmur damlaları, gözlerimden akmayan yaşları temsil ediyordu sanki; camdan aşağıya doğru süzülürken bana el sallıyorlardı.

Bulunduğum arabada oturmak, bir çok kızın hayali olabilirdi; Bora Karabey'in makam aracı. Onun haberi bile yoktu, fakat tahminimce her üniversitede olabileceği gibi bizim okulda da kendisinden sıkça bahsedilirdi. İsmine çok kez aşina olmuştum; müzmin bekarlığı, olağan dışı yakışıklılığı ve devasa serveti birden fazla kez masamızda muhabbete dönüşmüştü. Kız arkadaşlarım benim aldırmayışlarımı hayretle karşılarken, köpekler gibi Anıl'a aşık olduğumdan bihaberlerdi. Zaten bu durumu, Hande, Eren ve Anıl'dan başka bilen kimse de yoktu.

Geçen sene, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nin gündemi Bora Karabey olmuştu. Kendileri, okulumuzda gerçekleşecek söyleşiye katılacaklardı ve tüm kızlar özenle süslenmiş püslenmiş, hazırlanmış, erkenden okulun yolunu tutmuşlardı; ders olsaydı kimsenin umrunda olmazdı. Bizim fakültedeki kızların onlardan bir farkı olmamakla beraber, İİBF dışında sınırlı sayıda öğrenci salona alınacağı için, resmen okulda kaos çıkmıştı. Hande her zamanki gibi seksapalitesini kullanarak, bilet dağıtan öğrenciyi ayarlamış ve ikimiz için birer giriş hakkı kazanmıştı. Konferans salonunun önü ana baba günü kadar kalabalıktı; zaten ücretsiz olan biletlere karaborsa gibi teklifler geliyordu. Ben gözlerimi devirip, salona girmek için sırada beklerken, düşündüğüm tek şey Bora Karabey'in zekasıydı. Sonuçta, koskocaman bir holdingi yöneten adamın ne kadar zeki olduğunu elbette merak ediyordum.

Hande, içeriye gireceğimizi söylediği sırada, köşede ağlayan kız dikkatimi çekmişti ve onun yanına yaklaşmıştım. Henüz daha ikinci sınıfta olduğunu öğrendiğim, saçının sarısının aralarında tuhaf yeşil postişler olan bir İşletme Bölümü öğrencisiydi ağlayan kız. Ne olduğunu sorduğumda, son sınıf öğrencilerinin yoğun katılımı olduğu için, kendi fakültesinin önceliğinden yararlanamayıp, salona girmek için bilet alamadığını söylediğinde çok üzülmüştüm. Belki de karşımda, geleceğin parlak yöneticilerinden birisinin durduğunu düşünmüş ve hiç tereddüt etmeden biletimi o kıza vermiştim. Onun hakkıydı.

O kız, Hande ve diğer bütün kızlar, o gün benim göremediğim Bora Karabey'i görmüşlerdi; ben şimdi onun evinde kalıyordum. Onlar olağanüstü olduğunu düşündükleri yakışıklılığından bahsederlerken, ben ciğerlerimi dolduran bergamot kokusunu duyabiliyordum. Aslında aynı bergamot gibiydi Bora; kokusu baştan çıkarabiliyor olsa da acı bir tarafı da vardı.

Gözlerim nemlenmeye başladığında, beynimden akan anıları serbest bıraktım. Yağmurun şiddeti, gözyaşlarımla doğru orantılı bir şekilde artıyordu sanki.

13 yaşındaydım... Bir haftasonu, Mersin'e anneannemi ziyarete gitmiştik; deniz kenarındaki küçücük evinin bahçesinde bergamot yetiştirirdi. O sabah annem ve babam bahçedeki çardakta kahvelerini yudumlarlarken, ben de bergamot ağaçlarının arasında, kokularının deniz kokusuna karışmış halini teneffüs ederek, öylece koşturuyor ve annemle babama kaçamak bakışlar gönderiyordum. Yılların asla eskitemediği bir evlilikleri vardı; birbirlerine çok aşıklardı.

Biraz sonra yanıma geldiler. Çarşıya gideceklerini, anneannemin evi için alışveriş yapıp hemen döneceklerini ve ardından yola çıkıp, Bodrum'a, evimize döneceğimizi söylemişlerdi. Annem, şefkatli bakışlarının altından kafama küçücük bir öpücük kondururken, babam da bana ve anneme sarılmıştı. Bahçe kapısından çıkarken, bana

gülümseyerek el sallayıp, arabaya binmişlerdi. Gülümserkenki yüz ifadeleri, ciğerlerime dolan bergomat ve deniz kokusunun birbirine karışmış aromasıyla birleşirken, anneannem de yanıma gelmiş, benimle beraber onlara el sallıyordu. Güvendeydim, ailemleydim ve mutluydum...

Anneanemin bahçesindeki altı bergamot ağacını, bin yedi yüz seksen bir kez saymıştım ama annemle babam dönmemişti. Kapının önünden on altı kadın, yirmi bir erkek, dört çocuk geçmişti annemle babam dönmemişti. Anneannem dokuz kez, "Nerede kaldılar yahu? Geç kalacaksınız, ancak sabaha Bodrum'da olacaksınız bu gidişle..." gibi şeyler söylemişti ama annemle babam dönmemişti.

Demir kapı gıcırdayarak açıldığında, orta yaşlarda bir adam bahçeye girmişti. Önce bana, sonra anneanneme dört saniye bakıp "Başınız sağ olsun Hanım Teyze." dediğinde, bunun ne anlama geldiğini asla anlamamıştım. Anneannem, bergamot ağaçlarının arasına yığılırken, orta yaşlı amca beş kez "Doktor yok mu? Yardım çağırın!" diye kasabalılara bağırıyordu. Bahçeye on altı kişi geldiğinde, yerimden kıpırdayamıyor, öylece onları izliyordum. Bana acır gibi bakıyorlardı. Bir teyze, beni alıp kendi evine götürmüş ve bana su vermişti. Ardından, "Hem öksüz, hem yetim kaldı yavrucak... Vah vah! Anneanneciği de gitti..." diye bana sarılarak ağlamıştı.

Gitmezlerdi. Hele ki üçü de aynı anda asla gitmezdi.

Teyzenin başörtüsünün kenarında, yirmi bir tane işlenmiş oya vardı. Anneannem de onlardan yapardı; ben onlara çiçek derdim.

Bugün annemin, babamın ve anneannemin öldüğü gündü.

Sabaha karşı halam ve amcam geldiğinde, beni yeniden anneannemin evine götürmüşlerdi. Annemin, anneannemden başka kimsesi yoktu; babamın da halam, amcam ve yengem tek ailesiydi. Amcam, odanın içinde yüz yirmi sekiz kez volta atmış, yengem en sonunda, "Yeter artık Naz'ı korkutuyorsun!" diye ona bağırmıştı. Halam, bergamot

ağaçlarının önündeki çardakta oturmuş, enişteme sarılarak ağlıyordu. Sabah olduğunda, Eren ve Anıl, aileleriyle gelmişlerdi. Nurcan Teyze on üç kez "Ah canım arkadaşım!" diye bağırmıştı; annemden bahsediyordu. Anıl dört kez bana "İyi misin?" diye sormuş, Eren altı kez, durup dururken bana sarılmıştı.

Amcam ve yengem yanıma geldiğinde, gülümsemeye çalışıyorlardı. "Bundan sonra beraberiz güzel kızım." demişlerdi. Halam, "İstanbul'a ne zaman istersen gelebilirsin." diyerek, acıyla gülümsemişti. Eren'in annesi Semra Teyze ve Anıl'ın annesi Nurcan Teyze, "Bizler de güzel kızımızı hiç yalnız bırakmayacağız..." dediklerinde, anne ve babamın bir daha hiç gelmeyeceğini anlamıştım.

Kırk bir adım atarak bahçeye çıktığımda, bergamot ağaçlarının altına gittim ve denize baktım; salgıladıkları kokuda güven duygusu aradım ama bulamadım. Evsiz kalmış gibiydim. Anneme, anneanneme hatta babama bile sinmişti bu koku. Anneannem, bahçesinden toplayıp getirdiği bergamotlarla, Bodrum'daki evimizde de bize bu kokuyu sunardı. Ama artık ciğerlerime dolan kokunun bana hiçbir şey hissettirmemesi gözlerimi dolduruyor, boğazımda acı bir tat bırakıyordu.

Biraz sonra Anıl yanıma gelmişti. Elimi tutarak bana gülümsediğinde, "Hep yanında olacağım..." dedi. 15 yaşındaki hayran olduğum, mavi gözlü o çocuğa gözlerimi diktiğimde bile güven duygusunu hissedemiyordum. "Bundan sonra ne olacak?" diye sordum, gözlerimi gözlerinden çekmeden. "Aile olacağız. Belki büyüyünce evleniriz bile. Ömrümüzün sonuna kadar hiç ayrılmayacağız Naz, sana söz veriyorum." dedi ve bana göz kırptı. Kollarımı boynuna dolamıştım.

Deniz gözlü çocuk yalan söylemezdi. Hayatta kimsesiz kaldığım bir anımda, çok daha küçük yaşlarda kurduğum hayali avuçlarımın içine koymuştu. "Kahramanın olacağım senin." dedi, gözlerinin içi bana gülümserken. "Söz veriyorum anneni ve babanı sana hiç aratmayacağım." dedi.

Aile olmadık. Benimle evlenmeyi aklının ucundan bile geçirmedi. Ömrümüzün sonuna kadar birlikte olma ihtimalimizi de kısa bir süre önce kaybetmiştik. Kahramanım olacağını söylediğinde inanmış olmam benim hatamdı, o da böyle bir insandı sonuçta. İnsanları oldukları gibi kabul etmeyi ve ağızlarından çıkan her şeye inanmamak gerektiğini bana Anıl öğretmişti.

O gün ve hiçbir zaman Anıl'ın masmavi gözlerinde bile göremediğim güven duygusunu, yıllarca bergamot aromalı çaylarda, bergamot esanslı parfümlerde, bergamot reçellerinde aramış ama bulamamıştım. Bazen insan ne kadar çabalasa da evinde hissedemezmiş. Ailemin gidişiyle bana yerleşen evsiz hissetme duygusu, şimdilerde beni terk ediyor gibiydi; bunun farkındaydım.

Şimdi Bora'nın yanında evimde hissediyor olmaya şaşırsam dahi, bu gerçekti.

Uzay boşluğunda kaybolmak bile Bora'nın yanında iyi hissetmekten daha mantıklıydı. Ama insan, mantık dışı bir şey yapıp da tanıştığı birinin yanında hissettiği şeylerde mantık aramayabilirdi.

Veya aramalıydı; ama bugün buna enerjim yetmezdi.

Bugün, içimdeki boşluğu sayarak doldurmaya başladığım günün yıl dönümüydü. Bugün, benim eksildiğim ve sonrasında asla tamamlanamadığım gündü. Bugün, saymazsam sonunun ne kadar kötü olabileceğinden ve kim bilir ne kadar çok acı çekeceğimden daima korkmaya başladığım gündü.

12 Mart'tı işte! Yıl 2006 değildi artık ama takvim yine 12 Mart'ı göstermişti. Keşke Şubat'ın dört senede bir 29 çektiği gibi, Mart da benim yaşadığım yıllar boyunca, 11'den 13'e atlayabilseydi.

Ve keşke... Annem ve babam hiç gitmeseydi.

♠

Araba, Karabey Holding'in önünde durduğunda, yanaklarımı ıslatan gözyaşlarımı sildim. Hızlıca önce binaya, sonra Bora'nın odasına doğru ilerledim ve kapısını tıklatıp

içeriye girdim. Masaya gömülmüş çalışırken, kafasını kaldırdı ve göz göze geldik.

"Hoşgeldin." dedi, hafif bir tebessüm vardı yüzünde.

"Hoşbulduk, kolay gelsin..." dedim, gülümseyerek. Masasının karşısındaki koltuğa oturmuş ve simsiyah gözlerine bakmaya başlamıştım. Nazan Hanım kapıyı tıklatarak odaya girdi ve bir takım dosyaları bırakıp odadan çıktı. Dosyaları görmesiyle, tüm dikkatini onlara kaydıran Bora, kağıtları inceledikçe masanın ön tarafına koymaya başlamıştı. Gözüm, sayılara takılmadan edemiyordu. Kafamı sık sık telefondan kaldırıyor, evraklara bakmaya çalışıyordum.

"Dikkatimi dağıtıyorsun Nazlı!" dedi Bora. Sesi oldukça uyarıcı ve azarlar tonda çıkmıştı. Ürkek bakışlarımla karşılaştığında, kısa bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra sesini biraz daha yumuşatarak devam etti. "İşimin bittiği kağıtları eline alıp bakabilirsin eğer istersen... Kafanı öyle uzatıp bakacağına..." dedi ve yeniden elindeki kağıtlara gömüldü. Ben de büyük bir hevesle, onun okumayı bıraktığı kağıtları elime aldım. Anladığım kadarıyla, iki farklı gıda şirketinin yıllık ciroları, kârları, sağladıkları hizmetlerle alakalı raporlardı. Önümdeki sayılara aşık olmuş gibi bakarken, şirkette çalışma fikrinin çok da sıkıcı olmadığını düşünmeye başlamıştım.

♠

Bora'nın okumayı bitirdiği 24.kağıdı da elime alacaktım ki telefonum çalmaya başladı. Eren arıyordu. Skype'dan arıyordu. Görüntülü çağrıydı bu. Şaka mıydı?

"Açacak mısın artık Nazlı?" dedi Bora. Telefonun melodisinden rahatsız olmuştu. Çağrıyı sessize aldım.

"Yok açmayacağım." dedim. Eren ikinci kez arıyordu, telefon yeniden çalmaya başlamıştı.

"Neden?" diye sordu. Bakışları sorgulayıcıydı. Telefonu tamamen sessize aldım.

"Önemli bir telefon değil." dedim. Eren'in görüntülü çağrısını cevaplayamazdım. Bu odayı nasıl açıklardım?

Kulaklığım yanımda yoktu, nasıl konuşabilirdim? Bora ile sevgili olduğumuz gibi küçücük bir detaydan habersizdi hem Eren. Şimdi bunu anlatamazdım. *Hele Bora'nın yanında hiç anlatamazsın Naz!*

"Aç o telefonu Nazlı." dedi. Sesi sakindi. De, ona neydi?

"Sana ne?" diye sordum. *Çüş Naz!* Gözlerini kırpmadan gözlerime bakıyordu. "Ay çok affedersin, ben bi gerildim." diye mırıldandım.

"Eğer, kalan hayatında telefon kullanmak istiyorsan derhal o telefonu aç Nazlı. Yoksa ben elinden alacağım ve bir daha da vermeyeceğim." dedi.

"Görüntülü çağrı ya... Şimdi şey yapmayayım ben. Seni rahatsız etmeyeyim. Sonra dönerim ben." dedim. Gülümsüyordum, kanar mıydı?

"Telefonunu bana ver." dedi. Ciddiydi. Kanmıyordu. Hızlıca ayağa kalktım ve hızlı adımlarla odanın bir diğer ucuna ilerledim. Arka plana duvarı alarak, Eren'in altıncı çağrısını yanıtladım.

"Neredesin kızım?" diye sordu Eren. Hoparlörden yayılan ses ne kadar kısılıyorsa, o kadar kısmıştım fakat yine de kod adı sessizlik olmuş bu odada, Eren'in tonlamaları neredeyse yankılanıyordu.

"Buradayım." diye fısıldadım.

"Neden fısıldıyorsun? Neredesin?" diye sordu. Hayatımdaki ikinci sorgu memuru olmaya aday bir tonlama yapmıştı bu sefer de. *Bi bitmediler Naz!*

"Okuldayım. Nerede olucam?" dedim Eren'e. Gözlerimi telefondan, tam karşımda olan Bora'ya kaydırdım; profesyönel yalancılığıma şahit olmuşcasına yüzüme bakıyordu. Utanıp, Eren'e odaklanmaya devam ettim.

"Neydi o YAVŞAĞIN adı? Serhat mı ne? Asılıyor mu hâlâ sana?" diye sordu Eren, sesi yüksek çıkmıştı.

"Görmüyorum ki onu... Okula gittiğim mi var?" dedim gülümseyerek. Gerçekten de Serhat'ı görmeyeli epey zaman olmuştu.

"Okuldayım dedin ya kızım!" dedi Eren. Gerçekten a*ptalsın Naz! Profesyönel yalancılık diyor bir de!*

"Aaaa ben şeydeyim yaa... Şeyde! Kütüphanede! Kendisinin pek kitapla falan işi olmadığı için... Okulda kesişim kümesine denk gelemiyoruz." dedim, toparlamaya çalışarak.

"Pazar pazar sen ne yapıyorsun kütüphanede?" diye sordu. Tam gözlerimi kocaman açmış, kendime okkalı bir küfür savuracakken, Eren devam etti. "Tabii! Yalnız kaldın bugün. Deniz kenarındaki bergamot kokusunun seni terk ettiği gün... Bari her sene olduğu gibi biz olabilseydik! Sen kime sarılıp uyuyacaksın şimdi?" dedi, sesindeki hüzün içime geçmişti. O günden beri, 12 Mart'ta yalnız olmaktan nefret ederdim. Hiç yalnız bırakmazlardı beni.

"Aaaaa Eren!" dedim heyecanla. "Ben o kokuyu buldum biliyor musun?" diye devam ettim. Eren'in yüzüne şaşkınlık yayılmıştı.

"Hadi ya? İyi güzel... Çok sevindim. Hangi parfüm?" diye sordu, sevinçle. Yüzü aydınlanmıştı.

"Parfüm değil..." dedim. Bora'nın parfüm markasını tahmin edebiliyordum, daha evvel parfümerilerde deliler gibi belki benim kokumu yapmışlardır diye gezmiştim. Olay parfümde değil; Bora'nın tenindeydi. Denizden esen tatlı bir meltemin bergamot kokusuyla harmanlanması Bora'ya aitti; buna emindim.

"Ne o zaman?" diye sordu Eren, merakla.

"Amaaaaaan neyse boşver." dedim gülümsemeye çalışarak.

"Hande'yle olsaydın keşke bugün, aklım sende kalmazdı." dedi, sesindeki endişe vardı.

"Dün beraberdik... Kendisi şimdi Sapanca'dadır, yeni sevgilisiyle beraber." dedim, gülümsüyordum.

"Aman sevgilisiz kalmasın! Halbuki daha yeni konuştuk ama bana bahsetmedi... İlla birisinin koynuna girecek hanımefendi." dedi sitemle.

"ÇÜŞ! Oğlum sende yani! Kız iyi ki sana yüz vermedi heee! Gömdün hemen..." dedim, benim de sesim sitemkar çıkmıştı.

"Yalan mı? Seninle olsaydı ne olurdu ki sanki? Keşke Anıl uyanık olsaydı, o iyi gelirdi sana... Ya da keşke bunlar hiç yaşanmamış olsaydı, hep beraber İstanbul'da olsaydık..." dedi. Küçük ve alaycı bir kahkaha atmıştım. *Keşke uyanık olsaydı ya da bunlar yaşanmamış olsaydı, yanımda olmasa da olurdu.*

"Hande'ye laf söylüyorsun bir de! Anıl İstanbul'da olsaydı ne olacaktı? Onun da münasip bir yerlerine kan ponpalandığından beri benim ailemin ölüm yıl dönümünü mü umursuyor? Kim bilir o kimin koynunda olurdu, boşversene!" dedim alaycı bir sitemle. *Ayça'yla olurdu aslında Naz, en azından kendine dürüst ol.*

"Biz seninle sevgili mi olsaydık ya? Biz bize yeterdik anasını satayım." dedi Eren, küçük bir kahkaha da o atmıştı.

"Cınım teoride güzel fikir ama pratikte hiç giderin yok." dedim, kahkaham biraz daha artmıştı.

"Gideri olan birini buldunuz demek Naz Hanım?" dedi Eren, bir anda ciddileşen ifadesiyle ben de ciddileşmek zorunda kalmıştım.

"Hııı? Ne alakası var-"

"Hadi adamdan hoşlandın buna tamamım... Hadi sevgili oldun, olur! Hadi yattın adamla... Buna bile tamamım Naz! BUNA BİLE! 24 yaşında kadınsın sonuçta, bana ne? AMA ADAMIN EVİNE YERLEŞMEK NE DEMEK?!" dedi, bağırıyordu.

"Hangi adamın?" dedim, sesim oldukça kısık çıkmıştı. Bora'nın bakışlarının üzerimde olduğuna emindim ama gözlerimi Eren'den ayıramıyordum.

"Bora Karabey!"

"Sen nereden biliyorsun ya?" diye sordum şaşkınlıkla. Konu bu değildi, farkındaydım.

"Kuzey Kore'de değilim Naz, Amerika'dayım. İnternet var. Magazin sayfalarına düştüğünü gördüm. Belki herkes tanıyamaz ama ben seni tanırım. Malum yirmi dört sene!"

"Ben bile kendime zor benzettim oğlum o resimleri."

"Hande de beni tastikledi ama!" dedi Eren. "Uzatma" demek istiyordu sanırım.

"HAİN KOSTOK!" dedim Hande'ye sitem ediyordum.

"Hande mi hain? Senin yaptığın ne? Ayrıca zamanlaman da manidar! Beni sakın, Anıl komadayken aşka yelken açan, biriyle ilişkiye giren Naz'a inandırmaya çabalama! Ne boklar yiyorsan anlatacaksın!" *İlahi Eren, gören duyan da başka zaman giriyorum zannedecek.*

"Döndüğünde mi konuşsak?" dedim, konuyu kapatmaya çalışarak.

"Herif piçin önde gideni Naz!"

"Hiç de bile!" dedim sitemle. Gözlerim kocaman açılmış, Bora'nın bunları duymasından ziyade, Eren'in Bora'ya haketmediği bir sıfat yakıştırmasına bozulmuştum. Biraz sonra idrak ettiğim, Bora'nın da bu odada olduğu gerçeğiyle korkmaya başladım. *Acaba Eren'e zarar verir mi Naz?*

"Naz, neler oluyor bilmiyorum ama döndüğümde bu olay çözülecek! Umarım... Umarım Anıl'ı kurtaracağım diye bir aptallık yapmamışsındır."

"Hande, Bora'yla nasıl tanıştığımızı anlatmadı mı?" diye sordum, telaşla.

"Hayır!"

"Ulan, en ince ayrıntısına kadar neler yaşadığımızı söylemiş, kumarhanede tanıştığımızı mı söylemedi? Salak mı bu kız?" diye alaycı ve imalı bir soru sordum. Sonuçta, belki filmlerdeki gibi tanıştığımızı ve birbirimize çok aşık olduğumuzu düşünebilirdi. Bunu Eren'den saklamayıp, buradan yürümeye karar vermem birkaç saniyemi almıştı.

"Kumarhanede mi tanıştınız?" diye sordu, gözlerini gözlerime sabitleyerek. Yedi buçuk saniye hiç konuşmadan gözlerime baktıktan sonra devam etti. "NAZ! Kumar mı oynadın?" Yine kısa bir es verdikten sonra devam etti. "Bu parayı kumarda mı kazandın? Naz nasıl kazanabilirsin ki?" Yalnızca nefes alıyor ve Eren'e bakıyordum. "HİLE Mİ YAPTIN NAZ?!"

"Evet." dedim, sesim nereye kaçmıştı ben de bilmiyordum.

"ÖLEBİLİRDİN GERİZEKALI?"

"N'APSAYDIM ANIL MI ÖLSEYDİ? MECBURDUM!" diye bağırdım. *Naz, sakin ol canım... Derin derin nefes al. Daha çok gençsin, birazdan Bora seni saçından tutup, camdan aşağıya atsın mı istiyorsun?*

"Sana diyecek bir sözüm yok! Başlarım şimdi senin aşkına da sevgine de! LAN NASIL HAYATINI RİSKE ATARSIN? SEN ÖLECEKSİN ANIL YAŞAYACAK ÖYLE Mİ? SİKMİŞİM BÖYLE HAYATI!" dedi, daha fazla sinirlenmişti. Kendimi toparlamam lazımdı.

"Eren... Sakin olur musun?"

"OLAMAM!"

"Eren'ciğim... Canım benim... Bebeğim... Bak karşındayım. Gayet de iyiyim!" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Ya ben nasıl anlamadım ya! Hakan'la o yüzden mesajlaşıyordun değil mi sürekli? Onun çalıştığı kumarhaneye gittin değil mi? ULAN O HERİF DE DÜZENBAZIN ÖNDE GİDENİ! Ona mı güvendin Naz? Seni tanıdığı günden beri, sana yavşayan salak Hakan'a mı güvendin? O herif çıkarsız bir bok yapmaz. ANIL KURTULSUN DİYE HAKAN'A KARŞILIĞINDA NE VERDİN?" diye sordu, sesindeki ima beni deli etmişti.

"LAFLARINA DİKKAT ET EREN!" diye bağırdım. Bora'yı falan da umursayacak durumum kalmamıştı.

"NAZ BENİ ÇILDIRTMA! YAPTIĞIN İŞLER ORTADA! KUMARHANELERE HAKAN'I KULLANARAK GİRMELER... ZENGİN HERİFE YAMANMALAR... YATAĞINA GİRMELER... EVİNE YERLEŞMELER... TAM ANLAMIYLA O- ALLAH'IM SEN SABIR VER BANA!"

"SANA NE??? ANAM MISIN BABAM MISIN? HE? KİMSİN DE BENİ YARGILIYORSUN?" diye bir avazda daha çok bağırmıştım. *En iyi arkadaşın Naz... Koşulsuz yanında olan kardeşin.*

"Şimdi böyle mi olduk küçük hanım?" diye sordu Eren, alayla histerik bir kahkaha atmıştı.

"Evet! Tercih ettiğim hayat seni ilgilendirmez! On bir yıldır kimseye hesap vermiyorum ben, şu saatten sonra sana da vermem!" dedim, sinirli yüz ifadem ve uyarıcı bir ses tonumla. Resmen içime Bora Karabey kaçmıştı.

"Yaptığın her aptallığın arkasında durdum bugüne kadar. Her şeyini onayladım, yanlış olsa bile. Seni korumaya kollamaya çalıştım. Zekana güvendim. Kalbine güvendim. Ama buraya kadarmış o zaman Naz!" dedi. *Blöf mü yapıyorsun Eren? Her zamanki gibi, özür dilemem için mi böyle davranıyorsun?* Ciddi yüz ifademi koruyarak, kısa bir süre daha ekrana baktıktan sonra, Eren devam etti. "Bundan sonra kendine sana hesap sormayacak, kendine zarar vermene göz yumacak arkadaşlar bulursun." dedi, yüzüne yerleşen hüzne daha fazla dayanamadım. *Sekiz ayın sonunda, beni öldü zannedeceğin zaman, vicdan azabından yaşayamazsın; o yüzden gurur yapmayacağım Eren!*

"Eren! Beni düşündüğünün farkındayım. Sana minnettarım. Evet o kumarhaneye girdim. Ve evet her şeyi göze aldım. Sonrasında ölebileceğimi bile hissettim. Aptallıktı. Kabul ediyorum. Ve o an neyi anladım biliyor musun? Bu hayatta tek başımayım. Hepimiz öyleyiz... Yani demem o ki... Herkes kendi yaptıklarından sorumludur." Derin bir nefes aldıktan sonra, gözlerimi Bora'ya çevirdim. Üç saniye odanın karşı ucundaki adamı izledikten sonra, Eren'e dönerek devam ettim. "Şanslıyım... İyiyim. Merak etme beni. Ömrünün sonuna kadar arkamı kollayamazsın..."

"Ne zaman birinin arkanı kollamasına izin verdin Naz? Ne zaman herhangi birinin sözünü dinledin? Ne zaman biri sana karışabildi ya da sana akıl verebildi? On bir senedir, kendi kendine düşüp kalkıyorsun. Ne zaman birine yaslandın ki? Boş konuştuğumun farkındayım! Ama daha fazla üzülme istiyorum, beni de anlasana! Büyü artık Naz! Büyü!" dedi Eren, sesindeki endişe yerli yerinde duruyordu.

"Ben buyum Eren, neden bunu kabul etmiyorsun? Ben herkesi olduğu gibi kabul ederken sen neden beni böyle

kabul edemiyorsun?" diye sordum, sesim artık oldukça kısık ve çatallaşmış çıkıyordu.

"Çok fazla cesursun Naz ve bu kabul edilebilir seviyenin üstünde. Bir gün... Cahil cesaretinin, aptal çılgınlığının bedelini çok ağır ödeyeceksin. O başına buyruk hallerin var ya hani, kural tanımaz tavırların, başkaldırmaların... Seni yere çakacak..." dedi Eren, oldukça ciddiydi. Ben yutkunmakta zorluk çekerken, devam etti. "Eğer bir gün yere çakılırsan parçalara ayrılırsın çünkü çok katısın. Kırılmaya o kadar müsaitsin ki... Emin ol Naz... Sen bile hesaplayamazsın kaç parçaya ayrılacağını."

"Eren... Kapatalım mı artık? İstanbul'a döndüğünde görüşürüz olur mu?" dedim, asık suratımla.

"Al işte Naz. Kendini kapatıyorsun, izin vermediğin hiçbir şeye müdahale ettirmiyorsun!" dedi sitemle.

"Seni seviyorum Eren. Her şey için de teşekkür ederim. Dünyanın en tatlı çakma abisisin." dedim gülümseyerek. Eren'in yüzüne silik bir gülümseme yayıldı. Çağrıyı kapatmaya niyetlenmiştim, son bir kez daha gözlerimi Eren'in yüzüne sabitledim. "Ama ben bundan önce nasılsak, öyle olacağım. Bir şekilde iyi olmanın yolunu bulurum, bir şekilde hayatta kalırım, bir şekilde paçamı kurtarırım, bilirsin..." diyerek gülümsedim.

"Ah Naz! Şimdi sen... Paçanı kurtaramadığın yerde, bir kahramanın gelip seni kurtaracağına da inanıyorsundur hâlâ?!" dedi Eren, azarlar bir şekilde. Yüzüme bir gülümseme yayılmıştı. Bunu gördüğünde alaycı tavrıyla devam etti. "Umarım kahramanını bulursun, daha fazla saçmalamadan. Belki o, seni birilerine kahramanlık yapıp ölümü göze alacak kadar aptal olmaktan vazgeçirir. AKLIMA GELDİKÇE... Çıldırıyorum." dedi, tek eliyle başını sıvazlayarak.

"Bulmuşumdur belki de." dedim gülümseyerek... Eren, gözlerini ciddi miyim diye yüzüme sabitlediğinde, son bir kez gülümsedim. "Görüşürüz İstanbul'da..." dedim ve çağrıyı kapattım.

Ardından bakışlarım odanın karşı ucundaki masada oturmuş, hala beni izleyen kahramanımın kapkara gözleriyle buluştu.

12.Bölüm

Bora, telefon konuşmam bittiğinde masasına yürürken gözlerimin içine bakmaya devam etti. Bakışlarıma yerleştirdiğim, "Merak etme, gayet iyiyim. Ve şu an Eren'le alakalı konuşmak istemiyorum." mesajını almış gibiydi. Gözlerinin koyuluğu "Ne demek istediğini anlıyorum." diye bağırıyordu. Masasının karşısındaki koltuğa oturmamla arkasına yaslandı. Ve biçimine akıl sır erdiremediğim güzel dudakları aralandı.

İşte Bora Karabey...

Eren'in benimle alakalı düşündüğü her şeye kafa tutuyordu. Bana kafa tutuyordu. Beni zorluyordu. Ben izin vermediğim sürece, kimse istemediğim konuyu konuşamayabilirdi ama benim izin verip vermemem Bora'yı zerre ilgilendirmiyordu. Peki ben, bundan gerçekten rahatsız oluyor muydum?

Zaman durmuştu...

Bora dudaklarını aralar aralamaz, tanıdığım bütün insanları düşünmeye başladım. Sevdiğim, çok sevdiğim, önemsediğim, değer verdiğim, sevmediğim, nefret ettiğim, umursamadığım, saygı duyduğum, saygı bile duymadığım herkes gözümün önünden film şeridi misali geçmeye başladı; Bora ise bu insanların arasında yoktu.

Ona yer bulamıyordum hayatımda. Ne olduğunu bilmediğim bir geometrik şekildi; şekli yoktu.

"Nazlı... Şu piçin önde gideni olduğumu iddia eden arkadaşın var ya hani... O haklı. Söylediği her şeyde." dedi, sakin bir ses tonu vardı. Gözlerini birazcık kısmış, beni okumaya çalışıyordu.

"Bugün annemin, babamın ve anneannemin ölüm yıl dönümü biliyor musun?" diye sordum, açtığı konuyu umursamadan. Kısa bir süre gözlerimin içine baktı.

"Haklı. Ve senin ona kızmaya hakkın yok." dedi. Bir kez daha konuyu kendi istediği yere getirmişti. *Direnme boşuna Naz.*

"Onun da bana karışmaya hakkı yok." dedim, masasından elime aldığım rastgele bir kalemle saçlarımı topuz yaparken.

"Tabii haklı olması, seninle istediği gibi konuşabileceği anlamına gelmiyor... Ama bu, bugünün değil sonranın konusu... Sırası gelir elbet." dedi.

Sehpanın üzerindeki kitap dikkatimi çekmişti. *Montaigne, Denemeler.* Kitabı elime aldım ve arasında ayraç olan sayfayı açtım.

"Hayat kendiliğinden ne iyi, ne kötüdür: Ona iyiliği, kötülüğü katan sizsiniz. Bir gün yaşadıysanız, her şeyi görmüş sayılırsınız. Bir gün bütün günlerin eşidir. Başka bir gündüz, başka bir gece yok ki. Atalarınızın gördüğü, torunlarınızın göreceği hep bu güneş, bu ay, bu yıldızlar, bu düzendir."

"Seninle konuşuyorum Nazlı!" dedi, uyarıcı bir ses tonuyla.

"Sever misin?" dedim, kitaptan kafamı kaldırmadan.

"Yüzüme bak Nazlı!" dedi, yine uyarıcı bir ses tonuyla. Kafamı kaldırdım ve gözlerim gözleriyle birleşti.

"Konuşmak istemiyorum. Yani bu konuyu." dedim, gözlerim konuyu kapatması için yalvarıyordu. Derin bir nefes aldım. "Bak, Eren zor birisidir. Ve bana çok değer verir. Seni tanımıyor... Sana öyle bir yakıştırma yapması da tamamen ön yargı." dedim, ikna etmeye çalışıcı bir ifadeyle. Eren'in zarar görmemesi lazımdı.

"Sana ima ettiği hiçbir şey hoş değildi." dedi. Bakışlarını, elindeki kaleme yönlendirmişti. Ben pek paylaşımcı değildim ve Eren de ne kadar ileri gidebileceğimi kestirememişti. Hakan'ı sevmezdi, benim düzenbaz kişiliğimden hoşlanmazdı ve Anıl'a olan hislerimi de desteklediği pek söylenemezdi. Bana yaptığı ima ise asla bir yakıştırma

değildi; olayın şokuyla ve yanımda olamadığından ötürü düştüğü bir gafletti. Eren benim arkadaşımdı; onunla aramdaki ilişki sadece beni ilgilendirirdi.

"Babam çok düşkündü Eren'e... Ailem öldüğünde, Eren hukuk fakültesinde ilk sınıf öğrencisiydi. Babam hep Eren'e takılırdı, 'Bizim kız kesin birilerini dolandırır da hapishanelere düşer, artık sen kurtarırsın.' diye..." dedim, iç çekerek. Çok kısa bir süre, tek eliyle kalemin kapağını çıkarıp takmaya devam etti.

"Aileni kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum. Bu acıyı geçiren bir teselli ne yazık ki yok... O yüzden sana söyleyebileceğim bir şey de yok. Onlar senin içinde, asla eksilmeyen bir özlemle kalacaklar." dedi, bakışları gözlerimi yeniden bulmuştu

"En çok kimi özlüyorsun? Anneni mi, babanı mı, yoksa ablanı mı?" diye sordum.

"Hande veya Eren'den başka bir yakın arkadaşın var mı? Bugün yanında olmasını istediğin?" dedi. Sordu ya da... Ben ona hiç soru sormamışım gibi.... *O seninle sohbet etmiyor, sadece soru soruyor. Ve sen de cevap vermekle yükümlüsün. Bunu hep unutuyorsun Naz.*

"Yalnız kalsam daha iyi ya... Ama yok. Zaten çok sosyal birisi değilimdir." dedim, ağlamamak için ellerimle yüzüme rüzgar yaparken. *Seneye bugün yalnız olacaksın Naz, bence de şimdiden alışman lazım.* Bir süre gözlerimin içine baktı, ardından ayağa kalktı ve sırtını bana dönüp, boğazı izlemeye başladı. Gözlerim yeniden, elimdeki kitabın başka bir sayfasına kaymıştı.

"Hayatınız nerede biterse, orada tamam olmuştur. Hayatın değeri uzun yaşanmasında değil, iyi yaşanmasındadır: Öyle uzun yaşamışlar var ki, pek az yaşamışlardır. Şunu anlamakta geç kalmayın: Doya doya yaşamak yılların çokluğuna değil, sizin gücünüze bağlıdır. Her gün gittiğiniz yere hiçbir gün varmayacağınızı mı sanıyorsunuz? Avunabilmek için eş dost istiyorsanız, herkes de sizin gittiğiniz yere gitmiyor mu?"

"İstersen dün akşam izleyemediğin filmi bugün beraber izleyebiliriz?" dedi Bora. Hâlâ sırtı bana dönük bir şekilde, boğazı izliyordu.

"Olur." dedim, bir çırpıda.

"Çıkalım o zaman... Önce yemek yeriz, sonra eve geçeriz." dedi, bakışları benim yüzümü hedef almıştı şimdi.

"İşlerin yoğundu ama?" dedim şaşkınlıkla.

"Yoğun... Dosyaları okumam lazım. Eve iş taşımayı sevmiyorum ama bugün için istisna yapabilirim." dedi. Derin bakışlarının altında, puslu bir perde vardı. *Ailesini özlüyor Naz. Senin gibi.*

♠

Şirketten çıkarken, elini belime yerleştirmişti. Çok tuhaftı bu; yürürken adımlarına ayak uydurmak zorunda kalıyordum. Herkesin, "Emrinize amadeyiz Bora Bey." bakışları bile daha az tuhaftı hatta; kapımı açmasından. Kibar desem kibar değildi; ama kaba demeye de gönlüm razı değildi. Bir insan aynı anda bu kadar yüze nasıl sahip olabiliyordu? Emniyet kemerini bağlarken bakışlarım dikiz aynasını düzelten Bora'nın aynadaki bakışlarını bulmuştu.

"Holdingte kaç oda var?" diye sordum merakla.

"Bilmiyorum." dedi, arabayı çalıştırırken. Gaza bastı ve bakışlarını bana çevirdi. "Sayarsın bir gün Nazlı, olur." dedi. Kafasını yeniden yola döndürürken, belli etmemeye çalışsa da güldüğünü görebiliyordum. Artık beni anlıyordu...

Derin bir nefes alarak başımı cama çevirmiştim. Onunla ortak bir acıyı paylaşıyorduk: ölüm. Onunla yolumu kesiştiren şey de tam olarak ölüm değil miydi zaten? Deniz gözlü çocuk ölmesin istemiştim; ailemden sonra sığınabildiğim tek şeydi varlığı. Bora'nın da bu hayatta, yanında kalan bir kardeşi vardı; o da kardeşi için aynı şeyi yapmaz mıydı?

On sekiz dakikalık yolculuğumuzun sonunda, Emirgan'ın bitimindeki bir restorana gelmiştik. Deniz kenarındaki masalardan birine yaklaştığımızda, yağmurun dinmiş ve azıcık da güneşin açmış olduğuna seviniyordum.

"Üşürsen, içeriye de oturabiliriz." dedi.

"Yoo... Üşümem... İyi burası. Hem zaten palto giydim evden çıkarken, baksana." dedim, üzerimdeki siyah renkli paltoyu göstererek. Sandalyemi çekti ve oturmamı bekledi.

Köprünün gördüğüm kısmından, elli altı tane araç geçmişti. Kırmızı şarapları getiren garson, önce Bora'nın kadehine bardağın dörtte biri kadar şarabı doldurmuştu. Bora onayladıktan sonra, kadehime doldurulan şaraptan büyük bir yudum aldım ve gözlerimi yeniden köprüye çevirdim.

"Arabaları sayma Nazlı." dedi. Düzdü sesi. Bakışlarımı yüzüne sabitledim. Sakalları, onu ilk gördüğüm güne nazaran biraz daha uzundu. Keşke kaç santimetre olduklarını ölçmeme izin verseydi, soramazdım bile. Aklıma gelen düşünceye istemeden küçük bir kahkaha attığımda, kaşları çatıldı. Ben de onu anlıyordum; yüzüne bakarak güldüğüm için neye güldüğümü öğrenmeden rahatlayamazdı.

"Sakallarının kaç santimetre olduğunu merak ettim." dedim, bu gayet doğal bir şeymiş gibi bir ifadeyle.

"Bunun nesi komik? Her şeyi merak ediyorsun zaten." dedi, şarabından bir yudum alırken.

"Ölçmek istesem, bunu sana söylesem... Elimde cetvelle yanına gelsem, bana ne tepki vereceğini düşününce komik oluyor." dedim, yine kahkaha atmıştım. Onun dudakları da yukarıya doğru kıvrılırken, elini sakallarına götürmüştü.

"Bence tepkimi görmek bile istemezsin." dedi, çatık kaşları arasına eklemeye çalıştığı uyarıcı tonla. Ne yapardı ki? Mesele sakallarının kaç santimetre olduğu değildi aslında; en fazla ne yapabilirdi?

"Benim adım Naz. Neden bana ısrarla 'Nazlı' diyorsun?" dedim. Gözleri kısıldı ve birkaç saniye hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı.

"İleride bir iş hayatın olduğunda mesela... Herkes sana Nazlı diye hitap edecek." dedi, hafif bir tebessümle. "Hoş... Okul hayatında da böyle olmalıydı." dedi, daha çok kendine söyler gibiydi.

"Ne yani? Nüfus kağıdımda, 'Nazlı Nil Su' yazsaydı, üşenmeden bunu mu söyleyecektin?" diye sordum. Küçük bir kahkaha attı.

"Neden kendine Naz denmesini seviyorsun?" diye sordu. Boğazıma bir yumru takılmıştı sanki; oturmakla oturmamak arasında gidip geliyordu. Ve bu, kesinlikle Bora ile paylaşmak istediğim bir anı değildi.

"Sevdiğimden değil. Yani Nazlı'dan bir farkı yok da... Öyle alıştım işte." dedim, mırıldanarak. Gülümsedi.

"Yalan söylüyorsun. Bir sebebi var." dedi, gözlerini gözlerimin en içine dikerek. Ben hiçbir şey söylemeyince devam etti. "Yalan söylediğini çok belli ediyorsun, bence söyleme." dedi.

"İnsanın bazen anlatmak istemeyeceği şeyler olabilir." dedim, kendimi savunmaya çalışarak.

"Bana yalan söylememen gerektiğini üzerine basa basa vurgulamıştım ama..." dedi. Gözlerimi denize çevirdim. "Evet bazen anlatmak istemeyeceğin şeyler olabilir... Cevap vermek istemediğini söylersin, olur biter." diye devam etti.

"Ne yani? Sen bana hiç yalan söylemedin mi?" diye sordum.

"Hayır." dedi. Asıl şimdi yalan söylüyordu. Beni defalarca kez kandırmıştı.

"Yalan yerine blöf (!) mü diyoruz yani yaptıklarına? Öleceğime beni inandırmana... Ne bileyim, özel ders vermeye gittim diye anlaşmanın bittiğini söyleyerek beni kandırmana... Oda cezasını da unutmamak lazım, onunla üç olmuştu... Güzel inandırmışsın kendini. Ama bunları sen 'yalan' olarak adlandırmasan da hepsi yalandı." dedim, arkama yaslandım. Şarabımdan büyük bir yudum almış ve bir sigara yakmıştım; vişne aroması dudaklarımı şenlendiriyordu.

"Kendini çok zeki zannetmek, bir aptallıktır. Ne kadar zeki olursan ol..." dedi ve bakışlarını denize çevirdi. *Neydi bu şimdi Naz?*

"Denizi izlemeyi sever misin sen de?" dedim, omuzlarımı yukarıya kaldırıp, derin bir nefes alırken. Konunun değişmesi lazımdı; zeka hakkında tartışacak havada değildim.

"İzlemeyi sevmem. İçinde ya da üzerinde olmayı severim daha çok. Yeşili izlemeyi severim genelde ben." dedi, başını sağına döndürmüş, denize bakıyordu.

"Evde her bir odayı farklı farklı tasarlatmışsın... Kendine o yüzden mi en güzel orman manzarasını seçtin?" dedim. Bakışlarını bana çevirdi.

"Odama mı girdin?" diye sordu.

"Yoo... Ama kardeşinin odasına girdim. Onun bir üst katı işte." dedim, şarabımdan bir yudum daha alarak.

"Daha güzel benim odam." dedi, gülümserken. Ardından yeniden denizin laciverte dönmeye başlayan rengiyle kesiştirdi kapkara bakışlarını. "Doğa, orman, ağaçlar, yani yeşil insanın aradığı tüm cevapları verir genelde." dedi. Bakışları donuktu, bir şey düşündüğü her halinden belliydi.

"Yeşilin huzurun rengi olduğunu söylerler." dedim.

"Hiçbir rengin tek başına bir duygu verdiğine inanmam." dedi. Kapkara gözlerinde, yeşil gözlerimin yansıması vardı sanki.

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Her renge yakışan bir renk vardır. Mesela yeşile yakışan bir renk... Maviye yakışan bir renk-"

"Maviye en çok yeşil yakışır." dedim, heyecanla. Gözleri kısıldığında, yüzünde silik bir tebessüm oluşmuştu. "Ege mesela! Mavi ve yeşil aşk yaşar Bodrum'da..." dedim, gülümseyerek. Ardından gözlerimi yeniden denize çevirdim. *Uyansana deniz gözlü çocuk; hiçbir şey olamadık ama bari yeniden Ege olalım beraber. Bembeyaz evlerin arasında dolaşırız belki son kez. Uyansana, özledim.*

"En çok maviyi mi seviyorsun?" diye sordu, dümdüz bir sesle. Bakışlarımı yeniden ona çevirdim.

"Evet. Sen?" diye sordum, merakla.

"En sevdiğim renk diye bir şey yok. Enlerim yok daha doğrusu. Ama senin var, çok belli." dedi. Kaşlarım çatılmıştı.

"Vişne... Mavi... Aynı sayılara olduğu gibi hayatının her yerinde, özellikle üzerine çok fazla takıldığın detaylar var." dedi. *Ve işte Naz, bir kişi daha bunlardan sıkıldı.*

"Yoruyor bu insanları..." dedim, mırıldanarak.

"Normal. Çünkü tutku herkesin anlayabileceği bir duygu değil. Sen bir şeyi öylesine sevmiyorsun. Eminim ki vişnenin kökenini, ilk kimin vişne yediğini... Vişnenin ekolojik dengedeki etkisini falan biliyorsundur." dedi, gülerek.

"İlk kimin vişne yediğini bilmiyorum. Ama çok zengin olsaydım... Bu konuyu araştırmak için çalışmalar başlatırdım." dedim. Kahkaha attı. Çok mu komikti?

"Fazla detaycısın." dedi, gülümseyerek.

"Şeytan ayrıntıda gizlidir. Başarıya giden yolda en önemli faktör bu." dedim.

"Ayrıntılara ne kadar takılırsan, büyük resmi o kadar kaçırırsın. Çünkü gözün bütünü değil, parçaları görmeye başlar." dedi ve yüzünü denize çevirdi. Verecek bir cevap bulamadığımdan, konuyu değiştirdim.

"Süslü salonu hiç sevmedim." dedim, kaşlarım hala çatıktı ve sesim hafif sitemli çıkmıştı. Kısa bir an için gözleri kısıldı ama 'süslü salon' diyerek ne kastettiğimi anlamıştı.

"Ben de hiç sevmem." dedi, kara gözlerini bana bahşettiğinde.

"Tahmin ettim onu... Ama neden var olduğunu anlayamadım. Sevim Hanım, senin alanında istemediğin misafirler olduğunu falan söyledi ama... Anlamadım." dedim, kaşlarım daha çok çatılmıştı.

"Hazzetmediğim insanlar. Gücümü göstermekten çekinmediğim, hatta bilakis gücümü görmesini istediğim insanlar... Onların, kendi rahatıma göre dizayn ettiğim salonda, evimin bir parçası olan yerde işleri yok." dedi, gözlerimin en içine bakıyordu. *Kimlerden bahsediyor Naz?*

"Elif'i aşağıda ağırladım ama ben..." dedim. *O da önemsiz biriydi hani Bora?* Aslında merak ettiğim eski sevgilisine karşı tutumundan çok daha fazlasıydı ve Elif'e takılı kalmak şu durumda oldukça saçmaydı.

"Evet, öyle yapmışsın. Begüm'ün onu oraya alması yasaktı mesela." dedi.

"Bizim kata kimsenin çıkmasına da izin vermiyormuşsun... Ama ben Hande'yi terasa çıkardım." dedim.

İçimde bir yer, onun da kaşlarının çatılmasını deli gibi istiyor, kızgın yüzüyle karşılaşmayı bekliyordu. Neye kızıp neye kızmayacağını dahi bilmiyordum mesela; bu adamla nasıl sekiz ay geçirecektim ki? *240 gün ve saatler kaldı aslında Naz; tam sekiz ay bile değil.*

Ama olmuyordu. Her zaman kaşları çatık olmak zorundaymış gibi gezen adam, o kaşları ısrarla serbest bırakıyordu bugün. Bu daha korkutucuydu. Onu tanımıyordum; şimdi neden kızmadığını anlamayacak kadar tanımıyordum üstelik.

Ve kızmasını istiyordum da. Sanki bana kızdığında, bağırıp çağırdığında benim cephemde işler daha kolay olacaktı; ondan ölesiye korkmak istiyordum. İlk günkü gibi, gözlerine baktığımda yalnızca korku hissetmek istiyordum. İçimde çok baskın olup taşan bu hissin sebebini dahi bilmiyordum. Kahramanım olmasın istiyordum belki de. *Allak bullak oldun Naz!*

Ondan korktuğum sürece uzak da kalabilirdim. Bugün kahraman gibi gözükse bile yarın eğer isterse cellada dönüşebileceğini görmek istiyordum. Sonuçta onunla ilk tanıştığımızda, yani bundan on bir gün önce, beni öldüreceğine beni inandırmıştı.

Ve eğer ondan korkmazsam... İşte bunu düşünmek bile istemiyordum.

"Söylemiştin..." dedi. Yemeklerimizi servis eden garsona teşekkür ettikten sonra. Neyi söylemiştim? *Hande'yi terasa çıkarmandan bahsediyor Naz, sen daldın gittin ama burada karşılıklı bir konuşma var.* "Orası artık senin de katın... Ev senin evin... İstediğini yapabilirsin. Dediğin gibi Hande'yi sen terasa çıkardın, Elif'i sen aşağıda ağırladın." dedi, tüm odak noktası önündeki tabaktaydı. "Sen evde olduğun sürece, bizim katta herhangi bir çalışanla karşılaşmazsın.

Arkadaşlarınla terasa çıkmak istiyorsan çık, Sevim Hanım sen çağırırsan kata çıkacaktır sadece. Kısacası, benim odama herhangi birini sokmadığın sürece sorun yok." dedi, yüzüme bakmadan.

"Odana ben girsem kızar mısın?" diye sordum, merakla. Gözlerimi ondan çekmek istemiyordum.

"Kişisel alanlarıma müdahale edilmesini pek sevmiyorum." dedi, gözleri hala önündeki yemekteydi.

"Kızar mısın?" diye sordum bir kez daha. En sonunda bakışlarının muhattabı olmuştum.

"Ne yapacaksın benim odamda? Yatak var, banyo var, bir de benim kıyafetlerimden oluşan giyinme odası var." dedi, yüzünde beni sorgulayan bir ifade vardı. *Ona neydi odasında ne yapacağımdan, kızacağını söylemesi yeterdi!*

"Kızar mısın?" diye sordum yeniden. Yüzüne pelesenk olmuştum, gözlerimi başka bir yere çeviremiyordum. *Onun sana kızacağını mı duymak istiyorsun gerçekten Naz? Yoksa kimsenin seni gerçekten sevemeyeceğine ya da önemsemeyeceğine ikna olmak mı istiyorsun?*

"Dediğim gibi... Odamda işine yarar bir şey yok." dedi, bakışları beni hipnotize ediyordu. Uzatamadım. Ya da ancak bu kadar uzatabildim. Zaten belli ki cevap vermeyecekti, üstelik onu şu an kızdıramıyordum bile. "Köpekleri sever misin?" diye sordu. Beklemediğim ve konuyla alakası olmayan bu soru beni afallatmıştı.

"Uzaktan." dedim. Bu nasıl bir cevaptı, ben de bilmiyordum.

"Korkuyor musun köpeklerden?" diye sordu bu kez de. Gözlerimi kısıp, yüzüne baktım çok kısa bir süre. Evinde bir köpek yoktu. Köpekten bahsediyorduk, görmemiş olamazdım.

"Korkmuyorum da... Bir köpekle aynı evde yaşayamazdım. Allah'tan bir köpeğin yok." dedim. Aslında, "Seni tanımamak, bir köpekten daha korkutucu." demek istemiştim.

"Var." dedi. Gözlerimi kaplayan şaşkınlığı fark etmiş olmalıydı. Konuşmama fırsat vermeden kendi devam etti.

"Eğitimde şimdi. Yaklaşık 15 gün sonra falan gelmiş olur." dedi. Gözlerinin içi parlıyordu.

"Cinsi ne?" diye sordum. *Muhtemelen onun köpeği büyük cinslerden olur Naz, korkarsın. Al sana korkacak bir şey çıktı bak, yine iyisin. Süs köpeği olacak değil ya, tahminde bulunması zor değil. Olsa olsa-*

"Doberman." dedi. Başarılı bir tahminde bulunmuştum. Kafamdaki dört ihtimalden birisiydi. "Adı da Noir." dedi. Histerik bir kahkaha attım. Fransızca, "Siyah" anlamına geliyordu.

"Neden "Black" değil de "Noir"?" diye sordum. Gülümsüyordum. Ama o parlayan gözlerine rağmen çok ciddiydi.

"Noir'ın karşılığını İngilizce'de arasam, "Dark" koymayı tercih ederdim. Saint-Benoît'den kalma. Fransızca'yı daha çok seviyorum." dedi. Yani, "Noir'ı, "koyu, gölgeli, kara" anlamında kullanıyordu. *Gökhan'ın ona "Kara" dediğini düşünürsek, köpeğine kendi lakabını mı vermiş Naz?*

"Köpeğine kendi-" dedim ve sustum. "Neden Fransa'da okumadın üniversiteyi o zaman?" diye sordum. Parlayan gözleri yine perdelenmişti.

"Fransa'yı tercih ederdim. Disiplinli tutumlarını hep sevmişimdir ama-"

"Çok sıkıcı." dedim mırıldanarak. Konuya gerçekten buradan mı girmişti?

"Disiplin mi sıkıcı olan?" diye sordu. Bakışları adeta Fransız sorgu memurlarını andırıyordu. Bu kadar gıcık olmayı aldığı lise eğitimine mi borçluydu? *Gıcık olan o değil Naz; senin sorularının cevapsız kalmasının, sende bıraktığı etki.* Sorularımı cevapsız bırakan da kendisiydi.

"Fransa'yı da sevmem." dedim. Hem de öyle bir tonlamayla söyledim ki; "Babanı da sevmezdim zaten." der gibiydim. Mesela, "Kaç kez gittin Fransa'ya ve nerelerine?" diye sorsa, "Şey... Benimki işte öyle, filmlerden..." diyecektim sanırım. Fransa'yı sevmediğim de söylenemezdi. Aslında hayatımın hiçbir döneminde oturup, Fransa'yı sevip

sevmediğimi düşünmemiştim de. Manyak mıydım ben? *Estağfurullah Naz.*

Ama bazen insan sadece konuşurdu.

Bora ise benim gibi değildi. Önümdeki yemeği yemeye devam etti ve hiç konuşmadı.

♠

Araba uzun yolu bitirip, içinde zar heykeli olan süs havuzun önünde durduğunda, hava çoktan kararmıştı. Selim kendi aracından inip kapımı açmıştı. Bora, arabadan inip olduğum yerde durduğumu görünce, "N'oldu?" dercesine göz kırptı. Gözüm, soldaki garajdaydı.

"Garajı görmek istiyorum." dedim, dümdüz bir sesle.

"Neden?" diye sordu. *Bakalım Naz'ın arabalarını yerleştirmek için uygun bir alan mı, onu test edeceğiz (!).*

"Burası benim evim değil mi?" dedim, vurgulaya vurgulaya. Bir iki saniye, düşünceli gözleri yüzümde oyalanmıştı.

"Sonra gezersin..." dedi.

"Neden?" dedim. Dudakları aralandığında hızlıca devam ettim. "Ben şimdi gezmek istiyorum."

"Eve bugün gelmiş gibisin Nazlı." dedi. Altı saniye yüzüme baktıktan sonra, "Film izleyecektik hani?" diye devam etti. Başımı hafifçe kaldırmış, gözlerimi gözlerine dikmiştim. Vazgeçmeyeceğimi bilmesi gerekiyordu. Bir süre daha bana baktıktan sonra, "Garajın ışıklarını açın!" diye seslendi. Çatık kaşlarının altındaki, "Gel" anlamı taşıyan gözlerine bakarken, kendimi mutlu hissetmiştim. Garaja doğru önden ilerlerken, hızlı hızlı konuştum.

"Ya ben aslında girecektim buraya da ama buranın önünde sürekli birileri var ya... Şimdi onlara bir saat laf anlatmaya çok üşendim." dedim. Beni duymuştu ama cevap vermedi. Şaşkınlıkla, "garaj" dediği ve bana "garaj" dedikleri yerin ortasında dönüyordum; kesinlikle daha fazlasıydı!

Sol ucu, küçük çaplı bir spor salonu gibiydi. Oraya doğru, hızlı adımlarla ilerlerken, ağzımdan küçük harflerle

söylenmiş bir "Çüş!" çıkmıştı. Peşimde beni takip eden adımlarını duyuyordum. Hayretle ona döndüm.

"Evde mi yapıyorsun sporunu?" diye sordum.

"Bazen." dedi, aldırmayarak. Ellerini cebine sokmuş, köşedeki duvara yaslanmış, spor aletlerini inceleyen beni izliyordu.

"ÇÜŞŞŞ! Sakın bana 40 kilo dambıl kaldırabildiğini söyleme!" dedim, hayretle. Çabalamıştım ama dambılı iki elimle bile kaldıramamıştım.

"Sen kendini sakatlama da!" dedi, uyarıcı bir ses tonuyla. Gözleri, dün akşam sargıya aldığı ama bugün gayet iyi olan elime kaymıştı. Etrafı tararken, barfiksi görmüştüm.

"Kaç tane çekebiliyorsun?" diye sordum, bakışlarımla barfiksi işaret ederek.

"Öfkeme bağlı." dedi, ayağının altında bir taş bulmuş, bakışları onda, onunla oynuyordu.

"Nasıl yani?" diye sordum şaşkınlıkla. Aniden başını kaldırdı ve bir eliyle sakallarını kaşıdı.

"Sinirimi spordan çıkarmayı seviyorum." dedi, gözlerini kısmış, ne tepki vereceğimi ölçmeye çalışıyor gibiydi.

"Kum torban yok mu senin?" diye sordum.

"Yok." dedi, dümdüz bir sesle.

"Neden yok?" diye sordum.

"Sen istiyorsan... Sana alırız." dedi.

"Doğrudan adam döverim, kum torbasıyla kim uğraşacak diyorsun yani..." dedim, mırıldanarak. Gözüm, karşı taraftaki tamir aletlerine takıldı ve oraya doğru yürümeye başladım. Bora da peşimden geliyordu. Garajın orta alanında duran, Bora'ya ait olduğunu bildiğim Porsche ve kime ait olduklarını bilmediğim kırmızı Mini Cooper'la, Range Rover'ın önünden geçtikten sonra, tamir aletlerinin asılı olduğu duvarın önünde durdum.

"Bunlar ne?" diye sordum, yerdeki kerpetene bakarak. Eğilerek kerpeteni eline aldı ve duvarın dibindeki tamir aletlerinin olduğu alana bırakarak konuştu.

"Araba tamir etmeyi seviyorum." dedi, düz bir sesle.

"Hadi canım? Yani birilerinin dişlerini falan söktüğüne inanırım ama araba tamir edebildiğine asla inanmam! Sonuçta böyle şeyler yapan biri değil misin sen? Yani evinde bunların olması normal." dedim, kendimden emin bir tavırla. Sesimin tınısına saklanan ayıplama, sonradan beni bile rahatsız etmişti.

"Böyle şeyler yapan biri? Nasıl şeyler?" diye sordu. İfadesiz suratına baktığımda, cevap verip vermemekte kararsız kalmıştım.

"Ma-mafya işte." dedim. Sesim, bana rağmen güçlü çıkmıştı.

"Çok mafya tanıdın galiba!" dedi, önündeki tamir anahtarlarını büyükten küçüğe bir sırayla düzenliyordu. Sesinde, gizlemeye çalıştığı bir öfke vardı. *İşte onu kızdırmak için bir yol buldun Naz. Şimdi göster marifetini. İspatla kendine onun bir cellada dönüşebileceğini. İspatla kendine, kendinin kimse için çok da değerli olamayacağını.*

"Diziler ve filmler sağ olsun." dedim, bana bakmayan adama kaşlarımı kaldırarak.

"Araba tamir etmeyi seviyorum Nazlı, bir çeşit meditasyon gibi." dedi, elindeki işe devam ederek.

"Tabii canım tabii." diyerek, alaycı bir kahkaha attım. Hızla bana döndüğünde, yüzünde öfkeden başka hiçbir şey yoktu.

"Madem inanmayacaksın, neden soruyorsun?" dedi, buz gibi bir sesle.

"Sen neden yalan söylüyorsun?" diye sordum, kollarımı bağlayıp, arkamdaki Range Rover'a yaslanmıştım.

"Merakını giderdiysen çıkalım mı Nazlı?" diye sordu. Kaşları çatık, sesi de oldukça sertti.

"Hiç adam öldürdün mü?" diye sordum. Gözleri kapkara olmuş, biraz sonra beni katledecek gibi bakıyordu. Daha evvel birini öldürmediyse de, ilk cinayeti ben olacaktım.

"Bence de çıkalım!" dedi, yüzündeki öfkeyi ya da buz gibi ses tonunu saklamaya çalışmadan. Arkasını döndü ve içeriye girdiğimiz yöne doğru ilerledi. Ona aldırmadım.

"Bu Range Rover senin mi?" diye sordum, onu umursamayarak. Durup bana döndüğünde, yüzündeki öfke daha fazlaydı. "Mini Cooper kimin? Hem de kırmızı... Gerçi güzel ama senin kırmızı bir Mini Cooper'a bineceğini zannetmem. Ama Range Rover'ın kırmızısı güzel olurdu bak... Hoş, sen ona da binmezsin herhalde... Ağır abi gibi takılıyorsun ya, yediremezsin muhtemelen." dedim. Bir insanın, yalnızca bakışlarıyla bile küfredebileceğini görmüştüm gözlerinde.

"Kapıyı kapatın!" diye seslendi ama ifadesini okuyamadığım gözlerini gözlerimden ayırmamıştı. Garajın girişindeki kepenk sesinin gürültüsünü duyduğunda, gözlerini gözlerimden ayırmadan devam etti. "20 saniye sonra garaj kapanmış olur. Çıkmazsan, bu geceyi burada geçirirsin Nazlı!" dedi, gözleri "Çok ciddiyim." der gibi bakıyordu. Geri adım atamıyordum. "Hadi çıkalım o zaman." diyerek, korktuğumu belli etmek istemiyordum.

"Daha Audi'ni garaja park etmediler. Onu park ettiklerinde çıkarım ben de." dedim, omuz silkerek. Gözlerime üç saniye daha bakıp arkasını döndüğünde on altıncı saniyedeydik. Eğildi ve yere yaklaşmakta olan kepenkin altından geçerek garajdan çıktı. Kepenk 20. saniyede değil, 24. saniyede kapandığında, süreyi tutturamadığı için çok mutlu olmuştum. Ardından kulaklarımı dolduran sesini duydum. Dahası, eminim ki duymam için bağırıyordu.

"SELİM! ARABAYI SİZİNKİLERİN YANINA PARK EDİN BU AKŞAM! GARAJIN IŞIKLARINI DA KAPATIN! ORADA İŞİM BİTTİ!"

Sesi kulaklarıma gelirken sadece gülümsüyordum. Ne yani, beni burada bırakacak değildi ya...

"Kendini çok zeki zannetmek, bir aptallıktır. Ne kadar zeki olursan ol..." dedi sana, peki ya seni gerçekten de burada bırakırsa Naz?

13.Bölüm

Maça Kızı 8, Genel Kurgu içinde 103.sıraya yükseldi. Bu bölüm "çok içimden geldi" sürprizi...

♠

On yedi dakika geçtiğinde, hâlâ Range Rover'a yaslanmış ve kollarım bağlı bir şekilde duruyordum. On dokuzuncu dakikada, çantamdan telefonumu çıkardım ve flashını açıp, etrafa ışık tutarak oturabileceğim bir yer aradım. Tüm arabaların kapıları kilitliydi. Çok güzeldi (!). Farlarını yakma şansım olsaydı da etrafı aydınlatabilseydim.

Range Rover'a yeniden yaslandım. Bora beni tanımıyordu; ona yalvaracağımı zannediyordu. *Mutlusundur şimdi Naz... Kızdırdın sonunda adamı.* Sebebini bilmesem bile mutluydum gerçekten de, burada olup olmamak umrumda bile değildi; sadece sıkılmak istemiyordum. Sonuçta kafama bugün onu kızdırmayı takmış ve en nihayetinde başarılı olmuştum. *İribi timir itmiyi siviyirim!* O da beni aptal yerine koyup, bana yalan söylemeseydi. Kerpetenle adam dövdüğünü söylese laf söyleyecektim sanki (!). Sanki söyleyebilirdim.

Yirmi dokuzuncu dakikada burada olmaktan sıkılmaya başlamıştım. Elimdeki telefonun flashının yardımıyla garajın içinde dolaşmaya başladım. Bu sırada kepenkin arkasına yapılmış graffitiler gözüme çarpmıştı. İskambil kağıtları! Tüm kepenki kaplıyorlardı; tamamını göremiyordum ama flashı tuttuğum her iskambil kağıdının, siyah yağlı boya ile boyanmış kepenkin üzerinde, kusursuz ve çok fazla emekle çizildiği belliydi. *Acaba kim çizdi bunları Naz? Begüm'ün odasındaki "Begüm Karabey 3" graffitisini yapanla aynı kişi mi?*

Kepenkin önünde dümdüz yürürken, spor aletlerinin bulunduğu alana kadar ilerlemiştim. Yeniden arabaların oraya dönecekken, dışarıdan gelen sesler dikkatimi çekti.

"Nerede kaldın oğlum?" diye sormuştu tanımadığım bir erkek sesi.

"Kara şirkette dosya unutmuş, onları aldırmaya yolladı. Şirketteki sekreter birilerini aradı, çok oyaladı beni." diye yanıt verdi kısık sesle, tanımadığım diğer erkek sesi. Sesi oldukça kalındı. Telefonun flashını kapattım.

"Lan tek başıma idare edemem! Üç saat sonra Kozan gelecek! Dönemeyeceksin diye tırstım!" dedi, sesi daha cılız olan.

"Sorun var mı?" diye sordu sesi kalın olan.

"Yok yok. Selim dangalağına söyledim, girişte kalalım biz Ercan'la diye. Zaten Kara aşağıdaki salonda ya, Selim bahçede şimdi. Ama Özgür'ü oyalamak lazım, çakmasın." dedi sesi cılız olan.

"Ulan yakalanırsak var ya Kara bizim ebemizi bile siker!" dedi, sesi kalın olan ve muhtemelen adı Ercan olan adam. *Bir de Bora'ya adam öldürdün mü diye soruyorsun Naz! Bunları ben bile ellerimle boğazlarım. Baksana bir iş çeviriyorlar. İyi de Kozan kim?*

"Kozan bizi koruyacağına söz verdi ya oğlum. İyi para da verdi. Sorgulama. Evi basacak ama ikimize asla zarar vermeyecek." diye cevap verdi, sesi cılız olan adam.

"Kara'ya yakalanmayalım da... Selim dangalığına ve Özgür malına da dikkat et." dedi sesi kalın olan adam. Ardından yine konuştu. "Gökhan gelmeyecek bu akşam, eminsin di mi?"

"Lan evet! Germesene adamı. Bizim bir haberimiz yokmuş gibi davranacağız. Kapıyı açacağız sadece!" diye, öfkeyle konuştu sesi cılız olan adam.

"Tamam tamam. Kara şimdi aşağıda mı?" diye tedirginlikle sordu, sesi kalın olan adam.

"Evet." dedi, net bir şekilde, sesi cılız olan adam.

"Sevgilisi nerede?"

"Bilmiyorum. Çalışma odasının ışığı yanmıyor. Ya Kara'nın yanındandır ya da onun odasındadır herhalde. Ben tuvaletteyken garajdan çıkmışlar." dedi, sesi cılız olan adam. *Odamın ışığından sana ne pislik herif?*

"Ercan! Gelsenize oğlum konumunuza, n'apıyorsunuz orada?!" diye seslendi, bambaşka bir erkek sesi.

Hızla uzaklaşan ayak seslerini duymamla olduğum yerde kalakalmıştım. Bora'yı aramam lazımdı. Son aramalarımdaki ismine hemen gelip, arama tuşuna bastım ama ikinci çalışında meşgule atıldım. *ÇÜŞ! SENSİN MEŞGULE ATMAK!*

Bir kez daha aradım ve yine meşgule attı. Bir kez daha... Ve dördüncü aramamı da meşgule atmıştı. Fakat benden kurtulamazdı; WhatsApp'dan yazdım.

"ÖNEMLİ!"

Acaba, "Kelimelerinin tınısına dikkat et Nazlı!" diye mi cevap verirdi? Bora'nın online olması için, iki dakika otuz beş saniye bekledim ama Bora kızgın kalmakta ısrarcıydı. Yani, kelimelerimin tınısına dahi karışmıyordu. *Aşk olsun Bora!* Günlerdir, telefonunu bir dakika bile yanından ayırmadığını, her gelen mesaja anında baktığını görmüştüm. Adım kadar emindim; mesajım ekranına düşmüştü ve WhatsApp'a bilerek girmiyordu!

TRİBİN BATSIN İNŞALLAH BORA!

Bir kez daha yazdım.

"Kozan kim?"

Ve zafer benimdi; on altıncı saniyede ekranıma Bora'nın çağrısı düşmüştü. Garajın ortalarına doğru ilerleyerek telefonu açtım. "Alo" diyemeden, Bora konuşmaya başlamıştı.

"Kozan kelimesini mi duydun sen?" diye sordu, sesi hala öfkeliydi.

"Garajın kepenkleri çok zayıf herhalde. Arkandan iş çeviren adamların sesleri buraya kadar geliyor. Evi basacakmış!" dedim. *Böyle lönk diye demese miydin Naz?*

"Kozan hakkında konuşanların adlarını duydun mu?" diye sordu, öfkeli ses tonunu biraz daha bastırmaya çalışarak.

"Ercan galiba birisi. Başka isim duymadım. Ama sesinden tanırım." dedim.

"Bekle beni. Geliyorum hemen." dedi, daha da öfkelendiğini belli eden ses tonunda sabırsızlık da vardı.

"Gelme!" dedim telaşla. "Benim burada olduğumu bilmiyorlar, duyduğumu anlamasınlar. Yoksa kaçarlar." diye devam ettim. Ne dediğime aldırış bile etmiyordu.

"SELİM!!!" diye kükredi Bora. Öfkeli sesi yalnızca telefondan değil, dışarıdan da gelmişti üstelik.

"Buyur abi?" dedi Selim, telaşlı ses tonuyla. Onun sesini yalnızca telefondan duymuştum.

"Gel benimle!" dedi Bora, dişlerinin arasından konuşuyordu. "Gökhan'ı ara, koruluğa gelsin hemen! Kimseye de bir şey çaktırma. Hiç kimseye!" dedi yeniden.

"Abi bir şey mi oldu?" diye tedirgin bir şekilde sordu Selim.

"Üst kapıdan ayrılma!" dedi Bora, dişlerinin arasından. "Nazlı, Range Rover'ın içine yat! Tamir anahtarlarının olduğu yerdeki çekmecede anahtar var." dedi. *Oha resmen Amerikan Filmi!* Telefonun ışığını tutarak, tamir aletlerinin olduğu yere ilerledim ve dediğini yaptım. Telefon hala açıktı. Sonrasında yine kükreyen sesini duymuştum. "GARAJI AÇIN!" Garajın kepenklerinin sesi kulaklarıma kadar ulaşıyordu. *Resmen Görevimiz Tehlike!*

"Bir yere mi gidiyorsunuz Bora Bey?" diye sordu bir erkek sesi. Sesi kalın olan adama; yani Ercan'a benziyordu. Ama telefonda farklı tonda çıkan sesten emin olamıyordum. Bora cevap vermedi. Aynı ses yeniden konuştu. "Hangi arabayı çıkartalım?"

"Çıkartma hiçbirini, ben çıkarım!" dedi Bora, öfkeli ama kısık çıkan bir sesle. Ardından garajın ışıkları yanmış, arabanın içi aydınlanmıştı. "Yapman gerekeni biliyorsun Selim." dedi, daha da kısık bir sesle. Biraz sonra, arabanın kapısı açıldı ve sonrasında kapandı. Gözlerimi sımsıkı yummuş Bora'nın konuşmasını bekliyordum. *Ya arabaya binen Bora değilse Naz?* Üç saniye sonra araba çalışmıştı.

"Bora sen misin?" diye sordum, oldukça kısık bir sesle. Hareket almış ve hızlıca ilerlemeye başlamıştık.

"Kalkabilirsin." dedi, sesi hala öfkeliydi. Arka koltuğun ortasına oturmuş, başımı Bora'nın yanındaki koltuğun yanına yaslamış, kafamı öne doğru çıkartmıştım. Öndeki karanlık yolu izliyordum. Bora'nın belirginleşen boyun damarları beni ürkütse de ciğerlerime dolan bergamot kokusuna sığınıyor ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Gözlerimi kapattım. Yedi dakika on bir saniye sonra durmuştuk. Bora'nın nefesini yüzüme üfleyerek konuşmasıyla, gözlerimi açmadığım dört saniye deniz kenarındaki tatlı meltem esintisini de hissetmiştim. *Görevimiz Tehlike'ye şimdi hazırsın Naz.*

"Çok korktun mu?" diye sordu. Sesindeki öfke hala tazeydi ama sakin konuşmuştu. Arabanın içi zifiri karanlıktı, Bora'nın gözlerini dahi seçemiyordum.

"Işığı neden açmıyoruz? Neredeyiz?" diye sordum, etraf kapkaranlıktı. Karanlıktan korkmuyordum ama oldukça ıssız bir yerde olmalıydık. *Zaten adamın yaşadığı yerin yani EVİNİZİN sınırları, inle cinin top oynamaya tenezzül dahi etmeyeceği bir yer Naz'cığım.*

"Dikkat çekmememiz gereken bir yerdeyiz." dedi, sesi huzursuz çıkmıştı. Yüzüme bakmadığını, yüzüme değmeyen nefesinden anlamıştım. Sesindeki bu huzursuzluk tonunu ilk defa duyuyordum.

"Arabanın kapıları kilitli mi?" diye sordum, huzursuzluğuna karşılık, ürkek bir şekilde.

"Yanında ben varım Nazlı." dedi, kendinden emin ve güven verici bir sesle. Gözlerim karanlığa yeni yeni alışmaya başlamıştı, gözlerini seçebiliyordum. Yüzünü tamamen bana dönmüştü. Biraz olsun rahatlamıştım. Onun yanında güvende olduğumu hissediyordum.

"Vallahi beni garajda öylece bırakan adam, burada kurda kuşa yem de eder." dedim, alaycı bir şekilde. *Neden onu sinir etmek seni bu kadar çok mutlu ediyor Naz? Üstelik ne gibi bir tehlikenin içinde olduğunu bilmediğin şu anda bile?*

"Yanıma gelmek ister misin?" diye sordu, dediğim şeye aldırış etmeden.

"Ben hayatta aşağıya inemem şimdi!" dedim, korku dolu ses tonumla. Gözlerim yavaş yavaş karanlığa alışmaya başlamıştı. Küçük bir kahkaha attı. "Buradan gel." dedi. İki saniye düşündüm ve ön koltuğa geçmek için doğruldum. Yedinci saniyede başım cama, sırtım arabanın kapısına yaslanmış, ayaklarım yan koltuğa doğru uzanık bir şekilde Bora'nın kucağındaydım. *Konu buraya nasıl geldi Naz?*

PARDON NEREDEYDİM?

"Korkma." dedi, ellerini benim üzerimden direksiyona doğru uzatmış, kafasını arkasına yaslamış, gözlerini kapatmıştı.

"Korkmuyorum." dedim, sesimle korktuğumu deli gibi belli etmeme rağmen. "Ne duyduğumu sormayacak mısın?" diye sordum merakla.

"Gökhan gelsin, anlatırsın." dedi, gözlerini açmadan. *Yedi sülalesi değil, gelmişi geçmişi rahat sanırım Bora'nın Naz; hayırlar olsun inşallah!* Üç dakika kırk bir saniye geçmiş, karanlıkta seçebildiğim kadar yüzünü inceliyordum. Keskin ve belirgin yüz hatlarının ortasındaki burnu yan profilden hafif kalkık görünüyordu. Karanlıkta bile çok yakışıklıydı. *Naz'cım, olaydan şaşma canım, Amerikan Filmlerindeki aksiyona dön sen. Aksiyon tadında kalsın film, araya başka duygular alma. Seyirci sevmez böyle şeyleri.* Nefes alışverişlerinin tuhaf bir ritmi vardı sanki; kalp atışlarını saymak istemiştim.

Başımı yasladığım cam tıklatıldığında korkuyla yerimden sıçrayıp, kafamı Bora'nın boyun girintisine gömdüm.

"Korkmaaaa." dedi, güven veren bir tonda mırıldanarak. Uzattığı "a" harfinin fısıltısı, utanmasa kulaklarımı şenlendirecekti. Sol elini sırtıma yerleştirdi ve birazcık camı açtı. Soğuk hava enseme vururken, sağ yanağımı Bora'nın boynuna daha çok bastırmıştım; burnum köprücük kemiklerindeydi.

"Arkaya gel." dedi Bora ve kapının kilidini açıp camı kapattı. Gökhan, aceleyle arka koltuğa yöneldiğinde, kafamı boyun girintisinden kaldırmıştım.

"Yan tarafa geçeyim mi?" diye sordum, izin alır gibi bir halim vardı.

"Sen bilirsin." dedi, gözlerimin içine bakıyordu. Gökhan'ın araba kapısını kapatmasıyla, yerimden doğruldum ve yan koltuğa kendimi resmen fırlattım. *Ben bilmem, adab-ı muaşeret bilir Bora'cığım.*

"N'aber Naz?" diye sordu Gökhan, sesi kötü gelmiyordu.

"İyilik. Yani. İşte. Amaaaaan. Senden?" dedim, başımı Gökhan'a doğru uzatarak, saçmalıyordum.

"Stabil." dedi Gökhan, yüzünü karanlıkta zor seçiyordum. Bana mı bakıyordu Bora'ya mı emin değildim. Dirseğimi kol koyma yerine dayayıp, elimi çenemin altına koydum. Bora'nın kolu, başıma değiyordu.

"Anlat Nazlı." dedi Bora, düz bir sesle. Doğruldum ve yüzüm Bora'ya dönük bir şekilde konuşmaya başladım.

"İşte Kozan diye bir adam varmış. Üç saat sonra gelecekmiş. Tabii iki saat on dört dakika yirmi saniye kalmış olması gerekiyor. Dur bakiyim, saat kaç..." dedim ve arka koltuktaki telefonuma uzanmaya çalıştım. "Evet, iki saat on üç dakika kırk sekiz saniye kaldı. Kozan'dan para almış iki tane adamın. Birinin adı Ercan galiba böyle kalınca bir sesi var. Sana, hangi arabayı çıkartacağını soran adama benziyordu sesi ama telefondan duydum şimdi, yalan olmasın. Spor aletlerinin olduğu yere yakın tarafta konuştular. Selim'e girişte kalacaklarını söylemişler. Bir de başka bir adam, 'Ercan!' diye seslendi, gelmelerini istedi. Artık diğerini de o bağıran adam tanır zaten. Selim'den 'dangalak' diye bahsediyorlar. Özgür diye birine de 'mal' dediler. Gökhan'ın gelmeyeceğinden emindiler. Sana yakalanmaktan korkuyorlar. 'Yakalanırsak Kara bizim ebemizi bile-"

"Tamam Nazlı her ayrıntıya gerek yok." diye lafımı kesti Bora. Küfretmemi istememişti. Derin bir nefes aldım.

"Senin nerede olduğunu sordu, galiba Ercan olan. Diğeri de aşağıdaki salonda olduğunu söyledi. Sonra benim nerede olduğumu sordu... Benim çalışma odamın yani odamın ışığına kadar bakıyormuş Allah'ın cezaları! Diğeri de 'Ya Kara'nın yanındadır ya da Kara'nın odasındadır herhalde.' falan dedi. Böyle sesi cılızca." dedim, yeniden hızlı hızlı konuşarak.

"Vay puşt!" dedi sitemle Gökhan. "Tarık herhalde o da, zaten ondan emindik de Ercan'dan emin değildim." dedi Gökhan. Bora cevap vermemişti. Kısa bir süre sonra Gökhan, "Sen neden Naz'ı bıraktın ki garajda, ben girecektim işte anlaştığımız gibi? *'Garaj için plan iptal.'* yazınca, plan komple olmayacak sandım. Ne bileyim Naz'ı garaja soktuğunu." dedi. Şaşkın bakışlarımı Bora ile buluşturmuştum.

"Nazlı'nın garajda kalası varmış, tutturdu ben ajanlık yapacağım diye." dedi Bora. Sesi ima doluydu ve gözleri gözlerime sabitliydi.

"Ne-ne ajanlığı?" dedim kekeleyerek, anlamıyordum. Bora kafasını arkaya, Gökhan'a doğru çevirdi.

"Ulan süzme salak herifler. Gözlerinin önünde Nazlı'yı garajda bıraktım! Garajın kapısında konuşulacak iş mi bu?" dedi Bora, sinirle.

"Ercan'ı şirkete göndermişsin. Diğeri de tuvalletteymiş, sen garajdan çıkarken. Beni de çıktım sanmış." dedim. Neyden bahsettiklerini hala anlamamıştım.

"E tamam Ercan'ı bilerek şirkete gönderdik, planın parçasıydı." dedi Gökhan, onun da kafası karışmış gibiydi.

"Ben o sinirle garajdan çıkarken, Tarık kapıda mı değil mi bakmadım bile." dedi Bora, arkasına yeniden yaslanmış, gözlerini kapatmıştı. "Ulan garajın önüne dokuz tane adam koymuşum. Selim sürekli çıkıp ortalığı kolaçan ediyor. Belli ki o garajın önünü boş bırakmayacağım. Gerizekalılar yemin ederim ya! Ulan madem ihanet edeceksin, iyicene araştır kim nerede diye. Zekan yoksa ne diye arkamdan iş çevirmeye kalkıyorsun amına-" diye yarıda kesti son

cümlesini Bora. Diyeceğini demişti zaten, ne diye kasıyordu ki? Derin bir nefes aldı.

"Ben anlamadım şimdi, Naz neden garajdaydı?" diye sordu Gökhan.

"Sizin garaj için bir planınız mı vardı?" diye sordum ben de. Galiba herkes birbirine soru sorup duracaktı.

"Ya ben bu akşam, çaktırmadan garaja girecektim. Selim ve Özgür'le geçenlerde çözdük olayı. Bu beyinsizler devamlı garaj önünde konuşuyormuş. Kozan denen pisliğe satmışlar bizi. Tarık'tan emindik de yardakçısı kim onu bilmiyorduk. Ercan olabilir mi dedik ama o sadıktı Kara'ya." dedi Gökhan.

"Sadakatini sikeyim!" dedi Bora, dişlerinin arasından. Başını arkasına yaslamış, öylece duruyordu.

"Eğer Tarık dediğiniz, cılız sesli olan adamsa, o çok emindi kendinden. 'Kozan koruyacak bizi.' diyen oydu. Ercan çok korkuyor zaten. O dedi 'Kara bizim ebemizi şaaapar diye'..." dedim, bir çırpıda. "Siz evin basılacağını biliyor muydunuz yani?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Evet." dedi Gökhan. "Evet, zamanı bekleyecektik pusuya yatıp. Zaten değil Kara'nın evini basmak, üç kilometre yakınına yaklaşamazlar. Başka yerlerden de istihbarat geliyor elbet. Bizim niyetimiz Tarık'ın kimle iş yaptığını öğrenmekti. Bu akşam tam zamanıyken, yanlış biri harcanmadan, öğrenelim istedik ama Bora planı iptal etti. Ben de anlamadım." dedi Gökhan.

"Benim yüzümdeeeen..." dedim, mahçup çıkan bir ifadeyle, Bora'nın yüzüme bakmasını bekliyordum.

"Sen arabayı n'aptın?" diye sordu Bora, beni es geçmiş, başını Gökhan'a doğru uzatmıştı.

"Arka caddede." dedi Gökhan.

"Mekanda Volkan mı var?" diye sordu Bora.

"Yanında da Tuncer var." dedi Gökhan. Çok seri konuşuyorlardı.

"Tamam o zaman ben senden haber bekliyorum. Çok uzun sürmesin. Hırsına kapılıp yanlış bir şey yapma. Caner Kozan'ın kaçmasına müsaade edeceksiniz. O, benim

ayağıma kendi gelmek zorunda kalacak. Yanından ayırmadığı lavuğu getirin yeter." dedi Bora, yeniden arkasına yaslanırken.

"Sen gece gelecek misin?" diye sordu Gökhan.

"Evdeki hainlerle beraber." dedi Bora, dişlerinin arasından.

"İyi o zaman. Görüşürüz Naz!" dedi Gökhan, arabanın kapısını açarken.

"Görüşürüz." diye karşılık verdim Gökhan'a.

"He bu arada..." dedi Gökhan, arabanın kapısını açtığı gibi kapatmış, inmemişti. Bora, dikiz aynasından bakışlarını Gökhan'a yönlendirdiğinde, Gökhan devam etti. "Kara, ne olur ne olmaz... Kendi canını tehlikeye atma. Geçen sefer-"

"Hadi Gökhan, hadi in. Bir de seninle vedalaşma seremonisi yaşayamam abicim." dedi Bora, Gökhan'ın lafını keserek. Gökhan hiçbir şey demeden arabadan indi. Bora'nın konuşmasını bekledim ama dört dakika yirmi bir saniye geçmiş, hala konuşmamıştı.

"Bora?" dedim, kısık bir sesle. Arkama yaslanmış, ben de onun gibi oturuyordum.

"Efendim?" dedi, sakinleşmiş gibiydi ses tonu.

"Senin sevdiğin kadını öldürmek isteyenler mi bunlar? Yani düşmanın Caner Kozan mı?" diye sordum, vereceği tepkiden korkuyordum. *Naz, bu adamdan korkup korkmadığına bir karar versene artık!*

"Değil." dedi, düz bir ses tonuyla. "O çok başka bir mesele."

"Bunlar kim?" diye sordum. Sesimin tınısındaki merak, Bora'ya ne hissettiriyordu acaba?

"Dışında kalman gereken meseleler bunların hepsi." dedi. Sonra derin bir nefes aldı. "NAZLI!" diye bağırdı; bunu beklemediğim için oturduğum yerde sıçramıştım. Derin bir nefes daha aldı ve yumuşatmaya çalıştığı sesiyle devam etti.

"Bugün o siktiğimin garajında kalmak için diretmeseydin, bu işin içinde de olmayacaktın. Şu an yanımda olmaman lazımdı! Sana o kale gibi korunan evde kimse bir bok

yapamayacaktı çünkü adamlar yakalandıklarını bile anlamayacaklardı! Eş zamanlı hareket edecektik!" dedi, öfkeli ses tonunu ayarlamaya çalışıyordu. Ama belli ki yapamayacaktı.

"GARAJIN İÇİNDE SENİ ÜÇ SAAT TUTACAK HALİM YOKTU! Siktiğimin salakları konuşmuşlar, duymuşsun, garajdan çıktığını gördükleri an Kozan'ın önünü kesme planımız suya düşecekti!" dedi. Derin bir nefes aldıktan hemen sonra yeniden kükredi. "ŞİMDİ BURADA BÖYLE OTURUYORUZ SENİNLE!" Sanırım, öfkesini dizginlemekten vazgeçmişti. Olduğum yerde, gözlerimi sıkıca yummuş, sakinleşmesi için dua ediyordum.

"Durabilirdim aslında üç saat... Keşke kendi kurduğun planı benim yüzümden bozmasaydın." dedim, korkudan ve mahçubiyetten kısılan sesimi, çıkarabildiğim kadar güçlü çıkarmaya çalışmıştım. Sıkıntılı bir nefes verdi, arabadan indi ve kapıyı sertçe kapattı; araba sallanmıştı. *Ağlama Naz! Sakın ağlama! Sakın! Adam haklı!*

Ailemin ölüm yıl dönümünde, yatağımda mışıl mışıl uyumak varken, başıma iş açmıştım. Sözünden çıkmamak zorunda olduğum adamı kızdırarak ve onunla alay ederek, bir kez daha çocuk gibi davranmıştım. Bora'nın yanında zekamın beni neden terk ettiğini bilmiyordum. Üzerindeki gömlekle arabadan inmişti. Saat gece yarısı olmak üzereydi ve hava çok soğuktu. Marttı. Kapıdan baktırıp, kazma kürek yaktıran aydı. Hastalık ayıydı. İncecik gömlekleydi. Benim yüzümden hastalanabilirdi. *Sakın Naz, sakın o arabadan inme!*

Kapımı açtım ve arabadan indim. Zifiri karanlıkta, küçücük adımlarla ilerleyerek, etrafı taradım; Bora'yı göremiyordum.

"Nazlı! Arabaya bin!" dedi, uyarıcı bir ses tonuyla. Sesi çok yakınımdan gelmişti.

"Neredesin?" dedim, bir elimle arabayı tutuyor diğer elimi de sağıma ve soluma uzatarak onu bulmaya çalışıyordum.

"Arabaya bin dedim Nazlı!" dedi, aynı ses tonuyla bir kez daha.

"Sen de bin, üşüyeceksin." dedim, ne düşüneceğini umursamadan. Cevap vermedi. "Neredesin?" dedim bir kez daha. Altı saniye sonra yanıma geldiğini, burnuma dolan bergamot kokusundan anlamıştım. Ama konuşmuyordu. "Bora?" dedim, mırıldanarak.

"Efendim?" dedi. Dişlerinin arasından konuşuyordu. Sesinin tınısına bıkkınlık da gizlenmişti sanırım.

"Çok kızdın mı bana?" diye sordum.

"Sabahtan beri amacın zaten bu değil miydi?" diye sordu. Başımı öne eğerken, hiçbir şey söyleyemedim. "Yüzüme bak Nazlı." dedi. Daha sakin, daha içtendi sesi. *Ben karanlıkta seni göremiyorum ki, sen benim başımı önüme eğdiğimi nasıl anlıyorsun? Ultra yakışıklılara özel gece görüşü mü veriyorlar?*

Başımı kaldırırken, elimi kokusunun geldiği yöne doğru uzattım. Sanırım şu an göğüs kaslarını elliyordum. Ellerini belime yerleştirdi ve yavaşça arabaya yaslanmamı sağladı. Tam karşı hizama gelmişti, onun uzun kolları kadar mesafe vardı aramızda. Başımı hafifçe kaldırdım. Yüzünü seçebiliyor muydum yoksa zihnim yüzünü kendi mi görüş alanıma yapıştırıyordu bilmiyordum.

"Bu kadar karanlıkta nasıl bu kadar iyi görüyorsun sen?" diye sordum. *Mızıkçılık yapma Bora, oynamayacağım. Sen de beni görmemelisin.* Cevap vermedi; nefes verdikçe yüzüme çarpan deniz kenarındaki esintinin burnuma doldurduğu bergamot kokusunu daha yakından hissetmeye başlamıştım. "Sana boşuna Kara demiyorlar anlaşılan... Ben de kömür karası gözlerinden öyle diyorlar sanıyordum." dedim. *Çünkü soyadı Karabey değil ya Naz, çaktırmadan iltifat et adama...* Cevap vermedi, öylece durmaya devam etti. "Ya da gecenin karasısındır belki..." dedim, yumuşacık ve az çıkan sesimle.

Elimden tuttu ve beni bir anda yere çekti, başımı kolları arasına alıp göğsüne bastırırken tüm bedeni, ağırlığını vermeden üzerime kapanmıştı. Her şey altı saniye içinde gerçekleşirken ne olup bittiğini anlamıyordum. Kulaklarıma

üflediği, dudaklarının arasından çıkan nefesi hissettiğimde, beynim dahil her hücrem uyuşmuştu.

"Sakın korkma... Ben yanındayım." dedi yumuşacık bir sesle ve ardından kulağımı kurşun sesleri doldurdu.

Bu anın fon müziğine piyano tuşlarından çıkan sesler yakışırdı; silahlardan çıkan sesler değil. Ama bizim payımıza bu düşmüştü. Bu onun hayatıydı ve ben bu gerçekle ilk defa yüzleşiyordum. Bahsettiğim her şey tamamen gerçekti; diziler ve filmler yetersiz kalırdı. Godfather'cılık oynamıyordu. Michael Carleone gibi kurgudan ibaret değildi. Prodüksiyon yoktu. Gerçekti.

Bir sürü tanımlama yapabilirdim. "Mafya" diyebilirdim. "Pis işlerle uğraşan adam." diye açıklayabilirdim. "İllegal işlerle uğraşan kişilik." diye Türkçe'ye yerleştirilmiş bir kelimeyle süslü anlatım yapabilirdim. Ama hepsi aynı yere çıkıyor ve hiçbiri derdimi anlatmıyordu. Nasıl anlattığım önemli değildi; iyi şeyler dönmediği kesindi.

Bazı şeyler dile kolay ve kulağa normal gelebiliyordu; fakat onlarla yüzleştiğinizde, somut bir şekilde kapınıza dayandığında, ağırlıkları üzerinize yükleniyordu. *Nasıl bir şeye "Evet!" dedin sen Naz? Nasıl bir anlaşmaya imza attın?*

Her anı hesaplayarak yaşarken bir anda, elde olan verileri dahi asla bilmediğim bir hayatın tam ortasında, belki de başrolünde kendimi bulmuştum. Bu kurşun seslerini daha kaç kez duyacaktım, ya da bir daha duymaya dayanabilir miydim, bilemiyordum.

Ben mafyacılık oynamak istemiyordum. Aksiyon filmi çekmek de istemiyordum. Ben, bu şekilde yaşamayı asla istemiyordum. Dahası ben ne yaşıyordum, onu bile bilmiyordum.

Bir süre öylece kaldık. Bora kollarını gevşettiğinde, konuşacak gücü kendimde zor bulmuştum.

"Bitti mi?"

"Şimdilik Nazlı. Şimdilik." dedi, yüzüm şimdi de avuçları arasındaydı. "İyi misin?" diye sordu, tedirgin bir sesle. Bakışları daha tedirgin bir hâle büründüğünde, bir elini

sırtıma yerleştirmişti. "Nazlı? İyi misin?" diye sordu, bir kez daha.

İyi değildim; ve bundan sonra iyi de olamazdım.

Hatırladığım son şey, bedenimin kolları arasına yığılışıydı.

14.Bölüm

Ve Maça Kızı 8, Genel Kurgu içinde 87.sıraya yükseldi... Ayrıca, Wattys 2017 yarışmasına da katıldı... Desteğiniz, ilginiz, oylarınız ve yorumlarınız için çooook teşekkür ederim; sizleri seviyorum. □□♣♠

Gözlerim kapalı, öylece gülümsüyordum. Burnuma çalınan bergamot kokusunu hissettiğimde, ağır ağır yatakta dönmeye başladım.

Annem, babam, anneannem... Mersin... Evimden daha ev gibi hissettiğim o bahçe... Güvenli alan...

Ailemi kaybedeli 4018 gün olmuştu... Bu koku, artık onların yokluğuyla eş değer olması gerekirken, şimdi bana nasıl huzurlu hissettirebiliyordu? Bu kokunun anneannemin bahçesine has olması gerekirken, şimdi birebir aynısını nasıl duyabiliyordum ayrıca? Ailem geri mi gelmişti? Gözlerimi inatla açmıyordum. Bu koku, beynim tarafından bana oynanan bir oyun muydu? Nasıl hissedebilirdim ki?

Bora Karabey!

Aniden gözlerimi açtım. Bora, biraz ötemdeydi; siyah pantolonunun cebine ellerini sokmuş, üzerindeki siyah gömleğin kollarını dirseklerine kadar katlamış, bordo kelebekli siyah perdenin arkasından dışarıya bakıyordu. Gece lambasının aydınlattığı yüzü düşünceli gözüküyordu. Ben bu odaya ışınlanmadan evvel neredeydim?

Bora'nın kolları arasında!

Bayılmış mıydım? Beni buraya kadar taşımış mıydı? Neler olmuştu? Telefonum neredeydi? Saat kaçtı?

Derin bir nefes aldım...

"Bora?" dedim. Muhtemelen uzun zamandır konuşmadığım için sesim pürüzlü çıkmıştı. Ardından boğazımı temizledim. Sesimi duymasıyla, başını aniden bana doğru çevirdiğinde, endişeli gözleriyle karşılaştım. O bana doğru yaklaşırken, ben yatakta biraz doğrulmaya çalıştım ama başım dönüyordu. Sol elimi başıma götürdüğümde, yanıma kadar gelmiş, yatağa oturmuştu; ellerini yatağın üzerine, bedenim kolları arasında kalacak şekilde yerleştirdikten sonra kadife kadar yumuşacık sesini kulaklarımda işittim.

"Nazlı, iyi misin?"

"Saat kaç?" diye sordum, elimi başımın üzerinden çekerek.

"İkiye çeyrek var." dedi, gözlerini kısmış bana bakıyordu.

"Ben bayıldım mı?" diye sordum. Gözlerini gözlerimden çekmeden, başını "Evet." anlamında sallamakla yetindi. Endişeli ve yorgun gözüküyordu. Gür kirpiklerinin altındaki kara gözlerine yerleşen gölgeyi sevmemiştim. Yatakta biraz daha doğrulduğumda, bacaklarımı karnıma doğru çekip, sırtımı yatak başlığına dayadım. Bora, ellerini yatağın üzerinden çekerken, ben de iki elimi dizlerimin üzerine yerleştirmiştim. Kısa bir süre birbirimizi izledikten sonra konuştum.

"Biliyordun di mi? Kurşun seslerini duyacağımızı, biliyordun di mi?" diye sordum, sesimde hiçbir duygu yoktu. Gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadan, bir kez daha "Evet." anlamında başını salladı. "Bana neden söylemedin?" diye sordum. Bilseydim bu kadar korkmazdım, kendimi hazırlardım! Elini sakallarına götürdü ve alt dudağını üç saniye dişledikten sonra konuştu.

"Panik olurdun..." dedi. Gözlerimi devirip, başımı sağa sola sallamaya başladığımda devam etti. "Sana arabaya binmeni söylemiştim. Direttin. Sürekli olarak bazı şeyleri yapman ya da yapmaman için sana zor kullanamam Nazlı." dedi, sesi yumuşacık olmasına rağmen, sitemliydi. "Yoruyorsun beni..." dedi, gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

Aklıma Elif'in cümleleri gelmişti.

"Bora, yanındaki herhangi birine zarar gelmesine asla müsaade etmez. O bir şeye 'Hayır.' diyorsa, seni korumak içindir." dedim, bunun ne anlama geldiğini yeni anlamış gibiydim. Gözlerini daha çok kıstığında, ilk defa alnının kırıştığını görüyordum. Gözlerimin içine, beni anlamadığını açık açık belli ederek bakıyordu. "Asıl sen beni yoruyorsun!" dedim sitemle, sesim birazcık yüksek çıkmıştı.

"Nazlı-" dedi. Ama o beni dinleyecekti.

"Bora! Ben neden o arabadan indim? Dahası... Neden o arabadaydım? Çünkü beni garajda bıraktın!" dedim. Sesim sertti, soğuktu ve öfkeliydi.

"Sen kaşınmıştın." dedi. Ciddi miydi? Bu kadar basit miydi yani? *Sakin ol Naz! "*Gerçekten seni garajda bıraktığımda, yani planı iptal ettiğimde, garajın önünde konuşacaklarını düşünmemiştim. Yani bu olaya karışabileceğin ihtimali hesapta yoktu. Çok sinirlenmiştim, sağlıklı düşünemedim." dedi. Gözleri, ona inanmam için bas bas bağırıyorlardı.

"Yani sen... Benim garajdan çıkmamı söyledin ama... Ben çıkmayınca... Beni tehlikeye atmaktan çekinmedin. Zor kullanmamış oldun zaten beni garaja kapatarak (!). Başka türlü verebilirdin CEZAMI ama sen beni orada bıraktın." dedim. Ses tonumun arasına sıkışan alaylı ifade, "Yazıklar olsun." dercesineydi ve kendini gözlerimden de ele veriyordu.

Yüzünde hiçbir mimik olmadan, öylece gözlerime bakıyordu. "Ben yanında olmasaydım, sen o kurşunların arasında mı olacaktın? Gökhan oradaydı di mi? Çok yakından geldi sesler. Duydum ben! Gökhan'ın arabasını bıraktığı yer orasıydı di mi?" diye sordum, seri bir şekilde. Sesimde bastıramadığım bir öfke vardı.

Bora'nın "mafya" olması, beyninin içinde, Amerikan Filmlerinin senaryosu gibi, gerçek dışıydı Naz! İçten içe inanmak istemiyordum buna. Celladım olsun da uzak durabileyim diye düşünürken, Bora kim bilir kaç kişinin celladı olmuştu bugüne kadar...

Üstelik... Hiçbir şey paylaşmıyordu benimle. Kendimi bir bilinmezliğin içinde, fırtınayla beraber savrulan bir yaprak gibi hissettiğimde canım yanmıştı.

"Anlaşılan sen gayet iyisin." dedi, düz bir sesle, yüzünü benden ayırıp, pencereye çevirdi.

"Sen? Sen benim yanıma mı yattın?!" diye sordum, sesimde hâlâ öfke vardı. Onun kirli işlerle, silahlarla, ölümle burun buruna yaşamasını ve düşüncesizlik edip beni de buna çekiştirdiğini idrak etmiş olmayı kaldıramıyordum. Yüzünü saniyenin onda biri kadar bir sürede hızla yüzüme odaklamıştı.

"Sayıklıyordun... Sakinleşmen için." dedi, her halinden onu yanlış anlamamı istemediği belliydi. "Kötü bir niyetim yoktu... Gerçekten." dedi, sesi oldukça tedirgin çıkmıştı. Ben de biliyordum bunu; sadece içimde durduramadığım bir ses, ona karşı koymamı istiyordu. *O ses, Anıl'ı seven kalbinin çırpınışlarının sesi Naz, o kadar çok yalvarıyor ki sana bunu unutmaman için, sesi çok yüksek çıkıyor.* "Uyanık mıydın?" diye sordu. "Uyanık değilsin zannettim." dedi, iki kaşını birden kaldırırken.

"Değildim!" dedim, sert bir şekilde. Gözleri, "O zaman nereden biliyorsun?" der gibi bakıyordu. Ama sormadı. Yedi saniye gözlerinin içine baktıktan sonra devam ettim. "Kokun yastığıma sinmiş." dedim, yumuşacık ve masum bir sesle. Tam bir dengesiz gibi davrandığımın ben de farkındaydım. "Bergamot..." dedim. Gözlerimi gözlerinden ayırmış, yastığıma dikmiştim.

"Evim gibi kokuyorsun. Bana on bir sene önceyi hatırlatıyorsun, ailemle son mutlu olduğum günü. En son kendimi güvende hissettiğim anı. Ölmemişler gibi. Gitmemişler gibi. Birebir o koku." dedim, gözlerimi yeniden gözlerine çevirerek. Kara gözlerini kaplayan yoğunluk, beni kendine çekiyordu. "Sadece bergamot da değil aslında... Böyle senin kokunu duyarken gözlerimi kapattığımda..." dediğimde, gözlerimi kapatmıştım. "Bergamot kokusuna deniz kenarındayken esen meltemin getirdiği o tuzlu ve

geniz yakan koku da karışıyor. İşte tam olarak sen böyle kokuyorsun." dedim. Gözlerimi açtım... Yüzünde mimik oynamıyordu.

"Bu sana iyi mi geliyor, yoksa kötü mü?" diye sordu, düz bir sesle.

"Sana güvendim. Güvenimi boşa çıkartma. Ve bana anlat. Bilmek zorundayım. O garajdan neden beni çıkartman gerektiğini mesela bilmek zorundaydım." dedim. *Gözlerin neden doluyor Naz? Anlatmasın. Güvenmiyorsa da güvenmesin; sana ne? Bilme zaten bunca kirli işi! Bırak senin için bir kahraman gibi kalsın Bora; kirlenmesin içinde bu his! Senin panik atak başlangıcın var Naz.* Başlangıcı falan es geçmiş ve sona gelmişti belki de panik atak; umrumda bile değildi. Gözlerimin doluluğuna aldırmadan devam ettim.

"Ama sen anlatmadın. Çünkü sen bana güvenmiyorsun ve beni tehlikeye atıp atmamak umrunda bile değil!" dedim, sitemle. Gözlerini gözlerime mühürlemiş gibi bakıyordu.

"Bana, o kerpetenle adam dövdüğünü söylesen sana ne tepki verecektim ki? Zaten sana bir tepki veremem. Vermemek zorundayım. Beni hep kandırıyorsun! Yalan söylüyorsun!!! Hayatını hep bi kumarbaz gibi blöf yaparak geçiriyorsun! Ve ben her seferinde senin blöflerini yutuyorum... Çünkü ya 'Blöf yapmıyorsa?' diyorum! Bugün de BENİ ÜÇ SAAT GARAJDA TUTACAK HALİN YOKMUŞ (!). Ama ben inanmıştım. Tüm geceyi garajda geçireceğime inandırmıştın beni!" dedim, sesimin tınısına dikkat etmiyordum. Muhtemelen birazdan beni uyaracaktı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan yutkundu.

"Ben, eğer neyin içinde olduğumu bilmezsem, huzursuz olurum. Her şeyi öğrenmem lazım. Her şeyi... O kerpetenle birini dövdüğünü mesela, çünkü takarım kafayı anladın mı? Öğrenmeden rahatlayamam. Garajı dikizlerim buradan anlayana kadar. Eğer bugün, garajda bir planın olduğunu, evi basacaklarını ya da silah seslerini duyacağımı bilseydim korkmazdım mesela! Ama beklemediğim yerden,

beklemediğim şeyler geldiğinde, olmayan ihtimaller canımı sıkıyor! Tüm olasılıkları hesaplamam lazım benim!" dedim sitemle. Tüm dikkatiyle beni dinliyordu.

Karşımdakinin bir insan değil, nefes alabilen bir heykel olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bana en son böyle baktığında, yani arkadaşının doğum gününde beni öpmüştü. Şu an beni öpmeyeceğini biliyordum; konuşmadan, öylece bana bakıyordu. "KONUŞSANA!" diye bağırdım. Gözlerini sımsıkı yumduğunda, sinirlendiğini ve damarına bastığımı anlamıştım. Aldırmadım. Tepki vermesini istiyordum; algıladığına ve beni anladığına dair bir tepki. "KİME DİYORUM?" diye bir kez daha bağırdım.

"Nazlı!" dedi, gözlerini açmamış, dişlerinin arasından, uyarıcı bir ses tonuyla konuşmuştu. Kendisine bağırılmasına karşılık alerjisi varmış gibi davranıyordu; belki de vardı kim bilir? Anlatmıyordu ki... Sadece ne yapmam ve ne yapmamam gerektiğini söylüyor, nedenlerinden hiç bahsetmiyordu. Küçücük bir çocuğa, "Ateşi elleme sakın..." demek gibiydi bu yaptığı; o çocuğa ateşin ne kadar sıcak olduğunu kimse anlatamazdı. Bir kez ellemek ve elini yakmak zorundaydı küçük çocuk, ancak öyle bir daha ateşi ellemezdi. *İlle yanacağım diyorsan buyur Naz, umarım derecesi yüksek olmaz o yanığın...*

"NE VAR?!" diye bağırdım; belki de sesimi, aralık olan camdan, aşağıdaki korumalar bile duymuştu. Gözlerini açıp, kapkara gözlerini gözlerime sabitlediğinde, ifadesiz bakıyordu.

"Bana bağırmayı kesmezsen, senin için hiç iyi olmayacak!" dedi. Tehditkar bir ses tonuyla, bir kez daha dişlerinin arasından konuşmuştu.

"Ne yaparsın? Öldürür müsün?" dedim, alayla. "Bugünkü gibi kurşun yağdırarak mı yaparsın bunu yoksa garajdaki kerpetenle döverek mi?" diye sordum, sesimdeki kinaye gitgide yükseliyordu. Benden sakladığı bilinmezlik yüreğimi sıkıştırıyordu. Ben onun yanını evim diye tabir etmişken, o beni hayatının neresine koyuyordu, bunu çok merak

ediyordum. Dahası da vardı, evim diye tabir ettiğim, kahramanım ilan ettiğim adam kimdi? Gerçekten ona güvenmek akıl işi miydi? Kara kimdi?

"Nazlı! Yeter saçmaladığın! Bence bu akşam korku kotan doldu!" dedi, öfke sisiyle kaplanmış gözleriyle. Daha çok, "Sesini kes, sabrımı taşırma." der gibi bakıyordu. En sinirli halinde dahi, benimle muhattapken, cümlelerini seçerek konuşacağına emin olmuştum. *Ben senin yerinde olsam, şimdiye çoktan küfrü basmıştım Bora.* Şu an, onun tehditlerine pabuç bırakacak değildim. Umrumda değildi. En kötü ne olabilirdi ki?

"SENDEN KORKMUYORUM!" diye bağırdım bir kez daha ve bu cesaretin nereden geldiğini bilmeden. Histerik bir kahkaha atarken, kaşlarını kaldırmıştı. Bana inanmıyordu! "NİYE? SENDEN HERKES KORKMAK MI ZORUNDA?" diye bağırdım, alaycı bir şekilde. "BİRİLERİNİN SENDEN KORKMASINA BAYILIYORSUN Dİ Mİ? KORKMUYORUM DİYORUM ANLADIN MI? SENDEN KORKMUYORUM!" diye bağırmaya devam ettim.

Ve sabrının taştığı yer sanırım burasıydı. Yüzünde, daha evvel asla görmediğim bir ifadeyle tanışmıştım; hissiz bakıyordu. Beni tanımıyormuş gibi. Şuuru yerinde değilmiş gibi. Ya da, "Bunu sen istedin!" der gibi.

"Hani sen ölümü göze almıştın ya... Çünkü ölüm kaçıştır. En kötü ihtimalin ölüm olduğunu düşünmek, en kolay olanıdır. İnan bana... Ölmekten daha beter şeyler vardır bu hayatta Nazlı. Ölmek ne ki?" dedi, daha evvel duymadığıma emin olduğum hissiz bir ses tonuyla.

Ardından kolumdan tutarak beni yataktan yalnızca üç saniyede kaldırdı. Ona zorluk çıkartmıyordum. Çektiği yere doğru, bedenimin öylece peşinden gitmesine izin veriyordum. Ne yapacağını, beni nereye götüreceğini merak ediyordum.

Kaderde vardıysa ölmekten beter hale gelmek, neye yarardı üzülmek? *Bu, böyle değildi sanki Naz.*

Bora'nın gizemi, çözülmesi gereken bir matematik problemi gibi tahrik ediyordu tüm ruhumu. Onu tanımak istiyordum; göstermekten korktuğu yüzüyle tanışmak istiyordum. *Ondan nefret etmek istiyorsun Naz; çekim gücüne teslim olmayı yediremiyorsun kendine!* Eren'in bugün telefonda dedikleri kulaklarımda yankılanıyordu:

"Çok fazla cesursun Naz ve bu kabul edilebilir seviyenin üstünde. Bir gün... Cahil cesaretinin, aptal çılgınlığının bedelini çok ağır ödeyeceksin. O başına buyruk hallerin var ya hani, kural tanımaz tavırların, başkaldırmaların... Seni yere çakacak... Eğer bir gün yere çakılırsan parçalara ayrılırsın çünkü çok katısın. Kırılmaya o kadar müsaitsin ki... Emin ol Naz... Sen bile hesaplayamazsın kaç parçaya ayrılacağını."

Beni çakıldığım yerden kaldıracak bir kahramana ihtiyacım vardı; tek bir adam hem kahraman hem de cellat olamazdı. Bora'nın hayatımın hangi tarafında olduğunu bilmek, anlamak ve idrak etmek zorundaydım. Kıbrıs'ta karşılaştığımız ilk gece kahramanım olacağını zannederken, yanıldığımı anlamıştım ama sonra yeniden kahramanım olabileceğini düşünmüştüm.

Ve şimdi Naz tüm duygularına meydan okuyor; cevabı gerçeklere bırakıyordu. İşte sabahtan beri yapmaya çalıştığım şey tam da buydu! Bir yanım ona haksızlık ettiğimi söylese ve ona kıyamasa da diğer yanım karanlık yüzünü görmek ve ne kadar ileri gidebileceğini bilmek istiyordu.

Kalan 240 gün ve saatlerini bu adamdan nefret ederek geçirmek istiyorsun Naz, işine gelen bu. Anıl'ın bir denizden çok daha fazlası olduğunu, bir okyanus olduğunu söylerdin kendine hatırladın mı? Derinliğini ve ısısını bilmeden daldığın Anıl'ın okyanusunda yuttuğun suları, atlattığın boğulma tehlikelerini, tir tir titreyerek donmamaya çalışma dirençlerini bir kez daha yaşamak istemiyorsun şimdi.

Ama... Sen, Anıl'ı okyanus sanmışsın Naz... Derin bir denizden farkı yoktu Anıl'ın ama sen hayatında hiç okyanus

görmediğin için, en derin gördüğün suya okyanus adını vermişsin.

Şimdi; uçsuz bucaksız bir okyanustasın işte. Anıl'ın denizinde hoyratça, önünü arkanı hesaplayamadan yüzerken, okyanusa çıkıverdi yolun... Denizle baş edememişsin, okyanustan sağ çıkmak senin neyine?

Mariana Çukuru'na girmiş gibi hissediyordum; bilebildiğim en derin su olmuştu Bora. *Eğer, şimdi seni sürükleyen kollardan da paçanı sıyırabilir ve 240 gün saatler sonra yurt dışına gidersen... ÇÖLE YERLEŞ NAZ! Yağmur damlası bile yasak sana!*

Bora, beni kolumdan çekiştirerek evden çıkarmıştı. "GARAJI AÇIN!" diye bağırdığında, Selim ikiletmeden garajı açmış ve Bora, beni hızlıca Range Rover'ın içine fırlatmıştı. Kendi koltuğuna geçtiğinde, emniyet kemerini bile takmadan gaza yüklendi ve garajdan çıktı. Keskin ve yürek hoplatıcı bir dönüş alırken, bilmediğim bir yere doğru, saniyede hesaplayamayacağım kadar hızlı yol alıyorduk.

Gitgide okyanusta daha da derine iniyorduk sanki ve ben dalış yapmayı bilmiyordum. Gözlerimi Bora'ya doğru çevirdiğimde, gördüğüm tek şey hissizliğin insan haline dönüşmüş şekliydi.

Oysa böylesi bir hissizlik, insanlık dışıydı.

Yanımda, Godfather'cılık oynamadığını artık bildiğim, burnundan soluyan, gözlerinden ateş çıkan ve hissizleşmiş yüzünü yoldan ayırmadan deli gibi gaza yüklenen bir adam vardı. Ve ben gerçekten de bu adamdan korkmuyordum. *Kokusu ciğerlerini doldururken, sana korkmamanı söyledi Naz, "Ben yanındayım." dedi. Farkında değil ki, şu saatten sonra ne yaparsa yapsın, o seni korkutamaz.*

Bilmiyor ki, seni bir odaya kapatsaydı ve yanından gitseydi daha çok korkardın. Şimdi sana ne yaparsa yapsın, asla korkmayacaksın. Sadece ne yapacağını görmek istiyorsun. Merak ediyorsun o okyanusun daha ne kadar derinleşebildiğini, keşfedilmemiş yerlerinde neler olduğunu.

Merak ediyorsun Naz, okyanusun en derin yerindeki karanlığı. Belki korkmazsın ama nefret edebilirsin.

En kötü ihtimalle ondan nefret edecek olmam, ona güvenmekten ve çekim gücüne teslim olmaktan iyiydi!

Bora, aniden frene bastığında, süratle öne doğru kapaklanmıştım; ellerim daha hızlı davrandığı için kendimi korumayı başardım. Başını bana çevirdiğinde gözlerimiz birbirini buldu. Gözlerini gözlerimden ayırmadan belinden silahını çıkarttığında, histerik bir kahkaha attım. Beni silahla mı korkutacaktı? Kahkahama karşılık Bora da sinirle güldü. "Aptalsın!" dedi, gözlerini gözlerimden ayırmadan.

"Senden daha aptal olmadığım kesin. Gerçekten de ölmekten beter edeceğini sanmıştım ama sen silahını çıkartıyorsun." dedim alaycı bir ifadeyle.

"Nazlı! Artık sus!" dedi, emreder gibi; kaşlarını havaya kaldırmış, başını hafifçe sola doğru eğmişti. Ciddileşen yüz ifadesi oldukça soğuk ve sertti. Benim de yüzüm ciddileşirken, silahını bana uzattı.

"Ne o, yine kendimi öldürmemi mi isteyeceksin? Dur, tahmin edeyim... Bu sefer içi dolu di mi? Çünkü kendimi öldürmeyecek kadar akıllandığımı düşünüyorsun. Ne o? Seni bir daha sözünden çıkmayacağıma, sana bağırmayacağıma falan ikna etmem mi gerekiyor? Ve eminim, kolay ikna olmayacaksındır da. Sanırım yalvarmam gerekecek. Yalvarmamı mı istiyorsun yaşamak için? Yoksa Anıl'ın hayatıyla mı tehdit edeceksin? Ama o zaman ne olursa olsun, son çare kendimi öldüreceğimi biliyorsundur, bunu yapmazsın. Ölmemi istediğini zannetmiyorum çünkü. Bunu istesen sen yapardın zaten." dedim. Sesimde alay vardı ama yüz ifadem gayet ciddiydi.

"Oyun bitti!" dedi, soğuk bir sesle. Dört saniye sonra, "İn arabadan!" dedi, biraz yükselmişti sesi. Emrediyordu. Direnmeyecektim. Arkamı dönüp, kapının açma yerini bulduğumda, arabayı çalıştırdı. Hızla ona döndüğümde, başı dümdüz yola bakıyordu.

"İnmiyor muyuz?" diye sordum, şaşkındım ama ciddiyetimi korumayı başarmıştım.

"Silahı da al!" dedi, yüzünü bana çevirmeden.

"Ne demek silahı da al? Sen neden inmiyorsun?" diye sordum. İçime endişe tohumları ekilmeye başlanmıştı. Soğuk ve öfkeli kapkara gözlerini yeniden gözlerimle birleştirdi. Adeta bir çarpışmaydı bu; tüm soğukluğu bedenimi esir almış, yüreğimi dondurmuştu.

"Senin yüzünden halledemediğim işlerimi halletmeye gideceğim! Evden 11 km uzaktayız, ormanın içindeyiz. Hayatta kalabilirsen eve geri gelirsin. Şimdi in arabadan!" dedi, emir veren bir ses tonuyla.

"Sensiz inmem!" dedim, oldukça kesin konuşmuştum. Kaşlarını kaldırdı ve sinirle gülümsedi.

"Benim seni, saçından sürükleyerek indirmemi istemiyorsan, in arabadan!" dedi. Gözlerime yerleşen korkuyla ona bakıyordum. Kısa bir süre bana baktıktan sonra devam etti. "Ne bekliyordun ki? Benim sana zarar vermemi mi? Aklından ne boklar geçiyor bilmiyorum ama... SIKILDIM! ANLIYOR MUSUN?" diye bağırdı.

"BEN SANA SENDEN KORKMADIĞIMI SÖYLEDİM! SEN BENİ TEK BAŞIMA BIRAKIRSAN KORKARIM!" diye bağırdım, umursamayarak.

"EVET! ZATEN BENDEN KORKMAMAN LAZIMDI APTAL KIZ! SANA BENDEN KORK DİYEN Mİ OLDU? AMA BENDEN KORKMUYORSUN DİYE, BU BENİMLE İSTEDİĞİN GİBİ KONUŞABİLECEĞİN, BANA SAYGISIZLIK YAPABİLECEĞİN ANLAMINA GELMEZ!" diye kükrerken, elleriyle direksiyona olan tüm gücüyle vurdu. Gözlerimi kapattığımda, yutkunmuştum. Çok kısa bir süre sonra, "Nazlı, in arabadan!" dedi, öfkesini bastırmaya ve bağırmamaya çalışır gibi dişlerinin arasından konuşuyordu.

"İnmek istemiyorum." dedim, gözlerimi açmadan. Varla yok arası çıkan sesime ben bile acımıştım. Arabanın kendi tarafındaki kapısını açtığını ve sertçe kapıyı kapattığını

duyduktan beş saniye sonra benim kapım sertçe açıldı. Gözlerim hala kapalıydı.

"Nazlı, in arabadan!" dedi, dişlerinin arasından konuşuyordu. Hareket etmiyordum. Arka kapının camına vurduğunda, yerimde sıçramış ve gözlerimi daha sıkı yummuştum. "İN!" diye bağırdı. Bedenim, oturduğum koltuğa yapışmış gibi, bacaklarımı birbirine, ellerimi dizlerime bastırıyordum. "Nazlı, yüzüme bak!" dedi, orta düzeyde çıkan sesi sabrının son noktasında olduğunu kulaklarıma haykırıyordu. Yüzüne baktığımda, gözleri gözlerimle birleştiğinde bakışlarının beni hipnoz etkisi altına alacağını biliyordum. Bakmamak zorundaydım. Ama...

"NAZLI!" diye bir kez daha bağırdığında, yüzüne bakmak zorunda olduğumu anlamıştım. Gözlerimi açtığımda, yanaklarımın ıslaklığını yeni fark etmiştim. Başımı ondan yana çevirdiğimde, açık kapıdan gelen soğuk havanın yanaklarımı üşüttüğünü hissediyordum. Üzerimde bugün paltomun içine giydiğim yeşil uzun kollu tişörtten ve siyah tayttan başka bir şey yoktu; üşüyordum.

"Üşüyorum." dedim, gözlerimi onunla buluşturduğumda.

"Nazlı." dedi. Yalnızca adımı söyledi. Başında bir kelime eksik gibiydi. "Yapma Nazlı." der gibiydi. Bir eli arabanın kapısında, bir eli kapının kapanma yerinde, başını hafifçe eğmiş bana bakıyordu.

"Kapıyı kapatsana, üşüyorum." dedim, bir kez daha, titremeye başlamıştım.

"Nazlı, in arabadan!" dedi, aldırış etmiyordu. Gözleri, bu cümleyi bir daha kurmayacağını açıkça belli ediyordu. Okyanusa dalmaya niyetlendiğimi anlamıştı da beni gemiye almıyor muydu?

İkna olmaya kapalıydı, buraya kadardı.

"Beni gerçekten tehlikeye mi atacaksın? Issız bir ormana benziyor burası. İstanbul'un dışı sayılır. Buradan tek başıma dönemem ki." dedim. Cevap vermedi. "Gerçekten çok tehlikeli. Farkında mısın?" diye sordum. *İn artık o arabadan Naz. Ondan medet ummayı bırak.*

Otuz dokuzuncu saniyede, her şeyin farkında olduğunu ve bunu birazcık olsun umursamadığını anlamıştım sanırım.

"Anladım Bora." dedim. Oysa anlamak için, belki de günlerce düşünmem lazımdı. Kendimi anlamıyordum ki, onu nasıl anlayacaktım? Acaba, "Bende panik atak başlangıcı var." mı deseydim, yengem gibi? *Madem sende panik atak başlangıcı vardı, onu da başında düşünecek ve çeneni kapatacaktın Naz.*

Kaşlarım istemsizce havalanırken, iki koltuğun arasındaki kol koyma yerinde olan silaha baktım. Silaha dokunmadan, hızlıca arabadan indiğimde geri çekildi ve hafifçe arabanın kapısını kapattı. On bir saniye boyunca gözlerimin içine baktığında, bunu benim istediğimi, kendisinin bir suçu olmadığını anlatmaya çalıştığını düşünmüştüm. Arkasını döndü ve hızla yanımdan uzaklaşıp, kendi kapısına doğru ilerledi.

"SENDEN NEFRET ETMEK İSTEDİM!" diye bağırdım. Bu saatten sonra hiçbir şey umrumda değildi. Olduğu yerde, arkası bana dönük bir şekilde, çakılı kaldı. "SENDEN NEFRET ETMEK İSTEDİM!" diye bir kez daha bağırdım.

Mırıldanarak söylediği cümle ise beni okyanusun en dibine sokuyordu.

"Edebilirsin şimdi."

15.Bölüm

"SENDEN NEFRET ETMEK İSTEDİM!" diye bağırdım. Bu saatten sonra hiçbir şey umrumda değildi. Olduğu yerde, arkası bana dönük bir şekilde, çakılı kaldı. "SENDEN NEFRET ETMEK İSTEDİM!" diye bir kez daha bağırdım.

Mırıldanarak söylediği cümle ise beni okyanusun en dibine sokuyordu.

"Edebilirsin şimdi."

"SENDEN NEFRET ETMEK İSTEMİYORUM!" dedim, avazım çıktığı kadar bağırarak.

Hani bazen gerçek hislerini, yolun sonuna geldiğini anladığında ortaya açıkça dökerdi insan; bunu mu yaşıyordum? Ondan nefret etmek için diretirken, nefret etmek istemiyor muydum aslında? Aşkta bile dümdüz bir insandım ben; şimdi ona karşı kendimi dahi kandırmayı nasıl başarıyordum? Alt tarafı bir anlaşma yapmıştık, nasıl benim için bu kadar önem arz etmeye başlayabilirdi, nasıl bu kadar kafamı karıştırabilir ve beni dengesizleştirebilirdi ki? Yüzünü bana döndü, bakışları ifadeden yoksundu.

"Kandırma kendini Nazlı. Benden nefret etmek istediğini ikimiz de biliyoruz." dedi. Sesi buz gibiydi. "Ve aslında korktuğunu... Korkmadığını sana düşündüren şeyin, anın büyüsü olduğunu... Ama aslında deli gibi korktuğunu ikimiz de biliyoruz."

"BÜTÜN DENGEMİ ALTÜST ETTİN! ŞU LANET OLASI HAYATTA ÖLÜP GİDECEKTİM! BOK MU VARDI DA BENİ YAŞATMAK İSTEDİN?" diye bağırdım. Yer değiştirmiştik; öfkeden deliye dönme sırası bana geçmişti yeniden. Gözlerini gözlerime sabitlemiş, öylece bana bakıyordu. Bir

süre de bakmaya devam etti. Ve en sonunda, dudakları aralandı.

"Ben senin duygularından sorumlu değilim Nazlı. Beni kendi iç dünyan yüzünden suçlayamazsın." dedi.

Bu kadarı fazlaydı; beynimi, ruhumu, içimi okuyamazdı. Bu kadarına hakkı yoktu! Ona doğru hızlı adımlarla yürüdüm ve göğsüne avuç içlerimle vurmaya başladım.

"KİMSİN SEN HE? KİMSİN? BANA BUNU YAPAMAZSIN!" diye bağırıyor, tüm gücümle göğsüne vuruyordum.

Hiçbir tepki vermiyordu.

"SANA SORUYORUM YA? BIKTIM CEVAP VERMEDİĞİN SORULARDAN! BIKTIM EMİR KİPLERİNDEN! BAĞIRIYORUM SANA BAK! BIKTIM SENDEN ANLIYOR MUSUN? BIKTIM SENDEN!" diye bir kez daha bağırdım.

Ellerimi göğsünden çekmeden, alnımı göğsünün ortasına dayadığımda, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. O hiçbir tepki vermiyor, yerinden kıpırdamıyordu. Sesim güçlükle çıkmaya başlamıştı. "Yoruldum! Beş günde... Bazen senden çok korkuyorum. Bazen de- MANYAKSIN SEN! Bazen dünyanın en iyi adamı oluyorsun bazen de- ÇIK GİT HAYATIMDAN N'OLUR YA! Mutsuzdum ben! Sen gelene kadar çok mutsuzdum! Neden geldin ki? Manyak mısın? Manyaksın!" dedim.

Hiçbir tepki vermiyordu.

Alnımı göğsünden ayırıp, başımı onun yüzüne doğru kaldırdığımda, yumduğu gözlerini açtı. İfadesizdi. Onu okuyamıyordum. Simsiyah gözlerine gözlerimi dikerek, konuşmaya başladım. "Kahramanım mısın değil misin artık karar ver! Senin yüzünden hasta olacağım!" dedim, sitemle. Gözlerime üç saniyeden çok, dört saniyeden az bir süre baktıktan sonra nihayet yeniden konuştu.

"Bin arabaya. Bu gece seni bir otele bırakacağım. Yarın da seni güvenli bir eve yerleştirirler. Sekiz ay bitene kadar orada yaşarsın." dedi, buz gibi bir ses tonuyla. Ellerimi göğsünden çektim ve iki adım geriye gittim. Kafamı iki yana sallıyor, kilitlenmiş bir şekilde ona bakıyordum. *Hayal*

kırıklığısın Bora Karabey, bir kez daha. Beni başından atacak kadar mı katlanılmaz bir insandım ben gerçekten?

"Nazlı, binsene arabaya." dedi. Bir adım bana doğru attığında, ben bir adım geriye atmıştım. "Nazlı!" dedi, uyarıcı bir ses tonuyla.

"Git!" dedim, kaşlarımı kaldırmıştım. Bir elimle durmasını, yaklaşmamasını açık açık belli ettiğim bir işaret yapmıştım, konuşamıyordum. Ben, bana bir cevap vermesini, bir şeyleri anlatmasını, gizemli perdeyi aralamasını beklerken, o benden kurtulmak istiyordu. *Zaten birisi seni bağrına bassaydı şaşırırdık Naz.*

"Nazlı, sen ne istiyorsun?!" diye öfkeyle sordu. "NE İSTİYORSUN BENDEN?" diye devam etti, öfkesi artıyor, sesi yükseliyordu. Olduğu yerde durmuştu, aramızda iki adım mesafe vardı. Aynı soruyu ben de kendime soruyordum. *Naz, sen ne istiyorsun Bora'dan?*

"ANLAMIYORUM Kİ SENİ, SABRIMI MI SINIYORSUN BENİM?!" diye bağırdı. "AYNI EVDE YAŞAMAK ZORUNDA DEĞİLİZ! GÖRÜŞMEMİZ GEREKEN ZAMANLARDA GÖRÜŞÜRÜZ SONRA İKİMİZ DE SİKTİR OLUR GİDERİZ! İSTEMİYORUM SENDEN BAŞKA HİÇBİR ŞEY! ANIL'IN DA HAYATI KURTULDU ZATEN, TEDAVİSİ BİTENE KADAR DESTEĞİMİ ÇEKMEYECEĞİM! ANLAŞMA BÖYLE DEVAM EDECEK İŞTE!" diye bağırdığında, bir adım daha geriye atmıştım. Derin bir nefes aldı.

"Nazlı!" dedi, az öncekine göre daha kısık bir sesle. "Arabaya bin! Hemen!" dedi, her vurgusunda öfke vardı. Gözlerine bakıyor, olduğum yerden kıpırdamıyordum. "Ben bindirirsem canın yanar!" dedi, tehdit etmiyor da uyarıyor gibiydi.

Beş saniye daha gözlerimin içine baktığında ve hareket etmeyeceğimi anladığında, kolumdan çekiştirmeye başladı. Kolumu sıkmıyor, sadece bana yön veriyordu. Canımı yakmamak için bir elini yumruk yapıp sıktığının farkındaydım. Sinirini benden çıkaramıyor ama arabanın kapısına aynı nezaketi gösteremiyordu; sertçe açtığı kapımı sertçe kapadı. Ardından kendi de arabaya binmişti.

"Yüzüme bak." dedi, daha sakin bir ses tonuyla. Başımı ona çevirmemiş, kollarımı bağlamış, camdan dışarıya bakıyordum. Hiçbir şey umrumda değildi. "NAZLI!" diye bağırınca, ona dönmek zorunda kaldım. *Okyanus seni umursamıyorsa, sen de okyanusu umursama Naz. Balık değilsin ya... İllaki çölde de yaşarsın. OTELDE YAŞAYABİLECEKSEN ÇÖLDE DE YAŞARSIN! PARDON BU AKŞAM OTELDE, YARIN BİRİLERİ TARAFINDAN YERLEŞTİRİLDİĞİN BİR EVDE!*

"Efendim?" dedim, oldukça sakin bir tavırla ve bunca tartışmayı biz yaşamamışız gibi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, gözlerindeki kararlılık ben ne istersem onun olacağını söylüyordu.

"Ben ne isteyebilirim canım? Paşamız ne emrederse onu yaşamıyor muyuz?" diye sordum, alaycı bir ifadeyle. Derin bir nefes aldı; Bora bu akşam kesinlikle meditasyona başlayacaktı.

"Sür sür sen... Otele sür arabayı... Beş yıldızlı olsun ama..." dedim kaşlarımı kaldırarak. Yüzünü dümdüz yola dönüp, dudaklarını ısırmaya başladı. "Şey jakuzi de olabilir mi? Çünkü ben konforuma çok düşkünüm de (!). He bir de bak, oda servisi benim için çok ama çok önemli... Ama zaten Bora Karabey de sevgilisini öyle ucuz bir otele kapatmaz, PARDON götürmez." dedim aynı alaycı tavırla. Yine hiçbir tepki vermiyordu. "Bora bir şey soracağım... Haftanın hangi günleri gelirsin acaba sen? Hani metresine ev açıyorsun madem, metresin de bilsin de ona göre hazırlansın." dedim, imayla.

"Nazlı, kes sesini!" dedi, başını bana çevirmeden.

"Hani sevgilinin can güvenliği tehlikedeydi?" diye sordum, öfkeyle. Hiçbir cevap vermemesi beni daha fazla sinirlendiriyordu. "PAŞAMIZ GARSONLUK YAPTIRMIYOR AMA AYRI EVLERDE YAŞATABİLİYOR!" diye bağırdım. Elini alnına götürdü ve alnını sıvazladı. "TABİİ BEŞ GÜNDÜR SİZİ ÇILGIN GECE SEKSKLERİNİZDEN ALIKOYDUM BEN ÖZÜR DİLERİM." diye bağırdığımda, kısılan gözlerini bana çevirdi.

Yüzünde daha evvel hiç görmediğim yoğun ve olduğundan daha derin bir ifade vardı. Allah kahretsin ki bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. *Bora'nın seks hayatının doluluğuyla ne zamandan beri ilgileniyorsun Naz, bilahire bunu konuşalım seninle.*

"Bora! Ben akadaşlarıma seninle beraber olduğumu söyledim. Her manada... Senin evine yerleşmemi sorgulamasınlar, sana aşık olduğuma inansınlar diye... En yakın arkadaşım benim orospu olduğumu ima etti bugün... Kim bilir kaç kişi şu an arkamdan 'ZENGİN ADAMI KAPAKLADI' diye konuşuyordur... Ve beni sekiz ay sonra öldü bilecekler..." dedim, sakin bir sesle, her cümleyi vurgulayarak konuşmuştum. Tüm dikkatiyle beni dinliyordu.

"Peki ben bu sekiz ayda, senin tuttuğun evde, senin paranla yaşadığımı insanlara nasıl açıklayayım? Kirasını benim ödeyebileceğim, orta kalite, az güvenli bir eve çıkmama izin verir misin sen? Vermezsin! Peki ben insanlara... NAZ'IN BİR ADAMIN PARASINI YEDİĞİNİ NASIL AÇIKLAYACAĞIM?" diye sordum, sakinliğimi koruyamıyordum.

"Bu saatten sonra bu oyunu iptal edemem Nazlı. Bunun dönüşü olmadığını sana en başında söylemiştim." dedi, sakin bir ses tonuyla.

"O zaman kartların açık oynayacaksın. Benden hiçbir şey saklamayacaksın." dedim, oldukça ciddi ve net bir ifadeyle.

"Şansını zorluyorsun Nazlı." dedi. Gözleri, durmamı ve daha fazla üzerine gitmememi söylüyordu.

"Sabrının son noktasını merak ediyorumdur belki de?" dedim, sakin bir şekilde.

"Ben de!" dedi, tehditkar bir ses tonuyla.

"Anlaşamıyoruz. Ne yapacağız?" diye sordum, sakin bir tavırla.

"Biz zaten en başında anlaşmıştık Nazlı! Sen benim sözümden çıkmayacaktın. Kuralları bozmayacaktın-"

"SANA BAĞIRMAYACAKTIM! AL BAĞIRIYORUM!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Gözlerini kapadı ve başının

kenarını, koltuğun baş koyma yerine yasladı; yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu.

"Yoruldum Nazlı." dedi, kısık bir sesle.

"O ZAMAN TEPKİ VER! NEDEN VERMİYORSUN? GÖSTER GÜCÜNÜ! YAP NE YAPACAKSAN!" diye bağırdım.

"Kıyamıyorum." dedi, gözlerini açmadan. Gözlerim ve ağzım birbirleriyle doğru orantılı açılırlarken, öylece donup kalmıştım. *Münasip bir yerine sokarsın bu bilgiyi Naz, Bora da senin gibi karmakarışık.*

"Ben yalnızca kumar masasında blöf yaparım Nazlı. Ve asla da yalan söylemem... Hiçbir zaman blöf yapmadım. Seni o gün, o kumarhanede öldürmeleri lazımdı. Benim mekanımda, beni dolandırmanın cezası budur çünkü. O, orospu çocuğu sana tokat attığında sana kıyamadım! 'AŞK İÇİN ÖLMEYE DEĞER!' diye bana kafa tuttuğunda, önce benim işime yara sekiz ay sonra da istediğin gibi öl istedim. Otelin balkonunda sana kıyamadım, kafamdaki planı değiştirdim! Ama sana ölmeyeceğini, seni yurtdışına göndereceğimi söylemeyecektim!" dedi, gözlerini açmadan, sitem ediyordu.

"Şirkete geldiğin ilk gün, benim yaşadığım hayata, seni mahkum edeceğim hayata dayanamayacağını anladım! Kıyamadım! Gitmen için sana bir kapı açtım. Ben sana kıyamıyordum, sen karşımda hâlâ ölmeye razı olduğundan bahsedip, birisi için kendine kıyabiliyordun... Bu kadar kolaysa, başına silah dayandığında, silahı başına sen götürdüğünde, ölmek ne demek gör istedim. Sabrımı taşırmıştın! SABRIM TAŞTIĞINDA YAPABİLDİĞİM TEK ŞEY İÇİ BOŞ BİR SİLAHLA ÖLÜMÜ SANA HİSSETTİRMEKTİ! Sonra sana ölmeyeceğini söyledim... Yurtdışına gideceğini söyledim... Ölüm korkusu yaşama istedim, çünkü kıyamadım!" dedi, dudaklarını ısırdı ve yutkundu.

"Ertesi gün, ben izin vermediğim halde özel ders vermeye gittiğinde, anlaşma bitti dediğimde de ciddiydim Nazlı. Bankta öylece oturduğunu söylediklerinde yine kıyamadım. Çalışmak istedin kıyamadım. Kara'nın sana o gün için

vermesi gereken ceza, SEKİZ AY ODADAN ÇIKMAMANDI BELKİ DE! Sen masum masum cezanı sorduğunda, dilim üç gün dedi ama yine sana kıyamayacağımı biliyordum." dedi, açmadığı gözlerinin üstündeki kaşları çatılmıştı.

"Elif'in bizi doğum gününde gördükten sonra seninle konuşmak isteyeceği muhakkaktı. Senden karşısına geçip ona kafa tutmanı istemem lazımdı inandırıcı olması için. Sana hakaret edeceğini düşündüğümde, canını yakma ihtimali benim canımı yakmıştı. Kıyamadım sana. Onu içeriye almamalarını söyledim." dedi ve derin bir nefes aldı.

"Şirkete geldiğin her an senin yüzünden tüm işlerim aksıyor! Fazla hiperaktifsin, çok ses çıkarıyorsun, her şeyi merak ediyorsun, sürekli evcilik oynuyor gibisin. Ama gelmek istediğinde sana kıyamıyorum!" dedi, kendine kızıyor gibiydi, gözlerini hâlâ açmamıştı.

"Birisi benim çalışma odama girecek he? Kasanın şifresini çözmesine izin vereceğim? Kasanın şifresini söyleyeceğim? Kıyamadım yine yine yine..." dedi, yüzüne bir gülümseme yayılmıştı, aklına bir şey gelmişti muhtemelen. Şoka girmiş vaziyette onu dinliyordum.

"O siktiğimin garajından değil bir gece, bir hafta seni çıkartmamam lazımdı. Dakikaları sayıyordum senin gibi! En azından bir saat dayanabilmek için... Kıyamadım! Sırf sana zarar gelmesin diye planı iptal ettim. Ben devamlı seni uyardım, uyardım, uyardım! Kendimi tekrarlaya tekrarlaya, bugün karşında kim olduğunu umursamayacağın hale seni beş günde ben getirdim. Saygı duymuyorsun. Seninki korkmak ya da korkmamak değil... Tam olarak saygı duymamak! Çünkü 'Bana bir bok yapmaz.' diyorsun. Haklısın. Kıyamıyorum. Zaten ben kime kıyamadıysam, o bana kıydı hep." dedi, yüzündeki gülümseme perdelenmiş gibiydi.

"Seni bu siktiğimin ormanının içinde bırakmayı gerçekten çok istiyorum. Şimdi bile seni bu arabadan, saçından sürükleyerek indirebilirim mesela. Kendimi zor tutuyorum. Çok ince bir sınır var Nazlı, o güzel zekan onu hesaba

katmıyor!" dedi, sesi sakin gelmesine rağmen tınısına öfke karışmıştı. "Hâlbuki ben o sınırı en alt düzeye kadar çektim ama sende sınırda gezme hastalığı var. Hep zorluyorsun!" dedi, öfkesini gizlemeden.

"O ince sınırı geçmediğin zamanlarda asla benden korkma... Ama sen sınırı geçmeyi hep zorladığın için, saygı duymadığın için, kafana göre davranacaksın. Ve o sınırı hep geçeceksin, belli oldu! Sen o sınırı geçtiğinde, ben başka bir adama dönüşüyorum. Ve sen o adamdan korkmalısın! Seni tehdit etmiyorum. Seni hiçbir zaman tehdit etmedim. Sadece sana kıyamıyorum ve senin iyiliğini istiyorum." dedi, öfkesi bana mıydı kendine miydi anlamıyordum.

"Çok masumsun. İyisin. Gerçeksin. Nazlısın... Aynı adın gibi... Canın çok tatlı ama yüreğin çok büyük. O kocaman yüreğin, canının acısını hesaba katmamana sebep oluyor. Bundan önceki hayatın benim umrumda değil. Benimle geçireceğin günlerin güzel olsun istiyorum. Bunu hak ediyorsun. Aynı yaşamayı hak ettiğin gibi. Önünde kocaman bir hayat var, pırıl pırıl bir geleceğin var! Sekiz ay dolduğunda buradan gidip, adam akıllı bir hayat yaşa istiyorum. O yüzden kıyamıyorum sana!" dedi, derin bir nefes aldı.

"Kahramanımsın yani..." dedim, yüzümdeki kocaman gülümsemeyle. Bora aniden gözlerini açtı. Benim burada olduğumu yeni hatırlamış gibi, beni karşısında gördüğüne şaşırmış gibi bir ifadeye sahipti. Belki de bu kadar çok konuşmayı, kendinden bir şeyler vermeyi o da hesaplamamıştı.

"Rahatladın mı?" diye sordu, kaşları çatık, sesi buz gibiydi.

"Çok." dedim, gülümseyerek. "Bana sınır çizgilerinin neler olduğunu açık açık söyler misin?" diye sordum, oldukça masum bir ifadeyle. Derin bir nefes aldığında arabayı çalıştırdı.

Biliyorum söyleyecekti... Şimdi değil ama söyleyecekti. Bora'nın sınırlarını asla geçmeyeceğime dair kendime söz verdim. İyi biriydi o, ya da bana karşı iyiydi en azından.

Eve kadar hiç konuşmadık, en az benim kadar tükenmiş bir hâli vardı. Selim, evin girişinde bizi karşıladı. Arabayı zar heykelli süs havuzun önünde bıraktı, silahı alıp beline yerleştirdi ve benim önümden yürüyerek eve girdi. Merdivenleri bitirip, onun odasının önüne geldiğimizde durdu ve bakışlarını benimle buluşturdu.

"İyi geceler." dedi, ses tonundan şimdi de merhamet akıyordu.

"Bu gece yanımda uyur musun?" diye sordum. Gözleri kısılırken, hemen devam ettim. "Evimdeymiş gibi hissetmek istiyorum."

"Gel?" dedi, düz bir ses tonuyla. Baş parmağıyla, hemen önünde durduğu odayı göstermişti.

"I-ıh... Sen gel. Orası çizginin ötesinde kalan kişisel alanın." dedim, gülümseyerek. Göz kırpıp başını "Tamam." anlamında salladığında konuştu.

"Üzerimi değiştireyim, gelirim." dedi. Gülümseyerek odama gittim. Yeşil eşofman altı ve aynı tonlarda bir tişörtü hızlıca giydikten sonra banyoya girip dişlerimi fırçaladım. Banyodan çıkarken, Bora kapıyı tıklatmıştı. *Çüş Naz! Utanır insan, bu kadar kibar olunur mu ama ya?* Dingo'nun Ahırı'na değil, odama giriyordu. Tabii ki de kapıyı tıklatacaktı.

"Gelebilirsin." dediğimde, odaya girdi. Üzerinde siyah bir eşofmanla, siyah kısa kollu dar bir tişört vardı. Gözlerimizin renklerini üzerimizde taşıyorduk. Acaba bir kızla sadece sarılarak uyumaya hazır mıydı? *Çüş Naz! Adama sarılmayı düşünmüyorsun herhalde?*

Bakışlarımız birleştiğinde yatağa girdim. Bora pencereyi açmış, aşağıya bakıyordu. Ağzının arasından, "Hay sikeyim!" diye mırıldandığını duyar gibiydim. Ardından kükremeye başladı.

"BOK MU VAR BU SAATTE GELİYORSUN?"

"UYUYACAĞIM OĞLUM BEN!"

"BANA NE?"

"SELİM! GÖKHAN'I EVE ALMAYIN!"

"BANA NE GÖKHAN? BANA NE? UYUMAYI ÖZLEDİM LAN!" diye bağırdıktan sonra hızla pencereyi kapatıp, tülü ve güneşliği çekti. Hava daha aydınlanmamıştı, saatten haberim bile yoktu. Gökhan'ın ne dediğini de anlayamamıştım. Bu saatte gelme sebebi, Bora'nın benim yüzümden halledemediği işleri ve yakaladıkları adamlarla alakalı olmalıydı.

Perdelerin çekilmesiyle, oda kapkaranlık olmuştu. Bora, eliyle koymuş gibi yatağı bulup, bir de içine girdiğinde, gece görüşü olduğuna iyicene ikna olmaya başlamıştım. Ben yatağın en köşesinde, o da sağımda kalan en uzak köşede yatıyordu. Kokusunu içime çekebilmem için bu mesafe yeterli değildi ama fazlasına da cesaretim yoktu. Gözlerim karanlığa alışmış, etrafı yeniden seçebilmeye başlamıştım. *Gözlerini kapat ve uyu artık Naz!*

"Nefes alabilirsin Nazlı." dediğinde, nefesimi tuttuğumu yeni fark ettim. "Böyle uzaktan evinde gibi hissedebiliyor musun? Seni yemem, korkma." dedi, dümdüz bir ses tonuyla. Hiçbir şey söylemeden, yatağın içinde sağa doğru yaklaştım.

Gözlerini kapatmış, sırtüstü uzanmış ve iki elini de başının altına yerleştirmişti. İki elimi yanağımın altına koyarak, yüzümü ona döndüm ve yeniden gözlerimi kapattım. Burnumun içine yayılan bergamot kokusunu içime çekmeye başladım. Yorgun bedenimi, uzun zamandır olmadığı kadar huzurlu bir uykuya bırakacakken, Gökhan'ın sesiyle elimi istemsizce Bora'nın karnının üzerine koymuştum.

"BORA!" diye sesleniyordu Gökhan. Sesi uzaktan ama güçlü geliyordu. Bora, derin bir nefes aldığında, elimin altındaki karın kasları hareket etmişti. Elimi oradan çekemiyordum.

"KARA!" diye bir kez daha seslendi Gökhan.

"Nazlı." dedi Bora, bıkkın bir sesle.

"Efendim?" dedim, sesim kısık çıkmıştı.

"Telefonunu versene bana." dedi, aynı bıkkın sesiyle.

"Nerede ki?" diye sordum şaşkınlıkla, hakikaten neredeydi? Baygın bedenimle eşyalarımı bu odaya taşıyan kendisiydi.

"KARA!" diye bir kez daha seslendi Gökhan.

"Komodinin çekmecesinde." dedi, düz bir sesle. Yatakta doğrulup, komodinin çekmesini açtım. Ekranda bir sürü mesaj ve çağrı bildirimi vardı. İncelemeden, telefonumu Bora'ya uzattım. Telefonu eline aldı ve bana geri verdi.

"Kilit kodunu gir." dedi, aynı düz ifadeyle. Telefonu elime almadan konuştum.

"266226" dedim. Çok geçmeden, Gökhan'ın sesi, sessiz odada, Bora'nın kulağındaki telefondan duyulmuştu.

"Naz?" dedi Gökhan.

"Ne var?" diye sordu Bora, düz bir sesle, yüzünde mimik oynamamıştı. Yeniden ellerimi yanağımın altına yerleştirmiş, yüzüm ona dönük bir şekilde onu izliyordum. Gözleri kapalıydı.

"Oğlum telefonun nerede senin?" diye sordu Gökhan.

"Odamda. N'olduğunu söyleyecek misin artık?" diye bıkkınlıkla sordu Bora.

"Niye yanına almıyorsun oğlum?" diye şaşkınlıkla sordu Gökhan. Hakikaten telefonsuz gezmeyen adam, neden yanına almamıştı?

"NE VAR GÖKHAN, NE VAR? diye bağırdı Bora. Yüzüme istemsiz bir gülüş yayılırken, ifadesiz yüzü gözüme çok güzel görünmüştü.

"Ercan, Tarık ve Hamza'yı bekletiyoruz. Gelip ilgilenmen lazım." dedi Gökhan.

"Hayır, uyumam lazım." dedi Bora.

"Bora!" dedi uyarıcı bir tonla Gökhan. Bora cevap vermedi. "Lan Kozan'ın adamını kaç gün tutabiliriz? Hadi diğerlerini boşver de..." dedi endişeyle.

"Diğerleri konuştu mu?" diye sordu Bora. Konunun kapanmasını ve uyumayı istediği her halinden belliydi.

"Ercan'ı sürükleyen Tarık'mış. Tahmin ettiğimiz gibi. N'apalım?" diye sordu Gökhan. "Seni mi bekleyelim yoksa

işlerini bitirelim mi?" dediğinde, öksürmeye başladım. Bora gözlerini açtı ve bakışları benimle buluştu. Gökhan'a cevap vermediği için, Gökhan yeniden konuşmuştu. "Bora?"

"Beni bekleyin." dedi Bora, dümdüz bir sesle. Gözlerini gözlerimden çekmiyordu.

"Olur. Ama fazlası çıkmaz bu şerefsizlerden. Üç kuruşa satmışlar işte seni. Başka bir bağlantıları yok Kozan'la. Yani her türlü biletleri kesilecek." dedi Gökhan, Bora bakışlarını benden çekmiyordu.

"Beni bekleyin. Şimdi uyuyacağım. Ve ben uyanıncaya kadar beni uyandırma." dedi Bora. Ardından, kapattığı telefonu gözlerini benden ayırmadan, bana doğru uzattı.

"Komodinin üzerine koyar mısın?" dedim, pozisyonumu bozmadan. Telefonumu, kendi tarafındaki komodinin üzerine koyduktan sonra, yeniden bakışları beni buldu.

"Onları öldürüp öldürmeyeceğimi sormayacak mısın?" diye sordu. Sesinde meraklı bir tını vardı.

"Sen mi öldürüyorsun, yoksa başka birisi mi?" diye sordum, tedirgin bir şekilde. Normal bir zamanda tüylerimi diken diken edecek bu soru, nasıl bu kadar kolay dökülebiliyordu dilimden, şimdi?

"Fark eder mi?" diye sordu, gözlerini kısarak. "Benim emrim olmadan hiçbir şey olmaz. Ha ben öldürmüşüm ha emri vermişim, önemli mi?" diye sordu bir kez daha. Cevap veremiyordum ama onu satan adamları Bora durdurmayacak olsaydı, onun canı ve belki de benim canım tehlikeye girerdi bunu biliyordum.

Başımı küçük hareketlerle göğsüne koyduğumda, gözlerimi kapattım. *Naz?* Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama bu bitmek bilmeyen ve oldukça uzayan, hatta bir sonrakine bağlanan geceden rol çalan günün, ailemin ölüm yıl dönümü olduğu gerçeğine sığınmak istiyordum.

Ve artık uyumalıydık.

16.Bölüm

♠

196 Gün Önce...

Nihayet sabah olmuştu... Yeni bir güne başlamıştık. Bora'nın göğsünden kalkarak doğruldum. Onu ilk defa uyurken görüyordum; kaşları çatık değildi ve fazla masum görünüyordu. Uzamış sakalları yüzünü daha güzel göstermişti. Korunmasız ve savunmasızdı. Oldukça çekici bir görüntüsü vardı üstelik.

Uyumadan evvelki pozisyonunu hiç bozmamıştı; hâlâ iki eli de başının altındaydı. Normalde oldukça savurgan yatan ben, yattığım gibi kalktığıma şaşırmıştım.

Kahramanım olduğunu ilan etmişti...

Sınırlarını geçmeyecek ve içinden başka bir adam çıktığına şahit olmayacaktım. *İnşallah tabii Naz; büyük konuşma sen yine de.*

Son kez bergamot kokusuyla ciğerlerimi doldurduktan sonra, usulca yataktan kalktım; onu uyandırmamam gerekiyordu. Yatağın ayak ucu tarafından dolanıp, banyoya doğru ilerleyecekken, komodinin üzerindeki telefonumun ışığının yanıp söndüğünü fark ettim. Gökhan arıyordu. Telefonu elime alıp, gardırobun önüne kadar ilerledim ve telefonu açıp, mümkün olduğu kadar sessiz bir şekilde konuşmaya başladım.

"Alo?" dedim fısıldayarak.

"Naz! Neredeyse akşam yemeğine bekleniyorsunuz. Bora'yı uyandırsana." dedi Gökhan, yüksek sesle konuşuyordu.

"Yavaş ol! Uyuyor." dedim fısıldayarak.

"Uyandır?" dedi Gökhan.

"Sıkıyorsa gel de kendin uyandır!" dedim ve Bora uyanmasın diye neredeyse gardırobun içine girecektim.

"Lan ben şimdi 'Bu kata niye çıkıyorsun?' diye yapacağı afrayı tafrayı çekmeye üşenmesem, onu buzlu suyla uyandırırdım da... Neyse! Uyanması lazım Naz." dedi Gökhan, gözlerimi kocaman açmıştım.

"Uyandıramam ben. Uyandırmasın kimse dedi ya sana uyumadan. Daha evvel de demişti uyandırılmaktan hoşlanmam diye. Uyandıramam ben. Uyandırmam yani." dedim, fısıldayarak.

"Uykusu hafiftir zaten. Götür telefonu kulağına, benim sesime kalkar." dedi Gökhan. Yürek mi yemişti?

"Oldu canım, başka?" diye sordum alayla fısıldayarak.

Gökhan'ın vereceği cevaptan önce, kulağıma başka bir ses çarpmıştı.

"Nazlı. Versene telefonu." dedi Bora, oldukça sakin bir sesle. Sesini duymamla yüzümü ona döndüm. Ellerini başının altından çekmiş, sağ elini yastığının altına yerleştirmiş, bana doğru dönmüş, sol eliyle de gözlerini ovalıyordu. Küçük adımlarla ona doğru yaklaşıp telefonu uzattım.

"N'oldu?" dedi, düz ve uyku dolu bir sesle.

"Şirketten sana ulaşmaya çalışıyorlarmış." dedi Gökhan, sesi bana kadar geliyordu. Öylece ayakta durmuş ve ellerimi arkadan bağlamış bir şekilde Bora'yı izliyordum. Gözleri kapalı Gökhan'la konuşuyordu.

"Bir şey mi olmuş?" diye sordu Bora, kendi ilgileniyorsa da ses tonu bu meseleyle ilgilenmiyordu sanırım.

"Vallahi Rıza Abi aradı. Sayı hatası falan diyor. Ben anlamıyorum oğlum bu işlerden, bilen biriyle konuş." dedi Gökhan. *Nasıl sayı hatası? Ne sayı hatası? Sayı mı hatası? Ay sen konuş Naz!*

"Sayı hatasından bana ne oğlum? Ben hesap makinası mıyım? Bir daha saysınlar." dedi Bora, yeniden sırt üstü pozisyona geçmiş, birazdan yeniden uyuyacakmış gibiydi. Ben hastalıkta sağlıkta, iyi günde ve kötü günde, sınır

çizgisinin gerekirse en dibinde hesap makinası olmayı kabul ediyordum.

"Milyon dolarlık zarar yapmış bulunduğunuz bir hata abicim." dedi Gökhan, Bora gözlerini açtı. Benim de gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Neredesin sen?" diye sordu Bora, yatakta doğrulurken.

"Bahçedeyim, gel hadi." dedi Gökhan. Bora telefonu kapatıp, yatağa fırlattı ve oturur pozisyona geldi. Dirseklerini dizlerine koydu; elleriyle yüzünü kapatıp, derin bir nefes aldı. *Bora'nın seni de şirkete götürmesi lazım Naz. Aklını çalıştır hemen.*

"Şirkete mi gideceksin?" diye sordum, masum bakışlarımla ona bakıyordum. Ellerini yüzünden çekti ve gözlerini bana sabitleyip, kaşlarını kaldırdı.

"Aklından bile geçirme!" dedi, sesindeki uyarı tonu oldukça açıktı.

"Ağzımı bile açmam... Lütfen..." dedim, başımı bir tarafa eğmiş, ona yalvaran gözlerle bakıyordum.

"Hayır!" dedi, yataktan kalkarken. Hızlıca odadan çıktı. Ben de ardından duşa girdim. Diretmeyecektim. Sınırları zorlamayacaktım. Sözünü dinlemek değildi bu; kararlarına saygı duyacaktım. Uslu bir kız olursam belki onu çözmeme izin verebilirdi; en nihayetinde şirinleri görmekten daha önemliydi bu. *Sayı hatasını çözseydik de iyiydi tabii, neyse... Başka bahara artık Naz.*

♠

Duştan çıktığımda üzerime kırmızı kısa kollu bir tişört, altıma da siyah bir tayt giydim. On altı dakika sonra, bahçedeydim. Gökhan yalnızdı; belli ki Bora daha aşağıya inmemişti.

"Günaydııııın..." dedim, neşeyle Gökhan'a gülümseyerek.

"Günaydın." dedi, aynı şekilde gülümsemişti. Ben verandada Gökhan'ın yanına oturduğumda Sevim Hanım bana kahve getirmişti; Bora da aşağıya indi. Lacivert bir takım elbise içerisine turkuaz mavisi gömlek giymişti.

"Günaydınlar efendim... Biz sizi akşam yemeğine bekliyorduk daha tam vakti gelmedi..." dedi Gökhan, alaycı bir tavırla. Bora, verandadaki tekli koltuğa otururken, bakışlarını üzerimde üç saniye kadar tutmuştu. Gökhan'la oturduğum ikili koltuğun en köşesine yaslanmış, bağdaş kurmuş, telefonumdaki dünden kalan bildirimleri kontrol ediyordum.

"Seren'le konuştum şimdi. İki küsür milyon dolar zarar falan diyor. Sanırım çıldırmışlar." dedi Bora, sesi sitemli çıkmıştı.

"İki milyon dolar sana koymaz." dedi Gökhan, gülerek. *ÇÜŞ BANA BİLE KOYDU NAZ!*

"İki milyonda değilim. Bugün bir hatayla iki milyon dolar kaybettiren, yarın iki yüz milyon dolar kaybettirir. Şu insanların işlerini düzgün yapmamasından nefret ediyorum." dedi Bora. Düşündükçe daha çok sinirleniyor gibiydi.

"Ulan her bir çalışanınız alanınızın en iyisi. Sayı hatası yapacak kadar man kafa olmamaları lazım." dedi Gökhan, alay ediyordu.

"Hiçbirinin kendi parası değil. Gösterdikleri saygı da ancak bu kadar işte. İşin yoksa hatayı çöz şimdi. Çünkü benim görevim ya amına koyayım." dedi Bora.

"Vallahi hayırlı mesailer kardeşim." dedi Gökhan. Sesindeki alay artmıştı.

"Sağ ol sağ ol." dedi Bora, öfkeliydi.

"Kozan iki milyon dolar etmez ama bir o kadar acil konu." dedi Gökhan, çayından bir yudum alırken.

"Akşama hallederiz onu da Gökhan. Şirkete gitmem lazım." dedi Bora, boynunu bir sağa bir sola döndürmüş, her yeri ağrıyor gibi bir acıyla konuşuyordu.

"Ne o? Akşam uyuyamadın herhalde..." dedi Gökhan, imayla. Bakışları bana da çevrildiğinde, kafamı telefonuma gömmüştüm.

"Kes zevzekliği!" dedi Bora.

"Tamam be şaka yapıyoruz! Bu arada Naz..." dedi Gökhan, bakışlarımı Gökhan'a sabitledim. "Benim yanımda rahat

olabilirsin. Ben sizin gerçekten sevgili olmadığınızı biliyorum. Kasılma yani." dedi. İstemsizce gözlerim Bora'ya çevrilmişti. Sevim Hanım'ın biraz evvel getirdiği kahvesinden bir yudum alıyordu.

"Bu evdeki herkes biliyor mu?" diye sordum merakla. Bora tepki vermemişti. Bir elinde sigarası, bir elinde telefonu dikkatini başka yerde tutuyordu.

"Hayır hayır. Sadece ben." dedi Gökhan, açıklayıcı bir tavırla. "Benim yanımda rahat olabilirsin." dedi. Zaten en rahat hâlim de buydu; Gökhan'ın yanında bu durumdan hiç kasılmamıştım. *Zaten bu durumdan pek kasıldığın da söylenemez Naz ama neyse...*

"Bora." dedi Gökhan, Bora kafasını telefondan kaldırmış, benimle göz göze gelmekten itinayla kaçan bakışları Gökhan'a odaklanmıştı.

"Benim şirketten dört adam istedim. Mekanlara yerleştirdim. Mekanlardan dört tane de sağlam adamı eve getirttik. Sen kendin mi konuşmak istersin yoksa ben halledeyim mi?" diye sordu Gökhan; oldukça ciddiydi.

"Gelsinler. Konuşayım sonra çıkarım." dedi Bora, net bir ifadeyle.

"İyi, ben gönderiyorum o zaman buraya. Sonra da mekana geçeceğim. Akşama görüşürüz." dedi Gökhan, Bora'ya. "Ya Naz?" dedi ardından, ayağa kalkmıştı; kafamı kaldırdım. "Senin hiç yakın kız arkadaşın yok mu?" diye sordu.

"Var?" dedim, şaşkınlıkla.

"Bana ayarlasak ya?" dedi Gökhan, sırıtarak.

"Gönül ilişkilerinden anlamaz benim arkadaşlarım." dedim, ciddi bir tavırla. Bora'nın gözleri bana çevrilmişti.

"Ne demek anlamazlar?" dedi Gökhan, hayretle yerine geri oturmuştu.

"Yani seninle tanıştırabilecek kadar samimi olduğum tek arkadaşım Hande. O da seni üzer. İlk aşkını saymazsak... En uzun ilişkisi kırk altı saat, on üç dakika, yirmi iki saniye sürmüştü." dedim.

"Güzel mi?" dedi Gökhan, yüzünde dev bir gülümseme vardı.

"Çok." dedim, gururla arkama yaslanırken.

"Ne kadar çok mesela, senden güzel mi?" diye sordu Gökhan, heyecanlanmıştı.

"Benden güzel." diye cevap verdim.

"OHA! SENDEN BİLE GÜZELSE!" dedi Gökhan, sevinçle bağırmış, gözleri yuvalarından çıkacak kadar açılmıştı.

"Gökhan! Başlatma karı kız muhabbetine!" dedi Bora, dişlerinin arasından öfkeyle konuşmuştu.

"Bunlar adamı canlı tutan şeyler oğlum." dedi Gökhan, bambaşka bir dünyaya girmiş, Bora'ya aldırış etmiyor gibiydi. "Naz? Resmi var mı?" diye sordu Gökhan, bana dönerek.

"Hande'yi sana ayarlamayacağım." dedim. "Hande'yi en son birine ayarlamaya kalktığımda, artık çocuğun nasıl ahını aldıysam... İki yakam biraraya gelmiyor." diye devam ettim, gözlerimi devirerek.

"Gökhan! Yürü git, adamları yolla!" dedi Bora. Son kez uyarıyor gibiydi. Gökhan, mırıldanarak yerinden kalktı ve bana el sallayarak, salona girdi. Bir sigara yakmış ve vişne aromasıyla ciğerlerimi doldururken bakışlarımı Bora'ya kaydırmıştım.

"Gökhan'la samimiyetine dikkat et." dedi Bora, bakışlarını bana yönlendirmeden. Oldukça sakin konuşmuştu.

"Anlamadım?" dedim, bakışlarımı üzerinden çekmiyordum o ise başını elindeki telefondan kaldırmıyordu.

"Yüz verirsen bokunu çıkartır. Henüz sana saygı duyması ve seninle nasıl konuşması gerektiğinin bilincinde değil. Onun kalbini kırmak istemiyorum." dedi, sesi ifadesizdi.

"Bence çok tatlı bir çocuk... Sen soğuk bir adam olabilirsin ama benim arkadaşlarım da hep Gökhan gibidir. Alışığım bu muhabbetlere, üstesinden gelirim merak etme." dedim, ben de oldukça sakin konuşmuştum. İfadesiz gözlerini yüzüme sabitledi.

"Sen benim sevgilimsin." dedi, ifadesiz bir ses tonuyla.

"Biz oyun oynuyoruz." dedim, onun aksine benim sesim kendinden emindi.

"Sekiz ayın sonunda, 'Bora Karabey'in sevgilisi öldürüldü.' olarak basında haberlerin ömür boyu kalacak. Yani bu demek oluyor ki sen benim oyun ya da değil... Sevgilimsin." dedi. Hala sesinde ya da yüzünde ifade yoktu. *Kafa tutsana Naz. Sana ne onun sınırlarından? Sana bu konuda da karışmasına saygı duyacak halin yok!* Tam cevap vermek için dudaklarımı aralamışken, Selim'in sesiyle bölünmüştük.

"Abi müsait misin?" diye sordu Selim.

"Gelsinler." dedi, sert bir ses tonuyla Bora. Bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. Bahçeye nasıl girdiklerini anlamadığım dört adam, havuzun kenarına dizilmişlerdi. Bakışları yerde, düğmeleri ilikli, elleri önlerinde öylece duruyorlardı.

Bora ayağa kalktığında, kaçamak bakışlarla onu süzüyordum. Verandayla havuz arasındaki dört basamağı indikten sonra, elleri ceplerinde, adamların karşısına geçti. Yüzünü göremiyordum ama adamların karşısında titreyişleri, onun görkemini gözler önüne seriyordu.

Kara dedikleri adamla Bora gerçekten birbirinden ne kadar farklı olabilir ki Naz? Dolunay vakti bir insanın kurt adama dönüşmesi kadar saçma bir şey bu; bambaşka bir adama dönüşmek. Ya doğruysa? Sen bu adamın Kara kimliğiyle ne zaman tanışacaksın Naz?

"Evet beyler... Bazı şeylerin üzerinden geçelim." dedi Bora. Sesinde insanın içini titreten bir tını vardı gerçekten de. "Bahçeye çıkışlarınız evin içinden değil, müştemilettaki tünelden olacak. Hangi gün nerede konum alacağınızı size Selim söyleyecek. Onun sözünden asla çıkmayacaksınız. Acil bir durum olmadıkça veya Selim size böyle bir emir vermedikçe evin içine girmeyeceksiniz. Kıyamet de kopsa en üst kata çıkmayacaksınız!" dedi Bora, aynı ciddi ve net ifadesiyle. En üst katı özellikle vurgulayarak söylemişti.

Müştemilattan bahçeye giriş mi varmış yani? Amerikan Filmi tadına geri döndük! Bu evin kale gibi korunmasının sebebi, Bora'nın düşmanları mıydı acaba? Çünkü

bulunduğumuz bahçeye asla dışarıdan giriş yoktu ve korumalar bahçede de her zaman konum alıyorlardı.

"Anlaşıldı Bora Bey." dediler, hepsi bir ağızdan. Anlaşmış gibilerdi. "Abi" demiyorlardı. Zaten korumalardan, Selim'den başkasının Bora'ya "Abi" dediğini işitmemiştim.

"Hayatımın olağandışı dönemindeyim. Tek bir hatayı dahi affetmem! Benim haberim olmadan ne bu evde, ne arkadaki ormanın içinde, ne de evin beş kilometre çevresinde kuş uçmayacak!" dedi Bora.

"Merak etmeyin efendim." dedi, yan yana dizilmiş adamlar bu sefer de.

"Özellikle bahçede konum aldığınızda... Gözleriniz sadece ama sadece etrafta olacak!" dedi Bora. *Merak etme canım, çakma sevgiline bakacak kadar yürek yememişlerdir zaten!* "Şimdi dağılabilirsiniz." dediğinde, arkasını onlara dönmüş bana doğru ilerliyordu. Yeniden tekli koltuğa oturduğunda, korumalar, bahçenin sol tarafına doğru ilerlemişlerdi. Düşündüğüm gibi; müştemilat garajın karşısındaki bina olmalıydı.

"Bora, saat ikiye yirmi var." dedim. Gözlerini benimle buluşturmuş ve "Eeee?" der gibi bakıyordu. "Yani, kurtarman gereken milyon dolarlar yok mu? Sonra beni suçluyorsun, senin yüzünden çalışamıyorum diye." dedim, sakin bir ses tonuyla.

"O iş bugüne hallolmaz. Tüm raporlar en baştan incelenecek. Yangın yeridir şimdi holding. Çıkarım birazdan." dedi. Ardından yeniden telefonuna gömüldü. Biriyle mesajlaşıyordu.

"Anladım." dedim. Umursamadı. O sırada telefonum çalmıştı. Seren beni arıyordu.

"Seren Hanım arıyor?" dedim, bakışlarımı yeniden Bora'yla buluşturduğumda; şaşırmıştım. Bu eve yerleşmeden geçirdiğim bir haftadan sonra, şirket dışında hiç görüşmemiştik.

"Aç o zaman." dedi Bora, bakışlarını telefonundan çekmiyordu. *Sanki biz açmayı akıl etmiyoruz! Neden arıyor*

anlamında sordum herhalde değil mi?!

"Efendim?" dedim, en tatlı sesimle.

"Merhaba Nazlı Hanım. Nasılsınız?" diye sordu Seren, sesi heyecanlı geliyordu.

"İyiyim teşekkür ederim. Siz?" diye sordum.

"İyiyim ben de... Müsaitseniz eğer, bugün sizinle bir yere kadar gideceğiz." dedi Seren, bakışlarım Bora ile buluşmuştu. Bana bakmıyordu!

"Bugün... Müsait miyim? Bir bakayım..." dediğimde, Bora hâlâ bana bakmıyordu; oysa ben onun bir tepki vermesini bekliyordum. *Bana sormadan iş yaptın dersen görürüm ama ben seni!* Bora, üç saniye daha yüzüme bakmadığında, ayağımın ucuyla dizini dürttüm. Gözleri gözlerimle buluşurken, babetimin dizinde bıraktığı küçücük lekeyi elinin tersiyle siliyordu. Altı saniye suratına bir şey söylemesi, işaret etmesi ya da herhangi bir tepki vermesi için baktım; adam sadece beni izliyordu. Seren'i fazlaca beklettiğime kanaat getirdiğimde, "Aaa evet! Müsaitim." dedim.

"Güzel, görüşürüz. Ben sizi evden alacağım." dedi Seren, neşeyle.

"Görüşürüz." dedikten sonra telefonu kapattım. Gözlerimi Bora'ya dikmiş, içimden çoktan söylenmeye başlamıştım. On yedi saniye boyunca hiç konuşmayınca en sonunda dayanamadım. "NEDEN...?" *Sesinin tınısına dikkat et Naz.* Bora'nın gözleri kısılmıştı. "Hadi bağırsana." der gibi tehditkar bir şekilde gözlerime bakıyordu. İç sesime Bora kaçmıştı, kendi uyarımı kendim yapıyordum. Derin bir nefes alarak devam ettim; yüzüme sahte bir gülüş yerleştirmiştim.

"Neden cevap vermiyorsun?" diye sordum.

"Bir şey mi sordun?" diye sordu, oldukça ciddi bir tavırla.

"Bugün müsait misin diye sordu Seren." dedim, sakin kalmaya çalışarak. Sabrımı mı sınıyordu? Beni mi deniyordu? Ne kasttettiğimi anlamamış olma ihtimali yoktu.

"Bana mı sormuştu?" dedi Bora. Yüzünde hiçbir değişiklik yoktu. Derin bir nefes aldığımda, yüzüme sinirli bir gülümseme yayılmıştı.

"Hayır. Bana sordu." dedim. Bir kez daha derin bir nefes almıştım.

"E iyi verseydin cevap. Müsait misin bugün?" dedi.

"En son Serkan Bey'e müsait olduğumu söylediğimde neler yaşadığımızı düşününce..." dedim, kaşlarımı kaldırmış, gözlerimi gözlerinin içine sabitlemiştim.

"Serkan Bey?" dedi. Kim olduğuyla zerre ilgilenmediği belliydi.

"Öğrencim Mert'in abisi." dedim, sabrım beni bile şaşırtıyordu.

"Hee... Şimdi anladım." dedi gülümseyerek. Arkasına yaslandı. "Sen benden izin almaya çalışıyorsun..." diye devam etti.

"Sana sormadan hareket etmiyorum işte. İstediğin bu değil miydi?" dedim, gözlerimi gözlerine dikmiş, bana neden bunu yaptığını anlamaya çalışıyordum. Yüzündeki gülüş, yerini ciddiyete bırakırken, gözlerimin içine kısa bir süre baktı. Ardından yerinden kalktı.

"Ben çıkıyorum. Akşam görüşürüz." dedi ve ardından salona girdi. O an anlamıştım; beni öldürmeyecekse de kanser edecekti. Bora'nın arkasından öküzün trene baktığı gibi bakakalmıştım.

Öfkeyle yerimden kalkıp, odama hazırlanmaya çıktım. *BİR DAKİKA NAZ! SEREN'LE NEREYE GİDECEKSİNİZ?* Ah aptal kafam! Bora yüzünden kıza bunu sormayı unutmuştum!

♠

Seren, benden özür dileyerek arabada tabletine gömüldü. Anladığım kadarıyla, şirkette olan sorunla çok yakından ilgileniyordu. Arabanın camından bakarken Bora'nın tavrını düşünüyor ve işin içinden çıkamıyordum. Yeşil, dizlerimin üzerinde, balon etek üzerine siyah kısa kollu bluz ve siyah babetlerimi giymiştim. Seren'in beni nereye götüreceğini bilmiyordum ama umrumda da değildi; nefes almak ve kafa dağıtmak bana iyi gelecekti.

Araba, deniz kenarında eski bir binanın önünde durduğunda, arka araçtaki Selim önce benim kapımı açtı.

Hiçbir şey anlamayan bakışlarımı önce etrafla, sonra Seren'le buluşturmuştum. "Buyrun Nazlı Hanım..." diyerek, beni eski binanın içine soktu; binada tadilat vardı. Bakışlarımı bir kez daha Seren'e çevirmiştim.

"Neden buradayız?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Karabey Holding'e bağlı, imkanı olmayan öğrencilerin özel ve sınıf dersleri alabilecekleri bir derslik veya etüt alanı yaratılıyor burada." dedi, gülümseyerek önce bana sonra etrafa bakmıştı. Bora'nın bahsettiği yerdi burası! Gözlerimi kocaman açmış, gülümsüyordum. Küçük adımlarla, merdivenlere yöneldim; Seren de beni takip ediyordu.

"İnanamıyorum!" dedim.

"Şöyle ki burası sizin arzunuz doğrultusunda düzenlenecek. Yani neresi sınıf olsun, neresi etüt alanı, neresi öğretmenlerin dinlenme alanı olsun, siz karar vereceksiniz." dedi gülümseyerek.

"Öğretmenler mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet. Sizden başka öğretmenler de olacak. İş ihtiyacı olan ve yeterli donanıma sahip üniversite öğrencileri. Burada Matematik, Türkçe, yabancı dil, Fizik, Kimya, Biyoloji dersleri verilecek." dedi Seren, gülümseyerek.

"Gerçek bir dershane gibi yani?" dedim. Hâlâ şaşkın ve çok mutluydum.

"Evet..."

"Peki ne kadar sürede hazır hâle gelir burası? Çünkü eğitim öğretimin ikinci dönemindeyiz." dedim merakla.

"Bir ay kadar sürecek. Ama en azından özel derslere hemen başlanılabilir. Yani en azından siz başlayabileceksiniz. Şirketin giriş katında, büyük bir toplantı odasını bir ay kadar bir süre değerlendirmeniz için ayarladı Bora Bey." dedi Seren, yine gülümsüyordu. Heyecanla boynuna atladım; aynını Bora'ya da yapacaktım. Paraya ihtiyacım olmasından çok daha öteydi bu; az sayıda öğrenci için bile olsa çok değerli bir şey yapıyorlardı.

"Güzelmiş." dedim, gülümseyerek. Ardından aklıma özel ders merkezi açmanın bu kadar kolay olmayacağı gelmişti.

"Bu kadar kısa sürede hukuki prosedürler nasıl halledildi?" diye sordum.

"Bora Bey'in eğer isterse yapamayacağı şey yoktur Nazlı Hanım..." dedi Seren.

♠

Seren'le ve binadaki mimarla yerleşmeyle alakalı düşüncelerimi paylaştıktan sonra, birer kahve içmek için oradan ayrıldık. Sarıyer'de bir restorana gelmiş, deniz kenarındaki açık alanda, kahve içiyorduk. Paketimden çıkardığım bir sigarayı yakarken, Seren'in yine telefonu çalmıştı. Israr etmeme rağmen, gelen hiçbir çağrıyı yanıtlamamıştı ama bu sefer telefonu kulağına götürdü.

"Efendim Bora Bey?" dedi, içtenlikle. Belli ki büyük patronunun telefonunu açmama lüksü yoktu. "Evet?... Ofisinizde olması lazım... Bilemiyorum, belki eve götürmüşsünüzdür... Sevim Hanım'a sormamı ister misiniz?... Zannetmiyorum... Bir saniye ben bir bakayım." dedi Seren ve çantasını açtı. Çantasından küçük bir defter çıkarmıştı.

"Ben çantama koymuşum Bora Bey, siz haklıymışsınız... Nazlı Hanım'a vermemi ister misiniz?... Tamam... Evet, sizde her şey yolunda mı?... Finansta bence sorun ama bilmiyorum bakalım ne çıkacak..." dedikten sonra küçük bir kahkaha attı.

"O da bir şey mi? Ben sabah evi yakıyordum... Yok yok önemli bir şey yok... Ütüyü fişte unutmuşum... Dediğiniz gibi olsaydı evlendikten sonra sizi bırakırdım ama..." dediğinde resmen kahkaha atıyordu. Bora'yla bu kadar samimi konuşması beni şaşırtmıştı. Daha sonra aklıma Bora'nın tatlı bakışlarına şahit olduğunu gördüğüm tek kişinin Seren olduğu geldi. *Kendini de eklemelisin o listeye Naz!*

"Aaa teşekkür ederim ama hiç gerek yoktu. O zaman yarın da görüşemeyeceğiz, size şimdiden iyi yolculuklar dileyeyim ben." dedi Seren, gülümseyerek. Bora nereye gidiyordu?

"Merak etmeyin, sizi günlük raporlardan, düzenli e-maillerden ve ansızın telefonlardan mahrum

bırakmayacağım... Aaa siz, şirketin uçağıyla mı gidiyorsunuz?" diye sordu Seren, şaşkınlıkla. Bora'ların holdinginin uçağı olmasa şaşardım zaten. *Anladık zenginler Naz!*

"Tamam. Dikkat edin kendinize. Tekrar teşekkür ederim bugün için." dedi Seren ve telefonu kapatıp, gülümseyen bakışlarını bana odakladı. Şaşkınlığımı anlamış olacak ki ilk o konuştu.

"Bir takım notlar çıkarmıştık ama defter bende kalmış da onu sormak için aramış Bora Bey... Bir de yarın sabah Amerika'ya uçacakmış." dedi, tebessümle.

"Haberim yoktu." dedim, üzüldüğümü belli etmemeye çalışarak. Bana bunu Bora'nın söylememesi ve ondan öğrenmemek nedense içimi acıtmıştı. Daha dün gece çok talihsiz bir olay yaşamışken, beni nasıl yalnız bırakıp da gidebiliyordu ki?

"Benim de şimdi haberim oldu. Yurtdışı ofislerinden birinde ciddi bir kriz çıkmış. Onunla ilgilenmesi lazım. Cuma Türkiye'ye dönecek ama bakanlıkta da randevusu vardı, o günü ve cumartesiyi Ankara'da geçirecek. Ancak pazar günü İstanbul'a dönebiliyor." dedi. Bora'yı beş gün göremeyecek miydim yani? Altıncı günümüzdü ve ben ona alışmaya başlamıştım. Koca evin onsuz ne kadar ıssız olacağını düşününce üzerime kasvetli bir ruh hali oturmuştu. *Döndüğünde, iki yüz otuz dört günümüz kalmış olacak Bora Karabey.*

"Çok mu çalışır hep?" diye sordum merakla.

"Çok... Tahmin edemeyeceğiniz kadar çok. Şu sizinle geçirdiği bir hafta var ya-"

"Altı gün... " diye sözünü kestim, düz bir sesle. Seren kısa bir süre şaşkın bakışlarla beni izledikten sonra yeniden konuştu.

"Altı gün... Bora Bey'in, benim şahit olduğum en çalışmayan dönemi. Şirketteki işleri epey bir aksattı, kriz çıkmadan Amerika'ya gitmesi lazımdı... Siz, onu biraz normal insan formuna soktunuz." dedi gülümseyerek.

"Bana haddinden fazla çalışıyor gibi gelmişti aslında." dedim, her gün hatta pazar bile şirkete gittiğini varsayarsak...

"Güne erken başlar, spor yapar ve çok erken saatte şirkete gelir normalde. Dörtten sonra falan şirkette olmayı sevmez. Çoğu zaman eve döner ama evde de fazla kalmaz. Akşamları da başka işleri olur." dedi, gülümseyerek. *Nasıl yani?* Aklıma gelen tek şey, Bora'nın kurgusal olmayan ama yine de benim için Godfather'dan bozma olan işlerle uğraştığıyken, Seren'in bunu bilmesini beklemiyordum.

"Nasıl işler?" dedim, merakla.

"Benim içinde olmadığım işler." dedi, bunu söylerken gülümsemişti ama yüz hâli ciddi ve fazla soru sormamı istemiyor gibiydi. Yüz hatlarımın kasıldığını gördüğünde devam etti. "Batman gibidir Bora Bey. Gerçi kendisine böyle dediğimi duysa bana çok kızar ama." dedi, küçük bir kahkaha atmıştı. Bu beni de gülümsetmişti. "Kendisi benzetmeleri sevmez de..." dedi, derin bir nefes aldı ve devam etti. "Haketmediği kadar çok büyük sorunları var. Ama bunca soruna rağmen, tüm o sert görüntüsünün altında, iyilik meleği yatıyor." dedi.

Seren'in cümlelerinden sonra, gözlerimi denize çevirmiştim. Belli ki yalnız benim değil; bir çok kimsenin kahramanlığını yaptığına şahit olmuştu Seren. Az evvel içinden çıktığımız binanın, imkanı olmayan çocuklar için ne kadar büyük bir hazine olacağını düşünürsek, belki de haklıydı da. Peki tüm bunları perdeleyen kumarhaneler, işlemiş olabileceği ya da emrini verdiği cinayetler neydi? Belli ki Bora'nın sınırları buydu ve burada başlıyordu. *Hiçbir zaman öğrenemeyeceğin, o kadar az vakitte sana anlatmayacağı işler Naz.*

Oysa tanımak istiyordum onu; gizemini çözmek istiyordum. Hayatım boyunca, yaşadığımı bilen tek kişi o olacaktı sonuçta. Anıl'a hayat vermişti o.

Kahramanımdı.

♠

Evin girişinde, arabadan indiğimde saat sekize yirmi vardı. Ben eve doğru yönelmişken Selim'in sesiyle durdum.

"Yenge?"

"Efendim?" dedim şaşkınlıkla. Selim, benimle sohbet mi edecekti? Ben göz teması kurmaktan bile korktuğunu düşünüyordum oysa ki.

"Abim evde yok. Erken de gelmez. Eğer bir sorun olursa, bir ihtiyacın olursa, bana söyler misin?" diye sordu Selim.

"Telefonunu da mı açmaz?" diye sordum.

"Müsait olacağını sanmam. Ama bana böyle bir şey söylemedi. Söylediğini söylüyorum ben." dedi Selim. Belli ki Bora, kendisine telefon açılmasını istemediğini açıkça belli etmişti. Zaten akşam Gökhan ile buluşacaklarını da konuşmuşlardı. Belli ki dün gece halletmeyip bugüne bıraktıkları işti; Caner Kozan denilen adamla ilgiliydi. Belki de şimdi birilerini dövüyor ya da öldürüyordu. *Sana ne Naz, işine bak.*

Göz devirerek eve girdiğimde, mutfağa yöneldim. Açlıktan ölüyordum. Buzdolabını açtığımda, Sevim Hanım'ın zeytinyağlı taze fasulye, pilav ve kızartılmak üzere köfte yapıp dolaba koyduğunu gördüm. Hepsinden kendime biraz hazırlayıp yemeye başladım.

♠

Yemek yemiştim, sigara içmiştim, pijamalarımı giymiştim; çay demlemiştim, içmiştim, pijamalarımdan sıkılıp şort ve askılı tişört giyip yeniden aşağıya inmiş bir bardak daha çay içmiştim ve yalnızca bir saat yirmi dakika geçmişti. Ben Bora'sız şimdi vakit geçiremezken, beş gün ne yapacaktım? *Saçmalama Naz! Adamı zaten bu evin içinde sofradan sofraya görüyordun.* O kadar da hakkını yememem lazımdı, sonuçta fazlaca gördüğüm anlar da olmadı değildi. Mesela dün birlikte uyumuştuk. Belli ki yalnızca, geçirdiğimiz altı günde bana oryantasyon süreci yaşatmış ve yarından itibaren gerçek hayatına dönüyordu. *Adamın şirketinin ofisinde kriz çıkmış Naz!* Keşke, Bora ile Amerika'ya

gidebilme şansım olsaydı; belki Boston'a gider ve Anıl'ı ziyaret edebilirdim. *Senin vizen yok Naz!*

Küçük adımlarla merdivenleri çıkarken, ikinci kattan üçüncü kata bağlanmadan, Bora'nın çalışma odasının yolunu tuttum. Film izlemek ve kafamı dağıtmak istiyordum. Kapının şifresini tuşlayıp odaya girdiğimde çalışma masasının üzerindeki dosyalarla karşılaştım. Merakıma yenik düşüp, dosyalardan birinin kapağını kaldırdığımda, üzerinde el yazısıyla yazılmış bir not buldum.

"Bora Bey, sayı hatasının olduğu dosya. Siz de göz atmak istemiştiniz. Ben Nazlı Hanım'la buluşmak üzere çıkıyorum. :) S."

Elinde milyon dolarlık hata olan dosya duruyor Naz!

Gerçekten Bora'nın işine karışmak istememiştim; sınırlarını geçmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Fakat, yüzlerce sayının olduğu bu dosyaların içindeki kağıtları teker teker incelerken, merakım baskın çıkıyordu. *Bakıp, hemen yerine geri koyacaksın Naz, uslu kız olacaksın!*

♠

Tüm kağıtları tek tek okumuş, sayıları ezberlemiş ve şimdi dördüncü kez okuyordum. Bünyelerine yeni kattıkları bir gıda firmasıyla alakalıydı dosya. Kağıttaki esasen para değeri olan ama benim için rakamlardan oluşan sayılardan ibaret dosya ile aşk yaşamayı bırakmış, sorunu çözmeye odaklanmıştım şimdi de. Her şey çok normal gözüküyordu. *Evet hanımefendi ve beyefendiler, sessizlik lütfen; Alaca Holding Ceo'su Nazlı Alaca konuşuyor.*

Önümde ise Bora'nın bilgisayarı vardı ve şifresinin girilmesini bekliyordu. *Sınırlarını sakın geçme Naz. Duracağın yeri en azından şimdi bilmek zorundasın.*

Bora'nın bilgisayar şifresinin altındaki ipucu notu; "üç numara"ydı. Üç numara ne olabilirdi? Üç tane numara yazmam mı gerekiyordu? Hangi numaralardı onlar? Kafayı yiyecektim. Bora'nın bilgisayar şifresini çözmemem gerektiğini söyleyen beynim çalışmayı durdurmuş gibiydi; hiçbir şey üretemiyordum. Bir şifre bile girememiştim. Acaba

Bora hangi takımlıydı? *Taktın adamın tuttuğu takıma Naz!* Belki bir futbol takımının üç numarasıydı yani olamaz mıydı? *BEGÜM KARABEY?* Tam o anda, aklıma bu eve ilk geldiğim ve Gökhan'la tanıştığım akşam yemekte konuşulanlar geldi.

"Siz buna üç numara demişsiniz ama bildiğin bir numara!" demişti Gökhan ve Begüm'ün odasında "3" rakamı vardı. Şifre Begüm'le alakalı olabilir miydi? Şifre paneline "Begüm" yazdım ama yanlıştı. Hemen telefonumun internetinden, Begüm'ün doğum tarihine baktım. Kasanın şifresini girerken de buna bakmıştım ama şu an şifreyi çözmeyi reddeden beynim bu bilgiyi yok etmişti. *3 Şubat 1994!*

321994? Yanlış! 3294? DOĞRU!

Açılan bilgisayar ekranında, Bora ve Begüm'ün fotoğrafı vardı; internette Bora'yı stalklarken Begüm'ün fotoğraflarını çok kez görmüştüm. Buğday tenli, kahverengi gözleri olan, açık kumral saçlı ve çok güzel bir kızdı. Manşete düştüğü magazin dergilerinin birinde, "Sevgilisiyle görüntülendi." şeklinde bir habere rastlamıştım. Hâlâ hayatta olduğuna göre, Bora kız kardeşine müsamaha gösteren bir abi olmalıydı. Bir ara Begüm'ü tamamen stalklayacaktım.

Şimdi Bora'nın sınırlarını geçmek ve geçmemek arasında bir gelgitin içindeydim.

Sonuçta, ona yardım etmeye çalışıyordum. *O senden yardım istemedi Naz.* Durumu açıklayabilirdim ama... *Yapacağın açıklamaya bakmayacaktır.* Yaşadığım dilemmadan sıyrılamayacağımı anladığımda, beş saniye gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtığımda, touchpade parmaklarımı götürmüş, "Karabey Holding" diye alt panele yerleştirilmiş, özel sistemi tıklıyordum. Hatayı çözebilir miydim bilmem ama Allah da inşallah, Bora'nın vereceği tepki konusunda yardımcım olurdu. Önemli olan niyetti. Öyleydi, değil mi?

17.Bölüm

Bora sistemin admini, yani yöneticisiydi. *Doğal olarak Naz!* Bu sistemin de şifre ile korunduğunu gördüğümde, yüksek bir kahkaha atmıştım. Artık gerçekten sinirlerim bozulmaya başlamıştı.

Şirketin tüm bilgilerinin saklı olduğu, yalnızca senin erişebileceğin, tüm rakip firmalardan, siber hırsızlardan, aklına gelebilecek her şeyden ve herkesten koruyacağın bu özel sisteme ne şifre vermişsindir Bora? O güzel ve anlamakta zorluk çektiğim zekan zor yola mı yoksa akla gelmeyeceği düşünülen basit yola mı yöneltmiştir seni?

Derin bir nefes aldım ve Bora'nın kasasının şifresini "Belki de budur." düşüncesiyle panele girdim. Sonuç olarak, kasası da özel güvenlikle korunuyordu. Kasasının şifresini bana söyledikten sonra belki değiştirmiş olabilirdi; fakat bilgisayarına da aynı şifreyi vereceğini düşüneceğim, HATTA BİR GÜN ŞİRKETİNİN ÖZEL SİSTEMİNE GİRİŞ YAPACAĞIM Bora'nın aklına gelmezdi. *Vallahi benim de aklıma gelmezdi Naz, ne yalan söyleyeyim...*

Ve şifre doğruydu!

Hızla, bünyelerine ekledikleri gıda şirketinin adını arama yerine girdim. Kağıtlardaki dosya şirketin bir yıllık mali değeri üzerine, teker teker yapacakları tüm masraflar değerlendirerek oluşturulmuş raporlar dizisiydi ve dolar üzerindendi. Anladığım kadarıyla evdeki hesabın çarşıya uymadığı yer, toplam harcanması gereken bütçenin, hesapladıklarının üzerinde olmasaydı. Yapmam gereken ilk şey, şirketin geçen seneki yani Bora'ların bünyesine katılmadıkları zamanki yıllık masraflarını incelemekti. Dosyadaki altıncı kağıdın kenarına Bora'nın el yazısıyla

yazılan, "kâr, zarara neden dönüşüyor?" notunu düşünmenin başlangıç aşamasında tutmam gerekirdi. Hakikaten neden dönüşebilirdi? *Bilmiyorum Naz, işletme okuyup hemen geleceğim.*

Gıda şirketinin geçen seneki tüm masraflarını tek tek incelediğimde, zaten ezberimde yer tutmaya başlayan dosyadaki sayılarla karşılaştırma yapmaya başladım. Çok ciddi açıklar yoktu ama farklılıklar vardı. Bunların Karabey Holding'in bünyesine girmeleriyle alakalı olabileceğini düşünüyordum. Algılayabileceğim en basit mantık, fazla masraf o kadar kâr gibi bir şeydi sanırım. *Devir tasarruf devri Naz, "az masraf çok kâr" diyor artık CEO'larımız.*

Geçen sene gıda şirketi, Bora'lara satılmadan yılda 2 milyon, 232 bin dolar kâr ediyor görünürken, Karabey Holding zarara giriyor gözüküyordu. Şirketin geçen seneki masraflarının yazılı olduğu hanelerdeki sayılarla, dosyadaki masrafların yazılı olduğu hanelerdeki sayılara aynı anda bir kez daha baktım. Geçen seneki ilgili hanedeki sayıyla, Karabey Holding için oluşturulmuş bu seneki ilgili hanedeki sayının bağlantısı yoktu.

Fakat elimdeki kağıtlarla, bilgisayardaki sayıların her bir haneleri arasında ilginç bir oran vardı. Henüz, ben bu oranın sebebini anlayamıyordum. *Git yat Naz, uykum geldi.* Gıda şirketinin geçen seneki faaliyetlerinin sisteme giriş tarihi Bora'yla öpüştüğümüz gündü. *Çüş Naz! Ne alaka şimdi ya?* Yani 10 Mart'tı. Elimdeki raporlarsa bugüne aitti.

Elimdeki dosyayı sistemde aratıp, açtım. Bilgisayar ekranını ikiye ayırarak, geçen seneki faaliyetleri de açtım. Ve rastgele aynı haneleri, TL'ye çevirmeye başladım. Bunun için de Microsoft Excell'de kendim bir sayfa açarak, yazmaya başladım. *Bora da seni inşallah, bilgisayar ekranı gibi ikiye ayırmaz Naz!*

Şimdi karşımda daha büyük sayılar vardı.

Çüş! Naz? Olabilir mi böyle bir şey?

Gıda şirketinin bir önceki senelerde yaptıkları harcamaların yazılı olduğu her bir dosyayı sistemde arattım

ve sonunda dolar işareti olan rakamlara üstün körü baktım. Şirketin total bilgilerinin yer aldığı yıllık kâr oranıyla, her bir masrafı toplayarak elde edip hesapladığımda çıkan sonuçlar birbirlerinden çok farklıydı.

Yani Karabey Holding'e yıllık masraflar aracılığıyla kâr oranları farklı gösterilmişti. Ama bu nasıl olabilirdi ya da kimse bunu nasıl fark etmezdi? Hadi ben şirket yönetmekten anlamıyordum ve bu hatayı iki saat, on iki dakika sonra anlamıştım ama Bora bunu nasıl anlamazdı?! Bu hataya ne sebep olabilirdi?

Dolar bugün 3,7 kurundaydı. Ve gıda şirketinin geçen seneki masraflarının yazılı olduğu dosyayı da Karabey Holding'in oluşturduğu dosyayı da bunu baz alarak değerlendirmiştim. Şanslıydım ki dolar 10 Mart'da da aynı değerdeydi. *Google açar mısın şimdi de Naz? Yaz; şirket nedir, nasıl yönetilir?*

Sayılara tekrar tekrar baktığımda orana sebep olan şeyi çözdüğümü düşünürken, içimden bir ses de yanıldığımı söylemek istiyordu. Çünkü topladığım masrafların TL değerleri, sistemdeki geçen sene ve ondan önceki senelerdeki masraflar hanelerine iliştirilirken doların 2,7 Lira baz alınarak hazırlandığını açık açık ortaya koyuyordu. Fakat kâr hesapları gayette 3,7 Lira üzerinden yapılmıştı. Ve yine doları 3,7 Lira baz alarak hesap yaptığımda yıllık masraflar Karabey Holding'in bugün hazırladığı dosyalardaki sayılara yakın değerler ortaya koyuyordu.

Üstelik, bu şekilde toplamını yapıp kârı hesapladığımda, geçen seneki raporda gıda şirketinin ASLINDA zarar ettiğini gözler önüne seriyordu. Ve doları 1 lira eksik kabul ettiğimizde tüm masraflar adına ortaya çıkan sonuç milyon dolarlık zarar olabiliyordu!

Yani Karabey Holding fazla masraf yapmıyormuş; doların fiyatından bihabermiş Naz, öyle mi?! 10 Mart'ta dolar 2,7 Lira değildi. Yani ya dolandırılmışlardı ya da birisi gerçekten klavyede 3 yerine 2'ye basmıştı. *Bora Karabey'i dolandıran kişiyi tanımak isterdim açıkçası Naz'cığım.*

♠

Odayı olduğu gibi bırakıp, bir bardak su içmek ve derin bir nefes almak için aşağıya inmeye başladım. Saat gece yarısını geçmişti. Salona girdiğimde, Bora ve Gökhan'ın verandada oturduğunu gördüm, su içmeyi es geçip yanlarına gittim.

"Aaa Naz! Biz seni uyuyor sanmıştık." dedi Gökhan, gülümseyerek. Bora'nın bakışları da bana çevrilmişti.

"Yok uyumuyordum. Su içmeye indim." dedim ve Bora'nın yanına oturdum.

"Üşüyeceksin." dedi Bora.

"Gireceğim şimdi içeriye. Sana bir şey göstermem gerekiyor. Burada işin uzun sürer mi?" dedim, mümkün olduğu kadar sakin gözükmeye çalışarak. Ama içimde bir yerler bulduğum şeyi BAS BAS BAĞIRMAK istiyordu. Bora, dudaklarını araladığında Gökhan'ın sesiyle ona döndüm.

"Yok ben kalkıyorum zaten. Abicim sana şimdiden iyi yolculuklar." dedi Gökhan ve ardından bakışlarını bana sabitleyip gülümsemeye başladı. "Beş gün başbaşayız yengelerin güzeli." dedi.

"Görüşürüz Gökhan. Rahat dur, seni de koruması için birisini bulmak zorunda kalmayayım." dedi Bora, sesi soğuk ve uyarıcı tonda çıkmıştı.

"Rahat ol Karaaaa! Rahat ol." dedi Gökhan, sırıtarak.

"Ben rahatım. Ama ufacık bir şey olursa, sen rahat olur musun ondan pek emin değilim." dedi Bora, aynı soğuk ses tonuyla. *Gökhan'cım adamı sinirlendirme lütfen, birazdan bilgisayarının şifresini kırdığımı söyleyeceğim. Allah'ım sen büyüksün!*

Gökhan, müştemilata çıktığını sandığım yere doğru ilerlerken bakışlarımı yeniden Bora'ya çevirdim.

"Amerika'ya gidiyormuşsun..." dedim, sesimdeki hüznü saklamaya çalışarak.

"Evet. Sana söylemeye fırsatım olmadı. Ani gelişti." dedi, açıklayıcı bir tavırla. Sesinde ise soğukluk yoktu; oldukça sıcak ve masumdu.

"Nereye?" diye sordum, merakla. Ceketini çıkardı ve omuzlarıma yerleştirdi. Sadece bedenim değil, içim de ısınmıştı sanki.

"Boston." dedi, gözlerini kısmış bir tepki bekliyor gibiydi. Anıl'ın şehrine gidiyordu. Boğazımda bir acı hissetmiştim. Ben, bakışlarımı yerdeki herhangi bir noktaya sabitlediğimde devam etti. "Orada bir ofisimiz var." dedi.

"Melis kim?" diye sordum gözlerimi yeniden ona çevirdiğimde. Eren, hastanede Melis diye birisiyle tanıştığını söylemişti. Bora, bu soruyu sorduğuma şaşırmamıştı.

"Arkadaşım, üniversiteden. Boston'da yaşıyor ve holdingle alakası yok. Tabii senin arkadaşlarına, mecburen yalan söyleyerek tanıştırdı kendisini, onlara çalışmaya başlayıp avans aldığını söylemiştin ya ilk." dedi, sesi kadife gibiydi.

"Arkadaşından neden Anıl'ın ailesi ve arkadaşlarıyla ilgilenmesini rica ettin?" diye sordum.

"İyidir Melis. İnsan canlısıdır. Halden de, söylenilemeyenlerden de anlar. Yapılanlardan fazlasına ihtiyaç olursa onun sezeceğine inandım. Zaten aynı şehirde ya ona da güzel bir meşgale oldu. Ayrıca bayağı iyi anlaşmış Anıl'ın ailesiyle." dedi.

Yüzüme yayılan buruk gülümsemeyle beraber, onun gözlerine sisli bir perde yerleşti ve yerinden kalkarken tekrar konuştu. "Hadi gel içeriye. Bir şey gösterecektin. Ardından çalışmam lazım." dedi. Ben yerimden kalkarken, o çoktan salona girmişti bile. Arkasından gittim. Merdivenlerin başında durmuştu; kolları bağlı, gözlerini kendisine doğru yürüyen bana sabitlemişti. Bir şey düşünüyor gibiydi.

"Nasılsın?" diye sormamla, bana şaşkın şaşkın bakmaya başladı.

"İyiyim Nazlı. Sen nasılsın?" dedi, tedirgin bir sesle.

"Çok iyiyim teşekkürler." diyerek gülümsedim. "Şimdi seninle bir anlaşma yapmamız lazım." diye devam ettim. Ardından omzumdakini ceketini, ona uzattığımda, yüzümde çok ciddi bir ifade vardı. Ceketi benden alırken, derin bir nefes verdi.

"Ne anlaşması Nazlı?" diye sordu, bıkkınlıkla.

"Ben sana bir şey anlatacağım. Ve sen de kızmayacaksın." dedim, masumlaştırdığım bakışlarımla kendimi acındırmaya çalışıyordum. Sakallarını kaşıdı.

"Nazlı! Pazarlık yapılmasından nefret ettiğimi söylemiştim. Bu anlaşma değil." dedi, sesi sertleşmişti.

"Ama şimdiden kızıyorsun..." dedim, dudaklarımı büzerek. *Belki acır sana Naz.*

"N'oluyor Nazlı?" dedi, hiç acıyacak gibi değildi.

"Kızacaksan söylemem. Ben söylemezsem, sen zaten anlayacaksın. Sen anladığında da mesela.... Mesela... Mesela kendimi odama kilitlerim! Sen de zaten gidecekmişsin. Beş gün de yoksun. Böyle de yırtabilirim ama sana dürüst oluyorum." dedim, bana acımasını sağlamaya çalıştığım bakışlarım hâlâ üzerimdeydi.

"Nazlı'cığım... Söyler misin artık?!" dedi, yapmacık bir gülümsemeyle. Oysa sesi oldukça sertti ve dişlerinin arasından konuşmuştu.

"Ben senin sınırlarını geçmiş olabilirim. AMA SEN DE SINIRLARIM BUNLARDIR DEMEDİN HENÜZ!" dedim. Ya da bağırdım. Sesimi kontrol edememiş miydim ben? Yüzümdeki ifade donuklaşırken, Bora'yı izliyordum. Duvara yaslanmış, öfkeli bakışlarıyla bana bakıyordu. Kıyameti koparmasaydı bari...

"Bora?" dedim, merakla. Acaba yanlışlıkla içinden mi kükrüyordu? Cevap vermedi. "Niye konuşmuyorsun?" diye sordum tedirgin bir şekilde. Yine cevap vermemiş öylece bana bakıyordu.

Kaçmalı mıydım? Nereye? Yutkundum ve önünden geçerek, merdivenlerden çıkmaya yeltendiğimde beni kolumdan çekip, diziyle belime destek sağlayarak kolları arasına yatırdı. Fal taşı gibi açılan gözlerimle ona bakıyordum; o ise gözlerini kapatmış sakinleşmeye çalışıyordu. Kıpırdamadan öylece durdum; yirmi altı saniye sonra gözlerini açtı ve konuşmaya başladı.

"Nasıl yapıyorsun bunu?" diye sordu, sesinde merak vardı.

"Ne-neyi?" diye sordum, korkudan neredeyse kısılmış sesimle.

"Daha sinirleneceğimi düşündüğün şeyi söylemeden, nasıl sinirlendirebiliyorsun beni? Yani aksine sakinleştirmeye çalışman falan gerekirken üstelik?" dedi, gözleri yüzümü ezberlemeye çalışır gibi bakıyordu.

"Bilgisayarının şifresini çözdüm." dedim, korkarak. Kokusu ve bakışları hipnoz etkisi gibiydi ve ben itiraf etmeden bu hipnozdan çıkamayacaktım. Gözlerini tekrar yumduğunda, başımın altında olan kollarının kasıldığını anlamıştım. Gözleri kapalıyken konuşmaya devam ettim. "Gözlerini aç bence çünkü birazdan söyleyeceğim şeye daha çok kızacaksın." dediğimde, gözlerini daha sıkı yumdu.

"Holdingin özel sistemine girdim, kasanın şifresiyle aynıymış." dedim. Hızla gözlerini açtı ve beni kucağından indirdi; dengemi zor sağlarken, "YAVAŞ!" diye bağırdım. Bora bana doğru küçük bir adım attığında, ben de merdivene doğru bir adım attım. Bora, bana küçük bir adım daha atarak merdivenleri çıkmaya başladığında ben merdivenleri daha hızlı çıkmaya başlamıştım. *Naz, n'apıyorsun sen?! Nereye kaçacaksın acaba?*

"Bora, bence beni bir dinlemelisin!" dedim, arkama bakmamış, ikinci kattaki koridora girmiştim. Arkamdan geliyordu ve ben koridorda hızla ilerlerken, çalışma odasının kapısına varmıştım bile. Şifreyi girmek için yeltendiğimde, kulaklarıma nefesini üfleyerek konuştu.

"Sakın!" dedi. Sessiz ama kan dondurucu bir şekilde söylemişti bunu. Elim şifre panelinde öylece kalmıştım. "Bana dön!" dedi, aynı ses tonuyla. Sırtımı kapıya yasladığımda, kollarımı kapının üzerinde elleriyle birleştirdi. Yüzünü hafifçe eğerek, gözlerimin içine bakıyor ve konuşmuyordu. Yüzüme üflediği nefesi başımı döndürüyordu.

"Anlatmama izin ver." dedim bir süre sonra, sesim nasıl çıkmıştı, ben de bilmiyordum.

"Dün akşam yaşadıklarımızın bir anlamı olması gerekiyordu!" dedi, çok derinden ve fısıldayarak konuşmuştu.

"Anlamı var zaten." dedim, başımı öne eğerken. Sıkıntılı verdiği nefesi yüzüme üfledi. Ellerimi serbest bıraktı ve kapının şifresini girdi. Kapıya tüm gücümle yaslandığım için, sırtımdan çekilen kapıyla beraber yere kapaklanacakken, belimden tuttu ve düşmemi engelledi. Dengemi sağladığımdan emin olduktan sonra odaya girdi; benim de girmemi bekleyip, kapıyı sertçe kapattı.

Çalışma masasına göz attığında, dağılan dosyaları, açık bilgisayarı görmüş olacak ki, sıkıntılı bir nefes daha verdi. Bence kesinlikle meditasyona başlamalıydı; zira çok güzel nefes alıp verebiliyordu.

"Ben holdingin neden zarar ettiğini bulmak istedim." dedim, çalışma masasına doğru ilerlerken. Ardından durdum ve yüzümü yeniden ona döndüm. Yine çok yakın mesafedeydik.

"Tamam yalan söyledim. Bu odaya film izlemek için girmiştim. Dosyayı merakımdan açtım. İçinde bir sürü sayı var diye baksam mı bakmasam mı... Ama Bora'ya söz verdim diye üçüncü dünya savaşını içimde başlattım. Bir kere bakarım bırakırım ne olacak... diye düşündüm, ama bırakamadım... N'aparsın bağımlılık işte." dedim, oldukça sakin konuşmuştum.

Büyük bir ciddiyetle çalışma masasına oturduğumda, Bora kaşlarını kaldırıp, gerçekten ciddi miyim diye kontrol eder gibi bakıyordu. *Ciddi ol Naz, holding işleri ciddiyet ister.* "Neyse işte... Sonra belki sorunu bulurum diye düşündüm ve önce bilgisayarının şifresini çözdüm. Ama bunu yaparken çok kızdım kendime. Yapmamalıydım farkındayım." dedim, gözlerinin içine bakarak. Alaylı bir gülüş gönderdi bana. Olduğu yerde durmuş, bana öfkeyle bakıyordu.

"Sonra... Sisteme girdim. Sonra sayılarla aşk yaşa-" *Yavaş gel Naz, keyif aldığını düşünmesin.* "Yani sayılarla cebelleştim cebelleştim cebelleştim... Ah! Sorma çok

zorlandım. Neyse. Ve sorunu buldum." dedim, kendimden emin bir şekilde.

Başını hafifçe sola doğru döndürerek, kıstığı gözlerinin altından, kuşkulu bakışlarını yüzümde topladı. Bana doğru iki adım attı ve masanın üzerine oturarak, yüzünü bana döndü. Gözlerimde, yüzümde ya da alnımda bir şey arıyor gibiydi.

"Bora?" dedim tedirgin olduğumu belli etmemeye çalıştığım bir sesle, o konuşmayınca.

"Ne yaptın?" dedi, inanmamış gibiydi veya algılayamamış.

"Çözdüm işte. Ben sana anlatayım... Sen sonra bana ne yapacaksan yaparsın. Kızmazsın belki diye umut etmiştim ama galiba öyle bir ihtimal yokmuş." dedim, üzüntüyle.

"Nazlı, çözmüş olamazsın. Yani sadece beş altı saattir evde değilim. Bu günler alacak bir iş." dedi, ciddiyetle. Anlamaya çalışıyor gibiydi. *Adamın güzel beynini yaktın Naz.*

"Biliyorum kulağa çılgınca geliyor ama... Sorun senin uzmanlık alanında değilmiş. Benim uzmanlık alanımdaymış." dedim, açıklamak ister gibi. Biz de bilirdik Oxford'da okumayı; ama açtık, yedik okul parasını... *Ne diyorsun Naz?*

"Ne diyorsun Nazlı?" diye sordu. Allah'tan içimdeki aforizmal kişilikten bihaberdi. Ayrıca, çok ciddi bir ifadesi vardı. *Bak gör Naz, elalem nasıl ciddi oluyor.*

"Ben doğrudan sonucu söyleyeyim sana, öyle başlayalım. Sizin bu gıda şirketinin, yıllık masrafları dolar üzerinden ya..." dedim, başını "Evet" anlamında saladı. "İşte masraf hesaplarlarken, dolar 2,7 gibi hesaplanmış. O yüzden şirket kâr ediyor zannediliyor." dedim. Başını iki yana "Olamaz böyle bir şey." diye sallarken, gözleri de eylemini doğruluyordu.

"Bakarsan sen de göreceksin." dedim, bilgisayarı göstererek. Bilgisayarı kendisine çevirdi ve birkaç hanedeki sayıyla, az evvel yaptığım işlemlerin yalnızca yüzde üçünü yaptığında, gözlerinden ateş çıkmaya başladı. "Şöyle ki ben hepsinin sağlamasını yaptım. Yani doların böyle baz alındığını da aradaki oranlardan fark ettim. Kimsenin aklına gelecek iş değil tabii. Kâr ise dolar 3,7 Lira olarak

hesaplanmış." dedim. Bana bakmıyor hâlâ önündeki hesap makinasıyla uğraşıyordu.

"Yani karşı taraf sizi dolandırmış olabilir. Ya da birisi raporu bilerek böyle hazırlamış belki de..." dedim. Elindeki hesap makinasını duvara fırlattığında, korkudan gözlerimi yummuştum.

"Sistem doları otomatik hesaplıyor. Karşı tarafla alakası yok. Rapor nasıl hazırlanırsa hazırlansın, sisteme yüklenirken, anlık dolara göre hesap yapıyor. Manuel değil." dedi, gözlerimi açtım ama öfkeli gözleri beni korkutuyordu.

"İyi de o zaman, hepsini aynı kurdan hesaplaması gerekirdi?" dedim.

"Evet. Ama öyle olmamış." dedi, sinirden gülümserken.

"Yani birisi sistemle mi oynamış?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet. Ve ben asla o dolar kurunu hesaba katmazdım. Sistemin hata yapma ya da sistemle oynanma ihtimali yoktu. Ufacık kur değişikliği dahi anlık olarak sistemde görünüyor. Ve sistemin yönetici hesabına benim bilgisayarım dışından giriş yapıldığında, bunun haberi geliyor." dedi kaşlarını kaldırarak. "Sistemin kullanıcıları sisteme kaçta girmiş, kaçta çıkmış bunlar bile otomatik olarak takip ediliyor Nazlı!" dedi, sesi oldukça sertti.

"Yani?" dedim merakla, ne düşündüğünü anlamamıştım.

"Yani... Sisteme siber saldırı yapılmış evet ama sonra benim bilgisayarımdan kur değişikliği eş zamanlı olarak görüldü şeklinde ayarlanmış." dedi, soğuk bir şekilde. Ama tezat olarak gözlerinden ateş çıkıyordu.

"Bilgisayarına uzaktan giriş yapılmış olabilir mi? Yani hacklenmiş olabilir misin?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Mümkün değil." dedi. Haklı olabilirdi, kim bilir nasıl korunuyordu.

"Bilgisayarın ya evde ya da şirkette değil mi?" diye sordum, kendime onay bekler gibi.

"Evet!" dedi, öfkesi daha da artıyordu.

"O zaman? O gün odana giren birisi mi? Kimler girmiştir ki, 10 Mart'ta sen odanda yokken?" diye sordum.

"Sadece sen." dedi.

BENDEN Mİ ŞÜPHELENİYORDU?

"ÇÜŞ!" diye bağırdım önce. Gözlerim yanmaya, kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. "Ben... Ben yapmadım. Yemin ederim ben yapmadım. Tamam seninle tanıştığımızda seni dolandırıyordum yani kumarhanede hile yapıyordum. Ama ben hırsız değilim!" dedim, biraz sonra ağlayacağımı belli eden ses tonumla.

"Nazlı!" dedi öfkeyle.

"Gerçekten ben yapmadım. Bak oradan nasıl göründüğünün farkındayım, bana güvenmemekte haklısın. Yani beni tanımıyorsun. Ama benim bunu yapmak için bir sebebim yok. Gerçekten benim hatam! Odana girmem, şifrelerini çözmeye çalışmam... Ama ben yapmadım Bora gerçekten. Hem ben yapsam neden kendimi ele vereyim, bu kadar aptal mıyım?" dedim, gözlerimi kapatmış başımı elime götürmüş, üzerime kalan bu yükle nasıl baş edebileceğimi düşünüyordum.

"Evet aptalsın!" dedi, sert bir sesle. Yaşlı gözlerimi onunla buluşturduğumda, az evvel öfkeyle bakan gözleri şimdi sitemle bakıyordu.

"Ben yapmadım." dedim, bir kez daha.

"NAZLI!" diye bağırdığında, daha çok ağlamaya başlamıştım; kendimi durduramıyor gibiydim. "Nazlı. Benimle aynı evde yaşıyorsun. Odama giriyorsun. Kasamın şifresini biliyorsun. Bilgisayarıma girmişsin ve bunu kızacağımı bile bile bana söylüyorsun. Ki buna sonra kızacağım... Sen hâlâ bunu nasıl düşünürsün ya?" diye sordu, sesi bu düşüncede olmama öfkeli gibiydi. Bakışları ise beni azarlıyordu.

"Ben sandım ki-" dedim ve ardından kendimi tutamayıp ağlamaya devam ettim.

"Sanma!" dedi, bir kez daha sitemle. Ardından ellerimi tutup, beni koltuktan kaldırdı ve kendisine doğru çekti. Elleri belimle buluşurken, başımı omzuna yaslamış daha çok ağlamaya başlamıştım. "Şiiişt..." diye fısıldadı kulağıma.

"Sendeki bu kendini değersiz hissetme kompleksini ne yapacağız?" dedi, şefkatle fısıldayarak.

Kollarımı boynuna doladığımda, belimdeki elinin gücünü arttırmıştı. "Önce sen kendine değer vereceksin. En önemli şey önce sen olacaksın. Herkesten ve her şeyden önce sen geleceksin kendin için. Bu seni bencil yapmaz, değerli yapar aptal kız! Kendini kimseye bu kadar ispatlamaya çalışma!" dedi, kulağıma nefesini üfleyerek. Bir elini saçlarıma götürdüğünde, gözümden yaşan aklar dinmişti. Başımı şefkatle okşuyor gibiydi. "Yüzüme bak..." dedi.

Bakışlarımı gözlerine sabitlediğimde, baş parmağıyla yanağıma süzülen yaşları sildi. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Ağlayınca neye benzediğini görseydin, asla ağlamazdın." dedi, yüzünde mimik oynamıyordu. Yüzüme istemsiz bir gülüş yerleşmişti. "İyi misin?" diye sordu, sesinin tonu insanı iyi etmeye yeter gibiydi.

"İyiyim." dedim, gülümseyerek. "Ben... Ben korktum sadece. Sana zarar vereceğimi, ihanet edeceğimi düşünmenden. Çünkü-"

"Sus." dedi. Ne yapacağımı bilemediğimde, kollarımı yeniden boynuna doladım. Güçlü elleriyle bana sımsıkı sarıldı. Buram buram bergamot kokusuna, denizden gelen meltem karışıyordu yine... Bir süre öylece kaldık. Ardından benden ayrıldığında, gözlerini gözlerimden kaçırarak konuştu. "Bir kaç telefon görüşmesi yapmam lazım." dedi, az evvelki gibi yumuşak çıkmayan bir sesle. Arkasını döndü ve odadaki koltuğa doğru ilerlerken bir kez daha konuştu. "Şu pürüz çözülsün bakalım. Hain kimmiş, anlayalım." dedi ve koltuğa oturduğunda, cebinden telefonunu çıkardı.

"Kolay gelsin." dedim ve odadan çıktım.

♠

Dolaptan bir polar battaniyeyi alarak, terasa çıkmış ve battaniyeye sarılıp şezlonga uzanmıştım. *Artık sakinleş Naz.* Bora'dan korktuğum çok an olmuştu. Ama hiçbir an, benim ona ihanet ettiğimi zannettiği an kadar korkutmamıştı beni; çok yakınımızdan gelen kurşun sesleri bile. Bu korku

başkaydı. Bana güvenip güvenmediğini bilmiyordum; gölgesine bile güvenmediğini söylüyordu sonuçta. Güvenmeyedebilirdi ama ona ihanet edebileceğimi iyi ki de düşünmemişti.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmediğim başka bir an'a düşmüştüm. Düşünceler içinde kaybolurken akıp giden dakikaların farkında bile olmamak beni şaşırtmıştı.

"Uyumadın mı?" diye sordu Bora, terasa çıkmış, tırabzanlara yaslanmış bana bakıyordu. Şezlongta biraz doğrularak, battaniyeye daha çok sarıldım. Eşofmanlarını giymiş, baştan aşağı simsiyahtı.

"Öyle biraz temiz hava almak istemiştim." dedim, oldukça masum bir ses tonuyla. "Senin uçağın kaçta, sen neden uyumuyorsun?" diye sordum.

"Temiz hava almak istedim." dedi, bana sırtını dönmüş, iki eli tırabzanlarda evin girişine doğru bakıyordu. Ardından cebinden telefonunu çıkardı ve bir numarayı tuşladı. "Kolay gelsin... Sağ çaprazı da dolduralım Selim. Fırat'ı yerleştir... Müştemilattaki tünelin kapısında kim var?... Yok yok, sen bahçedeki veya girişteki tüm konumunu Nazlı Hanım'a göre alacaksın... Gözün kulağın hep telefonunda olacak öncelikle.... Tamamdır. Eyvallah koçum." dedi, sert çıkan, otoriter bir sesle ve başıyla aşağıya doğru bir selam verdi. Dikkatli gözlerle onu izliyordum. Ardından bana döndü.

"Telefonunu versene bana." dedi, kadife kadar yumuşacık tonda çıkan bir sesle.

"Odamda... Bekle getireyim." derken, yerimden kalkıyordum. Başıyla beni onayladı, kapının girişinde durdum ve yeniden yüzümü ona döndüm. "Bir şeyler içelim mi?" diye sordum. Kısa bir süre bana baktı; düşünüyor gibiydi, sorguluyor gibiydi, sebep arıyor gibiydi.

"Sen telefonunu getir. Ben hazırlarım." dedi. Gülümsedim ve odama doğru ilerledim.

18.Bölüm

♠

Telefonumu alıp yeniden terasa çıkmıştım. Sırtım dik bir şekilde şezlonga oturup ayaklarımı uzattım. Dört dakika on yedi saniye sonra Bora, şarap şişesi ve iki tane kadehle terasa geldi. Bir süre ayakta dikildi. Ya da tepemde dikildi. Elindeki şişeyle kadehleri sehpanın üzerine bırakırken de epey yavaş hareket ediyordu.

"Battaniyeyi sırtına al." dedi, sesi emredici bir tonlamaya sahipti.

"Üşümüyorum." dedim, elleriyle bataniyeyi omuzlarıma yerleştirmesini istiyordum galiba, çünkü SOĞUKTU ve ÜŞÜYORDUM! Bir sigara yaktığında hâlâ tepemde dikiliyordu; telefonumu ona uzattım. Parmak uçlarımız birbirine değdiğinde, tuhaf bir elektiklenme olmuştu ruhumda.

"Kilit kodunu gir." dedi, yeniden telefonumu bana uzatarak.

"Söylemiştim ya sana." dedim.

"Aklımda tutmamı beklemiyorsun herhalde Nazlı?" dedi. Hâlâ bana uzattığı telefonu elime almamıştım. Alt tarafı altı haneli bir sayıydı. Aklında tutamayacak ne vardı, anlamamıştım doğrusu.

"266226." dedim, düz bir sesle. Kilit kodunu girdi ve göremediğim bir şeyler yaptı. Belki WhatsApp'ıma girip mesajlarımı okuyordu. Belki, Instagram'da kendi fotoğraflarını beğeniyordu. *Onun Instagram'ında hiç fotoğraf yok Naz!* Belki, kendisini engelleyen birisini benim sosyal medya hesaplarımdan stalklıyordu. Kimi stalklıyordu?

"Kimi stalklıyorsun?" diye sordum. *Çüş Naz!*

"Efendim?" dedi, şaşkınlıkla. Gözlerimi fal taşı gibi açmıştım.

"Şey yani... N'apıyorsun? Adıma tweet falan mı atıyorsun? Ben Twitter'da çok aktif değilim." dedim. Gözlerimin içinde bir şeyin cevabını arıyor gibi bakıyordu. *Öyle mi Naz, neden aktif değilsin?* "Ya böyle bir tweet attığımda, retweet sayısını takip et, beğenme sayısını takip et, mention sayısını takip et... Boşu boşuna zamanım gidiyor. Ki başkalarının tweetlerinin etkileşim sayılarına da bakmak istiyorum bazen. O yüzden kendime yasakladım. Instagram en rahatı. Sadece beğenme olayı var. Daha az sayıyla uğraşıyorum en azından." dedim.

"Anladım." dedi. Ve yüzünü yeniden telefonuma çevirdi. Ekranı kilitledi. "Selim'in numarasını kaydettim ve hızlı aramalarına aldım. Acil bir şey olduğunda doğrudan ararsın onu." dedi, dümdüz bir sesle. Bu muydu yani? Telefonumu elinden alıp şezlongun altına koyarken, o şarap şişesine yönelmişti.

Kadehleri doldurduktan sonra, şezlongun ucuna oturdu ve kendi kadehini eline alarak, dudaklarıyla kocaman bir yudum buluşturdu. "Benim kadehimi de uzatır mısın?" diye sordum, alnıma bir *benimle ilgilen Bora* yazmadığım kalmıştı.

Yavaş hareketlerle şarabımı bana uzatırken, kömür karası gözlerini yeşil gözlerime dikmişti. Kadehi elinden aldım ve kocaman bir yudumun boğazlarıma akmasına izin verdim ama saniyesinde yüzüm buruşmuştu.

"Çok ağır bir tadı var!" dedim, beğenmemiştim.

"Güzeldir. Vişne şarabı. Ağırdır ama güzeldir." dedi, tuhaf bir ses tonuyla. Yüzüme yeniden her bir kıvrımını ezberlemek ister gibi bakıyordu. Ardından, sehpanın üzerine bıraktığı kendi sigara paketini es geçip, benim vişne aromalı paketime uzandı. İçinden çıkardığı bir tane sigarayı dudaklarına götürdü ve ateşledi. Bir iki duman içine çektikten sonra bana uzattı.

"Teşekkür ederim." dediğimde, gözlerini benden ayırmış, elindeki kadehi izliyordu. "Sever misin sen de vişneyi?" diye

sordum, merakla.

"Sevmem." dedi, elindeki kadehten gözlerini ayırmadan.

"Neden? Vişne dünyanın en güzel şeyidir bence." dedim, parmaklarımın arasındaki sigarayı, dudaklarıma götürürken. Sigaramın izmarit kısmında Bora'nın dudaklarının tadı kalmış gibiydi. *Tadına baktığın ilk dudaklar Naz... Rahatsız olduğun yalanını dile getirdiğin ilk öpüşmen.*

"Kokusu bana bir şeyi hatırlatıyor." dedi, yüzüne silik bir tebessüm yayılmıştı. Ayaklarımın ucuyla, belini dürterek konuştum.

"O benim cümlem!" dedim, uyarıcı bir ses tonuyla. Gözlerini gözlerime yeniden kilitlediğinde, yalnızca dudaklarıyla değil, gözleriyle de gülümsüyordu. *Seninki gülümsemek değil be adam; sen ayaklarımın altından yeri çekiyorsun!*

"Ne demek o benim cümlem?" diye sordu, yumuşacık bir sesle.

"Öyle işte." dedim, omuz silkerek. "Her şeyi de sana anlatmak mı zorundayım?" diye sordum, kaşlarımı kaldırmıştım; sesim oldukça tatlı çıkmıştı.

"Aileni hatırlatan koku..." dedi, gülümseyen ve biçimine akıl sır erdiremediğim dudaklarının arasından. *Zaten anlatmıştın Naz'cığım.*

"Sen yokken benimle Gökhan mı ilgilenecek?" diye sordum, konuyu değiştirmek istiyordum.

"Birisinin seninle ilgilenmek zorunda olduğunu bilmiyordum. Çocuk musun sen?" dedi, hâlâ gülümsüyordu.

"Onu mu demek istedim ben?" dedim, havada olan kaşlarımla. "Yani dün malum kurşun yağdı üzerimize. Yine kurşunlanırsak kime sarılacağım?" diye sordum. Gülümseyen yüzü dalgalanmış, gözlerine onu okumamı engelleyen bir perde inmiş gibiydi.

"Kimseye." dedi, düz bir sesle. Ondan başkasına sarılmama gönlünün el vermediğine inanmak istedim ve esas niyetini sorgulamadım. "Vize başvurusu yapmamız lazım senin için." dedi, bakışlarını yeniden kadehine

çevirmişti. Sigaramı söndürmek için sehpaya eğilirken konuştum.

"Neden? Gittiğin her yere beni de mi götüreceksin? Çocuk muyum ben?" diye sordum, muzip bir şekilde. Yeniden arkama yaslandığımda, bakışları benimle buluştu.

"Amerika'ya gitmeyecek misin? Hasta ziyaretine?" dedi. *Anıl...* Benim de gülümseyen yüzüme puslu bir perde inmişti. Hayatımın her anında aklımdan bir an olsun çıkmayan Anıl'ı, bu adamın yanında, yörüngesinin etrafında sürekli unutuyordum. Unutmamalıydım; ben Anıl'ı seviyordum.

"Haklısın..." dedim, muhtemelen buğulanmış sesimle.

"He tabii istediğin ülkelere benimle de gelebilirsin." dedi, bu kez gülümsememiş, sadece gözlerini gözlerime dikmişti.

"İstemem. Zaten sekiz ay sonra gideceğim Türkiye'den. Ben, bazı yerleri son kez gezmek istiyorum aslında... Madem bir daha geri gelmeyeceğim... Bodrum'la, Mersin'le son kez vedalaşmak istiyorum." dedim, sesimdeki buğu gözlerime de yansımıştı. Kirpiklerimin ıslandığını hissedebiliyordum.

Elindeki kadehi bıraktı ve şezlongta yanıma uzandı. Polar battaniyeyi yalnızca benim üzerime örttü ve başımı göğsüne yasladı.

"Nereye gitmek istiyorsan, seni götürürüm." dedi, sesinden ruhuma doğru akan şefkate, kirpiklerimin arasından akarak göğsünü ıslatan yaşlar karışıyordu.

"Başını kaldıramıyormuşsun işlerinden. Beni nasıl götüreceksin ki? Nasıl zaman ayıracaksın?" diye sordum. Sesim meraksızdı; sonucu biliyor gibiydim.

"Bazen tatil yapmak güzeldir. Bu sekiz ay... Kaç gün oluyordu ya, sen sayıyorsundur." dedi, neşeli tutmaya çalıştığı bir sesle.

"Döndüğünde 234 gün kalmış olacak." dedim.

"Eh... Ben döndükten sonraki 234 gün benim için de güzel geçer hem, fena mı?" dedi. Bu sefer sesi neşesiz, hatta ifadesiz gelmişti kulağıma.

"Kendini suçluyorsun değil mi? Benim öldü zannedilip gidecek olmamdan ötürü..." dedim, başımı göğsüne daha

çok bastırmıştım.

"Hayır." dedi, aynı ifadesiz ses tonuyla. "Bu senin, Anıl'ı kurtarmak için ödediğin bedel." diye devam etti. Ezberden konuşuyor gibiydi. "Tamamen iyileşince mi onu görmek istersin?" diye sordu.

"Hayır." dedim, keskin bir sesle. Ben de ezberlemiş de konuşuyor gibiydim. "Ne kadar erken görürsem o kadar iyi. Ama tabii, tamamen uyandıktan sonra görmek isterim. Ve sonra... Ne kadar onu görmezsem yine o kadar iyi. Onsuz yaşamaya alışmak zorundayım." dedim. *Ve Anıl da sensizliğe alışmak zorunda Naz!* Kirpiklerimin arasındaki yaşları bir kez daha boca etmiştim göğsüne.

"Çok sık mı görüşürdünüz?" diye sordu, dümdüz bir sesle.

"Beraber büyüdük. Bodrum'da... Sonra o üniversiteyi kazandı İstanbul'da, Eren'in yanına yerleşti. Ben de lisenin son iki senesini, İstanbul'da halamın yanında okudum. Doğduğum günden beri hiç ayrılmadık." dedim.

"Bırakmadın yani peşini? Hemen ardından İstanbul'a kadar geldin." dedi.

"O istedi, onunla gelmemi." dedim, zor çıkan bir ses tonuyla. Tüm bunları neden sorduğunu ya da neden anlattığımı bilmiyordum üstelik. "Özellikle ailem öldükten sonra benimle daha çok ilgilenmeye başlamıştı. Küçükken en sevdiğim oyun arkadaşımdı. Sürekli saçımı çekerdi ama ben ona hayrandım, hep onunla oynamak isterdim." dedim, istemsiz bir tebessüm yayılmıştı yüzüme.

"Çünkü aşıktın..." dedi, ifadeden yoksun bir ses tonuyla.

"Bilmiyorum. Hayrandım daha çok, çünkü çok zekiydi. Aklımın yetmediği her şeyi şıp diye kavrardı. Mimiklerimi, hareketlerimi, tavırlarımı ezbere bilirdi. İnsanları iyi okuyan birisidir zaten. Benden yalnızca iki yaş büyüktü ama, büyüyünce onun gibi olmak isterdim." dedim.

"Başkasını mı seviyor?" diye sordu. Sanırım sorulacak en mantıklı soru bu oluyordu, böyle durumlarda.

"Evet." dedim. Bu soruya her cevap verdiğimde, yüreğim sızlardı ama şimdi hiçbir şey hissetmemiştim.

"Tanıyor musun?" diye sordu.

"Evet. Üniversiteden arkadaşı. Altı sene önce tanışmıştım. Bana ilan-ı aşk edeceğini düşündüğüm bir sırada, beni onunla tanıştırmıştı." dedim ve küçük bir kahkaha attım. *Öyle düşünmek senin aptallığındı Naz.*

"Kız onu seviyor mu bari?" diye sordu.

"Bilmem. Ben bu soruya tarafsız cevap veremiyorum." dedim, düz bir sesle.

"Aralarında bir şey var mı?" diye sordu.

"Evlenmeye karar vermişlerdi aslında ama kızın onu aldattığını öğrenmiş, kazadan bir gün önce." dedim, yeniden gözlerim dolmuştu.

"Altı senelik ilişkide aldatılmak... Tamamen iyileştiğinde senin kıymetini anlamış olarak gözlerini açacak yani." dedi, sesinde tuhaf bir tını vardı. "En son ne zaman görüştünüz?" diye sordu.

"Kaza günü. Beni aradı. 14 Şubat'tı bir de yani... Sevgililer Günü! Bana çok önemli bir şey söyleyeceğini söyledi. Ondan evvel on dört gün, yirmi saat, kırk bir saniye boyunca hiç konuşmamıştık. En uzun görüşmediğimiz zaman dilimi." dedim, gözyaşlarımın bir kez daha yanağımdan tişörtüne süzülmesine izin verirken. *Tamam Naz! Adam sana soruyor, dertleşme moduna geçmene gerek yok, devam etme.* Ama anlatmak istiyordum. Durduramadığım bir ses anlatmaya devam etmek istiyordu.

"En son buluştuğumuzda başbaşaydık. Ayça'ya evlenme teklifi edeceğini söylemişti işte bana. Sesi tedirgindi, vereceğim tepkiyi merak ediyordu. Bağırıp çağırıp, ağlamamı bekliyor gibiydi. Gözlerindeki korkuyu görmüştüm." dedim, yutkunarak.

"Kırılmandan mı korkuyordu?" diye sordu, düz bir sesle.

"Hayır." dedim, kendimden emin bir şekilde. "Başını ağrıtmamdan korkuyordu. Hiç sevgili olmadık ama her şeyi beraber yaşadık. Bana bunu nasıl yaptığını falan sorup, olay çıkartmamdan korkuyordu." dedim.

"Sen ne yaptın peki?" diye sordu.

"Gülümsedim. Tebrik ettim. Masadan kalktım. Eve gittim. Televizyon izledim." dedim, dudaklarımı ısırarak. "Aramadım. O da aramadı. Onun dışında herkes aradı, o aramadı. Hayatıma devam ettim. Özel formüllerime yoğunlaştım. Bir tane daha problem çözme taktiği geliştirdim hatta. Eren'le Hande'yle hiçbir şey yokmuş gibi konuştum. Kafalarına estikçe bana geldiler. O gelmedi." dedim. Ve içime çektiğim nefese bergamot kokusunun karışmasına izin verdim.

"Madem seviyordun... Uğruna ölmeyi düşünecek kadar... O zaman onu neden aramadın? Neden mücadele etmedin?" dedi.

"O, uğruna ölecek kadar onu sevdiğimi bilmiyor çünkü. Yani elbette biliyor ama... Fazla romantik bulur bunu eminim. Ne bileyim... Onun aramasını bekledim. Bazen fazla gururlu olabiliyorum. Nitekim de aradı. On dört gün, yirmi saat, kırk bir saniye sonra, aradı işte... Kaza günü... Açtım... Bir saat sonra, her zamanki yere gelmemi ve önemli olduğunu söyledi." dedim.

"Sonra?" diye sordu düz bir sesle.

"Ümit Besen'den şarkı açtım kendime hani var ya... 'Nikahına beni çağır sevgilim, istersen şahidin olurum senin...' diye... Onu dinleyerek hazırlandım. Her zaman buluştuğumuz yere gittim. Gelmedi. Aramadım ama neredesin falan diye. Çünkü gururluyum ya ben (!). Dört saat, yirmi dakika, on altı saniye sonra kardeşi aradı. Ağlıyordu. Bir şey olduğunu anladım. Sonra gözümü açtığımda ben de hastane odasındayım. O aradaki kısımlar bende yok." dedim.

"O kız geldi mi hastaneye?" diye sordu.

"Bilmem. Hatırlamıyorum." dedim.

"Kumarhaneye girmeye nasıl karar verdin?" diye sordu.

"Çok fazla ameliyat geçirdi. En son işte beyin ameliyatı söz konusu olduğunda, para lazım olduğu gerçeği gündeme geldi. Eren, arabasını satabileceğini söyledi. Hande'nin ailesinin durumu iyi, elinden geleni yapacağını söyledi. Ben, ailem öldüğü için sürekli birikim yapan biriydim, Bodrum'da

evim var, anneannemden Mersin'de kalan bir ev var ama lazım olan paranın yanında hiçbir şeydi bunlar tabii. Anıl'ların evi var Bodrum'da onu satacaktı ailesi. Ama yine de paranın denkleşmesi mümkün bile değildi. Sadece ambulans uçak bile dünya para... Amerika'da sağlık hizmetleri çok pahalı. Çok zengin değilsen, ölmeye mahkumsun herhalde... Hakan'la mesajlaşıyordum, Anıl'ın durumunu soruyordu. Öyle bir anda şaka yaptı ama ben fazla ciddiye aldım durumu." dedim, düz bir sesle.

"Korkak bir çocuk." dedi, sert bir sesle. "Kimsenin dikkatini çekmedin. Ben bara içki almaya gittiğimde konuşmaya başladı. Halbuki o akşam sadece keyif için gitmiştim Kıbrıs'a. Başıma iş alasım varmış işte." dedi.

"Nasıl yani?" diye sordum, başımı kaldırmış, gözlerinin içine bakıyordum. Bir süre gözlerimin içine adeta mızrak etkisinde olan bakışlarıyla baktı.

"Küçük oynuyormuşsun. Milyon dolarlık oynamadığın sürece, kimsenin dikkatini kolay çekmezsin Kıbrıs'ta. Hakan, seni tanımadığını ama telefon konuşmanı duyduğunu söyledi bana." dedi, dümdüz bir ifadeyle.

"Sen orada olmasaydın yakalanmayacak mıydım?" diye sordum, merakla.

"Yakalanırdın muhtemelen çünkü durmaya niyetin yoktu. Hakan seni daha masaya oturduğunda satmıştı ve en son önündeki miktar, en başa göre çok fazlaydı. Duracak gibi değildin." dedi, düz bir sesle.

"Hakan beni, ben yakalanmadan ispiyonladı mı yani?" diye sordum, şaşkınlıkla. Bu yaptığını bir türlü içime sindiremiyordum. Yakalandığımda beni satmış olması bir derece daha mantıklı geliyordu, en azından yüreğime.

"Evet. Ve önce sanki sen birisinin adamıymışsın gibi gösterdi. Kafama yatmayan bir şeyler vardı ama oturtamıyordum. Biz seninle içerideyken, kendisinin de işin içinde olduğunu itiraf etmiş Hakan. Yani liseden arkadaşı olduğunu ve zor durumda kaldığın için sana yardım etmeye

mecbur olduğunu falan söylemiş. En başında söylemeliydi." dedi. Sesinde ya da yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Öldürdünüz mü onu?" diye sordum, muhtemelen hala yaşlı olan yeşil gözlerimle, kapkara gözlerine bakıyordum.

"Seni sattı Nazlı." dedi. Sesi oldukça sakindi. Hatta, kan dondurucu derecede sakindi. Bir adamın sakinliği, insanı ürkütebilir miydi? Ürkmüştüm.

"Sırf bu yüzden ölmek zorunda değil." dedim, çekinerek.

"Neden bu sorunun cevabını kendin bulmadın? Neden hiç aramadın Hakan'ı?" dedi.

"Korktum." dedim. Bora'nın birini öldürmüş olma ihtimalinden korkuyordum; bulunduğumuz koşulları göz ardı ediyor, onun birilerini öldüren yüzüyle tanışmak istemiyordum. Hem Kara'yı deli gibi merak ediyor, hem de ondan kaçıyordum. Hem onu keşfetmek istiyor, hem de diğer yüzünü yok sayıyordum. Gözlerimin içine bakıyorken, Hakan'ın ölmediğini söylemesini istiyordum.

"Gökhan burada kalacak." dedi, konuyu değiştirmiş, sınırlarını geçmeme bir kez daha izin vermemişti. "Yine de ne olur ne olmaz, bir şey olduğunda Selim'i ararsın... Sen onu aradığında, o doğrudan senin yanına gelir." dedi, açıklayıcı bir tavırla.

"Neden korkuyorsun? Benden neden diğer yüzünü saklıyorsun?" diye sordum. Bakışları sertleşmiş, yüzüme kuşkuyla bakıyordu.

"Bilmen gerekenden fazlası, ikimizin de zararına olur." dedi.

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordum, merakla.

"Gölgeme bile güvenmediğimi söylemiştim." dedi, susmam için beni uyarıyor gibi bakıyordu.

"Ben sana ihanet etmem." dedim.

"Ama bu, her şeyi sana alenen anlatacağım anlamına gelmez." dedi.

"Hiç adam öldürdün mü?" diye sordum, hipnoz etkisindeki bakışları dahi beni durduramıyordu.

"Sence?" diye sordu, hafifçe kıstığı gözleriyle. İki elini de başının altına yerleştirmiş, beni izliyordu.

"Cevabı daha önce verdiğimde, beni garaja kapattın. Yani dün akşam." dedim. Histerik bir kahkaha attı. Yanağındaki çukura dokunmak istemiştim. "Bence bu kadar güzel gülen bir adam, katil olamaz." dedim, gözlerim dudaklarına kaymıştı.

Tuhaf bir şey olmuştu. Olmaması gereken bir şey. Bir anda tüm benliğim ele geçirilmişti. Başımı hareket ettiren ben değildim sanki; yüzüm Bora'ya, dudaklarımsa dudaklarına doğru yaklaşıyordu. Gözlerimi kapatmıştım. Aralanan dudaklarıyla dudaklarımı kavradı, içimin cayır cayır yandığını hissediyorken onu öpmeye başladım. Elleri belimde kendine yer bulmuştu. Dudakları naif dokunuşlarla, dudaklarımda belki de asla silinmeyecek izler bırakıyorken an'ın içinde kayboluyordum. Saniyeler boyunca usul usul ciğerlerime üflediği nefesle hayatta kalabildiğimi hissederken, kalbim çok hızlı çarpıyordu.

Zaman da yoktu şimdi. Dünyada yalnızca ikimiz vardık.

Ve bir anda tüm benliğimin komutası yeniden bana geçmiş gibi hissetmiştim. Bir sarsıntı anıydı bu. Sanki bir rüyadan uyanmıştım. Kendime gelmiştim. Ben ne yapıyordum? Sertçe Bora'yı ittim; dudaklarına yapışan ben değilmişim gibi... Şaşkın gözlerini benimle buluşturduğunda, "Bu çok yanlış." diye fısıldadım ve aniden yerimden kalkıp hızlı adımlarla terası terk ettim.

♠

Bir şey olmuştu. Olmaması gereken bir şey. Aklımla kalbimin aynı anda yanlış diye bas bas bağırdığı bir şey. Kibritin çakılma sesini duymuştum içimde. Minicik bir kıvılcım düşmüştü yüreğime. Yanlıştı. Çok yanlıştı. Hesapta kitapta olmayan, olmaması gereken bir şeydi bu. Aptallıktı.

Allah'ım senden bugüne kadar, ciddi ciddi yalnızca iki şey istedim. Birincisi: Annemi, babamı, anneanemi dünyaya geri gönderip, beni yanına alman. İkincisi: Anıl'ın da bana aşık olması.

İkisi de olmadı.

Anıl'ın hastalığında bile çözümü dünyada aradım; onu yanına alırsan, benimle takas etmeyeceğini anladığım için. Ben kendi hayatımı onunla, henüz onu sen almadan takas ettim. Kendi işimi kendim gördüm yani.

Şimdi senden tek bir şey daha istiyorum Allah'ım; ve lütfen bunun çok önemli olduğunu bil. Yani benim için önemli, insanlık için durum nedir bilemem. Dürüst olmak gerekirse, insanlık için ne kadar önemli olduğuyla zaten ilgilenmiyorum.

Lütfen Bora bana aşık olmasın Allah'ım.

Biz bir oyun oynuyoruz ve ben...

Ben?

ALLAH'IM! Bir hakkım daha varsa ben de Bora'ya aşık olmayayım. Allah'ım sen tüm bu fikirleri yazdıysan boz.

AMİN!

♠

Bahçedeki ışıkların, sık ağaçlardan dolayı loş bir ortam yarattığı garajın köşesindeki, ahşap üstü açık çardakta oturuyordu. Cebinden çıkarttığı çakmağıyla yaktığı sigarasından ciğerlerine derin bir nefes çektiğinde, üçüncü kattaki odamın siyah tülünün arkasından onu izliyordum. Muhtemelen birazdan yola çıkacaktı. İki saat, elli sekiz dakika, yirmi bir saniye önce ciğerlerime üflediği nefesini şimdi atmosfere gönderiyordu. Başını geriye doğru yaslamış, gökyüzünü izliyordu. Etraf, alacakaranlıktı. Dudaklarını düşündüğümde içimde bir yerlerde beliren haz doruklara çıkıyor; beynim ise bu durumu hazmedemiyordu. Bu çok saçmaydı.

Onu öpmem dünyanın en saçma şeyiydi. Bunun aşkla hiçbir ilgisi yoktu; kimyayla alakası vardı. Vücudumun kimyasının suçuydu. Etkilenmişti. Haklıydı da. Kim olsa etkilenirdi. Yakışıklıydı. Çekiciydi. Çok güzel bakıyordu. Gülümserken yeri ayağımın altından çekiyordu. Fazlaca şefkatliydi. Kokusu bana bir şeyler hatırlatıyordu. Çok yakındık. Fizik kurallarına karşı gelmiştik, belki de onun

dudaklarında mıknatıs vardı; benimkilerde de demir nereden bilebilirdik? Bilemezdik. Zaten onu ben öpmemiştim. Dudaklarım öpmüştü.

Bilim insanları birini neden öptüğümüzün cevabını henüz bulamamışlardı. Biraz gayret edersem, ben bulacak gibiydim şu an. Çünkü kesinlikle aşkla alakası yoktu. Olmamalıydı. İnşallah olmazdı.

19.Bölüm

Maça Kızı 8, Genel Kurgu içinde 44.sıraya yükseldi. Bu yolda yanımda olduğunuz ve bu serüveni birlikte yaşadığımız için çok mutluyum. Tüm yorumlarınız ve oylarınız için, benimle bu anları paylaştığınız için teşekkür ederim. Sizleri seviyorum! ♣

♠

191 Gün Önce...

Yedi yüz altmış sekiz saattir Anıl'ın sesini duymuyordum ve onu çok özlemiştim; Bora'ya olan özlemimle kıyaslandığında daha katlanılabilir kalıyordu. Bora'nın sesini duymayalı yüz yedi saat, on sekiz dakika olmuştu.

Sahi, Bora'ya aşık olacak kadar aptal olabilir miydim? *Daha neler Naz?!*

Bora'yı neden öpmek istediğimi, istemekle kalmayıp neden öptüğümü ve hatta onun da bana neden karşılık verdiğini düşünmeyecektim. İkimiz de birbirimizden etkileniyorduk, ten temasımız birbirimizi rahatsız etmiyordu ve aynı evin içinde ateş ile barut gibiydik. Araya giren ve birbirimizi görmediğimiz zamanın, yani yüz yedi saat on dokuz dakikanın, o öpüşmeyi ikimize de unutturmuş olmasını diliyordum. Ben, hiç olmamış gibi davranacak ve bundan sonra onunla asla yakın temas kurmayacaktım.

Bora yarın dönüyordu. Onu çok özlemiştim. *Konuyu değiştir Naz, aklını oyala!*

Kırmızı, kısa kollu, dizlerimin biraz üzerindeki elbisemle havuz kenarındaki şezlonga uzanmıştım. Bora'nın yokluğunda sürekli etrafımda olup, asla Bora'dan bahsetmeyen Gökhan ve beni hiç yalnız bırakmayan -adeta bu eve yerleşen- Hande, tam karşımdaki havuzun içinde

cilveleşiyorlardı. Zaten günlerdir yaptıkları tek şey cilveleşmekti. Eh bazen de öpüşmek tabii! *Öpüşmeyi düşünme Naz. Bu konuyu da değiştir.* Hande'nin Gökhan'la sevgili olmayacağına emindim ama kendilerine bir sıfat takacak gibi durmuyorlar; deyim yerindeyse sadece takılıyorlardı. Onların bu vıcık vıcık hallerini izlemektense, gözlerimi kapatıp, müzik dinlemeyi tercih etmek zorundaydım.

Müzik dinledikçe aklıma Bora geliyordu. Bora'yı aklıma getirmemek için bilhassa Anıl'ı hatırlatan şarkılar dinledikçe de işin içinden çıkılamaz bir hale sokuyordum kendimi. Tam olarak, yüz yedi saat, yirmi bir dakikayı böyle geçirmiştim; yani deliriyordum.

Bora'nın gittiği gün, bir hışım mutfağa girmiş ve kendimi oyalamak için kek yapmak istemiştim ama bu evde hassas terazi yoktu. Zaten yemek yapmaktan nefret ederdim, sevdiğim tek şey kek yapmaktı; bu hayalim de hassas terazi yokluğuyla beraber suya düşmüştü.

Çarşamba ve perşembe Karabey Holding'te dört saat özel ders vermiştim, dün okula gitmiştim, akşamları Hande ve Gökhan'la eğlenceli sohbetlerimiz olmuştu ama Bora'yı düşünmeden duramıyordum.

Yüz yedi saat, yirmi dört dakika on bir saniye olmuştu; Allah'tan Hande'ye, aşık rolü yapıyordum da Gökhan'ın da fazla gözüne batmıyordum. Artık ben mi fazla role girmiştim, yoksa yakında rol mü bana girecekti, bunu dahi bilemiyordum.

Zihnim Bora'yı düşünmekten biraz uzaklaştığında Boston'da ne yapıyor olabileceğini düşünmeye başlıyordum. Hande ve Gökhan karşımda cilveleştikçe, aklıma çok kötü -ya da bana çok kötü gelen- düşünceler akın etmeye başlıyordu. Mesela bu adam, biriyle beraber oluyor muydu? Çünkü sonuçta ben sevgilisi değildim; kimsenin ruhu duymazken çok rahat Amerika'da sarışın, esmer, brunet, melez ve nice ten rengindeki kadınla dudaklarını paylaşabilirdi. Bunun aklıma gelmesi dahi beni

öfkelendiriyordu. Beni asıl öfkelendiren, onu o akşam öptükten sonra itmemdi aslında, kendime kızıyordum.

Şahsen birisi bana bunu yapsa, ben de gidip kendimi önüne gelenin kollarına atabilirdim; tamam atmazdım ama Bora neden atmasındı? Yani inşallah atmamıştı ve atmazdı!

Diyelim atmıştı... Anıl'ın yatağına giren onlarca kadından haberdar olmuştum bugüne dek, onları da kıskanmıştım. Ama sanırım bu sefer farklı hissetmemin sebebi, Bora'nın dudaklarına dudaklarımın değmiş olmasıydı. Bora'nın herhangi birisiyle beraber olduğunu düşündüğümde içimdeki duygu kıskançlık olmuyordu; canım yanıyordu. Canımın yanması Anıl'a haksızlık mıydı? Derhal hayatıma üçüncü bir gözün bakması ve benim cevapsız sorularımı yanıtlaması gerekiyordu.

Keşke Hande'ye hislerimi açabilseydim, o bana yol gösterirdi. Hoş, Gökhan'la gözümün önünde cilveleşip bana yalnız olduğumu hatırlattığı için ona da fazlasıyla kızgındım! *Hande'nin hayatında her zaman birileri oldu ve sen yanı başındaydın Naz, şimdi bu dengesiz ruhun neden böyle davranıyor?* İşte, bu da cevapsız kalan başka bir sorumdu.

Kulaklıktan gelen sesi sonuna kadar açtım ve uzattığım ayaklarımla da ritim tutmaya başladım. Ne Anıl'ı ne Bora'yı ne de Bora'nın beraber olabileceği güzel kadınları düşünüyordum; zaten Mehter Marşı'yla da bunları düşünmem mümkün değildi. Mehter Marşı dinlemenin Bora'dan ve Anıl'dan uzaklaştıran bir yanı vardı. Çok iyi geliyordu. Ayrıca, Gökhan ve Hande'nin havuzdaki eğlence çığlıkları kulağıma gelmiyordu; böylece kendimi kocasını kaybetmiş dul kadın gibi de hissetmiyordum. İyice marşın atmosferine kaptırmışken, yüzüme atılan bir avuç klorlu suyun bıraktığı nahoş tatla hızla ayağa kalktım.

"HANDE SENİN AĞZINA SI-" gözlerimi açmıştım.

Karşımda Bora duruyordu ve boynuna atladım. Biraz evvel aşık olmaktan korktuğum, döndüğünde yakın temas kurmayacağım konusunda kendime beş bin dört yüz kırk sekiz kere direktif verdiğim adamın boynuna sarılı bir

haldeydim. Hiç bir şey umrumda değildi; ciğerlerime dolan bergamot kokusuna karışan, ılık bir rüzgarla denizden gelen koku aşık olunası cinstendi ne de olsa. "Hoşgeldin." diye fısıldadım kulaklarına, marşın da bende bıraktığı bir coşku vardı sanırım. Ellerini belime yerleştirmiş, kafasını açık saçlarıma gömmüştü, kendimi yeniden evimde hissediyordum.

"Bunun tüm nazı bizeymiş!" dedi Gökhan, sitemle. Sesini duymamla, kollarımı Bora'nın boynundan ayırdım. Gökhan ile Hande, havuzun kenarına dirseklerini koymuş, bize bakıyorlardı.

"Ya ama baksana nasıl özlemişler birbirlerini." dedi Hande, sırıtarak. Ona yapmacık bir gülümseme gönderdim.

"E hayırdır, biz seni yarın bekliyorduk?" dedi Gökhan, havuzdan çıkarken, yan taraftaki şezlongtan havlusunu almış kurulanıyordu. Peşinden Hande de onu takip etti ve bir havluya sarınarak, Gökhan'ın oturduğu şezlonga oturdu.

"Erken bitti işim." dedi Bora, sesinde dinginlik vardı.

"Bu arada biz tanışamadık hâlâ. Hande ben. Naz'ın arkadaşıyım." dedi Hande, Bora'ya elini uzatmıştı.

"Memnun oldum." dedi Bora, Hande'ye elini uzatmak için, bir adım atmıştı.

"Naz. Girmediğine pişman mısın şimdi? Deli gibi eğlendik." dedi Hande, gözlerini bana dikerken.

"Eğlenmek için yaptığınız aktiviteler pek eşlik edeceğim cinsten değildi." dedim, göz devirerek. Ardından, şezlonguma dik bir konumda yeniden uzandım, Bora da ayak ucuma oturmuştu. "Bana D Vitamini kâfi." dedim, bakışlarım ise, Hande ve Gökhan'la karşılıklı oturan Bora'daydı.

"Bora! Ben bu kızdan şikayetçiyim. Ahlak bekçisi gibi tepemizden inmedi!" dedi Gökhan, muzipçe.

"Çüş! Yapmadığınız halt kalmadı, açtırma ağzımı. Bir de ahlak bekçisi kesilmesem, ne yapacaktınız acaba?" diye sitemle karşılık verdim Gökhan'a dönüp; Hande ise yalnızca gülüyordu.

Bora, bacak bacak üzerine atarken bir sigara yaktı, dirseğinin birini bacağının üzerine koydu. Bakışlarına huzur bulmuş bir eda yerleşmişti sanki; o da özlemiş miydi? *Ve o baştan çıkaran dudaklarında hâlâ senin izin var mı Naz?*

"Ne yaptık ki biz Hande? Yalnızca eğlendik diye hatırlıyorum ben?" dedi Gökhan, aynı muzip ifadeyle.

"Ben de başka bir şey hatırlamıyorum." dedi Hande, gülümseyerek. Gözlerimi kısıp, Hande'ye kızgın kızgın bakmaya başladım. Ardından, bakışlarımı Bora'ya çevirdim.

"Evlerine gitsinler artık, ben bu ikisinden çok sıkıldım. Gözümün içine Naz odasına gitse de sevişsek der gibi bakıyorlar valla çok sıkıldım." dedim, bir çırpıda. Bora küçük bir kahkaha attı. "Ne gülüyorsun? Ev senin değil mi, kovsana!" dedim, sitemle.

"Senin de evin... Sen kovsaydın..." dedi Bora, gülümseyerek. Hande ve Gökhan da gülüyorlardı.

"Kovdum! Gökhan, Bora gelmeden gitmem dedi. Hande de Gökhan gitmezse gitmem dedi. Sen geldin gitsinler. Vıcık vıcıklar, içim bayıldı." dedim.

"Sizin de sevgiliniz geldi hanımefendi, sizi de göreceğiz!" dedi Hande, muzur bir ifadeyle. Gözlerimi kocaman açmış, yüzümü Hande'ye çevirmiştim. "Ne bakıyorsun? Yalan mı? Sevgilin değil mi?" diye sordu.

"Sevgilisi tabii canım da... Onlar, ruhları çürümüş gibi takılıyorlar." dedi Gökhan, gülümseyerek. Bora ise hiçbir şey söylemeden, yalnızca sigarasını içiyordu.

"KİMİN RUHU ÇÜRÜMÜŞ BENİM Mİ?" diye bağırdım, Gökhan'a. *Günlerdir bir Bora'yla sevişmeyi düşünmediğim kaldı, sensin ruhu çürümüş!*

"Evet." dedi Gökhan, kendinden emin bir şekilde. Kurulanmayı bırakmış, tişörtünü giyiyordu. *Seni paralarım Gökhan! Tabii gerçekten sevgili olmadığımızı biliyorsun, oyna bakalım üzerime!*

"Bora! Şu Gökhan'a bir şey söyle! Yemin ederim şimdi onu kare köküne ayıracağım!" dedim sitemle, Bora küçük bir kahkaha daha atmıştı.

"Uyma sen ona sevgilim, boşver." dedi, yumuşacık bir ses tonuyla. *Sevgilim mi?*

"Bora, öpsene sevgilini." dedi Gökhan, sırıtarak. *Aferin Gökhan, gözüme girmeye başladın.*

"Gökhan. Bokunu çıkartma!" dedi Bora, uyarıcı bir tonda. Gülümsüyordu ama ses tonu, sinirlenmeye başladığını gösterir gibiydi; ama Gökhan'ın bunu anlamaya niyeti yoktu.

"Diyorum ya Hande... İçleri geçmiş." dedi Gökhan, bakışlarını Hande ile buluşturarak.

"En fazla bir ay veriyorum. Zaten Naz'a daha fazla süre katlanan bir erkek olamaz. Şimdiye kadar ayrılmadıklarına şaşırıyorum." dedi Hande, gülümseyerek.

"Evine gitsene kızım sen! Yerleştin kaldın buraya!" dedim, sitemle.

"Kendi evinde de böyle sürekli beni, onu, bunu, şunu kovardı." dedi Hande, gülümseyerek, Bora'ya dönmüştü. "Yakında seni bile kendi evinden kovabilir." dedi.

"Sıkıntı yok. Bacadan girerim." dedi Bora, göz kırparak.

"Konuşmasana şununla." dedim sitemle Bora'ya. O benim çakma sevgilimdi; benim tarafımda olması gerekiyordu!

"Gel Hande gel. Biz üzerimizi değiştirelim." dedi Gökhan, yerinden kalkarak salona doğru ilerledi. Hande de onu takip etti.

"Amaaaaan! Tuvalete bile beraber gidin. Vıcık vıcık iğrençler!" diye arkalarından söylenmeye devam ettim. Bora, bir elini bacaklarımın yanına koymuş, gözlerini bana dikmiş, gülümsüyordu. "Gülmesene! Ne gülüyorsun?" dedim sitemle. Kaşlarımı çatmış, onu azarlar gibi konuşuyordum. Sonuç olarak onun elin Boston'unda, çakma sevgilisini aldatmış olma ihtimali vardı. Sevgililik müessesesinin gerekleri dolayısıyla, şu an ona da kızgındım.

"Benimle nasıl konuşulacağını unutmuş olabilir misin?" diye sordu ama hiç ciddi değil, oldukça tatlıydı ve muzipti ifadesi.

"Sisinin tinisini dikkit it Nizli!" dedim, onu taklit etmeye çalışarak, kocaman bir kahkaha attı.

"Yediririm sana bu lafları." dedi, gülümseyerek.

"Ayyyy çok korktum! N'aparsın?" dedim, kaşlarımı kaldırmış, umursamaz bakışlarla ona bakıyordum. Daha çok gülümsedi.

"Ben de seni özledim." dedi, yumuşacık bir sesle. Ben henüz söylediği cümleyi idrak edememişken, beni saniyeler içinde kucağına aldı.

"Ne özleyeceğim seni be? Bıraksana beni! Neden kucağına alıyorsun?" dedim, kısık ama telaşlı bir sesle. Gözlerini gözlerime dikti, beni hipnoz altına aldığı bakışlarını bile çok özlemiştim. Havuzun kenarına yaklaştı. Ne yapacağını anlamıştım. "Atma beni havuza. Özür dilerim." dedim, sesim oldukça üzgün çıkmış, yüzüm düşmüştü. Gözlerimi kara gözlerinden ayıramıyordum. Çok kısa bir süre beni izledi.

"Senin ayarlarınla oynamışlar, hatırlaman lazım beni." dedi, sesi yumuşacıktı.

"Hiç aklımdan çıkartmadım ki." dediğimde, gözlerinin içindeki parlamayı görmüştüm; saniyeler sonrasında kendimi havuzun içinde buldum.

Ve o an anlamıştım; Bora'nın da kendini bana teslim etmek istemediğini, bana aşık olma fikrinden deli gibi kaçtığını, onun da bu ihtimale deli gibi direndiğini... *Bora seni okyanusuna istemiyor Naz. Onun istemediği şey asla olmaz. Peki bu seni sevindiriyor mu?* Havuzun merdivenlerine yaklaştığımda, şezlonga uzanmış ve ellerini başının arkasına koymuş, ifadesiz yüzüyle beni izliyordu.

"Sana bunu ödeteceğim. Sırılsıklam oldum." dedim, üzerime yapışan elbisenin eteklerini sıkıp, suyunu akıtırken.

"Seni o havuza bir daha sokarım ama bu sefer çıkartmam Nazlı!" dedi, uyarıcı bir ses tonuyla. Öfkeli gözlerimi yüzüne diktim.

"Sen de git bu evden!" dedim, sitemli bir şekilde. Küçük bir kahkaha attı. Hızlı adımlarla şezlongun kenarından geçecekken beni tuttu ve üzerine çekti.

Elleri belimi sarmalamış ve yüzüm hemen yüzünün üzerine düşmüştü. Saçlarımdan akan sular yüzüne

damlıyordu. Üzerinde yattığım gerçeği tüm beynimi hissizleştirirken, tüm kaslarım gerginlikten yay gibi olmuştu. Gözlerimin içine baktığında, kalbimin yerinden çıkacağını hissettim. "Manyak mısın sen? Kendini ıslattın?" dedim, şaşkınlıkla ve kesik kesik konuşmuştum.

"Sen de ıslandın." dedi, gözlerimi gözlerimden ayırmadan.

"O paşamızın bana kestiği cezaydı." dedim, gözlerine hapsolmuş gibiydim.

"Hayat müşterek." dedi. Üzerinde yatan benle beraber doğruldu ve bir eli dizlerimin arkasında, bir eli sırtımda olacak şekilde, beni kucağına alarak, şezlongtan kalktı. "Sıcak bir duş al, yoksa hasta olursun sen." dedi, merdivenlerden çıkmaya başladığında. Bir elimi omzuna koymuş, aklının yüzde kaçını kullandığını anlamaya çalışıyordum. Manyaktı, kesinlikle normal olamazdı. Bizim katımıza geldiğinde, odasının önünde durdu.

"İçeriye girdin mi?" diye sordu, gözlerini gözlerime sabitlemişti.

"Hayır." dedim, bana inanmasını umarak. Girmemiştim. Kaç kez girmek istemiş ama o odayı kendime yasaklamıştım.

"Niye?" diye sordu merakla.

"Sınırların..." dedim.

"Sürekli zorladığın sınırlarım." dedi, gülümseyerek. Ardından benim odama doğru yürümeye başladı. Odamın kapısını açtığında konuştum.

"Sen de benim odama gelme! Burası da benim sınırlarım!" dedim, sitemle. Küçücük bir kız çocuğu gibiydim.

"Ağlarsın ama sonra, odama gel diye yalvarırsın." dedi, muzip bir ifadeyle. Pencerenin önünde durmuş, hala kucağında olan bana bakıyordu.

"Bana bak! Benim damarıma basma! Yoksa var ya..." dedim, dişlerimi sıkmıştım ve gözlerinin içine bakıyordum.

"Yoksa?" dedi, kaşlarını kaldırmış, gülümsüyordu. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi ondan ayırdım. Beni gıcık ediyordu! Birazdan onu pencereden aşağıya atabilirdim!

"Aaaaa bu ne?" diye sordum, merakla. Yatağımın üzerinde kocaman bir paket vardı. Beni kucağından indirdi.

"Senin." dedi, şaşkın yüzümü ona çevirmiştim.

"Sen mi aldın?" dedim şaşkınlıkla.

"Aç bakalım." dedi, pencereye yaslanmış, kollarını bağlamıştı. Gülümseyerek paketi açtım. Hassas terazi!

"ÇÜŞ! ÇOK GÜZEL!" dedim, sevinçle. Ardından bakışlarımı yeniden onunla buluşturdum ve gözlerimi devirerek konuştum. "Sesimin tınısına dikkat etmedim ama inşallah şimdi de pencereden aşağıya atmazsın beni!" dedim. Küçük ama neşeli bir kahkaha attı. *Senin yanında gerçekten de eğleniyor Naz! Aynı senin gibi... Ve bunu belki de senden daha iyi kimse bilemez ama bu aşktan daha değerli. Korkma.*

"Bunun bir özelliği var. Sana gramı söylemiyor. Dört işlem." dedi. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, utanmasam hassas teraziye sarılacaktım. Onun yerine yerimden kalktım ve Bora'ya doğru ilerledim.

"Çok teşekkür ederim. Hem bunun için... Hem de özel ders merkezi için de ben sana teşekkür etmeyi unutmuştum. Teşekkür edip, sarılacaktım aslında... Çok sağ ol gerçekten. Çok teşekkür ederim." dedim. Gülümsedi ve bir kez daha yeri ayaklarımın altından çekti.

"Yemeği hazırlatacağım, duş alıp inersin." dedi.

Bora odadan çıktıktan sonra, pencereye yaslandım. Başımı sola çevirdiğimde, çalışma masasının üzerindeki kitabın arasından sarkan fotoğrafa gözüm takıldı. Dört adımla masaya yaklaştım ve fotoğrafı ellerimin arasına aldım. *Anıl...* Doktorlar, Anıl'a uyuması için ilaç vermeyi kesmişlerdi artık. Gün geçtikçe daha iyi oluyordu, Esin'in sesi her geçen gün daha güzel geliyordu. Tek sorun, hâlâ uyuyor olmasaydı. Ama uyanacaktı... *Sana Bora'yla olan yalan olup olmadığını dahi algılayamadığım aşkımı nasıl anlatacağım Anıl?*

Fotoğrafı kitabın arasına koyup, küçük adımlarla duşa doğru ilerledim. Üzerimdeki fazlalıklardan kurtulduğumda, sıcak akan suyun bile tüm bedenimi gevşetemediğini

hissediyordum. Bir karar almıştım. Anıl'ın yaşaması pahasına, her şeyi göze almıştım. O an ölmek yerine, sekiz ay, başka bir adamın sevgilisi gibi davranacağımı kabul ettiğimde, bunu Anıl'a nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Bora'ya, kimsenin ilişkimizi sorgulamayacağını söylediğimde yalan söylemiştim.

Çünkü, herkes inanacaktı ama Anıl inanmayacaktı. Çünkü o, kendisine ne kadar aşık olduğumu hücrelerinde bile hissediyordu; buna emindim. Ben Anıl'a hiç yalan söylememiştim. Şimdi nasıl yalan söyleyecektim?

Kafam çok karışık Anıl. Aklım, ruhum, kalbim karmakarışık. Gel çöz artık şu denklemi, o masmavi gözlerini dik gözlerime! Ege olalım yeniden beraber, mavi ve yeşil birleşsin. Aşık olma bana, buna bile razıyım; yeter ki Bora'ya aşık olmayayım. Ben senden başkasını sevmeyi bilmiyorum Anıl, beceremem. Seni, sensiz sevdim ben. Sensizlik, sevgimin birincil şartıydı. Bak şimdi bile, seni ruhumda hissederek nefes alabiliyorum. Sensiz eksik kalmıyorum. Bora'yı görmediğimde, duvarlar üzerime üzerime geliyorken, ona aşık olup terk edemem bu ülkeyi. Aç o güzel gözlerini Anıl. Gözlerinde yeniden sana aşık olduğumu görmeye, bunu hatırlamaya ihtiyacım var.

♠

Duştan çıktıktan sonra, kot pantolon üzerine mavi bir tişört giydim. Salona yeniden indiğimde, Gökhan ve Hande yan yana oturmuşlardı, Bora ise baş köşeye kurulmuştu. Hande'nin karşısına geçtim. Masadaki herkesin bakışları bana çevrilmişti. Hande, çekinerek dudaklarını araladı; bir şeyler olduğu ortadaydı.

"Eren aradı." dedi Hande, gözlerini gözlerime dikmişti.

"Benimle olmadığını söyledin inşallah." dedim, net bir ifadeyle.

"İstanbul'a döndüğünden beri sana ulaşamıyor. Çünkü telefonlarını açmıyorsun." dedi Hande, sitemle.

"Çünkü onunla konuşmaya hazır değilim."

"Olabilir tatlım ama o da seni merak ediyor haliyle."

"Bora'yla tanışmak isteyecek Hande. Ve ben de bunu istemiyorum. Çöpsüz üzüme çöp olmaya amma meraklaymışsınız!" dedim, suyumdan bir yudum alırken.

Bora, önündeki yemeğe konsantre gibi dururken, Gökhan dikkatle bizi dinliyordu. İstemiyordum. Her an regl olmuş gibi gezen dengesiz ruh halimle Eren ve Bora'nın arasında olmak istemiyordum. Tek bir bakışımın dahi önem arz edeceği bir ortamda bulunup kasılmak, şu an için kaçınılması gereken bir durumdu.

"Nereye kadar kaçacaksın?" diye sordu, alaycı bir ifadeyle Hande.

"Kaçabildiğim yere kadar." dedim, yapmacık bir gülümsemeyle.

"Bu evi başınıza yıkar!" dedi Hande, sert bir şekilde. Gökhan'ın içtiği su boğazına kaçmış, öksürüyordu. Sinirli gözlerimi Hande'ye dikmiştim. "Yıkmaz mı?" diye sordu, kendinden emin bir şekilde.

"Yıkmaz ya neden yıksın? Kendisi gayet medeni bir varlık. Hatta sana bir şey diyeyim mi? Hayatımda tanıdığım en medeni varlık." dedim.

Ardından bakışlarım, ortadaki salatadan tabağına yeşillik koyan Bora'ya kaymıştı. Eren, her daim bana müdahale etmeye kalkan bir arkadaştı; ben ona pek aldırış etmesem de. Fakat Bora'yla kıyaslandığında gayet medeni kalıyordu; her hali! Önümdeki spagettiden bir çatal almış, ağzıma atmıştım.

"Neyse Naz. Eren buraya geliyor." dedi Hande. Ağzımın içindeki spagettiyi hızla yutmaya çalıştım.

"NE DEDİN SEN?" dedim. Resmen bağırmıştım. Bora'nın sert bakışları bana çevrildiğinde, Gökhan da beni azarlarcasına bana bakıyordu. Hande ise gayet doğal bir şey söylemiş gibi, yemeğini yemeye devam ediyordu. Bir kez daha konuştum. "Hande! Bana şaka yaptığını söyle lütfen."

"Şaka yapmıyor." dedi Bora. Sesi soğuktu. "Gelsin arkadaşın... Sorun ne?" diye sordu, sert bakışlarını gözlerime dikmiş, biraz evvelki tatlı adamdan eser yokmuşcasına

bakıyordu. *Haklı Naz. Adamın sevgilin olmasından utanıyormuş gibi davranıyorsun.*

"Onunla ilk görüşmem yalnız olmalıydı." dedim, kendimi açıklamaya çalışır gibi.

"Ama olamadı. Böyleymiş kısmet." dedi Bora, kestirip atar gibi. Bakışlarını yeniden yemeğine döndürmüştü.

Hande'ye onu öldürecekmiş gibi baka baka yemeğimi yemeye devam ettim. Eren'le karşılaşmaya ne kadar hazırdım, kestiremiyordum. *Umarım içinde olduğun şeyin bir oyun olduğunu anlamaz Naz!*

♠

Yemeklerimizi yemiş, kahve faslına geçmiştik. Verandada oturuyorken bile nefes alamıyor gibi hissediyor, biraz sonra yaşayacağım muhtemel kasılma anlarını içimde şimdiden canlandırıyordum. Hande ve Gökhan kendi aralarında bir şeylere gülüşüyorlarken, yanımda oturan Bora'nın kulağına fısıldayarak konuştum.

"Lütfen Eren'e zarar verme." dedim, yalvarır bir sesle. İfadesiz bakışlarını gözlerime sabitledi ve kısa bir süre baktı. Ardından, yerinden kalktı ve elimden tutarak beni koltuktan kaldırdı. Nazik bir şekilde bana yön vererek, bahçenin sağ tarafındaki sık ağaçların olduğu yere doğru yürümeye başladı. Hande ve Gökhan'dan iyicene uzaklaştığımızda durdu ve yeniden gözlerini gözlerime dikti.

"Neden Eren'e zarar vereceğimi düşünüyorsun?" diye sordu, yüzünde ve sesinde merak vardı.

"Çünkü eminim ki senden hoşlanmayacak ve sana bir sürü laf sokacak." dedim, başımı öne eğerek.

"Nazlı! Ben barbar değilim!" dedi, sert bir ses tonuyla. Mahçup yüzümü gözlerine dikerek konuştum.

"Onu kastetmiyorum. Sinirlendirecek seni. Tanıyorum Eren'i..." dedim, bir kez daha gözlerimi ondan kaçırıp, yerdeki herhangi bir noktaya sabitleyerek.

"Sen benim sevgilimsin. O da senin arkadaşın. Sevgilimin arkadaşından hoşlanmak zorunda değilim. O da benden hoşlanmak zorunda değil. Hoşlandığı da söylenemez zaten.

Çizmeyi aşmadığı sürece sorun yok." dedi, net ve düz bir sesle. "Piçin önde gideni olduğumu söylediğini ve sana yaptığı imayı çok net hatırlıyorum." dediğinde, mahçubiyetten yerin yarılmasını ve içine girmeyi istemiştim. Babasını kaybetmiş bir insana "piç" yakıştırması yapmak çok çirkindi. *Allah seni bildiği gibi yapsın Eren!*

"Anlamasından da korkuyorum ama... Daha her şey çok yeni." dedim, sesimdeki endişeyi gizleme gereği duymadan.

"Hande anlamadı?" dedi, merak dolu bir sesle. "Eren neden anlasın?" diye sordu. Baş parmağını çenemin altına yerleştirmiş, bakışlarımı bakışlarıyla buluşturmamı istiyordu. Gözlerimi gözlerine sabitledim.

"Eren beni Hande'den daha iyi tanır. Anıl da Eren'den daha iyi tanır. Hande'nin anlamamış olması, Eren'in anlamayacağı anlamına gelmez. Ben böyle görüşeceğimizi falan hesaba nasıl katmadım kendime şaşırıyorum." dedim, dişlerimin arasından kendime sitem ediyordum. Yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı.

"İleri gitmediği sürece sorun yok." dedi. Eren'in ne kadar ileri gideceğini ise asla kestiremezdim. *Eren bu Naz, depara kalkar hatta!*

"Ne kadar ileri?" diye sordum. "Nerenin ilerisi mesela?" diye devam ettim. Çok kısa bir süre, gözlerimin içine anlayamadığım bir ifadeyle baktı ve elimden tutarak, beni yeniden verandaya gitmek üzere yönlendirdi. *Mimikler, imalar, üstü kapalı laflar ya da dolaylı yoldan sırf seni korumak adına söyleyebilecekleri de ileri gitmeye dahil mi acaba Naz?* Vurmazdı Eren. Şiddete karşıydı muhtemelen. Yani bence öyleydi. Ama dilinin kemiği var mıydı, pek emin değildim.

Hayat çok enteresandı. Ve eğer hayatım bir film olsaydı; seyircilerin "Naz iptal, Naz şok, Naz vefat!" diyeceği yerdeydik sanırım. Çünkü verandaya döndüğümüzde karşımızda Eren vardı. Fakat gözlerinde lens mi vardı tam anlamamıştım ama sanırım lensleri öfkeliydi; ve Bora ile birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyordu. Muhtemelen

lensti onlar. Çünkü yani kendi gözlerinde öfke belirmiş olması pek hoş olmazdı. Hatta hiç hoş olmazdı.

20.Bölüm

Bora'nın elini daha çok sıkmaya başladığımda yutkundum ve Eren'in öfkeli gözlerine rağmen, sıcacık bir tepki vermesini bekledim. Sekiz saniye boyunca, ortamda ölüm sessizliği oluşmuş, Eren üç adım ötemizde bize bakıyordu. Bakışları, tahmin ettiğim üzere gitgide daha da yumuşarken sessizliği bıçak gibi kesen, Bora'nın sesi oldu.

"Merhaba... Bora." dedi, sağ elini Eren'e doğru uzatmıştı.

"Eren Erdal." dedi Eren. Bora'ya elini uzatmış, onunla dört saniye boyunca tokalaşmış ve yeniden bakışlarını bana çevirmişti. Gülümseyerek, Bora'nın elini bıraktım ve ona doğru bir adım attım. *DÜNYANIN EN TATLI İNSANI OLMAN GEREKEN BİR YER VARSA, ORASI DA BURASI NAZ!*

"Nazlı Alaca!" dedim, gülümseyerek ve iki adım daha atarak, kollarımı Eren'in boynuna doladım. Ellerini, sırtıma yerleştirmiş bana sımsıkı sarılıyordu.

"Çok özledim Naz!" dedi Eren, boğuk çıkmıştı sesi. Birbirimizi görmediğimiz her günün, konuşmadığımız her saatin acısını çıkartmak istercesine sarılıyordu bana. Kollarımı boynundan ayırdığımda, Eren'in yüzüne kocaman bir gülümsemenin yayıldığını görmüştüm.

Bora, eliyle Eren'in oturması için tekli koltuğu işaret ettiğinde, biz de havuza karşı olan ikili koltuğa Bora ile yan yana oturmuştuk. Bora, sol kolunu koltuğun kenarına koymuş, bacak bacak üzerine atmış, sağ kolunu da omzuma dolayarak, bedenimi kendine doğru çekmişti; kendimi daha güvende hissettiğimi düşündüm. *Büyük oyna Naz, Eren'i inandırmak zorundasın.*

"Eee Eren? Naz'ına kavuştun sonunda!" dedi Hande, alaycı bir sitemle.

"Yaa öyle." dedi Eren, bakışları hâlâ Bora ve benim üzerimdeydi. Arkasına yaslandı ve o da bacak bacak üzerine attı. "Evini kapatmışsın Naz." *Ah Eren ah, zaten bundan haberin vardı senin. Acaba lafı bu eve getirerek, ne söyleyeceksin? Başlıyorduk sanırım.*

"Evet. Malum artık Bora'yla yaşıyoruz." dedim, başımı hafifçe kaldırmış, Bora'ya bakmıştım.

"İnsan yarını düşünmeli... Pardon bu senin cümlen miydi yoksa Naz?" dedi Eren, imalı bir tavırla.

"Ne içersin?" diye sordu Gökhan, bana yardımcı olmaya, konuyu dağıtmaya çalışıyor gibiydi.

"Esspresso." dedi Eren, bakışlarını Gökhan'a çevirmişti ve hiç gülümsemiyordu. Sanırım Hande ve Gökhan'ın gereksiz yakınlıklarına sinir olmuştu. Hande'nin de yüz hatlarından gerilmeye başladığı belliydi. Gökhan, başıyla Eren'i onayladıktan sonra salona doğru ilerledi. "Biraz yalnız kalmak istediğini söyledin, olanlara bak. Bambaşka bir resmin içindeyiz." dedi Eren, ellerini hafifçe kaldırmış, etrafa bakıyordu.

Anıl'ın hastalık sürecinden bahsediyordu. Yanılmıyorsam ya da yanlış hatırlamıyorsam, Kıbrıs'a gitmeden evvel ona yalnız kalmak istediğim yalanını söylemiştim. *Ben de hatırlamıyorum Naz, yapmışsındır.*

"Eee sen neler yapıyorsun?" diye sordum, Eren'e. Öne doğru eğildiğimde, Bora omzundaki elini koltuğun arka tarafına sabitlemişti. Yüzünde rahat olduğunu gösteren bir ifade vardı.

"İş güç." dedi Eren, umursamaz bir tavırla. Konuyu değiştirmeye çalıştığımın farkındaydı.

"Tabii Amerika'ya gittin geldin... Birikmiştir işler." dedi Hande, Eren'e gülümsemeye çalışarak.

"Ailen, neredeyse bir haftadır Naz'la kaldığını söyledi." dedi Eren, bakışlarını Hande'ye çevirdiğinde.

"Ya Eren sende... Avukat olmak yerine dedektif falan mı olsaymışsın keşke..." dedi Hande, yapmacık bir kahkaha atarak.

Yeniden arkama yaslanmış, başımı Bora'nın omzuna saklamak istemiştim. Bora, beni yeniden sağ koluyla sarmalamış, saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurmuştu. Şimdi, biraz daha iyiydim. Eren ve Hande bizi izliyorlardı ve bu durum beni daha fazla geriyordu. Gökhan, elinde tepsiyle içeriye girdi; hepimiz için birer fincan kahve hazırlamıştı. Tepsiyi, ortadaki sehpanın üzerine koyması yedi saniye sürmüştü.

"Sevim Hanım nerede?" diye sordu Bora, sesi dümdüz çıkmıştı. Kahvesini almak için, beni bırakmadan bir elini sehpaya doğru uzatmıştı.

"İzinli bugün." dedi Gökhan, Bora'ya yönelttiği bakışlarıyla.

"Yemeği kim hazırladı o zaman?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla.

"Hande." dedi Gökhan, bakışlarını Hande'ye çevirmiş, birbirlerine gülümsemişlerdi.

"Cidden mi ya? Ellerine sağlık. Harikaydılar. Ben Sevim Hanım yaptı ama bir yere kadar gitti, o yüzden sofrayı ikiniz hazırlamak istediniz zannetmiştim." dedi Bora, Hande'ye gülümseyerek.

"Aaa Hande müthiş yemekler yapar, tam bir gurme damak tadına sahiptir!" dedim, gülümseyerek. Kendime bir sigara yakmış, vişne aromasıyla ciğerlerimi dolduruyordum.

"Hande'nin yemekleri, Naz'ın mezeleri." dedi Eren, gülümseyerek. Çok şükür sonunda keyifli bir sohbet bulmuştuk. Ömrümüzün sonuna kadar yemeklerden mi bahsetseydik?

"Meze mi?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla.

"Ege'nin zeytinyağlıları işte. Yani ben yemek yapmayı beceremem, anlamam yani. Ama çilingir sofrası benden sorulur." dedim gülümseyerek.

"Bir de kek! Süper kek yapar Naz." dedi Hande, bakışlarını Gökhan'la buluşturmuştu.

"Yemek yapmaktan anlamaz değil de... Tariflerle arası kötü." dedi Eren, suratında benimle dalga geçtiği her halinden belli, şebek bir ifade vardı. Özüne dönüyor, ortama

ısınıyor gibiydi. Fakat tam da şu an yemeklerden konuşmaktan vazgeçmiştim. Burası da farklı bir gerginlik noktasıydı benim için.

"Nasıl yani?" diye sordu Bora, yüzünü Eren'e dönmüş, onu anlamaya çabalıyor gibiydi.

"İşte... Sen hiç patates yemeğinde eşit kesilen patatesler ya da ne bileyim makinadan çıkmış gibi hazırlanan köfteler gördün mü? Her bir köftenin eşit tuzla, eşit soğanla yapıldığını mesela?" diye sordu Eren, Bora'ya gülümsüyordu.

"YOK YOK! Daha bombası var! Mesela Bora... Sen hiç taze fasulyesinin içindeki fasulye tanelerinin sayısını bilerek yemek yedin mi?" diye, neşeli bir kahkaha patlattı Hande. Bora'nın şaşkın bakışları bana sabitlenmişti. Gökhan ve Eren de Hande'ye eşlik edip, kahkaha atmaya başladılar.

"Bir keresinde, kahvaltı yapacağız. Krep istedi canımız. Kreplerin eşit olabilmesi için, her birinin hamurunu ayrı ayrı kaplarda hazırlamak istedi! Küçücük mutfak tezhagında, 16 tane krep harcıyla dolu kase!" dedi Eren, kahkaha atarak.

"15 gram tuz, 10 gram margarin, 12 gra-" demeye çalışırken, bir kahkaha daha attı Hande. Herkes çok eğleniyordu, bense ortada gülünecek hiçbir şey göremiyordum! *Beni çakma sevgilime rezil ettiğiniz için çok teşekkür ederim sevgili arkadaşlarım. Allah'ım, sen onları bildiğin gibi yapar mısın, yoksa ben küp küp doğrayıp marine ederek, 200 derecede ısınmış kızgın fırında, buğlamaya çevireyim mi?*

"Ne var canım bunda?" dedim, sitemle. Kahvemden bir yudum almıştım.

"NAZ! Allah iyiliğini versin!" dedi Gökhan, gülmekten yeni yeni kendine geliyor gibiydi.

"Amin canım amin." dedim, umursamayarak. Bakışlarımı Bora'ya çeviremiyor ve çok utanıyordum. Kesik kesik gülme sesleri duyuldu ve sekiz saniyeden çok ama dokuz saniyeden az bir süre başka bir ses olmamıştı.

"Nazlı'nın sayı sevdası bana milyon dolarlık ihanet eden bir haini yakalattı." dedi Bora, yumuşacık bir sesle.

Kahvesini sehpanın üzerine koymuştu. Beni yeniden kendine doğru çekti ve bu sefer iki koluyla birden sarıldı. Saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurdu yine, sakalları saç diplerimi uyuşturmuştu; kolları arasında kendimi gururlu bir bebek gibi hissediyordum. Belki de rezil olmamıştım?

"Çözüldü mü o sorun?" diye sordum, merakla. Yüzünü görmüyordum ama gülümsediğine emindim. Kulaklarıma nefesini üfleyerek fısıldadı. Tenim, nefesine muhtaç gibi hissediyordum.

"Evet. Sayende." dedi ve bir eliyle saçlarımı geriye doğru itip, açıkta olan boynuma ıslak bir öpücük bıraktı.

Eren ve Hande'ye oyun mu oynuyorduk yoksa gerçek bir anın içinde miydik bilmiyordum. Dudaklarım iki yana doğru kıvrılırken, bakışlarımı onunla buluşturdum. Bir elimi sol yanağına doğru götürüp, parmak uçlarımla sakallarını okşayarak, ona doğru yaklaştım ve dudağının kenarına küçücük bir öpücük bıraktım. Bora'nın gözlerinin, sanki mümkünmüş gibi daha da koyulaştığını fark etmiştim. Aynı, arkadaşının doğum gününde baktığı gibi bakıyordu bana; birazdan beni öpecekmiş gibi. Kaç saniye birbirimizin gözlerinde kaybolduğumuzu bilmiyorum. Zaman kavramına Hande'nin kesik kesik gelen öksürüğüyle dönmüştüm, bana Eren'in varlığını hatırlatıyordu muhtemelen.

"Naz'la dalga geçersek, böyle tutkulu bakışlara şahit olacağız sanırım." dedi Gökhan, gülümsüyordu. Bu dediğinde ciddi miydi bilmiyordum. Gözlerim Eren'le buluştuğunda, yüzüne işlenen huzuru hemen sezmiştim. Çok sevdiği arkadaşını mutlu görmenin haklı sevincini yaşıyor gibiydi.

"Çilingir sofrası kuruyor musun yani bize?" diye sordu Bora, biz Eren'le birbirimize gülümserken. Yüzümü aniden Bora'ya çevirmiştim, bu sefer ben şaşkındım. Şimdi olmazdı!

"Ne rakısı be oğlum? Çekilmez şimdi rakı sohbeti." dedi Gökhan, yüzünü buruşturarak.

"Yoo bence çekilir. Hem birbirimizi daha yakından tanırız bence." dedi Eren, bakışlarını Bora'ya çevirmişti. Bora, hafif

bir tebessümle Eren'e göz kırptı. Sanırım bu, "Eyvallah." anlamına geliyordu.

"Malzemelere bakmak lazım." dedim, isteksiz bir şekilde. Rakı sohbetinin çekilmeyeceğini düşünmüyordum ama ortamın ağırlaşmış bir hâl almasını da istemiyordum. Hatta istediğim tek şey odama gidip uyumaktı sanırım.

"Aaa Naz! Kapıda bir sürü adam var. Eksik malzeme varsa, illaki tamamlanır bence." dedi Hande, arkasına yaslanmış gülümserken.

"Maşallah, Hande Hanım'lar da konfora alıştılar." dedim, dişlerimin arasından tıslayarak. Neyse ki duyan olmamıştı.

"Sahi, neden o kadar çok koruma var?" diye sordu Eren, bakışları bir benim bir de Bora'nın üzerindeydi. "Kapıdan geçemeyeceğim sandım bir an, iyi ki x-ray cihazı falan yoktu." dedi, sesi kuşkucuydu.

"Oğlum Bora Karabey'in evindesin. Ne bekliyordun? Elini kolunu sallayanın girmesini mi?" diye söze atladı Hande, gülümsüyordu. *Bu Hande de çok saf Naz he!* Eren yeniden bakışlarını benim yüzüme sabitlemişti.

"Kaç tane koruma var Naz?" diye sordu. Kapıdaki koruma sayısını günde en az on beş defa sayacağımı ve saydığım bir şeyi doğruca söyleyeceğimi tahmin eden canım arkadaşıma gülümsedim.

"Sekiz." dedim, hızlıca. Bora ve Gökhan, şaşkın bakışlarını benim üzerimde tutuyorlardı. Çünkü bu evde normal şartlarda yirmi dört koruma vardı. Olağanüstü hâl durumlarında bu sayının katlanarak arttığına şahitlik de etmiştim. Ve ben nedense, durumu "normal" göstermek adına "sekiz" demeyi uygun görmüştüm.

"Fazla değil mi?" diye sordu Eren, Bora'ya bakarak. *Eh be Eren, sen de!*

"Gerekli." dedi Bora, net bir ifadeyle. Hızlıca ayağa kalktım.

"Hadi o zaman şaapalım! Çilingir sofrası kuralım. Hande bana yardım eder misin?" diye sordum.

"E beyler de mutfaktaki kış bahçesinde otursunlar, hem bir arada olmuş oluruz." dedi Hande, gülümseyerek.

"Şahanesin sen!" dedim, sevinçle. "Yani çok güzel bir fikir!" dedim, salona doğru ilerlerken. Küçük adımlarla herkes peşimden geliyordu.

♠

İlk olarak şakşuka yapacaktım. Aslında bunu yapmayı asla tercih etmezdim ama Gökhan çok severim diye tutturmuştu. Kaçamak bakışlarımı Gökhan, Bora ve Eren'e yönlendirmek, aynı zamanda da Hande'nin patlıcan, kabak, patates ve biberleri nasıl doğradığını gözlemlemek benim için çok yorucuydu. Hande, güzel yemek yapabiliyor olabilirdi ama kesinlikle çok yavaştı! Son üç dakikadır, suyun altında biberleri yıkamakla uğraşıyordu; neredeyse biberler yeşil renkten beyaza döneceklerdi.

"Hande? Müsrif misin sen?" diye sordum, sitemle.

"Niye ki?" diye sordu, şaşkınlıkla. Rendelediğim üç domatesi bir kenara iterek cevap verdim.

"Suyu neden boşa akıtıyorsun? Bir kaba koyup da yıkasaydın ya onları!"

"Niye? Parasını sen mi veriyorsun?" diye sordu, bıkkınlıkla. Bu kız beni çıldırtacaktı! On yedi dakikadır mutfaktaydık ve bir arpa boyu yol alamamıştık. Ben domatesleri rendeleme işlemini bitirdiğimde, haydari için iki dilim beyaz peyniri küçük bir kapta ezmeye başlamıştım.

"Hande, bak o patlıcanları eşit doğra! Baştan savma yapıp, beni delirtme!" dedim, sitemle. Gergindim. Şu an dünya üzerindeki her şeyin sayısı, eşyaların simetrisi, bu odanın derecesi, hatta akan suyun ısısı bile çok önemliydi benim için.

"Offf! Susar mısın artık? Bak Eren'le Bora gayet anlaştı işte." dedi Hande, beni umursamamıştı. "Süzme yoğurdu al bence artık dolaptan, peynirin canı çıktı!" dedi, bıkkınlıkla.

Buzdolabına yönelip, süzme yoğurdu çıkarttım ve 9 yemek kaşığı kadarını büyük bir kaba aldım. Ardından, üç diş sarımsak alarak, başlarını bıçakla kesip, fazlalık kısımları

çöpe attım. Kaçamak bakışlarımla kış bahçesini gözlediğimde, Bora'nın gergin yüz hatları beni ürkütmüştü. Eren'in yüzü ise oldukça alaycıydı. *Ne konuşuyorlar acaba Naz?*

"Gökhan'dan hoşlandım." dedi Hande. Sanırım günlerdir ilk defa yalnız kalıyorduk.

"Fark ettim onu." dedim, bakışlarımı yeniden kış bahçesine çevirdiğimde. Oyalanmak adına çatalla yoğurt çırpmaya başlamıştım.

"Çok centilmen birisi..." dedi Hande. Tüm dikkatim kış bahçesindeydi. "Bana eskilerden birisini hatırlatıyor, yani sıkılmadım ondan ama bir yanım da uzak durmak istemiyor değil." diye devam etti.

"Gökhan'ı senden daha çok tanımıyorum." dedim, alelacele. Bora'nın Eren'e olan bakışları ifadesizleşmişti. Eren ise oldukça rahat görünüyordu.

"Aman! Zaten evime döneceğim bu akşam. Bir daha belki görüşmeyiz bile..." dedi Hande. Eren, kahkaha atıyordu ama bu kahkahayı tanıyordum. Oldukça alaycı bir kahkahaydı. "Görüşür müyüz Naz?" diye sordu Hande. *Yapacağın mezelere odaklan Naz, kış bahçesini dikizlemeyi bırak. Boşver!* Mecburen boşverip, Hande'ye yüzümü döndüğümde afallamıştım; patlıcan, kabak ve patatesleri katletmişti!

"HANDE! BEN SANA NE DEDİM?" diye bağırdım, öfkeyle. Şaşkın bakışlarını bana çevirmiş ama kısa sürede toparlanmıştı. Ne kastettiğimi gayet iyi anlıyordu.

"Bu sefer de böyle olsun Naz'cığım." dedi, bir patatesi daha kafasına göre doğrayarak; küp değil dikdörtgen prizma şeklindeydi sanırım!

"Küp mü o? KÜP MÜ?!" diye bir kez daha öfkeyle bağırdım.

"Bol geometrik şekilli şakşuka yiyelim ya ne olacak?" deyip, alaylı bir kahkaha attığında, kan beynime sıçramıştı.

Elimdeki bıçakla Hande'nin üzerine doğru yürümeye başladım. Ne yaptığım ya da neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hande, köşe duvara doğru geri geri yürürken, benden daha yüksek bir sesle bağırmaya başladı.

"ALLAH İÇİN BANA YARDIM EDİN!" diye bağırıyordu Hande, gözüm hiçbir şey görmüyordu. Kış bahçesinin açılma sesini duymadım ama Eren, ben Hande'ye yaklaşamadan aramıza girmiş, yüksek sesle konuşuyordu.

"Naz! Bırak o bıçağı! Delirdin mi kızım?" dedi Eren, eğilip Hande'nin yüzünü görmeye çalışıyordum. Korkmuyordu, hâlâ gülüyordu. *Bugün işlenecek muhtemel Eren cinayetini engellemek için, Hande'yi mi öldüreceksin Naz?*

"BEN SANA DEMEDİM Mİ? EŞİT DOĞRAMAYINCA EŞİT KIZARMIYORLAR DİYE! NEDEN DELİRTİYORSUN BENİ? SENİ ÖLDÜRMEK İSTİYORUM!" diye öfkeyle bağırdım.

"Allah'ın manyağı! Öldürecek beni cidden ya!" dedi Hande, sitemli bir şekilde gülerek. Beni ciddiye almıyordu; Bora Karabey'den hiç mi bir şey öğrenememiştim? Keşke garajda olsaydık. Kerpetenden korkardı belki de!

"EREN ÇEKİL!" diye bağırdım ve Hande'ye doğru eğildim. "Merak etme tatlım... Bıçağı vücuduna eşit aralıklarla sokmayacağım! O kabakların, patlıcanların, patateslerin ve biberlerin hissettiğini... SEN DE HİSSEDECEKSİN!" dedim, hâlâ çok öfkeliydim.

Kolumda hissettiğim elle, bıçağı Eren'e doğru biraz daha uzattım ama ardından burnuma dolan bergamot kokusuyla, tüm vücudumun gevşemeye başladığını hissettim. Ardından tuzlu bir meltem...

"Nazlı... Bırak bıçağı." dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Tam arkamda varlığını hissediyordum, sesi çok yakından geliyordu. Elimde bıçakla hızlıca Bora'ya döndüğümde, bir adım geriye gitmek zorunda kaldı. Onu korkutmuş muydum?

"Eşit pişmeyecekler ama!" dedim. Hayattaki tek derdimin bu olmadığı, hatta bunun bir dert bile olmadığı aşikardı. Ama her şeyin acısını şakşukadan, Hande'den, herkesten çıkartıyordum sanki. Çıkartmak istiyordum. Sanki bir yay gibi gerilmiş ve kendime bir hedef arıyordum. Yüzüm düşmüş, gözlerim dolmuştu. "Ben ona eşit doğra dedim, o doğramadı!" dedim, Hande'yi Bora'ya şikayet ediyordum.

Esasen, yaptığım şeyde haklı olduğuma onu ikna etmeye çalışıyordum belki de.

"Kızım manyak mısın sen?" diye alaycı bir ifadeyle sordu Hande, gülerek. GÜLEREK! Bir hışım yeniden ona döndüğümde, Eren hızlıca aramıza bir kez daha girmiş, kollarını yana açarak Hande'yi korumaya çalışıyordu. Biraz evvel dolan gözlerimden yine ateş çıkıyordu. Bıçağı tutan sağ elim titremeye başlamıştı. Üzerinde Bora'nın elini hissettiğimde, bıçağı küçük hareketlerle elimden almaya çalıştı. Fakat, avcumu tüm gücümle sıkıyor, açamıyordum.

"Hadi ver bana." dedi, yumuşacık bir ses tonuyla Bora. Eren, başıyla bıçağı Bora'ya vermemi işaret ediyordu. Avucumu açamıyordum. Karnımın üstünde Bora'nın elini hissettiğimde, tüm vücudumu serbest bırakmak istedim. Belki de o beni tutardı. Yanağıma küçücük bir öpücük kondurduğunda, sırtımı göğsüne yasladım. Açılan avcumun içinden bıçağı aldı ve mutfak tezgahına doğru fırlattı. Çıkan ses beni ürkütmüştü.

"Tamam... Geçti..." dedi Bora, gözyaşlarımı serbest bıraktım. Bedenimi kendisine çevirdi ve güçlü kollarıyla bana sarıldı, başımı göğsüne yaslamıştım. Bir eli belimde, bir eli saçlarımın üzerindeydi. Ellerimi beline yerleştirdiğimde tişörtünü avucuma almış ve sıkıyordum. Üstelik neden ağladığımı, neden bu kadar gerildiğimi ve nasıl bu kadar ileri gidebildiğimi bile bilmiyordum.

"Eşit pişmeyecekler işte!" dedim, gözyaşlarımın arasında. Canım yanıyordu. Bu acıya sebep arıyor ve tüm suçu sebzelere yüklüyordum. Bora, yüzümü avuçlarının arasına aldığında, ıslak yeşil gözlerimi simsiyah gözlerine diktim.

"Pişecekler. Biz şimdi onları seninle beraber eşitleyeceğiz." dedi, gülümseyerek. Bakışlarının altında, hipnotize oluyor gibiydim. Tüm dikkatini gözlerime odaklayarak oradan ruhuma sızıyordu sanki. Mesela şimdi yaralansam, morfine ihtiyacım olmazdı; gözlerinin değdiği ya da nefesini hissettiğim her bir yerin uyuşacağına emindim.

"Naz! Bora, çok güzel yemek yapar." dedi Gökhan, tatlı bir sesle. Tüm bunlar olup biterken, yanımızda olduğunun farkında bile değildim. Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde, bana sanki acıyarak baktığını, yüzümü güldürmeye çalıştığını hissetmiştim. Ailemi kaybettiğim günden beri herkes bana acıyarak bakardı. Birilerinin bana acımasından nefret ediyordum. Bakışlarımı yeniden Bora'ya çevirdim. Yüzüm hala avuçlarının içindeydi, burnuma küçücük bir öpücük kondurduğunda yeniden başımı göğsüne yasladım ve kolları bedenimi sarmaladı.

"Gitsin onlar. Sadece ikimiz kalalım mutfakta. Bana acıyorlar." dedim sessizce. Dişlerimin arasından konuşmuştum. Saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurdu.

"Biz çağırana kadar kimse mutfağa adım atmayacak!" dedi Bora. Sesi uyarıcı bir tonda değil, yumuşacıktı. Arkadaşlarımı kırmak istemiyor gibiydi. Belki de kaş göz yaparak, onlara deli olduğumu işaret etmişti.

"Balığı ben yapabilir miyim Naz?" diye sordu Eren, başımı ondan yana çevirmeden, kısık bir sesle cevap verdim.

"Yap. Ama Hande elini sürmeyecek yemeklere. O yapmayacak. Benimle de dalga geçmeyecek bugün. Kimse benimle dalga geçmeyecek bundan sonra. Size ne? İstediğimi sayarım, istediğimi eşitlerim ya size ne?" dedim, sesimde hâlâ kızgınlık vardı.

"Ben ne yapayım?" diye sordu Gökhan.

"Git, sohbet et Hande'yle işte. Sıkılır o." dedim, yüzümü çevirmeden. Bora bana daha güçlü sarılırken, Hande küçük bir kahkaha atmıştı. Bir dakika on bir saniye sonra, bahçe kapısının kapandığını duyduğumda, yeniden konuştum.

"Deliriyor muyum ben?" diye sordum. Bora da dahil olmak üzere, herhangi birinin yüzüne bakmaktan utanıyordum. Bedenimi sarmaladığı kollarını gevşetti.

"Yüzüme bak." dedi, yumuşacık bir ses tonuyla. Omuz silktim. Yorganın altına saklanan çocuklar gibiydim.

"Nazlı!" dedi, uyarıcı bir ses tonuyla. Sesi gerçekten de, bugünkü tüm tonlamalarından daha soğuk gelmişti. Korkuyla gözlerimi gözlerine diktim. "Yüzüme bakarak konuşman gerektiğini de sana hatırlatmak zorundayım anlaşılan. Bir havuz faslımız daha olacak yani? Güzel." dedi, imalı bir ses tonuyla. Gözlerimi gözlerine sabitlemiş, korkuyla ona bakıyordum.

"Kızdın mı ki sen bana?" diye sordum, endişeyle. *Yok Naz, neden kızsın? Adamın evinde, kendi arkadaşının üzerine bıçakla yürüdün. Çok eğlenmişti halbuki o. Aşk olsun, kızılır mı buna?*

"Evet. Benimle konuşurken yüzüme bakacaksın Nazlı!" dedi, kaşlarını kaldırmış, beni son kez uyardığını söylüyor gibiydi.

"Onu demiyorum. Şey yaptım ya... Hani bıçakla..." dedim, başımı hafifçe öne doğru eğerek.

"Nazlı! Yüzüme bak!" dedi, sesi biraz evvelkinden daha da soğuk ve sert çıkmıştı. Başımı kaldırıp, gözlerimi yeniden gözleriyle buluşturduğumda, yaşlar yeniden yanağımla buluşmuştu.

Yirmi dokuz saniye boyunca, birbirimizin gözlerinin içine baktık. Eğer bir şey anlatmaya çalışıyorduysa da anlamıyordum. Bir şey vardı gözlerinde; her geçen saniye biraz daha rahatlayıp, yüklerimden kurtuluyor gibi hissediyordum. Yirmi dokuz saniye sonra yeniden bana sımsıkı sarıldığında, bir tüy kadar hafif olduğumu hissediyordum.

"Daha iyi misin?" diye fısıldadı kulağıma. Aniden ondan ayrıldım ve yeniden gözlerimi kapkara gözlerine sabitledim.

"Neden senin gözlerinin içine bakınca rahatlıyorum?" diye sordum, bundan hoşlanmamıştım. "Hipnoz oluyormuşum gibi." diye ekledim, tedirgin bir sesle.

"Hadi şu patatesleri, kabakları falan eşitleyelim seninle, gel." dedi ve elimden tutarak, beni tezgaha doğru götürdü. Afallamış gibiydim; çok fazla duygu iç içe geçmişti sanki içimde. "Şu eşitleme işini bana bıraksan olur mu?" diye

sordu, kadife kadar yumuşak çıkan bir sesle. Başımı "Olur." anlamında salladıktan sonra, tavada tereyağı eritmeye başladım, üzerine nane de ekledikten sonra, kaptaki yoğurdu çatal yardımıyla karıştırdım. On sekiz dal dereotunu yıkayıp, ince ince doğramaya başladım.

"Tehlikede miyim?" diye sordu Bora, elimdeki bıçağı gözleriyle gösterek. Aynı zamanda patatesleri bıçak yardımıyla eşitlemeye devam ediyordu. Yüzünde, muzip ve tatlı bir ifade vardı.

"Sende de bıçak var." dedim, gülümsemeye çalışarak ama çok utanıyordum.

"Ben bıçakla kimsenin üzerine yürümüyorum. Şimdi anlaşıldı, kerpetenle adam döveceğimi düşündüren hayal gücünün sebebi." dedi, aynı muzip ifadesiyle.

"Seni öldürmeyeceğime söz veriyorum." dedim, göz devirerek. Neşeli bir kahkaha attı.

"Bak bakalım, istediğin gibi eşit olmuş mu?" diye sordu. Dereotlu bıçağı suyun altına tutarken, başımı ondan yana çevirdim.

"Olmuşlar. Çok teşekkür ederim." dedim, mahçup bir ifadeyle. Ellerimi kurularken, bana doğru yaklaştı ve yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu; dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyordum.

"Benim yüzüme bakınca rahatlıyorsun çünkü bana güveniyorsun. Böylece bir sorun olmadığına ikna oluyorsun. Ben sana bir şey söylediğimde ne kadar ciddiyim ya da şaka mı yapıyorum, bunu net bir şekilde gözlerimden okuduğunda, nasıl davranman gerektiğini hemen anlıyorsun. Eğer önemli bir sorun varsa da, uzlaşmaya açık olman gerektiğini fark ediyorsun." dedi, nefesini kulağıma üfleyerek.

"Bazen ifadesiz bir yüzün oluyor ama... Bakışlarından hiçbir şey anlaşılmıyor." dedim, dümdüz bir sesle. Elleriyle, yüzüme düşen saçlarımı sırtıma doğru okşarcasına aldı.

"Ben, beni okumana izin vermezsem, okuyamazsın." dedi, keskin ama sıcacık bir ses tonuyla. "Sarımsaklara şefkatli

davran." diye ekledi. Boynumun sağda kalan kısmında nefesini hissetmenin yakıcı bir yanı vardı.

Nefesinin boynuma değmediğini hissettiğimde, geriye çekildiğini anlamıştım. Ocağın başına geçtiğinde, havanın içine koyduğum doğranmış sarımsakları ezmeye başladım. Beyaz spor ayakkabıları, düşük bel lacivert kot pantolonu ve kısa kollu beyaz tişörtüyle, mutfağın içinde oldukça seksi gözüküyordu. Ayrıca beyaz tişört üzerine yapışmadığı hâlde, o hareket ettikçe sanki transparanlaşıyordu ve sırtındaki kasları olduğu gibi ortaya çıkıyordu. Dövmesi bir kez daha gözüme çarpmıştı; anlamını merak ediyordum.

Sarımsakları ezme işlemim bittikten sonra, yoğurdun içine az evvel ezdiğim beyaz peynir ve naneli tereyağını ekledim ve bakışlarımı Bora'dan çekip, haydariye odakladım. Umarım bugün, kazasız belasız biterdi.

"Eren çok iyidir." dedim, ürkek bir sesle. Bunu söylerken sesim titremişti.

"Korumacı." dedi, dümdüz bir sesle. Bora'nın da tüm dikkati yaptığı işteydi.

"İnsanlar birilerini korurken, bazen ileri gidebilirler." dedim, sesim biraz kısık çıkmıştı.

"Evet. Ve o durumda ne yapmalılar biliyor musun? Karşılarındakinin kim olduğunu düşünmeliler. Aynı şimdi senin, benimle konuştuğunu unutmaman gerektiği gibi..." dedi, yüzünü bana çevirdiğinde, bakışlarımı gözlerine sabitledim. Gözleri, ifadeden yoksundu. "Yani sen de Eren'i benden korumaya çalışırken ileri gitmemelisin." dedi.

"Ben sadece..." dedim ve sustum.

"Sen sadece onu öldürmememi istiyorsun Nazlı. Biliyorum. Şöyle söyleyeyim, senin isteklerin doğrultusunda zaten hareket etmem. O yüzden boşuna yorulup, dikkatimi kendi üzerine çekme." dedi, uyarıcı bir ses tonuyla. *Boyunun ölçüsü kaçmış Naz, merak ettim.* Üç saniye es verdi. "Bitti mi işin burada?" diye sordu.

"Hayır." dedim. Henüz, çilingir sofrasının "çil" kısmındaydım sanırım.

"O zaman sadece yapacağın işe odaklan." dedi. Sesi soğuk da değildi, sıcak da değildi. Sesi bilinmezlikti. Yanına yaklaştım ve ocağın üzerinden haşlanmış deniz börülcelerini dikkatle alarak, yeniden tezgaha ilerledim.

21.Bölüm

Ve Maça Kızı 8, Genel Kurgu içinde 41.sırada. Hepinize çok teşekkür ederim. Sevgiler, iyi bayramlar! □□♣

♠

Altı çeşit meze hazırlamıştık. Barbekünün üzerinde pişen balıkları da verandadaki masaya Gökhan'la taşıdıktan sonra, Bora buzdolabındaki rakıyı çıkarmak üzere mutfağa gitmişti. Biraz evvel yaptığım şeyden deli gibi utanıyor, Hande ile göz göze gelemiyordum. Bora, yeniden masaya geldiğinde, baş köşeyi nedenini anlamadığım bir şekilde Eren'e bırakmış ve benimle yan yana Eren'le aramda kendisi olacak şekilde oturmuştu. Karşımızda da Gökhan ve Hande vardı. Havuzu izleme bahanesiyle, kaçamak bakışlarımı Hande'ye yönlendirmeye başlamıştım.

"Naz'ın da olayı budur işte. Yapar yapar, sonra pişman olur. Özür dilemesine, dört dakika kırk bir saniye kaldı." dedi Hande, alaycı bir şekilde. Yüzümü buruşturup, onu taklit ettiğimde Eren, Hande ve Gökhan kahkaha attılar.

"Bunlar hep böyleler Bora he! Sen gittiğinden beri bu dırdırları çekiyorum." dedi Gökhan, gülümseyerek. Bora'nın dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılmış, yüzünde silik bir gülümseme oluşmuştu.

"Vallahi ben de senelerdir çekiyorum. Kedi ve köpek gibiler hep. Birbirlerinden nefret ettiklerini düşünüyorum ama çok saçma geliyor kulağa. Yedikleri içtikleri birdir yıllardır." dedi Eren, gülümseyerek.

"Aman Naz'ın kedi köpek gibi olmadığı kim var? Anıl'la bile öyle o. Henüz toplum içinde uysal olduğunu görebilen olmadı." dedi Hande, gülümseyerek. Cümlesiyle boğazıma

eşsiz bir yumru oturmuştu. Eren'in yüzü düşmüş, Hande de bana pot kırmışcasına mahçup bakmaya başlamıştı. Bora, rakısından büyük bir yudum aldı.

"Anıl, bizim Naz'la eski arkadaşımız." dedi Eren, muhattabı Bora'ydı.

"Biliyorum." dedi Bora, masanın üzerindeki elimi tutarak. Eren'e bakıyordu. Eren'in bakışları ise, Bora'nın neyi ne kadar bildiğini ölçmek ister gibiydi.

"Anladım." dedi Eren, beş saniye sonra. Uzatmamayı seçmişti.

"Neye içiyoruz?" dedim, gülümsemeye çalışarak. Bora, bakışlarını benimle buluşturmuş, tebessüm etmişti. *Oyunun içinde miyiz, gerçek mi bunlar Naz, nasıl anlayacağız?*

"Size içelim!" dedi Eren, gülümseyerek. Kadehini ortaya uzatmıştı. Rakılarımızdan birer yudum alırken, Bora tuttuğu elimi hâlâ bırakmamıştı. Sağ elim eli tarafından hapsolduğu için, yemek yiyemiyordum. Yine de bundan şikayetçi miydim, artık kendimi bile okuyamıyordum. "Demek kumarhanede tanıştınız?" dedi Eren, gülümseyerek. Bora başıyla Eren'i onayladığında, Eren devam etti. "Oynar mısın sık?"

"Oynarım. Ama sever misin diye sorarsan, pek sevmem." dedi Bora, şaşırmıştım. Evinin önünde kocaman bir zar heykeli, garajında iskambil destesinin simgeleri, Kıbrıs'ta bir kumarhanesi olan ve üstelik kumarhanelerle ilgilenen bir adam mı kumarı sevmiyordu?

"Sevmediği bir şeyi neden oynar ki insan?" diye sordu Eren, o da şaşırmıştı.

"Bir tür zorunlu hobi diyelim." dedi Bora, yüzü ifadesizdi. Eren'in ya da bir başkasının kendisini okumasını istememesinin sebebi, muhtemelen konudan hoşlanmamasıydı. Ama bu konu kolay kapanmayacak gibiydi.

"Nasıl yani?" diye sordu Eren, Hande de tüm dikkatini bu konuşmaya vermişti.

"Nazlı'yla tanıştığımız casino benim." dedi Bora, bir çırpıda. Doğru mu duymuştum? Kıbrıs'ta kumarhane işletmek legaldi ama Bora'ya ait olduğu bilgisi herkesle paylaşılabilinen bir bilgi miydi? Neden itiraf etmişti bunu?

"Ama mal varlıklarında senin gözükmüyor?" dedi Hande. *Çüş! Adamın mal varlığını incelemiş bu kız Naz, kalk gidelim; zira sen bu utançla bu evde yaşayamazsın.*

"AAA!!! ÖDEV FALAN YAPIYORDUN HERHALDE!" diye gülümsemeye çalıştım. Kaşlarımı kaldırmış, Hande'yi uyarmaya çalışıyordum. "İŞ ADAMLARINI MI ARAŞTIRDIN? BAŞKA KİMLERİ?" dedim seri seri. Bora, yapmaya çalıştığım şeyi anlamış gibi elimi hafifçe sıktığında, durmamı istediğini fark etmiştim.

"Benim üzerime gözükmüyor çünkü." dedi Bora, Hande'nin mal varlığını neden araştırdığını umursamayarak.

"Yani Naz, sana ait bir yerde hile yapıyordu?" dedi Eren, yüzü ciddileşmişti.

"Evet." dedi Bora, net bir şekilde, yeniden bakışlarını Eren'e sabitlemişti.

"Anıl için harcanan masrafları sen mi karşıladın?" diye sordu Eren, sorguluyor ve anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Hayır. Nazlı'nın kazandığı para." dedi Bora.

"Şu ana kadar, bir milyon yedi yüz bini geçti harcanan para. Naz, kaç para kazandı, bir de hileyle?" dedi Eren, kaşlarını kaldırarak.

"ÇÜŞ!" dedim, aldırmaksızın. Herkesin gözleri bana çevrilmişti. *Bir milyon yedi yüz bini geçti harcanan para da ne demek Naz?*

"Kumarda kazanmadın yani?" dedi Eren, verdiğim tepkiyle kendimi açık etmiştim.

"Kumarda kazandı." dedi Bora, yeniden ve daha fazla vurgulayarak. "Hile yaptı. Oldukça iyiydi ve de, kartları çok hızlı sayıyordu. Oyun oynadık birlikte. Neden hile yaptığını sorduğumda, kendini açıkladı. Ve ben de, ona açık çekli bir teklifte bulundum. Başka bir oyun oynamaya karar verdik. Karşılığında da Anıl için ne gerekiyorsa yapacağıma söz

verdiğim için, yapıyorum." dedi Bora. *Aslında doğruyu söylüyor ama kimsenin anlayabileceği açıklıkta bir doğru değil; bu adam gerçekten de çok dürüst Naz!*

"Etkilendin mi?" dedi Eren, gözlerini kısarak.

"Evet." dedi Bora, gözlerini Eren'den çekmiyordu.

Bu masada, Eren değil de babam oturmalıydı sanki; bambaşka şartlar altında gerçek bir şey yaşıyor olmalıydım. Her durumda bir sorgu memurundan farksız olan adam, benim için, kendisinin sorgulanmasına izin veriyordu. Kimseye hesap vermeyecek kadar net duran adam, oturmuş benim arkadaşıma hesap veriyordu. Eğer birilerini inandırmak ya da ilişkimize ikna etmek için yapmıyor olsaydık bunu, belki de dünyanın en romantik sahnelerinden biri olabilirdi.

"Etkilenmeseydin peki? Öldürecek miydin?" diye sordu Eren. Sesi buz gibiydi. Benim de kanım donmuştu. Hande elindeki çatalı yere düşürdü. Bora ise gözlerini Eren'den çekmiyordu.

"Yalnızca kumarhanem var." dedi Bora, kendinden emin bir sesle. Hande, küçük bir kahkaha attıktan sonra, kızgın bakışlarını Eren'le buluşturdu.

"Eren'ciğim... Neden adama karanlık iş adamı muamelesi yapıyorsun? Türkiye'de açmamış ki kumarhaneyi, Kıbrıs'ta açmış. Yani yasal! Mafya değil!" dedi Hande, gülümsüyordu ama bakışları çok ciddiydi. "Mafya" kelimesini duyduğumda, Bora'nın elini daha çok sıkmaya başlamıştım; bu yemeğin bir an evvel bitmesi lazımdı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Eren, Hande'ye dönerek. Yüz ifadesi oldukça alaycıydı. Tüm endişemi Bora'nın parmaklarından çıkartıyor, konunun bağlanacağı yerden deli gibi kaçmak istiyordum.

"Kaç gündür bu evde kalıyorum, kimse cinayet işlemedi." dedi Hande. Utancımdan yerin dibine girmek istediğimi hissettim. Bora, parmak uçlarıyla elimi okşamaya başladı. Parmaklarını sıkan elim gevşedikçe, bir sorun olmayacağına kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

"O cinayetler böyle alenen işlenmiyor zaten Hande'ciğim, bu tarz işlerin özel yerleri oluyor. Bir gün, öylesinin eline düştüğünde, görürsün." dedi Eren, aynı alaycı tavırla. Nefesimi tutmuştum. *Belli ki Eren ÖYLELERİNDEN hoşlanmıyormuş Naz, sonuçta olabilir yani böyle şeyler. Ne derler? Dünya hâli!*

"Sen çok düştün herhalde?" dedi Gökhan, kaşlarını kaldırmış ve aynı Eren gibi alaycı bir ifadeye sahipti. Arkama yaslanıp, ne olacağını donuklaşan yüz ifademle izlemeye başladığımda, Bora'nın bir kolu omzumda kendine yer buldu ve kulağıma eğilip fısıldayarak konuştu.

"Bir şeyler ye." dedi, yumuşacık bir sesle. *İştah mı kaldı sevgilim, ayrıca bu adam neden bu kadar sakin Naz?* Çatalımı elime aldığımda, ağzıma bir parça beyaz peynir atıp, rakımdan bir yudum daha aldım.

"Avukatım ben. Türkiye'de de öyleleri, inan bana çok fazla. Gördüklerim, hatta yalnızca duyduklarım bana yeter." dedi Eren, kendinden emin bir şekilde.

"Mesela?" diye sordu Gökhan, bu konu daha ne kadar devam edecekti?

"Şimdi burada oturup, bunları anlatmamı mı bekliyorsun?" diye sordu Eren, bıkkınlıkla. *Konuyu aç, sonra kaç. Oldu canım, başka? Karşındaki adamın da Bora'nın adamı olduğunu ve Bora'nın da ÖYLELERİNDEN olduğunu düşünürsek, konuyu deşecek tabii. Ah keşke "Ben sana evde soracağım Eren!" deyip, terlikle kovalayabilseydim seni!*

"Evet. Merak ettim. Aydınlat bizi." dedi Gökhan, Eren'le alay ediyordu. Bora'nın omzumdaki elini umursamayarak, öne doğru eğildim ve gözlerimi Gökhan'a diktim.

"Konuyu mu değiştirsek? Bize ne Eren'in bildiği gördüğü duyduğu MAFYALARDAN?" diye sordum. Gökhan, gözlerini gözlerime sabitlemiş, "Sen karışma." der gibi bakıyordu ama ben de onun kadar inatçı bir şekilde, Eren'in benim için değerli olduğunu gözlerimle anlatıyordum. Ve anladığına da emindim.

"Aaaa neden Naz? Ben de merak ettim. Bize hiç anlatmamıştı." dedi Hande, meraklı sesiyle. Önümdeki bardağın içindeki rakıyı tek seferde kafama diktiğimde, omzumda Bora'nın parmaklarını hissettim, beni kendine doğru çekmişti. İki koluyla beni sarmalamışken, kulağıma üflediği nefesiyle fısıldayarak konuştu.

"Yavaş iç." dedi, yine yumuşacık bir sesle. *Başlayacağım şimdi sana da he! Şu masada tek opsiyonun, benim yediklerim ve içtiklerim mi? Üstelik konu SENİN İLGİ ALANINKEN! Ben mi dedim sana, "Git karanlık işlerle uğraş ve ÖYLELERİNDEN ol!" diye. Şurada konuyu kapatmaya çalışıyorum, ben miyim ÖYLELERİNDEN olan? Bu ne rahatlık ya!*

"Çünkü bunlar böyle ulu orta konuşulacak konular değil tahmin edersin ki." dedi Eren, gözlerini Hande'ye çevirip. Ardından Bora'ya döndü. "Sana da o yüzden neden bu kadar çok koruman olduğunu sordum. İş adamlarının çoğu tehdit edilip, bastırılmaya çalışılıyor. Çoğu, yüklü haraçlar ödüyorlar öyle adamlara." dedi, düz bir ifadeyle. Yani, Bora'nın iyiliğini mi düşünmüştü Eren? Bora, Eren'e göz kırptığında, bir kolunu benden ayırmış, rakısından büyük bir yudum almıştı.

"Eeee mafya diyorduk? Mesela kimlerle tanıştın?" diye sordu Hande, merakla. O an Hande'nin konuya merakının sebebini anlamıştım. Meşhur ilk aşkının, bir türlü öğrenemediği hayat hikayesini sorgulayacaktı.

"Tanıyacak mısın kızım?" diye sordu Eren, bıkkınlıkla.

"Eee şey mesela adı Levent olan birisini duydun mu hiç?" diye sordu Hande. Eren, gözlerini kısmış anlamaya çalışıyordu.

"Levent kim Hande?" diye sordu Eren.

"İlk aşkım." dedi Hande. Sesinden de mimiklerinden de heyecan akıyordu.

"Hande, Levent'i konuşmanın yeri ve zamanı mı sence? Tamam, adam saçma sapan işlerle uğraşıyordu. Tamam, sen ÖYLELERİNDEN birisini tanıdın. Ve yine tamam, ayrıldınız.

Kapanmadı mı o defter?" diye sordum Hande'ye, göz devirerek. Bora ve Gökhan'ın bakışları birbirlerini bulmuş, ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibilerdi.

"Hangi Levent ya?" diye sordu Eren, şaşkınlıkla.

"Levent Duman. Hani oteller zinciri olan adam. Ya senin müvekkilindi hani..." dedi Hande, sabırsızlıkla. Benim verdiğim tepkiyi umursamamıştı bile.

"Sen Levent Duman'la mı beraberdin?" diye sordu Eren. Bildiğini sandığı her şeyin aslında yanlış olduğunu öğrenen bir insan kadar şaşkındı. Bora ve Gökhan'ın da kaşları çatılmış gibiydi.

"Uyan da balığa gidelim Eren. Adama zil zurna aşıktım o zamanlar." dedi Hande. Mavi gözleri gölgelenmiş ve sanki griye dönmüşlerdi. Levent'le ilişkilerinin bitmesini aşamadığının ikimiz de farkındaydık aslında. Üzerine gitmeyip, kabuğuma çekilmeyi tercih ettim.

"Neden ayrıldınız?" diye sordu Gökhan, merak etmiş gibiydi.

"Adam DÜZENBAZ BİR SERİ KATİL ÇIKTI, nasıl devam edebilirdim? Şansıma edeyim!" dedi Hande, bembeyaz olmuştu. Bora'nın kollarından ayrıldım ve masanın, oturduğum yerden uzanabildiğim en uç köşesine dirseğimi koydum. En yakın arkadaşım, bir adamdan, kirli işlerle uğraştığı için ayrıldığı günleri bana hatırlatıyorken, Bora'nın kolları beni ürkütmüştü.

"Ve sen bana söylemedin mi?" diye sinirle sordu Eren.

"Heee sana söyleseydim de, gidip polise verseydin adamı." dedi Hande, alaycı bir ifadeyle.

"Adam müvekkilimdi! Ne olduğunun ben de farkındaydım Hande. Ama senin ona aşık olmanı engelleyebilirdim." dedi Eren, sitem ediyordu.

"Aşkı asla engelleyemezsin..." dedim. Derin bir iç çekmiştim, bunu sesli dile getirirken. Kısa bir süre herkesin gözü benim üzerime toplanmışken, rakımdan küçük bir yudum daha aldım.

"Bir katili, pisliği, düzenbazı, ilk aş-NEFRETİMİ savunmuşsun ve gelmiş bana ahkam mı kesiyorsun?" diye sitemle sordu Hande, yeniden Eren'e dönmüştü.

"Ne olduğunu anladıktan sonra, davadan çekildim!" dedi Eren, sert bir şekilde. Konuyla alakam yok gibiydi, masanın ucundan onlara bakıyor ve konuşulanları dinliyorum sadece.

Sen mesela Eren, Hande'ye aşık olmayı engelleyebildin mi? Gökhan'la Hande'nin arasında bir şeyler olduğunun farkında olmana rağmen, bu masada oturmuyor musun?

"Hiç öyle birisi gibi durmuyordu ama... Oldukça centilmen, sevimli, şeker gibi bir şeydi. Fazla kaslıydı, cömertti de. Kendimi bir prenses gibi hissediyordum onunlayken." dedi Hande ve gülümseyerek iç çekti. Levent'le yaşadıklarını şu an zihninde oynattığı o kadar belliydi ki... Bora'ya bakmasam da kaçamak bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Bana her şeyi anlatmasını istediğim adamın yanında "mafya" muhabbeti duymaya dahi dayanamamış, ondan uzaklaşıvermiştim.

"Hâlâ ona aşık mısın?" diye sordu Gökhan, gözlerini Hande'den kaçırmış, acı dolu bir halde bana çevirmişti. O an Gökhan'ın Hande'ye aşık olduğunu anlamıştım; Gökhan'a yazık olacaktı, tıpkı Eren'e yazık olduğu gibi.

"Ay hayır tabii ki de! Kolay bağlanmam ama kolay soğurum ben. Adam, gözümün önünde adam öldürecekti neredeyse. Neymiş, yan masadaki herif bana bakıyormuş. Bunda da böyle Ali kıran baş kesen tarzı hareketler falan." dedi Hande, yüzünü buruşturarak. Alaylı bir kahkaha atmıştım. *Yalan söylüyorsun tatlı kız, kendini de beni de kandıramazsın.* Rakımdan bir yudum daha alarak, Hande'nin o zamanki hallerini düşündüm.

"Adam mafya çıktı diyorum Naazzzz! Üğüüüüü! Ya kimin başına gelir bu? Bir kez aşık oldum, adam mafya çıktı üğüüüü! Eren'in Allah belasını versin inşallah çünkü onun bürosunda tanıştık, üğüüüüü! Kaç adam öldürmüştür vallahi sen bile sayamazsın, üğüüüüüü" diye, geçmişteki Hande'yi taklit ettim.

Herkes kahkaha atarken, Bora ile bakışlarım kesişmişti. Gözlerime ifadesiz bakıyordu. Bakışlarımı yeniden Hande'ye çevirdiğimde, rakısını kafasına diktiğini görmüştüm. *Hande çok pişman Naz...*

"Sana bir şey yaptı mı?" diye sordu Eren, Hande'ye. Sesi tedirgindi. Alacağı cevaptan korkuyordu belki de. Gökhan'ın meraklı bakışları da Hande'ye sabitlenmişti.

Masada üç adam iki kadın vardı; ve iki adam da bir kadını deli gibi istiyordu. Diğer kadınla adam da evcilik oynuyorlardı. Bir adam daha vardı, çok uzaklardaydı; Amerika'da... Birileri birilerini seviyordu, sevilenler de başka birilerini seviyordu. Sevilenler, sevenleri asla umursamıyordu. *Ve Naz'ın da durması gerekiyordu, çünkü sarhoş olmaya başlıyordu!*

"Evet." dedi Hande, mutsuzdu.

"Kırılan kalbinin sorumlusu o adam değil Hande'ciğim." dediğimde, Gökhan ve Eren rahatlamışlardı. Zaten onların rahatlaması için, bilhassa vurgulayarak söylemiştim. Çünkü sevenlerin, sevilenlere kızmaya hakları yoktu.

"Hâlâ bana Levent'i savunuyor deliye bak ya! İnsan, inşaat mafyası olduğunu, o otellerin arazilerini almak için adam öldürdüğünü, milleti tehdit ettiğini falan baştan söylemez mi?" diye sordu Hande, sitemle.

"Eee sen nasıl öğrendin?" diye sordu Eren. Hande'nin zarar görmemiş olmasının rahatlığıyla, havadan sudan sohbet ediyor moduna geçmişti. Ama hâlâ, sesindeki "Acaba ne yaşandı?" merakını benden gizleyemiyordu.

"Söyler tabii canım haklısın. Keşke, karşı yakadaki 107 tane odası olan otelinin girişine 'Biz mafyayız!' yazsaydı." dedim, dalga geçerek. Hande bana dil çıkartıp, Eren'e döndü.

"Bana 'Benden uzak durmalısın.' deyip duruyordu. Bende acaba başka birisi mi var diye şüphelenmiştim. Telefonunu karıştırdım, evini falan bastım. En sonunda pes etti ve her şeyi bana itiraf etti." dedi Hande.

"Ayrıldınız herhalde sonra?" dedi Gökhan.

"Evet. Bana yalvardı yakardı aslında temiz bir hayata başlayacağını söyledi ama ben kabul etmedim, devam etmedim." dedi Hande, bakışlarını bana çevirmişti. "Naz'ı kaçırdı sonra da." dedi, alaycı bir üzüntüyle. Bora, yüzünü aniden bana döndürmüştü.

"Kahve içmeye götürdü!" dedim, sitemle.

"Zorla mı?" diye sordu Bora, tedirgin bir sesle. Ses tonu Eren'in Hande'ye zarar gelip gelmediğini öğrenmek istediği anlardaki gibiydi. Kanıma karışan alkolün kulaklarımı yanıltma ihtimali olmasaydı keşke.

"Hayır. Okula geldi, belli ki Hande'yi aramış ve bulamamıştı. Kampüsün önünde karşılaştık. 'Öğrendin mi sen de?' dedi, tebessüm ediyordu ve gerçekten de çok insancıldı. Ben de 'Evet' dedim ve kahve içmeyi teklif etti. Bindim minibüsüne, Bebek'e indik ve kahve içtik. Bu gerizekalı Hande, inanmıyor kendi rızamla arabasına bindiğime." dedim, net bir ifadeyle.

"Çünkü DELİLİK! Sana bir gün önce, adamın katil olduğunu söylemişim, ne diye biniyorsun o arabaya?" diye sordu Hande, o günkü gibi sitem ediyordu.

"Çünkü sana gerçekten de çok aşıktı. Adamın o hâline acıdım. Duyar kasıp durma." dedim, sitemle.

"Ve ne konuştuklarını da Naz hala anlatmıyor! O günden sonra bir daha beni aramadı, karşıma çıkmadı. Hiç karşılaşmadık." dedi Hande, buna üzüldüğünü saklamaya çalışıyordu ama nafileydi.

"Senin çenenin, onun tüm karanlık işlerinden daha da tehlikeli olduğunu ve senden uzak durmasını söyledim ona canım." dedim, alaylı bir ifadeyle. Bir yandan da haydariyi önüme çekip, çatal çatal yemeye başlamıştım.

"Öyle işte..." dedi Hande, iç çekerek. "Sonra, bir blog açıp, belirsiz bir kimlikle, 'Bir mafyaya aşık kızın dramı' diye yazı dizisine başlayacaktım, Naz engel oldu." dedi Hande.

"Yerinde bir hareket. Sana aşık olması, seni öldürmeyeceği anlamına gelmez. Bak sen de aşıkmışsın ama adamın ne olduğunu sağır sultana bile duyuruyorsun." dedi Eren.

Haklıydı da. *Bak beni örnek al Hande'ciğim, Bora'nın da ÖYLELERİNDEN olduğunu sana söylüyor muyum?*

"Sen cidden davadan çekildin mi?" diye sordu Hande, meraklıydı. Ömrümüzün sonuna kadar Levent hakkında konuşacaktık sanırım. Bora, rakısından bir yudum daha almış, gözlerini önündeki tabağa dikmiş, sakallarıyla oynuyordu. Bu muhabbet onu da sıkmıştı.

"Evet. Kirli işlerle uğraşan biriyle muhattap olamam. Ailem var benim... Kız kardeşim var, abim var, arkadaşlarım var. Onları riske atacak bir hamle yapamam." dedi Eren. *Sen ne yapıyorsun Naz, ÖYLELERİNDEN birisine arkadaşlarını ağırlatıyorsun? Eren, zamanında seni de düşünüp, bir tanesiyle muhattap olmayı kesmişken, sen burada onları ne duruma sokuyorsun?*

"İnşallah davayı kaybetmiştir. Ergen gibi ona aşık olmuştum! Onunla gittiğimiz hiçbir mekana bir daha gitmedim. Allah korusun öyle birisine daha aşık olmak istemiyorum, belki aynı yerlerde takılıyordur hepsi." dedi Hande, küçük bir çocuk gibiydi. Küçük bir kahkaha attım. Gökhan, önündeki bardağı kafasına dikerken, yeniden bakışlarımız buluşmuştu. *Üzgünüm Gökhan, seni rahatlatamam; benim tanıdığım Hande, senin ÖYLELERİNDEN olduğunu dahi öğrenmemeli bence.*

"Hepsi bu kadar kötü değil." dedi Eren. Abimden de çok şey duydum, biliyorsun komiser." diye, devam etti. Gökhan'a üç gün önce söylediğim bu bilgiyi, onun zaten bildiğini öğrendiğimde, Bora'nın da bildiğine emin olmuştum. *Kim bilir seni ne kadar araştırdılar Naz, kim bilir hakkında ne çok şey biliyorlar.*

"Nasıl kötü değil?" diye sordu Hande, alayla. "Levent kötüyse, hepsi kötüdür." diye devam etti.

Bora'ya bakışlarımı çevirdiğimde, gözlerinin hâlâ önündeki tabakta olduğunu fark ettim. Kırmış mıydım onu, bu muhabbette kollarından kaçarak? Onun kirli işlerin içinde olması beni rahatsız ediyor muydu gerçekten de? Kurşun seslerini çok yakından duyduğumuz gece dahi onun

göğsüne başımı koyup uyuyabilmiştim de şimdi neden böyle davranıyordum? Ben ısrarla sormasam, bana ne olduğunu dahi söylemeyecek bir adamı, şu an bu muhabbette neden cezalandırmak istiyordum? Ne ben ona aşıktım; ne de o bana aşıktı. Biz birbirimize yardım eden iki iyi insandık neticede... Küçük hareketlerle Bora'ya doğru yaklaştığımda, başımı omzuna koydum. Beni yeniden kollarının arasına almıştı.

"Değil işte. Aralarında iyileri de var." dedi Eren, Hande'ye.

Gözlerim Gökhan'la yeniden buluştuğunda bana heyecanla gülümsediğini fark ettim ve kadehini kaldırdı. Belli ki kendisini "iyi" tarafta görüyordu ve bir umut doğmuştu içine. *Ah be Gökhan, iyisi kötüsü olmaz bu işlerin.* Yine de onun umudunu kırmak istemedim ve gülümsedim. Bora'nın omzundan başımı çekmeden, kadehimi alıp kaldırdım bir yudum da ben içtim. Bora, saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurdu. Başımı kaldırıp, gözlerime bakmasını sağladığımda, rakı kokusunun bile bergamot kokusunu silemediğini hissetmiştim. Gözlerimin içine baktığında, ona gerçek bir gülümseme gönderdim. Kolumda olan eli belime doğru kaydı ve beni biraz daha kendine çekti. *Ve unutmamak lazım ki, iyi ya da kötü olsun karşındaki, aşkı kimse engelleyemez.*

"Ama tabii bu suçlu oldukları gerçeğini değiştirmiyor." dedi Gökhan, Eren'e döndürdüğü bakışlarıyla. *İşte, kendini bilen bir adam!* Gökhan'la geçirdiğimiz beş günde, Bora'nın neden en iyi arkadaşı olduğunu anlamıştım aslında. Dürüsttü her şeyden önce, kendisine bile.

"Yani... Hak var, hukuk var, kanun var her şeyden önce. Ama bazı şeyler var; şehir efsanesi midir, gerçek midir bilinmez, insanın inananası ve o adamları koruyası gelmiyor değil." dedi Eren, rakısından bir yudum daha alarak.

"Doktordum ben." dedi Gökhan, şaşkın bakışlarımı yüzüne dikmiştim. İşte bunu bilmiyordum. "Öyle ki, cerrahi asistanlığımın ilk yıllarında, yaşamasını istemediğim bir adamın ameliyatına girmiştim hocamla." diye devam etti.

Derin bir nefes aldı. "Annemin katilinin." dedi Gökhan, gözleri buğulanmıştı.

"Sen ne yaptın?" diye sordu Hande, yüzünde gerçek bir endişe vardı.

"Hocam, masadaki adamın babam olduğunu fark edince, beni ameliyathaneden çıkardı." dedi Gökhan, canı anlatırken bile acıyor gibiydi. Hepimiz şoke olmuş bir şekilde Gökhan'ı dinliyorduk. "Yani demem o ki Eren... O hissi bilirim. Bazen işin gereği mecbursundur bazı şeylere." dedi Gökhan, buz gibi bir sesle.

"Kurtuldu mu baban?" diye sordu Hande, üzüntülü sesiyle.

"İyi bir cerrahtı Filiz Karabey. O da doktorluğu bıraktı o ameliyattan sonra, benim gibi." dedi Gökhan, bakışlarını önündeki tabağa dikmişti.

"Halam." dedi Bora, şaşkın gözlerde merak bırakmak istemediği belliydi.

"Neden doktorluğu bıraktınız?" diye sordu Eren, merak etmişti.

"Öyle istedik." dedi Gökhan, konuyu kapatmak istiyor gibiydi, gülümsemeye çalıştı. "Mafya konusu bile daha heyecanlıydı." diye devam etti ve küçük bir kahkaha attı. Eren, anlamış gibi konuyu kendine çevirdi.

"Öyle işte... Onların da içlerinde, insanın suç almasını pek istemeyeceği şehir efsaneleri var. Yani hepsi bir değil." dedi Eren, o da bu konuyu kapatmaya çalışır gibiydi.

"Anlatsana, nasıl iyiler var?" dedi Hande, meraklı gözleriyle. Rakımdan bir yudum daha almak için, bardağı dudaklarıma götürmüştüm.

"Sizi sarar mı bilmem... 'Kara' diye bilinen bir adam var." dedi Eren. Ağzımdaki büyük yudumu püskürterek, öksürmeye başladım.

Hayat bu kadar enteresan olmak zorunda mıydı bilmiyorum ama on yedi gün evvel tanıştığımda mafya olduğuna kanaat getirdiğim, on gün evvel lakabının "Kara" olduğunu öğrendiğim ve aynı zamanda da evrenin sırrı

kadar, hatta bundan bile daha çok merak ettiğim konuyu, Eren'den mi dinleyecektim?

22.Bölüm

Maça Kızı 8, Genel Kurgu içinde 38.sıraya yükseldi. Oylarınız, satır arası yorumlarınız, desteğiniz ve ilginiz için çok teşekkür ederim. Sizleri seviyorum. ♣♠

"Sizi sarar mı bilmem... 'Kara' diye bilinen bir adam var." dedi Eren. Ağzımdaki büyük yudumu püskürterek, öksürmeye başladım.

Hayat bu kadar enteresan olmak zorunda mıydı bilmiyorum ama on yedi gün evvel tanıştığımda mafya olduğuna kanaat getirdiğim, on gün evvel lakabının "Kara" olduğunu öğrendiğim ve aynı zamanda da evrenin sırrı kadar, hatta bundan bile daha çok merak ettiğim konuyu, Eren'den mi dinleyecektim?

"Helal Nazlı. Helal." dedi Bora. Tüm gözler üzerime çevrilmişti.

"Üstüne geldi mi?" diye sordum. Endişeli gözlerimi, kara gözlerine dikmiştim.

"Gelmedi." dedi. Kara gözleri, gözlerimin en içindeydi sanki. "Sorun yok." dedi, beni sakinleştirmek ister gibiydi. Rakıyı püskürttüğüm için değil de, konunun gidişatında sorun olmadığını söylediğinin farkındaydım. Eren, her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra, konuşmaya devam etti.

"Adı az ve öz yerde geçmiş bugüne dek." dedi Eren. Bir soluk molası verdi. Konuşmak yerine, öylesine harcadığı her bir saniye asırlar gibi geliyordu bana. "Kim olduğunu kimse bilmiyor. Polisin bulmak için bin takla attığı bir adam." diye devam etti.

Başımı Bora'nın boyun girintisine gömmüş, nefes dahi almadan, Eren'i dinliyordum. Gökhan'ın yüzünde muzur bir gülümseme vardı. Bora, hâlâ tedirgin olduğumu hissetmiş olacak ki, iki koluyla da bana sımsıkı sarılmış, bir kolumu okşayarak beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Ne yapmış mesela?" diye sordu Gökhan. Sesi oldukça neşeli gelirken, eğlenmeye başlıyor gibi duruyordu.

"Kapatsak mı artık konuyu?" diye sordu Bora, bakışlarını Gökhan'a çevirdiğini anlamıştım. Ses tonu masada yalnızca Gökhan ve benim hissedebileceğim düzeyde belki, uyarıcı çıkmıştı. Ardından, benim bile neredeyse duyamayacağım şekilde kulağıma "Nefes al, sorun yok." diye fısıldadı.

"Abimin anlattığına göre, içten içe kendisi gibi olan adamları silmeye çalışıyormuş. Yani hareketlerinden çıkarılan sonuçlar bu. Elinin kolunun uzanamadığı yer pek yokmuş. İçeride de birileri olsa gerek, kendini korumaya aldığı... Acayip bir kamufle durumda anlayacağınız. Adamı anlayabilmek adına, onun yaptığını düşündükleri işler için, psikologlar çeşitli makaleler falan yazmışlar." dedi Eren.

"Zor değil mi ya? Bu kadar kamufle olmak?" diye sordu Hande, şaşkınlıkla.

"Eh... Bu da bilinen herkesten çok daha güçlü ve çok daha fazla tehlikeli olduğunu gösteriyor." diye yanıtladı Eren. Bora, rakısını kafasına dikti. Kollarını benden ayırdı ve doğrulmamı sağladıktan sonra masadan kalktı.

"Nereye?" diye sordu Gökhan.

"Benim bir iki telefon görüşmesi yapmam lazım. Birazdan gelirim." dedi Bora ve salona girdi. Kendisiyle alakalı muhabbeti dinlemeye tahammülü yok muydu gerçekten?

"Neden 'Kara' diyorlarmış adama?" diye merakla sordu Hande. *Kapkara gözlerinden... Yani öyle değilse bile, bence öyle olmalıydı.*

"Bilinmiyor. Adı ya da soyadı 'Kara' olan veya adında ya da soyadında 'Kara' kelimesi olan herkes göz hapsinde ama bence bunlar düşük ihtimal. Emniyet de böyle düşünüyor.

Adamın başka bir olayı var muhtemelen. Lakabı başka bir şeyden geliyor." dedi Eren.

"Abin neden sana durup dururken Kara'yı anlattı ki?" diye sordu Hande.

"Durup dururken değil... Ben bir müvekkilim aracılığıyla haberdar oldum Kara'dan... Bir müvekkilimin başına bir durum geldi. Başarılı ama ülke içinde küçük bir iş adamıydı. Adamın üzerine birileri bir suç yıktılar, ihale mevzusunda kendilerine ters gittiği için. Katil damgası yemişti. Çok iyi ceza avukatlarıyla görüştük ama kimse suçsuzluğunu ispatlayamıyordu. İçeride yaşlı bir adamla tanışmış. Kara'nın onu kurtaracağını söylemiş o yaşlı adam. Müvekkilim, benim adresimi vermek için izin istedi. Kabul ettim." dedi Eren, kadehinden kocaman bir yudum alarak.

"Eeee?" diye sordu Gökhan. Gözlerini kısmış, anlamaya çalışıyor gibiydi. Belki de hatırlayamamıştı. Meraklı bakışlarımı yeniden Eren'e dikmiştim. Şu an anlatacakları, okyanusun keşfedilmeyen yerleri kadar önemliydi benim için.

"Üç gün sonra, sabah büroya girdiğimde, müvekkilimi kurtaracak deliller masamın üzerindeydi. Kamera kayıtlarında bir şey yok, parmak izi bırakılmamış. Hayali bir kahraman gibi çalışılmış." dedi Eren, hayran kaldığını belli ettiği bir sesle.

"Bu hapishanedeki adamın hatrına mı yardım etmiş yani Kara?" diye sordu Gökhan. Onun gözlerine yerleşen meraka gülmek istemiştim. Belki kimse fark etmiyordu ama her an Bora'ya gidip, bu olayı soracak gibi duruyordu.

"Sanırım. Ben delilleri duruşmaya girecek avukata teslim ettim. Müvekkilim beraat etti. Ve o yaşlı adamı hâlâ ziyarete gider, bir daha Kara'dan bahsetmemiş bile. Bu hiç yaşanmamış gibi devam ediyorlar ilişkilerine. O yaşlı adam da yakında tahliye olacakmış." dedi Eren, derin bir nefes aldı. "Tanışmak isterdim Kara'yla açıkçası." diye devam etti. Nedenini bilmiyordum ama içimde bir yerleri kaplayan bir

gurur vardı. Seren'in Bora'ya "Batman" yakıştırması yaptığını hatırladığımda, yüzüme bir gülümseme yayılmıştı.

"Aman kalsın! İki iyilik yaptı diye aldanacak mıyız?" dedi Hande, Eren'i tersleyerek.

"Adam hakkında yazılan makaleleri okudum, çok zeki olduğu aşikar. Amerikan Filmleri'ndeki seri katiller vardır ya, yalnızca suçluları öldürürler... Aslında iyidirler hani... Bence öyle birisi." dedi Eren, sesi heyecanlıydı. *Sence doğru mu Naz? Sonuçta seni de öldürecekti, ölümü hak edecek kadar kötü müydün, ya da suçlu? Kumarhanede hile yapmanın cezası ölmek midir yani? Senin tek derdin, deniz gözlü çocuğu kurtarmaktı Naz; hak ediyor muydun ölmeyi?*

"Sonuçta katil, katildir." dedi Hande, bu konuda oldukça netti. İki çarpı ikiyi dört kabul etmek gibiydi bu Hande için. Hayata benimle benzer taraflardan bakıyordu.

"Sence Naz?" diye sordu Gökhan, gözleri gözlerime kenetlendiğinde yutkunmakla yetinmiştim. Yanımdaki sandalyenin geriye doğru çekildiğini hissettiğimde, bakışlarım kısa bir an için Bora'ya çevrildi. Yüzünde hiçbir ifade yokken, yerine oturdu ve kendisine bir kadeh daha rakı doldurdu.

"Adam şehir efsanesi belli ki." dedim, gözlerimi Gökhan'dan kaçırıp, Eren'e çevirerek.

"Belki de değildir. Dünyanın iyi insanlara ihtiyacı var." dedi Eren. Gülümsüyordu. Bir kahramanın beni gelip kurtaracağına inanmamla dalga geçen adam, Kara'nın namına ve gerçekliğine inanıyordu. Hoş, ikisi de gerçekti.

"Sen ne biçim hukukçusun ya? Gelmiş burada Kara denen KARANLIK BİR MAFYAYI savunuyorsun?" dedi Hande, sitemle. Kaşlarını çatmış, Eren'i resmen gözleriyle dövüyordu. "Biz matematikçiyiz oğlum, öyle saçma sapan rivayetlere inanmayız. Kötü, kötüdür. Adam öldüren de katildir. Kimse kimsenin canını kafasına göre alamaz!" diye devam etti. Bu sefer de bakışlarını Gökhan'a çevirmiş, kendisini onaylamasını ister gibi bakıyordu.

"Sen de çok ön yargılısın." dedi Gökhan. Bakışları, önündeki tabağa çevrilmişti.

"Bir mafya gelse şimdi, evi tarasa da neşelensek." dedi Bora, bıkkınlıkla. Küçük bir kahkaha attım.

"Sen ne düşünüyorsun Bora?" diye sordu Eren, o da kendi düşüncesine yancı arıyor gibiydi.

"Ne hakkında?" diye sordu Bora, önündeki mezelerden atıştırmaya başlamıştı.

"Kara hakkında?" dedi Eren, şaşkınlıkla. Yüzünde, "Biz burada bundan bahsediyoruz, açık değil mi?" şeklinde bir ifade vardı. Gülmek istemiştim.

"Lakabını sevmedim." dedi Bora, ifadesiz bir sesle. "Fazla ürkütücü. Ne bileyim, çok 'Ben mafyayım' der gibi." dedi, elindeki sigarayı dudaklarıyla buluşturmadan hemen önce. *Ciddi olamazsın Bora'cığım, bence çok karizmatik.*

"Belki de kendi seçmemiştir?" dedi Eren, çok sevdiği kahramana toz kondurmak istemiyor gibiydi. Bora, sigarasından bir dumanı içine çekti.

"Belki... Ama işte ihtimaller... Sonuçta var mı yok mu, gerçek mi değil mi bilemiyoruz. Ayrıca mafya kelimesi de çok sığ ve halk ağzı. Yani çok sakil ve klişe." dedi Bora. *Bence de ama ne yaparsın? Elimizde bir tek bu var, bununla yetineceğiz.*

"Ohooo... Sen de neredeyse bu adamların varlığına inanmayacaksın. Burada vampirlerden bahsetmiyoruz!" dedi Hande.

"Doğru. Sen tanışmıştın değil mi bir tanesiyle? Neydi adı? Heh! Levent Duman." dedi Bora, gülümseyerek. "Ayrıca Levent'i tanırım ve hiç sevmem. Fazla yavşak." dedi Bora.

"Nereden tanıyorsun?" diye merakla sordu Hande.

"Türkiye'de çok sayıda oteli var, birlikte çok kez iş yaptık." dedi Bora, net bir ifadeyle. Ardından bakışlarını bana çevirdi ve açıkta kalan omzuma, yan sandalyedeki şalı yerleştirdi. "Kolların buz gibi." dedi, yumuşacık bir ses tonuyla. Gülümsediğimde, gözlerinin içi parlamıştı. Yüzümün her bir

detayını ezberlemek istercesine bakıyordu yine bana. *Naz, bu adam mı Kara?*

"Sen hiç yorum yapmadın Naz?" dedi Eren. Bakışlarımı Bora'dan çekip, onun gözlerine yönlendirmek zorunda kalmıştım. Öyle ki ben de aynı Bora gibi, "Ne hakkında?" diye sorsam, çok mu absürt dururdu?

''Yorum yapacak bir şey yok aslında. *'Hiç insan öldürmediği halde, altı kişinin canına kıymış bir katilden daha cani insanlar gördüm. Umudumuzu öldürenleri gördüm.'* diye yazmış Dostoyevski, Ölüler Evinden Anılar'da. Yani kötülük, karanlık ya da her neyse... Böyle kulaktan dolma bilgilerle karar verilecek bir şey değildir." dedim. Bora'nın kapkara gözleri yeniden beni bulmuş ve oraya bir düşünce yerleşmişti sanki. Ne düşündüğü hakkında ise hiçbir fikrim yoktu.

"Ne yani? Sen benim gibi düşünmüyor musun?" diye sordu Hande, şaşkınlıkla. "Ama sen gerçekçisindir?" diye devam etti. Onun ne düşündüğünü biliyordum ama; Kara'nın kötü olduğunu vurgulaya vurgulaya ona hak vermemi istiyordu.

"Gerçekçiyimdir ama gerçeğin ne olduğunu bilmiyoruz." diye yanıt verdim ve bir sigara yaktım.

"Naz bu tarz şeylerin ancak filmlerde güzel olduğu kanısındadır, o konuda pek bir şüphem yok." dedi Eren, gülümseyerek. Bora'nın bakışları Eren'e çevrilmişti. "Çok fazla aksiyon içerikli filmler izler çocukluğundan beri." diye devam etti Eren, Bora'ya bakarak.

"Aksiyon da değil sadece... Kumar filmlerini de çok sever... Psikolojik gerilim filmlerini de sever... Ağır dramaları da sever... İşte, sevdiği filmlerde bir suç teması yakalamak illaki mümkündür. Tabii favorisi..." dedi Hande ve gülümseyerek Eren'e baktı.

"Godfather." dedi Eren ve derin bir iç çekti. "Efsane film elbette ama işte insan sürekli izleyince bir yerden sonra bayıyor. Naz da sağ olsun... En az yüz kez izlettirmiştir bize." diye devam etti.

"Al Pacino'nun karizmasına duyduğu aşk bambaşka Naz'ın ya..." dedi Hande, gülümseyerek.

"Aşk olsun Naz, daha karizmatikleri de vardır Michael Corleone'den?" dedi Gökhan. Yüzünde muzip bir ifade vardı. *Sen Naz'ı aptal mı sandın Gökhan?*

"Evet vardır tabii. Mesela, Tony Montana?" dedim, alaylı bir tebessümle. Pekâlâ Bora'yı kastettiğini anlamıştım ama Al Pacino'nun hayat verdiği başka bir karakter adını söyleyerek onunla dalga geçtim. Gökhan'ın kaşları havalanmıştı, bunu beklemiyordu.

"Eeeee Naz? Hani şarkı?" dedi Eren. Konuyu kapatmak istemişti sanırım.

"Hadi." dedi Hande. Sesim çok güzel değildi ama müzik kulağım idare ederdi. Eren'in sesi çok güzeldi; otursa, bana şarkı söylese saatlerce dinleyebilirdim. Bakışlarımı, kıstığı gözleriyle beni izleyen Bora'yla buluşturduğumda, gülümsedim ve yeniden Eren'e çevirip, "Tamam." anlamında kafamı salladım. Benimle birlikte söylemek istiyordu.

"Her zamankinden?" dedi Eren, gülümseyerek.

"Gir gir, şarkıya gir." dedim, bense çoktan bir assolist gibi havaya girmiştim. Rakı bardağını, sağ elimin baş ve işaret parmağı arasına tutturmuş, yüzüme "arabesk" ifademi çoktan yerleştirmiş ve gözlerimi kapatmıştım.

"Açılır sonsuz kere yoluna güllerim
Koparıp atsan da solmaz gönlüm nafile
Yokluğun soğuk tenine susadı tenim
Üşüdüm yorgan misali seril üstüme."

Gözlerini kapattığında, Anıl'ın yüzü karşılıyor işte seni Naz! O çok merak ettiğin sorunun cevabı mı bu? Bu şarkı... Her bir sözü... Anıl'ı çağrıştırmıyor mu sana?

"Geceler boyu sevişmelerimiz bitmesin
Gölgesi düşsün saçlarına aşk ateşimin
Sakınıp sakla güneşim ol al ısıt beni
Yüzünün sıcak kokusu kalsın ellerimde."

Gerçekçi ol Naz, kulak ver artık şarkıya; sen onunla hiç sevişemedin. O seni hiç sevmedi. Güneşin olamadı, seni

ısıtamadı; onu sevdikçe buz tuttu yüreğin, üşüttü seni. Bu şarkıyı her dinlediğinde onu düşünsen de, varlığı değil hayallerin onun silüetini koyuyor zihnine.

"Kalbim duraksız haykırışlarda
Ne yapsan ayrılamam senden asla
Hafife alma aşk vurur insana
Bu kadar kolay sanma delikanlım."

Hafife aldı o senin aşkını Naz. Senin ona aşkını hafife alacak kadar bihaber aşktan! Gözlerini açtığında, iyi olduğunda, aklına gelecek kaçıncı insansın acaba? Sen o masmavi gözlerde yer bulamazsın ki kendine, o seni sevmiyor. Peki sen, seni sevmeyen birisini sevmekten vazgeçmekten neden korkuyorsun ki?

♠

"Nazzz! Şarkı bitti!" dedi Gökhan, kahkaha atarak. Kaç saniye geçmiş olabilirdi ki? Ya da dakikalar mı olmuştu? Bir anda yatağımda uyanacak gibi hissetmemin sebebi neydi? Gözlerimi açtığımda, soğuk bakışlarım Eren'le buluşmuştu. Anlamış mıydı, Anıl'ı düşünüp buz gibi bir denizde yeniden boğulmaya başladığımı?

Cevap vermedim.

"Yanlış şarkı seçimiydi." dedi Eren, şoke olmuş bir vaziyette. *Anladı işte Naz...*

Cevap veremedim.

"Naz?" dedi Hande, tedirgin bakışlarla. "İyi misin?" diye sordu.

Cevap vermek istedim ama dilim tutulmuştu sanki.

"Nazlı?" dedi Bora endişeli bir ses tonuyla, yüzümü hızla ona çevirdim. Simsiyah gözleri sıcacıktı, içimi ısıtıyordu. Bora'ya onu tanımak istercesine bakıyordum. Yüzüm düşmüş, gözlerim ıslanmıştı; ağlamak üzereydim. "İyi misin?" diye sordu, aynı ses tonuyla.

Kilitlenmiş vaziyette beni hipnoz eden gözlere bakıyordum; kapkara bir okyanusa benziyordu. Anıl, berrak ve insana huzur veren bir maviyken benim karanlığım olmuştu. Peki, simsiyah gözler bana nasıl denizin

mavisinden daha çok huzur verip aydınlığım olabiliyordu? İçtiğim beş bardak rakının etkisiyle başım dönmeye başlamıştı. Ya da benim başımı döndüren aslında Bora'nın gözleriydi. Gözlerimi gözlerinden ayıramıyor, hayatımı sorguluyordum.

"Naz, özür dilerim hiç şarkı söylememeliydik." dedi Eren, bakışlarımı ona kaydırdığımda yüzündeki endişe içime geçmişti. Masada kimseden çıt çıkmıyor, herkes benim vereceğim tepkiyi bekliyordu. Gözlerimi yeniden kapkara olan bakışlara çevirdiğimde, ona aşık olmaktan deli gibi korktuğumu hissettim.

"Sarhoş oldu." dedi Hande, alaycı bir kahkahayla. "Seni odana götüreyim mi Naz?" diye sordu. Hande, Bora'nın Anıl'ı düşündüğümü anlamasını engellemeye çalışıyor gibiydi. Hande'ye kısacık ve bomboş bir bakış attıktan sonra, yeniden Bora'ya döndüm. Beni anlamak istercesine bakıyordu bana; yüz hatlarının tüm keskinliğine ve kaşlarının doğal çatıklığına rağmen, bakışları fazla şefkat doluydu.

"Benim kahve içmem lazım. 1,5 küp şeker olması lazım içinde. Yapman lazım. Yapar mısın?" diye sordum, sesimdeki saklayamadığım üzüntüyle.

Birine aşık olmaya başladığım için üzülecek ne yaşamıştım bilmiyorum. Bana yasaktı Bora; olmayacak bir sevdaydı. Deniz gözlü çocuğun hayatını kurtaran bir kahramandı sadece. Hakkım yoktu ona aşık olmaya. Rüzgarına kapılmaya, çekim gücüne teslim olmaya...

"Gel, beraber yapalım." dedi, kadifeden daha da yumuşacık olduğuna yemin edebileceğim bir ses tonuyla. Elimden tutup, beni dikkatlice ayağa kaldırırken, bir elini de belime yerleştirmişti. Gözlerimi hiç kimseyle buluşturmadan, Bora'nın yönlendirmesiyle mutfağa doğru ilerledim. Verandaya bakan camdan görünen Hande'nin kaçamak bakışlarına aldırmadan, Bora'nın beni bar sandalyesine oturtmasına izin verdim.

Aşık oluyorsun Naz, geçmiş olsun. Bora, hızlıca yaptığı Türk Kahvesi'ni bana uzattığında, yanımdaki sandalyeye

oturdu. Kahveden bir yudum aldığımda, yeşil gözlerime diktiği, endişeli siyah gözlerine bakmaya başladım.

"Daha iyi misin?" diye sordu, yumuşacık bir sesle.

Ona aşık olmaya başladığını söylüyorum Naz. "Bu çok yanlış." dedim, sağ yanağımın üzerine bir damla yaş düşmüştü.

"Sana kahve yapmam mı?" diye sordu buruk bir tebessümle. "Bence de çok yanlış. Sevgilisine hizmet eden kılıbık bir adam gibi oldum." dedi, yüzünü buruşturarak. Dalga geçmeye çalışıyordu ama o da farkındaydı her şeyin. Bunu anladığıma göre, farkındalığını saklama ihtiyacı hissetmiyordu. Peki ne düşünüyordu?

Onun ne düşündüğünü bilemem ama varlığının ilginç bir şekilde, sana çok iyi geldiğini biliyorum Naz. "Çok saçma." dedim, gözlerimden akan yaşların hızı artmıştı. Elini sakallarına götürmek üzere kaldırdığında, ondan önce davranıp, avuç içimi sakallarına dokundurdum. Tüm yüz hatlarına şaşkınlık yayılırken, gözlerimi kapattım. "Bize bakıyorlar." dedim, oysa bu umrumda bile değildi; gür sakallarında elimi gezdirmek için uydurduğum bir yalandı sadece.

Çünkü aşk... Dokunmak istiyorsun Naz! "Hayır." dedim, burnumu çekerek, elimi sakallarından ayırmamıştım. Bir elimi ensesine götürüp, başını hızlıca kendime doğru çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Aralanan dudaklarının arasından sızdım. Usulca, öpücüklerime karşılık vermeye başladı. Dudaklarımda hissettiğim nefesi beni daha da sarhoş ederken, alt dudağımı iki dudağı arasına alıp, uzun bir öpücük kondurdu.

"Rakı içmene izin vermem dünyanın en saçma şeyiydi. Bence de HAYIR bir daha rakı içmeyeceksin." dedi. Dudakları dudaklarıma değerken, fısıldayarak konuşuyordu. Küçük bir tebessüm peyda olmuştu yüzümde; kokusu, dokunuşu, nefesi bana ilaçtan daha etkili geliyordu. Dudakları dudaklarıma değerken, zamanı durdurmak istiyordum.

Sesime kulak ver Naz, kendini dinle. "Korkuyorum." dedim, onun gibi fısıldayarak. Ellerim, sakallarında gezinmeye devam ediyordu. *Korkunun ecele faydası olmadığı gibi, aşka da yok Naz. Hoş, aşk senin bir kez neredeyse ecelin oluyordu, artık bu ne olur Allah kerim.*

"Nazlı." dedi, benden daha korku dolu çıkan bir sesle. Bunun ne anlamana geldiğini bile bilmiyordum.

"Sus." dedim fısıldarak, söylediği hiçbir şeyi duymak istemiyordum. O da istemezdi. Bana asla anlatmadığı bir hikayesi vardı ve ben buradan sekiz ay dolduktan sonra gidecektim. Bir erkek tarafından daha reddedilecek gücü kendimde bulamıyordum. Dudaklarına güçlü ama küçük bir öpücük daha kondurduktan sonra geri çekildim ve gözlerimi açtım.

Kapkara gözleriyle bana bakıyordu, arkadaşının doğum gününde olduğu gibi. Beni birazdan öpecekmiş gibi...

"Seni öpmek zorundaydım... Hande ve Eren, o şarkıyı Anıl'ı düşünerek söylediğimi anlamışlardı." dedim, soğuk tutmaya çalıştığım bir sesle.

Yüzüne bir anda buz gibi bir ifade yerleşti. Ve biraz sonra göz kırptı. Sanırım bu, "Sorun değil." anlamına geliyordu. "Geçelim mi verandaya?" diye sordu, ifadesizleşen bir ses tonuyla.

"Ben uyumak istiyorum." dedim.

"Arkadaşların içeride?" dedi, şaşkınlıkla. Omuz silktim. "Ayıp olmasın?" dedi. Yeniden omuz silktim.

"Bir daha gelmesinler buraya. Tanıdığım insanlar arasında rol yapmam çok zor." dedim, soğuk tutmaya çalıştığım bir sesle.

"Bence gayet iyiydin." dedi, ifadesiz yüzüne rağmen sesinde alaylı bir tını vardı. "Bir an ben bile bana aşık olduğuna inanacaktım." dedi, yüzünde mimik oynamıyordu.

"Ben Anıl'a aşığım Bora. Ondan başkasına aşık olamam." dedim, buz gibi bir sesle. Dünyanın en büyük yalancısı ve en iyi oyuncusuydum sanırım, kendimden nefret etmeme ramak kalmıştı.

İfadesiz bakışlarıyla üç saniye beni izledikten sonra ayağa kalktı, arkasını döndü ve bahçeye çıktı. Mutfakta tek başıma kalmıştım. Onun verandaya yalnız çıktığını gören Eren, Gökhan ve Hande tedirgin bakışlarını kısa bir an için bana çevirdiler. Mutfaktan çıkıp, odama doğru gittim. Masanın üzerindeki şiir kitabının arasından Anıl'ın fotoğrafını alıp yatağa uzandım.

Vedalaşmamız lazım deniz gözlü çocuk. En kısa zamanda kendine gelmek zorundasın... Ah! Keşke beni sevseydin, şimdi bunların hiçbirini yaşamıyor olurduk. Sana aitmiş gibi yaşar, başka bir adamın rüzgarına kapılmayı bırak, tenimde rüzgarı bile hissetmezdim. Öyle özledim ki seninle dertleşmeyi...

Çok güzel gülüyorsun biliyor musun? Böyle sen güldüğün zaman, kış mevsiminin yalancı güneşi doğuyor üzerime. Sen çölde serap gibisin galiba ya, var mıydın, yok muydun hiç anlamadım çünkü ben. Bora gülümsediğinde ayaklarımın altından yeri çekiyor Anıl, bu nasıl mümkün?

Sorun şu ki Anıl, ben Bora'ya sana karşı hissettiğim hiçbir duyguyu hissetmiyorum. İçimde filizlenen şey çok daha başka. Senin yanında, ölecek gibi hissediyordum ama onun yanında nefesim kesilmesine rağmen yaşıyormuş gibi hissediyorum. Teniniz kadar, gözleriniz kadar, ifadeleriniz kadar hissettirdikleriniz de tezat. Bu nasıl mümkün peki? Ve seni hala çok seviyorum. Sen benim içimde yaşayan, çocukluğuma ait en güzel şeysin.

Anıl... Dudaklarıma ilk senin dudakların değsin istemişken, şimdi onun dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmasın istiyorum. Senin elini tutmak isterdim sürekli, onun elinin elime kelepçelenmesini istiyorum. Özlüyorum Bora'yı. Yanından ayrılalı yirmi bir dakika oldu ama şimdiden özledim. Onu görmediğim anlarda, eksik hissediyorum, çok saçma değil mi?

Bir şey söylesene Anıl, konuş benimle.

İçimden gitme Anıl... "Olmaz bu iş, sen benden başkasını sevemezsin. Sana öyle gelmiştir." de, lütfen.

"Hani ben seni sevmedim ya, şefkat bulduğun kollara koşasın gelmiştir, ben gözlerimi açınca özüne dönersin sen." de bana, hadi Anıl.

"O benden daha yanlış!" de.

Bir şey söylemeni istiyorum, çünkü sen ne söylersen inanırım. Tamam, kanıt sunmazsan inanmam belki ama inanmak istiyorum. Biz birbirimize yalan söyleyemeyiz ama lütfen sen bana şimdi yalan söyle! Bana, Bora'ya aşık olmadığımı söyle Anıl! Çünkü biliyorum, bu çok yanlış.

Sen ölümün kıyısındayken, ben başka bir adamın içimdeki etkilerini düşünecek kadar az mı sevdim seni? Bu kadar mı basitti benim sana olan aşkım Anıl? Yediremiyorum kendime. Ne olur içimden gitme, söz veriyorum hiç sesimi çıkarmayacağım. Bende kal Anıl, ben başkasına gitmekten korkuyorum. Evime dönmek falan da istemiyorum artık, sende kalmak istiyorum.

Sen, en azından artık zarar değilsin yüreğime. Hep bildik acılarsın, tanıdık yaralarsın. Şimdi gerçekten korkuyorum Anıl. Kalbimin katledilmesinden korkuyorum!

Affet beni deniz gözlü çocuk, Bora'nın kalbimin kapısına dayanmasına izin verdiğim için.

Affet beni Anıl, ona karşı kalbimde bir yer açılmaya başladığı için.

Ona, sana baktığım gibi baktığım için affet beni.

Yemyeşil gözlerimden, şu an ona aşık olup olmadığımı sorgularken akıttığım gözyaşlarım için affet beni.

Bağışla; çünkü sana aşık olmayı nasıl istemediysem, ona aşık olmayı da ben istemedim.

♠

190 Gün Önce...

Gözlerim bir türlü açılmak istemezken, çalan telefonun melodisi kulaklarımı dolduruyordu. Nihayet, elim komodinin üzerindeki telefona ulaştığında, gözlerimi açmadan telefonu kulağıma götürdüm.

"SKANDAL BU!" diye bağırıyordu Hande. Acaba yine hangi olayı abartarak "skandal" boyutuna taşımıştı?

"Ne oldu sabah sabah?" dedim, çatallaşmış bir sesle. Konuştuktan sonra, boğazımı temizleme ihtiyacı hissetmiştim.

"UYAN KIZIM UYAN! BORA KARABEY SENİ ALDATMIŞ!" diye bağırdı. Gözlerim fal taşı gibi açıldığında, siyah perdenin üzerindeki bordo kelebekler bile flu gözüküyordu.

"Ne diyorsun sen Hande?" diye sorabildim sadece.

"DÜN GECE SEVGİLİN NEREDEYDİ NAZ? BİR GECE KULÜBÜ ÇIKIŞINDA, SARIŞIN BİR AFETLE GÖRÜNTÜLENMİŞ CANIM! SARMAŞ DOLAŞLAR!" diye bağırdı Hande. Kalbimin çarpanlarına ayrıldığını hissettim.

Mümkündü.

"Bora yapmaz öyle şey." diyemiyordum.

23.Bölüm

Maça Kızı 8, Genel Kurgu içinde 27.sırada! Oylarınız ve satır arası yorumlarınız için teşekkür ederim, sizleri çok seviyorum.✌♣

♠

Çocukken insan daha kontrolcüdür, sanılanın aksine. Hiçbir çocuk oynadığı evcilik oyununu gerçek sanmaz, "şakacıktan" kavramını gayet iyi bilir.

Anne ve babamın benim kurduğum evcilik oyununa katıldıklarını hatırlıyorum. Onların kardeş gibi davranmalarını ve benim çocuğum olmalarını isterdim. Onlar da benimle oynuyormuş gibi yapar ama kendi aralarında konuşmaya devam ederlerdi. Fakat atladıkları bir şey olurdu; önlerindeki oyuncak tabaklarda benim hayali yemeklerim vardı ve yemek yerken sohbet edilmezdi. Anneleri olarak onlara kızardım, *"Sizi çok fena yaparım hee. Konuşmayın bakayım, hemen yemeklerinizi yiyin!"* derdim, kaşlarımı çatarak. Sonra da en sevimli halimle, anne ve babama şakacıktan bağırdığımı ve oyun oynadığımızı hatırlatma ihtiyacı hissederdim. Çünkü eğer bir tanecik kızlarının kendilerine bağırdığını düşünürlerse, çok üzülürdü küçük Naz. Annem gülerek söylenirdi, *"Evladım, gören de sana böyle davranıyorum zannedecek, nereden öğreniyorsun bunları?"* diye.

Annemin ve babamın unutulmaya yüz tutmuş sesleri kulaklarımı özlemle uğuldatıyordu şimdilerde. Küvetin içine oturup gözlerimi sımsıkı yummuştum. Zamanda yolculuğun mümkün olmadığını savunan bilime ve bilimi esas sayan bana inattı şu an her şey. Bedenim buradaydı ama ben geçmişteydim şimdi.

Yedi yaşındaydım. Evimizin bahçesindeki salıncaktaydık. Babamın kucağına oturmuş, ayaklarımı annemin bacaklarına doğru uzatıyordum.

"İşte... Mersin'de doğdum, ilkokuldan itibaren de anneannen ve dedenle İstanbul'da yaşamaya başladık anneciğim. Zaten bin kez anlattım." diyordu annem, şefkat dolu sesiyle.

"Bir kere daha anlat anne hadi! Babamla nasıl tanıştığını anlat!" diye, uyku akan gözlerimi kocaman açmaya çalışıyordum. Babamın elleri saçlarımın arasında dolaşırken, dünyanın en mutlu çocuğu olmalıydım.

"Üniversitede matematik okumaya başladım. Bir gün kantinde otururken, bir adamla göz göze geldim. Hayatımı değiştireceğini o an anlamıştım sanırım. Gördüğüm en güzel gözlerdi babanın gözleri. Keşke senin de gözlerin ona benzeseydi." diyordu annem, gözlerini babamın gözlerinden çekmeden. Şimdi bu resmi çok daha iyi yorumluyordum; sevdaydı.

"Hiç de bile Zeynep! Benim güzel kızım gözlerini senden aldı, ben daha ne isterim ki? Senin kadar güzel oldu Nazlı. Yeşilin her tonunu içinde barındıran gözleri... Adamı sermest eden nazenin bakışları... Ahenkle salınan siyah saçları... Yüzünün her bir detayı sen." diye karşılık veriyordu babam, anneme. Eğilip, alnıma küçücük bir öpücük bırakıyor ve saçlarımın kokusunu içine çekiyordu sonra da.

"Aşk oldu işte Nazlı'cığım. Akademisyen olma hayallerimi bir çırpıda yoksaydım ve babanın hayallerinin peşinden geldik babanın memleketine. Bodrum'a yerleştik. Anneannen de dedenle tanıştıkları, yıllarca yaşadığımız yere, benim memleketime, Mersin'e geri döndü." diyordu annem. Sanki bakışları, "İyi ki!" dercesine, gururla bakıyordu babama.

"Bodrum'da küçük bir otel açtım ben. Annen de köy okulunda matematik öğretmenliği yapmaya başladı. Sonra bir gün, ailemize senin katılacağını öğrendik. Vişnenin en bereketli zamanında bize geldin. Annen utanmasa, seni

dünyaya getirirken bile vişne yiyecekmiş, ben yoktum yanınızda ama İstanbul'daydım!" diyordu babam. Annem de ona kızgın gibi bakmaya çalışıyordu ama çok az dayanabiliyor, ardından kahkaha atmaya başlıyordu.

"Baba! Annem benim vişnelerimi bitirmiş." diyordum, çatılmış kaşlarımla. *"Bir sürü vardı ama... Sonra bi baktım, yoklar!"*

"Çocuğum içinde vişne ağacı çıkacak yeter!" diyordu annem, hala gülüyordu.

"Yazı doya doya yaşasın. Kışın nasılsa bulamayacak. Hem aşk olsun Zeynep, senin içinde çıktı mı vişne ağacı?" diyordu babam. O, daha çok kahkaha atıyordu.

Bizim evde kahkaha sesleri hiç eksik olmazdı.

"Keşke içimizde vişne ağacı çıksaydı ya... Oradan alır alır yerdik!" diye söylenmeye başlıyordum, daha çok gülüyorlardı. Kahkahaları şimdi yüreğimi sızlatıyordu.

On beş yaşındaydım şimdi... Bahçemizdeki masada oturuyorduk, yanımızda Anıl ve ailesi de *vardı. "Ah be kızım, baban gibi bize maddi yardım ediyorsun sen de, resmen senin paranla geçiniyoruz."* diyordu amcam.

"Ah bu çocuk, ne güzel çocuk!" diyordu, Anıl'ın annesi Nurcan Teyze. Utanıyordum. Elimdeki kitaba daha çok gömüyordum bakışlarımı.

"Aynı Vedat. Bu bahçede oturup, az mı kitap okurdu Zeynep'e. Ah ah! Ne özledim onları..." diyordu yengem. Ardından derin ve yürek burkucu bir sessizliğe gömülüyordu herkes.

Ailem öldüğünde, Eren zaten abisiyle beraber İstanbul'da yaşıyor ve özel bir okulda, daha çok abisinin desteğiyle hukuk fakültesi okuyordu. Yaz tatillerinde sık sık bir araya geliyorduk Eren'le; ben halamı ziyarete İstanbul'a gittiğimde, yalnız olmamam için Anıl'la yolluyorlardı beni. Hayatım boyunca ben neredeysem, Anıl da oradaydı ve kendimizi hep bir şekilde Eren'in yanında buluyorduk.

On altı yaşındaydım şimdi... Anıl, İstanbul'da mühendislik fakültesini kazandığı için bahçemizde kocaman bir sevinç

vardı. Kahramanım beni terk ediyordu. Tercih sonuçlarındaki "İstanbul" bir tek beni kahretmişti, benden başka herkes havalara uçuyordu. Amcam, yengem, Anıl'ın ailesi, Eren, Eren'in ailesi ve bizi ziyarete Bodrum'a gelen halam deniz gözlü çocuğu tebrik ederlerken, anne ve babamın öldüğü günü düşünüyordum. Bargamot ağaçlarının altında "Her zaman yanında olacağım." diyen, hayallerimin kahramanına veda edecek olmak ağır geliyordu.

Kimseye bir şey demeden bahçeden çıkıp, sahile ilerlemeye başlıyordum. Bu saatten sonra yetinmem gereken tek mavinin denize ait olacak olması içimde buzul etkisi yaratıyordu. Ben okuldan çıkacaktım ve koşarak eve gelecektim ama Anıl evde olmayacaktı. Akşamları benimle deniz kenarında yürüyüş yapmayacak, annesi mantı pişirdiğinde bana getirmeyecek, vişneli kek yapıp ona götürmeyecektim.

Omzumda bir el hissettiğimde, irkilip arkama dönüyordum. Yüzündeki o nevi şahsına münhasır gülümsemeyle Anıl bana bakıyordu. *"Ne o, tebrik etmeyecek misin beni?"* diye sorduğunda, boynuna atlıyordum. Sonuçta beni terk edecek bile olsa, hayatını kurtarıyordu, yine de içimde bir yerlerde onun için sevinen bir Naz vardı.

"Sen de geleceksin, benimle beraber." diyordu, masmavi gözlerini yeşil gözlerime dikerek. Gülümsüyordum, iki sene sonra, İstanbul'da bir üniversite kazanabileceğimi düşünüyor ve İzmir'de okuma hayallerimden oracıkta vazgeçiyordum. *"İstanbul'da Ege rüzgarları estireceğiz, bence sana bir kolej bulalım."* diye gülümsediğinde, yutkunma ihtiyacı hissediyordum. Beni Bodrum'da bırakmayacağını, lisenin son iki senesini İstanbul'da okumamı istediğini anladığımda, gözlerimi kocaman açıyordum, anın gerçek olup olmadığını sorguluyordum.

Şimdiki aklım olsa, asla onunla İstanbul'a gelmezdim. *Gelirdin Naz, kandırma kendini.*

Amcamla yengem her ne kadar Anıl'la beraber benim de İstanbul'a okumaya gittiğimi yadırgasa da halam haberi

aldığında kocaman gülümsüyordu bana. Eşini kaybedeli bir sene olmuş, kızını evlendirmiş, İstanbul'da yalnız yaşıyordu. Halam da benim gibi neden İstanbul'a Anıl'la beraber geldiğimi sorgulamıyordu.

Zaman neler neler gösteriyordu; Anıl'a aşık oluyordum, Boğaziçi Üniversitesi'ni kazanıyordum, İstanbul'da ayrı bir eve çıkıyordum. Büyüyordum belki de. *Ya da büyüdüğümü sanıyordum.*

Yirmi bir yaşındaydım şimdi de... Ne İstanbul'da yaşayan halam, ne kızı Canan ne de ben, amcamın vefatından sonra yengemi İstanbul'a getirmeye ikna edemiyorduk. Annem, anneannem ve yengem aşkın şehirlerle ilgisi olabileceğini öğretiyorlardı bana; aşkı bulduğun şehirde olmak istiyordun sanırım.

Şimdi geriye dönüp baktığımda çok önemli bir şeyi fark etmiştim. Neredeyse çeyrek asırdır yaşıyordum ve bunu daha yeni idrak etmiş olmak komikti; Anıl'la benim bir şehrim bile yoktu. Bodrum'daki müstakil iki katlı evimizin bahçesinde tanımıştım onu. Bodrum'un tüm sokaklarını beraber gezmiştik, sonrasında da İstanbul'un altını üstüne getirmiştik. Belki ona aşık olduğumda Bodrum'daydık ama bunu fark ettiğimde İstanbul'daydık.

Her şehirde sevebilirdim onu; hiçbir şehirde sevmemişti beni.

Çocukken insan daha kontrolcüdür, sanılanın aksine. Hiçbir çocuk oynadığı evcilik oyununu gerçek sanmaz, "şakacıktan" kavramını gayet iyi bilir.

Oysa Anıl bunu hiçbir zaman bilememişti.

Anıl, hayatı boyunca sanal oyun oynamaktan nefret etmişti. Bir erkeği araba yarışı oynarken bile mutlu görmeyince, oyunlardan tiksindiğini düşünmeye başlıyordu insan. O daha çok hissetmeyi ve içinde olmayı severdi. Gerçekten yarışan arabaların içinde, gerçekten rekabet edilen futbol maçının içinde, belki imkanı olsa gerçekten saf tutulan bir savaşın içinde olmayı tercih ederdi.

Çocukken *"Biz şimdi seninle karı-kocayız, Esin de bizim bebeğimiz."* dediğimde, gelip beni öperdi. Sinirlenirdim, *"Ne öpüyorsun be?"* diye kaşlarımı çatardım. *"Karı-kocalar birbirlerini öperler gerizekalı."* derdi bana, yine sinirlenirdim. "Şakacıktan!" diye bir şey bilmez miydi bu çok güzel mavi gözleri olan çocuk, bunu sorgulardım.

Büyüdükten sonra, yazın uzun gecelerde, bir araya gelip batak oynardık; Anıl *"Nesine oynayacağız?"* diye tutturmaya başlardı. *"Öylesine kumar mı oynanırmış, gidin Facebook'ta oynayın, çocuk musunuz?"* der durur, oyunu burnumuzdan getirirdi. *"İlla bir oyun oynacaksak, ucu sarhoş olmak olsun!"* der, götünden tüm masayı sarhoş eden oyunlar uydururdu.

Biraz daha büyüyünce, "*Hayatı hisset küçük kız!"* demeye başlamıştı. Kiraladığımız arabanın içinde, gidebileceği kadar hızlı gidip, nefesimi kesmeye çalışırdı. Anne ve babasını trafik kazasında kaybetmiş Naz, Anıl'ın son sürat kullandığı arabada onun için endişelenirdi sadece. Mutluydum, yanımda o olduktan sonra uçurumun kenarında bile, hatta uçurumdan düşerken bile mutlu olabileceğime ikna olmuştum çoktan.

Anıl'la mutluluğum zaten hep sınırlı mutluluktu; yasaktı bana. Seni sevmeyen birisine dokunmak, zehirli olduğunu bildiğin elma gibiydi; elmanın da seni sevmesi şart değildi ama onu yiyemiyordun. Herkes yediği elmayı severken, sen elmayı yemeden sevmeyi öğreniyordun. Ve daha da kötüsü, senin zehirli olduğunu sandığın ve dokunamadığın elmayı, bir gün birisi karşında ısırabiliyordu. İşte buna da sınırlı mutluluk deniyordu.

Elma senin olmak istememişti; öylece uzaktan ona bakmana, büyülenmene, en çok ağzının sulanmasına izin veriyordu. Elmanın bu hale gelmesi için emek vermişsin, yere düşecekken onu havada kapmışsın, birisinin onu çöpe atmasına izin vermemişsin, çürümesine engel olmuşsun gibi şeyler elmanın umrunda bile olmuyordu. Oysa, sen o elmanın bulunduğu ağaç toprakta bir fidanken bile sevmeye başlamıştın onu; elma duygulara önem vermiyordu.

Bunu fark ettiğimde Anıl'ın bir armut olduğuna karar vermiş, bunu ona da söylemiştim.

Anıl'da kesin şeytan tüyü vardı. Bunun farkına vardığımda, beni sevmeyen ve hayata umursamaz bakan birisini hâlâ bu kadar çok sevme fikri kalbime daha katlanılabilir gelmişti. İşin içinden "Gel de aşık olma şu deniz gözlere, şeytan tüyü var kesin bu armutta!" diyerek, çok kolay çıkabiliyordum çünkü.

Ben ona, *"O kadar makina mühendisi oldun, araba manyağısın, otomotiv alanında yüksek lisans yap."* dedikçe Anıl, *"Bir an evvel çalışıp, para kazanmam lazım ki galeri açabileyim."* derdi. Halbuki dişini sıksa ve otomative yoğunlaşsa, daha çok para kazanabilecekti. Her zamanki gibi beni dinlemediği için, Türkiye'deki işsiz mühendisler kervanına sık sık katılırdı. Zaten bence çalışmak asla Anıl'a göre değildi. Eğer üniversitedeki ikinci senesinde, Eren'in ailesi İstanbul'a taşındığı için Eren'le ayrı eve çıkmak zorunda kalmasalar hiç çalışmazdı da. Mezun olduktan sonra bile, ekmek anneden su babadan yaşayabilirdi sanırım.

En son ona *"Dünyanın en sorumsuz insanısın, patronuna küfür edecek kadar neye sinirlendin?"* diye çıkıştığımda, *"Hayat çok kısa Naz. Belki yarın öleceğim, ne var bu kadar kasacak?"* diye kendisini savunmuştu. Beş ay, yirmi bir gün sonra kaza yapacağını bilseydim, *"Belki yarın öleceğimle hayat geçmez!"* diye sert bir tepki vermezdim.

Beş ay, yedi gün sonra Ayça'ya evlenme teklifi edeceğini öğreneceğimi bilseydim, *"Yarın bir gün evleneceksin oğlum, kendine çeki düzen ver."* diye de devam etmezdim. Anıl da bunu o zaman bilmiyor olacak ki, *"Ne evliliği kızım, o kadar aptal mıyım ben?"* diye sormuştu ciddi ciddi. Aptal değildi; o yüzden *"Doğru. Sen asla evlenmezsin."* demiştim. Çünkü, benim hesaplarıma göre, bir tek benimle evlenmesi aptallık olmuyordu ve benimle de evlenmeyeceğine göre asla evlenmezdi. Tabii, ben onunla evlenme planları yapıyordum ama onu bundan çok fazla kez haberdar etmiyordum; bu da çok önemli bir ayrıntı olmasa gerekti.

O gün hayat hakkında, uzun uzun sohbet etmiştik Anıl'la. *"Hayat bir oyun ve ben bu oyunu kurallarına göre oynamıyorum Naz."* demişti. Üzerine ne kadar düşünsem de ne demek istediğini anlamamıştım. Çünkü ben hayatı bir oyun gibi hissetmiyordum.

Hissedilen hiçbir şey oyun değildi benim için aslında; evcilik oynarken kimseyi öpmek zorunda değildim, bir arabanın içinde yarışmama gerek yoktu, illa sahada top sürmek zorunda değildim. Çünkü o zaman bunların hepsi bir oyun değil gerçek oluyordu; gerçek olan her şey gerçekti.

Hayatı, Amerikan filmleri kadar da gerçekçi yaşamak fikri salakçaydı. Bazı şeyleri sanal oynardık, kurgusu olan filmler izlerdik, hazırlanan simülatörlerin içine girerdik ve sonu belli kitaplar okurduk; rekabet, aksiyon, macera ve adrenalin kotamızı doldururduk işte.

Bir gün uyandım; Anıl için, ancak Anıl'ın sevebileceği tarz bir oyunun içinde kendimi buldum.
Hissedilebilinen bir oyundu bu; benim alışık olduğum türden değil. Aynı, "Gerçek olan her şey gerçektir." düşüncemi doğrulayan bir oyundu.

Adına hâlâ oyun desem de gerçek olduğunu bal gibi de bildiğim bir evcilik oyunu; tıpkı oyun arkadaşımın öpücüklerinin tenimi yakması kadar gerçek hisler. Tıpkı, casinoda başıma gelenlerin bir Amerikan filmi sahnesi olmaması kadar gerçek bir kumar. Tıpkı, oyun arkadaşımın başıma dayadığı ve sonrasında tetiğini benim çekmemi istediği silahın bir simülatörün içinde olmaması kadar gerçek bir aksiyon. Tıpkı, "*Hayatın boyunca herkes seni öldü bilecek."* cümlesinin bir kitapta geçen cümle olmaması kadar gerçek dram türünde bir roman. Tıpkı, duyduğum silah seslerinin bilgisayardan gelmemesi kadar gerçek bir savaş oyunu.

İçinde bulunduğum oyunu sana anlatsam, beni deli gibi sen oynamadığın için kıskanır mıydın Anıl?

Oyun arkadaşım, kahramanım, esas mı yan karakter mi olduğunu benim bile bilmediğim adam; şakacıktan olan

sevgilisini aldatmıştı. Hissedilen her şey gerçekti. Kalbime saplanan bıçağı iliklerime kadar hissediyorsam, aldatılmam da gerçekti o zaman.

Bora, sevgilisini aldatmayacak kadar dürüst bir adamdı, bu konuda oldukça nettim. Peki, bir kadınla beraber olduğuna göre, o hâlâ evcilik mi oynuyordu? Belki de hissedememişti yeteri kadar, "gerçek" hissedememişti benim kadar. İçine mantık çerçevesinde dahil olduğum şeyin, yüreğimi dalgalandırmasının yükünü Bora'ya bindiremezdim. Bir kitabın içinde yaşadığını zannetmek, kurguyu gerçek varsaymak, oyuna fazla kaptırmak onun değil; benim suçumdu.

Bu sefer de başka bir elma tüm şehveti ve çekiciliğiyle karşımdaydı, üstelik bu hale getirmişler de bana vermişlerdi. Elma zehirli değildi; ısırmak, yemek, dokunmak serbestti; bir tek sesinin tınısına dikkat etmen gerekiyordu o kadar. Ve fakat, bu elma da benim olmak istememişti. Daha da kötüsü; bu sefer elmanın benim olması şartmış gibi nasıl hissedebildiğimi bilmiyordum. Sonrasında armut olduğuna karar verdiğim o ilk "zehirli" elma, bana sınırlı da olsa bir mutluluk yaşatabiliyorken; bu elma beni mutsuzluktan ağlatabiliyordu! Bir banyonun zeminine yapışmış halde, tam otuz sekiz dakika, yirmi üç saniyedir yok yere ağlıyorsam kesinlikle bu elmanın suçuydu!

Bora'yla Anıl için ölümü göze aldığında tanıştın Naz. Sonra, onun seni öpmesinden rahatsız olduğun yalanını ima ettin. Daha sonra onu öpüp, bunun çok yanlış olduğunu söyledin. Sonra, yine öptün ve arkadaşların baktığı için öptüğünü söyleyip, Anıl'a aşık olduğunu yeniden dile getirdin. Tüm bunlar sana yapılsa ve sen Bora olsan, değil bir kadınla yatmak, grup seks yapardın. Evet yapardım; ama o yapmasındı!

Elmayı, içindeki çekirdeğine kadar parçalarına ayırmak zorunda hissetmem, umarım elmayı sevdiğim anlamına gelmezdi. Çünkü elmayı öyle bir hâle getirecektim ki, değil bir daha başka birinin kendisini ısırmasına izin vermek, elma

olduğuna pişman olacaktı. *Onu elma zanneden sensin Naz, çünkü o elma değil; her kadının ısırmak isteyeceği bir erkek. Yani, yemek isteyeceği... Yani öpmek. Amaaan neyse ne!*

Bora'nın kafasına elma koyup, hedefin aslında kendisi olmadığına onu ikna edip, başkasını öpen dudaklarına ateş etmek istiyordum. Sonra, "Pardon, yanlışlıkla oldu." derdim. Mesele benim ona aşık olup olmamam değildi; mesele onun beni elaleme rezil etmesiydi. *Kendine yine bir çıkış yolu buldun, süpersin Naz.* Bulurdum; ben her koşulda üste çıkmanın yolunu bulabilirdim. Bora'nın karşısına geçip, "Herkes beni senin sevgilin zannediyor, bu yaptığın oldu mu şimdi?" demek için harika bir pazar sabahıydı.

Elbette sesimin tınısına dikkat etmeyecektim, mağdurlar bağırabilirlerdi! *İnşallah, biraz sonra, Bora kafandaki elmaya atış talimi yapmaz Naz'cığım; kolay gelsin.*

♠

Hızlıca salona indiğimde, Bora'yı altında kot pantolon üzeri ise çıplak bir vaziyette koltukta uyurken bulmayı elbette beklemiyordum. İnternette, Bora Karabey'in üzerimde bıraktığı hasar saptamasını yaptığımda, sarışın ve dünyalar güzeli olduğuna ikna olduğum bir kadınla fazlaca samimi bir şekilde, gece kulubünden çıkarken görüntülendiğini görmüştüm. Bunun etkisiyle, sehpanın üzerindeki kül tablasını gayet bilerek yere fırlattım. Camlar, her yere saçılırken kalbimi temsil etsinler istemiştim herhalde. Düşünerek hareket etmiyordum. Bora, çatık kaşlarının altındaki gözlerini panikle araladığında, beni gördüğüne pek sevinmemiş bir hâle büründü. Selim de koşarak bahçe kapısına gelmişti.

"N'oluyor ya sabah sabah?" diye sordu Bora, sesi yüksek ve uyku dolu çıkmıştı.

"İstemeden oldu." dedim, yapmacık bir mahçubiyetle. Selim, arkasını dönüp hızlı adımlarla verandadan uzaklaşarak, bahçenin içinde kayboldu.

"Sehpanın üzerinde, aksesuar amaçlı duran kül tablasını nasıl kırabildin?" diye sordu Bora, tekrar gözlerini

kapattığında.

"OLDU İŞTE!" diye bağırdığımda, birden gözlerini açtı ve yüzüme bakmaya başladı. Zaten çatık olan kaşları, neden sesimi yükselttiğimin cevabını arıyor gibiydi. Ona istediğini vermeye karar verdim. "Verandaya gel. Konuşacağız." dediğimde, gözlerini kısarak yüzüme bakmaya devam etti. "Hadi! Çabuk ol!" dedim, sabırsızca.

"Emir mi veriyorsun sen bana?" diye sordu, kuşkulu bir şekilde. Özgüvenli bakışları, kulaklarına inanamadığını haykırıyor; birisinin ona emir vermesinin mümkün bile olmadığını bağırıyordu.

"Kalk ve verendaya gel!" dedim, emir böyle verilirdi, sonuçta bunu ondan öğrenmiştim.

"Sabah sabah kaşınma Nazlı. Bence biraz daha uyu da kendine gel." dedi, bıkkın bir tavırla. Gerçekten ona emir verebilecek olmama inanmıyor, uyanamadığımı falan mı düşünüyordu?

"BORA!" diye bağırdığımda, hızla koltukta oturur pozisyona geçti. Kara gözlerini gözlerime diktiğinde, beni bakışlarıyla dövmeye başlamıştı; zaten buna hazırdım.

"Eğer buradan kalkıp verandaya gelirsem ve buna değmezse, sen bir daha o verandadaki koltuktan kalkamazsın. Bunu göze alıyorsan, geleceğim." dedi. Tehdit etmiyor, olacakları söylüyor gibiydi. Fakat ben onu şu an bir elma gibi gördüğüm için, bir elma en fazla ne yapabilir ki diye düşünüyor, çok fazla umursamıyordum. *Kalbini parçalayan elma, neler yapar neler Naz... Seni sevmeyen alelade bir elma değil bu, seni sevmesini şart koştuğun bir elma. Bunları umursamıyorsan şunu deneyeyim; mafya olan bir elma.*

Hiçbir şey söylemeden, bahçeye doğru ilerlemeye başladığımda, sesli bir şekilde nefes verdiğini duymuştum. Hemen arkamdan, Bora da verandaya geldiğinde, korumalar havuz bölgesinden çekilmişlerdi.

"Ne var sabah sabah?" diye sordu, kendini koltuğa bırakırken. Gözlerim göğüs kaslarından karın kaslarına doğru

kaymaya başladığında, hızla kendimi toparladım.

"Neden çıplaksın?" diye sordum, düz bir sesle.

"Hemen gelmemi emrettin, giyinmeye vaktim olmadı." dedi, düz bir sesle.

"Neden çıplak yattığını soruyorum Bora!" dedim, desibeli biraz daha yüksek olan sesimle. Gözlerini kısıp, üç saniye beni inceledikten sonra konuştu.

"Tişörtle yatmaktan nefret ederim." dedi, yine aynı düz sesiyle.

"Neden koltukta yattın?"

"Nazlı? Konu neyse ona gelsen?" dedi, bıkkınlıkla. Sinirle derin bir nefes aldım.

"Konu bu!" dedim, sesim gitgide daha çok yükseliyordu.

"Sesinin tınısına dikkat et Nazlı!" dedi uyarıcı bir tonda. Yeniden gözlerini kısarak, beni anlamak istercesine yüzüme baktığında, daha fazla dayanamadım.

"EĞER BEN SENİN KURALLARINA UYUYORSAM SEN DE BENİM KURALLARIMA UYACAKSIN!" diye bağırdım. Gözlerini kapattı, sakinleşmeye çalışıyordu.

"Bana bağırma!" dedi, dişlerinin arasından.

"O zaman bağırtma!" dedim, ben de dişlerimin arasından konuşmuştum. Gözlerini açtı, öylece yüzüme bakıyordu. "Sen beni aldatılan kadın olarak, eşime dostuma rezil edemezsin! Anladın mı?" diye sordum, sinirden deliye dönmüştüm.

"Nazlı-"

"SEN BENİM GURURUMLA OYNAYAMAZIN!" diye bağırdım. Ayağa kalktım ve oturduğu koltuğa doğru yürümeye başladım. Öylece bana bakıyordu, yüzünde öfkeden başka bir ifade yoktu.

"Na-"

"BENİ DİNLEYECEKSİN! BEN HAYATINDA OLDUĞUM SÜRECE, HERHANGİ BİR KADINLA İLİŞKİYE GİREMEZSİN! YAN GÖZLE BİLE BAKAMAZSIN! BURADA EVCİLİK OYNAMIYORUZ!"

"N'APIYORUZ?" diye bağırarak ayağa kalktı. İkimizin öfkesi de birbirimizle kıyaslanmayacak kadar çoktu. "SANA

SORUYORUM! EVCİLİK OYNAMIYORUZ DA N'APIYORUZ?" diye bağırdı bir kez daha. Çıplak bedeniyle burnumun dibindeyken beynimin içinde su varmış gibi hissediyordum.

"Eğer... Ben... Sen... Sana... Sen..... Sen eğer... Bana diyorsan, sevgilimsin diye... Sen de ona göre davranmak...zorundasın. Herkes görmek zorunda mı, biriyle..... Bir şey yaşadığını?" dedim, duraksayarak. Göğüs kaslarını düşünmemeye çalışıyordum. Beni aldatmıştı o, göğüs kaslarını başkaları ellemişti! Göğüs kaslarını... Hemen dibimdeki göğüs kaslarını.

"Bundan sonra kimse görmez o zaman!" dedi, burnundan soluyordu. Acıyla yutkundum.

"Ben istediğimi yaşarım ama.....mı diyorsun?" diye sordum, kısık bir sesle.

"Yaşarım ya da yaşamam. Sana ne Nazlı? Sana ne benden? Sana ne benim kiminle ne bok yediğimden? Biz seninle birbirimizi seviyor muyuz? Sevgili miyiz gerçekten? SANA NE?" dedi. Hakikaten bana neydi? Ne yapıyordum ben ya?

"Böyle mi inandıracaksın herkesi, beni sevdiğine?" diye sordum, bunun denediğim son yol olduğunu bilerek. Histerik bir kahkaha atmıştım; ağlamamak zorundaydım.

"Benim problemim bu! Senin değil!" dedi. *Elma için bu kadar basit işte Naz.*

"Benim de bir çevrem-"

"BEN SANA SORDUM NAZLI! Seninle benim sevgili olmamızı sorguluyacak herhangi biri var mı diye sordum! Sen bana dedin ki... 'Hiçbir sorun olmaz.' İki gündür tanıdığın adamın yatağına girmeni sorgulamayanlar, benim başkasıyla yatmamı da sorgulamayıversinler!" dedi. Yüzüne, ondan iğrenerek bakmaya başlamıştım sanırım.

"Yattın mı? O kadınla?" diye sordum, bunu soracak gücü nasıl bulduğumu ben bile anlamamıştım.

"SANA NE!" diye bir kez daha öfkeyle bağırdığında, bir adım geriye gittim. Kahraman da olsa erkek erkekti sanırım.

Çöle yerleşmek konusunda kesin kararlıydım artık; hem çölde elma da yetişmezdi.

"Sekiz ay Bora Karabey. Sekiz ay sık dişini. Sonra kimi istiyorsan rahatça-"

"Kes sesini! Yeteri kadar konuştuk zaten." dedi ve arkasını dönüp salona geri girdi. Olduğum yerde kalkalmıştım.

Demek ki bu elma sınırlı bir mutluluk dahi yaşatamayacaktı. Hatta Bora da elma değil bir ayvaydı; ve ben ayvayı yemiştim.

♠

Bora salonda kahvaltısını yaparken, verandada oturmaya devam etmiş ve içeriye girmemiştim. Onun yüzünü görmek şu an isteyeceğim son şey bile değildi. Verandada öylece dünyanın en değersiz insanı olduğumun bilincinde oturmuş, hayatımı sorguluyordum; zaten bu son zamanlarda sık yaptığım bir şeydi. Sorun şuydu ki, ben ne zaman bir şeyleri sorgulamaya kalksam, hayatımın akışını değiştiren ciddi şeyleri fark ediyordum. İçimde bir milyon bilinmeyenli denklem vardı sanki ve ben bunu çözmeye çalışırken kendimi de kaybetmekten korkuyordum.

Sanırım bugün zamanda yolculuk yapma günüydü. "Hafıza" adı verilen o müthiş haznenin her şeyi depolaması bazen iyi bazen de kötü olabiliyordu. Yaşarken kendimizi iyi hissettiğimiz, göklere çıktığımız, yüzümüzde güller açtıran, içimizde davul zurna çaldıran anlar, gün geldiğinde hasretle akan bir gözyaşına dönüşüyordu.

Bir kaç ay önceye dönme şansım olsaydı, hiç şüphesiz Anıl'ın dudaklarına yapışırdım.

İnsan, birini karşılıksız sevdiğinde bazı prensipler ediniyordu; bakışlarını kontrol edeceksin, onu sevdiğini sürekli vurgulamayacaksın, ona her an sarılmayacaksın, kokusunu içine fazlaca çekmeyeceksin, onu öpmeye kalkmayacaksın. Şimdi bunların hepsi birer hiçlikti benim için. Hiçbirinin prensip olmadığını ve esasen onun tarafından terslenmekten ya da reddedilmekten korktuğumu da yeni idrak ediyordum.

İnsan, kendini daha fazla acıdan korumak adına görünmez bir kalkanla kendisini korumayı seçiyordu çoğu zaman. İşte o zaman sözde prensipler uyduruyordu, bahaneler buluyordu, yalanlar söylüyordu. Bir zaman sonra bunların hepsine kendi de inanıveriyordu. Ve insanın içine attığı gerçekler, en çok da beklemediği zamanda gün yüzüne çıkıp, ne kadar yaralı olduğuna bakmadan, bir kere daha yaralıyordu.

Anıl'ın kendisine aşık olmamasına takılmadığını iddia eden ve etrafa gayet iyi olduğunun mesajını vermeye çabalayan Naz, şimdi kendisini dünyanın en değersiz insanı hissediyordu. *Uğruna ölümü göze alabildiğin adam seni sevmemiş, seni kim neden sevsin?* Hayatımı adadığım, bir gülümsemesi için dünyaları önüne serebileceğim, kalbimde baş köşeye oturttuğum deniz gözlü çocuk beni önemsememişti; Bora'nın da karşıma geçip "Sana ne?" diye haykırması çok normaldi aslında. Nikahında en yakın arkadaşımın, Eren'in "şahidi" olmasını isteyen Anıl, benim Eren'in gözünde ne duruma düşeceğimi sorgulamamıştı; Bora başka bir kadınla yattığı duyulunca, insanların bana nasıl bakacağını mı sorgulayacaktı?

Eğer bir kere Anıl'ı öpme şansım olsaydı, hayatımın seyri muhakkak değişirdi. O zaman mesela, Bora'nın etkilendiğim alelade yakışıklı bir adam olduğuna kanaat getirir ve bu durumu fazla büyütmezdim. Sonuçta kimseden görmediğim ilgiyi ve şefkati bana sunmuş, ne hakla alacağını bilmediğim canımı bağışlama inceliğinde bulunmuştu; ondan etkilenmem çok normaldi. *Özlemen de normal mi Naz?* İnsanoğlu alıştığı her şeyi özlerdi. Hem sadece iyi şeyleri mi özlüyorduk? Lisedeki matematiği benden kötü olan öğretmenimi bile özlemiştim. *Bence kendine bu kadar çok yalan söyleyen bir insan daha yoktur Naz!*

Kafamı havuzdan kaldırıp, aklımdaki düşünceleri kovmaya çalıştığımda, Bora'nın karşı koltuğumda oturmuş, tabletine gömüldüğünü fark etmiştim. Dudaklarıyla buluşturduğu sigarası mı daha şanslıydı yoksa ciğerlerinden üflediği duman mı?

Hayallerim vardı. İçinde de Anıl vardı. Eğer o kaza olmasaydı, yine bir şekilde Ayça ile barışacak ve muhtemelen de günün birinde onunla evlenecekti. Gerçekçi olmak lazımdı. Peki ben, bugün burada ne yapıyordum?

"Ben gidiyorum." dedim, aniden yerimden kalkarak. Burada herhangi bir işim olmadığını düşündüğümde, aklıma gelen tek şey gitmek olmuştu sanırım. Bora, çatık kaşlarının altındaki ifadesiz kara gözlerini, yeşil gözlerime dikip kısa bir süre baktı.

"Nereye?" diye sordu, sesi de ifadesizdi.

"Hava alacağım." dedim. Ne kadar kendimden emin bir şekilde ne yapacağımı beyan etsem de, galiba o onaylamadan çıkamayacağım gerçeğini de atlayamıyordum. Burada ne yaptığımı bilmesem de, yazılı olmayan kuralların beni buraya artık tamamen bağladığını da biliyordum işte. Bu da benim başka bir gerçeğimdi.

"Selim götürsün seni, her nereye gideceksen." dedi, düz bir sesle.

"Ben yalnız kalmak istiyorum biraz." dedim. Kaşlarını kaldırdı ve "Demek öyle..." dercesine yüzüme bakmaya devam etti.

"Yine de sana eşlik etmek zorundalar." dedi, yirmi bir saniye sonra. Sanırım bu süre zarfında, insafa gelip bana saygı duymayı seçmişti.

"Taksiyle gideceğim, takip edebilirler." dedim, buna da itiraz edecek durumda değildim.

"Benim arabamla git." dedi, net bir ifadeyle. Bir seçenek sunmuyor da, "Ancak o şekilde yalnız kalabilirsin." demek istiyor gibiydi daha çok. Gözlerimi kısıp gözlerine baktığımda, buna itiraz edeceğimi anlamıştı. "İstediğini alabilirsin." dedi, konuyu kapattığını söylercesine ve yeniden tabletine gömüldü.

"Böyle bir sorumluluğun altına girmeme gerek yok. Kaza geliyorum demez, bir de arabaya bir şey olur falan... Sana daha fazla borçlanmak istemem." dedim. Onun arabasıyla gitmeyecektim!

"Borçlanmak?" dedi, yeniden bakışlarını gözlerime dikmişti. Buz gibiydi gözleri, ifadesiz olmalarını tercih ederdim.

"Evcilik oynadığın ve iki yüz otuz dört gün sonra hayatından çıkacak bir kadın için milyonlar harcadın. Bu kadarı kafi bence. Durmamız gerekiyor çünkü ben eziliyorum artık." dedim, kendimden emin bir şekilde.

"Herkesin sevdiğim kadının öldüğüne inanması, harcadığım milyonlardan çok daha değerli benim için." dedi, soğuk bir şekilde. Sevdiği kadının öleceğini düşünmeleri onun için neden önemliydi, bunu bile bilmiyordum.

"Senin arabanla gitmeyeceğim Bora. Her normal insan gibi merkeze kadar taksiyle ineceğim, sonrasında otobüse bineceğim." dedim, ben de onun kadar soğuktum şimdi.

"O zaman gidemezsin." dedi, kestirip attı ya da. Daha çok, "Benim kurallarım bu, işine gelirse." der gibiydi.

"O arabanı alırım, bulduğum ilk direğe çarparım. Sevgilini vaktinden önce kaybetmenin derin üzüntüsünü yaşarsın, o zaman görürsün!" dedim, öfkeyle.

"Merak etme, bizim çocuklar sen direğe çarpmadan seni durdurur." dedi ve alaycı yüz ifadesine büründü. Öfkeyle salona girdiğimde derin bir nefes aldım.

Bora Karabey, daha Nazlı Alaca'yı tanımıyordu.

24.Bölüm

Kendimi, -Bora'nın olduğunu anahtarı Selim'den teslim alırken öğrendiğim- Range Rover'ın içinde bulmamla gaza yüklenmiştim. İçimde biriken tüm öfkeyi gaz pedalından çıkarmaya çalışırken, Selim'lerin aracının epey geride kaldığını görebiliyordum. Muhtemelen deli olduğumu düşünüyorlardı; ya da günün kötü geçeceğini anlamışlardı. İnin cinin bile top oynama zahmetinde bulunmadığı yolda hızla giderken, Bora'dan mesaj geldi.

"Eğer sana yetişemezlerse, hesabını onlardan sorarım."

İstemsizce gülümsedim, normal şartlar altında buna aldırış etmem gerekiyordu sanırım. Ama bugün normal bir gün değildi; bugün Naz'ın hiçbir kuralı kabul etmediği ve yalnızca kendisi için yaşayacağı bir gündü. Bugün Naz'ın yeni ilan ettiği doğum günüydü belki de. Arabayı istediğim hızda kullanacaktım; Selim'ler ister yetişirlerdi, ister yetişemezlerdi. Çılgınlar gibi eğlenecektim; ne Anıl'ı, ne Bora'yı ne de herhangi bir insanı sevmek yoktu bugün. Her şeyden çok kendimi sevecektim, kaç saatim varsa...

Sarıyer'e geldiğimde, arabayı bir otoparka park ettim ve yoldan geçen bir taksiyi durdurdum. İlla birileri mutlu olacaktıysa, tanımadığım insanların mutlu olmasını istemiştim bugün. Taksi şoförüne, "Üsküdar'a gideceğim." dediğimde, yüzündeki "Çok para kazanacağım." gülümsemesi, görülmeye değerdi. "Hangi köprüden gideyim abla?" diye sorduğunda, "Kafana göre abiciğim." diyerek arkama yaslandım.

♠

Verdiğim adreste taksiden indiğimde, siyah Mercedes'in içindeki Selim başıyla bana selam vermişti. Bora'nın bana

anlaşmamızın bittiğini içeren mesaj atmasını beklediysem de öyle bir şey olmadı. Şu an, beni öldürme planları yapıyordu belki de. Dört katlı apartmanın önünde duran Naz'ın hiçbir hayali, hayattan beklentisi ya da umutları yoktu. Anlaşmamız iptal de olabilirdi; nankörlük yapacak noktadaydım. Anıl, en zorlu süreci atlatmıştı ve bu saatten sonraki masraflar karşılayamayacağımız kadar çok olmayacaktı. Ömrümün sonuna kadar çalışıp, Bora'ya olan borcumu ödemeye kendimi adayabilirdim; bu bile şu an benim için değerli bir hayatta kalma amacıydı.

Üçüncü kata geldiğimde derin bir nefes daha aldım ve zili çaldım. Biraz sonra Eren kapıyı açmış, şaşkın gözlerini bana dikmişti. Hiçbir şey söylemeden içeriye geçtiğimde, birer fincan kahve yaptı.

Konuşmuyordu. Konuşmuyordum. Öylece durmuştuk ve arka taraftaki küçücük balkonun, karşı evin asfalt duvarına bakan manzarasını izliyorduk.

"Bora Karabey'in villasının manzarasının yanında hiçbir şey ama artık idare et." dedi Eren, altı dakika yirmi yedi saniye sonra. Bakışları sorgulayıcıydı. Ne olduğunu bilmiyordu ama bir şey olduğunu çok iyi biliyordu sanırım.

"Ayça'yla görüşüyor musun?" diye sordum. Bunu beklemiyor olacak ki yüzüme, doğru duyup duymadığını anlamak istercesine bakmaya başladı. "Hadi ama... Zor bir soru sormadım." dedim, her şeyin yolunda olduğuna onu ikna etmek ister bir ses tonuyla.

"Ne zamandan beri Ayça, konuştuğumuz bir konu?" diye sordu, kuşku dolu bakışlarla. Bir sigara yakıp, büyük bir dumanı içime çekmeye başladım. Bakışlarım yeniden karşı evin asfalt duvarıyla buluştuğunda, dudaklarımı ısırmıştım.

Ayça hakkında tek kelime konuşulmazdı; Anıl, Ayça hayatına girdiği zaman bana bir kez ondan bahsetmiş ve ne kadar aşık olduğunu anlatmıştı. Yıllar sonra da evlenme teklifi edeceğini söylemesi, Anıl'la bu konu hakkındaki ikinci konuşmamız olmuştu. Ben, Anıl'ın mimiklerinden ve tavırlarından barıştıklarını ya da ayrı olduklarını kendim

anlayacak kadar tanıyordum onu. Bazen, istemeden kulak misafiri olurdum, herhangi birine Ayça hakkında anlattığı şeylere; ya da Eren'le Hande'nin kendi aralarındaki konuşmalarına.

Ayça'yı, Eren'lere gelip giderken sık sık görürdüm ama "Merhaba." dan öteye nadir ilerlerdik. Anıl'ın ya da Eren'in doğum gününde Ayça ile aynı masaya otururduk; mecburiyetten iki kelam eder, bir görevi tamamlar ve dahasında birbirimizle ilgilenmezdik. *"Anıl senin gibi bir kardeşi olduğu için çok şanslı."* diye yüzüme kocaman gülümsediğinde, Ayça ile sohbet etmemem gerektiği konusunda kesin karara varmıştım zaten. O da benim soğuk nevale olduğumı düşünmüş olacak ki, çoğu zaman, ikimiz de birbirimize yokmuşuz gibi davranmayı kanun edinmiştik.

Anıl trafik kazası geçirdikten sonra, Ayça'nın onu aldattığını, Hande telefonda Eren'e anlatırken duymuştum. Belki de Hande, benim özellikle duymam için benim yanımda Eren'e anlatmıştı bunu; bilemiyordum. Hande'nin bunu nereden bildiğini dahi bilmiyordum zaten. Ve neden şimdi Ayça hakkında Eren'le konuşmaya çalıştığımı da bilmiyordum. Yirmi dört milyon bilinmeyenli denklemin küçük bir ayrıntısıydı sanırım bu.

"Bilmiyorum." dedim, yüzümü yeniden Eren'e çevirdiğimde. Ellerini balkonun kenarlıklarına dayayıp, yüzünü karşı eve sabitledi.

"Pişman. Her gün Anıl'ı soruyor." dedi, keder dolu bir sesle.

"Anıl'ı seviyor mu gerçekten?" diye sordum, meraklı bir ses tonuyla. Eren, yüzünü aniden bana çevirdi.

"Anıl'ı hiç kimse senin kadar çok sevemez Naz." dedi, oldukça ciddi ve kendinden emin bir tavırla. Gözleri, "Neden bunları konuşuyoruz?" der gibi baksa da bunu sesli dile getirmedi.

"Neden aldatmış onu?" diye sordum. Derin bir nefes aldı.

"Kavga etmişler. Anıl'a hem evlenme teklifi ediyorsun hem de iş beğenmiyorsun diye çıkışmış. Haksız da sayılmaz. Anıl ağır konuşmuş, Ayça ağır konuşmuş. Ayrılmışlar yine. Sonra

bir bara gitmiş Ayça, eski sevgilisinin şarkı söylediği bara. Öpüşmüşler. Bu çocuk- İşte adı her ne haltsa... Anıl ve Ayça'nın geçen sene ayrı olduğu dönemlerin birinde, Ayça'nın beraber olduğu bir çocukmuş. Anıl'la yeniden barıştıklarında, Ayça çocuğa posta koymuş, çocuk da kinlenmiş. Fırsat ayağına gelince de öpüşürlerken fotoğraf çekip Anıl'a atmış. İntikam almış aklı sıra." dedi Eren. Dudaklarımı ısırdım yeniden. Kalbimin kabul edemeyeceği kadar çirkin bir hikayeydi bu; Anıl'ı içine yakıştıramadığım kadar kötü bir tabloydu.

"Anıl'ın hayatına mâl olan bir intikam!" dedim, sitemle. *Senin de geleceğine mâl olan bir intikam Naz!*

"Bora seni aldatmış mı sence?" diye sordu, bir çırpıda. Magazin sayfalarından e-mail falan mı alıyordu? Yoksa ayaklı magazinin baş kaynağı Hande miydi?

"Anıl da Ayça'yı aldattı değil mi?" diye sordum. Bora'yı es geçmiştim ve Eren buna tepki bile vermemişti.

"Ayrı oldukları dönemde çok kez birileriyle takıldı. Bazen flört, bazen seks... Yani ayın on günü Ayça'ylaydı, yirmi günü ayrılardı zaten. Bu aldatmak mı sen karar ver. Yıllardır saçma sapan bir şey yaşıyorlar. Ama ikisi de sorsan çok seviyor birbirini. İşte herkesin aşka bakış açısı farklı, herkesin ilişkisi kendisine." dedi, o da sitem ediyordu.

"Anıl'ın nikah şahidi olacak mıydın?" diye sordum, yüzümde ya da sesimde hiçbir ifade yoktu muhtemelen.

"Ne nikahı Naz? İnanıyor muydun evleneceklerine? O ikisi daha sevgili olmayı beceremediler, ne evliliği? Anıl, Ayça'yla o herifin fotoğrafını görmeseydi, ikisinden biri pes edene kadar böyle giderdi ilişkileri. Bu saatten sonra Ayça'yı da asla affetmez. Gözüyle görmesi durumu farklı. Tahmin etmesi ya da bilmesinden daha farklı. Açıkçası üzülmem de, o kızın Anıl'ı sevdiği falan yok bence. Adamın hayatını sikti, onun yüzünden yüksek lisans yapmadı mesela. Sırf kız, çalışması ve çok para kazanması gerektiğini söylediği için!" dedi öfkeyle. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Anıl, o yüzden mi yüksek lisans yapmadı?" diye sordum. Kulaklarıma inanamamıştım.

"Evet... Tamam, Anıl'ın da içinde hep hayata atılma hırsı vardı ama eğitimini iyi alması gerektiğine ikna olacak kadar zeki birisi. Ayça hep Anıl'a, onun da işine geleni söylüyor ve her defasında daha kötüye yönlendiriyordu onu. Gerizekalı herif bankadan kredi çekip, kızı tatile götürdü bu kış. Ulan bu kadar zeki bir adam aşkın içinde daha ne kadar aptallaşabilir? Kıçındaki don bile bankaya aitken, araba galerisi açacakmış bir de! Ayça istiyor diye!" dedi Eren. Başımdan aşağıya kaynar suların döküldüğünü hissetmiştim. *Sen öldükten sonra, "Naz Oto Galerisi" açmasını mı istemiştin tatlı kız? Hani Bora'nın şirketine gittiğin ilk gün, eve dönerken... 8 Mart'ta hani...* Öfkeyle, istemsiz bir kahkaha attım.

"Vay anasını ya! Anıl'a da bak sen." dedim, hala gülüyordum.

"Bu kaza onu kendine getirmiştir şimdi. Gözlerini açtığında, Kİ ARTIK AÇMASI GEREKİYOR!-" dedi ve derin bir nefes aldı Eren. Her ne kadar, onca zaman vücudun toplaması için ilaçla uyutulan hastanın, hemen uyanmamasının çok normal olduğunu söyleseler de, insan korkuyordu işte. "Gözlerini açtığında... Tertemiz bir hayata başlayacak." dedi, Eren'in gözleri dolmuştu.

"Kızma ona. Aşkın insana neler yaptırabileceğini en iyi ben biliyorum. Onu anlıyorum. Aptallık aşkın en iyi arkadaşı. O da biliyordur, Ayça'nın kendisi için ne kadar yanlış olduğunu belki. Ama bazen insan yanlışı seviyor işte... Bin defa da gelse dünyaya, aynı yanlışı seve seve yapacağını hissediyor." dedim, gözlerimi karşıdaki eve dikerken.

Aşk için casinoya girip, yakalanmayı göze almaya rağmen hile yapan kız, banka kredisiyle tatil yapmak gibi küçücük bir ayrıntıya çok takılmamalı sonuçta Naz. Eren'in aptallık diye sayabileceği şeyin binlerce kat fazlasını yapmışsındır sen Anıl için; iyi ki Eren bilmiyor. Nasıl ki sen, yine olsa yine yapardıysan, Anıl da yapmıştır işte, bu kadar basit. Ona

kızmıyordum; sadece, ben onu bu kadar çok sevmişken, onun başkası için yaptıkları canımı acıtmıştı, o kadar.

"Neredesin Naz?" diye sordu Eren. Anlamsız bakışlarımı gözlerine diktiğimde devam etti. "Bora'da mısın, Anıl'da mısın? Neredesin? Neler oluyor? Anıl'ın kaza geçirdiği günden beri nerede olduğunu bilmiyorum." dedi, tedirgin bir sesle. Yüzüme birkaç saniye daha baktıktan sonra devam etti. "Dün seni Bora'yla beraberken gördüm Naz."

"Ne gördün?" diye sordum.

"Ben altı buçuk yaşındaydım sen doğduğunda. Doğduğun güne kadar hatırlıyorum. Hani amiyane tabirle, elimde büyüdün." dedi, kocaman bir kahkaha attım. "Anıl'ın seni herkesten daha iyi tanıdığını düşünüyorsun, belki doğrudur. Ben senin ödevine yardım ederdim, sen yapmamışız gibi bir de gider Anıl'dan yardım isterdin. Benimse anlamadığımı zannederdin." dedi, yüzümü buruşturmuştum. "Küçücük yaşta Anıl diye sayıklayan kız çocuğu değilsin artık. Onu her zaman çok sevecek olman, bir başkasına karşı bir şeyler hissedemeyeceğin anlamına gelmez." dedi, gülümseyerek.

"Eren-" dedim telaşla. Sanırım vereceği cevabı duymak istemiyordum.

"Yapma Naz! Sen tanıdığım en cesur kızsın. Senin aşkta ve savaşta yapamayacağın şey yok. Neden bu kadar korkuyorsun?" diye sordu Eren, açık kahveye dönen gözlerini, yeşil gözlerime sabitlemiş ve orada bir cevap arıyordu.

"Daha on bir gün oldu. On sekiz gündür tanışıyoruz Eren! Ne aşkı? Bu kadar kolay bir şey mi aşık olmak?" diye sordum, kendimden emin bir şekilde.

"Aşk bu Naz, matematik problemi değil. Belli bir kuralı yok. Zamanı durduran bir şey aşk; kaç gündür tanıdığına bakmıyor ne yazık ki. Bir gün geliyor ve seni buluyor işte." dedi, derin bir nefes aldıktan sonra. *Ayrılacağını bile bile aşık olmak mı, hadi ama Naz, oyun oynuyorduk hep birlikte, ne aşkı?*

"Karşı olduğunu zannediyordum." dedim, gözlerimin doluluğuna aldırmadan. Hiç kimsenin ne dediğini önemsemeyen ben, şu an beni durduracak ve duymak istediğimi söyleyecek herkese el açmış durumdaydım galiba.

"Dün senin ona nasıl baktığını gördüm." dedi Eren. Son noktayı koymuştu. Gözlerimden akan bir damla yaş yanaklarıma değerken, başımı iki yana salladım. "Ve eminim ki, DENİZ GÖZLÜ ÇOCUĞUN gözlerine bakana kadar inanmayacaksın ama ben senin gözlerinde Bora'ya olan aşkı gördüm." diye devam etti.

Her zaman bir abi gibi koruma iç güdüsüyle bana sahip çıkmaya, anne ve babamın eksikliğinin etkilerini azaltmaya çalışan adamın gözlerine zorla gülümsemeye çalışarak baktım. Küçük adımlarla yerimden kalkıp, Anıl'ın odasına doğru ilerlediğimde, Eren sesini çıkartmadı. Kapıyı açtığımda bu odaya girmenin doğru olup olmadığını düşünmem gerekmişti. Kim bilir burada kaç kadınla beraber olmuştu Anıl? Ayça'ya kaç kez onu sevdiğini söylemişti bu odada? Şu an sarıldığım ve yalnızca detarjan kokan yastığa başını koyduğunda, kim bilir ben hariç kimleri düşünmüştü uyumadan önce? Ve ben kim bilir kaç kez bu yastığa başımı koyup gözyaşlarımla uyumuştum? Yatağın karşısındaki komodinin üzerinde duran parfümü burnuma götürdüm. Gözlerimi kapattığımda karşımda beliren tek bir resim vardı.

Yine geçmişteydim şimdi. Ben bu evin salonunda oturuyordum, biraz sonra Anıl'ın oda kapısının açılma sesini duyuyordum. Ardından ciğerlerime çikolata kokusu dolmaya başlıyordu. Sonra tüm seksapalitesiyle Anıl yanıma geliyor ve yanağımdan makas alıyordu. Ona sarılmamak için gözlerimi duvardaki saate dikip, tüm dikkatimi bu kokudan uzaklaştırmaya çalışıyordum. Saat, on biri çeyrek geçiyordu. Neredeyse gece yarısı olmak üzereyken, Anıl üzerine yapışan ve gözlerinin renginde bir gömlekle, kim bilir nereye gidiyordu. *"Naz, odamda kalabilirsin bu gece. Ben gidiyorum ve gelmeyeceğim."* diyerek gülümsüyordu bana.

Çok güzel gülümsemese, "Siktir git." diyecekmiş gibi hissediyordum. Deniz gözlerine bakarken üşüdüğümü hissediyordum. Sadece "*İyi eğlenceler."* diyebiliyordum. İşaret ve orta parmağı birbirine yapışık bir halde kaşlarının yanına kalkıyor, Eren'e *"Hadi eyvallah!"* diyor ve dış kapının kapanma sesi kulaklarımla buluşuyordu. Kokusu odasının her yerine sinmişken, tüm geceyi çikolata denizinde geçiriyor, yorganının altında hüngür hüngür ağlıyordum. Üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin, bu parfümün kokusu bana sadece gözyaşlarımı hatırlatıyordu.

Çikolata kokulu parfümü hızla yerine bıraktım ve gardırobun kapaklarını açtım. Anıl'ın kıyafetleri karşımda öylece asılıydılar. İyileşecek ve İstanbul'a dönecekti, bunlardan bir tanesini giyecekti. Benim şu an onlara dokunduğumu, parmak izimi bıraktığımı bilmeyecekti. *Sana en çok turkuaz mavisi yakışıyor çocuk, giy ve aynanın karşısına geçtiğinde, beni yine hatırlama.*

Çalışma masasının üzeri her zamanki gibi derli topluydu. Küçük metal kutunun kapağını açtım; bir tektaş yüzük ve boş bir anahtarlık... Ayça'ya evlenme teklifi ettiği yüzük, ona hediye ettiğim anahtarlığın yanında kendine yer bulmuştu. İleride sahip olacağı arabanın anahtarlığı olacaktı o; ama belki onlar evlerinin anahtarını takarlardı buna. İnsan, birine bir şey hediye ederken, onu kimle ya da ne amaçla kullanacağına karar veremezdi sonuçta.

Yüreğimin sıkıştığını hissettiğimde, pencereye doğru ilerledim. Camın önünde, Anıl'a sorumluluk sahibi olması için hediye ettiğim mor menekşenin kuruduğunu fark ettim. Belki o sulamamış ve çoktan solmasına müsaade etmişti, belki de Anıl'ın yokluğuna bu mor menekşeler de dayanamamıştı. Yapraklarına buruk bir tebessümle elimi uzattığımda, saksının altındaki gazeteye gözüm takıldı.

Gazetedeki resim Bora'ya mı aitti?

Islanıp yeniden kuruduğu için sertleşmiş ve oldukça eskimiş gazete sayfasını elime aldığımda, Anıl'la yaşadığım o anı hatırlamıştım.

Şimdi yalnızca birkaç ay öncesindeydim... Anıl'ın bir işten daha kovulduğu günlerden biriydi. Bu sefer de sabahları erken kalkamadığı için, dört kez uyarı almış ve sonunda yine işsiz mühendisler kervanına katılmıştı. *"Mühendislerin yüz karasısın!"* diye söylene söylene, elimde saksıyla Anıl'ın odasına girmiş ve güneşliği açmıştım. Anıl, mavi gözlerini yüzüme sabitlemiş, "Sabah sabah ne var amına koyayım?" ifadesiyle bana bakmıştı. Aldırmamıştım.

"Kalk hadi kalk. Ders bir: Çiçek bakmayı öğreneceksin. Artık sorumluluk sahibi olman lazım." diye elinden tutmuş ve onu zorla yataktan kaldırmıştım. *"Of Naz!"* diye sert çıkan sesini umursamadan, masanın üzerinde bulduğum gazete parçasını camın önüne serdiğimde, Anıl *"Dursana bi!"* diye çıkışmıştı. Gazeteyi eline aldı ve yüksek sesle okumaya başladı.

"Bora Karabey'in yeni gözdesi; son model Range Rover'ı. Ünlü iş adamı, geçtiğimiz akşam Nişantaşı'nda bir restoranın açılışına katıldı. Mekanın arkadaşına ait olduğunu belirten Karabey'in, oldukça gergin olduğu gözlerden kaçmadı. Sık sık farklı arabalarla görüntülendiğini bildiğimiz Bora Karabey'in koleksiyonuna kattığı son parçanın fiyatı ise 1 milyon 452 bin 54 TL. VAY ANASINI YA! PARAYA BAK!" demişti Anıl, kaşlarımı kaldırmış ona bakmıştım.

"Konumuz bu mu cidden ya? Bize ne elalemin parasından?" demiştim, sitemle. "*Kızım şu arabaya bak ya!"* demişti, nutku tutulmuşcasına. Gözlerimi devirdiğimde, mavinin en güzel tonuyla bana bakmıştı. *"Bir gün benim de bundan olacak Naz!"* demişti. *"İyi, verirsin anahtarı, bir tur da ben atarım, haydiiii!"* dediğimde, gözlerini yeniden elindeki gazete parçasına yöneltmişti. Birkaç dakika öylece durup, Bora'nın*, şimdi Sarıyer'de park halinde olan araca* binerkenki fotoğrafına bakmıştı.

Anıl, gazeteyi bana uzattığında, hızlıca pencerenin önündeki mermere gazeteyi sermiştim. Ve saksıdaki toprağı ellerimle düzeltip, sulamıştım. Sürahiden gazetenin üzerine damlayan suyu önemsemeden, Anıl'a dönmüştüm. *"Umarım*

bir gün senin de güzel bir araban olur." demiştim, gülümseyerek. *"Olacak... Olacak ve sen asla o arabayı kullanmayacaksın!"* diye bana göz devirdiğinde, ona dil çıkartmıştım. Yanağımdan makas almış ve banyonun yolunu tutmuştu.

Ah be Anıl! Acaba gerçekten beni kızdırmak için mi anahtarını asla bana vermeyeceğini söylemiştin? Peki sen Bora, yalnızca beni takip etmeleri kolay olsun diye mi anahtarını hiç düşünmeden bana verdin?

Elimdeki gazete kağıdına, ne yapacağımı bilemez bir halde bakarken, nefesimin kesileceğini zannettim. Anıl'a giden tüm yollar Bora'ya çıkıyordu sanki.

Kalbim bir imparatorluktu ve oranın iki sahibi olamazdı. Bora ısrarla dışarıdan içeriye ulaşmaya çalışıyor, Anıl ise tüm kapıları var gücüyle açılmamaları için itiyordu. Birisi içeriden, birisi dışarıdan bastırıyordu ve benim kalbim tarumar oluyordu. Anıl'ın hükümdarlığı yıllara dayanıyordu. Başka bir yönetim şekli görmemişti kalbim. Ya gelenin gideni arattığı doğruyduysa?

Fethedilmek için savaşılacak kadar değerli değildi benim kalbim; yıkık, dökük ve eskiydi. Kapıyı açmak ve arkama bakmadan koşmak istiyordum şimdi. Bora'yı da Anıl'ı da istemiyordum. Çöle yerleşmek ve hükümdarsız bir kalbin duracağı ana kadar oraya kimseyi almamak; sekiz ay sonra bu ülkeden gidecek, kimliğini değiştirecek ve bir daha dönmeyecek bir insan için en doğrusuydu.

Bora'yla yaptığın anlaşmaya derhal bir son vermen lazım Naz.

Bora, on bir günde benim kalbimi bu kadar ele geçirmeye yaklaştıysa, iki yüz kırk beş gün tamamlandığında ortada atacak bir kalp kalır mıydı bilemiyordum. Yedi sene boyunca Anıl'ın yapamadığını, on bir günde Bora nasıl yapıyordu, hiçbir fikrim yoktu.

Daha bu sabah, Bora'nın ertesi günün manşetlerinde, çakma sevgilisinin bir gece kulübü çıkışında, rastgele bir erkekle görüntülendiğini görmesini deli gibi istemiştim.

Anıl'a deliler gibi aşık Naz, kabuğuna çekilip, ağlayıp en fazla kendine zarar verirken, şimdi Bora söz konusu olunca sinirden deliye dönüyordu. Anıl'ın yanında hep kendi olabilen Naz, Bora söz konusu olduğunda bambaşka bir insana dönüşüyordu. Anıl'a karşı her daim sınırlarını bilen hatta çoğu zaman, kendini korumak için sınırları kendi koyan Naz, bahsi geçen Bora olduğunda tüm sınırları aşıyordu.

Anıl'a asla kıyamayan Naz, Bora'ya "Ya benimsin ya da kara toprağın." demek üzereydi. Bir insan, bir insana bu kadar öfkelenmemeliydi. Mesela karşısına geçip küfretmek falan istememeliydi.

Bir, birine küfretmek iyi bir şey değildi.

İki, benim birine küfretmem hiç iyi bir şey değildi.

Üç, Bora'ya küfretmem hiç mi hiç iyi bir şey değildi.

Şimdi derin bir nefes al Naz; ve Anıl'ın bu odada ilişkiye girdiği kadınları düşün. Mesela onların varlığı seni hiç rahatsız etmedi. Karşılıksız aşık olan bir insan, böyle şeylere karışamaz canım. Yedi sene boyunca, hatta belki daha da eskiden beridir, sana koysa bile alıştığın şey, neden şimdi Bora söz konusu olunca bu kadar battı ki? Koyver gitsin ya!

Bir gün birisi bana, herhangi bir adamın dokunduğu herhangi bir kadını, bu kadar kıskanacağımı söylese inanırdım. Çünkü bu hayatta her şey olabilirdi. Ama birisi, kendimi sakinleştirmek için Anıl'ın yoğun seks hayatını düşüneceğimi söylese, ona tüm organlarımla gülerdim; oscar da götüme giderdi. Demek ki bu hayatta her şey olabiliyordu.

Rehabilitasyon çalışmamı telefonumun çalışı bölmüştü. Yatağın üzerine bıraktığım çantamdan, telefonumu çıkardım. Evren de bana götüyle gülüyordu.

Ekranda yazan "Bora" yazısına bir kaç saniye baktıktan sonra, telefonu kulağıma götürdüm.

"Efendim?" dedim, ifadesiz bir sesle.

"Nazlı, merhaba." dedi bir kadın sesi. *ÇÜŞ!*

"Pardon? Kiminle görüşüyorum?" dedim, öfkeyle.

"Melis ben. Bora'dan telekonferans yapmasını rica ettim, numaranı alıp seni arayacak kadar çok vakit yok. Yabancı numarayı açıp açmayacağını da bilemedim. Sana iletmem gereken şeyler var." dedi kadın. Adının Melis olduğunu yani Boston'dan aradığını anladığımdan beri nefesimi tutmuş, onu dinliyordum.

"Uyandı. Uyandı değil mi?" diye sordum heyecanla.

"Evet Nazlı'cığım. Gözünüz aydın. Büyük geçmiş olsun." dedi Melis, tatlı bir ses tonuyla.

"Şükürler olsun!" dedim, derin bir nefes almıştım. "Durumu nasıl?" diye sordum, telaşla.

"Anıl iyi... Öncelikle bunu bil. Az evvel onu gördüm. Radyasyon yasağı var, odaya telefon sokabileceğim ilk anda, senin için bir video çekmeye çalışırım." dedi, fakat sesi ciddi çıkmaya başlamıştı.

"Bir sorun var? Bir sorun mu var?" diye sordum endişeyle.

"Endişelenme. Sakin ol. Açıkçası sorun demek ne kadar doğru bilemiyorum. Ölümden döndü, bundan da kötüsü olamaz sanırım. İstanbul'da ağır ameliyatlar geçirmiş. Beyin hasarı saptanmasıyla Amerika'ya gelmesi arasında zaman var. Ameliyatı geç oldu ama güzel geçti. Her şeyin yolunda olduğuna kanaat getirildikten sonra, ilaçla uyutuldu. İlaçlar kesildikten sonra da kendisinin uyanmasını beklediler." dedi, net bir ses tonuyla.

"Tüm bunları biliyorum. Sorun ne?" diye sordum, daha da endişelenmiştim. Nefesimi tuttum ve gözlerimi kapattım.

"Sağ kol ve bacakda güçsüzlük var." dedi Melis, gözyaşlarımın yanaklarımla buluşmasına izin vermiştim. "Nazlı'cığım felç durumu yok. Ama ciddi bir güçsüzlük görülüyor, özellikle sağ kol ve bacak daha zayıf. Yutkunması ve solunumu var ama yeterli değil. Bir dönem daha makinaların yardımıyla hayatına devam edecek. Bir de-"

"BİR DE NE?" diye bağırdım, öfkeyle. Melis, derin bir nefes aldı.

"Konuşmuyor. Tek bir kelime dışında ağzından bir şey çıkmıyor. Işığa, sese tepki veriyor ama bomboş bakıyor.

Rehabilitasyon ve psikiyatr desteğine başlandı." dedi, tek seferde. Ne kadar çabuk söylerse, o kadar kolay olacağını düşünmüş gibiydi.

"Psikolojik mi yani?" diye sordum, boğazımı temizleyerek.

"Öyle olduğu düşünülüyor. Ameliyatlardan çok, öncesinde yaşadığı bir olayın tetikleme ihtimali varmış. Tekrar tekrar kontroller yapıldı. Fakat psikolojik bozukluk görülmesi çok normalmiş. Şimdi yakınlarının sadece sabretmesi ve ona destek olması gerekiyor. Ben Nurcan Hanım için de psikolojik destek başlattım, onların da durumları çok iyi değil ve buna ihtiyaçları var. Anıl'ın etrafındaki insanlar ne kadar güçlü olurlarsa, hayata yeniden karışmak için kendinde o kadar güç bulabilir." dediğinde sıkı sıkı yumduğum gözlerimi açtım.

"Kız arkadaşı... Onu görmenin Anıl'a iyi gelip gelmeyeceğini doktoruyla konuşur musun?" diye sordum, bir çırpıda.

"Kız arkadaşı olduğundan bana hiç bahsetmedi ailesi." dedi Melis, şaşkınlıkla.

"Var. Aslında Melis... Eren'le tanışmışsınız. Anıl'ın çocukluk arkadaşı, ev arkadaşı, hepsinden öte kardeşinden yakındır ona. Onunla konuşabilirsin tüm detayları, yani psikiyatrına en doğru bilgileri o iletecektir." dedim, bir hastaya yardımcı olmaya çalışan ve tüm hislerini bir kenara koyan doktor edasıyla. *Anıl iyi olsun da, varsın Ayça sayesinde olsun.*

"Nazlı... Tek bir kelime dışında ağzından bir şey çıkmadığını söylemiştim ya hani..." dediğinde, duraksadım. "Bunu da bilmen gerekir sanırım." *En önemli detayı nasıl atlarsın Naz?*

"E-evet." dedim, güçsüzlükle.

"Dosyasına en son seni aradığı işlenmiş. Kazayı senin yanına gelirken yapmış yani. Onunla kavga etmiş miydiniz, ondan öncesinde?" diye sordu, tedirginlikle.

"Ha-hayır. Neden?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Kazadan sonra bilinci kapanmadan, öleceğini düşündüğü anda, bir pişmanlığına, bir kavgasına, ya da herhangi yaşadığı bir şeye odaklanmış ve uyanır uyanmaz aklına o

gelmiş olabilirmiş tabii. Ama bir ihtimal daha varmış. O da kaza yaptığı için ulaşamadığı yere ne amaçla gidecektiyse, onu şimdi halletmeye çalışıyor olabilirmiş. Ve senin yanına geliyormuş." dedi. Sesi gergin çıkıyordu.

"Ne-ne ki Anıl'ın söylediği kelime?" dediğimde, derin bir nefes verdi.

"Özür." dedi. Kaşlarım istemsizce çatılmıştı. Bunun benimle alakası olması mümkün bile değildi.

"Özür? 'Özür' mü diyor yani sadece? Özür dilemek mi istiyor yani birinden? Bunun benimle ilgisi olması çok saçma." dedim, kendimden emin bir şekilde.

"Emin misin?" diye sordu, aynı gergin sesiyle.

"Anıl'ın özür dilemeyi akıl edeceği son insan olduğuma yemin edebilirim Melis. Çok hata yapan ve çok pişman olan birisidir Anıl. Bunu Eren de doğrulayacaktır. Yani tanıdığı herhangi biri olabilir." dedim, pencerenin önündeki menekşenin kurumuş yapraklarını okşayarak. "Bir menekşe yaprağından bile özür dilemesi gereken birisidir Anıl." dedim, istemsiz bir tebessümle. "Çok teşekkür ederim yardımların için. Hakkını ödeyemem. Anıl benim çocukluk arkadaşım. Benim için çok değerli." dedim, sıcacık bir sesle.

"İnan bana ödenecek bir hak yok ortada. Anıl'a ben de çok bağlandım, dertleşiyorum onunla sürekli. Umarım konuşmaya başladığında, uyurken söylediğim sırlarımı hatırlamıyor olur ama." dedi. Küçük bir kahkaha atmıştım. "Şimdi kapatmam gerek, doktoruyla görüşeceğim. Kendine iyi bak." dedi.

"Sağ ol... Sen de." dedim, gülümseyerek.

"Görüşürüz Bora." dedi Melis. *Telekonferans görüşmesindeydiniz Naz.* Ne yani, dakikalarca, hiç konuşmadan, dinlemiş miydi?

"Görüşürüz." dedi Bora, tok bir ses tonuyla. Ardından telefon kapandı. Benimle konuşmamıştı. *Ne konuşacaktı acaba Naz?*

Anıl'ın yatağına doğru ilerledim ve yorganı kaldırıp içine girdim. Gözlerimi sımsıkı yumduğumda, uyku beni kendisine

çekiyordu.

♠

Çimenlerin ortasında tek bir ağaç vardı; çınar ağacı. Hava sıcaktı, babam ağacın altında oturuyordu. Babamın yanına nasıl gelmiştim?

"Baba?" dedim heyecanla.

"Çok büyümüşsün Nazlı... Hayal ettiğimden çok daha güzel bir kız olmuşsun..." dedi babam, gülümseyerek. Sıkıntılı bir nefes verdim ve babamın yanına oturdum.

"Boğaziçi'nde matematik kazandım ben. Aynı annem gibi..." dedim, çatık kaşlarımla.

"Akademisyen mi olacaksın?" diye sordu babam, sesinde gurur vardı.

"Bilmiyorum... Yani aslında yurt dışına gidip bilime atılmak istiyordum, matematik mühendisliği... Ama CIA de ilgimi çekiyordu. Aslında bu çok detaylı ve üzerine konuşulması gereken bir konu... Böyle ayak üstü olmaz..." dedim.

"Kızgınsın bana..." dedi babam analiz edercesine, gülümsüyordu.

"Evet! Bana verdiğin o şeyin hikayesini anlatmadın çünkü baba! 'Büyüyünce...' dedin ve sonra da beni terk ettin. Annem de! Anneannem de! Rüyama bile gelmediniz..." dedim. Babam, kollarını kocaman açarak bana sarıldı, başımı göğsüne çekti ve saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurdu.

"Yanındayız nazlı kızım." dedi babam, gülümseyerek.

"Çok zor durumdayım baba, bana yardım et." dedim, ağlamaya hazır bir ses tonuyla.

"Başına geleceklerden habersiz küçücük bir fidandı yeşil gözlerin. Akıttığın yaşlarla o gözleri olgun bir çınara çevirmiştin sen. Anıl'ın seni sevmediği her saniye, biraz daha koyulaşmıştı sanki gözlerin. Çınar ağacının büyüklüğü görüş açını perdeledi dünyayı göremedin. Senin içini hep gölgede ve serin tuttu, güneşten mahrum kaldığını fark etmedin. Salgıladığı oksijene muhtaç olduğunu düşündün ama fazla oksijen teneffüs etmenin zarar verdiğini

hissetmedin. Anıl'ı severek yaşadığın her bir gün, o ağacın bir yaprağı oldu, senin canından bir parça oldu. Ve biz senin hep yanındayız... Her şeyi görüyoruz Nazlı." dedi babam.

"Her-her şeyi mi?" diye sordum, telaşla. Aklıma, kumarhaneye girdiğim ve babama verdiğim duracağım yeri her zaman bilme sözünü çiğnediğim an gelmişti.

"Evet... Sonra bora oluştu... Sert bir rüzgar çıktı, yapraklarını dökmeye çalıştı, birazdan da yağmur başlayacak... Yitip giden yaprakların için, canından olan parçalar için gözyaşı dökeceksin. Akmalı o gözyaşların ve kurusun artık bu ağaç. Sen bir çınar ağacı olmak zorunda değilsin; tek bir yere kök salmak ve oraya esir olmak için çok gençsin. Özgür bırak kalbini güzel kızım." dedi babam, oldukça şefkatli bir ses tonuyla.

"Korkuyorum baba..." dedim, mırıldanarak.

"Korkma Nazlı... Eğer gerçekten çınar ağacı olmak istiyorsa yüreğin, yeniden bahar gelir elbet yüreğine, neden korkuyorsun?" dedi babam. Sert bir rüzgar çıkmış ve çınar ağacının tüm yaprakları üzerimize dökülmeye başlamış, yağan yağmurun altında sırılsıklam olmuştuk.

"Baba?" dedim, bana sarıldığını hissetmediğimde. Etrafıma bakındım. Yoktu. Gitmişti. Bora çok şiddetli bir rüzgardı, nasıl dayanacaktım şimdi tek başıma?

"Baba?" dedim bir kez daha, usulca. Kimse yoktu.

♠

Anıl'ın yatağında gözlerimi açtığımda saat dokuza geliyordu. Başım mı daha çok ağrıyordu yoksa kalbim mi bilemiyordum sanırım. Hava kararmıştı. Annemi ve babamı kaybettiğimden beri, ilk kez rüyamda babamı görmüştüm. Beynim uğulduyordu.

Anıl'ın uyandığını aklıma getirdiğimde, yatağın içinde gerinmeye başladım. *İyi olacaksın deniz gözlü çocuk. İyi olmak zorundasın. Sana bir şey itiraf edeyim mi? Senin iyi olman her şeye değermiş. Bora'ya gün geçtikçe deliler gibi aşık olsam bile, o bunu hiç bilmese bile ve ben sekiz ay sonra buradan giderken, onun özlemine dayanamayacak*

hale gelmiş olsam bile, iyi ki sen uyandın. Seni hayatta tutmak için, olmayacak yollara girdim Anıl. Bunun bedeli elbet olacaktı.

Hızlıca yataktan kalktım ve salona doğru ilerledim. Evin ışıkları kapalıydı. Mutfağa girdiğimde, Eren'in en son bıraktığım yerde olduğunu gördüm. Boynumu sağa ve sola yatırıp gevşemesini sağlayarak yürümeye başladım; aynı zamanda da yüksek bir sesle konuşuyordum:

"Bora Karabey'in villasının manzarası mı daha iyi bu balkonun manzarası mı bilmem ama bana bahşettiği yatak, kesinlikle ama kesinlikle, Anıl'ın bilmem kaç kızı altına aldığı yataktan daha konfor-"

Merhaba Bora, hoş geldin. Naz da tam senden bahsediyordu.

25.Bölüm

"Bora Karabey'in villasının manzarası mı daha iyi bu balkonun manzarası mı bilmem ama bana bahşettiği yatak, kesinlikle ama kesinlikle, Anıl'ın bilmem kaç kızı altına aldığı yataktan daha konfor-"

Merhaba Bora, hoş geldin. Naz da tam senden bahsediyordu.

Cümlemi balkona girince kesmek zorunda kalmış, kocaman açtığım gözlerle bir Eren'e bir de Bora'ya bakıyordum. Karşılıklı oturmuş çay içiyorlardı. Hani Bora, çay içmeyi sevmiyordu?

"*Villa manzarası" dedin.*

"Yatak konforu" dedin.

"Anıl" dedin.

"Kaç kızı" dedin.

"Altına aldığı yatak" dedin.

Ben de diyorum ki Naz; Allah sana tependen baksın inşallah!

"Hoş geldin." dedim Bora'ya dönerek, sanki o kadar şeyi ben söylememişim gibi. Ne işi vardı ki burada? Bu gece de gidip başka bir kızla yatsaydı mesela!

"Günaydın." dedi Bora. Sesinde tuhaf bir yorgunluk vardı. Bakışlarımı Eren'e çevirdim. Kahverengi gözlerini bana dikmişti.

"Gözümüz aydın." dedi Eren, gülümseyerek.

"Maşallah hava kararmış ama ben yeni ayıyorum." dedim, küçük bir kahkaha atarak. Hemen sonrasında, benim bile bu iğrenç espriden dolayı yüzüm buruşmuştu.

"Çay var ocakta." dedi Eren, bir sigara yakmış ve küçücük balkonda kalan tek yere oturmuştum; mermer kenarlığa.

"Düşeceksin." dedi Eren, gözlerimi devirdim. "Çocuk musun ya in şuradan!" diye çıkıştı sonrasında da.

"AY SEN NE ÇEKİLMEZ BİR ŞEY OLDUN YA! KAYNANA GİBİ! AZICIK SUSAR MISIN? UYANMAYA ÇALIŞIYORUM!" diye çemkirdim. Eren yüzüme ürkmüş gibi bakıyordu.

"Ben senden altı buçuk yaş büyüğüm, hatırlatırım!" dedi Eren dört saniye sonra. Sesinde, muhtemelen uyarıcı olduğunu sandığı bir tonlama vardı. Bora Karabey hayatıma girdikten sonra, kulaklarım duyduğum hiçbir uyarıcı tonlamayı beğenmiyordu.

"Biliyor musun? Öyle sesine abuk sabuk tonlar yüklüyorsun ya... Hiç korkutucu değil. Buna biraz çalışmalısın bence. Ayrıca çocuk olan sensin. Bana ne ya senin yaşından? Ne yapayım yani büyüksen?" dedim, sigaramdan çektiğim derin bir dumanı gökyüzüne doğru üfleyerek. Bora küçük bir kahkaha atarken, Eren'in sesini komşular duyuyordu sanırım. Bora'ya neden geldiğini sormak istiyordum ama buna uygun üslubun ne olduğunu kestiremiyordum.

"Evi nasıl buldun?" diye sordum, Bora'ya dönerek. Bana, "Ciddi misin?" der gibi bakıyordu. Kapıda Selim'lerin olduğunu ben de biliyordum ama bunu Eren'in yanında açıklayabileceğini zannetmiyordum. Bu yüzden, bunu yalandan da olsa açıklarken neden geldiği de ortaya çıkardı.

"Ben verdim adresi. Sana bakmaya gelmiştim odaya, Bora arıyordu, ben cevapladım. Ayrıca Hande de yaklaşık kırk sekiz kere falan aramıştır. Bir de Pelin diye bir kız aradı. Mutfakta telefonun, bir sürü mesaj falan da geldi, susmadı." dedi Eren, bıkkınlıkla. Bakışlarımı ona çevirmiştim.

"Işığı gören arıyor desene." dedim, alaycı bir kahkahayla.

"Magazini ya da." dedi Bora. *Sahi! Bora seni aldatmıştı Naz. Bak dört dakika on iki saniyedir bunu hatırlamıyordun.* Eren de burada olduğu için ifadesiz tutmaya çalıştığım bakışlarımı Bora'ya çevirdim ve yapmacık bir şekilde gülümsedim. Derin bir sessizlik oluşmuştu; Eren tedirgin bir şekilde bize bakıyordu. Mutfağa doğru yöneldim ve masanın

üzerindeki telefonumu alıp yeniden balkondaki yerime geçtim.

"Melis'le konuştun mu?" diye sordum Eren'e, kafamı telefondan kaldırmayarak.

"Evet. Yarın Anıl'ın psikiyatrıyla Skype görüşmesi yapacağım." dedi Eren. Başımı "Tamam." anlamında salladım. "Sence, senden mi özür dilemeye çalışıyor?" diye sorduğunda, şaşkın bakışlarımı gözlerine sabitledim. *Cidden mi Eren? Sevgilim sandığın Bora'nın yanında oturup, şimdi bunu mu konuşalım? Gören duyan da sözde sevgili olduğumuzu bilen sen, kendini gerçek sevgili sanan ben zannedecek.*

"Saçma. 'Seni sevmediğim için özür dilerim Naz.' diyecek hâli yok." dedim, EVCİLİK OYNADIĞIMIZ SÖZDE SEVGİLİM burada değilmiş gibi.

"Kimsenin iç dünyasını bilemezsin Nazlı." dedi, evcilik oynadığım sözde sevgilim. Yeniden bakışlarım ona kaymıştı. Çakma, sözde, sahte... Biraz daha sıfat bulmalıydım ilişkimize. Yalnızca sesinin değil, yüzünün de yorgun göründüğünü fark etmiştim. Beyaz gömleği teninin rengini daha fazla ortaya çıkarmıştı sanki. Kot pantolonu da çok güzeldi vallahi, acaba markası neydi? Bunlardan mı bahsetseydik, çünkü benim Bora'yla oturup Anıl'ın iç dünyasını sorgulayasım yoktu.

"Rüyamda babamı gördüm." dedim, başımı kaldırıp gökyüzüne bakarken.

"Hayır olsun. Ne gördün?" dedi Eren. Yüzümü ona çevirdim.

"Bugün çok düşündüm onları da... Bilinçaltı şeysi sanırım." dedim. Rüyamı da anlatmak istememiştim. Ne diyecektim ki? Gökten iki elma düştüğünü zannetmiştim; birisi armut, birisi de ayva olarak güncellenmişti. Karmakarışık zihnim de beni manavdan çekmiş ve doğanın içine atmıştı. Aklım ve kalbim öyle bir Bora olmuştu ki, rüyamda adını aldığı rüzgar çeşidiyle metafor yaparken bulmuştum kendimi. Bu

anlatılmazdı. Hayır olsundu elbette ama uzun zamandır şer yakamı bırakmıyordu.

"Hava soğumuş." dedim, ya da saçmaladım.

"Öyle." dedi Eren, umursamaz bir ifadeyle. "Çay içecek misin?" diye sordu ardından.

"İstemem." dedim, yeniden bakışlarımı gökyüzüne dikip. Bir anda omzumdan balkona doğru çekilmiştim. "N'apıyorsun be?!" diye carladım Eren'e. Yerinden kalkmış ve beni omuzlarımdan tutarak, boşta kalan sandalyesine oturtmuştu. "Hayır senin yükseklik fobin var diye, ben neden rahatsız olmak zorundayım ya Allah Allah!" dedim, sitemle.

"Biz senin takıntılarına katlanıyoruz ya sen de idare ediver beni." dedi Eren, yapmacık bir gülümsemeyle. Ardından, mutfağa girmişti.

Bakışlarımı Bora'ya yönlendirdiğimde, bana bakıyordu. Karşıdaki eve gözlerimi sabitledim. Altı saniye sonra Bora'ya döndüm; hâlâ bana bakıyordu. Asfalt duvarlı eve geri çevirdiğim bakışlarımı orada tutmaya kendimi zorladım. Acaba beni izlemeye devam ediyor muydu?

"Niye bakıyorsun bana pürdikkat?" diye sordum, en sonunda. Bora'nın dudakları aralandı.

"Güzele bakmak sevaptır." dedi Eren, yeniden balkona çıktığında. Bora'nın aralanan dudakları kapandı. "Al şunu üzerine, uykudan kalktın." diye devam etti Eren, bana içeriden getirdiği hırkasını uzatıyordu. Hırkayı giymek yerine omzuma almak için, fiyakalı olduğunu sandığım bir hareket yaptığımda düğmesi saçıma takıldı. Boğazımdan acı dolu, küçük bir çığlık çıkmıştı. Saçlarımı düğmeden kurtarmaya çalışıyordum ama hırkanın ağırlığıyla birkaç tutam saçım, dibinden ayrılırcasına çekiliyordu.

"Dur dur!" dedi Bora. Yerinden kalkmış ve dibime kadar sokulmuştu. Hırkayı hafifçe kaldırarak ağırlığını kafamdan çekmiştim ve onun saçlarımı kurtararak, bu olayda da kahramanlık yapmasını umut ediyordum.

"Ah!" diye bir ses çıktı boğazımdan.

"Pardon." dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Saç tellerim düğmeye her nasıl takıldıysa, sanırım asla ayrılmayacaktı.

"Tamam boşver... Makas getirsene Eren. Keselim saçımı." dedim, alelacele.

"Saçmalama Nazlı." dedi Bora. "Bekle bir dakika." diye devam etti. Boğazımdan küçük bir inilti daha çıkmıştı.

"En hassas noktası saçları onun ya... Dayanamıyor acısına asla. Hatırlıyorum, küçükken annesi saçını tararken yoldan geçenler, evde Naz'ı boğazladıklarını falan düşünürdü... Öyle çığlık kıyamet!" dedi Eren, neşeli bir ses tonuyla.

Saç tellerim, Bora'nın becerikli olduğunu sandığım elleri sayesinde düğmenin arasından nihayet kurtulmuştu. Bakışlarımız birleşti. İkimiz de burada değil; aynı andaydık muhtemelen. Hem casinoda, hem de onun evine geldiğim ilk günde... *Saçlarını, kökünden ayırmak istercesine çekiştirdiği yakın geçmişte yani Naz.* Hırkayı benden aldı ve dikkatlice omuzlarıma yerleştirdi.

"Biliyorum." dedi Bora. Neyi biliyordu? Yerine oturduğunda, bakışları Eren'le birleşti. O da, anlamadığını belli edercesine bakıyordu Bora'ya. "Saçlarının acısına dayanamadığını." dedi ve neyi bildiğine açıklık getirdi. Ardından bakışları bana çevrildi. Ve eğer beni aldatmamış olsaydı belki de gülümseyebilirdim; sonuçta evet canımı yakmıştı ama geçmiş gitmişti. *Teoride seni aldattığını düşünebilirsin ama pratikte iş başka Naz; şaka bir yana o senin gerçekten de sevgilin değil.*

Telefonumun titremesi imdadıma yetişmişti. Bora'dan çevirdiğim bakışları, ekrana sabitledim. Hande arıyordu.

"Efendim?" dedim, düz bir ifadeyle.

"ÖLDÜN MÜ GERİZEKALI? NEDEN AÇMIYORSUN TELEFONLARIMI?" diye bağırdığında, telefonu kendimden uzaklaştırdım.

"Başım ağrıyor. Lütfen daha yavaş konuş." dedim, bıkkınlıkla.

"Gökhan bana yapıştı, bırakmıyor yakamı. Acilen duruma el atman lazım." dediğinde, Eren ve Bora'nın gözleri kısılmış,

kaşları çatılmıştı. Belli ki ses dışarıya geliyordu. Şimdi, sesi kısmaya kalktığımda Eren bir araba laf edecekti. Fakat sorun şu ki, Naz bugün çok gerçekçiydi.

"Adamla beş günde elli kere yattığın için olabilir mi?" diye sordum, alaylı bir ifadeyle. Eren, gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı. Kusura bakmasındı; bugün oldukça gerçekçiydim. Kendi canımı yakmak pahasına bile özeleştiri yapabilmiştim de Eren'e mi oynayacaktım? Gerek yoktu.

"Evleneceğimizi falan sanıyor herhalde Naz! Yaşadık bitti. Beni aramamasını söyle ona, lütfen." dedi Hande, yalvaran bir ses tonuyla.

"Kusura bakma. Umrumda bile değil. Senin sorunun." dedim, ciddi bir ifadeyle. Bugün kimseyi değil, yalnızca kendimi seveceğime söz vermiştim.

"Sabahki sarışın hatun yüzünden bana böyle davranamazsın! Seni aldatan ben değilim. SEVGİLİN! Lütfen gidip ona bu kadar katı davran. BANA DEĞİL!" dedi Hande, o da ciddileşmişti. Muhtemelen şu anda bana çok sinirlenmişti. İşin kötüsü, Hande her zaman gerçekçiydi; bu dediğinde olduğu gibi.

"Başka bir şey?" dedim, aldırış etmeden.

"Dışarı mı çıksak? Çok sıkıldım!" dedi sitemle. Evet, galiba buna ihtiyacım vardı! Tam olarak bunu istiyordum hatta. Hande'yi Allah mı göndermişti?

Bakışlarımı Bora'ya kaydırdım. Üç saniye yüzüme baktıktan sonra, usulca kafasını "Tamam." anlamında salladı.

Allah'tan Eren çoktan sırtını bize dönmüş, gözlerini karşıdaki eve dikmişti. O evde hayatımızdaki tüm soruların cevapları vardı galiba, manyak mıydık? *Seni dün akşam aldatan, aslında hiçbir şeyin olmayan bir adam, kız arkadaşınla dışarıya çıkmana izin verdiği için, ona minnettar kalmış gibi bakmayı keser misin Naz?*

Ona minnettar kalmış gibi bakmayı kesmedim; biletini kestim.

Madem o benim kalbimin kapısına dayanmıştı... Madem, sıradan birisi değil, sevgilisi sıfatıyla öldü sanılacağım birisi

kalbimin kapısına dayanmıştı... Öyleyse dün akşamın rövanşını alacaktım. Bora da gerçekleri görmeliydi. Hande'ye mesaj yazdım.

"Bana kıyafet getir. Gece kulübüne gideceğiz."

♠

Bora'yla beraber, hiç konuşmadan, Eren'le Anıl'ın evinden çıktığımızda, Range Rover'ın kapıda olduğunu gördüm. Evden çıkarken, trençkotumun cebine koyduğum gazete küpürünü, Bora'ya göstersem ne tepki verirdi acaba?

"Seni bırakmamı ister misin? Yoksa kendin mi gitmek istersin?" diye sordu. Sesi oldukça sakindi. Kara gözlerini yeşil gözlerime dikmiş, yumuşak bir ifadeyle bakıyordu bana. Bora'nın iyi birisi olduğuna bir kez daha emin olmuştum. Beni önemsiyordu. Belki de değer veriyordu. Mesela sesimin tınısına dikkat etmeden ona neler neler söylemiştim; ama o hâlâ buradaydı. İstese beni vuracağı yeri çok iyi biliyordu ama o, anlaşmayı sonlandırmamıştı.

Ve fakat, dün akşam bir kadınla beraber olan Bora da aynı adamdı. Durmamı istediği yerlerden biriydi belki o kısım da, onun özel bir hayatı vardı. Peki ben buna saygı gösterecek miydim? Kesinlikle hayır!

"Kendim giderim." dedim, sıcacık bir ses tonuyla. Başını, "Hay hay." anlamında salladı. *Hay hay anlamı nedir Naz?* Nedense bu daha tatlıydı, "Tamam." da demek istemiş olabilirdi ama ben "Hay hay." dediğine inandırmıştım kendimi. KİME NEYDİ? Nasılsa bu akşamdan sonra bana asla bu kadar güzel bakmayacaktı.

Bora, Range Rover'ın sürücü kapısını açtığında, arabaya bindim. Sağ kolunu, arka cama yaslamış, sol eliyle de açtığı kapının üzerini tutarak bana doğru eğilmişti. Gözlerini gözlerime dikerek, yumuşacık ama uyarıcı bir ses tonuyla konuştu.

"Hız yapma. Sabahki gibi arabayı bir yerlerde bırakıp, taksiye binmeye kalkma. Alkol almak da yok."

Gülümsedim ve başımı aynı onun gibi "Hay hay." anlamında salladım. *Gece kulübüne gideceğini ve ertesi gün*

onun, seni manşetlerde göreceğini söylesen, seni bu arabadan saçından sürükleyerek mi indirir acaba Naz? Böyle bir şeyi söylememe gerek yoktu aslında; nasılsa ona yarından evvel haberi gidecekti.

♠

Hande'yle, Ortaköy'deki gece kulübünün biraz ilerisindeki kafede buluştuğumda, çantamı ve gazete küpürünü yan koltuğa bırakarak arabadan inmiştim. Şu an yaptığım şeye asla inanamıyordum; bir kafenin tuvaletinde, üzerimi değiştirecek kadar ne yaşamıştım acaba? *ALDATILDIN NAZ!*

Üzerimden çıkardığım kot pantolon ve uzun kollu ince kazağı, Hande'nin elbiseyi koyduğu poşete yerleştirdikten sonra, hızla elbiseyi üzerime geçirdim. Kırmızı, göğsü kalp kesim straplez ve ultra mini bir elbiseydi bu; ayağımdaki siyah stilettolarla gayet uyumlu gözüküyorlardı. Lavaboların oradaki boy aynasına baktığımda karşımda gördüğüm Naz'ın silüetinin içindeki ruhu tanıyamıyor gibiydim.

Bu kadar cesur bir elbiseyi ancak kendi isteğinle, kendin için giymelisin Naz. Casinodaki kumarbazların dikkatini dağıtmak için değil; Bora'dan intikam almak için hiç değil! Siyah saçlarımı yanıma doğru alarak, bir kez daha kendime baktım. Kesinlikle bir sürtük gibi görünüyordum. Öyleyse bu gece, buna uygun davranacaktım. Siyah trençkotumu üzerime giyerek, Hande'nin yanına gittim.

"Naz, Bora'nın adamlarının seni korumak için bize eskortluk yaptığını söyledin. Ya adam dellenip de kulübe gelmeye kalkarsa?" diye sordu Hande, endişeyle. Hatta, "Bir an evvel yanıma geri gelse de, içime attığım soruyu sorsam." diye beklemiş gibiydi.

Bir, Bora her zaman dellenmiş gibi geziyordu.

İki, zaten kulübe geleceğine adım kadar emindim.

Üç, geleceği varsa göreceği de vardı!

"Umrumda değil." dedim gülümseyerek. Hande, şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Bak... Elbette yaptığı affedilir bir şey değil ama acaba ileri gitmesen mi?" dedi Hande. Yüzünde kaygılı bir ifade vardı.

Benim için endişeleniyordu. Cevap vermediğimde devam etti. "Tatlım benim... Beni yanlış anlamanı istemem ama... Sen henüz bu işlerde biraz yenisin. Yani, ilk kez bir erkek arkadaşın ol-"

"Çocuk değilim Hande!" dedim, Bora'dan öğrendiğim uyarıcı ses tonumla.

"Elbette çocuk değilsin Naz'cığım... Ama yani kısasa kısas çok yanlış. O senin elmanı çaldı diye, sen de onun elmasını mı çalacaksın?" dedi Hande.

"Elma nereden çıktı ya? Allah Allah!" dedim, öfkeyle. Hande, gözlerini kıstı ve neye sinirlendiğimi anlamaya çalıştı. Muhtemelen de anlamadı.

"Yani ben son kez söylüyorum... Planın elinde patlamasın, geri dönüşü olmayacak bir şey yapma." dedi, yüzü asıktı.

"Neden ilk kez gece kulübüne gidiyormuşuz gibi davranıyorsun? Hayır yani, benim sevgilim var diye sosyal hayatımdan ödün mü vereceğim?" dedim, sitemle.

"Evet daha önce de gittik çok kez Naz, ama sen gece kulüplerinden nefret edersin." dedi Hande, gülerek.

"Senin şu gerçekçiliğinden daha fazla nefret ediyorum!" dedim ve hızla masadan kalktım.

♠

Selim'in ve yanındaki iki adamın, tedirgin bakışlarına aldırmadan gece kulübünden içeriye küçük adımlarla girmiştik. Üzerimdeki trençkotu vestiyere verdikten sonra, gittikçe yükselen müziğin şimdiden beynime ağrılar sokmasını umursamamaya çalıştım. Hande, boş bir standa doğru ilerlerken ben bara geçtim ve kendime bir bardak vodka-vişne siparişi verdim. *ALKOL ALMAK MI YOKTU?*

Pazar akşamı, gece yarısına yakın bir saatlerde olmamıza rağmen, kulübün içi dolu denilecek kadar kalabalıktı. İnsanlar, çılgınlar gibi dans edip eğleniyorlar ve kendilerini müziğin ritmine bırakıyorlardı. Hiç dertleri yok muydu? Nasıl bu kadar eğlenebiliyorlardı? Ben neden eğlenemiyordum?

Dördüncü bardak vodkayı kafama diktikten sonra, Hande'nin yanımda olmadığını fark ettim. Gözlerimle kulübü

taradığımda, biraz ileride, barın önünde Selim'in kulağına bir şeyler söylediğini gördüm. Selim'in yüzü oldukça endişeliyken, Hande'nin suratı da asıktı. Kafamı çevirip, garsonun yeni bıraktığı vodkadan büyük bir yudum aldığımda, yanıma bir adam yaklaştı. Uzun boylu, karizmatik, kumral ve hoş bir adamdı; en fazla otuzlarındaydı. Bir şeyler söyledi ama onu anlamıyordum.

"DUYAMIYORUM???" diye bağırdığımda, kulağıma doğru eğildi.

"Yalnız mısınız?" dedi adam.

"EVET?" Hem adamın kulağına doğru konuşuyor, hem de buna rağmen bağırıyordum.

"Benimle dans eder misiniz?"

Bir kaç saniye adamın suratına baktığımda, son ses Türkçe pop remixte onunla nasıl dans etmemi beklediğini düşündüm. Bir dakika, biz şu an kulüpteydik; ve burada tepinerek dans ediyorduk. Yani adam bana, bu müzikte tango yapmayı falan teklif etmemişti. Adamın aklı gayet başındaydı; bense aklımı tamamen kaybetmiştim. Kafamı "Tamam." anlamında sallayıp, kendimi müziğin ritmine bıraktığımda, adam bana biraz daha yaklaştı ve ellerini sırtıma yerleştirerek bana ayak uydurmaya çalıştı.

"Çok güzelsin." dedi, yeniden kulağıma doğru eğilerek. Ona cevap vermedim, sadece eğlenmek ve her şeyi unutmak istiyordum. "Adın ne?" diye sordu.

"NAZ. SENİN NE?" diye bağırdım. Sanırım kulak zarını patlatmayı hedefliyordum.

"Emre." dedi ve ben dans etmeye devam ettim. Benim abuk sabuk hareketlerime eşlik ediyor ve kendisinden uzaklaşmamı engelliyordu. Ellerimi havaya kaldırmış, sağa solla sallıyordum; ve kesinlikle görüntü kirliliği yaratıyordum. Emre, muhtemelen hareketlerime kahkaha atıyordu ve onun tepkilerine ben daha çok gülüyordum. Keşke zaman dursaydı; sonsuza kadar Emre'yle dans etseydik ve ben hep sarhoş kalsaydım.

"Hayırdır birader?" dedi Emre. Kahkaha attım. Bana neden böyle hitap ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer beni kardeşi olarak görüyorsa, "Bacım." falan dese daha hoş olurdu ama Emre'nin beni ne olarak gördüğü umrumda değildi. Açıkçası, Emre de umrumda değildi. Belimdeki ellerini çekip, biraz benden uzaklaştığında, yüzüne bakma gereği duymuştum.

"Affedersin... Yalnız olduğunu söylemişti." dedi Emre. Bakışları beni değil, arkamda bir noktayı hedef alıyordu. Çok sarhoş olmuştu da gözleri mi kayıyordu?

"ÖNEMLİ DEĞİL... EVET YALNIZIM!" diye bağırdım. Belimde bir el hissettiğimde, yüz seksen derece kendi eksenim etrafında döndürülmüş ve az evvel arkamda olan noktayla burun buruna gelmiştim. Nokta değil; bir cisimdi daha çok. Sevgilisini aldatma gibi bir huyu olmasa yakışıklı bir cisim olduğunu bile düşünebilirdik. Ama işte dışına aldanmamak lazımdı; elmanın içi kurtluydu.

Diğer elini de belime yerleştirdiğinde, istemsizce iki elimi göğsüne koyarak onu itmeye çalıştım. Hareket etmemiş ve beni kendisine daha çok çekmişti. Öfkeli yeşil gözlerimi, kara gözlere diktim. *Senin öfken, bu gözlerdeki öfkenin yanında bir hiç Naz!* Rahatsız edici derecede sert bakıyordu ve gözlerinden ateş çıkıyordu. İnsanlar etrafımızda dans ediyor, eğleniyordu; biz öylece duruyorduk ve vücudumun hareket etmesine asla izin vermiyordu. Ellerimi kollarına koyup, bir kez daha onu itmeye çalıştım; kıpırdamıyordu.

"KADINLARA KENDİNİ BEĞENDİRMEK İÇİN KAS YAPMIŞ VE AĞIR BİR CİSİM OLMUŞSUN! UZAYDA BOŞU BOŞUNA YER KAPLIYORSUN!" diye bağırdım.

"KIPIRDAMADAN DURARAK KENDİNİ HEYKEL GİBİ FALAN MI GÖSTERMEYE ÇALIŞIYORSUN? BEN YEMEM!" diye bağırdım.

"BIRAK BENİ! DANS ETÇEM BEN!" diye bir kez daha bağırdım.

Yüzünde mimik oynamadan, sağ elimi avcunun içine alarak, beni kendi etrafımda sertçe döndürdü ve zaten belimde sabit bir şekilde duran diğer eliyle, beni sertçe

kendine çekti. Bedenlerimiz çarpıştığında kalbimin kapısının çatırdadığını hissetmiştim. Belli ki Bora, bir şekilde o kapıyı kıracak ve içeriye girecekti.

Beni hızlıca kendi etrafımda, müziği umursamadan döndürüyor ve güçlü hareketlerle kendine doğru çekiyordu. Akciğerlerim bergamot kokusuyla dolduğu için ya da beni on ikinci kez kendi etrafımda döndürdüğü için sarhoş olmuştum. Her şeyi algılıyordum ama hiçbir tepki verecek dermanım yoktu. Kendimi, hiddetli kollara teslim etmiştim.

Beni son kez kendine çektiğinde, baygın gözlerimi gözlerine dikerek, bir elimle kolunu sıktım. Dermanı kalmayan Naz, "Yeter artık!" diye, sessizce yakarıyordu. Bora'nın gözleriyse insaf etmeyeceğini haykırıyordu. Beni yeniden döndüreceğini anladığımda, boşta kalan elimi beline yerleştirerek, bedenimi ona sert bir hareketle yapıştırdım. Kalbimde şiddetli bir ağrı boy göstermeye başlamıştı. Zaten, bu kadar çarpışmaya kalbimin kapısı nasıl dayanabilirdi ki?

26.Bölüm

"Üzerine kusacağım bir kez daha dönersem... Magazincilere öyle yakalanmak istemiyorum." dedim, fısıldayarak.

Gözlerini kapattı ve nefesini yüzüme sıkıntıyla üflemek suretiyle başımın daha çok dönmesine sebep oldu. Sakinleşmeye çalışıyordu. Kollarına yığılabilecek kadar kendimde değil gibiydim; kokusu beni öldürecek kadar güçlüydü. Gözlerini yeniden açtığında, elimden tutarak çıkış kapısının tersine doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Temiz havayı teneffüs etmek için durduğumda, onun durmaya niyetinin olmadığını, beni çekiştirmeye başlamasından anlamıştım. Yine de biraz öncenin aksine hareketleri daha yumuşaktı.

"Hemen açılın!" diye otoriter bir sesle konuştuğunda, etrafıma bakmayı akıl etmiştim. Veya oksijenle beraber, beynim çalışmaya başlamıştı. Bora, beni bir yata bindiriyordu.

"Neden yata biniyoruz? Bırak beni ineceğim ben! BEN YATA FALAN BİNMEYECEĞİM ALLAH ALLAH!" diye neden bağırdımı bilmeyerek, elimi elinden kurtarmaya çalıştım.

"Rahat dur artık!" dedi, dişlerinin arasından. Beni kendine daha çok çekmiş, kıpırdamamam için ellerini belime koymuştu. Bu yakınlıkta, beynime oksijen gitmediği için, sakinleşmeye hazır kıvama geliyordum. Ben sakinleşmek istemiyordum! Bağırmaya devam etmeyeceğimi ya da kaçmaya yeltenmeyeceğimi düşünmüş olacak ki, belimdeki güçlü ellerin gevşediğini hissettiğimde onu hızla ittim. Ve galiba bunu beklemiyordu; geriye doğru küçük bir adım kadar sendelemişti. Karadan uzaklaşmış ve denizin ortasında durmuştuk.

"BIRAK BENİ! DOKUNMA BANA!" diye öfkeyle bağırdım. Dahası, bana dokunduğu falan yoktu. Ama belki dokunmaya kalkardı; tedbir almakta fayda vardı.

Gözlerini sımsıkı yumduğunda, ne kadar sinirli olabileceğini kestiremiyordum. Sessizliğinden nefret ediyordum. Onun da bağırıp çağırıp, benimle kavga etmesini, bana dün akşamın hesabını vermesini istiyordum.

"BEN SENİN SARMAŞ DOLAŞ GÖRÜNTÜ VERECEĞİN BİR OROSPU DEĞİLİM ANLADIN MI?!" diye bağırdım. Sımsıkı yumduğu gözlerini açtı. Bakışlarında öfkeden başka bir ifade yoktu. "KAPTAN! İNECEĞİM BEN MÜSAİT BİR YERDE, BU ADAMLA AYNI YATTA YOLCULUK YAPMAK İSTEMİYORUM!" diye seslendim, etrafıma bakınarak. Ardından, birazcık ötemde duran Bora'nın öfkeli bakışları gözlerimle buluştu. Dudaklarım aralandığında, hızlıca konuştu.

"Sakın! Tek bir kelime dahi etme Nazlı. Ayıldığında konuşacağız!" dedi, dişlerinin arasından.

"NE KONUŞACAĞIM BE BEN SENİNLE? SARMAŞ DOLAŞ GÖRÜNTÜ VERECEĞİM MAGAZİNDE BEN, ÇABUK İNDİR BENİ!" diye bağırdım. Kolumdan sertçe tutarak, bir kaç büyük adım attı ve beni de peşinden sürükledi. Saniyeler içerisinde kendimi, buz gibi suyun içinde bulmuştum. Beni denize mi atmıştı?

"AL İNDİN!" diye bağırdı, öfkeyle.

"MANYAK MISIN SEN.....BENDEKİ DE SORU! MANYAKSIN TABİİ....VE SEVGİLİSİ OLMASINA RAĞMEN.....BAŞKA BİR KADINLA OYNAŞACAK KADAR ADİ.....ŞEREFSİZ!" diye denizin içinde, bağırmaya başladım. Titremeye başlamıştım ama içimdeki öfke ateşi, buz gibi suyun soğukluğunu bile unutturuyor; yangınım sönmüyordu. Yata çıkmak için merdivenlere doğru hızlıca yüzdüğümde, merdiveni kendine doğru çekti.

"Ayılmadan çıkmayacaksın oradan!" dedi, tehditkar bir sesle. Umrumda bile değildi! Donarak can versem bile onun karşısında aciz duruma düşmeyecektim.

"Ne kadar sarhoş olsam da... Yaptığın şerefsizliği hatırlayabiliyorum! Ve senin pisliğini..."dedim ve ayaklarımı hareket ettirmeye başladım. Galiba suyun soğukluğuna daha fazla dayanamayacaktım. "Unutmadığıma göre, yeteri kadar sarhoş da değilim!" dedim, sesim titremelerimin arasında alçak çıkmıştı.

"Şu sözlerine dikkat et!" dedi, dişlerinin arasından. Sabır dilenircesine, havaya kaldırmıştı bakışlarını.

"Dikkat etmezsem ne olur? Hem sen neden geldin ki?..." Bir es vermiş ve titrememi kontrol altına almak istemiştim. "Ben Emrah'la dans ediyordum! Gayette mutluydum.....Ekin miydi ya da? Heh! EMRE! Her şeyin içine ettin... Ben Emre'yle dans ediyordum!" dedim. Daha fazla üşümemek için, ellerimi ve ayaklarımı suda deli gibi oynatıyordum.

"Ben miyim her şeyin içine eden? Herkes senin benim sevgilim olduğunu düşünürken, gecenin bir yarısı, yarı çıplak vaziyette herifin tekiyle dans ediyorsun! BEN MİYİM HER ŞEYİN İÇİNE EDEN? SENSİN!" Bağırmaya başlamıştı. Doğru yoldaydım. Kavga etmeden hırsımı alamayacaktım.

"Daha ben Emre'yle öpüşürken, magazine yakalanacaktım! Sen o zaman görecektin her şeyin içine etmeyi! Beni rezil edişinin intikamı ağır olacaktı!" dedim, öfkeyle. *Öyle bir planın mı vardı Naz?* Yoktu. Ama onun bunu bilmesine de gerek yoktu. *Sen magazine yakalanacak kadar ünlü bile değilsin zaten Naz. Ancak, "Selam! Beni de çekin, ben Bora Karabey'in sevgilisiyim, hu hu!" falan demen lazım, dikkat çekmek için...* Bora, alaycı bir kahkaha attı. Gömleğinin kol düğmesini açıp katlamaya başladığı sırada, kahkahası bitmiş yüzünde gülümseme kalmıştı.

"Öpüşürken magazincilere yakalanacaktın he? Sonra?" diye sordu, ellerini beline yerleştirerek.

"SANA NE? SENİN DE SABAH BANA.....SÖYLEDİĞİN GİBİ!" diye bağırdım. Topuklu ayakkabılarımı ayağımdan çıkardım ve uçsuz bucaksız gözüken denize doğru fırlattım. Açıkçası kafasına fırlatmak istesem de o kadarına cesaret

edememiştim. *Buna da şükür tabii Naz.* "BELKİ DE YATARDIM! SANA NE?" diye bir kez daha bağırdım. Ayakkabı fırlatmaktan etkili olsa gerekti bu. Resmen, beyaz pantolonun üzerindeki lacivert gömleğinin kollarını katlamış, elleri belinde gülümseyerek poz kesiyordu. Manyak mıydı?

"Sen ayılamayacaksın, anlaşıldı." dedi, sakin bir ses tonuyla.

"SARHOŞKEN DAHA KOLAY ÇEKİLİYORSUNDUR BELKİ DE!" diye bağırdım. Öyle güzel gülümsedi ki, suyun içindeki karnına kramp girecek zannetmiştim.

Kafamın üzerinde elini hissettiğimde, beni sertçe suyun altına doğru itti. Beni boğuyor muydu?

Çırpındım. Tırnaklarımı, kafamın üzerindeki eline geçirdim; beni serbest bırakmıyordu. Ben onun okyanus olduğunu düşünürken, o benim İstanbul Boğazı'nda ölmemi uygun bulmuştu sanırım.

Nefesimin kesileceğini hissettiğimde, on altı saniye geçmişti. Başımdaki elini çektiğinde, kafamı sudan çıkardım ve güçlükle öksürmeye başladım. Kalan son gücümle yatın kenarına tutunmuş, bedenimin batmaması için mücadele ediyor ve deli gibi öksürüp, nefes almaya çalışıyordum.

"Bence ayılmışsındır!" dedi, dişlerinin arasından. Biraz sonra, beni yata çekti ve kendimi serbest bırakarak, uzandım. Bedenim tir tir titrerken, ciğerim yanıyordu; nasıl mümkündü bu? Yuttuğum tuzlu su mu yakıyordu ciğerimi yoksa Bora'nın bıraktığı acı mı?

O, ayılmamı umuyordu ama ben, onunlayken her zaman bir sarhoş gibi yaşayacağımı anlamıştım.

Onun yanında asla normal olamıyordum. Ben ne yapıyordum? Hiçbir şeyim olmayan ve yalnızca oyun oynadığım bir adama, neyin hesabını soruyordum, neyin intikamını almaya çalışıyordum?

Kolumdan tutarak beni kaldırdı ve hızlı hareketlerle kamaraya doğru ilerletmeye başladı. Bir kapıyı daha açarak içeriye girdiğinde, beni küvetin içine doğru ittirdi. Dişlerim neredeyse kırılacak kadar hızlı birbirine vuruyordu. Küvetin

dışında kalarak, sıcak suyu kafamdan akıtmaya başladı. Gözleri yüzüme hâlâ öfkeyle bakıyordu; bu canımı daha çok acıtıyordu. Gözlerimi kapattım ve kollarımı kendime sardım.

Bora'nın evine yerleştiğim ilk akşam, Gökhan'ın yemekte söyledikleri gelmişti aklıma. *"Kara'nın yanında çalışıyorum. Rüzgar gibi, sert, şiddetli, fırtınalı Kara'nın... Hani şu yer altındaki herkesin karşısında tir tir titrediği... Kumarhanelerdeki herkesin masasına oturmaktan korktuğu... Nam-ı diğer Kara!!! Milletin, 'Öldür beni!' diye yalvardığı adam..."* demişti Gökhan, kendinden geçmişti bunları söylerken.

Hızla gözlerimi açıp, Bora'nın kapkara gözlerine, bir şeyin cevabını arar gibi bakmaya başladım. *"8 ayın bir an evvel geçmesi için, bir an evvel ölmek için dua edeceksin..."* demişti Bora bana, daha ilk tanıştığımızda.

Kendine has işkence teknikleri olan bir çeşit manyak olmalıydı sanırım. Acaba ben de bir gün, bu kara gözlere beni öldürmesi için yalvarır mıydım? Vücudum iyicene gevşediğinde suyu kapattı ve kenarda duran bornozu bana uzatarak, banyodan odaya girdi. Vücuduma yapışmış kırmızı elbisenin üzerine giydiğim bornoza sarılarak odaya geçtim.

"Giy bunları!" dedi emredici bir sesle, yatağın üzerindeki kıyafetleri gösterdi ve hızla odadan çıktı. Siyah dar bir boxer, gri eşofman, siyah kısa kollu tişört ve siyah bir hırka; kendi kıyafetlerini giymem için bırakmıştı. Kuru kıyafetler vücudumla buluştuğunda, hala tam olarak ısınamamıştım. Banyoya yeniden yöneldim ve saçıma sıcacık kurutma makinasını tutmaya başladım. Aynada, kızarmış gözlerime bakarken, düşündüğüm tek şey kendimi ne kadar rezil ettiğimdi.

♠

Saçımı kuruttuktan sonra, odaya geri girdim. Bora yatağın üzerine oturmuş, gözlerini yerdeki bir noktaya sabitlemişti. Benim geldiğimi fark ettiğinde, ayağa kalktı ve hâlâ öfkeli olan gözleriyle oturmamı işaret etti. Yatağın kenarındaki komodinin üzerinde, dumanı tüten bir kahve vardı.

"Şunu iç. Ve battaniyeyi sırtına al." dedi, emir verici bir ses tonuyla. Kahveyi dudaklarıma götürdüm; boğazımdan mideme doğru akan sıvının, içimi ısıttığını hissetmiştim. Battaniyeyi sırtıma aldım ve kahveyi büyük yudumlarla içerek, hızlıca bitirdim. Bora'nın yüzüne bakamıyordum. Başımda dikilmek zorunda mıydı? Beni utancımla yalnız bırakıp, çıkıp gidebilir miydi?

"Senin aptallık dolu intikam hırsın, benim planımı yerle bir edecekti, farkında mısın?" diye sordu, dişlerinin arasından. Dudaklarımı ısırdım ve battaniyeye daha çok sarılarak, başımı yerden kaldırmadım.

"Sakin olayım diyorum. Nazlı Hanım esip gürleyip evden çıkıyor. Arabayla gitmesini söylememe rağmen, arabayı otoparka bırakıp taksiye biniyor. Sakin olayım diyorum yine de! Saatler geçtiğinde arıyorum, elalemin evinde uyuduğunu öğreniyorum. Hadi bir şey demeyeyim diyorum. Onu almaya gittiğimde, dışarı çıkmak istiyor. Tamam, kafasını dağıtsın diyorum, eve dönüyorum. Sonra bir haber geliyor ve ben Nazlı Hanım'ı, gecenin bir yarısı, herifin tekinin kollarından topluyorum! ÜSTELİK SARHOŞ VE ÜZERİNDE YOK DENECEK KADAR AZ BİR KUMAŞ PARÇASI VAR!" dedi, çok fazla sinirliydi. Sakinleşecek yeri geçmişti sanki. Gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Neden? NAZLI HANIM İNTİKAM ALMAK İSTEMİŞ! Neden? ÇÜNKÜ YARIN UNUTULACAK BİR MAGAZİN HABERİ, NAZLI HANIM İÇİN ÇOK ÖNEMLİYMİŞ! Neden? ÇÜNKÜ NAZLI HANIM, DÜNYANIN EN GURURLU İNSANI! HERKES BENİ ONUN SEVGİLİSİ ZANNEDİYOR DİYE, BENİM PLANLARIMI MAHVETME HAKKINI KENDİNDE BULACAK KADAR DA APTAL!" diye bağırdı. *Cevap versene Naz, bak seninle kavga ediyor işte!* Derin bir nefes aldı.

"Yüzüme bak!" dedi, dişlerinin arasından fısıldayarak konuşmuştu neredeyse. Başımı kaldırdım ve gözlerimi öfkeli kara gözleriyle buluşturdum. "Bir daha... Ufacık bir aptallığın benim planımla kesişirse, seni mahvederim! Zaten bu oyuna seninle girdiğim, sana güvenerek bir yola çıktığım için çok

pişmanım." dedi. Çok şey söyleyebilirdim ama ben sadece yutkundum. Haklıydı. Ne diyebilirdim ya da ne değişirdi ki zaten? Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra, hızla arkasını dönüp odadan çıktı.

Battaniyeye biraz daha fazla sarılırken, gözyaşlarımın yanaklarımla bir kez daha ıslanmasına izin verdim. *Sürekli ağlıyorsun Naz!* Kolumu sıkarak bana şiddet uyguladığını varsayıp, ondan nefret etmeye çalıştım; olmadı. Dün, başka bir kadının koynunda olduğunu düşünerek ondan nefret etmeye çalıştım; olmadı. Korkutucu bir mafya olduğunu ve belki bir gün beni öldüreceğini hayal edip ondan nefret etmeye çalıştım; olmadı.

Belki de bugün için bu kadar kıskançlık, acı, pişmanlık, karışıklık ve daha nice duygunun iç içe geçme hali yeterdi; dayanamayacaktım.

♠

"Nazlı."

Bora'nın sesini çok uzaktan duymuştum sanki, gözlerimi aralayacak dermanım yoktu. Çok üşüyordum; denizin içindekinden daha çok... Yeniden denize mi atmıştı beni ve su çok mu soğumuştu acaba? Buzlu suya atmıştı şimdi belki de! Atardı. O, koluma şiddet uygulayan ve kolumu öldürmek isteyen, korkutucu bir aşktı.

Ellerini bacaklarımda hissettiğimde, eşofmanımı çıkardığını anladım. Hiçbir tepki veremiyordum. Bir kabahat mi işlemiştim, çıplak kalma cezası falan mı verecekti? Beni kollarımdan tutarak doğrulttuğunda, gözlerimi araladım; ışık rahatsız ediciydi, yüzümü buruşturmuştum. Bora, üzerimdeki hırkayı çıkarıyordu. Manyak mıydı? Donuyordum.

"Üşüyorum. Yapma n'olur." dedim, kısık bir sesle.

Sırtım tekrar yatakla buluştuğunda, yorganla battaniyeyi hızla üzerime örttüm. Bora, yeniden üzerimi açtı. Kısa kollu incecik tişörtle yatıyordum; haliyle donuyordum. Kesinlikle manyaktı! Üzerimi tekrar yavaş hareketlerle, ona çaktırmamaya çalışarak örttüm ama hemen ardından açtı;

çok çabuk anlamıştı. Bir kez daha örtmeye yeltendiğimde, daha ben örtmeden açtı; donuyordum, nesini anlamıyordu?

Alnımda ıslak bir bez hissettiğimde, boğazımdan tuhaf sesler çıkararak kıpırdanmaya başladım. Bu cezaya daha fazla dayanamazdım. Buzullardan getirip alnıma koyduğu bezin üzerine elini koyduğunda, biraz biraz kafam çalışmaya başlamıştı. Ateşim olduğunu anlamıştım ama havale geçirsem de umrumda değildi, üşüyordum.

"Üşüyorum!" dedim sitemle. Ve ıslak bezi alnımdan çektim. Bir kaç saniye sonra alnımda daha ıslak bir bez hissettiğimde, titremeye başlamıştım.

"Beş dakika içinde geliyorum. Bu bezi alnından çekmeyeceksin. Üzerini de örtmeyeceksin. Koltuk altına derece yerleştireceğim, onu da uslu uslu tutmanı istiyorum. Eğer dediklerimi yaparsan, geldiğimde seni ısıtırım." dedi, şefkat dolu bir sesle. Gözlerimi açmadan, başımı "Tamam." anlamında salladığımda, tişörtün boyun kısmından, koltuk altımı bularak dereceyi yerleştirdi. Dediklerini yapmak büyük bir irade istiyordu; ama beni ısıtacağını söylemişti. O kadar çok üşüyordum ki buna değerdi.

♠

Dereceyi koltuk altımdan çıkardığında, elini sırtıma yerleştirerek, beni yatağın üzerinde doğrulttu. Alnımdaki bezi aldı ve arkama geçerek, sırtımı göğsüne yasladı. Parmaklarını dudaklarımda hissettiğimde ağzımı açtım, ilaç veriyordu. Ardından uzattığı suyu içerek, bardağı yeniden avuçlarına bıraktım ve beni yeniden yatırdı.

"Üzerimi örtmedim. Bezi de alnımdan çekmedim, sen aldın onu oradan. Ben ellemedim onu. Dereceyi de sen aldın, ben tutuyordum orada. Ben, senin sözünü dinledim." diye mırıldandım.

"Aferin benim kızıma." dedi, kısık bir sesle ve saçlarımın arasına küçük bir öpücük kondurdu.

"Sıra sende. Üşüyorum. Isıt beni." dedim, güçlükle. Yanıma uzandığını anladığımda, ona doğru sokulmaya başladım. Beni iki koluyla sarmalamış, ellerini vücudumda, ısınmam

için sıvazlayarak gezdiriyordu. Başımı boyun girintisine yerleştirdim, daha az üşüyordum şimdi. "Pişman mısın gerçekten? Benimle bu oyuna girdiğin için?" diye sordum, içim öyle bir acımıştı ki, duyacağım cevaptan korkuyordum.

"Hayır." dedi, bana daha sıkı sarılarak.

"Ben seni çok kıskandım. Oyundan da olsa, birisinin bana aitmiş gibi olmasını istedim. Bana ihanet etmişsin gibi geldi, hani sevgili olcaz demiştik ya.." dedim, ne saçmaladığımı bilmiyordum. "Özür dilerim, gerçekten. Kızma ama özür diledim diye. Saçmalamak istemiyorum ama içime başka biri kaçıyor her defasında." dedim. *Cindir o herhalde, ne diyorsun Naz?*

"Benimle beraberken, 'Özür dilerim'i kelime dağarcığından kaldırman lazım. Böylece, özür dileyemeyeceğin için, enine boyuna ve sonrasını muhakkak düşünerek hareket edersin. Sonuç olarak özür dileyecek şeyler yapmamış olursun. Özür dilemene kızmıyorum, özür dileyecek şeyler yapma istiyorum sadece." dedi, kulağıma fısıldayarak.

"Sen de yatma. Yani yapma." dedim. *Emin bile olmadığın bir ilan-ı aşk gerçekleştir sen Naz, biz çıkalım?*

"Ne yapmayayım?" diye sordu fısıldayarak, meraklı bir sesle. Sesi yumuşacıktı.

"Bana zarar veriyorsun. Canımı yakıyorsun. Beni denizde boğacaktın. Oysa sen okyanustun." dedim, ona daha çok sokularak.

"Ne okyanusu?" diye sordu. Bacaklarımı bacaklarının arasına yerleştirmiş, hala ısınmaya çalışıyordum.

"Hadi Pasifik Okyanusu'na gidelim. Hazır yattayız." dedim. Kısık sesle minicik bir kahkaha attı, saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurdu. "Elma istiyorum, sadece benim olsun ama. Armutu istemiyorum. Tamam onu da seviyorum ama istemiyorum. Ayvayı yemek de istemiyorum. Elma istiyorum ben. Elma." dedim, sesim kulaklarımı doldururken, beynim hayrete düşüyordu.

"Şimdi mi? Elma yoktur burada. Yarın alsak olur mu?" diye sordu. Gülümsedim. Elma buradaydı ama kendisinin elma

olduğunun farkında değildi.

"Olur olur. Şimdilik bergamotla idare ederim." dedim. Bir kaç dakika öylece durduktan sonra yeniden konuştum. "Bora?"

"Efendim?" dedi fısıldayarak.

"Eline tırnaklarımı batırdığım için de özür dilerim ama o an can havliyle bunun sana zarar vereceğini düşünemezdim." dedim. Sesim mahçup çıkmıştı. *Ateşlisin sadece Naz, ölmüyorsun. Az bile yaptın.*

"Uyu hadi." diye fısıldadı.

"Hak ettin ayrıca. Boğdun beni çünkü. Az bile yaptım. Okyanusta köpek balıkları var." dedim.

"Evet." dedi.

"Bir şey soracağım..." dedim.

"Sor." dedi, fısıldayarak.

"Okyanusta elma nasıl yetişiyor?" diye sordum.

"Bu konuyu yarın araştırırım." dedi.

"Çölde elma yetişmez. Ama okyanusta yetişmesi çok enteresan geldi bana." dedim. Yutkundum, boğazım acımıştı. "Yarın mı araştırıcaksın?" diye sordum.

"Hı hı." dedi, fısıldayarak.

"Tamam. Yatmadan araştır ama. Yani biriyle yatmadan değil. Yarın akşam yatmadan araştır. Kimseyle de yatma tabii. Ama benimle yat şimdi. Üşüyorum çünkü ben, hasta oldum. Denizde boğuldum çünkü çok üşüdüm. Ohoooo çok soğuktu su... Ama sakın bir daha boğma, ölürüm." dedim.

"Şiiiişt." dedi.

"Sus artık, uyumak istiyorum." dedim. Kafamın üzerinde dudaklarını hissetmiştim.

♠

189 Gün Önce...

Soğuk havanın tenime değdiğini hissettiğimde gözlerimi açtım. Bora'nın kolları arasındaydım. Üzerimde trençkotum vardı. Dışarıda mıydık? Dalga seslerini duyduğuma göre hâlâ yattaydık. Neden burada böyle duruyorduk?

"Ateşim kaç?" diye sordum merakla. Uyandığımı fark ettiğinde, kara gözlerini gözlerime sabitledi. Yüzü tedirgin olmasına rağmen, gözlerinin içi gülüyordu sanki.

"Söylemeyeceğim." dedi, sesinin tınısında neşe vardı. Kaşlarımı çattım ve suratına küçük bir çocuk edasıyla baktım. Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. "İlla bir sayı duyman lazım değil mi? Zaten akşam da elma, armut, ayva falan sayıyordun." dedi, tatlı bir ses tonuyla.

"Ateşim kaç?" dedim. Sanırım ben sabit fikirliydim. İnatçıydım ya da. Karşımdaki kendi kurallarının geçerli olması gerektiği konusunda direten bir diktatör bile olsa, bir şeyi tutturduğum an gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Kısa bir süre yüzüme baktı. Beni ezberlemeye çalışıyor gibiydi yine bakışları; ezberleye ezberleye bitirememiş miydi? *Belki anı iyicene belleğine kazımak istiyordur Naz?* Bilemiyordum; ateşim kaçtı?

"Tam düştü sayılmaz, 37'nin biraz üzerinde hâlâ." dedi. "Düşüreceğiz ama... Ben senden daha inatçıyım." dedi, gülümseyerek. Bu gülümsemesi bana dün akşamı hatırlatmıştı. Korkuyla boynuna sarıldım.

"Lütfen beni denize atma." dedim, acınacak bir sesle.

"Şiiiiişt... Evimize gidiyoruz. Denize değil, yatağa atacağım seni. Buradaki yatağın konforunu da pek sevmedin sanırım, tüm gece huzursuzdun." dedi, kulağıma nefesini üfleyerek. Dudaklarım büzüldü, şimdi de onun beni aldattığını hatırlamıştım. *Aldatmak değil o, Naz.* Neyse neydi işte! Alnımı, köprücük kemiklerinin üzerine gömdüm ve bir elimi de ensesine sabitledim. Biraz sonra, yürümeye başladığını hissetmiştim; havada uçmak hissi gibiydi bu.

♠

Gözlerimi yeniden araladığımda, bordo kelebekli siyah perdemle karşı karşıya olmak beni gülümsetmişti. Yatakta usul usul hareket etmeye başladım, kendimi iyi hissediyordum. Komodinin üzerinde çantamı, telefonumu ve Anıl'ın evinden aldığım gazete küpürünü gördüğümde, Bora'nın bunları görmemiş olmasını diledim; ama

muhtemelen böyle bir ihtimal yoktu. Gerinerek diğer tarafıma doğru döndüğümde Bora'yla göz göze geldim; ifadesiz bir yüzle beni izliyordu. Hayır, hayır...

İfadesiz değildi; fakat yüzündeki ifadenin anlamını bilmiyordum. Yatağın başlığına yaslanmış ve pikenin üzerine, bir ayak bileği diğerinin üzerinde olacak şekilde uzanmıştı.

"Günaydın..." dedi, tatlı bir ses tonuyla.

"Günaydın." dedim, oldukça şaşkın bir ifadeyle. Onu, beni izlerken bulmayı beklemediğim için afallamıştım.

"Ateşin düştü... Sen nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İyiyim. Biraz da şaşkın tabii." dedim, gözleri kısıldı. "Malum... Dün akşam beni neredeyse boğarak öldürüyordun." dedim, kaşlarımı kaldırarak. *Başka bir kadınla beraber olmuş olmasının hırsını, bir şekilde çıkaracaksın değil mi Naz?* Yüzüne istemsiz bir gülümseme yayıldı. Kaşlarımı çattım.

"İyileşmişsin." dedi, şefkat dolu bir ifadeyle. Dört saniye yüzüme baktıktan sonra devam etti. "Seni boğarak öldürmek isteseydim, şimdi nefes almıyor olurdun. Demek ki öyle bir niyetim yokmuş." dedi, düz bir sesle. Yüzü ciddileşmişti. "Başka türlü ayılamayacaktın. Durumun ciddiyetinin farkına varman gerekiyordu. Ve bana oyun oynamaman gerektiğini idrak etmeliydin ki bir daha böyle bir şey yapmayasın... Konuşarak anlaşamadık. Ve ben de seni uyardım." dedi, yaptığından asla pişman değildi. Dizilerde ya da filmlerde gördüğüm kadarıyla, konuşarak anlaşamayan insanlar sevişirlerdi; onun yolu oldukça ilginçti tabii.

"Yalnızca uyarıydı yani o?" dedim, kaşlarımı kaldırmıştım. Yüzümde alaycı bir tavır vardı.

"Ne sanıyorsun? Yaptığın saçmalıkların bedelini ödettiğimi falan mı? Emin ol Nazlı, bir bedel ödediğinde bunu anlarsın." dedi, soğuk ve düz bir sesle.

"Bana canının istediği gibi davranamazsın Bora!" dedim, sesim biraz yüksek çıkmıştı. "Ben senin, kendi yöntemlerinle uyarabileceğin birisi değilim." dedim, kaşlarımı bir kez daha

kaldırarak. Sesimde öfke vardı. Kendime kızıyordum; ona karşı bir şeyler hissettiğim için kendime öfkeliydim. "Üstelik hatalı olan da sendin ve hak etmiştin." diye mırıldandım, gözlerimi tavana dikerek.

"Hiç kimse sana, sırf sen istiyorsun diye ait olmaz Nazlı. Sırf sen istiyorsun diye kimse sana iyi davranmaz. Sırf sen istiyorsun diye kimse sana saygı duymaz. Mücadele etmen, hak ederek bunu kazanman gerekir. Seni gecenin bir yarısı, herifin tekinin kollarında dans ederken bulduğumda sana saygı duyamam. Benim sevgilim olarak bilinen birisi, herifin tekiyle öpüşürken magazine yakalanacağını söylüyorsa... Sırf bana inat olsun diye bunu yapacağını söylüyorsa üstelik, ona iyi davranamam. Ve bu kadar dengesiz birisi aitlikten bahsedemez." dedi, gözlerini yüzümden ayırmadığını hissedebiliyordum. *Dün akşam sayıkladığın şeyi hatırladın değil mi Naz? "Aitlik"! G*özlerim tavana sabitli öylece duruyordum; ve o belli ki susmayacaktı.

"İnsan, kalbiyle yaşadığı için insan değildir; aklıyla yaşadığı için insandır. Duygularını kontrol altında tutmaktan da sen sorumlusun." dedi. Azarlamıyordu, uyarmıyordu, sitem etmiyordu; sadece söylüyordu. Sanki bana bir şeyler öğretmeye çalışıyordu. Haklı mıydı peki?

Hiçbir şey söylemeden yataktan kalkıp, banyoya doğru ilerledim. Üzerimde sadece, dün akşamdan üzerimde kalan tişörtü vardı.

"Ve Nazlı..." dedi, sırtım ona dönük, olduğum yerde durmuştum. "Sen, duygularını davranışlarına yansıtmaman gerektiğini, benim yanımda öğreneceksin. Ama kendi rızanla, ama benim yöntemlerimle... İnsan en kötü şeyi ne zaman yaşar biliyor musun? Ya çok fazla kötü şey yaşadığını ve daha kötüsünün olamayacağını düşünür; ya da karşısındakinin kendisini çok önemsediğini ve ona hep müsamaha göstereceğini düşünür. İkisi de çok büyük bir yanılsamadır. Bunu sakın unutma." dedi. Sesi kendinden emin ve uyarıcı bir tondaydı.

Yüzümü ona çevirdim, kartlarımı açık oynayacaktım.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordum.

"Her geçen gün beni daha çok tanıyorsun. Hâlâ benim kimseyi tehdit etmeyeceğimi öğrenmedin mi? Yaparım Nazlı. Eğer, sana gösterdiğim tavizi bana karşı kullanmaya kalkarsan, gözümü kırpmadan canını yakarım. Ve senin canın daha hiç yanmadı." dedi, kendinden emin bir şekilde. Canımın yanmamış hâli bu muydu? Kalp, candan sayılmıyor muydu?

"Her geçen gün seni daha çok tanıdığım falan yok. Ben seni tanımıyorum. Sorun da zaten bence bu. Seni okuyamıyorum, davranışlarının ne anlama geldiğini bilmiyorum, neyi neden yaptığını çoğu zaman anlamıyorum. Sadece çıkarım yapıyorum, o kadar." dedim, ellerimi iki yana açarak.

"İnsanların kullanma klavuzları yoktur Nazlı. Oysa ben sana kendimden ödün vererek, kendimi anlattım da..." dedi, bir kaşını kaldırmış, "Neyin kafasını yaşıyorsun?" der gibi bakıyordu.

"Sana bağırmamam gerektiği, seninle konuşurken sesimin tınısına dikkat etmem gerektiği, dışına çıkmamam gereken kuralların, geçmemem gereken ve asla söylemediğin sınırların olduğu, eğer geçersem bambaşka bir adama dönüşeceğin veya asla burnumu sokmamam gereken işler yaptığını benimle paylaşman mı bana kendini anlatman?" diye sordum, yüzüme yeniden alaylı bir ifade yerleşmişti.

"Çok bile anlatmışım." dedi, başını iki yana sallamıştı. Dalga mı geçiyordu?

"BAK İŞTE MESELA BU! DALGA GEÇİYORSUN BENİMLE!" dedim, bağırarak. Güldü. Manyaktı çünkü.

"Hayır. Asıl bu Nazlı. Öfkelenir öfkelenmez bağırman mesela. Ben sana her öfkelendiğimde bağırsaydım, her zaman yüksek sesle konuşmam gerekirdi." dedi, sakin bir ses tonuyla. Yüzümdeki öfkenin yerini şaşkınlık almıştı. "Ve evet çok bile anlatmışım. Çünkü sen bana kendini hiç anlatmamana rağmen, ben seni çok iyi tanıyorum. Çünkü

bakıyorum. Gerçekten bakıyorum." dedi ve yataktan kalkıp, karşıma geçti, kara gözlerini gözlerime sabitledi.

"Ben de bakıyorum, ne alakası var?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Devamlı aynı yere bakarsan, onu görmemeye başlarsın. Bazen bakış açısını değiştirmek gerekir. Mesele ne kadar baktığın değil, kaç farklı açıdan baktığındır. Kimse düz değil çünkü. O yüzden sen baktığında göremiyorsun ama ben görebiliyorum." dedi, düz bir sesle. Ardından arkasını döndü ve kapıya doğru ilerledi. "Kahvaltıyı hazırlatıyorum, bir şeyler yemen lazım." dedi ve kapının kapanma sesini duydum.

Ya manyak olan sensen Naz? Öyle bir ihtimal olamazdı. Olmamalıydı.

27.Bölüm

Kahvaltıya indiğimde, saat bire geliyordu. Gökhan ve Bora masada oturuyorlardı. Gökhan gülümseyerek bana "Günaydın." dediğinde, başımla ona selam verdim. "Karadeniz'de gemilerin mi battı?" diye sordu, suratımın asık olduğunu fark ettiğinde. Bora ise bir şeyler yemekle meşguldü.

"Yok canım. Doğrudan Ortaköy'de ben battım." dedim, kinayeyle. Sonuçta ben, boğularak can verme tehlikesi atlatmıştım; gemilerden bana neydi. Gökhan, kaşlarını Bora'ya çatarak bakmaya çalıştı ama gülmemek için zor duruyordu.

"Kızı denize mi attın?" diye sordu Gökhan merakla. Bora, hiçbir tepki vermeyince bana döndü. "Seni denize mi attı?" Kendini tutamamış, bir kahkaha patlatmıştı.

"Komik mi?" diye sordum, en ciddi ifademle.

"Keşke orada olsaydım!" dedi Gökhan, daha çok gülmeye başlamıştı. "Kurtarırdım seni!" dedi, kahkahalarının arasında. Hiçbir şey söylemeden, sinirle önümdeki peynire çatalımı batırıp, yemeye başladım. "Keşke Hande beni aradığında, olaya ben müdahale etseydim." dedi, kahkahasının sonunda.

"Aaaa Hande'ye n'oldu sahi? Ben onu unutmuşum." dedim, merakla. Bakışlarımı Bora'ya çevirmiştim.

"Alkol işte. İnsana kendisini bile unutturuyor. Bence sen bir daha içmemelisin." dedi Bora. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. Daha sonra gözlerini net bir ifadeyle gözlerimle birleştirdi. "Aynen, sana bundan sonra alkol yasak." dedi, emredici bir sesle. Gözlerimi kocaman açtım ve Bora'nın

çatalını batırdığı salatalığa çatalımı sertçe batırarak çektim. Sinirle de ağzıma attım.

"Şiddetli geçimsizlik yaşayan karı-kocalar gibisiniz vallahi!" dedi Gökhan, yine gülmeye başlamıştı. Bora ile göz göze geldiğimizde, yeniden içimde bir fırtına kopmuş gibi hissetmiştim. İkimiz de hiçbir şey söylemedik; Gökhan hâlâ gülüyordu. Biraz sonra kendini toparladı ve yeniden bana döndü. "Sayende Hande'ye ulaştım ben de... Flört ediyoruz galiba." dedi.

"Daha dün akşam seni atlatmaya çalışıyordu?" dedim, şaşkınlıkla.

"Sahi mi?" dedi Gökhan, benim yüzümdekine benzer bir şaşkınlıkla. "Ama bana gece hiç de öyle demiyordu... Sarhoş da değildi ki... Deneyebileceğimizi konuştuk." diye devam etti.

"Bırak Nazlı'ya Hande anlatsın bence." dedi Bora, düz bir ses tonuyla. Bakışları Gökhan'ın üzerindeydi.

"Akşam için hazır mısın Naz?" diye sordu Gökhan. Bora'nın bakışları hâlâ Gökhan'ın üzerindeydi ama bu sefer kaşları çatılmıştı.

"Ne var ki akşam?" diye sordum, eksilmeyen şaşkınlığımla. Gökhan dudaklarını araladığında, Bora sert ve buz gibi yüz ifadesiyle bana döndü.

"Hiçbir şey yok!" dedi Bora, sesi de buz gibiydi. *Haydaaaa! Ben ne yaptım şimdi?*

"Nasıl yok?" diye sordu Gökhan, onun da kaşları çatılmıştı. Bora, bakışlarını ona çevirdi.

"Nazlı'yı ilgilendiren bir şey yok." dedi, hâlâ buz gibi bakıyordu. Boyun damarları belirginleşmişti, muhtemelen çok öfkeliydi. *Bak Naz, adam bağırmıyor.*

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Gökhan, o da ciddiydi.

"Aksine. Çok ciddiyim." dedi Bora, net bir ifadeyle. Araya girip soru sormaya korkmuştum. Gökhan alayla gülümsedi ve bana döndü.

"Naz. Akşam bizimle kumarhaneye geliyorsun." dedi Gökhan, ciddi ve sert bir ifadeyle. Bana ilk kez böyle

baktığını görmüştüm; şaşkınlığımı gizleyemiyordum. Gökhan'ın cümlesini bitirmesiyle Bora sağ elini çok sert bir şekilde masaya vurdu; öfkeden deliye dönmüş gibiydi. Olduğum yerde sıçramıştım.

"Duymadın mı beni Gökhan?" diye sordu Bora.

"Hafızanı tazelemek lazım senin Kara, en başında plan yapmıştık ve böyle konuşmuştuk, unuttun mu?" diye sordu Gökhan. Endişeyle yutkundum. İçine dahil edildiğim bir plan mı vardı?

"Asıl sen bir hafızanı tazele istersen. Benim sözümün üzerine söz olmaz." dedi Bora, tehditkar bir sesle. Karşısında arkadaşı değil de düşmanı oturuyor gibiydi.

"Plan yaptık plan!" dedi Gökhan, diretiyordu.

"Vazgeçtim. Bir sorun mu var?" diye sordu Bora. Daha çok, "Sıkıyorsa, bir şey daha söyle." der gibiydi. Gökhan hızla masadan kalkarken, sandalyeyi devirdi ve bunu umursamadı. Hiçbir şey söylemeden, merdivenlere doğru yöneldi ve dış kapının sertçe kapanma sesi duyuldu.

Kapanan kapı sesiyle beraber, Bora gözlerini sımsıkı yumdu ve "Sabır ver Allah'ım." diye mırıldandı. Korkudan mı şaşkınlıktan mı bilmiyordum ama kıpırdayamıyordum. Biraz sonra Bora, çalan telefonunun sesiyle gözlerini araladı ve derin bir nefes aldı.

"Efendim? İyiyim hala sağ ol, sen nasılsın?" Sesi şimdi düz bir tonlamaya sahipti ve biraz önceki öfkesi perdelenmiş gibiydi. "Evet ben de sizinle konuşacaktım aslında uygun bir zamanda... Ya olmuş öyle bir karışıklık, kızın da düğün arifesinde sıkıntı çıkmasın diye düzelttirdim.....Bu sabah mı? Yoo görmedim... Tamam hala tamam bakarım.....Dur bakalım bi hala, daha erken konuşmak için bunları.....Hay ben o Begüm'ün.....Sana demedim hala.....Tamam hala, tamam... Tamam konuşuruz." Telefonu kulağından çektikten sonra, ekranda bir şeylere bakmaya başladı. Ardından mırıldanarak konuştu.

"Hay magazininize de, haberinize de! Sikeyim!" dedi, öfkeyle.

"N'olmuş?" diye sordum, merakla. Yüzünü telefondan kaldırıp bana çevirdi; kaşları çatıktı.

"Yanlış adamla öpüşürken magazine yakalanmışsın." dedi, kinayeli bir ifadeyle. Hiçbir şey anlamamıştım, neyden bahsediyordu?

"Ne diyorsun sen? Ben kimseyle öpüşmedim!" dedim, sitemle. Benim de kaşlarım çatılmıştı. Bu adam beni ne zannediyordu acaba? Derin bir nefes aldı ve telefonunu bana uzattı. O an Legolas'ı karşıma alıp, elf gözlerimin neler gördüğünü sormak istemiştim.

Bora'nın kucağındaydım, arabasının yanındaydık, boynuna sarılmış ve onunla dudak dudağaydım. Ama neden dudak dudağaydım? Saçlarımın yüzümü kapattığını ve yalnızca yan profilden göründüğümü varsayarsak, belki bir ihtimal ben değilim diyecektim. Ama o trençkot bana aitti; dahası saçlar zaten benimdi.

"Photoshop bu!" dedim, kısık bir sesle.

"Evet photoshop Nazlı!" dedi öfkeyle. Gözlerimi gözlerine diktim ve daha da kısık bir sesle konuştum.

"Bana gerçek olmadığını söyle." dedim, yalvarır bir ses tonuyla. Bora, "Ya sabır!" dercesine, derin bir nefes aldı.

"Gerçek. Sabah yattan çıktığımızda, seni arabaya bindirirken, beni öptün." dedi. Gözlerim kocaman açılmıştı. Legolas'a şimdi de Elf kulaklarımın neler duyduğunu sormam lazımdı.

"Ben neden seni öpeyim canım? Allah Allah!" dedim sitemle, hatırlamıyordum.

"Nazlı. Cidden bu, düşündüğüm son şey bile değil şu anda... Belki ille de magazine biriyle öpüşürken çıkmak istediysen, sezdiysen orada olduklarını falan (!). Uyanık bile değildin zaten. Daha ciddi bir mesele var şimdi, olan oldu." dedi, elimden aldığı telefonda bir şeyler yazarak. Utancımdan yerin dibine girmek istiyordum. *Yirmi dört sene boyunca kimseyle öpüşmedin Naz! Şimdi hızını alamamış gibi, n'aptığını sanıyorsun sen ya? Ben sana odanda*

soracağım. Aptal! Çayımdan bir yudum aldığımda, Bora konuştu.

"Nişanlanıyoruz." dedi. Ağzımdaki çayı, masaya doğru püskürttüm. Nişan neydi?

"Anlamadım?" dedim, yüzümdeki en afallamış, en aptal ifadeyle.

"Nişanlanıyoruz." dedi, yeniden. Gözlerini benimle buluşturdu ve "Nesini anlamadın?" der gibi bakmaya başladı.

"Neden?" dedim, sanırım bu da dünyanın en saçma sorusuydu.

"Çünkü evlenmeden önce, insanlar nişanlanırlar. Ve biz seninle aynı evde yaşıyoruz. Ben yakında nişan töreni yapacağımızın basın açıklamasının bugün geçilmesini istemiştim, kulüp çıkışında olan magazin rezilliği yüzünden-"

"Senin magazin rezilliğin!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. Derin bir nefes aldı, yine sinirlenmişti.

"Evet Nazlı. BENİM magazin rezilliğim yüzünden, yakında nişanlanacağımı basın açıklamasıyla duyurdum bugün! Ama şimdi biz magazine çıktığımız için ve benim GERİZEKALI kardeşim, aynı evde yaşadığımızı bütün sülaleme söylediği için, bir an evvel nişanlanmalıyız. Yoksa kimse seni gerçekten sevdiğime inanmaz, beni tanıyorlar." dedi, sesi öfkeliydi.

"E iyi tamam. Nişanlanalım." dedim, sakin bir ses tonuyla. Sonuçta oyunun bir parçasıydı.

"Halan, yengen, kuzenin... Onların da nişanda olması lazım." dedi, sakin bir sesle. *ÇÜŞ! Yaşayan tüm akrabalarım, üçünden itibaretti de, o nereden biliyordu?*

"Hakkımda araştırma yapsaydın?" dedim, alaylı bir ses tonuyla. Gözlerini gözlerime sinirle sabitlediğinde, susmam gerektiğini fark ettim. "Bir de beni tanımaktan bahsediyorsun... Böyle herkes herkesi tanır." dedim. Susmam gerektiğini fark etmem, susacağım anlamına gelmiyordu.

"NAZLI!" diye kükremesi, susacağım anlamına geliyordu işte.

"İyi tamam. Çağırırız onları da. Ne yapayım? Olan olmuş yani." dedim, hırsla tabağımda kalan zeytini ağzıma atarak. Ardından gözlerim aniden açıldı ve öksürmeye başladım. Bora hâlâ beni izliyordu. "BEN DAHA SEVGİLİM OLDUĞUNU ONLARA SÖYLEMEDİM... NE NİŞANI?" diye bağırdım, kendime bağırıyordum. Dudaklarını ısırdı, yüzü düşünceliydi.

"Tamam. Tanışırız. Açıklarız. Yapacak bir şey yok." dedi, kendini kafasından geçen düşüncelere ikna ediyor gibiydi. Ardından gözlerini kararlılıkla bana dikti. "Sen şimdi halanı ara ve onunla tanışmak istediğimi söyle. O zaten İstanbul'da yaşıyor. Haftaya nişanlanacağımızı söyle ama alıştıra alıştıra söyle." dediğinde, yeniden öksürmeye başladım.

"Hangi haftaya?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Haftaya işte Nazlı..." dedi, sakin bir sesle. Beynim uyuşmuş gibiydi. Cevap vermek üzere dudaklarımı araladığımda, Sevim Hanım'ın sesini duymuş ve konuşamamıştım.

"Bora Bey... Bölüyorum efendim ama Ceren Hanım'la Arda Bey'ler geldi." dedi Sevim Hanım, gülümseyerek.

"Çünkü bir onlar eksikti! Gelsinler." dedi Bora, sinirle gülümseyerek. Ardından masadan kalktı ve verandaya çıkarak bir sigara yaktı. Olduğum yerde kalakalmıştım. Birkaç dakika sonra, kumral bir erkekle sarışın bir kadın merdivenlerden inerek bana doğru yaklaşmıştı; gülümsüyorlardı. Bir dakika, bu sarışın kadın, Bora'nın gece kulübü çıkışı sarmaş dolaş olduğu kadın değil miydi? Yeniden Legolas'a elf gözlerimin neler gördüğünü sorma vaktiydi sanırım.

"Hoş geldiniz." dedi Bora, yeniden içeriye girmiş, masanın tam yanında durmuştu. Sarışın afet, Bora'nın boynuna kollarını doladı ve sımsıkı sarıldı. Kumral erkek ise gülümsüyordu. Kadın, Bora'dan ayrıldığında, Bora kumral erkekle samimi bir şekilde tokalaştı ve bana döndü.

"Tanıştırayım... Ceren, liseden arkadaşım. Arda da nişanlısı." dedi Bora, gülümseyerek. Daha sonra, onlara döndü. "Nazlı. Kız arkadaşım." dedi, tok bir sesle. Ayağa kalktım, Ceren ve Arda ile tokalaşarak konuştum.

"Naz deseniz kafi." dedim, gülümseyerek.

"Memnun oldum Naz." dedi Ceren, gülümseyerek. Arda da gülümseyen gözlerle bana bakıyordu. Burada ne oluyordu? Ceren ve Bora yattılarsa, Arda neden bu kadar mutluydu? Ve ben ilk defa, Ceren ve Bora'nın yatmış olmasını diliyordum; çünkü aksi takdirde, tüm saçmalamalarımı boşa yaşamış olacaktım.

♠

Verandaya geçmiş, Sevim Hanım'ın ikram ettiği kahvelerimizi içiyorduk.

"Seren, bugün evde olduğunu söyleyince, uğrayalım istedik. Teşekkür etmek için." dedi Arda, Bora'ya gülümseyerek. "Gerçi ben kaç kez Ceren'e, düğün arifesinde seninle buluşmamasını söyledim ama..." dedi, sitem ederek.

"Aşkım, evliyken Bora'nın kaçamak yaptığı bir kadın olarak rezil olsaydım daha mı iyiydi? Bin kez söyledim... Adamı düğüne çağırayım istedim, düğünü o an yaptığımızı sanmış o kafayla, kalktı geldi." dedi Ceren, kahkaha atarak. "Ayrıca ilk defa mı Bora'yla adım çıkıyor Allah aşkına." diye devam etti.

"Hatırlıyor musunuz bir keresinde ben de kadrajın içindeydim ama sizi yine de yazmışlardı." dedi Arda, göz devirerek.

"Hatırlatma aşkım sus." dedi Ceren kahkaha atarak. "Ama ne eğlendim geçen akşam... Ulan kaç senedir arkadaşız, bu herifi bu kadar sarhoş görmemiştim. Meğer adam aşıkmış, kavga mı etmiştiniz?" dedi Ceren, bana dönmüş gülümsüyordu. Bakışlarımı Bora'ya çevirdim, ifadesiz bir yüzle, sigara yakıyordu.

"Yoo." dedim, gülümsemeye çalışarak. *Anıl'a aşık olduğumu söylemiştim ve o da çekip gitmişti. Bu yüzden o kadar içecek değildi herhalde. Zaten masada epey içmişti.*

Bu yüzden içmeye devam eder miydi? Daha nelerdi? Olabilir miydi? Ceren kafamı karıştırmamalıydı; zaten karmakarışıktı!

"Sizi kurtaracağım derken, kendimi yaktım." dedi Bora, sitemle. Kaşları çatıktı şimdi. Ceren ve Arda anlamayan gözlerle Bora'ya baktıklarında devam etti. "Yakında nişanlanacağımı açıklayacağım demiştim ya... Abuk sabuk haberler yapılmasın, bu herifin sülalesi Ceren'i yine daha fazla yanlış anlamasın diye. Biraz fazla yakına almak zorunda kaldık bizim nişanı bugün de biz... Neyse." dedi, keyifsizdi. *Nişanlanmak istemiyorsan, nişanlanmayız Allah Allah!*

"Evet bugün de siz magazindeydiniz zaten. Öpüşürken yakalanmışsınız. Hoş Naz'ın yüzü belli değil ama saçlar kendini ele veriyor." dedi Ceren, gülümseyerek. Şu an rengim kesinlikle olgun bir elma kırmızılığındaydı.

"Şimdi Trabzon ayağa kalkmış, halaya durmuştur herhalde." dedi Arda ve küçük bir kahkaha attı. *Merhaba Bora, Trabzon'lu musun? Ne güzel de tanışıyoruz be!* Git gide, suratım daha çok asılıyordu.

"Sorma sorma... Her an gelebilirler!" dedi Bora, memnuniyetsiz bir sesle.

"Aman Bora işte! Naz da onunla nişanlanmak istemediğini düşünecek he. Kontrolün dışında gelişen her şeyden nefret ediyorsun oğlum! Hayatı kontrol edemezsin!" dedi Ceren, hem gülümsüyor hem de sitem ediyordu. Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde, gözlerimi kaçırdım.

"Nazlı beni yanlış anlamaz. Nasıl ki seninle magazine düştüğümüzde, habere inanmadıysa... Gelip, senin kim olduğunu bana sorduysa... Bu konuda da aklına bir şüphe düşerse, doğrudan sorar." dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Gözlerimi şaşkınlıkla ona çevirdiğimde, hayatım boyunca hiç bu kadar utanmadığımı düşünmüştüm.

Sanırım sabah söylediklerinde Bora haklıydı; daha kötüsünün olmayacağını düşündükçe, daha kötüsünü yaşıyordu insan. Ve Bora Karabey, beni iğneleyerek bana hayatımın dersini veriyordu.

Hiçbir şey söyleyemedim. Dakikalar boyunca onların ne konuştuğunu dahi dinlemedim. Öylece durmuş, magazin haberini gördüğüm andan itibaren yaptıklarımı, söylediklerimi ve düşündüklerimi hatırlamaya çalışıyordum. Hatta, keşke hatırlayamasaydım. Neden insan gibi sormamıştım? Bir kere bile "o kadın" diye tabir ettiğim Ceren'le yattığını söylememiş, sadece benim bağırmalarıma sinirlendiği için "Sana ne!" diye çıkışmıştı. Şimdi anlıyordum. Adımı zikrettikçe, bir şeyler anlatmak istedikçe, ben daha çok bağırmıştım dün sabah. Dümdüz bir açıdan bakmış, devamlı oradan bakınca da görememeye başlamıştım; şimdi anlıyordum.

♠

Ceren ve Arda'yı nasıl uğurladığımı ya da onlarla ne konuştuğumu bilmiyordum. Elime tutuşturdukları davetiye ile kapının önünde bir ruh gibi kalmıştım. Bora'nın peşinden salona doğru inerken, telefonu çaldı. Koltuğa oturdu ve telefonu yüzünün karşısında tuttu; görüntülü konuşacaktı sanırım. Hiçbir şey söylemeden verandaya geçtiğimde, telefondan gelen sesleri duyabiliyordum.

"Abilerin en yakışıklısı!" dedi, cıvıl cıvıl gelen bir kız sesi. Begüm'le konuşuyordu. İnsanın, öz kardeşi olması nasıl bir histi acaba?

"Neden açmadın az evvel?" diye sordu Bora, ciddi bir sesle.

"Ben de seni özledim abiciğim." dedi Begüm, alayla. Gülümsedim. "Görmemişim aradığını, şimdi gördüm." diye devam etti Begüm.

"Eğer bir daha görmezsen, kapına geleceğimi biliyorsun değil mi?" diye sordu Bora, hala çok ciddi konuşuyordu. Begüm, cevap vermedi. "Neden Nazlı'yla aynı evde yaşadığımızı söyledin halama?" diye sorarak devam etti Bora. Sorgulayıcı bir ses tonu vardı.

"Halama söylemedim ki... Babaanneme söyledim." dedi Begüm, daha çok gülümsemiştim. Benim gibi kıvırıyordu; acaba ben de dışarıdan böyle mi gözüküyordum?

"Neden?" dedi Bora, sabrının sonuna geldiğini ben bile anlamıştım. Begüm de anlardı herhalde.

"Ya abi, 'Ne nişanı?' diye beni aradı babaannem sabahın köründe. Bir de burada iki saat geri yani sen düşün. 'Nerden çiktu, ne kadarluk kiz, kimdur nedur, kimlerdendur, abinu sever midur?' diye başladı... Bir dünya ahiret sorusu." dedi Begüm. Küçük bir kahkaha attım. Şive mi yapmaya çalışıyordu o? "Ben de dedim ki, "Uyyy babanneğ! Bi dur dağ! Kiz leylaysa, abim de mecnun idur. Ayni evde yaşiyirlar, yakinda evlenirlar, sen ne diysın?' dedim. O da dedi ki 'Uyyy nişan yapiyruz dağ!'..." diye devam etti. Sesi çok neşeli geliyordu.

"Aferin gerizekalı. 'Abime sor, ben bilmem.' diyemezdin çünkü. İlla karışacaksın." dedi Bora, sitemle.

"Aman ha bugün nişan yapmışsın, ha yarın be abi! Ölümlü dünya. Bak keyfine. Evlenmek güzel şey." dedi Begüm.

"Begüm!" dedi Bora, öfkeyle. "Hiç boşuna ağzımı aramaya kalkma. Biraz zor evlenirsin." diye devam etti, sesi çok fazla ciddiydi.

"Uyyy ne evlenmesu? Ben kuruyup kalacağum başinda senun. Turşimu kuracağsun." dedi Begüm, Bora daha fazla dayanamamış olacak ki küçük bir kahkaha da o atmıştı. "Haftasonu celiyrum dağ! Artik 'Nişanuma celmiysin sen' diye tutturmazsin inşallah!" dedi, sesi çok keyifliydi.

"Gel başımın belası gel. Sen de gel. Tüm Trabzon geliyor zaten." dedi Bora.

"Yok dağ! Yakin akrabalar celiylar sadece. Trabzon'a el öpmeğe sen önden cidicen ama müstakbel nişanlunlan artik." dedi Begüm, kahkaha atarak.

"Begüm. O kadar konuşamıyorsun ki... Yani ancak o kadar olur." dedi Bora, gülerek.

"Ne alayım sana nişan hediyesi? Ne istersin?" diye sordu Begüm. *Aha Naz! Nişan hediyesi... Acaba halan, tam olarak milyoner bir adamla nişanlandığını duyduğunda, bankadan kredi çekmeye çalışıp, "Biz altta kalamayız efendim!" triplerine girdiğinde ne yapacaksın?* En son, kızı Canan,

yalnızca maddi durumu onlardan daha iyi, Bora'yla kıyaslandığında, oldukça orta gelirli sayılan Özcan Abi'yle evlendiğinde, yaşadıklarımızı hatırlayınca suratımı ekşitmiştim.

"Boşver sen beni. Ama... Biliyorsun." dedi Bora, düz bir sesle.

"Ouuv! Mayınlı bölge. Anlaşıldı başkan. Yengeme selam söyle." dedi Begüm. Kaşlarım çatılmıştı. Bora, Begüm'e konuşmayı duyabildiğimi ima etmişti, ama neden?

"Aleyküm selam. Görüşürüz haftasonu." dedi Bora. Daha sonra merdivenlerden yukarıya çıktığını görmüştüm. Nereye gittiği hakkında bir fikrim yoktu ama onun gönlünü almak zorunda hissediyordum. Fakat öncesinde halletmem gereken başka bir mesele vardı; durum ciddiydi.

Telefonumu elime alıp, halamın numarasını tuşladım. Uzun uzun çalan telefon sonunda açıldığında Bora, elinde tabletiyle verandaya gelmişti. Ayağa kalktım ve volta atarak konuşmaya başladım, en azından bu kendimi daha iyi hissettiriyordu.

"Buyrun kimi aramıştınız?" diye sordu halam, düz bir sesle. Şaka mı yapıyordu?

"Hala? Benim. Naz?" dedim, şaşkınlıkla.

"Hangi Naz?" diye sordu halam, imalı bir sesle. Gözlerimi yumdum; başlıyorduk.

"Halacığım... Uzun zamandır seni ihmal ettiğimi ve sorumsuz bir yeğen olup aramadığımı biliyorum. Nasılsın?" diye sordum, sesimi oldukça tatlı bir tonda tutmaya çalışmıştım.

"Ben seni öldü sanmıştım kızım. Malum aradığımda da açmayınca. Evine geldiğimde kapı duvarla karşılaşınca... Ama maşallah, sesin iyi geliyor." dedi halam, sesi iğne doluydu. Bugün zaten o iğneyi bana batıran batıranaydı. Derin bir nefes aldım.

"Haklısın halacığım. Ama çok şükür hayattayım. Hem aşk olsun, insan bana ulaşamayınca polise falan gider, öyle

'Öldün sanmıştım ben kızım.' diyorsun, ayıp." dedim, şakayla karışık.

"WhatsApp'a giriyorsun yavrum, oradan anladım sonradan ölmediğini." dedi halam. *ÇÜŞ!*

"Aaaa! Sen WhatsApp mı kullanıyorsun ya? Bu yaşta?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Ne varmış kız benim yaşımda? Elli iki yaşındayım ben daha! Seni bile cebimden çıkartırım vallahi! Senin yaşında evlenmiş de-"

"Heh hala! Ben evleniyorum!" dedim, evlilik lafını duyar duymaz. Halam cevap vermedi. Kısa bir süre bekledikten sonra, "Hala?" dedim, tedirgin bir sesle. "Hala orada mısın? Hu hu?" dedim, bu seferde.

"N'APIYORSUN?" diye bağırdığında, kadını şoka soktuğumu anlamıştım.

"Şimdilik nişanlanıyorum sadece inşallah. Allah da tamamını erdirirse, yakında düğü-"

"KIZ NEREDEN ÇIKTI EVLENMEK?" diye bağırdı halam. Kızmış mıydı, şaşırmış mıydı, sitem mi ediyordu, ne yapıyordu anlamıyordum. Evliliğin nereden çıktığı hakkında da halama verecek bir cevabım yoktu sanırım. Sustum. "Kız kime diyorum? Ne ara birini buldun da ne ara evleniyorsun? Kim? Yakışıklı mı? Parası var mı? Ne iş yapar? Evi var mı? Arabası var mı? Seviyor musun? O seni seviyor mu? Kız iyi tanıdın mı?" diye sorularını sıralamaya başladı halam.

"Çok yakışıklı." dedim, Bora'nın beni duyduğunu unutarak. Yüzüne baktığımda, gözleri tabletindeydi ama sırıtıyordu. *Aptal mısın sen Naz?!*

"E sen aşık olmuşsun kuzum? Ben onun üzerine bin soru sormuştum halbuki!" dedi halam, gülerek. Ne cevap vereceğimi bilemiyordum.

"Neyse işte hala... Haftaya nişan var kısmetse. Eh biz bu hafta bi' sana gelelim he? Ne dersin?" diye sordum, yeniden tatlı bir ses tonuna bürünerek.

"Nişanı kız tarafı yapar yavrum, kim karar verdi haftaya olduğuna?" diye sordu halam, ciddileşmişti. *Halacığım, bizde*

kuralları sadece Bora koyar. Tek taraf kendileri!

"Eee ben öyle istedim. Haftaya olsun istedim. Çünkü bence 'haftaya', bu yıl içinde nişanlanmak için en ideal zaman dilimi." dedim. Ya da saçmaladım. Bora'nın attığı kahkaha kulaklarıma geldiğinde, yüzümü ona çeviremedim bile.

"Durun bakalım Naz Hanım, kızı verecek miyiz? İstemeye gelsinler önce, bakarız nişana sonra." dedi halam, ciddi bir sesle.

"Ne istemesi hala? Biz nişanlanıyoruz. Yok isteme falan?" dedim, endişeyle. Başlayacaktım şimdi, örfüne de adetine de. Yavaş yavaş stres altına girmeye başlamıştım. *Sakin ol Naz, ağaçları say!*

"Önce gelsin, tanışalım. Sonra istemeye gelsin seni ailesiyle. Sonra nişan!" dedi halam. Ciddi miydi? Bence, Bora beni kaçırmalıydı.

"Halacığım, zaten verirsin sen beni. Neden istiyorlar ki boşu boşuna?" diye son kez şansımı denemek istedim. Omzumda Bora'nın elini hissettiğimde hızla ona döndüm, bana göz kırparak başını "Tamam." anlamında salladı. Bu, "Seni isteyeceğiz." mi demek oluyordu?

"Naz! Biraz daha uzatırsan, seni vermem." dedi halam, net bir sesle. Resmen havaya girmişti.

"Tamam hala. İsteyecekler beni. Mutlu musun?" dedim sitemle.

"Çok! Yarın akşam tanışmak için sizi yemeğe bekliyorum." dedi halam, gülümsüyordu. Sesi neşe doluydu.

"Tamam, görüşürüz yarın akşam." dedim ve telefonu kapattım. Bora, tekrar koltuklara oturmuş, tabletine gömülmüştü. Çekinerek yanına gidip oturdum. Benimle ilgilenmedi. Ona kocaman bir özür borçluydum Ceren olayıyla alakalı. Aklıma gelen fikirle mutfağa yöneldim, Sevim Hanım yemek yapıyordu.

"Bir şey mi istediniz Nazlı Hanım?" diye sordu.

"Sevim Hanım, bana Naz der misiniz? Kendimi kötü hissediyorum." dedim, gülümseyerek.

"Bilmem ki. Uygun olur mu?" diye sordu Sevim Hanım, ama gözlerinin içi parlamıştı.

"Olur olur. Gayet de uygundur." dedim, gülümseyerek. Ardından Türk kahvesi yapmaya başladım. Bora'ya kendimi affettirmek için ne kadar saçma bir fikirdi acaba?

"Ben yapsaydım?" dedi Sevim Hanım, gülümseyerek.

"Ben yaparım." dedim, aynı içtenlikle. Gülümseyerek, yemek yapmaya devam etti.

♠

Elimde Türk kahveleriyle verandaya çıktığımda, Bora ve Selim bir şey konuşuyorlardı. Selim, beni gördüğünde cümlesini yarıda kesti; ardından Bora'nın kafa sallamasıyla devam etti. Bora'nın yanına oturup, kahveleri önümüzdeki sehpaya bıraktığımda, bir saniyeden daha az bir süre kahvelere bakan Bora, yeniden bakışlarını Selim'e çevirdi. Yüz ifadesi fazlaca "Bu konu önemli!" diye bağırıyordu.

"Peki, yalnızca tek başına girmesine mi izin vereceğiz abi?" diye sordu, Selim.

"Kendisini tedirgin hissetmesine gerek yok. Bir adam alsın yanına, bırakın." dedi Bora, kaşları çatık, yüz hatları fazlaca belirgindi.

"Silahını almaya kalktığımızda, başlangıçta hep zorluk çıkarıyor." dedi Selim, bakışları kısa bir an için bana çevrilmişti. Benim yanımda konuşmaktan çekindiği belliydi. Telefonumla ilgileniyormuş gibi yaptım.

"Poker oynarken ne yapacakmış acaba silahı? Beni mi öldürmeyi düşünüyor, onu öldüreceğimizi mi zannediyor, beyinsiz herif." dedi Bora. Başını iki yana sallarken, kahvesinden bir yudum almıştı. Yüzüne bakmadığım için, beğenip beğenmediğini anlayamamıştım.

"Abi bir şey soracağım." dedi Selim, tedirgin bir ses tonuyla. Bora, başıyla onay vermiş olacak ki, devam etti. "Gökhan Abi, yengenin de geleceğini söyledi, evden çıkarken. Ama senin sözlerinden yalnız gideceğini anlıyorum." dedi Selim. Telefonuma daha çok gömülmüştüm.

"Gökhan Abi'ne söyle, belasını siktirtmesin." dedi Bora, sert bir sesle. "Nazlı Hanım, bugün bu evden çıkmayacak!" dedi, daha da sert bir sesle. Ne de güzel, ben yokmuşum gibi, benden bahsediyordu. *Canım ben hiç bölmeyeyim, sen devam et.*

"Emredersin abi, başım üstüne." dedi Selim. Ardından, uzaklaşan ayak sesleri kulağıma gelmişti.

"Ellerine sağlık." diyen Bora'ya şaşkın bakışlarımı gönderdim, sesi yumuşacıktı.

"Nereden anladın benim yaptığımı?" diye sordum, merakla.

"Anlarım ben." dedi, kendinden emin bir şekilde. Gülümsüyordu. "Özür dileme şeklin mi bu?" diye sordu, daha da gülümseyerek.

"Teşekkür ederim. Ben senin yerinde olsam çok sinirlenirdim, günahım alındığı için." dedim, mahçup bir ifadeyle.

"Ben de çok sinirlendim zaten, sorun yok." dedi, göz kırparak. "Unuttun mu, seni denize attım ben. Hatta boğarak öldürmeye çalıştım." dedi, muzip bir ifadeyle. Küçük bir kahkaha attım. İşte şimdi, bunun bir önemi yoktu.

"Ben düşünemedim yani haberin yalan olduğunu..." dedim, mahçup bir ifadeyle. "Ne bileyim engelletebilirdin..." dedim ve sustum. *Adamı hâlâ suçlar gibi ne o öyle Naz?*

"Normal şartlar altında eğer o an kafam çalışabilir durumda olsaydı... Ceren için engelletirdim haberi. Herhangi başka birisiyle görüntü vermek umrumda olmazdı açıkçası, basının gücümü görmesi pek işime gelmez. Ama herkes bizi sevgili sandığı için de engelletirdim ayrıca dediğim gibi Ceren de Arda'nın ailesine karşı zor durumda kalıyor, düğünleri yakında. Ama işte kendimde değildim." dedi, ciddi bir ses tonuyla.

"Evet... Çok içmişsin. Ceren söyledi." dedim, meraklı bir ses tonuyla.

"Evet... Ceren bunu söylerken, ben de buradaydım." dedi, gülümseyerek. "O akşam engelletemedim ama durumu

düzeltmek adına basın bülteni geçmiştim işte, bu sabah yayınlandı... Sen de arkadaşlarına karşı kendini kötü hissetme diye..." dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Teşekkür ederim." dedim, gülümseyerek.

"Nazlı...Seninle yaşadığımız şey bir oyun. Ama oyunu kurallarına göre oynayacağım. Sen hayatımda olduğun sürece, hayatımda hiç kimse olmayacak. Gerçekten bir ilişki yaşıyormuşuz gibi davranacağım." dedi vurgulayarak, gözlerini gözlerimden ayırmadan.

"Ben de." dedim, kendimden emin bir şekilde. Yirmi dört sene boyunca, sahte sevgilimden başka kimse olmamıştı hayatımda sonuçta. Bakışları beni hipnotize ederken, hayatımda başka birisinin olması da mümkün değildi ayrıca.

"Senin hayatında zaten birisi var Nazlı. Kalbinde... Bu oyuna başlama sebebin. He eğer diyorsan ki, ondan başkası olmayacak, bunu zaten biliyorum. Yani kulüpteki herifle öpüşmeyi falan aklından geçirmediğinin, sadece benim damarıma basmaya çalıştığının farkındayım." dedi, ifadesiz bir yüzle. *Yani sen Naz, Anıl'a aşık olduğunu dile getirerek, oyunu kurallarına göre oynamıyorsun.* "Ve başardın da... Ama işte şansını da sınırlarını da fazla zorladın, yine." diye devam etti.

"Nereden anladın senin damarına basmak için söylediğimi?" diye sordum. Gülümsedi. Sıcacık, içten ve gerçek bir gülümsemeydi bu. Merak etmiştim, ona karşı olan karmakarışık hislerimi çok mu belli etmiştim? Tabii ki de etmiştim. Ona, onu kıskandığımı söylemiştim.

"Ona ihanet edemeyecek kadar çok seviyorsun onu." dedi. HİÇBİR ŞEY BELLİ EDEMEMİŞİM! Yüzüme yayılan şaşkınlığı ani bir manevrayla hemen toparlamama acilen bir Oscar göndermeleri gerekiyordu. *Senin anlayamadığını Bora Karabey anladı ya Anıl Nacar; sana da yazıklar olsun!* Ama Bora'nın da bilmediği bir şey vardı; ben içimdeki Anıl'a çoktan ihanet etmiştim, kalbimin kapılarını Bora'ya açarak.

Kalbinin kapıları açıldı mı Naz?

"İhanet etmek için... Beraber olmak gerekir." dedim, ciddi bir şekilde.

"Düşün ki ne kadar seviyorsan... Beraber olmadığınız halde, ona ihanet edemeyeceğine eminim." dedi, ifadesiz bir ses tonuyla. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Şu an bas bas bağırarak; "O KADAR EMİN OLMA BORA EFENDİ!" diye çığlık atmak istiyordum ama bunun yerine gülümsedim.

"Hayatta hiçbir şeyden emin olmamak lazım. Genelde büyük konuştuklarımızı yaşarken buluruz kendimizi." dedim, ne zamandan beri böyle düşünüyordum acaba?

"Bazı şeyler kesindir. Sen ne biçim matematikçisin? İki çarpı iki dörttür; değişmez." dedi, gülümseyerek. Çok güzel gülümseyerek dedi. Hatta, gülümseyerek içimi eritirken dedi.

"Ama unutmamak lazım ki, '*Matematik, ne neden söz ettiğimizi, ne de söylediğimiz şeyin doğru olup olmadığını bilmediğimiz bir konudur.'* demiş, Bertrand Russell. Yani iki çarpı ikinin dört olduğu, kabul ettiğimiz bir doğru sadece." dedim.

Kara gözlerinin kısa bir an için bambaşka ve daha evvel bu dünyada hiç görmediğim bir renge büründüğüne yemin edebilirdim. Hemen sonra, yeniden kapkara olan gözlerini, yeşil gözlerimden ayırarak konuştu.

"Sekiz ay dolunca, anlaşmamız bittiğinde yani... Umarım seni gerçekten hak eden birisine çok aşık olur ve karşılığını alırsın. Muhtemelen yabancı birisi olur zaten, aşkı hoyrat kullanmayan bir ülkeden olsun mümkünse. Hoş, ben onu gördüğümde anlarım adam mı değil mi." dedi, ifadesiz bir sesle.

"Aşkı hoyrat kullanmayan bir ülke var mı ki?" diye sordum, histerik bir kahkaha atarak. Hemen ardından söylediklerini ancak idrak etmiştim. "Biz seninle? Ben buradan gittikten sonra, görüşmeye devam edecek miyiz?" diye sordum heyecanla. Doğru mu duymuştum? Bakışlarını yeniden gözlerime sabitledi.

"Hayatın üzerine bir anlaşma yaptık Nazlı. Hayatın boyunca senden sorumluyum. Eğer istersen, ara sıra yanına gelebilirim." dedi, şaşkınlıkla yutkunmuştum.

"Çok isterim." dedim, sesim hâlâ heyecanlıydı. Kendimi çok mutlu hissediyor ve bunu göstermekten de asla çekinmiyordum. Kısa bir süre yüzüme baktıktan sonra, bir sigara yaktı ve bakışlarını havuza doğru çevirdi.

Ve tarih tekerrür ediyordu; aşık olmuştum. Aşık olduğum adamı hayatım boyunca, ne zaman istersem görebilecek ama oyun bittiğinde ona asla dokunamayacaktım. Bora da zehirli bir elma olacaktı. Seni sevmeyen birisine dokunmak yasaktı, bu değişmezdi.

Boşver be Naz; sana bu kadar güzel gülen bir adama dokunmasan da olur. O sana gözleriyle dokunuyor zaten ve sen böylesi bir duyguyu hiç yaşamamıştın. Kokusu burnuna çalındığında, nefes aldığını hissediyorsun. Yanında olması sana güven veriyor.

Ne olacaksa olur; tadını çıkart. Anıl'ın hayatını kurtarırken, böyle güzel hissedeceğini söyleseler de inanmazdın sonuçta. Hayat bu, asla ne olacağı belli olmaz. Sen de hayattan, tam olarak bu yüzden nefret etmiyor musun zaten?

Kendi kendime gülümsediğimde, Bora yanımdan kalkıp, salona girmişti.

28.Bölüm

♠

Sayılar hep hayatımı kurtarmıştı bugüne dek. Bana hayatı hesaplayarak yaşamanın mümkün olduğunu öğretmişti. Her şeyi saydığım için, benim takıntılı olduğumu düşünüyorlardı; alakası bile yoktu. Bilmek beni mutlu ediyordu. Etrafımda kaç tane ağaç olduğu, paketimde kaç tane sigara kaldığı, evde kaç tane domates olduğu bilgisi çoğu zaman benim hayatımı kurtarmıştı. İnsanların asla dikkat etmediği ve bu yüzden gündelik yaşamlarını aksatan şeyler, benim başıma gelmiyordu. Yengem, *"Evde şeker vardır Naz, markete uğramayalım, çok yoruldum."* derdi. Ona evde sekiz tane kesme şeker kaldığını söylediğimde, markete gitmeye karar verirdi. Böylece amcam ona *"Ah be meleğim! Nasıl unutursun şekeri?"* diye söylenmezdi. Yengem bana çok şey borçluydu; benim ona borçlu olduğum şeylerin yanında bir hiçti tabii bu!

Yengem ve amcam ne kadar istedilerse de bir çocuk sahibi olamamışlardı. İkisi de evlat boşluğunu benimle çok fazla ilgilenerek doldurmaya çalışmışlardı; bunu şimdi şimdi anlıyordum. Annem çalıştığı için, küçükken sürekli yengem bizde olur, benimle oyunlar oynardı. Ailemi kaybettiğimde, bana amcamla öyle bir sahip çıkmışlardı ki; her yabancı yengemi annem, amcamı da babam zannederdi. Ama onlar gururla yeğenleri olduğumu söylerlerdi. Ben Anıl'ın peşinden İstanbul'a gelerek, en büyük ihaneti onlara yapmış olduğumu hissederdim hep.

Hayatın planlarıma göre gitmeme ihtimali olduğunu amcamı kaybettiğimizde anlamıştım. Ne zaman beni çok özlediklerini ve Bodrum'a onları ziyarete gelmemi

istediklerini söyleseler, bir bahane bulurdum. Her yolum Anıl'a çıkardı ve onları ihmal ederdim. Boş vakitlerimi Anıl'la değerlendirmek amcam ve yengemi görmekten daha önemliymiş gibi gelirdi. Yengem, amcamın vefat ettiğini söylemek için aradığında, hayatın gerçekten de çok kısa olduğunu anlamıştım. O günden sonra kendi kendime söz vermiştim; sevdiğim kimseyi bir daha üzmeyecektim. Ve herkesi üzmeye karar vermemin, -casinoya girmemin- üzerinden on dokuz gün geçmişti. Ve o gün anlamalıydım; kendime verdiğim sözlerin hiçbir önemi olamıyordu.

Matematiği seviyordum çünkü sağlamasını yapabiliyorduk; hayatı sevmiyordum çünkü sağlamasını yapamıyorduk.

Hayatımdaki sayılı bir avuç insanın her biri, öldüğümü düşündüklerinde çok üzüleceklerdi; ama yengem perişan olacaktı. On dokuz gün önce girdiğim o casinoda bir karar vermiş ve Anıl'ı yaşatmayı seçmiştim; yengemin de hayatını muhtemelen elinden almıştım. Ve daha da kötüsü, bunu aklıma yeni getiriyordum; bu kadar sorumsuz olmamalıydım. Aşk, bu olmamalıydı; bir şeyler çok yanlıştı. Ve kötünün kötüsü de vardı; asla pişman değildim.

Hayattaki tek varlığı olan 'eşini' kaybetmiş bir kadının elinden, öz kızı saydığı, eşinin ailesinden emanet bir çocuğu da aldığınızda; o kadının her şeyini almış olmaz mıydınız? *Özür dilerim yengeciğim, eğer Anıl ölseydi, benim de her şeyim elimden gitmiş olurdu.*

"Naz! Çok özledim bi'tanem sen nerelerdesin? Neden hiç aramıyorsun? Aradığımda açmıyorsun? Canıma kastın mı var kızım senin?" dedi yengem, telaşlı sesiyle. Sesinde buram buram özlem vardı; gözlerim dolmuştu.

"Yengeciğim... Özür dilerim." dedim, buruk bir tebessümle.

"Allah'tan Eren var! İyi olduğunu haber verdi sürekli. Çok üzerine gelmek istemedim, malum Anıl'ın başına gelenler... En iyi arkadaşın..." dedi yengem, sesine yerleştirdiği acıyla. Sadece "arkadaş" olmadığını çok iyi bildiğine emindim; ama ikimiz de bunu hiç dillendirmemiştik. Böylesi hep daha çok işime gelmişti.

"İyiyim yengeciğim, merak etme." dedim, ağladığımı belli etmemeye çalışarak.

"Nişanlanıyormuşsun... Hayır olsun inşallah? Şaka yapıyor halan bence. Veya sen ona şaka yapıyorsun!" dedi, muhtemelen merak ediyordu. Halam, elbette derhal yengemi aramış ve her şeyi anlatmıştı.

"Elbisemi sen diker misin?" diye sordum merakla.

"Naz gerçekten nişanlanıyor musun?" diye sordu yengem, şaşkın bir ses tonuyla.

"Evet. Ve nişan elbisem senin ellerinden çıkmalı. Bana söz vermiştin. Gelinliğimi dikmek istemiştin ama ben nişanlığımı dikmeni istiyorum." dedim, buruk bir tebessümle.

"Gelinliğini de dikerim, sen yeter ki emret bir tanem." dedi yengem, sesi çatallaşmıştı. Muhtemelen ağlıyordu. *Üzgünüm yenge. Kefenim olduğu düşünülecek bir gelinliği senin dikmene gönlüm el vermez. Ama senin sevginle diktiğin bir nişanlıkla çekilmiş gülümseyen bir kare, sana ardımda bırakabileceğim tek şey.*

"Ölçülerimi biliyorsunuz Melek Hanım! Şimdiden başlayın, nişana bir şey kalmadı." dedim, sesimi neşeli tutmaya çalışarak.

"Kız deli misin? Nasıl bir şey istiyorsun?" diye sordu yengem, telaşla.

"Sen beni nasıl bir şeyin içinde hayal ediyorsan..." dedim, gülümseyerek. O mutlu olsun, yeterdi.

♠

Salondaki koltuğa uzanmış belgesel izliyordum. Belgesel izlemeyi sevmezdim; sadece bakıyordum. Sanırım sadece ses olsun diye televizyon açmış ve kafamdaki düşünceleri dağıtmak istemiştim, çünkü neden belgesel izliyordum?

Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyduğumda, uzandığım koltukta doğruldum, Bora yanıma geliyordu. Baştan aşağı simsiyah giyinmişti. Gözüm, telefonumun ekranına kaydığında saatin 19:57 olduğunu fark ettim. Yanıma oturdu; düşünceli gözüküyordu. Birkaç dakika, avını

gözüne kestiren aslana boş gözlerle baktı. Sonrasında yüzünü bana döndürdü ve gözlerimiz buluştu.

"Ben çıkıyorum." dedi, sakin bir ses tonuyla. "Ne zaman geleceğim belli olmaz." diye devam etti. "Selim de benimle olacak, eğer bir şeye ihtiyacın olursa, Özgür'ü ara." diye ekledi.

"Özgür kim?" diye sordum, derin bir nefes aldı.

"Selim kadar güvendiğim bir adam. Sadece, Selim'e kıyasla daha az tecrübeli." dedi, açıklayıcı bir şekilde.

"Özgür'ü tanımıyorum." dedim, ifadesiz bir şekilde. Keşke kapıdaki adamlar yaka kartı falan taksalardı; zaten yüzüme dahi bakmıyorlardı. Ben nereden bilecektim, Özgür kimdi?

"ÖZGÜR!" diye bağırdı, gözlerini gözlerimden ayırmadan.

Saniyeler içinde odaya sarışın, uzun boylu, geniş omuzlu "kapı" gibi bir adam koşarak girdi. Fena sayılmayacak kadar güzel bir yüze sahip olan Özgür; Marvel filmlerindeki süper kahramanlardan birini oynayabilirdi. Neden kendini Bora'nın koruması olarak harcıyordu ki? Hande Özgür'ü görmemeliydi; yaşanılanların sonucunda Gökhan, Özgür'ü öldürürdü. Gerçi Özgür'le Gökhan Hande için dövüşselerdi; Özgür bu bedenle asla yıkılmazdı. Hayır hayır, Eren'in ikisi karşısında da hiç şansı olmazdı, onu çoktan elemiştim.

"Buyrun Bora Bey." dedi, Özgür. Bakışları sadece Bora'yla buluşmuştu.

"Nazlı Hanım'la tanıştırayım ben seni, sadece seninle muhattap olacak." dedi Bora, keskin bir ifadeyle. Özgür, bakışlarını bana çevirdiğinde, nazikçe başını eğdi.

"Özgür ben, Nazlı Hanım. Seslenmeniz yeterli." dedi Özgür, kibar bir ses tonuyla. Gülümseyerek "Tamam." anlamında başımı salladım. Ardından gözlerini Bora'ya çevirdi ve işareti üzerine salondan bahçeye çıktı.

"Sen dövüşmeyi biliyor musun?" diye sordum Bora'ya, gözlerimi kısarak. *Bora'nın tüm o bedenlerden daha güçlü olmasını mı istiyorsun Naz? Sana ne acaba? Allah Allah!*

"O nereden çıktı?" diye sordu, yüzüme anlamayan bakışlarla bakıyordu. Her şeyi de anlamayıversindi.

"Biliyor musun, bilmiyor musun?" diye sordum, merakla.

"Dövüşmek ne demek Nazlı? Dövüş sporlarının bir sürü çeşidi var. Hangisini soruyorsun?" diye sordu, aynı şaşkın ifadesiyle. Gözlerimi daha çok kıstım.

"Mesela... Özgür'ü dövebilir misin?" diye sordum, merakla. Çenemi baş parmağımla işaret parmağımın arasına almış, onu sorguluyor gibi bakıyordum.

"Özgür'ü çok kolay döverim." dedi, gülümseyerek. Gözlerim kocaman açılmıştı.

"Çocuk senin iki katın!" dedim şaşkınlıkla. Yüzündeki gülümsemesi arttı.

"İsterse üç katım olsun. Onu dövebilirim çünkü o bana karşılık veremez." dedi, gülümseyerek. Gözlerimi devirdim, ben ondan mı bahsediyordum? "Onların eğitimleri başka. Gökhan'ın özel bir güvenlik şirketi var. Aylarca orada bir çok tatbikattan geçiyorlar, her biri kendi alanında donanımlı. Silah kullanma, yakın ve uzak dövüş, yakın koruma ve en önemlisi güvenilirlik konusunda bazı testlerden geçip de tatbikatlara katılıyorlar. Sonrasında da benim yanımda, uygun bir konumda görev alıyorlar." dedi, düz bir sesle. "Hepsi de zehir gibidir ve sadıklardır." diye ekledi.

"Ama sana ihanet eden iki adamın oldu?" dedim, merakla. Histerik bir kahkaha attı.

"Diyelim Özgür'le DÖVÜŞMÜYORUM." dedi vurgulayarak, "Ama onu dövebilecek kadar iyi dövüştüğümü biliyorum. Özgür ya da diğerleri bunu görmedikleri için bana inanırlar mıydı?" diye sordu, gözlerimi kıstım ve derin bir nefes aldım.

"Hayır." dedim, kendimden emin bir şekilde. "Buna ben de inanmam. Çocuk kapı gibi." dedim. Güldü.

"Kendimi ispatlamak için, durup dururken Özgür'e saldıracak halim yok?" dedi, devamını benim getirmemi bekliyor gibiydi.

"Onun sana saldırmasına izin vermen lazım o zaman. Sana dokunamaz ki, korkar, sen onun patronusun." dedim, kafam karışmıştı.

"Birilerinin onu, bana saldırması için ikna etmeleri gerekir. Genelde en etkili yol paradır. Onu buna ikna edenlerin de benimle bir dertleri olması lazım tabii. Beni yıkmak istemeleri lazım. Gücümü göstermezsem, bir daha bunu denememeleri gerektiğini anlayamazlar. Kendimi ispatlamak için, durup dururken Özgür'e saldırmam ama?" dedi, yeniden. Gözlerim, bir bulmacayı çözmüşüm gibi parlamıştı.

"Özgür'ün sana saldırmasına izin verirsin? Çünkü böylece Özgür'ü manipüle edenler, senin iyi dövüşçü olduğunu görebilirler. Yani Özgür'ün manipüle olmasına da izin veriyorsun. Yani sana saldırmaları için, boşluğu bilerek bırakıyorsun ki sana saldırılmayacağını herkes görsün?" dedim, heyecanla. Dudakları aralandı, gözlerini kıstı ve yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı; birazdan beni öpecekmiş gibi bakıyordu yine. *Adam seni öpmüyor Naz. Bir kere öyle baktı, öptü. Sonrasında TAM ÜÇ KEZ adamı öpen sensin. Şu bakışa başka bir anlam yükle!*

"Evet." dedi, tok bir sesle.

"Yani aslında bile bile kendine ihanet ettiriyorsun. Onlar sana tuzak kuracaklarını düşünürlerken... Ki beni garaja kilitlediğin akşam da zaten haberiniz vardı durumdan, evin basılacağından falan. Onlar sana tuzak kuracaklarını düşünürlerken, aslında sen daha büyük tuzaklar kuruyorsun. ÇÜŞ!" dedim, aynı heyecanla. Gözleri dudaklarıma kaydı ve iki saniye orada oyalandı. Ardından gözlerini gözlerimle birleştirdi.

"Öyle işte." dedi, ne diyeceğini bilememiş de bir şey söylemek için konuşmuş gibiydi.

"Zekice kurulan planlara bayılırım." dedim, gözlerimi kocaman açmıştım. Adeta, "Hadi gel plan kuralım da ne olursa olsun." der gibi gülümsüyordum.

"Çünkü çok zekisin." dedi, gülümseyerek.

"Dedi, bana kaç kez aptal olduğumu söyleyen adam." dedim, kaşlarımı kaldırarak. Dudaklarını ısırdı ve gözlerimin içine birkaç saniye bakmaya devam ettikten sonra, koltuktan kalktı.

"Çıkıyorum ben, muhtemelen sabah görüşürüz." dedi, kaşları hafiften çatılmıştı. Bir şeye mi kızmıştı? Ben de koltuktan kalktım ve parmak uçlarımda yükselerek, yanağına küçük bir öpücük kondurdum. Ardından gözlerini gözlerime sabitlediğinde, gözlerini kısmış bana merakla bakıyordu. *Bayram değil, seyran değil, sözde sevgilin seni niye öptü değil mi Bora'cığım? Heh, işte onun cevabını hiç kimse bilmiyor.*

"Bol şans." dedim, gözlerimi gözlerinden ayırmadan. Gözlerinin kısa bir süre için parladığını gördüm ama hemen sonra normal bir hale büründüler. Göz kırptı ve arkasını dönerek, merdivenlere yöneldi. Kendimi yeniden koltuğa bıraktığımda, gözlerimi tavana dikmiş gülümsüyordum. *İnşallah ona uğur getirir o öpücük Naz.* Bununla neden ilgilendiğimi bilmiyordum; ama o benim kahramanımsa, benim de onun bir şeyi olmam lazımdı. Belki, uğuru olurdum...

♠

Gökhan gürültülü bir şekilde merdivenlerden inerek salona geldiğinde, uyukladığım koltukta aniden gözlerimi açtım ve doğruldum. Gökhan oldukça sinirliydi.

"Kalk Naz!" dedi, sert ve emredici bir ses tonuyla.

"N'oluyor?" diye sordum şaşkınlıkla. "Neden bu kadar sinirlisin?"

"SANA KALK DEDİM NAZ!" diye bağırdı. Afallamıştım. Yerimden kalktım, tepeden tırnağa beni hızlıca süzdü. "Üzerine doğru dürüst bir şeyler giy, kumarhaneye gidiyoruz." dedi, buz gibi bir sesle.

"Anlamadım? Ama Bora dedi ki-"

"Ben de hazırlanmanı söylüyorum Naz. Yeterince açık değil mi?" diye sordu, onu ilk kez bu kadar soğuk görüyordum. Merdivenlere doğru yöneldiğimde, "Dur!" dedi, sert bir sesle. "Telefonunu ver bana!" dediğinde, gözüm elimdeki telefonun ekranına kaymıştı; saat 9'a 20 vardı. Telefonumu ona uzattım.

Hızlı adımlarla odama çıktığımda, kapıyı kapatıp derin bir nefes aldım. Bora'yı arama ihtimalim ortadan kalkmıştı. *Şimdi ne yapacaksın Naz?* Hiçbir şey anlamıyordum; neden kumarhaneye gitmem lazımdı? Ayrıca, emir büyük yerden yani Bora Karabey'den değil miydi; benim bugün bu evden çıkmam yasaktı! Üstelik, zaten evden çıkmak gibi bir planım da yoktu; Bora bu emri sırf Gökhan yüzünden vermemiş miydi?

Bora'nın beni kumarhanede gördüğü zaman vereceği tepkiyi düşündüğümde tüm hücrelerime korku hakim oluyordu. Öyleyse bu odadan çıkmayacaktım, Gökhan bu kata gelemezdi. Neden gelemesindi? Bu kadar öfkeli olan bir adam, görünmez bir kilidi mi aşmayacaktı? Hızlıca giyinmeye başladım. Gökhan "doğru dürüst bir şey giy" derken, üzerimdeki taytla tişörtümü aşağılamış mıydı yani? *Gerçekten bu mu şu an derdin Naz?*

Siyah kısa kollu, dizimin biraz üzerinde biten, v şeklinde dekoltesi olan bir elbise üzerine kırmızı hırka giydim; siyah stilettolarla da kombinimi tamamladım. Ama bu odadan çıkmaya niyetim yoktu; direnecektim... "NAZ HADİ!" diye Gökhan'ın kükremesi evde yayılırken, onu duymamaya çalıştım. Sekiz dakika yirmi bir saniye sonra Gökhan'ın hızlı adımları koridoru dolduruyordu. Kapının önünde durduğunu hissettiğimde, sertçe üç kez kapıya vurdu.

"Gökhan... Ben gelmek istemiyorum. Bora beni öldürür." dedim, kapının arkasından, bana acımasını dileyerek.

"Eğer on saniye içinde o odadan çıkmazsan, ben seni öldüreceğim Naz!" dedi Gökhan, soğuk bir sesle. Öfkeyle kapıyı açtım.

"Sen kendini ne zannediyorsun ya? Sen kimsin de beni öldürüyorsun?" diye sordum, oldukça sinirli bir sesle. Deliye dönmüştüm sanki.

"Yürü!" dedi, emredici bir havada, koridoru göstererek.

"YÜRÜMÜYORUM! SEN BANA EMİR VEREMEZSİN!" diye bağırdım. Gökhan, sıvadığım koluma yapıştığında, beni hızlıca çekiştirmeye başladı. Bu kadarı da fazlaydı. Etime

gömülen parmakları canımı yakıyordu. Olağan gücümle Gökhan'ı itmeye çalıştığımda, beni hızlıca duvara doğru itti. Kollarımı başımın hizasında bağlamak için, ellerimi sertçe duvara çarptı; parmaklarım kırılmış olabilirlerdi.

"HADDİNİ BİL! BEN BORA DEĞİLİM!" diye bağırdı. Ne demekti bu? Bora'dan daha korkutucu olabileceğini mi düşünüyordu? Beni burada öldürseydi de Bora beni kumarhanede görmeseydi; daha tatlı bir ölüm sahnesiydi bu. Ben donmuş bir şekilde Gökhan'a bakarken, beni yeniden kolumdan çekiştirerek yürümeye başladı. Topuklu ayakkabılar da canımı yakıyordu. Dış kapıya yaklaştıkça Bora'ya yaklaşıyordum; gitmek istemiyordum. Selim'le konuşurken ki "*Nazlı Hanım bugün evden çıkmayacak!"* cümlesindeki tonlama, kulaklarımı uğuldatıyordu.

Kapı açıldığında, şansımı bir kez daha denemek için kolumu Gökhan'dan kurtarmaya çalıştım. Fakat o umursamadan beni çekiştirdiğinde, ayağım sendeledi ve kendimi asfalt zeminde yere çakılı bir hâlde buldum.

"Nazlı Hanım, iyi misiniz?" diye sordu Özgür, telaşla. Kafamı yerden kaldırıp ela olduğunu fark ettiğim gözlerine baktığımda, o gözlerde korku gördüm. Özgür korkuyordu; ne yapacağını bilemiyordu. Elini bana uzatıp uzatmamaktan bile korkuyordu muhtemelen.

"KALK NAZ!" diye bağırdı Gökhan, sesi tüm bahçeyi inletmişti. Sanki içimde bir bam teli vardı ve tam da şimdi, oraya basmıştı Gökhan. Yerden kalkarken, ne dizlerimin, ne dirseklerimin ne de ellerimin yaralanmış olmasına aldırış etmeden, Özgür'e döndüm.

"Bora'yı ara!" dedim Özgür'e, sert bir ses tonuyla. Emrediyordum.

"HAYIR ÖZGÜR! KİMSE BORA'YI ARAMAYACAK!" diye bağırdı Gökhan, kolumdan çekerek beni arabaya sürüklemeye başladı bu sefer de.

"GÖKHAN ABİ!" diye bağırdı Özgür. Gökhan, dünyanın en soğuk bakışıyla Özgür'e dönmüştü. "Bora Bey, Nazlı Hanım'ı bana emanet etti!" dedi Özgür, saygıyı elden bırakmıyor gibi

dursa da sesi çok sertti. Gökhan, kısa bir süre Özgür'e baktıktan sonra, arabanın kapısını açarak gözleriyle binmemi işaret ettiğinde, Özgür yeniden konuştu.

"Emanete ihanet edemem Gökhan Abi. Beni zor durumda bırakma! Nazlı Hanım'ı götüremezsin!" dedi Özgür, sesi uyarıcı tonda çıkmıştı. Bahçedeki tüm korumalar put gibi durmuşlar, Özgür ve Gökhan'ı izliyorlardı. Keşke birisi Bora'yı aramayı akıl etseydi; Gökhan'dan bu kadar korkuyorlar mıydı? Gökhan, hızla arkasını döndü ve birkaç büyük adımla Özgür'e yaklaştı.

"Bora'nın olmadığı yerde emri kimden alıyorsun Özgür?" diye sordu Gökhan, kendinden emindi. Alacağı cevabı çok iyi bildiğini beden dili avaz avaz bağırıyordu.

"Senden abi." dedi Özgür.

"O zaman, başka bir şey söylemeye de gerek yok!" dedi Gökhan.

"Gökhan Abi... Ama emri Bora Bey'den aldık zaten. Nazlı Hanım'ın evden çıkmamasını emretti. Şimdi onu seninle gönderemem. Hem-" dedi Özgür. Cümlesini anlamadığım bir şekilde yarıda kesmişti.

"Hem ne?" diye sordu Gökhan, ne yaptığını biliyor bir ifadeyle.

"Eğer Nazlı Hanım'ın kılına zarar geldiğini öğrenirse..."

"Ne olur öğrenirse?" diye sordu Gökhan. Kelimelerini öyle bir vurguluyordu ki, Özgür'ün kapı gibi olan bedeni yere yığılabilirdi. Ama Özgür'ün yıkılmaya niyeti yoktu, oldukça net konuştu.

"Hepimizi öldürür. Seni de."

"İyi. Öğrenecek birazdan." dedi Gökhan, buz gibi bir sesle. Arkasını dönüp bana doğru ilerlediğinde, Özgür, Gökhan'ın koluna yapıştı.

"Nazlı Hanım bu evden çıkmayacak abi. Beni istemediğim şeyler yapmaya mecbur bırakma." dedi Özgür, utana sıkıla. Gökhan, Özgür'ün suratına bir yumruk attı ama Özgür karşılık vermedi. Gökhan, bir yumruk daha attığında, daha fazla dayanamadım.

"YETER!" diye bağırdım. Gökhan beni umursamadan, Özgür'e bir yumruk daha attı.

"Senin işini sonra göreceğim! Karşında kim olduğunu, kimi kime koruduğunu unutmuşsun. Hatırlatırız." dedi Gökhan. Kesinlikle benim tanıdığım Gökhan değildi; başka biriydi. Bana doğru bir adım attığında, Özgür belinden çıkardığı silahı Gökhan'a doğrulttu, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Gökhan küçük ve alaylı olduğu belli bir kahkaha attı.

"Beni mi vuracaksın? O kadar yürek yedin mi sen?" diye sordu Gökhan alayla. "Anında geberirsin." dedi, herhangi bir şeyden bahsediyor gibiydi. Soğuk kanlı bir katil gibiydi.

"Eğer Nazlı Hanım, bu kapıdan çıkarsa, ben zaten ölürüm abi. En azından emanete ihanet etmemek için ölmeyi tercih ederim." dedi Özgür, net bir ifadeyle. Buruk bir tebessüm peyda olmuştu dudaklarımda. Sanırım bu filmi babamla izlesek, *"Ne delikanlı çocuk ama!"* derdi. Fakat bu bir film değil, gerçeğin en kan dondurucu anlarından birisiydi.

Etraftaki korumalara kısa bir bakış attığımda, taraflarını bilemiyor gibi bakıyorlardı. Kahramanımı özlemiştim; o neredeydi? Gökhan, korumalardan birisine başıyla işaret ettiğinde, Özgür'ün başına silah dayadılar.

"Gökhan!" diye çıkıştım. İşte şimdi gerçekten de Gökhan'dan korkuyordum. Dünya durmuştu ve ben gözlerimi beni korumaya şartlanmış Özgür'ün gözlerinden alamıyordum. Ve hala elindeki silahı atmıyor, Gökhan'a doğru uzatıyordu. Tetiğe basmıyor ama ela gözleriyle "Nazlı Hanım'ı bırak." diye yalvarıyordu sanki.

Saniyeler içinde dört kişi Özgür'ün üzerine atladığında, elindeki silah yere düştü ve karnına yediği on birinci tekmeye dayanamayıp, Özgür de kendine silahın yanında bir yer buldu. Hiçbir şey yapamadan, öylece yerde yatan Özgür'e bakıyordum. Şu an bu hayatta yaşadığım her şeyi unutmuş, sadece Özgür için endişeleniyordum. Hızlı adımlarla Özgür'e doğru yaklaştığımda, Gökhan'ın tüm bahçeyi kaplayan sesini duydum.

"NAZ ARTIK ARABAYA BİN! YETER!" diye bağırdı Gökhan, aldırış etmedim. Az evvel yere kapaklandığım için kan toplamış dizlerimin üzerine çöktüm ve Özgür'ün ela gözlerinin içine baktım.

"İyi misin?" diye sordum, telaşla.

"Gitmeyin Nazlı Hanım. İçeriye girin. Kimse size bir şey yapamaz. İçeriye girin." dedi Özgür, kısık bir sesle.

"Şu herifi müştemilata kilitleyin ben gelene kadar! Onun işine sonra bakacağım!" diye dişlerinin arasından, öfkeyle konuştu Gökhan.

"HAYIR! KİMSE KİMSEYE BİR ŞEY YAPMIYOR! BEN DE SENİNLE GELİYORUM! ÖZGÜR'E KİMSE DOKUNMAYACAK!" diye bağırdım, neye güveniyordum, bilmiyordum.

"ARABAYA BİN!" diye aynı şekilde bağırdı Gökhan. Son kez, Özgür'ün ela gözlerine baktım. Ve yerimden kalkıp, arabaya doğru yürümeye başladım. Arabaya binmeden önce, Gökhan başıyla korumalardan birine işaret vererek Özgür'ü gösterdi.

"Gökhan! Onun canı yanarsa, seni ben öldürürüm." dedim, gayet net ve soğuk bir sesle.

"Ölümü acısız olacak, merak etme." dedi Gökhan, içimden bir parça koptuğunu hissetmiştim. Gözlerimden akan yaşları umursamadan, kapıyı sertçe kapattım ve arabaya arkamı dönüp, Özgür'e doğru yürümeye başladım. Gökhan, daha büyük bir öfkeyle beni kolumdan, vücudumdaki kan akışını durduracak şekilde çekiştirerek, zorla ön koltuğa bindirdi; ve ben çığlık ata ata ağlıyordum.

♠

Ağlamaktan muhtemelen kıpkırmızı olmuş gözlerle, dizlerimdeki ve dirseklerimdeki geçmek bilmeyen sızıyla, iki elimin üzerindeki yaralarla, kolumdaki kırmızı parmak izleriyle ve yüreğimdeki eksik bir parçayla, neresi olduğunu bilmediğim bir yerin önünde duran arabadan indim. Hava ne kadar soğuktu bilmiyorum; titriyordum. Gökhan, yanıma geldiğinde, onun gözlerine tiksinircesine bakıyordum.

"Önce seni tuvalete götüreceğim. Kendini toparla!" dedi, emredici bir ses tonuyla. Hiçbir cevap vermeden

yürüdüğümde, koluna girmemi işaret etti. Arka kapı olduğunu sandığım yerden içeriye girdiğimizde, tuvaletin önünde durdu ve girmem için kapıyı açtı.

Aynada kendime baktığımda, kendimden korkmuştum. Elimi yüzümü yıkadım, olabildiğince dizlerimdeki yaradan akmış kanı temizlemeye çalıştım. Bora beni gördüğünde, muhtemelen tanıyamayacaktı. Peki Gökhan'a kızar mıydı? Yoksa en yakın arkadaşı olduğu için, onu affeder miydi? Begüm'ün dokunulmazlığından bende neden yoktu? Herhangi bir insan, bana nasıl bu kadar zarar verebilirdi? Hakkını asla yedirmeyen Naz'a ne olmuştu? Kimdim ben? Burada ne işim vardı?

Tuvalet kapısına sertçe vurulduğunda, derin bir nefes aldım. Gökhan, çıkmam gerektiğini söylüyordu. Çığlık atarak onu kovmak yerine dediğini yaptım. Yeniden koluna girdiğimde, dar bir koridorda ilerledik ve karşımıza başka bir siyah takım elbiseli adam çıktı. *Özgür'e bir şey olursa, bu vicdan azabıyla yaşayamazsın Naz. Biliyorsun değil mi?*

"Kara nerede?" diye sordu Gökhan, soğuk bir sesle.

"Kozan'la beraber abi. Poker oynuyorlar." dedi takım elbiseli adam. Gözleri bir an için bana çevrilmiş, kim olduğumu anlamaya çalışıyor gibi bakıyordu. "Kozan" Bora'nın evini basmaya yeltenen adam değil miydi? Şu an bu o kadar umrumda değildi ki...

Gökhan'la kumar oynayan insanların arasından geçerek, köşedeki masaya doğru ilerledik. Herkesin gözleri kısa bir süre bizim üzerimizde toplanıyor ama hemen yeniden işlerine dönüyorlardı. Bora, görüş alanıma girdiğinde, yüzümde silik bir tebessüm oluşmuştu. Bora, koyu kahverengi takım elbiseli bir adamla karşı karşıya oturmuş, ifadesiz yüzünü onun gözlerine sabitlemişti. Rahat ve keyifli görünüyordu. Koşmak ve boynuna sarılmak istiyordum. Kafamı boyun girintisine hapsetmek ve ömrümün sonuna kadar, dudaklarım köprücük kemiğinin üzerinde yaşamak istiyordum.

"Şeytanınız bol olsun beyler!" dedi Gökhan, yapmacık bir gülümsemeyle. Bora, bize doğru döndüğünde, kara gözlerine önce şaşkınlık yayıldı. Şaşkınlık yerini yavaş yavaş öfkeye bırakırken, koyu kahverengi takım elbiseli adam ayağa kalktı ve bize döndü. Genç, otuzlu yaşlarında, orta boylarda, hoş gözüken bir adamdı. Ama çok çirkin gülümsüyordu.

"Ooo ben de Kara'nın yardakçısı nerelerde diye düşünüyordum." dedi adam, yüzündeki sinir bozucu bir gülümsemeyle. Bakışlarımı Bora'ya çeviremiyordum ama viskisini kafasına diktiğini görebilmiştim.

"E sen oyununu düşünseydin Caner. Benim nerede olduğumdan daha önemli olsa gerek." dedi Gökhan, aşağılayıcı bir ifadesi vardı. Yüzümde mimik yoktu, bu faslın bitmesini bekliyordum. Boş gözlerle, yerinden kıpırdamadan oturan kurpiyer kadına bakıyordum. Alımlı, seksi ve oldukça da güzeldi.

"Merhaba. Ben Caner." dedi adam, bir kaç saniye sonra bana dediğini ancak anlamıştım. Yüzümü ona döndürdüğümde, bana elini uzattığını yeni fark ediyordum. Elimi ona uzattığımda, iki eliyle kavradı ve dudaklarına götüreceği sırada elimi hızla çektim. Yaşadığım evi basmaya kalkan bir insandı o; bu kadar yapmacık bir nezaket göstermesine de gerek yoktu.

"Naz." dedim, mırıldanarak ve bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Kaşları çatıktı. Biraz önceki rahat ve keyifli adam gitmiş; yerine gergin ve öfkeli bir adam gelmişti sanki. Oturmak istiyordum artık. Ya da burada her ne yapacaksam yapmalıydık. Sıkılmıştım. Bora yerinden kalkarken, bakışlarıyla ileride duran adama bir şey işaret etti. Sandalyesini biraz sağa kaydırdı ve elini belime yerleştirdi.

"Şöyle geç." dedi, soğuk bir sesle Bora. Caner'in de suratı asılmış, yüzündeki gevşek gülümseme silinmişti. Bir adam Bora'ya sandalye getirdikten sonra, biraz önceki konumunda, Caner'in tam karşısına oturdu. "Beklemiyordum sizi?" diye sordu Gökhan'a, buz gibi bir sesle.

"Sürprizleri severiz. Sevgilin sana şans getirmek istedi. Gerçi ben ona 'Rakibi alt tarafı Caner.' dedim ama..." dedi Gökhan, alaylı bir gülümsemeyle. Bense hâlâ kurpiyer kadını izliyordum.

"Demek Kara'nın sevgilisisiniz?" dedi Caner. Yine benimle konuştuğunu biraz sonra fark etmiş ve ona dönmüştüm. Açık kahverengi gözlerinde, insanın sinirini bozan bir ifade vardı.

Yapmacık olduğunun anlaşılıp anlaşılmadığını bilmediğim bir ifadeyle ona gülümsediğimde, Bora'nın bakışları masanın üzerindeki elime kaymıştı. Ellerimi saklamak için, seri bir şekilde kollarımı bağladım. Hırkanın kol kısmı biraz yukarıya çıkmıştı ve Bora'nın gözleri kollarımdaki kızarıklara değmişti. Dudaklarını dişlediğinde, masada adeta bir ölüm sessizliği hakimdi. Caner, bakışlarını ben ve Bora'dan ayırmıyor, Bora'nın boynundaki damarlar da gitgide daha belirgin hale geliyordu. *Sense ne yapacağını bilmeden, bir süs bebeği edasıyla, yeşil örtülü masada oturmuş, öylece duruyordun Naz.* Kesinlikle masadaki en şanslı insan, kurpiyer kadındı.

"Eee Kara? Konuşma sırası sendeydi." dedi Caner.

"Ben buralardayım." dedi Gökhan, ardından hızlı adımlarla masadan uzaklaştı. Bora, Gökhan'ın arkasından ifadesiz bir yüzle bakarken, Caner bir daha konuştu.

"Devam ediyor muyuz?"

Sabırsız bir adamdı Caner. İki tane iskambil kartını eline almış, bir onlara bir de Bora'ya bakıyordu. Bakışları kısa aralıklarla bana da yöneliyordu. Yerde dört tane kart vardı: kupa 8'li, sinek 9'lu, karo vale ve sinek 6'lı. Şu an sayılar dahi ilgimi çekmiyordu. Sadece Özgür'e benim yüzümden bir şey olmamasını diliyordum, o kadar. Bedenim buradaydı ama ruhum her şeyiyle Özgür'ün yanındaydı sanki. Bora, elindeki maça kızı ve maça 10'luya baktı; önündeki chiplerden beş tanesini masaya doğru ittirdi.

"500 Bin." dedi Bora, sert bir sesle. Caner'in bakışlarına şaşkınlık yayılmıştı.

"Açık arttırmada mıyız Kara?" diye sordu Caner. Miktarı mı çok bulmuştu?

"Sıkıldım. Çabuk bitsin." dedi Bora viskisini kafasına diktikten sonra. Gözleri ifadesiz bakıyordu. *Poker masasına da ancak böyle bir "poker face" yakışır zaten Naz. Şimdi anlamışsındır, Bora'nın okuyamadığın ifadesiz yüz hatlarının ve ses tonlarının nereden geldiğini. Şimdi anlamışsındır, kendini nasıl bu kadar kolay kamufle edebildiğini. Şimdi anlamışsındır, senin mimiklerini nasıl bu kadar kolay okuyabildiğini.*

"Blöf yapıyorsun! Ama peki... 500 Bin." dedi Caner. O da önünden beş tane chipi masanın ortasına ittirmişti. Aslında Bora'nın eli, kazanan bir eldi; Caner'in kazanması için de bir ihtimal olup olmadığını hesaplayacak kafada değildim. Kurpiyer kadın ortaya bir kart daha açtığında, bakışlarımı etrafta dolandırmaya başlamıştım.

Bazı insanlar çok mutlu, bazı insanlarsa çok mutsuzdu. Kumar oynuyorlardı. İnsanın parasını kumara yatırması kadar saçma bir şey olmayacağını düşünmeye dahi utanıyordum aslında. Böyle bir masaya, on dokuz gün, dört saat, yirmi bir dakika önce kendimce servet olan bir miktarla oturmuştum sonuçta; tüm birikimimle... Buradaki çoğu insanın, hatta belki de hepsinin, benim gibi ihtiyaçtan kumar oynamadıkları muhakkaktı tabii.

İyi ki Bora'nın kol saati vardı; akrep ve yelkovanın ilerleyişini izlemek benim için en büyük eğlenceydi şu an.

♠

"Şanslı günündesin!" diye çıkıştı Caner. Kaç dakika geçtiğinin farkında bile değildim. Beş tane kart açılmış ve ortadaki chipler Bora'nın önüne geçmişti. Caner'in önündeki chiplere oranla, Bora'nınkiler epey bir fazlaydı. Belli ki Caner kaybediyordu; umrumda bile değildi.

"Her zamanki hâlim." dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. Yine onu okuyamayacağım hâle bürünmüştü. Ne düşündüğünü, her zamanki halinin böyle olup olmadığını ya da şu an ne hissettiğini anlayamıyordum. Gergindi, sıkılmıştı ve çok soğuktu; anladığım sadece buydu. Ciddi anlamda, "Bitse de gitsek." der gibi davranıyordu. Kurpiyer kadın Bora ve

Caner'e ikişer kart verdiğinde, Caner'in yüzüne şekilsiz bir gülümseme yayıldı.

"Eeee Kara? Kumarda mı kazanacaksın, yoksa aşkta mı?" diye sordu Caner, ardından bakışlarını bana çevirdi. Kasılıyordum, bu adamın sürekli olarak bana bakması beni rahatsız ediyordu. Gülümseyerek bakışlarımı yeniden kurpiyer kadına çevirdim.

"İkisinde de." dedi Bora, sert bir şekilde. Ve önündeki chiplerden iki tanesini, ortaya doğru itti. Caner, dört tane chipi ortaya koyduğunda Bora ifadesiz bir şekilde onun yüzüne bakıyordu. Üç saniye Caner'in yüzünde ifadesiz bakışlarıyla oyalandıktan sonra, iki tane daha chipi yavaş bir şekilde ortaya attı. Bunun üzerine, kurpiyer kadın üç tane kart açtı.

"Senin yardakçı bugün oldukça mutsuz." dedi Caner, sırıtarak.

"Seni gördüğüne sevinmemiştir." dedi Bora, düz bir sesle.

"Oysa geçenlerde epey güzel vakit geçirmiştik." dedi Caner. Ardından küçük, alaylı ve sinir bozucu bir kahkaha attı.

"Duydum duydum. Ama senin vakit geçiremeden kaçtığını duydum." dedi Bora, ifadesiz ama sert bir sesle.

"Halbuki ben Kara'nın evinde misafir olmaya geliyordum. Senin şu yardakçı, nezaketten hiç anlamıyor." dedi Caner, alaylı bir ifadeyle. Kurpiyer kadın, beyaz gömleğini nereden almıştı acaba? Bacak bacak üzerine attığımda, dizimdeki yara sızlamıştı. Bacağımı indirirken, bir elimle de çaktırmadan yaraya rüzgar yapmaya çalıştım ama Bora'nın gözleri şimdi de dizlerime takılmıştı.

"Ya sırf merakımdan soruyorum. Sen şu bizim senetleri nerede muhafaza ediyorsun?" diye sordu Caner, alaylı bir ifadeyle. Bora'nın, dizlerimi gördükten sonra öfkeye bürünen bakışları Caner'e çevrildi.

"Birazdan yapmam için yalvaracağın senedi beraber yerleştirelim istersen, diğerlerinin yanına?" dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Kaşlarını kaldırmış ve öfkesini

perdelemeye çalışıyor gibi duruyordu. Oyun devam ederken, yeniden onu okuyabileceğim hâlden sıyrılmıştı. Onun ifadesiz yüzünden de sıkılmıştım şu an. Burası dünyanın en samimiyetsiz kumarhanesi olmalıydı. *Pardon Naz?*

"Belki de kazanırım ya! Hanımefendi, rica etsem, diğer kartı siz açar mısınız?" diye sordu Caner, biraz sonra. Kaşlarım çatılmıştı. Bora, öfkeli bakışlarını Caner'den çekip, biraz gözlerini kısarak yüzüme bakarken konuştum.

"Niye? Masada zaten bunun için görevli başka bir hanımefendi var?" dedim, kurpiyer kadına dönüp gülümseyerek.

"Sever misiniz poker oynamayı?" diye sordu Caner. Cidden onunla sohbet edeceğimi falan mı düşünmüştü acaba?

"Konuşurken poker oynamayı pek sevmem." dedim, yapmacık olduğu her şekilde belli olacak bir gülümsemeyle. *Anlatsana biraz Naz, hayatında kaç defa gerçekten poker oynadın? Ay pardon, Facebook'ta oynuyordun değil mi?*

"İddialı mısınızdır?" diye sordu Caner. Bora, sıkıntılı bir nefes verip viskisini yeniden kafasına diktiğinde, Caner sırıtıyordu. Bir yandan da oyunun devam ediyor olmasına kimse aldırmıyor gibiydi. Ortadaki tüm chipleri Bora önüne çekmişti. Açık ara farkla kazanıyor ama buna sevinmeye tenezzül bile etmiyordu.

"Kiminle oynadığıma bağlı." dedim, gözlerimi Caner'in gözlerine dikerek.

"Kara ile aynı poker masasına oturma şerefine nail oldunuz mu hiç?" diye sordu Caner, oldukça alaycı bir ses tonuyla.

"Hayır. Nasıl bir duygu kaybetmek?" diye sordum, aynı alaylı ifadeyle. Bora'nın kısa bir an gülümseyen gözlerinin bana çevrildiğini fark ettim ama hemen ardından, ifadesiz bir şekilde Caner'e döndü.

"Kara çok enteresan bir rakip. Keşke kumardaki hırsını, hayatında da gösterebilseydi." dedi Caner, alaycı ifadesinden bir şey kaybetmemiş gibiydi hâlâ. Çok eğleniyor gözüküyordu. "Ben mesela onun yerinde olsaydım, gücümü

saçma sapan mafya bitirmecelik oynamaya değil, kök salmaya kullanırdım." dedi ve bakışlarını yeniden Bora'ya çevirdi. "Ama seni de anlıyorum Kara... Ben de öz ablamın katili olsaydım, o cinayetten geriye kalan tüm izleri yok etmeye çalışırdım herhalde. Kimliğimden nefret ederdim. Senin de işin çok zor." dedi Caner, alaylı ifadesine soğuk bakışları da eklenmişti.

Caner'in akciğerleri, solunum havasını gırtlağına doğru itmişti. Gırtlağındaki ses tellerinin arasından geçen hava, sesi oluşturmuştu. Ağız boşluğu, dili, dişleri, burun boşluğu ve sinüsleri aracılığıyla, bu konuşma halini almıştı; ve Caner kendisince bazı kelimeleri seçerek cümle oluşturmuştu.

Cümleye dönüştürerek çıkardığı ses havayı titreştirmiş ve titreşen hava yayılarak kulak yolumdan geçip kulak zarımı hareket ettirmişti. Kulak zarım bu ses ile titreşmişti. Ses titreşimleri, örs, üzengi ve çekiç kemikleri aracılığıyla kokleaya iletilmişti. Kokleanın içindeki sıvı, ses titreşimleri nedeniyle hareketlenmişti. Sıvının hareketi tüy hücrelerinin eğilmesine neden olmuştu; işitme sinirinin algılayacağı türden sinyaller yaratılmıştı.

Ve fakat işitme sinirinin, sinyalleri beynime göndermesi ile ilgili bir sorun oluşmuştu.

Anlamamıştım. Bora, ablasının katili miydi?

29.Bölüm

Yorumlarınızın hepsini okuyorum ama bazen, hâli hazırda yazmaya devam ettiğim için, hepsine cevap veremiyorum lütfen mazur görün...❣ Ve yorumlarınızı, oylarınızı eksik etmeyin... Sizleri çok ama çok seviyorum.

♠

Yutkunurken boğazımdan çıkan sesi Bora'nın duyduğuna emindim. Gözlerini hiç kırpmadan Caner'e bakıyordu.

"Pot kırmadım değil mi Kara? Hanımefendi, ablanın katili olduğunu biliyordu değil mi?" diye sordu Caner, bir kez daha. Ardından bakışları, algıda seçicilik yaşayan organlarımdan biri olan gözlerimle birleşmişti. Derin bir nefes aldığımda, ablasının katili olduğunu altı saniye önce öğrendiğim adama bakışlarımı çevirerek gülümsedim.

"Sevgilim... Bu kadar sıkıcı bir rakibin olduğunu bilseydim, gelmezdim vallahi." dedim. Bora, gözlerini benimle buluşturduğunda, zorla gülümsemişti. Gözlerinin karasında, daha evvel hiç görmediğim bir şey vardı; pişmanlık. *N'olur öyle bakma Bora, Naz'la bana bunu yapma!* O pişmanlığı görmek, içimde tutunmaya çalıştığım, Caner'in yalan söylemesi ihtimalini bıçakla kazıyarak atmıştı.

Hayatta her an, durumlardan anında sıyrılabilmek adına kendimce bazı methodlar geliştirmiştim. Bunlardan bir tanesi, zor anlarda oldukça güçlü gözükmek ve an biter bitmez kendimi endişeye teslim etmekti. Okulda, kopya çekerken mesela heyecanlanmaz, paniklemez, bir profesyonel gibi davranır, anda kalır ve asla yakalanmazdım. Fakat sınavdan çıkar çıkmaz, elim ayağım birbirine dolanır ve sanki o an kopya çekiyormuş gibi heyecandan ve

panikten ölürdüm. Doktorlara göre bu normal değildi ve bende panik atak başlangıcı vardı; zaten normal olmayan esasen bendim.

Bunu nasıl yapıyordum bilmiyordum ama şu an bu masada, serinkanlılıkla oturuyordum. Sanki, Bora'nın öz ablasını öldürdüğünü hiç öğrenmemişim gibi. Ve bu masadan kalktığımda olacakları hesaplamaya mecalim yoktu. Anda kalmam lazımdı. Saymam lazımdı. Kumar oynayan 37 insan vardı; bunlardan 29'u erkek, 7'si kadın, 1'i de Bora'ydı. Mekandaki insanlardan 6 tanesi gözlük kullanıyordu. Beyaz gömlek giymiş garsonlar ara ara etrafta gözüküyordu; bir tanesi çok çalışkandı, tam sekiz kez önümüzden geçmişti. Masanın üzerinde 4 tane siyah, 16 tane kırmızı, 25 tane yeşil, 30 tane lacivert chip vardı.

Düşünmemeye çalışmam lazımdı.

Öz ablasının katili olan ve bu masadan kalktıktan sonra arkama bile bakmadan kaçacağım bir adama mı aşık olmuştum?

♠

Bir saat, on altı dakika, dört saniye olmuştu masaya oturalı. Bora'nın benim için istediği vişne suyundan sadece iki yudum almış ve devamını getirmemiştim. Vişne suyunu kana benzetmem normal miydi? Canım eve gitmek istiyordu. Özgür'ün iyi olduğunu görmek zorunda hissediyordum. Belki, Özgür'e de arkasına dahi bakmadan kaçmasını söylerdim.

Gökhan masaya geldiğinde, soğuk bakışlarımı onun üzerine yoğunlaştırmıştım. Elinde bir dosya vardı; dosyadan boş bir senet çıkardı ve Bora'nın önüne koydu.

"Beş milyon dolar. Tutumlu davran. Bu sana yaptığım son senet Caner Kozan. Bu sefer, babanın hatırını da saymam." dedi Bora, otoriter bir sesle. Ve imzalaması için, Caner'e uzattı.

"Bununla beraber yaklaşık yetmiş milyon dolar borcum oluyor sana he?" dedi Caner, önündeki kağıdı imzalarken. *Kafa mı buluyorlar seninle Naz? Yetmiş milyon dolar borcu*

olan bir adam hâlâ neden kumar oynuyor? Birinin kendisine yetmiş milyon dolar borcu olan adamın ne kadar parası vardır?

"İyi. En azından saymayı bırakmıyorsun. Bu aralar çok canımı sıkıyorsun, yakana yapıştırtma beni!" dedi Bora, soğuk bir şekilde.

"Yok Kara yok. Sen yakama yapışmazsın. İkimiz de biliyoruz ki, bu parayı ne babamdan ne de benden almayacaksın. Elinde koz olarak tutmaya devam edeceksin. Ve diğerlerininkini de elbette..." dedi Caner, sitemle.

"Sen yetmiş milyon dolara koz diyorsan, piyasa bitmiş." dedi Gökhan, sırıtarak. Ardından senedi dosyaya koydu ve masadan uzaklaştı. Caner bakışlarını bir kez daha bana çevirdi.

"Bir gün de sizinle aynı masaya oturmak isterim." dedi Caner, bu sefer gülümsemesi samimiydi.

"Paranız kalırsa şayet..." dedim, nasıl çıktığını bilmediğim bir sesle.

"Size, para yerine verebilecek daha güzel şeylerim var. Eminim siz kaybederseniz de paradan daha fazla işe yarar ve eğlenceli şeyler verebilirsiniz." dedi Caner. Gözlerimi kıstım ve aklıma gelen şeyi gerçekten kastedip kastetmediğini anlamaya çalıştım.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun!" dedi Bora, öfkeyle. Viski bardağını sertçe masaya vurmuş, Caner'e onu biraz sonra öldürecekmiş gibi bakıyordu. Öyleyse doğru anlamıştım. Ama adamın kastettiği şey bile, Bora'nın ablasının katili olmasından daha korkutucu olamazdı.

"Bir süredir doğru çalışan tek duyu organım gözlerim." dedi Caner, beni baştan aşağıya süzerek. Uzatmak istediğine emin miydi? "Hem senin yanında canından olacak hanımefendi günün birinde, yazık olacak. Ayrıca ben onu, senin gibi hoyratça kullanmam." dedi Caner, elimin üzerindeki yaraya bakarak. Bugün kaçıncısı olduğunu hatırlamadığım şokumu yaşarken, Bora hızlıca ayağa kalktı

ve belinden silahını çıkartıp, ateş edilebilir hale getirdi. Caner de gülümseyerek ayağa kalkmıştı.

"Ne yani beni öldürecek misin? Sakin Kara! Sakin! Kendi mekanında... Kendi misafirine... Ateş edecek bir adam değilsin sen. Yemeyelim birbirimizi." dedi Caner.

Bora'nın bakışları mızrağı andırıyordu ve öfke doluydu. Herkes dehşetle geriye doğru kaçarken, Gökhan olduğu yerde kalmış, Bora'yı izliyordu. Sandalyede pozisyonumu bozmadan oturacak rahatlıkta bir sülalem de yoktu ama dışarıdan gören biri var zannederdi. Gerçi izleyecinin, "Seni tanımak istiyorum yiğidim, beni ara." diyeceği yerdeydik ama işte bir kez daha hatırlamıştım ki burada film çekmiyorduk.

Silahtan çıkan patlama sesi kulaklarımı doldurduğunda, gözlerimi bile kapamadım. Caner'in kulağından akan kanın rengi ise, kesinlikle vişne suyumla aynı renkte değildi.

"Beyninde sorun olduğunu söyleseydin, beynini dağıtırdım. Ama madem kulakların çalışmıyormuş, bu seni kendine getirmiştir şimdi." dedi Bora, soğuk bir ifadeyle. Caner, acıyla kulağından çektiği elindeki kana baktığında, Bora bir kez daha konuştu. "Caner Bey'i babasına kadar götürün. Kara'nın selamıyla beraber!" dedi, daha da soğuk bir sesle. Mekandaki insanların uğuldamaları arttığı sırada, "HERKES İŞİNE BAKSIN!" diye kükredi, buz gibi bir sesle.

"Bunun intikamı çok ağır olacak!" diye inledi Caner acıyla. Ardından da koluna giren korumalar tarafından sürüklenerek götürüldü. Bora bakışlarını benimle buluşturmadan, silahını tekrar beline yerleştirdi.

"Benimle gel." dedi saniyeler sonra, ifadesiz bir ses tonuyla. Yerimden kalktım ve yöneldiği yere doğru ilerleyerek, onu takip ettim. Küçük bir koridoru bitirdiğimizde, büyük bir odaya girdik. Kapıyı kapattığı an gözlerini bana çevirdi. Ona nasıl baktığımı bilmiyordum. Bakışları arasından sıyrılıp, tekli koltuğa oturduğumda, başımı iki elim arasına aldım. Ağlamayı bekledim ama ağlayamıyordum. Sarsılmış ve allak bullak olmuş beynim,

ağlamama dahi izin vermiyordu. Kalbim nasıldı peki? Duyamıyordum. İçimden kendimle dahi konuşamıyordum. Sertçe odanın kapısı açıldığında, yerimde sıçradım.

"N'APIYORSUN OĞLUM SEN? N'APIYORSUN? DÜŞMAN YOK EDECEĞİZ, DÜŞMAN KAZANMAYACAĞIZ!" diye bağırdı Gökhan, öfkeden deliye dönmüş gibiydi o da. Sesini duymaya, yüzünü görmeye tahammülüm yoktu. Tüm bunları onun yüzünden yaşamıştım. Salondaki koltukta uzanan Naz, oldukça mutluydu. İki saat, yirmi bir dakikada hayatımı toparlanamaz derecede mahvetmişti Gökhan. Bora'nın ablasının katili olduğunu bilmeme, gözümün önünde bir adama ateş ettiğini görmeme gerek yoktu.

Bilmek iyi gelmiyordu; mutsuzluktu bu kez.

"O haysiyetsiz herif, benim düşmanım olamayacak kadar şeref yoksunu!" dedi Bora, öfkeyle.

"ULAN SANA NE ADAMIN ŞEREFİNDEN?" diye bir kez daha bağırdı Gökhan. Ardından derin bir nefes aldığını duydum. "Kara! Bu nasıl otokontrolsüzlük? Kendi mekanında, herkesin gözü önünde nasıl böyle bir şey yaparsın? Caner bizim en önemli piyonlarımızdan biri değil mi?" diye sordu Gökhan, sesini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Hiç kimse benim kadınıma yan gözle bakamaz! HERİF BENİM MEKANIMDA, BENİM YANIMDA NAZLI'NIN İÇİNE DÜŞÜYORDU! Sen... Sen dediklerini bir duysaydın... O da duymuyordu, bundan sonra duyar artık!" dedi Bora. Öfkeli olduğunu çok kez görmüştüm ama bu seferki gerçekten de hiç rastladığım bir öfke değil gibiydi. Nefes alışverişleri bile kükreyen bir aslanı andırıyordu; belgeselde izlemiştim. Gözlerim kapalı, başımı iki elim arasına almış, sakinleşmeye çalışıyordum. On yedi saniye, Bora'nın nefesinden başka ses duyulmamıştı.

"Ciddi olamazsın Kara!" dedi Gökhan. Sesinin tınısında hayal kırıklığı var gibiydi. Neydi bu kadar hayallerini yıkan anlamamıştım. Emin olmak için başımı kaldırıp, gözlerimi açtım ve odanın ortasında Bora'ya gözlerini diken Gökhan'a baktım.

"Nazlı'nın burada ne işi vardı?" diye sordu Bora. Dişlerinin arasından mırıldanarak konuşmuştu.

"Gelmesi gerekiyordu!" dedi Gökhan, sitemle.

"Gelmeyeceğini söylemiştim!" dedi Bora, öfkeyle. Gökhan'a doğru birkaç adım atarak yaklaştı.

"Gelmesi gerekiyordu ve geldi!" dedi Gökhan, alttan almıyordu. Bora, Gökhan'a doğru bir yumruk salladığında, Gökhan iki adım geriye doğru gitti ve elini acıyla burnuna götürdü.

"Ne zamandan beri senin dediğini yapıyoruz?!" diye sordu Bora. Öfkesi azalmak yerine artıyordu sanki. Gözlerimi kocaman açmış, bir savaşın ortasında kalan küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Gökhan cevap vermeyince, Bora bir yumruk daha attı, bu sefer gözüne isabet etmişti. Dehşet içinde yerimden kalktım.

"BEN GELMEK İSTEDİM!" dedim. Sanırım dakikalardır konuşmuyor olduğum için carlayarak söylemiştim bunu. Bora hızla bana döndüğünde, Gökhan başını geriye atmış, burnundan akan kana engel olmaya çalışıyordu.

"Kes sesini!" dedi Bora. Hâlâ çok sinirliydi. Bir adama ateş etmiş, bir adamı yumruklamıştı ama hâlâ siniri geçmiyordu.

"Onun bir suçu yok! Gelmek isteyen bendim!" dedim, bir kez daha. Bora, bana doğru büyük adımlar atmaya başladığında, geriye doğru gittim. *O adam, ablasının öz katiliymiş Naz! Ay öz katilin ablasıymış! Ayyyy! Öz ablasının-* Sırtım duvarla buluştuğunda, Bora'yla aramızda sadece santimetreler vardı. Gözlerimi hiddetli gözlerden çekemiyordum.

"Sen hâlâ, bana yalan söylememen gerektiğini kavrayamadın mı?" diye sordu, sesindeki siniri saklama gereği duymadan. Hiçbir şey söylemeden yüzüne aval aval bakıyordum. "SANA SORUYORUM!" diye gürlediğinde, ellerimi kulaklarıma götürmüş ve kulaklarımı kapatmıştım. Artık yüksek ses duymaya tahammülüm yok gibiydi. Bir elini hızla, başımın hemen yanıbaşına, duvara vurduğunda sıçradım. "BANA CEVAP VER!" diye bir kez daha bağırdı.

"Ben getirdim. Evet yalan söylüyor!" dedi Gökhan. İyi bir şey mi demişti benim adıma, şu an emin değildim.

"Biliyorum!" dedi Bora, dişlerinin arasından. Gözlerime baktı. Baktı. Baktı... Ardından hızla arkasını dönüp, yeniden Gökhan'a yaklaştı. "Ve direndi. Çünkü o, gelmemesi gerektiğinin farkındaydı!" dedi Bora. Gökhan'a bir yumruk daha atmıştı. Gökhan'ın bedeni kapıya çarptığında, bunu hak etmiş olduğunun bilincinde bakıyordu Bora'ya. "NASIL ZARAR VERİRSİN LAN ONA?" diye bağırdığında, gözlerimi kapadım. Benim de dokunulmazlığım olduğuna sevinemeyeceğim yerdi burası. Çok yanlış bir yerdeydik.

"Düştü." dedi Gökhan, mırıldanarak.

"ÇÜNKÜ KOLUNU KOPARACAK KADAR SERT BİR ŞEKİLDE SÜRÜKLÜYORDUN!" diye bağırdı Bora. Mağdurun üzerindeki hasar tespitlerini kara gözleriyle yapmış ve darp raporunu oluşturmuştu. Karanlıkta görebilmek ya da beyin okumaktan başka üstün özellikleri de vardı demek ki. Duyduğum ses, muhtemelen bir yumruk sesiydi. Yüzümü ekşitmiştim; Gökhan'a da acıyordum. "Eğer bir daha... Benim olana zarar verirsen..." dedi Bora, tehditkar bir ses tonuyla. Ya da cümlesini yarıda kesti. Ne zaman onun olmuştum bilmiyordum. Ama bu ses tonundan sonra, ben kendime zarar vermeye korkardım. Bunu söylerken öyle sakin ve ciddiydi ki... "Seninle işim bitmedi Gökhan!" dedi, daha da sert bir sesle.

Bana yaklaşan adım seslerini duyduğumda, gözlerimi araladım. Bora, başıyla kapıyı işaret ettiğinde, arkama bakmadan koşarak ondan uzaklaşmak istemiştim. Tüm bunlar bittiğinde, o eve, onunla girmek isteyip istemeyeceğimi bilemiyordum. Gökhan'ın yanından geçerken durdum ve Bora'ya döndüm.

"Telefonum onda." dedim, bakışlarımı Gökhan'a değdirmeden. Bora, gözlerini sımsıkı yumduğunda, bunu söylediğim için kendime lanet ettim. Buna da sinirlenmişti. Gökhan telefonu bana uzatırken, Özgür'e ne olacağını sormaktan vazgeçmiştim. Koridora yöneldiğimde, arkamdan

gelen bir yumruk sesine daha aldırmadan ilerledim. Koridorun sonunda karşıma Selim çıkmıştı.

"Özgür'e söyle. Her neredeyse, orada kalsın ve beni beklesin." dedi, tehditkar bir sesle Bora. Yanıma yaklaştığını hissetmemiştim. Arkamı döndüğümde, Selim'in gözlerinin içine öfkeyle bakıyordu. Dışarı çıktığımızda, Selim arabanın kapısını benim için açarken, Bora sürücü koltuğuna çoktan oturmuştu. *Özgür'e eğer Gökhan zarar verdirmediyse, Bora zarar verecek Naz.*

♠

Hiç konuşmadan, on sekiz dakika yirmi bir saniye boyunca ilerlediğimizde, araba Kilyos yoluna girmişti. Bora, hâlâ çok sinirliydi. Gözünü hiç yoldan ayırmamış ve gaza yüklenebildiği kadar yüklenmişti. İçimde bir yerlerde konuşmak için cesaret aradım. Dudaklarım aralandı, kapandı. Yeniden aralandı, yeniden kapandı. Okyanusun içinde nefes almaya çalışıyor gibiydim. En sonunda duyduğum yumuşacık ve naif bir ses, bir çeşit yanılsama mıydı bunu bile umursamadım.

"Söyle." dedi Bora. Gözünü yoldan ayırmamıştı. Ama ses tonu, boynunda hâlâ belirgin bir şekilde duran ve hızlıca atan damara aykırı şekilde, konuşmam için cesaret vermişti.

"Arabayı durdurur musun? Öyle konuşalım." dedim. Sesim yalvarır gibi çıkmıştı. İnin ve cinin top oynamaya tenezzül etmeyeceği kadar ıssız bir yerde, arabayı sağa çekmişti. Farları kapatmamasına rağmen, etraf kapkaranlıktı. Bakışlarını bana odakladı. *Nefes al Naz. O da bir insan. Ablasını dün öldürmedi sonuçta. Sana bir zarar verecek olsa, çoktan verirdi. Hem sen, seni öldürmesinden korkmuyorsun ki?* Hem öldürmezdi de zaten beni. Yani şu koşullarda öldürmesi için hiçbir sebep yoktu.

Ben sadece, konduramıyordum; bu kadar şefkatli bakan bir adam, ablasına kıymış olamazdı. Katil olma ihtimali vardı; ama öz ablasının canını alan bir adama güvenilmezdi. İşte o zaman, benim kahramanım olamazdı. Bu canilikti. Öz ablasını öldüren bir adamdan kaçmam gerekirdi.

"Şimdi sana doğruyu söyleyeceğim. Özgür'ün gerçekten bir suçu yok. O elinden geleni yaptı. Senin beni, kendisine emanet ettiğini Gökhan'a anlatmaya çalıştı. 'Nazlı Hanım bu evden çıkamaz.' dedi. Gökhan'a silah bile çekti. Ama Gökhan, 'Bora yokken emirleri kimden alıyorsunuz?' diyerek, onu önemsemedi bile. Çocuğu dövdüler. Başına silah dayadılar. Seni aramasını engelledi Gökhan. Diğerleri de bir şey yapamadı. Gökhan mı haklı, Özgür mü o kadar çetrefilliydi ki durum... Ama en sonunda Gökhan'ı dinlediler. Gökhan, 'Beni vurduğun an geberirsin.' dedi Özgür'e. Özgür, 'En azından emanete ihanet etmemiş olurum. Zaten Nazlı Hanım bu evden çıkarsa, Bora Bey beni öldürecek.' dedi. 'Hepimizi öldürür.' de dedi. Gökhan dinlemedi. Çok öfkeliydi, böyle çıldırmış gibiydi. Özgür'ün gerçekten bir suçu yok. On bir tane tekme attılar karnına. Hala çocuk yerde bana, 'İçeri girin, kimse size bir şey yapamaz.' diyordu, o halde bile. Eğer ben en sonunda, sakin sakin Gökhan'ın arabasına binmeyi kabul etmeseydim, Özgür ölecekmiş gibi hissettim. Çok ağladım. Gökhan'a 'Onun canını yakarsan, seni ben öldürürüm.' dedim ama... 'Ölümü acısız olacak.' falan dedi. Sonra ben Özgür'ün yanına doğru gitmek isteyince, beni yine zorla bindirmeye çalıştı arabaya işte. Bindirdi de. Müştemilata kitlemelerini söyledi çocuğu. Özgür'ün bir suçu yok." dedim. Bir avazda konuşmak mıydı bu? Nefes nefese kalmıştım.

Bora, gözlerini kırpmadan beni dinledi. Hiçbir şey söylemeden, gözünü yola çevirip arabayı çalıştırdığında, ne düşündüğünü bilmemek beni daha çok germişti. Bir şey sormaya korktum ve başımı camdan dışarıya döndürüp kafamı arkaya yasladım. Siyah büyük kapıdan içeriye girdiğimizde, arabayı, ortadaki küçük süs havuzunun önünde durdurdu. Zar heykelinin ve fiskiyelerinin etrafındaki renkli ışıklar bile benden daha mutluydular. Selim, arkadaki araçtan inip, hızla kapımı açarken, Bora da arabadan inmişti.

"Özgür nerede?" diye sordu Bora, sert bir sesle.

"Müştemilatta Bora Bey." diye yanıt verdi, adını merak etmediğim bir adam.

"Söyle. Bahçeye gelsin." dedi Bora, buz gibi bir sesle.

"Kilitli kapısı... Gökhan Bey öyle emir vermişti." dedi adam. Bora adamın gözlerine öyle bir baktı ki, adam hızlı adımlarla müştemilata doğru ilerlemeye başladı. Ardından Bora bana eve girmemi işaret ettiğinde, dediğini yaptım. Arkamdan geliyordu. Arkama bakmadan merdivenlere yöneldim.

"Nazlı." dedi Bora, durdum ve ona döndüm. "Uyuma. Beni bekle." dedi, sakin bir sesle. Kafamı "Tamam." anlamında sallayıp, yukarıya çıkmaya başladım.

♠

Ruh çitilenebilir miydi? Vişne aromalı duş jeline bulanmış lifi vücudumun her yerinde gezdirirken, ruhumun nasıl temizleneceğini düşünüyordum. Kalbimin çatırdamış kapısından içeriye Bora girmişti; Anıl ne yapacağını bilemiyordu. Yüzmekte zorlansam bile bir şekilde denizin dibini görebilirdim; ama okyanusun görülmez dibi kimbilir ne cesetlerle doluydu. *Ablasının cesedi de var mıdır orada sahiden Naz?* Bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum.

Katil; "insan öldüren kimse" anlamına geliyordu. Ablasının katili de, "ablasını öldüren kimse" anlamına gelmek zorundaydı. Bunu benim reddetmem hiçbir şeyi değiştirmezdi. *Adamın mafya olduğunu biliyordun Naz! Ne bekliyordun?* Öz ablasını öldürmesini beklemiyordum mesela.

Aile kavramı hem tanıdık hem de yabancı bir duyguydu benim için. Bir insan, ailesinden birine zarar verecek kadar canileştiyse, o insandan her şey beklenirdi. *Peki o zaman, Begüm abisiyle neden o kadar tatlı konuştu Naz?* Belki de, yaşaması için ona başka bir çıkış yolu verilmemişti. *Hadi ama Naz! Bora senin kahramanın, ona bu kadar keskin hükümler vermek sana yakışmaz.* Gözümün önünde, bir adamın kulağına ateş eden bir adam hakkında istediğim hükmü verebilirdim.

Aptalca bir gösteriş budalalığı yapmıştı; kimse onun kadınına yan gözle bakamazmış! *Kimdi o silahı tutan ve tetiği çeken adam Naz? "Kara" dedikleri tam olarak böyle, can yakan birisi mi?* Galiba öyleydi. Caner Kozan'ı öldürmemiş, belki de sağır bırakmıştı. İnsanları "Beni öldür." diye yalvartmaya ne zaman başlamıştı acaba? Ablasını öldürdükten hemen sonra mı? Belki de ablasını da öldürmeyi düşünmemiş, ona çeşitli işkenceler yapmıştı. Fakat, ablasını o kadar çok seviyordu ki; kıyamamış ve öldürmüştü. Bana da kıyamadığını söylemişti; beni de öldürür müydü? *Naz, ne diyorsun sen? Hangi saçma sapan bir Amerikan filmi kurgusundaysan, çık oradan!* Çıkamıyordum.

Tüm yaşadıklarımız bir film şeridi misali gözümün önünden geçiyor ve duşun altında öylece oturmuş mermer zemine bakıyordum. Bora ve benim yolum kesişti; çünkü Anıl ölümün kıyısına yaklaşmıştı. Bora ve benim yolum bir oldu; çünkü bana sekiz ay sonra öleceğimi kabul etmem üzerine bir anlaşma teklif etti. Bora ve benim yolum ayrılacaktı; çünkü beni öldürmeyecek ve yurtdışına gönderecekti. Ölüm ona çıkarken, yaşamak ondan uzak kalmak demek mi oluyordu? Begüm, bu yüzden mi İstanbul'da değildi? *Delirdin Naz, metafor yapma sen!*

Silahlar patlıyordu, yumruklar havada uçuşuyordu, çok büyük paralarla kumar oynanıyordu, bir sürü takım elbiseli adam olmadan nefes alınmıyordu, polisin elinde "Kara" üzerine yazılmış makalaler vardı; herkes delirirdi. Akıl sağlığı yerinde olan bir insanın yaşayacağı bir yer değildi burası. Cehennemden önceki son durak değil; esasen cehennemdi!

Ve ben Bora'ya aşık falan olamazdım. Ona aşık olacağıma, şu perdeyi açar ve kendimi pencereden aşağıya atardım, daha iyiydi.

Kahramanlar insanların hayatlarını kurtarırlar ve görevlerini tamamlayıp, uzaklaşıp giderlerdi. Bir kez daha o kahramanı görmezdin, olur biterdi.

Bora'nın ya da Kara'nın, "Buraya kadar." dediği günü sabırla bekleyecek ve bu evden siktir olup gidecektim.

Perdeyi araladım. Bahçedeki ışıkların, sık ağaçlardan dolayı, loş bir ortam yarattığı garajın köşesindeki, ahşap üstü açık çardakta, sırtı bana dönük bir şekilde sigara içiyordu. Dudakları arasından çıkıp atmosfere karışan duman olmak istemiştim. Özgürlüğü özlemiştim.

Sen bu evde tutsak değilsin Naz, seni bu eve zorla getirmedi. Kollarımdaki, ellerimdeki ve dizlerimdeki yaralar tazeydi; bir esir gibi oradan oraya sürükleniyordum. Sabah, *"Nazlı Hanım bugün evden çıkmayacak!"* diye emretmiş, bana dönüp sebebini açıklamaya tenezzül bile etmemişti. Sonra, en yakın arkadaşı, arkadaş olduğumuz adam, beni kolumdan sürükleyerek, zorla istediği yere götürmüştü. *Ve bedelini de ödemişti Naz.* Suratına yumruk yiyerek bedel ödemek kadar saçma bir şey daha görmemiştim. Bu düşünce üzerine perdeyi sertçe kapattım.

Buydu işte Bora Karabey. Kara'yı çok uzakta aramaya gerek yoktu. Adının içinde saklıydı gizemli kimliği. Ne soyadında geçen kelimeden, ne de yüzünün en güzel ayrıntısı olan gözlerinden alıyordu bu adı; bizzat kendi ruhu karaydı. Ortamda hiç ışık bulunmadığında hiçbir ışık yansıtılamadığı için her şeyi kara görürdük; yani hiçbir şey göremezdik. Ben Bora Karabey'i hiç görememiştim belki de.

Koridordan gelen ve gittikçe yaklaşan ayak seslerini duyduğumda, hızlıca yatağa girdim ve gözlerimi kapattım. Kapının tıklanma sesini duyduğumda, üzerime örtülü pikenin içine biraz daha girdim. Odaya girmişti ve adım attıkça çıkan sesler gitgide yaklaşıyordu. Bir dakika on dört saniye boyunca, hiçbir ses duymadım. Ama hâlâ burada olduğuna emindim. *Uyuyorum işte gitsene, ne çeşit bir manyaksın?* Perdenin açılma sesini duyduğumda, hiçbir tepki vermedim ve uyuyor numarası yapmaya devam ettim. On yedi saniye sonra perdenin kapanma sesini duydum.

"Yalan söylemenden, oyun oynamandan, dolaplar çevirmenden, net olmamandan, dürüst davranmamandan, istediğini dolaylı yollardan anlatmaya çalışmandan nefret

ediyorum Nazlı!" dedi, sitem dolu bir sesle. Derin bir nefes aldı. Uyumadığımı mı anlamıştı? Hiçbir tepki vermedim.

"Bu kadar çok mu korkuyorsun benden?" diye sordu, sesinde meraklı ama güçsüz bir tonlama vardı. *Naz en çok kendisinden korkuyor. Senden korkmazsa, başına gelebileceklerden korkuyor. Onu bugüne kadar o kadar çok uyardın ki, artık gerçekten de ne demek istediğini biliyor. Sana aşık olan Naz ölür. Oysa sen Naz'ı yaşatmak için ne mücadeleler verdin Bora. Şimdi lütfen, şu kapıdan çık git. Naz'ın kalbinden de git! Kalbinde "Kara" olan bir Naz'ın kalbinin atmasının yaşamak anlamına gelemeyeceğini bu gece anladık biz. Naz, kalbinin de senin gibi kararmasından korkuyor şu an; senden değil.*

"Korkma benden Nazlı." dedi, eski bir eşya kadar yorgun bir sesle. Keşke şu an senden korksaydım Bora. Keşke.

"Sadece uyuyorum." dedim, cılız ama net bir sesle. Gözlerimi açmadım. Kara gözlerinin gözlerime değmesini istemiyordum. Çünkü o beni esir tutmuyordu belki ama ben o gözlere seve seve teslim olurdum, bunu biliyordum.

Yatağa oturduğunu hissettiğimde, hiçbir tepki vermedim. Üzerimdeki pikeyi açtı ve eşofmanımın paçalarını sıvadı. N'apıyordu? Gözlerimi açmadan, öylece uzanıyordum. Dizimde bir soğukluk hissettiğimde, bacağımı çekmeye çalıştım ama benden hızlı davranıp, izin vermedi. Diz kapağım yanmaya başladığında, ne yaptığını anlamıştım; merhem sürüyordu. Boğazımdan acı dolu bir ses çıkmıştı.

"Çok mu acıyor?" diye sordu, tedirgin bir sesle. Başımı "Hayır." anlamında salladım. Kalbim daha çok acıyordu, onun acısını dindirecek bir merhem var mıydı? Soğuk merhemi diğer dizime de sürdüğünde, sızıya alışmıştım. Ardından, eli elimle buluştu. Kırılacak bir şeye dokunur gibi hassas davranıyordu. Tüm duyularımla onun dokunuşlarını hissediyordum. Parmak uçları, Gökhan'ın kan akışını durduracak kadar fazla sıktığı kollarıma değdiğinde, tüm vücudumun karıncalandığını hissetmiştim. Koluma sürdüğü şey, merhem kadar yoğun bir şey değil; krem kıvamındaydı.

Bu kadar şefkatli dokunuşlara sahip eller silah mı tutuyordu? Dünya mı adaletsizdi, ben mi çok şanssızdım? Koluna incecik ve naif parmaklar değen bir kadın şanssız olabilir miydi? Kremi sürmeyi bıraktı ama kolumu bırakmadı. Baş parmağı, nabzımın attığı yeri okşuyor; adeta dile gelip "Bu nabız benim için atacak." diyordu.

"Konuşmak istiyorum." dedi. Bu kadar güçsüz çıkan bir sesle nasıl konuşacaktı acaba?

"Sonra konuşalım." dedim, gözlerimi açmadan. *Her gece, "Belki uyanınca Anıl kalbimden gider." diye uyudun, senelerce. Gitti mi? Gitmedi Naz. Şimdi de, belki Bora kalbinin çatırdamış kapısından çekip gider diye mi umut ediyorsun?* Evet. Belki sabaha bir mucize olurdu.

"Şimdi konuşmak istiyorum Nazlı." dedi. Fazla sabırlıydı. Şimdiye esip gürlemesi falan gerekmez miydi? Ayrıca, onun canına minnetti belki de; konuşmak isteyebilirdi. Benim, günlerdir burada kendisine aşık olmamak için verdiğim mücadeleden bihaberdi. Benim konuşmak istemediklerim ve korkularım, hiç şüphesiz onunkilerden daha ağırdı.

O, öz ablasının katili olan sıradan bir adamdı; ben, öz ablasının katili olan bir adamı kalbimden kovmaya çalışan numunelik bir insandım.

"Dinliyorum." dedim, gözlerimi açmadan. Beni zorlamamasını, ne söyleyecekse söyleyip gitmesini istiyordum.

"Yüzüme bak." dedi. Sakindi. Çok sakindi. Neden bu kadar sakindi? Yapacak bir şey yoktu. Gözlerimi araladığımda, gür kirpiklerinin altındaki kara gözleriyle bana bakıyordu. Çok güzel bakıyordu. Keşke o gözler de ruhu gibi olsaydı; bu kadar güzel olmasaydı. Ablasına da böyle bakmış mıydı? *Düşünme artık Naz.* Zaten, beynimin sıvısının akmasına dört saniye kalmıştı; birazdan beni hipnotize edecekti.

30.Bölüm

Maça Kızı 8, Genel Kurgu içinde 17.sırada✌ İnstagram hesabımız, "macakizi8" beklerim... Oylarınız ve yorumlarınız için teşekkür ederim, hepsini okuyorum. Sevgiler, öpücükler.

♠

Baktım... Baktı... Baktık... Bir şey anlatmaya çalıştı gözleriyle, ben anlamadım. Ben de ona saatlerdir düşündüğüm ne varsa anlatmaya çalıştım, o da anlamamıştı muhtemelen. Konuşma dilinden bihabermiş gibiydik; aynı dili bilmiyorduk belki de. Pes ettim.

"Eee?" dedim. Dümdüz. Muhtemelen, "Eeesi öyle, haydi ben kalkayım artık." dese, "Yine beklerim." der, gözümü kapatır ve uyurdum. Gözleri beni çakır keyfi haline getirmişti, merhemin keskin kokusunu sindirecek kadar bana yaklaşsaydı, kafamı boyun girintisine soksaydım, sarhoş olurdum muhtemelen. Ne de güzel olurdu.

"Sormanı bekliyorum." dedi. Dümdüz. Beni nasıl hipnoz etkisi altına aldığını sormamı mı bekliyordu? Amaaaan! Cevabını bilsem ne olacaktı ki?

"Neyi?" dedim. Bu sefer dümdüz değil, şaşkınlıkla sormuştum.

"Yapma Nazlı." dedi, alelacele. Ona sormamı bekleyebileceği her şeyi kafamın içinde tartmaya başladım.

Özgür'ün yaşayıp yaşamadığını mı sormalıydım? *Silah sesi duymadın Naz.*

Caner'in sağır olup olmadığını mı sormalıydım? *Öf, şu an umrunda olmamalı.*

Gökhan'a başka bir şey mi olmuştu? *Olmamıştır, daha ne olacak?*

Benden "Benim kadınım." ya da "Benim olan." diye neden bahsettiğini mi sormalıydım? *Bir çeşit racon değil mi zaten bu Naz, dizilerde falan da öyle oluyor.*

Bir tık ileri gidip, kafamın içini gördüğünü varsaydım. Bana aşık olmak gibi bir niyetinin olup olmadığını mı soracaktım? Aşık değildi. O, benim kadar aptal olmadığı için, böyle bir niyeti de olmazdı. *Keşke, önce "Bora bana aşık olmasın Allah'ım." diyeceğine, "En çok ben olmayayım Allah'ım." deseydin. Çünkü malum, o Allah'ın verdiği beyni, senin kadar hor kullanmıyor Naz.*

Dur şimdi, ben bu adama ne sormalıydım?

"Nasılsın?" diye sordum. Dümdüz. Gözlerini kıstı ve yüzüme bir uzaylıymışım gibi bakmaya başladı. "Merhaba dünyalı, ben dostum." dedim, gülümseyerek. Ablası da beni affetsindi, Bora'ya onu öldürdüğü için, ancak bu kadar mesafeli kalabilmiştim.

"Bence sen iyi değilsin." dedi, kısık gözleriyle hâlâ bana bakarken.

"Çok normal değil mi? Dünü es geçiyorum... Bugün, güne ateşli başladım... Sonra, seni boşu boşuna beni aldattığın için suçladığımı ve boşuna o kadar rezalet çıkardığımı öğrenip, bir araba dolusu utandım. Günlerdir konuşmadığım halam ve yengemle nişanlanacağımız hakkında konuştum, onlar beni öldü zannedeceği için yaptığım şeyin tüm bedelini bugün sırtlanmış gibi hissettim... Akşam oldu... Gökhan tarafından kaçırıldım. Özgür cinayetinin eşiğinden dönülmesi için kendimi feda ettim. Ama gözümün önünde çocuğu dövdüler. Saatlerce kumarhanede önümdeki sayılara bakamadım, çünkü aklım Özgür'deydi. Sonra, Caner cinayetinin eşiğinden dönüldü. Ondan sonra, Gökhan'ı dövmeni izledim. Sonra, Özgür'ü senden korumak için, mecburen Gökhan'ı sattım. Beynim ambele oldu, canım zaten çok yandı, kulaklarım uğulduyor. Ve sen hâlâ konuşmak istiyorsun. Bence bugün bir an evvel bitmeli." dedim. Ve tüm bunları söylerken, aptal gibi gülümsüyordum.

"Zor bir gün olmuş senin için." dedi, silik bir ifadeyle gülümseyerek, durum tespitime hak verircesine. Biraz sonra, yüzü yine ciddileşmişti. "Tüm bunları yaşamanı istemezdim." dedi, bakışları da onu doğruluyordu. "O kumarhaneye gelmeni... Orada olanlara şahit olmanı... İstemezdim." dedi, bir kez daha.

"Kara'yla tanışmamı mı?" diye sordum. Gözleri bambaşka bir hâle büründüler.

"Şu kelimeyi ağzına alma. Hiç hoşlanmıyorum." dedi, tok bir ses tonuyla.

"Niye? Fazla ürkütücü işte. Çok *'Ben mafyayım."* der gibi, senin de o gün Eren'e dediğin gibi yani. Yani aynı senin gibi." dedim. Bakışları ile gözleri arasına incecik bir perde çekilmişti ve perdenin adına da hayal kırıklığı adı verilmişti sanki. Bakmasın istemiştim, bakışlarıyla ilk defa içimi kıyıyordu. Hatta lime lime ediyordu.

"Sormana gerek yoktu, çünkü cevabı kendin verdin." diye mırıldandı. Sormamı beklediği soru neyse, onu neden sormadığımın cevabını kendine veriyor gibiydi. Sesinin her bir tonuna yüklenen hayal kırıklığı tenimi ürpertmişti. Neye bozulmuştu?

"Anlamadım?" dedim, şaşkınlıkla. İfadem donuklaşmıştı.

"Anlamak istemedin çünkü." dedi, daha da hayal kırıklığı dolu bir sesle. Neyden bahsediyordu?

"Neyi?" diye sordum, merakla.

"Boşver Nazlı." dedi. Sesi öyle yaralı bir şekilde çıkmıştı ki, ona sarılmak istemiştim.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordum.

"Yoo." dedi ve yataktan kalkmaya yeltendiğinde, koluna yapıştım. Gözlerini önce kolundaki elime, sonra gözlerime, sonra yeniden kolundaki elime çevirdi. *Naz, bu adam bu kadar karizmatik pozlar kesmeyi kimden öğrenmiş acaba?* "Elini çek." dedi, fısıldayarak.

"N'oldu?" dedim. Elimi de çekmedim.

"Uyumak istiyorum Nazlı." dedi. Gözleri gözlerime değdiğinde. Sesi ve bakışları hâlâ hayal kırıklığı doluydu.

Naz? Bu adam ne hayal kurdu da sen onları yıktın? Ne kaçırdık biz? Hani konuşmak istiyordu? Anlamadım. Anlamamıştım. Ve anlamamak saçmalatmıştı.

"Burada uyu." dedim, düşünmeden, dan diye. Çünkü düşünsem, bunu demezdim. Çünkü, aşık olmaktan korkan kimse, aşık olmaktan korktuğu adama bunu demezdi. Şimdi, "Sen burada uyu, ben de senin odanda uyuyayım." falan desem, ne olurdu acaba? Ya da "Kandırdım nazlı yari" diye, Kenan Doğulu şarkısı mı söyleseydim? "Zaaaaa!" falan yapsa mıydım? *Naz, kes sesini!*

Yüzüme baktı, baktı, baktı... Orada bir şey aradığı kesindi. Ne aradığı ortadaydı da; bunca yaşanılandan sonra kendisiyle aynı yatakta uyuyacak kadar deli olup olmadığımın cevabını arıyordu kesin. Ve fazla zekiydi; zira sekiz saniye sonra, en mantıklı soruyu, dümdüz bir ifadeyle sordu.

"Neden?"

"Çünkü ben seninle uyumak istiyorum." dedim, çok normal bir şeymiş gibi. Az evvel bana dürüst olmadığımdan falan mı bahsediyordu? Bakışları, yalan makinasından daha güçlü çalışıyordu; yalan söyleme şansı bile tanımıyordu. Ama karşımdaki adamın fazla mantıklı davranması canımı sıkmaya başlamıştı.

"Neden?" diye sordu, yeniden. Mecalim olsa oturur ona her şeyi anlatırdım. Kalbimin kapısından, çınar ağacından, oluşan boradan, okyanustan, elmadan, armuttan, ayvadan falan bahsederdim. Ve belki yeni anlamlar bulurdum ona. Ama fazla yorgundum. İyi ki de yorgundum belki de. Hâlâ bırakmadığım kolunu çekiştirerek, yatakta yana doğru kaydım ve kolunu ancak o zaman bıraktım. Ayağa kalktı, hayallerim yıkılmış gibi hissetmiştim. Hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

Burada senin borun ötmüyor Naz. Zaten benim borum nerede öttü ki? Ben, öz ablasının katili olduğunu bilmeme rağmen, yatağımı onunla paylaşmayı teklif etmiştim; o beni mal gibi bırakıp gitmişti. *Bari, "İyi geceler." falan dileseydi,*

değil mi? Aman, onun iyilik dileyeceği geceden ne hayır gelirdi? *Naz, sen Anıl'a aşık kalmalısın bence de, öyle hiç yorucu değildin. Sakin, uysal, kedi gibi bir şeydin. Şimdi içinden panter çıktı, ben bile senin öfkenden korkuyorum. Ayrıca, çirkeflik sana hiç yakışmıyor.* Gece lambasını kapattım. Gözlerimi, tavandan çekip en nihayetinde kapattığımda on üç dakika, yirmi bir saniye geçmişti. Uyumam lazımdı.

Odanın kapısının açıldığını duyduğumda, yeniden gözlerimi açtım. Ve odaya buram buram bergamot kokusu yayılmaya başladı; ardından da denizden bir meltemle gelen kokuya karışmıştı bergamot kokusu; bana yaklaşıyordu. Gitgide daha keskin ve baş döndürücü bir hâl alıyordu.

Duş almıştı. Yatağın içine girdiğinde, kolu koluma değmişti, teni hâlâ nemliydi. Benim kolum ise, onun koluna değdikçe cayır cayır yanıyordu. Yine de kaymıyordum, kıpırdamıyordum. O da kaymamı söylemiyordu. Yatağın solumda kalan tarafında, bir kişilik daha mesafe vardı neredeyse. Onun büyüleyici kokusundan uzaklaşamazdım. Sonra konuşmayı kabul etmeliydi en başında; benden günah gitmişti çoktan. *Naz! Üzerini değiştirmesi gerektiğini akıl edemediğine inanamıyorum. Adam, bir zahmet eşofman falan giysin. Odası tam karşında çünkü; pantolon ve gömlekle yattığına değmez!* Benim hâlâ girmediğim odası, tam karşıdaydı evet. Ama kapısı, koridorun başında kalıyordu.

"Gelmeyeceksin sanmıştım." dedim.

"Sohbet etmeye gelmedim." dedi.

"Dışarıdan bakıldığında, benim odamdan sonra bir pencere daha var. Ama koridorda, benim kapımdan sonra duvar var. Senin odan da L şeklinde değil, çünkü evin yan cephesine bakan cam var koridorun sonunda. Yani, yan tarafta neden pencere var? Orası eskiden oda mıydı? Şimdi ne?" diye sordum. *Nereden aklına geldi gece gece Naz?*

"Hâlâ oda." dedi.

"Nasıl yani? Kapısı yok?" dedim, hayretle. Heyecanlanmıştım. Hızlıca onu görecek şekilde, sağ kolumun üzerine yattığımda, boğazımdan acı dolu bir ses çıktı. Dizimdeki ve kolumdaki yarayı acıtmıştım.

"Yavaş yavaş!" dedi sitemle. Beni göğsüne doğru çapraz bir şekilde çekti. Kollarını bel hizamdan sararak, iki elini karnımın üzerine yerleştirdi; ayaklarımı yatağın boşta kalan tarafına uzatmıştım. "Senin bedenini kontrol altına alayım da, gece dönüp durucaksın yine. Sürekli uyanıyorum sonra." dedi. Kaşlarım çatılmıştı.

"Yatı kastediyorsan... Ateşliyim diye öyle olmuştur o. Yoksa bir kere daha seninle yatmıştık ya hani, nasıl uyuduysam öyle uyandım. Normalde çok dağınık yatarım ama seninle yattığımda gayet hareketsiz uyumuşum." dedim.

"Hareketsiz mi uyumuşsun? Uykunda da hiperaktifsin. Sürekli başını göğsüme koymam gerekmişti o akşam da... Çünkü uzaklaştıkça, yatağın diğer tarafında bi zıplamadığın kalmıştı. Ve ben, senin her hareketine sürekli uyandım. Bi tek işte seni göğsüme yatırınca sakin sakin uyudun. Ama o da senin sıkılıp yeniden uzaklaşmana kadar etkili oldu. Yarım saatte bir uyandım senin yüzünden." dedi. Ağzım şaşkınlıktan bir parça açılmıştı, nefesimi tuttum.

"O akşam nasıl aklıma gelmedi sarılıp bedenini kilitlemek, çok mu yorgundum acaba?" diye sordu, kendi kendine sorar gibiydi. "Yatta ateşlisin diye bunaltmak istememişimdir, aynen." dedi, resmen kendi kendiyle, dışından konuşuyordu. "Yattan sonra seni buraya getirdiğimde de sürekli döndün. Gerçi, uyumadım ben o zaman, dönüp durmanı önemsememişimdir." dedi, bana demiyordu ama. "Neyse. Bu şekilde sakin yatarsın şimdi. Sıkılıp gitmeye kalkarsan da zaten kollarımın arasındasın çıkamazsın. Kabul eder herhalde vücudun hareket edememeyi... Kabul eder değil mi?" dedi. Nihayet benimle konuşuyordu galiba.

"Bilmem..." dedim şaşkınlıktan, ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Sen nefes alıp ver de... Kollarımın arasında can vermeni istemiyorum." dedi, düz bir sesle. Daha ne kadar kolları arasında olduğumu vurgulamayı düşünüyordu acaba? Nefes aldım ve verdim.

"Sıkılmıyor musun? Biriyle uyumaktan?" diye sordum, biraz sonra.

"Tişörtle uyumak kadar sıkıcı değil." dedi. Gözlerimi kocaman açtım ve yutkundum. Yanağımın değdiği göğsün çıplak olmasını hayal bile edemiyordum.

"Soyunmayacağım Nazlı. Sakin ol." dedi, yorgun bir sesle.

"Beden dilimi nasıl bu kadar iyi okuyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Sen neden bu kadar çok konuşuyorsun?" diye sordu, bıkkınlıkla.

"Ben çok konuşmam ki. Soğuk nevalenin tekiyimdir. İnsanlar ağzımdan kerpetenle laf alırlar genelde." dedim. Doğru da söylüyordum.

"O insanların yerinde olmak isterdim. Garajda kerpeten de var malum." dedi. Karnıma değen kolunun üzerine çimdik attım. *Merhaba ilk okul iki...*

"Nazlı!" dedi, uyarıcı ses tonuyla. Hoş geldin Bora, nerede kaldın sen, saatlerdir yoksun? Kıkırdadım. "Neye gülüyorsun?" diye sordu, sert tutmaya çalıştığı sesiyle.

"Sesindeki uyarıcı tonu çok seviyorum galiba. Özlemişim. Saatlerdir başka bir adam gibiydin." dedim. Küçük bir kahkaha attı. Elimin hâlâ kolunun üzerinde olduğunu fark etmeme rağmen, oradan çekmedim.

"Nişan için elbise seçmen lazım." dedi. *Naz, sahi, sen aşık olmaktan korktuğun belki de çoktan aşık olduğun adamla nişanlanacaksın. Haftaya hafta sonu muhtemelen.*

"Gerek yok." dedim.

"Nazlı! Şu para konusunda anlaş-"

"Yengem dikecek elbisemi. Konuştum bugün." dedim.

"Yengen mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet. Gelinliğimi dikmeyi hayal ederdi hep. Ama ben, muhtemelen kana bulanacak bir gelinliğe emek vermesini

istemiyorum. Bir de giydiğim son şey olduğunu düşünecek ya... Gereksiz drama." dedim.

"Terzi mi yengen?" diye sordu.

"Evet. Ne o? Hakkımda oluşturdukları dosyayı sunarken, bunu eksik mi söylemişler?" diye sordum, alaylı bir ifadeyle.

"Seni araştırmadım." dedi, tok bir sesle.

"O zaman, İstanbul'da sadece halamın olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Eren söyledi." dedi. Şaşırmıştım. "Hayallerindeki gibi birisi değilim Nazlı. Elim her yere uzanabilir evet ama mahremiyete saygı duyarım ben. O yüzden elimi her yere, sırf canım istiyor ya da merak ediyorum diye uzatmam. Ben sorarım. Anlam çıkarmam ya da her duyduğuma inanmam. Dümdüz sorarım. Ve her zaman da cevap alırım." dedi.

Afalladım. Beynimin içinde kamera olup olmadığını sorguladım. Sonra bunun çok saçma olduğuna karar verdim. Gözlerimi kapattım. Ablası...

"Ablanı sen mi öldürdün?" diye sordum, dümdüz.

Cevap vermedi. Bir daha da konuşamadım. Kalp atışlarını dinlemeye başladım. Gözlerimi açtım, kapadım, yeniden açtım. Burnuma dolan bergamot kokusuna kendimi teslim ederken, kalbi iki bin sekiz yüz yetmiş iki kere atmıştı. Uyumadan evvel, Bora'nın kalbinden gelen ritim sesini saymanın, zihnimde patlattığım balonları saymaktan daha uyku getirici olduğuna karar vermiştim.

♠

Gözlerimi açtığımda, soğuk ve karanlık bir yerdeydim. Neresiydi burası ve Bora'nın kolları arasından buraya nasıl gelmiştim? Ayağa kalktım, her yerim tozlanmış ve yara bere içindeydi.

"KİMSE YOK MU?" diye bağırdım, endişe dolu bir sesle. Sesim duvarlara çarpıp, yeniden kulaklarımı bulmuştu. Her neredeysem, sesimin yankılanacağı kadar boş bir alandı burası. Bu kez daha güçlü bağırdım, "KİMSE YOK MU?" diye. Fazlasıyla tanıdık, yumuşacık ama cılızlaşmış bir ses

kulaklarımla buluştu; adeta kulaklarımı delip, ruhuma saplandı.

"Ben her zaman seninleyim." dedi, yumuşacık ama cılız çıkan ses. Bu ses...

"ANIL? NEREDESİN?" diye, bütün gücümle bağırdım. Korkuyordum.

"Buradayım Naz. Sakin ol. Seninleyim. Senin içindeyim." dedi Anıl, sesi yumuşacıktı. "Bağırma. Çok zayıfladım artık. Sen bağırdıkça, ben sana sesimi duyurmakta güçlük çekiyorum." dedi. Derin bir nefes aldım.

"Anıl... Özledim seni. Çok özledim. Yüzünü göremiyorum. Çok karanlık." dedim, endişeyle.

"Evet Naz. Karanlık. Kapkaranlık. Senin yarattığın karanlık." dedi Anıl.

"Neredeyiz Anıl? Bak korkuyorum. Korkutma beni." dedim. Cılız sesine rağmen, kocaman ve alaylı bir kahkaha attı.

"Benim seni korkutmalarımı düşünsene! Bayılmış gibi yapardım. Ne bileyim, uyanmıyormuş gibi yapardım... Telefonunu saklardım, kaybettiğini düşünmeni sağlardım. Sen, buraya gelmeden önce, bir katilin kollarındaydın ve korkmuyordun. Ben mi korkutuyorum seni? Yüzümü görememek seni korkutuyor mu Naz?" diye sordu Anıl.

"Anıl... Yapma." dedim, güçsüz bir şekilde.

"Asıl sen yapma Naz. Beni terk etme. Beni sevmekten vazgeçme. O kötü birisi. Soğuk, öfkeli, sert, acımasız. Pis işler yapan birisi o Naz! İşleri kadar ruhu da karanlık. Onu bana tercih etme." dedi Anıl. Yalvarıyor gibiydi.

"Nerede şimdi?" diye sordum, merakla. "Biz onunla uyuyorduk... Ama şey... Biraz kötü bir gün geçirmiştim de... Ondan... O mu getirdi beni buraya?" dedim.

"Ben burada olduğuma göre, o yok. Aynı anda ikimizi birden duyamazsın." dedi Anıl. Dudaklarımı konuşmak üzere aralamıştım; ama bir anda etraf aydınlandı ve güneş açtı, iliklerime kadar ısındığımı hissettim.

Bora, karşımda, öylece duruyor ve bana gülümseyerek bakıyordu. Gözlerinin içi öyle güzel parlıyordu ki, yüzüme

gerçek bir tebessüm yayılmıştı.

"Çok tuhaf." dedim, gözlerimi gözlerinden ayırmadan.

"Ne o tuhaf olan?" diye sordu Bora, sert sesiyle.

"Kara olan sensin ama sen gelince etraf aydınlanıyor ve ben ısınıyorum." dedim, gülümseyerek.

"Aşk için ölmeye değiyor da, üşümeye ya da karanlığa değmiyor mu?" diye sordu Bora, ciddi bir ifadeyle.

"Kaç yüzün var senin, benim daha göremediğim?" diye sordum.

"Bir tane. Ne görüyorsan o. Ben senin aynanım." dedi, kendinden emin bir şekilde. Etraf bir anda karardı, vücudum buz kesti ve Anıl'ın sesini duydum yeniden.

"Bırakma beni Naz. Sana sarılmaya, ısınmaya ihtiyacım var. Senin bana olan aşkın, ikimizin de yaşam enerjisiydi. Güneş sensin. Aydınlatan da ısıtan da sensin." dedi Anıl, korkuyla. Boğazımın yandığını hissetmiştim.

"Gel tamam. Gel bul beni. Neredesin? Gel sarıl tamam. Yeter ki üşüme." dedim, üzüntü dolu bir sesle.

"Ya ben?" dedi Bora. Uzaktaydı. Aydınlıktaydı.

"Sen... Bakarsın başının çaresine. Güçlüsün sen. Anıl'ın bana ihtiyacı var." dedim, mahçubiyetle. Uzakta olmasına rağmen, gözlerine kocaman bir kırgınlığın yerleştiğini görebiliyordum. Yutkundum.

"Bu kadar kolay mı yani? Nereden biliyorsun güçlü olduğumu?" diye sordu Bora.

"Gönder onu Naz. Sana ne ondan? Kim ki o?" diye sordu Anıl'ın sesi. Etrafıma baktım, Anıl'ı göremiyordum. Sadece sesini duyuyordum. Deniz gözlerine baksam, yaşam enerjisi verecek güneşin kalıp kalmadığını bulabilirdim belki. Aydınlıktaki Bora'ya döndüm yeniden.

"Kolay değil. Hele benim için, hiç kolay değil. Hem sen de bana aşık değilsin. Anıl da aşık değil. Hanginize aşık olduğumun ne önemi var ki? Onun üzülmesine dayanamam beni de anla... Benim kalbimde onun kurulu bir düzeni var. Ben onu bırakırsam, üşüyecekmiş." dedim.

"Neden beni görüyorsun biliyor musun Nazlı?" diye sordu Bora. Gözlerimi gözlerine sabitledim. "Çünkü güneş sensin. Senin aşkınla ısınan ve aydınlanan benim. Senin ruhun bende artık. Eğer bedenini de buraya getirmezsen... İkiniz de orada öleceksiniz." diye devam etti.

"İnanma ona Naz. Bana aşık olduğunu hatırlarsan yaşarız." dedi Anıl'ın cılız sesi.

"Ruhun, karanlıktan aydınlığa çıktığı için yorgun Nazlı. Sen Anıl'ı aydınlatmaya ve ısıtmaya çalıştıkça Anıl yetinmemiş. Sen onu sevdikçe, o daha fazlasını istemiş. Sönmeye yüz tutmuştun seni bulduğumda. O kadar karanlıktım, o kadar soğuktum ki... Güneş olduğunu hatırladın. Ve beni aydınlatıp, ısıtmaya başladın. Sen benim güneşim oldun Nazlı. Benim güneşim! Kara'nın aydınlığı... Bora'nın sıcaklığı... Bedenin, benim güneşim olduğunun farkında ama ruhun hala kabul edemiyor. Sendeki bu kendini değersiz hissetme kompleksini ne yapacağız? Ölmek korkakların işidir küçük hanım." dedi Bora. Gözleri beni hipnotize ediyordu.

"Sen de bana aşık olacak mısın?" diye sordum, merakla.

"Benimle pazarlık yapma!" dedi Bora, uyarıcı bir ses tonuyla.

"Anıl da bana aşık olmamıştı işte." dedim, buruk bir tebessümle.

"Evet! Sıkıldım! Bir seçim yap Naz!" diye, öfkeyle konuştu Anıl'ın sesi. Bir tarafım karanlığa, bir tarafım aydınlığa hapsolmuştu sanki.

"Yapamam!" dedim, endişeyle karanlık tarafa bağırarak. Bu duyduğum en saçma şeydi.

"Sen benden başkasını sevemezsin. Sana öyle gelmiştir. Hani ben seni sevmedim ya, şefkat bulduğun kollara koşasın gelmiştir, benim gözlerimi gördüğünde özüne dönersin sen. O adam, benden daha yanlış Naz! Bir tercih yap. Kapıyı tutacak gücüm kalmadı. Bora kapıyı kırdı, neredeyse içeriye girecek!" dedi Anıl'ın sesi.

Gözlerimi Bora'nın gözlerine sabitledim, bana yardım etmesi gerekiyordu. Kuralları o koyuyordu; tam da şu an

beni bir şeylere mecbur bırakmasına ihtiyacım vardı.

"Kendini seç Nazlı." dedi Bora, güçlü sesiyle. "Kendini seç. Senin sorunun kasmak. Kendini rahat bırak. Bırak ruhun yapsın seçimi." diye devam etti. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

Uçurumun kenarındaydım, kimse yoktu. Uçurumdan aşağıya baktım; deniz miydi bu, yoksa okyanus mu?

"Onu sen bilebilirsin bebeğim." dedi, dünyanın en tatlı sesi. Annemin sesi. Neredeydi?

"Anne?" dedim heyecanla, özlemle, nefes almış gibi.

"Elini sol göğsünün oraya getir Nazlı." dedi, annemin sesi. Dediğini yaptığımda, gülümsemiştim. Hissetmiştim. "Evet Nazlı. Oradayım." diye devam eti.

"Seni çok özledim anne! Bana küstün sandım." dedim, acı dolu bir sesle.

"Ben sana asla küsmem anneciğim. Sadece sen benim sesime kendini kapatmıştın. Çünkü sana neler diyeceğimi tahmin ediyordun ve beni susturuyordun. Ama artık büyüdün. Kocaman, yetişkin ve çok güzel bir kadın oldun. Artık sana hiçbir şey söyleyemem. Kendi yolunu kendin bulabilirsin." dedi annem, gözlerimi açtığımda karşımdaydı. Sıcacık gülümsemesi yemyeşil gözlerine yayılmış, hücrelerime bahar gelmişti sanki.

"Bana sarılır mısın anneciğim?" diye sordum.

"Bana sarılmaya ihtiyacın yok Nazlı. Sen çok güçlüsün. Çok cesursun. Korkma sakın. Kendini seçmekten korkma." dedi annem gülümseyerek. Kaşlarım çatılmıştı. Burnuma dolan bergamot kokusuyla daha da kaşlarım çatıldı.

"Neden onun gibi konuşuyorsun? Bana bir tek o Nazlı diyor, bir tek o kendimi seçmemi söyledi. Neden sen de aynı şeyleri söylüyorsun?" diye sordum. Annem, Bora'yı tanıyor muydu?

"Tabii ki de sana Nazlı diyeceğim. Sen Naz değilsin ki, Nazlı'sın... Bora'nın da dediği gibi, adın gibi nazlısın. Kim sana böyle derdi hatırlasana... Canın çok tatlı ama yüreğin

çok büyük. Sana ne kadar kızsam da seninle gurur duyuyorum." dedi annem, gülümseyerek.

"Ben de senin yanına gelebilir miyim?" diye sordum anneme, gözlerim "Evet." demesi için yalvarıyordu.

"Ölmek korkakların işidir küçük hanım." dedi annem ve uçurumdan aşağıya kendini bıraktı. Olduğum yerde kıpırdayamıyordum. Biraz sonra kendime geldiğimde, uçuruma doğru koşmaya başladım.

"ANNEEEEE!" diye acıyla bağırdığımda, bedenimin güçlü kollar tarafından hapsolduğunu hissettim. Bora'ydı bu. Uçurumdan aşağıya atlamama engel oluyordu. Annemsiz yaşayamayacakmış gibi hissediyordum. "ANNE, BEN YALNIZ KALIRIM SENSİZ!" diye bağırdım, Bora, beni hiç bırakmayacakmışcasına sarılıyordu. Sanki küçücük bir kız çocuğuydum; ve annemi şimdi kaybetmiştim. O zaman, Mersin'de, bergamot ağaçlarının arasında haykıramadığım her şeyi şimdi haykırıyordum. "BIRAK BENİ! ANNEM GİTTİ! ANNEMLE GİDECEĞİM! ANNNEEEEEEEE! BENİ BIRAKMA! KORKARIM!" diye bağırdım.

"Nazlı..." dedi Bora.

"ANNEEEEE! KORKUYORUM!" diye bağırdım bir kez daha.

"Nazlı!" dedi Bora. Etraf kapkaranlık olmuştu. "Nazlı!" dedi bir kez daha. Gözlerimi araladığımda, bana tedirgin şekilde bakan bir çift kara gözle karşılaştığımda, nefes alamadığımı hissetmiştim. Rüya mıydı bunlar? Kesik kesik nefes almaya çalıştım. Ardından da ağlamaya başladım.

Bora beni yavaşça doğrulturken, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Güçlü kollarıyla bana, aynı rüyamdaki gibi sarıldığında, başımı boyun girintisine gömüp ağlamaya devam ettim. Bir elini belime sabitlemiş; diğer eliyle de saçlarımın her bir telini okşuyordu.

"Şiiiişt. Geçti. Kabustu sadece." dedi, yumuşacık bir sesle. Cevap veremiyor, sadece ağlıyordum. Saçlarımın arasında burnunu da gezdirmeye başladı. Belirli aralıklarla, "Şiiiişt. Buradayım ben. Korkma. Geçti." diyerek, kulağıma nefesini üfledi. "Geçti." dedi, bir kez daha.

Uyanalı kaç dakika olduğunu bilmiyordum. Ağlamıyordum ama nefes alışverişlerim düzene girmemişti; Bora'ya sarılı bir şekilde, kafam boyun girintisinde öylece duruyordum. Kokusu bana iyi geliyordu. Bilinçaltım felaketti; yaşadığım her karmaşa birbirine girmişti. Aklıma gördüğüm rüya geldiğinde, başımı iki yana sallamaya başladım.

"Nazlı." dedi, bana şu anda olduğumuzu hatırlatmaya çalışır gibi. "Geçti." dedi, şefkat dolu bir sesle. "Su içmek ister misin?" diye sordu. Başımı "Evet." anlamında salladım. Kollarını benden ayırdığında, yatakta geriye doğru giderek, başlığa sırtımı dayadım ve bacaklarımı karnıma doğru çektim. "Yalnız kalabilir misin?" diye sordu, çenemin altına yeleştirdiği parmağıyla başımı kaldırarak. Gözlerini gözlerime çivilemişti. Başımı, "Evet." anlamında salladım.

Biraz sonra, elinde bir sürahi ve bardakla geri gelmişti. İçi su dolu bardağı bana uzattığında, ellerim titredi. Bardağın altından, tutabilmem için ellerime destek sağladı. Bardağı elimden aldığında, yeniden çenemin altına parmağını yerleştirip, gözlerimin gözlerine değmesini sağladı.

"İyi misin?" diye sordu, tedirgin bir sesle. Başımı iki yana "Hayır." anlamında salladım. "Biraz hava almak ister misin?" diye sordu. Durdum. İstiyor muydum? "Dolaşalım mı seninle?" diye sordu, içten bir sesle.

"Saat kaç?" diye sordum, sesim pürüzlü çıkmıştı.

"Dörde beş var." dedi. Hava daha zifiri karanlıktı.

"Boşver uyu sen. Odana git istersen. Seni de uykundan ettim." dedim, boğazımı temizledikten sonra. Yüzüne küçük bir tebessüm yayıldı.

"Dolaşmak, hava almak ister misin?" diye sordu bir kez daha.

"Pencereyi açalım. Yürümek istemiyorum." dedim, güçsüz bir sesle. Gülümsedi. Ve ben ne olduğunu anlamazken, diz kapaklarımın arkasında ve sırtımda ellerini hissettim. Odadan çıktı ve koridorda ilerledi. Kendi odasının kapısının önünde durduğunda, gözlerimi gözlerine diktim ve ona şaşkınlıkla bakmaya başladım.

"Bu odaya girmenin yasak olduğunu zannediyordum?" dedim, soru soran gözlerle.

Hiçbir şey söylemedi ve tek eliyle kapıyı açıp, ayağıyla da kapattı. Işığı yakmamıştı, oda karanlıktı; hiçbir şey görülmüyordu. Karanlıkta nasıl görebildiğini hâlâ anlamıyordum. Yürümeye devam etti, bir süre sonra temiz hava ciğerlerimle buluşmuştu. Balkonda mıydık? Onun gibi bir şey miydi ya da?

Beni kucağından indirmeden, tekli bir koltuğa oturdu. Dizlerimi hafifçe kırmış, ayaklarımı koltuğun kol koyma yeri olduğunu sandığım yere yerleştirmiştim, bacaklarında oturuyordum. Nereden çıktığını anlamadığım bir battaniyeyi üzerime örterken, onun da ayaklarını dümdüz öne doğru uzattığını fark etmiştim. Kollarıyla beni sarmalarken, başımı onun omzuna yasladım. Kendimi kolları arasında bir bebek gibi hissediyordum.

Bir anda görüş alanım aydınlandığında, küçük dilimi yutacağım sanmıştım. Ayaklarımın altında orman vardı! Ağaçlar, soft bir ışıklandırma ile doğal renklerini gözler önüne sermişlerdi. Yemyeşildi, çok güzeldi, huzur veriyordu. Hayatımda hiç doğa manzarası görmemiş kadar gülümsedim; belki de hayatımın en güzel manzarasıydı bu. Belki de, onun kucağında kendimi güvende hissettiğim için böyle düşünüyordum. Bir önemi yoktu da aslında.

"Bu inanılmaz bir şey. Büyüleyici. Enfes." dedim gülümseyerek. Başımı omzundan kaldırmış, manzaradan yansıyan ışıkla zor da olsa seçebildiğim gözlerine bakıyordum.

"Bence de." dedi, kısık ama net çıkan bir sesle. Şu an onu öpsem, yanlış mı olurdu? Aklıma rüyam geldiğinde başımı yeniden omzuna yaslayıp, hafif bir rüzgarda sallanan ağaçları izlemeye başladım. Saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurduğunda, kucağına biraz daha yerleşmiştim; bedenim kendine uyku pozisyonu arıyordu.

"Öldürme yetkisine sahip olup da öldürmüyorsan güçlüsündür." dedim, mırıldanarak.

"Schindler's List" dedi, benim gibi mırıldanarak. Belki o da film izlemeyi çok seviyordu. Ama izlediğimiz filmleri evde denememememiz falan gerekmiyor muydu?

"Öz ablasının katili olan bir adamın yanında böyle iyi hissetmek çok tuhaf." diye fısıldadım. İnşallah duymamıştı.

31.Bölüm

♠

188 Gün Önce...

Uzaklardan bir yerlerden gelen deniz meltemiyle beraber çok yakınlardan gelen bergamot kokusu birbirine karışıyordu. Oksijen yerine, tüm bedenimi uyuşturan bu kokuyu soluyordum sanki; ciğerlerim bayram ediyordu. Her yerdeydi bu koku şimdi. Başımı koyduğum yastıkta, üzerime çektiğim incecik bir yorganda, odanın havayla kaplı her bir boşluğunda... Gözlerimi ovalayarak araladığımda, yemyeşil bir manzarayla karşılaştım.

Ben neredeydim?

Lacivert ve beyazın birbirine karıştığı çok büyük olmayan bir odanın ortasına hafif çapraz şekilde yerleştirilmiş kocaman bir yataktaydım.

Daha önemlisi vardı.

Burası neresiydi?

Ya da daha da önemlisi vardı.

Neden buradaydım?

Yataktan hafifçe doğrulduğumda, gözlerimi kocaman açıp gördüğüm eşsiz manzaranın gerçek olup olmadığını sorguladım. Boydan boya camekanın arkasında, ormanın içinde oturuyor gibi hissediyordum. Odanın önünde ince uzun bir balkon vardı; camdan tırabzanla korunuyordu. Yataktan bakıldığında manzarayı kesmeyecek şekilde, geniş bir koltuk yerleştirilmişti balkona. *Dün akşam Bora ile oturduğunuz koltuk Naz!*

Gözlerimi hafifçe yatağın sağında kalan yere kaydırdım ve dudaklarımın arasından kocaman bir "ÇÜŞ!" çıktı. Yarısı duvar, yarısı camekan olan bir banyonun, balkona doğru

olan camekan köşesinde, büyük bir jakuzi vardı! *Ormanla iç içe duş fantazisi mi? Bir kere değil, bin kere çüş!* Yataktan hızlıca kalkıp, oraya doğru ilerledim ve jakuzinin hayal dünyama ait olup olmadığına ikna olmak için, biraz daha yaklaştım. Gerçekti. Ben de isterdim! İstiyordum. Bu jakuzinin içine girip, bu hissi yaşamak istiyordum. Daha sonra olduğum yerde kaldım. Bora'nın yatağından hem orman hem de duvarın yarısının cam olduğu kısmın hemen arkasında kalan jakuzi mi görünüyordu? *Beş yüz elli beş milyon kere ÇÜŞ!*

Küçük adımlarla, utanma sıkılma hissetmeden, camdan olan kapıyı açıp banyoya girdim. Jakuzi kapının sol tarafındaki cam duvarda kalırken, kapının sağ tarafı gerçek bir duvarla birleşiyordu. Köşedeki jakuzinin sağ tarafı ise camekan bir şekilde devam ediyor; balkona bakıyordu. Yani bu balkon, evin bu kattaki komple dış yüzeyini kaplıyor olmalıydı. Banyo kapısının karşısındaki duvarda lavobo tezgahı ve banyo eşyalarıyla dolu bir raf vardı. Sağ tarafımda ise duşakabin ve tuvalet olduğunu sandığım bir kabin daha vardı. Banyonun içi oldukça ferah ve boydan boya mavinin tonlarında döşenmişti.

Çok güzeldi. Yeşille mavi ancak bu kadar güzel birbirlerini tamamlayabilirdi. Aşık olmuştum. Bu banyo kesinlikle benim olmalıydı. Jakuzi de... Hatta oda da... Balkon da! Komple burayı alabiliyor muyduk? *ÇÜŞ KIZIM KENDİNE GEL! AĞZININ SUYUNU SİL!*

♠

Banyodan yeniden yatak odasına geçtiğimde, odaya göz attım. Çapraz bir şekilde odanın ortasındaki yatağın sağ ve sol taraflarında, lacivert tonlarında iki tane komodin vardı. Banyo kapısının karşısında ve yatağın sol tarafında kalan duvarda bir kapı daha vardı; giyinme odası olmalıydı. Oraya girmek ve girmemek arasında tereddütte kalmıştım. Sonuçta beni bu odaya sokan Bora'ydı; girebilirdim. Ama...

Bora'nın orada olduğunu bilseydim girmezdim! Boy aynasının karşısında gömleğinin düğmelerini ilikliyordu.

Kapıyı açtığım zaman göz göze gelmiştik ve umursamadan gömleğini iliklemeye devam etmişti; yüzünde hiçbir ifade yoktu. *Beş dakika önce girsen, adamı çıplak görecektin Naz! Aptal mısın sen? Niye dalıyorsun?*

"Pardon, burada olduğunu bilmiyordum." dedim, mahçup bir şekilde.

"Bu daha kötü." dedi, gözlerini benimle buluşturmadan. Utançtan yerin dibine girebilirdim.

"Ben... Merak etmiştim sadece." dedim, kendimi açıklamaya çalışarak. Cevap vermedi. "Rahatsız ettim, affedersin." dedim ve kapıyı kapatmaya yeltendim.

"Bak iyicene odaya da aklında kalmasın." dedi, ifadesiz bir sesle.

"Gerek yok." dedim ve kapıyı kapattım. Arkamdan hemen kapı açıldı ve Bora giyinme odasının kapısını açık bırakarak, hızlı adımlarla, yatak odasından çıktı. Adım kadar emindim ki, bunu giyinme odasına girmem için yapmıştı. Umursamadan, hızlıca ben de yatak odasından çıkıp, kendi odama doğru ilerledim.

♠

Kahvaltı verandaya hazırlanmıştı. Bahçeye çıktığımda Özgür'ü havuzun köşesinde görev başında görmenin çok güzel bir şey olduğunu hissetmiştim. İşine geri döndüğüne göre, dünü çok fazla hasar almadan atlatmış olmalıydı. Yaşıyordu, benim yüzümden ölmemişti. Bora ise ablasını öldürmüş olmayı umursamayarak, kahvaltı yapıyordu. Acaba sadece emri mi o vermişti? Bunun hiçbir önemi yoktu.

"Günaydın." dedim Özgür'e gülümseyerek. Özgür bana şoke olmuş bir şekilde bakıyordu. Diğer köşede olan Selim ve birkaç adını bilmek istemediğim adamın da yüzleri Özgür'den farksızdı. Bora, önündeki tabaktan gözlerini kaldırmış, benim yüzümü ilk defa görmüşcesine inceliyordu. Şaşırmıştı. Beklemiyordu Özgür'e "Günaydın." dememi. Ya da buna bir anlam verememişti.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Özgür'ü neden bu kadar sevdin?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Özgür'ü sevmedim. Yani Özgür'ü tanımıyorum. Sadece çok dürüst, çok saygılı ve çok sadık. Ayrıca dün benim yüzümden dayak yedi ve ölebilirdi."

"Senin yüzünden değil. Gökhan yüzünden." dedi, net bir ses tonuyla.

"Yine de tek suçsuz olan Özgür'dü." dedim.

"Özgür suçsuz evet. Ama bir gün ölebilir de... Beni korumak için, seni korumak için. Veya herhangi başka verdiğim talimata uyarken, canından olabilir. Bu onun işi. Bunu kabul ettiği için burada." dedi. Sesi yine bana bir şeyler öğretmeye çalışır gibiydi.

"Galiba senin yanında olmak demek bir şekilde ölme ihtimaline çıkıyor." dedim, sorgulayıcı bakışlarla. Gözlerimin en içine baktığında, sınırlarımı aştığımı fark etmemi sağlamıştı. Umursamadım. "Ölümden bahsetmek bu kadar kolay olmamalıydı."

"Bunu sen mi söylüyorsun? Komikmiş." dedi. Gülmüyordu ama iğnelerini vücuduma batırıyordu. Ölüm riskini alarak girdiğim casinoyu, ucunda ölüm olmasına rağmen kabul ettiğim anlaşmamızı ima ediyordu. Cevap veremedim. "Nazlı... Sekiz ay tamamlandığında buradan gidecek birisi gibi davranmadığının farkında mısın?" diye sordu, dümdüz bir sesle. Galiba en çok bu ses tonunu sevmiyordum. İfadesiz ses tonu, en azından gizemliydi. Ama düz ses tonundaki basitlik, canımı yakıyordu.

"Nasıl yani?" diye sordum, gözlerim dolacak diye korkuyordum. Gideceğimi hatırlatması hoşuma gitmemişti. Arkasına bakmadan kaçacağını düşünen Naz, geceyi onun kolları arasında geçirmişti neticede.

"Bağ kuruyorsun insanlarla." dedi, düz bir şekilde.

"Mesela?" diye sordum.

"İnsanların sana alışmamaları gerek. Sen buradan gideceksin. Sayılı gün kadar buradasın. Gideceksin. İnsanlarla ilişkilerine dikkat etmek zorundasın. Kimseye kendini sevdirmemelisin. Kimseye yakın davranmamalısın. Ya da sen de alışmamalısın. Hayatında zaten sevdiğin ve

ayrı kalacağın için üzüleceğin insanlar var, fazlasına gerek yok. Yalnız kalacaksın günün sonunda. Tek başına. Kimseye..." Durdu. Derin bir nefes aldı.

Özgür ona "Günaydın." dedim diye bana alışacak mıydı yani? Ya da sırf bu yüzden beni çok mu sevecekti? Ben peki, Özgür'ü göremeyeceğim için üzülecek miydim? *Kendinden bahsediyor Naz. Paylaştığınız uykularınızı mı kastediyor mesela? Ona sarılmalarından, onu yanında istemelerinden? Senin onu sevmenden mi korkuyor, seni sevmekten mi korkuyor? Bora korkmaz Naz. Bora sevmez. O çok güçlü; duygularını kontrol edebilecek kadar güçlü. Sana "Sakın bana bağlanma!" diye ultimatom mu veriyor?*

"Nazlı. Sekiz ay dolduğunda, burada kalmak için yalvarsan da sana acımayacağım. Bunu bil." dedi, on yedi saniye sonra. Sesi sert ve soğuktu. Buz gibiydi. Dün gece, kumarhanede olduğu gibi.

"Biliyorum. Ve inan bana bunu ben de istiyorum. Seni de, yaşadıklarımı da ve yaşayacağımızı sandığım tonla korkunç şeyi de unutmak istiyorum. Bayılmıyorum buraya." dedim, sesim güçlü çıkmıştı. *Neden yalan söylüyorsun Naz?*

Bir çift kara göz ifadesiz bir şekilde yeşil gözlerimde bir şeyler arıyordu. Selim, hızlı adımlarla yanımıza geldiğinde, bakışlarımı önümdeki tabağa çevirdim; ve gözlerimizin kurduğu bağa son verdim. Keşke ona çöle yerleşme hayallerimi anlatabilseydim. Onu sevmeyi, ona aşık olmayı asla istemediğimden bahsetseydim mesela. Kaçmaya çalışırken daha çok yaklaştığımı ancak onun bir emriyle bu dertten kurtulabileceğim için sevindiğimi söyleyebilseydim.

"Abi? Gökhan Abi gelmiş de... Yengeyle konuşmak istiyor." dedi Selim. Yüzümü Bora'ya çevirdiğimde, bakışları benim üzerimdeydi. Dün akşam bana gösterdiği şefkat açığa çıkmıştı şimdi. Gözleri ellerimin üzerindeki yaralara kaydığında, hızla Selim'e döndü.

"Gelsin." dedi, sert bir sesle. Daha çok, "Geleceği varsa, göreceği de var!" der gibiydi. Ben Gökhan olsam, bu evin

önünden geçmezdim herhalde. Allah, Gökhan'ın Bora'sını bir şekilde verecekti anlaşılan.

Birkaç dakika sonra, havuzun kenarından dolaşarak, Gökhan yanımıza geldi. Müştemilattan gelmişti. Onu görür görmez, dün akşam gözlerimin önünden geçmişti. Canımı yakmıştı; bıraktığı yaraları hala bedenimde taşıyordum. Bora'nın ablasının katili olduğu gerçeğiyle yüzleşmemi sağlamıştı; ve ben bunun için Gökhan'a öfkeleniyordum.

"Müsaade var mı?" diye sordu Bora'ya. Bora, onun yüzüne bakmıyordu. Gökhan'ın gözleri morarmış, burnunun kenarındaki yara kabuk bağlamış, kaşında sargı vardı. O da dün akşamın izini yüzünde taşıyordu. Gözleri benimle birleştiğinde, ruhunda da yara olduğunu hissetmiştim. Bora, bağ kurmamaktan mı bahsetmişti? Gökhan için gerçekten de üzülmüştüm. Kafamı "Evet." anlamında salladığımda, Gökhan karşıma oturdu.

"Naz... Ben şuurumu kaybettim dün akşam. Özür dilerim, seni incitmek istemezdim." dedi Gökhan, samimi gözüküyordu. *"ÖZÜR DİLEME, ÖZÜR DİLEYECEK ŞEYLER YAPMA!" diye bağırsana Naz.* Bağıramadım.

"Önemli değil." dedim, belli belirsiz bir tebessümle.

"Bak biz seninle arkadaş olduk. Seni önemsiyorum. Sana değer veriyorum. Ama işin asla unutulmaması gereken bir tarafı vardı benim için. Ben kontrolcü bir adamım, aynı Bora gibi. Biz bir plan yaptık. En başında. Zamanı gelinceye kadar herkes seni tanıyacak ve sen zamanı geldiğinde öleceksin. O yüzden, o kumarhaneye seninle gitmenin doğru olduğunu düşünmüştüm." dedi, kendini açıklıyordu.

"Evet. Tamam. Biliyorum. Her neyse." dedim, konuyu kapatmak istercesine.

"Sen kaçmaya yeltenince çok sinirlendim, alt tarafı benimle gelmeni istemiştim... Canını acıtmak istemedim." dedi.

"Tamam." dedim.

"Yani düğün vakti geldiğinde ölecek olan ve bunu bilen bir kızın, Bora'nın tepkisinden korkacağına ve gelmemek için bu

kadar direteceğine ihtimal vermedim." dedi, sesi üzgündü. Ölüm diye bahsetmek zorunda mıydı? Ölmeyecektim sonuçta, öyle zannedeceklerdi. Ölüm kelimesi boğazımda bir noktayı sıkıştırıyordu artık.

"Bora'nın tepkisinden korkmadım. Saygı duydum sadece. Yani o ne derse onu yapıyorum. Yani yapmaya çalışıyorum." dedim. Bora yüzünü Gökhan'la buluşturmadan, yemeğini yiyordu.

"Beni anla da... Yani... Bora'ya seni benim getirdiğimi yine de söylerdim, o anlamasa bile... Ve sana yaptığı senedi karşına koymasına da, ona karşı geldiğini düşünüp, sana zarar vermesine de izin vermezdim." dedi Gökhan. *Ne senedi Naz? Ne diyor bu adam?* Bakışlarımı Bora'ya çevirdim, tepkisizce kahvaltısını etmeye devam ediyordu. Sorsa mıydım Gökhan'a neyden bahsettiğini? *Ortalığı karıştırma bence Naz.*

"Tamam sorun yok." dedim. Düşüncelerim sesime de yansımıştı sanki.

"Eğer başka bir şansımız olsaydı, gerçekten ölmemeni dilerdim. Çünkü seni gerçekten çok sevdim. Çok iyi bir arkadaşsın." dedi Gökhan. Gözlerim ve ağzım şaşkınlıktan açılırken, yüzüm istemsizce Bora'ya dönmüştü. Derin bir nefes aldı. Konuşma sırasının kendisine geldiğine memnun olmamış gibiydi. Bakışları doğrudan Gökhan'ı buldu.

"Nazlı, Kara'nın sevgilisi olmayı bilmiyor. Bilemez de... Onun içine asla ait olamayacağı bambaşka bir dünya orası. Bu bir!" dedi Bora. *NE DEMEK BİLMİYOR VE BİLEMEZ? NE DEMEK AİT OLAMAYACAĞI DÜNYA?* Gökhan'la nefes almadan Bora'yı dinliyorduk.

"Aklı olan hiç kimse, benim sevgilimi kumarhaneye getireceğime inanmaz. Bu iki!" *Bu doğru işte. Çünkü bana da öyle geliyordu Naz, özellikle Caner vurulduktan sonra.* Ama kesinlikle, Kara'nın sevgilisi olamayacağımı vurgulaması doğru olamazdı. Her şart altında, rencide olabilirdim sanırım. Olmuştum da.

"Nazlı ölmeyecek, yurtdışına çıkacak ve herkes onu öldü olarak bilecek. Bu da üç!" dedi Bora. Gökhan gerçekten bunu bilmiyor muydu?

"Anlamadım?" diye sordu Gökhan şaşkınlıkla. Evet, bilmiyordu. *Öleceğini zannede zannede, bu gayet NORMAL bir şeymiş gibi, seninle arkadaş mı oldu Naz?* Gökhan'ı asla affetmeyecektim.

"Anlamayacak bir şey yok." dedi Bora. Sesi de yüzü de ifadesizdi.

"Plan?" dedi Gökhan. Anlamaya çalışıyordu.

"Değişti." dedi Bora.

"Ne zaman?" diye sordu Gökhan.

"Onu otele götürdüğümde, Kıbrıs'ta." dedi Bora, hiç düşünmeden.

"Bana anlattığında, İstanbul'daydın?" dedi Gökhan.

"Evet." dedi Bora.

"Yani bana yalan mı söyledin?" diye sordu Gökhan. Şaşkındı.

"Evet." dedi Bora.

"Neden peki?" diye sordu Gökhan. Neredeyse ağlayacaktı.

"Çünkü sen dahil kimsenin bilmesini istemedim." dedi Bora.

"Sen durduk yere yalan söylemezsin?" dedi Gökhan. Bora'yı sorguluyordu. Acaba Bora beni öldürmemeye çok daha sonradan karar vermişti de, bunu söylemeye utanıyor muydu? *Daha neler Naz?*

"Durduk yere değil, asla yalan söylemem. Ama şu an hayatımdaki herkese, kardeşime bile yalan söylüyorum. Herkes beni Nazlı'yla sevgili zannediyor." dedi Bora. Gökhan'ın gözleri beni buldu ve yeniden Bora'ya döndü.

"Ciddi olamazsın." dedi Gökhan. Sesi dün akşam bu cümleyi kurduğu anla birebir aynı çıkmıştı. Hayal kırıklığı vardı, yüzünde bile.

"Dün akşam ciddi olduğumu anladığını düşünmüştüm." dedi Bora. İfadesizdi. Neyde ciddiydi? Anlamıyordum.

"Nasıl güveniyorsun peki Nazlı'ya? Ya açık ederse seni? Ya dayanamaz, dönerse? Bir ömür boyu itaat etmesi gereken bir anlaşma bu? Nasıl böyle bir şeyin içine girersin Kara?" diye sordu Gökhan. Sinirlenmişti. Sesine yansıtmaktan da gocunmuyordu. Ölmem gerektiğini vurguluyordu; buna inanamıyordum.

"Dönmez." dedi Bora. Benden daha çok emindi dönmeyeceğim konusunda galiba. Gözlerini benimle ısrarla buluşturmuyordu.

"Aşık olduğu birisi var! Nereden biliyorsun?" diye sordu Gökhan, alaylı bir ifadeyle. Kanım donmuştu sanki, kıpırdayamıyordum. Burada olduğumun farkında mıydı? Bora'nın gözleri öfkelenmeye başladığını gösteriyordu.

"İşte bu yüzden dönmez! Onun başına gelecekleri az çok kestiriyordur." dedi, buz gibi ve sert bir ifadeyle. *Anıl'ı öldürür mü Naz?* Konuşmak istedim; "Ben verdiğim sözü ne pahasına olursa olsun tutarım." demek istedim. Ama dudaklarım dahi aralanmıyordu.

"Tüm hayatını bunun üzerine kuramazsın." dedi Gökhan. Yeniden gözleri benim gözlerimle birleşti. "Bora'nın sana imzalattığı senet ne kadarlık?" diye sordu. Neyden bahsediyordu Allah aşkına?

"SANA NE?!" diye bağırdı Bora. Elini sertçe masaya vurmuştu. Masadaki tabak kadar hareketsiz oturuyordum. Belki Gökhan'ı da öldürürdü; ablasını öldüren neden Gökhan'ı öldürmesindi?

"NE DEMEK SANA NE KARA?" diye bağırdı Gökhan. Derin bir nefes aldı. "Bilmek zorundayım. Naz'ın dönmemesi için ne kadarlık bir senedi ödeyemeyeceğinden korktuğunu, kimlerin hayatıyla onu tehdit ettiğini bilmek zorundayım! Söz konusu olan şey senin hayatın çünkü." diye devam etti. *Senet mi imzaladın sen Naz? Ben neden bilmiyorum?* Ben de bilmiyordum.

"Evet. BENİM HAYATIM!" dedi Bora. Ne demek istiyordu? Hiçbir şey anlamıyordum! Bundan nefret ediyordum.

"He yani... Dönse de olur mu?" diye sordu Gökhan. Alaycı bir kahkaha attı. Daha fazla dayanamadım.

"Dönmeyeceğim. Bunun nesini anlamıyorsun?" diye sordum Gökhan'a. Sesimde hiçbir duygu yoktu. Konuşabilme yeteneğim olduğunu bilmiyormuş kadar şaşkın bir şekilde bana bakıyordu Gökhan. Tabak mı sanmıştı beni?

"Her şeyi düşün Naz. Her şeyi... Anıl mesela bir kaza daha geçirse... Ne bileyim ailenden birisine bir şey olsa... Asla dönmeyeceğinin garantisi var mı? Bam telin nedir mesela senin? Bir gün haberlerde, sevdiğin birini köprüde görsen mesela, 'Naz'ı bir daha göremezsem, atacağım kendimi.' dese, aramaz mısın o kişiyi? Kendini sorguladın mı?" diye sordu Gökhan. Sorgulamamıştım. Bora, parmak uçlarını hızlıca masaya vuruyor, sinirle ritim tutuyordu. Sıkılmıştı.

"Çok fazla romantiksin." dedim, göz devirerek. "Dönersem ölürüm, neden döneyim?" diye sordum.

"Ölümü göze almıştın? Anıl'ın yaşaması için ölecektin? Birini daha mutlu etmek için ölümü göze alabilirsin mesela, neden alamayasın?" diye sordu Gökhan, şüpheyle. "Veya ne bileyim... Bizim ruhumuz bile duymayabilir birileriyle görüştüğünü. Her anından haberdar olamayabiliriz. Şans ya bu, senedi ödeyebilirsin mesela ne bileyim! Biri görebilir seni, tanıyabilir!" diye devam etti. *Hala senet diyor, aklımı kaçıracağım Naz.*

"NE-" dediğimde, Bora hızla lafımı kesti, senedi soramamıştım.

"İşte birilerinin onu tanımaması için benimle her ortama girmeyecek mesela. Az görünen bir sevgili. Kara da bunu yapar zaten. Öyle sevgilisini kumarhanelerde teşhir etmez." dedi Bora, sert bir şekilde.

"Peki Kara. Sen öyle diyorsan..." dedi Gökhan, hiç samimi olmayan bir ifadeyle.

"Tek bir yanlışında seni öldürürüm." dedi Bora, buz gibi bir sesle. Tehdit ediyordu. O an, işlerini garantiye almak için Gökhan'ın beni öldürebileceğini hissetmiştim. Bora başka bir

şeyden değil; doğrudan bundan bahsediyordu. Gökhan'a güvenmiyordu.

"Onu anladım. Merak etme sen. Ama şunu bil, seni korumak için ölmekten gurur duyarım. Eğer günün sonunda, senin bunca emeğin Naz'ın hayatına bağlı olursa, gözümü kırpmadan onu öldürürüm." dedi Gökhan, buz gibi bir sesle. Karşımda, dün ilk defa tanıştığım Gökhan vardı. Ölümden o da çok kolay bahsediyordu. Beni öldüreceğini söylüyordu; ve ben karşısında oturuyordum. İşte bunu yapmayacaktım!

"Git buradan!" dedim Gökhan'a sert bir ifadeyle. Gökhan ve Bora şaşkınlıkla yüzüme döndüler. "Duymadın mı? Sana söylüyorum." dedim, buz gibiydi sesim. Sinirden deliye dönmüştüm. Gökhan hala bana bakıyordu. "Seni etrafımda istemiyorum. Bundan sonra seninle arkadaş kalmak da istemiyorum. Ve Hande'den de uzak duracaksın!" dedim, sesim aynı Bora Karabey'den öğrendiğim şekilde, uyarıcı bir tondaydı.

"Kızıyorsun ama gerçekler ne yazık ki bunlar Naz!" dedi Gökhan.

"Gökhan! Melek olmadığının farkındayım. Şeytan olup olmaman da gram umrumda değil. Ama benimle aynı masada, benim ölüm pazarlığımı yapamazsın! Sana bu haddi kim verdi bilmiyorum ama ben alıyorum. Bana muhtaçsın değil mi? Bora'nın hayatı, emeği, hayat standartı HER NEYSE, bana bağlı değil mi? Her şey benim dudaklarımın arasında değil mi?" diye sordum, Gökhan donmuş bir şekilde hala bana bakıyordu. Bora'ya bakmıyordum bile. "İstersen tüm dünyayı öldür, senin yüzündeki memnuniyetsizliği görmek için, hepinizi satarım! Benim damarıma basma! Sakın basma!" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Naz bak-"

"Anıl'a aşık olduğum için ölümü göze almadım ben. O ölecekti. Yaşaması için para lazımdı. Kimse de yoktu o para. O kumarhaneye girdiğimde, ölmek uzak bir ihtimaldi, düşünmek istemediğim bir ihtimal! Sonra Bora bana bir

teklifte bulunduğunda, hayatımın en düşünmeden verdiğim kararıydı ölmeyi seçmek. 'Bana ne Anıl ölsün, ben buradan kurtulayım.' diyemezdim! Bana ölüm seçeneğini sunan Bora'ydı. Pişman da değilim Anıl'ı yaşatmayı seçtiğim için. Eren için de yapardım, Hande için de, ailemden biri için de! Dün Özgür ölmesin diye nasıl seninle geldiysem, bu da böyle bir şey. Bir insanı yaşatmak benim elimdeyse ve bunun için ölmem gerekiyorsa, ölebilirim de. Bir insanın ölümüne göz yummanın vicdanıyla yaşayamam ben. Ve sen bu duygunun ne olduğunu bilmiyorsun. Sende yok o!" dedim, Gökhan yutkundu, sarsılmıştı. Gözleri dolmuştu; "Beni yanlış tanıdın." dercesine bakıyordu, umursamadım.

"Bizde ağızdan çıkan sözden dönülmez Naz. Racon diye bir şey var ve ben evet buyum." dedi, zor çıkan bir sesle.

"Siktirtme raconunu, git buradan!" dedim. *Bora'nın yanında şey yapmasaydın bari Naz. Küfretmeseydin.* Gökhan şoke olmuş biçimde, ağır adımlarla masadan kalktı ve bahçenin içinde kayboldu. Gözlerimi kapattım ve sakinleşmek için bekledim. Bora'nın kahkahasını duymamla aniden gözlerimi açtım. Bana bakarak, kahkaha atıyordu. Komik olan neydi? Öfkeli gözlerimi ona diktiğimde, daha çok kahkaha attı. Manyaktı işte, kesinlikle manyaktı!

"Komik olan ne?" diye sordum, sinirle.

"Komik olan bir şey yok." dedi, gülmemeye çalışıyordu ama beceremiyordu. Birkaç saniye içinde toparlandı, gözlerinin içinde yine daha evvel görmediğim bir ifade vardı. *Başlayacağım bu adamın yeni yeni ortaya çıkan bakış çeşitlerine he.* Baktı, baktı, baktı... Kahkaha atmıyordu ama yüzündeki gülüş silinmemişti. "Kara'nın sevgilisi olmayı öğretsem mi sana diye düşünüyordum." dedi.

"Ve?" dedim. Heyecanlanmıştım.

"Sonra öğrenemeyeceğine kanaat getirdim. Yani uğraştıracağını düşündüm. Pek akıl kârı iş değil, boşa kürek çekmem ben... Uğraşamam yani. Ama..." dedi, gözleri sanki mümkünmüş gibi daha çok koyulaşmıştı.

"Ama?" dedim.

"Potansiyelin varmış." dedi, net bir sesle. Gözlerim yuvalarından çıkmış mıydı acaba? Yeniden küçük bir kahkaha attı.

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordum, merakla.

"Bana kalırsa, hiç iyi değil." dedi, gülümsüyordu. Baharı getiriyordu yüreğime, tüm karalığına rağmen.

"Kızdın mı?" diye sordum, gözlerini kıstı. Neye kızacağını düşündüğümü anlamamış gibiydi. "Gökhan'ı kovduğum için." dedim.

"Bir daha küfredersen fena bozuşuruz." dedi, ciddileşerek.

"Bozuşuruz." mu?

"Bir daha küfretmeyeceksin." değil.

"Sana küfretmek yasak." değil.

"Kullandığın kelimelere dikkat et!" değil.

"Bozuşuruz." mu sadece?

Emretmiyordu, uyarmıyordu, sesi tehditkar değildi. Yapmamı istemediği şeyler hakkında, ilk defa bu kadar saydamdı. Sıcaktı, samimiydi ve gerçekti.

"Akşam altı gibi evde olurum, halana davetliyiz malum. Şirkete gidiyorum, işler birikti." dedi, ayıp olmasın diye gülümsedim ve başımı "Tamam." anlamında salladım. Çünkü şu an bunu düşünecek durumda değildim. Salona girmesini izledim ve bir sigara yaktım.

Bora Karabey kim Naz? Bilmiyordum. Yüreğim sıkışıyordu bu bilinmezlikte. Ablasını öldüren bir adamdı... Anıl'ı öldürebilecek olmaktan bahsediyordu ve az evvel söylediği bu cümle ilk değildi. Daha önce de söylemişti; tanıdığım herkesi öldürebileceğini de söylemişti. Söylediklerini yapan birisiydi. Buna adım kadar emindim. Acımasızdı. Dün gözünü kırpmadan Caner'e ateş etmişti. Belli ki, sevgilisinin ölmesi hayat memat meselesiydi; Gökhan'ın tavrı ortadaydı, Elif bu ihtimalden deli gibi kaçmıştı, bu kadar deneyimli korumalar akıl işi değildi.

Peki bana neden kıyamamıştı? Neden, bana bir şey yaparsa, en iyi arkadaşını gözünü kırpmadan öldürebileceğini söylüyordu? Bu kadar katıyken bana neden

şefkat gösteriyordu? Gökhan'ın imzaladığımı sandığı senedi bana neden imzalatmamıştı?

Aşık olmuş olduğu için olamazdı. İlk görüşte aşka inanmayacak kadar rasyonel bir adamdı Bora. Senedi imzalatması gereken gün muhtemelen ilk tanıştığımız gündü.

Kıyamamış olamazdı. O senedi imzalatır ve sonrasında işleme koymaya kıyamazdı; yine de kendisini garanti altına alırdı. Kontrolcü bir adamdı.

Sadece güvendiği için olamazdı. Bora'lık bir hareket değildi asla; ne olursa olsun sınırları vardı.

"Yakınlarını öldürürüm, Nazlı'yı öldürürüm, arkadaşlarını öldürürüm de intikamımı alırım." diye düşünmüş olamazdı. Saçmaydı. Neden böyle bir şeyin altına girecekti ki? Senedi imzalatabilir ve tüm bunlarla uğraşmayabilirdi.

Peki nedeni neydi? Öldürmemesini ya da bana iyi davranmasını bir şekilde anlayabilirdim ama bir insan, neden bir senede, kağıt parçasına, ufacık bir imza dahi attırmaktan kaçınırdı ki?

Bora, karşıma çıkan en zor matematik problemiydi. Ve bu problem, her defasında farklı şekillerde karşıma çıkıyordu. Beni tahrik ediyordu. Problem benim değildi; çözülmek de istemiyordu.

Ama çözecektim. O problemi çözmeden ölmeyecektim.

♠

Halama gitmek üzere hazırlanmam gerekiyordu ama uzandığım koltuktan kalkamıyordum. Televizyonda çok heyecanlı bir bilardo maçı vardı; gözlerimi ekrandan ayıramıyordum. Saat 6'ya 3 vardı; inşallah Bora dakik değildi. Dakikti. Merdivenlerden gelen ayak sesi, ona ait olmalıydı. Bu evde ayakkabıyla gezilmesinden de nefret ediyordum.

"Hazırlanmamışsın." dedi, sesinde sitem vardı. Hâlâ daha pijamalarla oturduğum için, "Hazırım ya... Bir makyaj kaldı." diye üste çıkamamıştım.

"Hazırlanacağım şimdi." dedim, gözümü televizyondan ayırmayarak.

"Bilardo sever misin?" diye sordu, yanıma oturduğunda. Başımı "Evet." anlamında salladım.

"Sen?" diye sordum, ekrandan gözümü çekmeden.

"Ben tüm oyunları, karşımdaki rakibe bağlı olarak severim ya da sevmem." dedi. Hayret, yüzüne bakmam için tutturmuyordu.

"Bir gün kapışalım." dedim kaşlarımı kaldırarak. Güldü, beni ciddiye almamış gibi güldü... Örselendim ve bakışlarımı ona çevirdim. "Seni yendiğimde de böyle gülebilecek misin acaba?" diye sordum.

"Kapışırız Trabzon'dan dönünce." dedi, gülümseyerek. *Trabzon'a mı gidiyor Naz?*

"Trabzon'a mı gidiyorsun?" diye sordum. Moralim bozulmuştu birden ve bunu yanısıtıp yansıtmadığımı bilmiyordum.

"Beraber gidiyoruz. Bu gece." dedi, gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Zahmet etmeseydi, havaalanında falan söylerdi.

"Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?" diye sordum, kinayeyle.

"Söyledim işte." dedi. Gözlerimi devirdim. Dalga mı geçiyordu?

"Zaten onlar gelmeyecek mi? Biz niye gidiyoruz?" diye sordum. Gitmek istemiyordum. Ailesiyle tanışma fikri beni geriyordu. Evlenmekten korkan genç kız gibiydim. Berdele kurban gitmiş gibiydim. Babam beni zorla evlendiriyor gibiydim ya da.

"Öncesinde tanışılması daha münasip." dedi. Kararından vazgeçirme ihtimalim yoktu galiba.

"Ben gelmesem?" dedim, yalvarır gibi.

"Ama gelmelisin çünkü beni tanıyorlar, ben seninle tanışırlar diye düşünmüştüm." dedi, dalga geçer gibi.

"Bence ben kimseyle bağ kurmamalıyım. Şimdi tanışırsak beni çok severler. Ama ben gideceğim iki yüz kırk beş gün

dolduğunda. Alışmasınlar bana. Ben de onlara alışmayayım. Acaba iki yüz kırk beş günü öne mi alsak? Mesela bugün mü gitsem ben? Vizem de çıktı. Gideyim mi ben? Öldürmüş gibi yapsana beni çünkü-"

"Neyden korkuyorsun sen?" diye sordu, gözlerini kısmıştı ama dudaklarını kapamamıştı. Yüzünde tuhaf bir şaşkınlık vardı.

"Kaç kişiler?" diye sordum, merakla.

"Sen sayarsın artık onu." dedi ve dudaklarını ısırdı. Gözüm, dudaklarına bir kaç saniye için kaydığında, aniden konuştum.

"Evlenmeyelim!" dedim. Demiş bulundum daha doğrusu.

"Nazlı. Ailemdeki herkes benden daha sıcaktır, daha samimidir, daha yumuşaktır, daha insancıldır. Benim aksime onları seveceğinden şüphem yok. Sevmende de bir sorun yok, zaten ben bile seyrek görüyorum onları." dedi. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

"Öyledir tabii. Ama ben alışık değilim öyle akrabalık ilişkilerine falan. Şimdi bi zevzeklik ederim, rezil olursun vallahi. Yani saygısızlık falan yaparım istemeden. Gelmeyeyim ben." dedim. İçimdeki kaygı, yüzüme de yansıyordu muhtemelen. "Kendimi tutamam bi patavatsızlık yaparım. Deli gibi bir şeyleri sayarım. Seni rezil ederim cidden. Benimle evlenmeni de istemezler zaten. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki, normal şartlarda asla benimle evlenmezdin. Ben de seninle evlenmezdim zaten. Belli ederiz ya oynadığımız oyunu, aile bu. Anlarlar. Anlaşılır vallahi." diye devam ettim. Gözlerine sisli bir pusu yerleşmişti sanki.

"Hadi hazırlan. Sadece on beş dakikan var. Halan akşam yemeğine bekliyor, yatsıya değil. On altıncı dakikada, tek kirpiğine rimel sürüp, diğerine sürememiş olsan dahi, seni o halde evden çıkarırım. Hatta Trabzon'a da öyle götürürüm. Sadece on beş dakika!" dedi. Sesi sert, bakışları ise gölgeliydi. Neye kızmıştı? Hızlı adımlarla odama çıktım.

♠

Aşağıya indiğimde, Bora kapının önünde beni karşıladı. Üzerini değiştirmişti. Lacivert bir takım elbisenin içine, açık mavi bir gömlek giymişti. Çok yakışıklı gözüküyordu. Audi'ye bindiğimizde, bu anı başka koşullarda yaşadığımızı hayal etmekten kendimi alıkoyamamıştım. Konuşmuyorduk ve ben uçsuz bucaksız hayallerin imkansızlığında kayboluyordum. Bir gün, Karabey Holding'in kapısının önünde çarpışarak tanışabilirdik mesela. Böylece ruhum değil, bedenim küçük bir sarsıntı geçirirdi sadece. Muhtemelen, aynı evde yaşamaya başladıktan on üç gün sonra ailemle tanışmazdı. Zaten aynı evde yaşamazdık da... Ve belki de ona aşık olmazdım bile.

Otuz sekiz dakika geçmiş ve biz İstanbul'un kasvetli trafiğinden kurtulamamıştık. Hiç konuşmamak sevdaya dahil miydi? Arabada çıt çıkmıyordu. İkimiz de radyo açmaya yeltenmemiştik. Birbirimizin nefes sesleri birbirine karışıyordu. Bunun güzel bir ahengi vardı doğrusu. Kırk yedinci dakikada, bir pastanenin önünde durduk. Bora, hiçbir şey söylemeden arabadan indi ve kırk dokuzuncu dakikada elinde bir paketle arabaya yeniden bindi. Elli dördüncü dakikada nihayet halama gelmiştik.

Siyah, dar bir kot giymiştim. Bordo, uzun kollu, ince ve göbeği biraz açık bir kazakla da kollarımdaki yaraları kamufle etmek istemiştim. Asansör, beşinci katta durduğunda gerginlikten ölebileceğimi düşünüyordum. Zile basacağım sırada, Bora, elini hafifçe koluma götürerek beni durdurdu.

"Sakin ol." dedi, yumuşacık bir sesle. Başımı "Tamam." anlamında sallayıp, zile bastım.

"Hoş geldiniiiiiiiz!" diye gülümseyerek kapıyı açmıştı Canan. Bir dakika ya, bu kız neden buradaydı?

"A-aaa senin ne işin var burada?" diye sordum, şaşkınlıkla. Omuzlarında biten karamel renk saçları ve ışıl ışıl parlayan ela gözleriyle gülümsüyordu.

"Sana sürpriz yapmak istedik." dedi Canan. İçeriye girmemiz için bize müsaade etmişti. Biraz sonra halamın

şefkatli sesiyle ilgi odağımız değişmişti.

"Hoş geldiniz..." dedi halam, gülümseyerek. Ayakkabılarımızı çıkartmış ve bize verilen terlikleri giymiştik. Bora, halama doğru üç adım atarak yaklaştı ve elini öptü. Halam mutlu olmuştu. Bora'yı bu kadar "efendi" görmeyi ise asla beklemiyordum.

"Merhaba efendim." dedi, efendiliğine yakışır bir şekilde. Halama sımsıkı sarıldım ve sonrasında salona geçtik. Canan'ın eşi Özcan Abi de buradaydı.

"Hoş geldiniz." dedi Özcan Abi, gülümsüyordu. Canan ve Özcan Abi, üniversitede tanışıp evlenmişlerdi. Ankara'da yaşıyorlardı. Bugün burada olmaları güzel bir sürpriz olmuştu gerçekten de. *Aile bağlarını özlemişsin değil mi Naz?*

"Ooo kadro eksik?" dedim, soru soran bakışlarla. Özcan Abi'ye de sarılmış, Bora ile tokalaşmasını izliyordum.

"Annemin odasında Can. Film izliyor." dedi Canan, gülümseyerek.

"Hadi sofraya buyurun siz, ben Can'ı alıp geleyim." dedi halam. Gözlerim Bora ile buluştuğunda gayet rahat hissettiğini anlamıştım. Neden gerilmiyordu? Ben, kendi ailemin yanında böyle gerginken, onun ailesinin yanında ne halt edecektim acaba?

♠

Aile çok enteresan bir şeydi. Halam ve Canan çok şanslıydı; onlar anne ve babamla daha fazla vakit geçirebilmişlerdi. Halamın İstanbul'daki evine "ailecek" ara ara gelirdik, bize yine böyle güzel sofralar kurardı. O zaman eniştem de hayattaydı; babamla birbirlerini çok severlerdi. Bu masada toplanmanın özel bir yanı olurdu; heyecanla yemeklerimizi yer, babamla eniştemin tavla turnuvalarını izlerdik. Şimdi bu masa, eskisine nazaran çok daha ıssızdı. Aile dendiğinde, artık halamdı aklıma ilk gelen insanlardan birisi; annem ve babamın yerine.

Burası benim evim değildi. Misafirdim bu evde. Ama yine de anne ve babamla adım attığım yerler, onların yokluğunu

daha çok çarpıyordu gözüme. Evleneceğim günü hayal edemeyecekleri, hayal etseler bile bana anlatamayacakları kadar az kalmışlardı yanımda. Ve ben şimdi evleneceğimi açıklamam şerefine bu masaya tekrar davet edilmiş; Bora'yla oturuyordum. Annem ve babam, onu tanısalar severler miydi?

Koşar adımlarla Can masaya doğru gelmişti. Gözlerini bir bana bir de Bora'ya dikip bakmaya başladı. Görmeyeli epey büyümüştü. Şimdi, beş buçuk yaşındaydı. *Hakikaten onu en son ne zaman gördün Naz?* En azından bir ay önceye kadar, Skype'da sık sık görüşüyorduk.

"Öpsene oğlum teyzeni." dedi Canan. Annesiyle kuzen olunca, Can'ın teyzesi sayılıyordum.

"Benim teyzem yok." dedi Can. Kaşlarım çatılmıştı. Ben vardım ya. Unutmuş muydu beni?

"Aşk olsun Can. Unuttun mu beni?" diye sordum.

"Evleniyormuşsun." dedi Can, kaşlarını kaldırarak. Herkes küçük bir kahkaha atmıştı. Can'ın kaşları çatılırken, minik gözlerinden çıkan ateş Bora'nın üzerindeydi.

"Evet." dedim, gülümseyerek.

"Hani ben büyüyünce benimle evlenecektin sen? Neden bana yalan söyledin?" diye sordu Can.

"Can, hadi otur sofraya anneanneciğim." dedi halam, gülerek. Can omuz silkti.

"Merhaba, biz tanışmadık sanırım." dedi Bora, Can'a. Dünyada duyduğum en sevgi dolu sese sahipti sanırım şu an. Gözlerimi Can'ın üzerinde olan kara gözlerine diktiğimde, Elif'in anlattıklarını hatırlamıştım. Bora'nın baba olmayı çok istediğini söylemişti Elif.

"Neden Naz'la evleniyorsun, evlenme." dedi Can. Dümdük bunu demesine şaşkınlıkla bakmıştım. Çocuk olmak böyle bir şeydi sanırım.

"Çünkü onu seviyorum." dedi Bora. Şaşkınlığım daha fazla artmıştı. Bora olmak da böyle bir şeydi sanırım.

"Ne kadar seviyorsun?" diye sordu Can. Gözlerini kısmıştı.

"Çok." dedi Bora. Yumuşacık bir sesle. Yutkunurken, bunun gerçek olmasını ne kadar çok istediğimi düşündüm. Can'ın gözleri benimle buluşmuştu.

"Sen seviyor musun onu?" diye sordu Can, gözleri hala kısık bana bakıyordu.

"Evet." dedim, gözlerimin içine kadar gülümsüyordum. Bora, oyun oynuyordu ama galiba ben gerçeği sesli bir şekilde ilk kez itiraf ediyordum.

"Bizde kız Can'dan isteniyor." dedi Özcan Abi, gülümseyerek. Herkes küçük bir kahkaha daha atmıştı. Can, sofradaki yerini alırken, halam yemekleri servis ediyordu.

"Eee Bora, nasılsın?" diye sordu Canan.

"İyiyim. Siz nasılsınız?" diye sordu Bora. Galiba, genel, öyle ortaya sormuştu.

"Vallahi biz şaşkınız. Acaba nasıl bir kamera şakasının içindeyiz diye düşünüyoruz. NAZ VE EVLENMEK?" dedi halam, gülümseyerek. Sitem de ediyordu ama. Bora gülümsemekle yetinmişti.

"Aşk işte." dedim halama. Bu cümlenin üzerine methiyeler de dizebilirdik; konuyu da kapatabilirdik. Böyle bir şeydi aşk.

"Eee oğlum? Kimsin, kimlerdensin?" diye sordu halam. Canan ve Özcan Abi kahkaha atmışlardı. Halamın kızgın bakışları onların üzerindeydi. Pekala Bora'yı Canan araştırmış ve halama gerekli dökümü yapmıştı anlaşılan. Sızıntı neredeydi? Muhtemelen Hande dökülmüştü. İşte sevgili ailem böyleydi. Bora'nın çekinir bakışlarının altında kalan dudakları aralandığında, Özcan Abi konuştu.

"Anneciğim... Unuttun sen sanırım stresten. Anlatmıştık biz sana Bora'nın kim olduğunu. Şimdi işkence etmeyelim adama." dedi Özcan Abi, Bora'ya göz kırparak. Halam yine kızmıştı.

"E oğlum madem siz onların yerine yeseydiniz bu yemeği de zahmet etmeselerdi buraya kadar." dedi halam, Özcan Abi'ye yönelttiği imalı bakışlarıyla. Histerik bir kahkaha attığımda, tüm gözler bana çevrildi.

"Buyrun efendim, siz istediğinizi sorun." dedi Bora. Halama içten bir gülüş bahşetmişti.

"Ailenle mi yaşıyorsun?" diye sordu halam. Sanırım ahiret sorularına başlamıştı, acaba Bora ne kadar dayanabilirdi? Halam, beraber yaşadığımızı öğrense tansiyonu kaça çıkardı acaba? En merak etmediğim sayılar, şu an bunlardı. Allah'tan, Bora beraber yaşadığımızı dan diye söyleyecek kadar düşüncesiz bir adam değildi.

"Nazlı'yla beraber yaşıyoruz." dedi Bora. Dan diye... O cümledeki Nazlı bendim. Vesile Hanım'ın yeğeniydim. Vesile Hanım, yani halam, bakışlarını bana kaydırdığında derin bir iç çektim. Yatsı namazına müteakiben cenaze namazımı kaldırırlar mıydı? Yok yok kaldıramazlardı. Yarın öğle vakitlerine kalmıştım. Allah da taksiratımı affetsindi zira benim hesaplamalarıma göre, sayısı biraz fazlaca olabilirdi.

32.Bölüm

Tarihler, bizim evrenimizde 8 Temmuz 2017'i gösterdiğine göre, bugün Bora Karabey'in doğum günü...🎂 Bu tarihi benim için özel kıldığı, bir karakter olmaktan sıyrılıp kendi ruhunu bulduğu için ona çok teşekkür ederim. İyi ki aktı gitti... Bu bölüm, onun doğum gününe özel... Ve şans ya, Maça Kızı 8'in de en önemli bölümlerinden biri.❣

♠

"Nazlı'yla beraber yaşıyoruz." dedi Bora. Dan diye... O cümledeki Nazlı bendim. Vesile Hanım'ın yeğeniydim. Vesile Hanım, yani halam, bakışlarını bana kaydırdığında derin bir iç çektim. Yatsı namazına müteakiben cenaze namazımı kaldırırlar mıydı? Yok yok kaldıramazlardı. Yarın öğle vakitlerine kalmıştım. Allah da taksiratımı affetsindi zira benim hesaplamalarıma göre, sayısı biraz fazlaca olabilirdi.

"Aferin. Dürüst çocuksun." dedi halam. Bora gülümsemekle yetindi. *Naz, sana kötü bir haberim var. Genelde ortamda Bora varken, bir insan düşüncesizlik ediyorsa, bu sen oluyorsun genelde.* Ben halamın, bunu zaten bildiğini nereden bilebilirdim? İyi de halam, beraber yaşadığımızı nereden biliyordu?

"Sen nereden biliyon ya?" diye sordum. Dümdüz.

"Bora'yla konuşuyorum evladım." dedi halam, bakışlarını benimle buluşturmadan. Canan ve Özcan Abi gülmemek için zor duruyorlardı. Can'ın ise umrunda bile değildi sohbet. Pilav kaşıklamakla meşguldü; keşke onun yerinde ben olsaydım. "Annenle babanı kaybetmişsin." dedi halam.

"Evet. Altı sene evvel." dedi Bora.

"Kardeşlerin, akrabaların var mı?" diye sordu ablam. *Var hala. Üç kardeşlermiş eskiden. Ama ablasını öldürmüş.*

"Üç kardeştik. Ben ortancayım. Ama ablamı kaybettik. Bir kız kardeşim var yani şimdi. Şu an Londra'da... Onun dışında, babaannem, iki halam ve yengem Trabzon'da. Kuzenlerim var. Onların çocukları... Haftaya müsaitseniz, Nazlı'yı istemeye geleceğiz. Nişanda da tüm ailemle tanışırsınız zaten." dedi Bora. *Bu adamın anne tarafıyla ilişkisi mi yok Naz, yoksa onun da annesi senin annen gibi tek çocuk muymuş?* Hakkında hiçbir şey bilmediğim gibi, bunu da bilmiyordum.

"Çok erken olmuyor mu bu evlilik?" diye sordu halam. Çıtımız çıkmıyor, onları dinliyorduk.

"Aynı evde yaşıyoruz. Adını koymamız gerektiğini düşündük. Hem zaten düğün için bir tarihimiz yok. Nişanlanalım istedik." dedi Bora. Yalandı. 8 Kasım'dan evvel evlenmek zorundaydık. Çünkü anlaşmamız 8 Kasım'da doluyordu. *Sanki 9 Kasım'a sarksa, "Aman olmaz!" diyeceksin Naz.*

"Gelenek görenek bilen çocuksun. Açıkçası, kim olduğunu öğrendiğimde farklı bir resim canlanmıştı kafamda." dedi halam, gülümseyerek. *Neyse ki halan, Eren kadar açıklı sözlü değil Naz.*

"Bora'yım sadece. Başka birisi değilim." dedi Bora, bakışları bana kaymıştı. *Sana bir cevap mı veriyor Naz?*

"Sesin çıkmıyor Naz?" dedi Canan.

"Aman o ne zaman konuşup bir şey anlatır ki!" dedi halam, sitem ederek. Adeta bakışlarıyla tesüfler gönderiyordu.

"Az evvel sen susturdun ya?" dedim, şaşkınlıkla. Halam, kendisini bozmamdan hoşlanmamış olacak ki bakışlarını yeniden Bora'ya çevirdi.

"Benim babam, çok evvelce ölmüş. Annemi de Naz doğmadan önce kaybettik. O, babaannesini ve dedesini hiç göremedi yani... Bir tane anneanneciği vardı Naz'ın, rahmetli Kerime Hanım Teyze... Zeynep'le abimin ölüm haberini

duyduğunda acısından yığılmış yere. Naz'ın gözlerinin önünde..." dedi halam. İçimdeki sızısı asla dinmeyen yara şimdi yeniden kanıyordu. "Ben babasız büyüdüm. Abilerim bana babalık yaptılar. Naz bana annesinin, anneannesinin, babaannesinin, iki abimin emaneti. Bir Melek kaldı geriye, rahmetli abimin karısı. Bir de ben. Çekirdekten daha ufacık bir aileyiz. Naz da bu ailenin en küçük üyesi." dedi halam. Gözlerim dolmamak zorundaydı.

"Ben daha ufağım teyzemden." dedi Can. Buruk bir tebessüm yerleşmişti yüzlerimize.

"Yani Bora oğlum... Naz bizim kıymetlimiz. Göz bebeğimiz. Delidir doludur ama iyidir. Özü hastır. Kendi halindedir hep. Kendi kendinedir. Soğuktur. Suratı hep asıktır. Çok az konuşur. Hatta çoğu zaman kerpetenle alırsın lafı ağzından, sen de bilirsin." dedi halam.

"Evet." dedi Bora, gülümseyerek.

"Ama bilirsin içtenliğini. Aynı şehirdeyiz, sorsan 'Kaç kere kapına geldi?' diye, kendi evine çıktıktan sonra sayılıdır. Bayram bilmez, kandil bilmez. Yani bilir de umursamaz. Sorumsuzdur. Rahatına düşkündür. Üşengeçtir. 'Hala ya n'aber?' diye aramaz. Ancak... 'Gel sana ihtiyacım var.' de, koşa koşa gelir. Kötü gün insanıdır Naz. Bakma şimdi ben halayım, iyi ettiniz geldiniz. Şimdi, bu masada oturuyor ya hani... Formalite icabı. Adettendir diye. Yoksa, 'Yok evlenemezsin.' desem umrunda olmaz. Söz dinlemez Naz. Kendi bildiği doğrudan asla şaşmaz." dedi halam. Seviyor muydu, sövüyor muydu?

"Kendi bildiği doğrudan şaşmaz ama ayakları üzerinde bugünlere kadar kendi kendine geldi anne. Ben otuz yaşındayım, yeri geldiğinde Naz'dan çok şey öğrendim." dedi Canan. Halama meydan okuyordu.

"Vallahi Canan haklı anne. Artı iki koy, otuz iki yaşındayım... Naz'daki zekanın ve öngörünün de hayranıyım. Ailecek onaylıyoruz onun bu hallerini." dedi Özcan Abi. Gülümsemiştim. Gözlerim, Bora'nın gözleriyle kesiştiğinde, onun gözlerinin içinde de parıltı vardı.

"Zekasına bir şey demedim. Ben sadece Bora oğluma Naz'ı dinlememesi gerektiğini söylüyorum. Her şeyin usulüne ve adetlerimize uygun olması, benim yitip gidenlere borcum. İstemesi de olacak, nişanı da, kınası da düğünü de... Yarın ömrüm vefa eder de görürsem, bebeğinin kırkının mevlüdüne kadar yapacağız. Naz'a kalsa her şeyden mahrum bırakır bizi." dedi halam. Donup kalmıştım. Beni öldü sanacaklarını ama aslında ölmeyeceğimi şimdi itiraf etse miydim?

"Merak etmeyin. Her şey usulüne uygun olacak." dedi Bora, gülümseyerek.

"Sağ ol oğlum." dedi halam, o da gülümsemişti. Gözleri benimle buluştuğunda çok mutlu görünüyordu.

"Eren'lerle dışarıya çıkacağız yarın, siz de gelsenize." dedi Canan bana dönerek. Konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

"Biz Trabzon'a gidiyoruz bu gece. Bora'nın ailesiyle tanışacağım." dedim. Bora'nın bakışları yeniden gözlerime değdiğinde, sıcacık bir gülümseme göndermişti bana. Madem o benim ailemi tatmin ve mutlu etmişti; sıra bendeydi.

"Oh. Ne güzel. Tanış tabii kızım. Aman deli taraflarını kıs da git Allah için. Korkutma insanları." dedi halam, gülerek. Ardından Bora'ya döndü. "Sahi, sen nasıl katlanıyorsun bu kıza, takıntılı bir deli?" dedi. Bora küçük bir kahkaha atmıştı.

"Onu o yapan bütün özelliklerini seviyorum." dedi Bora, gülümseyerek. *Bu da rol müydü Naz?* Keşke gerçek olsaydı. Umarım, gerçek olurdu.

♠

Hatırlıyor musun Anıl, "Seni bu takıntılarınla hiçbir adam almaz kızım." derdin bana eskiden. İçim yanardı ama gülümserdim. "Ben takıntılı değilim. Sadece bazı zaaflarım var ve beni de elbet birileri bu zaaflarımla sever." derdim sana, zorla gülümseyerek. Ciddi değildim. Olamazdım da. Kimsenin beni sevmeyeceğine çoktan ikna olmuştum.

Halam, Canan ve ben sofrayı kaldırdıktan sonra çay demleme faslına geçtik. Canan, Bora'nın aldığı baklavaları

tabaklara servis ederken, mutfak ve salona bağlanan balkonda sigara içen halamın yanına çıktım. Düşünceli gözüküyordu. Bir sigara yaktığımda, halam benim de balkonda olduğumu henüz fark etmişti.

"Babanın o meşhur saati geldi aklıma. Onu mu hediye etsek Bora'ya nişanda?" diye sordu halam, kaygılı bir şekilde. Dudaklarım aralandığında, bana fırsat vermeden yine o devam etti. "Nişanda babanın saatini hediye edersek, düğünde ne olacak ama? Babanın saati olmaz. Hediye almak icap eder. Ama saat alalım yine... Şöyle Bora'ya yakışır bir saat olsun... Ben Özcan'la bir konuşayım, o anlar." dedi.

"Hala çok kasmaya gerek yok. Durumu zorlamaya da gerek yok." dedim, gülümseyerek. Sözde bir nişan için fazla harcama yapmalarına, kendilerini sıkıştırmalarına gerek yoktu.

"İyi çocuk. Sevdim. Ama çok zengin be kızım. Nasıl boy ölçeceğiz?" diye sordu halam. Ardından derin bir iç çekti.

"Boylarımızı ölçmeyeceğiz hala. Açık ara farkla uzun işte bizden. Belki basketbol oynamıştır küçükken." dedim gülümseyerek. Halam gülmemişti.

"Eksiğiniz gediğiniz olmayacak. Eminim ki seni bir prenses gibi yaşatacak. Ama ailen olarak bizim de bir şeyer yapmamız lazım." dedi halam, kararlıydı. Aklına bir şey gelmiş olacak ki, dudaklarını ısırarak yüzüme bakmaya başladı. "Senin bankada paran var ya hani... Onunla Bora'ya yakışır bir hediye almayı sakın ihmal etme." dedi.

"Bankada para yok hala. Anıl'ın hastane masrafları için harcandı." dedim. *Ya da kumarhanede harcandı.*

"Bana avans aldığını söylemişlerdi." dedi halam, şaşkın bakışları arasında.

"Kendi paramdan da kattım, yani tamamını kattım." dedim, hızla.

"Ah benim yüreği güzel kızım... Etin ne budun ne dünyaları kurtarıyorsun... Geleceğin için yatırımdı o para..." dedi halam. Yüzüne buruk bir gülümseme yayılmıştı. Ardından

bana sarıldı. Ağlıyordu sanırım. Özcan Abi'nin kesik öksürüğüyle halamdan ayrıldığımda, Bora'yla karşımızda duruyorlardı.

"İyilik meleği misin kız sen?" diye sordu Özcan Abi. Konunun buhranını dağıtmak istercesine, şakacı bir ifadesi vardı.

"Senden de Allah razı olsun oğlum. Senin yanında çalışıyormuş Naz. Onun bir şey anlattığı yok ama Allah'tan Hande ve Eren haberdar ediyorlar beni. Bizim maviş oğlanın hayatını sana borçluyuz." dedi halam. Gözyaşlarını siliyordu.

"Nazlı'ya borçlusunuz." dedi Bora. Gözlerinin içinde bir avuç utanma duygusu ile ilk kez karşılaşıyordum. Siyahın bu tonu yakışmıştı gözlerine; kendisine "Senden Allah razı olsun." denmesinden hoşlanmıyor gibiydi.

"E hadi çayları koydum." dedi Canan. İçeriye ilk giren Bora olmuştu. Ya da kaçmıştı adeta. Çaylarımızı yudumlarken, Özcan Abi ile koyu bir sohbete dalmışlardı. Karşımda oturuyordu. Rahattı. Fakat bu rahatlığı öyle bir çizgide tutuyordu ki; hem bu evde misafirdi hem de yıllardır bu eve misafirliğe geliyormuş gibiydi. Kaç dakika geçtiğinin farkında bile değildim.

"Naz... Sana bergamot reçeliyle vişneli marmelat yaptım. Bekleyin, onu da vereyim. Afiyetle yersin artık." dedi halam.

"Neden zahmet ettin hala? Markette satılıyor zaten." dedim, kaşlarımı çatarak.

"Kız marketinkiyle benimki bir mi? Aşk olsun!" dedi halam. Söylene söylene de mutfağa gitti ve dört dakika yirmi bir saniye sonra, elindeki poşetlerle geri geldi. "Bora oğlum yaprak sarmayı sevmişti. Ondan da koydum. Yersiniz yolda acıkırsanız." dedi halam. Bora gülümserken ben halama göz devirmiştim.

"Ben sevmedim yaprak sarmayı ama. Neden vişne koymadın içine sanki?" diye mırıldandım.

"İçinde vişne olanını sen yaparsın kızım. O, herkese hitap eden bir şey değil." dedi halam. "Gerçi sen şimdi bol bol kara lahana sarması yersin Trabzon'da... Bora oğlum, bayılır

bizim kız Karadeniz mutfağına." diye devam etti. Bundan Bora'ya neydi?

♠

Yavaş yavaş ayağa kalkmıştık. Teker teker herkese sarıldım ve Can'ı kucağıma alıp öptüm. Bora da herkesle vedalaştıktan sonra, Can'ı kucağına almıştı.

"Yine görüşelim küçük adam, olur mu?" diye sordu Bora. İçtendi. Sıcacıktı. Baba gibiydi.

"Hediye alırsan görüşürüz." dedi Can.

"Aaaa çok ayıp Can!" diye söze atladı Canan.

"Neden ayıpmış canım?" dedi Bora, gözlerini Canan'la buluşturduğunda. "Ne istersen alırım." dedi ardından, yeniden Can'a dönerek. Can'la eş zamanlı gülümsemiştik.

Can, Bora'nın yanağına küçücük bir öpücük kondurup sarıldığında saatlerdir gerilere ittiğim düşünceler birden gün yüzüne çıktı. Benim küçük yeğenim bir katilin kollarındaydı. Bir katili öpmüştü. Ablasının katili olan bir adama sarılmıştı. Bu mutlu aile tablosu falan değildi. Bu yanlıştı. Başrolünde benim olduğum yanlış.

♠

Ben neredeydim peki? Ablasının katili olan bir adamın özel uçağının içinde. Halamlardan çıktığımız andan itibaren, yine hiç konuşmamıştık Bora'yla. Eve değil havaalanına geldiğimizi gördüğümde bile sesimi çıkartmamıştım. Muhtemelen bavul işini düşünmüştü; eşyasız gidecek değildik. Açıkçası, bunu benim yerime bir başkasının halletmesi işime de gelmişti. Kafam bu kadar bozukken istediğim son şey eşya katlamak olurdu sanırım.

Uçağa ilerlediğimizde, bir saat on bir dakikadır koruduğu sessizliğini düz bir sesle sonlandırdı Bora.

"Keyfine bak sen. Birazdan gelirim." dedi. Kafamı, "Tamam." anlamında salladığımda da uçaktan inmişti. Ona soğuk bakıyordum. Görünmez bir duvar örmüştüm aramıza halamlardan çıktığımızdan beri. Dengesiz ruh haline esir olduğumun farkında mıydı acaba? On yedi dakika sonra yeniden uçağa bindiğinde, biraz ileride pilot olduğunu

sandığım adamla bir şeyler konuşmaya başladı. Ve hemen ardından yanıma yaklaştı. "Hemen uçamıyoruz." dedi, düz bir sesle.

"Sigara içebilir miyim inip?" diye sordum.

"Gel." dedi ve elini belime yerleştirerek, geldiğimiz yönün tersinde, dümdüz ilerlememi sağladı. Ulaştığımız açık alanda, Selim ve Özgür de vardı. Bizi gördüklerinde, ceketlerinin önünü ilikleyerek biraz uzaklaştılar. Gelselerdi ve sohbet etseydik keşke. Keşke, Bora ile beni yalnız bırakmasalardı. Konuşmak zorunda kalmak istemiyordum. Çünkü ne konuşacağımı o kadar bilmiyordum ki. *Bir saat otuz üç dakikadır konuşmuyorsunuz zaten Naz.* İç sesim dışarıdan mı duyuluyordu yoksa farkında olmadan evrene mesaj mı göndermiştim bilmiyordum ama Selim, bize doğru yaklaşmaya başladı.

"Abi... Gökhan Abi gelmiş, iznin varsa, yanınıza gelmek istiyor." dedi Selim.

"Neden gelmiş?" diye sordu Bora.

"Bilmiyorum abi. Ne yapalım?" diye sordu Selim. Bora bakışlarını bana çevirdiğinde, gözlerimi gözlerine diktim. Boş baktığımı düşündüğüm gözlerde nasıl bir cevap bulduysa, Selim'e döndü.

"Gelmesin." dedi Bora. En yakın arkadaşı için söylemişti bunu. İstediğim şeyin Gökhan'ın gelmemesi olduğundan emin değildim.

"Bora?" dedim. Saatler süren küslüğüme son vermiştim sanırım. Meraklı ve otoriter bakışları yeniden bana çevrildiğinde, Selim arkasını dönmüş Özgür'ün yanına doğru ilerliyordu. "Gelsin. Bir şey diyecek belli ki. Aradığında da açmadın zaten. Üç kez aradı. Bırak gelsin." dedim.

"İstemiyorum." dedi, Bora.

"Ne o? Korkuyor musun yoksa? Onu zaptedememekten? Senin yanında da bana zarar verebilir mi yani?" dedim, alayla karışık.

"Beni gaza getirmeye çalışma Nazlı. Gelmem." dedi, sakin bir şekilde. Bu kadar kolay olmasaydı keşke beni okuması.

Ardından Selim'e seslendi ve Gökhan'ın gelmesini söyledi. Gaza gelmemişti ama söylediğime gelmişti. Bence puan haneme bir puan eklenmeliydi. Sigaradan son nefesi ciğerlerime doldurduğumda, Gökhan yanımıza gelmişti.

"İyi akşamlar." dedi Gökhan. Bora cevap vermeyince, ben gülümseyerek karşılık vermiştim Gökhan'a.

"N'aber?" diye sordum. Gökhan da Bora kadar şaşkın bir şekilde, yüzüme "Sen ciddi misin?" dercesine bakıyordu. Sabah küfrederek kovduğu adama, akşamında hiç kimse gülümseyerek hal hatır sormazdı çünkü.

"İ-yilik...Senden?" dedi Gökhan, şaşkınlıkla.

"İyi n'olsun. Halama gittik. Şimdi de Trabzon'a gidiyoruz. Evlenmek çok zor ya." dedim, gülümseyerek.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Gökhan. Çok ciddiydi bunu sorarken.

"Gayet iyiyim. Sadece beyninin ambale olmasını istemiştim. Başardım da." dedim, gülümseyerek. Bora'nın çatık kaşlarının altında kalan dudaklarının kıvrılmasını zaten beklemiyordum; ama keşke Gökhan gülseydi. Gülmemişti. "Şaka yapıyorum. İyiyim. Neden bu kadar şaşırdın, onu anlamadım." dedim, Gökhan'a.

"Kötü bir gün geçiriyorum." dedi Gökhan, göz devirerek. "Çünkü sabah beni çok yanlış anladın. Ve o andan itibaren her şey ters gidiyor."

"Uğraşma işte benimle, Allah böyle çarpar." dedim gülerek. Gökhan'ın istem dışı olduğu her halinden belli gülümsemesi yüzüne yayılırken, Bora'nın yüzünde mimik oynamıyordu. "Seni sabah yanlış anlamadım. Ama kendince doğru yaptığını anladım. Yani sana kızmıyorum. Arkadaşını korumak istiyorsun." dediğimde, Bora'nın mimiksiz suratının en güzel parçası olan gözlerine şaşkınlık hakim olmuştu. "Ama Gökhan... Arkadaşına saygı duymadan, arkadaşını koruyamazsın. Müdahale etmemen gereken yerler vardır ve bence sen de orada geziyorsun." dedim. Gökhan, tüm ciddiyetiyle beni dinliyordu.

"Yani küs değil miyiz?" diye sordu Gökhan.

"Yalnızca çok değer verdiğim insanlara küserim." dedim, ciddiyetle. Kahve gözlerine yerleşen anlık bir duraksama tüm vücudunu ele geçirmişti sanki. Bozulmuştu. Açık sözlü olduğuma pişman olmuştum.

"Eyvallah." dedi. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilememiş gibiydi.

"Seninle ilgili değil. Kan bağım olan, akrabam olan insanları es geçersek, dört kişiye gerçekten değer verdim bugüne kadar. Benim soğukluğum yani." dedim, hatamı düzeltmeye çalışarak. "Yani kısa zamanda birine değer verememem. Yani daha çok yeni arkadaşlığımız. Ve bana bile isteye zarar verdiğini düşünürsek de... Sana çok fazla değer verememem." dedim. Konuştukça batıyordum sanki.

"Küs olmamamıza sevindim." dedi, soğuk bir şekilde. *Anıl, Eren, Hande hayatındaki en değerli üç kişi Naz. Peki ya, Bora'yı dördüncü kişi ilan ediyorsun madem, onu da Gökhan'la aynı süredir tanımıyor musun? Sana dördüncü kişinin kim olduğunu sorsalar, bunu nasıl açıklayacaksın?*

"Neden geldin?" diye sordu Bora. Nicedir koruduğu sessizliği bozmuştu.

"Hayatına yeniden müdahale etmeye. Sadece iki adamla Trabzon'a gitmen delilik. Dün Caner Kozan'a yaptıklarından sonra üstelik. Yanına daha fazla adam alman lazım." dedi.

"Senin güvenlik şirketin var, çünkü ben öyle istedim. Yanımdaki tüm adamların başında bulunman demek, benim güvenliğimden sorumlu kişi olduğun anlamına gelmiyor Gökhan. Canımı sokakta bulmadım. Korumasını bilirim." dedi Bora, buz gibi bir sesle. Anlaşılan Gökhan, hatasının bedelini ödemeye devam edecekti.

"Sen eşeğini sağlam kazığa bağlarsın Bora. İki adam az." dedi Gökhan. Belli ki Bora'yı korumak onun için çok şey demekti. Diretecekti.

"Yirmi adamla aynı uçakta uçacak halim yok Gökhan. Arkadan gelecekler." dedi Bora.

"Ben de geleceğim." dedi Gökhan. Aynı zamanda, "Sakın itiraz etme." der gibi bakıyordu.

"Hafa sonu Begüm geliyor. Onu, birisinin karşılaması lazım." dedi Bora.

"Dönerim cuma günü." dedi Gökhan. Bora'ya itiraz hakkı bırakmıyordu.

"Uçağa geçelim Nazlı." dedi Bora, bakışlarını bana döndürmüştü. "Tamam." anlamında kafamı salladığımda, yürümeye başladık.

♠

Bora ile yan yana oturmuştuk. Uçağın küçük penceresinden, kalkışa hazırlanan diğer uçakları izliyordum. Gökhan karşımda, önündeki masaya dirseklerini koymuş iskambil kağıtlarını karıyor, Bora ise telefonuyla ilgileniyordu. Hostes, kemerlerimizi bağlamamızı istedikten biraz sonra uçuşa geçmiştik. Kemerlerimizi çözebileceğimiz söylendiğinde ise ne içeceğimiz sorulmuştu. Bora ve Gökhan kendilerine viski söylemişlerdi. Acaba, Bora içki içmemi yasakladığında gerçekten de ciddi miydi? Ben de viski içse miydim? *Hayatın boyunca sanki, özel uçağına kurulup viski içiyordun Naz. Kahve söyle gitsin.* Kahve söyledim.

İçeceklerimiz geldiğinde Gökhan'ın elinden hâlâ bırakmadığı iskambil kağıtlarına dikkat kesilmiştim.

"Versene bana onları, solitaire oynayayım." dedim.

"Fal mı bakıcaksın Naz?" dedi Gökhan, alayla.

"Oradan fallara inanan birisi gibi mi duruyorum? Bunun fal olduğunu kim uydurmuşsa saçmalamış. Solitaire, stratejik bir oyundur." dedim.

"Şans oyunu." dedi Gökhan, kartları bana uzatırken. Kartları karıştırmaya başladım.

"Hayır stratejik bir oyun. Şansa bağlı tabii ama kafayı çalıştırırsan kazanırsın. Pokere şans oyunu mu derdin gerçekten?" diye sordum, sitemli bakışlarımı ona dikip.

"Poker rakibe bağlı bir oyun. Şanssız da olsan, şansa dönüştürürsün. Ama solitaire denen bu zırvalık tek kişilik bir oyun. Kartlara blöf mü yapacaksın?" diye sordu Gökhan. Yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı.

"Ben şansıma güvenir, zekamı kullanırım canım. Bak şimdi göreceksin, şanssızlık nasıl şansa dönüştürülür. İhtimalleri doğru hesaplarsan, bu oyunu da kaybetmezsin. Her oyunda olduğu gibi." dedim.

Kartları dizmiş ve oynamaya başlamıştım. Gökhan'ın "Bak kırmızı altıyı, siyah yedinin altına koy.... Neden onu koydun? Toplayamayacaksın hepsini..." gibi sabotajlarına karşılık, tüm ciddiyetimle oynuyordum. Bora ise bizimle ilgilenmiyor, telefonunda bir şeyler okuyordu.

♠

Oyun tıkanmıştı.

Kupa 10'lu, elimde kalan son iki kağıdın arkasındaki kart olduğu için kupa serisini tamamlayamıyordum. Kupa 10'lunun önünde maça kızı vardı. Maça kızını bir yere yerleştiremiyordum; stratejik zekamın havasını attığım için de gitgide daha çok geriliyordum.

Kapalı kalan tek kağıt olan kupa papaza da hiçbir türlü ulaşamıyordum. Maça valenin üzerine, kupa 10'luyu koymam lazımdı. Ancak böyle tüm seriler tamamlanacaktı. O zaman oyun ancak açılıyordu. Tüm farklı ihtimalleri denemiştim ama olmamıştı. Maça kızı Kıbrıs'taki casinoda benden kaçıp, şimdi gözümün önünden çekilmiyordu.

"Hay maça kızı gibi seni! Lazım olsan gelmezsin, alt tarafı solitaire oynuyorum!" dedim sitemle. Bora'nın bakışları bana çevrildi. Sanırım, Kıbrıs'ta maça kızı yüzünden oyunu kaybettiğimi hatırlamıştı o da.

"Maça kızı yüzünden mi kaybediyorsun?" diye sordu Bora. Sesinde değişik bir tonlama vardı; yadırgamıştım.

"Evet." dedim. Gözleri, elimde duran maça kızına kaydı. Ve karta, dünyanın en tuhaf şeyine bakıyormuş gibi bakmaya başladı.

"Yok artık, saçmalama." dedi Gökhan. Bakışlarımı şaşkınlıkla ona yönelttiğimde, tüm ciddiyetiyle Bora'ya bakıyordu. Bora, gözlerini Gökhan'a çevirdi ve dört buçuk saniye birbirlerine baktılar. Hemen sonrasında, Gökhan iskambil kartlarını alarak hızlıca karıştırmaya başladı. Ve

kapalı bir şekilde masanın üzerine yaydı. "Bir kart çeker misin Naz?" diye sordu. Bakışları çok ciddiydi.

"Neden?" dedim. Ne yapmaya çalışıyorlardı? Bora da Gökhan da cevap vermediğinde, rastgele bir kart çektim ve açık bir şekilde masanın üzerine koydum.

Maça kızı.

İki karttan biri maça kızıyken bana gelmeyen maça kızı, elli iki karttan biriyken bana mı gelmişti?

Kartları aldım ve yeniden karıştırdım. Düzgün karıştırıldığında aynı sıranın tekrar oluştuğu tarihte görülmemişti, muhtemelen görülmeyecekti de. Rastgele karıştırılan bir iskambil destesinin başka bir kez karıştırıldığında aynı sırayla denk gelme ihtimali neredeyse sıfırdı. Kartları masaya yaydığımda bir kart daha çektim.

Maça kızı.

Bora ve Gökhan şaşkınlıkla beni izlerlerken histerik bir kahkaha atmıştım. Öfkelenmeye başlıyordum. Bora'nın, masanın üzerine bıraktığı telefonunu alıp, flashı açtım ve tüm kartları tek tek incelemeye başladım. Maça kızında bir problem olmalıydı; simetrisi farklı olabilirdi, arka rengi daha koyu ya da açık olabilirdi. Bir şekilde dikkatimi çekiyor olmalıydı. Ama diğer elli bir kartın tıpatıp aynısıydı işte. Kartları bu kez yavaş yavaş karıştırdım ve bir kart daha çektim.

Maça kızı.

Öfkeyle, kartları Gökhan'a doğru fırlattım. Bora'nın gözlerine gözlerini pelesenk etmiş, bakışlarıyla konuşuyorlardı sanki.

"Maça kızı beni lanetlemiş herhalde!" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. Derin bir nefes aldığımda, Gökhan yere saçılan kartları topluyordu. Karıştırdı ve masaya yaydı.

"Hepimiz bir kart seçeceğiz... Kara?" dedi. Bora, rastgele bir kartı seçmişti bile. Gökhan da eline bir kart aldığında, en solda kalan karta uzandım. Gökhan kartını masaya koydu; sinek 7'li. Korkarak kendi kartımı açtım. Kupa 8'li. Gülümsedim.

"Oh be! Kurtuldum lanetten." dedim, arkama yaslanırken. Bora, kartını açarak masanın üzerine koydu.

Maça kızı.

Bu sefer maça kızı Bora'daydı. Gözlerim şaşkınlıkla Bora'nın önündeki maça kızına kilitlenmişti. Çok saçmaydı. Elli iki tane karttan sadece biri olan maça kızı neden ısrarla Bora'ya ya da bana gelmek zorundaydı ki? Bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde, kara gözlerini yeşil gözlerime kilitledi. Maça kızına baktığı kadar tuhaf bakıyordu bana da.

"Geçmiş olsun." dedi Gökhan.

"N'oluyor be?" diye sordum, merakla. Bora, iskambil destesinden maça kızını ayırdı ve elinde döndürmeye başladı.

"Bir şey yok." dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Bir şey olduğu belliydi ama öğrenemeyecektim sanırım. Kollarımı bağlayıp pencereden dışarıya bakmaya başladım.

Maça kızından nefret ediyordum.

♠

Uçaktan inmiş ve siyah bir minibüse binmiştik. Özgür arabayı kullanacaktı, Selim de yan koltuğundaydı. Bora'yla arkada Gökhan'ın karşısına oturmuştuk.

"Bora Bey, konağa gidiyoruz değil mi efendim?" diye sordu Özgür.

"Hayır hayır. Benim eve geçelim. Sabahın dördünde gürültü kaldıramam." dedi Bora. Sesi yorgun çıkmıştı.

"Peki efendim." dedi Özgür, arabayı çalıştırırken. On altı dakika sonra, araba durmuştu.

"Neredeyiz?" diye sordum.

"Boztepe." dedi Bora, arabadan inerken. Hava serindi. Üç katlı bir binanın önündeydik. Bora, üzerinden çıkardığı ceketi omzuma yerleştirdikten sonra Gökhan'a döndü.

"Çocuklarla mı kalacaksın, bizimle mi?" diye sordu Bora.

"Çocuklarla kalırım. Diğerleri geldiğinde bi üzerinden geçeriz her şeyin. Anahtar bırak ama sen yine de bana." dedi Gökhan.

"Selim'de var anahtar." dedi Bora. Ardından bakışlarını Selim'e çevirdi. "Valizleri yukarı taşıyın. Siz de uyuyun sonrasında. Erken çıkmamıza gerek yok. Köye geçmeden araba ayarlayın ama bana. Kendim kullanacağım." dedi Bora. Bir elini belime yerleştirdiğinde, bahçedeki merdivenlere yönelerek, beni de yönlendirmiş oldu. Yirmi bir basamağı tamamladıktan sonra, Selim'in açtığı kapıdan içeriye girdik. Selim, valizleri evin girişine bıraktıktan sonra, evden çıktı.

"Çok güzel!" dedim, boydan boya camla kaplı duvara doğru ilerleyerek. Deniz ayaklarımın altındaydı sanki. Gecenin karanlığında dahi kendisini belli ediyordu. Çok yakın değildi ama öyle bir yükseğe kurulmuştu ki ev, önünü hiçbir şey kapatmıyordu.

"İyi, benim odamda yat sen o zaman. Sabah daha şahane bir manzaraya uyanırsın." dedi Bora. Camın hemen karşısındaki koltuğa uzanmıştı. "Sen nerede yatacaksın?" diye sordum. Koltukta uyumayı planlamıyordu herhalde.

"Üç oda var yukarıda. Bir tanesinde yatarım." dedi. Gözleri kapalıydı.

"Bu ev senin mi?" diye sordum.

"Evet." dedi, düz bir sesle.

"Gökhan'lar nerede kalacak?" diye sordum.

"Alt katta işte. Arka tarafta kapısı. Ayrı bir kat, buraya çıkışı yok içeriden ama buranın altı işte." dedi.

"Trabzon'a geldiğinde burada mı kalıyorsun?" diye sordum.

"Bazen. Bazen de konakta kalıyorum. Babaannemin konağı." dedi.

"Orası nerede?" diye sordum, karşısındaki koltuğa oturmuştum.

"Akçaabat. İlçe değil ama köy. İlçede de ev var da halamlar ya da çocukları gider kalırlar sadece. Babaannem gitmez. Ben gelince de herkes konakta oluyor zaten, benim gitmeme gerek kalmıyor. Burası iyi. Havaalanına yakın, sakin, huzurlu. Tek başımayım. Soru soran yok. Konuşan yok. Uyumama engel olan yok. Yani yoktu." dedi. Bana laf

sokuyordu. Cevap vermeden ayağa kalktım ve kapının önündeki valizlere baktım.

"Hangisi benim?" diye sordum. Bora gözlerini açtı ve bavullara baktı.

"Sağdaki benim." dedi. İkisi de birbirinin aynıydı. Nereden anlayabilirdi ki?

"Nasıl anladın?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Nazlı ne çok soru soruyorsun ya." dedi, yeniden gözlerini kapattığında. Öfkeyle, soldaki valizi tekerlekleri yardımıyla sürüyerek merdivenlere doğru ilerledim. Çok ağırdı; ne koymuşlardı bunun içine taş mı? Merdivenlerden nasıl çıkartacaktım ben bunu şimdi? Çıkartamazdım.

"Çıkart şunu yukarıya." dedim, sinirimi saklama gereği duymadan.

"Düzgün konuş benimleeee." dedi, mırıldanarak. Adam uyumak üzereyken bile buna mı takılıyordu cidden?

"Çıkartamam ben bunu!" dedim, sitemle.

"Nazlı, sesinin tınısına dikkat et. Halim yok seninle uğraşmaya. Beni sinirlendirme." dedi. Sesim, normal bir ses tonundan yalnızca bir desibel falan yüksek olmalıydı. Normal bir kulak, bu ses tonlamasındaki farklılığı algılayamazdı. Bora, sesimin tınısından ne istiyordu? Bu kadar sabit fikirli ve takıntılı olması beni çıldırtıyordu. Deli ediyordu. Öfke damarlarımın üzerinde yürüyordu.

"ALT TARAFI BİR BAVUL TAŞIYACAKSIN YUKARIYA!" diye bağırdım. Bağırdım mı? Bora, nefesini sesli vermişti. Dört buçuk saniye sonra, uzandığı koltuktan kalktı ve bana doğru ilerlemeye başladı. Tam karşımda durduğunda, iki elini beline yerleştirmiş bana bakıyordu. Ürkek ceylan haline dönen gözlerimi gözlerinden ayırmıyor; aslanın avını infaz etmesini bekliyordum. Yedi saniye bana baktı. Ardından bavulu tek eliyle kavrayıp merdivenlerden çıkmaya başladı. Küçük adımlarla peşinden gittim. Ceylan, aslandan kaçmalıydı aslında. Yöneldiği odaya girdiğimde, bavulu yatağın kenarına bırakmıştı. Yeniden gözlerini bana çevirdi.

"Sesimin tınısıyla alıp veremediğin ne?" diye sordum. Çok kısık bir sesle.

"He uzatacaksın... 'Unutma... Üzerinde duralım, konuşalım, sinirini doğrudan benden çıkart. Ben bunu hak ettim.' diyorsun yani?" dedi. Hakikaten de sinirlendiği SESİNİN TINISINDAN belliydi.

"Neden, insanların sana sesini yükseltmelerine dayanamıyorsun?" diye sordum. Hapsolduğum ve çekildiğim gözler, düşünmemi imkansızlaştırıyordu çünkü. Bu benim suçum değildi.

"DALGA MI GEÇİYORSUN?" diye kükrediğinde, tüm vücudumda deprem olmuştu sanki. "N'oldu? Neden rahatsız oldun bağırmamdan?" diye sordu, alayla. "Ne var sana bağırsam?" diye sordu. Bu sefer de güçlü sesinin tınısından, kinaye seziliyordu. Ve bu inanılmaz derecede sinir bozucuydu.

"Yapma şunu!" dedim, dişlerimin arasından. Bana doğru bir adım attığında, geriye doğru bir adım attım. Bir adım daha... Bir adım daha...

Bir adım daha...

Ve sonuncu geri adımımda, sırtım duvarla buluşmuştu. Bakışlarımız, birbirine tutkalla yapıştırılmışcasına ayrılmıyordu. Kokusu beni öldürebilecek kadar nefes kesiciydi. Sarılmak istiyordum. Tam şu an, her şeyi boşverip kollarımı boynuna dolamak ve ondan hiç ayrılmamak istiyordum. Hayatımda, akla ve mantığa aykırı gelen hiçbir şey beni bu kadar tahrik etmemişti. Bir elini saçlarıma götürdüğünde, bir tutamı kulaklarımın arkasına aldı ve oraya doğru eğildi.

"Asıl sen yapma." dedi, fısıldayarak. Bu sefer yalnızca nefesi değil, dudakları sağ kulağımın alt kısmına, boynuma değiyordu.

33.Bölüm

"Asıl sen yapma." dedi, fısıldayarak. Bu sefer yalnızca nefesi değil, dudakları sağ kulağımın alt kısmına, boynuma değiyordu.

Kalbim, dev bir ateş topunun üzerini sarmıştı. Bu ateş topunu oluşturan erimiş hisler ve dürtüler, bazı zamanlarda, kalbimin içine doğru sızmıştı. Sızdığı bölgedeki her şey günden güne erimiş ve orada bir mağma odacığını oluşturmuştu. Zaman içinde, büyüyen ve şişmeye başlayan bu mağma odacığı, günün birinde, yeryüzüne doğru ilk bulduğu yerden büyük bir basınçla çıkmaya başlamış ve lav olarak sızmıştı. Lavlar, içimdeki tüm mantığı, yasakları, olmazları ısıtmış ve buharlaştırmıştı. Vücudumda bir yanardağ patlamıştı ve okyanusa doğru dökülüyordu. Bora'nın dudakları boynuma değdiğinde, ateş ve su birbirine karıştı.

Dudaklarını ısrarla boynumdan çekmiyordu. Onları öylece oraya sabitlemiş ve nefes alıp veriyordu. Bu, rahatsız edici derecede bir rahat hissetme haliydi. Bu his, nötrdü. Sıfırdı. Dengeydi. Olması gerekendi. Olağandı. Başlangıçtı. Sondu. Bu his her şeydi.

Neyi yapmamamdan bahsettiğini bilmiyordum. Şu an onun hissettiği hiçbir şeyle ilgilenmiyordum. Bir elimi ensesine götürdüm. Parmak uçlarım cayır cayır yanarken, onun teni bu yanma hissini azaltmıştı. İçimdeki yangını söndürecek tek şeyin dudakları olduğunu düşünüyor ve başka bir şey düşünemiyordum. Dudaklarını boynumda hissettikten yedi saniye sonra ensesine götürdüğüm elimle daha derin bir nefes verdi.

Kollarını dizlerimin arkasında ve sırtımda hissettiğimde kendimi havada bulmuştum. Gözlerini yeniden gözlerime değdirdiğinde, benim bakışlarım dudaklarına kaymıştı. Beni öpmesi gerekiyordu.

Öpmedi.

Başka bir odaya götürdü ve beni yatağa usulca bıraktı. Hiçbir tepki vermeden, ne yaptığını izliyordum. Odadan çıktı; yirmi yedi saniye sonra, bavulumu odaya getirdi. Jaluziyi açtı. Ve bana döndü.

"Hadi yine iyisin. Yatırmayacaktım seni odamda ama... Belki sabah pencereyi açar, derin derin nefes alırsın. Oksijen iyi gelir. Böylece sana sinirlenen bir insanla nasıl konuşulması gerektiğini daha iyi düşünürsün. Kafan açılır yani." dedi. Bakışları da, sesi de çok değişikti. Beni bıraktığı yatakta, dirseklerimden destek alarak doğruldum.

"Ne o? Yine kıyamadın mı?" diye sordum. Alaylı ses tonumun ve bakışlarımın onu çıldırtmasını umuyordum. Beni öpmekten neden vazgeçmişti? *He, öpmeyi düşündüğünden çok eminsin yani Naz?*

"Şansını zorlama." dedi, çok normal bir sesle. Fakat bu normal ses, Bora için anormal değil miydi? Okyanusa karışan lav içinde bir yerleri ısıtmış gibiydi. Sesine uyarıcı tonlamayı dahi ekleyemiyordu.

"Şansımı zorlamayı severim ben Bora." dedim. Yutkundu. Bunu beklemiyordu.

"Bence zorlamamalısın." dedi.

"Mesela en kötü n'olur?" dedim.

"En kötüsünü kimse bilemez." dedi.

"Beni de... Ablanı öldürdüğün gibi öldürür müsün?" diye sordum. Gözlerinin karasında hiçbir ifade yoktu şimdi.

"Bu soruyu bana sorduğuna pişman olduğunda, sakın özür dileme. O zaman bu kadar sakin kalmam çünkü." dedi. İstemsizce güldüm.

"Ne yapacaksın? Bu soruyu sorduğum için işkence mi edeceksin?" dedim ve derin bir nefes aldım. "Ablanı senin öldürmediğini biliyorum." diye devam ettim. Elbette böyle

bir şeyi bilmiyordum. Sadece, kurnazlık yaparak problemi çözmeye çalışıyordum.

"Halanlardan çıkarken aklına gelen buydu değil mi? Can'ı kucağıma aldığımda?" dedi. Sanırım Bora, düşünebilen ve bana kafa tutan bir matematik problemiydi.

"Evet. Senin, kendi ablasını öldüren bir katil olduğunu hatırlamıştım. O gece sormamı beklediğin soru buydu. Sonrasında hayal kırıklığına uğradın. Doğru olup olmadığını sormamı bekledin. Ama benim aklıma bunu sormak gelmedi çünkü inanmıştım. Şüpheye düşsem de inanmıştım." dedim.

"Şimdi neden bunu yapmadığımı düşünüyorsun?" dedi. Çoktan seçmeli bir problemdi Bora. Ablasını ya öldürmüştü ya da öldürmemişti. Ve ben şimdi, şıklardan gitmeye çalışıyordum; x'e *"öldürmedi"* değerini vererek, problemin çözülüp çözülmeyeceğini deniyordum.

"Aldım çünkü ben cevabımı." dedim. Yüzüne samimi bir gülümseme yayıldı. Bu problemin çözüldüğü anlamına mı geliyordu? Bu kadar güzel gülen bir problem kafamı karıştırıyordu; ama önden sevinmemek zorundaydım.

"Yanlış adama blöf yapıyorsun Nazlı." dedi. Demek ki Bora, şıklardan giderek çözülecek bir problem değildi. Olsun, en azından denemiştim.

"Seninle bir gün kumar masasına oturmak isterim." dedim. Bir insan, bir insanı bu kadar iyi okumamalıydı. Öyle bir problemdi ki Bora; onu çözmem için deneyeceğim yolları biliyordu sanki. Bu, problemi zorlaştırırken, beni kendine daha çok çekiyordu.

"Oturmuştun hatırlarsan Kıbrıs'ta. Bugün buradasın." dedi. Histerik bir kahkaha attım. Zeki olduğu kadar, hazır cevap bir problemdi.

"Maça kızıyla ilgili bana söylemediğiniz şey ne?" dedim. Gülümsediğinde, çözülmek için ipucu vermeyeceğini anlamıştım aslında.

"İyi geceler." dedi ve odadan çıktı.

♠

187 Gün Önce...

Mavi ve yeşil Ege'de de kesişiyordu ama bu kadar güzel değildi. Bu kadar doğal, bu kadar ahenk içinde ya da bu kadar gerçeklik hissi vermemişti hiçbir zaman bana. Karadeniz'in Boztepe Sahili'ne vuran hırçın dalgaları, yeşilin en güzel tonları arasına karışıyordu. Açık pencereden yüzüme çarpan ılık rüzgar, baharı hissettiriyordu. *Keşke, Anıl işe başladığı için iptal ettiğin mavi tura sen gelseydin Naz. Bu kadar geç tanışmazdın böylesi bir doğa mucizesiyle.*

Kot pantolon üzerine kısa kollu yeşil bir tişört giyerek aşağıya indim. Bora nerelerdeydi? Çay kaşığının, çay bardağında bıraktığı uzaklardan gelen sesi takip ettim; balkondan geliyordu ses. Gökhan, esmer ve orta yaşlarda olan bir kadınla kahvaltı yapıyordu.

"Günaydın." dedi Gökhan. Esmer kadın bana dönmüş, içtenlikle gülümsüyordu. Beni gördüğüne çok mutlu olmuş bir hâli vardı. İnce ve uzun parmaklardan oluşan elini bana uzattı.

"Merhaba kızım. Filiz ben. Bora'nın halasıyım." dedi kadın, incecik bir sesle. İyi de ben kendimi hazırlamamıştım? *Saymaya başla Naz; zira şu saatten sonra kaçamazsın.*

"Memnun oldum. Naz ben de." dedim, mırıldanarak. Elimi uzatmış ve onunla tokalaşmıştım.

"Gel, otur. Kahvaltı yapalım." dedi Filiz Hanım. Gülümseyerek masaya oturduğumda, bana çay doldurmaya başlamıştı. Altı saniye sürmüştü bu eylemi. Acaba bende huzursuz bacak sendromu mu vardı, yoksa görücüye çıkmanın küçücük, minicik, ufacık bir etkisi miydi hissettiklerim?

"Bora uyuyor herhalde daha?" dedi Gökhan. Bunu ben nereden bilebilirdim? "Evet." anlamında başımı salladım. İnşallah, Bora bir yerlerden çıkıp, "Ce-eee" yapmazdı. Gerçi bu, Bora'lık bir hareket değildi.

"Temiz hava iyi gelmiştir ona. Bol bol dinlenirsiniz artık burada. Keşke sen de biraz daha uyusaydın kızım. Daha erkendi." dedi Filiz Hanım.

"Temiz hava çarptı beni uykum açıldı. Normalde çok uyurum aslında." dedim gülümseyerek. Böyle denir miydi? Müstakbel kocamın ailesine çok uykucu olduğumu söylemem yanlış değildi inşallah.

"Eh, madem sen uyandın... Bora Bey'ler de uyansınlar da köye gidelim. Vallahi annem topa tutacak Bora'yı. Zaten neden köye gelmediyseniz gece..." dedi Filiz Hanım. Sitem ediyordu ama sesi öyle şefkatliydi ki; karıncayı incitemeyecek insan modeli çiziyordu. Hande, Eren, Gökhan ve Bora ile yediğimiz yemekte, cerrahlığı bıraktığından söz edilmişti. Gökhan'ın babasını kurtaran o muydu? Şimdi sorsa mıydım? *İşine baksana sen Naz!*

"Hakikaten... Naz, sen kaldırsana Bora'yı." dedi Gökhan. *Haydaaaa ama şimdi sana bir çarpacağız, çarpanlarına ayrılacaksın he!*

"Bırak oğlum. Kızcağız kahvaltısını yapsın. Kusura bakma bu arada Naz'cığım... Pide aldım geldim. Artık sofranın mükellefi köyde." dedi Filiz Hanım, gülümseyerek.

"Yoo. Çok severim karadeniz pidesini. İyi yapmışsınız." dedim, gülümseyerek. "Şey yapayım ben o zaman... Gideyim de Bora'yı uyandırayım." dedim. Üşengeç bir gelin adayı olmak mı daha kötüydü, Bora'yı uyandırmak mı tam emin değildim ama...

Uyuduğu odayı ancak yüzde elli ihtimalle ilk seferde bulabileceğim, sözde sevgilimi uyandırmak üzere merdivenlere doğru yöneldim. Kendi odası olduğunu öğrendiğim, dün gece uyuduğum odanın karşısında kalan kapıyı açtım; doğru tahmindi. İçgüdüsel bir şeydi sanırım karşımdaki odayı seçmesi. Ya da ben saçmalıyordum. Önemli değildi.

Açık mavi tonlarındaki çarşafın üzerinde, heykel gibi uyuyordu Bora. Heykeller uyumazdı. Ama bu kadar kusursuz bir vücuda, bir insanın sahip olabilmesini kabul edemiyordum. Üzerinde siyah eşofman altından başka bir şey yoktu. Yumuşak ritimlerde aldığı nefesin şişirip indirdiği

göğüs kasları, sürekli oraya bakmam için bir şov yapıyorlardı.

"Bora?" dedim, mırıldanarak. Yatağın karşısındaki dolaba yapışmıştım. Ne kadar az yaklaşırsam o kadar iyiydi. "Bora?" dedim bir kez daha. Hiçbir tepki yoktu. Küçük bir adım atarak, yeniden şansımı denedim. Belki yakından daha iyi duyardı. "Bora?" Duymuyordu. Hani bu adamın uykusu hafifti?

Günahın benden gittiğini gerekli yerlerin bilmesi gerekiyordu. Yaklaşabildiğim kadar yaklaştım ve omzuna dokundum. Dürtmem gerektiği halde yalnızca dokunmuştum. Dokunup çekmem gerekiyordu ama ben dokuna kalmıştım. Böylesi bir tabir dahi yokken, bunu da yaratmış olmuştum.

"Uyanman lazım." dedim, mırıldanarak.

Gözlerini açtığı an elektrik çarpmasının verdiği refleksle elimi omzundan çektim. Elektrik bedenimi değil, gözlerimi çarpmıştı oysa ki. Kısık ve uyku dolu gözleriyle zamanı, mekanı, olayı idrak etmeye çalışır gibi bakıyordu. Gülümsedim. Gözlerini daha çok kısmıştı.

"Uyanman lazım." dedim.

"Hiç öyle bir zorunluluk yok. Bence sen de uyu." dedi ve gözlerini kapattı. Çok komik görünüyordu.

"Halan aşağıda. Seni uyandırmamı söyledi. Babaannen bekliyormuş." dedim. Uyanması için onu ikna etmeye çalışıyordum.

"Babaanneme akşam yemeğine gideriz yaa. Uyu sen." dedi. Uyumayacaktım, bunun nesini anlamıyordu?

"Uyumayacağım ben. Uyandım. Gün aydı. Kalkar mısın artık?" dedim, sitemle. Beni okula gitmek için uyandırmaya çalışan yengeme dönmüştüm sanki. Karma mıydı bu? Kolumdan çekti. Kendimi birden bire üzerine doğru eğilmiş bulduğum sırada, ellerini belime sardı. Ve saniyeler içinde beni kendi üzerinden geçirerek yatağın diğer tarafına yatırdı.

"Gün sonra aysın. Kapat gözlerini." dedi, kısık bir sesle. Şaşkınlıkla ona bakıyordum; ama o çoktan gözlerini

kapatmıştı bile. Saçımın bir tutamı, sakallarına doğru uzanmıştı. Bu bile onu rahatsız etmiyor olmalıydı.

"Filiz Hanım seni uyandırmamı istedi. Babaannen de topa tutacakmış bizi. Ben bari aşağıya gideyim, çünkü çok ayıp, zaten genelde çok uyuduğumu söylemiş bulundum. Şimdi seni uyandırmaya diye gelip, benim kendi isteğimle uyuduğumu düşünecek. Sonra, babaannene belki olanları anlatır. O da öyle düşünür." dedim. Sesim, oldukça üzüntü dolu çıkmıştı. Bıkkınlıkla güçlü bir nefes vererek gözlerini açtı. Kaşları çatıktı.

"Saat kaç?" diye sordu.

"Dokuzu yirmi üç geçiyordu ben gelirken." dedim.

"Bundan sonra, her sabah dokuzu yirmi üç geçe uyanmış olacaksın Nazlı." dedi, sinirle yerinden doğruluyordu. Gözlerimi fal taşı büyüklüğünde açmıştım. Benim ne suçum vardı? Halası uyansındı.

"Benim suçum yok. Ben, bana söylenileni yapıyorum. Allah Allah!" dedim. Bavulundan bir tişört buldu ve üzerine geçirdi.

"İn sen. Elimi yüzümü yıkayıp geliyorum." dedi, kısık bir sesle. Ben yataktan kalkarken, o odadan çıkmıştı.

♠

Bora aşağıya, benden iki dakika on üç saniye sonra inmişti. Yukarıdaki uyku dilenen adam gitmiş, yerine gayet ayılmış, sanki çoktandır uyanık olan bir adam gelmişti. Filiz Hanım, Bora'ya hiç bırakmayacakmışcasına sarıldı. Bora'nın gözlerinin içi parlıyordu.

"Çok özlemişim." dedi Filiz Hanım, ayrıldıklarında. Bora karşımdaki sandalyeye oturmuş, deniz manzaramı perdelemişti.

"Nasılsın hala?" diye sordu Bora, sesi sıcacıktı.

"Vallahi gel de iyi olma. Konakta bayram var." dedi Filiz Hanım. Ardından küçük bir kahkaha atmıştı. Bora'nın dudakları da yukarıya doğru kıvrıldı.

"Herkesi toplar şimdi babaannem ya. Gel de çek. Bağıra bağıra gezecekler, koşturacaklar oradan oraya... Bir an

evvel gidip gelelim Allah aşkına, bitsin bu işkence." dedi Bora.

"Söylenme söylenme! Karabey'lerin biricik erkek torunu nişanlanıyor. Bu annem için ne kadar önemli bilmiyor musun? Babamın soyu sakın bitmesin. Annemin tek derdi." dedi Filiz Hanım. Sesindeki alaylı ifade, beni de güldürmüştü.

"Babaanneme çocuk yapmayacağımı mı söylesem?" dedi Bora, gülümseyerek. *Elif, Bora'nın baba olmayı çok istediğini söylemişti Naz? Bora ne saçmalıyor?*

"Kalpten gider Bora, aman ha!" dedi Gökhan. O da küçük bir kahkaha atmıştı.

"Annemi çok seveceksin Naz... Bizim böyle konuştuğumuza bakma. Dünyanın en tatlı insanıdır." dedi Filiz Hanım. Bora, gözlerini gözlerime mühürlemişti. Gülümsemekle yetindim.

"Naz'ı sevmezse görürüm ben sizi." dedi Gökhan. Daha büyük bir kahkaha attığında, vücudumun yeniden gerilmeye başladığını hissettim.

"Öyle bir ihtimal yok. Sevecektir." dedi Bora. Kara gözleri, o bildiğim frekansa geçmiş, beni hipnoz etkisi altına alarak rahatlatmaya programlanmıştı sanki.

"Tabii ki de yok öyle bir ihtimal. Bakma sen Gökhan'a Naz. Bora seni sevdiyse, herkes sever. Çünkü bu çocuk, insan sevmez." dedi Filiz Hanım. Benim için iyi bir şey söylüyordu şuan belki; ama kalbim için iyi bir şey miydi bu?

"Aşk olsun hala. Ben hümanistimdir." dedi Bora, çatık kaşlarıyla. Histerik bir kahkaha atmıştım. Allah'tan Filiz Hanım ve Gökhan da kahkaha atmışlardı da çok sırıtmamıştı. Fakat Bora, kulakları yalnızca benim kahkahamı duymuş gibi bakıyordu.

"Gökhan... Biz seninle önden geçelim oğlum. Gelin hanımla damat bey hazırlansın. Hem de annemin gazını alırız biraz." dedi Filiz Hanım. *Gelin hanım ve damat bey mi?*

♠

Karadeniz'in eşsiz manzarası yol boyunca bize eşlik ediyordu. Yirmi beş dakika, on altı saniyedir yoldaydık.

Kendimi birbirinden güzel ağaçları izlemekten alıkoyamıyor, gördüğüm her eşsiz manzarayı telefon galerime sığdırmaya çalışıyor, Instagram'a belki de ilk kez bu kadar doğa fotoğrafı yüklüyordum. Bora, her zamanki hızının aksine daha yavaş araba kullanıyordu. Ve bunu fotoğraf çekebilmem için yaptığının farkındaydım.

"Bora?" dedim. Yirmi dokuzuncu dakikada nihayet dudaklarım aralanmıştı.

"Efendim." dedi. Gözünü yoldan ayırmamıştı.

"Sümela Manastırı'na gittin mi?" diye sordum, meraklı bir tonla.

"Birçok kez." dedi, gözleri bu sefer de solunda kalan aynadaydı.

"Trabzon'un en görülmesi gereken yeri." dedim, kendimden emin bir tavırla.

"Hı hı." dedi. Gözlerini benimle buluşturmuyordu.

"Mutlaka görülmesi gerekiyor yani." dedim, bir kez daha.

"Evet." dedi. Düz, dümdüz, gelişigüzel bir şekilde.

"Ben görmedim hiç." dedim. Gözlerim, gözlerinin beni bulmasını deli gibi arzuluyorlardı. Cevap vermedi. "Zaten Trabzon'a ilk kez geliyorum. Keşke daha önce gelseymişim. O zaman Sümela Manastırı'na falan da giderdim. Yerini biliyorum ama... Maçka'da." dedim. Yine cevap vermedi. "Mutlaka görül-"

"Görülmesi gerekiyor evet. Mutlaka. Keşke gelseymişsin daha evvel." dedi. Bakışları nihayet benim gözlerimi hedef almışlardı.

"Belki sen götürürsün." dedim. Sesim ve gözlerim, görmeyi çok istediğimi aktarıyorlardı ona, anlıyor muydu acaba? Yeniden yüzünü yola çevirdiğinde, kısık bir ses tonuyla konuştum. "Götürür müsün?"

"Bir saatten beri sorman gereken sadece buydu." dedi. Dümdüz bir ses tonu seçmişti, onlarca seçenek arasından. "Veya, 'Görmek istiyorum.' demen de yeterdi." dedi. Yüzünü yeniden bana dönmüştü.

"Götürür müsün?" diye sordum bir kez daha.

"Bakarız." dedi. Kollarımı bağladım; gittikçe denizden yükseğe kurulan ve doğanın arasına karışmış yolu izlemeye daldım.

♠

Araba, geniş avlulu ahşap bir konağın bahçesine girmişti. Avluda bekleyen altı kişinin yanında, Gökhan ve Filiz Hanım da vardı. *Onlar da insan Naz, gerilme.* Bora, emniyet kemerini çözerken gözlerini gözlerime sabitledi.

"Kasma kendini Nazlı. Kendini kimseye ispatlamak zorunda değilsin. Seni sevmezlerse, benim kafamı karıştıracak değiller. Gerçekten evlenmiyoruz. Bu bir oyun. Gerilme. Sakin ol." dedi. Tane tane, yumuşacık bir ses tonuyla konuşuyordu. Çok mu belli ediyordum her şeyi? Arabadan aynı anda indiğimizde, tanımadığım altı insan, bana ve Bora'ya tek tek sarılmıştı. Çok mutluydular. İlk defa gördükleri beni, doğumumdan beri tanıyormuş gibi sıcak, içten ve sevecendiler.

Ne insanların ne dediklerini anlıyordum, ne de kimin ne konuştuğunu duyuyordum. Ben neredeydim ve ne yapıyordum? Sarılma eylemleri bittiğinde, Bora'nın adeta gülümseyen kara gözleri yeniden beni bulmuştu.

"Fadime Halam... Babamın ablası." dedi. 60'lı yaşlarında, başında eşarp olan kadını göstererek. Gülümsedim. "Harun Abim, Fadime Halam'ın oğlu. Karısı Emel Yenge." dedi. 40'lı yaşlarında olmaları muhtemel, ama gencecik gözüken çifti gösteriyordu. Gülümsedim. Galiba sadece gülümseyecektim. "İki çocukları var Harun Abi'mlerin. Samet'le Sevim. Samet yurtdışında okuyor. Sevim de şimdi okuldadır, Trabzon'da o." dedi. Konuşmalıydım.

"Allah bağışlasın. Memnun oldum." dedim.

"Esma, Fadime Hala'mın kızı. Eşi Bülent." dedi. Kahverengi saçları omuzlarında, oldukça güzel otuzlu yaşlarındaki bir kadınla, kumral bir erkeği göstermişti şimdi de. "Bir de Engin var. Fadime Hala'mın küçük oğlu. Ankara'da yaşıyor o." dedi, gülümseyerek. "Filiz Hala'mla tanıştınız. O babamın kız kardeşi. En küçükleri de rahmetli amcamdı. Onun eşi de

Asuman Yenge'm." dedi. Koyu kestane saçlarını topuz yapmış, 50'li yaşlarında bir kadını gösteriyordu.

"Başınız sağ olsun." dedim. Bora'nın babaannesi için iki evladını toprağa vermek zor olmalıydı. Asuman Hanım, gülümseyen yüzüyle "Sağ ol." anlamına geldiğini sandığım bir şekilde, başını aşağı ve yukarı salladı.

"Amcamla yengemin iki kızı var. Bahar, İstanbul'da yaşıyor. Bizim holdingte çalışıyor; pazarlamanın başında. Benimle aynı yaşta... Sultan 21 yaşında, İzmir'de okuyor ve yaşıyor." dedi Bora. Söylediği her şeyi aklıma kazımaya çalışıyordum. "Ben daha uzun sürer sanıyordum ya... Benim baba tarafı bu kadar işte. Beş kuzen, üç de kuzen çocukları." dedi gülümseyerek.

"İki tane söyledin." dedim. Bora, kısılmış gözlerini gözlerime dikti.

"Neyi?" diye sordu. Acaba karşılarında olduğumuz insanlar, hakkımda ne düşünüyorlardı?

"Samet ve Sevim. Kuzeninin çocukları. İki tane söyledin. 'Üç de kuzen çocukları.' dedin ama şimdi." dedim, çok ciddiydim. Soy ağacı öğreniyordum sonuçta.

"Asya var bir de. Bizim kızımız. Aşk olsun Bora, onu nasıl atladın?" dedi Esma Hanım, kaşlarını çatarak. Fadime Hala'sının üç torunu vardı demek ki. Filiz Hanım evli değildi anlaşılan. Veya çocuğu yoktu. Bir ara öğrenirdim.

"Asya nerede sahi?" dedi Bora, gülümseyerek.

"UYYY! Asya'nin yeri neresidur? Gülsüm Sultan'la beraber." dedi, Fadime Hanım. Bakışlarını bana çevirmiş, tatlı bir şekilde gülümsemişti.

"Babaannemin yanına geçelim de papaz olmayalım." dedi Bora. Ardından, elini elime uzattı ve kavradı. Küçük adımlarla konağa girerken, elimden tutuyor olması bana iyi gelmişti.

"BİRAK BENU, DAYİMA GİDECEĞUMM BİRAK BENİ BİRAK!" diye çığlık atan küçük kız Asya olmalıydı. Şiveli mi konuşuyordu o? Herkes küçük bir kahkaha atarken, ben şaşkın bakışlarımı ona odaklamıştım. Ardından, tek kişilik

koltuğa oturmuş kadının kucağından atladı ve bize doğru koşmaya başladı. Bora, elimi serbest bıraktığında, Asya'yı kucağına almıştı.

"Prensesimi neden bırakmıyorsun babaanne? Ben onu çok özledim." dedi Bora, küçük kızı öperken. Asya, Bora'nın boynuna onu boğmak istercesine kollarını bağlamıştı.

"Geturdun mu sana sipariş verduğum bebeyi?" dedi Asya, incecik bir sesle.

"Asya! Düzgün konuş." dedi Esma Hanım.

"Birak da! Nasul istiyse öyle konuşsun." dedi, Gülsüm Hanım. Daha çok azarlamıştı Esma Hanım'ı. Sesinin desibeli ise, Bora'nın uygun gördüğü tınının çok daha üzerindeydi.

"Getirdim, getirmez miyim." dedi Bora, Asya'ya.

"Öyle diyorsun da anneanne, iki sene sonra okula başlayacak. Doğru konuşsun. Sonra bir de onunla uğraşamam." dedi Esma Hanım. Konuşulanları takip edemiyordum.

Bora, Asya'yı kucağından indirdiğinde, Gökhan'la göz göze geldi.

"Gökhan Abi'si... Asya'nın bebeği arabada, verir misin sen ona?" dedi Bora.

"UYY VER GÖKHAN ABİ'Sİ HADİ VER BANA BEBEYİMİ VER!" diye bağırdı Asya. Gökhan, Asya'nın elinden tuttu ve birlikte salondan çıktılar.

"Celmeseydunuz uşağum. Ha baksana. Akşamleyun oldu vakit." dedi Gülsüm Hanım, Bora'ya. Saat daha 11'e 5 vardı, burada bu vakit akşamdan mı sayılıyordu? Kaşları çatıktı Gülsüm Hanım'ın. Bora, küçük bir kahkaha attı.

"Gelininle tanıştırayım seni babaanne." dedi Bora. Ve Gülsüm Hanım'a doğru yaklaştı. Ben de onu takip ettim. Bora, elinden öptü Gülsüm Hanım'ın. Ben de öptüm. "Nazlı." dedi Bora. Ardından, benimle buluşan kara gözlerine, her şeyin yolunda olduğu sinyali yüklendi.

"Memnun oldum Nazli kiz." dedi Gülsüm Hanım, gülümseyerek. "Ha oturun da. Ayakta kalmayin." diye ekledi.

"Anneanne. Biz kaçalım, akşama görüşürüz zaten." dedi Harun Bey. İzin istiyor gibi bakıyordu.

"Nereye da? Dur işte dağa gitmeseydun bugün işe?" dedi Fadime Hanım. Oğluna kendi sitem ediyordu, Gülsüm Hanım'dan evvel.

"Gitmem lazım anne. 1'de toplantım var. Sevim'i de alır gelirim hem akşama." dedi, Harun Bey.

"Sen de mi cideysun?" diye sordu Fadime Hanım, Bülent Bey'e.

"KİM CİDEY KİM KALAY Bİ DURİN DE HA CİDİP ÖTEDE KONİŞİN DA! KAFAMİ YEDİNİZ KUŞLUK VAKTİNDEN BERİİİ, VİR VİR VİR SUSMADİNİZ!" diye bağırdı Gülsüm Hanım.

Bora, gülmemek için kendini zor tutuyor, tam karşımda dudaklarını ısırıyordu. Gülsüm Hanım bana döndü. "Bu Fadime çok konuşir. Hiç susmaz." dedi. Ne demeliydim? Gülümsedim. İyi ki gülümsemek eylemi vardı!

Harun Bey ve Bülent Bey, salondan çıkarlarken Bora onlara göz kırpmıştı.

"Nasılsın babaanne?" diye sordu Bora.

"Allahuma pin şükür eyiyim." dedi Gülsüm Hanım. Yeniden bana döndü. "Sen nasilsun kizum?"

"Çok şükür..." dedim, gülümseyerek. Daha iyi olduğum günler olmuştu muhakkak, orası başkaydı.

"Yaşin kaç senun?" diye sordu Gülsüm Hanım.

"Yirmi dört." dedim.

"Nerelisun?" diye sordu, bu sefer de. Kendimi bir sınavda gibi hissediyordum.

"Muğla. Bodrum'luyum esasen. Orada doğdum büyüdüm." dedim. Gülsüm Hanım'ın yüzü, sebebini anlamadığım bir şekilde aydınlandı.

"Ha ben Ege'lileri çok seveyrum. Ondan kanim kaynadi sağa demek." dedi gülümseyerek. Ben de gülümsedim. Esma Hanım, ne zaman yaptığını anlamadığım kahveleri servis ediyordu. "Kizum, soraydin nasul içerduk kayfeleru?" dedi Gülsüm Hanım, Esma Hanım'a. Sesinde tatlı bir sitem vardı.

"Sorsa ne olacağdi anne? Herkese aynu kahveleri yapup, cetireceğdu yine de." dedi Fadime Hanım.

"Yani aşk olsun anne! Sana da aşk olsun anneanne! 'Ne iyi etmiş de düşünmüş.' demiyorsunuz da... Cık cık cık!" dedi Esma Hanım.

"Aman zahmet verduk uşağum. Ben cider yapar idum (!)." dedi Gülsüm Hanım, kahvesinden içerken.

Bora yalnızca duruyordu. Belirginleşen yüz hatları sıkıldığını gösteriyordu. Gökhan da hâlâ geri gelmemişti. Herkes, Bora'nın gözlerinin içine bakıyordu. Kendi ablasını öldürmüş olsaydı gerçekten, bu kadar severler miydi onu?

"Naz mı diyelim sana, Nazlı mı? Teyzem 'Naz.' diye bahsetti senden, az evvel geldiğinde." dedi Emel Hanım, gülümseyerek. Kocasının teyzesinden, yani Filiz Hanım'dan bahsediyordu. Onunla tanışırken de, "Naz." demiştim.

"Nasıl isterseniz öyle hitap edebilirsiniz. Ben, Naz'a alıştım. Çocukluğumdan beri öyle demeye başladı herkes." dedim. Duraksadım. "Annem ve babam dışında herkes." dedim, gülümseyerek. "Zaten onları da 13 yaşında kaybedince... Kalan herkes Naz demeye devam etti, tamamen Naz olarak kaldı adım." dedim.

Dört yaşındaydım. Anıl altı yaşındaydı. "L" harfini söyleyemiyor, dudakları arasından "Y" olarak çıkıyordu. O bana "Nazyı" dediğinde, herkes ona gülüyordu. Bir süre sonra, bu durum onu sıkmış olacak ki, bana "Naz" demeye başlamıştı. Sevmiştim de bunu. Anıl bana ne derse severdim de zaten. Deniz gözlü çocuktu o. Adım, sayesinde Naz olarak kalmıştı.

"Başin sağ olsun kizum. Nasil kaybettun aileni?" diye sordu Gülsüm Hanım.

"Trafik kazası. Annem Mersin'li... Mersin'deydik. Anneannemin evinde. Alışverişe gitmişlerdi... Dönemediler." dedim. Yüzümün asılmasına müsaade etmeyen kontol sistemim devreye girmişti.

"Anneanneciğun mi bakti sağa?" diye sordu Gülsüm Hanım. Yüzünde buruk bir tebessüm vardı. Üzülmüştü.

"Annemle babamın haberinden sonra, anneannemi de kaybettim. Yere düştü ve bir daha kalkmadı." dedim. Gülsüm Hanım'ın yüzü kireç gibi olmuştu. "Amcam ve yengemle yaşadım bir süre. Onlar bize taşındılar, ben kendi evimden ayrılmayayım diye... Sonrasında İstanbul'a halamın yanına yerleştim. Liseyi İstanbul'da bitirdim. Ardından üniversite... İlk yıl yurtta kaldım daha çok, sonra da kendim bir eve çıktım." dedim.

"Allah'um sağa uzun ömürler versin kizum. Sevduklarunun acisini en iyi ben bilurum. Anam, babam, beyim, iki uşağum, bir torunum cirdi kara toprağa... Ah... Kalanlar sağ olsin." dedi Gülsüm Hanım. Yüzündeki keder içimi acıtmıştı. Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Gözlerini yerdeki bir noktaya dikmiş, bir şey düşündüğünü belli etmekten kaçınmıyordu.

"Nazli kiz... Benim uşaklar, Fadime'yle Filiz de babasuzluğu iyi bilurlar. Esma, Harun, Engin de kendi babalarini kaybettiler. Bora, hem anasiyla babasinu hem de aplasinu kaybetti. Asuman'ın kizlari da keza babasiz büyüdüler. Bizim ailemiz ölümden çok nasibunu aldi anlayacağun." dedi Gülsüm Hanım.

"Anne ya! Konuşulacak başka konu mu yok?" diye sordu Filiz Hanım. Gülsüm Hanım'a kaş göz yaparak Bora'yı göstermişti.

"Uç numara ne zaman celiy?" diye sordu Gülsüm Hanım. Bora, ifadesizleşen yüzünü babaannesine çevirmişti.

"Hafta sonu." dedi Bora, ifadesiz bir sesle.

"Ha şu uşağun, ecnebi memleket aşkindan biktum. Hasret kaliyrum." dedi Gülsüm Hanım.

"Ben izin vermiyorum gelmesine babaanne. Okulunu bitirmedi daha. Bitirecek gibi de durmuyor zaten." dedi Bora, derin bir nefes vererek.

"Çok asi oldi çok." dedi Fadime Hanım.

"Daha 23 yaşında abla. En deli çağları. Olsun o kadar. Hem yaşadıklarını düşünürsek..." dedi Filiz Hanım, Fadime Hanım'a.

"Ya bırak hala Allah aşkına. Şımarıklık. Başka hiçbir şey değil. Sultan, babasını hiç görmedi ama gayet aklı başında." dedi Bora. Demek ki amcası öldüğünde Sultan daha çok küçüktü.

"Begüm'ün yalniz babasi ölmedu uşağum." dedi Gülsüm Hanım, sesinin tonunda uyarıcı bir tını vardı sanki. "Ha şimdi celduğunda cene aynı şeyi yaşayacağuz." diye devam etti. Neyden bahsediyordu?

"Hiç istemiyordum Trabzon'a gelmesini. Ama işte... Bir yere kadar karışmak istiyorum. Aksi takdirde asla yetişkin olmayacak." dedi Bora. Çok ciddi bir ifadesi vardı.

"Oluuuur. Daha çok genç." dedi Asuman Hanım.

"Yenge... Zaptedemiyorum. Çok zorluyor. Söz dinlemiyor. Ya iki ay önce, bir sabah beni aradılar. 'Begüm Hanım evde yok.' diye. Kız Amerika'dan çıktı. Çıldırdım. Kafasına esti diye Amerika'ya gitmiş ya. Olabilir mi böyle bir şey?" dedi Bora.

"Keseydun parasinu!" dedi Gülsüm Hanım.

"Nereye kesiyorum babaanne? Kızın annesiyle babasından kalan para. Kendi hakkı. Zaten har vurup harman savuruyor. Yakında kalmaz da parası falan. Neyse..." dedi Bora. Sinirli değildi ama çok ciddiydi.

"Evlendursek mi?" diye sordu Gülsüm Hanım.

"Yok artık anne! Aaa iyicene coştunuz. Naz korkacak vallahi bizden." dedi Filiz Hanım, gülümseyerek. Bora, varlığımı yeni hatırlamışcasına bakmaya başlamıştı yüzüme. GÜLÜMSEDİM. Sonsuz gülümseme hakkım vardı zaten.

"Bu arada kuzen..." dedi Esma Hanım. "Odanız hazır, isterseniz öğle yemeğine kadar dinlenin. Akşama kadar sefil olmayın, az uyumuşsunuz." diye devam etti.

"Odaya gerek yok. Biz, benim evde kalacağız." dedi Bora, Esma Hanım'a.

"Uyyy! Dağa neler? Burada kalaysunuz. Kirk yilda bir celiysun, onda da dedenun çatisinda kalmayağasun öyle mi?" dedi Gülsüm Hanım Bora'ya, sitemle.

"Geliriz babaanne yine. De biz, benim evde kalalım." dedi Bora.

"Olmaaaaz! Hayatta birakmam. Nazli kizuma köyü cezdireceğsun, burada kalacak da. 'Karabey'lerin veliahti celmişi da, Karabey çatisunu terk eylemiş.' dedurtmem ben." dedi Gülsüm Hanım. Kaşları çatılmıştı.

"Kim diyecek babaanne?" diye sordu Bora, bıkkınlıkla. Gülsüm Hanım cevap vermedi. "Sümela'yı, Uzungöl'ü falan gezeriz biz Nazlı'yla. Benim evden daha yakın." dedi Bora.

"Penzin paran mi yok uşağum, ben verirum parasini." dedi Gülsüm Hanım, imalı bir ifadeyle. Ardından Esma Hanım'a döndü. "Siz niye tek oda hazirladiniz? Ayni odada kalacak değildurler heralde." dedi. Kaşları çatık duruyordu.

"Anne birak, ayni evde yaşiylar zaten Istanbul'da. Burada da ayni odada kalirlar tabii." dedi Fadime Hanım. Filiz Hanım, Esma Hanım ve Asuman Hanım, kahkaha atmak üzereydiler. Ben ise şu an, utançtan atmosfere karışmak istiyordum.

"Fadime... Ha bazen ben senu anlamayrum heğ. Sen şehurlu falan da olmadin hiç. Bebekliğundan beridir dizimun dibindesun. Evlendun, cene benum yanimda kaldun. Ana oldin, ha senin uşaklara da ben baktum. Şehur cörmüş uşaklarundan mi öğreniysin bunlaru? Yoksa dizilerden falan mi? Nikahsiz ayni odada kalinduğu nerede cörülmüş da?" dedi Gülsüm Hanım. Biz burada yokmuşuz gibi rahat rahat dedi hem de.

"Celdim atmış iki yaşuna, hala bana laf ediysun anne ha. Istanbul'da ayni evde kaliylar diyrum. Burada farkli odalarda kalinca ne değişiy? Yarun evlerunda misafir olacağsun. Orada da onlara karışacağ misun? Birak dağğ. Rilaks ol." dedi Fadime Hanım.

"E biz dinlenelim madem." dedi Bora, hızla ayağa kalkıp. O da bu muhabbetten sıkılmıştı sanırım. Onun ayağa kalkmasıyla ben de dan diye ayağa fırladım. "Benim odamı mı hazırladınız?" diye sordu Bora, bakışlarını Esma Hanım'la buluşturduğunda.

"Evet." dedi Esma Hanım. Bora, elimi tutarken Esma Hanım da bize göz kırpmıştı.

"Bora..." dedi Gülsüm Hanım. Aynı anda, ona doğru dönmüştük. "Sarilmadun bağa?" diye devam etti. Bora, elimi bırakmadan Gülsüm Hanım'a doğru yürüyünce ben de yürümek zorunda kaldım; Gülsüm Hanım ayağa kalkmıştı.

"Kalkmadın sen de beni gördüğünde..." dedi Bora, boğuk bir sesle. "Kalksaydın sarılırdım." diye mırıldandı. Gülsüm Hanım ve Bora birbirlerine öyle bir sarılıyorlardı ki, anneannemi çok özlediğimi hissetmiştim.

♠

Evin bahçesinde, yirmi bir basamak çıkarak, konaktan ayrı konumlanmış gibi duran ve adeta kendi başına küçük bir ev gibi olan odaya girmiştik. Girişte oturma grubu bizi karşılamıştı. Biraz ilerisinde, üç basamaklı ahşap merdivenlerden inerek yatağa ulaşılıyordu. Odanın bir de banyosu ve küçük bir balkonu vardı. Bora'nın kalabalık sevmeyişi buraya da yansımıştı sanırım; konağın en uzak köşesi olabilirdi burası.

"Bizim bavullarımız ne olacak?" diye sordum. Bundan daha öncelikli sorular vardı sorulması gereken. "Neden senin sevdiğin kadını öldürmek istiyorlar?" diye sorabilirdim. "Ablanı öldürdün mü, öldürmedin mi?" diye sorabilirdim. "Gerçekten aynı odada, hatta aynı yatakta mı yatacağız?" diye de sorabilirdim. Bunun yerine bavulları mı merak ediyordum cidden?

"Getirirler akşama doğru." dedi, düz bir sesle. Kendini koltuğa atmıştı. "Şimdiden çok sıkıldım. Nasıl geçecek zaman?" dedi, kendi kendine konuşuyordu.

"Benim uykum var." dedim.

"Uyu... Ben de uyuyacağım." dedi, dümdüz bir sesle.

"Ben kıyafetlerimle yatamam." dedim. Gözlerini gözlerime diktiğinde, muhtemelen ciddi olup olmadığımı sorguluyordu. Çok ciddiydim.

"Esma'dan kıyafet isteyebilirim." dedi. Sesi tereddütlü çıkmıştı.

"Yok şimdi şey olmasın da... Şey yapsak? Sen bana tişörtünü versen? Senin tişörtünle uyuyayım bari gecelik

niyetine." dedim. Gözlerini kıstı.

"Çıplak kalırım tişörtümü verirsem?" dedi.

"Çıkacak mısın ki odadan?" diye sordum. Ayakta dikilmiş, ellerimi arkamdan bağlamış, hafifçe sağa sola sallanıyor ve tişörtünü verse de konforlu bir uyku çeksem diye uğraşıyordum. "Çıkacaksan olmaz tabii. 'Ben de uyuyacağım.' dedin diye şaaptım öyle." dedim. Ardından etrafıma bakındım. "Ne yapsam ben ya?" diye sordum, ama kendime.

"Çıkmayacağım. Ben de uyuyacağım." dedi, dümdüz bir sesle. Ve ardından, siyah tişörtünü bir çırpıda çıkartıp bana uzattı. Çıplak kalan vücudunda gözlerimi gezdirmemeye dikkat ederek banyoya ilerledim.

♠

Adam, "Çıplak kalırım." derken, şunu demek istemişti Naz, sen anlamadın; "Aynı yatakta yatacağız ve sen o yatağa üstüm çıplak bir halde girmemi mi istiyorsun gerçekten?"

Gerçekten istediğim şey bu değildi. Kesinlikle bazen kafam çalışmıyordu. Kesinlikle zır deliydim. Altı dakika, on beş saniyede bir insan nasıl uyuyabilirdi bilmiyordum ama Bora uyumuştu. Yatağa girdim, sağımda kalacak şekilde yatmıştı yine. Sol kolunu yastığın altından geçirmiş, sağ eli ise yatağın üzerindeydi. Uyanmaması için neredeyse nefes almıyordum. Yüzündeki dingin hava olmayan aklımı başımdan almaya niyetlenmişti. Çok sakin gözüküyordu. Yalnızca uyurken tüm gardını indiren bir adam olabiliyordu belki de.

Gözlerimi kapatıp uyumam gerekiyordu. Mesela arkamı dönüp, kendimi uykunun kollarına bırakabilirdim. Ama yüzünü izlemekten vazgeçemiyordum. Soluk alıp verişi benim içime kazınıyor, huzur veriyordu. Bu anı telefon galerime kaydedemezdim belki ama beynime en ince ayrıntılarıyla kazıyabilirdim. Her saniye daha çok yayılıyordu içime bu yanlış.

Üç yüz otuz dört saat kırk bir dakikadır süren bu oyunun içinde, olmaması gerektiği kadar iyi hissediyordum. Üç yüz

otuz dört saat kırk bir dakika boyunca bazen kapkara gözleri, bazen burnuma çalınan deniz meltemine karışmış bergamot kokusu, bazen şefkatli dokunuşları rahatlatmıştı beni. Şimdi de yanımda nefes alışverişi aynı rahatlığı veriyordu bana.

Deniz gözlü çocuğa aşık bir Naz olarak girmiştim Bora'nın hayatına. Şimdi ise, kalbimde yalnızca Anıl yoktu. Anıl'ın hükümdarlığı sekteye uğramış, ipleri yavaş yavaş Bora devralıyordu. Ve o kalpte, biri daha baskın çıkacak, elbet diğerini katledecekti. Bir insan aynı anda iki kişiyi sevemezdi. İç savaşımdan zaferle ayrılan kişi kalbime yerleşirken; bir diğeri hayatımdaki puslu anılar köşesine kaldırılacaktı. Türkiye'yi terk ederken, kalbimin hükümdarı yalnızca birisi olacaktı. En merak ettiğim de, yarın Anıl'la karşılaştığımda, ne hissedeceğimdi.

Aşk, kimsenin karşı koyamadığı çok güçlü bir duyguydu. Kalbim Bora'yla ne koşullarda tanıştığımızı, başlangıçta ciddi ciddi beni öldürmeyi kafasına koyduğunu, sertliğini, öfkeli oluşunu, ablasını öldürmüş olabileceğini ya da "Kara" lakaplı bilinmez bir okyanus oluşunu umursamıyordu. Onu seve seve buyur etmişti işte. Ben direnseydim belki etmezdi. Direnmemiştim. İçimdeki Anıl, kalbimin kapısını var gücüyle tutmuştu ama tek başına başarılı olamamıştı. Dudaklarım, gözlerim, ellerim ve tüm hücrelerim destek olmuştu; kalbimin kapısına dışarıdan dayanan Bora'ya.

Belki bunu söylemesi çok zordu. Belki şımarıklıktı. Belki saçmalıktı. Belki yanlıştı. Belki tehlikeliydi. Ama kendime artık bunu söylemeliydim.

Buradan gittiğimde, bu oyun bittiğinde, her şey nihayete erdiğinde ben en çok Bora'yı özleyecektim.

Kim olduğunu bilmesem bile, dünyanın en kötü adamı olsa bile, onun yanında ölümle burun buruna olunsa bile o beni korurdu. Belki bana aşık olmazdı, belki karşılıksız bir aşkın daha esiri olurdu kalbim ama umrumda bile değildi. Zaten beni kimsenin sevemeyeceğini çoktan kabul edip, teslim bayrağını çekmemiş miydim?

Belki şimdi yaptığım şey de yanlıştı ama her zaman doğru şeyler yapacağıma yemin etmemiştim sonuçta. Yatağın üzerindeki, ince ve uzun esmer parmakların üzerine elimi koydum ve gözlerimi kapattım. Bu refleks miydi bilmiyorum; baş parmağıyla elimi okşamaya başlamıştı.

34.Bölüm

♠

"Nazlı."

"Iıığh." diye bir ses çıkmıştı boğazımdan. Uyandırılmaktan nefret ediyordum. Daha çok sarıldım. Neye sarılıyordum? Bunu düşünmek, uykumu açardı.

"Nazlı." dedi bir kez daha, uzaklardan gelen ses. Bora'nın sesi. Bir el, saçlarımın arasında dolaşıyordu.

"Sus. Uyuyorum." dedim. Uyandırmasındı.

"Uyanman lazım ama. Saat 2'yi çeyrek geçiyor. Öğle yemeğine bekliyorlar." dedi.

"Iıığhhh!" diye daha güçlü bir ses çıktı boğazımdan. Uykumu açıyordu. Daha çok sarıldım. Galiba çıplak tenine sarılıyordum.

"Çok nazlısın." dedi. Umursamadım. Uyuyordum. "Beni serbest bırak bari de ben gideyim yemek yemeye. Acıktım." dedi. Gidemezdi. Tişörtü çıkartıp ona veremeyeceğimi düşünecek kadar uyanıktım. Rahatımı bozamazdım. Ve bunu oturup ona anlatamayacak kadar uykum vardı.

"I-ıh." dedim. Bence her şeyi özetliyordu da.

"Nazlı!" dedi. O tanıdık, uyarıcı ses tonu kulaklarımla buluşmuştu şimdi.

"N'olur beş dakikacık daha. Beş." dedim. Adeta yalvarıyordum.

"Çattık ya!" dedi. İzin vermişti galiba.

♠

Yatağın içinde hafif hafif dönerek gözlerimi açmıştım. Yalnızdım. Üzerimdeki tişört tamamen sıyrılmış, yorgansa bacaklarımın arasındaydı. *Rezillik! Bok vardı da üzerindekilerle yatmadın Naz!* Oda, gece lambasıyla loş bir

şekilde aydınlanmıştı. Yatakta doğrulduğumda, balkon kapısının açık olduğunu fark ettim. Balkona doğru ilerlediğimde Bora'yı görmüştüm. Sırtı bana dönüktü. Elindeki tablete gömülmüş bir şeyler okuyordu. Etraf, zifiri karanlıktı.

"Günaydın." dedi. Ayak seslerimden balkona doğru geldiğimi anlamıştı sanırım. Tabletinden başını kaldırmamıştı. Üzerinde yeşil, uzun kollu, kapşonlu bir eşofman üstü ve siyah eşofman vardı. Bavullarımız mı gelmişti?

"Saat kaç?" diye sordum. Balkona çıkmamış, kapının önünde durmuştum.

"1'e 5 var." dedi, bana dönmemişti.

"Çüş!" dedim. *Harbiden ÇÜŞ!*

"Bence de." dedi, düz bir sesle.

"Neden beni uyandırmadın?" diye sordum. Yüzünü bana döndü ve gözlerime bakmaya başladı. Öfkeli değildi ama bu soruyu sormamdan rahatsız olmuş gibiydi. Hafızamı biraz yokladığımda, beni uyandırmaya çalıştığını hatırlamıştım; üstelik öğlen iki civarında.

"Öğle yemeği için de akşam yemeği için de şansımı denedim. Kalkmadın." dedi, düz bir ses tonuyla.

"Bavullarımız geldi mi? Çok üşüdüm." dedim.

"Üzerinde yorgan durmuyor senin Nazlı. Elli kere örttüm üstünü, sonra örtmeyi bıraktım. 'Üşür de kalkar.' dedim ama o bile etkili olmadı." dedi. Galiba şu an çok fazla uyumamdan şikayet ediyordu.

"Bavullarımız nerede?" diye sordum, yine.

"Dolabın önünde." dedi. Arkamı dönüp dolaba doğru ilerledim. Eşofman altıyla, fermuarlı eşofman üstünü alarak banyoya gittim. İçimde Bora'nın tişörtü kalacaktı; sanırım zimmetime an itibariyle geçirmiştim. Dört dakika, on üç saniye sonra balkona çıktım.

"Ben açım." dedim. Tabletini masanın üzerine bıraktı ve ayağa kalktı.

"Gel, mutfağın yerini göstereyim sana." dedi.

"Ben uyuyorum diye bir şey dediler mi? Kızdılar mı mesela ya da bozuldular mı? Karşılaşırsak bana bir şey derler mi?" diye sordum. Ellerini, eşofmanın cebine sokup kısılan gözleriyle yüzüme bakmaya devam etti.

"Kim, ne diyebilir Nazlı?" dedi. Bu bir sorudan çok, net bir cümleydi onun için.

"İnsanların yüzünü yarım saat ya gördüm ya görmedim. Sonra uyudum. Bunu bana yapsalar, ben neler derdim neler." dedim. Vicdan azabı çekiyordum. Bora'yı ilk dakikadan rezil etmiştim.

"Evet çünkü gecenin bir yarısı uçak yolculuğu yaptın. Üç saat ya uyudun ya uyumadın. Ayrıca buranın havası insanı çarpar, sersemletir. Uyuman gayet normal." dedi.

"Sen uyumamışsın ama. Bak uyanmışsın." dedim. Beni avutmasına izin vermeyecektim.

"Ben alışığım Nazlı. Sen değilsin. Bu kadar basit." dedi. Ses tonu da bakışları da bunun normal olduğunu açık açık bağırıyordu.

"Ama kızdın. Çok uyudum diye kızdın. 'Çüş' dedim, 'Bence de.' dedin." dedim. Gözü iki saniyeliğine dudaklarıma kaydı. Dudaklarım büzülmüştü. Üzülmüş müydüm bana kızmasına? *Bu aşkın sana iyi gelmediği ve seni ambale ettiği kesin Naz!*

"Biz balık yedik ama sen gece gece balık yeme bence. Öğlen, bir sürü hamur işi yapmışlardı. Sen seviyorsun o tarz şeyler. Ayırmışlardır sana muhakkak. Çay da demlersin." dedi. Cevap vermemi beklemeden, kapıya doğru yöneldiğinde onu takip etmeye başladım.

♠

Ahşap duvar rafları, kurutulmuş sebzeler ve duvara asılı çeşitli Karadeniz simgeleriyle dekore edilmiş şık bir mutfaktaydık. Ortasındaki ahşap masada üzeri streçle kapatılmış bir sürü yiyecek vardı. Patatesli börek, otlu peynirli poğaça, mısır ekmeği, ne olduğunu bilmediğim ama tadını gayet beğendiğim bir şey, kara lahana sarması, kıymalı pide, turşu kavurması... Kendime kocaman bir tabak

yapmış, çayın demlenmesini beklemeden kıtlıktan çıkmış gibi yemek yiyordum. Bora ise beni izliyordu.

"Sen spor yapmıyorsun." dedi. Kendi kendine mi demişti? Analizine cevap vermem gerekiyor muydu? "Hayır." anlamında kafamı salladım.

"Kalorili her şeyi bol keseden tüketiyorsun da." dedi. Kafamı bu sefer, "Evet." anlamında sallamıştım.

"Nasıl kilo almıyorsun?" diye sordu.

"Alıyorum. Sonra veriyorum. Sonra alıyorsam, yine veriyorum." dedim.

"Doğru. Çok hiperaktifsin. O sana yetiyordur. Sadece yatarken bile yakıyor olabilirsin yediklerini. Tepinerek yattığın için." dedi. Bakışları hala üzerimdeydi. *Öpüşmenin kalori yakmaya yardımcı olduğunu söylerler Naz, öpüşseniz mi?* Öksürmeye başladım. Börek, boğazımda kalmıştı.

"Helal helal. Bir şey demedim. Ye." dedi, şaşkınlıkla. Hızlıca kalkıp, çay doldurdum ve sıcacık çayın boğazımı yumuşatmasını sağladım. Bu çayda bergamot aroması mı vardı? Daha nelerdi?

"Bu çay bergamot aromalı?" dedim, şaşkınlıkla. Bora, "Ne yapayım?" dercesine suratıma baktığında, ona doldurduğum bir bardak çayı verdim ve yemeğimi yemeye devam ettim.

♠

Karnımı doyurmuş, üzerine üç bardak daha çay içmiştim. Şimdi de, mutfağın bağlandığı bahçede Bora'yla beraber sigara içiyorduk. Saat, 2'yi 20 geçiyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum. Çayımdan bir yudum daha almıştım.

"Beş bardak çay içtin Nazlı. Üstelik 12 saatten fazla uyuduktan sonra. Muhtemelen senin için yeni bir gün başladı. Sen ne yaparsın bilemem. Ben uyuyacağım." dedi. Kaşlarım çatılmıştı, dalga mı geçiyordu?

"Sen uyursan ben ne yapabilirim ki?" diye sordum.

"Ne bileyim... Mutfakta kaç tabak var, onları falan say." dedi.

"Ha ha ha. Çok komiksin cidden. Sıkılırım ben." dedim.

"Film izle o zaman Nazlı." dedi. Telefonumdan mı izleyecektim? Hem, ona internet paketi mi dayanırdı canım? Bu konakta Wi-Fi var mıydı?

"Bu evde internet var mı?" diye sordum.

"Çekmiyor bizim odadan." dedi.

"Sen tableti nasıl kullanıyordun?" diye sordum.

"Telefonumu modem yapıyorum." dedi. *Saltanata koş Naz.*

"Kaç gigabyte senin internet paketin?" diye sordum. Karşımdaki adamın Türkiye'nin en zengin iş adamlarından biri olduğunu unutmuştum sanırım.

"Sınırsız." dedi. Bunu tahmin edebiliyordum ama sınırsızın da bir sınırı oluyordu.

"Tamam da bir sınırı vardır. Hani o sınırı doldurunca, hızı düşüyor. 50 gigabyte falan mı?" diye sordum.

"Sınırsız Nazlı." dedi. O zaman, istediğim kadar ben de kullanırdım. *Alamanya'daki oğlunu falan da ara istersen Naz, hazır beleşe gigabyte bulmuşsun?*

♠

Koltuğa oturmuş, Bora'nın tabletine kulaklığımı takmış, ne film izlesem diye bakınıyordum. Telefonu, koltuğun yanındaki prizde şarjdaydı; kullanmam için kişisel erişimini açmış ve şarjdan çekmememi tembihlemişti.

"Bora?" dedim. Yatağın içinde gözlerini kapatmış ve belki de uykuya dalmak üzere olan adamı uyandırıyordum. Gözlerini açarak, bana baktı. "Bazen, bu Iphone'lar Wi-Fi'dan kopuyor falan ya... O zaman, senin telefonunun ekran kilit kodunu çözüp, yeniden modem yapabilirim değil mi?" dedim.

Gözlerini kırpmadan, karşısında sanki bir insan değil de konuşan bir telefon varmış gibi şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Kopuyor Wi-Fi'dan bazen. Mesela filmi durdurup, tuvalete gitsem... Geldiğimde, modem özelliği devre dışı kalacak. Onun bir ayarını falan yapmadılar ya." dedim. Hiçbir şey söylemeden, yüzüme bakmaya devam etti. "Ne yapayım? Şifreyi çözmeyeyim de... Sen uyurken parmağını falan mı bastırayım, parmak izinle açmak için?" dedim.

"111213" dedi, dümdüz bir sesle. Sonra gözlerini kapattı. Bana, kilit kodunu vermişti. Üstelik şifresi, dünyanın en anlamsız şifresiydi. Onlar basamağından, ardışık üç sayıyı seçmişti. Tahmin edilmesi yine de kolay değildi.

İnsan bazen şeytana uyardı. Gerçi, bu benim çok sık yaptığım bir şeydi ama yine de bunun bir önemi yoktu. Bu sefer önümde, çözülmesi gereken bir şifre falan yoktu ama gizemli bir matematik probleminin telefonu vardı; üstelik şifresini biliyordum da. Film izlemek yerine, Bora'nın telefonunu ölümüne kurcalamak istiyordum şu an. *Mahremiyete saygı nerede Naz?* Mahremiyete birkaç saat saygı duymamaktan kimseye zarar gelmezdi.

Avının uyumasını bekleyen bir avcıydım; rastgele bir video açmıştım YouTube'da. Bora uyuyacaktı ve ben de avımın telefonunu kurcalayacaktım. Yirmi sekiz dakika, otuz yedi saniye bekledikten sonra telefonunu elime aldım. Besmele çekerek başlamak en faydalısıydı. WhatsApp'da son görüldü özelliği kapalı olduğu için, rahatça girebilirdim; ruhu duymazdı.

Girdim.

En son konuştuğu kişi Gökhan'dı. En sondan sırasıyla; Seren, Selim, Üç Numara, Filiz Hala, Mert, Ceren, Beril, Elif... *ELİF Mİ?* Elif'in sohbet sayfasına girdim.

"Neden açmıyorsun?"

"Bora!"

"İngiltere'nin her bir sokağında aklıma sen geliyorsun. Özellikle burada, seni düşünmeden edemiyorum. Seni çok özledim Bora. Çok pişmanım. Lütfen bana bir şans daha ver."

"Konuşmamız lazım."

"Er ya da geç sen de anlayacaksın Bora! O kızı sevmediğini sen de anlayacaksın."

Konuşma ancak, 2016'nın 8 Temmuz'una kadar uzuyordu. Elif'in belirli aralıklarla, gece yarısı attığı hiçbir mesaja Bora cevap vermemişti. *Sen de Bora'ya WhatsApp'dan yazdığında, cevap vermeyip aradı Naz. Belki, Elif'i de*

aramıştır. Aramamıştı. Arama kaydı, fi tarihine dek uzuyordu ama Elif'in cevapsız çağrılarına geri arama yapılmamıştı. *Beril kim?* Radarıma şimdi de Beril girmişti.

"Neredesin?" yazmıştı Beril, sabahın yedisinde. Yedi sabah öncenin yedisinde hem de.

"Odaya gel direkt." diye cevap vermişti Bora. Bir dakika! Bu tarih, Bora'nın Amerika'da olduğu tarihti ve Boston'a göre, gecenin 12'si oluyordu.

"Dalga mı geçiyorsun?" yazmıştı Beril denen şıllık. Sabahın yedi kırk beşinde. Boston'un 00:45'inde. Ne demekti bu? *Sakin ol Naz. Beril de üniversiteden arkadaşı çıkarsa burnundan gelir. Öğreniriz elbet. Sakin ol.*

Üç Numara'nın, yani Begüm'ün sohbetine girdim. Çok uzun bir sohbetti, üste doğru çıkmaya başladım.

8 Temmuz

"Dünyanın en yakışıklı, en karizmatik, en asabi, en dediğim dedik, en tatlı, en sevecen, en ponçik, en iyi abisi! İyi ki doğdun! Seni çok ama çok seviyorum! İyi ki benim abimsin... Çok şanslı hissediyorum kendimi seninleyken. Her zaman mutlu ol. Hem kumarda hem de aşkta kazananlardan ol. Huzurlu, çok güzel bir hayatın olsun. Kocaman öpüyorum." 00:00

"Ponçik derken?" 00:17

"Ayrıca nerem tatlı benim?" 00:17

"Bana huzur vermek istiyorsan, dizini kır ve şu okulunu bitir, lütfen!" 00:18

"Teşekkür ederim." 00:18

"Konu hiç buraya gelmeyecek sandım abi." 00:18

"Seni seviyorummmmmmmmm!!!" 00:19

"?????????????" 00:27

"?" 00:27

"Seni seviyorum abi!" 00:28

"Biliyorum üç numara." 00:29

"Tüm cümlelerimi geri aldım. Bye." 00:30

Bora, kesinlikle etrafındaki insanları kanser etmek için dünyaya gönderilmişti.

9 Eylül

"Arasana beni bi abi." 14:30

"Beni bi arar mısın abi, azıcık efendi ol." 14:33

1 Ocak

"Çok güzel bir yıl olsun abiciğim, dilediğin her şey seninle olsun... 2017 senin gönlünden geçen her şeyi sana versin inşallah!" 00:11

"Telefonu bu yıl aldım Begüm. Geçen sene yılbaşında attığın mesaj dursaydı keşke. Aynı şeyi dilediğine eminim ama 2015'ten farkı olmadı 2016'nın. Kısacası, saçmalık bu yeni yıl muhabbeti, ne zaman anlayacaksın?." 00:12

"Milli piyango sana çıkar da, rüzgar da uçar gider inşallah abi!" 00:14

"Tüh! Araba alamayız o zaman sana." 00:15

"Gıcıksın!!!" 00:17

3 Şubat

"Ben doğdum abi!!! :)))))))" 01:17

"İyi ki doğdun..." 01:18

"Neden aramadın beni? Neden mesaj atmadın ya da?" 01:19

"Neredesin sen?" 01:19

"Evdeyim." 01:19

"Bana yalan söyleme üç numara." 01:19

"Üstüme iyilik sağlık." 01:20

"Neden sana yalan söyleyeyim abi?" 01:20

"Aşk olsun!" 01:20

"Tesüf ederim……." 01:22

"ABİ SEN HARİKASIN!!!" 01:28

"Şimdi geldin eve herhalde?" 01:29

"Ya!!! Bu elbise çok güzel çok!!!" 01:30

"Bunu istediğimi nereden anladın???" 01:35

"Çok teşekkür ederim, ay denedim. Çok güzel oldu vallahi çok." 01:35

"E-mail attın Begüm elbiseyi?" 01:35

"Öf! Çok gerçekçisin." 01:37

"Çok sağ ol." 01:37

"Seni seviyorum abiiiiii!" 01:37

"Yaa bir de romantik romantik not mu yazdın?" 01:39

"Zarf varmış pakette!" 01:39

"Ama ben bunun fotoğrafını Instagram'a koyar, seni de etiketlerim Bora Karabey!" 01:40

"Umarım yeni yaşında, aklını başına toplayıp, uslu bir kız olur ve derslerinde başarı sağlarsın. Bir de mezun olmanı temenni ediyorum derken abi? Doğum günü romantikliğine hayran kaldım!" 01:46

"Seni seviyorum üç numara." 01:47

"Yaaa! Ben de seni çok seviyorum canım abim, notu çöpe attım ama elbiseyi ömür boyu saklayacağım, söz veriyorum." 01:48

"Biliyorum. Çünkü bir kere giyeceksin ve bir daha giymeyip, dolabın en arkasına koyacaksın." 01:49

"İyi geceler abi!" 01:55

14 Şubat

"Happy Valentine's Day!!!" 16:47

"Begüm, bu sene Kabotaj Bayramı'mı kutlamadın farkında mısın?" 17:00

25 Şubat

"Ne yapıyon?" 00:02

"Abiiiiiiiiii." 00:05

"Uyuyorum ben bak, sonra merak etme..." 00:15

"O konsere gidemezsin Begüm." 00:15

"Kim yetiştirdi?" 00:20

1 Mart

"Abi? Neden açmıyorsun?" 02:15

Beni öldürüp öldürmemeye karar vermekle meşguldü canım...

"Ararım sabah." 05:42

10 Mart

"Elif Abla aradı. Deli gibi ağlıyor. Sevgilisi var dedi. SEVGİLİN Mİ VAR? BEN NEDEN BİLMİYORUM? Senin evi basacak. Vallahi çıldırmış durumda." 23:15

11 Mart

"SEVGİLİN KİM?" 03:16

"Nazlı." 03:16

"Çok açıklayıcı oldu. Teşekkür ederim abiciiiim. Bildim ya Nazlı'yı. Bilmez olur muyum?" 03:17

"Kendisine Naz denmesinden hoşlanıyor ama enteresan bir şekilde." 03:17

"Kafa mı buluyorsun benimle abi?" 03:17

"Naz ya da Nazlı... Kim o? " 03:18

"Sevgilim." 03:18

"Anlaşıldı tek tek soracağım." 03:19

"Nasıl biri? Resmi var mı?" 03:19

"Ne yapacaksın resmini? Beğenirsen sen mi evleneceksin?" 03:19

"EVLENMEK Mİ?" 03:20

"Evet." 03:20

"Hmmmmmmmmmmmmm ok. Bana sorma hiç. Aman Begüm sever mi diye hiç düşünmeden ver kararını....." 03:21

"Seversin üç numara. Dünya üzerinde normal bir insanın onu sevmeyeceğine inanmıyorum." 03:23

"Nasıl tanıştınız?" 03:24

"Londra'ya geliyorum sabah. Konuşuruz." 03:25

"NEDEN?????????" 03:25

19 Mart

"Hahahahahahahaha" 12:20

"Ceren Abla'yı, Arda Abi'nin ailesi kesin evlenmeden boşattıracak." 12:20

"Olay olay olay! Bora Karabey sarışın bir güzelle yakalandı! Karabey Holding'in sahibi Bora Karabey, dün akşam, bir gece kulübü çıkışında görüntülendi. Ayakta durmakta zorlandığı gözlerden kaçmayan Karabey ve yanındaki hanımefendi soruları cevaplamazken, hızlıca arabaya bindiler." 12:21

"Çok sinirliyim. Sana patlarım." 13:45

Çünkü, Bora'yı bir elma olarak görüp, beni aldatmasının hesabını soruyordum; kim olsa çok sinirli olurdu. Ama aldatmamıştı. Neyse, bunu atlatmıştık.

21 Mart

"Trabzon'a gidiyoruz biz. Sen de cumartesi İstanbul'a indikten sonra buraya gelirsin. Veya özel uçağı da ayarlayabiliriz, direkt Trabzon'a uçarsın. Konuşuruz." 23:33

"İyi yolculuklar abicim." 23:37

22 Mart

"Efsunlu mu bu Naz? Babaannem yüzüğünü takacakmış ona ahahahahaha. Elif'e takmadığı yüzüğü..... Babaannemin onu bu kadar çabuk sevmesi İMKANSIZ! Kesin efsunlu!" 13:17

Legolas'ın acilen bana yardıma gelmesi gerekiyordu. Zira elf gözlerim, fal taşı gibi açılmıştı.

"Ya Londra'dan konak dedikodusuna mı yetişiyorsun? Kıyaslama yapıp durma Nazlı'nın yanında da. Patavatsızlığını çekemem senin." 16:45

"Bir şey demedim abi. Neden kızıyorsun hemen? Bak gelmem he!" 16:55

"Sana diyorum abi." 16:58

"Pişşşşt." 17:13

"Pişt ne ya?" 17:13

"İyi günler dilerim abi!!!!!!!" 17:13

"Ünlem?" 17:14

Begüm'ün sayfasından çıktım. Mert'in sayfasına girdim. Mert'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu; fikrim olmayan şeylere burnumu sokmaya bayılırdım.

20 Mart

"Alayım mı seni gece düşelim barlara, ezelim paraları hunharca?" 01:15

"Bora Bey'ler telefonuna bakacaklar da yanımıza uğrayıp selam verecekler." 01:30

"Kulüpte miydin? Görmedim." 04:00

"Çok güzel bir kadın vardı yanında, dans ediyordunuz, rahatsız etmeyeyim dedim:))))" 09:17

"Kız arkadaşım." 09:20

"Ha?" 09:30

"Şaka?" 09:30

"Değil." 09:32

"Hayırlı olsun." 09:33

"Eyvallah." 09:37

Madem tanımadığım Mert'in üç satırlık sohbetini bile okumuştum, o zaman Selim'le konuşmalarını okumamdan zarar gelmezdi. Çok uzaklarda bir şey de aramıyordum. Bora'ya Selim'den sürekli bazı şeylerin raporunun geldiğini biliyordum; benim merak ettiğim içerikleriydi.

26 Şubat

"Geldi abi posta." 13:30

"Şirketteyim abi." 14:50

"Gökhan Abi bahçede bekliyormuş seni abi." 20:07

Çok sıkıcıydı. Böyle şeyler okumak istemiyordum. Biraz ileri sarmak zorundaydım. Gözüme bir şey takıldığında, tam da böyle şeyler okumak istediğimi fark ettim.

1 Mart

"Havaalanına gidiyoruz abi, aldım hanımefendiyi otelden." 16:00

O hanımefendi bendim; beni o gün otelden alan Selim miydi? Demek ki adamın yüzüne bile bakmamıştım.

"Abi, taksiyle gidebileceğini söylüyor hanımefendi, ne yapalım?" 22:00

"Bırak evine." 22:01

"Eve değil, hastaneye gidecekmiş abi." 22:15

"Hastaneye bırak o zaman." 22:20

"Abi hanımefendiyi hastaneye bıraktım." 23:30

"Bekleyebileceğimi söyledim." 23:30

"O şekilde emir aldıysanız bekleyin o zaman, sizi de zor durumda bırakmayayım, fazla oyalanmam dedi. Hastaneye girdi." 23:31

"Küçükhanım fazla ön yargılı anlaşılan." 23:31

"Ne yapayım yani şimdi abi?" 23:32

"Bekleyebilirim demişsin, bekle bari. Her nereye gidecekse bırakırsın sonrasında." 23:33

2 Mart

"Abi, bıraktım hanımefendiyi. Hisarüstü'nde oturuyormuş. Ama sokağın başında indi. Ev sahibinin biraz problemli olduğunu ve lüks bir arabadan, gecenin bu saatinde neden indiğini açıklayamayacağını anlattı. Ama beni de arabadan indirdi ve evini gösterdi. En üst katta oturduğunu da söyledi. Ben bir şey diyemeden de iyi akşamlar dileyip, teşekkür edip gitti." 01:00

Selim'le daha tanışmadan, Selim'e rezil mi olmuştum? Ben evimi öğrenmeye çalıştıklarını düşünmüştüm; yani filmlerde hep öyle oluyordu.

"Senin bana böyle uzun mesajlar atmaman lazım Selim." 01:05

6 Mart

"Seren Hanım aradı abi. Ambulans uçakla alakalı bir problem olduğunu ve acilen ilgilenilmesi gerektiğini, yoksa hastanın Boston'a uçamayacağını söyledi." 09:17

8 Mart

"Nazlı Hanım'ın bavullarını aldırsana otelden. Koşuya çıkıyorum ben." 09:00

"Şimdi mi gidelim abi?" 09:00

"Sen gitme, birisini yolla. Koşudan döndüğümde güvenliğin üzerinden geçmek istiyorum. Gökhan da gelecek." 09:05

"Lobide beklesinler. Rahatsız etmesinler. Sevim Hanım, benim kattaki odayı çalışma ve dinlenme odası olarak hazırlasın Nazlı Hanım için." 09:06

"Emrin olur abi." 09:06

"Abi Nazlı Hanım bavullarını çocuklara verip çıkmış otelden. Bir iki saat sonra holdingte olacağını ama şimdi biraz yalnız kalmak istediğini söylemiş." 12:30

"Ama zaten bizimkiler, ona bizimle gelin falan dememişler tabii?" 12:32

"Hayır abi." 12:32

Önümüzdeki beş sene boyunca Selim'in yüzüne bakamayacağıma emin olmuştum. Sohbetlerde gezinirken gözüme bir isim çarpmıştı. Bu kadar mesajı okuduktan sonra, girip Hasan'la mesajlarını okumamdan da zarar gelmezdi umarım. Bu bana tokat atan işletmeci miydi? En son mesajlaşılan tarihler uyuşuyordu.

28 Şubat

"8 numarada oturan, siyah uzun saçlı kız." 22:10

"Evet abi?" 22:12

"İzle." 22:10

"Kartları sayıyor abi." 22:30

"Müdahale edeyim mi abi?" 22:31

"Etme. Bekle. Hakan, birisiyle telefonda konuştuğunu duymuş. Birilerinin adamı dedi, bakalım altından ne çıkacak." 22:33

"Küçük oynuyor abi." 22:48

"Görüyorum evet." 22:49

"Kaçta giriş yapmış mekana?" 22:55

"Kaydı tutulmamış abi..." 23:07

Çünkü Hakan beni, devamlı casinoya gelen birisi olarak, yani başka bir kimlikle sokmuştu.

"Gerçekten de birisinin adamı. Ve o zaman bir yerde sızıntı var, kapıdaki adamları harekete geçireyim mi?" 23:08

"Dikkat çekme şimdi. Ne yapmaya çalıştığını anlayalım önce." 23:09

"Kız masadaki adamların hepsini yoldu abi." 23:48

"Sağlam dümenci ama. Her oyun saymıyor." 23:49

"Aslında her oyun sayıyor ama saymıyormuş gibi yapıyor. Masadaki herifler gerçekten süzme salak. Kimse anlamıyor." 23:50

"Kusura bakma abi ben gözümden kaçırmışım. Kimin adamı olabilir abi? Ya da amacı ne olabilir? Gökhan Abi'yi de bilgilendirelim mi?" 23:55

"Ne yapacak Gökhan İstanbul'dan? Boşver şimdi. Kızın kimin adamı olduğunu bilmiyorum. Ama dikkat

çekmeye çalışıyor. Çünkü sürekli olarak, nedenini anlamadığım bir şekilde kameraya bakıyor." 23:57

Üzgündüm; Bora bilmiyordu ama, benim sürekli olarak kameraya bakma nedenim açıktı. Üzerimdeki gerginliği atmak için kameranın ucunda yanıp sönen led ışığı sayıyordum...

1 Mart

"Masaya oturacağım, geliyorum." 00:00

"Beni yenmesine izin vereceğim. Masadaki herifler yılıp da kalkana kadar oyun devam edecek Hasan, o zamana dek hazırda bekle." 00:00

"Ben masaya oturduğumda hile yapmaya devam etmemesi lazım. Eğer, daha fazla dikkat çekmeye çalışmıyorsa tabii..." 00:00

"Kız, en sonunda masadan kalktığında, ona bir oyun teklif et." 00:01

"Şansa bağlı bir oyun... Gerekirse uydur bir şeyler ne bileyim. Casinomuzun özel oyunu de, bir şey de. Bul işte." 00:01

"Şansına güvenmek dışında bir alternatifi olmasın kızın, yeter." 00:01

"Derdi paraysa kabul etmez. Her oyun bu kadar hesap yapan biri, kazandığı parayı şansa bırakıp, kaybetmeyi göze almaz. Ama eğer kabul ederse, o zaman işin rengi değişir." 00:02

"Kabul etmeze ne yapalım abi?" 00:03

"Eğer kabul ederse... Konuşturursunuz. Ben ofiste olacağım." 00:04

"Tamam abi, emrin olur." 00:04

"Zarar verme kıza." 00:07

"Peki ya kabul etmezse teklif ettiğim oyunu abi? O zaman ne yapayım?" 00:07

Sanırım Bora bunu düşünmemişti. Veya Hasan'la paylaşmamıştı. Nitekim, teklifi kabul etmiştim de zaten. Ve Hasan bana zarar vermişti... Bora'nın emrini çiğnemişti; bana tokat atmıştı. Bora da farklı davranmamış, saçımı

kökünden ayırmak istemişti gerçi ama... Şimdi, o gece ona bağırdığım için, onu sinirlendirdiğimi anlayabiliyordum. Sonrasında ise, birisinin hayatını kurtarmak için ölümü göze almam onu çıldırtmıştı, oralara şimdi hiç girmek istemiyordum.

"Hakan lavuğunun ortağıymış abi kız. Bu herif, kızın seni dolandırması için göz yummuş buraya girmesine." 01:45

Hakan... Lisedeki en iyi arkadaşım olan Hakan... Anıl'ın hayatı için, hiç düşünmeden harcadığım, bana yaptığı onca uyarıya rağmen, sırf beni çok sevdiği için, o casinoya sokan çocuk...

"Sevgilisinin hayatını kurtarması gerekiyormuş ama bence bu da dümendir abi." 01:46

"Lavuk önce seni dolandırmaya kalkmış. Sonra kızı satmış. Şimdi de ötüyor. Liseden arkadaşıymış dediğine göre." 01:47

"Kız bir haftadır senin otelde 103 numarada kalıyormuş abi, sen kızı konuşturabildin mi?" 01:48

"Adı Nazlı Alaca." 01:48

"Hakan'la aynı yaşta mıymış kız?" 02:15

"Evet. Sena Hanım var, sıkı müşterimiz. Onun adıyla sokmuş kızı lavuk. Yaşı tutmuyor kızın mekana girmek için aslında." 02:16

"Hakan şerefsizini de al ve otele gel. Seninle de görülecek hesabım bitmedi Hasan." 02:17

Hasan'ın ağzıyla burnunun yerini değiştirmişken, Hakan'a ne yapmıştı? Sohbetlerin olduğu sayfada, Hakan'ın da mesajları duruyordu. Nedense Hakan'ın son mesajlarına göz değdirememiş ve sayfayı en üste kadar çıkarmıştım.

10 Eylül

"Bora Abi, müsait misin?" 13:37

"Söyle koçum." 13:45

"Anneme kanser teşhisi kondu. Biliyorsun, sigortamız yok bizim. Hastane masraflarını karşılayacak durumumuz da yok. Eğer ameliyat olursa, iyileşme şansı varmış... Henüz geç kalınmamış. Gerekirse hiç para almadan senin yanında çalışmaya devam ederim. Zaten, öğrenci olduğum için

casinoda çalışmam legal olmadığı halde, bana fazlasıyla tolerans gösterdin... Söylemeye de utanıyorum ama... Eğer anneme yardım edersen, ömrümün sonuna kadar duacın olurum abi. Ne istersen yaparım." 13:50

Kalbimde bir yerin sızım sızım sızladığını hissediyordum. Hakan'ın annesinin başına gelenleri öğrendiğimde, özel bir hastanede ameliyat olmuştu çoktan... Belli ki Bora, mesaja cevap yazmamış ama Hakan'a yardım etmişti. Hakan'a, tedavi için gerekli parayı nereden bulduğunu sormak, ancak Anıl için bizim de paraya ihtiyacımız olduğunda aklıma gelmişti. Kumar oynadığını söylemişti Hakan ve böylece benim de aklıma bu "hin" fikir gelmişti. Belli ki, Bora ile bağlantısını söyleyemezdi bana. Hakan, bu yüzden mi bana her ne kadar yardım etmeyi kabul etse de, en nihayetinde Bora'yı satamamıştı?

28 Şubat

"Bora Abi, Selim Abi'yle karşılaştık. Kıbrıs'taymışsın." 13:37

"Evet. Casinoya gelmedim ama. Kafa dinliyorum biraz, oteldeyim." 13:48

"Anladım abi. Akşam gelmezsin değil mi?" 13:48

"Yani gelmeyecek misin?" 13:49

Zavallı Hakan... Kendini belli etmemek için vermeye çalıştığı mücadele içler acısıydı.

"Gelmeyeceğim. Gökhan Abi'n İstanbul'da çıldırıp, beni otelden zorla çıkartana kadar, otelden çıkmayacağım." 13:50

"Anladım abi. Eğer arzu edersen biz görüşelim ama." 13:51

"Yarın uygun musun?" 13:52

"Sen zaten bu akşam gelmeyecekmişsin... Ben çalışıyorum barda akşam." 13:53

"Yarın görüşürüz abi." 13:54

"Otele uğrarım, müsaaden varsa." 13:55

"Gel ne zaman istersen." 14:17

Hakan'ın hesaplayamadığı ve bu mesajlardan anlaşılamayan, muhtemelen onun da anlamadığı bir şey olmuştu ve Bora o akşam, casinoya gelmişti.

"Emin misin oğlum bu kızın birisinin adamı olduğuna? Tek dikkati oyunda ve kamerada. Ajandan ziyade profesyonel bir hilekar gibi davranıyor" 22:45

"Öyle duydum abi." 22:46

"Belki de şaka falan yapıyordu bir arkadaşına." 22:47

"Yok koçum. Kartları sayıyor, o kısım doğru. Ve her oyunda değil. Diyorum ya bayağı profesyonel." 22:50

"Kıza ne olacak abi?" 22:50

"Kim için çalıştığına bağlı." 22:51

"Belki geçerli bir sebebi vardır." 22:51

"Birisi içeriye almış kızı. Kayıt yok girişte. Bu kadar dalavere işin içindeyse gece uzun olacak gibi." 23:08

"Ulan senin yüzünden geldim siktiğimin mekanına. Başıma iş aldım." 23:09

Zavallı Bora mı demeliydim, zavallı Hakan mı? Hakan, Bora'yı istemediği halde çağırmış mı bulunmuştu? Yoksa Bora, "Hadi gideyim de Hakan'ı göreyim." mi demişti? Bora'yı, attığı mesajlardaki içtenliği görecek kadar tanıyordum; belli ki esasen Hakan'ı o da seviyordu. En azından... O zaman...

"Özür dilerim abi." 23:09

"N'oluyor oğlum? Dalga geçiyorum neden özür diliyorsun?" 23:10

"Senin yüzünden falan dediğin için gerildim ben biraz abi." 23:12

"Onu fark ettim." 23:17

"Masum da bir kıza benziyor." 23:17

Çok teşekkür ederim Hakan. İçine edip bir de sıvamak tam olarak bu olsa gerekti.

"Güzelmiş de." 23:18

"Kızı sana yapalım istersen?" 23:19

"O anlamda demedim abi..." 23:19

"Güzel olduğu kadar bunu kullanmasını da çok iyi biliyor. Sağında oturan herife sıra geldiğinde, özellikle hafifçe eğilip, göğüs dekoltesini kullanarak herifin dikkatini dağıtmaya çalışıyor." 23:20

Ben Hakan olsam, tam burada, gözlerini kapatan maymun emojisi gönderirdim Bora'ya. Çünkü bu yaptığım ayrı, bunun fark edilmesi ayrı bir utanılacak durumdu. Hele ki Bora tarafından fark edilmesine ise diyecek tek kelime bulamıyordum.

"Masadaki herifler abaza oldukları kadar da beyinsizler. Bir bacak görmek için, oyunu satıyorlar." 23:21

"Belki kız çok film izlemiştir abi." 23:21

"Olabilir olabilir. Hareketleri tam bir Amerikan filmi klişesi zaten." 23:22

"Ama işte burası Las Vegas değil, senin kumarhanen abi." 23:22

"Abi, Hasan Abi'nin mi radarında kız?" 23:22

"Evet." 23:35

"Neden müdahale etmiyorsunuz? İşkenceye döndü beklemek." 23:37

"Haddimi aştım abi, özür dilerim." 23:37

"Özür dileyip durmasana oğlum, sinirlerim bozuluyor." 23:40

"Kızın amacını anlamaya çalışıyorum çünkü, ondan müdahale etmiyoruz." 23:42

"Yani çok saçma. Benim buraya geleceğimi bilen yoktu. Ve burada olduğumu da bilen yok. Yani birisi için çalışıyor diyelim, neden saatlerdir hile yaparak, damlaya damlaya göl olur modunda oynuyor? Bunu kafamda bir oturtsam harekete geçeceğim." 23:45

"Mesaj yazmaktan da sıkıldım amına koyayım. Bi Hasan, bi sen. Mekanın içinde telefonla da konuşamıyorsunuz ki." 23:47

"Hasan Abi kızı çoktan öldürmüştü." 23:48

"Hasan gerizekalı çünkü." 23:50

"Sıkıldım cidden. Saatlerdir film izler gibi ekrana bakıyorum amına koyayım. Bir sonuca bağlanmıyor bu. Masaya oturuyorum. Bakalım neymiş derdi?" 23:55

"Şeytanın bol olsun abi." 23:55

"Oyun oynamayacağım oğlum. Onun oynamasına izin vereceğim. Bu akşam gerçekten normal değilsin." 23:57

"Bir arkadaşımın başında bir dert varmış da. Kafam ona takıldı abi, kusura bakma." 23:57

"Önce benim mekanımda, hile yapmaya çalışan küçükhanımla görüşeyim, sonra arkadaşın için yapabileceğim bir şey varsa, konuşuruz." 23:58

"Belki kız mekanın senin olduğunu bilmiyordur abi." 23:59

"Bu kadar profesyonel hareket eden bir kız, bunu bilmeyecek öyle mi? Buna gülerim işte. İçeri her kim soktuysa onu, eminim bunu da ona söylemiştir koçum." 23:59

1 Mart

"Bora Abi telefonumu haliyle açmıyorsun ama bunları bilmen gerek. Gerçekten çok özür dilerim. Benim kabahatim, aklına ben soktum kumarda hile yapma işini. Anıl'a çok aşık. Yani bu sana çok saçma gelebilir ama hayatı boyunca hep Anıl olmuş onun için, çok büyük bir aşk... Ve Anıl trafik kazası geçirince, çok para lazımdı yaşaması için... Onu kurtarmak için yapamayacağı şey yok. Paraya ihtiyacı vardı. Çaresizdi. Çaresizliğine çare olmak istedim. Liseden arkadaşım. Sınıfa ilk geldiği gün, yanıma oturup, 'Ben Nazlı Alaca, hadi arkadaş olalım.' dediğinden beri, sekiz senedir en iyi dostum oldu. Ben burslu okudum abi. Kolejde herkes beni eziklerken, bi o sahip çıktı bana. Lisenin son iki senesi, onunla güzeldi. O beni çalıştırmasaydı, üniversiteyi bile kazanamazdım belki. Onun da mükemmel bir üniversite hayatı var. Hep destek olduk birbirimize... Ona çok şey borçluydum. Ben Kıbrıs'a okumaya geldiğimde de kopmadık hiç. Onun hayatı için, güzel ve işe yarar bir şey yapmak

istedim. Zekasına güvendim. Dostumu yarı yolda bırakmak istemedim abi. Amacım sana ihanet etmek değildi. Ama seni karşımda görünce korktum. Çünkü ona borçlu olduğum şeyler siliniyor senin karşında, sana annemin hayatını borçluydum abi. Gerçekten pişmanım. Hem onu yaktım, hem de kendimi. İkimizin de geleceği kaydı. Affet demeye yüzüm zaten yok, ben kendimi affedemem. Ama kötü olmadığımızı, sana kazık atmak istemediğimi, onun seni hiç tanımadığını ve bilmediğini söylemek istedim. Hakkını bana helal et n'olur." 02:00

Bu muydu Hakan'ın son satırları? Bir tanecik oğlunu büyütürken kimseye yük olmamak için cam silen, yakalandığı kanseri atlatan annesine ne olmuştu Hakan'ın ardından? Bir annenin ahını almıştım; anne ve babamın kemikleri tam olarak ne kadar sızlıyordu acaba?

Bora, o akşam inanılmaz bir mücadele vermişti. Hakan, saatler boyunca istemeden, resmen Bora'yla dalga geçmişti. Önce beni o casinoya sokmuş, sonra ne olduysa birisinin adamı olduğumu iddia etmişti. Belki de Bora'dan korkmuştu. Benim yakalanacağımı ve kendisini satacağımı düşünmüştü. Belki de sadece, anlık bir gafletti. Sonrasında da, yazdığı mesajlardan anladığım kadarıyla çok pişman olmuştu.

Bu beni sattığı gerçeğini değiştirmiyordu. En başında, kendini de benimle beraber yakmış olsa, hiç şüphesiz daha az kırgın olurdum ona... Ama yine de, en nihayetinde, arkadaşı hatta dostu olduğumu söylemişti işte. Belki yine benim onu satmamdan korkmuştu, ama söylemişti. Ama bu yaptığı, benim "arkadaşlık" anlayışıma çok tersti. Ya azıcık geç kalsaydı? Ya, Hasan bana tokat atmak yerine çekip beni vursaydı? Eğer o akşam Bora orada olmasaydı mesela, Hakan yine de beni satar mıydı? Bora, zarar vermeyin diye emir vermesine rağmen bana tokat atan Hasan, kahramanım orada olmasaydı bana ne yapardı?

Ayrıca benim hareketlerim Amerikan filmi klişesi falan değildi!

Telefonu olduğu yere bırakmak istiyordum. Ama içimdeki şeytan buna müsaade etmiyordu. Hızlıca Gökhan'ın sayfasına girdim ve 1 Mart'a çıktım. Bora'yla tanıştığımız gün, Gökhan'la da ne konuştuklarını merak ediyordum. Sonuçta batmış bir balık zaten yan giderdi.

1 Mart

"Seren aradı... Anıl Nacar kim?" 20:30

"İlgilen." 20:35

"Melis'le irtibata geçmemi istemişsin?" 20:35

"Evet." 20:36

"Neler oluyor?" 20:36

"İstanbul'a döndüğümde yüz yüze konuşuruz Gökhan." 20:45

3 Mart

"N'apıyosun yakışıklı?" 03:37

"Sırf merakımdan soruyorum, sen ne çeşit bir gerizekalısın amına koyayım?" 03:38

"Seni online görünce dayanamadım yazdım." 03:38

"Neden gecenin 03:38'inde last seenimi kontrol ettiğini öğrenmek istemiyorum Gökhan." 03:38

"Hahahahahahahahah." 03:40

"Yeni sevgilinle mi konuşuyorsun yoksa?" 03:40

"Mekandayım." 03:42

"Sıkıldım çirkin heriflerin oynadığı oyunu izlemekten, yakışıklı birisiyle muhatap olmak istiyorum, gelsene poker oynarız :)))))" 03:43

"Siktir git Gökhan." 03:44

"Hahahahahah. Oğlum az zaman sonra bekarlığın bitiyor, veda ederdik ahahahahahaha." 03:45

"Ismarlama sevgililik olayı. İdrak etmeye çalışıyorum hâlâ." 03:47

"Edemedim ghjdkkdkdmxkd" 04:10

"Benim için kendini öldürsene." 04:12

"Düşünsene bir de birbirinize aşık oluyormuşsunuz." 04:17

"Hani filmlerde hep öyle olur ya." 04:17

"Hahahahahahahhaah" 04:17

"Ama sen klişelerin adamı değilsin. Tanışmanız bir Amerikan filmi klişesi olsa bile sen finaldeki ters köşe olurdun." 04:18

"Yani kız sana aşık olabilir ama sende o potansiyel asla yok. Ama azıcık hayal ediyorum da ahahahaha!!!" 04:19

"Gerçi kız da aşık olamaz. Başkasına aşık olduğu için bu oyuna girdiğini biliyoruz. Evde kaldın lan!" 04:20

"Yazık :(Gökhan buna üzüldü." 04:21

"Senden kurtulduğum gün kurban keseceğim. Mekanla ilgilen, düş yakamdan." 04:22

"Tabii artık yalandan da olsa bir sevgilin var yüzüme bakmazsın benim :(" 04:22

"Ya hahahahahahha!!!" 04:22

"Yine aklıma geldi." 04:23

"Lan bu arada sormayı unuttum, kız senin kim olduğunu biliyor mu?" 04:25

"Casinoda tanıştığımıza göre Gökhan?" 04:25

"Lan tamam da Kara olmakla, kumarhane sahibi olmak aynı şey mi amına koyayım?" 04:26

"Değil tabii olur mu hiç?" 04:26

"Aldım kızı karşıma." 04:26

"Anlattım her şeyi." 04:27

"Gerizekalıyım çünkü ben." 04:27

"Hahahahahahahahah" 04:28

"Poker oynamayı da biliyor mu acaba?" 04:28

"Düşünsene çok iyi poker falan oynadığını." 04:28

"Akşamları poker partisi yapıyormuşuz falan senin evde hahahahaha." 04:29

"Gerçi sen onunla poker masasına oturmazsın, sonuçta bir kere hile yapmış bulunmuş senin masanda." 04:30

"Hahahahaha düşünsene kart çalıyor falan." 04:32

"Ben pek düşünemedim." 04:33

İyi ki, bir gün Bora'yla poker masasına oturmadan bu mesajları okumuştum. Çünkü çalardım, evet. Eren'i tembihlemem lazımdı; kart oyunlarında yaptığım hilelerin konusunu Bora'nın yanında asla ama asla açmamalıydı.

"Çocuğun durumu nasılmış? Ne zaman gidecekmiş Amerika'ya?" 04:34

"6'sında gidecek." 04:35

"Görüştüm doktoruyla senden sonra." 04:35

"En anlayabileceğin şekliyle, durumu ciddi ve ağır. Ancak Boston'da olacağı ameliyatla bir ihtimali, umudu var. Ama çocukta bazı hasarlar kalma ihtimali de yüksek. Açıkçası ben atlatacağını ve ameliyatın başarılı geçeceğini düşünüyorum ama bir yerden sonrası ancak takdir-i ilahi." 04:36

"Siz doktorlar hep umutlusunuzdur zaten." 04:37

"Oğlum ne alakası var?" 04:37

"Ben kalbi durduktan iki saniye sonra tekrar hayata tutunan bebek görmüş adamım." 04:38

"Çıkmadık candan ümit kesilmez tabiri kadar doğru bir şey daha yok belki." 04:38

"Ayrıca çocuk ölürse, biz sekiz ay boyunca, genç bir kız teselli etmek zorunda kalacağız değil mi Kara'cığım? O yüzden dua et de iyi olsun." 04:38

"Hayır teselli etmek zorunda kalmayacağız." 04:39

"Eğer o çocuk ölürse, muhtemelen kız da ölecek çünkü." 04:39

"Vay amına koyayım. İntihar edecek kadar çok mu seviyor çocuğu?" 04:40

"İntihar edemez benim yanımda da..." 04:40

"Günden güne eriyerek kendini ölüme terk edeceğinden şüphem yok." 04:40

"Ulan çocuk daha 26 yaşındaymış. Yazık cidden, umarım iyileşir." 04:41

"Ama sana bir şey diyeyim. Kızın yaptığı takdirlik fedakarlık." 04:41

"Aptallık." 04:45

"Sen yapmazdın sanki amına koyayım." 04:46

"Aman ya! Neyse ne. Bize ne elalemden sanki Kara'cığım." 04:46

"Yemin ederim aynı babaannem gibisin Gökhan." 04:47

"Ayrıca bana Kara'cığım deyip durma amına koyayım." 04:47

"Ahahahahahahahahahahah." 04:47

"Doğru sana 'kocacığım' diyecek birisi var artık nzkzkxkdkdkx." 04:47

"Senin ölümün benim elimden olacak." 04:48

"Boynum kıldan ince karşında yakışıklı." 04:48

"Oğlum şaka maka... Kız ciddi anlamda yıllardır kurguladığımız oyunda aktif görev alacak. Bayağı sona yaklaşıyoruz Kara." 04:48

"Uyudun mu lan?" 05:00

Galiba Bora'nın en çok bu huyunu seviyordum. Asla yalan söylemiyordu. Muhtemelen, o gece de uyumamıştı ama Gökhan'ı doğrulayamadığı için, beni öldürmeyeceği için, cevap vermemişti. Kurguladıkları oyunun ne olduğunu ise asla bilmiyordum; sevdiği kadın neden ölmek zorundaydı, Bora bunu benimle paylaşmıyordu.

7 Mart

"Her şey yolunda mı diye bak dedin ya verdiğin adrese geldim. Bir apartman dairesi. Kız bugün evini kapatmış." 13:45

"Bugün mü kapatmış? Nereden biliyoruz?" 13:46

"Ev sahibiyle beraberim şimdi." 13:46

"Nerede kalacakmış bu gece?" 13:47

"Lan ben nereden bileyim? Kız hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ki Hakan'ın anlattıklarından başka. Zaten Kıbrıs'ta işler karışmış. Onunla ilgileniyorum bir yandan da. Hasan'la aranda n'olduğunu kimse bilmiyor, anlatır mısın ona göre birisini bulacağım mekana?" 13:48

"Neden bugünden kapatmış evi kız?" 13:49

"Bilmiyorum Kara, müneccim miyim ben?" 13:55

"O kızı bul." 13:55

"Sorumu ben cevaplayayım abicim. Müneccim değilim, nereden bulayım kızı?" 13:55

"Ayrıca zaten senet yapmadın mı? Kaçacak hali yok ya. Çıkar bir yerden." 13:55

"Sikeyim senedi. Başına bir şey gelmesin o kızın Gökhan." 13:55

"Sinyalden baktırtsana? Seren'de de Selim'de de var kızın numarası." 13:56

"Kapalı telefonu." 13:57

"İstanbul kazan, ben kepçe anasını satayım. Soyadı ne kızın?" 13:58

"Alaca." 13:58

"Otel rezarvasyonu yaptırmış. Maslak'ta." 14:15

"Otelde miymiş şimdi?" 14:15

"Yok. Bavullarını bırakmış sadece. Şimdi nerede olduğunu bilmiyoruz." 14:15

"Bul?" 14:15

"Hoppala! Oğlum nasıl bulayım?" 14:16

"Otele girdiğinde haberim olsun o zaman. Bir kızı bulamıyorsun ya sana da helal olsun." 14:17

"Mekana geldim." 20:38

"Hangisi?" 20:40

"Beykoz." 20:40

"Kiminle oynayacaksın?" 20:41

"Kereviz." 20:42

"Kız otele girdiğinde yaz bana." 20:42

"Tamam. Özgür'de boşlar." 20:43

"Tamam." 20:43

"Gitmemiş mi hâlâ otele?" 23:31

"Hayır." 23:32

"Bitti mi oyun?" 23:32

"Hay sikeyim." 23:32

"Lavuk hırs yaptı, oyun devam ediyor, kalkamıyorum." 23:33

"Bul o kızı." 23:34

"Kızı Kıbrıs'ta havaalanına kim götürdü?" 23:35

"Adresi kimden alıp vermiştin sen bana?" 23:35

"Selim." 23:35

8 Mart

"Tamam sosyal medya hesabından buldum fotoğraf. Selim tanıdı zaten kızı." 01:15

"Bu siktiğimin oyunu bitmiyor Gökhan." 01:17

"Sık dişini." 01:8

"Anasını satayım. Kamera görmekten kusucam. Sarıyer'de sahilde oturuyormuş kız. Bankta, görüş alanında tutuyorlar. Araya bankanın güvenliğini bile soktum. Şimdilik kız onlara emanet, geçiyorum Sarıyer'e." 02:20

"Nerden?" 02:20

"Yakınım. Ayazağa." 02:22

"Deli mi lan bu kız? Hava buz gibi." 02:33

"Kızın oturduğu bankın yanında iki tane ayyaş bira içiyor. Kızdan sigara ve ateş istiyorlardı ben geldiğimde, kız da onlara sigarasının vişne aromalı olduğunu ve belki de sevmeyebileceklerini anlattı ama en sonunda ikisine de birer tane verdi. Ablamız fazla cesur olsa gerek." 02:34

"Ne yapayım şimdi?" 02:34

"Hissettirmeden en yakın banka otur ve orada kal." 02:35

"Kıçım donacak amına koyayım." 02:35

"Bankta sabahlamaca keyfi." 03:00

"N'apıyor o?" 03:00

"Denizi izleyerek sigara içiyor, değişik bir kafası var erişemiyorum." 03:01

"Alayım kızı getireyim sana ya neden bu kadar kastık?" 03:03

"Hayır. Otursun bırak." 03:04

"Sabaha zatürre olacağız ne güzel." 03:05

"Yok mu üzerinde bir şey?" 03:05

"Deri ceketim var sadece." 03:06

"Kızı soruyorum Gökhan." 03:07

"Heee." 03:08

"Siyah bir palto var." 03:08

"İyicene dedektife bağladım amına koyayım. Farkında mısın?" 03:08

"Zam yap bana." 03:37

"Bitti oyun." 04:00

"Kalkıyor kız." 04:10

"Otele girene kadar takip et." 04:18

"Bir iki çocuk çağırıyorum, otelin önünde bırakacağım." 04:20

"Gerek yok." 04:21

"Sabah da aynısını yaşamayalım." 04:22

*"**Yaşamayacağız. Yarın şirkete gelecek o kız. Gerek yok takipte kalmalarına." 04:23***

"Deli herhalde. Ayaklarıyla ölüme geliyor." 04:25

Şaşırmanın bir kotası var mıydı; Bora hayatımdayken bunu günden güne bana yaşatarak öğretecekti. Bir insanın nasıl bu kadar düşünceli ve sabırlı olabileceğine aklım ermiyordu. Ve yine, Gökhan'ın bu mesajını havada, başıboş ve cevapsız bırakmıştı; çünkü beni öldürmeyecekti.

"Ulan arabanı temizletmişler şimdi. Selim aradı. Neden bütün kurşunlar araba? Silahının içi neden boş?" 18:16

Çünkü benim başıma boş silah dayayacaktı. Silahın içindeki kurşunları ne ara çıkardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu; ama şirkette özgürlüğü yani yaşamayı seçmemem Bora'yı oldukça sinirlendirmişti. Bana ölmenin o kadar da kolay bir şey olmadığını göstermek istemişti. Gerçi ben o tetiği çekmiştim ama bu da şimdi girmek istemediğim konulardan biriydi.

"Begüm İstanbul'a gelecek galiba. Bileti var mı kontrol etsene bi." 18:17

Sonrasında da zaten "üç gün sonra"ya bilet aldığını öğrenip, Gökhan yemeğe gelmişti ve onunla tanışmıştık. Onun da gecesi benim yüzümden rezil olmuştu, bankta oturup donmuştu belki ama bunu bana hiç hissettirmemişti bile.

"Nazlı? N'apıyorsun sen?" dedi bir erkek sesi. Galiba bu ses, şu an telefonunu karıştırdığım kişiye aitti.

"WhatsApp'ta mesajlarını okuyorum." dedim. Dümdüz bir ses tonunu seçmiş ve gözlerimi yataktan bana bakan bir çift kara göze dikmiştim. Dürüst olmam gereken yerdeydik;

zaten bunca şeyi okuduktan sonra kaçınacağım en başlıca şey yalan söylemekti ama bu dürüstlük pek de matah bir şey değildi. Ya da bununla gurur duyulmazdı; ve emindim ki, bakışlarımı esir alan kara gözler de benimle aynı fikirdeydi.

35.Bölüm

Maça Kızı 8, Genel Kurgu içinde 16.sırada! Hepinizi çok seviyorum. Oylarınız ve yorumlarınız için çok teşekkür ederim. ♥

♠

"Bana getir telefonumu." dedi, ifadesiz bir ses tonuyla. Çok sakin bir şekilde, yaptığım sanki çok normal bir şeymiş gibi, asla bozuntuya vermeden WhatsApp'dan çıktım ve telefonunu şarjdan çekip, yatağa doğru ilerledim. *Ne derse, "Haklısın." de Naz, zira adam şimdiden haklı!* Bakışları da sesi kadar ifadesizdi ama sinirlendiğini tahmin etmek zor değildi; bu da alışık olduğum bir durumdu. Baş edemeyeceğim bir şey değildi en azından. Çünkü Bora, her zaman siniriyle kesişim kümesinde yaşıyordu. Telefonunu ona uzattığımda, yavaşça elimden aldı ve kendi tarafındaki komodinin üzerine koydu. Gözlerini kapattı. *Nasıl yani Naz?*

"Beril kim?" diye sordum dan diye. *Çüş artık Naz!* Zaten kızmıştı, daha fazla kızadabilirdi. Beril'in kim olduğunu merak etmiştim yani olamaz mıydı? Yatmış mıydı onunla mesela? Bir insan, gecenin 00:00-00:45 aralığında odada toplantı yapacak değildi herhalde.

"Kes sesini." dedi. Sesi, tepkisine tezat derecede sakin çıkmıştı. Gözlerini açmamıştı. Benimle kibar konuşan adama ne olmuştu?

"Beril kim?" diye sordum bir kez daha. Galiba zır delilikte bir numara olmaya adaydım. Taktım mı takıyordum ve bu, şu an çok sakıncalıydı. Sabaha karşı bir vakitteydik. 4'ü 12 geçiyordu. Ve Bora muhtemelen çok fazla sinirliydi.

"Tek bir kelime daha edersen, canın yanacak." dedi. Oldukça sert ve hissiz çıkmıştı sesi. Gözleri kapalıydı. Zaten

onun Beril'le yatmış olabileceğini düşününce canım yanıyordu; daha ne kadar yakabilirdi ki?

"Ama sana soruyorum işte... Sana sormadan gördüğüme inanmıyorum. Allah'ın Boston'unda, gecenin 12'sinde odana geliyor. Ben de sana onun kim olduğunu soruyorum işte. Kafamdaki fesat düşüncelere aldırış etmeden sana soruyorum." dedim. Cevap vermedi. Gözlerini açmadı. Canımı da yakmadı. Otuz dokuzuncu saniyede dudakları aralandı.

"Birisi işte." dedi. Dudakları aralandıktan ancak dört buçuk saniye sonra konuşabilmişti. Haklıydı. Konuşmaya devam etmiştim ve o da doğruca sorduğum soruya cevap vermişti. Şimdi, benim canım yanıyordu. Çok daha fazla yanıyordu hem de.

"Yattın mı onunla?" diye sordum, ne düşüneceğini önemsemeden. Gözlerini açmadan ve pozisyonunu bozmadan öylece yatmaya devam ediyordu.

"Hayır." dedi, dümdüz bir ses tonuyla. Dudaklarım, benden bağımsız yukarıya doğru kıvrılmıştı.

"O saatte, odanda ne yapıyordu o zaman?" diye sordum. Gözlerini açtı ve ifadesiz bakışlarını yüzüme sabitledi.

"Düşündüğün şey için gelmişti Nazlı. Ben çağırmıştım. Dakikalar öncesinde de barda bir şeyler içiyorduk beraber. Ama sonra istemedim ve o gelmeden, ben odadan çıktım. O yüzden de 'Dalga mı geçiyorsun?' yazdı zaten." dedi. Gözlerimi kısmıştım. Bazı şeyleri zorlamamalıydık.

"Neden istemedin?" diye sordum. Zorlanmaması gereken şeyleri zorlamak konusunda üzerime kimseyi tanımazdım.

"Çok soru soruyorsun Nazlı." dedi, dümdüz bir ses tonuyla. O noktada Beril denen şıllıkla beraber olmamasının bir sebebi olmalıydı. Mesela o sebep ben olabilir miydim? Benden hoşlanıyor, etkileniyor olabilir miydi?

"Neden istemedin?" diye sordum bir kez daha. Gözleri gözlerimi delip geçerken, bakışları doğrudan ruhuma değiyordu. Yatağın kenarına oturdum. Gözlerimiz şimdi daha da yakın mesafedeydi. Yine kendi aralarında bir dil

bulmuşlardı. Hipnotize olmayacak kadar aklım başımdaydı şimdi; belki, o hipnotize oluyordu bu sefer.

"Ne duymak istiyorsun?" diye sordu. Sesi de gözleri kadar ifadesizdi.

"Ablanı öldürmediğini." dedim. *Konu burada takılı kaldı sende Naz!* Ancak o zaman derin bir nefes alabilecek, ancak o zaman bu aşkı biraz daha içime sindirebilecek ve onun hislerini sorgulama aşamasına geçebilecektim.

"Öldürmedim." dedi, dümdüz bir ses tonuyla. Sanki birazcık hislerinden verse, kendini teslim edecek gibi duruyordu.

"Neden ablanın katili olduğunu söyledi Caner Kozan?" diye sordum. Yedi buçuk saniye gözlerimin içine baktı. Ardından derin bir nefes aldı ve dudaklarını ısırmaya başladı. İçinde, "Anlatsam mı, anlatmasam mı?" savaşı verdiğini benden saklamıyordu. Düşünüyordu.

"Balkona geç, geliyorum." dedi, on dokuzuncu saniyede. Her ne kadar bunu beklemediğim için afallasam da hızlı adımlarla balkona çıktım. Balkonun kenarına dayalı küçük bir masa vardı. Bir sandalye masanın sağ tarafına, bir sandalye de manzaraya karşı yerleştirilmişti. Gecenin karanlığıyla perdelenen manzarayı sağıma alacak şekilde sandalyeye oturdum ve Bora'yı beklemeye başladım. Dört dakika sonra odanın kapısı tıklatıldı. Ve altıncı dakikada Bora, elinde viski şişesi ve bir bardakla balkona çıktı. Benim için bardak istememişti. Belli ki gerçekten, içki içmemi yasaklamıştı kendi içinde. Şu an bunu umursayamazdım. Sesimi çıkarmadan hareketlerini izliyordum. Normal hâlinin aksine çok yavaştı hareketleri. Yüzü, karanlığa hapsolan manzaraya bakacak şekilde oturdu. Kendisine bir bardak viski koydu. Ve bir sigara yaktı.

"Ablamı ben öldürmedim. Ama benim yüzümden öldü." dedi, dümdüz bir sesle. Gözleri karanlığa dikiliydi. Bardağındaki tüm viskiyi tek dikişte bitirdi ve sigarasından büyük bir duman aldı. Bir bardak viski daha doldurdu ve yüzünü hafifçe döndürerek gözlerini gözlerime sabitledi.

"Sana bütün hikayeyi anlatacağım." dedi. Kültablasının üzerinde duran sigarasından bir duman da ben çektim içime ve gözlerim viski bardağına kaydı. Parmak uçlarıyla bardağı benim önüme doğru ittirdi, bunu da beklemiyordum. Gözlerimi gecenin karanlığı kadar koyu renkte olan gözlerinden çekmeden, viskiden küçük bir yudum aldım ve bardağı yeniden onun önüne koydum.

"Dinliyorum." dedim. Bakışlarını gecenin karanlığına çevirdi.

"Annem İzmir'li... Orada doğmuş büyümüş... Babaannem söyledi ya sana, Ege'lileri çok sevdiğini... Annemden dolayı sever... Annemin babası, saçma sapan işlerle uğraşırmış. İllegal ve pis işler... Kumar, uyuşturucu, kaçakçılık... Bir tane ortağı varmış o zamanlar babasının... Hayri Şahindağ... Annemin babasıyla yıllarca beraber çalışmışlar. Bir gün... Büyümek istemişler... Ve bunun için de annemle, Hayri Şahindağ'ın oğlunu evlendirmek istemişler her yönden ortaklık kurmak için.... Sadri diye bir herif." dedi. *Üç kuşaklık bir hikayeye mi dayanıyor ablasının ölümü Naz?* Bora'nın önündeki viskiden bir yudum daha almıştım.

"Annemle Sadri çocukluklarından beri tanışırlarmış. İkisi de birbiriyle evlenmek istememiş tabii. Annem daha 18'ini doldurmamış bile, babasından evleneceğini öğrendiğinde. Sadri, annemden biraz daha büyük ve anneme göre daha uyanıkmış. Kaçmışlar beraber İzmir'den... Ayrı ayrı hayat kuracaklarmış sözde. Planları buymuş yani. Trabzon'a gelmişler. Bu köyde bir ev bulup yerleşmişler." dedi. Ses tonu dümdüzdü. Gözleri, ağaçların saklandığı gecenin karanlığından ayrılmıyordu.

"Reşat Karabey... Dedem." dedi, sıcacık bir ifadeyle. Yüzünde silik bir gülümseme meydana gelmişti. Konuşmaya devam etmedi. Gözlerini gözlerime çevirdi. Bir eliyle viski bardağını kavramış, bir elini de masanın üzerine koymuştu. Annesinin babası da dedesi oluyordu; ama ondan Reşat Bey'den bahsettiği gibi bahsetmemişti. "Bu hayatta

tanıdığım en adam gibi adam." dedi. Öyle bir tonlamayla söylemişti ki, tebessüm etmiştim.

"Yalnız bu köyün değil, çevre köylerin de en zengin adamı... İnşaatçı. Dürüst, namuslu, rüşvete ya da hileye göz açtırmayan bir adam." dedi. Sesinin tınısına özlem sıkıştırmıştı sanki. "Beni dedeme benzetir babaannem... Dış görünüş olarak... Karakterimin dedeme benzemesini tercih ederdim." dedi ve gülümsedi. O gülümseyince, ben de gülümsemiştim. Gözlerini yeniden karanlığa çevirdi.

"Babam, ailenin en büyük oğlu. Annemle Sadri bu köye geldiğinde, babam daha 19 yaşında ya var ya yok... Haber gelmiş babama, *'Köye İzmir'li iki kardeş sığınmış.'* diye. Sadri, annemi kardeşi olarak tanıtmış köylüye. Babam tanışmaya gitmiş. Sadri, babama yalandan bir hikaye, bir kan davasından kaçtıklarını anlatmış başlarda... Gel zaman, git zaman sonra da annemle babam aşık olmuşlar birbirlerine. Babam o evden çıkmıyormuş neredeyse o günlerde." dedi. Bir sigara daha yaktı. Kaşları çatılmış, gözlerine öfke yerleşmişti.

"Sadri, babası Hayri ile annemin babasının en iyi bildiği şeyi, kumarı öğretmiş babama. Küçük kahvehanelerde, kumar oynamaya başlamışlar babamla beraber. Zamanla kahvehanelerde kaçak kumar işletmeciliğine dönmüş olay. İşler büyümüş... Tüm Karadeniz'e yayılmış bu muhabbet. Dedemin de kulağına gelmiş tabii. Babamla konuşmaya çalışmış falan ama babamın gözünü hırs bürümüş. Dinlememiş dedemi... Kavga etmişler. Babamı evlatlıktan reddetmiş dedem ve babamın umrunda bile değilmiş o zamanlar bu durum." dedi.

Derin bir nefes aldığımda, bakışları bana kaymıştı. Gözleri kısıldı ve viski bardağını küçük hareketlerle yeniden önüme itti. Ben, bana uzattığı bardağı yudumlarken, kısılan gözleriyle bana bakıyordu. Az evvel karanlığa takılan gözlerinde gördüğüm öfke biraz perdelenmiş gibiydi. Bardağı, yeniden onun önüne koyduğumda, paketimde kalan son vişne aromalı sigaraya uzandım. Üşütmeyen, belki

üzerimdeki kıyafetler kalın olduğu için üşümediğim, belki de yavaş yavaş kanıma karışan viskiden dolayı etkisiz duran bir rüzgar esiyordu; ama çakmağın ateşi rüzgara dayanamıyordu, sigaramı yakamamıştım.

Hafifçe eğilip, elimle, dudaklarımın arasındaki sigaraya perde yapmaya ve rüzgarı kesmeye çalıştığımda da saçlarım önüme düşmüştü; sigarayı yine yakamıyordum. Ne kadar olduğunu bilmediğim kısa bir süre bununla cebelleştim. Bora'nın, o an göremediğim dudakları arasından dökülüp de kulaklarıma değen minicik kahkahası ile, şaşkınlıkla kafamı kaldırdım.

"Ver bana çakmağı." dedi, yumuşacık sesiyle. Ona doğru uzattığım avcumdan çakmağı alırken, parmak uçları, avuç içimi gıdıklatmıştı. Bana doğru yaklaştı ve eğildi. Bana ısrarla direnen ateş, onun ince uzun parmaklarına karşı koymamış ve tek seferde, sigaramı yakmıştı. Sigaranın yanmasıyla içime çektiğim dumanı, birden bire ve hızla yüzüne üflemiş bulunmuştum.

"Çok açık bir şey ki, bugünü yaşamak için önce geçmişin kefaretini ödememiz, onun hesabını görmemiz gerekir. Bu kefaret de ancak acı çekerek, olağanüstü, sürekli bir emekle ödenir." dedi ve gülümsedi. "Vişne Bahçesi... Anton Çehov." diye devam etti. Gözlerim şaşkınlıkla, biraz açıldığında bu sefer o derin bir nefes almıştı. "Birazdan çok güzel bir çam kokusu duyacaksın... Çünkü yağmur başladı." dedi. Hafifçe başımı sağa doğru çevirdim ve şaşkınlığın yayıldığı gözlerimi, ağaçların gizlendiği karanlığa yönelttim. "Göremezsin... Dinle." dedi, kısık bir sesle. Yüzümü yeniden ona doğru çevirdim ve gözlerimi kapattım. Gerçekten de incecik bir ses geliyordu ağaçlardan. Kolumda elini hissetmemle irkilip aniden gözlerini açtım.

"Kül, eline düşecek." dedi. Hâlâ kulaklarımda olan incecik yağmur sesine karışmıştı sesi. Bakışlarında yorgunluk hissetmiştim. *Anlatmak istemiyor Naz. Belki de zorlanıyor. Dersi kaynatmak isteyen çocuklar gibi davranıyor; ama onlar kadar neşeli ya da şen şakrak bir şekilde de yapamıyor*

bunu. Sigaranın ucunda biriken külü, kültablasına dikkatlice döktüm. Bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. Arkama yaslandım ve gözlerine bakmaya başladım. İsterse devam ederdi; isterse de gidip uyuyabilirdik. Belki de ilk kez, içimde baskın olan duygu merak değildi.

Topraktan taşan buram buram çam kokusu ciğerlerimi doldurmaya başladığında, çok fazla yakından duyamadığım bergamot kokusu da karışmıştı bu kokuya. Beş saniye gözlerimin içine baktı ve sonrasında bakışlarını yine, gözleriyle aynı renk olan karanlığa çevirdi.

"Nerede kalmıştık." dedi. Bu bir girizgah olmalıydı; çünkü bu cümleyle beraber kaşları da çatıldı. Bana sormaktan ziyade, kendini yeniden o an'a götürüyor gibiydi. O yüzden konuşmadım.

"İstanbul'a gelmiş babam, annemi de alıp. Evlenmişler... Ölümle burun buruna olmak zorunda oldukları bir hayata girmişler beraber. Sadri, babası Hayri Şahindağ'dan ve annemin babasından gelen o çevresinin içine sokmuş babamı. Annemin babasına, Sadri'nin babasına rağmen... Dimdik durmuşlar Sadri'yle beraber herkesin karşısında. İşler daha da büyümüş, büyümüş, büyümüş... Babam, dedemin Trabzon'daki şirketine bağlı bir şirket kurmuş İstanbul'da. Kazandığı paranın gerekçesini gösterme maksatlı... Sonra kirli işler büyüdükçe, kurduğu şirketteki işler de büyümüş... Bir iki sene içinde Trabzon'lu Ahmet Karabey'in adını herkes duymaya başlamış." dedi. Bardağın dibindeki viskiyi tek yudumda bitirdi ve kendisine yeniden viski doldurdu.

"Ablam doğmuş, ben doğmuşum... Babam gitgide, hem yer altında hem de kurduğu şirkette ciddi ve başlangıç noktasına göre kayda değer ilerlemeler kaydetmiş. Çok, çok fazla güçlenmiş. Ve bu gücü çok fazla can yakarak yapmış olduğunu tahmin etmek zor değil." dedi. Sesi buz gibi olmuştu. Bundan memnun olmadığı çok belliydi.

"Babam, anneme işlerinden kolay kolay bahsetmezmiş. Annem zaten tüm bu pisliklerden nefret eden birisiydi. Babamın da bu dünyaya girmesi annemi fazlasıyla üzse de

sesini çıkarmamış babamı sevdiği için. Sadri ile de İstanbul'a geldikten sonra bir daha görüşmemiş mesela... Ama babam, yer altında Sadri ile beraber kalmaya devam etmiş, illegal tüm işleri birlikte halletmiş onunla. Ama dışarıdan gözüken hiçbir bağlantıları yokmuş. Ve o zamanlar, babaannemler falan Sadri'yi ciddi ciddi annemin abisi zannediyorlarmış hâlâ. Dedem babamı hiç affetmemiş bu süreçte. Ama annemle ve bizle görüşmeye devam etmiş. Bu ailede, dedem dışında kimse de babamı silememiş." dedi. Dedesinden bahsederken, yeniden gözlerinin içi parlamıştı.

"Bir gün Sadri, *'Uyuşturucu işine girelim. Onda çok para var.'* demiş babama. Babam dünden razı... Kontrollü bir biçimde, ne kadar büyürse kâr kafasındaymış. Ama annem bunu öğrendiğinde karşı durmuş. Babam ise annemi dinlememiş. Annem de ablamla beni almış ve Trabzon'a gelmiş, dedeme her şeyi anlatmış... Dedem, her ne kadar gönül koymuş olsa da babamla konuşmaya ikna olmuş. En azından uyuşturucudan uzak kalması için... Kaç yaşında adam, *'Kumar batağına razıyım oğlum, yeter ki bu işe girme.'* diye yalvarmış yani oğluna..." dedi. Bakışlarındaki öfkeye nazaran, sesine alaycı bir tonlama karışmıştı. Hiç şüphesiz bu hikayede, dedesinin tarafında duruyordu.

"Babam, bunu dedemle barışmak için bir fırsat olarak görmüş ve Sadri ile tüm bağlarını kesmeye çalışmış. Fakat Sadri babamdan uzak durmamakta kararlıymış... Dedem, annemin babasıyla konuşmaya gitmiş. Çünkü Sadri Şahindağ ve Hayri Şahindağ ile kendi kendine baş edecek gücü yokmuş. Annemin babası, yıllardır görmediği kızının ve iki tane ilk kez gördüğü torununun hatırına, Sadri ile konuşmayı kabul etmiş. Konuşmanın sonucunda... Sadri, annemin babasını öldürmüş ama onun yerine hapise Hayri girmiş, oğlunun suçunu üstlenmiş." dedi. Bakışlarında da sesinde de hiçbir his yoktu şimdi.

"Kaç yaşındaymışsın?" diye sordum. Nicedir koruduğum sessizliğimi ilk bozuşumdu bu; üstelik sesimde acı vardı.

"Dört." dedi, gözlerini gözlerime değdirmeden. Bardağındaki viskiyi kafasına dikti. "Annemin babasından, annemin payına kalan mirasla işler bir anda daha çok büyümüş. Dedem ve babam güçlerini birleştirmişler. Sadri ile mücadele etmek için yapmışlar bunu. Sadri'nin niyeti çok geçmeden meydana çıkmış. Anneme aşıkmış... Ya da aşık olmuş, bilemiyorum. Babamdan, bu savaşa son vermek için annemi kendisine istemiş. Annemin babasına da aynı şeyi söylemiş zaten... Adamın verdiği tepkiden dolayı onu öldürmüş galiba, bilmiyorum... Hoş, o adamın da zamanında istediği bu değil miymiş? Herhalde kızı evli, iki çocuklu falan olunca insani duyguları coştu bir anda... Namussuz bir adam, namuslu duruş sergiledi herhalde." dedi. Annesinin babasından nefret ediyordu.

"Annen sever miydi babasını?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle.

"Bilmiyorum. Kolay kolay bahsetmezdi babasından. Baba-kız ilişkileri yoktu belki de... Ama, babamın hep, herkesten farklı olduğunu söylerdi. Belki de babam, tüm bu kirli işleri ailemizin dışında tuttuğu ve çok mutlu bir hayatımız olduğu için farklı görürdü onu." dedi, düz bir sesle.

"Sen, annenin babasını hatırlıyor musun peki?" diye sordum.

"Hayır. Bir kez görmüşüm sadece." dedi, dümdüz bir sesle. "Hatırlamıyor olduğuma da seviniyorum, çocukluğuma dair tek bir kötü anım yoktur benim." diye devam etti. Paketine uzandı ve bir sigara yakıp, büyük bir dumanı içine çekti. "Yer altındaki tüm mafyöz tipler, ikiye bölünmüşler. Karabey'in yanındakiler ve Şahindağ'ın yanındakiler... Bir mütabakata varılmış. Ahmet ve Sadri bir daha asla birbirinin karşısına çıkmayacak. Ölüleri ölülerine, dirileri dirilerine... Ateşkes imzalanmış. Babam tek illegal işi kumar olmak suretiyle NAMUSLU yaşamaya devam etmiş. Ne namus ama (!)." dedi. Sesinin her bir tınısında öfke vardı vardı şimdi. Babasından da nefret mi ediyordu?

Yağmur hızlanmıştı; ağaç dallarına değen damlaların çıkardığı sesin, üzerinde sakinleştirici bir etkisi olduğunu bakışlarında anbean izlemiştim. Çatık kaşları gitgide yatıştı, yüz hatları gevşedi ve dudaklarında küçücük bir tebessüm oluştu. Yağmurun aklına bir şey getirdiğini düşünmüştüm.

"Ablam çok severdi yağmuru... Ben İngiltere'deyken, okul zamanı yani, bir gün beni aradı, o günde yağmur yağıyordu. Aşık olmuş. Begüm gibi değildi ablam... Begüm bu yaşına dek otuz kere aşık olmuştur herhalde. Henüz 23 yaşında ve bu benim bildiğim sayı. Aşk değil işte hiçbiri de... Öyle zannediyor." dedi. Yüz hatlarına resmen bahar gelmişti sanki. Sesi yumuşacıktı.

"Kardeş değil de arkadaştık biz ablamla. İlk bana söyledi. İlk defa bir erkekten bahsettiğini duyuyordum ayrıca. Türkiye'ye geldim hemen, beni tanıştırdı... Mehmet. Çok aşıktı ablama. Gözleri haykırıyordu bunu. Ben İngiltere'ye dönmeden, aile ile tanışmasını, yemek yenmesini istedi ablam... Konuyu annemle babama beraber açtık. Babam her ne kadar duruşunu korusa da, annem çok sevinmişti." dedi.

"Bir akşam Mehmet bize geldi. Babam, Mehmet'i çok sıcak karşılamıştı. Hepimiz şaşırmıştık. Ama zaten Mehmet çok efendi bir adamdı. Kahve faslında, *'Ailen, kimlerden oğlum?'* sorusuna, Mehmet'in verdiği cevap annemle babamı rahatsız etmişti. Babası, Sadri Şahindağ'mış. Biz o zaman, sana Sadri ile alakalı anlattığım hikayeyi, yani zamanında babamın öyle bir ortağı olduğunu ve yaşananları bilmiyorduk." dedi. Dudaklarını ısırmıştı, o anın içine girmiş ve çıkamıyor gibi gözüküyordu. Bir sigara daha yaktı. Ne düşüneceğimi bilmeden, şoke olmuş bir vaziyette dinliyordum onu.

"Mehmet çıktı kapıdan. Babam, *'Olmaz bu iş!'* diye bağırmaya başladı. Annem suskun. Ne olduğunu anlamıyoruz. *'Babası YASA DIŞI işler çeviriyor.'* dedi. Babam dedi. Bize..." dedi. Histerik bir kahkaha attı ve yüzünü bana çevirdi. Gözlerinde salt bir öfke vardı.

"O gün de kahkaha atmıştım. *'Benim babam ne yapıyor, benden de mafyanın oğlu diye bahsetmiyorlar mı?'* diye sordum. *'Ablamın da Mehmet'ten bir farkı olmasa gerek.'* dedim. Ama işte babam için farkı varmış sanırım, bana tokat attı. Zaten o son konuşmamızdı. Sonrasında pek konuştuğumuz söylenemez. Ablam, babamı umursamadı ve Mehmet'le görüşmeye devam etti. En büyük destekçisi de bendim." dedi. Derin bir nefes aldı. Gözlerine, o gün kumarhanede, Caner ablasının katili olduğunu söylediğinde de yerleşen pişmanlık yerleşmişti.

"İngiltere'den İstanbul'a gelip gittikçe beynimi sikiyordu babam. İşleri ben devralacakmışım da, ailemi ben koruyacakmışım da... *'Sikerim senin düşmanlarını, bana ne amına koyayım?'* demiştim bir defasında. O tokattan sonraki baba-oğul ilişkimiz böyleydi, oysa küçükken ne çok severdim babamı..." dedi. Derin bir nefes aldı ve yüzünü yeniden, yağmurla buluşan ağaçların karanlığına çevirdi.

"Sonra okul bitti, İstanbul'a döndüm... Yaşamak istediğim hayatı çoktan çizmiştim ben. Hayallerim belliydi. Bizim holdingin başına geçmek falan da istemiyordum. Babamla aramızda o kadar sessiz bir gerginlik var ki döndüğümde, bir süre kendi planlarımı da onun beklentilerini karşılamayacak oluşumu da askıya almak zorunda olduğumu biliyordum. Konuşursam, aramızdaki tüm ipler kopardı. İpler koparsa da, başta annem olmak üzere tüm aile yıkılma eşiğine gelirdi. Onlar için susmak zorundaydım. Sustum da... Hiçbir şey yapmıyordum." dedi. Ve derin bir nefes aldı.

"Evde çok tuhaf bir durum var o zamanlar... Abla-kardeş babayı takmıyoruz. Evin hiçbir kuralına uymuyoruz, ailevi ritüelleri önemsemiyoruz... Bir çatının altında, kendi bağımsız ailemizi kurmuştuk resmen ablamla. Begüm ise bizim aksimize fazla babacıydı. Annem arada kalmışlık yaşıyor ve kimseye yetişemiyordu." dedi. Gözleri yeniden gözlerime değdi ve orada üç saniye boyunca kaldı. Anlattıkça rahatladığını hissetmiştim.

"Bir gün evde oturuyoruz... Begüm ergenlik çağlarında... Zaten hala çıkamadı o ergenlikten de neyse... O zaman 16 yaşındaydı. Ben 23. Ablam da 28...Neden evdeyiz bilmiyorum. Sıkıntıdan patlıyoruz ama... Elif bana mesaj attı. *'Akşam dışarı çıkalım mı?'* diye. Ben Elif'le mesajlaşırken, Begüm, *'Size çok önemli bir şey açıklayacağım. Ben evleniyorum.'* dedi. Ablamla birbirimizin suratına baktık ve gülmeye başladık." dedi. Anlatırken bile, sesine hafif bir neşe karışmıştı sanki.

"Elif'e, *'Begüm'ün düğünü var, bize gel.'* dedim. Ablam da dalga geçiyor, *'Evlilik aşkı öldürür, bak ben evlenmiyorum ablacığım. Sen de evlenme.'* diyor Begüm'e. Ben sadece gülüyorum." dedi. Sol yanağında minicik bir çukur oluşmuştu ama saniyeler içinde tekrar kaşları çatıldı.

"Derken babam gelmiş, duymamışız." dedi. Bakışları katran karası olmuştu şimdi. "Çok öfkeliydi, hepimizin yüzüne tek tek baktı. Resmen, eğlenmemize kızmıştı sanki. Sonra, *'Ne saçmalıyorsun sen, ne evlenmesi?'* diye sordu Begüm'e. Yerimden kalktım. *'Sakın sen karışma!"* diye uyardı beni. Begüm bembeyaz olmuştu. Hayatında ilk defa babasını o kadar sinirli görüyordu. *'Derdin kiminleyse onunla hallet.'* dedim. Begüm'ün üzerine yürüdü. Kız, korkudan çığlık atmıştı. Aralarına girdim. *'Kendine gel lan.'* diye bağırdım. Yine elini kaldırdı ama bu sefer de ablam, *'Baba dur!'* diye çıkıştı. Sonra ablama döndü. Onun üzerine yürümeye başladı. *'Her şey senin yüzünden...'* dedi ve ona elini kaldırdı. Gözüm dönmüştü. İçimden bambaşka birisi çıktı. Elini kaldırdığı an koluna yapıştım. İttim onu. Yere düştü. Begüm'le ablam şoke olmuş vaziyetteler, ben yerde yatan babama iğrenerek bakıyorum. Annem ne zaman geldi bilmiyorum, o kaldırdı babamı yerden." dedi.

Üzülüyor muydu, pişman mıydı, acı mı çekiyordu anlamıyordum ama gözlerinde buruk bir yakıcılık vardı. Kumarhaneden sonra eve geldiğimizde baktığı gibi bakıyordu bana; içim kıyılıyordu. Hissetmiş gibi bakışlarını üzerimden çekti ve kendine yeniden viski doldurup, büyük

bir yudumu dudaklarıyla buluşturdu. Ardından, bakışlarını karanlığa sabitledi.

"Elif'i çağırdığımı söylemiştim ya... Geldi. Bahçeye çıkmıştık birlikte, tabii bizim evde yaşadıklarımızdan bihaber. Saat kaçtı bilmiyorum ama karanlıktı. Mesaj geldi telefonuna. Birisiyle mesajlaşmaya başladı. *'Sen evine git artık.'* dedim, aniden. Duymadı. Dikkati telefonundaydı. Bir anlık bir şeydi hissettiğim... Telefonunu aldım ve yere fırlattım. *'Sevgilinle oturmaya mı geldin, elalemle mesajlaşmaya mı?'* diye bağırdım bi de üzerine. O da bana *'Sen ne yaptığını sanıyorsun?'* diye bağırdı tabii, kavga etmeye başladık. İlk defa, o akşam, birisi bana *'Beni korkutuyorsun.'* demişti... Üstelik o kişi dünya üzerinde benden korkacak son insandı." dedi.

"Çok üzülmüş olmalısın onu korkuttuğun için." dedim, aniden. Konumuz bu değildi; bunun umrumda olmaması da gerekirdi. Ama içim acıyordu; kendisini suçlamasına dayanamamıştım. O kadar kötü bir günün üzerine, böyle davranması normal değil miydi? Belki de ben böyle düşünüyordum. Elif'e kendisini bir prenses gibi hissettirdiği için, onların ilişkisinde normal değildi belki de bu yaşadıkları; karışamazdım. Bakışlarını bana çevirmişti.

"O gece, Begüm benimle uyumak istemişti." dedi. Elif'i korkuttuğu için üzülüp üzülmediğini benimle paylaşmak istememişti. "Öldürsen onu birisiyle yatıramazsın. Daha üç yaşındayken, çift kişilik yatakta yayıla yayıla uyurdu. O kadar belliydi ki babamdan korktuğu. Ve bir daha da babama asla eskisi gibi bakamayacağı... Ablamla benden kopan babalık duygusu, Begüm'den de kopmuştu işte. Ve bu, beni öyle bir hâle getirdi ki... Elif'i korkuttuğum için üzülmeye fırsat kalmamıştı. Hayatımın kırılma anlarından birisiydi o akşam, bundan sonra sık sık aynı şeyi duyacağımı hissetmiştim sanki." dedi.

Viskisinden bir yudum daha aldığında, dudaklarımı ısırdım. Birazcık sabırla beklediğimde, istediğim her sorunun cevabını ondan alabileceğimi hissetmiştim ben de sanki.

Tam da şimdi, boynuna sarılıp, içimden ona, biraz evvel ön yargılı davrandığım için özür dilemek istemiştim. Bakışlarını yeniden ağaçlara çevirmişti.

"Ertesi gün, öfkeyle babamın çalışma odasına girdim. Annemle kahve içiyorlardı. Ben, dün gecenin hesabını soracaktım oysa ki... Bana siktiğimin hikayesini anlattılar. Sadri'nin yaptıklarını, anneme karşı tutumunu ve Mehmet'le ablamın evliliğini asla onaylamadıklarını..." dedi. Dümdüzdü ses tonu yine.

"Araf'ın ne olduğunu o gün anladım. Ablam Mehmet'i seviyor... Ama adamın babası neler neler yapmış... Babam, *'Sana ihtiyacım var. Onlarla tek başıma mücadele edip, sizi koruyamam.'* dedi, bana. Bu mücadele ablamın mutsuzluğu demek. O kadar karmaşık bir durumdu ki. Günlerce düşündüm. O işleri devralmak istemiyordum. Kirlenmek, yasa dışı şeyler yapmak, elime silah almak istemiyordum." dedi ve yutkundu.

"Gökhan'la çocukluktan beri tanışıyoruz, bizim müştemilatta yaşardı dayısıyla. Dayısı, babamın sağ koluydu... Kardeş gibi büyüdük Gökhan'la biz. Aynı sofrada yemek yedik, aynı bahçede top oynadık, yeri geldi aynı yatakta uyuduk... Cerrahi asistanlığının ilk yılları o zamanlar daha... Günlerdir içimi kemiren her şeyi Gökhan'a anlattım. *'Mafya mı olacaksın lan başımıza? Eline silah almak ne demek, saçmalama amına koyayım.'* dedi bana. Ben de Gökhan gibi düşünüyordum. İkimiz de nefret ediyorduk bu dünyadan." dedi. Derin bir nefes aldığında, dudakları kıvrılmıştı. Gözlerimde yalnızca şaşkınlık vardı. Benim ölüm pazarlığımı yapan Gökhan mı böyle düşünüyordu?

"Sonra gittim her şeyi ablama anlattım. Mehmet, aslında ona anlatmış hikayeyi ama ablam, söz verdiği için bana çaktırmamış. Çok bozulmuştum. Benim günlerdir ablama en uygun dille anlatmak için yollar aradığım mevzuyu, o zaten biliyormuş. *'Aşk, kardeşlikten daha baskın geldi Beyza Karabey, öyle mi?'* dedim. *'Saçmalama Bora.'* dedi. Elif bana, ablamı ilgilendiren bir şey anlatsa, ben ablama anlatırdım.

Buna eminim. Ama bozuntuya vermedim. Saatlerce ablam, Gökhan ve ben konuştuk. En sonunda ablam, *'Ben Mehmet'le kaçacağım.'* dedi. İtiraz ettik Gökhan'la... *'Söz veriyorum, ben bir yol bulacağım.'* dedim ablama." dedi. Gözlerini sımsıkı yumdu ve birkaç saniye öyle kaldı. Ardından, bardağındaki viskiyi kafasına dikti.

"Tarabya'da bir kafedeydik bunları konuşurken. Ablam, başının ağrıdığını söyleyerek erken kalktı. Biz de Gökhan'la konuşmaya devam ettik. Alternatif tüm yolları düşünüyorduk. Sonra, Elif'ten telefon geldi. Beni, bize çağırıyordu. Sesi çok kötüydü. Gidebildiğim en hızlı şekilde gittim eve. Ablam evden kaçmış. Anneme mesaj çekerek bildirmiş durumu." dedi, dümdüzdü sesi. Derin bir nefes aldım.

"Annem, Begüm'e söylüyor... Begüm, Elif'e söylüyor... Elif, bana söylüyor... Sorun şu ki, babama kim söyleyecek? Herkes topu başka birine atmış en son bana geldi işte. Babam eve gelsin diye beklemeye başladık. Ama babam eve çok geç geldi o akşam. Sadri'nin evini basmış ve onunla karısını vurmuş." dedi. Dilim lal olmuş, vücudum olduğu yere çivilenmişti.

"Babam eve geldiğinde, bunu gayet normal bir şeymiş gibi annemle bana söyledi. Yaşadığım şoku unutamıyorum. Gökhan, Elif'le Begüm'ü evden çıkardı. Sonra beni durdurabilene aşk olsun. Tüm öfkemi, nefretimi kusuyorum babama... Annem, *'Nasıl yaparsın?'* diye ağlıyor. Ablamdan haber yok. Mehmet'e haber gitmiştir diye düşünüyoruz bir yandan, ablama bir şey yapar mı... Babam, *'Çocuklarım için yaptım, onlar benim her şeyim.'* diyor hâlâ, daha çok sinir oluyorum. Ablam, Gökhan'ı aramış. Gökhan, bizden habersiz gitmiş ablamı almaya, sabaha karşı eve getirdi onu. Harabeye dönüşmüş bir haldeydi ablam." dedi. Sesi artık zor çıkıyordu.

"Kendini odasına kapattı. Saatlerce ağladı. Günlerce... Odasından çıkmadı. Zorla yemek yediriyorduk. Begüm'ün psikolojisi felç oldu. Hiçbir şey anlamıyor ve bu onu

çıldırtıyor. Tüm Trabzon bizde. Annem bir köşede ağlıyor. Cenaze evi gibiydik." dedi. Bir bardak viskiyi daha kafasına dikmişti.

"Mehmet hiçbir şey dememiş ablama. *'Olmaz bu iş artık.'* demişler karşılıklı. Birbirlerini gerçekten o kadar çok seviyorlardı ki... Ayrılığın acısına dayanamıyordu ablam. Babam, adamın annesini babasını öldürmüş, nasıl olsun şu saatten sonra zaten? Bununla yaşanır mı? Yaşanmaz." dedi ve bir sigara yaktı. Yağmurun hızı biraz artmıştı. Öylece, dümdüz, karanlığa gömülü ağaçlara bakarak sigarasını yarıladı.

"Gökhan hastanedeydi. Onun eve gelmesini bekliyorduk. Elif de bizdeydi. Kafamı dağıtmak zorunda olduğumu hissediyordum artık, yoksa çıldırmanın eşiğindeydim. Gökhan geldikten sonra, ablamı da alıp dışarı çıkacaktık. Elif'le zaten inanılmaz gergin olduğumuz dönemler... Benim yanıma diye geliyor sözde ama ben hariç herkesle vakit geçirmek zorunda kalıyor evde. Hemen her şeye tepki veriyordum çünkü. Ama benim öfkem kendimeydi. Bir şekilde babama yardım etmek zorunda olduğumu hissettikçe, kendimi sıkışmış ve tüm ideallerime, hayatıma, en çok da Elif'le geleceğimize saygısızlık yapıyormuşum gibi hissediyor ve ondan uzaklaşıyordum. Sonra da uzak kalamıyordum ve bir şekilde sorunları paspasın altına süpürüyorduk." dedi.

"Elif'in doğum günüydü... Akşam üzeri vakitleriydi, Gökhan gelmek üzereydi artık. Mehmet'ten mesaj geldi. *'Başınız sağ olsun. Zor. Ben de yaşadım aynısını.'* diye. Annem ve babama suikast düzenlenmiş. Holdingin önünde üzerlerine kurşun yağmış. Kemal Abi... Yani, Gökhan'ın dayısı da onlarla beraber olduğu için... Üçü de..." dedi ve sıkıntılı bir nefes verdi.

"Basına düşmesine müdahale etmek, babamdan miras işi ilk kucakladığım andı. Anlamadan, idrak edemeden ya da kavrayamadan... Yas tutamadan, bunu yapmamı söylemişti babamın adamlarından birisi ve hemen arkasından babamın

dostları olduğunu iddia eden adamlar Mehmet'in peşine düştüler..." dedi, buz gibi bir sesle. Bakışlarını bana çevirdi ve gülümsedi. Yüzüne nasıl baktığım ya da bakışlarım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Çok acayip... Onların da... Yani bizim de Mehmet'i öldürmemiz lazımmış. Racon böyleymiş. Babam, bunun olmasını istermiş. Kanını yerde bırakmamamız icap edermiş. Gökhan'la delilerin arasına düştüğümüzü düşünmüştük. Yüzündeki ifadeyi unutamıyorum... Çok komikti." dedi. Gülümsüyordu ama acı dolu bir gülümsemeydi bu.

"Neyse... Biz bir şekilde kısa bir süre idare ettik. Harun Abi'nin hakkını ödeyemem... Hep yanımdaydı. Yanımızdaydı. Ailenin en büyük erkeği. Begüm, ablamın yüzüne bakmıyordu. Bu sefer ev cidden cenaze eviydi ama. Sürekli kalabalık... Bir süre sonra ablam yeniden evden kaçtı. Ya da gitti. Kısa bir not bırakmış yatağımın üzerine... *'Begüm'le seni birbirinize emanet ediyorum ve sizi çok seviyorum.'* kadar, kısa bir not. Gitmesine mi üzüleyim, peşlerinde bir sürü silahlı adamın olmasına mı üzüleyim, perperişan olan Begüm'e mi üzüleyim en çok, hepsini bir kenara bırakıp... Bilememiştim." dedi.

"Gökhan'la sabaha kadar konuştuk. Zaten yaptığımız tek şey buydu. Eğer onun desteği olmasa, o günleri hasarsız atlatabilir miydim bilmiyorum. *'Herifin yaptıklarını boşverelim, ablamı, peşlerindeki adamlardan önce bulup, onunla konuşalım.'* dedim. Gökhan'ın da acısı büyük... Annemi ayrı, babamı ayrı severdi tabii de dayısı bambaşkaydı onun için. Babamın arkadaşlarının içinde, güvenebileceğimiz bir iki kişiyle irtibata geçtik. Bir şekilde haber uçurmuşlar, ablam o gece, özel bir numaradan beni aradı." dedi. Ve derin bir nefes aldı. Masanın üzerindeki parmakları titremişti.

"Mutlu olduğunu söyledi. Hayatıma bakmamı, o hiç yokmuş gibi yaşamaya devam etmemi, Mehmet'le evleneceğini... *'Annemi öldürdü o herif Beyza.'* dedim. *'Nasıl mutlu olacaksın, benim aklım almıyor.'* dedim. *'Aşığım Bora,*

nesini anlamıyorsun?' dedi. Ciddiydi. Gerçekten inanıyordu mutlu olacağına. *'Her şeyi geçtim, peşinizde çok güçlü adamlar var. O adamı bulduklarında sağ bırakmayacaklar. Seni de öldürürler, hiçbirine güvenmiyorum. Bu dünyaya dair hiçbir şey bilmiyoruz.'* dedim. Çok kısa bir süre sessizlik oldu. Sonra, *'Mehmet beni korur ablacığım. Koruyamazsa da sorun değil. Aşk için ölmeye değer.'* dedi ve kapattı." dedi, buz gibi bir sesle.

"Sen ne yaptın?" diye sordum, muhtemelen dehşet içinde çıkan bir sesle. Bakışlarını bana çevirdi. Kara gözlerinde boşluk vardı.

"Hiçbir şey." dedi, dümdüz bir sesle. "Ne saygı duydum ne de müdahale ettim. Hiçbir şey yapamadık. Çok şey üst üste gelmişti ve günden güne yanımda eriyen bir kız kardeşim vardı... Ne halamlar, ne babaannem, ne Gökhan ne de Elif... Hiç kimse sakinleştiremiyordu Begüm'ü benden başka." dedi. Ve bakışlarını bu sefer de balkonun mermer kenarlıklarına çarpmaya başlayan yağmur damlalarına dikti.

"Çok kısa bir süre sonra, bir haber çalındı kulağımıza. Ablamla Mehmet'in düğün haberi... Peşlerindeki adamlara da gitmiş tabii haber... Mekanı basacaklardı. Onlarla konuşmaya gittim. Bir şartla ablamın peşini bırakacaklarını söylediler. Babamdan kalan düzeni devam ettireceğime ve onlarla çalışacağıma söz vermemi istediler." dedi, sesi sert çıkmıştı.

"Onlara kabul ettiğimi söyledim. Tabii ki böyle bir şey yapmak yok kafamda. Gidip ablamla konuşmaya karar verdim. Düğünden bir iki saat evvel Gökhan'la mekana gittik. Gelin odasına ben yalnız girdim. Çok güzel bir gelin olmuştu. Hayatımda gördüğüm en güzel gelindi ablam... Taviz vermedim duruşumdan. *'Arkanı kollamayacağım abla, bu sondu. Ben, bu heriflerin beklentisini karşılayamam. Bu kirli işleri devralmayacağım, düzeni devam ettirmeyeceğim. Yapmayacağım. O yüzden, gün gelecek yine sizin peşinize düşecekler, haberin olsun. İster şimdi benimle gel, istersen de git evlen.'* dedim. Gülümsedi bana... *'Dayı olacaksın.'*

dedi. Önce anlamadım. Sonra elimi tuttu, karnına yerleştirdi. Ancak o an anlamıştım biraz kilo almış olduğunu... Ben de gülümsedim." dedi. Sesinde acı vardı.

"Gözlerinin içine baktım ablamın... *'Ben senin çocuğuna babalık yaparım, eğer sorun buysa senin için.'* dedim... Daha çok gülümsedi. Ben de daha çok gülümsedim. *'Anlamıyorsun Bora, bu bir sorun değil, ben Mehmet'i seviyorum...'* dedi. Gözlerinin içi gülüyordu bu cümleyi kurarken. *'Bu işlere bulaşmanı, mafyanın içine girmeni ben de istemem... Bana fedailik yapmak zorunda değilsin, beni Mehmet korur. Annemle babamı isteyerek öldürmedi, bilmediğin şeyler var, ben ona güveniyorum.'* dedi. Kafamı salladım. *'Umarım mutlu olursun Beyza.'* dedim... Tam kapıdan çıkacakken beni durdurdu. Kalmamı istedi, düğününde kalmamı... Ambale olmuştu beynim. Kıyamadım ona, kıramadım onu. Gökhan'la kalabalığa girmedik ama oradaydık." dedi.

"Birkaç saat içinde aşağıya indiler... Nikah kıyılacaktı. Önce benim yanıma gelmek istemiş Beyza... Mehmet'le barışmamı istemiş. Yanımıza geldiler ve Mehmet bana *'N'aber ahbap?'* dedi, gülümseyerek. Sanki bir elin beni dürtmesi gibi bir şeydi o an. *'O kadar da değil.'* dedim, yüzlerine. *'Senin için buradayım sadece. Kabul et ya da etme, bu herif annemle babamın katili abla.'* dedim, sanki bunu ancak anlamış gibi. Mehmet, ablama döndü. *'Küçük kardeşinin burada kalmasının iyi bir fikir olmadığını söylemiştim sevgilim.'* dedi. Ablam çok gergindi. *'Lütfen aranızı düzeltin, yalvarıyorum size.'* dedi. Mehmet, *'Derhal gidin buradan, sizi düğünümde de, bundan sonra hayatımda da istemiyorum.'* dedi, Gökhan'a. Etrafımızı birileri çevirdi bir anda. Gökhan'la beni zorla çıkarmak istediler." dedi.

Gözlerini sımsıkı yumdu. Sanki gözlerine o an'ın görüntüsü gelmiş ve o an'ı belleğinden def etmeye çalışıyor gibiydi. Masanın üzerindeki elini yumruk yapmıştı. Acı çektiğini hissediyor ama hiçbir şey yapamıyordum. Çok kısa bir süre sonra gözlerini yeniden açtı ve derin bir nefes aldı.

"Ablam engellemeye çalıştı. Mehmet'e bir şeyler söylüyordu o kargaşada. Ablamın bana doğru gelmeye çalıştığını gördüm, Mehmet kolundan tuttu. Ablamın koluna yapışınca, Gökhan'a işaret verdim ve beni çıkarmaya çalışan heriflerden birine yumruk attım. Gökhan da direnmeye ve kavga etmeye başladı, arbede çıktı. Her şey saniyeler içinde oldu. Ablam, *'Bora!'* diye bağırınca hızla ona döndüm. Boynuma sarıldı ve silah sesi duyuldu. Mehmet tam karşımda, silahı bana doğrultuyordu ve ablamı vurmuştu. Önüme atlamış ablam." dedi, ısdırap dolu bir sesle. Kanımın çekildiğini hissediyordum.

"Öldürdü kendisini." dedi, bakışlarını bana çevirdiğinde. Hiçbir tepki vermeden, donmuş bir vaziyette yüzüne bakıyordum. "Mehmet beni öldürmek isterken, ablamı öldürdü." dedi, çok kısık bir sesle.

"Kucağımda kanlar içindeydi. *'Bora...'* dedi. Mehmet'in suratındaki 'Ben ne yaptım?' ifadesini hiç unutmayacağım. *'Şimdi uslu bir kardeş ol ve ablanın sevdiği adama asla zarar verme. Bana söz ver.'* dedi ablam. Gülümsedi. Öylece suratına bakıyordum. *'Söz ver Bora Karabey, Mehmet'in kılına zarar gelmeyecek, seni ondan korudum, onu da senden korumam lazım.'* dedi. O kadar zor konuşuyordu ki, acıdan kıvranıyordu resmen... *'Ondan ayrılmak da benim ölümümdü, onun sana zarar vermesi de benim ölümümdü, demek ki bir şekilde ölecekmişim. Söz ver bana ona zarar vermeyeceksin.'* dedi. Gülümsüyordu üstelik." dedi.

"Alnından öptüm. *'Söz veriyorum, sen yeter ki iyi ol. Ölmeyeceksin sen.'* dedim. Gülümseyerek gözlerini kapattı. Gökhan, *'Öldü.'* dedi. İnanmadım. Dudaklarında hâlâ gülümseme hâli vardı. Ölemezdi. Çünkü yani sadece sırtından vurulmuştu. Bir de... Ölmemesi lazımdı. Beni yalnız bırakamazdı. Ben onun, benim önüme atlamasını istemedim ki, benim onu korumam lazımdı. Karnında bebeği vardı." dedi, pürüzlü çıkan bir sesle. Masanın üzerindeki titreyen incecik ve uzun esmer parmaklarının üzerine, elimi yerleştirdim. Bu anda olduğumuzu, o günün geçtiğini ona

hatırlatmak istemiştim. Yutkundu, bakışlarında sadece hüzün vardı.

"Gökhan doğru söylüyormuş Nazlı. Benim taşıdığım ve hastaneye yetiştirmeye çalıştığım ablamın kanlar içindeki cansız bedeniymiş aslında. Daha o zaman, o mekanda, benim kollarımda ölmüş ablam. Çünkü kurşun kalbine saplanmış." dedi. Gözleri dolmuştu. Elimin altındaki elini çekti. Bir sigara daha yaktı ve arkasına daha çok yaslandı. Kafasını geriye doğru attı. Gözlerini yummuştu.

Bazen hayatımızda kelimelerin kifayetsiz kaldığı anlar olurdu; bu da böyle bir andı. Bacaklarını sallıyordu; kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu. Konuşmak istedim ama yapamadım. Ne söyleneceğini bilmiyordum. Sevdiklerini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordum; böyle zamanlarda hangi kelime, acıyı hafifletirdi ki? Gözlerini açtı ve yüzünü yeniden karanlığa çevirdi.

"Mehmet'i en son ablamın cenazesinde gördüm. Açıktan gelmemişti ama bana kendisini fark ettirmişti. Yanına gittim. *'Aynısını sen de yaşayacaksın. Sevdiğin kadınla yaptığın düğün, onun cenazesi olacak. Baba olamayacaksın. Evlenemeyeceksin. Ve sana söz veriyorum, hiç mutlu olamayacaksın.'* dedi. Annesini, babasını, doğmamış çocuğunu ve sevdiği kadını kaybetmiş bir adam... Günden güne daha güçlü, daha tehlikeli bir adama dönüştü... Bir daha hiç karşılaşmadık ama sağ olsun arada arar, kendisini hatırlatır. Ve biliyorum, dediğini yapmadan da ölmez." dedi. Bakışları da sesi de ifadesizdi şimdi. Ne tepki vereceğimi, ne diyeceğimi bilmiyordum hâlâ. Kara gözlerini, renginin hala yeşil olup olmadığını bilmediğim gözlerime dikti.

"Sevdiği kadın, doğrulttuğu silahın önüne atlıyor ve sevdiği kadının ölümüne o sebep oluyor. Sevdiği kadın ablam Nazlı. Onun öldürdüğü kişi BENİM ablam. Ama bundan beni sorumlu tutuyor ve ablamın katili olduğumu iddia ediyor. Annemin ve babamın da katili aynı zamanda... Benden intikam almak isteyen kişi böyle bir orospu çocuğu! Ablam, benim hayatımı kurtarıyor ama öyle bir şey ki son

sözü, elimi kolumu bağlıyor. Karşımda ne çeşit olduğunu kestirmekte sürekli zorlandığım bir manyak var ve ben onu öldürmek yerine saçma sapan oyunlar oynamak zorunda kalıyorum." dedi, alaycı bir ifadeyle.

"Ben aşkta, evlilikte falan değilim. Yani, senin öldü gözükmen ileride daha iyi bir hayat yaşamam için değil. Ben sadece o orospu çocuğunun elinden yaşam amacını alacağım. Çünkü benden, saçma sapan bir şeyin intikamını almak için yaşıyor sadece. Ve bunu yapamazsa, ailemden herhangi birisine zarar vermeye kalkacak, bunu çok iyi biliyorum. En kötü ihtimalle de beni öldürmeden ölmeyeceğini düşünüyordur. Onu gafil avlayacağım. O kazandığını düşünürken, ben kazanacağım." dedi, ifadesiz bir ses tonuyla. Dudaklarım kurumuş ve güçlükle aralanmıştı.

"Senin sevdiğin kadını öldürüp, seni zayıflattığını düşünecek ama sen ona karşı daha da güçlenmiş olacaksın." dedim, yumuşacık bir ses tonuyla.

"Evet." dedi, tok bir sesle.

"O kadar direnmişsin bu işlere girmemek için... Mehmet yüzünden mi girdin?" diye sordum. İfadesiz bir şekilde gözlerimin içine bakmaya devam ettiğinde cevap vermeyeceğini anlamıştım. "Baban senelerini vermiş... Sen altı senede... Nasıl bu kadar güçlendin? Gerçi ne kadar güçlüsün bilmiyorum ama... Eren'in anlattıklarına göre... Hani dedi ya... Kara'nın herkesten daha tehlikeli ve güçlü olduğunu... Bu kadar kısa sürede nasıl güçlendin ki?" diye sordum. Yüzüme bakmaya devam etti. "Cevap vermeyecek misin?" diye sordum, en sonunda.

"Bilmen gerekenden fazlasını anlatmayacağımı daha evvel de söylemiştim." dedi, ifadesiz bir ses tonuyla.

"Hani Gökhan demişti ya... '*Kara'nın yanında çalışıyorum. Rüzgar gibi, sert, şiddetli, fırtınalı Kara'nın... Hani şu yer altındaki herkesin karşısında tir tir titrediği... Kumarhanelerdeki herkesin masasına oturmaktan korktuğu... Nam-ı diğer Kara!!! Milletin, 'Öldür beni!' diye*

yalvardığı adam...' diye... Sana neden Kara diyorlar?" dedim. Öylece yüzüme bakmaya devam ediyordu. "Caner Kozan da Eren de aynı şeyi söyledi... Mafyayı bitirmeye çalışıyormuşsun... Bu doğru mu peki?" dedim.

"İyi birisi değilim... Ama eğer ablamın katili olsaydım, kötü değil cani olmuş olurdum Nazlı." diye devam etti. Yutkundum. Bu aklıma daha yeni geliyordu. Yer yarılmalıydı ve içine girmeliydim, hatta sonra da orada bırakılmalıydım. *Bu kaçıncı özür borcun Naz?* Son olacaktı. Bu, onu anlamadan ve dinlemeden yargılayıp da sonucunu öğrendiğim son şey olacaktı. Bir daha asla, ona sormadan, onun hakkında bir karar vermeyecektim.

Bir adam hiçbir şey söylemeden, gözleriyle nasıl bu kadar iyi konuşuyordu bilmiyordum; ama bakışları, şu an açılmayan ağzımın payını almamı sağlıyordu. Bir şey söylememi mi istiyordu bilmiyordum; ama öyle bir bakmaya başlamıştı ki bana, ağzımdan çıkan her bir cümleye, yaptığım her bir imaya ve aklıma geldikçe bakışlarımla aramıza ördüğüm her bir duvara lanet ediyor ve hepsinin enkazında ezim ezim eziliyordum.

Masadan kalktı ve içeriye girdi. Banyo kapısının kapandığını duymuştum, ardından duştan gelen ses, yağmur sesine karıştı.

Beyza Karabey, anne ve babasının katili olmasına rağmen Mehmet denen heriften vazgeçememiş ama Bora için, hiç düşünmeden, karnındaki bebeğine rağmen, o silahın önüne geçmişti. Bora, *kimsenin kimse için ölmemesi gerektiğini* sırf bu sebeple vurgulamıştı bana; kendisi için hiç düşünmeden canından vazgeçen ablasının yükünü taşıyordu omuzlarında.

O zamanki Bora, anne ve babasını öldüren Mehmet'i öldürmek gerektiğine inanmayabilirdi; ama tüm bu olanlardan sonra, şimdi sebebini bilmediğim bir şekilde Kara lakaplı bir adam olmuştu.

Oynadığımız oyunun ciddiyetini yeni anlamıştım. Türkiye'deki 2 milyon 370 bin 123 Mehmet'ten bir tanesi, hayatını Bora'dan intikam almak üzerine kurmuştu. Üstelik,

ortada alınacak bir intikam dahi yoktu. Bora'nın babasını, annesini ve ablasını öldüren adam, şimdi de sevdiği kadını öldürmek istiyordu. Ve ben Bora'nın bana karşı bir şeyler hissetmesini dilerken, onun tüm planlarının içine edeceğim gerçeğinden uzaklaşıyordum. Eğer beni öldü göstermezse, hiçbir zaman Mehmet'i gafil avlayamayacaktı ve ailesinden başka birisine ya da Bora'ya bir şekilde zarar gelecekti.

Babasının ölümünden sonra bile, şimdi içinde bulunduğu dünyaya girmeyi reddetmişti. Bu uğurda neler yaşadığını bilmiyordum. Gökhan, *"yıllardır kurguladığımız oyun"* diye bahsetmişti mesajlarda, Bora'nın benimle oynayacağı evcilik oyunundan. Gökhan, beni kumarhaneye zorla götürmesi üzerine, *"öldü"* olarak gösterilmem konusunun ne kadar önemli olduğunun altını çizmişti de. Hatta Gökhan'a göre, gerekirse ölebilirdim bile...

İşte bu da, her şeyin gerçek olduğunu ve onun ısrarla vurguladığı gibi durumun çok ama çok ciddi olduğunu açıkça idrak ettiğim ve kelimelerin yeniden kifayetsiz kaldığı başka bir andı.

Bora'nın bana karşı hiçbir şey hissetmemesi gerekiyordu. O da bunun farkındaydı; muhtemelen öyle bir durdururdu ki kendisini, yüreğinde yaprak kıpırdamazdı. Kızmazdım ona. Kırılmaz ya da gönül de koymazdım. Ve iyi ki, ilk önce onun bana aşık olmamasını dilemiştim; o başındaki dertten kurtulmayı fazlasıyla hak ediyordu.

Annesi, ölümü göze alarak babasıyla evlenmişti; hayatı bir kurşunla son bulmuştu. Ablası aşk uğruna ölümü göze alarak Mehmet'le evlenmeye karar vermişti; hayatı bir kurşunla son bulmuştu. Ben, onunla tanıştığımda aşk uğruna ölmeyi kabul etmiştim; benim için planlanan ama Bora'nın önlem alacağı, ölmesem de herkesin beni öldü zannedeceği senaryoda da bir kurşun düşecekti payıma muhtemelen.

Ve fakat Elif, Bora için ölümle burun buruna olma ihtimalini onca zamanlık tanışıklığa, aralarındaki aşka rağmen göze alamamıştı. Belki de Elif, Bora'daki değişimi kabul edememişti. Ben, o gün, o kumarhanede belki de

Kara'yla tanışmış ve zaman içinde kendisiyle çeşitli deneyimler yaşamıştım ama Elif, Kara'yla belki de hiç tanışmamıştı... Belki de ben de tanışmamıştım.

Etrafım, bilinmezlikler ağıyla örülüyor ve problemi çözmek için masaya her oturuşumda, yeni bilinmeyen değerler keşfediyordum.

Muhtemelen Bora, aşk uğruna ölüneceğini söyleyen herkesten, tam da sevdiklerini kendisinden alan ve Elif'in kendisine değme ihtimalini göze alamadığı kurşunlar yüzünden nefret ediyordu. Üstelik ben bile, Bora'nın Elif'in kirpiğine zarar gelmesine müsaade etmeyeceğini, gözüm kapalı söyleyebilirdim. Ve ben, bu hikayede gerçekten de, bunu söylemek için dış kapının dış mandalı seviyesindeydim daha.

"AŞK ÖYLE Mİ? BİRİNE AŞIKSIN VE KENDİNİ ONUN İÇİN ÖLÜME GÖNDERMEYİ GÖZE ALDIN ÖYLE Mİ?" diye bağırmıştı bana, Kıbrıs'taki kumarhanede. Kendinden geçmiş gibiydi, gözlerimden ayırmadığım gözlerinin koyuluğu bomboş bakmıştı. Sesi ise nefret yüklüydü. Derdi neydi anlamamıştım. Şimdi, biraz da olsa anlıyordum.

Sadece Anıl yaşasın isterken, kendimi Bora'nın kurguladığı filmin baş rolünde buluvermiştim. Hayatında da, jenerikte adı "ve" ile yazılmaya layık, önemli bir misafir oyuncu olmuştum. Hiç tanımadığı ve kendisini dolandırmaya çalışan bir kızı, yazdığı senaryoya kurban etmeyen bir adamdı o. Benim kahramanımdı. Başıma bir şey gelmesinden endişelenmiş, bana hissettirmeden ve beni rahatsız etmeden korumaya çalışmıştı, daha ilk andan beri.

Çözmeye çalıştığım çok bilinmeyenli Bora Karabey denkleminde, her bir bilinmeyenin payına yüksek değerler biçiliyordu.

Neden Anıl'ın yaşamasına karşılık, sekiz aylık sevgililik rolü anlaşmasını benimle yaptığını bilmiyordum. O biliyor muydu, bunu da bilmiyordum. Ama verdiği sözü, ben bile fark etmeden tutmuş, Anıl'ın sedyede bindirilişini ağlayarak izlediğim ambulans uçağa kadar kendi ilgilenmişti her şeyle.

Dahası, yaptığı tekliften ötürü manyak olduğunu düşünmüş ama sonra, sevdiği kadını öldüreceklerini öğrendiğimde sorgulamadan inanmıştım. Sanırım o, benim bile fark etmediğim bir anda, benim içimde özel bir yere konumlanmıştı.

Ve ben Anıl'ın deniz gözlerine baktığımda ne hissederdim bilmiyorum ama Bora'nın kapkara gözlerinde kendimi görmeyi Allah da beni affetsin ki, çok istiyordum.

Sigaramı söndürüp masadan kalktığımda duştan gelen su sesi yeni kesilmişti. Odaya girdim. Yatağa geçtiğimde, Bora giyinmiş bir vaziyette banyodan çıkıyordu. Açık bıraktığım balkon kapısını kapattı ve pencereyi açtı. Gözlerini benimle buluşturmadan yatağa girdi ve sırtını döndü. Burnuma çalınan kokusuyla beraber yavaş hareketlerle ona doğru yaklaştım. Kolumu arkasından karnına doğru sardım. Hiçbir tepki vermedi. Herhangi bir tepki vermesini de beklemiyordum zaten. Anlattıkları, benim kalbimi delik deşik ederken, kim bilir ona neler hissettirmişti? Ona sarılı bir halde kendimi uykunun kollarına bırakmak istiyordum sadece.

"Hata yapmayacağıma söz verememem. Ama bir daha, seni dinlemeden, sana sormadan, senin hakkında bir şeye inanmayacağıma söz veriyorum." dedim, kısık bir sesle. Hiçbir tepki vermedi. "Ben verdiğim sözleri ne pahasına olursa olsun tutarım." dedim, mırıldanarak. Hiçbir tepki vermedi. "Özür dilemeye korkuyorum." dedim, neredeyse fısıldayarak. Hiçbir tepki vermedi.

Yağmurun hızı artarken, Bora'nın sakinleştirici etkili kokusuna huzur veren toprak kokusu karışıyordu. Kafamı birazcık kaldırarak, tişörtünün üzerinden omzuna küçücük bir öpücük kondurdum. Başımı tekrar yastığa koyduğumda, burnum sırtına değiyordu. Denizden gelen tuzlu melteme karışmış bergamot kokusunu buram buram içime çekmeye çalışırken, nefesimi sesli almıştım. Bilincimin yavaş yavaş kapandığını hissettiğimde, karnına sabitli elimin üzerine elini

koyduğunu hissetmiştim. Dudaklarım, yanaklarıma doğru hareket etti.

"İyi geceler." dedim, fısıldayarak. Ne düşüneceğini umursamadan omzuna bir öpücük daha bıraktım. Elimin üzerindeki elini biraz daha kaydırıp, yavaşça bileğimi avcunun arasına aldı. Baş parmağı, nabzımın attığı yerde durmuştu. Uyku beni yavaşça kendine çekerken, baş parmağıyla nabzımı okşadığını hissetmem, umarım beynimin bir yanılgısı değildi. Ve bildiğim tek şey, bu gecenin bizim için bir dönüm noktası olduğuydu.

36.Bölüm

♠

186 Gün Önce...

"Nazlı..." dedi bir ses. Kulaklarıma değdiğinde, içimi ısıtan yumuşacık bir ses...

"Hıii." dedim, gözlerimi açmadan.

"Hadi. Uyanman lazım." dedi, aynı yumuşacık ses tonuyla.

"Hı hı." dedim, hala gözlerim kapalıydı.

"Nazlı." dedi, bir kez daha. Ne de güzel söylüyordu adımı. Bundan sonra, "Nazlı"yı mı kullanmaya başlasaydım tamamen? Dudaklarım yukarıya doğru kıvrılmıştı. Göz kapaklarım açılmamak için direniyorlardı. "Hadiii." diye fısıldadı kulağıma. Nefesini üflediği yer, uyuşuyordu sanki. Gözlerimi sonunda araladım ve ifadesiz bakan bir çift kara gözle karşılaştım. Sevmemiştim o bakışları, gözlerimi yeniden kapadım.

"30 saniye sonra gözlerimi yeniden açacağım. Daha güzel bak." dedim. *Naz'cığım sen uyandın da beynin uyanmadı sanırım daha!* Küçük bir kahkaha attığını duyar gibi olmuştum. İçimden otuza kadar saydım ve yeniden gözlerimi açtım. Gülümsüyordu. Gözlerinin içi de gülüyordu sanırım. "Günaydın." dedim, sımsıcak bir ifadeyle. Şimdi onu kendime çekip öpmeye başlamam gereken yerde olmalıydık. *Naz?* Çok güzel bakıyordu, benim ne suçum vardı!

"Günaydın." dedi. Sesi çok derinlerden bir yerden çıkmıştı sanki. "Saat 9'a geliyor hadi. Babaannem köpürmeden kahvaltıya gitmemiz lazım." dedi. Başımı, "Tamam." anlamında sallayarak yataktan kalktım ve onu yatakta bırakarak, balkona çıktım. Bir sigara yaktığımda, o da peşimden gelmişti.

"Aç karnına sigara mı içiyorsun sen?" diye sordu. Kaşları çatılmıştı.

"Karnım tok." dedim. *Kimi kandırıyorsun Naz?*

"Nazlı! Bak alkolü yasakladığım gibi, sigarayı da yasaklarım sana çok ciddiyim." dedi. Gerçekten de ciddi görünüyordu.

"4.Murad mısın ya sen? Ne istiyorsun benim zararlı ama oldukça güzel alışkanlıklarımdan?" diye sordum. Ciddi bakışlarında hiçbir değişim yoktu. "Hem dün gece viski içmeme izin verdin." dedim, sitemle. Kendisiyle çelişiyordu.

"Bir defaya mahsustu o. Kedi gibi bakıyordun. Birkaç yudum içtin zaten, ses etmedim. Ama bu yasak olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Aynısını sigara için de yapmamı istemiyorsan, aç karnına içmeyeceksin. Hem benim sigaramdan içiyorsun, bu seninkine göre ağır." dedi. *Söndür de gidelim Naz, ne çok konuştu ya sabah sabah.*

"Ne çok konuştun ya sabah sabah!" dedim. Hay dilimi eşek arıları soksaydı da, düşünmeden konuşmasaydım. Ellerini beline yerleştirdi, kaşlarını kaldırdı ve bana bakmaya başladı. "Beynim açılmadı bak senin yüzünden, düşünmeden konuşuyorum." dedim, kısık bir sesle.

"Bence de!" dedi. Sesindeki uyarıcı tona hasret kalmıştım. Hoş gelmişti, sefalar vermişti. Sigaradan bir duman daha aldım ve ona uzattım.

"Al sen devam et. Ben gidip üzerimi değiştireyim." dedim, tatlı olduğunu sandığım bir ifadeyle.

"Sümela'ya gideceğiz. Rahat yürüyebileceğin bir şeyler giy ve mont al." dediğinde, boynuna atladım. Bunu neden yapmıştım? *Seni sorgulamayı bıraktım Naz, seviyorsan git konuş bence.* Elindeki sigarayı güçlükle kontrol etmeye çalıştı ve yere düşürdü. Hızla boynundan ayrıldım ve söylenerek odaya girdim.

"Aaaa güzelim beynim açılmadı bir türlü. Oksijen var derler bir de Karadeniz için!" diyerek, banyoya girdim. Acaba deli olduğumu düşünüyor muydu? *Boşver, "Ne olmuş yani sen de manyaksın." dersin Naz.*

♠

Konağın salonundaki büyük masaya kahvaltı sofrası kurulmuştu. Yeni yapılmış mısır ekmeğinden taze köy peynirine, inek sütünden taze tereyağına kadar zengin bir kahvaltı...

"Celin celin." dedi telaşla Gülsüm Hanım. Masanın baş köşesine kurulmuştu. Sıcacık gülümsemesi yüzündeydi. "Günaydin Nazli Kizum." dedi, ben masaya otururken. "Sana da cünaydın deli oğlan!" dedi ardından. Sesinde ima vardı, bakışlarını Bora'ya çevirmemişti.

"Günaydın." dedi Bora, düz bir sesle. Karşıma oturmuştu.

"Ha dün akşam kaçtin cittün hemen odana. Yemek yeduktan sonra, cideyum de babaannemle kayfe içeyum, hasret cidereyum diye duşunme uşağum, aferin." dedi Gülsüm Hanım, Bora'ya.

"Canım sıkkındı babaanne." dedi Bora. "Bu kadar mıyız?" diye sordu ardından. Masada, halası Fadime Hanım, yengesi Asuman Hanım ve babaannesi vardı yalnızca.

"Hee. Harun'lar akşam yemekten sonra cittular evlerune. Esma ile Bülent de Filiz Hala'nla Asya'yi doktora götürdi, aşi olacağmiş... De bakem... Niye sikkin idu canin?" dedi, Gülsüm Hanım.

"Harun Abi'ler semtte mi kalıyorlar artık?" diye sordu Bora. Tüm dikkati tabağına aldığı yemeklerde olmasına rağmen, babaannesine itinayla cevap vermiyor ve soru sormaktan ısrarla vazgeçmiyordu.

"Hee. Ne yapsunlar uşağum, burdan cit-cel zor kizun okuli. Haftasoni celiyler hep. Dün de aha siz varsinuz diye kayfaltıya celdiydiler. Emel celip cidiyir sürekli." dedi Gülsüm Hanım. Ardından derin bir nefes aldı. "Kim siktu canini?" diye sordu, bir kez daha.

"Önemli bir şey değil babaanne." dedi Bora.

"De bakem sen bağa, ben karar vereyrum burada, ne önemlidur, ne önemli değuldur..." dedi Gülsüm Hanım, gülümseyerek. Bora, babaannesine ifadesiz bir şekilde bakmaya başlamıştı.

"İstersen ben, benim eve geçeyim babanne, ilçeye? Orada kendim karar verebiliyorum." dedi Bora, dört saniye sonra.

"Uyy! Dağa neler? Anlatmazsan anlatma dağ! Sana yardum etmek isteyen de kabahat!" dedi Gülsüm Hanım, sitemle.

"Babaanne... İlçe demişken... Samet'le Sevim köy okulunda okudu liseye kadar. Yat kalk dua et, çocuklar çok anlayışlıydı. Samet de Sevim de sana çok düşkündü. Samet, lisedeyken, buradan ilçeye gitti geldi, bir şekilde idare etti. Ama Sevim dayanamıyor o yola. Haklı da. Kız anadolu lisesinde, elli dakikadan fazla sürüyor yol. Bunun karı var, kışı va-"

"Nereye bağlamayi düşüniysin bu laflari?" dedi Gülsüm Hanım. Bora'nın lafını kesmişti. Fadime Hanım'la Asuman Hanım, pür dikat bir Bora'ya bir de Gülsüm Hanım'a bakıyorlardı.

"Sen gayet iyi biliyorsun nereye bağlayacağımı babaanne. Asya köy okulunda okumayacak." dedi Bora. Çok ciddi bir ifadesi vardı.

"Eyi. Cidip celir İLÇEĞE!" dedi Gülsüm Hanım.

"Asya, okula gitmek için bir saat erken kalkmayacak babaanne. Küçücük çocuk. Yazık değil mi, ömrü yolda geçsin? Başına bir şey gelse, annesi buradan mı kalkıp gidecek? İki sene kaldı babaanne. Esma'yla Bülent de ilçeye taşınacak." dedi Bora. Gülsüm Hanım'ın kaşları çatılmıştı.

"Ne halleru varsa cörsinler." dedi Gülsüm Hanım. Bora, derin bir nefes aldı.

"Babaanne... Anlasana artık, kimse köyde yaşamak istemiyor." dedi Bora. Tereyağı sürdüğüm ekmeği hızla ağzıma attım; Gülsüm Hanım kahvaltı sofrasını yere saçacak gibi bakıyordu.

"Eyi. Beyenmeyen cidebülür." dedi Gülsüm Hanım.

"Anne. Celmeyi kabul etmen lazim artik bizimle." dedi Fadime Hanım. Nicedir koruduğu sessizliğini bozmuştu.

"Sen de cideysun yani. Helal olsun sana kizum." dedi Gülsüm Hanım, sitem ediyordu. "Filiz'i anlarum. Yillar

boyunca Istanbul'da, Ahmet'imle yaşadi. Asuman'ı anlarum, bir kizi Istanbul'da diyeri İzmur'da. Aha seni anlamayrum. Poh mu var ilçede? Ahanda mis gibi baba ocağı." dedi Gülsüm Hanım. *Filiz Hanım, doktorluk yaptığı zamanlarda mı Bora'larla yaşamış acaba Naz?*

"Sen biraksan Esma'yla Bülent çoktandir Istanbul'a yerleşicekler anne. Gönül koyma diye duray uşaklar burada. Asya'ya düşkünsün çünki. Ama benim bir torunim ecnebi memlekette, sonra belki bir daha buraya dönmeycek. Sevim'in okul akibetini bilmiyiz... Bir uşağum da Ankara'da. Ben niye burda durayrum? Sevim, 'Babannemi özleyrum.' diye ağliyor her gece." dedi Gülsüm Hanım.

"Sen de gonuş Asuman, susma kizum. Gonuş." dedi Gülsüm Hanım. Bora, başını iki yana sallamıştı. Zor sabrettiği her halinden belliydi.

"Ne konuşayım anne? Haklı ablam. Haklı Bora. Yarın herkes dağıldığında, bi Filiz kalacak burada. O da istediğinden değil, sen yalnız kalma diye. İlçede 'Kocaman bir evimiz var, yine beraber kalalım.' dedik, ona da yanaşmadın. Yani millet, 'Ev ev üstüne olmaz.' demiyor ama sana yine yaranamıyoruz." dedi Asuman Hanım. Açıkçası bir gelinden bu kadar net ve baskın bir konuşma beklemiyordum. Hayran olmuştum.

"İsteyen istediyi yere cidebülür. Ben citmiyim. İki uşağimi, celinumi, kocami, anami, babami, kayın anami, kayın babami, torunumi burada gomam tek başlarina!" dedi Gülsüm Hanım, yüksek sesle.

"Bahsettiğin herkes ölü babaanne!" dedi Bora. Kaşlarını kaldırmış, Gülsüm Hanım'a bakıyordu. Onun da sesi yükselmişti. Çayımdan belki de son yudumumu aldım. Gülsüm Hanım cevap vermedi. "Bak... Annemle babamın cenazesini aile mezarlığı diye buraya defnetmek istedin, ses etmedim. Aynını ablam için de yaptın, saygı duydum. Yılda kaç kez gelebiliyorum ziyarete? Bir şey mi oluyor?" dedi Bora.

"Senin mazaretun var." dedi Gülsüm Hanım. Dudaklarını büzmüş, çatık kaşlarından ödün vermiyordu. "Uzaktasin."

"Babaanne. Yarın ben öldüğümde beni de buraya gömmek isteyeceksin. Ama sana inat, İstanbul'a gömün beni.' diye vasiyet edeceğim. Yemin ederim, üşenmez gelirsin sürekli." dedi Bora. Hızla yerinden kalktı ve salondan çıktı. Kahvaltısını da yarım bırakmıştı. *Allah korusun Naz ayrıca, ne saçmalıyor?*

"UYYY! ALLAH KORİSİN DAĞ! Ben daha kimseyi gömemem. Evvelce ben cideceğum nasip ise kusura bakmaysun!" diye bağırdı Gülsüm Hanım, Bora'nın arkasından. Olduğum yerde kalakalmıştım. Ne yapmam gerekiyordu?

"Sen ye kızım yemeğini. Bakma bize. Biz böyle atışırız sürekli. Annem sağ olsun." dedi Asuman Hanım. Sıcacık bakışları benim üzerimdeydi.

"Delu misun nesun Asuman? Ha sorin çikaran sizsunuz." dedi Gülsüm Hanım.

"Hayir, Bora zaten kirk yilda bir celiy, onda da tüm sinurlarini ziplataysun uşağun!" dedi Fadime Hanım.

"Ha o uşak doğuştan sinirlu bence dağ. Aha bu yaşima celdum da, onu bi sakin cöremedim." dedi Gülsüm Hanım. Küçük bir kahkaha atmıştım. Haklı olabilirdi. *Dün akşam Bora'nın anlattıklarını unutma Naz. Doğduğu dünya, iç açıcı değil.* "Nazli kiz, sen nasil dayanaysun bu uşağa? Vallahi benim kocam böyle olacağdu, onu boşar idum." dedi Gülsüm Hanım.

"Anne! Uşağun hakli olduğuni bileyruz da, bence uzatma." dedi, Fadime Hanım. Gökhan, salona gelmişti.

"Günaydınlaaar Karabey Ailesi." dedi Gökhan, gülümseyerek sofraya oturmuştu. *Belki, Gökhan da özünde masumdur Naz.*

"Ha bu Fadime'yi biz çıkardik o soyaddan. Evlenunca kocasina geçti o." dedi Gülsüm Hanım. Kızına laf sokmadan duramıyordu anlaşılan.

"Uyyy seni sinirlendirdular mı Cülsüm Sultan?" dedi Gökhan. Şiveli konuşması, istemsizce gülmeme sebep olmuştu.

"Heeğğ. O senin gan gardeşun." dedi Gülsüm Hanım. Bora ve Gökhan, kan kardeşi miydi?

"Gidecek birazdan, akşama kadar yok. Merak etme nefes alırız seninle." dedi Gökhan, gülerek.

"Nereye cideymiş?" diye sordu Fadime Hanım, merakla.

"Naz'a Trabzon'u gezdirecekmiş. Başlıca yerlerini yani... Şimdi mezarlığa gitti, döner birazdan." dedi Gökhan. *Keşke onunla birlikte gidebilme şansın olsaydı Naz. Acısını hafifletirdin.*

"Mezarluğa mı citti? Benu da cötürseydi." dedi Gülsüm Hanım, sitemle.

"Ha birak uşağu da! Hasret cidersun anasiyla, atasiyla, Beyza'yla... Sen zaten sürekli cidiysin." dedi Fadime Hanım. O da sitem ediyordu.

"Nazli kizu cötüreydi bari! Betül celinini cöreydi." dedi Gülsüm Hanım.

"Anaciğum... Vardir uşağun bir bilduğu... Acaba sen karişmasan mu?" dedi Fadime Hanım, bu kez de. Gökhan, bakışlarını bana çevirmişti.

"Eğer sen de gitmek istersen... Seni götürebilirim Naz." dedi. Gitmek istiyordum. *Naz, Bora onunla gitmeni istese, zaten seni kendisi götürürdü.*

"Başka zaman Bora'yla gideriz biz." dedim, gülümseyerek.

"Ha bana bak..." dedi Gülsüm Hanım, Gökhan'a. Gökhan, bakışlarını Gülsüm Hanım'a çevirdi bu kez de. "Sen cittun mu mezar üstüne?" diye sordu.

"Gittim Gülsüm anneanne, gittim... Merak etme." dedi, Gökhan. *Gülsüm anneanne mi dedi o Naz?*

"Aferin." dedi Gülsüm Hanım, Gökhan'a. Ardından bana döndü. "Köyü de cezdirsun o sinirlu uşak sana Nazli kizum." dedi. Galiba o da benim gibi takıntılıydı.

"Nereleri gezelim mesela burada?" diye sordum.

"Uyy bizim bi çeşmemiz var ki kizum, ne çeşme! Karşisinda da asma köpri... Eski köpri de derler. Fazla sağlam değuldur ama çok cüzeldur. Oradan ağaçlar bi başka yeşul gözükir. Senin cözlerinin rengu kadar cüzeldur." dedi Gülsüm Hanım. Dudaklarım, her bir cümlesiyle daha çok kıvrılmıştı. Gözlerinin içine kadar gülümsüyordu o da. "Aslunda yaylalara çikman lazumdur. Derenun akuşuna karşi durup, bakman lazumdur. Bi çay ocağı var derenin gözüktüğü yamaçta, orada demli bi çay içmen lazumdur."

"Siz götürürsünüz belki beni?" dedim, heyecanla.

"Olmaz cüzel kizum! Sevdaluğunla citmen lazumdur. Benle cidersen renkler olduğu gibi görünür sağa. Ama sevdalanduğunla cider isen... Renklerine büyü karişur. Yani essah renkler sana görünür." dedi Gülsüm Hanım. Bu sefer, ayıp olmasın diye gülümsemiştim.

Var mıydı böyle bir şey? Sevdiğinle baktığın rengi nasıl farklı görebilirdin ki? Her cismin bir rengi vardı ve biz bu renkleri ışığa bağlı olarak görebiliyorduk. Benzer ya da zıt renklerin bir araya gelmesi gözde yanılsama yapabilirdi ancak; sevdiğimle yan yana gelen bir ağacın rengi de aynı olmak zorundaydı.

Ağaçların, derenin, çeşmenin tüm köyün bir rengi vardı. Kiminle görürsem göreyim o renk değişmemeliydi. Ben daha evvel aşık olmuştum. Anıl'a çok aşık olmuştum hem de. Yeşilin ve mavinin en güzel tonlarını görmüştüm onunla beraber. Ama Bora'nın odasındaki balkondan görünen orman manzarası, hayatımda gördüğüm en büyüleyici yeşil tonları olmuştu; üstelik karanlıkta, led ışıklarla aydınlatılmıştı. Doğal değil yapay güzellikti bu. Ama beni büyülemişti. Bora'yla baktığım için miydi?

♠

"İşte vay efendim konsere gitmesi lazımmış da... O grubu ne kadardır bekliyormuş da... Tüm korumaları atlatmış da... Ben nereden çıkmışım... Ulan, dua etsin... Bora'nın o gün çok önemli bir toplantısı vardı da ben gittim peşinden. Yüzüme acımadan tırnaklarını geçirdi ya. Ve gitti de... Bayağı

beni atlattı ve gitti." dedi Gökhan. Yüzünde ve sesinde şaşkınlık vardı.

Gülsüm Hanım odasına çekilip dinlenmek istemişti. Fadime Hanım, Asuman Hanım, Gökhan ve ben avluya çıkmış kahve içiyorduk.

"Uyy! Bayağ dayak yedun yani uç numaradan?" dedi Fadime Hanım, Gökhan'a. Asuman Hanım, küçük bir kahkaha atmıştı.

"Ne üç numarası Fadime Teyze... Bir numara diyorum da kimse inanmıyor." dedi Gökhan, yüzünü ekşiterek. Bu sefer ben de gülmüştüm.

"Ha bu sefer kimden yedun dayağı?" diye sordu Fadime Hanım, gülerek. Gökhan'ın beni zorla kumarhaneye götürdüğü üç akşam öncesinden yüzünde kalan izlerden bahsediyordu.

"İki numarayla atıştık bu sefer de." dedi Gökhan, gözlerini benden kaçırmıştı.

"Sebep neydi?" diye sordu Asuman Hanım, şaşkınlıkla.

"Benim hatamdı." dedi Gökhan, tok bir sesle. Sesinin her bir zerresinde pişmanlık vardı.

"Bora senin karşunda durmaz kolay kolay. Damarina basmiş olman lazumdur. Haçan sen onin damarina basmamak gerektuğuni bilmez misun? Gözü karadir onun." dedi Fadime Hanım. Gökhan'ı azarlamıyordu, hatta sanırım daha çok korumak istiyordu.

"Bir yanlış anlaşılma oldu aramızda. Ama çözdük." dedi Gökhan, kendinden emin bir şekilde.

"Dün öğle yemeğinden sonra Filiz birilerine söyleniyordu. 'Zor ayırdım oğlanları.' diye... Buymuş demek ki, Asya tepemdeydi anlayamadım..." dedi Asuman Hanım, Fadime Hanım'a. *Gökhan'ın sana yaptığı şeyin, yanına kâr bırakılmadığı muhtemel saatlerde, kış uykusunda olmalısın Naz.*

"Yok ya Filiz Abla abartıyor. Bora'yla başbaşa kalamamıştık da yaşadığımız yanlış anlaşılmadan sonra... Beni yalnız

bulduğu ilk anda, içinde kalanları çıkardı. Klasik Bora işte." dedi Gökhan, gülümseyerek. Samimi görünüyordu.

"Sen nerdeydin dün akşam?" diye sordu Asuman Hanım, Gökhan'a.

"Bora'nin da canini sikan sendun demek, dün akşam." dedi Fadime Hanım, Gökhan'a.

"Ben gördüm Bora'yı... Burnundan soluyordu." dedi Asuman Hanım, Gökhan'a.

"Ha o uşağun, sana böyle sinirlu olmasi içun ciddi mesele olmasi gerekmekte... Derdunuz ne idi?" dedi Fadime Hanım, Gökhan'a.

"Ne sordunuz be!" dedi Gökhan, gözlerini kocaman açarak. "Tam kaynana olacak tip var sende de Asuman yenge ama... İki kız var, geline kaynana olamayacaksın." dedi Gökhan. Ardından Fadime Hanım'a döndü. "Fadime Teyze çok merak ettim... Emel Yenge'ye de sorup duruyor musun böyle? Kaynanalık yapıyor musun yani?" dedi Gökhan, gülerek.

Fadime Hanım, ayağındaki terliği hızla alıp, Gökhan'a atmak üzereyken Gökhan'ın telefonu çalmıştı. Koluna hafifçe vururken, Gökhan sırıtarak telefonu kulağına götürdü.

"İyi insan da lafının üzerine ararmış..." dedi Gökhan. Arayan Bora olmalıydı. "Konaktayım evet... Nereye tam olarak...Tamamdır... Tamam..." dedi ve telefonu kapattı. Meraklı bakışlarımı Gökhan'a sabitlemiştim. "Bora'nın yanına götüreceğim seni, konağa dönmeye kalkarsa yolunuz uzayacak. Bizi bekliyor. Bir de deri montunu alacakmışsın yanına." dedi, Gökhan. Başımı "Tamam." anlamında salladığımda, hep beraber ayağa kalkmıştık.

"Ha bana bak diğer deli oğlan." dedi Fadime Hanım, Gökhan'a. Gökhan, gözlerini devirmişti. "Filiz, seni Bora'ya karşi korumaya kalkarsa aralari açilir. Açilmasin da. Arada birakmayin benim kardeşimi." diye devam etti.

"Fadime Teyze'm... Hal...let...tik..." dedi Gökhan, gülümseyerek. "Hadi Naz." dedi ardından ve arabaya doğru yürümeye başladı.

♠

"Ne çaktirmadan bakip bakip duraysun?" diye sordum Gökhan'a. Samimi bir kahkaha attı. Arabaya bindiğimizden beri, bir şey söylemeye çalışıyor ama konuya giremiyordu.

"Ha sen şiveyi havada kapmişsun." dedi Gökhan, gülerek.

"Heee... Vardir öyle marifetlerum. Çeşitli aksanlari, ağızlari, şiveleri falan cüzel becerurum." dedim, gülümseyerek.

"Ege şivesi de biliyorsundur sen." dedi, Gökhan.

"A'maniiin! Hindi Ege'de oluveesedik, sen beni görüpduruudun." dedim, büyük bir ciddiyetle. Gökhan, tüm arabayı inleten bir kahkaha atmıştı.

"Başka ne var Allah aşkına?" dedi, kahkahalarının arasında.

"Sen istiyor şiveli konuşma, verecek 100 dolar." dedim, tıpkı bir Rus edasıyla. Gökhan, başını muhtemelen "Yok artık!" diye iki yanına sallıyordu.

"Bunun duj'lu kısmını Bora'nın yanında söylemeni çok isterim. Vereceği tepkiyi hayal bile edemiyorum." dedi Gökhan, kahkaha atarak. *Dün akşam Bora'nın telefonunda okuduğun mesajlar Naz... Belki, Gökhan'ın hayal edemediklerini yaşarken bulursun kendini, filmlerde de öyle olmuyor mu?*

"Süyleriz beya!" dedim, gülerek.

"Ya..." dedi Gökhan ve bir kahkaha daha attı. "Naz sen efsanesin!" diye devam etti. Biraz ileride Bora'yı görmüştüm. Kenara çektiği arabasına yaslanmış, ona yaklaşmakta olan bize bakıyordu.

"Hindi iniveelim. Sonra övüpdurusun beni. Emme unutuveeme övmeyi. Bekleipduru benim herif." dedim ve elimde tuttuğum deri montumla arabadan indim. Gökhan da kahkaha atarak arabadan inmişti. Bora, şaşkın bir şekilde Gökhan'a bakıyordu; Gökhan gülmekten konuşamıyordu.

"Hayırdır?" dedi Bora, Gökhan'a.

"Sen istiyor öğrenmek, veriveecen 100 dolar uşağum." dedi Gökhan. Ardından kahkaha attı. Benim kahkaham da

onunkine eşlik etmişti. "Yok yok... Benim her-" dedi Gökhan ve daha çok kahkaha attı. Bora, Gökhan'dan çektiği bakışlarını bana yönlendirdiğinde, daha çok gülmeye başlamıştım.

"İyi misiniz siz?" dedi Bora, gözleri kısılmıştı. Bakışlarını yeniden Gökhan'a çevirdi. Gökhan, kahkaha atmaktan konuşamayacağını fark etmiş olmalı ki, başını "Evet." anlamında salladı ve yeniden arabasına doğru yürümeye başladı. Bora'nın bakışları yeniden bana çevrilmişti.

"Hadi gidelim." dedim, gülümseyerek. O da gülümsedi ve başıyla arabaya binmemi işaret etti.

♠

Bora'yla beraber, köyden uzaklaşıyorduk. İkimizin de ortak arkadaşıydı sessizlik. Dün akşam anlattığı içimi yakan hikayesini düşünüyordum. Bir insan, bu kadar acıya nasıl dayanabilirdi? Ve bunca acının yıkamadığı adamın zayıf noktası olur muydu? *Sana ne adamın zayıf noktasından Naz?* Ben Bora olsam, bu kadar acı çektikten sonra aşık olmazdım mesela. *Aşkı asla engelleyemezsin Naz.* Ama acısına karşı dirençli olurdum en azından. *Hiçbir acı, bir diğeriyle kıyaslanamaz Naz.*

Peki, en çok aşktan kaçması gereken bir adamın, bana aşık olmasını istemek, bencillik değil miydi?

Bora'nın kalbime girdiği gerçeğini kabul etmiştim. Ama içten içe Anıl'la olan savaşı kazanabileceğine inanmıyordum. Anıl her ne kadar Bora'ya kıyasla, zayıflamış dursa da yaşı vardı. Belki savaşacak kadar güçlü değildi ama bir taktik-maktik biliyordu illaki. Kalbimdeki sinir hücreleriyle yirmi dört senelik hukuku vardı Anıl'ın; beyine giden sinyalleri yönetmesi konusunda hatırını sayarlardı. Yaşanmamışlıkları kullanabilirdi mesela; ukte en önemli koz değil miydi?

Bora içinse yepyeni topraklardı benim kalbim. Huyunu suyunu bilmiyordu, bocalardı. Kapısını kırıp oraya girmek kolaydı belki ama hükümdarlığını ilan etmek ve bunu o kalbe kabul ettirmek o kadar kolay olmamalıydı.

Anıl'la Bora'nın içimdeki savaşı çoktan başlamıştı. İkisinin de haberdar olmadıkları bu savaşta tarafsız bölgede kalmalıydım. Bunu Bora için de yapmalıydım aynı zamanda. Nasıl ki Anıl, kalbimi fethetmeyi kendi istemediyse, Bora da istemezdi muhtemelen. İnsanlar, istemeden kalbimi talan ediyorlardı ve bunun bir sorumlusu dahi yoktu. Er ya da geç o savaşı birisi kazanacak ve kalbimde yalnızca birisi kalacaktı. Veya kalbim bu harbe dayanamayacak ve duracaktı.

"Suskunsun." dedi Bora, dümdüz ama güçlü çıkan sesiyle.

"Asaletimdendir." dedim, yüzümü ona çevirerek. Gülümsedi ama bakışlarını yoldan ayırmıyordu. "Sen de hiç konuşmuyorsun." dedim.

"Benim her zamanki halim. Ama senin değil." dedi. *Sen az konuşursun Naz. İkinciye bu imada bulunuyor. Bora'nın yanında çok mu konuşuyorsun gerçekten?*

"Çok mu konuşuyorum senin yanında?" diye sordum. Ses tonumdaki meraklı ciddiyeti fark etmiş olacak ki, yüzünü bana çevirdi.

"İnsanların konuşmaları gereken zamanlarda, hayır." dedi.

"Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Mesela arabadayken susuyorsun çoğunlukla. Ama şu an yatakta olsaydık, susmazdın." dedi. Yüzünü yola çevirmişti.

"Çünkü birisiyle uyumaya alışık değilim, ondandır. Yani yadırgıyorum bu durumu ve çeneme vuruyor demek ki." dedim.

"O yüzden beni ısrarla uyutmuyorsun yani?" dedi. Kaşları çatık dursa da asimetrik bir ifade vardı yüzünde. Gülümsüyordu. Cevap vermek için dudaklarımı araladığımda arabayı durdurdu. Etrafıma bakınmaya başladım.

"Neredeyiz?" diye sordum, merakla. Cevap vermeden arabadan indi ve benim kapımı açtı. Arabadan indiğimde, elini bana uzatmıştı. *Kendi de pekala uzanıp elini tutabilirdi Naz, neden sadece elini uzatıp, senin tutmanı bekliyor ki?* Bana uzattığı eli tuttum. Helikopter pistine doğru ilerliyorduk.

"Hoşgeldiniz Bora Bey." diye karşıladı bizi genç bir çocuk. Hızlı adımlarla, orta yaşlı bir adam yanımıza yaklaşmıştı.

"Uşağum hoş geldun." dedi orta yaşlı adam. Bora, elimi bıraktı ve adama sarıldı. Ayrıldıklarında yeniden elimi tutmuştu. "Sen de hoş geldun kizum." dedi, adam. Gülümseyerek, bana uzattığı elini sıktım ve gülümsedim.

"Teşekkür ederim." diye mırıldandım.

"Nazlı. Müstakbel nişanlım." dedi Bora, gülümseyerek.

"Duymam mi? Aha da tüm Tirabizon Nazli kizu konuşay zaten. Maşallah anlattiklari kadar güzelmişsun kizum." dedi, adam.

"Çok teşekkür ederim." dedim adama, gülümseyerek.

"Hüseyin Abi. Dedemin yeğeni olur. Yani, babamın kuzeni." dedi Bora, bana dönmüş ve orta yaşlı adamı tanıtıyordu.

"Babasindan epey küçüğüm ama ben. Babasina amca derdim, çarpik yapilaşmayiz biz." dedi Hüseyin Bey. Küçük bir kahkaha atmıştım.

"E işte, şöyle söyleyeyim Nazlı..." dedi Bora, bana dönerek. "Begüm'le Harun Abi de kuzen. Ama Harun Abi'nin oğlu, bizim Samet, Begüm'le aynı yaşta. Ciddi anlamda çarpık yapılaşma tüm sülale." dedi Bora, küçük bir kahkaha da o atmıştı. Onu gülümseyerek dinliyordum. Kalabalık aile olmak çok güzel bir şey olmalıydı; ve Bora bundan mutluydu.

"Nereleri gezeceğsunuz?" diye sordu Hüseyin Bey, Bora'ya.

"Uzungöl'ü şöyle bir tepeden görelim istiyorum bugün." dedi Bora, Hüseyin Bey'e. "Nazlı yabancı Karadeniz'e... Çok kalmayacağız da hafta sonundan sonra döneceğiz. Artık gezemediğimiz yerleri de bir sonraki gelişimizde gezeriz. Bu seferki plansız oldu benim için." diye devam etti.

"E gideydunuz doğruca, yemek yerdunuz göl kenarinda uşağum." dedi Hüseyin Bey.

"Fazla kalabalıktır şimdi." dedi Bora. Cidden dert miydi bu? Allah'ın Mart'ında ne kadar kalabalık olabilirdi ki? Tepeden

gezi mi olurdu? *Bora'ya göre oluyormuş demek ki Naz.* Helikopterin yanına doğru ilerlemeye başladık.

♠

Her ne kadar tepeden gezi olmayacağını düşündüğüm için yüzüm asılsa da, aşağıda gördüğüm manzarayla tüm havam değişmişti. Kesinlikle etrafı yeşillerle çevrili, rengi turkuaza dönen göl, kuşbakışı fazlaca harika gözüküyordu.

"Bozuldun helikopterle gezdiğimize ama şimdi içine sindi galiba." dedi, Bora. Helikoptere bindiğimizden beri ilk defa konuşmuştu. Taktığı kulaklık çok farklı gelmişti; onu böyle görmek de çok komikti. Yüzümün her bir zerresine yayılmış gülümsemeden anlamıştı memnuniyetimi ama bozulduğumu belli etmediğimi zannediyordum.

"Göl kenarında dolaşmak isterdim." diye cevap verdim. Yüzümde ve sesimde, bunun artık çok da önemli olmadığını belirten bir gülümseme vardı.

"Eskisi gibi değil Uzungöl. Etrafı restoranlarla dolu. Emin ol, aşağıdan bu güzelliği keşfedemezdin." dedi. Başımı yeniden cama çevirdiğimde, haklı olduğunu düşündüm. Bir arkadaş sohbetinde de bu konunun bahsi geçmişti; Karadeniz gezisine katılan birisi daha Bora'yla aynı şeyden bahsetmişti. Gözlerimi, gözlerinin en içine sabitledim.

"Teşekkür ederim." dedim. Göz kırptığında bunun "Bir şey değil." anlamına geldiğini hissetmiştim.

♠

Otuz üç dakika süren helikopter turumuzdan, sakin ve huzurlu ayrılıyordum. Hüseyin Bey'le en yakın zamanda yeniden görüşmek üzere anlaşıp vedalaştıktan sonra yeniden arabaya bindik.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Sümela'ya tırmanmadan yemek yiyeceğiz. Ama dün akşamki gibi yersen, yolun yarısında tıkanırsın. Az yemen lazım." dedi. Bakışlarını benimle buluşturmamıştı ama sesinde muzip bir tonlama vardı.

"Önce Sümela'ya çıkalım, sonra yeriz." dedim, ciddi bir şekilde.

"O zaman da yolun yarısında açlıktan bayılırsın." dedi, aynı muzip sesle.

"İyi de daha kış sezonundayız. Baktım ben internetten. Dörde çeyrek kala kapanıyor manastır. Yol bir buçuk saat sürüyor, bu konumumuzdan internete göre. Keşke helikopter bizi en yakın yere götürseydi... Yemek yersek, bir de tırmanana kadar saat üç olur. Telaşla gezmek istemiyorum." dedim. Telefonu çalmaya başladı; Gökhan arıyordu. Yanıtladığında, ses arabadan geliyordu.

"Efendim?" dedi Bora.

"N'aber?" diye sordu Gökhan, merakla.

"Hayatım boyunca ne çeşit bir gerizekalı olduğunu çözemeyeceğim. Ayrılalı ne kadar oldu oğlum? Beni mi özledin?" dedi Bora, düz bir sesle.

"Çok... Bir sesini duyayım istedim..." dedi Gökhan, yapmacık bir tatlılıkla.

"Sadede gel Gökhan'cığım... Neye sinirleneceğim?" dedi Bora. Onun da sesinde yapmacık bir sevimlilik vardı. Bu hâlini ilk kez görüyordum.

"Üçün beşin hesabında değilim ama... Üç numara var ya hani..." dedi Gökhan. Bora, derin bir nefes almıştı.

"N'apmış yine?" dedi Bora, sesi sert çıkmıştı.

"Hafta sonu yalnız gelmiyormuş. Peşine Bahar'ı, Sultan'ı, Engin'i hatta Samet'i katıp geliyormuş. Tüm sülale yemek yiyecekmişsiniz. Nişan öncesi tanışma yemeği. Ve ne mutlu bana, beni de davet ettiler." dedi Gökhan.

"Kimden çıkmış fikir?" diye sordu Bora. Yüzünde hiçbir mimik yoktu.

"Sence?" dedi Gökhan.

"Kapatsana sen." dedi Bora. Neden sinirlendiriyorlardı ki bu adamı şimdi durup dururken? Cebinden telefonunu çıkardı ve arabadaki ekrana Üç Numara yazısı düştü; Begüm'ü arıyordu.

"Alo?" dedi, neşe dolu Begüm. Birazdan tüm neşesi sönecekti muhtemelen.

"Sana bin defa, bana sormadan benim adıma plan yapmamanı söyledim!" dedi Bora. Sesi şimdi, kulağa ürkütücü geliyordu.

"Babaannemin fikriydi." dedi Begüm. Ses tonuna, kaçan neşesi de eklenmişti.

"Gelmiyorsun Trabzon'a falan. İstanbul'a da gelmiyorsun. Nişana da gelmiyorsun hatta ya! Londra sınırlarından çıkarsan seni pişman ederim!" dedi Bora. Oturduğum koltuğa biraz daha sinmiş, Sümela'ya gitmekten de çoktan vazgeçmiştim.

"Kardeşsiz nişan mı olur? Saçmalama!" dedi Begüm. Sesine yayılan endişe kendisini belli ediyordu.

"Ulan belki benim hafta sonu için planım var?" dedi Bora.

"Özür dilerim abi ya sürpriz yapmak istemiştim." dedi Begüm.

"Başlattırma özrüne Begüm! Zaten bu insanlarla bir hafta sonra nişanda beraber olacağız. Sen babaannemin amacını anlamıyor musun gerçekten? Köydeki yaşamına ikna etmeye çalışıyor herkesi. Bunu da seni kullanarak yapmış işte! Bahar'ın işi gücü var, Engin desen çok yoğun çalışıyor. Ulan Samet'i Fransa'dan getirtiyorsun. Ve hepsi de bana saygısızlık olmasın diye gelecek! Samet ne yapacak şimdi? Fransa'ya dönüp, yine mi gelecek bir hafta sonra mesela? Çocuğun okulu var! Herkes senin gibi boş gezenin boş kalfası değil." dedi Bora. Sesindeki hiddet ne kadar korkunç dursa da, insanları düşünüyordu ve haklıydı da.

"Ama işte herkes nişanlınla tanışmak iste-"

"SEN DAHA TANIŞMADIN BEGÜM! SANA NE HERKESTEN?" diye bağırdı Bora. "Ben nişanlanıyorum diye millet seksen kere neredeysem oraya gelmek zorunda değil. Burada özel bir organizasyon yapmak isteseydim, yapardım!" diye devam etti. Bence yine haklıydı da.

"Tamam haklısın. Ne yapayım? İptal mi edeyim?" diye sordu Begüm. Sesi incecik çıkmıştı.

"Hepsinin uçak biletlerini gidiş-dönüş sen karşılayacaksın, babaannem değil. Burada yemek de evde yenmeyecek

dışarıda yenecek. Orada da herkesin hesabını sen ödeyeceksin." dedi Bora.

"O-ha abi!" dedi Begüm.

"Bir iki kıyafet az alır, aylık bütçeni dengelersin sen." dedi Bora ve telefonu Begüm'ün suratına kapattı. Begüm'ün aylık bütçesini düşünmek bile istememiştim.

♠

Saat, ikiyi yirmi üç geçiyordu ve henüz Sümela'ya varmamıştık. Yemek yersek geç kalacaktık. Bunu Bora'ya söylersem, beni belki de arabadan aşağıya atacak ve sinirini benden çıkartacaktı. Susmaya ve yolu izlemeye karar verdim. *Tam isabet Naz, Sümela'ya tırmanmamak, yolda kalmaktan daha mantıklı.* Arabayı durdurduğunda, saat ikiyi otuz üç geçiyordu.

"Deri montunu unutma." dedi, muhtemelen asık yüzümün farkındaydı.

"Kim hazırladı bavulları?" diye sordum. Arabadan inmiş, arka kapıyı açmıştım. Kendisi için de deri mont almıştı.

"Sevim Hanım. Trabzon'a bu mevsimde mont şarttı, koymasını istedim. Hem yukarısı çok fena soğuk olur, buraya aldanma." dedi.

"Deniz seviyesinden 1150 metre yükseklikte." dedim, kafamı kaldırıp manastırı görmeye çalışarak. "Ama ne yazık ki yukarıya yetişemeyeceğiz zaten." diye mırıldandım. Bu sefer elimi tutmamış, elini belime yerleştirerek bana yön vermişti. Küçük bir alabalık restoranına giriyorduk. İstanbul'da sürekli bize eskortluk eden arabalar oluyordu ama burada yalnız geziyorduk. Masaya oturduğumuzda Bora siparişleri verdi. Bu sırada, Hande'nin mesajı ekranıma düşmüştü.

"Nazzzzzo! Özledim! Bugün özel ders veriyor musun? Yoksa müsait misin? Buluşalım."

"Ben de özledim kuzucuğum. Yoktu bu hafta özel dersim. Ve buluşamayız, Trabzon'dayım."

"Haydaaaa? Neden?"

"Bora'nın ailesiyle tanışmaya geldim. Sen neler yapıyorsun? Günlerdir Eren'le de konuşmuyorum."

"Bomba gelişmeler var! Hani senin beni sevdiğinden çok emin olduğun Eren var ya, ÇOK ŞÜKÜR Melis diye birisiyle takılıyor. Yani bu sefer ki ciddi olsa gerek, çünkü bana asla anlatmıyor. Ben kendim stalklayarak keşfettim."

"Melis mi? Melis kim?"

"Bora'nın arkadaşıymış. Boston'da yaşıyormuş. İstanbul'a gelmiş. İki gündür onu gezdiriyor Eren."

"Yok artık? Bizim nişan için mi geldi acaba?"

"Dur bir dakika!"

"KİMİN NİŞANI?"

"NE NİŞANI?"

"Evet. Nişanlanıyoruz Bora'yla. Haftaya."

Ekranıma Hande'den çağrı düşmesi on yedi saniyeyi bulmamıştı. Başımı iki yana sallayarak telefonu açtığımda, Bora arkasına yaslanmış, etrafı izliyordu.

"KIZIM NE DEMEK NİŞANLANIYORUZ?" diye bağırdı Hande. Sağır Sultan duymuş muydu?

"Eğer okuldaysan... Ve şu an nişanlanacağımı tüm kampüs duyuyorsa, seni mahvedeceğim." dedim, dişlerimin arasından.

"Kızım. Hiç kimse inanmaz ki. 'Bora Karabey, onu bir kaç güne bırakır.' diye konuşuyorlar." dedi Hande. Kaşlarım çatılmıştı.

"Ne demek bırakır? Kim bırakıyormuş beni? Hepsine günlerini göstereceğim İstanbul'a dönünce. Başka işleri mi yokmuş canım Allah aşkına! Onlara ne benim özel hayatımdan? Ayrıca kim bırakıyormuş beni?" dedim, sitemle. Hande, kahkaha atmıştı.

"Sakin ol kızım. Sen nişanına odaklan. Nerede olacak? Kaç kişi gelecek? Ben ne giyeceğim? Asıl SEN NE GİYECEK-"

"Aaaa Hande! Bak benim telefonum çekmiyor. Burada iletişim çok zor sağlanıyor, köy hayatı çok zor. İstanbul'a dönünce görüşürüz."

"Naz dur-" Kapattım. Şu an en son yapmak istediğim muhabbet, nişanda ne giyileceğiydi sanırım. Bora, gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. Yalan söylememden rahatsız olmuştu.

"Ne? Şimdi nişan muhabbetine bir girecek, sonra çık işin içinden çıkabilirsen." dedim. Sesim, haklı olduğumu düşünmesi için ikna edici bir tondaydı.

"Hande'yle çok farklısınız." dedi. Sesi yine gözlemini en ince detayıyla yapıp da gelen profesör gibi, kendinden emindi.

"Evet." dedim. Masanın üzerindeki ekmeği kemirirken.

"O çok rahat bir kız. Yani sen de öyle çekingen falan değilsin ama sana kıyasla Hande fazla rahat." dedi. Kendi kendine konuşuyordu galiba yine. "Hayır." demeyeceğimden, öyle emindi ki cevap beklemiyordu. Yine de ayıp olmasın diye konuşmam gerekiyordu sanırım. Zaten bu saatten sonra Sümela'ya da tırmanılmazdı. En azından, konuşalımdı.

"Evet." dedim. Bu sırada, yemeklerimiz gelmişti.

"Lüks meraklısı değil ama çok da seviyor." dedi. Konumuz Hande'ydi hâlâ. İyi, Hande olsundu.

"Zengin koca aramıyor da 'Bulsam fena olmaz.' modunda." dedim, gülümseyerek.

"Eren'in kendisiyle ilgilendiğini biliyor muydu?" diye sordu.

"Evet. Yani yıllardır... Ama Hande kendi ilgi alanlarına bakar. Eğer Eren'den etkilenseydi bir şey yaşardı onunla. Ama hiç o gözle bakmadı Eren'e." dedim. "Eren de bu arada senin Melis'e iki gündür İstanbul'u gezdiriyormuş, Hande söyledi." dedim.

"Gökhan'dan etkilendi mi peki?" diye sordu. Eren ya da Melis'ten bahsetmiyordu. Hâlâ Hande'deydi. Ve şaşırmadığına göre Eren'le Melis'in arasında her ne oluyorsa zaten biliyordu.

"Hande pek etki-tepki insanı değildir ya. Yani illaki bir şeyler hissetmiştir ki beraber oldu onunla. Sonra da sıkıldı işte. Ama Gökhan'a göre sıkılmamış. Bilmiyorum. Aynı

insana uzun süre dayanamaz aslında Hande. Ama oturup hiç konuşmadık onunla Gökhan'ı, bilmiyorum yani." dedim. Gözleri, önündeki tabakla benim aramda gidip geliyor, bir yandan yemeğini yiyordu.

"Gökhan'ın Hande'ye aşık olmaya başladığının farkındasın ama değil mi?" diye sordu.

"Aşkı nerede görsem tanırım." dedim. Bakışlarını yüzüme sabitledi. Gözlerini kısmış, devam etmemi bekliyordu. Cümlemin bir açıklamaya ihtiyacı mı vardı, ya da devam etmeme gerek mi vardı? Beşinci saniyede, devam etmemi hâlâ beklediği için yeniden konuştum. "Yani, aşk kabuğuna saklanan bir şeydir. Ama gözler insanı her zaman ele verir. Ben de bunu hep görebildim bu zamana kadar. Birisinin birisine aşık olduğunu bakışlarından anlayabiliyorum." dedim.

Cümlemin bitmesiyle, kısılan gözleri serbest kalırken sadece gözlerimin içine bakıyordu. Hatta gözleri, gözlerimi tamamen esir almıştı şimdi. Bora, eğer isterse çok güzel bakan bir adamdı; zaten kapkara gözleri inanılmaz çekici ve hipnotize ediciydi. Ben en çok, beni öpecekmiş gibi bakmasını seviyordum; o zaman kapkara gözlerinde insanın neredeyse içini titreten buğulu bir yoğunluk oluyordu. Ve fakat şimdi gözlerinde daha evvelki okuyabildiğim ve okumayadığım tüm bakış çeşitlerinden çok daha farklı bir ifade vardı.

Daha önce gözlerinde böyle bir ifade görmemiştim; ama zaten bu evrensel bir ifade olmalıydı. Ve bir bakıştan çok daha fazlasıydı bu; ruhu vardı. Daha evvel Bora'nın gözlerinde görmemiştim ama tanıyordum; nerede görsem tanırdım da...

Aşk.

37.Bölüm

Yorumlarınıza yetişemiyorum ve bundan son derece de keyif alıyorum! Hepinize çok teşekkür ederim. Eksik etmediğiniz oylarınız, ilginiz ve desteğiniz benim için değerli ve önemli. Sizleri seviyorum...♥

♠

Aşk.

Bunu hissetmek, içimde bir noktayı harekete geçirmiş, kalbim hızlı çarpmaya başlamıştı. Aşk, kabuğuna saklanan ama gözlerin her zaman insanı ele verdiği bir duyguydu evet; ama Bora bakışlarını ifadesizleştirebilen, eğer istemezse hislerinin ya da düşüncelerinin okunmasına asla izin vermeyen bir adamdı. Neden onu okumamı istemişti?

"Kendi söküğünü dikebiliyor musun bari?" diye sordu, ses tonu dümdüzdü.

"Bugüne dek, kimse bana gerçekten aşık olmadı. Olsaydı anlar mıydım, bilemiyorum." dedim. *Ben de adamın suratına dan diye "BANA AŞIK MI OLDUN?" diye çığırırsın sanmıştım Naz.* Gözlerini gözlerimden çekti ve önündeki tabağa sabitleyip, yemeğini yemeye devam etti.

"Bence birisinin sana aşık olması o kadar da iyi bir şey değil. Hele de karşılığı sende yoksa. Mesela sen... Herhangi birisi sana karşı böyle bir şey hissetseydi, senin kalbinde kendine yer bulamayacaktı. Boşu boşuna onun hisleri sana yük olacaktı." dedi, dümdüz bir ses tonuyla. Senin hislerin de Bora'ya yük mü olur Naz?

"Benim aşkım Anıl'a yük müydü yani sence?" diye sordum. *Anıl demese miydin keşke Naz?* Ama demeliydim. Riyakarlık yapamazdım ona karşı. Anıl defteri kapanmamışken,

kalbimdeki savaş henüz bitmemişken, bunu yok saymış gibi davranamazdım.

"Bu sorunun cevabını yalnızca sen bilebilirsin." dedi, gözlerimin içine bakarak. Her ne kadar şimdi aşkla olmasa da yine de bu kadar güzel bakan bir adam, savaştan mağlup ayrılır mıydı hiç?

"Bence değildi." dedim. Buna cevap vermem yalnızca bir saniyemi almıştı. Bildiğim yerden gelmişti; gecelerce ağladığım yerden.

"Yani... Memnundu bu durumdan, bir yük olarak görmüyordu bunu, öyle mi?" diye sordu. Ses tonu, normal bir sohbet düzeyindeydi her zamankinin aksine. Bakışları ise sorgulayıcı değil, çok derindi. Gözlerindeki karalığa aldanıp, ilan-ı aşk etmeme çok az kalmıştı. *Gösteriyorsun ama elletmiyorsun Naz, bari beni kandırma.*

"Memnundu elbet. Orası bambaşka. Ama memnun olduğu için değil, bunu önemsemediği için bir yük olarak görmüyordu." dedim. Sesim dümdüzdü. *Sen Anıl'a karşı, aşkta hep dümdüz ve nettin zaten Naz.* Bora'nın gözleri kısıldı ve kapkara bakışlarına yalnızca iki saniye boyunca şaşkınlık yerleşip dağıldı. Anlamamıştı. Ya da anlayamamıştı. Konuşabilirdim; ama sadece susup gözlerine bakmayı tercih ettim.

"Sana daha önce de söylemiştim... Kimsenin içini bilemezsin... Ayrıca sen çok fazla ön yargılısın. Seni çok sevdiğini söylediğin bir insanın, ki yakın arkadaşmışsınız, bunu önemsemediğine inanmam." dedi, düz bir sesle. Gülümsedim.

Geride kalan anılarıma gülümsüyordum aslında, ağladığım gecelere, yitip giden umutlarıma; Bora'ya değil. Belki kendi baktığı yerden haklı gözüküyordu ama Anıl'ın içini dışını bildiğim konusunda emindim; ayrıca da onunla inatlaşmak istemiyordum. Anıl'ı konuşmak istemiyordum.

Bu başıma ikinci kez geliyordu. Oturup bir adama her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatabileceğimi düşünüyordum. Ama ona Anıl'ı anlatmayı midem almıyordu. Eğer bir aşk

konuşulacaksa, ona karşı hissettiklerimi anlatmayı tercih ederdim. *Bora'ya oturup Anıl'ı anlatamıyorsun Naz, kıyamıyorsun kalbine giren Bora'ya. Peki Anıl'a, Bora'yı anlatabilir misin Naz? Mesela şimdi burada olsa?*

Konuşmayacağımı anlamıştı Bora. Uzatmadı. Yemeğini yemeye devam etti. Ben ne yediğimi dahi bilmiyordum sanırım, tabağımdaki balığın yarısını kim bitirmişti? Sakalları aklımı başımdan alıyordu, uzanıp dokunmak istiyordum. Sakallarını düşünmemeye çalıştığımda, kara gözleri radarıma giriyor bu sefer başka diyarlara sürükleniyordum.

"Kalkalım mı?" diye sordu. Balığın kalan yarısını yiyip yemeyeceğimi kestirememişti. Çünkü çatal ve bıçak elimde, cansız balığı parçalayarak katlediyordum.

"Bence çay söyleyelim ve oturmaya devam edelim. Zaten saat üçü on geçiyor. Ne yapacağız daha Sümela'ya tırmanıp?" dedim. Bakışlarını garsona çevirdi.

"Bir çay bir de sade Türk kahvesi alabilir miyiz?" dedi. Kaşlarım çatılmıştı.

"Sen sade Türk kahvesi mi içiyorsun?" diye sordum. Gece kulubündeki rezaletimin ertesi günü, özür dilemek maksadıyla, ona 1,5 kesme şekerli Türk kahvesi yapmıştım. Çünkü ben öyle içiyordum ve onun nasıl içtiğini sormayı akıl bile etmemiştim.

"Evet." dedi. Gözleri, yeniden gözlerimi bulmuştu.

"Neden bana söylemedin?" diye sordum.

"Öğrendin işte. Şimdi." dedi. Gözlerinde eğlenen bir hava vardı. Gülümseyerek karşılık verdim. Emeğime saygı duymuş, beni bozmamış ve yaptığım kahveyi de içmişti. *Kız isteme merasiminde, tuzlu kahve yapsan da içer mi acaba Naz?* Küçük bir kahkaha atmıştım. Kaşları çatıldı. *Neye güldüğünü açıklamak zorundasın ona Naz!* Bora'nın hasas olduğu bir başka mevzuydu bu da.

"Tuzlu kahvemi de içecek misin?" diye sordum, gülümseyerek. Dudakları yanaklarına doğru kıvrıldı ve başını "Hayır." anlamında iki yana salladı. "Olmaz ama. Kız evi naz evi... Söylerim halama, vermez beni sana." dedim.

"Sen zaten benimsin." dedi. Sesi tok, güçlü, kendinden emindi. Gülümsediğim yüz halimle donup kalmıştım sanki. Gözlerinin en içinde kendimi görüyordum. Ben, şimdi bir kez daha gördüğüm bu bakışı tanıyordum işte. Aşktı bu. Normal şartlar altında belki beni irrite edecek bu sahiplenme, ne de güzel çıkmıştı dudakları arasından. Ne de çok yakışmıştı sesine.

Kumarhanede, Caner Kozan'ın yaptıklarından Gökhan'a bahsederken, benim için *"Benim kadınım"* demişti. Gökhan'ı bana zarar vermemesi için tehdit ederken, *"Benim olana..."* diye kurmuştu cümlesini. Tüm feministler toplansa gelse ve Bora'ya baksalar, herkesin gözlerinden kalpler çıkardı. O kadar sahici ve o kadar derinden söylemişti ki *"Sen zaten benimsin."* diye, aklım hâlâ başımda mıydı bilmiyordum. Bir sigara yaktı.

"O zaman o tuzlu kahveyi de içeceksin. Üzgünüm." dedim, yüzümdeki gülümsemeyle.

"İçmem. Fazla naz aşık usandırır çünkü." dedi. Yüzündeki, eğlendiğini belli etmekten kaçınmayan ifadesini çok sevmiştim.

"Sen çok fazla Naz'a maruz kalıyorsun zaten." dedim ve küçük bir kahkaha attım. Kaşları çatılsa da yüzü gülüyordu.

"Bana bu cümledekinin nazlanmak eylemi olduğunu söyle. Lütfen, adını türeterek espri yapmamış ol. Mizah anlayışın bu kadar düşük olmamalı." dedi. Daha yüksek bir kahkaha attım ve dudaklarımı ısırdım. Başını iki yana salladığında bunun "Olamaz!" anlamına geldiğini düşünmüştüm. "Sen neden sigara içmiyorsun?" diye sordu.

"Halamlara giderken paketimde dört tane kalmıştı. O da bitti dün gece... Hani sen yakmıştın ya... Sigaram yok yani benim." dedim. Kaşları bu sefer cidden çatılmıştı.

"Bavulunda olması lazımdı." dedi.

"Ama yoktu." dedim gülümseyerek. İşlerinin planladığı gibi gitmemesi onu çok kızdırıyordu. "Ve sanırım Trabzon'da Djarum bulmak zor olur." diye devam ettim. Kaşları hala çatıktı.

"Vişneli bulmak zor olur." dedi. "Başka bir şey alalım sana. Begüm'den getirmesini isterim, hafta sonuna kadar idare et." dedi.

"Sorun değil, senden içerim." dedim.

"Sen ne içebileceksen, ondan alırız." dedi. *Hadi itiraf et artık Naz!*

"Ben Djarum içmiyorum normalde." dedim. Bakışları donuklaştı. Devam etmese miydim acaba? "Kıbrıs'a giderken havaalanında, vişne aromalı sakız alacakken, gözüm sigaralara kaydı ve Djarum Cherry aldım birkaç paket. Artık sakızdan sigaraya geçiş nasıl olduysa kafamda, zaten çok normal değildim. Tadına da aşinaydım ve seviyordum da. Kendi sigaram bitince, Djarum'dan içmeye devam ettim. Kumarhaneye geldiğimde o yüzden o vardı yanımda." dedim.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu. Ben de onu bozmak istememiştim. Emeğine saygı duymuş ve aldırdığı sigaralardan içmiştim. Zaten vişneyi de çok seviyordum; ayrıca zehir de zehirdi işte. Ve enteresandır ki, sahiplenmiştim de artık vişne aromalı sigaramı.

"Öğrendin işte. Şimdi." dedim. Masanın üzerinde duran pakete uzandım ve bir sigara yaktım. Gözleri, parmak uçlarımdaki sigaraya kaydı. Dudakları aralandı. Ardından bakışları yeniden gözlerime değdi. Bakışlarındaki derinlik, bir okyanusun bilinmeyen ama keşfedilmeyi bekleyen yerlerini çağrıştırıyordu bana.

Hiçbir şey söylemedi.

♠

Her ne kadar, bu saatten sonra Sümela'ya girmemize gerek olmadığını söylesem de Bora beni dinlememişti. Bilet satılan gişede, orta boylarda, genç bir çocuk karşılamıştı bizi.

"Hoş geldiniz... Ama ne yazık ki kış sezonundayız. Yirmi dakika sonra kapanacak burası, yukarıya çıkamazsınız bile. İsterseniz boşu boşuna bilet kesmeyelim. Yarın gelirsiniz."

dedi genç çocuk. Oysa ki o bile yanılıyordu; on yedi dakika on yedi saniye kalmıştı müzenin kapanmasına.

"Sorun yok." dedi Bora. Sorun vardı. Aklın yolu birdi; ve içerideki ziyaretçiler dışarı çıkarlarken bizim ters yönde zamanla yarışmamıza gerek yoktu. "Ne zaman, tamamen boşalır içerisi?" diye sordu. Bir de böyle mi zaman kaybedecektik? Bıkkınlıkla, sıkıntılı bir nefes verdim.

"Dörtte herkes çıkmış olur içeriden ancak." dedi genç çocuk. "Eğer girecekseniz acele edin abi." diye devam etti. Kollarımı bağlamış, gişe önünde zamanla yarışma derdine düşmeyen Bora'yı izliyordum. Cebinden çıkardığı telefonunda bir şeyler tuşlayarak kulağına götürdü; tabii tabii keyfine baksındı.

"Nasılnız?" diye sordu Bora, telefondaki kişiye. "Sağ olun, iyiyim. Trabzon'dayım... Bi maruzatım var, yardımcı olursanız çok memnun kalırım... Nişanlımla Sümela'ya gireceğiz de gişedeyiz... Bekliyorum...." diye devam etti.

Naz aynı fikirde miyiz? Gözlerim fal taşı gibi açılmış, düşündüğüm şeyi yapıp yapmayacağını deli gibi merak ediyordum. Ayrıca henüz nişanlısı değil, müstakbel nişanlısıydım!

"Çok teşekkür ederim....Tabii tabii, muhakkak uğrarım yanınıza....Ankara'ya ancak önümüzdeki ay gelirim diye düşünüyorum....Evet evet işler biraz yoğun....Tamamdır....Ben her ne kadar orada olamasam da siz keyfinize bakın lütfen....Görüşmek üzere, rica ederim ne demek..." dedi ve telefonu kapatıp, cebine koydu. Gişedeki genç çocuğun telefonunun çalması otuz sekiz saniye sürmüştü. Gözlerimi Bora'nın gözlerine diktiğimde, gülümsedi ve bana göz kırptı.

"Bora Bey... Kapandıktan sonra mı girmek istersiniz efendim?" diye sordu genç çocuk. Zaten gayet efendiydi ama şimdi saygıda kusur etmekten korkar gibi bakıyordu. Bora, kolundaki saate baktı ve ardından genç çocuğa döndü.

"Sen bizim çıkmamızı mı bekleyeceksin?" diye sordu Bora.

"Evet efendim, öyle talimat aldım. Ama eğer isterseniz tur rehberi de ayar-"

"Gerek yok rehbere." dedi Bora. Cebinden çıkardığı bir miktar parayı çocuğun eline sıkıştırdı. "Sıkılacaksın ama idare et koçum." dedi ve elimi kavrayıp hızlı adımlarla yürümeye başladı. Başladık. Çünkü onun hızına ayak uydurmak kolay olmuyordu. Sekiz dakika kırk beş saniye sonra, hediyelik eşya satan bir dükkana gelmiştik. "Hadi gel." diyerek, beni dükkanın içine soktu. İrili ufaklı çeşit çeşit Karadeniz simgeleri haline gelen peştemallere, keşanlara, bakır ürünlere ve ahşap el işçiliği eşyalara büyülenmiş gibi bakıyordum.

"Bana hediye mi alacaksın? Ne alacaksın? Hadi alalım! Ne alalım?" dedim, heyecanla.

"Halana, yengene falan alırız diye düşünmüştüm." dedi. Gülmemek için dudaklarını ısırıyordu. Sinirle, elini elimden çekmeye kalktım.

"Tamam tamam. Şaka yaptım." dedi, kahkaha atmamak için direndiğinin farkındaydım.

"Peştemal alalım. Bir de şey... Şu, fındık çuvalıyla duran peştemalli kadın var ya ondan istiyorum. Hep çok sevmişimdir onu. Yengemlerin bir komşusu Karadeniz'liydi. O getirmişti bir keresinde bize. Bizim evde var aslında hâlâ. Bodrum'daki evde yani... Ama olsun, benim de olsun! Ay ya da ahşap kemençe mi alsak? Ben kemençeyi çok severim. Aslında ahşap abaküs bulsak da alsak-"

"Nazlı. Sakin ol." dedi, gülümseyerek. Olamıyordum. Çok güzellerdi.

"Magnetleri çok severim ben. Böyle süs amaçlı duran hediyelik eşyalara bayılıyorum zaten. Ama evde, yani İstanbul'da buzdolabına asacağım tamam mı? Magnet alalım. Ayy anahtarlık da mı alsak? Ya, ben anahtarlıkları çok severim. Sen neden bana evinin anahtarını vermiyorsun?" dedim.

"Veririm." dedi. Bir yandan da gördüğüm şeyleri alıyordum. Aldıklarım elime sığmamaya başlayınca, Bora

kucağımdan alıp bir sepete doldurmaya başladı. Muhtemelen, beni buraya soktuğuna pişman olmuştu.

"BİLEKLİK DE Mİ ALSAM?" diye bağırdım. Bora'nın yüzü muhtemelen bağırdığım için buruşmuştu. "Yaa!!! Boncuk bileklikleri çok ama çok severim ben. Gerçi takı takmayı sevmem çok ama... Olsun. Alayım. Alalım. Alayım mı?" dedim, heyecanla.

"Al al. Kaç tane boncukla yapıldıklarını sayarsın sıkıldıkça." dedi, imalı bir ifadeyle.

"Ay sana tesbih mi alsak? Onları da sayarım." dedim, hızla. Bora, derin bir nefes almıştı. "Kalemler! Kalemler çok güzel değiller mi? Ya ahşaptan yapılmışlar!" dedim, şaşkınlıkla. Bunda şaşıracak ne vardı bilmiyorum, ilk kez görmüyordum da. "Adımı da yazdıracağım üzerine." diye devam ettim. Bir tane ahşap oyma kalemi elime alıp, köşedeki genç çocuğun yanına doğru ilerledim.

"İsim mi yazdıracaksınız?" dedi genç çocuk, gülümseyerek. Bora da yanımıza gelmişti.

"Hı hı. Naz." dedim, gülümseyerek.

"Nazlı." dedi Bora. Yüzümü ona çevirdim.

"Efendim?" dedim, gülümseyerek. Bora'nın bakışları mürekkeple ahşap kalemin üzerine adımı yazan çocuğa çevirmişti.

"Nazlı yazılacak koçum, Naz değil." dedi Bora, tok bir sesle. Gözlerimi devirmem gerekirdi ama nedense bu beni inanılmaz mutlu etmişti.

"Peki abi." dedi genç çocuk. Ardından Bora'nın bakışları yüzüme odaklanmıştı; muhtemelen bozulup bozulmadığımın cevabını arıyordu. Genç çocuk kalemi bana uzattı.

"Elinizi sürmemeye çalışın da kurusun, bozulmasın." dedi genç çocuk.

"Kaç dakika?" diye sordum genç çocuğa.

"Beş-on dakika." dedi genç çocuk, gülümseyerek.

"Beş mi on mu?" diye sordum merakla. Bora, kalemi elimden aldı ve boşta kalan eliyle, elime uzandı.

"Gel Nazlı." dedi, gülümseyerek. "Teşekkür ederiz." dedi genç çocuğa.

"Ya bakır bardaklara bak!" dedim heyecanla. Ve hızlı adımlarla köşede kalan tezgaha doğru ilerlemeye başladım.

"Maşallah." dedi bir teyze. Beni dürtmese, konunun benimle ilgili olduğunu anlamayacaktım. Şaşkın bakışlarımı teyzeye çevirdiğimde, başındaki peştemalin çok güzel olduğunu fark etmiştim. Teyze, bana gülümsüyordu. "Ha siz evli misunuz?" diye sordu teyze.

"Yok. Nişanlanacağız haftaya." dedi Bora, sevecen bir tavırla.

"Ha burali misunuz?" diye sordu teyze. Gözlerinin içi parlıyordu.

"Ben buralıyım. Akçaabat." dedi Bora, gülümseyerek. Beni kendine çekmiş, elini koluma yerleştirmişti.

"Uyy kimlerdensun?" diye sordu teyze. Bora'nın Akçaabat'lı olmasına epey sevinmişti anlaşılan.

"Karabey'lerden." diye yanıtladı Bora. Ses tonunda yavaş yavaş muhabbetten sıkıldığı gizliydi ama bence teyze anlamıyordu.

"Uyy! Karabey'lerden kimsun?" diye sordu teyze. Uzatmak konusunda benimle yarışabilirdi anlaşılan.

"Reşat'ın torunuyum." dedi Bora. Bunu söylerken, tıpkı bana dedesinden bahsettiği gibi gururlu çıkmıştı sesi.

"Tek erkek toruni? Ha şu Istanbul'da büsbüyük bi işi olan torini mi? Büyük oğlunin uşağu musun? Ahmet'in?" diye soruları sıraladı bu sefer de teyze.

"Evet." dedi Bora. Sıkıldığını saklamaya çalışmaktan vazgeçmişti anlaşılan. Bariz bir şekilde, sıkıntılı bir nefes verdi. Bir elimi sırtına, bir elimi de karnına sarıp, sarmaşık gibi ona sarılarak sıkıntısını hafifletmeye çalışmıyordum elbette; ben kendi çıkarlarımı kolluyordum. Bu muhabbet sonsuza dek sürebilir ve ben kafam göğüsünde kokusunu içime çekerek var olabilirdim.

"Ha beni tanimadun mu uşağum?" diye sordu teyze. Kafamı kaldırıp Bora'ya baktım. Gülümsüyordu ama

tanımadığı belliydi. "Benum kiz, sizin köyden Erhanli'lara gelin gelmiş idu. Erhanli'lardan Osman'a." dedi teyze. Bora, sakallarına elini götürdü. "Çikaramadun... Zaten, Osman da ayyaşun teki çiktu. Benim kiz onu boşadi." dedi teyze. Dudaklarımı gülmemek için dişliyordum. Bora, kafasını yukarı aşağı sallayarak ne demeye çalışıyordu acaba? "Neyse size hayirli uğurli olsin. Allah bir yastikta kocatsin da. Siz boşamayun birbirunizi." dedi teyze gülümseyerek. Elindeki poşetlerle kasaya doğru ilerledi.

"Başka bir şey alacak mısın?" diye sordu Bora. Sanırım muhatabı bendim. *Evet Naz, ayrılsan mı adamdan?*

"Yok bugünlük bu kadar yeter." dedim, gülümseyerek. Ve geri çekildim. Teyze, Bora'ya bir şeyler daha söylerken ve sonrasında dükkandan çıkarken, ben hâlâ bakınıyordum. Bora aldıklarımızın ücretini ödemişti.

"Yardım edeyim." dedim, elindeki paketlere uzanarak.

"Tamam, hepsi senin merak etme." diyerek, paketleri benden uzaklaştırmıştı. Gülümsüyordu. Bambaşka birisi gibiydi yanımdaki adam. Eğlenceli, centilmen, naif, sevimli, düşünceli ve dikkatli. Sanki, ara ara ve az az gösterdiği her bir özelliğin tamamını şimdi sergiliyordu. Rahattı. Kasmıyordu. İfadesiz yüz haline bürünmüyor, onu okumamdan rahatsız olmuyordu. Elindeki paketleri patika yolda karşımıza çıkan genç bir çocuğa uzattı ve bir miktar para verdi. Çocuğun arkasından bakakalmıştım.

"Merak etme, geri alacağız onları. Gişedeki çocuğa teslim edecek. Çalmaz içindekileri." dedi, gülümseyerek. Beni sinir etmek hoşuna gidiyor, bunu da açıkça belli ediyordu. Elimi avcunun arasına aldı yeniden. "Şimdi hızlı olmalıyız. Güneş batmadan tepeye çıkalım istiyorum. Bunu yapabilirsin, sana inanıyorum." dedi. Göz devirdim. Hızlı adımlarla yürümeye başladık. Altı dakika, kırk beş saniye sonra, birden durdum.

"Bora... Bir şey soracağım." dedim ve kuşkulu bakışlarımı yüzüne sabitledim.

"Dinlenmek için bahane arıyorsun ama hadi sor bakalım." dedi, muzip bir tavırla.

"Yok vallahi ondan değil. Yani yoruldum biraz ama gerçekten bir şey soracağım. Yani merak ettiğim için." dedim.

"Sor Nazlı." dedi. Bakışları haddinden fazla derindi.

"Neden bana kızmadın?" diye sordum. Kısılan gözlerini saklamaya çalışmadı.

"Ne için?" diye sordu.

"Telefonunu kurcaladığım, WhatsApp'da mesajlarını okuduğum için." diye sordum.

"Kızmadığımı da nereden çıkardın?" diye sordu, gülümseyerek.

"Tepki vermedin." dedim, şaşkınlıkla.

"Vermemi mi isterdin?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Yapma. Lafı çeviriyorsun." dedim. Gülümsedi ve derin bir nefes aldı. "Neden kızmadın?" diye sordum, bir kez daha.

"Çünkü karıştıracağını biliyordum. Sürpriz olmadı bana. Sana senin hakkında bir sır vereyim mi Nazlı? Fazla meraklısın." dedi. İşaret parmağıyla burnuma küçücük bir fiske attı ve devam etti. "Karışmaman gereken her şeye, bu minicik burnunu sokuyorsun, hadi yürü hava kararacak." dedi. Bu sefer elini ben tuttum ve yeniden yürümeye başladık.

"O zaman neden mesajlarını silmedin? Yani madem karıştıracağımı biliyordun. Neden okumama müsaade ettin?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle.

"Bilmediğin ya da öğrenmemeni istediğim bir şey yoktu çünkü orada. Özel olan şeyleri telefonumda değil, aklımda tutarım ben Nazlı." dedi, tok bir sesle.

"7 Mart akşamını otelde geçirdiğimi bildiğini, beni buldurmaya çalıştığını falan bilmiyordum." dedim.

"Sorsan, söylerdim." dedi, kendinden emin bir tavırla.

"Beril'i bilmiyordum." dedim.

"Sordun, söyledim." dedi. *Haklı Naz, zaten genelde sorduğun sorulara her zaman olmasa bile cevap verdiğini söyleyebiliriz sanırım. Bir ara bunu değerlendirelim, cevap verdiği soruların istatistiğini çıkartalım seninle.*

"Babaannenin bana vereceği yüzüğü, zamanında Elif'e vermediğini bilmiyordum." dedim.

"Bak sana Begüm hakkında da bir sır vereyim, boş boğazdır. Özellikle, 'Kimseye söyleme.' denen şeyleri söylemeye bayılır. Gelince söyleyecekti sana, muhtemelen şimdi dakikaları sayıyordur. Ondan değil benden öğrendin." dedi ve yan gözle bana bakarak devam etti. "Veya telefonumdan mı demeliyim?" dedi. Ardından küçücük bir kahkaha attı.

"Bayılıyorsun değil mi bunu yapmaya?" diye sordum. Sesimin tınısında ne kadar gıcık olduğum saklıydı.

"Neyi?" diye sordu, anlamamazlıktan gelerek.

"Her şeyi bilmeye." dedim. Küçük bir kahkaha daha attı. "Şey ama!" dedim panikle yeniden durmuştum. Gözlerini gözlerime sabitledi. "Aklımda yoktu yemin ederim. Yani senin telefonunu kurcalamak gibi bir niyetim yoktu. Öyle bir anda aklıma geldi. Dan diye! Sınırlarını geçmiyorum ben." dedim telaşla. Alt dudağını dişlediğinde, gözlerim bir saniyeliğine dudaklarına kaymıştı.

"Evet aklında yoktu. Ama eline bir fırsat geçtiğinde kaçırmayacağını biliyordum." dedi. Kaşlarım çatıldı.

"Kes şunu. Sinir bozucu oluyor artık." dedim ve hızlı hızlı yürümeye başladım. Elini falan da tutmayacaktım. Arkamdan daha büyük bir kahkaha attığını duymuştum. Altı saniye içinde bana yetiştiğinde, elimi tutarak yürümeye devam etti.

"Yavaş yürüyorsun tek başına." dedi. "Ben seni spora mı başlatsam ya?" diye sordu, yine kendi kendine konuşuyordu.

"Gökhan'ın beni kumarhaneye getireceğini de biliyor muydun?" diye sorduğumda, yüzündeki neşeli hava perdelenmişti.

"Evet. Yapmaması için dua ettim ama o çizmeyi aşmayı tercih etti." dedi. Ve sıkıntılı bir nefes verdi.

"Yine kavga etmişsiniz. Filiz Hanım sizi zor ayırmış." dedim, merakla.

"Evet... Sen de konak dedikodusundan mahrum kalmıyorsun bakıyorum da..." dedi, sırıtarak.

"Sonuçta öleceğimi düşünüyormuş o... Kendince haklıydı, seni korumak istiyordu. Yani ben oynadığımız oyunun ciddiyetini anladım. Kim bilir... Belki ben de onun gibi davranırdım. Veya sen... Kızma bence daha fazla ona." dedim, kısık bir sesle.

"Neyse boşver... Zaten şu saatten sonra, seninle ilgili bir konuda, benim sözümden çıkamaz." dedi, tok bir sesle.

"Neden?" diye sordum.

"Bence bugünkü soru kotan doldu. Çenen kadar bacakların da çalışsın. Hızlı yürü biraz." dedi, gülümseyerek.

"Sen de bana ne istersen sorabilirsin." dediğimde, yüzünü iki saniyeliğine bana çevirmişti.

"Ben sana zaten ne istersem sorabilirim." dedi.

"Sininli sihbit itmiyirim Nizli, siri siriyirim." dedim ve bir kahkaha attım. 8 Mart, şirkete gittiğim ilk gün gelmişti aklıma. Durdu ve beni de durdurdu. Diğer eliyle de elimi tutmuştu. Bakışları, gözlerimi delip geçiyordu. Ben eğer güneştiysem buzdan kale bu ısıya dayanamaz erirdi. Çatık tutmaya çalıştığı kaşlarının altındaki siyah gözlerinin ne kadar güzel parladığının farkında mıydı acaba?

"Ne dedin sen?" diye sordu, yumuşacık bir sesle.

"Paşamızı taklit ettim." dedim, gülümseyerek.

"Bunu bir kere yaptığında başına ne gelmişti, hatırlıyor musun?" diye sordu. Kaşlarını kaldırmıştı. Onu taklit ettiğimde, beni havuza atmıştı. Sonra üzerine çekip, kendini de ıslatmış ve beni kucağında odama taşımıştı. Dört işlemi, en az benim kadar iyi ve hızlı yapabilen hassas terazi de almıştı bana... Başımı "Evet." anlamında salladığımda, ellerimi geriye doğru itti ve kendi elleriyle beraber belimde sabitledi.

Yeşilin her bir tonunun ortasında, antik yunancada *kara* anlamına gelen Mela Dağı'nın yamacına kurulu Sümela'daydık. Yeşil ve siyah ne zamandan beridir birbirine bu kadar yakışıyordu? Bizim için mi inşaa edilmişti burası,

yüzyıllar öncesinde? Sanki biz şimdi, dünyada yalnızca ikimizdik.

"Burada havuz olmadığına göre, beni doğrudan aşağıya atacaksın herhalde?" dedim. Yüzünde mimik oynamadan bana bakıyordu. Öyle bir bakıştı ki bu, dudaklarımız aralarındaki beş altı santimetreye baş kaldırıyor ve aslında birbirlerini öpüyorlardı. Gözlerimiz, aralarındaki uzaklığı yok sayıyor; yüzyıllardır hayatta ve canlı kalan Sümela Manastırı gibi kök salıyordu birbirine. Ruhlarımız ise eşini bulmanın şehvetine çoktan kapılmış sevişiyordu. Dört buçuk saniye geçmişti yalnızca ama benim için dört buçuk sene gibiydi.

"I-ıh. Daha kötü bir ceza vereceğim." dedi. Gözleri önce dudaklarıma kaydı, sonra da yavaş yavaş yaklaştı. Ardından alt dudağımı dudakları arasına aldı. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, durabilirdi. Ellerimi bırakıp, iki eliyle de belimi kavradı; ellerimi kollarına yerleştirdim. Dünyanın en güzel melodisi duyuluyordu şimdi. Kayalıkların arasından sızan suyun müziği, yaprakların ahenk içindeki şarkısına eşlik ediyordu. Yolun ne kadar ilerisiydi burası bilmiyordum; ama en güzel durağımdı. Dudaklarımı kavrayan dudakları, belimin çeşitli yerlerinde gezen elleri, burnuma çalınan kokusu yaşamak için gerekli tüm maddeleri içeriyordu.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında sersemlemiştim. Bu uyanış gibi bir şeydi. Güneşi, yeşili, yeşilin kızıl gölgelerini, taşı, toprağı ilk defa görüyordum; ciğerlerim ilk kez solunum yapıyor, tenim rüzgarı ilk kez hissediyordu. Bir elini saçlarıma götürdü ve küçücük bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Ellerim, kollarından ısrarla kopmuyor; o da diğer elini belimden çekmiyordu. Bu yakınlıktı bizim en uzak kalmamız gereken mesafe; sanki yıllardır ikimiz de bunu arzuluyorduk. Zaman hiç yoktu onun yanında ilk defa. Böyle bir şey henüz keşfedilmemişti benim için daha.

"Bir daha öyle beni taklit etmeye falan çalışmazsın, bu ceza bence sana kafi." dedi. Birbiriyle aynı renkte olan saçları, gözleri ve sakalları esmer yüzüne çok yakışıyordu. Beni, arkadaşının doğum gününden sonra ilk defa kendisi

öpmüştü; ve buna ceza mı diyordu? Buna aşk demek doğru muydu ya da tam olarak ne ad verilirdi bilmiyorum ama o da bana karşı gerçekten de bir şeyler hissediyordu.

Oynadığımız oyuna teslim olur muydu bilinmez; ama kendini çoktan kaptırmıştı. Benden farksızdı o da. Eşittik ve birbirimizi dengeliyorduk.

"Yeşile en çok mavi yakışır zannediyordum." dedim. Ses tonum, kalbimdeki tüm hisleri içine almıştı sanki.

"Neymiş daha çok yakışan?" diye sordu. Gözlerimin yeşiline hapsolmuş ve bundan çok da memnunmuş gibi bakıyordu bana.

"Kara." dedim. Dört harften oluşan bir kelime ancak bu kadar güzel olabilirdi. Sol dudağının üzerinde oluşan çukurda yaşamak istemiştim. Hava hafif hafif kararmak üzereydi. Yüzümü, ondan ayırıp manzaraya çevirdim. "Burasını aklıma kazımak istiyorum. Çok güzel. Böyle... Mistik bir gücü varmış gibi. Aşık olunası bir şehir burası." dedim. "Hiç unutmamak istiyorum, gözlerimi kapattığımda şu anı hep hatırlamak istiyorum. Silinmesin." diye devam ettim.

Gözlerim, yeşil ağaçlar arasında gezintiye çıkmışken; kulaklarım sessizliğin melodisini dinliyordu. Sonra bu melodiye Bora'nın kadifemsi ses tonu karıştı.

"Nazlı." dedi. Gülümseyerek ona döndüm. Sağ elimi, avuçlarının arasına aldı. Cebinden çıkardığı bir şeyi parmağıma geçirdi... Bir yüzüktü bu. Hayatımda ilk kez yüzük görmüşcesine şaşkınlıkla bakıyordum. Orta büyüklükte bir zümrüt yüzüktü ve de bu; yıllara meydan okuduğunu bas bas bağırıyordu. Elimi dudaklarına götürüp, küçücük bir öpücük kondurdu. Kendimi ve Bora'yı uzaktan izliyormuş gibi, an'a müdahale edemiyor, konuşamıyor, tepki veremiyordum. "Bu babaannemin yüzüğü... Her zaman parmağında taşımak istemezsin belki... Ama sakla. Sana hep burayı hatırlatsın." dedi.

"Olmaz." dedim. *Bir gün Bora'yı karşıma alıp ben konuşacağım Naz. Cümleye buradan girilir mi Allah aşkına?* Elimi elinden çekerek, yüzüğe baktım ve gülümsedim. "Bu

çok güzel. Çok. Yani babaannenin beni buna layık görmesi de benim için çok değerli. Ama bu yüzüğü, buradan giderken sana vermem gerekir. Bunu, gerçekten evleneceğin kadına vermek ister babaannen. Sen de öyle yapmalısın zaten." dedim. Ve bunu bir çırpıda söylemek çok zordu. Onun birisiyle evlenme ihtimali içimi acıtmıştı.

"Bu yüzük senin Nazlı. İster saklarsın, ister çöpe atarsın." dedi. Bakışları bir kaç saniye manzaraya çevrildi, sonra yeniden beni buldu. "Babaannem sana bunu nişanda, alyanslarla beraber takacaktı aslında. Muhtemelen bir araba laf söyleyecek ondan önce davrandığım için." dedi. Küçük bir kahkaha atmıştım.

"Bana evlenme teklifi etmiş oldun aslında." dedim, muzip bir ifadeyle.

"Ve sen de teklifimi kabul ettin o zaman." dedi. O da gülümsüyordu.

"Biz gerçekten evlenecek miyiz?" diye sordum. Bunu hiç düşünmemiştim. *Sahi, bunu nasıl hiç düşünmedin Naz?* Gözleri kısıldı. "Yani, benim çakma mezar taşımda... Nazlı Alaca mı yazacak, yoksa Nazlı Karabey mi?" diye sordum. *Naz... Nazlı Karabey çok güzel oldu, ergenliğimize geri dönelim de imza alıştırmaları falan yapalım, hadi koş!*

"Sen hangisini istersin?" diye sordu. Bana sormasındı. Kendi karar versindi.

"Öylesine mi soruyorsun, yoksa gerçekten benim istediğim mi olacak?" diye sordum.

"Ne zaman, sana öylesine bir şey sordum?" dedi. Yumuşacıktı ses tonu. Onunla nikah masasına oturup, imza atmak istiyordum galiba. *Emin misin Naz? Kendine, hatırlayınca çok ağlayacağın anılar yaratma.*

"Ben soyadımı çok seviyorum. Ama seninkisi de fena değil." dedim.

"Yani?" dedi, gülümseyerek.

"Fotoğraf çekilelim mi?" diye sordum. Kısık gözleriyle, konunun nasıl buraya geldiğini sorguluyordu sanırım.

"Burada 'Sümela Hatırası' fotoğrafımızı çekecek kimse yok." dedi, gülümseyerek.

"Selfie çekelim?" dedim.

"Cık. Hiç hoşlanmam." dedi. Bir şeyden de hoşlansaydı. *Senden hoşlanıyor işte Naz.*

"Ben, nişanda yüzüklerimizi göstererek selfie çekeriz, onu instagrama koyarım, altına da 'I SAİD YES' yazarım diyordum ama... Hep bunu istemiştim." dedim. Histerik bir kahkaha attı ama ben çok ciddiydim.

"Sen... Dalga geçmiyorsun?" dedi. Maşallah, çok zekiydi!

"Evet. Geçmiyorum. Neden dalga geçeyim ki?" dedim.

"Saçmalama Nazlı. Benim böyle bir şey yapacağıma inandın mı? Hem... 'I said yes' nedir ya? Evet demişsin ki nişanlanmışsın işte. Çok saçma bir gösteriş budalalığı." dedi. Bana*, "gösteriş budalası"* mı demişti o? *Caner Kozan sana asıldığı için ona ateş ettiğinde, sen de ona aynısını demiştin Naz.* Ama ben içimden demiştim! Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Hiç de bi kere! Her genç kızın hayalidir bu." dedim, sitemli bir şekilde.

"Ah o genç kızlar, keşke daha güzel şeyler hayal etseler." dedi. Çantamdan telefonumu çıkardım ve arkama manzarayı alarak selfie çektim. Dudaklarını dişleyerek gülmemeye çalışıyor ve dikkatle beni izliyordu. Çektiğim fotoğrafı Instagram'a koydum, konumuna Sümela Manastırı'nı ekledim. Fotoğrafı paylaşırken, açıklamasına da *"Hayalle gerçeğin kesişim kümesi."* yazdım.

"Ne yazdın altına? 'Nişanlımla Sümela keyfi mi?' diye sordu ve minicik bir kahkaha attı.

"Biz daha nişanlanmadık! Müstakbel nişanlım olabilirsin sen benim ancak... Ayrıca, çok merak ediyorsan gir ve kendin bak." dedim. Bakamazdı. Profilim kilitliydi.

"Çok merak edersem girip bakmam Nazlı. Sana söyletirim." dedi. Ve ardından küçük bir kahkaha attı.

"Gıcık mısın sen?" diye sordum. Daha yüksek bir kahkaha attı.

"Kilitli profilin değil mi? Girip bakamayacağımı bildiğin için öyle söyledin ama sonra çok bozuldun." dedi. Her şeyi anlamasından nefret ediyordum.

"Neden kimseyi takip etmiyorsun Instagram'da? Böyle cool olduğunu falan mı zannediyorsun?" dedim, alayla. Sinir olduğumu sesimden ve yüzümden anlıyor olmalıydı. Zaten her şeyi anlıyordu.

"Neden edeyim? Instagram kullanmıyorum." dedi. Benim aksime o çok eğleniyordu.

"Neden hesabın var o zaman? Bir de onaylanmış hesap?" dedim. Çok saçmaydı bu.

"Başka birisi benim adıma hesap açmasın diye." dedi. Çok mantıklıydı bu.

"Zaten ne yapacaksın sen Instagram'ı? 'Kumarhane keyfi.' mi yazacaksın? Gece kulüplerinde sürekli takıldığın kadınlarla yatmadan selfie mi atacaksın? Çok saçma." dedim. Gitgide daha çok sinir oluyordum.

"Neden sürekli olarak birileriyle yattığımı düşünüyorsun? Bu duruma takıldın kaldın." dedi. Sesinde meraklı bir tonlama vardı.

"Adını Google'a yazınca, sürekli başka bir güzelle görüntüleri bulunan babam değil de ondan." dedim. Dümdüz bir ses tonuyla, dümdüz yüzüne doğru konuşmuştum. Aklıma geldiği gibi dudaklarımdan çıkıvermişti cümleler. *Aklına tüküreyim Naz.*

"Gece kulübünde rastgele tanıştığı bir kadınla beraber olacak kadar düşük standartları olan birisi miyim sence?" dedi. Meryem Ana bizi kovalayacaktı birazdan. Burada durup, bunu mu konuşacaktık? Hoş, bunu hiçbir yerde konuşmamalıydık. Bunu, Bora ve ben konuşmamalıydık. Bana neydi canım onun seks hayatından? *Konuyu açan da benim babam değil Naz'cığım.*

"Ooo paşamız, yattığı kadınları da seçiyor maşallah. Tabii insan çok zengin ve çok yakışıklı olunca... Zaten elini sallasan ellisi kapına geliyordur bu kaslarla! Bir de böyle gamzeni göstererek gülümsüyorsun ya bilerek!" dedim. Ne

diyordum acaba? Kapasitesini zorladı ve sanırım hayatı boyunca atabileceği en uzun kahkahayı attı. On beş saniye sürmüştü.

"Önemli olan benim kimi istediğim ve istediğim kişinin de beni isteyip istememesi." dedi, ardından göz kırptı. Başka kadınlara bakan gözü çıksındı. Başka kadınları isteyen kalbi kırılsındı. Onu isteyen kadınların da saçlarını başlarını yolmak istiyordum; acaba kaç kişiydiler?

"Beril'le neden yatmadın?" diye sordum, dan diye. *Senin de bu soruyu soran dilin kopsun Naz.* Yüzündeki gülümseme perdelendi ve kaşları normal seyrine döndü. Çatık kaşlarının altından, gölgeli bir ifadeyle bakıyordu gözlerimin içine.

"Bir söz verdik birbirimize. Kurallara uyacağız." dedi. Yalan söylüyordu. *Aha Naz basıldı! Ayy yakalandı!*

"O sözü, Amerika'dan döndükten iki gün sonra verdin. Pazartesi günü." dedim. Kaşları biraz daha çatıldı.

"Sonuçta bu sözü, anlaşmaya vardığımız gün vermiş olmalıydım Nazlı. Sesli dile getirmemiş olmam, bunu değiştirmez." dedi, dümdüz bir ses tonuyla.

"Hayır. İnanmıyorum sana. Çünkü vazgeçmişsin. Önce çağırmışsın, sonra vazgeçmişsin. Kendin dedin, barda takıldığınızı-" dedim ve durdum. Ne duymak istiyordum?

"O, bu durumu senin kadar sorgulamamıştır Nazlı. Sonuç olarak, senin de istediğin bu değil miydi? Nedenini ne yapacaksın?" dedi. Gözleri ifadesizleşirken, okunamaz bir hâle bürünmüştü yeniden.

"Merak ediyorum." dedim. Başka bir şey diyemezdim. Mesela, "Ben de bir şeyler anlar gibiyim ama inşallah yanılmıyorumdur da sen de bana karşı bir şeyler hissediyorsundur." diyemezdim. Bu bana dua olsa bile, onun bedduası olurdu. *Ve sevdiği kadının neden öldürülmesi gerektiğini öğrendiğini yine hatırladın Naz, şimdi sırası değildi!*

"Etme." dedi.

♠

Akşam yemeği, biz konağa geldiğimizde çoktan yenmiş ve herkes odasına çekilmişti. Bora, Gökhan ve Esma Hanım'la konağın avlusunda çay içiyorduk. Karnımı bize ayrılan yemeklerle tıka basa doldurmuş olmama rağmen, hâlâ midemde envaiçeşit tatlıya yer kalmış olmasını ben bile yadırgamıştım. Bugünkü Bora gitmiş; yerine çatık kaşlarıyla gezen Bora geri gelmişti. Ben yemek yerken, Bora ve Gökhan'ı yalnız bıraktığım otuz üç dakikada ne konuştularsa, bir şeyler dönüyordu.

"Naz? Senin Trabzon'da iştahın açılmış olabilir mi?" diye sordu Gökhan. Ağzım dolu olduğu için, "Evet." anlamında kafa sallamakla yetinmiştim.

"Sana ne ya kızın yemeğinden!" dedi Esma Hanım. Gökhan'la oldukça samimiydiler. Hoş, bu konaktaki herkes Gökhan'ı çok seviyordu. "Eee Naz... Sevdin mi Trabzon'u?" diye sordu Esma Hanım.

"Çok sevdim. Eminim yazın daha güzel oluyordur." dedim, gülümseyerek.

"Her mevsim güzel buralar. Sakin... Huzurlu." dedi Esma Hanım. "Kuzen... Yarın da köyü gezdir Naz'a." diye devam etti. Bakışlarımı Bora'ya çevirdim; düşünceli duruyordu.

"Bakarız. Yarın işlerim var gerçi. Merkeze inmem lazım." dedi Bora, Esma Hanım'a.

"Gece oğlum o." dedi Gökhan. Ne işiydi ki bu? *Sana ne Naz. Her şeyi de merak etme.*

"Hayırdır?" diye sordu Esma Hanım. Sorsundu, sorabilirdi.

"Hayır mı şer mi bilmiyorum." dedi Bora. Esma Hanım, benim kadar meraklı değildi anlaşılan; uzatmadı.

"Hayırlısı inşallah demek lazım tabii." dedi Gökhan, bakışlarını Bora'ya çevirerek. Esma Hanım, konuyu değiştirmeyi akıl edecek kadar anlayışlı olsa gerekti, bana döndü.

"Yüzüğün çok yakışmış Naz. Sanki senin için yapılmış gibi. Gözlerinin rengi." dedi Esma Hanım, gülümseyerek.

"Benim sevgilimin gözleri zümrüt yeşili değil." dedi Bora. Legolas'ı özlemiştim; gelsindi. Elf kulaklarımın neler

duyduğunu bana bir anlatsındı. Hemendi. Şimdiydi.

"Gerçekten onun için yapılan baş-" diye başladığı cümlesini yarıda kesmişti Gökhan. Çünkü Bora, öfkeli bakışlarını ona çevirmişti. Aptal değildim. Benim için yapılan başka bir şeyden bahsediyordu. Konu da yüzük olduğuna göre, alyanslarımızı kastediyor olabilirdi. *Bora da alyans takacak mı ki Naz?*

"Sen de alyans takacak mısın?" diye sordum. Başka hiç kimse yanımızda yokmuş gibi Bora'yı ZÜMRÜT YEŞİLİ OLMAYAN VE BELLİ Kİ ONUN TAM RENGİNİ BİLDİĞİ GÖZLERİME hapsetmiştim.

"Takacağım." dedi. Öyle bir bakıyordu ki, kalplerimiz çoktan prangalanmıştı sanki birbirine. Yüzüme yayılan gülümsemeyle ilgili Bora'nın ne düşündüğünü umursamazken, Gökhan'ın ne düşündüğünü umursayacak değildim. Bir bana bir de Bora'ya ikişer saniye aralıklarla bakıyordu.

"Elif'le beraberken takmazdı bak Naz, kıymetini bil." dedi Gökhan, en sonunda. Patavatsız mıydı biraz? Esma Hanım ve Bora, gözlerini Gökhan'a dikmişlerdi. Bora birazdan küfredecek gibi duruyordu. "Ne? Takıyor muydun?" dedi Gökhan. Bora, sesli nefes vermişti.

"Bravo Gökhan. Tam dayaklıksın." dedi Esma Hanım. O da kızmıştı. Kim olsa kızardı. Ardından bana döndü. "Bakma sen buna. Bomboş konuşur." dedi, gülümsemeye çalışıyordu.

"Elif'i kıskanmıyorum. Sorun yok." dedim. Kurduğum cümleye ben bile inanmamıştım. Ardından ayağa kalktım. "İzninizle... Ben bugün çok yoruldum. Duş alıp uyuyacağım." dedim. Muhatabımsa sadece Esma Hanım'dı.

"İyi geceler canım." dedi, Esma Hanım, gülümseyerek. Hızlı adımlarla içeriye girdim.

♠

Bora, eşyalarını dolaba yerleştirmişti ama ben bavul hayatından oldukça memnundum. *Ona memnun olmak değil; üşenmek deniyor Naz, bil istedim.* Bavuldan

eşofmanlarımı alıp duşa girmiştim. Banyodan çıktığımda, Bora yatakta uzanıyordu. Saçları nemliydi.

"A-aaa? Sen nerede duş aldın?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Hamam var." dedi. Yatağa doğru ilerlediğim sırada yeniden konuştu. "Saçlarını iyicene kurut." dedi.

"Ay çok sıkıldım. Çok uzadılar artık. Bir saat kurutma makinası elimde, kolum ağrıyor." dedim ve yatağa girdim. Sırt üstü yatmış, tavanı izliyordu. "Ben de hamama gireceğim. Ben hiç hamama gitmedim." diye devam ettim.

"Hasta olacaksın." dedi. İki elimi yanağımın altına koyduğumda, yüzüğümü hissetmek beni gülümsetmişti.

"Sen girmişsin işte. Ben neden hasta olayım?" dedim, şaşkınlıkla.

"Saçlarınu kurutmadığın için söyledim onu Nazlı." dedi, yüzünü bana doğru döndürerek. "Girersin hamama da istediğinde." diye devam etti.

"Neden babaannen bu yüzüğü Elif'e vermedi?" diye sordum. Merakıma yenik düşmüştüm. Sormasam da olurdu aslında. Gözleri yine bilmediğim bir dili konuşuyordu; ifadesiz değildi ama ben okuyamıyordum.

"Bilmiyorum. Hiç düşünmemiştim de... Ben doğunca anneme hediye etmiş babaannem o yüzüğü... Annem parmağından hiç çıkarmazdı. Babaannem de hiç çıkarmamış ben doğana kadar. Annem vefat ettiğinde, babaannem yüzüğü benden istedi, evleneceğim kadının parmağına kendi takmak için... Ama Elif'e hediye etmedi. Sebebini bilmiyorum." dedi. Sesinde sıkıntılı bir tonlama vardı. Bu konu hakkında değil, genel olarak konuşası olmadığı belliydi ama yine de uzun uzun açıklamıştı.

"Beni öldü bildiklerinde, 'Nazlı'yla mezara gömdük.' mü diyeceksin? Babaannen yine isterse bu yüzüğü? Gerçekten evleneceğin insanın parmağına takmak için..." dedim, meraklı bir ifadeyle. Onun zor durumda kalmasını istemiyordum.

"Kimseyle evlenmeyeceğim." dedi, düz bir sesle. Ne düşüneceğini umursamadan gülümsedim.

"Canını sıkan ne?" diye sordum. Gülümsüyordum ama ses tonum incecik çıkmıştı.

"Boşver." dedi. Öyle bir ses tonuyla söylemişti ki, canının gerçekten de çok sıkkın olduğu altı harflik bir kelimeye sıkışmıştı.

"Bugün çok güzel bir gündü. Bugünü düşün, sorun her neyse illaki çözersin sen." dedim. Onun da dudakları iki yana hareket ederken, boğazından da tatlı bir ses çıkmıştı. Öyle bir gülümsüyordu ki, kalbim kanat takıp havalanıyordu.

Düşünmek en sevdiğim eylemlerden biriydi. Hayatımın yüzde doksan dokuzunda düşünerek hareket ederdim. Bora'nın yanı yüzde birlik bir alanı kapsıyordu. Aşk ve düşünmek kesinlikle ters orantılıydı.

"Bora." dedim.

"Efendim Nazlı." dedi.

"Eğer biz... Yani sen ve ben... Eğer başka şartlar altında tanışmış olsaydık... Sence... Aramızda bir şey olur muydu... Yani sence?" diye sordum.

Bugün beni öpen dudakları aralandı ama onun sesinden önce, telefonumun moledisi ulaştı kulaklarıma. O da dudaklarını kapatmak zorunda kalmıştı. Ve hemen devamında, kaşları çatılmıştı. Dudakları yeniden aralandı.

"Kim arıyor bu saatte?" dedi. Sesi sert, bakışları da bu durumdan hoşlanmadığını açıkça belli eden bir ifadeye sahipti. Yataktan kalktım ve koltuğa doğru ilerledim.

Gece yarısını geçeli, iki saat on beş dakika olmuştu. Ama işte Boston'da henüz bir akşam üstüydü; saat yediyi çeyrek geçiyordu. Ekranda yazan *"Anıl"* yazısına bakmaya devam ediyordum ve telefonun sesi artık kulaklarımı uğuldatıyordu.

38.Bölüm

Gece yarısını geçeli, iki saat on beş dakika olmuştu. Ama işte Boston'da henüz bir akşam üstüydü; saat yediyi çeyrek geçiyordu. Ekranda yazan *"Anıl"* yazısına bakmaya devam ediyordum ve telefonun sesi artık kulaklarımı uğuldatıyordu. Gözlerimi ekrandan en sonunda çekip, Bora'ya baktım.

"Olmazdı. Zaten, başka şartlar altında tanışsaydık, gözün kalbindeki insandan başkasını görmüyor olurdu Nazlı. Muhtemelen tanışmazdık da. Senin ve benim aramızda bir şey olması, bu ve hiçbir şartta mümkün değil anlayacağın." dedi. Sesi de bakışları kadar soğuktu. Yeniden telefondaki "Anıl" yazısına baktım. *Bora onun aradığını nasıl anladı Naz?* "Nazlı! Şu siktiğimin telefonunu ya aç ya da sustur!" dedi, öfkeli ve buz gibi bir ses tonuyla. Emrediyordu adeta. Ardından yüzünü göremeyeceğim şekilde arkasını döndü.

"Alo?" dedim. İnsanlar telefonu böyle açarlardı. Grahambel'in sevdiği kadına armağanıydı bu. Ve ben hangisini gerçekten sevdiğimi artık bilmediğim iki adamdan birisinin yanında, bir diğerine "Alo?" diyordum.

"Naz." dedi telefondan gelen ses. O sesin sahibi, bana hep "Naz" derdi. Zaten fazla kalın olmayan ses tonu, şimdi daha da ince ve kısıktı. Konuşabilecek, eline telefon alacak kadar iyileştiğinden nasıl haberim olmazdı? Konuşma sırası bana geçmişti, ne diyecektim? *Anıl'la ne konuşulacağını, nasıl konuşulacağını unuttun mu Naz?*

"Sesin iyi geliyor." dedim. Muhtemelen, benimki ona iyi gitmiyordu ama.

"Özledim." dedi Anıl, kısık çıkan sesiyle. Konuşurken epey bir efor sarfettiği belliydi. "Z" harfi mesela, "S" gibi çıkmıştı boğazından. Ya da ses Amerika'dan buraya gelirken, yolda

karışmıştı belki de. Sabah falan mı konuşsaydık? Belki hatlarda sorun vardı. Ben de Anıl'ı çok özlemiştim. Kaza yaptığı günden beri sesini ilk kez duyuyordum. O benim çocukluğumdu. Elbette, ben de çok özlemiştim ama bunu Bora'nın yanında nasıl söyleyecektim?

"Nasılsın?" diye sordum. Ses tonum, içler acısıydı.

"İyiyim. Daha iyiyim. Daha da iyi olacağım. Sayende." dedi Anıl. İç çektim. *Ne biliyor Naz?* İş yerinden avans aldığımı mı, yoksa kumarhanede kumar oynadığımı mı biliyordu? Eren'den mi öğrenmişti yoksa Nurcan Teyze'lerden mi?

"Bunu da atlattın, çok şükür." dedim.

"Nişanlanıyormuşsun." dedi. Bir gün Anıl'ın bana söyleyebileceğini düşündüğüm hiçbir cümlenin içinde geçemez zannederdim bu kelimeyi. Anıl bana bunu dememeliydi. Demesindi. Boğazım yanıyordu. Kimden duymuştu?

"Kimden duydun?" diye sordum. Bunun yerine, "Evet." diyebilirdim ama diyememiştim. Kolay değildi.

"Eren'den." dedi, çok zor çıkan bir sesle.

"Evet... Bak sen evlenecektin ama ben sıranı kapıyorum." dedim. Bu cümle, bugün hayatımda kurduğum en zor ikinci cümleydi. Ne Bora'nın herhangi biriyle evlenmesine dayanabiliyordum; ne de Anıl'a evleneceğimi söylemeye... Gözlerimden akmaya başlayan yaşlar yanaklarıma ulaşmıştı. Anıl'a bir türlü değmeyen ve bugün Bora'nın naifçe öptüğü dudaklarımı parçalamak istercesine ısırdım. Ne Anıl'ın ne de Bora'nın ağladığımı duymaması gerekiyordu.

"Aşık olup evlenme kararı almadan evvel, en azından komadan çıkmamı bekleseydin keşke." dedi Anıl. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Daha fazla dayanamayacaktım sanırım. "Sen de haklısın... Buluşmaya gelmeyi bile beceremedim." dedi. Üç buçuk saniye es verdi. "Eğer o gün... Kaza yapmasaydım... Sana diyecektim ki..." dedi ve derin bir nefes aldı. "Ah Naz!" dedi, acı dolu bir sesle.

"Yorma kendini." dedim, bir solukta. O gün bana ne diyecektiyse, hayat buna bile izin vermemişti işte. Ben onu o

kadar çok sevmiştim ve o beni o kadar sevmemişti ki, bu dünya ikimize dar gelmişti. Bir şekilde sığdırmıştım ikimizi bu dünyaya; ama aynı ülkeye sığdıramamıştım işte. Sekiz ay dolduğunda buradan gitmek zorunda olan birisiydim ben. Anıl bana ne diyecekse demesindi.

"Çok yormamam lazım kendimi, haklısın... Fazla konuşturmuyorlar zaten beni. Fotoğrafını gördüm bugün Instagram'da... Çok güzel çıkmışsın. Seni ne kadar...özlediğimi anladım." dedi, tane tane konuşarak.

"Eren'le ne zaman konuştun?" diye sordum, merakla.

"Esin'i aramıştı... Bir de ben sesini duyayım istedim onun. Anlattı her şeyi... Hayat işte Naz. Umarım hep mutlu olursun. Fazlasıyla hak ediyorsun bunu. Umarım o adam senin kıymetini bilir... Şimdiden hayırlı olsun." dedi. Kendinde bulduğu son güçle ve bir daha konuşmayacakmışız gibi konuşuyordu. *Er ya da geç olacak olan bu değil mi Naz? Şimdi olmazsa, iki yüz kırk beş gün tamamlandığında çıkmayacak mısın zaten onun hayatından?*

"Nişan tebriği mi yapıyorsun, veda mı ediyorsun belli değil oğlum." dedim, sesimi neşeli tutmaya çalışarak.

"Amerika'ya yolun düşerse uğra. Ben daha burada kalacakmışım gibi gözüküyor." dedi.

"Tabii tabii. Geçen de CIA'den aradılar. 'Seni çok özledik Naz, gel bi esspressomuzu iç.' dediler. Artık onları ziyaret ederken sana da uğrarım." dedim.

"Senin gibisini bulamaz CIA, inanırım." dedi, gülerken zorlanmıştı; boğazından acı bir ses yükselmişti.

"Tabii oğlum!" dedim, bilmiş bilmiş. "Nasıl Amerika? Özlemiş misin?" diye sordum.

"Odamın manzarası fena değil." dedi, gülerek. Ama canı yanıyordu, boğazından çıkan seslerden anlıyordum. Hem de çok canı yanıyordu. "Işınlanmışım gibi hissediyorum." diye devam etti.

"Yok ışınlanmadın. Ben bizzat izledim ambulans uçağa bindirildiğin anı..." dedim. İnsan kendi ses tonuna acır mıydı? "Komadayken de bir kere uyanır gibi oldun. Bir şeyler

söylemeye çalıştın. Ben doktordan izin alıp yoğun bakıma girmiştim." diye devam ettim.

"Yanıma kimseyi...sokmamışlar diye biliyorum." dedi Anıl, zorlanarak.

"Ben başhekimle özel bir görüşme yapınca... Kıbrıs'a gitmeden seni görmek istemiştim de." dedim, gülümsemeye çalışarak.

"Sesimi ne kadardır duymadığını da sayıyor musun?" dedi. Sesi meraklı çıkmıştı.

"Unuttun herhalde? Ben her şeyi sayarım. Ve bu arada... Amerika'ya yolum düşmez ama ben bizzat seni görmek için rotamı oraya çevireceğim, haberin olsun." dedim. *Anıl'a mı kıyamıyorsun Naz? Sesindeki hüzün yüzünden, onu mutlu etmeye mi çalışıyorsun yoksa sen hâlâ onu görmeden yaşayamayacağını mı düşünüyorsun?*

"Balayı rotası herhalde." dedi, imalı bir ses tonuyla.

"Balayı evlendikten sonra oluyor. Nişanlanınca balayı falan olmuyor." dedim. Yaptığı herbir imayı, itinayla geri iade edecektim.

"Beraber yaşamaya başlamışsınız." dedi. Öyle bir dedi ki, sanki evimden onu kovmuş ama Bora'yı almıştım. *Kalbine aldın ya Bora'yı, onu kastediyordur Naz.*

"Evet." dedim. Dümdüzdü ses tonum.

"Hala her şeyi sayıyorsun demek? Benim bildiğim Naz'sın yani?" dedi. Histerik bir kahkaha atmıştım. Bora, bundan bile rahatsız olmamış, hala kıpırdamadan sırtı bana dönük bir şekilde yatıyordu.

"Kırk sene geçmiş gibi karakter değiştirmemi mi bekliyordun?" dedim.

"O adam eğer takıntılarından seni vazgeçiremezse, kapının önüne koyar, biliyorsun değil mi? Evlenemeden ayrılırsınız." dedi, muzip bir ses tonuyla. Kendine has bana takılma ses tonuydu bu. Bunun kalbimi ne kadar kırdığını bilmiyordu oysa. Kıyaslamamam lazımdı ama elimde değildi; Bora da beni gıcık etmeyi seviyordu ama değersiz olduğumu hissettirerek yapmıyordu bunu. Anıl neden böyle

davranmıştı bana? Ve neden hala bunu sürdürüyordu? İnsanların ölmek üzere olduklarında, akıllarının başlarına gelmesi falan gerekmez miydi?

"O beni takıntılarımla seviyor." dedim, dan diye. Neredeyse bu dediğime ben bile inanacaktım. On bir saniye boyunca Anıl'dan ses gelmedi.

"İmkansız." dedi en sonunda, tatlı bir ses tonuyla.

"Aşk, imkansızın üstündedir Anıl." dedim. Ve yaşlar yeniden yanaklarıma boca etmeye başlamıştı.

"Aşık mısın ona?" diye sordu.

"Evet." dedim, hiç düşünmeden. Ben Bora'ya aşık olmuştum. Hâlâ Anıl'ı çok seviyordum; yarın Anıl'ın deniz gözlerine baktığımda, kalbimde hangisinin baskın geleceğini bilmiyordum ama ben Bora'ya aşık olmuştum.

"Adına sevindim... Nasıl oldu?" dedi ve derin bir nefes aldı.

"Aslında galiba senin sayende... Öyle beklenmedik bir şeydi ki... Zaten şöyle düşün... Komaya girdin ve uyandığında nişanlanacağımı öğrendin. Tahmin etmesi zor olmasa gerek ne kadar aşık olduğumu. Beni tanıyorsun..." dedim. Sesimin nasıl çıktığından bihaberdim. Muhtemelen Anıl hayatının şokunu yaşıyordu; Bora ise oyun oynadığımı düşünüyordu. Ama gerçekti söylediklerim.

"Damatla tanışmak isterim." dedi Anıl. Sadece içimdeki gerçekleri anlatmak istiyordum; Anıl beni her koşulda dinlerdi. Ve şimdi dozunu arttıracaktım gerçekliğin. Muhtemelen Bora anlamayacak ama Anıl anlayacaktı. İnşallah, yarın bu dediğimi yutmak zorunda kalmazdım. *Bugünkü sorunun cevabı bu işte Naz. Anıl'a Bora'yı anlatabilirmişsin.*

"Bu hayatta yalnızca sana, hiçbir zaman yalan söylemedim ben. Bora'ya bile yalan söylüyorum bazen ama sana hiç söylemedim. Böyle pembe, beyaz yalan bile söylemedim. Biliyorsun... İçimi, ruhumu, her halimi... Her şeyimi biliyorsun. Amerika'ya geldiğimde, deniz gözlerinin içine baktığım zaman anlatırım daha ayrıntılı sana... Hem belki beraber geliriz... Bora'yla." dedim. *Ya da yeniden Anıl'a*

teslim olacak ve onu ne kadar sevdiğini hatırlayacaksın Naz. İhtimalleri göz ardı etme sakın.

"Bora Karabey." dedi Anıl, tuhaf çıkan bir sesle. Bora'nın adını ondan duymayı yadırgamıştım. *Oysa ilk kez duymuyorsun Naz.*

"Gazete küpürünü hatırlıyor musun?" diye sordum, heyecanla.

"Hangi gazete küpürü?" diye sordu Anıl. Hatırlamıyordu. *Çok normal Naz. Anıl için anılarınızın bir değeri olmak zorunda değil ki.*

"Hani ben sana menekşe almıştım... Onu sula, büyüt ve sorumluluk sahibi olmayı öğren diye... Sonra senden gazete istemiştim... Masanın üzerindeki gazeteyi bana uzatırken... Bir haber vardı gazetede. Onu okumuştun bana..." dedim.

"Range Rover." dedi Anıl, hatırladığı sesine de yansımıştı. Konuya buradan bakması ise çok enteresandı. *O, Anıl Naz. Elbette, onun dikkatini çeken tek şey arabaydı o gazetede. Senin o bile çekmemişti dikkatini, çünkü Anıl'laydın.*

"Evet. Sence de çok enteresan değil mi?" dedim, merakla.

"Kadere inanmaya mı başladın?" diye sordu Anıl, alaylı bir ifadeyle.

"Bilmem... Bu sorunun cevabını bulamıyorum. Kapatayım mı ben? Yorulma daha fazla." dedim. Artık bu muhabbetin bitmesini istiyordum. Çığlık ata ata ağlamam gerekirken, ağladığımı ne tam karşımda sırtı dönük bir şekilde yatan Bora'ya ne de hattın ucundaki Anıl'a duyurmamaya çalışmak çok acıydı.

"Burada görüşürüz Naz." dedi. Sesinde, o gözlerde kendini göreceğinden emin oluşunun özgüveni mi vardı, yoksa kendi korkularımı onun ses tonuna mı yüklüyordum, bilmiyordum.

"Görüşürüz. Dikkat et kendine." dedim ve çağrıyı kapattım.

Pi sayısı rasyonel katsayılı hiçbir polinomun kökü olamaz. Bugün bildiğimiz bu bilgi, insanları iki bin sene boyunca uğraştıran bir bilmeceydi. Ama en nihayetinde çözülmüştü. Şimdi cevapsız olan her şey de bir gün aydınlanacak; belki

benim ömrümün yetmediği günlerin birinde, insanlar aşkın ne olduğu konusunda, yanılma payları olmaksızın cevap bulabileceklerdi.

Aşk, bir problemdi... Ve çoğu insanın aksine ben problemleri seviyordum. Kötü olan da belki buydu; en azından benim açımdan.

George Polya'nın, *"Eğer bir problemi çözemiyorsanız onun resmini çizin."* cümlesi, hayatıma yön veren en önemli bakış açılarından birisi olmuştu. Polya'ya göre önce problemi anlamak zorundaydım. Kendime sormamı istediği bazı sorular vardı.

"Bilinmeyen şey nedir? Veriler nedir? Koşullar nelerdir? Sizden istenen nedir?" Eğer kalbimin hükümdarı Anıl'sa, Bora o kalbe nasıl elini kolunu sallayarak girebildi? Veriler zaten belli ama eksik. Koşullar bir üçgen; Anıl-KALBİM-Bora üçgeni. Benden kimsenin bir şey istediği yok; ben bilinmeyeni bulmak istiyorum. Tamamen kişisel bir mesele.

"Koşullar yeterli mi? Veriler bilinmeyeni açıklamak için yeterli mi? Verilerde çelişki ya da düzensizlik var mı?" Koşullar çok sıkıntılı. Koşullar, kalbimi parçalıyor. Sekiz ay dolduğunda, 229 gün ve saatler sonra, buradan gideceğim. Sorun şu ki; kalbimi burada bırakıp gitmeyeceğim. Kalbim de benimle gelecek. İkisini birden o kalbe sığdırıp götüremem. Veriler, bilinmeyeni açıklamıyor. Veriler bulanık. Veriler çelişkili.

"Bu durumda sizden çözmeniz beklenen durum ya da problem tam olarak nedir ? Neyi bulmanız ya da çözmeniz beklenmektedir?" Aşk iki kişiliktir; ben Anıl'ı tek başıma sevdim. Buradan gittiğimde, Bora'yı da tek başıma sevmek zorunda kalabilirim. Bari aynı anda ikisini birden tek başıma sevmeyeyim istiyorum. Kalbim, savaş istemiyor. Şimdi ikisi birden orada; kim oranın gerçek hükümdarı?

"Problemi kendi cümlelerinizle ifade edin."

Edemiyordum; denemiştim ama olmamıştı. Telefonu kapatalı üç dakika, on yedi saniye olmuştu. Daha acil bir problem vardı çözülmesi gereken; Bora, şu an ne

düşünüyordu? Aramızda bir şey olup olamayacağını sormuştum ona. Anıl aramadan tam sekiz saniye evvel.

"Olmazdı. Zaten, başka şartlar altında tanışsaydık, gözün kalbindeki insandan başkasını görmüyor olurdu Nazlı. Muhtemelen tanışmazdık da. Senin ve benim aramızda bir şey olması, bu ve hiçbir şartta mümkün değil anlayacağın."

Anıl'ı kıskanıyordu Bora. Kim olsa kıskanırdı. Bora'ya Anıl'ın ne kadar değerli ve önemli olduğunu hissettirdiğim kadar, bunu Anıl'a hissettirmemiştim ben. Tuhaftı; ama galiba bir tek Bora, gerçekten Anıl'ı ne kadar çok sevdiğimi hissetmişti. Ve tüm bu cümleler, gerçek düşünceleri olamazdı. Anıl aramadan evvelki bakışlarına tezattı bu cümleler. *Demek ki hiç yalan söylemeyen Bora Karabey, canı yandığında, can yakıyormuş Naz.* Belki de kendini koruyordu; inanmak istediği şeyi söylüyordu.

Yatağa doğru ilerledim ve yorganın altına girdim. Bora'nın yüzü bana dönük olmuştu böylece. Gözleri kapalıydı. Ama uyumuyordu. Çünkü hala kaşları çatıktı. İkimiz de bir oyun oynamıyorduk artık. En az benim ondan etkilendiğim kadar, o da benden etkileniyordu. Ki ben çok daha fazlasını hissediyordum. Kalbime almıştım ben onu. Sekiz ay sonra bitecek anlaşmamızı engel saymasa, Anıl'ı engel sayacaktı bu sefer de.

Evet Naz. O çatık çehreli adama iyi bak. Anıl'ın hayatını kurtarmak adına kafa tuttun ona defalarca kez. Her öpüşmenizden sonra Anıl'a aşık olduğunu söyledin. Ama aşıktım. *Sorun da bu zaten Naz. Ya Anıl'ı gördüğünde, şimdiki gibi hissetmezsen Bora'ya karşı? Yılların Anıl'ı ya; uğruna ölümü göze aldığın, deniz gözlü çocuk.* Sesini duymuştum ama şimdi bu yataktaydım. *Anıl'ın gözlerine bakmadan bu sorunun cevabını alamazsın Naz. Üzgünüm. Ve şunu unutma ki, Anıl sana her ne söyleyecektiyse, onu söyleyecek. Düşünmeyi ertelediğin o şeyi duyduğunda ne hissedeceksin; bilemezsin!*

"Bora." demek istedim. Diyemedim. Gözlerim kapanırken, kokusunu duyabildiğim kadar içime çektim. Her ne olursa

olsun kabulümdü ama bu kokunun benden gitmesine dayanamazdım.

♠

185 Gün Önce...

Issızlık. Hayatım boyunca, ailemin ölüm yıl dönümleri dışında hep tek başıma uyumuştum. Her sene, yalnızca aynı günde, aynı zaman aralıklarında, bazen Eren'in, bazen Anıl'ın, bir zaman sonra Hande'nin omzunda uyuyakalmaya başlamıştım. Buna da beni çocukluğumdan beri onlar alıştırmıştı. Ve ailemin ölüm yıldönümü asla yalnız kalmamam, yalnız uyuyup yalnız uyanmamam gereken bir gün ilan edilmişti. Bunun dışında, hep tek başıma uyumuş ve tek başıma uyanmıştım. Birisiyle yatmak, alışık olmadığım bir durumdu.

Issızlık. Alışık olduğum bu duruma aykırı bir kelimeydi ıssızlık. Uyanmıştım; Bora yanımda yoktu ve yatak ıssızdı. Ürperme ve tedirgin hissetme hali gibi bir şeydi bu. *Günaydın Naz. Alışma Bora ile uyumaya ve Bora ile uyanmaya! İstanbul'a döndüğünüzde özleyeceksin.* Şimdiden özlemiştim.

♠

Salona gittim. Filiz Hanım, kahve içiyordu. Boynuna kadar gelen koyu kahve saçları, içeriye sızan güneş ışığında daha çok parlamıştı.

"Günaydın güzel kızım." dedi. Gülümsüyordu.

"Günaydın Filiz Hanım. Nasılsınız?" dedim ve karşısına oturdum. Yüzündeki gülümseme biraz daha artmıştı.

"Naz'cığım... 'Filiz Abla' de, 'Filiz Teyze' de, 'Filiz Hala' de... Ya da istersen doğrudan 'Filiz' de. Protokole hiç gerek yok." dedi. Yüzümdeki tereddütü görmüş olmalı ki, devam etti. "Burada kimse, Hanım'ı Bey'i sevmez. Bora bizim için ne ise, sen de bizim için öylesin." dedi, gülümseyerek.

"Teşekkür ederim." dedim ama bundan mutlu olup olmadığımı bilmiyordum. Alışkanlıkların dışına çıkmak çok zordu benim için. "Herkes nerede? Ben yine epey

uyumuşum, saat 10'u 25 geçiyor." dedim, mahçup bir ifadeyle.

"Endişelenme. Annem seni o kadar çok sevdi ki... Bora, 'Uykusuna düşkündür.' dedi, senin için. Annem ses etmediyse, kimse ses etmez." dedi. Elini, elimin üzerine koymuştu. Gözü, yüzüğüme kaydı. "Bizim oğlan babaannesinden rol çalmış." dedi ve bir kahkaha attı.

"Gülsüm Hanım'a 'babaanne' mi demeliyim?" diye sordum, merakla.

"Emin ol, çok sevinecektir." dedi, Filiz Hanım. Filiz Hala ya da. "Annem, ablam, Asuman, Esma çarşıya indiler. Yarın büyük gün malum, sülale toplanıyormuş. Asya, Bora'yla beraber sabahın kör vaktinden beri. Dolaşmaya çıkmışlardı. Gökhan da sabah İstanbul'a gitti. Bir işi varmış." dedi.

"Siz... Yani şey... Sen doktormuşsun sanırım. Gökhan 'Hocam' diye bahsetmişti." dedim. Yüzüne buruk bir tebessüm yayıldı. "Gülsüm Hanım'a da, yani... Gülsüm Babaanne'ye de... 'anneanne' diye hitap etti Gökhan, duydum." diye devam ettim.

"Evet. Öz oğlum gibidir Gökhan." dedi, sesinde ama daha çok gözlerinde bastırılmış bir hikaye sakladığını fazlasıyla vurgulanıyordu. Gözleri dolmuştu ama bunu belli etmemek istercesine gülümsüyordu. "Senin kalbini kırmış biraz. Bahsetti. Bahsetmek zorunda kaldı ya da... İstemediğin bir şeye zorlamış seni. Bora'ya karşı çıkmış." dedi. Gözleri ne düşündüğümü merak ettiğini açıkça dile getiriyordu.

"Halloldu o konu." dedim, dümdüz bir sesle.

"Bak kızım... Sana tavsiyede bulunmak haddim değil." dedi. Bakışlarında çekinceli bir ifade vardı.

"Estağfurullah." dedim, gülümseyerek.

"Bora'dan farklıdır Gökhan. Ama bu farkı o istemedi. Mecbur kaldı. Mecbur bırakıldı. Yaşamak istemediği bir hayatı yaşamaya mahkum oldu. Bora'ya çok düşkündür. Öz kardeş gibilerdir; arkadaş değil. O yüzden, zaman zaman Bora'ya bile Bora için diklenir. 'Bana ne bundan?' diyebilirsin elbette. Ama sadece, onun kötü olmadığını bil istiyorum.

Annesi olarak söylüyorum bunu sana." dedi. Neden Gökhan'ın annesi yerine bu kadar çok koyuyordu ki kendisini?

"Neden Gökhan'ı bu kadar çok seviyorsun?" diye sordum. Merakımı dizginlememem hayrıma mıydı, bilemiyordum.

"Ayık kafayla anlatılacak mevzu değil." dedi ve küçük bir kahkaha attı. "Sözüm olsun." dedi. Başımı, "Tamam." anlamında sallayarak gülümsedim.

"Müsaadenle... Ben Bora'yı arayayım. Bana köyü gezdirecekti." dedim.

"Kahvaltı yaptırsa ya sana, Yusuf Dayı'nın orada?" dedi. Anlamadığımı fark ettiğinde, "Sen Bora'ya söyle, o anlar." dedi. Gülümseyerek, salondan ayrılıp, avluya çıktım.

Bora'yı aradım. Aradım. Bir daha aradım. Beşinciye aradım. Altıncıya aradım. Artık aramamam gerekiyordu ama on birinciye de aradım. Açmadı. Mutfağa gittim. Müstakbel sözde nişanlımın babaannesinin mutfağında, çay demledim. İki bardak çay doldurup, salona götürdüm. Filiz Hala yoktu. Koskoca konakta, birlikte çay içebileceğim bir Allah'ın kulu yok muydu?

Tekrar avluya çıktım. Özgür'le Selim ve adlarını merak etmediğim tanıdık yüzler, adlarını merak etmediğin yabancı yüzlerle beraberdiler. Hepsinin tek ortak özelliği siyah takım elbiseleri içindeki beyaz gömlekleriydi. Özgür'ü çaya davet etse miydim? *Saçmalama Naz.* Oturdum, avluda tek başıma çay içmeye başladım. Üçüncü bardağı da içtikten sonra, odaya geri gittim ve çekmecede olduğunu bildiğim, Bora'ya ait sigara paketlerinden birini alarak yeniden avluya çıktım.

Bir çay daha doldurdum kendime. Soğumuştu. Mutfağa gittim çayı ısıttım. Tadı yavan gelmişti. Dolapları kurcaladım ve bakır bir cezve buldum. Kendime kahve yaptım. Tekrar avluya çıktım. Türk kahvesi eşliğinde sigara içmeden önce, fotoğrafını çektim. Sıkıntıdan ne yapacağımı şaşırmıştım. Bora'yı bir kez daha aradım. Açmadı.

İki saat on yedi dakika geçti kimse gelmedi. O zaman ben gidecektim. *Ağır ol Naz, hayırdır?* Gidecektim de nereye

gidecektim? En azından Selim'in yanına kadar gidebilmiştim.

"Buyur yenge?" dedi Selim, ciddi bir ifadeyle.

"Bora nerede?" diye sordum, en az onun kadar ciddi bir şekilde.

"Buralardadır yenge." dedi. *Çok yardımcı oldu Naz, benim adıma da teşekkür et.*

"Telefonunu versene bana." dedim. Selim, gözlerini benden kaçırdığında, vermeyeceğini anlamıştım. "Telefonunu ver Selim!" dedim, sesim oldukça otoriter çıkmıştı.

"Yenge-"

"Veriyor musun, vermiyor musun?" diye sordum. Adeta tehdit ediyordum Selim'i. Hayır, vermeyedebilirdi yani. Vermese ne yapacaktım? *Olsun Naz, belki blöfünü yutar.* Biraz düşündü. Sonra da çekinerek telefonunu uzattı. Muhtemelen tüm keyfini kaçırmıştım. Bora'nın numarasını tuşladım. Henüz daha ikinci kere çalmadan telefon açılmıştı.

"Efendim?" dedi Bora, dümdüz bir ses tonuyla.

"Neredesin?" dedim. Sesimde hayal kırıklığı vardı. Beş saniye ses gelmedi. Daha sonra, oldukça ifadesiz ve soğuk bir sesle cevap verdi.

"Geliyorum." dedi Bora ve telefonu kapattı. *Suratına?* Telefonu Selim'e uzattığımda, korkuyordu. Muhtemelen Bora'nın vereceği tepkiden korkuyordu. Avludaki sedire yeniden oturdum. Selim, telefonu aldıktan sonra bir numarayı, tahminen Bora'yı aramış ve açan olmamıştı. Dört dakika, yirmi sekiz saniye sonra Bora ve Asya el ele bahçe kapısından içeriye girdiler. Asya benim aksime oldukça mutlu görünüyordu. Bora'nın kaşları çatık ve bakışları ifadesizdi.

"Biz tanışmadık." dedi Asya, yanıma gelir gelmez. Bora, yanıma oturmuştu. Asya gitseydi de kavga çıkartsaydım.

"Merhaba, Naz ben." dedim, gülümseyerek.

"Asya benim adım da. Bora Dayı'mın yeğeniyim. Sen de sevgilisisin." dedi Asya. Tepeden at kuyruğu yapılmış

kahverengi saçları ve kırmızı elbisesiyle çok güzel görünüyordu.

"Evet. Sevgilisiyim." dedim.

"Asya, seni de annenin yanına götürsünler dayıcığım hadi. Benim işim var. Yalnız kalamazsın evde." dedi Bora Asya'ya. Beni adamdan saymıyordu galiba.

"Filiz Hala evde. Yani nerede bilmiyorum ama buralardaydı en son." dedim, yüzümü Bora'ya çevirmeden.

"Değil teyzem evde. Biz gördük onu yolda. Yürüyüşe çıktı." dedi Asya. Oladabilirdi tabii. Neden olmasındı? "Giderim annemin yanına." dedi Asya, Bora'ya dönerek. Ardından benim kucağıma gelmeye çalıştığında, ona yardımcı oldum. İki yanağıma sulu birer öpücük bıraktıktan sonra, gülümsedi. "Akşama ben de sizinle yatacağım. Dayım söz verdi. Beni özle tamam mı?" dedi Asya. Gülümseyerek kafamı salladım ve ben de onun yanaklarına öpücük kondurdum. Asya kucağımdan indiğinde Bora'ya dönmüştüm.

Gözlerinin içinde küçük bir parlama vardıysa da, ben ona bakınca yok olmuştu. Asya'yı kucağına aldı ve onu öptü. Ardından avluya gelen arabaya bindirdi ve Selim'le Özgür'e bir şeyler söyledi. Araba avludan çıkarken, elleri cebinde Asya'ya gülümsüyordu. Altı dakika otuz üç saniye sonra, ifadesiz yüzüyle yanıma geldi ve bir sigara yaktı.

"Neden benim telefonlarımı açmıyorsun?" diye sordum, mutsuz bir şekilde.

"Konuşasım yoktu." dedi, ifadesiz bir sesle. Derin bir nefes aldım. *Sakin ol Naz.*

"Dalga mı geçiyorsun benimle?!" diye sordum. Öfkeli bakışlarımı, gözlerine sabitlemiştim.

"Sesinin tınısına dikkat et Nazlı!" dedi. Ses tonundaki uyarıcı ton beni durduramazdı.

"On iki kere aradım seni!" dedim, sesimin tınısına mınısına dikkat etmeden.

"Yangın mı çıkmıştı?" diye sordu alayla. İçimdeki yangını bilseydi, böyle bir soruyu sorduğuna pişman olurdu.

"N'oluyor? Ne yaptım ben sana?" dedim. Ben mi Anıl'ı aramıştım, Anıl beni aramıştı. Ne yapmamı bekliyordu ki? Komadan günler önce çıkan ama benim asla ilgilenmediğim ve hayatının benim için önemli olduğu bir insanın telefonunu açmamamı falan mı? Altı saniye, ifadesiz gözleriyle yüzüme baktı.

"Seninle bir ilgisi olduğunu da nereden çıkardın? Canım sıkkın Nazlı. Bunu sen de biliyorsun." dedi, ifadesiz bir sesle. *Anıl'ı hiç kıskanmamış olabilir mi Naz? Çünkü, evet canı sıkkındı Anıl aramadan da önce. Acaba sen, Bora'nın hareketlerine anlam mı yüklüyorsun?* Daha nelerdi. Olabilir miydi?

"Bana köyü gezdirecektin." dedim. Sesimin tınısı normal düzeye inmişti. Ama bu o istediği için değil, moralim daha çok bozulduğu için olmuştu.

"Ben öyle bir şey demedim." dedi. Dememişti. Evet.

"Yusuf Dayı'nın orada kahvaltı edecektim ben." dedim. Gözleri, masanın üzerindeki sigara paketine çevrildi. Eline aldı ve içinde kaç tane olduğuna göz attı. Ben söyleyebilirdim. Üç tane kalmıştı.

"Sen kahvaltı yapmadın mı?" diye sordu. Sesi sert çıkmıştı. "Hayır." anlamında kafamı salladım. "Nazlı bana sakın, iki buçuk saatte 17 dal sigara içtiğini söyleme." dedi, öfkeli bir ses tonuyla. Normal bir bağımlının beynindeki nikotin reseptörleri, ortalama kırk beş dakika kadar bir sürede nikotine ihtiyaç duyuyordu. Benim için bu süre, kırk beş dakikanın çok daha üstündeydi. Yedi saat, on sekiz dakika, otuz altı saniye dayanabiliyordum. Fakat, sıkıntıdan ve stresten telefonlarımı açmayan Bora'yı beklerken, 17 dal sigarayı içmemiştim; yemiştim sanırım.

"Tamam. O zaman söylemiyorum." dedim. Sıkıntılı bir nefes verdi. Bana sigarayı yasaklar mıydı?

"Derdin ne senin?" dedi. İşte bunu beklemiyordum. Gözlerinin en karasına dikmiştim gözlerimi. Bilmiyordum. "Şimdi de kendini sigarayla mı öldürmeye karar verdin?"

dedi. Histerik bir kahkaha attım. Ama o gülmüyordu. "Neyin efkarı bu?" dedi.

"Telefonlarımı açmadın." dedim. Suçu ona yıkmak, şu an yapabileceğim tek şeydi.

"Açmayabilirim Nazlı. Yalnız kalmak isteyebilirim. Ki bunu sana da tavsiye ederim. Her dakika beraberiz. Dün, bütün gün birlikteydik. Böyle yaşamak zorunda değiliz." dedi. Bunları söylerken yüzü, sesi, bakışları tepeden tırnağa ifadesizdi. Haklıydı da. Kendince.

"Sen de sıkıldın mı?" diye sordum. Benden herkes sıkılırdı zaten. Yüzüme hiçbir cevap vermeden dört saniye boyunca baktı. O dört saniyede içimde fırtınalar kopmuştu. "Beni azat et." dedim. Dümdüzdü ses tonum. Cevap vermiyor yalnızca bana bakıyordu. Belki düşünüyordu, belki uygun kelimeyi arıyordu, belki de ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu. Hiçbir şey hesapladığım gibi gitmemişti. Okyanusta sürüklenmeye başlamıştım. "Yapamıyorum Bora. Dayanamıyorum. Kalbim sıkışıyor. Acı çekiyorum. Canım yanıyor." dedim. Gözlerine perde çekildi. "Ben bu anlaşmanın altından kalkamadan can veririm, sana söyleyeyim." dedim, yıkık dökük bir gülümsemeyle. Kalbimdeki savaş orayı paramparça edecekti.

Ayağa kalktım ve odaya doğru ilerledim. Odaya girdim, oda ıssızdı. Yatağa girdim, yatak ıssızdı. Gözlerimi kapadım, karanlıktı. Acı mental bir şeydi ama sanki kalbimi matkapla deliyorlardı. Odanın kapısı açıldı. Bir süre sonra yorganın hareket ettiğini hissettim. Yatağın içine girmişti. Kokusunu duydum. Gitgide yaklaştı kokusu. Saçlarımın arasında parmak uçları dolaşmaya başlamıştı.

"Ben seni zorla tutmuyorum." dedi. Yutkunduğumu görmüştü muhtemelen. "Kendin seçtin bunu." dedi. Sesinde, ona hak vermemi istediğini belli eden bir tonlama vardı.

"Diğer seçenek Anıl'ın ölümüydü." dedim. Sesim zor çıkmıştı. Saçlarımın arasındaki parmak uçları durmuştu.

"Ve sen bu oyunu benimle oynamayı seçtin. Üstelik sonunda ölmeyi bile kabul etmiştin." dedi. Sesi ifadesizdi.

"Keşke, ölecek olsaydım. O zaman her şey daha kolay olurdu." dedim.

"Benden nefret edebilseydin... Her şey daha kolay olurdu senin için." dedi. Parmak uçları yeniden saçlarımda geziyordu. Beni bu kadar okuyabilmesi iyi bir şey miydi gerçekten, bilmiyordum. Saçımın bir tutamın havalandığını hissettim.

"Kafam karışıyor." dedim. Parmak uçları, kirpiklerim arasından yanağıma doğru süzülen bir damla yaşın üzerine geldi. "Lütfen senden nefret etmem için bana bir sebep söyle. Beni, senden nefret edebileceğim bir yanınla tanıştır." dedim.

"Ben zaten nefret edilesi bir adamım Nazlı." dedi. Başımı iki yana yavaşça sallarken, bir daha konuştu. "Özellikle senin benden nefret etmek için sebebin çok. Seni alıkoymamış olabilirim ama bak serbest kalmak istiyorsun ama bırakmıyorum. Sekiz ay dolduğunda, seni seven herkesi yalandan bir acıya mahkum edeceğim. Hayatının bundan sonrasını bir kaçak gibi yaşayacaksın. Kaç kez canını yaktım... Benden deli gibi korkuyorsun sen... Unuttun mu bunu? Ben seni denize attım Nazlı." dedi. Acı dolu çıkmıştı sesi.

"Boğmaya kalktın." dedim. Zor ve bir çocuk edasıyla çıkan bir sesle. Dudaklarım büzülmüştü.

"Evet. Bence benden nefret etmek için sebebin çok. Ama etmiyorsun. Ben ne yapabilirim ki? Benden nefret et diye sana zarar verememem Nazlı. Yeteri kadar zararım zaten üzerinde." dedi.

Son cümlesiyle, kalbimi delen matkabın gücü de artmıştı; bu sefer katlanılmaz bir hal almıştı. Kendisine haksızlık ediyordu. Ona sımsıkı sarılıp, bu düşünceyi ondan almak istemiştim. Canımı yakan bu adam değildi; kalbime giren adamdı. O istememişti ki o kalbe girmeyi. Benden uzak durduğunda hissettiğim acı, bana yapabileceklerinin bile üzerindeydi. Gözlerimden süzülen yaşların ağırlığı artmıştı.

Yatağın hareket ettiğini hissettim. Bedenimi, kırılacak bir eşyaymış kadar özenli davranarak, göğsüne doğru çekti.

"Şiiiiişt." dedi. Nefesini bile isteye kulaklarıma üflemiş gibiydi. Ardından boynuma doğru kaymıştı bu uyuşma. Dudakları, boynumdaki küçük konaklama yerlerinde duraklıyor ve durakladığı yerde unutulmaz imzalar bırakıyorlardı. Bir eliyle sağ elimi avcunun içine aldı ve baş parmağıyla nabzımın attığı yeri okşamaya başladı. Bu evrende bir yerim vardıysa, orası da burası olmalıydı. "Sana ağlamayı cidden yasaklamam lazım." dedi, dudakları arasından çıkan nefes, çöldeki bir su damlası kadar değerliydi değdiği yer için. Ardından, daha küçük ama daha güçlü öpücükler kondurmaya başladı boyun girintime.

"Ben net bir insandım." dedim, mırıldanarak.

"Ben de öyleydim." dedi, nefesi boynumu artık yakıyordu.

Göğsünden başımı kaldırdım ve nemli gözlerimi, şaşkınlıkla perdelenmiş kara gözlerine diktim. Kaşlarını, çatılmamaları için zor oyalıyordu muhtemelen. Beni öpmesini istemediğimi düşünmüştü belki de. Anlamaya, idrak etmeye ve beni okumaya çalışıyordu. Oysa... Bilmiyordu ki, birazdan dudaklarına sarılacak ve kana kana aşkı içecektim.

24 Mart 2017, 13:48, Trabzon.

Yalnızca bir dakikan var bir karar vermek için Naz. Unutma ki, er ya da geç Anıl'la karşılaşacaksın. İster bir vakit koy, ister koyma. İster kalan vakti hesap et, ister etme. Şimdi saymaktan kaçtığın, saatler öncesinde duyduğun Anıl'ın sesindeki, o seni her zaman rahatsız eden özgüveni hatırla. Hep, boşa çıkarmadığın özgüveni... Her zaman, bir şekilde, kimden hoşlanmaya kalksan, kimi beğensen, kimden bahsetsen önüne taş koydu Anıl ve bunu aslında o yapmadı; bu seninle ilgiliydi.

Hani senin "bir numara" diye kodladığın ve hiç sevmediğin bakıştan bahsediyorum Naz. "Merhaba tatlı kız, ben Anıl; deniz gözlü çocuk, hani şu çok aşık olduğun..." diyordu o bakışlar. Yalnızca, senin bir başkasını beğendiğini,

mümkünmüş gibi başkasını sevebileceğini hissettiği anlarda, bir numaralı bakışıyla sana baktığını hissettin; çünkü öyle görmek istedin. Belki de Anıl'ın umrunda bile değildi Naz; senin onunla bir ilişkin yoktu ki, senin kafanın içindeki dünyanız vardı. Ve yalnızca dört buçuk saniye karşı koyabildin o bakışlara... O, kazandığını anladığında, bu bakışı çekti hep üzerinden. Ve sen, bu bakışa hep aldandın. O bakışı sen yarattın Naz; Anıl değil!

Er ya da geç o gün gelecek Naz. Kaç saniye karşı koyabileceksin o bakışa bilemiyorum. Geçen zamanda bir şey değiştiyse o da şu: o bakışın seni bir kez daha aldatmamasını deli gibi arzuluyorsun artık.

Sendin, Bora'ya bir şeyler hissetmeye başladığında, Anıl'ın gözlerinin içine bakıp, Anıl'ı sevdiğini hatırlamak isteyen.

Ve şimdi de sensin, o bir numaralı bakıştan deli gibi korkup, şu an kapkara gözlere bakarak yaşadığın rüyadan uyanmak istemeyen.

Olabilir Naz. İzin ver kendine. Bora oluştu bir kere. Bırak, dökülsün çınar ağacının yaprakları, yağmurun serinliğini hisset, yağmurda okyanusta yüzmeyi öğret kendine. Yüz yüzebildiğin kadar, yüz nefessiz kalana kadar, dal yaşayabildiğin kadar Naz. Kendin için...

Sana bakan bir çift siyah göze çekilmekse istediğin, cesur ol.

Hep kendi kararlarınla ama hep başkalarını düşünerek yaşadın. Kendini düşün şimdi. Esen rüzgara teslim ol. Bir gün, Anıl'la göz göze geleceksin ve belki de o zaman, kalbinin gerçek hükümdarının kim olduğunu öğreneceksin zaten.

Madem şimdi kalbindeki topraklara ayak bastı Bora, kullan oyunu ondan yana. Savaşa sen, kalbinin sesini dinleyerek yön ver Naz. Aklının sesini dinleyerek yön ver. Aklın ve kalbin aynı şeyden yana. Şimdi, sen Bora'yla, tüm bilinmezliklere rağmen çok mutlusun.

Nereye çıkarsa çıksın yolun, Bora için çarpan kalbinin sesine kulak ver; an'ı yaşa. Anlar yerini dakikalara, dakikalar

saatlere, saatler günlere bıraksın. Koyver kendini kara gözler yayılsın içine, izin ver alışsın oraya, engel olma güçlensin bu savaşta.

Şimdi, öp ilk kez dudaklarına değen dudakları. Kalbinin sahibi kim olacaksa olsun; oradan Bora'nın izi silinmeyecek zaten bu saatten sonra.

Çünkü sadece senin kalbin değildi bu sefer çarpan.

"Aşkın aşkla çarpımı, garip bir şekilde hep sonsuzluktur. Karekökü de yoktur." der, Turgut Uyar.

Haklıymış.

24 Mart 2017, 13:49, Trabzon.

Kendimi unutmak, yok olmak ve kaybolmak istercesine öptüğüm ve her bir salisede beni anda tutan dudaklarındaydı sonsuzluk. Belimde dolaşan, hatta şimdi, yukarıya doğru sıyrılan tişörtümün altından tenimle buluşan ellerindeydi sonsuz hayat. Avuçlarımda hissettiğim sakallarındaydı sonsuza dek uyanık kalmak.

Nasıl ya da ne ara olduğunu anlamadım. Sırtımı yatağa bıraktım ve onu üzerime doğru çektim. Ensesindeki elim yardımıyla, dudaklarının boynuma değmesini arzulamıştı içimde bir şey. Sanki yüzyıllardan beri sevişiyormuşcasına, bir ahenk içinde hareket ediyordu ruhlarımız. Vücutlarımız hep bu anı beklemişler gibi tutku dolu bir tangoya başlamışlardı. Ellerim saçları ve ensesi arasında bir rota belirlemişti çoktan. Bir eli yeniden tişörtümün altından tenimi yaktığında, sönmüş bir yanardağın altındaki mağmanın lava dönüştüğünü hissetmiştim. Okyanus ve lavın birbirine karışmasını deli gibi istiyordum artık.

Tişörtümü çıkarmak için, kenarlarını telaşla çekiştirdiğimde, dudakları boynumdan ayrıldı. Okyanustu gözlerime değen gözleri şimdi; sonsuz derinlik, sonsuz karanlık, sonsuz bilinmezlik... Gözlerimdeki, okyanusa karışmak için sabırsızlanan şehveti görmüş olacak ki, tişörtümü bir çırpıda bedenimden ayırdı. Hareketlerimin kontrolünü ben değil bu şehvet yönetiyor olmalıydı. Yer değiştirmiştik. Bacaklarının üzerinde kendime bir yer

bulmuştum; sakalları arasında dudaklarımı gezdiriyordum. Boynunu öpmek, bir kokuyu avuçlarımda tutabilmek kadar uçucu ve gerçek bir histi.

Ellerimin, nicedir beni benden alan köprücük kemiğinin üzerine değmesiyle yeni bir şey keşfetmişcesine heyecanlanmıştım. Ve heyecanlı gözlerim, tüm dikkatini tişörtünün altından gözüken köprücük kemiğine odakladı. İnsan anatomisindeki sternum ile kürek kemiği arasında köprü görevi gören ve vücutta yatay olarak bulunan tek uzun kemikti bu. Öyle ki, vücudunun öpülesi en güzel noktalarından biriydi. Parmaklarım, köprücük kemiğini keşfederken, bu deneyimi, muhtemelen parlayan gözlerimle izliyor oluşumu, delilik olarak mı görüyordu acaba?

Bir kadın, bir erkeğin köprücük kemiğini ne kadar uzun öpebilirse, o kadar uzun bir öpücük bıraktım oraya; sekiz buçuk saniye. Dudakları yeniden dudaklarımı buldu, elleriyle belimi ezberlemeye çalıştı. Dudakları yavaş yavaş boynuma, oradan göğüslerime doğru akmaya başladı. Çok yavaş hareket ediyordu. Bir kuramın gerçekliğinin ispat edilmesi için bile zamanı ileri sarmak istemeyen ben, ilk kez, hayatımda ilk kez gerçekten de bir kumandaya sahip olmak ve zamanı hızlandırmak istiyordum. Dudaklarının değdiği yer kalbime yaklaştıkça, kalbim zamana aykırı atmaya başlamıştı.

Tam da bu sırada asla olmaması gereken ve bende mümkünse zamanda geriye gitme isteği uyandıran bir şey oldu. Zamanda ilk kez geriye gitmek istemiyordum ama ilk kez benimle ilgili değildi olan. Dış faktörlerdi. Bulunduğumuz ve hatta çevredeki çoğu yeri inletircesine bir ses geliyordu dışarıdan. Garip bir ses. Olmayacak bir ses. Şimdi, asla sırası olmayan bir ses. Normal zamanda insanın içini belki kıpır kıpır edecek ama şu an beni ağlatabilecek bir ses. Bir şarkı sesi.

"Abim damat oluyor, sıra da bana geliyor... Gel bana güzel kız, kalbimi çalan hırsız... Haydi halaya, eller havaya..."

Ellerim, Bora'nın sırtında gezmesi gerekirken neden havaya kalkacaktı; onunla ritmik bir fısıltı eşliğinde dans etmek varken, neden halay çekecektim ki? Kimin abisi damat oluyorsa, benim okyanusa karışacağım anı mı bulmuştu sahiden? Sıra kime geliyorsa, benim sıramın içine mi etmeye çalışıyordu?

39.Bölüm

"Abim damat oluyor, sıra da bana geliyor... Gel bana güzel kız, kalbimi çalan hırsız... Haydi halaya, eller havaya..."

Ellerim, Bora'nın sırtında gezmesi gerekirken neden havaya kalkacaktı; onunla ritmik bir fısıltı eşliğinde dans etmek varken, neden halay çekecektim ki? Kimin abisi damat oluyorsa, benim okyanusa karışacağım anı mı bulmuştu sahiden? Sıra kime geliyorsa, benim sıramın içine mi etmeye çalışıyordu?

Şaşkın bakışlarım, yerini anlamsız bir korkuya bırakmıştı. Kendimi, Bora'nın üzerinden yatağa atmış, hızlıca tişörtümü giymiş ve dişlerini sıkıp, gözlerini sımsıkı yuman Bora'yı izliyordum. Az evvel dudaklarımın tutku dolu öpücükler bıraktığı boyun damarları gitgide belirginleşiyordu. Öfkeleniyordu ve haklıydı da tüm konak saçma sapan bir şarkının gürültüsüyle, olmayacak bir zamanda sallanıyordu.

Gözlerini açtı ve bana baktı. Biraz daha yaklaştı ve dudağımın kenarına küçücük bir öpücük bıraktı.

"Senden bir şey isteyeceğim." dedi, zor ve çok kısık çıkan bir sesle. Kafamı, "Tamam." anlamında salladığımda, kulağıma doğru eğildi. "Korkma." diye fısıldadı. Saçlarımı geriye doğru aldı ve boynumun sağ tarafına ıslak bir öpücük bıraktı.

Ben neyden korkmamam gerektiğini henüz algılayamazken, hızlıca yataktan kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Ben de yataktan kalkmış, onu izliyordum. Kapıyı açtı. Odanın önünde Begüm ve Gökhan gülümseyerek Bora'ya bakıyorlardı; onun gülümsemediğine emindim. Gökhan'ın elinde tuttuğu, küçücük boyundan kocaman ses çıkartan hoparlörü aldı ve öfkeyle beton zemine fırlattı.

Gözlerim yuvalarından çıkmak üzereyken, Gökhan göz deviriyordu.

"Ben sanki, bunun iyi bir fikir olmadığını söylemiştim Begüm." dedi Gökhan. Begüm'ün gülümseyen yüzü, yerini bıkkın bir ifadeye bırakmıştı.

"Neden bugünden buradasın? Neden benim haberim yok?" dedi Bora, oldukça sert bir ifadeyle Begüm'e. Hemen ardından, Gökhan'a döndü. "Sen neden bu işin içindesin? Ve aynı soru... Neden benim haberim yok?" dedi. Sesinden taşan öfke, insanı korkuturdu. Benden korkmamamı istediği için sanırım, rahat hissediyordum.

"SÜRPRİZ DİYE BİR ŞEYDEN HABERİN VAR MI ABİ?" diye bağırdı Begüm.

"Bana sesini yükseltme!" dedi Bora, dişlerinin arasından konuşmuştu.

"Ya tamam a-aaa! Gerilmeyelim." dedi Gökhan, kendi yüzünde gergin bir gülümseme vardı üstelik. Her an, her şey olabilecekmiş gibi bakıyordu.

"Bu iki oldu Gökhan. İki!" dedi Bora. Gökhan'ın gözleri istemsizce bana kaymıştı.

"Birinci ne?" diye sordu Begüm. Bir Gökhan'a, bir Bora'ya bakıyordu. En sonunda gözleri, Gökhan'ın gözlerini takip ederek beni buldu.

"Sen kes sesini, seninle sonra görüşeceğiz!" dedi Bora, Begüm'e.

"Oğlum tamam! Begüm, bugünden gelmek istemiş. Ben de sabah erkenden gittim işte İstanbul'a. Aldım geldim. Zaten yarın gelmeyecek miydi? Ne var bunda bu kadar gerilecek? Hayır gören de çok önemli bir işini falan mahvetti zannedecek. Uyuyor muydun?" dedi Gökhan. Bora'nın neden bu kadar sinirlendiğini anlamaya çalışıyordu. *Sevişmeye kalkacağınızı düşünecek değil ya Naz.*

"Öğlenin iki buçuğunda ne uykusu ya? Ben ne bileyim uyuduğunu Allah Allah! Bu saatte uyumazsın ki sen. İki şirinlik yapayım istedim, sonuçta abim damat oluyor." dedi Begüm, sitemle. *Begüm, şarkıyı doğrudan size ithaf etmiş*

Naz. Kendi düğün halayınmış o. Güzelim tangonuzu mahveden ve ellerinin havaya kalkmasını bekleyen olay; bizzat senin düğününmüş.

"SABIR VER ALLAH'IM! SABIR VER!" diye bağırdı Bora. Ve sonra da Gökhan'la Begüm'ün arasından geçerek, bahçenin içinde kayboldu. İki tane ne olduğunu anlamayan suçlu, şaşkın gözlerini bana dikmiş, öylece bakıyorlardı. Gülümseyerek yanlarına gittiğimde, Begüm bana elini uzatmıştı.

"Merhaba Begüm ben. Yani şey görümcen oluyorum! Çok heyecanlıyım!" dedi, gülümseyerek. Daha evvel Bora'nın bilgisayarındaki ve internetteki fotoğraflarında açık kumral tonlarında saçları olduğunu görmüştüm. Instagram'ında ise neredeyse her renk saçla fotoğrafı vardı. *Stalker kimliğini belli etme Naz, bilmiyormuş gibi yap.* Ve şimdi, karamel rengi saçları vardı Begüm'ün, omuzlarından biraz daha aşağıdaydı. Kahverengi gözleri parıl parıl parlıyordu; hoş bir enerjisi vardı. Fotoğraflarından çok daha güzeldi ayrıca ve Bora'ya hiç benzemiyordu.

"Naz." dedim. İlk kez bir görümcem olmuştu. Ve görümcem, ilk kez sevişeceğim sırada, ilk kez karşıma çıkmıştı. İlklerle dolu bir günde, ilk kez "görümce" kelimesini hayatıma dahil etmiştim.

"Gelin-görümce... Çok avam bence. Görümce olmak istediğine emin misin üç numara?" diye sordu Gökhan.

"Eğer sen, bu sınırlar içinde, gelin-görümce müessesesine 'avam' dersen, akşama senden, hamsi niyetine buğlama yaparlar Gökhan'cığım." dedi Begüm, imayla. Gökhan'ın yüzü buruşmuştu.

"Amaaaan neyse ne bana ne? Bu arada ben nesi oluyorum Naz'ın?" diye sordu Gökhan, Begüm'e.

"Uzaktan kaynı." dedi Begüm. Ardından ikimiz de kahkaha attık.

"Uzaktan kayın nedir ya? Bora'nın resmen ve fiilen kardeşiyim ben." dedi Gökhan.

"Hayır canım. Bu şeref, bu dünyada yalnızca bana ait. Hem sen, olsan olsan abisi olursun. Abimden büyüksün." dedi Begüm, Gökhan'a.

"Senden de büyüğüm... Ama beni 'abi' gibi gördüğün yok. Bora da işte belli ki seni örnek alıyor. Çok ayıp. Hakikaten ya... Bora bana bundan sonra 'abi' desin." dedi Gökhan, şakacı bir ifadeyle.

"Söylerim." dedi Begüm, Gökhan'a, alayla. Neredeyse kahkaha atacaktı.

"Söyle güzelim söyle. Ben de söylerim. Mesela Kerem'i söylerim. Karşılıklı dairelerde oturuyoruz ayağına takıldığını... *'Aşkım, abimin yanında seninle sürekli telefonlaşamam. Artık bir süre böyle idare edeceğiz. Beni özle.'* diye attığın mesajı söylerim." dedi Gökhan. Sesinde, ürkütücü bir tehdit havası vardı.

"Mesajlarımı ne ara kurcaladın ya?" diye sordu Begüm, şaşkınlıkla.

"Karşılıklı daire mevzusunu seninle bilahire konuşacağım. Sen yat kalk dua et, abinin bu ara başı kalabalık. Ama öğrenecek. İllaki öğrenir. Ben söylemesem de öğrenir, bence bir ara itiraf et... Ayrıca, çocuğun evinden çıkmıyormuşsun. Ulan kapıda koruma varken, bu ne cesaret ya?" dedi Gökhan. Begüm, korkudan küçücük kalmış gibiydi. Gözleri bana çevrildiğinde, abisine bir şey söylememem için yalvarırcasına bakıyordu.

"Beni ilgilendirmez. Duymadım." dedim, ellerimi havaya kaldırarak.

"Şayet Bora, senin de bildiğini duyarsa, seni de ilgilendirir bence." dedi Gökhan bana, gülümseyerek. Yüzünde muzur bir ifade vardı. Benimle şakalaşmak, kumarhane olayı yaşanmadan önceki gibi olmak için çabaladığı belliydi ama yaşayacağım en güzel ilki böldüğü için ona kızgındım.

"Kimseyi satmayacağımı bilir Bora, sıkıntı yok." dedim, oldukça ciddi bir şekilde. Gökhan'ın yüzü düşmüştü. Hiçbir şey söyleyemedi.

♠

Avluya çıktığımızda, Filiz Hala'nın hazırladığı sofraya oturmuştuk. Şu an iki şey çok umrumdaydı: Bora'nın nerede olduğu ve aç olan karnım. Karnımı doyurmayı, öncelik sırası yaptım. Muhtemelen dışarıdan kıtlıktan çıkmış gibi görünüyordum ama olsundu.

"Bora nereye kayboldu?" diye sordu, Gökhan. Gözleri, Filiz Hala'nın üzerindeydi.

"Çıldırtmışsınız oğlanı Begüm'le. Hava almaya çıktı." dedi Filiz Hala.

"Biz bir şey yapmadık halacığım. Onun çıldırası varmışsa demek ki! Hayır, ben nereden bileyim senin uyuduğunu... Allah Allah ya." diye söylendi Begüm. Fazla neşeli, fazla komik ve fazla tatlı bir kızdı.

"Aman boşver... Ye sen önündekileri... Akşamın stresi üzerindedir onun." dedi Gökhan, Begüm'e. Akşam ne vardı?

"Akşam ne var?" diye sordu Begüm, merakla. Gözlerini Gökhan'a sabitlemişti. Gökhan, dudaklarını oynattı ama konuşamadı.

"Dedikoduya da mı başladın Gökhan?" diye sordu Bora, sert bir sesle. Nereden çıkmıştı şimdi? Akşam ne olduğunu öğrenektim burada.

"Abiciiiiim!" diye Bora'nın boynuna atladı Begüm. En sevdiğim taktikti; sanki yeni gelmiş gibi davranıyordu. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmıştım ama Gökhan ve Filiz Hala çoktan kahkaha atmışlardı bile. Bora, Begüm'e uzun uzun sarıldı.

"Yemezler." dedi Bora Begüm'e, ayrıldıklarında. Oysa çok güzel yemişti bence. Yanıma oturdu. Gözlerimi yemek masasından ayırmadığım için, kara gözlerine hasrettim şu anda. Galiba, daha çok umrumda olması gereken bir şey vardı: Bora, halaya durmadan önceki anlarımızla ilgili ne düşünüyordu?

"Yaaa abi... Uzatma işte." dedi Begüm. Sesine, kulağa sevimli gelen, muzip bir ton eklemişti.

"Ne var akşam?" diye sordu Filiz Hala, Bora ve Gökhan'a. Çok şükür birileri hep benim dolaştığım malum sınırlarda

dolaşıyordu.

"Halledemeyeceğim bir iş değil." dedi Bora. Bu ne demekti?

"Tüm konak nerede?" diye sordu Gökhan. Filiz Hala'ya dönmüştü. Konuyu değiştirmeye çalışıyordu tahminen.

"Çarşıya gittiler." dedi Filiz Hala.

"Uyyy eve celin celmiş. Ne diyyi yalniz birakmişlar ki?" diye sordu Begüm. Ardından kahkaha atmıştı.

"Uyuyordu Naz. Sonrasında da Bora'yla köyü gezeceğini biliyorlardı. Ama sen geldin, çıkamadılar." diye cevap verdi Filiz Hala. Sesinde eğlenceli bir kinaye vardı.

"Aman ne açıklama yapıyorsun hala şuna?" dedi Bora, muzur bir ifadeyle. Gözleri Begüm'ün üzerindeydi.

"Begüm kadar kafanıza taş düşsün." diye mırıldandı Begüm. Filiz Hala da Bora da duymuştu; Filiz Hala kahkaha attı. Begüm, bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Bağa da cezdirursun artik köyini ağbiciğum." dedi, gülümseyerek. Bora'nın bakışları ise bunun üzerine bana çevrilmişti.

"Çıkmak ister misin?" diye sordu. Kara gözleri, biraz sonra beni öpecekmiş gibi bakıyordu. Karnıma ağrılar saplanacaktı neredeyse. Bu kadar güzel bakmak zorunda mıydı? Sesi kadifeden daha da inceydi şimdi.

"İsterim." dedim. *Köyü gezmeyi mi onu mu belli değil tabii Naz, ama neyse...*

"Uyy! Yusuf Dayi'ya cidelüm... Bayil... Yok. Bayılaysun... Ay olmadı. Bayil- Ay öf! Bayılırsın!" dedi Begüm, bana. Hepimiz küçük birer kahkaha atmıştık.

"Bayulursun." dedim, gülümseyerek. Bora'nın şaşkın bakışları yüzüme çevrilmişti.

"Acayip bi şive yapıyor oğlum. Üstelik sanırım, her memleketi beceriyor da." dedi Gökhan, Bora'ya. O da gülümsüyordu. Bora, bakışlarını Gökhan'a çevirmişti.

"Muğla ağzı da vardır sende, kulak dolgunluğu..." dedi, Filiz Hala. Bakışlarını bana çevirmiş gülümsüyordu.

"Sonra övüvee beni dedimdi, ondan hindi övüpduru beni bu bizim oğlan." dedim, Gökhan'ı göstererek. Filiz Hala,

Begüm ve Gökhan kahkaha atarlarken, Bora kısık gözlerine yayılan şaşkınlıkla bana bakıyordu. Yüzümü ona çevirdim. Yüzünde şaşkınlık kadar, silik de bir tebessüm vardı.

"Sana da 'benim herif' dedi vallahi Kara, en komiği oydu." dedi Gökhan, küçük bir kahkaha daha atarak. Bora, yüzünü daha da çok kaplayan şaşkınlıkla Gökhan'a dönmüştü.

"Hindi ne ya?" diye sordu Begüm. "Güldüm ama anlamadım." diye devam etti.

"Şimdi demek. 'Ş' genelde 'H' olur Muğla'da... Tabi köyünden köyüne değişir. Ama 'şimdi' bariz bir şekilde, 'hindi' olmuş." dedim, Begüm'e gülümseyerek. Bora'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Sen Bodrum'lu musun? Yoksa Muğla'lısın da Bodrum'da mı büyüdün?" dedi Begüm. *Bora söylemiştir Bodrum'lu olduğunu herhalde Naz.*

"Bodrum'luyum." dedim gülümseyerek. Devam etmek üzere dudaklarımı araladığımda, Begüm lafımı kesmişti.

"Ya ben hep merak etmişimdir tatil beldesinde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu?" dedi Begüm, heyecanla.

"Yani... Güzel tabii. Babamın butik oteli vardı merkezde. Genelde yazlarım hep orada geçerdi. Tatil, deniz, kum ya da güneş benim için lüks değildi anlayacağın... Hava ısındıktan sonra hep tatildi bana... O yüzden benim arzuladığım tatil, daha çok doğanın içinde gezmektir." dedim, gülümseyerek. Herkes, büyük bir dikkatle beni dinliyordu.

"Tatil dediğin bence, ne olursa olsun deniz, kum ve güneş olmalı. Ben sıcak bölgeleri çok severim ama tamamen yaşamak zor olmalı." dedi Begüm, tatlı bir ifadeyle.

"Aslında değil. Sen mesela soğuğa dayanıklısın. İstanbul'da büyüdüğün için işte. Ben üzerimdeki hırkayla üşüyorum şu an ama sen kısa kolluyla oturabiliyorsun. Bir ayağım Mersin'deydi benim... Annem Mersin'li. Çok soğuk iklimi ancak İstanbul'a yerleştiğimde gördüm ben." dedim Begüm'e, gülümseyerek.

"Yine de soğuktan korunursun Naz. Kışın mesela. Isınmak daha kolay, yazın sıcağını çekmekten. Sıcağa çare olmuyor."

dedi Gökhan, gülümseyerek.

"Üniversitede ilk sene... Bazen yurtta, bazen halamda kalıyordum. Çok soğuksa özellikle hava, yurt Kilyos'ta ya bizim... İnanılmaz soğuk olduğu için halamda kalmayı tercih ediyordum. Ama o zaman da işte, karda kışta İstanbul'da ulaşım zor. Bir şekilde idare ettim. Ama ayrı eve çıktığım ilk sene... Doğalgaz faturasına bir servet ödediğimde İstanbul'dan nefret ettim. Biz Bodrum'da odun sobasıyla çok iyi yaşıyormuşuz." dedim, gülerek.

"Servet derken?" dedi Begüm, ciddi bir ifadeyle. Bora, omzuma kolunu uzatıp beni kendine çekmişti. *Tahminen, onun iki elbise parasıdır Naz.* Bir elbise parası olduğu konusunda, kendimle bahse girebilirdim.

"Benim için servet yani." dedim, küçük bir kahkaha atarak.

"Maşallah ama Naz... Kendi ayakların üzerinde ne güzel durmuşsun." dedi Filiz Hala, gülümseyerek.

"Ayrı eve çıkmayı ben de çok istiyorum. Ama bana izin vermiyor abim." dedi Begüm, hayıflanarak. "Bir abin olmadığı için çok şanslısın." diye devam etti. Bora, saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurmuştu. *Bora, Begüm'e secerene kadar anlatmış mı Naz, yoksa konaktan mı almış bu bilgileri?* Belki, o da iyi bir stalkerdı...

"Eee babanın oteli duruyor mu?" diye sordu Gökhan. Begüm'ün dediğinin üzerinde kimse durmamıştı anlaşılan. Bora, kolumu okşamaya başlamıştı. *Çünkü üşüdüğünü söyledin Naz...*

"Duruyor duruyor." dedim, alayla gülümseyerek. "Nahit Akasya'yı tanıyor musun?" diye devam ettim. Gökhan'ın gözleri kısılmıştı.

"Evet..." dedi Gökhan. "Akasya Otelleri'nin sahibi?" diye devam etti.

"İşte Akasya Otelleri'nin Bodrum Şubesi, bizim oteldi. Şimdi beş yıldızlı bir tatil köyüne çevrildiğine bakma. Öyle bir duruyor ki babamın oteli, geçen yaz beni otele almadılar." dedim.

"Nasıl yani?" diye sordu Bora. *Sesini özlemişsin değil mi Naz? İşte bunun adı aşk.*

"Bayağı." dedim kafamı hafifçe kaldırarak. Bora'nın gözlerinin içine bakmaya çalışıyordum. *Adamın sana "Yüzüme bak!" demeleri, artık senin refleksin oldu herhalde Naz.*

"Ne demek bayağı?" diye sordu Bora, ifadesiz bir sesle.

"Dışarıdan müşteri almıyorlarmış işte. Rezervasyon yaptırmak lazımmış, oda kiralamak lazımmış. Bodrum'da evim var, neden bir geceliğine 650 Lira vereyim ki otele?" dedim, kısık bir sesle. "Öyle bir anılarımı yad edeyim demiştim, içimde patladı." diye devam ettim.

"Bir şey değilmiş ki 650 Lira." dedi Begüm. İyi kızdı, hoş kızdı ama ekonomi dersinden sınıfta kalmıştı anlaşılan.

"Bir öğrenci için bir şey." dedi Filiz Hala, Begüm'e. Ses tonu normaldi ama bakışları Begüm'ü uyarıyordu. Avluya bir araba yanaştı ve içinden Gülsüm Hanım indi. Yavaş adımlarla masaya doğru yaklaştığında, hepimiz ayağa kalkmıştık.

"Deli kiz! Sen niye buradasun? Ha bu yarin celmiy miydi?" diye sordu Gülsüm Hanım. *Babaanne demeye alışman lazım Naz.*

"Sen de mi be Brütüs?" diye mırıldandı Begüm. Gülsüm Babaanne'ye yaklaştı ve elini öptü. Ardından, öyle güzel sarılmışlardı ki birbirlerine, Gülsüm Babaanne'nin gözleri dolmuştu. Onları buruk bir gülümsemeyle izliyordum.

"Aşk olsun Gülsüm Sultan. Bize hiç böyle sarılmıyorsun. Teessüf ederim." dedi Gökhan, gülerek.

"Ha uşağum, sen sürekli celiysin Filiz'i cörmeğe. E bizi de aradan çikaraysun. Seni hiç özleyemeyrum ki." dedi Gülsüm Babaanne. Filiz Hala ve Gökhan birbirlerine neden bu kadar düşkünlerdi? *Bana sorup durma artık Naz. Bilmeyrum!*

"Neden sen yalnız geldin anne?" diye sordu Filiz Hala, Gülsüm Babaanne'ye.

"Bitmedu uşaklarin işi. Bir orağa cirdiler, bir şurağa cirdiler. Asya kiz geldi. Tutturdi cezeceğum da cezeceğum

diye. Yorildim da. Yaşli başli kadinim. Uyyy ne kalabaluk ne kalabaluk. Ha bi de bağa ilçede yaşamakdan bahsediyiniz. Köyimi özledum da!" dedi Gülsüm Babaanne. Bakışları Bora'ya bir şeyler anlatmaya çalışır gibiydi. Ardından, baş köşedeki yerini aldı. Begüm'le kendi aralarında sohbete başlamışlardı ama kaçamak bakışları, anlamadığım bir şekilde benim üzerimdeydi. Onun bakışlarına ya da Bora'nın hâlâ kolumun üzerinde dolaşan ellerine aldırmadan yemeğimi yemeye devam ettim. Kendime çay doldurduğum sırada, Gülsüm Babaanne'nin sıcacık sesi duyulmuştu.

"Kizum, yüzüğini dayanamamiş sağa vermiş Bora. Benum parmağuna takmam icab ediydi... Beğendin mi?" dedi Gülsüm Babaanne. İstemsizce yüzüğüme kaymıştı gözlerim.

"Evet. Çok teşekkür ederim. Çok güzel." dedim, gülümseyerek. Bora'nın bakışlarının yüzümde olduğunu hissedebiliyordum.

"O yüzüği, kocamin babaannesi takti parmağuma. *'Karabey sülalesi boyunca yaşasun bu yüzik.'* diye. Benim iki oğlum, iki de kizum oldu. Öyle sitirese cireydum ki... *'Hangisine takacağum, hangisine armağan edeceğum.'* diye. Sonra rahmetli Reşat'um, toprağı bol olsin... Dedi ki, '*Gülsüm... Her uşağumuz için birer yüzik yaptiririz. Hepsinin düğüninde armağan edersun. Yetmezse, torinlarimiz için de yaptururuz. Ama bunu... Oğlanlardan birinin, ilk evlenen oğlina sakla.'* Zaten bizde, bi Bora var. Soyumizu devam ettirecek. Ben de dayanamadum... Bora doğduğunda, Betül'üme hediye ettum. O yüzik şimdu, sana helal olsun kizum. İnşallah sen de, torunlarina armağan edersun. Benden sonra, Karabey Sülalesi sağa emanettur." dedi Gülsüm Babaanne. Gözleri yeniden dolmuştu.

Yalnızca senin ailen değil, Gülsüm Hanım Babaanne'ler de büyük bir yıkıma uğrayacaklar Naz. Dudaklarımı, bir şey söylemek için araladığımda, Gülsüm Babaanne devam etti.

"Yaşiycağun hayat zor. Eğitim almiş kizsun. Buraya kadar celdiğine göre, bilmiş ve kabul etmişsun. Allah hakkinizda en hayirlisinu nasip etsun inşallah. Önce Allah'uma, sonra da

Bora'ya emanetsun bundan sonra. Ama unutma, o da sağa emanet. Ben sizin gözlerinizdeki sevdayu cördüm." dedi. Gözlerinden yaşlar süzülmeye başlamıştı. Yerimden kalktım ve yanına gittim. İçimde durdurulamayan bir ses, Gülsüm Babaanne'ye sarılmamı istemişti.

Söylediği hiçbir şeyi yapacak güçte değildim. Gözlerimizde gördüğü sevda gerçektiyse bile, bizim yarınımız meçhuldü. Biz bir oyun oynuyorduk ve kuralların dışına çıkıyorduk. Belki de bizim başımıza gelecek vardı hatta. Bora, bu yüzüğün bende kalmasını istemişti. Karabey'ler nesilden nesile aktaramayacaktı bu yüzüğü. Bunların hiçbirini Gülsüm Babaanne'ye anlatamazdım. Anlatamadıkça, ona daha sıkı sarılmıştım.

Çantasını açtı ve içinden ince, uzun bir kutu çıkardı. Bana uzattı. Şaşkınlıkla kutuyu açtım. İncecik zinciri olan bir bileklikti bu; üzerinde nazar boncuğu vardı.

"Ha bugün cezerken, bi tükkana cirduyduk da orada cördüm. Bunu pileğinden çikarma nişan bitene kadar olur mi kizum? Çok cüzelsin. Beraber çok cüzelsiniz. Göze celirsinuz maazallah nişan arifesunda." dedi Gülsüm Babaanne, sesi incecikti.

"Çıkarmam tabii. Teşekkür ederim babaanne." dedim. Bu söylediğime ben bile şaşırmıştım. Hayatımda ilk kez, "babaanne" kelimesini kullanıyordum. Bugün gerçekten de ilklerin günüydü benim için. Gülsüm Babaanne'nin gözlerinin içi parlıyordu. Bilekliği koluma kendisi taktı. Yerime oturduğumda, masadaki herkesin yüzü gülüyordu. Bakışlarımı Bora'ya çevirdim; yüzünde daha evvel görmediğim bir ifade vardı. Beni yeniden kendisine doğru çekti.

"Teşekkür ederim." diye fısıldadı kulağıma. Babaannesi onun için değerliydi. Onu önemsiyordu. Gözlerimiz yeniden kesiştiğinde gülümsemekle yetindim.

♠

"Çift araba gidelim, benim sonra işim var. Nazlı seninle döner." dedi Bora, Gökhan'a. Köyü gezecektik.

"Begüm, kiminle geleceksin?" diye sordu Gökhan. Begüm iki arabanın ortasında durmuş, karar vermeye çalışıyordu. Bora, bıkkın bakışlarına rağmen, sabırlı davranıyordu.

"Benim arabamı neden getirmediniz?" diye sordu Begüm. Bora, başını iki yana sallamıştı.

"Kızım, hiçbirimizin arabası yok burada." dedi Gökhan. Bakışları, "Sen ciddi misin?" der gibiydi.

"İyi. Seninle geleyim o zaman." dedi Begüm. Ve Gökhan'ın arabasına bindi. Bora, şimdi de bakışlarını bana çevirmiş, "Binsene, neden binmiyorsun?" der gibi bakıyordu.

"Gideceğimiz yer çok uzak mı?" diye sordum. Gökhan ve Begüm avludan çıkmışlardı.

"Çok değil. N'oldu?" diye sordu Bora.

"Yolu nasıl mesela? Çok engebeli midir sizin köy?" dedim, gözlerimi kısarak.

"Sadede gel Nazlı." dedi, bıkkın bir ifadeyle.

"Şey... Arabayı ben kullansam olur mu?" diye sordum. O da gözlerini kısmış, neden bunu istediğimi anlamaya çalışıyordu. Sebebini ben de bilmiyordum. İçimde bir enerji patlaması meydana geliyor ve bağıra çağıra şarkı söyleyerek araba kullanmak istememe sebep oluyordu. Veya, koşadabilirdim.

"Neden?" diye sordu. Ne cevap verecektim ki?

"Neyse." dedim ve arabaya bindim. Beş saniye sonra, arabanın önünden dolaşarak, kapımı açtı.

"Geç." dedi. Kaşları çatıktı ama sesi onu ele veriyordu. Sert bir ton yakalamaya çalışsa da başarılı olamamıştı. Gülümseyerek arabadan indim ve sürücü koltuğuna oturdum. "Yolu uzatacağız mecbur. Kestirmeden süremezsin sen." dedi. Radyoyu açtım ve avludan çıktım. "Aşağı ilerle. Dümdüz yolu takip et. Ben sana döneceğimiz zaman söyleyeceğim." dedi.

Radyoda, Nil Karaibrahimgil'in eski bir şarkısı çalıyordu. Şarkıya mırıldanarak eşlik etmeye ve direksiyonun kenarlarına parmaklarımla ritim tutmaya başlamıştım.

"Yapma böyle yapma böyle
Gitmem yanından
Çalma öyle gelme böyle
Dön kapımdan
Cık cık cık
Deme öyle onu söyleme
Kork cevabımdan."

"Sağa dön." dedi Bora. Radyonun sesini biraz kısmıştı. Şarkının en güzel kısmıydı. Biraz daha yüksek sesle söylemeye başladım.

"Hakkında her şeyi duymak istiyorum
Bu aşk değil de nedir
Aklımda hep yine görmek yine öpmek filan
Her şeyi tek tek anlat istiyorum
Bu aşk değil de nedir
Aklımda hep yine görmek yine öpmek filan."

Bakışlarım istemsizce Bora'ya çevrilmişti. Dudaklarını dişlemiş, yolu izliyordu.

"Güm güm güm güm
Atma kalbim atma şöyle."

"Sağa döneceksin yine." dedi. Elindeki telefonla ilgileniyordu şimdi de. Sesi, zor çıkmış gibiydi. Radyonun sesini açtım.

"Duyulur dışarıdan
Çok çok çok çok çok
İsteme çok isteme koparız hayattan
Çalma öyle gelme böyle
Dön kapımdan
Kokma şöyle kokma böyle
Çık rüzgarımdan.
Aaaaa! Gökhan'la Begüm değil mi o?
Hakkında her şeyi duymak istiyorum
Bu aşk değil de nedir
Aklımda hep yine görmek yine öpmek filan
Her şeyi tek tek anlat istiyorum

Bu aşk değil de nedir
Aklımda hep yine görmek yine öpmek filan."

Bir dere kenarında, açık alanda, ahşap masaların olduğu, salaş bir yere gelmiştik; "Yusuf'un Mekanı" yazıyordu girişinde. Şarkı bitmeden arabadan inmek istemiyordum. Arabayı, mümkün olduğu kadar yavaş park ettim.

"Senden önce her şeyi silmek istiyorum
Bu aşk değil de nedir
Aklımda hep yine görmek yine öpmek filan"

Arabayı tamamen durdurduğumda, gözlerimiz birbirini buldu. Arkasına yaslanmış, yüzünü bana dönmüştü. Bir şey düşünüyordu.

"Nazlı." dedi. Ses tonunda tedirginlik vardı. Beş saniye gözlerimin içine baktı. "İnelim." dedi. Zaten inecektik. Ne söyleyecektiyse söyleyemediği veya söylemekten vazgeçtiği belliydi. Arabadan indikten sonra, elimi tuttu. Rol yapmıyordum; rol yaptığını zannetmiyordum. Giz dolu bir şey yaşıyorduk birlikte; ne olduğunu biz bile bilmiyorduk.

"Nerede kaldınız ya?" dedi Gökhan. Sabırsızdı. Gözleriyle Bora'ya bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Neyden bahsettiğini de bir tek Bora anlıyordu sanırım. Yan yana oturmuştuk Bora'yla. Eli, omzumdaydı. Sanki, ne zaman yan yana otursak, elinin yeri orası olmalıydı; böyle davranıyordu, alışmıştım. Ve bunu seviyordum da.

"Evde çay içtik o kadar. Gele gele neden buraya geldik?" dedi Begüm. "Hayır, yemek yemeyeceğiz. Benim daha bir şey içecek yerim de kalmadı. Neden geldik? Tamam ben Yusuf Dayı'ya gidelim dedim de üzerine kaç saat daha çay içtik, gelmeseydik." diyordu. Ama cevap alamıyordu. Yeşilin gözle görülebilir her tonu vardı oturduğumuz yerde; huzurluydum. Saatlerce burada kalıp, dereden akan suyun sesini dinleyebilirdim.

"Ne çok konuştun ya." dedi Bora, Begüm'e. "Git, bize kahve söyle." diye devam etti. Başımı Bora'nın omzuna yaslamıştım. Elleri, belime doğru kaydı. Parmak uçları belimin kıvrımlarında dolaşıyordu.

"Gelir şimdi Yusuf Dayı." dedi Begüm. Etrafına bakınmıştı.

"Sen söylesen günaha mı girersin?" dedi Bora. Sesi sert çıkmıştı. Ama bir yandan da, belimde biten hırkanın içine girmişti parmak uçları; tişörtümün üzerinde geziyordu. Begüm, göz devirerek masadan kalktı. Bora, Begüm biraz daha uzaklaştıktan sonra, yanağıma küçücük bir öpücük bıraktı ve geri çekildi. *İyiydin aslında böyle Naz?* Evet, gerçekten de iyiydim. Masaya doğru biraz eğildi ve Gökhan'a yaklaştı. "Attığın mesajın bir saçmalık olduğunu söyle!" dedi Bora, düşük desibelde ama sert çıkan bir sesle.

"Değil Kara değil. Gözlerimle gördüm. Mehmet, biraz evvel buradaydı." dedi Gökhan. Sesi endişeliydi. Ailesinin katili, beni öldürmek için bekleyen adam mı buradaydı?

40.Bölüm

"Değil Kara değil. Gözlerimle gördüm. Mehmet, biraz evvel buradaydı." dedi Gökhan. Sesi endişeliydi. Ailesinin katili, beni öldürmek için bekleyen adam mı buradaydı? Neler oluyordu? *Hafiften kalksak mı artık Naz, karpuzu başka zaman kessinler.*

"Bana Mehmet'in burnumuzun dibine kadar girmediğini söyle Gökhan!" dedi Bora. Dişlerinin arasından konuşmuştu.

"Daha çok adam lazım." dedi Gökhan. Sesindeki endişe artmıştı. "Anlamıyorum ya Trabzon'a gelmeye nasıl cesaret eder?! Nasıl haberimiz olmaz?!" diye devam etti. Bora, masanın üzerindeki elini yumruk yapmıştı. Çok sinirli gözüküyordu. Gökhan'ın gözlerinin içine bakarak, bir şeyler anlatıyordu hiç konuşmadan. Gökhan da anlıyordu. Aralarında, daha evvel denk gelmediğim bir dil olduğunu yeni fark etmiştim. Gökhan'ın bakışları bana yöneldiğinde, Bora da bana baktı. Ardından yeniden göz göze geldiler.

"Olur. Tamam." dedi Bora. Hiçbir şey anlamıyordum. İçimdeki merakın, yerini tedirginliğe bırakmasına ramak kalmıştı. Konuşamıyordum. Soramıyordum. Karışmak istemiyordum. İçimdeki şeytana uymamak zorundaydım.

Begüm geri geldiğinde, Bora yeniden arkasına yaslandı. Ve fakat, benimle herhangi bir temas kurmamıştı. Öte yandan, öfkesinden eser kalmamış gibiydi. Hayır hayır... İfadesiz bir yüz haline bürünmüştü. Nasıl, bu kadar kolay ve çabuk kamufle edebiliyordu kendisini?

"Abinle Naz'ın bir işi var. Biz de konağa dönelim, sonra gezeriz." dedi Gökhan, Begüm'e.

"Haydaaa! Ne işi?" diye sordu Begüm. Bakışları ben ve Bora arasında geziyordu.

"N'apacaksın? İşin ne olduğuna göre mi izin vereceksin ya da vermeyeceksin? Konağa gidiyorsun Gökhan'la." dedi Bora. Otoriter bir şekilde söylemişti bunu ama öfke yoktu ses tonunda.

"E biz neden konağa gidiyoruz? Dolaşalım işte." dedi Begüm Gökhan'a, oldukça masum bir ifadeyle.

"Begüm! Sen babaannemleri görmeye mi geldin yoksa Trabzon'u gezmeye mi?! Yürü git işte konağa!" dedi Bora. Begüm, cevap vermek üzere ağzını açtığı sırada, yanağından küçük bir makas alan Gökhan'a hızla dönmüş ve konuşamamıştı. Sanırım, susması gerektiğini hatırlamıştı. Hemen ardından, ağzının içinde bir şeyler geveleyerek ayağa kalktı. Geçmemesi gereken sınırları hatırlayan Naz'a benziyordu bu hali. Göz göze geldiğimizde, sıcacık bir gülümseme gönderdim Begüm'e. Bana göz kırptıktan sonra, Gökhan'ı beklemeden ilerlemeye başladı.

"Selim'leri göndereceğim." dedi Gökhan Bora'ya, çok ciddi bir ifadeyle. Gerilmeye başlamıştım.

"Gerek yok." dedi Bora. Sesinde ve yüzünde hâlâ hiçbir ifade yoktu.

"Kara! Bu işin şakası yok." dedi Gökhan. Sesindeki tedirginlik beni korkutuyordu.

"Yanımdaki kadını koruyabilirim!" dedi Bora, sert bir sesle. Ben, şu an tehlikede miydim?

"Seni kim koruyacak?!" dedi Gökhan Bora'ya, dişlerinin arasından tıslayarak.

"Kendimi korumayı öğreneli yıllar oluyor. Hadi abi hadi... İkile. Kimseye de bir şey çaktırma." dedi Bora, ters bir tavırla.

"Kara." dedi Gökhan ve sustu. Yaptığı vurguda çok şey anlatmıştı sanki.

"Hay sikeyim Gökhan. Beni idare etmeye çalışacağına kendi işine bak!" dedi Bora, bıkkınlıkla.

"Tek başına gezmek için direten sensin! Trabzon'a geldiğimizden beri alanın ne kadar açıldığının farkında mısın sen? Bizim çocuklar konakta sefa sürmeye mi geldiler, sizi

korumaya mı? Neye şaşırıyorum ki ben?" dedi Gökhan alayla ve ellerini iki yana açtı. "Burnumuzun dibine de girerler, birazdan karşınıza çıkıp üzerinize ateş de açarlar!" diye devam etti. *Çüş Naz! Gerçekten mi?*

"Çüş! Gerçekten mi?" diye araya girdim, korkuyla. Ve sesimdeki bu korku dolu tonlama, Bora'nın aniden bana dönmesine sebep olmuştu. Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra yeniden Gökhan'a döndü ve kafasıyla "Git" işareti yaptı. Genç bir çocuk elinde Türk kahveleriyle masaya gelmişti.

"Sen iki tanesini geri götür koçum. Abinle yengen içecek sadece." dedi Gökhan ve çocuğun cebine para koydu. İkisi de masadan uzaklaştıklarında, Bora yeniden bana dönmüştü. Yüzünde muzip bir gülümseme vardı şimdi.

"Korktun mu sen?" diye sordu, merakla. *Çüş! Soru mu bu Naz?*

"Çüş! Soru mu bu?" dedim. Bakışları dudaklarıma kaydı. "Üzerimize ateş açabilirlermiş!" dedim, fısıldayarak.

"Nazlı... Bundan sonra *'Çüş!'* demek yasak sana." dedi. Dudakları, "Çüş!" derken, öne doğru öyle güzel kıvrılmıştı ki, içimdeki onu öpme isteği şu an bile tavan yapmıştı. *Bir dakika Naz, o ne dedi? Neden yasakmış?*

"Neden?" diye sordum. Bakışları derinleşmişti. "Ne var 'Çüş' demekte?" dedim, gevşek olduğunu sonradan fark ettiğim bir gülümsemeyle. "Bu da yasaklanır mı yani? Çüş!" diye devam ettim. Gözleri yeniden dudaklarıma kaydığında, zorlukla yutkunduğunu görmüştüm. *O da seni öpmek istiyor Naz. Dudaklarının aldığı şekle karşı koyamıyor.* Bunu anlamak beni yeniden gülümsetmişti. Bora, gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki, beni öpmek istediğini anladığımı da anlamıştı. *Zaten her şeyi anlıyor, boşver Naz.*

"Korkacak bir şey yok. Tehlike falan da yok." dedi, yumuşacık bir sesle. Bakışları, gözlerimden ruhuma kaymaya çalışıyormuş gibiydi.

"O adam buradaymış..." dedim, ciddileşerek. Mehmet'i kastediyordum. Annesinin, babasının ve ablasının katilini...

"Ben de buradayım. Gördüğün üzere." dedi, gülümseyerek ve göz kırptı.

"Ama o da buradaymış." dedim, fısıldayarak.

"Evet. Biliyorum. Benden izin istedi gelmek için." dedi. Kaşlarım, şaşkınlıkla çatılmıştı. *Şimdi düşüp bayılacağım; bu adam kafayı mı yemiş Naz?* "Yıllardır gelmek istiyor Beyza'nın mezarını ziyaret etmek için. Trabzon'a adım atamaz normal şartlar altında. Ama ben bu sefer gelmesine izin verdim. Karşılığında da... Müstakbel nişanlımla doya doya gezeceğimi söyledim. Ufak bir anlaşma yaptık. Asla karşıma çıkmadığı sürece, istediği kadar burada kalabileceğini söyledim. Gökhan'la Begüm'ü görünce, bizim buraya geleceğimizi anlamıştır. Ondan gitmiştir." dedi.

"Ama... Ama ona nasıl güveniyorsun ki? Hem... Hem Gökhan'ın neden haberi yok?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Gökhan'ın haberi yok çünkü bu iki kişilik bir anlaşma." dedi. Bakışları, hiçbir tehlike olmadığını fısıldıyordu. Şaşırmış gibi yapması, öfkesi... Hepsi, hepsi birer oyun muydu? Bu kadar iyi oynayabiliyor muydu gerçekten?

"Bana söyledin ama." dedim, şaşkınlıkla. Taşlar kafamda bir türlü yerli yerine oturmuyordu.

"Herhangi birine söylemeyeceğini biliyorum. Ya da Gökhan gibi eline silah alıp, Mehmet'in kafasına sıkmaya kalkışmazsın." dedi alayla ve küçük bir kahkaha attı.

"Ona nasıl bu kadar güveniyorsun?" diye sordum, ciddi bir ifadeyle. Bilinmezlik beni yeniden içine almaya başlamıştı. Sonuçta o adam, Bora'dan intikam almak istiyordu.

"Güvenmiyorum Nazlı." dedi, tebessüm ederek. "Gölgeme bile güvenmediğimi söylemişken, Mehmet'e güvenmemi beklemiyorsun herhalde." diye devam etti. Bakışlarım, onu anlayamadığımı açık açık belli ediyordu. "Saat 3 yönüne bak. Sonra 9 yönüne." dedi. Bakmamı istediği yerlerde, kendi halinde takılan adamlar vardı.

"Onlar senin adamın mı?" diye sordum, şaşkınlıkla. Ağzım bir karış açık kalmıştı.

"Evet. İki kişi de değiller. Üzerimize ateş açmaya kalkan olursa müdahale ederler merak etme." dedi. "Seninle bu işe kalkışmamızla beraber, Mehmet'i eskisinden daha fazla radarıma almam gerekiyordu. Yerini bilmiyorduk. Ama artık, nerede olursa olsun bileceğiz. Böylece adımlarını çok önceden kestirmiş olacağım." dedi. Karmaşık bir problem gibiydi Bora; ve beni karman çorman ediyordu.

"Gökhan, Mehmet'i öldürür mü?" diye sordum, merakla. Mehmet'in ölüp ölmemesi umrumda bile değildi. Ama Gökhan'ın birisini öldürüp öldürmemesiyle galiba ilgileniyordum.

"Beyza'nın son sözünü çiğneyemem. Mehmet'in ölmemesi gerekiyor. Ama ona fedailik de yapacak değilim. O yüzden Gökhan'ın bilmemesi en sağlıklısıydı. Şimdi izini kaybettirecektir Mehmet. Ama Gökhan'a... Bana kaybettiremez bu saatten sonra." dedi.

Bakışlarındaki hipnoz etkisi beni kendine çekmişti yeniden; Bora'nın her koşulda, beni her şeye ikna edebileceğini hissetmiştim. Şimdi elimden tutsa ve "Hadi gel, kendimizi öldüreceğiz." dese, sorgulayamazdım sanırım. Başımı, "Hay hay!" anlamında sallar ve onunla ölüme bile koşardım. Hayatımda ilk defa, mantığımı rafa kaldırmak ve bir daha hiç el sürmemek istiyordum.

"Bu adamlar bu kadar insan öldürüp nasıl hapse girmiyorlar?" diye sordum, fısıldarak. Bir anda dudakları yanaklarına doğru kıvrıldı. "Yani şey... Senin baban mesela nasıl hapse girmedi? Mehmet de girmemiş işte." dedim, çekinerek. Daha çok gülümsüyordu şimdi.

"Sen git, o kadar Amerikan filmi izle... Sonra gel bu soruyu sor. Olacak iş değil." dedi, muzip bir ifadeyle. Histerik bir kahkaha atmıştım.

"Yaa dalga geçme!" dedim, şımarık bir çocuk tonlamasında. Masadaki elinin üzerine elimi koydum. "Cidden merak ediyorum. Yani bu kadar cinayetin üzerini nasıl örtüyorlar? Şimdi senin kendi işlediğin cinayetlerin üzerini nasıl örttüğünü sormak istemiyorum çünkü bana

birini öldürüp öldürmediğini söylemedin henüz... Bu konuda fikir beyan etmeyeceğim öğrenene kadar." dedim, meraklı bir ifadeyle.

"Sana bir cinayetin üzeri nasıl örtülür bunu anlatmamı mı istiyorsun? Anlamadım." dedi, yüzünde muzip bir ifade vardı.

"Evet." dedim, heyecanla.

"Niye? Birini mi öldüreceksin?" diye sordu. Hafifçe eline vurdum. Devam etmesini bekledim ama o sadece gülümseyerek bana bakıyordu.

"Anlatmayacak mısın? Ben de gider Gökhan'dan öğrenirim." dedim, tatlı ama bir o kadar tehditkar bir ifadeyle.

"Allah Allah." dedi, kaşlarını kaldırarak.

"Nasıl bu kadar sinirli gibi davranabildin Gökhan'a? Merak ediyorum. Yani nasıl bu kadar iyi oynayabiliyorsun? Duygularını kapatmak gibi değil bu, resmen başka duygunun içindeymiş gibi göstermek?" dedim.

"Gözlerini kapatsana... Suyun sesi çok güzel." dedi ve gözlerini kapattı. Bu yaptığına sinir olmam gerekiyordu ama ben gülümsemiştim. Ve gözlerimi kapatmak yerine, onu izlemeyi tercih ettim.

Tahmin ettiğimden daha planlı, daha kontrolcü, daha zeki ve daha güçlüydü. Ama beni korkutan çok iyi bir oyuncu olabilmesiydi. İfadesizleştiği ve hissettiği her şeyi sakladığı anlarını kabul etmiştim ama az evvel "öfkeli" hale büründüğünü gözlerimle görmüştüm; inanmıştım da. *Ama sana oynamıyor Naz. Neyse söylüyor işte. Kendini rahat ve güvende hissetmen için her şeyi yapıyor.* Sessizlik, telefon melodimle bölündüğünde, gözlerini açtı ve yüzüme bakmaya başladı. Yan yanaydık. Elimdeki telefona baksa Eren'in aradığını görebilirdi ama o yüzüme bakmayı tercih ediyordu.

"Efendim Eren." dedim. Bora, cevabını almış olacak ki, arkasına yaslanarak etrafı izlemeye başladı.

"Nasılsın?" diye sordu Eren, tereddütle. Dün geceden haberi vardı muhakkak. Arkadaşlarımın arasındaki dedikodu

ağına hastaydım.

"İyiyim. Bora'yla Akçaabat'tayız. Sen nasılsın?" dedim.

"İyiyim. Nişan haberini senden aldığım için nasıl mesudum anlatamam. Allah'tan erkek arkadaşın senden daha duyarlı da aradı beni." dedi. Ses tonunda ima vardı. *Allah muhabbetlerini arttırsın Naz, ne bu böyle?*

"Ani gelişti her şey." dedim. Eğer Gökhan'ın kumarhaneye beni sürükleme macerası araya girmese, romantik komediden aksiyon filmine geçmesek, elbette Eren'e ben haber verirdim.

"Sorun yok. Takılıyorum." dedi, yumuşak tonda çıkan bir sesle. Ardından derin bir nefes aldı. "Anıl aramış akşam seni." dedi. Ses tonundaki merakı anlamak zor değildi.

"Hıiii." diye bir ses çıktı boğazımdan. Kaçamak bakışlarım Bora'nın üzerindeydi. Gerçekten şimdi bu konuyu konuşmanın zamanı değildi.

"Bora yanında. Konuşamıyorsun." dedi Eren, sesimdeki tonlamayı analiz edercesine.

"Hı hı..." dedim.

"İyisin ama değil mi? Bir sorun yok?" dedi Eren.

"Hı hı..." dedim.

"Bora'yla aranda bir sorun oldu mu Anıl?" diye sordu, bu sefer de.

"I-ıh." dedim.

"İyi vallahi sevindim." dedi Eren, en sonunda.

"Melis'le ne iş?" diye sordum, merakla. Sonuçta birisinin konuyu bir zahmet değiştirmesi gerekiyordu.

"Yok bir iş falan ya... Allah Allah. Arkadaşız kızım sadece!" dedi Eren. Sesi sert çıkmıştı. Neden sinirlenmişti ki? Bora, başını geriye doğru yaslamış, gökyüzünü izliyordu. Boynunun açıkta kaldığını ve göz zevkim açısından adeta vitrindeki en güzel ürün olarak sergilendiğini gördüğümde nefesimin kesildiğini hissetmiştim.

"Ka-kapatıyorum." dedim, dan diye. Bora, başını hafifçe benden yana doğru çevirmişti.

"Ne? Aman kapat! Aman çok konuştun. Allah aşkına hemen kapat Naz!" dedi Eren, sert bir tonlamayla. Delirmiş miydi ben yokken?

"N'oluyor oğlum?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Hiç mi telefon kapatan insan görmedin?" diye devam ettim. Suratıma kapattı. Galiba, özel günündeydi. "Çattık ya!" dedim, telefonu hızla masanın üzerine koyarken. Tekrar Bora'ya döndüm, gülmemek için dudaklarını dişliyordu. "N'oluyor?" diye sordum. Hırsımı ondan almamı falan mı istiyordu?

"Kimseyle geçinemiyorsun." dedi, gülerek. Başını hafifçe iki yana salladı ve oturduğu yerde dik bir konum aldı. Ve hâlâ gülüyordu. Çok eğleniyor gözüküyordu.

"Onlar benimle geçinemiyorlar!" dedim. Eren'i şikayet etmeye hazırlanıyordum. "Alt tarafı, 'Ne iş?' diye sorduk. Nesine sinirlendi bunun? Allah Allah ya!" dedim, sitemle.

"Sana ne?" diye sordu. Bu soruyu sorarken çok ciddiydi.

"Ne demek sana ne? O benim arkadaşım." dedim, kollarımı bağlayarak.

"Melis de benim arkadaşım ama farkındaysan ilgilenmiyorum." dedi. Kaşlarını kaldırmış, nutuk çekmeye hazırlanıyor gibi duruyordu.

"O senin ilgisizliğin. O senin meraksızlığın. Ya da doğrudan o senin öküzlüğün!" dedim. Acaba gerçekten de bu kadar yakışıklı mıydı yoksa bakan gözlerimin güzelliği miydi gördüklerim? Dikkatimi yüzünden çekip, başka bir şeye odaklanmam gerektiğini hissettiğimde, masanın üzerinde duran sigara paketine uzandım.

"Sen bana öküz mü dedin, bana mı öyle geldi?" diye sordu, düz bir sesle.

"Yoo gayet de dedim." dedim ve sigarayı yaktım. Dudaklarımın arasından, parmak uçlarıyla aldığı sigarayı, kendi dudakları arasına götürdü.

"Yirmi dört saat boyunca sigara içmeyeceksin." dedi. Ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüne bakmaya başladım. "17 dal sigarayı aç karnına içip, köşene çekileceğini düşünmedin herhalde Nazlı?" dedi. Halbuki çekildiğim o köşede, bana

kendisi de eşlik etmişti. "Bana öküz dediğin için de seni birazdan cezalandırmam gerecekecek." dedi. Ağız dolusu bir kahkaha attım. Dudakları arasındaki sigaradan, bir nefes daha aldı. Oldukça ciddi gözüküyordu. Ne cezasıydı canım, Allah Allah! *Belki öper Naz?*

"Ben seni cezalandırıyor muyum hiç?" diye sordum. Ses tonumdaki cüretten mi yoksa sigarasının dumanından mı bilinmez, gözleri kısıldı.

"Sen beni cezalandıramazsın." dedi. Onun da sesi oldukça tok ve kendinden emindi. Ses tonlarımız ve bakışlarımızla amansız bir işkence yapıyorduk birbirimize.

"Nedenmiş o? İkimiz de eşitiz. Ben de eğer istersem... Seni cezalandırabilirim elbette." dedim. Kendime hayret etmem gereken yerdeydik; sesimde gayet ciddi ve tehditkar bir tonlama vardı.

"Meydan okuyorsun bana?" dedi, kaşlarını kaldırarak. Bakışları, bu durumdan memnun olduğunu gösteriyordu. Buna neden memnun olacaktı ki? Aldırmadım.

"Evet. Mesela... Bana sürekli bir şeyleri yasaklıyorsun. Ben de sana yasaklayabilirim." dedim.

"Eşit olduğumuz fikrine nasıl kapıldın, ben onu acayip merak ettim şimdi." dedi, hafif kinayeli bir gülümsemeyle. Bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Olaya kadın erkek eşitliğinden mi girseydim? *Saçmalama Naz. Siz bir anlaşma yaptınız.* Eşit değilsek asla sevgili olamayacağımızı mı söyleseydim? *Af buyur Naz? Güldürme beni. Adam peşinde dolaşıyor çünkü, "Gel sevgilim ol Nazlıığğğ" diye, değil mi?* Evet bunların hepsi çok saçmaydı. Ve madem saçmalayacaktım; dünyanın en saçma şeyini kullanabilirdim.

"Maça kızından!" dedim. Adeta, öğretmeninin sorduğu sorunun cevabını bulmuş öğrenciler kadar heyecanlı çıkmıştı sesim. Gözleri biraz daha kısıldı.

"Ne-ne alaka?" diye sordu. Sesinin neden titrediğini anlamamıştım.

"İlk tanıştığımızda... O kumarhanede eşittik. Yüzde elli şansımız vardı. Maça kızını sen çektin. Sonra da uçakta bana

geldi maça kızı. Ben çektim. Sonra sen çektin yine. Demek ki sana da bana da geliyor. Yani eşitiz." dedim. Ve dünyanın en saçma savunmasına, ikna olmayacağına adım kadar emindim. Ben bile ikna olmamıştım çünkü. Tüm dikkatiyle yüzüme bakıyor ve adeta yeniden yüzümü ezberlemeye çalışıyordu.

Baktı. Baktı. Baktı...

"Haklısın. Eşitiz." dedi, dokuz saniye sonra.

"Aynen bence de eşit falan değil- NE DEDİN SEN?" diye bağırdım. Ben mi yanlış duymuştum? *Ben de duydum Naz!* "NE DEDİN?" diye bir kez daha bağırdım.

"Yüksek sesten nefret ediyorum Nazlı." dedi, yüzü buruşmuştu.

"Ne dedin sen? 'Haklısın.' mı dedin? Bana mı dedin? Eşit miyiz gerçekten?" diye sordum, heyecanla. Yüzünde gerçek ve insanın içine işlenen bir gülümseme vardı.

"Öyleymişiz, baksana." dedi. Oldukça ciddiydi. Dünyanın en saçma savunmasına nasıl ikna olduğunu bilmiyordum ama sorgulamayacaktım. Önce dudaklarına ulaştı dudaklarım ve dudaklarına minicik ama güçlü olduğunu sandığım bir öpücük kondurdum. Ardından da sevinçle boynuna atladım. Bunları neden yaptığımı da sorgulamayacaktım. Böyle hayat gerçekten de çok güzeldi!

Bergamot kokusuna karışan, esen o tatlı meltemle denizden gelen koku ciğerlerimi dolduruyordu. Çok güzel kokuyordu. Ellerinin belimde sabit kalması bana iyi hissettiriyordu. Kaç saniye geçtiğini bilmeden öylece durduk. Ayrıldığımızda gözlerinin en kara halini, gözlerime dikmişti.

"Evet söyle bakalım. Neyi yasaklıyorsun bana?" diye sordu. Ve o an, yüzümde muzip bir gülümseme oluştu.

"Bana bir şeyler yasaklamanı yasaklıyorum." dedim. Histerik bir kahkaha attı. *Naz'cığım, sen çok ciddiydin halbuki, neden böyle oldu?*

"Tamam. Nasıl ki sen anlaşmamıza uymuyorsan... Ben de uymayacağım ama haberin olsun." dedi, göz kırparak.

"A-aaa! Üstüme iyilik sağlık. Hangi EMRİNİ YA DA YASAĞINI ciddiye almamışım?" dedim, gülümseyerek.

"Mesela... Benden hiçbir şey saklamamanı söylemiştim sana." dedi. Saçlarıma uzandı ve bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Evet. Saklamıyorum." dedim.

"Yalan da söylemeyecektin mesela." dedi, masanın üzerindeki elimin üzerinde, baş parmağını yavaşça gezdirmeye başlamıştı.

"Evet. Söylemiyorum. Yani bazen böyle arada... Beyaz yalanlar söylüyor olabilirim ama yani ciddi anlamda yalan söylemiyorum." dedim, sesimi tatlı bir tonlamada tutmaya çalışarak.

"Şimdi, benden bir şey saklamadığını söylerken yalan söylüyorsun ama." dedi, yumuşacık bir sesle. Elimi avcunun arasına aldı. "Yalanın rengi olmaz Nazlı, yalan yalandır." diye devam etti. Gözlerimin içine bakarak, bana bir şeyler anlatmaya çalıştığını düşünmüştüm. Öyle dürüst bir karakteri vardı ki; yalan söylemesi için çok geçerli sebepler olacağını biliyordum. Ama kime ne yalan söylerse söylesin; bana dürüsttü ve benden de bunu bekliyordu.

Ona aşık olduğunu saklamandan mı bahsediyor Naz? Anıl'ın gözlerinin içine baktığında, bir oyuna dahil olduğunu anlayabileceğini bildiğini ama ona "Kimse anlamaz, sorgulamaz." demeni mi kastediyor yoksa? Ya da belki de... Bugün, Begüm'le alakalı öğrendiğin şeylerden mi bahsediyor? Ne biliyor? Önce gözleri kısıldı. Sonra yüzündeki gülümseme donuklaştı. Ardından elimi bıraktı ve başını hafifçe sağa doğru eğerek gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Ve galiba... Sen benden bir değil, birden çok şey saklıyorsun. Güzel güzel." dedi ve gözleri gözlerimi terk etti. Arkasına yaslanmıştı. "Resmen karşıma geçmiş, hangi sakladığın şeyi bilebileceğimi hesaplıyorsun Nazlı! İnanamıyorum sana... Gerçekten bravo." dedi, alaylı bir ifadeyle. Konu buraya neden ve nasıl gelmişti ki?

"Yok... Gerçekten... Yani şey-"

"Ya adam akıllı söyle, ya da sus Nazlı!" dedi, yüzünü bana öfkeyle döndürerek. Sesi de bakışları da sertti. Yüzümü dereye çevirdim. Oyuna kapılıp ona aşık olduğumu, Anıl'la yüzleşmeden ve tamamen emin olmadan söyleyemezdim. Bu ona zarar verirdi. İçinde bulunduğumuz şeyin bir oyun olduğunu Anıl'ın anlayabileceği yeri çoktan geçmiştik; biz, bir oyun oynamıyorduk artık. Yani bunu saklıyor sayılmıyordum. Begüm'le alakalı konuyu da kimseye anlatmayacağıma dair bir söz vermiştim. Yüzümü yeniden Bora'ya çevirdim.

"Senden iki şey saklıyorum şu anda. Biri çok yeni. Diğeri daha da yeni. Biri benimle ilgili, diğeri ise benimle ilgili değil. Kendimle ilgili olan şeyi sana şimdi söyleyemem. Çünkü emin olmam lazım. Ne yazık ki yanılıyor olabilirim ve yanılıyorsam ben zaten sarsılacağım. Peşimde seni de sürüklemem anlamsız... Şu an daha teori aşamasında. Yani, önce tezdi, sonra hipotez oldu şimdi de teori. Ama daha yasa olamadı... Diğerini de söyleyemem çünkü bana söyleyen insanı satamam. Beni tanımış olman lazım." dedim. Bana inanması için, gözlerimin yeşilini, samimiyetle gözlerinin karasına dikmiştim.

"Gökhan sana ne dedi?" diye sordu. Kaşlarım çatılmıştı. Anlamamıştım.

"Hı?" dedim, şaşkınlıkla. Suratına, "Neyden bahsediyorsun?" dercesine bakıyordum.

"Begümle ilgili!" dedi, kaşlarını kaldırarak. Ses tonu dümdüzdü. Gözlerimi kaçırdım. "Anlamam lazımdı Allah kahretsin. Ben o odadan çıktıktan sonra ne duyduysan, ifaden değişti. Gökhan'a kızgın olduğun için, söylediği bir şeye bozulduğunu ama bana söyleyemediğini düşünmüştüm." dedi. Kendi kendine konuşuyordu. "Seni dinliyorum Nazlı!" dedi. Ses tonundaki emir kipi, kendini belli ediyordu.

"Anlatamam." dedim, başımı öne eğerek.

"Yüzüme bak!" dedi. Yine başlıyorduk. Derin bir nefes aldım ve yüzüne baktım. "Hadi anlat." dedi. Uzatacaktı.

"Görümcemi satamam üzgünüm. Hem Gökhan da biliyor, git ona sor." dedim. *APTAL MISIN ACABA NAZ?* Gözlerimi sımsıkı yummuştum. "Siktir!" dedim.

"Nazlı!" dedi, dişlerinin arasından. Gözlerimi açtım. Çatık kaşlarımın altındaki kızgın bakışlarımı yüzüne sabitlemiş, ona bakıyordum. "Yanılmıyorsam, bir daha küfredersen bozuşacağımızı da söylemiştim." dedi. Bu adamla beraber olmak, mayın tarlasında gezmek gibiydi.

"Çok zorsun." dedim. Öyle bir söylemiştim ki, başıma geleceklerden korkuyordum sanki. *Okyanus bu Naz; ne sandın?*

"Anlatmanı bekliyorum hâlâ. Eğer anlatmazsan... Bu sakladığın şey için... Yalan söylediğin için... Ve küfrettiğin için... Ayrı ayrı cezalar vereceğim. Ciddiyim bu kez Nazlı. Gerçekten ciddiyim. Ve tüm bu cezaların sonunda, sana sakladığın her şeyi söyletirim!" dedi. Tane tane konuşmuştu. Kapkara gözleri de ciddi olduğunu haykırıyordu. Yutkundum.

"Sınır çizgilerinde mi dolaşıyorum yine?" diye sordum. Korku dolu çıkmıştı sesim. Başını, "Evet." anlamında salladı. *Begüm onun kardeşi, Naz. Kıza söylemeyeceğini söyledin. Begüm'le alakalı olduğunu Bora'ya belli etmek senin suçun. Senden öğrenmeyecek bunu Bora. Asla.*

"Tamam peki. Ne ceza vereceksen ver. Begüm'ü satamam. Zaten gidip öğrenirsin ondan. Veya Gökhan'dan. Yanlışlıkla ateşe attım zaten kızı ayrı Gökhan'ı ayrı. Devamını ben söyleyemem. İspiyonlayamam onu abisine." dedim, kısık çıkan bir sesle.

Ayağa kalktı ve başıyla "Hadi." anlamına gelen bir işaret yaptı. Hızlı adımlarını takip ettim. Arabaya bindi. *Sana ne ceza verecek Naz?* Konuşmuyordu. Yüzü ifadesizdi. Vereceği cezadan korkmuyordum. Bu kadar zor bir adamı severken yaşayabileceğim sınırsız bilinmezlik daha çok korkutuyordu gözümü.

♠

On altı dakika, yirmi bir saniye sonra konağa geldik. Yol boyunca hiç konuşmamıştı. "Radyoyu açabilir miyim?" soruma bile cevap vermemişti. Ben de değil radyoyu açmak kıpırdamamıştım bile zaten. Yol boyunca koruduğu ifadesiz yüzünde mimik oynamadan arabadan indi. Konağın avlusunda tatlı bir atmosfer vardı. Herkes, Begüm'ün etrafında toplanmıştı. Her ne anlatıyorsa kahkahalar atarak onu dinliyorlardı. Geldiğimizi gördüklerinde, ilgi odakları biz olmuştuk. Asık suratımdan nasıl bir anlam çıkardıklarını merak ediyordum.

"Bi sorun mi var?" diye sordu Gülsüm Babaanne. Bora, cevap vermeden odaya doğru ilerledi. Gülümsemeye çalışarak, avludaki topluluğun arasına oturdum. Gözler benim üzerimdeydi.

"Bir sorun yok." dedim. Bana inanmayacakları muhakkaktı. Kısa bir sessizliğin ardından, Begüm konuşmaya devam etti. Onu dinlemiyordum. Bu sırada, tam karşımda oturan Gökhan'dan mesaj geldi.

"İyi misin?"

"Begüm'le alakalı kendisinden bir şey sakladığımı anlamış. Anlatmamak için direnirken, senin bildiğini ağzımdan kaçırdım Gökhan. Haberin olsun bari senin de."

"Ne tepki verdi Begüm olayına?"

"Hoş... Onun o hâline ve senin şu anki yüz ifadene bakılırsa kıyameti koparmış."

"Anlatmadım Begüm'le ilgili hiçbir şey. Benim anlatmamama sinirlendi zaten o da."

"Nasıl anlatmadın?"

"Anlatmadım işte Gökhan. Begüm'e söz verdim, unuttun mu?"

"Onu sormuyorum. Bora, senin anlatmamana nasıl saygı duydu da seni konuşturmadı, ben onu soruyorum."

"Muhtemelen ağır bir cezası olacak."

"Ayyyyyy bilmiyorum neyse ne."

"İllaki öğrenecektir. Begüm'ü uyarmak lazım."

"Hallederim ben Naz, sıkıntı yok."

Bakışlarımı Gökhan'a çevirdiğimde bana göz kırpmıştı. Telefonu cebime koyacağım sırada, bir mesaj daha geldi. Ama Gökhan'dan değil, Bora'dandı. Kabak gibi ekranda duran iki kelime oldukça korkutucu gözüküyordu.

"Odaya gel."

Derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım. Bir kez daha gözler bana çevrilmişti. Gülümseyerek her şeyin yolunda olduğu mesajını vermeye çalışıyordum ama sanırım daha çok dikkat çekiyordum.

"Bora'ya bakayım ben bi'..." diyerek, aralarından ayrıldım.

♠

Bora, üzerini değiştirmişti. Spor kıyafetleri değil; takım elbisesi vardı şimdi üzerinde. Balkonda oturmuş, sigara içiyordu. Yüzü hâlâ ifadesizdi. Hiçbir şey söylemeden karşısındaki sandalyeye oturdum ve manzarasını perdeledim. İfadeden yoksun gözleri şimdi benim gözlerimdeydi.

"Hani, *'Bu son anlaşmamız.'* demiştim sana. Sözümden çıkmaman gerektiğini söylemiştim. Sabrımın bu kadar geniş olmasının tek sebebinin, senin beni yeni tanımaya başlaman olduğunu, normalde bu kadar sabırlı ve uzlaşmacı olmadığımı söylemiştim. Hatırlıyor musun?" dedi, ifadesiz bir sesle.

"Evet." dedim, neredeyse çıkmayan bir sesle. *Hadi gazan mübarek olsun Naz.*

"Nerede söyledim bunları?" diye sordu.

"Sahilde. Bankta." dedim. Şimdi sesimi biraz daha normal bir tona ayarlamayı başarmıştım.

"Olayı aç." dedi. Korkuyla yutkundum. Ne düşündüğünü ya da ne yapmaya çalıştığını bilmemek, görememek ve analiz edememek beni geriyordu.

"Mert'in evine gidip özel ders vermeme izin vermemiştin. Ben de seni dinlemeyip gitmiştim." dedim.

"Beni ne kadar tanıyordun?" diye sordu.

"Biraz." dedim.

"Şimdi?" dedi.

"Birazdan, biraz daha faz...la." dedim, titreyen bir sesle. Ardından boğazımı temizledim.

"Benden bir şey saklamaman gerektiğini biliyordun. Yalan söylememen gerektiğini biliyordun. Ve benim sözümden çıkmaman gerektiğini biliyordun. Kartlar açık oynayalım madem." dedi ve sigarasını söndürdü. Arkasına yaslandı, kollarını bağladı.

"Evet. Biliyordum. Ama sen de benim kimseyi satmayacağımı biliyordun. Yani ben, Hakan'ı bile satmadım. Beni, kumarhanede satan adamı bile satmadım." dedim, yumuşak bir sesle.

"Birisine söz vermeden evvel, öncesinde verdiğin sözü düşüneceksin o zaman Nazlı. Begüm'e söz vermeden önce, benden hiçbir şeyi saklamamakla yükümlü olduğunun altını çizecektin ona. Madem satamazsın kimseyi, sen de öğrenmeyecektin bunu. Çünkü öğrendiğin şeyi, bana söylemekle yükümlüsün." dedi. Hakan'ı satmamamla ilgilenmemişti bile.

"Begüm vermedi ama bana sırrını. Gökhan, benim yanımda söyledi. Öyle duydum yani... Ben..." dedim, üzüntü dolu bir sesle. Susmuştum. Söyleyecek bir şey gelmiyordu aklıma.

"Sen o banktaki anlaşmamızı çiğnediğine göre... Ben de çiğniyorum. Özel ders verme olayın bitmiştir. Çalışmayacaksın." dedi. Şaşkınlıkla kalakalmıştım. "Bu birinci cezan." diye devam etti.

"Dershane projesini iptal etmeyeceksin ama değil mi? Yani birileri o çocuklara ders verecek?" dedim, endişeyle. Benim yüzümden, orada eğitim alacak çocukların yanmasına da dayanamazdım. Sadece kendime üzülmek istiyordum şu an.

"İptal Nazlı." dedi.

"Çocukların bir suçu yok ama." diye çıkıştım.

"Benden bir şey saklamanın cezası senin çalışmaman. Ki zaten sözümden çıkarsan, ebediyen bu işin olmayacağını söylemiştim ben sana. Aslında bir ceza bile değil bu. Olacak olan oluyor. Yalan söylemenin cezası da çocuklar için faydalı

olacak bir şeyin senin yüzünden gerçekleşmemesinin vicdan azabını çekmen." dedi. Yüzüme dört saniye baktıktan sonra devam etti. "Ve küfür... Küfredersen bozuşacağımızı söylemiştim. Eh zaten ona sıra gelmeden, bozuştuk bile çoktan." dedi.

"Tamam." dedim, düz bir sesle. Şu an yaptığı işkence bitseydi de hüngür hüngür ağlasaydım. Eşit falan değildik; o emrediyordu ben de yapmak zorundaydım. Biz lanet olası bir anlaşma yapmıştık. O, bu anlaşma karşılığında Anıl'ın hayatını kurtarmıştı; ben de onun boyunduruğu altına girmiştim. İfadesiz yüzüyle karşımda oturmuş, oynadığımız oyunu sertçe hatırlatıyordu. *Sen kiminle sevişmenin eşiğinden döndün Naz?*

"Dinliyorum." dedi. Yüzüne nasıl baktığımı bilmiyordum. *Hem ceza vereceğini hem de yine de sana sakladığın şeyleri anlattıracağını söylemişti Naz. Hem de ikisini birden.* Nefes alışverişlerim düzensizleşmişti. "İstersen şu TEORİ aşamasında olan şeyden başla. Bak eğer Begüm'ün benden ne sakladığını anlatsaydın, bunu itiraf etmek zorunda kalmayacaktın. Bu da senin ADAM SATMAYACAĞIM tribine girip, bana verdiğin sözü çiğnemenin bedeli." dedi.

Gözlerime öyle bir bakıyordu ki... Ne söyleyeceğimi biliyordu sanki. Belki de zaten biliyordu. Nasıl söyleyecektim? *Başka bir şey uydur Naz.* Bir yalan daha söylemek istemiyordum.

"Söylemek istemiyorum." dedim, bana kıyamamasını umarak. Şu an bana acıyadabilirdi; o kadar umrumda değildi ki. Gözlerinin içine bakıp ne diyecektim ki? Şöyle mi deseydim mesela? *"Bora, ben sana aşık oldum. Ama işte malum, Anıl'ı uğruna ölebilecek kadar çok seviyordum... Birisinden hoşlandığımı düşündüğüm zamanlarda, onun gözlerine bakınca, dönüp dolaşıp ona aşık olduğuma emin oluyordum. Anıl'ın gözlerinde gördüğüm denizin tonları, bana kim olduğumu hatırlattı hep. Şimdi sana aşık olduğumu söylüyorum ama... Anıl'ın gözlerinin içine baktığımda, yine aynı şey olursa, hüsrana uğrayabilirim*

haberin olsun. Anıl'ın içimde bittiğinden emin olmam lazım. İçimin rahat olması lazım. Aksini kendime yediremiyorum." Böyle bir şey denmezdi. Bu saçmalıktı. Gülerdi bana. Asla söylemeyecektim.

Dudakları aralandığında, masanın üzerindeki telefonu çaldı. İkimizin de gözleri aynı anda ekrana kaymıştı. Bu kadarı da gerçekten fazlaydı! Numara kayıtlı değildi. Ama tanıyordum ben bu numarayı. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Telefonu sessize aldı ama çağrı devam ediyordu.

"Neye şaşırdın bu kadar?" diye sordu. Şaşkın bakışlarımı gözlerine sabitledim.

"Anıl." dedim, düzden daha da düz olduğunu sandığım, duygudan yoksun, bomboş bir sesle. Tam olarak neyle sınanıyordum? İfadesiz yüzü birkaç saniyeliğine dağılmış, kaşları çatılmıştı. Gözlerinde yalnızca bir buçuk saniye yakaladığım şaşkınlık, yeniden ifadesiz bakışlarıyla perdelenmişti. Çağrıyı yanıtladı.

"Efendim." dedi. Sesi oldukça tok çıkmıştı. *Nasıl bir resmin içindesin sen Naz?* "Tanıdım, geçmiş olsun." dedi. Gözleri beni es geçmiş, ağaçları hedef almıştı. "Ben bir şey yapmadım." dedi. Anıl, teşekkür etmek için mi aramıştı? "Evet." dedi. On sekiz saniye geçmesine rağmen konuşmadı. Anıl, hayat hikayesini mi anlatıyordu? Yirmi yedinci saniyede, Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Biliyorum. Sen de Eren de kardeşi gibisiniz Nazlı'nın..." dedi ve gözlerini yeniden gözlerimden çekti. *Bunu Ayça söylediğinde, onunla bir daha muhatap olmamıştın Naz, hatırlıyorsun değil mi?* "Seni de nişanımıza davet etmek isterdik ama pek mümkün olmasa gerek." dedi.

Hayır. Ben, mümkün olsaydı dahi, Anıl'ı NİŞANIMIZA DAVET ETMEK FALAN istemezdim. Bunu da nereden çıkarmıştı?

"Neden bu benim için sorun olsun ki?" dedi. Ses tonundaki otoriter ton baskındı bu sefer. Gözlerini yeniden bana çevirdi. Anıl her ne dediyse, Bora'yı sinirlendirmişti. Farkında mıydı bilmiyorum ama Bora şu an gözlerime öfkeyle bakıyordu. İnşallah, duyduğu cümlenin acısı benden

çıkmazdı. "Yanlış düşünmüşsün." dedi Bora, sert bir sesle. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Derin bir nefes aldığında, yüzünde ve bakışlarındaki öfkeli ifade kaybolmuştu. "Önemli değil." dedi. "İletirim." dedi ve telefonu kapattı. İfadesizleşen suratına bakmaya devam ediyordum. Neye sinirlendiğini anlatacağı vardıysa da, az evvel yaşadığımız muhabbet yüzünden bir şey söylemezdi muhtemelen.

"Bir şey diyecektin. Bölündü." dedim. Ses tonuma ben bile hayret etmiştim, dümdüzdü. Sanki, benim aşık olduğumu sandığı adam Bora'yı aramamış gibi.

"Sormayacak mısın neden aradığını?" dedi.

"Teşekkür etti işte. Hayatını kurtardığın için... Bir şey yapmadığını söylüyorsun her defasında ama yaptın. Fazlasıyla yaptın." dedim.

"Az evvel bir adam, senin karşına geçti ve sana cezalar verdi Nazlı. Bunun ne kadar gücüne gittiğinin farkındayım. Emir almaya, yönlendirilmeye, söz dinlemeye dayanamıyorsun. Yetmiyor, ceza alıyorsun." dedi. Gözlerim dolmuştu, sözleri gururuma dokunuyordu. "Tüm bunlara, sana milyarlar verseler katlanamazdın. Neden katlanıyorsun? Onun hayatı karşılığında, benimle bir anlaşma yaptığın için. Kim kurtarmış oluyor onun hayatını?" dedi. Gerçekten, bu kadar vicdanlı, bu kadar merhametli nasıl olabiliyordu acaba?

"Haklısın, onun hayatı karşılığında seninle bir anlaşma yaptım. Ama bu anlaşmayı kaç kez bozdum? Al işte, özel derse sen izin vermediğin halde gitmiştim mesela. Pişman oldum ya da olmadım, anlaşma çoktan bitmişti. Görmezden gelmeyi sen seçtin." dedim, buruk bir tebessümle.

"Ne demek şimdi bu?" diye sordu. *Sorun şu ki Naz, Bora belki de kendi davranışlarının farkında bile değil.*

"Ceza vermek yerine, kıyamamak yerine, 'Sikerim senin anlaşmanı da triplerini de' deseydin... Anıl çoktan ölmüştü Bora. Onu ben yaşatmadım. Sen yaşattın yani." dedim, derin bir nefes alarak.

Küfür etmiştim, evet. Yüzünde mimik oynamadan, tüm dikkatiyle beni dinliyordu.

"Beni de sen yaşattın. Aklınla kalbin arasında bir savaş veriyorsun. Ceza vermek bildiğin en kolay yol, aksini de sen kendine yediremiyorsun. Bunu bildiğim için de, şu an verdiğin cezaları ben görmezden geliyorum." dedim.

Zorlukla yutkunduğunu anbean izlemiştim.

"Evet ağrıma gidiyor. Ama Anıl'ın hayatının kurtulması için düştüğüm durum değil benim ağrıma giden. O zaman birazcık bile olsa sızlamazdı benim içim... Bana bunu SENİN yapıyor olman koyuyor." dedim.

Naz, daha fazla ileri gitme.

"Ama ben seni de böyle kabul ettim. Çünkü kimsenin seni sevmesini istemiyorsun, ki bunu sen söylemiştin... Ben de seninle aynı şeyi istiyorum, yani senden nefret etmeyi... Ama yapamıyorum. Gördüğüm, bildiğim hiçbir şey senden nefret etmemi sağlamıyor." dedim.

Belki de dürüst olmam gereken yer, tam olarak burasıydı. Ve elbette *asla, asla dememek lazımdı.*

"İçimde bir savaş var... En tehlikelisi de bu. İç savaş. Ne ben belirleyebilirim sonucu, ne de savaşan taraflar. Eğer benim desteklediğim taraf kazanırsa, bedeli ne olursa olsun mutlu olacağım. Ama eğer diğer taraf kazanırsa, canı sağ olsun. Mutsuz olacağım ama yapacak bir şey yok." dedim.

İfadesiz tuttuğu bakışlarına bir merak yerleşmişti; hangi taraf olduğunu merak ediyordu.

"Ve... Kendi içimdeki savaşta, kazanmasını istediğim tarafı-" dedim ve telefonunun ekranına baktım. "Dört saat yirmi bir dakika önce gösterdim ben. Burada kalmıştık değil mi? Verdiğin cezalardan sonra, ilk olarak kendimle alakalı olan şeyi itiraf etmemi istemiştin?" dedim. Sevişmeye başlamıştım onunla; abisi damat olan bir kız yüzünden bölünse de, bence her şey açıktı.

41.Bölüm

Günden güne büyüyen Maça Kızı 8 Ailesi'nin her bir üyesine ilgisi, alakası, oyları ve yorumları için çok teşekkür ederim. Desteğiniz benim için önemli. Sizleri seviyorum. ♥

♠

"Ve... Kendi içimdeki savaşta, kazanmasını istediğim tarafı-" dedim ve telefonunun ekranına baktım. "Dört saat yirmi bir dakika önce gösterdim ben. Burada kalmıştık değil mi? Verdiğin cezalardan sonra, ilk olarak kendimle alakalı olan şeyi itiraf etmemi istemiştin?" dedim. Sevişmeye başlamıştım onunla; abisi damat olan bir kız yüzünden bölünse de, bence her şey açıktı.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Gözünü dahi kırpmadan, beni izlemeye devam etti. Bir dakika, on üç saniye sonra, nihayet konuştu.

"Yerinde olsam bu savaşta hiçbir tarafı desteklemezdim. Hatta bu savaşa derhal bir son verir ve tarafları yok ederdim." dedi. Böyle dedi; çünkü o er ya da geç aklını dinleyecekti. Yüzümde acı dolu olduğunu sandığım bir gülümseme peyda olmuştu.

"Taraflardan birini yıllardır yok edemedim. Diğerini ise yok etmek istemiyorum. Ama sen benim için... Yok edebilirsin. Yapabilirsin bunu. Yap o zaman Bora. İstediğin buysa yap. Mesela şimdi... Bana gerçek cezamı ver. Sözünden çıkmaması, kardeşini sana karşı korumaması, sana yalan söylememesi gereken bir emir kuluna vereceğin cezayı ver. Öyle bir canımı yak ki... Herkes yerini ve haddini bilsin." dedim. Masanın üzerindeki pakete uzandım ve bir sigara

yaktım. Yirmi dört saat sigara içmemin yasak olduğunu söylemişti madem, canımı yaksındı.

"Söndür o sigarayı." dedi. Ambale olmuş, ya da serseme dönmüş gibiydi, sesi zor çıkmıştı.

"Cık. Söndürt." dedim, damarına basa basa.

"Nazlı! Beni zorlama!" dedi. Ses tonundaki öfke oldukça açıktı. Bu öfkenin sebebini tahmin edebiliyordum. Onun savaşı da zordu tabii; ama benim içimdeki savaşta, benimle beraber kendisini desteklemesini istiyordum. Sigaranın dumanını yüzüne üfledim. *O da bir insan Naz; sabrının sonu olabilecek bir insan.* Ve muhtemelen, sabrının sonuna yaklaşmıştık.

Bileğimi nazikçe kavradı. Diğer eliyle parmaklarımın arasındaki sigarayı aldı ve söndürdü. Beni ayağa kaldırdı, hızlıca içeriye soktu, bulduğu ilk duvara beni yumuşak hareketle itti. Gözleri, gözlerime hapsolmuştu. İki elimi duvarda elleriyle kilitledi. Ve iki baş parmağı da nabzımın attığı yerde durmuştu. Nefesim hızlanmaya başladı. Kalbim sanki tam da ağzımın içinde atıyordu.

Yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı... Dudakları neredeyse dudaklarıma değmek üzereydi. Israrla öpmüyordu. Çıldırmak üzereydim. Dudakları aralandı...

"Eğer kalbindeki savaşı, kazanmasını istediğin taraf kazanırsa... Dua et, benim aklımla kalbim arasındaki savaşımda, aklım baskın çıkmamış olsun." dedi. *Sen beni sevdiğini, Anıl'ın tamamen bittiğini anladığında, dua et de seni sevmeyi seçeyim diyor Naz.* "Ama eğer bu savaşı diğer taraf kazanırsa, yine dua et, benim aklımla kalbim arasındaki savaşta, kalbim baskın çıkmamış olsun." dedi. *Eğer sen Anıl'a hala aşık olduğuna karar verirsen, dua et de seni seviyor olmayayım diyor Naz; ne yapar acaba?*

Dudaklarının dudaklarıma neredeyse değdiği aralıktan üflediği nefese ama ısrarla beni öpmemesine daha fazla dayanamadım ve dudaklarına yapıştım. Ama saniyesinde, hatta belki de salisesinde geri çekilmişti. Çatılmış kaşlarımın

altındaki meraklı gözlerimle yüzüne bakmaya başladım. Sırıtıyordu. Sırıtacak ne vardı?

"Ve senin iç savaşın bitene dek, uslu bir kız olacaksın. Pişman olabileceğin şeyler yapmak yok." dedi. Gözleri gecenin karanlığından bile daha karaydı. *Aslında kendisini ayrı, seni ayrı koruyor Naz. Her ne kadar dayanamasan da doğru olan bu. Ama demişti dersin, ikiniz de bu uzaklığa dayanamazsınız.* Ben o kadar emin değildim; Bora'nın otokontrolü epey bir fazlaydı.

"Sana sarılmak istiyorum." dedim, mutsuz çıkan bir sesle. Yüz hatlarındaki gülümseme dağılmış ama dudaklarında küçücük bir tebessüm kalmıştı. Kömür karası gözleriyle, utanmadan birazdan beni öpecekmiş gibi gözlerimin içine bakıyordu. "Ne? O da mı yasak?" dedim, sitemle. Sesimin tınısı ağlamaklı çıkmıştı. Bakışları gitgide daha çok derinleşti. Ellerimi serbest bıraktı ve beni kendisine doğru çekti. Saçlarımın kokusunu içine çekiyordu; bir eli başımda, diğer eli de belimdeydi.

Ellerimi sırtından, beline doğru indirdiğim anda, silahını hissettim. Her zaman, üzerinde taşıyor muydu silahını? Bilmiyordum. Onunla ilgili, pek çok şeyi bilmiyordum. Saçlarımı, bir tarafa topladı. Boynumun açıkta kalan tarafına küçücük bir öpücük kondurdu. Keşke o da uslu bir çocuk olsaydı; beni tahrik ediyordu. Ve elim hâlâ silahının üzerindeydi; oradan çekemiyordum. Sormak istiyordum.

Hakkında her şeyi duymak istiyordum, bu aşk değil de neydi?

"Silahını hep üzerinde mi taşıyorsun?" diye sordum, mırıldanarak.

"Dışarıda, evet." dedi, düz bir sesle.

"Şimdi içeridesin ama?" dedim, şaşkınlıkla. Gövdelerimiz birbirine yapışık halde olduğu için, güldüğünü hisseder gibi olmuştum.

"Dışarıya çıkacağım Nazlı." dedi, sanırım biraz güldükten sonra. İkimiz de ısrarla birbirimizden ayrılmıyorduk. Ona sarılmak, kalbimin atışlarını düzene sokuyordu sanki.

Rahatlıyordum. Üzerimde sakinleştirici bir etkisi vardı ellerinin, nefesinin, kokusunun, gözlerinin... *Ve hatta sakallarının, dudaklarının, köprücük kemiğinin... Saymakla bitmeyebilir Naz.* Sonuçta saymakla bitmeyen her şeyi saymayı seven birisiydim; canıma minnetti.

Kaç dakikadır ona sarılı olduğumu saymadığımı fark ettiğimin üzerinden, yirmi sekiz saniye geçmişti. Kapı tıklatıldı.

"Gel." dediğinde, benden ayrıldı. Kapı açıldı. Begüm, gözleri kıpkırmızı bir biçimde, hızlı adımlarla odaya girmişti. Bora'ya sarıldı. Nefes nefeseydi. Derdi her neyse, en doğru olanı yapıyordu. Bora'ya sarılmanın çok güçlü bir iyileştirici etkisi vardı; az evvel bir kez daha deneyimlemiştim. *Zaten bizim de günlerdir kapanmayan konumuz bu Naz: "Bora Karabey ve etkileri."* Öyleydi, bu konuyu kapatamıyordum. Hatta bu konuyu iyicene deneyimleyip üzerine tez falan yazmak istiyordum. Ve hatta, bu hayatta keşke konumuz hep bu olsaydı; ona sarılarak, hatta sarılı kalarak, yavaş yavaş yazsaydım tezimi.

"N'oldu?" diye sordu Bora, merakla. Begüm'ün yüzünü avuçları arasına almıştı. Bakışları tedirgindi. Begüm yeniden ağlamaya başladığında, Bora ona daha sıkı sarıldı. Tekrar kapı tıklatıldı ama bu sefer içeriden bir ses duyulmamasına rağmen, kapı açılmıştı. Fadime Hala'ydı gelen, elinde bir bardak su vardı. Bana, içli bir tebessüm gönderip, yanımızda durmuştu.

"Kizum sen Cülsüm Sultan'i bilmey misun? Niye darilip, cöz yaşlaruni akitaysun boşuna?" dedi Fadime Hala, Begüm'e. Bora, sıkıntılı bir nefes vermişti.

"N'oldu?" diye sordu Bora, bir kez daha. Begüm cevap vermeyince, Fadime Hala'ya dönmüştü.

"Mezar üstüne cideceğuz yarin diye tutturdu anam, n'olcaydi başka?" dedi Fadime Hala. Suyu, Begüm'e uzatmıştı.

"Gitmek istemiyorum abi." dedi Begüm. Elindeki sudan iki yudum almış ve yeniden halasının eline tutuşturmuştu. Zor

konuşuyordu.

"Tamam güzelim... Tamam, gitmezsin. Bu yüzden mi ağlıyorsun? Aşk olsun." dedi Bora, sıcacık bir ses tonuyla.

"Kizum tikanaysun sonra. Hastasun sen. Anama bakip kendini boşu boşuna üzmesene!" dedi Fadime Hala. Begüm'ün hastalığı neydi ki? Begüm, tekrardan Bora'ya, hiç ayrılmayacakmışcasına sarılmıştı.

"Nefret ediyorum ondan! Beni onun mezarına götüremezler!" dedi Begüm, hıçkırıklıklarının arasında. Gülsüm Babaanne'nin aynı şeyleri yaşamaktan kastı bu muydu? Bora, bu yüzden mi Begüm'ün Trabzon'a gelmesini istememişti? Kimin mezarına gitmek istemiyordu?

"Tamam tamam. Sakin ol..." dedi Bora. Begüm'ün hıçkırıkları yerini iç çekmelere bırakmıştı. "Gel güzelim sen..." dedi Bora ve Begüm'ün elinden tutarak, onu balkona çıkardı. Fadime Hala da peşlerinden çıktığında, ben de balkona doğru ilerledim. Begüm, az evvel Bora'ya ilan-ı aşk ettiğim sandalyeye otururken, Bora da karşısına geçmişti. Fadime Hala, balkonun kenarlarına yaslanmıştı. Ben de öylece kapının önünde duruyordum. "İyi misin?" diye sordu Bora, Begüm'e. Begüm, "Evet." anlamında kafasını salladı.

Omzumda bir el hissettiğimde irkilmiştim. Gökhan ve Filiz Hala gelmişlerdi. Omzumdaki el, Gökhan'ın eliydi ve bu oda yol geçen hanına dönmüştü. Geçmeleri için kenara çekildiğimde, onlar da balkona çıktılar.

"Tam bir sulu gözsün üç numara!" dedi Gökhan. Gülümsüyordu ve Begüm'ü de gülümsetmeye çalışıyordu belli ki. Ama Begüm, pek de gülecek bir havada değildi.

"Daha fazla sululuk yapmak için mi geldin?" diye sordu Begüm Gökhan'a. Kaşlarını çatmış, dermanı kalmamış gözleriyle Gökhan'a bakıyordu.

"Kızım işini bilmiyorsun. 'Heee heee.' deseydin, ne güzel kaçar gezerdik seninle." dedi Gökhan, muzip bir ifadeyle. Fadime Hala ve Filiz Hala küçük birer kahkaha atmışlardı. Hepsi, Begüm'ün gözünün içine bakıyordu. Gökhan eğildi ve

Begüm'ün kulağına bir şeyler söyledi. Begüm, Gökhan'a dirsek attı; çocuk gibiydiler.

"Daha iyi misin?" diye sordu Bora, Begüm'e. Sırtı balkon kapısının girişine, yani bana dönüktü; yüzünü göremiyordum. Ama sesindeki endişe yerli yerinde duruyordu. Sırf bu ses tonu bile, Begüm'ü ne kadar çok sevdiğini gösteriyordu. İnsanın bir kardeşinin olmasının nasıl bir duygu olduğunu bilmiyordum ben.

"İyidir iyidir. Sana şımarıyor." dedi Gökhan, Bora'ya gülümseyerek.

"Sensin şımarık! Ya bunu neden tepeme getirdin hala? Astımımı, bizzat varlığı azdırıyor! Şimdi yine tüm yüzünü tırnaklayacağım o olacak he!" dedi Begüm, Filiz Hala'ya. Sinirlenmişti. Az evvel dermanı kalmadığını sandığım gözlerinden, şimdi kıvılcım çıkıyordu.

"Filiz Abla, şu yeğenine bir şey söyler misin?" dedi Gökhan, bir çocuk ciddiyetiyle.

"Şimdi ikinizi de ayrı ayrı ayağımın altına alacağım." dedi Filiz Hala, şaka olduğu her halinden belli olan kızgın bir ifadeyle.

"Uyyy Filiz'um! Ha bu kiz, bu uşağı dövmüş idu, bak cene hatirladum." dedi Fadime Hala, gülerek. Gökhan göz devirerek Fadime Hala'ya bakıyordu. Bora ise yüzünü Begüm'den çekmiyordu.

"İYİ YAPTIM! YİNE DÖVERİM VALLAHİ GİT BAŞIMDAN!" diye bağırdı Begüm, Gökhan'a. Gökhan, kocaman bir kahkaha atmıştı. "Ya gülme! Sinirlerimi bozuyorsun!" diye devam etti, dişlerinin arasından tıslayarak.

"Uç numara aşk olsin... Dariltacağun kendine uşağu. Sonra peşinden koşup duraysun seninlen barişmasu içun." dedi Fadime Hala, Begüm'e. Ve Bora hâlâ kıpırdamıyordu. Konuşmuyordu da, sadece Begüm'ü izliyordu.

"Ben ona son kredimi verdim vallahi Fadime Teyze. Bir daha asla affetmem." dedi Gökhan, gülümseyerek.

"Affetmezsen affetme be!" dedi Begüm, Gökhan'a, ters bir tavırla.

"Bak nasıl da kendine geldi. Az evvel ağlıyordu... Diyorum size şımarık bu!" dedi, Gökhan, Filiz Hala ve Fadime Hala'ya bakarak. Sesinde ve yüzünde şakacı bir tavır vardı. Begüm gözlerini kapattı ve sıkıntılı bir nefes verdi.

"Bora..." dedi Filiz Hala. Bora cevap vermemişti. Herkesin yüzü ona çevrildiğinde, Begüm de gözlerini açmıştı. "Bora?" dedi bir kez daha, Filiz Hala. Bora, aniden yüzünü Filiz Hala'ya çevirdi. "İyi misin?" diye sordu Filiz Hala, endişe ve şaşkınlıkla. Bora, kafasını aşağı yukarı sallamakla yetinmişti. Yeniden bakışlarını Begüm'e çevirdi. "Siz şöyle Esma'yla Bülent'i de alıp, hep beraber biraz dolaşsanız mı? Dışarıda bir şeyler yersiniz... Begüm'e de iyi gelir temiz hava." diye devam etti Filiz Hala.

"Çıkmam lazım benim. İşim var." dedi Bora, yüzünü tekrar halasına yönelttiğinde. Ses tonu, işi olduğuna küfreder gibiydi.

"Sen kal burada. Ben hallederim." dedi Gökhan Bora'ya, içten bir ifadeyle. Bora, birkaç saniye Gökhan'ın yüzüne baktı.

"Boşver şimdi ya... Benim işim. Ben hallederim." diye cevap verdi Bora. Filiz Hala ve Fadime Hala birbirlerine kaş göz yaparak, balkondan çıktılar. Belli ki, Bora ve Gökhan'ı yalnız bırakmak istemişlerdi.

"Sen hallet işini abi. Uyuyacağım zaten ben." dedi Begüm, mırıldanarak.

"Hadi len oradan! Saat 8 olmadı daha." dedi Gökhan, Begüm'e bakarak. Ardından Bora'ya döndü. "Cidden Kara hallederim ben, sıkıntı yok. Gerçi çok benlik iş değil, ne kadar anlarım bilemiyorum ama... İletişimde oluruz zaten, rahat ol. Çıkın siz dışarıya." dedi Gökhan. Bora beş saniyeliğine yüzünü karanlıkta seçilmeyen ağaçlara çevirdi ve sonrasında Gökhan'a döndü.

"İyi tamam. Bir şey olursa ararsın." dedi Bora, Gökhan'a. Bakışlarını Begüm'e çevirdi. "Hadi git hazırlan. Yemeği dışarıda yiyelim madem. Esma'lara da söyle." dedi. Begüm

mahçup bir ifadeyle bana gülümseyerek yanımdan geçti, odaya girdi ve ardından kapının kapanma sesi duyuldu.

"Kara... Mehmet'e dikkat et." dedi Gökhan, odanın kapısı kapanır kapanmaz. Bu anı beklemiş gibiydi. "Atlattı adi herif yine bizi. Yakaladığım yerde belasını si-" dedi ve gözleri beni buldu.

"Sorun yok." dedi Bora, kendinden emin çıkan bir sesle.

"Begüm'ün yanında olay çıkmasın diye bir şey yapmadım da keşke durmasaydım. Şimdi elimizden kaçırmamış olurduk." dedi Gökhan. Çok sinirliydi. Kendisine kızıyordu.

"Begüm'ün benden sakladığı şey ne?" diye sordu Bora. Ses tonu şimdi dümdüzdü. Gökhan'ın bakışları iki saniyeliğine bana kaydı ardından yeniden Bora'ya çevrildi.

"Erkek arkadaşı. Begüm'ün karşı dairesine taşınmış. Adı Kerem. Begüm'den bir yaş büyük. Yüksek lisansını yapıyor Londra'da. Bilgisayar mühendisliğini bitirmiş. İki, bilemedin üç aydır beraberler. Ortak çevredelermiş hep ama... Gökçe var ya Begüm'ün arkadaşı... Onun kuzeni." dedi Gökhan. Dersine çalışmış da gelmiş gibiydi.

"Karşılıklı dairelerde?" dedi Bora, sert bir sesle.

"Çocuk efendi bir şeye benziyor." dedi Gökhan. Yüzü endişeliydi. Gözlerini kısmış, Bora'nın tepkisini en aza indirgemeye çalışır gibi konuşuyordu.

"Kumral mı bu çocuk? Senin boylarında, renkli gözlü?" dedi Bora, Gökhan'a.

"Aynen. Hayırdır?" dedi, Gökhan, şaşkın bir şekilde.

"Londra'ya gittiğimde gördüm çocuğu. Apartmanda çarpıştık. Ben dalgındım o gün zaten. 'Pardon.' dedim, o da Türkçe karşılık verdi. Sonrasında düşününce, apartmanda Türk olduğuna şaşırdım da üzerinde durmadım." dedi Bora, sıkıntılı bir nefes vererek. *Allah Bora Karabey kuluna yardım ediyorsa demek ki Naz...*

"Komşuculuk oynuyorlar işte. Yeni nesil gençlik." dedi Gökhan, tatlı bir ifadeyle.

"Komşuculuklarını-" dedi Bora ve derin bir nefes verdi. "Bugün değil." diye mırıldandı, kendi kendine. Ayağa kalktı

ve birkaç adım attı. Ellerini balkonun mermer kenarlıklarına yerleştirdi ve kısa bir süre öylece durdu. Gökhan da Bora'yla beraber, etrafı izliyordu. Biraz sonra Gökhan, bakışlarını bana çevirdi ve aniden Bora'ya döndü.

"Oğlum gidiyorum o zaman ben?" dedi Gökhan, telaşla.

"Aynen, daha geç olmadan git... Benim için çok önemli biliyorsun. Bir aksilik ya da sorun çıkmasın. Onlar zaten ne yapacaklarını biliyor... Ama sen de dikkatli ol." dedi Bora, bakışlarını ağaçların karanlığından çekmeden. Acaba Begüm'e ne yapacaktı da bugün değildi? *Ben de Bora için bu kadar çok önemli olan ve Gökhan'lık olmayan, onun çok anlamadığı işi merak ettim Naz.*

"Haberleşiriz." dedi Gökhan. Elini Bora'nın koluna koymuş ve iki kere yavaşça vurmuştu. Bana doğru yaklaştığında gülümsedi, "Görüşürüz Naz." dedi. Başımla onayladığımda, odaya girerek, kapıya doğru yürümeye başladı.

Kapanan kapının sesiyle beraber, Bora biraz evvel oturduğu sandalyeye oturdu yeniden. Bir sigara yakmıştı. Bir şey düşünüyordu. Küçük adımlarla yanına doğru ilerledim ve karşısına oturdum. Gözleri, gözlerimle buluştuğunda göz kırptı. Ardından bakışlarını yeniden, başka bir noktaya çevirdi. Çok fazla derdi vardı. Uğraşması gereken onca işin ortasına yıldırım gibi düşmüştüm. Bir de benimle uğraşıyordu. Aklı ve kalbi arasında bir savaşa girmesine sebep olmuştum; bir de bu vardı şimdi onu meşgul eden.

Şu an ne düşündüğünü bilmiyordum ama her neyse, onu zorluyor olmalıydı. Çehresinin en güzel ayrıntısı olan gözlerine huzursuzluk yerleşmişti. İçinden birisiyle kavga ediyordu sanki. Bir şey hesaplıyordu ya da ve çıkan sonuç onu mutlu etmemişti. Dudaklarını ısırmaya başladı. Sigarasını, efkarla içine çekti. Ucunda kül birikmişti; bunu bile fark etmiyordu. Dalmıştı okyanusta bir yerlere, çıkamıyor gibiydi. Parmağımın ucuyla kolunu dürttüm.

"Külün yere düşecek." dedim, kısık bir sesle. Bakışları birden bana çevrildi.

"Kaç dakikadır sesin çıkmıyordu senin?" diye sordu. Kaşlarının çatık hali gevşemeye başlamıştı, sesi ise dümdüzdü.

"Saymadım." dedim, omuzlarımı kaldırarak.

"Niye?" diye sordu, düz bir sesle. *Hakikaten neden saymadın Naz?*

"Muhabbetleri takip etmeye çalışırken zor oluyordu." dedim, düşünceli bir şekilde. Zorla, ayıp olmasın diye gülümsemişti sanki. "Begüm'ün hastalığı ne?" diye sordum, merakla.

"Bir şey değil ya. Halam abartıyor. Astımı var sadece." dedi.

"Sen de çok endişelendin ama?" dedim.

"Kardeşim o benim." dedi. Çok içten söylemişti bunu. Bu cümlenin anlamı, en az ses tonu kadar derin olmalıydı. Bilmiyordum ama ben. Halamla amcamın, babamı nereye koyduklarını bilmiyordum mesela; onun emaneti olduğum için yıllarca üzerime titremişlerdi. Bora'nın Begüm'ü ya da kaybettiği ablasını nereye koyduğunu bilmiyordum mesela; o ise *"Kardeşim o benim."* diyerek anlamamı bekliyordu. Yaşamadığım bir şeyi istesem de onun kadar iyi anlayamazdım.

"İnsanın bir kardeşi olmasının ne demek olduğunu bilmiyorum." dedim. Bu cümleyi sesli dile getirmek içimi sızlatmıştı. Dirseğimi masaya yerleştirdim ve yanağımı elime yasladım. Diğer elimi de masaya koymuş ve parmak uçlarımla küçücük sesler çıkarıyordum.

"Kan bağıyla bağlı olduğun bir kardeşin olmayabilir ama Eren'le gerçekten de abi-kardeş gibisiniz." dedi. Arkasına yaslandı ve gözlerini gözlerime sabitledi. Sesinin tınısına teselli duygusunu sıkıştırmıştı. Ya da bana öyle geliyordu. Gülümsedim.

"Begüm... Erkek arkadaşıyla karşılıklı dairelerde oturduğunu sana söyleyemedi. Eren, seninle aynı evde yaşadığımı biliyor. Ve seninle birlikte olduğumu düşünüyor. Çünkü öz abim değil. Bana karışamıyor. Ama öz abim

olsaydı, belki ben de Begüm'ün senden çekindiği kadar çekinebilirdim Eren'den." dedim. *Gerçekten şimdi oturup, bir kardeşin olmadığı için mi üzüleceğiz Naz? Bunca bilinmezliğin ortasında... Şahsen, senin yüzünden ihtiyaç sahibi çocukların özel ders merkezine gidemeyecek olması daha acı bir durum.*

"Bence sen abini de takmazdın. Bir şeyi kafana koyduğunda, duramıyorsun onu yapmadan." dedi. Yüzünde hafif buruk, hafif de samimi bir gülümseme vardı.

"Eren'in de bir kız kardeşi var biliyor musun?" dedim, gülümseyerek. "Masal... Esin'den, yani Anıl'ın kız kardeşinden bir yaş büyük." diye devam ettim. Tüm dikkatiyle beni dinliyordu. "Anıl'lar iki kardeşler. Eren'ler de üç kardeşler, işte bir de abisi var Eren'in, Gürkan Abi... Eren'in Masal'a bakışlarını biliyorum. Bana hiç öyle bakmadı. Keza Anıl da Esin'e çok düşkündür." dedim. Tüm bunları neden ona anlattığımı bilmiyordum.

"Onun sana abilik yapmasını istediğini düşünmüyorum." dedi, sesi ifadesizdi. Buradaki *"O"* Anıl oluyordu sanırım.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordum. Gözleri kısıldı ve başını "Evet." anlamında salladı. "Hani ben kumar oynadım ya..." dedim, başını "Evet" anlamında salladı yeniden. "Eren, Anıl'a anlatmış onu... Eğer o kumarhaneye Esin girseydi... Anıl ona teşekkür etmezdi. Muhtemelen Esin, o gün orada ölmediği için pişman olurdu. Anıl ona demediğini, yapmadığını bırakmazdı." dedim. Komikti; ama tam da şu an, üzüntülü bir şekilde, Bora'ya Anıl'ı şikayet ediyordum.

"Çok normal Nazlı. Kız kardeşinden bahsediyoruz." dedi. Bakışları bunun gayet normal olduğunu söylüyordu. Beni anlamıyordu.

"Eğer ben Masal olsaydım... Eren de beni, ben daha Kıbrıs uçağındayken bulurdu." dedim. Gözleri kısıldı yeniden.

"Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum." dedi, düz bir sesle.

"Ben gördüm çünkü. Sen görmüyorsun." dedim, iç çekerek.

"Neyi görmüyorum?" diye sordu.

"Begüm'e nasıl baktığını..." dedim, gülümseyerek. "Aynı Anıl gibi, aynı Eren gibi... Ama tabii birazcık fazlası da var. Çünkü Masal'la Esin'den bir farkı var Begüm'ün... Daha doğrusu eksikliği." dedim ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Neymiş o?" diye sordu, meraklı bir tonlamayla.

"Begüm'ün de annesi babası ölmüş, benim gibi..." dedim ve iç çektim. "Ama ona sahip çıkan, arkasını kollayan bir abisi olmuş hep. Kimsesiz kalmamış." diye devam ettim. Sesimde, kulaklarımı şaşkınlığa uğratan elem dolu bir tonlama vardı. Kendimi durduramıyordum. Tüm dikkatiyle beni dinliyordu. "Yengeme düşkünümdür ben en çok. Onlarla yaşadım İstanbul'a yerleşene dek. Ben onların evlerini yadırgamayayım diye bizim evimize bile taşındılar annemle babam öldükten sonra. Annelik yaptı bana. Ama annem burada olsaydı, başka olurdu. Babam da..." dedim, başımı önüme eğmiştim.

"O kumarhaneye girmezdin." dedi. Bakışlarımı yeniden kapkara gözlerine diktim. Ve orada, içimi ısıtan, kendimi çok iyi hissetmemi sağlayan bir ifadeyle karşılaştım: anlaşılmak.

"Hep kendi işimi kendim hallettim. Tek başıma gibi hissettim hep. Zeynep'le Vedat'ın birtanecik kızlarıydım. Bir taneydim. Onlar gitti, bi' ben kaldım. Başka kimse yoktu aslında. Kimse kalmamıştı. Ben ölürsem üzülecek çok insan olur elbette. Ama Nurcan Teyze'le Osman Amca evlat acısı yaşardı Anıl ölseydi. Esin abisiz kalırdı. Ama ben öldüğümde yengem üzülürdü, halam üzülürdü, arkadaşlarım üzülürdü... O kadar anne gibi, baba gibi, kardeş gibi değil ki bu his... Ölmeyi kabul ederken hiçbirini düşünmemiştim." dedim.

Bir problemin daha çözümünü bulmuştum ama bu beni sevindirmiyordu. Aksine daha çok acı çekiyordum. Sanki bilmediğim ama içinde olduğum yerin, neresi olduğunu çözmeye çalışmıştım yıllarca; ve şimdi bir kuyunun içine hapsolduğumu ancak kavrıyordum. Yıllarca bilmediğim ve

içinden çıkamadığım bir yerde canım yanmıştı; sonra bu acıyı kabullenmiş ve kurtulmanın yollarını aramıştım. Ama şimdi bir kuyuda olduğumla yüzleşmiştim; acı yeniden başlamıştı. Ben kimsesizdim. Üstelik, beni gerçekten ama ancak bir yere kadar seven insanlarla dolu bir kimsesizlikti bu.

"Kan bağı her şey demek değildir Nazlı. Ben bu hayatta Gökhan'ı en az Begüm kadar çok seviyorum. Aynı evin bahçesinde oynadık çocukken. Bu da çok güçlü bir bağ." dedi, tok bir sesle.

"Begüm ve Gökhan'dan birisinin ölmesi gerekse, hiç düşünmeden Begüm'ü yaşatırsın." dedim, başını iki yana salladı. Bakışları, "Yok artık." der gibiydi.

"Farazi bir mevzu bu. İkisini de yaşatmanın yollarını ararım. Bulurum da." dedi. Sesi, kendinden çok emin geliyordu.

"Hiçbir yol bulamaz ve birini seçmen gerekirse, Begüm'ü seçersin. Eren, Masal'la benim aramda kalsa kendi kardeşinin yaşamasını seçer. Anıl da öyle, Esin'i seçer... Halam, kendi kızını seçer mesela. Bu hayatta hiç kimsenin önceliği olmadım ben." dedim. Durdum ve gülümsedim. "Yengem beni seçer. Ama onun da zaten benden başka kimsesi yok. Tek seçeneği benim." dedim, dümdüz bir sesle.

"Hiçbir zaman, sen ve Canan arasında bir tercih yapmayacak halan Nazlı. Şu an yalnızca kendini dolduruyorsun." dedi. Ablası onun için canını vermişti; bu duygu canını acıtacak olmasa, sesli dile getirmek isterdim.

"Eğer birisinin, sadece birisinin gerçekten de bu hayattaki önceliği olsaydım... O kumarhaneye giremezdim." dedim. Sesim buz gibiydi. Hayatımı sorguluyordum yine, bu sefer istemsizce.

"Şimdi... Ya Eren'i ya da Anıl'ı öldürecek olsaydın Nazlı... Hangisinin yaşamasını isterdin?" diye sordu, gülümseyerek.

"Aralarında bir tercih yapamam." dedim, bir çırpıda.

"Yapmak zorunda olsan. Aksi takdirde ikisi birden ölecek olsalar mesela?" dedi.

"Yapamam." dedim, direterek. "Anıl çok başka bir yerde, en iyi arkadaşım, uğruna ölümü- Eren ise bambaşka bir yerde, gerçekten dostum." dedim. Gözlerimi Bora'nın gözlerinden çekemiyordum.

"Gördün mü? Anıl bile senin önceliğin değil. Mesela öz kardeşin olsaydı... Eminim o da önceliğin olamazdı. Herkesin yeri ayrıdır Nazlı." dedi, gülümseyerek. "Begüm kapıyı çal, kapıyı!" dedi, ciddi bir sesle. Şaşkın bakışlarım, balkon kapısının önünde duran Begüm'e çevrilmişti. Benim yüzüm oraya dönük olmasına rağmen Begüm'ü fark etmemiştim; Bora, arkası dönük olduğu halde nasıl fark edebilmişti?

"E hadi ama! Gelin hanım? Sen daha hazırlanmamışsın." dedi Begüm. Sanki az evvel ağlayan o değilmiş gibi, neşe doluydu şimdi. Kısacık bir kot şort; üzerine de sıfır kol, siyah bir bustiyer giymişti. Bu havada, bu kadar yanacak ne yaşamıştı acaba? Bora ayağa kalktı ve Begüm'e döndü. Begüm'ü tepeden tırnağa süzdü. Sonra tırnaktan tepeye süzdü. Tekrar, baştan aşağıya doğru süzdü.

"Hayırdır? Londra'da böyle çıplak geziyorsun galiba?" dedi Bora, on bir saniye sonra. Sesinde, alaycı bir tonlama vardı.

"Yeterince giyiniğim abi." dedi Begüm. Kaşlarını çatmıştı. Kendinden emin duruşunu bozmuyordu.

"Senin sevgilin olacak lavuk, böyle açık seçik giyinmene izin mi veriyor?" dedi Bora. Begüm, fal taşı gibi açtığı gözleriyle, kilitlenmiş bir biçimde Bora'ya bakıyordu. "Git giyin Begüm!" dedi, Bora. Ses tonunda şimdi de uyarıcı bir tını vardı.

"Sen... Nereden şeyi... Sen... Gideyim ben." dedi Begüm. Belki de bir abim olmasına gerek falan yoktu. Hoş, bunun "abi" olmakla alakası da yoktu galiba; Bora Karabey olmakla alakası vardı. Bora benim abim değildi; ama Begüm'le aynı durumdaydık. Sonuçta, sevgilisinin, açık seçik giyinmesine karışmayan insanları "lavuk" olarak nitelendiriyordu. Neyse ki, AÇIK SEÇİK giyinmiyordum.

♠

Bir mangal restoranının açık alanına gelmiştik. Izgarada pişen etin kokusu arttıkça, karnımın daha çok acıktığını hissediyordum. Esma ve Bülent yan yana oturmuşlar, karşılarına da biz geçmiştik. Begüm, masanın baş köşesindeydi; Bora üstüne basa basa onun "sap" olduğunu ve oraya oturması gerektiğini söylemişti. Sanırım bu sübliminal bir mesajdı. Ya da bu doğrudan bir mesajdı. Bora, onun bir sevgilisi olduğunu reddediyordu. Üzerine, kendince açık seçik olmayan bir şeyler giymişti Begüm; dar bir kot pantolon ve sırtında sadece incecik bir ip olan, boyundan bağlamalı kolsuz bir bluz. Benim üzerimde ise kazak vardı. Esma da kısa kollu bluzunun üzerine mont almıştı. Yani hava serindi; Begüm gerçekten de yanıyor olmalıydı.

"İçeride oturacağımızı düşünmüştüm." diye hayıflanıyordu Begüm.

"Vallahi bu masada dört kişi sigara kullanıyor küçük hanım. Şansınıza küsünüz. Hazır Asya yanımızda yokken biraz keyif yapalım." dedi Bülent. *Üç aslında Naz... Sen bugün cezalısın. Yirmi saat, on altı dakika, on bir kaldı yeniden sigara içebilmene.*

"Bülent Abi! Benim astımım var ama!" dedi Begüm. Gözlerini Bora'ya çevirmişti. Bora ise oralı olmuyordu.

"Kuzucuğum açık havadayız." dedi Esma Begüm'e, gülümseyerek.

"Bence rakıyla başla, votkaya geç, viskiyle bitir Begüm. Kahvenin yanına da konyak. Ancak ısınırsın." dedi Bülent ve kahkaha attı. Nasıl yani içki mi içeceklerdi? İçemezlerdi. *Naz? Ne zamandan beri alkole karşısın?* Bora'nın bana içkiyi yasakladığından beri yanımda içilmesine karşıydım. Acaba, "Yasağım var ama benim Bora." mı deseydim?

♠

"Siz rakı mı içeceksiniz, kırmızı şarap mı söyleyelim etin yanına?" diye sordu Bora. Muhatap aldığı kişiler elbette ki Esma ve Begüm'dü.

"Şarap." dedi Begüm. Esma da onu başıyla onaylamıştı. Bora, bana sormuyordu. Israrla sormuyordu. Alkolsüz

meşrubatlardan neler vardı? Kola mı içseydim? *Bir bardak soğuk suya ne dersin Naz? Zira, gece kulübünde yaptığın saçmalığın bedelini pek tabii ödeyecektin.* Garson, siparişleri masaya getirip benim tepemde dikildiğinde, Bora'nın ağzından kilitli bir cümle döküldü.

"Hanımefendi içmeyecek." dedi Bora. Sesi sert değildi. Ama yumuşak da değildi. Düzdü belki. Umrumda da değildi. Dediği gibiydi. Bir adamın, bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylediği, kilitli bir hayatı kabul etmiştim. Kilit, onun güzel ve esmer ellerindeydi. O eli de henüz tutup tutmadığım bile meçhuldü. Ben tutmak istesem de, onun elini bana uzatıp uzatmayacağını da bilmiyordum. Kendi de bilmiyordu.

Aşk için çıkmıştım yola. Yolun sonu sandığım yerde Bora'yla karşılaşmış ve başka bir aşkın içine düşmüştüm. Ve onunla karşılaştığım andan beri de biliyordum; olmaması gereken bir şeydi; ama olsun istiyordum. O da en az benim kadar, olmaması gerektiğini biliyordu. İkimizin de elinde değildi aslında; bugün benim çalışmamı yasakladığında söylediği gibi, her zaman olacak olan olurdu ve bunu asla engellemeyezdik. Şimdi de öyle olacaktı.

Ve biz, olacak olanın ne olacağını bilmiyorduk.

Okyanusla tanıştıktan sonra, aşkı ilk defa bir akıntıya benzetiyordum. Bir sonraki an'ı, bir önceki an'dan asla kestirilemeyen yolculuğumun sürükleyiciliği de bence buradan geliyordu. Okyanusun yüzeyindeki sürekli rüzgarların etkisiyle, aramızdaki ilişkinin yoğunluk ve sıcaklığıyla oluşan gel-git olayları, su kütlesinin hareketine sebep olmuş ve okyanus akıntısı oluşmuştu. Çoktan kapılmış ve sürükleniyordum; üstelik varacağım yeri merak da ediyordum.

"Aaaa neden?" diye sordu Esma, şaşkınlıkla. Alnımda "alkolik" mi yazıyordu ki? Neden bu kadar şaşırmıştı içki içmememe? Ben yeşilaycıydım belki, Allah Allah! Yüzüm saçma sapan bir şekil almış, mimiklerimle, "Eh işte öyle...

Hehehehe." gibi bir şey yapmaya kesinlikle çalışmamış ama yapmıştım.

"Dur ben tahmin edeyim..." dedi Begüm, gülümseyerek. Etmesindi. Lütfen etmesindi. "Kesin bir yerde içkinin sınırını kaçırdın, abim de sana bir daha içmeyeceğini söyledi değil mi? Bu konuda siniri geçince içirir, merak etme. Genelde bana öyle yapıyor." dedi Begüm. Yeryüzündeki konumum Trabzon'du ama ben kendimi daha ziyade yerin dibinde hissediyordum.

"Seninle Naz bir mi canım? Saçmalama. Sen küçük kız kardeşsin, o sevgilisi." dedi Esma. Konu, Bora ve bendik ama bizim çıtımız çıkmıyordu. Utanıyordum. Bir kişinin boyunduruğu altına girmiş olduğumu kabul etmekten utanıyordum.

"Başı ağrıyordu Nazlı'nın, ilaç içti evden çıkmadan." dedi Bora, Esma'ya. En azından küçük düşmeme engel olmuştu ama bunun için teşekkür edecek değildim. Madem o oynuyordu; ben de oynardım. *Naz, acaba Bora'nın olduğu masada oyun oynama işine bir son mu versen artık?*

"Aslında bir kadeh kırmızı şaraptan bir şey olmaz. İçebilirim." dedim Esma'ya, tatlı bir sesle. Ben onun küçük kız kardeşi değildim. Bora'nın öfkeli bakışlarını yüzümde hissettiğimde, ona döndüm. Üstelik gülümsüyordum da.

"Bir kadeh deyip geçmemek lazım sevgilim. Ağrı kesicinin üzerine içersen mazallah dokunur falan. Baş ağrının kesilmeyeceği gibi, başka karın ağrıların da olur. Sonra pişman olursun. Emin misin?" diye sordu Bora. Gülümsüyordu ama ben sesinin tınısındaki uyarıcı tonu tanıyordum. Haklıydı. Kesin beni pişman ederdi. Derin bir nefes aldım.

"Haklısın sevgilim." dedim. Ses tonumun ve yüzümün her bir zerresi, bir şey yokmuş gibi davransa da eminim ki Bora çok bozulduğumu anlıyordu. Sessizlik içinde yemeğime gömüldüm. Kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Hatta belki de yüksek sesle konuşuyorlardı. Ama ben onları dinlemiyordum. Denizin, kıyıya vuran dalgalarına kulak

vermek daha huzurlu hissettiriyordu. Kısıtlanmaktan nefret ediyordum.

On dört dakika, yirmi bir saniye sonra Bora'nın elini omzumda hissettim. Kulağıma doğru eğilirken, önce bergamot kokusu burnuma ulaşmıştı.

"Neden yalnızca su içiyorsun? Bir içecek söyleyelim sana." dedi, yumuşacık ve tutkunu olduğum ses tonuyla.

"İstemiyorum." dedim, ters bir şekilde mırıldanarak. Omzumdan koluma doğru uzanan eliyle, koluma dokundu ve baş parmağıyla kolumu okşamaya başladı. Sanki varlığını hatırlatmak istiyor gibiydi.

"Alkolik değilsin Nazlı. Burası da klinik değil. Sırf içki içmediğin için, bütün gece surat mı asacaksın?" diye sordu. Cevap vermedim. Ve suyumdan birkaç yudum daha aldım. "Kendine herhangi bir içecek sipariş etmen için beş dakikan var Nazlı!" dedi. Hiç de yumuşak olmayan bir tonda fısıldamıştı; sinirleniyordu.

"Sigara içebilir miyim?" diye sordum, terslenen bir ifadeyle. Sesim dümdüzdü.

"Hayır Nazlı!" dedi. Sandalyemi öfkeyle geriye doğru ittiğimde, masadaki tüm gözler benim üzerime çevrilmişti.

"Ben bir tuvalete gideyim." dedim, gülümseyerek. *Naz, sakin olur musun canım? Nedir senin hazmedemediğin? Neden şimdi Naz? Neden şimdi?*

♠

Elimi yüzümü yıkayıp, kendime çeki düzen vermiştim. Ayna karşısında yansımamı izliyordum şimdi de. Dalgalı siyah saçlarımı önüme aldığımda, neredeyse karnıma kadar uzanıyordu. Çok uzamışlardı. *Sen uzun saç seviyorsun Naz?* O zaman şimdi, onları kökünden kazıtmak istememin kesinlikle kafamın içinin doluluğuyla alakası olmalıydı. Çünkü kafamda o kadar çok yük vardı ki, bir de saçlarım gereğinden fazla yükleme yapıyor, ağır geliyordu. Gözlerimin yeşiline baktım amaçsızca. Bora, bu gözlerde ne görüyordu?

Hak ve hürriyetlerimin sınırlarının daraltılmasından asla hoşlanmadığımın bir alt yazısı vardı mesela gözlerimde; madem beni okuyordu, görmüş olmalıydı. Kimsenin, ama hiç kimsenin, benim adıma karar vermesine katlanamadığımın bir işareti vardı bakışlarımda. Hoş, kendi de söylemişti; Bora tüm bunların farkındaydı. Ve bilerek yapıyordu. Bedelini ödemem gereken bir anlaşma vardı aramızda; ne kadar sürecekti peki bu?

Gülümsedim. Bu hayatta yaptığım en iyi şeydi; yaşadığım tüm sancıyı içime gömüp, hiçbir şey olmamış gibi davranmak. Önce kendime gülümsemeliydim ki, gittiğim masadaki insanlara da gülümseyebilmeliydim.

Çünkü, Bora'yla sekiz aylık bir anlaşma yapan ve bedel ödemesi gereken kişi bendim; onların bir suçu yoktu. Keyiflerini kaçırıp, onları da bedelime ortak edemezdim.

Tuvaletten çıktığımda, Bora'yı gördüm. Karşı duvara yaslanmış, ellerini cebine koymuş, ifadesiz bakışlarıyla bana bakıyordu. İki saniye gözlerinin içine baktıktan sonra, onu yok saymaya karar vermemin sebebini bilmiyordum. Belki ben onun hak ve hürriyetlerini kısıtlayacak güçte değildim ama kendime bir eşitlik arıyordum. O zaman, onunla muhatap olmayarak, benimle konuşma hakkını elinden alabilirdim mesela. Sanki o, tam karşımda durmuyormuş gibi dümdüz yürümeye başladım.

Beni kolumdan nazikçe tutup, koridordaki duvara yumuşak bir hareketle yasladığında ise hiçbir şey düşünmüyordum. Birisi beni yok saysa, ben peşinden koşmazdım mesela. *Tam olarak peşinden koşmak mı bu, emin değilim Naz. Zira sana, "Hayırdır, sen kimsin de beni yok sayıyorsun?" deme şekli de olabilir bu davranışı.*

"N'oluyor Nazlı?" diye sordu. Gözlerinin karasında hiçbir ifade yoktu. En çok böyle zamanlarda, onu okuyamıyor olmaktan nefret ediyordum. Nefesini yüzümde hissetmek ve burnuma çalınan o büyüleyici kokusuna rağmen, gözlerinin içine bomboş bakıyordum.

"Hiçbir şey." dedim, umursamaz bir tavırla. Ardından gitmek için yöneldim. Yeniden kolumdan tuttu ve beni duvara yasladı. Üstelik bu sefer, iki elini duvara yerleştirerek alanımı kısıtlamıştı. *Ya da filmlerde gördüğünde iç çekerek izlediğin o çok seksi sahneyi de yaşattı sana Naz.* Hayır kesinlikle alanımı kısıtlamıştı.

"Derdin neyse söyle, bir daha sormayacağım." dedi, ifadesiz bir sesle. Bugün, onun yanında yaşadığım diğer tüm günler gibi çok uzun bir gündü. Yorulmuştum. Mutsuz uyandığım bir sabah çok güzel devam etmişti; onunla sevişmenin eşiğinden dönmek zorunda kalmamla biraz örselenmiştim ve fakat gün, daha kötü bir şekilde ilerlemişti. Hâlâ üzerime gelmek istediğine emin miydi?

"Derdimi söylememi de mi yasaklayacaksın sonrasında?" diye sordum, alaycı bir gülümsemeyle. Dört buçuk saniye hiçbir cevap vermeden yüzüme baktı.

"Dümdüz bakıyorsun Nazlı. Yine göremiyorsun." dedi. Dalga falan mı geçiyordu? 4.Murad'dan kalma yasaklarına, 21.Yüzyıl'da hangi perspektiften bakarsam bakayım aynı şeyi göreceğime emindim.

"Neyi göremiyorum ya?" diye sordum, sesim de dümdüzdü vurguladığı bakış açım gibi. Yüzüme dört saniye daha baktıktan sonra geri çekildi. Ve başını iki yana salladı.

"Niye uğraşıyorum ki sanki?" dedi. Ama sanırım muhatabı sadece kendisiydi. Dümdüz, dış kapıya doğru yürüdü. Bu yaptığını da umursamadan, bahçeye çıktım ve masaya döndüm. Begüm, gözleriyle bana bir şey anlatmaya çalışıyordu ama anlamıyordum. Yirmi altı saniye sonra, telefonumu istedi. Uzattım. Esma ve Bülent kendi aralarında konuşuyorlardı. Begüm telefonumu bana geri verdiğinde, notlar kısmına bir şey yazmıştı.

"Abime holdinle alakalı bir telefon geldi Seren'den. Konferans görüşmesi yapması lazımmış. On beş dakikadan önce asla gelmez. Rakı içemezsin dikkat çeker. Ama eğer votka seviyorsan, meyva suyu içiyormuşsun gibi yapabiliriz. Esma Abla'ların ruhu duymaz. ;))))"

Begüm'ün gözlerine şaşkın bakışlarımı diktim. Abisinden hiç mi korkmuyordu? *Hür iradenle Begüm'ü reddet Naz. Bora'yı kandırma. Aranızı bozma. Karşına alma onu. En azından daha fazla. Seni bilmem ama benim kalbim, daha fazla atraksiyonu kaldıramayacak bugün için. Lütfen onu reddet Naz.*

Eğer Bora'yı daha fazla karşıma almazsam, hayatıma alacaktım. Ben onun emir eri olursam, gerçekten sevgilisi olamazdım. *Bora bir şeye "Hayır." diyorsa, vardır bildiği. Ne çabuk unuttun?* Unutmamıştım. Ama içki içmem konusunda ne gibi bir yanlışlık olabilirdi ki? *Korkmuyor musun Naz?* Korkuyordum. Ama bu hayatta korktuğum neyden kaçmıştım da bundan kaçacaktım ki?

"Begüm... Bana vişne suyu söyler misin?" dedim, gülümseyerek. Esma'nın bakışları, sesimi duymasıyla anlık olarak bana dönse de üzerimde kalmamıştı. Begüm, garsona bir şeyler söyledi. İki dakika on yedi saniye sonra, votka vişne içiyordum. Adrenalin anlayışım nasıl bu kadar yerlere düşmüştü bilmiyordum ama Bora'ya yakalanma korkusu, içtiğim içkinin tadını değiştirmişti. Vücuduma karışan bir damla alkole sığınarak, masanın üzerinde duran, Bora'nın sigara paketine uzandım ve bir sigara yaktım.

Allah'ın sopası yoksa da Bora diye bir kulu var Naz; cezanı bizzat onunla verecek. Ve üzülerek söylüyorum ki, versin de! O anlaşmayı yaptığında, yani Anıl'ı kurtarmak için kendini yaktığında, kendi karakterini öldürmüş olmalıydın Naz. Karşına Bora'nın çıkması bir şans. Başına çok daha beter şeyler gelebilirdi ama sen bir bardak içkinin, bir dal sigaranın hesabını yapıyorsun. Adam sanki sana suyu, ekmeği yasakladı Naz! Bu yaptığın tamamen şımarıklık!

Değildi. Onun bugün yaptıkları ağrıma gitmişti. Ve ben de, gururumu ayaklar altına alacağıma, burnumun dikine gidiyordum. Ve bunu aslında, onun için yapıyordum. Ben, onun yanında, kendimce kendi yerimi bulmaya çalışıyordum. Kilitli alana sığmıyordum; ne yapabilirdim?

On yedi dakika, yirmi üç saniye sonra Bora masaya gelmişti. İkinci bardağımı içiyordum. *Çünkü bir bardak neyine yetmemişti?!* Ondan uzak durmaya çalışarak, votka kokusunu almamasını diledim. Açık havadaydık. Rakı ve şarap kokuları birbirine karışmıştı. Bir de votkanın kokusunu alamazdı. Bakışları bana çevrildiğinde, yüzü ifadesizdi. Hiçbir şey yokmuş gibi davrandım ve gülümsedim. O da gülümsedi. Paketine uzandı ve bir sigara yaktı, sonrasında da bana uzattı. Ben şaşkın bakışlarımla sigarayı onun elinden alırken, kulağıma eğildi.

"Göremediğin şeyi neden göremiyorsun biliyor musun? Çünkü sen sadece yasak kısmına takılı kalıyorsun." dedi. Bu ne demekti şimdi? Konuşursam, votkanın kokusunu alırdı. Gülümsemekle yetinip sustum ve içtiğim sigaranın tadını çıkarttım.

"Halloldu mu işin?" diye sordu Bülent, Bora'ya. Bora, kafasını "Evet." anlamında salladı. "Pek olmazdı senin gece holdingle alakalı acil işin, çok planlısındır da..." diye devam etti Bülent.

"Geçenlerde bünyemize aldığımız bir şirket bizi dolandırmaya çalışmıştı... Dahası dolandırmıştı da. İçerideki haini bulduk ama dışarıdaki bağlantıları kovalamaya devam ediyorduk. Onunla alakalıydı." dedi Bora, düz bir sesle.

"Nasıl dolandırdılar? Seni?" dedi Begüm ve küçük bir kahkaha attı. *Bora'yı dolandırma konusunun acilen kapanmasını, senin yerine Allah'tan ben talep ediyorum Naz. Senin şu an dilek mevzusu için yüzün olmasa gerek.*

"Bunun nesi komik?" diye sordu Bora Begüm'e, sert bir ifadeyle.

"Çalışanlarını yeteri kadar korkutamamış olman bence çok komik. Kusura bakma." dedi Begüm ve bir kahkaha daha attı.

"İçerideki hain kimmiş?" diye sordu Bülent Bora'ya, merakla.

"İnsan kaynaklarından genç bir çocuk. İki buçuk senedir bizimle çalışıyormuş, dışarıdan iyi para teklif etmişler, her

zamanki gibi... Benim odama girmiş, bilgisayarımda işlem yapmış bir de... Bunun nasıl olduğu hâlâ muamma. Güvenliği arttırdık." dedi Bora, Bülent'e.

"Kamera kaydı falan?" dedi Esma, merakla.

"Silinmiş." dedi Bora, sıkıntılı bir sesle.

"O çocuktan başkaları da var yani içeride..." dedi Esma, şaşkınlıkla.

"Yüksek ihtimal. Gökhan'ın güvenlik şirketi, holdingle de ilgilenmeye başladı. En azından bizim binayla. Kuş uçurtmuyoruz şimdi. Çok temiz çalışmışlar içeriden bir de... Rakamlarla dans etmişler resmen... Nazlı çözdü sorunu. Epey bir uğraştırırdı yoksa." dedi Bora, tok bir sesle. Esma, Bülent ve Begüm'ün bakışları bana çevrilmişti.

"Dolar ile Türk lirası arasında tuhaf bir sistematik kurmuşlar. Aslında çözümü basitmiş. Bile isteye farklı kur değeri kullanılmış." dedim. Bora votka kokusunu almasın diye, neredeyse masanın diğer tarafına yatmak üzereydim.

"Vallahi helal olsun." dedi Bülent, bana gülümseyerek. Ardından Bora'ya çevirmişti bakışlarını. "Sen holdingle Gökhan'ın ilgilenmesini istemiyordun... Bu kötü olmuş." dedi, üzüntüyle.

"Çok fazla sorumluluk ve iş yükü bindi üzerine. Kaça bölünecek bilmiyorum... Ama bir başkasına da güvenmiyorum. Bu da ispatlanmış oldu zaten." dedi Bora, sıkıntılı bir nefes vererek.

"N'oldu şimdi seni dolandıranlara?" diye sordu Begüm, merakla. Bora, bakışlarını Begüm'e çevirdi ama hiçbir şey söylemedi. Begüm yedi saniye sonra telefonuyla ilgilenmeye başlamıştı. *Şu an, sen de bir nevi Bora'yı dolandırıyorsun Naz.* Daha nelerdi; teessüf ediyordum. Asla öyle bir şey yoktu. Esma gülümseyen gözlerini bana dikmişti.

"Bahar'la tanıştın mı sen?" diye sordu Esma. Kısa süreli sessizliği bozmuştu. Beni çok konuşturmasa olmaz mıydı? Bahar isterse Bora'nın nikahlı karısı çıksındı; yine de konuşmayacaktım. *Abartma Naz!* "Hani Bora'nın şirketinde çalışıyor ya..." diye devam etti.

"Bahar bir süredir yurtdışındaydı. Pazartesi geldi İstanbul'a. Yeni ofis hazırlıklarındayız." dedi Bora, Esma'ya. *Kuzeni Naz, kuzeni. Amcasının kızı.* Esma'ya gülümsedim. Bora, bakışlarını denize çevirmişti. Bu sırada garson yanımıza gelmiş, masaya meyve servisi yapıyordu.

"Hanımefendiye aynısından verir misiniz?" dedi Bora, garsona. Sanki birden şiddetli bir rüzgar esmişti ve buz kesmiştim. Kim "aynısından" diye vişne suyu sipariş ederdi ki? Votka içtiğimi anlamıştı. Yerin dibi yeniden beni çağırıyordu. Begüm'le göz göze geldiğimizde dudaklarını ısırıyordu. Bora, bakışlarını Begüm'e döndürdü. Ve yine hiçbir şey söylemedi. Sadece baktı. Ardından, yeniden denize döndü. Bana bakmıyordu bile.

Garson, votka vişne kokteylini masaya getirmiş, üzerinden dört dakika, on yedi saniye geçmişti. İçmek bir tarafta dursun, bardağa bakamıyordum bile. Sekizinci dakika on birinci saniyede Bora yeniden bana doğru yaklaştı. Saçlarımı tek bir tarafa topladı. Beni kolları arasına aldı.

"Eğer onu içmezsen, kusuncaya kadar sana votka içiririm Nazlı." dedi, fısıldayarak. Sesi yumuşacıktı. Nefesinin değdiği yere küçücük bir öpücük kondurdu. Geri çekildi. Bardağı kafama diktiğimde, Esma ve Bülent anlamsızca bana bakıyorlardı. Hiçbir şey yokmuş gibi gülümsedim. Hızlı içmek, biraz başımı döndürmüştü. Bora, garsona bir tane daha sipariş verdiğinde, korkuyla ve hızlıca ona döndüm.

"N'apıyorsun? Sarhoş oldum ben, içmeyeceğim." dedim, kulağına fısıldayarak. *Çüş Naz; adama yalan söyleme bari. Sence, sarhoş olsan anlamaz mı?*

"Üç bardakla mı?" diye sordu. Sesinde alay vardı. Ayrıca o gelmeden iki bardak içtiğimi bile anlamış olması, çok fazlaydı. *Belki de buradaki adamları tanıyordur Naz. Belki, telefonla konuştuğu yerden bu masa görülüyordur. Sonuçta Bora Karabey'den bahsediyoruz; ne bekliyordun?*

"Yaşadığım adrenalini de ekledim ben üzerine ve sarhoş oldum evet, çok sarhoşum şu an. İçmeyeceğim daha fazla." dedim, endişeyle.

"Yok yok. İçeceksin." dedi, yumuşacık bir sesle. "Hatta fazlasını da içeceksin." diye devam etti. Şimdi, sesinde emredici bir ton vardı. "Bu akşam yaşayacakların için, yeteri kadar sarhoş değilsin henüz." dedi, korkutucu bir sesle. Ne yaşayacaktım ki? Korku dolu gözlerimi, ifadesiz kara gözlerine diktim. Bu sırada, garson masaya gelmiş ve kokteyli bırakmıştı.

Allah'ın cezanı verme şekline de, hiçbir şey yokmuş gibi gülümse bence Naz.

42.Bölüm

***Maça Kızı 8*, Genel Kurgu içinde 13.sırada! Bu da sizin ilginiz, oylarınız ve yorumlarınız sayesinde. Benimle bu yolda adım adım yürüyen herkese çok teşekkür ederim. Ve bu seride yolumuz daha uzun, nicelerine! ♥**

♠

"Beyefendiler ve hanımefendiler! Afiyet olsun." diye, masaya yüksek sesle ve aniden giriş yapan Gökhan'a çevrilmişti bakışlarım. *Neden pişmiş kelle gibi sırıtıyor Naz?* Bu konuda hiçbir fikrim olmamakla beraber, bundan daha büyük dertlerim vardı. Bora bana ne yapacaktı? *Aaa! Onu baştan düşünecektin Naz!*

"N'aptın?" diye sordu Bora Gökhan'a, çok ciddi bir ifadeyle.

"Hallettim abiciğim, sıkıntı yok." dedi Gökhan, göz kırparak. Begüm'ün yanına bir sandalye çekmişti.

"Ne bu neşe lan?" diye sordu Bülent. Meraklı gözlerle, kendine rakı dolduran Gökhan'ı izliyordu. Bu sırada telefonum çalmış, ekrana düşen Hande'nin çağrısını meşgule almak zorunda kalmıştım. Şu an bir de onunla uğraşamazdım. *Çok ayıp Naz, o senin arkadaşın.*

"Öyle... Neşe güzel şeydir." dedi Gökhan. Bora, ifadesiz bakışlarını bana çevirdi ve votkayı içmemi işaret etti. Kokteylimden bir yudum almak zorunda kaldım. "Aşk nedir sizce?" diye sordu Gökhan, arkasına yaslanırken.

"Kalbin hep onun için çarpması bence." dedi Esma, Bülent'e bakıp gülümseyerek.

"Aşkım uyma şuna, rica ediyorum. Belli ki aşık olmuş. Kaale alma onun aptal aşık hallerini. İnme seviyesine." dedi

Bülent ve küçük bir kahkaha attı.

"Aşık mı oldun? Kime? Ben tanıyor muyum?" diye sordu Begüm, heyecanla.

"Aşk inilecek bir seviye değildir Bülent!" dedi Esma. Sanırım Bülent'e kızmıştı.

"Elbette değildir karıcığım." dedi Bülent, Esma'nın omzuna kolunu yerleştirirken. "Sadece Gökhan'la alakalı bir seviye bu." diye devam etti, gülerek.

"Bülent yemin ederim yuvanızı yıkarım!" dedi Gökhan. Ardından bakışlarını Esma'ya çevirdi. "Küçük küçük Asya'larım olsun istiyorum." dedi, bir çocuk şebekliğinde. İstemsizce gülmüştüm.

"Bence çocuk aşkı öldürür." dedi Begüm, kaşlarını çatarak.

"Hiç de bile!" dedi Esma, Begüm'den daha çok kaşlarını çatarak. "Çocuk aşkı besler bir kere..." diye devam etti ve bakışlarını Bülent'e çevirdi. Kendisine onay vermesini istiyordu.

"Katılıyorum elbette." dedi Bülent gülerek, Esma'nın onay olmadan bu konuyu bırakmayacağını anladığında.

"Yok bir de katılmasaydın! Karının yanında tabii katılacaksın... Çocuğun aşkı öldüreceğini söylesen, konağa gittiğimizde, dedemin av tüfeğiyle vurur seni Esma Abla." dedi Begüm, kahkaha atarak.

"Böyle ne yapmak istiyorum biliyor musunuz?" dedi Gökhan, gözlerini denize dikerek. "Böyle çıkıp... 'Seviyorum ulan!' diye bağırmak istiyorum. Çok enteresan. Bayağı aşık oldum lan!" diye devam etti.

"Kime ya?" dedi Begüm, heyecanla. Her an kalkıp "*Gökhan damat oluyor, sıra da bana geliyor."* diye halay çekecekmiş gibi duruyordu.

"Beni daha fazla sinirlendirmeden bitir o votka vişneni." diye fısıldadı bir ses. Şaşkınlıkla kafamı çevirdiğimde, Bora'yla burun buruna geldik. Birbirini çok seven ve birbirine takılmadan duramayan mutlu insanları izlerken, üzerimdeki tehdidi unutmuş olmalıydım. Bile isteye mi bilmeksizin, yavaşça önümdeki bardağa uzandım ve elime aldım.

Sıradaki hedefim de dudaklarıma yaklaştırmaktı. Bora'nın ifadesiz bakışlarının üzerimden çekilmemesi gerim gerim gerilmeme sebep oluyordu.

"Aşık olalı epey oluyor kızım... Birlikteyiz. Denemeye başladık." dedi Gökhan. Hande'yi çok çabuk boşvermesi beni şaşırtmıştı. Hande ise ısrarla beni arıyordu, sanki kendisinden vazgeçildiğini anlamış gibiydi. *Belki de Gökhan, açıkça ona söylemiştir ve Hande de üzgündür Naz.*

"Kim bu talihsiz kız?" diye sordu Bülent ve küçük bir kahkaha attı. Bora'nın ifadesiz bakışları hâlâ masada değil, yudum yudum içtiğim kokteyldeydi. Burnumdan gelmişti zaten, tadını bile alamıyordum.

"Hande... Naz'ın arkadaşı." dedi Gökhan. İçtiğim yudum boğazımda kalmıştı galiba, öksürüyordum.

"Ne dedin, ne dedin?" diye sordum, öksürüklerimin arasında. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Sevinmedin mi?" diye sordu Gökhan, kaşları çatılmıştı. Dalga mı geçiyordu yoksa Hande'nin yaptığı işe tepkisini mi unutmuştu? Hande'ye bunu söylemeden ne beraber olmasıydı? Cevap vermedim ve kokteyli kafama diktim. Bu sefer votka tadı, ciddi anlamda midemi bulandırmıştı.

"Sonra konuşuruz." dedim Gökhan'a, saniyeler sonra. Ve bir anda yüzüm asılmıştı. Belki de hiçbir şey yokmuş gibi gülümseyecek dermanım bile kalmamıştı. Biraz evvelki mutlu insanlar da, masadaki sözde olduğunu bilmedikleri gelinlerinin yüzünün asılmasıyla beraber, ne yapacaklarını bilemez bir şekilde kasılmaya başlamışlardı. Hande ve Gökhan'ın ilişkilerini öğrendikten sonra kafaya diktiğim dördüncü bardak votkanın üzerine, Bora'nın beni daha çok zorlayacağını sansam da herhangi bir şey söylemedi ve garsondan su istediğimde müdahale etmedi. Esma, Bülent ve Begüm'ün enerjilerinin gitgide daha çok düşmesini izledim. Önce ortada dönen çeşitli muhabbetlere beni dahil etmeye çalışmayı, daha sonra genel bir sohbet döndürmeyi ve en sonunda ikişerli gruplar halinde kendi aralarında

konuşmayı bıraktılar. Ve gecenin sonunda kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

En sonunda, Bora hesabı istedi.

♠

Arabaya doğru ilerlediğimizde, Gökhan "sonra" kavramını öne almaya niyetli görünüyordu. Çünkü Begüm; Esma ve Bülent'le gitmiş ama Gökhan, bizle geleceğini söylemişti. Minibüse bindik. Gökhan karşıma oturduğunda, ısrarcı davranacağını anlamıştım. Bora yanıma oturmuş, elindeki telefona gömülmüş ve tüm dikkatini orada tutuyordu. Özgür arabayı çalıştırır çalışmaz, Gökhan konuşmaya başladı.

"Naz? Neden sevinmedin?" diye sordu Gökhan, merakla. Şimdi konuşmak falan istemiyordum. Camı açtım.

"Midem bulanıyor Gökhan. Şimdi bunları konuşamam." dedim mırıldanarak, kafamı tamamen cama çevirmiştim.

"Sevincimi kursağımda bırakıyorsun ama... Hande'ye de mi aynısını yapacaksın? Onu bana karşı dolduracak mısın?" diye sordu. Cevap vermedim. "Naz, ben Hande'yi seviyorum." dedi bu kez de. Öfkeyle yüzümü ona çevirdim.

"Seviyorsun öyle mi? Pardon ama kaç gündür tanıyorsun da seviyorsun? Ne biliyorsun Hande hakkında mesela? Tanımadığın bir insanı sevemezsin. Aşktır o... Ama bakalım sevgi olacak mı işin içinde... Çünkü aslolan bir insana aşık olmak değil. Aşk geçince ne olacağını biliyor musun?" dedim. Sesim çok sert çıkmıştı.

"Eren yüzünden böyle davranıyorsun değil mi?" diye sordu Gökhan. Sesinde alaylı bir tonlama vardı. "O seviyordu Hande'yi değil mi?" diye sordu.

"Hande'ye kim olduğunu söyledin mi?" diye sordum, onu tersleyerek. Benim ses tonumdaki alaycı ifade, Gökhan'ın kaşlarını çatmıştı. "Sana soruyorum! Mesela beni sürükleyerek o evden çıkartıp, kumarhaneye götürdüğünden... Bana şiddet uygulamaya kalktığından... Dizimdeki hâlâ kapanmayan ve hafifçe bir yere değdiğinde bile sızlayan yaradan... Eğer ben o arabaya binmeseydim daha fazla yaralanacağımdan... Ölüm pazarlığımı,

utanmadan benim karşımda yaptığından falan bahsetseydin." dedim.

"Naz!" dedi Gökhan. Beni uyarabilirdi belki ama bundan korkacağımı falan mı düşünüyordu?

"Yalan mı?" dedim, öfkeli bir gülümsemeyle.

"İsteyerek olmadığını söylemiştim..." dedi Gökhan ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Naz bak... Ben gerçekten senin öleceğini zannettiğim için-"

"ÖLECEK OLSAYDIM GERÇEKTEN, YAPTIĞIN ŞEYİ NORMAL Mİ KARŞILAMALIYDIM?" diye bağırdım. Gökhan, sıkıntılı bir nefes daha verdi. "Ulan sen benimle arkadaş oldun! Senin hiç vicdanın yok mu? Gerçekten ölecek olsaydım mesela... İçin hiç sızlamayacak mıydı arkamdan? Öleceğini bildiğin bir insanla arkadaş olacak kadar mı vicdansızsın sen?" diye sordum, sert bir sesle.

"Haddini aşma Naz!" dedi Gökhan, başını hafifçe sağa döndürerek.

"Kusura bakma! Adamına göre muamale yapıyorum ben. Ve böyle bir adam... Benim en yakın arkadaşımla sevgili mevgili olamaz! Yarın Hande'yi de öldürürsün belki, arkasından şuursuzluk dersin belli mi olur?" dedim, kaşlarımı kaldırarak. Gökhan, derin bir nefes aldı. Sabır dileniyordu. Sabırsız da davranabilirdi, bana ne yapabilirdi ki?

"Hande başka..." dedi Gökhan, mırıldanarak.

"He adamına göre muamele diyorsun sen de... Anladım." dedim, yapmacık bir gülümsemeyle. "Naz'a istediğimi yapabilirim! Parmaklarını da kırarım, itip kakarım da... Alışık mıymış böyle şeylere, değil miymiş... Sana ne tabii, değil mi?" dedim, alaylı bir ifadeyle.

"YA SEN KENDİN KABUL ETMEDİN Mİ ÖLMEYİ?" diye bağırdı Gökhan. Ve hemen akabinde bakışları Bora'ya kaydı. Benim de yüzüm istemsizce üç saniyeliğine Bora'ya çevrilmişti. Gökhan'ın gözlerinin içine anlamadığım bir şekilde bakıyordu. *Sana bağırdığı için bakıyor Naz, yoksa sanki burada değilmiş gibi davranıyordu.* Gökhan'ın bakışları

yeniden bana çevrildiğinde derin bir nefes aldı. "Herkes hata yapar Naz." dedi, normal bir ses tonuyla.

"Benim alnımda, yapılan her hatayı affedeceğim mi yazıyor?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak. "Sana Hande'den uzak durmanı söylemiştim. Ve duracaksın. O kadar!" dedim, sert çıkan bir sesle.

"Durmayacağım. Çünkü ona aşığım. Ve bu konuda da ne düşündüğünle ilgilenmiyorum." dedi Gökhan, sıkıntılı bir nefes vererek. Histerik bir kahkaha attım.

"Hande, senin kim olduğunu öğrendiğinde... Esasen ne yaptığını ve kim olduğunu ben ona söylediğimde, seninle beraber olmayacak." dedim ve alaylı bir şekilde, kocaman gülümsedim. *Hande'ye hiçbir şey söyleyemezsin Naz.*

"Hande'ye hiçbir şey söyleyemezsin. Kara'yı mı satacaksın?" dedi Gökhan, hayretle kaşlarını kaldırarak. Sesindeki kinaye tonu, midemi daha çok bulandırmıştı. Dalga geçercesine gülümsüyordu o da. *Kara, senin yanında oturan adam Naz.*

"Güvendiğin şey Bora'yı satamayacağımsa, boşuna buna güvenme! Kendi hayatımı düşünüp, arkadaşımı riske atmayacağım. Çok istiyorsa Bora da beni öldürebilir, sorun değil. Genelde ölüm kararlarını soğukkanlılıkla verebilen birisiyimdir." dedim, çok ciddi bir ifadeyle. Sesim, beni bile korkutmuştu. *Açıkçası beni de korkuttu Naz.*

"Yapamazsın." dedi Gökhan, başını iki yana sallayarak. Bakışlarındaki bana kafa tutan, cümlelerimi ciddiye almadığını gösteren o atmosfere sinir olmuştum.

"İddiaya var mısın?" dedim, ciddiyetimi bozmadan.

"Kara'nın sözünden çıkacaksın, öyle mi?" dedi Gökhan, kaşlarını kaldırarak. Ve bakışlarını Bora'ya çevirdi. Söz konusu Kara, bakışların kendi üzerinde olduğunu anlamış olmasına rağmen, başını telefonundan kaldırmıyordu. "Kara!" dedi Gökhan. Bora, sıkıntılı bir nefes verdi ve ifadesiz bakışlarını Gökhan'a çevirdi. *Bora sana, daha bugün, en az Begüm kadar Gökhan'ı sevdiğini söyledi Naz, onları birbirine*

düşürdüğünün farkında mısın? "Bir şey söyle!" dedi Gökhan Bora'ya, dişlerinin arasından. *Naz!*

"Çocuk musun ya sen? Bir de beni şikayet et istersen!" dedim Gökhan'a, sitemle. Onun oklarını yeniden kendime çevirmek istiyordum. "Ne yapacak beni eve mi kilitleyecek Hande'ye ağzımı açmayayım, siz de aşk yaşayın diye? Nasıl engel olabilir ki? Bir kere eve kilitlese Hande beni merak etmekten, seninle aşk yaşamaya konsantre olamaz!" diye devam ettim, sert bir sesle. Gökhan, öfkeden olduğunu sandığım bir kahkaha attı.

"Vakti geldiğinde ona her şeyi ben anlatırım zaten Naz." dedi Gökhan, bakışlarını yeniden bana sabitlediğinde. Bora ise yeniden telefonuna gömülmüştü.

"Anlattığında ne olacağını sanıyorsun? Yanında mı kalacak? O güne dek... Yalan üzerine bir ilişki mi kuracaksın? Saçmalık!" dedim, alayla.

"Seni ilgilendirmez Naz. Karışmayacaksın." dedi, tehditkar bir sesle Gökhan. Karışırsam fena olacağını bakışlarıyla anlatıyordu sanki.

"Sen bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleyemezsin!" dedim, yüksek çıkan bir sesle. Sıkıntılı bir nefes verdi. Gözümü kırpmadan yüzüne bakıyordum.

"Naz... Lütfen... Sen hiç aşık olmadın mı?" diye sordu Gökhan. Koltukta hissettiğim kıpırtıyla bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Telefondan kafasını kaldırmış ve telefonu aramıza bırakmıştı. Bakışları ise kendi tarafındaki cama çevriliydi. "Sen ki aşk için ölümü göze almışsın... Belki ben de senin en az Anıl'a olan aşkın kadar aşığımdır Hande'ye he? Olamaz mı Naz?" diye sordu Gökhan, çaresizlik dolu bir tonlamayla. Anıl'ın adını duymamla yeniden Gökhan'a dönmüştüm. Bakışlarında buruk bir ifade vardı şimdi. Kilitlenmiş bir halde gözlerinin içine bakıyordum. "Eren arkadaşın. Buna saygı duyuyorum. Ama her hikayenin bir sevilmeyen tarafı vardır Naz. Hande de beni seviyor ve bu hikayenin sevilmeyeni Eren." dedi Gökhan. *Naz, bugün yaşadığın her duygu karmaşasını Gökhan'dan çıkartıyorsun farkında mısın?*

"Hande senin bir mafya olduğunu öğrendiği anda, senden ayrılacak ve acı çekecek!" dedim, kısık çıkan bir sesle.

"AŞK DİYORUM NAZ!" diye tüm gücüyle bağırdı Gökhan. Bora, ifadesiz yüzünü Gökhan'a çevirmişti yeniden. Gökhan'ın bakışları da Bora'ya kaydığında, Gökhan yumruk yaptığı elini koltuğa sertçe geçirdi. Yanımda Bora olmasaydı Gökhan'ın bana saldırabileceğini düşünmüştüm. *Boşver sen Gökhan'ı, henüz bu akşam yaşayacağın şeyler var. Yanındaki adam, Gökhan'ın Kara dediği adam, yani Bora, şimdi susuyor olabilir ama sanma ki hep susacak.* Bora yüzünü yeniden cama çevirdi. Gökhan ise gözlerini sımsıkı yumdu.

Kısa bir süre sessizlik oldu. Bu sessizlik Gökhan'ın öfkesini, benim korkularımı, Bora'nın ise bilinmezliğini içine almıştı sanki. Camdan bakıyordum ben de; önünden geçtiğimiz ağaçları saymak istiyordum. Fakat karanlık öyle bir perdelemişti ki Akçaabat yolunun büyüleyici manzarasını, bunu bile yapamıyordum. İşte tam da şimdi Naz'ın sayamadığı ağaçlara benziyordu Gökhan; aşkla aydınlanan yüreğinin karanlığı olmuştum.

"Naz..." dedi Gökhan, zor çıkan bir sesle. Karanlıkta sayamadığım ağaçlardan çevirdiğim bakışlarımı ona yönelttim. Sessizlik girdabı onu altı dakika, yirmi yedi saniyede yıpratmış olabilir miydi? "Ben kötü birisi değilim." dedi. Bunu onaylamam için benden medet umarcasına bakıyordu bana; aynı dizimdeki yara gibi, içimde bir nokta da sızlamıştı. "Aşk her şeyi halleder... Ben inanıyorum. Beni tanıdığında, o da beni anlayacak." dedi Gökhan.

"Hiç insan öldürdün mü?" diye sordum. Gökhan'ın zaten yıpranmış olan ifadesi donuklaştı. Gözlerine üç saniye baktım. "Kaç kez?" diye sordum. Gözlerini kaçırdı. "Birini öldürmenin iyisi ya da kötüsü olmaz. Katilsen katilsindir ve konu kapanmıştır." dedim. Gökhan, yüzünü buruşturarak yutkundu. Hiçbir şey söylemiyordu. Ya da söyleyemiyordu. "Üzgünüm Gökhan... Bu hayatta yaptığımız her şeyin bedelini ödüyoruz. Sen de kendine, seni olduğun gibi kabul edecek birisini bul. Bu kişi Hande değil. O gün geldiğinde

sen de bunu göreceksin. Hande ne yapacak peki? Susacak mı sanıyorsun? Her şeyi riske atacaksın. Hani şu, riske atmamak için beni öldürmeyi düşündüğün HER ŞEYİ!" dedim, ciddi bir ifadeyle.

En az Gökhan kadar benim de içim ezilmişti. Herkesi olduğu gibi kabul ediyordum etmesine ama, oldukları hâli bağrıma basamıyordum. Yapılan tüm hataları görmezden gelmeye çalışsam da galiba hiçbir zaman riyakarlık yapamıyor ve vakti geldiğinde ne düşünüyorsam dan diye söyleyebiliyordum.

Bir katildi Gökhan. Ben de tıpkı Hande gibi düşündüğümü bugün fark ediyordum. *Gökhan'ın birilerini öldürdüğünü zaten tahmin ediyordun Naz.* Ama hiçbir zaman, bunu düşünerek bakmamıştım onun yüzüne. Gökyüzünün mavi olduğunu ezber etmek gibiydi bu. Bir gün kafanı kaldırırdın ve gördüğün mavilikle aydınlanma yaşardın. Ezberden çok bilinirliğe dökülürdü bu içinde, ruhuna hitap ederdi. Ve işte ben de şimdi, Gökhan'ın katil olduğunu ruhumda hissediyordum.

"Eyvallah." dedi Gökhan ve dışarıyı izlemeye başladı. Yüzüne derin bir keder çökmüştü. Tam şu an, katil olduğunu bilmeme rağmen gidip ona sımsıkı sarılmak istemem normal miydi? *Çünkü bağ kurdun Naz. Senin de ona bu kadar tepki verme sebebin bağ kurmanız değil mi zaten? Kurduğunuz o arkadaşlık bağına rağmen sana böyle davranabilmesi acıtmadı mı senin canını?*

Hayatımda bir yer etmişti Gökhan, bunu bu saatten sonra değiştiremezdim. *Neden karışıyorsun Naz? Bunu bir anlasam moleküler bağlarına da geleceğim! Sana ne onların ilişkisinden? Bırak, ne bok yerlerse yesinler. Neden ahlak bekçiliği yapıyorsun?* On altı dakika, kırk yedi saniye geçmişti. Yüksek dozdaki sessizlik, şoför koltuğundaki Özgür'e bile iyi gelmişti belki. Ama benim bu sessizliğe müdahale etmem gerekiyordu.

Çünkü pişman olmuştum.

"Gökhan." dedim. Sesim oldukça kısık ama yumuşak çıkmıştı. Gökhan ve Bora aynı anda bakışlarını bana çevirdiler. "Özür dilerim... Ben biraz fazla tepki vermiş olabilirim. Sizin hayatınız sonuçta... Ama yolun sonunda senin de üzülmeni istemem. Her şeyi en baştayken konuşmanız en sağlıklısı bence." dedim, utana sıkıla. Gökhan o kadar içten gülümsemişti ki, aşka bir kez daha aşık olmuştum.

"Ben de biliyorum Naz. Bitecek... Ama bazen, bitene kadar yaşamak istiyor insan. Böyle dibine kadar. Tadını çıkarta çıkarta... Hande çok gerçek birisi. Sahte değil. Neyse o olduğunu söylemekten çekinmiyor. Ben de çekinmeyeceğim ama zamanı var." dedi Gökhan. Net bir şekilde dile getirmişti tüm hislerini.

"Elimden geleni yaparım. Yani, ön yargılı davranmaması için..." dedim, daha da durgunlaşan bir sesle. Gökhan'ın gözlerinin içi parlamıştı şimdi de.

"Sahiden mi?" diye sordu, heyecanlı bir şekilde. "Yapar mısın bunu benim için?" diye devam etti.

"Aşkın ne olduğunu biliyorum. Sana değil belki ama hislerine saygım sonsuz. Senin için değil, aşkla çarpan kalbin için yaparım. Levent için de yapmıştım." dedim.

"Ben Levent yavşağıyla aynı değilim." dedi Gökhan, sitemle.

"Neyse ne..." dedim ve başımı yeniden cama çevirdim.

♠

Yorgun hissediyordum. Küçük adımlarım, beni odaya kadar getirmişti. Bora, Gökhan'ın yanında kalmış, onunla bir şey konuşacağını söylemişti. Hâlâ midem bulanıyordu. Galiba, adrenalin ve alkol karışımı bana hiç yaramamıştı. Henüz, yaşamam gereken bir şey vardı üstelik. Ne olduğunu ben de bilmiyordum ama Bora'nın istediği gibi sarhoş değildim. *Öldüreceğini sanmam Naz. Dövecek hâli de yok. Yasaklayacak başka ne kaldı bilemiyorum. Adamın hakkında pek bir şey bilmediğin bir kimliği var. İnsanlar ona, kendilerini öldürmesi için yalvarıyor ama Bora'da sana böyle*

davranacak tavır pek yok açıkçası. Yani kestiremiyorum ne yaşatacağını... Gerçi, adamın yanında, onu ne de güzel satacağından falan bahsettin arabadayken ama... Neyse.

Duşa girdim. Bu her insanın yaptığı bir eylemdi; ve ben ömrümde kaç kez duşa girdiğimi saymayı akıl etmemiştim. İnsanlar duş yapmak üzere banyoya girerlerdi, duş yaparlardı ve sonra da banyodan çıkarlardı. Ama ben bu kez, duş yapmak üzere girdiğim duşakabinden pek çıkabilecek gibi gözükmüyordum.

Sanırım ölüyordum.

Ölecekmiş gibi hissediyordum.

İnşallah ölmezdim.

Naz etrafındaki bir şeyleri saymaya başla! Sayacak hiçbir şey yoktu. Bora'nın bana ne yapacağını deli gibi merak ediyordum. Ve açıkçası, ciddi anlamda ilk kez korkuyordum. Ayrıca başım dönüyordu, gözlerimi açamıyordum ve ense kökümde müthiş bir ağrı vardı. Bu alkolden olamazdı; kendimi çok kötü hissediyordum. Ayakta daha fazla duramayacağımı ve düşeceğimi anladığımda, yiğitliğimden ödün vermemek adına, duşakabinin içine kendi rızamla oturdum. Hâlâ midem bulanıyordu. *Panik atak krizini de gülümseyerek karşıla Naz ve hiçbir şey düşünmemeye çalış.* Allah'ın Trabzon'unda, elalemin evinin banyosunda, çıplak bir şekilde kriz geçirmek hiç mantıklı değildi. *Naz, bir de bunu mu takacaksın kafaya?! DÜŞÜNME!*

Nefes almak istedim ama etrafı kaplayan buhar buna engel oluyordu. Elimden kayıp giden duş başlığından akmaya devam eden sıcak su, köşe tarafta kulaklarımı uğuldatan bir ses çıkartıyordu. Birazcık öne doğru eğilsem suyu kapatabilirdim ama eğer bunu yaparsam, düşer ve beyin kanaması geçirip ölürdüm. *Korku korkuyu besler Naz, saçmalama! Yapabilirsin!*

Yapamadım. Eğilmek ve suyu kapatmak, Boğaz Köprüsü'nden çivileme atlamaya cesaret etmek kadar zor bir eylemdi. Kulaklarımın uğuldaması, beyin kanaması geçirmekten çok daha katlanılır bir durumdu ama sıcak su

akmaya devam ettikçe çıkan buhar yüzünden de nefessizlikten öleceğimi biliyordum. *Ölmeyi aklından çıkart Naz!*

Kötü bir şey değildi ölmek; sadece bir kumarhanenin boş bir odasında ölmek mi daha kötüydü, yoksa bir banyoda mı onu bilemiyordum. Ama sanırım, banyoda ölmek bana daha çok yakışıyordu; çünkü burada tek başımaydım, aynı bu hayatta tek başıma olduğum gibi. *Naz bağırmayı dene!* Dudaklarımı aralayacak kadar bile hâlim yoktu. Saçlarımdan akan ılık suya, tuzlu birkaç damla göz yaşının karıştığını hissediyordum. Gözlerimi kapadım.

Annem, babam ve anneannem gibi ölmeden evvel son kez, bergamot ağaçlarından salgılanan kokuya karışan denizden gelen meltemin kokusunu duyabilmek için, her şeyi yapardım sanırım. *Naz bilincini açık tut! Gözlerini aç Naz! Bak duşakabinin üzerindeki kabarcıklı şekilleri say.* Gözlerimi açtım ama görüş alanım bulanıklaşmıştı ve şekilleri ikişer hatta belki de üçer üçer görmek öyle sinirlerimi bozuyordu ki, gözlerimi acıyla geri kapadım. Sayı saymayı ilkokula başlamadan öğreniyorduk; bu saatten sonra sayamayacaksam zaten ölmeliydim. *Ben öldürebilsem keşke seni!*

"Nazlı?" dedi Bora, bin iki yüz altmış yedinci saniyede. Banyo kapısını tıklatmıştı. Kapalı gözlerim aralandı.

"Buradayım." dedim ama sesimin çıkıp çıkmadığından emin değildim. *Ses çıkart Naz!* Tüm gücümle üç kez, duşakabine vurdum. Umarım, ondan izin almadan ölme teşebbüsünde bulunduğum için bana kızmaz ve cezamı arttırmazdı.

"İyi misin sen?" diye sordu Bora, endişeli bir sesle. Dudaklarımı oynatmıştım ama cevap veremediğimden bu kez emindim. "Nazlı? İçeri geliyorum?" dedi. Keşke gelebilecek olsaydı... Kapıyı kilitlemiştim. Dokuz saniye sonra, kapı kolunun zorlandığını duydum. "Hay sikeyim! Ne diye kilitliyorsun kapıyı?" dedi. Burası banyoydu. Kapıyı kilitlemek de adettendi. Bunun için bana ceza verir miydi?

Boğazımı sıkan ellerin sayısı artıyor ve artık asla nefes alamıyordum. Kapıdan çok güçlü sesler gelmeye başladı. Sanırım kapıyı kırmaya çalışıyordu. Ve kırmıştı da galiba. Çıplaktım!

Elimle zor bela, bir kez daha duşakabine vurdum ve çıkan tüm sesimle, "Havlu." dedim. Sıkıntılı bir nefes verdi ve duşakabini yalnızca birkaç santimetre oynatarak, aralık olan yerden havluyu bana uzattı. Tüm gücümle havluya sarıldım. Gözlerimi açık tutamıyordum. Duşakabin daha çok aralandığında, kayan gözlerimle ona bakmaya çalışıyordum. "Tansiyonum yükseldi." dedim.

Birkaç saniye bana endişeyle baktıktan sonra, hâlâ akmakta olan duş başlığına yöneldi. Akan suyu bana asla değdirmeden, Boğaz Köprüsü'nden atlarcasına eğildi. Suyu kapatacağını sansam da kapatmamıştı. Ve duş başlığını bana doğru tutmaya başladı. Su buz gibiydi. Bana artık ne kadar kızdıysa, titrememe rağmen böyle bir ceza vermişti. Sanırım artık beni kıyım kıyım kıyıyordu. Yani bana kıyabiliyordu.

Fakat biraz sonra, verdiği bu cezanın ne kadar iyi olduğunu tüm bedenimle hissetmeye başlamıştım. Suyun soğukluğuna alışmıştım sanırım. *Hayır Naz! O su, asla buz gibi değildi zaten, sana öyle geldi!* Yavaş yavaş saçlarımdan akan suyu daha çok hissettiğimde, gözlerimi açtım. Bora'yı daha önce, hiç bu kadar endişeli görmediğime yemin edebilirdim. Onun endişesi de bir anda bana geçmişti. Öleceğim için mi bana böyle bakıyordu?

Sırılsıklam bir şekilde vücuduma sarılı havluya aldırmadan beni kucağına aldı. Başımı omzuna gömmüş, her an düşecekmiş gibi boynuna sımsıkı sarılmıştım. Eğer beni düşürürse, beyin kanaması geçirirdim. Sonra da ölürdüm. Gerçi artık ciğerlerime kokusu dolduğu için ölsem de bir şey olmazdı; ailemle aynı kaderi yaşamış olurdum, bu güzel bir şeydi.

Ama ben, sırf bu tutkunu olduğum kokusunu biraz daha içime doldurabilmek için ölmek istemiyordum.

"Ölmeyeyim." dedim, fısıldayarak.

"Böyle olmayacak." dedi. Bir bacağını sırtımda hissettiğimde, bir kolunu çekmiş, telefonunu çıkartmıştı. Hızlıca bir numarayı tuşladı ve telefonu lavobo tezgahına koyup, yeniden beni iki eliyle kucakladı. Birini arıyordu. Cevap alamıyordu. En sonunda telefon açıldı. Ve bu arada, ben ciddi anlamda ölmek üzereydim. *Naz! Sen öyle zannediyorsun, ölmeyeceksin, çıldırtmasana beni! Bora'nın kalp atışlarını say!*

Kalbi çok uzaktı şu an; ve kendisi çok ses çıkartıyordu, sayamıyordum. Ölecektim işte. *Sakalları Naz sakalları... Bak onlara, uzunluklarını hesaplamaya çalış!* Kafamı kaldıracak taakatim yoktu. Eğer ölmezsem, başka bir zaman bunu muhakkak yapacaktım.

"Abi?" dedi, telefonun ucundan Begüm.

"Bizim odaya gel çabuk." dedi Bora, telaşlı bir sesle. Telefon kapanmıştı. Biraz sonra ayak sesleri banyoyu doldurdu.

"N'oldu?" diye sordu Begüm, korku dolu çıkmıştı sesi.

"Bornozu getir." dedi Bora. Birkaç adım atarak banyodan çıktı. Bir bebeği kucağına alır gibi kucaklamıştı şimdi de beni. Sırtıma bornoz koyulduğunu hissettiğimde, Bora hızlı bir manevrayla ıslak havluyu bedenimden ayırdı. "Yatağı aç." dedi. Ve ilerlemeye başladı, yeniden. "Tansiyon aletini bul getir. Bir de limonlu su hazırlasınlar." dedi. On sekiz saniye sonra, kapının kapanma sesini duymuştum. Bora'nın beni yatağa yatırdığını hissettiğimde, bornoza sarılmaya çalıştım; bu sırada o yanımdan uzaklaşmıştı. Bornozu bir şekilde giymiş ve kuşağını bağlamıştım.

Bora, kuru bir havluyla geri geldiğinde üzerini değiştirmiş, eşofman giymişti. Saçıma havluyu sardığında, gözlerimi kapattım. Biraz sonra, bornozun kol kısmını sıvamaya başladı. Tansiyonumu ölçüyordu. Ardından beni doğrulttu ve arkama geçti. Limonlu su içiriyordu bana.

"Daha iyi misin?" diye sordu Begüm. Bakışlarımı, sesin geldiği yere doğru çevirdim. Gözlerinde korku vardı. Kafamı

"Evet." anlamında salladım.

"Tarak bul bana Begüm. Bir de saç kurutma makinasını getir." dedi Bora.

"Ses istemiyorum." dedim, yeniden sırtım yatakla buluştuğunda. Kendi sesim bile beni rahatsız ediyordu. Bora, kara gözlerini gözlerime dikti ve dört saniye baktı. Ardından banyoya doğru yöneldi.

"Tamam bırak Begüm. Hallederim gerisini." dedi. Sesi uzaktan gelmişti. Odanın kapısının kapanma sesi duyuldu yeniden. Dört dakika, yedi saniye geçtiğinde yanıma oturdu ve beni yeniden doğrulttu. Havluyu saçlarımda, yumuşacık hareketlerle ilerletmeye başladı. Başımı birden omzuna gömdüm. Boynum işlevini yitirmiş gibiydi. "İyi misin?" diye sordu, tedirgin bir şekilde.

"Boynum çalışmıyor galiba. Kafamı tutamıyorum. Ensem ağrıyor hâlâ." dedim. Omuzlarımdan tutarak hafifçe beni doğrulttu. Kollarını, arkamdan belime sardı. Ensemde dudaklarını hissettiğimde, küçük bir inilti çıkmıştı boğazımdan. Beni çok yavaş bir şekilde geri yatırdı ve yanıma uzandı. Bir elini başının altına koymuş, beni izliyordu. Diğer eliyle bileğimi, nabzmın attığı yeri, yumuşak hareketlerle ovalıyordu. Biraz sonra yanımdan kalktı, tekrar tansiyonumu ölçtü ve yeniden yanıma uzandı.

"Düşüyor tansiyonun." dedi, sesi yumuşacıktı.

"Panik atak." dedim.

"Anlamadım?" dedi. Gözleri kısılmıştı. Alnının kırıştığını ilk defa görüyor olabilir miydim?

"Panik ataktan." dedim.

"Panik atağın mı var senin?" diye sordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ses tonu, müthiş derecede şaşkın çıkmıştı. Çok komik gözüküyordu.

"En son başlangıç aşamasındaydı. Şimdi ne durumda bilemiyorum." dedim, gülümseyerek. Yüzündeki şaşkınlık silinmemişti. "Obsesif değilim ben. Takıntılıyım evet. Ama saymak takıntı değil bir çeşit meditasyondu başlarda. Gergin anlarda, korktuğum anlarda, zamanın geçmediği anlarda

tüm dikkatimi saymaya vermeye başladım, ailemi kaybettiğim günden beri. Çoğu zaman beni dizginliyor. Panik atağı olan herkesi dizginler. Bende yok ama başlangıç aşaması." dedim.

"Kriz geçirmemek için mi?" diye sordu. Sesindeki şaşkınlık yerini yavaş yavaş normal bir tona bırakıyordu.

"Hı hı. Genelde stresli anları atlatıyorum ama sonradan krize giriyorum yine de... Ama kendimi frenleyebiliyorum çoğu zaman. Ağlayarak... Ne bileyim yeniden sayarak, bilincimi kaybetmeyerek. Dikkatimi anda tutarak." dedim. *Ya da onun hipnoz etkisindeki bakışlarıyla, baş döndürücü kokusuyla...* "İlginç ki senin gözlerin de anda tutuyor beni. Bir de kokun." dedim. Gözleri, mümkünmüş gibi daha da koyulaşmıştı.

"Bana söylemen lazımdı Nazlı." dedi, azarlar bir ses tonuyla.

"Önemli değil ki... Bugün yaşadıklarımız... Sonra senden sakladığım şeylere verdiğin tepki... Anıl'ın seni araması... Begüm'ün o hali... Üzerine alkol muhabbeti... Bir de, bu akşam yaşayacaklarım için sarhoş olmam lazımmış ya... Öyle dedin ya sen. Korktum. Bir de onun da üzerine Gökhan'la Hande falan eklenince boğuldum herhalde. Korku, gerginlik, öfke, stres ve adrenalinden tansiyonum yükseldi... Sonra öleceğim sandım. Ölmek istemedim ama... Ne bileyim ya... Bünye bir yere kadar dayanıyor herhalde. Votka içtiğimi anladığın için yapacaklarından, bu akşamlık kaçtı bedenim. Bir de bilmiyorsan haberin olsun... Sigara da içtim." dedim. Ve bunları söylerken gülümsüyordum.

"Yani bugüne kadar yaptığın hiçbir şeyden o kadar korkmadın da korka korka bundan mı korktun?" diye sordu, merakla.

"Ciddi olduğunu bugünkü kadar hissetmemiştim hiç." dedim. Gözlerini kıstı. "Yani bir şekilde kıyamıyordun bana ama bugün özel ders merkezini iptal edeceğini ve çalışmayacağımı söyledin. Ben de gittim, bunun üzerine, izin

vermediğin halde votka ve sigara içtim. Tam dayaklığım." dedim, gülümseyerek.

"Bence de." dedi, gülümseyerek. Çok güzel bakıyordu. Ama daha fazla böyle yatmaya dayanamıyordum, kolum uyuşmuştu.

"Arkamı dönmem lazım. Kolum uyuştu." dedim. Daha çok gülümsedi. Dudaklarının aldığı şekli saklamak istemiş ve istemeye istemeye arkamı dönmüştüm. Bana daha çok yaklaştı ve belime sarıldı. Enseme uzun ve sıcacık bir öpücük kondurdu.

"Göremediğin şeyi söyleyeyim mi sana?" diye sordu. Sesinde tutku dolu bir eda vardı. Kafamı "Evet." anlamında salladım. "Merkezde ben yokum, sen varsın. Her şey senin elinde. Bu dediğimi ne kadar çok anlarsan, o kadar çok genişler alanın." dedi. Bu dediğini şu an, hiç anlamamıştım.

"Bana davranışların değişir mi?" diye sordum, dan diye. Derin bir nefes aldım. "Eğer... Aklınla kalbin arasındaki savaşı, aklın kazanırsa mesela... Bana kötü mü davranırsın?" diye sordum. Kulağımın altına güçlü ama küçük bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler." dedi, yumuşacık bir sesle. Gözlerimi kapattım.

♠

Kafam Bora'nın göğsünde, elim ise omzuna sabitleydi. Henüz daha her yer karanlıktı. Kaç dakika ya da kaç saat boyunca uyumuş olduğumu bilmiyordum. Hâlâ çok uykum vardı.

"Uyudun mu?" dedim, fısıldayarak.

"Sen neden uyandın?" dedi, yumuşacık bir sesle. Dudaklarımı bilmem dercesine büzdüm. Ve fakat birkaç saniye sonra, Bora'nın şu an yüzümü göremediğini hatırladım.

"Bilmem." dedim, kısık çıkan bir sesle.

"Uyu hadi." dedi ve saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurdu.

"Tuvaletin kapısını kırdın... Babaannen kızacak." dedim, mahçup bir sesle. Derin bir nefes aldı.

"Tansiyon yükselmesi saçmalatıyor muydu?" diye sordu, tatlı bir sesle. Çenesini kafamın üzerine koymuştu. Sakalları, saç diplerime batıyor ve beni huylandırıyordu. "Kilit kırıldı sadece, yarın halledilir." diye devam etti, biraz sonra. Kalbi otuz yedi kere atmıştı henüz. "Uyu hadi." dedi, yumuşacık bir sesle.

"Senden lütfen bir şey isteyebilir miyim lütfen?" dedim, kısık çıkan bir sesle. Göğsü hareket etmişti, neye güldüğünü anlamamıştım.

"İsteyebilirsin lütfen." dedi, tuhaf çıkan bir sesle. Gülüyor muydu hâlâ? Ayrıca kurduğu cümle çok saçmaydı.

"Vicdan azabı çekiyorum... Lütfen buna bir son ver." dedim, omzunun üstündeki elimi istemsizce hareket ettirmiştim. "Yani verdiğin ceza zaten vicdan azabı çekmemdi, bunu biliyorum ben..." dedim, yaramazlık yapmış çocuk ifadesiyle. "Ama zaten vicdan azabı çekmem gereken ve düşünmekten deli gibi kaçtığım çok şey var benim." diye devam ettim. Hiçbir şey söylemedi. "Özür dilerim gerçekten... Bir daha sana yalan söylemeyeceğim. Sana yalan söylememin bedeliydi bu. Çalışmak konusunda hiçbir şey söylemiyorum, tamam çalışmam. Ama çocuklara bunu yapma. Eğer bir daha yalan söylersem, o zaman iptal et. O çocuklara yazık günah, ben bununla yaşamak istemiyorum." dedim.

"Gökhan'a söylediklerin gerçek düşüncelerin miydi?" diye sordu, ifadesiz bir sesle.

"Bazıları gerçekti, bazıları yalandı..." dedim, hiç düşünmeden.

"Hande'yi korumak için... Beni satar mıydın?" dedi, ifadesiz bir sesle. Yutkundum. Başımı göğsünden kaldırdım ve kendi yastığıma geçip yüzüne bakmaya başladım. Hâlâ sırt üstü yatıyordu ama yüzünü bana çevirmişti. Bakışları ifadesizdi. Çatılmış kaşlarımın altındaki sitem yerleşmiş

gözlerimle yüzüne bakıyordum. Bir süre birbirimizi izledik, sonra gülümseye başladı.

"Kızdın sen..." dedi, gülümseyerek.

"Ben kimseyi satmam!" dedim, sitemli bir sesle. Biraz daha fazla gülümsediğinde, sol yanağında çukur oluşmuştu.

"Onu öğrendim ben." dedi, muzip bir sesle. Gözlerinin içinde küçücük bir parıltı vardı, gecenin karanlığında dikkat çekiyor, tüm övgüyü üzerine topluyordu.

"O zaman neden soruyorsun?" dedim, bir çocuk kızgınlığında çıkan bir sesle.

"Bilmem..." dedi, tatlı bir sesle. Derin bir nefes aldı. "Konu ben olunca... Tepkilerini kestirmek her zaman kolay olmuyor." diye devam etti.

"Öküzlere özel davranış şekillerim var." dedim, vurgulaya vurgulaya. "Sen herkesle bir değilsin." diye devam ettim, alaylı bir gülümsemeyle.

"Tanıdığın tek öküz ben oluyorum herhalde?" dedi, kaşlarını kaldırarak. Yüzünde muzip bir ifade vardı.

"I-ıh. Sen öküz değilsin." dedim, başımı iki yana sallayarak. Bir anda çok ciddileşmiştim. Gözleri kısıldı. "Sen bayağı... Tanıdığım tek öküz olmayan erkek olabilirsin hatta." dedim, düşünceli bir ifadeyle.

"Al işte." dedi, gülerek. "Kestiremiyorum tepkilerini derken bundan bahsediyorum." diye devam etti.

"İyi de!" dedim çıkışarak. "Sen neden kendine öküz diyorsun?! Ben diyebilirim sana. Sen kendine diyemezsin öyle!" dedim, sitemle. "Sen kendine hakaret edersen üzülürüm. Allah Allah! Bilerek yapıyorsun! Senin yüzünden dengesiz gibi gözüküyorum cık cık cık." diye devam ettim.

"En kötüsü de ne biliyor musun..." dedi, gülümseyerek. Başımı heyecanla bilmediğimi belli etmek için salladım. "Ne günah işledim de bana Nazlı'yı verdin Allah'ım diye soramamak... Çünkü biliyorum işlediğim günahları." diye devam etti.

"Ha ha ha! O kadar güldüm ki... Çok komiksin. Aman ne komiksin." dedim, göz devirerek. "Neyse hadi uyuyalım

benim başım çatlıyor." dedim ve başımı yeniden göğsüne koydum. "Bak elaleme yalan söyledin Nazlı'nın başı ağrıyor diye... Başımıza geldi gördün mü?" dedim. Kollarını belime sarmış ve başımın üzerine güçlü bir öpücük kondurmuştu. "İyi geceler." dedim, elimi karnına yerleştirmiştim.

"Tamam." dedi, tok çıkan bir sesle. Kapattığım gözlerimi yeniden açtım. Başımı doğrulttum ve gözlerine bakmaya başladım. Neye 'Tamam.' dediği hakkında bir fikrim yoktu. *Onu da delirttin Naz.*

"Seni de mi delirttim?" dedim, üzüntüyle. Kapkara bakışlarının derinliğinde yüzmek için çok yorgun hissediyordum ama yine de birkaç saniye dayandım.

"Özel ders merkezini iptal etmeyeceğim." dedi, tok bir sesle. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Vallahi de!" dedim, heyecanla.

"Sen çalışmayacaksın ama..." dedi, kaşlarını kaldırarak.

"Ben seni ona da ikna ederim ki... İllaki ederim." dedim, gülümseyerek ve sakallarının arasına öpücük kondurdum. Başımı boyun girintisine gömdüm. Ve bergamot aromasına karışan, denizden gelen meltem eşliğinde gözlerimi kapattım.

"Bana sakın ihanet etme Nazlı." dedi, yumuşacık bir sesle. Zorlukla yutkundum. "Bu hayatta her şeyi yap ama beni sakın sana güvendiğime pişman etme." diye devam etti. Bir kez daha yutkundum. "Ve eğer bir gün bana ihanet edersen... Bunu bana sakın söyleme." dedi.

"Sana ihanet etmeyeceğim." dedim, kendimden emin çıkan bir sesle.

"Bunun dışında..." dedi, saçlarımda parmak uçlarını dolaştırarak. Ses tonuna muzip bir tını karışmıştı. "Senin geçmemen gereken sınırlara n'oldu sahi?" dedi, fısıldayarak.

"Sen bunu bilemezsin." dedim, mahçup bir ifadeyle.

"Neyi bilemem?" diye sordu.

"Bir otobüsün içindesindir. Böyle otobüsteki başka bir yolcuya odaklanır bakışların. Unutursun otobüsten inmeyi... Bir bakmışsın durman, yani inmen gereken durak... Kaçmış.

Ben de senin yanında bazen kaçırabiliyorum o durağı." dedim. Sesimde yapmacık olduğunu her şekilde anlayabileceği üzüntülü bir tonlama vardı.

"Beraber inerdik Nazlı... Söyleseydin eğer." dedi, muzur bir sesle. Baş parmağı, alnımla saçlarımın kesiştiği yerde yavaş yavaş hareket ediyordu şimdi.

"Yaa! Dalga geçme..." dedim, oldukça yavaş bir şekilde konuşarak. "Şey..." dedim ve durdum. "Sen ne yapacaktın bana, neden çok sarhoş olmam lazımdı?" diye sordum hemen ardından, çekinceli bir ifadeyle.

"Çok kötü şeyler." dedi, ciddi bir sesle.

"Mesela?" dedim, kısık çıkan bir sesle.

"Sen kendine n'apardın mesela... Ben olsaydın eğer?" dedi, aynı ciddi ses tonuyla.

"Neden böyle konular açıyorsun? Benim tansiyonum yükseldi... Neden panik atak başlangıcımı son aşamaya taşıyorsun? Açmasana konusunu." dedim, ciddi tutmaya çalıştığım bir sitemle. *Konuyu sen açtın Naz?* Umarım Bora bunun farkında değildi. Cevap vermedi ama parmak uçları yeniden saçlarımın arasına karışmış, orada dolaşmaya devam ediyordu. "Tamam olur, haydi o zaman..." dedim.

"Ne olur?" dedi, meraklı bir sesle.

"Hava almaya çıkabiliriz evet istiyorum." dedim. Küçük bir kahkaha attığında da isrifimi bozmadım. "Neden gülüyorsun kabul etmeme, senin fikrindi ve saygı duyuyorum." dedim, ciddi bir şekilde. *Kendimi okuduğum kitapta sayfa atlamış gibi hissediyorum sayende Naz.*

"Uyusana sen artık." dedi, parmaklarını saçlarımdan ayırarak. Bir elini sırtımın hizasından koluma, bir elini de belime sardı.

"Uyuyamam. Uykum kaçtı. Hava alacağım ben." dedim, mızırdanarak. Doğrulduğumda, vücuduma sarılı elleri çözülmüştü fakat ayağa kalkacak gücü kendimde zor bulmuştum. Gözleri kapalıydı. Gözlerini açmadı. *Başın dönecek Naz, gece gece icat çıkarma ya!* Parmak ucumla

kolunu dürttüm. Gözlerini açtı. Bana öyle bir bakıyordu ki, uzaylı olduğumu düşünmüştüm.

"Saçların nemli hâlâ... Kurut eğer balkona çıkacaksan." dedi, düz bir sesle.

"Ya gece gece icat çıkarmasana! Başım dönecek... Tek başıma çıkmayacağım." dedim, sitemle. Hava almak zorundaydım; bu oda benim üzerime üzerime gelmeye başlayacaktı yoksa. Birazcık serinlemek istiyordum. *Vallahi seni daha önce basan ne kapalı alanlar olmuştu Naz, Bora'nın yanında olduğu bir ortamda pek de öyle hissettiğin söylenemez.* Ama sonuçta kriz geçirmiştim; ne olacağı belli olmazdı. *Hayır bu panik ataktan dolayı kapıldığın bir kuruntu sadece, aldırış etme.*

"E yat uyu Nazlı başın dönecekse..." dedi. Dışarıdan bakan birisi haklı olduğunu düşünebilirdi ama ben bizzat kendi içimdeki isteklerle ilgileniyordum. Dudaklarımı bir çocuk gibi büzerken, yavru köpek bakışlarımı takınarak yüzüne bakmaya devam ettim. "He kendini şekilden şekle sokunca beni bu yataktan kaldırabileceksin yani?" dedi, yatağa biraz daha yerleşerek. İki elini başının altına sığdırmış, kol kaslarını gözüme sokarak gülümsüyordu. Gözlerini kapattı yeniden.

Yataktan kalktım. Gardıropun önündeki bavuluma doğru ilerledim. Kıyafetlerimi alıp banyoya geçtim. Ne kadar uğraştıysam da kapı kapanmamıştı. Biraz kenara geçerek, bornozdan kurtuldum ve giyindim. Kuru bir havlu yardımıyla saçımın nemini biraz daha azaltmaya çalıştım. Yeniden odaya geçtiğimde, Bora aynı pozisyonda yatıyordu. Parmak ucumla kol kaslarını dürttüm. Gözlerini açtı.

"Gelmeyecek misin benimle?" diye sordum, üzgün bir sesle.

"Balkon şurası..." dedi, gözlerini benden ayırmadan.

"Dışarıya mı çıksak?" dedim, neredeyse ağlamaklı bir ifadeyle.

"Dinlenmen lazım Nazlı." dedi, ciddi bir şekilde.

"Balkona gel o zaman... Bari balkona gel." dedim ve Bora'nın ayak ucuna oturdum. Başım dönmüştü. *Başına gelecek var zaten Naz.* Sıkıntılı bir nefes verdiğini duyduğumda, göz kapaklarımın üzerinde, gözlerimi açık tutmamı engelleyen bir baskı olduğunu düşünmüştüm.

♠

Kolumun üzerinde dolaşan naif dokunuşları hissetmeye çalışıyordum. Bergamot aromasına karışan çam kokusuna sarılmak istedim ama fazla gücüm yoktu. Çok tatlı bir rüzgar esiyor, yaprakların çıkardığı sesin melodisi beni yeniden uykuya çekiyordu. Ve tüm duyularımı harekete geçiren bu büyülü kuşatmaya ahenkle eşlik eden kalp atış sesleri karışıyordu.

Gözlerimi araladım. Gökyüzünün sonsuzluğunda alacakaranlık hakimdi. Zamanı hesaplamak istedim. Aşkın huzur vakti olmalıydı. Başımı Bora'nın göğsünden hafifçe doğrulttum ve kapkara gözlerine gözlerimi diktim. Zamanın, aşkın şefkat vakti de olabileceğini söylüyordu bakışları. Kaçı kaç geçerse geçsin, bu his geçmesin istiyordum.

"Neredeyiz biz?" diye sordum, merakla.

"Uyumaya devam etmen gereken bir yerdeyiz." dedi, şefkat dolu bir sesle. Başımı, köprücük kemiklerinin üstüne yerleştirdiğimde, saçlarımın arasında dudaklarını hissettim. Bıraksalar, ömrümün sonuna kadar böyle kalabilirdim. Zamanı durdursalar gıkımı bile çıkarmazdım. Sonsuza kadar mutlu yaşadılar ibaresinden evvel, görüntülenmek istediğim son andı belki de bu tablo.

"Bir koku, bir adama, ancak bu kadar yakışabilir." dedim, fısıldayarak. "Çok şanslısın hep bu kokuyla yaşadığın için." diye devam ettim, bilinçsizce.

"İnsan kendi kokusunu duyamaz ki." dedi.

"Ben bu kokuyla yaşayayım o zaman." dedim ve ciğerlerime bergamot aromasının dolması için sessiz ve derin bir nefes aldım.

"Kendini yalnız hisseden kimse için her yer çöldür." demişti Anton Çehov. Belki de ben artık çöle asla

yerleşmeyecektim. Bir şekilde okyanusta kalacak, okyanusa sığınacak, okyanusta yaşayacak ve zamanın birinde yine okyanusta ölecektim.

43.Bölüm

♠

184 Gün Önce...

"Nazlı..."

Bora'nın incecik çıkan sesi dolduruyordu kulaklarımı. Tatlı tatlı esen bir rüzgarın, denizin dalgalarında bıraktığı ses gibi tenime çarpıyor ve içime akıyordu.

"Hı?" diye bir ses çıktı boğazımdan. Parmak uçlarını saçlarımın arasında dolaştırıyordu. Saçlarımla benim bile farkında olmadığım bir bağ kurmuştu parmak uçları.

"Hadi... Uyan... Bir şeyler yemen lazım." dedi. Gözlerimi açtım. Güneş ışığının vurduğu yüzü, olduğundan daha aydınlık görünüyordu. Kapkara gözlerinde bu sabah farklı bir atmosfer vardı; bu iklime, bu mevsime, bu yere aykırıydı bakışları. Bu sabah onun gözleri yazdı. Tüm gününü güneşin altında geçirmiş ve akşam serinliğiyle biraz nefes almış, yorgun ama memnun bir çift kara göz vardı sanki karşımda.

"Günaydın." dedim. Sesim aynı bakışları gibi yorgun ama ışıl ışıl çıkmıştı.

"Günaydın." dedi. Üzerinde kısa kollu, lacivert ve köprücük kemiğini saklamayan bir tişört vardı. "Nasılsın?" diye sordu.

"Lacivert sana çok yakışıyor." dedim, mırıldanarak. Yüzüne yayılan gülümsemeyle birlikte ben de gülümsemiştim. "Susadım." dedim. Bahçedeki sedirden ne ara odaya geldiğimiz ve uyanır uyanmaz nasıl havadan sudan, mevsimden ve renklerden konuşma moduna geçtiğim hakkında ise hiçbir fikrim yoktu.

"Kahvaltı yapacağız, hazırlan." dedi. Kafamı "Tamam." anlamında salladım ve yeniden gözlerimi kapattım. Kapanan

kapı sesini duymamla, gözlerimi aralamak zorunda kaldım; Bora odadan çıkmıştı.

On dakika sonra odaya geri geldiğinde, elinde bir sürahi dolu su ve bir bardak vardı. Gözlerimin parıl parıl parladığına emindim. Sanki, yıllar sonra su görmüş kurak bir toprak gibi, damağımın ferahlamasına izin verdim.

"Boğulacaksın. Sakin ol." dedi, dördüncü bardak suyu da tek nefeste bitirdiğimde. "Herkes çiftliğe gitti. Ama eğer kendini iyi hissetmiyorsan... Biz katılmayabiliriz." diye devam etti. Bakışları da sesi de tedirgindi. Benim için dün gece hissettiği endişe yerli yerinde duruyordu.

"İyiyim ben. Dün tansiyonum çıktı sadece, önemli bir şey değil. Bazen oluyor." dedim.

"Bana panik atağın olduğunu nasıl söylemezsin Nazlı?" diye sordu. Sesi biraz sertleşmişti. Kızıyordu. Ama beni düşündüğü için kızdığını biliyordum.

"Başlangıç aşaması." dedim, kendimden emin bir şekilde. Bakışları, rahatlamadığını gösteriyordu. "Cidden üzerinde durulacak bir şey değil. Bilinmezliklerden korkuyorum sadece. Yani devamlı kafamda kuruyorum ve bu da etkiliyor ruh halimi. Çok şey üst üste geldi... Mümkün olmayacak kadar üst üste gelince her şey, korktum. Şimdi gayet iyiyim." diye devam ettim. Bakışları hâlâ sertti. Beş saniyeden çok, altı saniyeden daha az gözlerimde oyalandıktan sonra konuştu.

"İstanbul'a döndüğümüzde doktora gideceğiz." dedi. Kafamı onu onaylarcasına salladım. "Güzel. Çıkalım o zaman." dedi.

♠

Zor geçen gecenin etkilerini üzerimde hissetmiş ve bunu atlatmıştım. Şimdi, kafama düşünceler yeniden üşüşmeye başlamıştı. Düşünecek çok şey vardı. Galiba İstanbul'a döner dönmez kendimi bir yere kapatıp saatlerce düşünmem lazımdı.

Anıl, çok şükür sahalara olmasa da tribünlere dönmüştü. Bunu görmezden gelmiştim ve Bora'yla soyunma odasında

sevişmeye kalkmıştık. Ama Begüm, buna izin vermemiş ve düdük çala çala odaya girmişti.

Bu da gol değildi.

Soyunma odasında gol atılamayacağı için bu çok normaldi. Konu futbol da değildi. Zaten ben futboldan anlamazdım.

Bora, aklıyla kalbi arasında bir savaş verdiğini itiraf etmişti. Savaşmaktan da anlamazdım ama buna katlanmak zorundaydım. Savaşmayıp sevişmek çok yerinde bir hareketti ama sevişmek konusunda da pek tecrübeli değildim açıkçası. Ayrıca, Bora da kendi itiraf etmemişti savaşını; ben bunu anladığım için, onun yerine itiraf etmiştim. Ama kabul etmişti sonuçta, önemli olan buydu.

Dahası, asıl ben ona kendisi ve Anıl'ın kalbimde savaştığını söylemiştim. Onu öpmek istediğimde, benim içimdeki savaş bitmeden bunun olmayacağını açık açık dile getirmişti. Bir de Anıl, Bora'yı aramıştı. Acaba, ne konuşmuşlardı? Bora, merkezin "ben" olduğumu söylemişti. Rüyamda da "güneş" ilan etmişti beni. Her şeyin benim elimde olduğunu söylüyordu; bunun yasaklarıyla alakası neydi? Kağıt ve kaleme ihtiyacım vardı. Bir ara, her şeyi en başından düşünecektim.

Şimdi, gelmiştik.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, arabayı durdurduğunda. Kelimeler, usulca dökülmüştü dudaklarından. Başımı, ondan yana çevirip kapkara gözlerine baktım.

"Öyle genel bir durum değerlendirmesi yapıyordum." dedim, ciddi bir şekilde.

"Durum ne peki?" diye sordu. Ardından da göz kırptı. Bunun kendisine ne kadar yakıştığı hakkında bir fikri var mıydı, bilmiyordum.

"Tam değerlendiremedim galiba." dedim. Dudakları, yukarıya doğru kıvrıldı.

"Atları sever misin?" diye sordu. *Ne alaka şimdi Naz?* Bilmiyordum. Bir ata yakından bakmamıştım daha önce. Ata binmemiştim. At sahibi olacak kadar zengin de olmamıştım. Cevap vermedim. "Hadi gel, inelim." dedi. Tüm hareketlerini

duraksayarak yapıyordu sanki. Kelimelerini seçiyordu. Durum değerlendirmesi yaparken ne kaçırmıştım bilmiyorum ama Bora'da tuhaf bir durgunluk vardı.

"Ooo teşrif ettiniz en sonunda!" dedi, bir kadın. Çok güzeldi; ilk dikkatimi çeken bu olmuştu. Koyu kahverengi saçları vardı. Biz küçük adımlarla, el ele kalabalık masaya yaklaşırken, kadın bir kez daha konuştu. "Berlin'e gittim geldim, *'Nişanlanıyorum.'* dedi ya! Olabilir mi böyle bir şey?" dedi ve kahkaha attı. Kahkahası çok samimiydi. Kahverengi gözlerinin parladıkça sütlü kahveye dönüşmesi detayı çok hoşuma gitmişti.

"Demek ki senelerdir sen kısmetimi kapatıyormuşsun." dedi Bora. O da gülümsüyordu. Ardından kadına sarıldı. Çok eski bir dostunu kucaklamış gibiydi.

"Babaanne bak görüyor musun? Kendisinin benim kısmetimi kapattığı yetmiyor, bir de bana laf ediyor. Evde kalmamın sebebi düpedüz Bora'dır." dedi, kadın. Bora'nın amcasının kızı olduğunu yeni anlamıştım.

"Bahar, amcamın kızı." dedi Bora, bana dönüp gülümseyerek. Ondan bir adım önde davranmış ve zaten anlamıştım. Bahar, Bora'ya gösterdiği sıcaklığın aynısını bana da gösterdi ve boynuma sımsıkı sarıldı. Biz Bahar'la sarılı bir haldeyken, Bora da başkalarına sarılıyordu.

"Sultan ben." dedi, genç bir kız. Bahar'ın kardeşi olmalıydı.

"Memnun oldum. Naz ben de." dedim, gülümseyerek.

"Nazlı... Engin, halamın en küçük oğlu." dedi Bora. Engin'e elimi uzattım.

"Halasının en küçük oğluyum ama Bora'yla aramızda pek bir yaş farkı yok." dedi Engin, sempatik bir şekilde.

"Merhaba, ben de Samet." dedi, genç bir erkek.

"Samet de Harun Abi'nin oğlu, yani halamın torunu. Sevim de Samet'in kız kardeşi." dedi Bora. Samet'in, Bora'nın kuzeninin çocuğu olmasına rağmen, Begüm'le aynı yaşlarda olduğu bilgisini almıştım ama Begüm'den büyük gözüküyordu. *Seninle de aynı yaşlarda Naz! Begüm, Bora'nın küçük kız kardeşi olabilir ama senin doğumunla*

onun doğumu arasında on iki ayın yarısı kadar bir zaman var sadece.

"Korkma kizum korkma. Aha işte tüm Karabey'lerin biz tarafi bu kadarlar. İnşallah yakinda, Reşad'umun kardeşlerunun uşaklaruyla da tanişursun." dedi Gülsüm Babaanne, bana sarılarak.

"Ne yaptın babaanne ya? Daha ben tanımıyorum onların hepsini." dedi Begüm, gülerek. Bora'yla birlikte, masada bizim için ayrılan yere oturmuş ve kahvaltı yapmaya başlamıştık.

"Bora, bu kız diyet falan yapıyor mu?" diye sordu Asuman Yenge. Gözleri, Bahar'ın üzerindeydi. Bahar ise çaktırmadan gülüyordu.

"Yok yengeciğim yok. Çok fazla yiyip içiyor aslında ama kilo almıyor. En son bana geldiğinde, bir kilo et falan yemiştir." dedi Bora.

"Ablam ölse bir kilo et yiyemez Bora Abi." dedi Sultan. Asuman Yenge duymamıştı. Kendisi, Bora'nın verdiği cevaba sevinmekle meşguldü.

"Prensesim günaydın bu arada." dedi Bora. Asya'ya tüm tatlılığıyla bakıyordu ama Asya oralı olmuyordu.

"Küsüm ben sana, sus." dedi Asya, Bora'yı tersleyerek.

"Anneciğim... Aşk olsun, ayıp." dedi Esma.

"Prensesim dün biz eve çok geç geldik. O yüzden bizimle uyuyamadın." dedi Bora, masum bir ifadeyle. Asya bunu da umursamamıştı. Bora, çok kısa bir süre sonra yerinden kalktı ve Asya'nın yanına gidip, onu kucağına aldı. Başının üzerine küçücük bir öpücük kondurdu. Asya bundan memnun olmuş ve gülümsüyordu ama Bora'ya belli etmemeye çalışıyordu. Çocuk olmak şahane bir şeydi. "Ne yapsam, beni affedersin?" diye sordu Bora. Asya, bir çocuk değilmiş gibi iletişim kuruyordu onunla.

"Bence, İstanbul'da senin için hazırladığı sürprizin ne olduğunu sor." dedi Gökhan. Asya önce Gökhan'a sonra Bora'ya bakmıştı. Bora, kucağında Asya'yla yeniden yanıma oturdu.

"Bana sürpriz mi hazırladı?" diye sordu Asya, muhatabı bendim. Bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

"Evet." dedim, gülümseyerek. Hakkında fikrim olmayan konularda yalan söylemeye bayılıyordum sanırım.

"Tamam affettim." dedi Asya, gülümseyerek. Ardından Bora'nın yanaklarına öpücük kondurdu. Bora, Asya'ya sımsıkı sarılırken çok mutlu görünüyordu. Can'ı çok severdim ama onunla böyle bir ilişkim yoktu. Farklı şehirlerde oluşumuzu bahane edebilirdim ama Bora ile Asya'yı görünce, bu bahanemin hiçbir hükmü kalmıyordu.

"Trip mi atmalıyım dayı?" dedi Sevim, Bora'ya gözlerini dikerek. Herkes küçük bir kahkaha atmıştı.

"Yandım oğlum sen. Elini versen, kolunu kaptırırsın." dedi Harun Abi. Ardından bir kolunu Sevim'in omzuna attı. "Büyük iste kızım, çekinme." dedi, şakacı bir ifadeyle.

"Siz ne istersiniz Sevim Hanım?" diye sordu Bora, gülümseyerek. Asya, Bora'nın tabağındaki kahvaltılıklardan yemeye başlamıştı. Hatta arttırıp, benim tabağımda son kalan ve biraz sonra büyük bir afiyetle yemeye niyetlendiğim eski kaşar peynirine çatalını batırdı. *İnşallah çocuk boğulmaz Naz, gözün kaldı!*

"Vallahi ağanın eline su dökülmezmiş Bora Abi'ciğim. Ayrıca, 'abi' dediğime bakma, ben de bugüne bugün halis muhlis yeğen oluyorum. Sen sürprizden bahset, seve seve 'dayı' demeye başlarım." dedi Samet. Bora'yla dalga geçiyorlardı ve bu Bora'nın umurunda bile değildi.

"Bana 'hala' dersen, ben sana sürpriz yaparım Samet'ciğim." dedi Begüm. Samet, alaylı bir bakış göndermişti Begüm'e.

"Sen benden iki gün küçüksün kızım, ne halası?" dedi Samet.

"Ne aç gözlisin be evladim." dedi Fadime Hanım. Samet'in gözlerinin içine baka baka gülüyor, o da kendi torunuyla dalga geçiyordu.

"Babaanne susar mısın? Babamın almadığı arabayı aldırırım belki BORA DAYI'MA." dedi Samet. Harun Abi,

Samet'e gözleriyle ateş etmeye başlamıştı.

"OHA! Akrabalık ilişkilerinin de bir sınırı var oğlum. Zira kendisi daha benim arabamı değiştirmedi." dedi Begüm. Bakışlarını abisine çevirmişti. Bora ise, "Siz gerçek misiniz?" der gibi bakıyordu Samet'le Begüm'e.

"N'apçan kızım sen arabayı Allah'ın Londra'sında? İstanbul'a gittiğin var sanki." dedi Samet.

"Allah Allah! Sen sanki İstanbul'dasın... YOKSA İSTANBUL'DA MISIN SAMET? Emel Yenge? Samet ne diyor, duydun mu?" dedi Begüm. Bakışlarla ateş etme sırası, babasından Samet'e geçmişti. Emel Yenge ise, muhabbetten bihaber, masanın diğer ucunda, Gülsüm Babaanne ile konuşuyordu.

"Ben duydum Begüm. Duydum." dedi Harun Abi, bakışları da sesi de sertti. Samet'in babasından çekeceği vardı anlaşılan.

"O değil de... Ulan bu herifin öz amcasıyım. Aramızda 6 yaş var hesabına, yıllardır beni 'abimsin' diye uyutuyor. Bir arabaya sattı lan beni." dedi Engin, masada göz gezdirerek. Bahar, krize girmişcesine gülüyordu.

"Halacığım ben sana alırım araba." dedi Esma, Samet'e.

"Halaağğğ!" dedi Begüm. Filiz Hala ve Fadime Hala aynı anda Begüm'e bakmışlardı. "Esma Abla, Samet'e araba alıyormuş. Siz de bana alın. Benim halam da sizsiniz." dedi Begüm. Ve çok ciddi gözüküyordu.

"Allah'tan hala olmayacağım." dedi Bahar, arkasına yaslanırken.

"Ay ben olacağım galiba ya. Neyse, benim abim benden zengin. Onun çocuğuna araba almak bana düşmez." dedi Begüm. Kendi kendini ikna etmiş gibiydi.

"Senun baban da bizden zengin idu Begüm. O zaman bizim de sağa alma yükümliliğimiz yok." dedi Fadime Hanım, gülerek.

"Ama... Benim... Babam... Yok..." dedi Begüm. Bunu tam bir tiyatral havada söylemişti. Fakat kimse gülmemişti.

"Biraz daha konuşursan, benim çocuğumun da halası olmayacak." dedi Bora, uyarıcı bir tonda. Begüm kaşlarını çatmıştı. "Samet, alalım koçum sana araba." dedi Bora. Samet'in de Begüm'ün de gözleri fal taşı gibi açılmıştı; ama Samet'inkiler parlıyor; Begüm'ünkilerden öfke akıyordu.

"YAŞA BE BORA ABİ!" diye bağırdı Samet. *Bu hayatta Bora Karabey'in herhangi bir şeyi olmak varmış Naz...*

"Abi, kendimi öldürürüm!" dedi Begüm.

"Sen arabayı ne yapacaksın Begüm? Sana uçak lazım abiciğim. Malum dünyayı geziyorsun beni atlatmaya çalışıp." dedi Bora. Sesinde imalı bir tonlama vardı. Begüm kollarını bağladı ve arkasına yaslandı.

"Bora, şaka yaptığını söyle bana. Yoksa Samet'in arabaya ihtiyacı falan yok. Bitirsin okulunu, dönsün Trabzon'a, ben alırım ona araba." dedi Harun Abi. Bora cevap vermemiş, Asya'nın kafasına küçücük bir öpücük kondurmuştu. Samet ise kaygılı gözlerini Bora'ya dikmişti. On yedi saniye sonra, Bora gözlerini Samet'le buluşturup göz kırptığında, Samet'in gözleri yeniden parlamıştı. Bora, Samet'e o arabayı alacaktı.

♠

Kahvaltı faslının ardından, herkes bir köşeye dağılmıştı. Kahve içiyorduk. Begüm, Bahar, Sultan, Engin ve Samet bizimle beraberdi. Galiba, Harun Abi ve Emel Yenge ile Esma ve Bülent Trabzon'da yaşadıkları için, daha uzaktılar bu gruba. Çünkü bu grubun kendi arasında anlaşabildiği bir dili var gibiydi. Fadime Hala ve Asuman Yenge başka bir köşede, kendi aralarında konuşuyorlardı. Gülsüm Babaanne, Filiz Hala ve Gökhan da başka bir köşede koyu bir sohbete dalmışlardı.

Bahar kollarını sıvadığında dövmesi dikkatimi çekti. İtalik bir "BK" yazısıydı bu. Bahar Karabey anlamına geliyor olmalıydı.

"Aaaa! Bahar Abla! Ben de yaptırdım nihayet aynı dövmeden." dedi Begüm, heyecanla. *Sonuçta, Begüm de bir "BK" oluyor tabii Naz.*

"Göstersene." dedi Bora Begüm'e, meraklı bir ifadeyle.

"Eee şey... Gösteremem abiciğim." dedi Begüm, yapmacık bir gülümsemeyle. Bora'nın kaşları çatılmıştı.

"Neden?" diye sordu Bahar.

"Hakikaten ben de merak ettim, göstersene." dedi Engin.

"Nerene yaptırdın?" diye sordu Sultan.

"Begüm'cüğüm... Canım halacığım... Acaba, 'K' harfi, soyadının baş harfi mi?" diye sordu Samet. Yüz ifadesinde de sesinde de alay vardı. *Begüm'ün sevgilisinin adı Kerem'di Naz.*

"Nerene yaptırdın Begüm?" diye sordu Bora. Sesi daha da sert çıkmıştı. Samet'in yaptığı imayı, o da anlamıştı. Begüm başını havaya kaldırmış, gökyüzüne bakıyordu. Ardından, bana döndü.

"Yengeciğim... Sevdin mi çiftliği? Ben de çok seviyorum. Peki sen, atları sever misin?" diye sordu Begüm. Öyle bir, "Yengeciğim" demişti ki... Eğer Allah affedecekse, aklıma Bihter'le Behlül gelmişti.

"Benim merak ettiğim... Senin bize gösteremeyeceğin dövmeyi, kimlere göstereceğin." dedi Samet. Ardından, "Ahhh!" diye bağırdı. Begüm, masanın altından Samet'e tekme atmış olmalıydı. Bora daha çok sinirlenmişti.

"Begüm!" dedi Bora, dişlerinin arasından.

"Eeee şey Nazlı! Sen sever misin dövmeleri?" diye sordu Bahar. Konuyu dağıtmaya çalışıyordu. Yüzünde yapmacık olduğu her halükarda belli olan bir gülümseme vardı.

"Ya evet aslında ben de yaptırmak istiyordum uzun zamandır." dedim.

"Aaa süper! İstanbul'da seni benim dövmecime götüreyim. Ben dövmelere bayılırım. Omzumda var bir tane. Ayak bileğimde iki tane... Bora, sırtındaki dövmeyi de, aynı yerde yaptırmıştı." dedi Bahar.

"SÜPER!" dedim. Bağırdım. Konuyu dağıtmayı ancak bu kadar becerebiliyordum.

"Ne yaptıracaksın?" diye sordu Engin.

"Annemin, babamın ve anneannemin ölüm yıldönümünü yazdırmak istiyorum bileğime... Çok uzun zamandır." dedim.

Doğruyu söylüyordum. Bu çok ilginçti.

"Güzel fikir. Şayet, dövme yaptırmak isteseydim... Ben de aynısını yapardım." dedi Sultan. Bahar'la göz göze gelmişti. Ben de istemsizce Bahar'a baktım.

"Kol hizamda, omzumun aşağısında, babamızın ölüm tarihi yazıyor." dedi Bahar. Buruk bir tebessüm oluşmuştu yüzümde.

"Dayım yaşasaydı, bununla gurur duymazdı Bahar." dedi Engin ve kahkaha attı.

"Biliyorum." dedi Bahar, gülerek. Bora, gözlerini Begüm'den çekmiyordu. Begüm daha fazla dayanamış olacak ki, masadan kalktı ve Fadime Hala'ların yanına doğru ilerledi. Sultan'ı da peşinden sürüklemişti.

"Sevgilisini sen nereden biliyorsun?" diye sordu Bora. Çatık kaşlarının altındaki gözleri Samet'i bulmuştu şimdi de.

"Ben Begüm'ün her şeyini bilirim Bora Abi." dedi Samet, arkasına yaslanırken.

"Sevgilisiyle karşılıklı dairelerde oturduğunu da biliyor musun?" diye sordu Bora, öfkeyle.

"Evet. Kerem çok iyi bir çocuk." dedi Samet, gülümseyerek.

"Oha lan! Nasıl söylemezsin Bora'ya?" dedi Engin ve Samet'in kafasına hafifçe vurdu.

"Begüm'e güveniyorum çünkü." dedi Samet. Kendinden çok emin konuşuyordu. *Açıkçası yürek yemiş de olabilir Naz, ben araba için susardım açıkçası.*

"Ben güvenmiyorum ama kardeşime Samet! Bana anlatman lazımdı!" dedi Bora, dişlerinin arasından. Sonrasında da sıkıntılı bir nefes verdi.

"Tamam be kuzen. Kazık kadar oldu kız. Yani artık normal böyle şeyler." dedi Bahar. Belli ki Bora böyle düşünmüyordu. Öfke dolu gözleri Bahar'ın üzerindeydi şimdi de.

"Bahar'cığım mümkünse sen konuşma. Çünkü erkek arkadaşınla aynı evde yaşadın yıllarca." dedi Engin.

"Evet. Ve bu da gayet normal bir şey. Ben evlenmeyi düşünmüyorum. Karabey soyadını taşıma konusunda, Bora

ile kapışacağım. Artık hangimiz önce göçersek... Yarın biriyle beraber olayım, bir süre sonra yine aynı eve çıkabilirim. Yani, Bora Nazlı'yla aynı evde yaşıyor sorun yok da... Begüm'ün karşılıklı daireleri mi battı size?" dedi Bahar.

"Ben neden buradayım? Nişanlanacağım çünkü. Neden? Aynı evde yaşıyoruz çünkü. Yoksa manyak mıyım da nişanlanayım amına koyayım? Ama o parmağıma takacağım yüzük, kimin kime ait olduğunun göstergesi!" dedi Bora. Ses tonunun her bir tınısında sinir vardı. *Manyak mı da nişanlansın Naz? Kalkıp gitsen de "Manyak mıyım lan ben, seninle evleneyim?" desen keşke. Ama diyemezsin, çünkü evliliğiniz bir yalandan ibaret.* Suratımı asmış olmam gerçekti tabii. Ve Bora'nın şu an buna bakmaması da...

"Vallahi kuzen kusura bakma. Ben 'mal' değilim, birine ait olma kavramı bana uzak." dedi Bahar. Alttan almıyor olması, Bora'yı daha çok sinirlendiriyordu.

"Sevgilinle aynı evde yaşadığını anneannem duysaydı, seni görürdüm." dedi Engin Bahar'a. O da sinirliydi ama Bora kadar değildi.

"Şu an yaşamıyorum zaten. Çünkü bir sevgilim yok. Demek ki Çağatay'la evlensem, boşanacakmışım." dedi Bahar.

"Konuyu kapatalım istersen Bahar, yoksa kalbin kırılacak!" dedi Bora. Sesi uyarıcı tondaydı.

"Begüm senin kardeşinse benim de kardeşim Bora. Üzgünüm ama ne senin göremeyeceğin bir yere dövme yaptırmasına, ne de erkek arkadaşıyla karşılıklı dairelerde oturmasına tepki göstermeyeceğim. Sultan, Begüm'den küçük. En az onu özgürlüğüne düşkün yetiştirdiğim gibi, aynını Begüm'e de yapacağım." dedi Bahar. Sesi sertti. Ardından Samet'e döndü. "Kendi kız kardeşine de Begüm'e olduğun kadar anlayışlı olmazsan, senin kafanı kırarım!" dedi.

"Benim de yeğenim yalnız Sevim." dedi Engin, tehditkar bir ifadeyle.

"Yani?" dedi Bahar, alayla.

"Bahar'cığım atladığın şey şu... Begüm, önünü arkasını düşünmeyen bir kız. Sultan mesela Begüm'den daha olgun. Begüm'ün ne yapacağı belli olmaz. Sence de onun için endişelenmemiz normal değil mi?" dedi Engin. Bora, öfkeli bakışlarını, biraz uzaktaki Begüm'e sabitlemişti.

"Endişelenin... Endişelenmeyin demiyorum. Koruyun, kollayın... Ama karışmayın." dedi Bahar. Bora'nın bakışları, Bahar'a çevrildi.

"Karışmayın? Ulan ağzımı açıp yüzüne tek kelime laf etmedim. Midem geniş, yediği bokları bilip burada böyle oturuyorum." dedi Bora. Öyle bir bakıyordu ki, "Daha ne istiyorsun?" der gibiydi. Bahar, bana döndü. Dönmesindi. Allah için, muhabbete beni karıştırmasındı.

"Sen ne düşünüyorsun Nazlı?" dedi Bahar.

"Naz'ı daha çok seviyorum." dedim. Bora dışında kimse bir şey anlamamıştı sanırım. "Yani, Nazlı yerine Naz'ı tercih ederim... Öyle alıştım." dedim, gülümseyerek. Bahar da istemsizce gülümsedi.

"Demek istediğim... Sence de haklı değil miyim?" dedi Bahar. Kadınların aynı tarafı tutması gerektiğine inanıyor olsa gerek, benden onay bekliyordu. Samet, Engin ve Bora da gözlerini bana dikmişlerdi. Herkesin yüzüne teker teker baktım. Bir cevap vermem gerekiyordu.

"Şimdi şöyle..." dedim ve derin bir nefes aldım. Tekrar, herkesin yüzüne birer saniye, tek tek bakmıştım. "Benim bir abim ya da kardeşim yok... Yani konuya bu açıdan yaklaşamıyorum." dedim. Bahar, tatmin olmamıştı.

"Bir kadın olarak söyle?" dedi Bahar. Bora derin ve sinirli bir "Offf!" çekmişti.

"Şimdi şöyle... Ben 24 yaşındayım. Yani Begüm'le aramızda bir yaş bile yok aslında. Aylardan dolayı... Yani yıl farkı var da ama-"

"Ne düşünüyorsun Nazlı?!" dedi Bora. Sesi sert ve öfkeliydi. Sadede gelmemi istiyordu.

"Şimdi şöyle..." dedim ve derin bir nefes aldım. "Bora benim ilk sevgilim. Ve ben onunla aynı evde yaşıyorum. Ve

yakında nişanlanacağım. Sonra da zaten bence bir sene olmadan evleniriz biz kesin. O yüzden, evlilik karşıtı olmadığım aşikar. Ve evlendiğime göre, aynı evde yaşamaya bakış açım da bu sanırım. Yani zaten evleneceğiz diye düşünmüş olmalıyım ki taşındım Bora'ya... 8 Mart'ta taşındım." dedim. Bahar'ın kaşları çatılmıştı.

"Bora senin ilk sevgilin mi?" diye sordu Engin. Dudaklarımı araladığımda devam etti. "Gerçek aşkı şimdi buldun anlamında mı, yani, nasıl diyeyim... Önceni sildin de mi ilk olarak kabul ediyorsun?" diye devam etti.

"Yoo. Kimseyle çıkmadım daha evvel. Yani sevgili olmadım işte." dedim.

"Niye manyak mıydın?" diye sordu Bahar. *Yok, Anıl'a aşıktı.*

"Benimle de aynı yaşta sayılırsın ama benim bir sürü sevgilim oldu." dedi Samet. *Madalya takmanı mı istiyor yani Naz?*

"Daha evvel kimseyle hiç mi sevgili olmadın?" diye sordu Bahar. Kabul edemiyordu. *Hande haklıymış Naz. Bu devirde, hayatına hiç kimseyi almamış insana, uzaylı muamelesi yapıyorlarmış.*

"Bilseydim bu kadar tepki vereceğinizi, olurdum." dedim. Ses tonumun arasına sıkışmış sitem ve alay vardı.

"Yani benim de hayatıma iki-üç erkek girdi sadece. O anlamda söylemedim. Şaşırdım sadece. Malum, artık ortaokulda sevgilisi oluyor milletin. Sen şanslıymışsın, ilk birlikteliğin evlilikle taçlanıyor." dedi Bahar.

"Sevim'in bile sevgilisi var. Kız daha liseli." dedi Samet, Bahar'a. "Kardeşime de güveniyorum Bora Abi." diye devam etti, bakışlarını Bora'ya çevirerek.

"İyi bok yiyorsun!" dedi Engin, Samet'e. Bora, masadan kalktı ve omzuma dokunarak, benim de kalkmamı istediğini belli etti. Elimden tuttu ve çiftlikte yürümeye başladık. Konuşmuyordu. Konuşmuyordum. Sadece susuyorduk. Hâlâ öfkeliydi. On altı dakika, yirmi bir saniye sonra atların durduğu alana geldik.

"Yalan söylemene gerek yoktu. Yalandan nefret ediyorum Nazlı. Bunu sana kaç kere daha söylemem gerekiyor bilmiyorum. Beraber olduğumuz ve birbirimizi çok sevdiğimiz yalanı dışında ağzından bir yalan dahi duymak istemiyorum artık." dedi Bora. *Ne diyor Naz, neyden bahsediyor?* "Öncen beni ilgilendirmiyor. İlk sevgilinin ben olduğumu söylemen bana bir artı katmıyor. Yarın bir gün, bir yerden eski sevgilin çıktığında, Bahar'layken karşılaşsan mesela onunla... Bahar'ın yüzüne bakarken, utanmayacak mısın?" diye sordu. Kaşlarım çatılmıştı.

"Maşallah sen pek bir dürüstün. *'Manyak mıyım da nişanlanayım?'* falan. Aynını Ceren'lere de yapmıştın. *'Sizi kurtaracağım derken, kendimi yaktım. Biraz fazla yakına almak zorunda kaldık nişanı.'* demiştin. Paşamızı keyfinden ettik." dedim, sitemle. Bora'nın sert bakışları, gözlerimin en içindeydi.

"Ne yapsaydım Nazlı? Evlenmeye can atan adam gibi mi davransaydım? İnanmazlar ki... Hele ki evleneceğim kadın tehlikede olacak, sence evlenir miyim?" dedi.

"Niye?" dedim imalı gülümsememle. Belleğimdeki tüm iğneleri çıkartmış ve bir bir ona batırmak üzere elimde bekletiyordum. "Elif'in tehlikede olacağını bile bile evlenecekmişsin neredeyse... Allah'tan düğünü terk etmiş de evlenememişsiniz. Yoksa şimdi evliydin!" dedim, sitemle.

"Neden Allah'tan düğünü terk etmiş? Anlamadım." dedi, bir anda yüzüne yayılan muzip bir gülümsemeyle. *Aptal mısın Naz? O nasıl bir cümle?* Elimdeki iğneleri derhal belleğime geri kaldırmam gerekiyordu zira hepsi bir bir bana batacaktı. "Ne olurdu ki evli olsaydım?" diye sordu.

"Ne demek ne olurdu canım? Evli olsaydın... Benimle bu oyunu oynayamazdın. Beni o kumarhanede öldürürdün. Anıl da kurtulamazdı." dedim, alelacele. Yüzündeki muzip ifade kayboldu ve ifadesiz bir şekilde gözlerime bakmaya devam etti. *Doğruyu söyle Naz, yapma bunu. Korkma. Dürüst ol.* "Tanışamazdık... Seninle..." diye devam ettim. Sesim, oldukça kısık çıkmıştı. Bakışlarında ise hiçbir değişim yoktu.

"Mutlu musun? Benimle tanıştığın için?" diye sordu.

"Evet. Her şeye rağmen. Yani... Zor olacak buradan gitmem... Şimdi daha zor olacak. Ama görüşeceğimizi söyledin, ara ara da olsa... Yani... Öyle." dedim, tebessüm ederek. Gözlerimi ondan kaçırmak, başımı öne eğmek zorunda kalmıştım.

"Gitmek istemiyorsun değil mi?" diye sordu. Çenemde parmak uçlarını hissettim, yüzüne bakmamı istiyordu. Bakışları, zaten vereceğim cevabı çok iyi bildiğini haykırıyordu ruhuma.

"Dürüst olmak gerekirse... Sana alışıyorum. Sanki yıllardır seninleymişim gibi. Çok zorsun ama senden ayrılmak da zor olacak." dedim. Kapkara gözlerindeki hipnoz etkisi bana her şeyi itiraf ettiriyordu yine.

"Eğer gitmeme seçeneğin olsaydı... Benimle, her tehlikeye rağmen kalır mıydın?" diye sordu.

"Evet." dedim, hiç düşünmeden.

"Peki... Hani bir savaştan bahsettin ya... O savaş sonuçlandığında... Eğer senin kazanmasını istediğin taraf, o savaşı kazanırsa... Diğer tarafı tamamen silebilir misin? Yani... Onu hiç görmemeyi, hiç onunla konuşmamayı kaldırabilir misin?" diye sordu. *Türkçe'deki meali şu Naz: Eğer, kalbinde ben olursam ve biz birlikte olursak... Gitmene izin vermem. Ama Anıl'la asla görüşemezsin. Yani, sanırım bu olmalı.*

Yapabilir misin bunu Naz?

"Diğer taraf... Benim arkadaşım, dostum, sırdaşım... Gökhan gibi. Sen Gökhan'ı silebilir miydin?" diye sordum. Yüzüne alaylı bir gülümseme yayıldı.

"Yani... 'Kalbimden atsam da... Hayatımdan çıkaramam.' diyorsun." dedi. Sesinde de alay vardı.

"Evet." dedim, dümdüz bir sesle.

"Ama şunu unutuyorsun Nazlı. Onun hayatını kurtardığında, kendi ölüm fermanını imzalamıştın. Ölseydin onu görmeyecektin. Sonra... Gideceğini öğrendiğinde de onu

görmeyerek yaşamayı kabul etmiştin sen." dedi, ciddileşerek.

"Ama sen de şunu unutuyorsun Bora. Ben sana, senin yanında kalırken onu görüp göremeyeceğimi sorduğumda, görmeye beraber gidebileceğimizi söylüyordun. Şimdi, ne değişti?" dedim. *Ne değiştiğini çok iyi biliyorsun Naz. Anıl'ı kıskanıyor.* Bunu seve seve anlayabilirdim ama elimden bir şey gelmezdi. Anıl benim çocukluğumdu. Hayatımdaki konumu ne olursa olsun, ya da hayatıma kim girerse girsin onu benden hiçbir şey silemezdi. Onu hala çok seviyordum ve her zaman da seveceğime emindim.

"Onu görmeye beraber gideceksek... Ki gitmeyeceğiz. Bu oyun hiçbir zaman gerçeğe dönemez. Bu yüzden gitmeyeceğiz. Çünkü artık bir oyun oynamıyoruz." dedi. Bakışları da sesi kadar sertti.

"Bora..." dedim. Durdum. Bir mızrak kadar keskin kapkara gözlerine bakmaya devam ettim. "Bazı duygular vardır, ezberden midir değil midir insan kolay kolay anlayamaz..." dedim ve derin bir nefes aldım. "Anıl'a baktığımda hep-"

"Nazlı!" dedi. *Bence de Naz! Kapa çeneni. O kadar da değil.*

"Bugüne kadar hep ona baktığımda tek bir şey gördüm. Ve o gördüğüm şey, ondan başkasına aşık olamayacağım gerçeğiyle yüzleş-"

"Nazlı sus!" dedi.

"Şu an sana karşı ne hissediyor olursam olayım... Onunla göz göze geldiğimde her şeyin yerle bir-"

"Yeter! Kes sesini!" dedi. Öfkeyle kolumu tutmuştu ve sıkıyordu; bunun farkında bile değildi. Aklı ve kalbi arasındaki savaşta, kalbi çok baskın çıkıyordu. Kıskançlık devreye girdiğinde, otokontrolünü kaybediyordu belki de. Caner Kozan bana asıldığında, tereddüt dahi etmeden onu kulağından vurmuştu. Anıl beni aradığında, bana sertçe hiçbir koşulda birlikte olamayacağımız yalanını söylemişti. Ve şimdi de kıskançlık, kolumdan tüm hiddetini çıkartmasına sebep oluyordu.

"Er ya da geç onunla karşılaşacağım. Ki zaten, bundan kaçarsam, sana karşı hissettiklerimin gücünden emin olamam." dedim.

"Beni öncen ilgilendirmiyor Nazlı. Ama şu anın ilgilendiriyor. Karşıma geçip de, herifin tekine olan duygularını anlatamazsın!" dedi. Bakışlarım gözlerinden, kolumdaki eline kaydığında parmakları gevşedi ve elini serbest bırakarak yumruk yaptı. Tam da tahmin ettiğim gibi, kolumu sıktığının farkında bile değildi.

"Ne zamandan önce mesela Bora?" diye sordum kısık bir sesle. Öfkenin vücut bulmuş hâli olarak karşımda öylece duruyordu. Derin bir nefes aldım. "Seninle nasıl tanıştığımı unutma. Onun sayesinde tanıştık. Bunu sindirebilecek misin sen? Sana, onun canını bağışlaman için yalvardım ben." dedim.

"Unutmaya çalışıyorum, müsaade edersen." dedi, dişlerinin arasından.

"Dün Anıl, seni aradığında ne dedi Bora?" diye sordum, imalı bir gülümsemeyle.

"Seni ilgilendirmez!" dedi.

"Anıl'a sorsam, anlatmaz mı zannediyorsun? Anıl'ı tanımıyorsun bile... Seni ciddiye almaz, almayacak!" dedim, tane tane konuşarak. Kaşları havalanırken, yüzüne öfkeli bir gülümseme yayılmıştı. "İnanmaz Bora... Başkasına aşık olabildiğime inanmaz. Dönüp dolaşıp ona gittiğimi biliyor. Hep böyle oldu." dedim. Bu sefer acı doluydu sesim. Gözlerimin içine baktı, baktı, baktı... Bir dakika, otuz sekiz saniye boyunca içinden konuştu. Ne demek istediğini anlamıyordum.

"Ata binelim mi?" diye sordu, dümdüz bir sesle.

"Daha önce hiç binmedim." dedim, şaşkınlıkla.

"Gel benimle." dedi ve elimden tutarak hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Öyle bir noktadaydım ki, nereye çağırsa gidebilirdim. Tüm hücrelerimde hissediyordum bunu. Daha fazla yayılıyordu içime. Her geçen gün, her geçen dakika, her geçen saniye...

♠

"Merhaba." dedi Bora, yumuşak huylu bir sesle. Muhatabı yanımıza getirilen, bembeyaz bir attı. Atın gövdesini ve başını okşadı yavaşça. "Kar Tanesi." dedi, bana dönerek. Yüzüne şaşkınlıkla bakıyordum. "Esma ile Bülent'e babannemin hediyesi... Sık sık çiftliğe gelir onlar." diye devam etti.

"Çok güzelmiş." dedim, gülümseyerek. Atın sol tarafındaki üzengisine ayağını geçirdi ve saniyeler içinde atın üzerine çıkmıştı.

"Ver elini." dedi, dizginleri tek eliyle kavramış, bir elini de bana uzatmıştı.

"Ata iki kişi binmek ata zarar veriyor." dedim, kendimden emin bir şekilde.

"Her şey hakkında az çok da olsa bir fikrin var değil mi?" diye sordu gülümseyerek.

"Evet." dedim, kollarımı bağlayarak. "Sen bin, ben seni izlerim." diye devam ettim.

"Bu çitlerin arasında bineceğimi düşünmüyorsun herhalde?" dedi ve küçük bir kahkaha attı. Kaşlarım çatılırken, etrafıma bakınmıştım. Ata binmek için etrafı beyaz çitlerle kaplı kocaman bir alan varken, illa aykırı davranmak zorunda mıydı? "Benim hakkımda da az çok bir fikrin olmasını beklerdim. Kar Tanesi'ne zarar verecek bir şey yapmam. 15-20 dakika dayanır, merak etme... Elini ver." dedi.

Elimi ona uzattığımda, üzengiden bir ayağını çekmişti; saniyeler içinde ben de Bora'nın önünde, atın üzerindeydim. Bacağımın altında atan bir kalp vardı ve bunu biliyor olmak eşsiz bir duyguydu.

"Ayakta durduğunu düşün, gövden dimdik olsun." dedi. Dizginlerle beraber, benim ellerimi de avuç içlerine sığdırmıştı. "Hazır mısın?" diye sordu. Başımı aşağı yukarı salladığımda, genç bir çocuk çitin kapısını açmıştı; Kar Tanesi çok yavaş adımlarla ilerliyordu. "Gözlerini açık tut ve tadını çıkart." dedi, fısıldayarak. Ve sonrasında Kar Tanesi

hızlanmaya başladı. Yemyeşil ağaçların arasındaki dümdüz yolda, Bora'nın avuçları arasındaki dizginlerin kontrolünde ilerliyorduk.

Bora'nın avuç içlerinin ısısı tenime işlenirken, kendimi rüzgara karşı geliyormuşuz gibi hissediyordum. Sanki onunla bir bütün olmuştuk ve birlikte sonsuzluğumuza doğru ilerliyorduk. Kar Tanesini'nin ayaklarından çıkan sese Bora'nın ritmik nefes alışverişleri de karışıyor ve yol boyunca bizi takipleyen tüm ağaçlar muazzam bir şölen yaratıyorlardı.

İlerledik. Tüm engelleri, tüm bilinmezleri, tüm korkuları geride bırakırcasına ilerledik. Bir süre sonra, beklemediğim bir anda Kar Tanesi'ni yavaşlattı ve en sonunda da durdurdu. Dizginleri avcunun içinden bırakmadan önce kendisi indi; sonrasında ise beni kucağına doğru çekerek Kar Tanesi'nin üzerinden indirdi. Bir dere kenarında olduğumuzu yeni fark ediyordum. Kar Tanesi'ni bir ağacın dibine doğru ilerletip bağladı ve bana elini uzattı. Dereye doğru küçük adımlarla yaklaştık.

Dere kenarındaki bir kütüğün üzerine oturdu. Eğilip spor ayakkabılarının bağcıklarını çözerken ona anlamaz gözlerle bakıyordum. Önce ayakkabılarını, sonrasında da çoraplarını çıkardı. Kot pantolonunun paçalarını katladı.

"N'apıyosun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Dereyi gördüm ya... Paçaları sıvıyorum." dedi, umursamaz bir ifadeyle. Kahkaha attım. Ayağa kalktığında bakışlarını bana dikmişti. "O kadar komik değildi bence." dedi, gülümseyerek. "Dereye gireceğiz, hadi." dedi.

"Peki." dedim, gülümseyerek. Ardından tüm ciddiyetimle kalktığı kütüğe oturdum ve ayakkabılarımla çoraplarımı çıkardım. Kot pantolonumun paçalarını katladım. Ardından da üzerimdeki kazağı çıkardım; içimde beyaz, sporcu atleti vardı.

"Yüzmeyeceğiz Nazlı, kazağını neden çıkarttın?" dedi, gülerek.

"Bilmiyorum ateş bastı beni." dedim, umursamayarak. Ve birkaç adımla dereye ilerledim. Su çok soğuktu ama sanki kızgın kumlarda divane olan bana çok iyi gelmişti. "Dikkat et, taşlar kaygan." dedim, yüzümü Bora'ya çevirerek.

"Sen dikkat et asıl." dedi, göz kırparak. Kendine bu kadar güvenmesinin neden birden sinirime dokunduğunu da asla bilmiyordum.

"Bir kaysan düşsen de gülsem..." diye mırıldandım.

"Reflekslerim fazla iyidir Nazlı." dedi, gülerek. "Yengeçlerden de korkmam." diye devam etti.

"Yengeç burcu olduğun içindir." dedim, suda ilerlemeye devam ederek. *Derede yengeç olabilir mi Naz?* Hızla arkamı döndüm. "Derede yengeç mi var?" diye sordum, korkuyla.

"İllaki." dedi. Öyle bir ifadesi vardı ki, okyanusta köpek balıklarıyla yüzebileceğine bile inanasım geliyordu. "Ayağının dibinde var mesela." dedi. Cümlesi bittiğinde, kendimi onun kucağına atlamış bir halde bulmuştum.

"Beni derhal bu dereden çıkartır mısın?" dedim, fısıldayarak. Boynunu kırma pahasına boynuna asılmıştım; beni tutmasına bile gerek yoktu, ben ona fazlasıyla asla ayrılmamak üzere tutunuyordum zaten. Ama ellerinin belimde kendine yer bulmalarının tüm vücudumda kıvılcım etkisi yaratmasına rağmen, açlığıma su ve ekmek kadar iyi gelmesi yadsınamaz bir gerçekti. Beni çıkartmak yerine derede biraz daha ilerlediğinde, çaresizce, bacaklarımı beline doladım.

"Biraz sonra çıkmadığımız için çok sevineceksin." dedi, kısık bir sesle. Dudaklarım neredeyse boynuna değmek üzereydi; ciğerlerimin her bir noktası ise bergamot ağaçlarından salgılanan kokuya karışan uzaklardan gelen tuzlu meltemin kokusunu bu kadar yakından hissedebilmenin hazzını yaşamaktaydı. Bedenlerimizin birbirine bu kadar yakın olması başımı döndürürken; kalbim onun kalbine bu kadar yakın olmanın keyfini sürüyordu.

Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre sonra etrafıma bakmayı akıl ettim. Hâlâ sığ olan derenin ortasına

konumlanmış yüksek bir kayaya yaklaşmıştık. Bora, birkaç adım daha attı ve beni kayanın üzerine bıraktı. Biraz ilerimizde, dere muhtemelen derinleşiyordu; suyun akışı hızlıydı. Rengi neredeyse turkuaz yeşiline dönen derenin etrafı, yeşilin envaiçeşit tonundaki ağaçlarla perdelenmişti.

"Çok güzel manzara!" dedim, etrafıma bakınmaya devam ederek. Bora cebinden telefonunu çıkarmış, bir şeyler yazıyordu. "Fotoğrafımı mı çekeceksin?" dedim, tatlı olduğunu sandığım bir ifadeyle. Dudakları yukarı doğru kıvrılırken isrifini bozmamış ve her ne yazıyorsa devam etmişti. Ben de gözlerimi kapattım ve ellerimi kayanın üzerinde biraz geriye yerleştirdim ve başımı hafifçe yukarıya doğru kaldırdım.

"Bunu Instagram'a yükleyemezsin." dedi, ciddi bir sesle. Şaşkınlıkla gözlerimi açtım. Çatık kaşlarının altından gördüğü şeyden hoşnut olmamış bir ifadeye sahip gözleriyle, telefonunun ekranına bakıyordu. "Fotoğrafımı mı çektin? Bakayım." dedim, merakla. Elindeki telefonu bana uzattı. *Neden Instagram'a yükleyemeyeceğini anlamadım Naz?* "Neden yükleyememki bunu? Çok güzel çıkmış." dedim.

"Atmayacağım onu sana Nazlı." dedi, sert bir ifadeyle. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım ve gözlerimi gözlerine sabitledim.

"Peki." dedim, neden böyle dediğimi ve neden buna izin vermediğini bilmeden. Bakışları oldukça derin ama bir o kadar da bana kafa tutarcasınaydı. Utanmasa fotoğraf çektirdiğim için bana kızacaktı ama fotoğrafı çeken de kendisiydi.

"Düzgün otur." dedi, sert bir şekilde. İnşallah hayırdı tüm bu anlık değişim zira hiçbir şey anlamıyordum. Derenin kenarına bir araba yanaşırken, ben de oturduğum kayanın üzerinde biraz doğruldum. Arkasını dönerek yüzünü arabaya çevirdi.

"Bekle sen!" dedi, otoriter bir sesle, Selim'e. Aynı yolu geri yürüyerek, derenin kenarına yaklaşmaya başladı. Telefonunu

cebime koydum. Bora, Selim'in elinden bir çanta aldı. Ağaçlardan kopup da bana kadar ulaşan bir yaprak, boynumla göğsüm arasına çarptığında kaşınmıştım. *Göğüs dekolten var Naz; ayrıca atletin beyaz, sütyenin siyah!*

Dudaklarım, kıskanılmanın bilinciyle iki yana kıvrılırken Bora elindeki çantayla yanıma ulaşmıştı. Çantayı kayanın üzerine koydu; içini açtı. Küçük bir termos ve iki tane fincan çıkardı içinden, birisini bana uzattı. Termosun kapağını açmasıyla tüten dumanla beraber, buram buram bergamot aroması ulaşmıştı burnuma. İkimize de birer fincan çay koyduktan sonra, kendi fincanını da tutmam için bana uzattı. Çantanın içinden, streç filme sarılmış vişneli kek çıkardı.

"Çüş!" dedim, gülümseyerek. Kendi fincanını elimden alırken, keki bana uzatmıştı. Bardağımı kayanın düzleşmiş bir yerine koyup, keki streç filmden kurtardım. Ve yalnızca bir dakika on yedi saniyede kocaman kek dilimini bitirdim.

"Afiyet olsun." dedi, gülümseyerek. Ardından kayaya yaslandı. Cebinden sigara paketini çıkardı ve bir sigara yaktı. *Sana yasak Naz!* Etrafı izliyordu. Parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasını yirmi ila otuz saniye aralıklarla en az dört, en çok sekiz saniye dudakları arasında tutuyordu. Dumanı içine çekerken dudaklarının aldığı şekil çok güzeldi ama dumanı üflerken oldukça karizmatik görünüyordu. Beş dakika on bir saniye sonra, sigarayı kayanın kenarına sürterek söndürdü. Ve sonrasında fincanındaki çayı bitirdi.

"Çay ve sigara çok güzelmiş değil mi?" dedim, gülümseyerek.

"Karadeniz'deyiz Nazlı. Burada hep çay içerim ben. Sevmiyorum ama içerim." dedi. Çayımı içmeye devam ettim. Hiç konuşmadan vakit geçirmeye alışmıştık sanki. Asla sıkılmadan, birlikte sessizliği dinleyeceğim birisinin varlığına ihtiyaç duyduğumu daha önce fark etmemiştim. Şimdi, sükunet içinde olduğumuz her bir saniyenin ruhumu beslediğini hissetmiştim.

"Yengeç yoktu ayağımın dibinde değil mi?" dedim, fincanları çantaya koyduğunda. Kapkara gözlerini yeşil

gözlerime değdirdi ve gülümsedi. "Alacağın olsun." dedim, kayadan inmeye çalışırken. Kolları belimi sardı ve beni, suya kendisi indirdi. Çantayı eline alarak, arkamdan yürümeye başladı. "Aaa! Kar Tanesi kaçmış mı?" dedim, şaşkınlıkla, dereden çıktığımızda.

"Selim'ler götürdü onu, biz arabayla döneceğiz." dedi. Cebimden, mesaj sesiyle titreyen telefonunu çıkardım ve ona uzattım.

"Ayaklarımın altı çamur oldu benim, ben böyle çorap giyemem ki?" dedim, kazağımı giyerken.

"Bagajda havlu var." dedi, kendisine gelen mesajı cevaplarken. Bagajdan havluyu aldım ve elimdeki ayakkabılarımla dereye doğru ilerledim.

♠

Yol boyunca koruduğumuz sükunetimize, bu sefer aynada devamlı olarak kesişen saniyelik bakışlarımız eklenmişti. Çiftliğe vardığımızda, insanların neşesi de bize karışmıştı. Keyifli bir sohbetin döndüğü ama Bora ile birebir konuşmadığımız mükellef bir sofrada, öğle yemeği yemiştik. Ailesinin her bir ferdiyle ayrı ayrı kaynaşmıştım. Sanki Karabey Ailesi, yıllardır ailelerine benim katılmamı beklemişlerdi. *Asıl sen yıllardır, Karabey Ailesi'ne katılacağın zamanı beklemişsin Naz.*

Saatler içinde herkes çiftlikte bir yerlere dağılmış ve Bora ile ben yalnız kalmıştık. Bundan asla şikayetçi değildim; hatta böylesi çok daha güzeldi bile. Bora'yla yalnızca ikimiz olduğumuz her an, dinlendiğimi hissediyordum.

"Bora, ben sigara içmek istiyorum." dedim. Kaç dakika sonra aramızda yeniden oluşan sükuneti bozduğumu bilmiyordum. Gözlerimi, ilerideki tepenin ardında batmakta olan güneşin kızıl yansımalarından, parmaklarının arasındaki yeni yaktığı sigarasına dikmiştim.

"Dün akşam sigara içtiğinde, yirmi dört saatlik süreyi yeniden başlattım Nazlı." dedi. Esmer, ince ve uzun parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigaraya uzandım. Ben yavaş hareket ediyordum; o tüm dikkatiyle beni izliyordu.

İncecik bir cama dokunurmuşcasına bir dikkatle, sigarayı elime aldım.

"Peki sana, bir daha asla ama asla sözünden çıkmayacağıma dair gerçekten söz versem..." dedim. Gözlerimi kara gözlerine çiviledim. "Gerçekten bak." dedim, sevimli olmaya çalışarak.

"Tutamayacağın sözler verme bence." dedi, muzip bir gülümsemeyle. Sigarayı hafifçe dudağıma yaklaştırdım. "Ya da arkasını düşün... Öyle bir şey söylerim ki, sözümden çıkmadığın takdirde yaşayamazsın falan... O zaman mesela, ömrün boyunca sigara içemeyebilirsin belki... Neden olmasın? Yaparım çünkü." dedi. Sesinde tehditkar bir tonlama vardı. Sigaradan derin bir nefes çektim. Dumanı havaya üflerken, başımı omzuna yasladım. Elini belime sardı ve boynuma küçücük bir öpücük kondurdu.

"Biliyorum. Öğrendim." dedim. Sigaradan bir nefes daha aldım ve ona geri uzattım.

"Bitir." dedi. Kulağımın altına üflediği nefesi, dokunduğu yeri uyuşturmuştu. Yine başım dönüyordu. Saatlerdir sigara içmediğim için mi, yoksa nefesini tenimde hissetmek miydi bunu yapan bilmiyordum. Kaç saattir sigara içmediğimi de bilmiyordum.

Ve benim bildiğim tek bir şey vardı artık. Nefesi boynuma işlenmeliydi; ve ben son nefesimi verinceye dek, şah damarımda onu hissetmeliydim.

44.Bölüm

Ve benim bildiğim tek bir şey vardı artık. Nefesi boynuma işlenmeliydi; ve ben son nefesimi verinceye dek, şah damarımda onu hissetmeliydim.

Diğer elini de belime sabitlediğinde, dudakları iyicene boynuma kapanmış ve orada küçük dokunuşlarla dolaşmaya başlamışlardı. Uslu bir kız olmam direktifini veren kendisiydi ama şimdi tüm benliğimi kışkırtıyordu. Üstelik burası kışkırmam için çok yanlış bir yerdi; buralarda bir yerlerde ailesi vardı. Parmaklarımın ucundaki sigarayı zorlukla kül tablasına koyduğumda, elimi sakallarının arasında dolaştırmaya başladım.

Dudaklarıyla, boynuma sıcacık, iyileştirici ve tamamlayıcı son dokunuşunu yaptıktan sonra biraz geri çekildi ve gözlerime bakmaya başladı. At kuyruğu yaptığım saçımı omzuma aldı ve üzerinde parmak uçlarını gezdirdi. Ardından beni kendine çekti. Başım yeniden omzuna yerleştiğinde, boynumda yine dudaklarını hissettim. Bu sefer oldukça güçlü bir öpücük kondurmuştu.

"Gençler! Burada aile var!" dedi Gökhan. Gülerek yanımıza gelmiş ve karşımıza oturmuştu. Bora, boynumdaki dudaklarını çekerken, bana daha sıkı sarıldı. Bense omzundaki başımı boynunun altına doğru kaydırmıştım. "Oğlum ne zaman dönüyoruz? Sevgilimi özledim." dedi Gökhan.

"Abi ben çok sıkıldım vallahi yeter, artık gidelim." dedi Begüm. Ne zaman gelmişti o? Sesi arkamızdan geliyordu.

"Bu gece dönsek ya?" dedi Gökhan, Bora'ya.

"Aynen abi, dönelim bu gece n'olur!" dedi Begüm.

"Hande'yi görmem lazım lan. Ergen gibi mesajlaşarak bir ilişkiye başladık kızla." dedi Gökhan.

"Aynen benim de gidip nişan için alışveriş yapmaya başlamam lazım." dedi Begüm.

"İşler de birikti Bora. İşler batacak vallahi." dedi Gökhan.

"Yok işlerini bırakmaz o. Az evvel yemekte dosya okuyordu tabletinden gördüm. Ama kumarhaneleriniz batarsa bilemeyeceğim tabii. O kısımla ilgilenmiyorum." dedi Begüm.

"Kumarhane neden batsın kızım? Başında duruyoruz sanki." dedi Gökhan, Begüm'e. Galiba Begüm, tam olarak benim arkamdaydı.

"Hay sikeyim, bir huzur vermediniz!" dedi Bora. *Aynen Naz, ben de sıkıldım hepsinden.* "Seni de ben çağırmadım, seni de Begüm!" dedi Bora. Ellerini, belimden çekmiş, doğrulmuş ve bir sigara yakmıştı. Başımı sabit tutmakta zorluk çekmiyordum ama şimdiden onun bedenini özlemişti. "Dönün çok istiyorsanız beraber, biz yarın gece döneceğiz." dedi Bora, Gökhan'a.

"Yarın arkadaşımın doğum günü partisi var, ben eve gelmeyeceğim." dedi Begüm. Bora kafasını hafifçe kaldırarak, benim üzerimdeki bir noktaya bakışlarını sabitledi. Biraz evvel huzurla serbest kalan kaşları, şimdi çatılmıştı.

"Ne yapacaksın, anlamadım." dedi Bora. Sesi, insanı korkutacak kadar sakindi. Fazla sakindi.

"Geç geleceğim." dedi Begüm. Sesi, varla yok arası çıkmıştı.

"Hâlâ anlamıyorum." dedi Bora.

"Geç gelebilir miyim?" diye sordu Begüm.

"Gelemezsin. Çünkü gitmeyeceksin ki gelmek zorunda kalasın." dedi Bora, alayla gülümseyerek.

"Yaaa ama gitmem lazım abi. Beril vardı ya... Bizim Gökçe'nin Amerika'da tanıştığı arkadaşı..." dedi Begüm. Bora, aniden değişen ve oldukça sertleşen yüz ifadesiyle Begüm'e bakıyordu. "Ya başın bağlı değilken kaç kez

takıldığın kız hani... O Beril... İstanbul'da şimdi, bu vesileyle görüşmüş olacağız." dedi Begüm. Muhtemelen daha üç gece evvel, Bora'yla Beril hakkında konuşacağımızı tahmin edemeyeceği için, kim olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu. "Ya illa konuşturacaksın... Yatmışsın ya kızla kaç kez." dedi. Öksürmeye başladım. Öksürük krizine girdim. Öksürmekten nefes alamıyordum.

"Yuh be kızım! İzin alma şekline hayran kaldım." dedi Gökhan'ın sesi. Bora, bana bir bardak su uzatmıştı. Soğuktu. *Bir bardak soğuk su içilirdi zaten bunun üzerine Naz.*

"Ay çok özür dilerim Naz... Ben böyle bir anda şey yaptım. Unuttum seni... Yani şey... Alışkın değilim ben abimin sevgilisi olmasına. Özür dilerim." dedi Begüm. Bora, onu her an öldürebilecekmiş gibi bakıyordu şimdi bulunduğu noktaya. "Şey mi yapsak? Bize mi gelseler, bizde mi kutlasak doğum gününü? Veya Gökçe'yle Beril gelsin sadece." dedi Begüm. Ciddi olamazdı!

"ÇÜŞ!" diye bağırdım ve arkama yaslandım. Gökhan, ağzına masada bulduğu kurabiyeyi atmış, gülmemek için kendisini kasıyordu. Bakışlarımı Bora'ya çevirdim; gözlerini kapatmıştı. Muhtemelen, avaz avaz bağırması falan lazımdı ama şu an yapamıyordu.

"Niye canım? Bitmiş gitmiş. Hem Beril de eskisi kadar çok takık değilmiş abime. Yani, hâlâ belki Instagram'a fotoğraf koyar diye bildirim kısmını açık tutuyormuş ama WhatsApp'ına günde sadece birkaç kez bakıyormuş artık." dedi Begüm. Bora'ya bakmaya devam ettim. Biraz sonra onu öldürebilecek kadar sinirliydim. Bora, öfkeli bir kahkaha attı; gözlerini açmış Begüm'e bakıyordu. "Yani sen de bir şey desene abi. Bir ara, neredeyse Türkiye'ye yerleşecekti senin için, şimdi his falan kalmamıştır onda da." dedi Begüm. Yüzümü yeniden karşıya, Gökhan'a çevirdim ve ben de ağzıma bir kurabiye attım. Gökhan'ın gülümsemesi yarım kalmış, gözleri kısılmıştı.

"Şimdi hatırladım lan ben Beril'i. Bir keresinde, yanımızdaki hatunun saçına yapışmıştı Bora'yla öpüştü

diye." dedi Gökhan, Begüm'e. Gülümsedim. Ne güzel bir muhabbetti bu!

"Eeee Gökhan? Sonra ne oldu?" dedim sinirle gülümseyerek ve Bora'ya döndüm; dudaklarını dişliyordu.

"Hatırlamıyorum. Ben çok sarhoştum." diye yanıtladı Gökhan beni. Sonrasında Bora'ya döndü. "Hangisi geldi lan seninle otele?" diye sordu. "İkisi de değildi galiba. Sarışın birisi inmişti çünkü arabadan. Öyle hatırlıyorum. Ne geceydi ama..." dedi gülerek.

"Yok bee. Otel motel yok. Abim Elif'e gitmişti o gece. İçip içip olay çıkarmış ya *'Ben Bora'yı istiyorum.'* diye... *'İstediğiniz Bora ayağınıza gelmiştir.'* diye sağlam dalga geçmiştik seninle, oradan hatırlıyorum." dedi Begüm. Öfkeme tezat bir sakinlikle masadan kalktım ve arkama bakmadan yürümeye başladım. *Anca gidersin zaten şu saatten sonra Naz.* Karşıma Bahar çıkmıştı. Onun yanına oturdum.

"Hayırdır?" diye sordu Bahar. Öfkeli olduğum, biraz sonra Bora'yı öldüreceğim falan çok mu belliydi?

"Evlenmesem mi acaba?" diye sordum, endişeyle. Bahar güçlü bir kahkaha attı. "Vallahi ben salak mıyım neyim? Neden evleniyorum ki?" dedim, şaşkınlıkla. Bahar, krize girmiş gibi gülüyordu yine.

"N'oldu Allah aşkına?" diye sordu, kahkahalarının arasında.

"Paşamızın yatıp kalktığı kadın sayısının haddi hesabı yok. Gitsin başkasıyla evlensin bana ne?" dedim, düz bir sesle. Bahar'ın yüzüne samimi bir gülümseme yayılmıştı şimdi de. Başını iki yana salladı.

"Bora, sapkın bir adam olmadı hiç. İllaki bir şeyler yaşadı tabii ama bir kadını sevdi mi tam sever... Korkma." dedi Bahar. *Seni sevecek mi Naz, tam olarak?* "Yakışıklı, zengin, centilmen bir erkek... Elbette peşine düşen kadın sayısı hep çok oldu. Ama gerçek anlamda hayatına bir kadın girdi senden önce." dedi.

"Biliyorum. Ama o kadının üstünden de kaç sene geçmiş. Beş senede kimbilir kaç kadınla beraber oldu." dedim.

"Düşünmemek istiyorum, saygı duymak istiyorum, bana ne yani ama işte elimde değil." diye devam ettim. Bahar birden ayağa kalktı. Ona şaşkınlıkla bakıyordum. Bora'yı gördüğümde, Bahar'ın bizi yalnız bırakmak istediğini ancak anlamıştım. *Yazıklar olsun Bahar, senden böyle bir şey talep mi etti Naz?*

"N'oldu Nazlı Hanım? Saatler önce bana, elalemin herifine olan duygularınızı açıyordunuz... Şimdi, sizin katlanamadığınız nedir?" dedi Bora. Yüzünde, tuhaf bir ifade vardı. Alay etmiyordu. Fakat bakışlarında kinaye vardı; yine de kendini açıklamak istediği belliydi.

"Benim yattığım adamlardan bahsetmemiştik Bora Bey! Masum duygularımı açmıştım size..." dedim, terslenerek. Sesimin her bir tınısında öfke vardı.

"Yok bir de onlardan bahsetseydik?" dedi. Sesi nasıl bu kadar yumuşaktı?

"Sizinkilerden bahsediyoruz ama?!" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Ben bahsetmiyorum. Had bilmezler, edep adap bilmezler bahsediyor ve ağızlarının payını veriyorum." dedi, bana teessüf edercesine kaşları çatılmıştı.

"Elif'le ayrıldıktan sonra, onunla bir daha beraber oldun mu?" diye sordum, dan diye.

"Hayır." dedi, hiç düşünmeden.

"Evine gitmişsin Bora!" dedim, sitemle.

"Gittim." dedi, yumuşacık bir sesle.

"Eeeeeeeee?!" dedim, yüksek çıkan bir sesle. Yüzünde beni kendine çeken ve tüm bu konuları boşverip kuşlardan, çiçeklerden, böceklerden bahsetmemi isteyen ama asla teslim olmamak zorunda olduğum bir gülümseme vardı.

"Acaba, kıskançlık krizine girdiğinde sesinin tınısına karışsam mı, karışmasam mı?" diye sordu. Kendi kendine soruyor gibiydi. İki saniyeliğine konuşmadan sadece yüzüme baktı. "Gittim. Bir kez de gitmedim. Birden çok kere böyle olay çıkarmalarından sonra kavga ettik. Ama öyle bir şey olmadı aramızda. Olamaz da." dedi.

"Eski sevgilim olay çıkarsaydı umursamazdım ben." dedim, göz devirerek. "Ama artık senin için ne kadar önemliyse Elif..." dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Geçmişte kalan hiç kimseyi şu anıma taşımam Nazlı. Adı üstünde, geçmiş ve gitmiştir." dedi.

"Geçip gitmemiş işte! Sen ona gitmişsin. Kavga etmeye de olsa gitmişsin... Ayrıca Elif sana aşık hâlâ, sen de farkında olmalısın bunun..." dedim.

"Geçmiş Nazlı. Ondan da geçmesi gerekirdi. Geçmemesi beni ilgilendirmiyor. Ve huzurumu kaçıran herkese bunun hesabını sorarım. Bu ona özel bir durum değil. Kendini ayrı, beni ayrı rezil ediyordu. Bunu engellemem lazımdı." dedi.

"Seni bu kadar kıskanıyor olmaktan, onun sana aşık olmasının bile beni bu kadar rahatsız etmesinden nefret ediyorum. Evlenmek isteyecek kadar çok sevmişsin onu. Bu da sinirlerimi bozuyor." dedim. *Sen de Anıl'ın yaşaması için ölümü göze alacak kadar sevdin Naz, ciddi olamazsın!*

"Şu an'a gel Nazlı. Şu an'a ve karşındaki insanın hissettiklerine... Elif beni terk ettiği günden beri, hayatımda yer tutan bir insan değil. Eski sıfatını kazanıp da hayatıma eşlik eden sadece dostlarımdır. Elif geçmişte kaldı, benim için." dedi.

"Benim eski bir sevgilim bile yok. Seninle empati yapamadığım başka bir konu bu da." dedim, sanki bu onun suçuymuş gibi bir ifadeyle.

"Gerçekten kimseyle, ciddi ya da ciddi zannettiğin bir ilişkin olmadı mı?" diye sordu, gözlerini kısarak. Başımı "Hayır." anlamında iki yana salladım. "Neden?" diye sordu.

"Sevdiğim birisi varken, başkasına sevgilim demek, bir şeyler paylaşmak... Olmadı işte. Yapamadım." dedim, sanki bunun için mahçup olmam gerekiyormuş gibi bir ifadeyle. *Anıl'dan bahsettiğin için mahçupsun Naz!*

"Birisini severken, başka birisiyle sevgili olma, bir beraberlik yürütme fikri korkunç geliyor sana." dedi, aydınlanmışcasına. Başımı "Evet." anlamında salladım. "O yüzden mi iç savaşının kazananı senin için çok önemli?" diye

sordu. Başımı "Evet." anlamında salladım. "Eğer bana olan hislerin yeterince güçlü değilse... Benimle de yaşayacağın şey öylesine bir şey olacak. Ve sen bunu yapmayı kendine yediremiyorsun." dedi.

Onunla bir şeyler yaşamak... Onunla beraber olmak... Ne bu, ne de onunla yaşayacağım hiçbir şey öylesine olamazdı. Dokunuşları, dudaklarının değdiği yerde bıraktığı izler, nefesinin tenime teması, bakışlarındaki hipnoz etkisi ve kısacık zamanda yaşadığım çoğu his benim için ilk olmakla beraber, çok da özeldi.

"Öylesine değil... Sıradan da değil. Nasıl anlatılır bilmiyorum bunu... Yani... Biliyorum ama anlatamıyorum. Yaşanıp da öylesine gibi bir köşeye itilmesini belki... Hazmedemem." dedim, çaresizce.

Aslında bilip bilmediğimi de bilmiyordum. Anıl benim ezberim miydi yoksa dönüp dolaşıp vardığım yer miydi, bilmiyordum. Anıl'a gitmesi gerekirken, bugün beni buraya getiren yolda Bora en güzel durağım mıydı yoksa son durağım mıydı, bilmiyordum. Boynumda bıraktığı yakıcı ve aynı anda buz kestirici nefesinin izinden daha güçlü müydü geçmişim, bilmiyordum.

Bildiğim tek bir şey vardı: Bora'yla bir şeyler yaşamadan, teni tenime daha çok alışmadan, nefesi nefesime daha çok karışmadan, kendi içimde bazı şeylerin cevabını bulmak zorundaydım.

Madem biz artık bir oyun oynamıyorduk; öyleyse onunla el ele tutuşmadan evvel, gerçekten de kendimden emin olmak zorundaydım. *Ya sen, Bora'da olduğundan emin olduğunda, Bora'nın, aklı ve kalbi arasındaki savaşta aklı baskın çıkarsa Naz? Ya o istemezse seni?*

"Seninle öylesine bir şey ben de yaşamam Nazlı." dedi, ciddi bir şekilde.

"Biliyorum... Tuhaf ama senden, kendimden olmadığım kadar eminim bu konuda. Sen bunu hissettiriyorsun." dedim. Gözlerinin içi kısa bir süreliğine parladı.

"Öylesine bir şey yaşayacağın bir adam da olmam ayrıca." dedi.

"Bunu da biliyorum. Hani bana uslu bir kız olmamı ve pişman olacağım şeyler yapmamamı söyledin ya... Ve ben şimdi anlıyorum ki, bunun benim için ilk olduğunun, olacağının bile farkında değilmişsin... Ben anladım... Senin için de benim net olmam, gerçekten çok önemli." dedim.

"Evet." dedi.

"En son ne zaman biriyle yattın?" diye sordum. Çok da "dan diye" olmasa gerekti; zira, konu da az çok bu değil miydi? Madem bir oyun oynamıyorduk, bu da ben kendimi yiyip bitirmeden cevaplaması gereken bir soruydu. *Ah senin şu takıntıların Naz!*

"Duymak istiyor musun gerçekten?" diye sordu. Zorlukla yutkundum ve başımı "Evet." anlamında salladım. "Boston'da." dedi. Tepkimi ölçmek istercesine gözlerimin içine bakıyordu ve ben kaç saniye geçtiğini sayamıyordum. Tam olarak kilitlenip kalmak bu olsa gerekti. "Beni öpmüştün Nazlı. Sonra da bunun yanlış olduğunu söylemiştin. Bence de yanlıştı. Benim de bunun yanlış olduğunu kendime ispatlamam lazımdı." dedi, düz bir sesle.

"O kadınla... Beril. Yatmadığını söylemiştin bana. O gelmeden odadan çıktığını..." dedim, şaşkınlıkla.

"Beril'le yatmadım. Barda, rastgele karşılaştığım bir kadındı. Türk de değildi. İnan bana nereli olduğunu sorup sormadığımı bile bilmiyorum." dedi.

"Anladım." dedim. *Helal olsun Naz... Nasıl anladın?*

"İstanbul'a döndüğüm akşam, sen yine aynısını yaptın. Beni öptün ve başkasına aşık olduğunu söyledin. O gece de gidip bir kadınla beraber olmak istedim. Bu hissin ne olduğunu tahmin edebileceğini sanmıyorum Nazlı." dedi. Cevap vermedim. Kısa bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra devam etti. "Fazla sarhoştum, Ceren topladı beni. İlk defa o kadar sarhoş oldum. İlkti ve son olacak. O gün... Aklım ve kalbim arasındaki savaşı, aklımın kazanması gereken gündü aslında. O günü hatırladıkça, kalbimin sesini

dinlediğim her ana küfrediyorum. Çünkü ben de hazmedemiyorum." dedi. *Sanırım, "Haddini bil." demenin, en kibar şekli bu Naz.*

"Anladım." dedim, yine.

"Gerçekten anla ama Nazlı." dedi. Anlıyordum. O, Anıl'ın hayatımda yer tutmasına bile karşıyken, kalbimde yer tutmasına fazlasıyla öfkeleniyordu. O, Anıl'a olan geçip geçmediğini bilmediğim hislerimin beni meşgul etmesine katlanıyordu; ben rastgele beraber olduğu birisine katlanamıyordum. O, benim, uğruna yaşamıma son verecek olmanın ucundan döndüğüm Anıl'ı düşünmemeye çalışıyordu; ben Elif'in ona olan hislerinden bile rahatsız olduğumu söylüyordum. Ben belki Anıl'ı görünce ona olan aşkımın güçlü olmadığını anlayabileceğimi dümdüz yüzüne söylüyordum; o, Amerika'dan döndükten sonra, ben olduğum sürece hiçbir kadınla beraber olmayacağının sözünü vermişti bana.

Bora, verdiği sözü benim aksime çok iyi tutuyordu.

"Özür dilerim." dedim. *Özür dilerim, senin hayatını mahvettiğim, kafanı karıştırdığım, kalbimdeki savaşa ortak ettiğim, ikilemimle seni kırdığım, anlaşmayı bozduğum, bir oyun bile oynamayı beceremediğim için...* Yüzüne buruk bir tebessüm yayıldı. Elimi tuttu ve avuç içime minik bir öpücük kondurdu. Beni kendine çekti ve tüm gücüyle sarıldı.

"Özür dileme... Çünkü geçmemiş işte, bu kadar basit. Ve bu senin suçun değil." dedi. Ezildiğimi hissediyordum. Saklanmak istiyordum. Ve saklanmak için seçtiğim yer, yine onun kolları arasıydı; bu nasıl mümkündü? Kalbimdeki karmaşadan beni mesul tutmayacak kadar anlayışlıydı. Başımı, kaybolmak istercesine göğsüne daha çok yasladım; kollarının beni daha güçlü sarmasını hissedebilmek için, gözlerimi kapadım.

"Ağlasam seni rezil ederim değil mi?" dedim, kısık bir sesle.

"Evet. Islak tişörtle gezen bir Bora Karabey düşünemiyorum." dedi. Gözlerim ıslanırken, yanaklarımda

aptal bir sırıtma vardı. Bir eli başımın üzerinde kendine yer bulurken, saçlarımı okşayıp, aralarına güçlü bir öpücük kondurdu. "Kar Tanesi ile selfie çekmedin, çok şaşkınım." dedi, muzip bir tonlamayla. Bu sefer sesli gülmüştüm. "Yazık, takipçilerin çok üzülecekler." diye devam etti. Kahkaha attım. Başımı, biraz evvel saklandığım kolların arasından ayırarak kapkara gözlerine bakışlarımı sabitledim.

"Senin telefonundan çekelim ama selfie'yi, benim telefonum kapalı..." dedim, gülümseyerek.

"Seni üç numaraya alalım, gel... Bu işin uzmanıdır kendileri." dedi ve ayağa kalktı. Ben de ayağa kalktığımda, elimi tutmuştu.

♠

Gecenin körüydü. Saat, 1'e 5 vardı. Havaalanında, uçağa binmek için ilerliyorduk. Gökhan ve Begüm, ben Kar Tanesi ile fotoğraf çektirmekle meşgulken, Bora'nın ağzından girip burnundan çıkmışlardı ve İstanbul'a dönmek konusunda onu ikna etmişlerdi. Bora bıkkınlıkla kabul etmişti. O andan itibaren de söylenmeye başlamış, hâlâ da devam ediyordu. Herkese apar topar veda etmek zorunda kalmıştık. Bora, bunu İstanbul'da telafi edeceğimizi söylese de insanlara gerçekten de ayıp olmuştu. Bahar ve Engin de bizimle dönüyorlardı.

Uçağa bindik. Sanırım, insanın özel uçağı olması fikri ne kadar kulağa hoş gelse de zordu. Zira, Gökhan pilotla konuşmuş, kalkış için izin istemiş ama bazı sorunlar çıkmıştı. Yalnızca dinleyici olarak bulunduğum sohbetlerden anladığım kadarıyla, Bora mecbur olmadıkça özel uçak kullanmıyordu. Holdinge ait, belirli şirketlere ve konuklara kiraladıkları özel uçakları vardı; ve Bora mümkün mertebe, kısa mesafeli uçuşları bu uçaklardan birisiyle değil, hava yolu şirketlerinin uçaklarıyla gerçekleştiriyordu. *Begüm'ün yanına İngiltere'ye gitmesi için de, Gökhan ona bilet getirmişti Naz.*

Saat 2'yi 12 geçiyordu ve biz hâlâ uçağın içinde kalkışa geçmeyi bekliyorduk. Bora, yanımdaki koltukta hiç isrifini

bozmadan oturuyordu. Kalkışta sorun çıktıkça, gitgide gerilen Begüm ve Gökhan'ı izlemenin keyfini sürüyordu. Muhtemelen, bunun acısını çok fena çıkartacaktı.

"Sen nerede kalacaksın Engin, bana gel istersen." dedi Bahar. Yan tarafımızda oturuyorlardı.

"Cık. Ben vakit kaybetmeden Ankara'ya döneceğim." dedi Engin, Bahar'a. Bora'nın omzuna başımı koydum ve gözlerimi kapattım.

"Sen de Bora'ya geç şimdi işte, gece gece eve dönmekle uğraşmazsın." dedi Gökhan.

"Sabah olacak biz gidene kadar Gökhan, ne gecesi?" dedi Bahar, alaylı bir ses tonuyla. "Bok vardı da sizin aklınıza uydum. Şimdiye ne güzel uyuyordum. Sabah da mis gibi kalkış izni olan bir havayolu şirketinin uçağında uçardım." diye devam etti.

"Bahar Abla... Abimi gaza getirmesene." dedi Begüm, dişlerinin arasından mırıldanmıştı ama hepimiz duyuyorduk.

"Sen bizim kattaki odada kalacaksın." dedi Bora, düz bir sesle. *Anlamadım Naz.* Gözlerimi açtım.

"Anlamadım. Neden?" dedi Begüm. Kaşları çatılmıştı. *Bora neden Begüm'e senin odanı veriyor şu an Naz?*

"Çünkü bir hafta bile geçmeden Trabzon'dan gelecekler. Babannem bir tek senin odanda rahat ediyor, havası ferah." diye yanıtladı Bora, Begüm'ü.

"Yanımdaki oda da aynı yere bakıyor abi." dedi Begüm. Bozulmuştu ama sesi tedirgindi, şu an bu konuyu uzatıp uzatmamayı hesaplar gibi bakıyordu.

"Küçük babaannem için Begüm yanındaki oda, bilmiyormuş gibi konuşma." dedi Bora, sert bir sesle.

"Tamam, onlar geldiğinde geçerim oraya o zaman." dedi Begüm, istemeye istemeye.

"Şimdiden geçmelisin Begüm. Babaannem söylenip duruyor yoksa. Parfüm kokusu falan diye. Bırak tertemiz kalsın oda. Hem şimdi oraya yerleş, sonra yukarıya yerleş neden uğraşasın ki?" dedi Bahar, Begüm'e.

"Ayrıca, nişandan sonra doğruca gidecek zaten." dedi Bora, Bahar'a.

"Haliyle odamda eşyalarım var." dedi Begüm, Bahar'a bakışlarını sabitleyerek.

"Halledildi onlar. Taşıttım ben bütün eşyalarını yukarıya." dedi Bora. Ciddi olamazdı. Beni kapıya atmayacağına göre, kendi odasına mı buyur etmişti?

"Ben o odaya nasıl sığdım acaba? Çünkü o oda küçük de..." dedi Begüm, göz devirerek. Yanılıyordu, bence idealdi.

"Giysilerini taşıttım Begüm, dolaplarını değil." dedi Bora. Begüm dudaklarını araladığında, Bora bir kez daha konuştu. "Konu kapanmıştır."

♠

Hava neredeyse aydınlanmak üzereydi. Siyah demir kapıdan içeriye girdiğimizde, burayı gerçekten de özlediğimi hissetmiştim. Tuhaftı. Ne zamandan beridir burayı gerçekten de evim gibi gördüğümü bilmiyordum. Kapının önündeki, içinde zar heykeli olan fiskiyeli süs havuzu beni gülümseyerek karşılamıştı; belli ki o da beni özlemişti.

"Özlemişim." dedi Begüm. Arabadan inmiş, evine bakıyordu. "Çok özlemişim hem de ya!" diye devam etti.

"Hadi hadi. İçeriye." dedi Gökhan, Begüm'e gülümseyerek. Küçük adımlarla eve doğru ilerledik. "Bavulları aldırayım mı?" diye sordu Gökhan, Bora'ya.

"Kalsın şimdi. Sabah hallederiz. Uyumak istiyorum sadece." diye cevap verdi Bora. İkinci kata çıktığımızda Begüm, küçük bir çocuk gibi, Bora'nın kolundan çekiştirerek odasının önüne ilerledi. Kapıyı ve ışıkları açtı.

"Ah abiciğim ah! Duvara 'Begüm Karabey' yazmıştın, hatırlıyor musun? Bir zamanlar bu oda benimdi! Ah ah!" dedi Begüm. Rol kabiliyeti gerçekten de mükemmeldi. Bora, Begüm'e tüm ciddiyetiyle bakıyordu. Begüm ise ağlıyor numarası yapmaya devam ediyordu. *Bora yapmış o graffitiyi Naz! Garajdaki iskambil kağıtlarını da o mu yapmıştır?*

"Sen karıştın mı acaba ya, hastanede falan?" diye sordu Bora. Kendi kendisine soruyor gibiydi daha çok.

"Hadi be üç numara, uyuyacağız. Git odanda oyna." dedi Gökhan, zor çıkan bir sesle. Ardından da her zaman kaldığı odasına doğru ilerledi.

"Bak dinle Gökhan arkadaşını... İnat ettin gidelim diye... Rahatından ettik onu da. Bıraksaydın aylarca kalırdı Trabzon'da." dedi Bora, alaylı bir ifadeyle Gökhan'a bakıyordu.

"Sevgilim var benim oğlum! Neden anlamıyorsun? Allah Allah! Battı ya herkese!" dedi Gökhan. Koridorda olduğu için yüzünü göremiyordum ama sesi sitemli geliyordu.

"İşte görmemişin bir sevgilisi olmuş..." dedi Begüm, küçük bir kahkaha atarak. Bora bakışlarını Begüm'e çevirdi.

"Biz çıkıyoruz. Ben uyuduktan sonra, katta minicik bir ses duyarsam, seni mahvederim." dedi Bora.

Sesi ve bakışları otoriter tondaydı. Yeniden merdivenlerden çıkmaya başladığımızda, Begüm'ün ayak sesleri de bizi takip ediyordu.

"Durun!" dedi Begüm, Bora'nın odasının önüne geldiğimizde. Şaşkınlıkla Begüm'e döndüm. "Önce benim odama gidelim... Yıllardır bomboş olan bir oda neticede... Belki ihtiyaç vardır abi sana." dedi. Bora'nın koluna girmişti. Ve sonrasında onu yeniden çekiştirerek yürümeye başladı.

"Hay ben senin abin olduğum güne!" diye mırıldandı Bora, öfkeyle. Sıkıntılı bir nefes verdiğinde, benim odama varmışlardı bile. *Sen neden peşlerinden gidiyorsun Naz?* Bilmiyordum. Bora'nın odasına kendi kendime girmektense, kuyruk olmayı tercih ederdim.

"Oha! Burası oda olmuş?" dedi Begüm, şaşkın bir sesle. Koridorun sonundaki cama yaslanmış, Bora'nın odadan çıkmasını bekliyordum. "Bu eşyalar ne? Ay neden bordo? Ne zaman aldın bunları?" diye sıraladı sorularını.

"Nazlı'nın çalışma ve giyinme odası burası." dedi Bora, tok çıkan bir sesle.

"Yatak neden var? Giyinirken ya da çalışırken yatma ihtiyacı mı hissediyormuş?" dedi Begüm alayla. "Yoksa..." dedi, imalı bir ses tonuyla. "Komşuculuk fantazisi mi

yapıyorsunuz?" diye devam etti. *Görümcen, sevgilisiyle komşu olduğunu unuttu sanırım Naz!*

"Komşuculuk fantazisi demek?" dedi Bora, çok sert bir sesle. Artık, içini göremediğim odada, Begüm'e her nasıl bakıyorsa Begüm dokuz saniye boyunca cevap verememişti.

"İyi geceler abi." dedi Begüm. Ufukta Bora göründü; arkasından da Begüm, odanın kapısına kadar yaklaştı. "İyi geceler yengeciğim..." dedi, gülümseyerek. O kadar yapmacık bir şekilde "yengeciğim" diyordu ki, insanın yengesi olduğuma inanası gelmiyordu. 'Naz' desindi.

"Nazlı." dedi Bora. O, 'Nazlı' diyebilirdi. Arkasından çekinerek girdiğim odasının kapısını yeni kapatmıştım. Camın önünde durmuş, alacakaranlıkta renklerini belli etmeye başlamış ağaçları izliyordu.

"Efendim?" dedim. Bu odayı yadırgamıştım işte. Evin, belki de en yabancı olduğum ama en kendime ait hissettiğim alanıydı burası. Adlandıramadığım bir atmosfer vardı bu odada; dili, rengi, kokusu, yaşanmışlığı vardı sanki. Bora bana döndü ve cama yaslandı.

"Eşyaların içeride, yerleştirildi." dedi, başıyla giyinme odasını göstermişti. "Banyondaki kişisel eşyalarına dokundurtmadım, kutularda olmalılar... Sen kendi zevkine göre banyoya yerleştirirsin." diye devam etti. Bakışlarım istemsizce balkona ve odaya komşu olan jakuziye kaymıştı. *Komşu deme Naz, aklıma fantazi geliyor; ve tövbe estağfurullah konumuz jakuzi! Aslında fantazi dediğin jakuzide olur. Tövbe tövbe Naz!*

"Fazla yerleşmeme gerek yok aslında. Nasılsa, nişan merasimi bittikten sonra, kendi odama geçeceğim." dedim, kısık bir sesle. Gözlerimiz birbirleri karşısında çok çaresizlerdi; ayrılamıyorlardı.

"Sen bilirsin, kafana göre." dedi. Sesinde insanın aklını başından uçurup bulutlara çıkartan ve aklını oradan aşağıya itmek üzere en uçta bekleten, nefes kesici bir tonlama vardı. "Ayak altında eşya sevmem, yerleştirirsen daha iyi olur." dedi. Durdu ve bakışlarını biraz evvel gözüme yeniden

takılan jakuziye çevirdi. "Sen bilirsin. Nasıl rahat edersen." dedi. Yeniden gözlerimi buldu bakışları. "Ben bir duş alacağım." dedi. Yeniden jakuziye kaymıştı gözlerim.

"Burada mı?" diye sordum.

"Evet. Banyoda yani. İçinde banyonun." dedi, bakışlarımız yeniden kesiştiğinde. Benim odamda böyle olmamıştı. Trabzon'da böyle olmamıştı. Bu odada neden böyle olmuştu şimdi?

"Zaten odayla banyo çok iç içe." dedim, titremesine engel olamadığım bir sesle.

"Camlardan. Yani yarısı cam ya duvarın..." dedi. İkimizin de sesi titriyordu sanırım; sadece benim değil. Saçmaladığımızın farkına, ancak konuştuktan sonra varıyor gibiydik.

"Jaluzi var ama arada." dedim, gülümseyerek.

"Evet evet. Kumandaya basınca, açılıp kapanıyor." dedi. O da gülümsemişti.

"Ama çok güzel odanın manzarası! Ne güzel düşünmüşsün. Jakuzinin içinde bile ormanda gibi hissedebilir insan. Banyo yaparken ferahlık çok önemli bence, ben mesela duşta mentol ferahlığı çok severim." dedim, iki saniyeliğine jakuziye bakarak.

"Haklısın." dedi. Jakuziye kaydı yeniden bakışları. "Ben de severim. Mentol yani... Ferahlık." diye devam edip, bakışlarını yeniden gözlerime yöneltti.

"Ne güzel! Ortak zevkimizin olması bu konuda..." dedim, beynimi kullanmadığım için.

"Bence de." dedi. Kullanılmayan beynin yolu birdi belki de.

"Sen duş al o zaman, ben de soyunayım." dedim. Gözleri kıyafetlerime kaydı. "Giyineyim tabii sonra da." diye devam ettim.

"Aynen, bence de giyin. Üşüme." dedi, tekrar bakışlarımız buluştuğunda. Derin bir nefes aldım ve giyinme odasına doğru ilerledim. Odaya girdiğimde, Bora da banyoya giriyordu. Kapıyı kapatmadan evvel neden elimi kaldırıp vedalaşma ihtiyacı hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kapının arkasına yaslandım ve neredeyse maraton koşusundan yeni dönmekte olan kalp atışlarımı düzenlemeye çalıştım.

Bora'nın eşyaları ve benim eşyalarım birlikte bu odaya çok yakışmışlardı. Kıyafetlerim takım elbiselerinin hemen yanındaki askılığa yerleştirilmişti. Ayakkabılıkta bana da yer açılmış ve bu konuda da birbirimizi tamamlamamız istenmişti. Benim, onun kadar çok eşyam yoktu ama yine de bu odada epey bir yer kaplamıştım.

Şort ve askılı takımından oluşan pijamalarımı giydim. Aynanın karşısında, kuru saçıma elimle şekil vermeye çalıştım. Elbette hâli hazırda olan şeklinden başka bir şekle çevrilmedi. Sonra kendi etrafımda döndüm. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum bile. Odanın kapısını açtığımda, Bora belinde havluyla kapının önünde duruyordu. Su damlaları, saçlarından göğsüne doğru, göğsünden de adonislerine doğru süzülüyordu.

"Eeee ben şey... İşinin bitmesini bekliyordum." dedi. Gözleri tepeden tırnağa beni süzmüştü sanırım. İkimiz de birbirimizi ilk kez görüyormuş gibiydik. Ve ilk görüşte aşka, an itibariye inanabilirdim.

"Tabii geç sen." dedim. Birbirimize değmemeye çabalamak için efor sarfettiğimiz belliydi. O giyinme odasının içine girmişti, ben odaya geçmiştim. "Kolay gelsin." dedim. *Ne kolay gelmesini temenni ettiğin şey Naz? Adam giyinecek!*

"Sağ ol." dedi ve kapıyı kapattı. Ama ben kapıyı yeniden açtım. Şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Eee diş fırçamı alacağım da..." dedim. Ve yeniden odaya girdim. Yerdeki kırmızı kutunun içindeki banyo eşyalarımı karıştırmaya başladım. Bulamıyordum. Diş fırçamı şeytan almış götürmüştü ve şu an istediğim tek şey, satamadan geri getirmesiydi.

"Şeyde olmasın? Bavulda?" dedi.

"Evet. Bavulda sanırım." dedim, kafamı kaldırıp ona bakarak. Kırmızı kutuyu banyoya götürmek üzere kucakladım. Ve odadan çıktım.

Aşık olduğum, parsel parsel üzerime yaptırmak istediğim banyo Bora gibi kokuyordu. Yere bir döşek serip yatabilirdim mesela; neden olmasındı? *Yatağının da en az banyo kadar Bora koktuğuna emin olduk daha evvel Naz.* Ben bizzat Bora'yı istiyordum; Bora da Bora kokuyor olmalıydı ve ben artık ne saçmaladığımı gerçekten de bilmiyordum. Kutuyu, lavobonun üzerine bıraktım. Kendime gelmek için elimi yüzümü ıslattım; su bile Bora kokacaktı utanmasa!

Bağı bahçeyi satıp, matematiği boşverip kimya okumam lazımdı; kimyager olmak istiyordum. *Naz?* Matematik de kusura bakmasındı; denizden esen o tuzlu meltemle beraber buram buram bergamot kokusunun formülünü bulmaya yetemiyordu. *Bilahire bir kimya mühendisiyle görüşürüz Naz.* Olmazdı; bu kokuyu kimseyle paylaşamazdım. Gerekirse ben okur, mühendis olur, kendi işimi kendim hallederdim.

Bora, gelecek planlarımdan habersizce banyoya geldi. Siyah bir eşofman altı, üzerine de gri bir tişört giymişti. Lavobonun önündeki çekmeceyi açtı ve bir diş fırçası ucu çıkardı. Kutusunu yırttı. Dolabın içindeki çöpe attı. Fişe takılı diş fırçasından, kendi fırça ucunu çıkarttı. Çok ciddi bir iş yapıyor gibiydi. Ve yeni açtığı fırça ucunu aparata takıp bana uzattı.

Bir nohut tanesi büyüklüğündeki macunu fırçaya sıkıp, dişlerimi fırçalamaya başladım. Fazla sıktığım macundaki mentol tadının da bana jakuziyi hatırlatması sinirlerimi bozmuştu ama aldırmadım. Bora beni izliyordu. Bir belgesel izliyormuş kadar ciddi bir ifadeye sahipti. Dişlerimi fırçaladıktan sonra, az evvel onun açtığı çekmeceyi tekrar açtım. Fırçaların karışmasını engelleyen renkli çemberleri avucuma aldım.

"Seninkine yeşili takalım, benimkine siyahı. Gözlerimizin rengi. İkimizin de kendi gözlerinin rengi, kendi fırçasında olsun." dedim.

"Olur." dedi. Parmak uçları, avucuma uzandı. Yeşil çemberi, elindeki fırça ucuna taktı. Ben de siyah çemberi

kendi fırçama taktım.

"Karıştırdık." dedim.

"Galiba." dedi. Kendi fırçasındaki yeşil çembere kaşları çatık bir hâlde bakıyordu.

"Ne yapsak?" dedim. Gözlerini, gözlerimin en içine sabitledi.

"Bilmem. Ne yapalım?" dedi. Parmak uçları, saçımda bir tele uzandığında kalbim atmayı bırakmıştı. "Macun bulaşmış." dedi. Parmaklarını ıslattı ve parmak uçları saçımın birkaç telinde gezindi. Ne alakaydı bilmiyordum ama gözlerim dudaklarına kaymıştı.

"Uyuyalım mı?" diye sordum, telaşla.

"Olabilir." dedi. Gözleri, dudaklarıma kilitlenmişti. Muhtemelen, az evvel atmayı bırakıp şimdi de bangır bangır atmaya başlayan kalbimin sesi ona kadar gidiyordu. Beni öpmesi lazımdı. Hemen. Şimdi.

Dudaklarıma yaklaştı. Yaklaştı. Mümkünmüş gibi biraz daha yaklaştı. Gözlerini kapattığında, ben de gözlerimi kapattım ve dudaklarımı araladım. Üç saniye sonra, kulağımın altında nefesini hissetmiştim.

"Hadi gel. Uyuyalım." dedi. Gözlerimi açtığımda, sırıtıyordu. Fırçayı banyo tezgahına sertçe bıraktım, sert ve hızlı adımlarla odaya geçtim. Yatağın içine girdim. Hâlâ sırıtır bir vaziyette odaya girdiğinde, hemen karşımda durdu ve yeniden kaşlarını çattı. Dudaklarına çok tezattı bu görüntü. "Orası benim tarafım." dedi. Gözlerimi, "Ciddi misin?" dercesine, gözlerine diktim. Aldırış etmiyordu.

"Ciddi misin? Geç yat işte diğer tarafa." dedim, terslenerek.

"Hiç farketmedin mi Nazlı? Sağında yatıyorum ben hep." dedi.

"Allah Allah! Bu mantıkta sağından kalkman gerekir ama bana nedense hep solundan kalkıyormuşsun gibi geliyordu?" dedim, biraz yüksek çıkan sesle ve alaylı bir ifadeyle. Küçük bir kahkaha attı. Saati, başucumdaki komodinin üzerindeydi aslında, doğruyu söylüyordu. Ama beni ilgilendirmiyordu.

"Burası çok güzel, hiç kayamam vallahi kusura bakma." dedim, umursamazca.

"Sen bilirsin." dedi. Bana doğru eğildi. Yorganı kaldırdı ve dizlerimin arkasıyla sırtıma ellerini yerleştirerek beni kucağına aldı. Dizlerini yatağa koydu ve beni diğer tarafa sertçe fırlattı.

"ÇÜŞ! ÖKÜZ!" diye bağırdım.

"Anlamadım?" dedi. Kaşları ne kadar çatık dursa da gülmemek için çok zor duruyordu. Bu hali beni daha çok sinirlendiriyordu.

"ÖKÜZ OLDUĞUN İÇİNDİR!" diye bağırdım. Kaşlarını kaldırdı. Kafasını "Tamam." anlamında salladı. Yatağın içine girdi, yorganı üzerine çekti. Yerleşmek için altı veya yedi saniye kadar uğraştı. Yastığını düzeltti. Ve beni, sırtım göğsüne değecek şekilde döndürerek kendine doğru çekti. Kolları kollarımı mengene gibi sarmıştı. Nasıl olduğunu anlamayacağım kadar hızlı davranmıştı. Bir bacağını, bacaklarımın üzerine attı. Devamlı hareket ediyor ve kurtulmak için çabalıyordum.

"Uslu dur, uyuyacağım." dedi. Sesini, sert tonda tutmaya çalışıyordu ama ciddi olmadığı her halinden belliydi. Kıkırdadım. "Gülme." dedi. Küçük bir kahkaha attım. Burnu, saçlarımın arasında dolaşıyordu. Bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım. "Rahat dur." dedi. Daha çok kahkaha attım. Yüz ifadesini çok merak etmiştim ama elimi kolumu, gövdemi ve de bacaklarımı bağladığı için ona dönemiyordum.

"Bırak beni. Nefes alamıyorum." dedim. Cevap vermedi. Yine kahkaha attım. "Bırak ya vallahi bak, öleceğim şimdi." dedim. Ve yine kahkaha attım.

"Galiba gülmekten öleceksin." dedi, kısık bir sesle.

"Sen hep bana neden güldüğümü sorardın. Şimdi niye sormuyorsun?" dedim, kıkırdamalarımın arasında.

"Neye güldüğünü biliyorum çünkü." dedi. Gözlerim kısılmıştı. Biliyor muydu gerçekten? Yine bir kahkaha attığımda, elleri belime kaydı ve beni daha sıkı kavradı.

"Neye gülüyormuşum?" dedim, bilmiş bir ifadeyle. Boyun girintime sakallarını değdirdiğinde ise gerçekten gıdıklanmıştım. Yine kıkırdadım.

"Hoşuna gidiyor." dedi.

"Hadi bırak beni. Nefes alamıyorum bak. Yazık değil mi bana?" dedim. Sesim, kendisini sevene şımaran bir çocuğun sesi gibiydi. "Allah aşkına nefes almam lazım." dedim, kıkırdayarak. Kollarını gevşetti. Bacağını bacaklarımın üzerinden çekti. Hızlıca ona döndüm ve elimi başımın altına koyup, yüzünü izlemeye başladım. Gözleri kapalıydı. Kaşları çatık duruyordu. Sakalları, henüz bu sabah kısaltılmıştı. İki dakika, on yedi saniye sonra, gözlerini açmadan konuştu.

"Gözlerini kapat ve uyu artık." dedi. Sesi çok derinden çıkmıştı.

"Nereden anladın seni izlediğimi?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Anlarım ben." dedi. Ellerimi sakallarına uzatmak için kaldırdığımda, elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. Şaşkınlıkla ona bakmaya devam ettim. Gözlerini açtı. Elimi dudaklarından ayırdı ama avuç içinden bırakmadı. "N'oldu?" diye sordu.

"Hadi geceleri görebiliyorsun anladım. Galiba kafanın arkasında da gözlerin var, buna da tamam... Gözlerin kapalıyken de mi görebiliyorsun gerçekten? Bazen doğaüstü bir varlık çıkacaksın diye korkuyorum." dedim. Küçük bir kahkaha attı. Diğer elini, saçlarıma götürdü ve baş parmağıyla usul usul okşamaya başladı. Eğildi, yanağımın üzerine küçücük bir öpücük kondurdu. Beni kendine doğru çekti ve başımı nazikçe göğsünün üzerine koydu. Elimi karnına yerleştirmiştim.

"Uyuyacak mısın yoksa masal falan anlatmak zorunda mıyım?" dedi. Doğruldum ve yeniden yüzüne baktım. Gözlerini açtı. "Yine n'oldu?" dedi. Hiçbir şey söylemeden, kafamı boyun girintisine soktum. Göğsü de rahattı ama ben köprücük kemiklerinin üzerinde olmak istemiştim. Parmak uçlarımı, tişörtünden açıkta kalan köprücük kemiğine

uzattım. "Yaramazlık yapıyorsun ama." dedi. Ellerini belimde birleştirdi. Köprücük kemiğinin üzerine, güçlü bir öpücük bıraktım. İç çekti. Ve başımın üzerine bir öpücük kondurdu.

Bunun tek bir tanımlaması vardı; aynı yatağın içinde birbirimize işkence ediyorduk. Etmeseydik; şahsen bence etmemeliydik.

"Bora." dedim.

"Hı." diye bir ses çıktı boğazından. Daha da fazla derinden gelmişti sesi.

"İyi geceler." dedim.

"İyi geceler Nazlı." dedi.

♠

183 Gün Önce...

Kafam, Bora'nın çıplak göğsüne mühürlüydü. Tişörtü ise üzerinde olması gerekirken banyo kapısının önündeydi. Fırlatmış mıydı? Gülümseyen yüzümü, masum bir bebek gibi yatan Bora'ya çevirdim. Sakallarının arasına küçücük bir öpücük kondurup, bergamot aromalı kokusunu ciğerlerime doldurdum. Üzerini örttüm. Sanki, göğsünden kalkmamı bekliyormuş gibi sağına döndü ve elini yastığının altına soktu.

On dokuzuncu günümüzdü. Bu oyuna başlayalı 1.641.540 saniye olmuştu. Balkon kapısını azıcık açarak mis gibi bahar havasının içeriye girmesine izin verdim. Saat, 12'ye 3 vardı. Banyoya ilerledim, jaluzileri indirdim ve jakuziyi es geçip duşakabine girdim. Hızlıca duş aldıktan sonra, şile bezinden yapılmış bornozuma sarılıp, giyinme odasına doğru ilerledim. Bora hâlâ uyuyordu. Penye bir şort üzerine, Bora'nın gece üzerinden çıkardığı ve muhtemelen fırlattığı gri tişörtü giydim. Bunu neden yaptığımı ben de bilmiyordum. Saçlarımı at kuyruğu yaptım ve yeniden odaya geçtim. Bora hâlâ uyuyordu.

Komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. Bora'nın tarafındaki çekmeceden sigara paketini alırken gözüme silahı çarpmıştı. Sanırım bir silah görmeye alışmak zor

olmalıydı. Balkona çıktım ve telefonumu açtım. Ekranıma patır patır düşen mesajları izlemeye koyuldum.

25 Mart

Hande Bayraklı

"Gökhan'la beraberiz. Bunu WhatsApp'dan öğrenmeni istemezdim! Sana ulaşamıyorum ve seninle konuşmak istiyorum. Çok kötüyüm ben Naz, aşık mı oldum n'oldu bilmiyorum. Sana ihtiyacım var!" 00:15

"Hu hu! Kimse yok mu?" 00:17

"Dövücem seni kızım!" 13:17

"Gökhan'la konuştuk şimdi. Hanımefendi, çiftliklerde kahvaltılar yaparmış!" 14:38

"Kızım fotoğrafın yıkılıyor!" 20:45

"Naz... Anıl aradı. Bora'yı sordu. Konuşalım artık, mutlaka ara beni." 22:38

Eren Erdal

"Ne zaman geliyorsunuz? Melis seninle tanışmak istiyor." 21:46

26 Mart

Eren Erdal

"Konuşmamız lazım." 00:17

Canan Eroğlu

"Kuzucuğum selam." 00:18

"Döndüğünde bir alo de bana. Bora'ya nişanda ne hediye alınacağı ailemizin gündem konusu. Annem kredi çekmeye kalkışıyor. :))" 00:18

"Birlikte bir karar verelim kuzucuğum." 00:19

"Özcan'ın selamı var. Annem ve yengem de çok öpüyorlar." 00:20

"Bu arada Naz, yengem geldi de!!! NİŞAN ELBİSEN OLAY!" 00:21

Anıl Nacar

"Napıyosun?" 02:57

"Tek tık..." 02:59

"Sıkıntıdan patlıyorum, azıcık yazışırız demiştim ama sen yoksun meydanda." 03:02

"Sen bu saatlerde uyumazsın ki?" 03:02

"Kişisel tarihinin en güzel fotoğrafı olmuş Instagram'a yüklediğin... O Kar Tanesi ise sen de siyah inci oluyorsun o at kuyruğuyla sanırım, ne güzel gülümsemişsin... :)" 03:03

Instagram'a girdim. Anıl, Kar Tanesi'ne sarıldığım ve Begüm'ün özellikle onun kuyruğu ve at kuyruğu yaptığım saçımı vurgulayarak çektiği fotoğrafımı beğenmişti. Kimse gibi o da farkında değildi ki, kameraya değil soluma bakıyordum ve gülümsediğim şey, Gökhan'la Begüm'ün İstanbul'a dönme söylemlerine dayanamayıp oflayan Bora'nın o hâliydi. Ben de yeni fark ediyordum; Bora'ya çok güzel bakıyor ve çok içten gülümsüyordum.

Instagram mesaj kutumda bir de mesaj vardı. Anıl'dandı. WhatsApp yetmemiş, Instagram'dan da mesaj atmıştı. Boston'da bir restoranın postunu paylaşmıştı benimle; altına not da düşmüştü.

"Geldiğinde burada yemek yiyelim. :)"

Derin bir nefes alıp, sigaradan bir duman daha içime çektim. Yukarıdan bir bildirim düştü. Anıl bana tam da şu an WhatsApp'dan yazmıştı.

"Oooo kimler mavi tık olmuş."

"Günaydın :)"

"Orada saat sabahın 6'sı yahu."

"Uyuyor olman gerekmiyor mu senin?"

"Uykum kaçtı."

"Nerelerdeydin?"

"Uyuyordum."

"Bence sen de uyumalısın artık :)"

"Keşke burada olsaydın."

Nefes al Naz. Daha derin. Yakma o sigarayı! Yapma şunu Naz. Bora uyanacak birazdan, yine aç karnına sigara içtiğin için bir araba dolusu laf edecek sana. Sonuçta Anıl'ın her zamanki halleri Naz, şu an bunun sana çok normal gelmesi lazım. Siz hep böylesiniz. Her Allah'ın günü konuşur, buluşur ve görüşürdünüz. Çok normal! Senin de aynı şeyi hissetmen

lazımdı zaten şu an; hissetmiyor olman anormal. Yapacak bir şey yok. Sakin ol.

"Anıl vallahi o kadar çok iş var ki nişan için. Eğer orada olsaydım, muhtemelen Hande'den halama dek herkes beni teker teker öldürürdü."

"İstanbul'a dönmek istiyorum artık."

"Çok sıkıldım burada."

"Hemşireler güzel değil galiba :)"

"Ahahahaahahahhaahahahah"

"İlgimi şu an için çekmiyorlar."

"Araba kullanmayı özledim ya ben."

"Çüş!"

"En son araba kullandığında nolduğunu gördük."

"Bence sana araba kullanmayı yasaklamalıyım."

"Ahahahahaha yasaklamalı mısın? :))"

"Yasak nereden çıktı ya?"

"Yasak mı takarım ben kızım?"

Güldüm. Ve hatta, küçük ama içten bir kahkaha attım. Orama burama, dilime, ruhuma, beynime Bora Karabey karışmıştı; yoksa yasaklamak da neydi gerçekten. Tuhaftı ama gerçekten komikti. *Sen de yasak takmazdın Naz, ama o işler öyle olmuyor, Anıl'a bu duyguyu izah edebilsen keşke.* Cevap yazmak için parmaklarım telefonla cebelleşirken, Bora'nın tok çıkan sesiyle kafamı kaldırdım.

"Günaydın." demişti Bora. Güne benim kadar keyifli başlamamış olsa gerekti; ya da bu onun doğal hâliydi. Kaşları çatık, ifadesi ise sertti.

"Günaydın." dedim, attığım kahkahanın ardından yüzümde kalan gülümsememle. Anıl'ın mesaj sayfası elimdeki telefonda açık, öylece duruyordum.

"Aç karnına sigara içmemen konusunda anlaşamadık anlaşılan." dedi, uyarıcı ses tonuyla. Kaşları biraz daha çatıldı. "O tişört neden senin üzerinde?" diye sordu. *Bence de onun üzerinde olması gerekiyordu Naz.*

"Neden senin üzerinde değil?" diyerek yanıtladım onu.

"Demek ki tişörtle yatmak konusunda, başka yerlerde direncim sağlammış. Kendi yatağımı bulunca, gece sıkılıp çıkarmışımdır... Da sen neden giydin?" dedi.

"Bilmem. İlk elime gelen buydu." dedim. *Allah seni ne yapmasın Naz, yerden aldın onu!* Yanıma oturdu. Ve bir sigara yaktı. Üzerinde tişört olmaması o kadar baş döndürücüydü ki, üzerimdeki tişörtünü çıkartıp, sütyenle kalma pahasına ona uzatabilirdim; vücudu uslu kalmak konusunda bana asla yardımcı olamıyor ve beni ateşlere atıyordu.

Derin bir nefes aldığımda, telefonumdan bir mesaj sesi duyuldu. Ekranın kararan ışığı Anıl sayesinde aydınlanmış ve önce Bora'nın kapkara gözleri, ardından benim bakışlarım kabak gibi meydanda olan mesaja çevrilmişti.

"Uyudun yine değil mi? Benim de sana uykuyu yasaklamam lazım o halde. Hele bir buluşalım da, seni asla uyutmayacağım güzelim."

45.Bölüm

Derin bir nefes aldığımda, telefonumdan bir mesaj sesi duyuldu. Ekranın kararan ışığı Anıl sayesinde aydınlanmış ve önce Bora'nın kapkara gözleri, ardından benim bakışlarım kabak gibi meydanda olan mesaja çevrilmişti.

"Uyudun yine değil mi? Benim de sana uykuyu yasaklamam lazım o halde. Hele bir buluşalım da, seni asla uyutmayacağım güzelim."

Gözlerimi ekrandan çektiğimde Bora'ya baktım. Yüzü ifadesizleşmişti. Gözünü kırpmadan ekrana bakıyordu. Ya da bana gelen mesajı alenen okuyordu. Tabii tabii hiç rahatsız olmasındı, kendi alıp mesajlaşmak ister miydi? *Bence istemez Naz.* Ekranın kilidini açtım ve mesaj sayfasına girdim.

"Uyumadım ya."

"Bora uyandı da onunla konuşuyordum."

Bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde, o da ifadesiz kapkara gözlerini ekrandan çekerek bana yönlendirmişti.

"Duş aldım." dedim, amaçsızca. Durumu ne kadar normalleştirebilirsem o kadar iyiydi. *Konuya çok normal bir yerden girdin zaten Naz, tebrikler.* Telefon elimde, gözlerimi asla ekrana kaydırmadan Bora'ya bakıyordum. Gözlerini kıstı ve neden bu bilgiyi onunla paylaştığımı anlamak istercesine bana baktı.

"Sıhatler olsun." dedi.

"Sağ ol. Aslında ben akşamları duş almayı severim. Sabahları duş almak hiç bana göre değil." dedim. *Arttırıyorum diyorsun Naz, o da olur.* Ekrana Anıl'dan mesaj düşmesiyle, yeniden bakışlarımız telefona kaymıştı.

"Anladım peki. Ben rahatsız etmeyeyim seni."

"Görüşürüz."

"He bu arada Naz..."

"Boston'daki restorantı beğendin mi? Öyle her yere gitmezsin sen. Çok seçicisin yemek konusunda..."

"Burası için ne düşünüyorsunuz hanımefendi?"

"Ona cevap vermedin. :)"

Çünkü Naz da bilmiyor Anıl; ne zaman senin yanına geleceğini, geldiğinde neler olacağını... Neden zorluyorsun? Bırak bazı sorular cevapsız kalsın. Bakışlarımı yeniden Bora'ya çevirdim.

"Ne yapacağız bugün?" diye sordum. Sanki bir şeyler yapmak zorundaymışız gibi bir ifadeye sahiptim.

"Çalışmam lazım. İşler birikti." dedi. Sesi ve yüzü hâlâ ifadesizdi.

"Ama Trabzon'da olsaydık, çalışamayacaktın." dedim. Yeniden kısılan gözleriyle bana bakmaya devam etti. "Mesela beni bir kahvaltıya götürebilirsin. Evet evet olabilir." dedim, gülümseyerek.

"İyi. Gideriz." dedi, düz bir sesle.

"Bir şey diyeceğim." dedim. Sesime bulabildiğim en tatlı tonlamayı eklemiştim.

"Söyle." dedi. Benim aksime sesi dümdüzdü.

"Eğer çalışman gerekiyorsa çalış sen... Kahvaltıya gitmesek de olur. Benim de çalışmam lazım aslında, sen dediğinde hatırladım. Formüllerimi ihmal ettim çok uzun zamandır." dedim.

"Şu üzerine çalıştığın formüller." dedi, gülümseyerek. Başımı "Evet." anlamında salladım. "Hani sen onları kasaya koyacaktın... Sevim Hanım, eşyalarını yerleştirirken çalmış olmasın sakın?" dedi. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Yapmış mıdır öyle bir şey?" diye sordum, korkuyla.

"Yapmamıştır. Çünkü çalışma masana dokundurtmadım. Ama Begüm gece çaldıysa bilemem." dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Çalar mı ki Begüm?" diye sordum.

"Eğer, ünlü modacıların kıyafetleriyle takas edebileceği değerde bir bilgi olduğunu kavrarsa çalar. Ama muhtemelen

ne olduğunu anlamayacaktır ve ona değişik bir şey gibi geldiği için Instagram'a yüklemiştir." dedi. Hızlıca ayağa kalktığımda kolumdan tuttu ve beni kendine çekti; saniyeler içinde bacaklarının üzerinde otururken bulmuştum kendimi. "Bende onlar." dedi, yumuşacık bir sesle.

"Nasıl sende?" dedim, şaşkınlıkla.

"Bende işte." dedi. Bakışları biraz sonra beni öpecekmiş gibiydi. "Çalışma odandaki dosyayı aldım ve kasaya koydum. Senin için önemli olduğunu söylemiştin ama ruhun duymadı. Malını korumayı bilmiyorsun." dedi. Nefesi, yüzüme değiyordu.

"Son günlerde çok üstüste şey olmuştu ya... Kafam çok karışıktı." dedim, incecik bir sesle.

"Kafan ne kadar karışık olursa olsun... Senin için çok önemli olan şeyleri korumayı aklından asla çıkarmayacaksın." dedi. Kafamı, "Tamam." anlamında salladım. "Kasanın şifresi hala aklında mı?" diye sordu. Kafamı, "Evet." anlamında salladım. "Gidip alabilirsin istediğin zaman... Bugün biraz evde çalışalım ikimiz de... Akşam yemeğe gideriz... Eğer istersen..." dedi. Kafamı, "Tamam." anlamında salladım.

Çıplak bedenine bu kadar yakın olmak nefesimi kesiyordu. Gözlerim dudaklarına kaydı. Bu hep böyle olmak zorunda mıydı? Hiç beklemediğim bir şekilde, beni kucağından indirip, yan tarafa oturttu. Şaşkın bakışlarımı Bora'dan çekemiyordum.

"Dingo'nun Ahırı'na mı giriyorsun?" diye sordu. Kaşları çatık, ses tonu sertti. Kime sormuştu? Gözleri, balkon kapısını hedef alıyordu. Hala şaşkın olan bakışlarımı oraya doğru çevirdim. Begüm, asık suratıyla kapının önünde duruyordu.

"Kapıya vurdum, kimse cevap vermedi." dedi Begüm, üzüntü dolu bir sesle.

"Neyin var senin?" diye sordu Bora, gözlerini kısarak.

"Uygunsuz bir zamanda mı geldim? Üzerinde bir şey yok." dedi Begüm, Bora'ya. Adım atıp atmamaya tereddüt ediyor

gibiydi.

"İlk defa mı beni çıplak görüyorsun?" diye sordu Bora. Begüm, birkaç adım atarak koltuğun önündeki pufa oturdu; bakışları üzerimdeki tişörtte bir iki saniye oyalandıktan sonra, yeniden Bora'ya döndü.

"Ben bir şey yaptım abi... Ama yanlışlıkla." dedi Begüm.

"Ne yaptın Begüm?" dedi Bora, bıkkın bir ifadeyle.

"Özür dilerim vallahi... Senden de tabii Naz." dedi Begüm. Kaşlarım çatıldı, ne yapmıştı ki?

"Ne yaptın?" diye bir kez daha sordu Bora.

"Elif Abla'yı çağırdım eve." dedi Begüm. Başını öne eğmişti.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Bora, çok sert bir sesle.

"İsteyerek olmadı vallahi. *'Görüşelim, seni çok özledim, neredesin?'* dedi, *'Evdeyim.'* dedim. Çağırıyorum zannetti sanırım. *'Tamam. Geliyorum.'* dedi. Ayıp olur diye düzeltemedim durumu." dedi Begüm. Yaramazlık yapmış çocuk gibiydi sesi.

"Çık dışarı!" dedi Bora. Gözlerinden ateş çıkıyordu.

"Abi bak valla-"

"BEGÜM DIŞARI ÇIK!" diye bağırdı Bora. Begüm, muhtemel tüm Kilyos'ta deprem etkisi yaratan sesle yerinde sıçramıştı. Onunla aynı kaderi paylaşıyordum; ben de oturduğum yerde kıpırdayamaz hâle gelmiştim. Elif bir gün bana beni özlediğini söylerse, ona asla evde olduğumu söylemeyecektim. *Saçmalama Naz, Elif seni neden özlesin?* Begüm ayağa kalktı ve hızlı adımlarla odadan çıktı. "Hadi hazırlan, kahvaltıya gidiyoruz." dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Kaşlarım çatıldı, bakışlarımı yüzüne sabitledim.

"Hayır gitmiyoruz." dedim, sert bir sesle.

"Anlamadım?" dedi. Kaşlarını kaldırmış, alaylı bir ifadeyle konuşmuştu.

"Gitmeyelim." dedim, anında yumuşayan bir sesle.

"Nazlı... Sabrımı mı sınıyorsunuz?" dedi Bora. Sesi, uyarıcı tondaydı.

"Burası bizim evimiz. Neden o geliyor diye gitmek zorunda kalalım ki?" dedim, ağlamaklı bir sesle. *Çok üçkağıtçısın Naz. O adam öyle ağlamaklı ses tonlarını yutmayacak kadar akıllı. Ve sen gerçekten de çok düzenbazsın.* Huyum kurumalıydı ama öyleydim. Durdu ve gözlerimin içine birkaç saniye baktı.

"O geliyor diye gitmiyoruz. Kahvaltıya gitmek isteyen sendin." dedi.

"Şimdi istemiyorum. Burada kalalım. Evimizde." dedim, derin bir nefes alarak. Koltuğa daha çok yayılmıştım. Kime neyin meydanını okuduğumu bilmiyordum. Sıkıntılı bir nefes verdi. Ayağa kalktı ve odadan çıktı. Yine ben kazanmıştım!

♠

Bora duştayken aşağıya indim. Kahvaltıya oturduğumda, Begüm mahçup bir şekilde masadaki yerini almıştı. Gökhan'ın tüm neşeli tavırlarına rağmen yüzü gülmüyordu. Ama ben gülümsüyordum. Ve gülümseyerek masaya geçtim. Biraz sonra, Bora da kahvaltıya inmişti. Kot pantolon üzerine giydiği beyaz tişörtüyle oldukça karizmatik gözüküyordu. Elif gelecekken bu kadar karizmatik gözükmesine gerek yoktu. *Adamın her hali karizmatik Naz, n'apsın?*

"Naz, Hande'yi arayacakmışsın." dedi Gökhan. Kafamı, "Tamam." anlamında salladım. Fakat aramayacaktım, kafamdaki plan başkaydı. Bambaşkaydı. Cebime koyduğum telefonu çıkardım ve Hande'ye Whatsapp'tan yazdım.

"S.O.S"

"N'oldu???"

"Neredeysen çık gel. Sana görev vereceğim çekirge, acele et."

"Tövbe bismillah."

"Geliyorum."

"Zaten yoldayım."

"Yani zaten geliyordum."

"Aferin çekirge."

Elif'in geleceği varsa göreceği de vardı. Kahvaltımı yapmaya devam ettim. Begüm, masadaki suskunluğu ilk

bozan kişi oldu.

"Naz... Ben gerçekten tekrar özür dilerim. Bir daha olmayacak." dedi Begüm. İçten bir şekilde gülümsedim.

"Evet, olmayacak." dedim, tok bir sesle. Bora'nın ifadesiz yüzü bana çevrilmişti. Gözlerini, gözlerime dikti. Bir şeyler planladığımı anlamıştı sanırım. Ona da gülümsedim.

"Neler oluyor ki?" diye sordu Gökhan. Bu sırada kapı çalmıştı. Begüm, kapının ziliyle bembeyaz kesildi.

"Elif Hanım'lar geldiler Begüm. Nereye alayım?" diye sordu yanımıza gelen Sevim Hanım. Begüm dudaklarını aralamıştı ama ben önce davranarak, konuşmasına izin vermedim.

"Buraya." dedim, Sevim Hanım'a. Bora'nın çatılmış kaşlarının altındaki, sinirlendiğini fazlasıyla belli eden kapkara gözleri beni buldu yeniden.

"Hassiktir! Ne işi var Elif'in burada?" dedi Gökhan, saniyeler sonra. Ardından, Begüm'e döndü. "Tabii ki de senin işin ufaklık!" dedi Gökhan, sert bir sesle.

"Sus n'olur." dedi Begüm, mırıldanarak.

"Afiyet olsun!" dedi Elif. Merdivenlerden inmiş, masaya kadar yaklaşmıştı. Üzerinde sarı, dizlerinin biraz yukarısında biten kısa kollu bir elbise vardı. Yeşil topuklu ayakkabılarıyla, yine oldukça şık görünüyordu. *Hayaller ve hayatlar kombinleriniz yan yana yine maşallah Naz!* Elif, herkesin yüzüne tek tek bakmış ama gözlerini itinayla Bora'ya değdirmemişti.

"Hoş geldin Elif Abla..." diyerek ayağa kalktı Begüm. Elif, Begüm'e sımsıkı sarıldığında birbirlerini çok sevdiklerini anlamıştım. Begüm sempatik bir kızdı; benden de hoşlanıyordu ama onun için, Elif kadar özel bir yerde olmadığımın farkındaydım.

"Asıl sen hoş geldin tatlım..." dedi Elif, Begüm'e gülümseyerek. "N'aber Gökhan?" diye sordu. Gökhan'a bakıyordu şimdi de.

"İyi. Seni sormalı." dedi Gökhan. Bakışları soğuk değildi ama sıcak da değildi.

"İyiyim." dedi Elif ve gülümsedi. "Merhaba Nazlı." dedi. Bu sefer de bana bakıyordu.

"Hoş geldin." dedim. Yapmacık olduğuna ancak bin şahit isteyecek bir gülümseme vardı yüzümde. Bora, kahvaltısından başını kaldırmıyordu. "Oturmaz mısın?" diye sordum Elif'e. Bora'nın gitgide daha fazla sinirlendiğinin de farkındaydım üstelik.

"Bir kahve içerim Sevim Hanım." dedi Elif. Benim tam karşıma, masanın baş köşesinde oturan Bora'nın sağ tarafına oturmuştu. Bora aldırış etmedi. Masaya oturan kişinin eski sevgilisi olduğuna hiç kimse ikna olmazdı. Ama Elif belli ediyordu bunu; fazla kasılıyordu. Bora'ya bakmamak için ekstra çaba sarfediyordu.

"Eeee üç numara? Anlat bakalım. Neler yapıyorsun?" dedi Elif. Çayımı yudumladığım sırada, bakışları yüzüğüme kaymıştı. Gözlerini beş saniye oradan ayıramadı. Ardından hayal kırıklığı dolu bakışlarını yüzüme sabitledi. Begüm, bir şeyler anlatıyordu ama dinlemiyordum. Elif de dinlemiyordu muhtemelen ki, Begüm'ün sesini, dudaklarından çıkan kelimeler kesti. "Nişanlandınız mı?" diye sordu bana. Sesi zor çıkmıştı. Bora, bakışlarını kahvaltısından ayırıp, Elif'e yöneltti.

"Bu cumartesi nişanlanıyoruz." dedi. Sesinde ya da yüzünde hiçbir duygu yoktu. Elif'in kaşları havalanırken yüzüne bir gülümseme yayıldı. *Hatırladın mı Naz? Anıl sana evleneceğini söylediğinde, sen de böyle gülümsemiştin.* Hatırlamıştım. Acının gülümsemesiydi bu. Elif gerçekten de acı çekiyordu. Aklımdaki hin fikir için pişman olmuştum.

"Hayırlı olsun." dedi Elif. Gözlerini Bora'ya çevirmiş ve oradan çekmiyordu. Gökhan ve Begüm dut yemiş bülbüle dönmüşlerdi. Bora da Elif'e bakmaya devam etti. *Bora bakışlarını çekmeyecek Naz, göreceksin. İlk gözlerini kaçıran kaybedendir; Elif kaçıracak.* Yedi buçuk saniye sonra Elif'in bakışları bana çevrildi. *Haklı çıktım!* "Umarım mutlu olursunuz." dedi. Samimi miydi, değil miydi anlaşılmıyordu.

"Teşekkür ederiz." dedim. Bu sırada, yaklaşmakta olan topuklu ayakkabı sesleri duyuldu. Hande'nin "Geliyorum." deme şekliydi bu. Muhtemelen ayağında en az 10 santimetre, ince yüksek topuklu ayakkabılar vardı.

"Helloooo!" dedi Hande. Gökhan, hızla yerinden kalkmış ve Hande'ye sarılmıştı. Ayağa kalktım.

"Hoş geldin." dedim, gülümseyerek.

"Hoş buldum." diye karşılık verdi Hande. Masaya doğru yaklaştı. Siyah, kalın askılı, diz hizasında bir elbise giymişti. Sırt dekoltesi her zamanki gibi oldukça iddialıydı.

"Tanıştırayım... Hande. Kız arkadaşım." dedi Gökhan, Begüm'e. "Begüm, Bora'nın kız kardeşi... Elif de..." dedi Gökhan ve durdu. Hande, anlamasa da buna takılmamıştı. Begüm ve Elif'le tokalaştı. Ardından bana sarıldı. Ve bir süre bırakmadı. On bir saniye kadar bir süre... Sonra, Bora'ya döndü. Ona da sarıldı. Muhtelemen Bora bundan hiç memnun kalmamıştı. Ama bu Hande'nin umrunda bile olmazdı.

"Sen gel böyle otur Hande, ben bahçeye çıkacağım." dedi Bora. Ve bir cevap beklemeden de bahçeye çıktı. Elif'in gözleri Hande'den ayrılmıyordu şimdi de.

"Eee Naz? Nasıl geçti tanışma merasimi?" diye sordu Hande.

"Güzel güzel..." dedim, gülümseyerek.

"Elbisene bayıldım." dedi Elif, konuşmam biter bitmez. Hande'nin üzerindeki bakışları en sonunda anlaşılmıştı.

"Aaa çok teşekkür ederim." dedi Hande. Mutlu olmuştu. "Seninki de çok güzel. Özel bir tasarım hatta, imzalı bir elbise." diye devam etti. Tek bakışta nasıl anlamıştı bilmiyordum.

"Elif Abla tasarımcı." dedi Begüm, Hande'ye. Sesinde gururlu bir tonlama vardı. "Ben de onun izinden gidiyorum." diye devam etti. Hande'nin gözlerinin içinin parlamasıyla, zaten pişman olduğum hin planım çöpte kendine yer edinmişti.

"Öyle mi? SÜPER! Bir markayla mı çalışıyorsun?" diye sordu Hande Elif'e, heyecanla.

"Aslında... Kendi markamın sahibiyim. 'RêvE' benim belki duymuşsunuzdur." dedi Elif. Hande'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Elif'in karşısında olmasam, benim de açılabilirdi. Zira söylediği markayı ben bile biliyordum. Yalnızca Türkiye'de değil dünyada da kendine yer bulmuş bir markaydı. Üstelik ben Fransız markası zannediyordum.

"Bir dakika... RêvE'in sahibi Fransız bir kadın değil mi? Yani ben moda dergilerinde rastlamıştım. Hatta, İstanbul'da şubesi açılalı yalnızca dört beş sene oluyor." dedi Hande, şaşkınlıkla.

"Beş buçuk sene önce açıldı evet. İki ortağız. Teyzem ve ben... Isabela Rose. Yıllarca, çeşitli markalar için tasarım yapmış birisidir Isabela. Daha sonra kendi markasını yarattı. İlk zamanlar, RêvE'in sondaki E'si küçüktü. Ben mezun olduktan sonra teyzeme ortak oldum. RêvE'de ciddi yenilenmeler oldu ve sondaki E harfi büyüdü. Rose'un R'si ve Elif'in E'si büyük puntolarla şimdi..." dedi Elif, Hande'ye.

"Hiç fark etmemişim." dedi Hande. Ben fark etmiştim. Ne işime yarıyorduysa bu farkındalık...

"Doğaldır. İstanbul'daki ilk şubemizle isimde değişikliğe gittik hatta Türkiye'deki çoğu insan, markayı yeni duymuştu bile. Ama farkedilmemesi benim açımdan iyiydi o zamanlar. Fazla tanınmamam gerekiyordu..." dedi Elif. O zamanlar, Bora'yla beraber olduğu zamanlara tekabül ediyordu.

"Neden?" diye sordu Hande, merakla.

"Erkek arkadaşım kıskanç birisiydi." dedi Elif, gülümseyerek. Begüm'ün mahçup bakışları bana kaymıştı.

"Yanlış hatırlıyorsun... Erkek arkadaşın gayet sana ve mesleğine saygı duyan birisiydi. Başka sorunlar vardı sanki. Hani senin kurtulduğun ve sonrasında markanda ciddi atılımlar yaptığın sorunlar..." dedi Gökhan, Elif'e. Onu bariz bir şekilde iğneliyordu; ve bunu yaparken de oldukça ciddiydi. *Puan hanene artı ekledik Gökhan'cığım.*

"Doğru... Ama işte insan hatalar yapabilir Gökhan. Sen de iyi bilirsin bunu." dedi Elif, yapmacık bir gülümsemeyle. Hande ile göz göze geldiğimizde, bakışları sorgulayıcıydı.

"Keşke yaptığın her hatada benim kadar haklı sebeplerin olsaydı Elif... Gerçi sen bencilsindir, kendini haklı buluyorsun elbette." dedi Gökhan, alaylı bir gülümsemeyle.

"Hiç değişmeyeceksin değil mi? Hayatının son gününe kadar bana laf sokmaktan keyif alacaksın..." dedi Elif, arkasına yaslanırken. Gökhan'a aldırmıyor ve daha çok buna bağışıklık kazanmış gibi davranıyordu.

"Cık." dedi Gökhan, gülümseyerek. "Laf sokmuyorum ki ben... Gerçekleri söylüyorum. Hatta bazen ölmeden evvel yapacağım son şeyin de seninle konuşmak olmasını falan diliyorum." diye devam etti.

"Allah uzun ömür versin." dedi Elif, yapmacık bir şekilde. Daha sonra Hande'ye döndü. "Erkek arkadaş seçimin kıyafet seçimin kadar başarılı değil sanırım." diye devam etti, şakacı bir tavırla.

"Pek birbirinizden hoşlanmıyorsunuz galiba." dedi Hande, arkasına yaslanarak. Baş köşede, Bora'nın yerinde oturuyordu ve sandalyenin sahibini aratmayacak kadar sorgulayıcıydı bakışları.

"Olur mu öyle şey aşkım, ne demek hoşlanmamak? Birbirimizden nefret ediyoruz biz." dedi Gökhan, ciddi bir şekilde.

"Neden?" diye sordu Hande, merakla.

"Yıldız meselesi." dedi Gökhan, gülümseyerek.

"Teyzenin eşi mi İngiliz?" diye sordu Hande, Elif'e dönerek. Konuyu değiştirmeye çalışıyordu muhtemelen. Ama Gökhan'a bu tavrının sebebini muhakkak soracaktı.

"Anneannemin ikinci eşi İngiliz. Annem dört yaşındayken, İsabela doğmuş. Annem de İngiltere'de büyümüş. Babamla evlendiğinde İstanbul'a yerleşmiş ama bağlantısı hiç kopmamış İngiltere'yle. Benim de bir ayağım oradadır küçüklüğümden beri." diye yanıtladı Elif.

"Eğitimini de orada mı aldın?" diye sordu Hande, merakla. Söz konusu moda olduğunda onun için akan sular tam olarak duruyordu. "Ama mükemmel zaten tasarımların, ben hastasıyım şahsen. Sen de çok güzel bir kadınsın ayrıca. Tanıştığıma çok sevindim." diye devam etti, samimi bir tavırla. *Hande'yi parçalayarak mı öldürsek, öldürerek mi parçalasak Naz?*

"Liseyi Saint Benoît'da okuduk Bora ile beraber. Daha sonra, üniversite için İngiltere'ye gittik. Aslında o Fransa'da okumak istedi, onların eğitim sistemine hayrandır ama ben İngiltere diye tutturdum. Kırmadı beni. Hiç kıramazdı." dedi Elif. Arkasına yaslanmış, kocaman gülümsemesiyle bana bakıyordu. Hande'nin şaşkın bakışları da bana dönmüştü şimdi. Gülümsedim. Zaten böyle zamanlarda yaptığım tek şey buydu.

"İzninizle. Ben bir Bora'ya bakayım." dedim ve masadan kalkıp bahçeye çıktım. Bora bir elinde sigarası, bir elinde telefonu, dünyayı ve bizi umursamayarak oturuyordu. Küçük adımlarla gidip ben de yanına oturdum. Telefonunu sehpanın üzerine koydu.

"Ne o? Sarmadı mı sohbet?" diye sordu. Alaylı bakışları bana çevrilmişti. Dudaklarım aralandı ama konuşamadım. Çünkü Hande, Gökhan, Begüm ve Elif bahçeye çıkıp yanımıza gelmişlerdi. Hande tam karşıma Gökhan'la yan yana oturmuştu. Begüm ve Elif de tekli koltuklara geçmişlerdi.

"Sen de sever misin Nazlı'cığım modayı?" diye sordu Elif. *O "cığım" ekini alırız ve senin elbiselerine aksesuar niyetine takarız!* Samimiyette ne ara bu seviyeye gelmiştik? Ses tonunda kibir mi vardı, bana mı öyle geliyordu? Sözde ben onu çatlatacak ve bu eve geldiğine pişman edecektim; nerede yanlış yapmıştım?

"Ben dünyanın en büyük klişesinin takipçisiyim. '*Moda, insanın kendisine yakışanı giymesidir.*' bence." dedim, gülümseyerek. Elif, tepeden tırnağa beni süzdü. Üzerimdeki Bora'nın tişörtünü ve altından birazcık gözüken penye

şortumu beğenmemişti anlaşılan. Ev babetlerimi beğenseydi bari. Çünkü onları Bodrum Pazarı'ndan almıştım ben. Beğenerek...

"Anladım." dedi Elif. Ses tonunda dalga geçer bir ifade vardı.

"Naz'ın giyinip kuşanmaya hiç ihtiyacı yok." dedi Hande gülümseyerek. Jeton yeni düştüğü için, Elif'in Bora'nın eski sevgilisi olduğunu ancak anlamıştı ve onu değil beni övecekti bundan sonra herhalde. Kalsındı.

"Bence senin de yok." dedi Gökhan büyük bir içtenlikle. Hande'nin elinden tutmuş ve yanağına bir öpücük bırakmıştı. Hande'yi belki de ilk kez gerçekten, iliklerine kadar mutlu bir şekilde görmeyi şaşkınlıkla karşılıyordum. Elif, onları samimi bir gülümsemeyle izliyordu. Yalnızca yedi saniye sürebilen bir sessizliği telefonumun melodisi böldü. Eren arıyordu. Eren, beni kurtarmak için arıyordu. Eren'i çok seviyordum!

"Alo?" dedim. Ve oradan uzaklaşıp, havuz kenarına indim.

"N'aber? Dönmedin bana." dedi Eren, sitemli bir sesle.

"Vakit olmadı. İyilik, sağlık. Senden?" dedim.

"İyi olmaya çabalıyorum." dedi Eren. "Hande'yle konuştun mu hiç?" diye sordu.

"Burada şimdi." dedim, buruk bir ifadeyle.

"Bu sefer başka olduğunu onun gözlerinde gördüm." dedi, ciddi çıkan bir sesle. "Kabul etmeye çalışıyorum sadece." diye devam etti. "Heri- Adam senin de arkadaşın sonuçta." dedi.

"İyi bir insan Gökhan." dedim.

"Biliyorum." dedi.

"Nereden biliyorsun?" dedim, şaşkınlıkla.

"Tanışmıştım ya Naz." dedi.

"Eren ben çok üzgünüm." dedim.

"Arkadaşların için sevin güzelim sen." dedi Eren, sıcacık bir sesle. "Bu saatten sonra bu konuyu kapatalım olur mu? Yani aynı ortama girip çıkacağım Gökhan'la senden ve

Bora'dan ötürü. Yani nasıl desem... Bana yakışmaz Naz. Sesli konuşulacak mevzu değil artık bu." diye devam etti.

"Seni çok ama çok ama çok seviyorum Eren. Bunu unutma olur mu? Sen benim için çok önemlisin. Senin mutlu olmanı istiyorum." dedim.

"İyiyim... He şey... Melis seninle tanışmak istiyor da... Akşam, dördümüz yemek yiyeceğiz." dedi Eren.

"Dördümüz?" dedim, merakla.

"Bora'yla konuştuk az evvel. Söylemedi mi?" dedi Eren, şaşkınlıkla.

"Yok. Yoktu haberim. Olur yeriz." dedim.

"Bir de... Naz... Ben Anıl'a onu senin kurtardığını falan anlattım." dedi Eren. Sesinde mahçup bir tonlama vardı.

"Evet. Biliyorum. Ve sorun değil. Zaten öğrenecekti." dedim.

"Sorun yok değil mi?" diye sordu.

"Yok yok." dedim. Şu an tek sorunum Elif'ti.

"Sevindim." dedi. Ses tonuna, rahatlaması yansımıştı. "Görüşürüz o zaman akşam." dedi. Kapattı. Yeniden, istemeye istemeye bahçedeki oturma grubuna doğru ilerledim.

"Biz de senden bahsediyorduk!" dedi Hande, geniş bir gülümsemeyle. Biz de telefonda Hande'den bahsetmiştik; olabiliyordu böyle şeyler. Ve fakat Hande'nin sesinde bir halt yediğini belli eden bir tonlama vardı. Umarım bunu yalnızca ben anlıyordum. Koltuğa oturmamla Bora'nın kolunu omzuma atması bir olmuştu. Eski sevgilisinin yanında böyle davranması doğru bir hareket miydi, bilemiyordum. *Elif bu eve geldiğinde, Bora'nın dudağının kenarına bir öpücük bırakıp, onu yatak odanızda beklediğini söylemiştin Naz. O çok yerindeydi de şimdi bunu mu sorguluyorsun?*

"Matematikçiymişsin." dedi Elif, bakışlarını bana çevirdiğinde. Yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı.

"Evet." dedim. Bora'nın omzumdaki eli, belime doğru kaydı.

"Hande, Nasa'ya kadar yolun olduğunu söyledi." dedi Elif. Beni sorguya mı çekiyordu?

"CIA aslında benim ilgi alanım." dedim. Benim de yüzümde yapmacık bir gülümseme vardı. Elif, beklenmedik bir kahkaha attı. "Uzayı da severim elbet. Ama böyle kriminal mevzular, istihbarat, bilgisayar üzerindeki şifrelemeler, ajanlık, silahlar ve gizem daha çok ilgimi çekiyor." dedim.

"CIA ajanı mı olmak istiyorsun gerçekten, anlamadım?" dedi Elif. Gülümsemesi perdelenmiş yerini şaşkınlık almıştı.

"Yok canım evleniyorum malum. Şu saatten sonra giremem. Ama dünyaya bir daha gelseydim, olabilirdi." dedim, gülümseyerek.

"Sende ajan tipi yokki Naz." dedi Begüm, bana bakarak. Kaşlarını çatmış, beni süzüyordu. Sağ olsundu. İyi ki de söylemişti. Kötü bir niyeti olmadığı belliydi ama şu an yanlış zamandı.

"Ajan tipi olmayanlardan korkacaksın. Hiç mi Amerikan filmleri izlemediniz?" dedim, yapmacık gülümsememle.

"Ay Naz'ın en büyük hobisidir. Yalnız Amerikan filmleri de değil. Herhalde çekilmiş tüm suç, gizem, aksiyon, mafya, gerilim filmlerini falan izlemiştir." dedi Hande, ortaya doğru. Sözde beni övüyordu. Allah aşkına film izlemenin nesi övgüye değerdi?

"Heeeee... Şimdi anladım." dedi Elif, bana bakarak. Gözlerine yeniden alaylı bir bakış yerleşmişti. Bora'yla bu yüzden "sevgili" olduğumu falan düşünüyordu herhalde. Tam bir aptaldı. *Sakin ol Naz.*

"Neyi?" diye sordu Hande Elif'e, şaşkınlıkla.

"Şeyi... CIA sevdasını..." dedi Elif, aynı alaylı ifadeyle. Yapmacık gülümsememin dozajını arttırdım.

"Eee şey! Kahve içen var mı?" dedi Begüm, telaşlı bir şekilde. Hiç kimse cevap vermemişti. "Güzel!" dedi ayağa kalkarak. "Bana yardım edebilir misin yengeciğim? Ne de olsa senin evin." diye devam etti. *Begüm burasının senin evin olduğunu belirterek sana tüm evi temizletebilir bile*

Naz! Ayağa kalktım ve Begüm'ün peşinden mutfağa ilerledim.

"Bir arzunuz mu vardı?" diye sordu Sevim Hanım.

"Sevim Teyze, Naz'la bana biraz müsaaede edebilir misin?" dedi Begüm. Sevim Hanım gülümseyerek mutfaktan çıktığında, Begüm ada tezgahın önündeki bar sandalyelerden birisine oturmuştu.

"Bir şey mi oldu?" dedim, meraklı bir ifadeyle. "Kahve yapacaktık?" diye devam ettim.

"Özür dilerim." dedi Begüm, üzgün bir ifadeyle. "Elif Abla'yı çok iyi tanıyorum. Senin üzerine oynamaya çalışıyor. Ve ben kendimi gerçekten kötü hissediyorum." diye devam etti. Tezgaha yaslandım ve Begüm'e sıcacık bir gülümseme gönderdim.

"Ona çok değer veriyorsun." dedim.

"Elif Abla'ya mı?" dedi Begüm. "Evet." diye devam etti. "Onu çok seviyorum, abimle ne yaşamış olurlarsa olsun... Öz ablamın yapmadığı ablalığı yaptı bana en zor zamanlarımda." dedi, üzgün bir ifadeyle.

"Seni anlıyorum." dedim, yumuşacık bir sesle. Eren'in Anıl'la benim aramda kurduğu incecik köprüden biliyordum bu duyguyu. Belki Naz'ın sevdiği Anıl'a karşı durmuştu; ama arkadaşı olan Anıl'ı gerçekten de çok seviyordu. Aslında ben de Eren'den biliyordum aynı durumu; Hande'ye karşı bir şeyler hissediyordu, Hande ona asla o gözle bakmıyordu ve ben Hande'yi, Eren'e ve ona tercih ettiği herkese rağmen çok seviyordum. Fakat Begüm, onu anladığımı anlamıyor ve rahatlamış görünmüyordu.

"Naz... Seni tanımıyorum henüz ve sen de beni tanımıyorsun. Yani birlikte doğru dürüst vakit bile geçirmedik. Ama şunu tüm kalbimle söylüyorum ki, Elif Abla'ya olan sevgimin abimle olan ilişkisiyle bir alakası yok. Gerçekten. Sakın yanlış anlama." dedi.

"Sorun yok Begüm, rahat olabilirsin." dedim, gülümseyerek. Belki daha geniş bir zamanda, onu gerçekten

de yanlış anlamadığımı anlatabilirdim ama şimdi ne yeri ne de zamanı değildi. "İçeriye geçelim mi?" diye sordum.

"Dün için de çok mahçubum... Yani ben ancak abimle konuştuktan sonra idrak ettim durumu. Hani şu şey meselesi..." dedi Begüm ve sustu. Bakışları tedirgindi.

"Beril ve diğer kadınlar..." dedim.

"Evet. Yani daha evvel Elif Abla da, başkaları da bu eve girip çıktılar ben varken. Abim evin içinde muhatap olmak istemediği insan varsa kaybolmasını iyi bilir. Bu kata kolay kolay kimseyi almam zaten ben. Yukarıdaki salonda, orta kattaki balkonda ya da benim odamda takılırım arkadaşlarımla." dedi.

"Önemli değil, gerçekten." dedim, sıcacık bir ifadeyle.

"Bocalıyorum sanırım henüz. Yani o kadar ani oldu ki her şey... Alışamadım daha abimin evleneceği fikrine, sansürlü konuşmaya falan... İlk defa bir yabancı bizimle yaşıyor." dedi Begüm. Ve sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani yabancı derken kötü bir şey demek istemedim." diye devam etti, panikle. Küçük bir kahkaha attım.

"Bak ben alıngan birisi değilimdir. Kasılmana, sıkıntıya girmene gerek yok. İçinden geldiği gibi davranmaya devam edebilirsin. Kötü niyetli olmadığını biliyorum en azından, seni tanımasam da biliyorum..." dedim.

"Oh!" dedi Begüm ve derin bir nefes aldı. "Çok sevindim gerçekten. Çünkü dün abim çok kızdı bana ve şimdi Elif Abla'dan dolayı da yine laf yiyeceğim. Bu sefer sınırları aştım farkındayım. Hakkımda hayırlısı, bakalım..." dedi, muzip bir tavırla.

"Bahçedeki insan senin misafirin!" dedi, an itibariyle son görüldüğü yer mutfak olarak güncellenen Bora.

"Beş dakika olmadı ya daha... Geliyordum şimdi." dedi Begüm, aniden ayağa kalkarak.

"Ben Gökhan'la Elif'in birbirlerine kustukları nefreti çekmek zorunda mıyım? Hande de yeterince kasıldı zaten! Geç verendaya!" dedi Bora Begüm'e, sert bir ifadeyle.

"Tamam." dedi Begüm, kısık bir sesle. "Elif Abla, bugün onda kalmamı istedi" dedi, hemen ardından.

"Sen bugün benim elimde kalmaya ne dersin Begüm?" dedi Bora, kaşlarını kaldırarak. Begüm sıkıntılı bir nefes verdi ve salona girdi. Bora'nın bakışları bana çevrilmişti.

"Geçelim biz de." dedim, gülümseyerek.

"Kahve yapacağım ben. Sen geç." dedi. Sesi düz müydü yoksa bana mı öyle gelmişti, anlamamıştım. Küçük adımlarla, istemsizce yeniden verandaya doğru ilerledim.

"Ben artık kalkayım." dedi Elif, bahçeye çıktığımda. Kalksındı. Bir daha da gelmesindi. Begüm, Elif'i geçirmek için, onunla beraber içeriye geçtiğinde Hande'nin bakışları bana sabitlenmişti.

"Ay! Ben anlamadım Naz. Özür dilerim." dedi Hande.

"Sana, *'S.O.S'* diyorum, *'Çekirge'* diyorum. Salak mısın kızım sen acaba? Ne zaman S.O.S sinyali veririm ben?" dedim Hande'ye, bir anlık hışımla. *Kendine iltifat edilmesi gerektiğini düşündüğün ve alt edilmesi gereken insanlar olduğu zaman Naz.*

"Ay ne bileyim! Ben görümcenin hakkından geleceğiz diye düşündüm. Gökhan'ın suçu vallahi. Ben onu aradığımda Begüm'le kahvaltı yaptığını söyledi. Bora'nın kardeşi deyince..." dedi Hande. Sesi, üzüntülü çıkmıştı. Gökhan, gülmemek için dudaklarını ısırıyordu.

"Siz di çik gizil bir kidinsiniz iyrici!" diye, Hande'nin taklidini yaptım. "Her gördüğüne böyle iltifat mı edersin sen? Dibin düştü kadının tasarımcı olduğunu öğrendiğinde!" dedim.

"Aaa ama ne yapayım? RêvE çok iyi bir marka." dedi Hande. Beni delirtmeye çalışıyordu sanırım. "Hatta, senin mezuniyet balosunda giydiğin elbise de RêvE'di." diye devam etti. İşte bunu hatırlamıyordum. Gidip, o elbiseyi kesecektim birazdan.

"Hiç de bile güzel değildi. Bir kere çok pahalıydı. Hem ben mezun bile olmadım! Arkadaşlarımdan ayrılmamak için şey yaptım, baloya gittim. Demek ki kıyafet uğursuz gelmiş bak.

Allah Allah! 1400 Lira bayıldım o elbiseye." dedim, sitemle. *Elbisenin hakkını yeme Naz!*

"Kızım dalga mı geçiyorsun? Tüm gözler senin üzerindeydi. Resmen senin için yapılmış gibiydi elbise. Hele sırt detayı müthişti. Şimdi şeylik yapma." dedi Hande. Bora, Hande konuşurken kahvesiyle beraber yanımıza gelmiş ve bir sigara yakmıştı.

"Neylik yapmayayım?" dedim, hayretle kaşlarımı kaldırarak.

"Neyse..." dedi Hande, üzüntü dolu bir sesle. Bora geldiği için susmak zorunda hissetmişti sanırım kendisini.

"Ya magazin sitelerinden çıkmıyorsun! Bora'yı zaten araştırmışsın, eski sevgilisinin kim olduğu detayına mı takılmadın?" dedim, sitemle. *Naz, sussan mı canım sen de artık?*

"AŞKIM! Sen nişanda ne giyeceksin?" diye sordu Gökhan, aniden. Konuyu değiştirmeye çalışıyordu muhtemelen. Çünkü hiç de bununla ilgilenen birisi gibi durmuyordu.

"RêvE'den elbise alır kendisine." dedim, arkama yaslanırken.

"Bak ya!" dedi Hande, sitemle. Girdiğim tribe kızıyordu sanırım ama onun duygularıyla şu an için ilgilenmiyordum.

"Eee Hande, sen nasılsın?" diye sordu Bora. Konuşabildiğinin farkında değilmişcesine, Hande'yle beraber, benim bakışlarım da ona çevrilmişti.

"Çok iyiyim." dedi Hande. "Ödev hazırlıyoruz işte okul bitsin diye." dedi ardından.

"Hassiktir! Ben onu unuttum." dedim, araya girerek. Gözlerim fal taşı büyüklüğünde açılmıştı. Bora'nın bakışları bana çevrildi. Yüzüne bakamıyordum. Bana küfür etmeyi mi yasaklamıştı? Pekiydi.

"Kızım yaparsın senin bir iki gününü alır. Yalnız, vizeye girmedin diye hoca epey laf etti. Bir tanecik dersin var onu da sallaya sallaya bir hal oldun." dedi Hande. Kaşlarım çatılmıştı.

"Vize ne zamandı ki?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"E cuma işte. Sen ona çalışmak için özel dersi ertelemedin mi geçtiğimiz hafta?" dedi Hande, merakla.

"Öyle yapmışımdır tabii. Ama ben sınav olduğunu unuttum." dedim. Kendimi alkışlamalıydım. Zira, muhtemelen sınav vaktinde Bora'nın köprücük kemiğini seyretmekle ve hatta öpmekle meşguldüm.

"Haydaaa! Nazo anladık aşık oldun da... Acaba durup bir nefes mi alsan? Ben boşverdin de Trabzon'a gittin sandım. Hatta özel dersin olmamasına da şaşırmıştım. Yani sınav senin için çocuk oyuncağı. Ama tutturuyorsun, kendi tekniğimle çözeceğim diye orası ayrı!" dedi Hande, gözlerini devirip. *Aşk falan... Ne kadar saçma sapan ve ayıp şeyler bunlar Naz!*

"Neyse... Yapacak bir şey yok. Sağlık olsun." dedim, derin bir nefes alarak.

"Kızım vallahi bu sene de uzayacak okulun. Seneye yine, benimle beraber Boğaziçi yollarında sürüneceksin. Hoş, okula geldiğin de yok ama neyse!" dedi Hande. "Bu hafta, hangi gün özel dersin? Ben de geleyim, sonra beraber çalışırız." diye devam etti. *Maalesef Hande, Naz cezalı.* Gülümsemeye çalıştım. Ama bu sefer pek başarılı olduğum söylenemezdi. Belki Bora bana acırdı. Yavru köpek bakışlarımı ona dikince, belki yine kıyamazdı.

"Nazlı artık özel ders vermeyecek." dedi Bora, Hande'ye. Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Kararlıydı. Verdiği cezalar ya da yasaklamaları konusunda, belki de ilk defa bu kadar ciddiydi.

"Aaaa neden?" diye sordu Hande, afallayarak. Bora'dan bir cevap alamadığında bakışlarını bana çevirmişti. Sonra da Gökhan'a döndü.

"Haberim yok." dedi Gökhan, dudaklarını kıvırarak.

"Öyle olması gerekti." dedi Bora. İfadesi ve sesi sertti. Asla taviz vermediği yetmiyormuş gibi, verme ihtimali de olmadığını açık açık belli ediyordu.

"Sen yine öğrencilerinin evlerine mi gideceksin yani?" diye sordu Hande, yeniden bana dönerek. "Kızım dünyanın binbir

türlü hâli var ya... Elalemin evine girip çıktığında endişeleniyorum. Acaba bir kafeyle falan mı anlaşsan?" diye devam etti. Tedirgin bakışları gözlerime iyicene yoğunlaşmıştı. Yutkundum ve derin bir nefes aldım.

"Özel ders vermeyi bıraktım. Kendi işlerime yoğunlaşmam lazım." dedi Bora'nın sözünden çıkmaması gereken Nazlı. Ses tellerimi öyle bir kasmıştım ki titrememişlerdi Allah'tan. Hande'nin masmavi gözleri bana gereğinden fazla dikkatli bakmaya başlamışlardı.

"Naz sen çalışmadan yaşayamazsın, kimi kandırıyorsun?" dedi Hande, kendinden emin bir ifadeyle. Bana ne zaman böyle baksa, bir şeylerin yolunda olmadığını ve onu geçiştirmeye çalıştığımı düşünürdü. Çoğu zaman da haklı çıkardı. Belki her zaman anlamazdı beni, her zaman ortak paydada buluşamazdı benimle ama her şeyden evvel neyi yapıp neyi yapmayacağımı bilecek kadar tanırdı beni. *Ama sen sürprizlerle dolusun Naz, bazen de şaşırtırsın Hande'yi; bu da öyleymiş gibi davranmak zorundasın.*

"Benim çalışmam lazım, izninizle." dedi Bora ve ayağa kalktı. Çalışabilirdi tabii, onun bu hakkını elinden alan hiç kimse yoktu.

"Biz de kalkalım aslında..." dedi Gökhan. Hande'nin bakışları Gökhan'a çevrildiğinde konuyu kapatmak istemediğini anlamıştım ama ayağa kalktı. "Begüm, odasına çıktı herhalde. Selam söylersiniz." diye devam etti Gökhan. Hande, gözlerimin içine bu konunun burada kapanmadığını belli edercesine son kez baktı.

"Benden kaçıyordur." dedi Bora Gökhan'a, ifadesiz bir sesle. "Ben sizi geçireyim." diye devam etti. Hande bana sarılırken, Gökhan göz kırparak vedalaşmayı seçmişti. Bora'yla ise göz göze gelmemiştik. Ben ona bakmamıştım; onun bana bakıp bakmadığını da bilmiyordum. Üçü birlikte salona girdiler.

Anneannem düşmüştü aklıma. Anneannemin hem emekli maaşı, hem de dedemden ona bağlanan bir maaş vardı; başını sokacak bir evi de vardı ayrıca. Olmasaydı da zaten

biz anneanneme yardım ederdik. Hiçbir zaman maddi zorluk çeken bir aile olmamıştık biz. Evimiz vardı, arabamız vardı, babama ait bir butik otel vardı, annemin maaşı vardı. Fakat anneannem, yaşına başına bakmaz yine de çalışırdı. Reçel yapardı. Yaptığı reçelleri satması için komşusunun pazar tezgahına gönderirdi.

"Allah çalışanı sever, ben de aklım çalıştığı, ellerim çalıştığı sürece çalışacağım Zeynep!" diye çıkışırdı, *"Anneciğim, ihtiyacımız mı var Allah aşkına?!"* diye kendisine söylenen anneme. Bu muhabbet, aynı amaçla ve farklı cümlelerle çok kez tekrarlanırdı.

"Ben seni düşünüyorum anne! Yoruyorsun kendini boş yere! Aşk olsun!" demişti annem bir defasında, yumuşacık sesiyle.

"Fena mı? Torunuma cep harçlığı çıkıyor..." demişti anneannem de, altta kalmayarak.

"Nazlı'nın harcadığı para ne anneciğim? Küçücük çocuk, hem biz onu harçlıksız bırakır mıyız? Zaten her istediği oluyor." demişti annem. O kadar kıyamazdı ki anneanneme, ona bir şey olacak diye ödü kopardı.

"Tok gözlü benim yavrum, maşallah!" demişti anneannem. Hep bunu söyler ve bana sımsıkı sarılırdı her defasında, o gün de aynısını yapmıştı. *"Geleceğine yatırım yapın siz onun, en iyi okullarda okuyacak. Çok çalışacak ve ülkesine faydalı, hayırlı bir meslek sahibi olacak."* demişti hemen ardından, iç çekerek.

"Okuyacak tabii benim kızım! Çok başarılı olacak. Annesi onunla, bugün olduğu gibi o gün de gurur duyacak. Ah öyle merak ediyorum ki anne, hangi liseye gidecek, hangi üniversiteyi kazanacak..." demişti annem telaşla, anneanneme.

"Anne ben buradayım! Neden anneanneme soruyorsun ya?" demiştim, kaşlarımı çatarak. Annemle anneannemin kahkaha sesleri tüm bahçeyi doldurmuştu.

"Aman kızım! Aman kendine sorulmadan bir şeyler yapılmasına asla müdahale etme e mi?" demişti annem,

dalga geçercesine şakacı bir ifadeyle. *"Ah! Biz Nazlı'nın ne okul seçimine, ne meslek seçimine, ne de çalışacağı yere ya da yaşayacağı şehre... Hiçbir şeyine karışamayız anne! Şimdiden böyleyse bu kız, büyüyünce bizi hiç umursamayacak."* diye devam etmişti, gülümseyerek. *"Anıl!"* diye seslenmişti, hemen ardından.

"Efendim Zeynep Teyze?" demişti Anıl, pencereye çıkarak.

"Gözleme yiyoruz gel." demişti annem, kafasını kaldırıp Anıl'a bakarak. Çok kısa bir süre sonra, kendi evinden çıkarak bahçeye gelmişti Anıl.

"Kerime anneanne sen hep kalsana Naz'larda ya! Senin gözlemeni kimse yapamıyor vallahi." demişti Anıl, masaya oturur oturmaz.

"Seni aç bırakırım Anıl, çabuk benim gözlemelerimi beğendiğini söyle bakayım!" demişti annem, kaşlarını çatarak. Yemek yapmak konusunda o kadar iddialı ve o kadar başarısızdı ki, kahkaha atmıştık.

"Çocuğun suçu ne? Doğruyu söylüyor!" demişti anneannem, Anıl'a göz kırparak. Annemin kaşları daha çok çatılmıştı.

"En güzel gözlemeyi sen yapıyorsun anneciğim." demiştim, gülümseyerek. *"Kupkuru oluyor ama olsun, ben seviyorum ki!"* demiştim sonra da.

"Senin kızın çok yalancı Zeynep Teyze." demişti Anıl, gülerek. Annem küçük bir kahkaha atmış ve bana sımsıkı sarılmıştı. Çayından tüten dumanın kokusu burnuma geliyordu; bergamot kokusu yine anneme karışıyordu.

"Biliyorum... Ama böyle yalan söyleyene canım feda." demişti annem, gülümseyerek.

"Maviş oğlan... Sen büyüyünce ne olacaksın?" demişti anneannem, Anıl'a bir gözleme daha verdiğinde.

"Ralli pilotu olacağım!" demişti Anıl, hiç düşünmeden.

"Aman he oğlum! Sakın. Bak yüreğim kaldırmaz seni izlerken." demişti annem, sitemle. *"Hız iyi bir şey değil. Tehlikeli meslek seçmeyin kendinize. Vedat da bazen hızlı*

araba kullanıyor, vallahi endişeleniyorum. Arabayla şaka olmaz." diye devam etmişti.

"Öf Zeynep Teyze, annem gibi başlama." demişti Anıl, göz devirerek.

"Değişir değişir..." demişti anneannem gülümseyerek. *"Tüm bu fikirler, düşünceler zamanla değişir. Hele bir büyüyün de bakalım..."* diye devam etmişti.

"Şaka bir yana... Ben sizinle gurur duyacağıma eminim. Siz, kendiniz en güzel meslekleri seçeceksiniz. Bakın Gürkan Abi'nize polis olacak Allah'ın izniyle... Eren'le Canan'dan da umutluyum. Sırada da siz varsınız. Sonra da Esin'le Masal inşallah." demişti annem, gülümseyerek.

"Ben yurtdışına gideceğim, orada yaşayacağım vallahi." demişti Anıl, anneme. *"Benimle gurur duymaya oraya gelebilir misin Zeynep Teyze?"* diye sormuştu ardından, gülerek.

"Ya ben yurtdışında falan yaşamam! Gidemeyiz!" demiştim Anıl'a, kaşlarımı çatarak.

"Benim kızım, annesiyle babasından asla ayrılamaz. Üzgünüz Anıl, gidemezsin." demişti annem Anıl'a, küçük bir kahkaha atarak.

"Bu maviş oğlan kaçar gider. Yemeğe kimseyi beklemeden başlayan, kimseyi düşünmezmiş. O da çocukluğundan beri sofraya oturduğu an yemek yemeye başlıyor." demişti anneannem, şakayla karışık. Anıl'ın yüzüne düşünceli bir ifade yayılmıştı.

"Ben bu konuda sana katılamıyorum anne. Nazlı ve Anıl'ı birbirlerinden asla ayıramazsın." demişti annem, bir bana bir de Anıl'a bakarak. Anıl'ın deniz gözleri, yeşil gözlerimi bulduğunda birden gülümsemiştim. *"Ayrılmasınlar da zaten... Hep birbirlerinin elinden tutsunlar, birbirlerini kollasınlar, kardeş olsunlar. Hiç ayrılmasın yolları. Vallahi ikisini de affetmem."* diye devam etmişti annem.

"Merak etme Zeynep Teyze, kızın bana emanet." demişti Anıl, gururla arkasına yaslanırken.

"Sen bana emanetsin asıl gerizekalı!" demiştim, kaşlarımı çatarak.

"Nazlı!" demişti annem, ciddi bir tonlamayla. *"Lütfen düzgün konuş anneciğim."* diye devam etmişti. Omuz silkmiştim. Anıl, deniz gözlerini gözlerime dikmiş ve bana gülerek bakıyordu.

"Bırak Zeynep bırak. İnsan ancak sevdiğiyle uğraşır. Kedi ile köpek işte. Sen engelleyemezsin." demişti anneannem kahkaha atarak.

"Ben doydum." demiştim ve ayağa kalkmıştım. *"Gel bize hadi, matematik yazılıma çalıştım, bana sorular sor."* demiştim, Anıl'a bakarak. Anıl'ın gözlemesi bitmemişti ama sözümü ikiletmeyip ayağa kalkmıştı. *"Vişneli pasta var dolapta, ondan da yeriz."* demiştim, eve doğru ilerlerken.

"Çalışın yavrum çalışın. Allah çalışanı sever." demişti anneanem, arkamızdan. Bunu duyduğumuzda istemsizce gülümsemiştik.

Her şeyi yok saymak istercesine bir sigara yaktım. Benliğime mesken tutan anılardan geriye buruk bir tebessüm kalmıştı yalnızca şimdi. Arabayla şaka olmayacağını söyleyen annem, trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Benimle alakalı kurduğu hiçbir hayali görememiş, yanımda olamamış ve benimle gurur duyamamıştı. Bana kalsa ben ondan da, babamdan da asla ayrılmazdım ama hayat bana böyle bir seçenek sunmamıştı. Anıl ralli pilotu olmamıştı ama o da trafik kazası geçirmiş ve ölümün kıyısına bir araba yüzünden gelmişti. Hayat, çoğu kez kötü yaptığı kötü şakalarla, korktuğumuz her şeyi önümüze çıkartabiliyordu.

Dudaklarımın arasındaki sigara ıslandığında ağladığımı fark etmiştim. Anıl'la birbirimizin elinden ne pahasına olursa olsun tutmuştuk ve birbirimizi hep kollamıştık. Benim duygularımın kardeşçe olduğu söylenemezdi; Anıl da bana kardeş olmasa da çok iyi bir arkadaş olmuştu hep. Hiç düşünmeden hayatımı hayatıyla takas etmiştim ve bunun karşılığında, anneannemin o meşhur söylemine karşı

gelmekle cezalandırılmıştım; aklım ve elim çalışsa da ben çalışamıyordum.

Çalışamamak, diğer gerçeklerin yanında belki de fazlasıyla hafif kalıyordu. Mesela er ya da geç olacak olan bir şey vardı: Anıl ve benim yolum ayrılacaktı. O değil belki ama ben yurtdışına gidecektim ve bir daha asla onu görmeyecektim. Yaşadığı için, yaşadığım için şanslıydım; bunu sorgulayacağım yeri çoktan geçmiştik. Hiç böyle hayal etmemiş olsam da, bazı şeyleri değiştirme yetkisine sahip olmadığımı annem, babam ve anneannem öldüğü gün anlamıştım.

Annemle 12 yıl, 6 ay, 23 gün geçirmiştim. 11 yıl 15 gündür annem yanımda yoktu. Birlikte geçirdiğimiz 12 yıl, 6 ay, 23 günün; ilk 3 yıl, 6 ayını hatırlamıyordum bile. Bir buçuk sene sonra, annemle geçirdiğim süreyle, annemsiz geçirdiğim süre de eşitlenmiş olacaktı hatta. Ve bir gün, annem hayatımın çoğunda olmamış olacaktı. Bazı düşünceleri kabul etmek, esas kılmak ve dile getirmek çok zordu.

Ve benim hayatımın sürekli olarak ertelediğim acımasız bir gerçeği vardı; ben annemi tanımıyordum.

Zeynep; Kerime ve Bahadır'ın kızı, Vedat'ın karısı ama en çok Nazlı'nın annesi. Nazlı'ya bir ömür sarılabilmek için onu sekiz ay, yirmi iki gün karnında taşıyan ama ona yalnızca on iki sene, altı ay, yirmi üç gün sarılabilen annesi... Kızına yeşil gözlerini, dalgalı siyah saçlarını, incecik uzun parmaklarını ve açık buğday ten rengini veren annesi... Benim annem...

On iki buçuk yaşındaki küçük bir kız çocuğu annesini ne kadar tanıyabiliyorsa ancak o kadar tanıyabiliyordum annemi ve benim tanıdığım annem, asla ama asla hayallerimi elimden alan, çalışmamı kısıtlayan, özgürlüğüme pelesenk vuran bir adamla olmamı istemezdi.

Bunu ben de istemezdim.

İki farklı hayat, iki farklı kitap, iki farklı film gibiydi yirmi altı gün önce o kumarhaneye girmeden evvelki hayatımla şimdiki hayatım. Mutsuz değildim önceden. Ama eğer önceden mutsuz değilsem, Bora yanımdayken hissettiğim

duyguya mutluluk demek eksik kalıyordu. Bora vardı. Artık Bora vardı. Yirmi altı gün evvel hayatıma girmiş, hayatımın tüm seyrini değiştirmiş ve beni ailemden miras taşıdığım çiğnenmesi teklif dahi edilemeyecek prensiplerin karşısında tutuyordu.

Bir arabada hız yapmaktan daha tehlikeli bir hayatı vardı ve ben koşulsuz şartsız bu hayatın ortasında kendimi yeniden doğmuş gibi mutlu hissediyordum.

Bu tehlikeli hayatı, iki yüz kırk beş gün tamamlandığında buradan gidecek olmayı ve Anıl'ı görmeden yaşamayı ben Anıl'ın yaşaması için seçmiştim. Tüm isteklerimi, arzularımı, hayallerimi ve hatta karakterimi Bora'nın iki dudağı arasına ben yerleştirmiştim. Bu bir anlaşmaydı; ve ben verdiğim sözleri tutmaya en azından çabalayan bir insandım. Ama hayatın şakaları bitmek bilmediği için ona aşık olduğumda işin tüm rengi benim açımdan değişmişti ve ben şimdi Bora'nın benimle ilgili aldığı her kararı sorgulayacak ve hepsinde kendi değerimi arayacak raddedeydim.

Çünkü insanın gönlüne aşk düştüğünde eylemler değil; eylemleri gerçekleştiren kişi önemli oluyordu.

Bora, Elif'in mesleğine saygı duymuştu; ama benim özel ders vermemi engelliyordu. *Sen öğretmen değilsin Naz.* Elif'i belli ki desteklemişti ama bana ceza veriyordu. *Hak etmiştin. Onun gözünde yani. Sana, kendisinden bir şey saklamamanı söylemişti.* Elif'i kıramamış ve Fransa'da okumaktan vazgeçmiş, İngiltere'ye gitmişti ama şimdi beni kırıyordu. *Belki de kırmaz Naz.* Kırardı. Kararlıydı. Gözlerinde görmüştüm. *Haklısın Naz. Zaten, özel ders vermemenle alakalı konuşmayı seninle yaptığında da karşında bambaşka bir adam vardı. Kara'ydı belki de o kişi. Cidden bilemiyorum.*

Salona girdim. Etrafıma bakındım. Yapacak bir şey bulamadım. İkinci kata geldiğimde, Bora'nın çalışma odasının önüne kadar ilerledim ama içeriye giremedim. Üçüncü kata çıktım. Bora'nın yatak odasına girdim. Etrafa bakındım. Yapacak bir şey bulamadım. Yatağa girdim. Cebimdeki telefonu elime aldım.

İnternet bağlantısı olan Iphone 6s Plus'la yapılabilecek sınırsız şey vardı. Hesap makinasında çarpma işlemi dağarcığımı genişletmek benim için en eğlencelisiydi mesela. Ama şu an, Google'a "Bu yılın trend saç modelleri" yazsaydım ve asla ilgimi çekmeyen saç modellerini inceleseydim de olurdu.

Çünkü, bu saçma eylem bile Anıl'a mesaj atmamın yanında daha mantıklı kalıyordu.

"Deniz gözlü çocuk! Uyandın mı?"

Birlikte büyüdüğüm, anne ve babamın da içinde olduğu ortak anılar biriktirdiğim, evlerimizin bahçesine kadar paylaştığımız birisiydi Anıl. Babam, benim doğumumda İstanbul'da olduğu için, babamdan bile evvel görmüştü beni. İnsan, doğduktan saatler sonra, ilk çektirdiği fotoğrafta aynı kadrajda olduğu bir insanı nasıl sevmezdi?

İlk dişim çıktığında, ilk kez yağmurla tanıştığımda, ilk kez kar yağışı gördüğümde, ilk kez düştüğümde, ilk kez yüzdüğümde, ilk kez bisiklete bindiğimde, ilk kez yalan söylediğimde, ilk kez düşük not aldığımda, ilk mezuniyetimde, anne ve babamı kaybettiğimde, liseyi kazandığımda, üniversiteyi kazandığımda ve hatta Ayça ile evlenmeye karar verdiği güne kadar hep vardı.

Anıl'ı anılarımdan çıkardığımda geriye hiçbir şey kalmıyordu ve eksilerek büyüdüğümü göz önünde bulundurursak, geçmişimden bir kişiyi daha kaybetmek istemiyordum. İki yüz kırk beş gün tamamlandığında, geçmişime ait herkesi tamamen burada bırakıp gitmek zorunda olduğumu bilsem bile bugünümden kimseyi silmek istemiyordum. Ne yapacağımı, yarın Anıl'la karşılaştığımda ne olacağını ve deniz gözlerinde ne göreceğimi bilmiyordum ama şu an için bildiğim tek bir şey vardı.

Film şeridi misali hayatımızda kabul edemeyeceğimiz bazı kareler olurdu. İşte benim içinde bulunduğum kare de asla bana yakışmıyordu; ve bunu tüm benliğim şimdiden silmek istiyordu.

Denizden esen meltemin getirdiği kokuya karışan bergamot kokusunu içime çektiğim yastıkta, Anıl'a mesaj yazmıştım; Bora'ya mı ihanetti bu, yoksa Anıl'a mı?

Sen en çok kendi kalbine ihanet ediyorsun Naz.

46.Bölüm

Tarihler bizim evrenimizde 18 Ağustos 2017'yi gösterdiğine göre, bugün Nazlı Alaca'nın doğum günü! □ Nazlı ile gönül bağımız öylesine farklı, öylesine sıcacık ve öylesine gerçek ki; bir şey söylesem, diğer söyleyemediğim cümlenin hatırı kalacak... İyi ki diyorum, iyi ki kalemle ruhum birleşti.

Çok teşekkür ederim Nazlı. Seni ayrı, bazen aklını bazen de kalbini temsil eden *italik iç seslerini* ayrı seviyorum. Geçmişin için ayrı, an'ın için ayrı, geleceğin için ayrı ve *Bora Karabey Denklemi'*ni çözme maceran için ayrı heyecanlanıyorum. İyi ki doğdun, iyi ki var oldun, iyi ki aktın gittin Nazlı... □□

Bu yolculukta benimle olduğunuz için, eksik etmediğiniz yorumlarınız için çok teşekkür ederim. Küçük bir ricam var, oylamadığınız bölümler için, geriye dönüp de yıldız tuşuna basarsanız beni çok mutlu edersiniz. ❣

♠

"Deniz gözlü çocuk! Uyandın mı?"

"Selam :)))"

Aradığımda kolayca ulaşamadığım, attığım mesajlara ancak istediği zaman cevap veren, her zaman da muhakkak bir bahanesi olan ve esasen telefon kullanmaktan nefret ettiğine yüzde yüz inandığım Anıl, şimdi telefonundan ayrılmıyordu.

Madem, parmaklarım beynimden yanlış komut almıştı... Medem film şeridi misali hayatımda, bana yakışmayan bir kareye sokmuştum kendimi... Madem, Bora'nın kokusunu duyarken Anıl'a mesaj atmak bile ağrıma gidiyordu... Ve

madem bu mesajı atmıştım; iki saat, on bir dakika, yirmi bir saniye önce yapamadığım şeyi yapmalıydım.

Kalbimdeki savaşı Anıl bile kazansa, ben buradan çekip gidecektim ve deniz gözlü çocuğu bir daha göremeyecektim. Onunla hiçbir zaman olmayacak görünen geleceğimiz, şimdi ise asla yoktu. Beni o kadar çok sevmemişti ve ben onu o kadar çok sevmiştim ki; bu dünya değil belki ama bu ülke ikimize de dar gelmişti işte. Armut pişmiş ama hiçbir zaman ağzıma düşmemişti; düşemezdi de.

"Hiç uyudun mu diye sorsana!"

Sormayacaktım. İnsan bazen uyuyamayabilirdi; bu, dünyanın en doğal ve olası olaylarından birisiydi. *Şimdi parmakların kalbinden komut alsın Naz. Çek tetiği. Bu eve geldiğin ilk günkü gibi.*

"Az evvel cevap veremedim sana."

"Restoranı beğendim tabii de öyle özel ambiyanslara gerek yok. Birbirimizi görsek yeter be oğlum. :)))"

"Hem zaten öyle aman aman vaktim de olmaz. Bora işlerinden ötürü gelemez benimle ve ben de ondan uzun süre ayrı kalmak istemiyorum..."

"Neyse... Uyuyacağım biraz, öncesinde yazayım istedim."

"Hadi görüşürüz, kendine dikkat et."

Önce Anıl'ın profil fotoğrafına tıkladım. Bodrum'daki evimizin ortak bahçesindeki salıncağa oturmuş ve gülümsemeden bir poz vermişti. Arkasına denizi almıştı. Hiç şüphesiz, gözleri denizden daha çok dikkat çekiyordu. Bakmalara doyamadığım, derinliğinden korktuğum ve içine girdikçe tir tir titrediğim deniz gözleri, gün geldiğinde yalnızca eski fotoğraf karelerinde görebilecektim.

Telefonu komodinin üzerine koydum. Anıl'ın vereceği cevabı okumak istemiyordum. İyi ki yüz ifadesini görmüyordum; bozulduğunu tahmin etmem zor değildi. Deniz gözlerine baksaydım, belki de bunu söyleyemezdim. Gözlerimden akan yaşlara aldırmadan bergamot kokusunu biraz daha içime çektim.

♠

Anneannemin bahçesindeydim. Buraya nasıl geldiğim hakkında bir fikrim yoktu. Ciğerlerime dolan kokuyu çok özlemiştim. Bahçedeki ağaçlar, aynı benim bıraktığım gibiydi.

"Naz!" dedi Anıl. Etrafıma bakındım. Onu göremiyordum.

"Neredesin Anıl?" dedim, boşluğa doğru.

"Arkandayım." dedi. Sesi çok yakından gelmişti. Arkamı döndüm. Masmavi gözleriyle bana bakıyordu. Çok güzellerdi. Gözlerinin içi gülümsüyordu.

"Nazlı!" diye seslendi birisi. Çok tanıdık, çok bildik bir sesti bu. Bora'nın sesiydi. Ama o burada olamazdı, burayı bilmiyordu ki.

"Gözlerini gözlerimden çekme sakın." dedi Anıl. Yine o bakış vardı gözlerinde. Annemi, babamı ve anneannemi kaybettiğimde, tam da burada gözlerimin içine nasıl baktıysa, yine öyle bakıyordu. Omzuma bir el dokundu. Hızla arkama döndüm. Kapkara gözlerle buluşmuştu bakışlarım; gördüğüm en güzel gözlerle... "Hayır. Benim gözlerim dünyanın en güzel gözleri." dedi Anıl. Arkamdan geliyordu sesi. Yeniden ona döndüm. Gözlerinin içine baktım. Evet çok güzellerdi. Buz kesiyordu yüreğim, onun gözlerine baktıkça. Bana sarılsın, beni ısıtsın istiyordum. Anıl'a sarılmak istiyordum.

"Güneş sensin. Merkez sensin. Sakın unutma." dedi Bora. Nefesini kulağımın altına, boynuma doğru üflemişti yine. Dudakları dokunduğu yeri yakıyordu. Anıl'ın gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum ama Bora'ya sarılmak istiyordum şimdi de.

"Naz! Yapamazsın onunla. O sana yalan söylüyor. Merkez tamamen kendisi." dedi Anıl. Kaşlarımı çattım. Doğru mu söylüyordu? Olabilir miydi böyle bir şey?

"Bora yalan söylemez." dedim, Anıl'a.

"Yalan söylüyor Naz. Gün içinde kaç kez ifadesiz bakışlarına şahit olduğun bir adamın yalan söyleyip söylemediğini anlayamazsın. O sana yasaklar koyuyor.

Cezalar veriyor. O sana saygı duymuyor." dedi Anıl. Kendinden emin konuşuyordu. Anıl da yalan söylemezdi; işin içinden çıkamıyordum.

"Bunu sen kabul ettin Nazlı." dedi Bora. Sesi, kulağımın içindeydi sanki. Bir insan nasıl bu kadar güzel fısıldayabilirdi ki?

"Sen sadece beni yaşatmak istedin Naz. Aşıktın çünkü bana. Aşık bir insan bu kadar ağır bir cezayı hak etmez. O senin özgürlüğünü elinden aldı. Canın yanıyor Naz... Yapma bunu kendine. Ona teslim olma." dedi Anıl. Bora'ya döndüm. Gözlerim dolmuştu.

"Bana neden bunu yapıyorsun?" diye sordum. Kara gözleri ruhuma işliyor, değdiği yeri ısıtıyordu.

"Ne yapıyorum Nazlı?" dedi Bora. Sesinde ya da yüzünde hiçbir ifade yoktu yine.

"Bana yasaklar koyma. Cezalar verme. Dayanamıyorum. Gururum inciniyor." dedim. Bora'ya bakarken yanaklarıma süzülen yaşlar bile Anıl'ın gözlerine nazaran sıcacıktı.

"Ondan korkuyorsun Naz!" dedi Anıl. Sesi, Bora'nın sesi kadar yakından gelmiyordu.

"Onunla aranda mesafeler var çünkü Nazlı. Boynuna değmedi hiç dudakları. Sen benimsin. Bana aitsin." dedi Bora. İçimi mi okuyordu?

"Ama sen hep benim olmak istemiştin Naz!" dedi Anıl. Çok güçlü çıkmıştı sesi bu sefer. Ona döndüm yeniden. Deniz gözlerinde haklı bir gurur oluşmuştu. "Benimle sevişmek istediğin geceleri düşün Naz. Dudaklarını dişlerdin bazen, sana sarıldığımda." diye devam etti. Hatırlıyordum. Doğru söylüyordu.

"Benden başkasına istesen de dokunamazsın artık Nazlı. Bana aşık oldun. O savaşı ben kazanacağım." dedi Bora. Boynum, nefesiyle uyuşuyordu.

"BİTSİN ARTIK BU YORULDUM!" diye bağırdım. Bora, kolumdan tuttu ve sertçe beni kendine döndürdü. Kara gözlerinden ateş çıkıyordu şimdi. Bir adım geriye gittim. Bir adım bana yaklaştı.

"Sesinin tınısına dikkat et Nazlı." dedi Bora, dişlerinin arasından konuşarak.

"Şimdi sana ceza verecek." dedi Anıl'ın arkamdan gelen sesi.

"Sus." dedim Anıl'a. Fısıldayarak konuşmuştum. Bora'nın Anıl'a da zarar vermesini istemiyordum. Korkuyordum; bana istediğini yapabilirdi ama Anıl'a dokunursa onu asla affedemez, bir daha asla ona eskisi gibi bakamazdım.

"Bir daha onu görmeyeceksin!" dedi Bora. Anıl'ı mı kastediyordu?

"Naz'ı benden asla ayıramazsın!" dedi Anıl. Bir adım atmış ve önüme geçmişti. Bora, yüksek ve alaylı bir kahkaha attı.

"Ben istediğim her şeyi yapabilecek güçteyim. Senin hayatın benim dudaklarım arasındaydı." dedi Bora, Anıl'a. Neden bu kadar kötü birisi gibi davranıyordu?

"Durun!" dedim ve aralarına girdim. İkisi de bana bakıyordu şimdi. İkisi de çok öfkeliydi. Sımsıkı gözlerimi yumdum.

"Kes sesini Nazlı!" dedi Bora.

"Sen sakın karışma!" dedi Anıl.

"Anıl!" diye bir ses duydum. Birisi ona sesleniyordu.

"Bora!" diye başka bir ses bağırmıştı. Bizden başka birileri de burada olmalıydı. Adım sesleri kulaklarıma değdi. Gitgide yaklaşıyordu sesler. Gözlerimi şaşkınlıkla açtım. Biri Ayça'ydı; diğeri de Elif'ti.

"Anıl... Seni çok seviyorum." dedi Ayça. Anıl, Ayça'nın gözlerinin içine bakmaya başladı. Çok güzel bir bakıştı bu. Bana hiç böyle bakmamıştı. Ayça'ya doğru bir adım attı Anıl. Ona yaklaştıkça benden uzaklaşıyordu. Ayça, Anıl'a elini uzattı. Anıl, arkasını döndü ve bana baktı.

"Naz. Gitmem lazım. Sonra görüşürüz." dedi Anıl. Gözyaşlarımı sildim ve gülümsedim.

"Görüşürüz Anıl, kendine iyi bak." dedim. Ayça'nın elinden tuttu ve uzaklaşarak gittiler. Bora'ya döndüm. Gözünü kırpmadan Elif'e bakıyordu. Parmak ucumla, çekinerek koluna dokundum. Yüzünü bana çevirdi. Üç dakika, yirmi bir

saniye gözlerinin içine baktım. "Gitme." dedim. Gözlerimin içine bana acırcasına bakmaya başladı. "GİTME!" diye bağırdım. Bakmaya devam etti. "Gitme! Sen gitme!" dedim.

"Nazlı." dedi.

"İstediğin her şeyi yasakla... İstediğin cezayı ver bana... Ama bırakma beni... Bora, n'olur gitme." dedim.

"Nazlı." dedi yeniden Bora. Elif'in bakışları da bana çevrilmişti şimdi. Kahkaha attı. Alaylı bir ifade vardı yüzünde. Beni aşağılıyordu.

"Güzelim... Sen bir kere Bora'dan korkuyorsun. Kabul edemiyorsun onunla yaşamayı. Ayrıca onu sevmeyi öyle herkes beceremez. Beni kıramaz o ama seni kırıyor. Sana cezalar veriyor. Bana bir kere bile ceza vermedi." dedi Elif. Sesindeki dalga geçer ton çok gurur kırıcıydı.

"Bora gitme! Korkmayacağım. Gitme! Umrumda değil verdiğin cezalar. Bırakma beni." dedim. Bir bana, bir de Elif'e bakıyordu.

"Nazlı uyan." dedi Bora. Uyanıktım işte.

"Anıl'ı özgür bıraktın her defasında! Bora'dan ne istiyorsun?" diye sordu Elif.

"Aynı şey değil!" diye çıkıştım.

"Nazlı. Kabus görüyorsun." dedi Bora.

"Hangisine aşıksın?" diye sordu Elif. Ona neydi? Başımı hızla iki yana sallamaya başladım.

"NAZLI!" diye bağırdı Bora. Neden bağırıyordu? Saçlarımda bir el hissettim. Kimin eliydi bu? Her şey bulanıklaştı ve sonra yeniden netleşti. Yatağın kenarına oturmuş, endişe dolu gözleriyle bana bakan Bora'ya bakmaya başladım.

Kabus görmüştüm.

"İyi misin?" diye sordu, tedirgin çıkan bir sesle.

"Şimdi. Evet." dedim, derin bir nefes aldıktan sonra. Parmak uçları saçlarımda daha güçlü gezinmeye başladı. Kapkara gözleri, gözlerimden ziyade ezilen kalbime bakıyordu. Bana o kadar içten bir şekilde bakıyordu ki; ona yalnızca kollarımla değil kalbimle sarıldım.

"Sadece bir kabustu." dedi, saçlarımı okşayarak.

"Sadece bir kabustu." diye tekrarladım. Buradaydı. Ve her ne olursa olsun, her ne yaşarsak yaşayalım, kötü birisi değildi. Her bir hücrem, onun iyi birisi olduğunu fısıldaşıyorlardı kendi aralarında. Omzuna başımı koydum. Daha evvel kimse, bana bu kadar güçlü sarılmış mıydı, hatırlamıyordum. İç çektim. Birazcık böyle dursam, her şey geçecek gibiydi. Durdum da. Durduk. Elleri belimde ve saçlarımda dolaştı; kokusuyla sakinleştim.

"Uyumak ister misin biraz daha?" diye sordu, fısıldayarak.

"Ya yine kabus görürsem?" dedim. Bilinçaltımın yüzeye çıkarttığı hiçbir şeye hazır olmadığımın bilinciyle derin bir nefes aldım. Anıl'la yüz yüze gelmeye hazır değildim. Bora'nın bana neden böyle davrandığını öğrenmeye hazır değildim. Ve esasen, hiçbir şey düşünmek istemiyor, hiçbir şey öğrenmek istemiyordum. Cehaletin mutluluğuna inanan, hiçbir şey bilmeyen ve ot gibi yaşayan bir canlı olarak hayatımı bergamot kokusu eşliğinde idame ettirmek istiyordum. Ve pek tabii bunlardan kaçmak çok mümkün değildi. Ama ertelemek zorundaydım.

"Nazlı." dedi, sesi sıkıntılı çıkmıştı. Gözlerinin karasına bakışlarımı sabitledim. Dudakları aralandı. Bir şey söylemek istedi. Dört saniye sonra da yeniden kapandı dudakları. Bir şey söyleyecekti ve vazgeçmişti. "Ben aşağıya iniyorum, sen de gel. Seni birisiyle tanıştıracağım." dedi. Kafamı, "Tamam." anlamında salladığımda odadan çıktı. Komodinin üzerindeki telefonumu aldım, ekranda bildirim yoktu. Saat 4'ü 12 geçiyordu. Hızlıca yataktan kalktım. Banyoya girdim ve aynadaki yansımamdan kaçmak suretiyle elimi yüzümü yıkadım.

♠

"Ben de seni özledim." diyordu Bora birisine, neşe dolu bir sesle. Sesi verandadan geliyordu. *Bora'nın kimi özlediğini merak ettim Naz.* Ben de merak etmiştim; pekala beni özlemediği kesin olduğu için daha çok merak etmiştim. Verandaya çıktım. Sayamadığım kadar uzun bir süredir

yaptığım en akıl almaz şeydi verandaya çıkmak; o yüzden çıktığım gibi de içeriye girdim. Hatta kapıyı da kapattım.

Bora gülümseyerek tasması olmayan bir köpekle camın önüne yaklaştı. Ya da tasması olmayan ve bana beni öldürecekmiş gibi bakan bir köpekle... Zaten ürkütücü gözüken Bora'nın yanına Doberman cinsi bir köpek eklendiğinde, daha da korkunç gözükmüştü her şey gözüme. Köpek, patilerini cama yasladı ve ayakları üzerinde durarak bana bakmaya başladı. Onun da kaşları çatıktı; kapıyı açsam bana saldıracaktı muhtemelen.

"Noir! Dur oğlum!" dedi Bora. Sesi, uyarıcı tonda çıkmıştı. Noir, üç saniye daha bana baktıktan sonra yeniden normal pozisyonuna geçti. "Nazlı, kapıyı aç." dedi Bora. Kafamı "Hayır." anlamında salladım. "Kapıyı aç Nazlı!" dedi Bora. Noir, yeniden patilerini cama yasladı ve havlamaya başladı. Daha evvel havlayan köpek gördüğüm için, Noir adını verdikleri kara canavarınkisi havlamak olamazdı. Sesi insana dehşete düşmüşlük hissi veriyordu. Bir iki adım geri gittim. Galiba bu köpek camı kırıp beni parçalayacaktı. "Nazlı, kapıyı aç." dedi Bora, bir kez daha. Sanırım, kapıyı açmazsam da o beni parçalayacaktı.

Arafta sıkışıp kalmıştım. Hayat benim için artık çekilemez, dayanılamaz ve başa çıkılamaz bir boyuttaydı. Sürekli olarak Bora ile bir başka şey arasında kalmaktan yorulmuştum. Tüm dertlerim bitmiş gibi, bir de başıma bu mu gelmişti gerçekten?

Bir Noir'a baktım; bir de Bora'ya baktım. Galiba Bora'nın beni parçalaması daha tehlikeliydi. O yüzden, asla istemeyerek ve çok korkarak cam kapının koluna elimi uzattım. O sırada Noir, en az dört farklı doberman gücünde havladığı için, elimi ışık hızıyla kapının kolundan geri çektim.

"Aç kapıyı." dedi Bora, bir kez daha. Sabrı kalmamış gibiydi. Kapının koluna tekrar elimi uzattım. "Burada kal." dedi. Bu sefer muhatabı Noir'dı. Kapıyı açtım. Bora bana elini uzattı ama ben onun kolunu iki elimle birden tutmayı tercih ettim. Noir, kulaklarını havaya dikmiş bana tehlikeli bir

cisme bakar gibi bakıyordu. Bora, beni verandadaki koltuklara doğru ilerletti ve oturdu. Ben de oturdum. Noir, Bora'nın *"Burada kal."* dediği yerden kıpırdamasa da her an saldırıya geçebilecek şekilde duruyordu. *Sakin olmak zorundasın Naz. Gözünü sakın Noir'dan ayırma.*

"Yüzüme bak." dedi Bora. Çünkü bana karşı gelmese asla olmazdı. Tedirgin gözlerimi Noir'dan çekmek zorunda kaldım ve ona bakmaya başladım. "Şimdi onu buraya çağıracağım." dedi. *ÇOK KOMİKMİŞ BORA! ALLAH İYİLİĞİNİ VERSİN!* Kafamı iki yana sallamaya başladım. Hiç gerek yoktu. Böyle iyiydik. "Bana güvenmiyor musun?" diye sordu. *Ne alakası var, Naz Noir'a güvenmiyor.*

"Ne alakası var, ben ona güvenmiyorum." dedim. Sesim dehşet içinde çıkmıştı. Noir, yine çok güçlü bir şekilde havladığında yerimde sıçradım. Her şey çok hızlı ve beklenmedik bir şekilde gelişiyordu. Benim şu an, Bora çalışmama izin vermediği için, bu konuyu onunla ciddi ciddi konuşmam ve neden bana saygı duymadığını öğrenmeye çalışmam gerekirken, kendimi nasıl burada bulmuştum?

"Korkma. Tanışması lazım seninle." dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Gerçekten gerek olmadığını nasıl anlatacaktım? Ben zaten öyle herkesle tanışmayı seven sosyal bir insan değildim. Benim tanıdıklarım bana fazlasıyla yeterdi.

"Boşver ya." dedim, gülümsemeye çalışarak. "Bak ben sana ne diyeceğim..." diye devam ettim. Bora'nın gözleri kısıldı. "Ben iki yüz kırk beş gün dolduğunda bildiğin üzere buradan gideceğim... Benim tanışma kotam doldu, yoksa gerçekten seve seve tanışırdım da..." dedim, panikle.

"Ne diyorsun Nazlı?" diye sordu Bora, ciddi bir ifadeyle.

"Tanışmayalım Noir'la falan. Eksik kalsın... Ben şimdi onu çok severim, sonra ondan ayrılınca acı çekerim. Seni tanıdım da n'oldu, iyi mi oldu? Hiç yoktan başıma ayrılık acısı çıktı, başka derdim yokmuş gibi... Cidden Bora..." dedim ve derin bir nefes aldım. Bora gözlerimin içine saçmaladığımı haykırarak bakıyordu. "TANIŞMAYACAĞIM!" diye bağırdım.

Noir çok güçlü bir şekilde havladığında, küçük bir çığlık attım.

"Sesinin tınısına dikkat et Nazlı! Niye bağırıyorsun?" dedi Bora, şaşkınlıkla. Derin bir nefes daha aldım. Bakışlarım Bora ve Noir arasında mekik dokumaktaydı.

"Panik atak var bende! Çok üzerime geliyorsun!" dedim, endişe dolu bir ifadeyle.

"Nazlı, bu bahçe onun da alanı. Sen de hep buradasın. Bir an evvel seninle tanışması lazım. Şu an çıldırmak üzere. Tehlikeli görüyor seni çünkü ondan uzak duruyorsun. Ve benim yanımdasın." dedi. Bakışlarından, benimle uzlaşmak istediği okunuyordu.

"Gideyim mi senin yanından da?" diye sordum. *Çüş Naz, bu mu çözümün?!* Derin bir nefes aldı ve bakışlarını Noir'a çevirdi. "Çalışmak istiyorum ben. Çalışırsam evde de kalmam hem. O varken bahçeye de-"

"Noir! Gel oğlum!" dedi Bora. Noir, saldırı atağına geçercesine koşmaya başladığında panikle koltuğun üzerine çıktım. Noir, koltuğun önünde deli gibi havlıyordu. "Yok artık ya!" dedi Bora. Bence de yok artıktı! Ne diye havlıyordu bu köpek? *Bora, "Yok artık ya!" diye sana dedi Naz...*

"Dur oğlum!" dedi Bora ve Noir'a sarıldı. Kafasını okşamaya başladı. Ama Noir pek duracak gibi değildi. Koltuğun üzerinden atladım ve içeriye koşmaya başladım. Unuttuğum şey Noir'ın bir köpek olduğu ve bir köpekten asla koşarak kaçmamak gerektiğiydi sanırım. Ayrıca, Noir bana nazaran çok fazla hızlı koşuyordu sanırım. Merdivenlere gelmeden yere kapaklandım. Elimle başımı kapattım. Noir tepemde delirmişcesine havlıyordu.

"NOİR!" diye bağırdı Bora. Noir'ın havlaması kesildi. Başımı kaldıramıyordum. Omzumda Bora'nın elini hissettiğimde ürkekçe kafamı kaldırdım. Dizlerinin üzerine çökmüş, kızgın bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Gitsin." dedim, neredeyse çıkmayan bir sesle. Ürkek bakışlarımı Noir'a çeviremiyordum. Ve şu an Bora'nın bana kızması bile, Noir'dan daha tehlikesiz gözüküyordu.

"Bir şey oldu mu?" diye sordu Bora, sıkıntılı bir nefes vererek. Dizimde kapanmaya yüz tutmuş Gökhan'dan hatıra yaranın yeniden kanadığını hissediyordum, o kadar. Şu an bunu düşünemezdim. Şu an hiçbir şey düşünemezdim.

"Gitsin." dedim, bir kez daha. Takılı kalmış bir plak gibiydim belki de; bu hayatta gerçekten de Noir'ın yanımdan gitmesinden başka hiçbir şey istemiyordum.

"Noir! Çık dışarı!" dedi Bora. Noir, havladı. "Dışarı!" dedi Bora. Noir, koşarak verandaya çıktı. "Gel buraya." dedi Bora ve elimden tutup beni kaldırdı. "Sevim Hanım!" diye seslendi. Beni koltuğa oturttuğunda Sevim Hanım koşar adımlarla merdivenlerden inmişti.

"Buyurun Bora Bey." dedi Sevim Hanım. Gözleri şaşkınlıkla dizimde kanayan yaraya kaymıştı.

"Kapıyı kapatın lütfen Sevim Hanım, içeriye girmesin o sakın!" dedim, telaşla. Sevim Hanım'ın yüzünü şaşkınlık kaplarken, beni anlayıp anlamadığını anlamıyordum.

"Affedersiniz?" dedi Sevim Hanım, dört saniye sonra. Bora dudaklarını dişleyerek Sevim Hanım'a bakıyordu.

"Kapıyı kapatın lütfen, içeriye girecek!" dedim, bir kez daha.

"Ilık su, bez ve ilk yardım çantasını getirir misiniz Sevim Hanım?" dedi Bora, araya girerek.

"Önce kapı!" dedim yüzümü Bora'ya çevirerek, sitemli bir şekilde. Bora da bakışlarını bana çevirdiğinde korkuyla yutkundum. "Tamam... Önce... İlk şey... Yardım..." dedim, neredeyse çıkmayan bir sesle. Bora yeniden Sevim Hanım'a döndüğünde, kafasını aşağı yukarı salladı. Sevim Hanım hızla, bu kattaki banyoya doğru ilerledi. Ardından, Bora'nın sıkıntılı olduğunu her türlü ele veren gözleri benimle buluştu.

"Sakin ol." dedi, kaşlarını kaldırarak.

"Sakinim." dedim, kısık bir sesle.

"Hayır değilsin... Sakin ol." dedi.

"Tamam kapıyı kapattır söz veriyorum sakin olacağım." dedim, yalvarırcasına bir tonlamayla.

"Alt tarafı bir köpek Nazlı." dedi.

"Daha çok canavara benziyor." dedim, dudaklarımı büzerek.

"Köpeklerden korkmadığını zannediyordum." dedi, sitemli bir ifadeyle.

"Beni ısırabilecek olanlardan korkuyorum haliyle. Sen bana nasıl baktığını görmedin onun." dedim. Kendimi sonuna kadar savunabilirdim. *Ama kabul görür mü savunman bilemiyorum Naz!*

"Onunla tanışmak zorundasın Nazlı." dedi. Seve seve olmazsa, zorla tanıştıracaktı anlaşılan. İstemiyordum. Bunun nesini anlamıyordu? *Onun kurallarına göre yaşıyorsunuz Naz.* Anlaşmamızda bir köpek yoktu; bilseydim ona göre değerlendirebilirdim. *Sen ölmeyi kabul etmiştin Naz?* Allah da beni kahretsindi; öyle bir şeyi kabul etmiştim ki sonrasında ne emretse hafif kalıyordu.

"Allah kahretsin!" dedim, başımı öne eğerek. Sevim Hanım'ın ayak sesleriyle yeniden kafamı kaldırdım; Bora'nın istediklerini getirmişti.

"Noir'ın tasmasını da getirir misiniz?" dedi Bora. Sevim Hanım, anlamamış gibi Bora'nın suratına bakıyordu. "Tasma... Sevim Hanım." dedi Bora, ciddi bir ifadeyle.

"Ama siz Noir'in tasmasını evin içinde kullanmazsınız ki?" dedi Sevim Hanım, şaşkınlıkla. Yeniden başımı öne eğdim. *Arabalarda sürekli kafasını aşağı yukarı oynatan biblo köpeklere benzedin Naz!* Uzun bir süre bir köpekten bahsetmek istemiyordum.

"Nazlı'yla birbirlerine alışana kadar böyle." dedi Bora, Sevim Hanım'a. Ardından yanıma oturdu ve bacağımı dizinin üzerine uzattı. Çenemde parmak uçlarını hissettiğimde, başımı kaldırdım ve gözlerimiz birleşti.

"Kurma kafanda bir şey." dedi, emredici bir tonlamayla. Ilık suyla ıslattığı bezle dizimdeki kanı silmeye başladı. Çok büyük bir ciddiyetle yapıyordu bunu ama hareketleri yumuşacıktı. Boğazımdan acı dolu bir ses çıktığında, bakışlarını gözlerime yöneltti. "Biraz acıyacak." dedi. Kafamı

"Tamam." anlamında salladığımda yaptığı şeye devam etti. Sevim Hanım, Noir'ın tasmasını getirmiş ve önümüzdeki sehpaya koymuştu. Siyah, deri bir şeritten oluşuyordu tasma. Ucunda altın sarısı, üzerinde "Noir" yazan bir künye vardı.

"Bana bir köpeğin olduğunu en başında söylemeliydin!" dedim, sitemle. Ne yaptığı işe ara verdi; ne de bana bir cevap verdi. "Zorlama beni. Bırak odama gideyim." diye devam ettim. Üzerine tentürdiyot damlattığı bir pamuğu, yaranın kenarlarında dolaştırıyordu. Altı saniye boyunca bunu yapmasını izledim. "Normalde, tasmanın boyna takılan kısmının, hep köpeğin boynunda kalması gerekmez mi? Hani ucunda çengel olur, tasmanın senin elinde kalan kısmını takarsın hemen?" dedim, meraklı bir sesle.

"Rahatsız oluyor, sevmiyor Noir boynunda bir şey." dedi, yaptığı işten kafasını kaldırmadan.

"Canını yakıyor mu boyunluk?" diye sordum, üzüntülü çıkan bir sesle.

"Hayır. Sonuçta dediğin gibi... Zaten onun boynunda olması normal bir durum aslında." dedi. Dizime, yara bandı yapıştırıyordu.

"Ama alışık değil, öyle mi?" dedim. Bakışları yeniden gözlerime sabitlenmişti. Gözleri kısılırken, yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluşmuştu.

"Değil ama o da buna alışmak zorunda. Çünkü şu an kafayı sana taktı. Ben yanından ayrıldığım an sana saldırabilir." dedi. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Onun seni tanımasına izin vermedin Nazlı." dedi. Sanki, köpeğinin bana saldırmak istemesi çok normal bir şeymiş gibi bahsediyordu bundan. "Şimdi burada bekle." dedi ve ayağa kalktı.

"Odamıza çıksam?" dedim, yapmacık bir şekilde gülümseyerek.

"Nazlı!" dedi, uyarıcı bir tonlamayla. Derin bir nefes aldı. "Burada bekle." diye devam etti, daha sakin bir ses tonuyla. Tasmayı aldı ve verandaya doğru ilerledi. İki dakika, otuz beş saniye sonra "Nazlı." diye seslendi. Duymamış gibi

yaptım. Bir dakika on yedi saniye sonra yanıma geldi. Gözlerinin her bir zerresi, çok fazla sinirli olduğunu haykırıyordu.

"Bir şey mi oldu, neye sinirlendim?" dedim, gülümseyerek. *Naz adama zekan yokmuş gibi davranıyorsun, çıldıracak!* O da gülümsedi ama sinirden gülüyordu. Dudaklarını ısırarak, ellerini beline yerleştirdi.

"Neye sinirlendim öyle mi?" dedi, kaşlarını kaldırarak.

"Noir mı bir şey yaptı? Zaten gözüm onu hiç tutmamıştı." dedim, omuz silkerek. Öfkeyle küçük bir kahkaha atıp başını iki yana sallamaya başladı.

"Eğer şu an sana bağıramıyorsam... Noir daha fazla sana bilenmesin diye Nazlı." dedi, sinirle gülümsemeye devam ederek. Dişlerinin arasından konuşuyordu. "Şimdi benimle gel." dedi. Sesi emredici bir tonlamadaydı üstelik. *Eğer Noir seni parçalarsa, Bora seni hastaneye yetiştirir bence, çok da fazla şeyyapma Naz.* Kalktım ve Bora'nın peşinden yürümeye başladım. Benden daha hızlı adımlarla yürüdü ve verandaya çıktığımda Noir'ın boynuna geçirdiği tasmanın ucu elindeydi. Koltuğa ilerledi. Noir'ı kendine yakın tutuyordu. Durabileceğim en uzak mesafede durdum.

"Geldim." dedim. Noir, kulaklarını dikmiş bana bakıyor ve sürekli hareket etmeye çalışıyordu. Muhtemelen Bora, şu an onu tutarken epey bir güç sarfediyordu.

"Gel Nazlı." dedi. Üç adım atarak biraz daha yaklaştım. "Tam gelemedin Nazlı. Gelmeye devam et." dedi. Üç adım daha attığımda, koltuğa yaklaşmıştım. "Yanıma otur." dedi. Bu duyduğum en kötü fikirdi ama yapacak bir şey yoktu. Koltuğun en ucuna oturdum. "Gel, yanıma yaklaş." dedi. *YOK ARTIK EBESİNİN BALE PABUCU!*

Yüzüne öyle bir baktım ki; Bora'nın da bir an için ürktüğüne ve bana ahlaksız bir teklifte bulunup bulunmadığını sorguladığına emindim.

"Saçmalama." dedim, fısıldayarak.

"Yanıma yaklaş." dedi, bir kez daha. Sesindeki emredici ton gitmiş, yumuşacık bir tını gelmişti. Kara gözlerine karşı

konulamadığı yetmiyormuş gibi, bir de bana boşta kalan elini uzattı. *Sana uzatılan eli tutman da lazım yani Naz, şimdi doğruya doğru.* Elini tuttum. Yaklaştım. Biraz daha yaklaştım...

Ama Bora bana ihanet etti!

Avcunun içinde olan elimi, Noir'ın kafasının üzerine koydu ve hareket ettirdi. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Bora'nın elimi bırakmasıyla hızlıca elimi Noir'ın kafasından çektim ve gözlerimi açtım.

"Tanıştık." dedim. Elimi hızlıca çekmeme kılıf uydurmaya çalışıyordum. Noir'ın gıdısını okşamaya başladı.

"Oğlum... Nazlı Abla'yla tanış bakalım. Kendisi senden biraz korkuyor. Zaten her şeyden korkuyor. Uslu bir çocuk ol." dedi Bora, sesi yumuşacıktı. *Bora senden uslu bir kız olmanı istediğinde, aklından neler neler geçti Naz. Hâlâ da geçiyor. Mesela jakuzi... Seni bir dobermanla kıyaslamak istemezdim ama sen "uslu" kavramına güvenme pek.*

Bora, Noir'ın tasmasının uzunluğunu biraz açtı ve Noir bana yaklaşmaya başladı. Tüm kaslarım kasılmıştı adeta bir yay gibiydim. Bora beni kendine doğru çekti ve sırtımı göğsüne yasladı. Bu kendimi biraz iyi hissetmemi sağlamıştı. Noir, bacaklarımı koklamaya başladı. Kafamı Bora'nın göğsüne daha sıkı bastırdım. Bora, kafamın üzerine küçük bir öpücük kondurdu ve elini belimden dolandırarak Noir'in kafasını sevdi.

Noir, patilerini koltuğun kenarına koyarak doğrulmuş ve beni daha fazla yakından koklamaya başlamıştı. Bora, pozisyonunu bozmuyor ve hareketsiz bir şekilde bana sarılmaya devam ediyordu. Noir, koltuğun üzerine çıktı. Ve yanıma oturdu. *Kaçmalısın Naz! Hemen! Şimdi!*

"Hayır!" dedi Bora, uyarıcı bir tonda. Noir, kulağımın dibinde havladığında yüzümü Bora'nın göğsüne kapattım ve ona sarıldım. "Bir şey yok." dedi, yumuşacık bir tonda kulağıma fısıldayarak. Kafamın üzerinde çenesini hissediyordum. "HAYIR!" diye bağırdı ardından, çok sert bir sesle. Noir'ın koltuktan aşağıya indiğini hissettiğimde,

kafamı kaldırdım ve gözlerimi Bora'nın gözlerine sabitledim. "Bir şey yok... Yüzünü yalamak istedi sadece." dedi, gülümseyerek. Noir, yeniden bacaklarımı kokladı ve bakışlarını Bora'ya sabitledi.

Üç kere üst üste, kısa kısa havladı.

"Oyun oynamak ister misin Noir'la Nazlı Abla'sı?" dedi Bora. Bora'nın bana bakmasıyla, Noir da bana bakmaya başlamıştı. Dört saniye sonra, sağ patisini kaldırdı ve bana uzattı. "Sana barış eli uzatıyor." dedi Bora.

"Ben bana uzatılan her eli tutmam." dedim, aniden. Güldü. Değil Noir, dünya üzerindeki tüm köpeklere bir an için sarılmak istemiştim.

"Tamam... Noir'ın elini benim hatırım için tutar mısın?" dedi, tatlı bir ifadeyle. Hep çok zor şeyler istiyordu ama söz konusu onun hatırı olduğu için bunu geri çeviremezdim. Tedirgin bir şekilde elimi uzattım ve Noir'ın patisini tuttum. Boğazından garip bir ses çıkmıştı.

"Teşekkür ederim." dedi Bora, yanağıma çok hafif bir öpücük bırakarak. *Naz bunun sonu iyi değil; bu kozla sana her şeyi yaptırabilir Bora. HER ŞEYİ!*

"Rica ederim." dedim, incecik bir sesle. Bakışlarını Noir'a yönlendirdi ve kafasını sevmeye başladı. Noir bakışlarını Bora ve ben arasında gezdiriyor ama gitgide daha uysal bir köpek hâline dönüşüyordu. Üç dakika, yirmi yedi saniye sonra Bora'nın bakışları gözlerimi buldu.

"Biz oyun oynayacağız... Sen de eşlik et bize." dedi Bora, yumuşacık bir sesle. İki saniye sonra "Lütfen." diye ekledi. *ÇÜŞ KARE ÇÜŞ KAÇ EDER BİLEMEDİM AÇIKÇASI NAZ! ADAM SANA "LÜTFEN" DEDİ. Gerçekten dedi. Ve sen de LÜTFEN kabul et.*

"Tamam oynayalım." dedim, mecburen. *Komşunun çocuğunu ayıp olmasın diye sever gibi kabul etmeni söylemedim Naz!* Bora, ayağa kalktı ve elimden tuttu. Bir elinde de Noir'ın tasması vardı.

"Nerede topun?" diye sordu Bora. Noir, yönünü değiştirip, Bora'yı bir yere doğru çekiştirmeye başladı. "Oradan değil."

dedi Bora ve salona doğru ilerledik. Merdivenlerden çıktık. Bora, kapıyı açtı ve kapıdan da çıktık. Noir, etrafına bakındı ve Bora'yı garajın arka tarafına doğru ilerletmeye başladı. "Müştemilattan geçer Noir. Kafasına göre takılır. Bizim de oradan geçeceğimizi düşündü." dedi, yüzünü bana çevirerek.

"Çünkü sen normalde, müştemilattan geçiyorsun üst bahçeye, yani evin girişine değil mi?" dedim.

"Nereden anladın?" dedi, merakla.

"Çok akıllı bir köpek. Eğer geçmiyor olsaydın, seni doğrudan salona yönlendirirdi herhalde." dedim. *İki dakikada köpeklere fısıldayan kadın oldun Naz, bravo.*

"Bakalım senin alanlarını öğrenecek kadar akıllı mıymış?" dedi Bora, gülümseyerek.

Bora'nın çalışma odasından gördüğüm, küçük göletin oraya gelmiştik. Buraya ilk defa geliyordum. Büyülenmişcesine etrafıma bakınmaya başladım. Çimenlerin ortasında, etrafı envaiçeşit taşlarla süslenmiş ve yanıbaşına karşılıklı iki koltuk konumlandırılmış turkuaz yeşili renginde yapay bir göletin beni nasıl bu kadar mutlu ettiğini bilmeksizin, gülümsüyordum.

"Çok güzelmiş burası!" dedim. Daha evvel hiç görmediğim bir şehre gelmiş kadar heyecanlanmıştım. "Beni neden hiç gezdirmedin?" diye devam ettim.

"İlk gün gezdirecektim. Hakkını kaybettin sonrasında." dedi Bora, koltuklardan birisine oturarak. Noir'ı da yanına yaklaştırmıştı.

"Ne yani? Gezdirmeyecek misin?" dedim, şaşkınlıkla. Karşısındaki koltuğa oturup, Noir'ın gıdısını ne kadar mutlu bir şekilde okşadığını izlemeye başladım.

"Hayır." dedi tok bir sesle. Gözlerini gözlerime sabitledi. "Ama sen istersen, gezebilirsin." diye devam etti. "Evi nasıl kendin gezdiysen... Bahçeyi de merak ettiğinde gezersin." dedi.

"Deli gibi kendi kendime tura çıkmayayım... Yanıma bir rehber lazım." dedim, sevimli olmaya çalışarak.

"Burayı gerçekten evin olarak gördüğünde, rehbere ihtiyacın olmayacaktır." dedi, göz kırparak.

"Burası benim evim." dedim, şaşkınlıkla. "Yani burayı gerçekten de evim olarak görmediğimi sana düşündüren şey ne?" diye sordum, hemen ardından.

"Senin bu evde bir odan var... Şu an Begüm kalıyor. Salonun var, televizyon izliyorsun. Ve alt bahçe, yani veranda... O kadar. Onun dışında... Mutfak bile sana yabancı, yani kendini ait hissetmiyorsun." dedi, kendinden emin bir şekilde.

"Yanılıyorsun." dedim, itiraz edercesine.

"Çalışma odasına girerken çekiniyorsun... Ve benim odamda da tedirginsin... Bu evde başka girip çıktığın bir yer de yok zaten." dedi.

"Çünkü sen sürekli olarak odana girmemi istemediğini söyledin bana en başından beri." dedim, onu suçlarcasına.

"Ben sana kişisel alanlarıma müdahale edilmesini sevmediğimi söyledim. Odamda ne yapacağını sordum. Ve en sonunda da, o gün sadece beni kızdırmak istediğin için bu konuda direttiğini anladığımda, odamda işine yarar bir şey olmadığını söyledim. Girmeni istemeseydim, doğrudan bunu söylerdim Nazlı." dedi. Bakışlarının derinliği, okyanusla eş değerdi.

"Aşık oldum banyona." dedim, dan diye.

"Biliyorum." dedi, yutkundu. "Gözlerin... Çoğu kez düşüncelerini ele veriyor." diye devam etti.

"Ne renk benim gözlerim?" diye sordum, yutkunarak.

"Yeşil." dedi, gülümseyerek.

"Ne yeşili ama?" dedim, merakla.

"Zümrüt yeşili değil mesela." dedi, muzip bir ifadeyle. Neden bunu sorduğumu anlamış ve beni kıvrandırmayı seçmişti.

"Senin gözlerin hiçbir şeyi ele vermiyor ama!" dedim, sitemle.

"Ne zaman bakman gerektiğini bilirsen, bir çift gözde her soruya cevap bulabilirsin." dedi, tebessüm ederek.

"İnsanlar konuşa konuşa anlaşır... Sen neden bakışa bakışa anlaşmayı tercih ediyorsun?" dedim, merakla.

"Bunu sen mi soruyorsun?" dedi, kaşlarını kaldırarak. Yüzüne buruk bir gülümseme yayılmıştı. Neden bunu benim soramayacağımı anlamamıştım. Gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Senin cevap aradığın da bir çift göz değil mi sonuç olarak? Deniz mavisi miydi?" dedi, alaylı bir ses tonuyla. Ben şaşkınlıkla yutkunurken bakışlarını Noir'a çevirmişti. Ayağa kalktı. "Gel oğlum." dedi, çimenlere doğru ilerlerken. Bulunduğumuz ortamda Noir'ın olduğunu ancak hatırlamıştım.

Ben de ayağa kalktım. Bora'nın itinayla göz göze gelmekten kaçındığı, asla zümrüt yeşili olmayan gözlerimde, nasıl bir dehşete düşmüşlük olduğunu bilmiyordum. Bora, yerdeki topa doğru yaklaştı. Noir, topu ağzına aldı ve tasması el verdiğince bana yaklaştı. Şu an o topu Noir'ın ağzından alabilecek kadar güçlü hissetmiyordum. Yaptığı şeyi anlamamazlıktan geldim.

Bora, Noir'ın ağzındaki topu aldı ve yakın bir yere fırlattı. Ardından da onunla beraber koşmaya başladı. Noir, topu tekrar ağzına aldığında, bana doğru koşmaya başladılar. Noir, yeniden ayaklarımın dibinde durdu. Topu ağzından almamı istiyordu. Yüzüne on beş saniye kıpırdamadan baktığımda, topu ayaklarımın dibine bıraktı.

Noir'a rezil olmuş gibi hissediyordum. Topu yerden aldım ve fırlattım. Noir ve Bora koşmaya başladılar. İç çektim. *Bora, Anıl'ı hazmedemiyor Naz; ve bu sizin aranızda öyle ya da böyle değil, çok güçlü bir sorun.*

Bora'yı matruşka bebeklere benzetmekte kesinlikle haklıydım; çünkü Noir'ın yanındaki hareketlerini de ilk kez görüyordum. Mutluydu; fakat bu, sıradan bir mutlu olma an'ı değildi onun için. Bir babanın evladına bakabileceği kadar büyük bir şefkatle ve özlemle bakıyordu Noir'a. Kahkaha atıyordu. Dolu dolu, sıcacık, içten ve özgürceydi kahkahaları.

Belki de onu istemeden soktuğum tüm buhranı Noir'la unutuyordu.

Noir topu aldı ve geri dönüşte doğrudan ayaklarımın dibine bıraktı. Bora'nın bakışlarında gurur vardı; sanki Noir'ın, topu ağzından almayacağımı anlamasından ve sırf bu yüzden az evvel yaptığı hareketi değiştirmesinden memnun olmuştu. Topu tekrar attım. Bora, Noir'la beraber yeniden koştu. Sonrasında, Noir yeniden topu ayaklarımın dibine bıraktı. Ve fakat, bir sonraki seferde topu ayaklarımın dibine değil, gölete bıraktı. Hemen sonrasında oturma pozisyonuna geçti. Sıkılmış mıydı? Bora, Noir'ın yanına oturdu ve kafasını sevmeye başladı. Sonra ona sarıldı. *Köpek bile senden sıkıldı Naz!*

"Nazlı, sen içeriye geç. Biz Noir'la oynayalım biraz." dedi Bora, bakışlarını benimle buluşturmadan.

"Üçümüz oynuyorduk?" dedim, şaşkınlıkla.

"Seninle oynayamıyor." dedi. Hâlâ bana değil, Noir'a bakıyordu. Noir bana trip mi atıyordu?

"N'oldu ki?" diye sordum. Bora, bakışlarını bana çevirdiğinde, bakmasa daha iyi olacağını hissetmiştim. Bir çift gözden istediğimiz her şeyi okuyabileceğimizi idrak etmemi mi sağlamaya çalışıyordu? Kafasıyla "Git." anlamında işaret yaptı. Ve bunu öyle soğuk bir şekilde yapmıştı ki hiçbir şey diyemedim, arkamı döndüm ve ilerledim.

♠

Bazen hayat planladığımız şekilde ilerlemeyebilirdi. Benim hayatım genelde hep planlamadığım şekilde ilerliyordu mesela. Kendimi en son sorguladığımda, Bora'ya Anıl'ın gözlerine son kez bakmam gerektiğini ve ancak öyle her şeyden emin olabileceğimi söyleyemeyeceğimden bahsediyordum; ne ara Bora'nın bana alenen laf soktuğu bir aşamaya gelmişti bu mevzu? *Dün çiftlikte, Bora seni susturmaya çalıştı Naz ama sen ısrarla bu bilgiyi onunla paylaştın.* Bu da benim değil; Bora'nın hipnoz etkili kapkara gözlerinin suçuydu.

Düşünmesi, sorgulaması, benliğini dinlemesi ve gerçeklerle yüzleşmesi gereken her bireyin yapacağı şeyi

yapıyordum; Trabzon'dan aldığımız magnetleri, hiçbir şey düşünmeden buzdolabının kapağına yerleştiriyordum.

"Naz... Kahve içmek ister misin?" diye sordu Sevim Hanım. Kendime kahve içmek isteyip istemediğimi bile sormaktan çekiniyordum. Belki de kahve bana bir şeyler çağrıştırırdı ve mazallah başka şeyler düşünürdüm; ne gerek vardı?

"Teşekkür ederim." dedim, sadece. Sevim Hanım ister kahve yapardı, isterse de yapmazdı.

"Öyleyse ben Bora Bey'e bi' görüneyim, sonrasında çıkıyorum." dedi Sevim Hanım.

"Abim garajda Sevim Teyze. Özgür arabamı çıkartırken, torpidodaki parfüm şişesi kırılmış da..." dedi Begüm, mutfağa girdiğinde. Acaba Trabzon'dan, on yedi tane magnet alacak ne yaşamıştım? *Aynı olanları ayırsan da, halana falan mı hediye etsen Naz?* Olabilirdi; bunu da şu an düşünmemeliydim.

"Ah Begüm! Sakın binme arabana kuzum iyicene havalanmadan. Vallahi tıkanırsın... Zaten senin parfüm kullanmaman lazım ama..." dedi Sevim Hanım, endişeyle.

"Benim parfümlerim sentetik değil. Yani zararlı değil bana. İşte evdeki oda kokularının doğal oluşları gibi aynı, onlar da zarar vermiyor ya." dedi Begüm, ada tezgaha otururken. Kendine bir dilim kek kesmişti.

"Kahve yapayım sana?" dedi Sevim Hanım. Sanırım ille de kahve yapmak zorunda hissediyordu kendisini.

"Ben yaparım Sevim Teyze, çık sen." dedi Begüm.

"Görüşürüz yarın..." dedi Sevim Hanım, içtenlikle.

"Mutfağa nazar boncuğu asayım mı?" dedim, Begüm'e dönerek. "Yoksa şu küçük şişelerdeki prinçlerden mi asayım?" diye devam ettim.

"Bilmem... Trabzon'dan mı aldınız onları?" dedi Begüm, meraklı bir ifadeyle.

"Evet. Sümela'dan. Sümela'ya gittik biz. Hem de kapandıktan sonra..." dedim, neden bunu dediğimi bilmeden.

"Allah Bora Karabey gibi bir sevgili nasip etsin inşallah herkese." dedi Begüm, küçük bir kahkaha atarak.

"Kerem var?" dedim, gülümseyerek. "Yani önemli olan aşık olmak." diye devam ettim.

"Ama Kerem'in Turizm Bakanlığı'yla bağlantısı yok. Biz böyle ancak kendi çapımızda takılıyoruz." dedi Begüm, şakacı bir tavırla. Kendimi ada tezgaha yönelmiş bir vaziyette bulduktan saniyeler sonrasında, Begüm'ün karşısında gıybete hazır bir şekilde oturuyordum.

"Arkadaşının kuzeniymiş sanırım... Yani ben öyle duydum." dedim, merakla.

"Evet. Kerem, Gökçe'nin amcasının oğlu." dedi Begüm ve ayağa kalktı. Kahve makinasına doğru ilerledi. "Uzun zamandır tanışıyoruz Kerem'le ama her ne olduysa çok kısa bir süre önce oldu. Londra'da bir buluştuk derken hislerimiz değişmeye başladı. Zaten bence bunun nasıl başladığını asla anlayamıyoruz." dedi Begüm.

"Aşkın ne olduğunu anlayabiliyor muyuz sanki?" dedim, gülümseyerek. Begüm, iki fincan kahve ile yeniden karşıma oturmuştu. "Teşekkür ederim." dedim.

"Aşk... Ben mesela eğlenmeyi çok severim. Kerem'le gerçekten çok eğleniyoruz. Yani bir insanla, karşılıklı sohbet halindeyken bile eğlenebiliyorsan eğer... Bu çok değerli bir duygu bence..." dedi. Bakışları telefonuna kaymıştı. "Pardon." dedi.

"Bak canım sen keyfine." dedim, gülümseyerek. Dirseğimi masaya yerleştirdim, yüzümü de elime yasladım.

"Senden bahsettiğim içine mi doğdu aşkım?" dedi, telefonu kulağına götürür götürmez. Ardından minicik ve cilveli bir kahkaha attı. Onu gülümseyerek izliyor, daha doğrusu alenen dinliyordum. "Yengemle... Aleyküm selam." dedi ve bana göz kırptı. Bora'nın müstakbel enişteşinin selamını gülümseyerek karşıladım. Uykum gelmişti, oturduğum rahatsız sandalyede birazcık yayılarak, masanın üzerinde neredeyse yatar pozisyona geldim.

"Evet aşkım ama işte Bora Karabey faktöründen bu gece çıkamıyorum ve kızın doğum gününe katılamıyorum." diye devam etti Begüm, sıkıntılı bir nefes vererek. "Ya ben çıkarım diyordum aslında da, yani abimler yemeğe gideceklerdi. Ama program değişmiş, arkadaşları yemeğe geliyor. Mecburen kalacağım ben de." dedi. "Tamam aşkım, ben Gökçe'yle haberleşirim..." dedi. "Ben de seni seviyorum sevgi... Tamam sevgiciğim. Haberleşiriz... Hı hı... Evet evet... Yaaa..." diye devam etti, telaşla.

Zamane aşıkları çok enteresandı; insanın sevgilisine "sevgi" demesi yeni moda falan mıydı? Sevmemiştim. Birbirlerine "N'aber aşk?" falan diyen çiftlerden de hoşlanmazdım; sevgiyi de beğenmemiştim. Begüm telefonu kapattığında göz göze gelmiştik.

"İnsanın sevgilisine sevgi demesi yeni moda falan mı?" diye sordum, merakla. Begüm'ün gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani ben bilmiyorum da... İlk kez duydum." dedim, Begüm'ün yüzünü şaşkınlık kapladı. "Aşk diye hitap etmekle eş değer olmalı işte, ben pek hoşlanmadım da zaten bana ne, neden karışıyorsam senin sevgiline nasıl hitap ettiğine... Öyle laf olsun diye söyledim." diye devam ettim, mahçup bir şekilde.

"Naz?" dedi Begüm, telaşla.

"Mesela bak, abin bana Nazlı diyor." dedim, esneyerek. "Yani benim adım aslında Nazlı ya, ondan. Ama Bora asla sevgi diye hitap etmez bana sanmıyorum. Etmesin de zaten." dedim, neredeyse gözlerim kapanacaktı.

"Eeııeee! BEN ODAMA ÇIKAYIM!" dedi Begüm, bağırarak. Yüksek çıkan sesle, usulca kapanmak üzere olan gözlerim açılmıştı. Kahvesini yarım bırakarak telaşla kalktı. Onun mutfak kapısına yönelmesiyle, dönen bar sandalyesinde ben de kapıya doğru dönmüştüm.

Legolas'ın benimle dalga geçmesi gereken yerdeydik. Benim gözlerim elf gözleri falan değildi. Benim kulaklarım elf kulakları falan değildi. Herkes Legolas'a onun elf gözlerinin neler gördüğünü sorarken, ben ona kendi gözlerimin neler

gördüğünü, kendi kulaklarımın neler duyduğunu sormayı tercih ederdim fakat aslında ben bir elf değildim. Bu gerçekle yüzleşmek ağrıma gitmişti.

Arkamda gözüm olmadığı için, kulaklarım normal insan kulağı düzeyinde sesleri işittiği için ve beynimi kullanmayı, bugün düşünmek istemiyorum diye bile isteye reddettiğim için Bora'nın mutfak kapının girişinde olduğunu ancak şimdi fark edebiliyordum. *Yeni moda sevgi değil Naz; abisini gördüğü için -li ekini ekleyemeyen ve iyelik ekini de çöpe atmak zorunda kalan bir genç kızın dramı.*

"Begüm, senin yanında o lavukla mı konuşuyordu?" diye sordu Bora, sert bir ifadeyle. *Görümcesiyle iki lafın belini kıracağım diye düşünürken, onu alenen abisine yakalattıran, körpe gelinin çaresizliği bu durum da Naz.*

Ve bazen gözlerim, kulaklarım, dilim ve hatta beş duyu organımın hiçbiri çalışmıyormuş gibi davranmak zorunda hissederdim kendimi. Bu da öyle anlardan birisiydi. Bomboş, öylesine, bir noktaya bakar gibi bakarak beynim yokmuş gibi davranıyordum.

"Sana soruyorum Nazlı?!" dedi, Bora.

"Duymamışım geldiğini. Ve görmemişim de. Hissetmemişim. Anlamamışım. Elf falan değilim zaten ben. Akıllı bir insan olamıyorum, elf olmak benim neyinme allasen? Orlando Bloom'u çok severim ama... Hele Legolas'ı calandırdığı hâline aşırı bayılırım, çok beğenirim yani." dedim, amaçsızca. Ayağı kalktım ve ona doğru birkaç adım attım.

"Legolas?" dedi, gözleri kısılmıştı. Yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. Bir eliyle dört saniye sakallarını kaşıdı. Yüzündeki gülümseme biraz daha arttı. "Sen Brad Pitt'i de beğeniyorsundur?" dedi.

"Hee. Yani evet. Beğeniyorum." dedim, gülümseyerek.

"David Beckham? Chris Hemsworth? Paul Walker?" dedi, sorarcasına. *ALLAHU EKBER NAZ! N'OLUR EVET DE!*

"Evet evet!" dedim, heyecanla. "Onları beğenmeyen mi var?" diye devam ettim. Kafasını aşağı yukarı, *anladım* der

gibi, *biliyordum* der gibi salladı.

"Onların ortak özelliklerini biliyor musun?" dedi, daha da gülümseyerek. Kollarını göğsünde birleştirdi ve bir adım atarak bana yaklaştı.

"Evet. Ünlü olmaları?" dedim, kendimden emin bir şekilde.

"Cık." dedi, geniş geniş gülümseyerek ve dudaklarını ıslatıp iki saniyeliğine dişledi.

"Ne o zaman?" dedim, şaşkınlıkla.

"Hepsinin sarı saçları ve mavi gözleri var." dedi, bir anda ciddileşen bir ifadeyle. "Yani başa dönmek gerekirse, Orlando Bloom, Legolas karakterini canlandırırken sarışın ve mavi gözlüydü ya, yapay da olsa... O yüzden, diğer canlandırdığı karakterlere göre daha akılda kalıcıdır senin için." diye devam etti. *Hoppala paşam, Malkara Keşan, konu buraya nasıl geldi Naz kızan!*

"Hı?" diye bir ses çıktı boğazımdan. Şaşkınlıkla verilen ilk ve hatta tek tepkiydi bu. Anıl'ın deniz gözlerini telefon konuşmamızda duymuş olabilirdi ama sarışın olduğu bilgisine nereden sahip olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ve o kadar merak etmiyordum ki, ancak bu kadar olurdu. Şimdi konu çok başkaydı. Bora bana alttan alttan imada bulunuyordu.

"Gerçi hepsi sarışın ve mavi gözlü ama hangisinin gözleri deniz mavisine yakındır onu ben bilemem. O senin ilgi alanın..." dedi. "Malum." diye ekledi vurgulayarak. Yoktu, artıktı, Nebron'du, James'di. Dün yediğim hurmalar, bugün her yerimi tırmalıyordu. Legolas'ı çağırmaya da utanıyordum artık; buraya gelmesi sağlığı açısından tehlikeliydi. Bora bana alttan alttan değil, açık açık imada bulunuyordu. Ve hatta hızını alamamış maraton koşucusu gibi, bana doğru, dümdüz, alenen, bariz bir şekilde, bayağı bayağı koşuyordu.

"Paul Walker'ın sanırım." dedim, dan diye. Çünkü Allah da inşallah beni ıslah etmeliydi ki, dünyadaki deniz gözlere sahip tek erkeğin Anıl olmadığını vurgulama ihtiyacı hissetmiştim. Ve tabii mesele göz rengi değildi ama şu an için bu konudan ben de arkama bakmadan kaçmak

zorundaydım. Ve nedendir bilinmez, bir adım geriye gitme ihtiyacı hissetmiştim.

"He bi' de!" dedi, kaşlarını kaldırarak. Ve az evvel bir adımlık mesafe daha eklediğim farkı, bana doğru bir adım atarak kapattı.

"Hı?" dedim, yine. Beynimi bugün o kadar kullanmamıştım ki, şimdi en ihtiyacım olan yerde, bana küsmüş olmalıydı.

"Cık cık cık." dedi Bora, bir adım daha bana doğru yaklaşarak. Ben de bir adım geri gittim. Burada neler olduğu, ne yaptığımız ya da ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Paul Walker demek..." dedi, kaşlarını kaldırarak. Kafamı aşağı yukarı salladım.

"Allah taksiratını affetsin, Anıl kadar şanslı değilmiş o." dedim. *Umarım Anıl kaza kurşunuyla ölmez şu saatten sonra Naz. Zira bu deniz gözler bugün öyle bir konu oldu ki, sonu ne kadar hayır bilemiyorum.* "Durduk yere kimsenin başına bir şey gelmesini istemeyiz. Allah uzun, çok uzun ömür versin inşallah kalan herkese." dedim, kısık bir sesle. Bora, bana doğru bir adım daha attığında, bir adım daha geri atmıştım. Daha fazla geri gidemiyordum. Allah da mutfağın ortasına tezgah koymayı akıl eden mimarın inşallah cezasını vermesindi.

"Takdir-i ilahi..." dedi, yutkundu. Beni iki kolunun arasına alarak, ellerini tezgaha yasladı. Bergamot kokusu buram buram bütün benliğimi esir almaya başlamıştı. Boynumun sağ tarafına eğildi. "...Nazlı." diye ekledi, çok tuhaf bir ses tonuyla... Dünyanın bütün Nazlı'larının akıllarını başlarından uçurtmaya niyetlenmiş bir ses tonuyla... Dünyanın bütün Nazlı'larını, bunu bir daha söylemesi için yalvartacak kadar baştan çıkartıcı bir ses tonuyla...

"Bunu sakın başka bir Nazlı'ya yapma!" dedim. Tehditkar bir ses tonunun aralarına nasıl benden çıktığını bilmediğim şehvet tınısı karışmıştı. Kapkara gözlerini gözlerime değdirdiğinde, yavaşça yutkundu. Ve bu sırada yüzünde hafif şaşkın, hafif de tutku dolu bir tebessüm peyda olmuştu. Sahi biz neden sevişmiyorduk? *Şu an yaramazlık yapan*

adam, sana uslu kız olman direktifini vermişti ya Naz, o yüzden.

Öyle eşitsizlik olmazdı. O zaman ben de uslu bir kız falan olamazdım, kimse de kusura bakmasındı. Yüzüme en hin gülüşümü yerleştirdim. İçimdeki uslu kızın son kullanma tarihi an itibariyle geçmişti. Yaramazlık yapma sırası bana devredilmişti. Allah da beni şimdiden affetsindi.

47.Bölüm

Maça Kızı 8, yine, yeniden 13.sırada! Uzunluk olarak çarpı ikiye tekabül eden bir bölümle karşınızdayım. Çünkü bahçesinde bergamot ağacı olan bir yerde tatil yaptığım için, bu hafta başka bir bölüm yayımlayamayacağım. Ve bu süre zarfında, birazcık dinlenecek, bolca yazacak ama hep buralarda olacağım...

Önümüzdeki hafta, yine salı günü, yeni bölümde buluşmak üzere, ama o vakte dek satır arası yorumlarda görüşelim. Lütfen bölüme ve hatta öncesinde oylamadığınız diğer bölümlere de benim için yıldız bırakın... Sizleri çok seviyorum! □□♥

♠

Öyle eşitsizlik olmazdı. O zaman ben de uslu bir kız falan olamazdım, kimse de kusura bakmasındı. Yüzüme en hin gülüşümü yerleştirdim. İçimdeki uslu kızın son kullanma tarihi an itibariyle geçmişti. Yaramazlık yapma sırası bana devredilmişti. Allah da beni şimdiden affetsindi.

Kollarımı Bora'nın boynuna doladım. Ben hafifçe geriye doğru uzanırken, istese de istemese de o da kollarımın boynunda olması sebebiyle hafifçe üzerime doğru uzanmıştı. Sırtım ne dik ne de yatay konumdaydı ve hatta dışarıdan bakan bir insan çapraz giden bir doğru olduğumu düşünebilirdi ama önemli olan, başka bir doğrunun da benimle kesişmesiydi. Beni tezgaha yatırıp doğrudan üzerime çıkmasını arzu ediyor olsam da, her şeyin bir sırası vardı. *Tövbeler tövbesi! Keşke zamanında izlediğin filmlere müdahale etseydim Naz...* Ne yatıyor ne de oturuyor durumda da iyiydik; şimdilik bu da yeterdi.

"Tamam mı?" dedim, biraz evvel içimin derinliklerinden fırlayan şehvet tınısını biraz daha arttırarak. Dudaklarımı, aynı onun biraz evvel yaptığı gibi ıslatarak, üç saniyeliğine dişledim.

"Ne- Ne tamam mı?" dedi, bakışları dudaklarıma kaydığında. Yüzümdeki hin gülüş biraz daha artarken, ellerimi kollarına doğru kaydırdım.

"Benden başka bir Nazlı'ya böyle seslenmek yok!" dedim, yüzümü biraz daha ona yaklaştırarak. Gözlerini gözlerime değdirdi ve ardından yeniden dudaklarıma çevirdi. Kalbimdeki basınç şiddetleniyor ve yaramazlık yapmak isteyen Naz'ın tüm hücreleri enerji patlaması yaşıyordu. Baş parmaklarımla kollarını okşamaya başladığımda biraz daha bana yaklaştı. "Prinçli olanı mı asayım yoksa nazar boncuğunu mu asayım mutfağa?" dedim, damdan düşmeyi es geçip paldır küldür yuvarlanırcasına.

"Hı?" diye bir ses çıktı onun da boğazından. Beni anlamadığına emindim; çünkü bakışları dudaklarım ve gözlerim arasında belirli aralıklarla gidip geliyordu ve muhtemelen neye uğradığını şaşırmış gibi hissediyordu. "Ne princi ya?" dedi, umursamaz bir şekilde. Dudakları neredeyse dudaklarıma değmek üzereyken, başımı hafifçe sağa çevirdim. Yanağıma küçücük bir öpücük kondurmak zorunda kaldı. Gözlerimiz yeniden kesiştiğinde, bakışlarında hiçbir ifade yoktu. *Saniyeler içerisinde ifadesizleşmeyi nasıl başardığını hep merak edeceğim Naz.*

Ellerini ada tezgahtan çektiğinde, dudaklarını dişliyordu. Yüzünde ya da bakışlarında hiçbir ifade olmamasına rağmen, bozulduğunu anlamam güç değildi. Zaten kim olsa bozulurdu. Yüzümdeki hin gülüş kaybolmuş, yerine yapmacık olduğunu anlayıp anlamadığını bilmediğim üzüntü dolu bir ifade yerleşmişti. *Pek tabii sonunda beynini kullanıyorsun Naz, aferin!*

"Ben çok üzgünüm, yapamam..." dedim, neredeyse ağlayacakmış gibi çıkan bir sesle. Gözleri kısılırken, başını hafifçe iki yana sallamıştı ve dudakları *yok canım, ne olacak*

üzülme dercesine bir hâl almıştı. Oysa, bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu belli ettiğinden haberi bile yoktu. Şu an ne düşündüğünü çok merak ediyordum.

"İstersen buna derhal bir son verebilirsin?" dedim, sorarcasına. Gözleri biraz daha kısıldı.

"Neye?" diye sordu, düz bir sesle.

"Uslu bir kız olmamı emretmiştin ya... Senin sözünden çıkmamak zorundayım ya... Sen beni öpecekken seni durdurdum ya... Uslu kızlar öyle yapardı yani..." dedim, dudaklarımı büzerek. Bir şey söylemek üzere dudakları aralanırken, kaşları çatılmıştı. *Acaba şu an, bunun da altından deniz gözlü çocuk çıkmadığı için şükrediyor mudur Naz?* Şükür etmediğine emindim; çünkü uslu bir kız olma emri almamın da altında Anıl yatıyordu neticede.

"Sen o yüz-" dedi ve durdu. Birkaç saniye gözlerimin içine baktı ve yavaşça yutkundu.

"Ama eğer istersen derhal yaramaz bir kız olmam konusunda emir verebilirsin?" dedim, tek kaşımı kaldırarak. Uslu bir kız değildim belki ama, bilmiş bilmiş konuşan küçük bir kızdan farkım yoktu.

"Sen ne kadar akıllısın öyle ya?" dedi, derin bir nefes alarak. *Teşekkürler Bora'cım Kara'cım Karabey'cim, teveccühün.* Öyleydim. O şu anda, uslu bir kız olma emrini geri almam için böyle davrandığımı zannediyordu; ama bunu ona hatırlattığım için geri adım atmayacağını zaten biliyordum. Sağ gösterip sol vurmak çok ayıptı ama, yakın temasa geçmeyeceğimizi söylediği için onu pişman edecektim. *İnşallah Naz'cım Nazlı'cım Alaca'cım.*

"Yani?" dedim, tezgaha oturarak. Bir de bacak bacak üzerine attım. Bakışları yalnızca bir saniyeliğine bacaklarıma kaydığında birden konuştu.

"Ne dediysem o!" dedi, sert bir sesle.

"Peki..." dedim, üzülmüş gibi yaparak. "Prinçli olanı mı asayım, yoksa nazar boncuklu olanı mı?" diye devam ettim. Bora'nın kapkara gözleri ada tezgahın üzerindeki hediyelik eşya dükkanından aldıklarımıza çevrildi. Ardından bakışları

buzdolabına yöneldi ve az evvel yerleştirdiğim sekiz tane magnetin üzerinde dolaştı. Ve birden gülümsedi; en sonunda da bakışları yeniden beni buldu.

"Anahtar istemiştin sen değil mi?" diye sordu.

"Evet." dedim, heyecanla. Elini cebine soktu ve cebinden, bu mesafeden sayamadığım bir sürü anahtarın takılı olduğu bir anahtarlık çıkarttı. Anahtarlık halkasından bir adet anahtarı ayırıp bana uzattı. Bu aslında temsili bir anahtardı; bu evde hiçbir zaman kapıda kalmayacağımı ve hatta bu anahtarı kullanmaya gerek bile olmayacağını biliyordum.

"Kalan magnetleri neden asmadın?" diye sordu, bakışlarını yeniden ada tezgahın üzerindeki poşetlere çevirdiğinde.

"Bilmem... Çok olmasın istedim." dedim, düz bir ifadeyle. Ve anahtarı dikkatlice cebime koydum.

"Olmaz olmaz." dedi ve bana doğru eğilerek poşetlere uzandı. Bir poşetin içinden buzdolabı magneti almak ne kadar uzun sürebilirdi bilmiyorum ama nefesini boynumun hemen yanında bu kadar uzun süre alıp vermesi beni çıldırtıyordu. "Bunlar." dedi, fısıldayarak. "Umduğumdan çok daha güzelmiş." diye devam etti, neredeyse kulağımın içinde konuşarak. "Daha önce dikkat etmemişim... Nazlı." dedi. Bir elini bacağımın üzerine koyduğunda üç bin voltluk elektrik akımının tüm hücrelerimi teker teker istila ettiğini hissetmiştim. Bilerek yapıyordu! *Ava giderken avlandın Naz, geçmiş olsun!*

"MAGNET İŞTE!" diye bağırdım, hızlıca ada tezgahtan inerken. Cüssesini es geçebilmek için, eğilerek kollarının altından geçmek gibi saçma sapan manevralar yapmıştım.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu. Gayet yavaş bir şekilde doğruldu; dimdik, elleri cebinde karşımda durdu. Gözleri kısılmış, yüzünde yapmacık olduğunu her şekilde anlayabildiğim ve bunu bilhassa anlamamı istediğini de çok iyi bildiğim şaşkınca bir ifade vardı.

"Olmadı!" dedim, hafif yüksek çıkan sitemli bir sesle. "İlk kez mi hayatında buzdolabı magneti görüyorsun anlamadım

ki?" diye devam ettim. "Ne bir saat inceliyorsun dibimde?" diye çıkıştım, hemen ardından.

"Rahatsız mı oldun?" dedi, yapmacık olduğu yüzünden akan meraklı bir ifadeyle.

"OLMADIM!" diye bağırdım. İçimdeki her bir hormon gerim gerilmişti sadece, o kadar!

"Gel buzdolabına asalım... Kalan magnetleri?" dedi. Elime uzandı ve beni buzdolabına doğru yönlendirdi. Arkama geçmişti. Bir elini omzuma yerleştirirken, diğer eliyle de rastgele, benim dakikalarca uğraşarak buzdolabının kapağına astığım magnetlerle oynuyordu. Daha sonra eli belime kaydı. Oradan da karnıma yöneldiğinde, bir kolu beni mengene gibi sarmıştı. "Sümela fotoğrafı olan gerçekten de en güzeliymiş." dedi, nefesini kulağıma üfleyerek.

Sümela... Yüzyıllar evvel bizim inşaa edildiğine her şeyden daha çok inandığım, yeşile en çok yakışan rengin elf gözlere sahip olmadan da anlaşıldığı, dudaklarını beklemediğim bir anda aşkla ve doya doya tattığım, şimdi ve her zaman orada olmayı arzuladığım, bu yoldaki en güzel, efsunlu ve belki de mistik durağım...

"Yeşil ve..." dedim, durdum. Yutkundum. İşaret parmağı yavaşça magnetin üzerinde kaymaya devam etti.

"Kara..." dedi. Sağ kulağımın hemen altını nefesiyle öpüyordu. Belki farkındaydı, belki de değildi ama bir renkten çok daha fazlasıydı söylediği; kendisinden bahsediyordu. Kalbimin kapılarını beklenmedik bir anda kıran ve oradan içeri sızan, akabinde fetheden ve orada aidiyet kuran saklı kimliğini kalbime bir kez daha hatırlatıyordu.

"Yeter bu kadar." dedim, kolundan kurtularak. Tamamen ona dönmüş ve bir adım geriye giderek aramıza mesafe koymuştum.

"Daha asmadık diğerlerini?" dedi, aynı yapmacık şaşkınlıkla.

"Onu mu diyorum ben?" diye sordum, sitemle.

"Neyi diyorsun?" diye sordu. Bana doğru bir adım attı ve ben de bu sefer buzdolabına doğru geriye dönük bir adım

atmak zorunda kaldım. Yine başlıyorduk. Aklımı, o görüş alanımdayken bile zor topluyordum; şimdi unufak olarak dağılan parçaları asla bulamayacaktım.

"Yapma tamam." dedim, bir adım daha geriye giderek. Şimdi de buzdolabına çarpmıştım. Neden Bora ile bir şeyler arasında sıkışıp kaldığımı asla bilmiyordum. Nefesini ciğerlerimde hissetmek istiyordum ama kucağına atlasam, "İsli bir kiz il Nizli!" diyecekti, biliyordum. Sırf bunu demek için böyle davranıyordu. Aramızdaki mesafeyi neredeyse tamamen kapatarak, buzdolabının kapağına, poşetten çıkardığı magnetleri yerleştirmeye başladı. Koprücük kemiği bulunduğum mesafeden öyle sükseli bir gösteriş yapıyordu ki, gerçekten dayanamıyordum. "Su içeceğim ben, çekilebilir misin?" dedim, mırıldanarak.

"Cık." dedi, geniş bir gülümsemeyle. "Bitmedi henüz işim." diye devam etti. Boşta kalan elini buzdolabına yerleştirdiğinde, yanağımın yanına kol kasları yerleşmişti.

"Abi..." dedi Selim'in kurtarıcı sesi. Bora geri çekilerek mutfak kapısının önünde bekleyen Selim'e döndü. "Begüm Hanım'ın arabasını temizlemişler. Haber verin demiştin." diye devam etti. Bora başını aşağı ve yukarı salladığında, Selim mutfak kapısının önünden uzaklaşmıştı. Bora'nın gözleri yeniden gözlerimi buldu. Buzdolabına yapışmış bir halde ona bakıyordum.

"Nerede kalmıştım ben?" dedi, kendi kendine sorar gibi ve yeniden aramızdaki mesafeyi kapattı. Nefesini yeniden kulağımın hemen dibinde almak suretiyle, buzdolabı kapağının, diğer yanağımın hemen yanına tekabül eden yerlerinde bir şeyler yapıyordu.

"Cin olmadan adam çarpmaya kalkma bence bir daha." dedi, fısıldayarak.

"Çekil!" dedim ve ellerimle, güçlü bir şekilde göğsünden ittirdim. Bunu beklemediği için bir adım geri gitmişti. *Sakin ol Naz, sen faresin o da kedi sonuçta.* "Sen kedinin fareyle oynadığı gibi oynayamazsın benimle!" dedim, dişlerimin arasından tıslayarak. Ve gövdesine bile isteye sert bir

şekilde omuz atarak, öne doğru bir adım atmak istedim. *Çüş Naz!* "Çüş ya!" dedim, acıyla. *Sana çüş Naz, sana! Adamdaki cüssenin farkında değil misin?*

"Bir omzun var mı hâlâ Nazlı?" dedi, sitem dolu bir sesle. Elimi omzuma götürmüştüm.

"Acıdı çok." dedim, neredeyse çıkmayan bir sesle.

"Kendi kendine bir şeyler düşünüyorsun, sonra yapıyorsun, sonra sinirleniyorsun. Dışarıdan o kadar komik görünüyorsun ki..." dedi. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Gülmemek için dudaklarını dişliyordu. Onu çözmek için çıldırdığım, bin takla attığım, onu çözmeyi her şeyden çok arzuladığım doğruydu ama ben hayatımda bu kadar utanmaz arlanmaz bir matematik problemi daha görmemiştim.

"Çok yazık..." dedim, onu baştan aşağı süzerek. Arkamı döndüm. *Al işte yine adamın dediğini yaptın Naz.* Bir anda fantastik filmlerdeki gibi geriye doğru çekildiğimi fark ettiğimde, karnıma sarılan elini daha yeni hissedebiliyordum. Sırtım sertçe göğsüne çarptığında, sağ boynuma güçlü bir öpücük bırakmıştı. Ardından beni kendine doğru çevirdi ve ellerini belime sabitledi. Yüzlerimiz arasında çok yakın mesafe olmasına kalbim dayanamıyordu.

"Küsme." dedi, yavaşça. Dudakları dudaklarıma yaklaştı ve güçlü bir öpücük kondurdu. "Uslu kızlar kimseye küsmez." diye devam etti, derin bir nefes alıp vererek. "Madem bu konuda sözümü dinlemekte iddialısın... Hakkını ver." dedi, tebessüm ederek. Ellerimi yeniden kollarına yerleştirdim.

"Uslu bir kız olmak falan istemiyorum ben!" dedim, yine hafif yüksek çıkan bir sesle. Sitem etmiyordum, kızmıyordum ya da ona bir tepki göstermiyordum. Sadece, bundan sonra olacakların durum bildirimini yapıyordum o kadar. Ve cümleme yakışır bir arsızlıkla dudaklarına kapandım. Kaç saniye geçtiğini bilmeksizin, bir sonraki anı düşünmeksizin, nerede olduğumu umursamaksızın ve hiçbir şeyi asla önemsemeksizin, damağımda bıraktığı tadın büyüsüne teslim oldum.

Geri çekildiğinde, gözlerinin içinde, en az benim kadar özlem dolu ve en az benim kadar bu an'ın daha uzun olmasını arzuladığını belli eden bir ifade vardı. Eğildi ve az evvel ona bile isteye çarpıp, cüssesinin kütle ve boy ölçüsünü alan omzuma, artık bana ait olan, zimmetime geçirdiğim gri tişörtünün üzerinden küçücük bir öpücük bıraktı.

"Geçelim içeriye." dedi, başıyla salonu göstererek. Ses tonlarını analiz etmek ne kadar doğruydu bilmiyorum ama bu tonlamasına da bir yakıştırma yapmak istemiştim. Sesinde yatışmışlık vardı.

"Ben yemekleri servis için hazırlayacağım, sen geç." dedim, gülümseyerek. Ellerini belimden çektiğinde, fırına yöneldim. Bora da gitmemişti, kollarını bağlamış ve tezgaha yaslanmış beni izliyordu. Bu an'ı çok daha başka bir şekilde yaşadığımızı hayal etmenin ne yeri ne de sırasıydı ama fırındaki kabaklara bakarak düşündüğüm tam olarak Bora'yla evlenmekti. Adeta kabaklar dile gelip, "Oyununuz gerçeğe dönse bile iki yüz kırk beş gün tamamlandığında buralardan gideceğin kabak gibi ortada Naz!" diyorlardı bana.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Begüm, mutfağa girdiğinde. Mesela görümcem, bizim evimize misafirliğe gelmişti ve biz de onu en iyi şekilde ağırlamaya çalışıyorduk hayalimde. Tabii görümcem, eğer mümkünse, yemekten sonra bulaşıkları yıkayabilirdi. *Misafir o Naz, ayıp olmasın şimdi...*

"Yok tatlım, sofrayı Sevim Hanım hazırlamış zaten." dedim, gülümseyerek. "Salatanın sosunu döküp karıştırabilirsin ama..." dedim, sonrasında da. *Tabii sonuçta abisi ile yengesinin evi, kendisini misafir gibi ağırlaman ama yabancı gibi hissettirmemen lazım.* Begüm buzdolabına yöneldi ve salata sosunu çıkarttı.

"Abi kaşık verir misin?" dedi, sosu tezgahın üzerine koyduğunda.

"Önce kendin için ayrı bir tabağa salata ayır, baharatlı sirke var o sosta." dedi Bora. Ardından, çekmeceden çıkarttığı salata kaşığını Begüm'e uzattı. Buzdolabına doğru ilerledi ve kapağını açtı. "Ve tabii kendine sos da hazırlaman gerekebilir. Sevim Hanım seni umursamamış bu akşam anlaşılan." diye devam etti. Belki de Sevim Hanım, Begüm'ün yemeğe kalmayacağını, bizi ziyaret ettikten sonra gideceğini düşünmüştü... Ama Begüm, yeğeniyle biraz daha vakit geçirmek istemişti. *Yavaş gel Naz; bir yerden sonrası şizofreni oluyor Allah korusun.*

"Birkaç çatal alırım bundan ya, bir şey olmaz." dedi Begüm, salatayı karıştırırken. Ben de yemekleri servis tabağına almaya başlamıştım.

"Gece gece başıma iş çıkartma üç numara. Senin mide ağrınla uğraşamam." dedi Bora. Buz dolabından çıkarttığı limonu tezgahın üzerine koydu. Çekmeceden çıkarttığı bıçakla ikiye kesti. Şaşırdığımı belli etmemeye çalışarak onu izliyordum; Begüm için hiç üşenmeden sos hazırlıyordu. "Fesleğen istiyor musun?" diye sordu, yeniden buzdolabına yöneldiğinde.

"Olur... Rokfor da ekleyebilirsin." dedi Begüm, kendi önündeki salatayı tamamladığında.

"Aynen. Rokfor yiyeyim ben." dedi Bora, kendi kendine. Ve yeniden buzdolabına yöneldi.

"Salatayı götürüyorum ben..." dedi Begüm. "Hatta çorbayı da götürüyorum." diye ekledi. "Neyse aynı anda götüremiyorum. Dursun şimdi." dedi, sonra da. Fırından çıkarttığım karışık sebzelerin üzerine kıyılmış maydonozları serpiştiriyordum. Boranın bir kolunun karnımı yeniden sardığını hissettim.

"Aç ağzını." dedi, tok bir ses tonuyla.

"Rokfor çok kötü kokuyor, istemiyorum, sevmem." dedim, yüzümü hafifçe yana çevirerek.

"Ağzını açar mısın diye sorduğumu hatırlamıyorum." dedi ve peynir dilimini dudaklarıma yaklaştırdı. Dudaklarımı

araladığımda, küçük bir dilim rokforu ağzımın içine bıraktı ve yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu.

♠

"Dışarı çıkmaya ne gerek var, Bora Karabey bizi evinde ağırlasın istedim!" dedi Melis, merdivenlerden inerken.

"Hoş geldiniz." dedi Bora, gülümseyerek. Melis, aşağı iner inmez Bora'nın boynuna atlamıştı. Cıvıl cıvıl bir enerjisi vardı. Doğal olmayan kısa sarı saçları, neredeyse laciverte dönük göz rengiyle karşımda çakma bir Hande durduğunu düşünmüştüm. Tokalaştığımız sırada samimi bir gülümseme yayılmıştı yüzüne.

"N'aber Bora?" dedi Eren.

"İyi. Sizi sormalı?" dedi Bora.

"Nişan telaşındayız işte." dedi Melis. Masada benim için ayrılan, Bora'nın yanı başındaki yere oturuyordum. "Evi barkı bıraktım, geldim buralara." diye devam etti, gülerek.

"Nasıl Andrea iyi mi? Uzun zamandır görmüyorum onu da..." dedi Bora, önündeki sudan bir yudum alırken.

"İyi iyi." dedi Melis, tebessüm ederek. "Eren'le tanıştılar dün... Bize geldi de Eren." diye devam etti.

"Çok eğlenceli birisi." dedi Eren, bakışlarını Bora'ya sabitleyerek.

"Öyledir. Başarılı bir ressamdır. Gördün mü çalışmalarını?" dedi Bora, Eren'e.

"Evet... Çok fazla anlamam tablolardan ama beğendim." dedi Eren.

"Dresuarın üzerindeki tablo da Andrea'ya ait. Abime doğum günü hediyesiydi. Ben genelde akıttığı ruhu pek anlayamıyorum ama kendine hayran bırakıyor." dedi Begüm, Eren'le Melis'e. Andrea'yı tanımadığım için muhabbetten konu dışarı edilmiş olmalıydım.

"Senin yine de ilgi alanın değil mi?" dedi Eren, Begüm'e. "Yani tasarım yapıyorsun... Çizgiler seni muhakkak tablolara da çekiyordur." diye devam etti. *Bu Eren bu kadar çok şeyi kimden öğrendi Naz?*

"Vallahi şimdilik kendi çapımda tasarlıyorum bir şeyler... Henüz tam bir olmuşluğum yok. Öğrenci öğrenci takılıyorum." dedi Begüm, salatasından bir çatal alarak.

"Nasıl bir kariyer hedefliyorsun?" diye sordu Melis, Begüm'e.

"Butik açacağım." dedi Begüm, hiç düşünmeden. "Ben böyle küçük... Kişiye özel tasarımlar yapılan, sıcacık bir yer hayal ediyorum." diye devam etti.

"Bir an önce çalışmaya başlaması lazım Begüm'ün." dedi Bora, gözlerini Begüm'den ayırmayarak.

"Niye? Paraya mı ihtiyacımız var?" dedi Begüm, göz devirerek.

"Hayır. Büyümene ihtiyacımız var." dedi Bora, dümdüz bir sesle. Köpek havlama sesi duymamla irkildim. Eren ve Melis şaşkın gözleriyle etrafa bakıyorlardı.

"Aaaa? Noir mı döndü?" diye sordu Begüm Bora'ya şaşkınlıkla. Bora, ona kafa sallamakla yetinmişti.

"Nerede bizim afacan?" diye sordu Melis, Bora'ya gülümseyerek.

"Yemek yiyor herhalde. Yoksa sesimi duyar duymaz fırlaması lazımdı. Benden daha çok yemekleri seviyor sadece." dedi Begüm, kahkaha atarak. Noir, yeniden havladı.

"Köpeğin mi var, geçen geldiğimde görmemiştim." dedi Eren, Bora'ya gülümseyerek.

"Eğitimdeydi." dedi Bora. Noir, durmadan havlamaya başlamıştı.

"Nerede bu ya? Boğazlıyorlar mı, bu ne tepki?" dedi Begüm, daha da büyüyen şaşkınlığıyla.

"Kulübesini yadırgıyor." dedi Bora. Önündeki su dolu bardağı kafasına dikmiş ve bu muhabbetten sıkıldığını fazlasıyla belli etmişti.

"Çünkü o kulübe, bu bahçede süs için. Neden kulübesinde?" diye sordu Begüm.

"Çünkü tasmayı da yadırgadı." dedi Bora, gözlerini Begüm'e dikerek. Begüm'ün kaşları çatılmıştı.

"Neden tasma takma gereği duydun ki? Bir şey mi olmuş eğitimde?" diye sordu Begüm, endişeyle.

"Evde hayvanlara tasma takılmasına çok karşıyım Bora." dedi Melis, incecik bir sesle.

"Ya kusura bakma ama... Ben de hiç hoşlanmam. Yazık acı çekiyor hayvan. Havlama değil bu, ağlama..." dedi Eren, Bora'ya. Yüz ifadesi tedirgindi. Bu ifadesini tanıyordum; *"Acaba karışmasam mı?"* ifadesiydi bu. Ve Noir, gerçekten de ağlayarak, ya da inleyerek havlamaya başlamıştı.

"Ya abi, söyle çıkarsınlar kulübeden? İştahım kesildi." dedi Begüm. Sesi dehşet içinde çıkmıştı.

"Kulübeden çıkınca da tasma taktığımız için ağlayacak Begüm, kapat şu konuyu." dedi Bora, alçak ama uyarıcı bir tonlamayla.

"Neden takıyoruz tasmayı?" diye sordu Begüm, sert bir sesle. İnsanın sinirlerini bozan bir gerginlik oluşmuştu masada. Buna son vermem lazımdı.

"Ben korkuyorum." dedim. Eren, Melis ve Begüm'ün bakışları bana çevrilmişti. Beni ayıplıyor gibi bakıyorlardı. Üçü de hayvan hakları derneğinin birer üyeleriydiler ve ben dostumuza zarar vermiş caniydim karşılarında. Bunu bana can-ı gönülden hissettirmişlerdi.

"Sen köpeklerden korkmazsın Naz?" dedi Eren, şaşkınlıkla.

"Doberman. Kocaman bir şey." dedim, kısık çıkan bir sesle.

"Dalga mı geçiyorsun Naz?" diye sordu Eren. Cevap vermeden gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Yani evcil bir hayvan sana en fazla ne yapabilir?" diye devam etti.

"Senin çenen kadar zarar vermez." diye mırıldandığımda, Eren bakışlarını Bora'ya çevirdi.

"Görebilir miyim Noir'ı?" diye sordu Eren. Bora ne yapacağını bilemez bir ifadeyle önce bana baktı ama ardından misafir saygısından olsa gerek, Özgür'e seslendi.

"Noir'ı getir." dedi önce Bora. Ardından gözleri kısa bir süre yeniden üzerimde gezindikten sonra devam etti. "Tasmasıyla Özgür." dedi.

Başımı öne eğip, yemeğimi yemeye devam ettim. Bu sırada Bora'nın telefonu çalmıştı. Ekrana baktığında, kısa bir süre öfkeye bürünen yüz ifadesini kimseye belli etmeden toparladı ve "Pardon." diyerek, salona girdi. Bora'yı kimin aradığını, neye öfkelendiğini deli gibi merak etmiştim ama Özgür'ün Noir'la çıkagelmesiyle dikkatim dağılmıştı. Begüm, yerinden fırlayıp Noir'a sarıldı. Melis de gülümseyerek Noir'ın yanına gitmişti.

"Özledin mi beni sevimsiz? Ben de seni çok özledim." dedi Begüm. "Ama çıkartamayız tasmanı, Nazlı Abla senden korkmuş." diye devam etti. Noir'ın suratını, resmen avuçları arasına almıştı.

"Noir! Kocaman olmuşsun sen!" dedi Melis. Begüm, biraz kenara çekilmişti. Melis seviyordu şimdi de Noir'ı. Noir'ın bakışlarını ara ara da olsa üzerimde hissettiğime emindim. Melis, Noir'ı Eren'in yanına doğru götürdü.

"Merhaba Noir! Senin ne şahane bir adın var böyle? Çok güzelsin sen!" dedi Eren. Başını okşuyordu. Noir kıpırdanmaya başladı. Boğazından acı dolu bir ses çıktı.

"Tasmaya alışık değil ya..." dedi Begüm. Noir'ın çıkardığı sesi Eren'e açıklama gereği duymuştu. Ben de bir köpekle yaşamaya alışkın değildim; şartlarımız eşit sayılırdı Noir'la. *Çok ayıp Naz!* Eren'in elleri Noir'ın tasmasına kaydı ve üç saniye içerisinde tasmasını çıkardı.

"EREN!" diye bağırdığımda, Noir çok güçlü bir şekilde havladı. Ve masanın etrafından dolanarak, bana doğru koşmaya başladı. Sandalyeden atladığım gibi ben de salona ve hatta doğruca merdivenlere koşmaya başladım. Bu sefer Noir'dan daha hızlı davranmıştım sanırım. Hızla merdivenleri çıkmaya başladığımda sert bir cisime çarptım. Çarptığım cismin Bora olduğunu sonradan fark etmiştim. Korkuyla arkasına saklandım.

"Bu sefer omzun gerçekten de gitti bence." dedi Bora, sıkıntılı bir nefes vererek. "NOİR!" diye bağırdı ardından. Sesi otoriter bir tonda çıkmıştı bu kez. Noir durmuştu ama

havlamaya devam ediyordu. "Nasıl delirttin bu kadar?" dedi Bora mırıldanarak.

"BEN BİR ŞEY YAPMADIM! EREN ÇÖZDÜ TASMASINI BEN DE KORKTUM VE KAÇTIM!" diye bağırdım. Noir, sanki bunu bekliyormuşçasına hızla merdivenleri çıkmaya başladı. Deli gibi havlıylordu. Begüm, Eren ve Melis, muhtemelen bizi şoke olmuş vaziyette izliyorlardı.

"NOİR DUR ORADA!" diye bağırdı Bora.

"Yüksek sesten nefret eder Naz. Bağıranlara alerjisi var. Zaten sana kin bilemiş, şimdi seni açık target olarak görüyor. Onun yanında yalnızca abim bağırabilir." dedi Begüm'ün sesi. "Noir, gel oğlum!" diye devam etti. Noir gözlerini benden çekmiyor, hiç susmayacakmış gibi havlıyordu.

"SUS!" diye bağırdı Bora bu kez de. İşaret parmağını havaya kaldırmıştı. Noir'in havlaması kesildi. "DIŞARI ÇIK!" diye bağırdı Bora. "NOİR! DIŞARI ÇIK!" diye bağırdı yeniden. Noir, koşarak dışarıya çıktı. Bora derin bir of çektikten sonra bana döndü. "İyi misin?" diye sordu. Sesinde bastırmaya çalıştığı bir öfke vardı.

"Hı hı." dedim. Begüm, Eren ve Melis de verandaya çıkmışlardı.

"Sakin olmak zorundasın. Ondan korktuğunu ona bu kadar belli etme. Üzerinde hakimiyet kurmasına izin verirsen kurar. Hiç kimsenin üzerinde hakimiyet kurmasına izin verme Nazlı." dedi, sert bir sesle ve adeta emreder gibi. Noir'la yaşadığımız şeyden ya çok sıkılmıştı ya da şu an bu iş ona angarya olarak geliyordu ve bir derdi vardı. Yüzündeki bıkkın ifadeden ötürü hiçbir şey söyleyemedim. Elimden tuttu ve hızlı adımlarla mutfağa ilerledik. "Su iç." dedi. Bu tepkisini yadırgamıştım; korkan insana su verilirdi, su içmesi söylenmezdi. Aldırış etmeden kendime su doldurdum ve bir bardak su içtim. Bora kapının önünde, bitse de gitsek der gibi bakıyordu.

"Özür dilerim." dedim, alçak çıkan bir sesle. Zaten çatık olan kaşları daha çok çatıldı ve derin bir nefes alıp sıkıntılı

bir şekilde geri verdi.

"Omzun acıyor mu?" diye sordu.

"Biraz..." dedim. Yeniden elimi tuttu ve verandaya doğru ilerlemeye başladık. Ahşap zemine adımımızı atmamızla Noir yeniden havlamaya başladı.

"KES SESİNİ!" diye bağırdı Bora, ters bir ifadeyle. "Geç sen Nazlı masaya." dedi. Noir'a yaklaştı. Noir, gözlerini Bora'ya dikmişti. "Neden havlıyorsun?!" dedi Bora. Bağırmamıştı bu sefer ama sesi çok sertti. "Kes sesini!" dedi. Noir'in yüzünü parmaklarının arasına ne yumuşak ne de sert bir şekilde sıkıştırdı. Noir onu anlıyor muydu bilmiyorum ama o da çok ciddi gözüküyordu. Bora, yedi saniye daha Noir'ın gözlerinin içine baktı ve masaya geri dönüp, yerine oturdu. Umarım Noir'ın tasmasını takmamasının aklı başında bir açıklaması vardı.

Noir koltuklara doğru ilerledi ve köşeye oturdu. Gözlerine hüzün çökmüştü sanki. Boğazından çıkardığı sesler, belli aralıklarlaydı. Ağlıyordu. Bora, hiç konuşmadan yemeğini yemeye devam etti. Begüm, ortamın neşesini geri getirmek için Eren'i daha yakından tanımaya çalışıyordu. Bense gözlerimi Bora'nın dikkatini çekmeye çalışan Noir'dan çekemiyordum.

Yemeklerimizi yedikten sonra, verandadaki koltuklara doğru ilerledik. Noir, küçük adımlarla Bora ve bana yaklaşmıştı. Zararsız ve uysal görünüyordu. Bora'nın ayaklarının dibinde dolanmaya başladı ama Bora umursamadı ve elimden tutarak beni koltuklara doğru yönlendirdi. Noir da tekrar yanımıza gelmişti. Türlü şebeklikler yapıyor ve Bora'nın ilgisini, bu sefer bariz bir şekilde çekmeye çalışıyordu. Bora dönüp ona bakmıyordu bile.

"Her şeyiyle sen mi ilgileniyorsun?" diye sordu Eren, Bora'ya. Noir'ı kastediyordu.

"Evet." dedi Bora. Sesi de yüzü de ifadesizdi.

"Çok üzüldü sen bağırınca..." dedi Eren.

"Hak etti ama parçalayacaktı neredeyse Naz'ı." dedi Melis, Eren'e. Yüzünde sıcacık ve gerçek bir gülümseme vardı. Eren'le samimi duruyorlardı ama aralarında tam olarak ne olduğunu çözememiştim.

"Abim şimdi onunla çok uzun bir süre konuşmayacak. O süre zarfında mum olur." dedi Begüm, Eren'le Melis'e gülerek. Ardından, "Gel oğlum." dedi Noir'a. Noir, koşarak Begüm'e yaklaştı. Begüm dizlerinin üzerine vurduğunda, Noir Begüm'ün olduğu koltuğa çıktı. Begüm, kollarını açarak Noir'e sarıldı. Noir, başını Begüm'ün göğsüne yaslamış, hâlâ Bora'ya bakıyordu. Keşke, ondan bu kadar korkmamış olsaydım. Kendimi onların arasına girmiş kara kedi gibi hissediyordum.

"Eee nasıl gidiyor hayat?" dedi Melis, Bora'ya gülümseyerek.

"Aynı, bildiğin gibi. İş güç." dedi Bora. Telefonda kiminle ne konuştuysa keyfi kaçmıştı. Noir ve benim aramdaki ikinci gerginlik de tuz biber eklemişti ruh haline. Yüzü hâlâ ifadesiz, sesi ise yorgundu.

"Trabzon seyahati nasıl geçti?" diye sordu Eren, bana.

"Güzeldi." dedim, gülümseyerek. Bu sırada Melis'in gözleri yüzüğüme kaymıştı.

"Betül Teyze'nin yüzüğü değil mi bu?" dedi Melis, şaşkınlıkla.

"İvit şekerim. Celun kizumuza layik değul amma velakin çamin sakizi, çobanin armağanu." dedi Begüm. Bora dışında hepimiz kahkaha atmıştık.

"Zevzek." dedi Bora, Begüm'e. Kahkaha atmamıştı ama gülümsüyordu.

"Hayırlı olsun şimdiden." dedi Eren. Arkasına yaslanmış, o da bana bakıyordu.

"Eyvallah." dedi Bora. Kolunu omzuma attı ve beni göğsüne doğru çekti.

"DUR Bİ BE!" diye bağırdı Begüm. Bakışlarımız ona çevrilmişti. Noir, Begüm'ün yüzünü yalıyordu. "DUR!" diye bir kez daha bağırdı Begüm. Noir, iki kez havladı. Begüm'ün

bağırmasına kızmıştı galiba. "HAVLAMA BE BANA!" diye bir kez daha bağırdı Begüm. Noir çok güçlü bir şekilde havladığında, onu kucağından iterek, yere attı. Noir'in refleksleri çok sağlam olmalıydı, etkilenmemişti bile.

"Niye bağırıyorsun?" diye sordu Bora, Begüm'e. Kızmıyor ya da azarlamıyordu ama ifadesi çok ciddiydi.

"Yüzümü yalıyor. Yalamasın o da." dedi Begüm, omuz silkerek.

"Ben yüz vermiyorken kucağına alırsan şımarır tabii. Yüzünü yalaması onun değil, senin suçun." dedi Bora.

"Çok şımarık. Sen şımartmışsın sonuçta." dedi Begüm, göz devirerek.

"Seni de ben şımarttım ama yere atmıyorum." dedi Bora. Üstelik, bunu söylerken de çok ciddiydi. *Yalnız girdikleri polemik çok tatlı değil mi Naz?*

"Çok güzel! Bi' köpekle aynı kefeye koyulmadığım kalmıştı!" dedi Begüm, sitemle.

"Oğlum o benim Begüm." dedi Bora. Sakin sakin konuşuyordu ama sesi oldukça tok çıkıyordu. Noir'a tahminimden daha fazla kıymet verdiğini bir kez daha anlamıştım. Begüm onu kucağından ittiğinde hiçbir şey olmamıştı ama yine de Bora'yı rahatsız etmişti bu eylem. *Noir'a alışmak zorundasın Naz. Keza bugün seninle oynamak istemediğinde, Bora seni yanlarından gönderdi.* Begüm, Bora'ya cevap vermemişti.

"Okul nasıl gidiyor?" diye sordu Eren. Muhatabının ben olduğumu anlamam on yedi saniyemi almıştı.

"İyi iyi. Mezun oluyorum." dedim, gülümseyerek.

"Gitmeden mi?" diye sordu Bora. Kafamı hafifçe göğsünden doğrultup, şaşkın gözlerimi ona çevirdiğimde, yüzüme "Ne var?" dercesine bakmaya başladı.

"Şaşırmadım." dedi Eren, teessüf dolu bakışlarını yüzüme sabitlemişti.

"Vizeyi dahi umursamamış, meğer cuma günü sınavı varmış." dedi Bora. Sırayla, hepimizi hizaya getirmeye çalışıyordu galiba.

"Sonuçta evleniyor, mazur görülebilir." dedi Melis, gülümseyerek.

"Evlenmek, okumaya engel olmasa gerek." dedi Bora, düz bir sesle. "Ayrıca, okulundan daha çok evlenmeyi umursuyorsa sıkıntı çok büyük." diye devam etti.

Fal taşı gibi açılan gözlerimi yeniden Bora'nın yüzüne sabitledim. Göğsünden kalktım ve koltukta dik bir konumda oturdum. Eğer eğlenmek için gittiğim Kıbrıs casinolarından birisinde kendisiyle karşılaşmış ve ona evlenme teklif etmiş olsaydım çok haklıydı. Ama benim hatırımda olaylar böyle cereyan etmemişti. Bora, yaşadıklarımızın farkında değildi galiba. Ya da evlenme fikrinin kendisine ait olduğunu hatırlamıyor olmalıydı. Sanki ben durduğum yerde kendisiyle evlenmeyi falan hayal ediyordum! *Kabaklara bakarken falan hayal ediyorsun Naz; durduğun yerde neden Bora'yla evlenmeyi hayal edesin zaten.*

"Öküz müsün abi?" diye sordu Begüm.

"Evet!" dedim, Begüm'e. Bora, beni neden Eren'le Melis'e rezil ediyordu ki şimdi?

"Neden öküz olsun ki? Adam haklı. Anlamıyorum neye güveniyorsun da okulu sallamıyorsun acaba? Mezun olman lazım Naz." dedi Eren.

"Neyse... Madem o sallamıyor, ben sallatırım." dedi Bora, Eren'e. İfadesiz yüzüne rağmen, ses tonundaki ciddiyeti anlamamak için aptal olmak lazımdı. Ne yapabilirdi ki? Elimden tutup beni sınıfıma kadar falan mı götürecekti? Gerçekten komikti ve o kadar da değildi.

"İyi edersin." dedi Eren. Tüm vücuduma yayılan sinirin bir açık bulup dışarı çıkması durumunu da sağlamış oldu böylece.

"YA NE ALAKASI VAR?" diye bağırdım bir hışımla Eren'e dönerek. Bu sırada, Eren'in ayaklarının dibindeki Noir, gözlerini bana dikip havlamıştı. "NE HAVLIYORSUN YA? SESİMİN TINISINA DİKKAT Mİ EDECEĞİM SENİN DE YANINDA?" diye bağırdım bu kez de Noir'ın yüzüne. Bir iki adım atıp bana yaklaştı ve bir kez daha havladı. "KES

SESİNİ!" diye bağırdım. "OTUR!" diye yeniden bağırdım. Noir, dört saniye yüzüme baktı ve oturma pozisyonuna geçti.

"Oha!" dedi Begüm. Neye şaşırmıştı bilmiyordum. Umrumda da değildi. Yeniden Eren'e döndüm. Kızıma söylerdim ancak belki böylece gelinim de anlayabilirdi.

"Birincisi, hadi Bora bilmiyor ama sen biliyorsun. Ben okulda aldığım eğitimden çok daha fazlasına zaten sahibim. Evet, diplomamı almam gerekiyor ve final sınavında zaten tam puan alacağım. İkincisi, hayat benim hayatım. Kendi kararlarımı verebilirim, ister giderim ister gitmem. İster sallarım ister sallamam. Aptal değilim demek ki kendime güveniyorum." dedim, sert bir sesle.

"He Naz he." dedi Eren, göz devirerek. Legolas yine gelseydi ve ona elf kulaklarının neler duyduğunu, elf gözlerinin neler gördüğünü sorsaydım bu sefer. Tamam ben elf değildim; artık bunu kabul etmiştim. Ama Legolas, sarışın ve mavi gözlü olduğu için hayatının riske girmesinden korkmasaydı ve gelseydi; onunla hukukumuz çok eskilere dayanıyordu neticede.

"Sen beni Hande'yle falan karıştırdın herhalde?" dedim Eren'e, alaylı bir ifadeyle.

"Uzatma Nazlı. Haksızsın." dedi Bora. Hızla yüzümü ona döndüm.

"Bence de Naz." dedi Eren. Sonra da ona döndüm.

"Naz... Aynını bana da söylüyor sürekli abim, takma, arkana yaslan ve zengin hayatının tadını çıkart." dedi Begüm. Ona da döndüm. Melis konuşmasa bile, ayıp olmasın diye ona da döndüm. Ne diyeceğini bilemez bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Zoraki bir şekilde gülümsediğinde ayağa kalktım.

"Gel Noir." dedim. Noir da yerinde doğruldu ve benim yürümemle, peşimden gelmeye başladı. Sinir olmuştum. Mutfağa gittim ve kahve yapmaya başladım.

"HAYIR! SİZE NE?" diye bağırdım kendi kendime. Sonra, Noir'a döndüm. "Her şeye karışıyorlar." dedim. Noir, mutfak

kapısının önünde yere oturmuş, bana hak verircesine bakıyordu. "BİR ŞEY SÖYLESENE!" diye bağırdım.

Havladı.

"Ulan hadi kimse bilmiyor, Bora da mı bilmiyor neler yaşadığımı?" diye sordum.

Havladı.

"Tamam biraz çalışmalarımı da ihmal etmiş olabilirim. Ama ben üstesinden gelirim! NAZLI ALACA'YIM YA BEN!" dedim.

Havladı. Beni anlıyordu.

"Bora tam bir öküz! Hayır, senin karşında kim var kim? Sana ne benim eğitim hayatımdan? Tabii! Beyefendinin eski sevgilisinin aldığı eğitimlere bakılırsa... BENİ YAKIŞTIRAMADI HERHALDE YANINA!" dedim.

Havladı. Sanırım, "SEN BABAMA BAKMA!" diyordu.

"Ne bakacağım ona ya? Hayır neden bakayım? Tam bir öküz zaten. Ayrıca MANYAK!" dedim.

Havladı.

"Sen oğluma benim dedikodumu mu yapıyorsun?" dedi, bugün benimle mutfakta karşılaşmayı kendine hobi edinen Bora. Çatık kaşlarımı yüzüne diktim. Ne zaman gelmişti, oğluyla sohbetimizin ne kadarını duymuştu bilmiyordum.

"Cık cık cık." dedim, onu kınayan bakışlarımı üç saniye üzerinde gezdirdim ve arkamı döndüm. Kahveleri fincanlara doldurdum.

"Oğlum benim... Aferin sana... Kocaman bir ödülü hak ettin." dedi Bora. Noir'la konuşuyordu. Kahve tepsisini aldım ve mutfak kapısına doğru ilerledim.

"Gel Noir!" dedim. Bora da çatık kaşlı ifadesiyle yüzüme bakıyordu. *"Tükür bakayım babanın suratına!" demediğine dua etsin Naz.* Noir'in ayaklarımın dibine gelmesiyle, Bora da bana doğru iki adım attı.

"Sinirlendiğinde inanılmaz cesur oluyorsun." dedi. Gözleri, siyahın en parlak tonundaydı sanki. Yüzümü ezberlercesine bakıyor, kendi kendine içinden konuşuyor gibiydi. Gözlerinde öyle bir büyülenmişlik hissi vardı ki; ben de o bakışların karşısında ancak ayna görevi görebilirdim. Gözlerimi kara

gözlerinden çekemiyordum. Bir şey arıyordu o da şimdi yeşil gözlerimin derinliğinde. Ne aradığı, bulup bulamadığı ya da ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sonsuza dek böyle kalabileceğimi hissettim. Zamanın durmadığının bilincindeydim ve fakat ömrümden kaç saniye geçtiğini sayamıyordum. Baktı... Baktı... Baktı... Noir'ın havlamasıyla bakışları ona çevrildi.

"Verandaya geçeyim ben. Kahveler soğumasın." dedim ve hızlıca arkamı dönüp, bahçeye çıktım. Bora da hemen arkamdan geliyordu. Kahveleri servis ettiğimde, Melis tereddütlü bir sesle konuştu.

"Naz... Havuz başına inelim mi? Seninle bir şey konuşmak istiyorum." dedi Melis. Şaşkınlığıma teslim olmamaya çalıştım.

"Tabii." dedim. Ayağa kalktık, Melis çantasını da aldı ve havuz başına doğru yürüyüp, karşılıklı şezlonglara oturduk. Noir da peşimden gelmişti. Çok çabuk ısınmıştı bana, umarım bu beni parçalamak için geliştirdiği bir teknik-taktik falan değildi. Melis'in laciverte yakın gözlerine, buğulu bir ifade yerleşmişti.

"Sana Anıl'ın bir emanetini getirdim." dedi. Lafı uzatmasa daha iyi olacağına karar vermişti sanırım ama bu belki de "dan diye" söylenecek son şeydi. Şimdi gülümsesem ve beynim yokmuş gibi davransam, bunu yer miydi? Gülümseyemedim. Bu başıma çok sık gelen bir olay değildi. Melis'in yüzüne, sanki bana elflerin gerçek olduğunu söylemiş gibi şaşkınca ve söylediği şeyin gerçek olduğuna asla inanamıyormuş gibi hayretle bakıyordum. Ve inanamıyordum da zaten. Bora'nın bir arkadaşının, beni Bora'nın yanından uzaklaştırarak, Anıl'ın emanetini getirdiğini söylediğine inanmak istemiyordum.

"Anıl, en büyük sorunu atlatmış... Sen İstanbul'daydın sanırım o sırada değil mi? Çünkü ben Trabzon'dayken gelmişsin sen." dedim, dümdüz bir ifadeyle. Belki de Anıl'ları falan karıştırmıştı Melis; çünkü bu bile ve hatta elflerin gerçek olması bile daha mantıklıydı. *Ne bekliyordun ki Naz;*

Melis, en başından beri Anıl'la ilgilenmiyor muydu zaten? Gözlerini açtığının haberini bile ondan almadın mı? Bazı alenen yaşanan anlar, sonrasına hazırlamaz mı bizi?

"Anıl azar azar ben Boston'dayken de konuşuyordu aslında. Ama seni arayabilecek kadar değil." dedi Melis. Kaşlarımın çatılmasıyla gözlerim kısıldı. Hiçbir şey söylemeden Melis'in suratına bakmaya devam ettim. "Sana bir şey gönderdi." dedi. Bana Anıl'ın emanetini getirdiğini söylediğinde yüzümün aldığı şekilden anlamadığımı düşünmüş olacak ki, başka bir yolla kendini ifade etmeye çalışıyordu sanırım.

"Öyle mi?" dedim. *Nasıl merak etmiyorsun Naz?* Melis, çantasını açtı ve içinden küçük bir hediye paketi çıkardı. Avuç içlerinde tutuyor ve bana uzatmıyordu. Ben de uzanıp almadım. Noir, yerde kıpırdanmaya başladığında, Begüm'ün yaptığı şey geldi aklıma. Avuç içlerimle dizime vurdum ve Noir kucağıma çıktı. Ona sarıldım. Güce ihtiyacım vardı. Noir'la haddinden fazla yakın olmuştuk ama olsundu. "Yüzümü yalama sakın!" dedim, çatık kaşlarımla. Melis, deli olduğumu mu düşünüyordu acaba?

"Anıl'ın psikoloğu uzun uzadıya Eren'le konuşmuştu. Sen yönlendirmiştin, hatırlarsan..." dedi Melis. Noir'ın kafasını okşuyordum. "Anıl'a, zamanla senden bahsettiğimizde ondan tepki almaya başladık. Kurduğu ilk cümle *'Naz nerede?'* oldu." diye devam etti. Gözlerimi, Melis'in gökyüzünün akşam üzeri halini yansıtan gözlerine sabitledim.

Hayat inanılmazdı. On sekiz gün önce, birisi bana bunu söylese, şüphesiz boynuna atlardım. Yirmi beş bin dokuz yüz yirmi dakikada değişebilir miydi her şey? *Sen değil miydin, Anıl gözlerini açtığında, hatırlayacağı insanlardan, seni kaçıncı sıraya koyacağını düşünen? Neden sevinmiyorsun Naz?* Sevinemezdim. Ben, yirmi beş gün önce, Kıbrıs'taki casinonun o soğuk ve karanlık odasında, bu ihtimale sevinmeyi yoksaymıştım. Otuz altı bin dakika önce bu beni sevindiren bir olay olmaktan çıkmıştı.

"Anıl'a aşıkmışsın..." dedi Melis. Bu cümleyi hayatımda ilk kez duyuyordum. Daha önce hiç kimse, bana böyle bir şey söylememişti çünkü zaten bunu bilen Eren ve Hande'den başka hiç kimse Anıl'a aşık olduğumu anlamıyordu. Eğer anlayan varsa da yüzüme bunu söylemeye cesaret edemiyordu; ya da haddini biliyordu. Kim, hangi hakla, benim özel hayatımı Melis'e anlatabilirdi ki? Hiçbir şey söylemeden yüzüne bakmaya devam ettim. "Gerçekten film gibi... Bora ile Anıl'a lazım olan parayı bulmak için girdiğin yolda karşılaşmış ve ona aşık olmuşsun." diye devam etti. Ben de yüzüne bakmaya devam ettim. "Nişanlanacaksınız bu hafta sonu... Bunu da biliyorum." dedi. Ama? Biraz sonra kocaman bir "ama" ile geleceğini öyle belli ediyordu ki...

Paketi bana uzattı. Paketi açtım. Anıl bana kendi kolyesini göndermişti. Gümüş rengi, uzun bir zincir... Ucunda da A ve N harfleri olan bir kolye...

Anıl Nacar değildi.

Nazlı Alaca da değildi.

Anıl ve Nazlı hiç değildi.

Nazlı ve Anıl da değildi ne yazık ki.

Anıl'ın ya da Alaca'nın A'sı ile; Naz'ın ya da Nacar'ın N'si birleşiyordu. Anıl'ın A'sı ve Nacar'ın N'si ile Naz'ın N'si ve Alaca'nın A'sı yıllardır paradoksa girmişlerdi. Ekseriyetle yan yana gelmişlerdi. Herkes adının ve soyadının ilk harflerini yan yana yazmayı severdi ve ben "NA" yı "Nazlı Anıl" diye okumuştum hep. Şüphesiz, "AN" oluştuğunda da "Anıl Nazlı" idi benim için. Bir zamanlar...

Ama Anıl için öyle değildi. Mesela, N ve A birleştiğinde sodyumun simgesi olmalıydı Anıl için. Veya North America'yı da hatırlayabilirdi; neden olmasındı? Ama A'yı başa alıp yanına N koyduğumuz zaman okunan kelimeden bahsediyordu Anıl bu kolyede. Bildiğimiz an'dı. Yaşadığımız an. Şu an. Yani Anıl böyle açıklardı bunu. 16 yaşından beri boynunda taşıyordu "AN" kolyesini. Çünkü Anıl, an'ı yaşamayı severdi. Geleceği düşünmezdi. Anıl hep andaydı; onun olayı buydu.

Adlarımızın ilk iki harfi de aynıydı. Adlarımızın ilk iki harfi, adlarımızın ve soyadlarımızın baş harflerini temsil ediyordu hatta. Adlarımızın ilk iki harfinde ve soyadlarımızın baş harfinde *An'ıl N'acar ve Na'zlı A'laca* olarak birbirimizi taşıyorduk. Yani birlikte her türlü "an" olmuştuk ve olmaya devam edecektik ama biz bir an'a sığdıramamıştık bizi.

Melis bana neden bu kolyeyi getirmişti ki? Sorulması gereken sorunun bu olmadığının farkındaydım; esas Anıl, hangi sebeple bu kolyeyi, üstelik bir de Melis aracılığıyla bana yollama gereği duymuştu? Cevabını almam gereken soru buydu ama ben bundan daha çok, Anıl'ın hangi an'dan bahsettiğini merak etmiştim.

Anıl'la bugüne dek geçirdiğim iyi ya da kötü sayısız an vardı. Ama tüm bunların içinde, tek bir tanesini seçmek zorunda olsam hiç şüphesiz bu eve ilk geldiğim günü seçerdim. 8 Mart 2017'nin seksen altı bin dört yüz saniyelik anlarından yalnızca bir tanesi, tüm ömrümü içine kilitlediğim bir an'a tekabül ediyordu. O an, hayatımın diğer tüm anlarından itinayla ayrılıyor ve kalan her şeyi yok sayıyordu.

Naz, deniz gözlü çocuk için, hiç düşünmeden kafasına dayadığı silahın tetiğini çektiği an'a tüm sevgisini hapsetmiş ve orada ölmüştü.

Kim ispatlayabilirdi Naz'ın o gün ölmediğini?

Naz, hissettiği her şeyi sevgiye dönüştürmüştü. Önce beyin ölümü gerçekleşmişti. Atan kalbine güvenerek, hâlâ nefes aldığına göre umudu olduğunu düşünerek yaşamış ama fonksiyonel olarak öldüğünü asla anlamamıştı. Sadece seviyordu. Ve öyle çok seviyordu ki, tüm seslere kulağını kapatarak sadece kalbinin ritmik atışlarının sesine kulak veriyordu. Ve bir gün Anıl için atan kalbi duruverdi Naz'ın. Ölüm gibi bir şeyin olduğu ama kimsenin ölmediği anlardan birisine Naz tüm sevgisini hapsetti; kendini öldürerek ama aslında ölmeyerek bir uyanışa geçti.

Kim ispatlayabilirdi Naz'ın o gün doğmadığını?

Yüzümde hiçbir mimik oynamıyordu ve muhtemelen zaman geçiyordu. Melis'in ne düşündüğünü bilmiyordum

ama kolyeye haddinden çok daha uzun bir süre baktığıma emindim. Anıl görse, geçen zamanı saymadığım için beni tebrik eder miydi? Ben geçen zamanı saymadığımda, Anıl'a para falan mı ödeyeceklerdi? Ona neydi Allah aşkına? Bakışlarımı en sonunda kolyeden çekip beni izleyen Melis'e çevirdim.

"Güle güle kullan." dedi. Bunu demeye şu an karar verdiği ve her ne diyecekse, bakışlarımı gördüğü için vazgeçtiği çok belliydi.

"Teşekkür ederim. Zahmet olmuş sana da." dedim. Ses tonumu benim kulaklarım bile şaşkınlıkla karşılamıştı. Hoşnutsuzdum. Melis, samimi bir gülümseme gönderdi bana ve ayağa kalkıp verandaya doğru yürümeye başladı. Kolyeyi pakete koydum ve Noir'a döndüm. "İn hadi! Gidiyoruz!" dedim. Aldırmadı.

Ve o AN, içimden geldiği gibi davranmak istedim. Verandaya sırtım dönüktü. O yüzden "Bora!" diye seslenmek zorunda kaldım. Birkaç dakika sonra, Bora ifadesiz yüzüyle karşıma dikilmişti.

"N'oldu?" diye sordu, dümdüz bir sesle.

"Mahsur kaldım. İnmiyor kucağımdan. Yere atmak istemedim oğlunu." dedim, yumuşacık bir sesle. Yanıma oturdu ve Noir'ın başına elini koydu. Diğer eliyle de gıdısını okşamaya başladı.

"Onu sevmenden çok hoşlandı." dedi. Bakışlarını Noir'dan çekmiyordu.

"Ben pek emin değilim. Taktik de olabilir. Belki boş bir zamanda parçalayacaktır beni, belli olmaz." dedim, gülümseyerek.

"Benim oğlum yapmaz öyle şeyler." dedi, gülerek. Sol yanağında beliren gamzeye dokunmak istemiştim. Parmak uçlarım, bu isteğimi yerine getirmek konusunda oldukça cüretkar davrandılar. Bora şaşkınlıkla yüzüme baktığında ona doğru yaklaştım. Aramızda Noir'ın koca gövdesi vardı. "N'apıyorsun?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"An'ı ölümsüzleştiriyorum." dedim. Ve dudaklarına dudaklarımı dokundurdum. Yakıcı ve bir o kadar da ferahlatıcı bir etkisi vardı dudaklarının; nefesim olsun istiyordum. Güçlü bir öpücük kondurdu dudaklarıma ve geri çekildi.

"Burası bunun için doğru bir yer değil ne yazık ki." dedi, kaşlarını kaldırarak. Başıyla verandayı işaret etti. Melis, Eren ve Begüm'ün görüş alanı doğru bir yer olmuyordu onun için anlaşılan. Ben de bunu bilir, onların görmediği kör bir noktada öperdim o zaman onu. Dudaklarında, şu an için uzun süre soluklanamamıştım ama bakışlarımız öpüşmeye devam ediyordu.

"Hadi geçelim yanlarına." dedi. Keyfinin yerine geldiği ses tonundan da belliydi ama buna tezat derecede kaşları çatıktı. Kaşlarının çatık olmasını bile sevdiğimi fark ettim.

"Mutfakta buluşalım mı?" dedim, dan diye.

"Efendim?" dedi, şaşkınlıkla.

"Duydun işte. Neden anlamamazlıktan geliyorsun, ben artık yaramaz bir kızım." dedim, omuzlarımı kaldırıp indirerek.

"Biz verandaya geçelim en iyisi Nazlı." dedi, göz kırparak. Saçmalamamamı ister gibi bakıyordu; ama olsundu.

"Al şu oğlunu kucağımdan." dedim.

"Kalksana sen Nazlı, sen kıpırdadığında o iner." dedi.

"I-ıh." dedim.

"Gel Noir." dedi ve Noir direkt yere indi. Avcumun içinde hala duran hediye paketiyle beraber ayağa kalktım. Koltuğa ilerleyip oturduğumuzda, Noir yeniden kucağıma kurulmuştu.

"Bayağı beni sattı." dedi Begüm, şaşkın bakışlarıyla Noir'a bakıyordu. Cebimden telefonumu çıkardım ve Noir'ı da kadraja alarak selfie çekmeye başladım.

"Eksik kalmasın selfie." dedi Eren, göz devirerek. Umursamadım. Çektiğim fotoğraflar arasında kararsız kaldığımda, Bora'ya sokuldum.

"Sence hangisini Instagram'a yükleyeyim sevgilim?" diye sordum. An'ı yaşamanın miktarını da arttırıyor ve kendi ateşimi harlıyordum. Bora, gösterdiğim fotoğraflara bakmaya başladı.

"Bunu." dedi. Noir'in kafasına başımı gömdüğüm, saçımdaki at kuyruğunun yana kaydığı, ekrana epey bir çatık kaşlarla baktığım ve dudaklarımın azıcık iki yana büzüldüğü bir fotoğrafı seçmişti. Instagram'a fotoğrafı yükledim ve yayınlamadan, yeniden Bora'ya döndüm.

"Açıklama kısmına bir şey yazacağım, Fransızca'ya çevirir misin?" dedim. Kafasını "Olur." anlamında salladı.

"Aaa Naz! O gün soramadım... Kullanıcı adın ne? Takipleşelim." dedi Begüm.

"Tabii, *alacanazli...*" dedim, Bora'ya telefonumu uzatırken. Ve geri aldığımda, fotoğrafı yükleme işlemini tamamladım. *"Un seul moment .. il peut être une vie ..!"* diye çevirmişti Bora, yazdığım Türkçe metni.

"Tek bir an... Bir ömür olabilir!"

Öyle anlardan birisiydi bu da işte. Noir'la aynı kadrajda olduğum fotoğrafa Fransızca bir metin yakışırdı. Ya da ben artık A ve N harflerinin başbaşa kalmasına karşı duruyordum. Ve alfabenin ilk harfinden, ikinci harfine terfi etmek üzereydi kalbim. Begüm'ün takip isteğini onayladım. En altta, sağdan ikinci yer işareti olan kalp simgesinin altında, küçük kırmızı renkte bir noktacık vardı. Tıkladım.

Karşıma çıkan, *"annilnacarr gönderini beğendi."* şeklinde bir yazı, çok uzaklardan göz kırpıyordu bana. Anıl, sosyal medya el verdiğince an'ımı paylaşıyordu benimle. WhatsApp'a girip Anıl'a yazmaya karar vermem saniyelerimi almıştı. Ama karşıma çıkan manzarayı asla beklemiyordum.

Anıl, öğlenki yazışmamızın üzerine bana cevap yazmıştı. Fakat, her nasıl oluyorsa, uyandığımda ekranda bildirim yoktu ve mesaj çoktan mavi tık olmuştu. Yani birisi mesajı okumuş bulunmuş ve bunu bana söyleme gereği duymamıştı.

"Az evvel cevap veremedim sana."

"Restoranı beğendim tabii de öyle özel ambiyanslara gerek yok. Birbirimizi görsek yeter be oğlum. :)))"

"Hem zaten öyle aman aman vaktim de olmaz. Bora işlerinden ötürü gelemez benimle ve ben de ondan uzun süre ayrı kalmak istemiyorum..."

"Neyse... Uyuyacağım biraz, öncesinde yazayım istedim."

"Hadi görüşürüz, kendine dikkat et."

"Tabii ki birbirimizi görsek yeter ama senin için bir şeyler yapmak istiyorum." 14:48

"Ben sana hayatımı borçluyum Naz." 14:48

"Ve bu yatakta böylece yatarken ya da Amerika'da kalmaya mahkumken elimden fazlası gelmiyor." 14:49

"Gerçi yapabileceğim tek şeyi yaptım." 14:51

"Melis'le sana bir şey gönderdim. Sanırım bugün eline geçer." 14:55

"Gördüğünde anlarsın zaten de... Benim en büyük servetim o sen de biliyorsun. Bundan sonra sana uğur getirsin. Elbette borcumu ödemeye asla yetmez ama..." 14:56

"Uyudun sanırım sen güzelim." 15:07

"Tatlı rüyalar..." 15:08

"Seni çok seviyorum." 15:08

İyi ki Anıl tatlı rüyalar görmemi dilemişti; dilemeseydi nasıl bir kabus görecektim acaba? Bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde, muhtemelen mesajları okuduğunu gördüğümü anlamıştı. Bu onun için sorun değildi sanırım; hiç istifini bozma gereği duymamıştı. *Anıl sana seni çok sevdiğini söylediği için mi Bora, sarışın ve mavi göz detayına haddinden fazla takıldı bugün Naz?* Bilmiyordum; ama Anıl'ın beni çok sevdiği, benim için yeni bir bilgi değildi.

Ve bazen, çok sevdiği bir insanı daha fazla kırmamak için çok dürüst olmalıydı insan. Anıl kendini bana borçlu hissediyordu ama sekiz ay dolduğunda, benim sahte mezarımın başında acı çekecekti. Ve dahası da vardı... Onu ne kadar çok seversem seveyim, benim sözde de olsa, bunu

kimsenin bilmediği ve herkesin gerçek sandığı bir sevgilim vardı. Üstelik, ben o sevgilime aşık olmuştum.

"Anıl, uyuyordum."

"Bu saate kadar değil tabii. :))"

"Mesaj attığından haberim yoktu, Bora okumuş. Söylemeye de fırsatı olmadı sanırım."

"Telefonunun sana özel olduğunu sanıyordum güzelim."

"Bir işi vardı demek ki, denk gelmiş okumuş. Sorun yok. Ondan gizli saklım yok çünkü. :)"

"Benden var mıydı Naz?"

"Anlamadım?"

Bal gibi de anlamıştım. Ona telefonumu elletmezdim; onu diyordu. Elletmezdim çünkü galerim onun resimleriyle doluydu. WhatsApp'ta neredeyse fi tarihine dek uzanan mesajlarımız vardı. Elletmezdim çünkü kendisine olan aşkımın devasa boyutundan bihaber kalması, dostluğumuz açısından en sağlıklısıydı.

"Neyse Naz. Önemli değil."

"Melis'le görüşebildin mi?"

"Evet, çok teşekkür ederim."

"Bu kolyenin senin için değerini biliyorum."

"Seninle görüşünceye dek, gözüm gibi bakacağım ona."

"Ama bu senin Anıl. Bunu sana geri vereceğim. Çünkü bu senin en kötü zamanlarında güç aldığın bir kolye."

"Bana hediye etmen büyük bir incelik ama ben bunun altında ezilirim."

"Bak bunlar mesajlaşarak konuşulacak şeyler değil. Bana bir borcun yok. Sen benim için çok değerlisin ve ben yapmam gerekeni yaptım."

"Bana sormuştun ya... Yanıma neden geliyordun diye Naz..."

"Özür dileyecektim senden."

"Naz ben anladım... Gerçekten anladım... Senin kalbini ne kadar kırdığımı anladım."

"Duygularının karşılığı yoktu bende, hiç de olmadı belki ama... Seven bir kalbin kırıldığı an ne hissettiğini ben ilk kez

anladım."

"O an Naz... Tüm kalbini kırdığım anları telafi etmek istedim."

"Bunu bile başaramadım ve kaza yaptım."

"Özür dilerim."

"Sen benim için çok özel bir yerdesin. Böyle olmamalıydı. O kalp kırıklığını sana yaşatan başka birisi olsaydı, ağzını yüzünü dağıtırdım ama kendimi görmezden geldim. Ne kadar kırıldığını fark edemedim. Beni affet Naz. Lütfen affet."

Affetmek... Mesajlaşmayı kendi kendime bitirdiğim yere gelmiştik. Cevap vermedim. Bu Anıl'a hiç yapmadığım ve asla da yapmayacağım bir şeydi ama gerçekten de verecek bir cevabım yoktu. WhatsApp'tan çıktığımda gerçek dünyaya döndüm. An'a... Bora, Eren ve Melis hararetli bir sohbete tutuşmuşlardı. Sessizliğin oluşacağı an'a kadar sabırla bekledim.

"Sevgilim, telefonunu verebilir misin bi?" diye sordum Bora'ya. Kısa bir an için, bu isteğim karşısında tereddüte düşse de cebinden çıkartıp bana uzattı. Muhtemelen ne yapacağımı merak ediyordu. WhatsApp'ına girdim ve kişilerinde Bahar'ı arattım.

"Bahar, selam. Naz ben. Nasılsın?"

"Hey! İyiyim, sen nasılsın?"

"İyiyim. Eğer yarın müsaitsen, dövme yaptırmak istiyorum."

"Bir dakika tatlım."

"3'ten sonra müsaitim, uyar mı?"

"Uyar bana. :)"

"Süper. Şöyle yapalım..."

"Sen holdinge gel. Çıkarız beraber?"

"Olur. Haberleşiriz. Ben şimdi numaranı kaydediyorum. Yarın ararım seni."

"Tamamdır tatlım."

"İşte Naz'a sormak lazım onu..." diyordu Eren, alaylı bir ifadeyle. Konunun benimle alakalı olduğunu fark ettiğimde Bora'ya telefonunu uzattım.

"Neyi bana sormak lazım?" dedim, merakla.

"Bodrum'da denize en erken ne zaman girilir, onu konuşuyorduk." dedi Melis, gülümseyerek.

"Eren Bodrum'un yerlilerinden değil miymiş, bilmez miymiş?" dedim Melis'e bakarak. Aynı Eren gibi alaylı bir ifadeyle konuşmuştum.

"Her normal insan gibi, Mayıs sonlarından Eylül'e dek denize girmişliğim oldu. Ama senin Mart'tı sanırım rekorun?" dedi Eren, arkasına yaslanırken.

"Vallahi ben sana bir şey diyeyim mi? Mart'ta Bodrum'un suyu gene iyiymiş... Ben geçen hafta Ortaköy açıklarında denize girdim... Üstelik geceydi de... Yani beni buzlu suya at, daha sıcaktır!" dedim, kendime bir sigara yakarken.

"Anlamadım?" dedi Eren, birden ciddileşen ifadesiyle. "Ortaköy açıklarında, geçen hafta denize girdim ne demek?" diye sordu. Fakat bakışları beni es geçmiş ve Bora'yı hedef almıştı. *Çeneni tutsan ölürdün çünkü Naz!* Bora, ifadesizliğine zeval gelmemiş bakışlarını birkaç saniye Eren'in üzerinde tuttu ve ardından dudakları aralandı.

"Senden çıktığımız akşam... Tabii araya bir gece kulübü sığdırdık. Nazlı... Çok fazla sarhoştu, kendinde değildi ve-"

"Denize gireceğim diye tutturdum!" dedim, Bora'nın lafını keserek. Eren'le beraber, Begüm ve Melis'in dikkati de bizim üzerimizde toplanmıştı. "Bora da beni kıramadı ve denize girmem konusunda, beni oldukça destekledi." dedim, gereksiz bir şekilde gülümseyerek.

"Nasıl yani?" diye sordu Eren. Araştırmacı-avukat diye bir şey yoktu; ama Eren "araştırma, sorgulama, inceleme" gibi alanları kendine şart koştuğu için, mesleğinde iyi ama arkadaş olarak kötüydü.

"Dinlemedim sözünü işte... Su dedi, soğuktur dedi, aman dedi, Nazlı'cığım dedi, hasta dedi, olursun dedi... Ama ben tutturdum denize girmek istiyorum diye... Giriverdim. Atladım. Yattan." dedim, telaşla. Eren'in yeniden aralanan dudakları, Bora'nın telefon melodisiyle bölünmüştü.

"Geliyorum ben..." dedi Bora. Telefonu kulağına götürürken, neredeyse mutfağa girecek kadar hızlı davranmıştı. Ayağa kalkmasıyla, verandaya bakan mutfak camının biraz gerisinde yeniden görülmesi arasında yalnızca sekiz saniye vardı. Bu sekiz saniye boyunca, Eren'in yeniden bir şey söylemeye yeltenmesini beklemiştim ama o da tüm dikkatini eline yeni aldığı telefona çevirmişti. Begüm ve Melis'in de bizden vazgeçip kendi aralarında konuşmaya başladığını gördüğümde ayağa kalktım.

Uslu kızların oturmaları gerekirdi ama ben uslu kız olmayı çoktan bırakmıştım. Ve yaramaz kız, kendisine yaramazlık yapmak konusunda eşlik edecek oyun arkadaşının yanına bir an evvel gitmek için adımlarını sayarak bile vakit kaybetmek istemiyordu. Bora'nın yaptığı telefon konuşmasının özel olup olmadığını bilmiyordum ve açıkçası bunu umursadığım da söylenemezdi.

"Sen gerekeni yap o zaman." diyordu, otoriter bir sesle, hattın ucundaki kişiye. Mutfağa girdiğimde bakışları beni buldu ama bu tavrında herhangi bir değişiklik yaratmadı. "Muhakkak öyledir tabii..." dedi. Birkaç adım atarak ona yaklaştım ve yanağımı göğsüne yaslayarak beline sarıldım. "Tamam, merak etme." dedi. Bir elini sırtıma yerleştirdiğinde gözlerimi de kapattım. "İyi. Yarın olmaz ama duruma göre konuşuruz." dedi. "N'apıyorsun?" dedi, tatlımsı ama aynı zamanda da sert bir sesle. "Nazlı?" dedi, sonrasında da. Ellerimi belinden ayırmadan kafamı kaldırdım.

"Sana sarılıyorum... Sen kiminle konuşuyordun?" dedim. Önce elini sırtımdan çekti, ardından iki eli, belindeki ellerime yöneldi. Ellerimi belinden ayırıp kendi avuçlarının içine almıştı. Ve sanırım bugün ellerime asla yer bulunamayacaktı; çünkü şimdi de iki elim, onun elleriyle beraber, belimde birleşmişti.

"Niye peşimden geliyorsun?" diye sordu, tok bir sesle.

"Neden gelmeyeyim?" dedim, olağan buymuş gibi. Kaşları havalanırken, parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına yaklaşmaya çalıştım. Fakat, o dudaklarını ustaca reflekslerle

benden kaçırıyordu. "Ya bi' dur!" dedim, dudaklarımı büzerek. Onun dudakları ise, benim dudaklarımla kavuşmak yerine, iki yana haylazca kıvrılmakla meşguldüler.

"Çok kaşınıyorsun, sonrası fena olacak." dedi, uyarıcı ses tonuyla. Zaten ben de fena dediği şeyin olmasını istiyordum; farkında bile değildi.

"Eren'e beni denize attığını söyleyecektin ben araya girmeseydim." dedim, kaşlarımı çatarak.

"Evet. Ve araya da girmemen lazımdı ama sen yine yalan söylemeyi seçtin." dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Saçmalama Allah aşkına, bu söylenecek bir şey mi?" dedim, gözlerimi fal taşı gibi açarak.

"Ben söyleyemeyeceğim şeyler yapmam Nazlı." dedi. Ve dudakları yanağımı buldu. Yumuşacık bir öpücük bıraktı; dokunduğu yere.

"Olsun. Yapsan da söyleme sen." dedim ve tekrar parmak uçlarımda yükselerek dudağına ulaşmaya çalıştım.

"Şu an bizi izlediklerinin farkında mısın?" dedi, başını geriye doğru uzatarak. Bakışlarımı dudaklarından ayırıp, şaşkınlıkla önce gözlerine, sonra verandaya bakan cama, sonra yeniden gözlerine sabitledim.

"Elflerden misin sen?" dedim, kaşlarımı çatarak.

"Elfler susamıyorsa değilim, çünkü çok susadım." dedi, ciddi bir ifadeyle. Beni olduğum yerde bırakarak, ada tezgaha doğru yaklaştı.

"Ben de susadım." dedim, yeniden ona doğru ilerleyerek. Doldurduğu bir bardak suyu bana uzattı. "Olmaz onu kendine koydun, iç sen." dedim.

"Önce küçükler içsin..." dedi, göz kırparak.

"Pardon?" dedim şaşkınlıkla.

"Ne pardon?" dedi gülümseyerek. "Şimdi de benden küçük olduğunu mu inkar edeceksin? Yani sayılarla aran iyi aslında ama... Yirmi dört küçüktür ya otuzdan." dedi, muzip bir ifadeyle. Hızlı adımlarla bardakların olduğu dolaba doğru ilerledim ve kendime bir bardak çıkarttım. Ardından, gözlerimi asla Bora'ya değdirmeden, sürahiden kendime su

doldurdum ve tek dikişte bitirdim. Sonrasında bir bardak daha su doldurdum. Bora ise bana uzattığı ve geri çevirdiğim bardaktaki suyu bitirmiş, bardağını ada tezgaha bırakmış ve beni izliyordu.

"Önemli olan yaş değil!" dedim, sitemle. Dördüncü bardak suyu da içtikten sonra, bardağımı sertçe ada tezgaha koydum. Yüzüne muzur bir gülüş yayıldı; beş saniye bana baktı ve elime uzandı.

♠

Bora, Melis ve Begüm, hava durumu dahil olmak üzere, öylesine şeyler hakkında konuşurlarken Eren telefonuna gömülmüş sıkıntılı bir ifadeyle birisiyle yazışıyordu.

"O zaman bir aksilik olmazsa, ben nişandan sonra, Ege'ye geçeyim... Türkiye'deki tüm zamanlarımı İstanbul'da geçirmek istemiyorum." dedi Melis. "Siz de gelsenize benimle?" diye devam etti ardından. Bakışları Bora ve ben arasında dolaşıyordu.

"Ben sevmiyorum Melis, biliyorsun." dedi Bora, sigarasından bir dumanı içine çekmeden evvel. "Yani ancak yatla açılırım, o da seni sarmaz. Sen dolaşmak istersin." diye devam etti.

"Ayyy bırak!" dedi Begüm, araya girerek. "Koy koy gezdiği falan bile yok. Denizin üzerinde beşik gibi sallanmak abimin tatil anlayışı." diye devam etti, göz devirerek.

"Sezon açılmadı daha." dedim, Melis'e dönerek. "Ama bu senin tatil yapamayacağın anlamına gelmez tabii... Eğer Bodrum'a gitmeyi düşünürsen, çok güzel butik oteller var... Beş yıldızlı otellere bin basarlar. Ama araban olması lazım. Arabasız Bodrum'da asla doya doya gezemezsin." diye ekledim.

"O kiralanır dert değil... Ama yalnız gitmek istemiyorum." dedi Melis, birkaç saniyeliğine gözlerini Eren'e kaydırarak. Ama Eren farketmemişti; hatta belki de bizi duymuyordu bile. Tüm dikkati hâlâ elindeki telefondaydı.

"Ben sana eşlik etmeyi çok isterdim... Yani Bodrum'u çok özledim... Ama tabii Eren'in programı müsaitse, o eşlik etsin

sana. O benden daha çok özlemiştir, geçtiğimiz yaz da gidemedi." dedim, Eren'e dönerek. Birkaç saniye boyunca Eren hiçbir tepki vermeyince, "Eren?" dedim, daha yüksek çıkan bir sesle.

"Efendim?" dedi Eren, ciddi bir ifadeyle.

"Bizi dinlemiyorsun?" dedim, şaşkınlıkla.

"Biraz konuşalım." dedi Eren. Sesinde çok ciddi ve bir o kadar da sert bir tonlama vardı. Bugün kabul günüm müydü? Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktığımda, Bora da meraklı bir ifadeyle bize bakmıştı. Şezlonglara geçtik.

"Kız sana zarf atıyor, dinlemiyorsun bile... Kiminle mesajlaşıyorsun oğlum?" dedim, meraklı bir ifadeyle.

"Anıl'la... Boş ver sen şimdi bunu... Hande'ye aşıktım biliyorsun..." dedi, derin bir nefes aldı. "Dahası sanırım hâlâ bir şeyler hissediyorum ama onun artık bir sevgilisi var." diye devam etti.

"Evet?" dedim, şaşkınlıkla. "Bugün telefonda konuştuk zaten bunları." diye devam ettim. Konu nasıl ve neden Hande'ye gelmişti ki?

"Açıkça söyledim sana... Yakışmaz bana anlıyor musun?" dedi. Anlıyordum, Gökhan'la Hande'nin ilişkisine saygı duyuyordu. "Sevgilisi olan insanla, arama mesafe koymalıyım. Onu sevdiğimi, yaşadıklarımı ve yaşayamadıklarımı unutmalıyım mesela, anlıyor musun?" diye devam etti.

"Doğru olan da bu... Yani... Ayça ve Anıl sevgiliyken, ben de hareketlerime çok dikkat ederdim." dedim, gülümseyerek. Dertleşmeye ihtiyacı olmalıydı; insan, acı çektiği zamanlarda bazı şeyleri sürekli olarak tekrarlayabiliyordu. *Eren'in üzüldüğüne emindim ama acı çektiğini düşünmüyordum Naz...*

"Naz! O kolyeyi neden aldın?" diye sordu. Madem elfler gerçek değildi, görünmezliği bulmuş olsaydık bari, güzel olmaz mıydı? Eren'in bakışlarını bir anda kaplayan öfkeyi anlamıyor ve anlamak da istemiyordum açıkçası. Görünmez olup kaybolsaydım mesela, buna ihtiyacım vardı.

"Anıl.....göndermiş." dedim, afalladığımı gizleme gereği duymadan.

"Anıl göndermiş... Boynundan çıkarmadığı kolyesini Anıl sana göndermiş. Ve sen de aldın. Bu kadar basit mi?" dedi Eren.

"Evet?" dedim, şaşkınlıkla. Gerçekten de bu kadar basitti.

"Peki sence bu, Bora tarafından ne kadar basit karşılanır?" diye sordu, alaylı bir ifadeyle. Bu üzerine düşündüğüm bir konu olmamakla beraber, Anıl ve benim aramdaydı.

"Ne alakası var ya?" dedim, hızlıca. "Ayrıca sana ne?" diye devam ettim, ters bir ifadeyle.

"Düne kadar Anıl için ölüp bitiyordun, bugün Bora'yla nişan arifesindesin. Ve tüm bunlar yirmi gün içinde olup bitti. Ne yaptığını bildiğine inanmak istedim, sustum..." dedi, sert bir ifadeyle.

"İyi! Yine sus o zaman." dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Sen o kolyeyi aldığına göre, konuşma zamanım gelmiş demek ki Naz!" dedi, daha da sert bir ifadeyle. Ardından derin bir nefes aldı. "Tamam... Bora için basit olup olmadığını bilmiyorsun diyelim... Sence sen normal mi davranıyorsun?" diye devam etti. "Anıl'la arana mesafe koyman gerektiğinin farkında değil misin?" diye sordu, hemen sonrasında.

"Bu seni ilgilendiren bir şey değil Eren." dedim, bıkkınlıkla.

"Doğru... Bu seni ve Bora'yı ilgilendirir." dedi. Sonrasında sıkıntılı bir nefes verdi. "Ya da..." dedi, durdu, üç saniye gözlerimin içine baktı. "Seni ve Kara'yı ilgilendirir." dedi, başını hafifçe sağa doğru eğerek.

"Ka...ra?" dedim, dumur olmanın eşiğine yaklaştığımı belli etmemek için ekstra çaba sarf ederek.

"Kara evet... Nişanlanacağın adamın gerçek kimliği... Ama sen zaten bunu en başından beri biliyorsun Naz, birbirimizi kandırmayalım hiç." dedi Eren.

Ah benim romantizmin doruklarını arzulayan ama aksiyondan asla kopamayan bir hayata karargah kurmuş Naz'ım! Şoka girdiğin yeri seveyim; ne güzel de merakta bırakıyorsun akıbetini...

48.Bölüm

Salı'yı erkenden getirdim ve Maça Kızı 8'in en uzun bölümünü yayınlayarak bolca hasret giderelim istedim. Hepinize çok teşekkür ederim, satır arası yorumlarda buluşalım... Oylamayı unutmayın lütfen... Sizleri seviyorum. ♥□□□

♠

Gerçeklerin bir gün ortaya çıkmak gibi kötü bir huyu olduğu söylenirdi. O günün bugün olması ise hayatın Nazlı Alaca'ya oynadığı bir küçük oyundu belki de. "Yalancının mumu yatsıya kadar yanar." atasözündeki yatsı vakti bugüne tekabül etmişti. Ya da belki de gerçeklerin ortaya çıktığı yatsı vakti çoktan geçmişti ve şimdi Eren dan dan dan, belki de bam bam bam her şeyi olduğu gibi yüzüme çarpmaktaydı.

Ve fakat ne yeri ne de zamanıydı.

"Eren sus! Duyacaklar." dedim. Yalnızca bunu diyebildim. Onun nereden bildiğini sorabilirdim mesela ama soramadım. Kimse, bunu duymamalıydı. Kimse, Eren'in bunu bildiğini bilmemeliydi. *Bora'dan böyle bir şeyi saklayamazsın Naz.* Bora'dan değil ama Kara'dan saklamak zorundaydım. *Sana, sırf Begüm'ün sevgilisini sakladığın için verdiği cezayı düşün Naz. Ona ihanet edemezsin.* Eren'i öldürme ihtimalini göze alamazdım. *Öldürmez Naz, saçmalama lütfen. Panik olma, sakin ol.* Öldüredebilirdi; saklı kimliği onun için çok önemliydi; hayat memat meselesiydi. Riske atmazdı. *Naz, sakin olmak zorundasın.*

"Duyuyor musun beni?" diye sordu Eren. Kim bilir kaç dakikadır ne anlatıyordu?

"Cehalet mutluluktur. Vallahi bak. Ne sen bana bunu söyledin... Ne de ben bunu duydum." dedim, telaşla fısıldayarak.

"Saçmalama! Hem o kolyeyi alıyorsun... Hem de nişanlanıyorsun kızım! Tabii ki Bora'yla da konuşacağım, bu nişan ertelenmeli, sen ne yaptığının farkında değilsin." dedi. Gözlerim fal taşı gibi açıldığında, tüm benliğimi büyük bir korku kaplamıştı.

"Eren Bora'ya bunu bildiğini söyleyemeyiz!" dedim.

"O kolyeyi neden aldın Naz?" diye sordu Eren, yeniden. *Eren'in derdinin şu an kolye olması gerçekten de komikmiş ama Naz!* "O kolyeyi aldıysan hâlâ Anıl'ı bitirememişsindir. Madem bitiremedin, neden nişanlanıyorsun?!" diye devam etti. Ölebilirdi ve hala Anıl'la Bora'yı mı düşünüyordu?

"Ölmek mi istiyorsun?" diye sordum, endişeyle.

"Ölmek mi?" dedi Eren, şaşkınlıkla. Gözleri kocaman açılırken, göz bebeği de büyümüştü. "Beni öldüreceğini mi düşünüyorsun Naz? Bunu biliyorum diye, beni öldürebileceğini düşündüğün bir adamla mı nişanlanıyorsun?" dedi, korku dolu bir ifadeyle.

Gözlerimi kapattım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Böyle olmamalıydı. Bu da kabus olabilir miydi? Ayaklarımın dibinde yumuşacık bir şey hissettiğimde gözlerimi açtım. Noir gelmişti yine yanıma. Üzülmemi istemiyorcasına gözlerimin içine bakıyordu; ya da bu tamamen benim kafamda kurduğum bir uydurmaydı. Onu kucağıma davet ettim ve ona sımsıkı sarıldım.

"Bora'nın Kara olduğunu bildiğin hâlde nişanlandığında hiçbir sorun olmadığını düşünmüştüm. Onu kabul ettiğini... Ne kadar aptalım!" dedi Eren, kafasını iki yana sallayarak. İşaret parmağını havaya kaldırdı. "Yarına kadar vaktin var Naz. Bora'ya bunu bildiğimi söyle... Yoksa..." dedi ve derin bir nefes daha aldı.

"Yoksa?" dedim, dümdüz bir sesle.

"Abime söyleyeceğim." dedi. Korkuyla yutkundum. Ölmek istiyordu. Gürkan Komiser olan abisine Kara'yı mı

anlatacaktı? Madem ölmek istiyordu, gidip kendini assaydı, benden ne istiyordu? *Sakin ol dedim sana Naz!*

"Eren. Sakın!" dedim. Sesimde tehditkar bir tını vardı.

"Bora'ya bunu bildiğimi söyle Naz, yoksa abime söyleyeceğim." dedi, bir kez daha.

"Derdin ne senin? Aptal mısın?" dedim.

"Ah Naz! Aptal olan sensin..." dedi.

"Eren lütfen... Bak, şakası yok bu işin. Ne Bora bunu senin bildiğini öğrenmeli ne de sen herhangi bir şey yapmalısın... Ben ne yaptığımı biliyorum, bak-"

"Yarın öğlen, emniyette olurum!" dedi, sert bir ifadeyle.

"Eren!" dedim, fısıldayarak.

"Naz! Adamın beni yalnızca kimliğini bildiğim için öldüreceğini düşünüyorsun. Tehlikede hissediyorsun! Aptal kafam nasıl fark edemedim?" dedi, öfkeyle.

"Eren!" dedim. Başka hiçbir şey söyleyemeyecektim sanırım. Ayağa kalktı. Arkasına bakmadan yürüdü ve verandaya geçti. Bazen insan ceketini alıp gitmek isterdi; ama benim bugün de gidebileceğim en uzak mesafe verandaydı. Ceketim yerine derin bir nefes alarak yanlarına geçtim. Ne konuştuklarını duyup duymadığımı bile bilmiyordum. *Naz sakin ol, Bora bir şeyler döndüğünün farkına varacak. Sakin ol!*

♠

Eren ve Melis'in müsaade istemeleri üzerine onları yolcu ettikten sonra Bora yukarı çıkmıştı. Begüm sofrayı toplamaya başladığında, ona yardım ettim.

"Bulaşıkları ben hallederim." dedi Begüm, gülümseyerek.

"Bana bırak." dedim, ciddi bir ifadeyle. Kendimi meşgul etmem lazımdı. Eren yarın öğlen emniyette olacağını söylediğine göre, henüz vaktim vardı. Bir hâl çaresi elbette ki bulacaktım. Eren'le alakalı ne yapacağımı şu an düşünmemek zorundaydım. Eren'i düşünmemeye çalıştığımda, Anıl'a ulaşıyordu tüm düşüncelerim ve işin içinden çıkamıyordum.

Anıl kalbimi çok kez kırmıştı ama bir gün benden af dileyeceği hiç aklıma gelmemişti. Affedilmeyecek hatalar mıydı yaptıkları da özür diliyordu? Kimse, kimseyi sevmekle yükümlü değildi ve onu sevemediği için ondan özür dilememeliydi. Anıl'ın kalbimde bıraktığı her bir hasarın tek bir sonucu vardı; o da bana aşık olmamasıydı. Benim bulaşık makinasına koyarken bile, kırılmaması için özenli davrandığım bardak kadar değerim var mıydı Anıl için, bunu dahi artık bilmiyordum. Ama benden bile daha masumdu aslında Anıl; yola nasıl çıktıysak, aynı duygularla devam etmişti.

Ve Anıl'ın bilmediği bir şey vardı: Ben onu, beni sevmediği için çoktan affetmiştim. Fakat şimdi, benden kendisini affetmemi istediğinde, yaşadıklarımın nahoşluğu bir kez daha gözüme çarpıyordu. O kolyeyle telafi edilebilir miydi tüm kırgınlıklar? Ona an'ı hatırlatan bir kolye göndermişti bana ve yaşadığı hiçbir an'da önceliği, aşkı, sevgilisi olmadığım için hakkım olmadığı hâlde kırgındım ben. O kolyeye baktığımda mı silinecekti acı çektiğim her an? Bu imkansızdı. Bu sadece tüm kırgınlıklarımı daha çok anımsatırdı bana... Ne gerek vardı böyle bir hediyeye?

"Naz! Sen de ister misin bizimle oturmak, sohbet ederiz?" dedi Begüm. Sesini duymamla arkamı döndüm. Kıvırcık kahverengi saçları ve çok sempatik bir yüzü olduğuna anında ikna olduğum bir kızla beraber bana bakıyordu.

"Gökçe ben..." dedi, kıvırcık saçlı kız.

"Memnun oldum. Naz." dedim, gülümseyerek. Ne ara kuruladığımı bilmediğim elimi Gökçe'ye uzattım.

"Gel, yukarıda salondayız." dedi Begüm, bana. Ve ardından, ne zaman hazırladıklarını bilmediğim meyve tabağıyla mutfaktan çıktılar. Ben de peşlerinden ilerledim.

Süslü salonda, oturma grubunun önündeki sehpaya envaiçeşit atıştırmalık şeyler hazırlanmıştı. *Gerçekten sen onlar bunları yaparken n'apıyordun Naz?* Sıkışıp kaldığım düşüncelerden an'a dönemediğim muhakkaktı. Gökçe ve Begüm, süslü salondaki koltuklara bağdaş kurarak ve asla

kasılmadan otururlarken, ben ambiyansa uyum sağlamak açısından Bihter Ziyagil asilliğini tercih etmiştim. *De kıyafetler olmadı Naz! Malum penye şort, Bora'nın tişörtü ve ev babetlerin...*

"Ne uğraştın gece gece? Ocağa kadar sildin vallahi sağlam enerji!" dedi Gökçe. İnşallah alzheimer falan değildim; çünkü hatırlamıyordum.

"Severim iş yapmayı." dedim. Daha doğrusu yalan söyledim.

"İçer misin Naz?" dedi Begüm, sehpanın yanındaki buz kovasının içinde duran biraları göstererek. Ardından kendisi ve Gökçe için birer bira açtı. Bira alkollü bir içecekti ve bana alkol yasaktı.

"İçmeyeyim..." dedim, gülümseyerek. Sehpanın üzerindeki yiyeceklere göz gezdirdim. Hepsi çok güzeldi, hangisinden başlasaydım?

"Telefonun susmuyor Begüm." dedi, karşılaşmaktan itinayla kaçındığım Bora. O nereden çıkmıştı şimdi? Eren'i Meren'i anlatamazdım şimdi ona! Ayrıca, süslü salonda onu ilk kez görüyordum. Ve onu hayatımda ilk kez görmüşcesine şaşırmış bile olabilirdim.

"E getirseydin abi?" dedi Begüm, şaşkınlıkla. Bora'nın kaşları çatıldı. "Yani inmişsin işte o kadar." diye devam etti Begüm. Bora'nın gözleri kısıldı. "Neyse ben çıkarım birazdan abi." dedi en sonunda, göz devirerek.

"Hoş geldin Gökçe." dedi Bora, tok bir sesle. "N'aber?" diye ekledi.

"İyiyim Bora Abi, sağ ol. Sen nasılsın?" dedi Gökçe, gülümseyerek.

"İyi... Erken bitmiş doğum günü?" dedi Bora. Tam olarak tepemizde dikilmiş, sorgu memurluğuna başlamıştı.

"Begüm'süz ancak bu kadar." dedi Gökçe, hafif kasılarak.

"Ne alaka Begüm'süz? Beril'le Begüm zaten ne alaka? Ayrıca seninle de Beril ne alaka? Saçma sapan insanlarla arkadaşlık yapıyorsunuz." dedi Bora, sert bir sesle.

Kendisinin saçma sapan insanlarla yatması olağandı sanırım. *Boşver şimdi Naz, ağzımızın tadı bozulmasın.*

"Ortak arkadaşımız çok abi." dedi Begüm, oturduğu koltuğa biraz daha yayılarak.

"E benim nişan olmasaydı da, doğum günü partisine gelecektin herhalde Begüm... Yazık... Eğlenemedin bu akşam, görüşemedin kimseyle..." dedi Bora, imalı bir ifadeyle.

"Telefonumu alayım ben..." dedi Begüm, Gökçe'ye dönerek ve ayağa kalktı. Aslında kaçıyordu. Ben de mi gidip zaten cebimde olan telefonumu yukarıdan alsaydım?

"Film izleyeceğiz Bora Abi, sen de izler misin bizimle?" dedi Gökçe, ani bir tepkiyle.

"İzlemem." dedi Bora, düz bir ifadeyle. "Dur." dedi ardından. Begüm, hedefin kendisi olduğunun farkındaydı. Yeniden yüzünü Bora'ya çevirdi ve şaşkınlıkla bakmaya başladı. Bora, sehpanın üzerindeki büyük çerez tabağını ve cips tabağını Begüm'ün eline tutuşturdu. Sehpanın üzerine yeniden göz attı ve meyve tabağını kendi eline aldı. Şaşkınlıkla Bora'yı izliyordum. İzliyorduk. Sehpanın yanındaki içi bira dolu buz kovasını da eline aldığında yeniden Begüm'e döndü. "Yürüsene, ne bekliyorsun?" dedi, ters bir ifadeyle.

"Nereye bunlar, kime?" dedi Begüm, şaşkınlıkla.

"Terasa. Bana." dedi Bora, düz bir sesle.

"Biz yiyip içecektik bunları?" dedi Begüm, şaşkınlıkla.

"Tekrar hazırlayın kendinize, bana ne?" dedi Bora. Begüm sıkıntılı bir nefes verdikten sonra, yürümeye başlayan Bora'nın peşinden ilerledi.

"Ben o zaman aşağı ineyim ve dolaptan bira çıkarayım..." dedi Gökçe, başını iki yana sallayarak. Ona ve Begüm'e ayıp eden benim müstakbel nişanlım olduğuna göre, ayıbımızı bölüşüyor muyduk? *Bunu da boş veriver Naz, sonuçta bira içmeleri yasak değil; sadece kendileri için zaten çıkardıkları biraları aldı Bora. Sen hiç içemiyorsun, bunun yanında onlar çok şanslı kalıyor.*

Gökçe de süslü salondan ayrıldığında, kendimi buradan çıkmak zorundaymış gibi hissetmiştim. Ve fakat ben çıkmadan Begüm geri gelmişti. Gelir gelmez de bir numarayı tuşladı. Gökçe elinde iki birayla yeniden süslü salona geldiğinde, Begüm çoktan Kerem'le hararetli bir konuşmaya başlamıştı. Gökçe ise birisiyle mesajlaşıyordu. Yerimden kalktığımı ve süslü salondan çıktığımı fark edip etmediklerini bile bilmiyordum.

Terasın kapısının önüne geldim. *Çünkü Bora'dan kaçarken neden Bora'nın yanına gitmeyesin Naz?*Bora, kızların hazırladığı her şeyi sehpaya yerleştirmişti. Sehpanın üzerinde, açılmış bir bira ve kül tablasında yanan bir sigara vardı. Sırtını şezlonga yaslayarak ayaklarını uzatmış, elindeki telefonda bir şeyler okuyordu. Canım bira içmek istiyordu; galiba tamamen psikolojikti.

"Ben de geleyim mi?" dedim.

"Gel?" dedi, gözlerini telefondan birkaç saniyeliğine ayırıp bana baktığında. Ardından, seri bir şekilde bir şeyler yazmaya başladı. Salıncağa ya da pufa da oturabilirdim ama şezlongta ayak ucuna oturmayı tercih etmiştim. Sehpanın üzerindeki meyve tabağının içinden bir tane mandalina aldım ve ağzıma attım. "Bira aç kendine." dedi, telefondan başını kaldırmadan. Biradan evvel gözlerimi kocaman açmıştım; kurduğu cümleyi sorgulamasına fırsat kalmadan, buz kovasına elimi daldırdım. Ve ardından, bir de sigara yaktım. Hayattaki mutluluk anlayışım bu seviyedeydi; birazdan haykırarak şarkı söyleyebilirdim.

Sonra cips tabağına uzandım ve cips yemeye başladım. Bora elindeki telefondan dikkatini ayırmadan, birasını yudumlamaya devam ediyor ama yiyeceklere asla dokunmuyordu. Fındık yemeye başladığım sırada, tabağı Bora'ya uzattım. Önce ona uzattığım tabağa, sonra gözlerime baktı.

"Sana getirdim. Yemeyeceğim ben." dedi, sonrasında yeniden bakışlarını telefonuna çevirdi. *Hakikaten hiçbir şeyden yemedi Naz. Demek ki peşinden geleceğini biliyordu;*

ya da gelmeni istiyordu. Çok ince, çok nazik bir hareket bu! Sana bu kadar atıştırmalık getirdiyse ve hatta bira dolu buz kovasını doğrudan yukarıya taşıdıysa, zaten sana ikram edecekti. Söz konusu damat halayı travmam olmasaydı, halaya duralım derdim!

"Hani içki içmem yasaktı?" dedim, merakla.

"Senin içmen yasak. Şu an ben içmeni söyledim." dedi, pozisyonunu bozmadan. Gülümsedim; muhtemelen, aşağıda içmeyeceğimi kendi hür irademle beyan etmem hoşuna gitmiş olmalıydı.

"Ben de yanına uzanabilir miyim?" diye sordum. Başını telefonundan kaldırarak, gözlerini gözlerime sabitledi.

"Uzan Nazlı?" dedi, gözlerini kısarak. "Niye her şeyi soruyorsun bu akşam?" diye devam etti.

"Mesajlaşıyorsun ya birisiyle... Yanına uzanırsam kiminle mesajlaştığını ve hatta ne konuştuğunu görürüm... Belki rahatsız olursun diye...." dedim, kısık bir sesle.

"Gel." dedi, bir kolunu kaldırarak. Sırtımı şezlonga dayayıp ayaklarımı uzattım. Kolunu, boynumun arkasından geçirerek yeniden iki elini telefonda birleştirmişti. Başımı hafifçe omzuna yasladım.

Mesajlaşmıyordu; mailleşiyordu. Seren'in attığı e-mailin, yanıtla kısmına parmağını dokundurdu ve yeniden yazmaya başladı.

"Öyleyse şöyle yapalım Seren,

Salı günü, Vedat Bey'lerle olan toplantıyı öğleden sonraya erteleyelim ve yarın 3'ten sonrası için bana bir boşluk yaratalım. İşim var, holdingte olmayacağım."

Ardından, Seren'in e-mail sayfasından çıktı ve Korhan Bal'ın e-mailine girdi.

"Bora Bey,

Ben isteğiniz üzerine birkaç kişiyle ön görüşme yaptım. Yarın öğlen boşluğunuzda, sizinle görüşmeye gelmek üzere, bekletiyorum.

Arzu ederseniz, Seren Hanım'la müsait zamanınız için iletişime geçebilirim."

Bora, bu e-maile Seren'i ekleyerek, yanıt yazmaya başladı.

"Seren,

Yarın öğlen en uygun zaman aralığımız ne? Basın danışmanı için ben yapacağım görüşmeleri. Nişandan evvel halledilmesi lazım bu işin."

Bu e-mail sayfasından da çıktı ve tekrar Seren'in e-mail sayfasına geri döndü.

"Tabii Bora Bey, ayarlıyorum hemen."

Mesela tam da şu an yapmamam gereken bir şey vardı: yaramazlık. Ama kafamdaki düşünceleri başka türlü dağıtabileceğim söylenemezdi. İşaret parmağımı, yaramaz bir kıza yakışır bir şekilde Bora'nın köprücük kemiğinde dolaştırmaya başladığımda, Bora da Seren'e yanıt vermeye başlamıştı.

"Ayarlama." yazdı önce. Sonra, sondaki olumsuzluk ekini sildi ve e-maili, *"Ayarla."* olarak gönderime hazır halde bıraktı. Sakallarının üstüne güçlü bir öpücük bıraktıktan sonra yeniden başımı omzuna koydum ve bakışlarımı ekrana çevirdim. *"Tamam."* olarak değiştirmişti yazdığı e-maili ve o şekilde gönderdi. Boynuna sulu bir öpücük bıraktım.

Sena Alkın tarafından gönderilmiş ve okunmamış bir e-mail'e tıkladı.

"Bora Bey merhabalar,

Work-Life Türkiye'de, Karabey Holding'e yer vermeyi ve sizinle bir çekim yapmayı arzu ediyorum.

Daha evvel birkaç kez asistanınız ve basın danışmanınızla görüşmüştüm fakat yoğunluğunuzdan dolayı sizinle biraraya gelemedik. Sürekli tarafınızdan ertelendi.

Geçen ay, Kıbrıs'ta karşılaştığımızda sizden söz aldığım için, bu sefer doğrudan sizinle iletişime geçmek istedim.

Haftasonu Kıbrıs'a gidiyorum, eğer müsaitseniz bir yemek yer ve geçen sefer yarım kalan oyunu tamamlarız. Çekim ve röportaj detayları hakkında da konuşabiliriz tabii.

Cevabınızı bekliyorum.

İyi çalışmalar.

SENA ALKIN
WORK LİFE TÜRKİYE GENEL YAYIN YÖNETMENİ"

Sıkılmakla sıkılmamak arasında git-gel yaşarken, derin bir nefes aldım. Bora'nın omzundan başımı kaldırarak, biramdan birkaç yudum içtim ve avcumun içine fındık doldurdum. Bora şimdi de WhatsApp'ta, Gökhan'ın sayfasına girmişti.

"Sena Alkın'ı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Kıbrıs'ta karşılaştığımızda röportaj sözü verdiğimi iddia ediyor. Vermedim. Benimle yakınlık kurmaya çalışıyor. Karşılaş bir kadınla, derdi neymiş, öğren."

"Sensindir oğlum derdi, başka ne olacak?"

Bora kimsenin derdi de dermanı da olamazdı. Elimi karnına sardım ve boynuna ıslak bir öpücük daha kondurdum.

"Ne n'olacak?"

"Derdi."

Bir ayağımı hafifçe ayak bileğinin üzerine dokundurdum ve karnına sardığım elimi göğsünün üzerinde hareket ettirmeye başladım.

"Kimin?"

"İyi misin Kara?"

"Değilim."

"Nazlı dikkatim dağılıyor." dedi Bora, çaresizce çıkan bir sesle. Derin bir nefes aldım ve koluna küçücük bir öpücük kondurup, uslu bir kız olma eylemine ışık hızıyla geçtim.

"N'oluyor oğlum?"

"Derdi ben olsam, Kıbrıs'ta buluşmak istemez, kadın benimle oynamak istiyor."

"Hallederim, kadının ucuz bir kumarbaz olduğunu duymuştum."

"Sen bu yüzden mi iyi değilsin?"

"Hallederiz oğlum ya, rahat ol."

"Allah razı olsun Gökhan." dedi Bora, mırıldanarak. Kıkırdadım.

"Bizim mekanlara girip çıkıyor mu bi araştırır bakalım sen."

"O taraf biraz karışık biliyorsun."

"Nazlı, daha evvel kendini Sena Alkın olarak tanıttığı için, BlackJack 1 Mart 2017 kaydında kadının adı geçiyor, kafanı karıştırmasın bu."

Nazlı'nın ölü taklidi yapması gereken yere gelmiştik sanırım; müsait bir yerde inebilirdi. Kıbrıs'a adını kullanarak girdiğim kadının Sena Alkın olduğunu yeni hatırlıyor ve bir derginin genel yayın yönetmeni olduğunu şimdi öğreniyordum.

"O kaydı değiştirmediler mi?"

"Hayır. Casinoya girmek için yaşı tutmuyor ya Nazlı'nın. Zaten kaydı olmasına da gerek yok."

"Hande'nin de tutmuyor o zaman."

"Derdini sikeyim." dedi Bora, mırıldanarak. Ben ise asla ağzımı açmamak konusunda iddialıydım.

"Hande'yle Kıbrıs'a gitmek istiyorum."

"Ama mecbur yaza artık, kızın okulu var."

"Oğlum, öğrenci bir sevgilim var lan, çok komik değil mi?"

"Gjklmsldödşepdm"

"Aynen Gökhan."

"Neyse... Sena Alkın işi bende. No problemo. Neden Sena Alkın'ı kullanmış Hakan merak ettim, keşke sorsaydın o zaman. Öğrenmemizin belki faydası olurdu kadınla alakalı."

Hakan, soramayacağımız kadar uzaklarda olmalıydı ve bunu düşünmek, benim daha çok Bora'nın omzuna sinmeme sebep oluyordu.

"Olan oldu."

"Öyle."

Hiç bu kadar emin olmamıştım ama Bora, Hakan'ı öldürmüştü. Ya da öldürülmesini emretmişti. Şimdi bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum. Şu an hiçbir şey düşünmek istemiyordum. *İşin zor Naz.*

"Senin de işin zor." dedim, iç çekerek. Bora'nın kilit tuşuna basmasıyla ekranın ışığı karardı. Ardından telefonunu

sehpanın üzerine bıraktı ve birasından birkaç yudum aldı. "Sıkılmıyor musun bu kadar şeyle uğraşmaktan?" diye sordum.

"Alıştım." dedi, düz bir sesle. Yerimden doğruldum ve şezlongta bağdaş kurarak oturup, bakışlarımı gözlerine sabitledim. Bir dizimin onun bacağının üzerine yerleşmesi çok hoşuma gitmişti ve Allah da eğer beni affedecekse Hakan'ın ölümü için üzülmem gereken yeri çoktan geçmiştim.

"Her şeye nasıl yetişebiliyorsun?" diye sordum, merakla. "Yani sürekli olarak bir telefon trafiğindesin. Hiç telefonunu kapatıp nefes aldığını görmedim." dedim.

"Öyle bir lüksüm yok." dedi, tebessüm ederek.

"Erken yaşlanacaksın." dedim.

"Umarım yaşlandığımda daha az sorun olur." dedi, gülümseyerek.

"Belki de kadın sadece senden hoşlanıyor... Ama sen bunun bile altında bir şey aramak zorunda hissediyorsun kendini." dedim, üzgün bir ifadeyle. Anlamamışcasına yüzüme baktığında devam ettim. "Sena Alkın..."

"Sen biliyor musun neden Hakan'ın seni onun kimliğiyle içeriye soktuğunu?" diye sordu, düz bir sesle.

"I-ıh." dedim, kafamı iki yana sallayarak. "Zaten ben o gün pek kendimde değildim. O dönem hiç değildim. Yaşadığım kafaya çok uzağım şimdi." diye devam ettim.

"Şimdi olsa yapmaz mıydın yani?" dedi, meraklı bir ifadeyle.

"Muhtemelen şimdi olsa... Yine aynı kafaya girerdim." dedim, kısık bir sesle. "Ben sevdiklerimin zarar görmesine dayanamam. Onlar için elimden ne geliyorsa yaparım. Zaten sevdiğim insan sayısı bir avuç." dedim, omuzlarımı kaldırıp indirerek.

"Ailen, akrabaların dışında dört kişi." dedi, kaşlarını kaldırarak. Gökhan'a, Trabzon'a gitmeden evvel söylediğim cümleyi hatırlatıyordu bana. "Şampiyon belli." dedi, hafif imalı bir ifadeyle. "Eren... Hande... Etti üç." diye devam etti.

Kafamı onu doğrularcasına salladım. Ben bu insanlar arasında asla bir şampiyon seçmezdim. Ve Bora, dördüncü kişinin kendisi olduğunu bal gibi biliyor olmalıydı. Yine de sanırım benden duymak istiyordu. O zaman sormalıydı.

"Ben kimseye şampiyonluk vermezdim." dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Herkesin yeri ayrı." diye devam ettim. "Ben mesela Hakan'ı da çok severdim. Onu diğerlerinden daha az seviyor olmam neyi değiştirir ki? Öldüğü gerçeğini hiç hatırlamamaya çalışıyorum. Az evvel, artık öldüğüne üzüleceğim yeri bile geçtiğimi düşündüm..." dedim, gözlerimin dolmasını engellemeye çalışarak.

"Dördüncü kim?" diye sordu, Hakan'ı es geçerek.

"Sen." dedim, gözlerimden süzülen bir damla yaşla beraber. "Hakan ölmeyi hak etmiyordu." diye devam ettim.

"Hak ediyordu." dedi, tok bir sesle. Baş parmağını yanaklarıma düşen yaşların üzerinde gezdirdi. "Beni aptal yerine koydu. Üstelik ben ona değer veriyordum." diye devam etti.

"Seni aptal yerine koyan herkesin ölmesi mi gerekiyor?" dedim, kollarımı bedenine sararak. "Hiç kimse ölümü hak etmez." diye devam ettim. "Başka kimse ölmesin benim yüzümden... Ben sevdiğim birisini daha kaybetmek istemiyorum." dedim, mırıldanarak.

"Kimin ölmesinden korkuyorsun?" diye sordu, meraklı bir ifadeyle. Eren'in ölmesinden korkuyordum; ama bunu söyleyemezdim. Cevap veremedim. "Bak bana Sena Alkın'a neden bu kadar takıldığımı soruyorsun Nazlı... Zorundayım." dedi. Derin bir nefes aldı. "Sena ile karşılaştığımda, ben bir oyundaydım. Birbirimizi biliyorduk muhtemelen ama tanışmıyorduk. Tanıştık sonrasında. Benimle oynamak istedi ama benim işim vardı. Yani yarım kalan bir oyun yok... Röportajın da bahsi geçmedi." dedi, ifadesiz bir sesle. "Beni tanımayan birisinin benimle poker masasına oturma arzusu olmaz. Beni tanıyan birisinin de benimle poker masasına oturma arzusu olmaz ama." dedi. Doğruldum ve bakışlarımı gözlerine sabitledim.

"Nasıl yani?" dedim, şaşkınlıkla.

"Birisi benimle poker masasına oturmayı özellikle ve ısrarla istiyorsa bir amacı vardır muhakkak. Etrafımda insanların dolaşmasının genelde bir sebebi olur zaten, yani amaçları vardır mutlaka." dedi.

"Acaba ben seni yenebilir miyim?" dedim, kendi kendime sorarcasına. Konu asla bu değildi; ama madem laf buraya gelmişti, merak etmiştim. Küçük ama oldukça neşeli bir kahkaha attığında, kaşlarım çatıldı. "Belli olmaz belki de yenerim?" dedim.

"Belki yenebilirdin, rakibimi hafife almam... Ama ben asla seninle poker masasına oturmam." dedi, gülümseyerek. "Değil poker masası, seninle tavla bile oynamam." diye devam etti.

"Bir kere hile yaptığım için mi?" diye sordum.

"Bugün oynasak, bugün de hile yapmaya çalışacağını bildiğim için." dedi, sehpaya yöneldi ve bir sigara yaktı.

"Bilardo oynarız demiştin ama..." dedim.

"Onda da hile yapmazsın herhalde?" dedi, gülerek. "Gerçi eminim, topların duruşlarının geometrisine girersin sen..." dedi, gözlerini kısarak. Hiçbir şey söylemeden yüzüne bakıyordum. "Benimle neden poker oynamak isteyesin ki, oynamadığım için üzülesin Nazlı? Değil mi?" dedi, yumuşacık bir ifadeyle. Poker falan umrumda değildi; ben Eren için üzülüyordum. "Ben zaten kumar oynamayı sevmem, benimkisi mecburiyet..." diye devam etti.

"Hile yaptım diye... Hile yapacağımı düşünüyorsun." dedim, başımı öne eğerek. Bazı ön yargıları kıramazdık; Bora da Eren'e sırf ön yargısından bile zarar verebilirdi belki.

"Kimden öğrendin poker oynamayı?" diye sordu, biraz sonra. Başımı kaldırdım ve gözlerimi gözlerine sabitledim.

"Yazlık yerde yaşayınca... Yazın hep oyunlar oynanır. Okey, batak, poker, 21, 51, 101, pis yedili, pişti, briç... Öyle öyle öğrendim işte. Bizim çocuklarla çok oynardık." dedim.

"Sizin çocuklar?" dedi, kendisine bir bira daha açarken.

"İşte Bodrum'daki arkadaşlarım... Ben İstanbul'a yerleştikten sonra da, yazları sık sık gidip geldim Bodrum'a. Oranın yerlisi çok arkadaşım var." dedim. Ve meyve tabağını kucağıma alıp, elma yemeye başladım.

"Bodrum'da yaşamayı özlüyor musun?" diye sordu.

"Bilmem." dedim, omuz silkerek. "Yani orası ve İstanbul bambaşka hayatlar benim için. Ama mesela burası da... Yani bu ev de bambaşka bir hayat." dedim, biramdan bir yudum aldıktan sonra.

"Nasıl yani?" diye sordu.

"Ya mesela Bodrum'da, hayat hiç bitmezdi. Yaz kış demeksizin, istediğin saatte istediğin yerde ol. Yerlisiysen sorun yok. İstanbul'da biraz daha farklı ama Hisarüstü'nde yaşarken ben, orada da güzeldi ortamım. İlk kez kendi başıma yaşadığım evdi ya bir de... Özgür hissediyordum gerçek anlamda." dedim, gülümseyerek.

"Mesela?" dedi, benim gibi gülümseyerek.

"Hiçbir şey yapmamak bile konforlu bir eylem." dedim, gülerek. "Evi ister temizliyorum, ister temizlemiyorum mesela. Zaten ben hiç sevmem öyle iş yapmayı, yemek yapmayı falan... Beceremem. Hamarat değilim yani." diye devam ettim. "Yani istediğim saatte istediğim yere çıkıyorum. İster okula gidiyorum, ister gitmiyorum. Genelde gitmiyordum." dedim.

"Özgürlük anlayışına bayıldım." dedi, alaylı bir ifadeyle.

"Ya ama ciddiyim!" dedim, itiraz edercesine. "Eren'ler gidince bulaşıkları yıkadım mesela... Belim koptu. Zaten hiç özlememişim, bir de üzerine ne kadar kalabalıkmışız ve ne kadar gereksizce tabak israfı yapmışız... Tek başıma yaşasam, onları orada bırakırdım yani sıkıldığımda..." dedim, ciddi bir ifadeyle. Bora'nın gözleri kısıldı. "Ve insan çok nankör bir varlık. Çok çabuk alışıyor rahata... Ben mesela alışmışım her şeyin önüme gelmesine. Üç haftadır yaptığım tek iş kahve yapmak falan sanırım." diye devam ettim, sitemli bir ifadeyle. Sehpanın üzerindeki telefonu çaldığında,

bakışları ekrana kaydı. Telefonu eline aldı ve bakışlarını yeniden bana çevirdi.

"Çok özgür olamasam da buranın da artıları var diyorsun yani." dedi, muzip bir ifadeyle. "Bir dakika." dedi ve telefonu açarak kulağına götürdü. "İyi akşamlar Nermin Hanım." dedi. Sağ elini kucağıma doğru çektim ve parmak uçlarını teker teker iki parmağım arasında sıkıştırmaya başladım. Bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama aşırı derecede eğlendiğim ve kafamı dağıttığım için asla son veremiyordum. "Evet şehir dışındaydım bir süredir, ama asistanım haber verdi. Önümüzdeki üç gün için takvimi tekrar kontrol edeceğim, daha sonra size haber vereceğim." dedi Bora, tok bir sesle.

İşaret parmağımı, esmer ve uzun parmaklarının arasında dolaştırmaya başladım. Eli, benim elimle kıyaslandığında kocaman kalıyordu. "Gerçekten Karabey Holding olarak biz de bu işe tüm enerjimizi yatırdık, umarım güzel bir şekilde sonuç da alırız." dedi. Avuç içini masaj yaparcasına iki elimle ovmaya başladım. "Teşekkür ederim ilginiz için." dedi, içten bir sesle. "Nazlı." dedi, ardından. Yaptığım eyleme ara vermeden kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Bakışları benim gözlerimi hedef almıştı ama hâlâ telefon kulağına dayalıydı. "İletirim tabii." dedi, bana göz kırparak. "Teşekkürler." diye, ekledi. "İyi akşamlar." dedi ve telefonu kapatıp sehpanın üzerine bıraktı.

"İlet?" dedim, merakla. Ve ardından en başa döndüm; parmak uçlarını iki parmağım arasında sıkıştırıp sıkmaya başladım. "Kim o?" diye sordum, gözlerimi elinden ayırmadan.

"Nermin Hanım..." dedi. Kafamı kaldırıp gözlerinin içine bakmaya başladım. "Kurutek Holding'in yönetim kurulu başkanı... Bir iş yapacağız da beraber." diye devam etti. "Tebriklerini iletmemi istedi, nişan için." dedi, parmaklarımıza bakarak.

"Kocasının onu aldattığı çıkmıştı basında, doğru mu o haber?" diye sordum.

"Ne bileyim Nazlı? Bana ne milletin özel hayatından." dedi, henüz zaptetmediğim eliyle birasına uzanarak. Bileğinden tutundum ve kendimi geriye doğru bıraktım. Sonra bileğine asılarak yeniden doğruldum. Sonra yeniden kendimi geriye doğru bıraktım. *Naz sen dört değil; yirmi dört yaşındasın.* Farkındaydım ama içimden çocuklar gibi eğlenmek geliyordu ve buna engel olamıyordum. "Eee? Buranın artılarını anlatıyordun?" dedi, meraklı bir ifadeyle. Yeniden doğrulurken, çerez tabağındaki yer fıstıklarını kucağıma koydum ve kabuklarını ayıklamaya başladım.

"Evet... Mesela... Ekmek almaya gitmemek, faturaları takip etmemek, ev sahibinin çenesini çekmemek, apartman hayatı zorluğu yaşamamak, internetin kotasını düşünmemek ki bakma film falan izleyemedim hiç ama... Yani bunlar çok güzel şeyler. Hele havası bile o kadar güzel ki bu kadar yeşilliğin içinde olmak büyük lüks!" dedim, ciddi bir ifadeyle. İkinci fıstıktan sonrasını yiyemeyecektim sanırım çünkü kabukları çok sertti ve açamıyordum. "Ama tabii şahsen bu evi ben temizlemek zorunda olsaydım, kafayı yerdim. Camlar sil sil bitmez bir kere. Çok zor. Allah yardımcısı olsun temizlik şirketinden gelenlerin." diye devam ettim. Ve kabuğu dişlerimle ısırarak kırmaya çalıştım ama dişimin kırılmasından korktuğum için buna da uzun süre devam edemedim.

"N'apsam ben sana cam silme cezası falan mı versem?" dedi, gülümseyerek. Kucağımdaki fıstıklara uzandı ve bir tanesini parmak uçları arasına aldı.

"Kendimi camdan aşağıya atarım vallahi!" dedim, kıkırdayarak. Biramdan son yudumumu aldım. "Bir tane daha içeyim mi?" diye sordum. Bu sırada Bora, asla zorlanmadan açtığı yer fıstığını avcumun içine bırakmıştı.

"Bu akşam sende bir anormallik var ama hadi bakalım hayırlısı..." dedi ve buz kovasına eğildi; bir tane bira daha açarak bana uzattı. "Hata yapmaktan korkuyorsun, normal olmayan bu. Ve bu da benden bir şey sakladığına işaret ediyor. Çünkü zaten bir şey yüzünden tepki vereceğime

eminsin... Bu da yüksek tepki beklediğin bir şey olmalı ki... Minicik hataya dahi yer vermek istemiyorsun." dedi, tebessüm ederek. Yutkunarak gözlerinin içine baktım. Avcumun içine bir yer fıstığı daha koymuştu. "Yanlış düşünüyor olmak istiyorum ama doğru düşündüğüme de eminim." dedi.

"Bu konuyu kapatsak?" dedim, yalvarırcasına. Gözlerimin içine dört saniye boyunca baktı. Ve ardından bir yer fıstığını daha açarak avcuma bıraktı.

"İster misin yatılı bir yardımcı?" diye sordu. *Bora'da da anormallik var Naz, seni anlatman için zorlamadı.*

"I-ıh. Ben seninle bulaşıkları dönüşümlü yıkarım." dedim, küçük bir kahkaha atarak. "Eskiden... *'Ben çok zengin olsam, tabağı yıkayacağıma çöpe atarım.'* derdim Hande'ye. Ama öyle olmuyormuş." dedim, gülerek. "Mesela süslü salondayken, benim oturmaktan kasıldığım koltuğa bira döktü Gökçe ve bunu önemsemedi bile, tam olarak böyle zengin zihniyetinden nefret ediyorum, yani çok saçma, yazık günah." diye devam ettim.

Bora, koluma uzandı ve beni kendine doğru çekti. Zor bela ayaklarımı şezlonga uzatırken, bana çok güçlü bir şekilde sarılmıştı ve kucağımızdaki fıstıkların yere dökülmesini son anda engellemiştim. Sağ yanağım göğsündeki yerini buldu. Kafamın üzerine uzun bir öpücük bıraktı. Derin bir nefes aldı. At kuyruğumdaki tokayı aşağıya doğru sürükleyerek çıkarttı ve saçlarım belime doğru döküldü. Parmak uçlarını saçlarımda gezdirmeye başladı.

"Çok gerçeksin." dedi, neredeyse fısıldayarak.

"Sen hayal ürünü gibisin ama..." dedim. Göğsünün hareketinden güldüğünü anlamıştım. Çenesini başımın üzerine yerleştirdi.

"Abi?" diye bir ses duyuldu, terasın dışından. Bora'nın kolları arasından doğrulmaya çalıştıysam da izin vermedi. "Gelebilir miyim?" diye sordu Begüm.

"Gel." dedi Bora, pozisyonunu bozmadan.

"Size çikolata getirdim." dedi Begüm, gülümseyerek. Elinde koskocaman bir tablet çikolata paketi vardı. Heyecanla Bora'nın kolları arasından kurtuldum ve yeniden bağdaş kurdum.

"Bize mi o?" dedim, heyecanla. "Hepsi mi bizim?" diye sordum, telaşla. "Neli?" dedim, sonra da. Begüm, eliyle Bora'nın ayaklarını ittirdi ve şezlongun ayak ucunda kendisine yer buldu.

"Sütlü." dedi Begüm, gülümseyerek. "İster misin?" diye devam etti. Çikolatayı bana uzattığı sırada, ben de çikolataya elimi uzattım. Ama Begüm hızla çikolatayı geri çekti. Şaşkınlıkla, üzüntüyle, sinirle Begüm'e bakmaya başlamıştım. Beni kandırmaya utanmıyor muydu? Neden gösterip de elletmiyordu ki? "Bir şartla yiyebilirsin." dedi Begüm, kaşlarını kaldırarak.

"Ne şartı?" dedim, tedirgin bir şekilde.

"Dolapta bira bitti. Buz kovasından bira istiyoruz. Şimdi abim gıcıklık yapacak, onu ikna et." dedi Begüm, gülümseyerek. Bakışlarımı Begüm'ün gıcık abisine çevirdim. *Naz?* Yani bakışlarımı Bora'ya çevirdim.

"Olmaz." dedi, Begüm'ün gıcık abisi. En son ne zaman bu kadar üzüldüğümü asla bilemiyordum. *Abartmasana Naz?* Canım çikolata istemişti; birayı vermeli ve çikolatayı almalıydık. *Az evvel de sırf bira gördüğün için bira istemiştin...* Ama bu çikolataydı; her derde devaydı!

"Ama çikolata?" dedim, asılan yüzüm ve düşen ses tonumla beraber. Begüm, çikolata paketini açtı ve küçük bir parçayı koparark yemeye başladı. Bakışlarımı tekrar Bora'ya çevirdim; birer biradan ne olacaktı ki? Bora birkaç saniye kadar bana baktıktan sonra Begüm'e döndü.

"Hadi şimdi Nazlı'ya çikolata ver." dedi Bora, muzur bir ifadeyle.

"Sevgilini mutlu etmek istiyorsan, bira verirsin." dedi Begüm, tehditkar bir sesle. Bora gülümsedi ve Begüm'ün elindeki pakete uzandı. Begüm hızlı bir manevrayla çikolata paketini Bora'dan kaçırmıştı. Bora, uzandığı yerden

doğrulduğunda Begüm ayağa kalktı. Bora da ayağa kalktı. "Oyunbozanlık yapma abi..." dedi Begüm, neşeli çıkan bir sesle.

"Veriyor musun vermiyor musun?" dedi Bora, tehditkar bir ifadeyle. Begüm geri geri tırabzanlara doğru yürümeye başlamıştı. Bora'nın adımları da Begüm'ü takip ediyordu. Ve Begüm'ün kaçacak yeri kalmadığında, çikolata paketini tuttuğu elini, terastan aşağıya doğru uzattı.

"Vallahi atarım aşağıya kimse yiyemez." dedi Begüm, kahkaha atarak.

"Atsana." dedi Bora, gülerek. Eğleniyorlar mıydı, yoksa katliam mı çıkacaktı anlamıyordum.

"Bira?" dedi Begüm, yalvarırcasına.

"Kaç tane içtin?" diye sordu Bora.

"Dört." dedi Begüm.

"Bira yaparım şimdi senden Begüm, ver şu çikolatayı." dedi Bora, Begüm'ün terastan aşağıya doğru uzattığı eline uzandı. Fakat Begüm sürekli olarak elini Bora'dan kaçırmaya çalışıyordu.

"Düşeceğim." dedi Begüm, kahkaha atarak.

"Umrumda değil." dedi Bora. Begüm'ün kaşları çatılırken Bora'nın eli Begüm'ün belini buldu ve saniyeler içinde Begüm'ün elindeki çikolata paketini aldı.

"Allah kahretsin!" dedi Begüm, nefes nefese. Bora, çikolata paketiyle beraber yeniden şezlonga uzandığında, paketi bana uzattı. Yemesem gönül razı değildi; ama yersem görümceme çok ayıp olacaktı.

"Daha akıllı olman lazım. Ben senin yerinde olsam, paketi doğrudan aşağıya atardım." dedi Bora, öğüt verir gibi bir ifadeyle.

"Daha neler!" dedi Begüm, yeniden şezlonga otururken. Buz kovasını kendisine doğru çekti ve içinden bir bira alıp açtı. *Naz bunlar kendi aralarında eğlenmişler, ye allasen çikolatayı.* Çikolata paketini açtım ve yemeye başladım.

"O zaman blöf yapmayacaksın." dedi Bora, birasından bir yudum alırken.

"Sonuçta kalktın yerinden, yuttun blöfümü." dedi Begüm, kaşlarını kaldırarak.

"Kalkmasaydım da bir saat, 'Bak atıyorum, bak atıyorum.' diyecektin, beynim yorulacağına bedenim yorulsun istedim." dedi Bora, Begüm'ün yanağından makas alarak. Begüm gözlerini devirmişti.

"Nasıl? Güzel değil mi tadı?" dedi Begüm, bana dönerek. Çikolatanın yarısını bitirmiştim; gerçekten de çok güzeldi. Kafamı "Evet." anlamında salladım. "Neyse gidiyorum ben Gökçe'nin yanına." dedi Begüm, yer fıstığı tabağına uzanırken. Fıstık yemek istedi ama yiyemedi. Çünkü o da kabuğunu açamamıştı. "Açsana abi." dedi, Bora'ya uzatarak.

"İşim gücüm yok, sana fıstık ayıklayacağım?" dedi Bora, kaşlarını kaldırarak. Begüm'ün uzattığı fıstığı aldı, kabuğunu açtı ve fıstığı kendi ağzına attı. Kabukları da Begüm'ün avcuna koydu. Begüm, Bora'yı kınayan tatlı bakışlarıyla kabukları az evvelki fıstık kabuklarını attığımız tabağa koydu.

"Abicim?" dedi Begüm, bir şey istemeye hazır bir ses tonuyla.

"Efendim abicim?" dedi Bora, yapmacık bir şekilde gülümseyerek.

"Gökçe'ye ayakkabı aldırdım da ben..." dedi Begüm, dünyalar tatlısı bir sevimlilikle. "Şimdi şey..." dedi Begüm ve biraz daha Bora'ya yaklaştı. Bora ise Begüm'ün sevimliliğiyle ilgilenmiyor, eline aldığı bir yer fıstığının kabuğunu açıyordu. "Bende hiç nakit yok Türk Lirası yok yani... Malum yeni döndüm. Acaba sen-" dedi.

"Tamam, getir cüzdanımı." dedi Bora, fıstığı kabuğundan ayırdığında. Sonrasında, iki tane fıstığı avcumun içine bıraktı.

"Yazıklar olsun." dedi Begüm, mırıldanarak.

"Efendim?" dedi Bora, kaşlarını çatarak.

"Cüzdan!" dedi Begüm, panikle. "Cüzdanını getireyim ben." diye devam etti.

"Sen dur tatlım, ben getireyim." dedim, ayağa kalkarken. "Elimi yıkayacağım zaten." diye devam ettim.

"Komodinin çekmecesinde." dedi Bora. Kafamı anladığımı belli etmek için salladım. Nasıl bir çikolata yiyememekse benimkisi koluma bile çikolata lekesi bulaşmıştı. Ellerimi yıkadıktan sonra, komodinin çekmecesini açtım. Bora'nın silahı ve cüzdanı, komodin çekmecesinde yan yana duruyordu. Sanırım buna hiçbir zaman alışamayacaktım. Cüzdanı alıp, çekmeceyi kapattım. Yeniden terasa çıktım. Begüm, Bora'nın yanına uzanmış ve kafasını Bora'nın omzuna koymuştu.

"Ya ne alakası var?" dedi Begüm, tatlı bir sitemle.

"Ne demek ne alakası var?" dedi Bora, muzip bir ses tonuyla. "Ot gibi yaşıyorsun, farkında bile değilsin." diye devam etti. "En son ne zaman kitap okudun mesela üç numara?" dedi, ciddi bir sesle.

"Cüzdan..." dedim, cüzdanı Bora'ya uzatırken. Begüm ile Bora elime aynı anda uzandıklarında, cüzdan yere düştü ve arasından vesikalık bir kadın fotoğrafı fırladı. Bora, hızlıca yerinden doğruldu ve fotoğrafı yerden alarak cüzdanının içine koydu. Kaşlarımı çatılmamaları için zor tutarken, Bora ise asla benimle göz teması kurmuyordu.

"Ne kadar lazım?" diye sordu Bora, Begüm'e. Begüm ise, şezlongta, dizlerinin üzerine oturmuş benim yerime çatılan kaşlarıyla abisine bakıyordu. Bora, Begüm'ün yüzüne dört saniye kadar baktıktan sonra, bakışlarını cüzdanına çevirdi ve içinden çıkardığı bir miktar parayı Begüm'e uzattı.

"Neden o fotoğraf cüzdanında?" diye sordu Begüm, afallamış bir ifadeyle.

"Bir işim vardı." dedi Bora. Daha sonra uzattığı paraları Begüm'ün eline tutuşturmaya çalıştı.

"Bana ver onu." dedi Begüm, sert çıkan bir sesle. "Ya da at!" diye devam etti. Ayağa kalktı ve Bora'nın karşısında dikildi. Bora dudaklarını ısırarak Begüm'e bakıyordu. "Sana diyorum abi!" dedi, yüksek çıkan bir sesle.

"Begüm!" dedi Bora, uyarıcı ses tonuyla. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Al şu parayı, git ver arkadaşına." diye ekledi. O fotoğraf kimindi henüz bunu bilmiyordum ama benden çok Begüm'ü öfkelendirmişti. Begüm, öfkeyle Bora'nın elindeki cüzdana uzanmaya çalıştı.

"Bırak şunu!" dedi Bora, sert bir ifadeyle. Sinirlenmişti ama yine de tepkisini kısıyor gibi bir hâli vardı. Elindeki paralar yere düşmüştü ve hâlâ Begüm'ün cüzdanı almasına engel olmaya çalışıyordu. "Kendine gel, bırak şunu!" dedi Bora, daha da yüksek çıkan bir sesle. Ama Begüm kendine gelmek bir yana, daha çok kendisini kaybetmiş gibiydi. "BEGÜM YETER!" diye bağırdı Bora, en sonunda. Birkaç adım atarak tırabzanlara doğru yaklaştı ve bize arkasını döndü.

"Yeter tabii." dedi Begüm, alaylı bir sesle. "BORA KARABEY YETTİĞİNİ SÖYLÜYORSA YETMEK ZORUNDA!" dedi, avazı çıktığı kadar bağırarak. Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Senin en büyük sorunun ne biliyor musun abi?" diye sordu Begüm, sırtı dönük Bora'ya doğru bir adım atarak. "Eğer birisini seviyorsan... Ne yaparsa yapsın seviyorsun. Ve herkesten, her şeyden çok seviyorsun!" diye devam etti. "HEP EN ÇOK BEYZA'YI SEVDİN!" diye bağırdı sonra. "Onun yüzünden annemi ve babamı kaybettik. İkimizin de hayatı mahvoldu. Sen Beyza yüzünden eline silah aldın! Ama hâlâ cüzdanında fotoğrafını taşıyacak kadar çok seviyorsun onu!" dedi, sitemle.

"Yeter saçmaladığın." dedi Bora, ifadesiz bir sesle.

"Senden de nefret ediyorum abi!" dedi Begüm, öfkeyle. Bora ifadesiz yüzünü Begüm'e çevirmişti. Sanki kardeşi kendisine olan nefretini kusuyormuş gibi değil de, rastgele açtığı bir kanaldaki bir filmin son sahnesine bakıyor gibiydi. Ortamdaki duygudan yoksun, karakterle bağ kurmamış, olana bitene karşı ilgisiz gibiydi. "Kara olduğun günden beri senden nefret ediyorum!" dedi, derin bir nefes aldıktan sonra. "Nefret ediyorum!" dedi, bir kez daha. Arkasını döndü ve hızlı adımlarla terastan içeriye girdi.

Bora, başını dahi bilmeden, sırf ratgele açtığı kanalda izlediği bir film bitince, onunla aynı filmi izleyen insana bakışlarını çevirmek zorunda hissettiği için bakmıştı sanki bana. Ne denirdi bilmiyordum ve bakışları da zaten bir şey söylememi beklemiyor gibiydi.

"Senden nefret ettiği falan yok." dedim, neredeyse mırıldanarak. İfadesiz yüzü onlarca gezegenden yalnızca birisiydi. Gülümsediğinde, birden orada su oluştu; ve hayat bulundu. Evrenin en güzel gülümsemesiydi bu.

"Ediyor." dedi. Evrenin en güzel gülümsemesinin kaynağı acıya dayanıyordu ve bulunan su; o gezegende bulunan değil, esasen biten hayattan kalan son kanıtı temsil ediyordu.

"Hayır... Beyza'dan nefret ediyor. Senden değil." dedim, bu hayatın bitmediğini kabul ettirmeye çalışarak.

"Ablamdan da benden de nefret ediyor." dedi. Ben umutlarımla ama o kanıtlarıyla konuşuyordu ve ben onunla baş edemezdim.

"Senin ablanı sevmene karışamaz." dedim, sitem edercesine. Bitmiş bir hayatı kabul etmek yerine, başka bulgular bulmaya çalışıyordum anlaşılan.

"Onun da ablası olduğunu düşünürsek... Ve aynı şeyleri benimle beraber yaşadığını, üstelik benimle kıyaslandığında henüz küçücük olduğunu, küçük yaşta çok kötü ve hak etmediği şeyler yaşadığını düşünürsek... Karışabilir elbette." dedi. Şezlonga doğru ilerledi ve yeniden uzandı. Filme rastlamadan evvel açtığı birayı kafasına dikti ve nefesi yettiğince içti. Bir sigara yaktı. Ve o an anlamıştım; benim yabancı olduğum bu filmin başını ve sonunu defalarca kez izlemişti Bora. Neredeyse her bir detayını ezberlediği için bu kadar tepkisiz ve ifadesizdi.

"Sonuçta senin için canını hiç düşünmeden vermiş birisinden nefret edemeyiz." dedim, kendimden emin çıkan bir sesle. Bakışları beni buldu.

"Sonuç odaklı bir insan olmamak lazım." dedi, tereddütlü çıkan bir ifadeyle. "O noktaya gelinceye dek yaşananları da

işin içine katıyor Begüm. Kendisince haklı... Ablamdan da benden de nefret etmekte haklı. Ona kızmıyorum." dedi, tok bir sesle.

"Kötü birisi değilsin sen." dedim ve şezlonga ilerleyip, Bora'nın ayak ucuna oturdum. "Kara'nın kötü olduğuna inanmıyorum." dedim, kollarımı bağlayarak. "Hakan'ı öldürmüş ya da öldürtmüş olsan bile kötü birisi değilsin..." dedim, neredeyse zor duyulan bir sesle.

"Kötü birisiyim Nazlı." dedi. "İnan ya da inanma... Öz kardeşim benden nefret ettiğine göre... Sence ne kadar iyi birisi olabilirim?" dedi, göz kırparak.

"Kötü birisi olsaydın beni öldürürdün." dedim, ona itiraz edercesine bir ifadeyle.

"Seni kendi amaçlarım doğrultusunda kullanmak için öldürmedim Nazlı." dedi, kaşlarını kaldırarak. "Benden alacağın paraya ne kadar muhtaç olduğunu gördüm ve işime yaramanı istedim." diye devam etti.

"O otelde beni öldürmemeye karar verdin!" dedim, sitemle.

"Hayattaki tek kötü şey ölüm mü gerçekten?!" diye sordu, öfkeyle. "Hayatını elinden aldığımı fark etmiyor musun sen?" diye sordu, gözlerini kısarak. "Öldürmemişim... Çok iyiyim gerçekten... Helal olsun bana!" dedi, sitemle. "Bir anlık bir gaflet anıma denk gelseydin şimdi yaşamıyordun Nazlı. En az Begüm kadar geçerli sebeplerin var, gerçekleri görmek için... Ama sen en başından beri bunu reddediyorsun. Çünkü benim kahraman olduğumu düşünüyorsun." diye devam etti.

"Sen kendinden nefret ediyorsun... Ve kimsenin seni sevmeyeceğine inandırmışsın kendini... Esas sende kendini değersiz hissetme kompleksi var!" dedim, sitemle.

"Ben kendime değer veriyorum Nazlı. Ve hatta öyle çok değer veriyorum ki, kimsenin bana değer vermesine ihtiyacım yok. Begüm'ün benden nefret edip etmemesiyle ilgilenmiyorum. Benim çatımın altında olması ve onu koruyor olmak bana yetiyor çünkü." dedi, sigarasını

söndürerek. Derin bir nefes aldı. "Ablam masum değildi. Annem ya da babam da masum değildi. Hepsi de gayet bilinçli bir şekilde hareket ettiler ve bu yolu seçtiler. Ama Begüm masum. Sen de öyleydin, bu yüzden yaşaman gerekiyordu." dedi, daha sakin bir sesle.

"Elif peki?" dedim, neden bunu dediğimi bilmeden.

"Elif..." dedi, sıkıntılı bir nefes vererek. "Tüm bu hikayede, en saçma olan onun yaşadığıydı. Begüm, babasından miras kalan bir kaderi yaşıyor hak etmese bile... Ama Elif, gerçekten de böyle yaşamak zorunda değildi. Çünkü yola bambaşka bir adamla çıkmıştı. Hiç kimse, birden bire değişen ve ne kadar daha değişeceği kestirilmeyen birisiyle olmak istemez... Elif akıllı bir kadın. Kendini kurtardı. Ve şimdi gerçekten de güzel bir hayatı var." dedi.

"Utanmasan onu takdir edeceksin." dedim, alaylı bir ifadeyle.

"Ediyorum zaten Nazlı." dedi, ciddi bir ifadeyle. "Seni mi takdir edeyim?" diye sordu ardından. "Neden takdir edeyim seni? Aşık olduğun adamın hastane masraflarını mafyanın göbeği olan bir kumarhanede hile yaparak kazanmaya çalıştığın için mi?" dedi, alaylı bir ifadeyle.

"Mafyanın göbeği olduğunu bilmiyordum." dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Bu mu cidden savunman?" dedi, kafasını iki yana sallayarak. "Rastgele bir casino olsaydı... Ne değişecekti?" diye sordu. "İşin içine polis de karışabilirdi... Sabıkan olacaktı mesela. Sınır dışı edilecektin... Ve kendini CIA'de falan hayal ediyorsun... Bu daha iyi bir seçenek miydi senin için?" diye sordu.

"Sıkıldım bu konuşmadan." dedim, köşeye sıkıştığımı anladığımda. Küçük hareketlerle yanına uzandım ve başımı omzuna koydum. "Ne olduysa oldu işte... Buradayız." dedim, mırıldanarak. Cevap vermedi. "Şişt..." dedim, işaret parmağımla koluna dokunarak.

"Benden ne saklıyorsun Nazlı?" diye sordu, tok bir sesle.

"Bunu da konuşmak istemiyorum." dedim, omuz silkerek. "Düşünmek de istemiyorum. Sadece durmak istiyorum. Böyle zamanı durdursunlar." dedim, mırıldanarak. Ardından bakışlarımı bakışlarıyla buluşturdum ve dudaklarına uzandım. Nefesim yetene kadar içime çektiğim nefesine sığınmak istiyordum. Bunun mantıklı bir tarafı yoktu. Bu yaptığım delilikti. Bu yaptığım zır deliliğin önde gideniydi. Ama umurumda değildi.

Sadece an'ı yaşamak istiyordum. Aşk başa geldiğinde insan istediği kadar delirebilirdi belki ve ben ilk kez, aklım başımda değilken bu kadar mutlu hissediyordum. Yarın ne olacağını bilmiyordum ve gücüm yettiğince tüm düşünceleri durdurmak istiyordum.

"Durmak değil... Kaçmak bu." dedi. Az evvel ciğerlerime üflediği nefesini şimdi yüzüme üflüyordu. "Yüzleşmek zorundasın... Her şeyle. Çok geç olmadan." diye devam etti. Bunu ben de biliyordum ama istemiyordum işte. Omzuna başımı koyduğumda beni kollarıyla sarmaladı.

"Bu gece gökyüzü çok güzel değil mi?" dedim, gözlerimi kapatarak.

"Gidip uyuyalım hadi." dedi, yorgun çıkan bir sesle.

"Benim azıcık işim var çalışma odasında." dedim, mırıldanarak.

"I-ıh. Yok." dedi.

"Var var." dedim. Vardı. Babamla görüşecektim. *Tövbe de Naz, bunu böyle izah etme kendine.*

"Benim uykum var." dedi, gerçekten de uykulu çıkan bir sesle.

"Git uyu sen." dedim, omuz silkerek.

"Odaya ben uyuduktan sonra girersen uyanırım." dedi, bana daha sıkı sarılarak. "Ve ben şu an yatağa yatar yatmaz uyurum. Yani benimle aynı anda yatmak zorundasın." dedi.

"Benimle yatmak için bahane değil mi bunlar?" dedim, nereden geldiğini asla bilmediğim bir özgüvenle.

"Bahanelerin arkasına sığınmam." dedi, çok tatlı çıkan bir sesle.

"Mecburiyetten yatıyorsun yani benimle?" dedim, meraklı bir sesle.

"Kimse beni herhangi bir şeye mecbur bırakamaz." dedi, aynı tatlı ses tonuyla. Kıkırdadım.

"Lafları çok güzel çeviriyorsun." dedim, kıkırdamaya devam ederek.

"Ama sen bunu çok güzel yapamıyorsun. O yüzden sen yapma." dedi, kafamın üzerine bir öpücük kondurduğunda. Telefonuna mesaj geldi.

"Ben de okuyayım. Bakayım ben de, kim o?" dedim heyecanla. Bir yandan da kafamı göğsünden kaldırmaya ve kolları arasından kurtulmaya çalışıyordum.

"Aynen... İnsan nankör, her şeye çok çabuk alışıyor." dedi, muzip bir ifadeyle. Gözlerini gözlerimden çekmiyordu ve henüz telefonuna bakmamıştı bile. Başımı yeniden göğsüne koydum. "Aşk olsun, beraber okuyacaktık?" dedi, beni yoklarcasına. Cevap vermedim. "Hadi ama?" dedi. Omuz silktim. "Nazlı bir dakika." dedi, ciddi bir sesle. Kafamı göğsünden kaldırdığımda doğruldu ve yan dönerek şezlongta oturur pozisyona geçti. Bir numarayı tuşladı ve telefonu kulağına götürdü.

"N'oldu Selim?" dedi, ciddi bir sesle.

"Abi kusura bakma rahatsız ettim... Aşağı inmen lazım." dedi Selim. Etraf çok sessizdi. Selim telaştan olsa gerek, yüksek sesle konuşuyordu ve çok rahat ne söylediği duyuluyordu. Bora, ayağa kalktı ve tırabzanlara doğru yaklaştı. Daha sonra, terasın sol ucundaki mermer kenarlıklara doğru yürüdü; aşağıda her ne gördüyse bir anda çok fazla öfkelenmişti.

"Geliyorum!" dedi, çok sert bir sesle. Arkasını döndü ve hızlı adımlarla terastan çıktı. Saniyeler içinde, odasının kapanma sesi duyuldu ve ayak sesleri, merdivenlerden kulaklarıma ulaştı. Ayağa kalktım ve mermer kenarlıklara doğru ilerledim.

Bugüne dek duyduğum tüm sesler silindi ve kulaklarımda yalnızca tek bir ses uğuldamaya başladı: *"Sen bizi aptal mı*

sandın küçük orospu?" Yanağımın sızladığını hissetmem beynimin bir yanılgısı olmalıydı. Acı içinde yutkunurken, gördüğüm simanın beni hâlâ ürkütüyor olabilmesine, yaşadığım tüm korkuları bir bir hatırlatıp beni karanlık dehlizlere fırlatmasına engel olamıyordum.

Gördüğüm manzaraya Bora Karabey de eklendi. Aynı o akşam olduğu gibi öfkeyle atıyordu adımlarını. Aynı o akşam olduğu gibi, Bora Karabey'in karşısında el pençe divan duruyordu koskoca casinonun işletmecisi.

"Ne işi var lan bunun burada?!" dedi Bora Karabey, Selim'e.

"Bora Abi..." dedi Hasan, acınacak hâlde çıkan bir sesle.

"NE İŞİ VAR BUNUN BURADA?" diye bağırdı Bora Karabey, görkemli bir sesle.

"Bora Bey." dedi Özgür. Ve beynimin içindeki seslerle görüntüler ayrışmaya başladı.

"Bora Bey otelden çıkmadı bugün hiç Gökhan Abi. Akşam da mekana gidecek mi bilmiyorum. Odasına geçti dinlenecekmiş, şimdi indi asansörden hatta, ben de odama geçeceğim."

"Pardon, bakar mısınız?"

"Tamam abi, görüşürüz... Buyurun?"

"Bu kol düğmesi, sizden mi düştü?"

"Hayır. Evet! Yani Bora Bey'in... Patronumun..."

"Patronunuz servetini kol düğmelerine yatırıyor sanırım... Şu kadar paramız olsaydı, deniz gözlü çocuk yaşayabilir belki..."

"Affedersiniz, duyamadım?"

"Bir şey demedim... Buyurun... Verin patronunuza kol düğmesini... Ve iletin lütfen, servetini etrafa dikkatsizce saçmasın. İyi günler!"

"Kozan'la görüşüyor abi." dedi Selim, Özgür'ün lafını keserek. "Özgür tesadüfen görmüş... Sormuş, soruşturmuş... Görüşmeleri ne ilk ne de sonmuş. Gökhan Abi, bir senin karşına getirmemizi istedi." diye devam etti.

"Hoşgeldiniz hanımefendi? İsminizi öğrenebilir miyim?"

"Tabii... Sena... Sena Alkın."

"Pardon... Ben ilgilenirim Metin... Sena Alkın mı demiştiniz?"

"Eeee...E-evet."

"Memnun oldum. Selim ben de. Sanırım sizinle telefonda görüşmüştük. Holdinge gelecektiniz Bora Bey'le görüşmek için ama son anda randevuda bir değişiklik olmuştu."

"Hı hı... Tabi. Evet yani."

"Selim Abi?"

"N'aber Hakan?"

"İyilik... Hoş geldiniz SENA HANIM."

"Hoş buldum, teşekkürler."

"Bora Bey gelmeyecek diye biliyordum Selim Abi, sen ne yapıyorsun burada, neden kapıdasın?"

"Sigara içmeye çıkmıştım, Sena Hanım'ı görünce selam vermek istedim... Birazdan burada olur Bora Abi de koçum. Özgür'le otelden çıktılar biraz evvel. Sena Hanım... Burada olduğunuzu ileteceğim Bora Bey'e."

"Eee Selim Abi! Sena Hanım büyük bir oyuna girecek bu akşam..."

"Maşallah Hakan... Bardan yetişiyorsun her şeye helal olsun."

"Çok severim Hakan'ın kokteyllerini... Sık sık uğrarım yanına, buraya geldikçe... Ben artık içeriye geçeyim... Memnun oldum. İyi akşamlar!"

"Kimdi o adam Hakan? Bora Bey kim?"

"Önemli değil Naz... Fazla görünme onlara. Sena Hanım'ı tanımasalarda ismen biliyorlar belli ki. Gel biz bara geçelim."

"Bora Abi vallahi öyle değil bak-" diyordu Hasan, beynimin içinde netleşen tüm ses ve görüntülere karışıyordu acınacak hâli.

"Kes lan sesini!" dedi, Bora Karabey. Ardından öfkeli yüzünü Özgür'e çevirdi. "Sen anlat!" diye emretti.

"Kozan'ın sürekli takıldığı mekanlardan birisinin önünden geçerken, bu herif çıkıyordu içeriden Bora Bey." dedi Özgür, güçlü bir sesle. "Gerisini tahmin ediyorsunuzdur... Üçüncü

gelişiymiş o akşam... Gökhan Abi ile yakın takibe aldık. Trabzon'dayken gelmişti haberi. Geçen akşam yine Kozan'ın yanındaymış. Dün İstanbul'a vardığımızdan beri bu herifi arıyoruz size getirmek için. Ancak bulduk." diye devam etti.

"Bora Abi bir de beni dinlesen?" dedi Hasan, yalvarırcasına bir ifadeyle. Bora Karabey, Hasan'a çevirdiği öfkeli bakışlarıyla onu üç saniye kadar süzdü.

"Eğer sen... Bir daha ağzını açacak olursan... Seni anandan doğduğuna pişman ederim." dedi Bora Karabey, ürkütücü derecede sakin çıkan bir sesle. "GÖKHAN NEREDE?" diye bağırdı, hemen ardından.

"Yolda abi... Geliyor buraya. Biz Hasan'ı alınca, Kozan'ın adamları peşimize takıldı. Herifi fena koruyor Caner Kozan... Sağlam da besliyor anlaşılan, üzerinden iyi para çıktı." dedi Selim, tok bir sesle.

"Eğer beni sattıysan senin ecdadını sikeceğim Hasan, biliyorsun değil mi?" dedi Bora Karabey. "Eğer yaşadığın için şükretmek yerine bana ihanet ettiysen, yaşadığın tüm günlerin de acısını çıkartacağım." diye devam etti.

"Bora Abi ben seni satmadım." dedi Hasan. "Çocuklarımı görmek nasip olmasın ki satmadım." diye devam etti.

"Karıştırma lan çocuklarını! Sanki onları önemsediğin var!" dedi Bora Karabey, terslenircesine bir ifadeyle. "Ne bok yiyordun Kozan'la?!" diye sordu, sertçe.

"Bilgi istedi abi... Kara'nın açığı nedir diye sordu. Ben de seni satamayacağımı söyledim." dedi Hasan, kendinden emin bir ifadeyle.

"Caner'in anlaması mı kıt Hasan? Bunu dört seferde mi anlatabildin?" dedi Bora Karabey, alaylı bir ifadeyle. "Beni satmaman karşılığında mı ödedi o parayı lan sana?!" diye sordu, sertçe.

"Hayır abi... Halamın köydeki tarlası miras kalmıştı bana. Onu sattık da onun parası... Yemin ederim Kozan'la alakası yok. Aç, açıkta kaldım abi... İş bulamadım. Kara bir kere sırtını çevirince, kimse yüzünü dönmüyor sana... Mecbur sattım tarlayı." dedi Hasan, af dilenircesine.

"Duygu sömürüsü yapma lan bana!" dedi Bora Karabey.

"Değil Bora Abi... Vallahi değil. Neden böyle olduğumuzu bile anlamadım ben... Bu işin içinde piştim, yıllardır da yanındayım... Senin tek bir sözün benim için emirdir ama sen beni emrine karşı gelmekle suçladın..." dedi Hasan, başını öne eğerek. Evin girişine yanaşan siyah arabayla beraber, Bora Karabey dahil herkesin dikkati kısa bir süreliğine Gökhan'a toplanmıştı. "Gökhan Abi'm de geldi... Onunla da uzun uzadıya konuşmuştum... O anlatsın." dedi, Hasan.

"İyi akşamlar." dedi Gökhan, çok sert olmayan bir ifadeyle. Küçük adımlarla, zar heykelli süs havuzunun başında olan Bora Karabey ve diğer adamların yanına doğru yürüdü. Herkesle, farkında olduğum ya da olmadığım, bir şekilde o güne dayanan korku dolu bir tanışma hikayem vardı ama Gökhan'ın hayatıma girişi çorba temalı bir komedi sahnesiydi.

"Gökhan Abi'm... N'olur anlat Bora Abi'ye... Bu adamların hepsi Caner Kozan'la iş birliği yaptığımı iddia ediyorlar. İnandıramıyorum kendime. Açıklayamıyorum." dedi Hasan, Gökhan'a doğru bir adım atarak. Gökhan, Hasan'ı iki üç saniye kadar tepeden tırnağa süzdükten sonra Bora Karabey'e döndü.

"Ne diyorsun?" diye sordu Gökhan, ciddi bir ifadeyle. "Ben aranızda geçen mevzuyu bilmiyorum... Kendi karısına şiddet uygulayan bir şerefsizden bahsediyoruz neticede." diye devam etti Hasan'a dönerek. "Kime el kaldırdı ve seni kızdırdı bilmiyorum ama bu lavuğa güvenmiyorum." dedi, yeniden Bora Karabey'e dönerek. "Gerekirse el kaldıran elini kıralım... Caner'le konuşan dilini keselim ama gözümüzün önünde tutalım derim." diye devam etti. Bora Karabey, kısa bir süre Gökhan'da tuttuğu bakışlarını yeniden Hasan'a çevirdi.

"Bora Abi... Sen kızı konuşturmamı söyledin. Tartaklamadan nasıl konuşturacaktım ki kızı?" dedi Hasan, ciddi bir ifadeyle. "Zarar vermememi söyledin ama bir

tokattan ne olacaktı? Arada Hakan piçinin olduğunu bile bilmiyorduk. Senin masanda, seni dolandırmaya kalkan bir fahişeydi işte... Sen de izledin kazanmak için heriflerin dikkatini kendi bedeniyle nasıl dağıttığını..." dedi Hasan, o gün gördüğü kızdan iğrenircesine.

Olanı biteni idrak edebilmem sekiz saniyeyi almıştı. Gökhan'ın şaşkın bakışları Bora Karabey'e çevrilirken, Bora Karabey belinden çıkarttığı silahı Hasan'a doğrultmuştu. Henüz silah ateşlenmemişti ve Hasan yaşıyordu ama ölüm sessizliği çoktan oluşmuştu. Gökhan bakışlarını Bora Karabey'den çekip de terasa yönelttiğinde göz göze geldik. Hasan, kendini savunmak isterken daha çok batırmıştı çünkü onun fahişe diye bahsettiği kişi, Bora Karabey'in müstakbel nişanlısından başkası değildi; Gökhan tüm bunları yeni fark ediyordu.

Bora Karabey'in de farkında olduğu bir gerçek vardı; Hasan söylediklerinde çok haklıydı. Çünkü fahişe damgası yiyen o kız, tam da buna yakışacak hareketlerde bulunmuştu. Hasan, o kızın amaçlarını bilmek ya da onunla empati yapmak zorunda değildi. Ve şimdi, gördüğü bir gerçeği Bora Karabey ile paylaştığı için kendisine, emniyet kilidi de açılmış bir silah doğrultuluyordu.

"Kara!" dedi Gökhan, keskin bir sesle. Fakat Bora Karabey, duymuyor, görmüyor, hiçbir duyusu yokmuş gibi bir şekilde, gözlerini Hasan'dan ayırmadan ona bakıyor ve doğrulttuğu silahın tetiğine her an basacakmış gibi duruyordu.

Peki ben Kara'nın gözümün önünde bir cinayet işlemesine hazır hissediyor muydum? Asla.

Gökhan'la sanki anlaşmış gibi aynı anda birbirimize baktık ve benim üzerimden bir şey yapacağını çok rahat anlamamı sağladı. "Nazlı! İçeriye gir, terasta durma!" dedi Gökhan, çok sert ve yüksek çıkan bir sesle. Bora Karabey öfkeli bakışlarını önce Gökhan'a, sonra başını hafifçe yukarıya kaldırarak bana çevirdi. Hasan'ın da bakışları bana kaydığında korkuyla yutkundum.

Ve Gökhan yapmıştı yapacağını; Bora Karabey'e, bana "Nazlı." diye hitap ederek varlığımı hatırlatmış, yanlış bir şey yapmasını engellemeye çalışmış ya da onu resmen durdurmuştu.

"Götürün şunu, götürün ve konuşturun!" dedi Bora Karabey, öfkeyle. Hızlı adımlarla içeriye doğru yürümeye başladığında, silahını da beline yerleştirmişti. Koşarcasına aşağıya inmeye başladığımda bunu neden yaptığımı da bilmiyordum. Orta katta burun buruna geldik. Hiçbir şey söylemeden çalışma odasına yöneldiğinde, ürkek adımlarım onu takip ediyordu.

"Bıktım! Yemin ederim senden bık-tım!" dedi Gökhan, peşimizden çalışma odasına gelir gelmez. Muhatabı elbette ki Bora Karabey'di. "Ulan yirmi altı tane görgü tanığının önünde adam mı öldüreceksin?! Sikeceğim senin otokontrolsüzlüğünü!" diye devam etti, öfkeyle. "Hapishaneye yollardık artık temiz iç çamaşırı..." dedi. Bora Karabey kendisine bir bardak viski doldurmuş, camın önünde Gökhan onca lafı sanki bana söylüyormuşcasına rahat bir şekilde içkisini yudumluyordu.

"Eve getirmelerini istemeseydin sen de." dedi Bora Karabey, umursamaz bir ifadeyle. *Bora Karabey deyip durma Naz. O gün, onu hiç tanımıyordun. Şimdi tanıyorsun.* Tanıyor muydum gerçekten, cinayetin eşiğinden dönmüş o adamı?

"Ulan ben ne bileyim?!" dedi Gökhan, aniden. "Sana mı vurdu Hasan?" diye sordu ardından. Bakışları beni bulmuştu şimdi de. Cevap vermeme fırsat kalmadan yine kendisi konuştu. "Ben neden bilmiyorum bunları Kara?!"

"Birileri için çalıştığımı düşünüyordu... Çünkü Hakan öyle söylemiş." dedim, kısık bir sesle. Bora Karabey viskisini kafasına dikip, kütüphaneye doğru yöneldi ve kırdığım at biblosunu eline aldı.

"E tamam?! Yani sonuçta bu adam Naz'ı konuşturmaktan mesuldü. Elbette ki el kaldırmasını onaylamıyorum ama onun karşısında gördüğü kişi, bir casus olabilirdi amına

koyayım! Adam haksız değil ki?!" dedi Gökhan, tok çıkan bir sesle. Bora Karabey küçük adımlarla çalışma masasına doğru ilerledi ve çekmeceden bir yapıştırıcı çıkartıp, atın kafasını yapıştırmakla uğraşmaya başladı. "Sana söylüyorum Kara!" dedi, hafif yüksek çıkan bir sesle.

"Ayrıca dediğini de yaptım." dedim, kollarımı bağlayarak. Gökhan'ın bakışları bana çevrilirken, Bora yaptığı işe asla ara vermiyordu. "Yani masada oturduğum adamların dikkatini dağıtmak için bacaklarımı da açtım... Göğüs dekoltesi de verdim. Bilerek." dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Aynısını ona da yapmaya çalıştım." dedim. Burada bahsettiğim üçüncü tekil şahıs Bora Karabey'di.

"Şu siktiğimin muhabbetini başka bir yerde yapar mısınız?!" dedi Bora Karabey, sert çıkan bir sesle.

"Konu bu değil." dedi Gökhan, bakışlarını bana sabitleyerek. "O kumarhanede ne olduysa oldu... Bugün buradayız. Ve Kara'nın bugün hata yapma lüksü yok." diye devam etti. "Yani eline silah alıp, arkasında görgü tanığı bırakamaz. Evini cinayete karıştıramaz! Ya içeride Begüm'le arkadaşı var amına koyayım!" dedi, bakışlarını Bora Karabey'e çevirerek.

"Yapıştı bak." dedi Bora, bakışlarını bana sabitleyerek. At biblosunun kafasından tutmuş, yapıştığını kanıtlarcasına bana gösteriyordu. Bunun o kadar yeri ve zamanı değildi ki histerik bir şekilde kahkaha attım. Gökhan, hızlı adımlarla Bora'nın çalışma masasına ilerledi ve elinden at biblosunu aldı. Duvara atmak üzere havaya kaldırdığında kahkaham yarıda kesilmişti.

"Dua et Beyza'nın hediyesi bu!" dedi Gökhan, sert bir sesle. Bibloyu masaya geri bıraktı ve masanın üzerindeki kalemliği kapıp duvara fırlattı. *Sen Bora'nın ablasının hediyesini kırmışsın ve ağzını açmamış mı Naz? Tek kelime laf etmemiş mi sana?*

"Ne bu şov mu?" dedi Bora, bir bacağını diğer bacağının üzerine atarak.

"Şov?" dedi Gökhan, gözlerini kocaman açarak. "Şov ne biliyor musun? Şov senin yaptığın! Onca adamın içinde, aptalca silah çekmen... Ama esas şovuna engel oldum tabii! Öldürecektin lan adamı ve tek kelime laf etmiyorsun!" diye devam etti, sert bir sesle.

"EVET!" diye bağırdı Bora. "EVET ÖLDÜRECEKTİM AMINA KOYAYIM! BUNU MU DUYMAK İSTİYORSUN?" diye bağırdı, yerinden öfkeyle kalkarken. "Çünkü sen de sebebini gayet iyi biliyorsun!" diye devam etti, daha alçak ama sert çıkan bir sesle.

"Bu şekilde olmaz Kara." dedi Gökhan, sıkıntılı bir nefes vererek. Başını iki yana salladı. "Her şeyi riske atıyorsun... Her şeyi..." dedi.

"Ne diyorsun Gökhan?!" diye sordu Bora, ters bir ifadeyle. "Kimin karşısında ne konuştuğuna dikkat edecek o zaman!" diye devam etti. "N'APSAYDIM?" diye bağırdı, hemen sonrasında.

"SAKİN OLSAYDIN!" diye bağırdı Gökhan, ellerini iki yana açarak. "Kara gibi davransaydın mesela... Bir serseri gibi, maganda gibi değil!" dedi, sert bir ifadeyle. "Ne zamandan beri kendi kumarhanende, kendi evinde millete silah çeken bir adama dönüştün ya sen?!" diye sordu, öfkeyle.

"Siktir git Gökhan, uğraşamayacağım seninle." dedi Bora, başını iki yana sallayarak. At biblosunu aldı ve kütüphanedeki yerine koydu.

"Kendine gel Kara!" dedi Gökhan. "Kara'yı kimsenin bilmediğini unutma! Görgü tanıklarının arasında bir cinayete karıştığında kimliğini riske atacağını unutma! Kimliğini bu dünyadan olmayan ve avcumuzun içine almadığımız herkesten sakladığımızı unutma! Polis gitgide daha çok dibimize giriyor, bin takla atıyorum ben amına koyayım! Herkes bizim tarafımızda değil Kara! Bu bahçedeki adamların birkaç tanesi dışındaki kalan hepsine bir yere kadar güvendiğini unutma! Kendine gel ve plansız hareket etme!" diye devam etti Gökhan.

"Planlarımıza ters değilse şayet, gidebilir misin Gökhan'cığım? Sıkıldım senden." dedi Bora, alaylı bir ifadeyle.

"Ne bok yersen ye amına koyayım!" dedi Gökhan, öfkeyle. Hızla odadan çıktı. Bora, kapanan kapının ardından bakışlarını bana çevirdi.

"Ben duş alacağım. Yarım saatin var. Ne işin vardıysa bu odada hallet o süre zarfında." dedi, düz bir sesle ve o da odadan çıktı.

Şimdi kendimi bıraksam olduğum yere yığılırdım muhakkak. Ama bazen insanın böyle bir şey yapma şansı olmayabilirdi; benim de yoktu. Her şeyden evvel Kara'ya, Eren'in, Kara'nın gizli varlığını Bora Karabey ile bağdaştırdığını söylemem gerekiyordu. Ama, Gökhan'ın da söylediği üzere, Eren'in bunu bildiğini Bora'nın bilmesi Eren'i tehlikeye atıyordu. Ama şayet Eren bunu abisine söylerse de olacakları düşünmek bile istemiyordum. Çünkü mesela, Gürkan Erdal asla Bora Karabey'in tarafında olmazdı.

Tam olarak hepsinin canını cehenneme emanet etmem gereken yerdeydik sanırım. Zira araf denen sıkışıp kalmışlığın bir sınırı olmalıydı. Hayatın, bir insanın üzerine, belirli ölçülerde gelmesi gerekirdi mesela. Sağlamasını dahi yapamadığım bir hayatta nasıl yol izlemem gerektiğini o kadar bilmiyordum ki; ancak bu kadar olurdu!

Küçük adımlarla kasaya doğru ilerledim. Kasayı açtım. Kalın siyah dosyam kasanın içindeydi. Dosyanın içinde, en arkadaki gizli bölmeye yerleştirilmiş kağıdı elime aldım. Yıllar her şeyi olduğu gibi bu kağıt parçasını da eskitmişti. Kağıdın katlarını açtım ve parmak uçlarımı üzerinde gezdirmeye başladım.

"Evet güzel kızım... Oldu bak... Madem günlüğünü kimselerin okumasını istemiyorsun, sen de özel alfabenle yazarsın. Böylece, yazma alışkanlığı da kazanmış olursun." diyordu babam. Şimdiyle kıyaslandığında küçücüktüm. Dokuz yaşındaydım henüz. Babam bana kendisinden bir şeyler katabilmek için çabalıyordu yalnızca. Edebiyata çok

meraklıydı. Sürekli kitap okur ve bir şeyler karalardı. Annemin aksine sayıları hiç sevmezdi aslında; bunu sadece benim için yapıyordu.

Ama ben, annem gibi sayıları çok severdim. Derdimi en iyi sayılarla anlatırdım. Harfleri, sayılar kadar sevmiyordum. Herkesin okuyabildiği kelimelerin eğlenceli hiçbir sırrı yoktu. Babam da bana harfleri sevdirebilmek için, özel bir alfabe tasarlamıştı. Her harfin, çarpma ya da toplama işlemiyle oluşturulan bir sayısı vardı. Her sayı bir harf demekti; böylece zamanla yazmayı da sevmeye başlamıştım. Karşıma çıkan her metni, kafamdaki sayılar alfabemle birleştirerek okumayı alışkanlık hâline getirmiş ve zamanla çok fazla okuyan bir çocuğa dönüşmüştüm.

Büyüdüm. Matematik bölümünü seçtim. Ne annem ne de babam göremedi bugünlerimi. İstesem, bu alfabenin on sekiz katı zorunu oluşturabilirdim. Ama babama hiç ihanet etmek istememiştim. Onun el emeği göz nuru yazdığı bu kağıttaki alfabeden daha iyisini düşünememiştim hiç. Babamı çok özlediğimi hissediyordum. Annemi de...

Beynimdeki tüm sesleri susturma pahasına, annemle babamın unutulmaya yüz tutmuş seslerini düşünmeye başladım. Babamın bana emanet bıraktığı ve ona daha fazla ihanet etmemek için artık yüzüne dahi bakamadığım o kutuyu ve kutunun içindeki hediyeyi düşündüm. Çok doğru bir karar vermiştim. Eğer babam ya da annem, Hakan'ın ölümü için damla gözyaşı dökemediğimi, Hasan'ın bugün benim için söylediklerini ve Bora'nın bir cinayet işlememesi için, Hasan'a hak verdiğimi duysalardı muhtemelen yüzlerine bakamıyor olurdum. *Bora cinayet işlemesin diye Hasan'a hak vermedin Naz; zaten haklıydı. Fahişe değilsin elbette ama dediği şeyi yaptın. Para için değil ama... Aşık olduğun adamın hayatını kurtarmak için yaptın. Bu kadar basit.* Ve tabii sen bunu da anne ve babana açıklamaktan kaçınıyorsun.

Kaç dakika ya da kaç saat geçtiğini bilmeksizin, anne ve babamı düşünerek elimdeki kağıda bakıyordum. *Şimdi bu*

alfabeyle, koskocaman "BEN NE YAPACAĞIM?" mı yazsan bir yerlere Naz? Kağıda son kez göz gezdirip dosyanın gizli bölmesine yerleştirdim. Ardından dosyayı kasaya koydum. Kasayı kapattığım sırada, Bora çalışma odasına girmişti.

"N'apıyorsun?" diye sordu. Kaşları çatık, ifadesi ve sesi sertti. Esasen ne yaptığımı sormuyordu; daha çok hesap soruyordu. Lacivert eşofman üzerine giydiği mavi kısa kollu tişörtü ona çok yakışmıştı. Bu kombiniyle bergamot kokulu yatağında, bir bebek kadar rahat bir vaziyette yatıyor olmalıydı.

"Uyudun sanmıştım." dedim, yerimden kalkarak.

"Eğer gelirsen uyuyacağım Nazlı. Seni bekliyorum. Tam uykuya daldığımda odaya gireceksin, uyanacağım. Uykumdan uyanmayayım diye seni beklemeye kalkıştım ama sayende hiç uyuyamadım." dedi, sitemli bir ifadeyle.

"Aaaa! Bu evde yaşamanın böyle kuralları yoktu." dedim, göz devirerek.

"Benimle aynı odada yaşamanın böyle kuralları var ama." dedi. Gözlerinden uyku aktığını fark ettim. Küçük bir çocuk gibiydi karşımda. Bunu ona söylesem ne tepki verirdi acaba?

"Geliyorum tamam." dedim. Ve kasaya, uzaktan son bir bakış attım. Hızlı adımlarla yukarıya doğru çıkmaya başladığında elimden tutmuştu ve onun adımlarını takip ettim.

O yatağa girdiğinde ben banyoya doğru ilerledim, elimi yüzümü yıkadım ve dişlerimi fırçaladım. Şort ve hâlâ üzerimde olan tişörtüyle yatacaktım; kıyafetlerimi değiştirmeye halim yoktu. Odaya yeniden girdiğimde, Bora üzerindeki tişörtü çıkarmış ve yere fırlatmıştı. Sol tarafına geçtim. Gece lambasını kapattım.

"Neden tişörtlerini fırlatıyorsun?" diye sordum, merakla. "Sabah da bunu banyo kapısının önünde buldum." diye devam ettim. "Çıkartıp da yatsana. Yatağa girdikten sonra neden çıkarıyorsun?" dedim. "Gerçi sabah ben alırım onu yerden, sorun değil." dedim, nefes alır almaz.

"Benden izin almadığının farkında mısın?" diye sordu. Başımı ona doğru çevirdim. Sırtüstü yatıyordu.

"Tişörtünü giymek için mi?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Daha önce de giymiştim." dedim.

"Dövme yaptırmak için Nazlı." dedi, sıkıntılı bir nefes vererek. Söz konusu dövme, şu an düşündüğüm son şey bile değildi. Ona doğru, yan bir şekilde dönüp, ellerimi başımın altına yerleştirdim.

"Benim bedenim benim kararım diyeceğim ama çok başka yerlere çekilecek." dedim, gülümseyerek. Yüzünü hafifçe bana doğru döndürdü. O, gülümsemiyordu. Hatta yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Alacağım." dedim, konuşmayacağını anladığımda.

"Yaptırdıktan sonra izin alacaksın herhalde ama bence cezadır o." dedi. Sesindeki uyarıcı tonlama çok fazla tanıdıktı. Bu kurduğu cümle, ona aşık olmamam için yeterdi aslında. Ama bu kurduğu cümle, ona aşık olmamama yetmiyordu işte. Kara mıydı bu adam? Hakan'ın ölümü hak ettiğini savunan, biraz evvel de başka bir cinayetin eşiğinden dönmüş adamla aynı kişi miydi? Öyleydi muhakkak. *Gökhan'ın dediği cümleye de kulak ver Naz; Kara gibi davranmadığını söyledi Bora'nın.* Yine de, bir insan, deli gibi en yakın arkadaşını öldürmesinden korktuğu bir insanı nasıl sevebiliyordu? Mesela belki de yarın Eren'i ciddi ciddi, görgü tanıklarının olmadığı bir yerde öldürecekti ama ben onun kokusuyla mutlu hissediyordum.

"Dövmeyi yaptırmama daha en az 12 saat var." dedim. Merkez bendim, her şey benim elimdeydi, güneş bendim.

"Ama sen izin almadan Bahar'la randevulaştın." dedi.

"Evet. Çünkü senden izin alacağım. Ve sen de izin vereceksin." dedim. Sesim yumuşacık çıkmasına rağmen, ses tonumun arasına özgüven serpiştirilmişti. "Hem sende de var. Demek ki dövmelere karşı değilsin... Senin dövmenin anlamı ne?" diye sordum merakla. Ona doğru yaklaşarak, boyun girintisine başımı yerleştirdim ve parmak uçlarımı köprücük kemiklerinin üzerine sabitledim.

"Nasıl bu kadar eminsin izin vereceğimden?" diye sordu. Sesinde, o esip gürleyen, kötü olduğunu iddia eden, görkemli bir ses tonuna sahip Bora Karabey'e yakışmayacak kadar yumuşacık ve meraklı bir tonlama vardı.

"Hissediyorum." dedim. Ve gözlerimi kapattım. Bergamot kokusu ciğerlerime dolarken, başımın üzerine küçücük bir öpücük kondurmuştu.

♠

182 Gün Önce...

Bünyemi seviyordum. Top patlatsalar uyanmayan ben, zihnimi kurduğumda tam da istediğim saatte uyanmayı başarıyordum. Henüz daha yediye çeyrek vardı ve uyanmıştım. *Besmele çekerek başla Naz.* Elimi Bora'nın saçlarına uzattım ve sakallarının arasına güçlü bir öpücük kondurdum. *Besmele ile böyle bir işe başlamak da biraz şey oldu ama olsun...* Gözleri aralandı. Ellerim, sakallarında dolaşıyordu. Bayram ya da seyran değilken, benim neden böyle tahrik edici şeyler yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Muhtemelen henüz tam olarak uyanamamıştı.

"Günaydın." dedim.

"Günaydın?" dedi. Bakışlarındaki tereddüt dolu ifade komik görünüyordu. Gülümsedim ve sırtüstü uzandım. Derin ve sesli bir nefes aldım. "N'oluyor?" dedi. Sesinde de tereddütlü bir tonlama vardı.

"Sana bir şey söylemem lazım." dedim. Başımı ona doğru çevirmiştim.

"Nihayet?" dedi.

"Söylemeyi o kadar istemiyorum ki..." dedim. Gözlerim kısılmıştı. Kendime acıyordum. Sakallarına elimi uzattım ve ona yaklaştım. Dudaklarına küçücük bir öpücük kondurdum.

"Nazlı." dedi, başını hafifçe geriye doğru iterek. Durmamı istiyordu. Söyleyeceğim ve dünden beri söylememi beklediği o şeye takılı kalmıştı muhtemelen; öpüşmek istemiyordu. Gözlerimi, merak dolu kara gözlerine diktim. Önümde iki seçenek vardı şimdi. Ya Eren'in bildiği gerçekleri söyleyecektim ya da susacaktım. Susarsam, Eren abisine

giderdi; Bora onu öldürürdü. Söylersem; Bora, Eren'i yine öldürebilirdi. Eren'in yaşamasını nasıl sağlayabilirdim?

"Eren..." dedim. Kaşları çatıldı. "Senin Kara olduğunu biliyormuş." dedim. Gözleri kısıldı. "Bunu sana söylememi istedi." dedim. Yüzü, onu okumayacağım halde ifadesizleşti. "Eğer bunu sana söylemezsem, Gürkan Abi'ye senin Kara olduğunu söyleyecekmiş. Bana öğlene dek vakit verdi." dedim. Öfke tüm yüzüne yavaş yavaş yayılmaya başladı. "Dediğini yapar." dedim. Öfkeyle gülümsedi. "Ona zarar verme." dedim. Hızla yataktan kalktı. "O benim için çok önemli." dedim. Telefonunu eline aldı ve bir numarayı tuşladı.

"Nerdesin?" dedi. Nefesimi tuttum. "Derhal Eren'in evine gidiyorsun." dedi. Gözlerimi kapattım. "Ona, 'Kara seni bekliyor.' diyorsun." dedi. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Evet Kara!" dedi. Gözlerimden bir damla yaş aktı. "Soru sorma!" dedi. Gözyaşımı elimin tersiyle sildim. "Yoo alıp geliyorsun." dedi. Gözlerimi açtım. "Evet. Gerekirse zorla." dedi. Tuttuğum nefesimi serbest bıraktım. "Dediğimi yap Gökhan!" dedi. Acıyla yutkundum. "Konuşabilecek kadar sağlam kalsın yeter." dedi. Nefesim kesik kesik olmaya başladı.

49.Bölüm

Cuma günü bayramın ilk günü olduğu için, perşembeden buluşalım istedim. Satır arası yorumlarınız için çok teşekkür ederim. Bunu ve geçmişe dönük, oylamadığınız bölümleri oylamayı unutmayın lütfen... Sizleri çok seviyorum. Mutlu bayramlar! ♥□□□

♠

"Eren..." dedim. Kaşları çatıldı. "Senin Kara olduğunu biliyormuş." dedim. Gözleri kısıldı. "Bunu sana söylememi istedi." dedim. Yüzü, onu okumayacağım halde ifadesizleşti. "Eğer bunu sana söylemezsem, Gürkan Abi'ye senin Kara olduğunu söyleyecekmiş. Bana öğlene dek vakit verdi." dedim. Öfke tüm yüzüne yavaş yavaş yayılmaya başladı. "Dediğini yapar." dedim. Öfkeyle gülümsedi. "Ona zarar verme." dedim. Hızla yataktan kalktı. "O benim için çok önemli." dedim. Telefonunu eline aldı ve bir numarayı tuşladı.

"Nerdesin?" dedi. Nefesimi tuttum. "Derhal Eren'in evine gidiyorsun." dedi. Gözlerimi kapattım. "Ona, 'Kara seni bekliyor.' diyorsun." dedi. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Evet Kara!" dedi. Gözlerimden bir damla yaş aktı. "Soru sorma!" dedi. Gözyaşımı elimin tersiyle sildim. "Yoo alıp geliyorsun." dedi. Gözlerimi açtım. "Evet. Gerekirse zorla." dedi. Tuttuğum nefesimi serbest bıraktım. "Dediğimi yap Gökhan!" dedi. Acıyla yutkundum. "Konuşabilecek kadar sağlam kalsın yeter." dedi. Nefesim kesik kesik olmaya başladı.

Gözlerimi kapattım. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Bu, gerçek olmamalıydı. Telefonu yatağın üzerine

fırlattığında yeniden gözlerimi açtım. Banyoya giriyordu.

"O seninle konuşacaktı. Nişan için erken olduğunu düşünüyor çünkü ben Anıl'ın kolyesini aldım Melis'ten." dedim, durdu ama yüzünü bana dönmedi. "Seninle konuşmasını istemedim. *'Ölmek mi istiyorsun? Bora'ya bunu bildiğini söyleyemeyiz.'* dedim. Sinirlendi. Senden korktuğumu anladı. Tehlikede olduğumu düşünüyor. Muhtemelen ne yapacağını denemek istedi." dedim. Banyoya girdi ve kapıyı kapattı.

On altı dakika, on yedi saniye sonra ifadesiz bir şekilde beline sarılı havluyla önümden geçip, giyinme odasına girdi. On dört dakika, kırk bir saniye sonra, takım elbisesiyle giyinme odasından çıktı. Yatağın başucundaki komodinin önünde durdu. Saatini koluna taktı. Çekmeceyi açtı. Cüzdanını aldı ve ceketinin iç cebine koydu. Silahını aldı ve beline yerleştirdi. Çekmeceyi kapattı. Yatağa uzandı ve telefonunu aldı. Kapıya doğru ilerledi.

"Bora." dedim. Durdu. Sırtı yine bana dönüktü. "Onun için Kara bir halk kahramanı. Gerçekten kim olduğunu bildiğini zannediyor ama aslında bilmiyor bence. Benim gördüklerimi görmedi mesela. Bırak, hayallerindeki gibi kalsın." dedim. Bana döndü. Bakışları gözlerimi buldu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Sen ne gördün?" dedi. Sesinde de hiçbir ifade yoktu.

"Gözünü dahi kırpmadan, bir adamı vurabildiğini gördüm. Dün de bir cinayetin eşiğinden döndüğünü... Yetmez mi?" dedim.

"Okyanusta bir su damlası bu." dedi. Yutkundum.

"Okyanusa geminin içinden büyülenmiş bir şekilde bakan adamı, o gemiden atıp boğma. Geçsin gitsin." dedim.

"Boğulmak istedi." dedi. Arkasını döndü. Kapıyı açtı. Ve çıktı. Yirmi bir dakika, yirmi sekiz saniye daha pozisyonumu bozmadan yattım. Sonrasında kalktım ve elimi yüzümü yıkayıp, aynı kıyafetlerle aşağıya indim. Begüm ve Bora kahvaltı yapıyorlardı.

"Günaydın yenge." dedi Begüm, gülümseyerek.

"Günaydın." dedim. Yüzüm asık, sesim de gergindi.

"Abi." dedi, ardından Begüm. Bora, ifadesiz bakışlarını önündeki tabaktan kaldırıp Begüm'e çevirmişti. "Bana para lazım, dün şey oldu ya..." diye devam etti. Bora, kafasını "Tamam." anlamında sallamakla yetinmişti. Begüm'ün yüzüne şaşkınlık yayıldı. "Karşı çıkmayacak mısın?" diye sordu.

"Uzatma Begüm." dedi Bora.

"Siz kavga mı ettiniz?" diye sordu Begüm. Bakışları benimle buluşmuştu.

"Sana ne?" dedi Bora, sert ve ters bir ifadeyle.

"Alışveriş de yapacağım." dedi Begüm, Bora'ya. Konuyu değiştirmişti. "Kartlarımın limitini doldurdum senin yüzünden, millete çiftlik sefası yaptırdım." diye ekledi. Ve kahvaltısını yapmaya devam etti.

"Çiftlikte harcadığın paranın iki katını, bana kilitlediğin nişan elbisene ödedim." dedi Bora.

"İşte ayakkabılar ve diğer ihtiyaçlarım için de şimdi kredi kartını rica edeceğim." dedi Begüm. Bora, cüzdanını çıkardı. Begüm ayağa kalkıp, Bora'nın yanına gitti ve arkasından sarılıp, yanağına bir öpücük bıraktı. Kulağına bir şey fısıldadı; ama duyamamıştım.

"Önemli değil." dedi Bora. Kredi kartını çıkarttı ve Begüm'e uzattı. Begüm, Bora'nın cüzdanındaki paraları çekti ve beş tane 200 Lira alıp, kalanı Bora'ya uzattı.

"Abiciğim, ben de Türk Lirası yok malum. Şimdi döviz bozdurmakla uğraşmayayım. Nakit önemli ihtiyaç." dedi Begüm, gülümseyerek. "Bu kartın şifresi neydi ya?" diye sordu ardından. "Üzerinde Bora Karabey yazısını görünce, hırsızlık yapıyormuşum gibi bakıyorlar bazen, sinir oluyorum. Keşke beni de herkes tanısaydı." diye devam etti.

"6990 Begüm. Düzgün harca. Tepemi attırırsan, bankayı ararım." dedi Bora, sesinde uyarıcı bir tonlama vardı. Begüm benim arkama geçip, yanağıma bir öpücük bıraktı ve adeta sekerek salona girdi. Bora'yla göz göze geldik. Konuşmadı. Konuşmadım. Sustuk. Kahvaltısını yapmaya devam etti.

Masanın üzerindeki pakete uzandım ve bir sigara yaktım. Ne kadar sinirli olduğunu ya da Eren'e ne yapacağını kestiremiyordum. Deli gibi korkuyordum. Aramızda oluşan on dört dakika, yirmi bir saniyelik sessizliği Eren'in sesi bozmuştu.

"Ben de *'Kara seni bekliyor.'* dediklerinde, böyle karanlık, havasız, rutubet kokulu bir depoya geleceğimi sanmıştım..." dedi Eren. Hızla arkamı döndüm. Gülümsüyor muydu o? "E bilseydim burada kalırdım, daha saatler önce buradaydım. Kaç saat oldu sahi Naz? Ben gideli?" dedi Eren. Evet gülümsüyordu. *Madem ölecek, sen mi kafasına bir şey atıp öldürsen acaba Naz?*

"Hayırdır?" diye sordu Gökhan. Anlamaya çalışıyordu. Bora'nın ifadesiz bakışları Gökhan'a çevrilirken, Eren tam karşıma oturmuş bana gülümseyerek bakıyordu.

"Gerisi bende." dedi Bora, Gökhan'a. Gitmesini istiyordu. İnşallah benim de gitmemi istemezdi.

"Buralardayım." dedi Gökhan. Sesi tok çıkmıştı. Adeta, Eren'e gözdağı veriyordu. "Gel Noir!" dedi Gökhan. Havuzun arkasında, önündeki topla oynayan Noir, koşa koşa Gökhan'ın peşinden gitti.

"Nasılsın?" dedi Bora, sakin bir sesle. Sanki Eren ve ben bilek güreşi yapmak için karşılıklı oturmuştuk; o da masanın başında oturan bir hakemdi. Çok rahattı. *Bilek güreşi nedir Naz?*

"İyiyim. Sağ ol. Sabah sabah, karşıdan kalktım geldim buralara kadar. Allah'tan araç göndermişsin de benzinimi yemedim." dedi Eren. Dalga geçiyordu. Benzinini yememişti ama belli ki yürek yemişti. Sonra bana döndü. "N'aber?" dedi. *Gelmeyecek senden bi' haber Eren, merak edeceğiz. Öldün mü kaldın mı endişeleneceğiz!*

"Çok iyiyim! Maşallah. Allah nazarlardan saklasın Eren'ciğim." dedim, imayla. Gözlerimle durmasını ve bu yaptığı şeye bir son vermesini işaret ediyordum. Anladığına da emindim ama bunu umursamıyordu.

"Güzel. Sadede gelelim. Öğleden sonra davam var." dedi Eren, gülümseyerek. Ciddi miydi?

"Benim de yarım saat sonra toplantım vardı. Ama gidemiyorum. Neden? Çünkü sabah sabah tüm keyfimin içine edildi." dedi Bora. Kaşları çatılmıştı. "Saçma sapan bir ton işle uğraşıyorum, kendi işlerim yetmezmiş gibi bi de- Neyse... Gelelim sadede hadi. Zaten daha ilk tanışmamızda anlamıştın benim kim olduğumu... Neden bildiğini şimdi belli ediyorsun? Ve neden bunu Nazlı üzerinden yapıyorsun? Tek tek anlat." dedi Bora. Sesinin her bir tonlaması, emir vericiydi. Eren arkasına yaslandı. Gözleri üç kez kırpılmıştı.

"Bildiğimi anladığını anlamıştım." dedi Eren, gülümseyerek. Gözlerinde, Bora'yı takdir eden bir ifade vardı. *Gözümüzün önünde neler kaçırmışız Naz?*

"Ne mutlu sana Eren. Sadede gelmek isteyen sendin. Gel hadi." dedi Bora, sert bir ifadeyle.

"Konunun seninle hiçbir ilgisi yok." dedi Eren. Bora'nın gözleri kısıldı. O da benim gibi hiçbir şey anlamıyordu muhtemelen.

"Abine söylemekle neden tehdit ettin Nazlı'yı?" diye sordu Bora. "Gidecek olsan giderdin zaten polise. Neden durup dururken huzur kaçırıyorsun?" dedi.

"Seninle nişanlanmakta olan Naz'ın Anıl'la olan ilişkisini doğru bulmuyorum. Beni siktir et... Ama dün senin bakışlarında, senin de doğru bulmadığını gördüm... Ve sıradan bir adam değilsin... Naz da bunu biliyor. Ve benim de bildiğimi söylediğim ilk anda Naz'ın senden ne kadar korktuğunu gözlerinde gördüm. Beni öldüreceğini düşündü. İşte o zaman, onun tehlikede olduğuna emin oldum." dedi Eren. Bora'nın ifadesiz bakışları bana çevrildi. "Daha bir ay olmadı nişan yapacaksınız." dedi Eren. Bora, başını iki yana salladı.

"Nazlı'nın herhangi birisiyle olan ilişkisi seni ilgilendirmez." dedi Bora. *Naz, olan tüm şeylerin senin zekanı aştığını düşünmek istemiyorum; aşktan gözün kör olmuştur en fazla.*

Eren'in gözleri bana çevrildi. Bana acıyarak bakıyordu, sebebini anlamıyordum.

"Kara'yı da mı ilgilendirmez?" dedi Eren. Gözlerini, gözlerimden çekmiyordu. Yerin yarılmasını ve içine girmeyi diliyordum.

"Hakkımda çok şey biliyorsun." dedi Bora, sesi ifadesizdi.

"Daha önce de söyledim... Kara hakkında çok araştırma yaptım, çok şey okudum. Ve bir şey söyleyeyim mi sana? Bence senin hakkında kimse hiçbir şey bilmiyor." dedi Eren, bakışlarını Bora'ya çevirerek. "Ama ben seninle aynı masaya oturdum. Ve belki tehlikeli birisi olabilirsin evet ama bunu düşünmesi gereken kişi ben değilim... Yani bana bir zarar vermeyeceğini biliyorum. Benim anlamadığım, Naz'ın tehlikede hissettiği halde seninle nasıl nişanlandığı..." dedi Eren, düşünceli bir şekilde.

"Panik olmuştur ilk duyduğunda." dedi Bora. Ve sanki bu söylediğine kendisi bile inanmamıştı. Konuşamıyor ya da araya giremiyordum.

"Sevgilin Bora... Kendisinin en yakın arkadaşlarından birisini, senin öldüreceğini düşündü. Kaç kişiyi öldürdün gözünün önünde de böyle düşünüyor bilmiyorum..." dedi Eren, Bora yutkunurken benim içim acımıştı. "Bu aranızdaki aşka engel değildir belki. Aşka saygı duyuyorum. Ama onun kafası o kadar karışık ki, belki de biraz durup düşünmesi gerekiyor. Madem Anıl'ın kolyesini, senin arkadaşından alıyor... O zaman ben bu ilişkiyi haddim olmayarak sorgular ve kardeşimi korurum." diye devam etti Eren.

"Avukatsın sen Eren." dedi Bora, sıkıntılı bir nefes vererek. "Benim cinayet defterime saygı duymaman lazım." diye devam etti. Anıl ya da kolye olayına değinmemişti bile.

"Ben Naz'ın gördüğü cinayetlerin defterini görmedim. İki medeni insan gibi oturup konuşabildiğimize göre..." dedi Eren, gülümseyerek. Bora'nın yüzüne buruk bir tebessüm yayılmıştı.

"Haklısın." dedi Bora, ciddi bir ifadeyle. "Nazlı sana öldürdüğüm insanları anlatır. Saymıştır muhakkak." dedi

Bora. Ayağa kalktı ve gözlerini benimle birleştirmeden salona doğru ilerledi. Arkasından bakakalmıştım sadece.

"Hani katil katildi?" dedi Eren, sesinde sorgulayıcı bir tonlama vardı.

"Öyle." dedim. "Eren... Siz sevmiyormuşsunuz öylelerini... Yani tamam kimse sevmez tabii de... Yani Bora iyi birisi, yani-"

"Sen dün... Bora'nın beni öldüreceğini düşündün Naz!" dedi Eren. Allah belamı hemen şimdi verebilirdi. Düşünmüştüm, evet.

"Korktum o an, sen bildiğini söyleyince." dedim, kısık bir sesle.

"Sana bir kere sormuştum Naz! Anıl'da mısın, Bora'da mısın diye... Bilmediğini söyledin. Çok değil sadece sekiz gün önce... Şimdi de nişanlanıyorsun, öyle mi?" dedi Eren.

"Durduğum yeri biliyorum şimdi." dedim. Fakat ses tonumun beni doğruladığı söylenemezdi.

"O kolyeyi aldın sen. AN kolyesini... Bora'nın arkadaşından... Sen daha Anıl'la karşılaşmadın, karşılaşınca ne yapacaksın?" dedi Eren. Dudaklarımı ısırdım. "Madem kararsızsın, neden nişanlanıyorsun?"

"Ben Bora'ya aşık oldum." dedim, iç çekerek. "Anıl'ı seviyorum ama... Ben-"

"Yarın Anıl'la göz göze geldiğinde, Bora'ya onunla yapamayacağını mı söyleyeceksin peki Naz?" dedi Eren, ses tonu sertleşmeye başlamıştı.

"Bu benim hayatım!" dedim, sesimi güçlü çıkarmaya çalışarak.

"Kaçıyorsun yine." dedi Eren, sanki hayalleri yıkılmıştı. "O zaman şu yoldan ilerleyelim... Bora, herhangi birisi değil..." diye devam etti. Dudaklarımı araladığımda yine Eren konuşmuştu. "Kaldı ki kim olursa olsun, yapamazsın kimseye bunu. Emin olmadan bir yola çıkamazsın. Bora'yla nişanlanırsan, Anıl yüzünden ayrılamazsın! Emin değilsen değilsindir ya!"

"BİLMİYORUM!" diye bağırdım. Gözlerim dolmuştu. "Bak Bora'ya aşık oldum ama Anıl'ı gördüğümde ne bok yaşarım bilmiyorum. Her an'ımda Bora olsun istiyorum. Şu an tek bildiğim bu!" dedim.

"Şu an Naz... Dediğin gibi şu an tek bildiğin bu." dedi. "Anıl'la konuşmaya devam edersen unutamazsın ki onu kızım. Maşallah, Allah muhabbetinizi arttırsın... Ağzından adın düşmüyor." diye devam etti. Sanırım, buna mutlu olmalıydım ama Eren öyle bir söylemişti ki, rahatsız olmuştum.

"Bu konuyu kapata-"

"Kapatamayız! Madem Bora'dan korkuyorsun, madem onun Kara kimliğiyle barışık değilsin ve madem Anıl'ın gözlerine baktığında ne olacağını bilmiyorsun..." dedi ve derin bir nefes aldı. "Şimdi derhal benimle geliyorsun, düşünürsün taşınırsın... Sonra evleniyor musun, boşanıyor musun... Bakarsın durumlara." diye devam etti.

"Bora'dan ayrılmak istemiyorum." dedim, kısık bir sesle. "Eren... Ben ondan ayrılamam." diye devam ettim. *Sekiz ay dolduğunda buradan çekip gidemeyeceksin Naz, demişti dersin!*

"Bak güzelim... Anıl'a duyduğun aşka da saygı duydum. Aptalca buldum ama saygı duydum. Onun için çok fazla ileri gideceğine bile inandım. Kumarhaneye girdiğini düşündüğümde, aklıma çok aptalca şeyler geldi. Hakan'la beraber olduğunu bile düşündüm Naz! Bundan ben mi suçluydum? Yapmaz mıydın Naz? Canını bile almak isteseler... Vermez miydin Anıl için? Söyle bana..." dedi Eren, yumuşacık bir sesle. Haklıydı. Anıl için, o tetiği çektiğimde canımı vermiştim ben.

"Verirdim." dedim, gitgide kısılan bir sesle.

"Şimdi Bora'ya aşık oldun. Olabilir. Ve sana tüm kalbimle söylüyorum... Gerçek aşk bu bence. Ve tabii, bunu ancak sen bilebilirsin. Ama şimdi konuştuğun, mesajlaştığın insan... Kalbi kırık, ölümün eşiğinden dönmüş bir adam. Anıl'dan

bahsediyorum Naz! Ona umut veriyorsun, farkında bile değilsin." dedi Eren, buruk bir tebessümle.

"Anıl bana aşık değil ya! Ne umudu?" dedim, sert bir şekilde çıkışarak.

"Mesele aşk mı sadece Naz? Bora görmüyor mu onu zamanında senin nasıl sevdiğini? Bir insan bunu kabul edebilir mi? Onunla görüşmenden ne kadar rahatsız olduğunun farkında değil misin? Sen Melis'ten o kolyeyi alırken, ben Bora'nın gözlerinin içine bakıyordum Naz! Kabul etmemen, geri vermen için yalvarıyordu Bora'nın bakışları!" dedi, Eren.

"Bana o çiçekleri sen mi almıştın? Hani Anıl'dan diye getirdiklerini..." diye sordum. Ne yeri ne de zamanıydı galiba ama öğrenmem gerekiyordu. Eren'in önce gözleri kısıldı ve sonra fal taşı gibi açıldı.

"Naz! Sen şaşırdın herhalde? Neyden bahsediyorsun ya?!" dedi ve sıkıntılı bir nefes verdi.

"Ben en çok şakayık severim ama sana papatya demiştim... Çünkü ne bileyim, sen bana çiçek alacaksın sandım ve sen değil, sevdiğim erkek bana şakayık alsın istedim. Ama sonra sen bana Anıl'dan diyerek papatya getirdin, hem de kaç kez..." dedim.

"Bunu mu konuşalım gerçekten?" dedi Eren, yüzünde hayrete düşmüş bir insanın ifadesi vardı.

"Ben Anıl'ı çok seviyorum Eren. Çok... Ama işte Bora bambaşka bir yerde. Anıl'la kapanmamış bir sayfam var, kendi kendime kapatamıyorum. Er ya da geç, o sayfayı ancak onun gözlerinin içine bakarak kapatabilirim. Çocukça geliyordur belki sana hislerim ama yirmi dört senemi verdim ben ona. Neden bunu anlamıyorsun? Melis kurye değil ki, o kolyeyi ona geri veremezdim, Bora'nın da bunu bilmesi lazımdı." dedim, gözlerimden birkaç damla yaş süzülmüştü. Eren şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu.

"Naz... Naz sen..." dedi Eren, devam etmeye korkuyordu sanki. "Sen Anıl'ı görünce... Bora'ya olan hislerinin kaybolmasından korkuyorsun..." diye devam etti. Endişe

dolu bir tebessüm oluşmuştu yüzümde. "Naz sen acı çekiyorsun..." dedi, korku dolu bir ifadeyle. "Bak seni anlıyorum ama bizim konumuz bambaşka..." dedi. Gözyaşlarımı sildim ve bir sigara yaktım.

"Biliyorum." dedim.

"Bak güzelim... Sana bunu nasıl anlatabilirim bilmiyorum ama... Sen korkarak yaşayamazsın. Ve sen Bora'yla yaşayacağın o bilinmez hayattan korkuyorsun, anlıyorum da... Çünkü dahil olduğu hayat, bildiğin ya da onayladığın bir hayat değil." dedi.

"Senin de değil." dedim. Öyle bir tonlamayla söylemiştim ki, "Ne olacak ki?" der gibiydim.

"Ama ben Bora'yla evlenmeye karar vermedim Naz, sen verdin." dedi. "Bora dürüst bir adam, sense dolandırıcısın mesela." diye devam etti. Histerik bir kahkaha attığımda, Eren de gülümsemişti. Ama benim gözlerimden yeniden birkaç damla yaş süzülmüştü.

"Bana şöyle demeyi kes." dedim, daha çok gülümsemeye çalışarak.

"Öylesin ama..." dedi Eren, gülümseyerek. "Sen küçük sandığın yalanlar söylersin." diye devam etti.

"Bora'ya yalan söylememeye çalışıyorum." dedim.

"Çünkü korkuyorsun anlamasından, eminim ki söylediğin yalanları havada kapıyordur..." dedi.

"Gözümün önünde bir adamı kulağından vurdu, adam bana asıldığı için, belki ondan korkuyorumdur bu hayattan. Dün de birisine silah çekti bahçede. Silah çektiği adam, casinoda bana tokat atmıştı. Neyse... Adam benim fahişe olduğumu söyleyince işte... Bora öldürecekti adamı. Ama ben kazanmak için bacaklarımı falan kullandım. Açtım yani. Adam haksız değildi. Öldürecekti Bora onu. Ama öldürmedi. Bir şey olmaz. Geçer. Korkmam sonraları..." dedim. Eren yüz kaslarını kontrol etmeye çalışıyordu; bir tepki vermemeye çalışıyordu ve bunu fazlasıyla belli ediyordu.

"Yarın yanında birini de öldüredebilir belki." dedi, gözlerimi korkuyla kocaman açtım.

"Bundan nasıl bu kadar rahat bahsedebiliyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Adamı yargılamak bana düşmez Naz. Ne yapayım? O casinoda ne bok oldu bilmiyorum mesela... Ama Bora'nın seni ne pahasına olursa olsun koruduğunu ve koruyacağını biliyorum. Ama sen rahatsızsan... Hadi gel o zaman, polisi arayalım?" dedi. Kafamı iki yana salladım. "Korktuğun için mi, sevdiğin için mi?" diye sordu Eren. Ellerimle yüzümü kapattım. "Sonranı düşünmüyorsun. Yere çakılmandan korkuyorum. Kahraman dediğin adamla yaşayabileceklerinden korkuyorsun çünkü sen, kalkabilir misin düşersen?" dedi Eren.

Bilmiyordum. Bunu hiç düşünmemiştim. Bunu düşünmek de istemiyordum.

"Benimle acımı bölüşemez misin Eren?" diye sordum, yanaklarıma boca eden yaşların arasında. "Ben böyle olsun istememiştim ki. Zaten nasıl oldu onu da bilmiyorum. Eren ben çok seviyorum. Böyle bir anda oldu. Ben sadece Anıl'ı kurtarmak istemiştim. Ve şimdi Bora yokken-" dedim ve gözyaşlarım şiddetlendi. Eren, yerinden kalkıp yanımdaki sandalyeye oturdu ve beni kendine çekti. Bana sımsıkı sarılıyordu ve ben hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. "Ömrümün sonuna kadar Anıl'la karşılaşmak istemiyorum. Ama kırılmasın da bana... Bora'yı gördüğüm için onu sattığımı düşünmesin. Eren! Anıl hiç dönmesin Amerika'dan... N'olur dönmesin. Hem yarın ölüp giderim belki. Ben Bora'yı çok seviyorum ve o da lütfen kimseyi benim yanımda öldürmesin." dedim. İçimin tüm dehlizlerinden fışkıran yaşlar yüzeye çıkıyor ve tüm korkularımı dışarıya akıtıyordu.

Eren sadece bana sarılıyor ve güçlü ellerini sırtımda hissetmemi sağlıyordu. Sanki içime attığım her şey, şu kısacık zamanda biriktirdiğim her şey, şimdi karanlıktan sıyrılmıştı. Canımın bu kadar çok yandığından nasıl haberdar olamazdım?

"Söz veriyorum geçecek her şey." dedi Eren. Ona daha sıkı sarıldım. Sekiz ay sonra buradan gitmek istemiyordum. Eren

bu ihtimali de yok edebilir miydi? Ben hep Bora'yla kalmak istiyordum.

"Gitmek istemiyorum!" dedim, hıçkırıklarımın arasında.

"Tamam. Götürmeyeceğim seni. Zorla götürecek hâlim yok zaten. Kal burada." dedi Eren, yumuşacık bir sesle. Anlamıyordu beni; ben bu ülkeden, herkesin hayatından, ama en çok da Bora'nın hayatından gitmek istemiyordum.

"Yardım et bana." dedim, yalvarırcasına.

"Eren." dedi, ruhsuz bir ses. Bora'nın sesiydi bu. Arkamızda mıydı? "Başbaşa konuşalım mı biraz?" diye sordu.

"Geliyorum." dedi Eren'in sesi. Kollarını benden ayırdı. Gözleri benim gözlerime sabitlenmişti. "Sana yardım etmeye şöyle başlayabilirim... Kolyeyi bana vermek ister misin?" diye sordu Eren. Başımı iki yana salladım. "Biraz daha seninle kalabilirim şu an?" dedi. Başımı iki yana salladım. Ayağa kalktım ve arkamı döndüm.

Bora, ruhsuz çıkan sesinden öte, oldukça da ifadesiz gözüküyordu. Yanından, onunla asla göz göze gelmeyerek geçerek bu kattaki banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkamak bile artık bana iyi gelmiyordu. Yere oturdum ve öylece durdum. İyi değildim. Saymam lazımdı. Şu an krize girmenin sırası değildi.

Ve bazen saymak bile iyi gelmezdi.

♠

Giriş katına çıktığımda Gökhan'la karşılaşmıştım. Halimden korkmuş gibi bir ifadesi vardı. Adım atıp atmamakta tereddüt ediyordu. Eren'den bir farkı yoktu onun da, kendi arkadaşının iyiliğini istemiş ve beni zorla kumarhaneye götürmüştü. Böyleydi bazı insanlar. Ya da hepimiz böyleydik zaman zaman. Karşımızdaki insanın iyiliği için, onun hayatına müdahale edebiliyorduk. Gökhan'ın yanından geçerek, üst kata doğru yöneldim. Ben de böyleydim işte. İnsanları oldukları gibi kabul ettiğim, oldukları hali bağrıma basacağım anlamına bir türlü gelemiyordu ve bunu herkes er ya da geç anlıyordu. *Bora'yı bağrına basamamış olduğundan şüpheleniyordu işte Eren de Naz... Çünkü sen*

kolay kolay Kara'yı bağrına basamazsın. Yani basamazdın ya da.

"Naz." dedi Gökhan. İlk basamakta durmuştum. Ona döndüğüm sırada, Bora ve Eren de bu kata gelmişlerdi. Sanırım Eren gidiyordu.

"Naz." dedi Eren. Keşke Gökhan'la tek ortak özellikleri Hande'ye karşı bir şeyler hissetmek olsaydı. Beni paramparça etmiş olmasalardı. Hiçbir şey söylemeden Eren'e çevirdim bakışlarımı. Bana doğru bir iki adım attı. Belki de üç. Veya daha fazla. Saymamıştım. Geldi, gözlerimin içine baktı ve bana sarılmak için kollarını kaldırdı. Bir basamak yukarı çıktığımda, afallamıştı.

"Görüşürüz Eren." dedim, buz gibi bir sesle.

"Görüşürüz Naz." dedi. İfadesi, "Peki... Sen bilirsin." der gibiydi. Yalnızca bu evden değil, tüm hayatımdan gider gibiydi. Az evvel ona sarılarak ağladığım halde, şimdi sarılmadığım için canı yanmıştı. Ama benim de canım yanmıştı. Eren yakmıştı. *Eren'in suçu yok Naz...* Vardı. Yüzleşmek istemediğim şeylerle beni yüzleştirmesi, üstü örtülemeyecek bir suçtu. Kapanan kapının ardından, Bora öfkeli bakışlarıyla bana döndü. Gökhan ise tüm olanları, orta bir yerde durmuş tedirgin bir şekilde izliyordu. Bora, bana doğru bir adım attığı sırada, Gökhan'ın sesiyle durdu.

"Eren'i boş bırakmamamız lazım." dedi Gökhan. Bunu söylerken, benden çekindiğini de açık açık belli etmişti.

"Öldüreceğiz Eren'i." dedi Bora. Gökhan'ın kaşları çatılmış, yüzüne "Ne diyorsun?" dercesine bir ifade yayılmıştı.

"Ne diyorsun oğlum?" dedi Gökhan, düşündüğüm üzere. Histerik bir kahkaha attığımda, bana döndü. Şaşkındı.

"Nazlı sana anlatır." dedi Bora, öfkeli ve imalı bakışlarını benden ayırmadan. "O benden daha iyi biliyor bu işleri. Bence sen bundan sonra onunla çalış." diye devam etti. Hızlı adımlarla yanımdan geçti ve üst kata doğru çıkmaya başladı. Arkasından, merdivene oturdum.

"Biraz konuşalım mı?" diye sordu Gökhan. Başucuma kadar gelmişti. Ne zaman bana yaklaştığı hakkında hiçbir

fikrim yoktu.

"İyi bir fikir değil. Sana da kızgınım, sen beni zorla kumarhaneye götürdün. Bora senin yüzünden bir adamı vurdu benim yanımda." dedim. "Sadece sana da değil... Herkese kızgınım. Herkesten nefret ediyorum. Anıl, Ayça'yı sevmeseydi... Aldatılmazdı. Aldatılınca beni aramasına da gerek kalmazdı... Kaza da yapmazdı. Hasan bana tokat atmasaydı, ona silah da çekmezdi kimse! Herkesin yaptığı şeyin bedelini ödemekten bıktım! Çalışmam bile yasak Begüm'le senin yüzünden!" diye devam ettim. Gökhan da dehşete düşmüş bir şekilde bana bakıyordu. Yukarıdan yaklaşan ayak sesleri, yanımdan geçip gitti. Kapı, bu sefer çok sert bir şekilde kapanmıştı.

"Bora işte... Yıkıp geçer." dedi Gökhan zoraki bir gülümsemeyle, kapı kapandıktan sonra.

"Bu sefer ben yıkıp geçtim galiba." dedim, yeniden ağlamaya başlayarak. "OFF!" diye bağırdım. Gökhan, yanıma oturmuştu. Üzgün bir şekilde bana bakıyor ama ne yapacağını bilemiyordu sanırım.

"Aşık oldun değil mi?" diye sordu Gökhan, endişeli bir sesle. "Gitmek istemiyorsun bu oyun bittiğinde." diye devam etti. "Zaten artık oyun moyun da kalmadı." dedi, ardından.

"İçimi okuma!" dedim, burnumu çekerek.

"Sen de ağlama o zaman." dedi, Gökhan. Ardından beni kendine çekti ve bana sarıldı. Aşık olmak acınacak bir durum muydu? Neden bugün herkes beni teselli etmek istiyordu ki?

"Eren'e, eğer Bora'nın 'Kara' olduğunu bildiğini ona söylerse, öleceğini söyledim dün akşam. Ama panik oldum ne yapayım? Aklıma ilk bu geldi. Düşünmeden konuştum. Korktum Gökhan! Ne yapayım? Ayrıca dün Hasan'ı öldürecekti neredeyse... Gözümün önünde bir de! Ben böyle düşünmekte haksız mıyım? Birilerini öldüren birisi değil mi o? Mafya değil misiniz siz? Ama ne yapayım? Ona sinirlendi Bora. Ama Eren beni kandırmış galiba. Korktuğumu anladığı için... Ne yapayım?" dedim, ağlayarak. Gökhan bana daha güçlü sarıldı.

"Keşke sana yol gösterebilseydim... Ama yapamam." dedi Gökhan, çenesini omzuma koymuştu.

"Evet. Kimse bilmiyor herhangi bir yol." dedim.

"Bilmediğim için değil Naz. Karışmamam gerektiği için." dedi Gökhan ve geri çekildi. Gözlerini gözlerime sabitledi. Bakışlarıma şaşkınlık hakimiyet kurmuştu.

"Bir kere karıştın ve ben ayrı Bora ayrı burnundan getirdik." dedim, iç çekerek. *Bak, onun aklı başına gelmiş Naz.*

"Hayır." dedi Gökhan. Gözlerim kısıldı. "Bora'yla ya da seninle, aranızdakilerle ya da duygularınızla alakalı değil... Başka bir şeyle alakalı." diye devam etti.

"Hı?" dedim. Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gökhan gülümsedi ve başını iki yana salladı.

"Benden öğrenmeyeceksin. Bora'dan öğrenebilir misin onu da bilemem. Sadece şunu bilmeni istiyorum, senin canın Bora'nın canı kadar değerli benim için. Ve iyi olmanı da isterim. Hep... Aşıksan aşıksındır. Bunun için üzülme. Her zaman bir çare bulunur Naz." dedi Gökhan. Hiçbir şey anlamıyordum.

"Anlamıyorum." dedim. Kaşlarım çatılmıştı.

"Boşver Naz. Sana verebileceğim tek tavsiye... Ben senin yerinde olsam... Bugün pek Kara'nın gözüne gözükmezdim. Yanlış bir şey yapmaktan da kaçınırdım. Çünkü o şu an sinirli değil senin sandığının aksine. Kalbi kırık. Ve kalbi kırık bir Kara, senin de kalbinin üzerinden kamyonetle geçer." dedi Gökhan. Yanımdan kalktı ve küçük adımlarla kapıya doğru ilerledi. Herkes gitmişti. Yine bir ben kalmıştım.

♠

Hayat, anların anılara dökülmesinden ibaretti. 745 milyon 27 bin 800 saniyelik ömrüme bir bu kadar an sığmıştı muhtemelen. Ve bu süre, devamlı artmaktaydı. Annem ve babam birbirlerine aşık olmuşlar, birlikteliklerinin tacı olarak ben dünyaya gelmiştim. Yani annem hep öyle derdi. Biz üç kişilik bir aileydik ama onların zaman sayaçları durduğunda, benim zamanım akmaya devam etmişti. Ve onlarla

yaşadığım her güzel an, birer eski anıya dönüşüvermişti. An'lar devam ediyordu. Ve ben her bir an'ı, önceden hesaplamaya çalışarak, yaşadığım an'ın içine ediyordum muhtemelen.

Bora'yla tanışıncaya kadar.

Garaja doğru ilerledim. Kepenkin yarısı açıktı. İçeriden kısık bir müzik sesi geliyordu. Bora'nın ne sırtı dönüktü bana ne de yüzü. Yan duruyordu ve sol yanağının üzerindeki çukuru görebiliyordum. Gökhan, ona bir şey anlatıyordu; o da Gökhan'ı gülümseyerek dinliyordu. Gökhan'ın gözleri bana çevrildiğinde, Bora da yüzünü bana dönmüştü. Önce sol yanağındaki çukur kayboldu; sonra kaşları çatıldı.

"Yürek mi yedin?" diye sordu. Ne demek istediğini anlamamıştım.

"Anlamadım?" dedim. Birkaç adım atarak ona doğru yaklaştım.

"Kerpetenle döverim falan seni, buraya hangi cesaretle gelebiliyorsun sen?" dedi. Derin bir nefes aldım. "Kerpetenle adam falan dövülmez amına koyayım." dedi, Gökhan'a dönerek. Kaşları havalanırken, gözleri daha kocaman olmuştu. "Diş sökülür... Ne bileyim tırnak falan sökülür. Hoş, sen daha iyi bilirsin." dedi, yeniden bana döndüğünde. Sesinde, insanı rahatsız eden alaylı bir tonlama vardı.

"Bora..." dedim. Usulcacık çıkmıştı sesim. Hata yapmış bir çocuğun pişmanlığını taşıyordum sesimde.

"Çık dışarı Nazlı. Bir süre de gözüme gözükme!" dedi. İfadesi ciddileşmiş, sesine sert bir ton eklenmişti. İlk kez benimle konuşurken, bu kadar katı cümleler kuruyordu. Nazik değildi.

"Konuşmak istiyorum." dedim. Şaşkın ama bir o kadar da alaylı bir ifade vardı yüzünde. Yalandan şaşırmış gibiydi.

"Uzatacak mısın gerçekten?" dedi. Yeniden ciddileşti. "Seni saçından tutup da şu garajdan çıkarmamı istemiyorsan... Derhal dışarı çık!" dedi. Gökhan'a döndü. "Çıkmazsa öldürürsün." dedi.

"Ben çıkayım da siz konuşun." dedi Gökhan, rahatsız olduğunu belli eden bir ifadeyle. Telefonunun hoparlöründen yayılan müzik sesi kesilmişti. Yeniden tedirgin etmiştim onu.

"Kal! Nazlı çıkacak." dedi Bora, Gökhan'a. Çıkmayacaktım, nesini anlamıyordu?

"Çıkmıyorum!" dedim.

"O sesinin tınısına dikket et... Yoksa ses tellerini ben ayarlarım." dedi Bora, yüzünü bana çevirmeden. "Mesela... Gökhan ya, biz bu işler için ne kullanıyorduk?" dedi.

"Kes şunu!" dedim.

"Kara... Ben çıkayım." dedi Gökhan, yeniden.

"Yoo hiç rahatsız olma. Zira biz rahatsız olmuyoruz. Biz böyle HER MESELEYİ ulu orta konuşabiliyoruz. İnanır mısın? Biraz evvel de Nazlı'yla Anıl'ın kolye meselesini tartışıyorduk. Gerçi ben yoktum tartışmada... Yanlış anlama... Diğer kişi... Yani Eren... Kara'nın evinde, Kara'nın sevgilisiyle konuşuyordu bunları..." dedi. Kaşlarım çatılmıştı. "Bir şey soracağım Gökhan... Gavat olduğumu falan mı düşünüyordur Eren? Öldürelim en iyisi Eren'i." diye devam etti.

"BEN Mİ AÇTIM ANIL'IN KONUSUNU?" diye bağırdım. Bora yüzünü tamamen bana döndü. Gözlerinden ateş çıkıyordu. Gökhan, hızlı adımlarla garajdan çıktı. "SANA SORUYORUM!" dedim. Bağırarak dedim.

"BEN Mİ ALDIM ELALEMİN HERİFİNİN KOLYESİNİ?" diye bağırdı.

"ANIL ELALAMİN HERİFİ DEĞİL!" diye bağırdım. Yüzüme, biraz sonra beni öldürecekmiş gibi bakması kanımı donduruyordu. Korkuyordum. Çok korkuyordum hem de. Öfkeyle bir adım attı.

"NAZLI!" diye bağırdı. Durdu. Arkasını döndü. Ve arabasının lastiğinin ortasına bir tekme attı. Muhtemelen ayağı kırılmış olmalıydı. Lastik göçmüş müydü peki? "Nazlı!" dedi, kendi kendine.

"Bak özür dilerim." dedim. Kafasını iki yana salladı. Bir elini yüzüne götürmüş, diğerini beline yerleştirmişti. Nasıl bir

ifadesi olduğunu bilmiyordum, hala bana sırtı dönüktü. "Hatalıyım. Farkındayım. Ben de senin kadar rahatsız oldum. Ve evet... Durmam gereken yeri kaçırmış olabilirim ama Melis'e o kolyeyi vermek aklımın ucundan geçmedi, kurye mi Melis? Ben vereceğim o kolyeyi Anıl'a... Ama, Eren'in gözündeki seninle ilişkime zarar vereceğini düşündüğüm bir şey değildi o kolye." dedim.

"Sen hep durman gereken yeri kaçırıyorsun Nazlı!" dedi, bana dönmüştü. Sesi soğuktu. "YA SEN?" diye bağırdı ve araya sıkıntılı bir nefes sıkıştırdı. Gözlerimin en içine baktı. "Ya sen kendini ne zannediyorsun?" dedi, en sonunda.

Cevap veremedim.

"Siktiğimin oyununa seninle başlayanda kabahat!" dedi.

Cevap veremedim.

"Seni o gün, o kumarhanede öldürmeliydim!" dedi.

Cevap verememek bir yana, ağzım çeyrek karış da açılmıştı bu sefer. Çünkü, şimdi alay etmiyordu hatta aksine çok ciddiydi. Karşısında, çeyrek karış açık ağızla, şaşkın gözlerle ona bakıyordum.

"Ne yaptım ben sana?" diye sordu. Sesindeki kırgınlığı saklama gereği duymamıştı. "Benden bu kadar korkmana sebep olacak ne yaptım ben sana? Ulan..." dedi. Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Burnundan solumak bu olsa gerekti, gözlerini üç saniye geçmesine rağmen açmamıştı. "ULAN BAŞKALARINI BOŞVER, SANA NE YAPTIM?" diye bağırırken, gözlerini de açmıştı.

"Sürekli beni uyarıyorsun... Bir şeyleri yasaklıyorsun... Cezalar veriyorsun... Yani... Mesela çalışmamı yasakladın. Ne o? Begüm'ün erkek arkadaşı olduğunu senden sakladığım için... Sertsin. Soğuksun bazen. Bazen ifaden bile olmuyor yüzünde, sesinde... Hissiz gibi... Ne düşündüğünü dahi anlamıyorum. Yanımda bir adamı vurdun, kulağından. Öldüredebilirdin belki. Dün başka bir herifi öldürecektin!" dedim. Gözlerime öfkeyle bakıyordu.

"HAKAN'I ÖLDÜRDÜN! SENİ SATAN ADAMLARINI DA ÖLDÜRMEDİN Mİ? VE BUNLAR SADECE BENİM BİLDİKLERİM!"

diye bağırdım. Durdum. Öfkeden deliye dönen gözlerine dört saniye baktım.

"Beni öldürecektin beni! Kumarhanende hile yaptığım için BENİ öldürecektin. Sen kendin diyorsun, *'Öldürmeliydim.'* diye... Denize mi atmadın, elime silah verip kendimi öldürmemi mi istemedin, ormanın ortasında tek başıma bırakmaya mı kalkmadın beni? Ya sen... Benim saçımı çektin, saçımdan sürükledin Bora! Sen benim saç diplerimdeki acıyı o gün hissettiğimde, canımın ne kadar yandığını biliyor musun?" dedim. Yutkundum. "DAHA BETERİNİ YAPMADIN DİYE ŞÜKÜR MÜ EDEYİM NE YAPAYIM?" diye devam ettim, en sonunda avaz avaz bağırarak.

"Uzak dur mesela." dedi. Bakışları, keşke ifadeden yoksun olsaydı. Oysa o bakışlarda kutup iklimlerinin soğukluğundan başka hiçbir şey yoktu. Gitgide buzullara dönüyordu. Ölüyordum belki de.

"Duramıyorum." dedim. Öldürmeyen acı ne zaman güçlendirmeye başlardı?

"Ama durmak zorundasın çünkü ben seni istemiyorum." dedi. Görünmez bir el kalbime bıçak saplamıştı sanki. "Saçma sapan çocukluklarla uğraşacak kadar boş vaktim yok benim. Zaman ve efor kaybısın benim için." diye devam etti. Kaşlarım havalanırken, gözlerim dolmuştu.

"İ-ileri git-me Bora." dedim, titreyen sesimle.

"Benim senin gibi, gözlerinin içine sığınmaya çalıştığım kimse yok Nazlı. Net olmak için, karar vermek için cevabı dışarıda aramıyorum. Yani durduğum yer net. Senin için ileridir, geridir... Beni bağlamaz." dedi. Kara bir külden ibaretti bakışları, ateşi sönmüştü.

"Bit-ti mi yani?" diye sordum zar zor çıkan ve asla hayati belirtisi olmayan bir sesle.

"Başlamış mıydı Nazlı?" dedi, şaşkınlıkla gülümseyerek. "Başlamasına izin vermiş miydin sen?" diye devam etti.

"Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?" diye sordum, yutkunarak.

"Düşünmüyorum Nazlı!" dedi, sert bir sesle. "Seninle ilgili hiçbir şey düşünmüyorum. İstemiyorum. Bu kadar basit!" diye devam etti. Arkamı döndüm ve kapıya doğru ilerledim. Gitmem lazımdı. "Nazlı." dedi. Küçücük bir heyecan çırpınması olmuştu içimde, zor bulduğum bu ihtimale tutanarak yüzümü yeniden ona döndüm.

"Efendim?" dedim, merakla.

"Yanlış bir fikre kapılma sakın! Anlaşmamız aynen devam ediyor. Yani... Başlangıçta olduğu şekilde tabii. Eğer benim sözümden çıkarsan... Sevgilisi zannedildiğin adamın kim olduğunu unutursan... Kafana göre davranırsan..." dedi ve yutkundu.

"Ne olur?" diye sordum. Meydan okumuyordum. Merak ediyordum.

"Ne olacağını biliyorsun aslında. Biliyorsun ve de korkuyorsun zaten. Benim canımı sıkma! Eğer sıkarsan... Ölmezsin. Ama seni öldürmem için yalvarırsın ve sana yemin ederim senin ölümün benim elimden ya da benim yüzümden olmayacak Nazlı." dedi. *Öldürmesi için yalvaracaksın ve seni öldürmeyecek. Demek ki öldürse daha iyi. Öldürse, cehenneme gidip şükredeceksin Naz. Öyle bir şey mi bu?* Bilmiyordum.

"Nişana kadar halamda kalabilir miyim?" diye sordu, asla istenmediği yerde duramayan, kendisine bir hiç muamelesi yapıldığında anında kaçan, gururundan ödün veremeyen Naz. Gözlerimin içine beş saniye baktı.

"Düşüneceğim." dedi, dümdüz bir sesle.

"Peki dövme yaptırmaya gidebilir miyim?" diye sordu, Bora'nın sözünden çıkmaması gereken Nazlı. Kafasını "Evet." anlamında salladı ve arkasını döndü. "Ben o zaman eşya alayım yanıma... Sen eğer halamda kalmama izin verirsen... Eve dönmem." dedim.

"Olur." dedi, arkası dönük bir şekilde. Sesi gitgide benden uzaklaşıyordu ve ışığını kaybediyordu. Tamir aletlerini düzeltirken, mecburiyetten cevap veriyormuş gibiydi. Gerçekten gönderecek miydi beni halama? Ben burada

kalamazdım ama o beni istemese de zorla tutsaydı keşke. Böylece istenmediğim yerde, alıkoyulmuş ama ondan ayrılmamış olurdum.

"Gerçi güvenlik önlemi falan almak gerekir... Şimdi hiç uğraştırmayayım ben seni." dedim.

"Sen o güzel aklını yorma, ben hallederim." dedi. *Arkanı dön ve çık Naz.* Arkamı döndüm. Ve çıktım. Öğlen olmasına bir saat on yedi dakika vardı ve peki etraf nasıl karanlıktı? Oksijeni kim çekmişti dünyadan? Bilemiyordum.

♠

"Hoş geldiniz Nazlı Hanım." dedi, Nazan Hanım. Karabey Holding'in giriş katında tesadüfen karşılaşmıştık. "Bora Bey'ler odasındalar." diye devam etti, gülümseyerek.

"Merhaba... Ben Bahar Hanım'la görüşmek için gelmiştim." dedim, sesimi güçlü bir tona ayarlamaya çalışarak.

"Öyle mi?" dedi, gülümseyerek. "Bahar Hanım hâlâ toplantıda..." diye devam etti. Tahmin etmesi zor değildi; çünkü Bahar'ın verdiği saatten daha erken gelen ve bunu neden yaptığını bilmeyen bendim. "Sizi o müsait oluncaya dek, Bora Bey'in odasına alayım?" dedi. Neden erken geldiğimi bilmesem de Bora ile karşılaşmak için gelmediğimi biliyordum; fakat Nazan Hanım, Bora ile karşılaşmam konusunda ısrarcıydı. *Adamın kız arkadaşısın. Adamın holdingine, kuzeniyle buluşmak için geliyorsun. Ve vaktinden evvel geliyorsun. Elbette ki Bora'nın odasına davet edileceksin Naz.*

"Bahar Hanım'ın odasında bekleyebilirim ben." dedim, gülümseyerek. Nazan Hanım, hafif şaşkınlığa çevrilmiş yüzünü ani bir gülümsemeyle toparladı ve beni yönlendirmek için elini kullandı. Birlikte asansöre bindiğimizde, 21.katı tuşlamıştı. Bahar'ın odasının Bora ile aynı katta olmasına da şaşırmamam gerekiyordu sanırım.

"Nazlı Hanım hoş geldiniz!" dedi Seren, gülümseyerek. Asansörün hemen önünde karşılaşmıştık. "Bilmiyordum geleceğinizi." diye devam etti.

"Bahar Hanım için gelmişler." dedi Nazan Hanım, araya girerek. "Kendisinin toplantıda olduğunu ve Bora Bey'in odasında kendisini bekleyebileceğini söyledim ama Nazlı Hanım'lar, Bahar Hanım'ın odasına geçmek istediler." dedi Nazan Hanım. *İçim şişti Naz!*

"Bora Bey müsait..." dedi Seren, şaşkınlıkla. Beni zorla Bora'nın yanına götürmek isteyen insan sayısı artarken, ne tepki vereceğimi asla bilmiyordum. Hiç kimse anlayışlı değildi; belki Bora'yla birbirimizi özleme kararı almıştık! Onlara neydi? *Keşke öyle olsaydı Naz!*

"Seren!" dedi, Bora'nın sesi. Koridorun ucundan duyulmuştu. Üçümüz de aynı anda sesin geldiği yere döndüğümüzde, bakışlarım Bora'nın kısılan gözleriyle buluştu. Birkaç saniye sonra, elinde bir dosyayla bize doğru yaklaşmaya başladı.

"Hoş geldin Nazlı." dedi Bora, sakin çıkan bir sesle. Ardından bakışları Seren'e çevrildi ve elindeki dosyayı uzattı. "Dosyayı imzaya götürüyorsun ama benim odamda unuttun?" dedi, sorgulayan bakışlarla.

"Affedersiniz Bora Bey..." dedi Seren, mahçup bir ifadeyle.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Bora, ellerini cebine sokarak.

"Evet..." dedi Seren, gülümseyerek.

"Çok dikkatsizsin bugün... Dosyayı başkasıyla gönderebilirim, istersen evine git ve dinlen." dedi Bora.

"Gerek yok gerçekten, teşekkür ederim." dedi Seren. Bana döndü ve gülümsedi. Ardından asansöre binmek üzere birkaç adım atarak yanımızdan ayrıldı.

"Ne içersiniz Nazlı Hanım?" diye sordu Nazan Hanım.

"Bir bardak su alabilir miyim?" dedim, pürüzlü çıkan bir sesle.

"Tabii... Bahar Hanım'ın odasına mı getirmemi istersiniz?" dedi Nazan Hanım, bir bana bir de Bora'ya bakarak.

"Bahar'ın toplantısı bitmedi?" dedi Bora, bakışlarını Nazan Hanım'a çevirerek.

"Biliyorum efendim... Ama Nazlı Hanım'lar, Bahar Hanım'ın odasında beklemek istediler." dedi Nazan Hanım. Bora, bakışlarını bana çevirdiğinde, ben koridor boyunca uzanan, bu açıdan sekiz tanesini sayabildiğim tablolara bakıyordum.

"Benim odama getirin Nazan Hanım." dedi Bora otoriter bir sesle ve odasına doğru yürümeye başladı. Küçük adımlarla onu takip ettim. Odasının kapısını açık bırakmıştı. İçeriye girdikten sonra kapattım. Masasına ilerledi ve arkadaki askılıkta asılı olan ceketini giydi. Masanın üzerindeki anahtarı cebine koydu ve yeniden kapıya doğru ilerledi.

"Nereye?" diye sordum, şaşkınlıkla. Odanın ortasında durmuş, yaptığı şeyi anlamaya çalışıyordum. Durdu. Yüzünü bana çevirdi. Bana öyle bir baktı ki, küfretse daha iyiydi.

"Eşyalarını yanına aldın mı?" diye sordu, altı saniye sonra.

"Evet." dedim, güçsüz bir ifadeyle.

"İyi. Halana gidebilirsin." dedi, ifadesiz bir sesle. Arkasını döndü ve odadan çıktı.

♠

Vücuduna, seninle mezara kadar gidecek bir şeyi işletmek, kesinlikle anlamı insanın benliğini aşan ciddi bir eylemdi. Bileğime anne ve babamın ölüm tarihini yazdırmak ve bu tarihi hep bedenimde taşımak istemiştim; 12 Mart 2006 benim bu hayatta eksilmeye başladığım gündü. Canımın tatlı oluşundan mıdır yoksa tamamen derimin altına bir iğnenin gireceğini bildiğim için mi bilmiyordum ama dövmecideki o sandalyeye oturduğumda canımın acıyacağını düşünmüştüm. Ancak derimin altından çok daha derinlere saplanmış başka bir iğne olmalıydı ki; hiçbir acı hissetmemiştim.

"Ne hissediyorsan yüzünde be kızım!" dedi Gökhan, masaya oturduğunda. Etrafına bakındı ve en sonunda gördüğü garsona el kaldırarak, kahve siparişi verdi.

"Sen nereden çıktın?" dedim, şaşkınlıkla. Dövme yaptırdıktan sonra Bahar'la, Bebek'te bir kafeye gelmiş ve oturmuştuk. Fakat yaklaşık on dakika evvel, bir akşam

yemeğine katılması gerektiğini söyleyerek kalkmıştı. Aslında ben de kalkacaktım ama son anda Bahar'ı arayan Begüm, yanıma geleceğini söyleyerek benim biraz daha oturmamı istemişti.

"Begüm'le buluşacağız, burada buluşmaya karar verdik." dedi Gökhan, arkasına yaslanırken.

"Anladım." dedim, başımı yeniden denize doğru çevirerek.

"Hasar çok mu?" dedi Gökhan, bir elini hızlıca gözlerimin önünde sallayıp dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Hasar raporunu hesaplamaya gücüm bile yoktu; o yüzden bu soruya cevap veremeyecektim.

"Ben bilmiyorum." dedim, çaresizce. "Canım acıyor. Çok fazla. Hiç bu kadar acımamıştı." diye devam ettim, gözlerimin doluluğuna aldırmadan.

"Sakin ol." dedi Gökhan, ellerini masanın üzerinde bağlayarak. "Her ne olursa olsun, ancak sakin kalarak çözümlenecektir. Kafanı topla, düşün biraz..." diye devam etti.

"Neyi?" dedim, ters bir ifadeyle. "Beni istemediğini söyledi." diye devam ettim. Gözümden düşen birkaç damla yaş yanaklarıma süzülürken derin bir nefes aldım. "Ben çok saçmaladım." dedim, gözlerimi kısarak. "Kendimi ekranda izlesem, aptal olduğumu düşünür kanalı çevirirdim. Öyle saçmalamak." dedim, başımı iki yana sallayarak.

"Ben sana neden zarar verdim?" diye sordu Gökhan, az evvel önüne getirilen kahvesinden bir yudum alarak. "Çünkü benim gözümde sadece bir piyondun." diye kendini yanıtladı ardından. "Çünkü seneler evvel, bir gün yola bir piyonla devam etmeye karar vermiştik." dedi, hemen ardından. "Tabii ki seni piyon olarak gördüğüm için değil, bana ve oyunumuza karşı çıktığın için istemsizce zarar verdim sana... Gözüm dönmüştü. Her şey mahvolacaktı ve Bora'nın tavrını anlayamıyordum." dedi, mahçup bir şekilde.

"Ben değil bir başkası olsaydı... Öldürecektiniz yani?" dedim, düz ve meraksız bir ifadeyle.

"Bora seni kaçırmadı Naz." dedi, kahvesinden bir yudum daha alırken. "Ölmeyi sen bile isteye, Anıl'ın hayatını kurtarmak için kabul ettin. Anıl kurtuldu mu? Evet. Yaşıyor mu? Evet. Benden bile rahat bir yaşamı olduğu kesin hatta... Bu hayatta sanırım en çok Anıl olmak isterdim." dedi, gülümseyerek.

"O da çok zor şeyler yaşadı." dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Ölümden döndü!" dedim, sitemle.

"Ölümden dönmenin ne olduğunu bir kez deneyimlemedim Naz." dedi Gökhan. Gülümseyerek başını iki yana salladığında gözlerim kısılmıştı. "Üstelik neredeyse her gün yaşadığım bir şey bu benim." diye devam etti.

"Bir sürü korumalarınız var?" dedim, şaşkınlıkla.

"İnan bana kimse kimseyi kendi ya da etrafındaki sayılı birkaç insan kadar koruyamaz." dedi, yüzünü denize döndürerek. "Bizim hayatımızdan nefret edebilirsin. Biz de bayılmıyoruz... Bu yola tek bir şey için çıktık. Ve o güne kadar da güçlenebildiğimiz kadar güçlenmek zorundaydık. Şu an yaşıyorsak bu güç sayesinde." diye devam etti ve bakışlarını yüzüme sabitledi.

"Ancak çok kötüler çok fazla güçlenebiliyor günümüzde ne yazık ki..." dedim, dudaklarımı birbirine bastırarak.

"Çok kötü olmak yetmez." dedi Gökhan, kaşlarını kaldırarak. "En kötüsü olmak lazım." diye devam etti. "Bununla gurur duymuyorum. Ama hayat bizi bu noktaya getirdi." dedi, derin bir nefes alarak. "Kara'nın en çok neyini seviyorum biliyor musun?" diye devam etti, gülümseyerek.

"Neyini?" dedim, merakla.

"Zekasını." dedi Gökhan, arkasına yaslanarak. "İnsanı suya götürüp susuz bırakacak ve bunu da o insanın asla çakmamasını sağlayacak kadar zeki olmasını." diye devam etti. "İşte zeki olduğun zaman, iyilik ve kötülük devre dışı kalabiliyor. Bazı şeyler için, bazı şeyler harcanmaya değer oluyor. Bunun dışarıdan nasıl gözüktüğüyle ilgilenmiyorum." dedi, buruk bir tebessümle.

"Ben çok kısa zamanda, o kadar hiç yaşamadığım ve aksiyon filmlerinden fırlama, korku dolu şeyler yaşadım ki... Ne doğru, ne yanlış, ne iyi, ne kötü ayırt edemez oldum." dedim, yutkunurken.

"Sen... Senin için defalarca kez, kendinden taviz verdiğini bildiğin bir adamı... En yakın arkadaşını öldürecek olmakla suçladın." dedi, gülümseyerek. Dudaklarım aralandı ve sonrasında da kapandı. Çünkü haklıydı ve diyecek tek kelimem de yoktu. "Sen, Anıl'ı kıskandığını bildiğin bir adamın arkadaşından, Anıl'ın gönderdiği ve üzerinizde baş harflerinizin olduğu kolyeyi de aldın Naz." diye devam etti Gökhan. Kaşlarım çatılırken, yeniden yutkundum. "Ve sen şimdi, zaten hatalarının farkındasın..." dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Geri dönüşü var mı hatalarımın?" diye sordum, merakla.

"Abim delirdi mi?" diye sordu Begüm öfkeyle. Hızla sandalyeyi çekmiş ve yanıma oturmuştu. "Çıldıracağım ya! İşitmediğim azar kalmadı telefonu açmadım diye! Kabinde elbise deniyordum nasıl açayım ben senin telefonunu Allah Allah! Biliyorsun alışverişte olduğumu!" diye söylenmeye devam etti.

"Dur be kızım, bir nefes al." dedi Gökhan, şaşkınlıkla. "N'oluyor?" diye sordu, ardından.

"Zaman aleyhime işliyor Gökhan'cığım. Eğer bir saat içinde eve dönmezsem hiç iyi şeyler olmayacağını söyledi sevgili abim. Ve bunu tam olarak, üç saat önce söyledi." dedi, sitemli bir ifadeyle.

"O yüzden mi benimle buluşmak istedin?" dedi Gökhan, gülerek. "Seni korumamı mı istiyorsun kız?" dedi ardından, alaylı bir ifadeyle. "Beleşe çalışmam." dedi, arkasına yaslanırken.

"Hayır canım benim umudum sevgili yengeciğim." dedi Begüm, ciddi bir ifadeyle. Histerik bir kahkaha attığımda, Begüm'ün şaşkın bakışları bana çevrilmişti.

"Kavga ettiniz değil mi? Sabah tahmin ettim! Allah kahretsin!" dedi Begüm, üzüntüyle. "Ulan ben öldüm o

zaman?" diye devam etti, endişeyle. Bakışları Gökhan'a çevrildi.

"Tamam üç saattir benimlesin, no problemo." dedi Gökhan, göz kırparak. "Neredeydin?" diye sordu, ardından. Begüm'ün kaşları çatılmıştı. "Yeme beni üç numara, alışveriş için bu kadar takla atmazsın sen. Kerem mi İstanbulda?" dedi, sonrasında.

"Evet." dedi Begüm, kısık bir sesle. "Abime söyleme n'olur. Dışarıya çıkarken bin tane soru soracak sonra." diye devam etti. "Lütfen." dedi, avuçlarını birleştirerek. Aslında tüm bunları benim biliyor olmam çok yanlıştı; ama umurumda bile değildi. Zaten Bora, Begüm'ün kendisinden sakladıklarını söyleyemeyeceğim kadar uzağıma düşmüştü.

"Tamam. Şu Kerem'le bir de ben tanışayım." dedi Gökhan, kaşlarını çatarak.

"Olur." dedi Begüm, gülümseyerek. "Ben bir tuvalete gideyim." dedi, sonrasında. Gökhan cebinden telefonunu çıkarttı ve bir numarayı tuşladı.

"N'aber?" dedi, düz bir sesle. "İyi Bebek'teyim. Begüm'le buluştuk şimdi. Naz'ın yanındayız... Haberin olsun..." dedi ve yeni gelen kahvesinden bir yudum aldı. Şaşkınlıkla Gökhan'a bakıyordum. "Kerem'leymiş..." dedi, derin bir nefes alarak. "AVM'de buluştular demek ki." diye devam etti. Ve on altı saniye kadar, karşı tarafı yani Bora'yı dinledi. "Ben tanışacağım en kısa zamanda... Belki nişandan sonra?" dedi. "Tamam. Konuşuruz. Geliriz zaten birazdan." diye noktaladı, konuşmasını.

"Begüm'e ihanet ettin?" dedim, şaşkınlıkla.

"Hayır. Onu koruyorum." dedi Gökhan, gülümseyerek. "Bora'nın bilmesi gereken bir detaydı bugün nerede ne yaptığı. Ve ben de paylaştım. Çünkü o, onun abisi." diye devam etti.

"Kıza şimdi kızacak ama?" dedim.

"Hayır, çünkü bildiğini belli etmeyecek." dedi Gökhan, kollarını bağlayarak. "Bora her şeyi bilir Naz, onlarca adamı var. Sadece çaktırmaz. Zaten anlamış bir dolap döndüğünü

ki, eve gelmesini istemiş. Yalan söylediği için kızıyor. Begüm Bora'ya karşı öyle davranıyor ama bana güveniyor, her şeyini paylaşıyor... Ve bu bizim işimize geliyor." diye devam etti.

"Her şeyi mi anlatıyorsun Bora'ya?" diye sordum, merakla.

"Neyi bilip neyi bilmemesi gerektiğini ayırt edebiliyorum." dedi, gülerek. "Bugün eğer bana Kerem'le olduğunu söyleyebiliyorsa, onu idare etmemi istiyorsa eğer... Yarın başına bir iş gelirse de söyleyebilir. İhtiyacı olduğunda beni araması gerektiğini bilir. Bora'dan çekiniyor ama bana karşı rahat." dedi, arkasına yaslanırken. "Dediğim gibi Begüm onun kız kardeşi... Seninle paylaştıklarımız seninle aramızda kalır. Durumlar farklı. Endişelenme." diye devam etti.

"Ben yemek yiyeceğim sanırım, acıktım." dedi Begüm, yeniden masaya geldiğinde. Biraz evvelki kasvetli hali dağılmış, yerine gayet neşeli bir Begüm gelmişti. "Şimdi Bora Bey'i hallettiğimize göre, sıra diğer işe gelsin..." dedi ve derin bir nefes alarak, bir numarayı tuşladı. "Merhabalar... Karabey Holding'ten Seren ben, Bora Bey'in asistanıyım." dedi Begüm. Şaşkınlıkla ona bakıyordum ve daha ne kadar şaşırabileceğimi asla kestiremiyordum.

"Yuh!" dedi Gökhan, kızgın bir ifadeyle.

"Tabii... Bekliyorum." dedi Begüm, omuz silkerek. "Merhaba Selçuk Bey, nasılsınız?" dedi Begüm, yapmacık derecede tok çıkan bir sesle. "Çok teşekkürler... Bora Bey malumunuz nişan telaşında... O sebeple, sizden küçük bir ricası var ve bunu iletmek bana düştü." dedi, biraz sonra. Karşı tarafı dinledikçe göz deviriyordu. "Bugün, Begüm Hanım'ın fotoğrafları, bir muhabiriniz tarafından çekilmiş... Kendisi arkadaşıyla alışveriş yapıyormuş o sırada..." dedi, kafasını kaşıyarak. "Hayır hayır, herhangi bir saygısızlık yapılmamış ama bildiğiniz üzere, Bora Bey basından uzak tutuyor Begüm Hanım'ı..." diye devam etti.

"Cahil cesareti!" dedi Gökhan, sitemle. Bense hâlâ şaşkınlıkla Begüm'ü izliyordum.

"Çok teşekkürler, bu iyiliğiniz karşılıksız kalmayacak." dedi, arkasına yaslanarak. "Yoo size güvenimiz tam, fotoğraflar herhangi bir yerde yayımlanırsa, zaten kaynağını biliyoruz." dedi, tehditkar bir ifadeyle. "Ah! Nişan töreninde basının olup olmayacağıyla alakalı konular için lütfen daha sonra görüşelim." dedi, göz devirerek. "İyi akşamlar." diye devam etti ve telefonu masanın üzerine bıraktı.

"N'apıyorsun kızım?" dedi Gökhan, sert bir ifadeyle.

"Abimin ve senin işinizi kolaylaştırıyorum. Siz de aynısını yapmayacak mıydınız?" dedi Begüm, kaşlarını çatarak.

"Çünkü abin görüntüleri isterdi biliyorsun... Artık ne kadar abinin görmesinden korkuyorsan!" dedi Gökhan, dişlerini sıkarak.

"Tebrikler zeka küpü!" dedi Begüm, topuz yaptığı saçlarını açarak. "Neyse yemek yiyeceğim ben." diye devam etti.

"Benim kalkmam lazım artık." dedim, gözüm telefon ekranındaki saate takıldığında. "Saat 7'ye geliyor." diye devam ettim.

"Gelsin?" dedi Begüm, şaşkınlıkla. Bence de gelsindi. Saatin yediye, sekize, dokuza, ona, on bire ya da on ikiye gelmesi benim için hiçbir zaman sorun olmazdı. "Abim dışarıda olduğun saatlere müdahale etmiyor herhalde değil mi? Daha neler!" diye devam etti, tedirgin bir ifadeyle. "Ayrıca bizimlesin?" dedi, ardından da.

"Ben halama gideceğim, karşıya. Ümraniye'ye." dedim, zoraki bir gülümsemeyle. Aslında halamın da evine giriş yapacağım saate karışacağı falan yoktu ama öncelikle neden nişana kadar onda kaldığımı açıklamam gerekecekti; ve bunu bir an evvel yapmak istiyordum çünkü düşündükçe daralıyordum. "Yengem geldi de... Onu göreyim, o uyumadan." dedim, biraz daha gülümsemeye çalışarak. *Halana da bunu söyleyebilirsin işte Naz!*

"Aaa!" dedi Begüm, gülümseyerek. Gökhan ise suspus olmuş, sadece bizi izliyordu. "O zaman kalkalım beraber, ben de eve geçeyim madem." diye devam etti. "Abim de

geç gelecekmiş sanırım bu akşam?" dedi, bakışlarını Gökhan'a çevirerek.

"Mekanlardan birisinde oyun var." dedi Gökhan, Begüm'e. "Bu akşam yalnızsın üç numaracık." dedi, gülümseyerek.

"Ne yapsam ya Bahar Abla'ya falan mı geçsem?" dedi Begüm, mutsuz bir ifadeyle.

"Vermez abin izin. Takık zaten sana bu ara biliyorsun... Uslu uslu eve git. Bak abin Samet'e araba aldı. Azıcık huyuna git şu adamın da öfkesi geçsin, daha çok papaz olacaksınız bu gidişle, katmerliyorsun her şeyi." dedi Gökhan. Ardından elini kaldırdı ve hesabı istedi.

"Abin izin verseydi... Benimle gelirdin." dedim Begüm'e. "Yengemle ve halamla tanışırdınız. Beraber balkonda otururduk seninle." diye devam ettim, gülümseyerek.

"Şansımı denesem mi acaba? Güzel fikirmiş." dedi Begüm, kaşlarını kaldırarak. Balkonda oturmak, yalnız olmaktan daha iyiydi sanırım zira güzel bir fikir olduğu söylenemezdi. Ardından masanın üzerindeki telefonunu eline aldı. Gökhan hesabı ödedikten sonra ayağa kalkmış ve çıkış kapısına doğru ilerlemeye başlamıştık.

"Naz, seni Selim götürecek." dedi Gökhan. "Hadi üç numara." dedi sonrasında, Begüm'e dönerek.

"Dur bir dakika." dedi Begüm, başını telefonundan kaldırmadan. Şansını denemeye karar verdiğinden beridir yaptığı da mesaj yazmaktı zaten. Ve sanırım, Bora ile mesajlaşıyordu; üstelik bunu yaparken oldukça ciddiydi. "OLEY!" diye bağırdı, on saniye sonra.

"Verdi mi izin?" diye sordum, heyecanla.

"Sayılır." dedi Begüm, gülerek. Bu sırada cebimde olan telefonun mesaj sesi duyulmuştu.

"Senin mi fikrin, Begüm dayatma mı yapıyor?"

"Ben davet ettim onu."

"Kendi evine davet etmiyorsun, halanlara ayıp olmayacak mı?"

"Bilakis, çok sevinirler hatta."

"Sana emanet."

"Herhangi bir şey olursa, derhal beni ara."
"Yarın evden çıktığında haberim olsun."
"Tamam."
"Teşekkür ederim."

"Ve tamamdır." dedi Begüm, aşırı derecede gülümseyerek. "Onay mesajını aldım şimdi." diye devam etti.

"Pişman etme adamı." dedi Gökhan, Begüm'ün yanağından makas alarak. Ardından bakışları bana çevrildi ve yüzüne buruk bir tebessüm yayıldı. "Dikkat et kendine." dedi ve Selim'le Özgür'ün başında olduğu arabaya yönelerek, kapımı açtı.

♠

Begüm'le beraber halama gelmiş olduğum için, neden burada olduğum sandığım kadar büyük bir sorguyla karşılanmamıştı. Ve hatta yazdan beridir görüşmediğim yengem bile, benimle hasret gidermek yerine, müstakbel nişanlımın kardeşiyle ilgilenmeyi tercih etmişti. Sanırım ben nasıl düşünürsem düşüneyim, halam ve yengem için, müstakbel eşimin ailesiyle olan ilişkim çok önemliydi; ve onlar, görümcemin benimle yatılı misafirliğe gelmesinden, sandığımdan çok daha büyük anlamlar çıkartmışlardı.

"Bak zengin kızı ama helal olsun... Nasıl da yardım etti sofrayı toplamamıza." diyordu halam. Begüm'e misafir yastığı ve yorganı verme bahanesiyle beni odasına kadar çağırdığında, yengemi de odada bulmuştum ve tam da o an kaçmam gerektiğini idrak edememiş olduğum için suçu kendimde aramalıydım. *İki gıybet döndür Naz, yoksa kurtulamazsın.*

"Yok vallahi ben sevdim kızı. Pek bir görümcelik de yapmaz. Ağzı var dili yok maşallah!" dedi yengem, gülümseyerek.

"Şu yastığı yorganı verin de... Gideyim artık. Kıza kahve yapıp balkona geçmesini söyledim... Hadi yatıyor musunuz, dedikodu mu yapıyorsunuz artık kendi kendinize!" dedim, sitemle. Fakat halam, kucağında tuttuğu yastığı vermemekte çok kararlıydı.

"Naz şimdi bu kız... Sizinle mi yaşayacak?" diye sordu halam, merakla.

"Bilmiyorum hala!" dedim, gözlerimi belerterek. "N'apçan nüfusuna mı alacan Allah aşkına?" diye devam ettim, elindeki yastığı çekiştirerek.

"Pek de kibar... Bana 'yenge' diye hitap etti..." dedi yengem, gereksiz bir gülümsemeyle. "Kardeşi böyleyse, damat nasıldır kim bilir?" diye devam etti, ardından. Aradığımız damada ulaşılamayan yerde olduğumuzu söyleyip, içlerindeki sevinci kursaklarında bırakmak istediysem de vicdanım el vermemişti.

"Aaa!" dedim, sitemle. "Kız ağaç oldu ağaç! Yarın gittikten sonra şaaapın!" diye devam ettim ve yengemin elindeki yorganı çekiştirdim. "Koy hala yastığı şuraya!" dedim, sert bir sesle. Halam üffleyerek, belki de offlayarak, hatta belki de içinden küfrederek yastığı kollarımdaki yorganın üzerine koydu. "İyi geceler size! Alın ilacınızı uyuyun!" dedim, kızgın bir şekilde.

"Odama geçeyim ben." dedi yengem, hoşnutsuzlukla. "Yani Naz, sen kime çektin bilmiyorum." diye devam etti, kapıyı açarken.

"Hadi yengeciğim hadi. Allah inşallah rahatlık versin." dedim, yapmacık bir gülümsemeyle. Ve Begüm için ayrılan yorganla yastığı koltuğun üzerine fırlattım. *Keşke Canan olsaydı Naz, onların gazını alırdı!* Ama Canan, bugün erkenden Ankara'ya dönerek beni yarı yolda bırakmış ve kuzenlik birliğine karşı gelmişti. *Tabii Canan hesaplayabilmeliydi sen ve Bora'nın tam da bugün, şiddetli bir kavgaya tutuşacağınızı Naz, haklısın!*

"Çok sıcacık bir ev." dedi Begüm, balkona çıktığımda. Ona verdiğim eşofman takımını giymiş ve bizim için birer kahve yapmıştı.

"Bodrum'daki evim kadar sıcacık değil." dedim, gülümseyerek. "Severim burayı da... Çocukken gelirdik annem ve babamla beraber. Bu oturduğumuz köşe takımında, Canan'la sohbet ederdik..." dedim.

"Vesile Hala'nın kızı." dedi Begüm, tebessüm ederek. "Yeğenin de varmış he?" diye devam etti.

"Evet, Can." dedim, kahvemden bir yudum alarak. "Zaten bi Canan, bir de kocası Özcan Abi var. Başka kuzenim yok benim... Sizin sülale kadar kalabalık değiliz." dedim. "Anne tarafım hiç yok... Dayım, teyzem falan yok yani." diye devam ettim.

"Baba tarafımız kalabalık evet. Ama anne tarafıyla bağlantımız sıfır." dedi Begüm, üzerindeki şala daha sıkı sarınarak. "Annemin annesi hayatta, onu biliyorum sadece." diye devam etti.

"Bilmiyordum." dedim, şaşkınlıkla. "Yani Bora anneannenizden hiç bahsetmedi." diye devam ettim.

"Bir cüzdanını kontrol etmek lazım. Fotoğrafı falan çıkarsa yarın... Şaşırmam." dedi Begüm, imalı bir ifadeyle. Ardından da küçük bir kahkaha attı. "Gidip vesikalık çektireceğim... Abime vermek için." dedi, anında ciddileşen ifadesiyle. Belki de dışarıdan çok yanlış anlaşılacaktı ama istemsiz bir kahkaha attım.

"Gıpta ediyorum size... Yani çok tatlı gözüküyorsunuz birlikte." dedim, hâlâ yüzümde olan gülümsemeyle beraber.

"Abim benim bu hayattaki her şeyim." dedi Begüm, incecik bir sesle. "Onu da kaybedeceğim bir gün biliyorum." diye devam etti.

"Allah korusun!" dedim, ani bir tepkiyle. Begüm'ün yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı ve başını iki yana salladı.

"Annem ve babam öldüğünde... Babaannem, babamın mezarının başında, hâlâ daha aklımdan çıkmayan bir cümle kurmuştu Naz... *'Su testisi, su yolunda kırılır be oğlum.'* demişti. Sanki yüreğinden kopup da dilinden çıkmıştı o cümle. Yani sanki böyle olacağını babaannem herkesten evvel biliyordu diye düşünmüştüm..." dedi Begüm, gökyüzüne bakarak. "Daha sonra bu cümleyi bir kez daha kurdu... Beyza öldükten sonra... Abime. Onu engellemek için." diye devam etti, bakışlarını bana çevirerek.

"Babanın yaşadığı kaderle abininki aynı olmak zorunda değil ki..." dedim. Begüm'den çok kendime umut vermek istercesine kurmuştum bu cümleyi.

"Babamla kötü an'ımız yoktu Mehmet denen herif bizim eve gelene dek. Biz çok mutlu bir aileydik. Annem, babam, Beyza, abim ve ben... Beş kişilik bir çekirdek aileydik. Tarabya'da köşkte oturuyorduk... Filiz Hala'm sık sık bizimle kalırdı. Yaz ve sömestir tatillerinde sürekli seyahate çıkardık." dedi Begüm, bakışlarına yerleşen hüzünlü ifadeyle beraber. "Hepimizin fikrini alırdı babam, hiçbirimizin istemediği olmazdı. Mesela bizim evimiz hep yemek kokardı. Trabzon'dan gelirlerdi sürekli, gelenimiz gidenimiz bitmezdi. Kalabalık sofralar kurulurdu... Sıcacık, sevgi dolu, baş köşesinde babamın oturduğu bir evdi bizim evimiz." diye devam etti. Gözlerini yumduğunda canının yandığını anlamıştım. Göz kapaklarının altından süzülen yaşları elinin tersiyle sildi ve derin bir nefes alarak gözlerini yeniden açtı.

"İnsanın anne ve babasının yerini hiç kimse dolduramıyor." dedim, tebessüm ederek.

"Babamın birilerinin canını yakan birisi olduğunu ben çok geç öğrendim... Benden saklamışlar... Ve ben babamın aslında kim olduğunu hiç kabul edemedim. Hala edemiyorum. Çünkü babam asla öyle kötü birisi gibi değildi... Her akşam, ben uyumadan evvel bana kitap okurdu mesela ben küçükken... Annem de babamı çok severdi. Ben babamın kötü birisi olduğunu bilmiyordum." dedi, kafasını iki yana sallayarak. "Bencillik belki ama... Benim babam sonuçta. Zamanında hatalar yapmış... Sonra da toparlayamamış... Ama çok pişman olmuş. Her şey Beyza yüzünden... O Mehmet'le kaçmasaydı, belki de babam kurtulacaktı her şeyden." dedi.

"Babanı sevmen bencillik değil... O senin baban." dedim, Begüm'ün ellerini avuçlarımın arasına alarak.

"Bana, abime ve Beyza'ya mektup yazmış babam... Ölmeden evvel. Ne kadar evvel onu bilmiyoruz. Orada da bahsediyor pişmanlığından... Ama Mehmet denen herif, onu

ve annemi öldürdü. Abim de ölecekti az kalsın." dedi. Ve gözlerimin içine dört saniye boyunca baktıktan sonra yeniden konuştu. "Babam benim üzerime yürüdü bir kez... O gün çok korkmuştum ondan. Beni abim kurtardı. Ama o gün bambaşka bir adamdı sadece babam. Ben affettim. Abime tokat atmıştı daha önce, galiba bana da atacaktı abim araya girmeseydi... Abim onu, ona attığı o tokat yüzünden asla affetmedi. Hayatında yediği ilk ve tek tokat belki. Ama sevmediği için atmadı o tokadı da abime... Babam bizi çok severdi. "

"Elbette ki öyle... Üzülme. Hepsi geçmişte kaldı." dedim, gülümseyerek. Begüm başını iki yana salladı ve burnunu çekti.

"Geçmişte kaldığı falan yok." dedi, kaşlarını kaldırarak. "Abim de bulaştı bu işlere... Bir hortum gibi içine çekiliyor belki de." diye devam etti. "Ve bu öyle bir şey ki Naz... Ancak onun ölüm haberini aldığında anlayabilirsin işlerin ters gittiğini." dedi, bomboş bakan gözlerle. Acıyla yutkunduğumda, boğazımda sanki Begüm'ün sözleri kalmıştı. İçtiğim kahve bile boğazımdaki o tortuyu geçirememişti.

"Böyle düşünme." dedim, derin bir nefes vererek. Ve sanki verdiğim her nefeste, Begüm'ün düşüncelerini savuşturmaya çalışıyordum.

"Kara..." dedi Begüm, tedirgin bir ifadeyle. "Kara, herkesin kara listesindedir." diye devam etti. "Onun alın yazısı kara." dedi, acı dolu bir gülümsemeyle.

"Ona bir şey olmasından çok korkuyorsun ama olmayacak." dedim, tebessüm ederek. Bu konuda hiç kimse kesin bir yargıya varamazdı ama belki de ilk defa yalnızca iyi düşünmek istiyordum. Begüm'ün yaşadığı hiçbir şeyi yaşamamış ve belki de Bora'nın da söylediği gibi hiçbir şey görmemiştim. Benim kısacık zamanda gördüğüm her şey, onların zor hayatlarının yanında hiçbir şeydi işte ve ben Bora'nın can güvenliği için endişe edilmesi gerektiğinden bile bihaberdim.

"Abim ve Beyza arkadaştılar... Bir düzenleri vardı. Sonra ben doğmuşum, o düzenin üzerine. Benim bir ablam, bir abim vardı ama Beyza'nın bir arkadaşı, bir de küçük kız kardeşi vardı. Küçük kız kardeşinin doğumuyla, evin tek kızı değildi artık. Pabucu dama atılmıştı. Küçük kız kardeşiyle eşyalarını, odasını, sırlarını paylaşmazdı kolay kolay... Ama en çok da arkadaşını paylaşmazdı." dedi, kaşlarını çatarak. "Babam bana karne hediyesi bisiklet almıştı. Abim bana bisiklet sürmeyi öğretecekti... 8 yaşındaydım... Ama sonra Beyza, abimi yanına çağırdı ve abim onunla gitti, bana bisiklet sürmeyi öğretmedi. Ben de inat ettim kendi kendime öğrenmek için... Düştüm. Sonra babam bana o kadar çok kızdı ki abimi beklemediğim ve kendime zarar verdiğim için..." dedi. Gözlerinde küçücük bir çocuğun öfkesi vardı.

"Sonra n'oldu?" dedim, merakla.

"Beni hastaneye götürdüler... Annem ayrı, babam ayrı çok korktular. Kafamı da çarpmıştım. Başım kanadı. Bacağıma dikiş atıldı. Canım çok yandı... Abim ve Beyza eve geldiklerinde hala ağlıyordum acıdan." dedi, üzgün bir ifadeyle. "Ertesi gün abim bana bisiklet sürmeyi öğretmek istedi ama öğretemedi... Çünkü babam bisikletimi çöpe atmıştı." diye devam etti. "Ve ben bir daha hiç bisiklete binmedim." dedi, derin bir nefes alarak.

"Ben sana öğretirim eğer istersen." dedim, gülümseyerek.

"Bisiklete binerek mutlu olma yaşını geçtim." dedi Begüm, gülümseyerek. "Beyza bana 10 yaşına geldiğimde ikinci bisikletimi almıştı... Ona da hiç binmedim." dedi, yeniden kaşlarını çatarak. "Zaten o zamanlar, abisiyle ablası eve dönsün diye bekleyen küçük bir kızdım... Annem ve babamla üçümüz tatile çıkmaya başlamıştık mesela çünkü Beyza ve abim birlikte takılıyorlardı hep. Bizimle geliyorlardı ama yanımızda çok az duruyorlardı. Çünkü onlar büyümüşlerdi ve kendi aralarında paylaşımları vardı hep." dedi, iç çekerek.

"Sen de onların ilişkisine gıpta ediyormuşsun." dedim, gülümseyerek.

"Hep büyümek ve abimle arkadaş olmak istedim." dedi ve bakışlarını gökyüzüne sabitledi. "Ama ben büyüdüğüm zaman abim değişmek zorunda kaldı. Öyle bir sadeleşti ve öyle bir kalabalıklaştı ki... Ne yanında durabildim, ne de yanından ayrılabildim. Ben onun arkadaşı olmak istemiştim ama başına bela küçük bir kız kardeş olarak kalıverdim." dedi.

"Abin seni çok seviyor." dedim, sitem edercesine. "Her şeyden çok seviyor." diye devam ettim.

"Sevgi yetmez bazen Naz." dedi Begüm, bakışlarını bana çevirerek. "İki kardeşin arasındaki sevgi değil bizimkisi artık. Kaybettiklerimiz kadar çok sarıldık birbirimize. Birbirimizden başka kimsemiz olmadığını bilerek... Onun önceliği beni sevmek değil, beni korumak. Ve o beni korurken, kalbimi kırıyor." diye devam etti. Gözlerim kısılmış, kaşlarım çatılmıştı ve Begüm'ün ne demek istediğini anlamıyordum.

"Abinin seni tüm tehlikelerden korumasının ne gibi bir zararı olabilir ki, buna neden kırılıyorsun?" dedim, şaşkınlıkla.

"Beni koruyan abim değil." dedi Begüm, yutkunmama sebep olacak kadar derin ve kederli bir gülümsemeyle. "Beni koruyan Kara." diye devam etti. Ve bunu öyle bir tonlamayla söylemişti ki, Kara'dan nefret ettiğini, aynı Bora'nın söylediği gibi gözlerinde görmüştüm. Ardından, başını iki yana salladı. "Her geçen gün, kara listesinde olduğu insan sayısının bir bir eksildiği Kara..." dedi.

Fakat, ben böyle demezdim. Her geçen gün, kara listesinde olduğu insan sayısının bir bir nasıl eksildiğinden bihaber olmak isterdim ayrıca. Tanıdığım, iyi olduğuna inandığım bir adam vardı; Kara diye bahsedilen Bora Karabey.

Ve ben, ona neden Kara dendiğini gayet iyi biliyordum.

Kara'ydı o; kara bahtımın en güzel aydınlığıydı. Gecenin karasıydı. Okyanusun karasıydı. Gözlerinin karasıydı. Sevdanın karasıydı. Yeşile en çok yakışan, gözlerimi kapattığımda yüzünden başka hiçbir şey görmediğim,

kulaklarımda yumuşacık sesini duyduğum, kokusunu kilometrecelerce öteden tanıyabileceğimi hissettiğim ve kendimi ondan başka hiçbir kimsenin yanında hayal edemediğimdi.

Mart'ın 1'inde ve sonrasında, sürekli olarak, saçlarımın arasından geçip de sağ kulağımın biraz altıyla buluşan o sakinleştirici ve bir o kadar da baş döndürücü nefes, ait olduğu yere kazınmışken, şimdi, onun hakkında bu kadar kesin hükümler veremezdim.

Babamın benim için oluşturduğu alfabeden, *"Kara"* kelimesini temsil eden *"3,8,11,8"* rakamları, Kara'nın nefesini ilk kez hissettiğim yere, kalbimdeki savaşın kazananını temsil etmek üzere, alt alta, ince kara çizgilerle işlenmişken, Kara hakkında ağzımı dahi açamazdım belki de.

Bileğime anne ve babamın öldüğü ve eksilmeye başladığım tarihi yazdıracakken, tamamlanmama sebep olan adamın adını şah damarıma yazdırmıştım ve şimdi bu adama haksızlık edemezdim.

Adı, kara toprağa girinceye dek orada kalacaktı ve yaşadığım sürece, yalnızca ben okuyabilecektim boynumda "Kara" yazdığını; her aynaya baktığımda. Parmak uçlarım ne zaman boynumun sağ tarafıyla buluşsa, kabarık bir şekilde duran sayılar bana Bora'nın nefesim kadar yanımda olduğunu hatırlatacaktı.

Geç kalmış mıydım bilmiyordum ama kalbiyle aklı arasındaki savaşta kalbinin galip gelmiş olmasını, sarf ettiği her bir cümlenin kızgınlıkla, öfkeyle ve de kırgınlıkla ağzından çıkmış olmasını tüm kalbimle diliyordum.

Gözlerdeki aşkı yok saymak kolay değildi. Kolay olmamalıydı. Ne zaman ya da nasıl olduğunu bilmeksizin başlayan bu aşk, bizi esir almıştı ve kalbe takılı prangaları çıkartmak artık mümkün değildi.

"İkimiz de, başladığını çok iyi biliyoruz Bora Karabey."

Ve ben, bir kez daha Bora'nın bana kıyamaması ve benimle aynı fikirde olduğunu dile getirmesi için her şeyi

yapabilecek güçte ama her şeyin bir an evvel sonuçlanması konusunda oldukça sabırsızdım şimdiden sonra.

Bora Karabey, normal şartlar altında, kendisine gönderilen bir mesaj ekranına düştüğünde, ortalama yirmi bir saniye içerisinde bildirimi fark edip mesajı sağa doğru kaydırarak, WhatsApp'ta, mesajı gönderen kişinin sayfasını açabilirdi. Ama bu gece oldukça hızlıydı çünkü, mesajı göndermemin üzerinden henüz sekiz saniye geçtikten sonra çevrimiçi olmuştu. Belki de telefonu zaten elindeydi ve yukarıdan düşen mesaj bildirimine tıklayarak sayfama gelmişti.

Hoş gelmişti.

Nasıl ya da kaç saniyede geldiğinin hiçbir önemi yoktu; önemli olan gelmesiydi. Ve bunlar vereceği cevabı beklerken, kendimi oyalamak adına kafamı doldurduğum aptalca şeylerdi.

50.Bölüm

Erken gelen salı, mutlu geçen bayramlar olsun... Yorumlarınız için çok teşekkür ederim, lütfen oylamayı unutmayın. Maça Kızı 8'i 11.sıraya kadar taşıyan siz değerli okurlarımı çok seviyorum. ♥□□

♠

181 Gün Önce...

Topuklu ayakkabılarımın çıkardığı ses kulaklarıma çarparken, bir alışveriş merkezinin açık alanında, kapalı hava olmasına rağmen güneş gözlüklerini takmayı ihmal etmemiş ve hiç şüphesiz etrafındaki herkesten daha çok dikkat çeken Hande'nin yanına doğru ilerliyordum.

"Hoş geldin kuzu!" dedi Hande, bana sarılarak. Bana sarılı kalıp, beni bırakmaya niyeti olmadığını kafedeki diğer insanlarla beraber bana da kanıtlayarak... Benden kuzu sarması yapacağını fazlasıyla belli ederek...

"Hoş buldum." dedim, Hande'den nihayet ayrıldığımda. Çantamı yanımdaki koltuğa koyarak, Hande'nin karşısına oturdum ve derhal bir sigara yaktım.

"Neden halanda kalıyorsun?" diye sordu Hande, şaşkınlıkla. "Yani Gökhan halanda olduğunu söylemese sana ulaşamayacağım, telefonun nerede, neden açmıyorsun kaç kez aradım? Neler oluyor?" diye devam etti, merakla.

"Öyle nişana kadar halamda kalmak istedim." dedim ve parmaklarımın ucunda, kalbimdeki ateşi temsilen yanan sigaramdan büyük bir dumanı içime çektim.

Telefonumu neden açmadığım sorusuna cevap veremezdim çünkü telefonumun nerede olduğunu ben de bilmiyordum. WhatsApp sayfama hoş değil ateş almak için gelen; sefalar veren ama *"İkimiz de, başladığını çok iyi*

biliyoruz Bora Karabey." mesajıma asla cevap vermeyen Bora'ya bir kez daha mesaj atmamak için, dün gece halamı uykusundan uyandırıp telefonumu saklamasını istemiştim. *İyi de halt etmiştin Naz; Bora, Begüm halandan çıktığında saatiyle beraber haber vermeni istemişti.* Bir zahmet kendisi Begüm'le beraber evden çıktığımızı gören Selim'den ve Özgürden, olmadı adını merak etmediğim diğer adamlarından ya da hiç olmadı Hande'nin benimle buluşacağını haber vermesi üzerine Gökhan'dan öğreniversindi.

"Bana bak? Kavga mı ettiniz?" dedi Hande, endişeyle. Yalnızca gözlerinin içine bakmakla yetinmiştim. Hatta daha sonra ona cevap vermek yerine, benden sipariş almak için yanımıza gelen garsondan çay istemiştim. "Tahmin ettiğim gibi!" dedi Hande, kafasını iki yana sallayarak. Arkama daha çok yaslanırken bir bacağımı diğerinin üzerine attım. "Peki bunun Anıl'la alakası var mı?" diye sordu, gözlerini kısarak.

"Anlatmadı mı Gökhan gerçekten?" diye sordum, anlamaya çalışırcasına bir ifadeyle.

"Anlatmadı." dedi Hande, masanın üzerindeki sigara paketine uzanırken. "Eren'le de bıçakla keser gibi kesildi ilişkimiz birden... Yani aramıyor sormuyor, yoklamıyor pek... Melis'ten beri. O yüzden istihbaratım kısıtlandı." diye devam etti.

"Gökhan'dan beri ya da..." dedim, hafif imalı bir ifadeyle. "Aradan çekildi işte." diye devam ettim, masaya bırakılan çayımdan bir yudum aldıktan sonra. "Gökhan'a karşı tutumunu tam olarak nerede gördü, n'oldu bilmiyorum ama... Oldukça ciddi buluyor." dedim.

"Biz konuştuk onunla." dedi Hande, şaşkınlıkla. "Yani... Ben emin değildim duygularımdan. Aslında istemiyordum herhangi birisiyle bir ilişki yaşamak sen biliyorsun..." diye devam etti. "Canan'larla yemeğe çıkmış, sonra bana uğradı. Sizin Trabzon'a gittiğiniz gecenin ertesi sanırım." diye devam etti. "Geldi, kahve içti... Gökhan'ı sordu. Hissettiklerimi

anlattım. Bunun aşk olduğuna ve cesur davranmam gerektiğine ikna etti beni." dedi.

"Sen ciddi misin?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Evet." dedi Hande, düz bir ifadeyle. "Ve hatta Melis İstanbul'a gelmiş işte, takılmaya başlamışlar... O gece o kadar konuştuk, Melis'ten bahsetmedi bana hiç. Melis'in Eren'i etiketlediği Instagram gönderilerinden anladım ben mevzularını..." dedi ve ağzına bir kurabiye attı.

"Sana Gökhan'la bir ilişki yaşamaya başlamanı söyledi yani Eren?" dedim, gözlerimi kocaman açarak.

"Ay evet Naz!" dedi Hande, hafif yüksek çıkan bir sesle. "İçimi baydın he!" diye devam etti. Yeryüzünde çeşit çeşit insan ve çeşit çeşit duygu olduğuna bir kez daha kanaat getirmiştim. "*Bu sefer başka olduğunu onun gözlerinde gördüm."* demişti Eren; kastettiği tam olarak da bu olmalıydı. İnsanın aşık olduğunda yapabileceği sayısız fedakarlık vardı ama bu sevdanın hangi acısına dahildi tam olarak kestirememiş ama Eren'in yüce gönüllülüğüne bir kez daha saygı duymuştum. Aynı babamın dediği gibi; kendinden ziyade başkalarını düşünerek yaşayan ve bu yüzden de hep hor görülmesi muhtemel bir adamdı Eren. Babam onun notunu, henüz o küçük yaşlardayken vermiş olmalıydı.

"Ben yapamazdım." dedim, şaşkınlıkla.

"Neyi?" diye sordu Hande, gözlerini kısarak.

"Ben aşık olduğum insanın bir başkasıyla ilişki yaşaması için onu ikna edemezdim." dedim, kaşlarımı çatarak.

"Ben Gökhan'a aşığım." dedi Hande, buruk bir tebessümle. "Bu konuda gözümü açan da Eren. Çünkü Eren, senin sayende tanıştığım, çok iyi bir insan... Eminim o bu duruma senin kadar anlam yüklememiştir." diye devam etti. Nereden bilebilirdik ki bunu? Hikayenin Eren tarafını ancak Eren'in gösterdiği kadar bilebilirdik. Ve Hande, gözlerini Eren'e bir kez kapatmış ve hiç açmamışken, ancak sanabilir ama bilemezdi.

"Umarım mutlu olursunuz." dedim, gülümsemeye çalışarak. Söylemek istediğim her şeyi yutkunarak içime atmak zorundaydım. Fakat aslında, avazım çıktığı kadar bağırarak, Eren'in duygularını anlatmak istiyordum. Ama karşımdaki aşk üçgeninde durduğum yer öyle bir yerdi ki, herkes benim arkadaşımdı.

"Eren, Gökhan'ı nasıl bu kadar iyi tanıyor bilmiyorum ama... Yani onun hakkında çok güzel şeyler söyledi. Gökhan'la da konuştuk tabii. Eren'in hislerini biliyor." dedi Hande, beni haberdar etmek istercesine bir ifadeyle. Ve Kara hakkında çok şey bilen Eren, elbette ki Gökhan'ı da dibine kadar araştırmış olmalıydı. Bu konuda kaynakları ne kadar genişti ya da her şey Gökhan ve Bora'nın göstermek istediği kadar mıydı bilmiyordum ama Eren'in yanılmayacağına inanıyordum.

"Gökhan'la bu kadar somut şeyler yaşayacağınızı düşünmemiştim." dedim, şaşkınlıkla.

"Ben de düşünmemiştim Naz." dedi Hande, derin bir nefes alarak. "Özellikle Levent'ten sonra... Kimseye güvenim kalmadı biliyorsun." diye devam etti. "Ama Gökhan başka... Levent'le kıyaslanamaz... Biliyorsun ki Levent bir katildi... Mafya kılıklı bir herifti..." dedi, sitemle. Kafamı Hande'yi onaylarcasına salladım ve gözlerimi masmavi gözlerinin en içine sabitledim.

Anlatamadıklarımın yüreğime bu kadar ağır geleceğini, en başında tahmin edemediğim için kendimi suçlamalıydım aslında; ama buna gücüm yoktu. Deniz gözlü çocuğu kurtarmak için çıktığım yol yalnız benim değil; çevremdeki herkesin hayatını etkilemişti. Birileriyle suçumu bölüşmek istiyordum; mesela Eren'le. Kara'yı bildiği halde Hande'yi Gökhan'dan uzak tutmayanlardan birisi oydu. Bu yolda Gökhan da en az Eren kadar suçluydu; Hande'ye hiçbir şey anlatmadan onunla bir ilişkiye başlamıştı. Ve gerçekler bir gün ortaya çıktığında, Hande hepimize sırtını dönecekti. Belki o gün sahte mezarımın başına gelip küfredecekti hatta; arkadaşıma ne yapmıştım ben?

"Ben Gökhan'ı çok iyi tanımıyorum." dedim. "Yani insan sarrafı olduğumu da sanmıyorum." diye devam ettim. "Ama kısacık zamanda kimi tanıdıysam, herkes Gökhan'ı çok seviyor." dedim, gülümseyerek.

"Soyadı Karabey olanlar sayılmaz bence." dedi Hande, kahkaha atarak. "Ve Karabey demişken... Neden kavga ettiniz?" diye devam etti, gözlerini kısarak. Ben de küçük bir kahkaha atmıştım; allem etmiş kallem etmiş bilinçli pas kullanmış ve top ayağına gelmişken de gol atmıştı!

"Karışık Hande yaa..." dedim ve çayımdan son yudumumu aldım. "Epey karışık. Ve tabii ucu Anıl'a dayanmıyor da diyemem." diye devam ettim.

"Anıl beni aradı, söylemiştim." dedi, tereddütlü bir ifadeyle. "Yani mesaj atmıştım sana." diye devam etti. Kafamı onu onaylarcasına sallayarak, bir sigara yaktım. "Pazar size geldiğimde Elif'ti falan kaynadı ama... Bora'yı sordu bana Anıl. Yani Google'da bulabileceği şeyleri neden bana sordu anlamadım ama... Sordu epey." dedi, düşünceli bir şekilde.

"Sen ne dedin?" diye sordum, ben de Hande'ye.

"Ne biliyorsam onu. Dümdüz cevaplar verdim. Eren'le atışmışlar sebebini pek bilmiyorum. O yüzden bana sorduğunu söyledi... Ve bir de Bora'ya borcunu ödeyecekmiş." dedi Hande. Kaşlarım çatılmış ve gözlerim kısılmıştı. Sevgili Legolas'a bağlanmam gereken yerdeydik; zahmet olmayacaksa acilen Levazım'a gelmesi icap ediyordu.

"Anlamadım?" dedim, istemsizce gülerek. "Hangi parayla ödeyecekmiş?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Hiçbir fikrim yok." dedi, dudaklarını büzerek. "Yani terslemek istemedim çocuğu. 'Bulmak kolay mı zannediyorsun, biz neler yaşadık gerizekalı.' da diyebilirdim, demedim vallahi." dedi, derin bir nefes alarak.

"Bora'nın o paraya ihtiyacı yok." dedim, rüzgarın benim yerime içtiği sigaramı söndürerek. "Yani Anıl o parayı ödese n'olur, ödemese n'olur..." diye devam ettim ve sıkıntılı bir

nefes verdim. "Ve ödeyemez de zaten, o kadar kolay değil dediğin gibi." dedim.

"Bora'nın o paraya ihtiyacı yok ama Anıl'ın sanırım bir gururu var." dedi, üzüntülü bir ifadeyle.

"Başlattırmasın o zaman gururuna!" dedim, sitemle. "Nurcan Teyze'leri sıkıntıya sokar boş yere, amaçsız bir eylem. Ben o parayı Bora'dan borç almadım, kazandım." dedim, kaşlarımı kaldırarak. Aslında hissettiğim tam olarak bu cümleler miydi emin değildim; çünkü oyun oynamayı bile beceremediş ve anlaşmamıza sadık kalamamıştım. Ama Anıl, ömür boyu çalışsa bile o parayı ödeyemezdi. Ve ömrünü o parayı ödemekle harcamasına ise asla gerek yoktu.

"Bora'ya da söylemiş ödeyeceğini." dedi, kısık bir sesle.

"Ne zaman?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum." dedi Hande. Derin bir nefes aldım ve dört saniyeliğine gözlerimi kapattım. "Eziliyordur Naz. Sen engelleyemezsin bunu." diye devam etti.

"Yeni bir sayfa açması lazım." dedim, başımı iki yana sallayarak. "Yani kendine yaşamak için amaç mı arıyor anlamıyorum ama bu amaç o parayı ödemek olmamalı." dedim, öfkeyle.

"Yaşadıklarının ağırlığını biliyorsun ama Naz." dedi Hande, üzüntülü bir ifadeyle. "Aldatılan bir erkek o. Sevdiği kadın tarafından aldatılan bir erkek." diye devam etti. Hande'nin gözlerine muhtemelen bomboş bakıyordum. "Yeteri kadar gururu kırılmıştı. Peki hayatını kim kurtardı? Senin sevgilin. Bu da gururunu kırıyordur." diye devam etti.

"Ölse miydi?" dedim, ters bir ifadeyle. "Hayır yani bıraksaydım da ölse miydi?" diye sordum. "Neyse ne." dedim, ardından. "Boynundan çıkarmadığı kolyesi vardı ya... Onu göndermiş bana Melis'le." diye devam ettim.

"OHA!" dedi, sitemle. "Kızım manyak mı bu? Baş harfleriniz var o kolyede!" diye devam etti, şaşkınlıkla. "Bora çıldırdı mı?" diye sordu, gözlerini kısarak.

"Bora'dan evvel Eren çıldırdı." dedim, göz devirerek. "Anıl'la görüşmemi istemiyor Bora." diye devam ettim. Aslında Bora, Anıl'la görüşmemi istememeyi bırakmıştı ve doğrudan beni istemiyordu ama bunu kabul etmediğim için Hande'ye söylememe gerek yoktu.

"Haklı olarak." dedi Hande, tebessüm ederek. Sıkıntılı bir nefes verdiğimde gelmişime geçmişime küfretmek istemiştim. "Ama gel gör ki... Sen görüşmeye devam edeceksin sanırım." dedi, beni analiz edercesine. Dirseğini masaya yerleştirdi ve yüzünü avcuna yasladı.

"Onu silemem. Ancak öldüğümde..." dedim, kısık bir sesle. *Ya da herkes seni öldü bildiğinde Naz'cığım.* "O benim çocukluğum ve Eren bunu asla anlamıyor, en çok buna üzüldüm. Bora'nın anlamamasını anlarım ama Eren?" dedim, üzgün bir ifadeyle. "Eren beni silsin bu kadar kolaysa..." diye devam ettim.

"Siz üçünüz çok gerçektiniz Naz." dedi Hande, elime uzanarak. "Beni de aranıza aldın sen ama üçünüz bambaşkaydınız. Ama artık büyüdük ve herkesin bir hayatı var... Anıl Ayça ile beraberken siz yine de görüşüyordunuz ama eskisi gibi olmadığınızı söylüyordun ya hani... Şimdi sen de onlarla eskisi gibi olamayacaksın. Bu böyledir. Bak biz bile doğru düzgün görüşemez olduk." diye devam etti.

"Merhabalar!" dedi Gökhan'ın sesi. Hande'ye yaklaşıyordu. Gökhan'ı görünce ayağa kalkan Hande, Gökhan'ın boynuna atlamıştı. On yedi saniye boyunca birbirlerine sarıldılar ve ardından Gökhan, Hande'nin yanındaki sandalyeye oturdu. "Sen niye bu kadar güzelsin bugün?" diye sordu Gökhan, gülümseyerek. Muhatap aldığı kişinin ben olduğunu fark ettiğimde kaşlarım çatılmıştı.

"Daha önce güzel değil miydim?" diye sordum, kızgın bir şekilde.

"Ohooo! Devreler hâlâ yanık." dedi Gökhan, yapmacık bir acıma ifadesiyle. Ardından gülümsedi. "Güzeldin tabii... Ama bugün ekstra bakımlı, ekstra özenli ve ekstra şıksın." diye devam etti.

"Her zamanki halim!" dedim, sitemle. Gökhan gülmemek için yedi saniye direndi ve ardından kahkaha attı. "Özür dilerim." dedi ve bir daha kahkaha atmaya başladı.

"Eceline mi susadın? Gülmesene!" dedim, öfkeyle. Gökhan daha çok kahkaha attığında, Hande de gülmeye başlamıştı. "Sussanıza!" dedim, uyarıcı ses tonumla.

"Kadınsal mevzular... Morali bozuk olduğu için kendini iyi hissetmek istemiş işte." dedi Hande, Gökhan'a dönerek. Gökhan hâlâ gülüyordu ama bir yandan da toparlanmaya çalışıyor ve anladığını belli etmek için başını sallıyordu.

"Anladım." dedi Gökhan, derin derin nefes alarak. "Hayırlısı." diye devam etti.

"Gidiyorum ben!" dedim, çantama yönelerek.

"Yeni geldim daha?" dedi Gökhan, şaşkınlıkla.

"Sen geldin diye gidiyorum zaten." dedim, sitemle. "Seni hiç çekemeyeceğim." diye devam ettim.

"Hakikaten aşkım? Sen nereden çıktın? Bilmiyordum geleceğini, biz akşam görüşecektik?" dedi Hande, yeni aklına gelmişcesine.

"Buralardaydım. Sizin de buralarda olduğunuzu bildiğim için kendimi burada bıraktırttım." dedi Gökhan, arkasına yaslanarak.

"Tek miydin?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle.

"Bora'yla değildim." dedi Gökhan, tebessüm ederek.

"Kendini kime bıraktırttın o zaman?" diye sordum, ona inanmadığımı fazlasıyla belli ederek.

"Melis ve Andrea ile beraberdim." dedi Gökhan, gülümseyerek.

"Şu Andrea kim?" dedim, gözlerimi kısarak.

"Melis ve Bora'nın okuldan arkadaşı." dedi Gökhan, benim gibi gözlerini kısarak.

"Cinsiyeti ne?" dedim, merakla.

"Erkek." dedi Gökhan ve bir kahkaha daha attı.

"Yeter ama!" dedim, kollarımı bağlayarak.

"Naz sen ne zamandan beri bu kadar kıskançsın?" dedi Hande, şaşkınlıkla.

"Ceren'le Bora magazine düştüklerinde anlamalıydım bu kadar kıskanç olduğunu." dedi Gökhan, gülerek.

"Aşkım yok ama o başkaydı Allah için... Ama yani duyduğu ismin cinsiyetine kadar sorgulaması pek asil değil." dedi Hande, bir sigara yakarak.

"Ben de asilzadelerden değilim zaten, sıkıntı yok." dedim, homurdanarak. "Neyse! Kalkıyorum ben zaten işim var." diye devam ettim. Ayağa kalktım ve çantamı elime aldım.

"Ne işi?" diye sordu Hande, şaşkınlıkla.

"Özel." dedim, ters bir ifadeyle. Öfkeli bakışlarımı Gökhan'a diktim. "Çok özel hem de!" diye devam ettim.

"Kolay gelsin." dedi Gökhan, yapmacık bir şekilde gülümseyerek. Bu Gökhan da olmamıştı; insan özel işimin ne olduğunu sorar, yanlış bir durum var mı diye en yakın arkadaşını bilgilendirmek falan isterdi. Hande benden bir kez daha kuzu sarma yaptıktan sonra, küçük adımlarla kafeden çıktım.

Ve pek tabii aslında Gökhan özel işimin ne olduğunu sorsa ne olurdu, sormasa ne olurdu zira zaten Özgür ve Selim her bir an'ımda yanımdalardı.

"Nereye gidiyoruz yenge?" diye sordu Selim, kapımı açarken.

"Halama." dedim, somurtarak.

♠

180 Gün Önce...

Güne gözlerimi açalı, on yedi saat kırk bir dakika olmuştu ve artık gözlerimi kapatmam gerekiyordu! Halamın evinde erken başlayan gün bitmek de bilmiyordu. Gün ne kadar erken başlarsa başlasın, öğlene dek uyumak isterse uyuyabilen Naz'ı kaybetmiştim. İki sabahtır, erkenden gözlerimi açıp tavana bakıyordum. Badanayı yaparken kırmızı avizeye sıçrattıkları beyaz boya lekesi sinirlerimi bozuyordu. Halamın misafir odasında neden kırmızı bir avize olduğunu da bilmiyordum. Fazla loş ve romantik bir ortam yaratıyordu odada.

Zaten ne geceleri ne de gündüzleri odayı pek kullandığım söylenemezdi. İki akşam evvel, Begüm'le beraber, salondaki koltuk takımında, birbirimize sarılarak uyuyakaldığımız anda, aslında uyumak için çatısı olan bir ev ile yatak ve yorgana değil, bir insana ihtiyacım olduğunu anlamıştım. Ve Begüm'le uykuya dalmamın üzerinden yalnızca otuz yedi dakika, kırk beş saniye geçtikten sonra uyandığımda, uyumak için herhangi bir insana değil, Bora'ya ihtiyacım olduğunu fark etmiştim. Ve tek başıma kırmızı avizeli odaya giderek beyaz boya lekesini uzun uzun, adeta bir sanat eseriymiş gibi incelemeyi, uyumaya tercih etmiştim. Dün Hande ve Gökhan'ın yanından ayrılıp eve döndükten sonra da biraz uzanmış ve avizeyi izlemiştim mesela. Bence gayet özel bir işti.

Özeldi; çünkü hiç kimse artık beynimi kullanmadığımı bilmemeliydi.

Oluyordu demek ki bazen öyle. Ben de odalardan defaatle kaçıyor, nefes alabileceğim ve kafamı dağıtabileceğim yerlere gidiyordum. Tabii gecenin bir körü, gidebileceğim en uzak mesafe, bu şartlar altında yalnızca halamın balkonuydu. Ama olsundu. Oluyordu demek ki bazen öyle.

Balkonda yaptığım eylemler de oldukça özeldi aslında; itinayla, şimdi olduğu gibi, balkondaki sandalyeye kurulup sokağı izliyordum. Özgür, Selim ve adını merak etmediğim diğer takım elbiseli adamları sokağın içinde bulmak da özel olmanın yanı sıra, eğlenceli de bir meşkaleydi benim için. Gündüzleri, alenen apartmanın önünde bekleyemiyor ve etrafa dağılmak zorunda kalıyorlardı. Karmaşık resimlerdeki on üç tane saklı şemsiyeyi bulmak gibiydi onları balkondan bakıp bulmaya çalışmak; iyi hissettiriyordu.

Esasen, tam da şu anlarda, yarın akşam beni istemeye gelecekleri için heyecandan uyuyamıyor olmam lazımdı; ama bazen de öyle olmuyordu işte. Nasıl tanıştığımızı, evliliğimizin arkasındaki saklı planı ya da gerçekten sevgili olmadığımızı unutsam; oyun arkadaşımın aramızda başlayan her şeyi reddettiğini unutamıyordum.

"Bora'nın işleri çok yoğun yengeciğim, gelip seninle tanışamadı bir türlü... Artık kız isteme merasimine." diye geçiştirdiğim yengeme rezil de olabilirdim günün sonunda; çünkü belki de gelip beni istemezlerdi bile.

Zaten Bora beni istemiyordu.

Can-ı gönülden olmasa bile, kalbimin derinliklerinden sızan bir gerçekle burun burunaydım; beni istemeyedebilirdi. Ben elmayı seviyorum diye elmanın da beni sevmesi şart değildi. Zaten mesele elmanın beni sevmiyor olması değil; saçmalıklarımdan bıkmış olsaydı.

Keyfimden saçmalamamıştım; korktuğum için böyle olmuştu. O gün, Kıbrıs'ta, nefesi boynuma temas ettiğinde korkmaya başladığım, korkup korkmadığım ikilemine girip, an'ın büyüsüne kapıldığım her zaman korkmaya devam ettiğim ve dibini asla göremediğim bir okyanustan bahsediyorduk sonuçta. Karanlıktı. Işık yoktu. Keşfedilmemişti. Ve herkes korkardı. Ama öyle bir korkuydu ki bu; ölümle yaşam arasındaki o ince çizginin ta kendisiydi.

Ve ben ömrümde bu kadar aydınlık bir karanlıkla daha evvel karşılaşmamıştım.

3,8,11,8 sayıları ben ve babamın dilinde *"Kara"* anlamına gelirken, hayat bana beklenmedik bir sürpriz yapmıştı. 3 rakamı Mart ayını; 11 sayısı, Kasım aynı temsil ediyordu ve 8 Mart ile 8 Kasım arasına hapsolmuş anlaşmamız yani hayatımın seyrinin değiştiği o an da bir nevi boynumda taşıdığım Kara'nın içinde gizli başka bir ayrıntı oluyordu.

Adeta bir yerden sonra, katran karasına dönüşüyordu düşünceler. Balkonda gün de gece de geçmek bilmiyordu sanırım. Günde kaç tane sigara içtiğimi saymayı çoktan bırakmıştım. Halam ya da yengem tepeme gelip kız isteme merasimi ve nişanla alakalı bir şeyler söylüyordu ve ben çoğu zaman onları dinlemiyordum bile. Gazete okumuyordum, kitap okumuyordum, dergi karıştırmıyordum, film izlemiyordum ya da kültürel hiçbir aktivite yapmıyordum. Çünkü bunları yapabilmek için yeterli bir

donanıma sahip değildim; bunlardan ziyade, kalan ömrümde bir balkon bitkisi olarak yaşayacak olmayı kabul etmiştim.

Gece yarısıydı. Saat, 2'ye 8 vardı. Aslında gün çoktan bitmişti; uyumam lazımdı. 30 Mart'ı gösteriyordu takvim fakat ben hâlâ uyumadığım için 29'una hapsolmuş gibiydim. On yedi saat, sekiz dakika sonra beni istemeye gelmeleri lazımdı. Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmamakla beraber, yaptığımın sadece bu olduğunun farkındaydım ama damat, gelini kırık bir kalple ortada bırakmıştı!

Yerimden kalktım. Ve bir sigara daha yaktım. Üşümüştüm aslında. Belki de mart ayında, şort ve askılı ile balkonda oturmak mantıklı bir seçim değildi. Ve fakat zaten Anıl trafik kazası geçirdiğinden beri yaşadıklarıma göz attığımda, beynimi kullanmayı çoktan rafa kaldırdığımı görebiliyordum. Özellikle de Bora'nın ne hissedebileceğini düşünmeden AN kolyesi mevzusunu bu kadar uzattığıma bakarsak, şu saatten sonra mantığımı kullanmanın bir faydası da yoktu.

Belki de, Bora'nın karşısına geçmeli ve aptal olduğumu itiraf etmeliydim. *Saçmalama Naz, zekana haksızlık ediyorsun.* Zekam bana haksızlık etmişti; bir noktada çalışmayı durdurmuştu ve ben durduğunu bile anlamamıştım. *Aslında anlamıştın Naz ama hesapladığın gibi gitmedi. Olur işte bazen öyle. Başına aşk geldi; eğer mantıklı davransaydın aşk olmazdı ki bu!*

Aşağıya doğru eğildim, bunu neden yaptığımı da bilmiyordum. Beynini kullanmayan insanların yaptıkları eylemlerin sadece dışarıdan saçma durması gerekmez miydi? Ben aptallığın tam olarak hangi seviyesindeydim? Bir an evvel hayatımın, kendi mantıksız davranışlarımı asla sorgulamayacağım kısmına geçmek için sabırsızlanıyordum! Mahallenin, evde kalmış yaşını başını almış dedikoducu teyzeleri gibi her yeri dikizlemeye başlamıştım yine. Halamın karşı komşusunun ışıkları açtıktı hâlâ, zaten onlar tüm gece uyumak bilmiyorlardı. *Çünkü sen uykundan bağlanıyorsun canlı yayınımıza değil mi Naz?* 87 kapı numaralı ve bana asla Bora'nın doğum gününü

hatırlatmayan çapraz apartmanın, hangi dairesinde oturduğunu bilmediğim sakinlerinden birisi olan bir kadın, bu saatlerde, gürültülü bir arabayla sokağa giriyor ve arabasını zorlukla park ediyordu.

Kırmızı arabanın sesini duymuştum yine. Kafamı sola çevirdim. Kadın, önüne çıkan kediye korna basmıştı, yalnız kedi değil tüm mahalle korkmuştu sesten belki de. Kadın apartmanın önüne yanaştığında yine çok tuhaf hareketler yapmaya başladı. Önce ileri, sonra geri, biraz da yana doğru falan götürüyordu arabayı. Gece olduğu için, rahatça apartmanın önünde duran Selim ve Özgür de kadını şaşkınlıkla izliyorlardı. Ve fakat bu sefer acele etmeliydi kadın; çünkü arkasında, farıyla tüm sokağı aydınlatan bir araba daha vardı. Arkadaki arabanın içindeki zavallı kişi, kadının park edemeyeceğini anlamış olmalıydı. Üç dakika, on bir saniye sonra farlarını kapattı.

"YARDIM ETSENİZE." diye bağırdım, en sonunda. Selim ve Özgür aynı anda kafalarını kaldırdılar ve balkondan sarkarak, kara gecenin kör vaktinde, konu komşuyu uyandıracak şekilde bağırmaktan asla çekinmeyen bana hayretle bakmaya başladılar. "YARDIM EDİN YARDIM. ARKADAKİ ARABA KÖK SALDI. KADIN PARK EDEMİYOR, O DA GEÇEMİYOR." diye bağırdım, bu sefer de.

"AY ALLAH RAZI OLSUN!" dedi kadın. Arabasından inmişti. Kendisine yaklaşan Özgür'e anahtarı uzattı. Anahtarı arabanın üzerinde de bıraksa olurdu aslında, pratik zekadan bu kadar mı yoksundu? *Unuttun mu Naz? Sen aptal olma kararı aldın. Böyle şeyleri fark etmemelisin artık!* "KALDIRIMI ÇOK YÜKSELTTİLER." dedi kadın, amaçsızca.

"EVET EVET." dedim. Kadın, bakışlarını benden çektiğinde, kendisini sokakta ilerlemek için bekleyen arabanın fazla yakınına yaklaşmadan, bağırarak konuştu. Gecenin köründe olacak iş miydi canım bağırmak? *Hiç Naz! Ayıp bu kadına. Azıcık seni örnek alsa ya!*

"KUSURA BAKMAYIN SİZİ DE BEKLETTİM." diye bağırdı kadın, arkadaki arabaya. Arabadaki insan kibardı herhalde

bağırmamıştı. Bağırmadığı için ben de verdiği cevabı duyamamıştım. Özgür arabayı park edip kadına anahtarını verdiği sırada, arkadaki araba yeniden çalışmıştı. "İYİ GECELER HANIMEFENDİ! TEŞEKKÜR EDERİM TEKRARDAN..." dedi kadın, bana.

"ÖNEMLİ DEĞİL... BİZİM APARTMANIN OTOPARKINI KULLANSANIZA SİZ. BOMBOŞ, BEN BUGÜN İNDİM BAKTIM. HALAMIN ARABASI YOK MESELA, BEN KONUŞAYIM. SİZ KULLANIN BİZİM HAKKIMIZI. HEM BÖYLE UĞRAŞMAMIŞ DA OLURSUNUZ." dedim. Gelseydi keşke kadın da kahve içseydik.

"ÇOK SEVİNİRİM. SİZ VESİLE HANIM'IN YEĞENİ MİSİNİZ?" diye bağırdı kadın.

"EVET. NAZLI BEN." dedim, gülümseyerek. *İlk defa, soyadınla kendini tanıtmadığın halde, adına "Nazlı" dediğinin farkında mısın Naz? Ya Naz'sındır ya Nazlı Alaca'sındır sen...* Birisinin bana Nazlı demesini ne kadar çok özlediğimi dahi hesaplayamıyordum.

"ÇOK MEMNUN OLDUM. BEN ARTIK GİREYİM İÇERİYE NAZLI HANIM." dedi kadın. El salladım. Neden bu kadar çok sosyal olduğumu bilmeksizin, kadın evine girene kadar da arkasından bakma ihtiyacı hissetmiştim.

"N'OLUYOR KARDEŞİM GECE GECE?" diye bağırdı bir erkek sesi. Fazla yaşlı olmayan bir erkek sesiydi. Çatık kaşlarımla çevrelenen yüzümü havaya doğru kaldırıp, üst katın balkonuna bakmaya başladım. Bana mı diyordu o?

"ELİNİN KÖRÜ OLUYOR!" diye bağırdım, dümdüz bir sesle.

"NİYE BAĞIRIYORSUN? DELİ MİSİN DİVANE MİSİN? UYUTMADIN BE!" dedi adam.

"ALLAH ALLAH! SEN DÜN GECE BALKONDA SEVGİLİNLE KONUŞUYORKEN İYİYDİ AMA!" diye bağırdım.

"NE SEVGİLİSİ YA?" diye bağırdı bir kadın. Karısıydı. Halamla yengem dedikodularını yapmışlardı. Oradan biliyordum.

"ABLACIĞIM GEÇMİŞ OLSUN. KOCAN SENİ ALDATIYOR... BİR DE UTANMADAN BENİM SESİME LAF SÖYLÜYOR! SEN

ÖNCE KENDİ YEDİĞİN HALTA BAK DİNGİL!" diye bağırdım bu sefer de.

"BENİM KOCAM YAPMAZ ÖYLE ŞEYLER." diye bağırdı kadın. "TIMARHANEYE YATIRMALILAR SENİ!" diye de devam etti.

"HEE YAPMAZ! BİR ARA DİZİ İZLEMEYİ BIRAK DA, KOCANIN BALKON KONUŞMALARINI DİNLE. HADİ HADİ UZATMAYIN, İKİLEYİN." dedim.

"SEN NE BAKIYORSUN KARDEŞİM? AYI MI OYNUYOR?" diye bağırdı adam. Ama gözleri, beni es geçip aşağıda bir noktaya sabitlenmişti. Özgür'e, Selim'e ya da adlarını merak etmesem bile bana emanet edilmiş gibi hissettiğim adamlara söylüyordu muhtemelen ve ben şimdi üst kata gidip adamın yakasına yapışacak kadar bıkmıştım.

Bu mahalleden çok sıkılmıştım.

Kadın ve adam kendi aralarında kavga etmeye başladıklarında, bakışlarımı aşağıya çevirdim. Dudaklarım şaşkınlıktan bir miktar açılmış ve gözlerim istemsizce kırpılmıştı. Aşağıda bir silüet görüyordum. Gerçek miydi? Apartmanın önünde duran arabaya yaslanmış, ellerini cebine sokmuş, kafasını kaldırmış ve mimiksiz bir yüzle bana bakıyordu. Bakışlarım, aramızdaki yükseklik farkına rağmen, gecenin karanlığında kapkara gözlerini bulabilmişti yine. Demek ki arkadaki araba, onun arabasıydı. Nasıl da seçememiştim? *Aptal taklidi yaparken, algılarını kapamışsındır Naz!*

Elini hafifçe kaldırdı ve "Gel." anlamına gelen bir işaret yaptı. Kalbim hızla çarpmaya başlarken, işaret parmağımla "Bekle." demeye çalıştım. Hızlıca salona geçtim. Kapının yanındaki askılıktan hırkamı alıp üzerime geçirdim. Spor ayakkabılarımı giydim. Kapının deliğinde duran anahtarı da elime alıp, seke seke merdivenlerden inmeye başladım. Ayak seslerimle, tüm binayı inletiyor ama bunu asla umursamıyordum. Apartman kapısının hemen önünde, sırtı kapıya dönük bir şekilde duruyordu. Cam kapının kulbuna elimi uzattığımda, gözleri benim üzerime çevrilmişti.

Bir anlaşma yapmıştık. İki yüz kırk beş gün sevgili rolü oynayacak ve vakit geldiğinde buralardan gidecektim. Anlaşmamızda, eğer gidemezsem ödemem gereken tazminat bedelini yazmışlar mıydı bilmiyorum ama bir ara öğrenmek zorundaydım; çünkü ben bu kapkara gözlere sahip adamdan asla ayrılamazdım.

"N'aber?" dedi, dümdüz bir sesle.

"Senden?" dedim, dümdüz bir sesle.

"Öyle geçiyordum... Çocuklara bakayım istedim." dedi. Bora, gecenin bu vaktinde, Ümraniye'den geçmezdi elbet. Ama geçiyordu farz ettim.

"İyi yapmışsın." dedim.

"Niye tüm mahalleyi uyandırmaya çalışıyordun?" dedi. Bu sefer gülümsüyordu ve sesine hafif meraklı hafif de şakacı bir tını yerleşmişti.

"Çok sıkıldım da... Belki kalkarlar da halaya dururuz diye düşündüm." dedim. Ben de gülümsüyordum şimdi. Zaten insan, bu kadar güzel gülümseyebilen bir adamın karşısında gülümsemeden duramazdı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu. Cümlesinde gizli bir özne vardı; hayattan bahsediyor olmalıydı. Ben, dünyadaki diğer insanlardan sıyrılmış ve kalakalmıştım. Gitmiyordu. Gidemiyordu. Gidiyorsa da iyi gittiği söylenemezdi. Oksijensiz kalmıştım; hissedemiyordum.

"Senin?" dedim. Aslında bu bir soruydu. Soruya soruyla cevap vermek ayıptı ama ben onun sorularını yanıtlayamıyordum.

"Gelmişken sana da bir selam vereyim dedim işte. Üşüyeceksin. Gir içeri hadi. Ben de gideyim." dedi. O da benim sorularımı yanıtsız bırakarak durumumuzu bir kez daha eşitliyordu.

"Kahve içseydik?" dedim. Bunun da mantıklı hiçbir tarafı yoktu ama Bora mantıksız bir insan olduğumu çoktan öğrenmiş olmalıydı.

"Bu saatte mi?" diye sordu. Her koşulda mantığını kullanabilen bir insan olması hoşuma gitmiyor değildi

aslında.

"Bu saatte gelen sensin..." dedim, gülümseyerek. Sanırım yememiş içmemiş ve gelse de kahve içsek diye beklemiştim; hatta bundan benim bile haberim yoktu. Elbette ki kahve bahaneydi; ve bazı şeylere açıklık getirmek için sabırsızlanıyordum. Gözlerimin içine dört saniye baktıktan sonra arabasına doğru bir adım attı. *Seni gerçekten de istemiyor Naz.* Gidişini izlemeyemezdim. Arkamı döndüm ve anahtarı deliğe sokmaya çalıştım.

"İçmeyecek miyiz kahve?" diye sordu. Anahtar elimden düştüğünde, şaşkınlıkla ona döndüm.

"İçecek miyiz?" diye sordum. "Arabaya ilerleyince sen..." dedim ve sustum. Derin bir nefes almıştım. Yavru bir köpeğin, ilgiye muhtaç bakışları vardı muhtemelen gözlerimde.

"Bu saatte, halanın evinde içmeyelim kahveyi. Gel... Dışarıda içeriz." dedi. Eğilip kıyafetlerime baktım. Üzerimde, kumaştan pijama olduğu her halinden belli şort ve askılı takımım, üzerinde de gri uzun bir hırka vardı. Ne dışarısından bahsediyordu? "Gel hadi gel." dedi, bir kez daha. Anahtarı yerden aldım ve arabaya doğru ilerledim. Selim, kapımı açmıştı.

"Nereye gideceğiz ki?" dedim, arabayı çalıştırdığında.

"Buluruz uygun bir yer." dedi. Gözünü yoldan ayırmamıştı.

"Sende takım elbise var... Senin için uygun bir yer olmasın mümkünse." dedim, gülümseyerek. Dudakları yukarıya doğru hafifçe kıvrılmıştı. Başımı arkaya yasladım ve yolu izlemeye başladım. Atom numarası 8 olan oksijen elementiyle bergamotun muhakkak bir ilişkisi olmalıydı ve ben kimyager olduktan sonra bunu da çözecektim. Burnuma çalınan kokusuyla tüm benliğim hasret giderirken, arabayı bir kahve dükkanının önünde durdurmuştu.

"Geliyorum ben." dedi ve hızlıca arabadan indi. Telefonunun melodisi kulaklarıma değdiğinde, kafamı sesin geldiği yöne çevirdim. Arabada bırakmıştı. Ekranda yazan isime fal taşı gibi açılan gözlerle bakıyordum. Neden

bilmiyordum ama gözlerim dolmuştu. Elif, Bora'yı arıyordu. Telefon elimde, öylece duruyordum. Altı dakika, kırk beş saniye sonra kapı açıldı ve Bora, iki karton bardak kahveyle arabaya bindi. Bir tanesini bana uzattığı sırada, gözü elimdeki telefonuna takıldı. Ekranın ışığı sönmüştü. Kahvelerden birini bana uzattı ve elimden telefonunu aldı. Kilidini açtığında kaşları çatılmıştı. Telefonu kulağına götürdü.

"Efendim?" dedi, meraklı bir sesle.

"Bora kusura bakma rahatsız ediyorum ama... Önemliydi." dedi Elif. Sesi telaşlı geliyordu. Sesini duymak istemiyordum.

"Dinliyorum." dedi Bora. Sesi soğuk ve mesafeliydi.

"Yani aslında nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum." dedi Elif. Bora, sıkıntılı bir nefes verdi.

"Söyle." dedi. Kendi kahvesini kolçağa koydu ve arabayı çalıştırıp gaza yüklendi. Bu sırada Elif'in sesini arabaya aktarmıştı.

"Begüm... Benden bir şey rica etti. Ve ben de kabul etmiş bulundum. Cuma günü sana benimle buluştuğunu söyleyecek ama aslında erkek arkadaşıyla buluşacak." dedi Elif. *Salak mı bu Naz ya? Neden kızı ispiyonluyor?*

"Elif! 'Kabul etmiş bulundum.' ne demek ya? Madem bana söyleyecektin, kabul etmeseydin." dedi Bora. Haklıydı da. "Şimdi de gidip ona, 'Abine söylemiş bulundum.' mu diyeceksin?" diye devam etti.

"Yani cidden, önce yardım etmek istedim ama sonra bunun yanlış olduğunu-"

"Tamam! Bir daha, bana daha uygun vakitlerde itiraflarda bulunmayı dene. Gecenin üçünde değil." dedi Bora. Ve çağrıyı sonlandırdı. Ne o bir şey söylemişti ne de ben. Issız sayılabilecek, etrafın yalnızca arabanın farıyla aydınlandığı, Avrupa Yakası'ndaki ışıkların çok rahat seçilebildiği, geceye karışan denizi içine alan tepe bir yere gelmiştik. Arabayı durdurduğunda bakışlarını bana çevirdi.

"Üşüyorsan musun?" diye sordu. Neden bunu sorduğunu düşündüğümde, kollarımı bağlamış olduğumu fark ettim.

"Yok. Sinirden o." dedim, dan diye. Sonra derin bir nefes aldım. "Yani şey... Üst kattaki adama sinirlendim ya..." dedim. *Yalan söyleme Naz.* "ELİF'İN ARAMASINA SİNİRLENDİM GECENİN ÜÇÜNDE YANİ SENİN BİR SEVGİLİN VAR!" diye kulak tırmalayan bir sesle carladım. Yüzü birkaç saniyeliğine buruşmuştu. "Ay sesimin tınısına niye dikkat etmiyom ben ya?" dedim. Gözleri gözlerime hapsolduğunda suratında muzur bir gülümseme vardı.

"Bilmem. Niye etmiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum." dedim, kısık çıkan bir sesle.

"Boşver. Olur öyle bazen." dedi. Demek ki ikimiz de, bazı şeyleri bazen önemsemeyebiliyorduk. Kahvesini eline aldı, yudumlamaya başladı. Cebinden sigarasını çıkardı ve ateşledi. Camı açtı. Dirseğini kapıya yerleştirdi ve başını arkaya yasladı.

"Nasılsın?" diye sordum, merakla.

"İyiyim." dedi, düz bir sesle.

"Nasıl bensiz yaşamak?" diye sordum. Yüzüne istemsiz olduğu her hâlinden belli bir gülüş yayılmıştı.

"Çalışabiliyorum en azından." dedi, yüzünü hafifçe bana doğru çevirerek.

"İyi... Holdingin batmaz bari benim yüzümden." dedim. Hiçbir şey söylemeden, beni izlemeye başladı. "Ben de mesela sesimin tınısına dikkat etmek zorunda kalmıyorum. Ohhhh çok rahat! İstediğimi yapıyorum. Kimse karışmıyor." dedim. Beni izlemeye devam etti. "İstediğim saatte yatıyorum, istediğim saatte kalkıyorum." dedim. "Bir sürü sigara içiyorum aç karnına, ohoooo." diye devam ettim. Sigarasından bir nefes daha içine çektikten sonra bana uzattı ve benim de camımı açtı.

"Güzel. 'İlle karış.' diyorsun yani." dedi, dudaklarını ısırarak. Dudaklarının tadını bana uzattığı sigarasından alabiliyordum ve bu fazlasını istememe neden oluyordu.

"Karışamazsın ki orada... Nasıl karışacaksın? Eve geri götürmen lazım beni." dedim. Gözleri, gözlerimin içinde kaybolmuştu sanki. "Yani karışamazsın. Eve götürürsen

ancak müdahale edebilirsin. Eve gelmem lazım benim." dedim ve sigarayı yeniden ona uzattım. İçimde bastıramadığım bir ses, onun da benim dudaklarımın tadını almasını istiyordu.

"Bulurum ben bir yolunu." dedi, gülümseyerek ve gözlerini kapatarak büyük bir dumanı içine çekti.

"I-ıhh. Ben düşündüm başka bir yol yok. I-ıhh! Eve götürmen lazım ancak." dedim, onu izlerken. Bir nefes daha içine çektiği sigarayı küllükte söndürdü ve camları kapatıp yeniden yüzünü bana çevirdi.

"Götürürüm. Gerekirse." dedi.

"Ne zaman?" diye sordum, heyecanla. Gözlerinin karası, dudaklarının dudaklarıma değdiği ilk an'da olduğu gibi yoğundu; beni öper miydi yine?

"Nişana kadar halanda kalmak istediğini söylemiştin." dedi. Mümkün müydü yoksa yanılsama mı bilmeksizin gitgide daha çok derinleşen gözlerine son süratle çekiliyordum.

"Ama senin sözünden çıkamam ben. Uymam lazım anlaşmamıza." dedim, masum bir çocuk kadar saf bir ifadeyle.

"Anlaşma." dedi ve dudaklarını ısırdı tekrardan. Arkasına yaslanmıştı. Ben iç çekerken, o yalnızca karşı yakanın ışıklarını izliyordu. Bazen de böyle olurdu işte; bir anlaşmayı yaptığı güne hem lanet hem de şükür ederken bulurdu insan kendisini.

"Bora..." dedim, bir süre sonra. Yüzünü hafifçe döndürerek gözlerini gözlerime değdirdi. "Gerçekten beni istemiyor musun?" diye sordum.

"Adetten işte. Babaanem isteyecek yarın. Sabah gelecekler İstanbul'a." dedi, yumuşak huylu bir sesle.

"Onu demiyorum..." dedim, mutsuz bir ifadeyle.

"Biliyorum." dedi. Gözlerinin içinde küçücük bir kıvılcım vardı sanki, parıl parıl parlıyordu gecenin karanlığında... Sesi, çok içeriden geliyordu ve usul usul akıyordu gecenin sessizliğine.

"Kalbinle aklın arasındaki savaşı, gerçekten aklın mı kazandı?" diye sordum. Bir asır kadar uzun hissedilecek saniyeler boyunca yüzüme baktı.

"Benim kalbimle aklım arasında bir savaş yok Nazlı." dedi. Gözleri gözlerime bir asır boyunca mühürlü kalacakmış gibi hissediyordum. "Benim savaşım Bora ve Kara arasında." diye devam etti. Gözlerine, parıl parıl parlayan kıvılcımı görmemi engelleyen gri bulutlar yerleşti. Bakışlarını arabanın ön camına çevirdi ve birkaç saniye orada oyalandı. Sonra yeniden iyicene dumanlanmış, sise maruz kalmış ve kapkaralığını sekteye uğratmış gözlerini bana çevirdi. "Kalbindeki savaşı ben kazanmamalıyım Nazlı... Başkasının kazanmasına da izin vermem. Orası bomboş kalmalı. Ne ben olmalıyım, ne de bir başkası. Ben, bencil bir adamım." dedi.

"Neden sen olmamalısın ki orada, varsın?" dedim. Bakışlarıma endişe yerleşmişti. Aklından neler geçtiğini ve bakışlarında nelerin gizlendiğini okuyamıyordum. Bana doğru eğildi ve elini saçlarıma götürdü. Yanağımın üzerine minnacık bir öpücük kondurdu.

"Çünkü..." dedi ve burnumun üzerine götürdü dudaklarını. Ardından, diğer yanağımın üzerine değmeye başladı dudakları. "Sen Bora'yı yerleştirdin kalbine..." diye fısıldadı gecenin sessizliğine.

"Nasıl yani?" diye sordum. Biraz geri çekildi ve gözlerini gözlerime sabitledi.

"Benimle yaşadığın her şeyi sevebilirsin. Beni sevebilirsin. Benimle çok mutlu olabilirsin. Olabiliriz..." dedi. Geleceğimizin anlatıldığı bir film çekmişler ve o filmin izlendiği gelecekten geliyor gibiydi sesi ve bakışları. Bana derinlemesine spoiler vermekten korkuyordu ama gözlerinde öyle bir şey vardı ki; sonumuzu gördüğü için filmi izlememe engel olmaya çalışacak gibiydi. "Ama Nazlı..." dedi. Saçlarımın arasında parmak uçlarını dolaştırmaya başladı. Şakağıma küçücük bir öpücük kondurdu ve dudakları boynumun sağ kısmına ulaştı. "Kara'yla mutlu olamazsın çünkü o, sana göre değil." dedi. Dudakları, nefesini ilk kez

hissettiğim yerde; özel alfabemle *Kara* yazan dövmemin üzerindeydi. Nefes alışverişlerim hızlanmış ve belki de çoktan soluksuz kalmıştım.

"Kara da sensin sonuçta." dedim. Öyle zor seçmiştim ki kelimeleri, sesimin tonlamasından bile bihaberdim.

"Ne yazık ki öyle." dedi. Ve dövmemin üzerine uzun bir öpücük bıraktı. Elimi ensesine götürmek istediğimde elimi kavradı ve nazikçe cama yasladı. Kıkırdamıştım. Kaşları çatıldı. Neye güldüğümü merak ediyordu.

"Şirketten çıkıp, eve ilk gittiğimiz gün... 8 Mart'ta yani... O gün de neye güldüğümü merak etmiştin. Ellerimi cama yaslamıştın böyle. Ama bu kadar kibar değildin tabii. Sinirlenmiştin. Çünkü neye güldüğümü sorduğunda cevap vermemiştim." dedim. Gözlerine yerleşen pişmanlığı görebiliyordum; o kadar yalındı ki karşımda bu gece, hiçbir şey saklamıyor ve ifadesiz bir perdenin arkasına saklanmıyordu.

"Yapmışımdır, hatırlamıyorum." dedi. *Yalan söylüyor Naz.* Sıkıntılı bir nefes verdi. "Söylediklerinde haklıydın Nazlı. Canını çok fazla yaktım. Bunu ben de biliyordum ama ne ara unuttum ve kendimi kaptırdım inan anlayamadım." dedi. Boşta kalan elini saçlarıma götürdü yeniden. Eğildi ve saç diplerimin arasına dudaklarını bastırdı. "İşte, Kara'yla geçecek bir ömrün genel özeti. Saç diplerindeki o acıyı hep hatırla. Yaşadıklarını sakın unutma ve uzak dur benden olur mu?" dedi. Olmazdı. Bunun ihtimali bile nefesimi kesiyordu. Gömleğinin açık düğmelerinden görünen köprücük kemiği dudaklarımın hizasına gelmişti; ben de öptüm.

"Sen bana zarar vermezsin, o zaman beni tanımıyordun daha... Sevmiyordun. Kimseydim senin için." dedim. Saç diplerimin arasına güçlü bir öpücük bıraktıktan sonra, bakışlarını benimle aynı hizaya getirdi. Cama yasladığı elimi iki avcunun arasına aldı ve nabzımın attığı yeri dudaklarına götürdü. Gözlerini gözlerime sabitledi. Yumuşacık bir öpücük bıraktığı yeri, şimdi parmak uçlarıyla okşuyordu.

"Sen ancak Bora'nın nazlı sevgilisi olabilirsin... Kara senin kendisine nazlanmana izin vermez. Ve hayatta kalman için Kara'ya ihtiyacımız var. Seni ancak o koruyabilir. Ve sen onu sevemezsin. Ve evet o sana, çok yakınında olursan, bile isteye değil ama bir şekilde zarar verebilir. Kızmıştım sana... Eren'e söylediklerin yüzünden. Hatta arsızca kırılmıştım bile. Ama haklıydın Nazlı. Ben de senin yerinde olsam öyle düşünürdüm." dedi.

"Bora... Evet ona zarar vereceğini düşündüm." dedim. Bu kurduğum cümlenin onun ne kadar ağrına gittiğini zorlukla yutkunmasından bir kez daha anlamıştım. Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım ve alt dudağını dudaklarımın arasına aldım. Usul usul karşılık veriyordu hareketlerime. Saniyeler saniyeleri kovaladıkça dakikalar geçiyor ve ben ciğerlerime dolan nefesiyle tamamlanıyordum. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra azıcık geri çekildim ve gözlerimi, kara gözlerinin en içine sabitledim. "Bilmediğim her şeyden korkarım ben, unuttun mu?" dedim.

"Unutmadım." dedi, nefesini yüzüme üfleyerek. Ellerimi sakallarına götürdüm ve parmak uçlarımı sakalları arasında dolaştırmaya başladım.

"Ben sadece... Bu oyunun ve saklı kimliğinin senin için ne kadar önemli olduğunu bildiğim için... Eren'in öğrenmesini hoş karşılamazsın diye düşündüm şuursuzca. Bildiğini bilemezdim. Her şey üst üste geldi. Çok hızlı oldu." dedim.

"Onun seni riske atmayacağını bildiğim için rahatım... Yoksa onunla çok farklı bir konuşma geçerdi aramızda. Ama ne olursa olsun, o senin kardeşin Nazlı. Onu öldürebileceğimi düşünmen-" dedi ve dudaklarına değdirdim dudaklarımı yeniden. O cümlenin devamı geceye karışmadan, dudaklarından dudaklarıma karışıp yok olmalıydı. Sesli dile gelmemeli ve ağırlığı altında ikimizi birden ezmemeliydi. Eren benim kardeşimdi; ve Bora ne olursa olsun benim kardeşime zarar vermezdi. Bora, benim değer verdiğim hiç kimseye zarar vermezdi.

Dudaklarının ve nefesinin sakinleştirici etkisine sığındım bir süre daha. Onu hiç bırakmayacakmışcasına iki elimle ensesini kavramıştım. Onun elleri ise iki yanağıma yerleşmiş ve hiç şüphesiz benden daha naif dokunuşlarda bulunuyorlardı tenime.

"Ben buradan gittikten sonra, benim ölümüm yüzünden seni suçlayacak şimdi Eren." dedim. Konuşurken dudaklarım dudaklarına çarpmıştı.

"Ben alışığım." dedi, silik bir tebessümde. Sesinde öyle buruk bir tonlama vardı ki tebessümünden öpmek istemiştim. Dudağının kenarına minicik bir öpücük kondurdum. Bu onu daha çok gülümsetmiş ve sol yanağında bir çukur oluşmuştu. Bu adamın gamzesine bile aşık olduğumu iliklerime kadar hissediyordum.

"Sakın bir daha başkasına gülümserken... Ben geldiğim için kaybolmasın o gamzen... Sakın." dedim ve gamzesinden de öptüm.

"Nazlı." dedi. Yanağındaki çukurdan daha derin bir çukur olmalıydı buralarda bir yerlerde; o çukura düşmüş, dermanı kalmamış, yorgun ve bir o kadar da yaralanmış gibi çıkmıştı sesi. "Senin kalbinde bir savaş vardı ya hani..." dedi, biraz geri çekilmiş ve bakışlarını gözlerime çivilemişti. "Ben seni bir savaştan başka bir savaşa sürükleyemem." dedi, avuçlarının arasına aldığı elime bir öpücük kondurdu.

"Anlamıyorum." dedim, çaresizce.

"Yarın bambaşka bir savaşın ortasında bulacaksın kendini. Bora ve Kara arasında..." dedi, sıkıntılı bir nefes vererek.

"Ben ilk Kara ile tanıştım." dedim, itiraz edercesine. "Benim kendime bile itiraf etmekten kaçındığım, etkilendiğim, beni büyüleyen o adam Kara'ydı?" diye devam ettim, onay beklercesine.

"Tam olarak değil Nazlı." dedi, kafasını iki yana sallayarak. "Evet başladı... Ama başlamaması gerekiyordu zaten. Kara hayatını, hayatına hiç kimseyi dahil etmemek üzerine kurdu. Ve o hayatta sen sadece acı çekersin. Olmaz Nazlı. Olmazı olura çeviremeyiz." dedi ve dudaklarını ısırmaya başladı.

"Ben ilk Kara ile tanıştım." dedim, yeniden. "Kabul etmesi zordu ama ilk anda çekildim ben sana doğru." diye devam ettim, şaşkınlıkla. Hiçbir şey söylemeden yüzüme bakıyordu. "Okyanusun bildiğim yüzeyi o kadar güzel ki, bilmediğim karanlığında keşfe çıkmaktan vazgeçmem ben. Zamanla tanırım, zamanla anlarım. Ben senin..." dedim ve elimi kalbine götürdüm. "Ben senin kalbine, merhametine, vicdanına inanıyorum." dedim.

Gülümsedi. Bu öyle bir gülümsemeydi ki hiçbir şey anlamadığımı hissettirmişti bana. Gördüğüm en zor matematik problemi karşıma geçmiş, bugüne dek ilerlediğim her bir kademenin yanlış olduğunu ima ediyordu bana bir gülümsemeyle. Kendi koltuğuna geçti ve kahvesinden küçük bir yudum aldı. Kapıyı açtı ve dışarıya çıktı. Arabanın önüne yaslandı ve bakışlarını etrafta gezdirmeye başladı. Ben de hızlıca arabadan indim.

"Ben anlamıyorum gerçekten." dedim, kollarımı bağlayarak. Karşısına dikilmiş, bastırmaya çalıştığım öfkeyle yüzüne bakıyordum. "Yani gerçekten anlamıyorum." dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Ben daha iki gün önce Eren'e zarar vereceğini düşünerek saçmalamadım mı? Biz bu yüzden tartışmadık mı? Şimdi senin bu yaptığın ne o zaman?" dedim, sitem edercesine.

"Sen ilk gün Kara ile tanıştın Nazlı..." dedi. Benim aksime o çok sakindi. "Yalnızca tanıştın. Devamı gelmedi." dedi, ellerini ceplerine sokarak. "Sen beni iyi birisi olarak görmek istiyorsun. Çünkü hiçbir şey görmedin. Ve sen göremezsin de zaten... Ama sen görmüyorsun diye, yok sayamayız gerçekleri." dedi.

"Sonuçta Kara, kendisini dolandırmaya kalkan bir insanı öldürürdü... Ama sen bana kıyamadın." dedim, ona doğru birkaç adım atarak. Ellerimi göğsüne yerleştirdim.

"Hakan peki Nazlı?" dedi, kısık çıkan bir sesle. Gözlerimi gözlerinden kaçırmamak için büyük bir çaba gösterdim. "Öldüğünü teyit etmeye bile korkuyorsun. Çünkü Kara ile yüzleşmeye cesaret edemiyorsun." diye devam etti. Bir elini

saçlarıma götürdü. "Her şeyi birbirine karıştırıyorsun... Ablamı öldürecek kadar, Eren'e ne kadar değer verdiğini gördüğüm halde onu öldürecek kadar cani olmamam... İyi birisi olduğum anlamına gelmez. Ben yalnızca... Bu ayrımı yapamadığın için kızdım sana. Bir başkasına, seni benden korumaya kalkmasına gerek olduğunu hissettirdiğin için kırıldım! Benim iyi birisi olduğumu düşünmeni, vicdanıma güvenmeni falan istemedim." dedi ve saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. Ellerimi kollarına yerleştirmiş, öylece gözlerinin içine bakıyordum.

"Hakan sana ihanet etmişti sonuçta." dedim, ne saçmaladığımı bilmeden. "Uğraştırmış seni epey." diye devam ettim ve bu dediğime ben bile inanmıyordum.

"Onun ölümü hak etmiş olduğunu onaylıyor musun Nazlı?" dedi. Cevap veremedim. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Yapma Nazlı." dedi, yanağıma küçücük bir öpücük kondurarak. Beni hafifçe döndürdüğünde arabaya yaslanmış bir hâlde bulmuştum kendimi. "Kimsenin ölmeyi hak etmediğini, buna asla ama asla bir insanın karar veremeyeceğini söyle bana. Çünkü böyle düşünüyorsun, dürüst ol." dedi ve beni kolları arasında bırakacak şekilde, ellerini arabaya yasladı.

"Seni yargılamayacağım." dedim, kısık çıkan bir sesle. "Yargılayamam..." diye devam ettim.

"Hasan'ı seninle alakalı çirkin bir ima yaptığı için öldüreceğim... Kabul ediyor musun bunu?" dedi, tok çıkan bir sesle. Bergamot kokusu, esen rüzgarla beraber buram buram dolduruyordu içimi. Gülümsedim. Bakışları hipnoz edici derecede güzeldi yine; fakat, hipnoz olması gereken kişi ben değildim.

"Caydırma politikası..." dedim, daha çok gülümseyerek. "Bir üst level'ı da korkutarak kaçırma mı bunun?" diye sordum, elimi sakallarına değdirerek. "Kandırmayalım birbirimizi... O davranışının Kara'ya yakışmadığını sana Gökhan söylemişti." diye devam ettim, kendimden emin çıkan bir sesle. Dudaklarımız arasında yalnızca bir nefes

kalacak şekilde onu kendime doğru çektim. "Sen beklentiyi çok yüksek tutuyorsun... Allah aşkına, ne kadar kötü olabilirsin ki?" dedim, kaşlarımı kaldırarak. Başını iki yana salladı ve dudaklarımı dudakları arasına aldı.

"Bu da tahrik kullanarak ikna etme politikası o zaman?" dedi ve dudaklarıma güçlü bir öpücük kondurdu.

"Bora, bak..." dedim, ciddileşerek. Ne yaptığını her zaman bildiğine inanıyorum ben. Her konuda yorum yapmak... Ya da yaptığın her şeyi onaylamak zorunda değilim. Zor bir hayatın var ve ben senin zekana saygı duyuyorum. Yaptığın işlerin içinde olmak zorunda değilim." dedim.

"İşte bu aşk Nazlı. Bir başkasını koşa koşa polise şikayet ederdin ama söz konusu ben olduğum için susuyorsun. Seni ilk tanıdığında öldürmeyi düşünen bir adamın merhametine güveniyorsun. İşte bunun adı da aşk. Ve şu an her şey senin için o kadar yeni ki... Şimdi böyle düşünüyorsun." dedi. Koltuk altlarımdan beni kaldırdı ve arabanın üzerine oturttu.

"Hayır." dedim, kaşlarımı çatarak. "Çok düşündüm halamın balkonunda. Her şeyi toparladım kafamda... Haklısın belki hiçbir şey görmedim. Ve ben de haklıyım, gördüklerim bile fazlaydı bana... Ama şimdi ikimiz de doğru açıdan görebiliriz. Ve hayır... Ben senin gibi düşünmüyorum." dedim, kollarımı bağlayarak.

"Evet, şimdi benim gibi düşünmüyorsun. Aşk aklı bulandırır Nazlı. İnsanın karakterini bile değiştirir. Aşık olduğun zaman... Hayatta asla onaylamayacağın şeylere göz yumarken bulursun kendini. Normal hayatlar için, olası bir şey bu belki. Çok güzel, yaşanılası bir duygu... Birisinin bazı davranışlarını kabul etmek, onunla değişmek... Ve sevmek hatta.... Sonra ne olur biliyor musun? Bir gün... Tüm bu göz yumduğun şeyler, tek tek gün yüzüne çıkmaya ve seni rahatsız etmeye başlar." dedi.

"Kara'yı anlat bana, neden böyle düşündüğünü anlat." dedim, ciddi bir sesle. Bir elini bacağımın üzerine yerleştirdi.

"Anlatmam. Çünkü istemiyorum." dedi, buruk bir tebessümle. "Senin Kara'ya nasıl baktığını gördüm Nazlı...

Ben... Aşk için bunlara göz yummak zorunda kalmanı istemiyorum." dedi. Bakışlarıyla, onu anlamam için, onay vermem için, bu dediklerini kabul etmem için baskı kuruyordu adeta.

"Bora..." dedim, parmak uçlarını dudaklarıma götürdü. Alnını alnıma bastırdı. Yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu. Oradan boynuma kaydı; dövmenin üzerinde gezmeye başlamıştı yine dudakları.

"Sen ne dersen de, bu konuda beni ikna edemezsin. Kara'yı kabul edemezsin Nazlı. Ve onu kabul edemedikçe de olamayız. Olmamalıyız da zaten. Görmüyor musun kendi kız kardeşimin Kara'dan nasıl nefret ettiğini... Buradan gittiğinde, beni sadece kalbine yerleştirdiğin o adam olarak hatırlamalısın sen." dedi ve derin bir nefes alıp, sıkıntılı bir şekilde boynuma nefesini bıraktı.

Dudaklarıma dişlerimi geçirdim. Dudaklarım aralandı. Kara'yı her ne olursa olsun, tüm bilinmezliklerine rağmen, çoktan kabul ettiğimi, bu yüzden asla onu yargılayamayacağımı ve ona koşulsuz güvendiğimi söylemek istiyordum.

"Çünkü ben de Kara'dan nefret ediyorum Nazlı." dedi. Dilim adeta lal oldu. "Kendim ondan nefret ederken, senin onu sevmeni ister miyim sence?" dedi, zorlukla yutkundum. "Lütfen sen de beni sevme ki, daha fazla içime yayılma." dedi. Dudaklarım kapandı. "Okyanusu keşfetmene izin verememçünkü dibini ben bile göremiyorum." dedi. Dudaklarım mühürlendi. Sakallarının arasına bir öpücük bırakırken dahi, açılmamıştı dudaklarım. Doğruldu ve gözlerini yeniden gözlerimin içine sabitledi. "Hadi gidelim artık." dedi.

"Olur." dedi, az evvel mühürlenen dudaklarım. Bana kalsa, hiç gitmeyebilirdik ve ömrümüzün sonuna dek böyle kalabilirdik. Zaman, nefesi şah damarımın üzerindeyken durabilirdi.

O kahvesini içememişti. Ama ben sanki o kahveyi içmek umrumdaymış gibi, yol boyunca yudumlayarak bitirmiştim.

Halamın evinin sokağına girdiğimizde, önümüzde bir araba vardı. Birisi, gece gece tatile gidiyor olmalıydı, zira bagaj kapısı açık ve içinde bavullar vardı.

"Geri geri çıkacağım mecburen." dedi. Yüzünü bana çevirmemişti. İnmemi mi istiyordu?

"Gitme istersen bu saatten sonra. Burada kal." dedim. Yüzümü ona çevirmiş, teklifimi kabul etmesini istiyordum. Sanki onu tanımıyordum. Asla kabul etmezdi. O, benden uzak durmak istiyordu.

"Sabah erkenden havaalanına gidip, babaanemleri karşılayacağım." dedi. Yüzünü bana çevirmişti. Kalmamak için bahanelerin arkasına saklanıyordu. Sanki buradan havaalanına gidilmiyordu. Gelmek istemiyordu. Bu yaptığım yanlıştı ama hiçbir şey söylemeden, hızlıca arabadan indim. *Neyin tribini atıyorsun Naz?* Aslında bu bir trip değildi; sadece böyle olmaya dayanamıyor ve kaçmak istiyordum.

"Nazlı." dedi. Ses tonunda, "Yapma." dercesine bir tonlama vardı. Durdum ve ona döndüm. Arabadan inmiş, bana bakıyordu. O da acı çekiyordu. "Böyle mi gideceksin?" dedi. Ne yapmamı bekliyordu ki? Onu öpüp, birbirimizden uzak durmamızın kararını kendi kendine aldığı için tebrik mi etmeliydim? Bunu yapmayacaktım.

Arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Özgür'le Selim'in içinde bulunduğu arabanın da önünden hızlıca geçip, apartmanın önüne geldim. Anahtarı deliğe soktum ve kapıyı açtım. Asansöre doğru ilerlediğim sırada asansörün kapısı açıldı. Üst kattaki adamla göz göze geldik; fakat inmeye yeltenmemiş, öylece durmuş ve bana bakıyordu.

"Nasılsınız hanımefendi?" dedi, abartılı bir gülümsemeyle.

"Çekil şuradan!" dedim, sert bir sesle. Sanırım içki içmişti ve burnuma ulaşan, hatta asansöre sinen kokusu, denizden esen tuzlu melteme karışmış bergamot kokusundan sonra beni inanılmaz derecede rahatsız etmişti.

"Gitti karım! Mutlu musun?!" dedi. Sesi, çok sert çıkmıştı ve bana doğru bir adım attı.

"ONU KARINI ALDATMADAN DÜŞÜNSEYDİN HAYVAN HERİF! ÇEKİL! GECE GECE BELANI BENDEN BULMA!" diye bağırdım. Adam hızla bana doğru yaklaşıp, saçlarıma yapıştığında ne olduğunu anlamamıştım. Göğsünden ittirdim ve merdivenlere doğru kaçmaya çalıştım. Ama adam yeniden saçlarıma yapışıp, beni dış kapıya doğru çekiştirmeye başlamıştı. Koluna vurdum. Bacağına, topuğumla vurduğumda sendeledi. Ondan kurtulup güçlükle kapıyı açtım ve adamı dışarıya doğru ittim. Zaten ayakta zor duruyordu, yine sendeledi.

Tam kapıyı kapatacakken, beni kolumdan çekiştirerek dışarı çıkardı. Kasıklarına dizimi geçirdiğim sırada acıyla inlese de kolumu daha sıkı kavramıştı.

"BIRAK BENİ HAYVAN HERİF!" diye tüm gücümle bağırdığım sırada boğazıma yapıştı. Elimle omuzlarından ittirsem de gitgide daha çok gösterdiği gücüyle ve artan öfkesiyle başa çıkamıyordum. Saçlarıma yapıştı ve beni yere doğru ittirdi. Yere kapaklandığımda boğazımdan acı dolu bir çığlık kopmuştu. Dizlerimin üzerine düşmüş ve başımı kaldırıma çarpmıştım. Bu sefer, dizlerim muhtemelen parçalanmışlardı.

"Öldüreceğim lan seni!" dedi adam. Bana doğru eğildi ve yeniden saçlarıma yapışıp, kafamı geriye doğru çekti. Saçlarımın acısı dayanılamaz derecede artarken elini kaldırdı. Gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Kimi öldürüyorsun lan sen?" dedi Bora'nın sesi. Yüzüme tokat yememiştim. Saçlarımdaki ağırlığın gittiğini hissettiğimde gözlerimi açtım. Bora, adamın suratına bir yumruk atmış ve adam yere kapaklanmıştı.

"Çekil git şuradan derdim seninle değil." dedi adam, bakışlarını Bora'ya çevirerek ve ardından ayağa kalktı. "Seni öldüreceğim lan, karım gitti senin yüzünden. Seni öldüreceğim." dedi sonrasında ve bana yaklaşmaya yeltendi. Bora, adamın suratına bir yumruk daha attığında acıyla inleyerek, yeniden yere düşmüştü.

"Allah belanı versin!" dedim, dişlerimin arasından. Bora etrafımızdaki adamlarına bakışlarıyla gerekli komutu vermiş olmalıydı ki, yerde yatan adamın çevresinde konumlandılar.

"İyi misin?" dedi Bora, yanıma yaklaşarak. Sesi telaşlı, bakışları çok öfkeliydi. Kafamı "Evet." anlamında sallarken beni yerden kaldırıyordu. Ayaklarımın üzerinde durmamla beraber, yerde yatan adama doğru yalpalayarak bir iki adım yaklaştım ve tüm gücümle karnına tekme geçirdim. "Rahat dur!" dedi Bora. Ve elimden tutarak beni adamdan uzaklaştırdı.

"Bittin kızım sen!" dedi adam, acıyla inleyerek. Özgür, adamı yerden kaldırmış, suratına bir yumruk atmıştı.

"Orospu!" diye bağırdı adam.

"SENİ ÖLDÜRÜRÜM ULAN!" diye bağırdığımda içimden çıkan manyağın kim olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ona doğru bir adım daha atacağım sırada, Bora koluma yapışmıştı. Başım dönüyordu. "BIRAK BENİ!" diye bağırdım öfkeyle, Bora'ya.

Ama benim öfkem bir hiçti. Bora, o kadar öfkeli bakıyordu ki, hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Gözleri, "Sakın! Dur! Sus! Gitme! Burada kal!" gibi emirleri peşpeşe veriyordu. Adamın, suratına yediği bir yumruk sesini daha duymuştum. Bora, dizlerimin arkasına ve sırtıma elini yerleştirip beni kucağına aldı. Apartmanın kapısına doğru ilerledi. Özgür, Selim ve adını merak etmediğim toplamda yedi kişi olan adamlara döndü.

"Bu herif ben gelene kadar ölmeyecek!" dedi Bora, dişlerinin arasından. Adam, yerden başını kaldırmış, dağılmış suratıyla bana bakıyordu.

"Ben bu karıyı öldürmeden ölmem merak etme!" dedi adam. Selim, karnına bir tekme atarak hıncımı aldı. "Siz kimsiniz lan?!" dedi, acıyla.

"Karı senin-" dedim ama devamını getiremedim. Bora, gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki, dudaklarımı ebediyen mühürlemem gerektiğine kanaat getirmiştim. Dört saniyede gözleriyle bana gerekli emri verdikten sonra, adama döndü.

"Beni bekle sen! Bekle! Bekle, ben geleceğim!" dedi Bora, dişlerinin arasından.

"KARIM GİTTİ!" dedi adam, acıyla bağırarak. Bora, ayağıyla apartman kapısını ittirdi ve içeriye girdik. "BU OROSPU KARIMA ONU ALDATTIĞIMI SÖYLEDİ!" diye bağırdı adam. Bora, adamın sesini duyduğunda durdu ve gözlerini sımsıkı yumdu. Derin bir nefes aldı ama nefes alışverişleri fazlasıyla hızlanmıştı. "Öldüreceğim seni, bu herifler bile engel olamayacak!" demişti şimdi de adam. Bu sefer bağırmamıştı ama yine de sesi bize ulaşmıştı. Bora kaşlarını kaldırdı ve gülümsemeye başladı. Anbean, bir adamın nasıl delirdiğini gözlemliyordum. Yirmi bir saniye kapalı tuttuğu gözlerini açtı ve bakışlarını benimle buluşturmadan asansöre ilerledi.

Başım zonkluyordu. Kafamı Bora'nın omzuna yasladım. Asansörün düğmesine bastı ve asansöre bindik. Konuşmuyordu. Fakat kaskatı olmuş yüzünden kendisini çok zor tuttuğunu anlayabiliyordum. Dairenin önüne geldiğimizde gözleri beni buldu. "Ayakta durabilir misin?" diye sordu. Kafamı "Evet." anlamında salladım. Usulca kapıyı açtı ve elini belime yerleştirerek içeriye girmemi sağladı. Ayakkabılarımı fırlatarak çıkardım. Yengem ve halam, uyku ilacı alarak uyudukları için muhtemelen dünyadan bihaberlerdi. Odaya doğru ilerledim ve ışığı açtım.

"Dizim iyileştikçe, ben tekrar yaralanacağım galiba." dedim, mırıldanarak. Yatağın üzerine oturmuştum.

"Önce banyoya gidip bacaklarını yıkasaydık." dedi, düz bir ifadeyle. Dizlerini yere yerleştirerek eğilmiş, yarama bakıyordu. "Hay sikeyim, çok kötü." dedi, neredeyse fısıldayarak. Kolumu elleri arasına aldı. Hırkamın kollarını sıvadı. Hafifçe kaldırdı ve dirseğimdeki yaraya baktı. Sıkıntılı bir nefes verdi.

"Kafamı çarptım. Beyin kanaması geçirmem inşallah!" dedim, üzüntülü bir şekilde mırıldanarak. Gözleri gözlerimi buldu. Kaşları çatılmıştı. "Bıraksaydın, biraz daha dövseydim o pislik, hayvan, beyinsiz, sarhoş herifi!" dedim, öfkeyle.

"Hastaneye mi gitsek? Sert mi çarptın başını?" dedi, adama söylediğim hakaretleri es geçerek.

"I-ıh. Hastanelik değil. Ama çok acıdı... Pansuman yapacak mısın bana yeniden? Banyoda ilk yardım çantası var." dedim. Kafasını "Tamam." anlamında sallayıp odadan çıktı. Hırkamı çıkardım ve yumak haline getirerek öfkeyle yere fırlattım.

Bora, odaya geri geldiğinde, gözü önce yerdeki hırkaya takılmıştı. Yanıma oturdu. Bacaklarımı, bacaklarının üzerine doğru uzattı. Islak bir bezle bacağımı silmeye başladı. Yine çok önemli bir iş yapıyorcasına ciddiydi.

"Ah!" diye, bir ses çıktı boğazımdan. "Çok acıyor. Dikkat et." dedim, ardından. Dizim yanmaya başlamıştı.

"Tamam sabret azıcık." dedi Bora, şefkat dolu bir ifadeyle. Sıkıntılı bir nefes verdi. Başka bir bezle ellerimi ve ardından dirseğimi sildi. Yeniden bacaklarıma yöneldiğinde, bacağıma bir şey süreceğini anlamıştım. Ellerimi geriye doğru yerleştirip, kafamı arkaya doğru uzattım. Ne sürdüğünü görmezsem, belki yandığını da hissetmezdim. Gözüm, avizeye takılmıştı. *Halanın ne çeşit fantezileri var Naz ya? Garsoniyer odası gibi.* Kıkırdadım. *Neyse romantik ortam falan diyordun al bak, Bora'yla geldin bu odaya.* Kıkırdamalarım daha da artmıştı.

"Şiiiiiiişt!" dedi Bora, azarlar gibi. Dizlerime her ne yaptıysa bitmiş, bant yapıştırmış ve aşağıya doğru indiriyordu ayaklarımı. Daha çok güldüm. "Nazlı. Halanla yengeni uyandıracaksın." dedi. *Eve erkek atmış gibi hissediyor musun Naz?* Artık resmen kahkaha atıyordum. Çok ses çıkardığımı fark ettiğimde, başımı Bora'nın göğsüne gömdüm. Ve gülmeye devam ettim. Elleri belimde kendine yer bulmuş, bana tüm gücüyle, tüm özlemiyle, tüm sevgisiyle sarılıyordu. Burnu, saçlarımın arasında dolaşmaya başladı. Sakalları, saç diplerime batıyordu. Ve ben katılana kadar gülecektim sanırım. *Kırmızı ışıkla aydınlatılan odada çok romantik bir ortamdasınız Naz. Bora, ne düşünüyordur acaba avizeyle alakalı?*

"Ay av-" dedim ama konuşamadım. Derin derin nefes almaya çalıştım. Gerçekten gülerken can verecek gibiydim. Hafifçe geriye doğru çekildi. Ve gömleğini çıkardı. Düğmelerini ne zaman açtığını bile bilmiyordum. Bunun nesinin komik olduğunu da bilmiyordum ama kahkaha atmaya devam ettim. Yeniden bana sarıldı. Başımı tüm gücümle çıplak göğsüne bastırıyor ve az ses çıkarmaya çalışıyordum. Gülmekten ölmezsem, çıplak teni beni öldürecekti. Biraz sonra kendime geldim. Nefes nefese bir halde, başımı göğsünden kaldırdım.

"Rahatladın mı?" diye sordu. Kaşları çatıktı ama yüzünde ve sesinde yumuşacık bir ifade vardı aslında. Gülümsedim. Ve iki elimle yüzüme rüzgar yapmaya başladım. Sıcak basmıştı. Saçlarımı sol omzuma aldım. Dövmemin açıkta kalmasıyla, gözleri boynuma kaydı. Gözleri kısıldı. "Sahi? Senin bileğine dövme yaptırmış olman gerekmiyor muydu?" dedi. Sayılara bakıyordu. Ardından gözleri gözlerimi buldu.

"Boynuma yaptırdım." dedim, gülümseyerek.

"Onu görüyorum." dedi. Sesine, mesafeli bir tonlama yerleşmişti. Sayıların ne olduğunu merak ediyordu. "Annenle babanın ölüm tarihi değil." dedi.

"Değil." dedim, kısık çıkan bir sesle.

"Neyin tarihi o zaman?" dedi. Gözleri benimle buluştuğunda kaşları gerçekten çatılmıştı.

"Bir tarih değil o. Kelime." dedim.

"Nasıl yani?" diye sordu.

"Sana bahsetmiştim ya... Özel alfabemden... Onunla bir kelime yazdırdım işte." dedim. Gözleri yeniden dövmeme kaydı.

"Üç farklı harften oluşan bir kelime?" dedi. "İkinci ve son harfi aynı harf yani." dedi. Onay ister gibi bakıyordu, saklı kimliğinin yazdığı dövmeme.

"Evet." dedim.

"Birisinin okumasını mı istemiyorsun?" diye sordu, gözleri yeniden gözlerimle buluştuğunda.

"Yoo. Alakası yok. Benim için özel bir kelime. Ve ben özel şeylerimi hep kendi alfabemle yazarım. Günlüğümü de öyle tutardım." dedim. *Ne yazdığını soracak mı Naz?*

"Anladım." dedi. "Yalnızca senin için özel bir kelime mi?" diye sordu. Gözlerinde bu soruyu sormanın tereddütü vardı. *Anıl, Naz... Onunla alakalı bir şey olduğundan şüpheleniyor.*

"Yalnızca benimle ilgili." dedim. Gözlerine saniyelik bir parlamanın yerleşmesiyle, bir su damlası okyanusa doğru ilerleyen serüvenine başlamış oldu. "Ne yazdığını sormayacak mısın?" diye devam ettim.

"Beni ilgilendirmez. 'Bora' yazmıyor sonuçta, o belli. İsim olacak hâli yok zaten. Belki Türkçe bile olmayan bir kelimedir." dedi, muzur bir ifadeyle.

"Bora yazdırsaydım, ne tepki verirdin?" diye sordum, fazlaca gülümseyerek.

"Yanına 'Karabey' de yazdırmanı isterdim tabii ki. Yani Bora var, Bora var şimdi..." dedi, dalga geçtiği her halinden belli bir ifadeyle. Yeniden kıkırdamaya başladım. "Ohoo! Yandık. Ben yatıyorum vallahi Nazlı." dedi ve saatini çıkardı. Belinden silahını çıkardı, gömleğinin arasına koydu. Yatağa girdi. Kıkırdayarak yanına yattım.

"Yanına da '08.07.1987' yazdırırdım, belki başka Bora Karabey de vardır, karışmasın." dedim. Ve daha çok gülmeye başladım. Beni kendine doğru çekti. Kafamı boyun girintisine sokarak, gülmeye devam ettim. "Işık açık kaldı. Kırmızı kırmızı. Sence de genel ev gibi değil mi ya?" dedim. Ve gülmeye devam ettim. Ellerini belime sabitlemiş, çenesini kafamın üzerine koymuştu. "Saçlarımı kestireceğim ben, herkes saçlarıma yapışıyor." dedim. Gülmeye devam ettim. Saç diplerimi, oradaki acıyı geçirecek kadar etkili bir şekilde öptü.

"Sus da ne yaparsan yap." dedi. Bacağını, bacaklarıma doğru uzatti.

"Ah!" diye bir ses çıktı boğazımdan, yeniden.

"Çok acıdı mı?" diye sordu telaşla.

"Niye dikkat etmiyorsun? Ben yaralandım. Dikkatli olsana! Ayıp ya!" dedim, tınısına acı karışmış bir sesle.

"O çeneni tutmazsan yaralanırsın tabii!" dedi, sitemle. "İki buçuk günde mahalleyi birbirine katmışsın. Herkesle kavga etmişsin. Top oynayan çocukları bile kovalamışsın ya!" diye devam etti. Derin bir nefes aldım. "Top kesmek ne Nazlı?" diye sordu. Omuz silktim.

"Başım ağrıyordu. Çok ses çıkartıyorlardı. Ayrıca gergindim." dedim.

"Balkondan içeriye girseydin Nazlı? Madem başın ağrıyordu..." dedi, sitemli ve alaylı çıkan bir sesle.

"Sen gelirsin belki diye bekledim." dedim. Yutkundu. Boyun girintisinde olduğum için, bu eylemi saniyesi saniyesine izlemiştim. Bu da komik değildi. Ama yine kıkırdıyordum.

"Kara, o adamı öldürür." dedi. Kıkırdamam, buz gibi çıkan sesiyle beraber anında kesilmişti. Boynuna öpücük kondurdum. Kafamı, boyun girintisinden geriye doğru uzatıp, gözlerine bakmaya çalıştım. O da kafasını biraz geriye çekip, bana yardımcı oldu.

"Şey... Acaba, rica etsem... Kara ışığı da kapatabilir mi?" diye sordum. Gözlerime, "Sen ciddi misin?" dercesine bakıyordu. "Bora da mı kapatmaz?" diye sordum. Gözünü kırpmadan bana bakıyordu. "Hani vampirler, dizilerde 'turn off' yapıyorlar ya... Duygularını kapatıyorlar. Bu, Bora-Kara öyle bir şeymiş gibi geliyor bana." dedim ve yeniden gülmeye başladım. *Şaka bir yana, sen de sayesinde Naz ve Nazlı olarak ikiye ayrıldın Naz!*

"Kalk, ışığı kapat." dedi. O da gülmemek için zor duruyordu ama sesini çok ciddi bir tona sabitlemişti.

"Af buyur?" dedim, gülerken. Kaşlarını kaldırdı. Yüz ifadesi, "Demek öyle..." diye bağırıyordu.

"Işığı kapat Nazlı." dedi. "Hadi kalk kalk. Çabuk." dedi. Kahkaha atarken, başımı koluna gömmüştüm bu sefer de. "Amma güldün he!" diye söylendi.

"Senin emir erin- yok karşında. Kal-kıp o ışığı sen.....kapatacaksın." dedim, kahkahalarımın arasında.

"Cık. Bir kere gülmemeyi başarman lazım. Olmuyor. Hiç ciddiye alamıyorum." dedi. Kaşlarımı çatmaya çalıştım ama gülmeye komutlu yüz kaslarım baskın çıkıyordu. "Kalk. Işığı kapat!" dedi. Öyle bir ses tonuyla söylemişti ki, taklit etmemek için zor duruyordum.

"Kal-" dedim ama çatık kaşlarına bakınca yalnızca gülmek istiyordum.

"Olur olur. Kalırım." dedi. Ve gözlerini kapattı.

"Kalma kalk. Ayyyy. Allah için yeter. Öleceğim. Güldürme beni." dedim, nefes nefese. Gözlerini açtı.

"Ben mi seni güldürüyorum? Deli gibi her şeye gülen sensin." dedi, şaşkınlıkla.

"Hadi ışığı kapaaat. N'olur?" dedim ve ona yalvarırcasına bakmaya başladım.

"Ne güzel işte. Kırmızı kırmızı." dedi. Kafasını kaldırmış, avizeye bakmıştı. "Hakikaten, neden kırmızı?" diye sordu, gülerek.

"Artık halam n'apıyorsa-" dedim ve yeniden gülme krizine girdim.

"Cık cık cık. Çok ayıp." dedi. Ve dudaklarını boynuma götürdü. Dövmemin üzerine, küçük küçük öpücükler bıraktı. "N'apılır mesela? Bu odada?" diye sordu. Gülmekten konuşabilseydim eğer, cevap verebilirdim. Dudaklarını boynumdan çekti ve ben gülmeye devam ettim. Kolları arasında olmak, kokusunu duymak bana çok iyi geliyordu.

"Ya ben ışık açık uyuyamam. Karanlık seviyorum ben. Zifiri karanlık." dedim. Yorganı, kafama kadar çekti. "Öyle mi diyorum ben?" dedim. Nefes nefeseydim zaten, ateş basıyordu. "Çok yaratıcısın cidden. Bravo!" dedim, yorganı kaldırıp.

"İki saat sonra uyanmam lazım benim." dedi, ciddileşerek. Uyumak için benden izin istiyor gibi bakıyordu. Bugüne dek gördüğüm en tatlı hâlinin tam olarak bu an olduğuna karar

verdim ve görüntüsünü belleğimin en güzel köşesine raptiyeledim.

"Bir şartla uyumana izin veririm." dedim, ciddi olmaya çalışarak. İşaret parmağımı, onu uyarır gibi kaldırmıştım. Sonra parmağıma bakıp yeniden gülümsedim. Onun da dudakları iki yana uzanırken, şartımı sorarcasına göz kırptı. Derin bir nefes aldım, sanki ne diyeceğimi unutmuştum. Gözlerinin içine, salak gibi altı saniye baktım. "HE! Heee. Şey..." dedim ve kaşlarımı çattım. "Ben de yarın eve geleceğim!" dedim. Gülümserken, dudaklarını yalayıp birkaç saniyeliğine dişledi.

"23 Nisan'a daha var Nazlı. Söz veriyorum, o zaman sana koltuğumu vereceğim." dedi, yapmacık bir muzurlukla. Koluna vurdum. Çıplak teninden, beni bile şaşırtan çok güçlü bir ses çıkmıştı. Hızlı bir hareketle beni altına aldı ve sert bir ifadeyle bana bakmaya başladı. Bense yine kıkırdamaya başlamıştım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu, tok bir sesle. Kahkaha attım. "Ama dur... Sana öyle bir ceza vereceğim ki, çok pişman olacaksın bunu yaptığına!" dedi. Sesi uyarıcı bir tonda çıkmıştı. Birkaç saniyeliğine ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüne baktığımda, yüzümdeki gülümseme aniden solmuştu. *Ne güzel şakalaşıyorduk, neden böyle oldu Naz?*

"Ben sadece-" dedim, çok alçak ve birden bire değişen ağlamaklı sesimle.

"Kes sesini!" dedi. Ses tonu beni ürkütüyordu. Hiç olmadığı kadar ciddi görünüyordu. Canını acıtacağımı düşünmediğim için şakayla karışık koluna vurduğumu fark etmemiş miydi?

"Özür dilerim. Canını acıtmak istememiştim." dedim, mahçup bir ifadeyle.

"Göreceksin sen birazdan!" dedi, kaşlarını kaldırarak. Nefesimi tuttum. Yataktan kalktı. Olduğum yere mıhlanmış gibi kıpırdayamıyordum. Beş saniye sonra ışık kapandı. Yatağa geri geldi. Elini karnıma yerleştirerek, beni kendine doğru çekti. Başımı göğsüne yerleştirdi. Ellerini belime sabitledi. Hiçbir fonksiyonu olmayan bez bebek taklidi

yaparsam, belki siniri geçerdi. "Karanlıkta uyu da gör gününü!" dedi.

"Bora!" dedim ve derin bir nefes aldım. BENİMLE DALGA GEÇİYORDU!

"Efendim Nazlı?" dedi, gülmemeye çalışarak.

"Nasıl yaptın öyle? Ciddisin sandım." dedim, şaşkın bir ses tonuyla. Elimi karnına yerleştirdim. "Korktum vallahi ya." diye devam ettim.

"Yaparım ben." dedi. Ve başımın üzerine aynı sesi gibi yumuşacık bir öpücük kondurdu.

"Bundan sonra, o uyarıcı ve hatta otoriter ses tonlarını ciddiye almazsam görürsün ama beni kandırmayı." dedim.

"Sesime odaklanmak ya da yüzüme bakmak yerine doğrudan gözlerimin içine bakmayı akıl etseydin... Ciddi olup olmadığımı görürdün." dedi. Karnındaki elimi, köprücük kemiklerine götürdüm ve parmak ucumu orada gezdirmeye başladım. "Uyumam lazım." dedi. Göğsünün üzerine küçücük bir öpücük kondurdum. "Kaşınma Nazlı!" dedi, sesi çok kısık çıkmıştı. Sıkıntılı bir nefes verdim. Elimi, sakallarına götürdüm. Ve doğrularak dudaklarına kapandım.

Dudaklarımız birbirleriyle, zamanı yavaşlatacak kadar ağır bir şekilde hasret giderirken, geri dönülemez bir yola girdiğimizi ona ispatlamak istiyordum. Artık, birbirimizden uzak duracağımız kadar yakın mesafedeydik ve bunu onun da kabul etmesi gerekiyordu. Nefes almak için geri çekildiğinde, dudaklarından ayırdığım dudaklarımı sakalları arasında gezdirdim ve boynunu öpmeye başladım. "Halanın evindeyiz Nazlı. Zorlama beni lütfen." dedi, kıvranırcasına çıkan bir sesle.

"OFF!" dedim. Galiba kudurmuştum. Onu istiyordum. Onun olmak, onunla olmak istiyordum. "Ben senin babaannenin evinde böyle yapmıyordum ama!" dedim, sitemle. *Onun babaannesinin evinde, ayrı bir suitiniz varmış gibiydi Naz; koca konaktan bahsediyoruz.*

"Uyu hadi. Yaralandın sen." dedi, gülerek. Başımı boyun girintisine soktuğumda bana sımsıkı sarılmıştı.

"İyi geceler." dedim, umut dolu bir ifadeyle.

"İyi geceler Nazlı." dedi, yumuşacık bir sesle. Kafamın üzerine küçücük bir öpücük kondurdu ve ellerini belimde sabitledi. *Sana, "Benden uzak dur." diyen adam, "Halanın evindeyiz!" diyor Naz. Bak, nasıl eğlendi seninle, nasıl mutlu ve seni nasıl seviyor. O da istiyor aslında. Yalnızca korkuyor Kara'yı sevmemenden.*

Anne ve babası öldüğünde, masalları tükenen küçücük bir kız çocuğu vardı. Bergamot ağaçlarının altında, ailesiyle son mutlu oldukları an'da zamanı durdu farz etmişti küçük kız.

Eksilerek büyümüş, bir kokunun peşine düşmüş, karşılıksız bir aşka yenilmiş, tek başına ayakta kalmak zorunda olduğunun farkına vararak yaşamış ve bir gün eğer düşerse, babasının ona anlattığı masallardaki kahramanın gelip kendisini bulacağına ve düştüğü o yerden onu kaldıracağına inanmıştı.

Küçük kız, kahramanı olacağını söyleyen ama hiçbir zaman bunu başaramamış deniz gözlü çocuğu kurtarmak için kahraman olmaya kalkmış ve öyle bir zindana düşmüştü ki; her yer kapkaranlıktı.

Çünkü o zindanda Kara vardı.

Kara, küçük kızın elinden tuttu ve onu yerden kaldırdı. Çünkü Kara, masalları tükenen küçük kızın, bir gün zora düştüğünde kendisini kurtaracağına inandığı kahramanıydı.

Ve Bora bilmiyordu ki, küçük kız kahramanını kendi bile fark etmeden bağrına basmıştı. Bu dünyada, Kara'yı seven tek kişi olma pahasına da olsa mücadele edecek ve ondan asla vazgeçmeyecekti.

"Kalbime Bora'yı yerleştirmişimdir belki dediğin gibi... Ama Kara benim kahramanım. Ve ben onu belki Bora'dan bile çok seviyorumdur." diye fısıldadığımda sesim, Bora'nın kalp atışlarının sesine karışmıştı. Bora, bunu ben söylemesem bile sürekli olarak duyacak ve kendi yaşayarak görecekti. Kara'yı sevdiğimi, onu her haliyle kabul ettiğimi ve aslında onun iyi olduğunu anlayacaktı. Küçük kızlar yanılmazdı. İyi ve kötü arasındaki fark, küçük kızların gözünden asla

kaçmazdı. Ve Bora, Kara'ya küçük bir kızın gözünden bakmayı öğrenecekti.

Zaman geçiyordu ve fakat her şey daha yeni başlıyordu.

51.Bölüm

Hepinizi çok seviyorum... Oyladığınız, yorumlar yaptığınız ve Maça Kızı 8'i sürekli paylaştığınız için çok teşekkür ederim. ❣

♠

179 Gün Önce...

Gözlerimi açtığımda bomboş bir yatakta yatıyordum. Kırmızı avizeye gözüm takıldığında küçük bir kahkaha attım. Gülümseyerek derin bir iç çektim ve yataktan kalkıp doğruca salona ilerledim. Salondaki saat bozulmuş olmalıydı. Çünkü 1'e 16 vardı ve ben bugün bu kadar uyumuş olamazdım. Bu bir şaka olmalıydı!

"Günaydın Naz'cığım." dedi yengem, gülümseyerek.

"Bora gitti mi?" diye sordum, merakla.

"Gitti. Sabahın 8'inde çıktı çocukcağız. Seni uyandırmaya diye odaya girdim, gözlerini açıverdi." dedi halam. *Basılmışsınız Naz!*

"Aaaaa! Benim yanımda mı yatmış o?" dedim, yapmacık bir şaşkınlıkla. "Haberim yok benim!" diye devam ettim. Halam suratını buruştururken, yengem gülüyordu.

"Gece mahalleyi birbirine katmışsın. Kız sen manyak mısın? Anlattı çocuk olanları!" dedi halam, sitemle. "Şu dizinin haline bak! Allah belasını versin inşallah o musibetin!" diye devam etti.

"Bela okuma bırak." dedi yengem, halama dönerek. "Sana saldırmış he?" diye devam etti ve yanıma oturdu.

"Hııı." dedim, dizimdeki kabuk bağlamak üzere olan yaraya bakarak.

"Ah be kızım!" dedi yengem, dudaklarını büzerek. "Ne diye elalemin ilişkisine karışıyorsun ki sen?" diye devam etti,

sıkıntılı bir nefes vererek.

"Dizi çok kötü... Yürüyebiliyorsun ama değil mi?" dedi halam, üzüntülü bir ifadeyle. Yataktan buraya kadar uçmadığıma göre yürüyebiliyordum elbette. *Naz, çok ayıp!*

"Hı hı." dedim, derin bir nefes alarak.

"Ayşe Hanım söyledi... Esra eşyalarını toplamış gitmiş gece... O kocası olacak musibetin de alkol problemi vardı zaten... Herkes kendisine bulaşacak diye uzak duruyordu ondan. Ama yazıklar olsun... Bir kişi de çıkıp senin çığlıklarına ses etmedi mi koca mahallede?" dedi halam.

"Bilmiyorum hala dikkat etmedim." dedim, bu muhabbetten sıkıldığımı belli etmek istercesine bir ifadeyle.

"İyi ki Bora'dan öğrendik. Şimdi mahalleliye sorarım ben." dedi halam, sinirli bir şekilde.

"Yengeciiiim, nasıl sevdin mi Bora'yı?" diye sordum. Bakışlarım halamı es geçmişti.

"Sevmem mi? Nasıl düşünceli... 'Nazlı çok geç uyudu. Uyandırmayın lütfen.' dedi. 'Hazırlık var, kalkması lazım.' dedik... 'Biz yabancı değiliz zaten, bir şey olmaz. Uyuyabildiği kadar uyusun.' dedi. Çok efendi maşallah, hele seni gözünün nuru yapmış." dedi yengem, gülümseyerek.

"Benim telefonum nerede?" diye sordum, aniden.

"Banyo çekmecesinde, ilk yardım çantasının üzerinde." dedi halam. Bir insan telefonu saklaya saklaya oraya mı saklardı? Seke seke banyoya doğru giderken dizim sızlamıştı ama aldırış etmedim. Çekmeceyi açtım ve telefonumu elime aldım. WhatsApp'a girdim. Hande'nin yanında "24" yazan sohbetini boş verip, Bora'nın sayfasına geldim.

"Günaydın..."

"Ben uyandım!"

"Biraz çok uyumuşum..."

"Sen de erkenden çıkmışsın yazık olmuş."

"Oh olsun ama sana... Tüm gece beni uyutmazsan olacağı bu."

"Günaydın Nazlı."

"Bu akşam seni istemeye yalnızca babaannem ve halamlar gelse olur mu?"

Olurdu. Neden olmasındı? Toplaşıp gelmelerine ne gerek vardı ki?

"Olur olur. Yani sen nasıl istersen... Sorun yok yani benim için. :)"

"İyi güzel. Zaten ben gelseydim sıkılırdım."

"Anlamadım?"

"Nasıl yani?"

"Sen gelmiyor musun?"

"Nasıl gelmiyorsun ya?"

"Sana istiyorlar beni! SANA!"

"BİR DE SIKILIRIM DİYORSUN BORA İNANMIYORUM SANA!"

"CAPS LOCK AÇIK AMA KUSURA BAKMA!"

"KELİMELERİMİN TINISINA DİKKAT ETMİYORUM!"

"GELMEZSEN GELME!"

"Ağlama. Şaka yaptım. Hadi git hazırlan."

"ÇOK KOMİKSİN!"

"AMAN NE GÜLDÜM HE!"

"Kapa bence artık o caps locku, başına iş açmasın Nazlı."

"SANA NE?"

Kapının sesini duymamla, gözlerimi ekrandan ayırmadan kapıya doğru ilerlemeye başladım. Bu uğurda kafamı banyonun kapısına çarpmıştım ama önemli değildi; Bora'yı ilk gördüğüm yerde, zaten tüm bunların intikamını almak suretiyle onun da ağzına çarpacaktım. *Çüş Naz, yavaş gel!*

"Şakacı kız seni."

"ÖKÜZ!" yazdım. *Göndermesen mi Naz, zira ŞAKANIN DA BİR SINIRI var.* Şaka yapmıyordum ki çok ciddiydim. Bu yaptığının öküzlük olduğu aşikardı; hatta öküzlük az bile kalıyordu. **"ÖKÜZ KERE ÖKÜZ!"** de yazdım. Hem, akşama kadar unuturdu bunu illaki. Mesajı gönderdim ve kapıyı açtım.

Bora, karşımda duruyordu.

"Aaaa sen neden geldin? DÜĞÜNDEN ÖNCE GELİNİ GÖRMEK OLMAZ!" dedim. Elindeki telefonun ışığı yanıyordu. Gözleri ekrana kaydı.

"Güzeeeeel." dedi sırıtarak. "E" harfini bu kadar uzatarak neyi kastetmişti anlayamamıştım doğrusu ama benim açımdan güzel olmasa gerekti. Öküz neyseydi de, öküz kere öküz hiç olmamıştı.

"Heh gel oğlum. Kapıda durma." dedi halam, gülümseyerek. Neden içeriye alıyordu Bora'yı?

"Neden geldin? Git şimdi. Akşam gelirsin." dedim. Beni akşam istesinlerdi. Şimdi halam beni ona verirse Bora bana neler yapardı ben bilmesem de Allah biliyor olmalıydı. *Sana zarar vermez Naz.* Ama bu her yaptığıma tama edeceği anlamına gelmezdi. *Yapmasaydın Naz. Yani yazmasaydın... Ben seni uyarmıştım.*

"Ben çağırdım Naz. Aaaa n'oluyor? Hortlak görmüşe döndün." dedi halam, bana dönerek. Bora, çoktan içeriye girmiş, hatta koltuğa oturmuş ve hâlâ sırıtıyordu. Can çekişmemi izliyordu ya da. Çünkü ben olayın hiçbir aşamasında sırıtılacak bir şey bulamıyordum.

"İnsan, 'Erkek arkadaşını çağırdım. Mesaj çekersen dikkat et. Öyle alenen absürt laflar etme!' diye uyarmaz mı halacığımmmm?" dedim, dişlerimin arasından.

"Hoş geldin oğlum." dedi yengem. Mutfaktan yeni gelmişti. "Sabah acelen vardı da, konuşamadık bizim meseleyi." dedi ve gülümseyerek Bora'nın yanına oturdu. *Ne konuşacaklar Naz?*

"Ne konuşacaksınız?" dedim, meraklı bir ifadeyle.

"Naz sana kahvaltı hazırladım güzel kızım, git kahvaltını yap sen." dedi halam, yeniden bana dönerek. Kaşlarım çatılmıştı. Bora'yla göz göze geldiğimizde, gözlerini usulca "Evet." anlamında kırpmıştı. Aferindi. "Git!" diye işaret de yapabilirdi. *N'oluyor Naz? Ne bu atar?* Bilmiyordum. Onlar da bilmiyorlardı; konuştukları her şeyi duyuyordum. Kahvaltıma başladım ve tüm dikkatimi salona verdim.

"Şimdi sen diyorsun ki... Nişan benim evimde olsun." dedi halam. Sesi tereddütlü çıkmıştı.

"Yani... Sabah tam anlatamadım size aceleden. Daha iyi olur. Siz de evimizi görmüş olursunuz. Hem... Sizin de eviniz orası." dedi Bora, tok bir ses tonuyla.

"İyi diyorsun, hoş diyorsun da oğlum... Nişanı kız tarafı yapar, her şey usulüne uygun olmalı." dedi yengem. Onun da sesi, bu durumu yediremezcesine endişeliydi. *SEN BU SINIF FARKI MUHABBETLERİNE GİRECEK KIZ MIYDIN BE NAZ?*

"Bakın..." dedi Bora ve boğazını temizledi. "Her şey çok hızlı gelişti farkındayım. Nazlı ile tanışalı bir ay bile olmadı daha..." diye devam etti. Es verdi. Üç saniye boyunca hiçbir şey duyulmamıştı. "Fakat zaten... Buna rağmen bir karar verdik biz. Hayatlarımızı birleştirme kararı..." dedi.

"Açıkçası oğlum... Ne yalan söyleyeyim hepimiz şaşkınız henüz." dedi yengem. Bora'nın konuyu açmasıyla biraz daha kendinde tereddüt etme ve olayı eşeleme gücü bulmuştu. Yengemin bu ses tonunu gayet iyi biliyordum; evliliğimizden emin değildi. *Haksız sayılmaz Naz, gerçekten evlenmiyorsunuz sonuçta.*

"Yani Naz'ı bilmesem işin içinde bir iş olduğunu düşüneceğim." dedi halam. O da yengemin olayı eşelemesinden aldığı güçle konuşuyordu şimdi. *Yeni sevgilini kimsenin sorgulamayacağını Bora'ya söyleyen Naz'cığım, online mısın hayatım?* Sonuçta paldır küldür nişan yapma kararı bana değil; Bora'ya aitti. Ben ona aynı evde yaşayabileceğimizi söylemiştim; dan diye nişan yapabileceğimizi değil.

"Ben de aksine... Naz'ı bildiğim için işin içinde bir iş olmadığına eminim. Yani Naz'ı öldür... Ona istemediği bir şeyi asla yaptıramazsın." dedi yengem, kendinden emin bir tavırla. Haklıydı. Fakat, ölecek olan kişi Naz değil Anıl'dı da konu buralara kadar gelmişti işte.

"Biz Nazlı ile bir ilişkiye başladık." dedi Bora, yumuşak bir sesle araya girerek. "Aynı evde yaşamaya başladık." diye devam etti. "Ne yazık ki fazlasıyla göz önünde olan bir

insanım ve hakkımda saçma sapan yakıştırmalar çıkıyor devamlı olarak. Bu bir süre sonra bizi yıpratmaya başlayacaktı. Er ya da geç olmasını arzuladığımız şeyi öne aldık sadece... Madem beraber yaşıyoruz ve madem bir yola girdik, herkesin de bunu öğrenmesini istedik." dedi.

"O aynı ev olayı da o kadar içime sinmiyor ki aslında." dedi yengem iç çekerek. "Ama ne denir ki... Naz'ın yalnız yaşaması da hiçbir zaman içime sinmedi." diye devam etti gülerek. "Yani aslında oğlum mesele şu... Eğer Vedat'la Zeynep, yani Naz'ın annesi ile babası hayatta olsaydı... Ne beraber yaşamanıza ne de onun yalnız yaşamasına müsaade etmezlerdi." dedi, üzüntü dolu bir sesle.

"Ama işte... Bir yere kadar müdahale edebiliyoruz biz." dedi halam samimi bir şekilde araya girerek.

"Çok iyi anlıyorum." dedi Bora, derin bir nefes alarak. "Benim de bir kız kardeşim var." diye devam etti.

"Allah onu sana bağışlasın. O kadar güzel huylu ki... Biz Begüm'ü çok sevdik." dedi yengem.

"Kendi de en az huyu kadar güzel." dedi halam.

"Dışı sizi içi beni yakar." dedi Bora, muzur ses tonuyla.

"Eh bizimkinin içi de dışı da seni yakacak." dedi yengem, gülerek. "Dün arkana bakmadan kaçman gereken yerdeymişsiniz." diye devam etti. Bora ve halam da kahkaha atmışlardı ve bu hiç hoş değildi.

"Bak oğlum..." dedi halam, ciddi bir ses tonuyla. "Bizim maddi durumumuz seninle kıyaslandığında elbette ki devede kulak kalır ama... Nişanı kız tarafı yapar. Biz yapacağız. Ama sen dersen ki... Eşime dostuma karşı sizin imkanlarınız beni küçük düşürür-"

"Rica ederim." dedi Bora, itiraz edercesine bir sesle. "Normal şartlarda nişan için tarihi de sizin vermenizi beklemeliydik... Fakat her şeyi hızlandıran biziz. Sizi çok iyi anlıyorum. Ama biz zaten yeterince mahçubuz size karşı bu emrivakimizden dolayı." dedi, gerçekten de mahçup çıkan bir sesle. *Sen neden mahçup olmadın Naz?* Demek ki bende kızaran bir yüz yoktu; arsızdım ben.

"Olsun oğlum. Vardır bunda da bir hayır." dedi yengem.

"Kız tarafı-erkek tarafı diye bir şey yok. Nazlı ve ben tek tarafız. Bir'iz. O yüzden nişanı kimin yaptığı ya da nişanın nerede olduğunun hiçbir önemi yok." dedi Bora, yumuşacık bir sesle. *Verdim gitti seni be Naz!*

"Sen çok hakikatli bir çocuksun Bora. Yani düşünüyoruz ve hediye konusunda dahi-" dedi yengem fakat devam edemedi.

"Ne hediyesi, olur mu öyle şey? Yüzük takacağız alt tarafı. Cidden böyle şeylere gerek yok." dedi Bora.

"Gerek olmaz olur mu hiç oğlum? Bal gibi de gerek var. Yalnızca, gönlümüzden çok daha fazlası geçerdi bunu bil istedim." dedi yengem.

"Biliyorum. Merak etmeyin. Eksik de olmayın. Benden de Nazlı'dan da emin olun, bize yeter." dedi Bora.

"Eminiz oğlum. Baksana bizim kız, iki gündür balkon kuşu gibi mutsuz mutsuz oturuyordu. İşlerin yoğunmuş. Bir gelmişsin akşam, neşesini yerine getirmişsin. Korumuş kollamış sahip çıkmışsın. Gözümüz arkada değil. Naz seni çok seviyor. Belli ki sen de onu... Bir ömür boyu mutlu olun inşallah." dedi halam.

"İnşallah." dedi Bora. Çok içten söylemişti. *İnşallah be Naz.* Kahvaltımı olduğu gibi bırakıp, balkona çıktım ve bir sigara yaktım. Biraz sonra Bora da yanıma gelmiş ve hiçbir şey söylemeden bir sigara yakmıştı.

"Çay içer misin?" diye sordum. Gözlerime birkaç saniye baktıktan sonra, "Evet." anlamında kafasını salladı. İki bardak çay doldurup, yeniden balkona çıktım. "Geldi mi sizinkiler?" diye sordum. Çayından bir yudum alırken, kafasını yeniden "Evet." anlamında sallamıştı. "Beni sormadılar mı?" diye sordum. Gözleri, gözlerimi buldu.

"Halanda kaldığını söyledim." dedi. Sigarasından bir nefes çektikten sonra devam etti. "Babaannem Begüm'ün odasına yerleşti. Filiz Hala'mla Esma'lar misafir odalarına dağıldılar. Fadime Hala'mla yengem Bahar'da kalıyorlar. Harun Abi'ler cumartesi gelecekler. Samet de arkadaşında kalacakmış."

"Sen nereye gideceksin şimdi?" diye sordum.

"Eve geçeceğim. Hazırlanıyorlardır zaten şimdi." dedi.

"Benim çantamla nişan elbisemi de götürebilir misin? Akşama bir de onun telaşı olmasın çünkü siz beni istedikten sonra ben de seninle beraber evimize döneceğim." dedim. Gülümsedi ve kafasını "Olur." anlamında salladı.

"Sen bir yere çıkacak mısın?" diye sordu, sonrasında.

"Kuaföre gideceğim. 4'e randevu almış Hande." dedim.

"Nerede?" diye sordu.

"Karşıda. Etiler'de... Muhtemelen kendi isteme merasimime geç kalmam için 4'e aldı." dedim, göz devirerek.

"Bırakırım ben seni. Oradan geçerim eve." dedi.

"Dönüşte Hande'nin arabasıyla döneriz yalnız. Selim'e söyle... Bana öyle 'Uzaylılar dünyaya indi.' demişim gibi bakmasın." dedim. Histerik bir kahkaha attı.

"Gökhan, Hande'yle buluşacak diye biliyorum." dedi.

"Zaten Özgür daha hızlı araba kullanıyor, Hande'yle dönmesem de olur." dedim, aldırış etmeden.

"Hazırlan da çıkalım o zaman." dedi. Gerçek bir anın içindeydik. Gerçek sevgililer gibi sohbet ediyor ve günümüzü planlıyorduk. İkimiz de rahat ama ikimiz de heyecanlıydık. Cebimdeki telefonu çıkardım. Ne yapacağımı merak ederek bakıyordu bana. Tırabzana onun gibi yaslandım ve başımı omzuna koydum. Kamerayı açtım. Telefonu kaldırdım ve gülümsedim. Yüzündeki ifadesi değişmemişti ama kolu havalandı. Omzuma elini koydu. Sonra tüm dünyaya barış getirircesine güzel bir şekilde gülümsedi.

Gülümsemesine gözlerim takıldığında, parmaklarım açıldı ve telefon balkondan aşağıya düştü.

"Aaaa..." dedim. Çok sakin karşılamıştım bu olayı. Balkondan eğilerek aşağıya baktım. Telefon paramparça olmuşa benziyordu. Bora'ya döndüm. Kahkaha atıyordu. "Bana nişan hediyesi telefon alır mısın sevgilim?" dedim. Gülerken, başını "Hayır." anlamında salladı. "Aşk olsun sevgilim. Neden?" diye sordum, kaşlarımı çatıp.

"O telefonla bana *'Öküz.'* yazmıştın. Ve hatta, *'Öküz kere öküz'* de yazdın. Açıkçası çok sevindim parçalara ayrılmasına." dedi, gülerek. Çenemi parmaklarının arasına aldı. "Ceza olsun sana sevgilim." dedi.

"İ tilifinli bini İKİZ yizmiştin." dedim, onu taklit ederek.

"Seni öpmem için böyle numaralar mı yapıyorsun sen?" dedi, küçük bir kahkaha daha atıp.

"Öpmezsen öp- Ay! Almazsan alma be! Benim var param ohooo! Ben kendime alırım. Hem de en üst modelini alırım. Ay ya da almam. Niye en üst modelini alayım? Seneye bir üstü çıkacak zaten. Aynısından alırım." dedim. Kendi kendime konuşuyordum.

"Hadi. Hazırlan." dedi, gülmemeye çalışarak. Ama başarısızdı bu konuda; çünkü yine kahkaha atmaya başlamıştı.

"Anam babam öldü benim." dedim, ciddi bir ifadeyle. Kahkahası yarıda kesildi. Gözleri kısılırken, yüzündeki eğlenen ifadesi de dağılmıştı. "Yani onlar öldüğü için devletten bana aylık bağlı... Nisan maaşımı alayım da gör sen!" dedim, sitemle. "İnşallah bana ulaşamazsın! ANASI BABASI ÖLMÜŞ KIZA HEDİYE TELEFON ALMIYOR YA! BU NASIL BİR ÖKÜZLÜK!" dedim.

"Nazlı... *'Kelimelerimin tınısına dikkat etmiyorum.'* diye dalga geçiyordun, telefonun balkondan düştü. Aynısı senin de başına gelsin mi sevgilim?" diye sordu, gülümseyerek. Fakat bu sefer gözlerinin içi şefkatle parlıyordu.

"Şimdi sen bana telefon almıyor musun?" dedim, sitemle.

"Cık! Almıyorum." dedi.

"Cık cık cık. Zengin olacaksın bir de ya... Parandan utan! Kendime telefon alacağım ve numarasını sana vermeyeceğim. Yani hat da alacağım. Yeni hat alacağım." dedim.

"Sen bilirsin... Evden çıkmanı yasakladığımda... 'Nişanlım nerede kaldı acaba?' diye meraktan ölürken... Beni arayamamış olursun. Özel numara açmıyorum da ben." dedi, saçlarımı kulaklarımın arasına sıkıştırarak. *Bu adam*

sürekli nasıl üste çıkıyor Naz? Sinirli bakışlarımı gözlerine hapsettikten beş saniye sonra içeriye girdim ve hazırlanmaya başladım.

♠

"KIZIM! ÇOCUK AĞAÇ OLDU!" diyordu yengem bağırarak. Bora'dan olsa olsa kütük falan olurdu ama şimdi bunu dile getirmenin ne yeri ne de zamanıydı. Yalnızca yirmi dakika, kırk bir saniye olmuştu; neden bu kadar abartıyorlardı? *Öyle deme Naz; bergamot ağacı da olur Bora'dan...*

"Ya geldim!" dedim, sitemle. Bora salona girdiğimde ayağa kalkmıştı.

"Ne yaptın saçına sen?" diye sordu halam, şaşkınlıkla.

"Düzleştirdim?" dedim, aynı şaşkınlıkla. "Canan'ın düzleştiricisi vardı banyoda... Kullandım." diye devam ettim.

"Yavrum sen kuaföre gitmiyor musun?" diye sordu halam, daha da şaşkın bir ifadeyle.

"Evet?" dedim, benim de şaşkınlık dozum bir miktar artmıştı.

"Saçınla niye vakit kaybettin o zaman?" diye sordu halam, sitemle.

"Fön çektiririm belki. Yolda karar vereceğim saçımı düz isteyip istemediğime. Deneme yapmış oldum fena mı? Kuaförde son anda vazgeçersem eğer, orada vakit kaybetmemden iyidir." dedim.

"Fesüphanallah!" dedi halam, gözlerini açarak.

"Ya hala oyalamasana bizi." dedim, halam daha çok delirsin diye. Bora başını iki yana sallarken ben de ayakkabılarımı giymeye çalışıyordum. Halam çalan kapıya yönelirken, dresuarın üzerindeki aynanın karşısında son bir kez görüntüme baktım.

"Senin burada ne işin var?!" dedi halam, hafif yüksek çıkan bir sesle. Şaşkınlıkla kimin geldiğine bakmak için kapıya doğru yaklaştıktan iki saniye sonra, ürkek bir şekilde, kapının hemen önünde duran Bora'nın koluna yapışmıştım.

"Vesile Abla... Ben Nazlı Hanım'dan özür dileyeceğim izninizle." dedi adam, bakışlarını bana yönelterek. Suratı

tanınmayacak halde dağılmıştı belki ama sesi hâlâ kulaklarımı tırmalıyordu. Bakışlarını dört saniyeliğine Bora'ya çevirdi. Bora ise yüzünde mimik oynamadan adama bakıyor ve rahat duruşundan taviz vermiyordu. "Nazlı Hanım." dedi adam, hemen ardından bana dönerek. Halam kararsız bir ifadeyle bakışlarını bir bana, bir Bora'ya, bir de beni dövmeye kalkan adama yöneltiyordu.

"İstemiyorum özür falan, git buradan." dedim, kısık bir sesle. Sanırım kendimi dün akşamki kadar cesur hissetmiyordum çünkü hala Bora'nın kolundaki ellerimi çekmemiştim.

"Nazlı Hanım." dedi adam, yeniden. "Ben sarhoştum... Çok özür dilerim. Esra gitti, daha dönmez. Ben de sattım bu sabah evi... Taşınıyorum. Gitmeden de size ve tüm mahalleliye ne kadar pişman olduğumu dile getirmek istedim." dedi adam.

"Şiddetin özrü olmaz." dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Engin vallahi seni polise şikayet etmiyorsak yaşlı annene acıdığımızdandır. Bizden uzak ol da ne halt yersen ye..." dedi yengem, kendince sert bir sesle. Adam bakışlarını yeniden Bora'ya çevirdiğinde, onu buraya getirten kişinin Bora olduğunu anlamıştım.

"Ağza alınmayacak laflar söyledim. Hatamın farkındayım. Gaflet anıma denk geldi. Tekrardan özür dilerim." dedi adam, bakışlarını bana çevirerek. Arkasını dönmesiyle halam kapıyı sert bir şekilde kapatmıştı.

"İyi oldu kurtulduk. Cehenneme kadar yolu olur inşallah!" dedi halam, sitem edercesine.

"Vallahi iyi olmuş... Sana da huzur vermezdi." dedi yengem. "Nasıl sattıysa akşamdan sabaha evini..." diye devam etti, kısık bir sesle.

"Çıkalım mı Nazlı? Geç kalacaksın." dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Ve bu ev satışı işinin de arkasında Bora olmalıydı. *Hani Kara o adamı öldürürdü Naz?* Bunun cevabını ise birazdan alacak olmayı umut ediyordum.

♠

"Nazlı." dedi. Bir insan, ne kadar güzel "Nazlı." diyebilirse, o kadar güzel söylemişti.

"Hı?" dedim. Bakışlarımı ona çevirmiştim. Bir insan, bu kadar tatlı bir adama ne kadar odun gibi bir cevap verebilirse, aynen öyle cevap vermiştim sanırım. Arabayı, kuaförün önünde durdurmuştu.

"Cem... Bizim çocuklardan." dedi, tok bir sesle. "Ev arıyorlarmış. Karısı hamile. Sabah Gökhan söyledi. Halanın üst katındaki daireyi onlar aldı. Cem geceleri çalışıyor zaten bizim mekanlardan birisinde." diye devam etti.

"Kumarhanelerden yani?" dedim, onay beklercesine.

"Aynen." dedi, kafasını sallayarak. "Bizim çocuklar, kendi yakınlarını da dönüşümlü olarak kollarlar. Bir şey olacağından değil ama halanın da güvenliğinden emin olmuş oluruz." dedi.

"Neden o adamı öldürmedin?" dedim, düz bir ifadeyle. Gözleri kısıldı ve üç saniye yüzüme tereddütle baktı.

"Sana karşı hep dürüst oldum ben Nazlı." dedi, ciddi bir şekilde. "Hiçbir zaman yalan söylemedim." diye devam etti. "Ve şimdi sen ne düşünüyorsun bilmiyorum ama o adamın yaşıyor olma sebebi, senin umduğun sebep değil." dedi. *Sanırım ona, "Bak adamı öldürememişsin, ay çok iyisin." falan imasında bulunduğunu düşünüyor Naz.*

"Ben bir şey ummuyorum ki." dedim, şaşkınlıkla. "Sadece merak ettim... Kara'nın o adamı öldüreceğini söyledin ama yaşıyor." diye devam ettim.

"Çünkü beş apartman dolusu insan, o adamın en son seninle kavga ettiğini gördü Nazlı." dedi. Derin bir nefes aldı. "Ve aynı şekilde, adamla karısını ayırarak, onun sana saldırmasında tahrik kullandığın için, yüzde yüz masum sayılmazsın... Ve sonrasında, adama herkes bakarken yumruk attım... Benim korumalarım da devreye girdi. O adam kayıplara karışsa ilk akla gelecek kişileriz." dedi.

"Bizden özür diledi." dedim, gözlerimi kısarak. "Ve tüm mahalleliden özür diliyor... Taşınıyor ve bunu söylüyor..." dedim, tereddütlü bir sesle. "Ve bunu yaptırtan sensin...

Bizimle ya da seninle alakası olamaz bu saatten sonra başına ne gelirse..." dedim.

"Evet." dedi, kendinden emin çıkan bir sesle.

"Öldürecek misin yani?" diye sordum. Hal hatır sorarcasına rahat bir ifade kullanmaya çalışsam da muhtemelen planlı bir cinayetten söz ettiğimiz için, yüzümün aldığı renk beni ele veriyor olmalıydı.

"O herifle benim işim bitti Nazlı." dedi, derin bir nefes alarak. "Sana hep söylediğim gibi... Ölümden daha kötü şeyler de var bu hayatta. Mesela onu radarına Gökhan aldı, konu beni ilgilendirmiyor artık." diye devam etti.

"Neden?" diye sordum merakla.

"Vardır onun da kendince sebepleri." dedi, düz bir sesle. "Ve muhtemelen kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacak o herifle. Ben öldürsem daha iyiydi o herif açısından." diye devam etti.

"Neden ama? Gökhan'a ne?" diye sordum, yeniden.

"Gökhan'ın, eşlerine şiddet uygulayan alkolik heriflere karşı özel bir ilgisi var." dedi, ciddi bir ifadeyle. *Gökhan'ın babası, annesini öldürmüştü Naz!*

"Babası, annesini öldürdüğü için mi?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Yani öncesinde şiddet de uyguladığını tahmin etmek zor değil." diye devam ettim.

"Onun özel hayatı... Sana bunu benim anlatmam doğru olmaz. Herife mahalleyi gezdirten de, gelip halanlara gözükmesini isteyen de Gökhan... Selim'ler mevzuyu anlatınca herifi araştırtmış. Esra Hanım birkaç kez şikayet etmiş ama bir şekilde kandırmış kadını... İşte aldatıldığını öğrenince de tüm söylediklerinin yalan olduğunu düşünüp gitti herhalde. Bilemiyorum. Gökhan kadına sahip çıkacağını falan söyledi. Onun için ekstra hassas bir mevzu." dedi.

"Anladım." dedim, tebessüm ederek.

"Şimdi ben sana bir şey söyleyeceğim ve sen itiraz etmeyeceksin." dedi, sıkıntılı bir nefes verdikten sonra. Gözlerim kısıldı. Sesinde, o aşina olduğum uzlaşmacı tonlama vardı.

"Dinliyorum." dedim.

"Sana kredi kartı çıkarttırdım." dedi. Kaşlarım çatıldı.

"Bunu konuşmuştuk." dedim. Elini sakallarına götürdü.

"Evet. Konuşmuştuk. Ama sen çalışacaktın o senaryoda-"

"He evet. Sen benim çalışmamı yasaklamıştın sonrasında da. Özel ders vermemi yani..." dedim, imalı bir ses tonuyla.

"Evet Nazlı!" dedi, sert bir sesle. Sıkıntılı bir nefes verdim.

"Senin paranı harcamayacağım Bora." dedim, kendimden emin bir şekilde.

"Biraz evvel benden telefon istiyordun Nazlı. Ben onu kendi paramla almayacak mıydım?" dedi. Beni ikna etmeye çalışıyordu.

"Aynı şey mi? O hediye olacaktı." dedim. Kafasını "Evet." anlamında salladı.

"Sana kredi kartı hediye ediyorum sevgilim." dedi, alaylı bir ifadeyle.

"Ha ha ha. Çok komik sevgilim!" dedim, aynı onun gibi alaylı ifadeyle. Sıkıntılı bir nefes verme sırası ona geçmişti. Bir eli direksiyondaydı, diğer elini de başına götürdü ve alnını sıvazladı. Dudaklarını dişliyordu.

"Gel holdingte çalış." dedi. Ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım. Göz göze geldiğimizde hızla devam etti. "Yok yok. Olmaz! Ben çalışamam sonra." dedi.

"Özel ders vermeme izin verirsen... Senin çıkardığın kredi kartını kullanırım. Ekstre e-mailimi sana kendi ellerimle forwad'larım." dedim. Sesim yumuşacık çıkmıştı. Küçük bir çocuğun, parka gitmek için yalvaran bakışları vardı muhtemelen gözlerimde. Başını iki yana salladı. "Lütfen... Özür dilerim. Bir daha senden hiçbir şey saklamayacağım. Dersimi aldım ben." dedim.

"O konuda son sözümü söyledim Nazlı." dedi. İfadesi oldukça netti. Bu konuda çok kararlı gözüküyordu.

"Neden? Bir sürü şeyde bana kıyamazken, bunda neden kıyıyorsun?" diye sordum, merakla.

"Çünkü bunu unutmayacak ve bir daha benden hiçbir şey saklamayacaksın." dedi.

"Yemin ederim saklamayacağım bir daha." dedim. Begüm, söz konusu olduğu için mi bu kadar katı davranıyordu?

"Biliyorum. Saklamayacaksın. Çünkü çalışmana izin vermediğimi hiç unutmayacaksın." dedi. Arabayı çalıştırmıştı. İnmemi emretmesinin en kibar hali miydi bu? Yola çevrilen yüzündeki ifadesizlikte saklı gize baktım. *Kara mı bu adam Naz? Nazını çekmeyeceğini iddia eden?*

"Begüm söz konusu olduğu için mi, yani onu riske attığımı düşündüğün için mi bu kadar net ve sertsin?" diye sordum. Sesim kısılmış ve yüzüme meraklı bir ifade yerleşmişti. Bakışları şaşkınlıkla bana çevrildi.

"Ben kimse için kimsenin hakkını kısıtlamam Nazlı." dedi. "Bu seninle ilgili." diye devam etti. "Begüm konusunu illaki öğrenirdim ve öğrendim de. Onunla alakalı şeyleri bir şekilde öğrenirim her zaman." dedi, kaşlarını kaldırarak. "Ama sen benden bir şey sakladığında... Bunun geri dönüşü olmayabilir. Ve sen, benden bir şey saklamaman gerektiğini, canın yandığı sürece unutmayacaksın. Kusura bakma ama... Çalışmana izin vermemem, canının en hafif yanma hâli. Gururuna dokunabilir... Ama Nazlı, canın gururundan daha önemli benim için." dedi, ifadesiz bir sesle.

İşte burası, Kara ve Bora arasındaki çatışmanın en hafif yaşandığı bölgeydi benim için. Bora'nın zaten yaşadığı ve benim yaşayacağımı söylediği savaşa girmiş bulunmaktaydım.

"Senden bir şey saklamayacağıma inanmıyor musun?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle.

"Ölüm saniyelik olaydır Nazlı." dedi, oldukça ciddi bir ifadeyle. "Eren'in, benim Kara olduğumu bildiğini bildiğimi, bilmediğin halde, bunu bana söylemek için oldukça zaman kaybettin." dedi, kaşlarını kaldırarak. "Eren'le alakalı bir şey sakladığını anladım... Fakat bu aklıma bile gelmedi. Neden biliyor musun? Çünkü bu, duyar duymaz yanıma ışınlanman gereken bir şeydi... Bildiğimi bilmiyordun sen..." dedi. Bakışlarının beni dövmesi de şiddet sayılır mıydı?

"O kadar kolay değil takdir edersin ki... Neler olabileceğini hesaplamam gerekti." dedim, savunma dolu kendimden emin bir ifadeyle.

"Daha evvel tedbirimi almamış olsaydım... Ve sen Eren'in seni denediğinin farkında bile değilmişsin... Eren de ciddi olsaydı ve o gece abisine söylemeye karar verseydi. Söyleseydi hatta... Ne olurdu sence?" dedi, göz kırparak. Bu göz kırpma da hoşuma gitmemişti; çünkü Bora şu an oldukça ciddi ve haklıydı.

"Ama yani sonuçta... Senden bir şey sakladığımda çalışmama izin vermediğin için anlatmadım ki ben sana bunu... Yani bana ne yapacağını umursamadım bile." dedim bu sefer de, savunma olarak.

"Sorun da bu zaten Nazlı. En başında yaptığım hata. Sen benden korkmuyorsun. Sen, değer verdiğin insanlar için korkuyorsun sadece. Çünkü kendinin özel olduğunu gayet iyi biliyorsun. Bu yüzden zaten bu kadar zorluyorsun sınırlarımı..." dedi, sitem edercesine.

"Ben mi sana dedim beni özel yap diye ya? Bu da mı benim suçum?" dedim, altta kalmayarak. Sıkıntılı bir nefes verdiğinde yine o sınırlarda gezdiğimi gayet iyi anlamıştım.

"Ne yapayım peki Nazlı?" dedi, daha da ciddi bir ifadeyle. "Sevdiğin bir insanın canını falan mı yakmalıyım gerçekten benden bir şey saklamamayı öğrenmen için?" dedi, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Yarın mesela birisi, sevdiğin bir insanın hayatıyla tehdit etse seni... Bana söylediğinde o kişinin ölme ihtimali olsa... Gelip bana söyler misin yoksa kafana göre saçma sapan şeyler mi yaparsın?" dedi, cevabı biliyormuşcasına. *Cevabı sana da söylesin Naz, zira ben bilemedim.* Ben de bilemiyordum.

"Farazi muhabbetlerden hoşlanmadığını sanıyordum." dedim, sorduğu sorunun cevabını bilmediğim için.

"Çalışmayacaksın Nazlı." dedi, kafasını iki yana sallayarak. "Kredi kartını almazsan da hayatını idame ettiremezsin. Eline harçlık verecek değilim." diye devam etti. Ve yüzünü yeniden yola çevirdi.

"Kredi kartını almazsam da bir ceza verecek misin sevgilim?" diye sordum yüksek çıkan alaylı tonlamayla.

"O kredi kartını benden alana dek canının yanacağı kesin." dedi, bakışlarını önünden ayırmadan. Ve elbette ki fiziksel bir can yanmasından bahsetmiyordu ama benim canımı nasıl acıtacağını ve beni nasıl cezalandıracağını çok iyi bildiği kesindi.

"Ver o zaman." dedim. İfadesiz bakışları şimdi beni bulmuştu işte. "Cezamı yani." dedim, gülümseyerek. Yüzüne yavaş yavaş yayılan öfkeyi sekiz saniye boyunca izledim. Usulca ona yaklaştım ve yanağına küçücük bir öpücük kondurdum. "Görüşürüz akşam." dedim ve arabadan indim. Arkama bakmadan, kuaföre girdim.

İkimizden birisi, elbet pes edecekti.

♠

"Her şey tamam değil mi? BİR AKSİLİK ÇIKMASIN!" dedim. Koridordaki kırk sekizinci voltamı atıyordum. "DOLMALARI YERLEŞTİRDİNİZ Mİ SERVİS TABAĞINA?" diye bağırdım.

"Relaks ol kızım ya!" dedi Hande, mutfaktan başını uzatmış, gözlerini deviriyordu. Halamın odasındaki boy aynasına ilerledim. Siyah, kalın askılı kalem elbise üzerimde gayet düzgün görünüyordu. On santimetre diye satın aldığım siyah topuklu ayakkabılarımın dokuz buçuk santimetre çıkması her ne kadar sinirlerimi bozsa da bu, bu akşamın konusu değildi.

Saçlarımı kestirmiştim. Hande, yaptığım eylemin asla saç kestirmek olmadığını, buna "uçlarından aldırmak" adı verildiğini söylüyordu ama sonuçta makas saç tellerine değmiş ve kısalmasına sebep olmuştu. Saçlarım şimdi belime değil; belimin biraz daha yukarısına geliyor olabilirdi ve fakat sonuç olarak sabahki hâlinden daha kısa değil miydi? Neden ben "Saçlarım artık kısa." dediğimde Hande gözlerini yuvalarından çıkartıyordu; ve de neden bu uzunluğun esasen kısa olduğunu kabul etmiyordu, anlamıyordum.

Bence Hande matematikten anlamıyordu.

"Saçlarım kısaldı." dedim. Kuaförden çıktığımızdan beri bunu yirmi yedinci söyleyişimdi.

"Ya takıntılı bir manyaksın sen! Yeter!" dedi Hande, sıkıntılı bir ifadeyle.

"Yani senin saçın benden daha kısa diye, benim saçımı uzun kabul edemezsin, kıstas sen değilsin." dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Kıstas kim Naz? Rapunzel mi?" dedi Hande, sitem edercesine. "Düz fönlü haliyle yine beline kadar uzanıyor... Kızım artık düzleştiremiyordun popona kadar geliyor diye! Çirkin bir şey bu kadar uzun saç." diye devam etti.

"Saçlarımı çok seviyorum." dedim, omuz silkerek. Dümdüz hâle getirilerek at kuyruğu yapılmış saçıma son bir kez daha detaylı olarak baktım. "İyi miyim?" diye sordum, aynadaki yansımamı izlerken.

"İyisin iyi! Şu dövmende ne yazdığını da söylemedin ya! Alacağın olsun!" dedi, sitemle. "Gülsüm Hanım'ın hediye ettiği nazarlık ve aile yadigarı yüzük ayrı ayrı çok yakışmış he... Ya çok güzelsin canım arkadaşım!" diye devam etti, gülümseyerek.

"GELDİLER!" diye bağırdı Gökhan. Erkek tarafı değil, kız tarafı olmayı tercih etmişti. Ya da Hande'den ayrılamıyordu. Bilmiyordum. Dediği şeyi duymamla gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Kalbimin sesi dışarıdan da duyuluyordu muhtemelen. Derin bir nefes aldım. Ve kapıya doğru ilerleyip, bir ileri bir geri yürümeye başladım. *Sakin ol Naz. Sakin ol... SAKİN!* Zil çaldı.

"AY ZİL!" diye bağırdım. Halam, yengem ve Hande küçük birer kahkaha atmışlardı. Eren'le Gökhan balkondan içeriye girdiler. Otomatiğe bastıktan sonra, elim kapının kulbuna gitti.

"AÇMA!" diye bağırdı Hande. Aklımın bir kısmı çıkmıştı belki ama kalanını kullanarak, belki de refleksif olarak, korkuyla ona döndüm. "Damat Bey'ler bu kapının da ziline bassınlar. Ne o? Sanki onları bekliyormuşuz gibi?" dedi. Ciddi miydi? Beklemiyor muyduk? Kapı çaldı. Derin bir nefes

aldım. Ve kapıyı açtım. Gülsüm Babaanne en önde, tüm içtenliğiyle gülümsüyordu.

"Hoş geldiniz..." dedim ve biraz geri çekildim. Gülsüm Babaanne, Filiz Hala, Fadime Hala ve Begüm içeriye girdiler. En arkada damat beyler vardı. Fakat ondan ziyade, elindeki kocaman bordo ve kremrengi şakayık buketi ilgimi çekmişti. *Sevdiğin erkeğin sana almasını istediğin çiçek işte Naz. Sakın ağlama!*

"N'aber?" dedi Bora, gülümseyerek.

"Çok güzeller!" diye mırıldandım. Bora'nın kapkara gözleri, gözlerimin en içindeki oyalanmasını, üçüncü saniyesinde sağda olanıyla göz kırparak noktalamıştı. Bana uzattığı şakayık buketiyle de, sevdiğim erkeğin kendisi olduğunu gayet iyi bildiğini yüreğime ilan etmişti. Okyanusa doğru yola çıkarak serüvenine başlayan su damlası, belki de en zorlu görevini tamamlamıştı. Ve fakat benim içimdeki lav gitgide daha yakıcı bir hâle geliyordu.

Halam misafirleri salona kabul ederken, ben gözlerimi Bora'dan alamıyordum. Siyah takım elbise giymişti. Ve ben, onun ilk kez kravat taktığını görüyordum. Begüm, elindeki çikolata tepsisini Hande'ye uzatmıştı. Çiçeği, istemeye istemeye Hande'nin çikolata tepsisini bıraktığı konsolun üzerine koydum. *Derin derin nefes al Naz! Gerilme!*

"Nasılsınız?" diye sordu halam. Gülsüm Babaanne'ye baş köşe verilmişti. Tekli koltukta oldukça asil ve tam bir saray hanımefendisi gibi oturuyordu. Ve sanırım, onu gerçekten de özlemiştim.

"Çok iyiyiz... Sizi sormali?" dedi Gülsüm Babaanne. Bakışları halamdan, ayakta ne yapacağını bilemez bir şekilde dikilen bana çevrilmişti.

"Otursana kızım." dedi yengem. Gözleriyle, Bora'nın yanındaki sandalyeyi işaret etmişti. Ne söylenirse yapmaya komutlanmış gibiydim. Yerime oturdum.

"İyiyiz..." dedi halam.

"Naz... Çok güzel olmuşsun." dedi Filiz Hala. Fadime Hala ve Gülsüm Babaanne de bana dönmüşlerdi, gözlerinin içleri

parlıyordu.

"Teşekkür ederim. Sağ olun." dedim, gülümseyerek. Hande, kaş göz yaparak mutfağa gelmemi işaret ettiğinde, yalnızca bir dakika kırk iki saniye oturabildiğim sandalyemden ayrılmak zorunda kalmıştım.

♠

"Her tabakta eşit dolma, börek ve kek var değil mi?" diye sordum.

"Bugün de mi sayıyorsun Naz?" diye, gözlerini fal taşı gibi açıp bana döndü Hande. Saymanın günü mü olurdu? Tepsiye tabakları yerleştirirken, Begüm de mutfağa gelmişti.

"Gerginim Hande!" dedim, sitemle.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Begüm. Karamel rengindeki saçlarını serbest bırakmış, yüzünde abartısız bir makyaj vardı. Güzel görünüyordu. Şimdi durup biraz onu izlesem, kesinlikle rahatlardım. Zira hiç içeriye geri dönesim yoktu; kalbim saniyede hesaplayamayacağım kadar yüksek bir hızda çarpıyordu.

"Yok, teşekkür ederiz." dedim, gülümseyerek.

"Aaaa! *'Yok'* denir mi kızım? O senin görümcen. İş isteyene iş verilir." dedi Hande, muzur bir ifadeyle. Ardından çay tepsisini Begüm'ün eline tutuşturdu. "Ama önden sen gideceksin." diye devam etti, bana dönerek. Derin bir "Of!" çektim ve salona doğru ilerledim. Ellerimin titrememesi için, saymam gerekiyordu. Sayacak bir şey bulmam gerekiyordu.

"Kahveleri içseydik önce." dedi halam, kaş göz ederek. Beni vermeye ne meraklıydı?

"Çay iyidir ya... Hararetimizi alır." dedi Gökhan, tabağını ona uzatırken bana göz kırpmıştı.

"Sen niye yemiyorsun Naz?" diye sordu yengem. Herkese yaptığımız tabaklardan vermiş ve sandalyeme geri oturmuştum.

"Tokum ben." dedim. *Buradaki herkes aç sanki Naz?* "Siz yerken ben ne yapayım? Kahveleri mi yapsaydım?" diye telaşla devam ettim.

"Yap yap. Anca yaparsın. Zira belki herkesinkini eşit lezzette olmaları için farklı cezvelerde yapmak istersin." diye mırıldanarak kıkırdadı Hande. Gözlerim Eren'e takıldı. Yüzünde gülümsemeye dair hiçbir eylem yoktu. Kaçamak bakışları yer yer benimle buluşsa da üzgün olduğu belliydi. Dikkatimi dağıtmamak için, sayma işlemine devam ettim. *Beş yüz seksen sekiz, beş yüz seksen dokuz...*

♠

"Tuz dök, tuz!" diyordu Hande. Tepemde dikilmiş, kahvelerin yapılışını izliyordu. Daha nelerdi? Damadın kahvesine tuz karıştırmaktan daha fazla sınanma yollarımız vardı bizim; bıçak sırtında bir ilişkinin temellerini atmaya çalışmak gibi...

"Ya dökmeyeceğim!" dedim, sitemle. Zaten orta şekerli yapmıştım kahveleri, bu bile Bora için bir çeşit sınanma sayılırdı. *Adettendir ama Naz!* Her adet yerini bulmak zorunda değildi.

"Bak ya! Kıyamıyor! O kahveye tuz dökmeden, içeriye geçemezsin Naz!" dedi Hande, kızgın bir şekilde. *Sakin ol Naz!* Tuzluğu aldım ve içine tuzu boca ettiğim fincandaki kahveyi karıştırdım. Hande, zafer kazanmışcasına gülümsedikten sonra içeriye geçti. Ardından ben de, elimdeki kahve tepsisiyle salona geri döndüm.

"Tabii bir dahaki gelişlerinde sizi de mutlaka bekliyoruz Vesile Hanım'cığım. Melek Hanım'ı da... Hande'ciğim sen de gel mutlaka." dedi Filiz Hala. *Demek ki Gökhan, Hande'den ona bahsetmiş Naz.*

Daha evvel garsonluk yapmıştım fakat beni istemeye geldiklerinde taşıdığım kahve tepsisi kadar beni zorlayan bir servis olayı yaşamamış olmalıydım. Önce Gülsüm Babaannenin, sonra Fadime ve Filiz Hala'nın kahvelerini verdim. Ardından Bora'nın yanına ilerleyip kahvesini alması için tepsiyi ona uzattım. Göz göze gelmekten itinayla kaçınsam da, Bora yanlış kahveye uzanarak, bakışlarımın kendisine çevrilmesine sebep olmuştu.

"O değil seninki." dediğimde, kapkara gözlerini hasretle kucaklıyordum. Eli, onun gözlerinden çekip tepsiye yönelttiğim bakışlarımla işaret ettiğim kahve fincanına gitti. Doğru fincanı aldığında yeniden göz göze geldik ve onu kutlarcasına gülümsedim. Halama, yengeme, Eren'e, Gökhan'a ve Begüm'e de kahvelerini verdikten sonra son kalan fincanı da Hande'ye uzattım.

"Bakalım damat bey seni ne kadar seviyor?" dedi Hande, kahvesini alırken. Bakışları Bora'ya çevrilmişti. Herkesin bakışları Bora'nın üzerindeydi hatta. Kahvesini yudumlamasını bekliyorlardı. Bora, yapmacık olduğunu çok rahat anlayabileceğim gülümsemesiyle kahvesinden bir yudum aldı. Yüzünde hiçbir ifade olmamakla beraber, her gün bu lezzette kahve içiyormuş gibi, kahvesini içmeye devam etti. Hande'nin Bora'nın rahatlığı karşısında kaşları çatılmıştı. O da kahvesinden bir yudum aldığı sırada öksürmeye başladı.

"Aaaa helal! N'oldu?" diye sordum, yapmacık bir gülümsemeyle. Gözlerinden ateş çıkıyordu.

"HİÇ! Biraz galiba tuz karışmış benimkine de! Yarım kilo kadar." dedi Hande, yapmacık gülümsemeyle. Sinirden deliye dönmüştü.

"Aaaa kahveler mi karışmış? Tuzlu olan mı gelmiş sana? Tüh!" dedim, aynı yapmacık gülümsememle. Bora ve Gökhan gülmemek için zor duruyorlardı. Tabii ki de Bora'ya tuzlu kahve içirmeyecektim.

"Kiyamamuş sevdaluğuna." dedi Gülsüm Babaanne, gülümseyerek.

"Besbelli." dedi yengem, Gülsüm Babaanne'ye. Ardından gülümseyen yüzünü bana çevirmiş ve üç saniye kadar üzerimde tutmuştu. Kahve bahaneydi; acilen sadede gelinmesi gerekiyordu çünkü daha fazla sayacak bir şey bulamıyordum etrafımda!

"Efendiiiiiim sebeb-i ziyaretimiz malum." dedi Gülsüm Babaanne, en sonunda. Fakat bu cümleyi duymamla geldiğimiz sadet, beni daha fazla heyecanlandırmıştı. Her

kafadan bir ses çıkmamasına ve ortamda aman aman bir gürültü olmamasına rağmen, bu cümleyle beraber çıt sesinin dahi çıkmadığı bir sessizlik oldu. Tüm bakışlar, Gülsüm Babaanne'nin üzerine yoğunlaşırken boğazımın kuruduğunu hissediyordum.

"Buyurun Gülsüm Hanım." dedi yengem, samimi bir tebessümle.

"Allah bilur ya... En çok şimdi hissedeyrum beyimin yokliğini... Oğlumlan celinumun en mutlu cünlerinden birisi olacağdi bu... Yalniz Bora'nin mürüvvetini cörüyoruz diye değil amma... Nazli kizumu çok severlerdu." dedi Gülsüm Hanım. Bakışları, ben dahil herkesin üzerinde tek tek dolaşıyor ve tane tane konuşuyordu. "Ben uşaklarum arasinda ayrim yapmam... Hepsi benum canumdan bir parçadur. Lakin yine Allah bilur ki, Bora'nın da yeru hepisundan başkadur." diye devam etti. "Uzun lafun kisasu... Allah'un emru, peygamperun kavliyle, Nazli kizumu, Bora oğluma isteyrum." dedi, gülümseyerek.

Benim içimi de Allah biliyordu ki; anne ve babamı hiç bu kadar özlememiştim. Önce, halam ve yengemin bakışları bana çevrildi. Sonrasında ise herkes, muhtemelen tüm heyecanını bakışlarına yerleştiren bana bakmaya başladı.

"Gülsüm Hanım." dedi Eren, hiç beklemediğim zamanda, beklemediğim yerde, beklemediğim şekilde. Bu sefer ortamdaki insanların odak noktası Eren olmuştu. "Aslında bana düşmez burada laf söylemek... Ama Vesile Teyze ile Melek Teyze'yi kırmak haddim değil." diye devam etti. *Seni Eren mi verecek Naz?*

"Estağfurullah evladum..." dedi Gülsüm Babaanne, Eren'e gülümseyerek.

"Gönül isterdi ki Vedat Amca ile Zeynep Teyze burada olabilseydi... Ve bu konuşmayı onlar yapsaydı." dedi Eren, tebessüm ederek. "Biliyorum ki Naz...lı kendisinin, Osman Amca'dan istenmesini arzu ederdi." diye devam etti, bakışlarını bana çevirerek. *Kendini Anıl'dan başkasıyla evleniyor olarak hayal etmemiştin ki hiç. Anıl'ın babası, seni*

Anıl'a kendi kendine isteyip, kendi kendine mi verecekti? Bu Eren çok komikmiş Naz! Eren'in bakışları yeniden Gülsüm Babaanne'ye çevrilmişti. "Biz parçalara ayrılmış kocaman bir aileyiz... Aynı sofranın etrafında toplanan üç farklı aile, kocaman bir aile olduk yıllar boyunca. Osman Amca, Nazlı'nın babasının askerlik arkadaşı... Nazlı'nın baba yarısı sayılır... Ne yazık ki oğullarının rahatsızlığından dolayı Amerika'dalar..." dedi, tebessüm ederek.

"Geçmiş olsun..." dedi Gülsüm Babaanne, buruk bir tebessümle. Beni kendilerine gelin olarak çoktan kabul etmişlerdi fakat kim olduğumu, kimlerden olduğumu tam olarak öğrenmemişlerdi. Ve şimdi Eren'i can kulağıyla, gelinleri hakkında daha fazla şey bilmenin mutluluğuyla dinliyorlardı.

"Osman Amca'dan sonra babam gelir... Bugün burada olmalıydı fakat iki gün evvel küçük bir kalp spazmı geçirdiği için, annem ve abim de şimdi onun yanındalar." dedi Eren, gülümseyerek. Kulaklarıma inanamadığım yer burasıydı; müsait bir yerde de inebilirdim, zira bundan asla haberim yoktu.

"İyi mi şimdi?" diye sordu Filiz Hala, merakla.

"Çok şükür. Ciddi bir durum yok fakat dinlenmesi gerekiyor. Memlekette, Bodrum'da." dedi Eren, tebessüm ederek.

"Allah sağluk sihat versun... Önemli olan bu." dedi Gülsüm Babaanne.

"Hiç aklıma gelmezdi ama bu görev bu yüzden bana düştü anlayacağınız." dedi Eren, gülerek. Herkesin yüzünde tebessüm oluşmuştu. "Nazlı ve Bora birbirini tanıdıktan... Birbirini sevdikten sonra da zaten aslında hiçbirimize de laf düşmez." diye devam etti. Derin bir nefes aldı ve bakışlarını bana çevirdi. "Adet yerini bulsun madem... Verdik gitti!" dedi, gülümseyerek.

Bora ile aynı anda ayağa kalktık. Biz ayağa kalktığımız için mi, yoksa adetten mi asla bilmiyordum ama herkes ayağa kalkmıştı.

"Nazli kizla Bora birbirlerine emanetturler bundan böyle. Nazli bizum da kizumuzdur, bu da böyle bilune." dedi, Gülsüm Babaanne.

Ben, Gülsüm Babaanne'nin elini öperken, Bora yengemin elini öpüyordu. Daha sonra, sırasıyla herkesi öptükten ve herkese sarıldıktan sonra, salonun ortasında, Bora ile ayakta kalakalmıştık. Ne yapmam gerektiğini bilmediğim için, ürkek bir şekilde bakışlarımı Bora'nın kapkara gözlerine çevirdim. Kendisine en çok yakışan şeyi yaptı; gülümsedi. Avuçlarıyla kollarımı sardı ve beni kendine doğru çekti. Alnıma çok güçlü bir öpücük kondurduğunda ruhumu teslim etmeye hazır hâle gelmiştim.

"Aslinda bizim Nazli kizuma yüzik takmamuz icap ediydi. Amma velakin Bora bizden önce davrandu." dedi Gülsüm Babaanne. Yanıma doğru yaklaştığında, Bora iki adım geriye gitmişti. "Ben Nazli kizuma, bugünün anusuna bir hediye vermek isteyrum yine de." dedi. Ve bana bir kutu uzattı. "Şimdilerin adetleri başka bileyrum. Yalniz bu da bizim celeneğmizdur. Elbet takmazsun ama saklarsun kizum." dedi. Kutuyu açtım. *ÇÜŞ NAZ!* Sekiz sıra, Trabzon hasır bilezik bana parıl parıl parlayarak bakıyordu.

"Çok teşekkür ederim babaanne." dedim, yeniden elini öptüm. Az evvel ruhumu teslim etmenin kıyısından dönmüştüm fakat bıraksalar, tam da şimdi ruhumu teslim edebilirdim. Depresyona falan da girebilirdim eğer Bora ölmeme izin vermezse. Olmadı hayata küser ve balkon bitkisi olarak yaşamaya devam ederdim. Çünkü, nereden bakılırsa bakılsın bu hediye "hatıra" olarak saklamak için fazlaydı. *Senin Bora'ya nişan hediyesi alman lazım Naz.* Yeri ve zamanı değildi, zira elimde tuttuğum kutunun ederi, beş kuruşlardan olmak suretiyle bozdurulmuş ve teker teker kafama atılıyordu. Halamların neden mahçup olacaklarını düşüneceklerini ancak şimdi anlamıştım.

♠

Kalabalıktan kaçtım ve balkona çıktım. Selim ve Özgür başta olmak üzere, adını asla merak etmediğim takım

elbiseli adamlar aşağıdaki yerlerini koruyorlardı. Hava çok serin değildi ama yine de hafif esen rüzgar üşütüyordu. Başımı hafifçe kaldırarak gökyüzüne baktım.

Beni istemeye geldiler anne, baba... Size şimdi evleneceğimi söyleyeceğim ama inanmayacaksınız bana. Çünkü gerçekten ne amaçla bunların olduğunu biliyorsunuz. Görüyorsunuzdur. İçimi de görüyor musunuz? Nasıl mutlu olduğumu, nasıl heyecanlandığımı, onu nasıl sevdiğimi de görüyor musunuz? Keşke yanımda olsaydınız. Sizsiz yaşadığımız her an eksik. Böyle içimde asla dinmeyen bir sızı yokluğunuz. Boşluğunuzu dolduramıyorum hiçbir şeyle.

Anneanneciğim... Hani bana yapardın ya bergamot aromalı paşa çayı... Önce kokusunu çekerdik içimize, sonra da içerdik ve ben o koku hiç bitmesin isterdim ya... Hani bergamot ağaçlarının altında otururduk ya beraber... Çayın kokusundan bile güzeldi ya denizden gelen o tuzlu melteme karışan bergamot kokusu... İşte o kokuyla evleneceğim ben. O koku, siz gittikten sonra başıma gelen en güzel şey...

Bazen, sizin yokluğunuzda çektiğim acıların dinmesi için onun bana gönderildiğini düşünüyorum.

Baba! Eğer burada olsaydın, çok severdin onu. Hani demiştin ya baba, "Onu gözünün nuru yapacak adam karşıma çıkmadan kızımı kimselere vermem." diye... Ben onun gözünün nuru olduğumu hissediyorum. Yengem dediğinde inandım buna. Burada olsaydın, beni ona seve seve verirdin sen, biliyorum.

Annem... Bakışları ona benzeyen bir çocuğum olsun istiyorum dersem, seni çok mu taklit etmiş olurum? Ama aşk buymuş. Beni alnımdan öptüğünde anladım. Daha evvel anne olma fikrini hiç düşünmemiştim; ama şimdi düşünüyorum. Ben evcilik oyununu biraz fazla ciddiye alıyorum sanırım. Ama seni anlıyorum anne. Hani sen, dedemin anneannem için yaptırdığı kalemi, babama hediye etmişsin ve babam onu kaybetmiş ya... Ve sen bunun üzerine, deli gibi mağazaları dolaşıp babama yine seni hep yanında taşıması için başka bir hediye daha almak

istemişsin ya... Ben de şimdiden sokağa çıkıp, Bora'ya nişan hediyesi almak istiyorum. Ama ona ne alabilirim ki?

Farkında olmadan, tüm birikimlerinizi benim hayatta tek başıma kalacak olmam üzerine yapmışsınız. Ama ben bugüne kadar, sizin sayenizde benim olan paraya kendi emeğimle eklediğim tüm parayı Anıl'ın hayatını kurtarmak için harcadım. Ya da kumarda kaybettim; sizden saklamama gerek yok. Ve şimdi, benim param yok.

Bora'nın bana Kıbrıs'ta verdiği Beş Bin Lira'nın, ilk hafta harcadığım için oluşan Yedi Yüz Altmış İki Lira'lık açığını üç kez özel ders vermiş, para kazanmış ve tamamlamıştım. Şimdi, bundan başka param ve onun verdiği parayla da ona hediye alacak hâlim yoktu. Muhtemelen daha da mutlu olmam gereken anları geçmişi düşünerek ve para hesabı yaparak geçiriyordum ama şu an başka çarem de yoktu.

Bora zengindi. *Günaydın Naz.* Ailesi de zengindi. *Bize ne Naz?* Ben çalışmıyordum. *Bora yasakladı Naz.* Elimde avucumda olan tüm parayı, kumarda kaybetmiştim. *Çünkü durmayı bilemedin Naz.* Acaba, Bodrum'daki evimizi mi satsaydım? *Saçmalama Naz, yengeni sokağa mı atacaksın?!*

"Aç karnına sigara içiyorsun yine." dedi, düşüncelerimi bölen Bora'nın sesi.

"Diego dur Allah'ını seversen, zaten ortalık karışık." diye mırıldandım.

"Efendim?" dedi, şaşkın bir ses tonuyla. Ses tonuna paralel bir şekilde kaşları çatılmıştı ki aynı doğrudaki şaşkın ve de yumuşak olmayan bakışlarıyla kendime geldim.

"Bitti bitti zaten sigaram." dedim, telaşla. Elini, pahalı ceketinin cebine soktu. *Çüş Naz!* Pahalı sigarasını çıkardı. *Sen de aynı markadan içiyorsun Naz!* Pahalı çakmağıyla yaktı. *Çakmak halanın balkonda duran çakmağı Naz?* Pahalı bir nefes çekti içine ve pahalı bir şekilde dumanı üfledi. *Ne diyorsun Naz?* İç çektim. Çok fakirdim.

"Neyin var senin?" diye sordu, oldukça meraklı bir ifadeyle.

"Hiçbir şeyim yok!" dedim, üzüntülü ve hafif sitemli bir şekilde. Param yoktu mesela, ben Bora'ya ne alacaktım?

"Emin misin?" diye sordu, inanmadığı her şekilde belli bir ifadeyle. Kafamı "Evet." anlamında salladım. "Peki benim içimdeki ses, neden yine benden bir şey saklamaya çalıştığını söylüyor?" diye sordu.

"Yanlış duymuşsundur sesi." dedim, omuz silkerek. Ve bakışlarımı aşağıda bir noktaya çevirdim. Özgür de benden zengindi muhtemelen; bir işi vardı neticede.

"Telefon aldın mı kendine?" diye sordu, sesi sert çıkmıştı. Ondan sakladığım şeye sinirlendiği aşikardı. *Telefon almak için Beş Bin Lira'yı kullanacaktın bak Naz; belki hediye de alabilirsin aslında o parayla.* Daha nelerdi! *Borç istesen Bora'dan, aylık maaşını alınca ödersin?* Ayıp denen bir şey ve benim de bundan haberim vardı.

"Ne ara alacaktım? Kuaförden çıkıp doğruca eve geldim." dedim, bakışlarımı ona çevirmeden.

"Alma." dedi, dümdüz bir ses tonuyla.

"Bana nişan hediyesi telefon almaya mı karar verdin?" diye sordum heyecanla. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ona dönmüştüm. Açıkçası, sabahtan akşama Instagram kullanmayı özlemiştim; kim bilir nasıl güzel matematik postları paylaşılmıştı. *Naz, adama nasıl hediye alacağını bilmiyorsun... Hâlâ nişan hediyesi diyorsun!*

"Hayır Nazlı. Telefon kullanmayacaksın. En azından bir süre." dedi. Fal taşı gibi açılan gözlerimi, öfkeli bakışlarına sabitledim. NE SAÇMALIYORDU? *Bunu derhal ona sor Naz!*

"Anlamadım?" dedim, şaşkınlıkla. Gözlerimi, kara gözlerine hapsetmiş, hızlı hızlı nefes alıyordum. NE SAÇMALIYORDU? *BUNU ONA SORMANI SÖYLEDİM SANA NAZ!*

"Gayet net değil mi? İkinci bir emre kadar... Sana telefon kullanmak yasak." dedi, sert bir ifadeyle. Had denilen bir şey vardı ama Bora'nın bundan haberi yoktu anlaşılan. Histerik bir kahkaha attım fakat o gayet ciddi bir şekilde, yüzündeki sert ifadeyle bana bakmaya devam ediyordu.

"DAL-" Derin bir nefes aldım. "Dalga mı geçiyorsun benimle?!" diye sordum. *NE SAÇMALADIĞINI SOR DEDİM SANA, BENİ ÇILDIRTMA NAZ!*

"Cık. Çok ciddiyim. Belli olmuyor mu?" dedi.

"Telefonsuz nasıl yaşamamı bekliyorsun?" diye sordum. Neden bu kadar sinirlendiğini anlasam empati yapabilirdim belki ama asla anlamıyordum. *Bırak allasen Naz, ne empatisi yapacaksın bu adamla?*

"Eskiden yaşıyorlarmış." dedi. *Öldür gitsin Naz!*

"YİRMİ BİRİNCİ YÜZYILDAYIZ!" diye bağırdım. Daha evvelki ifadesine sinirli diyecek olursak; şimdi gözleri bir alev topuna dönüşmüştü.

"Sesinin tınısına dikkat etmezsen, ömrünün sonuna kadar eline telefon alamazsın! Beni sinirlendirme!" dedi, dişlerinin arasından. *Pardon? Bu sinirlenmemiş hali miymiş Naz? Bırak ya!*

"Sinirlenmişsin zaten sinirleneceğin kadar! Artık neye sinirlendiysen! Manyak mısın ya? Telefon yasaklamak da ne demek? Şurada iki mutluyum, burnumdan getiriyorsun!" dedim. Sesimin her bir tonlamasında öfke vardı.

"Pek mutlu gözükmüyordun ben geldiğimde. Cenazen varmış gibi duruyordun daha çok." dedi, imalı bir şekilde.

"Kredi kartını almadığım için mi tüm bunlar? Yoksa sana ne düşündüğümü söylemediğim için mi? Aaa ya da belki paşamıza 'Öküz' dediğim içindir!" dedim, öfkeyle.

"Her bir vukuatın için kabul edelim, süreci uzatırız. Yasak. O kadar!" dedi.

"Sana ne düşündüğümü söylemediğim için değil mi bu? Sakladığım için... Canımı nasıl acıtacağını çok iyi biliyorsun! Ama yooook! Kabul etmiyorum!" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Kabul etmeme gibi bir seçenek hakkın olduğunu sana düşündüren şey ne? Sen benim sözümden çıkabileceğini mi zannediyorsun?" dedi, alayla gülümseyerek.

"Oldu! Boynuma da ip geçirirsin bilahare, ona da itiraz etmem!" dedim, alayla.

"Olur. Daha iyi olur hatta!" dedi, kafasını aşağı yukarı sallayarak.

"Manyaksın ya sen!" dedim, yüzümü buruşturarak. Ve yürümek üzere arkamı döndüm. Kolumdan tuttu, beni kendine doğru döndürdü. Öfkeli bakışları, öfkeli bakışlarımın tam içine nüfuz ediyor ve beni eritip bitiriyordu. Yok oluyordum. Yutkundum. Nefesini yüzümde hissetmek bile öfkemi dindirmiyordu. *Dinmesin zaten Naz!*

"Gidebileceğini söylediğimi hatırlamıyorum." dedi, normal bir ses tonuyla. *Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhil aliyyil azîm!*

"Bak beni daha fazla sinirlendirme, bırak kolumu!" dedim, sesimi kontrol etmeye çalışarak.

"Pazartesi günü olanları hatırlıyor musun Nazlı?" diye sordu. *Eren gittikten sonra, sözünden çıkmaman gerektiğini üzerine basa basa, garajda söylemişti ya onu diyor Naz.*

"Sen dün geceyi hatırlıyor musun?" diye sordum, gözlerimi şaşkınlıkla açarak. *O sana, senden uzak duracağını ve herkesin güvenliği açısından Kara'nın baskın çıkacağını söylemişti ama Naz. FAKAT İTİRAZ EDİYORUM BUNUN GÜVENLİKLE MÜVENLİKLE ALAKASI YOK!* Şimdi Kara'ya falan başlattırmasındı; gerçekten inanılmaz derecede sinirlenmiştim ve avaz avaz bağırabilirdim!

"Sen... Bizim bir anlaşma yaptığımızı hatırlıyor musun?" diye sordu. Öfkeli bakışları ifadesizleşti ve gözlerimin içine dört saniye hiçbir şey söylemeden baktı. "Ama sen bunu hep unutuyorsun!" diye devam etti.

"Bırak kolumu!" dedim, dişlerimin arasından tıslayarak. Bırakmadı. "Bora içeri gideceğim, ayıp oluyor insanlara. Kolumu bırak!" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. Bırakmadı. Gözleri, gözlerime kilitlenmişti. Bakışları hep orada kalacak gibiydi. Sakinleşmemi istiyordu. Ve istediğini almadan bırakmayacaktı. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Bırak!" dedim, bir kez daha. Bırakmadı. Gözlerimi üç saniyeliğine sımsıkı yumarken, dudaklarımı da ısırmıştım. "Kolumu bırakır mısın?" dedim, yumuşacık bir ses tonuyla.

"Aferin!" dedi, başını aşağıya sallarken. Kaşları iki saniyeliğine havalanmış ve yüzüne alaycı ya da doğrudan aşağılayıcı bir ifade yerleşmişti. Üzerimdeki gücünden nefret etmemi sağlayan bu ifadesiyle birlikte hemen şimdi onu balkondan aşağıya atmak istiyordum. *Başka bir derdi var Naz. Bu, ondan bir şey saklamanla bile alakalı olamaz.*

"İçeriye gidebilir miyim, izin veriyor musun?" diye sordum, alaylı bir şekilde. Başıyla kapıyı gösterdiğinde gözlerimi fal taşı gibi açmış bulundum. Kendini mi bir şey zannediyordu yoksa beni mi hafife alıyordu bilmiyorum ama gerçekten ölmek istiyorduysa, muhtemelen belinde olan silahını kullanmalı ve beni hapishanelere düşürmemeliydi.

Arkamı döndüm ve salona ilerledim. Moralimin bozulduğunu belli etmemeye çalışarak, sandalyeye oturdum. İki dakika, on yedi saniye sonra, Bora da HİÇBİR ŞEY OLMAMIŞ GİBİ gelmiş ve yanıma oturmuştu.

"Dövmen hayırlı olsun." dedi Eren. Bana dediğini, birkaç saniye sonra anlamıştım. Begüm'ün kalktığı yere oturmuş, sevgi dolu bakışlarıyla bana bakıyordu.

"Sağ ol." dedim gülümseyerek, gözü dövmeme takıldı.

"Yakışmış..." dedi.

"Sen de soracak mısın 'Ne yazıyor? Ne yazıyor?' diye dedim, muzur bir ifadeyle. *Sorarsa, "Yanımda oturan öküz kişisi." yazıyor der misin Naz?*

"Ben ne yazdığını zaten biliyorum." dedi Eren. Bora'nın bakışları da Eren'e çevrilmişti. Histerik, küçük bir kahkaha attım. Allah'tan halamlarla Gülsüm Babaanne'ler kendi aralarında konuşuyorlardı da, dövmem konu olmamıştı.

"Daha neler?" dedim, göz devirerek.

"Özel alfaben çok eski Naz. Ben gizemini çözeli çok oldu." dedi Eren. İfadesi, ciddiye benziyordu ama o kadar da değildi. Olmamalıydı yani.

"Maşallah sen de Sherlock'luğa soyundun Eren'ciğim. Ama yemezler. Blöf yapıyorsun çünkü bunu sadece babam ve ben biliyoruz." dedim.

"Yakışmış Naz." dedi, gülümseyerek. Bir bana, bir de Bora'ya baktı ve yanımdan kalktı. Biliyor olamazdı. *Ya çözmüşse Naz... Sonuçta Bora'nın da "Kara" olduğunu da çözmüş.* Çözmüşse çözmüştü. Şu an, en son derdim bile bu olamazdı. *Aynen, Eren'den uzak durmalı ve Bora'yı öldürmeliyiz Naz.*

♠

Bora, henüz hayattaydı. Çünkü onu nasıl öldüreceğimi insan içinde planlayamamış ve cinayeti başbaşa kaldığımız an'a ertelemiştim. Halamlardan, herkesten sonra Bora ile beraber çıktık. Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde, Eren'i bırakmak da bize düşmüştü. Arabada yalnız olmadığımız için, cinayetimi ertelemeye karar verdim. Eren'in neden arabası yoktu bugün, onunla da ilgilenmiyordum. Ön koltuğa oturmasını teklif etsem de, birazdan zaten ineceğini söylemiş ve arkaya geçmişti. Elimde şakayık buketimle ön koltuğa kurulmuş ve Bora'yı öldürmeden evvel biraz dinlenmek amacıyla gözlerimi yummuştum.

"Aradım seni akşam üzeri de telefonun kapalıydı." dedi Eren. Daha çok kapalı olacaktı o telefon. Bora Bey'ler öyle olmasını emretmişlerdi.

"Telefonum kırıldı." dedim, gözlerimi açmadan.

"Nasıl becerdin?" diye sordu Eren, şaşkınlıkla.

"Balkondan düştü." dedim.

"Pazar günü Ankara'ya uçuyorum ben." dedi Eren. "Özel bir dava aldım." diye devam etti.

"İyi yolculuklar." dedim.

"Cumartesi gecesi, after party'de fazla kalamam yani ben." dedi Eren.

"Biz after party yapmayacağız ki." dedim.

"Yoo yapacağız." dedi Bora. Gözlerimi açıp, yüzüne bakmaya başladım. Bana haber verdikleri için teşekkür etmem gereken yerde miydik?

"O nereden çıktı?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Hande teklif etti. Benim de kafama yattı." dedi Bora, ifadesiz bir sesle.

"Bana da sorsaydınız keşke. Çünkü..." dedim ve sustum. Arabada Eren vardı; Bora'nın cumartesiye kalmadan bu gece öleceğini bilmesine gerek yoktu.

"İstemiyor musun?" diye sordu Bora, aynı ifadesizliğiyle. Bana ne zamandan beri seçenek sunuyordu ki?

"Fark etmez." dedim düz bir sesle ve yeniden gözlerimi kapattım.

"Naz sevmez öyle çok danstı, partiydi... Ondan mızmızlanıyor sanırım. Ama yani... İnsan ömründe bir kere nişanlanır. O yüzden bence de tam olmalı." dedi Eren.

"Yoo Bora'nın ikinci nişanı!" dedim, gözlerimi açarak. "Bakarsın üçüncüsü de olur... Belli mi olur?" dedim imayla. Çünkü bizim aramızda, benim sürekli unuttuğumu iddia ettiği bir anlaşma vardı. Ben gidecektim. O da benden sonra, eğer ben onu öldürmezsem, gerçekten nişanlanacaktı belki de.

"Nazlı bugün pek mutsuz ya." dedi Bora, alaycı ve hafif yüksek çıkan bir ses tonuyla.

"Yaaaaa! Neden acaba?" dedim, ben de sesimi yükselterek.

"Gerginliktendir o ya. Evlilik stresi basmıştır." dedi Eren, telaşla araya girerek.

"Yaa öyle tabii! Bastılar!" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Basarlar tabii!" dedi Bora, alayla gülerek.

"Basmasınlar basmasınlar." dedi Eren. Yeniden telaşla konuşmuştu. "Eee ben yarın kaçta uğrayayım Bora?" diye sordu, hemen ardından. Yeniden gözlerimi kapattım.

"Fark etmez... Ama uğramadan ara." dedi Bora. Eren'in nereye uğrayacağı hakkında bir bilgim yoktu. Umurumda da değildi.

"Tamam.... Da baştan söylüyorum bak... Ben o yavşak Hakan'la muhatap olmam." dedi Eren, sıkıntılı bir sesle. *Yavşak Hakan, senin arkadaşın olan Hakan mı Naz?* Bilmiyordum. Gözlerimi açtım.

"Hakan?" diye sordum ortaya, tereddütlü bir sesle. *Hani sayesinde kumarhaneye girdiğin... Ölüp ölmediğini bilmediğin ve açıkçası hiç umursamadığın...* Umursamıyor değildim. Ölmüş olmasından korkuyordum ve bununla yüzleşmek istemiyordum. Hiç istememiştim. Ve Bora'ya da hiçbir zaman açık açık soramamış ve alacağım cevaptan çekinmiştim. Bu konuda vicdan muhasebesi yapmak artık beni daraltıyordu!

"Sizin lisedeki işte." dedi Eren, dümdüz bir sesle. Bakışlarımı şaşkınlıkla Bora'ya çevirdim. Gözünü yoldan ayırmıyordu.

"Hakan-" dedim ve durdum. Eğer, "Yaşıyor mu?" diye soracak olsaydım, belki hepten, hepimiz mefta olurduk ve bu istediğim bir şey değildi. "Kıbrıs'ta değil mi o?" diye devam ettim.

"İstanbul'da be kızım. Instagram'dan çıkmıyorsun, hiç mi görmedin?" dedi Eren. Kaşlarım daha evvel bunu hesaplayamadığım için çatılırken, aşkın karşısında gölgelenen mantığıma bir kez daha küfrettim. Ben, Hakan'ı Instagram'da takip etmiyordum.

"Takip etmiyorum ben Hakan'ı?" dedim, meraklı bir sesle.

"Çalıştığı kumarhaneye dalavereyle seni sokacak ve patronuna kazık atmana müsaade edecek kadar samimisiniz de... Instagram'da mı takipleşmiyorsunuz?" diye, alayla sordu Eren. Hakan'dan nefret ediyordu galiba.

"Gıcık bir sevgilisi vardı onun geçen sene. Kavga etmiştim ben onunla. O engellemişti beni Hakan'ın hesabından. Öyle kaldı." dedim.

"Kız bile anlamış adamın yavşak olduğunu." dedi Eren. Sıkıntılı bir nefes verdim; çünkü sabrın sonu selamettiyse, o kısmı göremeyeceğim muhakkaktı.

"Sevgilisi erkekti Eren! Hakan gay." dedim, dan diye.

"NE?" diye bağırdı Eren. Bora da şaşkın bakışlarını üç saniyeliğine bana çevirmişti.

"Ve bu bir sır!" dedim, uyarıcı ses tonumla.

"Siz o yüzden mi o kadar mıçmıçdınız?" dedi Eren. Sesi çok tuhaf çıkmıştı. "Herif sana *'Şekerim'* diyordu amına koyayım. Hakikaten ya..." diye devam etti. "Mesajlaşmalarınız vıcık vıcıktı ama insan içinde çok cooldunuz. Mesafeli... Çünkü kimse bilmiyor." dedi ardından. Aydınlanma yaşıyordu. "Vay amına koyayım." diye devam etti. Susmayacaktı.

"Eeee n'apıyormuş İstanbul'da? Senin onunla... Yani sizin onunla ne işiniz var?" diye sordum, merakla. Hakan'a hala kızgındım ama yaşadığı için şükür namazı kılacak kadar sevinmiştim. *Tam olarak hayatının, "Aman Ali Rıza Bey, ölümü bizim elimizden olmasın da..." kısmına, ne ara geldiğimiz hakkında asla fikrim yok Naz. Ben sarhoştum, hatırlamıyorum!*

"Nişan kutlamasında barda onun olmasını istedi Hande. Tabii haliyle, Bora'nın İstanbul'daki mekanlarından birisinde çalıştığını bilmiyor ama Kıbrıs'taki tanışıklıktan haberdar... Bora, Melis, Gökhan ve ben after party konusunda RESMEN görevlendirildik. Hande Hanım'ın emri." dedi Eren. Bora, Hakan'ı neden öldürmemişti de mekanlarından birisinde, yani kumarhanesinde çalıştırmaya devam ediyordu? *Çünkü esasen Bora'yı değil, seni sattı gerizekalı!*

"Anladım." dedim; fakat bunun muhatabı aslında yine bendim. *Anlamak yetmez Naz; Hakan'la yüzleş!* Şayet kendi kendimle yazışıyor olsaydım, gözleri yukarıya bakan emoji buraya çok yakışırdı.

♠

Gözlerim hala kapalı, bilincimse yarı açıktı. Hareket ediyordum ama ayaklarım sabitti. Rüzgar, tenime değiyordu. Bergamot kokusuna, denizden gelen tatlı bir meltem esintisi karışıyordu. Biraz sonra, sırtımın yumuşacık bir yere değdiğini hissettim. Ayakkabılar, ayaklarımdan ayrıldı. Rahatsızdım. Üzerimdeki elbise çok dardı. Saçımı çekiştirdim. Toka canımı yakıyordu.

"Dur." dedi Bora, yumuşacık bir ses tonuyla. Saçlarım serbest kalmıştı. "Üzerini değiştirmen lazım." dedi. Kafamı "Evet." anlamında salladım. Gözlerimi açmadan yatakta

doğrultuldum. Ve oturarak uyumaya devam ettim. Biraz sonra kafam, sert bir şeye çarpmıştı. Bu, Bora'nın omzu olsa gerekti. Yatağa geri yatırıldım. "Nazlı uyanman lazım." dedi, yumuşacık bir ses tonuyla. Gözlerimi zar zor açtım ve bu sefer kendim doğruldum. "Duşa giriyorum ben, sen değiştir üzerini." dedi. Kafamı "Tamam." anlamında salladım.

Yatağın üzerine kendi tişörtlerinden birisini bırakmıştı. Benim eşyalarımın arasında pijama bulmaya üşenmişti muhtemelen. Tişörtü giydim ve elbiseyi fırlattım. Sonra yeniden doğruldum ve sütyenimi çıkardım. Hande'nin aklına uyup, straples sütyen takarsam olacağı buydu; rahat edemiyordum. Bora kusura bakmayıversindi, çünkü onu da fırlattım. Sadece uyumak istiyordum.

"Nazlı." dedi, Bora'nın tereddütlü çıkan sesi bir süre sonra. Ona cevap verecek dermanım yoktu. Biraz zaman daha geçmişti. Yatağın hareketinden, yorganın altına girdiğini anlamıştım. Yanağımın üzerinde, parmak uçlarının tersinin zarif dokunuşlarını hissettim. Dövmemin üzerine dudakları değmişti. Beni uyuyor zannediyorken, böyle şeyler mi yapıyordu? Hiç hoş değildi. *Külahıma anlat Naz çünkü benim bile sinirim geçmek üzere!*

"Keşke bugün dağılmasaydı o tatlı neşen..." dedi. Rüya görüyor olabilir miydim? "Ah, nazlı sevgilim benim." dedi. Evet, kesinlikle bir rüya sahnesiydi bu. Çok da güzeldi. Bana anlaşmamızı hatırlatan ve saçma sapan, hadsizce ve hatta oldukça sert bir şekilde davranan adamın, dört saat on bir dakikadan itibaren sayamadığım bir süre kadar sonra, kulağıma yumuşacık sesiyle *"Ah, nazlı sevgilim benim."* diye fısıldaması, ancak manyaklık olabilirdi çünkü. Gerçi, onun manyak olduğu ekseriyetle hatırladığım bir şeydi.

"Ama sen benim sevgilim değilsin." dedi. Rüya değil, kabus görüyor olmalıydım. "Keşke ben de unutmasam sevgilim olmadığını." diye devam etti. Dudakları yanağıma küçücük bir öpücük kondururken; parmak uçları, saçlarımda kendilerince tutturdukları bir rota ekseninde dolaşmakta ve beni mest etmekteydiler. "Unutuyorum... Çünkü, benim nazlı

sevgilim olmanı istiyorum. Unutuyorum aksini." dedi. Gitgide bilincimin kapandığını hissediyordum.

"Sanki telefon kullanmadığında, sesini duymadığında, mesajlaşmadığında.....düşünmeni engelleyebileceğim. Aklımı sikeyim..." dedi. *Sakın, yutkunma Naz! Sakın.* "Bir insan düşünceyi kıskanır mı? Sen bana n'apıyorsun böyle?" diye devam etti. *Bu akşam, Anıl'ı düşündüğünü mü düşünmüş? Çüş! Sen ne zaman Bora'nın yanında Anıl'ı düşündün ki? Gerçi adamla öpüşüp öpüşüp, Anıl diye sayıkladığını unutmamak lazım. Haklı. Ve manyak değil; aşık! Şu an sana çok sinirlendim Naz; neler yaşattın bize ya!*

"Seni sadece fiziksel tehlikelerden korumam lazım. Kalbindekilerden, aklındakilerden değil. Ben buna müdahale edecek bir adam değilim." dedi. Belime sarıldı ve burnunu saç diplerime dayadı. "Ne Bora ne de Kara... Bambaşka bir adam çıkıyor içimden. Ben de anlamıyorum." dedi. *Sana karışıyor Naz... Aklınız, ruhunuz, kalbiniz birbirine dolaşıyor.*

"Kendi kendine bulman lazım yolu... Gidişata dokunmamam lazım benim. Müdahale edersem gerçek olmaz. O zaman hiçbir zaman, benim nazlı sevgilim olamazsın." dedi. *Sen o yolu çoktan buldun Naz, bunu neden kabul edemiyor?!* Kafamın üzerine değdi dudakları... Hissettiğim son şey buydu.

52.Bölüm

***Maça Kızı 8*'in okunma oranlarını 200K'nın üzerine taşıyan ve de 10.sıraya yerleşmesini sağlayan sizlere, satır arası yorumlarınız ve oylarınız için çok teşekkür ederim. Erkenden, upuzun bir bölüm bırakıyorum. Cuma günkü bölümde nişanımız var! ♥**

♠

Su... İçimdeki yangını dindirecek bir bardak su... Gözlerimi istemeye istemeye açtım; etraf hâlâ karanlıktı. *Uyu Naz, sabah içersin suyunu.* Susamamıştım; adeta yanıyordum ve bu sebeple kalkmak zorundaydım. *Bir bardak su içmek için, üç kat aşağıya ineceksin Naz.* Bu evin büyük olmasından nefret ediyordum; insan asansör falan yapmayı akıl etmez miydi?

Sağıma döndüm. Ve az evvel açılmakta zorluk çeken gözlerim şimdi fal taşı gibi açılmışlardı çünkü Bora yoktu. Gecenin köründe neden yatakta değil de balkondaydı ve de kiminle konuşuyordu bilmiyordum. Komodinin üzerinde durduğunu ancak şimdi fark ettiğim bardaktaki suyu bitirdikten sonra, küçük ve sersem adımlarla balkona çıktım. Bora'nın telefon konuşmasını İngilizce yapıyor olması da gecenin bonusuydu benim için.

"Bilemiyorum, bu konuda hemen bir karara varmam zor." diyordu Bora. Balkona çıktığımda gözleri doğrudan beni bulmuştu; bakışlarında ise hiçbir ifade yoktu.

"Yani bence düşünmelisin..." diye yanıt verdi bir kadın. İnce, fakat etkili bir ses tonu vardı. İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Bora'nın yanına doğru ilerledim ve hiçbir şey söylemeden koltuğa oturdum. "Hôtel Le Huit'den bahsediyoruz... Buna Karabey Holding imzası da eklendiğini

düşünsene. Hem ülkeniz için güzel bir adım hem de holdingin için dünyaya açılan bir kapı daha." dedi kadın. Bahsi geçen Hôtel Le Huit'i biliyordum; dünya genelinde onlarca tesisi vardı. Birkaç sene önce Bodrum'da açılmak üzere temelleri atılmış bir Fransız oteli olma özelliği taşımasıyla, o dönem tüm gazetelerde sık sık hakkında haber yapılmış ve de otel sahibinin, hangi iş adamı ile ortak olmak isteyeceği fazlasıyla konuşulmuştu.

"Haklısın." dedi Bora, tok bir sesle. "Fakat bu, benim izlediğim politikadan çok farklı." diye devam etti. Sıkıntılı bir nefes verdi ve bir sigara yaktı. "Yani turizm sektöründe yokuz ve de şu an bu yeniliğin zamanı mı emin olamıyorum." dedi.

"Fizibilite araştırmaları yapıldı mı?" diye sordu kadın, hafif meraklı çıkan bir sesle. Otelin bulunduğu lokasyon ve çevresi hakkında, gözüm kapalı fizibilite raporu verebilirdim fakat finansla alakalı kısımları ezberden söyleyemezdim. *Evet, aslında lokasyon bilgileri için yine de saha çalışması yapmalısın aslında Naz; üzerine vazife değil ama! Bir ara finansı da kontrol edersin; malum sen yokken çaresizlerdi (!)*

"Yapılıyor." dedi Bora, sigarasından içine çektiği dumanını dışarıya üfleyerek. "Biliyorsun... Ortaklık kurmayı pek sevmem... Yani bugüne kadar, çeşitli sektörlerde Türkiye içi ya da dünya devleri arasında birçok şirketi bünyemize kattık. Ama şimdi, hem yeni bir sektörde, hem de alışılmışın dışında hamle ile ortaklık kurmak dengeleri alt üst de edebilir." diye devam etti.

"Yapacağın bir hata ile rakiplerinin servetini katlamak istemiyorsun." dedi kadın ve küçük bir kahkaha attı.

"Belki?" dedi Bora, muzip bir ses tonuyla. Ardından sigarasından bir duman daha içine çekti. "Bay Martin'i Türkiye'ye davet ettim. Ve bana işlerinin yoğun olduğunu, ancak ilk fırsatta geleceğini söyledi." dedi, hoşnutsuz bir ifadeyle. "Eğer bu iş için, huzuruna gitmemi bekliyorsa yanılıyor." diye devam etti.

"Ego ego ego!" dedi kadın, hafif yüksek çıkan neşeli bir sesle.

"Ego değil." dedi Bora, itiraz edercesine bir ifadeyle. "Fakat asıl onda öyle bir ego var ki, herkesin teklifine atlayacağını ve peşinden ayrılmayacaklarını falan zannediyor." diye devam etti. "Bir dakika." dedi ve bana döndü. "Soğuk olduğunu fark etmen için sürekli olarak seni uyarmam mı lazım gerçekten?" diye sordu, kaşlarını çatarak. Koltuğun önündeki pufun üzerinde duran battaniyeyi aldı ve bana uzattı. *Sakin ol Naz; halanın balkonunda Anıl'ı düşündüğünü düşünüyor hâlâ o.*

"Teşekkür ederim." dedim, onu terslemek yerine ve battaniyeyi omuzlarıma aldım. Aslında şu an bu balkonda ne yaptığımı, neden içeriye girip sıcacık yatakta yatmadığımı bilmiyordum. Sigara paketine uzanıp neden bir sigara yaktığımı da...

"Neyse... Düşünüyorum işte, teşekkür ederim sana da fikir verdiğin için." dedi Bora, tok bir sesle.

"Bence iyi düşün Bora." dedi kadın, ciddi bir sesle. "Yani neden Türk'le ortak olmak istediği net. Bay Martin'in politikası da bu... Her ülkede, o ülkenin kültürüne hakim birisiyle adım atmak istiyor. Ve de, turizmle ilgilenmemene rağmen devler liginden neden seni seçtiğini anlayabiliyorsundur sen de. Kısa zamanda çok başarılı, sağlam adımlar attın ve adınıza dünyada yer açtın. Tamam belki, tüm dünya tanımıyor Karabey Holding'i ama bu gidişle ona da çok az kaldı. Ve şimdi, Türkiye'de, Hôtel Le Huit'e ortak olman win-win olacak." diye devam etti.

"Kazanç her zaman kağıttaki sayılar değil işte benim için, bunu anlasan aynı dilde konuşacağız ama." dedi Bora, sıkıntılı bir nefes vererek. Sayılar güzeldi; kazanç ya da kayıp olarak bakmamalıydık onlara ve de konu şu an bu değildi.

"Ben seninle iş yapmak istiyorum Bora." dedi kadın, yumuşak bir sesle. "Bunu yalnızca Hôtel Le Huit için değil holdingin adına da istiyorum ama." diye devam etti.

"Umarım." dedi Bora, derin bir nefes alarak.

"Beni habersiz bırakma. Bay Martin'den değil, senden öğreneyim sonucu." dedi kadın, gülerek.

"Merak etme." dedi Bora, aynı şekilde gülerek. "Bunu söylemem etik değil ama... Eğer bilmem gereken bir şey-"

"Lütfen!" dedi kadın, kendinden emin bir ses tonuyla. "Elbette ki hayatımın aşkını kayıracağım." diye devam etti ve küçük, neşeli bir kahkaha attı. "Seni elbette ki haberdar edeceğim!" dedi, incecik bir sesle. *Hayatımın aşkı derken Naz?*

"Öpüyorum. Yakın zamanda tekrar konuşuruz." dedi Bora gülümseyerek ve telefonu kapattı. Tüm dikkatimle ona bakıyordum. Kapattığı telefonu koltuğun kenarına bıraktı ve kendisine bir sigara daha yaktı. Bana, derhal, konuştuğu kadının ona neden hayatının aşkı olduğunu söylediğini falan açıklamak zorunda hissetmiyordu anlaşılan.

"Hayırdır?" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. Kaşlarım tamamen çatılmış ve yüzüme aksi bir ifade yerleşmişti.

"İnşallah öyledir?" dedi Bora, soru sorarcasına bir ifadeyle.

"Hayatımın aşkı derken?" dedim. Ve fakat bunu derken, yüzümü hafifçe oynatmış, bir gözümü kırpmış ve ağzımı cümlem bitmesine rağmen biraz açık bırakmıştım; ben bile bana şaşırırken içimden sanırım tam olarak bir mahalle delikanlısı çıkmıştı.

"Neyin hesabını soruyorsun sen?" diye sordu, bana cevap vermek yerine. Kaşlarımı kaldırdım ve kafamı aşağı yukarı salladım. Ayağa kalktım. Ellerimi yirmi bir kez birbirine çarparak tam sekiz saniye boyunca Bora'yı alkışladım ve içeriye girdim. Bir dakika, on yedi saniye sonra Bora'da balkondan içeriye girmişti. Önce banyoya girdi; ardından yatağa geldi ve utanmadan yanıma yattı. Ve hatta utanmazlığını katmerleyerek bana sırtını da döndü.

"Bundan sonra sen bana hesap sor da göreyim!" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. Cevap vermedi. "Hiç beni sana verdiler diye sevinme, geri almasını da bilirler!" dedim, daha da yüksek çıkan bir sesle. "Sen bir daha bana hesap sor... O hesap ne kadar yüksek geliyor o zaman görürsün!" dedim,

sitemle. Cevap vermemek bir yana, belki de beni dinlemiyordu bile. "Öküzsün işte!" dedim, öfkeyle.

"Yarın okula gideceksin. Yerinde olsam uyurdum." dedi, ifadesiz bir sesle.

"Yirin ikili gidiciksin! Yirindi ilsim iyirdim!" dedim, öfkeyle. "Cık cık cık." diye devam ettim. *Uyu bence Naz, zira bu sessizliğinin çok hayır içerikli olduğuna inanmıyorum.* "Uyumuyorum! İnat değil mi?" dedim, doğrularak sırtımı yatak başlığına dayadım.

♠

178 Gün Önce...

Yatağın içinde döne döne gözlerimi açtım. Bora, camın önünde, elindeki telefona bir şeyler yazıyordu. Gözlerimi ona açmak dünyanın bütün güzel manzaralarından çok daha ilgi çekici ve gülümsetici bir etki yaratıyordu üzerimde. Ve saniyeler içinde Bora'nın hayatının aşkı olduğunu iddia eden, İngiliz aksanı ile konuşan o çirkin kadını hatırlayarak güne en düşük puanı verdim. Sahi ben uyumayacağım diye inat ederken ne ara uyuyakalmıştım?

"Günaydın." dedim, adeta fısıldayarak. Gözleri beni bulduğunda istemsizce gülümsemiştim.

"Erkencisin." dedi. Uyanmam için erken bir saat olduğu ve aslında saatlerce daha uyuyabilecek potansiyelimin olduğu doğruydu; fakat insan gözünü açar açmaz karşısında takım elbisesini giymiş dinç ve nereden geldiği belli olmayan bir enerjiye sahip bir insanla karşılaştığı için hâlâ uykusu olmasından utanıyordu.

"Evde misafir var." dedim, esneyerek.

"Uyu sen uyuyacaksan." dedi, bakışlarını yeniden telefonuna çevirdiğinde.

"Niye, hayatının aşkı olduğunu iddia eden ipe sapa gelmez insanlarla benim yanımda rahat rahat konuşamıyor musun?" diye sordum, alayla gülümseyerek. İfadesi asla ama asla değişmeden, tüm dikkatini telefonunda tutmaya devam ediyordu. "Trabzon'da uyudum zaten sürekli. Bari İstanbul'da uyanayım da ayıp olmasın." dedim. Ardından, bir anda

bastırdığını sandığım uyku hâliyle olsa gerek sesli bir şekilde esnedim. Bora'nın çatık kaşlı çehresi bana çevrildiğinde, uykuyla direncime acıdığını düşünmüştüm. Açılmam lazımdı; kalkmam lazımdı. "Gelini benim onların!" dedim, dan diye ve amaçsızca. Bora, beni onaylarcasına başını aşağı ve yukarı sallayarak, bakışlarını yeniden telefonuna çevirmişti.

Küçük ve uykulu adımlarla balkona çıktığımda bir sigara yaktım. Bora'nın bakışlarının bana çevrildiğini hissediyor ama asla kafamı ona çevirmiyordum. Yalnızca kırk beş saniye sonra, o da balkona çıktı ve yanıma oturdu. Tişörtü, mini bir elbise kıvamındaydı bacaklarımda ve hava çok güzel değildi. Bir şey söylemesini bekledim; üşüdüğüm için kızması gerekiyordu. Aç karnına sigara içiyordum ve söndürtmesi gerekiyordu.

"Bu senin..." dediğinde, neden üşümeme ya da aç karnına sigara içmeme tepki göstermemesinin merakıyla yüzümü ona çevirdim. Bana bir telefon uzatıyordu. *Dün gece, seni uyuyor zannederken söylediklerinde gayet ciddiymiş Naz.*

"Yaaa! Nişan hediyem. Çok teşekkür ederim." dedim, bozuntuya vermeden. Şaşırmamam gerekiyordu. Tükürdüğünü yalamış, kendi dediğini çiğnemiş gibi hissetmesini istemiyordum. Ve sanki, dün gece halamın balkonunda hiçbir şey yaşanmamış, bu balkonda kendisine hesap soramayacağımı söylememiş ve birileri onun hayatının aşkı olduğunu benim yanımda belirtmemiş gibi otuz iki diş sırıtıyordum. Benim şaşırmamam onu şaşırtmış ve gözleri kısılmıştı.

"Sormayacak mısın?" dedi, merakla.

"Neyi?" diye sordum, anlamamazlıktan gelerek.

"Neden fikrimi değiştirdiğimi?" dedi. Gözleri biraz daha kısılmış, bana kuşkuyla bakmaya başlamıştı.

"Senin bir bildiğin vardır mutlaka. Böyle olmasını uygun görmüşsündür." dedim, samimi bir gülümsemeyle. Eğildim ve yanağına küçücük bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim ve de." dedim. *Bulduğun fırsatı kaçırma Naz'cım.*

"Bence etme... Çünkü bu bir hediye değil. Cezanın şeklini değiştirdim." dedi, çatılan kaşlarıyla beraber. Aman yiğitliğinden ödün vermesindi. Aman ödül sistemiyle değil ceza sistemiyle çalışsındı. Aman bi' iki dakika aşk yaşamamıza müsade etmesindi. *Anlat anlat, dinliyoruz Bora'cığım.* Derin bir nefes alıp, derin bir nefes vererek onun kafasına erişmeye çalıştım. "Bu telefon geceleri çalmayacak. İnsanlar, seni aradıkları saate dikkat edecekler. Ayrıca sen de öyle gece gece kimseyle mesajlaşmayacaksın." dedi. Niye geceleri benimle bir planı mı vardı?

"Siz emredin... Sizin yanınızda telefonumu kapatayım Bora Bey. Aşk olsun..." dedim, abartılı bir gülümsemeyle.

"Ciddi ol bence Nazlı. Çünkü ben çok ciddiyim." dedi, aşina olduğum uyarıcı ses tonuyla.

"Peki hünkarım." dedim, gülümseyerek.

"Nazzzlııı!" dedi, kaşlarını kaldırarak. O ne güzel bir tonlamaydı öyle!

"Ya ciddiyim! Lütfedip benimle gecelerini paylaşmışsın... Benim ne haddime telefonla ilgilenmek." dedim, tatlı olduğuna çok emin olduğum bir ifadeyle.

"Sen niye bugün bu kadar neşelisin?" diye sordu. Ses tonlamasına kuşku tınısı yerleşmişti yeniden.

"Aaa! Ama! Neşem kaçıyor suç... Neşeleniyorum suç... Yaranamadım sana." dedim, yapmacık bir üzüntüyle. Dudakları iki yana kıvrılırken gözleri parlamış ve kuşku dolu ifadesi bulutlanmıştı.

"Öyle olsun." dedi.

"Kimdi o kadın?" dedim, gözlerimi kısarak.

"Mila." dedi, arkasına yaslanıp yüzünü tamamen bana dönerek.

"Bu pek açıklayıcı olmadı." dedim, yapmacık bir şekilde gülümseyerek. "Hesap sormak HADDİM değil tabii ama..." diye devam ettim.

"Evet değil." dedi, başını aşağı yukarı sallayarak. "Üslubuna dikkat ettiğin sürece istediğini sorabilirsin elbette ama hesap soramazsın." diye devam etti. "Aynı benim sana

sormadığım gibi..." dedi, bir bacağını diğerinin üzerine atarak. Ve galiba haklıydı; beni gayet medeni bir şekilde bozmuştu. Hiçbir cevap veremedim. "Üniversiteden arkadaşım." dedi, iki saniye sonra.

"Anladım." dedim, daha fazla soru sormaya utandığım için.

"Mila ile aynı kolejdeydik Oxford'da. Haliyle epey samimiydik de... Elif, Mila'yla olan samimiyetimizi kıskanırdı. Mila'nın benden hoşlandığını ima etmiş ona bir keresinde... Mila da biraz farklıdır... Öyle kolay bozulmaz. Elif kendisine öyle bir imada bulununca, benim hayatının aşkı olduğumu söylemiş... Tamamen gıcıklığına... Tüm koleje yayılmıştı bu söylenti. Elif öyle bir saçmalık yaptığıyla kalmış ve başına daha büyük bir iş açarak dersini almıştı." dedi, düz bir ifadeyle. *Benim şu an Elif'e hak vermem ve başına gelenlere üzülmem normal mi Naz?*

"Elif dersini mi almıştı?" dedim, şaşkınlıkla.

"Evet." dedi, kendinden emin bir tavırla. "Çünkü yaptığı saygısızlıktı. Sorunu benimle çözmeli, bunu bana söylemeliydi fakat o Mila'nın karşısına dikilmeyi tercih etti. Buna hakkı yoktu." diye devam etti. *Geçilmesini istemediği sınırlar Naz!*

"Sınırların?" dedim, şaşkınlıkla.

"Her insanın sınırları vardır Nazlı." dedi, sıkıntılı bir nefes vererek. "Ben, herkesin koyduğu sınırlara saygı duyuyorum ve bunu onlardan da bekliyorum. Ama benim sınırlarıma saygı duymayan insanlara, hadlerini özellikle hatırlatıyorum." diye devam etti.

"Dün gece bana hatırlattığın gibi..." dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Hangi davranışından bahsediyorsun tam olarak?" dedi ve iki saniyeliğine dudaklarını dişledi. "Diego'lu olana değinmek bile istemiyorum." diye devam etti. "Ya da benim sana ne dediğimi umursamayıp, beni geçiştirmek için sigaranın bittiğini söylemene... Bir şeye üzüldüğün halde bir şeyin olmadığı hakkındaki yalan beyanına... *'Yanlış duymuşsundur içindeki sesi...'* falan..." dedi ve derin bir nefes aldı.

"Düşüncelerine çekilmiş, beni kaale almıyordun." diye devam etti.

"Sana ne düşündüğümü söyleyemezdim." dedim, kısık bir sesle.

"Bugün dersin var okulda." dedi, konuyu birden değiştirerek.

"Evet, bahar dönemi Şubat'ta başladı. O zamandan beri cuma günleri dersim olduğunu biliyorum." dedim, gülümseyerek.

"E gitmen gerektiğini ne zaman öğreneceksin peki?" diye sordu, yapmacık olduğu belli bir şaşkınlıkla. "Dur şöyle yapalım... Bugün bi' git bak bakalım, belki alışkanlık kazanırsın bundan sonrası için..." diye devam etti.

"Range Rover'ınla gidebilir miyim?" diye sordum. Bulutlar dağıldı ve ifadesindeki kuşku biraz daha arttı.

"Sen?" dedi ve üç saniye yüzümü inceledi. "Benim arabamı istiyorsun?" diye devam etti.

"Evet." dedim, kendimden emin bir ifadeyle. Dudakları aralandı, sonra kapandı. Dört saniye yüzüme baktı ve sonra dudakları yeniden açıldı.

"Ne zaman istersen, istediğini alabilirsin." dedi. Sanırım, bozuntuya vermemeyi ve sessizce, sözüm ona çaktırmadan hareketlerimi sorgulamayı seçmişti.

"Range Rover'ı istiyorum. Ben yüksek arabaları çok severim... He bir de şey... Bana kredi kartımı bırakır mısın?" dedim. Ve galiba bunu kaldıramamıştı çünkü bu sefer, cevap vermeden, on saniye boyunca yüzüme baktı.

"N'oluyor Nazlı?" diye sordu, en sonunda. Kafama bir şey düşüp düşmediğini düşünmüştü muhtemelen ve kendini yemektense, doğruca bana sormayı tercih etmişti. Bir şey olduğu ise yoktu.

"Ben bir başkasının himayesi altına girmeye alışık değilim. Hoşlanmıyorum. Ve bence kimse hoşlanmamalı..." dedim ve derin bir nefes aldım. "Senin paran senin olsun... Ben kendi paramı kazanabilirim. Çalışabilirim. Çalışmalıyım da zaten." diye devam ettim. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ve tüm

dikkatiyle beni dinliyordu. "Ama işte biz de seninle ortak bir hayat yaşıyoruz ve elbette ki benim için bir şeyler yapabilirsin... Mesela bana telefon alabilirsin... Ya da ne bileyim işte yaptığın jestlere veya bana lüks gelen imkanlarına alışabilirim ve bu kadarına da itiraz edecek değilim..." dedim.

"Kredi kartını bir imkan olarak görmediğini biliyorum. Bunu Sümela kapanmasına rağmen oraya girebilmekten ya da arabamı kullanmaktan ayırıyorsun..." dedi, gözlerini kısarak. "En azından dün, bunu açık açık söyledin. Dünden bugüne ne değişti?" diye sordu, sonrasında.

"Hiçbir şey." dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Param yok. Yani senin bana verdiğin Beş Bin Lira'dan başka, Yirmi Altı Lira'm var cüzdanımda... Yani zaten para harcamıyorum, çünkü uzun süredir kendi başıma bir şey yapmıyorum... Ama yapmak istiyorum. Yani yavaş yavaş artık hayatıma dönmem lazım. Almam gereken kitaplar, düzenli takip ettiğim haftalık dergiler, yeni keşfettiğim ücretli uygulamalar falan var. Bir insanım hâliyle... Kıyafet falan alıyorum ben, yani görünce alasım gelebiliyor benim de... Sonra, kuaföre gitmem gerekiyor... Hiç olmazsa, bir kafeye gidip kahve içmek istiyor canım. Yani nefes almak bedava sadece, onun dışında her şey para ve maaşımla anneanemin evinin kira parası bana yeter aslında. Ama şu an param yok." diye devam ettim.

"Yani?" dedi, merakla.

"Yanisi şu... Kredi kartını kullanacağım... Ve her ay aldığım tüm parayı sana vereceğim. Artık fazlasını harcarsam da, ki harcamam ev ve imkanları bedava, yol bedava, yemek bedava... Eskisine göre çok daha az masrafım var... Ama harcarsam da helal edersin." dedim, gülümseyerek. Derin bir nefes aldığında, yüzüne düşünceli bir ifade yerleşmişti.

"Kumarhaneye girerken tüm paranı fişe yatırmışsın. 335 Bin Lira... Senin, bugüne dek kendi biriktirdiğin para, değil mi?" dedi.

"Hepsini biriktirmedim. Otelimizi sattığımızda, paranın bir kısmına hiç dokunulmamıştı. Vadede duruyordu. Bir de

bazen ben borsaya falan para yatırıyordum, öyle birikti..." dedim, yutkunarak. Bir anda gülümsediğinde, istemsizce ben de gülümsemiştim fakat neye gülümsediğimizi şu an için anlayamıyordum.

"Borsa?" dedi, yedi saniye sonra.

"Evet riskli biliyorum ama... Kendime söz konusu sayılar olduğunda güveniyorum." dedim, omuzlarımı kaldırıp indirerek. Dudaklarını iki saniyeliğine dişledi ve derin bir nefes aldı.

"Maaşınla kiradan gelen parayı, her ay düzenli olarak bankaya yatır..." dedi, kararlı bir ifadeyle. "335 Bin Lira'yı da ben hesabına yatıracağım." diye devam etti. İtiraz etmek için dudaklarımı araladım fakat konuşmama fırsat vermeden, kendi devam etti. "Her koşulda geleceğini düşünmeye devam etmek zorundasın. Bir garantin olmalı. Ve bu garantiyi kendi imkanların doğrultusunda sağladığında ancak için rahat edecek. Anıl'ın tedavi masrafları karşılığında bir yola girdin benimle... O parayı geri almak da hakkın."

"Anıl sana, harcadığın parayı geri ödemek istiyormuş." dedim, yutkunarak.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu, başını hafifçe sağa eğerek. Kaşları anında çatılmıştı ve bu kadar hızlı değişen mimiklerine adapte olmakta zorlanıyordum.

"Hande söyledi. Anıl söylemiş ona da... Hatta, bunu sana söylediğini de söylemiş." dedim.

"Onunla en son ne zaman konuştun?" diye sordu, sert tuttuğu ifadesini bozmadan. Fakat yine de az evvel altını çizdiği üslup konusunda, kendisi de aynı bana söylediği gibi, dikkatli davranıyordu. Bunu hesap sorar gibi değil de; soru sorar gibi soruyordu. *Dalıyorum Naz'cığım ama Bora, Anıl'ı çok fazla kıskanıyor bunu kaçırma. Bilahare bunu çözmen lazım!*

"Pazar akşamı." dedim. "An'ı temsil eden ve ne benim için ne de Anıl için başka hiçbir anlamı olmayan... Ama özünde, an'ı temsil ettiği ve yaşadığımız an'ın değerini hatırlattığı için çok kıymetli olan... Karşılaştığımızda Anıl'a geri

vereceğim ve esasen onun da art niyet gütmeksizin, tek serveti olduğuna inandığı için bana hediye ettiği... Ve an kelimesinin, baş harflerimizden oluşmasının tamamen tesadüf olduğu o kolyeyi Melis bana verdikten hemen sonra." dedim, tek nefeste. Soluk almam gerekmişti. "Konuştuk. O zaman konuştuk en son, mesajlaştık." diye devam ettim. Bora başını iki yana salladı ve minicik bir kahkaha attı. Duydukları mıydı onu güldüren yoksa bunu araya sıkıştırarak söyleme şeklim miydi asla bilemiyordum.

"Evet." dedi, birkaç saniye sonra. "Bana da söyledi." diye devam etti.

"Ödeyemez." dedim, başımı iki yana sallayarak. "Ne biriktirebilir... Ne de o kadar parayı piyangoyla falan kazanabilir. Alt tarafı bir mühendis o..." dedim ve derin bir nefes aldım. "Konuyu bana açmadığı için onu ben caydırıp gururunu kırmak da istemem." diye devam ettim.

"Ortada bir borç yok Nazlı." dedi, gülümseyerek.

"O, olduğunu düşünüyor ama?" dedim, kaşlarını kaldırarak.

"Hayır. O, senin bana borçlu olduğunu düşünüyor. Ve o parayı ödediğinde ayrılabileceğimize ihtimal veriyor. Veya ayrılıp ayrılmayacağımızı gözlemlemek istiyor." dedi, alaylı bir tavırla. Ve bu takındığı alay maskesinin, Anıl'a olan öfkesini gizlediğini falan düşünüyorduysa yanılıyordu. "Herifteki özgüven çok fazla... Ve bu onun suçu değil. Senin yarattığın ve ona yapıştırdığın bir şey." diye devam etti. *Alay maskesinin arkasındaki öfkesi aslında sanaymış Naz; konuyu çözmeyi ertelesen de dan diye kapatsan mı?*

"Gurur yapıyordur belki de sadece?" dedim, nereden geldiğini tam olarak kestiremediğim bir cesaretle. *Pes artık Naz!*

"Dediğim gibi... Kimsenin kimseye borcu yok. Sen dert etme. O parayı almayacağım." dedi, gülümseyerek. *He iyi muhalefet olmana ya da Anıl'ı savunmana kızmadı bari.*

"Zaten yok yok." dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Yani ödeyemez. Düz 3 Milyon desek ki fazlası vardır bence, kimse

bana bir şey söylemedi bu konuda... Ayda 5 Bin Lira veremez ama verse, 50 senede bitiyor borç. Çocuk geldi 76 yaşına..." diye devam ettim.

"80'i görmem ben... O borcu ödediğinde ayrılmış oluyoruz zaten teknik olarak." dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Allah korusun!" dedim. Bakışlarımda kınama vardı; bu ne biçim bir cümle ya da ne biçim bir düşünceydi!

"Niye? Erken yaşlanmayacak mıyım zaten?" dedi, gülümseyerek. Derin bir nefes aldı ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Anlaştık..." dedi, kısık ama tok bir sesle. "Paranı her ay düzenli olarak bankaya yatıracaksın sen..." diye devam etti.

"Tamam ya, peki." dedim, kollarımı boynuna dolayarak. "Ne yaparsan yap, paraya boğ beni. Kızma da... Ne yaparsan yap, sesimi çıkartmayacağım." diye devam ettim. Elleri belimde dolaşırken, saçlarımın kokusunu içine çektiğini hissediyordum. "Bir daha da öyle beni kafana göre itham etme... Dün akşam ben, balkondayken yani, fakir olduğumu düşünüyordum sadece." dedim, mırıldanarak. Ayrıldığımızda şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu. "Sen Hôtel Le Huit'e ortak olup olmamayı düşün... Ben de işte ancak babaannemin hatıra diye hediye ettiği bileziğin... Pardon sekiz sıra bileziğin çağrışımıyla ne kadar fakir olduğumu düşünüyordum nişan arifesinde." dedim, kaşlarımı çatarak.

"Nişan arifesinde neden paraya ihtiyacın var ki?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Ne demek niye?" dedim, gözlerimi fal taşı gibi açarak. *Hediye beklemiş gibi, hediye almaktan bahsetme sakın Naz!* "Var benim de kendimce masraflarım." diye devam ettim.

"Nişan hediyesi." dedi, gözlerini kısarak. "Hediye falan beklemiyorum senden Nazlı." dedi, kaşlarını kaldırarak. "Biliyorsun değil mi?" diye devam etti.

"Sen bana telefon aldın... Altında kalamam kusura bakma." dedim, kaşlarımı çatarak.

"Nişan hediyen değil o senin. Söyledim ya... O bir ceza." dedi, kaşlarını çatarak. Kıkırdadım. "Ciddiye almıyor musun

sen beni?" diye sordu fakat kendisi de gülümsüyordu.

"Estağfurullah hünkarım! O nasıl söz?" dedim ve küçük bir kahkaha attım. Beni kendine doğru çekti ve bacaklarının üzerine yatırdı. Kafam, koltuğun kol koyma yerine değerken ellerimi karnımda tek eliyle bağlamıştı ve ben daha büyük bir kahkaha atmıştım. Eğildi ve yanağıma küçük küçük öpücükler bırakmaya başladı. Sakallarının yüzümde bıraktığı gıdıklanma hâli çok hoşuma gidiyor; bu beni oldukça eğlendiriyordu. Daha büyük bir kahkaha atmaya başladığımda Bora da minicik bir kahkaha attı.

"Havuz başına kurdular sofrayı... Şimdi herkes senin kahkahalarını duyuyordur." dedi gülerek ve kahkahalarımı bıçakla keser gibi kesti.

"Niye söylemiyorsun?" dedim, üzüntülü bir ifadeyle. "Rezil oldum." diye devam ettim.

"Niye? Kahkaha atmak ayıp mı?" diye sordu, yapmacık olduğunu belli ettiği bir şaşkınlıkla. Eğildi ve sakallarını boynuma değdirmek suretiyle, bile isteye beni gıdıklamaya başladı.

Katılana kadar mı gülecektim; yoksa sonsuza kadar gülebilecek miydim bilmiyordum. Bunu umursamayarak kendimi karnımda ve koltuk altımda dolaşan parmaklarına, boynumu mesken eyleyen dudaklarına teslim ettim. Anladığım tek şey, insan güldükçe daha çok gülüyordu ve gülmek, çok faydalı hatta sakinleştirici bir eylemdi. Bora'yla beraber gülmek ise sağlıklı yaşamın olmazsa olmazı, doktorun reçeteme kırmızı kalemle yazdığı ve hatta üzerine simli kalemlerle yıldızlar attığı vitamin hapı gibiydi. "Vita" sözcüğü, Latince'de "yaşam" anlamına geliyordu; öyleyse Bora'yla beraber gülmek yaşamanın ta kendisiydi. Geldiğimiz son noktada, nefes nefese bir halde gözlerinin içine bakıyordum.

"İyi ki karşıma çıktın." dedim, soluk soluğa konuşarak.

"Sen benim karşıma çıktın." dedi, kaşlarını kaldırarak. Yüzündeki muzur gülümseme, yerini derin ve de bir o kadar

keskin bir tebessüme bıraktı. "Ama iyi ki de çıktın... Yıllardır seni bekliyordum." diye devam etti.

"Bir telefon açsaydın... Daha çabuk gelirdim." dedim, gülerek.

"E büyümeni bekledim." dedi, gülümseyerek. "Biraz daha gelmeseydin, ben gelip seni alırdım zaten." diye devam etti. "Eğer biraz daha kahvaltıya inmezsek de... Babaannem gelip bizi alacak." dedi, kaşlarını çatarak.

"Yarın nişanlanıyoruz." dedim, gülümseyerek.

"Yaa." dedi, alaylı bir ifadeyle. "Benim magazin rezilliğim yüzündendi değil mi?" diye sordu. Yüzüne muzip bir ifade yayılmıştı; benim cümlemi bana iade ederek beni taşlıyordu. Kaç gün geçmişti üstünden; bilmiyordum. Çok geçmemişti. Çok zaman olmamıştı henüz biz tanışalı. Yarın, bir ay olacaktı ve biz birinci ayımızda nişanlanacaktık. Zaten zamanın çok yavaş akmasını, aslında mümkünse hiç akmamasını ve iki yüz kırk beş günün asla bitmemesini istiyordum.

"Biz seninle yüzük seçmeyecek miyiz bu arada?" diye sordum, gülümseyerek. *Unuttuysan hatırlatayım canım, Gökhan, senin için hazırlanan bir yüzük olduğunu ima etmişti.*

"Seçtim ben." dedi ve yutkundu. Kara gözlerindeki yoğunluğun da hiç gitmemesini istiyordum. Ömrümün sonuna dek bana böyle bakması için ne yapmalıydım? *Google'da ararız Naz, belki bir duası falan vardır.*

"Benim fikrimi sormamak, pek senin adetin değildir. After party... Alyanslar... Bunlarda niye fikrimi almıyorsun?" dedim, merakla.

"Bazı şeyler de sürpriz olsun." dedi ve yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu. Beni kucağına alarak kalktı ve beni koltuğa bıraktı. Ardından hızlı adımlarla içeriye girdi. Arkasından bakakalmıştım... Odaya girdiğimde, gece fırlattığım sütyen ve elbise aklıma gelmişti. Fırlattığım yerde yoklardı. *Çüş Naz!* Hayat bu kadar müşterek olmasa da

olurdu. Sonra, komodinin üzerindeki şakayıklara takıldı gözüm. Yüzümde beliren anlamsız sırıtışla banyoya girdim.

♠

Kahvaltı sofrası verandaya kurulmuştu. Sevim Hanım'ın değil, Gülsüm Babaanne'nin elinin değdiği belliydi. Trabzon'dan ne çok şey getirmişlerdi yememiz için ve çok da iyi etmişlerdi. *Naz, sen bir gelinsin ve bu ev senin; onlar da senin misafirlerin!* Kahvaltıya herkesten sonra inmemin açıklanabilir hiçbir tarafı yoktu elbette; ve körpe gelinlerini, kahvaltıya başlamadan bekleyecek kadar düşünceli insanlardı.

Ama benim de mazeretim vardı; çünkü ayna karşısına geçmiş ve nedenini anlamadığım bir şekilde ne giyeceğime karar vermekle uğraşmıştım. Ve de en sonunda, dizlerimin biraz üzerinde biten haki renkte bir şort ile ten rengi yüzücü atleti üzerine krem rengi salaş bir gömlek giymek istediğim konusunda kesin karara varmıştım. Fakat her şey bununla bitmemiş ve bir de ayakkabı seçmem gerekmişti. Ayakkabı seçemeyeceğimi anladığım zaman ise, her durumun kurtarıcısı olduğuna inandığım beyaz spor ayakkabılarımı giyerek kombinimi tamamlamıştım.

"Hoş geldiniz." dedim, Esma ve Bülent'e, gülümseyerek. Filiz Hala ve Gülsüm Babaanne'yi dün görmüştüm ama onlar kız isteme törenimize gelmemişlerdi. Esma, yerinden kalkıp bana sarılmıştı. Asya, kendine Bora'nın kucağında yer bulmuş ve iştahla yemeğini yiyordu. Yanlarındaki sandalyeye oturduğumda, Asya'nın yanağına küçücük bir öpücük bıraktım.

"Sizinle yatacağım bu akşam." dedi Asya, ağzındaki lokmayı yutar yutmaz. *Belki de Asya da senin gibi takıntılıdır Naz.* Ya da herkes böyleydi belki de. Sonuç olarak, Bora'nın etrafında böyle insanlar olması çok güzeldi. Göze batmıyordum.

"Naz'cığım... Akşam, Bahar evinde yemek veriyor bizim için. Sen de gelir misin?" dedi Filiz Hala, gülümseyerek.

"Celur tabii. Niye celmesun? Hatta belki, celinimle cezeruz biraz yemekten evvel." dedi Gülsüm Babaanne, gülümseyerek. Konuşmak için dudaklarımı aralamış ama kendi sesimden önce, Bora'nın sesini duymuştum.

"Nazlı'nın bugün okulu var babaaanne." dedi Bora, tok bir sesle. Okulum, Gülsüm Babaanne'den önemli değildi oysa ki. Ama payıma sadece gülümsemek düşmüştü.

"Naz ya... Ben de seninle gelsem ya?" dedi Begüm, masanın bir ucundan.

"Gel?" dedim, çayımdan bir yudum alarak.

"Kendi okuluna gitmiyor... Başkasının okulunu kovalıyor. Ben böyle cins bir insan görmedim." dedi Bora, mırıldanarak.

"Anne! Ben de gideyim mi?" diye sordu Asya, karşı sandalyesindeki Esma'nın yüzüne bakarak.

"Gel bebeğim sen de tabii." dedi Begüm, Asya'ya. *Senin yerine gitseler de sen gitmesen keşke Naz!*

"Saçmalama Begüm!" dedi Esma, kaşlarını çatarak. "Anneciğim olmaz... Orası okul. Rahatsız edersin yengeni. Biz Bahar Teyze'ne gideceğiz hem seninle..." diye devam etti Esma, Asya'ya gülümseyerek.

"N'olur geleyim..." dedi Asya, bana dönerek. Dudaklarını büzmüştü. "Teyzem de gelecekmiş seninle, ben de geleyim." diye devam etti Asya, Begüm'ü kastediyordu. Ağlamıyordu ama gözleri yaşarmıştı. "Merak ediyorum... Söz veriyorum rahatsız etmem seni. Yaramazlık da yapmam ben." dedi, cevap vermeme fırsat bırakmadan. Bora'nın da bakışları bana çevrilmişti.

"Gelebilirsin... Rahatsız olmam ben Asya'cığım. Ben dersteyken de seninle teyzen ilgilenir. Zaten iki saatcik benim dersim." dedim, gülümseyerek. Asya'nın gözleri sevinçle parlamıştı.

"Ya ben Asya'yla ilgilenemem." dedi Begüm, sitemle. "Benim işim var. Kaçta okuldan çıkacağım belli olmaz! Belki Naz'ın dersinin bitmesini bile bekleyemem." diye devam etti. *Begüm bugün sevgilisiyle buluşacaktı Naz, Elif söylemişti.*

"Bir haber bekliyorum... Birisiyle buluşacağım." dedi, Begüm. Asya'nın suratı asılmış ve yeniden gözleri dolmuştu.

"Çocuğa neden en başında 'Gel.' diyorsun o zaman?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla.

"Ne bileyim? Naz ilgilenebilir sandım." dedi Begüm, aldırış etmeden.

"Haçan arkadaşinla sonra cörüş uç numara... Uşak heveslendi şimdu, hep burada değiluz ya." dedi Gülsüm Hanım, Begüm'e. Bakışlarıyla rica ediyordu adeta.

"Olmaz babaanne. Önemli." dedi Begüm, umursamayarak. Bora, derin bir nefes almıştı. Asya ağlamaya başladı. "Ayrıca sanki ben İstanbul'da mı yaşıyorum? Ben de misafirim sonuçta." diye devam etti.

"Senun misafirluğunla bizumki bir değildur ama." dedi Gülsüm Babaanne, sıkıntılı bir nefes vererek.

"Asya! İşi varmış teyzenin anneciğim. Uzatma." dedi Esma, sitemle. Asya, Bora'nın boynuna sarılmıştı.

"Tamam." dedi Asya, mırıldanarak. Masada gergin bir sessizlik oluşmuştu ve bunu sadece Begüm umursamıyordu.

"Asya ben senu bir yere cötüreceğim zaten, üzülme sakin." dedi Gülsüm Babaanne, yumuşacık bir sesle.

"Asya'cığım." dedim, saniyeler sonra. Asya, yaşlı gözlerini bana çevirdi ve burnunu çekti. "Benimle derse girmek ister misin?" diye sordum, gülümseyerek. Bora'nın gözleri kısılmış sessizce bizi izliyordu.

"Olmaz Naz. Gerçekten gerek yok." dedi Esma, bana bakarak. Ama ben ona bakmamıştım. "Şımarıyor sadece." diye devam etti.

"Asya şımarık bir çocuk değil Esma. Emin ol şımarık çocuk gördüm ben. Üstelik 23 yaşında." dedi Bora, düz bir sesle.

"Gelmek ister misin derse, benimle?" dedim, Asya'ya gülümseyerek. Başını aşağıya yukarı salladı ve kucağıma geldi. Boynuma sarıldı. Bir çocuğu mutlu etmenin ne kadar güzel bir duygu olduğunu hatırlamıştım yeniden.

♠

Esasen benim olan, bunu kimsenin bilmediği ve şimdi Begüm'ün kaldığı odada ders notlarımı toparlıyordum. Begüm, yatağa uzanmış birisiyle mesajlaşıyordu. Kapı, birden ve sert bir şekilde açıldığında durduğum yerde adeta sıçramıştım. Begüm de şaşkınlıkla yataktan doğruldu.

"Ne işin varmış senin bugün?" diye sordu Bora, sert bir sesle, Begüm'e.

"Elif Abla'yla buluşacağız." dedi Begüm, telaşla. Tereddüt bile etmemişti yalan söylerken. *Yalan söylemek konusunda en az onun kadar profesyonel olabilirsin Naz. Ya da sen de onun gibi, profesyonel olduğunu zannediyorsundur.*

"Güvendiğin insana bile dikkat etmiyorsun Begüm, kendine gel artık. Tahammülüm kalmadı!" dedi Bora, sinirle. Begüm'ün gözleri şaşkınlıktan daha çok açılmıştı. "Senin yalanına ortak etmeye çalıştığın Elif Abla'n beni aradı. Sana söylemedi mi?" dedi Bora, alayla. Begüm'ün bakışlarına yerleşen hayal kırıklığını görebiliyordum.

"Nasıl yani?" diye sordu, şaşkın ve sersemlemiş bir ifadeyle.

"Çok sıkıldım!" dedi Bora, bıkkın bir şekilde. "İnanılmaz sıkıldım Begüm!" diye devam etti. "Söylediğin yalanlardan, kendinden başka hiçbir şeyi umursamamandan, çocukluğundan... Yeter artık. Yeter!" dedi, uyarıcı bir ses tonuyla.

"Erkek arkadaşımla buluşacağım bugün." dedi Begüm, gözlerini Bora'dan kaçırarak. Halının üzerindeki bir noktaya bakıyordu. Bora, öfkeyle derin bir nefes aldı ve bakışlarını bana çevirdi.

"Odadayım." dedi Bora, düz bir sesle. Sanırım beni odaya çağırma şekliydi bu. Begüm'e buruk bir tebessüm gönderdim ve ders notlarımı da alıp odadan çıktım. Bora'nın odasına girdiğimde, balkonda sigara içiyordu. Hiçbir şey söylemeden yanına doğru ilerlediğimde bakışları bana kaydı. Yanına oturmuştum.

"Bir şey mi söyleyeceksin?" dedim, merakla.

"Asya'yla konuşabilirim... Derse sokamazsın onu. Anlar ben anlattığımda." dedi, sıcacık bir gülümsemeyle.

"Yoo sokarım derse onu da... Sorun olmaz benim için." dedim, gülümseyerek. Sigarasını kül tablasına bıraktı ve arkasına yaslandı.

"Emin misin Nazlı? Gerçekten mecbur değilsin." dedi, tereddütlü bir ifadeyle. Biraz daha gülümsedim ve kollarımı boynuna doladım.

"O da sana sarılmayı çok seviyor." dedim, fısıldayarak. Belimdeki ellerinin gücünü daha çok hissetmiştim kurduğum cümleden sonra. Kokusu ciğerlerime nüfuz ederken hissettiğim tek duygu huzurdu. Çok kısa bir süre öyle kaldık. Ardından geri çekildim ve bakışlarımı gözlerine sabitledim. Gözlerinin içi de gülümsüyordu.

"Söyle." dedi, yumuşacık bir sesle. *Bu adamın, tek bir bakışından seni anlamasına hayran oluyorum Naz!*

"Hiç erkek arkadaşım olmadığını söylemiştim ya sana." dedim, kısık bir sesle. Aynı ses tonum gibi onun da gözleri kısıldı. "Ben bunun heyecanını yaşamadım hiç... Eğer mesela şimdi... Seninle sevgili olsaydık biz... Ben de abime yalan söyleyebilirdim. Bence bu çok da abartılacak bir şey değil." dedim.

"O zaman iyi ki senin abin değilim Nazlı." dedi, gülümseyerek. *Karışmamanı istiyor Naz.* "Çünkü eğer senin abin olsaydım... Ve doğruyu söylediğinde istediğin gibi at koşturabilseydin... Ama buna rağmen hala yalan söylüyor ve arkamdan abuk sabuk işler çeviriyor olsaydın... Hiç hoş olmazdı ilişkimiz." diye devam etti.

"Nasıl yani? Doğruca bunu söyleseydi... Kızmayacak mıydın Begüm'e?" dedim, şaşkınlıkla.

"İnsanlar sevgilileriyle buluşurlar Nazlı... Bunun kızılacak bir tarafı yok. Sevgilisi olduğunu zaten biliyorum." dedi, gülümseyerek.

"Peki Begüm... Kızmayacağını biliyor mu?" diye sordum, merakla. Beni kendine çekti ve kollarının arasına aldı.

"Kardeşim de dahil olmak üzere... Kimseye kendimi anlatmam ben Nazlı. Kendisinin görmesi lazım." dedi, yumuşacık bir sesle. Kolları arasından doğruldum ve kapkara gözlerine odakladım bakışlarımı. *Sen gördün Naz. Sen Kara'nın içindeki aydınlığı gördün. En başında gördün.* Gülümsedim. Biraz sonra beni öpecekmiş gibi bakıyordu yine; bu bakışı çok seviyordum.

"Beni öpsene." dedim, dan diye. *Alın bu kızı buradan ya!* Gözlerine birkaç saniye şaşkınlık yerleşti ve minicik bir kahkaha atıp dudaklarını ısırdı. Yutkunarak dudaklarını izliyordum. Onun beni öpmesini istiyordum. *Sen öpmesini söylemiş olsan bile mi Naz?* Elini belime yerleştirerek beni kendine doğru çekti ve bir anda kendimi bacaklarının üzerinde buldum.

Dudaklarını, adeta ağır çekimde dudaklarıma doğru yaklaştırdı. Üst dudağı, aralanan dudaklarımın arasına sızmış ve oradan umutlarını üflemeye başlamıştı yüreğime. Dudaklarımın yumuşacık dokunuşlarına ve dilimin damağında bıraktığı tada hayallerimi serpiştirmiş ve ona sunuyordum. Anlıyor olmalıydı. Farkında bile olmadığım tüm arzularımı yerine getiriyordu tam da bu noktada çünkü; kolları arasında, kucağında, nefesi nefesime karışırken ve kokusu buram buram üzerime sinerken duyduğum zevk.

Takvimler 31 Mart'ı gösterirken bir adam, bir kadını hayallerinden uzun uzun öpmüştü.

"Bora." dedim, nefes alma ihtiyacıyla dudaklarımız ayrıldığında. Neden adını söyleme gereği duymuştum bilmiyordum. Belime sabitli ellerini hiç hareket ettirmemişti. Ben güçlü olduğumu zanneden birisiydim ama sanki şimdiden sonra, dik durmam, onun o güçlü ellerinin, omurgama bir şekilde dokunmasına bağlı olacaktı. Nefesini şimdi yüzümde hissediyordum. Aynı belimdeki elleri gibi, gözleri de gözlerime sabitlenmişti. Onu tanıyana kadar, bu kadar değerli olduğumdan bihaberdim. En az bakışlarının derinliği kadar çok seviyordum onu. Bakışlarıyla gözlerimi

delip içime ulaştıkça, kendimi de en az onu sevdiğim kadar seviyordum.

"Çok nazik bir kalbin var." dedi, fısıldayarak. Şaşkınlıkla gülümsedim. Beni yavaşça bacaklarının üzerinden koltuğa doğru kaydırdı ve ayağa kalktı. "Sizi Selim götürse olur mu, emanet çocukla araba kullanma sen?" dedi, kapıya doğru ilerlerken.

"O-olur." dedim, hâlâ üzerimden atamadığım şaşkınlıkla. Kapının önünde durdu ve yüzünü bana döndü.

"Asya sana emanet. Eğer bir şey olursa... Ya da huysuzlanırsa doğrudan beni ararsın." dedi ve göz kırpıp içeriye girdi.

♠

"Nazlı Hanım." dedi, Selim, Hisarüstü'ne doğru çıkan yokuşa geldiğimizde. "Bora Bey, eğer siz istemezseniz okula girmememizi söyledi... Kampüsün girişinde inmek mi istersiniz yoksa fakülteye kadar gidelim mi?" dedi, saygıda asla kusur etmeyen, nazik bir ifadeyle. *Dilimi ısırarak söylüyorum ki Naz, Bora'nın bu düşünceli tavrından ö-le-ce-ğim!*

"Kampüsün girişinde insek daha iyi." dedim, gülümseyerek. "Ben dersten çıkınca sizi arayayım, olur mu?" diye devam ettim.

"Nasıl isterseniz Nazlı Hanım." dedi Selim. Özgür, biraz daha ileride arabayı durdurduğunda, Selim hızlı adımlarla kapımızı açmıştı. Çantamdan öğrenci kimlik kartımı çıkarmakla uğraşırken, bir yandan da Asya'nın elini sıkı sıkı tutuyordum. Oldukça neşeli bir şekilde, kocaman açtığı gözleriyle etrafı gözlemliyordu.

"Çocuk?" dedi gülümseyerek, güvenlik görevlisi. Biraz şaşkındı elbette ama gülümsüyordu.

"Kaçak öğrenci." dedim, göz kırparak. Asya için Boğaziçi'nin masmavi denizle buluşan yemyeşil görüntüsü çok farklı bir manzara olmamalıydı; çünkü o Karadeniz'i belki de benden çok gezmişti. Fakat, şu an burasının bir okul olmasını yadırgıyor ve gördüğü her resmi kafasına kazımaya

çalışıyor olmalıydı. Temel Bilimler Binası'na giden yolda duyduğu her sese dönüyor, gördüğü her tabelayı anlamasa bile birkaç saniyeliğine inceleme gereği duyuyordu.

"Çok büyük!" dedi Asya, dakikalar sonra.

"Öyle." dedim, gülümseyerek. "Derse girmeden bir şeyler içmek ister misin?" diye sordum, ardından.

"Olur." dedi Asya, itiraz etmeden. Birlikte kantine doğru ilerledik. Kendime, çok uzun zaman sonra derse gireceğim için sert bir kahve almam gerekiyordu ve fakat ben sert kahve sevmezdim. *Sağlık olsun Naz, düşünmen yeter. Sen oradan, bir çay söyle kendine; demli olsun.*

Kendime demli bir çay almış, Asya'ya ise öyle alıştığı üzere, paşa çayı yaptırarak, bahçedeki masalardan birisine oturmuştuk. Etrafımızda dolaşan kedi ve köpekleri Asya büyük bir sevinçle izliyordu.

"Telefonunu kullanabilir miyim?" diye sordu, biraz sonra. Bu soru üzerine, artık yeni bir telefonum olduğunu hatırlamıştım. Kullandığım tüm uygulamaları evde kaşla göz arasında yüklediğim ve şarjını kontrol ettiğim telefonu Asya'ya uzattım. Telefonun alt kısmını dudaklarına yaklaştırdı ve konuşmaya başladı. "Dayıcığım! Burada bissürü kediler var, köpekler var!" dedi ve gülümseyerek ekrana bakmaya başladı. Biraz ona doğru yaklaşarak, şaşkınlıkla ne yaptığını anlamaya çalıştım. Bora'ya WhatsApp'tan ses kaydı atmıştı.

"Nasıl yapabildin bunu?" diye sordum.

"Yeşil mesaj kutusuna tıkladım. Sonra herkesin içinden dayımın resmini buldum. Evdekilerin telefonundan dayımın resmini bulup, onunla konuşuyorum ben. İşte kim telefonunu verirse bana evde... Zaten ben dedim dayıma, bu resmi koymasını, çok güzel..." dedi, gülümseyerek. *Söylemeyeyim söylemeyeyim diyordum da Naz; o kadar anlamıyordum ki Bora'nın WhatsApp'ta neden fotoğraf kullandığını. Yani kullanmazdı, kullanmazdı; Bora sonuçta bu.*

"Fotoğraflarını çek dayıcığım." diyen Bora'nın resmini duymamla önce irkildim ve sonra bana soru soran gözlerle

bakan Asya'ya gülümsedim. Fotoğraf çekmek için izin vermemi bekliyordu. Asya, denize karşı konumlanmış, karşımızdaki bankın arkasında yatan beyaz bir köpeğin fotoğrafını çekerek Bora'ya attı.

"Adı Beyaz Uykucu olsun dayı, tamam mı?" dedi Asya ve ses kaydını gönderdi.

"Olsun bakalım." dedi Bora, yeni gönderdiği ses kaydında.

"Sana derste de fotoğraf atayım mı dayı?" diye sordu Asya.

"Derste telefon kullanmak yasak dayıcığım." dedi Bora. Asya'nın şaşkın suratı yeniden bana çevrilmişti.

"Evet yasak." dedim, üzüntülü bir ifadeyle.

"Olsun. Önemli değil." dedi Asya, gülümseyerek.

"Başka bir işin var mı telefonda? Dayına 'Görüşürüz.' diyecek misin?" dedim, merakla.

"I-ıh. Sonra yine konuşurum belki." dedi Asya gülümseyerek ve telefonu bana uzattı. Asya, Bora'ya kocaman büyüyen ve aynı gerçeği gibi atmaya devam eden bir kırmızı kalp emojisi göndermişti ve bunu ne ara yaptığını asla anlamamıştım. Şaşkınlıkla gülümsedim ve gözlerim kısıldı.

"O kalbi ben atmadım."

"Hadi canım."

"Evet."

"Çünkü ben sana neden kalp atayım ki?"

"Bilmem. Neden atmayasın?"

"Atmamı mı isterdin?"

"Neden isteyeyim?"

"Bu uzar gider yalnız..."

Ve Bora uzatmamış, kısa kesmişti; hatta kısa da değil konuşmayı tamamen kesmişti. Konuşma bitmişti. Mavi tik olmasa bile görüldüğünü bildiğim mesajıma cevap yazmamıştı. Cevap yazmadığı gibi çevrimdışı olmuştu. Dersin başlamasına on bir dakika, kırk yedi saniye kalmıştı ve de kalkmamız gerekiyordu. Sık kullanmadığım ama Asya sayesinde, biraz evvel sık kullanılanlarıma giren ama bu

hâliyle küçücük duran o kırmızı kalbe baktım. Sonrasında birden bire, parmağımı sola doğru kaydırarak, emojilerde semboller kısmına gelmiş bulundum. Kırmızı kalbin yanında duran, ilk sıradaki soldan ikinci siyah kalbe tıkladım. *Pilavdan dönenin kaşığı kırılsın Naz!*

Gönderdim.

Siyah kalp, kırmızı kalp gibi güm güm atmıyordu ama ona iletildiğinde onun da boyutu büyümüştü ve ekranda oldukça asil duruyordu. WhatsApp'dan derhal kaçarcasına çıktım ve telefonu çantamın içine fırlattım. Ve benim kalbim, siyah kalbin yapmadığını yapıyor; yerinden çıkacak kadar hızlı bir şekilde atıyordu.

♠

"Ders mi bitti?" diye sordu Asya sessizce bana dönerek. Hocanın derslikten ayrıldığını ve sınıftaki öğrencilerin dışarıya çıktığını görmüş, olanı biteni anlamak istiyordu.

"Hayır güzel kız!" dedi Ekin. Asya'nın ders boyunca, asla gıkını çıkarmadan, gayet keyifli bir şekilde yaptığı resimde gözlerini gezdirdi ve gülümseyerek Asya'ya döndü. "Ara verdik sadece." diye devam etti. "Tenefüs gibi." dedi.

"N'aber Ekin?" dedim, yerimden kalkıp ona sarılarak.

"Seni sormalı Nazo?" dedi sımsıcacık gülümsemesiyle ve kollarını bağlayarak yüzüme bakmaya başladı. Bir şeyler duymuştu ve de her şeyi birinci ağızdan teyit etmek zorunda hissediyordu.

"Doğru, evleniyorum." dedim, gülümseyerek. Bakışları, parmağımdaki yüzüğe kaydığında, Ekin'in yüzündeki gülümseme daha da artmıştı.

"Hande bahsetti. Ve hatta, yarınki partiye de davet etti beni. Ama ne yalan söyleyeyim, son an'a dek kamera şakası çıkacak zannetmiştim." dedi Ekin, gözlerini bir parça daha fazla açarak. "Çok sevindim, çok mutlu olun!" diye devam etti. Hande'nin samimi olmadığı hiç kimse yoktu fakat tüm arkadaşlarının içinde belki de kendisine en yakın hissettiği, ders aralarında oturduğumuz masada her daim olan ve

böylece benim de adını dahi bilmediğim hatta tanımadığım çoğu insandan ayrılan birisiydi Ekin.

"Sağ ol tatlım." dedim, tebessüm ederek. "Gel tabii." diye devam ettim. Ve kim bilir Hande, başka kimleri kimleri çağırmıştı fakat bunu düşünüp de şimdi sinirlenmek istemiyordum. Bakışlarım, Ekin'le beni dinlemek yerine, hâlâ resim yapmaya devam eden Asya'ya kaymıştı. "Asya... Bora'nın yeğeni." dedim, Ekin'le onu tanıştırmak istercesine.

"Ay!" dedi Ekin, kahkaha atarak. "Bir an, çocuğu falan diyeceksin diye ödüm koptu!" dedi, rahatlamış bir ifadeyle. "Hayır, sormaya da çekindim." diye devam etti. Histerik bir kahkaha attığımda, Asya Ekin'e gülümsüyordu ve onun bu muhabbetten ne anladığını asla bilmiyordum. Ve belki de ben Ekin'i tam da bu yüzden, bu okuldaki diğer insanlardan ayırarak seviyordum; alakası olmayan hiçbir şeye karışmıyor, bilmediği konu hakkında yorum yapmıyor ve üzerine vazife olmayan hiçbir mevzuya muhalefet olmuyordu. Ve belli ki sosyete dergilerini ya da magazin sayfalarını falan da takip etmiyordu. *Ne kadar da sana benzemiyor Naz!*

"Memnun oldum Asya'cığım." dedi Ekin, gülümseyerek.

"Dayımın çocuğu yok." dedi Asya, içten bir tebessümle. "Çünkü daha evlenmedi." diye devam etti. *Çocuktaki akla bak Naz!* Darısı da inşallah başımaydı da benden çocuğu olurdu. *Yavaş gel Naz!* Ekin ve Asya, kendi aralarında sohbete tutuştuklarında, çantamın içine fırlattığım telefonum ve çok nazik kalbimden koparak siyah bir kalp emojisiyle simgelenen mesajım aklıma gelmişti.

"Emoji klavyesi kullanmıyorum." yazmıştı Bora, elli yedi dakika önce, mesajım cevap olarak. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi dört saniyeliğine tavana sabitledikten sonra, yüzüme en hin gülüşümü yerleştirdim.

"Kullansaydın eğer... Ne gönderirdin, mesela?"

"Emoji gönderecek olsam, klavyesi de telefonuma yüklediğim applerden birisi olurdu."

"Lafı yine çok güzel çevirdin"

"Vallahi tebrik ederim."
"Ders arası sanırım?"
"Evet."
"Sizi almaya geleceğim çıkışta."
"Gel."
"Ama biraz oyalanmanız gerekebilir. İşimin ne zaman biteceğini bilmiyorum."
"Neredesin ki?"
"Ortaköy. After party hazırlıkları."
"Heee :)))))"
"Ben dersteyken sen bizim için uğraşıyorsun yani..."
"Güzel, sevdim ben bunu."
"Çalış çalış."
"Her şeyin kusursuz olması şahsen benim için çok ama çok önemli, bakalım duruma göre değerlendireceğim çabanı."
"Yoksa evlenmekten vazgeçerim diyorsun?"
"Aynen öyle."
"Şakalarına bayılıyorum Nazlı."
"O kadar komikler ki..."
"Kelimeleri kifayetsiz bırakıyor."
"Aaa!"
"O zaman buraya da kaşları çatılan bir Bora Karabey çizelim."
"Gerçi senin kaşların hep çatık."
"Sahi... Senin kaşların neden hep çatık?"
"İyi dersler Nazlı."
♠
Boğaziçi Üniversite'sinde attığımız her bir adımda karşımıza çıkan kedilere, kantinden paket halinde aldığımız salamlardan dağıtıyorduk. Derse girerken, Asya özellikle ders çıkışında bunu yapıp yapamacağımızı sormuştu. *Bu okuldaki altıncı senen Naz, bir kere aklına gelmemiştir böyle bir insanlık.* Gelmemişti evet ama çocuklardan da bir şeyler öğrenebilirdik. Onların kalbi, benim kalbimden çok daha nazik olabilirdi. *Artık bunu sürekli olarak kullanırsın herhalde Naz?*

"Salamımız bitti yenge." dedi Asya, sarı bir kedinin başını okşarken. "Ama zaten Şekercik de doymuştur." dedi, bana yüzünü çevirdiğinde.

"Şekercik mi koydun adını?" dedim, Asya'ya gülümseyerek.

"Evet. Dayım ne zaman gelecek?" dedi, merakla.

"Bilmiyorum, ararız. Hadi gel, biz şimdi ellerimizi yıkayalım seninle." dedim ve elini tutarak, tuvalete doğru yürümeye başladım.

"Dayıma derste resim yaptığımı anlatacağım." dedi, sevimli bir sesle. "Sonra öğretmeninin beni çok sevdiğini de söyleyeceğim." diye devam etti. Kafasını kaldırmış bana bakıyordu.

"Bence seni tanıyan herkes çok sever." dedim. Tuvaletin ağır kapısını hafifçe ittirdim ve Asya'nın içeriye girmesini sağladım. Çok uysal bir çocuktu. Hiç şüphesiz, çok güzel yetiştirmişlerdi onu. Ne yapması ya da yapmaması, ne zaman konuşup konuşmaması gerektiğini çok rahat anlıyordu. Tuvaletten çıktıktan sonra kantine doğru ilerledik. Saat 4'e 20 vardı. İki tane vişne suyu alarak, deniz manzaralı banklardan birisine oturduk. Çok tatlı bir bahar havası vardı.

"Ooo kimler teşrif etmiş!" dedi, neşeli bir ses. Ozan'ın sesiydi bu. Gülümseyerek ayağa kalktım ve ona sarıldım. "Küçük hanımefendi kim?" dedi Ozan, Asya'ya gülümseyerek. Ve elbette ki, Asya'nın ayağa kalkıp ona elini uzatmasını ve adını söylemesini beklemiyor olmalıydı. *Sen de beklemiyordun Naz...* "Memnun oldum." dedi Ozan.

"Nasıl gidiyor?" dedim, Ozan'a göz kırparak.

"Aynı işte. Vural Hoca'nın asistanlığını yapıyorum şimdi. Bir yandan da yüksek lisans. Kafeye de devam işte." dedi Ozan, göz devirerek. "Sen de ne var ne yok?" diye, devam etti.

"Asya'cığım... Ozan Abi'n benim komşumdu." dedim, gülümseyerek. "Aynı zamanda da aynı okuldayız tabii ama o benden büyük." diye, devam ettim. Asya, heyecanla beni dinliyordu. Bakışlarımı Ozan'a çevirdim. "Mezun olacağım inşallah!" dedim, aynı onun gibi göz devirerek.

"Annem ile arada kulaklarını çınlatıyoruz." dedi Ozan ve küçük bir kahkaha attı. Gözlerimi kıstım.

"Paralarım seni Ozan! Sakın! Sakın muhabbetini bile açma!" dedim, sinirle. Ozan, daha çok kahkaha atmıştı.

"Gelin size bir şeyler ısmarlayayım kafede." dedi, bir süre daha kahkaha attıktan sonra. İstemsiz bir şekilde ben de gülmüştüm.

"Asya'cığım... Ozan Abi'nin kafesi var okulun hemen dışında... Dayını orada bekleyelim mi? Hem kocaman bir akvaryum da var orada... Madem bütün hayvanları seviyormuşsun..." dedim, ellerimi dizlerime yerleştirip Asya'nın hizasında eğilerek.

"Olur." dedi Asya, hiçbir şeye itiraz etmeyen tatlılığıyla. Ozan, Asya'nın elinden tuttu ve yürümeye başladık. Telefonumu çıkardım ve Bora'yı aradım.

"Efendim Nazlı." diye açtı telefonu Bora. Henüz yalnızca iki kez çalmıştı.

"Neredesin?" diye sordum, tatlı olduğunu sandığım bir sesle.

"Ortaköy'deyim hâlâ, biraz daha işim var. Bir şey mi oldu?" dedi.

"Yok. Benim eski evin orada bir kafe var da... Biz seni orada bekleyeceğiz. Onu haber vermek istedim." dedim. Ozan, Asya'yı kucağına almıştı. Biraz ilerideydiler. Çünkü Ozan Asya'yı eğlendirmek için hızlı adımlarla koşarcasına yürüyordu. Asya, kollarını Ozan'ın omzuna yerleştirdiğinde, bileğindeki bilekliğin ipi çözülmüş ve yere düşmüştü.

"Tamam ben-" dedi bu sırada Bora ama benim yeniden konuşmamla lafı kesilmişti.

"Bilekliği düştü Ozan, dur!" dedim, yüksek çıkan bir sesle.

"Ozan?" dedi Bora, şaşkın bir ses tonuyla. Ozan, eğilmiş ve Asya'nın bilekliğini yerden almıştı.

"Ben bağlayamam bunu yalnız." dedi Ozan. Benim onlara yetişmemi beklemek için durmuştu.

"Takmasam da olur." dedi Asya, kıkırdayarak.

"On beş dakika sonra oradayım." dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Cevap vermeme fırsat kalmadan telefon suratıma kapanmıştı.

♠

Eski evimin sokağının başında, kampüsün neredeyse karşısında sayılacak bir mesafede, Ozan'ın işlettiği küçük, öğrenci mekanı olan kafeye gelmiştik. Özellikle cuma ve cumartesi akşamları kalabalık olurdu burası. Şimdiden, çok az boş masa vardı.

"Kimleri görüyorum!" diye boynuma atladı Nergis. Henüz üniversite ikinci sınıftaydı ve o da benim gibi Matematik okuyordu. Ozan'ın kafesinde yarı zamanlı çalışarak da cep harçlığını çıkarıyordu. Ben Nergis'le ayak üstü konuşurken, Ozan, bahçede güzel konumlanmış yuvarlak bir masaya Asya'yı oturtmuş ve ona çikolatalı bir pasta dilimi ikram etmişti. Asya, etrafı gülümseyerek inceliyor ve pastasını yiyordu. Göz göze her geldiğimizde de gözlerini kırpıştırıyordu.

"Hadi ne çok tuttun çalışanımı!" dedi Ozan, yapmacık bir sitemle. Elinde, vişneli kek tabağı ve iki bardak da çay vardı. Yanımızdan geçerek Asya'nın yanına gitti.

"Özlemişim bu ortamı!" dedim, yanlarına gittiğimde. Ozan gülümseyerek bana cevap verecekken, koşar adımlarla Nergis yanımıza gelmiş ve dikkatimizi üzerine çekmişti.

"Ozan Abi! Çok zengin bir müşterinin geldiğine yemin edebilirim." dedi Nergis telaşla. "Alacağım bahşiş benimdir." diye fısıldarken, Bora yanımıza kadar gelmişti. Ozan, hızla ayağa kalktı.

"Buyurun... Hoş geldiniz?" dedi Ozan, şaşkınlıkla. Bora ise geyikten başka bir şey yapılmayan bir kafeye değil; toplantıya gelmiş kadar ciddi bir ifadeye sahipti.

"Dayım o benim!" dedi Asya, Ozan'a gülerek. Ozan'ın şaşkın bakışları Asya'ya çevrilirken, Bora'nın ifadesiz bakışları da beni bulmuştu.

"Çocuğu çalmadın inşallah?" dedi Ozan bana dönerek. Yüzünde ciddi bir merak vardı. Histerik bir kahkaha attım ve

ayağa kalktım.

"Eee Ozan... Bora, benim erkek arkadaşım. Hatta arttırıyorum yarın nişanlanıyoruz." dedim, gülümseyerek. Ardından Bora'ya döndüm. "Ozan da benim alt komşumdu... Daha doğrusu, annesi ev sahibimdi. Aynı zamanda da bizim okuldan." dedim, gülümseyerek. Ozan, elini Bora'ya uzattı ve tokalaştılar.

"Bir sandalye ayarlar mısın hemen?" dedi Ozan, Nergis'e bakarak. "Siz böyle geçin." diye devam etti ve Bora'ya kendi yerini verdi. "Ne içersiniz?" diye sordu.

"Filtre kahve." dedi Bora, tok bir sesle. Ardından Asya'ya döndü. Çayımı yudumlayarak, Bora'nın hareketlerini izliyordum. "N'aber prenses?" dedi Bora, Asya'ya.

"İyi... Ozan Abi'm pasta ikram etti bana." dedi, Asya. Cıvıl cıvıl çıkmıştı sesi.

"Afiyet olsun... Nasıl geçti gününüz?" diye sordu Bora, Asya'ya.

"Çok güzel!" dedi Asya, sevinçle. "Biliyor musun? Yengemin öğretmeni beni çok sevdi. Ders sonunda tahtaya adımı ve soyadımı yazdım ben." diye devam etti Asya. Öyle neşeliydi ki, Bora da gülümsemişti.

"Öyle mi?" dedi, Bora kaşlarını kaldırarak. "Sıkılmadın mı sen derste?" diye sordu, Asya'ya.

"Cık. Yengem bana kalem verdi. Sınıftaki arkadaşlarından da bissürü kalem topladı. Hepsi bende hem de şimdi. Çantamda. Bana hediye ettiler." dedi Asya, gülümseyerek. "Bir tane kız vardı. Böyle yengemin arkasında oturuyordu. Çok süslüydü, Ekin Abla gibi değildi. Biz sınıfa girerken... Senden bahsediyordu. Sen yengemden illaki ayrılacakmışsın, atacakmışsın onu bir şey yapıp... Neydi yenge?" dedi Asya. En sonunda bakışları bana çevrilmişti. Ve bunun üzerine Bora'nın bakışları da bana kaydı.

İşte buna "çocuktan al haberi" adını veriyorduk ve çocuktan her haberi almasak da olurdu aslında. Asla umurumda olmamakla beraber, benim durumuma da, "zengin adamı kapakladı" adı veriliyordu. En azından, okul

içinde, itinayla uzak durduğum ve yanaşmadığım bir grup topluluk, bu konuda böyle düşünüyordu. Tüm gün, nişandan sonra yapılacak partimle ilgilenip dersi eken Hande de o gruba, "ukala dümbelekleri" adını veriyordu mesela.

"Buyurun." dedi Ozan. İyi ki de dedi. Bora'nın kahvesini masaya koymuş ve kara kedi misali ortamıza oturmuştu. Asya'ya verecek bir cevabım olmadığı ve beni kurtardığı için bunu önemsememiştim. "Tatlı kız... Pastanı bitirdiysen eğer... Akvaryuma bakabilirsin." dedi Ozan, Asya'ya gülümseyerek. Asya'nın izin almadan bu masadan kalkmayacağına adım kadar emindim; ama bakışlarının benimle değil Bora'yla muhatap olacağını düşünüyordum. Soru soran gözlerle bana baktığında, içimde bir yerlerde daha evvel hiç hissetmediğim bir duygu hissetmiştim: annelik.

"Nergis." dedim, seslenerek. Nergis, sesimi duyar duymaz yanıma gelmişti. "Asya'ya ıslak mendil verir misin? Akvaryumdaki balıklara bakacak." dedim, gülümseyerek. Asya masadan kalkarken, Bora'nın bakışlarını üzerimde hissetmemle ona döndüm. Gözlerinin içinde bir parıltı ve dudaklarında varla yok arası bir tebessüm peyda olmuştu.

"Bu arada... Sizin bir arkadaşınız vardı... Anıl'ın yanında görmüştüm birkaç kez... Esmer bir kız..." dedi Ozan. Bakışlarımı ona çevirdim. Ayça'nın adını hatırlamaya çalışıyordu. *Naz, ne alaka şimdi?*

"Ayça." dedim, dümdüz bir sesle ve çayımdan bir yudum aldım. Bora yeniden ifadesizleşen yüzüyle, gözünü kırpmadan Ozan ve benim aramdaki sohbette bakışlarıyla mekik dokuyordu.

"Heh! O kız gelmiş birkaç kez... Seni bulamadıkça bizim zile basmış sanırım. Annem taşındığını söylemiş ama ısrarcı olmuş. Numaranı istemiş ama annem vermemiş. Geçenlerde öğrendim ben de... Arayacaktım seni vallahi ama aklımdan çıkmış." dedi Ozan, samimi bir ifadeyle. Ozan'la komşuluk ilişkimiz gayet iyiydi; annesinden kaçar kaçar bana gelirdi. Fakat ne kadar yakın olursak olalım; belli bir seviyeyi

geçmemişti ilişkimiz. Bu seviyeyi bugüne kadar Eren ve Hande dışında kimseyle geçememiştim de zaten.

Yeni tanıdığım insanlara karşı hep bir koruma kalkanı açıyordum; bunun bildiğim belli bir sebebi yoktu. İnsanlarla ne kadar samimi olursam olayım, etrafıma çizdiğim çemberin dışında bırakıyordum onları. Eren çocukluk arkadaşımdı; hatta abim sayılırdı ve de onun yeri sade çemberin içi değil başımın üstüydü. Ama Hande'nin diğer herkesten sıyrılıp bu çemberin içine neden ve nasıl girebildiğini bilmediğim gibi, diğer insanların da o çemberin neden ve nasıl dışında kaldıklarını anlamıyordum. *Naz'cığım, hayatın geometrisini sonra hesap et, konumuz Ayça!*

"Annen çok dedikodumu yapıyor mu ya?" dedim, abartılı bir şekilde gülerek. Konunun Ayça olmasını kabul edememiştim. Ozan şaşırsa da bozuntuya vermedi ve güldü.

"Kızım sus ya... Abuk sabuk muhabbetler. Vallahi utanıyorum. Şehir dışında olmasaydım görürdü annem!" dedi Ozan, mahçup bir şekilde. Küçük bir kahkaha attım ve bakışlarımı Bora'ya çevirdim.

"Benim kirayı son ödeme günüm ayın 7'siydi. Hayriye Teyze'ye... Yani Ozan'ın annesine... Ayın 8'inde evden çıkacağımı söylediğimde, benden kalacağım bir gece için 400 Lira istedi de." dedim, gülerek. Bora'nın gözleri kısılırken, dudakları yanaklarına ulaşmıştı.

"Bir gece için?" dedi Bora, şaşkınlıkla gülümserken.

"Kapatalım bence konuyu." dedi Ozan, başını iki yana sallayarak.

"Evet. Ben de gittim otelde kaldım. Ve emin ol, Ozan'ların evinden çok daha lükstü ve gecesi 300 Lira'ydı." dedim, gülerek.

"Annem akıl hastası bence benim." dedi Ozan, dudaklarını birbirine bastırarak.

"Estağfurullah." dedi Bora, Ozan'a samimi bir şekilde gülümseyerek. Sonrasında bakışları yeniden beni bulmuştu.

"Yok ya şimdi birbirimizi kandırmayalım... Ben de az değilim yani. Kadını çıldırtıyordum." dedim, bakışlarımı

Bora'dan ayırmayıp. Ozan da Bora'ya çevirmişti yüzünü.

"Naz'ın tekila partileri vermesinde değildi annem cidden... Sadece çok fazla ses oluyordu. Yani tüm mahalleyi ayağa kaldıracak cinsten." dedi Ozan, yapmacık bir ciddiyetle. Bora, kaşlarını kaldırarak gülümsemişti.

"Aman tekila partisi dediğin de... Yılda bir kez, birkaç gün üst üste. Ki onda da hep bizbizeydik." dedim Ozan'a, umursamazca omuz silkerek. Ozan kahkaha atarak yeniden Bora'ya döndü.

"İki tane barmen arkadaşı olunca insanın... Hakan'la Anıl. Hayatım boyunca hangisinin daha iyi olduğunu düşünüp duracağım sanırım." dedi Ozan.

"Anıl barmen sayılmaz ya... O para kazanmak için... Daha doğrusu bence bedavaya içki içmek için çalışıyordu barlarda. Ama Hakan, herkesi sollar o özel kokteylleriyle." dedim, gülümseyerek. *Anıl'dan ne kadar herhangi biriymiş gibi bahsedebiliyorsun Bora'nın yanında, farkında mısın Naz?* Herhangi birisi değildi; ama bahsedilmeyecek kadar özelimde kalan birisi de değildi. Çünkü ona karşı duyduğum her özelleştirilmiş duygu, sadece eskilere aitti artık. Güzel bir anıydı Anıl; o kadar. Gözlerim Bora'ya değdiğinde, bakışlarındaki o sevdiğim derinlik yerli yerindeydi.

"Velhasıl kelam... Evden çıkarken ettiğin bedduayı geri al... Yoksa Eren'e gider tüm yalanlarını bir bir ifşa ederim." dedi Ozan, gülerek. Ben de küçük bir kahkaha atmıştım. Bora'ya döndü. "Tabii bekar kız, eve erkek alamıyor... Annem, Hakan'ı falan mesela benim arkadaşım zannediyor. Eren'le Anıl için de, Naz zaten zamanında kuzenleri olduğunu söylemiş. Büyük olan Eren ya... Annem Eren'e şikayet ediyordu Naz'ı sürekli. Bir yerden sonra Eren, Naz'a ciddi ciddi bir ayar çekmiş. Ben de annemi bir şekilde oyaladım ve Eren tüm o partilerimizden habersiz kaldı." dedi Ozan. Bora bu sefer de başını iki yana sallayarak gülümsemişti.

"Ama saymam bunu! Eksik anlatıyor... Karşılığında matematik sınavlarına çalıştırıyordum Ozan'ı. Tam bir ilkokul

seviyesinde matematiği... Nasıl mühendislik fakültesi anlamadım." dedim, göz devirerek.

"Senin ilkokul anlayışın Türkiye seviyesinin üstüyse ben ne yapayım ya?" dedi Ozan, sitemle. "Ama hakkın var, birebir bir şey öğretme konusunda mükemmelsin. Özel ders ücretlerini yüksek tutman lazımdı aslında senin. Bir de milletin ayağına sen gidiyordun yani!" diye devam etti. *Artık gidemiyor Ozan'cığım, neyse!* Bora'nın derin bakışları beni bulduğunda, özel ders vermemi yasakladığını hatırlamış mıydı acaba?

"Yazık günah ya... Benim öğrencilerim de fakirdiler, benim gibi." dedim, şakacıktan üzülmüş gibi yaparak. "Neyse şimdi zengin bir kocam olacağına göre... Özel ders de vermeme gerek yok." diye devam ettim. Cümlemi bitirmemle, Bora güçlü bir kahkaha atmıştı. "Neyse müstakbel kocam zengin bile olsa... Ben bu yemediğim, ikram ettiğin ve parasını asla ödemeyeceğimiz vişneli kekimi paket yapmanı rica edeceğim. Yolda yerim." dedim, Ozan'a dönerek. Ozan, gülerek ayağa kalktı ve dokunmadığım kek tabağını alarak, içeriye doğru yöneldi.

"Asya'yla bana yemek ısmarlıyormuşsun diye duydum." dedi Bora, muzip bir ifadeyle. Halbuki asla böyle şeyler adetim değildi.

"Tabii, müstakbel zengin kocam bana bugün kredi kartı bahşetti..." dedim, gülümseyerek. "Üstelik üzerinde benim adım ve soyadım yazıyor." diye devam ettim. "Acaba, harcadığım parayı ödemeyip borcu benim üzerime mi yıkacak?" dedim, gözlerimi kısarak. Bora, elimden tuttu ve beni Ozan'ın kalktığı sandalyeye doğru çekiştirdi. Sonrasında da sandalyeyi iyicene kendisine doğru yanaştırmıştı. Nefesi yine yüzüme değiyordu.

"Diyelim senin bir sevgilin varmış... Ve sen onunla, okul çıkışı buluşmuşsun... Heyecanla..." dedi, es vere vere. Dudaklarıma güçlü bir öpücük kondurdu ve geri çekildi. Hayal bile edemeyeceğim bir şeydi bu aslında; hayallerimin

ötesindeydi. Gülümsedi ve yeniden elimden tuttu, birlikte ayağa kalktık.

♠

"Bora." dedim, vale kapımı açtığında, arabadan iner inmez. Bora, Asya'nın kapısını açmadan durmuş ve bakışlarını bana çevirmişti. "Saatlerdir sigara içmiyorum kafayı yiyeceğim. Siz girin restoranta, benim sigara içmem lazım." dedim, telaşla.

"Niye içmedin?" diye sordu Bora, hafif şaşkın bir ifadeyle.

"E Asya'ylaydım?" dedim, düz bir ifadeyle. "Bülent'le Esma'nın ya da senin onun yanında sigara içtiğinizi görmedim..." diye devam ettim. Bora'nın yüzündeki şaşkın ifade yerini minicik bir tebessüme bırakırken elini kaldırdı ve hemen arkamızdaki aracın önünde bekleyen Selim'i yanımıza çağırdı. Arabanın arka kapısını açtı ve Asya'nın elinden tutarak arabadan inmesini sağladı.

"Begüm eve geldiğinde bana haber versinler." dedi Bora, Selim'e. Ardından bakışlarını Asya'ya çevirdi. "Geç dayıcığım sen." dedi, yumuşacık bir sesle ve Asya'nın elini bırakarak benim elime uzandı. Asya, yalnızca bir adım önümüzde yürüyerek, bizden önce restorana girmişti.

"Hoş geldiniz efendim." dedi, yanımıza yaklaşan bir kadın.

"Hoş geldiniz Bora Bey." dedi, saniyeler içinde, koşar adımlarla yanımıza gelen takım elbiseli bir adam. Asya hiç duraksamadan yürüyor ve biz de onu takip ediyorduk. Restoranın içine girdikten sonra etrafına bakındı ve bakışları Bora'ya çevrildi.

"Nereye oturmak istiyorsan söyle." dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Asya, dışarıdaki alana camekan bölmeyle komşu olan köşe bir masaya doğru ilerlemeye başladığında, yeniden onu takip ettik. "Biz hemen geleceğiz dayıcığım, sen ablaya ne yemek istediğini söyle." dedi Bora, Asya sandalyesine oturduktan sonra. Ardından bakışları, masaya kadar bize eşlik eden kadın ile adama çevrildi.

"İlgileniyorum efendim." dedi kadın Bora'ya gülümseyerek.

Bora, asla bırakmadığı elimi daha sıkı kavrayarak, açık alana çıkan yere doğru yürümeye başladı. Dışarıya çıkmamız için, başka bir adam kapımızı açtı ve Bora açık alandaki sigara içen kalabalıktan biraz uzaklaşarak loş olan yere doğru ilerledi. Ceketinin cebinden sigara paketini çıkardı ve kutuyu baş parmağıyla ittirerek açtıktan sonra, içinden bir tane almam için bana uzattı. Ben sigarayı dudaklarıma götürdüğümde, pantolonunun cebinden çıkardığı çakmakla sigaramı ateşlemişti.

"Gösterişli mekanlardan nefret ediyorum." dedim, bıkkınlıkla. "Yani, buraya açılan kapıyı insanlar açamıyormuş gibi, kapının başına bir kişiyi dikiyorlar ve de onun maaşını yemeklerin parasına ekleyerek insanlara alttan alttan geçiriyorlar." diye devam ettim. Bora yalnızca gözlerimin içine bakıyor ve belki de yanlışlıkla içinden bana cevap veriyordu. "Ama tabii manzarası çok güzel." dedim, gülümseyerek. "Bu manzarayı sağlıyorlarsa, istedikleri kadar geçirme ve bunu süsleyerek yapma hakkına sahip buluyorlar kendilerini." diye devam ettim.

"Hesabı ödememek için yapıyorsan... Söz ağızdan bir kez çıkar." dedi, muzip bir ifadeyle.

"Yaa! Öderim." dedim, kaşlarımı çatıp ama aynı zamanda da gülümseyerek. "Bizim kantine sizin çikolatalardan gelmiş." diye devam ettim.

"Bizim çikolatalar?" dedi, anlamadığı her hâlinden belli olan bir ifadeyle.

"Hani siz, bir gıda şirketini satın aldınız ya... Hani ben çözmüştüm yapılan dolandırıcılığı." dedim, kısık bir sesle. "Ders arasında atıştırmalık bir şeyler almak için kantine gittiğimde dikkatimi çekti. Asya ile Ekin tuvalete gitmişlerdi... Ekin, bizim sınıftan bir kız... Neyse işte o markanın çikolatalarından bizim kantine gelmiş." dedim, sigaramdan son nefesimi alarak.

"Yani... Her yerde görebilirsin... Yaygınlığı artmaya başlamıştır illaki." dedi, gülümseyerek.

"En son zarar ediyordunuz?" dedim, şaşkınlıkla.

"Etmemeye çalışıyoruz işte." dedi, birden bire küçük bir kahkaha atarak. "Yani Türkiye'de çok daha fazla bölgeye dağıtım yapılmaya başlanmıştır. Zaten gıda şirketini biz bünyemize dahil ettiğimiz için değeri otomatikman artmış oluyor. Hangi ürün ya da ürünler için ben bilemiyorum şimdi ama reklam çalışmalarına da başlanmıştır. Şu aşamada, ne kadar az zarar o kadar kâr." diye devam etti. Bakışlarımı hafifçe sağa çevirdim ve camekanın arkasından görünen Asya'yı kontrol etme ihtiyacı hissettim. Bir şeyler atıştırmaya başlamış, Bora'nın onu emanet ettiği kadınla, gülümseyerek sohbet ediyordu.

"Asya da büyüyünce Boğaziçi'nde okuyacakmış." dedim, gülümseyerek. "Gerçi sizin aile yurt dışında eğitim almaya alışık ama..." diye devam ettim.

"Asya büyüyene kadar, bin defa hayalleri değişir." dedi, gülümseyerek.

"Benim değişmedi." dedim, incecik bir sesle. "Hep matematik, hep sayılar..." diye devam ettim.

"Tutku sendeki." dedi, bir elini saçlarıma götürerek. "Ama hayaller ne yazık ki her zaman gerçeğe dönmüyor." dedi, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak. "Eminim ki, öğle güneşine kanarak giydiğin bu kısacık şort, akşamın bu saatinde seni hayal kırıklığına uğratmıştır... Titriyorsun." diye devam etti.

"Sen kısacık şort görmemişsin." dedim, küçük bir kahkaha atarak. "Seninle Bodrum'da tanışmak isterdim." diye devam ettim ve kaşlarımı kaldırıp gülümsedim.

"Bak sen..." dedi, bir elimi avuçlarının arasına alarak. "Merak ettim doğrusu şimdi." diye ekledi. Sigaramdan son nefesimi aldım ve kül tablasında söndürdüm.

"Görürsün belki, bir gün..." dedim, gülümseyerek.

♠

Salondaki koltuğa uzanmış, kitap okuyordum. Okumaya çalışıyordum ya da. Elime kitap almayalı çok uzun zaman olmuştu. *Okula gidince kim olduğunu hatırladın Naz, ondandır.* Ama okuyamıyordum; çünkü Begüm, cam

kenarındaki tekli koltuklardan birisine oturmuş, diğerine de ayağını uzatmış ve kim olduğunu bilmediğim bir kızla görüntülü konuşuyordu. Begüm'ün ve after party'e davetli birçok arkadaşının giyeceği kıyafetlerden takacakları takılara kadar her şeyi öğrenmiştim.

Bora, Asya ve ben akşam yemeğini yedikten sonra eve gelmiştik. Evdeki tüm misafirlerimiz de Bahar'ın evine misafirliğe gitmişlerdi. Biz gitmemiştik. Açıkçası yorgundum ve eve gelme fikrinden hoşlanmıştım da. Nicedir aklımda olan Love&Math'i, Begüm'ün ve görüntülü konuştuğu arkadaşının sesinden dolayı okuyamayacağımı anladığımda, kitabı ortadaki büyük sehpanın üzerine yavaşca attım. Yattığım yerde biraz daha mayıştım.

"Git de çocukla ilgilen! Yücel bile senden daha çok ilgilendi Asya'yla!" dedi Bora, sert ve yüksek bir sesle. Yücel kimdi? Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, Bora'nın bakışlarıyla karşılaşmıştım. *Adını merak etmediğin takım elbiseli adamlardan birisidir Naz!*

"Öf abi! Noir'la oynuyor işte! Oynasın!" dedi Begüm, kendini ayak ucuma atarak. Gözlerimi ovaladım.

"Uyuyor muydun?" diye sordu Bora, tereddütlü bir ifadeyle. Uyuduğumu düşünmediği için yüksek sesle konuşmuştu anlaşılan.

"Galiba." dedim, mırıldanarak. Buna başka bir cevabım yoktu, çünkü tam olarak şu an dünyayı algılamıyordum. "Üzerimi örtmemiştim çünkü ben saniyeler öncesinde?" dedim, battaniyeyi kaldırarak.

"Ben örttüm, bir saatten fazla oldu sen uyuyalı." dedi Begüm, televizyonu açarken. L koltuğun köşesine yaslandım ve dizlerimi karnıma çektim. "Titriyordun neredeyse..." diye devam etti. Eve gelir gelmez üzerimi değiştirmiş, siyah tayt ve kısa kollu bir tişört giymiştim ama yine de ısınamamıştım anlaşılan. Bora, Begüm'ün elinden kumandayı aldı ve ayaklarımın hemen ucuna oturdu.

"Gidip Asya'yla ilgilen!" dedi Bora, Begüm'e. Sesinde uyarıcı bir tonlama vardı.

"Noir'la oynuyor cümlesinin nesini anlamıyorsun sevgili abiciğim?" dedi Begüm, bıkkınlıkla. "Hem siz neden Bahar Abla'lara gitmediniz ki?" diye sordu.

"Sen neden Nazlı'yla okula gitmedin?" dedi Bora, gözlerini televizyondan ayırmayarak. Bir haber kanalı açmıştı.

"Hevesimi kaçırdın." dedi Begüm, mırıldanarak. Bora kumandayı sehpanın üzerine koydu ve yüzünü Begüm'e döndü. Sonrasında da hafifçe bana sırtını dönecek şekilde, tamamen Begüm'e döndü ve bir bacağını diğerinin üzerine attı.

"Yalan söylememeyi öğrenmen lazım Begüm!" dedi Bora. Sesinde hafif uyarıcı bir tonlama mevcuttu. Başımı biraz geriye atıp koltuğa dayasam yine uyurdum muhtemelen. Kendime gelemiyordum bir türlü. *Bora'nın bu uyarı dolu ses tonlamaları bile seni kendine getiremiyorsa, acaba söylesen de seni havuza falan mı atsa Naz?* Havuza atmasını istemezdim; ama jakuziye kendiyle beraber atsa fena olmazdı. *Tövbe estağfurullah!*

"Abi tamam... Açmayalım konusunu." dedi Begüm ve yerinden kalktı. Bora'nın hemen yanına oturdu. Bora onu kollarıyla sarmalarken, Begüm kafasını Bora'nın omzuna koymuştu. Ben de kollarımı bacaklarıma sardım ve başımı kollarımın üzerine koydum. Biri beni öptü. Dehşet içine düşmüş bir hâlde gözlerimi açtığımda, L koltuğun az evvel yaslandığım yerine yaslanarak ayaklarını uzatmış Bora'nın göğsünde kafam vardı. Bir elim ise karnına sarılı bir şekilde yatıyordum. Ben de ayaklarımı onun gibi ne ara uzatmıştım?

"Çok fazla uyudun." dedi Asya. Neredeydi? Arkama doğru dönmeye çalıştım ama kimse yoktu.

"Koltuğun tepesinde." dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Kafamı kaldırdığımda, Asya'nın gülümsemesiyle karşılaştım. Ben de gülümsedim ve gözlerimi kapatıp Bora'ya biraz daha sokuldum.

"Hani beraber yatacaktık?" dedi Asya. *Çok nazik bir kalbin var senin Naz, uyanmak zorundasın.*

"Gel yatalım." dedim, mırıldanarak. Uyanmasam da olurdu işte; böyle yatabilirdik.

"Sığmayız ki öyle... Siz ikiniz zor sığıyorsunuz, ben nasıl sığayım?" dedi Asya, üzüntülü bir sesle. Cevap vermeyi gerçekten çok istedim ama uyku beni kendine çekiyordu.

"Dayıcığım... Hadi sen koş, bizim odamıza git. Yatağa gir." dedi Bora, yumuşacık bir sesle.

"Gelecek misiniz ki?" dedi Asya, merakla. Ama ses tonu üzüldüğünü belli ediyordu. Asya'nın ayak sesleri gitgide uzaklaştığına göre, Bora konuşmadan cevap vermiş olmalıydı.

"Bayağı uyanmayacaksın yani." dedi Bora, kulağıma doğru fısıldayarak.

"Uyanamıyorum. Jakuziye at beni. Kendinle beraber." dedim, mırıldanarak. *Çünkü beynini çöpe attık Naz!*

"Efendim?" dedi Bora, şaşkınlıkla. *Allah aşkına bu kadar şaşıracak ne var Bora? Bulduğu her fırsatta seni öpen Naz'ın, seninle jakuziye girmek istemesine mi şaşırıyorsun?* Umarım, Bora bunları duymuyordu. "Sizdeki sefa zaten bir bende yok." dedi Bora. Biz kimdik, kaç kişiydik, asla bilmiyordum. Bora'nın var olduğu yerde uyumak; beraberinde uçan halıyla uyumak gibiydi. Havada uçarak uyuyabiliyordum.

"Özel uçağın olduğu için mi sürekli uçabiliyorum?" diye sordum, başımı omzuna gömerek. Cevap gelmedi. Kollarımı boynuna doladım. Elimin altında köprücük kemiği vardı. Elimin değdiği yer çok uzaktı ama köprücük kemiğinin benim tarafıma da uzanıyor olması lazımdı muhakkak. Öptüm. Köprücük kemiğini öpüp öpmediğimden emin değildim. "Köprücük kemiğin miydi öptüğüm yer?" diye sordum.

"Köprücük mü?" dedi Asya ve kahkaha atmaya başladı. Sırtımın altında yumuşacık bir yatak vardı. Gözlerimi ovaladım ve esnedim. Asya, yatağın ortasında bağdaş kurmuş gülümseyerek bana bakıyordu. "Yanakcık... Buruncuk... Gözcük." dedi Asya ve yeniden kahkaha attı. Bora banyoya girmişti.

"Asya'cık." dedim, gülümseyerek ve onu kendime çektim. Gıdıklamaya başladım. Gitgide daha çok kahkaha atıyordu. Kahkahalarının arasından bir şeyler söylemeye çalışıyor ama başaramıyordu ve ben sanırım uyanmıştım. Bir çocuğun kahkahalarına sebep olmak ise kesinlikle ruhu besliyordu.

"Da....yı, yenge...me bir şey söy.....le." dedi Asya, kahkaha atarak. Demeye çalıştı ya da. Bora banyodan çıkmış, yatağa giriyordu.

"Bırak Asya'yı yengesi." dedi Bora, bize doğru döndüğünde. Dirseğini yastığa yerleştirmiş, başını sol elinin üzerine koymuştu. Asya, gıdıklamalarımdan kaçmak için Bora'ya doğru yaklaştığında Bora da Asya'yı gıdıklamaya başladı.

"Ya....yet....er..." dedi Asya, gülerek. "Uyy! Nefes alamayrum dağ!" diye devam etti. Kocaman bir kahkaha attım. Bacağıyla üzerimizdeki yorganı tekmeleyerek açtı ve iki eliyle yüzüne rüzgar yapmaya başladı. "Hadi bana masal anlat yengeciğim." dedi biraz sonra. Bora, gözlerini kapatmıştı.

"Boşver masalı... Gel seninle çarpım tablosu çalışalım." dedim gülümseyerek. Bora, gözlerini birden açtı ve bana bakmaya başladı. Ciddi olup olmadığımı kontrol ediyordu muhtemelen.

"Yaa çalıştık ya zaten kedileri beslerken... Kafam karışıyor benim çarparak falan. Boşver şimdi. Masal anlat." dedi Asya, dudaklarını büzerek. Küçük bir kahkaha attım. "Bir varmış bir yokmuş... Hadi anlat." diye devam etti Asya. Burnunu sıkarak gülümsedim.

"Dokuz kere üç?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

"Dokuzları bilmiyorum dedim ya... Altılara kadar öğrendim ben!" dedi Asya, üzüntü dolu bir sesle. Dolu dolu bir kahkaha atarken, bakışlarım Bora'nın gülümseyen bakışları ile buluşmuştu.

"Tamam." dedim, ciddi bir sesle, biraz sonra. "Dokuz kere beş?" diye sordum, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırarak.

"Bilmiyom yenge bilmiyom!" dedi Asya, kaşlarını çatarak. Daha yüksek bir kahkaha attım. "Altılara kadar sor, beş kere on'u biliyorum ben en fazla." dedi, üzüntülü bir sesle. Suratı o kadar tatlı, o kadar ısırılası ve o kadar acıklı duruyordu ki dayanamayıp yanağına öpücükler kondurmaya başladım. "Beş tane elmam varmış, üç tanesini Ali yemiş, kaç elmam kalmış?" dedim, meraklı bir ifadeyle.

"Başkasının lokmaları sayılmaz..." dedi Asya, ciddi bir ifadeyle. Bora başını iki yana sallayarak gülümserken, ben Asya'ya şaşkınlıkla bakıyordum. "Masal anlat... Lütfen." dedi Asya, küçük bir çocuğa yakışır bir rica ifadesi ile. Derin bir nefes aldım ve hangi masalı anlatacağımı düşünmeye başladım.

"Bir varmış bir yokmuş..." dedi Bora, huzurlu bir sesle. Asya'yla bakışlarımız aynı anda ona çevrildi. "Uzak diyarların birinde bir prenses yaşarmış..." diye devam etti.

53.Bölüm

"Bir varmış bir yokmuş..." dedi Bora, huzurlu bir sesle. Asya'yla bakışlarımız aynı anda ona çevrildi. "Uzak diyarların birinde bir prenses yaşarmış..." diye devam etti. Ben de dirseğimi yastığa aynı onun gibi koyup, başımı sağ elime yerleştirmiştim.

"Güzel miymiş?" diye sordu Asya, heyecanla. Bora'nın dudakları hafifçe yanaklarına doğru uzandı.

"Çok... Çok güzelmiş dayıcığım." dedi Bora, yumuşak huylu bir sesle. "Prenses, bir prense aşıkmış. Ama prens başka birisini seviyormuş." diye devam etti.

"Ama neden?" diye sordu Asya, merakla. Bora, gözlerini Asya'nın minicik gözlerinden çekmiyordu.

"Çünkü prenses, prensin çok yakınındaymış. Çok yakınımızda olan şeyleri görmeyiz." dedi Bora, tebessüm ederek. Asya'nın şaşkınlıktan kaşları çatılmış ve kaşlarının ortasında bir çukurcuk oluşmuştu.

"Nasıl yani?" diye sordu Asya, şaşkın bir şekilde.

"Mesela sen... Burnunu görebilir misin?" diye sordu Bora. Asya, burnuna bakmaya çalıştığında, dudakları öne doğru bir şekil almış ve gözleri kocaman açılmıştı. Çok komik görünüyordu; kıkırdadım.

"Göremedim." dedi Asya, ciddi bir ifadeyle. "Prenses, prensin burnu muymuş yani?" diye devam etti. Sonra boğazından neşeli bir ses çıkartarak kıkırdadı. "Köprücük... Buruncuk." dedi, bana dönerek. Gülümsedim.

"Prenses, prensin burnunun dibindeymiş. Prens de burnunun dibini göremiyormuş işte. Körmüş de biraz." dedi Bora, muzip bir ifadeyle. Asya, yeniden Bora'ya dönmüş ve tüm dikkatiyle onu dinliyordu. "Bir gün prens çok hasta

olmuş. Doktorlar, prensin öleceğini söylemişler." diye devam etti. Zorlukla yutkundum. Ne ben prensestim, ne de Anıl prensti ama aklıma gelmişti işte.

"Ölmüş mü?" diye sordu Asya. Sesinin tonlamasına hafif bir üzüntü yerleşmişti.

"Ölmemiş. Çünkü prenses, prensin hayatın kurtarmış." dedi Bora, buruk bir tebessümle.

"Nasıl kurtarmış?" diye sordu Asya, heyecanla. Dudakları öne doğru uzanarak kalmıştı birkaç saniye boyunca.

"Çok daha uzak, karanlık ve pek tekin olmayan diyarlara gitmiş prenses. Orada kötü bir adamla tanışmış. Kötü adam, prensin ölmesini engelleyebileceğini söylemiş. Ama buna karşılık, prensesin kendisiyle yaşamaya başlayacağını şart koşmuş." dedi Bora. *Sen prenses değilsin, Anıl da prens değil Naz. Bora da kötü adam değil zaten. Ama bu sizin hikayeniz.*

"Ama prensle prensesin kavuşması gerekiyor?" dedi Asya. Bu sefer gerçekten de üzülmüştü. "Prens, prensesin kendi hayatını kurtardığını öğrenince... Prensesi görürdü. Fark ederdi. Başkasını seviyor olamaz, prens prensese aşık olmak zorunda." diye devam etti, sitemle. Bora, Asya'ya gülümserken ne hissedeceğimi bilemiyordum.

"Prenses, anlaşma gereği, yaptığı fedakarlığı anlatamazmış prense... Prens de dahil olmak üzere herkese, kötü adama aşık olduğu yalanını söylemiş prenses. Zaten bir süre prensten ayrı kalmak zorundaymış. Çünkü prens hemen iyileşememiş... Yavaş yavaş iyileşecekmiş." dedi Bora, yumuşacık bir sesle.

"Kötü adam prensese ne yapmış peki?" dedi Asya, aynı merakıyla.

"Canını acıtmış. Ona zarar vermiş." dedi Bora, sesine yerleşen hüznü perdeleme gereği duymadan.

"Ne yapmış ama... N'olmuş prensese?" dedi Asya, incelmiş bir sesle.

"İyi davranmamış ona işte." dedi Bora, geçiştirir bir ifadeyle.

"Prens kurtarmış ama prensesi değil mi?" diye sordu Asya, heyecanla. "İyileşince gelmiş..." dedi, sondaki harfi fazlasıyla vurgulayarak. "Beyaz atıyla gelmiş ve prensesi kurtarmış!" dedi Asya, ellerini çırparak. Masalın sonunu kendi yazmış ve sanki sonu böyle devam ediyor gibi sevinmişti.

Bize dayatılan sonu mutlu masal klişeleriydi bunlar; prenses'ler hep prens'lere layıktı. Oysa gerçek hayatta "prens" ya da "prenses" diye bir şey yoktu. Kötü adamın prensesin canını acıttığından bahsediliyordu masalda; gerçek hayatta gönlüne aşk düşüp de acı çekmeyen varmıydı ki?

"Hayır." dedi Bora, tok bir sesle. "Prenses kurtarılmak istememiş... Çünkü prenses, kötü adama gerçekten de aşık olmuş." diye devam etti. Asya'nın kaşları şaşkınlıktan çatılmıştı. Gözlerini üç kez kırpıştırdı.

"Ama adam kötü... Bir prenses neden kötü adama aşık olur ki?" dedi Asya, şaşkınlıkla. "Bir prenses asla kötü bir adama aşık olamaz... Prenseslerin mutlu olmaları lazım." diye devam etti. Bakışlarımı Bora'ya çevirdim; Asya'ya bakıyordu. Yüzünde, oradan elimle koparıp almak istediğim buruk bir gülümseme vardı.

"Bence de." dedi Bora, yutkunarak. "Prenseslerin mutlu olmaları lazım." diye devam etti.

"Ama aslında yengeciğim..." dedim, Asya'ya gülümseyerek. Asya, yüzünü bana çevirmişti. "Dayının sana anlattığı o kötü adam, aslında prensesin kahramanıymış." diye devam ettim.

"Nasıl yani?" diye sordu Asya, şaşkınlıkla. Ve bu sırada elini bana uzattı. Minicik parmaklarını avcumun içine almıştım. Bir çocuğa, kötülük denen şeyin bizim sandığımız gibi olmayabileceğini anlatmak çok zordu.

"O kötü adam... Prensese, bu hayatta hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yapmış." dedim, gülümseyerek.

"Ne yapmış?" diye sordu Asya, merakla.

"Sıradan bir genç kıza, prenses olduğunu hissettirmiş. Yani esasen prens için değil, o kötü adam için prensesmiş o genç

kız." dedim. Asya, yüzüme şaşkınlıkla bakıyordu.

"Prenses de prenses mi değilmiş yani?" diye sordu, birkaç saniye sonra. Başımı yavaşça iki yana salladım. "Peki... Bu kahraman... O, aşık olmuş mu genç kıza? Hem, prense n'olmuş o zaman?" dedi Asya. *Çocuğun beynini ambale ettiniz Naz!* Küçük bir kahkaha attım.

"N'olmuş biliyor musun?!" dedim, neşeyle. "Genç kız gökten elma düşmesini arzularken, kafasına armut düşmüş! Sonra genç kız, bir daha gökten elma düşmesini falan istememiş... Ama bir gün, yine bir cisim gel, sen genç kızın kafasına düş!" dedim, vurgulaya vurgulaya. Asya gülmeye başlamıştı. "O da ayva çıkmış Asya!" dedim, yapmacık bir üzüntüyle. Asya kahkaha attı. "Genç kız ayvayı yemiş!" diye devam ettim. "Ama doktor da genç kıza demiş ki..." dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Doktor nereden çıktı ya?" dedi Asya, kahkahasının arasında.

"Susar mısın? Masal anlatıyorum şurada..." dedim, şakacıktan kaşlarımı çatarak. "Neyse doktor, 'Aferin tatlı prenses, sen meyveleri ne kadar çok seviyorsun!' demiş." dedim, sesimi kalınlaştırmaya çalışarak. Bora da buna dayanamamış olsa gerek, küçük bir kahkaha atmıştı ama gözlerini ısrarla benden kaçırıyordu.

"Hangi meyveyi seviyormuş ki en çok?" dedi Asya, gülerken.

"Vişneyi." dedi Bora. Asya'yla bakışlarımız aynı anda ona çevrilmişti. "Hadi artık uyuyoruz..." dedi, tok bir sesle. Asya'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Kapat bakayım gözlerini." dedi, Asya'ya. Asya gözlerini kendisini kasarak sımsıkı yummuştu. Bora, diğer yanağına da bir öpücük kondurdu Asya'nın. Gülümseyerek onu izliyordum. Gece lambasını kapattı. Başımı yastığa koyduğum sırada, dudaklarında dudaklarımı hissetmiştim. Küçücük, sessiz ve yumuşacık bir öpücük bıraktı dudaklarıma.

"İyi geceler?" dedi Asya, meraklı bir sesle.

"Uyuduk biz." dedi Bora, tatlı bir tınıyla.

"Yengemi öptün şimdi." dedi, Asya, neşeli bir ifadeyle.

"Ya sen her şeyi bilmek zorunda mısın?" dedi Bora, aynı tatlı ses tonuyla. Asya'ya doğru yaklaştım. Karnının üzerinde Bora'nın eli vardı. Ben de Bora'nın elinin üzerine elimi koydum ve gözlerimi kapattım.

İçinde bulunduğumuz resmin tek bir açıklaması vardı: aile olmak.

"Dayı?" dedi Asya, biraz sonra. Fısıldamıştı. Uykuya dalmak üzereydim artık. Asya'nın uzun bir günü nasıl bu kadar büyük bir enerjiyle yaşadığını anlayamıyordum.

"Efendim." dedi Bora, aynı onun gibi fısıldayarak.

"O kötü adam... Yani prensesin kahramanı... Aşık olmuş mu prensese?" diye sordu Asya, fısıldayarak. Asya'yla ortak özelliğimizdi bu; sorduğumuz soruya cevap almak zorunda hissediyorduk. *Naz'cığım, uykunu açmak istemem TATLIM! Ama konu sen ve Bora'yla ilgili.* Bora konuşmadı ve on ikinci saniyede Asya, "İyi geceler." dedi, neşeli bir şekilde.

"Artık rahat rahat uyuyabilirsin dayıcığım." dedi Bora, neşeli ve kısık bir tonda. *Bora, Asya'ya cevap vermiş Naz!*

"N'OLMUŞ? AŞIK OLMUŞ MU?" diye bağırdım, yattığım yerden doğrulmaya çalışarak.

"ALLAH!" diye bağırdı Asya, korkuyla. Uyuduğumu falan mı zannediyorlardı? Ne münasebetti? "Korktum yenge!" dedi Asya, tatlı bir sitemle ve güldü.

"N'olmuş aşık olmuş mu?" diye sordum, daha normal tonda çıkan bir sesle.

"Nazlı?" dedi Bora. Sesinde hafif uyarıcı ama aynı zamanda eğlendiğini açık eden bir tonlama vardı. *Maşallah maşallah, Allah daha çok eğlendirsin Naz!*

"Söyleyemem. Masalın sonu sırmış." dedi Asya. Bunu söylerken, karnının üzerindeki elimi, minicik parmaklarıyla okşuyordu.

"Sır mıymış?" dedim, sitemle. "Sırmış öyle mi?" dedim, şaşkınlıkla. "Zaten ben biliyorum ki! Allah Allah! Sırmış madem... Ben de size prensesin bilmediğiniz iç dünyasını anlatmayacağım!" diye devam ettim. Kimse cevap vermedi.

"Yalvarsanız da anlatmayacağım." dedim. "Teessüf ederim, cık cık cık!" dedim, daha da kısık çıkan bir sesle. *Uyu Naz!*

Uyuyamıyordum. Dudakları arasından dökülen tek bir kelimeye hasret yaşıyordum hatta. *Sen de ona alenen, onu sevdiğini söylemedin Naz! Ama o kurguladığı masaldaki prensesin, yani gerçek dünyadaki senin; kendisine, yani kurguladığı masaldaki kötü adama aşık olduğunu söyledi. Sen de biliyorsun aslında...* Olsun, o yine de bana söyleseydi! *Yapma Naz, senin nazik bir kalbin var.*

Uyuyamıyordum. Bir sağa, bir sola dönüyor yine de uyuyamıyordum. Asya ve Bora hiç kıpırdamadan yatıyorlardı. Yatmaktan sıkılmıştım. Kalksa mıydım? Kalktım.

"Nereye?" dedi bir ses, fısıldayarak.

"Ders çalışacağım. Uyku tutmadı." dedim, sese cevaben, fısıldayarak. Balkonda ders çalışılmazdı ama balkona çıkmıştım. Sesin sahibi, sessizce arkamdan geldi ve oturduğum koltukta yanıma kuruldu. Yüzünü net bir şekilde göremiyordum ama gecenin karası gözleri ışıldıyordu. Sonra kolları tarafından bedenimin çekildiğini hissettim ve kucağına yerleştirildim.

"Uslu kızlar kimseye küsmez demiştik..." dedi.

"Sır." dedim, omuzlarımı kaldırıp indirerek. "Bana da söylersen sırrınızı barışırım." diye devam ettim, kaşlarımı kaldırarak.

"Neyi söylersem?" dedi, neşeli ama kısık çıkan bir sesle.

"Kahramanın genç kıza aşık olup olmadığını..." dedim.

"E sen biliyordun hani bunu?" dedi, derin ama muzur bir ses tonuyla. Boynumun sağ tarafındaki saçlar, dikkatlice, elleri tarafından boynumdan uzaklaştırıldı.

"Biliyorum evet ama sen Asya'ya söyledin, o zaman bana da söyleyeceksin." dedim. Dudaklarına yerleşen muzur tebessümü üç saniyeliğine bana sergiledi ve sonrasında, kendisinin adının yazdığını bilmediği dövmemin üzerine, tebessümüyle beraber dudaklarını bastırdı.

"*Boynun diyorum, boynunu benim kadar kimse değerlendiremez.*" dedi, dudaklarını bile isteye boynuma

değdirerek. Sanki dudakları ya da nefesi değil, ağzından çıkan şiir dizeleri çarpıyordu boynuma ve bıraktığı iz orada aşkın bir katmanını daha oluşturuyordu.

Parmak uçlarımı sakallarında yavaşça gezdirmeye başladım. Kafasını geriye doğru attığında, dudaklarını öpmek için kucağında hareket etmem gerekmişti. Ellerimin arasındaki yüzünün gerildiğini hissediyordum. Kasılmıştı. Sergilediği boynu aklımı başımdan alıyordu. Önce parmak uçlarımı değdirdim boynuna. Dudaklarımı boynuna yaklaştırdığım sırada, boğazından kopup da kulaklarıma çarpan minicik bir inilti, içimde bir yeri titretmişti. Boynuna ıslak imzalar bırakırken, buram buram bergamot aromasına karışan deniz melteminden gelen tuzlu kokuyu içtiğimi hissediyordum. Altımda hissettiğim heybetiyle beraber ne yapacağımı bilemez vaziyette, dudaklarım boynuna çivili bir şekilde kalakaldığımda ise, benim de tüm bedenim kaskatı kesilmişti.

"As-ya içeri-de." dedi, titreyen sesiyle beraber. Kafamı "Evet." anlamında salladım ama görmemişti muhtemelen.

"Aaaa! Ben de ders çalışacağım zaten!" dedim, telaşla ve kucağından kalktım.

"Ben de..." dedi, kafasını doğrultmuş, gözlerimin içine bakıyordu. *O da mı ders çalışacakmış Naz?* "Su!" dedi, aniden. "Su içeceğim." diye devam etti.

"Afiyet olsun." dedim.

"Olsun olsun." dedi, kesik kesik nefes alarak ve hızla ayağa kalktı. Önce balkondan, sonra da odadan çıktı.

♠

177 Gün Önce...

"Günaydınnnnnnnnnnn!" diye bağırıyordu Hande, hattın diğer ucundan. Gözlerim kapalıyken çalan telefonu cevaplamak çok yanlıştı belki de.

"Günaydın." dedim, kısık çıkan bir sesle.

"Kızım bugün nişanın var kalk kalk!" dedi Hande, telaşlı bir şekilde. Derin bir nefes aldım.

"Azıcık uyuyayım kızım ya. Dün kendimi kaptırdım, gece herkes yatınca ödev yaptım. Vallahi azıcık daha uyumam lazım." dedim. Banyonun kapısının açılma sesini duymamla, gözlerim de aralanmıştı. Saçlarından yavaşça göğüs kaslarına doğru sular süzülüyordu; belinde kahverengi bir havlu vardı. Ayakları çıplaktı. *Adamı baştan aşağı süzseydin Naz!* Gözlerim yeniden göğüs kaslarına doğru çıktığında, daha çok açılmışlardı. *Seksen seksen yüz altmış, Allah neler yaratmış Naz!* Hande'nin ne konuştuğunu duymuyordum. "Uyandım uyandım." dedim, iç çekerek. Bora, bana göz kırpıp giyinme odasına girdi.

"Tamam o zaman iki saate kadar oradayım ben. Öpüyorum kuzum!" dedi Hande. Telefonu komodinin üzerine bıraktım ve ayağa kalktım. Gözlerim giyinme odasının kapısına takılı bir şekilde nereye yürüdüğümü bilmeden, anlamsızca gidiyordum. En sonunda balkonda buldum kendimi ve bir sigara yaktım. Bunu yapmak yerine yüzüme su çarpmalıydım aslında. Fakat kendimi, Bora'nın biraz önce duş aldığı banyoya girmek için hazır hissetmiyordum. *Bugün nişanlanıyorsun Naz.* Sanki birisi kalbime coşkuyla ve sımsıkı sarılıyordu.

"Günaydın." dedi Bora, balkona çıktığında. Saçları ıslaktı ve kurutma gereği duymamıştı. Kot pantolon üzerine, beyaz bir tişört giymiş ve köprücük kemiklerini huzuruma sunmuştu.

"Günaydın." dedim, gülümseyerek.

"Duymadım akşam ne zaman yatağa geldiğini." dedi, sigara yakarken.

"Eh artık alıştım... Çok sessiz hareket ediyorum." dedim. Dizlerimi karnıma çekmiş, arkama yaslanmıştım.

"Tık sesini dahi duyarım genelde ama..." dedi, düşünceli bir şekilde. Kendine hayret ediyordu muhtemelen. Bu sırada telefonum çalmaya başlamıştı. Ekrandaki numarayı tanımıyordum.

"Efendim?" dedim, dümdüz bir sesle.

"Naz! Cenk ben. N'aber?" dedi, karşı taraftaki ses. *Çüş Naz! Gerçek mi bu?*

"Oğlum sen döndün mü?" dedim, heyecanla.

"Döndüm döndüm. Hatta bu akşam nişandan sonraki partine davetliyim!" dedi Cenk, neşe içinde. Otuz iki diş sırıttığıma emindim. Ya da bugün öyle bir gündü ki, ne duyarsam duyayım çok mutlu olabilirdim.

"Eren'le mi konuştunuz?" diye sordum, merakla.

"Yeep! Beni görünce kalpten gitme diye önden arayayım istedim." dedi Cenk ve kocaman bir kahkaha attı.

"Ne zaman döndün?" diye sordum, önce. "Neden aramadın oğlum beni? Görüşürdük." diye devam ettim.

"Dur kızım sakin ol! Hasret gideriz bol bol akşama. Daha buralardayım." dedi Cenk.

"Gideremediler..." dedim. İyi ki gözlerimi devirdiğimi görmüyordu.

"Gideriz, rahat ol. Öyleyse akşam görüşüyoruz." dedi.

"Görüşürüz Cenk." dedim. Ve telefonu kapattım. Bora, bana bakıyordu. Bakışlarında kimin aradığını söylemem gerektiği uyarısı saklıydı. "Cenk..." dedim.

"Onu duydum." dedi, ifadesiz bir sesle.

"Bodrum'dan arkadaşım." dedim.

"Açman gerekirse?" dedi. Açmam gerekmezdi ama açmak zorunda olduğumu bakışları hissettiriyordu.

"Hepi topu bu kadar açılıyor." dedim. Açmak istesem de açamıyordum. "Akşam partiye davet etmiş Eren onu. Tanışırsınız." diye devam ettim, ayıp olmasın diye.

"Olur. Tanışırız da... Açarız da. Sıkıntı yok." dedi ve ayağa kalktı. "Dün Ozan'ı açtık, bugün Cenk'i açıyoruz... Bakalım yarın kimi açacağız..." diye mırıldandı, kendi kendine. "Hadi." dedi ardından bana ve bakışlarıyla kapıyı işaret etti. "Kahvaltı yapacağız."

♠

Giriş katından, aşağıdaki salona bağlanan merdivenlere yönelmeden evvel süslü salona bir bakış atmak benim olmazsa olmaz alışkanlıklarımdan birisi olmuştu. *Bir gün*

Bihter Ziyagil'i o salonda oturuyor olarak bulmayı bekliyorsundur Naz. Fakat artık bu imkansızdı.

"Süslü salonun kolonları ağlıyor!" dedim, hafif yüksek çıkan ve şaşkın bir sesle. Ve aşağıya inen merdivenleri es geçip süslü salona doğru, koşar adımlarla yürümeye başladım.

"Burayı mı kullanmışlar?" dedi Bora. Sanırım sorusunun bir muhatabı yoktu ve daha çok kendi kendine konuşuyordu. O da aşağıya, kahvaltıya inmek yerine, benimle beraber süslü salona gelmişti.

"Süslü salon da kusura bakmasın ama bunlar çok güzeller!" dedim, fal taşı gibi açtığım gözlerimi Bora'nın gözlerine sabitleyerek. Eskimeyen adetler vardı. Bunlar her genç kızı mutlu eder miydi bilemiyordum fakat beni ne kadar mutlu ettiğine süslü salon şahitlik ediyor olmalıydı. Nişan sandıkları ve de sergilenmeye açılmış bohçaların içerisinden çıkan tüm hediyeler, ihtişamlı bir şekilde belki beni değil başkalarını karşılamayı bekliyordu fakat en çok ben etkilenmiştim. Sonuçta hepsi benimdi!

Kabul ediyorum; bir kısmı Bora'nındı. Fakat, ortak kullanabileceğimiz her şeyi sahiplenmek istiyordum. Lacivert ve beyaz havlu takımı... Lacivert olanını Bora için almışlardı bohçayı hazırlayan kız tarafı sakinleri fakat kesinlikle Bora'nın değil; benim olmalıydı. Bora'nın çok güzel havluları vardı zaten, onun havluya ihtiyacı yoktu. *Senin havlun yok zaten Naz, değil mi?!* Vardı; ama bu lacivert olan çok güzeldi.

"Havlu o Nazlı." dedi Bora, düz bir ifadeyle. Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Anlamadın herhalde ne olduğunu, bir saattir onu inceliyorsun da..." dedi, gülümseyerek.

"Rengi çok güzel değil mi ya?!" dedim, iç çekerek.

"Lacivert işte?" dedi, düz bir ifadeyle. Ve sehpanın üzerinde duran erkek parfümünü eline aldı. Anladığım kadarıyla kız tarafı ayrı, erkek tarafı ayrı sandıklar hazırlamış ve burada, hazırladıklarını buluşturmuşlardı. Erkek tarafı sağ olsundu fakat kız tarafı bu kadar parayı nereden bulmuştu

ya da bunları nasıl ve ne zaman hazırlamışlardı bilemiyordum.

"Bakayım kokusuna?" dedim, merakla. "Sık." diye devam ettim, telaşla. Telaş yapacak hiçbir şey yoktu ama içimdeki merak canavarı uyanmış ve gözleri fıldır fıldır dönerek her şeyi öğrenmeye çalışıyordu.

"Ayıp." dedi Bora, dümdüz bir ifadeyle. *ÇÜŞ NAZ?* Hakikaten Bora'nın ağzından ilk kez duyduğumu sandığım bu kelime beni hayrete düşürmüştü. "Şimdi kullanılmaz." diye devam etti. Sanırım suratına hayretle bakan bana açıklama yapma gereği duymuştu.

"Yıkanmanı söylemedim. Bir yudum sıkacaksın alt tarafı." dedim. Baş parmağım ve işaret parmağımı birleştirerek miktar göstergesi yapıyordum; hiç mi etkisi yoktu? Bora'nın manipüle edilmemesinden nefret ediyordum.

"Tester mı bu Nazlı?" dedi, bıkkınlıkla. "Ne yapacaksın kokusunu beğenmeyeceksen çöpe mi attıracaksın? Almış işte halanlar. Nasıl kokuyorsa kokuyor." dedi, sıkıntılı bir nefes vererek. Parfümü elinden aldım. Kapağını açtım ve bileğime sıktım. Şimdi hayretle bakma sırası Bora'ya geçmişti. Evet burası parfümeri değildi ve elimde tuttuğum şişe de deneme şişesi değildi fakat ben bu evin kokudan sorumlu genel bakanıydım.

"Bu ne be?" dedim, göz devirerek. "Baharatlı bu... Bergamotlu zaten hiç değil." diye devam ettim. "Kullanma sakın bunu. Boşuna almışlar." dedim, sitemle.

"Ayyy! Ben bu kokuya bayılıyorum!" dedi Begüm'ün sesi. Kokudan sorumlu genel bakan olduğumu ilan eder etmez muhalefet olmaya başlayanlar çoğalmıştı fakat ben bu oyunlara gelmezdim! Begüm, elimden parfümü aldı ve bileğine birazcık sıktı. "İnanılmaz bir kokudur vallahi Naz'cığım, bak on dakika sonra falan yumuşayacak bu. Aklını başından alacak..." diye devam etti.

"Erkek arkadaşının kokusu mu?" diye sordu Bora, meraklı bir sesle. Gözleri kısılmış, ellerini beline yerleştirmiş

Begüm'e bakıyordu fakat Begüm, kendinden geçmiş bir halde, bileğine sıktığı parfümü koklamakla meşguldü.

"Kerem'in değil. Eski sevgilimin." dedi Begüm, iç çekerek. Kokuların hayatımızda böyle bir etkileri vardı. Kendinden geçmek için dünyanın en güzel kokusu değil, senin kalbinde iz bırakan bir koku yeterli olabiliyordu. Begüm, bir anlık gafletle kurduğu cümleyi ancak üç saniye sonra fark edebildi. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve parfümü elime tutuşturdu. "Kahvaltı birazdan hazırmış." dedi ve hızlı adımlarla salondan çıktı. Parfümü sehpanın üzerine geri koydum ve bu sefer de muhtemelen Bora'nın ailesinin benim için aldığı parfümü diğer bileğime sıktım.

"Bu güzel kokuyormuş ama!" dedim, gülümseyerek. Ve bileğimi koklaması için Bora'ya uzattım.

"Eh. Fena değil." dedi, düz bir ifadeyle. Heyecanla diğer hediyeleri incelemeye başladım. Makyaj seti, cilt bakım seti, ayna, tarak ve fırça seti yan yana dizilmiş ve kendilerini bir an evvel kullanmam için bana gülümsüyorlardı. Fakat siyah, sade ama bir o kadar şık, parlak taşlı çanta ile bilekten bantlı, önünde de yalnızca bir bant olan açık, siyah, ince yüksek topuklu ayakkabı çığlık çığlığa, bir an evvel kendilerini kullanmam için bana adeta yalvarıyorlardı.

"Bu çanta ve ayakkabıyı her kim seçtiyse... Gidip elini öpeceğim!" dedim, hafif yüksek çıkan, heyecanlı bir sesle.

"Babaannem hazırladı seninkileri." dedi Bora, memnun olmamdan hoşnut olduğunu belli eden bir ifadeyle. *Maşallah Naz, bu konudan da geri kalmamış Bora!* Siyah, kırmızı, bordo ve beyaz renkte, saten nevresim takımları... "Sakın saymaya kalkma!" dedi Bora, uyarıcı ses tonuyla. Sayılarını daha sonra mutlaka sayacağım rengarenk ipek şallar... Desen desen pike takımları... Çeşitli renklerde ve farklı oyalarla işlenmiş yazmalar... Seccade ve tesbihler... Ve hatta, kokulu sabunlar!

"Ben çocukken, baş örtülerinin kenarlarındaki oyalara 'çiçek' derdim." dedim, gülerek. Bora'nın da dudakları iki yana kıvrılırken, elimdeki yazmayı aldı ve yerine koydu.

"İnelim aşağıya hadi, sıkıldım." dedi Bora. Gülümsüyordu fakat süslü salondaki vadesini doldurmuştu sanırım.

"TERLİKLER!" diye bağırdım. Hayatımda ilk defa terlik görmüyordum elbette ama benim de artık ince yüksek topuklu, üç farklı modelde siyah, çok şık ev terliğim olmuştu. "Adım adım Bihter Ziyagil olma yolunda ilerliyorum!" dedim, heyecanla. Terliklerden birisini elime almış gülümseyerek inceliyordum. *Görmemişin terliği olursa topuğunu kırar maazallah Naz!* "Seninkilere de bakalım." dedim, coşkuyla.

Kız tarafı, kızlarından habersiz zengin olmuş olmalıydı zira aldıkları takım elbise ve ayakkabının ücreti, nereden bakılırsa bakılsın, bir rakamın yanına nokta koyularak yanına da üç haneli bir sayı eklenmiş bir şekilde yazılıyor olmalıydı. *Seni boynu bükük bırakmamışlar Naz!* Allah onlardan razı olsundu elbette ama; bu tarz adetler yalnızca beni mutlu ediyordu. Zira, Bora'nın onların alacağı traş setine ya da asla giymeyeceğine emin olduğum ev terliklerine ihtiyacı yoktu. Ve keşke, o parayla, bana bir şeyler alsalardı. *Naz'cığım AÇ GÖZLÜSÜN!* Galiba öyleydim; kendime teessüf etmenin yeri burası değildi. Çünkü Bora'ya ait hediyelerden hangisini kullanabileceğimi düşünürken, bu hiç inandırıcı olmazdı.

"Bunları niye açmamışlar ki?" dedi Bora, meraklı bir ifadeyle. Tekli koltuğun üzerinde duran ve kurdele ile bağlı bohçaları kastediyordu.

"Bilmem. Sizden mi onlar, bizden mi?" dedim, merakla.

"Bizden... Kırmızı kurdele görmüyor musun?" dedi, düz bir ifadeyle. "Sizden gelenlere mavi kurdele takmışlar, bizden olana kırmızı." diye devam etti. O kadar sıkılmıştı ki; bunu fark etmediğim için utanmasa kızacaktı. Kurdeleyi çözdü. Ve sonra bohçanın katlarını açtı. Siyah, saten kumaş ile transparan dantelin birbirini tamamladığı bir sütyenin askısından, baş ve işaret parmağıyla dokunmaktan korkarcasına tutarak havaya kaldırdı.

"Babaannen zevkli kadınmış vesselam!" dedim, gözlerimi şaşkınlıkla açarak.

"Gözleri de iyi görüyormuş maşallah, ölçüyü tam tutturmuş." dedi. Yüzünde ne tepki vereceğini tam bilemez, şaşırmakla şaşırmamak arası bir ifade vardı. Dudakları, -altta olanı, birazcık öpebileceğim pay bırakacak kadar üstte olanını geçmek suretiyle- öne doğru uzanmıştı. *SANA ÇÜŞ DEMEKTEN YILDIM NAZ, YENİ BİR ÖLÇÜ BİRİMİ YARATTIN!*

"Çüş!" dedim, şaşkınlıkla. "Maşallah Bora!" diye devam ettim, sitemle. Bakışları, parmak uçlarıyla tuttuğu sütyenden ayrılıp bana çevrildi. "Sende de iyi göz varmış yani!" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Malum..." dedi, kaşlarını aynı benim gibi kaldırarak. "Ben topluyorum... Yerlerden..." diye devam etti, alaylı bir ifadeyle. *Haklı Naz!*

"Sahi nereye koydun sen onu ya? Dün sabah aradım bulamadım." dedim, merakla. Sütyeni aldığı yere geri koydu ve yeniden bohçayı kapattı.

"Tişörtlerimle takas yapabilmek için sakladım." dedi, yapmacık bir gülümsemeyle. "Bitti de tişörtlerim." diye devam etti. *Şimdi halanlar, Bora'ya gidip boxer falan mı aldılar Naz? Hani neredeler?*

"Ben, kullanıyorum senin tişörtlerini ama... Aynı şey değil." dedim, teessüf edercesine bir ifadeyle. *Kendine teessüf etmez ama başkasına gelince en önde parmak kaldırır!* Bir diğer bohçadaki kurdeleyi çözmeye çalışırken, ağzımdan "Cık cık cık!" sesleri dökülüyordu.

"Bak gecelikler de fena değilmiş..." dedi, muzur bir ses tonuyla. Saten bordo gecelik parıl parıl parlayarak bana ve Bora'ya bakıyordu ve ben karşısında, saygımdan yutkunmakla yetinmiştim.

"Babaannen... Benden zevkli gerçekten de." dedim, mırıldanarak.

"Hu hu!" dedi Hande'nin sesi. Bir elimdeki geceliğe, bir Hande'ye, bir de Bora'ya baktıktan sonra elimdeki nadide parçayı bohçaya tıkıştırdım.

"Niye kapıyı çalmıyorsun?" diye sordum, sitemle. Bora gülmemek için dudaklarını dişlerken Hande'nin kaşları

çatılmıştı.

"Salonunuzun kapısı yok?" dedi Hande, şaşkınlıkla.

"Hoş celdun kizum!" dedi Gülsüm Babaanne'nin sesi. Ve sesinden sonra kendisi de görüldü.

"Hoş bulduk Gülsüm Hanım." dedi Hande gülümseyerek ve Gülsüm Babaanne'nin elini öptü.

"Biz de senden bahsediyorduk babaanne." dedi Bora, neşeli bir sesle. Bakışları bana çevrildiğinde korkuyla yutkundum. Yeniden Gülsüm Babaanne'ye döndü. "Nazlı zevkine bayıldı." dedi, haddinden fazla gülümseyerek. Gözlerim koskocaman açılırken aniden yerimden kalktım.

"Uyy! Hangisunda?" diye sordu Gülsüm Babaanne, gülümseyerek.

"En çok hangisini beğenmiştin sevgilim?" diye sordu Bora, tehditkar bir şekilde gülümseyerek. "Iııı." dedi sonra, düşünürmüş gibi. Başımı hafifçe, yalvarırcasına bir ifadeyle iki yana salladım fakat o bakışlarını Gülsüm Babaanne'ye çevirdi. "Heh!" dedi. "Siyah olana bayıldı." diye devam etti. *Buraya kadar mıydı aşkınız, ailecek şaşkınız Naz. Bakamayacağım.* Beni rezil rüsva kepaze mi edecekti? "Ve ben de ölçü konusundaki nokta atışına!" dedi, geniş geniş ve de arsızca gülümseyerek.

"TERLİKLER!" diye bağırdım, belki de tüm evi binleterek. *Yok Naz, ev cidden büyük.* "Renkleri çok güzel. Kendileri çok güzel. Zaten hepsi siyah. Ölçüleri de tam gerçekten benim ayağım!" diye devam ettim, ciddi bir ifadeyle. Bora küçük bir kahkaha atarken, Hande oldukça güçlü bir kahkaha atmıştı ve sanırım o da anlamıştı. Fakat Gülsüm Babaanne'ye ne oluyordu? *O ne biçim laf Naz?* Neden anlıyordu, neden gülüyordu, yaşından başından da mı utanmıyordu? *Aaa Naz! Ağzına acı biber süreceğim!*

"Güle güle kullan Nazli kiz." dedi Gülsüm Babaanne, gülerek. "Sağ olsunlar halan ile yengen... Bizler için de bohça yapmişlar. Eh biz de çam sakizu çoban armağanu onlara bir şeyler hazirladuk. Adet yerinu bulsun." diye devam etti. Derin bir nefes aldı ve gülümseyerek biraz

ilerisindeki koltuğa oturdu. "Benum içun çok önemli..." dedi, iç çekerek.

"Ya çok tatlısınız." dedi Hande, yumuşacık bir sesle. Gülsüm Hanım'ın yanına oturmuştu.

"Tatli olan aha da bunlar baksana..." dedi Gülsüm Babaanne, Hande'nin bacağına elini koyarak. "Bu kara çocuk." dedi, çenesiyle Bora'yı göstererek. "Pijama takimu kullanir mu? Kullanmaz... Ama ona bohça gelmesi, bunun düşünülmesi, her şeylerinun tastamam olmasi... Bizler içun önemlidur." diye devam etti, gülümseyerek. *Al sana Bora'ya alınan ev terlikleri ve traş setinin cevabı Naz!* "Çünki o zaman bilurum ki... Nazli kizun da ailesu geleneklerine bağlidur. O zaman Nazlı kiz da, parmağunda taşiduğu yüzüği kendu evlatlarunda yaşatacak, yarın bir tarafa firlatup atmayacaktur." diye devam etti, iç çekerek.

"O nasıl söz?" dedim, incecik çıkan bir sesle. Gülsüm Hanım, derin ve de belki de tüm yaşadıklarına küfredercesine, kederli bir iç çekti.

"Ah Nazli kizum... Ben senu bileyrum, sözüm sana değildur. Daha ilk seferde, o cüzel gözlerune baktuğumda anladum. Sen bağlara önem vereysun. Ama işte bu ailenle kazanduğun bir şey imuş. Onları taniyinca ne yalan söyleyeyum... Daha da çok sevdum seni. O yüzden mesudum. O yüzden gözüm arkada değildur." dedi, gülümseyerek. "Sen o pamağundaki yüzüği kendu evladunun mürrüveti içun armağan edeceksun inşallah... Ben çöremesem de." diye devam etti. Ve dolu gözlerine rağmen, hâlâ, şükredercesine gülümsüyordu.

Omzumda Bora'nın parmaklarını hissettim. Ne zaman bu kadar yakınıma girdiği hakkında bir fikrim yoktu ama bu parmakların omzumda olma sebebini çok iyi biliyordum. *"Sakın."* diyordu o ince, uzun ve esmer parmaklar. *"Sakın üzülme. Benim parmaklarım senin omzunda olduğu sürece, parmağında taşıdığın yüzüğü hiç çıkartmaman için ihtimal yaratabilecek kadar güçlüyüz."*

♠

"İnanılmaz güzel oldun Naz!" diyordu Begüm.

Vişne çürüğü tülden, düşük kol görünümü veren omuz bantlı, straplez, göğüs kısmı kalp kesim, siyah renkte mini bir parça... Bel hizasında elbise ile aynı kumaşta kalın bir kemer... Kemerden ince şeritler hâlinde yere kadar uçuş uçuş sarkan, vişne çürüğü tül kumaşlar... Kullanılır kullanılmaz demeden, nişan bohçamdan çaldığım, bilekten bantlı, önünde de yalnızca bir bant olan açık, siyah, ince yüksek topuklu ayakkabılar... Aynadaki görüntümden memnundum. Ve hatta, adım attıkça kenarlara uçuşarak, elbiseyi tam olarak abiyeye dönüştüren ve bacaklarımı oldukça seksi gösteren tül şerit detaylarını ayna karşısında zevkle izliyordum.

Bora'nın odasına girilmeme kuralı hâlâ geçerli olmalıydı; benim odamda yapılıyordu hazırlıklar. Saçıma son kez baktım. Etrafında örgü dolanan balerin topuz kusursuz gözüküyor, boynumu açığa çıkartıyordu ve böylece elbisenin göğüs kısmının sergilenme hakkından çalınmıyordu. Gece ile gündüzün arasında kalmış, hafif dumanlı, alacakaranlık göz kapakları... Hafif ala çalınmış bir renkle belirginleştirilmiş elmacık kemikleri... Naturel bir hâlde yumuşak bir parlatmayla dikkati çok fazla üzerine çekmeyen dudaklar...

"Sağ ol kuzucuğum, ben de beğendim kendimi sanırım." dedim, Begüm'e heyecanla gülümseyerek.

"Takın eksik ama..." dedi, yüzündeki hin gülümsemesiyle. Çekmeceden bir kutu çıkardı. "Damadın kız kardeşinden..." dedi. Gülümsediğinde, elmacık kemikleri daha da belirginleşiyordu ve bunu çok seviyordum. Bugüne dek yalnızca muhtemelen sahtelerini, gerçekmiş gibi yansıtılan dizilerde ve filmlerde gördüğüm, gerçekte üstelik de gerçeğini göreceğime hiçbir zaman ihtimal vermediğim, açıkçası bunu asla da düşünmediğim ve kaç karat olduğunu öğrenmekten çekindiğim kristal elmas bir gerdanlık ve küpelerden oluşan takımı kutudan çıkarıp, arkama geçti. "Umarım hep mutlu günlerde kullanırsın." dedi, boynuma takarken.

"Begüm bu çok güzel! Çok teşekkür ederim." dedim, şaşkınlıkla. Küpeleri de kulağıma taktıktan sonra, ona sımsıkı sarıldım. "Umarım bahtın hep gülümsemen kadar güzel olur." dedim fısıldayarak, gözlerim dolmuştu.

"A-aaa! Gelini ağlatıyorum! Daha neler?" dedi, tatlı bir ifadeyle. Ellerimle yüzüme rüzgar yaparak, tavana bakmaya başladım. Odanın kapısı tıklatıldı. "BORA KARABEY DEĞİLSEN GİR." diye bağırdı Begüm.

"Benim ben." dedi Hande, içeriye girerken. "İNANMIYORUM NAZ! KIZIM ÇOK GÜZELSİN!" diye çığlık atıp, sonrasında iki eliyle ağzını kapatmıştı.

"Sen de çok güzel olmuşsun." dedim, gülümseyerek.

"Hadi selfie çekilelim! Hatıra selfiesi!" dedi Begüm. Bir telefon karesine, bu andan hatıra, üç gülümseyen yüz sığdırdık.

"He! Terasa yemek hazırlandı. İnmeden bir şeyler atıştırmanı istedi Bora. Eren'le terastalar." dedi Hande, heyecanla.

"Tamam." dedim, aynada kendime son kez bakıp. Hazır mıydım Bora'nın karşısına çıkmaya? "Ay heyecandan kalbim duracak şimdi." diye mırıldandım. *Sakin ol Naz. Saymaya başla mesela. Sakın gerilme.*

"Hadi hadi..." dedi Hande, gülerek. Begüm'le beraber, önce onlar çıktı odadan.

"BİZ GELİYOOORUUZ!" diye bağırıyordu Begüm, koridorda ilerlerken. Köşeyi dönerken derin bir nefes aldım. Bora ve Eren ayağa kalkmışlardı. İki adım atarak Bora'ya yaklaştım.

Beni ilk kez görmüş gibi bakıyordu. Göz bebeklerine yerleşen parıltıyı bir kutuya koyup hep yanımda taşımak istemiştim. Zaten yakışıklıydı, zaten karizmada çıtayı en yükseğe çıkarıyordu; bir de smokin içinde doruk noktasından selamlıyordu beni şimdi. Yalnızca gözlerinin içine bakıyor, kafamı başka hiçbir yere çeviremiyordum. Elimi tuttu ve dudaklarına götürdü.

"İnanılmaz güzel olmuşsun." dedi Eren. İstemeye istemeye, bakışlarımı Bora'nın gözlerinden alıp Eren'e

çevirdiğimde gülümsedim.

"Öleceğim şimdi heyecandan ya." dedim, mırıldanarak. İnanılmaz gergindim. Elimle ayağımın birbirlerine karışmamaları için bin dereden su getiriyordum adeta.

"Ölmezsin ölmezsin. Hadi bir şeyler ye." dedi Hande, kıkırdayarak. Bora'yla birlikte salıncağa oturmuştuk. Bakışları benim üzerimde dolaşıyordu. Bir tane kanepeyi, dikkatlice yemeye başladım.

"HADİ ŞAMPANYA!" diye bağırdı Gökhan. Sesi geliyordu ama kendisi yoktu. Terasa önce Melis, sonra Bahar'la Engin ve en sonunda da Gökhan çıkmıştı.

"Gelin Hanım..." dedi Gökhan, elini bana uzatmış, beni ayağa kaldırmıştı. Birkaç saniye beni tepeden tırnağa süzdükten sonra hayranlığını dile getiren bir ıslık çaldı ve beni kendi etrafında döndürdü. Bunu neden yaptığını sorgulamamıştım. Şu an, kim nereye çekse oraya gidecek kadar kendimde değilmiş gibi hissediyordum.

"Çok güzel olmuşsun Naz." dedi Bahar, gülümseyerek. Melis de onaylarcasına kafasını sallıyordu.

"Teşekkür ederim." dedim ve Bahar'la birbirimize sarıldık. Bu sırada Gökhan şampanyayı patlatmak üzere geri sayım yapıyordu.

"İlk kadeh çok sevgili Nazlı müstakbel Karabey'in." dedi Gökhan, sırıtarak.

"O ne lan öyle?" dedi Engin, kahkaha atarak. Şampanyadan bir yudum almıştım ki Filiz Hala, terasa çıktı.

"Maşallah maşallah. Siz kendi aranızda eğlenseydiniz." dedi, tatlı bir sitemle. Gözleri beni bulduğunda, derin bir iç çekmişti. "Çok güzelsin Naz." dedi. Tamam. Çok güzeldim. Bu cümle artık karnıma ağrılar saplatıyordu, lütfen bunu dile getirmesinlerdi. "Ve çok da yakışıyorsunuz..." diye devam etti. Belimde Bora'nın elini hissettim. "Hadi hadi... Herkes aşağıya... Birazdan, Bora ile Naz da inecek." dedi bu sefer, Filiz Hala.

"Begüm." dedi Bora, tok bir sesle. Begüm, mahçup bir ifadeyle abisine dönerken kalan herkes terastan içeriye

girmiş, merdivenlerden uzaklaşan ayak sesleri kulaklarıma geliyordu.

"Aşağıya inmem lazım benim de, insanları karşılayacağım." dedi Begüm, gözlerini Bora'dan kaçırıp bana yönelterek.

"Gel buraya." dedi Bora, gülümseyerek. Begüm derin bir nefes aldı ve buruk bir gülümsemeyle yanımıza yaklaştı. *N'oluyor Naz?* "Teşekkür ederim." dedi Bora, yumuşacık bir sesle ve Begüm'e dokuz saniye boyunca sımsıkı sarıldı.

"Ya makyajım akacak senin yüzünden!" dedi Begüm, şakacı bir sitemle. Birbirlerinden ayrıldıklarında Bora bakışlarını bana çevirmişti.

"Gerdanlıkla küpeler..." dedi Bora, tebessümle. "Annemin." diye ekledi. "Daha doğrusu Begüm'ün..." dedi, bakışlarını yeniden Begüm'e çevirerek. Begüm, dolu gözlerine aldırmadan gülümsedi.

"Aman ben evlenmeyeceğim zaten." dedi Begüm, neşeli tutmaya çalıştığı buruk bir ifadeyle. "Gerdanlık da öyle çok tercih ettiğim bir takı türü değil malumunuz." dedi, gülümsemeye çalışarak. "Kasada duracaklarına..." dedi ve gözlerinden bir damla yaş aktı. "Hem Naz'ın kardeşi sayılırım ben." diye devam etti, zorlukla konuşarak.

"I-ıh." dedi Bora, başını iki yana sallayarak. "Sen sadece benim kardeşimsin." dedi, gülümseyerek. Begüm'ün iki elini birden avuçlarına aldı ve dudaklarına götürdü. "Benim biricik, küçük kız kardeşim." diye devam etti. Begüm'ün gözlerinden akan yaşlar çoğalmasına rağmen gözlerinin içi parlıyordu. Bora'nın onu sevmesi ve onu biricik ilan etmesi, hiç şüphesiz, bu hayatta onun için en değerli şeydi. Kollarını Bora'nın boynuna doladı.

"Çok mutlu olun abiciğim." dedi, fısıldayarak. Sesi oldukça zor çıkmıştı. "İneyim artık! Görümce nişanda yok vallahi skandal!" dedi ardından, histerik bir kahkaha atarak. Bakışları beni buldu; gülümsedi ve arkasını dönüp hızlı adımlarla terastan içeriye girdi.

Bora'nın bakışları yeniden bana çevrildi. Gözlerinde daha evvel rastlamadığım bir koyuluk hakimdi. Gözleri belki de şimdi zifir karasıydı. Gülümsedim. Bana doğru yaklaştı. Ellerim vücuduma ağırlık yapmıştı; dinlenmek istercesine, avuç içlerimi omuzlarına yasladım. Bora, gözlerini gözlerime öyle bir mühürlemişti ki, içinden benimle konuştuğunu düşünmüştüm yine. Ahenk içindeki sessizliğini bozmadan, gözlerinin içine bakmaya devam ettim. İşaret parmağının tersiyle şakağımdan dudaklarıma doğru bir yol çizdi. Parmağı dudaklarımdayken, gözlerim dudaklarına kaymıştı. Eğildi ve yanağıma küçücük bir öpücük bıraktı. Ayaklarımın hâlâ bedenimi nasıl taşıdığını ise asla bilmiyordum.

"Anneme yakıştığı kadar yakışmış sana da." dedi, içimde bir yeri bulan ve oraya yerleşip bir ömür boyu da kalacağını şimdiden bildiğim bir ses tonuyla. "Ben annemin tüm takılarını Begüm'e vermiştim... Böyle bir şey yapacağını gerçekten tahmin bile edemezdim. Babamın anneme, evlendikleri gün hediye ettiği gerdanlık seti bu." dedi, gözlerimin en içinden kalbime akarken.

Bazen insan kelimeleri seçmekte zorlanırdı. Doğru kelimeleri bulmak, onlardan bir cümle oluşturmak ve ona uygun bir ses tonuyla dile getirmek güçleşirdi. Öyle anlardan birisindeydim. Kendimi ne Begüm'ün, ne de Bora'nın yerine koyamıyor ve de ne hissettiklerini çok iyi anlayamıyordum. Anlayamazdım. Aynı karında büyümek; birisiyle bu hayattaki en özeli, anne'yi paylaşmak ne demekti ve insan annesine ait bir şeyi, bir başkasına, aynı karında büyüdüğü insanın mutluluğu için nasıl hediye ederdi anlayamazdım.

Bildiğim tek şey vardı: Şu an boynumda taşıdığım gerdanlık ve kulaklarıma yerleşen küpeler, Bora ve Begüm için çok özeldi ve benimle bu özeli paylaşmaktan oldukça mutlu olmuşlardı.

"Seni seviyorum." dedim. Yüzünden koca bir mevsim geçti ve kara kış, aniden beliren güneşin etkisiyle, kendini bahara teslim etti. Gülümsedi. Yaz geldi. Ruhuma çarpan okyanus serinliği ile güneşin sıcaklığının oluşturduğu ısı dengesi oldu

ışıl ışıl parlayan kapkara gözleri ve de tüm kelimeleri sildi. Cebine uzandı ve küçük bir kutu çıkardı.

"Bu senin için..." dedi. Sesindeki tonlama, beni esir alıyor ve kendimi kaybetmem için ısrarcı davranışlar sergiliyordu. Kutuyu açtım. İçinde, Range Rover araba anahtarı vardı. Bakışlarımın, okyanus derinliğindeki gözlerinden çekilmesi biraz rahatlatmıştı beni; her zaman beni sakinleştirebilen bakışlar bugün onun da heyecanlı olmasıyla belki, beni daha çok heyecanlandırıyordu.

"Bana arabanı mı hediye ediyorsun?" dedim, gülümseyerek.

"Arabalarımı hediye etmem." dedi. Yeniden gözlerine baktım. Gözleri, gözlerimin en içinden, ruhumla kendi kendine konuşuyordu.

"Ödünç mü veriyorsun yani?" dedim, şaşkınlıkla. Neşeli, çocuksu ve de şaşkın, küçücük bir kahkaha attı. Elimden tuttu ve beni tırabzanlara doğru ilerletti. Garajın önünde kırmızı renkte, son model, Range Rover Sport SE vardı. Dudaklarım aralandı. Nutkum tutulmuş gibi arabaya bakıyordum. Aralık dudaklarımı, dudakları kapattı. Usul usul, nefesini ciğerlerime değdirdi. Karşılık veremiyordum. Çok kısa bir süre sonra geri çekildi. Bense hâlâ arabaya bakıyordum.

"Hoşuna gitmesine sevindim." dedi, yumuşacık bir ses tonuyla.

"Gerek yoktu." dedim. Kelime haznemde bulabildiğim iki sözcük, bunlardan ibaretti.

"Yoo bence vardı. Benim de, dudaklarının tadı hoşuma gidiyor." dedi. Bakışlarım, şaşkınlıkla ona çevrildiğinde yine dudaklarım aralanmıştı. Kapanmayacaktı da galiba, çünkü yine, yeniden hayretler içindeydim. Onun ise dudakları iki yana havalanmış, yüzümdeki afallamışlığı eğlenerek izliyordu. *Senin nişan hediyen, bu arabanın yanında bir hiç Naz!* "Araba almana gerek yoktu." dedim, saniyeler sonra.

"Dikkatli ve bilinçli kullan." dedi ve adeta içlerine kadar gülen gözlerinden, sağda olanıyla göz kırptı. Elleri belime

destek olmasa, olduğum yere yığılırdım muhtemelen.

"Ne diyeceğimi bilemedim yine." dedim. Ve az evvel alamadığı karşılığı vermek için, dudaklarına doğru yol aldı dudaklarım. Birkaç dakika, bergamot kokusu eşliğinde, deniz meltemini ciğerlerime doldurdum. Ayrıldığımızda, bir elimi göğsüne koydum. Diğer elimdeki araba anahtarını tüm gücümle sıkıyor ve gözlerimi açmıyordum. Nefesimin düzene girmesi lazımdı.

"Sakin ol..." dedi, fısıldayarak. Sesi kulağımın içinde miydi yoksa kulağımın dibinde mi konuşuyordu bilmiyordum.

"Tüm dünyayı saysam... Yine de sakinleşemezmişim gibi..." dedim, gözlerimi açarak.

"Ben yanındayım." dedi, avuç içiyle sağ yanağımı kaplayarak.

"Daha kötü ya... Saymayı unutuyorum senin yanında." dedim, kaşlarımı çatarak. Beni kendine çekti, omzuma minicik bir öpücük kondurdu. Ona sarılmak, kalbinin kalbimin en yakınında olduğunu bilmek, tüm heyecanıma değdiğini hissettiriyordu.

"İnelim mi?" diye sordu.

"Bunu cebine koyar mısın yine?" dedim, anahtarı göstererek. Gülümsedi ve başını "Hay hay." anlamında salladı. "*Hay hay" anlamında oldukça ısrarcısın Naz!* Öyleydim. *Teşekkür de et, zahmet olmayacaksa?* "Aaa!" dedim, anahtarı cebine koyduğunda. "Teşekkür de ederim tabii, heye-" diye devam ederken, onun konuşmasıyla bölündüm.

"Edersin edersin... Hadi gel." dedi gülerek ve elime uzandı.

♠

El ele, havuz başına kurulan platformda, alkışlar eşliğinde yürümeye başladık. Bahçe çok güzel süslenmişti ve tüm bunların ne ara yapıldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. *Ya bırak Allah aşkına Naz, senin Bora'dan başka fikrin mi kaldı?* Göz önünde olmayı, hatta tüm gözlerin üzerimde olmasını, şatafatlı gösterileri falan sevmiyordum. Gerildiğim, rahat olamadığım, dikkatli davranmam gereken her şeyden nefret

ediyordum hatta. Yengeme ömrümün sonuna dek dua etmeliydim; adım attıkça etrafa saçılan ve hatta Bora'nın pantolonuna bile çarpan tül şeritlerimin bacaklarıma yeniden temas edişlerini sayarak geçit töreninde birazcık da olsa kendimi sakinleştirebilmemi sağlamıştı.

Yürümeyi bıraktığımızda gözlerimi kalabalıktaki yüzlere çevirdim. Eksik yüzler vardı. Bu mutlu günümüzde, aslında ne pahasına olursa olsun burada olmak isteyecek fakat önemli gerekçelerden dolayı bu nişan törenine katılamayan insanlar vardı. Kızlarını mecburen geride kalanlara emanet etmiş ve de belki de gökyüzünden bizi izliyorlardı.

Gözlerimin içine, annem gözleri dolu dolu; babam ise gururla bakardı. Başımı biraz daha dik tutarken onların sevgisini özlemle içime çekercesine derin bir nefes aldım.

Gülsüm Babaanne, Can'la beraber yanımıza geldi. Nişan tepsisini, Harun Abi'nin kızı Sevim tutuyordu. Aslında kız tarafının yapması gerekiyordu yüzük takma işlemini ama Gülsüm Babaanne'den rica etmiştik. Bora'nın da dediği gibi, biz tek bir taraftık.

"Konişirsam herkes ağlar." dedi Gülsüm Babaanne. Ve herkes içli bir kahkaha attı bunun üzerine. Gülsüm Babaanne'nin gözleri, nedenini anlamadığım bir şekilde yengeme çevrilirken, yengem derin bir nefes almıştı.

"Biz Naz'ın bir boşluğunu doldurduysak... O bizim iki boşluğumuzu doldurdu." dedi yengem, buruk bir tebessümle. Tüm gözler ona çevrilirken boğazımın yandığını hissediyordum. Ve ben bugün, ne olursa olsun, ağlamak istemiyordum. "Amcası ve ben, onu hiç doğmamış çocuğumuzun yerine koyduk... Ama bizi yitip giden annesi ile babasının yerine hiçbir zaman koyamadı. Koyamazdı da... Biz tamamlandık Naz'la ama o hep eksik kaldı." diye devam etti.

Bora'nın elini, belki de tüm gücümle sıkıyor ve gözlerimin dolmasına asla izin vermeden, gülümseyerek yengeme bakıyordum.

"13 yaşındaki çocuğa ölümü anlatmak çok zor. Anlatmadık... Anlatmamıza gerek kalmadı. Anladı. *'Gökyüzünden seni izliyorlar, hep de izleyecekler.'* dedik, o da bize '*Tamam.'* dedi. Sonra bir gün... Uyumuş mu diye bakmaya odasına gidiyorum... Annesi ile babasının fotoğrafıyla konuştuğunu duydum. *'Yengemler, gökyüzünden beni izlediğinizi düşünüyorlar, sanırım delirmişler.'* diyordu fotoğrafa." dedi yengem, gözleri yaşlı bir şekilde gülümseyerek.

Karşımda gördüğüm yüzlerdeki duygu geçişleri çok tanıdıktı aslında; belirli bir yaşa kadar, anne ve babamın öldüğünü söylediğim herkesin gözlerine bir acıma duygusu yerleşiyordu. Ve şimdi buradaki herkes, küçük yaştaki Naz'a acıyor ve de ne diyeceğini bilemediğini hissediyordu. Zordu haliyle; Allah'ın hiç kimseye yaşatmamasını can-ı gönülden istediğim bir duyguydu annesiz ve babasız kalmak.

"Hep çok uluslu bir aileye gelin gitmesi için dua ettim. Kalabalığa karışsın, daha da büyük bir ailesi olsun istedim... Kendisinin birden fazla çocuğu olsun, tamamlansın istedim. Tamamlanıyor." dedi yengem.

"Gözlerundaki tutkudandir o." dedi Gülsüm Babaanne, iç çekerek. Tepsideki, birbirine kurdeleyle bağlı yüzükleri eline aldı. Sağ ellerimizi uzattık. Önce benim daha sonra kurdelenin diğer ucundaki Bora'nın yüzüğünü ait oldukları yere yerleştirdi. Makası eline aldı ve durdu. Bakışlarını Bora'ya sabitledi. "Ha yüzukleru ben takayrum diye sevinme. Makas gesmez. Kiz tarafundan en güççüğünü cör bakalum." dedi, gülümseyerek. Kalbim duracaktı. Can'ın neden onun yanında beklediğini, şimdi anlamıştım.

"Pekala" dedi Bora. Diğer elini, pantolonunun cebine soktu ve çıkardığı tüm parayı Can'a uzattı.

"A-aaa! Olmaz! O çok!" dedi Özcan Abi.

"Ne yapayım, tek elle anca böyle." dedi Bora, gülümseyerek.

"Olur olur. Kismeti var imuş uşağun." dedi Gülsüm Babaanne. Can, elindeki paralardan 200 Lira'yı alıp, kalanını

Bora'ya uzattı. "Uşağum o senin." dedi Gülsüm Babaanne, şaşkın bir ifadeyle.

"Emin misiniz bakın Gülsüm Hanım Teyze?" dedi Can, kaşlarını kaldırarak. Minicik gözlerinde, uyarıcı bir bakış vardı; eğer eminseler, ondan günahın gideceğini anlatmaya çalışıyordu.

"Eminiz." dedi Bora, gülümseyerek.

"Geri vermem?" dedi Can, kafasını hafifçe yana doğru döndürerek.

"Verme." dedi Bora.

"Çok kısmetliymişim, her gün nişanlansanıza." dedi Can ve parayı cebine koydu. Gülmemek için dudaklarımı dişliyordum. Gülsüm Babaanne, kurdeleyi keseceği sırada, koşarak Asya geldi.

"Ben de kız tarafı olmak istiyorum, o benim yengem." dedi Asya, sitemle.

"Ol kızım. Senin neyin eksik?" dedi Bülent.

"Birazdan olsan prenses?" dedi Bora, göz kırparak.

"Olmaz." dedi Asya.

"Gökhan Abisiiii." dedi Bora, dişlerinin arasından. Hemen karşımızdaki Gökhan'a bakışlarıyla Asya'yı işaret ediyordu.

"Damat sensin." dedi Asya, şaşkınlıkla. Bora, derin bir nefes aldı.

"Tamam tamam o iş bende!" dedi Can, bir elini havaya kaldırarak. Cebinden çıkardığı paranın yarısını Asya'ya uzattı. "Damadın cebinden çıktı. Bence kabul et." dedi, Asya'ya. Çok komik görünüyorlardı. Asya, biraz düşündükten sonra parayı aldığında, nefesimi sesli vermiştim.

"Hiç ayrilmasun o ellerinuz." dedi Gülsüm Babaanne ve kurdeleyi kesti. Alkış sesleri kulaklarımı doldururken, Bora'nın elleri omuzlarıma yerleşmişti ve biraz eğilerek beni kendine doğru çekti. Alnıma değen dudaklarının zarif etkisi, içimden bir ömür boyu silinemeyecek aşkı iliklerime kadar hissettiriyordu. Aşk; bir adamın, bir kadını, alnından öpecek kadar benimsemesiydi belki de. Bunu bana ikinci kez yaşatıyordu.

Yüzüğüme baktım. Fazla kalın olmayan, platin alyansın en ortasında, siyah taşlarla oluşturulmuş "maça" sembolü vardı. Doğru görüp görmediğimi anlamak için birkaç kez, kaçamak bakışlarımı yüzüğe çevirmiştim. Doğru görüyordum. Bora, halamın elini öperken gözlerim onun yüzüğüne çevrilmişti. Benimkisiyle aynı modelde ama sade bir platin alyanstı onunkisi. *Onunkisinde de taş olacak değil ya Naz!*

Ama benim taşlarım neden maça şeklindeydi?

Müzik başladı. Bora, elimden tutarak beni kalabalığın ortasına doğru ilerletti. Etrafımdaki insanların beni bir daire içine almış olması ne kadar korkutucu gözükse de, Bora'nın elinden tutuyor olmak rahatlamamı sağlıyordu. Ama Bora, rahatlamamam için olsa gerek, elimi bıraktı.

Ben bal arısı gibiydim senden önce
Bak pervanelere döndüm seni görünce

Sol eliyle, aile yadigarı yüzüklerinin yanında, artık alyansını da taşıdığım sağ elime uzandı bu sefer. Alyansımızın bir diğer eşini taşıdığı sağ elini, belime yerleştirdi. Sol elimi, refleks olarak omzuna yerleştirmiş ve dans edeceğimizi ancak anlamıştım.

Yana yana kül olsam her an
Yine de senden ayrılamam
Yoluna adadım ömrümü ben sensiz olamam

Sonsuzluğa açılan bir kapıydı gözleri. Her şey flu ama gözleri en net olan şeydi şimdi. Bir çift siyah göz, hem beni heyecandan öldürebiliyor; hem de sakinleştirebiliyordu.

Yana yana kül olsam her an
Yine de senden ayrılamam
Bin yıl yaşasam yine sana doyamam

Bir şarkının melodisinde değil, geleceğimizle dans ediyormuşuz gibi hissediyordum. Parmaklarımızdaki yüzük, birbirimize ait olduğumuzu simgeliyordu. Ellerimi boynuna

doladığımda, iki eliyle birden belime sarıldı ve aramızdaki mesafe biraz daha azaldı.

Sana gönlümü verdim ey nazlı güzel
Seni almazsam gözlerim açık gider

Dudaklarını, sağ kulağıma doğru eğdi. Boynuma küçücük ama etkisi içimde volkan patlamalarına sebep olan bir öpücük kondurdu.

Bana ellerini ver hayat seni sevince güzel
Yoluna adadım ömrümü ben gel kaçma güzel

"Maça?" dedim, kulağına fısıldayarak. Tek kelimeden oluşmasını arzulamamıştım aslında; bu bayağı öznesi, nesnesi ve yüklemi olan bir cümle olmalıydı. Ama kelimeleri toparlayıp konuşamayacak kadar heyecanlıydım.

Bana ellerini ver hayat seni sevince güzel
Sana gönlümü verdim nazlı güzel

"Sohbet etmek istemiyorum şu an." dedi, kulağıma fısıldayarak. Mesela o cümle kurabilmişti; ama gizli özneyle.

Sana gönlümü verdim ey nazlı güzel
Seni almazsam gözlerim açık gider

"Ama... Meraklıyım yani merak...ediyorum... Farkında mısın?" dedim. Üç kez es vermiş ve yine fısıldayarak konuşmuştum.

Bana ellerini ver hayat seni sevince güzel
Yoluna adadım ömrümü ben gel kaçma güzel
Bana ellerini ver hayat seni sevince güzel

"Hı hı, farkındayım. Ve öğrenene kadar nazlanacağını da biliyorum." dedi, kulağıma fısıldayarak.

Sana gönlümü verdim nazlı güzel

Dudaklarım aralandığında, şarkı bitmiş, alkış sesleri tüm bahçeyi inletiyordu. Gülsüm Babaanne, yeniden yanımıza gelmişti.

"Nazli kizum... Bu senun." dedi, elindeki kutuyu bana uzatarak. Sanırım Bora'nın ailesi, bundan sonraki hayatlarını takı sponsorum olarak geçirmeyi hedeflemişti.

"Ne gerek vardı? Çok şey yaptınız zaten." dedim, utana sıkıla.

"Az bile dağ!" dedi Gülsüm Babaanne. Bu sefer kutudan, Trabzon burma bilezik çıkmıştı. Filiz Hala ve Fadime Hala da yanımıza geldiler. *Kutuna git Naz. Gördüğün üzere onlarda da kocaman kocaman kutular var.* Filiz Hala'nın kutusundan, zümrüt bir gerdanlık seti çıkarken; Fadime Hala'nın kutusundan, inci bir gerdanlık seti çıkmıştı.

Sonra, Harun Abi'yle Emel Yenge geldiler yanımıza. Yine kutuma gitmeyi seçmiştim. Taşlarla işlenmiş kelepçe altın bilezik ve aynalı burma bilezik... Kutuları açıp gülümsüyor, insanlara utana sıkıla sarılıyor ve sonrasında elimdekileri Hande'nin kollarına yığıyordum. Ve ben tüm bunları yaparken, Bora ellerini cebine sokmuş bir şekilde, gülümseyerek yanımda duruyordu.

Esma ve Bülent geldiler. Altının işlenmiş her halini görecektim sanırım. Kutumdan bu sefer, arka tarafı zincirle kapanan, çok kalın bir bir bilezik çıkmıştı.

Bahar geldi. Üzerinde taşlı işlemeler olan, beyaz altından yapılma bir madalyon kolye çıkmıştı bu sefer kutumdan. "En güzel fotoğrafınızı taşırsın içinde." demişti, gülümseyerek. İçini açtım. Fotoğraf koyulan yerin diğer tarafına taşlarla, italik bir şekilde alt alta "NBK" harfleri işlenmişti. Kesinlikle çok şık ve de asil bir madayondu bu; Bora ile olan bir fotoğrafımı içinde taşımaktan gurur duyardım. *Senin Bora ile olan bir fotoğrafın yok Naz.*

Engin geldi. Kutumdan, kalın bir zincire geçirilmiş, kulplu ata beşli altın çıktı.

Samet geldi. Çok şükür elinde kutu olmayan birisi vardı. "Ben öğrenciyim." dedi, gülerek.

"Ne tesadüf, ben de!" dedim, gülümseyerek. Elbisemin göğüs kısmına, tüm ciddiyetiyle çeyrek altın taktı.

"Yakıştı." dedi sonrasında da Samet, sevimli bir şekilde gülümseyerek.

"Bence elbise, o çeyrek altından pahalıydı." dedi Begüm, göz devirerek. "Çekil çekil." dedi, ardından. "Naz..." dedi Begüm. Gene bir kutu vardı karşımda. "Bu da benim hediyem, senin için tasarlattım." diye devam etti. Pırlanta bir bileklik çıkmıştı bu sefer de kutumdan.

"Her şey için çok teşekkür ederim canım benim." dedim, Begüm'e sarılarak. Bakışlarımı Bora'ya çevirdim, ellerini cebinden çıkarmamış ve gülümsemesi perdelenmemiş bir şekilde Samet'le konuşuyordu. Samet, Bora ile sohbetini bitirdikten sonra bana gülümsedi ve yanımızdan uzaklaştı.

"Çok sıkıldım Bora. Hamdi Bey'e mi bağlansak?" dedim, kaşla göz arasında. Nazar değdirmiştim sanırım çünkü henüz Bora cevap veremeden Eren geldi. Kutumdan misket çıktı. Kahkaha attım.

"E bir çeyrek altın alaydın bari." dedim, gülerek.

"Onlar benden çalmaya çalıştığın, sonra benim senden geri aldığım... Bak altını çiziyorum, SENDEN GERİ ALDIĞIM misketler kızım! Çok değerli bir şey bu." dedi Eren, ciddi bir ifadeyle.

"Para da mı takmayacaksın?" dedim, kaşlarımı çatarak.

"Ne aç gözlü çıktın be!" dedi Eren, gülümseyerek. Ceketinin cebinden bir kutu çıkardı. Ben de gülümsedim. *Kabul et Naz, hediyelere bayılıyorsun.* Hediyelere herkes bayılırdı bence; üstelik ben almaya da vermeye de bayılırdım. Fakat, Eren'in ceketinin cebinden çıkardığı kutu bana değil, Bora'ya gitmişti bu sefer. Bora'nın kutusundan, saat çıktı. "Kız tarafından küçük bir hatıra." dedi Eren.

"Teşekkür ederim." dedi Bora, gülümseyerek. "Geliyorum hemen." dedi bana ve halamların yanına doğru gitti. *Kız tarafı ala ala bir tanecik saat almış Naz!*

"Danaya girer gibi saate mi girdiniz?" dedim Eren'e, gülerek.

"Kız, saat deyip geçme. 25 Bin Lira o saat. Ben de girdim o saate." dedi Hande, kaşlarını çatarak. Küçük bir kahkaha

attım. Eren de yanımızdan ayrılmış ve halamların yanına gitmişti. Gökhan geldi. Bu sefer kutu banaydı. Onun da içinden bir saat çıktı.

"Tek başına mı girdin?" dedim, küçük bir kahkaha atarak.

"Hı?" dedi Gökhan, anlamamıştı. Ve anlamak istercesine gözlerimin içine bakıyordu.

"Teşekkür ederim." dedim, gülümseyerek.

"Vay anasını sevgili sayın seyirciler!" dedi Hande, şaşkınlıkla.

"N'oluyor?" diye sordu Gökhan. Gözleri kısılmıştı ve çabalıyor, anlamaya çalışıyordu.

"Aşkım biz toplanıp Bora'ya saat aldık. Maşallah sen, tek başına bir biz etmişsin." dedi Hande, gülerek. "Naz! Gökhan'ınkine de ben girdim say. Zira kendisi benim sevgilim." diye devam etti. "Ve ayrıca... Odana götürülmesini istedim kutunun... Sana özel ve küçük bir sürprizim daha var... Eh tabii haliyle Bora'ya da!" dedi, sırıtarak. Hatta, pis pis sırıtarak... Ve ben bu sırıtışı tanıyordum galiba; altından hoş bir şey çıkmayacaktı.

"Amaaaan. Bora'ya ne hediye alıyorsunuz ya. Boşverin onu." dedi Gökhan. Bu sırada gözü, göğsümdeki altına takılmıştı. "Bu ne be?" dedi, şaşkınlıkla.

"Çeyrek altın canım." dedim. Bora, elinde başka bir kutuyla yanıma gelmişti. Merak edip onu da açtım. Kravat iğnesiydi. Canan'lar almıştı bunu, biliyordum. Kutuyu Hande'ye uzattım. "Ay ben çok sıkıldım." dedim.

"Kutuları yukarıya çıkarsana aşkım." dedi Hande, Gökhan'a.

"Ka-" dedi Gökhan ve boğazını temizledi. Hande'nin varlığını unutup, "Kara" diyecekti muhtemelen. "Bora... Çalışma odasındaki kasaya mı koyacaksın? Ne yapayım?" diye sordu.

"Bana ne soruyorsun oğlum? İkisi dışında kalanı Nazlı'nın." dedi Bora. *Yok artık Naz?*

"Nazlı'nın derken?" dedim, bir çırpıda.

"Senin." dedi Bora, tok bir sesle.

"Sevgilim!" dedim ve yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Hani kızı erkeği tarafı yoktu? Ne demek senin? Pek tabii senin de!" dedim. Hande gitseydi de "Biz oyun oynuyoruz, elbette benim değil!" diye carlasaydım. Onun hediyesini seve seve kabul ederdim ama bunlar çok fazlaydı.

"Sağ ol sevgilim. Bilezik takmak istersem bir gün, bunu kendime hatırlatacağım." dedi Bora. Aynı benim gibi yapmacık bir şekilde gülümsüyordu.

"Bozdurursun canım, illa takman gerekmiyor." dedi Gökhan Bora'ya, göz kırparak.

"Yani! Aklın yolu bir." dedim. Gökhan, kutuları Hande'den almış, birlikte içeriye girmişlerdi.

"Bora... Saçmalama. Cidden çok fazla onlar. Senin olsun. Sende kalsın. Ben ne yapayım o kadar şeyi?" dedim, aleleacele.

"Güle güle kullan Nazlı. Güle güle bozdur Nazlı. Güle güle sakla Nazlı. Güle güle çöpe at Nazlı. İlgilenmiyorum." dedi Bora ve elimden tutup, beni halamların yanına doğru çekiştirdi. Ağzımı açmama fırsat bile vermemişti.

♠

"Kambersiz düğün olmasın bence?" dedi bir ses. Yalnızca bir aydır duymadığım ve duyar duymaz da ne kadar özlediğimi fazlasıyla hatırladığım bir sesti bu.

"Eh, biz daha nişan aşamasındaydık... Sizi düğüne çağırırdık." dedi Eren, şakacı bir tavırla.

"Hoş geldiniz!" dedim Gürkan Abi'nin boynuna neredeyse atlayarak.

"Tebrik ederim." dedi, Gürkan Abi'nin eşi Tuba Abla. Bora ile tokalaşıyorlardı. Tuba Abla'ya da sarıldıktan sonra, Gürkan Abi ile Bora'nın tokalaşmasını izledim.

"Yetişemeyeceksiniz zannediyordum?" dedi Eren, tanışma ve tokalaşma faslı biter bitmez.

"Biz de öyle zannediyorduk da yetiştik işte. Gerçi fazla kalamayacağım ne yazık ki..." dedi Gürkan Abi, gülümseyerek. "Eee? Çok iyi gördüm seni?" diye devam etti, bana dönerek.

"İyiyim komiserim!" dedim ve gülümsedim. Ve kurduğum bu cümleden sonra aklıma Bora'nın kim olduğu dan diye gelmişti.

"Asayiş berkemalse ne güzel." dedi Gürkan Abi. Gülümseyerek bize bakan Tuba Abla'nın omzuna kolunu yerleştirmişti. Asayiş berkemal miydi bilemiyordum ama beni gıcık tuttuğu kesindi.

"Gelini öldürseydiniz?" dedi, geçerken uğramışcasına yanımıza gelen Gökhan. Bana uzattığı bir bardak suyu heyecanla içerken Bora'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Aaa! Gürkan Abi?" dedi Hande, yanımıza geldiğinde. Gökhan'ın kısılan gözleri, Hande'nin cümlesiyle birlikte, az evvel muhtemelen kim olduğunu önemsemediği Gürkan Abi'ye çevrilmişti. "Nasılsın Tuba Abla?" diye sordu, ardından.

"İyiyim Hande'ciğim sağ ol. Bir an yetişemeyeceğiz sandık ama çok şükür buradayız. Naz'ın hediyesini bugün veremeseydik, annemlerin de içine dert olurdu vallahi." dedi Tuba Abla.

"Vallahi babam da... 'Kızı en mutlu gününde yalnız bıraktık.' diye söylenip duruyor... Ama işte her şeyin hayırlısı." dedi Gürkan Abi, iç çekerek.

"Evi nasıl buldunuz?" diye sordu Eren, meraklı bir ifadeyle.

"Yok artık?!" dedi Gürkan Abi ve neşeli bir kahkaha attı. "Bizimkilerle geldik." diye devam etti. *Bizimkiler derken Naz? Aklıma gelen başımıza gelmesin inşallah!*

"Ben de, ekip otosu ile nişana gelmedim demem artık." dedi Tuba Abla ve küçük bir kahkaha attı. Tuba Abla'nın kahkahasına Gürkan Abi de eşlik edince gerçekten dayanamadım ve en büyük kahkahayı ben attım. *Yana yakıla aradıkları Kara'nın evinde olduklarını öğrenseler ne hissederler acaba Naz?* Bunu bilmemekle beraber; o kadar merak etmiyordum ki... Eren ve Gökhan kendi aralarında üç saniyeliğine bakışmışlar ve sonra gözlerini Bora'ya çevirmişlerdi.

"Abiii!" diyerek yanımıza geldi Begüm. Kalabalık içinde tanımadığı simalar görmüş olduğundan afallasa da ifadesini hemen toparladı ve "Merhaba, Begüm ben." diyerek, Gürkan Abi ve Tuba Abla ile tokalaştı.

"N'oldu?" diye sordu Bora, Begüm'e dönerek.

"Dans edelim diyecektim ama-"

"Gel." dedi Bora, bu duyduğuna çok sevinmiş bir ifadeyle. "İzninizle." dedi Gürkan Abi'lere dönerek ve Begüm'ün elinden tutup havuz başına doğru ilerledi.

"Ben de dans edeyim." dedi Eren, kaçarcasına bir telaşla. Sanırım herkes ortamdaki gerginlikten bunalmıştı.

"Masal da burada, bizimle geldi, Vesile Abla'ların yanında..." dedi Gürkan Abi, Eren'in arkasından seslenerek.

"Ben Masal'a selam vereyim öyleyse." dedi Hande, şaşkınlıkla. Hande de yanımızdan ayrılırken, Tuba Abla da ona eşlik etmişti. *Sen de kaç Naz, lütfen.*

"Eee Naz? Çok hızlı olmuş her şey..." dedi Gürkan Abi, samimi ve içten bir ifadeyle. "Sen, Bora Karabey'le nasıl kesişim kümesine girdin kızım?" dedi, şakacı bir tavırla. *Naz lütfen ne o sorsun; ne de sen anlat!* Ardından bakışları Gökhan'a çevrildi ve onun yanında bana yanlış bir şey söyleyip söylememenin endişesiyle yeniden bana döndü.

"Tanıştıramadım da sizi..." dedim gülümseyerek. "Gökhan, Bora'nın en yakın arkadaşı. Ve de Hande'nin erkek arkadaşı..." diye devam ettim.

"Çok memnun oldum." dedi Gürkan Abi.

"Ben de... Adınızı duymuştum Hande'den ayrı, Naz'dan ayrı... Tanışmak bu zamana kısmetmiş." dedi Gökhan, samimi bir tavırla.

"Şubeye gelip bir çayımı içmezler ama beni severler." dedi Gürkan Abi. Gülümsüyordu fakat alttan alttan laf soktuğu da kesindi; çünkü, ne kadar olduğunu hatırlayamadığım bir süre öncesinde kendisiyle böyle bir ilişkimiz vardı. *Umarım birazdan hepinizi toplayıp şubesine götürmez Naz!* "Pardon." dedi ve cebinden telefonunu çıkartıp, yanımızdan biraz

uzaklaştı. Gürkan Abi'nin gitmesiyle Gökhan'ın gözleri bana çevrilmişti.

"Çok kasıyorsun." dedi Gökhan, gülümseyerek.

"Hı?" dedim, şaşkınlıkla.

"Rahat ol, ben bu evdeyim." dedi Gökhan, yanağımdan makas alarak. *Hayır Naz, bu kadarı da olamaz?*

"Kim olduğunu biliyor muydun yanımıza gelirken?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ama şaşırdın sen?" diye devam ettim.

"Bu evin üç kilometre yakınına giren yabancı herkesten haberim olur benim." dedi Gökhan. "Hande bahsettiğinde önlemimi almıştım. İlk tanıştığımızda, Bora Boston'dayken hani... Lafı geçmişti. Sen de söyledin zaten sonra... Bilmem gereken her şeyi öğrendim." diye devam etti. "Yani güzel gelin, sıkıntı yok." dedi.

"Naz'cığım... Bizim gitmemiz lazım." dedi Gürkan Abi, yeniden yanımıza gelerek. Cebinden çıkardığı küçük bir kırmızı keseyi bana uzattı ve bana sarıldı. "Bunu sayamıyorum... Bir gün damatla yemek yiyelim, bir tanışalım..." dedi.

"Gidiyor musunuz?" diye sordu, an itibariyle yeniden Eren'le beraber yanımıza gelen Bora; muhatabı Gürkan Abi'ydi.

"Maalesef." dedi Gürkan Abi. Gülümseyerek elini Bora'ya uzattı. "Bu hiç olmadı... Bir gün, adam akıllı tanışmak istiyorum sizinle." diye devam etti.

"Ne zaman isterseniz, seve seve." dedi Bora, başını hafifçe eğerek.

"Taksi çağırman mümkün mü?" diye sordu Gürkan Abi Eren'e dönerek.

"Ben bıraktayım sizi." dedi Bora, içten bir tavırla.

"Gerek yok." dedi Eren, araya girerek. "Abi, sen benim arabayı al. Ben yarın Ankara'ya gidiyorum zaten." dedi, Gürkan Abi'ye.

"Bu akşam ne yapacaksın?" dedi Gürkan Abi, tereddütlü bir ifadeyle.

"Alkol alacağım zaten... Taksiyle dönerim ben, after party için Ortaköy tarafına geçeceğiz birazdan." dedi Eren. "Gökhan, yardımcı olur musun? Abim için çıkarsınlar arabayı." diye devam etti. Gürkan Abi, Eren'le de vedalaştıktan sonra, Gökhan'la birlikte yanımızdan ayrılırken Tuba Abla da bana el sallamıştı. "Geleceğini bilmiyordum." dedi Eren, bakışlarını Bora'ya sabitleyerek.

"Sorun yok. Haber verdiler henüz onlar yoldayken." dedi Bora, Eren'in omzuna kolunu hafifçe dokundurmuştu.

"Çok yakınında olursan... Çözemeyeceği mevzu değil. Ben bile çözdüğüme göre?" dedi Eren. Tavrı samimiydi ve de Bora için endişeleniyordu.

"Senin çözmene izin verdim Eren." dedi Bora, kaşlarını kaldırarak. "Müvekkilinin kartvizitini bilerek düşürdüm, emin olman için." diye devam etti. *Naz bunlar olurken, sen Bora'ya aşık olmamalıyım diye ağlıyordun! Bir de aşık da oldun yani! Tüm bu gizemli aksiyonu kaçırdığımıza değdi mi gerçekten?* "Yoksa gayet seni bu fikirden uzaklaştırmak için başka materyaller öne sürebilirdim." dedi, içten bir ifadeyle.

"Neden benim anlamamı istedin?" diye sordu Eren, merakla. Bakışlarında yine hayranlık vardı.

"Nişanlandım." dedi Bora, gülümseyerek. "Kara'dan bahsetmek isteyeceğim son gün." diye devam etti ve elime uzandı. Gürkan Abi'nin varlığından rahatsız olma sebebi Kara'yı hatırlamasaydı; kim olduğunun anlaşılmasından yana bir endişesi yoktu. Eren, ben ve Gökhan, Bora'ya, Gürkan Abi'nin yanında Kara'nın varlığını hatırlatmıştık. Bu yüzden Begüm'ün dans teklifini kaçarcasına kabul etmişti. *Şah damarında yazan isimden, sandığından çok daha fazla nefret ediyor Naz; bilmem farkında mısın?*

Farkındaydım; herşeyin. Tıpkı, karanın içindeki aydınlıktan emin olduğum kadar emindim ki; bir gün, Kara olmaktan asla nefret etmeyecek ve küçük kızın kahramanı olduğuna gerçekten de inanacaktı. Küçük kız ona inançları konusunda asla yanılmadığını gösterecek ve onu ikna edecekti.

Matematik, işlemlerin belli bir sıra ile çözülmesini ön görürdü; ve önce parantez içleriyle uğraşılmalıydı. Parantezin içini halletmeden diğer işlemler nasıl yapılamıyorsa, aynı bu şekilde sabretmeliydim. Sabretmeli ve doğru zamanı beklemeliydim.

54.Bölüm

♠

"Teşekkürler, tabii yemek yeriz beraber." diyordu Bora. Kime dediğini bilmiyordum. Arabanın kapısını açmış fakat binmekle binmemek arasında kararsız kalmış gibi davranıyordu. "Teşekkürler." dedi tekrardan, sıkıldığını belli edercesine bir ifadeyle. "Tabii... İletirim." diye devam etti ve derin bir nefes alıp, sıkıntılı bir nefes verdi. "Sonunda..." dedi sitemle ve eğilip telefonunu bana uzattı.

"Yedi kez teşekkür ettin." dedim, gülerek. Ceketini çıkarttı ve onu da bana uzattı.

"Konvoy yapacakmışız." dedi Gökhan, Bora'nın yanına yaklaşarak.

"Önden ben çıkacağım." dedi Bora ve arabaya bindi.

"Mekanda görüşürüz." dedi Gökhan ve Bora'nın kapısını kapattı. Bora arabayı çalıştırırken, bir yandan da papyonunu çıkartıyordu. Ceketini özenli davranarak arka koltuğa bıraktım. Önce geriye doğru gitti, sonra dönüş aldı ve ardından gaza basarak dış kapıya doğru ilerledi. Papyonunu arkaya fırlattı. Dış kapı açılırken, kol düğmelerini çıkartıyordu. *Bora birazdan soyunacak sanırım Naz?* Çıkardığı kol düğmelerini torpidoda rastgele bulduğunu yüz ifadesinden anladığım boş bir kutuya attıktan sonra, gömleğinin kollarını katladı.

"Kaç arabayla konvoy yapacağız?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle. Bora, yakasındaki düğmeyi açmaya çalışıyordu.

"Kaç arabaya bölünürlerse, o kadar." dedi, düz bir sesle. Gömleğinin düğmesini açamadığı için biraz sıkılmış ve on yedi saniyedir onunla uğraşıyordu.

"Yardım edeyim." dedim, gülümseyerek. Bora'ya doğru yaklaştım ve yakasındaki düğmeyi açtım. "Yeni gömleklerde bazen böyle olur, tek elinle açamazsın." dedim, boynu aklımı başımdan alırken. İki düğmesini açmamla ortaya çıkan köprücük kemiğinin çekiciliğine dayanamadım ve dudaklarımı değdirdim.

"Araba kullanıyorum." dedi Bora, yutkunarak.

"Evet. O yüzden düğmeni ben açtım." dedim, derin bir nefes alarak. *Artık senin tenine temas etmene dayanamayacak durumda Naz.* Benim de ondan bir farkım yoktu; hiç yanmadığım kadar yanıyordum. Aklım başımda zaten olmamakla beraber, heyecandan da ölüyordum kokusunu duydukça. Saatler geçtikçe gerginliğimin azalması gerekiyordu fakat gitgide daha çok geriliyordum. Yeniden yerime geçtiğimde Bora'nın bakışları birkaç saniyeliğine bacaklarıma kaymıştı.

"Düzgün otur Nazlı." dedi, hafif sert çıkan bir sesle. Benim de bakışlarım bacaklarıma kaydı. Kemerden sarkan tül şeritler iki yana açılmış ve mini elbisenin izin verdiğince kapanan bacaklarım tüm çıplaklığıyla gözler önüne serilmişti. Nişan elbisemi çıkarmama Hande izin vermemişti. Yeri süpüren uçuş uçuş tüller ve ben, bizim için kapatılan gece kulübüne ancak böyle gidebiliyorduk. Eminim ki hâlâ göğsümde takılı olan çeyrek altınla da çok komik görünüyordum.

"Yabancı mı var?" dedim, düz bir ifadeyle. *Sen çok fenasın Naz, senden korkuyorum!*

"Araba kullanıyorum!" dedi Bora, sıkıntılı bir nefes vererek.

"Yadırgadın sen bugün bu durumu..." dedim, muzur bir ifadeyle. "Keşke ben kullansaydım bu kadar sorun olacaktıysa sana... Benim de artık arabam var." dedim, mırıldanarak. Camı açmış, biraz oksijen dileniyordum zira bergamot kokusu beni sarhoş ediyordu. Nisan'ın gelişiyle havalar da birden ısınmış mıydı emin değildim ama kıştan beri gördüğüm en sıcak akşamdı sanırım bu akşam.

"Eminim ki arkadaki arabaların seni sollamasına izin verirdin, sırf kaç tane olduklarını sayabilmek için." dedi Bora.

"Aşk olsun! Ne alakası var canım? Mümkün değil beni sollamalarına izin vermem... En başta, ben hız severim bir kere. Çok hızlı kullanırım." dedim, haksız olduğunu ve beni okuyamadığını hissetmesi için. *Ve pek tabii haklı Naz!* Ona şüphe yoktu. Bora, hızlıca başını bana doğru çevirdiğinde korkuyla yutkundum. *Arabana veda et Naz...* "Yani şey... Hız severim dediysem... Az hız. 30-40 falan." dedim, toparlamaya çalışarak. Başını yeniden yola çevirdi. *İnşallah arabanı kullanmanı yasaklamamıştır Naz, konuyu değiştir sen.* "Saati beğendin mi gerçekten?" diye sordum.

"Evet. Çok güzel. Kravat iğnesi de aynı şekilde." dedi.

"Sen pek kravat takmıyorsun ama... Baksana papyonu bile çıkartıp fırlattın." dedim.

"Papyondan nefret ediyorum. Kravat da çok ciddi bir şey." dedi. Sesi normal bir tonlamaya, ifadesi ise geniş bir rahatlığa sahipti. Hatta şu an kravat takmış olsaydı, bu rahatlığına tezat olabilirdi.

"E tamam. Sen de çok ciddisin genelde zaten. Böyle kaşların çatık devamlı. Toplantı yapar gibi konuşuyorsun insanlarla çoğu zaman." dedim. "Kaşların çatılması için kırk üç kas kullanılır. Gerçi senin kasların alışmıştır artık..." diye devam ettim.

"Ben eğlenmeyi çok severim, yanılıyorsun." dedi. Histerik bir kahkaha attım. Fakat Bora, rahatlığından ödün vermeden araba kullanmaya devam etti. Gece kulübünün önüne geldiğimizde ise durmadı ve ilerledi.

"Geçtik?" dedim. Arkama baktığımda, Gökhan'ın gece kulübü önüne ulaştığını görebiliyordum.

"Telefonumu versene." dedi, emredercesine bir ses tonuyla. Kaşlarım çatıldı ve derin bir nefes aldım.

"Al." dedim, asla kıpırdamadan. Telefonu bacaklarımın üzerinde duruyordu ve pekala eğer istiyorsa uzanıp kendi alabilirdi.

"Ya sabır." dedi Bora, başını hafifçe sola doğru çevirerek. Uzandı ve bacaklarımın üzerindeki telefonu hızla aldı. Benden etkilenmesi beni fazlasıyla mutlu ederken, dudaklarımı birbirine bastırarak arkama yaslandım. Bora, Gökhan'ı arıyordu ve ses arabanın içinde yankılanıyordu.

"Nereye gidiyorsun oğlum?" diye sordu Gökhan, telefonu açar açmaz.

"Basını gönder." dedi Bora, ciddi bir ifadeyle.

"Karargah kurmuşlar, gitmezler abi. Nişanın olduğu bilgisi sızdı bir kere onlara. Kurtuluşu yok, o görüntüyü alacaklar." dedi Gökhan. Sesi, tedirgin geliyordu.

"Kimden sızdı amına koyayım, bunu anlamıyorum ben. Tarih vermedim!" dedi Bora, sıkıntılı bir nefes vererek. Galiba gerginlikten ölecek olan yalnızca ben değildim; birlikte ölecektik.

"Oğlum davet edilen insanları da tembihlemedik ya... İlla duyulacaktı zaten, buna hazırız." dedi Gökhan, Bora'yı rahatlatmaya çalışır bir ses tonuyla.

"Benim de adım Bora Karabey'se, o görüntüyü bugün vermeyeceğim." dedi Bora, öfkelenmişti. Telefonu kapattıktan sonra, internetten trafiğin durumuna baktı. Ve yeniden, telefonun sesi arabanın içinde yankılanmaya başlamıştı. Ekranda, "Mustafa" yazıyordu.

"Buyrun Bora Bey." diye telefonu açtı, hattın ucundaki adam.

"Gece kulübüne denizden ulaşmak zorundayım. Deniz taksiye mi bineyim yoksa yata mı geleyim? Veya sen gel? Neredesin? Şu an Beşiktaş'a doğru ilerliyorum ve trafik felaket." dedi Bora, sıkıntılı bir sesle.

"Limandayım Bora Bey ama siz yata ulaşabilene kadar 1-2 saat kaybedersiniz. Dönüş alıp, sahilden gelirseniz belki 3 saat. Maslak'tan dolanacaksınız mecbur. Veya Ulus'tan falan inin isterseniz ama her yer kilittir şimdi. Benim gelmem de sürecektir nerede bekleyebilirsiniz?" dedi, Mustafa olduğunu sandığım adam.

"Deniz taksi o zaman." dedi Bora ve telefonu kapattı. Bu sefer de Selim'i arıyordu.

"Efendim abi?" dedi Selim, telaşla.

"Arabayı park edeceğim ileride. Özgür geçsin benim arabaya siz dönüş alıp kulübe geçersiniz. Biz deniz taksiyle gideceğiz." dedi Bora.

"Bensiz mi abi?" diye sordu Selim, tuhaf bir şaşkınlığa sahip ses tonuyla. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmam yetmemiş, elimle ağzımı kapatmak zorunda kalmıştım.

"Nişanlandım ben artık Selim. Aramızdaki ilişkiyi askıya almamız lazım seninle. NE DEMEK LAN BENSİZ Mİ?!" dedi Bora. Zaten oldukça sinirlenmişti, bir de Selim tuz biber ekiyordu bu sinire.

"İhtiyacın olur, tek kalmayın diye dedim abi." dedi Selim, mahçup bir ses tonuyla.

"Yüzme biliyorum Selim. Deniz taksiyi ara, iki yüz metre sonra duracağım." dedi Bora. Biraz ileride arabayı sağa çekti. Bora'ya, arka koltuğa koyduğum ceketini uzattım.

"Ehliyetimle telefonumu cebine koyabilir misin? Çanta almadım." dedim.

"Ver." dedi, kısık bir sesle. Arka cebinden çıkarttığı cüzdana ehliyetimi yerleştirdi. Arabadan indi ve ceketini giydi. Ceketinin cebine de telefonumu koydu. Selim ve Özgür koşarak yanımıza gelmişlerdi. Bu sırada Bora, sağ elimi avuç içine sığdırdı.

"Abi..." dedi Selim, çekinerek. Bora, Selim'in gözlerine öfkeyle bakıyordu. "Temkinli mi olsaydık?" diye devam etti.

"10 dakika sürmeyecek bir deniz yolculuğu Selim." dedi Bora, dişlerinin arasından.

"Öyle de..." dedi Selim ve bakışları çekinceli bir şekilde beni buldu. Hemen ardından Bora'ya dönüp devam etti. "Gökhan Abi *'Yalnız kalmasınlar.'* dedi abi... Ne olur ne-"

"Olmaz bir şey." dedi Bora, sert bir ifadeyle. Beşiktaş Sahili'nde, başımızda iki tane takım elbiseli adamla durmak, gerginliğimi körüklüyordu. Uzun zaman sonra halka karışmış

gibi hissediyordum. Ama bu kadar karışmasam da olurdu tabii.

"NAZ!" diye çığlık attı bir ses. Erkek sesi. Çok bilindik ama beynimin unutmaya yüz tuttuğu bir ses. Serhat'ın sesi. Eren'in tabiriyle, yine haddinden fazla samimi hareketleri olduğu için "yavşak" sıfatını alan Serhat'ın sesi. Hatta Eren'in, Bora'nın odasındaki skype görüşmemizde bizzat bana asıldığını iddia ettiği Serhat'ın sesi. Ve üç kere "İNANAMIYORUM!" diyerek, bana doğru yaklaştı. Kulaklarımın dibine kadar geldi.

"Merhaba." dedim, cılız bir sesle. Beni gördüğüne neden bu kadar şaşırdığını anlamamıştım üstelik.

"NERELERDESİN SEN NAZ?" diye bağırdı bu sefer Serhat.

"Sakin ol Serhat." dedim, gülümseyerek. Omuzlarımdan tuttu ve beni kendine doğru çekti. Elim, aniden çekilmenin etkisiyle Bora'nın avcunun arasından kaymıştı. Çıplak omuzlarımda hissettiğim, Serhat'ın ellerinin gereksiz dokunuşuna tepki veremiyor ve benden ayrılmasını bekliyordum.

"ÇOK ÖZLEDİM!" diye bağırdı kulaklarımın dibinde. Deniz taksi gelseydi de Bora gitseydi; şayet gitmezse kan çıkabilirdi. Bora'ya birisi böyle sarılsa, kızın saçına başına yapışırdım kesinlikle. *Yürek yiyip yemediğini de sorgulardın Naz. Kızın da Bora'nın da...* Serhat'tan ayrılır ayrılmaz, yeniden Bora'nın elini tuttum. Fakat bu sefer sadece ben tutuyordum; onun öyle bir niyeti yoktu. Kilitlenmiş bir şekilde Serhat'a bakıyordu. *Dün Ozan, bugün Cenk'le beraber ek paket olarak sanırım Serhat. Açarsınız artık Naz, gece uzun.* Cenk'in açılacak bir tarafı yoktu ama Serhat'ı açarsam, çok fena olurdu. "Çok güzelsin! Her zamankinden daha güzelsin!" dedi Serhat, büyülenmiş bir ifadeyle.

"Merhaba." dedim. Beynim az evvelki tüm konuşmaları resetlemiş ve Serhat'la şu an karşılaşmış gibi davranıyordu.

"Merhaba." dedi Bora, Serhat'a. Dünyanın en saçma sapan muhabbetinin ortasında bulmuştum sanırım kendimi. Bora'nın sesi kendinden emin, tok ve bir o kadar da sertti.

Bakışlarında ise hiçbir ifade yoktu. Medeniyetin göbeğinde, birazdan Serhat'ı denize atacak gibi bakmıyordu ama atabilirdi. Bu potansiyel onda vardı, biliyordum. Beni bile denize atmıştı sonuçta; Serhat'ı da atardı.

"Hayırdır Naz?" dedi Serhat. Bora'yı muhatap almamış ve bakışlarını bana odaklamıştı. "Kim bu lav-"

"TANIŞTIRAYIM." dedim, haddinden fazla gülümseyerek ve hatta yanımızdan geçen insanların dönüp de bize bakmalarına sebep olarak. Çünkü lav olan bendim; Bora değildi. O okyanustu. Eğer serhat, "lav" kelimesine, "uk" gibi bir ek ekleyecek olursa da Bora'yı tutamazdım. "Erkek arka-Nişanlım! Bora." dedim. Serhat'ın kahverengi gözleri utanmasalar siyaha döneceklerdi. Üzülmüş müydü, sinirlenmiş miydi pek çözemiyordum. *Naz, alıştıra alıştıra mı söyleseydin acaba?*

"Ne demek nişanlım?!" dedi Serhat. Bora, ifadesiz bakışlarını bana çevirdi. Muhtemelen Serhat'daki haddi sorguluyordu ama bu konuda hiçbir fikrim yoktu. "Biraz konuşabilir miyiz?!" dedi Serhat, öfkeyle. Ciddi miydi?

"Nişanımızın da kutlaması var. Tam da şimdi! Oraya gidiyorduk." dedim, yine haddinden fazla gülümseyerek. Deniz taksi, kıyıya yanaşmaya başlamıştı.

"O parti senin miydi Naz?" diye sordu Serhat, hayrete düşmüş bir şekilde. Ölüm haberimi verseler de ancak böyle bir ifadesi olabilirdi sanırım. "Hande'nin ben hariç herkesi davet ettiği, bana ise *'Naz yok ya partide, sen sıkılırsın.'* dediği parti senin miydi? *'Nazlı'nın partisi bu. Vallahi bak Serhat'cığım. Naz'ın değil.'* demişti!" dedi Serhat, derin bir kederle. Gözleri dolmuştu şimdi de.

"Gidelim mi?" dedim Bora'ya dönerek. Daha fazla bu acıtasyona katlanamayacaktım.

"Arkadaşı da alalım istersen?" dedi Bora, sert ve alaylı bir ifadeyle. Bakışlarının üzerimde yarattığı etki ise, beni de bırakıp yola bensiz devam etmesinin hepimiz açısından çok daha iyi olacağıydı belki de.

"BEN SENİN ARKADAŞIN DEĞİLİM!" diye bağırdı Serhat, Bora'ya. *Allah Serhat'ın taksiratını affetsin Naz!* Buruk bir tebessümle baktım Serhat'a. Bora ise öfkeyle gülümsüyordu. Öne doğru bir adım atmaya yeltendiği sırada, elini var gücümle sıktım. Durması lazımdı. Çünkü Serhat'ın sorunları vardı. Normal olmadığını anlamamış mıydı gerçekten? "Gel buraya Naz!" dedi Serhat ve koluma yapışmayı amaçladı. Fakat sadece amaçlamakla kalmış ve ben de Özgür'le Selim'in yanımızda dikilmelerinin çok da boş olmadığını bir kez daha anlamıştım. Özgür, Serhat'ın kolunu havada yakalamış ve önüme geçerek onu durdurmuştu.

Fakat ben, iflah olmaz bir hümanisttim.

"Zarar verme sakın ona!" dedim, anlık bir tepkiyle. *Hümanist olsan neyse de Naz, gerçekten şu an sadece çok komiksin! Veya trajikomik belki de. Serhat'ı korurken, onun güvenliğini daha çok riske atıyorsun!*

Komik olmalıydım gerçekten de çünkü Bora oldukça yüksek bir kahkaha attı. Fakat bu kahkahası neşeden çok uzaktı. Çok komik diye tavsiye ettikleri bir film izlemeye gitmiş ve filmde o kadar gülmemişti ki, çıktığı zaman harcadığı vakite ve paraya sinirden gülüyor gibiydi. Umarım filmi beğenmediği için beni öldürmezdi fakat yüzüme birazdan beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. Badigardlık görevini layıkıyla yerine getiren, Serhat'ı bıraksa da benim birazcık önümde durarak beni koruyan Özgür, beni Bora'dan da korur muydu?

"Seni seviyorum! Sen de beni seviyorsun!" dedi Serhat. Peki onu kim koruyacaktı? Bora'nın Serhat'a doğru atılacağını anladığım anda Bora'nın önüne geçtim ve iki elimi göğsüne yerleştirdim.

"N'olur gidelim." dedim, yalvarırcasına bir ifadeyle.

"Çekil." dedi Bora, sert bir sesle. Öfkeli bakışları yalnızca Serhat'ın gözlerindeydi ve Selim'le Özgür olaya asla müdahale etmiyorlardı. Ben ise tüm gücümle Bora'nın yakasına ciddi anlamda yapışmış ve onu olmayan gücüme bakmadan tutmaya çalışıyordum.

"Naz çekil, bakalım ne yapabilir bana?" dedi Serhat, alaycı bir tavırla. "Yanındaki heriflere güveniyor sadece." dedi, sinirli bir şekilde gülerek.

"Nazlı." dedi Bora, korkutucu derecede yumuşacık bir sesle. "Nazlı'cığım." dedi ardından. "Eğer çekilmezsen... Canını yakacağım. Bırak beni." dedi, gözlerimin içine bakarak.

"N'olur gidelim." dedim, yalvarırcasına bir ifadeyle.

"Çekil Nazlı." dedi, normal tonda fakat oldukça net bir ifadeyle. Ve bunun son uyarısı olduğu gözlerinden okunuyordu. Gözlerimi birkaç saniyeliğine sımsıkı yumdum ve yakasını bıraktım. Öne doğru iki adım attı. "Çekil sen de!" dedi Özgür'e, otoriter bir sesle. "Söyle?" dedi, Serhat'a çok sert bir ifadeyle. "Ne konuşuyorsun söyle?" dedi.

Serhat'ın eli sanırım Bora'yı hedef almak üzere havaya kalktı. Bora, Serhat'ın eli havadayken, bileğinden tuttu ve bileğini hafifçe döndürdü. Bileğinin acısı, yüzünden okunan Serhat da sırtını Bora'ya dönmek zorunda kalmış ve bileği, Bora'nın eli tarafından belinde sabitlenmişti.

"Seni mahvedeceğim!" dedi Serhat, acıyla inleyerek.

"Tersten okuyorsun şu an koçum." dedi Bora, sert bir sesle. Bora, Serhat'ın bileğini döndürerek biraz daha yüklendiğinde Serhat neredeyse, sırtı Bora'ya dönük bir şekilde iki büklüm olmuştu.

"Bırak!" dedi Serhat, hafif yüksek çıkan bir sesle.

"Bir..." dedi Bora, kısık tuttuğu öfkeli bir sesle. "Yanında nişanlısı olan bir kadınla nasıl konuşulacağını öğreneceksin." diye devam etti.

"Senden önce ben-" Serhat'ın cümlesi, Bora tarafından bacağına geçirilen tekme ile yarıda kesilmiş ve sonrasında acı bir inlemeyle tamamlanmıştı. Serhat'ın inlemelerini duyan, düştüğü hâli gören insanlar saniyelik zaman aralıklarıyla yanımızda duruyor ama sonrasında arkalarına bakmadan ilerliyorlardı. Hiç kimse polis falan çağırmıyordu; toplum olarak yozlaşmıştık. *Sen n'apıyorsun peki Naz?!*

"İki... Kime atar yapılıp kime atar yapılmayacağını baştan anlayacaksın." dedi Bora, daha da sert bir ifadeyle.

"Seni polise şikayet edeceğim, süründüreceğim!" dedi Serhat, acı dolu bir sesle. Bora, Serhat'ın sırtına dizini geçirdiğinde, Serhat'ın boğazından daha yüksek bir ses çıkmıştı.

"Ama biz seninle anlaşamıyoruz!" dedi Bora, gülümseyerek. Bakışlarını Selim'e çevirdi. "Kulübe gelmeden bir zahmet, arkadaşı benim en sevdiğim mekana götür Selim." dedi. Ardından Serhat'ın bileğini bu sefer de saat yönünün tersine döndürerek, yüz yüze gelmelerini sağladı.

"TAMAM!" diye bağırdı Serhat. "ALLAH KAHRETSİN BIRAK!" diye devam etti.

"Yanımdaki adamlar en çok ne zaman işime yarıyorlar biliyor musun?" dedi Bora, Serhat'a gülümseyerek. "Acelem olduğu zamanlarda, benim yerime insan ağırladıklarında... Vallahi bırakmam..." diye devam etti, alaycı bir tavırla. Sıkıntılı bir nefes verdi ve Serhat'ın bileğini bıraktı ve bu sefer dizini, Serhat'ın karnına çok güçlü bir şekilde geçirdi. Serhat iki eliyle karnını tutup öne doğru acıyla eğilmek zorunda kalmıştı. "Ya da bırakırım, neden bırakmayayım?" dedi, gülümseyerek.

"Yeter!" dedi Serhat, kıvranırcasına bir ifadeyle. Bence de yetmeliydi. Bu, vahşetin uzaktan duyulan çığlıklarıydı; kahramanlıktan çok uzaktı. *Abartma Naz, ne yazık ki her erkek aynı tepkiyi verirdi!*

"Yetmez aslında da kan göresim yok şu an." dedi Bora, iç çekerek. "Çok şanslı herifsin... Denk gele gele bugün denk geldik..." diye devam etti. Hayır, esas ben şanslı olmalıydım çünkü ben de asla ama asla kan görmek istemiyordum. Bora, bir anda, beklemediğim bir manevrayla Serhat'ın ense köküne yapıştı ve yüzünün kendisine yaklaşmasını sağladı. "Şimdi siktir git... Eğer bir daha, seni, Nazlı'nın yakınında görürsem... Ecdadını sikerim! Anladın mı lan beni?!" dedi, öfkeyle. Ve yeniden Serhat'ın karnına, diziyle vurdu. "ANLADIN MI?" diye bağırdı.

"ANLADIM!" diye bağırdı Serhat ve bu sefer Bora'nın kendisini bırakmasıyla yere düşmüştü.

"Aferin." dedi Bora ve önce pantolonunun belini ardından da ceketini düzeltti. Selim'e gözleriyle bir şey anlattı ve Selim de anladığını belli edercesine başını salladı. Ardından Bora'nın bakışları beni buldu. *Keşke kavga bulduğunda izleyen meraklı insanlar gibi davranmak yerine kaçsaydın Naz, zira bu bakıştan hoşlanmadım.* "Yürü!" dedi, bana. Emretti ya da. Sesi sert, soğuk ve çok mesafeli çıkmıştı. Deniz taksiye binerken, bana tüm nezaketiyle yardımcı oldu ama bakışları inanılmaz derecede korkunçtu. Deniz taksi hareket eder etmez, "Konuş!" dedi.

Yan yana oturmuştuk ama onun yüzü denize çevrilmişti. Keskin ve belirgin yüz hatlarının ortasındaki, yan profilden bakıldığında hafif kalkık duran burnunun çok güzel olduğunu düşünüyordum. Sakallarını bugün için düzene sokmuş, birazcık kısaltmıştı. Acaba sakallarını ölçmek için kullanabileceğim bir telefon uygulaması var mıydı? Sekiz saniye sonra, yüzünü öfkeyle bana çevirdi. Göz göze geldiğimizde gülümsedim fakat onun kaşları daha çok çatıldı.

"Yüzümü mü ezberlemeye çalışıyorsun, konuşsana." dedi, düz bir ifadeyle.

"Ezberledim ki ben senin yüzünü." dedim, gülümseyerek. Yüzüne, yalnızca dört buçuk saniyeliğine şaşkın bir ifade yerleşti.

"Kim o herif Nazlı?!" diye sordu ve sıkıntılı bir nefes verdi. Yüzüm asılırken, hâlâ açmam gereken bir Serhat olduğunu hatırlamıştım.

"Hayatımın en büyük hatası." dedim, kısık bir sesle. Bakışlarındaki öfke gün yüzüne çıktığında korkuyla yutkundum; açıyordum işte sakin olmalıydı. *Naz'cığım, neden yanlış anlaşılmaya müsait cümleler kuruyorsun?* "Gördüğün gibi yakışıklı bir çocuk." dedim. *Naz, ben öldüreceğim şimdi seni.* Gözleri şaşkınlıkla açılırken bir kez daha yutkundum. Hem zaten gergindim; hem de

korkuyordum. Beynim duracak ve bir daha hiç çalışmayacaktı. Bora yüzüme, ciddi olup olmadığımı hiç olmadığı kadar ciddi bir ifadeyle sorgular gibi bakıyordu. Ama yakışıklı olduğu konusuna değil, bunu ona söyleyebilme cüretime takılmıştı sanırım.

"Ne diyorsun ya sen?" dedi, ters bir ifadeyle.

"Açıyorum işte." dedim, daha da kısık çıkan bir sesle.

"Yanlış açıyorsun ama... Farkında mısın?" diye sordu, uyarı dolu bakışlarıyla. Üçüncü kez yutkundum.

"Hande'nin fikriydi..." dedim, kısık bir sesle. "Çok sessiz kendi halinde bir çocuktu. Birkaç kere yanına oturdum ortak aldığımız derslerde. Sonra dün gittiğimiz kafeye götürdüm onu. Ders çalıştık, batak oynadık, takıldık falan... Amacım Anıl'ı kıskandırmaktı. Serhat da sarışın ve mavi gözlü ya... Yakışık- Hoş çocuktu işte. Anıl kıskansın istemiştim." dedim. Derin bir nefes alırken, kaybettiğim sesimi de bulmaya çalışıyordum. "Ben ne bileyim, benim ondan hoşlandığımı sanmış." dedim, şaşkın ve tamamen suçun Serhat'ta olduğuna inanan bakışlarımla. *Yozlaşan toplumun, yalnızca kendini düşünen üyesi Nazlı Alaca, nasılsın?*

"Çocuğu kullandın mı?" dedi, buz gibi bir ifadeyle. Az evvel herif diye bahsettiği kişi, ne zaman çocuk olmuştu; ne zaman suçsuz, masum bir varlığa dönüşmüştü Bora için asla anlamıyormuş gibi yaptım.

"Alt tarafı ders çalıştık... Bunun nesi kullanmak ya? Sayemde üç dersten geçti. Ne var yani, iki yanımda boy gösterecekti alt tarafı." dedim, Bora'yı yaptığı ithamdan ötürü, bir parça korkuya da sahip kınayan bakışlarımla.

"Sonra n'oldu?" dedi, buz gibi bir ifadeyle.

"Çocuktan kurtulmak için Anıl sevgilimmiş gibi davranmak zorunda kaldım. Ama Anıl'ın o zaman bundan haberi yoktu. Acil durum planımdı o benim, diğer plan patladığı için. Çünkü yani Serhat yapıştı ve bırakmadı. *'Naz benden hoşlanıyor, birbirimizi çok seviyoruz.'* falan demeye başladı herkese." dedim, bile isteye üzüntü yüklediğim bakışlarımla.

"En sevmediğim muhabbetler Nazlı." dedi, buz gibi bir ifadeyle.

"Aman! Benim de en bayıldığım muhabbetler sanki! Yani ne var, deneme yanılma yöntemiyle şaaptım. Kendi şeyimi buldum. Kendi doğrumu... Zaten öyle bir musallat oldu ki tövbe ettim." dedim, yavru köpek bakışlarımla.

"Umut verirsen öyle olur." dedi, yavru köpek bakışlarımdan asla etkilenmeyen buz gibi ifadesiyle.

"Ne umut vermesi? Tamamen kendi şuursuzluğu. Bir keresinde elimi tutmaya kalktığı için tokat atmıştım. Bu mu umut vermek? O gün de Anıl, zorla elimi tuttuğu için dövmüştü çocuğu... Herkesten dayak yiyor ama anlamıyor, ben ne yapabilirim?" dedim. Bora, beklenmedik bir kahkaha attı. *Anıl'ın yanında elini tutmasını sen istemiştin ama o an buna dayanamamış ve kendi şuursuzluğunla tokat atmıştın Serhat'a diye hatırlıyorum ben Naz? Anıl'a da asla yalan söylememe kuralını ihlal etmiş ve bunu saklamıştın; hatta, "Bir şey saklamak yalandan sayılmaz." diye kendini kandırmıştın!* Bora'ya en ince detaylarına kadar anlatmama gerek yoktu; olayın giriş, gelişme ve sonuç kısımları anlattığımdan ibaretti işte.

"Hiçbir şey yaşamadınız mı yani?" diye sordu Bora. İfadesindeki buzul etkileri biraz erimişti. "Ne bileyim, herhangi bir şey?" diye devam etti, tereddütlü bir ifadeyle. Manyak mıydı?

"Ne münasebet!" dedim, gözlerimi fal taşı gibi açarak. "Ne yaşayabilirim ben elin herifiyle?" diye devam ettim. Kafasını iki yana gülümseyerek salladı ve kolunu omzuma attı. Ama anında kaşları çatılmıştı yine.

"Neden üşüdüğünü söylemiyorsun?" diye sordu, sesi beni azarlıyor gibi çıkmıştı. Dudaklarımı araladığımda, bir şey dememe fırsat vermeden ceketini çıkardı ve omzuma yerleştirdi. *Adam senin üşüdüğünü, senden önce fark ediyor Naz!*

♠

Deniz taksi, gece kulübünün önündeyken, Bora iki elimden tutarak beni deniz taksiden indirdi. *Çok şükür Naz, bugün de ölmedin.* El ele ilk adımımızı attığımızda, kafamızdan aşağıya rengarenk komfetiler dökülmüştü. Alkış sesleri eşliğinde, "gelin ve damat" için ayrıldığı söylenen, denizle iç içe locaya doğru yürüdük. Biraz ilerisi hafif loş ışıkta, çok yüksek olmayan bir müzik sesi eşliğinde dans eden insanlarla doluydu. İçerisi çok fazla olmasa da kalabalıktı.

"NAZ!" diye çığlık atan başka bir sese çevirdim bakışlarımı. Bu sefer ben de sarılıyordum. Çünkü bu Cenk'ti.

"Çok özledim oğlum ya!" dedim, neşeyle. "ÇİĞDEM!" diye bağırdım sonra. Cenk'in kız arkadaşına da aynı içtenlikle sarıldığımda, Bora Cenk'le tanışıyordu. Sonra, Çiğdem'le tanıştı. Hiç şüphesiz Çiğdem'in varlığı Cenk'in açılacak bir tarafı olmadığını vurguluyordu. Bulunduğumuz koltukların önü gitgide kalabalıklaşmaya başlarken, kimi öptüğümü, kime sarıldığımı bilemez bir hâle gelmiştim.

"Naz! TEBRİK EDERİM!" diye bağırdı Buse. Ve yalnızca yüzlerini bildiğim, adlarından çok emin olmadığım insanlara sarılmaya devam ettim. *İnşallah yanlışlıkla Bora'nın herhangi bir arkadaşıyla yeni tanışıp dan diye samimi olmuyorsundur Naz?* Zannetmiyordum. Yüzünü bilmediğim bir insanın kim olduğunu muhakkak sorgulayacağıma emindim. Can ciğer kuzu sarması moduna girdiğim herkes okuldan arkadaşlarımdı. Ama aslında Hande'nin beni zorla arkadaş yaptığı insanlardı. Ve Pelin de buradaydı. Bana sarıldıktan sonra, gevrek gülümsemesiyle çok sevgili patronu Bora'yla tokalaşmıştı.

"Tebrik ederim." dedi birisi. Yüzünü az çok bildiğim ama adından emin olmadığım birisi.

"Selin de Karabey Holding'de iş başvurusu yaptı." dedi Pelin, gülümseyerek. *Aaa Naz, bak Selin! Hande'nin doğum gününe gittiği, kendi bölümünüzden arkadaşın olan ve Pelin'le karşılaştığınız restoranda hatırlamış gibi yaptığın Selin.*

"Hayırlısı." dedim gülümseyerek ve bu sırada Selin bana kırk yıllık arkadaşı gibi sarılıyordu.

"Çok güzel olmuşsunuz Nazlı Hanım." dedi Seren. Bana sarılıp, beni tebrik ettikten sonra aynı içtenlikle Bora'ya da sarılmıştı. *Bir ara, neden asistanıyla bu kadar samimi olduğunu sormalı mısın acaba Naz?* Bence kıskançlığımın dozu olmalıydı.

"Tebrik ederim Naz." dedi Ceren. Ve sanırım en çok ona sarılmıştım çünkü kendisi, Bora ile magazine yakalanarak bugün nişanlanmama sebep olmuştu. Ve galiba bundan sonra hayatımdaki en özel insanlardan birisi olarak kalacaktı.

"Eve neden gelmediniz?" diye sordu Bora, samimi bir ifadeyle.

"Aile arasında dedin." dedi Ceren, kaşlarını çatarak.

"Kendini aileden saymıyorsan sıkıntı sende." dedi Bora, kaşlarını kaldırarak.

"Uğraşıyor seninle ya." dedi Arda Bora'ya, muzip bir ifadeyle. "İstese de uğrayamazdı, biraz evvel indi uçaktan. Ankara'daydı." diye devam etti.

"Aşkım azıcık vicdan azabı çekseydi!" dedi Ceren, tatlı bir sitemle. Ardından derin bir nefes aldı ve çantasından küçük bir kutu çıkardı. "Jamais." dedi, sıcak bir tebessümle. Aynı tebessüm bir anda Bora'nın da yüzüne yayılmıştı. Ceren, elindeki kutuyu Bora'ya uzattı.

"Zaman çok çabuk geçiyor." dedi Bora, elindeki kutuyu açarak. "Jamais." diye tekrarladı o da.

"Eskiden... Her Allah'ın günü bilirdik birbirimizi. Ne ara bu kadar uzaklaştık?" dedi Ceren, gülerek.

"Uzaklaşmadık. Büyüdük." dedi Bora ve kutunun içinden çıkan metal çakmağı Arda'ya uzattı. "Güle güle kullan." dedi ve omzuna hafifçe iki kere vurdu.

"Eyvallah." dedi Arda, gülümseyerek. "Ceren yine rol çalıyor... Bu fasılın bizim düğünümüzde olması gerekiyordu galiba." dedi, mahçup bir ifadeyle.

"Ona her zaman iltimas tanırım." dedi Bora, Ceren'e göz kırparak.

"Kendi düğünüm için de özel sunumlarım var Monsieur Karabey!" dedi Ceren, imalı bir ifadeyle. "Şahidim olacaksın zaten, kaçarın yok." diye devam etti. Bora gülümsedi ve onaylarcasına başını salladı. "Bizimkilere bakalım biz, kimler buralarda? Begüm'ü de göreyim..." dedi Ceren telaşlı bir ifadeyle. Arda ile göz göze geldiklerinde bana gülümsediler ve hızlı adımlarla yanımızdan ayrıldılar. Bakışlarımı, Bora'nın bakışlarının çevrildiği yere yönelttim; Gökhan yanımıza gelmişti.

"Hande nerede?" diye sordu Bora, düz bir ifadeyle.

"Tuvalete gitti." dedi Gökhan, gülümseyerek. "Tuhaf." diye devam etti. "İnanılmaz tuhaf hem de." dedi, derin bir nefes alarak. *Filmin başında ben de tuvaletteydim galiba, bir türlü adapte olamıyorum Naz, nedir tuhaf olan?*

"Hande biliyor mu?" diye sordu Bora, meraklı bir ifadeyle.

"Neyi?" dedim, araya girerek. Hande benim arkadaşımdı; konuya tam da buradan dahil olabileceğimi hissetmiştim.

"Bilmiyor." dedi Gökhan, başını iki yana sallayarak. "Hiç aklıma gelmedi biliyor musun?" dedi, şaşkınlıkla. "Yani basiret bağlanması gibi... Ancak şimdi dank etti." diye devam etti. "Ve de şimdi bunu konuşmanın ne yeri ne sırası." dedi, sıkıntılı bir nefes verdikten sonra.

"Kıza aptal yerine konulmuş hissi verme, git konuş." dedi Bora, ciddi bir ifadeyle.

"Niye? Zaten kim olduğumu saklayarak aptal yerine koymuş olmuyor muyum onu?" diye sordu Gökhan, gülerek.

"Katlama o zaman kabahatini Gökhan." dedi Bora.

"Nedenini sorarsa ne söyleyeyim?" diye sordu Gökhan, kaşlarını kaldırarak. "Ki sorar..." diye devam etti ve küçük bir kahkaha attı ve bakışları bana çevrildi. "Teşekkür ederim." dedi.

"Ne için?" diye sordum, tereddütlü bir ifadeyle.

"Ne yeri ne de sırası değil bunu açıklamanın." dedi Gökhan, gülerek.

"O zaman niye şimdi söylüyorsun? Öğrenene kadar nazlanı- Ay merak edeceğim!" dedim, sitemle. Bora neşeli bir kahkaha atarken, elime uzanmış ve beni kendine doğru çekerek bana sarılmıştı. Asla ne olduğunu anlamıyordum ama filmin en güzel yerinde hissettiğim için tadını çıkardım.

"Nazlı Abla." dediğini duydum birisinin. İncecik ama güçlü bir tınıya sahip bir sesti bu. Kafamı Bora'nın göğsünden kaldırdığımda birkaç saniye boyunca şaşkınlıkla bakakalmıştım.

"KIZIM SENİN BURADA NE İŞİN VAR?" diye çığlık atarak sesin sahibine, Esin'e sarıldım. Onunla en son konuştuğumda, Amerika'da, abisi Anıl'ın yanında olduğu için üzerimdeki şaşkınlığı attığım söylenemezdi.

"Nişan için geldim. Hem gelmeliydim de artık. Abim iyi çok şükür." dedi Esin, gülümseyerek. Ardından Bora'ya döndü. "Tebrik ederim Bora Abi." dedi. *Nasıl yani Naz?*

"Teşekkür ederim... Nasılsın?" dedi Bora Esin'e, gülümseyerek. *Neler oluyor Naz?*

"İyiyim. Annemle babamın sana selamları var. Eğer yolun, onlar oradayken Amerika'ya düşmezse, onlar döner dönmez ziyaretine gelecekler. Babam seni tavlada yenmeden rahatlamaz." dedi Esin, göz devirerek. *Anlamıyorum Naz.*

"Vallahi Osman Amca'nın bu kadar üzüleceğini bilseydim, beni yenmesine izin verirdim." dedi Bora ve küçük bir kahkaha attı. *Error verdim Naz.*

"Bu arada teşekkür ederim... Burs için yani. Seninle konuşamadık ama annem söyledi. Allah senden razı olsun." dedi Esin. *Tünele mi girdin Naz? Beni çıkınca muhakkak ara.*

"Rica ederim..." dedi Bora. Kendisine "Allah razı olsun." denmesinden, aynı halamlara tanışmaya gittiğimiz günkü gibi rahatsız olmuştu. "Eee... Ben içecek bir şeyler alacağım." dedi ve gözlerini asla bana değdirmeden, bara doğru, karşısına çıkan herkese başıyla selam vererek ilerlemeye başladı.

"Siz nereden tanışıyorsunuz?" diye sordum Esin'e, Bora gider gitmez.

"Boston'a geldiğinde tanıştık. Melis Abla'yla yanımıza geldi Bora Abi sağ olsun. Hepimizle ayrı ayrı ilgilendi." dedi Esin, samimi bir gülümsemeyle.

"Nasıl yani?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Öyle." dedi Esin, neden şaşırdığımı anlamadığını belli ederek. "Senin haberin yok muydu? Abimin doktorlarıyla falan da özel olarak görüştü. Sen rica etmişsindir diye düşündük." dedi, tebessüm ederek.

"Haberim yoktu." dedim, şaşkın ifademi toparlamaya çalışarak.

"Nişan haberini aldığımızda havalara uçtuk. Annemle babam öyle sevdiler ki Bora Abi'yi... *'Vedat'la Zeynep'in ruhları rahat etsin.'* diye geziyorlar vallahi... Bora Abi erkek arkadaşın olduğunu bize söylemişti tabii de nişanı bu kadar erken beklemiyorduk. Annem de bugün yanında olmayı çok isterdi." dedi. Küçük bir kahkaha attı. "Aslında gelecekti ama abim benim gelmeme bile gönül koydu. Malum kendisi ilginin kaymasından hoşlanmıyor. İlla onunla ilgileneceğiz, iyileşene dek böyle, acayip mızmız!" dedi, şakayla karışık sitemli bir ifadeyle.

"Bora, abini gördü mü?" diye sordum.

"Esin, seni kaybettim sandım." dedi Eren telaşla, yanımıza ulaşır ulaşmaz. "Aman bana emanetsin. Uslu dur. Masal'ın yanında kal." diye devam etti, otoriter bir sesle. *Bora Boston'dayken Anıl daha uyanmamıştı Naz; görse bile tam görmüş sayılmıyor.* Esin, kalabalığa doğru ilerlerken, Bora elinde bir bardak viskiyle yanımıza gelmişti. Eren'in bakışları bana çevrildi. "Masal dakikalardır, senin yakın arkadaşın olduğunu bildiğini iddia ettiği bir herifle dans ediyor. Böyle kirpi gibi saçları var. Kim o?" diye sordu.

"Bilmem." dedim, hâlâ üzerimden atamadığım şaşkınlıkla ve kalabalık içinde Eren'in kız kardeşini aradım. Ve buldum. Dans ettiği çocuğu tanımıyordum. "Hande'nin arkadaşıdır o ya ben tanımıyorum." dedim.

"Bok var çünkü kız kardeşimle partiye geliyorum." dedi Eren, öfkeli bir şekilde.

"Temiz bir çocuk o ya. İnek bir tipmiş." dedi Gökhan. Ne ara yeniden yanımıza gelmişti? Bakışlarımı şaşkınlıkla ona çevirdim. "Hande'nin kapalı parti anlayışı biraz farklı olunca, gelen herkesi tek tek araştırmak zorunda kaldım." diye devam etti, Eren'i muhatap alarak. Sonrasında bana döndü. "Çocuğun sınavına girmişsin bir kere, karşılığında da para almışsın." dedi.

"PES NAZ!" diye ani bir tepki verdi Eren.

"Okuldan atılmalıydın!" dedi Bora, kaşlarını çatarak.

"Sen de hapse girmeliydin." dedim Bora'ya, gözlerimi biraz açarak. "Sen de barodan atılmalıydın mesela. Ben size karışıyor muyum ya?" diye çıkıştım Eren'e. Bora'nın elindeki viski bardağını alarak kafama diktim. Ve boş bardağı, Bora'nın eline yeniden tutuşturdum. Bora'nın Anıl'ın ailesine kadar herkesle tanışması, fazlasıyla ilgilenmesi ama bana bunun bahsini bile açmaması çok enteresandı. *Aslında tam da Bora'lık bir davranış Naz. Boston'dan döndüğü gün adamı öpüp, Anıl'a aşık olduğunu dan diye yüzüne söyledin mesela, devamlı hatırlatıyorum ama... "Heh! Aşık olduğun adamın da ziyaretine gittim ben." mi deseydi sana?*

"Bin beş yüz Lira almış lan bir sınava girerek." dedi Gökhan, Bora ve Eren'e. Beni takdir ediyor gibiydi. Ardından bana sarıldı. Bir sağa bir sola sallanırken yeniden konuştu. "Acayip dolandırıcı tipi var sende hee! Bence ben bu yüzden çok seviyorum seni." dedi, gülerek.

"Sağ ol canım eksik olma. Ben de seni çok seviyorum." dedim, Gökhan'a içten bir şekilde sarılarak.

"Bunlar ne yapıyor?" diye sordu Hande.

"Kıskanma aşkım gel." dedi Gökhan. Hande'yi de aramıza aldı. Üç kişi birbirimize sarılıyorduk şimdi. Müziğin sesi kesildi.

"SES DENEME BİR-Kİ!" diye avaz avaz mikrofona bağıran Begüm'ün sesi, kolonlardan fışkırarak kulaklarımızı buldu. "Heh! Hoşgeldiniz!" dedi Begüm, gülümseyerek. Gökhan ve Hande'den ayrıldığımda gözlerim, Bora'nın yanında, fazla samimi olmayarak oturan Eren ve Melis'e çevrilmişti. "Ben

gelinin görümcesi!" dedi Begüm. Herkes kahkaha atmıştı. "Damadın da kardeşiyim tabii ama bununla pek anılmayı sevmiyorum. 'Görümce' sizce de çok havalı değil mi ya?" dedi.

"Sadede gel sadede!" diye bağırdı Samet.

"Kes sesini sen!" dedi Begüm, mikrofona doğru konuşarak. "Neyse... Şimdi gelin ve damadı yani TAZE NİŞANLILARI piste davet ediyorum. Ve evet abiciğim gelmek zorundasın." dedi Begüm. Bora'ya döndüğümde ensesini ovuyordu. "ŞARKI SÖYLERİM EĞER GELMEZSENİZ!" diye devam etti Begüm.

"ALLAH AŞKINA KOŞAR MISINIZ?" diye bağırdı Bahar. "Asla çekemem!" diye devam etti. Histerik bir kahkaha atmıştım. Bora, elimi avcunun içine aldı ve yürüyerek kalabalığa karıştık. Begüm'ün "pist" diye tabir ettiği yer, barın hemen önüydü. Işıkların tamamen sönmesiyle, etrafı aydınlatılmış bir şekilde bize doğru yaklaştırılan pastayı görmüştüm. Vişneli olduğunu bangır bangır bağıran, sade ve şık bir pastaydı bu. Müzik de başlamıştı.

1 Nisan 2017, 23:27, İstanbul.

Bundan sadece bir ay önce, düşünsem bile imkansız diye tabir edeceğim olayı yaşıyordum. Nişan yüzüklerimizin olduğu eller birbirine kapanmış, uzatılan bir bıçağı kavramış, pastamızı kesiyorduk. Annem ve babamın da burada olmasını ve ne kadar mutlu olduğumu görmelerini isterdim. Mutluydum. Hem de çok!

1 Nisan 2017, 23:28, İstanbul.

"HEP MUTLU OLUN!" diye bağırdı Engin. Alkış sesleri denizleri aşıp da Anadolu Yakası'ndan duyulmuştu muhakkak. Yüzümüzdeki eksilmeyen tebessümün aynasıydı karşımızdaki gülümseyen yüzler. Bora'nın sol eli, belimdeki yerini almış ve hep oraya aitmiş gibi tamamlıyordu bedenimi. Boynumun sağ tarafına bir doz bırakmıştı nefesinden. Beni kendine çekti; kollarımı boynuna dolamıştım. Begüm'ün akustik yorumlamasını çok

seveceğimi söylediği bir kadın vokalist çoktan başlamıştı şarkısına.

Dur bakma bana öyle
İçime akıyor kara gözlerin
Ne hisset ne de söyle
Canımı yakıyor veda sözlerin
Yanarım yanarım aşk ile yanarım
Gurbanım yoluna
Aleni aleni yar kırdı galemi
Çıkamam yarına

Kara gözlerinin derinliğinde kaybolurken, bergamot aromalı kokusuyla buluyordum tüm benliğimi. Okyanus öyle derindi ki, her bir katmanında apayrı bir sürprizle karşılaşıyor ve beni her geçen saniye, biraz daha şaşırtmasına artık şaşırmıyordum.

Alnuma yazdı kader, silemedum
Ağladum ağladum hiç gülemedum
Kimseye söylemedum, diyemedum
Aşk diye çektuğumi
Ah felek hep inadun bana midur
Herkese akta bize kara midur
Aşk acıdan, sızıdan yanamidur
Anla ne ettuğuni

Alkış sesleri... Sanırım en çok bu mutlu ediyordu beni, bu akşam. Birileri, Bora ile dans ettiğimiz için alkışlıyordu bizi. Mesela şimdi, parmak uçlarımda yükselip, dudağına küçücük bir buse bırakacak ve yine bir grup tarafından alkışlanacaktım. Bir nevi, "Doğru yoldasın Naz!" diyordu bana iki elin birbirine çarpması sonucu oluşan sesler. Gözlerimiz birbiriyle çarpıştığında yüreğimde duyduğum sesten bile küçüktü aslında alkış sesleri ama yine de mutlu ediyordu.

♠

Denizle iç içe oturduğumuz koltuklarda, Bora'nın yüzü kalabalığa dönüktü. Her zamanki çatık kaşlı hali buhar olmuş uçmuştu. Hatta tam on dokuz dakika, yirmi bir saniyedir

yüzündeki gülümseme hiç silinmemişti. Yanımıza gelen insanlarla sohbet ederken ve devamlı olarak beni birileriyle tanıştırırken, telefonuna mesaj geldiğinde, sigara yakarken ve sonra sigarasını söndürürken dahi, insanın içini açan bir tebessümle oturuyordu. Yanı başında oturmuş, deli gibi dans eden insanlara bakıyormuş gibi yapıyor ama aslında çaktırmadan Bora'yı izliyordum.

Boğaz Köprüsü İstanbul'un simgesiyse eğer; bu manzaraya en çok Bora yakışıyordu.

"Bir şeyler içmek ister misin beni izlemek yerine?" dedi, nefesini kulağımın hemen dibinde alıp vererek. Kıkırdadım ve pek tabii ona bir şey çaktırmamak pek mümkün değildi.

"I-ıhh." dedim. Şimdi yüzlerimiz, birbirine karşı durmuştu. Dudaklarım, dudaklarıyla arasındaki mesafeyi kapatmak istiyordu.

"Neden?" diye sordu. Bana içki içmeyi yasakladığını unutmuş muydu? *Az evvel viskisini elinden alıp kafana diken de sendin Naz.*

"Sarhoş olmaktan korkuyorum." dedim, derin bir nefes alarak. Bu gecenin her bir anını içime kazımak istiyordum.

"Benim yanımda sarhoş olmazsın, merak etme. Ben seni durdururum." dedi. Birazdan beni öpecekmiş gibi bakmaya başlamıştı yine.

"Ben zaten duracağım yeri bilirim." dedim, baskın çıkan bir sesle.

"O zaman?" dedi, dudakları dudaklarıma neredeyse değecekken.

"İçmek istemiyorum." dedim ve dudaklarının çekimine dayanamayıp aradaki farkı kapattım. Müziğin sesini dahi bastırıyordu kalbimin sesi, duyabiliyordum. Sağ eli, açıkta olan omzuma gitmiş, tenimi yakıyordu. Ve bu yakıcıklığa rağmen, alyansının değdiği yerlerde hissettiğim serinlik her şeye bedeldi.

"Sen bilirsin." dedi, nefesini yüzüme üfleyerek. Gözlerinin içine üç saniyeden daha az baktıktan sonra, kollarımı boynuna sardım. Nefesi beni sarhoş etmeye yetiyordu.

Ellerini belime sardı. An bir süre ikimize ait kaldı ama sonrasında Gökhan'la paylaştık.

"Tekila?" dedi Gökhan, bakışlarını tepemizden Bora'ya dikerek.

"Aynen!" dedi, solumdan gelen bir ses. Eren'in sesiydi. Hande, neredeyse seke seke bize doğru geliyordu.

"Kız!!! Oturmaya mı geldin sen? PARTİ BURASI PARTİ!" dedi Hande, devasa bir neşeyle.

"Aşkım boşver bence tekila içelim." dedi Gökhan, Hande'nin omzuna kolunu atarak.

"Bence de zaten ben çok yoruldum." dedi Hande bir anda asılan yüzüyle. Kendini koltuklardan birine bırakırken, Gökhan'ın elinden de tutmuş ve onu da peşinde sürüklemişti. Ardından bakışları Eren'e çevrildi. "Sen Ankara'dayken Esin'le Masal nerede kalacak?" diye sordu, merakla.

"Masal zaten abimlerde kalıyor ya İstanbul'dayken, oraya geçerler yine." dedi Eren. Bora, eğilip sehpaya uzanarak bir sigara yakmış ve diğer elini gayri ihtiyari olsa gerek, bacaklarımın üzerine yerleştirmişti.

"Bizde kalsalar ya? Annemler yok malum, sıkılıyorum." dedi Hande, mutsuz bir ifadeyle.

"Sor? İsterlerse sıkıntı yok benim için." dedi Eren. Hande'nin bakışları Bora'ya çevrildi. "Begüm de kalsın mı bizde?" diye sordu, yapmacık olduğu her halinden belli bir gülümsemeyle.

"Niye herkesin kız kardeşini size topluyorsun?" diye sordum, kaşlarımı çatarak. "Hadi herkesi topluyorsun, beni neden çağırmıyorsun ayıp." diye devam ettim. Bora'nın bacağımın üzerinde duran eline ait ince, uzun ve esmer parmakları, çalan şarkıyla beraber, usul usul ritim tutmaya başlamışlardı.

"Ya sen nişanlanmana baksana, sana ne?" dedi Hande, uyarıcı bir ifadeyle. Gözlerim kısıldı; bir şeyler döndüğü belliydi.

"Kalmak istiyor madem... Prodüksiyon kurmuş, seni ayartmış, işin içine bir de Gökhan'ı karıştırmış falan... Kalsın." dedi Bora, sakin gözüken bir ifadeyle.

"Yok ya tamamen eğlence amaçlı, kız kıza parti." dedi Gökhan, gülümseyerek. Kendisi rahattı ve Bora'nın da rahat olmasını istiyordu.

"Ben neden davet edilmiyorum?" diye sordum, çıkışarak. *Naz sen böyle ortamları sevmezsin ki?*

"Nişanlıları almıyoruz canım, sadece bekarlar." dedi Hande, kaşlarını kaldırarak. "Ayrıca seni çağırsam da gelmeyeceksin, neden illa çağırmamı istiyorsun ki? En son geldiğinde kös kös oturup benim matematik ödevlerimi yapmıştın." diye devam etti.

"Evet çünkü çok saçma sapan şeyler konuşuyordunuz sıkıldım. Kızlara flört sanatı-"

"TAMAM!" diye bağırdı Hande, gülümseyerek. "Adı üzerinde kız kıza şeyler..." diye devam etti. "Hem zaten, sen hep demez misin? *'Masal'la Esin benim arkadaşım değil, ablaları sayılırım ben onların yüz göz olamam.'* diye, olma işte. Gelme." dedi, daha çok gülümseyerek.

"Ne haliniz varsa görün." dedim, omuz silkerek.

"Esin'le Masal aynı yaşlarda değil mi? İkisi de birkaç yaş küçük Begüm'den?" diye sordu Gökhan. Beni ya da Hande'yi değil doğrudan Eren'i muhatap almıştı.

"Begüm kaç yaşında ki?" diye sordu Eren, düz bir ifadeyle.

"Begüm benim!" dedi, soluk soluğa yanımıza gelen görümcem. Ardından bakışları Hande'ye çevrildi ve Hande kaşını ve gözünü kullanarak, hepimizin bariz bir şekilde anladığı ama ne anlama geldiğini benim anlamadığım küçük bir işaret yaptı. Begüm'ün yüzünde güller açmıştı. "Burası parti bu arada? Siz kahvehane muhabbeti yapıyorsunuz ama..." dedi, iki elini beline yerleştirerek. "Konu neden benim yaşıma geldi?" diye sordu, ardından.

"Kaç senedir seninle uğraştığımdı da konu..." dedi Bora, hafif imalı çıkan bir sesle. "Kaç sene daha dayanabileceğimi hesaplıyorduk." diye devam etti. Begüm suratını buruşturdu

ve gözlerini devirdi. Bora'nın parmak uçlarındaki sigarayı aldım ve dudaklarını tatmak maksadıyla birkaç nefes içime çekerek, ona geri uzattım.

"24'ümden gün aldım." dedi Begüm ardından. Eren'e dönmüş ve gülümsemişti.

"Küçük bizimkiler Begüm'den." dedi Eren, Gökhan'ı muhatap alarak. Begüm, köşesinde Bora'nın oturduğu koltuğun kolçağına yaslandı. "Ben Begüm'ü daha küçük zannetmiştim aslında, göstermiyor yaşını." diye devam etti Eren.

"Konu neden benim yaşım?" dedi Begüm, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Hepinizden genç olduğum ne kadar da belli! PARTİDEYİZ!" diye devam etti.

"Bağırma kulağımın dibinde Allah aşkına." dedi Bora, bakışlarını Begüm'e çevirerek.

"İki ay için kalbimi kırıyorsun Begüm." dedi Hande, muzip bir ifadeyle. "Biz tekila partisi yapacağız ayrıca yani ayıptır öyle biz yaşlı mıyız? İki ay iki!" diye devam etti.

"İyi ben söylüyorum tekila, içenler toplansın." dedi Gökhan gülerek.

"Bana söyleme Gökhan Abi." dedi Begüm, ciddi bir ifadeyle. Koltuktan kalkan Gökhan, kalakalmıştı. *Görümcen de senin gibi çok fena Naz. Hande, kendisinden sadece iki ay büyük olduğunı belirtti diye, yılların Gökhan'ına "abi" dedi.* Yine de bu durum, Gökhan için, sevdiği kızın kendisine "abi" demesinden iyi olmalıydı.

"Olur tabii. Başka şeyler söylerim. Başka başka insanlara." dedi Gökhan, tehditkar bir ifadeyle. Begüm'ün gözleri hızla tepesinde oturduğu Bora'ya çevrildiğinde küçük bir kahkaha atmıştım. Begüm de hızla Gökhan'ın peşinden ilerlerken gözlerimle onu takip ediyordum.

"Ben Nazlı Alaca, hadi arkadaş olalım!"

"Bu nasıl değişik bir giriş ya?"

"Bence çok afilli."

"Hakan ben de, memnun oldum."

"Tam on yedi dakika, yirmi bir saniyedir somurtuyorsun. Ne biçim hükümdarsın sen ya? Yoksa topraklarını mı işgal ettiler?"

"Hükümdar mı?"

"İsminin anlamı..."

"Nazlı gerçekten çok değişik bir kızsın."

"Bana Naz de. Herkes bana Naz der."

"O zaman neden Nazlı Alaca diye tanıttın kendini?"

"Adım Nazlı Alaca çünkü."

"Hakikaten değişiksin!"

Anıl'la başlamıştı her şey. Onun peşinden İstanbul'a sürüklendiğim için kayıt yaptırdığım lisede, ilk gün, müdürün telefon konuşmasına şahitlik etmemle başlamıştı ya da. Sınıfın burslu olduğu için dışlanan çocuğu olduğunu söylüyordu Muhsin Hoca, her kiminle konuşuyorsa. Benim de öğrencisi olacağım on üç kişilik sınıfın, her daim yalnız oturan öğrencisinin Hakan olduğunu, Muhsin Hoca'nın sıkıntılı telefon konuşmasından öğrenmemle başlamıştı her şey belki de.

Zehir gibiydi Hakan, Muhsin Hoca'ya göre; çalışkan ve de azimli aynı zamanda. Bu, gözlerindeki parlamadan belliydi ama ne yazık ki, ailevi sebepler yüzünden düşen notlarından dolayı bursunun kesildiğinden ve artık bu okulun öğrencisi olamayacağından haberi yoktu. Ve hiçbir zaman da haberi olmamıştı. On sekiz yaşını doldurduğu için beni temsil edebilen Anıl okula gelmişti ve biz Hakan'ın iki senelik okul masraflarını, ailemden bana kalan paradan ödemiştik.

"Tanımadığın etmediğin çocuğa arka çıktın. Halanlar ayrı, anamlar babamlar ayrı, Eren ayrı laf yapacak." demişti Anıl, sıkıntılı bir ifadeyle.

"Kimse bir laf yapmayacak. Bilmeyecekler. Para benim param... Kimsenin karıştığı ettiği yok zaten." demiştim, gülümseyerek.

"Kerime Anneanne'm burada olsaydı, *'Bunun da bir hayrı vardır muhakkak.'* derdi." demişti Anıl, küçük bir kahkaha atarak. Bahsettiği kişi, benim anneannemdi.

"Derdi vallahi." demiştim gülerek.

"Ama, *'Hayırdan şer de doğar yavrum, kime iyilik yaptığına dikkat et, iki kere düşün.'* de derdi, dikkat et de bela alma başına." diye uyarmıştı beni, deniz gözlerini haddinden fazla açarak.

Bir WhatsApp mesajlaşmasıyla buralara kadar gelmişti her şey aslında. Bir sır gibi sakladığım Anıl'a aşık olduğum gerçeğini Hakan'ın beni casinoya sokması için ağlaya ağlaya, ona anlatmıştım. Şaşırmamıştı. Ve de zaten aslında bir sır gibi sakladığım bilginin, belki de etrafımdaki çoğu insan tarafından anlaşıldığını ama asla yüzüme çarpılmadığını da o gün anlamıştım. Anıl'a ne bugün, ne de hiçbir zaman Hakan'ın beni Black Jack'de sattığını söyleyemezdim mesela; çünkü ben iyilik yapmış ama anneannemin de bize öğütlediği üzere kötülükle ödüllendirilmiştim.

Hakan oradaydı. Barda kendisine bir şeyler söyleyen Gökhan'a "Tamam." anlamında kafa sallamış, tekila bardaklarını barın üzerine koyuyordu. Gökhan, bardakları alıp bize doğru yaklaşmaya başladı. Hemen arkasında da Hakan vardı. Bir elinde tekila şişesini, diğer elinde de tuz ve limon dilimleri olan tepsiyi taşıyordu. Yanımıza geldiğinde bakışları Bora'yla buluştu.

Hakan'ı hayatımda ilk kez görmüşüm gibi ona bakıyor ve gözlerimi ondan alamıyordum. İçten içe kendime ölmüş olabileceğini kabul ettirdiğim için, bir nevi sanki ölüp de dirilmiş bir insan görmüş kadar şaşkın bakıyordum ona. O ise bana bakmıyordu. Hande'nin yanına, tam karşıma oturdu. Hande, Hakan'ın kulağına eğilmiş bir şeyler söyleyerek gülmüştü. Hakan da Hande'nin söylemi üzerine kahkaha atmıştı. Bir yandan da tekila bardaklarının dudak değen kısımlarını limonla ıslatıyor ve tuza batırıyordu. Tüm dikkati yaptığı işteydi. Zaten, bence başarılı bir barmene de bu dikkat yakışırdı.

"Tamamdır." dedi Hakan, duyulması için yüksek çıkan bir sesle ve tekilaları bardaklara doldurdu. Yaptığı iş bittiğinde

göz göze geldik. Gözlerini kaçırdığında, benden utandığını anlamıştım. Aslında kötülük edenin payına daha çok düşüyordu utanç; Anıl'a Hakan'ın beni sattığını anlatamayacak bir kişi varsa, o da yine Hakan'dı. Herkes, birer tane tekilayı aldıktan sonra sonda kalan bardağı çekinerek bana uzattı. Yine göz göze gelmiştik.

"İçmeyeceğim." dedim. Herkes, kendi bardağını kafasına dikerken, boşta kalan bardağı da Hakan içmişti. Tam bir ay evvel ihanet ettiği patronunun yanında oldukça rahat olmasını da şaşkınlıkla karşılıyordum. Patronu olan adama çevirdim bakışlarımı. Ekşi limon dilimini ağzına götürdüğünde dahi yüzünün ekşimemesi ve yüzündeki gülümsemenin silinmemesi, şaşkınlıkla karşılanacak başka bir olaydı tabii. Hakan, bir kez daha bardakları doldurmaya başladı.

"Neden içmiyorsun?" diye sordu Gökhan, bana. Hakan'ın oturduğu koltuğun kolçağına yaslanmıştı.

"O hiç tekila içmiyor." dedi, Eren. *Yanlış Naz! "Evde tekila partileri yaptığımdan bihaber olan Eren." diyeceksin.* Hakan'ın kaşları çatılmıştı, önce dört saniyeliğine Eren'e döndü. Sonra yeniden bana baktığında gülümsedim.

"Bakma sen Eren'e. O, yaptığımız tekila gecelerini bilmiyor." dedi Hande Hakan'a, gülerek.

"Hani tekila midene dokunuyordu?" dedi Eren şaşkınlıkla. Şimdi bunu mu konuşmak istiyordu bilmiyordum ama ben istemiyordum.

"O da yalan." dedi Hande, gülerek.

"Bir insan neden tekilanın kendisine dokunduğu yalanını söyler ki?" diye sordu Eren ve kendisine uzatılan yeni bardağı kafasına dikti. "Sonra ben Naz'a dalavereci dediğimde suçlu oluyorum." diye devam etti. Israrla cevap vermiyordum. Hakan, bir kez daha bardakları doldurduktan sonra, bir şey söylemeden kalktı ve kalabalığa karıştı. Bara girmişti. Onun burada yarım bıraktığı işi ise Gökhan tamamlıyor, tekilaları dolduruyordu. Birkaç dakika sonra

Hakan, elinde bir kokteylle yeniden yanımıza geldi ve elindekini bana uzattı.

"İçki içmeyeceğim." dedim, gülümseyerek.

"Anladım." dedi, hâlâ elindeki bardağı bana uzatıyordu. Israrcı olduğunu gördüğümde, bardağı elinden aldım ve küçük bir yudumu boğazımla buluşturdum. Çok güzeldi.

"Ne bu?" diye sordum Hakan'a, merakla.

"Kokteyllerimin sırrını söylemem." dedi Hakan, ciddi bir ifadeyle. Ben ona her şeye rağmen gülümsüyordum; o bana neden gülümsemiyordu?

"Ne bu, söylesene?" dedim, bir kez daha.

"Sır." dedi Hakan, yüzüme bakmadan.

"Sırlara karşı hep böyle sadık mısındır?" dedim, ters bir ifadeyle. Beni kendine muhatap almayan, gülümsüyor olmama rağmen yüzüme bakmaya dahi tenezzül etmeyen arkadaşla ancak böyle konuşulmalıydı belki de. Bana Kıbrıs'ta sadık kalmamıştı. Onun yüzünden öledebilirdim. Ve özür dilemesi gerekirken, bir gülümsemeyi bile eksik ediyordu benden.

Hakan, hiç beklemediğim bir şekilde, gözlerini gözlerime kızgınlıkla dikti ve dudakları aralandı. Sonra bakışları bir an için Bora'ya kaydı. Ve Bora'nın gözlerinde her ne gördüyse sustu. Önündeki işe devam etti. Hakan'ın özür dilenmesi gereken bir şey yaptığını düşünmüyor olması ise içimde bir yeri acıtmıştı. Anıl'ın haklı çıkmasıydı belki de içimi acıtan; herkesle empati yapıyordum ama dönüp de kimin ya da kimlerin benimle asla empati yapmadığını çok sonradan, iş işten geçtikten sonra fark ediyordum. Ölmemiştim ya işte, Hakan da sonuç odaklı davranıyordu. Belki de asıl o kızgındı bana Bora'yla arasının açılmasına sebep olduğum için.

Başımı Bora'nın omzuna yasladım. Aslında böyle zamanlarda sadece çekip gitmek isterdim. Değer verdiğim, üstelik bana ne yapmış olursa olsun değer vermeye devam ettiğim bir insanın bana kötü davranmasına, ya da bana değer vermediğini göstermesine dayanamıyordum. Bana kimsesizliğimi, daha doğrusu eksikliğimi hatırlatıyordu bu

durum. Ama Bora vardı şimdi. O bana değer veriyordu; ve Hakan'ın bana değer verip vermemesi şu an için önemsizleşiyordu. Bora'nın eli omuzlarımı bulduğunda kendimi daha da güvende hissettim. Sonra nefesi kulaklarıma değdi.

"Gitmesini ister misin?" diye fısıldadı. Belki de benimle gerçekten de empati yapan tek insandı. Kafamı, "Hayır." anlamında sallayıp, omzunda kalmaya ve bir yandan da elimdeki kokteyli yudumlamaya devam ettim. Begüm, koşarak yanımıza gelmişti.

"NAZ HADİ GEL!" diye bağırdı Begüm. Müziğin ritmi iyicene artmış, herkes deli gibi eğleniyordu. Naz bendim ama önce Hande kalktı.

"Bitsin şu, gelirim." dedim, elimdeki kokteyli göstererek. Bora'nın kulağına dudaklarımı yaklaştırdım. "Bunun içinde ne olduğunu öğrenebilir misin, çok sevdim." diye fısıldadım. Dudakları iki yana kıvrıldı ve boynuma küçücük bir öpücük kondurdu.

"Onu cezalandırmak istiyorsun." dedi Bora. Sesinde şaşkın bir tonlama vardı. Cevap vermedim. Çünkü haklıydı. Madem Bora'yı gördüğünde her bir sırrı dökebiliyordu; kokteylinin sırrını da söylemek zorunda kalmasını istemiştim. Ve belki de Eren haklıydı bu sefer de; ben kin tutan bir insandım fakat öç alma şekillerim çok değişikti. Bora, oturduğumuz koltukta biraz doğrulduğunda, başımı omzundan kaldırdım. "Hakan." dedi Bora, otoriter bir sesle. Hakan'ın bakışları Bora'ya çevrildi. "Nazlı'nın kokteylinden bana da yap." diye devam etti.

"Aynısından mı olsun seninki de abi?" dedi Hakan, gülümseyerek. Bana gülümsememiş ama Bora'ya gülüşünü göstermekten geri kalmamıştı.

"Aynısından." dedi Bora. Hakan, kafasını "Tamam." anlamında salladıktan sonra, yerinden kalkıp bara doğru ilerledi. Bora, elimi avuç içine aldı ve dudaklarına götürdü. Nabzımın attığı yere güçlü bir öpücük kondurdu. Diğer elini yanaklarıma götürdü ve baş parmağıyla yanağımı okşadı.

Sakallarının üzerinden yanağına küçücük bir öpücük kondurdum ve ona sarıldım. Bana çok iyi geliyordu.

"Beni sevmiyor artık." dedim, mırıldanarak. Ayrıldığımızda gözleri gözlerimi buldu. Yüzünde buruk bir gülümseme vardı. Sağ elimi, avcuna aldı ve bakışları üç saniyeliğine parmağımdaki yüzüklere kaydıktan sonda yeniden gözlerime çevrildi.

"Buna sonra cevap vereceğim. Tamam mı?" dedi, gülümseyerek. Aslında ben bir soru sormamıştım ama istediği cevabı verebilirdi elbette. Şimdi, ya da sonra fark etmezdi. Kokteylimi yudumlaya yudumlaya bitirdim. Boş bardağı sehpaya bırakırken, Hakan, Bora'ya hazırladığı kokteyli getirmişti. Bora, Hakan'ın uzattığı kokteylden küçücük bir yudum aldı.

"Nane mi var bunun içinde?" diye sordu Bora, otoriter bir sesle. Masanın üzerinde, Djarum Cherry vardı ve bugün her şey bana casinoya girdiğim akşamı hatırlatıyordu. Yavaş hareketlerle kime ait olmadığını bildiğim paketten bir sigara yaktım.

"Evet abi." dedi Hakan.

"Başka ne var?" diye sordu Bora. Hakan, çok kısa bir süre kararsız kaldıktan sonra dudakları aralandı.

"Vişne, nane, limon." dedi Hakan. Bora, bir yudumdan fazlasını almadığı bardağı, gülümseyerek bana uzattı.

"Sana bu kadar sadık olması sinirlerimi bozuyor." dedim, dişlerimin arasından mırıldanarak. Bora, küçük bir kahkaha attığında kaşlarım çatılmıştı.

"Çok da sadık değil. Evde yaparız falan sandı herhalde, tarifini vermemekte ısrarcı. Şu çocuğun, eksik bir şey anlatmasına ve bunu yalandan saymamasına hastayım!" dedi Bora, gülümseyerek. Kocaman bir kahkaha attım. Aslında komik değildi ama Bora'nın alaylı hayranlık tonlaması çok komik gelmişti kulağıma.

"Ben de genelde bazı sakladığım şeyleri yalandan saymıyorum hünkarım. Bana da hasta olur musunuz?" dedim, cilvekar bir sesle.

"I-ıhh." dedi Bora, kulağıma doğru yaklaşarak. "Aşk bir hastalığa dönüşmemeli." dedi ve boynuma küçücük bir öpücük kondurdu.

"A-aaa!" dedim, şaşkınlıkla gülümserken. "Serhat'ı döverken ben senin hasta olduğunu düşünmüştüm ama?" dedim, muzur bir ifadeyle.

"A-aaa?" dedi Bora, yalancı bir şaşkınlıkla. "Her zamanki hâlim değil miydi o benim?" diye devam etti.

"Olur mu canım öyle şey? Sen gayet kibar, gayet ince, gayet nazik bir beyefendisin." dedim, yapmacık bir gülümsemeyle.

"Bahsettiğin kişi her kimse... Sanırım onu da bi' açmalıyım." dedi, kaşlarını muzip bir şekilde çatarak. İçten bir kahkaha attığımda arkasına yaslandı ve parmaklarını omzumda bıraktı. Kokteylimden bir yudum daha aldım.

"Hani arkadaşının... Berkan'ın doğum gününde bir şey hazırlatmıştın ya bana... Ona benziyor bunun tadı!" dedim. Dudaklarını yanağıma yönlendirdi ve bir öpücük kondurdu.

"Evet. Çünkü onda da likör vardı." dedi. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Alkol mü var yani bunda?" dedim, şaşkınlıkla fısıldayarak. Kafasını "Evet." anlamında salladı. "O yüzden eksik anlattı, içki içmeyeceğimi söylediğim için söylemedi alkol eklediğini, kandırdı bizi?" dedim, şaşkınlıkla.

"Seni kandırdı." dedi, yumuşak bir ifadeyle. "Benim içinde alkol olduğunu anladığımı anladı. Ama senin, alkolü duymanı istemedi. Çünkü esasen sana yalan söylemiş oluyor." diye devam etti. Yeniden kaşlarım çatılmıştı. Begüm, bir kez daha yanımıza geldi.

"YA HADİ AMA GELİN HANIM, GÖRÜMCENE AYIP EDİYORSUN!" diye bağırdı bu sefer.

"Tüm bunları nereden anlıyorsun sen?" diye sordum Bora'ya. Gülümsedi ve yeniden yanağımdan öptü. Cevap vermeyeceğini anladığımda, kokteyli kafama diktim. Çünkü Begüm tepemde dikiliyordu. Kokteyli bitirip, sigarayı söndürmemle beraber kolumdan çekiştirdi ve beni

kalabalığa karıştırdı. İki dakika, yirmi yedi saniye sonra, tüm kalabalığın ortasında çılgınlar gibi dans ediyordum.

Müziğin sesi daha çok artmıştı. Karşımda bir ara Samet, bir ara Seren, bir ara Begüm, bir ara Bahar, bir ara Hande... Bir ara da Gökhan vardı sanırım ya da ben benzetmiştim. Gözüm hiçbir şey görmüyor, kendimi şarkının ritmine bırakıp, yalnızca dans ediyordum. Remix'ten nefret eden ben, danstı partiydi sevmeyen ben, hep bu anı, nişanımı beklemiş gibiydim.

"Mesele şu ki hala bitmedi sevdam!" diye, sağ elini adeta yüzüklerini sergilemek için havaya kaldırmış, sağa sola sallayan bir gelindim önce.

"Meyhaneci sarhoşum bu gece, aşığım aşık çal bu gece. Tak etti canıma yalnız her gece. İçiyoruz yine bu gece... Her gece başka bir eğlence..." diye, çemberin ortasına alınmış, deli gibi oynayan bir gelin oldum, bir ara.

"Sana vermezsem, kime vereceğim..." diye bir şarkı başladı sonra. Bunu ilk kez duyuyordum. Ama bu bile umrumda değildi, bağıra bağıra anladığım kadarını, anladığım şekilde söylüyordum. Çok sonradan anlamıştım, şarkıda bahsedilen şeyin "kalp" olduğunu.

"Hayatı tesbih yapmışım sallıyormuşum... Adını duydukça ağlıyormuşum... Deli diyorlarmış benim halime... Gelmişine geçmişine sayıyormuşum..." diye şarkıya eşlik ederek, hayret edilesi hareketler yapan bir gelin olmuştum, dakikalar sonra.

"Kara gözlü çingenem aşık oldum ben sana... Seni çok seviyorum inanmıyorsun bana..." diye avaz avaz, eteğini kaldırarak Roman Havası oynayan bir gelin de olmuştum, en sonunda. Oluyordu bazen demek ki. Konunun, hile ile yirmi bir oynayarak bir casinoyu dolandırmaya çalışmaktan sıyrılıp da nasıl buraya geldiği hakkında ufacık bir fikrim bile yoktu.

Ve sonra birden kendimi, yarım daire oluşturarak horon tepen insanların arasında buldum. Akçaabat Horonu'ydu bu; ve kırk beş saniye içerisinde, horon bilen bir insan ayak uydurabilirdi. Kemençe sesi duyduğuma emindim ama sesin

nereden geldiğini çözemiyordum. Sağımda Samet, solumda ise Begüm vardı. Ve kaç kişiden oluşan bir yarım daire yaptığımızı asla bilmiyordum.

"DAMAT NEREDE DAMAT?" diye bağırdı bir adam. Bu adamı tanımıyordum; fakat Gökhan tanıyor olmalıydı.

"DAMAT VE HORON?" dedi Gökhan, kahkaha atarak. Bunun üzerine, adam daha çok kahkaha atmıştı ve saniyeler içinde yarım dairemizden çıkarak horonu terk etti.

"UYY!" diye bağırdı Bülent, şaşkınlıkla. Önce ona, sonra da gerek yarım dairemizdeki gerek de yarım dairemizi izleyen onlarca insanın baktığı yöne, yarım dairenin sağ başına çevirdim bakışlarımı; damat horona girmişti. Ve öyle bir girmişti ki; buraya neden ve nasıl girdiğini sorguluyor, oldukça hoşnutsuz duruyor ama ayıp olmasın diye gülümsüyor ve mecburen de olsa horona ayak uydurmaktan geri kalmıyordu.

Damat gibi damattı; her geline lazımdı fakat benimdi. Gelin bendim; ve damada olan sevgimin kalp atışlarımın sayısıyla doğru orantılı bir şekilde daha da çok arttığını söylemek bile eksik kalırdı. Kalbim attığı sürece onu seveceğimi düşünmek bile, horon teperkenki coşkumu arttırıyordu. Yarım dairenin sağ başında yalnızca iki dakika, on yedi saniye kalmış olsa da, ilk kez, Bora'nın gerçekten de Trabzon'lu olduğunu hissetmiştim.

Begüm'ün özel isteği üzerine damat halayı dairesi oluşturuldu sonrasında. Ve ben bunu oynamayı da biliyordum; beni görenler düğünlerden çıkmadığımı falan düşünüyor olmalıydı. Herkesin yüzü gülüyordu; Begüm'ün abisi damat oluyordu, sıra da ona geliyordu. Benimse aklıma, sevişe yazarak klişe bir şekilde yarım kaldığımız an gelmişti. Ve ben halay çekerken bunu düşünüyordum.

Hızlı adımlarla kalabalıktan kaçarak gelin ve damat için ayrılan locaya doğru ilerledim. Bora, hâlâ yılmadan gülümseyen yüzüyle arkasına yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış ve de bir kolunu kolçağa

yerleştirmiş, diğerini de koltuğun arkasına uzatmıştı. Eren de gayet keyifli bir şekilde, Bora'nın yanına kurulmuştu.

"Hıpırlı unutuveedin sene... Harmandalı'nda dönüveğmicez mi?" dedim Eren'e, kaşlarımı çatarak.

"Hindi böyle olmuyoru arkideş." dedi Eren, kahkaha atarak. "Durugo az!" diye devam etti. Israrlı bakışlarımı gözlerine sabitledim. "Sigara içiyorum." dedi, beni bekletme sebebini açıklayarak.

"Duraman. Harmandalı oynamak istiyom bene." dedim. "Hindi!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. Bora bizi perdelemeye çalıştığı bir şaşkınlıkla izliyordu. "Ayrıca sigara içmiyorsun... Cuvare tüttürüp duruun!" dedim, gülerek.

"Sana duyduğum saygı şu an yerlerde." dedi Eren ve bir kahkaha daha attı. "Yani Trabzon'un horonunu kıskanmadıysan ben de seni gram tanımamışımdır!" diye devam etti.

"Hindi diyon sene!" dedim, yeniden kaşlarımı çatarak. Eren sıkıntılı bir nefes verdi ve ayağa kalktı.

"E git müziği değiştirt?" dedi, şaşkın bir ifadeyle.

"Bene?" dedim, teessüf edercesine. "Biyo sene halledivee gari." diye devam ettim.

"Biyo neydi ya?" dedi Eren, meraklı bir ifadeyle. "Biyolojinin kısaltılmışı gibi..." diye devam etti.

"Bir kere anlamında, biyol da oluyor bazen..." dedim, gülümseyerek. Eren, bir kez daha sıkıntılı bir nefes verdi ve Bora'ya döndü.

"Bora, *'Ev yaparsan tuğladan... Kız alırsan Muğla'dan...'* diye bir söz var, bilir misin?" diye sordu, ciddi bir ifadeyle. Bora, bildiğini belli edercesine başını salladı. "Heh! Yalan işte o, inanma." dedi şakacı ve bezgin bir tavırla.

"Beni bak! Dek duruvee dek!" dedim, sitemle. Eren yine anlamamıştı. Bora, güçlü bir kahkaha attı ve ayağa kalktı.

"Uslu durmanı söylüyor." dedi Eren'e, muzur bir ifadeyle. "Müziği ben hallederim." diye ekledi.

"Benim herif büle, ne diyeveğdiimi hep anlayıp duruu." dedim Eren'e ve parmak uçlarımda yükselerek Bora'nın

dudaklarına güçlü ve tutkulu bir öpücük kondurdum.

♠

Nefes nefese kaldığımda, bir şekilde kalabalıktan sıyrıldım ve bara doğru ilerledim. Çeşitli yörelere ait, yıllık, folklor oyunları ve tamamen kendime ait çılgın dans kotamı doldurduğuma inanıyordum; mümkünse bu sene düğün yapmaktan itinayla kaçınmam lazımdı. Su içmek istiyordum. Barmen suyu uzattığı sırada, belimde hissettiğim elle kafamı sol tarafa doğru çevirdim. Gecenin en güzel bakışlarıydı bu gördüklerim.

"İyi misin?" diye sordu Bora, yüzünde tasviri pek mümkün olmayan, derin bir ifade vardı.

"Çok susadım sadece." dedim, bardağı kafama dikmeden hemen önce. "Bir tane daha... Hatta üçüncü ve dördüncüyü de önden alayım." dedim, barmene dönerek.

"Nereden buldun bu enerjiyi?" dedi Bora, gülümseyerek. Dizlerimin bağını çözen gülüşünün hücrelerime bahşettiği enerjiyi bilmiyor olmalıydı.

"Hadiii dans edelim!" dedim. Gözlerini kıstı. Romantik dans kotam asla dolacak gibi değildi sanırım. Bora, çalan müziğin farkında olup olmadığımı sorgularcasına bakıyordu bana. *"Devlerin aşkı büyük olur... Ya dağlar yerle bir olacak, ya kıyametler kopacak, ya da dünya batacak... Senden öyle ayrılacağım."* diye inleyen gece kulübünde dans etmeyi, kendisi için uygun bulmuyor olmalıydı. "Dans etmemiz için de uygun bir müzik açtırabilirsin bence sen." dedim, göz kırparak. Kaşlarını kaldırdı ve dudaklarını ısırdı.

"Güzeldi... Zeybek performansın..." dedi. Bakışlarından, beni izleyip izlemediğini bilmediğim o an'ın film şeridi misali geçtiğini düşünmek yutkunmama sebep olmuştu. "Beğendim yani." dedi.

"Sen de bilir misin?" diye sordum, merakla.

"Bora, biz kaçıyoruz." dedi Eren.

"Tamamdır, sana iyi yolculuklar şimdiden." dedi Bora, gülümseyerek. Eren'e elini uzatmış ve tokalaşmışlardı. Ardından Eren'in bakışları bana çevrildi. Bora, yanına

çağırdığı adamlardan birisinin kulağına bir şeyler söylüyordu.

"Bendeki emanetini Seren Hanım'a verdim, ondan alırsın." dedi Eren. Kollarımı açtım ve ona sımsıkı sarıldım. "Hep mutlu ol, seni çok seviyorum." diye fısıldadı kulağıma. Eren'deki emanetim, evden çıkmadan evvel cebinde taşıması için ona teslim ettiğim, Bora'nın nişan hediyesiydi. Seren, az evvel bizim oturduğumuz koltuklara giderek, telefonumdaki çılgın dans videolarımızı kendine göndermek istemişti; Eren, hediyemi o sırada ona vermiş olmalıydı.

"Ben de seni çok seviyorum kardeşim." dedim, fısıldayarak. Eren yanımızdan ayrıldığında müzik yavaşlamaya başladı. Bora ile göz göze geldiğimizde, yüzüne içimdeki tüm enerjiyi arttıran, sımsıcak bir tebessüm yayıldı. Ortamdaki ışık biraz daha karardı. Elimden tutup kalabalığa doğru beni götürmesini izledim. Daha sonra kalabalığı da geçtik. Hatta kalabalıktan tamamen sıyrılmış en köşe bir noktaya kadar ilerledik. Ve ışıklar neredeyse tamamen karardığında şarkı başladı.

Senin alev gözlerin
Eritse şu ruhumu
Buz olur kesilirim
Yanarken içim
Sesin bir uçurum
Çağırırsa beni
Kuş olur uçarım
Yanarken içim

Ve gökyüzünün karanlığında, renkler dans etmeye başlamıştı. Ama ben gözlerimi kara gözlerinden başka bir yere çeviremiyordum.

Sevdan bir ateş oldu bende
Gönlüm bir deli coştu sende

Havai fişeklerin sesleri bile, kalp çarpıntılarımın çıkardığı sesten güçlü değildi. Ben, artık Bora'nın nefesini duymadan yaşamak istemiyordum.

Sevdan bir ateş oldu bende
Gönlüm bir deli coştu sende

Bir adamın, yalnızca bakarak aşkını haykırabileceğine emin olmamı sağlamıştı. Gözleriyle söylediği her şeyi anlayıp anlayamadığımı bilmiyordum; ama iyi şeyler söylediği muhakkaktı.

Saçların rüzgarından
Savururken gönlümü
Sürgün olur göçerim
Bu diyarlardan
Kime dokunur ellerim
Kimi görür gözlerim
Ölüm çıkar karşıma
Yine sen derim

Yanarak nefes alıyor ama; asla ölmüyordum. Kapkara gözlerinin ateşi, yüreğimdeki her hissi sevdaya dönüştüren yangınlar çıkarıyordu.

Sevdan bir ateş oldu bende
Gönlüm bir deli coştu sende

Nefesi tüm yangınları söndürecek kadar güçlü olduğu içindi belki de. Dudaklarının arasından, boynumun sağ tarafını uyuşturan o tatlı serinlik... Sıcakla soğuğun çarpıştığı nokta...

Sevdan bir ateş oldu bende
Gönlüm bir deli coştu sende

"Çünkü sensin." dedi, dudaklarını dövmemin üzerine dokundurarak. Anlamamıştım. Gözlerimi gözlerine sabitlediğimde, "Bir şey sorma." dercesine bakmaya başlamıştı. *Ney sensin Naz?* Bilmiyordum. Dudaklarım aralandığında, oluşan boşluktan içeriye dudakları sızdı. Elim, ensesine gittiğinde geri çekildi. İki elimi de avcunun içine aldı ve dudaklarına götürdü.

"Kara?" dedi Gökhan, bizden başka kimsenin duyamayacağı temkinli bir sesle. İkimiz de sesin geldiği yöne dönmüştük birden. "Acil." diye devam etti.

"N'oldu?" diye sordu Bora, ansızın kaşları çatılmıştı. Gökhan'ın gözleri bana çevrildiğinde, Bora yeniden konuştu. "Söyle." dedi.

"Kumarhanelerin birinde olay çıkmış." dedi Gökhan.

"Hangisinde?" diye sordu Bora.

"Gayrettepe'deki." dedi, Gökhan. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Caner Kozan..." dedi. Bora, yüzünde mimik oynamadan Gökhan'a bakıyordu. "Bir ölü beş yaralı... Hepsi de bizim çocuklar." diye devam etti Gökhan. Bora, duyduklarıyla birlikte gözlerini sımsıkı yumdu. Ne düşüneceğimi şaşırmış bir halde Gökhan'la Bora'ya bakıyordum.

"Beşi de yaşayacak!" dedi Bora, gözlerini açmadan.

"İlgileniyorlar. Da..." dedi Gökhan ve derin bir nefes aldı. Bora, gözlerini açmış, öfkeyle Gökhan'a bakıyordu. "Lavuk... *'Kara'ya mesajım var.'* demiş." diye devam etti Gökhan. Ses tonunda tedirginlik vardı.

"Neymiş?" dedi Bora, dişlerinin arasından. Gökhan, birkaç saniye benim yüzüme baktıktan sonra yeniden Bora'ya döndü.

"Canını sıkmak istiyor işte... *'Düğünü için, Mehmet Abi'mle daha çılgın planlarımız olduğunu Kara'ya iletin.'* demiş..." dedi Gökhan. Bora'nın bakışlarından öfke fışkırırken, dudakları tezat bir şekilde iki yana kıvrılmıştı. Delirmiş gibi, son noktası buymuş gibi, ondan günah gitmiş ve bundan sonra olanlar asla onu ilgilendirmezmiş gibi gülümsüyordu sanki. Gözleri etrafı taradıktan hemen sonra, yeniden Gökhan'a döndü.

"Onu bana getirmek için... Sadece bir saatin var Gökhan." dedi Bora, sert bir sesle.

"Kara! Şu an burayı terk etmen, ekmeklerine yağ sürer." dedi Gökhan, endişeyle.

"Elli dokuz dakika kaldı." dedi Bora. Halbuki, elli dokuz dakika, on yedi saniye vardı daha.

"Kara!" dedi Gökhan. Bakışları, hem endişeli hem de uyarıcı tondaydı. Fakat Bora'nın bakışları ürkütücüydü.

"Ahdım olsun... O herifin canını kendi ellerimle ama yavaş yavaş alacağım." dedi Bora, sert bir ifadeyle. Gökhan birkaç saniye, hiçbir şey söylemeden Bora'ya baktı.

"Tamam." dedi Gökhan, kendinden emin bir ifadeyle. "Getireceğim." diye devam etti, sonra arkasını döndü ve kalabalığa karıştı. Bora, iki elini beline yerleştirmiş, yüzünü denize dönmüştü. Yüz hatlarına kadar yerleşen öfkeyi izledim bir süre. Boyun damarları belirginleşmiş ve çenesi kasılmıştı. Dişlerini sıkıyordu.

"Gidelim mi?" diye sordum. Öfkeli bakışları bana çevrildiğinde, yüzünde sersemlemiş bir görüntü oluştu. Birkaç saniye bir şey söylemedi. Ya da söyleyemedi.

"İşim var benim." dedi, konuşabildiğinde.

"Sonra halletsen?" dedim, nereden bulduğumu tam kestiremediğim bir cesaretle. "Ben sana nişan hediyeni vermedim daha." diye devam ettim. Gözlerimden gözlerini çekmedi. Beni aldı, yeşil ve karanın özgürce birleşebildiği bambaşka bir diyara götürdü. Ve orada bıraktı. Ama kendisi, bu gerçekliğe dönmek zorundaydı.

"İşim var! Nesini anlamıyorsun?" dedi. Soğuk, mesafeli ve sertti. Bambaşka bir kimliğe bürünmüştü saniyesinde. Kaçıyordu. Anlıyordum da aslında. Kumarhanem basıldığında değil belki ama bana değer verilmediğini hissettiğimde ben de kaçardım işte. Gurur yapardım ya da. Bora'ya hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm ve kalabalığın içine doğru ilerledim. Ya da kaçtım.

Nişan yapıyorduk. Birileri, düğünümüzün daha kanlı geçeceğini ima ediyordu; akıtmayı hayal ettikleri kan benim kanımdı hatta. Ama benim tüm bu gerçeklerin içinde hayalini kurduğum her şey bambaşkaydı. Ben savrulduğum, yeşil ve karanın özgürce birleşebildiği o diyarda, Bora ile olmak istiyordum.

"Beni neden sattın?" diye sordum, karşıma çıkan Hakan'a. Kolundan tutmuş, sessiz bir köşeye çekmiştim onu. Gözlerime cin görmüş gibi bakıyordu. Şaşırmıştı ve bugün bunu beklemediği açıktı.

"Naz..." dedi, birkaç saniye sonra.

"SANA SORUYORUM! BENİ NEDEN SATTIN?" diye bağırdım bu kez. İçimdeki öfkeyi belli etmekten asla kaçınmıyordum. Yaşanılanların tüm yükünü Hakan'a yıkabilecek değildim elbette ama kapanmamış defter bırakmamaya an itibariyle karar vermiştim.

"Bora Abi o gece kumarhanedeydi Naz. Onu görünce, onu satamayacağımı anladım. Ona çok şey borçluydum." dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Annenin hayatını..." dedim, dümdüz bir sesle.

"En başta, evet." dedi Hakan, bakışlarını gözlerimin en içinde tutmaya özen göstererek.

"Masaya oturduğum an... Birisinin adamı olduğum yalanını söylemişsin Hakan?" dedim, şaşkınlıkla.

"Mecburdum." dedi, başını iki yana sallayarak. Birkaç saniyeliğine, tüm feri sönmüş kahverengi gözlerine baktım.

"Ya ölseydim?" dedim. Bazı cümleleri devamlı dile getirse bile insan, ne demek olduğunu ancak bazı zamanlarda anlayabiliyordu. Otuz koca gündür, kendime bile anlamını itiraf etmekten çekindiğim o gerçekle burun buruna geldiğimi hissediyordum. Sesimdeki hayal kırıklığı beni bile parçalamıştı.

"İnan bana, yaşayacağına ihtimal vermiyordum zaten." dedi. Üstelik bunu söylerken çok da ciddiydi. Sıkıntılı bir nefes verdi ve güç dilenircesine, bakışlarını dört saniyeliğine gökyüzüne dikti. "Kara'yı tanımıyorsun Naz... O casinodan sağ çıkman mucize." dedi, bakışları yeniden nasıl bir ifadeye sahip olduğunu bilmediğim bakışlarıma değdiğinde. "Bora Abi'yi karşımda gördüğümde, ikimizin de öleceğini düşündüm. O korkuyla aptalca davrandım, ikimiz de aptal yerine koyduk onu ayrı ayrı. Ve ne yazık ki hiç aptal değil." diye devam etti.

"Beni neden uyarmadın peki? Neden sabahında mesela, Bora'nın zaten Kıbrıs'ta olduğunu ve ufacık da olsa casinoya gelme ihtimali olacağını söylemedin?" dedim, terslenerek.

"Bilmiyordum! Onun, o gece orada olacağını bilmiyordum! Gelmeyeceğini söylemişti. Düşünmem lazımdı!" dedi, dişlerinin arasından. Kendisine de bana kızdığı kadar kızıyordu Hakan. "Durmadın Naz! Ben sana dikkat çekmemeni söyledim!" diye devam etti.

"Zaten satmışsın masaya oturduğumda! Dikkatleri üzerime toplayan sensin ya!" dedim, öfkeyle.

"EVET! ALLAH KAHRETSİN Kİ EVET! NEDEN ISRAR ETTİN YA BANA İÇERİYE GİRMEK İÇİN? SENİ HİÇ DİNLEMEMELİYDİM!" diye bağırdı Hakan. Bana itiraz edemediği için kendisini suçluyordu aslında. "ANIL'A OLAN AŞKINDAN GÖZÜN KÖR OLMUŞTU NAZ!" diye bağırdı.

"ÇÜNKÜ KURTULSUN İSTEDİM!" diye bağırdım.

"Yalvardın Naz..." dedi Hakan, incelmiş bir sesle. "Yalvardın bana. Dikkat çekmeyeceğine söz verdin. İleri gitmeyeceğine söz verdin... Ters bir durum olursa, eğlencesine hile yapan birisi gibi davranacağına söz verdin." diye devam etti. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ama sen ne yaptın? Bir profesyonel gibi davrandın!" dedi.

"Kendini kurtarmaya çalıştın ama?" dedim, başımı iki yana sallayarak. "Resmen ölmemi istedin konu sana hiç gelmeden. Beni harcadın, hiç düşünmeden." diye devam ettim.

"Çünkü annemin ölmesinden korktum." dedi Hakan, buruk bir tebessümle. Gözleri dolmuştu. "O masaya oturmadan gözünü Anıl'a olan aşkından hırs bürümüştü zaten. Etrafındaki herkesin aptal olduğunu bas bas bağırıyordu gözlerin. Ve senin, Kara mekandayken yakalanacağına emindim. Anıl'ın yaşaması için beni hiç düşünmeden satarsın zannettim, anneme bir şey olur zannettim. Bora Abi'den korktum Naz, ne yapar ne yapmaz bilemedim." diye devam etti.

"Satmadım ben seni." dedim.

"Biliyorum." dedi Hakan, gözlerindeki yaşları silerken. "Seni Hasan Abi arka tarafa götürdüğünde dayanamadım. Ölürsem ölürüm diye düşündüm... Seni engelleyemediğim

için ölmeyi hak etmiştim zaten. Canını kurtaramayacağımı biliyordum ama ben de bu kabusa ortak olmak istedim. Ölme istedim, ben öleyim istedim. O gece korkudan aklım durmuştu, çok saçmaladım." diye devam etti.

"Masum değilsin Hakan." dedim, başımı iki yana sallayarak. "Sen bana ihanet ettin, o saatten sonra yaptığın hiçbir şey beni kurtarmayacağı gibi seni de yaktı." diye devam ettim, bakışlarımla onu kınayarak.

"Sen çok mu masumsun Naz?" dedi Hakan, şaşkınlıkla. "Doğru düzgün bir işim varken geldin her şeyi mahvettin sırf sana değer verdiğimi bildiğin için... Arkadaşlığımızı öne sürerek beni çaresiz bıraktın... Anıl için beni zorladın! Değdi mi? Çok aşıktın Anıl'a, 1 ay geçti daha başka bir adamla nişanlanıyorsun." diye devam etti. Yüzündeki her bir mimik bana inanamadığını, sözlerim ve eylemlerim karşısında hayrete düştüğünü bağırıyordu.

"Bilmiyorsun hiçbir şey." dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Yargılama sakın beni!" diye devam ettim. "Sakın!" dedim, üzerine basa basa.

"UZAK DUR O ZAMAN BENDEN!" diye bağırdı Hakan. "Olma benimle muhatap falan." dedi, hemen ardından. Sıkıntılı bir nefes verdi ve öfkeli bakışlarını yüzüme sabitledi. "Bak senin sayende hayattayım amenna... Ama... Zaten senin yüzünden ölüyordum." dedi, sert bir ifadeyle. "Bana ne Anıl'dan ya? BA...NA NE!" dedi, sesi titremişti.

"Beni sevmiyorsun artık. Hatta belki de nefret ediyorsun." dedim, dümdüz bir ifadeyle.

"Naz sen benim dostumdun." dedi, başını iki yana sallayarak. "Herkesi satabilirdim senin için. Ama Bora Abi'yi satamadım bu kadar basit. ALLAH KAHRETSİN Kİ BORA ABİ'NİN SENİ ÖLDÜRECEĞİNİ DÜŞÜNMEME RAĞMEN SENİ SATTIM!" dedi ve bakışlarını gözlerimden çekti. "Ne sevgisi, sevsem n'olur artık." diye devam etti.

"Evet." dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Sen beni öldürdün Hakan. Kendini koruma pahasına, beni yok saydın." dedim.

"Tamam benim kendime duyduğum öfke bana yeter zaten." dedi, acıyla gülümseyerek. Bakışlarını yeniden bana çevirmişti. "Ama senin öfke duymaya hakkın yok." diye devam etti. "Ölmedin işte Naz! Ölmedin! Gayet de mutlusun... Anıl da kurtuldu! Daha ne? İstediğin her şey oldu daha ne? Sen benim başıma neler geldiğinden haberdar mısın peki?" dedi, öfkeyle.

"Müstehak." dedim, buruk bir tebessümle. "Sana ayrı... Bana ayrı müstehak!" diye devam ettim iç çekerek. "Çünkü orası sıradan bir kumarhane değilmiş, beni engellemek zorundaydın bunun bahanesi olamaz. Beni mafyanın kucağına attın!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Ölmemişsin işte sen de... Ne yaşıyorsak yaşıyoruz." diye devam ettim.

"Aynen. İkimize de müstehak." dedi Hakan, alaylı bir gülümsemeyle. "Ve lütfen ayrı ayrı yaşayalım. Çünkü şu anda avaz avaz bağırmak istiyorum mesela sana... Ama yapamıyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum. Neden? Çünkü göz hapsindeyim." dedi, imalı bir gülümsemeyle.

"Bora'dan... Kara'dan korkuyorsun." dedim, düz bir ifadeyle. Hakan'ın gözleri yuvalarından çıkacakmışcasına büyümüştü.

"Hadi canım!" dedi, alaylı bir sitemle. "Belki de nişanlısı olmadığım içindir." diye devam etti. "Belki de Kara'nın ne kadar acımasız olduğunu bildiğim içindir..." dedi, kaşlarını kaldırarak. Gözlerim kısılırken, içimdeki merak katlanarak artıyordu.

"Sana n'aptı?" diye sordum. Hakan, tereddütle yutkunurken gözlerindeki korkuyu daha net görmüştüm.

"Ona ikinci kere ihanet eden bir adamın cezasını bana verdirtti. Eğer ben ikinci kere ihanet edersem yaşayacaklarımın ön gösterimiydi o da... Ve sana bundan fazlasını söylersem, ona ihanet etmiş olacağım." dedi Hakan, acı dolu bir tebessümle.

"Senin canını yaktı mı?" diye sordum, sesimi bilhassa kontrol etmeye çalışarak.

"Fiziksel olarak hayır... Bora Abi beni çok severdi. Zaten o iyi biridir, karşılıksız iyilik yapan, çok iyi bir adamdır Naz. Ama eğer ona bir kere ihanet edersen, seni karşına alır. Ve bunu, seni yanında tutarak yapar. Ben, sana yardım ona ise ihanet ederek onu karşıma almış oldum. Beni affetmesini istiyorum ama affetmeyecek! Ben onun iyi tarafını kaybettim. Ve Kara, bana hayatımın dersini vermeye devam ediyor. Aklımın başına geldiğini ise ona asla kanıtlayamayacağım belki de. Sen zeki bir kızsın... Beni daha fazla zor durumda bırakma da uzaklaş yanımdan lütfen." dedi.

"Aşkın karşısında direnemeyen zeka." diye mırıldandım. Ve Hakan'a da sırtımı dönüp, tuvalete doğru ilerledim. Tuvalet kapısını açmamla, gözlerim de fal taşı gibi açılmışlardı. Begüm, kumral bir adamla öpüşüyordu.

"Naz?" dedi telaşla Begüm. İçeri girsem mi, girmesem mi bilememiştim. Begüm'ün ve yanındaki adamın gözlerine yayılan korku, benim de içimi kaplamıştı. Neden bilmemem gereken her şey beni buluyordu?

"Ergen misiniz ya? Ne işiniz var tuvalette?" dedim, başka ne diyebileceğimi bilemeyerek. *Konumuz kesinlikle bu değil bence Naz; sence?*

"Naz lütfen... Lütfen abime söyleme." dedi Begüm, gözlerimi yumdum. İlk cümleden söylemeseydi bari bunu. En son abisine söylemediğim sevgilisi olduğu ve onunla karşılıklı dairelerde oturduğu gerçeği yüzünden işimden olmuştum. Aslında, bir sürü çocuğun ücretsiz özel ders mekanına sahip olma imkanını ellerinden de almıştım ama neyse ki bunu bir şekilde halletmiştim.

"Kim bu?" dedim, bakışlarımı yanındaki adama dikerek.

"Kerem ben." dedi adam, çekinerek.

"Ya Begüm! Sevgilinin burada ne işi var Allah aşkına? Kafayı mı yediniz ya?!" dedim, sitemle.

"Naz! Ne olur bak, ne istersen yaparım. Lütfen abime söyleme... Lütfen..." dedi Begüm. Resmen yalvarıyordu. İçeriye girdim ve kapıyı kapatıp, kapıya yaslandım.

"Begüm çok özür dilerim... Ben abinden bir şey saklamaya gerçekten korkuyorum. Çünkü öğreniyor bir şekilde." dedim ve sıkıntılı bir nefes verdim. "Hem söz verdim. Sözümü tutmam lazım." diye devam ettim. Begüm'ün tüm yüzüne yayılan korkuyu çekip almak istesem de yapamazdım. "Ama sana söz veriyorum... Söylediğimde, bir şey yapmamasını da sağlayacağım." dedim. *Neyine güveniyorsun Naz, çok merak ettim. Adama gidip, kız kardeşini tuvallette bastığını nasıl söyleyeceksin, bunu ayrıca zaten bayağı bir merak ediyorum.*

"Naz onu durduramazsın! Kerem'i mahveder!" dedi Begüm, telaşla.

"Seni tanıyor zaten. Bence bir an evvel gitmelisin buradan." dedim, Kerem'e dönerek.

"Ne demek tanıyor?" dedi Begüm, şaşkınlıkla.

"Londra'da... Apartmanda çarpışmışlar." dedim.

"Hassiktir! Bu akşam da çarpıştık ve suratıma öyle bir baktı ki! Ben çarpıştık diye baktı sandım. Hassiktir!" dedi Kerem, korkuyla. Tuvalet kapısı dışarıdan itildiğinde, kapının önünden geri çekildim. Bora kapıyı açmış, dışarıdan bize bakıyordu. Yedi saniye boyunca gözlerini üçümüzün de üzerinde gezdirdi.

"Hayırdır?" dedi en sonunda Bora, bakışlarını Kerem'e sabitlediğinde. Kerem, konuşmayı unutmuş gibi bakıyordu Bora'ya. Ve yüzünde sadece korku vardı zavallı çocukcağızın. Ne dese olmayacaktı; bu hissi çok iyi biliyordum.

"Ne işin var senin burada abi?" diye sordu Begüm, korkuyla. "Kızlar tuvaleti burası!" diye devam etti.

"Gerçekten mi?" dedi Bora, alayla. Kaşlarını kaldırmıştı ve samimiyetten uzak bir şekilde gülümsüyordu.

"Vallahi! Beyefendi de yanlış gelmiş zaten. Karşı tarafa geçecekti." dedi Begüm. Bari yalan söylemeseydi; Bora'nın zaten Kerem'i tanıdığını biraz evvel söylemiştim ya ben!

"Geçsin..." dedi Bora. Açık açık Kerem'i erkekler tuvaletine davet etmişti. Kerem, Begüm'e belki de son kez baktıktan

sonra, erkekler tuvaletine girdi. "Nazlı toparlan, gidiyoruz." dedi Bora ve sonrasında arkasını dönüp erkekler tuvaletine girdi.

"Öldürecek." dedi Begüm, acı dolu bir sesle. Erkekler tuvaletine girmemek için zor duruyordum. *Saçmalama istersen Naz!* "Öldürecek, Allah beni kahretsin!" dedi Begüm, daha da acı dolu bir sesle. Hiçbir şey yapamıyordum. Yedi dakika on altı saniye öylece durduk. Bora, erkekler tuvaletinden çıktığında, öfkeli bakışlarını bana çevirmişti.

"Gidiyoruz dedim, duymadın mı?!" dedi Bora, ters bir ifadeyle.

"Duydum. Çıkmanı bekliyordum." dedim, kısık bir sesle.

"Toparlanmanı söyledim! Neyi bekliyorsun?" dedi bu kez, öfkeyle. Bu sırada, Kerem de erkekler tuvaletinden gayet sağlam bir şekilde çıkıp, yüzümüze bakmadan kalabalığa doğru ilerlemişti.

"Tuvalete girecektim." dedim, mırıldanarak.

"Bir saattir n'apıyorsun burada? Girsene o zaman!" dedi bu kez de öfkeyle. Begüm, kıpırdamadan bizi izliyordu.

"SİNİRİNİ NEDEN BENDEN ÇIKARTMAYA ÇALIŞIYORSUN?" diye bağırdım. *Allah'ın birilerinin taksiratını affetmesini dilemekten yıldım Naz. Adamın öfkesinin farkında mısın? Sen Kara'yı tanıyorsun, aptallık etme!*

"Çık dışarı Begüm!" dedi Bora, öfkeli gözlerini gözlerimden çekmeden.

"Abi-" diye dudaklarını araladı Begüm ama her ne diyecekse yarım kalmıştı.

"DIŞARI ÇIK!" diye bağırdı Bora, Begüm'e dönerek. Begüm hızlı adımlarla tuvaletten çıktığında, Bora içeriye girip, sertçe kapıyı kapattı. Olduğum yerden kıpırdamıyordum. "Bir daha bağırsana." dedi, oldukça tehditkar bir sesle.

"Git başımdan Bora." dedim, umursamaz bir tavırla. *Oldu o zaman Naz'cığım, sonra görüşürüz. Yani inşallah görüşürüz.*

"Nazlı!" dedi, öfkeyle. "Nazlı Nazlı Nazlı..." demeye devam etti, dişlerinin arasından. Başını havaya kaldırmış, öfkeyle

gülümsüyordu. Ya da sabır dileniyordu belki de, bilemiyordum.

"İşin vardı senin, ben tutmayayım. Gitsene?" dedim, aynı umursamaz ifadeyle.

"Derdin ne senin?!" dedi, yüksek çıkan bir sesle. Gözlerini gözlerime sabitlemişti yeniden ve bakışlarından akan öfke, benim öfkemle havada çarpışıyordu.

"Benimle kardeşinin yanında öyle abuk sabuk konuşamazsın sen." dedim, kaşlarımı kaldırarak. Şu anda tam olarak Bora'yı tehdit ediyordum.

"Abuk sabuk?" dedi ve gülümsemeye başladı. "SEN DE BANA BAĞIRAMAZSIN ONA BAKARSAN!" diye bağırdı, hiddetle.

"Sen de sinirini benden çıkartamazsın!" dedim, uyarıcı bir ses tonuyla.

"SANA GİDİP TOPARLANMANI SÖYLÜYORSAM, SÖZÜMÜ İKİLETME O ZAMAN!" diye bağırdı, bu kez.

"Beni neden öldürmedin?" diye sordum dan diye. Kaşları daha çatık bir hal alırken, gözleri kısıldı. Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden, şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Ne saçmalıyorsun sen ya?" dedi, sersemlemiş bir ifadeyle.

"Bana ilk görüşte aşık olmadın Bora." dedim, kendimden emin çıkan bir sesle.

"Öyle bir şey mi söyledim sana?" dedi, çok da düz olmayan ama tam da ters olmayan bir çıkışla.

"Senin planın... Karşına çıkan ilk kadına bu oyunu teklif etmek kadar mükemmelden uzak olamaz." dedim, kollarımı bağlayarak. "Bana neden bu oyunu teklif ettin? Pekala herhangi başka bir kadınla oynayabilirdin oyununu... Senin mekanında, seni dolandırmaya kalkmış bir kadın yerine herhangi birini seçebilirdin. Ama sen beni seçtin. Neden?" dedim. Gözleri, bilmediğim bir lisana dönmüştü yeniden.

"Tuvalete mi giriyorsun ne yapıyorsan yap. Sonra da gidiyoruz. Canım zaten burnumda Nazlı... Sinirimi senden

çıkarmaya kalkarsam, bu eylem nasıl oluyormuş, o zaman görürsün." dedi ve arkasını dönüp, çıktı.

♠

Artı ve eksi birbirini yok ederken, hiçliğe doğru savrulmuş hissediyordum; ve burada, her şeye rağmen mutluydum. Rastgele birileriyle vedalaştıktan sonra, gece kulübünün kıyısına yanaşan yata binmiştik. Bora hiçbir şey söylemeden içeriye girmişti ve sanırım nişan kutlamamızı birbirimize küs bir şekilde tamamlamıştık. Yatın girişindeki masaya oturmuş, yatın deniz üzerinde bıraktığı aydınlanmayla lacivert hâlini belli eden denizi izliyordum.

Yat seyir halinde değildi ve denizin ortasında duruyordu. Usul usul sallanmanın bahşettiği tat sıcacık bir duygu olmakla beraber; çok tanıdıktı da. İçimdeki bir kıpırtı, yerimden kalkmamı ve yatı çalıştırıp denizin üzerinde çılgınca hareketler yapmamı söylüyordu. Bodrum'da büyümek demek, denizle haşır neşir olmaktı.

Omzumda bir sıcaklık hissettim. Ne kendimin kaç dakikadır burada böylece oturduğunu, ne de onun yanıma ne zaman geldiğini bilmiyordum. Fakat onun mutlu olduğumu bilmesine gerek yoktu; ona hâlâ çok öfkeliydim. Omuzlarıma şal yerleştirdiğini hissettiğimde, yüzümü ona çevirdim. Yorgundu. Bakışlarına kadar yansımıştı bu yorgunluk. Dumanı tüten iki fincan kahve bırakmıştı masanın üzerine. Yanıma oturdu. Kahvesinden bir yudum aldı ve bir sigara yaktı.

"Yatta kalalım mı bu gece? Hiç eve gidip de sabah kalkar kalkmaz o kalabalığa giresim yok." dedi, yumuşacık bir sesle.

"Fark etmez." dedim, soğuk bir tavırla.

"Yani sonuçta nerede olursa olsun benimle yattığını düşünürsek... Bence de fark etmemeli." dedi, sesindeki muzur ifade yüzümde istemsiz bir tebessüm oluşmasına sebep olmuştu.

"Seninle uğraşmayacağım. Kendi halinde takıl sen." dedim, yüzümdeki gülümsemeye tezat bir soğuklukla. Ayağa

kalktım. Bakışları gözlerimde öylece bana bakıyordu. Omuzlarımdaki şalı elime aldım; beni izlemeye devam etti. Beni izlemesi de zaten bozuk olan sinirimi daha fazla körüklüyordu. Elimdeki şalı sertçe yüzüne fırlattım ve arkamı dönüp aşağıya, kamaraya doğru ilerledim.

Bir önceki gece kulübü maceramdan sonra bu yata geldiğimde, hiç şüphesiz bu kadar mutlu değil ama yine de aynı bu kadar öfkeliydim. Aşkla beraber, tüm duygular çok baskın bir şekilde hücrelerimi istila ediyordu; ve ben bu açmazlarla baş edemiyordum. En az Bora'nın yatak odası kadar güzel ve ferah bir şekilde dizayn edilmiş odanın, denizle iç içe penceresine doğru ilerledim. Yatın aydınlatması el verdiğince parlayan deniz öyle hoşuma gitmişti ki, odanın ışığını kapattım.

Loş bir ortam olmuştu ve şu an bu bile beni fazlasıyla mutlu ediyordu. Sağ elimi havaya kaldırdım ve de alyansımla aile yadigarı yüzüğün birbirlerini tamamlayışlarını, adeta yakomoz eşliğinde izlercesine izlemeye başladım.

Yatağa girdim. *Çok yerleşme Naz. Belki Bora cesaretinden ötürü şoka girmiştir. Şoku üzerinden attığında, seni denize atar muhtemelen. Öldüreceğini zannetmem. Öldürmeyen acı da illaki güçlendirecektir.* Yatağa yerleşemiyordum da zaten. Üzerimdeki elbise çok rahatsızdı. Derin bir "Off" çekerek yatakta oturur pozisyona geçtim ve bakışlarımı pencereye sabitleyerek denizi izlemeye devam ettim. Bir süre sonra, odanın kapısı tıklatıldı. *Bora'nın şu an için içeriye, yüzüne fırlattığın şal gibi sertçe dalacağını var sayarsak, muhtemel cezanı adamlarından birisi verecek sanırım; enteresan.* Tıklatılan kapıya da cevap vermedim. Kapı usul usul açıldığında ve ses gelmediğinde, içeriye girenin Bora olduğunu anlamıştım. *Bak bu daha çok enteresan Naz.*

"Yatamadın değil mi, o elbiseyle?" dedi yumuşacık bir ses tonuyla. Cevap vermedim. Pencereden görünen denizi kendisiyle perdelemek suretiyle karşıma geçti. Arkasına

yaslandı ve kollarını bağladı. "Gömleğimi ister misin?" diye sordu.

"İstemez." dedim, buz gibi bir ifadeyle. Başını iki yana sallayarak gülümsedi ve yatağa oturdu. Beni kendine doğru çekti ve başımı göğsüne yerleştirdi. Saçlarıma, burnunu gömmüştü.

"Peki bakalım, naz yap biraz." dedi, mırıldanarak.

"Ne haddime? Sonra sinirini falan çıkarmaya kalkarsın benden. Belki denize atarsın, hazır yattayız da." dedim, göğsünden onu sertçe itmeye çalışarak. Milim kıpırdamadı. İki eliyle bedenimi sardı ve saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurdu.

"Canım inanılmaz sıkkın Nazlı." dedi, mırıldanarak.

"Bana ne? Ben mi bastım kumarhaneni? Git basandan çıkart. N'oldu Gökhan'a verdiğin bir saat? Gayet de biz çıkarken hâlâ kulüpte, sevgilisiyle eğlencesindeydi." dedim, umursamaz bir tavırla ve kollarından kurtulmaya çalıştım. İzin vermedi. Sarf ettiğim tüm çabanın boşa olduğunu anladığımda direnmeyi bıraktım. Kokusunu duydukça tüm bedenim gevşiyordu ama içimde asla dinmeyen bir öfke vardı.

"Hadi uyuyalım." dedi bir vakit sonra, mırıldanarak. Başımı, göğsünden hafifçe doğrulttum ve gözlerinin içine bakmaya başladım. "N'oldu?" diye sordu, gözleri kısıldığında.

"Çok sinirliyim şu an sana! Nişanı atacağım galiba!" dedim, dişlerimin arasından. Kahkaha attı. "Gülme bak, o yüzüğü kafana atarım senin!" dedim, öfkeyle. Yüzümü ellerinin arasına aldığında, burnuma minicik bir öpücük kondurdu.

"Bugün tatilde miyiz biz ya? Ne bu üslup, ne bu davranışlar? Kaç oldu bu? Sen saymışsındır kesin." diye fısıldadı kulağıma. Dudaklarını bile isteye dövmemin üzerine değdiriyor ve aklımı başımdan alıyordu.

"N'apçan? Denize mi atçan?" dedim, omuz silkerek. Küçük bir kahkaha daha attı. "Hediyeni de vermedim, oh canıma

değsin!" dedim, dişlerimin arasından. Yüzünü, yüzümle aynı hizaya getirdi ve dudaklarını dişledi. "Öküz çarpı öküz üstü öküz falansın sen!" dedim ve sıkıntılı bir nefes vererek ayağa kalktım.

"Nereye?" dedi, kolumdan hafifçe tutarak.

"Başka odada yatçam ben!" dedim, kaşlarımı çatarak. Gülümsedi ve bir diğer elime de uzanıp, ayağa kalktı. Ellerini belime sabitleyip beni iyicene kendine doğru çektiğinde, ellerim boşta kalmıştı. Yüzümü hafifçe kaldırdım ve gözlerimizin buluşmasına izin verdim.

"İzin vermiyorum." dedi, usulcacık bir sesle. Pencereden yansıyan ışık gözlerine çarpıyor ve gözlerinin karasında yakamoz etkisi yaratıyordu.

"Senden izin istemedim." dedim, kısık bir sesle. Ve birden, ellerimi omuzlarına yerleştirme ihtiyacı hissetmiştim.

"Yaptığım öküzlüğü bu seferlik mazur görsen?" dedi, yüzünü biraz daha yüzüme yaklaştırarak. Denizden esen tuzlu meltem etkili nefesi ve beraberinde burnuma çalınan bergamot kokusu eşliğinde sarhoş olmuş gibi hissetmek ama belimde olan ellerinin etkisiyle ayakta sapasağlam durabilmek, düşmeyeceğimi bilmek çok güzeldi.

"Pişman oldun mu ki?" diye sordum, aldırış etmez bir ifadeyle.

"Hı hı. Belli olmuyor mu?" dedi, gülümseyerek.

"Oluyor... Hâlâ usanmadığına göre..." dedim, ellerimi boynuna dolayarak.

"Usanmam ben senden." dedi, daha da gülümseyerek.

"Fazla Naz'a maruz kalsan da?" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Bak düşük mizahını bu sefer yüzüne çarpmayacağım." dedi, muzip bir ifadeyle.

"Ooo... Bayağı pişman olmuşsun ya sen... Öyle böyle acı çekmiyorsun... Bunun bir sonraki adımı, ayaklarıma kapanman yani, o derece!" dedim, şakacı bir tavırla. Gamzesini huzurlarıma sunmak suretiyle güldü. Bakışlarım dudaklarına kaydı. Yeniden gözlerine baktığımda, onun

bakışlarının da dudaklarımda olduğunu fark ettim. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı.

"Burada Asya yok." dediğinde, göz göze geldik. Davetkar bakışları aklımı başımdan alıyordu ve farkında değildi ki ben çoktandır bu davete katılabilmek için çırpınıyordum.

"Damat halayı çalacak kimse de yok." dedim ve gülümsedim.

"Olması gerektiği gibi, sadece ben... Ve sen." dedi. Son kez gözlerinin karasını, yeşilin hangi tonu olduğunu belki de yalnız onun bildiği gözlerime değdirdi ve dudaklarımız arasındaki mesafeyi sıfırladı. Yumuşak hareketlerle nefesini ciğerlerime üflemeye başladığında, ben hiddetle dudaklarına kapanmıştım. Elleri belimde gezinirken bir anda kendimi kucağında, bacaklarımı beline dolamış bir hâlde buldum ve çok sürmeden, onun dudaklarının hiddeti benimkini açık ara geçmeye başladı.

55.Bölüm

Maça Kızı 8'e canla başla ve de aşkla verdiğim tüm emeğin kıymetini bilen, hikayeyi başının tacı eden, hayatının parçası yapan, yorumlayan, oylayan herkese çok teşekkür ederim. Defalarca iyi ki... Sevginizden öperim. □□

♠

"Burada Asya yok." dediğinde, göz göze geldik. Davetkar bakışları aklımı başımdan alıyordu ve farkında değildi ki ben çoktandır bu davete katılabilmek için çırpınıyordum.

"Damat halayı çalacak kimse de yok." dedim ve gülümsedim.

"Olması gerektiği gibi, sadece ben... Ve sen." dedi. Son kez gözlerinin karasını, yeşilin hangi tonu olduğunu belki de yalnız onun bildiği gözlerime değdirdi ve dudaklarımız arasındaki mesafeyi sıfırladı. Yumuşak hareketlerle nefesini ciğerlerime üflemeye başladığında, ben hiddetle dudaklarına kapanmıştım. Elleri belimde gezinirken bir anda kendimi kucağında, bacaklarımı beline dolamış bir hâlde buldum ve çok sürmeden, onun dudaklarının hiddeti benimkini açık ara geçmeye başladı.

Kucağında benimle beraber, yatağın üzerine oturdu. Soluk alma ihtiyacı hissettiğimizde saçımdaki topuzun etrafını saran tokaları, canımı acıtmaktan korkarcasına bir özenle çıkarmaya başladı ve saçlarım belime doğru döküldü. Gözleri gözlerimden asla ayrılmadan, işaret parmağının tersini saçlarımın üzerinde dolaştırmaya başladı. Dudakları, varla yok arası, küçücük dokunuşlarla yanağımdan boynuma doğru bir yol çizdi. Dudaklarının tenimde bıraktığı tutku

içerikli darbeler beni kendimden geçirirken; omuzlarından sertçe ittim ve sırtının yatakla buluşmasını sağladım.

Dudaklarım, dudaklarını esir almıştı. Ellerim, gömleğinin düğmelerini çözme telaşına kapılmış, ama heyecandan olsa gerek, bu konuda oldukça acemi ve beceriksiz kalmışlardı. Onun ince, uzun ve esmer parmakları, titreyen parmaklarımın imdadına yetişti. Dudaklarım hâlâ dudaklarından ayrılmazken, gömleğinin düğmelerini çözdü, hafifçe doğrularak hızlıca çıkardı ve yere fırlattı.

Köprücük kemiğinin alenen ve tüm çıplaklığıyla karşımda durması, içimdeki kontrol edemediğim bir dürtüyü harekete geçiriyordu. Elbisemin belindeki kemeri bir hışımda çıkardığımda, bacaklarım da gereksiz tül detaylarından kurtulmuştu. Bacaklarının üzerine yerleştim. Saçlarımı sol omzuma aldım, dudaklarımı boynuna yaklaştırdım ve usul usul öpmeye başladım. Oradan köprücük kemiğine ilerledi dudaklarım. Parmakları, ensemden sırtıma doğru ince çizgiler hâlinde akarken, köprücük kemiği ve ben uzun zamandır beklediğimiz kavuşmanın hakkını veriyorduk.

Dudaklarım dudaklarıyla yeniden buluştuğunda, bir eli bacağımda, diğer eli ise saçlarımın arasında dolaşıyordu. Dudaklarımın rotasını boynuna yönlendirdiğimde boğazından küçük bir inilti koptu ve ani bir manevrayla yer değiştirmemizi sağladı. Kollarını başımın iki yanına yerleştirdiğinde bakışlarımız sanki bizim yerimize bir anlaşma yapmış ve bizim yerimize bir karar almışlardı. Dudaklarımın üzerine küçük bir öpücük bıraktı. Boynumdaki gerdanlığı nazikçe çıkardı. Ellerim saçlarının arasına daldı. Dudakları göğsüme doğru yol aldığında, sağ eli de elbisemin arkasındaki fermuara doğru kaymıştı.

"Bora." dedim, boğuk çıkan bir sesle. Yalnızca adını sayıklayarak aslında yirmi üç yıl, yedi ay, on beş günlük hayatımın en güzel ayrıntısının kendisi olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Ve belki de başarmıştım da çünkü üzerimdeki elbiseden beni kurtardığında gözleri birkaç saniyeliğine

yeniden gözlerimi hedef almıştı ve de orada hissettiğim her duygunun karşılığını görmüştüm.

Benliğini bulmaya çalışan, bu uğurda çabalayan ama eksik yanlarını bir türlü tamamlayamayan ben, lav olduğumu fark etmiştim onunla tanıştığımda. Hem sabırlı, hem sabırsız; hem korkak, hem cesur; hem ürkek hem de kendimden emin fakat eksiktim. Bu eksiklik, tüm benliğime nahoş bir tat katıyor ve tamamlanmak için okyanusa karışmayı belki de Bora'nın dediği üzere, nazlanarak bekliyordu.

Kendimi bildim bileli ve belki de kendimi bilmezden beri nicedir beklediğim, aklımı başımdan alan o yolculuğa çıkmıştım en sonunda ve arsızca onu keşfediyordum. Bazen yolun kendisi, varılacak yerden daha önemli olurdu. Bu yolculukta ise yol da önemliydi, varacağım yer de önemliydi ve başım o kadar dumanlıydı ki aralarında bir seçim yapmam imkânsızlaşıyordu. Sanki görünmez bir perde çekiliyordu bu an'a ve geçmişle gelecek arasında zamansızlaşıyorduk.

Çok az şey biliyordum okyanusa dair. Keşfedilmeyen, kapkara, tehlikeli, tekinsiz, soğuk ve de bambaşka bir dünyaydı okyanus.

"Nazlı." dedi. Adımı daha evvel, bu kadar güzel bir tınıda duyup duymadığıma emin değildim. Dudaklarımı dudaklarına geri aldı. Biraz sonra, gözlerinin karasını yeniden bana bahşettiğinde, göz bebekleri benim yerime, adeta benim adıma haykırıyordu: An, o andı.

Lavın artık okyanusa karışması gerekiyordu.

Üzerimde kalan her şeyin bedenimden saniyeler içinde ayrılmasını sabırsızca izledim. Sonra da onunkilerin. Lav yavaş yavaş yükseliyor; beni ağır ağır keşfeden parmaklarının arasına sızıyor, okyanusa karışacağı anı bekliyordu. Bu yolculuk benim için ilkti. Bilinmezdi. Hesaplanamazdı. Fakat, terdirgin edici olmakla beraber kendini yer çekimine teslim etmekti de aynı zamanda. An, geldi. Ayaklarım boşluğa uzandı. Kendimi okyanusa doğru

bıraktım. Uzun, sarsıcı, biraz korkulu ama sıcacık ve benzersiz bir yolculuktu bu.

Okyanusun şiddetli ama bir o kadar da muhtaç olduğumu bildiğim dalgasını hissettim en sonunda. Sıcakla soğuğun çarpışmasıydı bu; tüm derecelerin sıfırlandığı bir andı.

Her bir saniyesinde kendimden ateş verip ondan su aldığım ve gitgide daha çok birbirimize dönüştüğümüz bir yolculuktu bu.

Lav, okyanusa karıştığında, Nazlı'yla Bora bir olmuştu. Bu his, eşsizdi. Kıyaslayacağım bir önce'si yoktu, ama olsaydı dahi, öncesi ve sonrasıyla, geçmişi ve geleceğiyle bu anın eşsiz, benzersiz ve "tek" kalacağı muhakkaktı.

Zaman yalnızca, bizim dengemizden ve eşitliğimizden ibaretti.

Okyanus daha güçlü dalgalarla, lavın sızdığı o çatlaklara ulaştı. Nefesimiz yetmiyor ama bu bizi daha derinleri keşfetme tutkusundan alıkoymuyordu. Vücudumun her bir uzvu, arsızca okyanusu istiyordu ve lavın yakıcılığına karışan serin dokunuşlarının tadını çıkarmaya doyamıyordum.

"Gözlerini aç." dedi. Dünyaya ilk kez gelmiş gibi açmıştım gözlerimi.

Bora'ya baktım. Gerilen yüz hatlarına, dişlerinin arasında incecik bir çizgi haline gelen dudaklarına ve güçlükle de olsa sonunda araladığı gür kirpiklerinin arasında birer siyah elmas gibi parlayan göz bebeklerine... Okyanusun şiddetli dalgasının lavı son kez kucaklaması eşsiz bir doruk notasına çıkarmıştı beni; göz bebeklerinde beraber eriştiğimiz bir zirvenin efsunlu ve akıl sır erdirilemez manzarasını görebiliyordum.

"Ne hissediyorsun?" dedi. Dudaklarımın, nefes alıp vermekten ya da onu keşfetmekten başka bir işlevi olduğundan bihaberdim. Ne kadar zamandır konuşmuyordum, hâlâ konuşabiliyor muydum onu da bilmiyordum.

"Yaşadığımı." dedim, hızlı nefes alışverişlerimin arasında. Yüzünde, daha evvel asla görmediğim bir gülümseme peyda

oldu. Eğildi ve hafif aralık olan dudaklarını alnıma değdirdi.

♠

Bornozunu giymiştim. Etekleri yeri süpürüyor, kolları hareketlerimi engelleyecek kadar uzun geliyordu. Muhtemelen karşıma bir ayna çıksa, saatlerce bu halime gülebilirdim. Bora odada yoktu fakat bana giymem için bir boxer ve muhtemelen yatta olan tişörtlerinden birisini bırakmıştı. Çarşaf değiştirilmiş ve yerlere fırlattığımız kıyafetler toplanmıştı. Elimdekileri alıp, yeniden banyoya doğru ilerledim.

Saçlarımı aheste aheste kurutup banyodan çıktığımda, Bora da odadaydı; eşofman giymişti. Az evvel, tüm kıyafetlerimden arınmış bir şekilde karşısında dururken utanmıyordum ama şimdi, sanki gözlerinin içine bir daha bakamayacakmışım gibi hissediyordum. *Şimdi de pek giyinik olduğun söylenemez Naz, kısacık bir tişörtlesin!* İlk kez yalnızca tişörtle durmuyordum onun karşısında; şimdi neden böyle olduğunu bilmiyordum. Bilmediğim her şeyden korkuyordum. Ne yapıyordu, onu da bilmiyordum; aslında kendimin ne yaptığını bildiğim de söylenemezdi.

Şifonyerin üzerinde duran Bora'nın cüzdanını elime almıştım. Bu çok ayıp bir şeydi; farkındaydım. Asla ama asla cüzdanını kurcalamak gibi bir amacım yoktu ve de zaten şu an amaçsızdım. Kendi ehliyetimi buldum cüzdanında; ve ehliyetimi incelemeye başladım. Adım; Nazlı Alaca'ydı. 18 Ağustos 1993'te Bodrum'da doğmuştum. Annemin adı Zeynep, babamın adı ise Vedat'dı. Tüm kimlik bilgilerim ehliyetime doğru yazılmıştı; aldığım yere geri koyabilirdim.

Gözlerimi asla Bora'ya değdirmemeye özen göstererek, komodine doğru ilerledim bu sefer de. Kapının kapanma sesini duyduğumda dahi kafamı kaldırmamıştım. Begüm'ün hediye ettiği, annelerine ait gerdanlık ve küpeleri de bir süre inceledim. Sonra sıra çeyrek altına geldi. Utanmasam, dişlerimin arasına alacak ve gerçekten altın olup olmadığını kontrol edecektim.

Ama sorun şuydu ki, utanıyordum; hem de çok utanıyordum.

Galiba en çok, içimdeki o dürtünün beni dönüştürdüğü hâlden utanmıştım. İliklerime kadar onu istediğim ve çok zor doyduğum şehvet hâlinden ya da. Bilmiyordum. Onun ne düşündüğünü de bilmiyordum. Ve daha çok utandığım bir şey varsa, o da dokunuşlarını hâlâ arzuluyor olmamdı.

Tam da bu sırada, hissettiğim bir dokunuşla yerimde sıçradım. Bora, beni kendisine çevirmişti ve anladığım kadarıyla üzerime bir hırka giydiriyordu. Ve yine anladığım kadarıyla, bu onun hırkasıydı. Üzerinde lacivert bir tişört vardı; ben yalnızca tişörtünün yaka kısmına bakabiliyordum. Parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdi ve odadan çıktık. O önde, ben arkada, ama asla ellerimiz birbirinden ayrılmadan merdivenlerden de çıktık. Yatın ön tarafına doğru ilerlemeye başladık. Sonra yine merdivenlerden çıktık. Biraz daha yürüdüğümüzde, yatın seyir halinde olduğunu ancak fark etmiştim.

İçinde çeşitli meyvelerin olduğu bir tabak ve de iki kadeh ile buz kovasının içinde yeni açıldığı belli bir şarap, çok yüksek olmayan bir sehpanın üzerine yerleştirilmişti. Bora, geniş ve adeta yatak görünümlü, yine yerden çok yüksek olmayacak şekilde dizayn edilmiş mindere uzandı; bense öylece duruyordum.

"Gelsene." dediğinde, usulca ona doğru ilerledim ve yanına oturdum. Üzerimize ince bir battaniye örterken, "Uzansana." dedi. Bu dediğini de yaptım. Başımın altına yüksek bir yastık yerleştirdiğinde daha fazla rahat etmiştim. Gece çok güzeldi. Sanırım yat durmuştu. Gökyüzünde, görebildiğim beş tane yıldız vardı. Saymaya devam edebilmek için, yastığın üzerindeki başımı hareket ettirmeye başladım. Önce sola, sonra biraz da geriye doğru derken sağa döndüğümde, Bora'nın beni izlediğini gördüm. Altıncı yıldızı bulamıyordum; Allah da cezamı vermişti işte.

Elini saçlarıma götürdü ve parmak uçlarını küçük hareketlerle saçlarımın arasında dolaştırmaya başladı. Sonra

paş parmağının içini yanaklarımda gezdirdi. İşaret parmağıyla, burnuma küçücük bir fiske vurduğunda, şaşkınlıkla ona döndüm. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Yıldızlar, onları sayman için değil izlemen için varlar." dedi. Görüntüsü netti fakat sanki, sesi okyanusun en derininden geliyordu. Ve bilmiyordu belki de gözleri, bir yıldızdan çok daha güzel parlıyordu.

"Gözlerini izlemek, yıldızları izlemekten daha güzel bence." dedim. Gözleri daha çok parlarken, dudakları aralandı.

"Onları izle o zaman." dedi. Elini yanağımın üzerine yerleştirmişti. Avcumuzda kaderimizin yazılı olduğuna inanmasam da, bildiğim ve inandığım her şeyi unutup buna inanmak istedim; ve onu kaderinin yazılı olduğu yerden öptüm.

"Kader diye bir şey var mı sence?" diye sordum.

"Tesadüflere inanmam." dedi, hiç düşünmeden. Sesi hâlâ çok başkaydı. Sanki sesi, o andan itibaren tamamen değişmiş ve tınısına güçlü bir duygu karışmıştı.

"Ben ise kadere inanmazdım. Gerçekten kader denilen bir şeyin var olup olmadığını, ilk kez Kıbrıs'ta, sen benim masama oturduğunda sorgulamıştım." dedim. Dudakları, hafifçe iki yana kıvrıldı.

"*Je vais te dire un grand secret Ferme les portes*
Il est plus facile de mourir que d'aimer
C'est pourquoi je me donne le mal de vivre
Mon amour." dedi. Gülümsedim. Bildiğim tek şey, "mon amour"un, "sevgilim" anlamına geldiğiydi. Ve bekledim; bana ne söylediğini açıklaması gerekiyordu. Konuşmadı.

"Fransızca bilmiyorum ben." dedim, hayıflanarak. Dudakları biraz daha kıvrılırken, saçlarımı kulağımın arkasına aldı. Eğildi ve sol yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu. Sırtını arkaya yaslayıp, beni kendine doğru çekti. Ben de sırtımı, onun göğsüne yaslamıştım. Şarapları doldurdu ve bir kadehi bana verdi. Dudaklarımın ucunda bir şey hissettiğimde ağzımı açtım; bana kırmızı üzüm yediriyordu.

Sol bileğimi avcunun arasına aldı, nabzımın attığı yeri okşamaya başladı. Şarabımdan bir yudum aldım. Bir sigara yaktı tek eliyle, birkaç dumanı içine çekip, parmaklarının arasındaki sigarayı dudaklarıma yerleştirdi. Yediğim üzümün, içtiğim şarabın, içime çektiğim sigaranın tadı bile değişmişti.

"Sana büyük bir sır söyleyeceğim:
Kapat kapıları.
Ölmek daha kolaydır sevmekten,
Bundandır işte benim yaşamaya katlanmam.
Sevgilim." dedi. Nefesini boynumun sağ tarafında hissediyordum. Adeta dilim lal olmuş ve konuşamıyordum. Ben konuşamayınca, o devam etti. "Louis Aragon. Fransız Edebiyatı'nın en önemli şairlerinden."

Başımı göğsüne daha çok yasladım ve gözlerimi kapattım. *"Ölmek korkakların işidir küçükhanım."* demişti bana. Onun evine ilk geldiğim gün, başıma dayamamı istediği ve içinin boş olduğunu bilmediğim silahın tetiğini çektiğim an gelmişti aklıma. Ardından kulağıma fısıldadığı, rüyama bile giren cümlesinin anlamını belki de şimdi anlıyordum.

Bora benim yerimde olsaydı, ölmeyi kabul etmek yerine sevdiği insanı yaşatmanın başka türlü yollarını arardı. Arardı ve muhakkak da bulurdu. Ben belki en zor görünen ama esasen en kolay olan yolu seçmiştim: ölmeyi. Ama iyi ki de seçmiştim; yol Bora'ya çıkmıştı. En güzel durağım sandığım adam, benim için hem ilk hem de son duraktı.

"Hayatımın en güzel gecesi." dedim, fısıldayarak.

"Daha güzellerini yaşayacağız." dedi, boynumdan öperken.

"Nişanlandık şaka maka." dedim. Göğsünün hareketinden, sessizce güldüğünü anlamıştım. Saçlarımın arasına küçücük öpücükler bırakıyordu. "Ama kızdım da yani... Neredeyse nişanı atacaktım. Ne o öyle? Kaba saba adamlar gibi emir vermeler, terslemeler, bağırmalar falan?" dedim, şakayla karışık. Küçük bir kahkaha attı. "Sen başına çok ciddi iş aldın he benimle nişanlanarak." dedim, ciddi bir ifadeyle. Daha

güçlü bir kahkaha attığında, başım göğsünde olduğu için, ben de hareket etmiştim.

"Baktım olmuyor... Nişanı atarım." dedi, bir süre güldükten sonra. Elimdeki kadehte bulunan şarabı kafama diktim ve bardağı minderin üzerine bıraktım. Hızlıca yerimden doğrulup ona bakmaya başladım.

"Öldürürüm seni!" dedim, kaşlarımı çatarak. "Nişan falan atamazsın sen. Daha neler? KOMİKMİŞ! Güleyim bari! Ha ha... HA!" dedim. Ve aynı hiddetle, bitmek üzere olan sigarayı söndürdüm.

"Sen neden bu kadar tatlısın?" dedi. Söylediği cümleyi idrak etmeye çalışırken, bana doğru sokuldu ve beni omuzlarımdan hafifçe iterek sırtımın minderle buluşmasını sağladı. Ellerimi geriye doğru uzatıp, elleriyle kenetledi. "Küçük bir kız çocuğu kadar tatlı hem de..." dedi. Gecenin karanlığında, ışıl ışıl parlayan kapkara gözleri, gözlerimi kendilerine tutsak bırakıyorlardı. "Ve bir o kadar nazlı..." dedi, dudakları dövmemin üzerinde geziyordu. "Aynı zamanda seksi..." dediğinde, dudaklarımız birleşmiş ve yıllardır birbirine kavuşmayı bekleyen iki aşık gibi birbirlerini tadıyorlardı. "Hem de doğal... Gerçek ve naif..." dedi, nefesini yüzüme üflerken. Dudaklarımı iki saniyeliğine ısırdım.

"Sen de adın gibisin..." dedim, yumuşacık bir sesle. "Sert ve şiddetli bir fırtınasın..." diye devam ettim. "Babam, sana aşık olduğumda... Bunu *'Bora oluştu.'* şeklinde açıklamıştı." dedim, tebessüm ederek.

"Rüyanda..." dedi, gülümseyerek. "Eren'in evinde uyuyakaldığında." diye devam etti.

"Rüyalarımı da mı okuyabiliyorsun?" dedim, sesime sevimli bir tonlama eklemeye çalışarak. "Bu kadar zeki olman... Olayları birbirleriyle anında bağlayabilmen... Analiz yeteneğin... Çözümlemelerin... Olağanüstü insan okuman..." dedim. Büyülenmiş gibi gözlerine bakıyordum. Mümkün değildi bu; ama duyularımın algısına göre, tüm

gülümsemelerinden daha güzeldi şimdiki gülümsemesi. Gözüm, sol yanağındaki çukura takılmıştı.

"Ve sen tüm bunları çok zeki olduğun için fark ediyorsun." dedi, yumuşacık bir sesle.

"Ellerimi bıraksana." dedim. Sol yanağındaki çukura dokunmam lazımdı.

"Benimle inatlaşmana bayılıyorum." dedi ve alnıma dudaklarını değdirdi. Ellerimi ise bırakmadı. Hatta yeniden, nabzımın attığı yeri baş parmağıyla okşamaya başladı.

"Bırakır mısın ellerimi?" dedim, ifademi tatlılaştırmaya çalışarak.

"Cık." dedi. Ve dudakları yeniden boynumu buldu.

"Ohoo sen benimle inatlaşmaya bayılmıyorsun ki... Sen sadece benim inatlaşmaya çalışmama bayılıyorsun. Aman bende kaba- Ayhhh..." Kıkırdamaya başlamıştım. Sakalları, boynumu huylandırıyordu. "Ben de kabahat! Ne diye gamzene dokunmak istediysem!" diye devam ettim, kıkırdamalarımın arasında.

"Hani... Yaşadığını hissettiğini söyledin ya..." dedi, gözleri yeniden gözlerimle kesiştiğinde. O an'dan bahsediyordu; lavın okyanusa tamamen karıştığı, birbirimize ait olduğumuz o andan. Tüm vücudumun yandığını hissediyordum. Birkaç saniye dudaklarını dişledi ve gülümsedi. "İşte sen de, benim yaşamak için tek kaynağımsın." dedi.

"Güneş gibi mi?" diye sordum, kısık bir sesle. Nefesimi tutmuştum. Rüyamda görmüştüm bunu! Dudakları "Bilmem." dercesine bir şekil aldıktan hemen sonra, konuştu.

"Olabilir. Merkezde senin olduğunu söylemiştim. Her şeyin senin elinde olduğunu..." dedi. Dudakları bir süre aralık kalmış ama sonrasında kapanmıştı. Bu bakışı tanıyordum, benim devam etmemi istiyordu.

"Mesela şu an... Eğer istersem... Ellerimi serbest bıraktırabilirim sana?" dedim. Başını beni onaylarcasına, gülümseyerek salladı. Ne demek istediğini anlamış olduğum

için zafer kazanmış gibi hissediyordum. Bir süre yüzüne baktım. Sonra kaşlarım çatıldı.

"Çömezim galiba ben daha ya... Yani senin üzerine daha çok çalışmam lazım. Gördüğüm en zor problemsin, yani öyle kolay çözülmüyorsun." dedim.

"Bence hiç fena değilsin." dedi, muzur bir ifadeyle. Kaşlarım eski halini alırken, yine kıkırdadım.

"Çözeceğim ama taktım kafaya." dedim.

"Çöz." dedi, gülümseyerek.

"Sen de çöz... Yani ellerimi. Bırak yani." dedim. Tekrar gülümsedi ve dudağıma küçücük bir öpücük bıraktı. Ardından da ellerimi serbest bıraktı. Sol yanağında şu an çukurun olmamasına üzülsem de aldırmadım. Boynuna kollarımı dolayarak, onu kendime çektim. Biraz sonra, yeniden yanıma uzandı. Kafamı boyun girintisine gömüp, parmağımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdirmeye başladım.

"Soracağım soracağım unutuyorum... Köprücük kemiğimden ne istiyorsun?" dedi. Kıkırdadım ve köprücük kemiğine sulu bir öpücük kondurdum. Kafam boyun girintisinde, parmaklarım köprücük kemiğinde bir ömür boyu huzur içinde kalabileceğimi hissediyordum. Sorusuna cevap vermek yerine derin bir iç çektim ve bir süre ikimiz de birbirimize sarılı bir halde sessizliği dinledik.

"Uykum geldi benim." dedim, mırıldanarak.

"Uyu sen... Ben götürürüm seni yatağa." diye fısıldadı, nefesini saçlarımın arasından kulağımın altına üfleyerek.

"Denize atma da yanlışlıkla, hani malum alışkanlığın var senin." dedim, alaylı bir ifadeyle mırıldanarak. Galiba onu kızdırmak benim çok hoşuma gidiyordu.

"Ne denizmiş arkadaş!" dedi, sitemli bir tonda. "Sen de beni denize at da rahatla." dedi, hemen ardından. Zorlukla kıkırdadım. Buna bile hâlim kalmamıştı sanki.

"Okyanus denizden korkamaz." diye mırıldandım. Beni sımsıkı saran kollarını hissettiğimde, uyku beni iyice kendine çekmekteydi.

♠

176 Gün Önce...

Merkez bendim ve yanımda uyuyan adamla bir çember oluşturmak istiyordum. Nereye kafamı çevirsem onu görmeyi arzuluyordum. Yarı çapım, neredeyse sıfır olabilirdi hatta; bana çok yakın olmalıydı hep. Ona bir yer bulamamıştım hayatımda; ne olduğunu bilmediğim bir geometrik şekil olduğunu düşünmüştüm; şeklinin olmadığını... Çünkü aslında Bora soyuttu. Bana bile fark ettirmeden içime sızmıştı; ben oluvermişti.

Odanın fazla büyük olmayan penceresinden bir şekilde içeriye sızan güneş gözlerimi kamaştırsa da yerimden kalkamıyor ve de onu uyurken izleyebileceğim vakitten bir saniye bile çalmak istemiyordum.

Çok bilinmeyenli Bora Karabey denkleminde, bilinmeyen tüm değerlerin yanında, bilinen onlarca değer vardı şimdi. Güven vardı. Aşk vardı. Tutku vardı. Şefkat vardı. Saygı vardı. Bağlılık vardı. Aitlik vardı.

Başını yastıkta huzursuzca oynattığında, kaşları çatılmıştı. Gözleri aralandı sonra. Uyanması bile formülü belli olan bir işlem gibiydi. Kara gözleri benim gözlerimi hedef aldığında, yine parlamaya başladılar.

"Günaydın." dedi, yavaşça aralanan dudaklarının arasından. Tüm vücudumda bir tüy dokunuşu etkisi yaratan ve kesinlikle dün geceden sonra, kolayca eski hâline dönemeyeceğine inandığım bir ses tonuna sahipti. Gülümsedim. Eli, saçlarıma değdiğinde de kendimi bir kuş tüyü kadar hafif hissetmiştim.

"Günaydın." dedim, gülümserken. Başımı yastıkta, anlamsızca hareket ettirmiştim. Parmak uçları saçlarımın arasında gezinirken, yalnızca gözlerimin içine bakıyordu. "Bazen benimle içinden ne konuştuğunu çok merak ediyorum." dedim.

"Bazen mi?" dedi, yüzünde oluşan silik bir tebbessümle.

"Tamam tamam... Çoğu zaman." dedim, kıkırdayarak.

"Gel biz seninle her zaman'da anlaşalım." dedi, muzip gülüşüyle. "Nasıl erken kalktın sen?" diye devam etti, meraklı bir ifadeyle.

"Sen çok uyudun." dedim, gülerek. "Kahvaltı yapalım, çok acıktım." diye devam ettim. Beni kendine doğru çektiğinde, saçlarımın arasına bir öpücük kondurmuştu.

"Ne istersin kahvaltıda?" diye sordu, yumuşacık bir sesle.

"Fark etmez." diye cevap verdim. Komodine uzandı, telefonunu aldı ve kulağına götürdü.

"Kahvaltı için bir şeyler alsanıza." dedi, biraz evvelki kadar yumuşak olmayan bir sesle.

"Simit istiyorum." dedim, birden. Nereden aklıma gelmişti bilmiyordum ama simit yemek istiyordum.

"Simit de alın." dedi, otoriter bir tonlamayla. Ardından, başka bir numarayı tuşladığında, başımı göğsüne koymuştum. Bir diğer eli hâlâ saçlarımın arasında dolaşıyordu. "Beni aramışsın.... Sessizdeydi...Evet... Eve mi bıraktın Begüm'ü.....Tamam....Gördüm gördüm sonra bakarız ona....Yok Asya'ya sürprizim var bugün için....Akşam uğrayacağım zaten, o zaman konuşuruz.....Gel buraya?.....İyi tamam..... Aleyküm selam, söylerim." dedi, telefondaki kişiye ve telefonu kapattı. Dudakları yeniden saç diplerime değmeye başlamıştı.

"Kiminle konuştun?" diye sordum, merakla.

"Gökhan." dedi, mırıldanarak. "Selam söylüyor." diye devam etti.

"Hadi kalkalım." dedim, kısık çıkan bir sesle.

"Kalk?" dedi, yumuşacık bir sesle.

"Önce sen kalk." dedim, gözlerimi kapatmıştım bile. Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde, beni kucağına alarak yataktan kalktığında sırıtıyordu. Gülümseyerek, kollarımı boynuna sardım ve kafamı boyun girintisine yerleştirdim.

"Bence sen uykunu alamamışsın... Ne yapsam ben seni uyandırmak için, denize falan mı atsam?" dedi, oldukça muzip ve de neşeli bir ses tonuyla. "Gerçi sen jakuziye atmamı istemiştin ama... Şimdilik denizle idare et." diye

devam etti. Histerik bir şekilde kısa bir kahkaha attım ve boynuna güçlü bir öpücük kondurdum. Saçlarımın kokusunu içine çektiğini hissediyordum. Tekrar yatağa oturduğunda, ben de kucağındaydım. Dudaklarım, ait oldukları yerde, dudaklarında olmaktan son derece keyif alıyorlardı.

Ve kapının tıklanma sesiyle, aniden geri çekilmek zorunda kaldım.

"Yok artık amına koyayım!" diye mırıldandı Bora. Sesini ben bile zor duymuştum. Yanağım ve kulağım boyun girintisine değecek şekilde beni kendine çektiğinde, bir elini de diğer kulağımın üzerine yerleştirmişti. Ardından da "NE VAR?" diye bağırdı. Ve sonra, elini kulağımın üzerinden çekti.

"Abi, özür dilerim... Önemli..." dedi, Selim'in sesi.

"Söyle." dedi Bora.

"Haluk Kozan geldi. Seni görmek istiyor ama..." dedi Selim, tereddütlü bir ifadeyle.

"Ama?" dedi Bora, sert bir sesle.

"Limanın girişinde onu bekleyen beş minibüs var. İçinde de adamlar... Ve adamların hiçbiri de boş değil. Bir ziyaret için normal değil bu kadar silah." dedi Selim. *Korkma Naz, Bora yanında.* Ve fazlasıyla rahattı da ama işte duyduklarım asla ama asla hoş değildi.

"Masaya bir de Haluk Kozan için tabak koyun madem." dedi Bora, sert bir ifadeyle. Ardından bu sese tezat gözleri yeniden gözlerimi buldu. Birkaç saniye sonra, yumuşacık bir sesle devam etti. "Nerede kalmıştık?"

"Kim ki Haluk Kozan, Caner Kozan'ın nesi?" diye sordum, endişeyle.

"Kesinlikle burada kalmamıştık. O Selim'le konumuzdu." dedi, muzur bir ifadeyle. Yanağıma dudaklarını götürdü ve minicik öpücükler kondurmaya başladı.

"Korkmalı mıyım?" diye sordum, aynı endişeyle. Biraz geri çekildiğinde kaşlarının çatılmış olduğunu gördüm.

"Ben yanındayken hiçbir şeyden kormamalısın." dedi. Gözleri, yeniden beni hipnoz etmeye başlamıştı. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Sadece konuşacağız ve

sonra o gidecek." dedi. Başımı "Tamam." anlamında salladım. "Hadi ya acıkmamış mıydın sen?" dedi, gülümseyerek. O kadar güzel gülümsüyordu ki, dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım; bu gülüşle karnımı doyurmak bence mükemmel bir fikirdi.

♠

"Günaydın Bora Bey." dedi Özgür. Bora'nın bakışları, yatın önünde bekleyen adama çevrilmişti.

"Günaydın Özgür." dedi Bora ve beni masaya oturmam için yönlendirdi. Ne zaman benim için kıyafet istemişti bilmiyorum ama bana evden kıyafet getirilmişti. Kahvaltı sofrasının enfes bir şekilde hazırlanmış olması ise tüm dikkatimin masada olmasına sebep oluyordu. "Başla sen." dedi Bora, gülümseyerek. Ardından yanıma oturdu. "Gelsin, Haluk Kozan." dedi, otoriter bir ses tonuyla Özgür'e. Huzursuz mu olmalıydım, bilemiyordum. Bir sigara yaktığında, genç bir çocuk kahvesini getirmişti. Haluk Kozan, küçük adımlarla bize doğru yaklaşırken, Bora arkasına yaslandı.

"Müsaade var mı?" dedi Haluk Kozan. Bora, başını "Evet." anlamında salladığında, adam karşımıza oturdu. Çayımdan bir yudum alıp simitten küçük bir dilim kopardım ve kahvaltımı yapmaya başladım.

"Hayırdır? Sabah sabah?" dedi Bora, oldukça sert bir ses tonuyla. "Bir de pazar sabahı yani!" diye devam etti.

"Rahatsız ettim, kusura bakma." dedi Haluk Kozan, sıkıntılı bir şekilde. "Tebrik ederim... Nişanlanmışsın... Nişanlanmışsınız." dedi.

"Takı takmaya mı geldin?" dedi Bora, aynı sert ses tonuyla.

"Dünkü olayı duydum..." dedi Haluk Kozan, çekingen bir sesle.

"Neyi?" dedi Bora. Birkaç saniye ses duyulmadı. "He oğlunun mekanımı basmaya kalkmak gibi bir hata yapmasından bahsediyorsun. Ben de duydum." diye devam etti alaycı bir ifadeyle. Özgür, Haluk Kozan'a çay getirmişti.

"Caner'i yurt dışına gönderdim Kara." dedi Haluk Kozan. Sesi zor çıkmıştı.

"Onu da duydum." dedi Bora. Ben bunu duymamıştım işte; demek bu yüzden bir saat içinde Gökhan, Caner Kozan'ı bulamamıştı.

"Senden onun adına af dilemeye gelmedim. Affını isteyeceğim yeri geçti Caner'in davranışları. Farkındayım. Ama lütfen... Sende birazcık hatırım varsa, oğluma dokunma." dedi adam, acı dolu bir sesle.

"Endişelenme sen ya... MEHMET ABİ'SİYLE plan yapıyormuş o. Korur onu... Mehmet Abi'si." dedi Bora, aynı alaycı ifadesiyle. *Caner Kozan, Bora'nın annesini, babasını ve ablasını öldüren herifle birlik içinde olduğu için, Bora'nın şerrinden korkmalı bence Naz.*

"Kara... Affetme... Ama canını alma..." dedi adam. Sesindeki her bir zerre yalvarıyordu Bora'ya. Ürkek bakışlarımı adama çevirdim. Gözleriyle de yalvarıyordu; oğlunun canının bağışlanmasını istiyordu.

"Oğlunla oksijeni bölüşmek beni rahatsız ediyor, kusura bakma." dedi Bora. Gözlerimi Haluk Kozan'dan çekip, Bora'nın yüzüne iki saniyeliğine yönelttim; orada hiçbir ifade göremiyordum. Bu konuşmayı benim yanımda yapmak zorunda mıydı?

"O benim tek evladım." dedi Haluk Kozan. Neredeyse ağlayacaktı. "Ne kadar kötü olursa olsun. Evladım. Sen de bir gün baba olunca... Beni anlarsın." diye devam etti. Bir babanın evladının bağışlanmasını istemesinden daha olağan bir şey daha yoktu; fakat Bora kimdi de, bir baba, oğlunun canı için ona yalvarıyordu ki?

"Bunu bana söyleme. Mehmet'e söyle... Çünkü Mehmet'in bittiği gün... Caner ölecekti zaten. Bak sana açık açık söylüyorum, oğlun en başından beri sadece bir piyon. Ve kendi seve seve piyon oldu bu oyunda. Karşımda durdu. Neyine güvendi bilmiyorum, o gün sorarım ama..." dedi Bora. Sesinin her bir tınısında öfke vardı; bir adamın canını alacak olmak ve bunu babasına açıkça söylemek konusunda

kendini haklı mı görüyordu? *Belki de kendini haklı görmüyordur Naz; böyle konuşması gerekiyordur sadece. Dinle ve müdahale etme.*

"Bir daha Türkiye'ye dönmesine izin vermem." dedi adam, yalvarmaya devam ediyordu.

"Eğer oğlun seni dinliyor olsaydı, şu an karşımda bana yalvarıyor olmazdın." dedi Bora, öfkenin arasına sıkıştırdığı alaycı bir tonlamayla.

"Eğer ona zarar verirsen... Beni de karşına alırsın." dedi Haluk Kozan, fakat sesi tehditkar bir tonlamadan çok uzaktı. "Yapma Kara! Beni karşına alırsan bir organını kaybetmiş sayılırsın, sen de biliyorsun." dedi, yalvarırcasına.

"Eyvallah Haluk Abi." dedi Bora, öfkeyle. *Neden, "Abi?" diyor Naz?*

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun Bora! Yapma bunu." dedi Haluk Kozan, çaresizce.

"Beni sevdiğini biliyorum. Aynı söz konusu kendi kanın olduğunda, dünyayı karşına alacağını bildiğim gibi." dedi Bora, dümdüz bir sesle.

"Kuyruk acısı var Bora. Senin gibi olmaya çalışıyor. Ama gerçekten ilk defa pişman bak-"

"Yalan söyleme bari bana onun için!" dedi Bora, sert bir ses tonuyla. "Emin ol Caner'i tanıyorum. Mehmet'e güvenirken tek bir şeyi atladı. Hayatı benim elimde. Senetleri işleme koymama bakar hayatının kayması... Ama ben onun hayatını kaydırmayacağım, bitireceğim." diye devam etti. *Sakin ol Naz; o senin kahramanın!*

"Son karşılaşmanızdan sonra olanlar yüzünden çok öfkelenmişti-"

"Olanların sebebini anlattı mı sana?" dedi Bora, alaylı bir ifadeyle. Adamın gözlerinin ilk defa bana çevrildiğini hissedebiliyordum. Demek ki Caner'in bana çirkin bir dille asıldığını biliyordu. Benim yüzümdeyse mimik oynamıyor, kahvaltımı yapmaya devam ediyordum.

"Üzgünüm." dedi adam. Kafamı kaldırdım ve yüzüne baktım. Gerçekten de üzgündü. Ve iç güdüsel olarak kafamı

kaldırmak istememin belki de bir sebebi vardı; üzgün olduğunu Bora'ya değil, bana söylüyordu. "Oğlum adına sizden özür dilerim Nazlı Hanım." dedi, mahçup bir ifadeyle. "Çok özür dilerim." diye devam etti. Bora'nın bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum. "Allah aşkına... O, benim tek oğlum." dedi Haluk Kozan, okların bana dönmesinin şaşkınlığıyla yutkundum.

"Neyi deniyorsun Haluk Abi?" dedi Bora, gülerek. "Nazlı'nın zaafım olup olmadığını mı?" diye devam etti.

"Haşa." dedi Haluk Kozan, bakışlarını Bora'ya çevirdiğinde. "Sadece çare arıyorum." dedi, kısık bir sesle.

"Çareyi doğru yerde ara istersen de... Asıl sen beni karşına alma." dedi Bora, sinir bozucu derecede tehditkar bir ifadeyle. "Çünkü ben seni karşıma alırsam bir organımı kaybederim... Ama eğer sen beni karşına alırsan... Kaybedeceğin şeyleri düşün istersen bir..." diye devam etti. *Ve işte kahramanının ayak sesleri Naz!*

"Yanlış anladın Kara." dedi Haluk Kozan, mahçup bir şekilde.

"Sen beni doğru anla da..." dedi Bora, çok ciddi bir ifadeyle. "Tam yedi defa Caner'i öldürmedim. Çünkü arada sen vardın. Artık yoksun. Çünkü o, gözünü kırpmadan iki çocuğu yetim bıraktı dün gece. Beş tane adamdan bir tanesinin durumu ağır, onun da karısı hamileydi. Ben senin oğluna neden acıyayım?" dedi Bora, sesinde hiçbir ifade yoktu.

Yetim kalmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordum; Caner Kozan kesinlikle cezasız kalmamalıydı. Fakat Caner Kozan'ın da bir babası vardı işte ve de ben evlat acısının ne olduğunu bilmemekle beraber, kimsenin de bilmemesi için ancak dua edebilirdim. Aklıma düşen, anneannemin evlat acısının ne olduğunu çok iyi bildiği ve kızının arkasından hiç düşünmeden çekip gittiğiydi ve ben şimdi Haluk Kozan için çok üzülüyordum. Gerçekten de onlar arasında kimin haklı, kimin haksız olduğu konusunda iyice karışmış ve de adaleti

sağlayan kişinin Bora olmaması gerektiği konusunda en haklı olandım.

"Eğer sen de bir gün baba olursan-" dedi Haluk Kozan.

"Böyle bir evladım olursa, onu ben öldürürüm!" dedi Bora. Beyninden vurulmak deyimini tam olarak yaşadığım yerdeydik; evladını öldüreceğini söylese bile asla ama asla inanmıyordum. Ablasını öldürecek kadar cani olmadığını söyleyen adam, kendi evladına kıyamazdı. Kıymamalıydı. Bir gün evladı olacaktı; şanslıysam annesinin Nazlı olduğu bir evladı olacaktı hatta ve de onu öldürebileceğini bu şekilde dile getirmesini, Bora'ya yasaklamak zorundaydım. Sekiz tane martı vardı gökyüzünde. Beş tane parmağım vardı sağ elimde. Yediğim simitten dört tane susam dökülmüştü tabağıma. Sayacak başka hiçbir şey yoktu etrafta. Masadaki zeytin kasesini aldım ve hepsini tabağıma döktüm. Saya saya yemeyi ve aslında sadece sakin kalabilmeyi hedefliyordum.

"Sözleri tüketiyorsun." dedi adam, acı dolu bir sesle.

"Oğlun karşımda. Önüne geçersen, karşıma da geçmiş olursun ki geçeceğini söyledin. Fazladan bir düşman koymaz bana." dedi Bora, dümdüz bir sesle. Adam, kafasını aşağı yukarı salladıktan sonra ayağa kalkmıştı, yeniden yüzüne baktım.

"Peki Kara..." dedi, incecik bir sesle. Bora bakışlarını tabağıma diktiğinde, adam yattan ayrılıyordu.

"Kaç tane zeytin varmış?" diye sordu Bora, dümdüz bir sesle.

"17" dedim, dümdüz bir sesle. Kara gözlerinde, hiçbir ifade yoktu. "Bu konuşmayı benim yanımda yapmak zorunda mıydın?" diye sordum, birkaç saniye sonra.

"Evet, çünkü ne konuşacağımı merak edip buna takılacaktın. Kendi kulaklarınla duydun." dedi Bora, ses tonundaki düzlükte hiçbir şey değişmemişti. Merak etmek; bir adamı öldüreceğini öğrenmekten, "böyle" diye tabir ettiği şekilde bir evladı olursa onu da öldürebileceğini söylediğini duymaktan daha iyiydi sanırım.

"Anladım." dedim. Bugüne kadar kaç adam öldürdüğünü bilmiyordum. Merak da etmiyordum. Bilim insanları dahi, henüz okyanusun yüzde beşini keşfetmişlerdi. Bilinmezlikti okyanus; ve ben her şeyi bilmesem de olurdu.

"Atlamaman gereken bir gerçek var. O da benim *'Kara'* olduğum Nazlı." dedi, dümdüz bir sesle. Bunu atlamıyordum da zaten. Sadece, Kara benim kahramanımdı. Hep öyle kalmalıydı. Gerisi beni ilgilendirmiyordu. Aşık olunca, bu yanılsamayı yaşıyordu insan belki de. Farklıydık; ve bu umrumda bile değildi. Bu farkı gözüme sokmaması yeterliydi.

"Kendi çocuğunu öldüremezsin asla." dedim, kendimden emin bir ifadeyle.

"Muhtemelen." dedi, düz bir sesle. "Bir çocuk sahibi olmayacağım için sıkıntı yok." diye devam etti.

"Ben sana hediyeni vermedim." dedim konuyu değiştirmek istercesine. Bazen susmak ve sadece izlemek, nice cümlelerden daha fazla çözüm demekti çünkü. İfadesiz gözleri kısıldı. Kamaraya ilerledim ve dün akşam, ceketinin cebine koyduğum kutuyu alarak yeniden yanına oturdum.

"Hediye almana gerek yoktu." dedi, yumuşacık bir ses tonuyla.

"Almadım." dedim. Yüzüne şaşkın, meraklı ve çokça da sevimli bir ifade yayıldı. "Belki sana çok saçma gelebilir ama sana geçmişimden gelen ve benim için çok değerli olan bir şeyi hediye etmek istiyorum." dedim. Gözleri gecenin en karasına dönmüştü ve orada birer tane yıldız vardı sanki, parıl parıl parlıyorlardı.

"Saçma falan değil..." dedi, mırıldanarak. Kutuyu kendim görebileceğim şekilde açtım ve babamın emanetine bir kez daha baktım. Heyecanla ona uzattım. Kutunun içindeki "chip"e baktığında, gözleri yeniden kısıldı.

"Bu bana babamın emaneti." dedim, buruk bir tebessümle.

"Baban kumar mı oynardı?" dedi, şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum... Yani arkadaşlarıyla evet de gerçekten kumarhanede oynar mıydı bilmiyorum... Amcam ya da halam da bilmiyor. Bir gün okulda, yazılı sınavımız vardı, matematik. İlkokul üçdeyim daha. Tüm sınıfa kopya vermeye kalktım. Annem çok kızdı. Çünkü kendisi benim öğretmenimdi. Ben de kendimi savunmak için *'Hepsi salak ben ne yapayım, bir mi alsınlar?'* dedim. Babama anlatmış..." dedim.

"Küçükken de egoisttin yani söz konusu matematik olduğunda?" dedi, gülümseyerek.

"Galiba." dedim, mahçup bir ifadeyle. "Babam, o akşam, yemekten sonra beni yanına çağırdı ve elinde tuttuğu kutuyu bana uzattı. Ortası siyah kaplama... Üzerinde karo, kupa, maça ve sinek simgeleri olan, kenarı da altın kaplama ve üzerinde kapalı iskambil kağıdı motifleri olan bir chip... Hem hayretle, hem de hayranlıkla bakıyordum chipe." dedim. Bora'nın gözleri, elindeki chipe kaymıştı.

"Bu yani?" dedi.

"Evet... Babamın ifadesi çok ciddiydi. *'Nazlı.*' dedi. *'Eğer zekanı çok fazla ciddiye alırsan, her zaman kaybeden olursun bu hayatta. Durman gereken yeri asla unutma.'* dedi. Hiçbir şey anlamadım. *'Bu elinde tuttuğun şeyin bir hikayesi var ve ben bunu sana büyüdüğünde anlatacağım. Bu, sana durman gereken yeri hatırlatsın hep, bana söz ver.'* dedi. Söz verdim ama babam büyüdüğümü göremedi." dedim. Gözlerim dolmuştu, başımı öne eğdim.

"Söyledikleri çok anlamlı." dedi, yumuşacık bir sesle. Çenemde hissettiğim parmak uçlarıyla, yüzümü nazikçe kaldırdı ve gözlerimizin birbiriyle yeniden kesişmesini sağladı.

"Bunu hep yanımda taşıdım... Babama verdiğim sözü de hep tuttum. Taa ki Kıbrıs'a gidinceye kadar. O gün, otelde bıraktım bunu. Çünkü kendimi tanıyordum ve kumarhanede belki de durmayacağımı biliyordum. Sonrasında da zaten kolay kolay durabildiğim söylenemez ve işte bu chip kutusundan bir daha hiç çıkmadı. Aslında bu kadar aptalca

şeyler yapan bir insan değilimdir normalde ben." dedim, gülümsemeye çalışarak.

"Madem bu chip senin için bu kadar özel... Tekrar yanında taşı... Bak çıktı kutusundan. Böylece sana duracağın yeri hatırlatır." dedi.

"Gerek yok. O sözü çiğnedim artık. Hem... Artık sen varsın. Bana duracağım yeri hatırlatırsın. Ki hatırlatıyorsun da..." dedim, sıcacık bir gülümsemeyle. Gözlerinde, buğulu bir yoğunluk oluşmuştu.

"Hikayesini bilmiyorsun şimdi bunun öyle mi?" diye sordu.

"Hayır." dedim.

"Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu chip... Babamın ilk kumarhanesinin, VIP müşterilerine verdiği sayılı chiplerden." dedi.

"Ne alaka?" dedim, şaşkınlıkla. Gözleri yeniden chipe kaydı.

"Bilmiyorum ama öğreneceğim. Belki hikayeyi de öğreniriz." dedi, bir elini sakallarına götürmüştü. Ardından bakışları şaşkın bakışlarımla birleşti. "Bildiğim tek şey... Bunun değeri... O kumarhanedeki en yüksek chip değeri. Ve bundan yalnızca beş tane vardı. Ve yine bildiğim kadarıyla, kumarhane kapandığında hatıra olarak dağıtıldı." dedi.

"Belki babamın eline geçmiştir... Yani olamaz mı?" diye sordum.

"Kumarhane 2007'de kapandı. Ona eminim." dedi. O tarihte babam yaşamıyordu. Kafam karışmıştı.

"Nasıl öğreneceksin?" diye sordum, merakla. Cebinden telefonunu çıkardı ve bir süre oyalanıp, kulağına götürdü.

"Merhaba Veysel Amca.....İyiyim sağ ol, sen nasılsın?" dedi ve karşı tarafı dinlemeye başladı. "Neredesin?" diye sordu, sonrasında. "Güzel. Sana bir araba göndersem...Görüşmemiz mümkün mü?" dedi ve sustu. "Tamamdır öyleyse." dedi ve telefonu kapattı. "ATIF!" diye seslendi sonrasında, adını yeni öğrendiğim bir koruma bize doğru yaklaşmıştı.

"Buyurun Bora Bey." dedi, kendisiyle tanışma şerefine nail olduğum Atıf.

"Veysel Amca'yla görüşeceğim. Kızındaymış." dedi, Bora. Ses tonundaki otoriteye alışmıştım sanırım.

"Tabii Bora Bey." dedi Atıf ve Bora'nın işaretiyle yanımızdan ayrıldı. Sıkıntılı bir nefes verdim. Bora, chipi kutusuyla beraber masanın üzerine koyduğunda, genç bir çocuk sofrayı toplamaya başlamıştı.

"Kahvaltı yapamadın..." dedim. Gülümsedi ve elimden tutup beni yatın üst tarafına doğru ilerletti. En uçtaki koltuklara geçtiğimizde, sanki aklına aniden ve de çok önemli bir şey gelmiş gibi bir ifadeye büründü.

"Özgür!" diye seslendi. Özgür, hızlı adımlarla yanımıza gelmişti. "Cenaze eviyle alakalı herhangi bir şey yaptınız mı?" diye sordu.

"Gökhan Abi ile konuştuk Bora Bey. Her şey halledildi merak etmeyin." dedi Özgür. Derin bir nefes aldı ve tereddütlü bir şekilde devam etti. "Fakat bizden kimlerin gideceğiyle alakalı sizinle konuşmamızı söyledi Gökhan Abi."

"Sen kendi ekibinle birlikte benimle gel. Selim ve diğerleri, Nazlı Hanım'la kalacak. Akşam da onlar geçerler." dedi Bora.

"Tabii efendim." dedi Özgür ve Bora'nın işareti üzerine yanımızdan ayrıldı. Bora'nın bakışlarının denize çevrilmesiyle, ben de dalgaların dansını izlemeye başladım.

"Yüzüğünde maça var, çünkü maçayı severim. Fransızlar, mızrağa benzettikleri için 'pique' derler, bu kelimeyi de çok beğenirim. Rivayetler çeşitlidir ama bence maça içlerinde en asil olanı." dedi, yumuşacık bir sesle. Şaşkınlıkla ona dönmüştüm. Önce dan diye dediği şeyi anlayamadım ama hemen sonrasında gülümsedim.

"Yatının adı olabilir mi bu? Telaffuz ettiğinde sanki kendimce okumaya çalıştığım kelimeye benzettim." dedim, şaşkınlıkla.

"Evet." dedi gülümseyerek. "Le Pique, yatın adı." diye devam etti.

"Ben de *maça kızı* bizi birleştiren kart olduğu için, sen maça kızını o gün Kıbrıs'ta çektiğin ve kazandığın için, maça simgesini yüzüğüme işleterek romantizm yaptın zannetmiştim." dedim, alaycı ve tatlı bir ifadeyle.

"Yok artık!" dedi, gülerek.

"Holdingte çekmecende de maça kızı vardı." dedim, merakla.

"Vardı evet... Onu da o çektiğim kart sanmadın inşallah?" dedi, muzip bir tonlamayla.

"Yok, çekmecendi eski bir karttı." dedim. Daha sonra, onun aynı dün akşam, köprücük kemikleri için yaptığı tonlama geldi aklıma. "Soracağım soracağım unutuyorum... Maça kızıyla alıp veremediğin ne?" dedim. Histerik bir kahkaha attı. "Bu da bilmemem gereken bir şey sanırım. Anladım hünkarım, peki." dedim, alayla.

"Sen hani Instagram'a fotoğraf koyup, 'I said yes!' yazacaktın yaa, n'oldu o iş?" dedi, gülümseyerek.

"Hadi yapalım!" dedim, gülümseyerek. Başını, iki yana "Hayır." anlamında sallarken, gülümsüyordu. Cebimden telefonumu çıkardım ve Instagram'a girdim.

"N'oldu?" diye sordu Bora, merakla. Yüzümde beliren o şaşkınlığa kayıtsız kalamamış olmalıydı. Telefonumu, endişeyle ona uzattım. "Bu ne amına koyayım?" dedi, kaşları çatılmıştı. Ardından yavaş yavaş öfkelenmesini izledim. "Merhaba güzelim? Selam çok tatlısın? BOŞTA MISIN? Tanışalım tabii koçum! Neden tanışmayalım?" dedi ve öfkeli bir kahkaha attı. Bakışlarını yüzüme sabitledi. "Neden mesaj kutunda böyle ABUK SABUK mesajlar var?" diye sordu.

"Bilmiyorum." dedim, oldukça kısık çıkan bir sesle. Bir şeyler yaptı ve en sonunda sımsıkı gözlerini yumdu. Cebinden kendi telefonunu çıkardı ve ekranda bir şeylere basıp, hızla kulağına götürdü.

"Nazlı'yla Instagram'a fotoğraf koyup, üstüne Nazlı'yı etiketliyorsun da... Neden bir kenarına, abinin nişanlısı olduğu bilgisini sıkıştırmıyorsun?" dedi öfkeyle. Ve ardından, Begüm'ü dinlemeye başladı. "Senin hesabın zaten dünyanın

en gereksiz insanlarıyla dolu beni çıldırtma!" dedi. "Çok olmaya başladın Begüm!" diye ekledi ve yeniden sustu. "Benim nişanlım olduğunu ekle oraya bir yere, yoksa seni çok kötü yapacağım yetti artık!" dedi. Sonra, telefonu kapatıp, koltuğun diğer tarafına fırlattı. *Artık, bir dahaki nişanına "I said yes!" yazarsın Naz'cığım ya, çok şey yapma.*

"Yazar yazar giderler." dedim, tereddütle.

"Altına, *'Bekarlık sultanlıktır!*' yazmış ya... Bir de, *'Ben Nazlı'nın sevgilin olduğunu saklarsın belki diye düşündüm.'* diyor. O zaman koyma fotoğraf? Neden koyuyorsun? Bu yaptığı daha akıllıca falan mı sanıyor? Bu kadar gerizekalı olamaz benim kardeşim." dedi, öfkeyle.

"Sağlık olsun." dedim, ne diyeceğimi bilemez bir ifadeyle.

"O mesaj kutusuna, takip isteklerine falan sakın dokunma. Begüm, kendi elleriyle temizleyecek onları akşama." dedi, sert bir ifadeyle.

"Hesabımı kapatayım mı?" diye sordum. Yüzündeki öfke dağılırken, doğru duyup duymadığını sorguluyordu muhtemelen.

"Instagram'ını çok seviyorsun Nazlı." dedi, şaşkın şekilde.

"Amaaaan zaten buradan gitmeden kapatacağım. Öbür taraftan fotoğraf yüklediğimi düşünmesin insanlar." dedim, gülümsemeye çalışarak. Yüzüne gölge düşmüş ve dudakları varla yok arası buruk bir şekilde iki yana havalanmıştı.

"Gel." dedi, elini elime uzatarak. Ona doğru sokulduğumda, sırtımı göğsüne yasladı ve kollarını arkamdan bana sarıp, ellerimi avuçlarının arasına aldı. Dudaklarıyla, boynumun sağ tarafına usulcacık ve yumuşak bir dokunuşta bulunmuştu. "Kapatma." dedi. Kulaklarım bu sözcüğü duysa bile, kalbim "Buradan gitmeyeceksin." dediğini zannetmek istiyordu. Kafamı omzuna yasladım ve gözlerimi kapattım. Dudakları yanağımın üzerinde geziyordu.

Tüm, hayallerimden öte güzelliklerin arasında asla atlanmaması gereken gerçekliğe döndürmüştüm ikimizi istemeden. Her ne kadar oyun gerçeğe dönse de, birbirimize

aşık olsak da, bir olsak da onun yaptığı bir plan vardı; ve sevdiği kadını öldü bileceklerdi. Sırf bu yüzden, tanıştığımız casinoda beni öldürmek yerine hayatına dahil etmişti.

"Bana neden senet yapmadın Bora?" diye sordum. Kenara ittiğim ve cevabını almak zorunda hissettiğim sorulardan birisiydi bu. Bora'nın beni neden öldürmediğini, neden bu oyunu bana teklif ettiğini ve de neden bana senet yapması gerekirken aslında yapmadığını bilmiyordum.

"Ne çok soru sordun bugün Nazlı." dedi. Kafası saçlarımın arasına gömülü bir şekilde nefes alıp verirken, sorduğum soruyla huzurunu kaçırdığımı belli etmekten çekinmemişti.

"Hiç de bile daha çok soru sorduğum günler olmuştu." dedim, hafifçe sitem ederek. "Keyfimden sormuyorum herhalde, merak ediyorum." diye devam ettim.

"Ben sana dövmende ne yazdığını soruyor muyum? Sen de sorma." dedi, boğuk bir sesle. Sanki dövmem olduğunu yeniden hatırlamış gibi dudaklarını dövmeme yönlendirdi.

"Sorsana söyleyeyim." dedim, neşeli çıkan bir sesle.

"Cık. 'Bora' yazmıyormuş madem, gerisi ile ilgilenmiyorum." dedi, muzip bir ses tonuyla.

"Gökhan'a bana senet yapmadığını söyledin mi peki?" diye sordum. Cevap vermedi ve boynuma küçük öpücükler kondurmaya devam etti. "Peki mesela, bana sorarsa... Ne kadarlık senet yaptığını söylemeliyim? Eğer o bilmiyorsa tabii yapmadığını." dedim. Cevap vermedi ve bu sefer dudakları yanağıma kaydı. "Hakikaten ne kadarlık senet yapardın ki bana, yapsaydın?" diye sordum.

"Alah'ım, susmuyor!" dedi, sıkıntılı bir nefes vererek. Şaşkınlıkla gözlerine baktım; çok ayıptı bu tavrı. *Yoo hiç de bile Naz; aksine çok haklı bu tavrında!* "Sen de normal sevgililer gibi, 'Evlenince nerede yaşayacağız?' diye sorsana. Ne bileyim, 'O kadın kimdi?' falan diye kavga çıkart, dün hiç mi tanımadığın bir kadınla konuşurken görmedin beni? En olmadı, 'Beni neden hiç tatile götürmüyorsun?' falan diye sor. Nerede hiç seni ilgilendirmeyen bir şey var, onu soruyorsun... Cık cık cık." dedi, tatlı bir sitemle.

"Hı?" dedim, dan diye. "Nasıl yani?" diye devam ettim. "Ne dedin?" diye sordum. "Normal sevgililer gibi mi?" diye ekledim. Muhtemelen, yüzümde donmuş kalmış bir ifade vardı.

"Evet?" dedi, dümdüz bir şekilde. Şaşırmama şaşırmış gibiydi. *Sevgili oldunuz mu siz Naz? Gerçekten?* Pekala bir oyun oynamadığımızı veya rol yapmadığımızı biliyordum ama onunla gerçekten sevgili olmak; benim için asla gerçekleşmesi mümkün olmayan bir düştü. Yüzüme alık bir gülümseme yayılmıştı. Hiçbir şey söylemeden ondan biraz uzaklaştım ve arkama yaslandım. "Sen demedin mi..." dedi ve sağ elimi avcunun içine aldı.

"Neyi?" diye sordum, sesime de alık bir tonlama yerleşmişti.

"Benimle öylesine bir şey yaşamayacağını..." dedi. Birlikte olduğumuz an'ı kastediyordu. "Ben de sana, seninle öylesine bir şeyi benim de yaşamayacağımı... Ve ayrıca, öylesine bir şey yaşayacağın adam da olmayacağımı... Söyledim." dedi.

"Evet." dedim, elimi dudaklarına götürdü. Dudağının yarısı parmaklarıma, yarısı alyansımıza değiyordu.

"Ama yaşadık..." dedi. Ses tonundaki tutku, bakışlarında da vardı. Kapkara gözleri, alyansın üzerindeki siyah parlak taşlarla kaplı maça işaretinin ışıldadığı gibi ışıldıyordu. "Ve Nazlı..." dedi. Omzumu göğsüne yaslamış, bir diğer omzuma da elini yerleştirmişti. Dudakları şakağıma değiyordu. "Sen benimsin." dedi.

"Sen de benimsin o zaman." dedim. Sağ elimi yeniden dudaklarına götürdü ve nabzımın attığı yerden öptü. Beni kendine çektiğinde, başımı omzuna yaslamış ve gözlerimi kapatmıştım.

İçimde tuhaf, tanımlayamadığım ama sebebini çok iyi bildiğim bir his vardı; Bora'nın nazlı sevgilisi olmuştum. Sanırım, bir şeyin havada kalmasıyla resmileşmesi arasında fark vardı. Ya da ben öylesine gerçekçi ve öylesine koruma kalkanını kendisine siper eden birisiydim ki; bu ancak, ondan

duyduğumda tadını çıkartabileceğim bir duygu hâline dönüşmüştü.

"Üşüdüğünün farkına varmıyorsun ama hiçbir zaman sevgilim, bu beni çok yoruyor." dedi, yumuşacık bir sitemle.

"Isıt o zaman." dedim. Kollarıyla bana daha sıkı, sımsıkı sarılırken; elleri kollarımda dolaşıyor ve tüm vücuduma, içindeki aşkın ateşiyle belki de ısı kaynağı oluyordu.

"Aslında yorganın altı daha sıcaktır şimdi." dedi ve sıkıntılı bir nefes verdi. Başımın üzerine küçücük bir öpücük kondurduğunda, kollarını gevşetmişti. "Veysel Amca." dedi, bakışlarını marinada yürüyen adama çevirdiğinde.

♠

"Kara!" dedi adam, gülümseyerek. Biz aşağı indiğimizde, ağır adımlarla henüz yata ulaşmaktaydı. Bora, Veysel Amca'ya sıcak ama mesafeli bir gülümseme göndermişti. "Merhaba kızım." dedi yaşlı adam, bana döndüğünde. Uzattığı elini sıktım. Adamın gülümseyen yüzüne tezat bir burukluk vardı gözlerinde.

"Nişanlım." dedi Bora, tok bir sesle.

"Tebrik ederim." dedi Veysel Amca, gülümseyerek. Bakışlarına mutluluk yayılmıştı. "Haberi gelmedi kulağıma... Ne zaman nişanlandınız?" diye devam etti.

"Dün akşam." dedi Bora. Yattaki genç çocuk hızla gelmiş ve kahve servisi yapmıştı. "Son bir haftadır çalkalanıyor her yer... Duymamış olman enteresan." diye devam etti, mesafeli ve de düz bir ifadeyle.

"Görüşmüyorum kimseyle. 2 aydır kızımda kalıyorum. Sıkıntılı zamanlar geçirdik." dedi Veysel Amca, geçiştirircesine. "Neyse." dedi sonrasında ve derin bir nefes aldı. "Çok şaşırdım aramana Kara... Üç-dört sene oldu görüşmeyeli he?" dedi Veysel Amca. Bir parça da çekinerek konuşmuştu sanırım.

"Öyledir herhalde." dedi Bora. Bakışlarındaki mesafeyi ısrarla koruyor olmasını, belli etmemeye çalıştığım bir merakla karşılıyordum. Masanın üzerindeki kutuyu aldı ve Veysel Amca'ya uzattı. Sadede gelmeye çalışıyordu. Veysel

Amca kutuyu açtı. Dikkatimi ona çevirmiştim. Önce gözleri şaşkınlıktan açıldı ama bu ifadeyi hemen bozup gülümsemeye başladı.

"Nereden buldun bunu?" diye sordu Veysel Amca. Bakışları tamamen Bora'ya sabitlenmişti.

"İlk kumarhaneden değil mi bu?" diye sordu Bora.

"Başlangıç noktası..." dedi Veysel Amca, iç çekerek.

"Bu chiplerden birisi, o kumarhane kapanmadan dışarı çıkmış olabilir mi?" diye sordu Bora.

"Bundan yalnızca bir tane vardı." dedi Veysel Amca, gülümseyerek.

"Beş tane diye biliyorum ben?" dedi Bora, kuşkulu bir ifadeyle.

"Bu onlardan değil... Senin bildiğin, buna çok benzeyen beş tanesi kumarhanedeydi. Bu ise başka. Bunu diğerlerinden ayıran tek şey, bundaki kapalı iskambil kartlarının üzerindeki altın süslemeler. Diğerlerinde bu detay yok." dedi Veysel Amca. Yeniden chipe çevirmişti bakışlarını.

"Bu ne kadarlık?" dedi Bora, merakla.

"Sıfır." dedi Veysel Amca ve arkasına yaslandı. "Başlangıç noktası evlat. Bu kumarhanenin chipi değil... Ahmet'in kendine özel yaptırdığı ve hiç yanından ayırmadığı chip." dedi. *Pardon Naz, ben bir şey anlamadım?* Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Bora'nın ise gözleri kısılmış, Veysel Amca'yı anlamaya çalışıyordu. "Bunu sana hediye edecekti Ahmet... Bir nevi baba yadigarı bir miras bu sana. Lakin edemedi." dedi Veysel Amca. Derin bir nefes aldı. "Ama Allah'ın hikmeti... Bu gelmiş seni bulmuş... Kara'nın, yani kimliğinin simgesi bu..." diye devam etti.

"Anlamıyorum." dedi Bora, Veysel Amca'ya. Ses tonu sert, kaşları çatık, bakışları ise şaşkındı. Olayın benimle hiç alakası yokmuş gibi arkama yaslandım. Ne olup bittiğini ben de anlamıyordum fakat Bora'nın da benimle beraber anlamaması pek alışılmış bir durum değildi.

"Kumarhaneye ilk geldiğin günü hatırlıyor musun?" dedi Veysel Amca.

"Hatırlıyorum." dedi Bora, ifadesizleşen bir yüzle.

"18 Ağustos 1993... Altı yaşındaydın. 18 Ağustos çünkü kumarhanenin 15. kuruluş yıldönümüydü. Babanın en büyük hayali... Sen altı yaşındayken, seni mirasınla tanıştırmaktı." dedi Veysel Amca, gülümseyerek. Bu, benim doğduğum gündü. Bora'nın yüzündeki ifadeye göre de hoş bir tesadüf değildi.

"Eee?" dedi Bora, sabırsız bir şekilde.

"O gün özel bir geceydi. Senin gelişinin şerefine. Belki de en kalabalık günüydü başlangıç noktasının. Bir adam vardı... Tesadüfen gelmiş bir arkadaşıyla. Genç bir adamdı. Adını hatırlamıyorum şimdi, geçmiş zaman... Rastgele aynı masaya oturduk biz de... Beni yendi. Ben onu tebrik ederken baban yanımıza gelmişti. Babanla tanıştırdım. Ahmet de onunla oynamak istedi." dedi Veysel Amca.

"Eee?" dedim, aynı Bora gibi sabırsız bir şekilde. Veysel Amca'nın gözleri birkaç saniyeliğine bana, ardından önündeki kahveye çevrildi.

"Ahmet'le oynadılar. Çok çekişmeli bir oyundu... Sen de masadaydın hatta." dedi Veysel Amca, Bora'ya dönerek. "Bir Ahmet kazanıyor; adam kaybediyor diyoruz... Bir adam kazanıyor; Ahmet kaybetmek üzere... Saatler sürdü. Sen huysuzlanmaya başlamıştın hatta artık." dedi Veysel Amca.

"Anımsamıyorum..." dedi Bora.

"Ahmet adama mirasına senin sahip çıkacağını anlattı. Adam, işle alakalı bir durum için bir haftadır İstanbul'da olduğunu falan anlattı. Oyundan çok sohbete döndü mevzu. Babanın keyfi kadar, onun da keyfi yerindeydi... Bir kızı olmuş o gün-"

"NE?" diye ani bir tepki verdim. Veysel Amca, şaşkın bakışlarını bana çevirmişti.

"O gün bir kızı olmuş ama karısı şehir dışında olduğu için görememişti daha... Çok mutluydu." dedi Veysel Amca, tedirgin bir şekilde.

"Kızı olmuş?" dedim, yeniden fal taşı gibi açılan gözlerimle.

"Evet?" dedi Veysel Amca.

"Adamın fotoğrafını görseniz tanır mısınız?" diye sordum. Bora'nın da yüzü bana çevrilmişti. *Daha neler Naz?*

"Üzerinden 25 sene geçmiş." dedi Veysel Amca, bakışlarını bana çevirdiğinde.

"Hayır 23 sene, 7 ay, 15 gün." dedim, kısık bir sesle. Instagram'daki ilk gönderime indim. Dört günlükken babamın kucağında olduğum fotoğrafı açıp, telefonu Veysel Amca'ya uzattım. Veysel Amca bir elindeki telefona, bir Bora'ya bir de benim yüzüme sırayla baktıktan sonra şaşkınlıkla yutkundu.

"Evet, bu adam... Şimdi hatırladım... Vedat'tı adı." dedi Veysel Amca, kısık bir sesle. "Sen... Kızı mısın onun?" diye sordu. *"Özledim baba!"* diye yazıyordu gönderinin altında. Bora ile göz göze geldik; yüzünde okunamaz bir ifade vardı.

"Kızıyım." dedim, bakışlarımı Veysel Amca'ya çevirerek. Sesim çatallaşmıştı ve de kendimi tam olarak sersemlemiş hissediyordum.

"Allah'ın işine bak!" dedi Veysel Amca, gülümseyerek. Ne düşüneceğimi bilemiyor ve boş boş yüzüne bakıyordum. "Neyse... Saatler geçti... Ne Ahmet ne de baban kazanamadı kızım. Masaya ne koydularsa, hemen hemen aynı miktarlarda kalktılar." diye devam etti.

"Sonra?" dedim.

"Belki bir daha hiç görüşmediler ama birbirlerinin takdirini kazandılar... Senin babanı bilemem kızım ama Ahmet'i tanırım. Öyle kolay kolay kimseyi sevmezdi ama babanı çok sevmişti." dedi Veysel Amca. Bora'nın öfkeli olduğu babasının, babamı sevmesi iyi bir şey miydi, emin değildim.

"Babam chipi neden verdi?" diye sordu Bora, araya girerek.

"Çünkü ikisi de ileri gitmemeleri gereken yeri bildikleri, hırslarına yenilmedikleri ve çok akıllıca davrandıkları için o gün kaybetmediler. Birbirlerine, kendileri için çok özel olan birer hatıra vermeye karar verdiler." dedi Veysel Amca.

"Babam ne verdi?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Bir kalem..." dedi Veysel Amca. "Onun için özel bir kalemmiş." diye devam etti.

"Dedemin kalemi? Annemin babama hediye ettiği ve sürekli *'Nasıl kaybedersin?'* diye ara sıra laf soktuğu kalem... Annemin babasının kalemi... Ahşap, el işçiliği... Hatta üzerinde dedemle anneannemin baş harflerini oymuş dedem-"

"BK" dedi Bora, afallamış bir ifadeyle. Bakışlarımız yeniden buluşmuştu.

"Evet! Bahadır ve Kerime." dedim, heyecanla.

"Ya da Karabey Ailesi..." dedi Bora, Veysel Amca'ya dönerek. *Nasıl yani Naz?*

"Evet... Ahmet için o kalem çok değerliydi. Betül'ün, Beyza'nın ve Bora'nın baş harfleri... Hatta bu döngünün devamı için, Begüm'ün adı Begüm oldu." dedi Veysel Amca, buruk bir gülümsemeyle. "Betül hamileydi o zaman." dedi, iç çekerek.

"Babam ara sıra sorardı anneme... *'Hangi çocuğuna vereceksin çok merak ediyorum.'* diye... Annem mezuniyetimde bana hediye etmişti. *'Elin silah değil, kalem tutsun oğlum.'* diyerek..." dedi Bora, sesinde acı vardı. Sonra bakışlarını bana çevirdi. "İşte ben de elime silah aldığım gün... Kalemi kasaya koydum ve bir daha hiç çıkartmadım. Bana kasada neden kalem olduğunu sormuştun ya..." dedi Bora. Çalışma odasına girdiğim gün, kasanın şifresini çözmek için direttiğim gün sormuştum; o da bana, kasadaki kalemin özel bir kalem olduğunu söylemişti.

Kaderin bizi yine eşitlediği yerdeydik.

"Mecburdun." dedi Veysel Amca, Bora'ya. Bora'nın bakışları yeniden ifadesizleşti. "Annene verdiğin sözü çiğnemeye mecburdun." diye devam etti, şefkat dolu bir sesle.

"Sonra ne oldu kumarhanede?" diye sordu Bora.

"Vedat Bey ayrıldı kumarhaneden... Baban da seni alıp, ofise geçmişti işte." dedi Veysel Amca. Bora'nın bakışları denize çevrildi ve derin bir nefes aldı.

"Oha lan!" dedi bir ses. Başımı şaşkınlıkla sesin geldiği yere çevirdim. *Gökhan ne zaman geldi Naz? Demek ki tüm hikayeyi dinlemiş.*

"Nasılsın Gökhan?" diye sordu Veysel Amca. Bora, telefonunun çalmasıyla yerinden kalkmış, elindeki chiple beraber, yatın ön tarafına doğru ilerlemeye başlamıştı. Bir süre öylece kaldım. Gökhan'la Veysel Amca'yı dinlemiyor ve öylece oturuyordum.

Boynumda adı yazan kahramanımın simgesi olduğu iddia edilen bir chipi, onunla tanışacağım güne kadar hiç yanımdan ayırmadan taşıyor oluşum beni de tesadüflere inanmama noktasına götürüyor ve orada bırakıyordu. O güne dek hep durmam gereken yeri, o chip sayesinde hiç unutmamıştım; hayatımın üzerine bir kumar oynayarak, o nesnenin tabiatına karşı durduğumda ise Kara ile tanışmıştım. Annem ve babam gittikten sonra, her gece avcumun içinde sımsıkı o chipi tutarak bir kahramanın gelmesini ve tükenen masallarımı devam ettirmesini beklerken, kahramanıma ait olması gereken bir şeyin benimle olduğundan bihaberdim.

"İyi misin?" dedi Gökhan, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Veysel Amca yoktu. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, ne cevap vereceğimi bildiğim de söylenemezdi. "Vay be... Demek ki yıllarca Bora'nın Kara oluşunun simgesi sendeymiş he..." dedi, sesinde şaşkınlık vardı.

"Sen hatırlıyor musun böyle bir muhabbet?" dedi Bora. Bakışlarını Gökhan'a sabitlemişti. Veysel Amca'nın gittiğini fark etmediğim gibi, onun yeniden yanımıza geldiğini de fark etmemiştim.

"Tabii oğlum." dedi Gökhan, kendinden emin bir tavırla. "Ahmet Amca çok özen gösterirdi bu chipe. Dayımla konuşurlarken falan elinde görmüştüm birkaç kez. *'Oğlum işleri devraldığında hak edecek bunu.'* falan derdi. Ama Ahmet Amca'nın genel hayat konusu senin işleri devralman olduğu için, aklımdan uçmuş gitmiş. Zaten 1993'te chip'i

armağan ettiyse, bir daha muhabbetini yapmamıştır. Sen ondan hatırlamıyorsundur." diye devam etti.

"İleri gitmemeyi başarmış yalnız o masada, çok acayip değil mi?" dedi Bora, alaycı bir tavırla.

"Yapma şimdi." dedi Gökhan, gülümseyerek. "Bilmiyor musun oğlum Ahmet Karabey'in söz konusu kumar olduğundaki temkinini? Kimden öğrendik biz bu işi?" diye devam etti. Gözlerini kıstı ve birkaç saniye yalnızca Bora'nın gözlerine baktı. "Para, güç ve liderlik konusundaki hırsları başka kumar başka... Ne derdi büyük oyunlar için?" dedi.

"Yeri gelir, elden çekilmek de güçten sayılır." dedi Bora, alayla gülerek.

"Poker oynayasım geldi, ellerim kaşınıyor." dedi Gökhan, sırıtarak. Avuç içlerini hızlıca birbirlerine sürtüyordu.

"Sen gelmeyecektin?" dedi Bora, derin bir nefes aldıktan sonra.

"Akşam polis kumarhaneye baskın yapacakmış da, onu haber vermeye geldim." dedi Gökhan. Korkuyla yüzümü tamamen Bora'ya çevirdim. Göz göze geldiğimizde bana göz kırptı ve yeniden bakışlarını Gökhan'a yöneltti.

"Hangisine?" dedi Bora, oldukça rahat bir ifadeyle.

"Buradaki büyük mekana." dedi Gökhan.

"İyi, senetleri almaya gelirim akşam üzeri." dedi Bora.

"Evdeki kasada muhafaza edelim bir süre, sonrasına bakarız. Güvenlik şirketine ait evlerden birisiymiş gibi ayarladık kumarhaneyi... Şimdilik sıkıntı yok." dedi Gökhan.

"Caner'in yerini buldunuz mu?" diye sordu Bora, meraklı bir ifadeyle.

"Bakıyoruz daha." dedi Gökhan.

"Boşver Caner'i... Daha ciddi bir meselemiz var." dedi Bora. Bir bacağını diğerinin üzerine attı ve kendisine bir sigara yaktı.

"N'oldu?" dedi Gökhan. Bora'nın bakışları yeniden yüzüme çevrilmiş ve orada birkaç saniye oyalanmıştı.

"Mehmet'i daha yakın takibe alıyoruz." dedi Bora, Gökhan'a dönerek. Sesinde ya da yüzünde hiçbir ifade

yoktu.

"Adamın izini bulamıyoruz ki oğlum." dedi Gökhan, sıkıntılı bir ifadeyle.

"Biliyorum ben yerini." dedi Bora. Gökhan'ın gözleri kısılmış, anlamakla anlamamak arasında sıkıştığı arafı açık açık yüzüne yansıtıyordu. *Demek ki Bora, Mehmet'le Trabzon'da yaptığı anlaşmayı hâlâ Gökhan'a anlatmamış Naz.* Ve o gün, bunu bana anlattığında, Mehmet'in izini süreceğini de söylemişti. *Demek ki izini de kaybetmedi Naz.* Kaybetmezdi; Bora Karabey'di o. Ondan her şey beklenirdi. *Övüyor musun, sövüyor musun Naz?*

"Na-nasıl biliyorsun?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla.

"Anlatırım Gökhan... Uzun hikaye şimdi. Sen, Aydın'ı ara, o sana ne yapman gerektiğini söyleyecek." dedi Bora, otoriter bir sesle. Gökhan'ın gözleri yeniden kısılmıştı, bunu da anlamaya çalıştığı fakat zorlandığı çok belliydi. "Aydın'ın sözünden çıkmayacaksın Gökhan!" diye devam etti Bora. Sesinin otoriter olmasının dışında, bu tonlamanın Gökhan'la genelde konuştuğunu görmediğim bir tonlama olduğu da yadsınamaz bir ayrıntıydı.

"Anlamadım?" dedi Gökhan, ters bir ifadeyle.

"Açık değil mi?" dedi Bora.

"Ben?" dedi Gökhan, öfkeyle. "Ben... Aydın'dan emir alacağım öyle mi? Komikmiş!" dedi.

"Bence değil." dedi Bora. Yüz hatları çok keskindi, karşısında Gökhan değil, herhangi bir çalışanı varmış gibi davranıyordu.

"Yok Kara yok! Hem de çok komikmiş..." dedi Gökhan, ayağa kalkarak. "Mehmet'in Trabzon'a geleceğinden haberin mi vardı?" diye sordu. Bora, birkaç saniye ifadesiz bakışlarını Gökhan'ın gözlerinde tuttu.

"Evet." dedi Bora, tok bir sesle. Gökhan'ın bakışlarına öyle bir ifade yerleşmişti ki, hayalleri yıkılmış ve de bunu Bora'ya asla yakıştıramamış gibiydi. Açık açık değil belki ama gözleriyle küfrediyordu. Ve Bora, o gözlerde belki de benim

göremediğim bir şeyi görmüş olacak ki, devam etti: "Benimle misin, değil misin?"

"Değilim!" dedi Gökhan, bu soruyu bekliyormuş gibi. "Asla değilim hem de!" diye devam etti. Arkasını döndü ve hızla yattan ayrıldı. Arkasından şaşkınlıkla bakakalmıştım. Bora, bir süre ifadesiz bakışlarıyla marinada seri adımlarla yürüyen Gökhan'ı takip etti.

Konuşup konuşmamam gerektiğini bilmiyordum. Bora, cebinden telefonunu çıkartıp bir numarayı tuşladığında ise zaten konuşamayacağımı anlamıştım.

"N'aber?" diye sordu önce. "İdare eder." diye devam etti. Derin bir nefes aldı ve boğazını temizledi. "Bizim iş sende. Her gün, her saat, hatta her dakika rapor istiyorum." dedi, sert bir ifadeyle. On yedi saniye karşı tarafı dinledi. "Şimdilik yalnızız, evet." dedi, sonrasında. "Tamam akşam gel bana." diye devam etti. Beş saniye daha karşı tarafı dinledikten sonra kafasını tatmin olmuşcasına salladı. "He bu arada Aydın..." dedi, gülümsedi ve iki saniye es verdikten sonra devam etti: "Gökhan sana geliyor şimdi. Öldürmemeye çalış."

56.Bölüm

♠

"Uyy! Neden bunca şey hazirlattun uşağum?" dedi Fadime Hala, mahçup bir ifadeyle.

Yatın salonundaki masaya yemekler hazırlanmıştı fakat herkes bir yere dağılmış ve de masa başında yalnızca Fadime Hala, Bora ve ben kalmıştık. Gökhan'ın gidişiyle laptop başına gömülen Bora, ancak misafirlerimiz geldiğinde çalışmasını sonlandırmıştı. Çalıştığını zannetmiyordum; Bora iyi değildi. Caner Kozan kumarhanesini bastığı için mi, adamlarından birisi öldüğü ve beş tanesi de yaralandığı için mi, ona hediye ettiğim chip "Kara" oluşunu simgeliyor çıktığı için mi ya da Gökhan'la tartıştıkları için mi iyi değildi gerçekten bilemiyordum. *Naz, bana kalırsa "E" şıkkı; hepsi.*

"Afiyet olsun hala." dedi Bora, gülümseyerek. Sonrasında bakışları beni buldu. "Salatayı Nazlı yaptı." diye ekledi.

"Sen nereden biliyorsun?" dedim, gülerek. "Ben salata yaparken çalışıyormuş gibi yapıp işlerden kaytarıyordun." diye devam ettim.

"Sevim Hanım'a domatesleri şikayet ediyordun sevgilim. Eşit değiller diye..." dedi, küçük bir kahkaha atarak. "Onu duydum." diye devam etti ve bir kolunu omzumun üzerine koyarak, bedenimi kendine doğru çekti.

"Ellerune sağlik cüzel kizum..." dedi Fadime Hala. "Keşke halanlar da celeydi... Gitmeden görüşmüş olurduk bir kez daha." diye devam etti.

"Başka zamana inşallah." dedim, gülümseyerek.

"Ağırlarız onları da haftaya, hafta sonu ya da." dedi Bora, sıcacık bir ifadeyle. "Konuşuruz." dedi, bana dönerek.

"Bora." dedi Filiz Hala. Yüz hatlarına endişe yerleşmişti. Bize doğru birkaç adım attı ve masaya oturdu. "Annem gidelim vakitlice diye tutturdu, oyala lütfen." diye devam etti.

"Ha doğru, cidelum vakitlice Filuz." dedi Fadime Hala, şaşkınlıkla.

"Gökhan'ı bir göreyim gideriz... Ulaşamıyorum. Ne zaman gelir Bora?" diye sordu, Filiz Hala.

"Bak gelun geldu, senin pabuç dama atildu." dedi Fadime Hala, gülerek. Hande'yi kastediyordu; sanırım Gökhan'ın şu an onunla olduğunu düşünüyordu. Bora sıkıntılı bir nefes verdi ve bakışlarını Filiz Hala'ya sabitledi.

"Gelmez. Bozuk bana şu an." dedi Bora, ifadesiz bir yüzle. Filiz Hala'nın kaşları çatılırken, ölmemesi için dua ettiğimizi bilmiyor oluşuna şükretmiştim.

"Neden?" diye sordu Filiz Hala, meraklı bir ifadeyle. Bora boğazını temizledi ve birkaç saniyeliğine bakışlarını denize çevirdi. "Neden?" dedi Filiz Hala bir kez daha. Sesi biraz sert çıkmıştı. Bora bakışlarını yeniden Filiz Hala'ya yönlendirdi. "Benim yatta olmadığımı söyle, gelir." dedi, dümdüz bir sesle. Başımın üzerine küçücük bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı ve salondan çıktı.

"Bora?" diye seslendi Fadime Hala arkasından ama Bora durmamıştı.

"Neler oldu Naz?" diye sordu Filiz Hala, endişeyle.

"Bilemiyorum." dedim, buruk bir tebessümle. Aslında bu hem yanlış hem de doğruydu; bir şeyler bilsem bile aslında hiçbir şey bilmiyordum. "İzninizle... Ben Gülsüm Babaanne'nin yanına çıkayım, ayıp olmasın." dedim ve ayağa kalktım.

"Kizu niye zorlaysun, oğlan anlatmamış ona düşer mi?" demişti Fadime Hala arkamdan fakat duymamış gibi ilerledim.

♠

"Bir şey yok diyorum Filiz Abla, aşk olsun." diyordu Gökhan, bıkkınlıkla. Gerçekten de Bora yattan ayrıldıktan

yirmi dakika dört saniye sonra yata gelmişti. Begüm, Samet ve Gökhan, Filiz Hala ile Fadime Hala'nın karşısına dizilmişlerdi.

"Yalan söylüyorsun Gökhan!" dedi Filiz Hala, sert bir sesle. Bakışlarından Gökhan'ı okuyacak kadar iyi tanıyordu onu belki de.

"Bir bir bir susmadın dağ! Deli oğlan celduğune pişman oldu." dedi Fadime Hala, somurtarak.

"He dağ! İllahlah ettum." dedi Gökhan, şakacı bir tavırla. "Ellerune sağluk celun kiz." dedi ardından, tepsideki, -kendisine uzattığım- kahveyi alırken.

"Ha o celun kizun nişanlisu sen cel deyyi, niye gittu o zaman yattan?" dedi Begüm, gözlerini kısarak. Samet, Begüm'le Gökhan'ın karşılıklı şive yapması üzerine küçük bir kahkaha atmıştı.

"Bilmeyrum, sen sormak ister misun?" dedi Gökhan Begüm'e, tehditkar bir ifadeyle.

"Aaaa!" dedi Filiz Hala, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Kafa bulma benimle Gökhan, kafanı koparacağım şimdi." diye devam etti.

"Kopart hala. Kendisi dün Kerem'i korkutarak bunu fazlasıyla hak etti." dedi Begüm, sitemle.

"Kendisi zaten Bora Abi ile karşılaştığında korku kotasının en üst level'ındaydı." dedi Samet, gülerek. Ellerimi yıkarken kendisini hortlak sandım. Zaten alkollüyüm, insanları üçer üçer falan görüyorum... Bir anda üç beyaz yüz ve üç tane Bora Abi... Kabus gibiydi." dedi Samet. Gökhan güçlü ve neşeli bir kahkaha attığında, Begüm eline geçen minderi Gökhan'ın kafasına fırlattı.

"AY NE HALİNİZ VARSA GÖRÜN!" diye bağırdı Filiz Hala. Gökhan, elindeki minderi Begüm'e geri fırlattığında, Begüm Gökhan'a bir minder daha atmıştı ve ben Bora'yı özledim. *Ne alaka Naz?* Bora'yı özlememin konuyla alakası yoktu ama özlemiştim işte. Ayrıca minder savaşının kahveme isabet etmemesi için eğilip bükülmem falan gerekiyordu ve şu an

hepsinden sıkılmıştım. *Çok ayıp Naz! Bora'ya özleminden hep bunlar!*

"Ah! Bana niye atıyorsun ya?" dedi Samet, gülerek. Yüzüne isabet eden minderi ona fırlatan hiç şüphesiz ki Begüm'dü.

"Çildirdu yine bu uç numara. Gel babaanneciğum sen benum yanima. Hem suçlu, hem güçlu o." dedi Fadime Hala, sitemle. Herkes bu minder savaşından rahatsız olmuştu.

"Öyle mi olduk halacığım? Peki." dedi Begüm, Samet'e bir minder daha atmaya çalışırken. Fakat Samet eğilmişti ve Begüm'ün attığı minder, salona ne zaman girdiğini görmediğimiz Asya'ya isabet etmişti. Dengesini kaybedip düşen Asya önce kafasını vurmuştu; sonrasında ise korkuyla ağlamaya başladı.

"Begüm!" dedim, öfkeyle. *Begüm'ün suçu yok Naz, kız görmedi bile Asya'yı.* Elbette suçu yoktu fakat yine de dikkat etmesi gerekiyordu. Asya'nın anneannesiden, -Fadime Hala'dan- bile önce davranmış ve de koşup Asya'ya sarılmıştım.

"İstemeyerek oldu." dedi Begüm, mahçup bir ifadeyle.

"Atmasaydın minderi." dedi Samet, sitem edercesine. "Sen başlattın." diye devam etti. Filiz Hala, Asya'nın içmesi için bir bardak suyu bana uzatmıştı.

"Ya ne alakası var? Çocuğu görsem atar mıydım?" dedi Begüm, hafif yüksek çıkan bir sesle.

"Tamam kesin!" dedi Gökhan, Samet ve Begüm'e dönerek. Asya'nın ağlama sesini duyan Esma da koşarak salona gelmişti.

"Anneciğim?" dedi Esma, panikle. Asya, annesine sımsıkı sarıldığında daha çok ağlamaya başlamıştı; başını tutuyordu ve de canının gerçekten acıdığı belliydi. "Sana tek başına gidemeyeceğini söyledim Asya, söz dinlemiyorsun anneciğim." dedi Esma, kısık bir sesle. "Gel hava alalım, bakalım geçecek mi acımız." diye devam etti.

"Ah Begüm!" dedi Filiz Hala, Esma ve Asya'nın ardından.

"YA BEN NE YAPTIM?" diye bağırdı Begüm. Gökhan'ın bakışları Begüm'e çevrildiğinde, Fadime Hala da salondan ayrılmıştı.

"Çocuk gibi minder savaşı başlattın." dedim, sitemle. Aklım Asya'da kalmıştı. Ve Begüm'ün cevap vermesine fırsat vermeden Esma ile Asya'nın yanına doğru ilerledim.

♠

Gülsüm Babaanne'leri yolcu ederken yaşadığım burukluğu, bu hayatta "aile" diye tabir ettiğim küçük çekirdek çevrem dışındaki insanlarda yaşayacağımı hiç düşünmezdim. Yirmi altı günde değişen birçok şey vardı ama belki de en önemlisi; benim artık bir ailem daha olmuştu.

Saat 11'e 7 vardı. Akşamın karanlığını dağıtmaya çalışan havuzun ışıkları, hoş bir ortam yaratmıştı. Hoş diye tabir edilen bu ortam, pekala romantik de olabilirdi; eğer Bora yanımda olsaydı. Ve fakat, romantizm yaşamayı hayal etmekten daha önemli meseleler vardı. Kumarhanesini polisler basacağı için, onunla ilgilenmesi gerekiyordu ve evde yoktu. *Aksiyon filmlerinin başrolüne yerleşen bir adamın sevgilisi oldun Naz, mutlu musun?*

Mutluydum. Ama mutluluk sebebimin aksiyon filmleriyle, ya da kumarhanesi olmasıyla falan asla ilgisi yoktu. Mutluydum çünkü Bora ile gerçekten de sevgili olmuş, onunla tüm matematik hesaplarına kafa tutan bir an yaşamıştım. Ve ömrümde, yeri herhangi bir başka anla asla kıyaslanamayacak tek bir an'dı bu. Hayat öyle enteresandı ki, kalbimdeki savaşı belki de açık ara farkla Bora kazanmış ve kalbimi ben bile farketmezken fethedivermişti. Ve bunun da izi, otuz bir gün önce, nefesini ilk kez duyduğum yerde, boynumun sağ tarafında kazılıydı artık. Benim bundan sonraki yek an'ım Bora'ydı.

Ve bir mesaj yalnızca ekranımı değil, karanlık geceyi aydınlatıyor, beni kahkaha krizine sokuyordu.

"Sen şimdi bana, vişneli sigara içiyorum diye... Yalan mı söyledin?"

"O nereden çıktı ya gece gece?"

"Aklıma geldi."

"Benim de aklıma gelen yanıma gelse keşke."

Telefon elimde, sırıtarak ekrana bakıyordum. Daha sonra gözlerim, ekrandan tekrar havuzun aydınlatmalarına kaydığında, ortamın aslında şu an bile yeterince romantik olduğunu düşündüm. Kucağıma bırakılan bordo şakayık buketiyle, yarım doz şoka uğradım ve bir çırpıda çiçeklere sarıldım.

"Bana sarılmak varken?" dedi Bora, muzur bir ses tonuyla. Yüzümde, şakayıkların güzelliğiyle yarışacak güzellikte güller açarken, Bora'nın boynuna atlamıştım.

"Ya nerede kaldın?" dedim, sesim boğuk çıkmıştı. Ellerini belimde hissetmek ise kesinlikle pahabiçilemez başka bir an'ın içine sokuyordu beni.

"Ne kadar kötü bir sevgiliyim değil mi? İlk günden özlettiriyorum kendimi." dedi, çok da neşeli çıkmayan bir sesle. Birbirimizden ayrılmış, gözlerimizin hasret gidermesine izin veriyorduk şimdi de.

"Ne ilk günü? Bugün bizim otuz ikinci günümüz." dedim, kaşlarımı çatarak. Dudakları iki yana kıvrılırken, elimden tutup beni verandadaki koltuklara götürüyordu. Sehpanın üzerinde iki fincan kahve ile vişneli cheesecake vardı ve nereden geldikleri hakkında asla fikrim yoktu.

"Ayın 8'i konusunda anlaşmıştık biz. Neden ısrarla Kıbrıs'ı işin içine karıştırıyorsun sen?" dedi, gülümseyerek. Çatalı cheesecake'e batırmış, elinden almam için elime uzatıyordu. Ve fakat, böyle bir romantizm anlayışı asla ama asla yoktu.

"Bu çatalı benim ağzıma uzatman lazım, sen çatalı elime veriyorsun ama?" dedim, şaşkınlıkla. Ve ucunda bir parça cheesecake olan çatalı elinden alıp, dudaklarına götürdüm. Kafasını iki yana sallamıştı. "Hadi ama! Benim için..." dedim, dudaklarımı büzerek.

"Tatlı sevmediğimi söylemiştim." dedi, kafasını hafifçe geriye doğru götürürken.

"Yemezsen yeme." dedim ve kendim yedim. Küçük bir kahkaha attı.

"Ayın 8'i diyorduk..." dedi, bana yaklaşırken. Herhalde, ona zorla cheesecake yedirmeyeceğime ikna olmuştu. Fakat ben yeniden cheesecake'e batırdığım çatalı onun dudaklarına uzattım.

"Aç ağzını." dedim, kaşlarımı çatarak.

"Sevmiyorum." dedi. Kafasını yeniden geriye doğru uzatmış, benden kaçıyordu.

"Ağzını açar mısın diye sormadım ve rokforu da unutmadım." dedim, sitem edercesine. Sıkıntılı bir nefes verdi ve dört saniye gözlerimin içine baktı. Adeta ağır çekimde, istemeye istemeye dudaklarını oynattığında gülümsedim. Bir insanın yüzü, vişneli cheesecake yerken nasıl buruşabilirdi? *Tam da bu şekilde işte Naz; gördüğün gibi aynı.*

"Biz 1'inde tanıştık ama..." dedim, ciddi bir ifadeyle.

"Cık. Saymıyorum ben o tanışmayı." dedi, gülümseyerek ve dudaklarını yanaklarıma götürdü. Benim cheesecake yememle ilgilenmeden, dudaklarını boynuma doğru yönlendirdi.

"Niye?" dedim, cheesecake'i bitirdiğimde. Bora da dudaklarını boynumdan ayırmış, şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu. Muhtemelen, dakikalar sonra cevap verdiğim için, neye "Niye?" dediğimi dahi hatırlamıyordu. "Niye 1'ini saymıyorsun?" dedim.

"Çünkü bu eve girdikten sonra benim sevgilim oldun." dedi, kaşlarını tatlı bir şekilde çatarak.

"Evet evet. İkinci günden bana özel ders vermeyi yasaklamıştın. Mükemmel sevgililik..." dedim, gülümseyerek.

"Hı hı." dedi, gülümseyerek. "Şimdi de çok farklı olmayacak. Mesela sana cheesecake yemeyi yasaklayabilirim, çünkü şu an seni öpemiyorum. Ve de ağzımda kalan bu tattan bir an evvel kurtulmak istiyorum." dedi. Yüzüne resmen hoşnutsuz bir profil yerleştirmişti.

"Hiç de bile! Sen vişneyi seviyorsun?" dedim.

"I-ıh... Asla sevmiyorum." dedi, dudakları dudaklarıma doğru çekilirken.

"Bak ben de bergamot sevmem, sonra bozuşmayalım?" dedim, cilvekar fakat bir o kadar da tehdit içerikli bir şekilde. Aramızda kalan mesafeyi dudaklarıyla kapatmış, nefesini ciğerlerime kadar üflüyor ve her saniye bana yeniden hayat veriyordu. Adeta, bergamot sevmekten asla vazgeçemeyeceğimi kanıtlıyordu bana. Geri çekildiğinde yüzünde muhteşem demenin az kalacağı bir tebessüm vardı.

"Azıcık sabret, son bir işim kaldı... Sonra tüm gece bizim." dedi, muzur bir ifadeyle. Gözleri kısıldı ve yüzümde yepyeni bir şey keşfetmişcesine tuhaf bir ifadeyle bana bakmaya devam etti.

"N'oldu?" dedim, birkaç saniye sonra. Bir şeye şaşırmıştı ama neye şaşırdığını anlayamıyordum.

"Yok bir şey." dedi ama yüz ifadesi bir şey olduğunu açıkça ortaya seriyordu. Dudaklarım ısrar etmek üzere aralandığında, telefonu çaldı. Beni kendine doğru çekip sırtımı göğsüne yaslarken, çalan telefonu açtı.

"Abilerin en tatlısı!" dedi, telefondan gelen Begüm'ün sesi.

"Hayır, yarımda evde olacaksın." dedi Bora. Ses tonu sert çıkmıştı.

"Abi n'olur... Bak-"

"Hayır!" dedi Bora, sesi biraz daha sert çıkmıştı. Gözlerimi kapadım.

"Abi bir dinle-"

"Beni oraya getirtme!" dedi Bora, sırtımın yaslandığı vücudunun gerginliği bana kadar geçmişti. "Eh... Bu da son yanlışındı." dedi öfkeyle, telefonu sehpanın üzerine koyarken. *Begüm, hiçbir şey söylemedi ki Naz, neye "son yanlış" dedi?* Gözlerimi açıp doğruldum ve merakla yüzüne bakmaya başladım. *Sor Naz, merak ettim.*

"Neydi son yanlışı?" diye sordum. Bir elini saçlarıma götürdü ve önüme düşen tutamı, kulağımın arkasına

sıkıştırdı.

"Suratıma kapattı." dedi ve boynunu iki yana oynattı.

"Nerede Begüm?" diye sordum.

"Bahar'la olduğunu söyledi... Ama o lavukla..." dedi, beni yeniden kendine çekmiş, saçlarımın arasında dudaklarını gezdiriyordu. *O lavuk da Kerem herhalde Naz, neyse ki hala hayatta.* Derin bir iç çektim. "N'oldu?" diye sordu.

"Senin bir şekilde ondan haberin olacağını bildiği halde, neden yalan söylüyor ki?" dedim, üzüntüyle.

"Çok şımardı çünkü." dedi, kısık bir sesle. Yavaş yavaş sakinleşiyor gibiydi.

"Dün Kerem'e ne dedin, erkekler tuvaletinde?" diye sordum.

"Boşver sen bunları." dediğinde, ikimizin de bakışları, yaklaşan adım seslerine çevrilmişti.

"Abi, Aydın Bey geldi..." dedi Selim.

"Giriş katındaki çalışma odasına alsınlar." dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Selim, Bora'yı onaylayıp yanımızdan uzaklaşmıştı.

"Giriş katındaki çalışma odası?" dedim, merakla.

"Solonun..." dedi Bora. Kısa bir mola verip gülümsedi. "Süslü salonun yanındaki oda işte." diye devam etti. Eğildi ve yanağıma küçücük bir öpücük bıraktı. "Çok uzun sürmez, geleceğim hemen." dedi ve salona girdi.

Boynumun tutulma ihtimalini göze alarak, salona bağlanan kapıya dönüp, Bora'nın arkasından gülümseyerek baktığımı fark ettiğimin üzerinden yedi dakika daha geçmişti ve ben hâla aynı pozisyondaydım. *Önüne dön Naz!* Önümde ilgi çekici bir şey yoktu; ama Bora, o kapıdan verandaya çıkacaktı. *Saçmalama. Önüne ayrı, özüne ayrı dön Allah aşkına. Kitap oku Naz? Televizyon izle? Film izle mesela?* Bunların hiçbirini yapmak istemiyordum. Ama canım da sıkılıyordu. Boynum da ağrımaya başlamıştı ve de mecburen önüme döndüm.

Mübalağa sanatı kullanacak olursak, neredeyse yıllardır girmediğim Facebook'a girdiğimde Anıl'ın gönderisi beni

karşıladı. *Anıl'ın paylaşımlarını en önce göstermesi üzerine bir komut vermiştin Facebook'a Naz, ondan o.* Bu düşünce beni gülümsetmişti; o günler çok eskide kalmıştı sanki.

Anıl poker oynuyordu; aynı uygulamadan benim telefonumda da vardı. *Acaba ne zamandan beri sanal oyunlar Anıl'ın ilgisini çekiyor Naz?* Bilmiyordum. Zaten Anıl'ın ne yaptığını da bilmiyordum. Onunla en son bir hafta evvel, "AN" kolyesini bana gönderdiğinde mesajlaşmıştım. *Senden af diledi Naz; ve sen görmezden geldin.*

Poker oyununa girdim ve Anıl'ın oturduğu masadan itinayla kaçarak, rastgele bir masa seçtim. Oyuna en son ne zaman girdiğimi hatırlamıyordum ama çok az sanal param kalmıştı. Muhtemelen, en son girdiğimde yenilmiş olmalıydım. Ve birkaç oyun üst üste şimdi de yenilmiştim. *Aşkta kazandın Naz, ona say!*

"N'apıyorsun kızım? İsteseydin sana gerçek poker masası yaratırdım." dedi, yanıma ne zaman geldiğini bilmediğim Gökhan ve güçlü bir kahkaha attı. Kaç dakikadır poker oynadığımı da asla önemsemeyerek, çaresizce verandanın salona bağlanan kapısına baktım fakat Bora hâlâ gelmiyordu. Gökhan, elindeki kalın dosyayı sehpanın üzerine bıraktı.

"Hadi oynayalım!" dedim.

"İskambil destesi nerede?" diye sordu Gökhan, göz kırparak. "Şimdi oyun salonunu çekemem hiç, burada oynayalım." diye devam etti. *Bu evde oyun salonu mu varmış Naz?*

"Bilmiyorum." dedim, kaşlarım çatılmıştı. Zaten bu evdeki çoğu şeye henüz hakim değildim.

"Neyi bilmiyorsun?" dedi, Bora'nın arkamdan gelen sesi.

"İskambil kağıtlarının nerede olduğunu." dedim. Bora, yanıma oturmuştu. Gökhan'ın kaşları Bora'yı gördüğünde çatılmış ve de yüzü düşmüştü.

"Ne yapacaksın iskambil kağıtlarını?" dedi Bora, bana dönerek.

"Poker oynayacaktık Gökhan'la." dedim, gülümseyerek. Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrilirken yüzü de ifadesizleşmişti.

"Senetleri getirdim." dedi Gökhan. "Mekandasındır sandım ama beklememişsin." diye devam etti. Sesine mesafeli bir tonlama yerleşmişti. Bora'nın gözleri kalın dosyaya kaydı.

"Sayım işlemi tamamlandı mı?" diye sordu Bora. Onun sesi, Gökhan'a nazaran daha normal bir tondaydı.

"Sayarsınız Aydın'la." dedi Gökhan, imalı bir ifadeyle. Bora, sıkıntılı bir nefes verdi. "Naz'ın senedi yok dosyada." diye devam etti Gökhan. "Cebinde mi saklıyorsun?" diye sorduğunda ise, abartılı bir şekilde gülümseyerek arkasına yaslanmıştı.

"Sen ödeyeceksin herhalde o senedi, ısrarla sorduğuna göre?" dedi Bora.

"Ne kadarlık senet yaptın Naz'a?" dedi Gökhan, gülümseyerek. Ardından bakışları bana çevrildi. "Özür dilerim ama bunun cidden seninle alakası yok. Yani senetlik bir durum kalmadığının da farkındayım ama konu başka." dedi, samimi bir ifadeyle.

"Önemli değil..." diye mırıldandım. Bora, hiçbir şey söylemeden yalnızca Gökhan'ı izliyordu.

"Neyse. Beni ilgilendirmez." dedi Gökhan, ciddi bir ifadeyle. "Ve bu arada... Hande'ye her şeyi anlatmayı planlıyorum, haberin olsun." diye devam etti. Bora buna da cevap vermemişti. "Çok fazla kalmasın senetler evde. En yakın zamanda çıkarırız." dediğinde, Selim, hızlı adımlarla yanımıza yaklaşıyordu.

"Abi rahatsız ediyorum ama... Seren Hanım geldi." dedi Selim. Bora başıyla Selim'e onay verdiğinde, Selim yine hızlı adımlarla bahçenin içinde kaybolmuştu.

"Gökhan." dedi Bora, sesi tok çıkmıştı. Gökhan, yüzünü yeniden Bora'ya çevirdi. "Ya benimlesindir ya da değilsindir. Kararını ver. Yola yarım yamalak devam etmeyeceğim." dedi Bora, sert bir sesle. Verandada duyulan ayak sesleri,

Gökhan'ın ağzını açmasına engel olmuştu. Seren, elinde bir dosyayla gülümseyerek bize doğru yaklaştı.

"İyi akşamlar..." dedi Seren, gülümseyerek. *Bugün de dosya getiren getirene Naz, maşallah*.

"Gel Seren... Hayırdır bu saatte?" dedi Bora, ifadesiz bir sesle.

"Yarın sabah erkenden bu dosyanın işleme girmesi gerekiyor da... Nişan araya girince gözden kaçmış." dedi Seren, mahçup bir ifadeyle.

"Ne bu?" dedi Bora, eline aldığı dosyayı incelemeye başlarken.

"Ben içerideyim... Şunları bir sayayım..." dedi Gökhan. Kalın dosyayı eline alarak ayağa kalktı ve salona doğru yöneldi. Seren de bu sırada Gökhan'ın kalktığı yere, tam karşımıza oturmuştu.

"Nasılsınız Nazlı Hanım?" dedi Seren, Bora dosyalara bakmaya devam ederken.

"İyiyim... Siz nasılsınız?" diye sordum. Seren dudaklarını araladığı sırada, Bora konuştuğu için susmak zorunda kalmıştı.

"Pelin'i istemiyorum finansta." dedi Bora, düz bir sesle. Plaza hayatından, büyük şirketlerden ve de holdinglerden nefret ediyordum işte; birileri seni kafasına göre isteyemeyebiliyordu. *Birileri dediğin adam holdingin sahibi yalnız Naz!*

"Kiminle çalışalım bu ihale için?" diye sordu Seren, ciddi bir sesle.

"Pelin'le değil." dedi Bora. Derin bir nefes aldı. "Şu yeni gelen kızın adı neydi? ODTÜ Matematik mezunu?" diye devam etti.

"Buse." dedi Seren. Bora, başını aşağı yukarı salladığında, Seren tereddüt ederek devam etti. "Ama Buse henüz deneme sürecinde, bu ihalede ona bu kadar sorumluluk yüklememiz doğru mu Bora Bey?"

"Zehir gibi kız, altından kalkar. İlk mülakatında beni etkilemeyi başardığına göre, bu sınavın da altından

kalkacaktır. O kızda ışık var." dedi Bora. Cebinden bir kalem çıkarmış, kağıtlara imza atıyordu. Buse'yi kıskanmam anormal miydi? *Evet Naz!*

"Öyleyse aramamı ister misiniz?" dedi Seren. Bora, başını "Evet." anlamında salladığında, Seren bir numarayı tuşladı. "İzninizle içeride konuşayım." dedi Seren ve ayağa kalkıp salona doğru ilerledi.

"ODTÜ he?" dedim, giden Seren'in arkasından. Bora'nın bakışları iki saniyeliğine bana çevrilmişti. "Cık cık cık!" diye devam ettim. Bora, yeniden önündeki dosyaya dönmüştü. "CIK CIK CIK!" dedim, daha çok ses çıkartarak. Bora, yeniden bana çevirmişti bakışlarını.

"Sen kıskandın mı?" diye sordu Bora. Kapkara gözleri kısılmıştı ve sesinde şaşkın bir tonlama vardı.

"Ne kıskanacağım be elin ODTÜ'lüsünü?" dedim, ters ters bakarak. Bora, minicik bir kahkaha attı. Yeniden dosyaya döndü, son kağıda imza attı ve kalemi masanın üzerine koyup, dosyayı kapattı. Ardından ellerini belime sardı ve beni kendine çekip, boynuma küçük küçük öpücükler kondurmaya başladı. "ODTÜ'ymüş!" dedim, sitemle.

"Senden biraz daha çalışkan olabilir... En azından müfredata kafa tutmuyor ki mezun olmuş." dedi, boğuk bir sesle. Nefesini bu kadar yakından hissetmek, yine beynimi uyuşturmuştu. *Uyuşma Naz! Sakın uyuşma!* Karnına güçlü bir dirsek attım. *Kendini çimdikleseydin Naz, ne diye adama dirsek atıyorsun ya?* "Demek öyle!" dedi, sesine bilhassa kattığını düşündüğüm zayıf acı dolu bir sesle.

"Acıdı mı?" dedim, fısıldayarak.

"Hı hı." dedi, şimdi de dudakları enseme değiyor, ensemi yakıyor ve aynı zamanda da tüylerimi diken diken diken ediyordu.

"İstersen bana ceza ver..." dedim, aklıma gelen şahane bir fikirle.

"Ne cezası?" dedi, şaşkınlıkla. Beni, oturduğumuz koltukta biraz kendisine doğru çevirmiş, biraz da yüzünü bana doğru

uzatmıştı. Kendimi onunlayken elastik bir yapıya sahipmiş gibi hissediyordum.

"Holdinginde bana iş ver!" dedim, gülümseyerek. Bora'nın gözleri yine kısıldığında, adım sesleri duyuldu.

"Bora Bey, izninizle ben gideyim... Buse ile konuştum. Yarın toplantınız var, 12'de." dedi Seren, telaşla. Muhtemelen bizi rahatsız ettiğini düşünmüş olmalıydı.

"Otursaydın... Begüm de gelecek şimdi..." dedi Bora, benden biraz uzaklaşmış ama ellerini belimden çekmemişti.

"Yok ben gideyim..." dedi Seren, hızlıca. Dosyayı eline aldı ve Bora'nın bir daha konuşmasına izin vermeden, "İyi akşamlar!" diye ekledi, yeniden salona doğru ilerledi. Gökhan'la kapıda karşılaşmışlardı; Gökhan, yanımıza geliyordu.

"Tamamdır bunlar." dedi Gökhan, dosyayı yeniden önümüzdeki sehpaya bırakırken. "Bir tek Naz'ın senedi eksik." diye devam etti. Gökhan'la göz göze geldiğimde şaşkınlıkla yutkundum; kafayı neden benim olmayan senedimle bozmuştu? "Yok değil mi senet?" diye sordu, göz kırparak. Gökhan bana hiçbir şey sormamış ve benden bir cevap beklemiyormuş gibi gülümsedim.

"Yok Gökhan." dedi Bora, tok bir sesle.

"Üç yanlış Kara." dedi Gökhan, arkasına yaslanarak. "Naz'ın yurtdışına gideceğini saklaman... Ona senet yaptığını söylemen... Ve de Mehmet." diye devam etti. Sesi ciddiydi fakat bakışlarındaki kırgınlık oldukça açıktı.

"Neyse ki üniversite sınavında değiliz." dedi Bora, bir bacağını diğerinin üzerine atarak. Gökhan, yapmacık olduğunu belli etmekten asla kaçınmadığı, mutlulukla yakından ya da uzaktan alakası olmayan bir kahkaha attı.

"Doğru." dedi Gökhan, kahkahasının ardından. "Tek bir yanlışın her şeyi sildiği bir dünya bizimkisi... Kara'nın dünyası." diye devam etti.

"Sen Nazlı'yı zorla kumarhaneye getirdiğinde ben seni silmedim." dedi Bora, ciddi bir ifadeyle.

"Pardon?" dedi Gökhan, kaşlarını kaldırarak. "Bir daha düşün istersen Kara, ben o yanlışı senin yüzünden yapmış olduğum için silememişsindir belki? Sen bana yalan söylediğin için, kendi hatanı bildiğin için silememişsindir belki?" dedi, alaylı bir ifadeyle. Bora derin bir nefes alırken, yine Gökhan devam etti: "Eğer ben o yanlışı senden bağımsız yapsaydım, eğer sen bana Naz'ın ölmeyeceğini söylemiş olsaydın ve ben yine de aynı şekilde davransaydım... O zaman ne yapardın bana, ikimiz de biliyoruz." dedi, samimi bir şekilde gülümseyerek.

"Yani Gökhan?" dedi Bora, ifadesiz bir sesle. "Bu yolda benimle misin, değil misin?" diye sordu yeniden, birkaç saniye Gökhan'ı süzdükten sonra.

"Sen yola kiminle devam edeceğini seçtin Kara." dedi Gökhan. Bakışları, aynı sabahki gibiydi; içinden küfrettiğine neredeyse emindim. Neden olduğunu bilmiyordum; ama Bora'ya çok kırgındı. "Aydın varsa ben yokum. Onunla çalışacağımı, ondan emir alacağımı nasıl düşünürsün?" diye sordu, sertçe.

"Yeterince açık konuştum ben, bir iki saat önce değil mi? Söz konusu Mehmet olduğunda, fazla duygusal davranıyorsun." dedi Bora, hafif yüksek çıkan bir sesle.

"Dayımı öldürdü!" dedi Gökhan, öfkesi hem yüzünden hem de sesinden akıyordu. "Filiz Abla'nın hayallerini elinden aldı!" diye devam etti. *Mehmet, Filiz Hala'ya ne yapmış ki Naz?*

"Benim de annemi, babamı ve ablamı öldürdü Gökhan. Sıradaki hedefi de Nazlı." dedi Bora. Gökhan'a nazaran çok daha fazla sakindi ve bu durumdan çok normal bir şeymiş gibi bahsediyordu.

"Nazlı." dedi Gökhan, başını aşağı ve yukarıya sallayarak. "Eğer o olmasaydı, hedef ailenden başka biri de olabilirdi biliyorsun! Zayiat madem bu kadar çok... Ve pezevengin yerini madem biliyorsun... Neyi bekledin bunca zaman Kara? Neyi gizledin benden?" dedi Gökhan, öfkeyle.

"ABLAMA SÖZ VERDİM ANLAMIYOR MUSUN?!" diye bağırdı Bora. Ses tonuna yakışır bir görkemle de ayağa kalkmıştı.

Olduğum yerde nefesimi tuttum; kimsenin kimseyi öldürmemesi için dua etmem ve eğer öldürme teşebbüsünde bulunurlarsa da olaya müdahale edebilecek kadar sakin kalmak için saniyeleri saymaya başlamam lazımdı.

"Ablan öldü!" dedi Gökhan. Sesi biraz daha yumuşamıştı ve gözlerine Bora'yı çok iyi anladığını belli eden bir ifade yerleşmişti. "Öldü." diye devam etti Gökhan.

"Ve senin yüzünden değil." dedi Begüm. *Bir daha verandanın salona bağlanan kapısına sırtın dönük bir şekilde oturmayacaksın Naz!* Gökhan, Bora ve benim bakışlarım aynı anda salonun kapısına çevrilmişti. Begüm birkaç adım attı. "Ve hatta senin yüzünden ölmeyen ablanın aptallıkları uğruna, ben annemi ve babamı kaybettim." diye devam etti.

Acı; benim acım değildi fakat Begüm'ün hissettiklerini anlamaya çalışıyordum. Anlamaya çalıştığımda bile boğazım yanıyordu ve fakat Begüm, yaşadığı acıya rağmen, Bora'nın karşısında dimdik duruyordu.

"Begüm..." dedi Bora. Ne diyeceğini bilemediği her halinden belli olurken, sesine sıkıntı dolu bir tonlama yerleşmişti.

"Ya hatırlasana abi! Hayallerin vardı senin... Asla girmeyeceğin dünyaya onun yüzünden dahil oldun! Annemle babamın katiliydi o herif ve bunu bile bile gitti, onunla evlenmeye kalktı ablan!" dedi Begüm. Bora, Begüm'e bir adım atmıştı. "Onun yüzünden Kara'sın." diye devam etti Begüm, acı dolu ve incecik bir sesle.

"Aşıktı." dedi Bora. Onun sesi de oldukça kısık ve yorgun görünüyordu.

"Hâlâ onu koruyorsun abi... Seni mahkum ettiği hayata bakmaksızın, bana Beyza'yı koruyorsun. Ondan nefret ediyorum! Görmüyor musun?" dedi Begüm, şaşkınlıkla.

"Edemezsin." dedi Bora, tebessüm ederek. "Edemezsin o senin ablan." diye devam etti.

"Ediyorum?" dedi Begüm, itiraz edercesine. "BEYZA'DAN NEFRET EDİYORUM!" diye bağırdı. Bora, sakinleşmek

istercesine derin bir nefes aldı; bir elini yumruk yapmıştı fakat Begüm'ün bunu fark ettiği falan yoktu.

"O benim ablamdı Begüm. Senin de öyle." dedi Bora.

"Benim ablam falan değil! Ve ona verdiğin söz asla umurumda değil! Bugün Mehmet denen herif benim karşıma çıksın... Hiç düşünmeden onu ben öldürürüm." dedi Begüm, öfkeyle.

"KES SESİNİ!" diye bağırdı Bora, öfkeyle. Begüm'ün Mehmet'i öldüreceğini söylemesi onu bu kadar sinirlendiriyor olamazdı. Begüm'ün birisini öldürmekten bahsetmesine tepki gösteriyordu; bunu duymaya dayanamamıştı.

"Merak etme üç numara, senden evvel ben öldüreceğim zaten." dedi Gökhan, ayağa kalkarak.

"Sizin anlamadığınız ne biliyor musunuz?" dedi Bora, yüksek bir sesle. "Eğer Beyza bugün hayatta olsaydı... Ben ölmüştüm. Benim önüme atladı Beyza! O yüzden burada yok." diye devam etti, sitemle.

"Hayır abi, burada olmayacaktı yaşasaydı... Annemle babamın katiliyle beraber olacaktı. O yüzden iyi ki sen buradasın!" dedi Begüm.

"Beyza karşımıza Mehmet'i çıkarmasaydı çok mu masumdu babam, o zaman eceliyle falan mı ölecekti?" diye sordu Bora, terslenerek. Begüm'ün bakışları birkaç saniyeliğine bana kaydığında, gözlerinin dolduğunu fark etmiştim; yüzüne mahçup bir ifade yerleşmişti. Ardından bakışlarını yine Bora'ya çevirdi.

"Benim babam kötü birisi değildi." dedi Begüm, zor çıkan bir sesle. Bora güçlü bir kahkaha attığında, Begüm'ün bakışları yeniden bana kaymıştı.

"Bora tamam." dedi Gökhan, tereddütlü bir ifadeyle.

"Melekti melek!" dedi Bora, alaylı bir ifadeyle. "Senin baban, dünyanın en iyi adamıydı güzelim." diye devam etti. Begüm'ün bakışları, daha seri aralıklarla ben ve Bora arasında mekik dokumaya başlamıştı. *Babasının kötü birisi olduğunun senin yanında konuşulmasından rahatsız oluyor*

Naz! "Masumdu, temizdi, helal para kazanırdı senin baban." diye devam etti Bora, gülümseyerek.

"Yeter." dedi Begüm.

"AMA!" dedi Bora, bağırarak. "Benim babamsa... Dünyanın en şerefsiz adamıydı. Duyuyor musun beni?" dedi, sert bir ifadeyle. "Siz, ablan yüzünden bir sürü şey yaşamış olabilirsiniz... Ama benim ablamın ölümünü, benim babam inşaa etti." diye devam etti.

"Tamam." dedi Gökhan, uyarıcı bir ifadeyle. Begüm salona girmek üzere bir adım attığında, Bora Begüm'ün kolundan tutarak onu durdurmuştu.

"Gerçekler ağır mı geldi?" diye sordu Bora, ciddi bir ifadeyle.

"Sana tokat attığı için böyle davranıyorsun!" dedi Begüm, öfkeyle. "Bora Karabey'in hayatında yediği ilk tokat diye değil mi? O yüzden nefret ediyorsun babamdan!" diye devam etti. Gözlerinden en sonunda akmaya başlayan yaşları elinin tersiyle sildi.

"İlk tokat evet. Ve hatta son. Ömrümde yiyeceğim son tokat bak hatta." dedi Bora, gülümseyerek. "Ama sana yemin ediyorum Begüm, babam yüzünden hayatın bana attığı tokatların sonu gelmiyor." diye devam etti. Begüm hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında tüm vücudumun kaskatı kesildiğini hissetmiştim.

"Babamdan nefret edemem." dedi Begüm, gözyaşlarının arasında. Bir iki adım geriye gitmişti. "Eğer ondan nefret edersem, tüm çocukluğumu çöpe atmam gerekir, atamam." diye devam etti ağlayarak.

"Çocukluğunu çöpe atma Begüm. Büyü sadece." dedi Bora. Begüm, kafasını iki yana salladı ve hızlı adımlarla salona girdi.

"Ne yaptın sen şimdi?" dedi Gökhan, alaylı bir ifadeyle. Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrildi. "Büyüttün mü yani şimdi kızı?" diye sordu, merakla.

"Açma bence sen hiç ağzını." dedi Bora, uyarıcı bir ifadeyle.

"Babasını elinden alma. Bırak sevsin. Sana ne?" dedi Gökhan, sert bir ifadeyle.

"Kes sesini tamam." dedi Bora, terslenerek.

"Kara!" dedi Gökhan, öfkeyle. "Eğer Beyza, Mehmet'in, senin ya da ailen için ama doğrudan sevdiğin kadın için bir tehdit oluşturacağını düşünseydi... Esasen, öldürülmesi gerektiğine ikna olurdu... Ama... Dahası da var... Eğer bugün senin sevdiğin kadın, Mehmet'i öldürmek isteseydi, Beyza gözünü kırpmadan senin sevdiğin kadını öldürürdü." diye devam etti.

"Yeter." dedi Bora, dişlerinin arasından.

"Yetmiyor!" dedi Gökhan, başını iki yana sallayarak. "Asıl duygusal davranan sensin. Sana neden Kara dediğimizi unutmuş gibisin." diye devam etti. "Ve sen!" dedi, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Sen sevdiğin herkesin teker teker üzerine basarak aslında kendini yok ediyorsun." dedi. Arkasını döndü ve Begüm'ün gittiği gibi gitti.

Bora, kafasını yukarıya kaldırdı ve bakışlarını kapkara gökyüzüne çevirdi. Yedi saniye boyunca duruşunu bozmadı. Sonrasında, hiçbir şey söylemeden, masanın üzerindeki dosyayı alıp salona girdi. Yalnız kalmak istediği belliydi. Ve ben bunun farkına varmış olsam da, küçük adımlarla, ördek yavrusu gibi onu takip ediyordum.

Çalışma odasının şifresini girdikten sonra, kapıyı açık bırakmıştı. Belli ki peşinden geldiğimin farkındaydı. Ben kapıyı kapatıp, kapının hemen önünde dikilirken, o kasayı açmış dosyayı kasaya koyuyordu. Kasayı kapattıktan sonra, kapıya doğru geldi ve kapıyı açtı. Yine o önde, ben arkada yukarıya çıktık ve odaya girdik. Bora, üzerindeki gömleğin düğmelerini hızlıca çözmeye başladı.

"Begüm kendi odasına taşındı akşam üzeri." dedim, kısık bir sesle.

"Zor dayandı babaannemler buradayken. Seviyor odasını." dedi. Belinden silahını çıkardı ve komodinin çekmecesine koydu. Bakışlarını bana çevirmeden, gömleğini çıkartıp banyo kapısının önüne attı. Sonrasında saatini çıkardı.

"Eğer yalnız kalmak istersen... Ben odama geçebilirim." dedim. Kapkara gözleri, yeşil gözlerimi bulduğunda, yüzünde zorlanarak oluşturduğu bir tebessüm vardı. Saatini bana uzattı.

"Duş alıp geliyorum." dediğinde, gözlerim istemsizce jakuziye kaymıştı. Fakat Bora, jakuziyi es geçip duşakabine doğru ilerledi. Giyinme odasına geçip pijama şort ve askılı takımımı giymeyi amaçlamıştım. Fakat şimdi üzerimde, Hande'nin nişan hediyesi olarak takdim ettiği kutudan çıkan siyah saten, mini bir gecelik vardı. Aynadaki görüntüme bakarken, odanın kapısı açılmıştı.

Bana ne olduğunu bilmiyordum. Utangaç bir insan değildim; Bora'dan da asla utanmıyordum. Ama dün akşam, o an'dan sonra onunla nasıl gözlerimi birleştiremediysem, şimdi de aynısı olmuştu.

"Çok yakışmış." dedi, sesi arkamdan geliyordu. Bense, ayak parmaklarımdaki bordo ojelere bakıyordum. Dolap kapaklarının sesini duydum. Bulunduğum yere çivilenmiştim; hatta başımı bile oynatamıyordum. Üç dakika, yirmi yedi saniye sonra, Bora yavaşça beni kendine çevirdi. Üzerinde bu sefer bisiklet yaka, siyah bir tişört vardı. Bana yine bir hırka giydiriyordu; galiba istikametimiz balkondu.

Ve bu sefer, beni kucağına aldı. Balkona çıktık. Koltuğa oturduğunda, beni doğruca kucağına yerleştirmiş ve ayaklarımı, çift kişilik koltuğun kolçağına doğru uzatmamı sağlamıştı. Üzerimize battaniye örttü. Kafamı omzuna gömerek ağaçların sesini dinlemeye başladım. Tenimde hissettiğim ürpermenin sebebi rüzgar mı yoksa ona bu kadar yakın olmak mıydı bilemiyordum.

"Neden utanıyorsun?" diye sordu, yumuşacık bir ses tonuyla. Ormandaki ağaçların yapraklarının, rüzgar sayesinde çıkardıkları sese karışmıştı sesi; ruhumu okşuyordu.

"Bilmiyorum ki." dedim, mırıldanarak.

"Pişman mısın?" diye sordu, parmak uçları saçlarımda dolaşırken. Asla değildim.

"Tabii ki hayır." dedim, kendimden emin bir ses tonuyla. Başımı omzundan kaldırıp, bakışlarımı karanlıkta ışıl ışıl parlayan kara gözlerine sabitledim. "Şakayık buketim aşağıda kaldı." dedim. Dudakları iki yana kıvrılırken, dudaklarına küçücük bir öpücük kondurdum.

"Senin odan burası... Eğer ben yalnız kalmak istersem... Ben giderim." dedi, usulcacık bir sesle.

"Seninle bir anlaşma yapalım mı?" diye sordum.

"Yapalım." dedi. Boynum, biçimine akıl sır erdiremediğim dudaklarını ağırlıyordu.

"Eğer yalnız kalmak istersen de benim yanımda kal. Ben ağzımı bile açmam. Tamam... Bazen insan yanında... Kimseyi istemeyebilir, bunu-" Dudakları, cümlemi yarıda keserek, dudaklarımda kısa bir mola verdi. Gözlerimiz yeniden kesiştikten hemen sonra, dudaklarım köprücük kemiğine doğru yol aldı; tişörtünün müsaade ettiği ölçüde, her bir zerresine dudaklarımı dokundurmak istiyordum. Heyecanlı parmaklarım tişörtünün yaka kısmını çekiştirip, köprücük kemiği üzerinde daha çok alan açmaya çalışırken, ses telleri arasından peyda olan bir inilti, dudaklarıma fazladan şehvet kazandırmıştı.

Benimle beraber koltuktan kalktı ve beni kucağından indirmeyerek odaya girdi. Bacaklarım beline dolanmıştı; onu hissetmek, dudaklarının içinde kaybolan dudaklarımın dokunuşlarını da hırçınlaştırıyordu. Elleri, bel kıvrımımdan aşağıya doğru kaydığında, sırtım yatakla buluştu.

Kaybolmakta olan güneş, yerini yavaş yavaş karanlığa teslim ederken; yemyeşil orman, kara geceyi bir an evvel misafir etmek için sabırsızlanıyordu. Dudaklarının boynumdan başlayıp, göğüslerime doğru çizdiği rotaya saçlarının arasında ellerimi dolaştırarak karşılık veriyor ve aramızdaki santimetrelerin bir an evvel yok olmasını istiyordum.

Ormanıma zifiri karanlığın çökmesini istiyordum.

Aralarında yeşil hareler saklanan gecenin karası gözlerine baktım; ormanın kendisine aşık olduğu kadar aşıktı ormana

ve de üzerini bir örtü gibi kaplama arzusuyla tutuşuyordu. Gecelik tenimden ayrılırken; heyecanlı, arsız ve telaşlı parmaklarım onun tişörtüne ulaştı. Tüm kıyafetlerimizden kurtulmamız saniyelerimizi almıştı.

"Seninle ben tekil hâldeyim...Nazlı." dedi. Matematiği karşıma alarak, iki kişinin bir olma hâline, birlikte geride bıraktığımız bunca zamanda ikna olmuş ve dün akşam ise kanıtlarıyla birlikte benliğime sunmuştum; ben de aynı onun gibi hissediyordum. Ve hissetmek, hiç bu kadar güzel olmamıştı. Dudakları, bedenimi istila ediyor ve dokundukları her yerde uçucu bir iz bırakıyorlardı. Güneşin yakıcılığı azalırken, ılık bir rüzgar esmeye başlamış ve gölgelenen yemyeşil yapraklar alacakaranlıkta dansa kapılmıştı.

Karanlık, ormanın üzerine yavaşça uzandığında zaman kavramı yok oldu.

Karanlık, ormanın kıyılarından başlayarak her bir yaprağı tek tek öpüyor, usulcacık okşuyor ve ormanı gece ile buluşmaya hazırlıyordu. Ormanın her bir zerresine nefesini değdiriyor ve tüm sabırsızlığına rağmen acele etmiyordu. Saniyeler, ormana bir asır kadar uzun gelirken; gece ormanın kendisine kavuşmadan cayır cayır yanmasını istiyordu.

"Bora!" dedim, zar zor. Ormanda kıvranırcasına yankılanan sesi duymamış olması imkansızdı. Ilık rüzgar yerini biraz daha sert esen bir rüzgara bırakırken, yaprakların çıkardığı boğuk ve uğultulu sesler karanlığa sarıldı. "Bora!" dedim bir kez daha.

Karanlık, parmak uçlarını ormanın ortasındaki saklı gize doğru yaklaştırırken; dudaklarını, bir ağacın incecik boynunu keşfetmekle görevlendirmişti. Ve artık hava iyicene kararmış, ormandaki tüm yapraklar tir tir titremeye başlamışlardı. Güneşin sıcaklığıyla tüm gün ısınan yemyeşil ormanı, karanlığın ağır ağır üzerine çökmeye başlamasıyla daha da sıcak basmıştı. Ve yeni yeni etkisini göstermeye başlayan soğuk geceyle beraber, ormanın saklı gizini çiy esir almıştı.

Gözleri gözlerimi buldu yeniden; artık zifiri karanlık vaktinin geldiğinin habercisiydi bu. Gece, ormanın gizine doğru yola çıktığında; orman kendini geceye teslim etti.

Kara ile yeşil ayırt edilemez derecede birbirine karıştı.

Gece, zifiri karanlıktı. Ormanın üzerini kaplıyor ve ormanı yok ediyordu. Fakat orman yok olurken mutluydu; bir müddet sonra eskisinden daha çok var olduğunu hissedeceğini öğrenmişti artık. Ormanın kalbi, gecenin kalbinde atıyor ve tüm soluğunu gecenin dudaklarından alıyordu. Tarihler 3 Nisan'ı gösterirken, orman, en uzun gecesini yaşıyordu.

Gece, ormanın en derinine kadar ilerlerken; orman da geceyle beraber kendini keşfediyordu.

"Nazlı." dedi. Gözlerinin karasına duyduğum özlemle araladım gözlerimi. Sanki şiddetli bir fırtına kopuyor, tüm yapraklar bir tarafa savruluyor, görüntüm bulanıklaşıyor ve onu seçemiyordum.

"Beni sakın bırakma." dedim. Neden bunu dediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dudaklarımı dudaklarına aldı. Şimşek çakıyordu, gök gürlüyordu ve onu kaybetmekten deli gibi korkuyordum. Elleriyle ellerimi kavradı ve ormanın en derinlerinde ılık bir yağmur başladı.

Yeniden var olmuştum.

Fakat bu sefer bir orman gibi değil; toprağın altından kendini yeni göstermeye başlayan, küçücük, cılız, ürkek fakat aynı zamanda da cesur, yemyeşil bir yaprak gibi hissediyordum. Küçücük yaprağı incitmekten korkarcasına kollarının arasına sarmıştı.

"Bana iyi gelen tek şeysin." dedi, fısıldayarak. Kalp atışlarının yavaş yavaş düzene girmesini ve hızlıca inip kalkan göğsünün kendi ritmine dönmesini, başım göğsünde sabırla bekledim. Kollarımın üzerindeki elleri gevşediğinde ve nefes alışverişleri daha da yavaşladığında uyuduğunu hissetmiştim.

Yataktan çok yavaş hareketlerle doğrularak banyoya ilerlemeden evvel, sakallarının arasına cılız bir yaprağa

yakışacak derecede, varla yok arası bir öpücük kondurdum.

♠

175 Gün Önce...

Bir pazartesi sabahı ne kadar acayip başlayabilirse o kadar acayip başlamıştı. Zira, bornozun içinden kaçan bacağım, kendisini Bora'nın bacaklarının üzerine atmıştı. *Neden bornozla yattın Naz?* Bu sorunun muhatabı asla ben değildim; cılız bir yapraktı. İlginçtir ki, Bora'nın kafası da tam olarak bornozdan açıkta kalan göğsümde kendine bir yer bulmuştu. Pozisyonumuz fizik kurallarına aykırıydı. Ellerimin Bora'nın kafasının üzerinde ne işi vardı mesela? Bilmiyordum. Bir de, iki elimi birden Bora'nın saçlarına yerleştirmiş olmam gerçekten de çok saçmaydı. Bora'nın eli tam olarak bacağımın üzerinde ne yapıyordu peki? Tuhaftı.

Onu uyandırmak istiyordum ama öylesine bir uyandırma şekli olmamalıydı bu. Önce bacağımı sonra ellerimi ondan ayırdığımda, göğsümün üzerine küçücük bir öpücük kondurdu. Bunu bilinçli yapıp yapmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra kıpırdanmaya başladı ve başını kendi yastığının bana en yakın tarafına koyduğunda gözlerini kırpıştırmaya başladı. *Zaten uyanınca Bora'yı da uyandırmış oluyorsun Naz!*

"Günaydın sevgilim." dedim.

"Günaydın." dedi, kısık bir sesle. Jaluziyi indirmediğimiz, yerden tavana dek uzanan pencereden sızan güneş gözlerini rahatsız ediyor ve tamamen açılmalarını engelliyordu. Onu, bu işkenceden kurtarmak için yataktan kalkmaya yeltendiğimde, kolumda elini hissettim.

"Jaluziyi kapatacağım." dedim fakat ne dediğimle ilglenmemişti. Birazcık doğruldu ve komodinin çekmesine uzandı; küçük bir kumanda yardımıyla jaluziyi kapattı. *İç çekerek söylüyorum ki; bu ev akıllı bir ev Naz.* Başını yeniden yastığa yerleştirdiğinde, saçlarıma elini uzattı. Gözleri aralanmıştı fakat kaşları çatıktı. *Biraz sonra çok önemli bir toplantı yapacaksınız sanırım Naz.* Yüzündeki ciddi

ifadeyle beraber, ciddi bir şekilde, saç tellerimle oynamaya başladı. Bir tutam saç telini dudaklarına götürdü ve öptü.

"N'apıyorsun?" dedim, şaşkınlıkla. Gözlerini gözlerime değdirmemiş, hala saçlarımla ilgileniyordu.

"Araya girme." dedi, ağırlaşmış ve emredici bir ses tonuyla. Bir başka tutamı daha alıp öpmüştü. Daha sonra beni kendine doğru çekti ve başımı göğsüne yasladı. Yeniden saçlarımla oynamaya başladı; fakat bu sefer kafamın üzerine, saçlarımın arasına küçücük öpücükler de bırakıyordu.

"Uykum yeniden gelsin diye mi uğraşıyorsun? Mayışacağım şimdi." dedim, gitgide kısılan bir sesle. Cevap vermedi ve saçlarımda parmak uçlarını, sakallarını ve de dudaklarını naifçe gezdirmeye devam etti.

"Çok mu acımıştı?" diye sordu, biraz sonra.

"Ney çok mu acımıştı?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Tam olarak neresi?" diye sordu. Kiminle konuştuğu hakkında bir tahmin yürütemiyordum ama benimle konuşmadığı muhakkaktı. Zira anlamıyordum. *Hakikaten ne diyor Naz?*

"Bora ne diyorsun?" diyerek göğsünden doğrulmak istedim ama elleri izin vermedi.

"Nefret ediyorum." dedi, kısık bir sesle. Benden nefret ettiğini zannetmiyordum; onu kendi dünyasında, kendi hâline bıraksam iyi olacaktı galiba. Bir tutam saçımın daha havalandığını hissedebiliyordum.

"Sen iyi misin?" diye sordum, tereddüt ederek. Gözlerine bakmak istiyordum fakat sanırım, kendi istemediği sürece göğsünden kalkmama izin vermeyecekti.

"Verdiğim acıyı silebilmek için her bir saç telini öpmek istiyorum." dedi. Önce nefes almayı bıraktım. "Ama bazen öpünce de geçmez." dedi. Buz kestim. Yutkunamıyordum bile. Kumarhanede ve bu eve ilk geldiğim gün odamda, köklerinden ayırmak istercesine saçlarıma asıldığı anlardan bahsediyordu.

"Geçti ki." dedim, konuşabildiğimde. Bir erkek, bir kadının saç diplerini ne kadar uzun bir süre öpebilirdi bilmiyorum ama Bora'nın dudakları yirmi sekiz saniye boyunca saç diplerimde kalmıştı. Dokunuşları iyileştirici, şefkatli, pişman ve de yumuşacıktı. "Nereden geldi aklına şimdi?" diye sordum.

"Gitmiyor." dedi, mırıldanarak. Onu teselli edecek cümleler dağarcığımda vardı; fakat bu cümlelerin ona kendisini daha kötü hissettireceğini biliyordum. Çünkü yaptığının, kim olursa olsun aynısını yapacağı bir eylem olmadığını o da biliyordu. Beni tanımıyor olması ya da kendisine ihanet eden birisi olduğumu düşünüyor olması onun için geçerli bir bahane değildi. O, sevdiği kadında, kötü bir iz bırakmış olmanın pişmanlığını taşıyordu ve ben ne söylersem söyleyeyim, düşünceleri değişmeyecekti. En azından şu an için.

"Dün gece ben de senin saçını çektim tüm gücümle." dedim. Yalan değildi; çaresizce kıvranırken verdiğim refleksif tepkilerden biriydi. Fakat bunu öne sürmem Bora tarafından komik karşılanmış olmalıydı; çünkü gülüyordu.

"O benim hoşuma gidiyor ama o sayılmaz." dedi, davetkar bir sesle. "Nazlı..." dedi, nefesini saçlarımın arasından kulağıma üflemişti. "Sen benim kaderimsin." diye devam etti. Dudakları saçlarımın üzerinden boynuma değiyordu.

"Biz beşik kertmesi mi olmuşuz? Kalem ve o kumarhanedeki chip yer değiştirmiş ya hani?" dedim, meraklı bir sesle. Göğsünün hareketinden güldüğünü anlayabiliyordum; kafasının en sonunda dağılması hoşuma gitmişti.

"Sen Kara'nın simgesini yıllarca yanında taşımışsın." dedi. Göğsünden doğrulup yüzüne baktım. Parmak uçlarım yeniden köprücük kemiklerine varmıştı.

"Sen o kalemi çok mu seviyordun? Dedemin yaptığı... Annem de çok severmiş. Babama hediye etmiş işte ama babam anneme kaybettiği yalanını söylemiş." dedim.

"Sana vermemi ister misin onu?" diye sordu. Köprücük kemiğine küçücük bir öpücük bıraktım.

"I-ıh..." diye mırıldandım. Ve yeniden başımı göğsüne koydum. Eli hâlâ saçlarımın arasında dolaşıyordu. Bir süre öylece kaldık. Sonrasında kafamı kaldırıp, yine kara elmas gibi parlayan gözlerine baktım. "Ablana verdiğin sözü tut, ne pahasına olursa olsun. Seni kimse anlamasa da ben anlıyorum." dedim. Alnıma minicik bir öpücük kondurdu. İki elimi başımın altına yerleştirerek, yüzüm ona dönük bir şekilde yanına uzandım.

"Çok karışığım." dedi, çok derinden gelen, yorgun bir sesle. "Senin ve onun her anını kontrol etmek zorunda olduğum bir hayat Mehmet'in yaşaması... Bu seni inanılmaz derecede bunaltacak." dedi. Gözlerine sisli bir perde yerleşmişti. Ne yapacağını bilemiyordu ve bu sıkıntısını arttırıyordu.

"Beni öldü bilecekler ya." dedim. Kısılan gözlerinin üzerindeki gür kirpikleri iki kere kırpılmıştı. "Biz bir anlaşma yaptık neticede, buna uymak zorunda da olabiliriz. Yani kızmam sana. Gidebilirim. Sonuçta ablana-"

"Sana bir sır vereyim mi?" dedi. Dudakları boynuma doğru ilerlemeye başladı. Ciğerlerime buram buram bergamot aroması doluyordu. Kıkırdamak ve bunu uzun bir süre durduramamak, artık benim onun yanında ekseriyetle yaşadığım bir olaydı.

"Ver." dedim.

"Anlaşmamızı revize etmek istiyorum ama çok komik olacak." dedi, boğuk bir sesle.

"Yoo olmaz, hadi edelim." dedim, kıkırdamalarımın şiddeti artmıştı. "Benim de eklemem gereken bir madde var." diye devam ettim.

"Neymiş o?" diye sordu, boynuma ıslak bir öpücük bıraktıktan hemen sonra.

"Sana neden Kara dediklerini merak ediyorum, bana onu anlatacaksın." dedim. Sakallarını boynuma bile isteye değdirmesi daha fazla gülmeme sebep oluyordu.

"Ekleyemezsin o maddeyi." dedi ve sakallarını dövmemin, Kara'nın imzası olan yerin üzerinde dolaştırdı.

"Ayh! Ta-tamam." dedim, gülerek.

"Aferin." dedi, daha da boğuk çıkan bir sesle. Boynuma uzun, upuzun bir öpücük kondurmuştu.

"Hani bana bir kere *'Aferin benim kızıma.'* demiştin ya... Hani ben hastaydım, ateşlenmiştim yatta... Yine desene." dedim, kahkahalarımın arasında. *Nereden aklına geldi şimdi Naz?* Bilmiyordum; ama hoşuma gittiğini gayet iyi biliyordum.

"Kalk hadi kalk... Ben işe gideceğim daha." dedi, ses tonuna sonunda karışan neşeyle. Ellerimi omzuna yerleştirdim.

"Benim bir işim bile yok! Sevgilim yasakladı çalışmamı. Ceza verdi bana." dedim, üzgün tutmaya çalıştığım bir ifadeyle.

"Hak etmişsindir sen." dedi ve bir çırpıda kollarımdan kurtulup yataktan kalktı. Gece, ne ara uyandığı ve de giyindiği hakkında bir fikrim yoktu fakat altında eşofman vardı.

"Bora?" dedim, giyinme odasının kapısına varmıştı. Durdu ve yüzünü bana döndü. "Hayır Nazlı, özel ders verme olayın bitti ve bu konu çoktan kapandı." dedi, az evvelkinden bambaşka bir yüz ifadesiyle. Duruşu mesafeliydi ve bakışlarındaki uyarı oldukça açıktı. Arkasını döndü ve odaya girdi.

Ne kadar süre sonra olduğunu bilmediğim, saymanın aklıma dahi gelmediği bir anda odadan çıktı. Takım elbisesini giymişti. Komodinin çekmecesini açtı. Silahını beline yerleştirdi.

"Dışarıya çıkacak mısın bugün?" diye sordu ama gözleri benim üzerimde değil; elindeki cüzdanındaydı.

"Bilmiyorum." dedim. Cüzdanından ehliyetimi çıkardı ve komodinin üzerine bıraktı. "Elif'in mesleğine saygı duyuyormuşsun ama." dediğimde, ifadesiz yüzü bana çevirilmişti.

"Konuya buradan girersen, senin zararına olur." dedi. Sesi uyarıcı tondaydı. Haklıydı. Belki de Elif ondan hiçbir şey saklamamıştı. *Adamla evlenemeyeceğini saklamış Naz!* Olabilirdi; bu başkaydı. Hatta öyle ki, Elif şu an ayrı olmalarına rağmen, Begüm'ün kendisini kullanarak Kerem'le buluşacağını bile ona söylemişti.

"Dersimi aldım." dedim, mırıldanarak.

"Ders alman için yapmadım ama ben bunu. Sana açık açık anlaşmaya uymazsan ne olacağını söylemiştim ve oldu." dedi. Bakışları oldukça kendinden emindi. Utanmasam, nasıl bu kadar kararlı olabildiğini soracaktım. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Konuştuk Nazlı bunları, benden bir şey saklamamayı böyle öğreneceksin." diye devam etti.

"Ama sonuçta bir kadının çalışmasına izin vermemen çok aşağılayıcı." dedim. Ciddi olup olmadığımı sorguluyor ve belki de sabır dileniyordu. Haksız sayılmazdı; bir kadına ne kadar çok saygı duyduğu, nikahlarında onu terk eden eski sevgilisiyle ilişkisinden bile belliydi.

"Az evvel Mehmet'in ölmemesi gerektiğini söyleyen sendin değil mi?" diye sordu, yüzüne alaylı denilecek derecede bir gülümseme yayılmıştı.

"Aynı şey değil!" dedim, hızla yataktan doğrulurken. "Sonuçta sen buna izin vermiştin. Demek ki her tehlike için tedbir almıştın. Sadece, senden bir şey saklamama çok kızdığın ve Eren'in seni bildiğini hemen sana söyleyemediğim için bu konuda böyle davranıyorsun!" dedim. *Ya da adamın suratına, "Sen beni aptal mı sandın be!" diyemediğin için, lafı dolaylıyorsun Naz.*

"Evet ve sen de bir daha beni kızdırmaman gerektiğini öğreneceksin böylece, benden bir şey saklamaman gerektiğini..." dedi ve derin bir nefes aldı. "Nazlı çalışmayacaksın! Bu konu burada kapandı ve bir daha da açmanı istemiyorum!" dedi. Sesindeki ve ifadesindeki buyurgan tonlama bana meydan okuyordu.

"Bence bir fark olmalı... Yani normal bir sevgilin olmamla anlaşmalı çakma sevgilin olmam arasında açık bir fark

olmalı. Bana dünkü gibi davranmamalısın. Çünkü dünle aynı yerde değiliz." dedim, ciddi bir ifadeyle. Karşısına dikilmiş, kollarımı bağlamış ve yüzüme takındığım tavırla ben de ona meydan okuyordum.

"Aynı yerdeyiz Nazlı, çünkü aslında ben hiç anlaşma yapmışız gibi davranmadım sana. Hatta aksine, kendime bunun bir anlaşma olduğunu, gerçekten de senin sevgilim olmadığını hatırlattım ve sana çoğu kez esnek davrandım." dedi. Göz kırptı ve arkasını dönüp odadan çıktı.

Bora bir bilgisayar oyunuydu. Her türlü zorlukla, güç toplayarak ve gerçekten de deneme yanılma yöntemleriyle uğraşarak oynuyordum. Fakat seviye atladıkça daha fazla zorlanıyordum ve her yeni seviye daha çok emek, daha çok zaman istiyordu. Başlangıçla şu an arasındaki yer, oyunun ne kadar ilerisiydi bilmiyordum; ama sanırım alıştırma turları henüz bitmişti.

Oynadığımız oyun sonlanmıştı belki ama esas oyun şimdi başlıyordu.

♠

Bilinmezlikler içinde kaybolmak bazen güzeldi. Ne kadar kızarsam kızayım, ne tepki gösterirsem göstereyim mutlu hissediyor ve buna şaşırıyordum. Bora da şaşırıyor olmalıydı. Tüm kahvaltı boyunca, üzerimde hissettiğim kaçamak bakışları, artık bildiğim yerlerden geliyordu. Mesela, ekmeğine yağ sürüp ona uzatmamı yadırgamış olmalıydı. Çünkü onun nezdinde, ona kızgın olması gereken bir Naz vardı. Ama ben artık Naz'ı bulamıyordum. Sanki bir anda "Nazlı" oluvermiştim ve anlaşmalı sevgilisine bahşettiği hayat içerisinde gerçek bir yerim olmuştu.

Kader diye bir şeyin varlığına inanmamı sağlamıştı hayat karşıma Bora'yı çıkararak; belki de ilk kez kendimi akışa bırakmanın derin sevincini yaşıyordum. Hesapsız kitapsız davranmak belki de bu hayatın annemle babamı kaybettikten sonra ilk kez bana sunduğu en büyük ödüldü.

"Her şeyi geçtim... Benim yediğim zeytinleri neden sayıyorsun peki?" diye sordu Bora, gözlerini kısarak.

Gülmemek için çok zor durduğu belliydi fakat belki de geçerli bir açıklamam vardır diye umut ediyordu.

"Motor kasları gibi bir şey bu..." dedim, dudaklarımı büzerek. Küçük bir kahkaha atarak başını iki yana salladı.

"Şu sayma konusunu da bir konuşalım seninle." dedi, muzip bir tavırla.

"Şimdi durup dururken neden ayrılalım ki?" dedim, yapmacık bir merakla. Daha güçlü bir kahkaha atmıştı.

"Hayat bu..." dedi Begüm, imalı bir sesle. Şaşkınlıkla bakışlarımı ona çevirdim. Kahvaltı sofrasında onun da olduğunu biliyordum ama o kadar kendi halinde ve tüm dikkatini telefonunda tutarak oturuyordu ki, bizi dinlediğinden bile bihaberdim. *Dün akşam yeterince canı yandığı için, can yakmak istiyor Naz.* "Ayrılmak da olağan bir şey." diye devam etti Begüm. Bora'nın bakışları Begüm'e çevrildiğinde araya girme ihtiyacı hissetmiştim.

"Yaa." dedim, gülümseyerek. "'*Ayrılıklar da sevdaya dahildir.'* demiş, Attila İlhan... Tabii olağan bir şey." dedim, yaptığı imayı anlamamazlıktan gelerek.

"Sen şiirleri çok seviyorsun değil mi?" dedi Begüm, alaylı bir ifadeyle.

"Babam çok severdi. O yüzden seviyorum." dedim, dan diye. Ve bunu söyledikten hemen sonra aklıma Begüm'ün babası konusundaki hassasiyeti geldi. Gözlerine yeniden yerleşen hüzün beni gererken, Begüm bakışlarını benden kaçırmıştı.

"Ben İngiltere'ye dönüyorum." dedi Begüm. Bora'ya çevirdim bakışlarını. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kendini kamufle ediyor ve kalbindeki hiçbir şeyi açık etmiyordu.

"Yolun açık olsun." dedi Bora. Ne hissederse hissetsin, bu kadar net ve tavizsiz olabiliyordu belki de.

"Bir an evvel okulumu bitirip İstanbul'a yerleşmeyi düşünüyorum. Bana bir ev bakmamız lazım." dedi Begüm. Bora'nın gözleri kısıldı. "Malum olur da ayrılmazsanız eğer, evleneceksiniz... Ev ev üstünde yaşamayacağız herhalde abi." diye devam etti.

"Evin içinde at koşturacak kadar alan var, sen fazla gelmezsin bence bize." dedi Bora. İfadesi sert ve konuyu bir an evvel kapatmak istercesineydi.

"Buna bence tek başına karar vermemelisin. Yani Naz, benimle aynı evde yaşamak zorunda değil." dedi Begüm.

"İtiraza açık bir konu değil bu. Ne Nazlı için ne de senin için." dedi Bora. Çehresindeki sertlik sesine de yansıyordu ve ben gerginliğini hissedebiliyordum.

"Ben Kerem'le ayrı eve çıkmak istiyorum." dedi Begüm, dan diye. Bora elindeki çatalı sertçe masaya vurduğunda, tabağım yerinden oynamıştı.

"Derdin anlaşıldı!" dedi Bora. Sıkıntılı bir nefes verdi. Benim gözlerim fal taşı gibi açılırken, Begüm'ün yüzünde hiçbir değişim yoktu.

"23 yaşındayım ben abi. Nereye kadar bana müdahale etmeyi düşünüyorsun acaba? Sırf sen Beyza'ya söz verdin diye... Kısıtlı bir hayat yaşayamam ben! Senin kontrolünde olmaktan sıkıldım." dedi Begüm, ciddi bir ifadeyle.

"Tek düşmanım Mehmet mi benim?" diye sordu Bora, öfkeyle. Begüm ağzını açmayınca, devam etti. "Sana soruyorum!"

"Abi gerçekten normal bir hayat yaşamak istiyorum ve o hayatın içinde seni istemiyorum, çünkü çok bunaldım." dedi Begüm. Sesine ve yüzüne bıkkın bir ifade yayılmıştı. Kahvaltıya inmeden Bora'yla tartıştığıma pişman olmuştum. *Bu adama neden hep böyle yapıyorlar Naz? Neden sıkılıp sıkılıp terk ediyorlar onu?*

"Normal olmayan ne yaşıyorsun? Kimsenin yaşamadığı hayatı yaşıyorsun sen." dedi Bora, perdelemeye çalıştığı bir şaşkınlıkla.

"Ne demezsin." diye mırıldandı Begüm. Kollarını bağladı ve başını havuza doğru çevirdi.

"Begüm yüzüme bak! Beni sabah sabah daha fazla sinirlendirme!" dedi Bora. Öfkesi biraz sonra bir alev topuna dönüşecek gibiydi.

"Sen sevgilinle aynı evde yaşıyorsun da ben neden yaşayamıyorum? Naz'dan neyim eksik benim? E ben de nişanlanayım yani n'olmuş? Hem sizden daha uzun süredir birbirimizi tanıyoruz biz Kerem'le!" dedi Begüm.

"Bana bak haddini bil, senin karşında arkadaşın oturmuyor!" dedi Bora.

"Neden? Ne farkımız var senin nişanlınla?" diye sordu, Begüm. Onun adına ben nefesimi tutmuştum. Bora'nın sınırlarını fazlasıyla zorluyor olmalıydı.

"Begüm!" dedi Bora, dişlerinin arasından.

"Bıktım." dedi Begüm, derin bir nefes alarak. "Yani medeni iki insan gibi konuşamayacak mıyız?" diye devam etti. "Elli tane silahlı korumayla hareket etmek istemiyorum." dedi, kaşlarını kaldırarak. Bora sıkıntılı bir nefes verdi; kendini, öfkesini ve tepkisini kontrol etmek için çabalıyordu.

"Korumasız geziyorsun zaten çoğu zaman sen." dedi Bora, uzlaşmacı bir ifadeyle.

"Evde de koruma istemiyorum, sıkıldım. Kafamı nereye çevirsem birisi var. Daralıyorum cidden. Böyle yaşamak istemiyorum neden zorluyorsun? Zorlama. Bırak. Sal beni ya!" dedi Begüm, hafif yüksek çıkan bir sesle.

"Ben şimdi seni bir salacağım..." dedi Bora ve derin bir nefes aldı. "Olmaz Begüm." diye devam etti.

"Abi." dedi Begüm, sert bir sesle. "Gerçekten saygısızlık yapmak istemiyorum. Kalbini de kırmak istemiyorum. Ama artık seni de istemiyorum. Kara'yı, adamlarını, düşmanlarını, hiçbir şeyini istemiyorum. Sessiz, sakin, kendi hâlimde, tek başıma ya da sevgilimle yaşamak ve mümkünse bir daha seninle görüşmemek istiyorum." dedi.

"Ölmek mi istiyorsun?" diye sordu Bora, ciddi bir ifadeyle. "Bu mu istediğin?" diye devam etti.

"Ölmek istemiyorum. Ama ölmeyi, bu hayata ve sana tercih ediyorum." dedi Begüm, buz gibi bir tavırla. Bora hafifçe yutkunurken canının yandığını hissetmiştim.

"Eyvallah." dedi Bora, kısık bir sesle. "Ne kadar dayanabilirsin peki?" diye devam etti. "Çünkü ge-"

"Geri dönüşü olmaz, biliyorum." dedi Begüm, Bora'nın lafını keserek. "Biliyorum abiciğim seni, bana kendini anlatma." diye devam etti. "Affetmezsin. Aramaz sormazsın. Umursamıyor gözükürsün belki de... Ya da cidden umursamazsın belki, bilemiyorum ama hepsine hazırlıklıyım." dedi.

"Zorda kaldığında ne yapacağını düşündün mü peki?" diye sordu Bora. Yüzünde ya da bakışlarında hiçbir ifade kalmamış ve hiçbir şey hissetmiyormuş gibi bakıyordu Begüm'ün gözlerine.

"Holdingteki payımın yönetimi yine sende kalsın. Düzenli para yatıyor zaten hesabıma. Param bitince hesabıma değil sana geliyordum ama bundan sonra gelmem. Zaten para dışında da bana manevi yaptığın bir şey yok, Kara da başka bir şey yapamaz zaten." dedi Begüm, gözlerini Bora'dan kaçırıp, önündeki tabağa yönlendirerek. Bora'nın yüzüne ise şaşkınlık yayılmıştı.

"Avukat tut kendine." dedi Bora, tok bir sesle. Yüzündeki şaşkın ifade yerini yeniden ifadesizliğe bırakmıştı ve konuşmanın onun için bittiği belliydi. Begüm, Bora'nın sanki bile isteye damarına basmış ve akışı bu şekilde yönlendirmişti. "Holdingteki imza yetkinin bende olmasını istemiyorum." diye devam etti, sert bir sesle. "Kendin mi yönetiyorsun yoksa hisselerini bana mı satıyorsun, karar ver. Aramızda hiçbir bağ kalmayacak." dedi.

"Güzel." dedi Begüm, zorla gülümseyerek. "Başından bir bela eksik olmuş olur böylece. Sen de, çoktan ölmüş ablanın sevgilisini öldürmediğin için, kendi nişanlını korursun rahat rahat. Tüm odağını ona çevirirsin." dedi Begüm, alaylı ama acı dolu olduğunu gizleyemediği bir ifadeyle.

"Annem ve babamdan kalan tüm taşınmaz mallar için dava aç." dedi Bora, sert bir ifadeyle. Begüm'ün Bora hakkını kaybettiğini ve de Bora'nın asla taviz vermeyeceğini hissediyordum. Begüm, gözlerinin dolmaması için kendisini kasıyor ve bunu saklayamıyordu.

"İstemiyorum ben hiçbir şey." dedi Begüm, kısık bir sesle. Bora, bakışlarını bana çevirmişti. "Nazlı, annemin gerdanlığıyla küpelerini Begüm'ün geri almasını istiyorum." dedi, yumuşacık bir sesle.

"Saçmalama!" dedi Begüm, şaşkınlıkla. Fakat Bora ona dönmemiş, bakışlarını yüzümde tutuyordu. Ne tepki vermem gerektiğini bilmiyordum ama başımı Bora'yı onaylarcasına sallayıp, ayağa kalktım. "NAZ HAYIR!" diye bağırdı Begüm, öfkeyle.

"Sesinin tınısına dikkat et!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. Bu resmin içinde ne işim olduğunu çözemiyordum fakat çok ani, çok bodoslama, çok dan diye, çok fevri ve belki çok da yersiz bir tepkiydi verdiğim.

"Verdiğim hediyeyi geri alacak değilim." dedi Begüm, üzüntülü bir ifadeyle. "Abimle benim aramda bu, lütfen." diye devam etti. Bakışlarımı Bora'ya çevirdim.

"Abin getirsin madem." dedi Bora ve ayağa kalktı, salona girdi. Begüm, Bora'nın ardından tuttuğu tüm göz yaşlarını serbest bıraktı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Derin bir nefes aldım ve küçük adımlarla yanına ilerleyip, omzuna elimi koydum.

"Bırak!" dedi Begüm, öfkeyle. "Bırak, dokunma." diye devam etti. Bora'nın tarafını tuttuğumu düşünüyor ve kendini yapayalnız hissediyordu.

"Sakin ol Begüm." dedim, kısık bir sesle. Zaten Bora'nın, onun bu hâlini gördükten sonra geri adım atmaması mümkün bile değildi. Omzuna bir kez daha elimi koyup ona sımsıkı sarıldığımda, Begüm daha çok ağlamaya başlamıştı. Masadan gelen sert bir sesle bakışlarımı kaldırdım.

"Al!" dedi Bora, en az masadan gelen ses kadar sert bir sesle. Gerdanlığı kutusuyla beraber, sertçe masaya bıraktığı için çıkmıştı o ses ve anlamıştım ki, Bora'nın, Begüm'ün hâline aldırış edeceği falan yoktu.

"Senden nefret ediyorum." dedi Begüm, ağlamalarının arasında. Bora tepkisizce yerine otururken biraz geri çekilmiş ve bakışlarımı Bora'nın yüzüne dikmiştim.

"Astımı var?" dedim, şaşkınlıkla.

"Ben doktor değilim." dedi Bora, düz bir ifadeyle. "Astımıyla da kendisi ilgilenebilir pekala... Ama parası neyse karşılayacağıma söz verebilirim. Sonuçta hâlâ benim çatımın altında." diye devam etti. *Begüm'ün dilinden konuşuyor Naz.* Begüm'ün ağlamaları öfkeli ve de güçlü bir kahkahaya dönüşürken, Bora yapmacık bir şaşkınlıkla Begüm'ün yüzüne bakıyordu.

"Sus!" dedi Begüm, bir süre sonra. Derin bir nefes alıp yerime oturdum.

"Ne zaman toplarsın eşyalarını? Odanı boşalttıracağım." dedi Bora, gülümseyerek.

"Ablanın hatıralarıyla donatırsın." dedi Begüm, ters bir ifadeyle.

"Güzel fikir." dedi Bora. Begüm, bakışlarını bana çevirdiğinde ne söylemem ya da nasıl bakmam gerektiğini bilmiyordum.

"Bir anda bu kadar acımasız ve bu kadar vurdumduymaz bir kimliğe bürünebilen bir adamla evleneceğin için çok şanssız olmalısın." dedi Begüm, kaşlarını kaldırarak. "Eminim şu an beni öldüremediği için çok üzülüyordur." diye devam etti, sitemle. Bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde, sadece gülümsüyordu.

"Tam öyle değil o ya." dedi Bora, alaylı bir ifadeyle. "Yani mesela sen..." diye devam etti, bakışlarını Begüm'e çevirerek. "Öldürmeye gerek kalmadan alt edilebilirsin, neden elimi kana bulayayım?" dedi, gülümseyerek. Dudaklarını ıslattı ve derin bir nefes alıp daha çok gülümsedi. "Şimdi Beyza'yı ne kadar çok sevdiğimi anlatsam çok daha öldürücü darbe olur senin için." dedi.

"Öyle mi?" dedi Begüm, kaşlarını kaldırarak. Bora, başını onaylarcasına salladığından hâlâ gülümsüyordu. "O zaman..." dedi Begüm etrafına bakınarak. Yan sandalyedeki çantasına elini daldırdı ve içinden bir kitap çıkardı. Bir şiir kitabı. Murathan Mungan'a ait, "aşk için ne yazdıysam" adlı şiir kitabı. Ve kitabın 140.sayfasını açtı.

Oturduğum yerden Begüm'ün kaçıncı sayfayı açtığını göremiyordum elbette ama biliyordum. Anlamıştım. Bora'nın gülümseyen yüzünde gizli bir merak oluşurken, gözleri de hafifçe kısılmıştı ve dikkatle Begüm'ün hareketlerini izliyordu. Begüm kitabın arasından çıkardığı bir fotoğrafın arkasını bize döndürdü.

"Kuşkusuz. Geri geleceğim. Tam gözlerinin karşısına."

Böyle yazıyordu fotoğrafın arkasında. Ezbere bildiğim için mi, ben ellerimle yazdığım için mi, yoksa bu mesafeden okunabildiği için mi görebiliyordum bilmiyordum; Bora okuyabilmiş miydi? Yüzümü ona çeviremiyordum.

"Kuşkusuz. Geri geleceğim. Tam gözlerinin karşısına." dedi Begüm, imalı bir ifadeyle. Sanırım Bora'nın okuyup okuyamadığını bilmediği için kendisi de sesli bir şekilde dile getirme ihtiyacı hissetmişti. Toni Morrison'un kaleme aldığı, aslında Anıl için yazılmayan fakat bana devamlı olarak Anıl'ı çağrıştıran En Mavi Göz kitabından, en sevdiğim alıntıydı bu; casinoya girmeden, Bora ile tanışmadan saatler evvel, babamın emanetiyle vedalaşmadan hemen önce fotoğrafın arkasına yazmıştım.

"Ne bu?" diye sordu Bora, düz bir sesle. Bakışlarımı ona çevirdim. Fakat onun muhatabı ben değildim; Begüm'dü. Bora anlamıyordu!

"Her şeyi kontrol altında tutan Kara'nın... Nişanlısının... 28 Şubat 2017'de, yani yaklaşık bir ay önce, bu fotoğraftaki adam için..." dedi ve elinde tuttuğu fotoğrafı sertçe, hepimizin görebileceği şekilde masanın üzerine bıraktı.

Anıl'ın en sevdiğim fotoğrafını.

"Bu adam için yazdığı cümle." dedi Begüm, fotoğrafa bakarak. "Kontrol edememişsin sanırım. Ya da dur, bir ay diyoruz sadece... Belki unutamamıştır daha Naz, bu adamı." diye devam etti Begüm, bakışlarını Bora'nın gözlerine çevirerek.

"Kes sesini!" dedi Bora, öfkeyle. Çok büyük bir öfkeyle ya da. Aslında bağırması falan gerekiyordu ama tam anlamıyla dumur olmuştu; beklemediği bir anda, beklemediği bir

şekilde yemişti sırtına hançeri ve bunu gerçekten de kontrol edememiş olmasının şaşkınlığını yaşıyordu. Bana değdirmediği ve yalnızca Anıl'ın fotoğrafının üzerinde tuttuğu bakışlarından büyük, çok büyük bir öfke akıyordu.

Begüm'ün bakışları bana çevrildiğinde ise, susması için kafamı iki yana hafifçe salladım fakat o gülümseyerek arkasına yaslandı ve dudakları aralandı.

"Kara'ya rağmen bu fotoğrafı yok edemeyecek kadar çok mu sevdin Anıl'ı yengeciğim?" diye sordu Begüm.

Saniyeler içinde masa örtüsünün hiddetle çekilerek, masanın üzerindeki her şeyin yerle bir olmasını izledim. Bu Kara'nın normal hiddeti miydi, yoksa aşık bir Kara'nın hiddeti miydi emin değildim fakat Begüm, abisinin damarına nasıl basılacağını, kendisini kaale almasını nasıl sağlayacağını ve aynı kendi yanan canı gibi onun da canının nasıl yanacağını biliyordu ve amacına ulaşmıştı.

Begüm, Bora'nın zaafının üzerine giderken, beni de hiç düşünmeden yanında götürmüş ve bundan şu an için büyük bir zevk alıyordu; fakat, hiç şüphesiz, bunun geri dönüşü ikimiz için de acılı olacaktı.

57.Bölüm

Maça Kızı 8, **Genel Kurgu içinde 6.sırada! Verdiğiniz değer ve de yorumlarınız için çok teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum; yıldıza basarak oy vermeyi unutmayın.**

♠

Begüm'ün gitmesi gerekirken, Bora'nın ortamı terk edip hızla salona girmesini ve Gökhan'ın da hızlıca verandaya gelmesini izledim. Begüm tam karşımda, krize girecek derecede ağlıyordu. Astımı olduğunu ve çok ağlarsa tıkanacağını biliyordum. Neyse ki Gökhan vardı çünkü kalkıp Begüm'e sarılmak ya da onu teselli etmek istemiyordum.

"O fotoğraftaki benim çocukluk arkadaşım, Begüm." dedim, dakikalar sonra. Begüm ancak kendine gelmişti. Şaşkın bakışları beni bulurken, Gökhan da en az onun kadar şaşkın bir şekilde bana bakıyordu.

"Özür dilerim ben sadece-"

"Ne fotoğrafı?" diye sordu Gökhan.

"Begüm, Bora ile tartışırken, benim eşyalarımın arasında bulduğu şiir kitabını kendi çantasından çıkarttı da... Arasında da Anıl'ın fotoğrafı vardı." dedim, sakin bir şekilde.

"Ciddi misin sen?" dedi Gökhan, Begüm'e. Sesinde yalnızca kızgın, hatta çok kızgın bir tonlama vardı. Yüzünü Begüm'e dönmüştü. "Sana ne kızım elalemin eşyasından, kitabından? Abine gösterilecek şey mi bu? Adam dünya şeyle uğraşıyor, damarına basmaya çalışıyorsun! Yine Beyza kıskançlığın mı tuttu?" dedi Gökhan, çok sinirlenmişti.

"Dün benimle aynı fikirdeydin." diye mırıldandı Begüm.

"Aynı şey değil Begüm! Ben Beyza'ya saygı duyuyorum. Atladığın bir şey var, ne olursa olsun o senin ablan!" dedi

Gökhan. Begüm, hızla ayağa kalkıp söylenerek içeriye girdi. Gökhan, yerde konumlanan tabaklardan birine tekme atmıştı.

"Nasılsın?" diye sordum Gökhan'a. Ciddi olup olmadığımı sorguladığı bakışları üzerimdeydi. Aldırmadım. Bora'ya kırgın olduğunu gözlerinden ele veriyordu. "Bora'yı çok seviyorsun." dedim, gülümseyerek.

"Yola onunla devam edip etmeyeceğimi bilemiyorum." dedi. "Ama 'Ne halin varsa gör.' de diyemiyorum işte." diye devam etti.

"Kahve içmeye çıkalım mı?" diye sordum. Gökhan, gülümsedi ve başını beni onaylarcasına salladı.

♠

Gökhan'ın arabasındaydık. Yola çıktığımızdan beri sessizliğini korumuştu. Ama saklayamıyordu. Belli ki konuşmaya ihtiyacı vardı. Çantamda zor da olsa bulduğum telefonu alıp, Bora'ya mesaj çektim. Evden çıktığından beri onu dört kez aramama rağmen çağrılarımı yanıtsız bırakmıştı.

"Gökhan'la kahve içmeye gidiyoruz. Sahilde bir kafe var ben çok severim. Hazırlık kampüsü de Kilyos'taydı ya bizim... Sık sık giderdik o kafeye. Hande de gelecekmiş sonra. Akşam, belki sen de gelirsin, beraber yemek yeriz. Ne dersin?"

Cevap vermedi. Belki işi vardı, belki de şiir kitabının arasındaki fotoğrafta, belki de fotoğrafın arkasındaki yazıda takılı kalmıştı. Bilmiyordum. Ama tüm bu bilinmezliklerin içinde bildiğim tek şey, benim bir suçumun olmadığıydı.

♠

Denize komşu bir masaya doğru ilerlerken, burayı ne kadar özlediğimi hissediyordum. Okul çıkışı içilen çaylar, dersi ekip yapılan kahvaltılar ve de bitmek bilmeyen hafta sonu buluşmaları... Çok eskide olmamasına rağmen, üzerinden onlarca sene geçmiş gibi hissediyordum; şimdi, o insan değilmişim gibi.

"Aydın kim?" diye sordum Gökhan'a, masaya oturur oturmaz. Bu soruyu beklemiyor olacaktı ki, afallamıştı.

"Bora'nın en güvendiği insanlardan birisi." dedi, keyifsizce. Verdiği cevap beni tatmin etmemişti. Ve bunun farkında olmalıydı ki, devam etti. "Abim." dedi. Gözlerim yuvalarından muhtemelen çıkmıştı. Gökhan'ın bir abisi mi vardı? *Bir yaşıma daha girdim Naz, nasıl hiç haberimiz olmaz?! Çüş!*

"ÇÜŞ!" diye bağırdım. Etrafımızdaki insanlar, muhtemelen dönüp bize bakmışlardı. Gökhan, küçük bir kahkaha attı.

"Uzun hikaye... Sonra anlatırım sana. Aydın'ın yüzünü görmek dahi istemiyorum ama beyefendi bana onun sözünü dinlememi emretti!" dedi, sitemle.

"Bora'yla çok enteresan bir ilişkiniz var. Arkadaş mısınız yoksa çalışan-patron mu bazen anlayamıyorum." dedim, merakla. Gökhan, bir süre denizde tuttuğu bakışlarını en sonunda yüzüme sabitledi.

"Kardeşi gibi sever beni. Hatta gibisi fazla bile. Ama zor adamdır Bora. İnce sınırları vardır. Kardeşine de böyle davranır. Sözünü dinlemek zorundasındır. He dinlemiyor musun? Gözünün yaşına bakmaz. Mesela ciddiydi dün akşam, ya hep ya hiç olmak üzere bir karar vermemi istediğinde." dedi, buruk bir tebessümle.

"Zor bir adam değil. Çok zor bir adam." diye mırıldandım.

"Emin ol Naz... Bora'nın hiçbir zorluğunu görmediğine yemin edebilirim." dedi, daha samimi bir gülümsemeyle. Göz devirirken, sıkıntılı bir de nefes verdim.

"Mesaj attım ona ama cevap yazmadı. Aradım da tabii altı kez, açmadı. Fotoğraf mevzusuna sinirli muhtemelen." dedim, kollarımı bağlayarak.

"O fotoğrafı saklamana sinirli değildir. Bora, durduğu yeri gayet iyi bilir. Saygı duyar senin geçmişine. Ama Begüm'ü hesaba katmamana, o fotoğrafın olduğu kitabı ortada bırakmana elbette sinirlenmiştir. Çünkü kendisi çok kontrolcüdür. Ve elbette yani sonuçta... Kardeşinin yaptığı ima hoş değil, hazmedemiyordur." dedi Gökhan.

"Begüm'ün yaptığı çok ayıptı ama... Yani eski sevgilim de olabilirdi Anıl ya da ne bileyim çok büyük bir kavga etmemize sebep olabilirdi mesela." dedim, mutsuz bir biçimde. *Naz, henüz kavga edip etmeyeceğinizi de pek bilmiyorsun aslında.*

"Bora için mesele neyin olduğu değil, senin için ne olduğudur Naz... Unutulacak kadar eskilerde kalmadı. Yaklaşık bir ay önce, Anıl ölürse yaşayamacağını, günden güne eriyeceğini düşünüyordu. Bora yanlış tahmin yapmaz kolay kolay..." dedi, buruk bir tebessümle.

"Ama şimdi kendisine ne kadar çok aşık olduğumu biliyor." dedim, soru soran gözlerle.

"Ama gözlerinde gördüğü Anıl aşkını öyle hemen unutmasını bekleme. Unutmak istiyordur emin ol... Ama patavatsızlık yapanlar..." dedi ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Bak Naz... Begüm Beyza'yı çok kıskanır. Abisini paylaşamaz aslında kolay kolay. Belki seni de kıskandı ama hiç belli etmedi, bilemeyiz. Şımarıktır da biraz. Ama kötü niyetli değildir, sen de kızma ona boşuna. Havaalanına gidiyormuş zaten ve bir süre de dönemez." dedi Gökhan, beni rahatlatmaya çalışıyordu sanki.

"Bora'yla vedalaşmadan mı gitti?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"O Kara'yı muhatap almış kendisine... Kara ile vedalaşılmaz Naz." dedi, gülümseyerek.

"Begüm sözde Bora'yı terk edecekti ama kendini terk edilirken buldu. Bora'nın tavrını hazmedemedi o da." dedim, iç çekerek.

"Elif de işte." dedi Gökhan, samimi bir ifadeyle. "Nikahta Bora'yı terk etmek isterken, Kara tarafından müebbet yedi. Böyledir Kara. Ondan gitmeye kalkarsan, seni ebediyen terk eder... Bana da aynısını yapacak." diye devam etti.

"Gerçekten onu Mehmet konusunda yalnız mı bırakacaksın?" diye sordum, merakla. Gökhan'ın yüzüne çaresiz, ne yapacağını bilmediğini gösteren bir ifade

yerleşmişti. Bakışlarını denize çevirdi ve ikimiz de derin bir sessizliğe gömüldük.

♠

"Merhaba." dedi Begüm'ün sesi. Şaşkınlıkla önce Begüm'e, ardından da ona buruk bir tebessümle bakan Gökhan'a çevirdim bakışlarımı. "Oturabilir miyim Naz?" diye sordu Begüm, mahçup bir ifadeyle.

"Ta-tabii." dedim, şaşkınlıkla. Begüm, Gökhan'ın yanına oturur oturmaz, Gökhan'a sımsıkı sarılmıştı. İki dakika on yedi saniye, Gökhan'ın omzundan başını kaldırmayan Begüm'ü, şimdiden affetmiş olmam normal miydi?

"Naz." dedi Begüm, masaya gelişinin altıncı dakikasında. "Gerçekten çok ama çok özür dilerim. Konu asla seninle alakalı değildi ama seni bile isteye yaktım... Çünkü, abimin damarına ancak seni kullanarak basabilirdim. Ve abimin, damarına basmadığım sürece beni ciddiye almayacağını biliyordum." dedi, utandığı her halinden belli yüz ifadesiyle.

"Begüm." dedim, ciddi bir ifadeyle. "Sen bizim aramızda çok hassas bir noktaya dokundun." diye devam ettim. Begüm, başını yere eğmiş ve dudaklarını dişliyordu. "Ama bence en büyük kazığı bana değil, kendine attın." diye devam ettim.

"Bir gün abimi arayacağım Naz." dedi Begüm, acı dolu bir gülümsemeyle. "Uzun uzun çalacak telefon ve en sonunda başka birisi tarafısından açılacak. Bana onun öldüğünü söyleyecekler. Ben bu rüyayı, annemle babam öldüğünden beri görüyorum. Ben bu rüyanın, bir gün gerçeğe döneceğini biliyorum. Ben aramamak istiyorum Naz. O haberi almamak için, gerekirse en uzağında olmak istiyorum." diye devam etti.

"Kara haber tez duyulur üç numara. Olacağı varsa olur." dedi Gökhan, kolunu Begüm'ün omzuna atarak. "Bu haber sana, sen nerede olursan ol, gelecekse gelir. Sanırım Bora haklı... Türkiye sana asla yaramıyor. İngiltere'ye mi gidiyorsun, konserlere mi kaçıyorsun, Kerem'le komşuculuk

mu oynuyorsun ne yaparsan yap... Ama kendine gel." diye devam etti.

"Çok kez kavga ettik, ama bu sefer gerçekten de farklı olduğunun farkındayım. O çekip fırlattığı masa örtüsü aslında bendim. Artık yokum onun için, bunu biliyorum." dedi Begüm. Gözleri dolmuştu ve onun da çok fazla canı yanıyordu.

"Begüm'cüğüm." dedim, tebessüm ederek. "Bak ben bir parça kindarımdır." diye devam ettim. "Benim şu an sana acayip sinir olmam, öfkeli olmam hatta belki masayı falan devirmek gerekiyor." dedim, buruk bir tebessümle. *Aynı Bora gibi Naz!* "Ama sen benim için o kadar kıymetlisin ki... Çünkü benim sevdiğim adamın kardeşisin. Kardeş ya... Kardeş. Şimdi, ben sana karşı böyle hissederken, abin sana ne kadar küs kalabilir ki?" dedim ve Begüm'ün masanın üzerindeki ellerine uzanıp avuçlarımın arasına aldım.

"Tahmin bile edemezsin." dedi Begüm, cılız bir sesle. "Abim keşke küsse, kızmış olsa, öfkeli olsa... Az evvel gittiğimi haber vermek için aradım ve telefonu açtı Naz. Konuşuyor benimle. Elif Abla onu nikahta terk ettikten sonra onunla da konuştu yeri geldiği zaman. Babam ona tokat attıktan sonra, onunla da konuştu yeri geldiği zaman. Abim sildiği insanlarla konuşur. Çünkü abim bir insanı siliyorsa onu hiç yerine koyuyordur zaten." diye devam etti. Şaşkınlıkla yutkundum. "Abim değer verdiği insandan kaçar, küs kalır, soğuk davranır ama eğer silmişse... *'İyi yolculuklar, yarın avukatım seni arayacak. Dikkat et kendine.'* der, geçer. Bağırmaz bile mesela. Anlıyor musun?" dedi, burnunu çekerek.

"Durum o kadar ciddi mi gerçekten?" diye sordu Gökhan. Bakışlarına yerleşen endişe, Begüm'ün gözlerinden yeniden yaşlar dökülmesine sebep olmuştu.

"İnince aramamı bile söylemedi. Kendi arabamla gidiyorum havaalanına... Bırakacağım orada, kimse gelmiyor benimle." dedi Begüm, ağlayarak.

"Begüm, seni tabii ki de çok seviyor." dedi Gökhan, Begüm'ün gözlerindeki yaşları silerken.

"Sildi beni." dedi Begüm ve elleriyle yüzünü kapatıp daha çok ağlamaya başladı. "Kara'dan nefret ettiğim için sildi beni." dedi, iç çekerek.

"Telefonun çalıyor." dedi Gökhan, Begüm'ün omzuna dokunarak. Begüm, ıslak gözlerine aldırmadan çantasından telefonunu çıkarttı ve açtı. "Efendim Seren?" dedi, sesinin tonlamasını ayarlamaya çalışarak. "Kilyos'tayım." diye devam etti. "Abim mi çağırıyor?" diye sordu, heyecanla. "Anlamadım." dedi, yedi saniye sonra. "Nasıl yani?" dedi, üç saniye sonra. "Gelmeyeceğim Seren." diye devam etti. "Bana ne?" diye sordu, sertçe. Ve altı saniye daha karşı tarafı dinledikten sonra, telefonu kapattı.

"N'olmuş?" diye sordu Gökhan, meraklı bir ifadeyle. *Durumlar çok ciddi Naz!*

"Teklifini incelemem için Seren holdinge çağırıyor beni." dedi Begüm, yeniden ağlamaya başlayarak.

"Ne teklifi?" diye sordu Gökhan.

"Hisselerimi satın almak istiyormuş." dedi Begüm, zor çıkan bir sesle. Ardından masanın üzerine koyduğu telefona uzandı fakat elleri titriyordu. Hızlıca bir şeyler tuşladıktan sonra, telefonu masanın üzerine koydu; birisini arıyordu ve sesini hoparlöre vermişti.

"Evet?" dedi, Bora'nın telefondan gelen mesafeli ve de dümdüz sesi.

"Abi." dedi Begüm, acınası bir ifadeyle. Gökhan, Begüm'ün başının üzerine çenesini yerleştirmiş ve belki de onu sakinleştirmek istercesine ona sarılmıştı.

"Evet?" dedi Bora.

"Ben hisselerimi falan-"

"Kahve." dedi Bora, Begüm'ün sözünü keserek.

"Müsait misin?" diye sordu Begüm, derin bir nefes aldıktan sonra.

"Evet." dedi Bora, üçüncü kez.

"Ben hisselerimi-"

"Teşekkür ederim." dedi Bora. Her neredeyse, etrafındaki insanlarla konuşuyor ve de Begüm'ü ciddi anlamda asla kaale almıyordu.

"Abi yapma bunu." dedi Begüm, gözyaşlarını kontrol etmeye çalışarak. Yüzünü elinin tersiyle devamlı olarak silmesine rağmen, gözlerinden akan yaşların sonu gelmiyordu. "Böyle ayrılmak istemiyorum seninle." diye devam etti. Altı saniye boyunca Bora'nın bir şey söylemesini bekledi ama cevap alamadı. "Düşman olmak istemiyorum." dedi.

"Kalleşlerle düşman olmam ben." dedi Bora, tok bir sesle. "Senin yaptığını bana Mehmet yapmaz mesela. Bugünkü ithamın gerçek olsaydı ve de senin yerinde Mehmet olsaydı, ortadaki ayıbı örter, ifşa etmez ve adam gibi benim karşıma geçer bana adam gibi anlatırdı." diye devam etti. "En büyük düşmanımdan söz ediyorum." dedi ve boğazını temizledi. "Sen ise, beni, sabahtan akşama kadar dedikodu yapıp alışverişe gittiğin akranlarınla karıştırdın. Okulun popüler çocuğunu paylaşamayan kızların yaptığı kavgadan farksızdı. Yaşına veriyorum. Benim canımı acıtmak istemenden başka kötü bir niyetin olmadığını da gayet iyi biliyorum." diye devam etti.

"Özür dilerim." dedi Begüm, ağlayarak.

"Özür dilenecek noktaya getirmemeliydin kendini, bu kadar düşürmemeliydin kaliteni. Nerede kaldı senin hanımefendiliğin? Ben seni yanımda kardeşim diye dolaştırıyorum. Eğer ben günün sonunda utanacağımı bilseydim, bu kadar emek vermezdim sana. Benim için yalnızca bir hayal kırıklığı oldun bugün." dedi Bora.

"Ben de Kara'nın kardeşi olmaktan utanıyorum." dedi Begüm. Gökhan, gözlerini sımsıkı yummuş ve de müdahale etmemek için çok zor duruyordu fakat Begüm'e yine kızmıştı.

"Merak etme, sen artık Kara'nın hiçbir şeyi değilsin. Nüfus üzerinde, Bora Karabey'in kardeşi olarak gözükmen de benim elimde değil." dedi Bora. "Sen kendin istedin zaten

Kara ile bağları koparmayı... Ve de ben de sana saygı duyuyorum. Umarım bundan sonra gerçekten de istediğin gibi bir hayat yaşar ve hep mutlu olursun." diye devam etti.

"Bu kadar kolay değil." dedi Begüm.

"Senin seçimindi." dedi Bora ve çağrı sonlandı. Bu kadar katı cümleler kuran, Begüm'ün hıçkırıklarına kulak kapatan ve ne kadar üzgün olduğunu görmezden gelen adamın Kara olduğunu söylüyorlardı; oysa yanılıyor olmalılardı. Kalbi kırık bir adamdan başkası değildi bu cümleleri kuran kişi. Begüm'ün yüzü bembeyaz olurken, arkasında bıraktığı kırık bir kalple ilk kez yüzleşiyordu. Begüm, amacına ulaşmış ve de abisinin canını yakmıştı fakat Bora, kendi içindeki ateşi Begüm'e de değdirmekten çekinmeyerek belki de ona hayatının dersini veriyordu.

♠

Begüm gittikten sonra Hande, Gökhan ve ben tüm günü beraber geçirmiştik. Hava kararmıştı. Bora ne mesajıma cevap vermiş ne de sonraki çağrılarımı yanıtlamıştı. Herkese göre bu iyi bir şey gibi dursa da ben artık emin olamıyordum. Gökhan, onun bana sinirlenmediğini düşünse de bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamamak için aptal olmak lazımdı. Kendimi sorguladığımda, kendimde hiçbir suç bulamıyordum. Anıl'ın fotoğrafını saklıyor olmanın bir suç olduğunu düşünmüyordum. Evden çıkmadan yerden aldığım ve tekrar eski yerine koyduğum fotoğrafı saklamaya da devam edecektim.

"Naz, akşam yemeğini evde mi yemek istersin?" diye sordu Gökhan. Hande ile göz göze gelmiştik. Bana ne olduğunu sormamıştı ama bir şeylerin döndüğünü tatsızlığımdan tahmin ediyor olmalıydı.

"Evet, ben kalksam iyi olur." dedim, gülümseyerek.

"Ben bırakacağım seni." dedi Gökhan.

"Gerek yok... Yemeğinizi yiyin siz, ben kendim giderim." dedim.

"Şimdi Bora'yla yeniden atışmama gerek yok." dedi Gökhan, hesabı istemek için gözleriyle mekanı tarıyordu.

Hande ise ısrarla bir şey sormuyordu. Bu sırada telefonum çalmaya başladı. Bora arıyordu.

"Efendim?" dedim, heyecanla.

"Konum at bana." dedi. Sesi buz gibiydi. Ve telefonu suratıma kapattı. Dalga mı geçiyordu? Pekala nerede olduğumu öğrenebilirdi, bu aramayı yapmasa da olurdu. Derin bir nefes aldım. Suratıma bakan insanların, nefret ettiğim birisinin aradığını düşünmeleri gerekirken; Hande ve Gökhan, Bora'nın aradığını anlamıştı.

Bora'ya bulunduğumuz yerin konumunu attım.

"Geliyormuş." dedim. Gökhan, başını hafifçe anladığını belli etmek için salladı. Hande, belki de yanımıza geldiğinden beri yaptığı gibi, ortamı neşelendirmek için bir şeyler anlatmaya devam etti. Ve ben de onu dinliyormuş gibi yaparak, sessizliğimde boğulmaya devam ettim.

"İyi akşamlar." dedi bir müddet sonra, Bora'nın buz gibi sesi. Bakışlarımı ona çevirdim. Gözlerinde de, tüm dünyanın iklimini kutuplara çevirmeye yetecek soğukluk olduğunu görebiliyordum. *Demek ki Anıl'ın fotoğrafını saklaman, Bora için bir suçmuş Naz.*

"Hiç oturma da eve gidelim." dedim, düz bir sesle. Oturmaya niyeti var mıydı, onu bile bilmiyordum.

"A-aaa! Oturun canım. Birlikte yemek yiyelim." dedi Hande, abartılı bir gülümsemeyle. Hande, sevgilimle atıştığımızda ya da bir sorun yaşadığımızda, olayları sihirli değneği varmışcasına çözecek ilişki tecrübesine sabitti elbet; ama ben ona gol atmış ve Bora Karabey'le sevgili olmuştum. Hande'nin bile, söz konusu Bora olduğunda elinden hiçbir şey gelmezdi.

"Bence de." dedi Bora. Ve sandalyeyi çekip oturmuştu bile çoktan. Hatta, iyicene yerleşmişti de. Bir elini kaldırıp garsonu çağırdı. Bana inat olsun diye mi böyle davranıyordu? *Acıkmıştır diye düşün de ağzınızın tadı bozulmasın Naz.* Tat mı kalmıştı ki?

"N'aber?" diye sordu Gökhan, Bora'ya.

"Verdin mi kararını?" diye yanıtladı Bora, Gökhan'ı. Üstelik keskin ve oldukça soğuk bir sesle yapmıştı bunu; kırmaya ve dökmeye ant içmiş gibi davranıyordu.

"Sen sabırlı bir adamsındır. Ne bu acele?" diye sordu Gökhan. Sesindeki ve yüzündeki kırgınlığı gizleme gereği duymamıştı. Belki sınırlarını Bora kadar net çizemiyordu ama gerçekten de canı yanıyordu; bunu ben bile anlayabiliyordum.

"Buyurun efendim ne alırsınız?" diye sordu, araya giren garson.

"Rakı!" dedim, dan diye ve sert bir sesle. Bora dışındaki tüm gözler şaşkınlıkla bu ani çıkışıma çevrilmişti ve buna garson da dahildi.

"A-aaa Hande!" dedi, uzaktan gelen bir ses. Bu sefer Bora da sesin geldiği yöne dönme zahmetinde bulunmuştu. "Ve Nazlı Alaca!" dedi, masaya gelen Arzu.

"N'aber Arzu?" dedi Hande, ayağa kalkmış ve Arzu'ya sarılıyordu. Aynısını ben de yaptım. İçmeden sarhoş olmak da sevdaya dahildi; Arzu'ya tezkeresini alıp da sağ salim evine dönen evladım muamelesi yapmıştım.

"İyilik! Naz tebrik ederim, nişanlanmışsın." dedi Arzu, gülümseyerek.

"Tanıştırayım, Bora." dedim, elimle nişanlımı göstererek. Bora, tüm soğukluğunu bir kenara bırakıp nazikçe Arzu'yla tokalaştı ve dakikalar içinde, Arzu yemekte bize eşlik etmeye karar verdi. Bir derece iyi de olmuştu aslında; Arzu, belki sessizliğe saklı belki de yüksek ses çıkaracak gerginliği üfleyerek havaya uçurmuştu.

♠

Yemeklerimizi yerken Bora ya da Gökhan ne düşünüyordu bilmiyordum ama Hande ve benim tek odağımız Arzu'ydu. Bizden iki yaş büyüktü. Amerikan Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirmişti. Mezun olduktan sonra bir süre Amerika'da yaşamış ve şimdi, hazırlık kampüsünde göreve başlamıştı. Tüm bunları biraz evvel öğrenmiştim.

"Demek sen Kilyos'a yerleştin." dedim, Arzu'ya gülümseyerek.

"Evet evet. Hazırlık kampüsündeyim işte. Gelsene bir gün derse, konuk olarak." dedi Arzu, gülümseyerek.

"Kızım daha o kendi derslerine gelmeye zor ikna oldu." dedi Hande, sevimli bir şekilde. Gökhan'ın Hande'ye bakışları çok güzeldi. Ve ancak, Hande'ye baktığında gülümseyebiliyordu bu masada. Çünkü yanımda oturan nişanlım, Gökhan'ın üzerindeki buz gibi sert olan bakışlarını çekme zahmetinde bulunmuyordu.

"Ya ama kampüs evine yakınmış, arada uğrayabilir." dedi Arzu, Hande'ye. Onu hiç arayıp sormamama rağmen, hâlâ beni seviyordu anlaşılan.

"Gelmeye çalışırım." dedim, gülümseyerek.

"Sen peki Hande? Yazılım üzerine mi çalışmak istiyorsun hâlâ?" diye sordu Arzu. Hande, rakısından bir yudum alırken gururla gülümsedi.

"Kesinlikle!" dedi Hande. "Hatta iş arıyorum şimdiden, kendimi yetiştirmek üzere." diye devam etti.

"A-aa? Gel part-time çalış şimdiden bizde. Hedeflediğin kariyere faydası olacaksa." dedi bir ses. Dakikalardır konuşmadığı için yadırgadığım bir ses. Bora'nın, şimdi buz gibi olmayan ve tok çıkan sesi... Hande'nin gözleri sevinçten fal taşı gibi açılmıştı.

"Faydası olacaksa mı? Dalga mı geçiyorsun benimle, Karabey Holding'ten bahsediyoruz!" dedi Hande, Bora'ya. Sesi yüksek çıktığı için Bora kızar mıydı? Sanmıyordum. Çünkü gülümsüyordu. Benimse canım yanmıştı. *Saçmalama Naz, Hande için sevin.* Hande için elbette seviniyordum ama daha bu sabah, bana çalışmayacağım hakkında kesin bir yargıyla konuyu kapatan adamın, benim en yakın arkadaşıma bu teklifle gelmesi içimi kıyıyordu.

"E güzel. Neden daha evvel söylemedin? Uğra müsait olduğunda, yazılım departmanını bilgilendiririm ben." dedi Bora, gülümseyerek. Hande, sevinç içinde parıl parıl parlayan gözlerini önce Gökhan'a çevirdi, ardından bana

çevirdi. "Hatta gel yarın." diye devam etti Bora. Hande ise mutluluktan ağlamak üzereydi.

"Hatırlıyor musun Naz? Bora bizim okuldaki bir seminerde konuşmacıydı!" dedi Hande, heyecanla. Ardından Arzu'ya döndü. "Geçen sene..." diye bilgilendirdi onu da.

"Bizim zamanımızda da çok istemişti İktisadi İdari Bilimler Fakültesi ama bir türlü ayarlanmamıştı." dedi Arzu, gülümseyerek.

"Neyse işte o gün... Bu anı yaşayacağımı söyleseler hayatta inanmazdım!" dedi Hande. Bakışları gözlerimde durdu. "Sen neden yoktun o seminerde?" diye sordu gözlerini kısarak, bunu yeni hatırladığı belliydi.

"Hakkımı başkasına devretmiştim." dedim, kısık bir sesle. Bora'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama gözlerimi Hande'den ayırmadım.

"Katılım mı sınırlı sayıdaydı?" diye sordu Arzu. Gökhan ile göz göze geldik. Şimdi, içeriye giren kişilerin neden özellikle çok iyi arandığını, neden seminerin küçük salonda olduğunu çok iyi anlıyordum; hatta bundan muhtemelen Gökhan sorumluydu. Gökhan'ın bana bakarken de gülümseyebilmesi, beni mutlu etmişti. Canımın acısını belki de en iyi o anlardı.

"Salon çok büyük değildi. Öncelikli olanlar son sınıflardı ama küçük sınıflardan işletme öğrencisi bir kız, içeriye giremediği için ağlıyordu. Dayanamadım." dedim, tebessüm ederek.

"Hatırladım şimdi! Ben de davetiye alacağım diye canımı dişime takmıştım." dedi Hande, sitemle. Sonra gülümsedi ve gözlerini masadaki herkese tek tek çevirmeye başladı. "Bora'nın zekasını merak ediyordu. Zaten genelde insanları zekalarına göre değerlendirir." diye devam etti. "Ve muhtemelen orada olsaydı, onu köşeye sıkıştıracak sorular sorardı. Mesut Saklıkaya'ya yapmıştı aynısını. Kaya Okulları'nın sahibi hani..."

"Tahmin edebilirim." dedi Bora. Ama gülümsemiyordu. Söz konusu ben olduğumda gülümseme eylemini unutmuştu

sanırım. Aramızdaki sorun, benim tahmin ettiğimden daha fazla olabilir miydi? *Üzülerek söylüyorum ki evet Naz.*

"Senin gelecek planların ne? Senin hedeflerin hep yüksek olmuştu." dedi Arzu, gülümseyerek. Muhatabı bendim. Öncelikli gelecek hedefim, Bora'nın tam olarak kızdığı şeyi öğrenmekti.

"Bilmiyorum." dedim. Arzu ve Hande'nin kaşları çatıldı. Bu benden bekledikleri bir cevap değildi. Ben hep bilirdim. *Egonu kıssan mı Naz?* En azından, ne yapacağımı bilirdim.

"Nasıl yani?" diye sordu Hande, şaşkınlıkla. Şöyleydi ki, sekiz ay dolduğunda ne olacağı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Geleceğim bir muammadan ibaretti. Yanımda oturan adam, yani nişanlım, yani Hande'ye iş teklifinde bulunan adam, yani Bora benim çalışmama izin vermiyordu. Ben, bunu nasıl anlatacaktım?

Bekledim. Aynı, onun yanına geldiğimin ertesi günü Pelin'e dediği gibi, *"Nazlı çok akıllı bir kız. Kendisi için en doğru olan kariyer planını seçeceğine eminim."* demesini bekledim.

Demedi.

Boşlukta sallandığımı hissediyordum. İncecik bir ip vardı boğazımda. Normal zamanda asla rahatsız etmiyordu ama böyle zamanlarda tenimi kesiyordu. Bomboş baktım Hande'nin gözlerine. Arzu hiçbir şey sormadı. Gökhan ya da Bora da ağzını açmadı. Sessizliğime yeniden gömüldüm ve hiçbir şey söylemedim.

Bazı konuşmalar oldu, duymadım. Bora hariç olmak üzere, masadan kahkaha sesleri de yükseldi ama eşlik etmedim. Dakikaları saymadım. Kaç bardak rakı içtiğimi de saymadım. Hiçbir şey saymadım.

Öylece durdum.

Bir el dürttü beni. Tedirgin bir şekilde, bakışlarımı denizden masaya çevirdim. Arzu'nun eliydi bu. Bora'yı da aşmış, bana ulaşmıştı. Dalmış mıydım?

"Efendim?" dedim şaşkınlıkla. Öyle bir tonlamayla söylemiştim ki, masada oturmuyormuşuz da yoldan geçerken bana tanımadığım birisi laf atmıştı sanki. Öyle bir

şaşkınlık hakimdi gözlerimde ve her an küfredecekmiş gibi duruyordum.

"Kızım senden bahsediyoruz bir saattir!" dedi Arzu, gülerek. Ona şaşkınlıkla bakmaya devam ettim. Bora da bana bakıyordu. Aldırmadım. İstese pekâla dikkatimi kendine çekebilirdi. Bana varlığını ya da kim olduğunu hatırlatabilirdi. Yapmadı. "Hani deli gibi sarhoş olmuştun ya... Burada, sahilde!" dedi Arzu ve bir kahkaha attı.

"Ne zaman?" diye sordum, düz bir sesle. Sohbete katılmak yerine, *"Ya siz neyden bahsediyorsunuz? Benim burada ne işim var? Ve siz kimsiniz?"* diye çıkıştıktan sonra çığlık da atabilirdim mesela ama yapamadım. İyi ki de yapamadım; bu çok saçma olurdu.

"Hazırlıkta. Hüngür hüngür ağlamıştın, denize girmek istemiştin. Zor tutmuştuk seni. Onu anlatıyordu Arzu, Bora ile Gökhan'a." dedi Hande, bana bakarak.

"Sahi neden ağlıyordun o gün?" diye sordu Arzu. Anıl'la kavga etmiştik. Bunu mu söylemeliydim şimdi? Anlatmalı mıydım olayın iç yüzünü? Anıl bana sormadan, benim adıma, kendisiyle beraber bir tatil planı yaptı diye ona çok sert çıkıştığımı ve onun da yapmak istediği sürprize karşılık nankörlük ettiğimi söylemesi üzerine birbirimize girdiğimizi ve benim yanından çekip gittiğimi, tam da şimdi anlatmalı mıydım? O gün Anıl'a, kendisini ne zannettiğini sorduğumu ama bugün bir adama, kendisini ne zannettiğini soramadığımı ve bazen böyle olabileceğini de eklemeli miydim peki?

"Aman nereden hatırlasın." dedi Hande, abartılı bir gülümsemeyle. Kendisinin de benim gibi gayet de olayı hatırladığına çok emindim

"Çok başım ağrıyor, artık kalksak mı?" dedim, Bora'ya dönerek. Bakışları ifadesizdi. Başını "Olur." anlamında salladı. Yalnızca Arzu'ya sarıldım. Hızlıca, koşarcasına ve hatta mümkünse eğer, uçarcasına buradan uzaklaşmak istiyordum.

"Naz! Sen de mezun olana kadar part-time bana eşlik edebilirsin. Asistanım olursun. Bir Bora Karabey değilim ama..." dedi Arzu, içten bir tavırla. Gülümsedim. Ve öyle bir gülümsemeydi ki bu, çok güçlü bir el boğazımı sıkıyor, nefesimi kesiyor, krize girene dek hüngür hüngür ağlamamı istiyordu. Hande ile Gökhan'a el salladım ve masadan uzaklaştım.

Bir minibüs, kapının önünde çalışır bir halde bekliyordu. İçine binmem gerekiyordu. Binmedim. Minibüse arkamı dönüp, sahile doğru yürümeye başladım. Bora'nın arkamdan geldiğine, Nazlı Alaca olduğum kadar emindim ve her adımımda muhtemelen onu daha çok sinirlendiriyordum.

Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm...

Sahile ulaştığımda ise iskeleye doğru yürüdüm. Sonra, iskelenin en ucuna kadar yürüdüm. O gün ağladığım yere oturdum ve ayaklarımı denize doğru uzattım. Soğuk muydu? Üşüyor muydum? Bora arkamda mıydı? Beni bırakıp gitmiş miydi? Ne kadar sinirliydi? Umrumda bile değildi. *Pardon Naz?* Yani Bora umrumdaydı da kalan hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Ben çalışacağım." dedim. Sesim, beni bile şaşırtacak derecede güçlü çıkmıştı. Denize konuşmuştum sanırım, çünkü hiçbir cevap alamadım. Belki de yoktu arkamda, boşluğa konuşuyordum. Bir süre daha öylece durdum. "İstesen de istemesen de çalışacağım. Benim derdim kariyer falan de-"

"Okuduğun bölümü çok seviyorsun." dedi. Sesi yumuşacıktı. Bana mı öyle gelmişti? Kaşlarımı çattım. Sinirli olması gerekmez miydi? "Ve o sevdiğin bölümden mezun olmamak için diretiyorsun." diye devam etti.

"Nasıl yani, ne demek-"

"Okula benim zorumla gittin cuma günü Nazlı." dedi, yorgun bir sesle.

"Olabilir ama so-"

"Eğer gerçekten düzenli olarak okula gidersen, düzenli olarak dersine çalışır ve sınavda müfredata uygun

yöntemleri kullanırsan... Mezun olduktan sonra bunu bir daha konuşabiliriz." dedi. Bu sefer sesi, kendinden emin çıkmıştı.

"Geleceğim tam bir belirsizlik ve bundan nefret ediyorum." diye mırıldandım.

"Belki de kalbindeki savaşta beni bu kadar desteklememeliydin." dedi. Şaşkınlıkla ona döndüm, ne alakası vardı? Yere oturmuş, dizlerini karnına doğru çekmiş, dirseklerini dizlerine yerleştirip ellerini öne doğru uzatmış ve bakışlarını denizde tutuyordu.

"Ne alakası var seninle?" diye sordum, sersemce çıkan bir sesle. Bakışlarını bana çevirdi. Gözlerinin karası dumanlıydı; içinde gerçekten de yangınların çıktığını o an anlamıştım.

"Yurtdışında çok daha güzel bir hayatın olabilir Nazlı." dedi. Ve bunu söylerken de oldukça ciddiydi. "Burada olmaz. Türkiye'de olmaz. Benim yanımda olmaz Nazlı. Düzenin olamaz bir kere." diye devam etti.

"Nasıl yani?" diye sordum, tedirgin bir şekilde.

"Her gün aynı saatte evden çıkıp, aynı saatte eve giremezsin mesela. Tehlikede olacaksın. Düzensiz bir düzen oluşturmak zorunda kalacağız seninle. Gittiğin her yerde koruma altında olmak zorundasın." dedi ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Nazlı, senden almak isteyecekleri şey canın. Farkında mısın?" dedi. Çok ciddiydi.

"Sen beni korursun." dedim, kendimden emin bir şekilde.

"Küçük düşünüyorsun." dedi. Bakışlarını yeniden denize döndürdü. "Beni gözünde çok fazla büyütüyorsun mesela, ben süper kahraman değilim." dedi. Kapkara gözleri yeniden gözlerimi buldu. "Anıl'ı ben yaşatmadım Nazlı. Param vardı ve tedavi masraflarını ödedim. Düşünerek adım atan birisiyim, geleceği gören bir insan değilim. Birisi sana silah doğrulttuğunda, ondan önce davranıp ben ona kurşun sıkabilirim veya senin önüne atlayabilirim ama mermiyi durduramam ya da yönünü değiştiremem mesela... Ben kahraman değilim, insanım. Kahraman olsaydım, ablamı kurtarırdım..." dedi, yürek yakan bir sesle.

"Geceleri görüyorsun ama?" dedim. Onu teselli etmeye mi yoksa onu gerizekalı olduğuma ikna etmeye mi çalışıyordum, hiçbir fikrim yoktu. Yüzünde mimik oynamamış, kelimelerim ona ulaşmamıştı bile.

"Çok daha güzel bir hayatı hak ediyorsun. Bir şiir kitabının arasında, belki yıllarca bir fotoğraf saklayacak kadar masum bir aşkı... Onun için bir yola girerken bile, ona döneceğinin sözünü yine onun fotoğrafına verdiğin masum bir aşkı. Başına gelen en kötü şey, içindeki sevginin karşılığını alamamak olsun. İnan bana, benimle yaşayacağın hayatın yanında bu hiçbir şey." dedi. Yüzü de sesi de ifadesizdi ama canının yandığını tam içimde hissetmiştim. Bora, Anıl'ın fotoğrafını saklamama sinirlenmemişti. Hissettiğini açıklayacak kelimeler var mıydı bilmiyordum. Kelimeler tükenmişti.

"Senden vazgeçmeyeceğim." dedim. Kara gözleri yeşil gözlerimden ruhuma doğru gidiyor, orada bir yere dokunuyordu. Daha bu sabah, gidebileceğimi söylüyordum ama kalbimin, bulunduğu yere çivilendiğini ve atmaya devam ettiği sürece, Bora'dan asla gidemeyeceğimi çok iyi biliyordum.

"Bir de vazgeçseydin?" dedi, kaşlarını kaldırarak. Yüzüne birkaç saniye muzip bir ifade yerleşmişti. Havayı dağıtmaya çalışıyordu ama o muzip ifade kusursuz çehresinde çok duramamıştı. En azından çabalamıştı.

"Sen benden vazgeçer misin peki?" diye sordum. Neşesiz ve küçücük bir kahkaha attı.

"Benimle pazarlık yapmaya mı çalışıyorsun sen?" diye sordu, kaşlarını çatmaya çalışarak. Ama yorgundu. Bunu bile yapamamış, mecali kalmamıştı. Gözlerinden, sesinden akıyordu bu yorgunluk. Fiziksel değildi; ruhsaldı elbette ve belki de köşeye sıkışmıştı. Düşünemiyordu. Tüm planlarının ortasına yıldırım gibi düştüğümü gerçekten de ilk kez bu kadar net hissetmiştim.

Zayıf noktasıydım onun; küçük kız kardeşi bile, beni kullanarak kendisine tepki vermesini sağlamış, sesini ona

ancak öyle duyurabilmişti. Onun zayıf noktası olmak benim açımdan güzel karşılansa da onun için çok kötü bir şeydi; ve hatta felaketti.

"Merak ediyorum sadece." diye mırıldandım.

"Sana, benimle yaşamaya başladığın ilk gün bir şey söylemiştim Nazlı. Hatırlıyor musun?" dedi. Söylediği her şeyi hatırlıyordum ama onun şu an ne kastettiğini bilmiyordum. "Yaşamanı söylemiştim. Buna sadık kaldığın sürece, bir aptallık yapıp kendini ortaya atmadığın, her şeyden önce kendini düşündüğün sürece ben senden vazgeçmem. Ama sen... Gün olur da... Kendini birileri ya da bir şeyler için feda etmeye kalkarsan ölmelisin. Eğer ölmezsen... Ben seni öldürürüm. Yok yok öldürmem, bu acısız olur... Yaşarsın ama ölmek istersin." dedi. Ve bunda da çok ciddiydi.

Söylemiyordu ama biliyordum; kendisini benden esirgerdi.

"Anladım, aşk ya da herhangi bir şey uğruna ölümü göze almayı çok saçma buluyorsun." diye mırıldandım. "Daha evvel de söylemiştin. Kaç kez vallahi saymadım." diye devam ettim. Yüzünde küçük bir tebessüm oluştu.

"Ve aşk uğruna soğuktan donmayı da saçma buluyorum. Eğer hastalanırsan seninle asla ilgilenmeyeceğim." dedi. Kocaman bir kahkaha atmıştım. Şimdi hissediyordum, hava gerçekten de soğuktu. Ve onun üzerinde bana verebileceği bir ceketi bile yoktu. Oturduğu yerden kalktı ve iki adım atarak iskelenin ucuna geldi. Elini uzatarak, beni bir çırpıda kaldırdı.

"Evden mi çalışsam ben?" dedim. Elimi avcunun içine aldı ve yürümeye başladık. "Mesela gayet de formüllerimi evde yazabilirim zaten, sonrasına bakarız. Ya da dur dur... CIA değil tabii de acaba MIT'e falan mı başvursam?" diye devam ettim. Aniden durduğunda, ben de durmak zorunda kalmıştım. Yüzünde çok komik bir ifade vardı. Gülmemek için çok zor duruyordum.

"Nazlı... Ben senin tabirinle mafyayım." dedi, ciddi bir sesle. Daha fazla dayanamadım ve kahkaha atmaya

başladım. "Bunu MIT'e girmek istediğin için değil, benimle dalga geçtiğin için hatırlattım sevgilim." dedi. *Ve top ağlarda, çok güldüm vallahi! Kusura bakma Naz ama sana sağlam kapak oldu.* "Ayrıca mezun olmadan evden de çalışamazsın, izin vermiyorum." diye devam etti. Kahkaham yarıda kesilmişti. Ben şaşkınlıkla yüzüne bakarken, o yürümeye devam edince, ben de yürümek zorunda kaldım.

"Telefonda nasıl Kara dedi Begüm, riskli değil mi?" diye sordum. Durdu ve bakışlarını yüzüme sabitledi.

"Beraber miydiniz?" diye sordu.

"Bilmiyor muydun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Hayır. Takip etmeyi bıraktılar Begüm'ü." dedi, ciddi bir ifadeyle. "Dinlenmesi engelli telefonlarımızın. Ve seninkinin de... Ama buna çok güvenme, tedbirli ol. İstisnaydı bugünkü." dedi ve yeniden yürümeye başladık. Begüm hakkında asla konuşmak istemediğini çok iyi anlamıştım.

"Bora." dedim, sahilde bekleyen minibüse yaklaştığımızda. Bakışları kısa süreliğine beni buldu. Durdum. O da durmak zorunda kaldı. "Eğer o fotoğraf senin için sorun olacaksa... Onu kaldırabilirim. Yani yırtıp atmam dürüst olmak gerekirse, çünkü bu saygısızlık... Ama halamda bırakabilirim kitabı. Ki o kitap da Anıl'ın hediyesi." dedim. Gözleri kısılırken, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

"Geçmişin beni ilgilendirmiyor. Daha kaç kere söylemem gerekiyor bilmiyorum. Ben sadece bugününle ilgileniyorum. Ve bugün, nerede olduğunu görüyorum." dedi. Alnıma güçlü bir öpücük kondurdu ve elimden tuttu. Yeniden yürümeye başladık.

♠

Balkondaydım. Ormandaki ağaçlar rüzgarla dans ediyorlardı ve ortaya çıkan senfoni benim iyicene uykumu getiriyordu. Biraz evvel Bora'nın tenime karışan teninin huzurunu hala nemli vücudumda hissediyordum. *Yine saçlarını doğru düzgün kurutmadın Naz!*

"Müsait misin?"

Ekranıma düşen mesaja şaşkınlıkla baktım. Gökhan, gecenin 01:17'sinde bana neden mesaj atıyordu; bilmiyordum. *İşte cevap vererek öğrenebilirsin Naz.*

"Alo, Naz." dedi Gökhan, sakin bir sesle.

"Müsaitim, bir şey mi oldu?" diye sordum, merakla.

"Yok yok." dedi Gökhan, hızlıca konuşarak. "Merak ettim her şeyin yolunda olup olmadığını." diye devam etti. Gökhan, Bora ile aramızdaki sorun için endişelenmişti, ilk kez. *Belki de ilk kez değildir Naz, fakat şu an Bora'ya soramaz; o yüzden seninle konuşuyor.* Aralarındaki sorun benim sandığımdan büyüktü sanırım ve bu da kafamı oldukça meşgul ediyordu.

"Yolunda her şey." dedim, sıcacık bir sesle.

"Güzel." dedi Gökhan ve derin bir nefes aldı. "Ben rahatsız etmeyeyim daha fazla seni." diye devam etti.

"Gökhan." dedim, aniden. "Aslında benim de seninle konuşmam lazımdı. Yardımına ihtiyacım var." diye devam ettim.

"Hayırdır?" dedi Gökhan.

"Hayır hayır." dedim, kısık bir sesle. "Ben Bora'ya bir sürpriz yapmak istiyorum da..." diye devam ettim, çekinceli bir tavırla. Aralarında benim de kafamı meşgul eden ve ayrıntılarını bilmediğim bir sorun vardı fakat, ben kendi sürprizim için yalnızca Gökhan'dan yardım isteyebilirdim.

"Bora yanında değil mi?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla.

"Banyoda." dedim ve derin bir nefes aldım. "Cumartesi günü, Bora'yı biraz oyalaman mümkün mü?" diye sordum, tereddütlü bir ifadeyle.

"Nasıl yani?" diye sordu Gökhan.

"Cumartesi günü... Ben bir rezidans kiralamak istiyorum. Ve orada, sanki kendi evimmiş gibi Bora'ya yemek hazırlamak falan istiyorum." dedim, ciddi bir ifadeyle.

"Fantazi mi bu?" diye sordu Gökhan, şaşkın ama muzur bir sesle. *Çüş Naz!*

"Çüş!" dedim, sitemle. "Böyle dan diye sorulur mu çok ayıp." diye devam ettim. "Neyse ne, sana ne?" dedim, hafif

sert bir sesle. "Sen yardım ediyor musun, etmiyor musun?" diye sordum, terslenerek. *Sakin ol Naz, böyle yardım istenmez!*

"Iıı." dedi Gökhan, üç saniye kadar. "Çok zor." dedi, çok zor bir şekilde. Derin bir nefes aldı ve dört saniye boyunca konuşmadı. "Yani riskli Naz." dedi, sıkıntılı bir sesle.

"Nesi riskli ki?" diye sordum, itiraz edercesine. "Bora'nın standartlarında bir rezidans kiralarım. Güvenlikle de sen ilgilenirsin işte... Bana eskortluk eden adamlar da Bora'ya nerede olduğumu söylemez, ki sen onu oyalıyor olursun da zaten. Ne olacak ki?" dedim, kısık bir sesle. Hevesimin kırılması, ses tonlamama da yansımış olmalıydı.

"Yani zaten nane mollayız Bora ile. Bir de şimdi bunun için karşı karşıya gelmeyelim ya." dedi Gökhan, sıkıntılı bir nefes vererek. "Mis gibi ev var işte kızım, ne rezidansı?" diye devam etti.

"Burası Bora'nın evi Gökhan, düz mantık mısın sen?" diye sordum bir hışım. Gökhan sıkıntılı bir nefes daha verdi. "Lütfen kırma beni." diye devam ettim.

"Ya bir kere, Bora'ya senin varlığını unutturacak bir oyalama şekli yok. Ne yapayım yani, nasıl oyalayayım adamı?" dedi Gökhan. *Haklı Naz, Bora anlar...*

"Sen bulursun bir yolunu eğer istersen." dedim, ısrarcı bir ifadeyle. Bu sırada Bora banyodan çıkmış ve giyinme odasına ilerlerken gözü birkaç saniyeliğine bana takılmıştı.

"İyi tamam." dedi Gökhan, istemeye istemeye. Bu benim için çok değerli bir yardımdı; bu yaptığını asla ama asla unutmayacaktım.

"Sen bir tanesin!" dedim, sevinçle. Balkon kapısı açıldığında şaşkınlıkla Bora'ya bakmıştım. Hava soğuktu, saçı ıslaktı, göğüs kaslarından adonislerine doğru süzülen su damlacıkları, altına giydiği eşofmana doğru akıyordu; bu şekilde balkona çıkacak kadar delirmiş miydi? *Kiminle konuştuğunu merak ediyor Naz'cığım; malum saat 1'i 23 geçiyor da!*

"Biliyorum." dedi Gökhan, gülerek. Bora, hiçbir şey söylemeden yanıma doğru ilerledi ve koltuğa oturdu. Kaşları çatık, yüzü sıkıntılıydı ve de dudaklarını dişliyordu. Telefonu kapattığım an kükreyeceğini düşünmüştüm; acaba hiç kapatmasa mıydım?

"Tamam ben kapatıyorum, Bora duştan çıktı." dedim, kısık bir sesle. Bora'nın çatık kaşlı çehresi bana çevrildiğinde ne düşündüğünü çok merak etmiştim.

"Tamam, haberleşiriz. İyi geceler." dedi Gökhan.

"İyi geceler." dedim, gülümseyerek. Telefonu kulağımdan ayırırken, Bora yalnızca yüzüme bakıyordu. "Sıhatler olsun, üşüyeceksin." dedim, yumuşacık bir sesle.

"Saat bir buçuk Nazlı." dedi Bora, sert bir sesle.

"I-ıhh." dedim. Demiş bulundum. Saat henüz 1'i 26 geçiyordu ve ben nedense, üzerine dört dakika ekleyerek söylemesi çok önemliymiş gibi düzeltme ihtiyacı hissetmiştim. *Bu eyleminde oldukça haklısın Naz; bakarsın saat "bir buçuk" olamadan ölür gidersin (!)* "1'i 26 geçiyor aslında." dedim, kısılan sesimle.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu. Sesi ya da ifadesi meraktan çok uzaktı. Alenen kiminle konuştuğumun hesabını soruyordu; ve belki de bunu ilk kez yapıyordu. Kısılan gözlerimle iki saniye boyunca yüzüne baktım ve derin bir nefes aldım.

"Hesap soruyorsun?" dedim, şaşkınlıkla.

"Kiminle konuştuğunu soruyorum." dedi.

"Tamam bu hesap sormak." dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Lafı dolandırma Nazlı." dedi, sert bir ifadeyle. "Ve ben senin kalbini kırmadan, kiminle konuştuğunu söyle." diye devam etti. *Naz! Adam zaten çok kötü bir gün geçirdi, bilerek mi yapıyorsun?* Bilerek yaptığım herhangi bir şey yoktu; sadece takındığı tavır hoşuma gitmemişti.

"Hatırlıyor musun?" diye sordum, dümdüz bir sesle. "Ben sana Mila'yı sorduğumda, sen bana üsluptan bahsediyordun." diye devam ettim.

"Aynı şey mi sence Nazlı?" diye sordu, sinirden olduğu belli gülümsemesiyle. Kaşları havalandı ve yüzüme şaşkınlıkla bakmaya başladı.

"Aynı şey bence." dedim ve telefonu koltuğa bırakıp ayağa kalktım. Ve pek tabii ayağa kalktığım gibi Bora'nın elleri tarafından kucağına çekildim.

"Kiminle konuştuğunu sen söyleyeceksin." dedi, burun buruna geldiğimizde. "Ben o telefonu kurcalamam." diye devam etti. Gülümsedim ve iki saniyeliğine dudaklarımı dişledim.

"Yani meraklıyım ama saygılıyım da...diyorsun." dedim ve dudaklarına doğru yaklaştım. Ani bir manevrayla ellerini belime yerleştirip, dudaklarını dudaklarımdan uzaklaştırdı.

"Oyun oynama benimle. Pişman olursun." dedi, ifadesiz bir şekilde. Daha çok gülümsedim.

"Daha önce telefonumu kurcalayıp, bana gelen mesajları okumuştun." dedim, ellerimi boynuna dolayarak. "Yani şimdi de eğer istersen, bakarsın." diye devam ettim.

"Hayır." dedi, aynı ifadesizliğiyle. *Yalan söylüyor Naz, ne demek hayır? Anıl'la son kez mesajlaştığınız gün, sana gelen mesajları okudu?*

"Yapma Bora, biliyorum okuduğunu." dedim, şaşkınlıkla.

"Gökhan, Hande'nin telefonuna bir fotoğraf yollamamı, kendisinin şarjının bitmek üzere olduğunu yazmıştı bana. Ama bende Hande'nin numarası yoktu ve muhtemelen senden alabilirim diye, Hande'den bana mesaj atmayı akıl edememiş. Seni uyandırmak istemedim. Ekranda mesaj bildirimlerin vardı ama umursamadım. Kilidi açtığım an, Anıl'ın fotoğrafı çıktı karşıma, sanırım en son ona bakmışsın. Fotoğraftan çıkıp, Hande'ye yazabilmem için de mecburen önce Anıl'ın sayfasına dönmek zorunda kaldım. Ve inan bana, mesajların mavi tik olması umurumda bile değildi. Gökhan'a fotoğrafı gönderdim ve sohbeti sildim çünkü senin telefonunda kalmaması gereken bir şeydi." dedi.

Şaşkınlıkla yüzüne bakıyor ve hiçbir şey söyleyemiyordum. *Çüş Naz, çok mahçup oldum, sen de olmalısın!* Mahçup

olmaktan ziyadesiyle uzak fakat şaşkındım; Bora, bu hayatta hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığının kanıtıydı.

"Gökhan'la konuşuyordum." dedim, kısık bir sesle. Yüzündeki ifadesizliği koruyarak dört saniye gözlerimin içine baktı.

"Neden ilk sorduğumda söylemiyorsun?" dedi.

"Tavrından hoşlanmadım." dedim, omuzlarımı kaldırıp indirirken. "Yani telefonla konuşmam suçmuş gibi yüzüme bakıyordun." diye devam ettim.

"Ne istiyor bu saatte Gökhan?" diye sordu, tok bir sesle.

"Al işte." dedim, göz devirerek. "Bu saatle öğlen ikinin ne farkı var ki?" diye sordum, ciddi bir ifadeyle.

"Aklı başında hiç kimse, bir insanı, gece yarısından sonra aramaz Nazlı." dedi ve önce belimdeki ellerini çekti; sonra da boynuna doladığım ellerimi çekmem gerektiğini bana hissettirdi. "Ve aklı başında herkes, sevgilisinin gece yarısından sonra kiminle telefonda konuştuğunu sorgular." diye devam etti. Beni koltuğun yan tarafına bırakarak, ayağa kalktı ve arkasına bakmadan içeriye girdi.

Kırk beş saniye boyunca kalakaldığım koltuktan yavaşça ayrılıp, odaya girdim. Bora çoktan yatağa girmiş, sırt üstü uzanmış ve de iki elini birden başının altına yerleştirmişti. Gözleri kapalı, kaşları ise çatıktı. Usulcacık yatağa girdikten sonra, Bora'ya doğru yaklaştım. Kendisine yaklaştığımın gayet bilincinde olmasına rağmen hiçbir tepki vermedi. *Bravo Naz! Küstürdün adamı.*

"Küstün mü?" diye sordum, üzgün bir ses tonuyla. Gözlerini açtı ve ifadesiz bakışlarını birkaç saniyeliğine gözlerimde tutup yeniden gözlerini kapattı. Parmak uçlarımı sakallarında dolaştırmaya başladım. "Ben alışık değilim, birine yaptığımın ettiğimin hesabını vermeye." dedim, mırıldanarak.

"Ben sana hesap sormadım Nazlı." dedi, gözlerini açmadan. Sesi ise dümdüzdü. "Sen, bu saatte telefonla konuşmanın anormal olduğunu düşünmesen, hesap sorduğumu da düşünmezdin. Bence zaten sen de benimle

aynı fikirdesin." diye devam etti. Haksız diyemezdim; fakat haklı olduğunu söylemek de istemiyordum.

"Haklısın." dedim, dan diye. Eğildim ve dudaklarına küçücük bir öpücük kondurdum. "Ama yani sonuçta Gökhan, elin Mila'sı gibi, hayatının aşkı olduğumu falan söylemedi." diye devam ettim.

"Halletmedik mi onu?" diye sordu, meraklı bir sesle. Gözlerini hâlâ açmamıştı.

"Halletmiş olmamız, laf sokamayacağım anlamına gelmiyor." dedim, ciddi bir ifadeyle.

"İyi geceler." dedi, dümdüz bir sesle.

"Yaaa!" dedim, sitem ederek. "Gözlerini açar mısın?" diye sordum, yumuşacık bir ifadeyle. Gözlerini açtı ve ifadesiz bir şekilde bana bakmaya başladı. "Aynı evde, senden ayrı yatmak istemiyorum." dedim.

"Ayrı mı yatıyorsun benden şu an?" diye sordu, gözlerini kısarak.

"Birazdan olacak olan o. Çünkü tam da şu an senden ayrı uyuma işkencesini göze alarak diğer odaya gitmek üzereyim." dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Ha bir de?" dedi, şaşkınlıkla. "Tehdit ediyorsun beni?" diye devam etti. Dudakları iki yana kıvrıldı. "E git Nazlı, tutmayayım ben seni." dedi, gülümserken.

"Tehdit etmiyorum." dedim, ciddiyetimi bozmadan. "Sadece sen bana böyle ifadesiz bakınca kendimi kötü hissediyorum. Bana sarılmadan yatacağına, ayrı ayrı uyuyalım daha iyi." diye devam ettim, üzgün bir ifadeyle.

"Çok üzerime geliyorsun Nazlı." dedi, sıkıntılı bir tavırla. "Yaşanılan gergin anları sindirmeme hiç müsaade etmiyorsun." diye devam etti. "Bugün masayı devirip evden çıktım, daha ben Kilyos'a inmeden beni aradın." dedi ve derin bir nefes aldı. "Eğer bana izin vermezsen, bana doğru attığın her adımda daha da uzağına itersin beni. Çünkü birazcık dursan, ben zaten sakinleştiğimde sana geleceğim." diye devam etti.

"Ya gelmezsen?" diye sordum. Endişe miydi bu bilmiyordum ama merak ediyordum.

"Gelmezsem, beklemene değer birisi değilimdir zaten." dedi, tebessüm ederek. "Gelirim, merak etme." diye devam etti.

"Söz ver." dedim, hızla. Çünkü ben biliyordum beklemenin ne demek olduğunu. Annem ve babamı beklemiştim ilk önce. Anneannemin bahçesindeki altı bergamot ağacını, bin yedi yüz seksen bir kez saymıştım ama onlar gelmemişti. Anıl'ın bana gelmesini kaç gece ya da kaç gün beklediğimi bile bilmezken, beklemenin ne kadar acı bir şey olduğunu tekrar tekrar öğrenmiştim. Gelmeyecek birini beklediğinde zaman bile seninle dalga geçerdi. Bir saniye, bir asıra bedellenir ve insan ömründen binlerce asır geçerdi. "Söz ver. Ne olursa olsun, geleceksin." diye devam ettim.

"Gitmeyeceğim ki Nazlı." dedi, şaşkın bir ifadeyle. Saniyeler bile geçmeden aklımdan geçen onlarca düşünceyi mi okumuştu gözlerimde? "Nereye gidersem gideyim, senden gitmem." diye devam etti. "İskelede de dediğim gibi... Eğer kendine, benim sana verdiğim değer kadar değer verirsen ben senden gitmem. Vazgeçmem." dedi.

"Ölme de." dedim. Sesimin neden titrediğini bilmiyordum. Üç saniye boyunca, hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı. "Begüm." dedim, sesimin titremesine engel olmaya çalışarak. "Senin öleceğine inandırmış kendisini. O yüzden ondan uzak olmanı istiyor. Çünkü eğer sen bu kadar yakınındayken, sana bir şey olursa... Dayanamayacağını biliyor." dedim.

"Hayat Nazlı." dedi, gelişigüzel bir ifadeyle. "Yani şimdi ölmeyeceğime söz veremem." diye devam etti, hafifçe gülümseyerek. "Ama." dedi, muzur bir ifadeyle. "Yaşadığım sürece seni de yaşatacağıma söz verebilirim, ister misin bu sözü?" diye devam etti.

"Ondan eminim zaten." dedim, gülerek. "Ucunda ne tür işkence olursa olsun, yaparsın ve beni yaşatırsın." diye devam ettim.

"Evet." dedi, kaşlarını çatarak. "Mesela ölmemen için seni sadece kendime saklayabilirim... Ki bu kulağa muhteşem geliyor." diye devam etti. "Seni eve mi kapatsam?" diye sordu, ciddi bir ifadeyle. Küçük bir kahkaha attığımda, saçlarım yüzüne düşmüştü. Parmak uçlarını saçlarıma uzattı ve özenle kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Gülme." dedi, gülümseyerek.

"O zaman." dedim, kaşlarımı şakacıktan çatarak. "Gece olduğunda sakinleşmeni, gelmeni falan bekleyemem ben. Böyle sert sert durursan, aynı yatakta yatmam vallahi seninle." diye devam ettim. "Gerçi baksana, sen 'G*it Nazlı, tutmayayım ben seni.'* falan diyorsun ama..." dedim, imalı bir ifadeyle.

"Aynı çatı altında olduğumuz sürece, başka yatakta, başka odada yatmanı yasaklıyorum." dedi, gülümseyerek.

"Ya sen bana kızıp başka yatakta yatarsan?" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"I-ıh. Ben yatağımı çok seviyorum." dedi, ciddi bir ifadeyle. Koluna sertçe vurduğumda küçük bir kahkaha attı. "Ne bu senin şiddet sorunun?" diye sordu, gülümseyerek. "Bayılıyorsun buna." diye devam etti.

"Kızdırma o zaman sen de beni!" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle.

"Tamam, söz veriyorum... Ben seyahatte değilsem, veya sen nişana kadar halanda kalmak falan istemezsen... Ayrı yataklarda yatmayacağız. Zaten neden yatalım?" dedi, gülümseyerek. Koluna vurmak için elimi kaldırdığımda, hızla bileğimden kavradı. "Yooook!" dedi, sırıtarak. "Ben istersem olur o." diye devam etti.

"Ne demek nişana kadar! Neden laf sokuyorsun!" dedim, sitemle.

"Bak o zaman da... Gittiğin gece mesaj atmıştın... Hayır madem bir şey yapıyorsun, arkasında dur." dedi, gülerek. Diğer elimle koluna vurmak istediğimde ise, diğer bileğime yapışmıştı. Sanırım ilişkimizin ona kafa atmam gereken yerine gelmiştik.

"Şimdi sana bir küserim vallahi zinhar benimle aynı yatakta yatamazsın!" dedim, sitemle.

"Kaç dakika?" dedi, küçük bir kahkaha atarak. "Kaç dakika dayanabilirsin bensizliğe tam olarak?" diye sordu. Bacaklarımla, Allah neresine isabet ettirirse atmaya çalıştığım tekmelerden sonra, kendimi hızla heybetli gövdesinin altında ve hâlâ ellerim elleri tarafından kilitli bir şekilde bulduğumda, yalnızca bir buçuk saniye geçmişti. Şaşkınca suratına baktım. Vücudumda hareket ettirebildiğim tek yer kafamdı.

"Kafa atmamam için hiçbir sebep yok." dedim, şaşkın bir sesle. Bora, güçlü bir kahkaha daha attığında kaşlarım çatılmıştı.

"Bütün gece böyle uyayacaksın." dedi, gülerken. "Hazır ne olursa olsun aynı yatakta yatma sözü verdik, kaçamazsın... Çek bakalım bana vurmanın cezasını." diye devam etti.

"Canıma minnet böyle yatmak." dedim, gülerek. Bora da güldü. Gülmeye de devam etti. Ben gülmüştüm bitmişti ama o benden on saniye fazla güldü.

"Şimdi canına minnet." dedi, yüzünde asılı kalan gülümsemeyle. "Uyuduktan sonra muhtemelen ağırlığımı üzerine vermeye başlarım." diye devam etti. Gözlerim fal taşı gibi açıldığında, küçük bir kahkaha daha attı.

"Çekil çok ağırsın sen." dedim, endişeyle. "Ölürüm vallahi yapamazsın bunu." diye devam ettim. Kollarımı oynatmaya başlamıştım; Bora şimdiden çok ağırdı. *Saçmalama Naz, hissetmiyorsun bile adamı... Psikolojik o ağır geldiği hissi!*

"Daha neler!" dedi, sitemle. "Ezilirsin sadece." diye devam etti.

"Ya çekil!" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Karabora gelir gece vallahi dayanamam." diye devam ettim. "Korkarım ben." dedim ve bacaklarımı oynatmaya çalıştım. Bu arada Bora ömrünün en uzun kahkahasını atmaya başlamıştı. Hiçbir uzvumu hareket ettiremeyince pes ettim ve yalvarırcasına yüzüne bakmaya başladım. Ama sadece iki saniye yüzüne bakabilmiştim çünkü Bora, yüzünü sağ

omzuma gömüp kahkaha atmaya devam ediyordu ve nemli saçları boynumu serinletiyordu. *N'oluyor Naz?* Bir süre sonra, elleri bileklerimden ayrıldı fakat Bora o kadar çok gülüyordu ki, şaşkınlıktan olduğum yerde kalakalmış ellerimi başımın hizasından ayıramıyordum.

"İyi misin?" diye sordum, tedirgin bir şekilde. Kafasını omzumdan kaldırdı, üzerimden kalktı ve gülmesine asla ara vermeden balkona çıktı. Bense hâlâ yatıyordum. Acaba gülerken, kendini balkondan aşağıya falan atar mıydı? *Saçmalama Naz, neden atsın kendisini?* Bu kadar gülme hâli ancak bir kriz olabilirdi. *Belki de karabasana inanmıyordur Naz; karabasan geleceğini söylemene gülüyordur.* Hiç kimse karabasan gelecek olmasına bu kadar gülemezdi. Acaba Bora, karabasan karşısında da bana kahramanlık edebilir miydi? *Çarpılacaksın Naz!* Bakışlarımı balkonda sigara içen Bora'ya çevirdim ve hâlâ gülüyor olması sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Ben çarpılmazdım; ama gidip Bora'ya bir tane çarpmama çok az kalmıştı.

Yataktan kalktım ve hızlıca odadan çıktım. Amacım, beni odadan kaçırdığını düşünüp derhal kendisine gelmesiydi. Zemin kata indim ve dört bardak su içtim. Bora'nın peşimden geldiği falan yoktu. Yeniden tıpış tıpış yukarıya çıkarken, elimde bir bardak da Bora için su vardı. Eğer gülme krizi geçtiyse içmesi için verecektim. Ama eğer hâlâ gülüyorsa dan diye suratına çarpacaktım.

Odaya girdim. Bora, balkondan içeri girmek şöyle dursun; sanki üç dakika elli yedi saniye geçmemiş gibi hâlâ kahkaha atıyordu. Belki de bozulmuştu ve de bundan sonra böyle kalacaktı. Umarım bu dahil olduğu mafya dünyasında olağan karşılanırdı. Balkona çıktım ve Bora'yı alıcı gözüyle incelemeye başladım. Aslında fena değildi. Hatta itiraf etmek gerekirse, onu böyle kahkaha atarken görmek hiç fena değildi. Acaba, kusursuz karın kaslarını böyle kahkaha atarken mi yapmıştı?

"Sevgilim." dedim, gülümseyerek. Gözleri benimle buluştuğunda derin bir nefes aldı. Birkaç adım atarak ona

yaklaştım ve elimdeki su bardağını ona uzattım. Suyu bir dikişte bitirdikten sonra, bardağı yere koydu ve beni kucağına alarak yatağa doğru ilerlemeye başladı. Her şey çok saçmaydı. *Beynim döndü Naz!*

"İyi geceler sevgilim." dedi kesik kesik aldığı nefesle beraber ve alnıma bir minik öpücük kondurdu. Yüzükoyun uzandığında, kafasını bana çevirmiş ve de sağ koluyla belime sarılmıştı. Biraz sonra, kafasını yeniden omzuma gömdü. Saçlarımın kokusunu içine çektiğini hissedebiliyordum.

"Neye güldün o kadar uzun süre?" diye sordum, kısık bir sesle.

"Karabora'ya." dedi, mırıldanarak.

"Hı?" dedim, şaşkınlıkla. Boynuma küçücük bir öpücük kondurdu.

"Hayatım boyunca hiçbir şeye bu kadar gülmemiştim." dedi.

"Karabora nereden çıktı?" diye sordum, merakla. Bir elimi başının üzerine koyup saçlarını okşamaya başlamıştım.

"Nazlı'nın karabasanıymış anladığım kadarıyla." dedi, kıkırdayarak. *Çüş Naz!*

"Çüş!" dedim şaşkınlıkla. Çünkü, boğazından bu dünyada duyduğum en güzel melodi dökülmüştü. *"Başka her şeyde olduğu gibi, matematiksel bir teori için de öyledir; güzellik algılanabilir fakat açıklanamaz."* demişti Arthur Cayley. Kesinlikle haklıydı; ve de bu melodiyi ömrüm boyunca unutmayacaktım. "Nazlı benim." diye devam ettim. Birazcık daha bir şeyler anlamazsam ben de gülmeye başlayacaktım; çünkü delirmeme ramak kalmıştı. "Ve ben karabasana falan inanmam. Ama eğer karabasan sensen, her gece gelebilirsin." dedim, gülümseyerek. Omzumdan başını kaldırdı ve dudaklarıma çok güçlü bir öpücük bıraktı. Gözlerimi kapattığımda, yeniden omzumda başını hissetmiştim.

♠

174 Gün Önce...

Güne gözlerimi açtığımda Bora'sız bir yatakta yatıyordum. Güne, "Günaydın." dileğiyle başlamamak çok kötüydü. *Günaydın Naz!* Ve pek tabii ben bu aydın gün temennisini Bora'dan bekliyordum. Bora'nın numarasını tuşladığım telefonu kulağıma götürdüm. Bir kez çaldı. İkinci kez çaldı. Üçüncü kez çaldı. Ve dördüncü çalışında ancak açıldı.

"Günaydın." dedi Bora, nefes nefese bir halde.

"Gü-günaydın?" dedim, şaşkınlıkla. "Holdingte misin?" diye sordum, hemen ardından.

"Hayır." dedi ve derin bir nefes verdi. "Garaja geçiyorum." diye devam etti, iki saniye sonra. Derin bir nefes daha aldı. "Çok ihmal ettim." dedi.

"Garajı mı?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Geliyorum." dedim, yataktan kalkarken.

"Sağ ol." dedi Bora. Ben sağ olma temennisi hak edecek hiçbir şey yapmadığıma göre bana söylemiyor olmalıydı. Telefonun kapandığını belli eden "dıt dıt dıt dıiiıt" sesini duymamla, telefonu yatağın üzerine attım.

♠

"Günaydın Nazlı Hanım." dedi Özgür. Üzerimi değiştirip aşağıya inmiştim ve de kapıyı açar açmaz Özgür'le karşılaşmıştım.

"Günaydın." dedim gülümseyerek ve garajın yolunu tuttum.

Bora, barfiks barına ellerini yerleştirmiş, sırt kaslarını huzuruma sunmak suretiyle kendi ağırlığına meydan okuyordu. *Ağzının suyunu silmeni söylemeyeceğim Naz, benim de aktı!*

Durdum. Ömrümün sonuna kadar burada durabilirdim de, zira Bora'nın sırtını hiç bu kadar detaylı incelemediğimi fark etmiştim. Sırtındaki küçük dövmenin bu kadar seksi olduğu konusunda daha evvel bilinçli bir karar vermiş miydim; emin değildim. *İyi ki sporunu evde yapıyor Naz!* Hiç şüphesiz kanat kasları ile bisepslerinden gözlerimi ben alamıyorsam; hiç kimse alamazdı. Ve ben Bora'da gözü olanın gözünü çıkaracak kadar onu kıskanma potansiyeline sahip minnoş

bir sevgiliydim. *Belki de çirkefsindir Naz.* Bora'nın on üçüncü göğe yükselişinde derin ve çok sesli bir şekilde iç çektiğimde, Bora hafifçe kafasını yana doğru döndürdü ve kendini yere bıraktı.

"Nazlı." dedi, bana döndüğünde.

"Merhaba." dedim fakat muhatabım Bora değil göğüs ve karın kaslarıydı.

"Kahvaltı yaparız birazdan. Çok uzun sürmez işim. Sen geç istersen aşağıya." dedi, yumuşak bir sesle. "Terim soğumasın devam edeyim ben." dedi ardından ve kenarda duran fitness matını yere serdi. Şınav pozisyonu aldığında kenarda duran pembe basketbol topuna ve de onun yanındaki tabureye atılmış uzun kollu koşu tişörtüne gözüm ilişmişti. Küçük adımlarla basketbol topuna doğru ilerledim ve topun üzerine oturarak Bora'yı izlemeye başladım.

"Bir... İki...."

"Dokuz!" diyerek saymamı kesti. O dokuzuncuda olabilirdi fakat ben saymaya yeni başlamıştım.

"Beş." dedim.

"On iki!" dedi.

"Altı." dedim.

"On üç!" dedi.

"Yedi." dedim.

"Nazlı sayma!" dedi.

"On beştesin sen haydi... Sekiz." dedim.

"Sabır!" dedi.

"On ve on yedi." dedim. Konuşmadı. "On bir." dedim. Bora'nın şort giydiğini ilk defa görüyordum. Ve kusursuz vücudunun çok güzel ayrıntısı olduğuna şu anda inandığım alt bacaklarının arkasındaki kaslarla yeni tanışıyordum.

"Yirmi." dedim.

"Yirmi bir-sekiz! Nazlı sus!" dedi.

"Yirmi üç." dedim.

"Otuz!" dedi ve sırt üstü uzanıp, çatık kaşlarıyla yüzüme bakmaya başladı. Derin derin nefes alıp veriyor ve göğüs

kaslarını şişirip şişirip indiriyordu. "Spor yaparken zihin de dinlenmeli." dedi, uyarıcı bir ifadeyle.

"Aynen." dedim, gülümseyerek. *Sana, kendisini rahat bırakmanı söylüyor Naz!*

"Hadi sen in, kahvaltına başla." dedi, başıyla kapıyı göstererek.

"Yok ben böyle iyiyim." dedim ve dizlerimin üzerine dirseklerimi yerleştirerek yüzümü avuçlarımın arasına aldım.

"İki set daha şınav çekeceğim, sonra biraz da mekik çekip geleceğim, in sen." dedi, sırt üstü uzandığı yerden doğrularak.

"Mekiği kaç tane çekeceksin?" diye sordum, merakla. Dudaklarını ıslattı, dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve de kaşlarını kaldırarak bir saniyeliğine tavana bakıp derin bir nefes aldı. Kendini neden şekilden şekle sokuyordu? *Sabrının son noktasına yaklaştığının farkında da sabır kotasında yer açmaya çalışıyor Naz.* "Ay sırtım!" dedim, telaşla. Basketbol topunun üzeri o kadar rahatsızdı ki, sırtıma saçma sapan ağrılar saplanmıştı. Bora'nın yanına doğru ilerledim ve kenarda duran bir diğer fitness matını alarak onunkinin yanına serdim. Bağdaş kurarak oturdum ve Bora'yı izlemeye devam ettim.

♠

"Otuz yedi." dedim. Karın kaslarını bu kadar sıkması aklımı başımdan alsa da çok şükür hâlâ sayabiliyordum fakat mekik çekmek onu öyle tehlikeli bir pozisyonda tutuyordu ki; her an bunu sabote edebilirdim. *Kusursuz karın kaslarını mekiğe borçluymuş biraz da Naz.* Zaten, şu an neden benimle sevişmek yerine spor yapmayı tercih ettiğini asla ama asla anlayamıyordum. Sürekli olarak yutkunmaktan dilim damağıma yapışmıştı; matarasındaki suyu tek seferde bitirdim. "Kırk üç." dedim, derin bir nefes alarak.

"Son set." dedi, kendi kendine, ellinci mekiğinde. *Adamı kendinden soğuttun Naz!* Benden soğuyacağına, terini kontrol etmeli ve beni böyle kötü düşüncelerle

sinirlendirmemeliydi. *Bu benim düşüncem Naz, Bora'nın değil!*

"Yedi." dedim.

"Ben yedim ben!" dedi, mırıldanarak.

"Neyi?" dedim, merakla. Düzenli nefes alıp vermesi gerekliliğine aldırmadan, araya sıkıntılı bir nefes sıkıştırdı. "Dokuz." dedim, hemen ardından.

"Kendi sporunu- saysana." dedi.

"On bir. Ben spor yapmıyorum. On iki." dedim.

"Belli oluyor zaten o." dedi. *Sakin ol Naz!*

"Pardon?" dedim, ters bir ifadeyle.

"On dört." dedi.

"Başlarım şimdi senin on dördüne!" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle.

"Pardon?" dedi, ters bir ifadeyle.

"Doğal değil ona bakarsan senin de karın kasların." dedim, sitemle. "Çok seksiler ama yapaylar. Böyle yatıp kalkmasaydın zor yapardın. İşkenceye bak ya! Hoş duracağım diye... Tuhaf tuhaf hareketler. Yat, kalk... Başka bir şey değil!" dedim, somurtarak.

"Kıskanma." dedi, zor bir şekilde konuşarak.

"Ne kıskanacağım ya!" dedim, terslenerek. "Hayır yani güzel bir vücudun var da ne oluyor? Benim de ahlakım güzel!" diye devam ettim. "Ayrıca vücudum da güzel, neden güzel olmasın ki?" dedim.

"Daha sıkı olmalıydı." dedi. *Sakin ol Naz, sakin ol!*

"Önemli olan karnı değil beyni çalıştırmak bir kere!" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Çok şükür gözünü ayırmadığın karın kaslarım kadar beynim de güçlü." dedi, sırıtarak. Kalkmak için manevra yaptım fakat bağdaş kurduğum için bacaklarım uyuşmuştu ve kalkmak isterken kalçamın üzerine sertçe oturmak zorunda kaldım. "Ahh ahh!" dedi Bora, dalga geçercesine. Mekik çekmeyi bırakmış, geriye doğru uzattığı ellerinden destek alarak oturmuş ve sırıtarak bana bakıyordu.

"Çok kabasın." dedim, çemkirircesine. "Küstahsın da!" diye devam ettim. Sırıtmaya devam ederken, beni onaylarcasına kafasını sallayıp bir de göz kırpmıştı.

"Yardım edeyim kalkmana." dedi ve bana elini uzattı. Eline tüm gücümle vurduğumda beni kendine doğru çekti ve az evvel üzerine oturduğu matın üzerine beni yatırarak, ellerimi başımın gerisinde sabitledi.

"Yetti ama hep orantısız güç!" dedim, kaşlarımı çatarak.

"Spor yapsaydın bu kadar da orantısız olmayabilirdi." dedi, sırıtarak.

"GİT SPOR YAPAN BİRİSİNİ BUL O ZAMAN!" diye bağırdım.

"Cık." dedi, geniş geniş gülümseyerek. "Sana spor yaptırmak gibi bir seçeneğim varken... Neden şimdi kendimi yorayım?" diye devam etti.

"Bırak beni, sinir oluyorum bedenimi etkisiz hale getirmene." dedim, ters bir ifadeyle.

"Sevgiliye sinir olunmaz." dedi, kaşlarını çatarak.

"Allah Allah!" dedim, yapmacık bir şaşkınlıkla. "Sevgiliye çirkinsin deniyor, vücudun çok iğrenç deniyor, beyinsizsin, başkaları daha çekici, seni hiç beğenmiyorum falan deniyor ama sinir olunmuyor... Öyle mi?" diye devam ettim, kaşlarımı kaldırarak. Bora'nın gözleri fal taşı gibi açılırken, yüzüme tuhaf bir ifadeyle bakmaya başlamıştı. "Bırak." dedim, bir kez daha.

"Kim dedi onları, ben mi dedim?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Yok, dedem dedi!" dedim, sitemle.

"E bi küfür etmemişim." dedi, gülümseyerek.

"En yakın spor salonuna yazılacağım." dedim, öfkeyle. "Sıkılaşırken, minik minik de kaslar yapacağım." diye devam ettim. Bora, gülümseyerek beni dinliyordu. "O kasları sana elletmeyeceğim..!" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. Kaşları havalanırken, yüzündeki gülümseme de artmıştı. "Ama o kasları elletecek, senden daha kaslı birisini bulmasını da pekala iyi bilirim!" dedim, sert bir ifadeyle. Bileklerimdeki ellerinin gücü arttığında, gülümsedim. *Naz,*

acaba çok mu ileri gittin? "Zorunuza mı gitti Bora Karabey?" dedim, sırıtarak.

"Sen şimdi zoru görürsün." dedi ve derin bir nefes aldı. Bileklerimi tek eliyle, oldukça sıkı bir şekilde sabit tutmaya devam ederken, şortundaki fermuarlı cebi açtı ve cebinden çıkardığı küçücük bir kumandanın bir tuşuna bastı. Garajın kepenkleri yüksek sesle kapanmaya başlamıştı. *Affına sığınıyorum ama şimdi faka bastın Naz!*

Garajın kepenkleri kapandığında, hızlıca üzerimdeki kısa kollu tişörtü çıkartmıştı. Gülsüm Babaanne'nin hediye ettiği, bileğimden hiç çıkartmadığım ve artık benimle bütünleşen nazarlığın hemen önünde duran siyah lastik tokaya uzandı ve ellerimden tutarak beni hızlıca doğrulttu. Saçlarımı telaşla ve özensiz bir şekilde at kuyruğu yaptığında, yüzünde hin fakat samimiyetten uzak bir gülümseme vardı. Beni hafifçe iterek, yeniden sırtımın fitness matıyla buluşmasını sağladı ve üzerime doğru eğildi. İşaret parmağını karnımın üzerinde gezdirdikten sonra, kapkara gözlerini gözlerime sabitledi.

"Ellerini başının altına koy." dedi, emredici bir tonlamayla. Ve bunu yapmamı beklemeden, dudaklarını karnıma götürdü ve sütyenimin altından başlayarak, göbek deliğime kadar küçük küçük öpücükler bırakmaya başladı. Ellerimi refleksif olarak saçlarına götürdüğümde, kafasını karnımdan kaldırmadan, bir eliyle, bileklerimi göğsümün üzerinde kenetlemişti ve kollarım hareketsiz kalmıştı.

İşaret parmağını yeniden karnıma yönlendirip, göbek deliğimin etrafında bir tur döndürdüğünde kıpırdanmaya başlamıştım. İşaret parmağı, yavaşça, sağ bacağıma doğru ilerlemeye başladı. İçim titrerken, nefesim kesiliyordu. Taytımın üzerinden, işaret parmağıyla bacağıma ve de bacak aralarıma çizdiği anlamsız şekiller, ayak bileğime kadar usul usul devam etti. Beni neden soymadığı hakkında bir fikrim yoktu; belki de kabuğumla yiyecekti. Ve en sonunda, diğer eliyle ayak bileklerimi sararak hafif etkiyle ama güçlü bir şekilde ayaklarımı hareketsiz hale getirdi. Ayaklarımı

yukarıya doğru iterek, dizlerim kırık bir şekilde konum almamı sağladı. "Kasları yapmana yardımcı olayım sevgilim." dedi, tehditkar bir ifadeyle.

"Hı?" dedim, şaşkınlıkla.

"Mekikle başlayacaksın." dedi. Fakat spor yapmamı mı emrediyordu yoksa beni günaha mı davet ediyordu asla belli değildi.

"Şaka yap-"

"Başla!" dedi. Gözlerindeki şehvet parıltısı aklımı başımdan alıyordu fakat buna tezat derecede soğuk duruşunu bozmuyordu. Bir eli, üst bacağımın iç tarafına doğru arsızca kayarken gövdemi kaldırmaya çalıştım.

"Bir." dedi. Sesi öyle tutkuluydu ki, sanki her kaçta bitecekse o an, beni çok çılgın bir maceraya sürükleyecekti.

"İki." dedim.

"Bir buçuk oldu o sevgilim. İki olsa ben anlardım." dedi. "Nefes al... Kalkarken vereceksin." dedi ve bir eli karnıma doğru ilerledi. "Burayı sıkacaksın kalkarken..." dedi. Parmak uçları karnımda görünmez minik baklavalar falan çiziyor olmalıydı. Kalktığım falan yoktu ama ben şimdiden derin bir nefes vermiştim.

"Ohooo... Uzun sürecek bu. Yirmi adet mekik çekeceksin." dedi. Yirmiyi duyduğumda bir kez daha kalkmaya çalışıp geri yattım. "Boynunu itme, başının altındaki ellerini kasma o kadar." dedi. Parmaklarını yeniden bacaklarıma doğru ilerlettiğinde, bir kez daha kalkmaya çalışmıştım.

"Isınmadan mekik mi olur?" dedim, çaresizce.

"Ateşe yürüdüğüne göre, ben yeteri kadar ısındığını düşünmüştüm." dedi, gülümseyerek. "İki!" dedi.

"Ne ikisi? Beş bu beş!" dedim, telaşla yeniden kalkarken.

"Bu sabah kulaklarım yanlış duyuyor, gözlerim yanlış görüyor sanırım ve de algılarım kapalı." dedi, kaşlarını kaldırarak. Yeniden derin bir nefes vererek kalktığımda, "Bu da iki." dedi. "Dua et sevgilim, iyi ki algılarım kapalı." diye devam etti.

"Yeter." dedim, kısık bir sesle. "Yedinci mekiğime hâlâ iki diyorsun... Yeter." diye devam ettim, nefes nefese.

"Yetmez." dedi. Dudaklarını boynuma doğru yaklaştırdı ve boynuma varla yok arası öpücükler bırakmaya başladı. "Madem minik minik karın kasları yapmakmış hayalin..." dedi. Ellerimi hareket ettirmek istediğimde, iki elini birden başımın altında kıvrılmış kollarımın üzerine yerleştirdi.

"Çok sinirlendim!" dedim. Gözlerini gözlerimle birleştirdi. "İleri gittim, özür dilerim." diye devam ettim kısık bir sesle.

"Daha evvel... Ağzından çıkanı kulağı duymayanlarla nasıl anlaştığımı görmüş müydün?" dedi, ciddi bir ifadeyle. *Caner Kozan'dan bahsediyor Naz.*

"Özür dilerim, haklısın." dedim, üzüntülü bir ifadeyle.

"Bazı şeyleri özürle telafi edemezsin." dedi, ciddiyetini bozmadan. "On üç tane kaldı." diye devam etti ve tamamen geri çekildi. "Başla." dedi, emredici bir tonlamayla.

"Kalkamıyom kalkamıyom." dedim, gözlerine yalvarırcasına bakarak. Sıkıntılı, çok sıkıntılı bir nefes verdi ve mızrak etkili bakışları gözlerimin en içini hedef aldı. "Eğer bir daha Nazlı... Bana böyle aptalca bir imada bulunursan..."

"Bulunmayacağım." dedim, tebessüm ederek. Sıkıntılı bir nefes daha verdiğinde hafifçe doğruldum ve ona yaklaştım. Dudakları yanağımdan başlayıp dudaklarıma doğru ilerleyen bir yol çizdi. Dudaklarım, yüzyıllardır süren kuruluğun verdiği etkiyle, dudaklarından rüzgar ve de su dilendi. Kollarımın üzerindeki ellerinin gevşemesiyle, ellerimi ensesine götürdüğümde biraz geri çekildi.

"Sınırlarımı o kadar zorluyorsun ki." dedi, sitem ederek.

"Karnım, bacaklarım ve kollarım acıyor işte, hak ettiğimi buldum." dedim, üzüntülü bir ifadeyle.

"Duygu sömürüsü yapma bana." dedi, gülümseyerek. Avuç içini yanağıma koymuş, baş parmağıyla yanağımı okşuyordu. Aslında duygu sömürüsü yapmıyordum fakat Bora, vücudumun hamlığından öyle bihaberdi ki, çekmeye çalıştığım yedi mekiğin, bağdaş kurarak on yedi dakika oturmamın ve ellerimi başımın altında dümdüz

sabitlememin canımı ne kadar acıttığını bilmiyordu. *Söyleme Naz, üzülür sonra.* Gülümsedim.

"Kahvaltı yapabilir miyiz artık?" diye sordum, gülümseyerek. Alnıma küçücük bir öpücük kondurduktan sonra tişörtümü giydirdi. Gözleri yeniden gözlerimi hedef almıştı.

"Şirkete geldiğin ilk gün... Seni kucağıma oturttuğumda, ellerimi karnına sarmıştım." dedi, tutkulu bir ses tonuyla. "O an, minicik ayva göbeğinin, minik minik karın kaslarından çok daha etkileyici olduğunu fark etmiştim." diye devam etti.

"Ben çok kasılmıştım." dedim, şaşkınlıkla.

"Çünkü korkuyordun. Öleceğini düşünüyordun." dedi, tebessüm ederek. "Ama şimdi birbirimizi kandırmayalım, pek kalkmaya da niyetin yok gibiydi." dedi, muzip bir ifadeyle. "Ve... Tahmin edeceğin üzere, çok fazla sıkı vücudu olan kadın tanıdım fakat hiçbirinde bu kadar güzel bir bel oyuntusu görmemiş olabilirim." dedi, gülümseyerek.

"Kilo aldım ben." dedim, aynı onun gibi gülümseyerek. "Yakında bel oyuntusu falan kalmayabilir yani..." diye devam ettim. "Tartılmadım ama kıyafetlerimden anlıyorum, bir iki kilo aldım kesin." dedim.

"Kilo vermene yardımcı olacak çok zevkli yöntemler biliyorum." dedi, göz kırparak.

"Dedi, sabahtan beri mekiği, şınavı, barfiksi ve de koşuyu benimle zevkli şeyler yapmaya tercih eden sevgilim." dedim, imalı bir gülümsemeyle. Gülümsedi ve dudaklarını yeniden alnıma değdirdi.

"Ağırlık mı çalışsam ben?" dedi, kendi kendine sorarcasına.

"Utanmadan hâlâ ne diyor ya?!" dedim, sitemle. Ayağa kalktı ve elime uzanarak beni de kaldırdı. Ve bir anda kendimi havada, kolları arasında buldum. Fakat bu sefer, havada her zamanki yüksekliğimden çok daha yüksekte, Bora'nın göğüs hizasındaydım. Kolları, aynı bir bebeği uyku pozisyonunda kucağa alır gibi beni sarmalamış ve de beni bir dambıl zannediyorlardı. Fakat Bora, dambıl olmadığımın

gayet farkındaydı çünkü; her göğsüne yükselişimde, kıvrılan tişörtümün kenarlarından, karnımın üzerine baştan çıkarıcı öpücükler konduruyordu.

"Seni spora başlatacağım... Ve spor yapmayı çok seveceksin." dedi, şehvet dolu bir ifadeyle.

"İçerik hakkında bilgi alabilir miyim acaba?" dedim, cilvekar bir tavırla.

"Hay hay." dedi, gülümseyerek. *Naz! "Hay hay!" dedi!* "Ellerini boynuma, bacaklarını da belime sar." diye devam etti. Kucağındaki pozisyonumu, onun da desteğiyle, dediği gibi değiştirdiğimde dudaklarıma küçücük bir öpücük kondurmuştu. "Şimdi." dedi, nefesini kulağıma üfleyerek. "Ellerinle boynunun arkasını destekle." dedi ve kendi ellerini kalçama yerleştirdi. "Görünmez bir minder olduğunu düşün arkanda ve mekik çek." diye devam etti.

"Şaka?" dedim, şaşkınlıkla.

"Tamam merak etme, ben kaldıracağım seni... Sen bir geriye doğru serbest bırak sırtını." dedi, gülümseyerek. Temkinli bir şekilde, bedenimi azıcık geriye doğru bıraktım. "Sevgilim gitmeseydin hiç?" dedi, gülerek.

"Senden ayrılmayayım çok... Dünya hali." dedim, telaşla.

"Nazlı." dedi, sakin bir sesle. "Kendini geriye bırak sevgilim." diye devam etti. Öyle kendinden emin ve ona güvenebileceğimi tüm hücrelerime aşılayarak konuşmuştu ki, kendimi geriye bıraktım. Ben geriye doğru gittikçe, Bora'nın bir eli belimle sırtım arasına yerleşmiş, bir diğer eli de kalçama destek oluyordu.

"Çok kolaymış!" dedim, gülerek. Ve pek tabii bunun başlangıç aşamasından bile daha geri bir aşama olduğunun farkındaydım. "Eksi kaçıncı aşama bu?" diye sordum.

"Zamanla, ellerimin hiçbir desteğine ihtiyacın olmadan da bunu yapabilirsin... Fakat, ben seni ellerim kalçana destek vererek bunu yapabileceğin aşamaya kadar getirsem yeter." dedi.

"Kaç ayda?" diye sordum. Beni hızlıca kendine doğru çektiğinde, düşeceğim korkusuyla boynuna sarılmıştım fakat

dudaklarım, fark etmediğim bir zamanda dudakları tarafından kilitlenmişti. Eğer, bu pozisyonda mekik çekerken her kalkışımda beni böyle öpecekse, derhal spora başlamalıydık.

"Bilmiyorum, bakacağız." dedi, dudaklarımız ayrıldığında. "Senin azmine bağlı..." diye devam etti.

"Her seferinde böyle öpecek misin?" diye sordum, ciddi bir tavırla.

"Evet böyle küçük ödüllerim var." dedi, gülerek. "Ama daha bu hiçbir şey değil, sen zoru başar... Bende daha ne ödüller var." diye devam etti.

"Şartların benim için uygun gibi... Ücrette de anlaşırsak..." dedim, gülümseyerek.

"Anlaşırız anlaşırız." dedi, yanağıma küçücük bir öpücük bırakarak.

"Yalnız." dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Umarım kredi kartıyla ödeme seçeneğiniz vardır çünkü malum ben koca parası yiyen, çalışmayan, evde oturan ve de bu yüzden kilo almaya başlayan bir garip Nazlı'yım." dedim, üzüntülü bir ifadeyle. "Adım adım cemiyet hayatı... Sonumu hiç iyi görmüyorum." diye devam ettim. Küçük bir kahkaha atarken, dudaklarını yeniden dudaklarımla birleştirmişti.

58.Bölüm

Sevgili *Maça Kızı 8* okurları; ben de özledim! Oylarınız, satır arası yorumlarınız, desteğiniz ve kitabımı Genel Kurgu'da ilk 5'e taşıdığınız için çok teşekkür ederim! Sizleri çok seviyorum. ♥

♠

Bora, kahvaltının ardından işe gitmişti ve ben o zamandan bu zamana geçen altı saat yirmi yedi dakika on bir saniyeyi, Noir'la beraber özel formüllerimin üzerine yoğunlaşarak geçirmiştim. Çok uzun zaman sonra sakin bir gün geçiriyordum. *Ağzını hayra aç Naz!* Bence, sakin bir gün geçirmek hayırlı bir olaydı. Bora'yı özlemiştim. Eğer altı saat, yirmi yedi dakika on dokuz saniyede onu bu kadar özlüyorsam, sekiz ay tamamlandığında buradan gitmek zorunda kalırsam ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. *Düşünme Naz, akışına bırak.* Bora'nın beni bırakmayacağını iliklerime kadar hissediyordum ama yine de içimi kemiren bir şeyler vardı. *Akışına bırakmak bu değil yalnız Naz.*

Kurşun kalem, topuzumun arasından çekilip de saçlarım serbest kaldığında yerimde sıçradım.

"Ödüm patladı!" dedim, kaşlarımı çatarak. Başımı göğsüne doğru çekti ve başımın arasına küçücük bir öpücük bıraktı. İki kolu, tüm vücudumu mengene gibi sarmıştı. Kokumu burnuna çektiğini hissettiğimde gözlerimi kapattım. "Hoş geldin sevgilim." diye fısıldadım.

"Çok yoruldum." dedi, kısık bir sesle. "Çalışmaktan sıkıldım, ben de mi işi bıraksam?" diye devam etti. Kolları arasından doğruldum ve yüzünü avuçlarımın arasına alıp, dudaklarına usulcacık bir öpücük bıraktım.

"Dinlenmek ister misin biraz?" dedim, başımı omzuna gömüp. Kolları yeniden bedenimi sarmalamıştı. Noir çok güçlü bir şekilde havlandığında bakışlarımız ona kaydı. Noir bacaklarıma doğru yaklaştı ve bir anda koltuğa çıkıp, kucağıma kafasını gömdü.

"Oğlum?" dedi Bora, kaşlarını çatarak. Fakat Noir Bora'ya pas vermiyor, bana sırnaşıyordu. "Noir?" dedi Bora. Noir bacağımın üzerine bir patisini koydu. "Kıskanıyor." dedi Bora, mırıldanarak. Noir'ın patisini bacağımın üzerinden çekti. Noir patisini yeniden bacağıma koydu. Biraz yükselerek, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "HAYIR!" diye bağırdı Bora, Noir'ın yüzümü yalayacağını anladığında. Noir kükrercesine havlayarak karşılık vermişti Bora'ya.

"Bütün gün beraberdik ya... Sahiplendi galiba beni." dedim, gülerek.

"Ben gösteririm şimdi ona sahiplenmeyi." dedi Bora, muzip bir ifadeyle. "İn aşağıya!" dedi, otoriter bir sesle Noir'a. Noir'ın boğazından ağlamaklı bir ses çıktı. "Aşağıya in!" dedi Bora, bir kez daha. Noir yüzünü bana çevirdiğinde, gözlerimin içine bakıyordu. Boğazından iç acıtan ağlamaklı bir ses daha çıkmıştı.

"Ya tamam inmesin." dedim, üzgün bir ifadeyle. Zaten her yanım ağrıyordu; bir de kafama Noir'ı takamazdım. *Kafanla, ağrayan her yanının ne alakası var Naz? Basbayağı sen de sahiplendin işte Noir'ı, itiraf et.* Elimi Noir'ın kafasına götürdüm ve başını okşamaya başladım. Noir hiçbir tepki vermiyor, bu sefer de Bora'ya bakıyordu. *İnşallah Bora, "Sen benim oğlumdun!" diye iç dağlamaz Naz. Vallahi çekemem, malum ben Behlül'cüyüm.*

"İn!" dedi Bora Noir'a, sert bir sesle. Noir koltuktan indi ve bize bakmaya başladı. Bora bana sımsıkı sarılmıştı. "Bu ne ya böyle? Herkes yerini ve haddini bilsin." dedi, şakacı bir tavırla. "Değil mi sevgilim?" dedi, fısıldayarak.

"Benim yerim senin yanın olacaksa, sorun yok." dedim, kokusunu ciğerlerime doldururken. Noir da iyiydi hoştu ama bir Bora değildi. Zaten kimse Bora olamazdı. O, nevi şahsına

münhasır bir okyanustu. "Sevim Hanım erken çıktı bugün." dedim, biraz sonra.

"Senden mi izin istedi?" diye sordu.

"Evet. Sana sormadan kafama göre cevap verdim ama... Yani senden değil, benden izin istediğine göre cevap verebileceğim hissiyatına kapıldım." dedim, ciddi bir ifadeyle. *Açıkçası, pek de bir havaya girdin ve kadına "Elbette elbette çıkabilirsiniz." diyerek, beş dakika patronculuk oynadın Naz!*

"Bu ev senin Nazlı." dedi, tok bir sesle. Biraz geriye doğru çekildi ve gözlerimin içine bakmaya başladı. "Bana bir yorgunluk kahvesi yapmak da sana düşüyor yani." diye devam etti.

"Yaparım tabii!" dedim, birden gülümseyerek. Aklıma cumartesi günkü sürprizim gelmişti; ben ona cumartesi günü kiraladığım rezidansta neler neler yapacaktım. *Tövbe de Naz, korkutma beni.* Bora, elimden tuttu ve beraber mutfağa doğru ilerledik. Bora'nın yorgunluk kahvesinden kastı neydi bilmiyordum ama ben Bora'nın şekersiz kahve içtiğini bilmeme rağmen, tek şekerli Türk Kahvesi yapacaktım. Bora, ada tezgahın önündeki bar sandalyesine otururken ben dolaptan cezveyi çıkartıyordum. Telefonumun melodisi kulaklarıma ulaştığında, cebimdeki telefonu tezgahın üzerine koyup hoparlörü açtım.

"Efendim kuzucuğum." dedim. Bora, gözü önünde cezveye attığım iki küp şekere aldırmamıştı.

"Müjdemi isterim!" dedi Hande, neşe dolu bir sesle.

"Dur tahmin edeyim... Karabey Holding'den iş teklifi aldın ve de bugün görüşmeye gittin!" dedim, samimi bir ifadeyle.

"Ha ha ha! Çok komik." dedi Hande, sitemle. "Evet bu doğru fakat zaten sen de bunu bildiğin için 'yeni verilecek müjdeler' kümesinden sıyrıldı. Müjdem başka." diye devam etti, neşeyle. "Transkript ve ders programımı almaya okula gittim bugün... Cuma günü hocanın sana özel yaptığı quiz'den tam not almışsın." dedi.

"Bunun nesi müjde?" diye sordum, şaşkınlıkla. Bir yandan cezvedeki kahveyi karıştırıyor, bir yandan da ısınması için mikrodalgaya koyduğum vişneli-çikolatalı kurabiyeleri göz ucuyla kontrol ediyordum. "Biliyordum zaten bundan tam not alacağımı." dedim, gülerek. "Sen neden aldın transkript ders programı?" diye sordum.

"İşe başlamak için." dedi Hande, düz bir sesle. "Transkripti Bora istemiş, öğleden sonra onunla görüştük. Ders programı da işte, çalışacağım günlerin belirlenmesi için." diye devam etti.

"Ay bir de ders programı mı istiyorlar? İşi kaytaramayacaksın." dedim, homurdanarak. Fincanlara doldurduğun kahvelerden birisini Bora'ya uzattım ve mikrodalgaya doğru ilerledim.

"Markette kasiyer olsam ders programımı yine isteyeceklerdi... Başlama şimdi bana plaza hayatı falan diye hiç çekemem. Kızım holdingin imkanları çok iyi!" dedi Hande, heyecanla. "Yani saymakla bitmez, resmen bana bahsettiklerinde dudağım uçukluyordu. Resmen ayrıcalıklı bir dünyanın içindesin." diye devam etti.

"Hee onların çalışanlarına özel verdikleri bir kart var, o kartla çoğu yerde indirim hakkın falan var." dedim, bardağa su doldururken.

"Pardon canım ben senin Bora Karabey'in nişanlısı olduğunu unutuyorum bazen." dedi Hande, gülerek. "Sen bunları zaten biliyorsundur." diye devam etti.

"Geçen sene senin katıldığın seminerde anlatılmış bu Hande'ciğim... Artık sen içeride ne yapıyorduysan!" dedim, sitemle. "Seminer çıkışı muhabbeti dönmüştü oradan biliyorum. Ayrıca bu bence eşitsizlik. Ne yani sen orada çalışıyorsun, x kişisi çalışmıyor diye, senin neden ayrıcalığın var ki?" diye devam ettim ve su bardaklarını ada tezgaha bırakarak Bora'nın karşısına oturdum.

"X kişisi de iyi eğitim alsın ve Karabey Holding'de çalışma hakkı kazansın?" dedi Hande, soru sorarcasına. "Bir zahmet Boğaziçi'nin farkı olsun Naz." diye devam etti.

"Bir ODTÜ değil tabii ama..." dedim, imalı bir ifadeyle. Bora'nın bakışlarını yüzümde hissediyor olmama rağmen, hâlâ hoparlörde olan telefon ekranından gözlerimi çekmiyordum.

"Ay şimdi üniversite kıyasına giremeyeceğim. Sende ne var ne yok? N'apıyorsun?" dedi Hande.

"Bu vakte dek formül yazdım. Biraz beynimin suyu akmış olabilir." dedim, üzgün bir ifadeyle.

"Kızım, transkriptimi çok beğendiler. Ben de adamların yüzüne yüzüne *'Siz transkript görmemişsiniz.'* diyemedim tabii... Var ya, şu hedeflerini bir değiştirsen. Bilim değil de kariyer kovalasan... Gururumuz olacak kızsın." dedi Hande, gülümseyerek. Sanki bilimde gururları olmayacaktım! Oturuşum dikleşirken, bacak bacak üzerine atmış ve Hande'ye cevap vermeden havalı bir şekilde kahvemi yudumlamış ve asla Bora'ya gözlerimi değdirmemiştim. *Egondan gözleri kamaşmıştır zaten Naz, o da seni göremiyordur!*

"İşte... Ben hayvan gibi sömürülüp bir adama para kazandırmaktansa, bilim uğruna sömürülüp dünyanın kazanmasını tercih ediyorum." dedi egom. *Pes Naz!*

"Yok artık Naz! Ne sömürülmesi ya?" dedi Hande, sitemle. "Çok ayıp gerçekten." diye devam etti. Susması gerekiyordu çünkü Bora buradaydı. *Onu senin düşünmen lazımdı Naz'cığım.* "Resmen Bora'ya hakaret ediyorsun şu an." dedi Hande, kızgın bir tonlamayla. Ayıp olan onun bu yargısıydı; ben genel konuşmuştum. *Genelleme Naz! Sen genelleme!* "Sakın bu şekilde adamın yanında da konuşma, bu konuda acayip ön yargılısın." diye devam etti.

"Kapatıyorum." dedim, dan diye. Ve kırmızıya bastım.

"Geçen gece." dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Yüzümü ada tezgahtan kaldırdım ve gözlerine baktım. Bakışları bir mızrak kadar keskindi ve gözlerimin en içine değiyordu. "Holdingte sana iş vermemi söyledin." diye devam etti. "Neden?" diye ekledi.

"Sana hayatının en etkileyici mülakatını yaşatıp, elin ODTÜ'lü Buse'sini alt edecek ve istifa edecektim. O an planlamıştım. Çok anlık bir şeydi." dedim, hipnoz edici bakışlarının affına sığınarak. Gözleri kısıldı ve dudakları aralandı.

"Derdin iş falan değildi yani?" diye sordu.

"Hayır." dedim, dan diye. "Ben holdingte falan çalışmam. Çok sıkıcı. Aşırı disiplinli. Gelemem ben öyle şeylere." diye devam ettim.

"Gerçekten Nasa'ya girmeyi... CIA'e girmeyi falan hayal ediyor olamazsın Nazlı." dedi, tok bir sesle.

"Yani uçarı hayaller onlar. Olsalardı fena olmazdı tabii de..." dedim ve iç çektim. "Benim hayallerim daha farklı. Ben matematikçi olmak istiyorum. Matematiği hayata katmak, hayatı matematiğe katmak... Akademik çalışmalar, bilimsel projeler... Matematiğin bana yaptığı katkıyı harmanlayıp, ben de matematiğe yani dünyaya bir fayda sağlamak istiyorum." diye devam ettim.

"Bunu Türkiye'de yapamazsın." dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Koşullar yetersiz evet. Zaten ben de yurtdışına gideceğimi düşündüm hep. Yüksek lisans ile birlikte." dedim. Birkaç saniye ifadesiz bakışlarıyla bana odaklı yüzüne baktım ve devam ettim: "Şimdi ne istediğimi gerçekten bilmiyorum."

"Özel ders vermeyi kendine ek iş olarak seçme sebebin... Gerçi garsonluk falan da yaptığını söyledin ama özel ders konusunda ekstra bir hassasiyetin var. Öğrencilere matematiği öğretmekten haz duyman mı?" dedi, meraklı bir ifadeyle. İnsanları böyle güzel okuyabilmek konusunda da onun bana ders vermesini istiyordum sanırım.

"Evet." dedim, tebessüm ederek. "Annem çok başarılı bir öğretmendi. Bizim evimize annemin öğrencileri gelirdi ve bahçemizde annem onlara ders çalıştırırdı. Çok özenirdim. Ben öğretmen olmak istemedim hiç ama ders çalıştıran bir abla olmak bana hep iyi geldi." diye devam ettim. Küçük adımlarla mutfağa gelen Noir, ayaklarımın dibinde

durmuştu, bakışlarımı ona çevirdiğimde yüzüme içten bir gülümseme yayılmıştı.

"Hande'ye özel ders merkezinde çalışmak isteyip istemeyeceğini sordum bugün, kabul etti." dedi, dan diye. Kilitlenmiş ve ne düşünüp ne düşünmeyeceğini bilemez bir beynin komut verdiği kaslarımın yüzümü hangi şekle soktuğunu bilemeyerek kapkara gözlerine bakıyordum. "Mütavazi davranıyor ama notları gerçekten iyi." diye devam etti. Derin bir nefes aldı ve suyundan bir yudum içti. "Zaten notlarının geçen sene düşmesi de ailevi sorunlarından kaynaklıymış, anlattı. Bu sene toparlıyor." dedi.

"Babası, annesini aldattı. Annesi de başka bir adamla evlendi. Şimdi ikisiyle de fazla görüşmüyor." dedim, dümdüz bir sesle. Konumuz Hande'nin ailevi sorunları değildi fakat bunu konuşmak, benim çalışamıyor olduğum gerçeğini bastırsın istemiştim. *Kaçma Naz, bunu içine atma! Anlamaya çalış onu, anlarsın sen.*

"Bu senin için bir sorun teşkil etmez, değil mi?" diye sordu. Hande'nin ailevi sorunlarından değil; özel ders merkezinde çalışacak olmasından bahsediyordu. Kendisi de pekala bunun benim için çok büyük bir sorun teşkil ettiğinin farkındaydı üstelik. Kıskanıyordum. Özenmek de değildi; açık açık, ilk defa, en yakın arkadaşımı kıskanıyordum. Karabey Holding de, getirileri de Hande'nin olabilirdi; başarılarıyla gurur duyardım ama o özel ders merkezi benim için açılmıştı.

"Hande'yi kıskanıp kıskanmayacağımı sormaya çalışıyorsun yani?" dedim, gülümsemeye çalışarak.

"Sorun olup olmayacağını soruyorum sadece. Hande ile aranda..." dedi ve dudakları iki saniye boyunca kapanmadı. *Seninle kendisi arasında bir sorun olup olmayacağını da merak ediyor Naz!*

"İngilizce, Almanca ve Fransızca biliyor Hande. Benim tek yabancı dilim İngilizce. Çocuklara çok faydası olur Hande'nin. Yani sadece deneme sınavları için değil, genel olarak faydası olur." dedim, samimi bir ifadeyle.

"Başka?" diye sordu. Gözlerinin karasını merak esir almıştı. Telefon melodimin duyulmasıyla Noir oturduğu yerden doğruldu ve hareket etmeye başladı. Anıl beni Skype'dan arıyordu. Önce telefonun ekranına, sonra da bakışları benim üzerimde olan Bora'ya baktım.

"Neden açmıyorsun?" diye sordu, meraksız bir ifadeyle. Sanırım telefonuma gelen çağrıları alnıma yazmak gibi bir özelliğim vardı; çünkü Bora'nın kimin aradığını anladığına emindim.

"Anıl." dedim, düz bir sesle.

"Yani? Neden açmıyorsun?" dedi Bora. Söz konusu Anıl'ın beni aramasının, onu ne zamandan beridir sinirlendirmediğini bilmiyor ve şaşkınlıkla Bora'ya bakıyordum. Kahvesinden son yudumunu aldı ve ayağa kalktı. Yanıbaşıma kadar gelip, saçlarımın üzerine küçücük bir öpücük kondurdu. "Aç ve konuş sevgilim." dedi, yumuşacık bir sesle. "Gel oğlum." dedi Noir'a ve onu da peşine katıp, kış bahçesine ilerledi.

"Alo?" dedim, şaşkın çıkan bir sesle. Bora, kendisine bir sigara yakmış ve Noir'ın kafasını seviyordu.

"Merhaba Naz." dedi Anıl ve boğazını temizledi. "Müsait miydin?" diye devam etti.

"Sayılır... Nasılsın?" dedim. Hayatımda ilk defa, Anıl'ın eski bir dost olduğunu tüm kalbimle hissetmiştim.

"İyiyim. Seni tebrik etmek için telaşının geçmesini bekledim. Hayırlı uğurlu olsun... Umarım çok mutlu olursun. Mutlu olursunuz..." dedi, içten bir sesle.

"Çok teşekkür ederim Anıl..." dedim, tebessüm ederek. "Nasılsın?" diye devam ettim.

"İyiyim... İyileşiyorum günden güne." dedi. Sesi gerçekten de daha iyi geliyordu. "Konuşamadık uzun zamandır. Sen bana en son cevap vermeyince aramaya çekindim." diye devam etti. *Anıl'ın af dileğine hala bir cevap vermedin Naz.*

"Beni aramak için çekinmesi gereken son kişisin." dedim, yumuşacık bir sesle. "Umarım iyileştiğinde, döndüğünde, daha sık görüşürüz." diye ekledim.

"İnşallah...." dedi, kısık bir sesle. "Yaren'i hatırlıyor musun?" diye sordu, sonrasında.

"Evet." dedim, şaşkınlıkla. Yaren, Anıl'ın üniversiteden arkadaşıydı fakat neden kendisinden bahsedeceğimiz hakkında bir fikrim yoktu.

"Harvard'da yüksek lisans yapıyordu ya... Beni aradı. Buluştuk." dedi. Derin bir nefes aldı. "Konu senden açıldı... Bir eğitim vardı hani, senin çok istediğin..." diye devam etti.

"Evet." dedim, şaşkınlıkla.

"O eğitimin hazırlık sürecinde çalışıyormuş... Konu senden açılınca... O eğitime katılabilmen için küçük bir torpil yapıp yapamayacağını sordum Yaren'e." dedi, düz bir sesle.

"Eee?" dedim, sabırsızca.

"Eee'si Naz... Elinden geleni yapabileceğini söyledi. Biliyorsun mezun olma şartı var. Diplomanı alırsan bu dönem... Başvurunu bilhassa profesöre özel olarak gösterecek Yaren." dedi. Şaşkınlıkla yutkundum; ne düşüneceğimi bilememek konusunda zaten suyu akmış ve yorulmuş beynim fazlasıyla zorlanıyordu.

"Son başvuru tarihi ne zamanmış?" diye sordum, gelişigüzel bir ifadeyle. Kış bahçesinde hareketlenme hissettiğimde bakışlarımı kapıyı açmakta olan Bora'ya çevirdim. Küçük adımlarla mutfağa girmiş ve de buzdolabını açmıştı.

"Nisan'ın son haftası." dedi Anıl ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Bilmiyorum gelecek planların nasıl şekillendi? Yani evleneceksin falan... Ne yapacaksın bilemiyorum." diye devam etti.

"Eğitim iki aydı diye biliyorum." dedim, düz bir ifadeyle.

"Evet." dedi Anıl. Derin bir nefes aldı. Konuşurken hâlâ zorlanıyor muydu emin değildim ama tane tane konuşmaya başlamıştı. "Ama öylesine alınacak bir eğitim değil bu. Biliyorsun çok pahalı..." diye devam etti.

"Burs bulabilirim belki." dedim, tereddütle.

"Okulu uzattın sen Naz. Bu etkileyecektir burs bulma imkanını." dedi. Anıl'a müstakbel kocamın zengin olduğunu

belirtmemin zamanıydı belki ama müstakbel zengin kocamın bu eğitime bakış açısını da kestiremiyordum.

"Yaren'e söyler misin? Bana e-mail gönderebilir mi detaylı?" diye sordum, incecik bir sesle.

"Söylerim tabii. Ama iki ayla bitmiyor iş biliyorsun. Yani hayatını matematiğe adayan insanların katıldığı bir eğitim bu. Güzel bir şey tabii de... Yani nasıl desem, bir hayat kuruyorsun kendine Naz. Tüm düzenini mahveder bu. Yurtdışında yaşama ihtimalin doğar çünkü eğitimi başarıyla bitirebilirsin sen, farkında mısın bu ihtimallerin?" dedi Anıl, çekinircesine. *Anıl, bu eğitime katılmanı istemiyor Naz. Sadece, senin bu eğitimi çok istediğini bildiği için, mecburen Yaren'den rica etmiş ve seni de bilgilendirmek durumunda kalmış. Bir nevi vefa borcu bu yaptığı.*

"İncelemek ve düşünmek istiyorum sadece." dedim, gülümseyerek. Bora, kendisine bir soda açmış ve yeniden karşıma oturup, telefonuna gömülmüştü.

"Bana soracak olursan... Gayet mutlu olduğunun haberlerini alıyorum. Kendine Türkiye'de mükemmel bir iş bulabilirsin. Hiç karıştırma kafanı." dedi Anıl, samimi bir tavırla. *İş kavramından sıkıldım Naz, geldi mi neden üst üste geliyor her şey?*

"Çok teşekkür ederim haber verdiğin için. Benim için çok önemli bu. Yani sırf başvurunun kabul edilmesi bile çok değerli." dedim, gülümseyerek.

"Sakın Naz." dedi Anıl, telaşla. "Sakın kendini tatmin etmek için başvuru yapma. Bak arada torpil var, zaten kabul edilme ihtimalin yükseliyor." diye devam etti. Eğer kabul edilirsem kafamın daha çok karışacağından korkuyordu; oysa bilmiyordu ki, aşktan daha kafa karıştırıcı bir duygu daha yoktu.

"Seni çok seviyorum. Tekrar teşekkür ederim." dedim. Bunun üzerine Bora'nın telefondan ayrılan bakışlarının dan diye bana çevrilmesi ise saliselik bir olaydı.

"Ben de seni çok seviyorum güzelim. Kendine dikkat et." dedi Anıl, içten bir tavırla. Ve çağrı sonlandı.

"Birden öyle... Normal olarak... Yani arkadaş-"

"Sinemeya mı gitsek?" diye lafımı kesti Bora. Sesi de yüzü de ifadesizdi.

"Ne sineması? Yorgunsun..." dedim, şaşkınlıkla.

"Yemeği dışarıda yiyelim o zaman." dedi.

"Ama yorgunsun?" dedim.

"Dinlenirim ben senin olduğun her yerde." dedi. Bir elini yanağımın üzerine uzattı ve baş parmağıyla yanağımı okşamaya başladı.

"Ben boşta bulundum." dedim, kısık bir sesle.

"Uzatma Nazlı." dedi, uyarıcı bir ses tonuyla. "Açıklamaya çalıştıkça daha önemli bir hale getiriyorsun olayı benim için." diye devam etti. Ve ayağa kalktı.

"Hazırlanıyorum o zaman ben?" dedim, peşinden ayağa kalkarak. Durdu ve gözlerini gözlerimi sabitledi.

"Senin arabanla gidelim ister misin?" diye sordu, gülümseyerek.

♠

"Beğenmedin mi burayı?" diye sordu Bora, ciddi bir ses tonuyla. Bebek'e gelmiş, deniz kenarındaki bir restoranta oturmuş ve yemeklerimizi bekliyorduk. Bakışlarımı denizden ayırarak, küçük yuvarlak masada hemen yanımda oturan Bora'ya çevirdim.

"Yoo... Çok güzel bir yer." dedim, gülümseyerek. "Denize kenarı olan her yeri severim ben." diye devam ettim. Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı masadaki tuzluğa çevirdim. *Tuzluktan aldığın cesaretle yeniden Bora'ya çevir bakışlarını Naz.* "Bir şey söylemek istiyorum sana." dedim, bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde.

"Söyle." dedi, yumuşak huylu bir sesle.

"Boston'a gitmeme izin verir misin?" diye sordum. Ağzımdan çıkan cümle kulaklarıma vardığında hayretler içine düşmüştüm ve fakat hemen düştüğüm yerden çıkarak an'a dönmek zorundaydım. *Naz, Bora'dan izin istedin?* Tam olarak öyle yapmıştım. Oysa ben sadece durumu anlatmayı ve izin verip vermeyeceğini algılamaya çalışmayı

hedeflemiştim. Ben ne zaman Bora'dan alenen izin istemeyi kendine yedirebilen birisi olmuştum ki? *Sen, bunu kendine yedirmeyi bile kendine yediremiyorsun Naz!*

"Anıl'ı mı görmek istiyorsun?" diye sordu Bora. *Anıl, Boston'da ya onu diyor Naz.* Konuya buradan girmek belki de yanlıştı; yalnız Anıl değil, Harvard Üniversitesi de Boston'daydı. Ama söz konusu eğitimin zamanında, Anıl çoktan İstanbul'a dönmüş olurdu.

"Harvard Üniversitesi de var ya." dedim, düz bir sesle. Konu o kadar saçılmıştı ki toplamakta zorlanıyordum; bir kitabın rastgele sayfalarından seçildiği için yan yana gelince anlamsızlaşan ve anlaşılır paragrafa dönüşemeyen cümleler gibi davranıyordum.

"Ne diyorsun Nazlı?" diye sordu Bora, hâliyle.

"Genç matematikçilere verilen bir eğitim." dedim ve dudaklarımı yaladım. Sanırım sıradaki anlamsız cümle buydu ve hele de Bora için bir anlam ifade etmesi mümkün değildi.

"Kerpeten yanımda yok sevgilim." dedi, yapmacık bir gülümsemeyle. *Derin bir nefes al ve baştan başla Naz!* Başlayamadım. Bora'nın gözlerinin içine baktım. O da benim gözlerimin içine beni anlamaya çalışarak bakıyordu. Bir süre birbirimize baktık. "Dinliyorum?" dedi, en sonunda.

"Boston'a gitmeme izin verir misin?" diye sordum. *O kadar başa sarmana gerek yoktu Naz!*

"Ne yapacaksın Boston'da?" diye sordu, elini elime uzatarak. Konunun Anıl'la alakalı olmadığını anlamış olduğu için beni rahatlamak istiyordu belki de fakat ben ondan izin istediğim için affalıyor ve bunu aşamıyordum.

"Harvard'da bir eğitim var. Ben eskiden katılmayı çok istiyordum ama uçarı hayallerimden birisiydi. Çünkü kabul edilmek çok zor. Onca insan arasından fark edilmek falan... Kendine ait bir formül ya da fikirle başvuruyorsun. Anıl'ın üniversiteden bir arkadaşı, eğer başvurursam, profesöre başvurumu göstermek konusunda torpil yapacakmış bana. Yani Anıl, uzun zamandan beri bu eğitimi istediğimi bildiği için Yaren'le karşılaşınca sormuş." dedim, es vermeden.

"Ne zaman eğitim?" diye sordu Bora. Sesinden ya da yüzünden ne düşündüğünü anlayamıyordum.

"Aralık'ta." dedim.

"Anıl'a, incelemek ve düşünmek istediğini söyledin değil mi?" diye sordu. Yaptığım telefon konuşmasının parçalarını kafasında birleştirmiş olmalıydı.

"Hı hı." dedim. Derin bir nefes aldım. "Ben kendi kendime gelin güvey olmak istemiyorum. Eğer sen izin vermezsen, hiç düşünüp hayal kurmayayım." diye devam ettim. Bora'nın bakışlarına yavaş yavaş şaşkınlık yayılırken, ben de korkuyla yutkundum. Yine yanlış bir şey mi söylemiştim?

"Eğer ben izin verirsem... Oturup detaylı düşüneceksin öyle mi?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"E-evet?" dedim, tereddütle. Sıkıntılı bir nefes verdi ve kafasını iki yana salladı. *İzin vermedi Naz!*

Yemeklerimiz geldi. Bakışlarını önündeki tabağa çevirmişti. Hiç konuşmadan yemeklerimizi yemeye başladık. Kaçamak bakışlarımı ona yönlendiriyordum; tüm dikkati yemeğindeydi ama yüzünün düştüğünü ve moralinin bozulduğunu görebiliyordum.

Kahvelerimiz geldi...

Hiç konuşmadan kahvesini yudumlamaya başladığında, bakışları denizdeydi. Bir sigara yaktı. Gözümü kırpmadan onu izlediğimi dahi fark etmeyecek kadar dalgındı; ya da şu an benimle ilgilenmiyordu. Yirmi yedi dakika, kırk sekiz saniye geçmişti. En nihayetinde bakışları gözlerimi buldu.

"Tatlı ister misin?" diye sordu. Garsonu yanımıza çağırdığında telefonu çalmaya başlamıştı.

"Profiterol alabilir miyim?" diye sordum, yanımıza gelen garsona.

"Efendim?" dedi Bora, çalan telefonu yanıtladığında. "Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?" diye sordu. Kendisine bir sigara daha yaktı. "Otel konusunda son çalışmalar yapılıyor. Önümüzdeki hafta netleşecek gibi." dedi ve sigarasından bir dumanı içine çekti. "Bakalım. Zaten haberiniz olur." dedi. Profiterolüm geldiğinde, iştahla yemeye başlamıştım. Bora

ise "Dinliyorum tabii." demiş ve iki dakika yirmi yedi saniye boyunca hiç konuşmamıştı. "Hallederiz, merak etmeyin." dedi, en sonunda. "Görüşmek üzere." dedi ve telefonu kapattı.

"Hôtel Le Huit'e ortak olacak mısın?" diye sordum, merakla.

"Bilemiyorum. Mila ile konuştuğumdan daha farklı bir şey düşünmüyorum henüz bu konuda." dedi, düz bir ifadeyle. Bakışları, gözlerimin en içine nüfuz ediyor ve de sanki benim bir yorum yapmamı bekliyordu. *Bence kendini hiç kandırma Naz; öyle bir bakış değil bu.*

"Biliyorsun..." dedim, ciddi bir ifadeyle. "Yıllarca turizmin içindeydim, babamın bir oteli vardı." dedim, kendimden emin bir tavırla. *Üzülerek söylüyorum ki, senin baban, sen 13 ve hatta 12,5 yaşındayken öldü Naz. Aklın ermeye tam ne zaman başladı bunu bilmiyorum ama olsa olsa, bak olsa olsa, en fazla üç sene turizmin içinde olduğunu fark ederek yaşamışsındır!*

"Evet." dedi Bora, tuhaf bir ifadeyle. Pek tabii ifadesi hiç tuhaf değildi; gülmemek için çok zor durduğu, kendisini sıktığı, utanmasa kahkaha falan atacağı çok belliydi. Ne mutlu banaydı ki, az evvel asılan suratını yeniden güldürmeyi başarmıştım (!).

"Yani Nazlı Butik Otel, ben 13 yaşındayken satılmış olabilir ama benim babam turizmciydi sonuçta. Turizmci bir babanın kızıyım ben." dedim, kendimi açıklamaya çalışarak. Kaşlarım, Bora'ya teessüf edercesine havalanmıştı.

"Hı hı." dedi Bora, boğazını temizledikten sonra. Ve sonra dudağını ısırmaya başladı.

"Ayrıca sen bilmezsin tabii." dedim, başımı hafifçe sağa eğerek. "Bodrum... Hatta Muğla'nın böyle tamamı benden sorulur." diye devam ettim. "Eğer herhangi bir konuda, herhangi bir fikre ihtiyacın olursa... Elin Mila'sına soracağına, bana sorabilirsin. Hiç çekinme." dedim, samimi bir ifadeyle.

"Eksik olma." dedi Bora ve elini yumruk yapıp ağzına götürerek öksürmeye başladı. Aslında yalandan öksürüyor

ve esasen bıyık altından gülüyor gibi duruyordu ama günahını da almak istemiyordum. *Ya da bu kadar gülünç duruma düştüğünü kabul edemiyordun Naz.*

"Komik olan ne?" diye sordum, ters bir ifadeyle. Bora güçlü bir kahkaha attı. *Sen zahmet etme, ben Legolas'ı arıyorum Naz.*

"Tavrın, Nazlı." dedi, yeteri kadar güldükten sonra. Açık sözlü olmanın bir sınırı vardı ve fakat kimse Bora'ya bundan bahsetmemiş olmalıydı. "Kendini elli senelik turizmci zannetmen mesela." dedi ve bir kahkaha daha attı.

"Nazlı Butik Otel'e katkılarımı bilmiyorsun tabii." dedim ve yüzüne onu kınarcasına bakmaya başladım. "Sen kaybedersin." dedim, omuzlarımı kaldırıp indirerek. "Teklif var, ısrar yok bende." diye devam ettim. "Senin paran... Senin holdingin... Senin kararın... Senin üstün zekan..." dedim kısık bir sesle. "Sonuçta ben Oxford'dan arkadaşın değilim senin." dedim, buruk bir tebessümle. Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ağlamak istiyordum; regl haftasında falan olmalıydım. Olmalı mıydım, şu an bundan bile bihaberdim. Bora'nın gözleri kısılırken yüzündeki gülümseme yok olmaya başlamıştı.

"Sen alındın mı?" diye sordu, hafif şaşkın bir ifadeyle.

"Yoo." dedim, düz bir ifadeyle. "Kalkalım mı artık, ben çok yorgunum. Sabah vücut jimnastiği, akşama kadar beyin jimnastiği... Pestilimin çıktığı yerdeyiz." diye devam ettim.

"Nazlı?" dedi ve parmaklarını çeneme dokundurarak gözlerimin gözleriyle yeniden buluşmasını sağladı.

"Soğuktan doldu gözlerim." dedim, kısık bir sesle. *Neye alındın Naz? Karşında duran adam, bir iş adamı; elbette ona ne senin turizm bilginden?* Bunu ben de biliyordum. Fakat karşımda duran adam, sıradan bir iş adamı değildi; aşık olduğum adamdı. Ve aşık olduğum adamın, bir iş adamı olması benim için önemli değildi. Ben ona yardım etmek istemiştim; o ise tavrımı gülünç bulmuştu.

"İş hayatı benim için çok profesyonel bir çizgide. Seninle ya da herhangi bir başkasıyla, ayak üstü konuşacağım bir

şey değil. Eğer, burada değil başka bir yerde olsaydık farklı bir tepki verirdim." dedi, dingin bir ses tonuyla. Bakışlarındaki pişmanlığı ve de kendisini doğru ifade etmeye çalıştığını belli eden yüz mimiklerini okuyabiliyordum.

"İş yemeği diye bir şeyden bihabersin demek ki." dedim, alaylı bir tebessümle.

"Ama iş yemeğinde değiliz." dedi, derin bir nefes alarak.

"Anladım, unut gitsin." dedim, gülümsemeye çalışarak.

"Unutmayacağım... Ve de sen de tam olarak anlamadın henüz." dedi, tebessüm ederek. İki elimi avuçları arasına aldı. "Ve sen anlayana kadar anlatabilecek potansiyele sahibim." dedi, kaşlarını kaldırarak.

"Sen beni anlamıyorsun." dedim, buruk bir tebessümle. "Ben senin sınırlarını ihlal etmiyorum aslında, ben buyum." dedim, yutkunarak. "Ben birisini sevdiğim zaman... Her an, her koşulda, yardım ederim... O benden yardım talep etmese bile. Ve sen o kadar kendi kendinesin ve beni dahil etmiyorsun ki... Kendimi dışlanmamış saymaya çalışıyorum, en başından beri yaptığım bu." dedim.

"Seni dışlamıyorum ben Nazlı, yok öyle bir şey." dedi, kafasını iki yana sallayarak. "Öyle farklı bir tavırda anlattın ki verdiğim tepki gayri ihtiyari gelişti." diye devam etti.

"Kapatalım mı bu konuyu? Lütfen." dedim, yorgun bir ifadeyle. Beş saniye boyunca yüzüme baktı, sıkıntılı bir nefes verdi.

"Gönül koyuyorsun." dedi, yumuşacık bir sesle.

"Ben çalışmak istiyorum çünkü." dedim, sesim ağlamaklı çıkmıştı. *O kadar daldan dala atlıyorsun ki, takip edemiyorum Naz! İçine atıp atıp olmayacak zamanda patlıyorsun, sakin ol.* Kapkara gözleri, yeşil gözlerimin en derinindeydi. "Benim çalışmama izin vermeyip, benim gibi sadece alttan dersi olan, üstelik bir değil beş dersi olan kızı holdinginde işe alıyorsun. Ve sonra, benim en sevdiğim işi de ona veriyorsun. Çalışıp çalışmayacağıma karar vermen için, mezun olmayı beklememi istiyorsun. Eğitime gitmeme izin verip vermeyeceğini soruyorum insan gibi, cevap

vermeye tenezzül bile etmiyorsun." dedim ve derin bir nefes aldım. "Ve ben sana hiçbiri için tavır yapmıyorum ama sana yardımcı olabileceğim bir konuda da benimle alay ediyorsun. Gel de sen gönül koyma." dedim, sitemle.

"Çok acemisin Nazlı." dedi, tebessüm ederek. "Ve senin yalnızca acemilikten yaptığın saçma sapan şeyler benim gücüme gidiyor." diye devam etti. Bakışlarımdaki kızgınlık, söylediği cümleyle perdelenirken üç kez gözlerimi kırpmıştım. "Eğitime gitmene izin verip vermeyeceğimi bilmiyor olman mesela gücüme gidiyor." dedi.

"Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Eğer istiyorsan, tabii ki de eğitime gideceksin. Benden izin alman gerekmiyor, gitmek istediğini söylemen yeterli ama sen her şeyi dolaylı yoldan anlatmaya, dahası anlatamamaya bayılıyorsun." diye devam etti.

"Ben eğitime gitmek isteyip istemediğimi bilmiyorum." dedim, üzgün bir ifadeyle. "Yani ben ne istediğimi de bilmiyorum bir süredir ama yurtdışına gitmek falan istemiyorum artık. Yani senden ayrılmak istemiyorum." diye devam ettim.

"Seni yurt dışına göndermeyeceğim." dedi, gülümseyerek. "Yani eğer senin kendi kariyer hedeflerin doğrultusunda yurt dışı olursa, oturur üzerine konuşuruz tabii... Ama burada, İstanbul'da, benimle yaşayacaksın." dedi, tok bir sesle.

"Sen? Sen ciddi misin?" diye sordum, heyecanla.

"Evet." dedi, tebessüm ederek. Beni kendine doğru çekti ve alnıma küçücük bir öpücük kondurdu. "Önce okulunu bitir... Sonra hayallerini yatıralım masaya... İkimiz de bazı şeylerden feragat edeceğiz. Düzensiz bir düzen oluşturacağız bir şekilde seninle. Bana biraz izin ver Nazlı." dedi ve geri çekilerek gözlerini gözlerime sabitledi. "Çalışma konusuna bu kadar takılma mezun olmadan. Bana müsaade et, o güvenli alanı kafam rahat bir şekilde yaratayım senin için. Birazcık sabret." dedi.

"Teşekkür ederim." dedim, gülümseyerek. Gerekirse bir ömür sabrederdim; ondan ayrılmayacağımı bilmek her şeye

değerdi.

♠

"Bir şey soracağım." dedim. Bebek'teki restorandan çıkmış, benim arabamın önünde duruyorduk.

"Sor sevgilim." dedi Bora, iki elimi avuçlarımın arasına almıştı. Bakışlarımı biraz gerimizdeki iki siyah Mercedes'in etrafındaki adamlara çevirip, yeniden Bora'ya döndüm.

"Yürüyüş yapmak istesek... Yapamayız değil mi?" diye sordum. Bora'nın yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı.

"Yaparız, neden yapamayalım?" dedi. Önüme rüzgarla düşen bir tutam saçı, kulağımın arkasına yerleştiriyordu.

"Yedi tane koruma var yanımızda." dedim, gözlerim kısılmıştı.

"Başbaşa kalır mıyız diye sormadın ki? Yürüyüş yapıp yapamayacağımızı sordun... Onlar da bizle yürürler, spor yapmak çok güzel bir şey." dedi, gülümseyerek.

"Benim eski evin oraya yürüyelim mi? Hisarüstü'ne?" dedim, hayecanla.

"İki büyük kase profiterol yedin, yokuş çıkabileceğine emin misin?" diye sordu. Bakışlarında tereddüt vardı.

"Canım yokuşu arabayla çıkarız." dedim. Küçücük bir kahkaha attı. "Ne var ya? O tatlıyı yemesem de yokuş çıkmazdım ki ben zaten." dedim.

"Kara?" dedi, bir ses. Bir kadın sesi. İkimiz de sesin geldiği yere doğru döndüğümüzde, sesin sahibi de görüş alanımıza girmişti. Alımlı, seksi, hoş, güzel ve şık bir kadındı. Üç saniyede puanını vermiştim. *Naz, kadın "Kara" dedi canım, sonra mı kıskansan?*

"İrem... N'aber?" dedi Bora. Kadının, yani İrem'in elini dudaklarına götürmüş ve küçük bir buse kondurmuştu; ayrıca gülümsüyordu. Bora, yürek mi yemişti? Onu öldürmemi falan mı istiyordu? *Bir sus Naz!*

"İyiyim... Sizi sormalı? Nişana katılamadım, İstanbul'a bu sabah döndüm." dedi İrem. Ardından, gülümsedi ve elini bana uzattı. "Nazlı'ydı değil mi?" dedi.

"Evet." dedim, tok bir sesle.

"Söylediler..." dedi Bora İrem'e, gülümseyerek. "Perşembe akşamı partiye geliyor musun?" diye devam etti. Ben de gelebilirdim. Daha doğrusu gidebilirdim, acaba ne partisiydi? Ben kendime her türlü partiye uygun bir kostüm bulabilirdim. Keşke sevgilim, İrem'den önce bana da sorsaydı!

"Aşk olsun kaçar mı? Yer ayırttım bile... Söylemedi mi Gökhan?" dedi İrem, meraklı bir ifadeyle.

"Konuşmadık bugün Gökhan'la." dedi Bora. İrem anlamış mıydı bilmiyordum ama yine aklına Gökhan geldiği için olsa gerek, Bora'nın yüzü düşmüştü.

"İyi o zaman, haydi ben tutmayayım sizi şimdi. Görüşürüz perşembe..." dedi İrem. Benimle yeniden tokalaştıktan sonra, hızlı adımlarla yanımızdan ayrıldı. Bora'nın bakışları yeniden bana çevrilmişti.

"Ne partisine gidiyoruz?" diye sordum, dan diye. Bora'nın gözleri kısıldı ve yüzüne şaşkın bir gülümseme yayıldı. Ellerini sakallarına götürdü ve bir iki saniye oyalandı.

"Sen gelmiyorsun." dedi, yumuşacık bir sesle. Kaşlarım, sanki refleksmiş gibi havalandığında yeniden konuştu. "Ayrıca parti dediğim... Poker partisi." dedi, gülümseyerek.

"Kumar oynayacaksınız yani?" dedim, inanmıyormuş gibi bir ifadeyle.

"Hep yaptığımız gibi Nazlı. Bizim mekanların müdavimlerindendir İrem, sağlam oyuncudur, severim." dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Seversin?" dedim, şaşkınlıkla ve tehditkar bir sesle.

"Yani oyunculuğunu. İyi bir rakip." dedi, alelacele.

"Ben neden gelmiyormuşum?" diye sordum. Kaşlarım çatılmıştı ve tahminen yüz ifadem oldukça ciddiydi.

"Çünkü sen bir kere kumarhaneye geldiğinde neler olmuştu hatırla istersen? Seni orada teşhir etmek istemiyorum. Ayrıca ciddi bir oyun olacak. Bir sonraki adımda, birkaç adama sağlam senetler yapabilmeyi planlıyorum. Dikkatimin dağılmaması lazım." dedi, aynı benim gibi ciddi bir ifadeyle.

"Sen elaleme tefeci gibi neden senet yapıp duruyorsun Allah aşkına?" diye sordum, sitemle. *Çüş Naz!* Bora, birkaç saniye ciddi olup olmadığımı anlamak istercesine yüzüme baktı.

"Binsek mi artık arabaya?" diye sordu, en sonunda. Sesinde uyarıcı bir tonlama vardı.

"Neden anlatmıyorsun ki?" dedim, ters bir bakışla.

"Nazlı nerede olduğumuza bakar mısın bi?" dedi, gözlerini benden ayırmadan. Arabaya binmem için sürücü koltuğunun kapısını açtı; Selim de onun kapısını açmıştı. Arabayı çalıştırdım. "Gidelim bakalım, eski evinin oraya..." dedi gülümseyerek. Arabayı sürmeye devam ettim. Hisarüstü'ne bağlanan yolu es geçtim ve Kilyos istikametinde ilerledim. "Trip mi atacaksın gerçekten Nazlı?" dedi Bora, sitem ederek.

"Eve gitmek istiyorum." dedim, dümdüz bir sesle. Aslında trip falan atmıyordum; sadece bozulmuştum.

"Nazlı." dedi. Cevap vermedim. Bir daha da konuşmadı. Yirmi dakika sonra eve gelmiştik.

"Hoş geldiniz." dedi, adını merak etmediğim bir koruma. Arabadan indiğimizde konuşmaya devam etti: "Melis Hanım geldiler, içerideler Bora Bey."

"Neden haber vermediniz?" diye sordu Bora, şaşkın bir ifadeyle.

"Kendisi haber vermemize gerek olmadığını söyledi efendim. Gökhan Abi'yle beraber, içerideler." dedi, adam. Bora'nın bakışları bana kaydığında, gözlerimiz buluşmuştu. Benim cephemde her şeyin yolunda olup olmadığını merak ediyor olmalıydı. Bir sorun olmadığını anlatmak istercesine belli belirsiz gülümsedim ve eve doğru yürümeye başladık.

♠

"Oooo teşrif ettiniz!" dedi Melis, biz merdivenlerden inerken. Bora'ya ve bana sarıldıktan sonra, yeniden koltuğa oturdu. Yanında Gökhan da vardı. Göz göze geldiğimizde gülümsedim, Gökhan rahat görünüyordu.

"Neden haber vermedin bize? Erken dönerdik." dedi Bora, Melis'e.

"Rahatsız etmeyeyim istedim, yani sonuçta gelecektiniz." dedi Melis, gülümseyerek. Bora'nın yüzünde düz bir ifade olsa da bakışları bu davetsiz misafirden keyif almamış gibiydi.

"Gelmeyedebilirdik... O zaman kalkıp gidecek miydin?" dedi Bora.

"Ben de arayalım dedim ama yanaşmadı Melis. Ben geldiğimde, o geleli biraz olmuştu." dedi Gökhan.

"Gelmezseniz burada kalırdım canım ne olacak?" dedi Melis, gülümseyerek.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Bora. Sanırım Melis için endişelenmişti. Rahatsız olduğunu sandığım bakışları, daha çok meraktı belki de.

"Yolunda... Aslında dönüyorum yarın sabah. Öncesinde bi size uğramak istedim. Vedalaşmak için." dedi Melis.

"Dönüş tarihin belli değil sanıyordum." dedi Bora. Bakışlarındaki endişe biraz daha yoğunlaşmıştı. "Eren'le mi alakalı Melis?" diye devam etti.

"Yoo! Yok! Ne alakası var? Eren'le bir şey yok zaten." dedi Melis. *Çüş Naz! Melis'in Eren'den gerçekten de hoşlandığının farkında mısın?* "Yani aslında hiç başlamadı... Öyle hoş vakit geçirdik sadece, o kadar." diye devam etti. Ardından bakışları beni buldu. "Eren çok iyi bir insan. İyi bir arkadaş." dedi.

"Öyledir..." dedim, gülümseyerek.

"Hani olur ya... Bir gün birisi girer hayatına, hiç beklemediğin bir anda... İstanbul'a geldiğimde Eren'le bu kadar vakit geçireceğimi düşünmüyordum bile." dedi Melis, Bora'ya.

"Ankara'da sanırım şu an." dedi Gökhan.

"Evet." dedi Melis, zorlukla gülümseyerek. Bora, birkaç saniye Melis'in yüzüne bakıp bir şey söylemediğinde Melis devam etti: "Ben İstanbul'a dönmem... Eren de Amerika'ya

yerleşmez. Zaten zordu birarada olmamız, olacaktıysa da... Olmadı da."

"Anladım." dedi Bora. "Bilet almadıysan, holdingin uçaklarından birisini ayarlayalım." diye devam etti.

"Bana da kiralayacak mısınız, yoksa arkadaşa özel beleş tarife mi?" dedi Melis ve küçük bir kahkaha attı. Bu sırada Noir yanıma gelmiş, kucağıma kurulmuştu. Bora'nın yüz hatlarında ise hiçbir değişim yoktu. Gökhan da gülmemişti. Melis, bakışlarını ikisi arasında dolaştırdı ve sanırım aralarında bir gerginlik olduğunu fark etti. "Biletimi aldım bugün Bora, sağ ol." diye devam etti.

"Oğlum..." dedi Bora içten bir ifadeyle, Noir benim kucağımdan, hemen yanımda olan Bora'ya yanaştığında.

"Neyse ben kalkayım artık. Her şey için teşekkür ederim." dedi Melis, ortamda sessizlik hakim olduğunda.

"Bu ay içinde bir tarihte Boston'a gelmem lazım benim de, ama tam zamanı bilemiyorum. Hatta Mayıs'a atmaya çalışıyoruz ama bakalım. Haberleşiriz." dedi Bora, ayağa kalkmıştı.

"Olur." dedi Melis ve Bora'ya tekrar sımsıkı sarıldı. Aynısını Gökhan ve bana da yapmıştı. Onu yolcu etmek üzere merdivenlere yöneldim. Dış kapının önüne geldiğimizde Melis durdu ve gülümseyen yüzünü bana çevirdi.

"Bir şey mi oldu?" dedim, merakla.

"Eğer Eren'le konuşursan... Ona her şey için teşekkür ettiğimi söyler misin?" diye sordu Melis. Gülümsedim ve başımı "Tamam." anlamında salladım. Melis, adını merak etmediğim bir korumanın kullandığı arabaya bindiğinde de ona el salladım.

♠

"Bilmiyorum ki... Yarından sonra bakacağız o zaman bir çaresine." diyordu Gökhan. Duş almış, şort ve kısa kollu bir tişörtle verandaya çıkmıştım.

"Yarın senin de oynaman lazım." dedi Bora, Gökhan'a. Bakışları kısa bir süre bana çevrilmişti. Küçük adımlarla,

oturduğu koltuğa yaklaştım ve yanına oturdum. "Neredeydin?" diye sordu.

"Duş aldım." dedim, esneyerek.

"Oynarım oynamasına da... İrem'i harcayacak mıyız?" dedi Gökhan. Bir sigara yakıp alakam olmayan ve bilmediğim konuyu dinlemeye başladım.

"Sen diğerlerine göre oyna, İrem söz konusu olduğunda orada karar veririz." dedi Bora, tereddütlü bir sesle. "Veya İrem'le açık açık konuşmalıyız... Bilemiyorum." diye devam etti.

"Ne diyeceğiz? 'Biz bu adamlara senet yapmak zorundayız, sen temkinli oyna.' mı? Karıştırmayalım bence." dedi Gökhan. Onun da sesi tereddütlüydü. Senet kelimesini Türk Dil Kurumu'ndan kaldırmak istiyordum.

"Neyse..." dedi Bora, bir süre düşündükten sonra. Ardından bakışları bana çevrildi. "N'apıyorsun?" diye sordu, şaşkın bir sesle.

"Poker oynuyorum." dedim, kendimden emin bir ifadeyle. Bakışlarımı yeniden telefonuma çevirmiştim. *Nişanlısının kumar mafyası olduğunu unutan Naz'lar kalp mantık!*

"Ne zamandan beri pokerle ilgileniyorsun?" diye sordu bu sefer de.

"13-14 yaşından beri." dedim, bakışlarımı ona çevirmeden. *Kumar mafyası nişanlısına kafa tutan Naz'lar kalp gülmüyorum boğazıma bir şey kaçtı!*

"Oynayalım bir gün Naz." dedi Gökhan, neşeli bir ses tonuyla.

"Tabii tabii... Kuruyemiş kabuklarından da chip yaparız." dedim, umursamaz bir ifadeyle. Bora'nın beni kumarhaneye götürmeyecek olmasına mı yoksa İrem'in iyi bir rakip olduğunu söylemesine mi kızmıştım tam emin değildim.

"Chipten bol ne var ya bizde? İstediğin chip olsun! Ama öyle beleşe oynamam." dedi Gökhan, gülerek.

"İkimiz mi oynayacağız?" dedim, kafamı kaldırıp Gökhan'a bakarak. Gözlerini kıstı ve bir süre yüzüme baktı.

"Yani fark etmez..." dedi Gökhan. Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Gökhan, ben daha bu eve gelmeden evvelki yazışmalarında, Bora'nın bir daha asla benimle kumar masasına oturmayacağını iddia etmiş ve Bora da böyle düşündüğünü, benim yüzüme karşı onaylamıştı.

"Sen de oynar mısın benimle?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle. Kaşlarım çatıktı ve sesimin nasıl çıktığından emin değildim.

"Hayır oynamam." dedi Bora. İki saniyelik bir es verdi. "Çünkü az evvel Straight yani kent yapacaktın ama dikkatini oyuna vermedin. Düzgün oynamıyorsun." dedi, dümdüz bir sesle. Telefona baktım. Yeni bir el başlamıştı ve ben bahis yapılan miktarı onaylamadığım için *"Pas"* demiş sayılmıştım. "Ve rakiplerinden birisi 'all in' yapmıştı... Rest çekmişti yani... Eğer onu görseydin... Paranı üçe katlayabilirdin, el sendeydi." diye devam etti Bora.

"Sanal bu para? Oynadığım yani... Öylesine oynuyorum." dedim, telaşla.

"Ne fark eder? Zamanını bunun için harcıyorsan iş iştir... Poker para kazanmak için oynanan bir oyun değil." dedi Bora, bilmiş bilmiş. *Naz? Adamın haklı olduğunu biliyorsun.*

"Ve Kara konuşur..." dedi Gökhan, gülümseyerek. Yüzümü ona çevirdim. Gülümsüyordu ama gözlerindeki kırgınlık, yerli yerinde duruyordu.

"Ben de kumarhaneye geleceğim yarın." dedim Bora'ya, kendimden emin bir ses tonuyla. Bora, kaşlarını kaldırdığında sanırım cesaretimi sorguluyordu. "Yürek falan yemedim, ben de gelmek istiyorum sadece." dedim. Bora ise artık ne anlama geldiğini anlayamadığım bir şekilde, yalnızca yüzüme bakıyor ama asla konuşmuyordu.

"Oldu o zaman, ben kaçar..." dedi Gökhan, ayağa kalkmıştı. Bora, bakışlarını Gökhan'a çevirdiğinde, göz kırptı ve Gökhan bahçenin içinde kaybolarak gitti. Bora, bir sigara yakmıştı.

"Geleyim mi?" diye sordum, asla çekinmeyerek.

"Hayır Nazlı. Konuştuk ya bunu. Aynı şeyleri defalarca konuşmaktan nefret ediyorum." dedi, bakışlarını bana çevirdiğinde. "Kendimizi tekrarlıyoruz." diye devam etti.

"Konuşmadık. Sen konuştun." dedim. Dumanını üfledi. Kül tablasına uzanıp, külünü döktü ve yeniden bana döndü. Zaman mı yavaşlamıştı yoksa onun hareketleri mi kestiremiyordum.

"Sürekli benim hayır dediğim şeylere muhalefet mi olacaksın?" diye sordu, meraklı bir ifadeyle.

"İyiliğim için hayır dediğini sanmıyorum... Tamam bir kere kumarhaneye geldiğimde, adamın tekini kulağından vurmuş olabilirsin... Ama o dangalaktı. Yani sürekli olarak kumarhanelerinde bana mı asılacaklar?" dedim, tatlı olmaya çalıştığım bir ifadeyle.

"Bununla alakası yok." dedi, tok çıkan bir sesle.

"Çünkü prensipler... Senin masanda hile yaptığım için benimle oynamayacaksın da bir daha değil mi? Elalemin kadınlarıyla oynuyorsun ama!" dedim, sert çıkan bir sesle.

"Nazlı ne diyorsun sen?" dedi, şaşkın bir ifadeyle. "Alem yapmaya gitmiyorum herhalde kumarhaneye... Benim ya hani kumarhaneler..." dedi, kinayeli bir tonlamayla.

"Tamam. Demek ki ben de sevgilimin kumarhanesine gelebilirim." dedim, kendimden emin bir ifadeyle.

"Bu işlerin içine girmeni istemiyorum Nazlı. Seni bu tabloda görmek istemiyorum. Kara'nın sevgilisi olmanı istemiyorum." dedi, sıkıntılı bir tavırla. Boynumda Kara yazıyordu ve ben onu seviyordum.

"Ama biz seninle kumarhanede tanıştık... Ben o tabloya girmiştim daha önce..." dedim, dudaklarımı büzerek. Onun dudaklarıysa buruk bir şekilde iki yana kıvrılmıştı.

"Aynı şey değil." dedi.

"Neden insanlara senet yapmak zorundasın?" diye sordum. Derin bir nefes aldığında sabrının sonuna geldiğimizi fark etmiştim.

"Çalışmam lazım Nazlı." dedi, tok bir sesle ve ayağa kalktı.

"Bora." dedim, sert bir ifadeyle. Yüzünü bana çevirdiğinde gözlerinde hiçbir ifade yoktu. "Ben senin yanında çalışan birisi değilim. Senin sevgilinim. Ama sen şimdi kaçak sevgililik yapıyorsun. Kaçak sevgilin olmak istemiyorum." dedim, az ama güçlü çıkan bir sesle.

"Kaçak sevgili ne ya?" dedi, ters bir ifadeyle.

"Beni kendine, senin istediğin kadar yaklaştırıyorsun, istemediğin zaman da kaçıyorsun." dedim, kendimden emin bir ses tonuyla.

"Çalışacağım Nazlı." dedi ve arkasına bakmadan içeriye girdi. Beni korumak için bir giz içinde davranıyordu. Beni göndermemeye ne zaman karar verdiğini bilmiyordum ama dün akşamdan sonra olduğu muhakkaktı. Ve fakat, belki de sınırlarını zorluyor ve verdiği kararı sorgulatıyordum ona. Kaçıyordu. Belki de o bahsettiği güvenli alanı yaratırken giz içinde kalmaya ihtiyacı vardı. Ama ben de haklıydım; Kara'nın benden saklanmasına gerek yoktu.

♠

Salondaki koltuğa uzanarak televizyon izliyordum. Yorgunluk git gide bedenimi daha çok esir alırken, sabahki sporun etkilerinden olsa gerek, kolumdaki kasılmalar artmaya başlamıştı. *Pes Naz, ne tatlı canın varmış!* Rastgele açtığım bir kanalda karşıma çıkan bilardo maçını izlemeye dalmışken, cılız bir melodi kulaklarıma ulaştı. Bu bir telefon sesi olmalıydı fakat telefonun kime ait olduğunu asla bilmiyordum. Sese kulak verdiğimde, çokta uzakta değil; yaslandığım koltuk minderinin arkasında olduğunu fark ettim. Bu bir ev telefonuydu.

İlk defa ev telefonu görmüyordum; fakat bu eve ait telefonu ilk defa görüyordum. *Açsana Naz?* Açıp açmamam gerektiğini bilmiyordum; zira kim arıyordu ki? *Bunu açınca öğreneceksin zaten Naz, aç. Ayıp olmaz, burası senin evin.*

"Alo?" dedim, tereddütle.

"Merhaba Nazlı." dedi telaşla, karşı taraftaki kadın sesi. Bir anda kendimi, bir korku filminin içinde olarak düşünmüştüm.

Bu telefon buraya neden bırakılmıştı ve de nasıl karşı taraf benim Nazlı olduğumu biliyordu asla bilmiyordum.

"Kiminle görüşüyorum?" diye sordum, korkuyla.

"Elif ben." dedi, kadın. *Çok şükür Naz, yabancı değilmiş!* Şu anda Elif'in sesini duyduğuma bile sevinmiştim. "Bora'ya ya da Gökhan'a cep telefonlarından ulaşamadım. Eğer müsaitse, çok acil Bora ile görüşmem lazım." dedi Elif.

"Bir dakika." dedim, yerimden kalkarken. "Çalışma odasında... Götürüyorum telefonu." dedim, panikle.

"Bekliyorum." dedi Elif. Sesi öyle telaşlıydı ki elim ayağıma dolanmıştı. Merdivenleri ikişer ikişer çıktıktan sonra, ikinci kata normal zamandan on bir saniye evvel vardım ve hızla koridoru bitirip, çalışma odasının şifresini tuşladım.

"Acilmiş. Elif." dedim, telefonu Bora'ya uzatırken. Elinde kalın bir kitap ve dosyalarla yayıldığı koltukta, şaşkına dönmüşcesine bana bakarken, elimden telefonu aldı.

"Efendim?" dedi, merakla.

"Görüşmemiz lazım, önemli... Çok önemli." dedi Elif, telaşlı bir şekilde. Sesi bana kadar geliyordu.

"N'oldu?" diye sordu Bora.

"Yüz yüze konuşalım." dedi Elif, hafif yüksek çıkan bir sesle. Bora'nın tereddütlü bakışları bana kaydı ve gözlerimde iki saniyeliğine oyalandı.

"Neredesin?" diye sordu Bora, düz bir sesle.

"Nil'deyim." dedi Elif.

"Tamam." dedi Bora ve telefonu kapattı. Oturduğu koltuktan kalktı ve çalışma masasına ilerleyip cep telefonunu eline aldı. Ekrana bir şeyler yazdı ve telefonu kulağına götürdü. "Selim... Elif Hanım'ı Nil Hanım'ın evinden al ve buraya getir." dedi, otoriter bir sesle. "Yanına fazla adam al, bir sorun var. Tedbiri elden bırakmayın, kılına zarar gelmeyecek." diye devam etti.

Bora, telefonu kapattı ve başka bir numarayı tuşladı. Fakat aradığı kişi telefonu açmıyordu ve bu Bora'yı oldukça sinirlendiriyordu. Başka bir kişiyi aradı.

"Gökhan nerede?" diye sordu sert bir sesle. Telefonu kapattı. Başka bir numarayı tuşladı. On dört saniye telefon kulağında bekledi. "Hande merhaba, Bora ben... Gökhan yanında mı?" dedi. Yedi saniye bekledi ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Bana gel, acil." dedi, düz bir ifadeyle. "Bilmiyorum." dedi, sıkıntılı bir sesle. "Evden ulaştı bana da... O da geliyor, gel çabuk." dedi ve telefonu kapattı.

En sonunda gözleri bana çevrildiğinde, bakışlarında hiçbir şey sormamı istemediğini belli eden bir ifade vardı.

Şaşırmamıştım.

"Ben yatıyorum. İyi geceler." dedim, düz bir ifadeyle ve kapıya doğru yürümeye başladım.

"Nazlı." dedi, sıkıntılı bir sesle. Durdum ve yüzümü ona döndüm. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ama bir şey olduğunu biliyorum. Ve bu olan şey pek hayırlı değil." dedi. *Naz, Elif'i bu eve çağırmasını anlamanı rica ediyor. Bu yüzden kendisine tavır yapmamanı, trip atmamanı istiyor.*

"Ne olduğunu bilseydin de anlatmayacaktın. Benim açımdan değişen hiçbir şey yok." dedim, dümdüz bir ifadeyle. "Elif'in buraya gelmesine ise takılmadım. Bence de bir şey olduğu belli. Panik halindeydi. Telefonu sana getirirken merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Ölse ruhunuz duymayacak, iyi ki ev telefonu benim yanımdaydı." diye devam ettim ve kapıya doğru ilerledim. Kolumdan tuttu ve beni kendine çevirdi.

"Saat daha çok erken senin uyuman için." dedi, yumuşak bir sesle.

"Ne yapayım?" diye sordum, ters bir ifadeyle. *Naz, yapma!* "Yorgunum ayrıca da." diye devam ettim. Beni biraz kendine doğru çekerek, bana sımsıkı sarıldığında ise teslim olmuş ve kollarımı boynuna dolayarak sakinleşmeye çalışıyordum. Dövmemin üzerine küçücük bir öpücük kondurdu. Ancak anlayabildiği şeyleri seviyordu insan; bildiği, tanıdığı, keşfettiği... Fakat, bazen bunun aksi de mümkün oluyordu ve ben Bora'yı tüm bilinmezliklerine, anlaşılmazlıklarına ve de

keşfedilmemişliğine rağmen çok seviyordum. Ve hatta belki de onu bu kadar çekici kılan şey, çözülmemiş yanlarıydı.

Beni aldı ve biraz evvel çalışmak amacıyla kullandığı koltuğa götürdü. Kucağına oturttu. Saçlarımı tek bir yana aldı ve dudaklarını boynuma uzattı. Uzun süre, çok uzun bir süre boynumda yolculuğa çıktı. Boynumu öpmekten ziyade, boynumda dinlendiğini hissetmiştim. Biraz sonra, kötü bir şeyle karşılaşacağını biliyor ve boynumdan güç dileniyor gibi gelmişti bu hâli. Saçlarını sevdim. Usulca ve de her şeyi halledebilecek güçte olduğuna onu inandırırcasına dolaştırdım parmaklarımı başının üstünde.

Telefonu çaldığında derin bir nefes aldı ve gözlerini gözlerime değdirip, dudaklarıma küçücük bir öpücük bıraktı.

"Evet?" dedi, çalan telefonu açtığında.

"Takip ediliyoruz abi." dedi, Selim'in sesi.

"Atlatamıyor musunuz?" diye sordu Bora, sıkıntılı bir sesle. Kapı tıklatıldığında hızla Bora'nın kucağından indim. Bora, koltuktan kalktı ve kapıya doğru ilerleyip kapıyı açtı; Gökhan gelmişti. "Birkaç tur atın. Arayacağım seni." dedi ve telefonu kapattı.

"Takip ediliyorlarmış." dedi Gökhan, fazla telaşlı durmayan bir ifadeyle. Bakışları bana çevrildiğinde, başıyla selam vermişti. "Mevzu ne tam olarak?" diye sordu.

"Yirmi üç kere aramış beni. En sonunda da evden aramış. Çok telaşlıydı sesi. Nil'deymiş. Yüz yüze konuşmamız gerektiğini, görüşmemiz gerektiğini ve de önemli olduğunu söyledi." dedi Bora, ifadesiz bir sesle.

"Beni de on yedi kere aramış. Hande'yleydim." dedi Gökhan, sıkıntılı bir sesle. "E madem takip ediliyorlar, biz gidelim yanlarına." diye devam etti.

"Tuzak kurmuş olmasınlar?" dedi Bora, dan diye. *Çüş Naz!*

"Bizi çekmek için mi?" diye sordu Gökhan. Gözleri kısılmış alnı kırışmıştı. Bora'nın cümlesiyle beraber kafasının karıştığı fazlasıyla belliydi.

"Bizi çekerlerse Nazlı yalnız kalır." dedi Bora. Ne yüzünde ne de sesinde hiçbir ifade yoktu.

"Apar topar çıkacağız." dedi Gökhan, kuşkuyla. "En iyi adamları da yanımıza alacağız... Buraya başka adamlar gelebilene dek... Nazlı yalnız kalacak." diye devam etti. Bora, hiçbir şey söylemeden altı saniye boyunca Gökhan'ın gözlerinin içine baktı ve derin bir nefes aldı.

"Hazırlan." dedi Bora Gökhan'a, otoriter bir sesle. Gökhan, hızlı adımlarla odadan çıkarken Bora derin bir nefes alıp sıkıntılı bir nefes verdi. Kapının kapanmasıyla, kapıya doğru yaklaştı ve kütüphanenin sağ tarafındaki raflardan birinde bulunan kitapları hızla eline almaya başladı.

"N'apıyorsun?" diye sordum, merakla.

"Ben gelene kadar yukarıda durursan, benim de içim rahat edecek." dedi.

"Tamam, çıkayım." dedim ve kapıya doğru ilerledim. Son kez Bora'ya döndüm fakat o bana bakmıyor, şimdi de az evvel eline aldığı üç kitabı yeniden yerlerine yerleştiriyordu. Kapının kulbuna uzandım ama kapı açılmıyordu.

"Kapı açılmıyor." dedim, mırıldanarak. Zaten dertli olan başına dert açmak gibi bir niyetim yoktu ancak dünyanın tüm aksilikleri beni bulmaya niyet etmiş olmalıydı ki, açılmayan kapı, Bora ile muhatap olmamı istiyordu.

"Buradan çıkacaksın yukarıya." dedi. Bir anda kütüphanenin sağ ucu bir kapı edasıyla açılırken; gözlerim ile ağzım da açılmıştı ve ben şaşkın bir şekilde kalakalmıştım.

"Kapısı olmayan oda?" dedim, şaşkınlıkla. "Benim odamın yanındaki... Penceresi olan ama kapısı olmayan oda..." diye devam ettim. Nutkum tutulmuştu.

"Hayır." dedi, tok bir sesle. "Senin odanda, kapının hemen ilerisinde... Duvarın bir kısmı kapı... Güçlü bir şekilde, doğru yerden itersen açılır. Işık yansımasından ve girişindeki koridorun dar olmasından dolayı hiç fark etmemişsindir. Aldatmaca o." dedi.

"Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Bora Karabey'in mutlaka gizli bir sığınağı vardır şeklindeki düşünceye sahip akıllıların, buldukları zaman zafer

kazandıklarını düşünmelerine sebep olacak olan... Basit bir düzenekle inşaa edilmiş, aldatmacalı bir oda işte." dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Burası peki?" dedim, işaret parmağımla kütüphanenin bir kapı gibi açılan ucunu göstererek.

"Bir labirent." dedi. Derin bir nefes aldı ve tam dudakları yeniden aralanmışken, telefonu çaldı. "Geliyorum Gökhan." dedi, telefonu açar açmaz. "Öyle mi?" diye sordu, ifadesiz bir sesle. "Tamam." dedi ve telefonu kapatıp cebine koydu. Gözleri yeniden gözlerimi hedef aldığında rahatlamış gözüküyordu; gülümsedi. "Atlatmışlar peşlerindeki adamları... Gökhan'la gitmemize gerek kalmadı." dedi ve kütüphaneden kapıyı iterek eski hâline getirdi. Az evvel eline aldığı kitapları yeniden raftan ayırarak, o köşede bir şeyler yaptı ve en sonunda "Şimdi kapı açılır vaziyette." dedi.

"Orası açıldığında, odanın kapısı mı kilitleniyor?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Ayarlar değiştirilmeye müsaittir." dedi, tebessüm ederek.

"Bunu da bilmemeliyim yani? Anladım." dedim, kaşlarımı kaldırarak. Kapının kulbuna elimi uzattım. Odadan çıktığımda, Bora da hızlı adımlarla beni takip ediyordu.

"Bırak beni!" diye yüksek bir ses duyuldu dışarıdan. Adımlarımı hızlandırdım. Giriş katına geldiğimizde, "DOKUNMA BANA!" diye bağıran Elif'in sesi kulaklarımıza ulaşmıştı. Bora, benden önce davranarak kapıyı açtı.

Gördüğüm manzara içler acısıydı.

"Elif, yardım edeyim. İzin ver." dedi Gökhan, telaşlı bir halde ve Elif'in omzuna dokundu.

"SİKTİR GİT BAŞIMDAN!" diye bağırdı Elif ve Gökhan'ı bulduğu tüm güçle itti. Bora ve ben olduğumuz yerde kalmış, yalnızca biraz ötemizde öfkeden deliye dönen Elif ile ona yardım edebilmek için çırpınan Gökhan'a bakıyorduk.

"Canım benim, sakin olmaya çalış birazcık." dedi bir kadın. Kıvırcık koyu renk saçları vardı. Saçlarının görüntüsü, kıvrımları öyle güzeldi ki bakışlarımı kızın saçlarında

tutabilmek için büyük bir çaba gösteriyor ve elindeki kanlı gelinliğe bakmamaya çalışıyordum.

"Ya rahat bırakın beni! Rahat!" dedi Elif, zorlukla. Onu ilk defa bu kadar perişan halde görüyordum. Üzerinde eşofman ve beyaz uzun kollu bir kapşonlu vardı; fakat kaşından yüzüne doğru akan kan üzerine bulaşmıştı. Beyaz renkte bir kıyafete kan lekesi asla yakışmıyordu. *Dimdik dur Naz, soğukkanlı ol.*

"Elif?" dedi Bora. Sessizliği bıçak gibi kesen sesiyle, Elif'in öfkeli bakışlarının hedefi olmuştu ve sanki Elif, Bora'ya bir düşmanına bakar gibi bakıyordu. Burada olduğumuzu yeni fark ettiği ve de aslında hiçbir şey fark edemeyecek kadar sersemlediği fazlasıyla belliydi.

"N'aptılar bak." dedi Elif, incecik bir sesle. "Bak." dedi ve gözlerini yanındaki kıvırcık saçlı kızın elindeki gelinliğe çevirdi. Cebinden küçük bir kağıt parçası çıkarttı ve Bora'ya uzattı. "Bak." dedi, ağlamaklı bir sesle. "Bak!" dedi, biraz daha yüksek çıkan bir sesle. "Bak!" diye devam etti. "BAK!" diye bağırdı. Bora, kağıda çoktan bakmıştı ve orada ne gördüyse hiç memnun olmamıştı. "BAKSANA BAK!" diye bağırdı Elif tüm gücüyle. Bora, Elif'i kendine doğru çekip ona sarıldığında Elif, Bora'yı itmeye çalıştı fakat başarılı olamayınca yüksek sesle ağlayarak, çoğu zaman benim de yaptığım gibi Bora'nın kollarına teslim oldu.

Elif'in feryat seslerinden başka hiçbir sese ev sahipliği yapmayan gecede, ayaklarımın dibinde bir hareketlilik hissettiğimde, bakışlarımı yere çevirdim; Noir boncuk gözleriyle bana bakıyordu. Saniyeler yerini dakikalara bırakırken Elif teselliyi Bora'nın kolları arasında arıyor ve Bora belki de tüm içtenliğiyle onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Ben ise bu tablonun içinde kendime bir yer arama dürtüsünü tamamen bırakmış bir vaziyette yalnızca duruyordum. Eğer hareket edersem, tüm gözler üzerime çevrilecek endişesiyle yerimden kıpırdayamıyordum.

Bora, Elif'i kolları arasından ayırıp geri çekildiğinde, baş ve işaret parmağıyla Elif'in çenesini kaldırdı ve tüm dikkatiyle

yüzüne baktı.

"Dikiş atılması lazım." dedi Gökhan. Dakikalardır bu anın gelmesini ve bir an evvel olaya müdahale edebilmeyi bekliyor gibi sabırsızca konuşmuştu.

"Elif." dedi Bora, bakışlarını Elif'in gözlerinden ayırmadan. "Sana bunu yapanı gördün mü?" diye sordu. Elif, başını aşağı ve yukarı salladığında Bora rahatlamışcasına derin bir nefes almıştı. "Gel içeriye, hadi." dedi Bora, yumuşak bir sesle. Elif buna da Bora'yı onaylarcasına kafa sallamakla yetinmişti. Elif ve Bora içeriye girdiklerinde, kıvırcık saçlı kadın, Gökhan'ın işaretiyle, elindeki kanlı gelinliği Özgür'e verdi ve sonrasında onlar da içeriye girdiler. Noir ve ben, kapının önünde bir başımıza, kalakalmıştık.

"İçeriye girmeyecek misiniz Nazlı Hanım?" diye sordu Selim. Üç dakika elli dört saniye boyunca, tereddütle, kaçamak bakışlarını sorgularcasına bana çevirdiğinin farkındaydım fakat en sonunda konuşma ihtiyacı hissetmişti. Kapı açık kaldığı için ev soğur falan diye mi çekiniyordu; ona neydi benim nerede durduğumdan?

"Gireceğim." dedim, kısık bir sesle. "Gel Noir." dedim, Noir'a bakarak. Noir ayaklandığında birlikte içeriye girdik. Fakat ayaklarım bir türlü alt kata, salona hareket etmiyordu. *Koskoca ev Naz, gidecek başka bir yer bul kendine.* Aşağıdan başka bir yere de gitmek istemiyordum çünkü benim yerimin Bora'nın yanı olması gerekiyordu fakat kendime, şu an, onun yanında yer bulamıyordum.

Merdivenlere oturdum.

Hissettiğim şey kıskançlık değildi. Elif'in hâline ben de üzülmüştüm ve pek tabii Bora'nın onunla ilgilenmesi gerekiyordu ama kendimin bu kadar uzakta durması, gözlerinin benden uzak olması ve benim varlığımı unutmasını kolay hazmedemiyordum. Elif'in hıçkırık sesleri hâlâ kulaklarıma ulaşırken, Bora'nın da beni düşünecek hâlde olamayacağını da biliyordum üstelik. Noir, kafasını kucağıma gömüp benimle merdivenlere oturmasaydı ne

yapardım bilmiyordum ama aşağıda olmam zaten istenmiyor olmalıydı ki; gelen giden yoktu.

Gelen vardı.

Fakat aşağıdan değil, dış kapıdandı.

Selim, hızlı adımlarla, elinde siyah bir çantayla önümden geçerek merdivenlerden aşağıya indi. İki dakika, on yedi saniye sonra yeniden merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve Selim, beni başıyla selamlayıp dışarıya çıktı. On üç saniye sonra, merdivenlerden başka birisine ait ayak sesleri duyuldu fakat ben kafamı kaldırmaya tenezzül etmedim.

"Nazlı." dedi, Bora'nın yumuşacık sesi. Yüzümü kaldırdığımda, bakışlarım yorgun ve de sıkıntılı kapkara gözleriyle buluştu. "N'apıyorsun burada?" diye sordu.

"Oturuyorum." dedim. Fakat Bora'nın bakışları cevabımın yeterli olmadığını haykırıyordu. *Kesin, Selim söyledi burada oturduğunu Naz.* "Aşağıya inmeye çekindim." diye devam ettim. Bora'nın bembeyaz gömleği kan olmuştu; Elif, başını Bora'nın göğsüne yaslamış olmalıydı. "Çok ağlıyor." dedim. Bora, ellerime uzanarak beni kaldırdı ve bir elini yanağıma yerleştirip adeta şefkatle yanağımı sevdi. Sonrasında eğildi ve yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu.

"Biraz A4 kağıdı ve kurşun kalem getirebilir misin çalışma odamdan?" dedi Bora, tok bir sesle. Arkasını döndü ve yeniden merdivenlere yönelerek aşağıya indi.

♠

Elimde beş tane kağıt ve beş tane kurşun kalemle beraber merdivenlerden ağır ağır salona inmeye başladığımda Noir da beni takip ediyordu. Bora'nın kağıt ve kalemi neden istediğini bilmiyordum; belki de "isim şehir" oynayacaktık. *Saçmalama Naz, çekinme de ayrıca burası senin evin.* Salona indim. Elif artık ağlamıyordu. L koltuğun uzun tarafının en ucuna oturmuştu ve sakince Gökhan'ın kaşını dikme işlemini tamamlamasını bekliyordu. *Sen evi inletirdin kaşına dikiş atılsaydı Naz!* Elif'e lokal anestezi yapılmış olmalıydı fakat beni böyle dikebilmeleri için doğrudan genel anestezi yapılmasını tercih edebilirdim.

"Gel." dedi Bora bana, yumuşak bir sesle. L koltuğun karşısındaki televizyonun bulunduğu duvara yaslanmıştı. Kıvırcık saçlı kadın ise verandada oturmuş sigara içiyordu. Bora'nın yanına doğru küçük birkaç adım attım ve kalemlerle kağıtları ona uzattım. Bora, elimdekileri alarak sehpanın üzerine koydu ve elime uzandı. Verandaya doğru ilerledi. Sonraki hedefi de verandadaki koltuklardan tekli olanların birisinde oturan kıvırcık saçlı kadının yanıydı.

"Çok korktum onu öyle görünce." dedi, kıvırcık saçlı kadın. Bora ile karşısındaki koltuğa yan yana oturmuştuk.

"Ne olup bittiğini sen de bilmiyorsun galiba?" diye sordu Bora kıvırcık saçlı kadına. Kadın başını bilmediğini belli edercesine sallamakla yetinmişti. Ardından Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Nil." dedi. "Elif'in kuzeni." diye ekledi.

"Memnun oldum Nazlı." dedi, Nil. İfadesi oldukça samimiydi. Başımı bir kez eğmekle yetinmiş ve Nil'e başka hiçbir şey söylememiştim. Bora, kendine bir sigara yaktı ve düşünceli bir şekilde, sigarasını içmeye başladı. "Giyecek bir şey ayarlama şansın var mı Elif'e?" diye sordu Nil, meraklı bir ifadeyle. Muhatabının ben olması ise beni fazlaca şaşırtmıştı.

"Begüm'ün kıyafetlerinden bir şeyler bakarım sigaram bitince." dedi Bora, araya girerek. "Şu gömleği de değiştirmem lazım." diye devam etti ve sonrasında ortama derin bir sessizlik hakim oldu. Dört dakika, on bir saniye sonra Bora sigarasını söndürüp içeriye girerken, Nil de ona eşlik etmişti. Arkalarından bir sigara yaktım ve yavaş yavaş içmeye başladım. Biraz sonra, bahçede, Bora'nın sesi yankılanmıştı.

"NAZLI!" diye bağırarak sesleniyordu ve sesi yukarıdan geliyordu.

"EFENDİM?" diye bağırdım. Havuz başına kadar ilerledim ve kafamı kaldırdım fakat bu evin yapısı Bora'yı görmemi engelliyordu. Bora bana hiçbir cevap vermediğinde, hızlı adımlarla içeriye geçtim; salondaki Gökhan, Elif ve Nil'le göz

teması kurmadan merdivenlere yöneldim. Bora, giriş katında ya da süslü salonda yoktu. Bir kat daha çıktığımda, Begüm'ün odasının kapısının açık olduğunu fark ettim. Bora, yatağın üzerine oturmuş bomboş gözlerle kapakları açık olan dolabın içine bakıyordu.

Dolap da Bora'nın bakışları gibi bomboştu.

"Eşyalarını yanına almış olması çok normal değil mi?" diye sordum, onu teselli etmek istercesine.

"Dönmemek üzere gidince her şeyini topluyorsun, doğru." dedi Bora, dişlerinin arasından. *Naz hatırlasana bu odaya girdiğinde ne çok eşya vardı etrafta. Bir parfüm şişesi dahi bırakmamış Begüm. Haklı Bora; bu gidiş gerçekten de dönmemek üzere bir gidiş.* "Neyse." dedi, hemen ardından. "Sen Elif'e kendi kıyafetlerinden bir şeyler ayarlayabilir misin?" diye devam etti.

"Tabii." dedim.

"Nazlı bu durumun seni ne kadar rahatsız edebileceğinin farkındayım. Onu buraya getirmemem lazımdı aslında ama onun yanında olmak zorundayım. Ve seni de burada tek başına bırakamam, aynı anda iki yerde de olamam." dedi. Yüzüne yerleşmiş mahçubiyet, onu bambaşka birisi yapıyordu ve kendisi olmaktan uzaklaşıyordu sanki.

"Sevgilim." dedim, tok bir sesle. "O senin-"

"Eski sevgilim Nazlı." dedi, lafımı keserek. Kabahatini bilen bir insanın olgunluğu vardı bakışlarında. Fakat bu, benim açımdan, onun sandığı gibi bir kabahat değildi. "Yıllarımı geçirdiğim, birlikte olduğum, beni baba yapmasını istediğim, evlenmek istediğim kadın." diye devam etti sitemle ve bu sitemi yalnızca kendisineydi. "Eski nişanlım Nazlı." dedi, sıkıntılı bir sesle. "Durumun normal olmadığının farkındayım." diye ekledi.

"Yanlış zamanda karşına çıkan, yanlış kişiydi senin için." dedim, tebessüm ederek. Aslında bu, onun cümlesiydi. Ellerimi bileklerine uzattığımda, ellerini cebinden çıkartmıştı ve avuçlarımız birleşti. Kendisini çaresiz hissediyordu; bunu sevmemiştim. Bana karşı çaresizdi, beni düşürdüğünü

sandığı durumu kafasında büyütüyor ve kendisini suçluyordu. "Ben senin durduğun yeri en başından beri biliyordum. Değerli birisi senin için, ne olursa olsun. Silsen bile değerli..." dedim, gülümseyerek. "Onunla yadsınamaz bir geçmişin var ve elbette ki ona yardımcı olacaksın. O şimdi mağdur. Benim buradan baktığımda gördüğüm bu." dedim ve ellerini dudaklarıma götürdüm.

"Neden aşağıya inmeye bile çekindin o zaman?" diye sordu, avuçlarını yanaklarıma yerleştirerek.

"Kara." dedi Gökhan. Ve "Pardon." diye ekledi. Bora, avuçlarını yanaklarımdan çekti ve Gökhan'a döndü. "Vakit kaybetmeden anlatsın olanları Elif. Şimdi ben ağımı açarsam, yine kavga edeceğiz." dedi Gökhan. Elif ve Gökhan'ın birbirlerinden neden bu kadar merak ettikleri de bulmacanın çözülmeyen bir parçasıydı ve sormanın ne yeri ne de zamanıydı.

Şu an yapmam gereken tek şey, sevdiğim adama destek olmaktı ve kalan her şeyi ertelemek zorundaydım.

♠

Elif, kendisine bol gelen eşofmanım ve benim bedenimi sarmasına rağmen ona bol gelen tişörtümle, yudum yudum su içiyordu. Ben zayıftım. Fakat eğer ben zayıfsam Elif neydi; sıfır bedenin modası geçmemiş miydi? En kötüsü de Elif'in bu kadar zayıf gözükmemesine rağmen bu kadar zayıf olduğuyla yüzleşmemdi sanırım; insan bu kadar zayıf olduğunu saklamaya utanmalıydı. Ve elbette ki biliyordum; konumuzun şu an Elif'in mankenlere taş çıkartacak fiziğiyle asla ama asla alakası yoktu.

Salondaydık.

Elif eğer suyunu bitirir ve kendini hazır hissederse, bize olanları anlatacaktı; bekliyorduk. Bora, bu akşam onu salonda ilk bulduğum yerde, televizyonun bulunduğu duvarın devamına yaslanmış, kolları bağlı bir şekilde, başı önde, yerdeki zemini inceliyordu. Gökhan, salonun orta yerine çektiği yemek masası sandalyesine ters bir şekilde oturmuş, kollarını sandalyenin yaslanılacak yerine dayamış,

çenesini ise kollarının üzerine yerleştirmiş ve ortadaki sehpayı pür dikkat izliyordu. Nil, L koltuğun kısa ucunda eğreti bir şekilde her an gidecek gibi oturuyor ve merdivenlere bakıyordu. Elif yine L koltuğun uzun kısmının ucundaydı ve hâlâ yudumladığı suyu bitirmeyi hedefliyor olmalıydı. Ben ise bu alandan oldukça uzakta, yemek masasının baş köşesinde oturmuştum ve gerginlikten ne yapacağımı bilemiyordum.

Hiçbirimiz gerginlikten ne yapacağımızı bilemiyorduk.

"Elif." dedi Nil. Elif üzerini değiştirip aşağıya ineli on yedi dakika, ben bu salona beş tane kağıt ile beş tane kalem getireli elli iki dakika, onlar bu eve geleli ise bir saat, yirmi dokuz dakika, kırk üç saniye olmuştu. "Seni bekliyoruz." dedi, Nil.

"Kendini hazır hissettiğinde anlatır, üzerine gitme." dedi Bora, uyarıcı bir ifadeyle. Gökhan'ın sırtı bana dönüktü ama kafasının Bora'ya çevrildiğini alenen görebiliyordum. Gökhan, Bora kadar sabırlı davranamıyordu. *Aslında Bora da çok sabırlı değil Naz; fakat her zamanki centilmenliği devrede, Elif'in incinmesinden korkuyor.*

"Nil birkaç gündür bende kalıyordu. Bu gece de uçağı var, İngiltere'ye dönecekti..." dedi Elif, bakışlarını Bora'ya sabitleyerek. "Dışarıya çıkmıştı arkadaşlarıyla... Ben de yorgundum, Nil'i gece havaalanına götüreceğim diye biraz dinlenmek istemiştim." diye devam etti. "Duştan sonra kendimi yatağa attım direkt... Uyumuşum." dedi ve bakışlarını Gökhan'a çevirdi. "Sonra kapının kapandığını duydum uyku sersemi... Nil'de anahtar var, o geldi zannettim." dedi.

"Saat kaçtı?" diye sordu Gökhan, merakla.

"Bilmiyorum." dedi Elif, kısık bir sesle. "Yine uyumuşum zaten... Sonra yatağın hareket ettiğini hissettim. Gözlerimi araladım. Ve bir çift kahverengi gözle karşılaştım. Çığlık attım. Ağzımı kapatmaya çalıştığında üzerime eğildi." dedi, korkuyla. Anlatırken kendini kaptırıyor, aynı şeyleri tekrar

tekrar yaşıyor gibiydi. Sustu ve derin derin, hızlı hızlı nefes almaya çalıştı fakat sanki transa girmişti.

"Elif?" dedi Gökhan, merakla. Ardından bakışları hızla Bora'ya çevrildi. Bora, sırtını duvardan ayırmış ve bir adım atmakla atmamak arasında arafta kalmış gibiydi.

"Elif?" dedi Bora, tok bir sesle. Elif, bakışlarını Bora'ya çevirdiğinde kendine gelmiş gibiydi. "İyi misin?" diye sordu Bora, kuşkulu bir ifadeyle.

"Boğuştuk. Tokat attı bana. Ama bir şekilde yataktan kalktım ve kafasında bir şey kırdım. Parfümdü galiba... Bilmiyorum. Beni sürükledi ve en sonunda itti. Kafamı bir yere çok sert çarptım. Kaşımda çok derin bir sızı hissettim sonra da. Uyandığımda başımda Nil vardı. Onun evine gitmenin en doğrusu olacağına karar verdik." dedi ve suyundan telaşla bir yudum aldı.

"Polise haber vermek istedim ama Elif engel oldu." dedi Nil, araya girerek. "Konunun seninle de alakalı olabileceğini söyledi... Daha evvel de birkaç kez tehdit almış." diye devam etti.

"Ne tehdidi?" dedi Bora, şaşkın ve sert bir tonlamayla. Elif, sıkıntılı bir nefes verdiğinde Gökhan hızla oturduğu sandalyeden kalkmıştı.

"Gururlu kadının hali başka ağzını açmaya yeltenmemiş... Bravo!" dedi Gökhan, alayla. Elif, gözlerini sımsıkı yumdu ve başını iki yana salladı. Gökhan, Elif'e doğru yaklaştığında Elif ürkerek gözlerini açmıştı. Gökhan, elini Elif'in başının üzerinde gezdirdi ve bir noktada sıkıntılı bir nefes verdi.

"N'apıyorsun?" diye sordu Elif, şaşkınlıkla.

"Beyin kanaması geçirip ölme diye tedbir almak zorunda hissediyorum kendimi." dedi Gökhan, ters bir ifadeyle. "Uyumaman lazım bu gece. Başın şişmiş. Kafanı çarptığını neden en başında söylemiyorsun?" diye sordu Gökhan, öfkeyle.

"Tamam çekil başımdan." dedi Elif, zorlukla. "Beyin kanaması geçirip ölmek, senin şu tavrına katlanmaktan daha çekici geliyor kulağa." diye devam etti.

"Sana iyilik yapanda kabahat." dedi Gökhan, sitemle. Bora, elini alnına götürdü ve alnını sıvazladı. "Bora, buz koysun kafasına." dedi Gökhan.

"Yapmasaydın ya iyilik miyilik." dedi Elif, öfkeyle.

"Yeter!" dedi Bora, uyarıcı bir ifadeyle. Bakışları Elif'le Gökhan arasında dolaşırken dört saniye sonra Gökhan'ın üzerinde durdu. "Kızgın mısın kırgın mısın bir kenara bırak!" dedi, sıkıntılı bir sesle. Ardından bakışları Elif'e kaydı. "Uyma sen de şuna, görmezden gel." dedi, tok bir sesle.

"Tehdit edilmiş ve bize söylememiş!" dedi Gökhan, çıkışarak.

"Duydum!" dedi Bora ve derin bir nefes aldı. "Ne yapalım yani şimdi? Olmuş, bitmiş." diye devam etti.

"Caner Kozan'a söylemiştir tabii... O korumuştur Elif'i." dedi Gökhan, imayla. *Pardon Naz? Anlayamadım!* Gökhan, bakışlarını Elif'e çevirdiğinde, Elif başını ovuşturuyordu. "N'oldu Caner'ciğin yurt dışına mı kaçmıştı da bu akşam bizi aradın? Kara'nın kendisini öldürmesini engellemeye çalışıyor da koşamadı sana demek ki." diye devam etti Gökhan.

"Gökhan!" dedi Bora, uyarıcı bir ifadeyle. Buz torbası almak üzere mutfağa ilerlediğimde dahi, salondan gelen yüksek sesleri duyabiliyordum.

"Ne öldürmesi?" diye sordu Elif, şaşkın bir sesle. Ben elimde buz torbasıyla salona girdiğimde, Elif bir Gökhan'a bir de Bora'ya bakıyordu. "Neden Caner'i öldürmek istiyorsun?" diye sordu, bakışlarını Bora'ya sabitleyerek.

"Devam et Elif... Sonra n'oldu?" dedi Bora. Sesinde ya da yüzünde hiçbir ifade yoktu. Elif, beş saniye boyunca Bora'nın ifadesiz gözlerine baktı ve güçlükle yutkundu. Bora'nın bakışları, yanlarına doğru ilerlememle bana çevrildiğinde, Elif de bana dönmüştü; elimdeki buz torbasını ona uzattım.

"Teşekkür ederim." dedi Elif, kısık bir sesle. Başımı bir kez eğerek, önemli olmadığını anlatmak istemiştim; umarım anlamıştı. Elif, buzu kafasına yerleştirirken, Bora'nın bakışları yeniden bana çevrildi ve dudaklarında anlık, buruk ve de küçücük bir gülümseme oluştu. *Sana minnettar kalıyor Naz.*

"Küçük bir çanta hazırladım kendime hızlıca. Otoparka indik. Bagajı açtığımda, içinde gelinliğim vardı." dedi Elif, cılız bir sesle. Kanlanmış..." diye ekledi. Şaşkınlıkla ona döndüm. Nil'in elindeki gelinliğin Bora ile Elif'in nikahlarına ait olduğunu düşünmek istemeyen beynimden, bir kurşunla vurulmuştum sanki fakat kan akmıyordu. "Not da bırakmışlar içine işte... '*Bunun içinde olup hiç uyanamayabilirdin ama sıranı savdın... Darısı...'* dedi. Ve sustu.

Bora'nın bakışlarının bana çevrildiğini hissettiğimde, ben de bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Gökhan ise olduğu yerde kalakalmış bir vaziyette şaşkınlıkla bir Elif'e bir de bana bakıyordu. Gökhan da anlamıştı; Elif'in Bora'ya uzattığı küçük kağıt parçasında yazan not olmalıydı bu. Muhtemelen devamı da vardı. Benimle mi ilgiliydi? *Bence, evet Naz! Birileri, Elif'in Bora'dan ayrıldığı gibi senin de Bora'dan ayrılmanı istiyor.* Elif, susacak ve beni korkutmak istemeyecek kadar ince ve düşünceli davranıyordu.

"Tehdit meselesi ne?" diye sordu Bora Elif'e, aynı ifadesizliğiyle.

"Cevapsız telefonlarla başladı. Bir keresinde de kapının altından not bırakmışlardı. *'Kara'nın hayatından geçen herkesin yolu bizimle de kesişir.'* diye saçma sapan bir not." dedi Elif, suçlu bir çocuk gibi bir ifadeyle.

"Neden söylemedin bana?" diye sordu Bora.

"Canını sıkmak istemedim." dedi Elif, hiç düşünmeden.

"Caner'in haberi var mıydı?" diye sordu Bora.

"Vardı." dedi Elif.

"Caner'le beraber misiniz?" diye sordu Bora.

"Hayır." dedi Elif, kendinden emin bir tavırla. "Arkadaşız sadece... Biliyorsun." diye devam etti.

"Açıkçası bilmiyorum." dedi Bora, sıkıntılı bir nefes vererek. "Senin şerefsizin biriyle neden arkadaş olduğunu bilmiyorum." diye devam etti. Ne Gökhan, ne Nil ne de ben herhangi bir çıt sesi dahi çıkartamıyorduk.

"Caner'le dün arkadaş olmadım ben Bora!" dedi Elif, çıkışarak. "Caner benim hayatımda yıllardır var." diye devam etti. "Seviyorum Caner'i, değer veriyorum. Bunu biliyorsun." dedi, şaşkınlıkla.

"Herif katil!" dedi Bora, hiddetle.

"Sen nesin?" diye sordu Elif, öfkeyle. "Sen de katil değil misin?" diye devam etti. "Neyi tartışıyoruz biz ya?" dedi, hemen ardından. "Caner'i öldürmek isteyen adam mı Caner'in katil olduğunu öne sürüyor?" dedi, alayla.

"Hep aynı kafadasın." dedi Gökhan, buruk bir sitemle.

"Ben Caner'in ne olduğunu en başından beri biliyordum." dedi Elif, ayağa kalkarak. "Ama siz..." dedi ve derin bir nefes aldı. "Siz... Zamanla Caner'den daha da kötü bir hale geldiniz." diye devam etti.

"Tamam." dedi Bora, tok bir sesle. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Bu, bizim yüzümüzden... Yani senin söyleyemediğin üzere BENİM yüzümden yaşadığın son şey olacak." diye devam etti. Elif'e doğru birkaç büyük adım attı ve tam karşısında durdu. "Sana yemin ederim... Sana bunu yapanı bulacağım." dedi.

"Sonra peki Bora?" dedi Elif, kısık bir sesle. "Sonra öldürecek misin?" diye sordu.

"Sana zarar veren bir insanı öldürerek seni önemli kılmamı hak etmiyorsun sen." dedi Bora. Elif az evvel, aynı Begüm gibi canını yakmıştı onun ve o yüzden böyle davranıyordu. Elif'in bu hâlini gördüğünde bu kadar üzülen bir adamın cümleleri değildi bunlar. *Naz, Bora daha önce sana, kime kıyamadıysa onun kendisine kıydığını söylemişti ya; bu tam da o!*

"Elif gidelim!" dedi Nil, kızgın bir ifadeyle. "Derdi yaratanda çare arıyorsun, ne kadar aptalsın! Ben sana söylemiştim bu adamı aramamanı!" diye devam etti.

"Sen karışma." dedi Elif, Nil'e dönerek.

"Nesine karışmayayım?" diye sordu Nil, alayla. Bora'nın öfkeli bakışları da Nil'e çevrilmişti.

"Nil haydi ben seni götüreyim." dedi Gökhan, aceleyle.

"Susmayacağım." dedi Nil, ayağa kalkarak. "Çünkü Bora Karabey, biz sustuğumuz zaman anlamıyor." diye devam etti.

"Karışma diyorum sana." dedi Elif, panikle.

"Bizim çocuklardan birisi seni bıraksın havaalanına... İşinden gücünden olma." dedi Bora Nil'e, uyarıcı bir ifadeyle.

"Konuşacaklarımdan mı korktun?" diye sordu Nil, alaylı bir tavırla. "Bu kız." dedi, parmağıyla Elif'i göstererek. "Seni terk etmenin cezasını yıllardır çekiyor zaten. Gerizekalı çünkü!" dedi, sitemle. "Aslında senin onu, bu dünyaya girdiğin an terk ettiğinin farkında bile değil. GERİZAKALI!" diye bağırdı.

"Sen kimsin ya?" dedi Bora, terslenerek. "Sen kimsin de benimle onun arasındaki bir mevzuda fikir beyan etme hakkını kendinde buluyorsun?" diye sordu Bora, Nil'e doğru bir adım atarak.

"Kızın çöpe attığı gelinliği çöpten almışlar yıllar evvel! Bugün de kanlayarak servis yaptılar bize! Senin bunları bize yaşatmaya hakkın var mı?" dedi Nil, öfkeyle. "Nişanlandın ettin... Nişanlın uğraşsın bunlarla artık, benim kuzenim değil!" dedi Nil. *Naz, bu işin sonu hiç iyiye gitmiyor.*

"Nil sus artık!" dedi Elif, korkuyla.

"Tabii..." dedi Nil, alayla. "Senin nişanlını bir ordu koruyordur... Elif kim ki senin için? Önemsizin birisi. Sana ne Elif'ten?" diye devam etti.

"Dinle bence kuzenini." dedi Bora, Nil'e. Sesi ayrı, ifadesi ve tavrı ayrı ürkütücüydü. "Pişman olma sonra bana bulaştığın için." diye devam etti. Elif, Bora'ya doğru bir adım atmak istediğinde başı dönmüş olmalı ki zar zor Gökhan'a tutunmuştu.

"İyi misin?" diye sordu Gökhan Elif'e telaşla. Bora'nın bakışları Elif'e çevrildiğinde, Nil çoktan Elif'in yanına varmıştı. "Naz, su!" dedi Gökhan. Kaç saniyede mutfağa vardığımı ve bir bardak su doldurup Elif'e getirdiğimi bilmiyordum.

"Özgür, Nil'i gideceği yere kadar bıraksın... Siz de Elif'in evine gidin bakın. Bu iş yarın sabaha kalmasın Gökhan,

yarından evvel Elif'i bu hale getiren orospu çocuğunu karşımda göreceğim." dedi Bora, otoriter bir sesle. Gökhan derin bir nefes aldı.

"Bir yere gitmeyeceğim ben!" dedi Nil, sert bir ifadeyle. "Elif'siz bir yere gitmeyeceğim!" diye devam etti.

"Elif seninle gelmek istemiyor." dedi Bora, bakışlarını Nil'e sabitleyerek. Elif ise birazdan bu strese dayanamayıp can verecekti ama kimsenin bunu umursadığı yoktu. *Bora umursuyor Naz, ne kadar kızsa da kontrol ediyor Elif'i gözleriyle; ileri gitmez.*

"Ya sen Elif'in keyfinin kahyası mısın?" diye çıkıştı Nil, en sonunda. Bora, ifadesiz bakışlarını Elif'e çevirmişti. Gökhan ve ben ise kenarda öylece duruyorduk.

"Nil." dedi Elif, kısık bir sesle. "Git sen, burada kalacağım ben bu akşam." diye devam etti.

"Ya saçmalama!" dedi Nil, öfkeyle. "Şu adama pabuç bırakma. Polise gidelim gerekirse! Seni kaç kez kovduğu evde mi kalacaksın?" diye sordu, sitemle.

"Yeter Nil!" dedi Elif, bıkkın bir ifadeyle. "Git. Şu an en güvende olduğum yer burası. Git." dedi. Nil öfkeyle ayağa kalktığında bakışları Bora'ya çevrilmişti.

"Ne haliniz varsa görün." dedi Nil, iğrenircesine bir ifadeyle. Bakışları yeniden Elif'e çevrildi. "Sana bu adama hala güvendiğin için her şey müstehak cidden!" diye devam etti. Ve hızlı adımlarla merdivenlere yöneldi. Gökhan ve Bora göz göze geldiler.

"Asla uyumayacak. Ağrı kesici almak da yok." dedi Gökhan hızlıca ve Nil'in peşinden koşarcasına merdivenlere yöneldi. Elif, Nil'le Gökhan'ın ardından yine ağlamaya başladığında derin bir nefes aldım.

"Geçti." dediğimde, Elif'in yanına oturmuş ve onu kollarımla sımsıkı sarmalamış bir halde bulmuştum kendimi ve nazik kalbim beni olduğu kadar bana şaşkınlıkla bakan Bora'yı da sersemletmiş olmalıydı.

59.Bölüm

♠

"Geçti." dediğimde, Elif'in yanına oturmuş ve onu kollarımla sımsıkı sarmalamış bir halde bulmuştum kendimi ve nazik kalbim beni olduğu kadar bana şaşkınlıkla bakan Bora'yı da sersemletmiş olmalıydı. Dışarıdan bakıldığında anlaşılması güç bir kümenin içine girmiştik üçümüz de ve ben normal zamanda, asla Bora ve Elif'ile beraber aynı kümeye girmeyi kabul edemezdim. Bunu Bora da kabul etmezdi. Fakat hayat öyle enteresandı ki, bazen böyle senaryolar yazıyordu ve bizler de sadece oynamak zorunda kalıyorduk.

Elif'e sarılmak yerine bu salondan kalkıp gidebilirdim ya da Elif'in gitmesi konusunda diretebilirdim ama bunların hiçbiri, bana hiçbir şey kazandırmazdı. *Çok nazik bir kalbin var gerçekten de Naz, ben de inandım. Farkında bile değilsin ama şimdi Bora'nın hayranlığını kazanıyorsun.* Omzumda çaresizce ağlayan kadın, yıllar evvel bir seçim yapmış ve Bora'dan vazgeçmişti; şimdi kıskanmak sadece onun payına düşebilirdi fakat öyle bir durumdaydık ki, kimsenin kimseyi kıskanmaya takati yoktu.

Konuşmadık.

Elif çaresizce, ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre ağlamaya devam etti. Toparlandığında ise banyoya gideceğini belirterek kollarım arasından doğruldu.

Çünkü bazen, asla konuşmaması gereken insanlar da birbirlerini hiç konuşmadan teselli edebilirlerdi.

Kafamı kaldırdığımda Bora ile göz göze geldik. Gözlerinin karasında oluşan düşünceleri açık açık okuyamıyordum ama

bir şeyler anlatıyordu bana. Konuşmadan. Gülümsedim. Gülümsedi.

"Kahve içer misin?" diye sordu.

"Olur." dedim.

Mutfağa gitti. Belki de bir uzaklaşmaydı bu. Dinlenme ihtiyacı hissediyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bugün yaşadığımız hiçbir şeyi kaldıramıyor, dahası Elif ve benim böylesi bir yakınlık kurmak zorunda kalmamızı kendisine yakıştıramıyordu. Bunu söylemesine gerek yoktu; ben biliyordum.

Elif banyodan çıktığında, Bora da hazırladığı üç fincan kahve ile salona geri geldi. Hiç konuşmadan kahvelerimizi yudumlarken, Bora'nın açtığı televizyonda rastgele bir kanalı seyrediyorduk. Ve de aslında hiçbirimizin televizyon seyrettiği falan yoktu. Zaten Bora'nın, evlilik programı izlediğimizi fark etse kanalı derhal değiştireceğini biliyordum. Mesela böyle bir an'ı da hiç yaşamamıştık ama bazen yaşamaya gerek olmadan bilebiliyordu insan.

Bu kadar bildiğim şey olduğunu yeni fark ediyordum.

♠

Yerin altımdan çekildiğini hissederken, fısıldayan bir kadın sesi dolduruyordu kulaklarımı.

"Koltukta tutulacak her yeri... Yukarıya çıkarsaydın keşke." diyordu, fısıldayan kadın. Sırtım yeniden yumuşak bir zeminle birleştiğinde, başımın altında pamuk kadar yumuşak bir yastık olduğunu hissetmiştim.

"Burada yatması daha uygun." dedi Bora. Fısıldamıyordu; fakat yumuşak bir tınıda, şefkatle konuşmuştu.

"Doğru... Bizim burada yalnız kalmamızı hoş karşılamayabilir... Yanlış bir şey düşünmesin." dedi kadın, fısıldayarak. *Elif o Naz!* Üzerime, tüy hafifliğinde bir şeyin örtüldüğünü hissettim.

"Yanlış bir şey düşünmez ama gözümün önünde uyusun. Benim de içim rahat etsin... Onun da." dedi Bora. Fakat gözü önünde uyuduğum yoktu; sırtını hafifçe bana dönmüştü ve Elif'le aynı koltukta karşılıklı oturuyordu. *Zaten senin de*

uyuduğun yok Naz! Bora, daha rahat uyuyabilmem için beni L koltukta her zaman uyukladığım şekilde, hiç de kısa olmayan kısa kenara doğru yatırırken uyanıvermiştim fakat muhabbete dalıp uyandığımı belirtmek için çekiniyordum.

"Çok seviyorsun onu." dedi Elif. "O" bendim ve benim artık uyanık olduğumu söyleme seçeneğim kalmamıştı. Nefesimi tutmak ve uyuyormuş gibi yapmak zorundaydım. *Düzenli nefes alıp ver bari Naz, sen hiç nefes almadan uyuyan birisini gördün mü?*

"Gökten kucağıma düştü... Birden bire." dedi Bora, dingin bir ses tonuyla. "Hiç hesapta kitapta yokken, birden bire..." diye devam etti.

"Oldukça soğukkanlı... Yani bu gece olanları anlamak, kabul etmek... Çok zordu. Olay benim başıma geldi ama esasen tehdit edilen o. Fakat gayet sakindi." dedi Elif. Sesinde meraklı bir tını vardı.

"Kendi içinde o kadar da sakin değil." dedi Bora. Koltuğa daha çok yerleştiğini hissetmiştim. "Kolay kolay yansıtmaz içindeki çetrefilleri Nazlı. Elbette şaşırdı, korktu ya da sorguluyor bazı şeyleri... Ama dışarıdan baktığında anlayamazsın. Anlaşılsın istemez. Ve olay çözülünceye kadar da asla soru sormaz, üzerime gelmez, bunaltmaz." diye devam etti.

"Ne kadar oldu siz tanışalı?" diye sordu Elif, meraklı bir ses tonuyla.

"Mart'ın 8'inde tanıştık." dedi Bora. Sanırım ayın 1'inde tanıştığımıza onu bir türlü ikna edemeyecektim.

"Hangi Mart'ın?" diye sordu Elif, şaşkınlıkla.

"Geçtiğimiz ay işte." dedi Bora.

"Yok artık!" dedi Elif, tereddütle. "Ciddisin sen." diye devam etti. "1 ayda evlenmeye mi karar verdin?" diye sordu, kulaklarına inanamıyormuşcasına. *Dışarıdan tuhaf gözüküyor Naz.*

"Sayılar önemsizdir benim için." dedi Bora. Onunla aslında ayrıldığımız bir konuydu sayılar konusu; zira benim için

kesinlikle fazlasıyla önemliydi. "Bazen birisini tanımak için bir dakika bile yeterli bir süredir." diye devam etti Bora.

"Ama..." dedi Elif, şaşkın bir şekilde. "Ama bu kadar kısa zamanda, senin hayatına nasıl alışmış olabilir ki?" diye sordu.

"Alışmadı." dedi Bora. Bazen bazı şeyler bir sessizlikle beraber havada asılı kalıyordu ve diğer yarın, o sessizliğe pelesenk olmuş her bir düşünceyi duyuyordu belki de. "Biz Nazlı ile kumarhanede tanıştık... Kıbrıs'ta." diye devam etti Bora.

"Kumar mı oynuyordu Nazlı?" diye sordu Elif.

"Benim ilgimi çeken o kısmı değildi... Hile yapıyordu." dedi Bora, sesinin tınısına neşe karışmıştı şimdi.

"Aaaa kafa buluyorsun benimle." dedi Elif, hoşnutsuz bir şekilde.

"Ciddiyim." dedi Bora, gülerek. "Mecburiyetten hile yapıyordu tabii ama bundan keyif de alıyordu aslında. Çok zeki... Hafif düzenbazlığa da meyilli bu sebeple." diye devam etti.

"Sen düzenbaz insanları sevmezsin." dedi Elif, şaşkın bir sesle. Sanırım bu akşam Bora onu şaşırtmalara doymayacaktı ve Elif buna hiç hazır değildi.

"Sevmem evet." dedi Bora, yumuşak bir sesle. "Ama Nazlı düzenbaz olduğu kadar dürüst de." diye devam etti. Derin bir nefes aldı. "Çok muzur... Ama bir o kadar da olgun. Çok tezcanlı ama bir o kadar da sakin. Hiperaktif. Tüm duyguları o kadar aynı anda yaşıyor ki... Bana da yaşatıyor bunu." dedi.

"Çok farklısınız." dedi Elif.

"Çok!" dedi Bora, içten bir şekilde. "Canı ne isterse onu yapar mesela, ben çıldırmış mıyım... Öfkelenmiş miyim falan çok takmaz." dedi, hafif desibelde gülerek. Aklıma sabahki spor geldiğinde, gülmemek için zor durmuştum. "Ama bir yandan da öyle gelişmiş bir empati duygusu var ki... Bazen bir duvarla bile empati yapabileceğini hissediyorum." diye devam etti.

"Benim burada olmamı anlayışla karşılaması gibi sanırım?" dedi Elif.

"Aynen. Sınırları yok." dedi Bora. Sanırım beni anlatan en doğru sözcük buydu. "Benim ne kadar sınırlarım varsa, onun da o kadar sınırları yok. Her an her şeyi yapabilir... Başına bir silah dayayıp tetiği çekebilir mesela. Bazen... Çok fazla cesur. Benden bile cesur." diye devam etti.

"Bam teli meselesi yani..." dedi Elif.

"Gibi." dedi Bora, düz bir sesle. "Çok toy henüz... Bu hayatta en önemli şeyin kendisi olduğunun farkında değil." diye devam etti. "Her gün biraz daha fazla tanıyorum onu. Biraz daha şaşırıyorum. Biraz daha etkileniyorum." dedi.

"Peki o seni tanıyor mu?" diye sordu Elif, meraklı bir tonlamayla. Üç saniye verdiği aradan sonra devam etti: "Kara'yı tanıyor mu?"

"Tanıdığını zannediyor." dedi Bora, kısık bir sesle. "Ama o tanımadığı adamı bile seviyor." diye ekledi.

"Kara'yı sen bile sevmiyorsun ki Bora?" dedi Elif, soru sorarcasına. Benim de sevemeyeceğimi iddia ediyordu kendince. Kara'yı tanıyor muydu ya da ne kadar tanıyordu bilmiyordum ama bu konuda benden fazla bilgi sahibi olduğu aşikardı.

"Nazlı'yı şimdi uyandırsam... Derhal bu evden gitmesini, onu istemediğimi söylesem... Ağzını dahi açmadan gider. Hesap sormaya kalkmaz senin yanında. Bir bildiğim olduğunu, öyle olması gerektiğini, öyle söylemem gerektiğini düşünür. Kırılır elbet. Canı yanar. Ama sesini çıkartmaz ve sözümü dinler, ikiletmez bile." dedi Bora.

"Yani Kara'ya saygı duyuyor... Öyle mi?" diye sordu Elif.

"Benim bile duymadığım kadar çok hem de." dedi Bora.

"Birilerinin hayatı senin dudaklarının arasında son buluyor Bora." dedi Elif, incecik bir sesle. "Birilerinin canı senin yüzünden yanıyor. Birileri sırf senin gazabından korktukları için kendilerini öldürüyorlar. Aileleri dağılıyor belki..." diye devam etti.

"Kara'nın saygı duyulacak bir yanının olmadığını biliyorum Elif." dedi Bora, düz bir sesle.

"Bak Bora..." dedi Elif, boğazını temizledikten sonra. "Babanın kirli işler yapan bir insan olduğunu bildiğim halde sevdim seni." diye devam etti. Üç saniye durdu. "Ahmet Amca, bi amca olarak iyiydi, bir baba olarak iyiydi... Ama birilerine kötülükler yapan birisiydi ve sen bunu bildiğin için ondan nefret ettin." dedi.

"Evet." dedi Bora, düz bir sesle.

"Ahmet Amca ile Betül Teyze vefat ettikten sonra... Beyza'yı Mehmet'ten korumak için bu işlere bulaşmak zorunda kaldın. Asla yapmayacağın işler, girmeyeceğin o pis dünya... Ama sen öyle bir adamdın ki... Hiçbir zaman çıkmaza sürüklenmeyeceğinden emindim. Bu yüzden yanında kaldım." dedi Elif ve derin bir nefes aldı. "Ama Bora..." diye ekledi. "Sen her geçen gün, benden daha da uzaklaştın... Sözde yanımdaydın ama hiç yoktun." dedi.

"Biliyorum." dedi Bora.

"Sen beni öldürmesinler, ailene bir zarar vermesinler diye uğraşıyordun amenna... Ama ben... Ben kendi kendime gelinlik bakıyordum. Kendi kendime ev eşyaları bakıyordum. Kendi kendime balayı rotası falan çiziyordum." dedi Elif. Sesinde hiçbir sitem yoktu. "Ben kendi kendimeydim Bora." diye devam ettiğinde, sesi biraz daha incelmişti. "Evlensek de kendi kendime olacaktım. Çünkü sen beni sadece seviyordun. Geçmişinden gelen bir bağdım senin için. Ayak bağına dönüşmüştüm hatta." dedi.

"Ayak bağı falan değil." dedi Bora, sakin bir sesle çıkışarak. "Bitmesi gereken bir şeyi devam ettirmeye çalıştık sadece. İkimiz de yaptık bu hatayı. Ben sadece inandım. Sen benden ayrılmadın ve ben o şekilde de olsa mutlu olacağımıza inandım. Üstelik hiç mutlu değildik de... Artık değildik." diye devam etti.

"Bora ben seni seviyordum." dedi Elif. Sesinde gizlemeye çalışmadığı bir acı vardı. "Ben seni gerçekten seviyordum. Ama sen öyle bir adam oldun ki... Mücadele etmeme

değmeyecek kadar kötü. Ahmet Amca'dan bile kötü bir adam oldun. Ve hâlâ özlüyorum hayatımdaki adamı... Ama seni değil. Şimdi karşımda konuştuğum adamı değil. Bu gece, bu kadar ağır şeyler yaşamama sebep olan adamı değil. Ben hiçbir yanına kara leke bulaşmamış Bora'yı özlüyorum. Evet bir mecburiyetti girdiğin yol... Ama o yoldan çıkmayan sendin! Gitgide daha çok saplandın o bataklığa." dedi.

"Bazı yolların dönüşü yoktur." dedi Bora, düz bir sesle. "Bir kere o yola girdin mi... Dönemezsin." diye devam etti.

"Sandığımdan çok daha fazla seviyorsun Nazlı'yı." dedi Elif. *Ne alaka şimdi Naz?* "Farkında bile değilsin belki ama benimle sohbet ediyorsun." diye devam etti. "Yıllar sonra." diye ekledi.

"Ben susarsam uyuyakalırsın çünkü." dedi Bora, şakacı bir tavırla.

"Hayatında Nazlı varken o yoldan bir dönüş bileti bul kendine." dedi Elif, ağlamaklı bir sesle. "O bir gün Kara'yla tanışmadan... Dön o yoldan." diye devam etti. "Çünkü sen de biliyorsun ki... Kara'yla tanışır er ya da geç, bundan kaçamazsın." dedi.

"Biliyorum." dedi Bora, tok bir sesle. "Kara'yı tanıdığında, arkasına bakmadan kaçacağını bildiğim gibi..." diye ekledi. "Bazen zorluyor orayı. Kapıyı aralıyorum... Kara ile göz göze geliyor. Öyle bir bakıyor ki bana... Bir daha o bakışı görmeyeyim diye, sertçe kapatıyorum kapıyı yüzüne. Ama yine geliyor kapının önüne. Nazlı... Canı o kapının açılmasını isterse, bir şekilde açtırır." dedi.

"Sen çift kişilikli değilsin Bora." dedi Elif, ters bir ifadeyle. "Kara da sensin." diye devam etti. "Evet, keşke Kara ve Bora karışmasalardı birbirlerine. Ama sensin ikisi de. Ve eğer Kara olmaktan vazgeçersen, çok daha iyi bir hayatın olabilir... Yarın bir gün çocukların olacak." dedi.

"Olmayacak." dedi Bora, sert bir sesle.

"Sen daha altı yaşındayken çocuğunu nasıl yetiştireceğini anlatırmışsın annene Bora!" dedi Elif, alaylı bir ifadeyle.

"Takdir edersin ki... Aile kurmaya verdiğin önemi çok iyi biliyorum. Şimdi aşık bir olduğun bir kadın var. Ne değişti de... Baba olmak istemiyorsun?" dedi Elif.

"Büyüdüm." dedi Bora, ifadesiz bir sesle. "Babamdan daha kötü bir adam olduğumu fark ettiğim gün, büyüdüm." diye devam etti.

"Nazlı bir gün anne olmak isteyecek. Her kadın ister. O zaman ne yapacaksın?" dedi Elif. Sessizlik. Yirmi yedi saniye süren, içimi kavuran, beni cevapsız bırakan sessizlik...

Bir melodi, Elif ve Bora'nın sessizliğine karıştı. Fakat sorun şuydu ki; bu melodi benim telefonumdan ulaşıyordu kulaklarımıza. Yattığım yerden hafifçe doğrulduğumda, Bora'nın bakışları sehpanın üzerinde ışığı yanan ve sesi kulaklarımı rahatsız eden telefondaydı; ekranda yazan ismi göremiyordum. *Operatör şirketleri, öbür taraftan anne ve babanın sana ulaşmasını sağlayacak kadar gelişmediyse şayet geçmiş olsun Naz!*

"Kim?" diye sordum, kısık bir sesle. Zira telefonuma ulaşabilecek hareket mekanizmamı Bora'nın bakışları kesiyordu.

"Münasebetsizin teki." dedi Bora, oldukça sakin bir şekilde. "*Senin eski sevgilin de bizim evimizde!" de, demek isterdim Naz ama pek mümkün değil.* Gecenin bilmediğim ama geç olduğunu idrak ettiğim bir saatinde, hangi münasebetsiz beni arıyordu ve ben ne yapmalıydım; bu konuda bir fikir sahibi değildim.

"Efendim?" dedi Bora, benim telefonumu kendi telefonuymuşcasına rahat bir şekilde yanıtlayarak. "Evet." diye ekledi, ters bir ifadeyle. *Anıl'dır o Naz, başka kim olacak?* "Saatin farkında mısın?" diye sordu. "Uyuyordu, sen uyandırdın." dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Gündüzler çuvala mı girdi, yarın söylerdin ne söyleyeceksen!" dedi, sert bir sesle. "Neredesin ya sen?" diye sordu, öfkeyle. "Ulan buraya geliyorsan, neden arıyorsun?" dedi, sıkıntılı bir şekilde. Ve telefonu bana uzattı.

"Alo?" dedim. Sesimde korku vardı. Sesimde şaşkınlık vardı. Sesim, benden daha çok sersemlemişti.

"Naz!" dedi, telefonun ucundaki ses. Fakat bu ses, Anıl'a ait olmayacak kadar Gökhan'a aitti. Gökhan'ın sesini duymamla yüzüme yayılan gülümsemenin görüntüsü ise Elif'e tam olarak delilik şeklinde görünüyor olmalıydı.

"He?" dedim, gülümseyerek.

"Acil bir şey rica edeceğim... Hande'yle konuşur musun, ben onun yanından apar topar çıktım ya... Bora'nın çağırdığını sen ona çaktırmadan teyit eder misin? Tüm gece sizde olduğumu söyler misin?" dedi Gökhan.

"Tabii. Tamam. Hallederim." dedim.

"Bir tanesin sen!" dedi Gökhan. Daha çok gülümsedim. "Kapatıyorum şimdi." dedi ve kapattı.

"Ne diyor?" diye sordu Bora, sert bir sesle. Muhtemel öfkesi Gökhan'a da değildi; Elif'le konuştuğu şeyler aslında kendi içinde onu öfkelendiriyordu. *Senin Kara ile tanıştığında kendisini terk edeceğini sanıyor Naz.*

"Hiç..." dedim, tebessüm ederek. Göz göze geldiğimiz ilk an buydu. Gözlerimde ne gördüğünü zannediyordu bilmiyordum ama az evvel duyduklarımın hiçbir önemi yoktu; bazen bilirdi insan ve ben de Kara'yı biliyordum işte.

"Yat istersen sen yine... Uykun dağılmasın." dedi Bora, sıcacık bir sesle.

"Odaya çıkacağım, önce bir su içeyim de." dedim.

"Yat burada?" dedi Bora, sorgularcasına. Koltuktan kalktım ve mutfağa doğru ilerledim. Üçüncü bardak suyumu içerken Gökhan'ın uzaktan gelen sesi değdi kulaklarıma. Acele etmeden dördüncü bardak suyumu da içtim ve yeniden salona geçtim.

"Elif'e derhal güvenli bir ev bulalım." diyordu Gökhan. Sesi verandadan geliyordu. Elif'le karşılıklı tekli koltuklara oturmuşlardı; Bora ise her zaman oturduğumuz çift kişilik geniş koltuğa geçmişti. *Hani uyuyordun sen Naz?* Uyurdum elbet; şimdilik Bora'nın yanına oturdum.

"Ev değiştirmek falan istemiyorum Gökhan." dedi Elif, çıkışarak.

"Tehdit mektuplarını gözlerimle gördüm." dedi Gökhan, ters bir ifadeyle. "Ayrıca sana ne istediğini sormuyorum." diye devam etti.

"Taşınmayacağım!" dedi Elif, sert bir ifadeyle. "Benim hayatım Etiler üzerine kurulu, düzenimi değiştirmeyeceğim." diye devam etti.

"Kara!" dedi Gökhan, sabır dilenircesine.

"Yaşadığı evi en güvenli hale getirelim." dedi Bora, tereddütlü bir şekilde.

"Apartman dairesine ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu Gökhan, terslenerek. "Keyifle güven ters orantılı kimse kusura bakmasın." diye devam etti.

"Elif'in hayatına karışamayız." dedi Bora, sakin bir sesle.

"Korumayalım da o zaman?" dedi Gökhan, kaşlarını kaldırarak. Bora sıkıntılı bir nefes verdi.

"Gökhan bak anlamıyorsun." dedi Elif, araya girerek. "Benim öyle Kilyos'muş, Riva'ymış... Şehirden uzaklaşma lüksüm yok. Zaten yılın çoğu zamanını yurt dışında geçiriyorum. Vakit benim için önemli bir şey İstanbul'da... Evimden de, çevremden de memnunum." diye devam etti.

"Çizdiğin robot resimdeki herifi bulduk Elif. Kafasına sıkılmış... Ölmüş." dedi Gökhan, kan dondurucu bir sakinlikte, Elif ise bir anda bembeyaz kesilmişti. "O apartman dairesindeyken sen... Senin de kafana sıkmamaları için hiçbir engelleri yok. Ve ben ancak kafana sıkanın kim olduğunu bulabilirim iş işten geçince... Bunu kabul ediyorsan, benim gönlüm rahat." diye devam etti Gökhan.

"Bu işin arkasında kim var sence?" diye sordu Bora Gökhan'a, düz bir ifadeyle.

"Mehmet?" dedi Elif, araya girerek.

"Sanmam. Kendisi Kara'nın İLKELİ düşmanı malum." dedi Gökhan, alaylı bir ifadeyle. "Bu çok adi ve ucuz bir tezgah." diye devam etti.

"Helikopter kullan." dedim, dan diye. Gökhan ve Bora'nın bakışları şaşkınlıkla bana dönerken, Elif'in de onlardan bir farkı yoktu.

"Anlamadım." dedi Elif.

"Zamandan kazanmak için helikopterle şehrin merkezine ulaş." dedim, gelişigüzel bir ifadeyle. "Yani çoğu alışveriş merkezinde helikopter sahası var." diye devam ettim.

"Helikopterim yok... O kadar zengin değilim." dedi Elif, gülümseyerek.

"Yani eğer mecburi şartlardan ötürü evini değiştirmek zorunda kalıyorsan, buna sebep olan kişinin sana bunu sağlaması gerekir." dedim.

"Asla. Kabul edemem böyle bir şeyi." dedi Elif, itiraz ederek.

"Kimse sana iyilik yapmıyor ki... Bir nevi borç ödeme. Zira her kim sana bu akşam bunu yaptıysa, bu senin suçun değil." dedim, ciddi bir ifadeyle.

"Nazlı haklı." dedi Bora, yedi saniyelik sessizliği bıçak gibi kesen bir sesle. "Etiler'deki ev kalsın. Ama en azından kısa bir süre... Bir güvenlik çemberine girmen gerekiyor." diye devam etti. Elif'in dudakları aralandığında, konuşmasına fırsat kalmadan son noktayı yine Bora koymuştu: "Konu kapandı."

"Senin 8'de toplantın varmış?" dedi Gökhan, Bora'ya. Konuyu değiştirmeye çalışıyor gibiydi.

"Evet." dedi Bora, kolundaki saate bakarak. Saat 4'ü 23 geçiyordu.

"Biraz uyu sen. Ben buradayım nasılsa. Elif'le ev bakarız hem geçer vakit." dedi Gökhan.

"Gerek yok. İyiyim ben." dedi Bora, kendisine bir sigara yakarken.

"Gerçekten uyu bence de Bora." dedi Elif, ağırlaşmış bir sesle. "Sabah oldu zaten... Ben de çıkarım sen işe giderken." diye devam etti.

"Nerede kalacaksın?" diye sordu Bora, meraklı bir ifadeyle.

"Annemde kalırım bir süre." dedi Elif.

"Caner'den uzak dur Elif." dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. Elif hiçbir cevap vermediğinde Bora devam etti: "Konuşma, görüşme. Caner sandığından daha tehlikeli birisi."

"Onu vurmuşsun." dedi Elif, oldukça soğukkanlı bir ifadeyle. Herhangi bir şeyden bahsediyor gibiydi. Bu konuya oldukça alışık mıydı yoksa umurunda mı değildi; bilmiyordum.

"Bir gün öldüreceğim de." dedi Bora, Elif'ten daha soğukkanlı bir ifadeyle. Elif'in gözleri refleksif olarak yalnızca bir buçuk saniyeliğine bana kaydı ve sonrasında yeniden Bora'yı buldu.

"Neden?" diye sordu Elif, meraktan çok uzak bir mecburiyetle.

"Ölmeyi hak ettiği için." dedi Bora. Elif'in gözlerinde ise Bora'nın böyle cevap vereceğini bilen, hiç şaşırmamış ama bundan asla hoşlanmayan bir ifade vardı.

"Caner benim arkadaşım." dedi Elif. Fakat boşluğa konuştuğunu ya da boş konuştuğunu biliyor gibiydi daha çok. Benim de arkadaşlarım vardı; Hakan benim arkadaşımdı mesela ve yolu Kara ile kesişmişti. Hakan, Caner kadar kötü birisi değildi fakat Caner ne kadar kötü olursa olsun ölmeyi hak edip etmediğine Bora karar veremezdi. Elif de bu konuda aynı benim gibi düşünüyordu. Haluk Kozan, evladını kaybetmek istemiyordu her şeyden önce fakat Bora için bunun da bir önemi yoktu.

"İki tane çocuğu babasız bıraktı." dedi bir ses. Üzerime vazife olmayan şeyler vardı ama üzerime vazife olmayan her konuda yorum yapma konusunda bazen ben bile kendimi tanıyamıyordum. Bu ses bana aitti ve sanki, benden çıktıktan sonra kulaklarıma ulaşıyordu. "Kocasının başında ölmemesi için dua eden hamile kadının göz yaşlarına sebep oldu mesela... Sırf Bora'nın canını acıtmak için yaptı bunu ve bu sadece benim bildiğim." diye devam etti, kulaklarıma ulaşan ses.

"Cezasını vermek Bora'ya mı kaldı?" diye sordu Elif, hayretler içinde. Farkında değildi ki, ben de kendime en az

onun kadar hayret ediyordum.

"Hayır. Ama bazen adalet, bazı insanlara, bizim arzuladığımız ya da olması gerektiği gibi cezalar veremiyor. Zaten illegal olan bir yerde işlenen cinayet, bir şekilde yok ediliyor... Kaldı ki bir şekilde öğrenildi... Eğer paran varsa bir sürü de maşan vardır. Ve bazen kötülüğü engellemek için, kötü olmak gerekir." dedim. Elif, şaşkınlıkla yutkunurken gözlerimi ondan başka hiçbir yere çeviremiyordum.

"Kötülüğün açıklaması yoktur." dedi Elif, on bir saniye sonra. "Cinayetin açıklaması yoktur." diye devam etti.

"Bazen vardır." dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Caner Kozan'ı tanımıyorum ama Bora'nın ölmesini istediğini fark etmemek için aptal olmak lazım. Caner bir gün Bora'yı öldürse... Caner'den nefret edersin ve onun ölmesini dilersin. Çünkü yılan o zaman sana dokunmuş olur ve bin yıl yaşaması seni rahatsız eder. Şimdi rahatsız olmuyorsun, çünkü sana bir zararı olmamış... Yarın sana ya da başka insanlara dokunmaması için, aklının başına gelmesi gerekir. Ve bazı insanların aklı başına ne yazık ki gelmez. Masum insanlar daha fazla zarar görecekse... Caner ölmeli." dedim.

"Sigaran bitti." dedi Gökhan, fısıldayarak. Muhatabı Bora olmalıydı çünkü bir tek o sigara içiyordu fakat ben dönüp de ona bakamıyordum. Bora'nın çift karakterli olmadığına emin olduğum kadar kendimin de çift karakterli olmadığına emindim fakat gerçek düşüncelerimin hangisi olduğunu içimde bulamayacak bir noktaya gelmiştim. İçimden geçenlerle, dile getirdiklerim birbirinden farklıydı ama söylediklerim de bana aitti; benden kopan kelimelerdi.

"Ben bir iki saat yatsam iyi olacak." dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Oturduğumuz koltuktan kalktı ve salona doğru ilerledi.

♠

Odaya girdiğimde Bora çoktan yatağa geçmiş ve gözlerini kapatmıştı. Uyumuş muydu bilmiyordum ama gözlerini aralamadığına göre, uyumadıysa da uyuduğunu sanmamı istiyordu. Geçirdiğimiz zor güne tuz ve biber olarak eklenen düşüncelerim, beni olduğu kadar onu da sarsmış olmalıydı.

Üzerimi sessizce değiştirip yatağın içine girdiğimde, Bora'nın göğsüne doğru sokuldum. Kolları bedenimi sararken, kafamın üzerine küçük bir öpücük bıraktı.

"İyi geceler sevgilim." dedim, yumuşacık bir sesle.

"Teşekkür ederim." dedi. Sesi kulaklarımdan dudaklarıma ulaşmış ve orada minicik ama oldukça içten bir tebessüme dönüşmüştü.

♠

173 Gün Önce...

Yatakta sağ tarafımın boş olması, uyandığım zaman yüzümü güldürmeyen bir detaydı. Ama yatağın içinde duyduğum bergamot kokusu ve kokunun sahibinin aklıma gelmesi hemen gülümsetiyordu beni.

"Günaydın..." dedi, telefonun ucundaki Bora.

"Günaydın." dedim, mırıldanarak ve iç çektim. "N'apıyorsun?" diye sordum.

"Toplantıdan çıktım az önce, kahve içiyorum. Ve iki toplantım daha var art arda." dedi, yorgun bir sesle.

"Kaçta uyandın?" diye sordum.

"7'de." dedi.

"Elif seninle mi çıktı?" diye sordum.

"Uyuyordu ben kalktığımda. Gökhan bir sorun olmayacağını söyledi. En son Sevim Hanım'la konuştuğumda hâlâ uyuyordu koltukta. Kalkmıştır belki, bilmiyorum saat 10'a geliyor." dedi.

"Toplantıların kaçta bitecek?" diye sordum, esneyerek.

"Bugün pek bitmeyecek o toplantılar sanki." dedi, sıkıntılı bir sesle.

"Holdinge gelebilir miyim ben de?" diye sordum.

"Gel? Gelmek istiyorsan gel tabii." dedi.

"Hande'ye çiçek göndereceğim. Hayırlı olsun maksatlı. Seni de görürüm hem." dedim, mırıldanarak.

"Olur." dedi, tatlı bir sesle.

"Kendi arabamla gelirim." dedim. Sesime tuhaf bir cilve eklenmişti.

"Tamam. Dikkatli ol." dedi.

"Senin yanında birisi mi var?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

"Yoo." dedi, düz bir ifadeyle.

"Neden bana sevgilim demiyorsun o zaman?" diye sordum.

"Sen de demiyorsun." dedi, gülerek.

"Ben kendimi köprüden aşağıya atarsam sen de mi atacaksın? Sen, de." dedim, sitemle. *Naz klişeleşmiş örneklerinin hastasıyım.*

"Peki sevgilim. Haklısın. Affedersin." dedi, alaylı bir tatlılıkla.

"Aferin... Söz dinle." dedim, gülümseyerek.

"Sen benim yanıma gelecektin değil mi sevgilim?" diye sordu, imalı bir tavırla.

"Evet." dedim, neşeyle.

"E güzel. Benim senin yanına gelmek için zahmete girmeme gerek kalmadı." dedi, tehditkar bir ifadeyle.

"Cık cık cık. Ne ayıp!" dedim, gülerek.

"Kapatmam lazım şimdi. Ne zaman gelirsin?" dedi, ciddi bir sesle.

"Birazcık işim var, öğlen orada olurum." dedim.

"Tamam sevgilim. Görüşürüz." dedi ve telefonu kapattı.

♠

Birbirini takip eden sık ağaçların arasında ilerlerken, radyoda çalmaya başlayan slow müziğin ruhu, ruhuma karışıyordu. Üzerimi değiştirir değiştirmez, Elif'e görünmeden Bora'nın çalışma odasında formüllerim eşliğinde kahvaltı yapmak bana iyi gelmişti ve sonrasında evden kaçarcasına çıkmıştım. *Gece güne döndü çünkü Naz ve uyandığında Elif'le karşılaşmak istemedin... Bunu Elif de anlayacaktır!*

"Efendim kuzucuğum." diye açtı Hande, telefonumu. Müzik biter bitmez kendisini aramam gerektiği gerçeğini ertelememeye karar vermiştim.

"N'aber?" dedim, gülümseyerek.

"Gergin." dedi Hande, soğuk bir sesle. "Biraz sonra büyük bir toplantı var. Bora da girecek toplantıya. Ve benim gerçekten de bu işi hak ettiğimi gösterecek bir fikre ihtiyacım var. Fikir bulamıyorum." diye devam etti.

"Fikir mi istediler senden?" diye sordum, merakla.

"Hayır. Fikir vermek benim fikrim." dedi Hande.

"Fikrin yoksa yoktur kızım, böyle fikir mi olur?" dedim, şaşkınlıkla.

"Olmak zorunda ama!" dedi Hande, sitemle.

"Uykusuz Bora..." dedim, tam zamanı olduğunu düşünerek. "Gökhan'la çalıştılar dün gece saatlerce." diye devam ettim.

"Sabaha kadar sanırım?" dedi Hande, meraklı bir sesle.

"Hı hı. Bizde kaldı Gökhan. Acil bir durum varmış da." dedim, sakin bir sesle.

"O da beni bayağı yatakta bıraktı ve gitti. Yani olacak iş değildi... Neyse." dedi, sitemle.

"Olur öyle bazen ya." dedim, gülümseyerek. "Bak ne diyeceğim... Karabey Holding'in bir sistematiği var. Otomasyon sistemi." diye devam ettim.

"Evet." dedi Hande.

"İşler buradan yürüyor holding içinde." dedim.

"Evet." dedi Hande.

"Fakat bu otomasyonda, onların bünyesinde olmayan işler ekli değil." dedim. *Naz yeniden işletmeciliğe soyunurken; yakında sinemalarda!*

"Çünkü karışır öyle." dedi Hande, kendinden emin bir tavırla. "Çünkü arka planda çok yenilikler var. Atıyorum bir sürü inşaat şirketi Karabey Holding bünyesine girmek istiyor. Detaylı incelemeler falan yapılıyor bu konuda. Otomasyona yüklediğin an her şey arap saçı." diye devam etti.

"Heh!" dedim, gülümseyerek. "Öyle bir sistem düşün ki... Bireyselleşecek... Nasıl anlatayım? Her aynı sektördeki firmaları kıyaslayabileceğin, doğrudan onların bilgisayarından veri aktarabileceğin minnak minnak disklerin olacak mesela. Sen kendi sistemini, senin bünyene girmek

isteyen bir firmaya kurduğunda hilesiz akış ve bilgi sağlayacaksın. Ve bu senin kendi otomasyon sisteminde kâr zarar analizine de dönüşecek. Zamandan tasarruf, detaylı teknik bilgi ve..."

"Her an her yerden kıyaslı bilgiye tek tuşla ulaşma!" dedi Hande, heyecanla lafımı keserek.

"Evet. Yurtdışında yaygın olmayan ama kullanılan bir yöntem bu. Bir filmde izlemiş ve araştırmıştım zamanında, olabilitesi var mı diye. Ciddi bir sermaye istiyor fakat sonucu oldukça kârlı ve yenilikçi." dedim, gülümseyerek.

"NAZ SEN SÜPERSİN!" diye bağırdı Hande.

"Bağırma kızım orası holding." dedim, kahkaha atarak.

"Sigara alanındayım." dedi Hande, kahkaha atarak.

"Bu dediğimi senin yapman imkansız ama belki bu sistem kodunu yazacak zeki zeki yazılımcıları vardır holdinginizin." dedim, alaylı bir ifadeyle. "Zira bu sistem tamamen size ait olmalı ki..." dedim.

"Siber hırsızlar canım, o kadarını biliyoruz!" dedi Hande, neşeli bir sitemle.

"Bu fikir sana yeter kuzucuğum, tepe tepe kullan." dedim, gülerek. Kilyos'u tamamen geride bırakmış ve Sarıyer'e doğru ilerliyordum. "Bugün geleceğim seni de iş tebriğine." diye devam ettim.

"A-aaa! Dışarıda mısın?" dedi Hande.

"Evet. Doktora gidiyorum." dedim.

"Ne doktoru?" diye sordu Hande, endişeyle.

"Kadın doğum." dedim, düz bir ifadeyle.

"N'oldu?" diye sordu Hande, telaşla.

"Doğum kontrol hapı kullanmaya karar verdim." dedim ve derin bir nefes aldım.

"Zaten kullanmalıydın? Bir aydan fazla zamandır bir ilişkin var. Allah'a emanet sevişmiyordun inşallah?" dedi Hande, şaşkınlıkla. *Zavallı Hande, yalnızca üç kez Bora ile beraber olduğunu bilmiyor Naz; dün söylediğin yalanlar bugün seni tırmalar işte!*

"Aptal değiliz Hande'ciğim... Bir şekilde önlem almışız işte öncesinde." dedim, imayla.

"Ay ne bileyim korktum." dedi Hande, telaşla. "Yani mazallah hamile falan kalma da... 24 yaşındasın daha!" dedi Hande. *Keşke doğumu kontrol edebildiğin gibi, beraber olduğun adamın baba olma isteklerini kontrol etmek de senin elinde olsaydı Naz!* Acaba Hande, bu konuda da bir kod yazabilir miydi ve onu Bora'nın beynine yükleyebilir miydik? *Üzülerek söylüyorum ki Bora bir robot değil Naz!*

"Merak etme çocuk yapmak istediğim zaman, şu zaman değil." dedim, sakin bir ifadeyle.

"De zaten ne çocuğu? Tamam nişanlandın mişanlandın da... Adamı daha bir aydır tanıyor olduğun gerçeğini atlama..." dedi Hande, çıkışarak.

"Ay öf! Ne konuştun ya." dedim, sitemle.

"Canım benim makul sev insanları Allah aşkına. Coşma. Sakin ol. Yavaş yavaş." dedi Hande, yumuşak bir ifadeyle. "Neyse ne diyeceğim sana..." diye devam etti. "Madem dışarıdasın... Benim ev sahibi acilen parasını yatırmamı istedi, erken bir ödemesi mi varmış n'olmuş... Postaneye yatırmam gerekiyor bir de yani! Çıkamam bugün buradan. Üzerinde varsa sen yatırır mısın?" dedi, mahçup bir ifadeyle.

"Tamam gönder bilgileri sen." dedim.

"Tamam kuzucuğum çok sağ ol." dedi Hande ve telefonu kapattı. Mesajı bana ulaştığında hastanenin önüne gelmiştim. *"Toplantın çok güzel geçsin!"* yazarak mesajını yanıtladım.

♠

"Şimdi cinsi çok önemli." diyordu hâlâ adam. On iki dakika, kırk beş saniyedir balıklardan anlamadığımı ve balıklardan anlamak gibi bir isteğim olmadığını anlatamamıştım sanırım.

"Benim için cinsi hiç önemli değil." dedim, üçüncü kez.

"Ama abla!" dedi adam, çıkışarak. "Sen diyorsun ki yeşil olsun... Siyah olsun... Öyle kafana göre olmaz bu işler." diye devam etti.

"Vardı benim arkadaşımın her renk balığı. Yıllarca da yaşadılar! Allah Allah!" dedim, sitemle. *Naz, belki de adamın bir bildiği vardır, uzatmasana!*

"Sorumsuzluk ama bu." dedi adam, teessüf edercesine.

"Kardeşim sen bana yeşille siyahı veriyor musun vermiyor musun?" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Tek akvaryum balığı satan adam değilsin ya koca İstanbul'da... Gider başkasından alırım!" diye devam ettim.

"Hangi akvaryumu istiyorsun?" diye sordu adam, hoşnutsuz bir ifadeyle.

"Fanusta istiyorum kardeşim! Akvaryum falan istemiyorum. Ben balığı alıp sevgilime sürpriz yapacağım! Sevgilim eğer isterse kendisine akvaryumunu kendi alsın!" dedim, sitemle. Bunu, adama dördüncü kez söylüyordum.

"Her cins fanusta yaşamaz!" dedi adam, kaşlarını kaldırarak.

"Kardeşim sen cins misin?" dedim, yüksek sesle. "Sana ne?!" dedim, şaşkınlıkla.

"Ben bu balıkları ölsünler diye size verememem!" dedi adam, kızgın bir şekilde.

"Allah Allah! Neden öldürelim kardeşim balıkları?" dedim, sitemle. "Yeşil balıkla siyah balığı alıp gideceğim alt tarafı yani neden öldüreyim!" dedim.

"Siyah olan tuzlu su balığı ablacığım. Anlatamıyorum. Onun suyuna iki kaşık tuz atmak lazım. Yeşil olan dediğin ise tatlı su balığı... Olmaz!" dedi adam, sitemle.

"TAMAM!" dedim, bağırarak. "Sen şu ortasında yosun gibi şey olan fanusa koy bir tanesini. Diğerini de içinde su olan bir torbaya koy. Bana öyle ver." dedim, hızla.

"Öyle olur. Ayrı sularda bakacaksın." dedi adam, sitem ederek. Bir yandan da istediklerimi hazırlıyordu. Sekiz dakika, kırk yedi saniye sonra fanus içinde cinsini asla merak etmediğim siyah balıkla, torba içinde yeşil balığı bana uzattı. "Kırk beş lira." dedi. Kredi kartını adama uzattığım sırada, yeşil balığın torbasını açtım ve onu Bora'nın içinde

bulunduğu fanusa döktüm. Adam, dehşet içinde yüzüme bakıyordu.

"Ayıramazsın sen benim balıklarımı!" dedim, öfkeyle. "Bak gör şimdi, ikisi birden aynı suda nasıl yaşayacak!" diye devam ettim ve kredi kartının şifresini girdim. "Aşkla yaşayacaklar!" dedim, homurdanarak.

♠

Karabey Holding'in içinde, elimdeki karton kutuyla yürürken, bir yandan da Özgür'ün her şeyi alıp almadığını kontrol ediyordum. Asansöre bindiğimizde Özgür, Bora'nın katını tuşladı ve yukarıya çıkmaya başladık. Dördüncü kata geldiğimizde asansöre binen insanlar oldu ve hatta asansör haddinden fazla kalabalık oldu; nefes alamıyordum. *Panik atak falan geçirme de Naz!* Panik atak falan geçirmezdim ama soldan soldan da geliyorlardı; insanlara neden bu kadar anlayışsız olduklarını sormak istiyordum. Dolu asansöre binme çabası nedendi?

Yedinci katta, parfüm banyosu yapmış bir kadın daha asansöre binmeye çalışınca, hemen önümdeki, orta yaşlı kadın bir adım daha geriye yaklaşacağım derken ayağıma bastı.

"YAVAŞ!" diye bağırdım. Bağırmamla beraber, herkes dönüp bana bakmıştı. *Çüş Naz, bu ne agresiflik?* "Ben varım işte daha nereye geliyorsunuz geri?" dedim, sitemle. "Ama sizin suçunuz yok! Asansörün bu kadar dolu olduğunu görüp de binende kabahat!" dedim, imayla.

"Pardon." dedi, orta yaşlı kadın mahçup bir ifadeyle.

"Hanımefendi kusura bakmayın, kişiye özel asansör değil bu." dedi, ağzına kadar dolu asansöre sonradan binen parfüm banyosu yapmış kadın.

"Bence siz hiç konuşmayın!" dedim, sitemle. Önümdeki kadın, bana dönmeye çalıştığı sırada, dirseği kucağımdaki kutuya çarptı; Bora ile Nazlı'nın ödleri kopmuştu muhtemelen. "Dikkat eder misiniz biraz!" dedim, öfkeyle.

"Hanımefendi!" dedi, asansöre sonradan binen parfüm banyolu kadın. Asansördeki on dört kişiyi rahatsız eden bir

tek oydu zaten. *Özgür ve sen, elinizdekilerle dört kişilik yer kaplıyorsunuz Naz, sus artık!* "Sizden başka şikayetçi olan yok farkındaysanız. Burası bir iş yeri ve asansörler de kalabalık oluyor haliyle!" diye devam etti kadın. Asansördeki diğer insanlar da kadını haklı bulduklarını belli edercesine uğuldamaya başlamışlardı.

"Tabii ben şikayet edeceğim!" dedim, sitemle. "En arkada olan, nefes alamayan, bunalan, biraz sonra havasızlıktn ölecek olan benim!" diye devam ettim, yüksek sesle. Asansörün kapısının açılmasıyla, herkes ölüm sessizliğine büründü. "Hayır madem dolu asansör, binme!" diye devam ettim. Asansördeki birkaç kişi asansörden inerken, asansöre sonradan binen kadın, biraz geriye doğru gelerek, bana yaklaşmıştı. "Saygısızlık. Bekle başka asansör!" dedim, teessüf edercesine.

"Hanımefendi asansörü yük asansörü gibi kullanan beyefendi ve sizsiniz!" dedi kadın, hafif yüksek çıkan bir sesle.

"Ne yapalım, elimizdekilerle yirmi birinci kata merdivenlerden mi çıkalım?!" dedim, sitemle. "Boşken bindim. Ağzına kadar doldurmayın sizde. Dolu gördünüz binmeyiverin!" dedim, yüksek sesle.

"Gerçekten sizin seviyenize inilmez, ben böyle görgüsüzlük görmedim!" dedi kadın, bıkkın ve alaylı bir tavırla.

"Buse." dedi, Bora'nın bir anda kulaklarıma ulaşan sesi. *Çüş Naz! ODTÜ'lü Buse mi?* Buse olduğunu sandığım kadın, kendisine seslenildiğini duyunca, asansöre ne zaman bindiğini asla fark etmediğim Bora'ya dönmüştü. Dönmüştük.

"Bora Bey." dedi Buse, başıyla Bora'yı selamlayarak. "Farketmedim sizi affedersiniz. Hanımefendi ile bir sorun yaşadık da." dedi, mahçup bir tavırla.

"Sizin yüzünüzden yaşadık o sorunu!" dedim, sitem ederek. "Metrobüs mü burası ya, sıkış sıkış? Siz

binmeseydiniz en azından nefes alabiliyorduk o an." diye devam ettim.

"Tamam hanımefendi boşaldı işte asansör neden uzatıyorsunuz?" dedi Buse, sakin bir şekilde. "Kusura bakmayın Bora Bey, sanırım birisinin misafiri hanımefendi... Sizi de tatsızlığımıza ortak ettik." dedi, Bora'ya dönerek. *Heee! Bu kadın daha senin kim olduğunu anlamamış Naz!* "Bu arada ben de sizin yanınıza çıkıyordum, dün istediğiniz raporlar hazır." diye devam etti.

"Misafir değil." dedi Bora, tok bir sesle. "Nişanlım." diye ekledi. Buse'nin gözleri şaşkınlıkla perdelenirken, bakışları bana çevrildi. Dudakları aralandığında, yeniden Bora konuştu: "Uğraşma bile bence."

"Ben çok üzgünüm." dedi Buse, rencide olmuş bir tavırla.

"Nişanlıma saygısızlık yaptığın için değil; bu holdinge gelmiş bir misafire saygısızlık yaptığın için üzgün olmalıydın... Oysa sen, ben asansöre bindiğimde, burasını yük asansörü gibi kullanmakla suçluyordun Nazlı Hanım'la Özgür Bey'i." dedi Bora, düz bir ifadeyle.

"Haklısınız." dedi Buse, başını öne eğerek. Asansör yirmi birinci katta durduğunda, Bora geçmemiz için eliyle işaret yaptı. Seren ise bizi asansörün kapısında karşılamış ve her zamanki gülümsemesiyle, hoş geldiğim hakkındaki dileklerini sunmuştu.

"Raporları Ayşen Hanım'a ver. O bana sunum yapar." dedi Bora, sert bir ifadeyle ve asansörden indi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Seren, Bora'ya. Bora'nın odasına doğru ilerliyorduk.

"Adab-ı muaşeret." dedi Bora, gelişigüzel bir şekilde. Odaya girdiğimiz sırada, Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Elindekini taşıyayım diyeceğim deminden beri ama korkuyorum, hiç bırakmayacakmışsın gibi geliyor." dedi, muzip bir ifadeyle. Gülümsedim ve elindeki poşetleri koltuğun üzerine bırakan Özgür'e döndüm.

"Bu sizin." dedim, Özgür'e. "Aşağıda aklıma gelseydi, aşağıda bırakırdın doğruca. Selim'le sana da kahve aldım."

dedim ve poşetlerden birisini Özgür'e uzattım. Özgür başıyla beni ve Bora'yı selamlayıp odadan çıkarken, elimdeki kutuyu sehpanın üzerine koymuştum.

"Özledim seni." dedi Bora, bana sımsıkı sarılırken.

"Mülakatlarda adab-ı muaşeret sormuyorsunuz sanırım!" dedim, alaylı bir ifadeyle.

"O Buse olduğuna çok eminsin yani." dedi, gülümseyerek. Ellerimi belimde, elleriyle kenetlemişti.

"Kov onu." dedim, dan diye. *Naz! Delirme!* Bora küçük bir kahkaha attı ve alt dudağını ısırdı. Dudakları, dudaklarımın arasına sızdı. Usul usul öptüğü dudaklarım, kendilerini Bora'nın dudakları arasında kaybolmaya bıraktıklarında, ellerimi ellerinden kurtarmış ve boynuna dolamıştım.

"Nazlı sevgilim benim." dedi, yüzümü avuçları arasına alarak. Daha sonra beni kucağına aldı ve koltukların birisine oturdu. Öpücüklerinin etkisi asla şiddetlenmezken, sabırla, boynumun herbir zerresine dudaklarının imzasını bırakıyordu.

"Sana bir hediye aldım." dedim, dudakları dövmemin üzerinde dolaşırken. "İki ya da!" dedim, gülümseyerek.

"Senden güzel hediye yok." dedi, gözlerini gözlerime sabitlediğinde.

"Tamam ben de bizi aldım." dedim, daha çok gülümseyerek. Gözleri kısıldı ve yüzüne küçük bir gülümseme yerleşti. Kucağından kalktım ve kutunun içinden üzeri şeffaf bir naylonla suyun dökülmemesi için kapatılmış fanusu çıkardım. "Tanıştırayım." dedim, mutlu bir şekilde. "Nazlı ve Bora." diye devam ettim. Bora, küçük ama çok neşeli bir kahkaha atıp başını iki yana salladı.

"Çok memnun oldum." dedi, gülümseyerek.

"Bora tuzlu su balığıymış. Nazlı da tatlı su balığıymış. Bunları satın aldığım adam ömrümü yedi. Beraber yaşayamazlarmış. Yaşatmak zorundayız onları." dedim, yüzümü düşürerek.

"Yaşatırız sevgilim." dedi Bora, ayağa kalkıp yanıma gelerek.

"Aynı akvaryumda yaşasınlar ama... Başbaşa, sadece ikisi." dedim, heyecanla. Bora, arkamdan bana sarıldığında, sırtımı göğsüne yasladım.

"Tamam." dedi, neşeli bir sesle. "Akvaryum da alsaydın keşke." diye devam etti.

"Onu da sen al ama sevgilim. İkimiz de emek vermiş olalım." dedim, tatlı bir sitemle. Yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu.

"Yem alsaydın bari." dedi Bora, gülerek.

"Aldım." dedim, kaşlarımı çatarak. "Ama ben yem verememe her gün. Sıkılırım. Sen işe gitmeden ver işte." diye devam ettim. Bora küçük bir kahkaha daha attı.

"Burada dursunlar... Seni özledikçe onları izlerim." dedi Bora. "Bana da kahve aldın mı peki?" diye sordu sonrasında, merakla.

"Aldım tabii." dedim, gülümseyerek ve poşetlerden kahveleri çıkardım. Üzerinde "Nazlı" yazan karton bardağı Bora'ya uzattım.

"Bugün beni bu kadar şımartmanın özel bir sebebi var mı?" dedi Bora, "Nazlı" yazısına bakarken.

"İçimden geldi." dedim, gülümseyerek. Kendi kahvemi ve kendime özel aldığım vişneli makaronları alarak, yeniden koltuğa, Bora'nın hemen yanına oturdum. "Doktora gittim bugün." dedim, kahvemden bir yudum aldıktan sonra.

"Ne doktoru?" diye sordu, merakla. "Ne zaman?" diye ekledi.

"Buraya gelmeden önce." dedim.

"Bir şey mi oldu? Bana niye haber vermedi Özgür?" dedi, endişeyle.

"Yok yok." dedim, hızla. "Bir şey olmadı." diye devam ettim. "Kadın doğuma gittim... Doğum kontrol hapı için." dedim. Bora'nın gözleri kısılırken, yüzüne ne tepki vereceğini bilemez bir ifade yerleşmişti. "Ben dün uyandım, sen beni koltuğa tamamen yatırırken... Ama uyandığımı belli edemedim. Elif'le konuştuklarını duydum... Dahası dinledim." dedim.

"Bir çocuğun olmasını istiyor musun?" diye sordu, dan diye. *Hiç de dan diye değil Naz, konu bu.*

"Seninle bir çocuğumuz olsun istiyorum. Ama zaten şimdi değil. Bir gün ama... Evet istiyorum." dedim, yumuşak bir sesle. "Ben seni anlıyorum. Hem zaten daha yolun çok başındayız. Belki senin de zamanla fikirlerin değişir." dedim, gülümseyerek.

"Dün akşam Caner'in ölmesi gerektiğini söyledin." dedi, elimdeki kahveyi sehpaya bırakarak. Ellerimi avuçları arasına aldı. "Böyle düşünmediğin halde-"

"Neden öyle söylediğimi bilmiyorum. Ama öyle düşünmediğimi de söyleyemem. Ben sadece sana güveniyorum. Mutlaka bir bildiğin vardır, biliyorum." dedim ve bir elimi avuçları arasından sıyırıp sakallarına uzattım. Sakallarına dudaklarımı uzattım. Sakallarından öptüm. Geri çekildiğimde, kapı tıklatıldı.

"Gel Seren." dedi Bora.

"Hôtel Le Huit için fizibilite çalışmaları tamamlanmış Bora Bey. Detaylı sunumu size yapmadan evvel, incelemeniz için bir dosya hazırlanmış, istediğiniz üzere. Bilgisayarınıza yüklememi ister misiniz?" dedi Seren.

"Telefonuma yükle Seren. Masanın üzerinde." dedi Bora. Seren, Bora'yı başıyla onayladı ve Bora'nın masasına ilerleyerek telefonunu aldı. Seren, kapıdan çıkmak üzereyken, "Aa bir dakika Seren." dedi Bora, hızla. Seren durduğunda, Bora da bana dönmüştü. "Telefonunu verebilir misin bi?" dedi, gülümseyerek. Cebimden çıkarttığım telefonu Bora'ya uzattığımda, bakışları yeniden Seren'e çevrildi. "Nazlı Hanım'ın telefonuna da yükler misin dosyayı? Ve iki tane çıktı hâlini de istiyorum." dedi, tok bir sesle.

"Tabii." dedi Seren, gülümseyerek. Odadan çıktığında, bakışlarım şaşkınlıkla Bora'ya çevrildi.

"Benim telefonuma neden yükletiyorsun?" diye sordum.

"Bana yardım edebilmen için." dedi, düz bir ifadeyle.

"Senin bu konuda benim yardımıma ihtiyacın yok ama?" dedim, şaşkınlıkla.

"Yazılım departmanında da yoktu ama bugün Hande üzerinden bana sunduğun fikirden hoşlandım." dedi, gülümseyerek.

"Çüş! Onu nasıl anladın?" diye sordum.

"Hande kendi söyledi. Toplantıda fikri sundu. Fikir beğenildi. Ve toplantı sonrası benim yanıma gelerek, fikrin mimarının sen olduğunu ama bunu holdingte kimsenin bilmesini istemediğini söyledi." dedi Bora, gülerek.

"Senin bu holdingin sahibi olduğunun farkında mı?" diye sordum, şaşkın bir ifadeyle.

"Pek tabii... Ama derdi beni etkilemek değil ki... Kendisini diğerlerine ispatlamak." dedi Bora, beni kendine doğru çekerek.

"Fikri gerçekten beğendin mi?" diye sordum, merakla. *Beğenecek tabii, bi Oxford mezunu değilsin ama senin de giderin var yani Naz!*

"Evet. Ve okulunu bitirip iş dünyasına bir an evvel karışmadığın için sana bir kez daha kızdım." dedi, muzip bir ifadeyle.

"Sana rakip bir şirket kuracak sermayem olsaydı keşke." dedim, iç çekerek. Bora küçük bir kahkaha attığında, sakalları boynuma batmıştı.

"Rakip bir holdingte işe girmek istemeye falan kalkmazsın inşallah." dedi, alaylı bir ifadeyle.

"Holding sevmiyom ben." dedim, mırıldanarak. Kapı tıklatıldı.

"Ben de sevmiyorum." dedi Bora, sıkıntılı ve bıkkın bir tavırla. Doğruldu ve "Gel." dedi.

"Bora Bey... Yiğit Canoğlu geldi. Sizinle görüşmek istiyor." dedi Seren, çekinceli bir ifadeyle.

"Randevusuz?" dedi Bora, kaşlarını çatarak.

"Acilmiş efendim." dedi Seren.

"Müsait olmadığımı söyle." dedi Bora, umursamaz bir tavırla.

"Söyledim. Ama acilmiş. Diretti." dedi Seren. Bora derin bir nefes aldı ve başını onaylarcasına salladı.

"Gelsin." dedi, sıkıntılı bir nefes vererek.

"Canoğlu Holding'in yönetim kurulu başkanı?" dedim, kapanan kapının ardından Bora'ya dönerek. Bora başını beni onaylarcasına salladı. "Rakip holdinglerden birisi ayağıma geldi sevgilim." dedim, muzip bir ifadeyle. Bora hiç güleceği yokmuşcasına dururken, minik bir kahkaha attı. *Gelen kişiyi Bora'nın sevdiği pek söylenemez sanırım Naz.*

İki dakika, dört saniye sonra kapı yeniden tıklatıldığında Bora ayağa kalktı. İçeriye Seren'le beraber, otuzlu yaşlarında, 1.80 boylarında, kumral bir adam girdi. Yüzünde gergin bir ifade vardı ve sanki o da zorla gülümsüyordu. Bora, adamla tokalaştıktan sonra ben de ayağa kalktım.

"Nişanlım. Nazlı." dedi Bora, ifadesiz bir şekilde.

"Çok memnun oldum. Yiğit Canoğlu." dedi adam.

"Ben de memnun oldum." dedim, mesafeli bir ifadeyle adamla tokalaşırken.

"Rahatsız ettim sizi Bora'cığım ama önemliydi." dedi Yiğit Canoğlu.

"Rica ederim." dedi Bora ve masasını göstererek, oturması için Yiğit Canoğlu'nu yönlendirdi. "Keyfine bak sevgilim." dedi, kulağıma eğilerek. Arkama yaslandım ve vişneli makaronumdan bir ısırık aldım.

"Ne içersiniz Yiğit Bey?" diye sordu Seren.

"Çay." dedi Yiğit Canoğlu. Seren, Bora ile göz göze geldikten sonra odadan çıktı.

"Dinliyorum." dedi Bora, sandalyesine yerleştiğinde. Yüzünden ve sesinden çok büyük bir ciddiyet akıyordu.

"Mahçubum sana karşı." dedi Yiğit Canoğlu.

"O niye?" diye sordu Bora, gözlerini kısarak.

"Biraz sonra söyleyeceklerim yüzünden." dedi Yiğit Canoğlu.

"Dinliyorum." dedi Bora, bir kez daha. Kapı açıldı ve Nazan Hanım elinde bir bardak çayla odaya girdi. Yiğit Canoğlu, çayına iki küp şeker attı, çayını yavaş yavaş karıştırdı ve boğazını temizledi. "Arazi ihalesinden çekilmen lazım." dedi. Bora'nın kaşları çatıldı.

"O niye?" diye sordu Bora, yeniden. Arkasına daha çok yaslanmıştı.

"Çünkü ben ihaleye illegal bir ortakla giriyorum." dedi Yiğit Canoğlu, sıkıntılı bir şekilde. "Mecburum." diye devam etti.

"Açık konuş Yiğit." dedi Bora, sert fakat normal tonda çıkan bir sesle.

"Kendi adıma değil, ortağımın adına buradayım. Vefa borcumun olduğu... Bir kimse." dedi Yiğit Canoğlu ve çayından bir yudum aldı.

"Kim?" diye sordu Bora, umursamazca göz kırparak.

"Kara." dedi Yiğit Canoğlu. Makarondan bir ısırık daha almadan, hızlıca kutuya geri bıraktım. *Kara derken Naz?*

"Kara?" dedi Bora, şaşkınlıkla.

"Evet." dedi Yiğit Canoğlu. "Sana selamını getirdim. İhaleden çekilmeni istiyor." diye devam etti.

"Şehir efsanesi değil mi o ya?" dedi Bora, şaşkınlıkla.

"Değil." dedi Yiğit Canoğlu, ciddi bir ifadeyle. "Bak Bora... Kara gerçek. Varlığı gerçek." diye devam etti.

"Hayatta inanmam!" dedi Bora, kaşlarını kaldırarak.

"İnan." dedi Yiğit Canoğlu. "Geçen sene kızım kaçırılmıştı hatırlıyor musun?" diye sordu. Bora'nın bakışları donuklaşırken başını hatırladığını belli edercesine salladı. "İşte Kara, benim kızımı kurtardı. Hatırlasana polise intikal eden olayı kapatmıştım hemen... Çünkü Kara'nın kurtardığını açıklayamazdım." diye devam etti.

"Nasıl Ece? İyi mi?" diye sordu Bora, gülümseyerek.

"İyi. Çok iyi." dedi Yiğit Canoğlu, gülümseyerek. "Şimdi işte Ece'nin borcunu Kara'ya ödemeliyim. O araziyi Kara istiyor. O yüzden, beni kullanıyor araziyi almak için. Halden anlarsın, biliyorum. İhaleden çekil, sana da bulaşmasın Kara." dedi Yiğit Canoğlu. *Bora'nın Kara olduğunu bilmesem Bora için endişelenirdim Naz, bu adam nasıl da telaşlı ve panik halinde konuşuyor?*

"Ece'yi öp benim için." dedi Bora, sakin bir ifadeyle. "Ve ihaleden çekilmediğimi de Kara'ya ilet." diye devam etti.

"Bora saçmalama!" dedi Yiğit Canoğlu, korku dolu bir ifadeyle. "Seni yaşatmazlar!" diye devam etti.

"Kara bir şehir efsanesi Yiğit." dedi Bora, dirseklerini masaya yerleştirerek. "En azından benim için." diye devam etti. "He değil mi?" dedi, kaşlarını kaldırarak. "Gelsin karşıma çıksın, ona vereyim ihaleden çekilmeyeceğim cevabını." diye devam etti.

"Ya senin karşına çıkar mı Kara?" dedi Yiğit Canoğlu, alayla. "Kara'nın yüzünü gören adam mı var? O bir sır perdesi. Kimsenin aralamaya cesaret edemeyeceği bir sır perdesi!" diye devam etti.

"Ben anlamam kara mara..." dedi Bora, bıkkın bir ifadeyle. "Yerinde olsam, bu pis işlere de bulaşmazdım. Bu adamlardan hayır gelmez. Holdingini lekeleme." diye devam etti.

"Son sözün bu mu?" diye sordu Yiğit Canoğlu, öfkeyle ayağa kalkarak. Bora'nın bakışları ise adamı takip etti.

"Evet. Benden de Kara'ya selam söyle." dedi Bora, gülümseyerek.

"Yanlış yapıyorsun ve bu Kara'nın hoşuna gitmeyecek!" dedi Yiğit Canoğlu ve hızlı adımlarla odadan çıktı. Bora, kapanan kapının ardından elini cebine soktu fakat her ne arıyorsa bulamıyordu; ceketinin ceplerini kontrol etti. Aradığı şeyi bulamamak onu çok daha fazla sinirlendirmişti.

"SEREN!" diye bağırdı, kulaklarımı sağır etmek istercesine.

"Buyurun Bora Bey?" dedi Seren, telaşla odaya girerek.

"Selim gelsin derhal buraya." dedi Bora, öfkeyle. Seren'in odadan çıkmasıyla Bora gözlerini yumdu ve üç dakika, yirmi dört saniye sonra Selim hızlı adımlarla odaya girdi.

"Buyur abi?" diye sordu Selim. Bora, gözlerini açtı ve derin bir nefes aldı.

"Bir arazi ihalesi var. Girmem istenmiyor. Tehdit ediliyorum." dedi Bora, sakin bir tavırla.

"Anladım." dedi Selim, tok bir sesle. Bora gülümsedi.

"Lavuğun teki elini kolunu sallaya sallaya odama geliyor Selim." dedi Bora, yumuşak bir sesle.

"Yiğit Canoğlu'nu gördüm abi." dedi Selim, ciddi bir ifadeyle.

"Ortağından selam getirmiş bana." dedi Bora, biraz daha çok gülümseyerek.

"Bizim işimiz ortağıyla mı abi?" diye sordu Selim.

"Evet." dedi Bora, gülümseyerek.

"Öldürelim mi?" diye sordu Selim.

"Öldürün." dedi Bora.

"Kimmiş abi ortağı?" diye sordu Selim.

"Kara." dedi Bora.

"Derhal buluyoruz abi." dedi Selim. Ve arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi. Ya da ilerleyemedi. Dördüncü adımında, olduğu yere çivilenmiş bir şekilde kalakaldı. *Selim aptal oldu Naz!* Yeniden Bora'ya doğru dönerken, önce şaşkın bakışlarını benimle buluşturmuştu. "Abi ben anlamadım?" dedi.

"Anlatayım Selim'ciğim." dedi Bora, yerinden kalkarak. "LAVUK!" diye bağırdı ve derin bir nefes alıp gülümsedi. "Pardon." dedi. "Lavuk... Beni kullanarak beni tehdit ediyor." diye devam etti.

"Sana gerçekten, senin selamını mı getirdi abi?" diye sordu Selim, şaşkınlıkla.

"Hı hı." dedi Bora, masaya yaslanmış ve kollarını bağlamıştı.

"Hangi cesaretle?" diye sordu Selim.

"Bilmiyorum." dedi Bora.

"Yani diyelim Kara'nın adını kullanarak iş yapıyor... Kara'nın kulağına gideceğinden hiç mi korkmuyor?" dedi Selim. Sanırım Yiğit Canoğlu'nun yaptığı şeyi asla idrak edemeyecekti.

"Demek ki..." dedi Bora, derin bir nefes alarak. "Herhalde kızını kurtardık diye... Bizi böyle sevimli, şeker bir şey falan zannediyor. Kıyamam." diye devam etti, alayla.

"İyi biz de ona Kara'nın selamını götürelim... İaede-i ziyaret gibi." dedi Selim.

"Benim daha güzel bir fikrim var." dedi Bora ve iki saniyeliğine dudaklarını dişledi. "Kara onun ihaleden çekilmesini istiyor, madem holdingini pisliğe bulaştırmış." diye devam etti. "Ulan ecdadını sikeceğim." dedi, sinirle gülümseyerek. "Ben Kara'yı kullanmıyorum lan iş yaparken, sen kimsin?" dedi, dişlerinin arasından.

"Abi." dedi Selim. Bora'nın bakışları yeniden Selim'le birleşti. "Bu lavuk... Ya, başkalarını da Kara'yı kullanarak tehdit ettiyse?" diye devam etti Selim. Bora sıkıntılı bir nefes verdi.

"İlgilen." dedi Bora, ciddi bir ifadeyle.

"Tabii abi." dedi Selim ve hızlı adımlarla odadan çıktı. Bora'nın eli yeniden cebine gittiğinde derin bir nefes aldı.

"SEREN!" diye bağırdı Bora, yeniden.

"Buyurun." dedi Seren, telaşla.

"Bir telefona dosya yüklemek kaç saat sürebilir Seren?!" diye sordu Bora, sert bir ifadeyle.

"Bitti Bora Bey, getiriyorum." dedi Seren, mahçup bir ifadeyle.

"Çabuk biraz!" dedi Bora ve sandalyesine bir tekme attı.

♠

Bora'yı, köşedeki dolaba çarpıp Bora'ya geri gelen sandalyesi ve daha çok artacağı belli öfkesiyle başbaşa bırakarak Hande'nin yanına kaçtım. Aklım, fanusun içinde her şeyden habersizce çırpınan Nazlı ve Bora'da kalmıştı zira onlar böyle şeylere alışık değillerdi ve sanırım biraz da örselenmişlerdi. *Keşke onlara Bora'nın pamuk şekeri kıvamında bir adam olduğunu ve her zaman böyle davranmadığını söyleseydin Naz...* Balıklarımıza yalan söylememe gerek yoktu; çünkü Bora, her zaman olmasa da çoğu zaman böyle davranan bir adamdı.

Hande'nin masasına ulaştım. Kendisine gönderdiğim çiçekler buradaydı; fakat kendisi yoktu.

"Hande Hanım'a bakmıştım." dedim, Hande'nin yanındaki masada oturan kadına gülümseyerek. "Masasının burası olduğunu söylediler." diye devam ettim.

"Ben de Hande Hanım'a bakmıştım." dedi Gökhan'ın arkamdan gelen sesi.

"Toplantıda Gökhan Bey." dedi kadın, beni es geçerek.

"İlk günden de böyle iş yükü..." dedi Gökhan, alaycı bir ayıplamayla. Benimle göz göze geldiğinde gülümsedi. Gökhan'la birlikte asansöre doğru ilerledik.

"Cumartesi için rezidans kiraladım bu sabah. Bir sorun yok değil mi?" diye sordum, merakla.

"Yok. Yardım edeceğim merak etme. İnceledim attığın e-maili. Güvenlik önlemlerini alıyorum ben. O gün eskortla eşlik edecekler sana ama asla Bora'ya, sorsa bile bilgi gitmeyecek. Yani düz bir şey söyleyecekler, onu da zaten sen ayarlarsın... Nerede olduğunu sanmasını istiyorsan." dedi Gökhan, tebessüm ederek.

"Çok teşekkür ederim." dedim. İçimde tarifsiz bir heyecan vardı; o gün bizim için çok özel olacaktı. *Hayırlısıyla Naz.*

"Seren'e sordum ben bu arada, cumartesi programı müsait." dedi.

"Süper!" dedim, neşeyle. Ardından gözlerim kısıldı. "Sen Bora'yı oyalayabilecek misin peki?" diye sordum, endişeyle.

"O da tesadüfen gelişti." dedi Gökhan, buruk bir tebessümle.

"Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla. Bora'nın odasının bulunduğu kata gelmiş, Bora'nın odasına doğru ilerliyorduk. Gökhan, kapıya vurmadan içeriye girdiğinde, Bora'nın denize çevrili bakışları bize çevrildi. Sandalyesini fırlattığı yerden geri almış ve yeniden oturmuştu. Nazlı ve Bora'yı ise masasına koymuştu; benim de bakışlarım balıklarımıza takılı bir halde, Bora'nın masasına doğru yürüdüm.

"Kara'nın selamını getirdim!" dedi Gökhan, gülümseyerek.

"Off! Selim!" dedi Bora, öfkeyle. Gökhan küçük ve samimi bir kahkaha attı.

"Aleyküm selam der lan insan." dedi Gökhan.

"Selim'i öldürmeliyim beni senin diline düşürdüğü için." dedi Bora, mırıldanarak. Gökhan, karşımdaki koltuğa oturup

dirseğini Bora'nın masasına dayadı ve üç saniyeliğine balıklarımıza baktı.

"Çok güzeller." dedi Gökhan.

"Bizim balıklarımız." dedim, heyecanla.

"Ömürleri uzun olsun ama bu yeşil olan çok ayık bayık bakıyor." dedi Gökhan, kaşlarını çatarak.

"Amin!" dedim, sitemle. Gökhan, küçük bir kahkaha attı ve bakışları Bora'ya çevrildi.

"Konuşmamız lazım." dedi Gökhan ve boğazını temizledi.

"Konuşalım?" dedi Bora, sakin bir ifadeyle.

"Kararımı verdim." dedi Gökhan. "Mehmet konusunda yola Aydın'la devam edeceksen, ben yokum." diye devam etti. Birkaç saniye Bora hiçbir tepki vermemişti. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Gökhan'a çevirdim bakışlarımı. Tüm ciddiyetiyle Bora'ya bakıyordu fakat gözlerinde derin bir ifade vardı.

"Hastanın ex olduğunu söyleyen doktor bakışın mı bu? Güzelmiş." dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Gökhan, histerik bir kahkaha attı.

"Üzgünüm kardeşim. Gerçekten." dedi Gökhan. Bakışları sanki, Bora'nın onu anlamasını umut ediyordu.

"Biliyor musun Gökhan?" dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Cebinden sigara paketini çıkarttı. Bir sigara yaktı ve arkasına yaslandı. Bacak bacak üzerine attı. "Giderken üzgün olmadığını söyleyen hiç kimse görmedim." dedi Bora, tüm ciddiyetiyle. "Begüm de geçen gün benzer şeyleri söylüyordu." diye devam etti.

"Yola çıkarken bir söz vermiştik birbirimize Kara. Sen o sözü çiğniyorsun." dedi Gökhan. O da çok ciddiydi. "Beni anlamıyorsun... Bazı konularda bu kadar katı olmandan, incecik sınırlarından, ısrarla at gözlüğüyle bakmandan nefret ediyorum." diye devam etti. Çok üzerine gidiyordu Bora'nın, canım yanıyordu.

"Eyvallah Gökhan. Uzatmaya gerek yok. İş başka, arkadaşlık başka. Arkadaşlığımız baki, sıkıntı yok." dedi Bora, otoriter bir sesle. Bakışlarında hâlâ hiçbir ifade yoktu

fakat kapalı alanda, üstelik kendi odasında sigara içerken ruh halini fazlasıyla gözler önüne seriyordu.

"Mehmet dışındaki tüm işlerde yanındayım Kara. Sadece Aydın'la çalışmayacağım." dedi Gökhan.

"Yaptığımız her iş Mehmet'e çıkmıyor mu? Ya yanımdasındır ya da değilsindir... Gerek yok yarım yamalak iş yapmaya." dedi Bora. Gökhan, gözlerini birkaç saniye yumup, yeniden açmıştı. "Ya hep ya hiç, bilirsin beni." diye devam etti Bora.

"Tehdit ediyorsun beni!" dedi Gökhan, dişlerinin arasından.

"Olacağı söylüyorum." dedi Bora, taviz vermeden. Çekmeceden kül tablası çıkarttı ve doğru düzgün içmediği sigarasını söndürdü.

"Kara!" dedi Gökhan. Yaptığı vurguda her ne anlatmaya çalışıyorsa başarılı olamıyordu.

"Bak Gökhan..." dedi Bora. Bir bacağının üzerine attığı bacağını indirmiş, hafifçe öne doğru eğilerek, dirseklerini masaya koymuştu. "Anlıyorsun işte." diye devam etti. *Ben hiçbir şey anlamadım Naz.*

"Haddimi aştığımı düşünüyorsun. İstediğini düşünmekte de özgürsün Kara, ne diyeyim? Yakıp yıkıyorsun tüm köprüleri." dedi Gökhan. Arkasına yaslanmış, bacaklarını sallamaya başlamıştı.

"Had?" dedi Bora, alayla. "Ben bir sana haddi hiç hatırlatmadım Gökhan. Tek bir şey dışında. Ve sen de, o konuda, hiç kimsenin ve belki de onun bile bilmediği çok şey biliyorsun... Öğrendin. Ve yine aynı sen, bu konunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Ve sen Gökhan... Ablamın da benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun." dedi Bora, ciddi bir ifadeyle. Gökhan'ın bakışları bana çevrilmiş ve birkaç saniye yüzümde oyalanmıştı. *O tek şey sen olmalısın Naz. Ve Gökhan'ın bildiği ama senin bile bilmediğin şeyler, Bora'nın sana karşı hissettiği en derin şeyler ve belki de tasarlanan gelecek planları olmalı.*

"Evet." dedi Gökhan ve derin bir nefes aldı.

"Öyleyse?" dedi Bora, ciddi bir ifadeyle.

"Ben yola Bora ile çıktım. Sonra Kara doğdu. Ve ben hep Kara'nın da yanında oldum. Ama şimdi, Kara beni karşısına alıyorsa benim Bora ile de işim bitmiştir." dedi Gökhan ve yutkundu. "Ya hep ya hiç madem... Yarın gece, kumarhane, beraber yaptığımız son işimiz olsun." diye devam etti.

"Eyvallah." dedi Bora. Gözlerine yerleşen hüznü görüyor ama çekip alamıyordum.

"İşleri yavaş yavaş aktarırım sana. İyi bir güvenlikten sorumlu birisini buluncaya-"

"Gerek yok Gökhan." dedi Bora, Gökhan'ın sözünü keserek.

"Nasıl istersen." dedi Gökhan, soğuk bir ifadeyle. "Şirketi istediğin zaman, istediğin kişiye devrederim." diye devam etti.

"Haberleşiriz." dedi Bora, çatallaşmış bir sesle. Boğazını temizledi. *Naz ikisi de çok üzgün, bir şeyler yap!* "Yarın akşamki partiden sonra senetleri ekleyelim evdekilere. Cuma senetleri evden çıkar, mekana yerleştir. Vedalaşır, helalleşiriz" dedi, ayağa kalkarken. "Toplantım vardı." diye devam etti ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

"Vedalaşmak?" diye sordum, şaşkınlıkla. Kapanan kapının ardından bakakalan Gökhan'a dönmüştüm.

"Ya hep ya hiç derken... İşlerden değil arkadaşlığımızdan da bahsediyor. Bakma baki olduğunu söylediğine... Yüzüme bakmayacak. Giden gidiyor işte onun için. Elif'e yaptığından, Begüm'e yaptığından farksız." dedi Gökhan, zor çıkan bir sesle. "Buraya kadarmış." diye devam etti ve sağ gözünden bir damla yaşın akmasına engel olmadı.

"Gitme o zaman sen de?" dedim, şaşkınlıkla. "Bırakma onu yalnız. Terk etme!" diye devam ettim.

"Artık çok geç. O, bu kapıdan çıkarken terk etti beni." dedi Gökhan ve gözündeki yaşı sildi. Fanusun içindeki Nazlı ve Bora'ya çevirdim bakışlarımı; sanırım bu hayatta Bora ile baş başa kalmıştık.

60.Bölüm

♠

Türkiye'nin en büyük özel kuruluşlarından birisi olan Karabey Holding'in İstanbul'daki merkez binasında, bu kuruluşun sahibi ve yöneticisi olan Bora Karabey'in masasında oturmuştum. Kuşkusuz enteresan olan hayat beni oradan oraya savururken, yolumun bir gün Türkiye'nin ekonomisine yön veren masalardan birisine düşeceğini tahmin etmek çok zor değildi; çünkü ben geleceği acayip parlak bir matematikçiydim. *Naz'cığım, holdingin CEO'su olmadın, hatırlatayım istedim.* Holdingin CEO'su olmamıştım fakat bir zamanlar fakir ama zeki bir üniversite öğrencisiyken, şimdi bu koltukta oturmaya hak kazanmıştım. *Naz, Bora Karabey'in sevgilisi olduğun için o koltukta oturuyorsun, çok havalanma istersen. Ayrıca sözde sevgilisiyken de oturmuştun yani n'olmuş? Ne değişti hayatında?*

Şimdi her şey bambaşkaydı... Limitinin ne kadar olduğunu bilmediğim bir kredi kartım vardı. Son model, kırmızı renkte bir spor arabam vardı. Bankada param, kasada altınlarım vardı. İşte yıllardır aradığım keramet bu koltuktaydı; ve o gün, bu koltukta, arkadaşlarımın bana gönderdikleri soruları yanıtlarken bana bulaşan efsun sayesinde bugün zengin ve de hâlâ zeki bir üniversite öğrencisi olmuştum. *Naz'cığım, biz halk arasında ona "zengin koca bulan üniversite öğrencisi" diyoruz, bil istedim.* Bora ve ben tektik; onun koltuğu benim koltuğum sayılmak zorundaydı. Şimdi derhal gözle görülür bir iş yapmaya başlamalıydım. *Naz saçmalama!*

Bora, Karabey Holding'te bazı atılımlar yapmama ne tepki verirdi acaba?

Sakin olmalıydım. Yapacağım tek yanlış bir hareket borsadaki değerleri etkileyebilir ya da holdingi zarara sokabilirdi. Sakin olmalı ve doğru karar vermeliydim. *Hayallerine bir son vermeliydin ya da; uslu bir kız olmalı ve patronculuk oynadığın o koltuktan kalkmalıydın Naz!* Acaba kendimi işe mi alsaydım? *Delirdin Naz, bu sefer gerçekten delirdin!*

Hôtel Le Huit için yapılan çalışmaların dökümlerini incelemek şu an için yapabileceğim en zararsız eylemdi. Dosyanın kapağını açtım. Beni karşılayan Yalıkavak'ın uzaktan çekilmiş bir fotoğrafı adeta kartpostal gibi görünürken, yüzümde anlamsız bir tebessüm oluşmuştu. Burası "Mandalina"ydı. Muhtemelen buraya Mandalina diyen yalnızca Eren, Anıl ve bendik. Kışın oldukça ıssız, yazınsa ulaşım zor olduğu için oldukça sakin olan bu koy, bir zamanlar Yalıkavak yerlisi dışında pek kimse tarafından bilinmezdi ve turizmin keşfetmediği bir yerdi.

Hôtel Le Huit'in Mandalina'ya yapıldığını duymuştum fakat koyun son hâlini hiç görmemiştim. Bizim sık sık gittiğimiz zamanlardaki gibi tekinsiz görünmüyordu ve gerçekten de göreni cezbedecek bir hâle bürünmüştü. Fotoğraflardaki manzaranın içinde kaybolmak istiyordum. Öyle güzel bir yapı hâline dönüşmüştü ki Mandalina'ya otel yaptıkları için kızamıyordum bile. *Acaba bu otel işi kesinleşirse, otele gelen turistlere rehberlik mi yapsan Naz? Mis gibi iş.* Mis gibi bir işti fakat Bodrum, birkaç saate ya da birkaç güne sıkıştırılarak gezilmeyecek kadar büyük ve de değerliydi.

"Kolay gelsin sevgilim." dedi Bora'nın düşüncelerimi bölen sesi.

"Şahane bir şeye dönüşmüş bu!" dedim, hayranlıkla. Elimde tuttuğum fotoğraflara Bora da gülümseyerek bakıyordu.

"Güzel koy. Ben de sevdim." dedi.

"Kesinlikle bu koy turizm cenneti noktası olmayı hak ediyordu." dedim, derin bir nefes aldıktan sonra. "Ve burası gerçekten iyi işletilen bir otel olmayı hak ediyor. Harcanmamalı. Ticarethaneye dönmemeli." dedim. Bora'nın bu işi kabul etmesini çok istediğimi yeni fark ediyordum.

"Duygusal bakma." dedi Bora, içten bir şekilde. Masaya yaslanmış ve kollarını bağlamıştı. Dikkatle, koltuğuna kurulan beni izliyordu. Ayağa kalktım ve ellerini tuttum.

"Sen de olumlu açıdan bak ama olur mu?" dedim, gülümseyerek.

"Objektif bakacağım." dedi ve bir elini yanağıma yerleştirdi. "Beraber bakacağız." dedi. Kapının tıklatılmasıyla geri çekildiğimde, içeriye hoş ve sevimli genç bir kadın girdi. Siyah kalem eteği ve kırmızı gömleği ile bir iş kadını olduğunun altını çiziyordu.

"Gelebilir miyim Bora Bey?" diye sordu kadın. Elinde fazla ince olmayan bir dosya vardı.

"Gel." dedi Bora, düz bir ifadeyle. O koltuğuna otururken, ben de masasının önündeki koltuğa geçmiştim. Kadın masaya doğru yaklaştı ve masanın hemen önünde durdu.

"Merhaba." dedi, bana doğru dönerek. Oldukça samimi, sevecen fakat biraz gergin gözüküyordu. Kadına yanıt vermek yerine gülümsemekle yetindim.

"Ver bakalım. Hazır mı?" dedi Bora, elini dosyayı almak için kadına doğru uzatmıştı. "Suat Bey nerede?" diye sordu ardından. Fakat kadın dosyayı Bora'ya uzatmamış ve Bora elini geri çekmişti.

"Geliyor efendim. Onu bekleyelim isterseniz." dedi kadın. Elindeki dosyaya haddinden fazla sarılıyor olmasını garip karşılamıştım.

"Yoo ver, bakayım ben." dedi Bora, elini bir kez daha kadına doğru uzatarak.

"Hazır Bora Bey fakat..." dedi kadın. Bora'nın bakışları kadının gözlerini hedef aldığında kapı yeniden tıklatıldı ve içeriye orta yaşlarda, kısa boylu, gözlüklü bir adam girdi.

"Merhaba Bora Bey." dedi adam, emin adımlarla Bora'nın masasına doğru yaklaşırken. Bora havada olan elini, adamın oturması için koltuğu göstermekle görevlendirmişti.

"Fakat?" dedi Bora, kadına dönerek. Tam karşımdaki koltuğa oturan adam benimle göz göze geldiğinde, beni başıyla selamladı.

"Ben sizin istediğiniz şekilde hazırlamadım teklifi." dedi kadın, çekinceli bir tavırla. Bora'nın gözleri önce karşımdaki koltukta oturan adama sonrasında da kadına çevrildi. Bora'nın kaşları çatılmış, ifadesi ise sertleşmişti.

"Anlamadım?" dedi Bora.

"Ben arşivdeki ihale dosyalarını inceledim Bora Bey. Gerekli analizleri de yaptım. Benim çıkardığım teklif, sizin toplantıda karara vardığınız ya da Suat Bey'in size önerdiği tekliften daha kârlı." dedi kadın ve elindeki dosyayı Bora'ya uzattı. Bora dosyanın kapağını açıp ilk iki sayfasında bir şey ararcasına gözlerini dolaştırdı ve en sonunda dosyayı hızlıca kapattı.

"Kârlı olduğu kadar riskli de. Delilik bu." dedi Bora, hafifçe gülümseyerek.

"Söyledim efendim. Fakat kendisi sizinle görüşmek için öyle bir ısrar etti ki..." dedi adam, bakışlarını Bora'ya sabitleyerek.

"Çabanı takdir ediyorum ama kaybederiz ihaleyi." dedi Bora, kadına. Sakin ve ikna edici bir ifadesi vardı. "Ki bu çaban bize zaman kaybettiriyor şu an, bunu da görmezden geliyorum." diye devam etti, kaşlarını kaldırarak.

"Bora Bey, hemen kestirip atmasanız?" dedi kadın, ısrarcı bir ifadeyle.

"Yeteri kadar üzerine düşündüm." dedi Bora, düz bir şekilde. "Takdir edersin ki bu rakamın sadece senin aklına gelmesi biraz ütopik olurdu." diye devam etti.

"Benim aklıma gelmedi. Ben bunun için çalıştım. Tüm gece." dedi kadın, direterek. Sinirlenmişti fakat bunu göstermekten çekiniyordu; yine de fazlasıyla belli oluyordu.

"Boşuna çalışmışsın." dedi Bora, sert bir ifadeyle. Derin bir nefes aldı. "Senden böyle bir çalışma istemedim." dedi, biraz daha sakin bir şekilde. "Senden istediğim sadece, karar verdiğimiz rakam üzerinden grafik çıkartmandı." diye devam etti.

"Garanticilik de bir risktir." dedi kadın, Bora'yı çıldırtmak istercesine. "Yani haddim değil belki kararlarınızı sorgulamak ama garantici davranacağınızı diğerleri de biliyor. Ama benim çıkardığım teklifi sunacağınızı asla düşünmüyorlar. Tüm finansal veriler benden yana." diye devam etti. Bora üç saniyeliğine gözlerini adama çevirdikten sonra yeniden kadına döndü. "Lütfen üzerine düşünün." dedi kadın.

"İhaleyi kaybedeceğimizi biliyorum." dedi Bora, sıkıntılı bir ifadeyle. Ardından derin bir nefes aldı. "Ama sana bir şans veriyorum." diye devam etti. Kadının gözlerine kadar yüzünün her hattına derin bir gülümseme yayılmıştı. "Ama eğer kaybedersek-"

"Kaybetmeyeceğiz Bora Bey. Size söz veriyorum." dedi kadın, gülümseyerek.

"Çıkabilirsin." dedi Bora, tebessüm ederek. Kadın başıyla hepimizi selamladıktan sonra hızlı adımlarla odadan çıktı.

"Bora Bey?" dedi adam, kapanan kapının ardından.

"Kaybedeceğimizi biliyorum Suat Bey." dedi Bora, kaşlarını kaldırarak. Gülümsedi. "Bana bunu söylemeyin." diye devam etti.

"Kendisine çok fazla güveniyor Buse. Çok zeki, çok çalışkan fakat fazla iddialı." dedi adam ve sıkıntılı bir nefes verdi. *Finans? İhale? Rakamlar? Teklif? ODTÜ? Hoş? Sevecen? Zeki? Çalışkan? BUSE? Naz?*

"Evet ama geleceği parlak... İddialı olmak iyidir. Kaybedeceğiz. Ve o da mahçup olacak. İstifasını verecek. Tabii ben kabul etmeyeceğim... Daha çok çalışacak. Tecrübe edinmiş olacak ve bir daha bu hataya düşmeyecek. Bana kaybettiğim bir ihale koymaz aksine gerçek bir çalışan kazanmış olacağım. Buse, finans departmanında beklediğimizden daha hızlı yükselecek. Hepimizi şaşırtacak.

Bak görürsün." dedi Bora, adama. Bakışlarında hayranlıkla karışık, bu durumdan zevk aldığını gösteren bir ifade vardı.

"Umarım pişman olmazsınız." dedi adam, ayağa kalkarken.

"Siz Buse'yi yetiştirmeye devam edin. Finanstaki çoğu tecrübeli çalışandan kat kat iyi. Fakat bildiği mantıktan çok daha farklı bir şey yapıyoruz burada. O iddialı tarafını törpüleyip başarıya dönüştürecek kişi sizsiniz." dedi Bora.

"Merak etmeyin." dedi adam, gülümseyerek. Beni yeniden başıyla selamladıktan sonra odadan çıktı. Bora'nın gözleri gözlerime kaydığında, birazcık kısılmıştı.

"ODTÜ mezunu çalışanımız Buse." dedi, bilgi verircesine. *Asansördeki adab-ı muaşeret yoksunu Buse'nin, kendisini mülakatta etkileyen Buse olmadığını anlatmak istiyorsa demek ki Naz!*

"Tahmin ettim." dedim, düz bir ifadeyle. Derin bir nefes verdim ve gülümsedim. Fakat bu gülümsemem samimiyetten çok uzaktı. "Sence de biraz fazla taviz vermedin mi?" diye sordum, alaylı bir merakla.

"Buse'nin ileride finans departmanının başına geçmesini istediğimi düşünürsek... Hayır. Hevesinin kırılmasını istemiyorum. Suat Bey, babamın zamanında yeni mezun olduğunda girmiş mesela bu holdinge... Buse, kısa zamanda onun bile yerini almaya talip olacak kadar iyi Nazlı. İyi'den anlarım." dedi, gülümseyerek.

"Daha iyisini görmemişsindir belki?" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"24 yaşında olabileceği en iyi yerde şu anda." dedi, arkasına yaslanarak. "Ne kadar erken sorumluluk alırsan o kadar iyidir iş hayatı açısından. O da şu an, koca holdingin ihalesini sırtlanıyor. Bu ihalenin sonucunda kaybetmiş olsak bile önemsiz. O sorumluluk onu daha iyi hale getirecek ve ondan daha iyisi varsa bile, hepsinin ilerisine geçmiş olacak." diye devam etti.

"Anladım peki." dedim, ters bir ifadeyle.

"Ne anladın tam olarak?" dedi Bora, gözlerini kısarak.

"Yarın bir gün finans departmanında işe girmek istesem mesela... Elin ODTÜ'lüsünün altı olarak çalışacağım. Demek ki neymiş... Tercih edeceğim holdingler listesinden Karabey Holding'i çıkartıyormuşuz." dedim, alaylı bir ifadeyle. "Balıklarımı da alırım ayrıca, bu holdingte bırakacak değilim." diye devam ettim. Bora küçük bir kahkaha attığında Nazlı ve Bora her şeyden habersizce yüzüyordu. Bora'nın beni elin ODTÜ'lüsü yüzünden örselediğinden onları haberdar edip etmemeye henüz karar vermemiştim.

Bora'nın dudakları aralandığında kapı tıklatıldı. Ve Bora'nın başka bir tecrübesiz, zekasına ve çalışkanlığına güvenilen toy çalışanı küçük adımlarla odaya girdi. Allah da zaten bir beni Bora'nın çalışanı olmaya uygun yaratmamıştı. *Naz, çok ayıp!*

"Naz, hoş geldin." dedi Hande, gülümseyerek.

"Uğradım sana ama yoktun yerinde." dedim, sinirli olduğumu belli etmemeye çalışarak.

"Evet toplantıdaydım." dedi Hande ve bakışlarını Bora'ya çevirdi. Bora, Hande'ye oturması için koltuğu göstermişti. Birilerinin oturmak için Bora'nın iznine ihtiyaç duymaları çok saçmaydı. *Kıskanma Naz, o patron...*

"Nasıl geçti toplantı?" diye sordu Bora, Hande'ye gülümseyerek.

"Hızlı." dedi Hande, bir çırpıda. "Adapte olmaya çalışıyorum. Burada işler çok sistematik, çok hızlı. Üç kere üçü sorsan yanıtlayamam gibi hissediyorum şimdi. Herkes benden çok şey biliyor." diye devam etti.

"Alışırsın alışır." dedi Bora. *İyiden anladığı Hande'yi işe almasından belli aslında Naz. Belki de Buse gerçekten de çalışkandır.*

"Balık mı aldın?" dedi Hande gülümseyerek. Muhatabı bendim. Benim aldığımı nereden anladığını bilmiyordum ama arkadaşlık biraz da böyle bir şeydi galiba.

"Evet." dedim, heyecanla.

"Çok güzeller!" dedi Hande, balıklarımızı izlerken. "Gökhan'la beraber uğramışsınız ama onu bulamadım." diye

devam etti, bana dönerek. "Aradım da açmadı... Nerede olduğunu sen biliyor musun?" diye sordu, Bora'ya dönerek. Bora'nın anında ifadesizleşen yüzü içimi yakmıştı ve sinirim buhar olup havaya uçmuştu.

"Bilmiyorum." dedi Bora. İki saniyelik bir es verdi ve "Bir şey içer misin?" diye sordu Hande'ye. *Konuyu değiştirmek istiyor Naz.*

"Yok teşekkür ederim. Ben masama geçeyim." dedi Hande ve ayağa kalktı. "Nazo çok teşekkür ederim kuzucuğum çiçekler için. Beni çok mutlu ettin." dedi ve kafamın üzerine küçük bir öpücük bıraktı. Bakışlarım Bora'ya kaydığında gözlerinin içinin parladığını fark etmiştim. Hande, Bora'ya gülümsedi ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

"Hande ve senin ilişkini her zaman tuhaf karşılayacağım sanırım." dedi Bora, gülümseyerek. Gözlerinin içi parlıyordu fakat bu parlama onu daha çok anda tutan bir şeydi. Esasen büyük, hatta çok büyük bir sorunu vardı; Gökhan'la ayrılık noktasındalardı.

"Normal bir ilişki işte." dedim, omuz silkerek.

"Asla değil." dedi, başını iki yana sallayarak. "O seni çok seviyor... Fakat sen, onu sevdiğini o kadar fazla belli etmiyorsun. Ama aslında sen, onu belki de, onun seni sevdiğinden bile daha çok seviyorsun." diye devam etti. "İyiliğini istiyorsun. Onun iyi koşullarda olması senin için çok önemli ve de sana sıcaklık göstermesi seni inanılmaz mutlu ediyor." dedi, analiz edercesine.

"Bunu ilk defa duymuyorum." dedim. Dirseğimi Bora'nın masasına yerleştirirken, yüzümü de avcuma yaslamıştım. Bora'nın gözleri, neyi ilk defa duymadığımı sorarcasına kısılmıştı. "Genelde sevgimi belli etmediğimi söylerler hep. Soğuk davranırmışım insanlara." dedim.

"Yanlış değil." dedi Bora, kollarını masaya yerleştirerek. Bakışları iki saniyeliğine balıklarımıza kaydı ve ardından yeniden beni buldu. "Eren'e... Gökhan'a... Begüm'e de... Çok sıcak, çok samimi davranmıyorsun. Aksine herhangi

birilermiş gibi davranıyorsun hatta. Ama hepsini ayrı ayrı çok seviyorsun." diye devam etti.

"Evet seviyorum." dedim, iç çekerek.

"Ama bana bir an olsun sevgini göstermekten kaçınmadın?" dedi, soru sorarcasına.

"Sen, seni tanıdığım ilk an'dan beri herkesten farklısın çünkü." dedim, hiç düşünmeden. Dudakları iki yana kıvrılırken, yalnızca gözlerimin içine bakıyordu. "Tamam herkesin yeri farklıdır. Ama sen bambaşka bir yere konumlandın... Ruhuma yerleştin direkt." diye devam ettim.

"Haftasonu tatile gidelim." dedi, gülümserken.

"Olmaz!" dedim, dan diye. Gözleri kısılırken, yüzüne hafif bir şaşkınlık yayılmıştı. *Sürprizi sakın belli etme Naz!*

"Neden?" diye sordu.

"Olmaz işte. Boşver şimdi tatili." dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "İşim var benim haftasonu." diye devam ettim.

"Ne işi?" diye sordu.

"Vakti gelince öğrenirsin." dedim, gülümseyerek. İçine düşen merakın farkındaydım ama sorgulamadı.

♠

"Özgür." dedi Bora. Tam bir saat kırk iki dakika süren son toplantısından sonra nihayet holdingten çıkmış ve eve gelmiştik. "Sana da Selim'le gitmeni söylemiştim, neden yolda ayrılmadın eskorttan?" diye sordu Bora.

"Gökhan Abi benim sizinle kalmamı söyledi Bora Bey." dedi Özgür.

"Gökhan? Selim'lerle mi Gökhan?" diye sordu Bora, merakla.

"Evet efendim. Yiğit Canoğlu meselesi ile o da ilgileniyor." dedi Özgür. Bora'nın gözlerinde anlamını çözmekte zorlandığım bir ifade vardı. Bu duyduğu hoşuna mı gitmişti yoksa kızmış mıydı asla anlamamıştım. Ağır adımlarla eve girdiğinde, ben de onu takip ediyordum. Adımlarımız salona kadar devam etti. Fakat salona indiğimizde gördüğüm manzara beni pişman etmişti ve ben arkama bakmadan kaçmak istiyordum. *Saçmalama Naz!*

"Hoş geldiniz." dedi Elif, oturduğu koltuktan kalkarken. Bora'nın yüzüne yayılan şaşkınlıktan ötürü, benim şaşırma lüksümün olmadığını düşünmüştüm. Normal zamanda Bora'nın Elif'in neden hâlâ burada olduğunu sorgulaması gerekirdi fakat dün gece yaşanan talihsiz olay sebebiyle bunu yapamıyordu. Yine de Elif'e onu hoş bulduğumuza dair adab-ı muaşeret gereği bile olsa cevap vermemesi Bora'nın tavrını ortaya koyuyordu.

"Hoş bulduk." dedim. Elif bana gülümserken, Bora hoşnutsuz ifadesiyle duruyordu. Dün akşamki Bora Karabey gitmiş ve yerine bambaşka bir adam gelmişti. *Dün akşam Elif'in yaşadıklarına içtenlikle yaklaştı işte Naz ama aynı senin gibi, gece güne döndüğünde Elif'i sildiği gerçekliğine geri döndü. Yani Elif değil X kişisi de olsa aynı şekilde davranacaktı dün akşam ona; Elif'e özel değildi.*

"Sizi bekledim." dedi Elif, bakışlarını Bora'ya çevirerek.

"Neden?" diye sordu Bora, sabırsızca.

"Vedalaşmak için." dedi Elif, buruk bir tebessümle. Bora'nın gözleri kısılırken, Elif yutkunmuştu. *Hayır olsun inşallah Naz.* "Biliyorum biz vedalaşalı aslında beş sene oluyor." diye devam etti Elif, gülerek. Bora ise asla gülmüyor ve ciddiyetini koruyordu. "Sadece dün akşamdan sonra ikimizin de bunu hak ettiğini hissettim..." dedi, sıcak bir ifadeyle.

"Vedalaşacak bir durum yok ortada." dedi Bora, ifadesiz bir tavırla. Derin bir nefes aldı. "Bir şekilde görüşüyoruz işte Elif. Birbirimizi geçmişte de bıraksak, kesişiyor işte yollarımız. Başına benim yüzümden bir iş geldi, seninle alakadar olacağım sonuçta ve daha çok görüşeceğiz... Kapıyı çekip çıkman yeterliydi... Vedaya gerek yok." diye devam etti.

"İngiltere'ye yerleşiyorum." dedi Elif, tek nefeste. Gözlerimin fal taşı gibi açıldığını umarım görmemişti. *Onun şu an gözlerinin odağı yalnızca Bora, Naz.*

"Yirmi dört saat olmadı Elif biz konuşalı?" dedi Bora, şaşkınlıkla.

"Evet..." dedi Elif, kısık bir sesle. Bora'nın yüzüne imalı bir gülüş yayılırken, Elif'in gözlerine mahçubiyet yerleşmişti.

"Gece." dedi Bora, gülümserken. "Gece aklındaydı bu zaten ama son an'ı bekledin söylemek için değil mi?" diye sordu. Daha çok gülümsedi ve kafasını iki yana salladı. "Etiler'deki konforunu bahane ederken ve şehrin merkezine uzak yerlerde yaşamaya EN SONUNDA yanaşmış gibi davranırken... Bunu düşünüyordun değil mi?" diye devam etti, alayla. Ve fakat bu alaylı tavrı bile öfkesini gizleyemiyordu. "Uçuşun ne zaman Elif, yarın mı?" diye sordu.

"Bu gece." dedi Elif, bakışlarını Bora'dan kaçırarak. Bora biraz öfkeli, biraz alaylı, biraz da acılı bir kahkaha attı. Terk ediyordu Elif Bora'yı bir kez daha aslında. Onun himayesi altına girmeyi bir kez daha reddediyor ve ondan kaçıyordu. Bir kez daha kafasındaki hiçbir düşünceyi belli etmemiş ve son an'a dek susmuştu üstelik. "Beni anlaman lazım." diye devam etti Elif, üzüntülü bir ifadeyle. "Sürekli birileri beni rahatsız edecek mi diye bekleyerek yaşayamam... Korumalarla yaşayamam. Artık hiç olmaz." dedi, başını iki yana sallayarak.

"Yolun açık olsun." dedi Bora. Bakışları herhangi bir histen yoksundu. Yorgundu. Belki de bıkmıştı artık, her şeyin aynı sonuca çıkmasından. "Git de... Eşyalarını toplaması için her kimi görevlendirdiysen aklın kalmasın... Vedalaştık say." diye devam etti ve hızlı adımlarla verandaya çıktı. İlk defa, verandaya çıktıktan sonra kapıyı da kapatmıştı. *Naz, bakma böyle durduğuna Bora'nın, sen de farkındasındır ki, aslında canı yanıyor.*

"Ona iyi bak olur mu?" dedi Elif. Sesini duymamla bakışlarım aniden Elif'e çevrilmişti. Salonda yalnızca ikimiz kaldığımıza göre bana söylüyor olmalıydı. O diye bahsettiği kişi ise Bora olmalıydı. Elif, o'nun eski sevgilisiydi. Eski sevgilisi, nişanlıma iyi bakmamı söylüyordu ve bu oldukça nahoştu. "Kızma bana Nazlı." dedi Elif. Kaşlarım mı

çatılmıştı? "Utanmasan gitmememi isteyeceksin..." diye devam etti.

"Senin hayatın, senin kararların." dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Eğer bir gün Kara ile tanışırsan beni anlarsın... Ve umarım beni anlamazsın Nazlı." dedi Elif, buruk bir tebessümle.

"Ben Kara'yı seviyorum. Boynumda onun adı yazıyor." dedim, terslenerek. *Naz? Ne gerek vardı?*

"Nasıl yani?" diye sordu Elif. Suratından hiçbir şey anlamadığını gayet net bir şekilde anlayabiliyordum.

"Şöyle ki... Ben Bora'yı seviyorum. Her şeyiyle seviyorum. Doğrusuyla da yanlışıyla da." dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Senin hoşlanmadığını belli edercesine bahsettiğin Kara, benim kahramanım." diye devam ettim.

"Hayırdır?" dedi Gökhan'ın sesi. Ne zaman geldiği ya da neyi ne kadar duyduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bora da verandada yoktu ayrıca; eğer uzaylılar onu kaçırmadıysa kim bilir bahçeden nereye gitmişti? Bahçenin nereye kadar uzandığını merak etmiştim fakat konu bu değildi. Konu; söz konusu sevdiklerim olduğunda on kaplan gücünde olabilmemdi.

"Yok bir şey." dedim, kendimi toplayarak. Aslında dağıldığım falan da yoktu ama Elif'e bu yaptığının hesabını sormaya kalkmama ramak kalmıştı.

"Dün akşam işaretlediğimiz evlerin sahipleriyle görüştüm. Yarın müsaitsen, ertelemeden bi dolaşalım." dedi Gökhan, Elif'e dönerek. *Aranızdaki gerginliğin üzerinde durmadı Naz. Bence kıskançlık kavgası olduğunu düşünüyor.*

"Ev mev bakmıyoruz." dedi Elif, sıkıntılı bir nefes vererek. Gökhan'ın da aynı Bora gibi gözleri kısılmıştı. "Ben Londra'ya yerleşiyorum Gökhan." diye devam etti Elif.

"Kızım korkma bu kadar." dedi Gökhan, gülerek. "Koruruz seni merak etme." diye devam etti. Elif'in yüzünde mimik oynamıyordu. Gökhan'ın bakışları dört saniyeliğine bana çevrildikten sonra, yeniden Elif'i buldu. "Ama sen, seni korumamızı istemiyorsun..." dedi Gökhan, yanlışlıkla icat

yapmış bir bilim insanı şaşkınlığıyla. "Sıkıya gelemezsin... Resmen kendini sürüyorsun. Kara'nın koruma dünyası olmasın da... Cehennemin dibi olsun razısın." diye devam etti.

"Abartma Gökhan!" dedi Elif, bıkkınlıkla.

"Abartmayayım?" dedi Gökhan, gözlerini bile isteye açarak. "Ulan dün akşam adam seni yıllar sonra insan yerine koydu... Bugün adama yaptığına bak. Nankörsün sen!" diye devam etti, öfkeyle.

"EVET NANKÖRÜM!" diye bağırdı Elif, öfkeli bir acıyla. "Evet ya! Nankörüm ben!" diye devam etti. "Sana ne Gökhan?" dedi, öfkeyle. Gözlerinden birkaç damla yaş süzüldüğünde derin bir nefes aldı. "Benim Kara'dan ciğerim yandı; onun havasını bir daha dolduramam içime!" dedi, keskin bir tavırla.

"Yaşadığın hayatı Bora'ya borçlusun!" dedi Gökhan, tehditkar bir tavırla. "Onunla ünlendin sen... Onunla duyurdun adını. Onun sayesinde ortak oldun teyzenin markasına." diye devam etti, sitem edercesine.

"YANİ?" dedi Elif, bağırarak. "Yani Gökhan?" diye devam etti. "İşte bu yüzden gelmedim!" dedi öfkeyle. "Bu yüzden tehdit edildiğimi söylemedim." dedi, artan göz yaşlarıyla beraber. "Çünkü Kara'nın vahşeti yüzünden zorlama bir hayat yaşamayacak kadar biliyorum hayatın kıymetini... Çünkü Bora'yı ne kadar seviyorsam, Kara'dan da o kadar nefret ediyorum!" dedi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. *Naz, eğer Elif'e sarılmaya kalkarsan seni paralarım!*

"Bazı adamlardan da güle güle gidemezsin işte." dedim Elif'e, alaylı bir ifadeyle. *Naz, sarılma dediysem çirkinleş de demedim.* Bu çirkinlik değildi; bu Elif'in görmezden geldiği bir gerçekti. Gökhan'ın bana çevrilen şaşkın bakışlarına ya da Elif'in donakalan ıslak bakışlarına aldırmadım. "Birbirimizi kandırmayalım... Sen daha yirmi beş gün evvel bana, Bora'ya ne kadar aşık olduğunu anlatmıyor muydun?" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Eğer şimdi ağlayarak gidiyorsan, bunun sebebi de aşk. Zaten hiçbir zaman yüzüne

bakmayacak, bundan bir kez daha emin oldun... Fakat yıllar sonra karşına onun canını acıtacak bir şans çıktı, bunu kullanıyorsun." dedim, ters bir ifadeyle.

Hızlı adımlarla verandaya doğru ilerleyerek, Gökhan ve Elif'i salonda yalnız bıraktım. *Bazen benim için bile çok zorsun Naz. Nişanlının, eskiden de olsa neredeyse evleneceği kadın o. Bazen bu kadar dürüst olmamalısın!* Dürüstlüğü kendisine vazife edinmiş bir adamla beraberdim ve o adamın, Kara sıfatı bahane edilerek herkes tarafından dışlanmasından artık ciddi anlamda yorulmuştum. Benim bu kadar canım yanıyorken, onun ne kadar canının yandığını hesaplayamıyor ve de onu herkesten korumak istiyordum.

"Elif'i çok takma." dedi Gökhan, karşımdaki koltuğa oturduğunda. Öfkeli bakışlarımın hedefi olmayı pek umursamıyor ve içtenlikle bana bakmaya devam ediyordu.

"Elif'i takmayayım... Begüm'ü takmayayım... Seninle Bora arasında bir sorun olduğunda derhal Bora'yı suçlamaya hazır görünen Filiz Hala'yı... Pardon Filiz Abla'nı takmayayım... Seni zaten hiç takmayayım..." dedim, sert ve imalı bir ifadeyle. *Filiz Hala'nın o gün yatta takındığı tavrın ağrına gittiği gerçek ama saygı sınırlarını aşma Naz.*

"N'oluyor Naz? Neyin kini bu?" diye sordu Gökhan, bıkkın bir tavırla.

"Onun canını yakmanızdan nefret ediyorum!" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle.

"Ben mi yakıyorum onun canını?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla. Gözleri kocaman açılmış, yüzüne ne tepki vereceğini bilemez bir ifade yerleşmişti. "Sen nasıl beni ya da Filiz Abla'yı... Hatta Begüm'ü... Elif'le bir tutarsın ya?" diye sordu, terslenerek. "Sen benim canımın nasıl yandığını biliyor musun?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "Hatayı biraz da nişanlında ara bence Naz." dedi, sert bir ifadeyle. *Naz karışma!*

"Bırak Allah aşkına ya!" dedim, umursamaz bir tavırla. İleri gittiğimin farkındaydım ama kendimi durduramıyordum. "Derdin abin değil mi senin? Kendi abinle nasıl bir problemin

varsa, abin uğruna Bora'yı yarı yolda bırakan sensin." dedim, sert bir ifadeyle. *Naz, bilmediğin konuda ahkam kesme!*

"Naz kes sesini!" dedi Gökhan, öfkeyle.

"SAKIN BANA BİR DAHA NEYİ YAPIP NEYİ YAPAMAYACAĞIMI SÖYLEMEYE KALKMA!" diye bağırdım tüm gücümle. İçlerinde Selim'in de olduğu bahçede konum almış altı korumanın şaşkınlıkla bana döndüğünün farkında olmama rağmen de susmadım. "Asıl sen kes sesini!" dedim, ayağa kalkarken. "Uğruna canını verecek kadar çok seviyordun kardeşini n'oldu?" diye sordum, öfkeyle. "Kendi zayıf noktana kadar mıydı senin kardeşliğin?" diye sordum, alayla.

"SEN BUNA KARIŞAMAZSIN!" diye bağırdı Gökhan, var gücüyle.

"Maşallah..." dedi Bora'nın alaylı sesi. Gökhan'la bakışlarımız aynı anda sesin geldiği yere, havuz kenarına çevrilmişti. "Tüm adamlara çok güzel bir film seyrettiriyorsunuz... İkinize de ayrı ayrı helal olsun." diye devam etti. Aralanan dudaklarım Bora'nın uyarıcı bakışlarından sonra anında kapanmıştı. Bora'nın bakışları benden hemen sonra Gökhan'a çevrildi ve bize doğru dört büyük adım attı. "Neden buradasın?" diye sordu Gökhan'a, oldukça sert bir ifadeyle.

"Yiğit konusu-"

"Halloldu biliyorum. Selim anlattı. İlgilenmene gerek yoktu ayrıca, senden böyle bir şey istemedim." dedi Bora.

"Bu benim işim." dedi Gökhan, çıkışarak.

"Senin bundan sonra benimle bir işin yok." dedi Bora, ciddi bir ifadeyle.

"Kara saçmalama." dedi Gökhan. Derin bir nefes alma ve hatta bunu üç kez daha üst üste tekrarlama ihtiyacı hissetmişti. Sakin durmaya çalışıyordu.

"Konuştuk, kararını bana bildirdin, bitti." dedi Bora. Değiştirilmeye pek müsait durmayan bir tavrı vardı. Bu tavrın Gökhan da farkındaydı. *Al işte Naz, Gökhan'a o kadar laf söyledin... Alttan almayan tam olarak da senin nişanlın.*

"Neyse çalışmam lazım benim." diye devam etti ve pek de sevimli olmayan bakışlarını bana doğru iki saniyeliğine yönlendirdikten sonra, hızlı adımlarla salona girdi.

"Al işte Naz." dedi Gökhan, soğuk bir gülümsemeyle. "Bir kere vazgeçti mi... Buraya kadar diye düşündü mü... Geri adım atmıyor. Atmayacak da." diye devam etti ve yavaşça yutkundu. "Çünkü Kara'nın böyle kuralları vardır." dedi, buruk bir gülümsemeyle.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum, endişeyle.

"Bilmiyorum." dedi Gökhan, dudaklarıyla cümlesini tasdik ederek. "Ben hiç Kara ile ayrı düşmedim ki daha evvel." diye devam etti. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Şimdi her ne olacaksa, beraber göreceğiz." dedi ve arkasını dönerek bahçedeki müştemilat girişine doğru ilerledi.

♠

Hayattaki her şeyi matematiğe bağlayabilir ve matematikle açıklayabilirdik. Ağaçlara değen yağmur damlalarının çıkardığı seste, tenimi ürperten rüzgarda, gecenin oluşumunda ya da duygularımda bile hep matematiğin izleri vardı. Fakat Bora'yı matematikle istesem de açıklayamıyordum ve anlamaya çalıştıkça içinde daha çok kayboluyordum.

Gökhan'la beni verandada bırakıp da içeriye girdikten bir saat on yedi dakika on üç saniye sonra yatak odamıza, Bora'nın burada olmadığı ve çalışma odasında çalıştığı bilgisiyle çıkmıştım. Bu bilgiyi kendi kendime sağlamıştım çünkü Bora kapandığı çalışma odasından başını bile çıkartmamıştı. Kırk sekiz dakika yirmi dört saniye boyunca oturduğum balkonda Bora'nın hesaplanamaz oluşunu düşünmüştüm; ta ki Bora odaya gelinceye kadar.

Bora odaya geldiğinde, balkona gözlerini değdirmeden giyinme odasına geçmiş ve altı dakika kırk üç saniye sonra, kot pantolon ve gömlek giyerek balkona çıkmıştı. Bora'nın spor tarzı, yatağın içine girmek için biraz fazla şıktı. Öyleyse Bora yatağa değil başka bir yere gidecekti ve bana bunu söylemeye tenezzül etmiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum, yumuşak bir sesle. Rüzgara rağmen tek sefede yakabildiği sigarasından derin bir nefes aldı.

"İşim var." dedi, soğuk bir ifadeyle.

"Ne işi?" diye sordum, sıcak tavrımdan ödün vermeden.

"İş işte Nazlı." dedi. Bu sefer yalnız soğuk değil, aynı zamanda da bıkkın bir ifadeye sahipti.

"Akşamın 11'inde böyle kafamıza göre, iş işte bahanesiyle evden çıkabildiğimizi bilmiyordum." dedim. Cümlelerim kinaye içerikliydi fakat bu sesime yansımamıştı. *Sana cevap vermiyor Naz.* Bana cevap vermediği gibi, çalan telefonuna da cevap vermemişti. "Eğer bana bir açıklama yapmazsan, derhal giyinir ve ben de çıkarım dışarıya." dedim, kendimden emin bir ifadeyle. Ayağa kalktı ve sigarasından son nefesini alıp küllükte söndürdü.

"Bence ben bugün yeterince rezil olmuşumdur kapıdaki adamlara... Sen de kendini ekstra olarak rezil etme bu saatte, çünkü kapıdan dışarıya çıkamayacaksın." dedi, ifadesiz bir tavırla. *Dediğini yapacağını o kadar iyi biliyor ki, önlemini alıyor Naz. Unuttuğun bir gerçek var; tek bir emriyle senin ömür boyu bu koltuktan kalkmanı bile engelleyebilecek bir adam o. Senin sevdiğin adam, böyle bir adam. Bırak sinirini senden çıkartmasın, nereye gidiyorsa gitsin.*

Gitti...

♠

172 Gün Önce...

Gözlerim yavaşça aralandığında ilk gözüme çarpan bordo kelebekli siyah perde oldu. Sol kolumun üzerine yattığım için kolum uyuşmuştu fakat sağıma dönemiyordum çünkü Bora kollarını belime dolayarak tüm hareket alanımı kısıtlamıştı. *Bora'nın senin yanında ne işi var Naz?* Bora'nın belime sarılı kollarından, güçsüz ellerimle kurtulabilirsem bunu sonra düşünecektim.

"Günaydın." dedi Bora fısıldayarak. Sağ kulağımın hemen altında hissettiğim nefesi ürpermeme sebep olmuştu.

Kollarını gevşettiğinde yüzümü ona döndüm. Yüzümde tek bir mimik oynamadan, bana dikkatle ve merakla bakan kapkara gözlerini izledim bir süre. Bakışları, benim gülümsememi görene dek mecalsiz kalacak gibiydi.

"Neden burada yattın?" diye sordum, düz bir ifadeyle.

"Onu benim sana sormam lazım." dedi, hafifçe gülümseyerek. Parmak uçlarıyla yanağımı okşamaya başlarken, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmış ve parmaklarına daha çok yer açmıştı.

"O odada yatmak istemedim sensiz." dedim, omuz silkerek. Yüzündeki gülümseme artarken, eğildi ve yanağıma küçücük bir öpücük bıraktı.

"Söz vermiştik... Aynı çatı altında olduğumuz sürece, aynı yatakta uyuyacağız seninle. Garajda yatıyor olsaydın, yine de yanına kıvrılırdım... Söz verdiğim için değil sadece, sensiz uyuyamadığım için." dedi, kadife gibi bir sesle.

"Ben seni rezil etmek istemedim kimseye." dedim, kaşlarımı çatarak.

"Biliyorum sevgilim." dedi ve yanağıma bir öpücük daha kondurdu. "Ama niyetinin o olmaması bir şeyi değiştirmiyor. Üstelik Gökhan'ın kerizliği bambaşka bir mevzu. Onun bunu düşünmesi lazımdı." dedi ve derin bir nefes aldı.

"O böyle sakin sakin konuşuyordu... Ben damarına bastım onun. Bağırdım falan." dedim, mesafeli tavrımdan ödün vermeden. Bora'nın parmak uçları saçlarıma kaydı.

"Onu da tahmin edebiliyorum sevgilim." dedi ve bu sefer dudağımın kenarından öptü.

"Nereye gittin?" diye sordum, merakla.

"Bir yere gitmedim buradayım." dedi, muzip bir ifadeyle. *Söylemek istemiyor Naz gittiği yeri, belki de söyleyemeyeceği bir yerdir... Bu kadar sıkboğaz etmesene adamı.* İnsanın nişanlısına söyleyemeyeceği yerlere gitmesi pek güzel bir olay değildi ama anlayışlı davranmak zorundaydım.

"Kalsana burada." dedim, onu bozmadan. Gözleri kısıldı. "Gitme bugün işe." diye ekledim. Derin bir nefes aldım ve

parmaklarımı sakallarının arasında dolaştırmaya başladım. "Çıkmayalım hiç yataktan hatta..." dedim, kısık ve sıkıntılı bir sesle. "Karabey Holding CEO'su Nazlı Alaca müstakbel Karabey olarak sana izin veriyorum, bugün izinlisin. İşe gitmeyeceksin." diye devam ettim. *Pes Naz!*

"Bu gece büyük bir parti var biliyorsun." dedi, buruk bir tebessümle. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve derin bir şekilde aldığı nefesini yüzüme üfledi. "Ama geceye dek seninle kalabilirim, madem izinliyim." diye devam etti. Dudaklarım aralık dudaklarına kapandığında, dün gece yatmadan evvel mahrum kaldığım kokusunu doya doya içime çektim.

"Kaçta geldin eve?" diye sordum. Dudaklarımız birbirlerinden ayrıldığında.

"4'e geliyordu." dedi. Üzerime doğru eğildi ve yanağımdan boynuma doğru çizilen görünmez rotayı takip etti. Ellerimi saçları arasında dolaştırıyordum. "Doğrudan yatak odamıza çıktım." dedi, dudaklarını boynumdan ayırdığında. Üzerimdeki kısa kollu tişörtü tek hamlede çıkardı ve dudaklarını yeniden boynuma kapadı.

"Ve beni bulamadın." dedim, fısıldayarak.

"Evet. Seni göremeyince, salonda uyuyakaldığını düşündüm ve salona indim." dedi. Parmak uçları hafifçe boynumdan sütyenime doğru ilerlerken dudakları da parmak uçlarına eşlik ediyordu. "Sonra verandaya çıktım... Sonra çalışma odasına..." dedi ve sütyenimin kopçasını açtı.

"Bayağı beni heyecanla aramışsın yani..." dedim, kıkırdayarak. Bora'nın beni bulmak için, sabaha karşı bir saatte verdiği mücadeleye de böyle kıkırdayabilirdim elbette fakat şimdi bedenimi esir alan dudakları, beni yok eden dili, tenimi uyuşturan nefesi ve beni serseme çeviren sakalları öncelikli kıkırdama sebebimdi. Bir eli bacaklarımın arasına sızdığında, ses tellerim arasından küçük bir inilti çıktı. Ayaklarım yerden kesiliyordu, yükseliyor ve gitgide bulutlara yaklaşıyordum. Bora'yı kollarından çekiştirerek kendime yaklaştırmaya çalıştım. Aldırış etmedi. Zaman hep yaptığı

gibi ilerlemeye devam ederken en makul tabirle kıvranmaya başlamış ve Bora'nın ensesine tutanarak onu kendime biraz da olsa yaklaştırmayı başarmıştım.

"Efendim sevgilim?" dedi ve yeniden dudaklarını boynuma değdirdi. Fakat onu her zaman ağırlayan, dudaklarını belki de en iyi tanıyan boynum bile dilinin yakıcı darbelerine, sonrasında da nefesinin tüm bedenimi bir yay gibi germesine bu kadar alışık değildi. Boynum kendisine yapılan bu tatlı işkenceyi çözmeye çalışırken, hâlâ bacaklarımın arasında olan parmak uçları dayanılamaz derecede ileri gidiyor ve beni zorluyorlardı.

Ne kadar zaman geçtiğini, yerden kaç metre yükseldiğimi, basıncın ne kadar düştüğünü, sıcaklığın ne kadar azaldığını bilmiyordum ama nefes nefese kalmış, düşmekten korkuyor ve tir tir titriyordum.

"Hadi!" dedim, sabırsızca.

"Ne hadi?" diye sordu, arsızca. Sesi, kulağımın en içine nüfuz ederken dudakları kulak mememe değdi ve benim ses tellerim arasından peyda olan titreşimler ikimizin kulaklarına birden çarptı.

"Dayana-dayanamıyo-rum!" dedim, zar zor konuşarak. Fakat bu Bora'nın parmak uçlarının, dudaklarının, dilinin ya da sakallarının umrunda bile olmadı. Kolunu zayıflamış gücüm el verdiğince sıkıyor, saçlarını çekiştiriyordum; onu tamamen üzerime çekmeye ve artık sadede gelmeye çalışıyordum ama Bora'nın sadede gelesi yoktu. Hatta o sadede gelmeyip tam da bu an'da kalarak beni çıldırtmaktan son derece memnun gözüküyordu. "Bora n'olur!" diye fısıldadım çaresizce.

En çok gözlerini seviyordum. Ne zaman çaresiz olduğumu hissetsem kapkara gözleri, gözlerime bir şekilde ulaşıyordu. Hep yanımda olduğunu, hep yanımda olacağını, onunla bir olduğumuzu, ben düşmeden beni sımsıkı tutacağını ve beni asla bırakmayacağını bana en iyi gözleri anlatıyordu.

Parmak uçları yaptıkları işe ara vermedi fakat şimdi gözlerinde kendi yansımamı görmek daha iyi hissettiriyordu.

Bu serüvende yalnız değildim. Yanımdaydı. Beraberdik. Birdik. Parmak uçlarının şiddeti biraz daha artarken dudakları, aralık olan dudaklarımı kapattı ve dakikalar boyunca nefesiyle nefes aldım. Dudaklarımdan çıkan her ses, dudaklarının içinde tutkuya dönüşüyordu. Parmak uçlarını sabırla, bulutların üzerine çıkıncaya dek sızdıkları yerden ayırmazken, dudaklarını birkaç saniyeliğine tenimde gezdiriyor ve sonrasında gözlerini yeniden yüzüme değdiriyordu.

Zorlukla araladığım gözlerimle bile gördüğüm resmi okuyabiliyordum; yüzümde oluşan aptal, arzu dolu, telaşlı ve artık sabırdan tamamen yoksun ifade bakışlarında büyük bir hayranlığa dönüşüyordu.

Bora bulutların üzerine uzanırken, ben onun üzerine uzanmıştım. Kolları bedenimde naif hareketlerle dolaşıyordu. Serüvenimiz daha tamamlanmamış ve belki de en korkutucu gözüken fakat bir o kadar en güzel, en heyecanlı olan kısmına gelmiştik. Bulutların üzerinde, uzandığımız yerde yavaşça birbirimize sarılırken, birbirimizi öperken yanımda olduğunu fısıldıyordu tenime. Bir elimi avuçları arasına aldı ve nabzımın attığı yeri öptü.

Kıyafetlerini ne zaman çıkardığını ya da beni kalan kıyafetlerimden ne ara kurtardığını bilmiyordum ve fakat, nabzımdan öptüğü anda, beni çıkardığı bulutlardan atlayacağımız an'ın geldiğini anlamıştım. Bulutların üzerine beni yatırıp üzerime kapanırken, avuçlarımı avuçları arasına aldı ve ayaklarım boşluğa değdi. Güneşli günün alacasında, birbirimize sarılarak bulutların üzerinden süzülmeye başladık. Bildiğim hiçbir denklemi kullanamıyordum bu atlama sırasında. Geride bıraktığımız mesafe arttıkça ruhum arınıyordu; saydamlaşıyordum. Tüm hücrelerim titrerken ona olan sevgimi bas bas bağırarak haykırmak istiyordum. Gitgide daha da hızlanırken düşüşümüz, renkler artık seçilemeyecek kadar birbirine karışmıştı.

Alacanın arasında belirginleşen kara ise, gördüğüm en canlı, en parlak ve en güzel tonuyla bana göz kırpıyordu.

Alnımdaki tere karışan nemli dudakları serüvenimize en yakışan nokta oldu.

Kendini yatağın diğer tarafına fırlattığında, ellerini başının altına yerleştirdi ve gözlerini kapattı. Kalp ritminin düzene girmesini bekliyordu, hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Yüzünde oluşan gülümseme hâlâ silinmemişti ve sanki kulakları benim nefes alışverişlerime dikkat kesilmişti.

"Paraşütle atlamak gibi ama mesela paraşüt senmişsin... Öyle yani. Ve ben hiç paraşütle atlamadım bir yerden. Atlasak mı? Bir gün... İkimiz?" dedim, biraz sonra. Yüzündeki gülümseme biraz daha artarken beni kendisine doğru çekti ve kolları arasına aldı. Kendimi onun kolları arasında hafiflemiş hissediyor ve bu hissi ömrümün sonuna kadar kaybetmemek istiyordum.

"Çok güzelsin." dedi. Dudaklarımın ucuna denk gelen köprücük kemiğine minicik bir öpücük kondurdum. Gözlerimi kapattım.

"Okyanusta da yüzmek istiyorum... Bir yanardağa da tırmanabiliriz mesela. Ya da yağmurlu bir gecede mesela ormana gidelim." dedim.

"Elma da yetiştirelim mutlaka bir yerlerde, değil mi?" dedi, muzip bir sesle.

"Tarımla ilgilenebiliriz evet... Keşke zaten tarım mafyası falan olsaydın." dedim, mırıldanarak. "Çünkü böyle o zaman haraç keserdik beraber. Her mevsimde bergamot bulurduk, vişne bulurduk, elma bulurduk." diye devam ettim.

"Doğaya mı kesecektik haracı?" diye sordu, şaşkın bir ifadeyle.

"Doğru... Yetişmezse yetişmez yani... Zaten hormonlarıyla oynayıp olmayacak mevsimde olmayacak meyveyi olmayacak boyutta yetiştirip bir de bundan çok fazla para kazanan mafyalar var. Sen onlardan olma sakın." dedim, ciddi bir ifadeyle. Dudaklarım bir kez daha aralandığında telefonumun melodisi kulaklarımıza çarpmıştı.

"Efendim Hande?" dedim, gülümseyerek. Bora'dan biraz uzaklaşmıştım. *Keyfin yerine geldi Naz. Hande*

serüveninizden evvel arasa, bir güzel fırçalardın.

"Naz, S.O.S!" dedi Hande, heyecanla. Nefes nefeseydi.

"Kimi kanırtıyoruz? Kime övüyorum seni? N'oluyor? Kiminle nerede ne yapıyorsun sen?" dedim hızla. Telaşlanmıştım. *Haklısın Naz, sonuçta her an S.O.S sinyali almıyorsun. Şunun şurasında acil yardım istenecek en önemli insanlardan birisisin. Ama galiba bu konuda kıymetini bilen bir Hande var.*

"Kimseyi kanırtmıyoruz. Sevda'nın bebeğine bakıyoruz. Yani bakıyorsun!" dedi Hande. Gözlerimi kapattım. *Holdinglere kabul edilmeyen öğrenci gibi oldun Naz. Eskiden garsonluk yapardın. Uzun bir dönem özel ders veren abla oldun. Dün rehberlik işi bulmuştuk sana, şimdi de bebek bakıcılığı teklifi geldi. Allah bereket versin!* "Naz? Orada mısın?" dedi Hande, şaşkınlıkla.

"Otur evde, kendi yeğenine kendin bak." dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. Bora'nın gözleri kısılırken, n'olduğunu anlamaya çalışıyor olmalıydı.

"Çalışıyorum ya ben? Alo? Dünyadan Nazlı Alaca'ya? Karabey Holding'ten Nazlı Alaca'ya hatta?" dedi Hande, bıkkın bir sesle. Derin bir of çekti. "Naz toplantım var bir buçuk saat sonra. İşin yok gücün yok. Bugün dersin de yok! Allah aşkına beni mağdur etme. Bakıcı hastalanmış. Sevda bıraktı çocuğu gitti, önemli bir toplantısı varmış onun da... Kız çalıştığımı bilmiyor tabii. Ocağına düştük." diye devam etti.

"Öfff! Bana ne? Git işten izin al! Bana mı sordun işe başlarken?" dedim, mutsuz bir ifadeyle. "Ben veriyorum canım sana izin, CEO sayılırım..." diye devam ettim.

"NAZ!" diye bağırdı Hande. Kulaklarıma bebek ağlama sesi geldiğinde üzüntüyle yutkundum. "Sana bağırmadım kuzucuğum." dedi Hande, yumuşak bir sesle. "Naz'a bağırdım ben... Çok özlemiş seni." dedi, bebek taklidi yaparcasına.

"Allah seni kahretmesin inşallah! Kapat be kapat geliyorum!" dedim, öfkeyle. Ve telefonu Hande'nin suratına

kapattım. *Çocuğu senin yüzünden korkuttu Naz, Hande'nin suçu değildi ki?*

"N'oluyor?" diye sordu Bora, meraklı bir ifadeyle. Dudaklarımı büzdüm ve kafamı Bora'nın boynuna gömdüm.

"Bebek bakmam gerekiyor." dedim, neredeyse ağlamaklı çıkan bir sesle. "Hande'nin kuzeni, çocuğunu Hande'ye bırakmış. Bu Hande de şimdi işe başladı ya... İşe gitmesi lazımmış... Ben işsiz olduğum için çocuk benim başıma kaldı. Ecnebi memlekette tutunamayan fakir ve az zeki öğrenci gibi oldum... Gidip bebek bakacağım. Sanki ben yaptım bebeği... Yapmasalarmış. Çalışıyorsan yapma!" diye devam ettim ve yorganı Bora'nın boğazına kadar çekerek, kendimi karanlığa mahkum ettim. Bora ise öyle bir gülüyorduki başım hareket ediyordu. *İyi tarafından bak Naz; beyin sarsıntısı geçirirsen çocuk mocuk bakamazsın.*

"Nazlanmadan yaptığın ne var ya senin bu hayatta?" diye sordu Bora, bana sımsıkı sarılarak.

"Ne güzel beraber vakit geçirecektik." dedim, Bora'ya daha sıkı sarılarak.

"Geçiririz sevgilim... İzinliyim ya ben bugün... CEO'dan izinliyim hem de... Mis! Gelirim ben de seninle." dedi, saçlarımın arasında burnunu dolaştırarak.

"Hande'ye de izin verdim ama o takmadı." dedim, mırıldanarak.

"Saygısız işte..." dedi Bora, muzip bir ifadeyle.

"Çok hem de... Dalga geçiyorum sandı. Halbuki çok ciddiydim." dedim. Bora, saçlarımın arasından başımı öptü.

"E gidelim madem sevgilim... Toplantı var, 10'du sanırım... Geç kalmasın kız." dedi Bora. *Gerçek CEO konuştu Naz, hadi kalk.*

♠

"Hayır... Ben sana izinlisin diyorum. Sen beni Hande'ye diye evden çıkarıp holdinge getiriyorsun. İzinlisin sen bunun-
"

Asansörün kapısı açıldığı ve yedinci katta bana yabancı ama Bora'ya gülümseyerek selam veren bir erkekle iki kadın

asansöre bindiği için lafım yarım kalmıştı. Bora ise holdinge gittiğimizi fark ettiğimden beri açılan bayramlık ağzımdan çıkan hiçbir cümleye cevap vermiyor, beni şaşırtıyor, sıkıntılı nefeslerini yüzüme çarpmıyordu. *Sabah sevişmesi Bora'ya meditasyon oldu demek ki Naz, yaz bunu bir kenara.*

"Geldik gene bu saçma sapan binaya. Çık çık da bitmiyor anasını satayım! Ne güzel daha biraz önce bulutlara çıkmıştık, şimdi ne işimiz var bu binanın tepesinde a-"

17. kata geldiğimizde başka bir kadın asansöre bindiği için, yeniden cümlem yarım kalmıştı. 20.katta indiklerinde, sıkıntılı bir nefes verdim ve saniyeler sonra biz de asansörden indik. Seren bizi gülümseyerek karşıladı.

"Bora Bey toplantınız yarım saat sonra fakat Hande Hanım biraz gecikecekmiş... Özürleriyle beraber, doğrudan bunu size iletmemi istedi." dedi Seren, bizimle beraber yürürken.

"Tamam Seren, haberim var." dedi Bora, odasına girdiğimizde. "Hayırdır, senin neden gözlerinin içi parlıyor?" diye sordu, masasına doğru ilerlerken.

"Bilmem." dedi Seren, şaşkınlıkla. Durup Seren'in gözlerinin içine bakma ihtiyacı hissetmiştim.

"Birisi vardı. Her şey çok karışıktı. Ve mutsuzdun." dedi Bora, çekmecesini açarken. Seren'le odanın ortasında öylece kalmıştık. "Dalgındın. Konsantre olamıyordun hiçbir şeye... Ama şimdi gayet iyisin çünkü aranızdaki sorun her neyse çözüldü ve aşkın tadını çıkartıyorsun." diye devam etti Bora.

"Telefonlarımı falan mı dinliyorsunuz?" diye sordu Seren, gözlerini kocaman açarak. Bora küçük ve sevimli bir kahkaha attı. *Bora'daki gözlem yeteneğini deli gibi kıskanıyorum Naz. Sen de hatırlarsın, nişana kadar halana gideceğin gün buraya geldiğinde Seren'e çok dikkatsiz olduğunu ve isterse eve gidebileceğini söylemişti.*

"Toplantıyı bir buçuk saat erteleyelim. Ve bunu Hande için yaptığımızı da kimse bilmesin. Ben toplantıya girmeyeceğim. Sen kalan tüm işleri, önümüzdeki haftaya dağıt. Acil bir şey olmadıkça aramazsan çok sevinirim. E-mail at direkt." dedi Bora, düz bir ifadeyle.

"Tabii, benden istediğiniz başka bir şey yoksa çıkıyorum." dedi Seren, gülümseyerek.

"Görüşürüz yarın." dedi Bora ve Seren odadan çıktı. Bora, çekmeceden çıkardığı balık yemlerinden iki tanesini Nazlı ve Bora'nın fanusunun içine atıp, bir dakika on yedi saniye boyunca onları izledi. *Adam bunca yolu, balıklarınıza yem vermek için gelmiş Naz! "*Çıkabiliriz sevgilim." dedi, bakışlarını benimle buluşturduğunda. Ağzımı dahi açmadım. Gülümsedim. Ve başımı "Hay hay." anlamında salladım.

♠

Hande'nin İstanbul'un bir ucunda, Florya'da bulunan evinin önüne geldiğimizde, bu sefer de ona söyleniyordum ve Bora da bıkkınlığını belli etmeden beni dinliyordu. Binaya girip 11.kata çıktığımızda inadına tam üç kez zile bastım. Kapı açılmıştı fakat açılan kapı, modern akıllı dairenin uzaktan kumandalı olan bir özelliğiydi. Kapı açılmıştı fakat kapıyı Hande değil kumanda açmıştı. *Kumandaya Hande bastı Naz!* Hande'nin ayağına kadar gelmiştik ve Hande kapıyı açma zahmetinde bile bulunmamıştı.

"HOŞ GELDİN!" diye bağırdı Hande, içerilerden bir yerlerden. Bora ise bana tuvaletin yerini sorarak, tuvalete girdi.

"ÇIK GİT BU EVDEN!" dedim, içerilere bir yerlere doğru bağırarak. "MADEM TOPLANTIN VAR GİT!" diye bağırdım, sonrasında da. Bora, salona geldiğinde koltuklardan birisine oturdu ve gözleri duvardaki Hande ile fotoğrafımıza odaklandı. Hazırlığın ilk senesinde, Kilyos'ta, sahilde çektirdiğimiz fotoğraf ilgisini çekmiş olmalıydı.

"BORA ŞİRKETE GEÇTİ Mİ?" diye bağırdı Hande.

"GEÇTİ! HATTA TOPLANTIYI DA YARIM SAAT ERKENE ÇEKMİŞTİ ÇOKTAN GİRDİLER." diye bağırdım. Bora'nın gözleri bana kaydığında bakışlarındaki gülümsemekle karışık uyarıcı ifadeyi, bana ne dercesine omuz silkerek karşılamıştım.

"AY NE DİYORSUN?" diye bağırdı Hande. Koşarak ve de kucağında Şekerlik'le salona gelmişti. Bir gözünde far ve rimel vardı, diğer gözünde ise hiç makyaj yoktu ve saçları

kabus gibiydi. Hande'ye çok acımıştım; işe gitmek berbat bir şeydi.

"Ver şu çocuğu." dedim, kucağından Şekerlik'i alarak. "Korkacak benim şekerliğim bu halinden!" dedim, sitemle. Hande, öfkeyle bir bana bir de holdingte olduğunu iddia ettiğim Bora'ya bakarken, Bora'nın parlayan kapkara gözleri Şekerlik'in üzerindeydi. Hande, hızlı adımlarla yeniden içeriye gittiğinde, şekerlikle beraber Bora'nın yanına oturdum.

Şekerlik, yani Beyza, ben onu görmeyeli öyle büyümüştü ki onu ziyaret etmediğim için kendimi ona karşı mahçup hissediyordum.

"Merhaba." dedi Bora, gülümseyerek. Şekerlik'in elini tutmuştu.

"Şekerlik! Seni Bora Abi'yle tanıştıralım mı?" dedim, yavaş yavaş. Beyza'nın sütlü kahve gözleri yüzündeki gülümse ile parlarken, iki elini birbirine vurmuştu. "Büyümüş müsün sen?" dedim, tatlı bir ifadeyle. "Kocaman mı olmuşsun sen?" diye devam ettim. Şekerlik bir kez daha alkış yaptığında, boğazından eğlendiğine dair tuhaf sesler çıkmıştı. "8 ay, 17 günlük mü olmuşsun sen?" dedim, gülümseyerek. "Aferin sana!" diye devam ettim.

"Ben çıkıyorum." dedi Hande, nefes nefese. "Her şeyi biliyorsun Naz, ev sizin. Sevda eşyaları benim odama bırakmış. Akşam görüşürüz." diye devam etti ve kapıya yöneldi. Durdu. Ve bize döndü. "Bora?" dedi Hande, şaşkınlıkla. "Toplantımız var, yirmi dakika önce?" diye ekledi.

"11 buçukta. İyi toplantılar." dedi Bora, gülümseyerek. Hande'nin kaşları şaşkınlıktan çatıldı. "Ben izinliyim bugün Hande'ciğim." diye devam etti Bora.

"Hı?" dedi Hande.

"Öyle. Emir demiri keser." dedi, kolunu omzuma atarak. Enteresan bir şekilde duruşum diklekmişti. *Havalanmak diyoruz biz ona Karabey Holding sözde CEO'su Nazlı Alaca müstakbel Karabey'ciğim.*

"Cık cık cık..." dedi Hande sitemle ve arkasını dönüp çıktı.

"Kurtulduk Hande Teyze'den!" dedim, Beyza'ya dönerek. "Biz bize kaldık şekerlik!" diye devam ettim.

"Adı ne?" dedi Bora, Beyza'ya bakıp gülümseyerek.

"Şekerlik." dedim, Beyza'nın yanağından öperek.

"Tamam da... Adı ne?" dedi Bora.

"Şekerlik işte." dedim, kaşlarımı çatarak.

"Saçmalama Nazlı. Öyle isim mi olur?" dedi Bora, gülerek.

"Bal gibi de olur. Şekerlik işte o." dedim, omuz silkerek. Kucağımda Şekerlik'le ayağa kalktığımda, Şekerlik ağlamaya başladı. Ellerini Bora'ya uzatıyor, onu istiyordu. "Ağlama." dedim, sırtını sıvazlayarak. "Al işte şimdi de Tuzluk oldu." dedim, dudaklarımı büzerek. *Naz çocuğun psikolojisini on iki dakika, yedi saniyede bozdun!*

"Ver çocuğu bana." dedi Bora, yanıma gelerek. Ve kucağımdan Tuzluk'u aldı. Tuzluk Bora'nın kucağına geçtiğinde yeniden Şekerlik'e dönüştü. Kocaman gülümsemesiyle Bora'ya bakıyordu. *Bora'nın kucağına çocuk çok yakışıyor Naz!* "Senin adın ne?" dedi Bora, Şekerlik'e. Şekerlik konuşsa neler anlatırdı kim bilir ama şimdilik sadece ses çıkartabiliyordu.

"Şekerlik?!" dedim, şaşkınlıkla. "Diş de mi çıkardın sen?" diye devam ettim. "Bakayım. Sayayım. Kaç tane bakayım." dedim, heyecanla. Çenesine dokunduğumda, Şekerlik ağzını açmıştı.

"Nazlı ellerini yıkamadın." dedi Bora, bilmiş bilmiş. "Bir de çocuğun ağzına elini sokma." diye devam etti.

"Aman her şeyin en doğrusunu hep sen bil." dedim, çıkışarak.

"Olur mu öyle şey sevgilim?" dedi Bora, gülümseyerek. Ellerimi belime yerleştirdim. "Çocuğun nasıl yapıldığını sen de biliyorsun benim kadar iyi." diye devam etti, utanmadan.

"Espri mi şimdi bu?" dedim, yüzümü buruşturarak. "Gelir gelmez ellerini yıkadın değil mi tuvalette?" diye devam ettim. "Paşamız da maşallah (!) bebek bakmaya gitsek diye bekliyormuş!" dedim, sitemle. "Ne o? Elif'le çocuğun olsun isterken, iyi bir baba olmak hakkında kitaplar mı

okuyordun?" diye devam ettim, alaylı bir ifadeyle. *Naz iki düşün, bir konuş!*

"Ne diyor Nazlı Abla?" dedi Bora, Şekerlik'e dönerek. Beyza, kendi dilinde Bora'ya cevap verdi. "Bence de çok boş konuşuyor." dedi Bora.

"İkinizle de konuşmuyorum." dedim, sitemli bir ifadeyle. Ve hızlı adımlarla Hande'nin annesinin zamanında bana ayırmış olduğu odaya gittim; burası, Hande'de kaldığım zaman yattığım, hatta bazı eşyalarımı bıraktığım, hayatımın bir döneminde uzunca vaktimin geçtiği yerdi.

"Ben her gün seni görmek için Üsküdar'dan kalkıp Florya'ya geliyorum Naz! Bunu neden yaptığımı düşün istersen bi!"

Düşünmüştüm. Çok düşünmüştüm hem de. Bana aşık olabileceğini düşünmüştük Hande ile beraber, saatlerce, gecelerce, günlerce... Hande'nin babasının annesini bir kez daha aldattığı, hayatının en zor günlerini yaşadığı, annesiyle birbirlerine tutunmaya çalıştıkları ve benim de manevi desteğime muhtaç oldukları günlerde, esas desteği bana Hande göstermişti. Anıl'la o gün neden tartıştığımızı hatırlamıyordum ama bu odada, duvarların şahit olduğu o iki cümle benim hayatımda duyduğum en muammalı ve de en güzel iki cümleye dönüşmüştü.

Ve hiç şüphesiz, Anıl'ın bana aşık olabileceğini düşünmek, dünyanın en saçma eylemiydi.

Bu odaya her girişimde, o iki cümle ve o saçma düşünce karşılıyordu beni. İnsan, artık öyle hissetmemesine rağmen zamanında ne hissettiğini hiç unutamıyordu. Bu duvarlar da yoldaşlarımdan birisiydi ve ben onlar üstüme üstüme gelirken, bir gün hayatıma Bora'nın gireceğini, hayatımı kökünden değiştirip bana duyguların en güzelini yaşatacağını bilmiyordum.

"Naz... Anıl'ı çok seviyorsun biliyorum kuzucuğum... Ama ben inanıyorum ki senin yolun onunla değil. Yani bak, bir gün hayatına birisi girecek. Böyle... Seni göklere çıkaracak!"

"Gökten kucağıma düştü, birden bire."

Hande, bir gün hayatıma girecek insanın beni göklere çıkaracağını iddia ederken, Bora ise beni gökte bulduğunu düşünecek kadar çok seviyordu beni. Oysa ben, yerin yedi kat dibindeydim Bora ile tanıştığımda fakat bu durum bile, onun benimle ilgili düşüncelerini değiştirmiyordu.

"Nazlı?" dedi Bora, huzur verici sesiyle.

"Bora!" dedim, birden boynuna sarılarak. Gözlerim dolmuştu.

"Sevgilim n'oldu?" diye sordu, şaşkınlıkla. Kollarıma uzandı ve kollarımı boynundan ayırdı. Baş parmağını yanağıma düşen yaşların üzerinde gezdirdi. "N'oldu?" diye sordu, merakla. Başımı iki yana salladım.

"Seni çok seviyorum." dedim, ağlayarak.

"N'oldu?" diye sordu, direterek. Gözlerimi gözlerinden kaçırdım. Çeneme uzattığı parmak uçlarıyla yüzümü kaldırmamı ve yeniden onunla göz göze gelmemi sağladı. "Bebek mevzusu yüzünden mi-"

"Hayır." dedim ve yeniden kollarımı boynuna doladım. Üzüldüğüm, sitem ettim, kızdığım hiçbir şey yoktu; aksine, Bora'nın kıymetini çok iyi biliyordum. O benim, bir gün hayatıma gireceğini hayal bile edemediğimdi. O benim şansımdı. Ciğerlerime dolan bergamot kokusuna sığınırken, varlığı için bir kez daha şükrettim.

"Anlamıyorum seni sevgilim." dedi, sitem edercesine fakat kollarını belimden ayırmadı ve kendisine sımsıkı sarılarak var olmama izin verdi.

"Özür dilerim..." dedim ve boynundan öptüm.

"Ne için?" diye sordu, nefesini kulağıma üfleyerek.

"Her şey için... Geride kalan, seni üzdüğüm, kırdığım her şey için..." dedim.

"Sen bana en güzel zamanları yaşatıyorsun sevgilim, ne özürü?" dedi ve dövmemin üzerine dudaklarını değdirdi. "N'olduğunu anlamıyorum... Ama her ne sebeple bu hâle geldiysen... Anlat bana." dedi.

"Anlatacak bir şey yok." dedim, kollarımı boynundan ayırarak. Burnumu çektim. Gözleri gözlerimin en içine

değerken, ellerime uzandı. "Sen benim en büyük şansımsın. Ben senin ruhunu görüyorum. Kim olduğunun, kimin hakkında ne söylediğinin, doğru ya da yanlış şeyler yapmanın hiçbir önemi yok. Sen benim kahramanımsın. Kahraman olmasan bile... Sen benim kahramanımsın." dedim. Yatağa oturduğunda, elimden hafifçe çekerek bacaklarının üzerine oturmamı sağladı.

"Şekerlik'in de kahramanıyım." dedi, gülümseyerek. *Bakman gereken bir çocuk olduğunu unuttun Naz! "*Uyumak için güvenli kollara ihtiyacı varmış, azıcık oynayalım dedim hemen uyuyuverdi." diye devam etti ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Uyandığında da Çöplük olacak... Çünkü muhtemelen altına yapacak." dedim, yüzümü ekşiterek. Bora küçük bir kahkaha attı.

"Çocuğun adı ne?" diye sordu, bir kez daha.

"Şekerlik... Tuzluk... Çöplük... Türevleri hakkında düşüneceğim." dedim, yapmacık bir ciddiyetle.

"Nazlı niye söylemiyorsun?" diye sordu, meraklı bir ifadeyle. *Üzülmemen için söylemiyor Bora'cığım, hâlden anlasan azıcık?!*

"Üzülmemen için söylemiyorum, hâlden anlasan azıcık." dedim. Yanlışlıkla dedim. *Hay ben senin yapacağın işe tüküreyim Naz!*

"Üzülmemem için mi?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla. Bakışlarına tuhaf bir ifade yerleşmişti. Beni, ilk defa görmüş kadar şaşkın fakat bir o kadar da hayranlıkla bakıyordu. "Beyza mı?" diye sordu, oldukça sakin bir ifadeyle ve yutkundu. Belki Betül'dü; belki annesinin adıydı, nasıl ve neden bu kadar çabuk anlıyordu? *Çünkü Bora da dahil olmak üzere neredeyse herkesin nefret ettiği, Bora'yı Kara yapan noktalı virgül, Beyza'nın ölümünden sonra atıldı Naz. Onu bu hayatta en çok üzecek şeyin bugünlerde Beyza ismi olduğunu bildiğini fark ediyor ve herkes Beyza'yı kullanarak onun kalbini kırıyor. Belki Bora dönüp de sana bir şey*

söylemiyor ama her şeyi gördüğünün farkında. Hatta dün avaz avaz Gökhan'a bağırırken sen, seni duydu.

"Evet." dedim.

"Bir telefon görüşmesi yapabilir miyim?" diye sordu, ciddi bir ifadeyle. *Ne alaka şimdi Naz?* Belki de Bora, Şekerlik'in adının Beyza olduğunu reddediyordu. Belki de tam tahmin ettiğim gibi üzülmüştü ve kaçarak bu konudan uzaklaşmak istiyordu.

"Tabii... Neden bana soruyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"E bugün izinliyim... Gerçi izin denmez ona. Resmen çalışmamı yasakladın... İşle alakalı bir telefon, e-mail aldım biraz evvel... Eğer izin verirsen, holdingi aramam lazım." dedi, koruduğu ciddiyetiyle. Sekiz saniye boyunca gözlerinin içine daha da artan şaşkınlıkla baktım ama gerçekten de ciddiydi ve gerçekten de benden izin istiyordu.

"Sen... Benden... İzin... İstiyorsun?" dedim. Kelimeleri seçmek ve doğru yere yerleştirmek beni biraz zorlamıştı.

"Evet?" dedi, şaşkınlıkla. Halbuki onun şaşırmaya pek de hakkı yoktu. "Sen de benden izin istiyorsun, ne var bunda?" dedi, aynı şaşkınlıkla. Elini ceketinin cebine soktu ve cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkarttı. Kağıdı bana uzattı.

"Ne bu? Bana aşk mektubu mu yazdın?" diye sordum. Yüzümdeki şaşkınlık alayla bir gülüşe dönmüştü ve tam olarak şapşala dönmüştüm.

"Ben telefonla konuşurken sen bunu incele..." dedi, ciddi bir tavırla.

"Ne ki bu?" dedim, merakla.

"Bu... Senet yaptığım adamların işe yarar kısmının listesi. Bu akşam kumarhanede bu bilgilere ihtiyacım olacak ama ne yazık ki kopya çeken çocuklar gibi kağıttan bakamam." dedi. *Yani Naz? Ona ezberletmeni mi istiyor, ben anlamadım?*

"Benden istediğin şey tam olarak ne?" diye sordum.

"Takıldığım yerde yardım etmeni istiyorum sevgilim. Ben sana isim söylediğimde, sen borcunun ne kadar olduğunu ve ne kadara yükselmesi gerektiğini kulağıma fısıldarsın." dedi ve göz kırptı. *Çüş! Seni kumarhaneye mi götürecek yani Naz?* Ben şaşkınlıkla suratına bakarken, beni kucağından indirdi ve ayağa kalktı. Kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarttı, küçük adımlarla kapıya yöneldi. Durdu ve yüzünü bana döndü. "Beyza'nın yanında incele istersen, fazla yalnız kalmasın çocuk... Gerçi ben etrafına yastık koydum ama... Ne olur ne olmaz." dedi ve odadan çıktı.

Nazlı'nın eğer canı isterse o kapıyı bir şekilde açtıracağını söylemişti daha geçen akşam, Elif'e. Benim bu konuda, bunu duyduktan sonra herhangi bir ısrarım olmamıştı. Fakat, kendisini tanıdığımda arkama bakmadan kaçacağımı düşünen Kara, aslında bana kapıyı açmayı, beni içeriye buyur etmeyi, kendisini kabul etmemi, sevmemi ve ömrüm boyunca o kapının ardında onunla kalmamı her şeyden çok istiyordu.

Nefesini ilk kez hissettiğim yerde, sağ kulağımın altında, boynumda, şah damarımda "Kara" yazdığını öğrenmesinin zamanı gelmişti ve bunu öğrendiğinde, her şeyden çok istediği o şeyin zaten çoktan gerçekleştiğini anlayacaktı.

Anne ve babası öldüğünde, masalları tükenen küçücük bir kız çocuğu vardı. Bergamot ağaçlarının altında, ailesiyle son mutlu oldukları an'da zamanı durdu farz etmişti küçük kız.

Eksilerek büyümüş, bir kokunun peşine düşmüş, karşılıksız bir aşka yenilmiş, tek başına ayakta kalmak zorunda olduğunun farkına vararak yaşamış ve bir gün eğer düşerse, babasının ona anlattığı masallardaki kahramanın gelip kendisini bulacağına ve düştüğü o yerden onu kaldıracağına inanmıştı.

Küçük kız, kahramanı olacağını söyleyen ama hiçbir zaman bunu başaramamış deniz gözlü çocuğu kurtarmak için kahraman olmaya kalkmış ve öyle bir zindana düşmüştü ki; her yer kapkaranlıktı.

Çünkü o zindanda Kara vardı.

Kara, küçük kızın elinden tuttu ve onu yerden kaldırdı. Çünkü Kara, masalları tükenen küçük kızın, bir gün zora düştüğünde kendisini kurtaracağına inandığı kahramanıydı.

Ve Bora bilmiyordu ki, küçük kız kahramanını kendi bile fark etmeden bağrına basmıştı. Bu dünyada, Kara'yı seven tek kişi olma pahasına da olsa mücadele edecek ve ondan asla vazgeçmeyecekti.

Küçük kızlar yanılmazdı. İyi ve kötü arasındaki fark, küçük kızların gözünden asla kaçmazdı.

Kara, küçük bir kızın varlığından habersiz bir şekilde ardına kadar açmıştı Bora'nın nazlı sevgilisine kapıyı. Ve Bora, Kara'ya küçük bir kızın gözünden bakabilecekti, en sonunda. Belki bir gün, o da, küçük kız kadar çok severdi Kara'yı.

61.Bölüm

Bu yolda benimle olduğunuz, günlerime eşlik eden yorumlarınız için çok teşekkür ederim. Her zaman, hepsine cevap veremiyorum fakat hepsini okuyorum ve okumaya da devam edeceğim. Araya girdiğinde, iletişimde olacağımız yer yorumlar kısmı olacak zaten.

Eğer beni takip ederseniz, başka bir okura verdiğim cevap sizin sorunuzun aynısı olduğu için sizi yanıtsız bıraktığımı zaten göreceksiniz. Zira aynı soruyu soran herkese cevap vermem mümkün değil; bunu da buraya not düşeyim...

Geriye dönüp, oylamadığınız bölümleri oylarsanız sevinirim. Sizleri çok seviyorum. □□♥

♠

Bora'nın etrafını yastıklarla sararak Hande'nin yatağına yatırdığı Şekerlik'i kontrol ettikten sonra mutfağa geçtim. Açtım. Kahvaltı yapmamıştık. Muhtemelen ben ne kadar açsam Bora da o kadar açtı fakat ben kahvaltı hazırlamakla falan uğraşmak istemiyordum; Bora'ya çaktırmadan bir şeyler atıştırsam, çok mu ayıp ederdim acaba? *Herhalde Naz!*

"N'apıyorsun burada?" diye sordu Bora, mutfağa geldiğinde.

"Kahvaltı hazırlamakla falan uğraşamayacağım... Sen zenginsin, dışarıdan söyleyelim." dedim, sitemli bir ifadeyle. Bora yüzüme anlamsız bir şekilde baktıktan sonra buzdolabını açtı ve dolaptan beş tane yumurta çıkartarak tezgahın üzerine koydu.

"Dışarıdan yemek yemeyi çok fazla sevmiyorum." dedi, mırıldanarak. Ve dolapların kapaklarını açarak bir şeyler aramaya başladı. *Sanırım bu sana bir sinyal Naz; mutfakla barışman lazım.*

"Bu bana sinyal falan değil inşallah?" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Ne sinyali?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Ben öyle yemek falan yapamam kusura bakma... Canım isterse kekti poğaçaydı yaparım... Ya da öyle bazen zeytinyağlı falan... Yani canım onları yemek isterse değil, onları hep yerim de... Canım yapmak isterse yaparım, yapmak istemezse yapmam yani." dedim, ciddi bir ifadeyle. *Bora'ya yemek yapacaksın ya Naz, cumartesi!*

"Yapmazsan yapma Nazlı." dedi, yumurtaları bulduğu bir kaseye kırarak. "Bizim zaten yemek yapmakla görevli bir yardımcımız var... O yokken de hiç aç kalmadım. Doyururum karnımı ben bir şekilde." dedi. Sonrasında, kendi oraya koymuşcasına rahat bir şekilde bulduğu kavanozdaki unun birazını yumurtaları kırdığı kaseye ekledi.

"N'aptın ya?!" diye sordum, hafif yüksek çıkan bir sesle. Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Ölçmedin unu!" dedim, dehşet içinde. *Naz!*

"Sen gitsene içeriye sevgilim... Sana verdiğim kağıdı incele haydi." dedi, yapmacık olduğu belli, yumuşak bir ifadeyle.

"Tuzu bari ölçüyle koy?" dedim yalvarırcasına. Bora derin, çok derin bir nefes aldı.

"Tamam tamam... Kahvaltı hazırlıyorsun sonuçta bize. O kadar kusur kadı kızında bile olur... Sen de böyle bir insansın ne yapayım?" dedim, sıkıntılı bir ifadeyle. *Hande'nin üzerine en son bıçakla yürümüştün Naz. Sıkıyorsa Bora'nın da üzerine yürüsene... "*Bıçakla üzerine yürüyecek hâlim yok sonuçta..." dedim, mırıldanarak.

"Yani..." dedi, göz kırparak.

"Senin silahın nerede?" diye sordum, merakla.

"N'apacaksın silahımın nerede olduğunu?" diye sordu, şaşkınlıkla. Sanırım kendisini ölçüsüz omlet yaptığı için öldüreceğimi düşünüyordu fakat bıçaktan bahsetmek beynimde çağrışım yaptığı için konu buraya gelmişti.

"Merak ettim... Şekerlik'le oynarken ne yaptığını..." dedim.

"Arabada. Çıkartmadım hiç yukarıya." dedi ve eline aldığı çatalla kaseye asla ölçü kullanmadan koyduğu malzemeleri çırpmaya başladı. Sanırım tariflere uymak konusunda birazcık takıntılıydım. *Sanırım mı, birazcık mı? NAZ CİDDİ MİSİN SEN YA?*

Küçük adımlarla salona ilerlediğimde, Bora'nın verdiği kağıdı incelemeye başladım. Kağıtta yazan hiçbir şeyi anlamamam normal miydi? *Normal Naz, malum yasa dışı bir işten bahsediyoruz; demek ki Bora kendince bir dil geliştirmiş.* Gerçekten bu konuda oldukça başarılıydı fakat insan, yalnızca bir ismin ve soyismin baş harflerini yazarsa ben kim olduklarını nasıl anlayacaktım? Yani Türkiye'de "A.A" kriterlerine uyan kimbilir kaç kişi vardı. Sahi kaç kişi vardı? Benim bunu öğrenmem gerekiyordu. *Konudan çıkma Naz, kağıda dön!*

A.A her kimse, Bora'ya 35 Milyon borcu vardı. Fakat TL miydi, dolar mıydı, euro muydu, avro muydu, Meksika pezosu muydu Allah ve Bora, bir de Gökhan biliyor olmalıydı. *Meksika pezosu nereden çıktı ya? Bora uluslararası kumar mafyası mı? Çık o girdiğin filmin içinden Naz, adamı kumarhanelerde rezil mi etçeksin?* Keşke uluslararası çalışsaydı; zira o zaman Las Vegas gecelerine birlikte akabilirdik. *Hatta, "En iyi 10 kumarhane" diye Google'da bulduğun listeyi tamamlamak için Amerika üzerinde küçük bir gezintiye çıkardınız Naz (!).*

"Bora, Las Vegas'a gittin mi sen hiç?" diye sordum, heyecanla. Kafamı kaldırdığımda Bora'nın sofraya kahvaltılıkları getirdiğini görmüştüm; zamanlaması mükemmeldi.

"Gittim?" dedi Bora, düz bir ifadeyle. Konunun bu sefer de Las Vegas'a nasıl geldiğini sorguluyordu kendi içinde

muhtemelen. *Artık seninle alakalı şeyleri sorgulamayı bırakmıştır Naz, sen dert etme onu.*

"Bir gün beni de götürür müsün?" diye sordum, ayağa fırlayarak. Hayatımda, Bora'dan istediğim en içten ikinci şey kesinlikle buydu. İlki ise, şüphesiz, ilk tanıştığımız gece, otel odasında, beni Anıl'ın yaşamıyla tehdit etmemesi ve ne pahasına olursa olsun onu yaşatmasıydı. "Ben çok merak ediyorum Las Vegas gecelerini... Benim o kumarhanelere girmem lazım. Çok önemli bu benim için. Lütfen gidelim. Gidelim mi?" dedim, hızlıca.

"Sakin ol Nazlı." dedi, ürkek bir ifadeyle. Bana doğru üç adım attı ve tam karşımda durarak, dikkatli bakışlarını gözlerime sabitledi. "Sana çok önemli bir şey söylemek zorundayım." dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Dinliyorum?" dedim, bastıramadığım heyecanımla.

"Bu duyduğuna üzülebilirsin belki ama... Hiçbir şey filmlerde gördüğün gibi değil... Biliyorsun değil mi?" dedi, merakla. Ben de adam akıllı bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm. *Aslında adam, adam akıllı bir şey söyledi ama işte adam olan anlar Naz!*

"Yoo... Blackjack... Yani Kıbrıs'taki kumarhanen... Gayette filmlerdeki gibiydi?" dedim, çıkışarak.

"Hı hı... Ölüyordun neredeyse." dedi, sitemle. Başı, birazcık sağa doğru eğilmişti.

"E tamam... Filmlerde de ölüyorlar neredeyse... Esas oğlanlar, esas kızları kurtarıyor sonra. Ben burada filmlerde gördüğümden farklı bir şey göremiyorum. Zaten filmler de biraz gerçek hayattan uyarlama değil midir, çok da şaapmamak lazım bence." dedim, ciddi bir tavırla.

"Las Vegas'a falan gitmeyeceğiz." dedi, bıkkınlıkla. Sıkıntılı bir nefes verdi. Galiba yavaş yavaş özüne dönüyor ve sabahki sevişme ile kavuştuğu yumuşacık görünümü bozuluyordu. Acaba bir daha mı sevişseydik? *Saçmalama Naz, ne alakası var? Adam senin kumar oynamaktan bahsetmenden bile nefret ediyor. Bunu nerede ya da nasıl söylediğinin önemi mi var?* "Ve sen, bundan sonraki

hayatında, hiçbir kumarhanede herhangi bir oyun oynamayacaksın." diye devam etti.

"Bu akşam kumarhaneye götüreceksin ama beni?" dedim, şaşkınlıkla.

"Kumar oynaman için götürmeyeceğim Nazlı. Gelmek istediğin için götüreceğim... Yanımda duracaksın..." dedi, sıkıntılı bir ifadeyle.

"Allah Allah! Niye geliyorum o zaman, ceket miyim ben? Etkisiz etkisiz neden duruyorum? Madem etkisizim neden geliyorum?" dedim, biraz yükselmiş bir tonlamayla.

"O sesinin tınısına dikkat etmek ister misin?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Gelmiyorum o zaman!" dedim, kollarımı bağlayarak. Arkamı döndüm ve koltuğa ilerledim. "Git kendi kağıdını kendin çalış... Zaten bir bok anlamadım. Şifreli şifreli yazmışsın, ben ne bileyim senin beyninin içini ya." diye homurdandım. Ama galiba Bora yeniden mutfağa gitmişti. Elimdeki kağıda bir kez daha baktığımda sinirlerim daha çok bozulmuştu; hiçbir şey anlamıyordum!

"Gel, hazır sofra." dedi, mesafeli bir tavırla, biraz sonra.

"İstemem." dedim, omuz silkerek. *Naz, katlanılamaz bir insan olma yolunda adım adım ilerliyorsun.*

"Nazlı gel ve bir şeyler ye." dedi, emredici bir tonlamayla.

"Ağzınla kuş da tutsan gelmeyeceğim." dedim ve cebimden çıkardığım telefonla ilgilenmeye başladım. Açtım. Fakat Insagram'a girersem dikkatimi dağıtabilir ve bu açlığı unutabilirdim.

"Ben gelmen için ağzımla kuş tutmam. Seni tutar buraya getiririm... Şimdi üçe kadar sayıyorum... Bence gel." dedi, tehditkar bir sesle. Umursamadım. "Bir." dedi, sert bir sesle. "İki." dedi, hemen ardından. İnsan bir nefes alırdı. "Üç!" dedi, sonrasında. Daha ben içimden "Dört." diye devam edemeden yanıma ulaştı ve telefonumu elimden çekti.

"Ver şunu n'apıyorsun?!" dedim, hızla ayağa kalkarak.

"Sofraya geç Nazlı." dedi. Sesi ve bakışları ifadesizdi. Birkaç saniye gözlerinin içine baktım. Aslında ciddi anlamda

korkutucu bir görüntüsü mü vardı, yoksa ben onu tanıdığım için mi korkutucu olduğunu düşünüyordum bilmiyordum ama zaten ben ondan korkmuyordum.

"Geçmeyeceğim ya!" dedim, ters bir ifadeyle.

"Peki. Sen bilirsin." dedi ve elindeki telefonumu cebine koyup hızlı adımlarla masaya ilerledi. Madem ben bilecektim neden bu kadar diretmişti? Yaptığı omleti aldı ve mutfağa ilerledi. Hızlı adımlarla peşinden gittiğimde, çöp kovasının içinde olduğu dolabı açtığını görmüştüm.

"Dur dur dur! N'apıyorsun?" dedim, telaşla kolundan tutarak. Bakışları bir kaya parçası kadar sertti ve sanki beni gözleriyle dövüyordu. *Hak etmedin mi peki Naz?* "O kadar emek verdin, yazık günah... Nimet çöpe atılır mı hiç?" dedim, kısık bir sesle. Cevap vermiyor, omletin içinde olduğu tabağı havada tutuyor ve yalnızca çok büyük bir sinirle gözlerimin içine bakıyordu. "Tamam haklısın. Çok üzerine geldim..." diye devam ettim. Omleti, tabakla beraber çöpe attığında ise adeta olduğum yere çivilenmiştim.

Mutfaktan yeniden salona girdiğinde, sofraya dizdiği kahvaltılıkları tepsiye dizdiğini, içeriden gelen seslerden anlayabiliyordum. Ben yerimden hala kıpırdamazken, kahvaltı tepsisini mutfağa getirdi ve az evvel uğraşla hazırladığı her şeyi buzdolabına kaldırdı. Yedi dakika on üç saniye sonra salona girdim. Koltuğa uzanmış ve kısık bir sesle açtığı haber kanalına boş gözlerle bakıyordu.

Ne yapacağımı bilemiyordum.

Küçük, hatta minicik adımlarla yanına ilerledim. Başucunda dikilmemin Bora için hiçbir anlamı olmamıştı. Gözlerini televizyondan ayırmıyor, beni fark etmesine rağmen hiçbir tepki vermiyordu. Üzerinden atlayarak yanına uzandım. Üzerine uzanmış da olabilirdim gerçi; bedenimin yarısı, daracık alana sığabilmek için Bora'nın üzerinde duruyordu.

"Bora?" dedim, kısık bir sesle. Cevap vermedi. Hatta bakışlarını bile bana çevirmedi. Kafamı hiçbir yere

sığdıramıyordum. Hatta fazlasıyla sıkışmıştım. "Sıkıştırdın beni." dedim, sitemle. *Alttan alacaksın Naz, kavga etmeyeceksin!* "Ben sıkıştırdım seni." diye devam ettim, yumuşak bir sesle. Fakat Bora cevap vermemekte, benimle muhatap olmamakta kararlı gözüküyordu.

Kafamı boynuna gömdüm ve boynuna tüm sevgimle, minicik bir öpücük bıraktım. Bergamot kokusu buram buram burnumu doldururken bile kendimi iyi hissedemiyordum; o beni yoksaydıkça iyi olamıyordum. Takıntılıydım. Belki de takıntılı olmamın en büyük eksilerinden birisi de buydu; onu rahat bırakamıyordum. *Bora sana Kara'nın senin nazını çekmeyeceğini söylemişti Naz!*

"Kara benim nazımı çekmez." dedim, mırıldanarak. Başımı Bora'nın boynundan kaldırıp yüzüne baktığımda, yüzünü bana çevirdi. İfadesiz bakışları yüzümde neyi arıyordu bilmiyordum; sekiz saniye sonra gözleri yeniden televizyonu buldu. Başımı yeniden boynuna gömdüm ve uzun bir süre sustum.

Bu uzun süre, bir dakika on yedi saniyeden ibaretti.

"Bora?" dedim kısık bir sesle, bir kez daha. Cevap vermedi. "Bazen duracağım yeri kaçırıyor olabilirim ama nerede nasıl davranmam gerektiğini biliyorum... Kara'yı rezil edecek değilim... Ben hile yapmadan da kumar oynayabilirim... Ben işin içine zekanın da dahil olduğu her oyunu severim..." dedim. Cevap vermedi. "Ben seninle kavga etmeyi bile çok seviyorum, sence seninle kumar oynamak istemem çok normal değil mi? Bir kez kumar masasına oturduk ve sen beni çok yanlış tanıdın... Beni yanlış tanımanı istemiyorum. Ben sana hile yapmam. Bir daha olmaz o. Ben sana hep dürüstüm. Değil miyim? Öyleyim." dedim.

Cevap vermedi.

"Kara'yı merak ediyorsun... Kara sana kapıyı açıyor... Sonra fırsatı aptallıklarınla kaçırıyorsun... Seni ciddiye almıyor, ceket yerine koyuyor diye kumarhaneye gitme hakkın da oldun Naz." dedim, mutsuz bir ifadeyle.

"Ağzımdan çıkan cümle sözdür benim. Geleceksin dediysem, vazgeçmem ben bundan. Sen gelmek istersen tabii..." dedi, ifadesiz bir sesle.

"Aptal Naz! Adamı da küstürdün işte." dedim, ağlamaklı bir ifadeyle. *Naz n'oluyor?* Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Bıktı tabii senden Naz." diye devam ettim. *Naz, neden beni taklit ettiğini, üstelik beni dışından dışından, duyulabilir şekilde taklit ettiğini sorabilir miyim?*

"Yok öyle bir şey." dedi Bora, sıkıntılı bir sesle.

"Otur şimdi, kına yak. Aptal Naz." dedim, sitemle.

"Nazlı?" dedi Bora, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Dünyaya dönecek misin artık?" diye sordu, hafif sert bir tavırla. "Seninle konuşuyorum burada." diye devam etti. Ve zafer yine günün zekisine gitmişti; kendimi suçlamama dayanamayacağını biliyordum! Aklıma gelen bu hin fikir işe yaramıştı; sonuçta özeleştiri konusunda oldukça başarılıydım; ha içimden ha dışımdan... Ne fark ederdi?

"Bir şey mi dedin?" diye sordum, üzgün tuttuğum ifademle. Ve Bora iyi ki gözlerimi görmüyordu.

"Uçtun gittin?" dedi, sert tavrından ödün vermeden. "Kendini saçma sapan düşüncelerle dolduruyorsun." diye devam etti.

"Yoo..." dedim, burnumu çekerek. *Sahtekarlıkta bu kadar da ileri gitmene gerek yok Naz!*

"Bak bakayım bana." dedi, biraz yumuşayan bir sesle.

"I-ıhh." dedim, incelttiğim sesimle.

"Nazlı!" dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla. Başımı boynundan kaldırdım ve gözlerimi kara gözlerine sabitledim. Beş saniye boyunca yüzüme baktığında, numara yaptığımı anlayıp anlamadığı hakkında bir fikre varamamıştım ama oynadığım oyunu bozmadım. "Bu akşam masaya oturacak isimler belli. İstesem de oturtamam seni... Diyelim oturdun... Kazanamazsın da zaten... Bu akşam ben kazanacağım çünkü... Belki, başka bir zaman oynarsın sen de kumarhanede ama bu akşam değil." dedi, tane tane konuşarak.

"Kazanacağını nereden biliyorsun?" diye sordum merakla. "Yani iyi kart gelmez gelmez..." diye devam ettim, şaşkınlıkla. "Bazen gelmeyebilir?" dedim, merakla.

"Poker bu Nazlı." dedi, ciddi bir ifadeyle. "Elindeki karta göre değil, rakibe göre oynanır." diye devam etti.

"Poker face?" dedim, merakla. Bora'nın gözleri kısıldı. "Sen Caner Kozan'la oynarken anlamıştım ifadesizliğinin nereden geldiğini... O akşam, çok dikkat edemedim nasıl oynadığına... 21'i nasıl oynadığını da bilmiyorum mesela... Çünkü bilerek yenilmişsin bana... Ne yapmaya çalıştığımı anlamak için." dedim.

"Nazlı iyi bir oyuncu olabilirsin. Çok zeki de olabilirsin. Ama sence kumarhaneleri olan bir adamdan, tüm intikam ve güvenlik planlarını kumar oynamak üzerine kurmuş bir adamdan daha iyi oynayabilir misin?" dedi.

"Belli olmaz." dedim, tereddüt ederek. "Hayatını bilime, matematiğe adamış insanlardan daha iyi olabileceğime inanıyorum sonuçta." diye devam ettim.

"Sen aklından geçenleri beden diline, mimiklerine ve de hareketlerine aynen yansıtıyorsun Nazlı. Belki çok iyi oynayan bir A kişisini bir ihtimal yenebilirsin ama beni yenemezsin. Bana blöf yapamazsın." dedi.

"Bunu denemeden bilemeyiz." dedim.

"Gökhan dışında benim için önemli hiç kimseyle kumar oynamam Nazlı. Rakip olmam. Eğer sen, ille de oynamak istiyorsan ve benim oturduğum masaya otururşan, ben kalkarım. Eğer ben kalkmıyorsam, sen kalkmalısın çünkü hayatımda sana yer yok belli ki." dedi, çok büyük bir ciddiyetle. *Naz çok fazla net. Taviz verebileceği bir yer değil burası, bunu belli ediyor. En iyisi sen konuyu değiştir!*

"Film izleyelim mi?" diye sordum, dan diye. Konuyu değiştirmek isterken biraz fazla hızlı davranmış olmalıydım. "Çok güzel filmler vardır Hande'de, tabii çoğu benim zevkim." diye devam ettim. *Bora'nın evindeki 1412 dvd'yi unuttun mu Naz?*

"Getir sen filmleri, seçelim... Ama ben sigara içeceğim öncesinde." dedi, düz bir ifadeyle. *Senden azıcık alan istiyor sanırım Naz.* Ağır bir şekilde koltuktan kalktı ve sandalyenin arkasına astığı ceketinin cebinden sigarasını ve çakmağını çıkartıp balkona doğru ilerledi.

"Kilitleyeyim ben seni balkona da ev soğumasın." dedim, yerimden kalkarak. Bora hiçbir şey söylemeden balkona çıktığında, yüzünü aşağıya dönmüştü. Balkonun kapısını kilitledim; televizyon köşesinin altındaki büyük kırmızı kutuyu kucaklayarak koltuğa taşıdım ve içindeki filmlere bakmaya başladım. *Sen gündüz gündüz film izlemeyi sevmezsin ki Naz...* Bora ile ilk kez film izleyeceğimiz için bu seferlik bu durumu görmezden gelebilirdim.

Balkondan incecik bir ses duyuldu. Şaşkınlıkla balkona döndüm; Bora elindeki anahtarlıktaki anahtarlardan biriyle balkon camını tıklatmıştı. Yerimden kalktım ve kapıyı açtım. Hiçbir şey söylemeden yanıma oturduğunda, kutuyu kucağına aldı ve içindeki filmlere bakmaya başladı. Çok hızlı bir şekilde filmleri geçiyordu ve ben hızını takip etmekte zorlanıyordum.

"Bu ne?" diye sordu, bir DVD'yi bana göstererek.

"Aaa!" dedim, heyecanla. DVD kapağının üzerinde "NAZLI ALACA" yazmasını yadırgamış olmalıydı. "Hande video olayına sarmıştı da bir ara... Benim bazı videolarımı da böyle biraraya toplamıştı. Onlardan birisi olmalı. Kendi yazdırıyordu kaydettiklerini diske." dedim, gülümseyerek.

"Taksana bunu, izleyelim." dedi, meraklı bir ifadeyle.

"Boşver ya şimdi." dedim, endişeli bir tavırla.

"Merak ettim izleyelim bunu." dedi, direterek. İzlemesine izlerdik fakat içinde nasıl görüntüler vardı, videolarda ne kadar saçmalıyordum asla bilmediğim için rahatsız hissetmiştim. *Dahası ne kadar Anıl'lasın Naz?*

"Film izleyelim." dedim, elinden DVD kutusunu almaya çalışarak.

"Pekala... Ben takıyorum." dedi ve koltuktan kalkıp televizyona doğru ilerledi. Oturduğum koltukta biraz daha

sinerken, Bora videoyu elindeki kumanda ile çalıştırdığında koltuğa geri gelmiş ve yeniden uzanmıştı; ben ise ayak ucunda öylece oturuyordum.

"Deneme bir-ki!" diyordu Hande'nin sesi, televizyondan. Ekran ise kapkaranlıktı. *"Hah! Bir dakika!"* dedi Hande ve ekranda ben gözüktüm. Hisarüstü'ndeki evimde, kırmızı ayıcıklı tişörtüm ve siyah kısa şortumla bağdaş kurarak oturmuş ve bomboş gözlerle Hande'ye bakıyordum. *"Çalışıyor işte kapat!"* dedim, ters bir ifadeyle.

"Benim evim burası!" dedim, gülümseyerek. Bora'nın gözleri beni buldu. O da gülümsüyordu.

"Dur be kızım!" dedi Hande'nin ekrandaki sesi, düz bir ifadeyle. O sırada, elindeki kamerada her ne yapıyorsa, ekrana aptalca bakan benden başka bir şey göremiyor ama tıkırtı sesleri duyuyorduk. *"Naz!"* dedi Eren'in sesi. Sonrasında ekranda Eren gözüktü. *"Pişman oldum Hande sana doğum günü hediyesi kamera aldığıma!"* dedi Eren, göz devirerek. Bakışları ekrandan sıyrılıp, ekranda göremediğimiz bana çevrilmişti. *"Anıl'a liste atacakmışsın."* dedi Eren.

Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Meraklı ifadesinden taviz vermeden ekrana bakıyordu.

"Alo, Anıl." dedim. Hemen ardından da kamera Eren'den bana çevrilmişti. Ayağa kalkmış ve cam kenarına doğru ilerlemiştim. *"Votka al. Vişne suyu da bitti. Dört beş paket al hatta vişne suyu. Kuruyemiş alabilirsin... Bir de yaklaşınca ses ver bana, mantıyı pişireceğim."* dedim, çok mutlu bir şekilde. Ve aptalca gezinmeye başladım. Heyecanlı gözüküyordum. Oldukça aptal ve de oldukça heyecanlı... Kahkaha sesim duyuldu ekrandan, kamera ise Eren'e dönmüştü ve sonrasında ekran karardı.

Zaman atladı.

"Ellerine sağlık!" diyordu Eren, gülümseyerek. Hande, yemek yediğimiz an'ı da videoya çekiyordu. Kadraja Anıl'a girdi. Turkuaz mavisi bir tişörtünün üzerinde, boynundan hiç

çıkartmadığı AN kolyesi vardı; soluksuz bir şekilde yemek yiyordu.

"Hoooop! Sendeyim!" dedi Hande, Anıl'a. Anıl'ın deniz gözleri Bora ile bana çevrildi. Kameraya bakıyordu aslında o an Anıl ama teknoloji öyle bir şeydi ki, şimdi karşımızdaymış ve bize bakıyormuş gibi hissedip ürpermiştim.

"Yemek yerken konuşulmaz!" dedi Anıl, ciddi bir ifadeyle. Kahkaha sesim televizyondan kulaklarımızı doldurdu.

"Kızcağız sana kendi elleriyle mantı yaptı." dedi Hande. Anıl ise ciddi ifadesini bozmadan kameraya bakıyordu.

"Kızcağız marketten hazır aldığı mantıyı haşladı sadece. Ve yine aynı kızcağız, mantı açacak kadar becerikli değil." dedi Anıl.

"Ukala mısın sen biraz?" dedi Hande, alaylı bir ifadeyle.

"Açım, kapat kızım şu kamerayı." dedi Anıl. Bir anda, tabağı bir çift el tarafından önünden çekildi. Bu bir çift el bana aitti. Kamera bana kaydı. *"N'apıyorsun?"* diye sordu bana Anıl, şaşkınlıkla. Şimdi ekranda ikimiz vardık.

"Yok sana yemek memek. Git becerebilen yapsın!" dedim, sitemle.

"Ver şu tabağı." dedi Anıl, sinirli bir şekilde. Fakat ben çoktan onun tabağındaki mantıyı kendi tabağıma dökmüş ve yemeye koyulmuştum.

"Aç kal, umrumda bile değilsin." dedim, umursamaz bir tavırla. Halbuki yalan söylüyordum. Yediğim mantının boğazıma dizildiğini, tabağı önünden çekmemin çok fevri bir hareket olduğunu ve aslında pişman olduğumu çok iyi hatırlıyordum.

"Eren şuna bir şey söyle." dedi Anıl, öfkeli bir şekilde.

"Çocuklaşmayın." dedi Eren'in sesi. Ben istifimi bozmadan yemek yemeye devam ederken, Anıl öylece kalakalmıştı.

"Kız mantıyı kendi elleriyle yapmıştı. Santim santim ölçerek. Ben olsam, kafandan aşağıya dökerdim." dedi Hande, gülerek. O gün görmemiş ve videoyu hiç izlememiştim ama şimdi görüyordum; Anıl oldukça şaşırmış ve aniden bana dönmüştü. Şimdi gözlerinden, beni üzdüğü

için üzüldüğünü görebiliyordum fakat bu bir mantının içini bile doldurmayacak kadar boş bir muhabbetti. Kamera ben ve Anıl'dan hiç ayrılmadı. Kafamı bile kaldırmadan yemeğimi yemeye devam ettim. Bir dakika on dört saniye boyunca, nefes almadan mantı yiyişimi ve Anıl'ın ne yapacağını bilemez deniz gözleriyle bir bana bir de kameraya bakışını izledim. İzledik ya da.

Bora'ya dönemiyordum ama o da şu an benim izlediğim şeyi izliyor ve ben ne görüyorsam onu görüyordu. Yemeğim bittiğinde masadan kalktım ve kamera on yedi saniye daha Anıl'da durdu. Bu video burada bitiyordu. Bora o akşamın devamını öğrenmemişti ve muhtemelen de sormazdı ama akşam da aynı video gibi bitmişti çünkü o akşam odama girmiş ve ağlayarak uyumuştum.

O geceyi ağlayarak bitirmemişim gibi, ben çoğu gece sanki hiç ağlamamışım gibi, bambaşka bir güne geçmiştik ve çok mutluyduk. Anıl, Hande ve ben dans ediyorduk. LMFAO'dan "Seky and I know it." şarkısı fonda deli gibi çalarken biz aptalca hareketler yapıyorduk. Anıl ve Hande oldukça samimi bir şekilde dans ediyordu üstelik ben ise kendi halimde çılgın çılgın hareketler yapıyordum. *İnşallah nişanında da böyle gözükmemişsindir Naz!* Anıl'ın doğum günüydü; yine benim evimdeydik ve videodan anlaşıldığı üzere tek ayık olan Eren'di; bizi kayda alıyordu.

"Selfie!" diye bağırdı Hande. Sesi müziğin sesini bile aşmıştı. Anıl, Hande ve ben bu uyarıyı bekliyormuşcasına Hande'nin telefonunun ön kamerasına sığmaya çalıştık. Fotoğraflar ve videolar insanların en mutlu oldukları an'larda çekilip, geçmişin en güzel kesitlerini gözler önüne seriyordu ve insan, bir süre sonra geçmişi sanırım bir yanılsama ile hatırlamaya mahkum kalıyordu.

Selfie'den sonra Hande her nereye kaybolduysa ekranda yalnızca Anıl ve ben kalmıştık. Fondaki müziğin sesini açan Hande olmalıydı. Belki de Eren'di fakat müziğin sesini açan kişiyi anlamaktan ziyade Anıl'la benim birbirimize gitgide daha çok yaklaşarak dans ettiğimiz an'ın bir an evvel

geçmesini ya da video kaydının bitmesini istemiştim. Utanmasam reklamlara girmek isteyecektim zira ziyadesiyle kasılıyordum. *Kendine gel Naz, sen bu an'ı yaşadın. Şimdi Anıl, "Ayça arıyor, müziği kapatın!" diye bağıracak ve hızlıca balkona çıkacak.*

Öyle de oldu. Ekranda bir başıma kaldığımda dans etmeye ve mutluymuş gibi yapmaya devam ettim. Kadraja yeniden Hande girdi ve eğlenmeye devam ettik. Aptalca dans edişimizi izlediğimiz dört dakika yirmi yedi saniye boyunca izlediğimiz mutlu an devam ediyordu. Bugün canım yanmıyordu. Ama o gün, orada, her şeyin anlamını yitirdiğini ve Anıl'ın Ayça ile telefonda konuşurken odamda sızdığını hatırlıyordum. O gece Eren ve Hande evlerine dönerken, Anıl rahatsız olmasın diye koltukta yattığımı hatırlıyordum. Bunların hiçbiri bu videolarda ya da geride kalan fotoğraf karelerinde yoktu fakat zihnim hiçbirini unutmuyordu.

Bambaşka bir an'daydık şimdi de. Hande'nin belki de tek aşık olduğu eski sevgilisi ve en büyük travması olan Levent ile yan yana oturmuş çay içiyorduk. Kamera Hande'nin elindeydi; neden bu an'ı kayda alma gereği duyduğunu asla bilmiyordum.

"Bodrum'a mı gidelim o zaman yazın?" diyordu Levent, kameraya yani Hande'ye bakarak.

"Evet. Zaten Nazo gidecek. Biz de ona eşlik edelim. Hem tatil yaparız, hem de ben artık arkadaşımın evini görürüm. Ayıp yani!" diye yanıtladı Hande, Levent'i. İnsan bazen, yarın ne olacağını asla bilmeden çok güzel hayaller kuruyordu fakat hayat bir şekilde onları bozuyordu. Hande, yazdan evvel Levent'tin karanlık işler yapan bir adam olduğunu öğreneceğini, ayrılacaklarını ve seneler geçmesine rağmen onu bir türlü unutamayacağını bilmiyordu.

"Hangi ay gideceksin?" diye sordu Levent, bana dönerek. Bora ya da Gökhan, Levent hakkında ne düşünürse düşünsün; ben Levent'ten gayet de hoşlandığımı ve hâlâ ona değer verdiğimi fark etmiştim.

"Bilmiyorum ki. Bakarız. Konuşuruz. Daha erken, sakin olun." dedim, gülümseyerek. *"Kapat artık şu kamerayı Hande ya!"* dedim, Hande'ye dönerek.

"Yalıkavak'taydın değil mi sen?" dedi Levent.

"Evet. Sevişmeme şartıyla bende kalabilirsiniz. Aile müessesesi malum." dedim, gülerek. Sanırım biraz fazla rahattım. Bora'nın kahkahasını duyduğumda Bora'ya döndüm. Benim ona dönmemle onun da gözleri beni bulmuştu.

"Bir insan hiç değişmez mi ya?" dedi Bora, gülümseyerek.

"Saçlarım daha kısaymış." dedim, kaşlarımı çatarak. Bora küçük bir kahkaha daha attı. *Anıl'la olan an'larınız onu çok etkilememiş olmalı Naz. Yani böyle güldüğüne göre...*

"ANIL!" diye çığlık attım. Ses televizyondan geliyordu. Levent'le ben ne kadar az kalmıştık ekranda, video ne ara değişmişti bilmiyordum. *"ÇÜŞ ANIL ÇÜŞ!"* diye bağırdım fakat ekranda Hande vardı ve deli gibi gülümsüyordu. Bora'nın bakışlarına merak yayılmıştı; ne olup bittiğini anlamıyordu.

"Her zamanki gibi kavga ediyorlar. Nazlı Alaca'nın evinden bildiriyorum, çok klasik bir an sevgili seyirciler!" dedi Hande, gülerek.

"GERİZEKALI MISIN? KAPIYI ÇALSAYDIN!" diye bağırdım. Anıl bağırmıyordu ve sesi kameraya ulaşmıyordu. Ekran bana çevrildi. Salona geçmiş ve koltuğa oturmuştum. Çok öfkeliydim.

"N'oldu yine?" diye sordu Hande.

"Hazırladığım sürprizi gördü gerizekalı!" dedim, öfkeyle. Anıl'ın kahkaha sesi duyuldu. Koltukta yanıma oturduğunda, kadraja o da girmişti.

"Küsmüş mü bana zümrüt gözlüm?" dedi Anıl, şakacı bir tavırla. Kollarımı bağladım ve kafamı başka bir yere çevirdim. *"Özür dilerim güzelim!"* dedi Anıl, gülümseyerek. *"Ama zaten banaydı yani sürprizin ha şimdi ha sonra!"* diye devam etti. *"Zümrüt gözlü güzel? Şişşt! Bana bak bana!"*

dedi Anıl ve bana yaklaşıp sarılmaya kalktı. Karnına dirseğimi çok hızlı bir şekilde geçirdim.

"Çekil sırnaşma! Gerizekalı!" dedim, öfkeyle. Sanırım eskiden ben çocuktum zira şu an bu ekranda gördüklerim çok ama çok anlamsızdı.

"Şu kızın bizi videoya çektiği bir tatlı an yok Naz!" dedi Anıl, gülerek.

"*BİZİM TATLI AN'IMIZ MI VAR?!"* diye bağırdım, anlamsızca. *"ÇEKİL ŞURADAN!"* diye devam ettim. Fakat Anıl yılmıyor, bana sarılmaya çalışıyordu.

"Aşk olsun güzelim... Kalbimi kırıyorsun." dedi Anıl, sevimli bir ifadeyle.

"Senin kalbin mi var?" diye sordum, alaylı bir ifadeyle. Anıl başını dizlerime koydu. Bu çoğu zaman yaptığı bir şeydi. Sanki o kadar öfkelenen ben değilmişim gibi Anıl'ın saçlarına elimi uzattım. Ekranda gördüğüm Naz'a çok yabancıydım fakat ne hissettiğini çok iyi biliyordum; verdiği tepki için yine pişmandı. Çünkü odaya girmek Anıl'ın suçu değildi. Sürprizin mahvolmasının suçlusu bir o kadar da bendim; kapıyı kilitlememiştim mesela. Fakat bu da önemsizdi. Zaten sürpriz Anıl'aydı görse ne olurdu, görmese ne olurdu?

Sahi sürpriz neydi?

Hatırlamıyordum.

"Benim gözlerim ne renk?" diye sordum, Bora'ya dönerek. Video değişmişti; okuldaydık fakat ben videoyla falan ilgilenmiyordum. Bora'nın bir okyanus derinliğindeki bakışları bana çevrildi.

"Zümrüt yeşili değil." dedi, tebessüm ederek. Her insanın gözü ve renkleri algılama potansiyeli vardı fakat ben dünya nüfusundaki herkesi bir kenarına ayırıyor ve Bora'ya inanıyordum.

Benim gözlerim zümrüt yeşili renginde değildi.

♠

"Afiyet olsun." dedim, gülümseyerek. Yapmadığımız kahvaltı faslını es geçmiş ve dışarıdan söylediğimiz hamburgerleri yiyorduk.

"Hardal sevmiyorsun demek?" dedi Bora, gülümseyerek.

"I-ıhh." dedim, hamburgerimden kocaman bir ısırık alarak.

"Boğulacaksın. Yavaş ye." dedi, gülümseyerek.

"I-ıhh." dedim, iştahla. Sabırsızca ağzımdaki lokmayı çiğneyip yuttum. "İnanılmaz acıktım. Boğulmam. Ve hatta doymam bile bence. Çok açım ben." dedim ve dört tane parmak patatesi ağzıma attım. "Bu videoların bir kısmıydı galiba. Bilmiyorum başkaları nerede, Hande'ye soracağım. Çok azdı çünkü. Çocukluğumdan kalma videolar da var, Bodrum'da." dedim.

"Sorarsın geldiğinde." dedi, gülümseyerek.

"Senin de var mı böyle videoların falan?" diye sordum merakla.

"Tarabya'daki evdedir duruyorsa. Albümler falan orada olması lazım. İllaki vardır video falan... Video kasetler vardı bizim çocukluğumuzda..." dedi.

"Ben de hatırlıyorum canım video kasetleri. Kafam gibiydi. Aramızda sanki seksen yaş var seninle. Böyle belgesel kasetleri almıştı babam bana." dedim, heyecanlı bir şekilde.

"Belgesel izlemeyi çok seviyorsun değil mi?" diye sordu.

"Yoo. Hiç sevmiyorum." dedim, şaşkınlıkla.

"İzlediğine şahit oldum... Şimdi de belgesel deyince..." dedi, aynı benim gibi şaşkınlıkla.

"İzlerim. Bazen. Ama sevmem. Sevmediğim şeyler de yapan birisiyim. Bazen." dedim.

"Belgesel severim ben." dedi ve gülümsedi. Derin bir nefes aldı. Elinde tuttuğu ve dört dakika, on bir saniyedir bir ısırık bile almadığı hamburgerini tabağa koydu. "Cumartesi günü Tarabya'daki eve götüreyim seni... Benim gençken izlediğim belgeseller duruyor olmalı odamda... Onları da alırız." dedi.

"Sen gençsin zaten şimdi de." dedim, aldırış etmeden.

"Yok yani üniversitedeyken izlediklerim... On sene evvelki teknoloji... On sene evvel bilim insanlarının ulaşabildikleri..." dedi, gülümseyerek.

"İnternette de vardır. Bir tıkla on sene evvelki zaman dilimi ayağımıza geliyor sevgilim." dedim, gözlerimi patateslerden ayırmayarak. Bora'nın eski evine gitmeyi elbette çok istiyordum ama cumartesi için ona sürprizim vardı.

"Vardır elbette. Ama eski evimi görürsün." dedi, içten bir ifadeyle.

"Gerek yok. Evdir işte normal." dedim, abartılı bir gülümsemeyle. *O nasıl bir cevap Naz?!*

"Sen haftasonu işin olduğunu söylemiştin sahi..." dedi, durgun bir ifadeyle. Kafamı onu doğrularcasına salladım. "Ne işin var Nazlı?" diye sordu, kaşlarını hafifçe çatarak.

"Söylemem." dedim, gözlerimi kısarak. *Bora şu dakikadan sonra onu sana söyletir Naz!* "Söylemeyeceğim!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. Benim sürprizi söylemediğim gibi Bora da hiçbir şey söylemiyor ve öylece yüzüme bakıyordu. *Boşu boşuna yine gerileceğinizin farkında mısın Naz?* "Sana sürpriz hazırladım." diye devam ettim.

"Ne sürprizi?" diye sordu, ifadesini bozmadan. Derin bir nefes alıp verdim. Bir saat on dokuz dakika önce vardığım kanı doğruydu; süprizi Bora'ya hazırlamıştım sonuçta ve bilse n'olurdu, bilmese n'olurdu?

"Bir rezidans kiraladım. Gün içinde seni Gökhan oyalayacak...tı yani şimdi n'olur, kim oyalar bilemiyorum tabii. Özgür'ler de sana nerede olduğumu söylemeyecek. Yani söyleyecekler de ben ne dersem onu söyleyecekler." dedim. Bora ifadesini bozmadan, olağan şaşkınlığıyla beni dinliyordu. "Ben sana yemek yapacağım. Sen de orası sanki benim evimmiş gibi bana geleceksin..." diye devam ettim.

"Neden?" diye sordu, cümlem biter bitmez. Bu fikir çok mu saçmaydı ki?

"Yani... Eğer normal şartlar altında tanışsaydık öyle olurdu muhtemelen. Hemen aynı evde yaşamaya başlamazdık. Ve ben, seni davet edebileceğim bir evde yaşıyor olurdum..." dedim, kısık bir sesle. "Öyle her şeyden uzakta bir gece geçirelim istemiştim. Fakat Gökhan bunun bir çeşit fantazi olduğunu söyledi... Bilemiyorum. Saçma mı ki?" diye devam

ettim. Bora, yedi saniye boyunca gözlerimin içine hiçbir şey söylemeden baktı ve elime uzandı.

"Saçma değil tabii ki sevgilim. Çok güzel düşünmüşsün." dedi, gülümseyerek. "Nasıl planladın bunu, bana hiç çaktırmadan?" diye sordu, sandalyemi kendi sandalyesine doğru yaklaştırarak.

"Gökhan yardım etti işte. Yani zaten kiraladığım daire epey güvenli ve paralelinde tabii çok pahalı... Kredi kartımın hesap özetinde göreceksin sen de, çünkü sana girdi biraz." dedim, kısık bir sesle. Küçük bir kahkaha atarken, yanağıma da kahkahasına tezat boyutta bir öpücük kondurmuştu.

"Demek arkamdan iş çevirdin?" dedi, gözlerimiz kesiştiğinde. "Ruhum bile duymadan hem de... Ben senden korkmalı mıyım?" diye devam etti, dudağını yalayarak.

"Kork benden Bora Karabey!" dedim, kıkırdayarak. Dudakları dudaklarımı esir aldığında yağlı ellerimi ona değdirmemek için havaya kaldırmıştım. Elleri belimi kavradığında, nefesim nefesine teslim oldu.

♠

"Dayaklık! Tam dayaklık! Neden ağlıyorsun?!" dedim, sitemle. Ben bir insandım ve sabrımın Beyza tarafından çoktan geçilen bir noktası vardı. Altını değiştirmiştim, mamasını yedirmiştim, kucağımda hoplatıp zıplatmıştım; yani tüm bunları ben yapmıştım fakat Beyza, Bora gözden kaybolduğu an ağlamaya başlıyordu. Anahtarın balkon kapısının camına değdiği an çıkan sesle beraber, kucağımda ağlayan Dayaklık'la beraber balkon kapısına ilerledim.

"Gel bakalım." dedi Bora, sevimli bir ifadeyle ve Beyza'yı kucağına aldı. "Yok bir şey." dedi, kısık bir sesle. "Nazlı kapat şu saçma sapan videoyu!" dedi, uyarıcı bir tonlamayla.

"Bu mu yani derdiniz? Tek derdiniz ördekler mi? Sayı saymayı öğreniyor işte çocuk!" dedim, kaşlarımı çatarak.

"Bebek bu Nazlı. Çocuk değil." dedi Bora, sıkıntılı bir nefes verdikten sonra. Dayaklık ise hâlâ ağlıyordu. Bora, videoyu kapatmayacağımı anladığı an eline aldığı kumandayla internetten çıktı ve televizyonda rastgele bir kanal açtı.

Beyza'nın ağlaması kesildi. *Nankördür belki de bu Dayaklık Naz, boşver sen ona uyma!*

"Bu mu yani?" dedim, öfkeli bir şaşkınlıkla. "Allah'ın ekonomi kanalı daha mı güzel sayı sayan ördeklerden?" diye devam ettim.

"Senin ördek dediğin, çizimi berbat bir animasyon video. Kalitesizlik akıyor her yerinden. Ucuz korku filmi efektli sesleri vardı hepsinin." dedi Bora, kucağında Beyza ile beraber koltuğa oturarak. "Biz kendimiz sayarız istersek, değil mi Beyza?" dedi, tatlı bir sesle. Beyza Bora'ya gülücükler saçıyordu.

"İkinci kez Çöplük'e döndüğünde, altını sen değiştirirsin o zaman!" dedim, yapmacık bir gülümsemeyle.

"Değiştiririm tabii! Neyle tehdit ediyor bu Nazlı Abla beni?" dedi Bora, bakışlarını Beyza'dan ayırmayarak. Telefonumun melodisi duyulduğunda, Bora cebinden çıkardığı telefonumu bana uzattı. Arayan numarayı tanımıyordum.

"Efendim?" dedim.

"Nazli kiz?" dedi Gülsüm Babaanne.

"Aaaa! Merhaba!" dedim, heyecanla. Bora'nın bakışları beni bulduğunda, kimin aradığını merak ettiğini fark etmiştim. "Nasılsın babaanne?" diye sordum. Bora'nın bakışları yeniden Beyza'ya çevrildi.

"Eh ben senun gibi hayirsuz değilum." dedi Gülsüm Babaanne. Büyük bir kahkaha attı. "Sen nasilsun?" diye sordu, hemen ardından.

"İyiyim, teşekkür ederim. Hayırsızlık değil de işte... Öyle şey... İş güç..." dedim ve suratımı ekşittim. Zira benim işim gücüm yoktu neyin yalanını söylüyordum acaba?

"Hee hee... Öyledur muhakkak. Lakin arada ara sor, özleyruz biz sizu. Aramazsan gücenirum. Ben sana celinum dedum." dedi Gülsüm Babaanne. *Gülsüm Hanım Babaanne'yi halanla yengeni atlattığın gibi atlatamıyorsun Naz, çabalama boşuna.*

"Haklısınız. Özür dilerim." dedim, mahçup bir ifadeyle. Bora'nın bakışları yeniden beni bulduğunda ayağa kalktı ve

küçük adımlarla bana doğru ilerleyerek, telefonu kulağımdan çekti.

"Babaanne?" dedi. Ve Beyza'yı kucağıma bıraktı. *Neye kızdı şimdi Naz?* "N'apıyorsun?" diye sordu ve yanımdan uzaklaşarak arka odalara doğru ilerledi. Açıkçası kendimi rahatlamış hissetmiştim zira Gülsüm Babaanne'ye karşı mahçup hissettiğim için, konuşmanın sonrasında oldukça gerilecek, saçmalayacak ve doğru düzgün konuşamayacaktım.

Bora'nın gittiğini anlayan Dayaklık yeniden ağlamaya başlamıştı. Oyuncaklarını yere döktüm ve yanına oturdum. Ağlaması kesildiğinde, bir oyuncağını bana göstererek gülümsemeye başlamıştı. *Belki de sorun gerçekten ördeklerdedir Naz!* Beyza'nın çantasında bulduğum renkli dört kağıdı ve gazlı kaleme benzer fakat üzerinde çocuklar için zararlı olmadığına dair bir işaret bulunan, enteresan yedi adet kalemden oluşan seti de çıkarttım.

Beyza avucunun içine sıkıştırdığı kalemle, kağıda bir şeyler karalayıp bana gösteriyor ve bunu yaparken de oldukça eğleniyordu. *Acilen "çocuklarla öğretici aktiviteler" konusunda çalışmalısın Naz. Baksana zaman çirkin animasyon ördeklerin zamanı değilmiş.*

"N'apıyorsunuz?" dedi Bora'nın tatlılar tatlısı sesi. Yanımıza oturdu ve Beyza'nın kafasını okşadı. Telefonumu bana uzattığında göz teması kurmamıştı.

"N'oldu?" diye sordum, merakla.

"Özür dilenecek bir şey yapmadığın zamanlarda, kimseden özür dileme bir daha." dedi, bakışlarını Beyza'dan ayırmadan. Yutkundum.

"Arayıp sormadım. Babaannen haklı." dedim, mırıldanarak.

"Nazlı daha onlar gideli dört gün oldu. Vardıklarını ettiklerini benden biliyorsun zaten. Senin üzerinde hakimiyet kurmaya çalışıyor ve sen de buna izin veriyorsun. Verme." dedi, kapkara bakışlarını bana çevirerek.

"Kötü niyetli değil sonuçta." dedim, incelen bir sesle. Neden bu kadar kızdığını anlayamıyordum.

"O kötü niyetli değil. Ama sen de aramayarak kötü niyetli bir şey yapmadın. Ama sanki suç işlemişcesine özür dilersen, bir yerden sonra karşısında hep kıvranırsın. Ne gerek var? Bir daha seni arayıp, neden onu aramadığını soramayacak. Bunu kibarca sen de halledebilirdin." dedi, dümdüz bir ifadeyle.

"Kırmasaydın keşke kadını." dedim.

"Kırmadım. Ama bir daha bu eylemi tekrarlarsa, onu kırabilecek potansiyelim olduğunu gayet de anlamıştır. Begüm'ü soracaktı zaten muhtemelen. Şimdi seni bir bilgi aracı olarak kullanmak isteyecekler..." dedi ve Beyza'nın oyuncak ördeğini eline alıp oyuncağa bakmaya başladı. "Evet kötü niyetli değiller. Çok iyidir benim ailem... Fakat bu hep böyle olur. Belki her ailede olur, bilemiyorum... Elif'e de aynısını yapmak istedi babaannem. Beni merak ettiği için belki de." diye devam etti.

"Ben seninle alakalı bir şeyi anlatmam kimseye." dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Filiz Hala mesela o gün yatta Gökhan'la durumları sorar gibi oldu. Hiçbir şey söylemedim. Hatta Fadime Hala kızdı Filiz Hala'ya. Beni sıkıştırmaya çalıştığını düşündü sanırım." diye devam ettim.

"Beyza?" dedi Bora, gülümseyerek. "Resim mi yapıyorsun sen?" diye devam etti. *Konunun kapandığı yerdeyiz sanırım Naz.* "Gel bakalım, beraber yapalım." dedi, sonrasında. Zilin sesi evin içinde yankılandığında ayağa kalktım. "Dur." dedi Bora, telaşsızca. "Uyuyor mu bunlar amına koyayım?" diye mırıldandı ve ayağa kalktı. "Beyza ile kal." diye devam etti ve kapıya ilerledi. "Kim o?" dedi, sert bir sesle.

"Kameradan baksaydın?" dedim, kendi kendime fakat sesimin Bora'ya ulaşması imkansızdı.

"Benim." dedi Gökhan'ın sesi. Bora kapıyı açtı.

"Uyuyor mu aşağıdakiler?" diye sordu Bora, sert ifadesinden ödün vermeden.

"Benim ya hani... Gerek yok haber vermelerine diye düşündüm." dedi Gökhan, şaşkınlıkla.

"Çocuklara yollarımızı ayırdığımızı söyleme vaktimiz geldi sanırım." dedi Bora, yeniden bize doğru yaklaşarak. Bora'nın Gökhan'a sırtı dönüktü fakat ben Gökhan'ın gözlerinin içini görebiliyordum. Yüzüne buruk bir gülümseme yayılmıştı fakat bir o kadar da bir duvarla muhatap olmaya hazırlıklı gibi dimdik duruyordu.

"N'aber Naz?" dedi, mırıldanarak. Bakışları Beyza'yı bulduğunda gülümsedi. "Ufaklık!" dedi, gülümseyerek.

"İyiyim. Gel. Hoş geldin." dedim, oturması için koltuğu göstererek. *Burası onun sevgilisinin evi Naz.*

"Konuşmamız lazım." dedi Gökhan, bakışlarını Bora'ya çevirdiğinde. Sanırım oturması bile Bora'nın tavrına bağlıydı. Bora ise bambaşka bir Bora'ydı; Beyza kucağına gitmek için elleriyle onu işaret ediyordu ama o görmezden geliyordu.

"Bir şey içer misin Gökhan?" diye sordum, bakışlarımı Gökhan'a çevirdiğimde. "Ne içersin?" diye devam ettim. Biraz emrivaki yapsam, daha iyi olacaktı. Bora çoktan tekli koltuğa oturmuştu ve neredeyse birazdan kucağımdan parende atlayış yaparak kendisine ulaşmaya çalışacak Atletik'i yok sayıyordu.

"Kahve içerim." dedi Bora. Sanırım bu Gökhan'a kahve içme izni çıktığına dair bir bildiriydi.

"Olur. Ben de içerim." dedi Gökhan ve küçük adımlarla Bora'nın karşısındaki koltuğa oturdu. Benim kahve yapabilmem için birinin kucağımdaki Atletik'i kucaklaması lazımdı.

"Tutabilir misin?" dedim, Bora'ya yaklaşarak. Bakışları beni bulduğunda, orada hiçbir ifade olmamasına rağmen geri çekilmedim ve ısrarlı bir şekilde Beyza'yı ona uzattım. Bora, Atletik'i kucağımdan aldığında yeniden bir şekerliğimiz olmuştu. *Tatlıya baksınlar, tatlı tatlı konuşsunlar Naz!*

♠

Kahveleri servis etmek üzere salona girdiğimde, salondan sadece Beyza'nın boğazından çıkan neşeli sesler duyuluyordu. Şekerlik elinden geldiğince ortamdaki gerginliği kırıyor ve oyun arkadaşı Bora'nın sessizliğine

rağmen elindeki kalemi koltuğun kenarına vurduğunda çıkan sesten eğleniyordu. Bora'ya kahvesini verdiğimde Beyza'yı kucağından almak istedim ama izin vermedi. Beyza da en nihayetinde yorulmuş olmalı ki Bora'nın kucağında, kafasını omzuna gömmüş sakince duruyordu.

"Eee?" dedi Bora, kahvesinden bir yudum aldığında. Bakışları Gökhan'a çevrilmemişti. Bora'nın sesini duyan Beyza, kafasını omzundan kaldırıp etrafı yokladı fakat sonrasında, yeniden kafasını aynı yere yerleştirdi. *Çocuk bile işini biliyor Naz.*

"Akşamki parti iptal." dedi Gökhan, sıkıntılı bir tavırla. Bora'nın ifadesiz bakışları Gökhan'a çevrildiğinde Gökhan, devam etmesi gerektiğini anlamış olmalıydı. "Avanak Ayhan." dedi Gökhan, derin bir nefes aldıktan sonra. "Annesi rahatsızlanmış. İstanbul'a gelemeyeceğini ve özürlerini iletti. Önümüzdeki haftalardan birine ertelenmesini rica ediyor senden." diye devam etti. *A.A isim ve soyadın kodlaması bile olmayabilirmiş Naz; resmen lakap!*

"Bu geceyi o adam için planladığımıza göre... Erteleyeceğiz n'apalım." dedi Bora, hoşnutsuz bir ifadeyle. "Annesi için yapabileceğimiz bir şey var mı bunu sorsunlar, ilgilensinler, arasınlar... Annesi söz konusu olduğu için bu imtiyazı kullandığımızı düşünsün." diye devam etti.

"Yarın senetleri evden çıkaracağımızı konuştuk." dedi Gökhan, çekinceli bir tavırla. Bora'nın bakışları Beyza'ya çevrildi. "Ben başladığım hiçbir işi yarım bırakmam." diye devam etti Gökhan. Bora'nın Gökhan'ı dinlediğini Gökhan da benim gibi fark ediyor olmalıydı fakat Bora, tüm dikkati Beyza'daymış gibi davranıyordu. "Bu planlanan partide yapılacak senetler bir kırılma anı... Ben seni sen kovsan bile bırakamam. Beraber başladık buna. Birkaç hafta daha katlanabilirsen eğer beraber çalış-"

"Sen katlanabilir misin?" diye sordu Bora, ifadesiz bakışlarını Gökhan'a çevirerek. "Gitmeyi seçen sendin. Eğer sen katlanabilirsen, başladığın işi tamamla elbette. Sorun yok. Mümkün mertebe en kısa zamanda fakat sen ne zaman

istersen o zaman ayırırız işleri. Sıkıntı yok." diye devam etti. Kendini yarım bırakılmış hissediyordu ve yarım bırakılacağı an'ı bile Gökhan'ın seçmesine izin vererek, ikisinin de acısını tazeliyordu.

"Eğer ille de Aydın'la çalışmamız gerekiyorsa da... Yani malum senin kararınla sürece girdi... Buna da katlanırım kısa bir süre senin için. Sıkıntı yok." dedi Gökhan, kısık bir sesle. Söylediği cümle oldukça net olmasına rağmen tavrı tereddütlüydü.

"Eyvallah." dedi Bora, ayağa kalkarak. Kucağında Beyza ile beraber arka odaya doğru ilerlediğinde, bir odanın kapısının kapanma sesini duymuştuk.

"Canım acıyor amına koyayım." dedi Gökhan, kapı sesinin ardından. Gözleri dolmuştu. Arkasına yaslandı. Duruşundaki diklik bozulmuş, omuzları düşmüş ve de sanki dünyası başına yıkılmıştı. *Senin karşında rol yapmıyor Naz!*

"Aydın'a kısa bir süre katlanıyorsun da... Bora için uzun bir süre katlanmak çok mu zor?" dedim, meraklı bir ifadeyle. Gökhan'ın bakışları bana çevrildi. Her an kendisini savunmaya hazır duruyordu. "Bak bilmiyorum ne yaşadığınızı... Aydın'dan neden nefret ettiğini... Sadece, ikiniz de daha fazla üzülmeyin diye bir seçenek." dedim.

"Sen anlamıyorsun Naz." dedi Gökhan, gülerek. "Sen 'Bitti!' diyen Kara'nın ciddiyetini anlamıyorsun." diye devam etti ve daha çok gülmeye başladı. "Bitti!" dedi, vurgulayarak. "Aydın'la bugün kardeş kucaklaşması yaşasak da... Gökhan devri Kara için bitti." diye devam etti.

Çok şey söylemek istedim fakat susmak ve neler olacağını beklemek en hayırlısıydı.

Gökhan'ın birlikte gömüldüğümüz suskunluğa daha fazla dayanamayıp gidişinin ardından, Şekerlik ve Bora'nın kapandığı odama doğru ilerledim. Bora, kucağında Beyza ile beraber uyuyakalmıştı.

♠

Adım seslerini duymamla, Hande'nin yarım yamalak yaptığı ödevleri düzeltme işine bir son verip kafamı

kaldırdım.

"Sakın!" dedi Bora, tehditkar bir ifadeyle. "Sakın gülme Nazlı!" diye devam etti. Kahkaha attım. Beyza, Bora'nın gömleğini boydan boya boyamıştı.

"Gülmek zorundayım." dedim, kahkahalarımın arasında. Bora, Şekerlik'i kucağıma uzattı ve gömleğine baktı. Şekerlik ise kucağımda tam bir suçlu psikolojisine girmişti. *Beyza'daki cesarete hayran kaldım Naz!*

"Çocuğun elinde kalem varken uyuyakalırsam böyle olur. Ben de kabahat." dedi Bora, sitemle mırıldanarak. Kocaman bir kahkaha daha attığımda Şekerlik de gülmüştü. Bora'nın sitemli bakışları önce beni buldu; ardından hâlâ yerde olan diğer kalemlere çevrildi. Minik adımlarla kalemlere doğru ilerledi ve siyah bir kalemi alarak bize doğru yaklaşmaya başladı. Sanırım Bora da Şekerlik'e aynısını yapacaktı. *Emin misin Naz? Şekerlik'e mi sence?*

"Ben seni uyardım." dedi Bora, yapmacık bir gülümsemeyle. Kucağımda çocukla geri geri yürümeye başladım.

"Yapma çocuğun bir kabahati yok." dedim, şaşkınlıkla. Çünkü çocuğun ne kadar kabahati yoksa, benim de o kadar kabahatim yoktu; gülmek bir kabahat olmamalıydı. *Bora'yla dalga geçercesine gülmek bir kabahat olabilir Naz. "*Yapma çocuğu korkutuyorsun." diye yalan söyledim. Fakat bu söylediğimin külliyen yalan olduğu ortadaydı; Beyza oyun oynuyoruz zannediyor ve neşeli sesler çıkartmaya devam ediyordu. Sırtım bir duvar bulana dek geri geri yürüdüm ve en sonunda Bora ile duvar arasında sıkıştım kaldım; üstelik bu sefer kucağımda bir adet bebek de vardı.

"İnsan nişanlısıyla dalga geçer mi?" diye sordu Bora, yapmacık bir tatlılıkla. Kalemin kapağını açtı. Beyza'yı önümü kapatacak şekilde kendime siper ettiğimde Bora daha çok gülümsedi.

"En sevdiğim tişörtüm bak bu! Hem de beyaz! Lütfen!" dedim, çaresizce. Beni kendine doğru çekti ve Beyza'yı sıkıştırmayacak şekilde bana sarıldı. *Yine sana kıyamadı*

Naz. Sırtımda bir şey hissettim. *Pardon, kıymış Naz, sırtını çiziyor şu anda.*

"BORA!" diye bağırdığımda Beyza ağlamaya başladı. Bora kucağımdan Beyza'yı aldığında bir çırpıda tişörtü çıkarttım. En sevdiğim beyaz tişörtümün sırtında kara çizgiler vardı! *Bu senin en sevdiğin beyaz tişörtün falan değil Naz; Bora'ya söylediğin yalandı o, sen neden inandın?*

"Ödeştik sevgilim." dedi, gülümseyerek. Ve Beyza'yı güldürmek için kucağında hoplatıp zıplatmaya başladı.

"ÖDEŞMİŞMİŞİZ!" diye bağırdım, çemkirerek. "Eh! Ben de eve böyle sütyenle döneyim de sen ödeşmek nedir gör!" diye devam ettim, yüksek çıkan bir sesle. Bora'nın hiç sevimli, şakacı ya da güzel olmayan bakışları bana çevrildiğinde korkuyla yutkundum.

"Beyza!" dedi Bora, tatlı ama soğuk bir ifadeyle. "Sen emekleyebiliyorsun değil mi?" diye devam etti. Beyza'yı yere bıraktı. "Bekle burada beni bakayım." dedi ve bana doğru bir adım attı. Elimde tişörtle kaçmaya başladım. Neden bunu yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmamakla beraber, gidebildiğim en uzak mesafe Hande'nin odasıydı.

"Bakma bana öyle beni parçalayacakmış gibi!" dedim. Bir elimi Bora'ya doğru "Dur!" dercesine doğrultmuştum.

"Parçalamak falan hiç hoş şeyler değil sevgilim." dedi Bora, alaylı bir sevimlilikle. Yatağın etrafında dört tur dolanmamızın hemen ardından, güçlü kollarıyla beni kavradı. Kurtulmak istedim ama izin vermedi. "Sakin ol. Kaçış yok." dedi, nefesini kulağıma üfleyerek.

"Ne yapacaksın bana?" diye sordum, telaşla.

"Ağzından çıkanı kulağının duymadığı hakkında, bunun ikinci olduğuna dair sıkıcı bir konuşma yapacağım ki yer etsin." dedi ve elimdeki tişörtün üzerini rastgele çizmeye başladı.

"Sinirlendirme beni sen de." dedim, neredeyse çıkmayan bir sesle.

"Sen beni her sinirlendiğinde ben böyle saçma sapan konuşsaydım... Ohooo!" dedi, dudaklarını kulağımın içine

değdirerek. Beni hızlıca duvara yasladığında sırtım acımıştı ama sesimi çıkartamadım. "Bir daha söylesene... Nasıl gideceksin eve?" dedi, mızrak etkili kara bakışlarını zümrüt yeşili olmayan gözlerimin en içinde tutarak.

"Nasıl gideyim... Her normal insan gibi. Giyinip gideceğim. Alt tarafı Kara'sal çizikler. Kara kara çizikler yani. Yani siyah. N'olacak." dedim, fısıldayarak. İşaret parmağı önce göbeğime, oradan sütyenime sonra karar değiştirerek tekrar göbeğime indi ve geri çekildi. Bakışlarını gözlerimden asla ayırmıyordu. Sekiz saniye gözlerimin içine baktı ve odadan çıktı.

Arkasından tuttuğum nefesimi serbest bıraktım. Hızlıca tişörtümü giydim ve büyük adımlarla peşinden ilerledim.

♠

Yatak odasına çıkar çıkmaz tişörtümü fırlatıp atmış ve kendimi banyoya sokmuştum. Her yerimin bebek maması ya da bebek kakası koktuğu falan yoktu muhtemelen ama bana öyle geliyordu. Çok yorulmuştum. Bora'nın arabaya biner binmez gömleğini değiştirdiğini görünce de ona küsmüştüm ve jakuzinin içindeki sefam bitene dek onunla barışmayı düşünmüyordum. *Jakuziye ilk kez Bora ile girseydin hiç fena olmazdı sanki Naz.* Bora, bagajında yedek takım elbise taşıyacak kadar düşünceli fakat bencil olduğu için bu ilkimi kendisiyle değerlendirme hakkını kaybetmişti.

Gerçi Bora'nın bu hakkı kaybettiğinden ya da benim şu an jakuzide olduğumdan falan da haberi yoktu; kendisi Selim tarafından, arabadan iner inmez esir alınmıştı ve garajın önündeki ahşap çardakta kahvesini içeceğini beyan etmişti. Bora şu an ne yaparsa yapsın umrumda değildi; ben çok yorgundum!

Bebek yapmak, benim hiçbir zaman sahip olmak istemeyeceğim bir sorumluluktu.

Bebekler uzaktan güzeldi.

On sekiz yaşında ve de aklı başında bir şekilde anne karnından doğan çocuk teknolojisi keşfedilene dek çocuk sahibi olmayı düşünmeyecektim.

Bebek sahibi olmaktan ise ilelebet vazgeçmiştim.

Avanak Ayhan diye anılan kişi yüzünden kumarhaneye gidememiştik; bu da ayrıca sinirli olduğum başka bir mevzuydu. *Yorgunluktan ölüyorsun Naz, sence kumarhane havanda mıydın?* Açıkçası değildim; şimdi yatmak ve mümkünse yarını da uyuyarak geçirmek istiyordum. Şekerlik kaç kiloydu da benim kollarım bu kadar ağrımıştı sahi? Bilinçsiz anne ve babalar, bebeklere ne yedirdiklerine asla dikkat etmiyorlardı; Allah'tan bebeğim yoktu. *Yeter Naz, amma çok konuştun!*

Jakuziden hiçbir keyif alamadığımı fark ettiğimde, jakuziyi de çöpe atmak istemiştim. Şile bezi bornozuma sarılarak banyodan giyinme odasına doğru ilerledim ve şortla tişört giyerek saçlarımı taramaya başladım. Mesela şimdi bir bebeğim olsa, saçlarımı bile aheste aheste tarayamayacaktım. Bebek yapmak pişmanlıktı. Canım çok bebek çekerse, elalemin bebeğini uzaktan sevecektim; ömür geçecekti ve bir gün ölecektim. Kesinlikle yeni gelecek hedefim bu olmalıydı. *Kendini kandırma, Bora istemiyor diye böyle düşünüyorsun Naz. Bora'nın ne kadar tatlı bir baba olacağını gördün; canın yanıyor.*

Tekrar banyoya ilerledim ve saçlarımı kurutmaya başladım. Saçlarımı kestirmeme rağmen hala bu kadar uzun olmaları da canımı sıkmıştı. Kurut kurut bitmiyordu; zaman geçiyordu saçlarım kurumuyordu. Elimde kurutma makinasıyla uyuyakalarak tarihe adımı altın harflerle yazdıracaktım fakat benim tarihe geçmek için daha farklı hayallerim vardı.

Kurumayan saç tellerim yüzünden eğer hasta olursam, o saç tellerini tek tek yolacaktım ama şimdi kurutma makinasının sesine ve ağırlığına daha fazla dayanacak halim kalmamıştı.

Yattım. Hayatımda hiç bu kadar yumuşacık yatak özlemi çekmemiştim. Yatak çok güzeldi. *Utanmasan Instagram'a yataktan fotoğraf koyup, altına da "Yatak çok güzel, gelsene!" yazacaksın Naz.* Güzel fikirdi fakat

parmaklarımdan çıkanları gözlerimin görmüyor olduğu iddiasıyla yeniden Bora'nın öfkesine maruz kalmak istemiyordum. Bu sebeple, fotoğrafı Instagram'a koymak yerine Bora'ya gönderdim ve altına gerekli notu düştüm:

"Yatak çok güzel, gelsene!"

Geldi. Sanki bu mesajı bekliyormuşcasına, dört dakika on yedi saniye sonra Bora odaya geldi. Fakat odaya gelmesi yatağa gelmesi anlamına gelmiyordu. Önce yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu ve hemen ardından duşa girdi. Jakuzinin ıslak olmasıyla alakalı ne düşünüyordu acaba? *Bence o senin kadar takıntılı olmadığı için umursamamıştır Naz!* Sekiz dakika, on yedi saniye sonra beline sardığı havluyla, kaslarını sergileyerek önümden geçti ve giyinme odasına girdi. Üç dakika on beş saniye sonra, nihayet, altına giydiği siyah bir eşofman ve çıplak üstündeki kaslarıyla yatağa girdi.

Zaten güzel olan yatak şimdi daha da güzeldi.

"Doğru düzgün kurutmamışsın saçlarını." dedi, yumuşacık bir sesle. Sıkıntılı bir nefes verdim. Fotoğrafı Bora'ya atmak yerine Instagram'a koysaydım, böyle bir tepki almazdım muhtemelen. *Zaten kimse de yatağa gelemezdi Naz; kapıdan dönmek zorunda kalırlardı.* Hayat bu; belki de dönemeden can da verebilirlerdi; belli olmazdı. *Peki sana ne olurdu Naz?*

"Bir daha sakın bebek yapma fikrini aklına bile getirme. Ben doydum. Çocuk mocuk istemiyorum." dedim, sıkıntılı bir tavırla. "Kollarım ağrıyor. Her yerim ağrıyor. Spor falan da yapmayacağım. Yan gelip yatmak gibisi var mı ya?" diye devam ettim.

"Bir holdingim, yüzlerce paravan şirketim, üzerime olmayan biri legal, onlarca illegal, yüzlerce de onlara bağlı kumarhanelerim, bir o kadar düşmanım... Yetmezmişcesine her şeye karışmak isteyen akrabalarım, beni boğmak istercesine haddinden fazla sorumluluk sahibi olan çalışanlarım, bir tane şımarık kız kardeşim, bir tane tripkolik can dostum bir tane de deli olmasından gün geçtikçe daha

çok şüphelendiğim nişanlım var." dedi, memnunsuz bir ifadeyle. Tüm bunları söylerken tatlı tatlı kolumu ovması çok hoşuma gitmişti.

"Hı?" dedim, şaşkınlıkla.

"Kara, bir çeşit kimlik. Kimlikti ya da. Sana neden bana 'Kara' dediklerini anlatmayacağım ama Bora ve Kara gerçekten de farklılar. Ve daha evvel de dediğim gibi, Kara ile yaşamak zorundayız." dedi, ciddi bir ifadeyle. *Sana kendisini anlatıyor Naz!* "Senetler... Bora ve Kara arasında bir tür köprüydü başlarda." diye devam etti. Kollarımdaki ağrı dağılırken, Bora'nın parmaklarının sihirli olabileceğini düşünüyordum.

"Kumar oynayan herkesi senetle kendine mi borçlandırıyorsun?" diye sordum merakla. Parmak uçlarını saçlarımın arasında dolaştırmaya başladığında derin bir nefes aldı.

"Herkese senet yapıyorum ki herkes kendisini bir diğeriyle eşit sansın. Ve esas senetle kendilerini borçlandırdığım piyonlar, durumu bilhassa çakmasın." dedi, ciddi bir ifadeyle. Gecenin karası gözleri gözlerimin en içinden ayrılmıyordu.

"Kim onlar?" diye sordum.

"Mehmet'e karşı koz olarak kullanabileceğim güçte insanlar. O senetler, hepimizin can güvenliği aynı zamanda. Çoğu insanın bana devasa borcu var ve bu gün geçtikçe daha da artarak fantastik bir miktara dönüyor." dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Senetlerin tek amacı güvenlik mi?" diye sordum.

"Hayır. Aynı zamanda bazı aşağılık adamları bitirmek için de güçlü bir koz... Planımın en önemli parçası... Bir tür şantaj." dedi, tok bir sesle. "Ve sen bu konuda ne kadar az şey bilirsen, o kadar güvende olursun." diye devam etti.

"Peki bana neden senet yapmadın? Beni elinde tutmak için? En başında?" dedim. "Yani sürekli soruyorum ve cevap vermek istemiyorsun farkındayım ama... Merak ediyorum... Yani senin için büyük bir riskti bu..." dedim, mırıldanarak.

Yüzünde silik bir tebessüm oluştu ve dudaklarıma minicik bir öpücük kondurdu.

"Güvenmek istedim sana..." dedi, dudakları dudaklarıma değerken. "Güvenimi boşa çıkarmadığını da gördüm. Bana ihanet etmedin, ihanet etmeyi bile düşünmedin. Sözünün erisin ve bunu çok seviyorum..." dedi, yeniden gözlerimiz birbirini bulduğunda.

"Benim birisine ihanet etmem için çok geçerli bir sebep olması lazım ama sana asla ihanet etmem." dedim.

"Biliyorum kaçak olmayan sevgilim." dedi ve gülümsedi. "Bu kaçak sevgililiği unutmadım, alındım ama haberin olsun." diye devam etti, şakacı bir tavırla. Ben de gülümsedim.

"İllegal kumarhaneler... O gün gittiğimiz gibi hep böyle ev gibi mi?" dedim, merakla.

"Hayır." dedi. Derin bir nefes aldı. "At çiftlikleri... İnsanların üye oldukları dernekler... Bazı restoranlar, hatta bazı gece kulüpleri... Bunlar gizli kumarhanelere ev sahipliği yapıyor. Yılların düzeneği tabii bunlar. Merdiven altı yerler de var. Onların ise bambaşka bir amacı var. Yanımıza alacağımız adamları çoğunlukla öyle yerlerden seçiyoruz. Aslında bi nevi onları hayata kazandırıyoruz zira amaçsızca kumar oynayıp, karılarının, çocuklarının ya da anne ve babalarının rızıklarını dağıtıyorlar kumarda." dedi.

"Senden başka kumarhane mafyaları da var ama herhalde?" diye sordum, merakla.

"İllaki. Ama Kara'nın kumar dünyasındaki forsu bambaşka." dedi. Gözlerim kısıldığında, nasıl açıklayacağını düşünürcesine konuşmasına es vermişti. "Benimle gelişti babamın döneminden gelen devir... Bazı yazılı olmayan kurallarla, racon işi dedikleri saçma sapan sistemden sıyrıldı. Modernize oldu bir nevi... Böylece daha fazla insanı çektik. İnsanların statülerine göre, kumar oynadıkları mekanlar da farklı. Herkes her yere giremiyor. O yüzden insanlar kendilerini rahat hissedip, daha çok gelip, daha çok

borçlanıyorlar. Bu çark da tamamen planlarım doğrultusunda stratejik bir düzen." diye devam etti.

"Oxford'lu kumar mafyası, kumarhanelere İngiliz havası getirdi yani." dedim, gülerek.

"Yaaa!" dedi gülerek. "Hep bunu hayal etmiştim. Şimdi sayemde kumar oynanan yerlerde klasik müzik çalıyorlar." diye devam etti, dalga geçerek.

"Güzel fikirmiş ama!" dedim, şaşkınlıkla. "Keşke çalsaydı..." diye devam ettim.

"Var mı başka soru, kaçak olmayan sevgilim?" dedi, yüzünde asılı kalan gülümsemeyle.

"Benim sorum çok..." dedim, dudağımı ıslatarak. "Ama sen anlat... Sen ne anlatmak istiyorsan, onu anlat. Ben sormayacağım." diye devam ettim.

"Gökhan'ın boşluğunu doldurmak için daha çok çalışmam gerekecek." dedi. Yüzü ifadesiz bir hâle bürünmüştü.

"Gökhan senden ayrılmak istemiyor sevgilim." dedim, dan diye. Bora'nın bakışları saçlarıma çevrildi ve yine saçlarımla oynamaya başladı. Beni kendine doğru çekti ve başımı göğsüne yasladı. "Kara... Yani sen... Bitince bir kere, bittiğini söyleyince ya da birisine, geri dönüşü yokmuş... Ama çok üzülüyor. Sen de üzülüyorsun..." dedim, kısık bir sesle. Yutkunma ihtiyacı hissetmiştim. "Abisiyle ne sorunu var ben bilmiyorum tabii ama demek ki önemliymiş işte..." dedim. Bora'nın parmak uçları saçlarımın arasında dolaşmaya devam ediyordu. "Yok sayamaz mısın olanları bu seferlik... O senin kardeşin." dedim, zor çıkan bir sesle. Saçlarımın arasında dolaşan parmak uçları durdu.

"Uyuyalım mı artık?" diye sordu ve saçlarımın arasına küçücük bir öpücük bıraktı.

"O seni... Senin sevmediğin birisiyle çalışmaya mahkum etseydi sen de aynı şekilde davranırdın belki. Yanılt onları... Kara'nın gücü kardeşine bile geçer mi gerçekten? Begüm çok üzerine geldi tamam ama Gökhan sana bir şey yapmadı ki..." dedim. Saçlarımın arasında donakalan parmak uçları

yeniden hareket etmeye başladı. Kalbi beş yüz yetmiş iki kere atmıştı.

♠

171 Gün Önce...

"Oğlum dur!" diye, kahkahalarının arasında çıkıştı Bora, Noir'a. Birlikte çimenlerde yuvarlanıyorlardı. Garajın arkasındaki küçük göletin oradaydık, saat sekize sekiz vardı.

"Çok acıktım ben." dedim, yerimden kalkarken. Noir, Bora'nın üzerine çıkmış, suratını yalıyordu.

"Dur bak, anne acıkmış! Haydi gel yemek yiyelim beraber." dedi, bir kahkaha daha attıktan sonra. Beni, Noir'ın annesi mi ilan etmişti? Noir, anlamış gibi Bora'nın üzerinden çekildiğinde, Bora da ayağa kalktı. "Zaten sabahın köründe üst kata çıkıp havlayarak uyandırdın anneyi... Vallahi aç bırakırsak bir de hiç çekilmez tüm gün." diye devam etti. Ben ise şaşkınlıktan olduğum yere çivilenmiş ve asla bir tepki veremiyordum. "Sen Sevim Hanım'a söyle, sofrayı hazırlasın sevgilim. Ben bir duş alayım." dedi Bora. Kafamı, "Tamam." anlamında salladığımda, Noir'la beni yalnız bırakarak, eve doğru yürümeye başlamıştı.

"Gel oğlum." dedim, Noir'a. Benimle yan yana yürüyordu. İçeriye gireceğimiz sırada, koşar adımlarla Gökhan yanımıza yaklaştı.

"Kara nerede?" diye sordu Gökhan, nefes nefeseydi.

"Banyoya girdi?" dedim, şaşkınlıkla.

"Öff Hande beni yolacak, çok geç kaldım!" dedi, hayıflanarak. "Şu senetleri bugün evden çıkarmamız lazım, daha onları alıp kumarhaneye götüreceğim." dedi, göz devirerek. "Sonra da Hande'yi işe bırakacağım. Kıza kahvaltı sözü verdim." diye devam etti.

"Senin de işin çok zor tabii." dedim, alaylı bir ifadeyle. Gökhan, yanağımdan bir makas aldığında yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Her eve bir ben lazım tatlım." dedi Gökhan, aynı tuhaf ifadesiyle. *Sanırım böbürleniyor Naz.* Gökhan'ın bu tavrı

karşısında küçük bir kahkaha atmıştım. Birlikte salona indiğimizde, verandaya çıktık.

♠

"Hoş geldin." dedi Bora, verandaya çıktığında. Birkaç adım atarak bize doğru yaklaştı ve yanıma oturdu. Oturduğunda, Gökhan'a da göz kırpmıştı. *N'oluyor Naz?*

"Hoş buldum." dedi Gökhan, Bora'ya. Yüzünde buruk bir gülümseme vardı. Bora, bir kolunu omzuma yerleştirdi ve beni kendisine doğru çekti. "Senetleri almaya geldim, acelem var." diye devam etti Gökhan.

"Kahvaltı yapacağız, kal bizimle." dedi Bora, Gökhan'a. Gökhan'ın gözleri şaşkınlıkla kısıldı. *Senin de Gökhan'dan farkın yok Naz. Bora'ya dün gece dediklerin işlemiş mi dersin?*

"Olmaz. Yani Hande'ye sözüm var." dedi Gökhan, tereddütlü bir ifadeyle. "Ama sizle kahvaltı yaptığım aramızda bir sır olarak kalırsa şayet..." diye devam etti.

"Olmaz. Git o zaman." dedi Bora, samimi bir ifadeyle.

"Yok yok. Kalayım." dedi Gökhan.

"Git oğlum kıza söz verdiysen." dedi Bora, şaşkınlıkla. *Gökhan aptal oldu tabii Naz ama Kara'ya nazın çok da geçmiyor değil; haberin olsun.*

♠

Sofraya oturmuş ve kıtlıktan çıkmış gibi kahvaltı yapıyorduk. *Yani, sadece Gökhan ve sen öylesiniz Naz.* Bora, her zamanki gibi, yemek yerken bile asaletini koruyordu elbette.

"Vörcön mö sönötlörö?" dedi Gökhan. Demeye çalıştı ya da. Gülerken, boğulacaktım neredeyse.

"Oğlum hem geç kaldım diyorsun... Hem de aç gibi yiyorsun! Sofraya oturmadan dedim ben sana... Al ve git diye." dedi Bora. Ağzına küçücük bir lokma atmıştı.

"Ne var yani ben yerken, sen getirseydin senetleri?" dedi Gökhan. Ve ardından ağzına kocaman bir lokma attı. Bora, dudaklarını araladığı sırada telefonu çalmıştı.

"Efendim?" dedi Bora, kulağına götürdüğü telefonun ucundaki kişiye. Sesi tok çıkmıştı. "Eceline susadın herhalde?" dedi ardından, alaycı bir ifadeyle. Yavaş yavaş sinirlenmeye başladığını en çok çenesi belli ediyordu. Gökhan'ın da benim de bakışlarımız Bora'ya dikkat kesilmişti. Ve sanırım ikimiz de doymuştuk. "Senin ecdadını sikerim Caner Kozan! Ne saçmalıyorsun lan sen?" dedi Bora. Sesinde öfkeden başka hiçbir şey yoktu. "Ulan..." dedi Bora ve ardından telefonu sertçe masaya vurdu.

"N'oluyor?" dedi Gökhan, şaşkın bir ifadeyle.

"Senetlerinin bende olmadığını söylüyor." dedi Bora, derin bir nefes alarak. Gökhan, tüm salonu inletmeye yetecek bir kahkaha attı.

"Kendim saydım onun senetlerini. 68 milyon dolar ve hepsi dosyada..." dedi Gökhan ve ardından ağzına bir salamın tamamını sıkıştırdı.

"Gökhan, 'Senetlerin koyduğun yerde olmadığını gördüğünde, beni bu numaradan ara... Sana haini söyleyeyim.' dedi, salak mı bu herif?" diye sordu Bora. Sesi, biraz evvelkine nazaran daha sakindi.

"Ha gardeş deseydin sen de." dedi Gökhan. Bora ile birkaç saniye bakıştılar. "İyi gidip bakalım amına koyayım! Herif kahvaltımı ille boğazıma dizecek." dedi Gökhan, mırıldanarak. Bora'nın gözleri beni bulduğunda derin bir nefes aldı ve birlikte sofradan kalktılar.

♠

"SELİM!" diye bağırdı Bora, altı dakika, on yedi saniye sonra. Çalışma odasından sesi buraya kadar gelmişti. Merdivenlerden gelen ayak sesleri gitgide artıyordu. Bora önümden hızlıca ve öfkeyle geçip verandaya çıktı. Ardından Selim ve Özgür de önümden geçerek verandaya çıkmıştı. Gökhan ise salonda volta atarak telefonda konuşuyordu.

"Tüm kamera kayıtlarını istiyorum. Bu evdeki kasanın kaçta açılıp kaçta kapandığına dair tüm listeyi istiyorum! Hemen!" dedi Gökhan, telefondaki kişiye. Yerimden kalkıp

verandaya çıktım ve kapının yanında öylece durup Bora'yı izlemeye başladım.

"ULAN BU EVDEN BİRİSİ O SENETLERİ NASIL ÇIKARTABİLİR?!" diye bağırdı Bora. Havuz başındalardı. Özgür ve Selim, başlarını yere eğmişler, ellerini önlerinde bağlamışlardı. Konuşmak bir yana, kıpırdayamıyorlardı bile. "ULAN UYUYOR MUSUNUZ SİZ?!" diye bir kez daha bağırdı Bora. Özgür'e bağırmasına üzülmem normal miydi? *Saçmalama Naz!*

"Kara!" dedi Gökhan, hızlıca verandaya çıkmıştı. Bora, Gökhan'a bakmak için arkasını döndüğünde, göz göze gelmiştik. Başıyla, "Gel." anlamında işaret yaptı bana ve koltuklara yürümeye başladı.

"HİÇBİRİNİZİ GÖZÜM GÖRMESİN!" diye bağırdı Bora, arkası Selim ve Özgür'e dönük bir şekilde. Koltuğa oturduğunda, yanına oturmuştum.

"Ara şu herifi..." dedi Gökhan, karşımızdaki koltuğa oturur oturmaz. Bora, Gökhan'ın suratına bomboş bakıyordu. "Lan ara şu herifi!" dedi, bir kez daha Gökhan. Bora çenesini ovuyor ve sol dizini fazlaca sallayarak aramayacağını belli etmek istercesine Gökhan'a bakmaya devam ediyordu. "Lanet olsun! En azından Aydın'ı ara." dedi Gökhan.

"Aydın'la senetlerle alakalı konuşmadık hiç." dedi Bora, ciddi bir ifadeyle. "Tek odağımız Mehmet onunla." diye devam etti. Ne sesinde ne de yüzünde ciddiyet ve gerginlikten başka ifade yoktu.

"Tamam ben arıyorum Caner'i... Ver telefonunu." dedi Gökhan. Bora, hiç düşünmeden telefonunu Gökhan'a uzattı. Gökhan, bir numarayı tuşlayıp telefonu hoparlöre almıştı. Bora'nın kolları, bedenimi sımsıkı sarmaladı. Saçlarımın kokusunu içine çektiğini hissetmiştim. Sakinleşmek istiyordu. En çok sakin kalmaya ihtiyacı vardı; hissediyordum.

"Geç kaldın aramak için Kara...bey..." dedi Caner ve alaylı bir kahkaha attı. Bora, Caner'in sesini duyduğunda bana

daha sıkı sarılmıştı. Tahammülsüzdü. Açıkçası benim de ondan pek bir farkım yoktu.

"68 milyon dolar için ne taklalar attın, anlat bakalım." dedi Gökhan. Öfkeliydi ama bu sesine çok fazla yansımıyordu. Daha çok aşağılayıcı bir ifade yerleştiriyordu sesine. "70 yaptım onu, bilgin olsun." diye devam etti.

"Ooo yardakçı! Bora Bey'ler, yiğitliklerine bok sürdüremediler demek ki..." dedi Caner. Ve bir kahkaha daha attı. Bora'nın vücudundaki gerginlik bana kadar geçiyordu. Gökhan'ın beni kumarhaneye zorla götürdüğü akşam, Caner'in en önemli piyonları olduğunu öğrenmiştim. Belli ki sorun şu an çok büyüktü. *Can güvenliği kısmına değinmek bile istemiyorum Naz!*

"Konuşacak mısın yoksa girdiğin delikte seni bulup, ben mi konuşturayım?" dedi Gökhan, öfkeyle.

"Tamam tamam... Sakin ol yardakçı... Anlatayım ben... Aslında çok kolay oldu..." dedi Caner, yavaş yavaş konuşarak. Bora, benden biraz ayrılıp bir sigara yakmıştı. Boşta kalan eline elimi uzattığımda, gözleri beni buldu. Orada gördüğüm ifadenin anlamını bilmiyordum ama kendini çok zor tuttuğu her halinden belliydi.

"Uğraştıracaksın illa... Kırk yılda bir adam oldun da... Bir iş mi becerdin lan? Baban seninle gurur duyacak." dedi Gökhan.

"Vallahi olayın gurur kaynağı ben olsam keşke. Ama ne yazık ki... Utanıyorum bundan. Senetleri ben ele geçiremedim. Elalem Amerika'dan senetlere uzandı ama ben buradan uzanamadım." dedi Caner ve bir kahkaha daha attı.

"Ne saçmalıyorsun?" dedi Gökhan, kafasını iki yana sallamıştı. Gözleri, Caner'in bomboş konuştuğunu Bora'ya anlatmaya çalışıyordu sanki.

"Anıl Nacar..." dedi Caner. Elindeki telefon, sesini, ses enerjisinden önce mekanik enerjiye, daha sonra elektrik enerjisine çevirip bakır teller üzerinden santral merkezine,

radyo frekanslarını kullanarak baz istasyonlarına aktarmış ve milisaniyeler içinde bize ulaştırmıştı.

Fakat Caner'in kurduğu cümlelerin beynimin algı duvarlarından geçişi konusunda her zaman bir sorun yaşayacağıma artık ikna olmuştum.

62.Bölüm

"Tamam ben arıyorum Caner'i... Ver telefonunu." dedi Gökhan. Bora, hiç düşünmeden telefonunu Gökhan'a uzattı. Gökhan, bir numarayı tuşlayıp telefonu hoparlöre almıştı. Bora'nın kolları, bedenimi sımsıkı sarmaladı. Saçlarımın kokusunu içine çektiğini hissetmiştim. Sakinleşmek istiyordu. En çok sakin kalmaya ihtiyacı vardı; hissediyordum.

"Geç kaldın aramak için Kara...bey..." dedi Caner ve alaylı bir kahkaha attı. Bora, Caner'in sesini duyduğunda bana daha sıkı sarılmıştı. Tahammülsüzdü. Açıkçası benim de ondan pek bir farkım yoktu.

"68 milyon dolar için ne taklalar attın, anlat bakalım." dedi Gökhan. Öfkeliydi ama bu sesine çok fazla yansımıyordu. Daha çok aşağılayıcı bir ifade yerleştiriyordu sesine. "70 yaptım onu, bilgin olsun." diye devam etti.

"Ooo yardakçı! Bora Bey'ler, yiğitliklerine bok sürdüremediler demek ki..." dedi Caner. Ve bir kahkaha daha attı. Bora'nın vücudundaki gerginlik bana kadar geçiyordu. Gökhan'ın beni kumarhaneye zorla götürdüğü akşam, Caner'in en önemli piyonları olduğunu öğrenmiştim. Belli ki sorun şu an çok büyüktü. *Can güvenliği kısmına değinmek bile istemiyorum Naz!*

"Konuşacak mısın yoksa girdiğin delikte seni bulup, ben mi konuşturayım?" dedi Gökhan, öfkeyle.

"Tamam tamam... Sakin ol yardakçı... Anlatayım ben... Aslında çok kolay oldu..." dedi Caner, yavaş yavaş konuşarak. Bora, benden biraz ayrılıp bir sigara yakmıştı. Boşta kalan eline elimi uzattığımda, gözleri beni buldu.

Orada gördüğüm ifadenin anlamını bilmiyordum ama kendini çok zor tuttuğu her halinden belliydi.

"Uğraştıracaksın illa... Kırk yılda bir adam oldun da... Bir iş mi becerdin lan? Baban seninle gurur duyacak." dedi Gökhan.

"Vallahi olayın gurur kaynağı ben olsam keşke. Ama ne yazık ki... Utanıyorum bundan. Senetleri ben ele geçiremedim. Elalem Amerika'dan senetlere uzandı ama ben buradan uzanamadım." dedi Caner ve bir kahkaha daha attı.

"Ne saçmalıyorsun?" dedi Gökhan, kafasını iki yana sallamıştı. Gözleri, Caner'in bomboş konuştuğunu Bora'ya anlatmaya çalışıyordu sanki.

"Anıl Nacar..." dedi Caner. Elindeki telefon, sesini, ses enerjisinden önce mekanik enerjiye, daha sonra elektrik enerjisine çevirip bakır teller üzerinden santral merkezine, radyo frekanslarını kullanarak baz istasyonlarına aktarmış ve milisaniyeler içinde bize ulaştırmıştı.

Fakat Caner'in kurduğu cümlelerin beynimin algı duvarlarından geçişi konusunda her zaman bir sorun yaşayacağıma artık ikna olmuştum.

Bora ve Gökhan'ın gözleri önce birbirlerini buldu; ardından bana çevrildi. Ben ise "Anıl Nacar" ismini ilk kez duymuş kadar anlamsız bakıyordum onlara.

"Ve sessizlik olur..." dedi Caner. Bu sefer tonlaması oldukça ciddiydi.

"Anıl Nacar kim?" diye sordu Gökhan, hızla. Öyle bir ifadeyle sormuştu ki, bu ismi ilk kez duyduğuna ben bile inanmıştım. Bora'nın bakışları, Gökhan'ın tekrar konuşmasıyla benim üzerimden ayrılmıştı.

"Sizi beş milyona satan düşmanınız... Tabii benim can dostum." dedi, Caner. Bu, abartısız bir şekilde, bu zamana dek duyduğum en saçma şeydi. Anıl böyle bir şeyi asla yapmazdı.

"Saçma." dedi Gökhan, sersemlemiş bir biçimde. O da benim gibi düşünüyordu. Caner alaylı ve amacına ulaşmış

bir kahkaha attı. Sonrasında ise telefon kapandı. Gökhan, suratına kapatılan çağrıyı önemsemeden, elindeki telefonu ağır hareketlerle sehpanın üzerine koydu.

"Anıl'ın böyle bir şeyi yapmayacağı konusunda hemfikiriz. Peki hain kim?" dedim, kapanan telefonun hemen ardından. Bora'nın bakışları bir kez daha bana çevrildi.

"Hiç kimse hakkında, bu kadar kesin ve kendinden emin hükümler verme erkenden." dedi Bora. Kelimeler, dudaklarının arasından bir öğüt niteliğinde dökülüyordu. Bakışlarında hiçbir ifade yoktu fakat ihanete uğramış ve önemli bir piyonuna yaptığı senetler elinden alınmış bir adama göre fazla durgundu.

"24 senedir tanıdığım Anıl'dan bahsediyoruz, bence erken bir hüküm değil. Adam satmaz o. Hırsızlık yapmaz." dedim, kendimden emin bir şekilde. Bora'nın bakışları yüzümde üç saniye kadar daha oyalandıktan sonra Gökhan'a çevrildi.

"Gökhan... Seren'de Anıl Nacar'ın hesap bilgileri var. Bankayla iletişime geç. Hesap hareketlerini görelim." dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Anıl, Bora'nın askerlik arkadaşı değildi; fakat "Anıl Nacar" çok soğuk durmuştu sesinde. "*Elalemin herifi" olmasından çok daha iyidir yine de Naz!* Sanırım zoruma giden, Anıl'ın hesap hareketlerini inceletecek olmasıydı. Bu istediği etik değildi; yasal hiç değildi. Ama Caner Kozan, bunların bir öneminin olmadığı yere getirmişti bizi.

"Seren'e tüm hesaplarına erişimimi açması konusunda talimatı senden aldığımı da söylüyorum?" dedi Gökhan, soru sorarcasına. Bora, bir sigara yakarken, konuşmak yerine kafasını Gökhan'a "Tamam." dercesine, hafifçe sallamakla yetinmişti. Gökhan hızlı adımlarla yanımızdan ayrıldı.

"Anıl'ı arayacağım." dedim.

"Senin bu işin dışında kalman daha sağlıklı." dedi Bora. Bakışları beni hiç bulmamış ve havuzda takılı kaldığı herhangi bir noktadan çevrilmemişti. "Ne olursa olsun, senin karışmanı istemiyorum." diye devam etti.

İçimde bir yerlerde, küçük bir korku küresi parlak ışığıyla dikkatimi üzerine çekti. "Ne olabilir ki?" diye düşünecek değildim; olabilecek çok şey vardı. Bora'nın yapabilecekleri sınırsız olmasa bile, Anıl'ın sınırlarını aşardı fakat Anıl asla ama asla Caner Kozan'la iş birliği yapmış olamazdı.

"Sen onun hayatını kurtardın... O, sana ihanet etmez. Bana da etmez. Bana güven... Ama aklında tereddütlü bir şey kalmasın. İncelesinler tabii hesap hareketlerini." dedim. Sesimde ya da yüzümde daha çok merak vardı. Onun aklından neler geçtiğinin merakıydı buydu. Fakat çözümleyemiyordum.

Başımı omzuna yasladım. Eli kollarımda kendilerine yer buldu. Parmak uçlarını yavaşça hareket ettiriyor ve sanki kollarıma düşüncelerini yazıyordu. Yedi dakika, on sekiz saniye sonra, dövmemin üzerine bir öpücük kondurdu. Sevim Hanım'ın ayak seslerini duyduğumda, Bora'nın omzundan başımı kaldırdım.

"Teşekkürler." dedim, kısık bir sesle. Ve tepsiden kahvelerimizi alıp sehpanın üzerine koydum. Bora, eğildi ve kahvesinden büyük bir yudum aldı. Yeniden bir sigara yaktı ve bakışlarını bana sabitledi.

"Kendisine yardım edeni söylemesi çok saçma." dedi. Sesinde, ilk kez tanıştığım bir tonlama vardı. Emin değildi ama emin olmak istiyordu. Düşüncelerinde haklı olmak istiyordu; ki haklıydı da. Gülümsedim. Belli belirsiz bir karşılık verdi gülümsememe ve ardından bakışlarını yeniden havuza çevirdi. On yedi dakika, on dört saniye boyunca ifadesiz bir şekilde havuza kilitlenişini ve büyük ama seyrek yudumlarla kahvesini içmeye devam edişini izledim.

"Bora!" dedi Gökhan. İçine daldığı düşüncelerden ancak Gökhan'ın sesiyle sıyrılabilmişti Bora. Bakışlarını Gökhan'a çevirmekle yetindi. Gökhan, karşımıza oturduğunda gözleri önce bana takıldı fakat sonrasında hemen Bora'ya çevrildi. "Anıl Nacar'ın hesabına, Caner Kozan'dan 5 Milyon Lira yatırılmış." dedi Gökhan, endişeli bir tonlamayla.

"Ne zaman?" diye sordu Bora. Ben şaşkınlıktan ne tepki vereceğimi bilemezken, Bora duyduğu şeye asla şaşırmamıştı.

"Çarşamba günü." dedi Gökhan. Bora'nın öfkesizliğine karşı daha rahatlamış bir hâli vardı. "Anıl'ın hesabından da paranın bir kısmı, para yatar yatmaz çekilmiş..." diye devam etti. "Bugün de birazı daha çekilmiş. Ama 5 Milyon'un yanında çok küçük meblağlar..." dedi.

"Ne demek bu?" diye sordum Gökhan'a, ters bir tavırla. Bora'nın ifadesiz bakışları bana çevrildi. Kaç saniye geçtiğini bilmiyordum ama sadece gözlerine bakıyor ve okyanusun karanlığında çaresizce yüzüyordum. Gökhan, boğazını temizlediğinde aniden yüzeye çıktım.

"Kara, bu Anıl işi benim de pek kafama yatmıyor... Adam Amerika'dan kasayı açamayacağına göre? Caner'in bir tuzağı bu." dedi Gökhan. Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrildi.

"EVET!" diye bağırdım, ferah bir ifadeyle. Bana yer yüzündeki tüm formülleri verseler de Anıl'ın masum olduğunun ispatlanmasından daha değerli olamazdı şu an. "Beynim durdu, bunu hiç düşünmedim bile!" dedim, hızlıca. "Sonuçta Anıl burada olsaydı bile, kasanın şifresini bilmiyordu ki..." diye devam ettim. Gökhan bana buruk bir tebessüm gönderirken, yeniden bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Kasanın şifresini sadece Bora ve ben biliyoruz." dedim. Gökhan'ın da Bora'nın da bakışları ağzımdan çıkan cümlelerle bana çevrilmişti; ikisi de oldukça şaşkındılar.

"Sen kasanın şifresini biliyor musun?" diye sordu Gökhan, hayrete düşmüş bir tonlamayla.

"Evet." dedim. Gökhan, boğazını temizleyerek yerinden kalktı. Bora, iki eliyle yüzünü kapattı ve parmak uçlarıyla alnını sıvazlamaya başladı. Gökhan'ın gözleri ise gözlerime sabitlenmişti. Gözlerimde bir cevap arıyordu. Gözlerimde, hainin ben olmadığımın cevabını arıyordu.

"Bana öyle bakma Gökhan... Ben yapmadım." dedim, kısık bir sesle.

"Elbette yapmadın. Sadece çok can sıkıcı bir hâl almasından endişeleniyorum mevzunun..." dedi Gökhan. Bir süre daha bana baktıktan sonra göz kırptı ve hızlı adımlarla bahçenin içinde kayboldu. Bora ise hâlâ alnını sıvazlıyarak, sanki, kafasındaki tüm düşünceleri parçalamaya çalışıyordu.

Kasanın şifresini biliyor olmam, beni de Gökhan için olağan şüpheli ilan ediyordu.

"Nazlı..." dedi Bora, bir müddet sonra.

"Efendim?" dedim, düz bir sesle. Bora, sıkıntılı bir nefes verdi.

"Sana bir kere soracağım." dedi, ifadesiz gözleri gözlerime değdiğinde. "Hayatıyla alakalı bir tehdit alsan... Yapar mıydın?" diye devam etti, oldukça meraklı bir ifadeyle.

"Anlamadım." dedim. Aslında anlamadığım Bora'nın dediği şey değil; Bora için de olağan şüpheli olmamdı.

"Anıl'ın öleceğini düşünsen... Seni tehdit etseler Nazlı?" dedi. Bu bir soruydu ve o, bunu sormaktan rahatsız oluyordu. Çünkü Bora, "hain" damgası yakıştıramayacak kadar bana güveniyordu.

"Sana söylerdim." dedim, hiç düşünmeden. Kapkara gözleri gözlerimi hedef almıştı ama ruhuma baktığını hissediyordum. Yüzüne yayılan silik bir gülümsemeyle beraber kafasını çevirdi. Derin bir nefes aldı. Ayağa kalktı. Sırtını bana döndü ve birkaç adım attı. Ellerini beline yerleştirmişti. Başını geriye attı, önüne aldı. Sonra sağa ve sola yatırdı. Sıkıntılı bir nefes daha verdi. Aklına hücum eden her ne ise onu oldukça geriyordu ve Bora kendi aklının okunmazlıklarıyla cebelleşiyordu. Noir'in oyuncağına tekme attığında, oyuncak havuza fırladı.

"Nereden biliyorsun onun yapmadığını? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu, ifadesiz bir sesle. Sırtı hâlâ bana dönüktü. Bir zamanlar ben ona, *Anıl'a* aşık olmuştum. Bu bile, emin olmam için yeterdi. Anıl belki beni sevmemişti, belki beni üzmüştü de zaman zaman; ama bu hayatta en çok onun sağlam karakterini sevmiştim. Anıl, adam satmazdı.

"Onu tanıyorum... Ona güveniyorum..." dedim. Gözleri gözlerimi buldu yeniden. Orada hiçbir ifade yoktu. Bu olanlara bir anlam veremiyor ve nasıl davranması gerektiğini kendisi de bilmiyordu. Benim sözüme güvenip güvenmediğini bilmiyordum. Hâlâ burada olduğuna ve hiçbir şey de yapmadığına göre, duyduklarından emin olmadan bir adım atmayacağından emin olmuştum. *Bora o Naz; ön yargılı davranmaz.*

Bana tekrar sırtını döndü. Ellerini cebine soktu ve öylece, hareketsiz bir şekilde havuz başında durdu. Saniyeler dakikaları kovalıyor ve zaman hiç geçmiyormuş gibi geliyordu. Ve ben, belki de hayatımda ilk kez tam olarak geçen zamanı gerçekten de kestiremiyordum. Özgür, küçük adımlarla, çekinerek Bora'ya doğru yaklaştığında, ela gözlerindeki hüzün dikkatimi çekmişti.

"Bora Bey..." dedi Özgür. Bora'nın bakışları Özgür'e çevrildi. "Kasanız en son çarşamba günü açılmış efendim. Şimdi güvenlik şirketinden bilgiler geldi... Sabah, 10:17'de." dedi Özgür ve başını önüne eğdi. O kasayı ben açmıştım. Formüllerimin olduğu dosyayı almak için, o kasayı ben açmıştım.

"Ben açtım Bora." dedim, ayağa kalktığımda. Bora, gözlerini Özgür'den çekerek bana çevirdi.

"Kasanın şifresini senden başka bilen birisi zaten yok Nazlı." dedi, ifadesiz bir sesle. Aynı sesi gibi, bakışları da ifadesizdi hâlâ.

"Dosyamı aldım içinden. Sonra da koydum hatta. Kasa biraz açık kaldı. Elif'le karşılaşmamak için, senin odanda durdum, evden çıkmadan evvel." dedim, kendimden emin bir sesle.

"Size bir şey söylemem lazım Bora Bey." dedi Özgür, çekinceli bir tavırla. "Bilmeniz için..." diye devam etti. Bora'nın Özgür'e çevrilen bakışları biraz kısılmıştı. "Nazlı Hanım, çarşamba günü postaneye uğradı." diye devam etti Özgür.

"Evet?" dedim, Özgür'e terslenerek. "Uğradım evet!" diye devam ettim. Özgür'ün bakışları bana asla çevrilmiyordu ama Bora'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Ne ima etmeye çalışıyorsan, açıkça söyle Özgür!" dedim, sert bir ifadeyle.

"Sadece bilmeniz için söyledim efendim. Ortada Caner Kozan'a gönderilmiş bir senet varsa şayet...diye..." dedi Özgür, bakışlarını asla Bora'dan ayırmadan. Beni muhatap bile almıyordu kendisine.

"Ben postaneye gittim." dedim, Bora'ya dönerek. Özgür'e öfkelenmiştim ama bakışlarımın Bora'nın kapkara gözlere değmesiyle, sesim yumuşacık çıkmıştı. "Hande'nin kirasını yatırdım çünkü. Benden rica etti." diye devam ettim.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun Özgür." dedi Bora, otoriter bir sesle. Özgür'e dönmüştü. Özgür'ün, istemsiz olduğunu sandığım bir şekilde gözleri gözlerimi buldu. Gözlerinde, kendi ölüm fermanımı gördüğümü zannetmem, psikolojimin iyice bozulmaya başladığının bir işareti olmalıydı. Tekrar Bora'ya çevirdi bakışlarını.

"Hayır Özgür." dedi Bora, kısık bir sesle. *Neye hayır dedi Naz?* "Bildiğiniz usulden halledin." diye devam etti, daha yüksek çıkan bir sesle. *Sana güvenmiyor mu Naz?* Bilmiyordum.

Özgür, Bora'nın bakışlarıyla verdiği izin üzerine, koşar adımlarla bahçeden uzaklaşırken; Bora, küçük adımlarla verandadaki masaya doğru ilerledi ve sandalyelerden birisine güçlü bir tekme attı. *Eğer sana güvenmiyorsa da, bu durumdan hoşnut olmadığı kesin Naz.* Öylece durmuş ve onu izliyordum. Sandalyelerden başka birisine oturdu ve dümdüz karşısına bakmaya başladı. Bakış açısına girmeye aldırmadan, koltuklara doğru yeniden ilerledim ve ben de oturdum. Paketten bir sigaraya uzandım; parmaklarım titriyordu.

İnsan, dünyaya bir kez geliyordu; mezar taşındaki iki tarih arasına koskoca bir yaşam sığdırıyordu. O yaşamda, yanında olacak ve ona eşlik edecek kişileri kendisi seçiyordu. Ben, 8

Mart akşamı, sekiz ay dolduğunda yurtdışına gideceğimi öğrendiğimde, kısıtlı bir seçim hakkına sahip olmuştum. Şimdi tanıdığım, şu an hayatımda olan hiç kimseyi görmemeyi ama sonrasında yine, yeni yeni insanlarla sıfırdan bir hayata başlamayı kabul etmiştim. Bu, ölmekten çok daha iyi olan bir seçenekti.

Sonra olmaması gereken bir şey olmuştu... Aşk.

Fakat belki bununla beraber, belki aşktan da evvel, iki insan arasında olması gereken, aşktan daha bağlayıcı bir duygu vardı: güven.

"Sana söylerdim." dedim, bir kez daha. Gözlerimi Bora'ya değdirmemiş, ben de dümdüz kendi karşıma, *havuza* bakıyordum. "Anıl'ın hayatını kurtarmak için casinoya girmiş olabilirim ama aynı şey değil... Eğer sorduğun gibi bir şey olsaydı, ben sana söylerdim." dedim. Hiçbir cevap alamadığımda, bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Bana bakıyordu. Gözlerinde okunabilir, anlaşılabilir, umut edilebilir ya da tutunulabilir hiçbir şey yoktu. İfadeden yoksun kara gözleri, beni daha evvel hiç bu kadar rahatsız etmemişti. Sakindi. Çok fazla sakindi.

Fırtına öncesi sessizlikti bu sanki; öyle bir bora oluşacaktı ki, bütün dünyam yerle bir olacaktı.

Sekiz aylık bir anlaşmayı dahi sözlü bir şekilde yapmıştı Bora benimle. Daha beni hiç tanımadan, hesabıma Anıl'ın Amerika'ya gidiş ve tedavi işlemleri için çok yüklü bir para yatırtmış ama karşılığında bana senet yapmamıştı. Bora, en başından beri bana güvenmeyi seçmişti. Aşık olmadan evvel, belki de güvenmişti bana. Üstelik, gölgesine bile güvenmiyorken bana güvenmişti. Yine güvenmek zorundaydı. Çünkü bugün geldiğimiz noktada, onun oyun arkadaşı değil; yol arkadaşıydım.

"Abi, müsaade var mı?" diye sordu, Selim. Müştemilatın bahçeye bağlandığı yerden gelmiş olmalıydı; havuzun hemen başında duruyordu. Bora, ayağa kalktı ve koltuklara doğru yaklaştı. Sigara paketine uzandı, bir tane sigarayı aldı

ve dudaklarına götürdü. Cebinden çıkarttığı çakmakla sigarayı yaktı ve çakmağı elinde döndürmeye başladı.

"Söyle!" dedi Bora. Sesi sert çıkmıştı. Bakışları ise Selim'in yüzünden ayrılmıyordu.

"Nazlı Hanım, bu hafta bir kez, cep telefonundan Anıl Nacar'la görüşmüş." dedi Selim.

"Salı..." dedi Bora, Selim'e. Zaten Bora bunu biliyordu. Bu benim sakladığım ya da gizli tuttuğum bir şey değildi.

"Evet abi..." dedi Selim, çekinceli bir ifadeyle.

"Ve?" dedi Bora, tok çıkan bir sesle. Selim'in çekinceli bakışlarını tanıyor olmalıydı; söyleyemediği bir şey olduğunu, o anlamış olmalıydı.

"Ev telefonundan Anıl Nacar'ın cep telefonu ile de görüşülmüş aynı gün. Kayıt silinmemiş." dedi Selim. Bora'nın, hâlâ Selim'in üzerinde olan bakışlarına yerleşen öfkeyi gördüm önce. Ardından başıyla, "Git." anlamına geldiğini sandığım bir işaret yaptı.

"Ben konuşmadım ev telefonundan kimseyle." dedim, kısık çıkan bir sesle. Bora, gözlerini sıkıca yumdu. Avucundaki çakmağı tüm gücüyle sıkıyordu. "Elif aradığında bu evde bir ev telefonu olduğunu fark ettim ben." dedim, telaşla. Cevap vermemesine ve avucunda artık fazlasıyla güç uygulayarak çakmağı sıkmasına daha fazla dayanamadım. "Bora?" dedim, saniyeler sonrasında. Sesimi duymasıyla, metal çakmağı salonla verandayı ayıran cama doğru fırlattı. Korkuyla gözlerimi kapattım.

"Efendim?" dedi, tepkisine tezat derecede ifadesiz ve kısık bir ses tonuyla. Bu kadar sakin bir şekilde konuştuğunu duyduğumda, gözlerim aniden fal taşı gibi açılmıştı. Bakışlarında ise aynı sesi gibi hiçbir ifade yoktu. Koltuğa oturdu ve arkasına yaslandı. Bacak bacak üstüne atarken, kafasını da geriye doğru yaslamıştı. Saniyeler dakikaları kovalamaya devam ederken, gözümü bile kırpmadan ona bakıyordum.

"Ne düşünüyorsun? Benden mi şüpheleniyorsun?" dedim, endişe dolu bir ses tonuyla. En sonunda konuşacak cesareti

bulmuştum kendimde. Kafasını kaldırarak gözlerini gözlerime sabitledi. Gözleri kısılmıştı. Bir süre yüzüme bakmaya devam etti. "Eğer sen... Her duyduğuna sorgulamadan inanan bir insan olsaydın... Ben bugün yaşamıyor olurdum." dedim. Gülümsedi. Neden gülümsediğini anlamıyordum. Dudakları eski hâlini aldı bir süre sonra. Bakışlarını ısrarla yüzümden çekmediğinde ve de konuşmayacağını fark ettiğimde yerimden kalktım ve mutfağa doğru ilerledim.

Kafamı dağıtmam lazımdı. Kahve yapmam lazımdı mesela. *Sakin ol Naz, daha hiçbir şey belli değil.* Mesele bir şeyin belli olup olmaması değildi; kendime bu saçma sapan şeyin içinde olmayı yediremiyordum sadece. Çünkü benim sevgilimin, "Benim sevgilim öyle bir şey yapmaz!" demesi lazımdı. Demiyordu. *Anıl'dan şüpheleniyor Naz, senden değil.* Emindim ki, en az Anıl'dan şüphelendiği kadar, ben de şüpheleniyordu.

Çünkü benimle konuşmuyordu.

Ağır adımlarla verandaya çıktım. Bora, elleriyle yüzünü kapatmış, dirseklerini dizine yerleştirmiş ve öne doğru hafifçe eğilmiş bir şekilde oturuyordu. Kahve tepsisini sehpaya ayarsızca, ses çıkaracak şekilde bıraktığımda dahi pozisyonunu bozmadı.

"Türk kahvesi yaptım..." dedim, kısık bir sesle. Elini yüzünden çekti ve ifadesiz bakışlarla, tepsiden alarak sehpanın ona yakın tarafına koyduğum kahveye baktı. *Bir adam, kahveye bile ifadesiz bakar mı Naz?* "Sade yaptım bu sefer, merak etme." dedim, alaylı bir ifadeyle. Benimle konuşmaması gitgide daha çok sinirlerimi bozuyordu. Eğildi. Kahveye uzanacağını sansam da, kahveyi boşvererek, sigara paketine uzandı ve bir sigara daha yaktı.

Acı kahvenin kırk yıl hatırı vardı; ellerimden bir kahve bile içmek istemiyor muydu artık?

"Efendim." dedi Bora. Telefonu ne zaman çalmıştı bilmiyordum. "Gelmeyeceğim bugün." diye devam etti. "Evet evet haberim var." dedi ve sıkıntılı bir nefes verdi.

Selim, temkinli adımlarla bize doğru yaklaşıyordu. "Tamam sen hallet Seren. Bir şey olursa ararsın." dedi Bora, bakışları Selim'e kaydığında. Telefonu kapattı ve sehpanın üzerine yavaşça fırlattı.

"Abi." dedi Selim, çekinceli bir ifadeyle. Boğazını temizleme ihtiyacı hissetmişti sonrasında. Bora ise Selim'in bu tavrı karşısında sakince yutkunmayı tercih etmişti. "İki dakika konuşsak abi?" dedi Selim, bakışları beni bulduğunda.

"Söyle Selim." dedi Bora. Ardından ayağa kalktı.

"Abi, Nazlı Hanım'ın telefon kaydında tuhaf bir şey var." dedi Selim. Kötü haberi bir türlü veremeyen yeni yetme doktorlar gibiydi bu tavrı.

"Ne var?" diye sordum, kısık bir sesle. Selim'in bakışları bana doğru çevrildiğinde, yüzündeki ne düşüneceğini bilemeyen ifade bana tanıdık gelmişti.

"Caner Kozan'ı aramışsınız." dedi Selim, birkaç saniye sonrasında. Bunu doğrudan bana söylemesi, hiç süphesiz Bora'ya söylemesinden çok daha kolay olmuştu onun için.

"Ne zaman?" diye sordum, meraksız bir ifadeyle. Ne olup bittiği açıktı aslında. Birisi, üzerime kalması için bir plan kurgulamış ve başarılı olmuştu.

"Cumartesi gecesi Nazlı Hanım." dedi Selim, kendinden emin bir ifadeyle. "Caner Kozan, mekanı basmadan önce." diye devam etti.

"Ben de Caner Kozan'ın telefon numarası bile yok." dedim, gülerek. Sinirlerim bozulmuştu. Bora, Selim'le bana arkasını döndü ve iki üç adım ilerleyerek yerdeki küçük heykelciklerden birisine güçlü bir tekme attı.

"Ne yapalım abi?" diye sordu Selim, yaptığım açıklamaya aldırış etmeden. Bora, bakışlarını Selim'e çevirdiğinde yüzünde tuhaf bir tebessüm vardı.

"Gökhan. Gökhan gelsin derhal buraya." dedi Bora, yumuşak bir sesle. Selim hızlı adımlarla yanımızdan ayrılırken, Bora kendisine bir sigara daha yakıp tam karşıma oturdu.

"Dün..." dedi, biraz sonra. "Dün, benden bu yüzden mi özür diledin?" diye sordu, düz bir ifadeyle.

"Birisi bana tuzak kurmuş." dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Bak." dedi Bora ve derin bir nefes aldı. "Eğer şimdi anlatırsan her şeyi... Seni anlamaya çalışacağım. Korkmuş olabilirsin. Caner'in nasıl bir pislik olduğunu biliyorum... Eğer Anıl'a bir zarar gelmesinden falan korktuysan... Bunu anlarım Nazlı." diye devam etti.

Gözleri... O çok sevdiğim, kara gözleri... Öyle umutsuz, öyle ışıksız, öyle kimliksizdi ki... İlk kez bir sevgilim olmuştu; ve onunla ilk kez gerçekten de ters düşmüştüm. Bu tersliği düzlüğe çıkartmak için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Çünkü benim sevgilim, alelade bir insan değildi; elaleme senet yapan bir insandı. Ve benim sevgilimin senetleri çalınmıştı. Senetleri ilk aşkımın çaldığı iddia ediliyordu. Ve ben sevgilimle, ilk aşkımın hayatını kurtarmaya çalışırken tanıştığım için baş şüpheli oluyordum.

"Nazlı." dedi Bora, bir süre sonra. Kendisine bir cevap vermediğimi yeni fark ediyordum. Ne anlamıştı sessizliğimden? Bakışlarımı, gözümü diktiğim havuzdan onun kara gözlerine kaydırdım. Baktı. Baktı. Baktı... Beni her koşulda okuyabilen bir adamdı o; bu yüzden daha çok bakmasını istemiştim. Sözlerim hükümsüzdü; peki ya gözlerim de mi hükümsüzdü?

"Bora ben yapmadım." dedim, incecik bir sesle.

"Bana ihanet edersen eğer... Bunu asla bana söylememeni söylemiştim sana." dedi, yutkunarak. Ve hızla ayağa kalkıp havuza doğru ilerledi.

"Sana ihanet etmedim ben." dedim, ayağa kalkarak. Ona doğru yaklaştım. Ellerim titriyordu fakat bunu önemsemeden, sağ elimle koluna dokundum. "Neden görmek istemiyorsun?" diye sordum, titrek bir tonlamayla. Yüzünü bana dönmeyeceğini anladığımda, ben onun karşısına geçtim. "Kimseye kendimi ispatlamaya çalışmamamı söylemiştin... Sen kimse değilsin. Görmüyor

musun beni nasıl bir duruma soktuğunu?" dedim. Gözlerim dolmuştu.

"Bora Bey... Bilmeniz gereken bir şey var." dedi, Özgür'ün sesi.

"Söyle." dedi Bora, pürüzlü bir sesle. Bakışlarını Özgür'e çevirmişti.

"Nazlı Hanım, uçak bileti almış..." dedi Özgür. Bora'nın bakışları bana çevrildi. Ben yutkunurken, Bora anbean beni izliyordu.

"Devam et!" dedi Bora, gözlerini gözlerimden çekmeden.

"Arjantin'e efendim... " dedi Özgür. Tam olarak, Nazlı Hanım'ın kim olduğunu sormam gereken, dayanılmaz ve sancılı bir sürecin içine girmiştik.

"Gün ve saat?" dedi Bora. Bakışlarını okuyamıyor ama ısrarla da gözlerimi gözlerinden çekemiyorum.

"Yarın... Sabah 10 uçağı..." dedi Özgür.

"Ne zaman alınmış bilet?" diye sordu Bora. Çığlık ata ata bağırmak istiyordum ama sesim çıkmıyordu.

"Pazar alınmış gözüküyor, detaylarını araştırıyoruz... Tek kişilik değil. Diğer bilet Anıl Nacar adına efendim." diye devam etti.

"Senin bana sürprizin vardı sevgilim yarın için?" dedi Bora, alayla. Özgür, bahçeden uzaklaşmıştı. Yalnızca Bora'nın gözlerinin içine bakıyordum; nasıl baktığımı bilmeden... "Nişanlandığımızın ertesi günü kaçmayı planlıyordun demek... Kaçak sevgilim benim." dedi, alayla gülümseyerek. "Kaçmayı planlamıştınız demek... Şimdi anladım kaçak sevgililik kavramına neden bu kadar yakın olduğunu..." diye devam etti.

"Ben..." dedim ve derin bir nefes sıkıştırdım araya. "Hiçbir şey... Planlamadım..." diye ekledim.

"Sana hayran kaldım. Nasıl da hiçbir şey çaktırmadın... Nasıl da yavaş yavaş sızdın önce çalışma odama, sonra kasaya... Yetmedi hayatıma... Yetmedi-" dedi ve durdu. Dudaklarını ısırıyordu. Hayatından sonra sızdığım bir yer varsa, yatağı olmalıydı. Ve Bora, yatağına sızdığımı ima

edecek kadar sinirli; ama bunu açıkça diyemeyecek kadar da kibardı. Üzülmeli miydim yoksa sevinmeli miydim? "Sürekli olarak senetleri sormalar, her şeyi öğrenmek istemeler... Gerçekten tebrik ederim." dedi. Sesinde ve yüzünde alaydan başka hiçbir ifade yoktu.

"Şu an çok yanlış düşünüyorsun." dedim, kaşlarımı kaldırarak. Gözlerimden yaşların akmaması için mücadele etmek boğazımı yakıyordu.

"Yanlış düşünüyorum..." dedi gülerek. "ÇÜNKÜ SEN ÇOK DÜRÜSTSÜN! ÇOK GÜVENİLİRSİN DEĞİL Mİ NAZLI?" diye bağırdı, birden ciddileşerek. "NASIL YAPARSIN YA BUNU?" diye devam etti. Saatlerdir içinde biriken tüm öfkesi dışarı çıkmaya başlıyordu.

Hükmü vermişti; onun için hain bendim.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Ne benim, ne de Anıl'ın bu olanlarla hiçbir ilgisi yok..." diyebildim sadece.

"O herifi ölüme terk etmem lazımdı en başında! Bana ne lan onun hayatından? Senin için... Sadece senin için onunla bu kadar ilgilendim Nazlı." dedi. Yüzünde ilk defa böyle bir ifade görüyordum sanırım; bana iğrenerek bakıyordu.

"Ben yapmadım." dedim, yeniden. Kafasını iki yana salladı. Bakışlarıyla beni dövdüğünü düşünüyordum. "Bana güvenmek zorundasın! Ben senin sevgilinim. Sen benimle nişanlandın!" dedim, sesimin tınısına dikkat etme gereği duymadan. İşaret parmağını havaya kaldırdı ve dudaklarına götürdü.

"Sen... O nişanın... Oynadığımız oyun yüzünden bu kadar aceleye geldiğini çok iyi biliyorsun. Sakın bana bununla gelme! Sakın!" dedi uyarıcı ses tonuyla. Şezlonga hiddetli bir tekme attı. "Sakın!" dedi, yeniden.

Sakin ol Naz. Sakin ol. Sakin ol. Kim olsa Bora gibi düşünür; dışarıdan gözüken bu. Sen sakin ol! Sakin ol!

"Bora! Sen beni tanımıyor musun?" diye sordum kısık bir sesle. Yüzüme bakmıyordu. "Sana soruyorum? Sen beni tanımıyor musun? Ben kimseyi satmam... Hele seni hiç satmam." dedim, ağlamaklı ama güçlü çıkan bir sesle.

"YA BEN SANA GÜVENDİM!" diye bağırdı. Yüzünü yeniden bana döndü. "ALLAH KAHRETSİN BEN SANA GÜVENDİM!" diye devam etti.

"BEN DE SENİN GÜVENİNİ BOŞA ÇIKARTMADIM! BEN HİÇBİR ŞEY YAPMADIM!" dedim, bir avazda bağırarak. Bora, alaylı bir kahkaha attığı sırada Noir koşarcasına yanımıza gelmişti. Bakışlarını bana dikmiş, saldırı pozisyonuna geçmiş ve üç kez beni ikaz edercesine havlamıştı.

"Sen hala neyi inkar ediyorsun ya? Ben mi aradım Kozan'ı? Ben mi aradım diğer herifi? Ben mi aldım biletleri?" dedi, yapmacık bir gülümsemeyle. "Seni tanıyorum Nazlı. Seni, senin sandığından çok daha iyi tanıyorum. Sen... Sen o herif için kaç kez canını vermeyi göze aldın. Bir senet çalmak mı koyacak sana?" dedi. Ve bunu derken çok ciddiydi. Gözleri, benim şu saatten sonra onun için bir hiç olduğumu haykırıyordu. Gözlerimde biriken yaşları serbest bıraktım.

"Ben yapmadım." dedim, iç çekerek. Hızlı adımlarla bana yaklaştı.

"BANA BAŞKA BİR ŞEY SÖYLE O ZAMAN!" diye bağırdı. "ANIL MI SANA TUZAK KURDU? HERİFİN HESABINA PARA YATAR YATMAZ ÇEKMİŞ NAZLI! ONU MU MUHATAP ALAYIM KENDİME? MESELA ŞİMDİ DERHAL GİDEYİM VE ONU ÖLDÜREYİM?" diye bağırdı öfkeyle. Ardından, sehpanın üzerinde duran büyük cam küllüğü salonun camına fırlattı.

"Anıl böyle bir şey yapmaz." dedim, hıçkırıklarımın arasında. Bir elini yumruk yaptı ve aralanan dudaklarına götürüp dişlerine bastırdı. Çok öfkeliydi ve kendisini zor dizginliyordu. "Anıl da yapmaz. Ben ona kefilim." dedim. Zaten söyleyebileceğim başka bir şey olmadığı gibi; kelime haznesi zayıf bir papağandan hallice, aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordum.

"SANA KİM KEFİL OLACAK?" diye bağırdı. Daha çok ağlamaya başlamıştım. Bana kefil olacak hiç kimse yoktu. Bora'nın hayatına girerken, olacaklara karşılık bir kefil göstermem gerektiğini söylememişti hiç kimse bana. Ben yapmamıştım. Kendimi kanıtlamak için yapabileceğim ya da

elimden gelen hiçbir şey yoktu ve belki de ömrümün sonuna kadar bu etiketle yaşayacaktım. "Neden yaptın?" diye sordu, derin bir nefes aldıktan sonra.

"Yapmadım." dedim, hıçkırıklarımın arasında. "YAPMADIM!" diye bağırdım. Dudaklarını ısırdı. Tüm bahçeyi Noir'ın sesi dolduruyor ve Bora'ya bağırmamam için deli gibi havlıyordu.

"Seni konuşturamam. Ama o herifi konuştururum Nazlı. Ve o herif konuştuktan sonra da... Sana yemin ediyorum... Onu sağ bırakmayacağım." dedi. Başımı iki yana hızla sallamaya başladım. "Eğer onun yaşamasını istiyorsan... Şimdi bana her şeyi anlat ve beni elalemin herifine rezil etme." dedi, ciddi bir ifadeyle. Anlatacak hiçbir şeyim yoktu. Sadece, bana bomboş bakan bir çift kara göze bakıyordum ıslak gözlerimle. "YETERİNCE REZİL OLDUM ZATEN! KONUŞ!" diye bağırdı.

Çığlık attım; bunu neden yaptığımı bilmiyordum bile. Noir'ın susmadan havlaması, Bora'nın insanı delirtecek öfkesi taşıyamayacağım kadar ağırdı. Bora arkasını döndü ve hızlı adımlarla salona bağlanan camın önüne ilerledi.

"Abi..." dedi Selim.

"NE VAR?" diye bağırdı Bora. Hemen ardından, cama avuç içiyle hızlı bir şekilde vurmuştu. Olduğum yerde durmuş, sadece ağlıyordum.

"Anıl Nacar adına bir ev kiralanmış Arjantin'den." dedi Selim.

"Anıl Nacar'ı ve ailesini ablukaya alsınlar. Etraflarında kuş uçmayacak Selim. Benden haber beklesinler." dedi Bora, otoriter bir sesle. İçimdeki korku küresi kırılmış ve içinden akan sıvı yüreğime yayılmıştı; çok kötü şeyler olacaktı.

Anıl, masum olduğu hâlde canı yanacaktı.

Yapamazdı. Yapmamalıydı. Caner denen adamın tuzağına düşmemeliydi. Anıl'a zarar vermemeliydi. Anıl'a ufacık bir zarar verirse, aramızdaki her şey biterdi. Ben bununla yaşayamazdım. Anıl benim çocukluğumdu; onu benden alamazdı.

"Bora?" dedim. Birkaç adım atarak yanına yaklaştım.

"Hiç mi sevmedin beni Nazlı?" diye sordu. Öyle bir ses tonu vardı ki, tenime çarptığında canımı yakmıştı. Hep konuşsun istediğim adamın ilk kez susmasını istiyordum. Küsmek istiyordum ona; odamıza gidip, yorganın altına girmek istiyordum. Ama peşimden gelmesini de istiyordum. Gönlümü alsın ve hemen barışalım istiyordum. Bazı şeyleri yanlış anlıyordu; insan bazen yanlış anlayabilirdi. Bir kere sarılsa mesela şimdi; hemen geçerdi. Çünkü ben onu çok seviyordum!

"Bora..." dedim. Yeniden artan hıçkırıklarımın arasında sadece adı dökülebilmişti dudaklarımdan.

"Söylemiştin... O heriften vazgeçemeyeceğini... Belki de sen, aslında en başında onu seçtin Nazlı." dedi. Nazlı bendim. Ben Bora'nın nazlı sevgilisiydim. Ve fakat şimdi, o kim olduğumu unutmuş gibi bakıyordu bana. Şaşkınlıktan mıydı ağzımın bir parça açılması, yoksa konuşmak istiyordum da uygun kelimeleri mi seçemiyordum; bilmiyordum. Bildiğim tek şey benim Bora'yı tanıdığımdan beri hep onda oluşumdu. Gözyaşlarımı, elimin tersiyle sildim.

"Ne dediğinin farkında mısın sen?" dedim, boğazımdaki eşsiz sızıyla yutkunarak.

"Beni onu sevdiğin gibi sevmek zorunda değildin. Seviyormuş gibi yapacak kadar alçak olmasan yeterdi." dedi. Yüzünde ve ses tonunda, şimdi benim de kendimden iğrenmem gerektiğini düşündürecek bir tavır vardı. Ben bu cümleyi hak etmemiştim. Ben onu çok sevmiştim. Ben ona ihanet etmemiştim! İnsanın yapmadığı bir şeyle yargılanması hiç adil değildi. Bora'nın gözlerinde değersiz oluşumu görmek, ölmekle eş değerdi.

"Pişman olacaksın, sus." dedim.

"Ne düşündün, en çok onu merak ediyorum? Anıl iyileşene kadar ben de bu herifi kendime aşık eder oyalarım... Sonra da kaçar gideriz diye mi düşündün? Fırsat ayağına gelince de... 5 Milyon çok mu tatlı geldi? Gitmeden bir de kazık atalım mı-"

Bir ses çarptı kulağıma. Tok çıkan bir ses. Bu sesten sonra, sağ avuç içimin acısıyla kendime gelmiştim. Bora'nın başı sola doğru çevrilmişti ve benim sağ elim havada asılı kalmıştı. Ona tokat atmıştım. Onun bakışlarında hiçbir ifade yoktu; ama ben, ona nefretle baktığıma emindim.

Aşk. Gönlüme düştüğüyle kalsa iyiydi aşk. Beni öyle bir ele geçirmişti ki; her bir parçam, bu eve ilk geldiğimde fırlatıp attığı tuzluğun içindeki her bir tuz zerresi gibi dağılarak etrafa saçılmıştı.

"Kara!" dedi Gökhan. Bora, ifadesiz kapkara gözleriyle, hâlâ sadece bana bakıyordu. Gözlerinde, her şeyi unutabileceğim bir ifade aradım. Yoktu. Bomboş bakıyordu bana. "Kara Noir'ı tut!" dedi Gökhan, telaşla.

Ancak fark ediyordum: Noir, üzerimdeki hırkayı dişleri arasına geçirerek parçalamıştı; muhtemelen bir sonraki adımda, aynısını etime yapacaktı.

"Kim pişman olacak, göreceğiz küçükhanım." dedi Bora, dişlerinin arasından.

"KARA!" diye bağırdı Gökhan. Okyanusta çaresizce çırpınan bedenimin boğulduğunu ruhumun ise karaya vurduğunu ancak anlamıştım. Karşımdaki adamın ne bakışları, ne sesi, ne de tavrı tanıdıktı. O Bora değildi; o Kara'ydı.

"DUR!" diye bağırdı Bora, Noir'a. Beni, parçalamasına müsaade etmeyecek olmasını bir lütuf olarak algılamıştım. Üzerimdeki gri hırkanın bir parçası, Noir'ın dişleri arasından ayaklarımın dibine bırakıldı.

Gökhan'a döndüm. Selim, Özgür, Atıf, Seren, Gökhan ve adını bilmediğim yedi adam bahçenin ortasında bize bakıyorlardı. Bahçede donup kalan hiç kimsenin, Bora'ya attığım tokadı görmemiş olmasını dilerdim fakat gözlerindeki dehşete bakılırsa, bunun için geç kalmıştım.

"Gel benimle!" dedi Bora, ayaklarımı zemine daha çok çivileyen soğuk ve itici bir sesle. Bu ses karanlıktan geliyordu. İçimi incecik bir bıçakla lime lime ediyor ve etrafa saçılan her zerremi, bir kez daha sayamayacağım parçaya

bölüyordu. Bu ses, merkezdeki güneşi bile kendi karanlığına mahkum ediyordu. Eli, kolumu kavradığında ilerlemem için beni çekiştirmişti. Ayaklarım Bora'nın sözünü ikiletmezken; ruhum onun peşinden zavallı bir hâlde sürükleniyordu.

"Kara nereye?!" diye sordu Gökhan, panikle. Onun da gözlerinde yalnızca korku vardı. Verandadan salona açılan kapıda bizi durdurmuş, bir cevap istiyordu.

"Çekil!" dedi Bora, karanlığın içinden. Gökhan'ı itmesiyle, yolumuz açılmıştı ve Bora'yla beraber nereye gittiğimi bile bilmeden adım atmaya devam ediyordum. Bora'nın Gökhan'a verdiği emir, kimsesizliğimin en birincil ispatıydı. Yalnızdım. Bora'nın nazlı sevgilisi kilometrelerce uzağıma savrulmuştu. Yapayalnızdım.

"N'apacaksın kıza?" diye sordu Gökhan. Bora bu cümleyle beraber aniden durduğunda, bedenim bu durumu yadırgamış ve Bora'ya çarpmıştı. Bakışlarımı merakla Bora'nın Gökhan'da olan bakışlarına çevirdim. Karanlığı mı yoksa ifadesizliği mi daha tekinsiz hissettiriyordu bilmiyordum.

"Senin ecdadını sikerim." dedi Bora, Gökhan'a. Yürümeye devam ettiğinde, adımlarımı yeniden ona uydurdum. Çalışma odasının önüne geldiğimizde şifreyi tuşladı. "Bekle burada." dedi, emredici bir ifadeyle. Ben içeriye girdikten sonra, kapıyı kapattı.

Koridordan uzaklaşan ayak seslerini duymamla, olduğum yere, *kütüphaneye* yaslandım. Kuvvetsizdim. Güçlü bir elin boğazımı sıktığını hissettiğimde, elimi boynuma götürdüm. Bu yaklaşmakta olan panik atak krizinin habercisiydi fakat şimdi gerçekten de sırası değildi. Boynumun sağ tarafında bir kabartı hissettim.

Cebimden çıkarttığım telefonun ön kamerasını açtım. Boynumun sağ tarafına, ince kara çizgilerle *3,8,11,8* harflerini izledim bir süre. Kara bana şah damarım kadar yakınsa eğer, az evvel nefretle baktığım adam kimdi?

Kapı açıldığında, Bora'nın ifadesiz gözleri elimdeki telefona çevrildi. Elimde bir telefon olmasına öfkelenmişti. Kapıyı çok

sert bir şekilde kapattığında, kütüphaneye eğreti bir şekilde koyulmuş kalınca bir kitap Bora'nın ayaklarına düştü. Bora, ayağının dibine düşen kitapa hafifçe bir tekme attığında, bir iskambil kağıdı, kitabın arasından ayaklarımın dibine fırladı. Eğildim ve kapalı bir şekilde duran iskambil kağıdını elime aldım.

Maça Kızı.

"Maça kızı." dedim, kısık bir sesle. Ve kitaba tekme attığı yerde kıpırdamadan durarak beni izleyen Bora'ya, elimdeki kartı uzattım. Sekiz saniye boyunca, maça kızına uzanıp uzanmamakta tereddüt eder gibi baktıktan sonra, kartı elimden aldı. Kitabı yerden kaldırıp kütüphaneye, elimdeki telefonu ise cebime koydum. Kollarımı bağlayıp kütüphaneye yaslandım.

"N'apıyordun telefonunla?" diye sordu ifadesiz bir sesle ve gözlerini elindeki maça kızı kartından ayırmadan.

"Kendime bakıyordum." dedim. Kara gözleri gözlerime çevrildiğinde, "Ön kamerasından." diye ekledim. Sıkıntılı bir nefes verdi ve bakışlarını yeniden elindeki karta çevirdi. Kapı tıklatıldı.

"Kapıyı aç." dedi Bora. Muhatabı elindeki maça kızı kartı olamayacağına göre ben olmalıydım. Kapıyı açtım. Selim'in elinde Bora'nın laptopu vardı. Odaya girdiğinde, Bora'nın bakışları ona çevrilmişti. Laptopu Bora'ya uzattı ve odadan çıktı. "Gel buraya." dedi Bora. Yüzüme bakmıyordu. Çalışma masasındaki koltuğu oturmam için çekti. Kendi ise ayaktaydı; masaya doğru eğilerek laptobun kapağını açtı. Nefesini dövmemin üzerinde hissediyordum. "Gir şifresini... Malum... Çözmüştün..." dedi, alaycılıktan uzak fakat çok da masum olmayan bir tonlamayla.

Begüm'ün doğum günü olan şifreyi girerek bilgisayarı açtığımda, Bora'nın bakışlarını tepemde hissedebiliyordum. Bora, nefesini boynumda hissetmeme aldırış etmeden bilgisayarda bir şeyler yaptı bir süre. Hızla, bir dosyadan başka bir dosyaya geçiyordu; anlamıyor muydum yoksa anlayamayacak kadar yorgun muydum bilmiyordum.

Bora'nın nefesi boynumdan uzaklaştığında bir ses duydum. Bora, masanın kenarına metal bir şey koymuştu. Gözlerimi tedirginlikle sesin geldiği yöne kaydırdım.

Soğuk bir metal. İçimi buza çeviren bir silah.

Yeniden laptobun touchpadine dokunduğunda, bakışlarımı ekrana çevirdim; önümüze bir dosya açıldı. Bu dosya, benim arama kaydımdı. Bora'nın buna nasıl bu kadar detaylı eriştiğini ise bilmiyordum.

"2 Nisan... 01:17... Caner Kozan'a giden çağrı." dedi, düz bir sesle. Hızla başka bir dosyayı açtı. "Uçak biletleri de 01:28'de alınmış... Konuştuktan sonra... Gece yarısından sonra olduğu için sistem pazar gününü göstermiş çocuklara... Ama nişan gecesi." dedi, kendi kendine konuşur gibi. Derin bir nefes aldı ve laptopta, kendi telefonundaki dosyaları açtı.

Ekranda ben vardım. Eren'le harmandalı oynuyordum. Bora'nın beni videoya çekmiş olması boğazımda takılı kalan yumruyu daha da sıkıştırıyordu. Bora, altı dakika on bir saniyelik videonun ayrıntılarına tıkladı.

Video saati 01:18'di.

Bora da benim kadar iyi biliyordu ki, harmandalından sonra nefes nefese bara gitmiş ve soluklanmıştım. Ben su içerken, Eren vedalaşmak için yanımıza gelmişti ve sonrasında biz Bora ile beraber dans etmiştik. Caner'le konuşabilmek için ve de uçak bileti alabilmek için bir telefona ihtiyacım vardı; o dakikalarda ise telefonum bende değildi.

Seren'deydi.

Yüzümü Bora'ya çevirdim. Gözlerinde şaşkın ve sersemlemiş bir hâl vardı. Kredi kartı bilgilerime girdi yeniden. Arjantin'den kiralanan evin detaylarına ulaşmak için bir dakika, on bir saniye boyunca birkaç sekme arasında dolaştı.

"Seren!" dedi, dişlerinin arasından. Seren, telefonuma Hôtel Le Huit'in fizibilite raporlarını yüklemesi gerekirken, Anıl adına Arjantin'den ev kiralamıştı. "Neden?" diye sordu

Bora, kendi kendisine. Bakışlarını asla ekrandan çekmiyordu. Ayakta durduğuna aldırmaksızın, ruhunun yıkıldığını hissediyordum.

Hiç şüphesiz alçak hainin ben olması bile Seren olmasından çok daha iyi bir ihtimaldi Bora için.

Eğer hain ben olsaydım aşkın gözü kör etmesinden dem vurabilir, bana güvenmeyi seçtiği için kendisini suçlayabilir ve beni hayatından def edebilirdi; fakat kendisine ihanet eden kişinin, sürekli yanı başında olan kişisel asistanı olması değer yargılarını yerle bir ediyordu.

"Böyle bir şey yapmaz Seren." dedi, mırıldanarak. Kendi kendini aksine ikna etmeye çalışıyordu. Bora, hainin ben olduğuma öyle inanmıştı ki; şimdi, tüm günü geriye sarmış ve her şeyi ilk kez öğrenmiş kadar mahvolmuştu. Beni mahveden ise benim için bile bu cümleyi kurmamış olmasaydı. "İşin içinde bir iş olmak zorunda. Seren yapmaz." diye devam etti ve gözleri en sonunda gözlerimi buldu.

Gülümsedim. Bomboş bir gülümsemeydi bu.

"Anıl'ın hesabına yatırılmış sonuçta para... Belli ki Seren'i kullanmışlar bu iş için." dedi. Daha çok gülümsedim. Boşluktan karanlığa gülümsüyor gibi hissetmiştim. O kadar karanlıktaydı ki; onu göremiyordum.

"Anıl masum." dedim, özgüvenle ayağa kalkarak. Ayağa kalktığımda, Bora bir adım geriye gitme ihtiyacı hissetmişti. "Anıl masum!" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

Zaman atlamadı. Zaman her zamanki gibi kendi akış hızında akmaya devam etti fakat ben ne ara odadan çıkıp merdivenlerden indiğimi ve verandaya kadar yürüdüğümü algılayamıyordum. Avucumun içi üşüyordu. Avucumun içi buz kesmişti.

"Seren!" dedim. Yalnızca Seren değil; Gökhan, Selim, Özgür, Atıf ve adını bilmediğim yedi koruma bir kez daha donup kalmıştı bahçede. Sağ elim, hesapta olmayan yaz rüzgarıyla ilk kez karşılaşan toy bir çiçek gibi tir tir titriyordu. Sağ elimi titreten silahın namlusunun karşısındaki Seren ise benden farksızdı.

Bir kez daha anlamıştım ki; canı yanan bir insanın yapamayacağı şey yoktu.

Bir ay önce, bu saatlerde, Anıl'ın kurtulması için kabul ettiğim anlaşmadan başka bir şey düşünemiyordum. Bir ay önce, bu saatlerde, soğukta tir tir titreyerek oturduğum bankta, bilinmezliğe doğru yola çıkacak kadar gözüm dönmüş durumdaydı. Şimdi, ben de bir ay önceden farksızdım.

Hiçtim. Hiçlikteydim. Kendimden vaz geçmiştim.

"Neden yaptın?" diye sordum, hiçliğin içinden. Sesimi tanımıyordum. Silahın emniyet kilidinin sesi çarptı kulaklarıma sonrasında. Sanki tüm bunları yapan ben değildim.

"Nazlı Hanım bakın-"

"NEDEN YAPTIN?" diye bağırdım, tüm gücümle. Bahçede kendi sesimin yankısından başka bir şey duyulmuyordu. Noir neredeydi? O da beni hain ilan etmiş ve bana saldırmıştı; şimdi gelip aynısını Seren'e de yapması lazımdı. Bora'ya tokat attığım için bana saldıran Noir, Bora'yı sırtından bıçaklayan Seren'e de saldırmak zorundaydı.

"Özür dilerim." dedi Seren, gözyaşları eşliğinde. Ona doğru yürümeye başladım. Ben ona doğru yürüdükçe, o da geriye doğru yürüyordu. Arkasında kocaman bir koltuk vardı; nereye kadar kaçabilirdi ki? Ben de Bora üzerime üzerime yürüdüğünde, böyle aptal mı görünüyordum dışarıdan?

"Her şeyi mahvettin!" dedim, öfkeyle. "SEN BENİM İNANDIĞIM HER ŞEYİ MAHVETTİN!" diye bağırdım ardından. Ve silahı, geri geri gittiği için koltuğa çarpıp sonrasında da koltuğa korkuyla oturmak zorunda kalan Seren'in başına dayadım. "ALLAH SENİN BELANI VERSİN!" diye bağırdım.

"Özür dilerim." dedi Seren, çaresizce ağlarken. Yüzüme bakmıyordu. Ya da bakamıyordu. Boşta kalan elimle çenesini kavradığımda ise yüzüme bakmak zorunda kalmıştı. Bora'dan mı öğrenmiştim böyle davranmayı?

"Sen beni mahvettin!" dedim, buz gibi bir sesle. "Sen... Benim... Hayallerimi... Öldürdün..." dedim.

"O bir şey yapmadı." dedi, bir ses. Duymaktan kaçındığım, tok ve kendinden emin bir ses. "Senin hayallerini öldüren benim." diye devam etti, karanlığın içinden. "O sadece bir oyun oynadı... O oyuna inanan benim. İnandığın her şeyi mahveden, seni mahveden benim Nazlı." dedi. Gözlerimi kapattım. "Şimdi arkanı dön ve o silahı bana doğrult..." dedi.

Gözlerimi açtığımda, sözünü hiçbir koşulda ikiletmeyeceğimi anlamıştım. Sağ elimdeki buz gibi metalin namlusunun ucundaki hedef, Bora Karabey'den başkası değildi.

"Herkes dağılsın." dedi, buyurgan bir tonlamayla. Gözlerimi, kara gözlerinden başka hiçbir yere çeviremiyordum. "Elin titremesin." diye devam etti, bir süre sonra. "Korkma Nazlı. Korkarsan tetiği çekemezsin." diye ekledi.

"Kara..." dedim, samimiyetten uzak bir gülümsemeyle. Kara gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Ya tetiği çekemeyeceğimden çok emindi ya da ölmekten asla korkmuyordu. Ona yaklaşmak ve namluyu tam göğsüne dayayabilmek için sekiz küçük adım atmam gerekmişti. "Ölmek mi istiyorsun?" diye sordum, namluyu göğsüne bile isteye bastırarak.

"Fark etmez." dedi, düz bir ifadeyle.

"Sen zaten öldün." dedim, düz bir ifadeyle. Silahı sıcacık avucunun içine bıraktım ve ağır adımlarla salona girip merdivenlere yöneldim.

♠

"Kara nerede?" diye sordu Gökhan. Karanlık koridora karışan sesi, bir kat aşağıdan geliyordu. Su içmek üzere odadan çıkmak için yanlış bir zamanı seçmiş olmalıydım. "Heh!" dedi Gökhan.

"N'aptın araştırdın mı?" diye sordu Bora.

"Doğru söylüyor Kara... Caner İstanbul'da... Mehmet de İstanbul'a gelmek üzere yola çıkmış." dedi Gökhan. Ardından sıkıntılı bir nefes verdi. "ANLAMIYORUM ABİ!" diye bağırdı, sonrasında. "Anlamıyorum! Bu Seren, ne ara Caner'e aşık

olup onun oyuncağı olabilir ki?" diye devam etti. Hızlı adımlarla merdivenlerden aşağıya indiğimde, Bora ve Gökhan'la burun buruna geldim.

"Caner neden Anıl'a para yatırmış?" diye sordum. İki saat on yedi dakikadır içimi kemiren tek soru buydu. Bora'nın ifadesiz bakışları gözlerimin en içine değerken, lafa Gökhan girdi.

"Bora'nın Anıl'ın hesabına para yatırması gerekiyormuş... Hastane için... O parayı yatırmamış Seren." dedi Gökhan, kısık bir sesle. Bakışlarım iki saniyeliğine Bora'ya değdi. "Caner'in muhasebecileri olduğunu ve Bora'nın nişan yoğunluğundan dolayı ilgilenemediğini, Caner'in hesabından para yatırılmasını istediğini söylemiş Anıl'a..." diye devam etti Gökhan.

"Beş milyon kadar yüksek bir miktarı nasıl açıklamış peki?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Bora'nın aralarında daha fazla para alışverişi olmasını istemediğini... Bu parayla tamamen idare etmeleri gerektiğini söylemiş." dedi Gökhan. Derin bir nefes aldı. "Muhtemelen Anıl'ın gururu kırıldığı için bundan haberdar olamadın." diye devam etti.

"Parayı size göndermesini sağlayacağım... Kafamı topladığımda. Zaten lazım olandan fazlasına dokunmaz Anıl. Bora'nın gönderttiğini sandığı paraya, hastane masrafları dışında el sürmeyecek kadar namusludur." dedim, güçlü bir tonlamayla.

"Caner'i nasıl açıklayacaksın?" diye sordu Bora. Bakışlarımı ona çevirdim. "Kim olduğunu... Neden onun hesabına Beş Milyon yattığını..." diye ekledi, meraklı bir ifadeyle.

"Gerekirse ona her şeyi anlatarak." dedim, gelişi güzel bir tavırla.

"Her şey?" diye sordu, hafif bir şaşkınlıkla.

"Her şey." dedim, vurgulayarak. Bora, Anıl'a her şeyi anlatmamı kabul etmezdi. Karanlık dünyasının hiçbir şekilde açık edilemeyecek olmasının yanında, Anıl'ın başlangıçta bir

oyun oynadığımızı bilmesine de asla müsaade etmezdi. Fakat şu an bana karşı gelemeyecek noktadaydı. Ağzını açıp tek kelime laf etmemiş ya da edememişti. Bakışlarımı Gökhan'a çevirdim. "Seren, Anıl'ı evden nasıl aramış, hangi gerekçeyle?" diye sordum, Gökhan'a.

"O aramamış... Melis aramış evden Anıl'ı... Tesadüf tamamen. Konuşuyorlarmış, şarjı bitmek üzere diye evden aramış. O gün sizi bekliyordu ya... Konuştuk Melis'le." dedi Gökhan. Sıkıntılı bir nefes daha verdi. "Caner'in senetlerini de... Ben o gün sayarken, kahve almaya gittiğimde, gözümüzün önünde diğerlerinin içinden çalmış Seren..." diye devam etti.

"Aşk... İnsana aptalca şeyler yaptırıyor. Çok da uzak olduğum bir kavram değil." dedim, buruk bir tebessümle.

"Ölüp gidecek ama..." dedi Gökhan, alaylı bir öfkeyle.

"Allah taksiratını affetsin." dedim, düz bir ifadeyle. Bora'nın şaşkın bakışları yüzüme çevrildiğinde, gözlerine bakma ihtiyacı hissetmiştim. Soğukkanlı bir biçimde kurduğum cümle onu hayrete düşürüyor; karşısındaki insanın kim olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Karşısındaki insanı, *kendimi* ben de tanımıyordum.

"Biraz yukarıya gelir misin?" dedi Bora, düz bir ifadeyle. Ve hemen ardından, üst kata bağlanan merdivenlere yöneldi. Ağır adımlarla onu takip ettim. Yatak odamıza girdi ve sıkıntılı bir nefes vererek cama doğru yaklaştı. Ellerini cebine koydu ve dışarıyı izlemeye başladı.

Tüm dengesizliği belirli bir denge içinde olan, mükemmelliyetçi bir adamdı. Çok bilinmeyenli, çözülmesi zor bir matematik problemiydi. Onunla beraber olmak poker oynamak gibiydi. Zor bir hayatı vardı; ona, yeni günde ne getireceği belli olmuyordu; tıpkı masaya açılacak kartları bilmediğim gibi. Beni çoğu zaman şaşırtmış ve karşıma ne ile çıkacağını önceden hiç bilememiştim; aynı elimdeki kartları önceden bilemediğim gibi. Geldiğimiz noktada Bora, bizi, Caner Kozan'ın blöfüne kurban etmişti.

Eşittik ve birbirimizi dengeliyorduk; çünkü Bora, rakibimizin blöfünü göremeyince ikimiz de kaybetmiştik.

"Nazlı... Ben-" dedi, mahçup bir ifadeyle.

"Boşver, sus." dedim, lafını keserek. Bora'nın aralık kalan dudakları bir süre açık kalmıştı. Bir süre birbirimize bakakaldık. Bana yaptığı çirkin imaları tekrar hatırlamak istemiyordum. Bu konuda söyleyebileceği hiçbir şeyi duymak istemiyordum. Lafını kesmem onu afallatmıştı. Boğazını temizleyip yeniden konuşmaya başlaması biraz zaman aldı.

"Ortalık çok karışacak... Öyle böyle değil. Burada güvende olamazsın." dedi, sıkıntılı bir ifadeyle. Yüzünü bana çevirdi. Odada sigara içilmesinden hoşlanmadığına aldırış etmeden bir sigara yaktım. "Seni Trabzon'a götüreceğim Nazlı. Götürmek zorundayım." diye devam etti. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Hiç konuşmadan etmeden olsun istemezdim ama... Mecburum şu an buna." dedi. Vereceğim tepkiye karşı çekinceli durduğunu belli etmekten kaçınmayan bir ifadeye sahipti. Çünkü kendisi de farkındaydı ki bu dediği bir sürgün hayatından başka bir şey değildi.

"Bodrum'a gitmek istiyorum." dedim, kendimden emin bir ifadeyle. Sigaradan derin bir nefesi içime çekerken, kara gözleri kısılmıştı. "İnsanın en güvenli olduğu yer... En iyi bildiği yerdir sonuçta." diye devam ettim. Dudakları aralandığında konuşmasına fırsat vermedim; "Bodrum'a götür beni." dedim. Yutkundu. Bunu da beklemediği için, yine ne tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu.

"Tamam." dedi, saniyeler içinde. "Sen nasıl istersen, nerede daha iyi hissedeceksen öyle olsun." diye devam etti. Derin bir nefes aldı ve giyinme odasına doğru ilerledi. "Hazırlan. Ben gerekli tedbiri alacağım. Zaten çok sürmeden yanında olacağım." dedi ve giyinme odasının kapısını açtı. Bir ayağı önde, bir eli hâlâ kapının kulbunda kalakaldı.

Ne beklediğini bilmiyordum ama çoktan topladığım valizlerimi görmeyi de beklemediğine emin olmuştum.

"Hazır mı her şeyin?" diye sordu, mesafeli bir tonlamayla. Yüzünü bana dönmemişti fakat bir türlü odaya da giremiyordu.

"Gerektiği kadar eşya aldım sadece." dedim, kısık bir sesle. "Bir süre yetecek kadar..." diye devam ettim. Sigarayı söndürdüm ve giyinme odasına doğru ilerledim. Önünden geçtim. Valizlerden küçük olanı elime aldım. "Kalanını taşıması için birisini göndereceğim aşağıdan. Seni aşağıda bekliyorum." dedim ve önce giyinme odasından, sonra da yatak odamızdan çıktım.

♠

"Ne çabuk hazırlandın?" diye sordu Gökhan, şaşkın bir ifadeyle. Yalnızca gözlerine bakmakla yetindiğimde, korkuyla yutkundu. "Zaten hazırdı eşyaların... Hazırlanmıştın." dedi, çok önemli bir şeyin idrakını yaşıyormuşcasına. "Naz sen..." dedi ve tekrar yutkundu. "Sen..." diye devam etti. "Onu terk mi ediyorsun?" diye sordu, fısıldayarak. Kapıyı açtım ve evden çıktım. Hava benliğimi temizleyecek kadar temiz değildi.

"Yatak odasından valizlerimi taşır mısınız?" diye sordum, adını bilmediğim bir korumaya. Ne Özgür'le ne de Selim'le muhatap olmak istemiyordum.

"Naz..." dedi Gökhan, yanıma geldiğinde.

"Selim!" dedi, Bora'nın sesi. Gökhan'ın aralık olan dudakları, Bora'nın yanımıza gelmesiyle kapanmıştı. Bora'nın valizlerimi aşağıya kendisinin indirmiş olması, gidişimi onayladığı anlamına geliyordu. "Bodrum'a gidiyoruz." dedi Bora, Selim'e. "Ekibini kur. Sen ve Özgür, dönüşümlü olarak başında olacaksınız diğerlerinin." diye devam etti.

"Abi?" dedi Selim, tereddütlü bir ifadeyle. "Ben seni yalnız bırakamam." diye devam etti.

"Arabamı hazırlayın haydi." dedi Bora, sert bir ifadeyle.

"Abi!" dedi Selim, uyarıcı bir tonlamayla. İlk defa Bora'nın karşısında bu kadar güçlü durduğunu görüyordum.

"Şahindağ ile Kozan İstanbul'dayken senin yalnız kalman intihar!" diye devam etti.

"Bir daha söylemeyeceğim." dedi Bora, otoriter bir şekilde. Selim'in bakışları iki saniyeliğine Gökhan'a çevrildikten sonra hızlı adımlarla garaja doğru ilerledi.

"Seren'i ne yapalım?" diye sordu Gökhan, Bora'ya.

"Kasa açık. Al senetleri götür mekana. Sonrasında da konuştuğumuz gibi... Yolun açık olsun." dedi Bora, bozmadığı sert ifadesiyle. *Bu intihar mı bilmiyorum ama ölüme doğru yürüdüğü kesin Naz.* Gökhan'ın gözlerine yayılan ifade, alacağı cevaba hiç mi hiç şaşırmadığını gösteriyordu. Bora, Gökhan'la yollarını ayırmak konusunda belki de son kararını vermişti ve bununla alakalı konuştuğumuz her şey ziyan olmuştu. Bora, elimdeki küçük valizi de alıp garaja doğru ilerlediğinde arkasından Gökhan'la beraber bakakalmıştık.

"Bu sondu." diye mırıldandı Gökhan. Bomboş bakışlarımı ona çevirdim. "Bir daha onu kimse terk edemeyecek." dedi, buruk bir tebessümle. Kalın duvarlar örüyordu Bora, yeniden. Oysa benim aşmaya çalıştığım, tüm o kalın duvarları üzerime yıkılırken, tüm umutlarım karanlığa gömülü hâlde enkazın altında kalmıştı. Gökhan, elini dostça omzuma koydu ve sonrasında bana sımsıkı sarıldı.

Gökhan'dan ayrıldıktan sonra Bora'nın çoktan sürücü koltuğuna oturduğu, çalışır bir vaziyette beni bekleyen arabaya doğru ilerledim. İçinde zar heykeli bulunan, süs havuzunun fiskiyeli ışıkları gözyaşı döküyordu arkamdan.

Her giden, dönmek üzere gidiyordu aslında. Fakat ben, bu eve döneceksem de artık Bora'ya dönemezdim. Her giden, bir gün dönüyordu belki ama Kara'dan giden, bir daha o topraklara ayak basamıyordu; biliyordum.

Cebimden çıkarttığım küçük kağıt parçasını Bora'ya uzattım. Gözlerime, elimdekinin ne olduğunu sorarcasına bakarken kağıda uzandı. Sert fakat bir o kadar da şaşkın kara gözleri, yeşil gözlerime değdiğinde derin bir nefes aldım.

"Döneceğimin teminatı." dedim, sesimi güçlü bir tınıya sabitlemeye çalışarak. Çok sevdiğim rakamlardan oluşan sayılardan mahrum ettiğim, altında ıslak imzamın bulunduğu ve bizi ayıran bambaşka bir kağıt parçasına benzeyen bir senetti Bora'nın, bugün bir kez daha şaşırmasına sebep olan şey. "Seni mağdur etmeyeceğim. Sana söz verdim. 8 Kasım'a dek... Biz bir oyun oynuyoruz. Yedi ayımız kaldı." diye devam ettim.

"Neden boş bir senet?" diye sordu Bora, kaşlarını kaldırarak. Bakışları yeniden elinde tuttuğu senede çevrilmişti.

"Ederimin ne olduğunu sen daha iyi bilirsin çünkü." dedim. Emniyet kemerini bağladım ve arkama yaslandım.

"Bu boş senet bende olduğu sürece, ne istersem onu yapmak zorunda olduğunun farkında mısın?" diye sordu.

"Ben zaten sen ne istersen onu yapıyordum. Bu boş senet, sadece, kaçıp gitmeyeceğim konusunda kendini güvende hissetmen için..." dedim. Gaza yüklendi ve saniyeler içinde evimizin bahçesinden ayrıldık.

♠

Gecenin karasında gizlenen ağaçlar geride kalırken, yaşadığım son bir ayı da geride bıraktığımı hissediyordum. Hiç konuşmadan yaptığımız yolculuğa eşlik eden karayolunun üzerinde ilerleyen arabanın katettiği her bir kilometre, sanki bizi birbirimizden daha çok uzaklaştırıyordu. Doğup büyüdüğüm eve yaklaştıkça, yaşlanıp ölmek istediğim evden kopuyordum.

Ölü de olsalar bana ait olan hayallerime veda ediyordum.

"Acıktın mı?" diye sordu Bora. Yola çıktığımızdan beri ilk kez konuşuyordu. Buna rağmen sesinde hiçbir pürüz yoktu. Sesi, ayrılığımızın tortularını taşımıyordu.

"Sabah olmak üzere zaten. Muğla'ya girmek üzereyken kahvaltı yaparız." dedim, çatallaşmış bir sesle. Konuştuktan sonra boğazımı temizleme ihtiyacı hissetmiştim. Sessizlik, yeniden kapkara bir örtü gibi daraltıcı bir şekilde örtülmüştü

üzerimize. Az evvel katlanabildiğim bu susma hâli, sesini duyduktan sonra katlanılamaz bir hâl almıştı.

Ayrılıkları sevmiyordum.

Geride kalan an'larımız, arabanın camında bana eşlik ediyordu. Bora'yla bir müddetki her yakınlaşmamızda sayıkladığım Anıl'ın ve ona olan aşkımın, dönüp dolaşıp ayağıma dolanacağını bilmiyordum. Karada da okyanusta da barınamayacak bir tatlı su balığı olduğumu ve ikisiyle de baş edemeyeceğimi yeni anlıyordum.

Kulaklarıma Bora'nın telefon melodisi çarptığında, arabaki ekranda Gökhan'ın adı yazıyordu.

"Efendim?" dedi Bora.

"Elif kaçırılmış." dedi Gökhan, endişeli bir tonlamayla. "Ne bitmeyen günmüş amına koyayım." diye ekledi, hemen ardından. Dehşete düşmüş bir vaziyette Bora'ya döndüm.

"Nereden duydun?" diye sordu Bora, meraklı bir ifadeyle.

"Tuzak muzak değil. Kaçırılmış. Eminim. Caner, senetlerin kendisinde olduğunu duyurmuş... Elif'i kaçırmışlar. Senetleri almak istiyorlar Caner'den muhtemelen. Güçlü koz tabii... Ama kim bilmiyorum. Araştırıyorum." dedi Gökhan, telaşla.

"Araba kullanıyorum şimdi." dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. Derin bir nefes aldı. "Arayacağım seni birazdan." diye devam etti.

"Gidebilirim derhal İngiltere'ye." dedi Gökhan, soru sorarcasına.

"Haber bekle benden." dedi Bora ve telefonu kapattı. Caner'den senetleri almak için neden Elif'i kaçırdıklarını düşündüğümde, aklıma gelen tüm ihtimaller kafamı karıştırıyordu. Bora, yavaşlayarak sağa geçti ve frene bastı. Hızlıca bir numarayı tuşladı. Ekranda isim yazmıyordu.

"Kara?" dedi, karşı taraftaki erkek sesi. Bu Caner'in sesiydi.

"Elif kaçırılmış!" dedi Bora, sert bir ifadeyle.

"Evet... Evet bak ben bilmiyorum. Hangi orospu çocuğunun bunu yaptığını bilmiyorum. Ama bulacağım... Elif'i kurtaracağım merak etme." dedi Caner, dağılmış bir ses

tonuyla. Elif'in iyi olmasını istiyordum fakat Caner ettiğini bulmuştu ve bugün beni ne kadar üzdüyse, şimdi kendisi de bir o kadar üzgündü.

"Karşılığında senden senetleri istiyorlarmış!" dedi Bora, sert bir ifadeyle.

"Evet." dedi Caner. Derin bir nefes aldı. "24 saat sürem var. İngiltere'ye gidiyorum." diye devam etti. "Videoda Elif'i gösterdiler. Onu o halde görünce-" dedi ve sıkıntılı bir nefes verdi.

"24 saat işlemeye başladı yalnız." dedi Bora. Şaşkınlıkla yutkundum. "Ve sessizlik olur." dedi, sekiz saniye sonrasında. Hemen ardından güçlü ve alaylı bir kahkaha attı.

"Sen... Sen yapmış olamazsın değil mi Kara?" dedi Caner, şaşkınlıkla. Benim de Caner'den bir farkım yoktu.

"Kabul et... Güzel ters köşe." dedi Bora, gülerek. Bu gülüşü "kötü adam gülüşü" ile birebir aynıydı.

"Yapamazsın... Yapmış olamazsın Elif'in ne halde olduğunu gördüm. Elif'i sen o hale getirtmiş olamazsın. Yapamazsın Kara!" dedi Caner. Bora cevap vermek yerine, yeniden bir kahkaha attı. "Bu kadar acımasız olamazsın." diye devam etti, Caner.

"Sana acımasızlığın ne olduğunu söyleyeyim." dedi Bora, hâlâ neşeli olan ifadesiyle. "Eğer o adresi bulup 23 saat 11 dakika içinde senetleri bırakmazsan, Elif'in mezarının yerini bile öğrenemezsin." diye devam etti.

"ELİF'İ ÖLDÜREMEZSİN KARA!" diye bağırdı Caner. Sesinin tüm arabayı doldurmasıyla Bora'nın birkaç saniyeliğine yüzü buruşmuştu. Sonrasında yeniden güçlü bir kahkaha attı.

"Sana neden Kara olamayacağını da söyleyeyim Caner Kozan..." dedi Bora gülerek ve derin bir nefes aldı. "İnsanlara çok fazla anlam yüklüyorsun çünkü." diye devam etti, ciddi bir ifadeyle. "Ağzımdan çıkanı yaparım bilirsin... Ne sınırlarım vardır, ne de korkularım. 23 saat 10 dakika sonra senetler benim adamımın eline geçmezse, Elif'le alakalı kafandaki son resim, o videoda gördüğün can yakıcı hâl olacak." dedi, sert bir ifadeyle ve telefonu kapattı.

Bora, eski nişanlısını öldürecek kadar cani olamazdı.

"Elif'i öldürmeyeceksin?" dedim, soru sorarcasına. Sesim bana uzaktı. Şaşkındı. Bitkindi. Bora'nın kapkara bakışları bana çevrildiğinde, oradaki ifadesizlik saatler öncesi kadar karanlıktı.

"Caner'e verdiğim süre dolduğunda, ona şifreli bir şekilde gönderdiğimiz adresi bulmuş ve oradaki adamıma senetleri vermişse... Hayır, öldürmeyeceğim." dedi, kapkara bir ifadeyle.

"Ya bulamazsa?" dedim, şaşkınlıkla.

"Umarım bulur." dedi. Caner'den ölesiye nefret ediyordu. Gökhan'ın bile haberi olmayan bir planı ne ara kurguladığını bilmiyordum ama bugün yaşadığımız her şeyin, ona sormadan topladığım valizlerin, gidişimin acısını Caner'den çıkartmak istiyordu. Elif, aynı Anıl gibi ölmeyi hak etmeyecek kadar masumdu; Bora, masum birisine zarar verecek kadar acımasız olamazdı. Hele ki bu masum kişi, bir zamanlar hayatını paylaştığı insanken, bunu asla yapamazdı. Kabul edemiyordum. Gözlerini yola çevirdiğinde, bakışlarımdan rahatsız olduğunu fark etmiştim.

"Bulamazsa?" diye sordum, bir kez daha.

"Bulamazsa, ne dediysem o... Bundan sonra hiç kimseye imtiyaz yok. Hiç kimseye." dedi, sert bir ifadeyle. Derin bir nefes aldıktan sonra, bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Merak etme, bulur... Elif'e çok aşık... Aşık bir insanın ne kadar ileri gidebildiğini sen daha iyi biliyorsundur... Seren'e yaşattığını yaşasın istiyorum sadece, o kadar." dedi, düz bir ifadeyle ve arabayı çalıştırdı.

Peki, Caner'i gördüğü video karşısında dağıtacak ve onu korkutacak kadar ne yaptırtmıştı Elif'e?

♠

170 Gün Önce...

Araba durdu. Hâlâ kapalı olan gözlerime vuran aydınlıktan üzerimize güneş doğduğunu anlayabiliyordum. Tenime rüzgar değdiğinde, Bora'nın "Uyanmasın sakın." dediğini duydum. Bu direktif, gözlerimi açılmamaları için adeta

mühürlemişti. Çantamın fermuar sesi ilişti kulaklarıma. Daha sonra anahtarların birbirine çarptığını duydum. Oturduğum koltuktan, Bora'nın kolları yardımıyla havalanırken, başım omzuna yerleşmişti.

Bergamot kokusu. Denizden gelen tuzlu meltem. Bahçemizin kokusu. Bodrum. Bergamot kokusu.

Durmuştu. Gözleri neye takılı kalmıştı bilmiyordum. Bedeninin hafifçe döndüğünü hissediyordum. Bir şeye bakıyordu. Bahçemizde bir şeye bakıyordu. Yürümeye başladı. Ağır ağır merdivenleri çıkarken, demir parmaklıklı kapının kilit sesini duydum. Başka birisi, bizim içeriye girmemiz için kapıyı açıyor olmalıydı. Ve bir anda demir kapı, girişteki yükseltinin tırabzanlarına çarptığında güçlü bir ses duyuldu.

"Yavaş!" dedi Bora, azarlarcasına. Kapıyı açan kişinin suçu değildi bu ses. Bilmeden demir parmaklıklı kapının kilidini açan herkes bu hataya düşüyordu. Kapı hızlıca sola doğru gerisin geri fırlıyor ve balkon görünümlü tırabzanlara çarpıyordu. Yerden tavana uzanan, iki cam arasında jaluzi olan, ahşap pervazlı kapımızın açıldığını duydum sonrasında. Bora, yeniden merdivenleri çıkmaya başladı ve bir anda rüzgar kesildi.

Evime gelmiştik.

Bora evime ilk kez gelmişti. Ve bunun hakkını vermek istercesine, otuz beş saniye boyunca, hareketsiz bir şekilde durdu. Daha sonra, küçük adımlarla ilerledi. Bergamot kokusu benden uzaklaşırken, altıma yumuşacık koltuğumuzun serildiğini hissettim. Üzerime incecik bir ceket örtüldü hemen sonrasında. Saçlarımın arasında, Bora'nın incecik parmakları dolaşmaya başladı. Nefesi dövmemin hizasına yaklaştı.

"Bittiğini bile söyleyemeyecek kadar nazik bir kalbin var." dedi, fısıldayarak. "Nazlı..." diye devam etti hemen ardından. "Kara ile tanışmanı istemezdim." dedi. Sesinden pişmanlık akıyordu. "Hayallerini öldürmek istemezdim... Özür dilerim." diye ekledi ve dudakları alnıma değdi. Önce

nefesi uzaklaştı. Sonra kokusunu daha az duymaya başladım. Demir kapının kilit sesi çarptı kulaklarıma. Anahtarın fayansa bırakılma sesini duydum sonrasında. Ve cam kapıyı dışarıdan, muhtemelen parmaklıkların arasından çekerek kapattı.

Gitmişti.

Gözlerimin açılmasıyla beraber yanaklarıma yaşlar hücum etmeye başladı. Öylece tavana baktım, gözyaşlarımın arasından. Tavan, duvarlar, karşımdaki pencerenin perdesi çekik olduğu için şu an göremediğim ama orada olduğunu bildiğim ev, Bodrum, Bodrum'daki her şey karaya tezattı. Bembeyazdı.

Benim tanıdığım Kara, Bodrum'dan da beyazdı. Geçmiş zaman. Yakın geçmiş zaman. Kara, bana öyle şeyler söylemişti ki; beni hiç tanımadığını anlamıştım. Beni tanımayan Kara'yı ben ne kadar tanıyabilirdim ki?

Gitmişti fakat hâlâ dışarılarda bir yerlerdeydi. Arabası çalışsaydı eğer, duyacağımı biliyordum. Nazik bir kalbim olduğu için değil, gözlerinin içine bakıp bittiğini söyleyemeyeceğim için uyanık olduğumu belli edememiştim. Anlamıştı. Zaten, ona ihanet etmediğimi anlamak dışında, benim hakkımdaki her şeyi, hep, anlamıştı.

Ben anlamamıştım.

Dışarıya karşı, yaptığım her eylemin, beni, Bora'nın tüm özeline sızmaya çalışan alçak bir hain gibi gösterdiğini, güvenilmez bir insan profili çizdiğimi, söz konusu Anıl'sa eğer Bora'ya çok kolay ihanet edebilecek gibi durduğumu anlayamamıştım.

Parmağımda taşıdığım yüzüklerin, oynadığımız oyun yüzünden bu kadar aceleyle takıldığı ayrıntısını aşka düştüğümde unutuvermiştim.

Sarf ettiği sözler için pişmandı. Özür dilemişti. Fakat o sözleri sarf etmesine sebep olan, kalbinin sesini duymak için en derinlere gömdüğü düşünceleriydi. Benim ondan gitme sebebim ağzından çıkanlar değil; bugüne dek ağzından çıkmayanlardı.

Üzerime örttüğü ceketinin cebinde telefon olduğunu yeni fark ediyordum. Yüreğim kadar çaresizce titriyordu. Telefonunu ceketinin cebinde mi unutmuştu? Kıpırdamadım. Telefonun ısrarla titremesine aldırmadan, koltuğun üzerine beni bıraktığı pozisyonu bozmadan, öylece durdum.

Bir anahtarın cam kapıda bıraktığı ses çarptı kulaklarıma.

Telefon. Çalışmayan araba. Telefon. Aşk. Veda. Telefon. Bora.

Yerimden kalktım ve kapıya doğru ilerledim. İki cam arasındaki jaluzi kapalıydı. Kapının önüne ulaştığımda gözlerimden akan yaşları sildim. Eğildim ve Bora'nın biraz evvel, kilitlediği demir kapının parmaklıklarının arasından içeriye bıraktığı anahtarı aldım. Derin bir nefes aldım ve cam kapıyı açtım.

"Uyandırmak istemezdim." dedi. Parmaklıkların arasından, parmaklarımın arasındaki anahtarlığa uzandı ve demir kapıyı dışarıdan açtı. Geriye doğru hızlıca giden kapıyı çarpmasın diye eliyle tuttu ve yavaşça tırabzanlara yasladı.

"Kuşkusuz. Geri geleceğim. Tam gözlerinin karşısına."

"Anıl." dedim, şaşkınlıkla.

Kendimi, bana hem sevinçle hem de merakla bakan deniz gözlü çocuğun kolları arasında bulduğumda, bakış açıma Bora'nın arabası girmişti. Gaz pedalına yüklenilen arabanın lastiklerinin çıkardığı acı ses kulaklarımızı sağır ederken gözlerimi sımsıkı yumdum; Bora, kalbimin üzerinden hızlıca geçip giderken, şah damarım sızlamıştı.

♠♠♠

Devam edecek...

♠♠♠

Twitter'da ve Instagram'da kullanıcı adım: "dilarapamuk"

Ayrıca, *Maça Kızı 8*'in Instagram hesabı var: "macakizi8"

Yorumlarınız ve oylarınız benim için çok ama çok önemli. Paylaşın, eşinize dostunuza *Maça Kızı 8*'den bahsedin. Ben, geriye dönüp bölümleri düzenlerken

ve de bir yandan da kitabı yazarken, daha da kalabalıklaşalım ve yorumlar kısmında görüşelim istiyorum.

Zaman zaman, sizlere, minik sürprizlerim de olacak...

Yolculuğumun bir parçası olduğunuz için çok teşekkür ederim. Sizleri çok seviyorum.

***Maça Kızı 8*'i özlemeniz ve beklemeniz dileğiyle. ♥**

Yılbaşı Özel Bölümü*

1 Ocak 2017, İstanbul...

Rengarenk ışıklarla bezenmiş İstanbul gözlerimi alırken, insanların yüzlerinde gördüğüm telaşı izliyordum. Bir sene daha, gerçekleşmeyen hayallerle tamamlanırken, yeni gelen seneden de aynı hayalleri dilemekten usanmayan herkes sevinç içindeydi. Değişen ajandalar insanlar için umut demekti. Ve fakat, bazen büyük bir heyecanla alınan, bazen bir derginin hediyesi olan, bazense bir markanın eşantiyon ürünü olarak verilen o yeni ajanda, hayatın içinde devamlı kez eskimekten ve söz konusu üç yüz altmış beş gün tamamlandıktan sonra tekrardan yenilenmekten ibaretti. Bu bir kısır döngüden başka bir şey değildi.

Yeni bir yıl umut demek değil, yeni bir sayı demekti.

İnsan, gün ile ayın sayısal değerlerinin yanına, üç altmış beş gün geçirdiği yılın sayısal değerinin ardışığı olan dört haneli sayıyı ekliyor ve yepyeni şeyler yaşıyordu fakat aslında yaşadığı her şey öncekilerle aynıydı. Her gün kalkıyor, günü yaşıyor ve günün sonunda başını yastığa koyuyor ama ısrarla yeni gelen seneden bir şey dilemekten vazgeçmiyordu. Sağlık, mutluluk, aşk, para, huzur diye başlayan listenin sonu gelmezken yıllar gelip geçiyordu ve insan ısrarla bekliyordu.

Ben yeni sayıdan hiçbir şey beklemiyordum.

"Hey! Yine sigaraya kaçtın!" dedi Hande, beni azarlarcasına.

"Geri sayımda 0 durmamıştır, eksi 1'den devam etmeye başlamıştır da Allah bilir kaçtadır." dedi Anıl, gülerek. Bakışlarım buz gibi deniz gözlerine çevrilmişti. Bana 1993'ten beri aşık olmayan, 2017'de mi aşık olacaktı?

"Geri sayımda bizi satıp sigaraya kaçmakla kalmadı neredeyse mekanın bahçesine taşındı, dakikalardır burada!" dedi Hande, kaşlarını çatarak.

"Zaten sen geri sayımda hiçbir şey görmeyerek avaz avaz bağırıyordun. Vallahi Naz kadar heyecanlıydın sayarken." diye araya girdi Anıl, şakacı bir tavırla. Ardından buz gibi deniz gözleri gözlerimi buldu. "Mutlu seneler güzelim." dedi.

"Bu yıl senin olsun." dedim Anıl'a, tebessüm ederek. Anıl, ben konuşurken eline aldığı telefonu kulağına götüremeden ses hoparlörden yayılmaya başlamıştı.

"Sevgilim! Seni çok özledim. Bu ayrı geçirdiğimiz son yılbaşı..." diye başlamıştı Ayça, WhatsApp'tan gönderdiği ses kaydında fakat ben devamını dinleyemeden Anıl telefonu kulağına götürmüştü. Anıl'ın gözlerinin parıltısından anlaşıldığı üzere sevdiği birisi olan kimseye tek kişilik bir dilekte bulunmamak gerekiyordu.

"Asıl 2017 senin yılın olsun." dedi Anıl, bir dakika on dokuz saniye sonra. "Özgürleşmeni diliyorum en çok." diye devam etti. Her insanın sevdiği birisi adına dilediği dilekler olurdu fakat Anıl tanıdığım en farklı insandı çünkü normal şartlar altında kimse kimseye özgürlük dilemezdi. *"Benim aşkıma tutsak olmaktan vazgeç!" diyor Naz.*

"Bugünün dünden farkı yok, yeni yıl dilekleri bir saçmalık." dedim, gözlerimi devirerek.

"Öyle mi?" dedi Anıl, küçük bir kahkaha atarak. "Dilerim ki..." diye devam etti. "Dilerim ki..." dedi bir kez daha, vurgulayarak. "Hayallerine sığmayan bir yıl olsun bu. Gerçekçi olmanın aklına bile gelmediği bir yıl..." dedi ve yanağımdan makas aldıktan sonra sigarasını söndürüp içeriye girdi. Ben Anıl'ın arkasından bakakalırken, Hande'nin kolumu çimdiklemesiyle kaşlarım çatılmıştı.

"Ne?" dedim, onu tersleyerek.

"Kendin için bir şeyler iste artık, bırak elalemi!" dedi Hande, sitemle.

"Elalem dediğin Anıl!" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Hııı Anıl... Yarın Ayça'nın kocası olacak Anıl." dedi Hande, sıkıntılı bir nefes vererek. Her sevgilinin ilişkisinin bir gün evlilikle sonuçlanma ihtimali vardı elbette fakat Ayça ve Anıl'lın evlenecek olma ihtimali yüzde sıfırdı. *Neden öyle diyorsun Naz, hayat bu, belli mi olur?* Bazı şeyler, hayatın belirsizliğinde kaybolmayacak kadar meydandaydı; Anıl'ı tanıyordum. Kendisi de defaatle *"Ne evliliği kızım, o kadar aptal mıyım ben?"* deyip dururken üstelik, Anıl ve evliliğin asla yan yana gelmesi mümkün değildi. *O zaman seninle de evlenmesi mümkün değil Naz.*

"Hiç zannetmiyorum." dedim, kahkaha atarak.

"Ve sen de birisinin karısı olacaksın tabii!" diye ekledi Hande. Bu duyduğum en komik cümle olabilirdi fakat az evvelki kahkahamın neden birden kesildiğini ve Hande'ye şaşkınlıkla bakmaya başladığımı bilmiyordum. Arkasını dönüp içeriye girmesiyle beraber bakışlarım yeniden dışarıya çevrilmişti.

Benim gelecek hayallerimde yalnızca Anıl vardı; bir gün başkasıyla evlenmem mümkün bile değildi.

"Pardon çakmağınızı kullanabilir miyim?" diye sordu bir kadın. Paltosunun kürklü şapkasını kafasına geçirdiği için gözlerini tam görememiştim fakat yanaklarındaki yaşlar oldukça dikkat çekiciydi. Çakmağı ona uzattığımda teşekkür ederken sesindeki ağlamaklı ton baskın çıkmıştı. Bana arkasını dönerek biraz ilerledi. Bir numarayı tuşladığı telefonu kulağına götürürken, derin bir nefes almıştı.

Yeni yıl coşkusuna sahip insanlarla dolu bir mekanın soğuk bahçesinde, tek başıma ağlayacak kadar mutsuz olmadığım için şükretmiştim.

"Alo." dedi kadın, daha tok bir sesle. "Yoo yoo iyiyim." diye devam etti, hemen ardından. "Mesajı attığımda gerçekten kötüydüm ama şimdi iyiyim senin de Monte Carlo kaçamağını rezil etmeyeyim, yeni yıla girmek üzere olmalısın..." dedi ve bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Biliyorum biliyorum." dedi sonrasında. "Sadece işte bir yılbaşı gecesi yaşadıklarım o kadar silinmiyor ki aklımdan...

Her yeni yıla girerken aynı acıyı yaşıyorum. Ceren saçmalama diyorum kendime, bir başkasıyla evlenmek üzeresin sen, şunun şurasında kaç ay kaldı diyorum... Ama unutamıyorum. Gökhan'ı unutamıyorum." dedi, ağlayarak. "Gökhan'dan nefret ediyorum." diye ekledi. "Ama unutamıyorum." dedi. Sarhoş olduğu o kadar belliydi ki, telefonda konuştuğu her kimse, kadın onu dinlemiyordu bile.

"Gelsene kızım artık içeriye." dedi Anıl'ın sesi. Ona doğru döndüğümde, bakışlarımla sırtı bize dönük olan kadını gösterdim.

"Sevgilisiyle kavga etti." dedi Anıl, kadına bakarak. "Tuvaletin önünde gördüm kavgalarını, sonra adam tuvalete girdi, o da ağlıyordu." diye devam etti.

"Yazık." dedim, iç çekerek.

"Kadın başkasını seviyor diye ağlıyordu adam. Yavşaklık. Başkasını seviyorsa ayrıl amına koyayım, neden kasıyorsun?" dedi Anıl, sitemle. "Hee eğer doğruysa, kadının ki tamamen başka bir şey de neyse, bize ne yaa." diye devam etti.

"Neden insanları yargılıyorsun?" diye sordum, sitemle.

"Gördüğümü söylüyorum. Evlenmek üzerelermiş. Eğer güvensizlik varsa içinde, aslında ortada bir ilişki yoktur. Evlenmek için uygun bir çift değiller." dedi Anıl, kendinden emin bir şekilde.

"Neler yaşadıklarını bilmiyoruz." dedim, omuzlarımı kaldırıp indirerek.

"Susma artık Bora!" diye bağırdı kadın öfkeyle.

"Haydi içeriye girelim." dedi Anıl, koluma uzanarak. "Üşümüyor musun sen?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Sigaramı söndüreyim, geliyorum." dedim Anıl'a. Anıl'ın içeriye yönelmesiyle bakışlarım yeniden kadına çevrilmişti. Çantasında bir şeyler arıyordu. On beş saniye uğraştıktan sonra telefonu hoparlöre alarak masanın üzerine koydu. Telefondan gelen insanların gürültüsü ve hafif müzik sesi bahçeye gelen hafif müzik sesine karışıyordu. Çantasında

nihayet bulduğu sigara paketinden bir sigara daha çıkarttı ve çakmağımla yaktı.

"Sikeyim sigaramı ancak yakabildim." dedi kadın, daha çok ağlayarak. Adam ise küçük bir kahkaha atmakla yetinmişti.

"Bak 2017'e giriyoruz burada." dedi adam ve ardından, havai fişek sesleri duyulmaya başladı.

"Biz girdik de ne oldu?" diye sordu kadın. Ardından o da histerik bir kahkaha atmıştı.

"İnan bana, ne olacağını hiç kimse bilemez. Bir bakarsın 2017'de öyle şeyler olur ki her şey değişiverir. Hayatın değişiverir. O yüzden sen de inan ve geriye değil önüne bak artık... Bu yıl çok güzel olacak." dedi adam.

Yeni ajandalar umut demek değilse de, beklenmedik zamanda insanın kulağına çarpan bir cümle umut olabiliyordu insanın içinde. Adam kadına umut veriyordu ve belki de kadın kollarını açıp o umudu kucaklıyordu. Adam yalan söylüyordu, kadın ise kanıyordu. Sigaramı söndürdükten sonra, çakmağımı kadında bırakarak içeriye doğru yöneldim.

En güzel yalanlar, karşındaki insanı mutlu etmek adına yeni yıl dilekleri kisvesi altında söyleniyordu.

2017'yi ne Anıl'a verebilmiş ne de kendime alabilmiştim; elimde kalmıştı. O yüzden 2017'yi, arkadaşını teselli etme fedakarlığıyla geri sayımı bile telefonda karşılayan o tanımadığım adama armağan etmek istemiştim.

Arkadaşını mutlu etmek için söylediği yalanının gerçek olmasını ve bu yılın onun için çok güzel geçmesini istemiştim.

63.Bölüm

Bir süre daha, her ayın 8'inde, 18'inde ve 28'inde görüşmek üzere.

♠

163 Gün Önce...

"Oğlum bi' dur! Kızartacağım onları ben, neden çiğ çiğ yiyorsun?!" diye bağırıyordu Nurcan Teyze.

Kafamı yastığın altına soktum. Uyanmak istemiyordum. "Haydi git de Naz'ı uyandır, börekler neredeyse bitti," diye devam etti. *Kalk Naz, emir büyük yerden.* Emirlerden nefret ediyordum. Anıl'ın yerinden kalkıp merdivenlere yönelmesine ve kapıyı çalmasına bir dakika on yedi saniye vardı; bu süre zarfında uyuyabilirdim. Telefon çalmaya başladı. *Anıl, sandığından daha akıllı Naz'cığım.*

Telefonu açar açmaz, "Allah aşkına beş dakika daha," dedim.

"Verdim gitti?" dedi Hande'nin sesi. Ve ardından güçlü kahkahası değdi kulaklarıma.

Gözlerimi açmak zorunda kaldım.

"Günaydın," dedim, mırıldanarak.

"Tünaydın kuzucuğum, hatta utanmasam iyi akşamlar..."

Alaylı bir çıkışla, "Ay sen de sevgilin gibi... Abartıyı o kadar seviyorsun ki yani... Öğlen olduğunu pencereden içeriye giren güneşten anlayabiliyorum," dedim. Hande, minicik bir kahkaha attı.

"Hande Hanım... Ah pardon!" dedi, arkadan gelen bir kadın sesi.

"Bir saniye kuzu," dedi Hande, kahkahasının hemen ardından. "Efendim?" dedi, muhtemelen kendisine seslenen kadına.

"Bora Bey sizden bir rapor istemiş. Eğer hazırsa ben götüreceğim," dedi kadın.

Gözlerimi kapattım.

"Ben akşam üzeri kendisine verecektim onu, bir sorun mu var Buse Hanım?" dedi Hande.

Gözlerimi açtım.

Duyduğum ses şimdi anlam bulmuştu. "Hayır. Kendisiyle bir iş yemeğine katılacağız. Bugün holdinge gelmeyecekmiş... Eğer hazırsa, sizden raporu da almamı rica etti," dedi ODTÜ'lü Buse.

"Bir saniye..." dedi Hande. Sustu. "Merhaba Bora Bey, nasılsınız?" dedi, on altı saniye sonra.

Elimde tuttuğum telefonun bağlı olduğu hattın ucundaki Hande'nin, muhtemelen diğer elinde tuttuğu telefonun bağlı olduğu hattın diğer ucunda Bora vardı. Uzak düşmüştük. Aramıza üçüncü kişiler girmişti. Çok uzak düşmüştük.

Telefonu kapattım.

♠

160 Gün Önce...

Küçük adımlarla yirmi iki saniyede aşağıya indim. İnsanın kendi evinde olmasının en güzel yanı, zifiri karanlıkta dahi yolunu bulabilmesiydi. Mutfaktaki pencereyi açtım. Üçüncü bardak suyumu yudumlarken, rüzgarlı geceye Selim'in sesi karışmıştı.

"Saçmalama oğlum. Bi' sakin ol amına koyayım," diyordu Selim.

"Bırak abi Allah aşkına. Dayanamıyorum, diyorum. Her an aşağılanmaktan, hor görülmekten yoruldum," dedi Özgür sitemli bir sesle.

"Ohoo! Sen Bora Karabey'le çalışmaya çok fazla alışmışsın oğlum... Nazlı bebek misin lan sen? Kendine gel," dedi Selim, daha sert bir sesle.

"Allah aşkına bana *'Nazlı'* deme!" dedi Özgür. Derin bir nefes aldı. "Ben Nazlı Hanım'ın stres topu değilim," diye devam etti.

"Stres topusun abiciğim," dedi Selim çıkışarak. "Bora Abi'den çalıştığın her gün için para alıyor musun, alıyorsun. Görev tanımın ne şu an, Nazlı Hanım ne derse onu yapmak... Emir kulusun. Stres topu da olursun, kapıdaki paspas da!"

"Kasıtlı yapıyor abi," dedi Özgür, sitemle. "Benim görev tanımım Bora Bey'e her duyduğumu, her gördüğümü söylemek... Postane olayını söylediğim için bilhassa böyle davranıyor."

"Haksız mı lan?" dedi Selim, kısık sesle. "Haklı çıkmadı mı günün sonunda... Görmüyor musun şimdi ne kadar mutsuz olduğunu. Evden çıkmıyor lan evden! Sen ben sebep olmadık ama katmerledik mevzuyu."

"Ben onu bunu bilmem Selim Abi. Nazlı Hanım'ı çekemiyorum artık," dedi Özgür, sert bir ifadeyle. Gülümsedim. *Sen de Özgür'ün çok haklı olduğunu biliyorsun Naz.* Daha çok gülümsedim. Haklı olduğum ama haksızlığa uğradığım o an'a ithafen gülümsedim. İçtiğim dördüncü bardak suyun son yudumuyla beraber pencereyi kapattım.

♠

156 Gün Önce...

Vişne reçeli sürdüğüm ekmeğimin lezzetine doyamıyordum. Televizyon kanallarının birinde rastgele bulduğum eski diziler, sabahın kör vaktinden itibaren dönüp duruyorlardı. Neredeyse lise yıllarımın dizi kahramanları, bitmek bilmeyen kahvaltı keyfimin de kahramanı olmuşlardı bu sabah. *Az evvel "esas oğlan nerede kaldı?" diyordun Naz; ve o sorduğun esas oğlan, bir önceki dizinin esas oğlanıydı. İflah olmaz bir dizi izleyemeyensin! Zira birisi sarışın diğeri ise esmerdi!* Dizi izlemeyi acilen bırakmalıydım.

Kanalları dolaşmaya başladım.

Dizi izleyemiyor olabilirdim fakat magazin izlemek dünyanın en basit eylemi olsa gerekti. Her ne kadar kimin nerede kiminle ne yaptığı ilgimi çekmese de en azından izlediğim dizilerden çok daha günceldi. Zira insan yedinci modelinin çıktığı bir marka telefonun daha üçüncü modeli en üst olan bir zamana ait bir diziyi neden izlerdi ki?

"Ünlülerin gözde tatil beldesi Bodrum'a gittik. Bakalım kameralarımıza kimler, nerede ve nasıl yakalanmış? Bodrum sezonunu en önce kim açmış?"

Bodrum sezonunu açan ünlülere ait magazin haberi ilgi çekiciye benziyordu. *Yapma Allah aşkına Naz!* Kendime bol köpüklü bir Türk kahvesi yaptıktan sonra bu haberi beklemeye başlayabilir ve akıp giden zamana biraz daha eşlik edebilirdim. Nisanın 22'si Bodrum sezonunu açmak için çok erkendi fakat işte söz konusu ünlüler bunu bir türlü anlayamıyordu.

"Aşk Bodrum'da yaşanıyor güzelim.
Bodrum bana ben Bodrum'a özelim.
Senin ile cehenneme giderim.
Hayat güzel, devam ediyor.
Az sonra..."

Bakır cezveye bir kaşık Türk kahvesi, bir buçuk kesme şeker ve de bir kahve fincanı su koydum.

"Geçtiğimiz günlerde nişanlanan ünlü iş adamı Bora Karabey'in Kuruçeşme'de bir mekanda verdiği davete, iş ve cemiyet hayatından bir çok ünlü isim akın etti. Düşman çatlatan nişan töreninden en özel görüntülerini ekrana getiriyoruz ve neler yaşanmış hep birlikte izliyoruz."

Ocağın altını yaktım ve cezveyi ocağın üzerine koydum.

"Ben bal arısı gibiydim senden önce
Bak pervanelere döndüm, seni görünce
Yana yana kül olsam her an, yine de senden ayrılamam
Yoluna adadım ömrümü ben sensiz olamam
Yana yana kül olsam her an, yine de senden ayrılamam
Bin yıl yaşasam yine sana doyamam.
Sana gönlümü verdim ey nazlı güzel
Seni almazsam, gözlerim açık gider."

Karıştırmadığımda daha lezzetli olduğunu bildiğim bakır cezvedeki kahveye metal kaşığı soktum ve karıştırmaya başladım.

"Özellikle çapkınlığı çok kez gündem olan ve bugüne dek ismi birçok kişiyle birlikte anılan ünlü iş adamı Bora Karabey,

geçtiğimiz ay, özel bir doğum günü davetine, gizemli bir güzelle katılmış ve magazinlere bomba gibi düşmüştü. Akıllarda, 'Hayatında biri mi var?' sorusunu bırakan Karabey, bundan kısa bir süre sonra, bir gece kulübü çıkışı, objektiflere alkolü fazla kaçırmış bir şekilde sarışın bir güzelle görüntü verince kafaları karıştırmıştı. Bu geceden tam 36 saat sonra ise Karabey, herkesi şaşırtarak, daha evvel doğum günü partisine katıldığı gizemli güzelle, arabasına binerken çok samimi bir şekilde görüntü verince ortalık karışmıştı ve Karabey bir basın açıklamasında bulunarak her şeyi netleştirmişti. Şimdi o açıklamayı hatırlayalım:

'Cumartesi gecesi, bir eğlence mekanı çıkışı izinsizce görüntülendiğim ve daha evvel de birçok kez magazin muhabirleri tarafından hakkımızda yersiz yakıştırmalar yapılan kişi çok kıymetli dostum Ceren Zorel'dir. Kendisi, yakında, Arda Korkut'la evlenmek üzeredir.'

Fakat Bora Karabey'in kamuoyuna yaptığı açıklama bununla sınırlı değildi. Çünkü, bu kez hakkında çıkan yalan haberlerin onu sinirlendirmesinin başka bir sebebi vardı.

'Maruz kaldığımız haberler gerek Ceren Zorel ve Arda Korkut'u; gerek de iki hafta sonra nişan töreni gerçekleştireceğimiz müstakbel eşim ve beni oldukça rahatsız etmiştir. Bu konudaki gerekli işlemler avukatlarımız tarafından yapılacaktır. Kamuoyuna önemle arz ederim. Bora Karabey.'"

"Sen... O nişanın... Oynadığımız oyun yüzünden bu kadar aceleye geldiğini çok iyi biliyorsun. Sakın bana bununla gelme! Sakın!"

Taşan kahveye aldırmadan salona ilerledim.

"Bu açıklamadan iki hafta sonra Bora Karabey'in, aile arasında sade bir nişan töreni yapacağı iddiaları ortaya atılırken, bir diğer merak konusu da müstakbel eşinin kim olduğuydu..."

Hayatımda ilk kez korku filmleri gerçek olsun istemiştim; ekrandan elini uzatsın ve beni tutsun.

♠

"Buyurun Nazlı Hanım," dedi Selim. Gecenin kör vaktinde bahçeye çıkmamı yadırgamıştı. Beni görünce, Özgür'le beraber oturdukları masamızdan alelacele kalktılar.

Emredici bir ifadeyle, "Herkesi topla," dedim. Özgür'ün kaçamak sitemli bakışlarını sezmek, içimdeki öfkeli ve buyurgan kişiliği daha çok besliyordu. Selim, söylediğimi yadırgasa da bahçede on bir adamın toplanması yalnızca iki dakika, yirmi sekiz saniye sürmüştü.

"Buyurun," dedi Selim yeniden.

Sert bir ifadeyle, "Kalan herkes nerede?" diye sordum.

"Uyuyorlar Nazlı Hanım. Nöbet değişimine iki saat var daha..." dedi Selim.

"Yarından itibaren... Senin dışındaki herkes İstanbul'a dönüyor Selim!"

Selim merakla, "Bora Abi'nin bundan haberi var mı?" diye sordu. Üstelik, en az benim kadar iyi bir şekilde, bundan hiç kimsenin haberdar olmadığını çok iyi biliyordu. Bu bir ikazdı; oldukça samimi bir ifadeyle, bana durmam gereken yeri hatırlatıyordu.

"Herkes İstanbul'a döndüğünde haberi olur," dedim, sert bir ifadeyle. Bakışlarım Özgür'e kaydı. Gülümseyerek, "Ve sen..." dedim. "Seni kovuyorum Özgür. Artık bizimle çalışmayacaksın!"

Özgür'ün bakışlarına yerleşen şaşkınlık beni tatmin etmeye yetmiyordu. "Ben sizin için değil... Bora Bey için çalışıyorum Nazlı Hanım." Kendisini benim kovamayacağımı iddia etmekten asla çekinmiyordu.

Tehditkar bir ifadeyle, "Ben seni kovuyorsam... Bora Bey'in de seni çalıştırmaz... Hele ki... Geceleri... Benim dedikodumu yaptığını ve beni çekemediğini öğrenirse..." dedim.

Selim araya girerek, "Uzatma Özgür," dedi. Bakışlarım Selim'e kaydığında, "Haklısınız Nazlı Hanım," diye devam etti.

Bir kez daha bakışlarımı öfkeli olduğu fazlasıyla belli olan Özgür'e çevirdim. Yaşadığım hiçbir şey onun suçu değildi

biliyordum ama canım öyle yanıyordu ki, herkesin canı yansın istiyordum.

♠

155 Gün Önce...

"Ooo Naz," dedi, Osman Amca. Bahçede Selim'le beraber, bir yandan kahve içiyor bir yandan da tavla oynuyorlardı. Selim, beni görür görmez ayağa fırlamış ve bir patron karşısında nasıl konum alınması gerekiyorsa, öyle konum almıştı.

İçten bir ifadeyle, "Rahatsız olma Selim," dedim.

"Gel, otur bizimle," dedi Osman Amca. Selim ise hâlâ oturup oturmaması konusunda emin olamıyordu.

"Yok... Çocuklar geçecek şimdi... Onları bekliyorum," dedim gülümseyerek. "Balkondan gördüm. Geçecekler şimdi buradan."

"Oldum olası çok severdin 23 Nisan'ları," dedi Osman Amca, tebessüm ederek. Selim, yeniden Osman Amca'nın karşısına oturmuştu. Bakışlarımı etrafta gezdirdim; çalışanların hiçbiri yoktu. Sözümü dinlemişlerdi. *Acaba Bora, senin bu hükmünü nasıl karşıladı Naz?*

"Çocuklar!" dedim neşeyle. Bazı tarihler, insanı geçmişine götürüyor ve belirli bir hissi yüreğinde her zaman hissetmesini sağlıyordu. Bugün de öyle bir gündü. İnsanın, neşe dolmasına yetiyordu. Üzerlerinde forma olan ikisi kız biri erkek üç çocuk, benim sesimi duyduklarında benim yanıma doğru geldiler. Ellerinde Türk Bayrakları'yla oldukça mutlu gözüküyorlardı. "Tören nasıl geçti?" diye sordum.

"Çok güzeldi. Ben şiir okudum," dedi, saçları yandan iki örgü olan sarışın kız.

"Aferin sana... Nerede oturuyorsunuz siz?"

"Yan sokakta," dedi, saçları kısacık olan kız.

"Ben de bu evde oturuyorum," dedim, önünde bulunduğum evi göstererek. "Ne zaman isterseniz ödevlerinize yardım ederim!"

"Matematik ödevlerimize bile mi?" dedi mavi gözlü erkek çocuğu.

"Evet," dedim kafasını severken. "Benim adım Naz... Ne zaman isterseniz, buraya gelebilirsiniz." Telefonum çalmaya başladı. Aldırmadan çocukları teker teker öptüm ve onlara birer tane çikolata verdim. Cebimdeki telefonun titrediğini hissettim. "Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramımız kutlu olsun," dedim gülümseyerek. Çocuklar yanımdan uzaklaşırken, arkalarından el salladım.

Gökhan arıyordu.

O günden sonra, on beş gün sonra, ilk kez arıyordu.

"Efendim?" dedim, dümdüz bir ses tonuyla. Selim ve Osman Amca'nın önünden geçerek eve doğru ilerledim.

"Merhaba Nazlı Hanım, nasılsınız?" dedi Gökhan, mesafeli bir tonlamayla.

Şaşkınlıkla, "Teşekkürler, siz?" dedim.

"Çok teşekkürler," dedi Gökhan, abartılı bir neşeyle. "Çalışanlarımdan birinin işine son vermişsiniz de... Sebebini merak ediyorum. Müşteri memnuniyeti bizim için çok ama çok önemlidir."

Küçük bir kahkaha attım. "Anlaşamadık," dedim.

"Özgür'ü ben de pek sevmem. Bana da bazı hadsizlikler yapmıştı... Malumunuz olduğu üzere..." dedi, düz bir ifadeyle. Beni kendisinin zorla kumarhaneye götürdüğü akşam, Özgür'ün onu hiçe saymasından bahsediyordu. "Fakat kendisi bilhassa sizi çok sever ve sayardı. Anlaşamadığınız konu nedir? Güvenlik şirketimdeki çalışanlarımın yerleştirildiği kişilerle olan ilişkileri benim için hassas bir konu da..." dedi, dalga geçercesine.

Boğazımı temizlediğimde yeteri kadar ciddileşmiştim. "Umarım... Kendisi için daha iyi bir konum bulursunuz," dedim.

"Aaa... Şirketimiz yalnızca Bora Karabey'e hizmet vermektedir. Siz Özgür'ün işine son verdiğinizde, ben ona başka bir konum bulamıyorum ne yazık ki," dedi, meraklı bir ifadeyle. Fakat bu konuda tavrım netti; Özgür'ü yeniden işe almayacaktım.

"Öyleyse umarım hayat karşısına başka işler çıkartır."

"Sorun ne?" diye sordu Gökhan. Aslında sorunun ne olduğu ortadaydı fakat görmezden gelmeyi seçiyordu.

"Sorun morun yok. Ne diyorsam o, o kadar," dedim.

"Tazminatını ödememizi istedi Bora. Fakat ben, öncesinde bi' seninle konuşmak istedim. Özgür iyi çocuktur," dedi ağzımı ararcasına.

"Tazminat falan vermeyecek kimse Özgür'e," dedim, sert bir ifadeyle. Belki de artık birileri tarafından çekilmeyen kişi olmaya dayanamıyordum. "Siz çalışanlarınızla nasıl bir sözleşme yapıyorsunuz bilmiyorum ama... Hakkımda yersiz laflar etmesi, işten atılması için haklı bir sebep. Beni çekemiyormuş kendisi. Ben de işine son verdim. Nokta!"

"Sana yaptığı saygısızlığın açıklanabilir bir tarafı yok. Anlıyorum. Fakat sana yaptığı saygısızlık yalnızca işinden olmasıyla sonuçlanmaz," dedi.

"Orası beni alakadar etmez. Özgür, üzerine bu kadar düşünmem gereken birisi değil," dedim ve sıkıntılı bir nefes verdim.

"Peki Naz... Nasıl istersen," dedi Gökhan.

"Gökhan," dedi bir ses. Varlığını herkesleştirdiğim, gözden uzak ettiğim ama gönlümü hâlâ uğuldatan ve kana cana büründüğünde yokluğunun acısına tahammül edemediğim bir ses. "Telefonda mısın pardon," diye devam etti.

"Naz'la konuşuyorum," dedi Gökhan. Fakat bu cümlesinin üzerine muhtemelen kulaklarına çarpan dıt dıt dıt dıiıt sesiyle, hattın ucundaki Naz'ın kendisini terk ettiğini anlamıştı.

♠

154 Gün Önce...

Maşa yardımıyla daha fazla dalgalandırdığım saçlarımdaki bukleler, ben hareket ettikçe ahenkle dans ediyorlardı. Aynanın karşısına geçtim. Sigaramdan son bir duman daha aldım ve kül tablasında söndürdüm. Rimel sürmeliydim. Kapının önce tıklatıldığını ve ardından açıldığını duydum.

"Anıl?" diye seslendim.

"Benim," dedi Anıl.

"Yukarıdayım." Rimelle kirpiklerimi şekillendirmeye başladım. Adım sesleri odama doğru yaklaşıp aralık olan kapı ardına dek açıldığında, odayı bir ıslık sesi doldurdu. Gözlerimi kirpiklerimden ayırmadan gülümsedim.

"İnanılmaz olmuşsun güzelim," dedi Anıl, hayranlık dolu bir tonlamayla. Kurduğu cümle kalbimin daha hızlı çarpmasına sebep olmuştu. Rimeli sürdükten sonra, kül tablasının yanındaki uzun küpeleri dikkatlice kulağıma geçirdim. "Maşallah vallahi, nazar değmesin..." diye ekledi Anıl. Gözüm, kolumdaki nazarlığa takıldı. Gülsüm Babaanne'nin amacını destekleyememiş ve Bora'yla beni nazardan koruyamamıştı.

Aynanın karşısından ayrıldım ve yatağın üzerine oturarak topuklu ayakkabılarımı giydim. Anıl'ın kapıya yaslanıp beni izlediğini ayaklarından anlayabiliyordum. Heyecanım katbekat artıyor; ayakkabının bileğindeki ince şeridi bağlamam zorlaşıyordu. *Sakin ol Naz. Anıl işte. Bildiğin deniz gözler. 8 Nisan'dan beri yüz yirmi dokuz kez baktın zaten gözlerine uzun uzun.*

"Yardım edeyim," dedi Anıl, incecik bir sesle. Bir dizini yere koyarak eğildi ve ayakkabılarımın klipslerini büyük bir özenle halkalarından geçirerek bağlamaya başladı. Sarı saçları, odamdaki beyaz ışığın altında oldukça güzel gözüküyordu. "Tamamdır," dedi. Ondan evvel yataktan kalktım. Son bir kez daha ayna karşısında kolsuz, mor kabarık etekli kısa elbiseme göz değdirdim. "Alt tarafı yemek yiyeceğiz güzelim," dedi Anıl. Derin bir nefes aldığımda ona döndüm. Bakışları kot montumdaydı; giymem için kenarlarını açmış bana uzatıyordu. Giymeme yardımcı olmasına izin verdim. "Çıkabiliriz," dedi, tok bir sesle.

Ve en sonunda kaçınılmaz an'daydık; yüz otuzuncu kez göz göze geldik.

Yorgun olduğu için bir denizin akşam üstü tonlarına sahip gözleri yine de çok güzeldi. Soğuktu. Bu soğukluk, her zamanki gibiydi. Ve ben bu soğukluğa aşıktım. Bir zamanlar... Bir zamanlar bakmalara doyamadığım deniz

gözler şimdi yalnızca maviydi ve gözlerinde soğuk olmalarına rağmen içimi yakan kıvılcım artık yoktu.

Direnme Naz. 8 Nisan'dan beri, her göz göze geldiğinizde bir şeyler hissetmek istiyorsun ama artık çok geç. Geçti Anıl faslı senden. Kabul et. Sen başka gözlere aitsin artık; kapkara gözlere...

Kapkara gözlerin bana iğrenerek baktığını unutamıyordum.

♠

152 Gün Önce...

Sitemli bir ifadeyle, "Zaten çok yoruluyorsun fizyoterapide... Gözlerinin feri gitti oğlum. Keşke yalnız çıksaydım ben yürüyüşe," dedim. Evde tedaviye devam edebileceği için Boston'daki hastaneden taburcu edilmişti ve fakat hala tam iyileşmiş sayılmazdı.

"Naz, yürüyüşe çıktık ama saatlerdir iskelede oturuyoruz farkında mısın?" dedi Anıl, benim gibi sitemli bir ifadeyle. Taburcu olacağını hiç kimseye söylememiş ve bize sürpriz yapmak istemişti. Eğer ben Bodrum'a gelmeseydim; o İstanbul'a gelecekti.

Kaşlarımı çattım. "42 dakika, on yedi saniye oldu henüz."

"Düşün artık yanında nasıl dakikalar geçmiyorsa," dedi, muzip bir ifadeyle. Dakikaların geçmeme lüksü yoktu. İnsan yalnızca çok mutsuz olduğunda geçen dakikaları zihninde yavaşlatıyor ve zamanı geçmiyor zannediyordu.

"Yaşadığım bir ay o kadar hızlı geçti ki... Ve de o kadar dolu dolu. Sanki bir gün gibi ama bir seneye eş değer. Algı çok garip bir duygu değil mi sence de?" diye sordum gözlerimi denizden ayırmadan.

"Ohooo..." dedi Anıl, gülerek. "Algı hakkında mı konuşacağız gerçekten?" *Naz'ın da derdi algı konuşmak değil Anıl. Algıları bir an için ona Bora'yı hatırlattı ve doğrudan geri vitese bağladı.*

"Özlemişim seni," dedim.

Anıl kendinden emin bir ifadeyle, "Benden daha çok özlediklerin var tabii," dedi. Bakışlarımı ona çevirdim. Rengi

gecenin karanlığında belli olmayan gözlerinde bir ışıltı, yüzünde ise hoş bir tebessüm vardı.

"Sen yokken... Senden daha çok kimi özleyebilirim?" dedim şaşkınlıkla.

"Hadi ama Naz... Günleri devire devire tüketiyoruz. İki haftayı geçti ama henüz adını andığını duymadım," dedi. Bakışlarıma nasıl bir ifadenin yayıldığını bilmiyordum ama Anıl'ın bakışlarına hafif bir şaşkınlık hakim olmuştu. "Bora'dan bahsediyorum," diye devam etti. Henüz algılarım, Bora'dan bahsettiğini anlamayacak kadar kapanmamıştı. Fakat ben, Bora'dan bahsetmek istediğime emin değildim.

"Mayıs gelsin... Buralar daha güzel olacak," dedim, konuyu değiştirmek istediğimi açık açık belli ederek.

"Bir ayda nişan yapacak kadar aşık oldun... Her ne yaşadıysanız ve sonu her ne için hüsranla sonuçlanmış olursa olsun, nişanlın olduğu gerçeğini şıp diye silemezsin," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Ben o nişanın, oynadığımız oyun yüzünden bu kadar aceleye geldiğini gayet iyi biliyoru-" dedim, dan diye. Ağzımdan çıkan ezber sözcükler, rüyalarıma kadar giren kalıplaşmış bir cümleye dökülüp de kulağıma çarptığında, toparlamam için fazlasıyla geç olmuş muydu gerçekten?

Anıl şaşkınlıkla, "Anlamadım," dedi. Dışarıdan bakan birisinin algıları için bu ancak bir dizi senaryosu ya da bir roman konusu olabilirdi belki de. *Anlamaması daha sağlıklı zaten Naz.*

"Gidelim mi Anıl? Ben üşüdüm," dedim, kısık bir sesle. Cevabını beklemeden de ayağa kalktım ve yürümeye başladım.

"Hop hop hop!" dedi, Anıl'ın arkamdan gelen ikaz dolu sesi. Durdum. "Fizyoterapi devam ediyor. Zaten çok yorgunum... Kaçmak adına uçup gitme," dedi, bana yaklaşırken. Yüzünü yüzümle hizaladı en sonunda. Sert bir ifadeyle, "Ne oyunundan bahsediyorsun sen?" diye sordu.

"21," dedim, soğukkanlı bir ifadeyle. Anıl'ın kaşları çatıldı. "Matematiğim yetmedi," dedim. Sıkıntılı bir nefes verdim.

"Aşka matematik yetmiyormuş deniz gözlü çocuk." Arkamı döndüm ve yürümeye devam ettim.

İskelenin başına geldiğimizde göz göze geldiğim Selim'e bile Anıl'a duyduğum sevgiden daha çok sevgi hissettiğimi düşünmem de bir tür algıda seçicilik olmalıydı. Anıl benim çocukluğumken, yolumu Bora'ya çıkardığı için miydi ona karşı içimde farkında olmadan biriktirdiğim öfke? Yeni açmaya başlayan begonvillerin önünden geçerek, sessiz geceye adım seslerimizi sığdırdık. Marinayı geçtikten sonra çıkmaya başladığımız yokuşun altıncı dakika, yirmi yedinci saniyesindeki ilk düzlükte evimize varmıştık.

Soğuk, buz gibi, aynı gözleri gibi bir *"İyi geceler,"* ile noktaladığım akşam, aynı bundan evvelki akşamlarım gibi, bundan sonraki tüm akşamlarımın da kısa bir özeti gibi gelmişti.

♠

149 Gün Önce...

Merdivenlerden inerken bahçemizdeki bergamot ağacının kırık küçücük dalına takılmıştı gözlerim. Dalın kırıldığını ilk kez görmüyordum fakat sanırım bir ağaçtan dahi hıncımı almaya çalışmaya bir son vermek zorunda hissediyordum. *Aynen öyle Naz. Bora, balıklarınızı aç ve susuz bıraksa senin hoşuna gider mi?* Karaya bizzat vurduğumdan beri her balığın bir gün öleceğini daha iyi anlamıştım. *Beni kandırma Naz. Ben Bora'yı ne kadar çok sevdiğini, canının nasıl acıdığını ve o balıkların yaşıyor olması için dua ettiğini gayet iyi biliyorum.*

"Nazlı Hanım," dedi Selim. Üç dakika on yedi saniyedir kırık küçük bir dala bakarak ne yapıyor olduğumu kestiremiyordu. İnsanın, bir bergamot ağacına bakarak kendi kendime çatışmalar yaşaması normal değildi belki de.

"Efendim," dedim, gözlerimi kendi odamdan her gece çaresizce izlediğim, kendi ellerimle diktiğim yalnız başına duran bergamot ağacımdan ayırmayarak. "Benimle arkadaş olsun istemiştim... O yüzden yalnız bırakmıştım onu. Bencillik," dedim, mırıldanarak.

"Efendim?" dedi Selim, şaşkınlıkla. *Deli olduğun konusunda kesinlikle emin olacak Naz.*

Bakışlarımı cevap alamayacağını belli edercesine Selim'e çevirdim. "Eee... Bugün için planınız nedir?" diye sordu. Kaşlarım çatıldı. Daha evvel planlarımı asla merak etmeyen Selim'in başına taş düşmüş olmalıydı. Bakışlarım soru sorarcasına bir hale büründüğünde, "Evden çıkmayacaksanız... Birkaç saat sizden izin istiyorum," diye devam etti.

"Çok şükür, insani bir tepki verdin Selim," dedim, gülerek. Selim'in dudaklarında gördüğüm tebessüm ile şaşkınlığım biraz daha artmıştı. Derin bir nefes aldım. "Evdeyim, git ve Bodrum'un tadını çıkart," dedim. Selim, başıyla beni onayladıktan sonra hızlı adımlarla yanımdan ayrıldı.

Anıl'ların evinin aşağısındaki yüklüğe indim. Osman Amca'nın bahçe malzemelerine ait tuttuğu dolabın içinden bergamot ağacıma iyi gelecek toprak, gübre ve turunç ağaçlarını canlandırması için kullandığını bildiğim ilaçlı suyu aldım. Özenle, aşkla, özlemle ve de merhametle bergamot ağacıma, biricik arkadaşının yanında olduğunu kanıtladım. Şimdi, ikimiz de daha iyiydik. Anneannemin bahçesindeki gibi buram buram tuzlu meltem kokusu eşlik etmiyordu bize ama daha iyiydik.

Acaba arkadaşımın, yeryüzündeki kendi cinsine ait diğer arkadaşlarından elde edilen esansla beraber denizden esen tuzlu meltemle bütünleşen adam nasıldı?

♠

İçinde kahve olan bir tatlı kaşığına iki dakika on yedi saniyedir bakıyordum. Ben tatlı kaşığına nasıl bakıyorsam, tezgahın üzerindeki çay kavanozunun da bana baktığını hissediyordum. *Bir bardak çay içmeyeli ne kadar oldu Naz?* Bizim evimizdeki çay kavanozu bile bergamot kokardı. Bergamot kokusunu almaya hazır olup olmadığımı bilmiyordum. *Sanki Anıl'larla kahvaltı yaparken, onların içtiği çay burnunun direğini hiç sızlatmıyor Naz! Sen az evvel, bahçenizdeki bergamot ağacını iyileştirmedin mi?* Tatlı

kaşığını olduğu gibi bıraktığımda, kahve tezgâhın üzerine dökülmüştü. Çay kavanozunun kapağını açtım. Daha fazla bergamot kokusu solumak için, oldukça yavaş bir şekilde çay demlemeye başladım.

♠

Zehir diye tabir edilen sigara ile tanıştığımda, 18.yaşımı doldurmuştum. Hiç şüphesiz Anıl'ın sigara içiyor oluşu, aşktan daralan beynimi ele geçirmiş ve devamını getirmişti. Hiçbir zaman çok sigara içen bir insan olmama rağmen, en çok sigarayı insanın aşıkken tükettiğini bana aşktan daralan beynim bir kez daha kanıtlamıştı. Günde kaç paket açtığımı, kaç dal sigarayı sırf yakmak için yaktığımı dahi sayamıyordum. Saymayınca da işler karışıyordu ve paketimin bittiğini bile fark etmiyordum.

Günler sonra ilk kez çay demlemiştim. Bergamot kokusuna sigara dumanı karışmazsa, bu çayı asla içemezdim ve benim şu an sigaram yoktu. Bakkala kadar gitmesini rica edeceğim Selim, bir dal sigara isteyeceğim Anıl yoktu. Bodrum'un akşam üzeri vakitlerinde, iki evin yerleştiği koca bahçede yapayalnızdım. Adımlarım, beynimden komut almayı beklemeden, beni bakkal Naci Amca'ya kadar taşıdı fakat sigaramı bulamadım. Adımlarım, bu duruma asla bozulmamış olacak ki sahile kadar ilerledi.

"Ohoo n'apıyorsun kızım burada, gelsene kafeye," dedi Ümit. Bodrum'daki lisemden arkadaşım Cenk'in abisi, önünde amaçsızca denizi izleyerek sigara içtiğim ve artık Yalıkavak'ın en pahalı yerlerinden birisi haline gelen kafenin sahibiydi.

"Olur," dedim. Nisanın son günlerinde olduğumuz için fazla kalabalık olmayan, denizle arasında bir caddelik mesafe olan, küçük ve şık bir yerdi burası. "O zaman bir çayını içerim," diye devam ettim, kendime oturacak bir yer ararken.

"Naz!" diye seslenen grubu görmezden gelme şansım olmadığı için, adımlarım üç haftadır itinayla kaçtığım, gördüğümde ayak üstü selamlaşıp sohbet fazla ilerlemeden

uzaklaştığım arkadaşlarımın masasına doğru benden bağımsızca ilerledi. Küçük yerde yaşamanın bazı kuralları vardı; herkes herkesi tanıyordu ve bir süre sonra arkadaşlarının arkadaşları da senin arkadaşın oluyordu. *Belki de hiçbiri senin arkadaşın bile değil Naz; yalnızca tanıdıkların...*

"Eee Naz, otel hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sordu Gizem. Turizm mezunu olduğu için yeniden Bodrum'a yerleştiğini savunsa bile, tüm Yalıkavak yerlisi, aldatıldığı için kocasından ayrıldığını, çocuğuyla başbaşa kalınca da annesiyle babasının evine geri döndüğünü biliyordu. *Tıpkı senin, nişanlınla aranda bir sorun olduğunu da şu anda herkesin tahmin ettiği ve hatta bildiği gibi Naz!*

"Biz Bora ile iş konuşmuyoruz," dedim, lafı ağzımda geveleyerek. Bu bir yalandı. Biz Bora ile artık hiç konuşmuyorduk.

"Başvurdum ben Hôtel Le Huit'e... Yöneticilik pozisyonu olmaz belki ama artık ne olursa... Sen bir el atarsın benim için herhalde?" dedi Gizem, yapmacık bir şekilde gülümseyerek. Fakat benim dikkatim dağılmıştı. Aniden masadan kalktım ve kafeden dışarıya çıktım. Gözlerim beni yanıltmıyordu. Sahil tarafında, kafeye doğru yürüyen kişi Özgür'ün ta kendisiydi.

"Senin hala burada ne işin var?" diye sordum, öfkeyle. Özgür'ün beni karşısında görmeyi beklemediği ela gözlerindeki şaşkınlıktan belliydi.

Özgür şaşkınlığını üzerinden atar atmaz, "Bora Bey için geldim Nazlı Hanım," dedi.

"Beni mi izliyorsunuz uzaktan hala? Ben senin işine son verdim!" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Hayır Nazlı Hanım," dedi Özgür, tüm çekilmez tavrıma rağmen sakinliğini koruyarak. "Bora Bey'le beraber üç gündür Bodrum'dayız," diye devam etti. Gözlerime üç saniye baktıktan sonra, "İzninizle," dedi ve yanımdan geçip giderek yürümeye devam etti.

Caddeden yirmi yedi araba geçti. On yedisi beyaz, altı tanesi siyah, iki tanesi kırmızı, bir tanesi gri, bir tanesi yeşildi. Dördü sarışın, altısı esmer, yedisi kumral on yedi kadın; on dördü esmer, biri kumral on beş erkek; üçü esmer, birisi kızıl dört çocuk gördüm.

Yetmiş bir tane küçük ve kırk dört tane büyük yatın bağlı olduğu marinadan geçerken, adı "Le Pique" olan yatın önünde durmuştum.

64.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi...

Ben yola çıkarken her ayın 8'i, 18'i ve 28'i demiştim ama sizler "Yetmez!" dediniz. Öyleyse, haftada bir görüşelim; cumartesi günleri...

Fakat ben de sizlerden, yeni bölümü beklerken oy ve yorumlarınızdan Maça Kızı 8'i mahrum bırakmamanızı rica ediyorum.

Seri kitap biraz otobüs yolculuğu gibi... Konforu düşük olsa da, yol uzun olsa da, içinde olmak ve akıp giden zamanı camdan izlemek çok keyifli. Sadakat ister, sevgi ister, saygı ister ve sabır ister.

Hala otobüste olan ve benimle yolculuk yapmaya devam eden okurlarıma inançları için minnettarım. Onlar bana güvendiler ve Maça Kızı 8'in en iyi yere gelmesi için hasretle beklediler.

Aramıza yeni katılan okurları da heyecanla kucaklıyorum; hoş geldiniz. Zamanla sizlerle de kaynaşır, birbirimizi tanır ve sohbet ederiz.

Bildiğiniz üzere kitabın özeti gibi, kapağımız da yenilendi. Kimilerinin aklı eski kapakta kaldı, kimileri ise yeni kapağımızı çok sevdi. Değişiklik her zaman iyidir, biraz da bunu kullanalım. Belki daha sonra yepyeni bir kapağımız olur, belki de eski kapağımıza döneriz.

Söylemek istediğim bir şey daha var; instagram'daki soru cevap oyunlarımız. "macakizi8" hesabını takibe alırsanız, orada da sürekli etkileşim halindeyiz.

Hepinizi çok seviyorum. İyi ki varsınız.

∞

♠

Caddeden yirmi yedi araba geçti. On yedisi beyaz, altı tanesi siyah, iki tanesi kırmızı, bir tanesi gri, bir tanesi yeşildi. Dördü sarışın, altısı esmer, yedisi kumral on yedi kadın; on dördü esmer, biri kumral on beş erkek; üçü esmer, birisi kızıl dört çocuk gördüm.

Yetmiş bir tane küçük ve kırk dört tane büyük yatın bağlı olduğu marinadan geçerken, adı "Le Pique" olan yatın önünde durmuştum.

Güzel günler denizin üzerinde sallanırken, bir kez daha kendimi terk ettiğimi hissetmiştim.

♠

"İyi geceler Nazlı Hanım," dedi Selim. Sanki arabadan iner inmez bahçede benimle karşılaşacağını biliyor gibiydi.

İmalı bir ifadeyle, "Hoş geldin..." dedim. *Selim'e ima yapmaya hiç ama hiç hakkın yok Naz!*

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu Selim, vazifesini bana hatırlatır bir ifadeyle.

"Sigaram bitmişti... Ama sen olmadığın için ben sahile indim. Çarşıya... Tek başıma dışarı çıkmamın problem olduğunu zannediyordum... Bu kadar gecikeceğini bilmiyordum... Neredeydin?"

"Bora Bey'le beraberdim," dedi Selim. İki saniye gözlerimin içinde bir tepki aradıktan sonra derin bir nefes aldı. "Yemek yedik... Yatta... Ara sıra biraraya geliriz zaten fakat bu akşam, Özgür için veda yemeği yedik." Hiçbir tepki vermeden Selim'i dinliyor ve bakışlarımı gözlerinden çekmiyordum. "Ay sonuna kadar yanında kalmasını istemişti Bora Bey... Bora Bey'in otelle alakalı toplantıları vardı, beraber geldiler. Özgür zaten burada, memleketinde yaşayacak artık eşiyle birlikte."

"Özgür... Bodrum'lu mu?" diye sordum şaşkınlıkla. *Memleketlinin, memleketlisini hiç tanımadan seveceğine inanmazdım ama galiba sen Özgür'ü bu yüzden sevdin Naz!*

"Evet," dedi Selim, tebessüm ederek. "Bitez'li... Üç sene evvel evlendi Özgür. Evlenince okulu da bıraktı. Ben yerleştirdim Bora Bey'in yanına onu... Tahsili yok ama çok

efendi çocuk... Dört buçuk aylık bebekleri var, yeni baba oldu. Şimdi işsiz kalınca, İstanbul'da geçinmesi zor, iş bulması zor... Babadan kalma eve yerleştiler karısıyla beraber. Balıkçılık baba mesleğiymiş..." dedi, buruk bir şekilde gülümseyerek. *Vicdan azabı çekmen için mükemmel bir gece Naz!*

"Ben marinaya gidiyorum," dedim, yerimden kalkarak. Marinada ne yapacağımı, Bora'ya ne diyeceğimi ya da üç hafta sonra ilk kez karşılaşmamızın Özgür'le alakalı olmasının tarafından nasıl bir tepki alacağını bilemiyordum ama Özgür'e biçtiğim ceza çok fazlaydı.

"Bora Bey'in yanına mı?" diye sordu Selim, ben kapıya yöneldiğimde. Durmadım. Durursam, vazgeçerdim. Durursam, üç gündür burada olmasına rağmen yanıma neden gelmediği üzerine düşünür ve marinaya gidemezdim. Durmadım.

Selim, *"Bora Bey, iki saat önce İstanbul'a döndü Nazlı Hanım,"* dediğinde bile durmadım.

Marinaya kadar gittim. Üzerinde *"Le Pique"* yazan yata adım attım. Yatak odasına gittim. Yorganı kaldırdım ve yatağa girdim. Denizden gelen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu o kadar tazeydi ki, gün içinde bu yatağa girmiş olabileceğini düşündüğümde göz yaşlarım durdurulamaz derecede akıyor ve onun yastığına karışıyordu.

Çok özlemiştim...

♠

147 Gün Önce...

Bodrum'daki her ev gibi beyaz fakat şimdilerdeki evlere göre oldukça eski, dökük ve de dört buçuk aylık bir bebeğin yaşaması için oldukça rutubetli duran bir evin kapısında kalakalmıştım. Zile asla basamayacağımı fark eden Selim'in parmakları zille buluştuktan on beş saniye sonra, kapı bir kadın tarafından açıldı.

"Hoş geldin enişte," dedi kadın, gülümseyerek. Ardından bakışları bana çevrildi. "Hoş geldiniz Nazlı Hanım," dedi, aynı

içten tavırla. İçeriye buyur edildik. Neyse ki evin içi, dışı kadar kötü değildi. *Çok da iyi değil yine de Naz. Evin içi de dışı da durumun ne kadar vasat olduğunu haykırıyor.*

"Hoş geldiniz," dedi Özgür. Beni gördüğünde kucağındaki bebekle beraber ayağa kalkmıştı. Aynı Özgür gibi ela gözleri olan bebeğin cinsiyeti erkek olmalıydı.

"Hoş buldum," derken bebeği kucağıma alıyordum. Özgür ve karısı, Selim'le beraber mutfağa ilerlediklerinde, Selim'e neden burada olduğumu soracaklarına emindim.

Özgür'ün karısı Yasemin'in, Selim'in karısı Yeşim'le kardeş olduğunu ve Selim'in de Özgür'ü böylece tanıyıp kendisinin yanında işe aldığını ise yolda öğrenmiştim. Kucağımdaki ela gözlü bebeğin, burada olmasının sebebinin ben olduğumdan habersizce bana bakıyor olması canımı yakıyordu. İstanbul'da kirada lüks bir evde oturduklarını bir süre önceye kadar konforlu bir yaşam sürdüklerini, ama artık babasının, benim yüzümden bir maaşı bile olmadığı için buraya taşındıklarını bilmiyordu. O, sadece kucak seviyordu. Ve kucağımda, oldukça mutlu gözüküyordu.

"Ben Bora'yı alayım, uykusu geldi," dedi Yasemin. Hayat mı çok acımasızdı yoksa ben özellikle mi kaşınıyordum bilmiyordum ama bu bebeğin, kendisine güzel bir yaşam vaadedecek adamın adını almasından daha doğal bir adet yoktu. *Fakat sonra sen girdin Bora'nın hayatına ve Bora Bebek'in hayatı karardı Naz!*

Bebeği, Yasemin'in kucağına verir vermez evden çıktım.

Gökhan telefonu açar açmaz, "Özgür'ü işe geri al," dedim.

"Sana da merhaba..." dedi Gökhan.

Ciddiyetimi bozmadım. "Gökhan... Özgür'ün işe geri alınmasını istiyorum."

"Anlıyorum... Telefonu açar açmaz da aynısını söylemiştin," dedi Gökhan. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ama üzgünüm... Büyük patronun kararı olur bu, bu saatten sonra... Benim elimden bir şey gelmez."

"Söyle o zaman ona?" dedim, soru sorarcasına.

"Üzgünüm. Beni karıştırma. Aramız hala bozuk zaten, ekstra gerginlikten kaçıyorum," dedi Gökhan. Derin bir nefes aldı. "Hala benimle çalışmak istemiyor, yanında ciddi anlamda kendi yüzsüzlüğümden kalıyorum." Bunların hiçbirini dinlemek ya da öğrenmek istemiyor fakat telefonu da kapatamıyordum. "Kendin konuş," dedi Gökhan. Cevap vermeyeceğimi fark ettiği otuz dokuncu saniyede, "Görüşürüz Naz," dedi ve telefonu kapattı.

Telefon konuşmamın bittiğini gördüğünde yanıma gelen Selim'e, bankaya gideceğimizi söyledim.

♠

Büyük patronu aramak bir seçimdi ama ben bunu seçmeyecektim. Yine de Özgür ve ailesi için yapabileceğim şeyler, Bora'yla sınırlı değildi. En azından Özgür'e verilmemesi talimatını verdiğim tazminat bedelini kendi paramdan ödeyebilirdim. *Kendi paranı kumarda kaybettin Naz. Şimdi çekeceğin para ise, kumarda kaybettiğinin karşılığını Bora'dan aldığın 335 Bin TL.* Öyle ya da böyle, Bora ile yaptığım anlaşma sonucu, kaybettiğim paranın hesabıma geçmesi hakkını kazanmıştım. *O hakkı, Bora sevgilin olduğu için kazandığını biliyorsun Naz.* Önemli olan, Özgür'lerin eline bir miktar paranın geçecek olmasıydı.

"Yanlış biliyor olmalısınız Nazlı Hanım. Hesabınızda para yok... Bahsettiğiniz miktar, hesabınıza hiç yatırılmamış."

♠

Gözüm kapalı bir şekilde emindim ki, o parayı hesabıma yatırmayan Seren'di. Bora'nın Seren'e talimat verdiğini, yazdığı mesaja göz ucuyla baktığım anların birinde görmüştüm. Seren'e, onun asla hain olabileceğine ihtimal vermeyecek kadar güvendiği için, paranın hesabıma yatırılıp yatırılmadığını kontrol etme gereği bile duymamıştı. Geldiğimiz son noktada ise, o paranın hesabıma geçip geçmediğini sorgulamak aklına gelmemişti. Özgür ve ailesine para veremediğim gibi, kendi parasızlığımla da yüzleşmiştim.

Ailem öldüğü için bana bağlanan aylıkla, anneannemin evinden aldığım kiradaki paramdan kalan son 35 Lira 75 kuruşla, on beş gün daha geçinemeyeceğime göre, Bora'nın bana çıkarttığı kredi kartını kullanmaktan başka çarem kalmıyordu. *Bakkala da 87 Lira borcun var Naz!* Kendimden ziyade şu an düşünmem gereken Özgür, karısı ve bebekleriydi.

Telefon elimde, ekranda yazan isime bakıyor ve arasam mı aramasam mı kararsızlığında vakit öldürüyordum. *Kendin için değil; Özgür ve ailesi için Naz!*

Arama tuşuna bastım.

Çalmaya başladı.

"Alo," dedi bir ses. Asla Bora'ya ait olmayan, şapkasız ve yumuşamamış telaffuza ve incecik bir tonlamaya sahip bir kadın sesi...

Fakat ben, bu sese, tüm afallaşmışlığımla yanıt verdim: "Bora?"

"Merhaba... Bora duşta," dedi kadın. *Bu klişe bitmedi mi Naz, Allah aşkına inanma!*

"Duşta?" dedim, şaşkınlıkla gülümserken.

"Evet," dedi, kadın. Telefonu kapattım. 17:59 duşa girmek için hiç normal bir saat değildi fakat o duşa girmişti.

Saniye, sekiz yüz kırk beşinci kez tık sesi çıkardığında telefonum çalmaya başladı. Ekranda adı yazıyordu. Koşarcasına aşağıya inip bahçeye çıktım ve telefonu Selim'in eline tutuşturdum.

"Alo?" dedi Selim, ani tepkimin şaşkınlığıyla. Dudaklarımı okumasını umuyordum.

"Selim?" dedi, Bora'nın ifadesiz ses tonu.

"Buyur abi," dedi Selim, dudaklarımı okumak için ekstra bir çaba harcarken.

"Nazlı nerede?" diye sordu Bora.

"Yanımda," dedi Selim. Kaşlarımı çattım ve bahçedeki masanın üzerindeki gazetenin kenarına Selim'in okuyabilmesi bir şeyler yazmaya başladım.

Bora buyurgan bir tonlamayla, "Ver," dedi.

"Veremem... Du...ş...ta," dedi Selim, anlamsızca kaşlarını çatarak. Yazdığımı dan diye okumuştu. Konuşması bittikten sonra yüzü buruşmuş ve ne yaptığını sorgulamaya başladığını mimiklerinden belli etmişti.

"Yanında ve duşta aynı zamanda?" dedi Bora, şaşkınlıkla.

Selim korkuyla, "Hayır hayır abi..." dedi. Derin bir nefes alıp gazete kağıdına bakmayı reddettiğini bana bakışlarıyla anlatmaya çabaladı. "Yanımda. Ama banyoda değil tabii. Bahçede..."

"Ne diyorsun amına koyayım?" dedi Bora. Gazete kağıdına yine bir şeyler yazmaya başladım.

Selim gazeteye bakmak istemiyor, bana arkasını dönüyordu fakat gözüne kadar soktuğum için okumak zorunda kaldı: "Sen neden duştaydın abi?"

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Nazlı'yı ver!"

"O kadın kimdi?" diye sormak zorunda kaldı Selim, gazete kağıdını okuduğunda.

"Sana ne amına koyayım, sana ne!" dedi Bora, sesini yükselterek.

"Abi Nazlı Hanım'ın yazdıklarını okuyorum," dedi Selim, çaresizce. "Bir daha bizi arama," diye ekledi. "Karaladı abi bunu," dedi, sonrasında. "Kapat," dedi. Başımı hızlıca iki yana salladım çünkü ben onu Selim'in kapatması için yazmıştım. "Pardon," diye ekledi, fakat bunu kendisi akıl etmişti.

Gazetenin kenarına, *"Salak!"* yazdığımda ise Selim, kendisine dediğimi mi anlamıştı yoksa bunu asla Bora'ya söylemeyeceğini mi düşünmüştü bilmiyordum ama dile getiremeden, Bora, telefonu Selim'in suratına kapattı. Şu noktada konu asla benimle alakalı değildi ve asla üzerime alınmamıştım.

♠

Telefon elimde, ekranda yazan *"BORA"* yazısına bakıyor ve arasam mı aramasam mı kararsızlığında vakit öldürüyordum. Bu sefer kendim için aramak zorundaydım.

Çünkü gecenin 04:46'sı, yanında bir kadın olup olmadığını anlamak için ideal bir saati.

Arama tuşuna bastım.

Çalmaya başladı.

"Efendim," dedi Bora, uykulu bir sesle.

"Beni aramışsın," dedim.

"Sen beni aramışsın..." dedi, ifadesiz bir sesle.

"Sen de beni aramışsın," dedim.

"Neden aradığını öğrenmek için aradım," dedi.

Konuya girmem gereken yere kestirmeden beni getirmiş olmasına sinirlensem de bunu derin derin alıp verdiğim nefesin arasına sıkıştırdım. "Özgür'ü işe al," dedim.

İfadesiz bir sesle, "Başka bir emrin?" dedi.

"Olursa söylerim," dedim.

"Çocuk oyuncağı sandın sanırım sen bu işi Nazlı... Bir karar vermeden önünü ardını düşüneceksin. Eğer bir karar veriyorsan da geriye dönmeyeceksin." *Neden Bodrum'da üç gün kaldığı halde senin yanına gelmediğinin cevabı Naz. Senin aldığın kararın arkasında duruyor. Bitti her şey. Aranızdaki her şey...*

"Öyle mi?" dedim, öfkeyle.

"Öyle," dedi.

Suratına kapattım.

Saniye, sekizinci kez tık sesi çıkardığında telefonum çalmaya başladı. Ekranda "BORA" yazıyordu.

Öfkeyle, "Efendim?" dedim.

"Sakın..." dedi, dişlerinin arasından. "Sakın bir daha benim suratıma telefon kapatma."

"Allah Allah," dedim, imalı bir ifadeyle. "Kapatırsam ne olur?"

"Eğer kapatırsan... Bir daha asla ama asla benimle telefon üzerinden iletişim kuramazsın," dedi.

Suratına kapattım.

Aramızdaki her şey bitmiş gibi davrandığında, telefon üzerinden kurduğumuz iletişim zaten canımı yakıyordu. O

kadın kimdi, bilmiyordum. Şimdi nerede ve kiminle bilmiyordum.

Ben tüm bilinmezliklerden çok korkuyordum.

♠

146 Gün Önce...

Hafif bir müzik sesi fona yerleştiğinde, masadaki herkes yemek ve alkol siparişlerini vermişti. *Senin bu masada ne işin var Naz?* Bu sorunun cevabını bilmiyordum. Genellikle çağırıldığım her yere gitmek benim adetim de değildi ama dün geceden sonra, ev bana dar gelmişti. Şimdi, yirmi dört gündür itinayla kaçtığım, gördüğümde ayak üstü selamlaşıp sohbet fazla ilerlemeden uzaklaştığım ve üç gün evvel zorundalıktan yanlarına uğradığım arkadaşlarımın masasında gönüllü olarak oturuyordum.

"İyi akşamlar..." dedi, arkamdan gelen Anıl'ın sesi. Sandalyede hafifçe döndüğümde, yanağıma sulu bir öpücük kondurmuştu.

"Assolist misin oğlum sen? Bir kerede vaktinde gel!" dedi Berkay. Anıl, yanımdaki boş sandalyeye yerleşirken, Berkay'a kaşlarını çatmakla yetinmişti. Bakışlarım marinanın ışıklarıyla aydınlatılmış denize kaydığında, deniz kenarında, her an gelebilecek herhangi bir emre amade bekleyen Selim'i fark ettim. Anıl'a hemen döneceğimi söyleyerek masadan kalktım ve Selim'in yanına ilerledim.

"Buyurun Nazlı Hanım," dedi Selim, ben yanına yaklaşır yaklaşmaz. Gülümsedim. Ağzımdan çıkacak söz onun için emirdi. Beni hoş tutmak, onun en birincil vazifesiydi.

"Ben kalkarken seni ararım... Sen, yata doğru gidebilirsin... Orada arkadaşların var," dedim, içten bir tavırla. Selim itiraz edeceğini anladığım yüz haline büründüğünde, "Bu bir emirdir," diye ekledim.

♠

Çok fazla ortak arkadaşı olan insanlar biraraya geldiklerinde, istisnasız, orada bulunmayan arkadaşlarının dedikodularını yapıyorlardı. Ben yıllardır görmediğim insanların şimdi nerede ve ne yaptıklarını merak etmediğim

için, masada dönen sohbet ilgimi çekmiyordu. *Sen, Bora'nın bile nerede ve ne yaptığını bilmediğin için, dünya üzerindeki hiçbir insanı merak etmiyorsun Naz.* Çantamı alarak tuvalete diye kalksam da, amacım hesabı ödemek ve evime dönmekti. Böylece insanlarla tek tek vedalaşma derdinden kurtulabilir ve biraz daha oturmam için ısrar ettiklerinde de renkten renge girmezdim.

"Buyurun hanımefendi?" dedi, kasadaki genç çocuk.

"Semizotu salatası... Haydari... Köfte... Üç peynir tabağı... 2 bardak da rakı," dedim, hesabımı ödemek için. Hemen ardından, "Tüm masanın şimdiye kadarki hesabını ödeyeyim ben ya da... Tatlı faslına geçtiler zaten, en fazla çay içerler bunun üzerine," diye devam ettim ve kredi kartını genç çocuğa uzattım. On yedi saniye sonra şifremi girdim.

"İşlem onay vermiyor," dedi genç çocuk.

"Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla. Ve genç çocuğun işlemi bir daha denemesini istedim. Ama sonuç değişmemişti. Sıkıntılı bir nefes verdim ve tuvalete doğru ilerledim.

Prosedür gerektiren işleri sevmiyordum. Bankayı arayıp gerekli rakamları tuşlama kısmında biraz eğlensem de sonrasında dünyanın en sıkıcı müziğini dinlemek zorunda kalmıştım. On iki dakika süren müzik sırasında, müşteri temsilcisine ulaşana kadar yaptığım tek şey, küçücük tuvaletin içinde volta atmaktı.

"İyi akşamlar, Hilal ben, nasıl yardımcı olabilirim?" dedi, bir kadın sesi.

"İyi akşamlar... Kredi kartımda limit olduğuna eminim fakat işlemin onay vermediği söylendi. Sanırım bir sorun var?" dedim ve tuvaletin kapısına yaslandım.

"İsminizi öğrenebilir miyim?" dedi, kadın.

"Nazlı Alaca," dedim ve bir çırpıda gerekli tüm kimlik bilgilerimi verdim.

"Nazlı Hanım... Kredi kartınız işleme kapattırılmış," dedi, kadın en sonunda.

"Nasıl yani? Kim tarafından?" diye sordum, boşta bulunup. *Baban kapattıracak değil ya Naz, kart sahibi Bora!*

"Üzgünüm Nazlı Hanım. Ek kart kullandığınız için size detaylı bilgi veremiyoruz," dedi, kadın. Hakkımda ne düşünüyordu? Kim bilir kaç kez şahit olmuştu iptal olan ek kartı karşısında dumur olan insanların anlık tepkilerine fakat durum sandığı gibi değildi çünkü ben Bora'dan, bana kredi kartı çıkartmasını hiç istememiştim.

Bu sefer hiç düşünmeden, tereddüt bile etmeden tuşladım Bora'nın numarasını; uzun uzun çaldı fakat açmadı.

♠

"Hesabı istesenize," dedi Gizem, neşeli bir tavırla. "Yarın sabah iş var, bu kadar çok sohbet Naz'ın hatrınaydı vallahi."

Kadir elini kaldırıp garsonu yanımıza çağırdığında, utançtan yerin dibine girmeye çok müsait duruyordum. Herkesin orta halli olduğu ve sık sık biraraya geldiği bu grupta hesaplar Alman usulü ödenirdi. Kim, ne yiyip ne içtiyse onu ödeyecekti; sıra bana geldiğinde ne yapacaktım?

"Hesaplar benden," dedim, dan diye. *Yok artık Naz!*

"Ohoooo! Zengin koca bulan Naz'ın cömertliği," dedi Seher, küçük bir kahkaha atarak.

Anıl soğuk bir ifadeyle araya girdi ve "Kendi parası değil sonuçta. Olmaz öyle şey," dedi. Haklıydı. Cömertçe savurduğumu düşündüğü para bana ait olmamakla birlikte, aslında ortada öyle bir para bile yoktu.

"Olur olur," dedim, abartılı bir şekilde gülümseyerek. Mekan benimmiş gibi arkama yaslandım. "Ben biraz daha oturacağım, şöyle Bodrum'umun tadını çıkartayım," diye devam ettim. Anıl kasaya doğru yürümeye başladığında, masadan teker teker kalkan insanlarla vedalaştım.

"Kalmamı ister misin?" diye sordu Anıl, yeniden masaya döndüğünde.

"Hesabı sen mi ödedin?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle.

"Kendi hesabımı ödedim. Cebimde tüm hesabı kapatacak 1700 TL yok ne yazık ki... Zengin kocam yok da benim," dedi, imalı bir tavırla. Sandalyesinin arkasına astığı ince

ceketi eline aldı. "Görüşürüz," diye ekledi ve çıkışa doğru ilerledi. Bozulmuştu. Fakat içinde bulunduğum durum öyle çıkmazdı ki, şu an bunu düşünecek halde değildim.

Bora'yı aradım. Tekrar tekrar aradım. Belki açar umuduyla aradım. Telefon üzerinden benimle iletişim kurmayacağını söylemiş olmasına rağmen, Bora'yı tam yirmi sekiz kez aradım. Ve aramızdaki telefon üzerinden kurulan iletişimin benim için aslında ne kadar önemli olduğunu çok iyi anladım. Bora Karabey, bana hayatımın dersini vermişti. Onu aramadan da yaşayacağımı düşünürken, beni kendisine muhtaç etmişti.

"Hanımefendi, kapatıyoruz artık," dedi, restoranın işletmecisi. Adamın yüzüne bomboş gözlerle baktım. "Hesabınız..." dedi bir garson ve önüme siyah bir kutu bıraktı. Kutuyu açarken, oynadığımız oyun yüzünden aceleye geldiğini atladığım nişanımda açtığım kutular aklıma üşüşmüştü. Ödememi bekledikleri hesap, 1512 TL idi.

Bakışlarımı çaresizce deniz kenarına çevirdiğimde Selim'i gördüm. Elimi kaldırarak yanıma çağırdım. Utana sıkıla kutuyu ona doğru uzattığımda, cebinden bir kredi kartı çıkarttı ve adama uzattı. Üstelik bu sırada, kutunun içine bahşiş de bırakmıştı. Selim'i beklemeden masadan kalktım ve çıkış kapısına yürüdüm. Restorandan çıktıktan sonra, arkama bile bakmadan iskeleye doğru ilerledim.

Sigara paketimde kalan son dal sigarayı rüzgara rağmen yaktığımda, gözlerimden akan yaşların dudaklarımı ıslattığını ancak fark ediyordum.

Bu iskelede çok kez oturmuş, çok kez ağlamış, çok kez yalnız olduğumu hissetmiştim ama şimdi yaşadığım şey bambaşkaydı. Hiç düşünmeden yazdığım mesajı ancak gönderdikten sonra okumuştum:

"Mutlu musun? Seni aramak zorunda bıraktın beni. Mutlu musun? Beş kuruş param yok şimdi. Mutlu musun? Açmadığın o telefonu açmana muhtaçtım kredi kartımın iptal edildiğini öğrendiğimde. Suratına telefon kapattığım için çok pişman oldum, sen de mutlu olabilirsin."

İnsanın olmaktan korktuğu kişiye dönüştüğü yerdeydim; kendi ayaklarımın üzerinde duramamış, çalışmak konusunda diretememiş ve kendimi bir aşkın rüzgarına teslim etmiştim. Kendi parasını kazanmayan ve başkasının parasıyla yaşayan insan, başkası tüm parasını elinden aldığında ne yapardı?

Ben şimdi ne yapacaktım?

♠

145 Gün Önce...

Başım zonkluyordu. Uyanalı bir saat yirmi dokuz dakika olmasına rağmen hala sigara içmemiş olmak dayanılamaz derecede beni rahatsız etmeye başlamıştı. Sigaram ya da sigara alacak param yoktu. *Ve bakkala borcun var Naz, veresiye alamazsın!* Veresiye alamadığım gibi, Anıl'ın ya da Selim'in yüzüne bakacak gücü kendimde bulamıyor, kimseden sigara da isteyemiyordum. Dün gece, Bora'ya mesaj yazdıktan sonra çantamın derinliklerine gönderdiğim telefonu güçlükle buldum.

Ekranda üç cevapsız çağrı vardı ve hepsi de Bora'ya aitti.

"Hangi dağda kurt öldü?" diye açtı telefonu Eren. Haklıydı. "Düğününe çağıracaksın herhalde... Malum nişandan sonra arayıp sormadın," diye devam etti, ben cevap vermeyince.

"Ne desen haklısın... Paraya ihtiyacım var," dedim, kısık bir sesle. "İşim düşmese, seni ne zaman arardım bilmiyorum," diye devam ettim. Eren, derin bir nefes aldı. "On beşinde maaşım yatacak, kirayı alacağım... O zaman geri öderim, olur mu?" diye sordum.

"Naz," dedi Eren, ciddi bir tonlamayla. "Bora, Begüm'ün ek kartlarını iptal etmeleri talimatını vermiş. Banka hatası, seninkini de iptal etmişler..."

"Kaç para gönderebilirsin?" diye sordum, söylediğini duymazdan gelerek.

"Nazlı!" dedi, sitemli bir ses. Eren'de olması gereken telefondan kulağıma ulaşmasına şaşıracak gücüm bile yoktu. "Benim sana böyle bir şey yapacağıma nasıl inanırsın ya?"

"Sen benim hain olduğuma inandın ya..." dedim, dan diye. Bu mevzuyu açmanın yeri ya da zamanı değildi ama dilime gelenler, beynime uğramıyordu.

"Nazlı," dedi. Bana seslenmesini ne kadar çok özlediğimle dolup taşıyordu içim. Konu neydi, neden bu haldeydik, bize ne olmuştu hiçbir fikrim yoktu. "Seni kendime muhtaç bırakacağıma inanmış olamazsın!"

"Diyelim yanlışlık oldu... Diyelim meselenin özü başka Bora," dedim, ciddi bir ifadeyle. Durdum. Fakat durmamam gerekiyordu. "Sen benim çalışmama ve para kazanmama izin vermeyerek, hayatındaki tehlikelerden ötürü yaşamam gereken hayatın bu olduğunu söyleyerek, zaten beni kendine muhtaç ettin..." diye devam ettim.

"Nazlı, aynı şey mi?" diye sordu, sitemli bir şaşkınlıkla.

"Evet," dedim, hiç düşünmeden. "Tıpkı Anıl'ın yaşaması için ihtiyaç duyduğum parayı, hiç tanımadığım bir adamla evcilik oynayıp sekiz ay sonrasında ölmem karşılığında bana vermeyi kabul ettiğin gibi... Senin paran var ve kullanmasını çok iyi biliyorsun..." Yutkundum. "Parasızlığın ne olduğunu bildiğini zannetmiyorum ama ben biliyorum. O yüzden lütfen Özgür'ü işe al, onun bir suçu yok... Benim şımarıklığımdı."

"Nazlı," dedi. Ömrümün sonuna kadar ağzından sadece adım dökülse ses etmeyebileceğimi hissettim.

"Görüşürüz," dedim. Cevap vermedi. Sekiz saniye sonra, "Kapat istersen de suratına kapatmış olmayayım," diye ekledim. Sekiz saniye daha sabredebildim ve sonrasında kapattım.

En zoru da, insanın bazen, karşısındaki insanın asla yapmayacağı şeyleri, yapmış olabileceğini düşünmesiydi. Bir duvarla bile empati yapabilen Naz, Bora'yı ilk kez değil, saymadığı kez anlamıştı. Bazen, ne yazık ki, insan öyle yanlış anlayıveriyordu işte...

♠

141 Gün Önce...

Kahvaltının ardından Anıl'la bahçemizdeki masada oturup kalmıştık. Anıl gazete okumaya dalmışken, ben pazar

ekinden çıkan sudokuyla ilgileniyordum. Pazar günlerini oldum olası sevmiyordum. *Allah aşkına Naz, bugün pazar değil de herhangi bir gün olsaydı ne olacaktı?* Yine de günlerden pazar olduğunu bilmek, mutsuz olmam için yeterli bir sebep teşkil ediyordu.

Haftaiçi gündüzleri, annem okulda olurdu. Cumartesi günleri de okulda özel ders verdiği için yine erken kalkardı. Babam ise zaten yaz ya da kış ayırt etmeden, haftanın altı günü erkenden kalkar ve mutlaka işinin başına, otele giderdi.

Ama pazar günleri başkaydı. Erkenden uyandığımda, koşarcasına annemle babamın yatak odalarına giderdim. Ortalarında yatmayı sevmezdim. Her zaman babamın sağ tarafına kıvrılır ve annemle ikimizin ortasına onu alırdım. Annem babama, babam ise bana sarılırdı. Pazar günleri geç uyanırlardı. Yine erkenden kalkan annem olurdu ve biz babamla, bergamot aromalı çay kokulu bir kahvaltı sofrasına aheste aheste gözlerimizi açardık. Uzun süren kahvatı keyfinin ardından da mutlaka aile olduğumuzu bana fazlasıyla hissettiren bir şey yapardık.

Pazar günleri, aile olduğumuz anlamına geliyordu ve ben ailemi kaybettiğimde pazar günlerine de küsmüştüm.

"Gizem aradı... Tekneyle açılacaklarmış. Yüzeceklermiş biraz... Biz de gidelim mi?" dedi Anıl, düşüncelerimi bölerek.

"Nisan gelirdi ben susmazdım, yüzeceğim diye tuttururdum... Hava güzelse, günlerden pazarsa, babamla annem beni denize götürürdü," dedim, tebessüm ederek.

Anıl'ın deniz gözlerinde, küçük Naz vardı.

"Biliyorum," dedi Anıl, kaygılı bir ifadeyle. Kaygılanmasını doğal karşılıyordum. Kolay kolay anne ve babamdan bahsetmeyeceğimi en iyi o bilirdi. "Bu sene geç kaldın he sezonu açmak için..." dedi, kafamı dağıtmak için yapmacık bir neşeye bürünerek.

Oysa ben sezonu, soğuk bir mart akşamında, Ortaköy açıklarında açmıştım.

"Gidelim," dedim, ciddi bir ifadeyle. Bu öyle bir ciddiyetti ki, denize değil ameliyata girmeyi kabul etmiş gibiydim. Ve belki de artık ameliyata girmem gerekiyordu; kalbimin acıyan tüm yerlerini aldırmam gerekiyordu. Mümkün müydü? Deneyecektim.

♠

İlk kadehimi, yanlış kişiye aşık olanlara kaldırmıştım. İkinci kadehimi, güvenmeyenler için fondip yapmıştım. Üçüncü kadehimi, kumarda da aşkta da kaybedenler için içmiştim. Dördüncü kadehim, neye ithaf edileceğini bilmeyerek bana bakıyordu ve gerçekten de alkol, ne şişede ne de kadehte durduğu gibi bünyemde durmuyordu. Kadehimi yere sertçe attığımda, aynı kalbim gibi parçalara ayrıldı. Ben, yirmi dokuz parçaya ayrılmasını istemiştim. Bora'yı tam yirmi dokuz gündür görmüyordum.

"Kaç kadeh kırıldı sarhoş gönlünde?" diye sordu Anıl, gülerek. Kadehi yere atıp kırmama bu kadar absürt ve bir o kadar da komik bir tepki vermesi, onun benden daha beter sarhoş olduğu anlamına geliyordu. *Anıl'ı durdurman lazım Naz, fizyoterapi görüyor hala o. Hala hasta.* Ben hasta bakıcı değildim. Hasta bizzat bendim. Kalbim hastasıydı.

Oturduğum yerden kalkmaya çalışırken, "Keşke kalbim çalışmasaydı," dedim.

"Nereye?" diye sordu Anıl, söylediğimi umursamayarak. Denize gireceğimi söyleyecek kadar bile konuşasım yoktu. Şortumu ve üzerimdeki atleti çıkardım. Siyah bikinimin göğüs kısmını düzelttim ve denize atladım. Teknedeki kalan insanların kendi aralarında eğlenerek yüzüyor olması ve alkol almaya neredeyse hiç başlamamaları mutlu olduklarına mı işaretti? "Sarhoşsun, boğulacaksın," dedi Anıl, gülerek.

Kafamı kaldırdım ve içinde bulunduğum denizle aynı renk olan gözlerine baktım. Suyun insanı ayıltmak gibi bir gücü olduğunu tecrübe etmesini ister miydim, Bora'nın bana o gece yaptığını ona yapsa mıydım bilemiyordum. Bence yapmamalıydım. Keza saymaya dalardım ve onu sudan

çıkartmayı unuturdum. Boğularak ölebilirdi. Ölmesini istemiyordum.

Dalgalar sertçe yaptığım hataları yüzüme vuruyordu ve ben karşı koyamıyordum. Denizle bile baş edemediğimi bir kez daha anlarken, okyanustan karaya vuran cansız bedenimin daha çok sızladığını hissediyordum. Balıklarımı özlemiştim. Kaç kulaç beni onların yanına ulaştırabilirdi? Bora, ölmeyi yasaklamıştı bana ama şimdi denizin dibine dalsam ve sonsuza kadar saymaya başlasam, yetişip beni kurtaramayacağı kadar uzaktaydı.

İnsan, aştığı her dalgada daha çok karaya yaklaştığını zannederken, belki de kara ondan uzaklaşıyordu.

Bodrum'da bir akşam daha, güneş battı. Ve ben güneşi bu sefer karada değil, denizde batırdım. Deniz karardı.

♠

Denizden çıkarken, tekneden gelen ızgarada kızarmış balık kokusu burnumun direğini sızlatıyordu. Berkay, Gizem'e gülerek izlettiği videoyu, bir köpeğin havlama sesi kulaklarımı acıtsın diye açmış olmalıydı. Anıl, İnanç ve Lale beni delirtmek için kendi aralarında poker oynamaya başlamışlardı.

Herkes, bana hatırlattığı her şeye bir son versin isterken acı bir çığlık atmıştım.

"Dikkat etsene!" dedi Anıl, telaşla. Kalp kırıklıklarımın beni mahvettiği yetmezmiş gibi, kadeh kırıkları da ayağımın altını mahvetmişti. Kırıklar canımı yakıyordu.

"Bir şey yok," dedim, umursamayarak. Ayağımdan akan kan, teknenin ahşap zeminine yansıyan beyaz ışıkta kırmızı rengini daha çok belli ediyordu. Seren öldüğünde de kanı tam da bu renk olmalıydı.

Gizem donuk bir halde, "Naz, iyi değilsin sen," dedi. Kahkaha attım. Ben, yirmi dokuz gündür iyi değildim; daha yeni mi anlamışlardı?

"Hayır hayır," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Gayet tabii iyiyim... O kadehi kıran da benim, cama basan da," diye devam ettim. Fakat sendelediğimde, vücudumdaki alkolle

ayağımda takılı kaldığını hissettiğim cam parçasının bana karşı geldiğini anlamıştım. Kendimi havada bulduğumda ise, Anıl'ın masmavi gözlerine bakakaldım.

"Büyümüyorsun hiç," dedi Anıl, beni kalabalıktan biraz uzaklaştırırken.

"Üzerini ıslatıyorsun şu an Anıl," dedim, ciddi bir ifadeyle. Ben bu an'a çok benzer başka bir an'ı daha evvel yaşamıştım. Birisi ıslaksa, birisi de kuruysa, kuru birisi, ıslak birisine yaklaşmazdı. Hayat her zaman müşterek olamazdı ve ben gerçekten de iyi hissetmiyordum.

"Ayağındaki camı çıkartmamız lazım," dedi Anıl, kendi kendine. Beni hala kucağında tutuyor ve buz gibi deniz gözlerini gözlerimden çekmiyordu.

"İki sene evvel..." dedim dan diye. "Ayağıma midye kabuğu batmıştı... Ama sen, Ayça ile telefonda konuştuğun için umursamamıştın," diye devam ettim, bomboş bakan gözlerimle. Anıl'ın gözleri kısıldı. "Sana ne benim ayağımdan?" diye sordum, azarlarcasına.

"Sarhoşsun," dedi Anıl beni ikaz edercesine.

"Kendimdeyim," dedim, gülümseyerek. "İyi değilim ama gayet de kendimdeyim," diye devam ettim. "Sen nasıl şimdi gayet ayıksan, saatlerdir denizin içinde dura dura ben de ayılmışımdır herhalde," diye ekledim, daha çok gülümseyerek. "Bir dakika, on altı saniyedir kucağında tutuyorsun beni... Bırak artık," dedim, fısıldayarak.

"Eve gidelim artık Naz," dedi Anıl ve dudaklarını ısırdı. Ardından beni bir çırpıda yere bıraktı. Ayaklarımın üzerine bastığımda, sağ tabanımdaki camın biraz daha derine girdiğini acısıyla hissettim fakat sesimi çıkartmadım. *Nazlanacağın kimse yok çünkü değil mi Naz? Nazlanacağın kimse olmadığında, ne kadar da dayanıklısın acıya...*

"Hayır," dedim, başımı iki yana sallayarak. Şarkı çok güzeldi. "Ben eğleneceğim!" diye devam ettim, vurgulayarak. "Şu ilerideki insanlar var ya... Berkay, Gizem, İnanç, Lale... Arkadaşların... Onlar yıllarca, içten içe, sana

olan hislerimle dalga geçtiler benim... Onları şimdi de kendime güldürmeyeceğim."

"Saçmalama Naz," dedi Anıl, bileğime uzanıp beni kendine doğru çekerek. Ayağıma bir cam parçası battığını şimdi bile unutmuş olmalıydı. "Onlar senin de arkadaşların... Ve bilmiyorlardı bile!"

"Onların hepsi... Benim sana yakın olmak için zamanında arkadaşmışız gibi yaptığım insanlar!" dedim, sitemle. Bu sitemim Anıl'a değil, kendimeydi. "Hiçbirinden hoşlanmıyorum bile!" dedim, yüzümü buruşturarak. "Ve ben kimse bilmiyor diye kendimi kandırırken, aslında herkesin her şeyin farkında olduğu gerçeğine gözlerimi kapattım!" dedim, sert bir ifadeyle.

"Eve gidelim Naz!" dedi Anıl, uyarıcı bir tonlamayla. Kahkaha attım. Ben, uyarı dolu bir ifadeye bağışıklık kazanmıştım. Yere oturdum ve ayağımdaki camı çıkartmak için etimi sıkıştırdım. "Dur!" dedi Anıl, bir kez daha beni uyararak. Yere oturduğunda, Berkay da yanımıza gelmişti ve nereden bulduğunu bilmediğim bir cımbızla camı ayağımdan çıkarttı. Gizem, ilk yardım çantası getirdi ve ayağımın altına küçük bir bandaj taktı. "Mikrop kapabilir," dedi Anıl, sitemkar bir tavırla.

"Alkol lazım," dedim, gülümseyerek.

"Ben sana küsüm aslında, haberin yok
Koyup gittiğin yerde kötülük çok
Kime kızayım, nazım senden başka kime geçer?
Benim sensiz kolum, bacağım, ocağım yok..."

Ayağa kalktım ve bandajlı ayağıma bile isteye ağırlık vererek, masaya yürüdüm. Viski şişesini elime aldım ve kafama diktim.

"Yol arkadaşım nerdesin?"

Alkol, her derde devaydı.

♠

"Yunanistan'a mı yüzsek?" diye sordu Berkay, kahkaha atarak. İçimdeki bikininin kurumasına fırsat bile vermeden

giydiğim şort beni rahatsız etmeye başlamıştı ta ki Berkay'ın şahane fikrini duyuncaya kadar.

Heyecanla, "Yarışalım mı?" diye sordum.

"Uykum geldi benim," dedi Gizem, yerinde kıpırdanarak.

"Kıyıya gelmişiz zaten, ne ara geldik?" dedi Berkay, şaşkınlıkla. "İnanç'la Lale sevişmemişler demek ki, sürmüşler tekneyi," diye devam etti. Avam ve ucuz bir kahkaha attığımda, Anıl sert bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

"Benim ehliyetim var, yüzdürürüm tekneyi," dedim, gülerken. *Yavaş yüzdür Naz, yavaş! Yarım şişe viski içtin!*

Anıl ayağa kalktı. "Evli evine, köylü köyüne haydi!"

"Nişanlılar ise ıssızlığa," dedim, iç çekerek. Derin bir nefes aldım. "Berkay, ben şimdi diyorum ki... Gece burada bitmesin, bende devam etsin..." Evimin ıssızlığına dayanacak takatim kalmamıştı. *Evin değil, için ıssız Naz! Saçmalama!*

"Saçmalama!" dedi Anıl, sert bir ifadeyle. Ayağa kalktım. Benimle beraber Berkay da ayağa kalkmıştı.

Üzüntülü bir ifadeyle, "Anıl, içeride telefonumu unuttum galiba... Dümenin orada..." dedim.

Anıl, sıkıntılı bir nefes verdi. "Bekle burada," dedi. Kafamı, onu onaylarcasına salladım. Anıl içeriye geçer geçmez de Berkay'la anlaşmış gibi, hızlı adımlarla tekneden indik. Gizem, şaşkınlıkla bize bakıyordu. Hızlıca, oyun yüzünden aceleye geldiği gerçeği unuttuğum nişanımızda, nişanlımın hediye ettiği arabaya bindim. Direksiyonda ben, yan koltuğumda ise Berkay vardı. Fakat, ayıp olmasın diye, yine de Anıl'ı bekliyordum.

"Delirdin mi anasını satayım?" diye bağırdı Anıl, yanımıza ulaşır ulaşmaz. Kapımı açmış, bana öfkeyle bakıyordu. "İn!" diye bağırdı, hemen ardından.

"Ya binersin ya da gazlar giderim." Adeta Anıl'ı tehdit ediyordum.

"Senin bu arabayı kullanman için cesedimi çiğnemen lazım Naz!" dedi Anıl. Anıl'ın cesedini asla hayal edemiyordum. *İn şu arabadan Naz, saçmalamara doyamadın bu gece!*

"Sen de bin işte arkaya..." dedim ve arabayı çalıştırdım. Anıl'ın kapımı sertçe kapatması, arka koltuğa binmesi ve gaza yüklenmem sayamadığım kadar hızlı saniyelerde gerçekleşmişti.

Adrenalinin doruklarında yüzerken, heyecanlı bir oyunun içinde, kafamın içinde yankılanan çığlık seslerini duyuyordum.

"Bak Anıl," dedim, yüksek sesle. "Hayatı hissediyoruz... Sen seversin sanal olmayan her şeyi... Bu hız gerçek!" dedim, içten bir tavırla.

"Naz dikkat et! Çok hızlandın," dedi Anıl, bağırarak. Oysa yaptığım hız bana değil, içimde kontrol etmekte zorlandığım bir dürtüye aitti. Ve ben yirmi dokuz gündür, hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Berkay'ın sözlerini asla anlayamadığım, çok yüksek sesli bir müzik açtığını duyuyordum ama sanki şarkıyı dinlesem, kontrolümü kaybedecekmiş gibi hissediyordum. Kontrolümü bir kez kaybettiğimde başıma gelenler sonucu bu arabanın içindeydim ve kontrolümü bir kez daha kaybetmeyecektim. *Durman gereken yerlere ne oldu Naz?!* Durmam gereken yerleri bana hatırlatan babamın hatırası kumar fişim ya da Bora Karabey yoktu; yalnızca ben ve haz vardı!

"Yeter!" diye bağırdı Anıl. Frene bastığımda araba biraz sürüklenmişti. Tüm gücüyle, "Yeter!" diye bağırdı bir kez daha. Şoka girmiş gibiydi. "Ben arabayla kaza yaptım, ölüyordum, yeter!" diye bağırdı. Çok hızlı nefes alıp veriyordu. "Ölmek istemiyorum, yeter!" diye bağırdı. Korkmuştu. Anıl'ı korkutmuştum. Durmuştum işte, bu kadar korkacak ne vardı ki?

Şaşkın bakışlarımı Anıl'dan çekip yan koltuğumdaki, müziği ne zaman susturduğunu bilmediğim Berkay'a çevirdim ve suçumu üstlenmeyerek, "Anıl'ı neden korkutuyorsun?" diye sordum.

"Denize uçuyorduk," dedi Berkay, tatlı tatlı gülümseyerek. Kendimi gülmemek için ancak birkaç saniye kasabilmiş,

ardından kahkahayı patlatmıştım. Anıl, arabanın kapısını sertçe açarak aşağıya indi ve benim kapımı açtı.

"Eğer şimdi, o arabadan inmezsen... Polis çağıracağım!" diye bağırdı. Derin bir nefes aldı. "Güzelim," dedi daha sakin bir tavırla. "Ha başına bir silah dayamışsın... Ha bu kadar zil zurna alkollü bir araç kullanmışsın... Aynı şey!" Deniz gözlerinde yalvarıcı, sevimli, sıcacık bir ifade vardı; beni nasıl ikna edeceğini biliyormuş gibi bakıyordu bana.

Fakat Anıl, deniz gözlerine güvenirken, kurduğu cümlenin benim içimdeki bam teline isabet ettiğini asla tahmin edemiyordu.

"Arttırıyorum Anıl," dedim, gülümseyerek. "Başıma dayadığım o silahın tetiğini çekiyorum yani..." Tıpkı 8 Mart'ta, Anıl yaşasın diye, başıma dayayıp tetiğini çektiğim silah gibi, arabayı bir kez daha çalıştırdım ve Anıl kurduğum cümleyi bile anlayamazken, kapımı kapatıp gaza bastım.

Nereye gittiğimin bir önemi yoktu; her şeyden gidiyordum.

Mümkün değildi belki ama Anıl'ın kurduğu cümle, beynimdeki tüm uyuşukluğa bir son vermişti. Ve sanki tüm kastım Anıl'aymışcasına, onu yolun ortasında öylece bıraktıktan sonra, arabayı çok sakin kullanmaya başlamıştım.

Berkay'ın bira şişesini açıp kapağını camdan attığını gördüğümde küçük bir kahkaha attım. Birayı elinden aldım ve içmeye başladım. *Bugün ölmezsen, daha da ölmezsin Naz! Kendini düşünmüyorsan diğer araçları, araçların içindeki insanları düşün ya!* Diğer araçların içindeki insanları bile kendimden çok düşündüğüm için, ben ölürdüm ama bir başkasının ölmesine asla izin vermezdim.

"Çok cesur kızsın!" dedi Berkay. Kulağımı ne zaman doldurmaya başladığını bilmediğim müzikte sesini bana duyurmak için, bağırmak zorunda kalıyordu. Kendisine de bir bira açmıştı; biraları sanırım tekneden çalmıştı. "Geçen yazdan beri çok değişmişsin..." diye devam etti. Oysa Berkay hiç değişmemişti; hala çok yavşaktı. *Çok affedersin*

ama Naz, herife davetkar davranan sensin. Yeşil ışık yaktığını sanıyor, ağzını bile açamazsın!

Kaşlarımı çattım. "Benim nişanlım mafya," dedim. Berkay küçük bir kahkaha atarken, müziğin sesini de kısmıştı. Sanırım onunla sohbet edeceğimi düşünüyordu.

"Benim de eski sevgilim CIA ajanıydı, boşversene," dedi Berkay, gülerek.

"İnşallah bir gün ben de olurum CIA ajanı ama... Sen o günleri göremeden ölebilirsin. Hem vampir demedim, mafya dedim. Yani doğruyu söylüyorum... Neden inanmıyorsun?" dedim şaşkınlıkla. *Bu konuyu örneklemek konusunda gerçekten de Hande ile aynı seviyede misin Naz?*

"Senin gibi güzel ve akıllı bir kızın mafya ile işi olmayacağı için inanmıyorumdur belki... Vampirler daha seksi, bak ona inanabilirdim," dedi ve bakışlarını bacaklarıma kaydırdı.

"Sarhoşum ve araba kullanıyorum. Hangi akıl? Ağaca çarpmamak için hiçbir sebebim yok, güzelliği çöpe atmak ellerimin arasındaki direksiyonda," dedim ve bir elimi bira şişesine götürürek, büyük bir yudum aldım.

Arkamdaki araç, boş yolda 40'la gidiyor olmamı yadırgamış olmalıydı ki selektör yaptı. Oysa bu yadırganacak bir durum değildi; ben bilinçli bir şoförddüm. *Kes sesini Naz!* Buyurup beni sollayabilirdi; hiçbir mahsuru yoktu. Fakat araç, beni geçmek yerine selektör yapmaya devam ediyordu. "Tam levyelik!" dedim, sıkıntılı bir ifadeyle.

"Uuu... Sert kız," dedi Berkay. Öyle bir ifadesi vardı ki, arkamdaki aracı boşverip kahkahayı basmıştım. Araç hızlandı, beni geçti ve biraz ileride önümü kesti. Arabanın kapısı açıldığında uzun farları çalıştırdım.

Gülerken, "Galiba bizi levyeyle dövecekler, bari kör olsunlar," dedim. Arabamın camı sertçe tıklandığında, camdaki yüzü tanıdığımı fark ettim ve bir kahkaha daha attım. Anıl polis değil, avukat çağırmıştı. Camı açtım.

"İn!" dedi Eren, camı açar açmaz. Gülümseyerek kapıyı açtım. Eren'e sımsıkı sarıldığımda, elimdeki biranın birazını Eren'in üzerine dökmüştüm.

"N'aber Eren ya?" dedi Berkay. O da arabadan inmişti.

Ben arabaya yaslanırken, Eren öfkeli ve Anıl'dan farksız olmayan bakışlarını Berkay'a yöneltti. "Seninle de görüşeceğiz," dedi Eren, sert bir tavırla.

Sıkıntılı bir nefes verdim ve biramdan bir yudum daha aldım. Mırıldanarak, "Eren'e dayanma sürem on yedi saniyeymiş Berkay," dedim. Berkay gülmüştü. "Araba da kullanmayacağım sıkıldım, burada duralım. Sigara versene."

Berkay'ın kaşları çatıldı. "Yok ki sigara. Anıl'daydı sigara."

"Nasıl yok?" diye sordum. Birden, çok öfkelenmiştim. "Anıl'ı indirmezdim bilseydim!"

"Naz başlattırma sigarana, arabaya geç," dedi Eren ve koluma uzandı.

"Bırak kızı bak...papaz oluruz!" dedi Berkay sert bir ifadeyle. Fakat bir adım atacağı sırada yalpalamış ve yeniden arabaya yaslanmıştı.

Eren beni çekiştirmeye çalıştığında, "Hop hop hop!" dedim.

"Arabaya geç Naz!" dedi Eren.

"Benim arabam var, neden senin arabana binecekmişim ki? Neden bineyim?" dedim, şaşkınlıkla. Kolumu hızlıca Eren'den kurtardım. "Benim arabam var. Nişanlım aldı."

"Mafya bak onun nişanlısı hee!" dedi Berkay, gülerek. Eren'in şaşkın bakışları önce Berkay'ı, sonra beni buldu.

"Mafya olduğuna inanmadığın nişanlım," dedim, Berkay'a dönerek. Berkay'a baktığımda hala çalışan farlar gözümü kamaştırıyordu, yeniden Eren'e döndüm. "Nişanlımın mafya olduğuna inanmıyor," dedim, sitemle. Eren başını iki yana salladı. Sanki kendisini polise şikayet etmişim gibi sinirlenmişti. "Sence Eren?" dedim, ciddi bir ifadeyle. "Berkay'ın bana yavşadığını benim nişanlım öğrense... Mesela ama ben de yavşamasına müsaade ettim orasını öğrenmesin. N'apar Berkay'a? Mafya nişanlım?"

"Belki sigara verir," dedi Berkay. Yanımıza yaklaşmayı başarmıştı. Kahkaha attığımda, o da kahkaha atmaya başlamıştı.

Biramdan bir yudum daha aldım ve kolumu Berkay'ın omzuna attım. "Sigara yok mu ya cidden?!"

"Bende var," dedi birisi. Sesi iki kelimeyle tenime değmiş, tenimi kesmiş, kesiklerimi iyileştirmişti. Sesi karanlığın içinden ama çok yakın bir yerlerden, sanki kalbimden gelmişti. Karanlığa tezat derecede olan ışık da insanı kör edebiliyordu. Kördüm; fark etmemiştim. Saydığım ama şimdi kaç olduğunu unuttuğum dakikalardır, Eren'in indiği arabaya kollarını bağlayarak yaslanmış olduğunu fark etmemiştim. Kara gözleri radarıma girdiğinde tüm sesler susmuş ve dudaklarından dökülen iki kelime beynime çivilenmişti.

65.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Cumartesi günü yayınladığım bölümle beraber, günlerce devam ettirdiğiniz etkileşime hayran kaldım. Bölüme yorumlar yağdırdığınızda, sevginizi ve özleminizi en içimde hissettim. İyi ki sizlerleyim bu yolda. Hepinize oylarınız ve yorumlarınız için çok teşekkür ederim.

Bu kadar çok yorum yapıp Maça Kızı 8'e destek verdiğiniz için sürpriz bir bölümle karşınızdayım.

Sizleri çok seviyorum.

♠

Biramdan bir yudum daha aldım ve kolumu Berkay'ın omzuna attım. "Sigara yok mu ya cidden?!"

"Bende var," dedi birisi. Sesi iki kelimeyle tenime değmiş, tenimi kesmiş, kesiklerimi iyileştirmişti. Sesi karanlığın içinden ama çok yakın bir yerlerden, sanki kalbimden gelmişti. Karanlığa tezat derecede olan ışık da insanı kör edebiliyordu. Kördüm; fark etmemiştim. Saydığım ama şimdi kaç olduğunu unuttuğum dakikalardır, Eren'in indiği arabaya kollarını bağlayarak yaslanmış olduğunu fark etmemiştim. Kara gözleri radarıma girdiğinde tüm sesler susmuş ve dudaklarından dökülen iki kelime beynime çivilenmişti.

Bira şişesini öfkeyle Berkay'ın eline tutuştururken, "Al bunu ya neden bana verdin, benim içki içmem yasak," dedim. Yasak. Varlığıyla beraber, bilinçaltımın bana ulaştırdığı ilk baskın kelimenin bu olması apayrı bir ironiydi.

"Sigara?" dedi Bora, ceketinin cebinden çıkarttığı sigarayı bana uzatarak.

Yutkundum. "Hiç kullanmıyorum," dedim. Neden korktuğumu ya da tam olarak hissettiğim şeyin korku olup

olmadığını bilmiyordum. İnsan, en olmayacak zamanlarda, en olmayacak insanlarla karşılıyordu ve bu boktan bir durumdu. Çünkü ben, yirmi dokuz günde ilk kez yaşadığım bu rezaleti, en çok Bora'nın görmemesini dilerdim. Ve görmüş olmasına rağmen, içimde yok edemediğim bir his benim adıma çok komik yalanlar söylüyordu çünkü "Alkollü araç kullanmayın demiştim," diye devam ettim. Bora, beni anladığını belli edercesine kafasını salladığında, ifadesiz gözleriyle de her şeyi gayet anladığını haykırıyordu.

"Mafya nişanlın mı?" diye sordu Berkay, gözleriyle Bora'yı işaret ederek.

Aniden Berkay'a çevrilen gözlerim, bir yabancıya bakıyordu. "Sen kimsin?" dedim, şaşkınlıkla. *Naz, kendini daha fazla rezil etmesen mi? Ayrıca çocuk az evvel seninle ölüme gidiyordu!* "Sağ ol, ölebilirdin benimle," dedim, üzüntülü bir ifadeyle. Kurduğum cümle, dünyanın en anormal cümlesi olmaya adaydı. "Otostop çekersin sen, biz gidiyoruz, hoşça kal," dedim. Adımlarım ruhumu ait olduğu yere doğru ilerletti. Bora'nın tam önünde durdum ve gözlerimi kapadım. *Aç o gözlerini Naz, her şey gerçek.* "Belki halüsinasyondur, çünkü çok içtim," dedim.

"Cık. Gerçek," dedi, Bora'nın sert ve mesafeli sesi. *Bu gece öleceğin doğmuş içine demek ki Naz; ecel sebebine karar vermek Bora'ya kısmetmiş!*

Gözlerimi açtığımda, ön koltuğun kapısının da açık olduğunu fark etmiştim. Arabaya bindim. Bora ve Eren kendi aralarında bir şeyler konuşurlarken, Selim'in benim arabama Berkay ile beraber bindiğini fark etmiştim. Hande'nin akıbetini sorgulamayı gece kulübünde unutmuştum fakat şimdi Berkay'ın akıbetini anbean izliyordum; bu, cezamı hafifletir miydi? Aramızdaki her şey bittiğine ve bir oyun oynadığımıza göre, bu, artık bana istediğini yapabileceği anlamına mı geliyordu? Berkay'ın bana yavşamasına izin vererek aramızdaki anlaşmanın hangi maddesini ihlal etmiş sayıldığımı kimden öğrenebilirdim? Midem bulanıyordu. Eren arka koltuğa yerleştiğinde Bora arabayı çalıştırdı.

"Vardın mı eve?" diye sordu Eren.

Kısık bir sesle, "Yoldayım," dedim.

"Bulduk bulduk. Yok bir sorun. Allah'tan yavaş gidiyordu," dedi Eren. Bahsettiği kriterdeki kişi benimle örtüştüğüne göre, benimle konuşmuyordu. "Sen uyu, sabah konuşuruz," diye devam etti. "İyisin değil mi? İstersen hastaneye gidelim bak?" dedi, meraklı bir tonlamayla. Anıl'la konuşuyordu. Anıl o kadar mı kötüydü?

Bora kusacağımı benden evvel anlamış olmalıydı ki arabayı yavaşça durdurdu. Arabanın kapısını açmamla, içime attığım her ne varsa dışarı çıkarmaya başlamıştım. Alkolün etkisi içimdeki tüm mikropları akıtıyor, ruhumu temizliyor, kalbime iyi gelmeyen her şeyden beni arındırıyordu. Temizleniyordum. Tüm zararlı maddelerden kurtuluyordum. Bandajlı ayağıma basmak canımı yakıyordu, midem acıyordu, başım dönüyordu fakat geride bıraktığım yirmi dokuz güne nazaran sanki çok daha iyi hissediyordum.

Eren'in elini omzumda hissettim. Bakışlarındaki anlayışa sımsıkı tutunmak ve içinde bulunduğum durumdan kurtulmak istiyordum. Avucuna döktüğü suyla yüzümü yıkarken, gözleriyle her şeyin geçeceğini söylüyordu.

"Arabaya binmek istemiyorum, midem bulanıyor," dedim, acınası bir tonlamayla.

Eren beni kendine doğru çekti ve beni sarmaladı. "Üşümüşsün sen," dedi, beni kendinden uzaklaştırken. Üzerinde yalnızca gömlek vardı. Etrafına bakınırken, gözleri ön koltukta takılı kaldı. Bakışlarımı ürkekçe Eren'in baktığı yöne çevirdim. Bora, sürücü koltuğundaki pozisyonunu bozmadan, üzerinden çıkardığı ceketi yan koltuğa, Eren'in alması için koymuştu. Bora bana kızgındı. Ben ne ara haklıyken haksız duruma düşmüştüm? *Bu gece saçmalarken Naz!*

Eren, Bora'nın ceketini bana giydirirken gurur yapamayacak derecede üşüdüğümü henüz hissediyordum. Yirmi dokuz gün evvel, Bora'nın üzerime örttüğü ve hala başucumda asılı olan ceketi düşündüğümde içim ısınmıştı. *O*

ceketin cebindeki telefonu Bora'nın zannetmiştin Naz. Halbuki senin telefonunu koymuş cebine siz arabayken. Bunu çok sonra, Bora geldi zannettiğinde Anıl'ı karşında gördüğünde yaşadığın hayal kırıklığında idrak edebilmiştin. Yirmi dokuz gün geçti. Çok zor geçti; ama geçti. Geldi Naz. Sonunda geldi!

Bora kontağı açtığında Eren, kolumdan nazikçe tutarak, ön koltuğa oturmama yardımcı oldu.

"Gitmeyelim. Midem bulanıyor giderken," dedim, yalvarırcasına mırıldanarak. Eren, tam kapımı kapatacakken göz göze gelmiştik. Kurduğum cümle üzerine bakışları iki saniyeliğine Bora'ya kaydıktan sonra kapımı kapattı ve arka koltuğa geçti. Fakat gitmiyorduk. Ve ben, bacaklarımda hissetmeye başladığım sıcak havayla beraber, Bora'nın klimayı çalıştırmak için kontağı açtığını ancak anlıyordum. Ayağımdaki kesik kendini hatırlatırcasına bir acıyla beni selamladığında, bir bacağımı diğerinin üzerine atarak, spor ayakkabımı çıkardım.

"Ayağına n'oldu?" diye sordu Bora.

"Cam battı," dedim, ağlamaya hazır olduğumu belli eden bir sesle. "Çok acıyor," diye devam ettim, hemen sonrasında. Burnumu çektim. "Cımbızla çektiler... Çok kan aktı," dedim, hıçkırarak. Gözlerimden süzülen yaşlarla beraber gözlerimi kapattım.

Soğuk hava tenime nüfuz ettiğinde, gözlerimi açtım. Tanımadığım bir adam, bana karton bardakta kahve uzatıyordu. Bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde, kahveyi almamı gözleriyle işaret etti. Kahveyi aldım. Aynı adam, Bora ve Eren'e de kahve uzattı. Kahveden bir yudum aldım. Acıydı. Bora'nın dudaklarına henüz götürdüğü kahveyi elinden alarak, benimkini Bora'ya uzattım.

"Bunu sana almışlar," dedim. Bora'yla değiştirdiğim kahveden bir yudum aldım. Bu da acıydı. "Bunu da sana almışlar," dedim, kahveyi Bora'ya uzatarak.

"İç onu Nazlı," dedi, buyurgan bir tonlamayla.

Kahveden bir yudum daha aldım. "Belki de bana almışlardır. Alkolün üzerine... Gerçi ben içki içmedim-"

"Sus Nazlı," dedi. Yutkundum. Acı kahve, yutkunurken acıyan boğazımda iğrenç bir tat bırakmıştı.

"İçtim," dedim. Sonuçta, üç yudum içmiştim.

Bora, emredici ve soğuk bir tonlamayla, "Bitecek o," dedi.

Eren araya girerek, "İyi gelecek sana Naz..." dedi. Ardından boğazını temizledi. Ölüm döşeğinde de olsam, bu hareketini tanırdım. Çaktırmadan Bora'yı uyarmış ve benimle nasıl konuştuğuna dikkat etmesi gerektiğini hatırlatmıştı. Bunu, küçüklüğümden beri herkese yapardı.

Eren, hasta olduğumda annemin yaptığı ıhlamuru içmeyi reddettiğimde, çileden çıkan annemle babamı bile böyle uyarırdı. O ıhlamuru içmem için Eren beni bir şekilde ikna ederdi. Babam, Eren'in hukuk fakültesinde okumasıyla alakalı, zaman zaman bu anıları hatırlatarak, *"Mesleği ezelden belliydi, manipülasyon onun işi,"* derdi. Benimle nasıl konuşulacağını Eren çok iyi bilirdi, tıpkı aksi takdirde bu kahveyi asla içmeyeceğimi bildiği gibi. Fakat Bora'nın da ikna gücü çok kuvvetliydi. Yalnızca şu anda, beni ikna etmektense emir vermeyi tercih ediyordu, o kadar.

"Bitmiyor, çok almışlar," dedim çaresizce. Bora'nın çok da hayırlı gözükmeyen sessizliğini bozacak şey belki de içmeyi reddettiğim kahvenin bahanesi olacaktı. Kafamı çevirip yüzüne bakamıyordum. Elimden kahveyi aldığında göz kapaklarım kapanmak üzereydi.

"On altı yuduma da şükür," dedi, mırıldanarak. Tüm vücudumun ağırlaştığını hissederken, midemdeki bulantının kolayca geçmeyeceğini bir kez daha anlamıştım.

♠

140 Gün Önce...

Vücudumdaki tüm suyun çekildiğini düşünürken, zorlukla gözlerimi açmaya çalıştım fakat göz kapaklarımı zamklamışlardı ve başarılı olamıyordum. Doğrudan göz kapaklarıma vurarak bana işkence eden bu güneş, öğlen olduğunun işaretiydi ve susuzluktan ölmemek için kalkmak

zorundaydım. Üzerimden tır geçmiş olsa daha az yorgun hissedeceğime kanaat getirerek yataktan kalktım fakat ayaklarımın üzerine basmamla, sağ ayağımın altı öyle bir acımıştı ki kendimi yeniden yatağa attım. *Dün ayağını cam kesti ya Naz, unuttun mu?* Bir kesiğin acısıyla beraber, dün akşama dair her şey gözlerimin önünden film şeridi misali geçmeye başladığında iç çekmekten başka çare bulamamıştım.

Vücudumun tüm ağırlığını sol ayağımla sağ ayağımın parmak uçlarına vermeye özen göstererek odamın kapısını açtım. Kapının gıcırtısı yüzümün buruşmasına sebep olmuştu. Aynı odamın kapısı gibi, ahşap merdivenlerden de gacır gucur sesler çıkıyordu. Bora'nın nerede olduğunu bilmiyordum; belki de geldiği gibi gitmişti. Belki de beni odama kadar getiren o bile değildi; Eren'di. Ve sanırım böyle olmuş olmasını tercih ediyordum çünkü Bora'yı özlemek, karşısında utanç içinde kıvranmaktan katbekat iyiydi.

Birinci kata indiğimde, cam kapıdan gelen tıklatılma sesiyle kapıya yöneldim. İki cam arasındaki jaluzi kapalı olduğu için kapıyı açmak niyetinde değildim ve kapıdaki insanın cama vurup vurup gitmesini hayal ediyordum. Bora, salonda da olmadığına göre gitmişti. Belki de düşündüğüm gibi zaten bu eve hiç gelmemişti. *Yeter Naz. Belki kapıdaki Bora'dır, şimdi gelmiştir.* Dün akşam nasıl olduğumu gördüğüne göre, hala uyuduğumu zannedebilirdi ki şayet susamamış olsaydım uyuyor olacaktım. Cam kapı bir kez daha tıklatıldığında mecburen kapıyı açtım.

"Gerizekalı!" dedi Anıl, yüksek sesli bir sitemle. *Bora'ya odaklanmaktan Anıl'ı unuttun Naz; keza onun da yüzüne bakacak yüzün olmamalı!*

Kısık bir sesle, "Başım ağrıyor, daha yavaş lütfen," dedim.

Anıl, içeriye girdi ve kapıyı sertçe kapattı. "Viski şişesinin içine düşersen her yerin ağrır tabii! Şu haline bak, hala içinde bikinin var... Berbat görünüyorsun!" dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Aynaya baktın mı? Gözlerinin altı mosmor!" Dresuara yaklaştım ve aynaya baktım. Altları mosmor olan

gözlerimin yeşilinde gördüğüm tek şey mahcubiyetti. Anıl, ağır adımlarla mutfağa doğru ilerlerken, "Kahve yapacağım ve sonrasında ifadeni alacağım!" dedi.

"Olur," diye mırıldandığımda, bakışlarım Anıl'ın aynaya yansıyan sırtına takıldı. Mutfağın önünde kalakalmıştı.

"Merhaba," dedi Anıl. Mutfağa girdi. "Tanışmak bugüne kısmetmiş," diye ekledi. Dresuara yaslandığımda, koltuğun kenarındaki gömlek gözüme ilişmişti.

"Öyle," dedi, Bora'nın mutfaktan gelen ifadesiz sesi.

"Diğer kahve Naz'ın mı?" diye sordu Anıl. Aynı o da Bora gibi mesafeli bir tonlamayla konuşuyordu. İkisi de tanıştıklarına asla memnun olmamışlardı ve benim de bu tanışıklıktan memnun olduğum söylenemezdi. Öyle ki kapıyı açıp kaçarcasına evden uzaklaşmak istiyordum.

"Nazlı'nın," dedi Bora. Hiç şüphesiz Anıl, yalnızca Bora'nın kendisine yaptığı iyiliğin altında ezildiği için ona soğuk davranıyorken; Bora, Anıl'dan nefret ettiği için ona soğuk davranıyordu.

"Ben de kendime bir kahve alayım," dedi Anıl. Ve su ısıtıcısının sesi evin içini doldurmaya başladı. Bora, bir fincan kahve ile mutfaktan çıktığında hala dresuara yaslanmış vaziyetteydim. Benimle göz göze gelmeden, bana ait olduğunu sandığım kahveyi masanın üzerine bıraktı ve gömleğini giydi. Son düğmesini iliklerken, telefonu çalmaya başladı.

"Efendim?" dedi Bora, bakışları açık olan mutfak kapısına denk düşmüştü. "Geliyorum, tamam," diye devam etti sonrasında. "Siz, On Beş Milyon'u transfer edin, geldiğimde imzaları atarız," derken, Anıl elinde bir fincan kahveyle mutfaktan çıkmıştı. Bora, telefonu kapattıktan sonra kapıya doğru ilerledi. Ancak dresuarın önüne geldiğinde bakışları beni bulmuştu.

Kapkara gözlerinde hiçbir ifade yoktu.

Kutup iklimlerini aratmayan bir tonlamayla, "Çıkıyorum ben," dedi. Başımı sallamakla yetindim.

Bora kapıyı açtığı için, Eren kapıyı çalma derdinden kurtulmuştu. "Nereye?" diye sorduğunda kaşları çatılmış ve bakışları önce bana, sonra Anıl'a çevrilmişti.

"İşlerim var," dedi Bora.

"Otele mi?" diye sordu Eren, meraklı bir ifadeyle. Bora'nın bakışları yola çevrildi. Kolunu Eren'in omzuna dostça vurdu ve dışarıya çıktı. Merdivenlere yöneldiğinde, Eren, "Akşam bir şeyler yapalım," dedi.

"Haberleşiriz," dedi Bora, memnuniyetsiz bir ifadeyle. Ve bahçe kapısından da çıktığında, arkasına bile bakmadan arabasına binerek gaza bastı.

"Onun da seninle Bodrum'a geldiğini bilmiyordum," dedi Anıl, Eren'in kapıyı kapatmasıyla beraber.

"O da bilmiyordu geleceğini. Anlık gelişti," dedi Eren, koltuğa ilerlerken. Ben ise hala dresuara yaslı bir şekilde, olduğum yerde, kıpırdamadan öylece duruyordum. "Akşam 7'den beri bahçede, eve gelmenizi bekledik," diye devam etti. Bakışları beni bulduktan sonra yeniden Anıl'a çevrildi. "Naz'a ulaşamadım. Sana ulaşamadım. En sonunda sen telefonu açıp Naz'ın gittiğini söylediğinde ise, Naz'ı gidip beraber aldık," dedi.

"Sana çok kızdı mı?" diye sordu Anıl. Bu sorunun muhatabının ben olduğumu fark ettiğimde, bakışlarımı deniz gözlerine çevirdim.

"Naz'ın yaptığı sadece kızılıp geçilecek bir olay değil. Felaket saçmaladı. Felaket!" dedi Eren, uyarıcı bir ifadeyle. Fakat uyardığı kişi ben değildim; Anıl'dı.

Anıl'ın kaşları havalandı ve yüzüne alaylı bir gülümseme yayıldı. "Naz, onun yüzünden bu haldeydi!"

"Nişanlı onlar kardeşim, bir dövüşürler...bir sev-"

Anıl, Eren'in lafını keserek, "Ben de ölebilirdim ama o arabanın içinde," dedi.

"Ölmedin," dedim. Anıl ve Eren'in bakışları, burada olduğumu ancak hatırlamışlar gibi bana çevrilmişti. Küçük adımlarla, ayağımın altındaki yaraya bilhassa dikkat ederek

merdivenlere yöneldiğimde, ikisi de hiçbir şey söyleyememişti.

♠

Bergamot ağacımın toprağına, ağacın gövdesi dik dursun diye yerleştirdiğim sopayı biraz daha düzeltip yapraklarını okşuyordum. Izgarada pişen etlerin kokusu tüm mahalleye yayılırken, bahçemizin en neşeli günlerinden birisi olduğunu düşünmemek elde değildi.

"Oturalım artık ya, ne bekliyoruz?" dedi Anıl. Bahçenin köşesindeki salıncağa oturmuş, topuklarını yere dayamış ve bacaklarını sabırsızca sallıyordu.

Nurcan Teyze gülümseyerek, "Bora Bey oğlum gelsin, oturacağız," dedi. Evlerine doğru ilerlerken, merdivenlerin başında durdu ve Anıl'a döndü. "Sen önce bir koşu bakkala git de, taze ekmek al gel."

"Oldu, başka? Uşağınız yok... Ara Bora Bey oğlunu, gelirken ekmek de alıversin!" dedi Anıl, sitemli bir alayla. Bahçenin girişinde duran Selim'le, onunla sohbete tutuşan Eren'in bakışları bu cümle üzerine Anıl'a çevrilmişti.

"Misafirden ekmek istenmez," dedi Eren, Anıl'a. Ve bakışlarını iki saniyeliğine bana çevirip gözlerimde ne olduğunu bilmediğim bir şeyler aradı. Duşa girip kendime çeki düzen vermiştim. İlaç alıp başımın ağrısına son vermiştim. Ayağıma pansuman yapıp acısını dindirmiştim. Fakat kalbimin acısı yerli yerinde olduğu için kime nasıl baktığımı ben de bilmiyordum.

Anıl bıkkın bir tavırla, "Misafir de vaktinde gelseymiş... Saat 8'e geliyor, ne zaman yiyeceğiz? On dakikadan çok beklemem," dedi. Eren, telefonunu kulağına götürdü fakat yanıt alamıyordu. Bu dokuzuncu çağrısıydı ve Bora'yı aradığını her ne kadar alenen söylemese de biliyordum. Bora, Eren'in telefonunu açmıyordu. Çünkü Bora, Eren'le Nurcan Teyze'lerin akşam üzeri karar verip kendisini davet ettikleri bu emrivaki yemeğe gelmek istemiyordu.

Ekmek alma bahanesiyle bahçeden çıkıp begonvillerle süslü sokağın içinde gözden uzaklaşırken, Bora'yı aradım.

"Efendim Nazlı?" dedi, henüz ikinci çalışında.

"N'apıyorsun?" diye sordum. Telefonu açmasına şaşırmam normal değildi fakat kendimi çağrımı yanıtsız bırakacağına şartlamış olmalıydım.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu. Ne yaptığını sormam dünyanın en normal şeyiydi fakat anladığım kadarıyla bu rutinden kaçıyordu.

"Yemeğe bekliyoruz seni. Ben şimdi ekmek almaya gidiyorum," dedim.

"Selim alırdı?" dedi. Konu ekmeği kimin aldığı değildi.

"Gelmeyecek misin?" diye sordum.

"İşim var," dedi, ifadesiz bir sesle. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama bir şey söylemeye hazırlanırcasına derin bir nefes aldım ve fakat nefesimi henüz veremeden, "Başka bir şey yoksa kapatıyorum," diye ekledi.

Sessizliğim başka bir şey olmadığı anlamına gelmiş olsa da aslında çok şey vardı.

Ama çoktan kapatmıştı.

Bekledim. Oysa geleceğine dair hiçbir işaret yoktu ama ben bekledim. Yemek yerken, çay içerken, sigara içerken, herkes giderken bekledim. Hem benim odamdan, hem de üst kattaki salondan çıkılan L şeklindeki balkonumuza oturup bakışlarımı marinaya dikerek bekledim. Her ne kadar balkondan Bora'ya ait olan yatı seçemiyor olsam da sokağımızdan geçen her arabanın, o yattan ayrıldığına inanarak bekledim. Oysa Bora'nın yatta olup olmadığını bile bilmiyordum ama bekledim.

Gelmedi.

♠

139 Gün Önce...

Sıcak su tüm vücudumu ısıtırken, telefonumun yedinci çalışıydı. En sonunda şile bezi bornozumu giyip odama geçtim.

"Neredesin ya kaçtır arıyorum?!" dedi Hande, telaşla. Henüz telefonu ancak kulağıma götürebilmiştim.

"Duştaydım, ne oldu?"

"Elinin körü oldu Naz'cığım, elinin körü!" dedi Hande, sitemli bir tonlamayla. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Ünlü iş adamına şok darbe Nazo! Geçtiğimiz ay nişanlanan ünlü iş adamı Bora Karabey aldatılıyor mu? Nişanlısı Nazlı Alaca'nın, gözlerden uzak bir teknede samimi pozlar vermesi gündeme bomba gibi düşerken, Bora Karabey'in aldatılma iddialarına ne cevap vereceği de ayrı bir merak konusu Naz'cığım... Siyah bikinin çok güzelmiş ama Anıl'ın kucağında olduğun için fazla seçememiş de olabilirim!"

Ağzım bir karış açık, ne tepki vereceğimi bilemiyordum. Kapının tıklatıldığını duydum. "Dur, dur... Kapı. Arayacağım," dedim hızlıca ve merdivenlere yöneldim.

Kapıyı açtığımda Anıl, elinde tuttuğu gazetelerle hızlıca içeriye girdi. "Görmüşsün..." dedi, yüz ifademi analiz edercesine. "Videoyu mu gördün?"

"Ne videosu?" dedim, şaşkınlıkla. Başını iki yana salladı ve cebinden telefonunu çıkarttı. Teknede, Anıl'ın kucağındaydım ve göz göze hararetli bir şekilde bir şeyler konuşuyorduk. *Sen ne konuştuğunuzu biliyorsun Naz!* "Kim çekmiş bunu?" diye sordum.

"Gizem yüklemiş Naz. Facebook'ta etiketli olduğumuz tüm gönderilere kadar, internette olan tüm videolarımız, Instagram'daki fotoğraflarımız falan yayıldı şu an... Bunları gören herkes Bora'yı aldattığını düşünüyor. Hande ile konuştum. Dün gece düşmüş bunlar internete. Twitter'da yazılanları falan görsen var ya..." dedi Anıl.

Okuduklarından iğrendiği belliydi. Ve benim hayatımda cidden bir bu eksikti. *Bora'yı araman lazım Naz.* Hala elimde olan telefonumdan Twitter'a girdim. Kapının yeniden çalmasıyla Anıl kapıya yöneldi.

"Ulan yakışıklı olduğu kadar milyoner, milyoner olduğu kadar yakışıklı adamla nişanlanıp onu aldatmak kadar saçma bir iş daha olamaz. Nazlı Alaca net şaşırmış!" yazmıştı, Twitter'da 45.798 takipçisi olan bir kız. Bu tweet, sekiz bin dört yüz altı beğenme ve üç bin on iki retweet almıştı.

"Merhaba," dedi Anıl.

"Merhaba," dedi, Bora. *İyi insan hep lafının üzerine geliyor Naz.* Gördüklerim karşısında dehşete düşen bakışlarımı kapıya çevirdim. Bora'nın gözlerinde ise hiçbir ifade yoktu.

Anıl ciddi bir ifadeyle, "Çıkan haberlerin aslı yok," dedi.

Bora'nın ifadesiz bakışları Anıl'ın bakışlarında dört saniye sabit kaldıktan sonra, yeniden bana çevrildi. "Giyin Nazlı," dedi. Bornozla olduğumu yeni fark ediyordum.

Hızlı adımlarla merdivene yöneldim ve odama çıktım. İlk bulduğum şeyi üzerime geçirdikten sonra hızlıca aşağıya indim. Anıl gitmişti. Bora ise koltuklardan birisine oturmuş, telefonunda bir şey okuyordu. Muhtemelen, hakkımızda kimin ne atıp tuttuğunu okuyordu.

"Ben çok üzgünüm," dedim sessizce. İfademin yaramazlık yapmış bir çocuktan farkı yoktu. Bora'nın bakışları telefondan ayrılıp beni bulduğunda, telefonunun melodisi duyuldu. Bakışları yeniden telefonuna kaydığında sıkıntılı bir nefes verdi ve telefonu açtı.

"Efendim," dedi, sakin bir ifadeyle. Ve karşı tarafı dinlemeye başladı. "Müsait değilim. Ben seni sonra arayacağım," dedi, otuz beş saniye sonra. "Tamam, bekle," dedi ve telefonu kapattı. Bakışları yeniden beni bulduğunda ayağa kalktı. Ceketinin cebinden kredi kartı çıkartıp bana uzattı. "Eren'e borcunu ödedim. Bu yeni kredi kartın. Hesabına da 335 Bin Lira yatırıldı. Seren'e talimat vermiştim ama sonrasında takip etme gereği duymamıştım," dedi. Kartı almayacağımı fark ettiğinde, masanın üzerine bıraktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Nereye?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"İşim var," dedi, yüzünü bana çevirmeden.

"Neden geldin?" diye sordum ve hızlı adımlarla yürüyüp açtığı kapıyı kapattım. "Kredi kartı vermeye mi?" diye sordum alayla. Denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu ciğerimi yakarken, kapkara gözlerine birden çok yakın olmuştum.

"Evet," dedi ifadesiz bir şekilde. Hiçbir şey söylemeden sadece gözlerine bakıyordum. On beşinci saniyede, "Uğrarım akşam yine," dedi. Demek zorunda kaldı ya da. Çünkü çıkıp gitmesine asla izin vermeyecek gibiydim. "Görüşürüz Nazlı," dediğinde kapının önünden çekildim. Ya da çekilmek zorunda kaldım. Kapıyı açtı ve arkasına bakmadan çıkıp kapıyı da kapattı.

♠

Bahçedeki ağaçların içinde yalnızca bergamot ağacımı suladığımda, gecenin bu vakti yalnızca onun kokusunu alabiliyordum. *Diğer bitkilere haksızlık etmiyor musun Naz?* Diğer bitkiler kusura bakmazlarsa eğer, insanın aşık olduğunu hep kayırması yüzyıllardan beri olağan bir şeydi. Salıncak tatlı tatlı sallanırken, hafif esen meltemle beraber bergamot kokusunu buram buram hissetmeye başlamıştım.

"İyi akşamlar," dedi Bora'nın sesi. Gözlerimi açmama fırsat kalmadan, Anıl'ın sesi çarpmıştı kulaklarıma. Bora'ya aynı onun gibi iyi akşamlar dileğinde bulunmuştu.

Gözlerimi açarkan, uzandığım salıncakta hafifçe doğrulmuştum. "Hoş geldin," dedim.

Bora salıncağa doğru yaklaştı. "Neden burada uyudun?" diye sordu.

"Seni bekledim." Ayağa kalktım. "Uyumuyordum."
Bir adım daha yaklaştığında, "Uğrayacağını söylemiştin, ondan bekledim," dedim.

"Yata geçiyordum, bahçede olduğunu görünce selam vermek istedim... Çok yorgunum. Gidip hemen uyumak istiyorum," dedi Bora.

Anıl, oturduğu masadan kalktı ve yanımıza gelerek, "İyi geceler size," dedi.

"İyi geceler," diye yanıt verdiğimde, bana sarılmasını beklemiyordum. "Üşümüşsün güzelim, içeriye gir artık," dedi, ayrıldığımızda. Göz kırptı ve evine doğru yürümeye başladı. Bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde, ellerini cebine sokmuş ifadesiz bakışlarla Anıl'ın arkasından bakıyordu.

Bora'nın dikkatini dağıt Naz! "Sana annemle babamın odasını hazırladım," dedim.

Bora'nın kapkara gözleri bana çevrildi. "Zahmet etmişsin, ben yatta kalacağım," dedi.

"Benim odamın karşısındaki oda... Rahat edeceğini umuyorum. O gece, koltukta uyumuşsun... Annemle babamın odasını da kimseye vermem bak, kıymetimi bil," dedim söylediğini duymazdan gelerek.

"O gece uyumadım. Seninle aynı çatı altında uyumayacağım," dedi. Bakışlarına yerleşen derinlik nefesimi kesmeye teşebbüs etmişti. *Verdiğiniz sözden bahsediyor Naz. Aynı çatı altında, aynı yatakta uyuma sözünüzden bahsediyor!* "Gir eve haydi, üşüyeceksin." Yerimden kıpırdamadan, kapkara gözlerine bakmaya devam ettim. Ceketini çıkardı ve omuzlarıma yerleştirdi.

"Bunu da bende bırakırsan, üç olacak..." dedim, tebessüm ederek. İlk bıraktığı ceketteki denizden gelen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu beni altıncı gün terk etmişti. Fakat ikinci ceket hala buram buram Bora kokuyordu.

"Alırım bir ara," dedi. Gülümsedi. Sol yanağındaki çukura takılı kalan gözlerimin yaşarmaması için dudaklarımı ısırmaya başlamıştım. "Gir hadi içeriye," diye devam etti, hemen sonrasında. Başımı güçlükle salladım ve arkamı dönüp merdivenlere doğru ilerledim. Son kez Bora'ya baktığımda, onun gözleri bergamot ağacımdaydı.

Arkadaşım, arkadaşlarından birisinden elde edilen esansla bütünleşen adamı nazikçe selamlarken, kapıyı kapattım.

♠

Hafif esmeye başlayan rüzgarla beraber evden çıktığımda Selim etrafta yoktu. Bahçe kapısını açtığımda, kapının önündeki arabanın şoför koltuğunda uyuduğunu görmüştüm. *Ona da yazık Naz, tek kaldı! Gecesi gündüzü birbirine girdi adamın.* Aslında onu uyandırmam ve yürüyeceğimi söylemem gerekiyordu ama buna hakkım olup olmadığından emin değildim.

Selim'in içinde bulunduğu arabanın önünden sessizce geçtim ve begonvillerle süslü sokağın karanlığında ilerlemeye başladım. Adım attıkça denize yaklaşıyor, dalga seslerine kavuşuyor, iyot kokusunu ciğerimde hissediyordum. Dolunay bir gelin gibi gökyüzünde ışıldarken marinaya kadar gelmiştim.

Burada sanki yaşsızdım.

"Pişt!"

Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde, deniz kenarındaki barın en güzel masasında oturan Eren'i görmüştüm. Hafifçe gülümsedim ve yaya yoluyla masayı ayıran, bel hizasındaki demir parmaklıklara ilerledim.

"Afiyet olsun," dedim.

Eren teşekkür edercesine başını sallarken, Bora "Sağ ol," demişti.

"İyi misin? Yoksa uyku mu tutmadı sadece?" diye sordu Eren.

"Selim nerede?" diye sordu Bora.

Birisi nasıl olduğumla ilgilenirken, diğeri ise güvende olup olmadığımla ilgilenmeyi seçiyordu.

"İyi akşamlar," dedi arkamdan gelen bir ses. Eren'in liseden arkadaşı Fatih'ti sesin sahibi. Eren'le demir parmaklıklara rağmen kucaklaşıp Bora'yla tokalaştıktan sonra bana döndü. "Kocaman olmuşsun kız!"

"Ne zaman döndün ya sen?" diye sordum merakla.

"Oluyo biraz," dedi Fatih, bana sarılırken.

Eren, Bora'ya açıklama yapmak için, "Fatih yelken sporuyla ilgilenir. Dünyayı dolaşıyor valla," dedi. Bora'nın gülümsemesi üzerine Eren, Fatih'e dönerek devam etti: "Gel bir şeyler içelim."

"Olur," dedi Fatih. Barın girişine yönelirken bana dönüp, "Gelmiyor musun?" diye sordu.

"Yok size iyi eğlenceler. Ben eve kaçayım," dedim. Bora'nın kapkara bakışları beni bulduğunda, "İyi geceler tekrardan," diye ekledim.

Bora ayağa kalktı. Sakin bir ifadeyle Eren'e, "Nazlı yalnız dönmesin," dedi.

Dan diye çıkışarak, "Kendim geldim, kendim dönebilirim!" dedim.

Bora'nın dudakları aralandı ve kapandı. Çok ciddi bir ifadeyle başını beni onaylarcasına salladı. Bir elini kaldırdığında, iki koruma hızlı adımlarla yanına yaklaşmıştı. "Nazlı Hanım'a eşlik edin," dedi buyurgan bir tonlamayla. Cüzdanından çıkardığı bir miktar parayı masanın üzerine bırakacakken, Eren onu engelledi. "Yata kaçıyorum ben Eren," dedi.

Bora gözden kaybolurken Eren'in bakışları beni buldu ve başını yavaşça iki yana salladı.

♠

138 Gün Önce...

Çay kaşığının çay bardağına çarparak çıkardığı ses kulaklarımı sağır etmeye çalışırken, hain güneş ise gözlerime işkence ediyordu.

"Hoş geldin Bora Bey oğlum," dedi Nurcan Teyze. Yatağın içinde aniden açtığım gözlerim tavanla kesişmişti.

"Ooo Bora Bey oğlum!" dedi Osman Amca.

"Hoş bulduk, nasılsınız?" dedi Bora, sıcacık bir tonlamayla.

"Seni gördük ne iyi oldu... Gel oğlum. Çayımızı iç. Her geçen gün daha çok mahcup oluyoruz sana," dedi Nurcan Teyze.

"Evet... Şu gazete haberleri," dedi Osman Amca.

"Nazlı'ya bakayım ben bir," dedi Bora. Bu konu hakkında konuşmak istemediğini daha net ifade edemezdi.

"Uyuyor daha," dedi Anıl. Derin bir nefes aldım. "Bak odasına..." diye devam ettiğinde ayağa kalktım. "Uyanır uyanmaz yaptığı ilk iş, güneşliği çekmektir. Her gece güneşliği çekerek yatar ama darlandığı için gece yarısı güneşliği istisnasız açar... Sabah da gözüne giren güneşe direninceye kadar uyur ama en sonunda o güneşliği çekmek için kalktığında, bir daha geri yatmaz. Ama güneşlik çekili kalır," dedi. Sessizlik oldu. "Anahtar var bizde getireyim,

uyandırma Naz'ı boşu boşuna," diye devam etti Anıl, bir müddet sonra.

"Uyanığım," diye seslendim, camdan sarkarak. Bora'yı göremiyordum; yani merdivenleri çıkmış ve kapının önüne gelmiş olmalıydı. Hızlıca aşağıya indim ve kapıyı açtım. Bora'nın gözlerine kapkara bir perde çekilmişti. *O kapkara perdenin Anıl'ın söylediklerileyle alakalı olduğunu sen de biliyorsun Naz.* "Günaydın," dedim, bahçede kahvaltı yapan Anıl ve ailesine.

Bora kapıyı kapattığımda, imalı bir ifadeyle, "Gerçekten de kısacık şort kavramlarımız farklıymış," dedi.

"Hava çok sıcak," dedim. Bu bir açıklamaydı fakat Bora tarafından kabul görülüp görülmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Alaylı bir ifadeyle, "Ağustosta çıplak mı geziyorsun?" diye sordu.

"Evim burası benim."

Sert bir ifadeyle, "Dün gece, bu şorta benzer başka bir şortla, dışarıda uzanıyordun Nazlı..." dedi.

"Dışarısı dediğin yer de bahçem," dedim, şaşkınlıkla.

Gülümsedi ve "Bahçende bir herif de vardı," dedi. Fakat bu gülümsemesi alaycıydı. "Ha ama pardon, sen bikiniyle de zaten-" dedi ve derin bir nefes aldı.

Kaşlarım çatılmıştı. Aramızda başka hiçbir şey olmamış gibi konuya buradan giremezdi. "Sarhoştum. Ayağıma cam battı. Ve o da beni kucağına aldı, o kadar," dedim, keskin ve net bir tavırla.

"O kadardan ileriye de gidemez, bunu aklından sakın çıkartma," dedi. İfadesi tehditkardı. "Sen benim nişanlımsın. Ve sekiz ay dolduğunda, her şey bittiğinde, sen buradan çekip gittiğinde, benim karım olarak ölmüş gözükeceksin. Umarım unutmamışsındır bunları."

Unutmuştum. Onun için biten bir şeyin bir daha asla başlamayacağını unuttuğum gibi, onu yeniden gördüğümde, bana söylediği her şeyi ve neden onu terk edip buraya geldiğimi unutmuştum. *Unutmadın Naz, boşluktasın sadece.*

Kırıldığın yerlerden öpeceğine inandığın adam seni kırmaya devam ettiği için öyle bir affallıyorsun ki; daha fazla kırılmamak için kör olmayı seçiyorsun, hepsi bu... Öyle bir patlayacaksın ki... Taş taş üstünde kalmayacak; ne sen körsün ne de ben Naz.

"Ben duş alacağım," dedim. Karşımdaki insan bana değer vermediğini hissettirdiğinde aklıma ilk gelen kaçmaktan başka bir şey değildi. Kaçmak ve her şeyi yeniden unutmak istiyordum. Sıcacık sudan aradığım devayı bulamayacaktım belki ama kendimle kalabilecektim.

Aslında duşa girerken Bora'nın kapıyı çekip çıkacağını düşünüyordum ama o merdivenleri bile çıkarak üst kata gelmişti. Aramızdaki her şeyin bittiğini bana unutturmamaya kararlı gözüküyordu. Kaçmama engel oluyordu.

"Müsait değildim," dedi, birisine. Sesinin bana ulaştığını tahmin etmiyor olmalıydı. Banyodaki küçük cam, çıktığı arka balkonun bittiği duvarda kalıyordu. "Saçma sapan haber işte, üzerine konuşacak ne var babaanne?" diye devam etti. Gözlerimi yumdum. "Eğer Nazlı'ya bu konuda tek kelime edersen seni de silerim Begüm gibi!" dedi, sert bir tonlamayla. "Yeterince utanıyor zaten o..." diye devam etti. "Elaleme göre yaşasaydım ben babaanne, ohooo... Elaleme ne benden?" dedi, öfkeyle. "Bak babaanne, ne halasıyla ne de yengesiyle görüşürken de ufacık bir imada bulunmayacaksın! İstanbul'da olma sebebinin bu olduğunu biliyorum ama pişman olursun," dedi. Banyonun ampülü patladı. Bora, balkondaki prizi kullanıyor olmalıydı.

Bornozumu giyerek banyodan çıktım ve annemle babamın yatak odasına girerek bir sandalye alıp banyoya götürdüm. Çekmeceden yeni bir ampül aldıktan sonra telefonumu aramaya koyuldum. Bora, içeriye girmişti.

"N'apıyorsun?" diye sordu, şaşkınlıkla. Yüzüme, hayatında hiç şampuanlı saç görmemiş gibi bakıyordu. *Şampuanlı saçla salonda gezen birisini görmediği içindir Naz!*

"Telefonumu arıyordum, buldum," dedim. Banyoya girdiğimde, o da kapının önüne kadar gelmişti. Sandalyeye

çıktım ve patlayan ampulü flash yardımıyla yuvasında gevşetmeye başladım.

"Sigortayı kapatmadan n'apıyorsun?" dedi, şaşkınlıkla.

"Sigorta aşağıda şimdi. Önemli bir şey değil. Sen balkondaki prize bir şey taktın diye patladı. Bizim evin elektrik akımı biraz eserekli," derken ampulü yuvasından çıkartmıştım.

"Ellerin ıslak, ben yapayım," dedi.

"Alışığım ben gerek-" Beni dinlemeden kucağına çektiğinde, bergamotla harmanlanan denizden esen tuzlu meltem kokusu ciğerlerimi sızlatmaya başlamıştı. Kapkara gözlerinin sıcaklığı, ıslak vücudumu kurutmaya yeterken zorlukla yutkundum.

"Ben yapayım dedim... Söz dinle," dedi ve beni yere indirdi. Yapayalnız kalan bedenim dimdik durabilmek için onun desteğine hasretti. Ampülü elimden aldı ve sandalyeye çıktı. Ampül yuvasına kavuştuğunda, ışık yandı. "Pes Nazlı! Işığı bile mi kapatmadın?!" dedi, sitemle.

Mahcup bir ifadeyle, "Babaannenlere seni rezil ettim," dedim.

Sandalyeden indiğinde bakışları gözlerimi buldu. "Durula saçlarını," dedi. Sandalyeyi eline aldı. "Biraz konuşalım mı?" diye sordu. Başımı onu onaylarcasına salladığımda, "Aşağıda bekliyorum seni," dedi. Kapıya ilerledi. Tekrar bana döndü. Birkaç saniye hiçbir şey demeden yüzüme baktı ve sonrasında banyodan çıkıp kapıyı kapattı.

On iki dakika, kırk yedi saniye sonra dış kapının kapanma sesi kulaklarıma çarpmıştı.

Ne olduğunu anlayabilmek için hızlıca banyodan çıkıp giyinmek üzere odama geçtiğimde, bu eve geldiğim gün komodinin üzerine bıraktığım ve sonrasında hiç dokunmadığım *AN* kolyesi yatağımın üzerindeydi.

66.Bölüm

Merhabalar,

Instagram'da "macakizi8" hesabında, soru-cevap oyunlarıyla sürekli bir etkileşim içinde oluyoruz, herkesi bekliyorum. Ayrıca, Bora'nın 18.yaşına sorulan soruları, 65.Bölüm'ün medyasında izleyebilirsiniz.

Bölümlere gösterdiğiniz ilgi için çok mutluyum. Oylarınız ve yorumlarınız benim için çok önemli. İhmal etmezseniz sevinirim.

Görüşmek üzere! □□□

♠

Bodrum'da bir akşam üzeri yapılacak tonla şey varken, ben bahçedeki salıncağa oturmuş kapıyı izliyordum. *Bence Bora gelmeyecek Naz. Acaba, Selim'i daha fazla rahatsız etmesen mi? Çünkü doğrudan ona bakıyorsun aslında.*

"Hoş geldin abi," dedi Selim, gülümseyerek. Fakat bakışlarının takılı kaldığı yer, sarmaşıklarla örülü olduğu için henüz oturduğum salıncaktan Bora'yı görememiştim. Heyecanla ayağa kalktım.

"N'aber?" dedi, Bora'ya ait olmayan bir ses. Fakat Bora'ya ait olmaması içimdeki heyecanı bastırmamıştı. Koşarak, bir saat on dokuz dakikadır izlediğim kapıya ilerledim ve Gökhan'ın boynuna atladım. İnsanın kimi çok sevdiğini anlaması için, ondan uzak kalması gerekiyordu belki de ve benim şimdi Gökhan'a duyduğum özlem, onun çoktan hayatımdaki gerçek arkadaşlar listesinde yerini aldığını gösteriyordu.

Eren'in ve Anıl'ın bir süredir yanımda olmasına rağmen, ancak Gökhan'a sarıldığımda ne kadar yaralı olduğumu fark etmiştim. Bir insanın problemi çözebilmesi için, problemin

ne olduğunu bilmesi gerekiyordu ve Gökhan problemin oluşum sürecinde bile benim yanımdaydı. Problemi bilen arkadaşıma sarıldığımda hissettiğim tek bir şey vardı; önemli olan çözüme gitmek değil, anlaşılmaktı...

♠

Gökhan, denizle iç içe oturduğumuz masadan, restorandaki insanları izliyordu. "Yıllar evvel çok severdim Yalıkavak'ı ama şimdilerde çok kalabalık..." dedi.

Gülümserken, "Daha mayıstayız... Sen yazın gör buraları... Ekim'e kadar bitmez," dedim.

"Çok kalabalık. Gereksiz bir kalabalık," dedi, bakışlarını benimle buluşturduğunda. Zamanla açılan lüks restoran ve oteller, Yalıkavak'ın kalabalık bir belde haline gelmesindeki en büyük etkendi. *Oysa senin çocukluğunda, az kişi tarafından keşfedilen, turistlerin seyrek uğradığı bir cennetti Naz.*

"Onlardan evvel biz vardık," dedim, iç çekerek.

Gökhan beni onaylarcasına, "İnsanın evinin yabancılar tarafından tarümar edilmesi kötü bir his," dedi.

"Öyle," dedim. Derin bir nefes alırken, bakışlarımı denize çevirmiştim. "Eskiden daha çok komşumuz vardı mesela ama şimdi etrafımızdaki evler de yabancılaşmaya başladı. Çünkü Yalıkavak, tümüyle yatırım merkezi haline dönüştü ve neredeyse herkes evini sattı."

"Hande anlattı... Müteahhitler sizin evi de çok istemiş fakat ortak bahçede iki müstakil ev olunca... Sen satmadığın için, Anıllar da satamıyormuş. Oysa onlar satmak istiyormuş."

"Ben yaşadığım sürece, hiç görmediğim dedemin elleriyle inşaa ettiği, babamın büyüdüğü, annemle babamın yıllarca yaşadığı bu evi hiç kimse satamaz," dedim. Başımı iki yana salladım. "Anıl'ın hastalığında dahi bu tercih ettiğim bir seçenek değildi. Babama ihanet edemem."

Gökhan elime uzandı. "İstanbul da böyle... Herkesin herkese yabancı olduğu bir şehir," dedi. Parmak uçları dostça parmaklarımı okşuyordu. "Boraların Tarabya'daki

köşklerinde, bahçe içindeki iki göz müştemilatta büyüdüm ben. Dayım geç geleceği zamanlarda, Filiz Abla, Betül Teyze, Beyza, Begüm ve Bora, onların kocaman salonundaki yemek masasında otururduk. Dayım gelse ve evime gitsem diye beklerdim... Ama dayım hep geç gelirdi. Geceyi Filiz Abla'nın yatağında geçirirken evimi özlerdim."

"Aydın peki?" dedim, meraklı bir ifadeyle. Gökhan'ın babasının, annesini öldürdüğünü biliyordum fakat ne zaman öldürdüğünü, bu kötü anının çocukluğunun hangi parçasına ait olduğunu bilmiyordum.

"Dayım ve Ahmet Amca ile olurdu o hep," dedi Gökhan. Yüzüne zoraki bir gülümseme yayılmıştı. "Bizim abi-kardeş ilişkimiz hiç olmadı."

Çekinceli bir ifadeyle, "Neden peki?" diye sordum. Bakışlarını garsona çevirdiğinde, konunun onun için kapandığını anlamıştım.

Seçtiğimiz yemekleri garsona ilettikten sonra gülümseyerek bana döndü. "Annemin ölümünden beni sorumlu tutardı eskiden," dedi. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken Gökhan derin bir nefes almıştı. "Babamla annemin boktan bir ilişkileri varmış. Babam Aydın'ı da annemi de hep dövermiş. Annem de dayımın isteğiyle, Aydın'ı dayıma emanet etmiş, hayatı mahvolmasın diye... Annemi de yanına almak istiyormuş ama annem dayımı oyalayıp duruyormuş..."

"Nasıl yani?" dedim merakla. Gökhan gülümsedi. "Neden miş'li muş'lu anlatıyorsun, çok mu küçükmüşsün bunlar olurken?"

"Küçük bile değilmişim Naz... Bir gün haber geliyor dayıma, annem hastanede. Bıçaklanmış... Hastaneye gidiyorlar. Ben doğuyorum ama annem ölüyor. Hamile olduğunu bile bilmiyorlamış. İnsanları şoke eden bir bebeğim anlayacağın..."

"Kıyamam," dedim. Gözlerimden süzülen bir damla yaş yanağıma akarken Gökhan'ın bakışları denize çevrilmişti. "Eğer bana hamile olmasaydı... Belki dayımın yanına

yerleşirdi ve hayatta olurdu. En azından Aydın hep böyle düşündü."

"Saçmalama... Öyle bile olsa bu senin suçun değil ki!" dedim içten bir ifadeyle. *Gökhan'ın kadına şiddet uygulayan adamlardan neden özellikle nefret ettiğini anladın değil mi Naz? Onun da travması buymuş işte.*

"Filiz Abla annelik yaptı bana. Beni o büyüttü. Betül Teyze'nin de emeği çoktur bende... Aydın'dan onlar korurdu beni. Bir süre sonra zaten dayım Aydın'ı uzaklaştırdı benden. Daha da büyüdüğünde de Ahmet Karabey'in sağ kolu olacak şekilde eğitildi dayım tarafından... Ben ise okudum, adam oldum sözde..."

"Doktorluğu neden bıraktınız Filiz Hala'yla beraber?"

"Babam annemi öldürdüğü için hapisteydi... Neden onu öldürmediklerini bilmiyorum. Dayımın bir sözüne bakardı aslında... Hapisten çıktığı gün Aydın vurmuş babamı. Bizim hastaneye getirmişler... Aydın bana, *'İşini sen bitireceksin, ikimiz birden alacağız annemin intikamını...'* dedi. Psikopat herif, sırf bu yüzden öldürmemiş de yaralamış adamı. Hipokrat yeminim vardı. Yapamazdım. Can alamazdım..."

Onun kim bilir kaç can aldığını unutmuş olacağım ki, "Tabii ki de en doğrusunu yapmışsın Gökhan! Öldürmek Allah'a mahsus!" dedim. Yüzüne acı bir gülümseme yayıldığında mahcup olmuştum.

"Nitekim," dedi Gökhan bir süre sonra. "Bir yabancıyı anne bilmiş insanım ben. Ev ve aitlik kavramları çok enteresan. İstanbul işte. İstanbul'da da yabancılar çok... Kimse kimseyi tanımıyor. O yüzden İstanbul'da idare edebilen sen, buranın kalabalığına da alışmışsındır."

"Her yerde aynı aslında," dedim ve bir yudum su içtim. Yemeklerimiz geldiğinde, bir süre sessiz kaldım. Garson masadan uzaklaşırken, "Burada yine çarşı içine gidersin, pazara gidersin ve o tanıdık dünyanı yaratırsın. İnsan dünyasını istediği yerde yaratır... Ben bir yabancının evine yerleşip kendi dünyamı yaratmış insanım," diye devam ettim. Birkaç yudum daha su içtim. "Mesela Bodrum'a

geldiğim günden beri, şimdi, en çok seninle konuşuyorum. Sen de bir yabancıydın, bir zamanlar."

"Hayat çok garip," dedi Gökhan ve içten bir kahkaha attı. "Bir zaman yabancı dediğin, gün geliyor olmazsa olmazın oluyor... Ama gün geliyor, olmayınca olduğunu da anlıyorsun." Telefonunun melodisiyle beraber, yüzüne aydınlık bir ifade yayıldı ve telefonu açtı. "Sonunda geri dönebildiniz paşam," dedi gülerek. "Naz'la beraberim, konum atayım." Karşı tarafı yalnızca iki saniye dinledikten sonra telefonu kapattı. *Karşı tarafın, yani Bora'nın, çok az konuşması bir kez daha gözlerimi yaşarttı Naz!*

"Ne dersin?" dedim Gökhan'a, meraklı bir ifadeyle. "Anıl olmayınca da olduğunu bir şekilde anlayan ben, bir gün... Bora olmayınca olduğunu da anlar mıyım?"

Gökhan sıkıntılı bir nefes verdi. "Bilmiyorum," dedi. Bakışları denize çevrildi. "Ben daha çok, gerçek aşkın bir tane olduğuna inanıyorum sanırım." Gözlerimin içine baktı. "Ve o aşkı buluncaya dek, savrulmaya... Gerçek aşk ne, onu ise bilip bilmediğimi bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Filiz Abla'yla dayımın aşkı gerçekti. Dayımın öldüğü günden beri, Filiz Abla da yaşamıyor."

"Çok mu aşıklardı birbirlerine?" diye sordum.

"Sevda..." dedi ve gülümsedi. "Sen patronun kardeşisin, tertemiz bir kalbin, tertemiz bir mesleğin var, biz imkansızızdan hallice bir sevda." Bakışlarımı Gökhan'dan çekemiyordum. "Yalnızca gözlerle yaşanan ve dayımın ölümüyle Filiz Abla'ya İstanbul'u terk ettiren bir sevda."

"Çok üzüldüm," dedim sessizce.

"Sen nasılsın?" diye sordu Gökhan meraklı bir ifadeyle. Gülümsedi. "Ne zaman döneceksin İstanbul'a?"

"Bilmem," dedim ve bir sigara yaktım. "Dönecek bir yerim kaldı mı acaba..." dedim ve zorlukla gülümsedim. Bakışlarımı önümdeki tabağa çevirip yemeğimi yemeye başladım. "Oyunu hatırlattı bana. Vakti geldiğinde Türkiye'den gideceğimi."

"Terk ettin onu Naz," dedi Gökhan. Kaşlarımı çattım. "Tamam, itham edildiğin şey fazla ağırdı kabul ediyorum. Ama sen, senden af dilemesine izin bile vermeden bavulunu toplayıp gidiş planı yaptın. Sen, onun sana gelebileceği köprüyü yıktın attın."

"O beni yalnızca hain olmakla itham etmedi. O bana hakaret de etti!" dedim sertçe.

"Baktığın yerden çok ama çok haklısın. Onun da, senin baktığın yerden baktığına eminim. Telafisi yok ağzından çıkanların ya da tavrının... O da biliyordur bunu. Zaten bu adam en başından beri Kara'nın senden uzak durmasının daha hayırlı olduğunu söyleyip durmuyor mu? Haklı çıktı, kendince."

"Ben Kara'yı sevmiştim," dediğimde, gözlerimden düşen bir damla yaş yanağıma süzüldü.

"Sen Kara'yı sevmiştin," dedi Gökhan. Kollarını bağladı. Birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra, "Ama eline boş bir senet parçası tutuşturup, bundan sonra yalnızca oyun oynayacağınızı söyledin...Kara'ya," dedi.

"Bu onu haklı mı çıkartır?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Onu hiçbir şey haklı çıkartmaz Naz." Gökhan başını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı. "Haklı olduğunu düşünmüyordur zaten o da. Er ya da geç olması gerekenin olduğunu düşünüyordur yalnızca."

"Benim hakkımda tek kelime etmiyor değil mi?" diye sordum kısık bir sesle. Burnumu çektim. "Bunlar yalnızca tahminlerin?"

"Zaten benimle konuştuğu söylenemez ki Naz," dedi Gökhan ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Begüm'den bahsetmeye kalktım, ilişkimizin en sağlam ayarını yedim geçenlerde..." Bakışlarını denize çevirirken, birkaç yudum su içti. "Ama senin zamanında onu ne kadar zorladığını ve onun nasıl savaştığını gördüm. Oyunun gerçeğe dönüşü konusunda..." Gözleri gözlerimi buldu. "Bir umudu vardı size dair. Sen yeşerttin o umudu. Fakat senin Bodrum'a gelişinle o umut

söndü. Eğer ben bu adamı biraz tanıyorsam, seni kendisinden azat etmiştir."

"İyi akşamlar," dedi, Anıl'ın kulağıma çalınan sesi.

"Senin burada ne işin var?" dedim şaşkınlıkla. Anıl'ı dünya üzerindeki herhangi bir şehrin, herhangi bir yerinde görmek yadırganamaz bir olaydı. Kabına sığmayan, dünyanın en lüks ya da en vasat yerinde bile bir arkadaşı olabilecek, çevresi işe yaramayan genişlikte fazlaca insanla dolu olan birisi olması bile, şaşırmamak için yeterli bir sebepti fakat ben Gökhan'ın yanında onunla karşılaşmak istemiyordum.

Anıl'ın sert ve soğuk bakışları, Gökhan ile benim aramda mekik dokuyordu. "Öner'in yanına gelmiştim. Asıl senin burada ne işin var, onu öğreneyim dedim... Malum kapitalizm der durur, böyle mekanlara asla uğramazsın da..."

"Gökhan," dedim, elimle Gökhan'ı nazikçe göstererek. "Bora'nın en yakın arkadaşı."

"Biliyorum. Hande'nin erkek arkadaşının fotoğrafını hiç görmemem mümkün değil takdir edersin ki," dedi Anıl.

"Oturmaz mısın?" dedi Gökhan, mesafeli bir ifadeyle.

Anıl'ın bakışları bir kez daha Gökhan'a çevrilmişti. "Oturmam," dedi Anıl sertçe. *Bir fakir doyur Naz, çok şükür.* Bir elini omzuma koydu. "Malum, artık arkadaşımla oturduğumda gazetelere manşet olabiliyoruz."

Gökhan'ın kaşları havalanırken yüzüne yapmacık bir gülümseme yayıldı. "Sorun yok. Bora da gelmek üzere zaten," dedi. Yanındaki sandalyeyi çekmek için elini uzattığı sırada Anıl, benim yanımdaki sandalyeyi çekerek, kendi oturacağı yeri kendisinin seçeceğini kibar bir şekilde vurgulamıştı. Gökhan'ın yüzüne alaycı bir ifade yayılırken, "Hande, bana da senden bahsetti," diye devam etti söze.

"Sadece Hande mi benden bahsetti?" diye sordu Anıl. Bakışları, garsonun kendisine uzattığı menüdeydi. *Kurban mı adasan Naz, bankaya paran da yattı hem!*

"Eren de bahsetti tabii," dedi Gökhan. Bakışlarındaki yapmacık samimiyet beni ürkütürken, Anıl'ın muhatap aldığı

insanların aslında kim olduklarını bilmediği için bu yaptıklarına pişman olabileceğini hissetmiştim.

"Naz peki?" diye sordu Anıl, menüyü elinden bıraktığında. *İslamın beş şartını yerine getirmen artık farz oldu Naz'cığım.*

"Kalkalım!" dedim, dan diye. Bakışlarım Anıl'ın deniz gözlerini bulduğunda, verdiğim tepkiyi sorguladığına emindim. "Eren! Eren'e uğramamız lazım seninle," diyerek, tepkimi toparlamaya çalıştım. Çoktan ayağa kalkmış, Anıl'ın da ayağa kalkmasını bekliyordum. Anıl'ın şaşkınca suratıma bakmaktan öteye geçemeyip kalkış aşamasına gelemeyeceğini fark ettiğimde, eline uzandım ve onu çekiştirerek kalkmaya zorladım. Bakışlarımı Gökhan'a asla yönlendiremiyordum acaba şu an hakkımda tam olarak ne düşünüyordu?

"Hoş geldin Ka...rdeşim," dedi Gökhan. Hakkımda ne düşündüğünü merak ettiğim insan sayısının ikiye çıkması ise elde tuttuğum veriden çok daha fazlasıydı. Bora'yı gören Anıl ayağa kalktığında, elimden henüz çektiği elini Bora'ya uzattı.

Biraz evvel avcumun içinde olan Anıl'ın eli Bora'nın avcunun içindeyken, Bora'nın kapkara ve soğuk bakışları benim gözlerimin içindeydi.

Ne ara Gökhan'a döndüğümü, kendisi için bir oda hazırlayacağımı söylediğimi, Eren'e uğramamız gerektiğini ve bunun hayati bir mesele olduğunu, Bora'yı ve Gökhan'ı ise birazdan mutlaka bana beklediğimi söylediğimi hatırlamıyordum. Bunların hepsini, dönüş yolunda Anıl'dan dinlemiştim.

"Dev saçmalıyorsun," dedi Anıl, arabanın kapısını sertçe kapatırken. Ben ise ona tezat derecede yavaşça kapıyı kapatarak arabamı kilitledim. "Hayır yani Eren'e sormayacak mı sevgili nişanlın? Soramaz mı...hayati şey neydi diye..." dedi, sitemle.

"Sanmam. Zaten yalan söylediğimi anlamıştır," dedim ve Anıl'ın önünden geçerek eve doğru ilerledim.

"Ben de onu diyorum Naz!" dedi Anıl beni durdurarak. "Neden yalan söylüyorsun? Sen bu adama aşık değil misin, neden kaçıyorsun şimdi bu adamdan?" diye sordu. Yüzünde meraklı bir ifade vardı. Gözlerimi Anıl'dan kaçırdığımda, Anıl parmak uçlarını çeneme yerleştirerek gözlerimizin yeniden aynı hizaya gelmesini sağladı. "Ne oyunu Naz?" diye sordu ciddi bir tavırla.

"Konuşmak istemiyorum," dedim, kısık bir sesle. Kendimi bir kez daha köşeye sıkışmış gibi hissediyor fakat bu sefer kaçacak bir delik bulamıyordum.

"Kalbini ortadan ikiye ayırdığı için o adamdan nefret ediyorum," dedi Anıl. Gözlerimde biriken yaşların akmasına engel olamadım. "Zaten ona hayatımı borçluyum... Annem, babam ve Esin, saygıda asla kusur edilmemesi gereken bir ilah gibi davranıyorlar ona... Hürmet ediyorlar. Bir de sen, istisnasız her gece, onun yüzünden bu kadar göz yaşı döküyorsun ya... Ondan daha çok nefret ediyorum!"

"Etme," dedim kısık bir sesle. Başımı iki yana sallıyordum. Bora'nın kendisinden nefret eden insanlar yüzünden yaşadıklarını düşününce, yer yüzündeki herkesin onu çok sevmesini istiyordum.

"O zaman kendine gel ve daha fazla üzülme," dedi Anıl, uyarıcı bir tonlamayla. Beni kendine çekti ve sımsıkı sarıldı. Problemi bilmiyor ve bu sebeple beni anlayamıyordu. Anıl bana sarılınca, Gökhan'ın bana sarıldığı gibi bir nebze de olsa geçmiyordu. Selim'e sarılsam daha çok geçermiş gibi hissediyordum.

Ben, Bora'ya sarılmak istiyordum.

"Bak sorun ne bilmiyorum," dedi Anıl kulağıma fısıldayarak. Elleri bedenimi daha da güçlü kavradığında, "Ama ağlayarak çözemeyeceğini biliyorum," diye ekledi.

Ağlayarak çözemeyeceğimi biliyordu ama Bora istemezse asla çözemeyeceğimizi bilmiyordu.

♠

Duşa girmiştim. Tüm sorunlardan kaçma yöntemi olarak sığınabildiğim su, tüm derimi buruş buruş yapsa da bana en

iyi gelen şeydi. Anıl'ı Bora ve Gökhan'dan kaçırmaya çalışırken, Bora ve Gökhan'ı eve davet etmek pek akıl kârı olmamakla beraber, bana Eren'le konuşmam gereken hayati meselenin ne olduğunu sorarlarsa verecek hiçbir cevabım yoktu. Kapının tıklatıldığını, Anıl tarafından açıldığını ve Gökhan'ın neşe dolu tutmaya çalıştığı sesini de duymuştum ama tüm bunlar bile duştan çıkmama yetmemişti.

Anıl'ı, Gökhan ve Bora'dan kaçırmak nasıl bir saçmalıksa; şimdi Anıl'ı, Gökhan ve Bora'yla başbaşa bırakmak da aynı şekilde saçmalıktı.

"Naz?" dedi Anıl. Ardından banyo kapısının tıklatıldığını işittim. *Aslına bakarsan Naz, sen saçmaladıkça her şey daha da bok oluyor, bilmem farkında mısın?*

"Efendim?" dedim, şaşkınlıkla. Zira burası banyoydu ve insan olanın, insan olana, bazı zamanlarda bırakması gereken kişisel bir alan olmalıydı. *Affedersin Naz ama Anıl da nişanlın ve arkadaşını, senin evinde tek başına ağırlamak zorunda değil!*

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Anıl. Aslında hiçbir şeyin yolunda olduğu falan yoktu. Ne, ilk olarak ne zaman yoldan çıkmıştı bilemiyordum.

"Geliyorum," dedim bornozumu giyerken. Fakat gidemiyordum. En azından, Anıl'ın adım seslerini duyuncaya kadar bornozla banyodan çıkamayacağımı biliyordum. Aynı bunu bildiğim gibi, Anıl'ın da banyodan çıkmamı bekleyeceğini ve beni görmeden rahat etmeyeceğini de biliyordum. *Az evvel çıkarttığın kıyafetleri giy Naz, orta yol bu!* Havanın çok sıcak olması yetmiyormuş gibi bir de tüm gün içinde terlediğim pantolon ve kısa kollu tişörtü tekrar giymek işkence gibiydi ama hiçbir sorun çıkmaması adına buna da katlandım.

Balkondaki küçük masanın üzeri çeşitli kuruyemiş ve cipslerle donatılmıştı. Eğer Legolas'ın elf gözleri farklı bir şey görmüyorsa, Bora ve Anıl'ın aynı anda bulunduğu masada alem yapacaktık; bu kimin fikriydi? *Senin Naz!* Allah belamı

ısrarla vermek istemezken, benim belayı seve seve kucakladığım yere gelmiş bulunmaktaydık.

Gökhan çoktan köşe koltuğa yerleşmiş ve bir şeyler atıştırmaya başlamıştı. "Bora nerede?" diye sordum.

"Kokteylleri hazırlıyor, aşağıda," diye yanıtladı beni Anıl. *Banyoda kırk sekiz dakika, on dokuz saniye kaldığına eminim Naz ama dünyada kırk sekiz yıl, on dokuz saniye geçmiş belli ki.* Biz ne ara ve neden bu seviyeye gelmiştik? Gökhan'a gelen ve yüz hatlarından Hande olduğu belli çağrıyla beraber, Gökhan arka balkona doğru ilerlerken biraz sonra başımıza gelebilecek şeylerin hayali listesini yapmaya başlamıştım.

"Neler olup bittiği hakkında fikrin var mı?" diye sordum Anıl'a.

"Yok," dedi Anıl. Tavrı hoşnutsuzdu. "Buraya ilk geldiğinde homurdanıyordu ama Gökhan bir şeyler fısıldadı bahçede ona. Sonra...her ne olduysa, mutfağa geçti ve kokteyl hazırlamaya başladı. Gökhan da bir yandan sofrayı kurdu."

"Ben onları bize beklediğimi söylemişim ya... Benim yapmam gerekeni yapıyorlar," dedim mırıldanarak. Bora bu işe ne kadar gönüllüydü bilmiyordum ama razı gelmesindeki en büyük pay Gökhan'a ait olmalıydı.

"Belki de olması gerektiği gibi... Seni kaybettiğini anlıyordur. Seni kazanmaya çalışıyordur," dedi Anıl. *Bunu bu şekilde yapmak Bora'lık bir hareket değil Naz.* Anıl'ın dudakları *bilmiyorum* dercesine büzüldü. "Taviz verme derim," diye eklediğinde bakışları kapının önünde bekleyen Selim'e çevrilmişti.

"Yer açsana Nazlı," dedi Bora'nın paralel evrenden dünyamıza geldiğini sandığım yansıması. Kesinlikle dünyamıza ait olamazdı; çünkü gülümsüyordu. *Keşke suç ve aksiyon filmleri kadar biraz da bilim kurgu izleseydin Naz, zira çözümleyemeyeceğiz olanları.*

Hızlıca, masanın üzerindeki kuru yemişleri kenara iterek yer açtım. Bora, aslında kullanmadığımız ve rafın üst katında

duran içi kokteyl dolu sürahiyi masaya bırakırken, "Hoş geldin," dedim.

Bora bana göz kırparken, Gökhan da telefon konuşmasını bitirmiş ve balkona çıkmıştı. Sallanan koltuğa geçtiğimde, Bora ile Anıl'ın koltukları yan yana düşmüş ve ben de Gökhan'la Anıl arasında kalmıştım. Kalbim ise çok yakın geçmişte, bedenimin tam karşısında oturan Bora'nın kapkara gözlerinden bir tanesinin kırpılmasında takılı kalmıştı. Ve belki de seneler geçecekti ama kalbimi o an'dan ayıramayacaktım. İnsanın her şeyin yoldan çıktığını düşündüğü bir an'ında başına gelebilecek en güzel olay, sevdiği insanın ona bir göz kırpışı olabilirdi.

"Siz böyle ziyafet yaparken... Şu adamcağız hep böyle ayakta mı dikilir?" diye sordu Anıl, bakışlarıyla Selim'i gösterirken.

Bora'nın dudakları aralandığında, Gökhan boğazını temizledi. "İşi bu," dedi, Bora'ya fırsat vermeden.

"Eren!" dedim bağırarak. Aslında bağırmama gerek yoktu. Eren zaten bahçeden içeriye girmişti, bizi belki de çoktan görmüştü ve yanımıza geliyordu ama ben konuyu ancak böyle dağıtabilmiştim. *Hayati mesele Naz!* Hızla ayağa kalktım. "Eren!" diye bağırdım bir kez daha. Bu sefer sesim telaşlıydı.

Kapıyı açmak için içeriye girdiğimde, Bora'nın telefon melodisi duyulmuştu. Ben merdivenlerden inerken, Bora'nın telefonu açmak için arka balkona ilerliyordu.

Eren içeriye girer girmez, "Sakin ol," dedi. Sakinliğimi tamamen kaybettiğimden bihaberdi. "Anıl mesaj çekti. Bora'ya söylediğini biliyorum... Masal'la alakalı deriz. Masal ve Esin'le alakalı."

"Yer mi?" diye sordum iç çekerek. Aslında derdim bu değildi. Ben Anıl ve Bora ile beraber, aynı masada oturmak istemiyordum.

Eren ters bir ifadeyle, "Sence yer mi?" diye sordu. Yemezdi. "Ama belki hepimiz böyle senin götünü toplarken,

acır... Ne bileyim. Belki sormaz bile. Yürü hadi çıkalım yukarıya."

Bora yukarıda, merdivenlerin başında bizi bekliyordu. Eren'le selamlaştıktan sonra, "Nazlı, bi' gelsene," diyerek, başıyla odamı işaret etti. Yüzünde hiçbir ifade olmadığı için tedirgin hissetsem de dediğini ikiletmeden odama ilerledim. Bora peşimden geldi ve kapıyı kapatıp kapıya yaslandı.

Çekinceli bir ifadeyle, "N'oldu?" diye sordum.

"Halan ve yengene... Begüm'ün, Esmaların falan seninle Bodrum'a geldiğini söylemişsin..." dedi. Şaşkınlıkla yutkundum. Başımı hafifçe *evet* anlamında salladım. "Neden yalan söyledin?" diye sordu.

"Nisanın ortasında falan halam da Bodrum'a gelir. Sonbaharın sonuna kadar kalır Bodrum'da yengeme misafir olarak. Canan, Can falan da gelirler yazın. Kalabalık olur burası... Yengem de zaten nişandan sonra, *'Vesile'yle beraber döneriz artık,'* diye beklemiş. Eğer yalan söylemeseydim çoktan gelmişlerdi. Yalnız kalmak istedim."

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. Kapkara bakışları gözlerimden ayrılmıyordu ama ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Nurcan Hanımlar, konu komşu falan... Nasıl çıkmadı yalanın ortaya?" diye sordu.

Utandığımı gizlemeye çalışarak, "Tembihledim Nurcan Teyzeleri... Zaten konu komşu da öyle pek laf taşımaz. Taşısalar da sorun değil. Açıklarım durumu halamlara... Yalnız kalmak istediğimi yani," dedim.

"Madem açıklayabilirdin... Neden en başında yalan söylüyorsun ki?" diye sordu.

"Ne deseydim o an... nişanlım hain olduğumu düşündü mü?" dedim dan diye. Bora'nın kara gözleri, lisanını bilmediğim bir ifadeye sürüklenirken pişman olmuştum.

"Babaannem," dedi. Dudaklarım cümlesini tamamlamak istercesine açılırken, "Halanla yengeni ziyarete gitmiş..." Gülsüm Babaanne için yalnızca onu el aleme rezil eden bir gelin değildim artık; yalancıydım da. *Kendine en büyük*

kazığı hep sen atıyorsun Naz! "Halanlar da durumu öğrenmiş... Konuş istersen onlarla."

Meraklı bir ifadeyle, "Babaannen mi aradı biraz evvel seni?" diye sordum. Bora yalnızca başını salladı. "Ne dedi benimle ilgili? Nişanı atmanı falan mı söyledi?" diye sordum.

"Saçmalama Nazlı," dedi.

Gözümde biriken yaşları sildim. "Saçmalıyorum evet," dedim. Derin bir nefes aldım. "Beni sevmezse bile artık, kafanı karıştıcak değil... Gerçekten evlenmiyoruz. Bu bir oyun... Zaten oyun yüzünden nişanlanmıştık." *Naz! Bora zamanında "gerçekten evlenmiyoruz" vurgusunu sadece sen gerilme diye yapmıştı, "oyun yüzünden aceleye gelen nişan"la birleştirmene ne gerek vardı?*

"Balkona geçelim... Ayıp oluyor insanlara," dedi ve kapıyı açıp dışarıya çıktı. *Üzülme Naz!* Gülsüm Babaanne beni sevmese de olurdu ama Bora'ya benim hakkımda söyleyebilecekleri canımı yakıyordu.

"Sana diyorum kızım," dedi Anıl, beni dürterek. Ne dediği hakkında hiçbir fikrim olmadığına yemin edebilirdim. Ne ara balkona geçip oturmuştuk? Boş bakışlarımı gördüğünde nefesini sesli verdi. "Karadeniz'de gemilerin mi battı?"

"Naz, iyi misin cidden?" diye sordu Eren.

"İyiyim iyiyim," dedim toparlanarak. Fakat ne Anıl'ın ne de Eren'in gözlerindeki merak geçmemişti. "Yalancının mumu yatsıya kadar yanarmış, daha kaç kere anlayacağım bilmiyorum." Eren ve Anıl'ın gözleri Bora'yı bulduğunda, "Bora hayati mesele yalanını öğrenmedi, halamla yengeme söylediğim yalanı babaannesi öğrendi," dedim.

Galiba hiçbir şeyi umursamadığım yere gelmiş bulunmaktaydık.

Bora sürahiye uzanırken, "İç bakalım, sevecek misin?" dedi. Ve shot bardaklara, hazırladığı kokteyli doldurmaya başladı. Eren ve Anıl, muhabbeti uzatmamayı tercih ederken Gökhan'ın şefkatli bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Anıl gülerek, "Alkol koymayı unutmuş olabilir misin?" diye sordu. Muhatabı Bora'ydı.

Bora Anıl'ın bu sorusu üzerine, "Az koydum," dedi ve biralardan birisini Anıl'ın önüne ittirdi.

"Vişne suyu olmuş çünkü bu daha çok," dedi Anıl, yüzünü buruşturarak. Birasını açarken, herkes kendi birasını önüne çekmişti. *Masada sen hariç herkesin önünde bir şişe bira olması sana neyi anlatıyor Naz?* Direksiyon başından bira içiyor oluşumu Bora çok yanlış anlamıştı. Bana uygun görülen kokteylden bir yudum aldığımda, Bora'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Vişne likörü!" dedim, bir anda gülümseyerek. Bora'nın bana gülümseyerek yeniden göz kırpmasıyla bardağı kafama diktim.

"Sadece vişne değil," dedi Anıl, bir bardak daha içtiğinde. "Çözemedim şimdi ama çözmek için meyve suyu içmeyeceğim," diye devam ederken, birasından kocaman bir yudum aldı. "Senin içinmiş bu belli," dedi bana dönerek.

Bakışlarım bir kez daha Bora'ya kaydığında daha çok gülümsemiştim.

Gökhan meraklı bir ifadeyle, "Hande barmenlik yaptığından bahsetmişti," dedi Anıl'a.

"Her ne kadar Naz, güzel kızlar ve bedava içkiler için barmenlik yaptığımı düşünse de... Nasıl tiplerle uğraştığımı bir ben, bir de Allah biliyor," dedi Anıl, gülerek.

"Belki yazı tekrar barmenlik yaparak geçirirsin," dedi Eren, araya girerek.

Anıl güldü. "Çok yattın biraz da çalış, diyorsun..."

"E sen çok yatamazsın... Sıkılacaksın illaki," dedi Eren. Ağzıma fındık attım. Bir bardak kokteyli daha bitirdikten sonra, benden evvel sürahiye davranan Bora'yı izlemek, Anıl ve Eren arasında süren sohbetten daha keyifliydi.

"Sen de bira içmek ister misin?" diye sordu Bora, onlar konuşmaya devam ederken. Hayatımın akışı sırasında ne kaçırmıştım ya da başına ne düşmüştü gerçekten bilemiyordum. *Yani Gökhan'la ne konuştuğunu bilemem tabii Naz ama şimdi bir de üzüldüğünün farkında ya mutlu olmanı*

istediği kesin! Başımı istemediğimi belli edercesine iki yana sallarken gülümsedim.

"Şu benim hesabıma yatan Beş Milyon..." dedi Anıl, bakışlarını Bora'ya çevirerek. Zannediyorum ki çalışmak fikri, borçlarını hatırlamasına sebep olmuştu. "Biz o paradan taburcu işlemleri için gerekli olanını kullandık sadece. Hesabına nasıl transfer edebilirim kalanını? Ya da direkt Seren Hanım'la mı iletişime geçeyim?"

"Artık asistanım değil," dedi Bora. Yüzünde ya da sesinde herhangi bir ifade yoktu fakat bakışlarını bana değdirmemeye özen gösterdiği belliydi.

Gökhan, "Aslına bakarsan Anıl," diyerek araya girdi. Anıl'ın bakışları Gökhan'a çevrilirken, Bora marinayı izliyordu. "Seren illegal işlere karıştırdı holdingi... Kimse bir şey çakozlamasın diye gider dağıtımları yapmış. Sana da o yüzden devasa bir para göndermiş ve abuk sabuk konuşmuş. Naz açıklamadı mı sana bunları?" Gökhan'ın ve Anıl'ın bakışları şimdi de bana çevrilmişti.

"Hayır," dedi Anıl ve yeniden bakışları Gökhan'la birleşti. "Annemler Seren Hanım'a, hangi gün taburcu olacağımı falan söylemişler. Yani o parayı gördüğümüzde... Hepimiz bozulduk."

Bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde, gözlerindeki ifade açıktı; Anıl'a *gerekirse her şeyi anlatarak* durumu açıklamadığıma bir parça şaşırmış ama mutlu olmuştu. Anıl'ın ne zaman taburcu olacağını ve Türkiye'ye döneceğini bilen gerçek hainin, benim sözde ihanet ve kaçış planımı nasıl kusursuzca işlediği gerçeğiyle bir kez daha başbaşa kalmıştım. Böylesine muhteşem bir kurguya kim olsa inanırdı fakat yine farkındaydım ki benim hain olduğuma Bora'nın inanmış olmasını kabul edemiyordum. Fakat yine de bu, Kara'yı Anıl'a anlatacağım ve Bora'yı satacağım anlamına gelmiyordu.

"Ben Seren'e güveniyordum," dedi Bora, Anıl'a döndüğünde. Anıl'ın deniz mavisi gözlerindeki merak artarken, "Tanıştığımızda uyuşturucu batağındaydı. Ama hayata dönmek istiyordu. Döndü de. Oldukça sadık bir

çalışandı. Gözlerine her baktığımda, minnet görüyordum. İnsanlar konusunda kolay yanılmam. Ama işte... Hayatımda aldığım en iyi derslerden biri oldu Seren hikayesi de," diye devam etti.

Gökhan, durumu Anıl'a ancak yalan söyleyerek açıklayabiliyordu ama Bora doğruları söylüyordu.

"Üzüldüm," dedi Anıl.

"Ben de üzüldüm... Sana yaptığı muameleye," dedi Bora.

"Senin yaşadıklarının yanında pek bir hükmü yok. Neyse... Ben hesapta kalan parayı sana transfer edeyim. Kalan borcumu da... Yani bugüne kadar yaptıklarını... Bir şekilde ödeyeceğim."

Bora keskin bir tavırla, "Bana bir borcun olmadığını söylemiştim," dedi. Birasından bir yudum aldı. "Nazlı'yla bir oyun oynadık ve o kazandı. Yani bir borç varsa ortada, ona borcun var."

"Ona zaten hayatımı borçluyum... Ben yaşayayım diye, hiç düşünmeden bir kumarhanede hile yaptı. Var olsun," dedi Anıl, deniz gözlerini Bora'nın kapkara gözlerinden çekmeden. "Ama işte madem hile yaptı.. Sen ondan etkilendin... Sonra başka bir oyun oynadınız ve o kazandı... Eren böyle anlatmıştı... O zaman benimle de oyun oyna."

Eren, "Saçmalama oğlum adam-" diye çıkıştı ama anlık bir duraksadı. "Adam Black Jack'in sahibi. Kıbrıs'ta kumarhanesi var yani!" diye devam ettiğinde, ifadesi biraz daha yumuşamıştı.

"Ne olmuş?" diye sordu Anıl, kendinden emin bir ifadeyle. Neyine güvendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Adam iş adamı. Turizm işine girmiş ve yatırımın en mantıklısını yapmış. Eh bu işlere karışmamak için de kağıt üzerinde başkasının gösteriyor casinoyu. Zeki bir girişimci diye, çok iyi bir oyuncu mu olmak zorunda?" diye ekledi. *Naz, Anıl forum sitelerindeki yanlış bilgiler gibi konuşuyor, susturman lazım.* Anıl, yeniden Bora'ya döndü. "Üstelik Nazlı seni yendiyse... Benim bir hayli şansım var."

"Bence bu muhabbeti bitirmeliyiz," dedi Gökhan araya girerek.

"Ne oynamak istiyorsun?" diye sordu Bora, Anıl'a.

"Sen 21 oynadın değil mi?" diye sordu Anıl, bana dönerek. Başımı *evet* anlamında salladığımda, bakışları yeniden Bora'ya çevrildi. "Poker oynayalım. Kazanırsam, dediğin gibi ortada bir borç olmayacak."

"Peki ya ben kazanırsam?" diye sordu Bora. Öyle bir ifadesi vardı ki, kazanacağına yüzde yüz emindi.

"Sen kazanırsan..." dedi Anıl ve gülümsedi. "Ahşap bir tekne... El yapımı... Hayran olunası güzellikte. Teknenin adı da *Nazlı*. Onu sana vereceğim."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. Kaşlarım çatılmış, yüzüme ise sersem bir ifade yayılmıştı. "Babamın bana yaptığı tekneden mi bahsediyorsun sen?"

Anıl'ın bakışları beni bulduğunda gözlerinin içi gülümsüyordu. "Evet," dedi. Başımı iki yana sallarken, "Büyüyünce bunun gerçeğini alacağım diye hayal ettiğin tekne," diye ekledi.

Eren araya girerek, "Nereden bulmuş olabilirsin ki onu?" dedi.

"Buldum işte," dedi Anıl.

Ters bir ifadeyle, "Buldun ve... Bana vermen gerekirken, kumar masasına mı koyuyorsun?" diye sordum.

"Yapma Naz," dedi Anıl teessüf edercesine. "Zaten sana vereceğim oyunun sonunda."

Bora ifadesiz bir şekilde, "Sen kazanırsan... Oyunun sonunda ona verebilirsin ancak," dedi.

"Tamam ne fark eder?" diye sordu Anıl şaşkınlıkla. "Sen kazanırsan vermeyecek misin sanki?"

"Bilemezsin..." dedi Bora. Bakışlarını gözlerime çevirdi ve orada iki saniye oyalandı. "Risk, risktir. Kazanmaya baksan iyi edersin... Yoksa teknenin akıbetini bilemezsin." Bakışları yeniden bana çevrildi. "İskambil destesi var mı?" Vardı. İstemeye istemeye yerimden kalktığımda, "Odanda, fanusun

içinde renkli çakıl taşları var... Onları da getirir misin?" diye sordu.

Odama gittim ve fanusla iskambil destesini aldım. Kartları masaya koyduğumda, Gökhan bakışlarıyla, Eren'le onun yanına oturmamı işaret etmişti. Bir çeşit turnuva oynayacaklardı. Her elde ortaya bahis miktarı koyamayacakları için, Bora çakıl taşlarıyla oynamayı uygun bulmuştu. Çakıl taşlarını eşit bölüşmüşlerdi ve çakıl taşlarının tamamı birisinde toplandığında, büyük ödülünün sahibi olacaktı.

"İkimizin de poker oynadığını görmüşsündür... Hangimiz daha iyi oynuyoruz Naz?" dedi Anıl, Gökhan ortaya üç kart açarken.

"Umarım sen daha iyi oynuyosundur da... Hem borcun kalmaz... Hem de tekne bende kalır," dedim ters bir ifadeyle. Anıl gülümserken, alayla, "Tabii sen benim teknem üzerinden başka bir bahse girmezsen!" diye ekledim.

Eren sitemle, "Ben Bora'nın yerinde olsam o tekneyi çöpe atarım. Sen de ömrünün sonuna kadar Naz'ın lafını çek dur," dedi.

"Bora'nın böyle bir şeye cesaret edeceğini sanmam," dedi Anıl gülerek. Bora böyle bir şeyi yapmazdı fakat cesaret edemeyeceği için değil; kimsenin özel eşyasına dokunmak istemeyeceği için.

Ters bir ifadeyle, "Ayrıca çok saçma bir bahis," dedim. Hiç kimse bana cevap vermedi. Bora ve Anıl, adeta bir düelloya çıkmışçasına ciddiyetle oynarlarken, Gökhan krupiye görevini üstleniyor, Eren de sessizce oyunu izliyordu. "Oyuncak tekne. Milyonlar değerinde değil ki. Haksız rekabet." Ortadaki çakıl taşları Anıl'ın önüne geçtiğinde, Anıl ilk eli kazanmanın hazzıyla gülümsedi. "Benim babamın hediyesi o tekne. Kaybolmuştu."

"Sussana kızım," dedi Eren, sessizce. Sürahiyi önüme çektim ve kokteylimi içmeye başladım.

Anıl ikinci eli de kazandığında, "Sen nereden buldun teknemi?" diye sordum.

"Akasya'da kalmış," dedi Anıl, bakışlarını bana çevirerek. Güldü. "Kayıp değilmiş yani. Otelin iç restorantında, köşedeki konsolun üstünde sergileniyormuş yıllardır."

"Çaldın mı el alemin otelinden?" diye sordum.

"Senin teknen kızım... Çalmış mı oluyorum?" dedi Anıl, şaşkınlıkla. Sonrasında ise, Bora'nın eli kazandığını anlamasıyla şaşkınlığı biraz daha arttı. *Ben bile Bora'nın Anıl'a avans verdiğini anlamıştım Naz. Anıl'ın yine iyi dakikaları.*

Eller peşpeşe biterken, Bora'nın önündeki çakıl taşlarının sayısı artmaya başlamış ve Anıl'ın yüzü düşmüştü.

"Yeter Naz! Uyuz gibi kaşınıp durma. Pişik olacaksın çok sıcak hava... Git pantolonunu çıkart, şort mu giyiyorsun ne giyiyorsan giy!" dedi Anıl, sertçe.

Ters bir ifadeyle, "Ne bağırıyorsun be?" diye çıkıştım.

"Dikkatimi dağıtıyorsun!" dedi. Ben dikkatini dağıttığım için yenilmiyordu ve fakat Bora'nın onu yenmesine epey bozuluyordu. Yapacak bir şey yoktu çünkü kendi kaşınmıştı. *Sen neden kaşınıyorsun Naz?* Gerçekten hava çok sıcaktı ve strese girmiştim.

"İster şort giyerim, ister kazak giyerim. Sana ne?" dedim. Anıl'a şu an o kadar gıcık olmuştum ki, onu bir kaşık suda boğmak falan istiyordum. Kaşıntım biraz daha arttığında, "Aynen ben gidip şort giyeyim," dedim kendi kendime. Ayağa kalktım ve Bora'nın arkasında durdum. Bakışları *"Ne oldu?"* dercesine bana çevrildiğinde, "Elini göstersene," dedim.

Anıl beni ikaz edercesine, "Oyunu sabote etme güzelim," dedi. Bora'nın bakışları çok kısa bir süre Anıl'a çevrildi. Masanın üzerinde kapalı duran kartları aldı ve yalnızca benim görebileceğim şekilde açtı. Elinde kupa 3'lü ve maça 6'lı vardı.

Yerde ise sinek 4'lü, karo 4'lü, kupa 6'lı olduğunu gördüğümde, "Ay eli ben devam ettireyim mi?" diye sordum.

"Naz!" dedi Anıl.

Bora, başını hafifçe *devam ettir* dercesine salladığında, "Rest çekiyoruz," dedim ve Bora'nın önündeki çakıl taşlarını masaya ittirdim.

"Devam et derken, uç dememiştim..." dedi Bora. *Naz, neden başına iş alıyorsun Allah aşkına! Bir rest çekilecekse Bora çeker, sana ne?!*

Anıl bir Bora'ya, bir bana, bir de kendi eline baktıktan sonra, tüm çakıl taşlarını öne sürdü. Bora'nın çakıl taşları otuz iki tane, Anıl'ın on sekiz taneydi. Eğer Anıl kazanırsa, Bora on dört çakıl taşını geri alıp oyuna devam edebilecekti; fakat Bora kazanırsa, Anıl tamamen kaybetmiş olacaktı.

Anıl ve Bora'nın kartları açıldı; yerdeki açılmayan iki kart kupa valesi ve sinek valesiydi. Anıl kazanmıştı çünkü elinde maça valesi ve karo valesi vardı. *Ben senin yerinde olsam ölü taklidi yapardım Naz!*

Bora başını sitemle iki yana sallarken, Anıl kazandığı çakıl taşlarını gülerek önüne çekti.

Bora'ya sitem edercesine, "Senin yüzünden... Uçtun falan demesen, blöfümü yutardı. Ayrıca kazanma ihtimalin de vardı," dedim. *Naz bir de üste çıkmaya çalışma ya! Sus!* Gökhan gülmemek için kendini zor tutarken, Bora hiçbir cevap vermemişti. Sıkıntılı bir nefes verdim ve tuvalete gitmek üzere, balkon kapısına doğru yürüdüm.

Anıl'ın sandalyesinin yanından geçerken, her nasıl olduysa dengemi kaybettim ve kendimi bir anda Anıl'ın kucağında buluverdim. *Naz n'oluyor?* Henüz içki içmediğime ve herkesin tattığı ama dörtte üçünü bana bıraktıkları kokteylin tamamındaki alkolün de beni sarhoş etmeye yetmeyeceğine emindim.

Bora telaşla, "Nazlı iyi misin?" diye sordu. En az onun kadar kucağına düştüğüm Anıl ile şaşkınlıkla bana bakan Gökhan ve Eren de telaşlanmıştı. Ben ise üzerimdeki tişörtle pantolonu parçalamak istercesine kaşınmaktan onlara cevap veremiyordum.

"İyiyim," dedim biraz sonra ve Anıl'ın kucağından doğrulmaya çalıştım.

"Bak bakayım bana?" dedi Anıl, korkuyla. Deniz gözlerinde gördüğüm korku beni de korkutmuştu. "Boynun," diye devam etti Anıl. Parmakları dövmemin üzerinde geziyordu. "Boynun kızarmış..." dedi. Deniz gözlerinde gördüğüm panik bünyemin hareket hızını aşıyordu. Bakışlarını önce masaya çevirdi, sonra Bora'ya döndü. "KİVİ Mİ KOYDUN SEN KOKTEYLE?" diye bağırdığında ise dünyadaki oksijenden mahrum bırakıldığımı düşünmüştüm.

"E-evet," dedi, Bora'nın kulağıma çarpan şaşkın sesi. Gözlerimi kapattığımda yere yığılmak üzereydim ve şu an beni sımsıkı tutan kolların kime ait olduğunu bile bilmiyordum. *Naz hayır hayır! Panik atağa şimdi teslim olamazsın!*

"Güzelim bana bak," dedi Anıl, telaşla.

"N'oluyor?" diye sordu Bora sert bir ifadeyle.

"Alerjisi var!" dedi Eren.

"Ölüyor!" diye bağırdı Anıl. "Ölüyor, anladınız mı?" Ve belki de ölmeden önce çekildiğim muhteşem an'a aitti, Bora'nın göz kırpmaları... Bana iyi davranması... Her şey... *Naz kendine gel. Gözlerini aç.*

"Çekil Anıl!" dedi Gökhan, telaşla. Birkaç saniye sonra, "Naz gözlerini aç," dedi. Parmağını şıklattığını duyduğumda dahi göz kapaklarımı kıpırdatmamıştım. Gözlerimi açarsam başıma gelecekleri biliyordum ve acısız ölmek istiyordum. Gökhan'ın parmakları şah damarımı buldu. *Naz bayıldın sanıyorlar, gözlerini aç!*

Gözlerimi açtım. Karşımda üç tane Gökhan vardı. İşte bu yanılgı anının bana bıraktığı acı geçmeyecek cinstendi. Gözlerimi açtığımda dünya dönüyordu ve ben hiçbir şeyi seçemiyordum. Gözlerimi yeniden kapattığımda, vücudumun kaşınan hiçbir yerini kaşıyacak dermanım da kalmamıştı.

67.Bölüm

Hayatın beni, bilmem kaç oy ve yorum olmazsa bölüm yok dedirttiği yere geldik sevgili okurlar! Tabii ki şaka yapıyorum ve fakat bölümler arası bu kadar oy ve yorum farkı, beni bayağı bir şaşırtıyor. Bu uçurumun sebebi ne, anlamıyorum. Sizleri seviyorum.

♠

Ciğerlerimi deniz kokusu yerine hastane kokusu dolduruyordu. Işınlanmanın icat edilmediğini düşünmem gerekirse, Garipçe'deki küçük çay bahçesinden hastaneye nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir çocuğun ağlama sesleri kulaklarımı doldururken gözlerimi açmıştım. Hande, ağlamaktan şişmiş kıpkırmızı gözleriyle bana bakıyordu. Bana ne olduğunu ve buraya nasıl geldiğimi sorsam da cevap vermek yerine, hemşireye sesleniyor ve doktor çağırmalarını söylüyordu.

Biraz sonra, *"Nazlı Hanım, nasıl hissediyorsunuz?"* diye sordu, beyaz önlüklü bir kadın. Gözlerime ışık tuttuktan sonra, işaret parmağını takip etmemi istedi. *"Baygınlık geçirmişsiniz ama şimdi iyisiniz,"* dedi. Halbuki ben iyi değil tuhaf hissediyordum. Doktor, benimle muhatap olmak yerine Hande ile kapı önünde fısıldaşarak bir şeyler konuştuktan sonra içeriye Eren girmişti.

"Naz..." dedi Hande, titreyen bir sesle.

"Anıl..." diye devam etti Eren. *"Naz, Anıl trafik kazası geçirdi,"* diyebildi en sonunda. Kolumdaki serum iğnesini acı içinde çıkartırken, Esin'le telefon konuşmamızı hatırlamıştım. Odadan çıktığımda karşılaştığım koridorda, nereye gideceğimi dahi bilmeyerek, amaçsızca koşmaya başladım.

"Ağzından tek kelime dahi çıkmadı," dedi Eren, sıkıntılı bir sesle. "Saatlerce tek kelime etmeden ameliyathanenin önünde bekledi. Bomboş bakıyordu hepimize." Yaşadıklarım böyle özetlenebilse de hissettiklerim ve o günden bende kalanlar özetlenemeyecek kadar ağırdı.

Anıl soru sorarcasına, "İlk ameliyat çok uzun sürmüş," dedi.

"Hatırlamak bile istemiyorum," dedi Eren ve derin bir nefes aldı. "Hani senin için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu, ama Naz gözümüzün önünde eriyordu. Ağlamıyor, yerinden kalkmıyor, öylece oturuyordu."

"Şok hali," dedi Gökhan.

"Panik atak geçirmesinden korkuyorduk, yalnız bırakamıyorduk. Ameliyat bittikten sonra yoğun bakımın önünde başladı aynı süreç. Zorla bir şeyler yedirip içirdik... Günlerce ağzından tek kelime çıkmadı. Sonra Amerika'daki profesör bizim gündemimize yerleştiğinde, hep beraber oturduk hesap kitap yaptık," dedi Eren.

Anıl alaylı bir ifadeyle, "Mal varlıklarınızın total hesabını çıkarmanız uzun sürmemiştir," dedi.

"Naz'ın ilgi alanı hesaplamak. Kendine gelmiştir böylece," dedi Gökhan sempatik bir tonlamayla.

"Gerçekten de öyle oldu," dedi Eren, gülerek. "Matematiğin gerçekten onu hayatta tuttuğunu o gün anladım." Aslında tam olarak öyle değildi. Anıl'ı hayatta tutmak için bir umudum doğmuştu sadece. "Ama tabii yetmedi, yetiremedik... Naz'ın hayata dönmesi beni sevindiriyordu ama herkesin hayalleri yıkılmaya başlamıştı."

"Sonra?" dedi Anıl, merakla.

"Sonra..." dedi Eren ve iki saniyelik bir es verdi. "Hande'yle sık sık başbaşa konuşmaya, Hakan'la mesajlaşmaya, köşe bucak uzun telefon konuşmaları yapmaya başladı ve işe girdiğini söyleyerek ortadan yok oldu..."

"Kıbrıs?" dedi Gökhan.

"Anıl'ın durumu git gide daha kötüye gittiği için Naz'ı boşladım. Sesini telefonda da olsa duyduğum için her şeyin yolunda olduğunu düşündüm. Bir kumarhaneyi dolandırmaya kalkacağı aklıma bile gelmedi doğrusu," dedi Eren.

"Hastanın başında dört kişi beklemeyin lütfen," dedi bir adam. Eren, Anıl ve Gökhan'dan başka, henüz hiç sesini duymadığım Bora da burada olmalıydı.

"Hala neden uyanmadı?" diye sordu Anıl, sitemle.

"Uyanmak üzeredir artık. Zaten tehlikeli herhangi bir şey yok dediğim gibi... Bol bol su içecek, bir müddet dinlenecek. Hastamız gayet iyi," dedi, doktor olduğunu anladığım adam.

Anıl sert bir şekilde, "Zaten normal şartlar altında, susadığında dört bardak su içiyor bu kız... Bol su ölçüsü ne?" dedi.

"Beyefendi kız arkadaşınız için endişeleniyorsunuz anlıyorum. Fakat hastamız uyandığında bunu onunla konuşabilirim," dedi doktor. *Naz? Umarım bu odadaki dördüncü kişi Bora değildir.*

"Biz dışarıya çıkalım Anıl," dedi Eren uyarıcı bir tonlamayla. "Bora kalır nişanlısının yanında," diye devam ettiğinde, doktora gerekli mesajı vermeye çalıştığını anlamıştım.

"Affedersiniz... Beyefendi, hanımefendiyi ilk getirdiğinizde de hastaneyi başımıza yıkmaya teşebbüs ettiği için ben yanlış anladım," dedi doktor.

"Siz Nazlı'nın durumunu kontrol eder misiniz?" dedi Bora, ifadesiz bir sesle. "Kendisi şu an uyanık," diye ekledi. "Dışarıdayım ben," dedi, üç saniye sonra. Gözlerimi ağır ağır açtığımda, odağıma ilk olarak şaşkınlıkla bana bakan doktor sonrasında ise Anıl, Eren ve Gökhan girmişti.

♠

137 Gün Önce...

Henüz alacakaranlık vaktiydi. Bora, ben uyuduktan sonra odaya gelmiş olmalıydı ve de hasta yatağımın başındaki sandalyede otururken uyumuştu. On dört dakika, kırk bir

saniyedir gergin yüz hatlarını seyrediyordum. Bana ayvayı yemiş olduğumu her fırsatta hissettiren fakat elma kadar çekici olan bu adama, bu kadar yakın olmama rağmen dokunamamak çok zordu.

Ona dokunamama hissi bana ölesiye dokunuyordu.

Gür kirpikleri kırpışırken, sağ gözü kısıldı ve sol eli ensesine gitti. Ensesini ovuştururken gözlerini açtı; boynu tutulmuş olmalıydı. Kapkara gözleri, yeşil gözlerime üç buçuk saniye baktıktan sonra, boynunu hafifçe sağa yatırıp kaldırdı. "Ne zaman uyandın?" diye sordu kısık bir sesle.

"On dokuz dakika, yedi saniye önce," diye yanıtladım onu.

Güldü. Başını hafifçe iki yana salladı ve kaşlarını kaldırdı. "Nasılsın?"

"Her yerim kaşınıyor," dedim fısıldayarak. Tüm vücudumun kaşındığını yeni yeni hissetmeye başlıyordum. *Çünkü o uyanmasın diye kıpırdamadan yattın Naz, farkında bile değilsin.*

"İyi uyudun ama... Uykun varmış belli ki," dedi gülerek. Elimi boynuma kaşımak için götürdüğümde elime uzandı. Yumuşacık bir sesle, "Kaşıma," dedi. Elimi kendine yaklaştırdı ve nabzımın attığı yerden öptü. "Sürdükleri merhemin iyi gelmiş olması lazım." Her ne kadar ben uyanıkken odaya gelmemiş olsa da bana ne yapıldığından haberdardı.

Kaşlarımı çattım. "Beş saat otuz dokuz dakika geçti üzerinde ama," dedim. Elim avcunun içindeyken, alyansı tenime, oyun yüzünden aceleye gelen nişanımızı fısıldıyordu.

"Psikolojik o... Kaşınıyor olamaz," dedi. Cevap vermedim. Ciddi bir ifadeyle, "Çıkabiliriz hastaneden. Kan testinin sonucu çıktı zaten. Antihistaminik ilaç tedavisine başlayacaksın," dedi.

"Gerek yok. Kiviyi hayatımdan çıkarmak, bir tedaviden daha mantıklı. Daha evvel de söylemişlerdi ama başlama-"

"Şimdi başlayacaksın."

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Çıkabileceğimizi ben uyumadan söylemişlerdi...ben üzerimi falan değiştirdim ama yalnız kaldığımda bi gözlerimi kapatayım dedim... Uyumuşum yine," dedim, bir çocuk ifadesiyle.

Gülümsedi. Elini elimden çekti, sandalyesinin arkasında asılı ceketi giydi. Yerimden doğrulmaya çalışırken bana yardımcı oldu. Yürüyebilirdim. Yürüyebileceğimi Bora da biliyordu. Yürüyemeyeceksem de tekerlekli sandalye isteyebilirdik.

Fakat o beni kucağına aldı; ben ise sesimi çıkartmadım.

♠

Yol boyunca koruduğumuz sessizliğimizde, arabanın arka koltuğunda, Bora'nın omzuna başımı koymuş olmanın tuhaf dinginliğini hissediyordum. Parmakları sol kolumun bir köşesine sabitlenmiş öylece dururken, durduramadığım an'ların içimi ezdiğini fark ettim.

Evimin önüne geldiğimizde arabadan inmem için elini bana uzatmıştı. Elini tuttum. Bu sefer beni kucağına almasa da elini elimden çekmemişti. Ne kapının neden açık olduğunu, ne de içeride birisinin olup olmadığını sorgulamadan, el ele evime girdik. Üst kata çıktığımızda, odama girinceye kadar elini elimden çekmemişti.

"Bir şeyler yemen lazım Nazlı," dedi, ben yatağıma otururken. Sürahiden doldurduğu bir bardak suyu bana uzatırken, odanın kapısı tıklatıldı.

"Hoş geldiniz," dedi Eren gülümseyerek. "Nasılsın Naz?"

"İyiyim. Açım," dedim, ikinci bardak suyu içtikten sonra.

"Nurcan Teyze'lerdeyiz Gökhan'la beraber. Nurcan Teyze kahvaltı hazırlıyor. Gelmek ister misin?" dedi Eren, sıcacık bir ifadeyle.

Başımı iki yana sallarken, Bora bana dördüncü bardak suyu uzatıyordu. "Başım çok ağrıyor hastane kokusundan. Kalabalık göresim de yok. Bize tepsi hazırlatıp, buraya getirir misin?" dedim, yatağın içine girerken.

"Olur ama... Kalabalıktan kaçamazsın. Sen gitmezsen onlar gelecek seni görmeye," dedi Eren, gülümseyerek.

Bakışlarımı çaresizce Bora'ya çevirdim. İfadesiz bir şekilde bana bakıyor olsa da kendisinden yardım dilendiğimi ve beni insan içine sokmaktan bir tek kendisinin kurtarabileceğini bildiğimi çok iyi biliyordu.

"Nazlı'nın dinlendiğini söyle sen Eren," dedi Bora, bakışlarını Eren'e çevirerek. "Aptal gibiyim ben de, uyumam lazım biraz." Ona uzattığım bardağı komodinin üzerine koydu. "Zahmet etmesin hiç kimse kahvaltı için, ben bir şeyler hazırlarım."

Eren, Bora'ya göz kırptıktan sonra odadan çıkarken, Bora'nın bakışları yeniden bana çevrilmişti. "Rahat bir şeyler giymen lazım," dedi ve etrafı gözleriyle taradı. Bakışları dolabımda durduğunda, dolaba ilerledi ve kapağını açtı. Sol kapağın iç kısmına üç saniye baktıktan sonra hızlıca askıları ellemeye başlamıştı. Gerginliğini hissetmesem de, sol kapağın iç kısmına çakıyla kazıdığım Anıl yazısını gördüğünde hissettiklerini tahmin ediyordum. *Çocuktun Naz. Çok eskide kaldı tüm bunlar. Burası senin doğup büyüdüğün ev. Bunu yanlış anlamaz Bora.*

Çok kısa olduklarını iddia ettiği şortlarımdan birisiyle, yüzücü atletlerimden birisini bana uzattığında yattığım yerde doğruldum. Kapkara gözleri, gözlerimin radarına girmeden giysileri elinden aldığımda hızlıca odadan çıkmıştı.

♠

Bora'nın odaya geri gelmesini beklerken, Anıl kahvaltı tepsisiyle Bora'dan önce gelmişti. Yattığım yerden hafifçe doğruldum ve meraklı bir ifadeyle, "Bora nerede?" diye sordum.

"Eren'le beraber. Bahçede," dedi Anıl, tepsiyi kucağıma koyarken. "Aç değilmiş, kahve içiyor." Aç olduğunu ve akşamdan beri onun da bir şey yemediğini gayet iyi biliyordum ama hiçbir şey söyleyemedim. "Nasılsın?" diye sordu Anıl.

"İyiyim. Akşamdan daha iyiyim," dedim, gülümseyerek. "Ben uyuduktan sonra mı çıktınız hastaneden?"

"Evet," dedi Anıl. Çalışma masamın sandalyesini yatağa yaklaştırdı ve oturdu. Çayımdan bir yudum aldım. "Ben onu suçladım... Kokteyle kivi koyacak dikkatsizlikte olduğu için. Ama adamın alerjin olduğundan haberi bile yokmuş Naz!"

"Konusu geçmedi," dedim. Derin bir nefes aldıktan sonra, bakışlarım yatağın ayak ucuna kaymıştı. "Tek geçirdiğim hastalığın su çiçeği olduğunu da bilmiyor. Kızamık olsa şimdi, bana bulaştıracağından bihaber. Aşk böyle bir şey değil ki... Kendini karşısına geçip tanıtmıyorsun ki... Panik atak başlangıcını da bilmiyordu mesela. Bunlar zamanla öğrenilecek şeyler... Arkadaş olduktan sonra paylaşılan şeyler. Biz onunla arkadaş olamadık hiç," dedim ve bakışlarımı Anıl'ın soğuk deniz gözlerine çevirdim.

"Dün seni öldürebilirdi Naz," dedi Anıl, aynı gözleri gibi soğuk bir ifadeyle. Kaşıntıdan acıyan ve bir parça da kurumuş dudaklarımın arasında küçücük ve acılı bir kahkaha peyda oldu. "Kivi yemem olur biter dedin, tedavi olmadın. Ve yıllar sonra alerjiyi tetikleyen kişi nişanlın. Bu işte bir yanlış var."

"Birbirimizi yeteri kadar tanımıyoruz," dedim. Yutkunurken boğazımı acıtan sanki Bora ile geride bıraktığımız tüm anılarımızdı. Ne o beni ona asla ihanet etmeyeceğimi bilecek kadar tanımıştı; ne ben onu beni asla beş parasız bırakmayacağını bilecek kadar tanımıştım.

Biz sadece birbirimize aşık olmuştuk; hepsi buydu.

Odamın aralık kapısı itildiğinde, bakışlarım kapının önündeki bir çift kara gözle birleşti. Ve fakat, ne kadar birbirimizi tanımasak da gözlerindeki ifadeden, Anıl'la konuştuklarımızı duyduğunu fark edeceğim kadar tanışmıştık.

"Ben çıkıyorum Nazlı," dedi.

"Görüşürüz," dedim.

♠

136 Gün Önce...

Yalıkavak'ın sessizliğine karışan cırcır böceklerinin alışık olduğum sesi eşliğinde, gecenin karanlığına gömülmüş

denizi izliyordum. Tüm gün ister istemez vakit geçirmek zorunda kaldığım Eren, Anıl, Nurcan Teyze, Osman Amca ve Esin'in beni aslında ne kadar yorduğunu da şimdi anlıyordum. İnsanların gözlerinin içine bakarken, nişanlımın dün çıkıp gittikten sonra bir daha neden gelmediğini sorgulayıp sorgulamadıklarını düşünmemek çok zordu.

Gökhan'ın uğrayarak bizimle akşam yemeğini yemesi ve onun da sanki Bora'yı tanımıyormuş gibi ondan asla bahsetmemesi, yalnızca benim değil eminim ki herkesin dikkatini çekiyordu. Etrafımdaki insanlar bu duruma içerlerken, benim ne kadar canımın yandığını hissediyorlar mıydı? Cırcır böceklerinin sesine karışan telefon melodimle beraber, bakışlarım ekrana kaydı.

"Efendim?" dedim, kısık bir sesle.

"Nasılsın?" diye sordu Bora. On beş dakika sonra gece yarısı olacaktı. Dün akşam da tam bu saatte aramıştı. Sabah ise, geç uyanacağımı düşünmüş olacak ki, ikiyi yirmi geçe aramıştı. Oysa ben tüm gece uyumamıştım.

"İyiyim," dedim, yerimden kalkarken. Balkon kapısını kapattım. "Sen nasılsın?" diye sordum ve yatağıma uzandım.

"İyiyim ben de," dediğinde, konuşmanın ne dün geceden ne de sabahkinden farklı olmayacağını düşündüm fakat Bora, "Su içmen lazım bol bol, unutma olur mu?" diye devam ederek beni yanılttı.

"İçiyorum, merak etme," dedim. Nerede olduğunu sormak istiyordum. Sonrasında ise neden yanıma gelmediğini sormak isteyeceğimi biliyordum. Dilimin lal olduğu ve onun da hiçbir şey söylemediği on altı saniyelik sessizliğin ardından, "Uyuyayım ben," diye devam ettim.

"İyi geceler Nazlı," dedi. En son iyi geçen gecemin İstanbul'da, onunla aynı yataktayken olduğunu tahmin edemeyecek kadar beni tanımamış olamayacağını umdum.

"Sana da..." dedim ve telefonu kapattım.

♠

135 Gün Önce...

Bergamot ağacımı sularken düşündüğüm tek şey Bora'nın beni aramamış olmasıydı. *Demek ki gelecek Naz, yoksa arardı.* Bizim aramızda, bundan tam otuz beş gün önce, çok ciddi bir sorun olmuştu fakat şimdi karşıma çıksa boynuna atlayacağımı biliyordum.

Açıkçası böyle hayal etmemiştim. Hiçbir şey düşünmeden çıktığım evimizden uzak olduğum her bir gece, Bora'nın gelip bana kendini affetirdiğinin hayallerini kurarak ağlaya ağlaya uyumuştum. Beni çok seviyordu. O kadar çok Anıl'a olan hislerime maruz kalmıştı ki, şuursuzluk etmişti. Herkesin başına gelebilirdi. Bize dair hayallerimi belki de öldürmemişti; tekrar hayata karışabilirlerdi. Gelecekti. Özür dilemeyebilirdi ama bir şekilde kendini affettirecekti. Önemli olan iletişim kurabilmekti.

Fakat yaşadıklarımızın hayallerimle uzaktan yakından alakası olmadığı gibi, Bora onu affetmemi bile istememişti.

"Kolay gelsin," dedi Gökhan'ın sesi. Arkamı döndüğümde Bora'yı görmeyi bir saniyede nasıl hayal edebildiysem, bu da hüsranla sonuçlanmıştı. *Sakin ol Naz, sabret.*

Gökhan'a gülümseyerek, "Gel, otur," dedim fakat hortumu elimden bırakırken duyduğum melodiyle gülümsemem havada asılı kalmıştı.

Bora arıyordu.

"Efendim," diye açtım telefonu. "Bu saate kadar aramayınca, geleceksin herhalde diye düşündüm," diye devam ettim hemen ardından. *Cesur ol Naz!* "Gökhan geldi şimdi, sen de gelsene," dedim, onun hiçbir şey demesine müsaade etmeden.

"İstanbul'dayım ben Nazlı," dedi Bora, dümdüz bir sesle. "İşlerim vardı, arayamadım. Daha iyi misin?" diye devam ederken, başımdan aşağıya kaynar suların döküldüğünü hissediyordum.

"İyileştim ben," dedim, sert bir ifadeyle. Gökhan'ın bakışlarına üzüntü yerleştiğinde yutkundum. "Kendini kötü ya da sorumlu hissetmene gerek yok, bilmiyordun kiviye alerjim olduğunu sonuçta." Sandalyeye oturdum.

"Ölebilirdim evet ama yaşıyorum, sorun yok yani bildiğin gibi. Her gün aramak zorunda değilsin."

Bu saçma sapan mecburiyetten açtığı telefonlar aramızdaki uzaklığı yüzüme vururken hayallerimin delik deşik olmasından illahlah etmiştim. Tüm koruma kalkanlarım bitap düşmüştü. Bora, kalbimi talan etmişti.

"Haklısın," dedi. Dört saniyelik bir sessizlik oldu. "Görüşürüz öyleyse," dedi. Cevap vermeden suratına kapattım. Telefonu öfkeyle bergamot ağacına doğru savururken, gözlerimden akan yaşlara engel olamamıştım.

"Şişt!" dedi Gökhan, beni azarlar gibi. Başımı göğsüne yaslarken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştım. Anıl'ın bana korkuyla seslendiğini ve Gökhan'ın sırtımdaki eliyle onu durdurduğunu da fark etmiş olmama rağmen, kıpırdamadan, on dokuz dakika yirmi sekiz saniye boyunca, çığlık ata ata ağladım.

Anıl'ın bana uzattığı bardaktaki suyu içerken, geriye derin iç çekişler bırakmış ve kendimi Gökhan'ın bakışlarına teslim etmiştim. "Daha iyi misin?" diye sordu Gökhan. Bu sorudan nefret ediyordum ama başımı iyi olduğumu söylemek adına belli belirsiz salladım.

"Bitti," dedim, acıyla. Kesik kesik aldığım nefeslerden sonra bir kez daha gözlerimden akan yaşlar dudaklarıma ulaşmıştı. "Beni sildiğini daha iyi anlatamazdı Gökhan. Benimle mecburen konuşuyor, rol icabı," diye devam ettim.

Dilime gelen cümleleri sanki bana bir başkası söylüyormuş ve umutlarımı paramparça ediyormuş gibi hissediyordum.

"O kadar... O kadar net ki. Bedenim okyanustan karaya... Karaya çarpıp çarpıp-" Konuşamayacağımı fark ettiğimde, Anıl'ın ya da camdan büyük bir merak içinde bana bakan Nurcan Teyze'nin ne düşüneceğini umursamayarak ağlamaya devam ettim.

Ağlamak rahatlatmıyor; tüm içimde biriken kelimelerin ruhumu daha çok sıkıştırmasına sebep oluyordu.

Ağlayarak kaça kadar saysam Bora gelirdi?

♠

132 Gün Önce...

Bodrum... Maviyle yeşilin, karanın etrafında kesişerek cümbüş yarattığı, her yolun denize çıktığı, buram buram iyot kokan, rengarenk begonvillerin bembeyaz evleri kapladığı, tutkulu aşkların, sonsuz hayallerin, Halikarnas Balıkçısı'nın memleketi...

"Yokuş başına geldiğinde
Bodrum'u göreceksin,
Sanma ki sen
Geldiğin gibi gideceksin
Senden öncekiler de
Böyleydiler
Akıllarını hep Bodrum'da
Bırakıp gittiler..."

Sekiz yaşında bir kız çocuğu, babasının butik otelinin biraz ötesinde, deniz kıyısına vuran dalgaların önünde ahşap teknesini yüzdürürken ne hissediyorsa şimdi de aynısını hissediyordum. Yalnızca bizim otelimizi değil, çevredeki diğer butik otelleri de alarak Bodrum'un merkezine tatil köyü olarak inşa edilmiş Akasya Oteli'nin restoranında oturuyordum ama babamla ayak bastığım o kumsalda olduğumu hayal ediyordum. *"Nereye gidersen git, bir gün evine döneceksin,"* diyen babamı sessizce yad ederken, evimin neresi olduğunu düşünüyordum.

"Daldın gittin yine..." dedi Anıl'ın sesi. Bakışlarımı 2001 senesinin güneşli yaz gününden çekerek, Anıl'a çevirdim. *Biraz gülümse Naz, bak sen mutlu ol diye uğraşıyor Anıl.* Akasya Oteller Zinciri'nin artık olmayan Nazlı Butik Otel Şubesi'ne ayak basmanın bana iyi geleceğini düşünen Anıl, kendi arkadaşları olan Seher'i, Gizem'i, İnanç'ı, Lale'yi ve Kadir'i de davet ederek, denizle iç içe bir masada akşam yemeği organize etmişti. Burada yemek yiyebilmek için, otelden kaç kişi için oda rezervasyonu yaptırdıklarını bilmesem de İnanç ve Lale'nin bitse de odaya çıksak bakışlarına rastlıyor ve asla bu geceyi burada geçirmeyeceğimi biliyordum. *Henüz fark etmediğin bir diğer*

gerçek de Berkay'ın bu akşam aranızda olmayışı Naz. En azından Berkay'ın hayatta olduğunu bildiğim için, bu akşam bizimle olup olmayışını umursamıyordum.

"Ya Naz..." dedi Gizem, tereddütle. "Hiç konuşamadık, benim o akşam Instagram'a yüklediğim video olay olmuş, kusura bakma." Kusura bakmadığımı belirtircesine başımı salladım. "Yani aslında ben sizin kadraja girdiğinizi bile fark etmedim." Önemli değildi. Türkiye, nişanlısını aldatan Nazlı Alaca'yı çoktan unutmuştu.

"Oha. İyi insan lafının üzerine... Bora Karabey geldi lan!" dedi Kadir, şaşkınlıkla. *Kadir'e ne oluyor Naz, esas şaşırması gereken sensin!* Dünya sandığımdan daha da küçükken benimle dalga geçen evren miydi yoksa Bora mıydı pek anlayamıyordum. Yanında esmer, orta boylarda, koyu renk saçları uçlarına doğru karamel renge dönen, kırmızı mini elbiseli güzel bir kadın vardı. *Yarın da onun seni aldattığı haberlerinin basına sızması için çok güzel bir gece Naz!* Beni fark etmediğine emindim. Restoranın bahçe kısmının neredeyse diğer ucuna oturmuşlardı.

"Seni görmedi galiba?" dedi Seher, soru sorarcasına. Her ne kadar Bora'nın yüzü bana dönük otursa da bakışları yalnızca karşısındaki kadındaydı.

Anıl araya girerek, "Görmedi," dedi. Masadaki insanların gördüğü durumu mu yumuşatmaya çalışıyordu yoksa benim içime su serpmeye mi çalışıyordu bilmiyordum. "İş yemeği belli ki." *Senin içine su serpmeye çalışıyor Naz. Karaya vuran cansız bedenine hayat gelsin diye...* Bora'nın iş yemeğinde olduğuna dair hiçbir işaret yoksa da Anıl'la aynı düşünceye sahipmiş gibi davranmaktan başka bir çarem yoktu.

"Eğer nişanlının masasına geçeceksen geç sen Naz, bakma bize," dedi Lale, samimi bir tavırla. Bu masaya bile, o masadan daha çok ait olduğumu hissediyordum.

Bakışlarım parmağımda taşıdığım aile yadigarı zümrüt yüzükle, maça sembolü olan alyansıma kaydığında alaylı bir şekilde gülümsedim. "Şarabım bitti," dedim, Kadir'e

dönerek. Kadir, masanın en dış tarafında oturduğu için garsonu çağırıp bana şarap servis edilmesini istedi.

Anıl kulağıma, "Naz aman diyeyim, sakın sarhoş olma," diye fısıldadı.

"Kredi kartımın limiti yüksek," dedim, tebessüm ederek. Sarhoş olduğumda dünyanın daha katlanılabilir bir yer olduğunu keşfedeli çok uzun zaman olmuştu. Anıl yalnızca buz gibi bakışlarıyla gözlerimin içine üç saniye baktı ve kafasını iki yana sallayarak bıkkın bir nefes verdi. Beni durduramayacağını gayet iyi bildiğinden belki, başka hiçbir şey söylemedi.

♠

Saatin ilerlemesiyle beraber, restorandaki müzik sesi biraz daha artmıştı. Fondaki şarkıları beğendikçe, buradan daha da hoşlanmaya başlamıştım. Bora da hoşlanmış olmalıydı ki hala kalkmamıştı. Gözlerini bir kez olsun karşısındaki kadından ayırmamış, yüzündeki gülümsemeyi ise hiç bozmamıştı. Mutluydu. Sırf onu bu kadar mutlu eden şeyin ne olduğunu öğrenmek için o masaya gidebileceğimi hissetmiştim.

Kumarhanelerinde işler çok mu yolunda gidiyordu mesela, ya da düşmanlarından birisi azalmış mıydı? Yılın en iyi mafyası ödülünü mü kazanmıştı ya da bu mutluluğun sebebi yalnızca holdingde işlerinin tıkır tıkır ilerlerlemesi miydi? Çünkü özel hayatında hiçbir şeyin yolunda olmaması gerekiyordu. Çünkü özel hayatını paylaştığı kişi bendim ve ben mutsuzluktan ölürken onun da özel hayatında mutlu olma ihtimali olamıyordu.

Kahkaha attığında, yan masasında oturan iki kadın dönüp ona bakmıştı. O iki kadın da benimle aynı şeyi mi düşünüyordu bilmiyordum ama kahkaha atmak ona çok yakışıyordu. Aslında pek sık kahkaha attığı söylenemezdi ya da ben çok nadir rastlamıştım. Yani, karşısındaki kadınla, yan masasındaki iki kadın çok şanslı olmalıydı. Bu an'ı uzaktan da olsa deneyimleyen ben de şanslı sayılır mıydım?

Sigaramın bittiğini fark ettiğimde, sandalyeme asılı çantamdan diğer sigara paketimi çıkartmak için geriye doğru döndüm. Bu sırada burnuma iyot kokusuna karışan bergamot kokusu çalınmıştı. Bakışlarımı ürkekçe kokunun geldiği yere çevirdiğimde, Anıl'ın birası için servis edilen bergamot dilimleriyle karşılaştım. Kahkahamla beraber masadaki herkes şaşkınlıkla bana bakmıştı. *Yalnızca her şeyin üstüne üstüne geldiğini hissediyorsun Naz, rahatla biraz.*

Bergamot dilimlerinden birisini elime alarak kemirmeye başladığımda, masadaki insanların şaşkınlığı artmıştı. Yüreğim bergamottan daha acı olduğu için bana koymayacağını bilemezlerdi fakat Bora'nın gelişiyle beraber düşen enerjimden dolayı, ne yaptığımı yadırgasalar da bunu açıkça dile getiremiyorlardı.

"Alışık o bergamot yemeye," dedi Anıl, yaptığım eylemi açıklamak istercesine.

"Tekila söylesek ya?" dedim, arkama biraz daha yaslanırken.

Bora, garson çağırmak için elini hafifçe kaldırdığında karşısındaki kadın muhtemelen tuvalete gitmek için içeriye girmişti. Tuvalete gidip kadınla kavga etmek için fazla tükenmiş hissediyordum. Bora, yanına gelen garsona kredi kartını uzattıktan sonra bakışları ilk kez restoranda gezintiye çıktı ve sekizinci saniyede göz göze geldik. Yüzüne yayılan affallamışlığı fark ettiğimde, tekila kadehini havaya kaldırıp Bora'yı başımla selamladım. Masadaki insanlar, çekinceli bir şekilde bakışlarını Bora'ya çevirdikleri sırada, güzel kadın tuvaletten çıkmış Bora'nın masasına doğru ilerliyordu.

Bora'nın toparlanmış bakışları yeniden kadına çevrilirken, ayağa kalkmıştı. Gözümü dahi kırpmadan onu izliyordum. Kadına bir şeyler söylemeye başladı. Beşinci saniyede, kadın hafifçe arkasını dönerek bizim masaya iki saniye boyunca baktı ve yeniden Bora'ya döndü. Bora'ya bir şeyler söylüyordu. Söz sırası yeniden Bora'ya geçtikten sonra, kadına sarıldı. Kadın içeriye girerken, Bora cebinden

çıkarttığı telefona üç saniye boyunca bir şey yazdı. Sonrasında telefonu cebine koydu ve bizim masaya doğru yürümeye başladı. Adımları kendinden emin, duruşu dik, yüzü ise tüm geceye tezat bir şekilde ifadesizdi.

Masaya geldiğinde, "İyi akşamlar, afiyet olsun," dedi ve bakışlarını ben hariç herkesin üzerinde gezdirdi. Dut yemiş bülbüle dönen insanlar, Bora'nın kibar ve içten tavrına sıcacık yanıt vermişlerdi.

"Buyurun, beraber olsun," dedi Kadir, garsonu çağırmak için elini kaldırarak. *Galiba Kadir Bora'yla senden daha çok nişanlı Naz.*

Bora, bakışlarını bana çevirdiğinde, "Çok yorgunum... Başka zaman," dedi.

"Bir kahve içebilirsin bence," dedim, imalı bir tavırla. Bora'nın bakışları kolundaki saate çevrildiğinde Lale, "Emrivaki yapmayalım," diyerek, lafa girdi.

"Aaa!" dedim, teessüf edercesine. "Bora çok sever emrivakileri..."

"Rica ederim," dedi Bora, Lale'ye gülümseyerek. Benim verdiğim tepkiyle ilgilenmediğini fark ettiğimde bir tekilayı da kafama dikerek bergamot dilimini yalamaya başlamıştım.

"Böyle otur sen," dedi Anıl, hızlıca ayağa kalkarak. Ve garsonun, Kadir'in yanına yerleştirdiği sandalyeye ilerledi. Böylece Bora, yanı başıma oturmuş olmuştu.

"Nasılsınız?" diye sordu Gizem, samimi bir ifadeyle. İyiydi. Benim aksime Bora gayet iyiydi.

"Yoğun ve yorgun," dedi Bora, iç çekerek.

"Hôtel Le Huit açılmak üzere tabii..." dedi Gizem.

"Evet. Onunla alakalı beraberdik arkadaşımla da. Bay Martin'in, yani Fransız ortağımızın temsilcisi, Mila," dedi Bora. *Her ne kadar muhatabı Gizem olsa da bunu sana söylüyor Naz.*

Bora kendisine bir kahve söylerken, ben bir tekilayı daha mideme gömmüş ve başka bir bergamot dilimiyle de kokusunu içime çeke çeke aşk yaşamaya başlamıştım. Halbuki aşk yaşamam gereken bergamot kokusu, hali

hazırdaki denizden esen tatlı meltemle bütünleşmiş bir şekilde yanı başımdaydı.

Gizem, tahammül edilemez derecede, Bora'nın masadaki insanlarla yaptığı her sohbetin içine girdiğinde sıkıntılı ve çok sesli bir nefes vererek, bir anlığına tüm masanın odak noktası olmuştum.

"Gizem'in öz geçmişi bayağı iyi, Hôtel Le Huit için de başvurmuş, kadroyu oluştururken aklında bulunsun," dedim, dan diye. Bunu Bora'ya söylerken öyle rahattım ki, alkolün her problemi sıfıra çektiğine bir kez daha emin olmuştum.

"Turizmci misiniz?" diye sordu Bora, Gizem'e. İnsanlarla ne zaman tanıştığı ya da kimin kim olduğunu ne ara öğrendiği hakkında bir fikrim yoktu. Gerisini dinlemedim; ben üzerime düşeni yapmıştım. Ve Bora'nın kalkacağını anlayana kadar da muhabbeti dinlememeye ve hiç konuşmamaya devam ettim.

"Gerçekten çok geç oldu," diyordu Bora, bakışlarım ona çevrildiğinde.

"Evde çoluk çocuk bekler onu," dedim, gülerek. "Acaba nereye gidiyor?" diye sordum Anıl'a. *Sus diyeceğim ama artık öyle etkisiz hissediyorum ki Naz! Hiçbir sese kulak vermiyorsun, asla!* Sonra masadaki insanlara bir açıklama yapmak zorunda olduğumu hissettim. "Bir oradadır, bir burada... Hiçbir yerde çok uzun süre kalamaz... Bir bakarsın İstanbul'da, bir bakarsın Bodrum'da..." dedim, abartılı bir şekilde kelimeleri uzatarak. Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Yorulmuyor musun?" diye sordum, merakla.

"Biz de kalkalım zaten, haklısın çok geç oldu," dedi Anıl, Bora'ya bakarak.

Çok geç olmuştu; artık birbirimize sarılmalıydık.

"Benim Bodrum'dan başka gidecek bir yerim yok ki..." dedim, sıkıntılı bir ifadeyle ve bakışlarımı denize çevirdim. Bu durum beni çok üzüyordu. "Benim evim burada."

"Ben hesabı halledeyim... Bora, sen ilgilen Naz'la da kalkalım bir an evvel," dedi Anıl.

"Olur," dedi Bora. Sesini duyduğumda şaşkınlıkla ona döndüm. Sesinin tınısında öyle bir hiçlik vardı ki bunu yadırgamıştım. Ayağa kalktığında, nazikçe bileğimden tuttu ve kalkmama yardımcı oldu. Çantamı omzuma astım ve masadaki insanlara el salladım. Bir adım attığım sırada Bora'ya çarpmıştım. Bora, bir elini belime diğer elini de koluma yerleştirerek yürümemi sağlarken üşüdüğümü hissediyordum.

"Üşüdüm," dedim, kaşlarımı çatarak.

"Dikkat et," dedi, beni ikaz edercesine. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, "Basamak," dedi. Başımı salladım ve basamağa dikkat ettim. Restoranın içinden geçerek otel lobisine ulaştık; oradan da otelin çıkış kapısından dışarıya çıktık.

"Üşüdüm," dedim, bir kez daha.

"Bekle. Anıl gelir şimdi," dedi. Bakışlarımı yerdeki kırmızı halıdan Bora'nın kapkara gözlerine çevirdiğimde acı bir şekilde yutkunmuştum. Dudaklarım bir parça açıldı ama hiçbir kelime ses tellerime ulaşamadı.

"Naz'ın arabasıyla geldik, nasıl yapalım?" dedi Anıl'ın sesi, saniyeler sonra. Kulaklarımın uğultusu beni rahatsız ederken, yüreğime tarifi imkansız ve daha evvel tatmadığım kekremsi bir ağırlık çökmüştü. Bu ağırlık beynimi dahi eziyor ve solunum sistemimi çökertiyordu.

"Yarın getirttiririm arabayı, sizi şimdi Selim bırakacak," dedi Bora, ellerini belimden ve kolumdan çekerken. "İyi geceler," dedi ve valenin getirdiği arabasına bindi. Saniyeler içinde gaza bastı ve gözden kayboldu.

Yalnızca ben değil, Anıl da arkasından şaşkınlıkla bakakalmıştı.

"İyi akşamlar, buyurun," dedi Selim'in sesi. Sesin geldiği yere döndüğümde, çalışır halde bekleyen arabayı yeni fark ediyordum. Selim'i bilmediğim bir zamanda Bora çağırmış olmalıydı.

"Hadi Naz," dedi Anıl, yerimden kıpırdamayınca. O ne olup bittiğini anlamıyordu; fakat ben onun, her şeyin daha kötüye

gitmesinden ölesiye korktuğunu anlayabiliyordum.

Fakat en kötü yer tam olarak burasıydı.

"Arabamı getirin," dedim, valeye dönerek. Selim, valeye *hayır* dercesine baktığında, "Sakın!" dedim, kaşlarımı çatarak.

"Saçmalama Naz!" dedi Anıl, sert bir ifadeyle. "Bu sefer olmaz, bu sefer izin vermem!" diye devam etti ve koluma yapıştı.

"KARIŞMA ÇEK ELİNİ!" diye bağırdım Anıl'a. "ARABAMI GETİR!" diye bağırdım, valeye. Selim'in cebinden çıkarttığı telefonla kimi aradığını tahmin etmem zor değildi. Eli ayağına dolanmış, ne yapacağını bilemez halde karşı tarafı dinliyordu. Anıl'ın ise kulağımın dibinde neler söylediğini duymuyordum bile.

Vale arabamı getirdiğinde, Selim binmemi engellemekle engellememek arasında bana doğru yaklaştı. "Nazlı Hanım nereye gideceksiniz?" diye sordu. Benden deli gibi çekindiğini fark ediyordum. Bakışlarım Selim'in elinde tuttuğu telefonun ekranına kaydığında, *"Bora Abi"* yazısını gördüm. Telefon altı dakika yirmi saniyedir açıktı.

Telefonu Selim'in elinden çektim. Sert ve buyurgan bir ifadeyle, "Derhal buraya gel ve beni al," dedim. Cümlem biter bitmez, "DERHAL!" diye bağırdım.

"Derhal?" dedi, kulaklarına inanamıyormuşçasına. Samimiyetten uzak küçük bir kahkaha attı. "Senin DERHAL kendine gelmen lazım," dedi. Cevap vereceğim sırada, "Seni derhal kendine getirmem lazım," dedi.

Saniyeler içinde, arabası tam önümde durdu. Camı açtı. "Derhal arabaya bin," dedi emir kokan bir ifadeyle. Yan koltuğa yöneldiğimde, Selim benden önce davranıp kapımı açmıştı.

Arabaya binmeden, yumuşak bir ifadeyle, "Selim..." dedim. Selim'in bakışları beni bulduğunda gülümsedim. "Her şey için teşekkür ederim. Sen çok iyi birisin," dedim. Selim, ne tepki vereceğini bilemez bir şekilde bana bakıyordu. Boynuna sarıldığımda, tüm vücudunun kilitlenip kaldığını ve

kıpırdayamadığını hissettim. "Özgür'ü daha çok severdim ama şimdi seni de seviyorum bayağı... İyi ki varsın," dedim. Selim'in ellerini sırtımda hissettiğimde ise savaşa çıkmak için yeterli gücü toplamış gibiydim.

Selim sessizce, "Görevim Nazlı Hanım," dedi.

"Umarım bir gün yeniden yengen olurum," dedim.

"Nazlı bin şu arabaya!" diye bağırdı Bora. Selim'den istemeye istemeye ayrıldığımda, içimde tuhaf bir his kıpırtısı olmuştu; sanki Selim'i bir daha göremeyecektim.

Arabaya bindiğimde, öfkeli kapkara gözler yeşilin hangi tonu olduğunu bilmediğim gözlerime, kıyametin kopacağını ilan etmişti.

Vakit şimdi, hesaplaşma vaktiydi.

68.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Bir defaya mahsus olmak üzere, bir sonraki bölüm pazartesi gelecek...

Oy vermeyi unutmazsanız, çok sevinirim. Yorumlarda buluşmak üzere, sizi bölümle baş başa bırakıyorum. Sonrasında zaten hep birlikteyiz.

Sizleri seviyorum... ♥

♠

Arabaya bindiğimde, öfkeli kapkara gözler yeşilin hangi tonu olduğunu bilmediğim gözlerime, kıyametin kopacağını ilan etmişti.

Vakit şimdi, hesaplaşma vaktiydi.

Gaza bastığında, ikimiz de biraz sonra kopacak kıyametin derin sessizliğine gömülmüştük.

Bora yirmi bir dakika on beş saniye sonra arabayı marinada durdurdu ve hızlıca arabadan indi. Yatın önündeki korumalardan birisi kapımı açarken, Bora bana bakıyordu. Başıyla yatı işaret etti. Yata ilerledik. Binmem için beni bekliyordu fakat ben binemeyecektim. Yatla beraber ben de sallanıyormuş gibi hissediyordum ve o daracık alandan tek başıma geçmeye çekiniyordum.

Bora'ya döndüm ve kaşlarımı çatarak, "Elimi tut," dedim.

Taze tuttuğu öfkesiyle, "Az evvel araba kullanmak istiyordun," dedi. Alaycı bir kahkaha attı. "Bence senin canın denize girmek istiyor!" dedi. Gözlerimi gözlerinden çekmiyor ve adeta ona bakışlarımla dikleniyordum. "Olur Nazlı, o da olur," dedi ve belimden tutarak beni sertçe omzuna aldı. Yüzüm bacaklarının hizasına geldiğinde saçlarım, tepetaklak olmuş çantamla beraber aşağıya doğru uzanıyordu. Yata

bindiğimizde, "Allah'ım bana sabır ver!" diye bağırdı ve beni yere bıraktı. İki adım geriye yalpaladım ve düşmemek için korkuyla ceketine asıldım. Öfke soluyordu.

Beni hain ilan eden kendisiydi; öfkelenmeye hakkı yoktu.

Gözlerimiz birbirine meydan okurken, "Senden nefret ediyorum!" dedim.

"İyi. Bunu söylemek için miydi bunca çaban?" diye sordu.

Başımı onu onaylarcasına salladım. "Sen tanıdığım en kötü insansın," dedim.

"Bana bilmediğim bir şey söyle sevgilim," dedi, yapmacık bir şekilde gülümseyerek. Ciddi olmaması o kadar çok sinirlerimi bozuyordu ki onu göğsünden ittim fakat o milim kıpırdamadı.

"Benimle böyle konuşamazsın!" dedim. Yaşadığım her bir acıyı yumruk yaptığım ellerimde toplayıp sertçe Bora'nın göğsüne vurmaya başladım. "Bana bunu yapamazsın!" diye bağırıyordum. Onun göğsü ne kadar acıyordu bilmiyordum ama benim ellerim kadar acımadığına emindim. Tüm kuvvetimi kaybedinceye dek göğsünü yumruklamaya devam ettim. "Bana arkanı dönüp gidemezsin!" diye bağırdım, kendimde bulduğum son güçle.

"Arkasını dönüp Bodrum'a gelen sensin Nazlı!" dedi, sert bir tavırla. "Ben ondan sonra sana hiç gelmedim ki şimdi arkamı dönüp gideyim..." Kara gözlerindeki hiçlik aynı benim tükenmişliğim gibiydi. Ayaklarımın bedenimi artık taşıyamadığını fark ettiğimde, belimde güçlü ellerini hissettim. Fakat alelade bir destekti bu; sanki kim düşecek gibi olsa tutardı ve bunu bir çift kara gözle net bir şekilde anlatıyordu.

"Beni sana ihanet etmekle suçladın!" dedim, isyan edercesine. "Bana güvenmedin!" Güçlü elleri belimde olduğu için ayakta durabiliyordum, yoksa çoktan yeri boylamıştım. Ellerim süs olsun diye kollarını kavrarken, gözlerinde yalnızca tamir edilebilir hayatımı arıyordum. "Hadi! Kendime getir beni! Hadi! Yap ne yapacaksan... Denize at beni!"

"Çocuklar seni evine bıraksınlar Nazlı," dedi. Tamir etmek değil, çöpe atmak istiyordu.

Onu yeniden itmeye çalışarak, "Hayatımın içine ettin Bora Karabey!" dedim. İtemediğime emindim ama o belimdeki ellerini gevşeterek, ben ayakta kalabilinceye kadar bekledikten sonra geri çekildi. "Hangi ev?" dedim, abartılı bir şekilde gülerek. "Senden kurtulmak istiyorum."

"Kurtuldun işte!" diye bağırdı, birden. "Peşimden gelmeye kalkmasan, ne güzel şimdi evinde mışıl mışıl uyuyordun!" Uykusuz gecelerim üzerime çullanırken gözlerimi kapattım. "Bırak artık Nazlı, bırak!" dedi. Beni silkeleyip kendisinden uzağa fırlatıyormuş gibi hissediyordum. "Yaşa işte doya doya... Bodrum'a doy, arkadaşlarına doy, alkole doy," dedi, sert bir ifadeyle. "Eğlenmeye doy!" dedi, daha da yüksek bir sesle. "Anıl'a doy!" diye bağırdı en sonunda.

Gözlerimi açarken, "Doyuyorum," dedim, dan diye. Yalnızca ona açtım ama o bunu göremeyecek kadar kör olmuştu.

Bana doğru bir adım attı. "Evet seni bana ihanet etmekle suçladım!" Tüm bedeninden en sonunda taşmaya başlayan öfkenin kokusu ciğerlerime ulaşırken, tutunacak bir yer aramıştım. "İhanet ettiğini düşündüm!" Öfkeli gülümsemesi yüzünü aydınlatmak yerine daha da çok karartırken, gözlerimin en içine sitemle bakıyordu. "Haksız mıydım peki? Yapmaz mıydın Nazlı? Söz konusu Anıl'ken her şeyi hiçe saymaz mıydın? Ya gerçekten başına gelseydi bu durum?" dedi, ona hak vermemi istercesine.

Benim ona hak verdiğim konu, bu durum başımıza gelseydi ona ihanet edeceğim değil; ona ihanet edeceğimi düşünmesine yol açacak davranışlarım olduğuydu. Bora ısrarla, parantez içindeki ona aşık olduğum ayrıntısını atlıyor ve işlemi yapmaya ilk tanıştığımız günden başlıyordu. Oysa işlemi parantez içinden başlayarak yapmak zorundaydı çünkü aksi takdirde -şimdi- bulduğu sonuç doğrudan çok uzaktı.

Ona son kez baktım.

Başımı iki yana sallarken, beraber yaşadığımız her an'a yazık olduğunu hissediyordum. Hızlı adımlarla yattan çıkmak üzere ilerlerken, Bora'nın *"Dur!"* emrini duymazdan geldim. En güzel durağımda yapayalnız kaldığımı, trenin çoktan ve beni almadan kalktığını ancak fark ediyordum; artık duramazdım.

Bora, karaya adım attığımda hızlıca kolumdan çekti. Öfkeyle ona döndüğümde, bir ses aramıza girmişti: "Bırak Naz'ı!"

Bora'ya oldukça sert bir şekilde emir verme cüretinde bulunan kişi Anıl'dan başkası değildi. Bora'nın gece karası bakışları, benim gözlerimden Anıl'ın deniz gözlerine çekilirken, aslında tüm bu yaşananların -onun baktığı yerden görünen- sorumlusuna kavuşmanın hafif şaşkınlığına sahipti.

Bora, kolumu daha da sıkı kavrarken, tehditkar bir ifadeyle, "Geri çekil, elimde kalırsın!" dedi.

"Anıl karışma, git," dedim kısık bir sesle.

"Sen bu haldeyken hiçbir yere gidemem!" dedi Anıl, beni bakışlarıyla uyarırcasına. Bakışları koluma kaydı. Ne görüyordu bilmiyordum ama dehşete düşmüş gibiydi. "Sana Naz'ı bırak dedim!" dedi, yeniden Bora'ya döndüğünde.

Anıl'ı da anlıyordum, kim Naz'ın kolunu tutup onu durdurabilirdi ki?

Bora'nın yüzüne alaylı bir gülümseme yayılırken bakışları bir ustura kıvamına gelmişti. Saniyeler içinde, Anıl koluma uzanarak beni çekti ve Bora'yı omuzlarından itti. Bora'nın eli kolumdan ayrıldıktan hemen sonra yumruk haline gelip Anıl'ın yüzünde patladı. Anıl yere düştüğünde, hızlıca yanına çökerek uzun zamandır acıtmadığım dizlerimi bir kez daha parçalamaya niyetlenmiştim.

"Anıl!" diye bağırdım, korkuyla. "Anıl iyi misin?" Anıl'ın sokak kavgalarına, bar kavgalarına, okul kavgalarına fazlasıyla alışıktım ama yerde yatanın Anıl olmasına çok uzaktım.

"Kalk lan!" dedi, Bora'nın denizleri bile aşan öfkeli sesi. Sanki tüm bunları şimdi yaşayan ben değilmişim gibi Bora'yı

yeni hatırlamıştım. Anıl, yattığı yerde küçük bir kahkaha atarken hızlıca ayağa kalktım.

"Yeter," dedim Bora'ya dönerek. Belki de bu gece en sakin kelimem buydu. Bora'nın göğsüne iki elimi yerleştirdim. "O daha fizyoterapi görüyor, sakın."

"Naz, bırak," dedi Anıl. Uyarı dolu bakışlarım ona çevrilmişti. "Bırak benden alsın hırsını! Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim!" Dudaklarımla susması için işaret yapsam da Anıl susmuyordu ve ben Bora'nın kendisini zor durdurduğunun farkındaydım. Yoksa tükenmiş gücümün onu durdurabilmesine imkan yoktu; kontrol hala kendisindeydi.

"Kimsin lan sen?" dedi Bora bağırarak. Ses tonu, Anıl'ın hiç kimse olduğunu haykırırken, onun eceli olacakmış gibi duruyordu.

"Sen benim kim olduğumu çok iyi biliyorsun!" dedi Anıl, kelimelerini vurgulayarak.

Bora'nın, beni hafifçe ittirerek Anıl'a attığı ikinci yumrukla beraber, tekrar Bora'nın önüne geçtim. "Yalvarıyorum!" diye bağırdım. Fakat Bora beni yok sayıyor, duymuyor, görmezden geliyordu. "Yapma. Yapma n'olur yapma!"

Bir karınca sürüsü gibi bir araya gelen Bora'nın adamları, bizi yalnızca izlemekle yetiniyorlardı ve Bora'dan gelecek emre karşı tetikte bekliyorlardı.

"Çekil aradan Naz!" dedi Anıl ve birkaç saniye sonra, elini omzumda hissettim. "Bana bir bok yapamaz!"

Bora'nın belimdeki ellerinin bedenimi sol tarafına alarak Anıl'a kafa atabilmesi ise kesinlikle boyumun kısa olması yüzündendi. Anıl, güçlü bir "Ah!" sesi eşliğinde, birkaç adım geri sendelerken canım yanmıştı.

"Bora lütfen yeter," diye yalvardım. Ama Bora'ya yetmediği açıktı. Bakışlarım, Bora'nın adamlarının başını çeken Selim'e çevrildiğinde, gözlerini benden kaçırdı. Hiçbir şey yapmayacaktı.

Bora, Anıl'a gülümseyerek, "Bir daha gel, Nazlı'yı çekiyorum ben aradan, gel sen koçum gel!" dedi. Anıl bize

doğru bir adım attığında, artık dayanamayacağımı anlamıştım.

"Yeter Bora, git artık, rahat bırak bizi!" dedi dudaklarım. Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde, kapkara bakışlarındaki buruklukla çarpıştım. Sanki bir hayalden arınmışcasına sersem sersem bakıyordu. Bir adım geri gitti. Yutkunduğunda, boğazındaki adem elmasını takip etmiştim. Yavaşça başını *"hay hay"* anlamında salladı ve arkasını dönüp hızlıca yürümeye başladı.

Otuz yedi saniye sonra göremeyeceğim kadar uzaklaşmıştı.

♠

"Ah Anıl ah!" dedim, sitemle. Bakışlarımı denizin karanlığından Anıl'ın patlayan iki kaşının altındaki deniz gözlerine çevirdim. "Ne diye karışıyorsun sen?"

"Kolundan nasıl tuttuğunu görünce çok korktum Naz... E belli benimle derdi. Salak mıyım kızım ben, anlamıyor muyum aranızdaki gerginliği?"

"Ya ne ilgisi var seninle?!" diye sordum. Geçiştirmeye çalışıyordum fakat Anıl, gözlerimin içine bana inanmadığını belli ederek bakıyordu. *Valla, "Kimsin lan sen?" diye haykıran Bora'yı gördükten sonra buna babam da inanmaz Naz!*

"Güzelim," dedi içten bir tavırla. Bir elini elime uzattı ve elimi avcunun içine aldı. "Seni tanıyorum ya ben hani..."

Üzüntülü bir ifadeyle, "Kaşlarına dikiş atılması gerekebilir," dedim.

Anıl güldü. "Eli ağırmış."

Derin bir nefes aldım ve meraklı bir ifadeyle, "Neden karşılık vermedin?" diye sordum. *Karşılık verseydi olacakları düşünemiyorum Naz, Selim dahil Bora'nın tüm adamları Anıl'ı kurşuna dizebilirdi.*

"Elim armut toplamakla meşguldü... Hem ben de zaten armut değil miyim?" Sırf beni sevmediği için onu armut ilan ettiğim aklıma geldiğinde acı dolu bir kahkaha attım. "Derdim aranıza girmek değildi. Sana zarar verecek gibi

duruyordu, dikkat dağıtayım istedim." Bora bana zarar vermezdi. Kahkahamın kesilmesiyle gözlerim doldu ve ağlamaya başladım. "Şimdi bana her şeyi, en başından anlat Naz."

"Seni kurtarmak için gerekli parayı vermesi karşılığında, onun sevgili rolünü oynamayı kabul ettim," dedim, dan diye. Direnecek gücüm kalmadığı için teslim bayrağını çekmiştim belki de.

Anıl şaşkınlıkla, "Anlamadım?" dedi.

"Anlaşılmayacak bir şey yok," dedim, omuzlarımı kaldırıp indirerek. Daha fazla oksijen dilenircesine bir nefes aldım ve dünyanın en büyük klişelerinden birisiyle aşkımızın nasıl başladığını, öleceğimi zannederken Bora'nın nasıl kahramanım olduğunu, beni her şeyden üstün tuttuğunu, kalbimin git gellerine rağmen Bora'nın kapının önünden ayrılmadığını, karanlığın içinden nasıl büyük bir aydınlık doğduğunu anlattım. Kalbimi fetheden Bora'nın, hiç beklenmedik bir şekilde nasıl kalbimi kırdığından ve hayallerimi yıktığından ama buna rağmen, bu akşama dek içimdeki bitmek bilmez umuttan bahsettim.

Kelimeler dudaklarımdan bir bir dökülürken, otuz sekiz gün sonra yeniden Bora'nın nazlı sevgilisi oldum. Bora'yla yaşadığım günlerin içinden geçtim, gecelere dokundum, köprücük kemiğinden öptüm. Kırıldığım kadar iyileştim, iyileştiğim kadar ona ondan nefret ettiğimi söylediğim an'dan uzaklaştım ve her şeyden çok sevdiğim adamı bir kez daha sevdim. Sümela'ya çıktım, parmağımdaki aile yadigarı yüzüğümüze baktım, üzerinde maça işareti olan alyansı ilk kez gördüm ve Bora'yla yeniden, ilk kez dans ettim. Birbirimize ait olduk bir kez daha.

Ve ben, düşünmek istemediğim her bir an'ı Anıl'a anlatırken, Bora'yla tekrar yaşadım.

"Beni bu kadar çok mu sevdin Naz?" diye sordu Anıl. Parmaklarımı tereddütle kara çizgilerle işlenmiş 3,8,11,8 sayılarının üzerinden çektim. Soğuk deniz gözleri hayalet görmüş gibiydi. İşte her şey böyle başlıyordu. Bora'ya olan

aşkımı ancak ve ne yazık ki zamanında Anıl'a karşı beslediğim güçlü, çok güçlü hislerimden başlayarak anlatabiliyordum.

Zaten her şeyin böyle başlaması, Bora ile aramızda çözülemeyen bir problemden ibaretti.

Ve Anıl'ın sorduğu sorunun cevabı *"Evet"* ti, fakat ben bu cevabı ona vermedim. Bugüne dek onu ne kadar çok sevdiğimi, ondan başka herkes anlarken, şimdi, onu ne kadar çok sevdiğimi anlayıp anlamamasının hiçbir önemi kalmamıştı.

"Benim yüzümden..." dedi Anıl, dehşet içinde bir ifadeyle. "Neler yaşamışsın sen Naz?" diye sordu. Buruk bir şekilde, gözlerimden hala akan yaşlara rağmen tebessüm ederken burnumu çektim. "Ya aşık olmasaydı sana?" dedi, korkuyla.

"Bilmem," dedim, başımı iki yana sallayarak. "Bunu hiç düşünmedim," diye devam ettim. "Daha evdeki ilk gecemizde bile, onun göründüğü gibi birisi olmadığını anlamıştım dediğim gibi... Allah şahidim, bana aşık olmasaydı da, beni her şeyden korumaya devam ederdi. O çok yüce gönüllü birisi."

Anıl fısıldayarak, "Bir katil," dedi.

Gecenin karasında silah sesleri yankılandı.

Neler olup bittiğini algılayamadan etrafımızı silahlı on bir adam sarmıştı. "Ters bir hareketinizde hiç düşünmem, basarım tetiğe," dedi, iri yarı bir adam. Birisi kolumdan çantamı çekerken, başka birisi bileklerimi belimde sabitlemiş, bağlıyordu.

"Dokunma lan o kıza!" dedi Anıl, sert bir ifadeyle. Fakat onun ellerini çoktan bağlamışlar, hiç kibar olmayan bir şekilde biraz ilerideki minibüse doğru sürüklüyorlardı. Kangren olmamı istercesine kolumu sıkan adamlardan birisi de beni sürüklerken, inin cinin bile olmadığı bir yerde olduğumuza lanet ediyordum.

Anıl, karşılarında hiçbir şansımız olmayan adamlara boş tehditler ve küfürler savururken bindirildiğimiz minibüsteki

yüzlerin hepsini aklıma kazımaya çalışmaktan başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"Kızı uzaktan koruyorlarmış abi. Öyle böyle değil. Kara'nın yirmi adamını indirdik," dedi, hemen karşımda oturan adam. Üç saniye boyunca karşı tarafı dinledikten sonra, "Yanında sarışın bir herif de var... Onu ne yapalım?" diye sordu. Karşı tarafı beş saniye daha dinledikten sonra gülümsedi. "Yürü, gidiyoruz," dedi, şoför koltuğunda oturan adama.

Beş dakika, on yedi saniye sonra Anıl'ın susmayacağını anlamış olmalılar ki ağzını da bağladılar.

İzlediğim suç ve aksiyon filmlerindeki bu yaşadığımıza benzer her sahne aklıma üşüşürken, gerçeklerin nefes kesiciliği bir kez daha tüylerimi ürpertiyordu. İlk kez nereye gittiğini bilmediğim bir aracın içinde değildim fakat ilk kez bir felakete sürüklendiğimin farkına varıyordum. Bu felaketi ben, Kıbrıs'ta başka bir kimlikle, hile yaparak para kazanmak üzere girdiğim kumarhanede başlatmıştım fakat yaşaması için nice badireler atlattığım Anıl da benimle beraber aynı felaketin içindeyken, olacak olanın er ya da geç bir şekilde vuku bulacağını çok net anlamıştım.

Ne pahasına olursa olsun diye düşünerek girdiğim bu yoldaki paha, hayal gücümü öylesine zorlamaya devam ediyordu ki, kendim yanmakla kalmamış etrafımı da yakmıştım.

Kalpten olmasa bile dilden, bizi rahat bırakması için 4 saat 17 dakika, 23 saniye evvel yanımdan kovduğum kahramanıma takılı kalmıştı aklım. Bodrum'un dışına çıkarak ondan uzaklaşmaya başlamıştık. Bizi gelip kurtarmasa da olurdu ama en azından, onu çoktan affettiğimi bilmesini ve sırtına bir yük daha yüklenmemesini istiyordum. Ölmeden evvel onu aramama izin verirler miydi?

"Anıl, Bora bizi kurtarır, endişelenme," dedim fırsat bulduğum ilk anda. Bu bir umut muydu yoksa laf olsun diye mi böyle söylüyordum; bilmiyordum. Minibüs, ormanlık bir alanın içinde durduğunda bizi indirip eski bir arabaya bindirmişlerdi. Anıl gözlerini iki saniye yumarak, her şeyin

yolunda olduğunu anlatmaya çalışsa da ne kadar korktuğunu biliyordum. *Sen de korkuyorsun Naz. Anıl'a nefes almadan anlattığın ve ona hikaye gibi gelen karanlık dünyanın tam içindesiniz. Sözler bitti Naz. Yolun sonuna buradan gidiliyor.*

Adamlardan ikisi yanımıza, birisi de ön koltuğa oturduğunda, araba yeniden hareket etmeye başladı. Diğer yedi adam da peşimizdeki minibüsün içindeydi. En son Ula'da olduğumuzun farkındaydım fakat zifiri karanlıkta geçtiğimiz orman yolunda tüm harita bilgimi kaybetmiş gibi hissediyordum.

Bora ile aramıza dokuz bin yedi yüz seksen saniyelik yol girdiğinde araba durdu.

"İn," dedi, yanımızdaki adamlardan birisi Anıl'a. Anıl'ın bağlı olan ağzından boğuk sesler çıkarken, ben sesimi bile çıkartmıyordum. Arkadaki araçtan inen adamlardan bir tanesi benim koluma yapıştığında, boğazımdan acı dolu, kısık bir hırıltı çıktı.

Hava aydınlanmaya başlamıştı. Ormanın içinde üç dakika on dört saniye daha ilerledik. Karşımıza çıkan eski bir fabrikanın içine girdik. *Eski bir fabrika! Düşün Naz, ne fabrikası olabilir bu?* Dört tane odanın içinden geçtiğimizde, son bir kapının önünde durduk.

"Geldiniz demek," dedi, çelimsiz bir adam. Gözleriyle beni baştan aşağıya süzdükten sonra, "Kara bu işe çok sevinecek," diye devam etti. Cümlesinin sonunda, dudaklarında tiksindirici bir gülümseme asılı kalırken, kapıya sertçe vurdu ve kapı açıldı.

Açılan kapının ardında herkes olabilirdi ve ben tanıdığım ya da tanımadığım herhangi birisini, hatta annemi ya da babamı görmüş olsam bile şimdiki kadar şaşıramazdım.

On bin yüz kırk iki saniye süren yolun beni Bora'ya çıkaracağını ömür boyu düşünsem de aklıma getiremezdim.

Bora'nın elleri arkasından bir makinanın demirlerine bağlıydı. Bağlı olan ayaklarını ise öne doğru uzatmış, makinanın dibinde oturuyordu. Dudağı ve kaşı patlamış,

hatta kan üzerindeki üstten dört düğmesi kopmuş gömleğine bulaşmıştı. Ve hiç şüphesiz Bora da benim kadar şaşkındı. Anıl'ı sertçe iterek köşedeki kolona iple bağlarlarken, ben gözlerimi Bora'dan alamıyordum.

"Kızla adam nereden çıktı?" diye sordu, içeriye girdiğimizde odada olan bir adam. Alnının ortasında, eski bir dikiş izi vardı ve onu şaşkınlıkla sıvazlıyordu. Aynı benim içeride Bora'yı görmeyi beklemediğim gibi, belli ki o da bizi görmeyi beklemiyordu.

"Abimin talimatı Demir... Senin haberin yok muydu?" dedi, kolumu hala sıkan adam.

"Yoo..." dedi Demir, üzerinden aynı Bora ve ben gibi atamadığı şaşkınlığıyla. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ulan manyak mı bu herif?" diye sordu, öfkeyle. "Aynı anda üç adam kaldırıyoruz. Polis peşimize düşsün diye mi? Daha adam yok muydu?"

Kolumu tutan adam bir kez daha, "Abimin talimatı," dedi.

Demir, bakışlarını bana çevirdiğinde derin bir nefes aldı. "Bırak kızı Musa."

"Fazla sinsi, ona göre," dedi Musa. Kolumu bırakırken beni hafifçe öne doğru ittirmişti. "Abim yolda," diye devam etti ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

"İskemle ve su getirin!" diye bağırdı Demir, boşluğa doğru.

"Korkma Nazlı," dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Burada bulunmasının, bir gerçek değil hayal olmasını dileyen aklıma inat derecede yaşayan kapkara gözlerine kaydı bakışlarım. Korkmadığımı belli edercesine kafamı sallasam da deli gibi korktuğumu anladığına emindim. Adamlardan birisi iskemle ve su getirdi.

"Nazlı'nın ellerini çöz!" dedi Bora Demir'e, soğuk ve emredici bir tonlamayla.

"O kadar uzun boylu değil Kara," dedi, Demir.

"Nazlı'nın... Ellerini çöz," dedi Bora, net bir ifadeyle. Demir sabır çekercesine bir ifadeyle cebinden bir çakı çıkartıp bana doğru yaklaştı fakat ben korkuyla bir adım geriye gittim.

"Ellerinizi çözeceğim," dedi Demir, alaylı bir ifadeyle. "Duymadınız mı Kara'nın talimatını?!" dedi, yapmacık bir şekilde gülümseyerek. "Kendisi henüz idrak edemedi kaçırıldığını da..." diye devam etti ve arkama geçerek, bileklerimdeki kabloyu çözdü. İskemleyi göstererek "Oturun," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Bora'nın yanına oturmak istiyorum," dedim, kısık fakat kendimden emin bir tonlamayla.

"He siz bayağı bayağı aynı kafadasınız," dedi Demir, gülerek. "Buyurun tabii," dedi ve eliyle Bora'yı gösterdi.

Küçük adımlarla Bora'nın yanına giderken, ona yaklaştıkça benden uzaklaşmasını ve buharlaşıp bir hülyadan ibaret olmasını diledim. Boynuna sarıldığımda, denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu bana hiç olmadığı kadar yanımda olduğunu haykırıyordu.

Aşkın ertelenmeyecek kadar değerli olduğunu, benim ona sarılmama rağmen, o bana sarılamadığında anlamıştım.

"Şiiiişt!" dedi Bora, fısıldayarak. "Bir şey yok. Hiçbir şey olmayacak." Yanı başına oturdum ve başımı boynuna gömdüm. *Sonunda Naz sonunda, keşke böyle olmasaydı!* Çenesini saçlarımın üzerine yerleştirdiğinde, kaçırılmış ve esir alınmış birisine göre çok iyi hissediyordum.

"Seni affettim," dedim, benden af dilemediğini bilmeme rağmen. Seven bir kalp, hep bir şekilde affediyordu. Artık huzurla ölebilecek kadar hafiflemiş hissediyor oluşumun, bu odada bizimle aynı kaderi paylaşan Anıl'a ihanet olduğunu düşünsem de çok da iyi bir insan olmayışıma sığınıyordum.

Bir gün gideceğim yerin cehennem; Bora'nın yanının ise cehennemden önceki son fakat en güzel durak olduğunu zaten biliyordum.

"Buyurun," dedi, Demir. Bana bir şişe su uzatıyordu. Bora'ya baktım. Suyu almam için onay verdiğinde, titreyen ellerimle suya uzandım. "Bu adamın neden ağzını bağladınız?" diye sordu Demir adamlara.

"Çok konuşuyordu," dedi, adamlardan birisi.

"Sen de iç," dedim şişeyi Bora'nın dudaklarına uzatarak. Bora, benim yardımımla sudan birkaç yudum alırken, ellerimin titremesini engelleyememiştim.

Demir, Anıl'ın ağzını çözmüştü. "Adamın kaşlarını hanginiz bu hale getirdi peki?" diye sordu. Fakat boşuna soruyordu çünkü Anıl'ın kaşlarını o hale getiren, avcuma döktüğüm suyla, dudağındaki kanı sildiğim adamdı.

"Biz dokunmadık abi," dedi Musa.

Bora imalı bir ifadeyle, "Ama Nazlı'nın kolundaki parmak izleri bizzat sana ait değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Musa, palazlanarak.

"Çok gençsin..." dedi Bora, iç çekerek. Başını iki yana sallarken, "Yazık ettin kendine," diye ekledi. Bakışlarım Anıl'la kesiştiğinde, buz gibi deniz gözlerinde var olan korkuyu bir kez daha görmüştüm.

"Abim geldiğinde... Sana da yazık olacak ama Kara," dedi, Musa. Sonrasında ise mide bulandırıcı bir kahkaha attı.

"Senin ecdadını abinden de önce sikmeyen Kara olmaz olsun!" dedi Bora. *İlk defa Kara'yı arkasına alıyor Naz.*

"Çık dışarı Musa," dedi, Demir. "Soytarılığın lüzumu yok." Bakışları Bora ile birleşti ve beş saniye boyunca Bora'nın gözlerinin içine baktı. "Sen de düşünmeye başla Kara," dedi bıkkınlıkla ve hızlı adımlarla dışarıya çıktı.

Odada yalnızca üçümüz kalmıştık.

Anıl telaşla, "Çöz bizi Naz," dedi.

Bora'nın omzundan kafamı kaldırdığımda, "Hayır!" dediğini duydum.

"Ne demek hayır?!" diye sordu Anıl, dişlerinin arasından.

Bora'nın bakışları iki saniyeliğine beni buldu ve yeniden Anıl'a çevrildi. "Çözdüğünde ne bok yiyeceksin? Sağ çıkabilir misin buradan? Kapıda onlarca adam var."

"Yirmi yedi," dedim mırıldanarak.

Anıl beni duymamıştı. "En azından deneriz!" dedi.

"Film çekmiyorlar burada," dedi Bora, öfkeyle. Bağırmıyordu ama sesi yüksekti. "Neyi deniyorsun?" diye

sordu ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Bir kurşun... Bitti. Al denedin!"

"Böylece gelip bizi öldürmelerini mi bekleyeceğiz?" diye sordu Anıl, şaşkınlıkla. "Senin davandan bana ne?!" dedi, kaşlarını kaldırarak. "Ben neden buradayım ya? Ben neden buradayım?" dedi, başını iki yana sallayarak.

"Sana... Marinada geri çekilmeni söylediğimde siktirip gitseydin, şimdi hiçbirimiz burada değildik," dedi Bora, bağırarak. "O yüzden kapa çeneni, otur!" Derin bir nefes alırken gözlerini yumdu. "Ama boş oturma... Günün sonunda buradan seni de sağ çıkartmam için dua etmeye başla," dedi, biraz öncekine nazaran daha sakin bir ifadeyle.

"Bu gömleğin aynısını, arkadaşının doğum gününde giymiştin değil mi?" diye sordum Bora'ya, meraklı bir ifadeyle. Bora'nın yüzü bana çevrildiğinde, kapalı gözleri açılmış ve bakışlarına kaygı yayılmıştı. Aklımı yitirdiğimi düşünüyor olabilir miydi? "Etek kısmının ucundaki minik işaret... Oradan tanıdım," diye açıkladım.

"Olabilir..." dedi. Hava çok sıcaktı. Dudağındaki kan kurumaya yüz tutmuştu, eminim ki canı yanıyordu.

"Bu gömlekten dört tane var sende, beğeniyorum ben."

"Kaç tane gömleğim var?" diye sordu, derin bir nefes aldıktan sonra. Ben bunun sayısıyla ilgilenmediğini biliyordum ve fakat beni rahatlatmak için buna ihtiyacım olduğunu da o biliyordu.

"128" dedim hiç düşünmeden. "Çok sık tişört de giyiyorsun ama 76 tişörtün var sadece," diye devam ettim. "Takım elbisen çok var ama-"

"83 tane," dedi Bora, gülümseyerek.

"Sen de mi saydın?" dedim, şaşkınlıkla.

Bora, neşeli bir kahkaha attı. "Gökhan saymış... Ama neden vallahi bilmiyorum," dedi, başını iki yana sallayarak.

"Sen saysaydın bozmazdım ama yanılmış. Muhtemelen o gün üzerinde takım elbisen vardı, onu eklemeyi unuttu. 84 aslında giyinme odandaki takım elbiseler," dedim. Bora

derin bir nefes aldı. "Az aslında ama sık yeniliyorsundur herhalde gardropunu," dedim, kısık bir sesle.

Bora kaşlarını kaldırırken derin bir nefes daha aldı. "Korkma Nazlı," dedi, içten bir tavırla. "Ne pahasına olursa olsun, bu odadan sağ salim çıkacaksın."

Mırıldanarak, "Çıkacağız," dedim.

"Anıl da sen de çıkacaksınız, merak etme," dedi. Gülümsedi. "Onun bilmesine gerek yok ama onu da çıkartacağım buradan," dedi sessizce. Daha çok gülümsedi. "Başkasının öldürmesine izin verememem onu," dedi fısıldayarak.

Gülmem için konuşuyordu. Güleyim diye öyle söylüyordu. Ama gerçekten gülecek mecalim yoktu. "Sen de çıkacaksın..." dedim, soru soran gözlerimle.

Fısıldayarak, "Korkma sen," dedi.

Kapının gürültülü bir şekilde açılmasıyla beraber, aklımın başından gittiğini, gözlerimin ise yuvalarını terk ettiğini düşünmüştüm. Bizi kimin kaçırttığını, Musa denen adamın *"Abim"* diye kimden bahsederek palazlandığını sorgulamayı unuttuğumu ancak düşünüyor ve de aslında Caner Kozan'a bakarak tüm sorularımın da cevabını almış oluyordum.

"Kadro mükemmel!" dedi Caner, alaylı bir tonlamayla. On yedi küçük adımda dibimize kadar gelmiş ve bakışlarını üçümüz arasında arsızca dolaştırmıştı. "Ah Anıl Bey..." dedi, en sonunda. "Ne talihsiz adamsınız, sürekli bir ölümün kıyısında dolaşma hali... Bi' tam kurtulamadınız sanki," diye devam ederken bakışları gözlerimde durdu. "Eee Kara, haydi, başla... Derdimin seninle olduğunu söyle ve hanımefendiyle beyefendiyi serbest bırakmam için yalvar," dedi, fakat bakışları ancak cümlesi bittiğinde Bora'yı hedef almıştı.

Bora, Caner'i gördüğüne hiç şaşırmamıştı. "Senetlerin yerini öğrenebilmek için zaten hanımefendiyle beyefendiyi kendi rızanla serbest bırakacaksın Caner, kendimi neden yorayım?" dedi, ifadesiz bir şekilde. Elinin kolunun bağlı

olmasına ya da kaçırılmış olmamıza bakmadan, kendinden emin ve tavizsizdi.

Caner, imalı bir şekilde gülümsedi ve "Sonra?" dedi.

"Takdir-i ilahi," dedi Bora. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde, içime bir kor düşmüştü.

"Kaçınılmaz son," dedi Caner, kahkaha atarak. Caner, bizim yaşamamız karşılığında senetlerin yerini öğrenecek fakat Bora'yı öldürmeden bırakmayacaktı. "Selim için üzüldüm...dersem yalan olur..." dedi ve bir kahkaha attı.

"Dua et, yaşıyor olsun!" dedi Bora, tehditkar bir ifadeyle. *İşte gerçek hayatı, filmlerden ayıran detay Naz.* Birkaç damla yaş yanaklarıma süzülürken, üç saniyeliğine gözlerimi yumdum.

"Patronuna fedailik yapmayacaktı..." dedi Caner, yapmacık bir üzüntüyle. "Nazlı Hanım'ı uzaktan izleyen adamlarınla da yakın mıydın, merak ettim."

Bora, Caner'e istediğini vermeyecekti. "Nazlı'yı derhal buradan göndereceksin. Ve ben Nazlı'nın Gökhan'ın yanında olduğunu bilmeden, sana senetlerin yerini söylemeyeceğim," dedi. İçime düşen kor harlanırken, Bora'yı asla burada bırakmayacağımı biliyordum.

"Ben biraz düşündüm de Kara... Senetler işleme koyulursa şayet her şeyimi kaybederim. Olsun... Senin ölmeni istiyorum. O sebeple... Bence buradan hak edenler çıksın. Senetler şimdi ilgimi çekmiyor," dedi Caner, gülümseyerek. Bora, Caner'in yüzüne küfredercesine bakıyordu. "Kumar Kara... Kumar oynamak istiyorum," dedi ve bakışları Anıl'a çevrildi. "Pokerde iyi olduğunuzu duydum," diye devam etti.

Anıl'ın bomboş ve soğuk bakışları Caner'in yüzünde beş saniye dolaştı. "Poker oynamak için bizi kaçırdıysan zahmet etmişsin," dedi Anıl, alaylı bir tonlamayla.

Caner daha da alaylı bir kahkaha attığında bakışları bana çevrilmişti. "Hoşlandığınız erkeklerin genel özelliklerinden birisi ukalalık sanırım."

"Sülaleni sikerim lan senin," dedi Anıl. Caner'in kurduğu cümle karşısında yeterli süre şaşıramamışken, Anıl'ın

Bora'dan da evvel davranarak verdiği tepkiye bakakalmıştım.

"Arttırıyorum, sert erkek," dedi Caner, bakışlarını benden çekmeden.

"Senin mezar taşında bugünün tarihi yazacak," dedi Bora, mırıldanarak. Caner'in bir kez daha attığı tiz kahkahayla, içine sürüklendiğimiz felaketin oldukça zorlayıcı geçeceğini acı bir şekilde anlamıştım. Caner'in adamlarından birisi yanına yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Şimdi..." dedi Caner, ciddileşerek. "Elif'e yaptıklarının bedelini sana ödeteceğim Kara." İnsan bazı bilgileri bir daha hatırlamamak üzere bilinçaltının en gerilerine kolayca atabilen ve duyduklarını duymamış sayabilen dahi bir varlıktı. Otuz sekiz gün önce, Bodrum'a doğru ilerlerken, Bora'nın Elif'e, Caner'i korkutacak kadar ne yaptığını düşündüğümü fakat sonrasında bunu bir kez bile düşünmediğimi şimdi hatırlıyordum. "Bunun üzerine inan, hangimiz yaşamışız hangimiz ölmüşüz... Umurumda bile değil," dedi.

"Senin ırzını sikerim!" dedi Bora, tehditkar bir ifadeyle. "Eğer Nazlı'ya dokunacak olursan, yedi ceddinin amına koyarım!"

"Ortamda bir hanımefendi var! Size inanamıyorum bunlar ne kadar iğrenç konuşmalar!" dedi Caner, abartılı bir şaşkınlıkla. Yüzüne sinsi bir tebessüm yayıldığında doğru yolda olduğunu anladığı gözler önüne serilmişti. "Hem yardakçı burada olsaydı bu sözlerini üzerine o alınabilirdi. Malum, barbar olan her zaman o'dur," dedi, gülümseyerek. "Özledin mi yardakçını Kara? Cenazeni ona kendi ellerimle teslim edeceğim..."

Korkuyla sıkıntılı bir nefes aldığımda Caner'in bakışları beni bulmuştu. "Kara'nın cenazesi için mi üzüldünüz?" diye sordu, alayla. Cevap vermedim. "Aslında Kara'nın cenazesini kaldırıp kaldırmayacağımız biraz da size bağlı, üzülmeyin," diye devam ettiğinde ise yutkunmakla yetinmiştim. "Bir hikaye dinlemek ister misiniz?" diye sordu Caner, dört

saniye sonra. Ona cevap vermek istemiyordum. "Şu an fotoğrafınızı çekmek ve Elif'e göndermek istiyorum. Öyle korkuyorsunuz ki..."

"Caner," dedi Demir, yeniden odaya girdiğinde.

"Neredeydin sen?" diye sordu Caner, Demir'e.

"Götünü kolluyordum... Kızla adamı getirtmişsin ya hani... O sebeple," dedi Demir, alaylı fakat sert bir ifadeyle.

"En heyecanlı yerinde geldin, gel," dedi Caner, gülümseyerek. Bakışları yeniden beni buldu. "Hanımefendi hikaye dinleyecek," diye devam etti.

"Ne biliyorsun anlatmadığımı?" diye sordu Bora, gülerek. Hangi hikayeden bahsedildiğini bilmiyordum. *Beyza'nın ölümü mü Naz? Mehmet'in almak istediği intikam?*

"Anlattın mı yani?" diye sordu Caner, kaşlarını kaldırarak. Akabinde kendi sorusuna kendi cevap verircesine, dudakları *bilmem* der gibi şekil aldı. "Olsun... Bir daha anlat." Bakışları Demir'e çevrildi. "Kara'nın hikayesi Demir, sen de seversin," diye devam etti ve karşımızdaki iskemleye tersten oturarak gözlerini gözlerime sabitledi. *Naz? Bunu Caner'den dinlemek istemiyorum ben!* "Ama önce, Nazlı Hanım'ın fotoğrafını Elif'e atayım diyorum."

"Ulan senin..." dedi Bora ve sıkıntılı bir nefes verdi. Sanki ellerini kollarını çözebilecek gücü içinde arıyor ama bulamıyordu. Bakışları, bağlarından kurtulsa, Caner'i parçalayarak öldürecek kadar ürkütücü bir aslanı andırıyordu.

"Bir varmış, bir yokmuş," dedi Caner, alaylı bir şekilde gülerek. Bir çırpıda ayağa kalktı ve kolumdan tutarak beni iskemleye doğru çekiştirmeye başladı. O kadar hızlı hareket etmişti ki ne olup bittiğini anlayamamıştım. Canım yanmıyordu. Fakat boğazıma sertçe dayadığı bıçak, yutkunmamı zorlaştırıyordu. "Şimdi..." dedi Caner, kulağıma çok yakından gelen sesiyle. "Sen başlayacaksın! Eğer eksik anlatırsan... Eğer yalan söylersen... Hanımefendiye istemediğim halde zarar vereceğim Kara," dedi.

Bora'nın geceden daha karanlık bakışlarına yerleşen tedirginlik, boğazıma dayanan bıçağın ısısını düşürüyordu.

"Sen nasıl bir şerefsizsin?" diye sordu Bora, dümdüz bir ifadeyle. Caner, mümkünmüşcesine bıçağı boğazıma daha çok dayadığında korku dolu bir çığlık atmıştım. "Tamam!" dedi Bora, telaşla. "Tamam anlatacağım. Çek bıçağı!"

"Sen anlat Kara... Anlat..." dedi Caner. Bıçağı boğazımdan çekmese de bana nefes alma payı bırakmıştı. "Anlatmamışsın... Belli."

"Babamdan miras kalan kumarhanelerin başına geçtim... Sana Mehmet'i anlatmıştım," dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. Başımı hafifçe sallamak istesem de Caner'in boğazımda bıçakla beraber olan eli bana engel olmuştu. "Ona karşı güçlü durmam gerekiyordu. Aynı zamanda da içine girdiğim dünyaya kendimi kanıtlamam gerekiyordu," diye devam etti. Derin bir nefes aldığında bakışları Caner'e kaymıştı. Caner'in yüzünde her ne gördüyse, "Kimseye anlatamayacağım bir şey yapmadım ben," dedi, sert bir ifadeyle. "Gurur duymuyorum ama hepsi bana ait yaşanmışlıklar!"

"Dürüst adamsın Kara..." dedi Caner, boğazıma dayadığı bıçağı çekerken. "Ben anlatayım zorlanma sen..." diye devam etti. Bıçağı cebine koydu. Dört adım atarak, Bora ile oturduğum iskemle arasında durdu ve bakışlarını bana çevirdi. "Bora Karabey işlerin başına geçtiğinde, babasından kalan devrin bittiğini, kumarhanelerinde namussuzluk istemediğini, herkesin kendi parasıyla kumar oynayacağını, kimseye senet yapılmayacağını, adi adamlara ise mekanlarında asla yer vermeyeceğini üstüne basarak vurguladı," dedi.

Anıl araya girerek, "Adi adamlar?" dedi. Alaylı bir şekilde güldü. "Hepiniz tam olarak o yolun yolcusu değil misiniz?" diye sordu. *Anıl yürek mi yedi Naz?* Bora'nın ve Caner'in bakışları aynı anda Anıl'a çevrildiğinde derin bir nefes almıştım.

"Madde kaçakçıları, insan zehirleyenler, insan pazarlayanlar... Silah kaçakçıları gibi adi adamlardan

bahsediyordu," dedi Caner, sert bir şekilde Anıl'a. Anladığım kadarıyla kendisi de asla bu kategoriye girmediği için bu kadar sinirlenmişti.

"Otopark mafyası ile uyuşturucu mafyası bir tutulamaz yani senin perspektifinde? Anladım," dedi Anıl, alayla.

"Hiç madde kullandınız mı?" diye sordu Caner, Anıl'a.

"Hayır," dedi Anıl, sertçe. "Ama zannediyorum ki senin kafanı birkaç doz uyuşturucuya borçluyuz." *Halbuki ben Anıl'ın uyuşturucu kullanıp bir anda, içinde bulunduğu duruma bakmaksızın, bu kadar rahat ve kontrolsüz laflar ettiğini düşünüyorum Naz!*

Caner, Anıl'ı ikaz edercesine, "Ben yıllardır inşaat işiyle uğraşıyorum, aynı babam gibi," dedi.

"İnşaat mafyasısınız yani?" dedi Anıl, gülümseyerek.

"Ölmek mi istiyorsunuz Anıl Bey?" diye sordu Caner, sakin bir ifadeyle.

Bakışlarım korkuyla Bora'ya çevrildiğinde dudaklarını ısırdığını fark etmiştim. "Kesin şunu," dedi Bora, gözleri gözlerime değmeden.

Caner derin bir nefes aldıktan sonra bakışları yeniden bana çevrilmişti. "Dedemin zamanındaki düzen değişmiş, Şahindağ'ın ortakları Akbulut'larla hüküm sürdüğü devir bitmişti. Çünkü Sadri Şahindağ'ın, babası Hayri'ye karşı gelip kimsenin bilmediği bir adamla...Ahmet Karabey'le ortak olması ve gittikçe güçlenmeleri ortalığı karıştırmış," dedi Caner.

"Fi tarihinden başlamayacaksın inşallah," dedi Bora, bıkkın bir tavırla.

Caner Bora'yı duymazdan geldi. "Ben Ahmet Karabey'in düzenini görerek büyüdüm. Çünkü ben bu aleme girene dek, Sadri Şahindağ ile kanlı bıçaklı olmuşlardı... Bilirdik... Kumarhaneler ikiye ayrılırdı... Sadri Şahindağ'ın mekanları ve Ahmet Karabey'in mekanları," dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Fakat Sadri Şahindağ'dan sonra Mehmet Şahindağ mekanları epey boşlamıştı. Malum... Sevdiği kadınla, karnındaki çocuğunun ölümünü, Bora Karabey kadar çabuk

atlatamamıştı." Bora gözlerini yumdu ve yutkundu. Yutkunduğunda alnı kırışmıştı. "Derken, Mehmet Şahindağ'ın mekanları bir bir patlatılmaya başlandı. Başlarda hepimiz Bora Karabey'in yaptığını düşünsek de... Bir gün onun kumarhanesi de tarandığında... Bambaşka bir adamın...başka bir düşmanın varlığıyla yüzleştik," dedi Caner.

Anıl merakla, "Kim?" diye sorduğunda, şaşkınlığımı gizleyememiştim. Ona neydi?

"İşte onu biz de bilmiyorduk," dedi Caner, gülümseyerek. "Her yere eli uzanan, Mehmet Şahindağ'dan ayrı, Bora Karabey'den ayrı nefret eden... Alemdeki herkesi tek tek bitirmeye yemin ettiği belli, güçlenmek isteyen ve ne kadar güçlü olduğunu kestiremediğimiz birisi," diye devam etti.

"Herkesin bir gün, akla karayı ayırt etmesini isteyen ve her kestiği cezada bu selamı göndermeyi eksik etmeyen birisi..." dedi Demir, sakin bir ifadeyle.

"Sen iyi bilirsin Demir," dedi Caner, alaylı bir şekilde gülerek. "Sağ koluydun bir zamanlar... En güvendiği adamıydın."

"Öyle," dedi Demir, tavizsiz bir şekilde. Caner'e bu konuda meydan mı okuyordu yoksa bunun için pişman mı olmuştu anlayamıyordum.

"Akbulut'lar... Zamanında Şahindağ'lar kadar güçlü olan, kumar denince akla gelen, el atmadıkları iş kalmayan, herkesin karşılarında titredikleri bir aile... Betül Karabey'in ailesi... Sadri Şahindağ ve Ahmet Karabey ortaklığıyla, öyle bir zayıflamışlar ki, oldukları yere sinmişler. Daha sonra onların kanlı bıçaklı olmaları da bu aileyi güçlendiremedi. Ama... Ahmet Karabey'in ölümüyle varlıklarını tekrar hatırlatmak istercesine, Mehmet Şahindağ ile iletişime geçtiler," dedi Caner. Bora'nın yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Fakat, zeytin dalını uzatan Ergün Akbulut, kutlama sırasında, faili meçhul kişi ya da kişiler tarafından öldürüldü," diye devam etti.

"Günahım kadar sevmezdim lavuğu," dedi Demir, alaylı bir üzüntüyle. Bakışlarım Demir'e takılı kaldığında gözleri kısıldı. "Akbulut Ailesi'ni tanımıyorsunuz sanırım," dedi. Cevap vermedim.

"Kara'nın dedesi Hüseyin Akbulut," dedi Caner, lafa girerek. Bakışları Bora'ya çevrildi. "Onun da iki abisi var Hakkı ve Zeki... Ergün Akbulut da, Hakkı'nın oğluydu." Yani öldürülen adam, Bora'nın annesinin kuzeni oluyordu.

"Hakkı kötüdür. Akbulut Ailesi'ni felakete sürükleyen, Sadri Şahindağ'la Betül Karabey'i evlendirmeye çalışan, Hüseyin Akbulut'un aklına giren o'dur. Ahmet Karabey'in ölümünden sonra, Mehmet Şahindağ'la iletişime geçen de Hakkı ve Ergün," dedi Demir.

"Ergün'ün ölümüyle Akbulut'lar korktular. Mehmet ile bir daha iletişim kurmaya çekindiler. Kimse Akbulut'lara el uzatmazken, Mehmet Şahindağ da ahbap kaybetmeye başlamıştı. Çünkü bu kim olduğunu bilmediğimiz düşman, kumarhane açarak, alemdeki herkesi bir bir kendine çekmeye başlamıştı," dedi Caner.

"İlk kumarhanesinde mi benim onun tarafında olduğum meydana çıkmıştı lan?" diye sordu Demir, düşünceli bir şekilde.

"Evet," dedi Caner, gülümseyerek. "Derken ikinci kumarhaneyi açtı, üçüncüyü, dördüncüyü..." dedi, abartılı bir şekilde lafları uzatarak. "Biz, Mehmet Şahindağ'ın azalan gücü Bora Karabey'in olacak diye beklerken, dün çıkan ve kim olduğu bilinmeyen bir adam Bora Karabey'in olan gücünü de elinden almaya başlamıştı."

"Tabii o zaman herkeste panik hali olmuştu," dedi Demir, iki adım atıp Anıl'a yaklaşarak. Memnunsuz görüntüsünün altında, bu sohbetten hoşlandığını belli eden bir tavır vardı. "Yıllar içinde yok polismiş, yok ajanmış, yok içlerinden biriymiş... Her kafadan ayrı bir ses çıkıyordu," diye devam etti.

"En önemli ayrıntıyı atlamayalım Demir..." dedi Caner, alaylı bir ifadeyle. "Geçen zamanda aldığı canların, yok ettiği

küçüklü büyüklü soyadların, kimse kim olduğunu bilmediği halde arkasına aldığı adam sayısının haddi de hesabı da yoktu," diye devam etti.

"Öyle... Güçlüydü vesselam," dedi Demir, düşünceli bir ifadeyle. "Hayran olunası bir adamdı... Bora Karabey'den farklıydı. İnsanları kendine bağlamak için değişik yolları vardı. Kumarhanesine bir kere giren, benimle bir kere aynı masaya oturan, bir şekilde elimize koz verip onun kölesi oluyordu."

"Ama biz hayran değildik. Ve bu adamın öldürülmesi gerektiği bizim tarafın, yani Bora Karabey'in tarafının gündemine yerleşirken, onu öldürecek adamın ne kadar güçlenebileceğini herkes merak eder oldu," dedi Caner, gülümseyerek. Bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Allah şahidim, senin yanındaydım ama oyumu içten içe Mehmet Şahindağ'dan yana kullanıyordum."

"Mehmet pezevenginin bu durum asla umurunda değildi oğlum," dedi Demir, ters bir tavırla. "O herifin tek derdi, kendi elleriyle öldürdüğü kadının intikamını almak. O gerçekten şaşırmış derecede bir zavallı," diye devam etti. *Naz? Demir, Caner'in yanında olduğu halde Mehmet'ten nefret mi ediyor?*

Caner alaylı bir kahkaha attı. "Mehmet Abi'm duymasın lan, ağzına acı biber sürer," dedi.

"Siktirtme Mehmet Abi'ni şimdi bana," dedi Demir, sert bir tavırla. Bakışları bana çevrildi. "Mehmet Şahindağ'ın umurunda olmayan bu kimse, Bora Karabey'in epey umurundaydı tabii," dedi.

"Ahmet Karabey'in çok sevgili dostlarından Haluk Kozan... Yani sevgili babam... Bu adamı bir davete çağırıp yüzleşmeyi teklif etti. Çünkü korkuyordu. Yanımızda kalan üç beş aile vardı... Onlar da haliyle yarınlarını düşünüyorlardı ve elbet sıranın kendilerine geleceğini biliyorlardı. Babam da işte, Bora Karabey daha fazla güç kaybetmesin diye bir davet istedi," dedi Caner. Derin bir nefes aldığında bakışları Bora'ya kaymıştı. "İkili oynayanlar da vardı tabii içimizde,

Bora Karabey'in yalnızca kendisini düşündüğünü savunan ama yüzüne gülmeye devam eden... Herkes, herkesi düşman bilmeye başlamıştı aslında," dedi.

Bora ilk kez söze girdi. "Sonra n'olmuştu bir dakika, heh! Caner korkuyla benim yanıma gelmişti," dedi, alaylı bir tavırla. "Ne demiştin? *'Hem Mehmet, hem bu lavuk, hem sen aynı ortamda... Gitmeyelim. Levent Duman'ı arayalım, organizasyonun iptal edildiğini söyleyelim. Gitmeyelim. Bu gece çok kan akar, biz canımızdan olmayalım!'* mı demiştin?" dedi.

"Aynen," dedi Caner, aynı Bora gibi alayla. "Ama sen inat ettin ve gittik," diye devam etti. "Karadeniz inadı işte."

Galiba Caner'in daha fazla bir şey anlatmasına gerek yoktu. Bora'nın o adamı öldürdüğünü ve böylece altı yılda nasıl bu kadar güçlendiğini anlayabiliyordum. Bu kadar insana zarar vermiş kötü birisini öldürmesi konusunda ise onu asla yargılayamazdım.

"Polis yok mu hiç bu ülkede tüm bunlar olurken?" diye sordu Anıl, meraklı bir ifadeyle. Caner ise sadece gülümsemekle yetinmişti.

"Bora o gün cesaret hapı içmiş gibiydi," dedi Caner ve derin bir nefes aldı. "Geçti bir köşeye ve topluluğa konuşmaya başladı. Kimlerin karşısında olduğunu, kimlerin iki yüzlülük yaptığını sordu. Kimse el kaldırmadı tabii... Ve mekanda bir bir hain olan herkes, aynı anda, lazerli silahlarla öldürüldü," dedi.

"Ertesi gün de basına, iş adamlarının, iş merkezlerinin ya da kendilerine ait mekanlarının yerle bir edildiği haberleri düşmüştü," dedi Demir. Gülümsedi. "Bora Karabey, hainliği asla affetmez. Asla!"

Caner ciddi bir ifadeyle devam etti: "Bora insanlara, *'Ve siz yaşamaya devam edenler, ama benim yanımdasınız ama karşımdasınız, fakat durduğunuz yer belli. Benimle yoldaş olmak varken, başkasının kölesi olmayı seçenlerinizi de bağışlıyorum. Fakat bu iki yüzlü hainleri ibret-i alem adına, asla unutmayın!'* demişti. Hala dün gibi aklımda!"

"Herkes şoke olmuştu. Bora Karabey rüşdünü ispatlamıştı. Herkes, onun nasıl bu kadar korkusuz olduğunu, nasıl bu kadar güçlü birisine meydan okuduğunu merak ederken, ezeli düşmanı Mehmet Şahindağ ise tam karşısındaydı," dedi Demir, o güne gitmişcesine düşünceli bir tavırla.

"Mehmet Şahindağ'ın o dağılmış yüz ifadesini unutamıyorum," dedi Caner, kaşlarını kaldırarak. "Tamam dedim içimden, tamam Bora öldürecek hem o herifi hem de Mehmet'i," diye devam etti gülümseyerek. Bakışları Bora'ya kaydığında gülümsemesi de artmıştı.

"Ah Caner ah..." dedi Bora, ifadesiz bir şekilde.

"Sonra Nazlı Hanım..." dedi Caner bana dönerek. Derin bir nefes aldı. "Bora, Mehmet'in gözlerinin içine baka baka, *'Bir laf vardır klişedir ama severim: Dostuna yakın, düşmanına daha da yakın ol diye... Ben size bi alternatif daha sunuyorum: Dostunuza yakın olun; düşmanınız ise bizzat kendiniz olsun. Kendinize rakip olursanız asla kaybetmezsiniz. İçinizde hem dostlarım var, hem kölelerim... ve bir tane de düşmanım... Merak etmeyin, sırlarınız bende güvende!'* dedi ve hepimiz neye uğradığımızı şaşırdık, inanabiliyor musunuz?" diye devam etti.

Anıl şaşkınlıkla, "Na-nasıl yani?" diye sordu.

"Yani..." dedi Caner ve kaşlarını kaldırdı. "Alemdeki herkesi tek tek bitirmeye yemin ettiği belli, güçlenmek isteyen ve ne kadar güçlü olduğunu kestiremediğimiz, herkesin bir gün akla karayı ayırt etmesini isteyen, her kestiği cezada bu selamı göndermeyi eksik etmeyen ve kimse yüzünü görmediği için zamanla adına *'Kara'* denilen o gizemli kişi Bora Karabey'den başkası değilmiş," diye devam etti.

"O kadar-" dedim dehşet içinde bir ses tonuyla ve hemen sonrasında sustum. Bora'nın, öldürdüğü için asla yargılamayacağım kadar kötü diye tabir ettiğim adamın bizzat kendisi olması hakkında bir yorum yapmak için, çok yanlış bir yerdeydim. Kendi kumarhanesini taratırken, belki de her gün yüzüne baktığı insanları öldürtmüştü. Diğer kumarhane de kendisinin sayılırdı. Algılayamıyordum. Başımı

hafifçe öne eğip duyduklarımı kaldırmaya çalışsam da ağırlığı altında eziliyordum. *Caner'e istediğini verme Naz, sakın verme!*

"Polis demiştiniz değil mi Anıl Bey'ciğim?" diye sordu Caner, yapmacık bir ciddiyetle. "Bu mevzu bir efsane gibi dilden dile yayılırken, kumarla hiçbir işi olmayan adamlar bile Kara'ya saygı duymaya başladı. Mükemmel işleyen bir plandı çünkü yaptığı. Kıbrıs'taki Black Jack mesela... Herkes bir gün, Kara'yla aynı masaya oturabilmek için akın eder oraya... Polisler de elbet giderler onu yakalamaya... Ama kimdir Kara, bilmezler. Kim bilir kim bilmez biz bilmeyiz ya da... İçeride Kara'nın kaç adamı vardır bilmeyiz. Şikayet etmeye kalksalar, daha haberi Bora'ya gitmeden ölürler... Herkesin bir kozu vardır onda. Onu yakan, onunla ya koğuşa ya da mezara girer."

"Senin de sonun farksız olmayacak," dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Bakışlarım kara gözlerine değdiğinde, elim istemsizce boynumda adının yazdığı yere gitmişti fakat onun gözleri yalnızca Caner'deydi.

"Dürüst adamsın Kara... Sadece öyle bir oyunbazsın ki zekana hayran kalan sahtekarlığını görmezden geliyor," dedi Caner, acı dolu bir gülümsemeyle.

"Benden bu kadar nefret etme Caner... Eğer sana Kara'nın ben olduğunu o günden evvel söyleseydim, iş batardı," dedi Bora, iğneleyici bir tavırla.

"Ben de aldatıldım da senin kadar ağlamadım be Caner," dedi Demir, neşeli bir ifadeyle. "Ben de Kara'nın yanında çalışırken Bora Karabey'i bilmiyordum sonuçta. Öğrendim, eyvallah dedim, çektim gittim yanından yani... N'olmuş?" diye devam etti.

"Güzel olmuş güzel, dost olduk bak," dedi Caner, birden ciddileşen ifadesiyle. Yedi saniye sonra ellerini birbirine çarptı. "Nazlı Hanım," dedi, yüksek bir sesle. Bakışlarım kendisini bulduğunda gülümsedi. "Size bu hikayeyi anlattım çünkü iyi düşünün... İzninizle benim almam gereken bir intikam var." Derin bir nefes aldı ve nefesini sesli verdi.

"Dört harfli isimleri pek severmişsiniz. Anıl, Bora, Kara..." diye devam etti. Ne düşüneceğimi öyle bilmiyordum ki, Caner'in iğrenç esprisi karşısında kendimi gülümserken buldum.

"N'oluyor?" diye sordu Demir, meraklı bir ifadeyle. Fakat Caner bakışlarını benden çekmiyordu.

"Her şey sizin elinizde," dedi ve adamlarına el işareti yaptı. Odanın içinde hızlıca koşmaya başlayan dört adam Anıl ve Bora'nın yanına yaklaşarak, ikisinin de başına silah dayadılar. "Hangi dört harfin öleceğine siz karar vereceksiniz," dediğinde ise yüzümde hala tuhaf bir gülümseme vardı. "17 Mayıs'a özel, on yedi saniye düşünme hakkınız var," dedikten sonra, "17" diye bağırmış ve geri sayıma başlamıştı.

Anıl'ın buz gibi deniz gözlerinde gördüğüm Naz ile Bora'nın sıcacık kapkara gözlerinde gördüğüm Nazlı ilk kez savaşmıyordu fakat ilk kez savaşlarının adına "ölüm-kalım" adı veriliyordu.

"Bora, de!" dedi Bora, emredercesine.

Ve geriye doğru akan saniyeler boyunca Bora bağırarak hep aynı şeyi söyledi. Fakat ben, ölmesi için onun adını veremeyecek kadar kendisine aşıktım.

Anıl ise, hiçbir şey söylemeden öylece bana bakıyordu fakat gözlerinde, kendi adını verirsem kızacağına dair hiçbir belirti göremiyordum.

Bora'nın adını asla söyleyemeyeceğim gibi Anıl'ın adını da asla söyleyemezdim.

Yüzümdeki korku, reddediş çığlıklarım ve Anıl ile Bora'nın yüzüne bakarak başımı sağa sola sallamamla beraber geçen on altı saniye, ömrümden giden on altı seneye eş değerdeydi.

"Size bir teklifim var," dedi Caner, geri sayımda son saniyedeyken. "Ve ne yazık ki bu teklifi düşünmeniz için yalnızca bir saniyeniz kaldı... Eğer bir saniye içinde, teklifime cevap vermezseniz, ikisi de ölecek," diye devam etti. Korku

dolu gözlerle Caner'e bakıyordum. "Benimle beraber olun Nazlı Hanım, ikisini de bağışlayayım."

69.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi;

1 Milyon Okunma kapımızda, muhtemelen bu bölümden sonra bu coşkuyu yaşayacağız. Romantizm ve tutkuda da zirveyi tattırdınız. Ne desem az kalacak, çok teşekkür ederim sevginize ve ilginize!

Ben de sizleri çok seviyorum, iyi ki benimlesiniz...

Oy vermeyi unutmamanızı rica ediyorum, yorumlarda görüşürüz. ♥

♠

"Size bir teklifim var," dedi Caner, geri sayımda son saniyedeyken. "Ve ne yazık ki bu teklifi düşünmeniz için yalnızca bir saniyeniz kaldı... Eğer bir saniye içinde, teklifime cevap vermezseniz, ikisi de ölecek," diye devam etti. Korku dolu gözlerle Caner'e bakıyordum. "Benimle beraber olun Nazlı Hanım, ikisini de bağışlayayım."

"Tamam," dedi kalbim. Bir adam için ölmeye değer olduğunu bir kez düşünmüş, işin içinden çıkamamış ve başka bir adamla karşılaşmış, aşk için yaşamaya değsin istemişti. İkisini ağırlarken de ölesiye yıpranmış, eskimiş, kırılmış, yıkık dökük olmuş kalbim, şimdi ikisine de kıyamamış ve onlar yaşasın diye durmayı göze almıştı. Ölmek korkakların işi miydi bilinmezdi ama ikisinin ölümü arasında bir tercih yapmaktan daha kolaydı.

"Nazlı!" diye bağırıyordu Bora. Ölmemi istemiyordu. Daha hikayemizin başladığı gün bunun aptallık olduğunu söylemişti. Bakışlarımı kapkara gözlerine değdirdim. Kapkara gözlerinde öfke vardı. "Seni ben öldürürüm!" dedi, sert bir ifadeyle. "Yemin ederim öldürürüm!" Gülümsedim. Öldüğüm için beni öldürecek olması komikti. Hep bildiğim

ama hep bilmezden geldiğim tüm gerçekleri gözünün önünde öğrenmiştim. Çok adam öldürmüştü. Sayısını bilmiyordum. O biliyor muydu, onu da bilmiyordum. Belki ben öldükten sonra beni öldüremezdi ama Caner'i öldürürdü, tahmin edebiliyordum.

"Eğer isterseniz Anıl Bey ve Kara'nın ağzını bağlayabilirim," dedi Caner, samimi bir ifadeyle. Anıl da mı konuşuyordu? Duymuyordum.

"Öldür hadi beni. Bitsin," dedim, kısık bir sesle. Beni öldürmesi için bir adama Bora'nın karşısında yalvarmak çok zoruma gitmişti.

"Öldürmek mi?" dedi Caner, tebessüm ederek. "Size hayatınızın en güzel anlarını yaşatacağım. Yeniden doğmuş gibi olacaksınız."

Bazı cümleler vardı; insanın duyduğu, duyduğunu fark etmediği, bir müddet sonra beynine şiddetli bir şekilde dank eden ve ancak o vakit idrak edebildiği... Gözlerime kara bir perde çekildi. Ait olduğum kara ruhun tenine karıştığım o ilk andan şimdiye dek yaşadıklarımı seyrederken buldum kendimi. İdrakını çok sonra yaşadığım o cümleden sonra tüm cümleler sustu ve kimin ne dediğini anlayamaz oldum.

Bora'nın kapkara bakışlarına yerleşen öfkeye bir kez daha değen gözlerim yaşla dolduğunda ölmek istemiştim.

"Nazlı sakın!" diyordu Bora. Sesine kulaklarımı kapatsam, dudaklarını okuyordum. "Öldür beni Caner, senin gelmişini geçmişini sikerim, öldür beni!" diye bağırıyordu ara sıra. Küfretmesi, ya da hiddetle bağırması Caner'in çok fazla hoşuna gidiyordu. Anıl'a dönmüş buldum kendimi. Bakışlarına yerleşen hayal kırıklığının sebebi ben miydim bilemiyordum.

Bildiğim tek şey, Anıl'ın da Bora'nın da tüm bunlara sebep oldukları için kendilerinden nefret ettikleriydi.

Ayağa kalktım. Bu gücü nereden bulduğumu bilemiyordum. Anıl'ın yanına gittim. Naz'ı gördüm gözlerinde. Saymaya başladım birden. Ve çocukça emir verdim o Naz'a; sonsuza dek sayması ve sonsuza dek Anıl'ı

sevmesi için. Gülümsedim. Anıl başını iki yana salladığında elim saçlarını buldu. Yanağına, kurumuş dudaklarımla beraber kocaman bir öpücük kondurdum.

"Birden başlıyorum," dedim, fısıldayarak.

Anıl yalnızca dudaklarını oynatarak, "Sonsuz olduğunda..." dedi. Gözleri dolmuştu. Yutkundu. "Sonsuz olduğunda ancak... Ancak o zaman vazgeçerim senden," diye devam etti dudakları. Daha çok gülümsedim. Diğer yanağına da bir öpücük kondurdum. "Özür dilerim," diye oynattı dudaklarını.

Ayağa kalktım. Bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde, başını arkasına yaslamış, dudaklarını parçalarcasına dişleyerek yalnızca tavana bakıyordu. Vazgeçmeyeceğimi anlamıştı. Yanına doğru ilerledim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Kapkara bakışları gözlerime çevrilmiyordu.

"Bora," dedim, fısıldayarak. Gözlerime bakmamak için gözlerini kapattı. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Dudaklarına dudaklarımı değdirdiğimde ben de gözlerimi kapatmıştım. Ömür boyu olmak istedikleri yere mühürlenen dudaklarıma bir damla yaş karıştı. Bu yaş hangimize aitti bilmiyordum. "Beni affet," dedim, dudaklarım dudaklarına değerken.

"Yapma," dedi. Dudaklarını bir kez daha öptüm. "Yapma zaten öldürecek, yapma Nazlı," dedi. Dudaklarını son kez öptükten sonra, ellerimi sakallarından ayırdım. Ayağa kalkmak istedim. Kalkamadım. Boynuna sarıldım. Bergamot kokusuna karışan denizden esen o meltem burnuma belki de son kez çalınırken, boynundan ayrılıp açıkta olan köprücük kemiğini gözlerimle öptüm. "Nazlı yapma," dedi ve bir daha öpemeyecekmiş gibi boynumdan öptü.

"Ohoo! Yeter ama, sonra bol bol aşk yaşarsınız!" dedi Caner. Cümlesi bittiğinde canımı acıtmak istercesine sertçe kolumdan çekerek beni Bora'dan ayırmıştı. "Nazlı Hanım, merak etmeyin... Kara da naklen bizi izleyecek zaten," diye ekledi. Caner'in istediği benim bedenim değil Bora'nın kalbiydi.

Kalbi, bu ısdıraba ne kadar dayanabilirdi?

Hangi mazlumdan alınan ahın bedelini ödüyordum ben?

Zaman zaman yalan söyleyen, çeşitli oyunlar oynayan, hafif düzenbaz, bir parça bencil, söz konusu sevdikleri olduğunda kesinlikle ayrımcılık yapan ve kin tutan birisiydim. Karıncaları incitmişliğim, ısrarla bahçemizden gitmeyen kediyi suyla kovalamışlığım, böcekleri terlikle öldürmüşlüğüm, insanları çok kez kandırmışlığım, çizdiğim arabaları başkasının çizdiğini iddia ederek arkadaşlarımın dayak yemesine sebep olmuşluğum vardı. Hiçbir zaman minnoş bir çocuk olmadığım gibi, büyüdüğüm zaman da minnoş bir genç kız olmamıştım.

Ölmeyi hak etmiyordum çünkü kimse ölmeyi hak etmezdi fakat es kaza öldüğümde cehenneme gideceğimi biliyordum.

Fakat şimdi ödediğim ahın bedeli benim geçmişime ait değildi. Kimsenin yaptığı kimsenin yanına kalmıyor ve bir şekilde gün geliyor devranın döndüğünü herkes görüyordu. Hedef olan Bora'nın kalbi olduğuna göre, hiç şüphesiz ben, onun aldığı canların acısının kendisinden çıkartılma şekli olarak, Caner'in kolları arasında duruyordum.

Caner bir şeyler içip rahatlamamız gerektiğini ve sonrasında odaya geçeceğimizi söyleyerek, benimle beraber, koltuğa oturmuştu. Bakışları gözlerimde, dudaklarımda, bacaklarımda, göğüslerimde dolaşırken ben yalnızca sayıyordum. İçime çoktan çöken ölüm sessizliğine sığınmak, Bora küfrettikçe karnına isabet eden tekmelerin, bazen de yüzünde patlayan yumrukların sesini duymaktan çok daha iyiydi.

Sığınabileceğim bir arkadaş arıyordum ölüm sessizliğimde. Her fırsatta bana yön veren, bana yarenlik eden, beni benden çok düşünen, bazen aklımın bazense kalbimin sesi olan arkadaşımı da bulamıyordum. *Sen kendinden vazgeçmişsin Naz, beni ne yapacaksın?* İlk kez kendimden vazgeçmiyordum. *Bora'nın bir sözü vardı Naz; "Ölmekten daha beter şeyler var hayatta." Senin bu yaptığın fedakarlık*

değil aptallık. Bora ölmek isterdi seni Caner'le izlemektense. Bence de ölmeliydin Naz.

"Bu delikanlılığa sığmıyor," dedi Demir. Bora'nın kan tükürdüğü ilişmişti gözlerime. Caner Demir'i duymazdan gelmeyi tercih etti. Elleri gömleğimin birinci düğmesine gitti. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı.

"Boynunda Kara yazdığını biliyor mu?" diye sordu Caner, kulağıma fısıldayarak. Dudaklarım bir parça açılmış bir halde, bomboş gözlerle Caner'in gözlerine baktım. O nereden biliyordu? Gülümsedi. "Bu bizim küçük bir sırrımız olacak Nazlı Hanım," dedi, yüksek sesle. "Söz veriyorum en çok dövmenle ilgileneceğim," dedi, Bora duysun diye. "Daha fazla vurmayın... Nazlı Hanım'a sözüm var, Kara yaşayacak... Bizim Nazlı Hanım'la işimiz bitene kadar en azından," dedi ve kahkaha attı.

"Allah belanı versin," dedi dudaklarım, hissiz bir şekilde. Canımın acısından evvel, Caner'in elinin yanağımda bıraktığı sese karışan Bora'nın *"Hayır!"* yakarışını duymuştum.

"Belanın kendi başınıza nasıl gelebileceğini görün ve siz siz olun kimseye bela okumayın Nazlı Hanım," dedi Caner, alaylı bir şekilde ve ani bir manevrayla beni koltuğa yatırdı.

"Seni kendi ellerimle öldüreceğim," dedim, dudağımdaki kanı elimin tersiyle silerken. Caner neşe dolu bir kahkaha atarken, gömleğimin düğmelerini koparark açmıştı. Gömleğimi üzerimden ayırırken, dudakları boynuma ulaştı. Ellerim ve ayaklarım onun bedeni karşısında güçsüzdü. Kendimi düşürdüğüm durum midemi bulandırıyordu. Çırpınıyordum ama kollarımı öyle bir tutuyordu ki kendimi çaresiz hissediyordum. Dudaklarının boynuma değmesine tahammülüm yokken bir elinin bacaklarıma, bir elinin ise saçlarıma dokunması ile acı dolu bir çığlık atmıştım.

Bu öyle bir çığlıktı ki beni doğrasalar daha az acı duyardım.

Bora'nın, *"Aydın!"* diye bağırması, silah sesi duyulması, Caner'in küfrederek üzerime düşmesi, kapının tekmelenerek

açılması ve bir sesin *"Kimse kıpırdamasın!"* diye bağırması aynı bir buçuk saniye içinde peşpeşe gerçekleşmişti.

"Ah!" diye bağırdı Caner. Üzerimdeki ağırlığı, ezilmiş ruhumu daha da zavallı hissettiriyordu.

"Sen daha çok ah dersin!" dedi içeriye giren adam ve Caner'i kolundan çekerek üzerimden kaldırdı. Kaldırdığı eli güçlü bir şekilde Caner'in yanağında patladığında, Caner yere düşmüş ve sağa sola dönerek çektiği acıdan dolayı bağırmaya başlamıştı. Vurulduğu omzundan akan kan benim de ellerime bulaşmıştı.

Adam bana yaklaştığında çığlık attım. "Sakın bana dokunma!" diye bağırdım.

"Sadece ceketimi size vereceğim... Üşüyeceksiniz," dedi adam. Sütyenle olduğumu yeni hatırlıyordum. Adam, ceketini koltuğun kenarına bıraktıktan sonra, hızla geri çekildi. Ceketle üzerimi kapatmaya çalışırken, cekete de kan lekesi bulaştırmıştım. Kollarımı kendimi yok etmek istercesine birbirine bağladığımda, dizlerimi de karnıma çektim. Gözlerimden akan yaşlar, adamın kanlanan ceketine temas ederken yok olamadığım için daha çok ağlıyordum.

"Bora'yla delikanlıyı çözün!" dedi adam. Kime dediğini, kimin kimden olduğunu ve bize ne olacağını bilmiyordum. "Aydın Demir'in, Kara'sının karşısında duracağına nasıl ihtimal veriyorsun, sen salak mısın Caner?" diye sordu adam, sitemle.

"Abi," dedi bir başkası.

"Söyle," dedi adam.

"Kara'nın adamları geldi," dedi, aynı ses.

Omzumda bir el hissettim. "Dokunma bana!" diye bağırdım. Gözlerimi usulca araladığımda önce Anıl'ın deniz gözleriyle hemen sonra da yerde yatan Caner'le karşılaştım. "Dokunma!" diye bağırdım bir kez daha. Anıl ne tepki vereceğini bilemiyordu. "Kimse dokunmasın bana!" diye bağırdım ve başımı kollarımın arasına alarak yüzümü dizlerime gömdüm.

Midem bulanıyordu.

"Caner'i çıkartın buradan," dedi adam.

"Sakın!" dedi Bora, saldırıya geçecekmiş gibi. "Bu orospu çocuğunu öldüreceğim," diye devam etti. "Hayatımızı mı kurtardın?" diye sordu, öfkeyle. "Eyvallah, şimdi al adamlarını ve siktirip git buradan. Caner'siz!" dedi. Ses tonu her ne kadar Bora olduğunu haykırsa da tavrı bir yabancı kadar bambaşkaydı.

"Kara!" dedi Gökhan'ın sesi.

"Bir herife sahip çıkamadınız mı dışarıda?" diye sordu adam, bıkkın bir şekilde.

"Ulan senin ecdadını-"

"Dur Gökhan dur!" dedi adam, gülerek. "Hep böyle sabırsızsın, hep böyle telaşlısın. Sakin ol," diye devam etti. "Bak kan kardeşine... Ellerini kollarını çözdürdüğüm halde yerinden kıpırdayamıyor. Çünkü hareket ettiği an Nazlı Hanım'ın öleceğini, bir o fark ediyor," dedi, gücün kendinde olduğunu belli etmek istercesine. Daha çok ağlamaya başlamış ve etrafımdaki bu muhabbeti umursamayarak hıçkırıklarımı serbest bırakmıştım. "Nazlı Hanım ölsün diyorsan, bir adımına bakar Gökhan'cığım," diye devam etti adam.

"Ne istiyorsun Mehmet Şahindağ?" diye sordu Demir. Ya da soyadı Demir olduğu için buradaki herkesin ona öyle hitap ettiği, Gökhan'ın kendisine nefret beslediği fakat Caner'in dudaklarının boynumdan, ellerinin saçlarımla bacaklarımdan ayrılmasını sağladığı için benim minnet borçlu olduğum Aydın.

Caner'in kanını bulaştırdığım ceketin ait olduğu adam ise Mehmet Şahindağ olmalıydı. Beyza'nın katili. Bora'nın anne ve babası ile Gökhan'ın dayısının katili. Benim katilim olmak isteyen kişi. Bora'nın Kara olmasına sebep olan adam.

"Hiçbir şey," dedi Mehmet.

"Siktir git o zaman," dedi Bora.

"Teşekkür etsen ölmezsin," dedi Mehmet, şaşkınlıkla. "Hayatını kurtardım. Hayatınızı... Sevdiğin kadını... Bu şerefsiz hiçbirinizi sağ çıkartmazdı buradan!"

"Sana teşekkür edeceğime kafama sıkarım lan," dedi Bora.

"Şimdi Bora şimdi," diye bağırdı Mehmet, öfkeyle. "Şimdi tek bir kurşunla sevdiğin kadının hayatını bitirebilirim! Ne sanıyorsun sen kendini?"

"Yaparsın. Ablama da yapmıştın, oradan biliyorum," dedi Bora. Dizlerimin üzerindeki başımda soğuk bir metal hissettiğimde gözlerimden akan yaşlar aniden durmuştu.

"Beni itlerinle ya da kendine kozlarla bağladığın şerefsiz kölelerinle karıştırma!" dedi Mehmet. Öfkesi, kafama dayalı soğuk metalden ruhuma geçiyor gibiydi. "Yanlış adama meydan okuyorsun," dedi, uyarı dolu bir ifadeyle.

"Yanlış günde karşıma çıktın," dedi Bora, yüksek bir sesle. "Az evvel, Aydın'ı açığa çıkartırken, buradan hiçbirimizin sağ çıkmayacağını göze almıştım," diye devam etti, sertçe. "Yani Nazlı da, ben de, Aydın da, Anıl da öldük zaten benim kafamda! İstersen sırayla hepimizi kurşuna dizebilirsin Mehmet Şahindağ, ama öncesinde çekil, ben şu orospu çocuğunun işini bitireceğim," dedi, Caner'in gazabı olacağını haykırırcasına. Başımdaki silahın geri çekildiğini hissetmemle kulaklarımı sağır eden kurşun seslerini duydum.

"Bu kadar acısız mı olacaktı Caner Kozan'ın ölümü?" diye sordu Mehmet. Caner'in üzerine bir şarjör boşaltmış olabilirdi.

"Sabrım kalmamıştı," dedi Bora ve betona fırlatılan metal ses kulaklarıma çarptı.

"Götürün şunu," dedi Mehmet. Bir insan cesedinden "şu" diye bahsetmesi ne kadar nahoş olsa da bunun canımı yakmaması bir kez daha gitmem gereken yerin cehennem olduğunu hatırlamamı sağlıyordu.

Adım sesleri çoğalarak uzaklaştığında, kulaklarıma yumuşacık bir ses çarptı: "Nazlı."

Gözlerim usulca aralanırken, başımda kararsız elini hissettim. Bana dokunulmasını istemediğimi fazlasıyla belli ettiğim için dokunmaktan korkuyordu. Bu korku, neredeyse dağılmış ve kan revan içinde kalmış yüzündeki en güzel

detay olan gecenin karası gözlerine yayılmıştı. Üzerimdeki ceketi almak istedi fakat bakışlarım Gökhan, Aydın, Özgür, Anıl, Mehmet ve adını bilmediğim dört adam arasında mekik dokurken izin vermedim.

Fısıldayarak, "Utanacak bir şey yok," dedi. Ellerimin gevşemesiyle ceketi bedenimden ayırdı.

"Ellerim kanlı," dedim, kısık bir sesle. Beni bir çırpıda kucağına aldığında, yerde ellerimden çok daha fazla bir kan birikintisi olduğunu fark etmiştim.

Kusmak istiyordum.

Başımı Bora'nın omzuna koyduğumda, kendinden emin adımlarla kapıya doğru yürümeye başlamıştı. "Teşekkür ederim," dedim, başımı Bora'nın omzundan kaldırarak. Bora sesimi duyduğunda durdu. Bakışları yüzüme çevrilmişti ama benim gözlerimin hedefi, canımı almaya teşebbüs edecek Mehmet'in açık yeşil gözleriydi. "Bizi kurtardığınız için," diye devam ettiğimde Mehmet'in gözleri parmağımdaki yüzüklere kaymıştı.

"Sizi öldüreceğimi biliyorsunuz değil mi?" diye sordu Mehmet, şaşkınlıkla.

"Bora'nın beni öldürmenize izin vermeyeceğini biliyorum," dedim ve başımı yeniden Bora'nın omzuna koydum.

"Buna eminim," dedi Mehmet gülümseyerek ve bakışlarını Bora'ya çevirdi.

"Musa!" dedi Bora, tekrar yürümeye başladığında.

"Musa kim?" diye bağırdı Gökhan, arkamızdan.

"Tanıştırırım," dedi Bora, kapıdan çıkarken. Musa'nın kolumda bıraktığı izler yerli yerinde dururken, yanına Caner'inkiler de eklenmişti.

Bora, beni bir minibüsün içine bindirirken Anıl'ın gömleğini çıkarttığını fark etmiştim. Bora, kendi gömleği kana boyandığı için, Anıl'ın gömleğini giymemi uygun bulmuş olmalıydı. Gömleği yavaşça bana giydirirken, Gökhan su getirmişti. Bora suyu bana içirdikten sonra, ellerimi yıkadı. Avcuna döktüğü suyla dudağımdan akan kanı temizlemeye başladığında dudağımın sızısı artmıştı.

Midem bulanıyordu. Kusmak istiyordum. Ama sadece duruyordum.

"Dur!" diye bağırdı Aydın. Dikkatim Aydın'a kaydığında, Musa'nın ensesine bir silah dayayarak bize doğru yaklaştığını gördüm. Musa'ya diz çöktürdüğünde, Bora'ya seslendi. Musa'nın gözlerinde, benim yaşadığım korkunun aynısı vardı.

Bora Musa'ya döndüğünde, Musa başını iki yana sallamıştı. "Kulun köpeğin olayım Kara, canımı alma," dedi, yalvararak.

"Çok erken konuşuyorsun!" diye bağırdı Bora. "Duan kabul oluverir bakarsın, sonra pişman olma... Canını almam için yalvarma bana?" dedi, alaylı bir ifadeyle. Cümlesini bitirir bitirmez Musa'nın çenesine tekme atmıştı. Musa geriye doğru düştü. Bora, Musa'nın karnına tüm gücüyle bir tekme atarken Mehmet de adamlarıyla beraber dışarıya çıktı.

"Nasıl dokunursun lan sen Nazlı'ya?!" diye bağırdı Bora ve bu sefer Musa'nın yüzüne bir tekme attı. Gökhan'ın dahi yüzü buruşurken, Anıl gözlerini yummuş ve başını ovalıyordu. Ben ise bu anı, sanki bir film izler gibi rahat bir ifadeyle izliyordum. Musa'nın acı dolu çığlıkları artarken, suratı tanınmayacak hale geliyordu. İlk kez, birisinin öldüresiye dövülmesine şahit oluyordum. Mehmet, Bora'ya doğru yaklaşmaya başlamıştı. Gökhan'ın tüm dikkati Mehmet'e toplandı ve adamlara kaşıyla gözüyle bir şeyler işaret etti.

"Bora," dedi Mehmet, tok bir sesle. Bora, Mehmet'e cevap vermek yerine Musa'nın koluna bir tekme daha atmıştı. "Bora," dedi Mehmet, bir kez daha.

"Ne var?" diye bağırdı Bora, gürler gibi. "Özgür!" diye bağırdı ardından. "Paketleyin şunu. Daha işim bitmedi bu herifle," dedi, Özgür'e. Özgür'le beraber iki kişi yerde yatan Musa'yı sertçe kaldırıp bir arabaya doğru sürüklerlerken Bora'nın bakışları en sonunda Mehmet'i bulmuştu.

"Haluk Kozan'ı karşına aldın," dedi Mehmet, ciddi bir ifadeyle. Bakışları önce, içinde olduğum minibüse üzerinde kalan yüzücü atletiyle yaslanan Anıl'a, sonrasında onun

biraz ötesindeki Gökhan'a, ardından da arka koltuktan ayaklarını dışarıya doğru sarkıtan bana kaymış ve yeniden Bora'nın bakışlarıyla birleşmişti. "Haluk Kozan bunu senin yanına bırakmaz. Oğlunu öldürdün. Bunun cezasını çok ağır keser... İzin ver, sana yardım edeyim."

"Lan sen bizimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Gökhan ve ardından öfke dolu kocaman bir kahkaha attı.

"Gökhan!" dedi Aydın, uyarı dolu bir ifadeyle.

"Ne Gökhan?" diye sordu Gökhan, Aydın'a doğru bir adım atarak. Belinden silahını çıkarttı ve Aydın'a doğrulttu. Ardından silahı Mehmet'e çevrildiğinde, Mehmet'in bir anda ortaya toplanan otuz beş adamı; Bora'ya, Gökhan'a, Aydın'a, Anıl'a ve bana silah doğrultmuşlardı. Bunu gören Bora'nın adamlarının da silahlarına sarılmaları ve onlara silah çekmeleri yalnızca iki saniye sürmüştü.

Herkes birbirini öldürse ortada dert tasa kalmayacak gibiydi.

"Herkes sakin olsun!" dedi Mehmet, dişlerinin arasından. Kendisine doğrudan silah çeken Gökhan'ı görmezden geliyor ama aslında onu uyarıyordu.

"İndir o silahı Gökhan," dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Beş saniye geçmesine rağmen Gökhan hala silahını indirmeyince Bora'nın bakışları Mehmet'ten çekilip Gökhan'a çevrildi. "Gökhan!" dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla fakat Gökhan silahını indirmiyordu. Bora, ne zaman kimden aldığını bilmediğim belindeki silahı çıkarttı ve üç el havaya ateş etti.

"Sikeyim!" dedi Gökhan. Başını iki yana salladı. "Bugün burada öldürelim işte herifi! Öldürelim bitsin! Allah aşkına gerekirse hepimiz ölelim ama artık bitsin!" dedi, haykırarak.

"Bora!" diye bağırdı Anıl. Bora'nın bakışları, aynı benim gibi Anıl'a çevrildi. Anıl ise bana bakıyordu. Bora'nın bakışlarının da bana çevrilmesiyle, gözlerine eş zamanlı olarak korku yayıldı. Vurulmuş muydum? Hiçbir şey hissetmiyordum. Vücudumu yokladım. Hiçbir şeyim yoktu.

Mehmet gülümserken, Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrilmişti. Gökhan da bana bakıyordu. Dişlerini sıkmış,

sabır dileniyordu. Topuğunu iki kez, öfkeyle yere vurdu ve silahının emniyetini kapatarak beline soktu. Bunun üzerine önce Mehmet'in adamları, sonrasında ise Bora'nın adamları silahlarını indirmişler ve bir tek Bora'nın elinde silah kalmıştı. Bora, silahını hala havaya ateş edercesine tutuyor ve bakışlarını gözlerimden asla ayırmıyordu.

Bakışlarında korku yoktu ama hala tedirgindi.

"Hadi ama!" diye bağırdı Bora, birkaç saniye sonra.

Mehmet'in gülümsemesi artarken, "Teşekkür et Bora," dedi. Bora yutkundu. "Hayatınızı kurtardığım için..." Göremiyordum ama anlamıştım, alnımda kırmızı bir noktacık olmalıydı.

"Teşekkür ederim," dedi Bora. Ve birkaç saniye sonra, şükredercesine gözlerini yumdu. "Git buradan Mehmet," dedi, emredercesine. Silah olmayan elini yumruk yapmış, sıkıyordu. Gözlerini açtı. "Ve bir daha sakın ama sakın... İntikamını almak amacı dışında asla karşıma çıkma. Eğer bir daha karşıma çıkarsan, yemin ederim bu silah sana çevrili olur," diye devam etti.

Kalkmak, ona koşmak, elinden silahı almak ve Mehmet'i öldürmek istiyordum.

"Bak Mehmet Şahindağ, ben hayatımda yalnızca bir kez, birisine doğrulttuğum silahı ateşlemedim. Ama sonra onu da ateşledim," dedi Bora, düz bir ifadeyle. *Sana tokat atan adamdan, Hasan'dan mı bahsediyor Naz? Ona silah çektiğini ama ateş etmesine Gökhan'ın izin vermediğini biliyoruz. Sonrasında onu da mı öldürmüş?*

"Bilirim. Ve her zaman da öldürmek üzere ateş etmezsin," dedi Mehmet, gülümseyerek.

"Evet ama doktorlara da yazık. Her zaman yaralı bırakmayı tercih etmiyorum," dedi Bora, sert bir ifadeyle. "Hatta sırf doktorlara ek iş çıkmasın diye adam öldürmüşlüğüm de var," diye devam etti. "Git şimdi buradan... Bak bana geliyorlar, hiçbirimiz buradan sağ çıkmayız bugün," dedi, tehditkar bir ifadeyle.

Mehmet sıkıntılı bir nefes verdi. "Sözüm söz," dedi. Bakışlarını birkaç saniyeliğine bana çevirip yeniden Bora'ya döndü. "Vaktinden evvel bir daha karşılaşmayacağız." Arkasını döndü ve arabasına doğru ilerledi.

♠

Minibüse önce Anıl, sonra Aydın bindi. İkisi de karşıma oturmuşlardı. Sonrasında Gökhan da binerek, Anıl'la Aydın'ın yanına oturdu. Bora minibüse bindiğinde bakışları doğrudan beni bulmuştu. Hiçbir şey söylemeden yanıma oturduğunda, minibüs hareket etti.

"Bizi nasıl buldunuz?" diye sordu Aydın, araba hareket eder etmez. Muhatabı Gökhan'dı fakat Gökhan'ın bu soruyu üzerine alınmaya ya da Aydın'a cevap vermeye pek niyeti yok gibiydi.

Bora sert bir ifadeyle, "Sana soruyor Gökhan," dedi.

Gökhan'ın bakışları tam karşısında oturan Bora'ya sitemle çevrilmişti. "Duydum," dedi, bakışlarına tezat derecede sakin bir ifadeyle. "Ama ben ona cevap vermeyi bırakalı yıllar oluyor."

"Nazlı Hanım'ın bilekliğindeki izleme çipinden bulduk Aydın Abi," dedi, ön koltukta oturan Özgür. Anıl'ın bakışları şaşkınlıkla bana çevrildiğinde, bakışlarımı Bora'ya çevirmiştim. *Senin tek bilekliğin Gülsüm Hanım Babaanne'nin hediye ettiği nazarlık değil mi Naz?*

"İzleme çipi mi?" diye sordu Aydın, inanamıyormuşçasına bir ifadeyle. Bu benim inanamamam gereken bir şeydi Aydın'a ne oluyordu?

Bora, Gökhan'a şaşkınlıkla, "Takibin iptalini istemiştim. Sistemi yok edecektin nişandan hemen sonra!" dedi. Karanlığın hakim olduğu ormanın içinde ilerlerken takvimden kopan bir yaprağı daha düşünüyordum. Geride kalan yapraklarda bilmediğim ne varsa, bugün üzerime üşüşüyordu.

"İptal etmedim," dedi Gökhan, düz bir sesle. "İyi ki de etmemişim. Öyle bulduk sizi. Hoş... Gerek de var mıydı gelmemize bilemiyorum ama..." dedi, imalı bir ifadeyle. "Ya

sen nasıl bana Kara'nın kaçırıldığı bilgisini uçurmazsın? Naz da kaçırılmasaydı Kara'ya ne olacaktı Aydın?" diye sordu, öfkeyle.

"Ölecektim," dedi Bora, gelişigüzel bir ifadeyle. Alt tarafı ölecekmiş ve ölseymiş sanki ne olurmuş dercesine söylüyordu bunu. Ölmekten zerre korkmadığını ve hatta buna razı geldiğini belli etmekten zinhar kaçınmıyordu üstelik. *Caner'in seni iyi ki kaçırdığını düşündüğüm yerdeyim Naz, Bora'nın hayatını kurtardığın için.*

"Ölmedi sonuç olarak, uzatmayalım. Bunu da yaşayacağımız varmış işte," dedi Aydın ve bakışlarını Anıl'a çevirdi. "Sen daha iyi misin?" diye sordu.

"Senin kadar olmasa da iyiyim," dedi Anıl, umursamaz bir ifadeyle. "Ama normal olan benimki galiba, çünkü sen fazla iyisin," diye devam etti. "Az evvel yanında bir herif ölmüş birisine göre çok daha iyiyim ama, sorun yok," dediğinde derin bir nefes almaya çalıştım. "Benim sorunum Naz'ın hayattaki seçimleriyle alakalı daha çok. Şimdi iyiyim. Ama bakarsın birazdan, kendini arabadan atma fedakarlığında falan bulunur... İşte o zaman iyi olmayabilirim," dediğinde, bakışlarımız birleşti.

Hayatını kurtardığımı düşünmeksizin, bana aptalmışım gibi bakıyordu.

Gözlerimi yumdum. Sanki insanların gözleri, hep ne kadar aptal olduğumu fısıldayacaklarmış gibi hissediyordum. Yaptıklarımın, insanların gözleri veya sözleri tarafından yüzüme çarpılması canımı acıtırken, bir kez daha başıma gelse, bir kez daha aynısını yapacağımı biliyordum. Takdir edilmeyi beklemesem de teşekkür edilmesini hak ediyordum. Dışarıdan bakan herkes neden aptal olduğumu düşünüyordu? *Çünkü dışarıdan bakan kimse birilerini senin kadar sevmemiş demek ki Naz. Bu sensin. Doğrunla ya da yanlışınla, bu sensin.*

"Hayatını kurtardı senin!" dedi Bora, sert bir ifadeyle. Nefes almaya çalıştım. "Hem de ikinci kez!" dediğinde, elim

avcunun arasındaydı. "Bana bak," dedi fısıldayarak. "Nazlı... Bana bak, gözlerini aç."

Gözlerimi araladığımda, görüşümün ıslak ve bulanık olduğunu fark ettim. Ağlıyor muydum? Feryadım bana ait değilmişçesine kulaklarıma çalınırken, başım Bora'nın göğsünde yerini buldu.

"Tamam... Geçti," dedi. Sesindeki şefkat, yüreğimdeki tüm boşlukları doldururken, kanlı gömleği gözyaşlarımla ıslanıyordu. "Geçti." Saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurdu. "Geçti." Geçtiğini bana değil, kendine hatırlatırcasına saçlarımın kokusunu içine çektiğini hissettim. "Geçti."

♠

"Eğer beni erken patlatsaydı, Caner'e ateş etseydim asla sağ çıkamazdık hiçbirimiz," diyordu Aydın'ın sesi. Gözlerimi açmadım. "Ben Kara'nın gözlerinde gördüm... Nazlı Hanım'ın yaşaması için, Caner'le beraber olmasına bile göz yumabileceğini gözlerinde gördüm. Ama Nazlı Hanım'ın o son çığlığıyla, *ölürse ölür buraya kadarmış,* diye düşündü herhalde Kara. Bağırdı *Aydın* diye. Ateş ettim. Eğer Mehmet gelmeseydi... Hakkın rahmetine kavuşmuştuk şimdi."

"Benim anlamadığım, Mehmet'in nereden haberi oldu?" diye sordu Gökhan'ın sesi.

"Bilmiyorum..." dedi Aydın ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Sizi nereden kaçırdılar?" diye sordu.

"İskeledeydik, marinanın uzağında..." dedi Anıl.

"Bora marinadan çekmiş gitmiş. Ne olduğunu anlamadım ama tüm güvenliği ihlal etmiş. Atıf'ı sıkıştırdım Aydın... Ne yeminler ediyor adam, *'Bora Bey hepimizi kovdu, hiçbirimizi istemedi yanında,"* diye. Selim takmamış ama Bora'yı. Yine de gitmiş peşinden," dedi Gökhan. *Senin yüzünden Naz!* Derin bir nefes aldı. "Seni de fena dağıtmışlar," dedi.

"Yok... Benimki başka," dedi Anıl. Birkaç saniye sessizlik oldu. "Bora'yla kavga ettik biz." Sıkıntılı nefes sesi kulaklarıma çarptı. Bora neredeydi? *Açma gözlerini Naz,*

eğer yine gittiyse bunu kaldıramazsın. "Sen madem Bora'nın adamısın... Nasıl yerleştin o herifin yanına?" diye sordu Anıl.

"Zamanında, Bora Karabey ve düşmanı Kara karşı karşıyaydı ya... Mehmet dayımı öldürdü, ona düşmanım. Bora, Gökhan'la çalışıyor. Bizim de Gökhan'la aramız bozuk. Bunu kullanarak işte sözde Bora da düşmanımmış gibi gösterdim..." dedi Aydın. *Kusursuz planın, kusursuz elemanı Aydın Demir'miş Naz. "*Ben, kim olduğu bilinmeyen o adamın, yani Kara'nın yanına yerleştim. Gökhan, Bora ve benim aramda bir sır... Sonrasında Bora, Kara olduğunu ifşa edince... Caner çekildi Bora'nın yanından, ben de işte kandırılmış gibi Caner'in yanına geçtim ve casusçuluk oynadım," diye devam etti.

"Dur!" diyordu Bora'nın uzaktan gelen sesi. Gözlerimi araladığımda Anıl'ın deniz gözleriyle karşılaştım. Hâlâ karanlıktı fakat dışarıdan gelen neon bir ışık gözlerimi alıyordu.

"Neredeyiz?" diye sordum.

"Hastanenin bahçesinde," dedi Gökhan. Arabadan aşağıya indiğimde, ayaklarımın dibinde bir hareket hissettim. Noir buradaydı.

"Dur," dedi Bora, bir kez daha. Tasmasının ucunu iki kez eline dolayarak Noir'ı çekiştirdiğinde, bakışlarım Bora'nın yüzüne kaymıştı. Kaşındaki kan kupkuru olmuş, dudağının kenarında ise küçük bir yara oluşmuştu.

"Noir!" dedim, heyecanla. Eğildim ve Noir'ın yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Noir yerinde duramayacak derecede Bora'yı zorladığında, Bora Noir'ın tasmasını gevşetti ve Noir bedenini neredeyse bana yaslayarak yüzümü yalamaya başladı. "Ben de seni özledim oğlum," dedim ve kafamı Noir'ın kafasına yasladım. Noir boynumu yalamaya başladığında, kafasının üzerine küçücük bir öpücük kondurdum. "Çok özledim evet," dedim.

Yaralarımı sarmaya sevgi dolu bir kalbin yeteceğini henüz anlıyordum.

"Selim Abi ameliyattan çıktı," dedi Özgür. Bakışlarımı yukarıya kaldırdığımda Gökhan ve Aydın'ın da minibüsten indiğini fark etmiştim. Gökhan meraklı bir ifadeyle Selim'in durumunu sorduğunda, Özgür hayati bir riskinin olmadığını ve kısa zaman içinde toparlayacağını söyledi. Bakışlarım Gökhan'la birleştiğinde ise sağlık taramasından geçmem gerektiğini öğrendim. Ve pek tabii benimle beraber, belki biraz daha ağır bir kontrolden Anıl'ın da geçmesi gerekiyordu ve o da aynı benim gibi bu duruma itiraz etmemişti.

Bora konuşmuyordu. Ben muayene olurken, kan verirken ve bir noktadan sonra hemşirelerin yönlendirdiği yere sorgulamaksızın giderken hep yanımdaydı ama asla konuşmuyordu. Sanki bedenini yanıma, başıma bir şey gelmemesi adına göstermelik bir şekilde bırakmışlardı ama ruhunun çok uzaklara gitmesine engel olamamışlardı. Hastanede işimizin ne kadar sürdüğünü bilmiyordum fakat gün ağarıyordu ve hâlâ Bora'nın ruhu bizden çok uzaktaydı.

Tekrardan minibüse bindiğimizde, Noir benimle Bora arasına kurularak bize eşlik ediyor ve sessizliğimize ortak oluyordu. Ne Aydın'ın, Ne Gökhan'ın ne de Anıl'ın da konuşacak hiçbir şeyleri yoktu. Aydınlanan günle beraber herkesi birer savaş gazisine benzetmiştim.

Fiilen yitirdiğimiz bir şey yoktu belki fakat içimizde eksilen ve tamamlanması mümkün olmayan kayıplar vardı.

"Dur!" dedim, minibüsü kullanan adama. Beklenmedik çıkışımla beraber herkesin yüzü bana çevrilmişti. "Dur dur!" dedim, adam aynadan şaşkınlıkla bana baktığında. Minibüsün durması için bile Bora'nın onayı gerektiğini, adamın bakışları Bora'ya çevrildiğinde fark etmiştim ve nihayet arabayı durdurdu. Yalıkavak yolu üzerindeki en güzel gözlemecinin önündeydik. Minibüsten indim.

"Naz! Vallahi de sensin," dedi Kazım Amca. Babamın ve annemin ona uğramadan bu yoldan geçmediği, Kazım Amca'nın eskidikçe daha da güzelleşen sacına yanaştığımda, gözlemelerin kokusunu içime çektim.

"Enfes kokuyor," dedi Aydın, arabadan indiğinde. Ya en az benim kadar deliydi ya da benim deliliğimi bir tek o görmezden gelmeyi seçmişti. *Bence en az senin kadar deli Naz!* "Bana da atsana usta, otlu peynirli," dedi Aydın. Kazım Amca, derhal anlamına gelen içten gülümsemesiyle isteyen istemeyen herkese, üstlerimizdeki kan lekelerine aldırmaksızın gözleme hazırlarken, Noir'la beraber arabaya yaslanmıştım.

"İte de bir şey vereyim mi?" diye sordu Kazım Amca. *Kazım Amca'ya söyle Naz, Noir'ın günlük gıdası ortalama bir ailenin haftalık mutfak masrafı kadardır.*

"Ver Kazım Amca, ver," dedim gülerek. Muhtemelen dünden kalan yemeklerden verecekti fakat Noir yer miydi bilemiyordum.

"Okul nasıl gidiyor?" diye sordu Kazım Amca. Unuttuğum bir soruyla beklenmedik bir an'da yüzleşmeyi beklemediğim için afallasam da güzel gittiği yalanını söyleyerek konuyu geçiştirdim. Dürüst olmak gerekirse, Kara'nın açığa çıkan gizemi mezun olmaktan daha dert edinmem gereken bir meseleydi. Fakat hiçbir derdim yokmuşçasına bir neşeyle üç tane gözleme yedim ve parasını da diğerlerininkiyle beraber Gökhan'a kitledim.

Kazım Amca'nın gözlemelerinin tadı damağımda kalmışken, minibüs evimin önünde durdu. Anıl'ın benim için artık hiçbir anlam ifade etmeyen deniz gözleri önce Bora'ya sonra da bana çevrildi ve Anıl hiçbir şey söylemeden minibüsten indi. Aydın ve Gökhan'ın bakışları Bora'ya kaydığında, onlar da Noir'ı alarak, öndeki adamlarla beraber, Anıl'ın ardından minibüsten inmişlerdi.

Bora, avcunun içiyle sol yanağımı kavradığında göz göze geldik. Gözlerinden veda cümleleri geçtiğini görünce, zorlukla yutkundum. Bana yaklaştı ve yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu.

"Gitme," dedim sessizce.

Yüzüne buruk bir gülümseme yayılırken, "Gitmem lazım," dedi. Başımı iki yana salladığımda, eli saçlarıma ulaşmış ve

saçlarımı yavaşca okşamaya başlamıştı.

Çaresizce, "O teklifi kabul ettim diye değil mi?" diye sordum. Gözlerimden akmaya başlayan yaşı telaşla sildim. "Gitme n'olur."

"Sen o teklifi kabul etmeden de beraber değildik biz Nazlı," dedi. Saçlarımdan öptü. "Ben seni bana ihanet etmekle suçladım. Sana inanmadım. Sen de gittin. Bitti," dedi.

Burnumu çekerken, "Bitemez saçmalama," dedim.

"Savaşı Kara kazandı... Nazlı," dedi. Derin bir nefes aldı. "Zaten en başından beri yanlıştı. Zaman yanlıştı," diye ekledi. Dudaklarım aralandığında, "İn lütfen. İn ve Aydın'ın sözlerine saygı duymaya çalış. Yalnızca senin iyiliğini ve çıkarlarını gözetecektir. Başına bir daha... Bir şey gelmesin diye..." dedi.

İçimden dolup taşan bir aşkla ona sarıldığımda, çenesini başımın üzerine yerleştirmişti.

"Hadi Nazlı. İn artık," dedi, ifadesiz tutmaya çalıştığı bir sesle.

Ayaklarım Bora'nın emirlerine öyle sadıktı ki ancak minibüs hareket ettiğinde indiğimi ve onun çoktan gittiğini anlamıştım.

♠

Nurcan Teyze ile Osman Amca'yı kandırmak kolaydı fakat Esin ile Eren, Anıl'ın bir şeyimiz olmadığı söylemlerine pek kanmıyorlardı. Esin'i de bir şekilde Anıl'ın başından savması uzun sürmemişti ama Eren'i geçiştirmesi mümkün olacak gibi değildi. Kapının önünde gitgide artan adam sayısının çokluğu ve Aydın'ın bahçenin dışında adamlarla devamlı olarak sertçe konuşması dikkatimi çekerken, Anıl derin bir nefes alarak söze girmiş ve iskelede kendisine anlattığım ne varsa, bugüne dek Eren'den sakladığım ne varsa Eren'e anlatmaya başlamıştı.

Göz hizama Gökhan girdiğinde hızla ayağa kalktım ve bahçe kapısının önüne ilerledim. "Gökhan?" dedim, merakla.

Gökhan'ın bakışları benimle buluştuğunda yüzünde sıcacık bir gülümseme olmuştu.

"Her şey yolunda merak etme. Ortalığı kolaçan etmek istedim sadece," dedi Gökhan, bana sarılarak. O da benim gibi duş almış, üzerini değiştirmiş ve sanki hiçbir şey olmamış gibi yenilenmişti. Çeneme parmaklarını yerleştirdi ve dudağımda Caner'den kalan ize bakarak ağzından küçük harfli bir küfrün çıkmasına engel olamadı.

"İyiyim ben," dedim, yeniden Gökhan'a sarılarak. *Anıl ve Eren'in de konuşurlarken sana hayretle baktığının farkında mısın peki Naz?* Gökhan'ın hayatımda konumlandığı yerin çok ötede olduğu gerçeği, onların bakışlarıyla bile değişemezdi.

Gökhan, haklarında konuşulduğunu fark etmişçesine, nazikçe kolumdan tutarak Anıl ve Eren'in oturduğu masaya doğru ilerlerken; Anıl bunu bir sorun olarak görmemiş ve lafına devam etmişti. Kimseyi kötülemiyor, ona anlattığım ne ise aynı şekilde anlatıyor, abartmıyor ve cümlelerini seçerek konuşuyordu fakat zaten anlattığı şeyler Eren'i huzursuz etmeye yetiyordu.

"Bir şeyler döndüğü belliydi," dedi Eren, sonunda söze girerek. "En başından belliydi!"

"Yani zaten ilk görüşte aşk biraz fantastik," dedi Gökhan, kolunu omzuma atarak. *Seni sahipleniyor Naz. İçten içe Eren ve Anıl'a seni azarlamamaları için meydan okuyor.*

"İlk görüşte olmasa da... Kısa zamanda aşık oldu Naz, Bora'ya," dedi Eren, durum tespiti yaparcasına. Duydukları onu ne kadar huzursuz etse de tepkisi beklediğimden çok daha sakindi.

"Orası öyle," dedi Gökhan ve derin bir nefes aldı. "Bunu bu şekilde Anıl'dan değil, Kara'dan dinlesen daha yakışık alırdı," diye devam ettiğinde bakışları Anıl'a çevrilmişti.

Anıl alayla gülümsedi. "Kızı rehin almış," dedi, Gökhan'a diklenircesine.

Kaşlarım havalanırken, "Hayır benim seçimimdi!" dedim.

"Naz saçmalama. Benim yaşamam için gözün dönmüş senin. Herif senin başına içi boş da olsa bir silah dayamış... Ya bu?" dedi, Gökhan'ı göstererek. "Sana şiddet uygulamış, seni kumarhaneye götürmüş!"

"Anıl," dedi Eren, araya girerek. "Naz da sevabına para istememiş kimseden, Bora'yı dolandırmaya kalkmış," diye devam etti, onu uyarırcasıma. "Bora haklı değil amenna... Ama Naz çok mu haklı?" diye sordu. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Öldürüp bir köşeye de atabilirdi kızı ama bunu yapmadı," dedi.

"Öldürmedi diye şükür mü edeceğiz?" diye sordu Anıl, hayretle.

"Hayır şükretmeyeceğiz ama Naz'ın seçimi o kumarhaneye girmek. Ve sonucunda, oradan sağ salim çıkmak yerine Bora'nın sunduğu anlaşmayı kabul etmek. Yurt dışına çıkmaya ve herkese kendisinin ölmüş gösterilmesine razı gelmek," dedi Eren, sıkıntılı bir ifadeyle.

"Başka seçenek sunmamış!" dedi Anıl, bağırarak.

"Ne sunacaktı?!" diye bağırdı Eren. "Sen beni sikmeye kalktın ama tamam ben seni de Anıl'ı da yaşatırım mı diyecekti?!" diye devam etti, bağırmaya. "Olan olmuş!" dedi ve sıkıntılı bir nefes daha verdi. "Atı alan Üsküdar'ı geçti, ikisi de birbirine aşık oldu," dedi, konunun kapandığını belli edercesine. "Şimdiye bakacağız. Şimdi ne olacak?" dedi, bakışlarını bana çevirdiğinde.

"Şimdi olacak bir şey yok," dedi Anıl, bakışları zümrüt yeşili olmayan gözlerimi hedef aldığında. "Kızı hain ilan etmesine rağmen af dilemedi. Şimdi de bunca şeye rağmen gitti, oyun bitti, bir şekilde parasını öderiz, Naz da yoluna bakacak artık," diye devam etti. "Unutur," dedi.

Söylemesi ne kadar kolay bir eylemdi; unutmak.

"Kara'nın hikayesini anlattı o herif," dedim, Gökhan'a dönerek. Gökhan'ın dudakları belli belirsiz kıvrılırken, nasıl devam edeceğimi merak ettiğini bakışları ele veriyordu. "Sandığımdan çok daha..." dedim ve sustum.

Önce Eren kalktı; ardından Anıl'ın da kalkması gerektiğini belli edercesine omzuna dokundu. Gökhan ise hala yarım kalan cümlemin devamını bekliyordu.

"Sandığımdan çok daha zekiymiş," diye bitirdim, yirmi sekiz saniye boyunca yarım kalan cümlemi ama düşündüklerim bundan çok daha fazlasıydı. *Hatta sen pek sanamamışsın bile Naz!*

Bora'nın neden Kara'dan üçüncü tekil şahısmış, başka birisiymiş, kendisiyle hiç alakası yokmuş gibi bahsettiğini anlamıştım; yıllarca başka birisiymiş gibi herkese oyun oynamıştı.

"Kara, bir plandan ibaretti," dedi Gökhan, yalnız kaldığımızda. "Bir plan dahilinde yaratılan, stratejik bir kurgu," diye devam etti. "Adı bile yoktu. Bu alem, onun adını kendi yarattı. Hepimiz canımızı ona borçluyuz. Bora Karabey ve onun soyundan olan herkes tükenir giderdi. Kara, dikkat dağıttı. Dikkat dağıtırken güç topladı," diye ekledi. Ses tonu ve mimikleri vereceğim tepkileri tartar gibiydi. "Bu alemde Kara'dan nefret eden bile hayrandır ona, tabii bir kişi hariç..." diye ekledi.

"Bora Karabey," dedim, tebessüm ederek.

Gökhan, gülümseyerek beni onayladı. "Kara, Bora'nın kimliğini elinden aldı aslında. Bir kimlikle beraber, nelerin elinden gittiğini tahmin bile edemezsin Naz," dedi iç çekerek. "Önce, nişanlısının, sonra kız kardeşinin kendisine olan inançlarını kaybetmişti Bora. Zamanla hayallerini ve umutlarını... En sonunda geleceğini... Şimdi seni de kaybettiğini sanıyor Naz. Canı acıdıkça, acımasız bir adama dönüştü gözlerimin önünde," dedi.

Bora, Kara'nın hayatını, hayatına hiç kimseyi dahil etmemek üzerine kurduğunu söylemişti. İyi birisi olmadığını... Ne kadar kötü olduğunu benim göremeyeceğini ama ben görmüyorum diye bunu asla reddemeyeceğimizi... Israrla onun iyi birisi olmadığını kabul etmemi ve vicdanına, merhametine güvenmemi istemediğini söylemişti. Normalde asla kabul etmeyeceğim bir şeyin aklımı bulandırdığı aşk ile

göz yumulur hale geldiğini de söylemişti. En dibindeki karanlığı kendi bile göremediği Kara'dan, ölesiye nefret ettiğini de söylemişti hatta.

Peki şimdi benim ondan nefret etmiyor oluşumun tek sebebi aşk mıydı?

♠

Hava kararmak üzereyken gökyüzü kızıl bir güneşle süslenmişti. Denizden gelen iyot kokusunu içime çeke çeke geçtiğimiz yolların her bir metre karesinde Naz vardı. Bana gülümsüyor ve beni selamlıyordu. Bir zamanlar o küçük Naz'ın babasına ait otelin de içine katıldığı araziye yapılan Akasya Otel'e, tam on bir sene sonra, 16 Mayıs'da ayak basmıştım ve bununla beraber her şey çok hızlı gelişmişti. Sanki beş dakika evvel, Bora bir kadınla, -Mila'yla- o restorana ayak basmış gibiydi fakat çoktan 18 Mayıs olmuştu.

"18:40 uçağının kapısı ne zaman açılacakmış?" diye sordu Gökhan. Kaçar gibi gidiyordum. Ve de belki de kaçıyordum da zaten. Belki de kaçtığım zaman, fazlaca kasvetlenmiş hayatıma renk gelirdi. *Yakalandın Naz! Aydın Demir geliyor.* Sıkıntılı bir nefes verirken, hafifçe Gökhan'ı dürterek Aydın'ı fark etmesini sağladım.

"N'apıyorsun lan sen?" diye sordu Aydın, Gökhan'a. İfadesi sertti fakat bu çok üzerinde durulması gereken bir şey değildi. Onu tanıdığım 34 saat, 11 dakika 17 saniyelik sürede, mizacının böyle olduğunu anlayabilmiştim.

"Hop!" dedi Gökhan, bazen gördüğüm sert ifadesiyle. "Ağır ol!"

"Nazlı Hanım'ı hiçbir yere götüremezsin," dedi Aydın, tehditkar bir şekilde. "Ben sen değilim Gökhan, ben Kara'ya karşı gelmem!"

"Nerede Kara?" diye sordu Gökhan, kollarını açarak. "Yok o... Gitti... Naz da kimsenin esiri değil, çekil önümüzden!"

"Kara var ya da yok... Sözü emirdir. Nazlı Hanım'ın da benim sözümden çıkmaması gerekiyor," dedi Aydın, daha da sert bir ifadeyle. *Demek ki mizacı sert olsa bile, bunun*

seviyeleri oluyormuş Naz; bak bir şey daha öğrendin. Kapının açıldığı yazısını gördüğümde, yerimden kalktım ve ilerlemeye başladım.

Benim tanıdığım Gökhan, Aydın falan dinlemez, gidişime tüm dünyayı ikna ederdi.

♠

Kendimden emin adımlarla yürüdüğüm caddede, tuhaf bir özgüvene sahiptim. Etrafımdaki insanların dönüp de bir kez olsun bana baktıkları falan yoktu ama ben kendimi bir film yıldızı gibi hissediyordum. Görkemiyle ürküten otelin merdivenlerini çıkarken hiç olmadığım kadar iyiydim. Otele girdikten sonra asansöre bindim ve alt kata indim. Daha asansörden inmeden kulağıma çalınan müzik sesi kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

"Merhaba," dedim, gülümseyerek. Kapının önünde, neredeyse kapı görevi gören iki adam, elindeki elektronik cihaza adımı girdikten sonra geri çekilerek kapıyı bana açmış kadar oldular. Sihirli dünya beni bir kez daha büyülemişti. Hedefinden şaşma Naz! Hedefim bu sihirli dünyadan bile çekici olduğu için şaşmam mümkün değildi.

"Ne içersiniz?" diye sordu barmen.

"Votka vişne," dedim ve kokteylimin hazırlanmasını bekledim. Kokteylimden bir yudum aldıktan sonra etrafta gözlerimi gezdirmeye başladım. Kalabalıktı. Fakat ne kadar kalabalık olsa da, gerçekten seven bir kalp, sevdiğini yalnızca o varmışçasına rahat bir şekilde bulabilirdi.

Bardan kalktım ve sakin adımlarla masaya doğru ilerledim.

"İyi akşamlar," dedim.

Bora'nın şaşırdığını çok kez gözlerinden okuyabilmiştim fakat bu sefer şaşkınlığı neredeyse tüm yüz hatlarına kadar yayılmıştı. Fakat şaşırmakta haksızdı.

Çünkü yeniden başlamak için en doğru yer 2 ay, 18 gün, 5 saat, yirmi yedi dakika sonra tekrar yolumun düştüğü BlackJack'ti.

70.Bölüm

Öncelikle bölüm bugünden geldi, hoş geldi sefa getirdi fakat yazar cumartesi bölüm atmayacak, çünkü bu bölümü erken verdi.

Peki yazar ne zaman bölüm atacak? Şöyle düşünüyor ki, bugünden itibaren, bir hafta içinde atarım illaki, zaten devamlı beraberiz, biraz da akışa bırakalım kendimizi... Oh böyle valla mis gibi.

Yazar delirdi mi? Hayır. Sadece öyle işte, olur ya bazen; biraz hüzünlü, biraz hasta, biraz dertli, biraz karışık...

Yazdığınız bir cümle, o cümleyi okuyan insandaki boşluğu doldururken; okurun bağrından kopan bir şarkı da yazarın içinde nice boşlukları doldurabiliyor.

Geçtiğimiz bölümün yayınlandığı gün, okurlardan birisi Twitter'da bir şarkı paylaşmıştı; o şarkı yukarıda, medyada mevcut. Ben aşağıda yer alan satırları yazalı uzun zaman oluyor elbette ve ben bu satırları kaleme alırken kafamın içinde bambaşka bir şarkı çalıyordu.

Ama medyadaki şarkıyı dinlediğimde içimdeki tüm boşlukların dolduğunu hissettim; son okumamı ve bölüm düzenlemesini yaparken bu şarkı bana eşlik etti, arkadaşım oldu.

Aynı hislerde buluşmak çok güzel, kocaman bir aile olmak gibi.

Aile olmak demişken, 1 Milyon okunmayı geride bıraktığımız şu günlerde, ailemize yeni okurlar katılıyor ve gitgide daha da kocaman oluyoruz. Bunun beni mutlu ettiği kadar, diğer okurları da mutlu ettiğini görmek paha biçilemez bir duygu!

Yazdığım romanı okuyormuşsunuz gibi değil de, hayallerime ortak olmuşsunuz gibi hissetmeye başladım. Ne mutlu bana, ne çok yol arkadaşım var. İyi ki varsınız ya! İyi ki...

Adettendir, bunu buraya eklemezsem "Bu kadar kibar olma!" diye kızan okurlarım var; oy verin oy! Hatta, "Dönsünler oy vermedikleri bölüm var mı baksınlar," diyen okurum bile var da orasını da artık ben şaapmayayım ya siz şaapın, akıl edin.

Bir de, eski bölümleri okurken lütfen yaptığınız yorumlara dikkat edin; henüz okumamış okurlar var, yazıktır günahtır. Spoiler olan yorumları ellerimle tek tek temizlemeye çalışıyorum ben.

Ve de "macakizi8" Instagram hesabına çıkın çıkın gelin, Hande dışındaki diğer karakterler soru&cevap yapıyorlar. Hande dışındaki çünkü, benim okurlarım "evin önündeki, içinde zar heykeli olan süs havuzu"nu Hande'den daha çok merak ediyorlar. Olsun, ne yapalım, kısmet.

Öpüyorum, sevgiyle... ♥

♠

"İyi akşamlar," dedim.

Bora'nın şaşırdığını çok kez gözlerinden okuyabilmiştim fakat bu sefer şaşkınlığı neredeyse tüm yüz hatlarına kadar yayılmıştı. Fakat şaşırmakta haksızdı.

Çünkü yeniden başlamak için en doğru yer 2 ay, 18 gün, 5 saat, yirmi yedi dakika sonra tekrar yolumun düştüğü BlackJack'ti.

Ve fakat Bora, kapkara gözleriyle bana sekiz saniye kadar bakakaldığı için filmin başrolünden dışlanmış ve yanıma sorgulayıcı bakışlarla yaklaşan, asla tanımadığım izbanduttan hallice bir adamla muhatap olacağıma artık ikna olmuştum.

Neyse ki adam henüz bana *"Sen hayırdır kardeş?"* şeklinde bir girizgah yapamadan, Bora çok şükür varlığımı idrak etmiş ve ayağa kalkarak beni sandalyesine oturtma

zahmetinde bulunmuştu. *Naz, sinirlenmek için erken; filmin ya da gecenin henüz başındasın. Hedeften şaşma.*

"Hayırdır?" diye fısıldadı Bora, kulağıma.

Küfretmek için en doğru zaman olsa da, şaşkın ve bir an evvel sesini kesmesini istediğim bakışlarımla ona döndüm. "Hoş buldum," dedim, sitemli bir şekilde fısıldayarak. Keyfimden Kıbrıs'ta olmadığım gibi, BlackJack'e gelen o olduğu ve kendisiyle çözmemiz gereken meselelerimiz olduğu için peşinden kumarhanelere kadar sürüklenmiştim; daha ne istiyordu? *Naz'cığım buraya geldiğinde kendini kaybetmiş olabilir misin biraz? "Kestik!" demeyecekler bak, telafisi yok.*

Bora oynadığı oyuna döndüğünde derin bir nefes, sonrasında da votkamdan iki büyük yudum aldım. Şimdi daha sakin hissediyordum. Beni sekiz ay yirmi iki gün karnında taşıyan ve doğuma kadarki an'a kadar bağ kurduğum kişi annemdi fakat acaba ben, babama tepki olarak, ben doğduğumda yanımda olmak yerine kumarhanede olduğu için mi kumarhaneleri bu kadar seviyordum? *Naz, bu kumarhaneye ikinci gelişin ve hayatında yalnızca üç kez kumarhaneye gittin.*

Ama şanslıydım; oynadığımız oyun yüzünden aceleye gelmiş olsa bile nişanlısı olduğum ve birazdan bunu dile getirdiği için büyük çıngar çıkaracağım adamın kumarhaneleri vardı. Acaba kaç taneydi? *Acaba senin yediğin yürek kaç porsiyon Naz?*

Bora, orta yaşlı bir kadın ve iki adamla poker oynuyordu. Bakışlarım elindeki kartlara kaydığında tebessüm etmiştim. Bir insanın eline pokerde, ömrü hayatı boyunca kaç kez maça kızı ve sinek ikili gelirdi bilmiyordum ama bu iki kartı hangi oyunda yan yana görürse beni, 1 Mart'ı, bu kumarhaneyi hatırlayacağını biliyordum. Yerde maça ası, maça vale, maça onlu ve iki kapalı kart vardı; Bora an itibariyle, tanıdığım en şanslı oyuncu olmuştu. *Belki de onun uğuru sensindir Naz.*

"Bora Bey," dedi, izbanduttan hallice başka bir adam. Bora oynanan eli kazanmıştı ve yeni kartların dağıtımı için krupiye ondan onay bekliyordu. Bora'nın bakışları adama çevrildi. "Kapıda bir sorun var efendim." Bora bakışlarıyla ne olduğunu sorduğunda, "Kapıda Sena Hanım var. Sena Alkın... Fakat içeriye de birisi, onun adını vererek girmiş." Bora'nın kızgın bakışları bana çevrildi ve üç saniye gözlerime baktıktan sonra yeniden adama döndü. "Kimlik kontrolü yapmamız lazım efendim ama rahatsız olup olmayacağınızı bilemedik?" dedi adam.

Bora, sıkıntılı bir nefes verdikten sonra, "Alın içeriye, gerek yok kimlik kontrolüne," dedi. Elbette ki kendi adımı vererek girecek değildim ve buraya girdiğini bildiğim tek kadının adı Sena Alkın'dı; bunda kızacak ne vardı? *Naz farkında mısın bilmiyorum ama ölü toprağını attın üzerinden; haydi hayırlısı!*

Bora oynadığı oyuna devam ederken masaya otuzlu yaşlarında, saçları röfleli, orta boylu bir kadın yaklaştı. "Şeytanınız bol olsun," dedi kadın, içten bir tavırla. "Yine karşılaştık Bora Bey," diye devam etti.

Bora'nın bakışları kadına çevrildiğinde zorunluluktan gülümsediğini fark etmiştim. Kadın oturup oturamayacağını bana değil Bora'ya sorduğu için, oturamayacağını söyleyememiştim. Bora ise olması gerekenin aksine, nazik bir şekilde kadının oturabileceğini belirtmiş ve kadın, Bora'nın çaprazına geçmişti.

"Tebrik ederim Bora," dedi, gözlüklü bir adam. Bora'nın, ben masaya oturduktan sonra üst üste kazandığı üçüncü eldi fakat öncesi hakkında bir fikrim yoktu. Partinin bittiğini ise iki adam ve orta yaşlı kadın kalktığında anlamıştım.

"Oynar mıyız?" dedi Sena Alkın, Bora'ya gülümseyerek.

"Kaybedecek param var diyorsunuz..." dedi Bora, imalı fakat bir o kadar da hoş ve nazik bir tavırla. Sena Alkın'ı gülümseten ve belli ki hoşuna giden bu tavırdan ben pek hoşlanmamıştım fakat kıskançlığın yeri ya da zamanı değildi.

"Sizinle oynamak istiyorum cidden," dedi Sena Alkın.

"Neden?" diye sordu Bora, ciddi bir ifadeyle.

"İyi oynayan adamları severim," dedi Sena Alkın.

"Birisinin iyi oynayıp oynamadığına kendiniz karar vermelisiniz," dedim, dan diye araya girerek.

Bora'nın da Sena Alkın'ın da bakışları bana çevrilmişti. "Nişanlımla tanışmadınız-"

"Nazlı Alaca," dedi Sena Alkın, Bora'nın lafını keserek. "Basından tanıyorum, geçtiğimiz hafta çıkan haberden," diye ekledi. Ülkenin birkaç saatlik gündemine yerleşen, Bora'yı aldattığım haberlerinden bahsediyordu. *Kadına imalı imalı konuşursan, dün pişirdiğin yemeği bugün önüne koyar işte Naz.*

"Oynayalım öyleyse," dedi Bora, on saniye süren sessizliği bıçak gibi keserek.

Sena Alkın'ın yüzüne samimiyetten uzak bir gülümseme yayıldı. "Siz de eşlik edin bize Nazlı," dedi. Bir yandan da On Bin Dolar'lık kumar fişini masaya sürmüştü.

"Hayır," dedi Bora, yerime konuşarak. "Poker..." dedi ve masaya On Bin Dolar'lık kumar fişi sürdü. "Oyunun kurallarını biraz bilen herkesin oynayabileceği bir oyundur," diye devam ederken, kendisine verilen iki kartı, bakmadan, üstü kapalı bir şekilde benim önüme koymuştu. "Ve bir insanı pokerde iyi yapan, rakibini ne kadar iyi tanıdığıdır," diye ekledikten sonra, yere açılan kartlara bakışlarını çevirdi. "Bir insanın adını ya da hakkında çıkan haberleri bilmek de ne yazık ki... Onu tanıdığınız anlamına gelmiyor," dedikten sonra, pota Doksan Bin Dolar'lık fiş sürerek rest çekti. Üstelik henüz, elindeki kartları bile bilmiyordu. "Ve de," dedi, gülümseyerek. "Ben asla nişanlıma rakip olmam. Eğer beni tanısaydınız, bunu da bilirdiniz. O sebeple beni yenemeyecek ve benim çok iyi olduğumu düşüneceksiniz. Aldanmayın," dedi.

Sena Alkın'la aynı anda yutkunmuştuk.

"Blöfünüzü görüyorum," dedi Sena Alkın ve Doksan Bin Dolar'lık fiş sürdü.

Kartların tamamı açıldığında, Bora önüme koyduğu iki kartı açtı; on'lu ve as ile beraber döper yapmıştı. *Bu da biraz şov artık Naz!* Sena Alkın ise yalnızca elindeki kartla yerde ilk açılan üç karttan birinin tutmasına, yani pere güvenerek, Yüz Bin Dolar'ından olmuştu. Ya gerçekten paranın kıymetini bilmiyordu ya da Bora'yı çok hafife almıştı.

"Hile yapıyor olabilir misiniz?" diye sordu Sena Alkın, hafifçe gülümseyerek. Bora Karabey'e asla sorulmaması gereken sorular vardı ve bunu bilmek için bir kez gözlerine bakmak yeterliydi. Bora derin bir nefes aldı ve ortadaki fişleri Sena Alkın'ın önüne ittirdi. "Rica ederim, şaka yaptım," dedi Sena Alkın, telaşla.

Bora, sert bir ifadeyle, "Kumar namusla oynanır. Namusumu sorgulayan birisinin ne parasını alırım, ne de onu bir daha mekanıma alırım," dedi.

"Gerçekten şaka yaptım," dedi Sena Alkın, kendini açıklamaya çalışarak.

"Evet," dedi Bora, bir elini kaldırdı ve adamlarından birisini masaya çağırdı. "Hile yaptığım konusunda, evet..." diye ekledi. İzbanduttan hallice adam masaya geldiğinde, "Sena Hanım'ın BlackJack'le ilişiğini kesin, aldığı fişlerin de bedelini ödeyin parası bizde kalmasın," dedi. Sena Alkın ayağa kalktığında, Bora'ya şaşkınlıkla bakıyordu. "Fakat Nazlı'nın hakkında çıkan haberle ilgili şaka yapmıyordunuz Sena Hanım..." dedi ve adama kafasıyla, Sena Alkın'ın gitmesini istediğini belli etti. *Esas şov olan buydu Naz ve ben hayranlıkla izledim!*

"Sen-" dedim.

Fakat o krupiyeden aldığı iskambil destesini bana uzattıktan sonra, "Karıştırsana," diyerek lafımı kesmişti. Kartları karıştırdım. "Kes," dedi. Dediğini yaptığımda, kartları elimden alarak kapalı bir şekilde masaya yaydı. Gözlerini kıstı ve sekiz saniye boyunca, bu şekilde birbirinin aynısı olan kapalı kartları izledi. Sekizinci saniyede bir kartı seçti ve kapalı bir şekilde önüme koydu. Bana çevrilen mesafeli kapkara gözleri ısrarla yanıldığımı ve gerçek şovun asıl bu

olduğunu söylercesine bakıyordu. Ayağa kalktı. O hızlı adımlarla bara doğru ilerlerken, ben önümde kapalı duran kartın ön yüzünü çevirmiştim.

Maça kızı.

"Buyurun," dedi, izbanduttan hallice olan adam. Masaya yaşlıca bir adam yaklaşmıştı. İzbanduttan hallice adam, "Bora Bey şimdi gelecekler," diye ekledikten sonra yanımızdan ayrıldı.

Yaşlı adamın yorgun bakışları bana çevrildiğinde yüzüne bir tebessüm yayılmıştı. "Merhaba kızım," dedi adam, gülümseyerek. Aynı şekilde tebessüm ederek, başımı eğmekle yetinmiştim. "Zeki Akbulut," dedi adam kendini takdim edercesine. *Naz, Bora'nın annesinin amcası!*

"Hızlısın," dedi Bora, alaylı bir ifadeyle. Şaşkınlıkla ona döndüğümde bakışları benden çok uzakta, Zeki Akbulut'un gözlerinin içindeydi. Yanıma oturduğunda, Gökhan ve Aydın da masaya gelmiş ve oturmak için Bora'dan izin istercesine yüzüne bakıyorlardı. Bora'nın bakışları tek tek ikisine de çevrildiğinde oturdular.

"Yok be oğlum... Aksine yaşlandıkça fazla yavaşladım," dedi adam. Bora'ya tezat olarak, sıcacık bir tavrı vardı.

Aydın, Zeki Akbulut'a döndü. "Neye borçluyuz bu emrivakini?" diye sordu. Kinayeli bir şekilde gülümsedi. "Bu arada geçmiş olsun. Tahliye olmuşsun sonunda."

"Bora'yı görmek istedim," dedi Zeki Akbulut, gülümseyerek. "Kendisine bir teşekkür borcum vardı. Masum bir koğuş arkadaşımı kurtarmıştı da..." *Eğer Bora hobi olarak böyle şeyler yapmıyorsa, Eren'in Kara'dan haberdar olmasına sebep olan, onun müvekkiline atılan bir iftirayı Kara'nın temizleyebileceğini söyleyen yaşlı adam, Zeki Akbulut'muş Naz!*

"Ben yerinde olsam teşekkür etmezdim," dedi Bora, gülümseyerek. Kendinden emin bakışları dikleşti. "Ne de olsa boşu boşuna içerideydin bunca yıl... Benim yüzümden." *Yok artık Naz!*

"Hayır senin yüzünden değil. Kardeşim Hakkı yüzünden," dedi adam, kibarlığından ödün vermeden. "Onun suçunu üstlenmek benim yaptığım bir tercihti..."

"İşte ben de bunu anlamıyorum," dedi Bora, başını iki yana sallayarak. "Benim masama oturacak cesareti buluyorsun da... Bana nasıl Hakkı için yaptığın fedakarlıktan bahsedebiliyorsun sen?" dedi. *Naz, şu an tam olarak her ne oluyorsa, adamın bir "dede" olduğunun farkında mı Bora, bu nasıl bir saygısızlık?*

"Çünkü Hakkı benim kardeşim," dedi Zeki Akbulut. Yüzüne çok güzel bir tebessüm yayılmıştı. "Kardeşliğin ne olduğunu iyi bilirsiniz..." diye eklediğinde, bakışları Gökhan ve Aydın arasında dolaşıp Bora'yı buldu. "Doğru veya yanlış... Kardeş olmak bir sorumluluktur," diye devam ederken gözleri dolmuştu.

Bora ise gitgide daha çok öfkeleniyordu. "Senin kardeşin... Diğer kardeşinin kızını, yani yeğenini, annemi... Dünyanın en leş herifiyle kendi işleri için evlendirmeye kalktı. Senin kardeşinin gelmişine geçmişine başlattırma şimdi. Senin kardeşin... Benim annemle babamın ölümünden hemen sonra, onların katiliyle iş birliği yaptı!"

Zeki Akbulut, kısık bir sesle, "Bak Bora," dedi. Derin bir nefes aldı. "Haklısın... Ve cezasını da kestin. Hakkı, oğlu Ergün'ün ölümüyle bitmişti zaten. Bitirmiştin onu. Ben de bu sebeple onun suçunu üstlendim. Ölürdü. Bir kardeşimi daha toprağa veremezdim. Dedenin ölümüyle biz en başta sarsıldık zaten, geçmiyor." Bora'nın bakışlarındaki alay da geçmiyordu. "Sen düşün... Begüm'ü düşün. Beyza'dan sonra onu da-"

"O cümleyi bitirirsen eğer bu gece buradan ölün çıkar!" dedi Bora, öfkeyle. Zeki Akbulut sıkıntılı bir nefes verirken başını iki yana salladı.

"Sadede gel sadede," dedi Aydın.

"Bana yardım etmeni istiyorum Bora," dedi Zeki Akbulut. Derin bir nefes aldı. "Hakkı'nın ölmesini istiyorum."

Gökhan şaşkınlıkla araya girerek, "Neden?" diye sordu. Bakışları birkaç saniyeliğine Bora'ya çevrildikten sonra, yine Zeki Akbulut'u buldu. "Kardeşlik naraları attıktan saniyeler sonra ne diyorsun amına koyayım, bunadın mı?"

Zeki Akbulut'un yüzüne derin bir keder çökmüştü. Derin bir nefes almaya çalıştı. "Metin'i, yani Bora'nın dayısını öldürten Hakkı'ymış," dedi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Aydın.

"Çınar üç senedir babasının katilini arıyor. O kadar inanmadı ki trafik kazasında öldüklerine... Masum insanlar ancak trafik kazasında ölürler, biliyor. Mehmet Şahindağ, seneler sonra Hakkı'ya, bir uyuşturucu sevkiyatında ortaklık teklif etmiş. Hakkı bunu tekrar güçlenmek için bir fırsat olarak görmüş. Metin ise Hakkı'yı durdurmak istemiş. Ama Hakkı onu-" dedi. Zeki Akbulut'un gözleri artık iyice ıslanmış ve yer çekimine uyum sağlayıp akmak üzere bekliyordu.

Gökhan, Bora'nın gözlerinde bir şeyler okudu ve "Nereden öğrendiniz bunu, onu söyle?" dedi, şaşkınlıkla.

"Çınar öğrendi. Ne yaptı ne etti, Hakkı'nın emri verdiği adama ulaştı bir şekilde. Nagihan Yengem'in Şahindağlar yüzünden yaşadığı dördüncü kayıp bu... Kocası, kızı... torunu... Şimdi de oğlu."

"Şahindağlar yüzünden mi?" diye sordu Bora, sertçe lafa karışarak. Yer çekimine karşı koyamayan, bir uçurumdan aşağı doğru süzülen bir öfke küresi gibiydi. "Herif öz yeğenini öldürmüş. Ve herifin soyadı Akbulut, Şahindağ değil! Mehmet'in aklına uyması, onun nasıl bir pezevenk olduğunu değiştirmiyor. Bir yeğenini ortaklık ayağına Sadri Şahindağ'a satmaya kalkan, bir diğerini öldürürdü de zaten... Neden şaşırdınız bu kadar!" diye devam etti. İşaret parmağını Zeki Akbulut'u ikaz edercesine havaya kaldırdı. "Ve benim ablam, senin Nagihan Yenge'n için bir kayıp olamaz!" dedi.

"Neden Bora?" diye sordu Zeki Akbulut, teessüf edercesine. "Yengem hepinizi sever. Görüşmüyorsunuz diye, sizden haberdar değil mi? Sen... Yengemden yardım

almasan... Tamam açıktan almadın yardım ama... Bir şekilde Aydın'a yardım etti yengem işte... O yardım olmasa, Kara bu kadar güçlenir miydi? Yengem kaç adamı Kara'nın kumarhanelerine soktu, bakalım kaç kişi Bora Karabey'in karşısında olacak diye, sanki bilmiyorsun."

"Bu Gökhan'ın fikriydi," dedi Bora, Zeki Akbulut'u uyarırcasına. "Annemin çocukluğundan kalma künyeyi almış gitmiş! *'Bizim bir düşmanımız var, ona yardım edeceksiniz, bu da düşmanımızın annesine ait,'* demiş. Ben ondan böyle bir şey istemedim, yüzü burada!"

"Merhaba Bora," dedi bir kadın. Yaşlı olmasına rağmen çok güzeldi. Sapsarı saçlarını, şık bir tokayla topuz yapmıştı. Koyu gözlerinden, Bora'nın kapkara gözlerine doğru yaşanmışlık akıyordu. Bakışları bana çevrildiğinde yutkundu. "Merhaba..."

Zeki Akbulut, kalkıp kadına yer verirken, "Arabada beklemeni söylemiştim yenge," dedi.

"Sabredemedim," dedi kadın. Bakışları Bora'nın gözlerinden yeniden bana çevrildiğinde, yüzüne hafif bir tebessüm yayıldı. "Nagihan... Bora'nın anneannesiyim," dediğinde ne tepki vermem gerektiğini bilemiyordum. Kadının bakışları yeniden Bora'ya çevrildi. "Kara'dan yardım istemeye geldim," dedi.

Bora, Nagihan Akbulut'a, bir boşluğa bakar gibi bakıyordu.

"Elini kolunu sallayan bu masaya oturamaz yalnız," dedi Aydın, mırıldanarak.

"Duymadın mı Aydın?" diye sordu Bora, alaycı bir ifadeyle. "Anneannemmiş!"

"Bir anneannen olduğunu bilmiyordum," dedi Aydın, aynı Bora gibi dalga geçerek.

"Ben biliyordum lan, birkaç kez görmüşlüğüm var... Kendisinin konken partileri meşhurdur, namını duymamış olamazsın ya... Hüseyin Akbulut'un dillere destan güzellikteki karısı!" dedi Bora ve bakışlarını Nagihan Akbulut'a çevirdi. "Annemin annesi olduğu için, kendisinin anneannem olduğunu zannediyor."

"Siz şimdi," dedi Gökhan, Bora ve Aydın'ın arasındaki muhabbeti umursamayarak. "Diyorsunuz ki bu Çınar, katilin kim olduğunu öğrendi... Hakkı'yı mutlaka öldürür. Çınar'ın eli kana bulanmasın, daha 30'larında... Siz öldürün de kurtulalım Hakkı'dan... Doğru muyum?"

"Doğrusun," dedi Bora. Bakışları, Nagihan Akbulut'un gözlerinden ayrılmıyordu. Kaşları havalandı. "Fakat ben Kara'ya tetikçi muamelesi yapmanın kafasını pek anlamıyorum," diye ekledi.

"Buraya gelmenin yanlış olacağını söylemiştim yenge," dedi Zeki Akbulut. Sitem etmiyordu ama böyle olacağını biliyor gibiydi.

Nagihan Akbulut, hafifçe elini kaldırarak Zeki Akbulut'un lafa devam etmesini engelledi. "Bora," dedi içten bir ifadeyle. "Çınar bu dünyaya ait değil." Gülümsediğinde, alnındaki kırışıklıklar daha çok meydana çıkmıştı. "Sen kuzenini tanımıyorsun ama... Pırıl pırıl bir adam. Dürüst, mert, namuslu. Sana benziyor. Ben istiyorum ki... Kirlenmesin. Seninle aynı kadere mahkum olmasın. Bak, dedesi öldüğünde senin gibi küçücüktü, o Zeki'yi dede bildi. Dayın, Zeki'yi babası gibi sevdi. Şimdi Çınar bize Metin'imden emanet. Öksüz ve yetim."

"Ne dayısı?" diye sordu Bora, alayla gülerek. Küçük bir kahkaha attı. "Oradan baktığında, kan bağlarını çok önemsediğimi falan mı düşünüyorsun? Kaç sene önce öldü? Üç, dört? Herifle sanki yediğim içtiğim ayrı gitmiyordu da, işim gücüm yok oğlunu koruyacağım?"

"Annen Çınar'ı severdi," dedi Nagihan Akbulut.

"Olabilir, annemin yeğeniymiş. Severdi belki dediğin gibi ama bana hiç kendi ailesinden bahsetmezdi. Çınar'dan bahsetmedi. Belli ki muhatap olmayayım istemiş." Bora'nın tavrı bir çelikten farksızdı; asla müsamaha göstermeyecekti.

"Gülsüm Hanım, Begüm cinayet işlemesin diye Bora'dan cinayet işlemesini istemez biliyor musunuz?" dedi dan diye *birisi*. Bir duvarla bile empati yapabiliyordu belki ama

sevdiği adamın anneannesi sıfatıyla karşısında oturan kadını anlayamıyordu.

Nagihan Akbulut daha çok gülümsedi ve "Bilirim," dedi. Elini hafifçe iki yana açtı, *hayat işte* der gibi. "Fakat Nazlı, ben bu dünyaya gelin geldim... Gülsüm Hanım gibi, yıllar sonra oğlum aracılığıyla görmedim bu dünyayı. Bu dünyada yaşamanın çok zorlu tarafları vardı," dedi. Başını iki yana sallarken, "Benim amacım torunlarım arasında ayrımcılık yapmak değil," dedi.

"Ama tam olarak onu yapıyorsunuz," dedim.

Nagihan Akbulut'un dudakları tekrar aralandığında, verecek bir cevabı olduğunu anlamıştım fakat Bora, "Konuşma bitmiştir!" diyerek, lafı onun ağzına tıkayıverdi. Bir elini kaldırdığında, masaya altı tane adam yaklaşmıştı.

"O kadar da değil Bora," dedi Zeki Akbulut, *yapma* der gibi. *Zannediyorum ki, "Anneanneni mekanından attıracak halin yok!" demeye çalışıyor Naz!* Fakat Bora'nın bakışları öyle netti ki, tam da o kadardı.

Zeki Akbulut ayağa kalktı ve Nagihan Akbulut'a elini uzattı. Yaşlı kadın, kendine uzatılan eli ayağa kalkmak için tutarken bakışlarını Bora'dan ayırmamıştı.

"Deden," dedi ayağa kalktığında. Derin bir nefes aldığında, zorlukla yutkunmaya çalışmış ve yüzü buruşmuştu. "Deden, doğduğu günden beri bu işin içindeydi. Dayın ve annen bu dünyaya gözlerini açtı. Baban... Akbulut'ları öyle görünmez, öyle silik hale getirdi ki... Bu dünyada yer bulamaz olduk. İyi oldu, Çınar'ı koruduk. Sen ise baban yüzünden bu dünyadasın. O hırslı bir adam olduğu için. Hiç alakası olmamasına rağmen, Sadri Şahindağ'ın anlattıklarından etkilendiği ve mafyacılığa soyunduğu için. Annen bu durumu kabul ettiği için..."

"Annemle babamı öldüreceğim. Çok etkilendim söylediklerinden," dedi Bora, alaylı bir ifadeyle. "Ama bir dakika..." diye ekledi. Başını iki yana salladı. "Zaten öldüler."

"Eğer engellemezsen Çınar da ölecek," dedi Nagihan Akbulut. Gözünden düşen bir damla yaşı elinin tersiyle

silerken iç çekti. "Kocam, kızım, oğlum... Hepsini kaybettim. Size zaten hep hasrettim. Benim bir Çınar'ım kaldı. Bir tek o. Gerisini senin vicdanın bilir," dedi ve arkasını döndü.

Bora, Nagihan Akbulut ve Zeki Akbulut'un peşinden gitmek isteyen adamları bakışlarıyla durdururken, Aydın masadaki kartları sertçe fırlattı.

"Bu nasıl güvenlik önlemi Gökhan?!" diye çıkıştı Aydın. Eliyle masaya vurdu. "Önce Kara kaçırılıyor, sonra Akbulut'lar elini kolunu sallayarak Kara'nın masasına oturuyor! Bu ne tedbirsizlik?!"

Gökhan'ın şaşkın bakışları Bora'ya çevrildi. "Hesap mı soruyor lan bu bana?" diye sordu, hayret edercesine.

"Bana konuş bana!" dedi Aydın, sert bir tavırla.

"Paşamız en güvendiği iki adamını nişanlısıyla Bodrum'a gönderdiklerinde, benim konuşacak lafım kalmadı!" dedi Gökhan, öfkeyle. Bakışları bana çevrildi. "Sonra Nazlı Hanımlar, tüm korumaları İstanbul'a gönderip Özgür'ün işine son verdiler. Bora Beyler de durur mu, keskin nişancıları etrafına dizip Selim'i de Nazlı Hanım'ın yanından aldılar ki, nişanlısı nefes alsınmış! Ama en bombası... Yalnız kalmak istiyorum tribi... Tek başına çıkarsan sen eğer marinadan-"

"Tamam kes!" dedi Bora, araya girerek.

"Aaa neden? Daha ben sizin kaçırılmanıza rağmen tüm adamları Bodrum'a yığıp kendi kendinize Kıbrıs'a gelmenize değinecektim paşam..." dedi Gökhan alaylı bir ifadeyle.

"Öldürürüm seni Gökhan," dedi Bora. Soğukkanlı ifadesi, bunu yapabileceğini haykırırken şaşkınlıkla yutkundum.

"Ah sen zahmet etme, ben kendimi öldürürüm," dedi Gökhan, aynı şekilde alaycı ifadesiyle. "Zaten birazdan başlarsın*, 'Nazlı'yı nasıl Kıbrıs'a getirirsin lan sen?!'* diye... Şimdiden söyleyeyim, çok da iyi yaptım!" dedi, sertçe.

"Elimde kalmadan siktir git Gökhan," dedi Bora. Gökhan gider miydi bilmiyordum fakat sanki bunu bana söylemiş gibi, Gökhan'dan evvel ayağa kalktım.

Yaşadıkları ve de belki hiç sahip olamadığı annesinin ailesiyle yaşayamadıkları öyle ağırdı ki, neden kaçtığını ve

aslında benden değil kendisinden kaçtığını bir kez daha anlamıştım.

Dekorla kaplı bir kapı olduğunu tecrübe ettiğim yere doğru ilerlerken, elimde *maça kızı* kartı da vardı. Labirente benzeyen dar koridorla tekrar karşılaştığımda hızım kesilmiş, adımlarım yavaşlamış ve kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Derin bir nefes aldığımda, Hasan denilen adamın, beni bu koridorda sürüklediğini unutmaya çalışarak yürüdüm ve o gün kolumdan fırlatarak beni içeriye attığı bomboş odayı buldum.

Aynadaki yansımam o günden çok farklıydı. Perişan gözükmüyordum. Ultra mini olmasa da mini sayılabilecek siyah, kısa kollu ve derin göğüs dekolteli elbisem ve siyah yüksek topuklu ayakkabılarım, kendinden emin duruşumu doğruluyordu. Belimin biraz üzerine kadar uzanmayı başarmış siyah saçlarımın dalgalarının biraz kabarmış olması beni ürkütmüyordu. Yüzümdeki hafif makyajın en belirgin kısmı olan bordo rujum biraz silikleşmiş görünüyordu fakat bu beni çaresiz kılmıyordu. Yemyeşil gözlerimde korkunun zerresi yoktu.

Odanın kapısı, o günün aksine, yavaşça açıldı.

Bakışlarım ayaklarını ya da pantolonunu değil, doğrudan kapkara bakışlarını hedef almışlardı çünkü başım yerde değildi. Gözlerindeki öfke çok tanıdıktı. Ne ilk kez görüyordum; ne de son kez görecektim. O Kara'ydı...

Nazlı'nın eğer canı isterse o kapıyı bir şekilde açtıracağını söylemişti bir akşam, Elif'e. Benim bu konuda, bunu duyduktan sonra herhangi bir ısrarım olmamıştı. Fakat, kendisini tanıdığımda arkama bakmadan kaçacağımı düşünen Kara, aslında bana kapıyı açmayı, beni içeriye buyur etmeyi, kendisini kabul etmemi, sevmemi ve ömrüm boyunca o kapının ardında onunla kalmamı her şeyden çok istese de, Kara ile tanıştığım an'ın birinde, tam da düşündüğü gibi arkama bakmadan kaçtığımı ve Bodrum'a gittiğimi düşünüyordu.

Gidişime, Kara'nın hikayesini öğrenmeme, en çok kendimi düşünmemi defalarca söylemesine rağmen onun ve Anıl'ın canı için kendimi harcamış olmama, bana bittiğini söylemesine rağmen peşinden Kıbrıs'a gelmeme öfkeliydi.

"Ne yapıyorsun burada Nazlı?" diye sordu. Bakışlarındaki öfkeyi elinden geldiğince dizginliyor ve ses tonuna yansıtmamaya çalışıyordu.

"Zamanı kolluyorum," diye cevap verdim. O gün, oturmam için emir verdiği sandalyeyi çekip oturdum ve bir bacağımı diğerinin üzerine attım. Bakışlarına anlamsızlık yerleşmişti. "Yanlış zamanmış ya bizim için... Doğrusunu yakalarız belki burada," diye ekledim. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Aşk için ölmeye değer!" dedim, yüksek sesle. "Aşk için nasıl sesinin tınısına dikkat etmeye değiyorsa, ölmeye de değer farkı yok!"

"Bu saçmalıklarla uğraşamayacağım," dedi ve arkasını dönerek kapıya doğru ilerledi.

"Kara!" diye seslendim. Durdu. Bakışlarının yeniden öfkeli bir hale büründüğünü görmesem de tahmin edebiliyordum. "Savaşı madem sen kazandın... Sana söyleyecek iki çift sözüm var!" Eli kapının kulpuna gitti. "Ne o? Geride onca ceset bırakmaya korkmuyorsun da... Bir çift gözden mi korkuyorsun gerçekten?" dedim, alaylı bir ifadeyle.

"Nazlı," dedi, sertçe. Daha çok, *kes sesini* der gibi.

"Kaçamazsın," dedim, ayağa kalktığımda. Yanına gittiğimde, kolundan tutup bedeninin bana dönmesini sağlamıştım. İfadesiz kapkara bakışları gözlerime çevrildiğinde, "Benim Kara ile konuşacaklarım var!" dedim.

Yüzüne sinsi ve öfkeli bir gülümseme yayıldı. "Eğer bir daha... Bana... Bu şekilde hitap edersen... Seni pişman ederim," dedi, tehditkar bir ifadeyle.

Koluna yapışmamla onu çekiştirmeye ve geldiğim yönün tersine doğru yürümeye başladım. Canını yakmadığımı biliyordum ama o günü asla unutamadığı için, içinde bir yerlerin sızladığına emindim. Bana ne yaşattıysa, kendisinin

de yaşaması mümkün değildi ve fakat her şeyi en baştan yazmaya yemin etmiştim.

Bizi, yeniden yazmaya yemin etmiştim.

Kumarhanenin arka kapısından dışarıya çıktığımızda, ciğerlerime sıcacık bir hava dolmuştu. Fakat ne yazık ki bizi bekleyen bir minibüs olmadığı ve kapının önündeki tüm adamlar Bora'nın gözlerinin içine baktığı için havalı eylemim biraz sekteye uğramıştı.

"Taksi!" diye bağırdım. Kapının önündeki üç adam bana tuhaf bir şekilde baktıklarında, Bora sabır dilenircesine başını havaya kaldırdı. *Dar bir sokak arasında olduğunun ve etraftan hiç taksi geçmediğinin farkında mısın Naz? Onun yazdığı hikaye suç ve aksiyon ağırlıklı; seninkisi ise absürt komedi!*

"Arabayı getirsinler," dedi Bora. Kendisine hiçbir adamı muhatap almamasını, öyle gelişigüzel ortaya konuşmasını, fakat üç adamın da bu emir karşısında telaşa kapılmasını ve bir dakika otuz yedi saniye içinde bir minibüsün önümüze yanaşmasını kıskançlıkla izledim. Minibüsün kapısı açıldığında, binmemi bekledi. Her ne kadar minibüsü kullanan şoföre, *"Bu kadını al ve benden uzak bir noktaya bırak,"* diyecek gibi dursa da, benden hemen sonra kendi de bindi.

"Nereye gidiyoruz efendim?" diye sordu, şoför. Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde, otele gideceğimizi söyledim. Araba hareket ettiğinde ikimiz de aynı o gece gibi, kendi içimizdeki seslerin dışarıda bıraktığı ağır sessizliğe gömülmüştük.

Kırk beş dakika, on dokuz saniye sonra araba durduğunda istemsizce gülümsemiştim. *Bu otelde gülümsemene değer pek bir anın yok ama neyse Naz.* Resepsiyona doğru ilerlerken, Bora benim biraz arkamda yürümeyi tercih etmişti.

"Bora Bey'in oda kartını alabilir miyiz?" dedim, resepsiyoniste. Resepsiyonistin bakışları şaşkınlıkla, arkamda bir noktaya çevrildi. "Duymadınız mı, size

söylüyorum!" dedim, sert bir ifadeyle. Fakat resepsiyonist, bunun üzerine bir kez daha Bora'ya bakmıştı.

Bora sıkıntılı bir nefes verirken, omzumun üzerinden bana oda kartını uzattı. Sitem edercesine ona döndüm; zengin ya da karanlık bir adam olması onu ayrıcalıklı kılmak zorunda değildi! *Keyfinin kahyası mısın Naz? Oda kartını resepsiyona teslim etmez, etmez! Sana ne?*

Bu otelin koridorunda o gece onunla yürürken, onun kaderim olduğunu bilemezdim.

Benim o zamanki param bu otelin birinci katında konaklamaya yetmişken, oda kartını resepsiyona teslim etmeyen Bora, otelin yedinci katında kalıyordu. *Sen biraz da cimrilik yapmıştın aslında Naz. Yakalanma ihtimaline karşı, casinonun otelinde bedavaya kalma hakkını reddettiğin için, fazla para gitmesin derdindeydin!*

Oda kapısının açılmasıyla karşılaştığım görüntü beni şaşırtmamıştı. Burası bir otel odasından ziyade, küçük bir ev sayılabilirdi, hatta bir çok evle kıyaslandığında çok daha lükstü. *Bora bu odayı kendine ömürlük tahsis etmiş Naz, bunu bir anla artık. Pekala casinonun içinde bulunduğu otelde o da kalabilirdi; malum casino onun, ama adam burada da şehrin neredeyse dışında kalıyor!*

Girişte bizi karşılayan salondan, yatak odasına ilerledim ve benim o günkü balkonumla kıyaslandığında kocaman kalan balkona çıktım.

Akdeniz ayaklarımın altına serilmiş, hayran olunası güzelliğini yansıtmaktan çekinmiyordu. Sehpanın üzerinde, bitmemiş fakat soğumuş bir fincan kahve ile ters bir şekilde bırakılmış, daha evvel Bora'nın holdingteki odasında da gördüğüm *Montaigne*'nin *Denemeler*'i vardı. Kitabı elime aldım. Bora'nın açık bıraktığı sayfada gözüme bir satır çarptı: *"Kötülüğümüz içimizde bizim; içimizse kurtulamıyor, kendi kendisinden."*

Arkamı döndüğümde, Bora'nın yatak odasının kapısına yaslanmış ve kollarını bağlamış, beni izlediğini fark ettim. Boş fincanı alarak yatak odasına girdim ve önünden geçerek

salondaki bara ilerledim. Tezgahın üzerine fincanı bıraktıktan sonra, içkileri incelemeye başladım. Hepsinin viski olduğunu anlasam da hangisinin nasıl olduğu bilgisine sahip olmadığım için, şişesi en güzel olan viskiyi seçtim.

"İçemezsin sen onu. Çok sert," dedi, Bora'nın adım seslerine karışan ifadesiz ses tonu.

Gülümsedim. "Sen de çok sertsin, seninle idare edebiliyorum ama..." dedim. Gözleri gözlerime değdiğinde, daha çok gülümsemiştim. Viski şişesini elimden aldı ve görüntüsü en çirkin olan şişeyi bana uzattı. "Pintilik yapmıyorsun değil mi bana?" diye sordum. O da böyle bir tepki vermemi beklemiyor olacak ki gülmüştü.

Benden kurtuluş olmayacağına da ikna olmuş olmalıydı ki, eline aldığı iki kadehle beraber arkamdan balkona geldi. Karşımdaki sandalyeye oturduğunda, elindeki viski şişesiyle iki kadehi aramızdaki sehpaya koymuştu.

Bu oteldeki bambaşka bir kattaki bambaşka bir odada ilk kez bulunduğumuzda nasıl oturduysak, yine öyle oturmuştuk. Aynı o akşamki gibi balkona çıkmadan evvel gömleğinin kollarını kıvırmış ve üstten üç düğmesini açmıştı. Fakat iki resim arasında bazı farklar vardı. Yalnızca kim olduğunu, gücünü ya da ne kadar karanlık bir adam olduğunu değil; giydiği gömleğin üstten iki düğmesini asla iliklemediğini ve kendini rahat hissettiği ilk anda üçüncü düğmesini de açıp hemen sonrasında da kollarını kıvırdığını biliyordum.

"Seni dinliyorum," dedi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Çünkü anlaşılmak, okunmak, kendini açık etmek istemiyordu. Çünkü tanıştığımız ilk gece başlamak üzere, şimdi ise bitirmek üzere beni dinliyordu. Dudağının kenarındaki ve kaşının üzerindeki yaralar kabuk bağlamıştı fakat bu olağanüstü bulduğum yakışıklılığından hiçbir şey eksiltmiyordu. Ve fakat bununla beraber, ne çokça günü devirmemiz, ne birbirimize ait olmamız ne de bir ilişkimizin olması, onu ürkütücü bulmamı engelleyemiyordu.

"Anıl..." dedim, düz bir ifadeyle. "Trafik kazası geçirdi ve konu buralara kadar geldi işte." Kaşları havalanırken konuşmanın zor geçeceğini o da anlamış olmalıydı. *Zaten sizin aranızda ney çok kolay oldu ki Naz?*

"Senin-" dedi ve durdu, ifadesiz bakışları gözlerimin içinde iki saniye oyalandıktan sonra denize çevrildi. "Senin manyak olduğunu o gece anlamam lazımdı."

"Ben anlamıştım," dedim, sakin bir ifadeyle. "Ne çeşit olduğunu kavrayamasam da manyak olduğunu en azından... Anlamıştım..."

"Neden buradasın Nazlı?" diye sordu, bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde. "Bitti, diyorum. Neden zorluyorsun?"

"Çünkü bitmediğini biliyorum," dedim, sakinliğimden ödün vermeden. "Başlamadığını da söylemiştin daha evvel... Garajda kavga etmiştik hani... Ama nasıl ki o gün başlamaması gerektiğine inandığın için öyle konuştuysan... Şimdi de kendini bitmesi gerektiğine inandırmışsın," dedim ve viskimden bir yudum aldım.

"Sen mi karar veriyorsun bitmediğine?" diye sordu, alaydan da samimiyetten de uzak fakat ikisinin arasında kalan bir ifadeyle. Bakışlarını yeniden denize çevirdi.

Belki kararları başkasının vermesine alışık değildi belki de benim ilişkimiz üzerinde bir karar yetkimin olacağını düşünmüyordu; fakat ben, ikimiz için en doğrusunun bu olduğunu kalbimden biliyordum.

"Kara beni ilgilendiren bir kararı tek başına veremez," dedim, keskin bir ifadeyle. Bakışları Akdeniz'in karasından gözlerime çevrildiğinde, gözleri kısılmıştı. "Senin muhteşem bir adam olduğunu düşünmüştüm," dedim, ciddiyetle.

Bacak bacak üzerine attığımda arkama da yaslandım ve üç saniye boyunca, muhteşem olduğunu duymasına rağmenki ifadesizliğini izledim.

Çantamın içinde, havaalanından aldığım vişne aromalı sigaramı ararken, "Nedir bir adamı muhteşem yapan?" diye sordum. Sigara paketini elime aldım. "Zeki olması bana göre, her şeyden evvel. Sonra, saygılı olması..." dedim ve bir

sigara yaktım. "Sevmeyi bilmesi... Bir kadını değil ama sadece... Bir köpeği sevebilmesi mesela, doğayı sevebilmesi. Aile kavramına gösterdiği bağlılık... Liste böyle uzar gider," dedim ve sigaramdan bir nefes çekerek Akdeniz'e doğru üfledim. "Ben güçlü erkeklerden hoşlanırım," dedim, kaşlarımı çatarak. "Beyin gücünden ya da kas gücünden de bahsetmiyorum takdir edersin ki... Güç en az güzellik kadar göreceli bir kavram," dedim ve viskimden bir yudum aldım.

Bora'nın yüzünde tek bir mimik oynamıyordu. Ne anlattığımı ya da neden anlattığımı bilmeden, lafı dolandırmama sinir oluyorsa da belli etmeden, azim ve dikkatle, kapkara bakışlarını yüzümden ayırmadan beni dinliyordu.

"Böyle kızlar grubu oluşturup seni anlatsam mesela içlerini eritecek, muhteşem adam niteliğinde olan, saymaya kalksam Akdeniz'den okyanusa dek yol alacak özelliklerin var amenna... Fakat bir erkeği muhteşem yapan en önemli özellik sende yokmuş," dedim, dudaklarımı büzerek.

"O neymiş?" diye sordu. Merak ediyorduysa da bunu ifadesine asla yansıtmamıştı.

"Cesaret," dedim, bakışlarımı kapkara gözlerine sabitleyerek. Yüzüne alaylı bir gülümseme yayıldığında, nefesini burnundan vermişti. Alaylı gülümsemesi önce minik bir gülüşe sonra ise kahkahaya çevrildi. *Demek ki kendisinin cesur olduğunu düşünüyor Naz.* "Sen var ya," dedim, ters bir ifadeyle. Kahkaha atması bitmişti fakat yüzündeki alaylı gülümseme silinmemişti. "Ne senin teklifini kabul eden Naz kadar, ne de o şerefsizin teklifini kabul eden Nazlı kadar cesur değilsin!"

Alaylı gülümsemesine öfke karışırken, "Seninki cesaretle aptallık arasındaki incecik çizgi yalnız, benimle kendini karıştırma," dedi.

"Hayır benimkisi aşk!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. Sesim ise çoktan Bora'nın uygun bulduğu desibel sınırını geçmişti. "*Ölmek korkakların işidir*, dedin ve inandım. Ama biliyor

musun? Bence bazen de hayatta kalmak korkakların işidir!" Derin bir nefes alıp sesli bir şekilde bıraktıktan sonra, viskisinden büyük bir yudum aldı. "Sen kızıyorsun o herifin teklifini kabul ettiğim için... Ama ben Demir diye hitap ettikleri adamın aslında Aydın olduğunu... Soyadının Demir olduğunu bilemezdim... Senin adamın olduğunu bilseydim eğer-"

"Kızmıyorum," dedi Bora, ifadesizlikle. Yalan söylemesini umuyordum fakat gözlerime değdirdiği gözleri öfkeli olmasına rağmen öyle düz bakıyordu ki, doğruyu söylüyordu.

"Sana daha evvel... Eğer bilmezsem korkacağımı söylemiştim. Hani kurşun sesleri duymuştuk ve bana söylememiştin ya... Eğer söyleseydin Aydın'ı... Belki öleceksiniz diye korkmazdım. Ve ben ne kadar korksam da... Sevdiklerim yaşasın diye kendimi feda ederim. Vicdan azabıyla yaşayamam. Seçim yapamam!" dedim.

"Aydın'ın benim adamım olması bir şeyi değiştirmiyordu. Öyle ya da böyle ölecektim ben," dedi, sakinliğini koruyarak. "Beni oradan sağ çıkarmazdı Caner," diye eklediğinde bakışları denize çevrildi. "Aydın'ı ifşa etmememin tek sebebi, senin bir şekilde hayatta kalmanı sağlayabilecek olmasıydı. Fakat sen o siktiğimin teklifini kabul edince, n'olursa olsun hayatta kalmanı mı sağlamalıyım yoksa Aydın'a Caner'i vurmasını söyleyerek, tüm adamların bizi öldürmesini mi beklemeliyim karar veremedim. Son ana dek. Sonra hepimizin ölümünü seçtim," dedi ve viskisini kafaya dikti.

"Yaşamamı emretmiştin?" dedim, imalı bir tavırla.

İfadesiz kara bakışları bana çevrildi. "İnsanlar bana onları öldürmem için yalvarırlar, Caner sana hikayeyi anlattı ya hani... Bu hiçbir şey," dedi ve gülümsedi. "Ölmekten daha beter şeylerin olduğu bir dünyaya aitim ben ve senin o çığlığın..." dedi ve yutkunduktan sonra, "Ölmeyi tercih ettiğini belli ediyordu," dedi.

"Eğer Aydın'ı bilseydim ben-"

"Teklifi kabul mu etmezdin Nazlı?" diye sordu. Lafımı kesmesiyle uğradığım şaşkınlığı iki saniye izledikten sonra, "Madem deja vu yapıyoruz... Burada, Kıbrıs'ta, sana sunduğum bambaşka bir teklifi de kabul ettiğin için konu buralara gelmedi mi? Kendini bu yüzden cesur diye tabir ediyorsun ya hatta," dedi. Aynı şey değildi. "Farklı gözüküyor," dedi, kaşlarını kaldırarak. "Ama aynı şey," diye ekledi, aklımı okur gibi.

"Bora..."

"Ben sana ne demiştim Nazlı, hatırlıyor musun?" diye sordu. Başını hatırlamadığımı ima edercesine iki yana salladı. "Bir aptallık yapıp kendini ortaya atmadığın, her şeyden önce kendini düşündüğün sürece senden vazgeçmeyeceğimi... Ama... Kendini birileri ya da bir şeyler için feda etmeye kalkarsan-"

"Önce ölmem gerektiğini yoksa beni senin öldüreceğini söylemiştin... Sonra da bunun acısız olacağını... Ölmek isteyerek yaşayacağımı söylemiştin... İskelede. Yani kendini benden esirgeyeceğini ben çok iyi anlamıştım, sen söylemesen de," dedim ve saçlarımı telaşla kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Bu yüzden mi bitti?"

"Bu yüzden kızmıyorum çünkü sen bu'sun Nazlı," dedi, tebessüm ederek. Derin bir nefes aldı ve kendisine doldurduğu bir kadeh viskiyi daha kafasına dikti. "Ve derdim kendimi esirgemek falan değil... Ama yarın başka bir olayda, yaşadıklarından hiçbir ders almamışçasına, aynı aptallığı yapışını izlemeye tahammülüm yok."

"Anıl ve senin aranda bir seçim yapamazdım," dedim, tavizsiz bir ifadeyle. Viskimden bir yudum alırken, Bora dudaklarının arasındaki sigarayı yakıyordu. "Bu yüzden benden uzak duramazsın Bora."

"O herif hiçbir zaman benim meselem olmadı Nazlı, o senin meselendi," dedi ve derin bir nefes aldı. "Ben senden sadece senin yüzünden uzak dururum," dedi. Anlamadığımı belli edercesine yüzüne bakmaya devam ediyordum. "Kara'nın sana zarar vereceğini söylemiştim ya... Unut bunu.

Kara sana ölüm getirir," dedi, oldukça soğukkanlı bir ifadeyle.

"Ya seninle ölüme de varsam?" dedim, dan diye. Kocaman bir kahkaha attı. *Salak mısın Naz, bu adama bununla gelinir mi? "Yaşamayı çok seviyorum!" falan demen lazım!* Bakışları benim bir deli olduğumu düşünüyormuşçasına neşeli bir maskenin ardından bana baksa da, maskenin altındaki acıyı kahkahasından bile seziyordum.

"İstemiyorum Nazlı," dedi, en sonunda. "Benimle ölüme var olacağına git yaşa mesela hayatını... Beni daha çok mutlu edersin." *Buna "He" demen lazım Naz, biraz beynine hitap et adamın!* "Senin bu aşk dediğin şeye ben aptallık diyorum. Neden ölecekmişsin benim için? Neden ölesin? Kimim ben?" diye sordu, kimse olduğunu iddia edercesine göz kırparak.

"Dalga mı geçiyorsun ya?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Ne demek kimim ben?" diye sordum, muhtemel Bora'nın benden beklediği desibel sınırını yine aşarak. "Nasıl hiçbir şey yaşamamışız gibi davranıyorsun ya sen?" diye sordum, öfkeyle.

"Bak Nazlı..." dedi, sinir bozucu derecede sakin bir şekilde. "Kara'nın hayatında sana yer yok ve ben bunu sana nasıl anlatabileceğimi gerçekten bilmiyorum. Uzak duruyorum anlamıyorsun, karşına geçip anlatıyorum yine anlamıyorsun. Hiçbir aşk, yaşamaktan daha değerli değil," dedi, kaşlarını kaldırarak. "Hiçbir aşk..." diye ekledi, vurgulayarak.

"Sana ne benim seçimlerimden?" diye bağırdım, tüm gücümle.

"Senin o salak saçma seçimlerin beni mahvediyor!" diye bağırdı, beklemediğim bir şekilde. "Sen ben ölmeyeyim diye kendi hayatını hiçe saydın Nazlı!" dedi, daha alçak fakat oldukça öfkeli bir ses tonuyla. "Dava benim davam. Ama sen benim hayatımda oldukça, birileri hep senin üstünden oyunlar oynayacak! Mehmet'e gelinceye dek binbir türlü insan senin etrafında gezecek, görmüyor musun?!"

"Koruyorsun işte beni," dedim, çaresizce.

"Kim koruyor seni ben mi?" diye sordu, alaylı bir ifadeyle. "Ulan yirmi adam koruyamadı seni," dedi, gülerek. "Kaçırılmana engel olabildim mi?" diye sordu, biraz daha gülerek. "Seni Mehmet kurtardı Nazlı. En büyük düşmanım kurtardı seni," dedi ve alaylı bir kahkaha attı. "Eğer Mehmet gelmeseydi, ölmüştün şimdi... Ve biliyor musun, arkandan hiç kimse *'Helal olsun!'* demeyecekti!"

"Gücünü gördüm senin," dedim, eline uzanarak. Fakat Bora elini elimden çekip, yüzünü iki eliyle kapatarak ovuşturmayı tercih etmişti. "Öyle güçlüydün ki... O fabrikada... Esir olan sendin ama hükmediyordun," dedim ve yutkundum. "Mehmet'in karşısında ayrı, Caner'in karşısında ayrı..." Ellerini yüzünden çekti ve ne söylemesi gerektiğini bilemezcesine beş saniye boyunca yüzüme baktı. Altıncı saniyede viskisini dudaklarına götürdü. "Öyle ya da böyle... Kara'yı gördüm ben orada ve Kara benim kahra-"

"Kes artık şunu amına koyayım!" dedi büyük bir öfkeyle ve viski bardağını sertçe yere fırlattı. "Ne kahramanından bahsediyorsun sen hala ya?" diye sordu, bardağın zeminde bıraktığı sesle beraber. "Kaç kişinin hayatını elinden alan bir insandan kahraman diye bahsediyorsun ya... Çıldırıyorum!" dedi ve öfkeli bakışlarını denize çevirdi. Bacaklarını sallamaya ve dudağının içini ısırmaya başlamıştı. İçinde dolup taşan öfkeyi dışarıya çıkartamıyor, bağırıp çağıramıyor belki de kırıp dökemiyordu; ve tüm bunlar onu gitgide daha çok geriyordu.

"Bu hayatı sen seçmedin," dedim, kısık bir sesle.

"Bak Nazlı dürüst olmamandan nefret ediyorum," dedi, bakışlarını bana çevirdiğinde. "Benim yaşadığım hayatı bana olumlamaya kalkma, kalbini kırarım," dedi, sert bir ifadeyle.

"Kalbim zaten paramparça!" diye bağırdım, dan diye. Bunu o da beklemiyordu çünkü sert bakışlarına iki saniyelik bir şaşkınlık yerleşmişti. "Daha ne kadar kırabilirsin ki?" diye sordum, titreyen bir sesle.

"Her zaman daha kötüsü vardır demiştim sana... Her zaman. Daha fazla kırılmadan git," dedi.

"Gitmeyeceğim," dedim.

"Allah'ım bana sabır ver!" diye bağırdı, ayağa kalkarak. "Sabrımı mı sınıyorsun ya sen benim?" diye bağırdı. "Ben de bir insanım," diye devam etti. Fakat bu sefer yüksek ses tonunun arkasında öfke yoktu. "Git demem, senin de gitmen lazım neden uzatıyorsun Nazlı?" diye bağırdı. Kendini dizginleyemiyordu.

"Ben yirmi dört sene boyunca bir Anıl'ı sevdim," dedim, oldukça kısık bir sesle. "Bir de matematiği," diye devam ettiğimde, adeta mırıldanıyordum. "Kimseye dokunmadım. Kimseye dokunmak istemedim. Sonra bir gün, sen beni öptün. İlk kez beni sen öptün, ilk kez birisi beni öptü ve ben başka kimseye dokunmak istemedim Bora," Gözlerim dolmuştu. Ayağa kalkıp ona yaklaştım. Taktığı maskenin ardından bana bakan kapkara gözlerindeki uzaklığa çoktan teslim olmuştu ve aynısını benden de bekliyordu. "Bitemez, nefes alamam yoksa," dedim.

Balkon kenarına ilerledi. Gözlerini sımsıkı yummuş ve yumruğunu sıkıyordu. Bitmesin istediği kadar bitmesi gerektiğine inanıyordu. Yumruk yaptığı eline uzandığımda, elini daha çok sıktı. Bana dokunmamak, elimi tutmamak, bana sarılmamak için çok zor duruyordu.

"Seni seviyorum," dediğimde, üzerinde elim olan yumruk halindeki elini öfkeyle balkon duvarına vurdu. "Kara'yı kabul edemeyeceğimi düşünen sensin ama dönüp bana sormuyorsun bile... Bu haksızlık," dedim, aciz ve zor çıkan bir sesle. "Yirmi dört sene yaşadığımla kırk günde yaşadığım arasındaki farka bak, formüllerimin yüzüne bakamıyorum!" diye haykırdım.

"Unutursun," dedi. Aynı Anıl gibi, dile kolay geldiği için, hiç düşünmeden böyle söyledi.

"Seninleyken ölmeyeyim diye, sensiz bırakıp öldürüyorsun aynı şey. Ölmeden unutamam," dedim. Hiçbir cevap vermeden, gözlerini açmadan, kıpırdamadan öylece duruyordu. "Ya zaten Kara olduğunu bilmiyor muydum ne değişti?" diye bağırdım.

Gözlerini açmadan, sakin bir ifadeyle, "Yanında birini öldürdüm Nazlı," dedi.

"Seren'den faydalanan, bizi kaçıran, sırf zorunda kaldığım için acizliğimden faydalanıp benimle beraber olmaya çalışan... İğrenç bir insandı," dedim, kendimden emin bir şekilde.

Derin bir nefes alırken gözlerini de açmıştı. "Sen..." dedi vurgulayarak. "Sen nasıl onun iğrenç olduğunu düşünüyorsan, eminim birileri de benim iğrenç olduğumu düşünüyordur! Caner'in oradaki tüm adamlarını öldürdük," dedi. Kaşları havalandı. "Ya içlerinde birisi, çocuğunun hastane masraflarını ödeyebilmek için Caner'in yanında çalışıyorduysa mesela?" dedi, soru sorarcasına.

"Bu da onun seçimi!" diye bağırdım, öfkeyle. "Her paraya sıkışan bu dünyaya mı giriyor?" diye devam ettim çaresizce. "Ben de yeşil ışık yandığında biraz fazla oyalandığımda, belki birisinin hastaneye yetişmesine engel oldum da öldü mesela... Böyle düşünerek hayat mı geçer Bora?!"

"Yarın bir gün... Aşk biter... O zaman tüm bu görmezden geldiğin, bahaneler bulduğun, bir şekilde savunduğun her şeyle öyle bir yüzleşirsin ki..." dedi, alaylı bir şekilde gülümseyerek. "Benim ön gördüğüm şeyleri hafife alma Nazlı," diye devam etti. Kapkara gözlerini büyük bir kararlılıkla gözlerimin içine sabitledi ve "Git," dedi.

"Ne olur o zaman?" diye sordum, kaşlarımı çatarak. "Nefret mi ederim senden?" diye bağırdım. "Sen benim aşkıma falan inanmıyorsun ya senin olayın bu!" diye bağırdım, tüm gücümle. "Böyle aşkın ısdırabını sikeyim ben de o zaman tamam mı?" diye bağırdım, sonrasında da. Bir adım geriye gittiğimde, dudaklarını ısırmaya başlamıştı. "Gidiyorum," dedim, öfkeyle. "Beni hiç mi sevmedin diye soran bir adamdan ne bekliyorum ya!" dedim, sehpanın üzerindeki çantama uzanarak.

"Nazlı," dedi fakat ona dönmek yerine balkon kapısına ilerledim. Hızlı davranıp kolumdan tuttuğunda ise, "Bırak beni!" diye bağırdım. "Yatta da aynısını yaptın. Gitmemi

istiyorsun ama ben gitmeye kalkınca da koluma yapışıp beni tutuyorsun! Çünkü ikna olayım, seni anlayayım ve insan gibi gideyim istiyorsun! Gitmeyeceğim insan gibi, bıra-"

Bu gece, cümlelerimi birçok kez bölmüştü. Fakat bu sefer lafı ağzıma tıkan erişilmez dudaklarından çıkan kelimeler değil, bizzat dudaklarının kendisiydi. Hasretle dudaklarıma kapanan dudaklarında aldığım soluk nicedir beklediğim yaşama sevinciydi. Sırtım balkonun duvarıyla buluştuğunda, ellerimi elleriyle duvarda kenetledi.

"Yanlış anlayıp gidemezsin," dedi. Bu otele ait bambaşka bir balkon duvarında, nefesini ilk kez hissettiğim yeri, boynumun sağ tarafını, adının yazdığını bilmediği dövmemin üzerini tutkuyla öptü. "Aşkına inanmadığım falan yok. Aksine..." dedi ve sıkıntılı bir nefes verip kapkara gözlerini gözlerime dikti.

"Kara'yı sevdiğime de inan o zaman!" dedim. Soluğumu kesen öfke değildi fakat sesimin buyurgan bir tonlamaya sabitlenmesinin sebebi bana bu kadar yakınken, hala bunun yanlış olduğunu düşündüğünü belli eden bakışlarıydı.

"Kara'yı ben sevmiyorum Nazlı," dedi, hafifçe gülümseyerek.

"Ama ben seviyorum, sana ne?!" diye bağırdım. "Bu otelde... Nefesini ilk kez hissettiğim yere, *'Kara'* yazdıracak kadar çok seviyorum hem de!" derken, sesim titremişti.

Bakışları gözlerimden dövmeme kaydı ve gözlerini yumup altı saniye boyunca açmadı. "Nazlı..." dedi. Ne şaşırmıştı ne de mutlu olmuştu. Hatta daha çok, zaten *Kara* yazdığını tahmin ediyormuş ama boş zamanlarında oturup yanılıyor olmak için dua ediyormuş gibiydi.

"Çekil," dedim, emredercesine.

Gözleri adeta ağır çekimde açılırken, elleri ellerime daha da kenetlendi. Ruhunun omuzları çöktü, süngüsü düştü, teslim olacağını bildiren ifadeyi kuşandı.

Nefesi dövmemin üzerinden tenimi yakarken, "Kara... Hayatı simgeliyor... Hayatta kalmayı. Hayatımızı... Kara'yı yok etmek mümkün değil. Çok denediler ve biliyorum

bundan sonra da deneyecekler... Ama mümkün değil... Ben nelerle savaştım da senin gibisini görmedim Nazlı. Beni bir tek sen yok edebilirmişsin gibi," dedi.

Nasıl olduğunu anlamadığım bir hızla dudakları yeniden dudaklarımı bulduğunda verdiğim savaşı kazandığımı ancak idrak etmiştim.

Ellerimi serbest bıraktığında, kollarımı boynuna doladım ve ayaklarımı yerden kesti. Nefesimiz birbirine karışırken sırtımın önce sert bir zemine, sonra boşluğa, sonra yeniden sert bir zemine değdiğini anbean hissediyor; yerdeki kristal parçalarının ayakkabıları altındaki çıtırdamalarını kulaklarımda işitiyordum fakat dudaklarımı dudaklarından çekmiyordum.

"Nazlı..." dedi biraz sonra, sessizce. Dudakları dudaklarıma değiyor, nefesi, yokluğunda kuruyan aciz bedenime hayat veriyordu. Yüzünü biraz geriye doğru çektiğinde, bakışlarını gözlerime sabitledi. "O gün... Sana söylediğim... Senin hakkında düşündüğüm..." Yutkundu. Dudaklarını dişledi. Alnı kırıştığında, sonsuz kelimeler evreninde, en doğrusunu aradığını anlamıştım.

"Ben biliyorum sevgilim," dedim, parmaklarımı kırışan alnında gezdirirken. "Ben ne kadar pişman olduğunu biliyorum... Öyle düşündün bir anda, gaflet anında... Çünkü benim davranışlarım bu düşüncene müsaitti," diye fısıldadım. Başını iki yana salladığında, parmak uçlarını saçlarıma götürdü. "Ama tabii öküzsün, orası çok başka," dedim.

Dudakları iki yana kıvrıldığında, üzerinden kocaman bir yükün kalktığını hissetmiştim. Bir şey söyleyeceğini, belki de özür dileyeceğini anladığımda, dudaklarına kapandım. Ilık bir rüzgar tenimizi yalarken, ömrümüzdeki dakikaları aşka harcıyorduk.

Anne ve babası öldüğünde, masalları tükenen küçücük bir kız çocuğu vardı. Bergamot ağaçlarının altında, ailesiyle son mutlu oldukları an'da zamanı durdu farz etmişti küçük kız.

Eksilerek büyümüş, bir kokunun peşine düşmüş, karşılıksız bir aşka yenilmiş, tek başına ayakta kalmak zorunda olduğunun farkına vararak yaşamış ve bir gün eğer düşerse, babasının ona anlattığı masallardaki kahramanın gelip kendisini bulacağına ve düştüğü o yerden onu kaldıracağına inanmıştı.

Küçük kız, kahramanı olacağını söyleyen ama hiçbir zaman bunu başaramamış deniz gözlü çocuğu kurtarmak için kahraman olmaya kalkmış ve öyle bir zindana düşmüştü ki; her yer kapkaranlıktı.

Çünkü o zindanda Kara vardı.

Kara, küçük kızın elinden tuttu ve onu yerden kaldırdı. Çünkü Kara, masalları tükenen küçük kızın, bir gün zora düştüğünde kendisini kurtaracağına inandığı kahramanıydı.

Ve Bora bilmiyordu ki, küçük kız kahramanını kendi bile fark etmeden bağrına basmıştı. Bu dünyada, Kara'yı seven tek kişi olma pahasına da olsa mücadele edecek ve ondan asla vazgeçmeyecekti.

Küçük kızlar yanılmazdı. İyi ve kötü arasındaki fark, küçük kızların gözünden asla kaçmazdı.

Kara, küçük bir kızın varlığından habersiz bir şekilde ardına kadar açmıştı Bora'nın nazlı sevgilisine kapıyı. Ve Bora, Kara'ya küçük bir kızın gözünden bakabilecekti, en sonunda. Belki bir gün, o da, küçük kız kadar çok severdi Kara'yı.

Sırtım en sonunda yumuşacık bir zeminle buluştuğunda, kyafetlerimizden kurtulmak için dudaklarımız birbirinden ayrıldı ve gözlerimiz sessiz bir anlaşma yapmak üzere birleşti:

Kara, en sonunda küçük kızı içeriye buyur etmişti; bu onların ilk geceleriydi.

71.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Gün geçtikçe daha da büyüyoruz!

Yorumlarınız, oylarınız, ilginiz ve sevginiz için teşekkür ederim! İyi ki varsınız, iyi ki bu yolculukta sizlerleyim... ♥□□

♠

Gecenin karasında, okyanusun üstüne güneş doğdu.

Sonsuz güçlü okyanus bile, aynı gece gibi güneşin karşısında güçsüzdü. Güneş bendim. Merkezde ben vardım. Güneş, nefesini okyanusa üflerken, okyanusun her bir uzvu, akıl sır erdirilemez aydınlık karşısında çaresiz kalmıştı.

Dudaklarım tenine kapanırken, okyanus özlem soluyordu. Güneşin, her bir zerresini ısıtmasını istiyor ve sabırsızlanıyordu. Fakat güneş, okyanusun buzlarının erimesini öyle beklemişti ki, şimdi okyanusun da beklemesini istiyor; hırçın tavrı ve kışkırtıcı sabırsızlığı karşısında derin bir haz duyuyordu.

Güneş, okyanusun karşısında öyle cüretkardı ki okyanusa doğru süzüldü. Elleri ve dudakları okyanusu keşfederken, okyanusun içinde depremler meydana geliyordu. Güneş, okyanusun buz tutmuş kalbinden öperken, okyanus derin bir iç çekiyor ve buzları çözülüyordu.

Güneş, okyanusu yakmaya yemin etmişçesine bir cesaretle, ellerinin daha evvel keşfetmediği karanlığa ilerledi ve ağır ağır dolaştı. Dudakları da ellerini takip ederken, okyanus hem yanıyor hem de buz kesiyordu. Bu, güneşe daha büyük bir cesaret veriyordu. Güneşin dudakları karanlığın en dibine acemice ulaştığında, okyanusun elleri ansızın güneşin saçlarına dolanmıştı.

Elleri saçlarımda donakalmış, gözlerini sımsıkı yummuş ve çenesini sıkıyordu. Daha evvel her bir telinden öperek verdiği acıyı silmek istediği saçlarıma belki de artık dokunmaktan bile korkuyordu.

Ona uyguladığım tatlı işkenceye ara vererek, "Çek!" dedim. Sesimin her bir tınısına bulaşan tutku aklımı başımdan alırken, dayanılamaz derecede onu istiyordum.

"Nazlı," dedi, zar zor çıkan bir sesle. Okyanusun derinlerinde meydana gelen depremler bir tsunaminin habercisiydi. Parmakları saçlarımın arasında dolaşırken, baş parmağının hafif baskısını saç diplerimde hissediyordum.

Saçlarımı çekmezse, kendisine yaptığım bu tatlı işkenceye son vermeyeceğimi anlamıştı. Onları hafifçe kavradı. Saçlarımla beraber, beni daha evvel tatmadığım bir arzuya çekiyordu.

Dudaklarına ulaştığımda, tüm ruhum artık onu istiyordu.

♠

Balkon kapısının uçuşan perdesinin arasından içeriye süzülen ay ışığı odayı aydınlatıyordu. Bergamot kokusu içime doluyor ve hücrelerim hasret kaldıkları her bir saniyenin acısını çıkartıyorlardı.

Bora'yla ayrı kaldığımız her bir saniye yalnızca kalbim atmıştı. Birisinin varlığıyla dolu bir kalbin yalnızca atması yetmiyordu; yaşamak için sevdiğinin yanında atması gerekiyordu, şimdi anlıyordum. Ağlayarak uyumak, rüyalarda ona kavuşmak, uyanınca yine yanında olmadığını hatırlamak, kızmak ama yanına gelse geçeceğini bilmek, yanına geleceğinin hayalini kurmaktan kaçarken saatlerdir hayal kurduğunu fark etmek; insanı yaşarken yok ediyordu.

Ve an gelmişti, o gelmişti, fakat öyle bana gelmemişti ki gerçek yokluğun ne olduğunu anlamıştım. Her zaman daha kötüsü vardı; Bora'nın bana nasihat ettiği o cümle bir kez daha anlam bulmuştu yüreğimde.

Sevdiği yanında yokken yok olmuyordu da insan, yanında olmasına rağmen ona çok uzak kaldığında daha kötüsünü tecrübe ediyordu.

Etmiştim.

Ben Bora'yı çok özlediğimi sanarken, çok sandığım kavramın aslında ne kadar da az olduğunu hissetmiştim.

Ben Bora'yı ne kadar çok özlediğimi, aslında en çok bu gece, ona kavuşunca anlamıştım.

"Senin karın olmak istiyorum," dedim. Bedenimi sımsıkı saran kolları olmazsa bana yaşamanın haram edileceğini hissediyordum. İncecik, uzun ve esmer parmakları saçlarımın arasında dolaştıkça, nefesi alnıma değdikçe ve dudakları saç tellerime dokundukça hiçbir kederin bana değmeyeceğini fısıldıyordu ruhum. Gözlerimi kapattım.

Bu saatten sonra ne ben gidebilirdim ne de o bana *"Git!"* diyebilirdi.

129 Gün Önce...

"Sevgilim..." dedim, fısıldayarak. Yatağın kenarına oturmuştum. Parmaklarım uzamış sakallarında dolaşırken, Bora'nın gözleri hoşnutsuzca açıldı ve gözüne doğrudan temas eden güneşle beraber kısıldı. Beni bir çırpıda üzerinden geçirerek yatağın boşta kalan tarafına aldığında tekrar gözlerini kapatmış, kolunu bana sımsıkı dolamış ve kafasını, vücuduma sardığım havlunun açıkta bıraktığı göğsüme koymuştu. *Sen onu, seni yatırsın diye uyandırmadın ki Naz?* "Ben seni, beni yatır diye uyandırmadım ki Bora?" dedim, şaşkınlıkla.

"Şişt!" dedi. Uyuyacaktı. Belki de hiç uyanmamıştı. Sıkıntılı bir nefes verdim ve Bora'nın vücuduma sarılı kolu el verdiğince komodine uzanıp telefonunu aldım. Selim'e mesaj atmam lazımdı. *Selim, Bodrum'da hastanede Naz?* Selim'e çok alıştığımı ancak idrak ediyordum. Özgür de Bodrum'da olduğuna göre, Bora'nın yakından tanıdığım hiçbir adamı Kıbrıs'ta değildi.

"Gökhan, günaydın!" yazdım fakat üç dakika on yedi saniye geçmesine rağmen Gökhan'dan cevap alamamıştım. Aydın'ın sayfasına girdim. Parmaklarım kararsızlıkla mesaj yazmakla yazmamak arasında gidip gelirken Aydın çevrimiçi olmuştu.

"Günaydın..."

"Erkencisin."

"Evet."

Galiba konuşma Aydın için bitmişti çünkü dört dakika on bir saniye geçmişti fakat Aydın cevap vermemişti.

"N'apıyorsun?"

"Yanımdaki hatundan nasıl kurtulabileceğimi düşünüyorum."

"Neden kurtulmaya çalışıyorsun ki?"

"Sabah oldu çünkü."

"Eee? N'olmuş yani sabah olduysa? Sabah kurtulacağın kızın, gece senin yanında ne işi vardı?"

"Ne diyorsun oğlum sabah sabah?"

"Çok ayıp gerçekten."

"Canın mı sıkılıyor ya? Gökhan'ın benden nefret etmediğini bilmesem, Gökhan olduğunu düşüneceğim. Çünkü bir o böyle karı gibi konuşur."

"O senin kardeşin. Bence onun hakkında böyle konuşman hoş değil!"

"Ok"

"Yanındaki kızdan kurtulma bahanesi sunabilirim."

"Sun bakalım."

"Naz'ın eşya koyduğu küçük çantasının nerede olduğunu bilmiyorum. Gökhan da uyanmamış daha. Onu bulup bizim odaya getirir misin?"

"Getiririm."

"Çok teşekkür ederim. Acele edersen çok sevinirim yalnız."

"Rica ederim."

"Kapıyı çalma ama. Buradan yaz. Sonra da kapının önünden çekil. Ben alırım."

"Peki."

Bora'nın saçlarını hafifçe okşarken, bir yandan emoji klavyesini Bora'nın telefonuna indiriyor, bir yandan da Aydın'ın çantamı getirmesini bekliyordum. Ömrümden dokuz

dakika kırk yedi saniye daha geçtikten sonra Bora'nın telefon ekranına Aydın'ın mesajı düştü.

"Çanta kapıda..."

Aydın'ın karşısına havlu ile çıkmamak için bir dakika on dört saniye bekledikten sonra küçük hareketlerle Bora'nın kolunu vücudumdan kurtardım ve yataktan kalktım. Benim kalkmamla beraber, sırt üstü dönmüş ve köprücük kemiğini gözüme gözüme sokmuştu. Köprücük kemiğine derin bir öpücük kondurup, kapıya koştum.

Aydın'a, **"Aldım, çok teşekkür ederim."** yazdım ve barış işareti olarak kullanılan *iki*yi temsil eden emojiyi gönderdim.

♠

Kot şort üzerine, kısa kollu, siyah ve belimi birazcık da olsa açıkta bırakan bir tişört giydim. Saçlarımı tepeden at kuyruğu yaparak topladıktan sonra bir kez daha Bora'ya seslendim fakat o kulaklarını yastıkla kamufle ederek beni öyle bir şaşırttı ki kendisine edecek teessüfüm bile kalmamıştı. Adam asla uyanmıyordu. *Kaçırıldığınız geceden beri o da ilk kez adam akıllı uyuyor Naz, rahat bıraksana!* Sabır dilenircesine aldığım nefesimi de Bora'yı da bıraktım ve dudağımın kenarındaki Caner'den kalan, geçmeye yüz tutmuş yarayı kapatıcıyla kapattım. Bir sonraki aşamada ise açtığım kapıyı kapatmış ve Bora'yı odada yalnız bırakmıştım.

Kıbrıs'a ilk defa gelmiyordum fakat ilk defa Kıbrıs'ın keyfini çıkartmak istiyordum. Otelin restorantına indim ve denize sıfır konumlanmış terasa çıktım. Çok soğuk olmayan şubat sabahlarına nazaran, mayısla beraber Kıbrıs'a ciddi anlamda renk gelmişti. Parıl parıl parlayan güneş tenimi ısıtırken güneş gözlüklerinin arkasına saklanan ve Akdeniz'in en canlı tonunu mutlulukla seyreden gözlerim bir noktada takılı kaldı.

"Levent!" diye seslendim, şaşkınlıkla. Eski sevgilisi olan Hande'yi, bir dönem avukatlığını yapan Eren'i ve eskiden beri tanışı olan Gökhan ile Bora'yı tuhaf bir biçimde *ortak arkadaşlar kümesi*ne alabilen Levent Duman, belki de hepimizin hayatında bir çeşit dokunuşta bulunmuş birisiydi. "Dünya küçük," dedim, Levent yanıma ulaştığında.

"N'aber?" diye sordu Levent, gülümseyerek. "Geçmiş olsun," diye ekledi, hemen ardından. *Kaçırıldığınızdan haberdar demek ki Naz.* "Dünya gerçekten de küçük... Tekrar karşılaşacağımızı umardım ama bu şartlar altında değil," dedi.

"Hayat enteresan..." dedim, bana uzattığı elini sıkarken. "Oturmaz mısın benimle?"

"Hayırdır Levo?" dedi Aydın'ın alaycı sesi. Ne ara yanımıza vardığını anlayamamıştım. Levent nazikçe Aydın'la da tokalaşırken, Aydın'ın bakışları her zamanki gibi oldukça soğuk ve de sertti.

"Kara'yı görmeye geldim," dedi Levent, kibarlığından ödün vermeden.

"Herkes Kara'yı görmek ister ama işte... Her isteyen görebilseydi..." dedi Aydın, imalı bir tavırla. "Fakat Nazlı Hanım'ın masasına neden uğradığını, neden onunla tanıştığını pek çözemedim," diye devam etti, tehditkar bir ifadeyle.

"Biz zaten tanışıyoruz Levent'le. Arkadaşım," dedim Aydın'a, ters bir şekilde.

"Arkadaşınız mı?" diye sordu Aydın, bundan hoşlanmadığını belli etmekten kaçınmayarak.

Sitemli ve sesli bir nefes verip bakışlarımı yeniden Levent'e çevirdim. "Oturmaz mısın Levent?" diye sordum, elimle karşımdaki sandalyeyi göstererek.

"Oturmaz bence," dedi Aydın, bakışlarını Levent'e çevirerek. "Kara da bundan hoşlanmayacaktır çünkü," diye ekledi.

"Buna senin karar vermen biraz şaşırtıcı," dedi Levent, hafif fakat oldukça ima dolu bir şekilde gülümseyerek. Fakat Levent'in büründüğü bu hal benim için yeniydi; bir salon adamı çizgisinin dışına çıktığını ilk kez görüyordum. *Hande, öfkeli ve kıskanç tavırlarına kaç kez şahit olduğunu sana söylemişti Naz.*

"Öyleyse Kara'ya sor," dedi Aydın. Onun da yüzüne benzer bir gülümseme yayılmıştı. Bakışları kapıya yöneldiğinde,

Levent'le aynı anda, bize doğru yaklaşan Bora'yı fark ettik.

"Hayırdır Levent?" dedi Bora. Güneş gözlüğünü tek eliyle çıkartırken, bakışları doğrudan Levent'e çevrilmişti.

"Seni görmeye geldim," dedi Levent, elini Bora'ya uzatırken. "Naz'la karşılaşınca da selam vermek istedim," diye eklediğinde, Bora Levent'in uzattığı eli sıkıyordu.

Bora gülümsedi. "Verdin mi peki?" diye sordu, yapmacık bir merakla.

"Verdim Kara verdim," dedi Levent, gülümseyerek. Bora'nın onu hiç de kibar olmayan bir şekilde kovduğunu fark ettiği için uzatmamayı seçmiş olmalıydı. Bakışları bana çevrildiğinde yüzüme mahcup bir gülümseme yayıldı. "Görüşmek üzere Naz, kendine dikkat et," dedi.

"Sen..." dedi Bora, Levent'e cevap vermek üzere açılan dudaklarımı kapanmaya zorlayarak. "Kendine dikkat et Levent." Levent arkasını dönüp giderken, Bora'nın bakışları bana çevrilmişti. "Günaydın," dedi.

"Neden Levent'e öyle-"

"Çok acıktım," dedi Bora, lafımı keserek. Gülümsediğinde, sanki biraz evvel olup biten her şeyin üzerine kara bir perde çekmişti. Karşımdaki sandalyeye oturduğunda, bir garson koşarak yanımıza geldi. Bora garsona kendi siparişini verdikten sonra, Levent'le beraber yanımızdan uzaklaşan Aydın, tek başına yeniden masaya yaklaştı.

"Haluk Kozan'la alakalı söyleyecekleri varmış," dedi Aydın. Bora'nın gözleri kısılırken, yüzüne tahmin ettiğiyle duyduklarının örtüştüğü belli olan bir ifade yerleşmişti. "Dostane bir ziyaret," diye ekledi Aydın.

"Destursuz ziyaretleri sevmem," dedi Bora, bakışları Aydın'la birleştiğinde. Bu, benim için de bir açıklama niteliğinde olmuştu. *Racon Naz; Kara'nın masasına ancak Kara istediğinde oturabilir demek ki birisi.* "Beklesin," dedi. *Ve bu da ağırlığını gösterme şekli Naz.* "Senin, bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Aydın'ın bakışları iki saniyeliğine bana çevrilip yeniden Bora'yı buldu. "Hayır yok, senin var mı?" diye sordu.

"Var," dedi Bora ve arkasına yaslandı. "Nazlı'nın Kıbrıs'a gelmemesi gerekiyordu. Ama geldi. Sana emanetti. Ve bana haber verme tenezzülünde bile bulunmadın. Elbette ki bu cezasız kalmayacak... Ama şunu merak ediyorum; neden?"

Aydın'ın bakışları yeniden bana çevrilmiş ve fakat bu sefer yüzümde daha çok oyalanmıştı. "İzninle Kara," dedi Aydın, fakat gitmek yerine Bora'nın gözlerinin içine bakıyordu. *Al sana Kara, Naz.* Bora ise Aydın'a adeta eziyet edercesine, gitmesine müsaade etmiyordu.

"Neden?" diye sordu Bora, saniyeler sonra, bir kez daha. Bu sefer tavrı daha sertti.

Omzumda bir el hissetmemle, Gökhan'ın "Günaydın," demesi kulaklarıma ulaştı. Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrildi. "Bir sorun mu var?" diye sordu Gökhan.

"Ben tehdit ettim," dedim. Bora'nın bakışları şimdi de bana çevrilmişti. "Gökhan'a karşı çıkınca, kendimi öldüreceğimi söyledim Aydın'a. Başta oralı olmadı, uçağın kalkışını falan engelleyince... Kendimi öldürmekle tehdit ettim işte. Telefonuna da Gökhan el koydu," diye devam ettiğimde, Bora'nın bakışları Aydın'a çevrildi. Başıyla Aydın'a gitmesini söyledi.

"Oldu o zaman... Size afiyet olsun," dedi Gökhan'ın sesi. Suç ortağıma dönüp bakamadan, yanımızdan uzaklaşan adım seslerini duydum.

Bora'nın bakışları yeniden bana çevrildiğinde, kahvaltı için sipariş ettiğimiz yiyecekler masaya getirilmişti. Bora'nın yüzüne bakacak cesareti kendimde bulduğum pek söylenemezdi. Hakan ile arkadaş olduğumuz günlerde çokça methini duyduğum, Kıbrıs'a has bir tür kırma zeytin olan çakızdezin tadına bakarken Bora hala beni izliyordu. *Olmadı kavga çıkart Naz, ayrılmanıza sebep sana söylediklerinin hesabını sor üste çıkmak için.* Daha sonra çatalımı hellim peyniri ile buluşturduğumda, Bora'nın dudakları aralandı:

"Akşam üzeri Bodrum'a dönüyoruz."

Çayımdan bir yudum aldığımda, varla yok arası anladığımı belli eden bir tepki verdim. Bora'nın bakışları bir süre daha

yüzümde oyalandıktan sonra, denize çevrilmişti.

♠

Kimin kullandığını bilmediğim bir minibüsün içinde, Aydın'la beraber bilmediğim bir yere gidiyordum. Bora, Levent'le görüşmek üzere casinoya gitmiş ve tüm ısrarlarıma rağmen benim de onunla gitmeme izin vermemişti. Aramıza çektiği barikatı kaldırıp kaldırmadığını anlayamıyordum. Ben, onun karısı olmak isterken onun hakkımda ya da hakkımızda ne düşündüğünü kestiremiyordum. Beni hayatındaki tüm tehlikelerden uzak tutmak istemesini kabul ediyordum fakat tehlike sanki kendisiymiş gibi bakışlarına mesafe koymasını kabul edemiyordum.

"Geldik Nazlı Hanım," dedi Aydın. Bakışlarımı *nereye* dercesine Aydın'a yönelttiğimde, Aydın kapıyı açarak aşağıya indi. Minibüsten inerken, Bora'yı görmüştüm.

"Yani Haluk Kozan bayağı bayağı Levent'e taraf olmayı mı teklif etmiş?" diye sordu Aydın, alaylı bir şekilde gülümseyerek.

"Aynen öyle," dedi Bora ve bakışları bana çevrildi. "Neyse, konuşuruz dönerken... Gökhan'la havaalanında buluşacağız, casinoda işleri var," dedi Aydın'a ve elime uzandı. Sanki elimi ilk kez tutuyormuşcasına heyecanlandığımda yürümeye başlamıştık.

Nerede olduğumuzun, nereye gittiğimizin ya da ne yapacağımızın önemi benim için yoktu fakat Bora, *"Çok hoşuna gidecek,"* demişti. Oysa avuçlarımızın birbirine kavuşmasından daha çok hoşuma giden bir şey olamazdı.

"Mavi Köşk..." dedi Bora. Yüzüne bunun benim için ne ifade etmesi gerektiğini sorgulayarak bakıyordum. "Bilmiyorsun," dedi durum tespiti yaparcasına ve gülümsedi. "Peki o zaman, gel," dedi ve adımlarımızı hızlandırdı. Askeri bir bölgenin içindeydik. Fazla kalabalık olmasa da seyir terasına benzer bir alanda insanlar vardı ve onlar da Mavi Köşk'ü gezmeye gelmişlerdi. "Suç ve aksiyon filmleri izleyeceğine biraz gerçek hayatları okusaydın ya Nazlı."

Kaşlarım çatılmıştı. "Nasıl yani?" diye sordum.

"Paulo Paolides, bu köşkün sahibi," dedi, etrafına bakarak. "İtalyan asıllı bir Rum. Kıbrıs'ta doğmuş ve burada avukatlık yapıyormuş. Fakat bu bir maske. Aslında Ortadoğu'nun en büyük silah tüccarlarından birisi," diye devam ettiğinde, şaşkınlıkla yutkundum.

"Duymadım hiç," dedim. Bora adımlarını hızlandırdığında, Mavi Köşk'e doğru ilerlemeye başlamıştık.

"Dört dönümlük bir arazi üzerinde ve Akdeniz'e kadar olan bölgeye tepeden bakan bir yamaç burası. Buradan her yer görünür fakat dışarıdan burası gözükmüyor," dedi Bora. Köşkün girişindeki antreden açılan geniş kapının ardındaki havuzu görmüştük. "Rivayete göre, burada, kadın misafirler süt banyosu yaparmış. Hatta, Sophia Loren'in de bu evin misafiri olduğu söylenir."

"Çüş?" dedim, şaşkınlıkla. Aslında, Mavi Köşk'ü daha evvel duymamış olmaya şaşırıyordum.

"Köşkün 13 odası vardır. Basamaklar 13 tanedir. Bahçedeki havuzun 13 musluğu vardır. Ve köşkün krokisine bakıldığında, köşk 13 sayısına benzer," dedi, rehberlik yapan asker. Bakışlarımı askere çevirdiğimde Bora beni izliyordu. *Naz, Paolides'i bilmem ama tüm bunlar bana seni hatırlattı...* "Köşk 1957'de yaptırılmıştır fakat aydınlanma ve klima sistemi hala çalışmaktadır. Üstelik, o dönem için, bu çok büyük bir teknolojidir," diye devam etti asker.

"Tüm bunlar gerçek mi?" diye sordum Bora'nın kulağına fısıldayarak.

"Perdeler," dedi Bora. Bakışlarım perdelere çevrilmişti. "Özel bir yalıtım sistemine sahip ve bugün bile çözülemiyor bildiğim kadarıyla. Fakat kapandığında ses geçirmiyor," diye devam etti.

Köşkün içindeki odalar kırmızı, mavi, sarı renklerde dizayn edilmişti ve yemek salonunda da aynı renklerde yemek masaları vardı. Yine rivayet edildiği üzere, Paolides misafir sayısına göre dizayn edilmiş ayrı yemek masalarında misafir ağırlıyordu; açıkçası bu benim daha evvel aklıma hiç

gelmemişti. Örneğin beş kişilik yemek masası ayrı, dört kişilik yemek masası ayrıydı ve bu da Paolides'in ne kadar takıntılı bir insan olduğunu yüzüme çarpıyordu.

"Paolides'in çalışma masası ona hediye edilmiş. Masanın özelliği ceylan derisinden olması. Zaten yumuşak olmayan bu sandalyeye oturulduğunda 1 saat sonra sırt kısmı, 2 saat sonra ise minderi taş gibi sertleşiyor. Bu sebeple, Paolides'in uyuyakalmasını engellediği düşünülüyor," dedi asker.

Bir kez daha şaşkınlıktan fal taşı gibi açılan gözlerimi birkaç kez kırparak kendime gelmeye çalıştım. Duvarlardaki sanat eserleri, nereden bakarsam bakayım bana bakan Meryem Ana tablosu, özel solüsyonu sayesinde mevsime göre renk değiştiren bukalemun derisinden yapılmış içki dolabı, yedi gün yirmi dört saat ağzından şarap akan aslanlı çeşme, özel sistemle çalışan ve açtığını zannederken aslında kilitlenen kapı, arkadan gelen tehlikeyi görebilmek için her tarafı ayna ile dizayn edilen ibadet odası ve yatağın başucunda bulunan gizli bir tünel...

"1974 yılında Kıbrıs Barış Harekatı gerçekleştiğinde, Paolides, evinin altına yaptırdığı tünelleri kullanarak kaçmıştır ve daha evvel planladığı düşünülen bir bomba sistemiyle, nereye gittiği anlaşılmaması için tüneli imha etmiştir. 1986 yılında da, bir mafya toplantısında öldürülmüştür," dedi asker.

Paolides'den geriye kalan tek fotoğraf bu evde sergileniyordu fakat Bora, bu resmin ona ait olduğuna inanmıyordu.

Havuz kenarında durmuş, Mavi Köşk'e bakıyorduk. Bora, "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Şimdi bile lüks sayılabilecek bir köşk," dedim, bakışlarımı ona çevirerek.

"Burası lüks bir köşk diye tabir edilse de... Lüks bir hapishane," dedi. Kapkara bakışları gözlerimi buldu. "Ölüm korkusu... Kazanılan o kirli paranın keyfini ancak böyle bir hapishanede çıkarmaya çalışmış fakat başaramamış. Bu köşkün sefasını sürememiş. Düşmanlarından ayrı, boş yere

kanını akıttığı masum insanlardan ayrı, doğal afetten ayrı korkmuş... Deprem heykeli bile yaptırmış fakat takdir-i ilahi, su testisi su yolunda kırılmış," dedi. *Gülsüm Hanım Babaanne, senin rahmetli kayınpederinin mezarında aynısını söylemişti Naz; Begüm de abisinin sonunun farksız olmayacağını söyleyerek sana anlatmıştı bunu.*

Söylediklerini duymazdan gelerek, "Gizli kasasından 20 Sterlin ve bir altın anahtar çıkmış ya... O anahtarın nereyi açtığını hala bilmiyorlarmış. Sence nereyi açıyor olabilir?" dedim.

"Bilmiyorum. Ama askerin söylediğinin aksine, ben bunun bir sembol olduğuna inanmıyorum. Hiç kimse, sembolik bir şeyi, gizli bir kasada saklamaz," dedi ve elime uzandı. Yürümeye başladık. "Paolides'in tek fotoğrafı olduğu düşünülen o fotoğrafın ona ait olduğuna da bu yüzden inanmıyorum. Geride fotoğraf bırakmak bu adam için fazla komik," dedi.

"Köşkün mimarını ve işçilerini öldürmüş müdür peki gerçekten?" diye sordum.

"Silah kaçakçısından bahsediyoruz Nazlı. Yapmıştır. Ölüm ve güvenlik ihlali korkusu, bazı adamlara, ne yazık ki her şeyi yaptırır. Bu köşkteki çoğu o kadarı da olmaz diye düşünülen ve rivayettir diye geçiştirilen şeyleri yakinen gördüm ben," dedi, hoşnutsuz bir tavırla. Derin bir nefes aldı. "Sen lüks görüyorsun ya bakınca, ben ise babamı görüyorum," dedi. Derin bir nefes daha aldı ve minibüsün önünde adımlarımızı durdu. "Yaşamak istediğin hayatı görüyorum."

Suç ve aksiyon dalında bilgim olsun diye değil, kendisinden vazgeçmem için beni buraya getirmişti. Başımı hafifçe, onu anladığımı belli edercesine salladım ve bir cevap vermeden minibüse bindim.

♠

"Neden direkt İstanbul'a uçmadık?" diye sordum, bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde. Milas Havaalanı'na getirilen Bora'nın arabasına biniyorduk. "İnşallah beni

Bodrum'da bırakıp İstanbul'dan çıkmazsın," dedim, imalı bir ifadeyle.

Bora güldü. "Otelde işim var yarın," dedi. Bunu duymak biraz olsun içimi rahatlatırken, bakışlarımı cama çevirdim. Akşam güneşi eşliğinde ilerleyen yolları huzurla izliyordum.

Sessizce, "Meydanda şenlik olur bu akşam," dedim.

Bora'nın bakışları iki saniyeliğine bana çevrildi. "Meydan?" dedi.

"Bodrum Kalesi," dedim, iç çekerek. "19 Mayıs kutlamaları yapılır. Zeybek oynar gençler." Bora'nın yüzüne tebessüm yayıldı fakat cevap vermedi.

Aramızdaki derin sessizliği, Fransızca bir şarkıyla ve Bodrum merkeze giden yolla paylaştıktan otuz dakika sonra Bora, arabayı Akasya Otel'in önünde durdurdu.

"Acıktın mı?" diye sordu, torpidoyu açarken. Torpidodan silahını aldı ve şarjörünü çıkartıp içindeki mermilere baktı. *Hiç alışık olmadığımız hareketler Naz. Gerçekler mi yoksa üzerine oynanan bir çeşit caydırıcılık planı mı?* Bilmiyordum ve fakat her ne kadar kendisinden vazgeçmem için böyle davranıyorduysa da gerçeklik payı da olmak zorundaydı.

Bora şarjörü tekrar yerine taktı ve silahını beline yerleştirdi. İki vale kapımızı açtığında, "Burada mı yiyeceğiz?" diye sordum, sorusuna cevap olarak.

"İşim var," dedi. Elimi tuttu ve otelin dönen kapısından içeriye girdik. Akasya Oteller Zinciri'nin Bodrum Şubesi başlı başına bir dünya gibi olsa da restoran kısmı oldukça şık ve sanki bu tatil köyünden ayrı konumlandırılmıştı.

"Hoş geldiniz Bora Bey," dedi, otelin genel müdürü Burak. O beni tanımıyordu fakat ben onu çok iyi tanıyordum. Israrla bir gece konaklamadan bu oteli gezmeme izin vermemiş, restoranda yemek yiyemeyeceğimi söylemişti ve hatta ben de ısrarın dozunu kaçırdığımda, güvenlik görevlilerini çağırarak beni bu otelden attırmıştı.

"Hoş bulduk," dedi Bora. Evet ben de bu sefer gerçekten adamın tavrını hoş bulmuştum.

Burak, "Buyurun," diyerek, garsonun elinden aldığı menüleri bize bizzat kendi uzattı. *Bora Karabey olmak her kapıyı açıyor işte Naz.* Elimdeki menüyü geçen akşam inceleme fırsatım olmamıştı fakat şimdi, bu adama işkence olacak türden sorular sorarak bize mahçup olmasını istiyordum. *Mutfak çalışanlarına ayıp etmiş olursun Naz!*

"Balıklarınız taze mi?" diye sordum, kafamı menüden kaldırmadan.

"Her zaman efendim," dedi, Burak.

"Hangi balıkçıdan alıyorsunuz?" diye sordum, bakışlarımı adama çevirdiğimde. Adamın gözleri kısıldı fakat beş saniye geçmesine rağmen cevap vermedi. "Bilmiyorsunuz," dedim, menüyü kapatarak.

Burak telaşla, "Hemen öğrenirim efendim," derken, Bora kendi menüsünü kapatmış ve beni izlemeye başlamıştı.

Samimiyet ile uzaktan ya da yakından alakası olmayan bir ifadem vardı. Gülümsedim. "Taze olduğunu iddia ettikten sonra öğrenmeniz neyi değiştirir?" diye sordum.

"Hiçbir şikayet almadık misafirlerimizden efendim," dedi Burak.

"Hoş geldiniz," dedi bir adam, masaya doğru yaklaşırken. Gözüm onu bir yerden ısırsa da kim olduğunu hatırlamıyordum. Bora'yla tokalaştıktan sonra bakışları bana çevrildi. "Nahit Akasya," dedi. *Otelin genel müdürünü hatırlayacağına sahibini hatırlasaymışsın ya Naz!*

"Nazlı," dedim. Sanki yaptığım vurguda, bir zamanlar satın aldığı butik otelin adını hatırlamasını istediğim gerçeği saklıydı. *Naz adam otelinizi çalmadı; satın aldı.*

"Balıkçı Cemil," dedi Burak, araya girerek. "Bodrum balıkçılarıyla ünlüdür. Cemil Bey her gün kasa kasa balık bırakıyor mutfağımıza. Mevsiminde hangi balık varsa..." diye devam etti.

Nahit Akasya şaşkınlıkla otelin genel müdürüne bakarken, bir kez daha gülümsedim. "Allah rahmet eylesin," dedim.

"Pardon, anlamadım?" dedi Burak, şaşkınlıkla.

"Arkadaşımın dedesinden bahsediyorsunuz da... Onun torunu çıkıyor her sabah balığa. Cemil Dede öleli 15 sene oluyor," dedim.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Nahit Akasya, içten bir tavırla. Bakışları Bora ile benim aramda dolaşıyordu. Bora arkasına yaslanmış, sigarasını içerken ifadesiz bir şekilde beni izliyordu. *Ya da seni kendi haline bıraktı Naz ve Allah'ın kendisine neden seninle bir sınav yaptığını düşünüyor.*

"Yoo... Burak Bey restorandaki balıkları kimden aldığınızı bilmiyor da, onu anlatıyordum," dedim, imalı bir tavırla. Bunun üzerine soyadını bilmediğim Burak'ın bakışları bana çevrilmiş ve adını nereden bildiğimi sorgulamaya başlamıştı. "Geçen sene tanışmıştık," dedim.

"Affedersiniz, ben sizi hatırlamadım," dedi, mahcup bir ifadeyle.

"Siz de haklısınız. Kim bilir günde kaç kişiye saygısızlık yapıyorsunuz bu otelde," dedim, haddinden fazla gülümseyerek. Burak'ın yüzüne yerleşen korku beni fazlasıyla mutlu etmiş ve cehenneme gidişim için bana bir puan daha kazandırmıştı. "Neyse. Ben levrek yiyeceğim. Haziran'a çok kalmaz, bence sen de levrek ye," dedim, bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde. Bora, kapkara gözleriyle beni onayladıktan sonra bakışlarını genel müdür Burak'a çevirdi.

"Beyaz şarap?" dedi Nahit Akasya.

"Rakı," dedi Bora, bana sorarcasına. Ben de onu onayladıktan sonra, Nahit Akasya'nın oturması için eliyle sandalyeyi gösterdi.

"Burak Bey'in size yaptığı saygısızlık nedir?" diye sordu Nahit Akasya, meraklı bir ifadeyle. Bora'nın yanına oturmuştu fakat tüm dikkati benim üzerimdeydi. Tavrına bakılırsa bu konuyla gerçekten ilgilenmişti ve bunun Bora ile alakası yoktu.

"Önemli bir şey değil," dedim, umursamaz bir ifadeyle.

"Lütfen," dedi Nahit Akasya, tebessüm ederek. "Otel sınırlarımın içinde olan bir şeyse şayet, benim için

önemlidir."

"Nazlı Butik Otel size bir çağrışım yapıyor mu?" diye sordum, sorgulayıcı bir tavırla.

"Evet," dedi Nahit Akasya. İçten bir tavırla gülümsedi. "Bodrum Şube'miz inşaa edilmeden evvel bu arazide olan otellerden birisiydi. Çok şirin, çok hoş bir oteldi hatta. Babam çok severdi. Oteli ayrı, sahibi rahmetli Vedat Abi'yi ayrı..." *Bu da sana kapak olsun Naz.* "Siz, Vedat Abi'nin kızı mısınız?" diye sordu, üç saniye sonra.

"Evet," dedim, tutuk bir ifadeyle.

"Otelin satılmasına sizin karşı çıktığınızdan bahsetmişti babam. Fakat sanırım amcanız diretmişti satılması için... Çünkü otelle ilgilenebilecek kimse yokmuş," dedi Nahit Akasya.

Bakışlarım birkaç saniyeliğine Bora ile birleşti. Gözlerinin karasında derin ve meraklı bir ifade vardı. "13 yaşındaydım," dedim. Yutkundum. "Amcam otel işletmekten anlamazdı. Etrafımızda da oteli emanet edecekleri kimse yoktu. Babanız da zamanın şartlarına göre, iyi bir teklif sunduğu için... Parayı benim geleceğime yatırım olarak gördüler."

Bora'nın yüzünde mimik oynamıyordu fakat Nahit Akasya'nın yüzüne buruk bir tebessüm yerleşmişti. "Vedat Abi'yi ben de severdim. Bir otelde değil, kendi evinde hissettirirdi bizi. Ben 1994'te, karımla sizin otelinizde evlendim... Yirmi üç seneyi bitirdik. Şahidimiz de Vedat Abi'ydi. Bebektiniz o zaman. Annenizin kucağında..." dedi. Cebinden çıkarttığı telefonda bir şeyler yaptıktan sonra bana uzattı.

Annem, kucağında ben, babam, Nahit Akasya ve karısı, karısının elinden tutan sarı saçlı, deniz gözlü, iki buçuk yaşlarında Anıl'ın içinde bulunduğu fotoğraf karesine şaşkınlıkla bakıyordum.

Bora, fotoğrafa bakmak için telefonu eline aldığında Nahit Akasya devam etti: "Anıl'la tanıştık geçen yaz. Bu resimdeki sarışın oğlan... Sanırım Burak Bey'in size yaptığını şimdi

anladım. Telafi etmek istedim fakat siz İstanbul'a dönmüşsünüz."

"Anıl'la mı tanıştınız?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Evet. Osman Abi'yi ziyarete gelmeyeli yıllar oluyordu. Geçen sene, sezon sonunda, Yalıkavak'tan geçerken bir uğradım... Anıl da oradaydı. O anlatmıştı durumu. Numaranızı istemiştim fakat vermeyince ben de ısrar edemedim. Bir gün sizi ağırlamak istediğimi söylemiştim... Ve geçenlerde restoranda yer ayırttırdı aslında Anıl," dedi, gözlerini kısarak. *Mahcup olman gereken yere geldik Naz!*

"Bilmiyordum," dedim.

"Anıl bu konudaki hassasiyetinizden bahsetmişti, size bilhassa söylememiştir," dedi Nahit Akasya.

"Osman Amca'yı da mı tanıyorsunuz yani?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Tabii... Vedat Abi'nin arkadaşlarını tanırdı babam. Babamla Vedat Abi kumardan ilerletmişler zamanında muhabbeti," dedi Nahit Akasya ve bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Hatta, Ahmet Karabey'in mekanına birlikte gitmişlikleri de var."

"Kaç yaşındaydın?" diye sordu Bora, meraklı bir ifadeyle Nahit Akasya'ya.

"18-19... bilemedin 20'li yaşlarım benim şahit olduğum," dedi Nahit Akasya. Kaşlarını çatarak, bakışlarını denize çevirdi. "Aslında Vedat Abi'nin kumarla pek ilgisi yoktu fakat sağlam oyuncuydu. Ben pek hatırlamam tabii de, babam severdi onunla oynamayı. Az parayla çok kazananlardan. Babamı falan yenerdi hep. Babam bir gün onu Ahmet Abi'nin mekanına götürmüş. Vedat Abi'nin Ahmet Abi'yi hiç yenemediğini ama hiç de yenilmediğini duymuştum. Birkaç kez izlemiştim oyunlarını hatta. Zaten onlar aynı masaya oturduklarında izleyenleri de çok olurdu," dedi.

"Birkaç kez mi?" diye sordum, şaşkınlıkla. Aynı benim gibi Bora'nın da yüzüne şaşkınlık yayılmıştı.

"Evet," dedi Nahit Akasya, bakışlarını bana çevirerek.

"Baban günlük falan tutar mıydı?" diye sordu Bora, şaşkın fakat alaylı bir ifadeyle. Nahit Akasya neşeli bir kahkaha attı. "Bu hikayenin tamamını öğrenebileceğimiz bir kaynak biliyor musun ya da Nahit?"

"Osman Abi'yi tanımıyor musun sen?" diye sordu Nahit Akasya, kahkahasının ardından.

Bora'nın kaşları çatıldı. "Tanıyorum," dedi.

"Osman Abi'nin Ahmet Abi'yi tanımaması mümkün değil," dedi Nahit Akasya

"Ahmet Bey'i tanısa, Bora'yı da tanırdı," dedim, araya girerek. "Yani... Kimin oğlu olduğunu bilirdi en azından." Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Böyle bir muhabbet geçti mi aranızda?" diye sordum.

"Hayır," dedi Bora, net bir ifadeyle.

"Belli ki çekindiği bir şeyler var," dedi Nahit Akasya, bakışlarını Bora'ya çevirerek.

"Ne gibi?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Bilemem," dedi Nahit Akasya bana dönerek ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Yani Ahmet Abi'yi tanıdığından hiç bahsetmemiş olması pek normal değil." Bakışları yeniden Bora'yı hedef aldı. "Çünkü ben ona uğradığımda, bana senin nasıl olduğunu da sormuştu," dedi.

"Ben bundan hiç hoşlanmadım Nahit," dedi Bora ve ifadesiz bakışlarını bana çevirdi. Üç tane garsonun masaya yaklaşması ve siparişlerimizi getirmesiyle kesilen muhabbet, benim içimde de nahoş bir tat bırakmıştı. Osman Amca'nın Ahmet Karabey'i tanıdığı halde neden bunu belli etmediğinin, elle tutulur hiçbir cevabı yoktu.

Nahit Akasya yemek yemiyor olmasına rağmen bize eşlik ediyordu. Konunun değişmiş olması beni biraz rahatlattığı için ben, babam ve Bodrum hakkında Nahit Akasya ile konuşurken Bora yalnızca bizi dinlemekle yetiniyordu. *Osman Amca'ya taktı o Naz; onu düşünüyor.*

"Ama işte çok zevklidir balığa çıkmak... Tüm balıkçılar tanır beni. Çok kez ağırlamışlıkları vardır," dedim gülerek.

"Kaptan ehliyetin var değil mi senin?" diye sordu Bora, araya girerek.

"Tabii ki de var!" dedim gülümseyerek. "Küçükken babam bana ahşap bir tekne yapmıştı. İleride bir tekne alırız diye hayal kurarlardı annemle. *Nazlı* olacaktı teknenin adı da... Kısmet olmadı."

"O tekne bizdeymiş," dedi Nahit Akasya gülümseyerek. "Anıl vermiştir size." *O tekneyi Anıl'dan al artık Naz!* "Gerçekten de Bodrum'un yerlisinin sohbeti bir başka zevkli Nazlı Hanım! Hôtel Le Huit açıldıktan sonra buraya uğramazsanız darılırım ama." Buna Bora da gülmüştü. "Anıl'a da söyledim, ne zaman isterseniz kapımız size açık..."

"Teşekkür ederim," dedim, içten bir şekilde gülümseyerek.

Nahit Akasya kahve siparişi verdiğinde, Bora bir sigara yakmıştı. "Bu arada," dedi Nahit Akasya, ciddi bir ifadeyle. "Melih Onursal'ı tanır mısın?" Bora, tanımadığını belli edercesine kafasını salladı. "Babamın eski dostlarından birisidir. Oğlu Kerem'le, kız kardeşin arkadaşlık ediyormuş," Bora'nın gözleri kısılırken, tüm ifadesi ciddileşmiş ve bakışlarındaki ifadeye özlem karışmıştı. "Melih Abi, sana nasıl ulaşacağını sordu. Galiba hayırlı bir iş söz konusu." Bora cevap vermedi. "Ne diyeyim?" diye sordu Nahit Akasya.

"Ver numaramı," dedi Bora.

"Eyvallah," dedi Nahit Akasya. Garson kahveleri servis ederken, sessiz kaldı. Ardından, "Yarın İstanbul'a dönüyorum, çiftlikteki mekanında yirmi kişilik bir organizasyonumuz var, Gökhan'la konuştuk," diye devam etti.

Bora'nın ifadesi sertleşirken, bakışlarına bile mesafeli bir tavır yerleşmişti. "Haberim var," dedi.

"Aydın'ın senin adamın olduğu konuşuluyor," dedi Nahit Akasya, çekinceli bir şekilde. Onun da az evvelki tüm rahatlığı gitmişti. *Bora'nın tavrı değişince, o da Bora'ya uyum sağladı Naz. Şöyle bir tahminim var; az evvel Bora ile sohbet ediyordu ama şu an Kara'nın huzurunda.*

"Doğru," dedi Bora. Bu konuda daha fazla konuşmayacağı beş harfe açık açık sıkıştırılmıştı.

"Haluk Kozan'a karşı ne yapacaksın?" diye sordu Nahit Akasya.

"Seni de tarafına çekmeye çalışacak, Levent'le başlamış," dedi Bora.

"Benim sana sırtımı dönmem mümkün değil," dedi Nahit Akasya.

"Zaten dönemezsin," dedi Bora, tehditkar bir ifadeyle. "Dönersen kaybedeceklerini çok iyi biliyorsun," diye ekledi ve bakışları otelin restoranında gezintiye çıktı. "Her şeyini."

"Beni baştan aşağıya soyacak kadar senet elinde olduğu için değil sadece... Sana bunu yapmam," dedi Nahit Akasya.

"Kendine bir iyilik yap," dedi Bora, buyurgan bir ifadeyle. "Haluk Kozan'ın yanına çekebileceği moruklarla oyna," diye devam etti ve sigarasından bir nefesi daha içine çekti. "Onları borçlandır bana," dedi ve keskin bakışlarını Nahit Akasya'ya sabitledi. "Borçlandır ve ben de sana senetlerinden birini ya da birkaçını geri vereyim," dedi.

"Savcı Bey misafirimdi dün," dedi Nahit Akasya hin bir şekilde gülümseyerek. "Savcı Bey'in Kara'nın mekanında kumar oynadığı görüntüler kaç senedime tekabül eder?" diye sordu, alaylı bir gülümsemeyle.

"Bakarsın Savcı Bey hile falan yapmaya kalkar," dedi Bora, kaşlarını kaldırarak. "Sen çalış biraz buna," diye devam ettiğinde, dudağının kenarına hiç de samimi olmayan bir tebessüm yerleşmişti.

"Ooo Nahit Akasya," dedi Aydın, masamıza yaklaşırken. Ben Gökhan'ı özlemiştim; o neredeydi?

"Aydın Demir," dedi Nahit Akasya, ayağa kalkarken. "Bu ne şeref?"

"Toplu özür merasimindeyim," dedi Aydın, imalı bir tavırla. "Geçenlerde elim fazla kaydı, umarım adamın iyidir," diye devam etti.

"Kırılan kaburgasını, iki dişini, burnunu saymazsak... İyi..." dedi Nahit Akasya.

"Caner'in anasına küfür etti oğlum, ne yapsaydım?" dedi Aydın, yapmacık olduğu paçalarından akan üzgün bir tavırla.

"Neyse en azından Kozan'dan yana değilmişsin gerçekten de... Ben bizimkine bunu söylerim, ona ilaç gibi gelir," dedi Nahit Akasya, elini Aydın'ın omzuna dostça koyarak. "Mekanlarda artık sen mi olacaksın?"

Aydın'ın bakışları Bora'ya çevrildi. "Kara bilir," dedi.

"Zamanında Kara'dan yanaydın biz Kara'ya düşmandık. Sonrasında Bora'nın Kara olduğunu öğrendik sen Bora'ya düşmanmış gibi yaptın... Seninle şöyle bir oturup oynayamadık ama namın kulağıma çok çalındı," dedi Nahit Akasya ve Aydın'a göz kırptı.

"Oynarız oynarız," dedi Aydın, sırıtarak. "Fakat otellerini alırım elinden, asla acımam," diye devam etti. Bora, Aydın'ı gülümseyerek izliyordu.

Nahit Akasya gülümsedi ve hepimizle tokalaşıp masadan ayrıldı. Aydın, Nahit Akasya'nın kalktığı sandalyeye otururken Bora, "Vedat Alaca diye birisini duydun mu hiç?" diye sordu. *O da en az senin kadar, babasıyla babanın ilişkisini merak etti Naz.*

"Nazlı Hanım'ın babası," dedi Aydın, kaşlarını çatarak.

"Öyle değil oğlum," dedi Bora, ters bir ifadeyle. "Babamdan ya da dayından falan duydun mu?"

"Yoo," dedi Aydın, başını iki yana sallayarak.

"Bodrum'a gelmedin mi hiç babamla çalışırken?" diye sordu Bora.

"Senin baban bizi tatile falan götürmezdi, senin kadar düşünceli değildi," dedi Aydın, dudaklarını büzerek. "Ulan iki gündür seninleyim, bi Bodrum, bi Kıbrıs, bi Bodrum gezmelere doyamadım. Başım döndü amına koyayım."

"Bir işe yarasan bir de," dedi Bora, ters bir ifadeyle. "Ayrıca Kıbrıs hesapta yoktu, o konuyu başbaşa halledeceğiz..."

"O değil de..." dedi Aydın, gülümseyerek. "Gökhan acayip triplerde. Hiç mutlu değil, söyleyeyim. Özgür diye bir lavuk var ya, o geldi, o söyledi. Verdiğin işi Gökhan kendi

halledermiş, bana hacet yokmuş falan. Biz böyle çalışamayız Kara."

"Siktirsin gitsin o zaman," dedi Bora ve bir sigara daha yaktı.

"Bence Aydın gitsin," dedim, dan diye. Aydın'ın bakışları bana çevrilirken, Bora dediğimi duymamışçasına tepkisiz kalmıştı.

"Siz bana uyuz mu oluyorsunuz?" diye sordu Aydın, meraklı bir tavırla.

Kaşlarımı çattım. "Yeni mi anladın?" diye sordum.

"Sebebini öğrenebilir miyim?" diye sordu Aydın.

"Kaçırıldığımda bana kim olduğunu belli etmedin, bu bir... Gökhan'ı üzmüş olman sana gıcık olmam için yeterli, bu da iki," dedim, sert bir ifadeyle.

Aydın, "Gökhan aramızda geçenleri anlattı demek ki," dedi. Yüzü gerçekten düşmüş, keyfi kaçmıştı. Keyfini kaçırdığım için de mutluydum.

"Annenin ölümünden masum bir çocuğu suçladığını, evet anlattı," dedim, ters bir tavırla.

Aydın zorlukla yutkundu. "Gökhan'a bu kadar çok mu güveniyorsunuz?" diye sordu. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Hikayenin diğer tarafını dinlemeden, beni yargılayacak kadar çok mu güveniyorsunuz?"

"Evet," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Yerinizde olsam Gökhan'a bu kadar güvenmezdim," dedi Aydın ve derin bir nefes aldı. "Bilekliğinizdeki izleme çipi mesela... Sistemi iptal etmemiş." Bunun konumuzla hiçbir ilgisi yoktu. "Siz kaçırıldığınızda, benim yerimde, Gökhan olsaydı mesela..." dedi ve bakışlarını izin alırcasına Bora'ya yönlendirdi. "Kara'yı bir şekilde oradan kurtarabilmek için hiç düşünmeden sizi harcardı," diye devam etti.

"Gökhan benim dostum Nazlı," dedi Bora, ciddi bir ifadeyle.

"Ben ise Kara için çalışırım," dedi Aydın, bakışlarını rahatsız edici derecede, dikkatle yüzüme sabitleyerek. "Kara'nın sözü emirdir. Beni öldür dese, öldürürüm." *Aydın*

manyak mı Naz? "Fakat Gökhan, Kara'nın çıkarlarını gözetir ve hep onun yerine onu düşünür. Bunun çok ince bir çizgisi vardır ama Gökhan hesaplamaz. Dostunun kılına zarar gelmesin de... Kime ne olursa olsun..." dedi.

"Gökhan bana zarar verecek hiçbir şey yapmaz," dedim, ikisine de meydan okurcasına.

"Bir gün... Kara'ya ihanet etsenize," dedi Aydın, gülümseyerek. "Ve Kara yine de, size asla zarar gelmemesi gerektiği emrini versin. Gökhan'ın bu emre karşı çıkması kaç dakikasını alır, sonucu bana da bildirirsiniz," dedi, kendinden emin bir tavırla ve ayağa kalktı. "Görüşürüz Kara," dedi ve hızla masadan uzaklaştı.

"İki kardeş arasında, benim bile asla girmediğim bir mevzu var," dedi Bora, kapkara gözlerini gözlerime dikerek. "Kardeş kardeşi bıçaklar, sonra dönüp kucaklar. Begüm'le benim aramdaki soruna, Gökhan'la benim aramdaki soruna karışmadın. Buna da karışmamalıydın... Fakat tarafını belli ettin. Hayat ya bu, eğer Aydın'la Gökhan bir gün kucaklaşırsa bile... Aydın'ın seni kucaklamasını bekleme. Çünkü onu yaraladın."

"Gökhan Aydın'dan bu kadar nefret ederken, Aydın'ı nasıl bu kadar çok sevebiliyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Bora gülümsedi. "Çünkü Aydın'ın sadakati, Gökhan'ın dostluğundan daha etkileyici," dedi. Sigarasından son nefesini aldı ve söndürürken dört saniye oyalandı. "Gökhan benim için Begüm gibi evet, atışırız devamlı. Zıtlaşırız... Ama canımı emanet edebilirim Gökhan'a... Aydın'a ise kendi canımı değil sadece, herkesin canını emanet edebilirim. Bilirim, ben ne istersem o'dur Aydın için."

"Gökhan da sonuçta seni korumak istiyor," dedim. *Ya da Gökhan'ı koruma içgüdün devreye girdi Naz.*

"Eyvallah," dedi Bora gülümseyerek. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Caner seni neden kaçırdı Nazlı?" diye sordu, meraksız bir ifadeyle. "Seni Caner'in karşısına ilk kim çıkarttı?"

Saçlarımı telaşla topuz yapmaya çalıştım. "Olabilir, o zaman bir planınız vardı, en başında yaptığınız... Benim

senin için özel olduğumu bilemezdi. Plana sadık kaldı o da, beni kumarhaneye götürerek," dedim ve kolumdaki lastiği topuzumun etrafına geçirdim.

Ters bir ifadeyle, "Planlara bu kadar sadık kalacaksak, oynadığımız oyuna da sadık kalalım Nazlı?" dedi. Bakışlarını denize çevirdi. "Empatinin de bir sınırı vardır ama senin öyle sınırların yok ki...!" dedi, sitem edercesine. "Aydın da yaralı, Gökhan kadar... Bu yaptığın, Begüm'ün tarafından bakıp Beyza'yı kalleş ilan etmek gibi," dediğinde, kapkara bakışlarının gözlerime değmesi içimi yakmıştı.

Bora haklıydı.

Bir kardeşim olmadığı için sanırım dün bıçakladığın birisini yarın kucaklayabilmenin ne anlama geldiğini hiçbir zaman anlayamayacaktım. Bora'nın masanın üzerinde duran telefonuna uzandım ve Aydın'a mesaj attım:

"Sen Naz'ın kusuruna bakma. Onun bir kardeşi olmadığı için sana bu kadar kaba davrandı. Ama çok pişman. Telafi etmek istiyor fakat çekiniyordur da aynı zamanda. Sen ona kırılma olur mu?"

"Sorun yok :)"

İki parmağını havaya kaldırarak barış işareti yapan el ifadesini Aydın'a gönderirken gülümsedim.

♠

Gençler davul ve meşalelerle, halk ise Türk Bayraklarıyla sokağa dökülmüş, korna ve siren sesleri eşliğinde 19 Mayıs'ı kutluyorlardı. Bodrum bu akşam mavi ve yeşil değil; kırmızı beyazdı. Yediden yetmişe herkes, hep bir ağızdan marşlar söylerken Bora ile el ele kalabalığa karışmış ve kalabalığın içinde tüm sıfatlardan arınmıştık.

"Baba göremiyorum, beni kucağına al."

"Nazlı, baban bayrak tutuyor anneciğim. Dur şimdi."

"Ben tutarım bayrak, beni kucağınıza alın dedim, kucağınıza alın ya göremiyorum."

Denizden gelen iyot kokusu eşliğinde, el ele, sahil boyunca yürürken belki de her şeyi arkamızda bırakıyorduk. Annem ve babamın beni izleyip izlemediğini bilmiyordum fakat

şimdi yanımda olsalardı benimle gurur duyacaklarını biliyordum.

Bu devirde belki de herkesin yapmaktan kaçındığı şeyi yapmıştım: Sevdiğim adamı gidip ellerimle hayatıma geri getirmiştim. Mücadele etmiştim. Her şeye ve herkese rağmen yanında durmuş, elinden tutmuş ve hep yanımda olup elimi hiç bırakmaması için çaba harcamıştım. Emek vermiştim. Anneannemin bahçesindeki bergamot ağaçlarına gösterdiği özeni göstermiştim ilişkimize ve ilk kez, gerçekten de yuvayı dişi kuşun yaptığına inanmıştım.

"Hava çok güzel," dedi Bora, dakikalar süren sessizliğini bozarak.

Adımlarım, adımlarına yön verirken nabzıma değen nabzında aşkımızı hissediyordum. "Eğer aşıksan, Bodrum'un havası hep güzeldir," dedim ona daha çok sokularak.

♠

"Bize kahve yapayım," demiştim, bahçemizden içeriye girdiğimizde. Annemle babam, ne kadar yorgun olurlarsa olsunlar, bahçemizde kahve içmeden içeriye girmezlerdi. Bora'yı bahçede bırakıp hızlıca mutfağa geldim. Kahvenin tam istediğim kıvamda olması için saniye tutarken, kapının kapandığını duydum.

"Sevgilim?" diye seslendim.

"İçeriye girdim," diye seslendi Bora. Kahveyi fincanlara doldurduğumda, salona geçtim. Bora, gömleğinin üstten üçüncü düğmesini açmış ve kollarını katlayarak kıvırmıştı.

"Bahçede oturacaktık?" dedim, meraklı bir ifadeyle.

Bora tepsiyi elimden alırken, "Balkonda otururuz," dedi. Başıyla merdivenleri işaret etti ve yürümeye başladı. "Işıkları da kapatsana gelirken," dedi, merdivenleri çıkmaya başladığında.

Işıkları kapatıp balkona çıktım. Bora fincanları masanın üzerine koymuş, köşe koltuğa oturmuş ve gözleriyle etrafı tarıyordu. Yanına oturduğumda, elini omzuma yerleştirdi ve beni kendisine doğru çekti. Dudakları saçlarıma değdi.

"Keşke yatta kalsaydık," diye mırıldandı. Bunu bu akşam üçüncü kez dile getiriyordu fakat ben oralı olmamış ve ısrarla evimde kalmak istemiştim.

"Sevmedin bakıyorum da baba evimi," dedim ona takılırcasına. Güldüğünü hissettiğimde, usulca göğsünden doğruldum ve kahvemden bir yudum aldım.

"Ev güzel güzel olmasına da... Çok meydanda," dedi. Masanın üzerindeki paketine uzandı ve bir sigara yaktı. "Kahve yapmanı beklerken, iki kere Osman Amca ile göz göze geldim. Cama çıktı sigara içti. Her seferinde metazori bir gülümseme yüzümüzde. Rahat değil." Kahvesinden bir yudum aldı. "Hoş," dedi, Anıl'ların evine bakarak. "Balkonun da farkı yok... Çok iç içe evleriniz."

Kendime bir sigara yaktım. "Haklısın aralarında böyle sekiz on kilometre mesafe olmalıydı... Aynı bahçedeki ikiz evin mantığı tam da dediğin gibi olur ama paramız bu kadarına yetti bizim," dedim, gülerek.

Uyarıcı bir tonlamayla, "Nazlı!" dedi, *dalga geçme* der gibi. Kaşları çatılmıştı fakat dudaklarında küçük bir gülümseme asılı kalmıştı.

"Sen şimdi, herkes bizi görüyor diye öpüşmezsin de benimle!" dedim, onu azarlar gibi bir ifadeyle. Ardından kendimi tutamamış ve küçük bir kahkaha patlatmıştım.

"E en azından bir pergola olabilirmiş balkonda..." dediğinde, yavaşça koluna vurdum. Kolunun üzerindeki elimi tuttu ve hafifçe sıktı.

"Eline koluna dikkat et, çok şımardın," dedi. Diğer elimle, kolumdaki elinden kurtulmaya çalışırken küçük bir kahkaha daha atmıştım. Fakat diğer eliyle de elimi tutmuş ve hareketimi kısıtlamıştı. Dirseğimi koluna geçirmeye başladığımda, "Bak hala uslanmıyor," dedi ve beni kendisine çekti. Bir kahkaha daha attığımda, "Yavaş," dedi sessizce.

Kafam omzuna değerken, dudakları boynuma ulaştı. "Kahkaha atmak ayıp değildi hani!" dedim sitem edercesine. Sakallarının boynuma değmesinden huylandığım için bir kez daha kahkaha atmıştım.

"Şişt!" dedi, beni azarlarcasına. "Orası bizim evimizdi. Orada serbest. Ama burası sokak gibi. Hayır, onu geçtim saat 12'ye geliyor. Uyudu insanlar," dedi. Bir kahkaha daha attığımda, dudaklarını boynumdan ayırdı ve ellerini karnımın üstünde birleştirdi. "Valla şimdi biri çıkıp bir şey söyleyecek, sonra al başına belayı..." dedi, kendi kendisiyle konuşur gibi.

Kaşlarımı çattım. "Kim laf söyleyecekmiş ya sıkar biraz," dedim. Bu sefer kahkaha atma sırası ona geçmişti. "Ev benim, sevgili benim! Kime ne?" dedim. Yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Kahveler sineklerin oldu, sigaraları rüzgar içiyor..." dedim ve iç çektim.

"Tek derdin bu olsun sevgilim," dedi. Derin bir nefes aldı. "Holding Allah'a emanet, kumarhanelerin başı boş kaldı," dedi. Kocaman bir kahkaha attığımda, Bora benden biraz uzaklaşmış ve yüzünü buruşturmuştu.

"Şimdi anladım," dedim gülerken. "Kahkahamın tınısı seni rahatsız ediyor." Bora da benimle beraber bir kahkaha atarken, sesimiz gecenin sessizliğinde yankılanmıştı. "Yarın öbür gün çocuğumuz ağladığında, ona da laf edecek misin çok ses çıkarıyor diye acaba," dedim ve bir kahkaha daha attım. Telaşla, "Aaa çocuklarım!" diye devam ettim. "Balıklarım... Nazlı ve Bora! Onlar yaşıyor mu?"

Bahçenin demir kapısı sertçe kapandığında, Bora'nın bakışları da benimle beraber hızla aşağıya çevrilmişti.

"İyi akşamlar," diye seslendi Anıl.

"Hoş geldin," diye seslendiğim sırada, Bora bakışlarını aşağıdan çekmiş ve rüzgarın kendi kendine bitirdiği sigaralarımızı söndürüyordu.

"N'aber güzelim?" diye sordu Anıl. Gülümsedi. "İyi görünüyorsun," diye devam etti. *Naz, Bora acaba dağdan dağa konuşmanızla alakalı ne düşünüyor şu an?* "Bir şey konuşacağım seninle, bi' aşağı inebilir misin?"

"Siz bi' yukarı çıkar mısınız Anıl Bey?" diye bağırdı Osman Amca. Şaşkınlıkla, Anıl'ların penceresine döndüm. "Zahmet olmazsa eğer? Hemen!" diye bağırdı. Bakışlarımı yeniden Anıl'a çevirdiğimde, onun da yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Yarın konuşuruz," dedim. Anıl başını beni onaylarcasına salladı. Telefonumu havaya kaldırıp gösterdiğimde, bir kez daha başını salladı. Babasının öfkesini merak ettiğimi ve sebebini bana mesaj atmamı istediğini anlamıştı.

"Hadi iyi geceler güzelim," diye seslendi Anıl.

"Sikeceğim gelmişini geçmişini, çok az kaldı," diye mırıldandı Bora. Şaşkınlıkla ona döndüğümde, sıkıntılı bir nefes verdi ve sehpayı ittirerek ayağa kalktı. Hızlı adımlarla içeriye girdi ve saniyeler içinde banyonun kapısı sertçe kapandı.

İçeriye doğru bir adım atacağım sırada, Anıl'ların üst kattaki salonlarının camı çok büyük bir gürültüyle aşağı inmiş ve Anıl'ın "Yeter artık yeter!" feryadı, gecenin sessizliğini bıçak gibi kesmişti.

72.Bölüm

Bir sonraki bölüm, nasipse tam bir hafta sonra, bizim evrenimize göre Nazlı'nın doğum gününde

Maça Kızı 8 ile geçen günleriniz için minnettarım. Yorumlarınız ve mesajlarınız içimi kıpır kıpır ediyor. Mutlu oluyorum!

Hala soran var; instagram hesabımız "macakizi8"

Lütfen oy vermeyi unutmayın...

Sizi çooooooook seviyorum! ♥

♠

"Hadi iyi geceler güzelim," diye seslendi Anıl.

"Sikeceğim gelmişini geçmişini, çok az kaldı," diye mırıldandı Bora. Şaşkınlıkla ona döndüğümde, sıkıntılı bir nefes verdi ve sehpayı ittirerek ayağa kalktı. Hızlı adımlarla içeriye girdi ve saniyeler içinde banyonun kapısı sertçe kapandı.

İçeriye doğru bir adım atacağım sırada, Anıl'ların üst kattaki salonlarının camı çok büyük bir gürültüyle aşağı inmiş ve Anıl'ın "Yeter artık yeter!" feryadı, gecenin sessizliğini bıçak gibi kesmişti.

"Sen artık çok fazla oldun Anıl Efendi!" diye bağırdı Osman Amca. İçeriye koştuğum sırada, Bora da banyodan çıkmıştı.

"Bıktım anlıyor musun baba? Bıktım!" diye bağırdı Anıl. Bora ile göz göze geldiğimizde, bakışlarındaki tedirginlik bana kadar geçmişti.

Kaşları havalandı ve "Karışma Nazlı," dedi.

"Öldürürüm ulan seni!" diye bağırdı Osman Amca. Başımı iki yana sallayarak merdivenlere doğru koştum. Saniyeler içinde bahçeye çıkmıştım. "Ben de bıktım ulan, ben de

bıktım!" diye bağırdı Osman Amca. "Senin borçlarından ben de bıktım!"

Tedirgin olan yalnızca Bora da değildi. Bahçeye giren korumaların her birinin bakışları beni bulmuştu. Arkamda Bora'nın varlığını hissettiğimde, korumalar bir emir almak üzere Bora'ya bakmaya başlamışlardı.

"Evimize haciz gelecek ulan haciz! Ben ödemek zorunda mıyım elin orospusuyla yaptığın tatil keyfinin faturasını?" diye bağırdı Osman Amca. *Eren, Anıl'ın bankadan kredi çekip Ayça'yı tatile götürdüğünü söylemişti ya Naz, galiba konu bu.*

"Ayça hakkında doğru konuş baba bak elimden bir kaza çıkacak!" diye bağırdı Anıl. Aydın ağır adımlarla bahçeye girdi ve şaşkınlıkla Bora'yla bana bakmaya başladı.

Hızlıca Bora'ya döndüm. "Bora bir şey yap," dedim çaresizce. Bora'nın bakışlarında ne yapacağını ya da ne yapması gerektiğini bilmediğini fazlasıyla belli eden bir ifade vardı.

"Asıl benim elimden bir kaza çıkacak!" diye bağırdı Osman Amca. Çok sakin bir adam olduğu söylenemezdi fakat ilk kez, kendini tüm komşulara duyurmaktan korkmayıp böylesine bağırdığına şahit oluyordum. "Git çalış, kazık kadar herifsin, elin ayağın da tutuyor. İyileştin! Ben artık sana bakamıyorum!"

"Naz!" diye bağırdı yan komşumuz Şükran Teyze. Aydın ve Bora'yla beraber bakışlarımız balkondan sarkan Şükran Teyze'ye çevrildi. "Neler oluyor orada? Ne yapmış Anıl?" diye bağırdı Şükran Teyze.

"Çok baktın ya bugüne kadar!" diye bağırdı Anıl fakat sert bir tokat sesi geceye yayılırken, bakışlarım Şükran Teyze'den çekilmiş ve Bora'nın kapkara gözlerine değmişti.

"Aaa! Dövüyor bu yaştaki çocuğu!" diye seslendi Şükran Teyze. Yalnız o değil, etraftaki evlerdeki tüm yazlıkçılar balkonlarına çıkmış, bizim bahçemize bakıyorlardı.

Anıl, gürültüyle açılan dış kapıdan çıktı. Buz gibi deniz gözlerinde yalnızca utanç vardı.

Bahçe kapısındaki korumaların arasından geçen Nurcan Teyze, "Oğlum sesiniz sokağın başından duyuluyor!" dedi.

Nurcan Teyze, Esin, Masal ve Eren, bahçeye yeni girmişlerdi ve dehşet içinde Anıl'a bakıyorlardı fakat onun bakışları yalnızca beni hedef almıştı. *Kaç numara bu bakış Naz? Farkında mısın sen de? Kabak senin başına patlamazsa ben de bir şey bilmiyorum.*

"Dövdü senin oğlanı babası!" dedi Şükran Teyze, bağırarak.

Anıl sıkıntılı bir nefes verdi ve ters bir tavırla, "Bir şey yok," dedi. Hızla merdivenlerden inerek, hiç kimsenin yüzüne bakmadan bahçe kapısına doğru ilerledi ancak Eren'in kolundan tutarak onu durdurmasıyla kapıdan çıkıp gidemedi.

"N'oluyor oğlum?" diye sordu Eren, meraklı bir ifadeyle. "Nereye gidiyorsun bu saatte?"

"Bırak," dedi Anıl. Kaçamak bakışları bir saniyeliğine Bora'ya değmiş ve hemen ardından yine Eren'i bulmuştu.

Eren, tavizsiz bir ifadeyle, "Bırakmam!" dedi.

"Bırak amına koyayım bırak!" diye bağırdı Anıl, öfkeyle. "Hepinizden bıktım, ahlak bekçiliğinizden bıktım, kurallarınızdan bıktım, elalemi düşünmenizden bıktım, yeter!"

Eren de dahil olmak üzere, Masal, Esin ve Nurcan Teyze korkuyla Anıl'a bakıyorlardı. Geriye doğru küçük bir adım attığımda, sırtım Bora'nın göğsüne çarptı. Anıl'ın bakışları tekrar bana çevrildiğinde deniz gözleri buz gibiydi. Sağ omzumda Bora'nın elini hissettiğimde yutkundum.

"Mutlu musun?" diye sordu Anıl, imalı bir ifadeyle. "Bok vardı da yaşattın beni. Al bak benim hayatım bu. Değdi mi yaşamama?" dedi, yüksek sesle. Bora'nın omzumu hafifçe sıktığını hissettim ve fakat bunu bilinçli yapmadığından emindim. "Sen, siz üzülmeyin diye mi yaşadım ben? Bana sordun mu yaşamak isteyip istemediğimi?" diye bağırdı Anıl.

"Bağırma bana," dedim adeta mırıldanarak.

"Senin bencilliğinden nefret ediyorum," dedi Anıl. Bora'nın omzumdaki elinin gücü artarken, Anıl bana doğru bir adım attı. Aydın, Anıl'a doğru bir adım atacağı sırada aniden durmuştu ve Eren de sanki Anıl bana zarar verecekmiş gibi onun koluna yapışmıştı. Ne hissediyordum? Utanç? Endişe?

"Senin!" dedi Anıl, vurgulayarak. "Bana olan sevginden nefret ediyorum!"

Kendimden emin bir ifadeyle, "Pişman olacağın şeyler söyleme," dedim. Omzumda hissettiğim şey acı değil, Bora'nın öfkesiydi.

Anıl başını iki yana salladı. "Eğer birazcık akışına bıraksaydın... Ben bunları yaşamayacaktım! Sen sefanı sür şimdi güzelim, ben cefasını çekerim," dedi tükürür gibi. Kolunu Eren'in ellerinden hızlıca kurtardı ve bahçe kapısını sertçe çarparak dışarıya çıktı.

"Nankör!" diye bağırdı Osman Amca, balkondan. Şaşkınlıkla kafamı yukarıya kaldırdığımda göz göze gelmiştik. "Bir daha dönme lan! Yok senin dönecek bir evin!" Osman Amca'nın gözlerinde, her zamanki gibi mahcubiyet vardı.

"Osman neler oluyor?" diye sordu Nurcan Teyze, başını yukarıya kaldırarak. Fakat Osman Amca cevap vermemiş ve balkon kapısını sertçe kapatarak içeriye girmişti. Nurcan Teyze, ne benim ne de Bora'nın yüzüne bakamayacak halde hissediyor olmalıydı ki önümüzden hızlıca geçerek eve doğru ilerledi. Eren ise, Esin'le Masal'ı kendi evlerine göndermeyi uygun bulmuş ve Esin'e bu gece onlarda kalmasını söylemişti.

"Kara n'oluyor?" diye sordu Aydın. Bora başını hafifçe, *bir şey yok* dercesine iki yana salladı. "Pervasız pervasız hareketler!" dedi Aydın, mırıldanarak.

"İhbarnameyi mi göstermiş?" diye sordu Eren. *Durum o kadar mı ciddi Naz?* Başımı bilmediğimi belli edercesine salladım.

"Mevzu ne?" diye sordu Bora. Eren'in bakışları ilk kez Bora'ya çevrilmişti.

"Konuşma lan sen!" dedi Eren, sertçe. Bakışları öfke yüklüydü. "Sen bana, bundan sonra tek kelime konuşma!" dedi. Aydın'ın bakışları şimdi de Eren'e çevrilmişti.

Ben ise şaşkın bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Başını iki yana salladı. "Şimdi değil Eren," dedi. Kaşları, Eren'i ikaz edercesine havalandı. "Burada değil!"

"N'oluyor?" diye sordum, endişeyle. Bora sıkıntılı bir nefes verdi ve arkasını dönüp eve doğru ilerledi. Gözlerim Eren'in gözleriyle birleştiğinde, burnundan soluyordu. Dudaklarım tekrar aralandığında Eren, yuvasından fırlamış bir yay gibi eve doğru ilerledi.

Bora'nın yavaşça kapattığı kapıyı Eren sertçe açtığında, tüm korumalar yeniden bahçeye üşüşmüşlerdi ve birbirlerine bakıyorlardı. *Yazık be adamcağızlara Naz!*

Hızlı adımlarla merdivenleri çıktım ve benden evvel çoktan eve ulaşan Aydın'ın yanında kendime yer buldum. Eren, Bora'yı omuzlarından itiyordu.

Aydın yumruğunu sıkarak, "Kara!" dedi ve fakat Bora dönüp ona bakmamıştı.

"N'olacaktı lan bize?" dedi Eren. Sesi sertti ama bağırmıyordu. "Naz'ın boş mezarında mı ağlatacaktın bizi?" *Ve işte kaçınılmaz sonun Naz. Anıl için yaptığın fakat kimsenin bilmesini ilk andan beri istemediğin, fedakarlıkla aptallık arasındaki ince çizginin aptallık tarafına daha yakın durduğunu gayet hissettiğin hadiseyi Anıl'a anlattın ve Eren'e anlatmasına engel olmadın.*

Bu hadisenin iyi, hatta çok iyi bir tarafı da vardı; Eren'in de bunu fark etmesi gerekiyordu.

"Sen Naz'a aşık oldun diye mi kurtuldu bu kız onu mahkum ettiğin hayattan?" diye sordu Eren. Ve pek tabii, birbirimize aşık olmamız Eren için şu an önemli değildi; ya olmasaydık kısmının hesabını soruyordu, kendince.

"Bu onun seçimiydi!" dedi Bora, sert bir ifadeyle. "Sen o bir seçim yapmadan evvel neredeydin?" dedi Eren'i sertçe iterek. "Sevdiği herif komadayken Nazlı'nın işe başladığı yalanına inanacak kadar salak değildin ama ayak altından

çekildiği için rahatlamıştın değil mi?" diye sordu Bora, Eren cevap veremeyince. Haklı olduğu kadar haksız, haksız olduğu kadar da haklıydı. Eren'i benimle ilgilenmesinden alıkoyan bendim fakat ilgilenecek insan bir şekilde ilgilenirdi de. *Sen tarafsız bölgenden çıkma Naz...* "Sen, Nazlı o gün Kıbrıs'a gelmeden evvel yapacaktın erkekliğini, geç kaldın Eren!"

"Ben sana sordum!" dedi Eren, öfkeyle. "Kara olduğunu bildiğimi belli ettiğimde, sen beni evine getirttiğinde sordum... O kumarhanede neler olduğuyla alakalı öyle güzel yalanlar sıktın ki... İnandım lan sana. İnandım dostluğuna, adamlığına. Ama sen sahteymişsin." Ayaklarım kıpırdamadan öylece duruyorlardı. Bir adım atsam, Eren'in kalbini kıracağımı hissediyordum. Çünkü her ne kadar tarafsız bölgede kalmak istesem de beni düşünmesi gereken yeri geçmiştik. İş işten geçtikten sonra bazı konularda ahkam kesmek yersizdi. "Yazıklar olsun lan sana." Fakat adım atmalıydım çünkü ben burada kaldıkça Eren haddini aşıyor ve Bora'nın kalbini kırıyordu.

"Anlatamazdım!" dedi Bora, bundan pişman olmadığını göstermekten kaçınmadan.

"Ulan ben kolay kolay müvekkillerim konusunda bile yanılmam. Sana nasıl kandım?" dedi Eren, kendine kızarcasına. "Ben Kara'nın iyi olduğu yanılgısına nasıl kapıldım?"

"O senin hayalperestliğin!" dedi Bora. Eren'in gözleri beni buldu. Gözlerine hayal kırıklığı yerleşmişti. Şehir efsanesi olmadığını bildiği ve yaptığı işleri her ne kadar onaylamasa da içten içte hep hayran olduğu Kara'nın, en iyi arkadaşına yaptıkları mıydı hayallerini yıkan yoksa benim tüm bunlara rağmen Bora'nın yanında durmam mıydı bilemiyordum.

"Bitmene az kaldı Bora Karabey," dedi Eren, kinayeli bir ifadeyle.

Bora gözlerini Eren'den çekmedi fakat bir elini kaldırarak, Eren'e doğru yaklaşan Aydın'ı durdurdu. "Sana ne olur ben bitersem?" diye sordu Bora. Bir adamın bakışlarına fırtına

sığar mıydı? Eren'i bakışlarıyla savuracak kadar sertti. "Kara'yla çalışıyorsun sen, sana ne olur?" diye sordu.

Eren sinirden gülümserken, "Merak etme," dedi. "Holdingine bu kara dünyayı bulaştırmadığını bilecek kadar tanıyorum seni. Yalnızca otelle ilgilendim ben. Aptal değilim!"

"Aptalsın," dedi Bora ve Eren'i baştan aşağı süzdü. "Herkes beni tanıdığını zanneder ama... O işler öyle kolay değil," dedi. İfadesine alay karışmıştı. "Benden sana bir tavsiye... Neyin altında ne imzan var, kontrol et."

Eren dehşet içinde bir ifadeyle, "Evrakta sahtecilik mi yaptın?" diye sordu.

"Ben değil," dedi Bora gülümseyerek. Başını iki yana salladı. "Sen yaptın." Derin bir nefes aldığında ifadesi de ciddileşmişti. "Sen kontrol et de bir... Sonra bitirirsin elbet beni."

"Senin bu yaptığın adilik!" dedi Eren.

"Evet," dedi Bora. Küçük adımlarla koltuğa ilerledi. Oturdu. Yerleşmek için zaman harcadı. Bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Ben de senin yerinde olsam aynen böyle düşünürdüm. Ama benim baktığım yerden, zekice bir hamle olarak görünüyor." Pantolonunda bir leke varmış gibi, elinin tersini iki kere hızlıca dizinde gezdirdi. "Kim olduğunu bildiğin bir adam senden otel işinde yardım istiyorsa, reddeder geçersin Eren. Bundan sonra reddet geç."

"İspatlarım," dedi Eren, Bora'ya meydan okurcasına. "Hiçbir şey yapamazsın!"

Bora gözlerini yumdu ve nefesini sıkılmış gibi sesli verdi. Geceden kara bakışları yeniden Eren'i hedef aldığında, "Öldürürüm seni Eren, illa bunu mu duymak istiyorsun?" diye sordu.

Eren *yazıklar olsun* dercesine kafasını iki yana salladı ve bana döndü. Bakışlarında ne vardı? Öfke? Hayal kırıklığı?

"Seni koruyamadım. Özür dilerim Naz," dedi Eren. Bakışlarını benden çekti ve evimin duvarlarında gezdirdi. *Annenle babandan özür diliyor Naz.*

Eren, kapıdan çıkıp gittikten sonra Bora'nın kapkara gözleri ruhuma değdi. Oturduğu yerden kalktı. Aydın'ın omzuna iki kere dostça vurdu ve merdivenlere doğru yürüdü.

Aydın'la birbirimize baktığımızda, sıkıntılı bir nefes vermişti. "İyi geceler Nazlı Hanım," dedi.

♠

Annemle babamın yatağına 11 yıl, 2 ay, 16 gün sonra ilk kez giriyordum. Ve bu sefer, yanımda annemle babam değil, sevdiğim adam vardı. Bergamot kokusu kapının dışından değil, doğruca yatağın içinden geliyor ve içimdeki tüm boşlukları dolduruyordu.

Annemle babamın hayalleri vardı; bu evde bir gün damatlarını karşılayacaklardı. Bana hiç anlatmamışlardı. Bu hayalleri benimle paylaşmaları için yeterli yaşta değildim onları yitirdiğimde. Ben bir gün, bizim evimizde, doğmamış çocuklarımızın saadetini görmeyi bile umduğum adamla bulunduğumda, annemle babamın bana hiç anlatmadığı şeyleri bile duymaya başlamıştım.

Bora'nın baş parmağı alnımla şakağım arasında hafif bir baskıyla dolaşırken, kapkara gözleri de parmağını takip ediyordu.

Sıkıntılı bir nefes verdikten sonra, "Hala ağrıyor mu başın?" diye sordu.

"Geçmez o. Seninle kavga ettik. Kaçırıldık, uçağa bindim, ertesi gün gene bindim. Çok uyumamıştım zaten dün gece, erken kalktım yani. Bir sürü şey oldu işte. Ondan. Geçmez hemen, panik atak krizi geçirmeyeyim diye beynim kendini yoruyor hep," dedim ve iç çektim.

"Neden uyumadın bu sabah?" diye sordu. Baş parmağının şakağımdaki baskını hafifçe arttırmıştı. "Bıraktın beni yatakta tek başıma?"

"Bilmem," dedim sessizce. Kaşlarım çatıldı. "Sen de beni burada yalnız bırakıp bırakıp gittin hep."

Hafifçe gülümsedi ve alnıma küçük bir öpücük kondurdu. Beni kendine doğru çekti, başımı göğsüne yerleştirdi ve

parmak uçlarıyla başımı ovmaya başladı.

"Panik atağın için doktora gittin mi?" diye sordu, meraksız bir tonlamayla.

"Yoo," dedim.

Saçlarımın arasına dudaklarını değdirdi. "Neden?" diye sordu.

"Sen neden götürmedin beni?" diye sordum.

"Hadi ben götürmedim, sen neden gitmedin?" diye sordu. Derin bir nefes aldı. "Sen benden evvel, kendi ayaklarının üzerinde duran bir kadın değil miydin? Neden bana muhtaç gibi davranıyorsun?"

Göğsünden yavaşça doğruldum. "Bora bak başım ağrıyor, *bensiz de yaşayabilirsin Nazlı* imasında bulunuyorsan gece gece, çekemem valla," dedim. Yatakta bağdaş kurarak oturdum ve gözlerimi gözlerine diktim.

Kapkara bakışlarında şefkat vardı. "Bir imada bulunmuyorum," dedi, düz bir ifadeyle. Bir elini bacağımın üzerindeki elimin üstüne koydu. "Ben çocuğum olsun istemiyorum diye doktora giden kadın, neden söz konusu alerjisi ya da panik atağı olduğunda doktora gitmiyor, bunu anlamaya çalışıyorum sadece. İlacını da kullanmıyorsun... Alerjin için olanı."

Verecek hiçbir cevabım yoktu; başımı onu anladığımı dile getirircesine salladım.

"Anıl aşağıda sana bağırdığında onu öldürmek istedim," dedi. Yutkundum. "Ağzımı tek bir sebepten dolayı açmadım, haklıydı." Dudaklarım itiraz edercesine açıldığında, elini yüzüme yerleştirip hızlıca devam etti: "Çok sinirliydi ve de utanıyordu da sinirini senden çıkartmaya kalktı. Söyledikleri için çoktan pişman olmuştur. Haklı olduğu şey şu, çok fazla seviyorsun ve kendini hiç düşünmüyorsun. Başkaları için yaşıyorsun Nazlı."

Sert bir ifadeyle, "Kocam olmanı istiyorum ve senden ayrılmayacağım," dedim. Dudaklarının kenarına silik bir tebessüm yerleşirken, parmak uçları şimdi de yanağımı okşuyordu.

"Ayrılmaktan bahsetmiyorum," dedi yavaşça. "Şimdi de buna taktın..."

"Travma yarattın bende, ondan olabilir mi?" diye sordum, çıkışarak.

"Konu bu değil," dedi. Ellerimi avuçlarının arasına aldı. "Madem Kara'yı her şeye rağmen kabul ediyorsun, bir gün ayrılmak zorunda kalırsak, yine kendi ayaklarının üzerinde durabileceğini göster bana. Senden sadece bunu istiyorum," dedi.

Ölmekten bahsediyordu.

"Eren, Nazlı..." dedi. Baş parmakları iki bileğimi, nabzımın attığı yerleri okşamaya başladı. "O da haklıydı... Gitmeden evvel, gerekirse her şeyi Anıl'a anlatacağını söyledin bana... Risk alamazdım. Anıl'ın da Eren'e anlatma ihtimali vardı çünkü. Ya da Anıl'ı bir tek Eren durdurabilirdi. Eren'in avcumun içinde olması lazımdı. Çünkü abisi komiser..."

"Eğer matematik okusaydın... Benden iyi teoriler üretebilir miydin acaba?" diye sordum. Gözleri kısıldığında, "Sana ihanet etmek istememiştim. Anlatmadım Anıl'a. Hiç aklımdan bile geçmedi. Ama sen o gece, bittiğini bir kez daha öyle hissettirdin ki bana... Çaresizdim. Ona sığınmak, rahatlamak istedim," dedim, mahcup bir ifadeyle.

"Eğer bana ihanet ettiğini düşünseydim, şimdi burada değildik," dedi ve nabzımın attığı yerlerden öptü. "Bana söyledin sen Nazlı," dedi. Hafifçe gülümsedi. "Ben anlatmana göz yummasaydım, anlatamazdın zaten," diye devam etti.

"Neden göz yumdun ki?" diye sordum merakla.

Sıkıntılı bir nefes verdi. "Hiçbir sırrı uzun süre saklayamazsın," dedi. Kapkara bakışlarına derin bir tebessüm yerleşti. "Çok fazla şahidi var o gecenin. Seren de şahitlerinden biriydi ister istemez, en başından beri onunla diyalog kurdun. Bak o Caner'e ne biliyorsa anlatmış, Caner iki Bodrum'da gezmiş... Artık ne anladılarsa beraber, bilemiyorum. Ama hiçbir sırrı sonsuza dek saklayamazsın, bir yerden fire verir ve o ip çözülür."

"Yani zaten patlayacaktı, öyle mi?" diye sordum.

"Yani... Onun gibi bir şey," dedi. Elini bacağımın üzerine yerleştirdi. "Söz ver bana Nazlı," dedi. Derin bir nefes aldı. "Benim senden emin olmam lazım. Ne olursa olsun önce kendini düşünmen gerektiğinden... Ben senin, Anıl için fedakarlık yapabileceğine inanıverdim Nazlı o gün. Tamam sonra uçtu beyin çok daha yakışıksız şeyler düşündüm falan ama... Sen Caner bizi alıkoyduğunda da farklı davranmadın. Konuşmuştuk bunu. Yetmemiş. Verdiğin söze olan sadakatini biliyorum. Söz ver."

"Söz veriyorum..." dedim. Gözleri kısıldı. "Eğer bir gün senden ayrılmak zorunda kalırsam... Kendimi düşüneceğim hep."

"Benim seni düşündüğüm gibi," dedi, kaşlarını kaldırarak. Yüzünü avuçlarımın arasına alarak gülümsedim, dudaklarına yaklaştım. Dudaklarımı usulcacık öptü.

"Ne yaptın ben yokken?" diye sordum.

"Hiç." Dudakları dudaklarıma değerken verdiği cevap kısa, net ve öylesineydi fakat gerçekti. Kendimden biliyordum. Ben de Bora yokken hiçbir şey yapmamıştım.

"Nazlı ve Bora yaşıyor mu?" diye sordum merakla.

"Evet," dedi Bora. Kollarımı boynuna sardım. "Telefonu açan kadın... Mila'ydı. Bizdeydi. Bay Martin ile görüşmeye gidecektik ama benim üzerime kahve döküldü. Telefona bir şey olmasın diye çıkardım cebimden, kalmış aşağıda... Duşa girmiştim sen aradığında."

"Bizde." dedim mırıldanarak. "Evimizde."

Kokusu bana iyi gelen tek şeydi.

"Bir dakika bir dakika," dedim saniyeler içinde. "Sen elin karılarıyla neden kahve içiyorsun evimizde?" diye sordum. Kollarımı boynundan ayırmıştım. Bora'nın kaşları çatıldı. "Kadın... Hanımefendi... Aman neyse ne!" diye devam ettim hızlıca.

"Merak etme," dedi gülümseyerek. "Bana yavşamadı... Eğer yavşasaydı da izin vermezdim," dedi. Ben de gülümserken, kaşları havalandı. "Ne sarhoştum ne de sarhoş

sarhoş araba kullanıyordum." Şaşkınlıkla yutkundum. "Beyefendinin tekiyle..." dedi vurgulayarak. "...olduğun gibi değildik. İş yapıyorduk biz," diye devam etti.

"Tamam canım bana ne," dedim anlamazdan gelerek. Sert bakışlarına daha fazla maruz kalmamak için tekrar boynuna sarıldım. "Kahkaha attın bir de o kadının karşısında... Bunun hesabını sonra soracağım," dedim. Elleri belime ulaştığında nefesini saçlarımın arasında sesli vermişti. "Sen şimdi sözü de aldın ya... Benden ayrılmak için kendini öldüreceksin gibi hissediyorum," dedim şakacı bir tavırla.

"Benimle çok dalga geçiyorsun bu akşam," dedi, tatlı ama uyarıcı bir ses tonuyla. Kıkırdadığımda ellerini belimden ayırmıştı. Hafifçe geri çekildiğimde, gülümseyerek yüzüne bakmaya başladım. "Her ayrı kaldığımızda, kendimi sana hatırlatmam mı gerekecek?" diye sordu, şakacı bir ifadeyle.

Yüzümdeki gülümseme solarken, "23 Nisan'da bana koltuğunu verecektin... Halamın evinde öyle söylemiştin. Ama sen 23 Nisan'da yoktun," dedim. *Seneye verir Naz, önemli değil.* Bora'nın bakışları donuklaşırken yutkundu. "Bir daha ayrı kalmayalım," dedim.

"Eğer," dedi kaşlarını kaldırarak. "Bir daha ayrılıktan bahsedersen... İkimizi birden öldüreceğim."

"Önce kendini öldür, sonra beni öldürürsün," dedim.

"Akıllıya da bak sen," dedi ve beni hafifçe ittirerek üzerime kapandı. Kafamı yastığa gömdüğümde, Bora'nın dudakları boynuma ulaşmaya çalışıyordu ama tek derdi beni gıdıklamak olduğu için küçük çığlıklar atıyor ve ona izin vermemeye çalışıyordum. "Biz hasret çekmişiz, küçükhanım koltuk günü kaçmış onun derdinde," dedi.

"Ay çok sıcak," dedim, kahkahalarım sona erdiğinde. Nefes nefese kaldığım için bana acımış olmalıydı ki geri çekildi. Hızlıca soluk alıp verirken, başım nasıl olduysa kolunun üzerine düşmüştü. Gözlerimi yumdum. Baş parmağı şakağımdan saçlarıma doğru yavaşça yol alırken, "Karabora bile gelmedi yokluğunda," dedim. Şakağımdan öptü.

♠

Bora gitmişti.

Gözlerim aniden açıldığında, hızlıca yatakta doğruldum. Terk edilmeye hazır hissetmiyordum ya da bununla alakalı bir planım yoktu.

Hala karanlıktı.

"İyiydik biz ya..." dedi Anıl'ın sesi. Çok yakından geliyordu. Açık olan pencereye yaklaştım. "Yani birbirimizin dengiydik... Layığı ya da ne dersen." Sesi balkonumuzdan geliyordu fakat görüş açıma yüzü girmiyordu. "Kusurluyduk ikimiz de. Kusurlarımızla seviyorduk birbirimizi," diye devam ettiğinde, kimden bahsettiğini ya da kiminle konuştuğunu merak etmeye başlamıştım.

Şimdi bunu merak edemezdim; Bora yoktu!

"Nasıl aramaz hiç sen komadan çıktıktan sonra?" diye sordu Bora'nın sesi. Kulaklarımın beni yanıltmasını diliyordum fakat, "Ne bileyim... İnsan merak eder," diye devam ettiğinde, haklı olduklarına inanmıştım.

"Yüzü yoktur," dedi Anıl ve iç çekti. "Ben de Ayça'ya çok sadık olabildiğimi söyleyemem ama evlenmeye karar vermiştik anasını satayım. Evlilik lan. İnsan başkasının koynuna-" Sustu. *Hayır olsun Naz. Çünkü dünya üzerinde Anıl'ın dertleşebileceği son insan Bora'dır herhalde. Ya çok yalnız ya da sen rüya görüyorsun.*

"Yanlış insanmış işte," dedi Bora.

"Hazmedemiyorum..." dedi Anıl. Ellerimi nereye koyacağımı bilemediğim için, kollarımı göğsümde bağlamıştım. "Naz'a ulaşmaya çalışmış. Ulaşamamış. Eren'e ulaşmış bir şekilde... Onda kalan eşyalarımı vermiş. Bu saatten sonra ona dönmeyeceğimin farkında. Belki de zaten onunla evlenmek benim saçma sapan bir hayalimden ibaretti."

"Bazen öyle oluyor," dedi Bora ifadesiz bir sesle. Sıkıntılı nefes sesi kulaklarıma değdi. "Evlenmek için birbirini sevmek yetmiyor. Sanki o imzayı attıktan sonra geri dönüşünün olmadığı düşüncesi arayı açıyor. Ben de yaşadım

aynısını. Yani, eski kız arkadaşım... Evleneceğimiz gün terk etti beni," dedi.

"Hassiktir," dedi Anıl şaşkınlıkla. "Ciddi misin sen?"

"Evet," dedi Bora gülerek. "O zaman gülmüyordum tabii, bayağı bi' koymuştu."

"Başka birisi mi vardı?" diye sordu Anıl.

"Evet," dedi Bora, net bir tavırla. "Ama onun değil benim hayatımda." Derin bir nefes aldı. "Kara."

"İstemiyordu haliyle bu dünyayı?" dedi Anıl, durum tespiti yaparcasına.

"Evet. En doğru olanı yapmıştı. Sonradan anlıyorsun doğruyu yanlışı ama... O zaman yaşadığın şeyin izi geçmiyor kolay kolay. Yani demem o ki, senden de geçmeyecek."

"Güvendiğin dağlara bir kez kar yağdığında, hep yağma ihtimali olduğunu düşünüyor insan, haklısın," dedi Anıl. Derin bir nefes aldı. "Ama herhangi birisi için değil, kendi için terk etmiş seni... Ayça'yla kıyaslanamaz bile."

"Kimse kimseyle kıyaslanamaz," dedi Bora. Çakmağın çakılma sesi kulaklarıma ilişti. "Ne sevgiler, ne sevgililer..."

"Evlenmemek benim işime geldi," dedi Anıl, buz gibi bir sesle. "Büyük sorumluluk evlilik. İnsan sevince kolay geliyor ama o kadar kolay değil. Bu gece biraz daha anladım, aile kurmanın boktanlığını. Bu yaşımda babamdan tokat yedim işte," dedi, beş saniye sonra. "Haksız değil," diye devam ettiğinde, ses tellerinin titrediğini anlamıştım.

"Baba tokadının yaşı olmaz," dedi Bora, gülerek. Üç saniyelik sessizlikten sonra, "Benim babam da yaşasaydı keşke ve bugün bir tokat daha atsaydı bana," diye devam etti.

Daha evvel bana bahsettiği üzere bir holdingi, yüzlerce paravan şirketi, üzerine olmayan biri legal, onlarca illegal, yüzlerce de onlara bağlı kumarhaneleri, bir o kadar düşmanı, yetmezmişçesine her şeye karışmak isteyen akrabaları, onu boğmak istercesine haddinden fazla sorumluluk sahibi olan çalışanları, bir tane şımarık kız kardeşi, bir tane tripkolik can dostu bir tane de deli olmasından gün geçtikçe daha çok

şüphelendiği nişanlısı vardı fakat hepsinden de evvel o bir evlattı. Yer altındaki herkesin korktuğu ve polisin bulmak için can attığı "Kara" olmadan evvel, bir zamanlar annesiyle babasının kara kuzusuydu belki de.

Anıl, üzgün bir tonlamayla, "Kaybedince anlıyorsun bazı şeyleri," dedi.

"Her zaman kaybedince değil, bazen büyüyünce anlıyorsun," dedi Bora pürüzlü çıkan bir sesle. "Olmaktan korktuğun kişiye dönüştüğünde..." diye devam etti. Sessizlik oldu. "Şimdi sen, eminim ki, baban gibi olmak istemiyorsundur. Babanın yaşına geldiğinde, emekli maaşın yetsin diye uğraşmaktan ve hatta yetirememekten korkuyorsundur," dedi ve durdu. "Babanın mükemmel bir hayatı var aslında. Varsın yetiremesin, varsın tokat atsın sana... Varsın dövsün de hatta... Namusuyla çalışan, ekmeğini helal yolla kazanan tertemiz bir adam senin baban," dedi ve sıkıntılı bir nefes verdi.

"Seni bu pisliğe baban mı mahkum etti?" diye sordu Anıl.

Boğazıma ekşi bir yumru oturmuş ve yüzümü buruşturmuştu. "Pislik babamın ta kendisiydi," dedi Bora ve sonrasında sertçe muhtemel bir bardağın sehpada bıraktığı sesi işittim.

"Çok iyi koşullarda yaşıyorsun. Türkiye'nin en iyi koşullarında... Sen benim babamın namuslu çalışmasına gıpta edebilirsin fakat ben de senin hayatına gıpta ediyorum ne yazık ki," dedi Anıl, net bir ses tonuyla. "Tamam sana gıcık oluyorum. Annem ve babamın dilinden düşmediğin, Esin'inden Eren'ine, Hande'sinden komşusuna herkes senden bahsettiği için bayağı gıcığım sana... Ama sen delikanlı bir adamsın. Mecburiyetlerin var anlıyorum ama şimdi kaçıp gitsen... Gidersin."

"Kalanlar ne yapar?" diye sordu Bora, alaylı bir ifadeyle.

"Kendinden sorumlusun bu hayatta sadece," dedi Anıl.

"Ben buna bencillik diyorum," dedi Bora. Kara en önemli domino taşıydı; Bora, onu çekip aldıklarında kalan tüm taşların devrileceğini biliyordu. Hep orada kalmak üzerine

yapmıştı planını ve belki de artık orada olmaması ihtimalini düşünmesi için çok geçti.

"Naz'ı çok mu seviyorsun?" diye sordu Anıl. Sesinde bu soruyu sormanın derin tereddüdünü taşıdığı bana kadar ulaşmıştı. Muhtemel bakışları şimdi Bora'nın yüzünde değildi; uzaklara bakıyor olmalıydı.

"Sence de çok sevilesi birisi değil mi?" diye sordu Bora, Anıl'ın sorusuna cevaben. Sesinin tınısına biraz ima bulaşmış olsa da bu soruyu sorarken hem kendinden hem de alacağı cevaptan çok emindi.

"Bu soruyu yanlış adama soruyorsun," dedi Anıl.

"Boş bırakıyorsun," dedi Bora.

"Sınav sürem çoktan bitti bile," dedi Anıl.

"Geçmiş olsun," dedi Bora.

Anıl'ın sıkıntılı nefes sesi kulaklarıma ulaşırken duyduğum seslere ayak sesleri karıştı. Bir dakika on altı saniye sonra kapının kapandığını duydum. Anıl, bahçe kapısının önüne geldiğinde durdu ve kafasını kaldırıp benim odamın penceresine bakışlarını çevirdi. Daha sonra deniz gözleri balkona, muhtemelen Bora'ya kaydı ve en sonunda annemle babamın odasının penceresinde beni buldu. Yüzüne soğuk bir gülümseme yayılmıştı. İşaret ve orta parmağını birbirine yapışık bir halde kaşlarının yanına kaldırarak beni selamladı ve hızlıca bahçeden çıktı.

Anıl'ın begonvillerle süslenmiş sokağımızın karanlığında gözden kaybolmasını izlerken, odanın kapısı sessizce açılmıştı. Burnuma, bergamot kokusundan evvel anason kokusu çarptığında Bora'ya döndüm. Kapkara gözleri gözlerimi bulduğunda, dudaklarının kenarına da sıcacık bir gülümseme yerleşmişti. Bana doğru yaklaştıktan sonra beni kendine çekti ve sımsıkı sarıldı. Gerginliği onun vücudunu aşıyor ve bana kadar geçiyordu. Sanki bu gerginliği def edebilmek için yine saçlarıma sığınmıştı.

"Sen nasıl bir adamsın," dedim ve köprücük kemiğine dudaklarımı değdirdim. Saçlarımın arasında önce sakallarını

sonra ise dudaklarını hissettim. Benden ayrıldı ve üzerindeki gömleğin düğmelerini açarak banyoya doğru ilerledi.

♠

128 Gün Önce...

Bergamot aromalı çayın kokusu tüm bahçeyi sarmışken, çok güzel bir kahvaltı sofrasıyla karşılaşmıştım. *Keşke kahvaltı sofrasını hazırlayan sen olsaydın Naz ama ne yazık ki sen ancak, yan gelip yatarsın.*

"Ellerine sağlık Nurcan Teyze," dedim ve ağzıma tadını özlediğim siyah zeytinlerden birini attım.

"Kızım ayıp, Bora Bey oğlum gelsin hele," dedi Nurcan Teyze, beni azarlayarak. Bora Bey oğlu ne yazık ki kendisini odaya kapatmış ve konferans görüşmesine dalmıştı ve benim onu beklemeye pek niyetim yoktu.

"Erken kalkmış herhalde, toplantı yapıyor o, sürer biraz. Kahve yapmış o kendisine, acıktım ben, başlayalım," dedim, telaşla.

"Büyük başın derdi büyük olur," dedi Osman Amca, içten bir tavırla.

"Naz, halanla yengeni kudurtmuşsun yine. Hadi Bora gelene kadar sen de onları ara. *'Bir aydan fazla oldu Naz'la konuşmayalı, bir de bize yalan söylediniz anlaşıp!'* diyor Vesile, oyalayamıyorum artık," dedi Nurcan Teyze.

"Ay ararım Nurcan Teyze, acıktım diyorum," dedim, kaşlarımı çatarak. Bora'nın merdivenlerde görülmesiyle ise hayıflanarak, "Çok şükür!" dedim. "Başlayabilir miyim artık izninizle komutanım?" diye sordum Nurcan Teyze'ye.

"Ömrümü yedin Naz. Başla çocuğum başla," dedi Nurcan Teyze, sitemle.

"Kusura bakmayın, beklemeseydiniz keşke beni," dedi Bora, mahcup bir ifadeyle ve yanıma oturdu. Elbette ki bana karşı mahcup olmuşluğu falan yoktu; saygılı bir insan olduğu için, Nurcan Teyze ve Osman Amca'ya ayıp ettiğini düşünüyordu. *Sana neden mahcup olsun Naz? Senin, kendisini bekleyecek kadar insanlıktan nasibini almadığının farkında!*

"Afiyet olsun," dedi Nurcan Teyze. Sıcacık ekmeği koparıp kıtlıktan çıkmışçasına kahvaltımı yapmaya başladım. "Osman, kahvaltıdan sonra Semra'lara doğru gideceğim. Esin'i de önüme katar çarşıya iniveririm. Alışveriş yapmak lazım."

"Bu sıcakta nasıl taşıyacaksın aldıklarını, yolla Esin'i, Masal'la gidip gelsinler ne alınacaksa," dedi Osman Amca. Çatalı sertçe masaya koydu. "O senin sorumsuz oğlun arabayı halletseydi, ben götürürdüm seni. Ama beyefendinin anaya babaya acıdığı yok!"

"Tamam Osman..." dedi Nurcan Teyze, Osman Amca'yı uyarırcasına. *Sizin yanınızda utanıyor Naz.*

"Bak eğer, eline beş kuruş verdiğini görürsem seni boşarım!" dedi Osman Amca. Nurcan Teyze sıkıntılı bir nefes verirken, Osman Amca'nın bakışları bana çevrilmişti. "Bana bak," dedi, sitemle. "O serseriye yardım etmeyeceksin. Arkasında durmayacaksın. Vallahi sana hakkımı helal etmem."

"O serseri değil," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Naz!" dedi Osman Amca, hafif yüksek çıkan bir sesle. Bardağımı masaya vurup masadan kalkmam gerekiyordu ve fakat Bora'ya ayıp olacaktı. "Bak büyüdün artık, nişanlandın ettin. Senin de çocukların olacak yarın. Onu şımartan sizsiniz!"

"Ay tamam!" dedi Nurcan Teyze araya girerek. "Osman yeter artık, sürekli ittifak kurmaya çalışıyorsun. Kurmuyor işte kız, ne zaman anlayacaksın? Sen ne dersen de, Naz bildiğini okuyacak," diye devam etti.

Bora, Osman Amca bir cevap vereceği sırada boğazını temizledi. "Osman Amca, dün Nahit'le beraberdik," dedi. Osman Amca, çayından bir yudum aldıktan sonra bakışlarını Bora'ya dikmişti. Konunun dan diye buraya nasıl geldiğini anlamaya çalışıyordu. "Babamı tanıdığından bahsetti," diye devam etti Bora. Fakat Osman Amca cevap vermemiş, yalnızca Bora'ya bakmakla yetinmişti. "Fakat sen bana bundan hiç bahsetmemiştin," dedi Bora.

"Tanıdığım söylenemez," dedi Osman Amca. Nurcan Teyze'nin meraklı bakışları da kendisine çevrildiğinde çayından bir yudum daha aldı. "Devrem tanırdı Ahmet Karabey'i... Vedat."

"Nereden tanıyordu?" diye sordu Nurcan Teyze, şaşkınlıkla. "Nasıl ya? Neden haberim yok benim?" *Nurcan Teyze'ye söylesene Naz, senin bile haberin olmadığını!*

"Vedat benim çocukluk arkadaşım... Askerlik arkadaşım... Kan kardeşim," dedi Osman Amca, bakışlarını yeniden Bora'ya çevirerek. "Vedat'ın otelinin müşterilerinden birisiydi Nahit'in babası İsmet Bey. Vedat'la İstanbul'a gitmişlikleri var. Babanla da İstanbul'da tanışmıştı Vedat."

"Sen de tanıştın mı babamla?" diye sordu Bora, ifadesiz bir şekilde.

"Hayır," dedi Osman Amca, tereddüt etmeden. Fakat yüzünün aldığı şekle bakılacak olursa, bu konuyu konuşmaktan rahatsız olduğu belliydi.

"Geçen sene beni sormuşsun Nahit'e?" dedi Bora.

"Anıl işten ayrılmıştı. Belki eski dostlukları öne sürerek yardım edebileceğin gelmişti aklıma... Fakat sonrasında çekindim," dedi Osman Amca ve çayından son yudumunu alıp boş bardağı Nurcan Teyze'nin önüne koydu. Nurcan Teyze, kendi bardağıyla beraber Bora'nın henüz dokunmadığı çay bardağını da alarak evlerine doğru ilerledi.

"Ahmet Bey ve babam arasında nasıl bir ilişki vardı peki?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle.

"Babanı bilirsin Naz... Ketumdu. Bahsetmedi hiç... Takdir edersin ki, Ahmet Bey'in işleri öyle pek bahsi geçebilecek mevzular değildi," dedi Osman Amca. *Kara'yı biliyor muymuş yani Naz? Neden karşına geçip de seni uyarmadı hiç? Kara'yı sevdiğini bilmiyor ki, seni uyarmak zorundaydı!*

"Babam gibi bir adamın, mafya ile ne işi olabilir Osman Amca?" diye sordum, sabırsızlıkla. *Çüş kere çüş Naz!*

"Senin mafya ile ne işin var?" diye sordu Osman Amca, gülümseyerek. Bora'nın yüzündeki ifadeyi merak etsem de babasından ve ondan bu şekilde, işimizin olmayacağı

adamlar olarak bahsettiğimiz için gözlerine bakamayacak kadar mahcup hissediyordum. *Birileri senin yüzünden kahvaltıya başlayamadığında mahcup olursun Naz evet ama senin bu tavrın net saygısızlık, kabalık hatta!*

"Ben onu Bora için söy-"

"Başka bir şey olmadığına emin misin Osman Amca?" diye sordu Bora, lafımı keserek.

"Benim bildiğim bundan ibaret," dedi Osman Amca ve daha çok gülümsedi. "Sen çok hakikatli bir adamsın... Eğer Vedat hayatta olsaydı, kızı seninle birlikte olduğu için çok mutlu olurdu oğlum."

"Vedat Bey, sık mı kumar oynardı?" diye sordu Bora meraklı bir ifadeyle. "Babamla da oynarmış..." *Şu an rahmetli ailenin takdiriyle ilgilenmiyor demek ki Naz.*

"Tüm bildiğimi anlattım evladım," dedi Osman Amca. Yalan söylüyordu. Daha bildiği çok şey vardı; ve bunu bakışları ele veriyordu.

"Nazlı'nın mafyanın içine girdiğini bile bile... Neden engel olmadın?" diye sordu Bora, meraklı bir ifadeyle. *Naz... Anladın sen ne diyeceğimi. Bu adama sarıl ve bırakma!*

"Kader," dedi Osman Amca. Kaşlarım çatılırken, derin bir nefes aldı. "Mutsuz olsa, Naz'ı sen de yanında tutamazdın zaten. Başının çaresine bakardı. Güçlü o," diye devam etti. Bakışları bana çevrildiğinde bakışlarında bir baba şefkati vardı.

Annemle babamın yatak odalarının penceresinden sarkan begonvillere gözüm ilişiğinde aklıma gelen fikrin heyecanıyla Bora'ya döndüm. "Osman Amca'nın bir arabası var... Atamıyor satamıyor... Çalışmıyor ama. Motorunda sıkıntı var. Onu tamir edebilir misin?" diye sordum. Bora'nın bakışları kısılırken, "Araba tamir etmeyi sevdiğini söylemiştin."

"Kızım iş çıkarma şimdi," dedi Nurcan Teyze, çayları masaya bırakırken. Fakat Osman Amca bu fikri sevmiş ve Bora'ya arabasının derdini anlatmaya başlamıştı. *Biliyorsun ki Anıl da arabalardan fazlasıyla anlamasına ve bir de üstüne*

üstlük makine mühendisi olmasına rağmen o motora hiç bakmadı Naz. Daha dün gece kavga etmiş baba ve oğlun arasını ancak bu kadar açabilirdin. Ve sen daha dün gece, Anıl'ın, Bora'ya gıcık olduğunu söylediğini duydun! Osman Amca için arabası değerliydi. Belki şu saatten sonra aman aman kullanacağından değildi ama çalışıyor olması onu mutlu edecekti.

Bahçemizin hemen yanındaki ara sokağa park edilmiş, üzerine gri branda geçirilmiş arabanın başına Osman Amca ve Bora'dan biraz sonra, alet çantası ile beraber gitmiştim. Bora'nın kerpetenle işi olur muydu bilmiyordum fakat alet çantasındaki kerpeteni gördüğümde kıkırdamadan edememiştim. Bora'nın gözlerime kayan bakışları, onu da garajdaki o an'a taşırken, araba tamir etmenin üzerindeki rahatlatıcı etkisini gözlemleyecek olmak beni heyecanlandırmıştı.

"Neye gülüp duruyorsun sen?" diye sordu Bora, bakışları bana çevrildiğinde. Resmen bu soruyu sormak için Osman Amca'nın gitmesini beklemiş gibiydi.

"Hiiiç," dedim, omuzlarımı kaldırıp indirirken. Onu eski bir arabanın kaportasının başında, oldukça pahalı gömleğinin kollarını sıvamış ve elleri kara bir şekilde yağlanmış gören herkesin gülmesi gerekirdi. *Ve sen her ne kadar onun, evdeki kerpetenle birilerinin dişlerini söktüğünü hayal etsen de Naz, bu haliyle çok daha seksi gözüken bir nişanlın var.* "Siz zenginlerin daha farklı hobileri olması lazım... Ne bileyim yatla dünyayı gezmek falan istemelisin. Sen neden araba tamir etmekten keyif alıyorsun bu kadar?" dedim.

"Arabaları seviyorum," dedi, dikkatini arabanın motorundan çekmeden. Anıl'ın dibinden ayrılmadan büyüdüğüm için, erkek çocuklarının arabalara olan düşkünlüğünü gayet iyi biliyordum.

"Şanslısın..." dedim, gülümseyerek. Bora'nın bakışları iki saniyeliğine bana çevrildikten sonra, alet çantasından bir şey alarak yeniden arabaya dönmüştü. "Galiba bütün erkek

çocukları arabaları çok seviyor. Sen büyüdüğün zaman istediğin arabayı alabilecek durumda olduğun için şanslısın."

"Yani..." dedi, arabanın bir parçasına elindeki aletle güç uygularken. "Yatla dünyayı gezme saçmalığından daha mutlu ediyor insanı," diye devam etti. Derin bir nefes aldı. "Osman Amcanın anlattıklarına ne diyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim duvara yaslanarak. "İçten ama..."

"Ama bir şeyler saklıyor," dedi ve bakışlarını bana çevirdi. Başını iki yana salladı. "Kara insanlarla bağ kurmaz. Bir şey saklayan mı var, konuşturur onu... Bir şeylerin içinde olmandan, elimin kolumun bağlanmasından, sonuca ulaşmak yerine düşünmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum," dedi.

"Ne yani ben olmasaydım Osman Amca'ya işkence mi edecektin? Adam kaç yaşında..." dedim şaşkınlıkla.

"Sen çok yanlış gelmişsin," dedi Bora, gülerek. "Bizde yaşlılara yer verme diye bir şey yok. Eşitlikten yanayız." Bakışlarını sokağa çevirdi. "Yücel!" diye seslenmesi üzerine, takım elbiseli adamlardan birisi koşarak yanımıza gelmişti. "Nazan Hanım'ı ara, Azmi Bey'e yönlendirsin seni... Motor için bir parça lazım. Onlar tedarik ederler bir iki güne. Mesaj atacağım ben şimdi sana. Selamımı ilet ve teşekkür ettiğimi söyle." Yücel başını bir parça eğerek Bora'yı anladığını belirtti. "Aydın nerede?"

"Anıl Bey ile beraberdi en son abi," dedi Yücel. Selim'den başka birisinin de Bora'ya "abi" demesini şaşkınlıkla karşılamıştım. *Çünkü bu cümlede şaşırılması gereken şey tam olarak bu değil mi Naz?!*

"Ne işi var oğlum onun o herifle?" diye sordu Bora, kaşlarını çatarak. Beyaz bezi elindeki kara kire bularken, Yücel'in gözlerinin içine bakıyordu.

"Dün gece Anıl Bey'in peşinden Atıf'ın gitmesini istemiştiniz ya... Anıl Bey buradan çıktıktan sonra aşağıda, iskelede içmeye başlamış. Ayakta duracak durumda da değilmiş pek. Atıf size haber vermek istedi fakat Aydın Abi

izin vermedi. Anıl Bey'i otele götürdü. Geri de dönmedi," dedi Yücel.

Bora ağzının içinde bir küfür mırıldanırken, bezi alet çantasının üzerine attı. "Tamam sen git Nazan Hanım'ı ara," dedi Bora ve bakışlarını bana çevirdi.

Ne düşüneceğimi bilmiyordum ama artık tüm bunların fazla olduğunu hissediyordum. Anıl'ın hayatını kurtaracak parayı vermekle kalmamış kardeşini okutuyordu, gecenin bir vakti derdini dinliyordu, peşinden birisini ona göz kulak olması için gönderiyordu; ben bir de Anıl'ın babasının arabasını Bora'nın tamir etmesini istiyordum. Üstelik Anıl'ın babası bizden bir şeyler saklıyordu. Ve tüm bunlar yetmiyordu; Aydın gece Anıl'la ilgilenmek zorunda kalmıştı. Bunu ya Bora'nın hatırı için yapmıştı ya da Atıf Bora'ya haber verdiğinde Bora'ya iş çıkmasın diye yapmıştı. Bu kadarı gerçekten de fazlaydı.

"Tamam mı Nazlı?" dedi Bora.

Kısık bir sesle, "Bence de tamam artık yani yeter," dedim.

"Ne?" diye karşılık verdi Bora şaşkınlıkla. *Bora başka bir şeyden bahsediyor Naz, sen ne dediğini duymadın bile!*

"Ne tamam mı?" diye sordum, merakla.

"Otele gideceğim. Buse geldi. Toplantımız var, çıkıyorum diyorum ama anlamamış gibi bakıyorsun suratıma."

"Anıl için yaptıkların çok fazla oldu artık. Ben çok utanıyorum senden... O da rahatsız oluyordur tabii. Konuşacağım Anıl'la... Çeki düzen versin kendine," dedim, çekinceli bir ifadeyle. Bora üç saniyeden çok dört saniyeden az gözlerimin içine baktı ve hala kirli olduğuna emin olduğum elini yanağıma yerleştirip başımın üzerine küçücük bir öpücük kondurdu.

"Konuş," dedi, net bir ifadeyle. Gözleri, gözlerimin en içine beni hipnoz etmek istercesine temas etti. "Çeki düzen versin bence de kendisine... Artık nişanlı bir kadın olduğunu, sana olan davranışlarına dikkat etmesi gerektiğini, mesela sana *'güzelim'* diye hitap edemeyeceğini söyle ona," dedi. Benim

Anıl'la konuşmayı düşündüklerim kesinlikle bunlar değildi fakat Bora oldukça ciddiydi.

"Arkadaşız ya biz, yani ondan... Yani biraz samimiyiz tabii takdir edersin ki sen de. Anlarsın yani..." dedim, şaşkınlıkla.

"Tabii sevgilim anlıyorum," dedi Bora, gülümseyerek. "Ama işte ben sikerim böyle arkadaşlığı, sen de bunu anlıyorsundur." Gözlerim fal taşı büyüklüğünde açıldığında verecek bir cevap bulamamıştım. Zaten Bora'nın bir cevap beklediği de yoktu ve hızlı adımlarla bahçeye doğru yürümeye başlamıştı. *Anıl'ı ne kadar kıskandığını biliyorsun Naz. Zaten söz konusu Anıl, Bora'nın sabrını çoktan taşırdı bile. Buna rağmen yeterince ek sabır gösterdi Bora, bu bayağı takdire şayan!*

♠

Bora, giriş kattaki banyoya girmiş ellerini yıkıyorken, büyük bir hayranlıkla onu izliyordum. Musluğu kapatıp ellerini kurulamak üzere havluyu eline aldığında bakışları bana kaydı ve yüzümde merakla gezinmeye başladı.

Havluyu yerine asmasını bekledikten sonra, aheste aheste ona doğru yaklaştım ve ellerimi kollarına yerleştirip parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarına minicik bir öpücük kondurup biraz geri çekildiğimde, gülümseyerek beni izliyordu. Oysa ben, aynı dün gece, üst kattaki banyoda yaptığı gibi beni kucaklamasını ve tutku dolu dudakları boynumda dolaşırken beni odaya taşımasını istiyordum.

Bora'nın gülümseyerek gözlerimin içine bakmaya devam ettiği altıncı saniyede yeniden dudaklarına yöneldim. Ve bu sefer dudaklarında, onun da aklına, aklıma gelen fikri sokmak için biraz fazla oyalandım.

Yeniden gözleri gözlerime değdiğinde daha fazla gülümsemişti. "Çıkmam lazım Nazlı," dedi.

"Hiç yakışmıyor ama ağzına böyle sözler!" dedim sitemle. Kaşlarımı bile isteye çatarak gözlerimi gözlerinden ayırmadım ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım. *Yine kudurdun Naz!*

"Gerçekten çıkmak zorundayım," dedi. Ellerim altıncı düğmesindeyken, parmak uçları düğmeyi kavradı ve geri ilikledi. Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken, onu mazur görmemi istercesine bana bakıyordu. Çözdüğüm tüm düğmelerini büyük bir azimle iliklediğinde yüzümü avuçları arasına aldı ve dudaklarıma güçlü bir öpücük kondurdu.

Gözlerimde sorun olmadığına dair bir işaret arıyordu fakat ona istediğini vermeyecektim.

Üzerimdeki atleti bir çırpıda çıkarttıktan sonra, parmaklarım sütyenimin kopçasına gitti. Bora'ya arkamı dönerek duşakabine doğru yöneldim. Sıkıntılı nefes sesi kulaklarıma çarptığında, şortumu çıkarttım.

"Görüşürüz akşam," dedim ve duşakabinin içine girdim. Vücudumda hiçbir şey kalmadığında Bora'ya son bir bakış attım. Sertçe yutkunurken kolundaki saate bakıyordu. Duşakabini kapatmak üzere elim buzlu cama gittiğinde ise Bora biraz evvel iliklediği düğmelerini çözmeye çalışıyordu.

♠

73.Bölüm

Ah Nazlı, seninle yolumuz kesişmeseydi bugün nerede olurdum hiç bilmiyorum... İyi ki zihnime doldun ve yüreğimden taştın! Ben yazarken sen yaşadın, sen yaşarken ben yazdım...

Sen daha kendi evreninde 2017'nin Mayıs ayındasın ama biz senin ikinci kez doğum gününü kutluyoruz, sevenlerinle birlikte.

21 Mayıs 2017'de ilk kez okurlarıyla buluşan Maça Kızı 8'in, belki de en özel bölümünün bugüne, bizim evrenimizde senin doğum gününe denk gelmesi, kelimeleri kifayetsiz bırakıyor. Ve bizim evrenimizde senin doğum gününken, senin kendi evreninde en mutlu günün olması açıkçası benim kafamı çok karıştırıyor.

Görüyor musun, matematik bile kaderin önüne geçemiyor Nazlı!

İyi ki doğdun Nazlı... Farkında bile değilsin ama arkana her gün biraz daha kalabalıklaşan Maça Kızı 8 Ailesi'ni aldın. Kimisine matematiği sevdirdin, kimisini aşkına aşık ettin, kimisine empati yapmanın önemini öğrettin, kimisini ise nazik kalbine hayran bıraktın.

Annesiz ve babasızlığına rağmen, yüreğinde miras taşıdığın yalnızlığa rağmen, bir kardeşin bile olmamasına rağmen, sana sımsıkı sarılmak ve seni hiç bırakmamak isteyen koca yürekli anneler, koca yürekli teyzeler, koca yürekli ablalar ve koca yürekli kardeşler var senin yanında.

Kimi insanları da saya saya, her şeyi taka taka, deniz gözlü çocuk diye diye çıldırtmış olabilirsin ama konumuz iyi özelliklerin sonuçta; seni bizim evrenimizdeki bu doğum gününde örselemeyeceğim!

Ne mutlu sana Nazlı; öyle ya da böyle, birilerinin kalbinde kocaman izler taşıyorsun.

Var ol hep yüreğimde, yüreğimizde. Teşekkür ederim sana; hayatıma kattığın her şey için. Ruha büründüğün, farklılaştığın, sınırsızlaştığın ve kendi dilini kendin yarattığın için.

Hatalarınla, günahlarınla, geçmişin, bugün ve geleceğinle seni çok seviyorum Nazlı.

Nazik kalbinden öperim.

 ∞

♠

"Geçmiş olsun Selim," dedim, elimdeki bir buket çiçeği başucuna bırakırken. Selim'in ziyaretime mutlu olması gerekirken, bakışlarında yalnızca şaşkınlık vardı ve yattığı yerde fazlasıyla kasılmıştı.

"Neden zahmet ettiniz Nazlı Hanım?" dedi Selim, doğrulmaya çalışırken.

"Kalkma lütfen," dedim, elimi omzuna yerleştirerek. Selim'in gözleri, ben girdiğim an ayağa kalkan Özgür'le, karısı Yasemin'e kaydı.

"Çay kahve bir şeyler alsanıza," dedi Selim, uyarı dolu bir ifadeyle.

"Yok yok gerek yok. Çok kalmayacağım. Sadece seni görmek istedim," dedim, gülümseyerek. "Nasılsın?" diye sordum. Özgür bir sandalyeyi oturmam için yatağın kenarına yerleştirmişti.

"Daha iyiyim taburcu olacağım yarın," dedi Selim.

"Geçmiş olsun," dedim, üzüntülü bir ifadeyle. "Gökhan anlattı o gün... Bora'yla beraber girmişsiniz çatışmaya. Yalnız bırakmamışsın onu marinadan giderken, sana yalnız kalmak istediğini söylemesine rağmen. Sayende kaçırıldığımızı anlamış Gökhan, sen haber vermişsin. O halinle üstelik."

"Siz de iyisiniz, kimseye bir şey yapamadı o şerefsiz ya... Önemli olan bu. Yoksa, aslında Bora Bey'in kaçırılmasına engel olabilmem lazımdı," dedi Selim içten bir tavırla. Kurşun koluna saplandığı için ucuz atlatmıştı fakat hiç yara almamışçasına, Bora'yı koruyamamanın üzüntüsünü taşıyordu. *Bora'yı çok seviyor Naz, bunu biliyoruz zaten.*
"Bora Abi de aradı. Toplantısı varmış, öncesinde gelecekmiş ama planlamadığı şeyler olmuş, yani bir işi çıkmış. Sizin geleceğinizden de bahsetmeyince şaşırdım."

"Haberi yoktu," dedim. Selim ne diyeceğini bilemez bir şekilde gözlerimin içine bakıyordu. "Olmuştur çoktan," diye devam ettim, gülerek. Bakışlarım hala ayakta olan Özgür ve karısına yöneldiğinde, kalkmam gerektiğini fark etmiştim çünkü ben buradayken insanlar asla rahat edemiyorlardı. "İşe dönmene çok sevindim Özgür," dedim. Özgür başını kibarca öne eğmekle yetinmişti. "Bora nasıl?" diye sordum, Yasemin'e.

"Çok şükür, iyi... Her geçen gün büyüyor," dedi Yasemin.

"İstanbul'a ne zaman döneceksiniz?" diye sordum, merakla.

"Bora Bey'in dönüşüyle beraber tekrar taşınacağız," dedi Özgür.

"Özür dilerim Özgür," dedim, gülümseyerek.

"Estağfurullah, benim hatamdı," dedi Özgür.

"Hayır seni zıvanadan ben çıkarttım," dedim, ayağa kalkarak. "Çok zor şeylerdi benim için yaşadıklarım. Acısını senden, sizden çıkarttım sadece," dedim, Selim'e dönerek. "Seni de kırmışımdır muhakkak..." diye devam ettim.

"Estağfurullah," dedi Selim.

"Benim o eve yerleşmeden evvelki hayatımla şimdiki hayatım çok farklı... Yani sizin varlığınıza İstanbul'da bile alışamazken... Burada her gün sizinle olmak bana sürekli İstanbul'u, evimi hatırlatıyordu. Gerçekten şuursuzluk mu dersiniz, avamlık mı dersiniz... Birisinin ekmeğiyle oynamak benlik bir davranış değil aslında..." dedim. Bodrum'a geldiğim an'dan beri bahçede ya da etrafımda konumlanmış

herkese nasıl davrandığımı düşündükçe utanç içinde kalıyordum. *Kalmalısın zaten Naz!*

"Önemli değil yenge," dedi Selim. Gülümsedim. Bana çok uzun zaman sonra bu şekilde hitap etmesi beni mutlu etmişti. Zaman içinde ne olmuştu, bakışlarımda ne görmüştü ya da neydi onu bana *"yenge"* diye seslenmekten vazgeçtiren bilmiyordum fakat şimdi sanki aramızda ilk kez bir iletişim kurulmuştu.

"Tekrar geçmiş olsun, kendine iyi bak..." dedim, gülümseyerek. Ardından Yasemin ve Özgür'e döndüm. "Size emanet," dedim, Selim'i başımla göstererek.

"Merak etmeyin..." dedi Özgür ve odanın kapısını açtı. "Ben sizi geçireyim yenge," diye devam etti ve arabama kadar benimle beraber yürüdü. Arabayı çalıştırdığımda, bana eskortluk eden arabanın içindeki henüz adlarını bilmediğim fakat artık merak ettiğim arkadaşlarıyla selamlaşmıştı.

♠

Yalıkavak'ın ayaklarımın altına serildiği tepede park ettiğim arabama yaslanmış, kahvemi içerek manzarayı izliyordum. İnsan, anılarında çokça yer tutan yerlerde ne kadar değiştiğini daha iyi anlıyordu.

"Halacığım... Madem WhatsApp kullanıyorsun ses kaydını da dinlersin..." Güldüm. *"Kötü, çok kötü günler geçirdim. Değil siz, kendimi görmeye, kendimle konuşmaya tahammülüm yoktu. Ama şimdi iyiyim. Çok iyiyim hem de!"* Derin bir nefes aldım ve daha çok güldüm. *"Can'ın fotoğrafını gördüm Instagram'da, Canan paylaşmış... Ne güzel onlar da gelmiş ziyaretinize. Hadi toplaşın gelin ne zaman isterseniz Bodrum'a... Şimdi çok öpüyorum halacığım. Yengemi de öp benim için."*

"Hayata döndün he?" dedi Anıl, gülümseyerek. Onu buraya kadar getiren taksi yanımızdan uzaklaşırken, Anıl için aldığım kahveyi ona uzattım. Bora'nın attığı yumruğun kaşında bıraktığı yara artık geçmek üzereydi fakat deniz

gözlerinin altında oluşan halkalar dün gece kalbinde açılan yaranın izlerini taşıyordu.

"N'aber?" dedim, iç çekerek.

Anıl, benim gibi arabaya yaslandı. "İyi," dedi ve bakışlarını manzaraya çevirdi.

"Gerçekten iyi misin Anıl?" diye sordum.

Anıl burnunu çekti ve buz gibi deniz gözlerini gözlerime sabitledi. "Değilim," dedi, sıkıntılı bir ifadeyle. "Sen iyisin ama..." dedi, bakışlarıyla beni tepeden tırnağa süzerek.

"Evet."

"Çok zor, çok tehlikeli bir hayat bekliyor seni," dedi ve kahvesinden bir yudum aldı. "Nasıl başa çıkacaksın bununla çok merak ediyorum güzelim," diye devam ederken gözleri etrafta, biraz geride beni izleyen korumaların üzerinde geziniyordu.

"Bora bana güzelim demenden hoşlanmıyor," dedim, dan diye. Anıl'ın gözleri bana çevrilirken derin bir nefes almıştım. "Ben Bora'yı seviyorum. Ve onunla aramda artık bir sorun olsun istemiyorum Anıl," diye devam ettiğimde, Anıl'ın yüzüne tuhaf bir gülümseme yayılmıştı. "Bak ben sana aşıktım. Çok aşıktım... Ve o bunu biliyor. Senin bana karşı bir art niyetin hiç olmadı. Sen beni hep kardeşin gibi gördün biliyorum... Ama benim sana bir zamanlar beslediğim hisler... Onu rahatsız ediyor ve ben onu anlıyorum," dedim, yumuşacık bir ifadeyle.

"N'apıyorsun Naz? Beni hayatından mı çıkartıyorsun?" dedi Anıl, ciddi bir ifadeyle.

"Hayır," dedim, hızla. "Tabii ki de hayır. Sadece biz seninle çok samimiyiz ve biraz mesafeye ihtiyacımız var," diye devam ettim. Üç saniye beni anlamasını umarak gözlerinin içine baktım. "Anıl biliyorum çok saçma söylediklerim senin açından, sanki sen beni sevmişsin zamanında gibi... Ama yani biliyorum beni sen anlarsın, sen bilirsin beni..."

"Bilmem mi..." dedi Anıl, bakışlarını denize çevirerek.

"Ben sana onun en büyük sırrını anlattım Anıl... Ve sen de bir dakika düşünmeden, gidip Eren'e anlattın," dedim, kısık

bir sesle. Anıl ilk kez böyle bir şey yapmıştı. Her şeyimi bilirdi ve bana bir kez bile ihanet etmemişti. Ona anlattığım bir şeyi, hiçbir zaman bir başkasından duymamıştım. Eren'e Kara'yı anlatmasına kızmamış ya da kırılmamıştım da. Yalnızca, Anıl ilk kez beni şaşırtmıştı.

"Birlikten kuvvet doğacağını düşündüm," dedi Anıl. Dudaklarının kenarına küçücük bir tebessüm yerleşmişti. "Belki nasıl göremedim ben diye kendisini suçlar ve övgüyle bahsettiği adamın esasen sana ne yaptığını fark eder diye düşündüm ama anlatmasam da olurmuş." Eren'e kızıyordu. Bilmiyordu. Eren, yalnızca Anıl'a bu durumu önemsemiyor gibi yapmış fakat Bora'ya tavrını ilk yalnız kaldıkları anda açıkça belli etmişti. *Eren Bora'ya yine de saygı duyuyor Naz; Anıl'a karşı onu küçük düşürmüyor.*

"Eren farklı davransa ne değişebilirdi ki Anıl?" diye sordum.

"Hande peki Naz? Onun da günahına giriyorsun, Gökhan'ın aslında kim olduğunu bilmiyor... Eren'i geçtim... Sırf Hande de değil, Esin'i ve annemle babamı da mafyanın burnunun dibine soktun sen." *Naz sakın Osman Amca ile alakalı bir şey söyleme!*

"Mafya deyip geçmek sence de çok sığ bir düşünce olmaz mı?" diye sordum, içten bir tavırla. "Bak çok samimi söylüyorum, dün gece Bora da sana söyledi... Babası ya da başka birisi için bunu söyleyemem ama Gökhan'la Bora bambaşkalar."

"Naz sen de oradaydın o pislik herif Kara'nın hikayesini anlatırken..." dedi Anıl, sakin bir ifadeyle. Deniz gözleri gözlerimle birleştiğinde başını iki yana salladı. "Delikanlı adam, iyi falan ama ben Bora'dan hiç hoşlanmadım Naz," dedi, çaresizce. Çaresizdi çünkü sözlerinin benim için hiçbir hükmü yoktu. "Yani tam sevecek gibi oluyorum ama içimde bir şey var, sevemiyorum... Anlatamıyorum da bunu. Kendim bile anlamıyorum."

"Kafan karışık. Bana değer veriyorsun, ondan... Tanısan seversin, çok seversin," dedim ve gülümsedim.

"Basit bir kafa karışıklığı değil bu!" dedi Anıl, beni ikaz edercesine. Başını iki yana salladı. "Korkuyorum Naz senin için. Endişeleniyorum," diye eklerken yüzümü avuçlarının arasına almıştı.

"Düşünme beni," dedim, yüzümü ellerinin arasından çekerek. "Ben bu hayatta her kararı kendim verdim. Tek başıma bir hayat yaşıyorum yıllardır," dedim, kaşlarımı kaldırarak. Anıl sıkıntılı bir nefes verdi. "Anıl, kandırmayalım birbirimizi," dedim, kollarımı bağlayarak. "Bugün Ayça hayatında olsaydı... Ya da siz kötü şeyler yaşamasaydınız... Bu kadar konsantre olmayacaktın bile hayatıma."

"Böyle mi düşünüyorsun Naz cidden?" dedi Anıl, gülerek.

"Yanlış mı?" diye sordum, alaylı bir ifadeyle. "Yapma Allah aşkına," dedim, bakışlarımı denize çevirdiğimde. "Sen beni Ayça ile evleneceğini söylediğin gün hayatından uzaklaştırdın zaten. Ayça seni aldatmasaydı, beni ne zaman arayacaktın?"

"Ben harika bir insan değilim, bunu iddia etmiyorum ki... Ama sen harika bir insanı hak ediyorsun, Bora Karabey'i değil."

"Anıl biz bunları geçeli çok oldu," dedim buruk bir tebessümle. Anıl'ın gözleri kısılmıştı. "Yani hikayemin başından beri varsın ama sonradan dahil oldun Bora ile hikayemize. Biz bunları aştık. Söylediklerini düşündüm zamanında ben, kendi kendime, fazlasıyla."

"Çok değişmişsin," dedi Anıl.

Ben değişmemiştim ve bunu Anıl'a anlatabilirdim. Söyleyecek çok şey vardı. Ömrümün sonuna dek yan yana olsak ve son ana dek hiç susmasam da Anıl'a söyleyeceklerim bitmezdi. Söyleyecek çok şey vardı ama ben susmak zorundaydım. O benim için öyle değerliydi ki değil ondan uzaklaşmak, hep yakınımda olmasını isterdim fakat bunu Bora'ya bu şartlar altında açıklayamazdım. Bugün değilse de yarın, olmazsa bir gün, Bora, Anıl'ın hayatımdaki yerini ve önemini bir şekilde anlardı. Ve hatta kıskanmasına rağmen anlıyordu ki, dün gece Anıl'la karşılıklı

oturan ve rakı içen bizzat kendisiydi. Ama beni anlıyor olması, etrafımdaki insanların yargılayıcı bakışlarına katlanmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

"Kahramanımı bekliyordum içten içe... Çocukluğumdan beri," dedim, Anıl'ın buz gibi deniz gözlerine bakarak. "Ve ben kahramanımı buldum, anladın mı?" Pantolonumun cebinden çıkarttığım AN kolyesini ona uzattım. "Bu kolyeyi seni ilk gördüğüm yerde sana geri vermeye, daha Melis'ten kolyeyi alırken karar vermiştim fakat sonra öyle şeyler oldu ki... Bunun hala bende olması bile önemini yitirdi. Odamda duruyordu öylece."

"Gördüm," dedi Anıl, kolyeyi elimden alırken. "Zaten Eren bir araba laf söyledi bunu Melis'le sana gönderdiğim için." Aklına bir şey gelmiş gibi gülümsedi ve saniyeler boyunca bakışlarını kolyede tuttu. "Vedat Amca'mın hediyesi bu bana." Gözlerim kısılırken şaşkınlıkla ben de AN kolyesine baktım. "10-11 yaşlarındaydım. *'An gelecek, borcunu ödeyeceksin...'* demişti. Ne demek istediğini anlamamıştım ama koymuşum çocuk aklımla bir köşeye... Onları kaybettikten sonra eski anıları düşünürken aklıma geldi. Taktım boynuma. Ve biliyorsun zaten bir daha da çıkaramadım. Ta ki sana borcumu bununla ödeyinceye dek..."

"Babam seni kendi evladı gibi severdi," dedim. Gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. "Babam seni çok severdi! Benim gibi."

"Yalnız beni değil... Gürkan Abi, Eren, Masal ve Esin. Biz üç aile, birdik hep," dedi Anıl. Kolyeyi, uzun zaman sonra yeniden ve zaten olması gerektiği gibi boynuna taktı ve başını havaya kaldırarak gözlerinin yaşlandığını benden saklamaya çalıştı. "Sen bana ailenden, çocukluğumdan yadigarsın." Küçük hareketlerle bakışlarını gözlerime sabitledi. "Ben Eren değilim. Seni yargılamam. Seçimlerine saygı duyarım... Bizim aramızda böyle bir şey var seninle," dedi elime uzanarak. Alyansımla Bora'nın ailesinden kalan yüzüğe baktı ve gözlerini yeniden gözlerime çevirdi. "Ne

yaşarsan yaşa... Çağırırsan, koşar gelirim," dedi ve kafamın üzerine küçücük bir öpücük kondurdu. "Deniz gözlü çocuk seni birden beri çok seviyor güzelim. Ancak sonsuz olduğunda vazgeçer senden. Bunu hiç unutma," dedi.

"Beş bin altı yüz kırk dokuz. Beş bin altı yüz elli."

"Sonsuza kadar sayacak mısın?

"Beş bin altı yüz elli üç."

"Yeter be! Asansörde havasızlıktan ölmeyeceğim ama kafayı yedireceksin. Açarlar şimdi kapıyı, sayma Naz!"

"Beş bin altı yüz elli sekiz."

"Sonsuza kadar sayacak cidden."

"Evet. Panik atak geçirsem daha mı iyi? Doktor başlangıç aşaması dedi zaten, yaşlı hastalığına yakalandım. İlerlememesi lazım."

"Ne demek yaşlı hastalığı? Saçmalama. Bak buna da takılıyorsun. Takıntılısın. Takılma."

"Tabii. Zaaflarım yüzünden zaten beni çekemiyorsun. Panik atak hastalığım tescillenirse yüzüme bakmazsın artık."

"Zaaf? Takıntı güzelim o takıntı. Ama bak saymayı unuttun şimdi."

"Yoo unutmadım. İçimden sayıyorum. Beş bin altı yüz yetmişe geldim."

"Seni bu takıntılarınla hiçbir adam almaz kızım."

"Bunu ilk kez söylemiyorsun. Çok ağlarsın sonra her dakika bana ulaşamadığında."

"Neden birisi seni aldı diye sana ulaşamayayım kızım?"

"Sevgilim olunca her dakika seninle mi görüşeceğim?"

"Bana bak... Birisi seni kendine alabilir ama kimse seni benden alamaz. Sevgilin ayrıdır, biz ayrıyız. Hem zaten sen de benden vazgeçmezsin, yemeyelim birbirimizi."

"Sen?

"Ne ben?"

"Sen vazgeçer misin benden?"

"Birden başlasan saymaya güzelim... Sonsuz olduğunda ancak. Ancak o zaman vazgeçerim senden."

"Oğlum bak, yarın bir gün birisiyle çıkar da beni ihmal edersen seni döverim he!"

"Kaçtasın?"

"Beş bin yedi yüz üç."

"İyi ki varsın Anıl," dedim kollarımı boynuna dolayarak. Anıl, daha Zeynep Teyze'sinin karnındayken tekmelerini dinlediği, nice anılar biriktirdiği, birlikte büyüdüğü Naz'ın sırtından ellerini koparamazken muhtemelen kalbi kırılıyordu. Çünkü Naz, Bora'nın nazlı sevgilisi olduktan sonra bir şeyin kıymetini çok iyi anlamıştı: ilişki.

Aşkı bilmek demek, birisiyle ilişki yürütebilecek olmak anlamına gelmiyordu.

İyi bir ilişkinin sırrı çok sevmek değil, tecrübeydi. Ve ben ilişkimde, artık Bora'nın gözlerinde tahammül edemediği her şeyi görecek kadar tecrübe sahibiydim. Hayat her zaman seçimlerden ibaretti ve benim doğru ya da yanlış, tek cevabım Bora ile huzurlu bir hayat yaşamaktı.

"Çikolata kokusu sindi resmen üzerime, yıkandın mı n'aptın?" diye sordum, Anıl'dan ayrılarak. Gülmeye ve güldürmeye, yaşadığımız bu anı normalleştirmeye çalışıyordum belki de.

"Eğer seni üzerse onun Kara'lığını sikerim Naz," dedi, deniz gözlerini tehditkâr bir ifadeyle gözlerime dikerek. Kader diye bir şey var mıydı hala bilmiyordum ama hayat enteresandı. Anıl'ın deniz gözleri bir zamanlar benim için çok şey ifade etmemiş olsaydı, bugün kahramanımla tanışmamış olacaktım.

"O benim nişanlım... Bir gün evleneceğiz de. Hayat ya bu... İlla üzeriz birbirimizi. Ama yine, bir tek biz mutlu edebiliriz birbirimizi," dedim ve derin bir nefes aldım. "Aile olmak..." dedim ve küçük adımlarla arabama ilerledim. "Böyle bir şey değil de ne?"

♠

"Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz," dedi Aydın, yapmacık bir şekilde. Hôtel Le Huit'in önüne arabayı park ettiğimde kapımı açmış ve sahte bir sıcaklıkla gülümsüyordu.

"Sen Kara'nın işleriyle ilgileniyordun diye biliyorum... Otelde ne işin var?" diye sordum, aynı onun gibi yapay bir şekilde gülümseyerek.

"Belli olmaz ya benim sağım solum, siz bana hiç aldanmayın. Her yerden çıkarım," dedi Aydın.

Mandalina diye tabir ettiğimiz koyda gözlerimi gezdirmeye başladım. Zümrüt yeşili ağaçların arasında Hôtel Le Huit bir gelin gibi duruyor ve hafif dalgalı denize yansımasını bırakıyordu. Burada Anıl'la ve Eren'le anılar biriktirirken, kendimi yıllar sonra nerede gördüğümü sorsalar asla şimdinin cevabını veremezdim.

Derin bir iç çektim ve Aydın'a döndüm. "Bora nerede?" diye sordum. Biraz ileride duran siyah minibüsün kapısının açılmasıyla beraber, göz hizama ODTÜ'lü Buse girdi.

"Minibüste," dedi Aydın. Buse'den sonra minibüsten Mila da inmişti. Anladığım kadarıyla Bora bayağı alem yapıyordu. *Saçmalama Naz!* Minibüsten en son inen Bora'ydı ve ben koskoca otel dururken neden minibüste toplanıldığını anlamak üzere onlara doğru yürümeye başlamıştım.

"Merhaba Nazlı Hanım," dedi ODTÜ'lü Buse. Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde yüzüne hafif bir gülümseme yerleşmişti.

"Toplantın uzun sürmüş sevgilim," dedim, sahiplenici kadın ses tonumla. Ve ardından bakışlarımı Buse ve Mila'ya çevirerek gülümsemekle yetindim.

Bora'nın bir eli belimi bulduğunda Mila'ya döndü ve İngilizce konuşarak Mila'nın benimle tanışmayı çok arzuladığını ve sonunda bugün bu arzusunun yerine geldiğini söyledi. Anladığım kadarıyla elin ODTÜ'lü Buse'si de İngilizce biliyordu. *E herhalde Naz, abartma istersen.* Mila'nın içtenliğini ve sıcaklığını sevsem de Bora'dan *"Hayatımın aşkı"* diye bahsetmesini asla unutmayacak, Bora'nın telefonunu açma cesareti gösterdiğini aklımdan çıkartmayacak ve Buse de dahil olmak üzere tüm dünyaya matematiğimin ODTÜ seviyesinden daha güçlü olduğunu

ispat edecektim. *Çarpım tablosu bilginizi mi yarıştıracaksın Naz?*

"Seni de oteline bırakalım Buse," dedi Bora, ayak üstü edilen sohbetin sonunda. Buse, sanki bunu bekliyormuşçasına mutlu olmuştu. *Yok öyle bir şey Naz, bari kendine yalan söyleme!*

"Ee olur ama çantamdaki dosyaları içeriye bırakmam lazım," dedi Buse. Bora başını Buse'yi onaylamak için sallayarak kendisini yorduğunda, Buse hızlı adımlarla otele yürümeye başladı.

"Çok güzel kız!" dedi Mila, Buse'nin arkasından. Şaşkınlıkla bakışlarım önce Mila'ya, ardından da Mila'ya gülümseyen Bora'ya çevrildi.

"İş yapıyoruz Mila," dedi Bora. Fakat sesinde uyarıcı hiçbir tını yoktu. Hatta, Mila'nın cümlesine katılmış ama iş yaptıkları için bu konunun kapanmasını istemiş gibiydi. Anlamamıştım; iş yapmasalar ne olacaktı?

"Bu hayatta işten daha güzel şeyler olabiliyor bazen," dedi Mila gülerek. Kaşlarım tamamen çatıldı. "Örnek vereyim; Buse," dedi. Dudaklarını ısırdı, bakışları iki saniyeliğine bende kalıp yeniden Bora'ya çevrildi. "Ayarlayabilirsin onu, romantik tarafını kullan," dedi.

"Çüş!" dedim araya girerek. *Mila İngiliz Naz, çüş'ten ne anlasın?* Madem bana Bora'nın duşta olacağını söyleyecek kadar Türkçe'si vardı; bunu da anlamalıydı. *Neyse Naz, zaten mealini anlamadıysa da mimiklerinden anlamıştır!*

Mila'nın yüzüne mahcup bir ifade yayılmıştı. "Rahatsız mı oldunuz?" diye sordu merakla.

"Sence?" diye sordum meraksız bir ifadeyle. Bakışlarımı tamamen Bora'ya çevirdiğimde, muhtemelen onu bakışlarımla öldürmeye başlamıştım. Fakat Bora'nın ifadesiz bakışları, kalbimi kırarak beni öldürmeye teşebbüs ediyordu.

"Özür dilerim," dedi Mila. Sıkıntılı bir nefes verdi ve dudaklarını dişledi. "Sizin yanınızda bir daha bu konuyu açmam."

"Yanlış anladın Mila," dedi Bora, araya girerek. *Bora araya çok yanlış yerden girdi galiba Naz!* "Nazlı rahatsız olmadı. Daha doğrusu seni anlamadı. Yanlış anladı," diye devam etti. *Bora neden bu kadar kasıldı Naz?* Sıkıntılı bir nefes verdi. "Buse ve beni kastettiğini düşündü."

"Ouww!" dedi Mila telaşla. Bakışları bana çevrilmişti. "Hayır hayır," diye devam etti. İçten bir şekilde gülümsedi. "Kendimden bahsediyorum ben."

"Buse geliyor," dedi Bora uyarıcı bir tonlamayla. Bu uyarı bana mıydı yoksa Mila'ya mıydı anlamamıştım. Mila'ya döndü. "Kusura bakma," dedi.

Mila, Bora'ya sıcacık bir şekilde gülümsedi ve boynuna sarıldı. Buse yanımıza geldi. Mila, Bora'yı sol yanağından öptü. Sağ yanağından öpmedi. Bakışları birkaç saniyeliğine, hafifçe Buse'ye çevrildi. Sonra yine Bora'ya döndü. "Bana bu iyiliği yap," dedi. Daha çok gülümsedi.

"Yapmayacağımı biliyorsun," dedi Bora, imalı bir ifadeyle. Boğazını temizledi. "Çok istiyorsan kendi işini kendin gör. Hem bilmiyoruz tercihlerini," dedi.

"Çok sıkıcısın. Ben anladım tercihlerini ki devreye seni soktum, ikna et diye, yoksa kendi işimi kendim çoktan görmüştüm," dedi Mila gülerek. Bakışları Buse'ye ve bana çevrildi. "Memnun oldum Nazlı, yine görüşelim..." dedi. Başımı hafifçe eğerek gülümsedim. "Görüşmek üzere Buse..." dedi.

Buse, Mila'yla tokalaşırken; Bora'nın bakışları beni bulmuştu. Gülmesi mi gerekiyor yoksa ağlaması mı bilemezcesine bakıyordu. *Elif Mila'yı kıskandığına göre, onun kadınlardan hoşlandığını bilmiyormuş demek ki Naz.* Bilmediğine inanırdım. Çünkü Bora asla birisinin özelini, bir başka kimseye anlatmış olamazdı. *Sana da söyleyecek gibi durmuyordu zaten Naz, resmen topu Mila'ya attı.*

Minibüse bindiğimizde, Aydın bizi yedi saniye bekletmişti. *Taktın adama Naz!*

Minibüs hareket ettiğinde Buse, "Suat Bey'den e-mail aldım bu arada Bora Bey, toplantıyı bölmek istemedim,"

dedi, gülümseyerek. "Rıza Bey'le toplantı yapmışlar. Birgün Hanım, Selin Hanım ve benim Hôtel Le Huit için kurulacak finansal ekibin oryantasyon süreci boyunca denetlemesinde olmama karar verilmiş."

"Selin?" dedi Bora, meraksız bir ifadeyle.

"Geçtiğimiz ay finans departmanında işe alınmıştı. Planlama ve strateji ekibinde..." dedi Buse fakat Bora için bu söylediklerinin herhangi bir çağrışımı yoktu. "Selin Ayvaz," diye ekledi. *Merhabalar kendi metotları uğruna mezun olmayı ihmal eden tatlı Naz! Bir türlü hatırlayamadığın, doğum gününe davetli olduğun fakat gitmediğin, nişanına bile gelen bölümden arkadaşın. Tek eksik soyadından bahsedilmemesiymiş. Kız senin yaptığın ödev sayesinde mezun olmuştu!* "Boğaziçi mezunlarından. Hatta Pelin Hanım'la Hande Hanım'ın arkadaşı," diye devam etti Buse.

Bora'nın kaşları çatılmıştı. "İş görüşmesini genel müdürümüz yaptı sanırım," dedi.

"Evet Rıza Bey işe aldı," dedi Buse, gülümseyerek.

"Aslında senin genel merkezde olmanı tercih ederim ama vardır bir düşündükleri," dedi Bora, benim yanında olduğumu unuttuğu için. *Sakin ol Naz, saymaya başla istersen.* Ayrıca Buse çok da güzel değildi. Mila neden eşeğin aklına karpuz kabuğu sokmuştu; anlamamıştım. *Çok ayıp Naz!*

"Ben çok endişelenmiştim... İhaleyi kaybetmenize sebep olduğum için. Ama çok teşekkür ederim, istifamı reddettiniz ve hala hakkımda iyi şeyler düşünüyorsunuz," dedi Buse, mahcup bir ifadeyle. Demek ki şirkete gittiğim gün muhabbetine tanık olduğum ihaleyi kaybetmek, dediği gibi Bora'ya koymamıştı ve şimdi gerçek bir çalışan kazandığını düşünüyordu. *Umarım bir gün Buse'nin, alanında en iyisi olduğunu da düşünmez Naz.*

"İş hayatı bu. Kazanmak da var kaybetmek de," dedi Bora ve derin bir nefes aldı. "Bodrum'da kaldığın süreçte MBA'i aksatma Buse," diye devam etti. ODTÜ'lü Buse gün geçtikçe

değer kazanıyordu ve ben onu nasıl alt edeceğimi bilmiyordum.

"Merak etmeyin..." dedi Buse, gülümseyerek. Umarım Bora onu Mila ile olmaya ikna ederdi ve tercihlerini değiştirirdi. *Saçmalama Naz, Bora böyle bir şey yapmaz!* "Zaten holdingimizin kiraladığı uçaklardan birisini otel için tahsis etmişsiniz. Dilediğim zaman pilot ile iletişime geçebileceğim bilgisini verdi Suat Bey. Çok teşekkür ederim," diye devam etti. *Karabey Holding ayrıcalıkları Naz, olur o kadar. Baksana kız "Holdingimiz..." diye sahipleniyor!*

"Güzel," dedi Bora.

"Nazan Hanım'la devamlı olarak iletişimde olacağım," dedi Buse. Hande'ye neredeyse tek kelimelik cevaplar verdiğim ve hatta çoğu zaman onu dinlemediğim fakat onun yine de pes etmeden konuştuğu, uzun görüntülü sohbetlerimizden aklımda kalan bazı şeyler vardı. Ahmet Karabey, Bora'nın ofisinin de içinde bulunduğu, şimdilerde merkez bina adını verdikleri, 8 Mart 2017 günü ayaklarımın geri geri gittiği ilk şirketi kurduğunda Nazan Hanım'la çalışmaya başlamıştı. *Peki Bora'nın kişisel sekreteri şimdi Seren'in işlerini de mi yapıyormuş Naz, onu anlamadım.*

"Seren..." dedim, Buse minibüsten iner inmez.

"Allah taksiratını affetsin," dedi Bora, dile getirmekten kaçındığım soruya cevap olarak. Bakışlarını cama çevirdiği dördüncü saniyede ise dan diye Seren'i kimin öldürdüğünü sormuş bulundum. Bakışlarının yeniden bana çevrilmesiyle beraber kaşları da çatılmıştı. "Önemli mi?" diye sordu.

"Yoo değil..." dedim, dümdüz bir ifadeyle. "Merak ettim sadece."

"Ben öldürdüm," dedi Aydın. Bakışlarım, başını telefonunun ekranından kaldırmadığı için varlığını unuttuğum Aydın'a çevrildi. Ne tepki verilirdi? *Eline sağlık deme de Naz!* Aydın derin bir nefes aldıktan sonra, "Kara, Seren'in serbest bırakılmasını istedi. Seren ise Caner'den yardım dilenmeye geldi. Fakat Caner, çoktan, Elif'i

kurtarmak için İngiltere'ye gitmişti. Ve işlerini batırdığı için Seren'i öldürmemi emretti," dedi.

Meraklı bir ifadeyle, "Sen... Caner'le çalışıyordun... Yani ajan gibi... Bilmiyor muydun Seren'in hain olduğunu?" dedim.

"Hayır," dedi Aydın, sıkıntılı bir nefes vererek. "Daha evvel iki hain yerleştirmişti zaten Kara'nın evine-"

"Ercan ve Tarık," dedim, Aydın'ın lafını keserek.

Aydın'ın gözleri kısıldı. "Aynen..." dedi. Ciddi bir tavır takındı. "O iş patladı. Çünkü haber uçurmuştum. Kimlerdi bilmiyorduk ama Gökhan'ın bir şekilde çözeceğini biliyorduk. Çözdü de... Ama o işin de patlamasıyla, Caner kendi içinde bir köstebek olabileceğinden şüphelenmeye başladı artık ve daha az bilgi vermeye başladı herkese. O yüzden ne Seren'den ne nişanınızda Kara'nın mekanını taratacağından ne Kara'nın ya da sizin kaçırılacağınızdan haberdar olamadım önceden. Bize de sürprizdi hepsi. Planlarını hep kendi yapmaya başlayınca sıkılmıştım ben de açıkçası, kurtulmam iyi oldu."

"Nasıldı peki muhbirlik işi?" diye sordum merakla. "Yani kaç günde bir Bora'yla-"

Bora lafımı keserek, "Şu konuyu kapatın artık," dedi. Öyle bir ses tonu seçmişti ki kendisine, tüm bu yaşananlardan dolayı hissettiği fakat içinde tuttuğu her ne ise katlanamıyor gibiydi. Bakışları Aydın'a çevrildi. "Filtre kullan," dedi.

"Ya ağzımı açmam ya da Allah ne verdiyse söylerim. Anlamam ben filtreden," dedi Aydın şaşkınlıkla.

"Ne filtresi ya?" dedim kaşlarımı çatarak. Bora'nın ifadesiz bakışları gözlerimi esir almaya çalışırken, omuz silktim. Aydın'a döndüm ve gülümsedim. "Anlat sen anlat. Ben dinlerim seni," dedim.

"Kara ne derse o," dedi Aydın. Sıkıntılı bir nefes verdim ve çaresizce Bora'ya baktım. O da bana bakıyordu ama gözlerinden bir cevap alabildiğim söylenemezdi. "Anlatayım mı anlatmayayım mı?" diye sordu Aydın.

Bora nefesini sesli verdi ve kolunu omzumdan geçirerek beni kendine çekti. *"Anlatma!" demedi Naz!* "Selim'i ziyaret etmişsin," dedi Bora.

"Hı hı," dedim, başımı omzuna yasladığımda. Parmak uçlarının kollarımı okşamasını ne kadar özlediğimi ve bunun bana ne kadar iyi hissettirdiğini keşfederken, "Sen gitmemişsin ayıp vallahi," diye ekledim, imayla. *Pekâlâ sevişmek için adamın aklını başından almasaydın gidecekti Naz!*

"Öyle oldu bugün, önemli bir işim vardı öncesinde de..." dedi, tatlı bir sesle. Durdu. "Sen ne kokuyorsun?" diye sordu. Muhtemelen, Anıl'la sarıldığımızda kokusu üzerime gerçekten de sinmişti çünkü bugün hava çok nemliydi fakat yine de Bora'nın bana bunu sorması hoş değildi. Ayıptı.

"Bilmem," dediğimde resmen, Bora'nın omzunda, Bora'dan saklanıyordum.

"Anıl daha iyi miymiş?" diye sordu Aydın. *Bence Aydın anlatmasın Naz! Allah ne verdiyse dalıyormuş cidden! Tabii bu sana uyarı, aklınca "Sen kimsin de Kara'dan bir şey saklıyorsun?" diye soruyor.*

Bora'nın sessizliğinden, Anıl'la buluştuğumu yeni öğrendiğini anlamıştım. "Hayır, pek değil," dedim, düz bir ifadeyle. *Bora'nın seni takip ettirmesine rağmen, hakkında haber almaması detayını da çok seviyorum Naz!* Ben de seviyordum.

"Umarım toplar," dedi Aydın. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Gece cidden çok kötüydü."

"Konuştuk biraz işte... Malum yakında bu kadar sık da görüşemeyeceğiz." Başımı Bora'nın omzundan kaldırdım. "İstanbul'a ne zaman döneriz?"

"Bilemiyorum," dedi Bora bakışlarını camdan dışarıya çevirerek. "İstanbul beklesin biraz."

♠

Bora beni eve bırakmış ve kendisi inmeden devam etmişti. Nereye gittiğini bilmiyordum. Sormaya fırsat bulsam bile bu sorumu yanıtsız bırakmış ve açık açık gözleriyle arabadan

inmemi işaret etmişti. Bilahare Bora'ya bu tavrının hiç hoş olmadığı konusunda sağlam bir ayar vermem gerekiyordu fakat şimdi sırası değildi.

Şimdi, hala tam kurumamış saçlarımın omzumda bıraktığı serinliğin tadını çıkartarak, uzun zaman sonra ilk kez teori oluşturmanın beynimin dalgalarında bıraktığı hazzı yaşıyordum. Aslında matematiğin aşkla doğru bir orantısı vardı ve bu kesinlikle bir aksiyomdu.

"Tamam Kara, iyi yolculuklar."

Fakat bahçedeki masada, Nurcan Teyze'nin kendisine yaptığı Türk kahvesini yudumlayan Aydın'ın ilgilenmediğim telefon konuşmasındaki bu son cümlesi bir şaka olmalıydı.

"Ne yolculuğu?" diye seslendim, balkondan sarkarak.

"İstanbul'a gidiyormuş," dedi Aydın. Belki de hayatımın en uzun kahkahasını atmış olabilirdim. Bu cümleyi komik yapan, kesinlikle iki saat, kırk yedi dakika on üç saniye evvel *"İstanbul beklesin biraz,"* demiş olması değildi. Bu cümleyi komik yapan başka sebepler vardı ve ben bunları Bora'ya anlatmak üzere hızlı, çok hızlı adımlarla ilerliyordum.

Aydın henüz yatta olduğunu söyleyerek belki de Bora'ya hayatının kötülüğünü yapmıştı çünkü biraz sonra Kara'sının anasından emdiği sütü burnundan getirecektim. *Naz sakin ol, belki acil bir işi çıkmıştır.* Yalnızca matematiğin değil, hiddetin de aşkla doğru bir orantısı vardı ve sakin olmaya çalışmak bile beni fazlasıyla sinirlendiriyordu.

Marinaya vardım.

"Rahatsız etmiyorumdur inşallah?" dedim, iğneleyici bir tavırla.

Korumalardan dört tanesiyle, oldukça ciddi ifadeyle bir şeyler konuşmakta olan Bora, beni fark ettikten sonra, adamlara gözleriyle gitmelerini söyledi. "Hoş geldin diyeceğim ama pek bir anlamsız olacak," dedi ifadesiz bir şekilde.

"Aferin," dedim yapmacık bir gülümsemeyle. "En azından algıların muntazam." Bora derin bir nefes aldıktan sonra dudaklarını ısırmaya başladı ve küçük adımlarla yatın

arkasına doğru ilerledi. Peşinden gittim. "Ne yaptığını sanıyorsun sen ya, n'oluyor sana?!" Sesimin tınısı Bora'nın kontrol limitinin üzerindeydi çünkü benim sabır limitimi de o zorlamıştı.

"Sakin ol Nazlı," dedi uyarıcı bir tonlamayla. Ellerini belime sardı ve burnunu hala nemli olan saçlarıma dayadı. "Nedir yine seni bu kadar delirten?" diye sordu, çok sakin bir ifadeyle.

"Ne midir beni delirten?" diye sordum Bora'yı hafifçe iterek. Kara gözlerini gözlerime pür dikkat kilitlemiş ve beni anlamaya çalışıyordu. Ancak ben de tam olarak beni anlamadığı için çıldıracakmış gibi hissediyordum. "İstanbul'a gidiyormuşsun Bora!"

"Buna mı delirdin?" diye sordu, başını birazcık sağa doğru çevirerek.

"Evet!" diye bağırdım. Derin bir nefes aldım. "Bak Bora ben aptal değilim," diye devam ettim. Ses tonum fazlasıyla sakindi ve fakat bir o kadar da sitem yüklüydü. "Ben sana karın olmak istiyorum, kocam olmanı istiyorum diyorum... Sen, üç saat dört dakika önce *İstanbul beklesin* diyorsun ama sonra gideceğini öğreniyorum. Fark etmiyor muyum ya? Uzaksın. Uzak duruyorsun. Sabah bile benim zorumla sevişmeye başladın benimle."

Bora'nın ifadesiz bakışları kısılırken, başını yavaşça iki yana salladı ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Konuları birbirine karıştırma Nazlı," dedi kaşlarını çatarak. "Hepsi birbirinden farklı konular. Senden uzak durduğum falan yok benim. Gel, otur şöyle..." Elimi bana yaklaşma dercesine kaldırdım.

"Evlilik?" dedim sertçe. "Hadi dürüst ol, neden susuyorsun?"

"Evlilik..."dedi. Derin bir nefes aldı ve birkaç saniye bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Birbirimizi doğru düzgün tanımıyoruz bile daha."

"Ne?" diye bir tepki verdim istemsizce. Bora içten bir şekilde gülümserken boşta bulunmamı fırsat bilip elime uzandı ve koltuğa oturduk. Ellerimi elleri arasına aldı. İki baş

parmağı da nabzımın attığı yeri okşarken, bir şey söylemeye hazırlanan yüz ifadesine bakarak yutkundum.

"Nazlı bak... Eğer başka şartlar altında tanışmış olsaydık aramızda bir şey olur muydu... Böyle sormuştun değil mi Trabzon'da?" dedi, yumuşacık bir sesle.

"Evet."

"Evet... Olurdu tabii... Ama bu kadar hızlı olur muydu... Sanmıyorum," dedi.

İstemsizce gülümserken kaşlarım havalandı. "Nişanımızın oynadığımız oyun yüzünden aceleye geldiği konusunda ciddiydin yani, o gün..." dedim.

"Değildim," dedi, tereddüt etmeden. "Hiçbirinde ciddi değildim. Fakat bir sürü ağır şey söyledim." Ellerimi dudaklarına götürdü. "Çok üst üste geldi her şey Nazlı. Hani insanın gözü kör, kulağı sağır olur ya... Kafamın içinde dönen düşüncelere sorgusuz sualsiz inandım. Ama inanılır olduğu için değil aslında. Bunu açıklayamıyorum. Kendime de açıklayamıyorum. O kadar çok kıskanıyormuşum ki seni ondan... Kendime ben bile yabancıydım aslında."

"O yüzden bana... Hani kaçırılmadan evvel burada... Ben sana hiç gelmedim ki şimdi gideyim dedin... Çünkü affedilmez buluyorsun o cümleleri... Çünkü sen affetmezdin aslında." Sesim kıyılmış, incecik çıkmıştı.

"Birikmiş yaşadığımız her şey ben bile fark etmezken içimde. Dolmuşum. Çok doluymuşum. Aklım başına geldiğinde ise çok geç olmuştu. Ve o saatten sonra ancak, hayallerini öldürdüğüm için özür dileyebilirdim senden..."

Dilemişti de. Hayatın bizi eşitlediği başka bir yerdi burası; yaşadığımız o olayda ikimizin de suçu vardı. Yanlış bir sonuca ulaşan oydu fakat onu o sonuca ulaştıran bulguları öyle yorumlamasına sebep olan ise bendim.

"Geçti gitti bunlar," dedim sorgulayıcı bir ifadeyle.

"Evet," dedi beni onaylarcasına. "Ama için rahat etsin, cevapsız bir sorun kalmasın. Takılma istiyorum," dedi. Bakışları, aşina olduğum uzlaşmacı tavra bürünmüştü. Bora'nın sıradaki hedefi beni evlenme kararı için erken

olduğuna ikna etmesiydi. *Naz, beraber olmamanız gerektiğine ikna olmamış, mücadele edip bunu reddetmiş ve hatta Bora'yı da buna ikna etmiş olabilirsin ama sakın evlilik konusunda aynısını yapma!*

"Doğru söylüyorsun," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Hem zaten evleneceğin kadını öldürecekler. Beni yani. Yani tabii engelleyeceksin de işte... Kim bilir ne kadar tedbir alman gerekir," dedim alelacele.

"O dert değil. Yani günden güne zaten bunun için tedbir alıyorum," dedi, gülümseyerek. Gerçekten birbirimizi tanımadığımızı düşünüyordu. *Sen de böyle düşünüyorsun Naz. Bunu Anıl'a söylerken Bora'nın duyduğunu unutma!* "Zaten nişanlıyız. Aynı evde yaşıyoruz... İyiyiz de. Bir şekilde iyi olabiliyoruz. Ama evlenmek, aile kurmak bambaşka bir şey."

Bakışlarıma şaşkınlığın yayılmasına engel olmuştum fakat yutkunma eylemine söz geçirebilmek konusunda o kadar başarılı değildim.

"Evet," diyebildim yalnızca. Aslında bu cevabı her ne kadar nikah masasında vermeyi diliyor olsam da böyle bir ihtimalin bize ne kadar uzak olduğunu ancak kavramıştım. İdrak ettiğimde ise muhtemelen Bora'dan ayrılacaktım fakat şu an bunun için yeterli gücü kendimde bulamıyordum. Acilen dört bardak su içip kendime gelmek zorundaydım. *Saçmalama Naz, adam dürüstçe içini açıyor sana!*

"Evliliğin aşkı öldürdüğünü söylerler ayrıca Nazlı," dedi gülerek. Sanırım espiri yaparak durumu yumuşatmak istiyordu. Evlilik aşkı öldürüyor muydu bilmiyordum ama benimle evlenmek istemediği için nişanlımı öldürme potansiyelim yüksekti. Sahi ben ne ara bu kadar aşık olmuştum? "Biz çok farklıyız Nazlı seninle... Şimdi bile anlaşamadığımız çok husus var. Evlenmek bir sorumluluk... Ve benim zaten çok fazla sorumluluğum var. Anlıyorsun beni değil mi?"

"Çok," dedim sert bir ifadeyle fakat henüz iki saniye geçmeden ifademi yumuşattım. "Çok iyi anlıyorum."

"Güzel," dedi ve yanağımdan öptü. Beni öpme hakkını kendisinde nasıl bulduğunu anlamamıştım.

"Zaten ben evlenmek falan istemiyorum. Şaka yapmıştım," dedim ayağa kalkarken. Bora'nın elleri ellerimden ayrıldığında yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. Hatta utanmadan bir de derin bir nefes aldı. *Adamı yalnız bırak da iki rekât şükür namazı kılsın bari Naz...* "Hem şaka bir yana haklısın. Başka şartlar altında tanışsak öyle hemencecik nişanlanmazdık," dedim ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Hem hayat... Bakarsın yarın bir gün başkasına aşık olurum, belli mi olur."

Kaşları havalanırken, dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Evet," dedi başını sallayarak. Öfkeyle gülümsedi. "Keza ben de öyle," dedi. Arsızdı. Kendisini vazgeçilmez falan zannediyorsa yanılıyordu. Benim ondan vazgeçemeyecek olmam vazgeçilmez olduğu anlamına gelmiyordu. *Naz dur, beynin yandı. Şimdi bir şey düşünme birazcık say sen.*

"Ayrı eve çıkmak istiyorum," dedim dan diye.

Daha büyük bir şaşkınlıkla, "Ayrı eve mi çıkmak istiyorsun?" diye sordu. *Alemsin Naz! Abisinden izin isteyen kız kardeş misin sen?* "Nazlı," dedi sertçe. Derin bir nefes aldı. "Beni anladığına emin misin sen?" diye sordu. Ayağa kalktı. Yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Yani ben seninle iletişim kurmamalı mıyım anlamadım. Halbuki cümlelerimden böyle sonuçlar çıkarmamalıydın..."

"Ayrı eve falan çıkmak istemiyorum," dedim. Ambale olmanın sözlükteki yeni karşılığı kesinlikle ben olmalıydım. Beynime kan gitmiyordu ve ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Göz pınarlarım ıslanmamak için zor dururken bir kez daha yutkundum.

"Neyse," dedi. Bir adım atarak dibime kadar sokuldu. Avuç içini yanağıma dayadı ve sol yanağındaki çukuru bana gösterircesine gülümsedi. "Haftaya döneceğim, daha detaylı konuşuruz." *Seni neden götürmüyor Naz?*

"Ben gideyim artık Bora." Adının son harfi dudaklarımı bir parça açık bıraktığı için oradan sızmıştı. Veya öpüşmenin bir

sorumluluk yüklemediği kanaatinde olduğu için dudakları dudaklarımı kavramıştı. Bilemiyordum. Galiba onu anlamayı bırakmıştım.

Dudakları gözlerimden akan yaşlarla ıslandığında hafifçe geri çekildi ve kara gözlerini gözlerime sabitledi. *Gözyaşı da bir çeşit silahtır tabii Naz; seninle evlenmek istemeyen nişanlını kalbinden vuruyorsun sanırım...* Başını sitemle iki yana salladı ve beni kendine çekerek bana sarıldı. *Seni teselli ediyor Naz! Tamam aşkta gurur yoktur ama bu kadarına da gerek yoktur. Ağlama!* Daha çok ağlamaya başlamıştım. *Eh be Naz! Annesinin bir tanesini hor görüyorlar işte, evlenmeseniz daha iyidir belki*.

"Gideyim ben, lütfen," dedim. Kolları beni duymazdan geliyor ve serbest bırakmıyordu. "Gitmek istiyorum!" diye direttim ve kolları arasından sıyrılmaya çalıştım.

"Beraber çıkalım," dedi. Bergamot kokusu burnumu dolduruyordu. Bir elini belimden çekerek bakışlarını yaşlı gözlerime dikti. "Elini yüzünü yıka hadi. Hava alanına gitmeden eve bırakayım seni," dedi.

Bora İstanbul'a, bir şeyler de yanlışa doğru gidiyordu. Fakat öyle beklenmedik bir gol yemiştim ki kaleme mecalsiz kalmıştım. Elimi yüzümü yıkamak sadece bir kaçıştı; yoksa onun sözünü dinleyip uysal davranacağım yeri geçmiştik. Benden bir gün sıkılabileceğini hesaplayan bir adamla beraber olmaya devam edecek halim yoktu. *Öyle bir şey demedi Naz!* Fakat elimi yüzümü yıkamak için bile yatın banyosunun değil; yatak odamızın yolunu tutuyordum. İçinde çok güzel an'lar yaşadığımız yatak odamızın da başka güzel an'lara eşlik eden banyosu vardı neticede.

Yatak odasının kapısını açtım.

Yatak odasının kapısını kapattım.

Arkamdaki varlığını hissettim.

Yatak odasının kapısını tekrar açtım.

Bedenimi hala nasıl taşıdığını anlayamadığım ayaklarım odaya doğru bir adım attıklarında soluksuz kalmıştım.

"Sen çok aşağılık bir adamsın!" Haykırmıştım. Elimi yüzümü yıkamak için geldiğim odada daha çok gözyaşı dökeceğimi bir dakika evvel bilemezdim.

Bir dakika evvel, bir dakika sonra bu odada, bir olduğumuz yatakta ne ile karşılaşacağımı sorsalar belki aklıma bir kadın bile gelebilirdi fakat bunu asla beklemezdim.

Dilim tutulmuştu.

Bakışlarım, Bora'nın kara gözleri ile o gözlere tezat renkte yatağın üzerine uzanmış *şey* arasında şaşkınlıkla dolaşırken ne hissedeceğimi bilemiyordum.

"Gel buraya," dedi Bora beni kendine çekerek. Kafamı göğsüne gömdüm ama yaşlardan bulanıklaşan görüş açımda hala o *beyaz şey* vardı. "Evlenmeden evvel gelini ağlatmak adettendir sevgilim."

İnsan bir dakika sonrasını bilemediği bir hayatta, sevdiği insan ile hayatını birleştirmekten başka ne isteyebilirdi ki?

Gözyaşlarım göğsüne boca olmaya devam ederken, "Ne zaman..." dedim.

"Karım olmak istediğini söylediğinde sürpriz yapmak istedim sana ama konudan bir uzaklaşmadın. Buraya geleceğini biliyordum, İstanbul'a gideceğimi duyduğunda. Fakat öyle sabırsızsın ki... Sürprizimin mahvolmaması lazımdı birazcık üzerine geleyim istedim," dedi. Sakalları saçlarımın arasına karışıyordu. Başıma küçük bir öpücük kondurdu. "Kabul et, güzel şaka oldu."

"Öküz şakası!" dedim histerik bir kahkaha atarken.

Ellerini bedenimden ayırdı ve kara gözlerini tutkuyla bakışlarıma sabitledi. Hafifçe yutkundu ve gülümsedi. "Denesene... Gelinliğini..." dedi.

"Olmaz," dedim telaşla. Hızla, gözlerimden akan yaşları silmeye çalıştım. "Uğursuzluk. Düğünden evvel olmaz. Göremezsin. Görmemen lazım."

Ellerimi avuçları arasına aldı ve dudağına götürdü. "Sen benim uğurumsun Nazlı," dedi. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Madem sen... Kara'yı kabul ettin ve beni buna

inandırdın... Şunu hiç unutma. Sen benim yanımda olduğun sürece... Hiçbir uğursuzluk değemez bize."

Dudakları dudaklarımı buldu. Yalıkavak, annemle babamı kaybettikten sonra ilk kez, beni bu kadar mutlu görüyor olmalıydı.

♠

Bugüne dek kaç kez aynaya bakmıştım? Saymamıştım. Aynadaki yansımamı beğendiğim ya da beğenmediğim zamanlar olmuştu ve fakat şimdi, karşımdaki görüntü, kesinlikle düşlerimi aşıyordu. Kim bilir kaç kadın, ayna karşısında, şimdi yaşadığım bu anı yaşamıştı?

Bele kadar dar, sonrasında su gibi aşağıya akan, kalın askılı ve sırt kısmı v şeklinde uzanan, içinde fransız tülünden parçalar barındıran sade ama fazlasıyla şık gelinliğin içindeki Naz'a baktığımda, içime bir türlü sığdıramadığım mutluluk gözlerimi dolduruyordu.

"Nazlı."

Bora'nın sesini duymamla, arkama döndüm. Gözlerim, bana hayranlıkla bakan gözlerini es geçip şaşkınlıkla Bora'yı baştan aşağı süzerken gülmemek için çok zor durmuştum.

"Çok güzel olmuşsun," dedi.

Gözlerim gözlerini bulduğunda daha fazla dayanamadım ve küçük bir kahkaha attım. "Sen de damatlığını mı denemek istedin?" diye sordum ve bir küçük kahkaha daha attım.

"Aynen. Belki beğenmezsin falan," dedi bana doğru yaklaşırken. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı ve yanağıma küçük bir öpücük bıraktı. "Hayat müşterek demiştik sevgilim... Seni bu sıcakta uğraştırıp kendim uğraşmayacak mıydım? Aşk olsun."

"Belki lacivert olabilirdi damatlığın ama sorun değil... Siyah olması da güzel," dedim gülümseyerek. "Papyon takmakla uğraşmasaydın bari, bu sıcakta..."

Elime uzandı ve beni kendi eksenim etrafında döndürüp kendisine çekti.

"Hadi başlarına bir şey gelmeden çıkartalım," dedim. Gelinliğimin kusursuz derecede tertemiz kalmasını istiyordum. Belli mi olurdu, belki ileride çocuklarıma armağan ederdim. Bu düşünce beni gülümsetirken Bora'ya daha sıkı sarılmıştım. "Kızımız giyer belki gelinliğimi..." dedim. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Gelinimiz giymez kesin, asi olur o, beğenmez kayınvalidesinin zevkini..." diye devam ettim.

Bora, benimle evlenmek istediğine pişman olmuş bir tavırla iç çekti. "Kayınpederin seçti dersin sen de," dedi.

"Umursamaz ki... Çirkef, arsız, kıskanç bir şey... Oğlumuz da sana çekmiştir kesin, tutup kızı kolundan getirmiştir. Of! Aşka saygı da duyuyorum ben n'apacağım şimdi? Ayıramam çünkü sevenleri. Günah..." dedim. *Bora ayırabilir ama Naz. Sizi bile kaç kez ayırdı!* "N'olur ayırma çocukları. Tamam giymezse giymesin gelinliği. Bizi de kaç kez ayırdın zaten."

"Oğlanla gelini bilmem ama... Benim senden ayrılmaya niyetim yok," dedi gülerken. "Gidip başkasına aşık olmazsan tabii..." diye devam ettiğinde küçük bir kahkaha atmıştı. *Buyur buradan yak, sana laf sokulsun diye malzemeleri dağıtarak geziyorsun Naz!* "Ya sen ne kindar bir şeysin... Damarına damarına basıyorsun insanın!" dedi ve saçlarımı öptü.

"Az bile sana," dedim kaşlarımı çatarak. "Bak o nikah bir kıyılsın... Bak gör ben sana neler yapacağım!" *Ne yapacaksın Naz, anlatsana biraz.*

"Kara'yla da evlendiğini sana hatırlatmama gerek var mı?" diye sordu. Güldüğünü hissettim. "Nazlı, ne diyeceğim..." Kafamı göğsünden kaldırıp bakışlarımı bakışlarıyla birleştirdim. "Hazır giyindik o kadar, evlensek ya."

İki saniyeliğine gözlerimi fal taşı büyüklüğünde açıp kocaman bir kahkaha patlattım. Fakat Bora, kahkahamı önemsemeden yatağa oturmuş ve beni de bacaklarının üzerine yerleştirmişti. Gelinliğimin buruşacak olma ihtimali bile kahkahamı kesmemişti. Ben saniyelerce gülerken, Bora ise büyük bir ciddiyetle beni izliyordu.

"İmkansız," dedim ve derin bir nefes aldım.

"Neden?" diye sordu Bora, merakla.

"Yani sevgilim aile kurumu çok ciddi bir kurum. Bora Karabey de olsan gücün yetmez öyle dan diye evlenmeye. En erken iki gün sonra evlenebiliriz galiba araştırmak lazım," dedim üzgün bir ifadeyle.

Bora'nın kaşları çatılmıştı. "Hadi ya!" dedi sitemle. Sıkıntılı bir nefes verdi ve bakışlarını yere odakladı. Parmaklarımı sakallarına uzattım ve aralarına usulcacık bir öpücük bıraktım. "Yanılıyorsundur belki?" dedi, kısa bir süre sonra.

"Bugün evlenemeyeceğimizden eminim," dedim ve gülümsedim.

"Gökhan halleder ya," dedi. Fakat bu cümleyi öyle bir kurmuştu ki, bu konuda kendisi de ümitli değildi. "Hem aramız bozuk ya... Barışmak için fırsat olarak görebilir..."

Yanağına küçücük bir öpücük kondurdum. "Halledemez sevgilim," dedim içten bir tavırla. "Yani bir de akşam oldu... 6'yı geçiyordu ben evden çıkarken. Boşver, kasılmasın o da."

Kaşlarını çattı. "Kasılsın işi ne?" dedi. Dudakları, dudaklarıma ulaştı. "Eğer hallederse, balayı senden. Gökhan'a güveniyorum ben," dedi. Kahkaham dudakları arasında kaybolmuştu. Beni de beraberinde çekerek, sırtüstü yatağa uzandı.

"Bodrum'da balayı yapmak keser mi seni?" diye sordum, ciddi bir ifadeyle. Bu sefer Bora kocaman bir kahkaha atmıştı.

"Harbiden cimrisin sen!" dedi, şaşkınlıkla karışık neşeyle.

"Bizim evi sana tam pansiyon sayarım," dedim, ona aldırmadan. Cebinden telefonunu çıkartıp bir numarayı tuşladı. Sonrasında telefonu hoparlöre verdi.

"Efendim?" dedi Gökhan.

"Gökhan bir şey soracağım. Ha desek ne zaman evleniriz?" dedi Bora, ciddi bir ifadeyle.

"Kiminle?" diye sordu Gökhan, şuursuzca. Kocaman bir kahkaha daha attığımda kafamı Bora'nın omzuna

gömmüştüm fakat muhtemelen yine de sesim Gökhan'a ulaşıyordu.

"Seninle ben," dedi Bora, ciddiyetini bozmadan.

"Sen ne zaman istersen..." dedi Gökhan, gülerek.

Bora, "Nazlı, en erken iki gün sonra evlenilir diyor..." dediğinde, Ellerimi Bora'nın saçları arasında gezdirmeye başlamıştım.

"Sabah erkenden işlemler yapılsa, ertesi güne alınıyor gün ya... Şimdi devlet daireleri kapandığı için iki gün sonra demiştir Naz. Ama çaptan düşmüş," dedi Gökhan.

"Neden?" diye sordum, sitemle.

"Yarın pazar... Onu atlamışsın. Zekana hiç yakıştıramadım," dedi Gökhan. *Mutluluktan yalnız kalbin değil beynin de uçuverdi Naz!*

"Ohooo... O zaman, en erken salı günü mü evlenebiliyoruz?" diye sordum. Kaşlarım çatılmıştı.

"Ne zaman isterseniz..." dedi Gökhan.

"Şimdi evlenmek istiyorum," dedi Bora, gözlerini gözlerimden çekmeden.

"E gel. Belediye başkanına içecek bir şeyler ikram ettim," dedi Gökhan.

Telefonu Bora'nın elinden çektim ve dudaklarıma yaklaştırdım. "Nasıl yani? Neredesin sen?" dedim telaşla.

"Yatın salonunda..." dedi Gökhan.

"Ama... Başvuru falan yapmadık biz... Sen dedin, en erken salı dedin..." dedim şaşkınlıkla. Bora, iki elini başının altına yerleştirdi ve yüzümü ezberlercesine beni izlemeye başladı.

"Ben Bora ne zaman isterse evlenebileceğini söyledim... Ama sen, en erken iki gün sonra evlenilir demişsin, prosedürlere göre cevap verdim. Ayrıca hakkımı yeme, hastanede yaptırdığın kan testine kadar da teslim ettim, eksik evrak yok," dedi Gökhan, yapay bir sitemle.

"Gökhan," dedi Bora, keyifle. "Nazlı için nikah şahidi bulabilir misin?"

♠

Nikah şahidim çoktan hazırdı ve ben şaşkınlıktan küçük dilimi yutmaya doyamamıştım. Her ne kadar Gürkan Abi nişanımıza, *"Kambersiz düğün olmaz!"* diyerek gelse de, benim hayatımın kamberi Hande'ydi.

"Sen dünyanın en güzel gelinisin!" diye bağırıyordu Hande, çığlık çığlığa.

Bora beni yattaki misafir yatak odasının kapısına kadar götürüp Hande'ye teslim ettiğinde, Bora'dan ayrı Hande'den ayrı korkmuştum. Bora takıntılıydı; kendi yatak odasına yine bir yabancıyı sokmamıştı. Ama Hande de takıntılıydı çünkü alt tarafı kendi aramızda imza atacağımız halde, misafir yatak odasında, benden gerçek bir gelin yaratmaya çalışıyordu. *Çünkü sen çok normalsin Naz!*

"Hande!" dedim sitemle. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Gelinin kız kardeşi olan sensin. Sen simlenip süslen. Beni rahat bırak!"

"Dur!" dedi Hande. Saçlarımı örüyor muydu yoksa yoluyor muydu asla anlamıyordum.

"Ah!" diye bağırdım. Odanın kapısı çalındı. "Yavaş!" diye bağırdım. Gökhan içeriye girdiğinde şaşkınlıkla aynadaki yansımama bakmaya başlamıştı. "Ya bunu neden getirdiniz, saçlarımı çekiyor!" dedim.

"Çekiyorum çekiyorum ama saçlarını değil, seni!" dedi Hande sitemle. Gökhan birkaç adım atarak bize yaklaştı. "Bu çok huysuz ya!" dedi Hande, beni göstererek.

Gökhan ne diyeceğini bilememişti.

Mutsuz bir tavırla, "Bir şey söyle Hande'ye," dedim. Gökhan'ın bakışları Hande'yi buldu.

"Asıl Naz'a bir şey söyle Gökhan!" dedi Hande, sevgilisini ikaz edercesine. Gökhan'ın bakışları şimdi de beni bulmuştu.

"Örmesin saçımı!" dedim.

"Öreceğim!" dedi Hande. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Sen bu bir tutamı çember şeklinde örülü... Kalan saçlarının dalga dalga sırtına uzandığı romantik modeli çok seviyorsun. Hem gelinliğine de uyuyor. Hem saçlarını tek tarafa alırsan sırt dekolten de kusursuz olacak! Kusursuz olman lazım!"

Gökhan başını hiçbir şey anlamadığını belli etmekten kaçınmayarak iki yana salladı ve arkasını dönüp, beni kaderimle başbaşa bırakmak üzere dışarıya çıktı. Saçlarımı Hande'nin acımasız ellerine teslim ettim ve yaptığı modelin bitmesini beklemeye başladım.

Fakat saçım bitse, makyajım bitmiyordu. Hande'nin "hafif makyaj" kavramı bile dışarıdan fark edilmeyen fakat tenimin fazlasıyla hissettiği, tonlarca gizli makyaj malzemesinden ibaretti. Göz altlarımdan, kaşımın üstlerine dek mucizevi olduklarını iddia ettiği şeyleri sürmesini beklerken evlenmekten vazgeçmek üzereydim.

Gökhan tekrar odaya girdiğinde, "Hazır mısınız, fotoğrafçı geldi," dedi. Beni baştan aşağı süzdü ve gülümsedi. Elindeki kutuyu tuvalet masasının üzerine koydu. Yavaşça açtı ve içinden çıkardığı zümrüt gerdanlığı boynuma takmak üzere bana yaklaştı. Kim ne düşünürse düşünsün, Bora ve ben tek taraftık ve Gökhan bizim aşkımızın tarafındaydı. Usulca saate baktım, on biri altı geçiyordu. Artık evlenmek istiyordum. *Naz, ileride çocuklarına göstereceğin bir hatıranız olmasın mı gerçekten? Fotoğraf çok güzel bir fikir!*

Üst kata çıktık. Salonda oturan belediye başkanıyla selamlaştığımda içimde tuhaf bir gurur vardı. Sanırım forsumun tek geçtiği yer Yalıkavak'tı. *Ne forsu Naz? Adam sana gelin olduğun için selam verdi.*

Kendimi yatın açık alanına fırlattığımda, Bora'yla karşılaşmıştım. Elinde, beyaz şakayık buketinden yapılmış gelin çiçeği vardı. Beni tepeden tırnağa süzerken, bakışlarına efsun bulaşmıştı. Gördüğü en güzel gelinin ablası olarak kalmasını istiyordum ve fakat bana öyle bir bakıyordu ki, belki de ilk kez yüzümün kızardığını hissediyordum. Elimi tuttu, nabzımın attığı yerden öptü ve gelin çiçeğini bana uzattı.

"Gel sevgilim," dedi ve merdivenlere ilerleyerek, yatın üst katına çıkmama yardım etti. Hande ise çoktan yanımıza gelmiş ve gelinliğimin eteğini tutarak bize eşlik ediyordu. Marinadan ayrıldığımızı ve Yalıkavak manzarasını arkamıza

alacak şekilde, denizin ortasında durduğumuzu yeni fark ediyordum.

Bora'yla birlikte yatın en ön tarafına geçtiğimizde, bir eli belimi buldu ve birlikte gülümseyerek doğmamış çocuklarımıza poz verdik.

"Bizimle de birer fotoğraf!" diye bağırdı Hande. Gökhan, Hande'nin elinden tuttu ve yanımıza geldiler. Gökhan benim yanıma, Hande de Bora'nın yanına geçti ve çocuklarım amcaları ve teyzeleriyle de tanışmış oldular. Üstelik teyzeleri takıntılı olduğu için, onlarla birden çok pozumuz olmuştu.

Hande bu sefer de benim ve Bora'nın ortasından çıkıp benim yanıma geçerek poz talep ettiğinde, Bora, "Gelsene sen de Aydın," dedi.

Bakışlarım Aydın'ı buldu. Fazla uzak sayılmayan bir mesafeden bize bakıyordu. Yüzünde herhangi bir ifade var mıydı anlamıyordum ve fakat bakışları oldukça dokunaklıydı.

Aydın, kararsızlıkla bir adım attığında, Gökhan, "Hadi aşkım, aşağıya inelim biz," dedi.

Bora derin bir nefes aldı ve Gökhan'ı umursamadı. Aydın bana gülümserken, bakışlarım istemsizce Hande'nin de yanına gelmesini bekleyen Gökhan'a çevrilmişti. Gökhan'ın taze tuttuğu öfkesinden çekindiğim için bakışlarımı bir daha Aydın'a çevirememiştim. Aydın, benim yanıma değil, Bora'nın yanına geçti ve onunla da bir hatıramız olmuş oldu. Sonuçta çocuklarımın amcalarının abisiydi.

"Nazlı Hanım..." dedi Aydın, içten bir ifadeyle. Cebinden küçük bir zarf çıkarttı. "Nişanınıza da gelememiştim malum. Benden size küçük bir hediye," diye ekledi.

Gülümsememeye özen göstererek zarfı Aydın'ın elinden aldığımda, Bora da zarftan ne çıkacağını merak edercesine bakıyordu. Zarfın içinden, üzerinde, İngilizce *"özel konuk"* yazan, kredi kartına benzer bir kart çıkmıştı.

"Bana bunu yapmadığını söyle Aydın," dedi Bora, memnuniyetsiz bir tavırla.

"Ne ki bu?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle.

Bora gülümsedi. "Hiçbir şey sevgilim... Ama Aydın sana bu kartı verdiği için birkaç adamın işini bitirmem gerekebilir. En iyisi sen Aydın'a hediyesini iade et," dedi. *Bora hoşlanmadıysa, kesin senin seveceğin bir şeydir Naz!* Bora'dan bir cevap alamayacağımı anladığımda, meraklı bakışlarımı Aydın'a çevirdim.

"BlackJack'e giriş biletiniz Nazlı Hanım," dedi Aydın gülerek. Gözlerim fal taşı büyüklüğünde açılırken, "Şifreniz, dövmenizdeki sayılar. Ne yaş sorunu, ne isim sorunu ne de Kara sorunu yaşamadan, ömür boyu BlackJack'e girebilirsiniz..." diye devam etti.

Dudaklarıma şapşal bir gülümseme asılırken bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Başını iki yana salladı ve sıkıntılı bir nefes verdi.

"Bora... Hadi!" diye seslendi Gökhan. Bora, kolundaki saate baktı. Saat, gece yarısına sekiz vardı. Bakışları bana çevrildi. Derin bir nefes aldığında, Aydın da yanımızdan uzaklaşmıştı.

"Sevgilim," dedi Bora. Elime uzandı, kartı elimden aldı ve zarfla beraber ceketinin cebine koydu. Bakışlarım ceketinin cebine kaydığında, "Vereceğim geri, endişelenme..." dedi. Gülümsedi. "Yeni bir güne gireceğiz beraber, evlenerek. Ve bu yeni gün, yepyeni bir hayatın başlangıcı, hayatımızın," dedi. Gözlerinin karası bir yıldız gibi kalbime doğru kayıyordu.

"21 Mayıs 2017," dedim.

"21 Mayıs 2017," dedi.

♠

"Gelin hanım... Adınız soyadınız?" diye sordu belediye başkanı. Kalbimin çarpıntısının dışarıdan duyulduğuna adım kadar emindim.

"Nazlı Alaca."

"Anne adı?" Annemi özlediğimi hiç bugünkü kadar hissetmemiştim.

"Zeynep."

"Baba adı?" Babamın eksikliğinden ziyade, elinden öpemediğim için üzülüyordum.

"Vedat."

"Damat bey... Adınız soyadınız?" Hayatımın bazı anlarına alelade bir şekilde eşlik eden bir adın, bir gün hayatımı değiştireceğini nereden bilebilirdim.

"Bora Karabey."

"Anne adı?" Özlüyor muydu o da annesini, benim gibi?

"Betül."

"Baba adı?" Babasına ne kadar kızgın olursa olsun, şimdi burada olmasını istiyordu belki de.

"Ahmet."

"Nazlı Alaca," dedi Bora. Bakışlarım şaşkınlıkla ona çevrilmişti. Belli ki belediye başkanı da durumdan haberdardı ve Bora beni bir kez daha dumur etmişti. "Her şartta ve durumda, kendi arzunuzla, beni, eş olarak kabul ediyor musunuz?" Bakışlarındaki tutku beni tekrar tekrar yoktan var ederken gülümsedim.

"Evet!" diye bağırdım, tüm gücümle. Hande, Gökhan, Aydın ve hemen yanlarındaki nikah memurunun alkışlarına çevremizi saran yatlarda bulunan Bora'nın bazı korumalarının da alkışları karışmıştı.

"Siz Bora Karabey," dedi belediye başkanı. "İyi günde ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, kendi rızanızla, Nazlı Alaca Hanımefendi'yi eş olarak kabul ediyor musunuz?"

"Ediyorum."

Hande ve Gökhan'ın da evliliğimize şahitlik ettiklerini belirtmeleri üzerine deftere imzalarımızı attık. İmza sırası Gökhan'dayken, Bora'nın ayağına bastım. Bora, histerik bir kahkaha atarken belediye başkanı nikah cüzdanını bana uzattı. Heyecanla Bora'ya dönerek, sanki o, bordo defterin bana uzatıldığını görmemiş gibi nikah cüzdanımızı ona gösterdim.

Bora duvağımı kaldırdı ve alnıma uzun bir öpücük kondurdu. Evlilik cüzdanımızı elimden aldı ve cebine koydu.

Şarkı başladı. Bir eli belimi kavrarken, sağ elimi avcunun içine aldı.

Kulağıma, "Nikah cüzdanımızı da geri vereceğim sana, aklın kalmasın," diye fısıldadı. Ben kendimi ona bırakırken, o kendini şarkıya teslim etmişti. "Histoire d'un amour..." dedi.

Şarkı Fransızcaydı, sözlerini anlıyordu ve adeta içinde kayboluyordu. Ben ise şarkıyı biliyordum, sözlerini anlamıyordum ama sanki gözlerinden okuyordum.

"Bir aşkın hikayesi..." dedim, sessizce.

"Ne aşk ama!" dedi. Beni kendi eksenim etrafında döndürdü ve yavaşça kendine çekti. "Hemen her dilde dinlemişimdir bu şarkıyı... Ama Fransızca'sında farklı bir şey var," dedi. Çiçeğime dikkat ederek kollarımı boynuna sardığımda, aramızdaki mesafe sıfırlanmıştı. "Sevdikçe asla sona ermeyeceğine seni inandıran bir aşk..." dedi.

Bayram Özel Bölümü*

8 Mart 2001, Bodrum...

Rüzgar esiyordu. Ağaçların yaprakları tuhaf sesler çıkarıyordu. Deniz tuz kokuyordu. Köpükler kıyıya vuruyor, ben onları yakalayamadan geri kaçıyorlardı. Babamın sesini duydum. Beni çağırıyordu. *Elini kurula Naz, baban denize sokma elini demişti, görmesin!* Elimi montuma sildim.

"Efendim!" diye bağırdım. Bir yandan da yürümeye başlamıştım. "Efendim diyorum baba!" diye bağırdım. Cevap vermedi. "Geldim geldim!" diye bağırdım.

Babam, otelimizin bahçesindeki masaya içecek hazırlamıştı. Ayran vardı. Vişne suyu vardı. Su vardı. Bir de suya benzer içki vardı. Mangalı yakmıştı ama mangalın üzerine bir şey koymayı unutmuştu. Yemek yoktu. Babam beni aç bırakacaktı. *Lokantadan söylersiniz Naz!*

"Zeynep'e beni aç bıraktığını söyleyeceğim!" diye bağırdım içeriye.

Babamın gülme sesini duydum. Otelimizin bahçe kapısının önünde siyah bir araba durdu. Arabayı kullanan adam arabadan indi ve koşarak arka kapıyı açtı. Arka kapıdan iki tane adam indi. Biri otelimize baktı.

"Merhaba," dedi otelimize bakan adam, bahçeye girdiğinde. Arabayı kullanan adam bagajı açtı ve bagajdan torbalar çıkarttı. Onları diğer adama verdi.

"Baba! Misafir geldi!" diye bağırdım. Babam, elindeki salatayla bahçeye çıktı. *Salata yiyecekmişsiniz Naz!*

"Ohoo! Nerede kaldınız Ahmet Bey?!" dedi babam gülerek. Salatayı içecek masasına koydu. Ahmet Bey'in elini sıktı. "Nazlı'yla birbirimizi yiyecektik açlıktan."

Ahmet Bey güldü. Bana baktı. Arkasında duran adama baktı. "Kemal... Vallahi ellerinden öper etler," dedi gülerken.

"Etler el öpemez ki. İnsanlar el öper," dedim. Ahmet Bey bana baktı ve güldü. Babam da gülüyordu. Kemal de gülüyordu. Kızmıştım.

"E sen öp elimi, bayramlaşalım..." dedi Ahmet Bey. Ona çaktırmadan babama baktım. Babam gözlerini bir kez kapayarak öpmeme izin verdiğinde, Ahmet Bey'e yaklaştım ve elini öptüm. "İyi bayramlar prenses..." dedi Ahmet Bey. Elini ceketinin cebine soktu. Ceketinin cebinden mendil çıkarttı. "Bizim eski adetlerle yaşayın..." dedi.

Mendilin içinde para olduğunu biliyordum; önemli olan buydu. Mendil de adetler de umurumda değildi. *Çok ayıp Naz, çok ayıp!*

"Teşekkür ederim, sağ ol Ahmet Bey..." dedim. Babam güldü. Ahmet Bey'i içecek masasına oturttu. Kemal'in yanına gitti ve mangala yardım etti. *Karnınız doyacakmış Naz!* Arabayı kullanan adam ise arabanın etrafında yavaş yavaş tur atıyor ve devamlı etrafına bakıyordu. *Sen neden adamı izliyosun Naz, ayıp. Önüne dön.*

"Hanımını Mersin'e uğurladın demek..." dedi Ahmet Bey, babama. Ahmet Bey'e baktım. Babam yanıma oturmuş, bardaklara suya benzeyen içkiden koyuyordu. Kokusu kötü şeyin adına neden rakı dediklerini anlamıyordum. Bence adı içkili su olmalıydı.

"Öyle vallahi... Devremle Ziyaları da kattı yanlarına maaile. Kurban bayramını orada geçirdiler. Yarın okuldan izinli Zeynep. Ancak pazara dönerler. E Alaca tayfası İstanbul'da, benim kız kardeş orada yaşıyor ya... Ne iyi ettin geldin Ahmet, bayramlaştık," dedi babam.

"Bayramın ilk günü yoğundu," dedi Ahmet. Salataya çatalımı soktum. "İkinci gün de Betül topladı çoluğu çocuğu Avrupa seyahatine çıktılar, ben de senin gibi yalnız kaldım anlayacağın," diye devam etti. Babam yalnız değildi. Ben vardım!

"Trabzon'a gitmediniz mi?" diye sordu babam. Biz de hiç gitmemiştik.

"Sömestrda onlar buradaydı. *Daha yeni görüştük zaten* diye, büyük kız ikna etti annesini tatile. E üç numara zaten gezmeye meraklı..."

"Kaç numara?" diye sordum, Ahmet'e.

Ahmet gülümseyerek bana baktı. "Üç numara," dedi.

"Kimki o?" diye sordum.

"Küçük kızım," dedi.

"Adı üç mü?" diye sordum. Güldüm. "Yedi Numara diye dizi var," dedim. Vişne suyumdan içtim. "Sizde kaç tane numara var?" diye sordum.

"Üç tane işte," dedi Ahmet gülerken. "Bir var, iki var... Üç de var..." Arkasına yaslandı. "Laf aramızda, üç numara en fenası," dedi.

"Nasıl fena? Yaramaz mı?" diye sordum. Kemal, etleri tabaklara koydu ve Ahmet'in yanına oturdu.

"Yaramaz değil de... Hepimizi parmağında oynatıyor," dedi Ahmet, gözlerini açarak.

"Hepiniz kimsiniz?" diye sordum.

"Sıkma Ahmet Amca'nı kızım," dedi babam. Tabağımdaki eti, kemikten ayırıyordu. Küçük küçük bölmesi ve üzerine de birazcık tuz dökmesi gerekiyordu. *Söyle Naz, tuzsuz yemiyorsun!* Söyleyemezdim. Babama tuz yasaktı. Onun da canı çekebilirdi. Zeynep beni öyle tembihlemişti.

"Ahmet benimle konuşmayı sevdi ki," dedim, babama dönerek.

Ahmet güldü. Babam ise bana kızar gibi yaptı ve Ahmet'e döndü. "Bizim küçük hanımın da yeni huyu bu. Ben kime nasıl hitap ediyorsam, o da öyle... Anneye *Zeynep* diyor. Anneanneye *anne* diyor. Buna taktı şimdi ama bakalım nasıl düzelteceğiz," dedi babam.

"Düzelir düzelir, çocuk daha o!" dedi Ahmet. 23 Nisan çocukları gibi neşeliydi. 23 Nisan ne zaman gelecekti acaba? Ayrıca ben çocuk değildim. *Ahmet'in yanında çocuk sayılırsın Naz!*

"Zeynep'e bazen *zeytin gözlüm* de diyorum. Babam öyle diyor çünkü..." dedim. Vişne suyumdan içtim. "Ama yeşil zeytin. Benim de bebeğimin adı zeytin, biliyor musun?"

"Seviyor musun sen bebeklerle oynamayı?" diye sordu Ahmet.

"Yoo," dedim. Babam, eti yemediğimi fark edince üzerine birazcık tuz döktü. Etimden bir parçayı ağzıma attım. "Ama var, almışlar. Sabah gözü çıktı."

"Hadi ye Nazlı'cığım... Soğumasın etin," dedi babam.

"Ben içecek masası kurdun sanmıştım," dedim, babama. "Hani yemek masası oluyor ya... Ama masada yemek yoktu içecek içeceğiz sadece sandım." Babam gülerken kafamın üzerini öptü. Ahmet'in telefonu çaldı.

"Efendim," dedi. Sevindi. "İyiyim oğlum, sen nasılsın?" dedi. *Hani kızı vardı Naz?* "Oturuyoruz. Kemal Abi'n... Arkadaşım ve kızı," dedi. Babama baktım ve gülümsedim. Ahmet bizden bahsediyordu. Babam bana iğrenç yeşil biberden uzattı. "Tamam oğlum... Annen, ablan, kardeşin ve halan Gökhan'la sana emanet," dedi. Ne çok insan vardı. Kafam karışmıştı. "Ağlatmayın kardeşinizi olur mu?" dedi. Yüzü buruştu ve telefonu azcık kulağından uzaklaştırdı. "Tamam oğlum tamam," dedi. Babama baktı ve başını salladı. "Tamam aslanım," dedi. "Görüşürüz," dedi. "Allah'a emanet olun," da dedi. Kapattı.

"N'oldu abi?" dedi Kemal, gülerek.

"Bir laf söylüyorsun, bin laf işitiyorsun..." dedi Ahmet. Babama bakarak güldü. "*Ağlatmayın kardeşinizi* dedim ya... *'Neden ağlatalım baba, biz gerizekalı mıyız?'* cevabını aldım. Ah! Bazen ne denir, nasıl konuşulur onlarla bilemiyorum..."

"Hani kızın vardı?" dedim. Kaşlarımı kızgın şekle sokmuştum.

"Oğlum da var... Ortanca..." dedi Ahmet.

"Ortanca mı?" diye sordum şaşkınlıkla. Anneannemin de ortancası vardı. *Naz, Ahmet'in oğlunun adı çiçek adı mıymış?* "Benim anneannemin de ortancası var. Çiçek ama çiçek! Üç, ortanca... Neden abuk sabuk isimler verdin çocuklarına?"

dedim. Babam, Ahmet ve Kemal kahkaha attılar. "Menekşe, Gül falan olur ama Ortanca ne ya?" dedim.

"Ortanca... Ortadaki çocuk demek, babacığım..." dedi babam, biraz sonra. "Yani mesela Eren, ortanca oluyor. Gürkan'dan küçük ama Masal'dan büyük."

"Hıııı," dedim. Ahmet'le Kemal bana bakıyorlardı. "Biliyordum ki zaten," diye yalan söyledim. Beni kendi otelimizde rezil edemezlerdi! *Kızma Naz, vişne suyunu iç.*

"Eren benim arkadaşım, ortanca olan yani," dedim, Ahmet'e. Ortancanın Eren olduğunu bildiğimi bilmesi lazımdı. "Büyük ama o... Benden tam bu kadar büyük," dediğimde, iki elimi kullanarak *"altı" y*apmıştım. "On dört yaşında, kocaman!" dedim.

"Kendi akranın yok mu peki?" diye sordu Ahmet. Beni çok zorluyordu. Onu anlamak çok zordu. Akranım vardı tabii ki de! Ona neydi? *Akran ne demek bilmiyoruz ki Naz!* Babama sarıldım.

"Yaşıtın..." dedi babam, kulağıma fısıldayarak.

"Anıl!" diye bağırdım. "Anıl'la yaşıt sayılırmışız azcık yaş var aramızda, iki!" dedim.

Ahmet, babama döndü. "Devrenin oğlan?" dedi. Babam kafasını salladı.

"Deniz gözlü çocuk!" dedim. Anıl'a küs olduğumu hatırlamak beni mutsuz etmişti. "Ama küsüz biz."

"A-aaa niye?" diye sordu Ahmet. Kafamı babamın göğsüne sakladım. Söylemeyecektim. *Bence de Naz, Anıl'ın ayıbını kimseyle paylaşma. Çünkü eğer paylaşırsan, konu senin ayıbına da gelebilir...*

"Bahçede oynuyorlardı. Biz de bavulları yerleştiriyoruz arabaya, Mersin'e gideceğiz hep beraber. Anıl, Nazlı'nın saçını çekmiş. Bizimki çığlık kıyamet, saatlerce ağla ağla ağla... Nazlıdır da biraz. *Gitmeyeceğim ben Anıl'la* diye tutturdu. Osman'lar vezgeçiyorlardı gitmekten. Keyifler kaçmasın diye biz kızımla kaldık Bodrum'da, onları uğurladık," dedi babam. Tüm özelimizi anlatmıştı. Neden böyle şeyler yapıyordu?

"Oğlan yaramaz mı?" diye sordu Ahmet gülerek.

"Bizimki de az değil. Merdivenlerden ittirmiş çocuğu," dedi. *Bu da senin ayıbın Naz.* Masanın altına saklanasım gelmişti. *Yapma, dikkat çeker Naz.*

"Baba yeter anlatma bizi!" dedim kızarak. Kollarımı bağlayarak çiçek oldum. *O hareket çiçeğe benzemiyor Naz, buna alışamıyorum!* "Zaten bana numara vermemişsiniz!"

Babam kahkaha attı. "Onun da adı üç değil babacığım... Onlar öyle lakap takmışlar küçük kızlarına," dedi.

"Bana da takın..." dedim.

"E senin lakabın zaten Naz... Kendine öyle dedirtiyorsun," dedi babam. *Ama sayı taksınlar sana da Naz!* "Ben sana Nazlı'dan başka bir şey demek istemiyorum," diye devam etti. Babamı üzmek istemiyordum.

"Ben de kedilere sayı takarım!" dedim. Kemal tabaklarımıza yeni etleri koymuştu. "Ben sıkıldım deniz kenarına gideceğim," dedim. Etler çok pişmemişti. Kemal mangalı beceremeşti. Aç kalmıştım. *Sonra yemek yersin Naz, misafir onlar, boş ver!*

"Hava kardı Nazlı," dedi babam. Ofladım.

"Kemal Abi'n seni lünaparka götürsün mü?" diye sordu Ahmet.

"Götürmesin," dedim. Ayağa kalktım. "Kedilere sayı vereyim ben..."

Etrafta dolaşmaya başladım. Hiç kedi yoktu. "Gel pisi pisi... Gelin pisi pisi... Neredesiniz pisi pisi! Sizi sizi! Nerdesiniz be!"

"Merhaba," dedi, Ahmet'le Kemal'in içinde olduğu arabayı kullanan adam.

"Kedileri gördün mü?" diye sordum. Adam gülümsedi. "Merhaba," dedim.

"Buradan hiç kedi geçmedi," dedi adam. Kollarımı bir kez daha bağladım. Kedilere de çok kızmıştım. "Ne yapacaksın kedileri?" diye sordu.

"Sayı takacaktım onlara... Bir numara, iki numara, üç numara... Ahmet gibi," dedim.

"He sen Begüm'ü diyorsun..." dedi adam. Onu demiyordum aslında ama konuşmaktan sıkılmıştım. "Kaça gidiyorsun sen?" diye sordu.

"İkiye..." dedim. Sıkıldığımı belli etmek için nefes verdim.

"Belli zaten, sen benim oğlandan, Selim'den küçüksün..." dedi adam. *Naz çok sıkıldım!* Ben de sıkılmıştım. Kediler de yoktu. Tekrar bahçeye girdiğimde, babam bana bakıyordu. Amacı beni kontrol etmek olmalıydı. Kontrol edeceğine benimle ilgilenseydi. *Misafirleriniz var Naz!*

Babamın hep misafirleri olurdu. Çok arkadaşı vardı. Bu kadar çok arkadaşı nereden bulmuştu bilmiyordum. Zeynep'i özlemiştim. Bir de Anıl'ı.

Babam, üzerinde sayılar olan oyun kartlarını karıştırmaya başlarken, salıncağa oturdum. Okuma ödevim vardı. Ama bir şey okumak istemiyordum. Günlüğümü neden burada bırakmıştım? *Bir de kimsenin okumasını istemezsin Naz!* Daha dünü de yazmamıştım. Günlüğe her gün yazmak çok zordu; keşke aylık falan yazsaydık.

"Sevgili Tiviti,

Yine bir gün bitti. Daha bitmedi ama akşam oldu. Şu an saat dokuzu yirmi geçiyor. Salıncaktayım. Zeynep'i çok özledim Tiviti. Deniz gözlü çocuğu da çok özledim. Silvestırla sen gibiyiz onunla. Ama biz daha iyiyiz. Birbirimizi seviyoruz. Bilmiyorum Tiviti.

Neyse. Babamın arkadaşı geldi. Bana bayram harçlığı olarak mendil verdi. Altın çıktı mendilin içinden. Kazançlı bir bayram değil bunun dışında. Çünkü Melek'le Vural Vesile'nin yanında İstanbul'da. Gerçi Vural'ın parası yokmuş galba. Babam öyle dedi. Ona da Melek demiş. Babam anneme dedi. Ama komşu Şükran Hanım, bugün para verdi bana elini öptüm. İlk gün ona gitmiştik ayıp olmasın diye ama kızına gitmiş. Yoktu evde. Aslında kızı gelirdi hep, o niye kızına gitti anlamadık. Çok şaşırdık.

81. 750.000 tl param oldu toplamda. Yazın tatile gideceğiz ya, istediğim gibi harcayacağım. Annem

karışmayacakmış. Belki hepsini harcamam bilmiyorum. Anıl'a da gitmeden 5.000.000 vermiştim. Onu geri alacağım çünkü saçımı çekti. Anlatmıştım. Neyse. Yani aslında 86.750.000 tl param var. Bir de altınım oldu şimdi. Ahmet verdi.

Biliyor musun Tiviti sana ne dicem. Ahmet'in kızının adının adı üçmüş. Evet bildiğin üç. Yani adı üç. Adının adı ne be? Yanlış yazmışım, karalayamayacağım. Ben de çocuklarıma bir iki üç falan koyacaktım vazgeçtim. Çünkü o zaman adları benimkinden güzel olur. Zeytin'in gözü çıktı sabah of of sorma. Balkondan düşürdüm. Güzel bir gündü Tiviti. Çok eğlendim. Üzgündüm. Çünkü Zeynep yoktu. Ama babam vardı. Aralarında asla ayrım yapmam.

Yeni gün ve maceralarda-"

"Nazlı!" diye seslendi babam. Kafamı kaldırdım. "Meyve yesene kızım... Gel."

"...maceralarda görüşürüz. Babam meyve ye diyor. Gidiyorum yanına."

"Yani şu işi artık hızlandırmalıyız," dedi Ahmet, yanlarına gittiğimde. Ağzıma bir dilim elma attım. "Gün geçtikçe vakit kaybediyoruz sanki Vedat."

"Vallahi sen ne dersen o," dedi babam. Önce Kemal'e baktı. Sonra Ahmet'e baktı. "Umarım gerek kalmaz, kaygıların gerçek olmaz... Ama ne olur ne olmaz, planlı davranmak icap eder."

"Devren kabul etti ya... Önemli olan bu," dedi Ahmet. İçkili sudan içti. "Ben o kabul etmeyecek diye de endişelenmiştim."

"Bir şey soracağım," dedi babam. O da içkili sudan içmişti. "Sadri Şahindağ denen he-" Bana baktı. "Adam..." Ahmet'e döndü. "Var mı o adamdan haber?"

"Benim yeğen, Aydın..." dedi Kemal. "Kulağı deliktir onun. Bir oğlu var Sadri'nin yurt dışında. O gelecekmiş, geçecekmiş işlerin başına, öyle konuşuluyormuş." *Aydın da*

Gürkan gibi küpe takıyormuş demek ki, ondan kulağını deldirmiş Naz.

"Kaç yaşında oğlu?" diye sordu babam.

Ahmet başını salladıktan sonra, "Başlangıç noktasını kurduğumuz sene doğdu diye biliyorum. Zaten 77'de tanıştık. Sonra evlendi barklandı ama biz onunla ortakken de, ne oğlundan ne karısından bahsetmezdi. Aileleri uzak tuttuk hep birbirimizden. 78'de de işte başlangıç noktasını açtık... Sanki o sene doğmuştu."

"Peki Sadri gibi sorun teşkil eder mi oğlu?" diye sordu babam. Çığlık attım! Yağmur başlamıştı. Yağmuru çok severdim. Hepimiz ıslanacaktık. Bundan daha güzel bir şey daha yoktu. Koşa koşa çimenlere ilerledim.

"Şemsiye al Nazlı!" diye sesleniyordu babam. Almayacaktım. Keşke denize girseydik. *Baban asla izin vermez Naz!* Babamdan izin almak zorunda olmaktan nefret ediyordum.

"Saçların ıslanacak ama," dedi Ahmet. Babamla beraber yanıma gelmiş, bana şemsiye getirmişlerdi. "Hasta olursun sonra..."

Şemsiyenin altından kaçtım. "Bir şey olmaz yaa," dedim gülerek.

"Zehir gibi bakıyor gözleri... Maşallah. Çok zeki bir kız. Bıcır bıcır. Benim büyük kız da böyleydi," dedi Ahmet. Kimse benim gibi olamazdı. Çimenlerin üzerinde, kollarımı açarak koşturuyordum. Selim denen çocuğun babası beni gülerek izliyordu. Kemal ise kaybolmuştu. Kendimi yağmura teslim ederken gözlerimi yumdum.

"Fakültede şimdi değil mi büyük kız?" diye sordu babam.

"Psikoloji okuyor," dedi Ahmet. Semra bazen bana, *'Psikolojin mi bozuk kız senin!'* diyordu. Psikolojim bozuk değildi fakat bana bunu söylediği için Semra'nın psikolojisi bozuk olmalıydı. Ahmet'in büyük kızı, Semra'nın psikolojisini düzeltir miydi? *Saçmalama Naz, Semra Teyze'n şaka yapıyor sana. Hem Eren annesi hakkında böyle konuştuğunu duymasın!*

Babam gülümsedi ve "Allah önünü açık etsin," dedi.

"Amin," dedi Ahmet. Yağmurlu gökyüzüne baktı. "Gurur duyuyorum onunla. Hepsinin yeri ayrı ama, ilk göz ağrısı başka oluyor. Kocaman genç kız oldu Vedat... Bir de görsen, ne kadar güzel! Çok can yakacak da umarım bizimkini yakmaz," dedi.

"Yakmaz yakmaz," dedi babam. Güldü. "İlk göz ağrısı başka dersin... Şimdi sorsam, erkek evlat başka oluyor da dersin. Ama konu gelir, üç numaram başka da dersin. Ayıramazsın," dedi. *İyi ki kardeşin yok Naz. Babanın biriciği sensin!*

"Ayrılmıyorlar valla," dedi Ahmet. Gök gürlediğinde kahkaha atarak zıpladım. "Oğlan da çok büyüdü, liseye başlayacak bu sene. Çok çalışkan, çok zeki o da ablaya çekmiş ama tekneyle dünyayı gezme peşinde. Senelerdir aynı şey. Büyüyünce değişir dedim ama hala aynı."

"Biz de tekne alacağız biz de!" dedim bağırarak. Ahmet'le babam bana baktı. "Değil mi babacığım?" diye sordum.

"Evet kızım," dedi babam. Ahmet'e döndü. "Bu otele kalırsa zor tabii ama."

"Kötü mü işler?" diye sordu Ahmet.

"Dolup taşmıyoruz," dedi babam. Zeynep bu halini görse, *"Sıkıntı doldurdun içine be kocacığım!"* derdi. "Şımarıklık ediyorum, çocukluk hayalim diye..." dedi babam. Önce otelimizin başında adımın yazdığı tabelaya, sonra bana, sonra Ahmet'e baktı. "Astarı yüzünden pahalı, sorun bu... Yazın iki kazanıyorsak, kışın beş harcıyoruz."

"Halbuki Bodrum artık pek değerli," dedi Ahmet.

"Daha da değerlenecek görürsün," dedi babam. Ellerini cebine soktu. "Ama işte butik otellerin değil, tatil köylerinin zamanı şimdi. Bodrum Merkez'de butik otelde kalsan ne fayda... Kafa dinlenemiyor ki artık burada yazın."

"Satsan peki?" dedi Ahmet.

"Ne iş yapacağım?" dedi babam, gülerek. "Doğdum otellerin içine, öleceğim otellerin içinde... Başka mesleğim yok. Bildiğim tek şey turizm. Ama işte Vural'ın hayırsızlığı

biraz biraz... Zamanında çok daha büyük bir arsam olabilirdi. Tutunamadı hiçbir işte. Vesile ile az mı baktık ona, anlatmıştım..." diye devam etti.

Yazın, paramla babamın otelinde tatil yapacaktım. Paramız vardı ama anladığım kadarıyla, paramızın çoğunu otelimize harcıyorduk. Otelimizin satılmasını istemiyordum. Bir an evvel büyüyüp şehir şehir gezmem ve otelimize misafir bulmam gerekiyordu. Belki ben bizim otelimizde tatile çıktığımı arkadaşlarıma söylersem, kıskanır bizim otelimize gelirlerdi. Acaba bizim otelde tatil yapmaları karşılığında, sınıftaki salaklara yazılılarda kopya mı verseydim? *Naz! Annen seni keser!*

"Evet evet," dedi Ahmet. Bana baktı. "Senin kız da baba mesleğini alır mı dersin?" diye sordu. Güldü. "Bak benim kızlar benimkini devralamazlar, işinin kıymetini bil."

"Senin işin ne?" diye sordum. Ahmet yeniden bana baktı. "Ben baba mesleğini yapmayacağım. Ben anne mesleğini yapacağım. Matematik olacak benim işim," dedim. Ahmet'le babamın yanına yaklaştım. "Ben Matrix'tekiler gibi olacağım," dedim. Ahmet'le babam kahkaha attılar.

"Yolun açık olsun," dedi Ahmet, gülerken. Saçlarımı sevdi.

"Baba... Uykum geldi benim," dedim. Babam beni kucağına aldı. "Üzerimi değiştirmem gerektiğini biliyorum ama uykum geldi," dedim. Babam, kafamın üstünü öptü. "Beraber yatalım bu akşam da... Zeynep yok nasılsa," dedim.

"Bizim üç numara benimle asla uyuyamaz. Kimseyle uyuyamaz. Kıskanacağım şimdi Nazlı'cığım," dedi Ahmet.

"Büyük kızınla uyu sen de," dedim. Gözlerimi kapatmıştım. Babamın yürüdüğünü hissettim.

"O çok büyüdü artık," dedi Ahmet. Rüzgar beni üşütüyordu. Hareketlerden rahatsız olduğumda gözlerimi açtım. Ahmet'in kucağında ne işim vardı? "Baban şimdi sana kuru bir şeyler getirecek," dedi. Kafamı salladım. "Oğlan belki uyur benimle, ben bir şansımı deneyeyim," dedi.

"Ben oğlanları sevmiyorum, saç çekiyorlar..." dedim.

"Ben seni benim oğlumla tanıştırayım bir gün," dedi. Kafamı Ahmet'in omzuna koydum. "O çekmez senin saçlarını... Üç numaraya nasılsa, sana da öyle davranır."

"Tamam ama söyle, çekmesin saçımı oğlun... Acır," dedim. Ahmet kafamı öptüğünde, üstümde battaniyenin sıcaklığı vardı.

74.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Her geçen gün katlanarak büyüyoruz, aramıza yeni yeni okurlar, yeni yeni düşünceler ekleniyor ve biz git gide daha da kocaman oluyoruz.

Bir gün bir hayal kurmuştum, ortada hiçbir şey yoktu ama jakuzi vardı; bilenler bilir. (Yükselmeyin kimse jakuziye girmiyor şu an...) Ama o öyle kalıverdi dilimde, adeta sözlüğe eklenecek bir kelime oldu benim, bizim için.

İçinizde, daha yol yokken yanımda olan birisi var... Otobüsün içine koltukları elleriyle döşeyen, benzini dolduran, konuklara içecekleri elleriyle hazırlayan birisi. Biz onunla öyle çok kez test sürüşüne çıktık, tepelere tepelere sürdük, uçurumlardan yuvarlandık ki... Şimdi iyi ki diyorum, iyi ki *"Hadi artık yola çıkma zamanı!"* demiş bana.

Başka birisi var içinizde, bu otobüse *"Maça Kızı 8"* adını vermemi söyleyen, en başından beri elimi tutan, otobüsün yola çıkmaya hazır o son halinde bile pastasından cilasına her şeyiyle uğraşan... Bu isim yaşadığı müddetçe, ona olan sevgim de katlanarak büyecek içimde.

Yola çıktık. Sağımda ve solumda iki güzel dostum vardı sadece.

Diğer dostlarım ayakta alkışladı benim cesaretimi, hemen biniverdiler otobüse, *"Nereye sürersen sür seninleyiz!"* dediler. Bazıları yolu sevdi, bazıları otobüsün içini sevdi, bazıları da hiç sevmedi. Ama öyle dostlardı ki benim için varlardı. Olur bazen, her

hikaye herkese hitap edecek diye bir şey yoktu ve zaten bu yolculuk, hikayenin keşfedilmesi ve kendi sevenlerini bulabilmesi içindi.

İçinizde yolun başında otobüsüme binenler, *"Yer yoksa ayakta bile giderim"* diyenler var... İçinizde, elindeki bilete tekrar tekrar bakıp binsem mi binmesem mi diye düşünüp, bir cesaret binip *"Bir daha asla inmem"* diyenler var...

İçinizde, *"Şoförle konuşulmaz!"* diyenlere kulak asmayıp bana *"Merhaba yazarcım!"* diyen ve zamanla içimin derinliklerine işleyen, beni yeni maceralara itekleyen, elimi hiç bırakmayan, *"Her şeyin yenisi dostun eskisi"* cümlesine olan inancımı tuzla buz eden yeni dostlarım var şimdi!

Burada hepinize ve belki henüz daha otobüsü keşfetmeyenlere bile yer var. Maksat "zaman" değil, bir şekilde dahil olabilmek bazı şeylere... Çünkü şimdi her şey tam da istediğim gibi; benim için değil, Nazlı ya da Bora için değil, *Maça Kızı 8* için buradasınız. Çünkü insandır (karakterdir) bu, bir dövesimiz bir sevesimiz gelir ama aslolan hikayenin bütünüdür. Bunu biliyorsunuz. Hissediyorum. Ve bu benim için çok değerli. Siz bir gün, müsait bir yerde inmek isteyinceye dek de yol arkadaşlarımsınız, gururla her yerde bahsettiğim okurlarımsınız, ailemin bir parçasısınız.

İyi ki varsınız!

Bir hafta boyunca burada, günün her saati yorumlarınızla karşılaştığımda, sizlerle konuşurken, sizler beyin fırtınası yaparken, tahminlerinizi okurken, yani yazdığınız her bir satırda çok mutlu oluyorum. Bazı okurların, benim satırlarım kadar heyecanla yorumları da takip edip okuduklarını pekiştirmesi, gözünden kaçan detayı başka birisinin yorumunda fark etmesi... yani sizler arasındaki bu dostluk ortamı ruhumu dinlendiriyor.

Ben gevezeyimdir, hep çok konuşurum ve çok da uzun yazarım ama şu bölüm başı destanlarını sevmem. Eskiden de sevmezdim. Şimdi dilimi çözen, bana bu yazıyı bu kadar uzun uzun yazdıran sizsiniz. Yorumlarıyla ağlatan da... İkinci kitabın yarısında (62.Bölüm'de) verdiğimiz aradan sonra, öyle bir ortam oldu ki burada...

Maça Kızı 8'in hiçbir yerinde, bilgiyi doğrudan vermedim, biliyorsunuz. Hep üzerine düşünmeniz, empati yapmanız, altını kaşımanız, yargıya varmadan başka veriler toplamanız gerekti. Nazlı keşfederken hayatı, sizin de onunla keşfetmeniz gerekti. Bazen Nazlı'dan evvel fark ettiniz, bazen ondan bile sonra fark ettiniz bazı şeyleri. Her okuduğumda farklı şeyler yakaladığım, her okuduğumda farklı şeyler hissettiğim, her okuduğumda farklı şeyler kazandığım romanları sevdim hayatım boyunca; Maça Kızı 8'de de bu olsun istedim. Sizler şimdi... Anlıyorsunuz beni. Kayboluyorsunuz metaforlarımda. Düşünüyorsunuz kelimelerin ötesini.

Nazan Bekiroğlu*'nun da dediği gibi: *"Kelime acıtır. Hacmi, ağırlığı, dokusu vardır. Tene değer ve keser. Öldürebilir de..."

Bir gün romanım basılırsa kitabın içinde olmayacak özel bölümleri hazırlama sebebim de sizlersiniz. Hikayenin arka planından bilgiler paylaşmayı bile sevdirdiniz bana siz. Kitabın içinde keşfedeceğimiz ve belki de karakterlerin asla bilmediği o an'ları paylaşırken bile keyif alıyorum. Çok acayip!

Kısadan hisse... (Hastayımdır şu lafa konuş konuş, ama hala bitmesin, ikinci perdeyi aç...) İkinci kitabın finaline doğru bir kilit noktasında tekrar bir ara vereceğimi yazmıştım Instagram'da ve fakat vazgeçtim; ikinci kitabın finaline dek bölünmesin yolculuğumuz. Aksın gitsin... Madem siz bana bu kadar iyi geliyorsunuz, bu kadar sevip

sahipleniyorsunuz Maça Kızı 8'i, *sizin arzunuz* gerçek olsun.

Zorda kalırsam, *"Hadi son bir kez ikinin finalini okuyayım, orasına burasına bakayım!"* moduna girer ve inzivaya çekilmek istersem, zaten sizlerden birkaç gün ya da birkaç hafta rica ederim, 62.Bölüm'den evvel de öyle yapmıştık. (Her ne kadar kitabın finali olmasa da sizler için final sayılacaktı)

Twitter'da #MaçaKızı8 etiketiyle yaptığınız paylaşımların ya da Instagram "macakizi8" hesabına attığınız DM'lerin hepsini okuyorum. Her ne kadar en çok bölüm yorumlarında aktif olsam da (çünkü verdiğim cevabı beni takip eden tüm okurlar görebiliyor) her an, her yerdeyim, ben de sizler gibi.

Sayfanın altındaki yıldızı turuncuya boyayarak oy verirseniz, vermediğiniz bölüm var mı kontrol ederseniz çok sevinirim; kalplerinizden yıldızlar eksilmesin!

Hepinizi çok seviyorum... ❣

Dilara Pamuk*

♠

Nikahımız kıyılırken yatın üst katına masa hazırlanmıştı. Hiç şüphesiz ki saatlerdir aç olduğumu ancak yemekleri gördüğümde fark etmiştim. Bora, masanın baş köşesindeki sandalyeyi oturmam için çekti. Ben oturduktan sonra, kafamın üzerine bir öpücük kondurdu ve dikdörtgenin sağ tarafına geçti. Hande ile Gökhan yan yana oturduğunda, Gökhan'ın karşısındaki sandalye boş kalmıştı ve fakat bir servis daha olduğu için Aydın'ın geleceğini anlamıştım.

Gökhan tabağına közlenmiş patlıcan koyduğunda, Hande hafifçe Gökhan'ın eline vurarak, "Aydın Bey gelmedi hayatım, sakin olsana," dedi. Bora'nın bakışları da Gökhan'ı bulmuştu.

"Ne zamandan beri yanımızda çalışan adamları bekliyoruz yemeğe ki?" dedi Gökhan. Bakışlarını üzerinde garson

kıyafeti olan çocuğa çevirdi. "Ekmek yok deme, ekmeksiz doymam valla!"

"Aynı masaya oturduğumuz insanlara, ne zamandan beri sınıf ayrımcılığı yapıyoruz?" diye sordu Bora. Gökhan çeşnili çubuk krakeri ağzına atarken, masaya ağır adımlarla Aydın yaklaştı. "Gel Aydın, seni bekliyorduk," dedi Bora.

"Bir sorun vardı kusura bakmayın," dedi Aydın. Yalnız Bora'nın değil; Gökhan'ın da meraklı bakışları Aydın'a çevrildi. "Pastayı çikolatalı yapmışlar da." *Ay Naz, bir an ödüm koptu!* Bu bir sorun değildi. Pasta yemezdim olurdu, biterdi. *Saçmalama Naz. Sen sadece vişneli pasta değil, en çok vişneli pasta seviyorsun! Yani çikolatalı pasta da yiyebilirsin!*

Aydın, Bora'nın yanına otururken Bora güldü. "Derdini seveyim senin Aydın," diye mırıldandı.

"Vişneli yapacaklardı. Nasıl karıştırabilirler?" dedi Gökhan, öfkeyle. Ben dururken onun neden bu kadar öfkelendiğini anlamamıştım. *Onun öfkesi Aydın'la aynı masada oturduğu içindir Naz!* "Hande söyledi hatta mutfağa..." dedi, Hande'ye dönerek.

"Hayır pastayı sen söyleyecektin aşkım," dedi Hande.

"Ben mi?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla. "Mutfak organizasyonuyla sen ilgilendin," diye devam etti.

"Evet ben ilgilendim... Ama pastayı mutfağa senin söylemeni istedim senden. Aydın Bey'i aradın hatta sonra, Naz'ın nerede olduğunu öğrenmek için..." dedi Hande.

"Böyle bir şey olsa hatırlardım Hande," dedi Gökhan. Şarap kadehimi birkaç kez sertçe masaya vurarak aralarındaki hadiseyi kestim. *Naz'cığım sen çok yanlışsın şu an bebeğim! Filmlerde topluluğun dikkatini çekmek öyle mi oluyor?! Görgüsüzlük yapma! Sen artık bir Karabey'sin, kendine gel!* Görgüsüzlük umurumda bile değildi; çikolatalı pasta yerdim!

"Çikolatalı pasta yeriz sorun değil!" dedim. Umarım dişlerimi sıktığım çok fazla belli olmuyordu. Bora bıyık altından gülerken, Aydın açıktan kahkaha atmıştı. "Afiyet

olsun, yemeğe başlayabilirsiniz," dedim, yapmacık bir şekilde gülümseyerek.

İnsanlar benden korkup yemeklerini yemeye başlamışlardı. *Hande ve Gökhan korktu sadece Naz!* Fakat sükunet içindeki yemeğimizi yine Hande baltaladı: "*N&B* yazmışlar mı bari üzerine?" diye sordu, meraklı bir ifadeyle.

"Hayır," dedi Aydın, şaşkınlıkla. "Bildiğiniz düz çikolatalı pasta..."

"Ben yazdırtmadım onu, ne o öyle ya banal banal," dedi Gökhan, Hande'ye dönerek. *Bunlar neden eski sevgili gibi atışıp duruyorlar Naz! Şiştim!*

"Banal mı?" diye sordu Hande, gözlerini açarak.

Bakışlarımı Bora'ya çevirerek huzur dilendim. Bora bana bakışlarıyla, *"Ne yapmamı bekliyorsun karıcığım?"* diyordu. Oysa benim bakışlarım da gayet netti: "*Hande ve Gökhan'ı denize at, biz devam edelim kocacığım!"*

Dürtüldüğümü hissettiğimde Gökhan'a döndüm. "Sana diyorum. Bana pastanın üzerinde *N&B* yazmasının banal olduğunu söyle!" dedi.

"Pasta o kadar umurumda değil ki Gökhan," dedim ve sıkıntılı bir nefes verdim. "Ama siz pastanın üzerindeki yazıya karar veremezseniz, düğününüzü pastasız yaparsınız," diye ekledim.

"Ne düğünü be?" dedi Hande, lafa atılarak. "Gökhan bunu da banal bulurdu kesin," diye devam etti. Bora, ifadesizliğini koruyordu ama Aydın'ın bir çekirdeği eksikti. Heyecanlı bakışlarını gördüğümde yersiz bir kahkaha attım. Hande, kendisine güldüğümü düşünmüştü.

"Vallahi Hande'nin hiçbir organizasyonunda banal bir şey görmedim ben... Pastada *'Alem size hasta be gülüm'* yazsa bile, kesin o marjinal bir şey olurdu..." dedim. *Aferin Naz, arkadaşını öv azcık.* "Bak benden çok güzel bir gelin yarattı!" dedim, gülümseyerek.

"Çok uğraştırmamıştır bu onu," dedi kocam. Gözlerimden kalpler falan çıkıyor olmalıydı. "Sen zaten çok güzelsin..." dedi. Gülümsedim. "Ama sana katılıyorum, Hande ve

banallık yan yana gelemez," diye ekledi. Galiba hepimiz Gökhan'ı dışlıyorduk. *O da sevgilisiyle doğru konuşsun Naz!*

"Sağ ol enişteciğim," dedi Hande, şebek bir tavırla. Gökhan'a döndü. İmalı bir ifadeyle, "Ay bu da mı banal?" diye sordu.

"Hani sen *yenge* denmesini sevmezdin?" diye sordu Gökhan, bana dönerek. *Cevap ver Naz!*

"*Yenge* demedi ki Bora'ya, *enişte* dedi..." dedim. *Gözlerimi deviyorum ama Naz!*

"Nazlı, doydun mu?" diye sordu Bora, elime uzanarak. Açıkçası hiçbir şey yiyememiştim. Kafamı doyduğumu belli edercesine salladım. "Gel sevgilim, sen de gel bence Aydın..." dedi Bora, sandalyeden kalkmama yardımcı olurken.

Yatın alt katına indiğimizde, garsondan şampanya ve atıştırmalık çerezler istedi. Bana sımsıkı sarıldı ve saniyelerce öyle kaldık.

"Ne güzel izliyorduk oğlum," dedi Aydın, yanımıza ulaştığında. Gözlerimi açıp Aydın'a bakmıştım ama Bora benden ayrılmadı. "Ne?" dedi Aydın şaşkın bir şekilde. "Eğlenceliydi."

"Aydın," dedi Bora, benden ayrıldığında. "Şampanyayı patlat hadi... Çünkü acayip gergin hissediyorum. Ben patlatmaya kalkarsam olacaklardan korkuyorum, hadi." Elimi tuttu ve başını yavaşça sağa ve sola yatırdı. "Evlendim," dedi, kendine hatırlatır gibi.

"Ne ki onun karın ağrısı?" diye sordu Aydın, şampanyayı eline aldığında.

"Balayına benimle gelemiyor ya!" dedi Bora, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Herkesten çıkartıyor hıncını..." diye ekledi. Aydın şampanyayı patlattığında onu sevinçle alkışladım. Bora'nın bakışları beni bulduğunda, şaşkınlıkla gülümsemişti. Aydın kadehlerimize şampanya doldurdu. Bora'yla kadehlerimizi birbirine vurduk.

"Bence," dedi Aydın, biraz sonra. "Eskisi kadar rolü kalmadığını düşünüyor. Kıskanıyor yani üzerimdeki ilgiyi...

Bariz bir şekilde," dedi kasıntı dolu bir ifadeyle.

"Evlenmeme de öfkeli," dedi Bora. *Çüş Naz! Ama siz evlenirken mutluydu Gökhan!* Kadehini kafasına dikti. "Seviniyor tabii de..."

"Dikkatleri üzerine çektiğini düşünüyor," dedi Aydın, Bora'nın cümlesini tamamlayarak. Derin bir nefes aldı. "İyi de Kara... Çocuk oyuncağı değil ki bu. Düğün düğün diyor o orospu çocuğu da... Sembolik bir beyan değil mi bu *evlendiğin gün* beyanı. İlla imza atıldığı gün mü olmak zorunda? Yani o zaman hiç evlenme, ömür boyu beraber yaşayın. Risk yok mu o zaman?"

"Herhalde oğlum," dedi Bora, düz bir ifadeyle. "Ama o zaten benim oyunla gerçek arasındaki dengeleri altüst etmeme de tepkiliydi en başından beri... Anlattım sana Mehmet mevzusunu gündemimize taşıdığımda..." diye ekledi. Bana anlatmamıştı ama sorun değildi. "O yukarıdaki herif," dedi öfkeyle. Derin bir nefes aldı. Kinayeyle, "Sevgili kardeşin olan..." diye devam etti. "Nişanlanacağım günün sabahı bana ayrı bir sorun çıkarttı, ertesi gün seninle çalışacağını öğrendiğinde ayrı bir sorun... Bana onun yüzünden mutluluk haram, düşmana hacet yok!"

"E tamam abi bırak onu. Evlendin. Keyfini çıkart," dedi Aydın. Bora beni kolları arasına alıp sarmaladı. "Zaten kalan hayatında çekecesin Gökhan'ı. Nefes aldırmayacak size. Önlem önlem önlem!" dedi.

"O da korkuyor aslında anlamak lazım," dedim araya girerek. Aydın'ın bakışları beni buldu. "Yani Mehmet'in öldürülmesi gerektiğini düşünüyor... Ancak o zaman huzurlu olabileceğimize inanıyor, beni, bizi ya da başka birisini kaybetmek istemiyor," dedim.

"Siz ona bakmayın Nazlı Hanım," dedi Aydın, gülümseyerek. "Fevridir o... Her dediğine inanmayın. Onun çare dediği yeni dertler yaratır ancak."

"Nasıl yani?" diye sordum, Bora'ya bakmaya çalışarak.

"Ev-len-dik..." dedi Bora. Gelinliğin askısı üzerinden, omzuma öpücük kondurdu. "Sonra konuşuruz bunları."

"Balayına nereye gideceğiz?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle. Yüzümde asılı kalan bir gülümseme vardı. *Evlendiğiniz için diyeceğim ama biliyorum değil Naz! Sonra konuşacak olmanıza seviniyorsun.* Evet çünkü evlilik biraz da tüm bunları oturup beraber konuşabilmek demekti.

"Sen seçeceksin..." dedi Bora, kollarını benden ayırdığında. "Balayı senden..."

"Aaa!" dedim, şaşırmış gibi. "Ama 12'den sonra evlendik, yeni bir günde evlendik, yani iddiayı ben kazandım!"

Bora'nın bakışlarına hayrete düşmüş bir ifade yerleşti. "Gerçekten mi Nazlı?" diye sordu. *Bihter Ziyagil'le evlendiğini sanarken, Firdevs Yöreoğlu çıkarcılığıyla karşılaşmasına şaştı kaldı bence Naz! Zira sen her ikisini de temsil eden azınlıktansın.* Kocamı aldatmayacağıma emindim!

"Evet," dedim.

Bora, "Bu kadar dümenci olamaz benim karım," derken başını iki yana sallamış ve Aydın ise kocaman bir kahkaha atmıştı. Ama ben çok ciddiydim.

"Dümende değilim sevgilim ama istersen geçerim," dedim, zafer kazanmış bir ifadeyle. "Neyse... Ama ben seçeyim tabii gideceğimiz yeri... Sana zahmet olmasın," diye ekledim.

Bora'nın yüzüne samimiyetten uzak bir gülümseme yayıldı. "Sağ olasın yaa. Çok düşüncelisin," dedi. Yanağına kocaman bir öpücük kondurup ayağa kalktım.

♠

Bir saat, kırk üç dakika, on üç saniyedir evli bir kadındım ve bu sürenin kırk bir dakika kırk sekiz saniyesini, şampanya eşliğinde internette balayı için gidebileceğimiz şehirler hakkında araştırma yaparak geçirmiştim. Bora, sabaha karşı uçmak istiyordu ve seçimi, benim zorumla, bana bırakmıştı. Ben ciddiyetle araştırmamı yapıyordum; o ise denizi izliyor ve ara ara da önüme düşen saçlarımı sırtıma doğru alıp yanağıma küçük öpücükler konduruyordu. Dünyada

romantizmin had sahfalara çıktığı, görülmeye ve sevdiğin adamla vakit geçirmeye değer çok sayıda yer vardı.

"Maldivler..." dedim, sonunda.

Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Çok klişe sevgilim," dedi. Güldü. "Banal, banal değil tartışmasına dönmeyecekse şayet..." diye ekledi.

Gülümsedim. "Dönmez dönmez... O zaman Bali?" dedim, istifimi bozmadan. Listem yeterince kalabalıktı.

"Kokuyor," dedi Bora. Hiç şüphesiz dünyanın çoğu yerini gezmiş bir adam ile seyahat etmek için yer seçmek çok zordu. O da haklıydı. Kaliteli bir balayı yapmalıydık.

Bakışlarımı iki saniyeliğine yeniden telefonuma çevirdim ve "Barselona?" dedim.

"Çok kalabalık," dedi Bora. Kaşlarım istemsizce havalanırken, balayı organize etmenin sandığım kadar kolay olmadığını fark etmiştim. *Hande'den mi yardım istesen Naz?*

Kadehimin içindeki şampanyayı kafama diktim. "Paris'e ne dersin?" diye sordum. Bora'nın gözleri kısıldı. "Hem aşkın şehri ol-"

Bora lafımı keserek, "Eyfel'e mi çıkacağız? Yok artık Nazlı," dedi. Yüzüne de alaylı ve hatta benimle dalga geçtiğini göstermekten kaçınmadığı bir ifade yerleşmişti. *E siz Gökhan'la Hande oldunuz Naz! Bak hadi Gökhan'ın karın ağrısı varmış, ama Bora'nın genel tavrı bu. Onu ne yapacaksın şimdi?*

"Japonya?" dedim imalı bir tavırla. Çünkü anladığım kadarıyla Bora'nın benimle hiçbir yere gidesi yoktu.

"Yemekleri kötü," dedi Bora, hoşnutsuz bir tavırla.

"Londra?" dedim sırf dememiş olmamak için.

"Vizen yok," dedi. Bıkkın bir nefes verdiğimde, kendisine bir bardak şampanya daha doldurmuş ve tekrardan denizi izlemeye başlamıştı.

"Bora... Bora..." dedim dişlerimin arasından. Bora'nın bakışlarının bana çevrilmesiyle "Adaları..." diye ekledim.

Derin bir nefes aldı ve içten bir tavırla gülümsedi. "Yirmi altı saatte git. Kendine gelinceye dek tatil bitsin. Bir o kadar

da dönüş. Hafta ziyan oldu sevgilim," dedi.

"İzlanda o zaman a-"

"Heh! Olur," dedi Bora lafımı keserek. Lafımı kesmesi çok yerinde olmuştu çünkü sansürden kaçınarak dümdüz küfür edecek noktaya gelmiştim.

"Ne İzlanda'sı ya?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Reykjavik..." dedi Bora, memnun bir ifadeyle. "Mevsimi de değil mis... Sakin olur. Güzel de bir ev kiralarız, merkeze uzakta." Derin bir nefes aldı ve elime uzandı. "Aynen sevdim." Fakat ben sevmemiştim. Daha adını bile telaffuz edemediğim, yanlış mevsimde olduğumuz için kuzey ışıklarını dahi göremeyeceğimiz ve muhtemelen dillerini de asla anlayamayacağım bir ülkede balayı yapmak falan istemiyordum.

"Saçmalama," dedim şaşkınlıkla. "Ne yapacağız Allah'ın İzlanda'sında Bora?" diye sordum, telaşla.

Kaşları çatılırken, yüzü düşmüştü. Dudaklarının kenarında *bilmem* dercesine bir ifade oluşurken, "Yani maksat başbaşa kalmamız değil mi?" diye sordu. Yanağımdan öptü. "Yanımda bir ordu dolusu adamla gezmek istemiyorum. Sadece seninle olmak istiyorum. Ve ancak bu, böyle bir yerde mümkün," diye ekledi. *Naz, evlendiğiniz ilk dakikada kocanı zor duruma sokmasana!*

Gülümseyerek, "Tamam sevgilim," dedim. Bora'nın kapkara gözlerine parıl parıl bir gülümseme yerleştiğinde, Hande'nin topuklu ayakkabılarının gürültüsü duyuldu.

Hande, çok hızlı adımlarla yanımıza gelmişti ve fakat bizim suratımıza bakmadan karşımızdaki koltuğa oturmuştu. Kadehine şampanya doldurduktan sonra, masanın üzerindeki sigara paketime uzandı.

"Çüş n'oluyor?!" dedim şaşkınlıkla karışık sitemle. "Sen sigarayı bırakmaya çalışıyorsun, anlatıp durdun beni her aradığında, n'apıyorsun?"

Hande bana gülümsedi ve *takılma* dercesine kafasını salladı. "Evlenmene bak kuzum sen," dedi ve kendisine bir sigara yaktı. Telaşla dumanı içine çekiyordu fakat buna

pişman oluyor gibi duruyordu. Çok geçmeden ufukta Gökhan da görünmüştü. Ve tepkisi, benden farklı değildi.

"N'apıyorsun kızım sen?" diye sordu Gökhan, sitemle. Hande'nin sigara içmesine şaşırmadığına göre, bu yeni bir durum değildi. *Naz, bilgilerin güncel değil artık zannediyorum ki...*

Hande ters bir ifadeyle, "Git başımdan Gökhan," dedi. Bakışlarımı Bora'ya çevirdim; denizi izliyor ve burada her ne oluyorsa yine ilgilenmediğini açıkça belli ediyordu.

"Söndür şu sigarayı Hande. Bak bu iki oldu, her tartıştığımızda tekrar sigara mı içeceksin?" dedi Gökhan, sakin bir şekilde.

Dudaklarımı araladığımda, Bora beni kendine doğru çekti ve kafamın üzerine küçücük bir öpücük kondurdu. "Karışma sevgilim," dedi, fısıldayarak. Sıkıntılı bir nefes verdim. Bunları dolaylı yoldan, bizim yüzümüzden yaşıyorlardı.

"Her tartıştığımızda sigara içseydim, şimdiye günde beş pakete çıkmıştım Gökhan'cığım!" dedi Hande, alaylı bir gülümsemeyle. Kadehindeki şampanyayı kafasına diktiğinde sorunun ciddi olduğunu anlamıştım. "Bence sen de başlamalısın," diye devam etti. Gökhan başını sitemle iki yana salladı. "Cidden bak, sinirlerin gevşer Gökhan!"

"İnsanların mutlu gününün içine ediyorsun," dedi Gökhan, ikaz dolu bir ifadeyle.

"Aynaya bak Gökhan! Sen asıl sen... sen benim her mutlu anımın içine ediyorsun!" dedi Hande, sert bir tavırla. Sigarayı hızlıca küllükte söndürmeye çalıştı. "Pasta bile kesmeden kaçtı insanlar bizim yanımızdan! Ve bu senin yüzündendi! Kendine gel artık ya. Bir aydan fazla oldu, böylesin. Sıkıldım. Seni anlamıyorum. Ve anlamamaktan yoruldum. Zaten dönüyoruz marinaya. Siktir olup gideceğim sonra, sen hiç merak etme!"

"Hande!" dedi Gökhan ve derin bir nefes aldı. İfadesini biraz daha normalleştirdi. "Sana anlattım durumu değil mi ben?"

"Anlattın canım anlattın. Sen bana hep aynı şeyi anlatıyorsun zaten... Ama ben anlamıyorum, kıtım demek ki! O silahın neden devamlı belinde olduğunu anlamıyorum! Güvenlik şirketin olabilir tamam ama badigard değilsin ki sen. Ne yapacaksın Allah aşkına, çatışmaya mı gireceksin? Nikah var yahu bugün burada? Ne yapacaklar nikahı mı tarayacaklar? Bu gerginliğin, öfken, huzursuzluğun baydı artık!" dedi Hande, öfkeyle.

Bora'nın göğsünden doğrulmak istediğimde, güçlü kolları beni engelledi. Kulağıma, "Karışma dedim sevgilim," diye fısıldadı. Gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Tedbir!" dedi Gökhan.

"Bora ölüm tehdidi alıyor," dedim dan diye. Gözlerimi açtığımda, Hande de Gökhan da bana bakıyordu. Bora'nın bedenimi saran kollarının gevşediğini hissettim. Hafifçe göğsünden doğruldum. "Bir süredir..." diye devam ettim. *Helal olsun Naz, bu yalan bir senin aklına gelirdi zaten, kimsenin aklına gelmemiştir!*

Hande, meraklı bir ifadeyle, "Kimden? Neden?" diye sordu.

Bora'nın bakışları da bana çevrildiğinde derin bir nefes aldım. "Kıbrıs'ta kumarhanesi var ya... Onu devretmesini isteyen birisi var. Hani onun üstüne değildi ya... Ama o kişi Bora'nın olduğunu biliyormuş. Bora da devretmiyor... Ölüm tehdidi alıyor işte," dedim.

Hande, kadehine şampanya doldururken sıkıntılı bir nefes verdi. "Özür dilerim Bora," dedi. Bora, bakışlarını Hande'ye çevirdiğinde başını *önemli değil* demek istercesine iki yana salladı. Hande'nin bakışları Gökhan'a çevrildi. "Neden bana söylemiyorsun?!" diye sordu, sitemle.

Gökhan yutkunduktan sonra, "Bora'nın özeli sonuçta..." dedi.

"Durum ciddi mi peki?" diye sordu Hande, bakışlarını tekrar Bora'ya çevirdiğinde. "Yani polise gittiniz mi? Gürkan Abi de yardım edebilir belki... Böyle mafya gibi kendi kendinize, belinize silah takarak çözemezsiniz ya durumu," diye devam etti. *Bora'nın yerinde olsam seni boşarım Naz!*

"Gittik gittik," dedi Gökhan telaşla. Derin bir nefes aldı. "Gitmez olur muyuz hiç, gittik. Polis de koruyor uzaktan ama işte ne olur ne olmaz..."

"Umarım bir an evvel çözülür," dedi Hande, üzgün bir ifadeyle. "Bulunur bu adam her kimse..." Kadehindeki şampanyadan bir yudum aldı. "Yani zaten bunca adam var sizi koruyan, kimsenin yanınıza yaklaşamaması lazım."

Bora nefesini sesli verdiğinde, bakışlarım ona çevrilmişti. Ayağa kalktı ve içeriye girdi. Peşinden gidersem boşanabilirdik; o yüzden olduğum yerde kalmamın en sağlıklısı olduğunu düşünüyordum. *Bence evlendiğiniz gün çok üstüne gelmez gibi Naz, en azından şimdi gidebilirsin peşinden. Ama ben sen olsam, bu hakkımın yalnızca bugüne özel olduğunu asla aklımdan çıkartmazdım.* Hakkımı kullanmamayı seçecek ve asla yerimden kalkmayacaktım.

"Nazlı!" diye seslendi Bora. Gökhan'ın bakışları bana çevrildiğinde, yüzüne masum bir gülümseme yayılmıştı. *Galiba sana acıyor Naz...* Duymamış gibi yapsak, olur muydu? "Nazlı!" diye seslendi Bora, bir kez daha. Gökhan bakışlarıyla, nazikçe, yerimden kalkmamı işaret ettiğinde sıkıntılı bir nefes verdim.

Hande'nin şampanya kadehini elinden aldım ve kafama diktim. "Geliyorum kocacığım!" diye bağırdım. *Güzel taktik Naz!* Yatın salonuna girdim ve oradan da merdivenlere yönelerek alt kata indim. Çaresizce, yatak odamıza doğru ilerledim. Bora papyonunu, ceketini ve gömleğini çıkartmıştı.

Sakin bir tavırla, "Değiştir üzerini hadi..." dedi. Kaşlarım çatılırken, yüzüne şaşkınlıkla bakıyordum; başka bir şey söylemeyecek miydi? "Hadi Nazlı, acele et..." dedi, hoşnutsuz bir ifadeyle. "Çok sıkıldım, bir an evvel gidelim."

"Boşanmaya mı?" diye sordum dan diye. *Ağzından hayırlı bir laf çıksın Naz ya!*

"Cık," dedi Bora, yatağın üzerine oturduğunda. "Adliye kapalı şimdi. Önce balayına gideceğiz mecburen..."

"Hande'yle Gökhan'ın devamlı kavga etmesi beni biraz örseledi açıkçası..." dedim. Sıkıntılı bir nefes verdim ve

Bora'nın yanına oturdum. "Öyle dan diye giriverdim araya... Keşke kolumu falan çimdikleseydin." Bora hiçbir şey söylemeden yalnızca gözlerimin içine bakıyordu. "Polise giderse ne yaparım hiç bilmiyorum. Çok saçma oldu bu durum farkındayım, düzeltmek için-"

Bora lafımı keserek, "Yarın her şeyi öğrense Hande... Ne diyeceksin ona Nazlı?" diye sordu, ifadesiz bir şekilde. Onu anlamamışçasına yüzüne bakıyordum. "Gökhan'ın yalanını bozmamakla, o yalana ortak olmak arasında çok keskin bir fark var."

"Mutsuz mu olsunlar?" diye sorduğumda, yüzümde mutsuz bir ifade vardı.

Bora başını iki yana salladı. "Mutlu olamazlar Nazlı," dedi. Sanki bu söylediği şeyi sindirmem için bana birkaç saniye vermişti. "Yalanla başlayan bir ilişkide mutluluk olmaz çünkü. Gökhan yalnızca kendisini kandırıyor. Şimdi bile mutsuzlar, cicim aylarını dahi çok çabuk tükettiler ve Gökhan'ın yalanı bir çığ gibi büyüyor."

"Hande belki anlar Gökhan'ı," dedim çaresizce.

Bora beni kolları arasına aldı. "Sen de aynı Gökhan gibi kendini kandırıyorsun şu an," dedi. Başımın üzerine küçücük bir öpücük kondurdu. "Hande bizim kim olduğumuzu öğrenir öğrenmez, 155'i aramaya kalkacak kadar acemi... Kız mafya kavramından korka korka çağırmış resmen. Silah görmeye bile tahammülü yok. Torpidoda benim silahımı gördüğünde sapsarı olmuştu yüzü..." dedi. *Sen en yakın arkadaşına n'aptın Naz?!*

"Ayrılacaklar..." dedim, kısık bir sesle.

"Ama biz evlendik Nazlı," dedi sitemkar bir ifadeyle. "En azından bugün insanlarla empati yapmayı, onları düşünmeyi falan bırakırsan eğer... Mutlu olmaya devam etmek istiyorum." Yanaklarım ıslandığında ne yapacağımı bilememiştim. "Nazlı?" dedi Bora, şaşkınlıkla. Galiba mutlu olmaya devam etmesi mümkün değildi; çünkü gözyaşlarımı durduramıyordum.

Kollarını benden ayırıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. Beni bile şaşırtan gözyaşlarım yanaklarıma boca olurken, ne yapacağımı hala bilemiyordum.

"Gökhan... Ne annesini ne de babasını tanıyamamış. Tamam babası pislik bir adammış ama... Annesi..." Sondaki "i" harfi uzamış ve gözyaşlarım cümlemi sessizce tamamlamıştı. "Hande de terk edecek onu..." İç çekerken boğulacak gibi olmuştum. "Bizim çocuğumuz olmasın, ölürsek kimsesiz büyür, hiç kimsesi olmaz, yapayal-" Ağlarken konuşamıyordum.

Bora beni kendine doğru çektiğinde, boğazımdan kopan feryadı muhtemelen yatın üst katından duymuş olmalılardı ki, kapının tıklatıldığını ve açıldığını duydum. Bu bile kendimi toparlamama yetmemiş, hıçkırıklarımı durdurmamış, göğsüne doğru akan yaşlarımı kesmemişti.

"Nazlı sevgilim benim," dedi Bora. Bir eli boynumda kalakalmış, bir eli de gelinliğimin sırt dekoltesinden tenime değiyordu. Dudaklarını saçlarımda hissediyordum. "Ağla..." diyordu. Ben de ağlıyordum. Fakat neden ağladığımı bilmiyordum.

Yaşa bürünüp gözlerimden akan zehir her neyse, o içimden temizlenene dek ağlayacak gibiydim.

"Hepsinin evveliyatını sikeceğim şimdi..." dedi. Başımı öptü. "Söyle siktirip gitsinler Aydın!" dedi. Hıçkırıklarım öfkesine karışıyordu. "Ne hale getirdiler kızı amına koyayım..." diye mırıldandı. "Ağla sevgilim," dedi.

"An-nesi öl..." Cümlelerim kesiliyordu ama hıçkırıklarım kesilmiyordu.

"Şişt!" diye fısıldadı. "Beyninin çağrışım hızını yakalayamıyorum sevgilim," dedi. Parmakları kollarımda geziyordu. "Ağla..." dedi. Alnımda, saçlarımın başladığı yeri öptü. "Ağla sevgilim."

Boğazım acıyana dek, gözyaşlarım kesilene dek, hayatımda hiç ağlamadığım kadar çok ağladım.

Göğsünden hafifçe doğrulduğumda burnumu çektim. Kapkara gözlerinde gördüğüm şefkat içimde bir noktayı

acıtıyor, beni daha fazla ağlatmaya niyetleniyordu. Akmış rimelim, köprücük kemiğinin altından göğsüne doğru simsiyah bir yol çizmişti.

"Annenle babanı özledin... değil mi?" diye sordu. Bir kez daha ağlamaya başladığımda, ellerimi avuçlarının arasına aldı. "Annenle babanın mezarına gitmek ister misin?" diye sordu.

Başımı korkuyla iki yana salladım. "Hayır, hayır istemiyorum!" dedim, hızlıca.

"Neden?" diye sordu. Bir eliyle önüme düşen saçlarımı sırtıma doğru aldı. "Yüzüme bak Nazlı," dedi. Fakat ben gözlerimi ellerimizden çekmek istemiyordum. "Sevgilim yüzüme bak..."

"Hiç gitmedim," dedim, hıçkırıklarımın arasında. Güçlü bir elin boğazıma yapıştığını hissediyordum. Daha derin nefes almaya çalıştım. Boğazımdaki zümrüt gerdanlık nefesimi sıkıştırıyordu.

"Nazlı sakin ol," dedi. İki elim birden zümrüt gerdanlığa ulaştığında, Bora benden hızlı davrandı, gerdanlığı çıkarttı ve yatağın üzerine fırlattı. "Nefes al," dedi.

Başımı korkuyla iki yana salladım. "Gelinlik." Gelinliğimin başına bir şey gelmesini istemiyordum.

"Nefes al," dedi Bora, emredercesine.

Nefes almaya çalışırken, ömrümden ömür gidiyordu.

Bora'nın beni kucağına aldığını hissettiğimde, düşmemek için kollarına tutundum. Tırnaklarımın tenini parçaladığının farkındaydım fakat düşmekten korkuyor ve bir kanca gibi tenine işlemek istiyordum. Yüzüme çarpan serin deniz havasıyla beraber, hasret kaldığım oksijene kavuştuğumda, başımın üzerine çöken yorgunluğu hissettim.

"Nefes al," diyordu Bora. Beni bir kedi gibi kucağına oturtmuş, kafamı çıplak göğsüne yerleştirmiş ve kollarını bedenime sarmıştı. Nefes alabilmem için mümkün olduğunca nefesini nefesime yaklaştırmıyordu. "Hiçbir şey olmadı gelinliğine, sen nefes al."

Rüzgar dakikaları uçururken, yatın en üst katında, ay ışığının altında, şefkatiyle bergamot kokusu soluyordum.

"Annemle babama götürür müsün beni?" diye sordum, fısıldayarak. Başımın üzerinde dudaklarını hissettim. "Ben mezarlarına gitsem de gitmesem de öldüler..." dedim. Boynumu öptü. "Çok mutluyum ben bugün... Sakın beni yanlış anlama. Çok mutluyum ama içim sızlıyor Bora," dedim.

"*Her şey bambaşka olabilirdi*, diyorsun kendi kendine..." dedi. Köprücük kemiğini öptüğümde, göğsündeki rimelin gelinliğime bulaştığını fark ettim. Hızlıca göğsünden doğruldum. Muhtemelen yüzüm ağlamaklıydı ama gözyaşım kalmamıştı. Bora'nın yüzüne, çocukluğumdan kalma fakat hangisi olduğunu bile bilmediğim bir anıyı anımsatan tebessüm yerleşti. "Temizlenir," dedi. En sevdiğim beyaz pantolonum kirlendiğinde annem de mi böyle demişti? Başımı yorgunlukla onu onaylamak için salladım.

O ablasının bembeyaz gelinliğinin kana bulandığını görmüş bir adamdı; belki de rimel lekesine şükrediyordu.

♠

Saat kaçtı bilmiyordum ve fakat hala karanlıktı. Bora'nın kolunu iki elimle birden tutuyordum. Hissettiğim şey korku değildi ama tedirgindim. Bunun gecenin kör vakti olmasıyla da alakası yoktu; ben annemle babamın ölümüyle yüzleşmenin tedirginliği içindeydim.

Mezarın üzerinde, üzerimdeki tişörtle aynı renkte, pembe güller vardı. Pembe gülü annem mi severdi yoksa babam mı bilmiyordum. Bu çiçekleri buraya diken kimdi onu da bilmiyordum. Bildiğim tek şey *Zeynep ve Vedat Alaca*'nın bu pembe güllere değil; biricik kızlarına ihtiyaç duyduklarıydı.

"Ben evlendim," dedim. Eğer yaşasaydı, babamın karşısına geçip dan diye bunu söyleyebilir miydim bilmiyordum. Ben bir kız çocuğunun, babasından çekinmesinin ne demek olduğunu bilemiyordum. "Hadi gidelim," dedim Bora'ya, tedirgin bir ifadeyle. "Gene geliriz ama İstanbul'da yaşıyoruz biz. Öyle hemen değil," dedim,

annemle babama. Saygısızlık mı yapıyordum? "Gitmemiz gerek, balayına, ondan acelem... Yanlış anlamayın sakın..." diye ekledim.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Bora kolunu ellerimin arasından çektiğinde kimsesiz kalmıştım. "Ben," dedi, yumuşacık bir sesle. Ürkek bakışlarımı gecenin karası gözlerine sabitledim. "Seni yalnız bırakayım."

"Gitme," dedim panikle.

"Annenle baban burada," dedi Bora, gülümseyerek. *Bura*ya yabancıydım. Annemle babamın bir toprağın altında olmasına çok yabancıydım. Elini kalbimin üzerine koydu. "Burada..." dedi, fısıldayarak. Annemde rüyamda *orada,* kalbimde olduğunu söylemişti. Bora, elimi tuttu. "Gözlerini kapat Nazlı," dedi. Baş parmağı nabzımın attığı yeri hafifçe okşarken, "Şimdi biz yeniden evleneceğiz ve annenle baban da yanımızda olacak," dedi.

"Yaşlılıklarını hayal edemiyorum," dedim, mutsuz bir tavırla. "Dört bin seksen sekiz gün geçti. Yaşlanmışlardır..."

"Bırak genç kalsınlar," dedi.

Derin bir nefes aldım. Annemle babam, kızları evlenirken hala çok gençlerdi. Babam duvağımı kapatmadan alnımdan öpüyor, annem yaşlı gözleriyle bizi izliyordu. Mekansızdık. Neredeydik bilmiyordum. Bora, annemle babamın elinden öpüyordu. Babam bana gururla bakarken, anneme sarılıyordu. Birbirlerine hala çok aşıklardı. Onların aşkına hayran olurken, ben de kocamla onlar gibi mutlu olmak istiyordum. Nefesimi sesli verdim.

Bora elimi bırakmış, yanımdan gitmişti fakat fark etmemiştim. Biraz ötede, sırtı hafifçe bana dönük bir şekilde, korumalarının yanında duruyordu. Şu an ona baktığımı gördüğüne ama görmemiş gibi yaptığına emindim.

Annemle babamın mezarının kenarına oturdum. Annemin saçlarını sever gibi, toprağını sevdim. Babamın sakallarını okşar gibi, toprağını okşadım. Bana dokunup saçımı seviyorlarmış gibi rahatlamış hissediyordum. Kahkaha

seslerimiz toprağın altından bana ulaşıyordu. Yarım kalan aşklarını bana hediye ediyorlardı. Benim onlardan daha uzun yaşamamı, hep çok mutlu olmamı ve aile kurduğum için huzura kavuştuklarını söylüyorlardı. Benimle gurur duyuyorlardı. *İyi ki geldin Nazlı, seni çok özlemiştik* diyorlardı.

"Kızınız," dedi Bora. Başımı hafifçe kaldırıp yüzüne baktım. Annem ve babamla mı konuşuyordu? "Çok nazlı..." Kaşlarımı çattım. "Bir de ağlayınca çok çirkin oluyor." Bakışları bana çevrildi. "Kaşlarını çatınca da."

"Çok ayıp!" dedim, tatlı bir sitemle.

Bora gülümserken, "Ama gülümsemesi..." dedi. Derin bir iç çekti. "Kimsenin değer biçemeyeceği, izlemeye doyulamayan bir tablo gibi..."

"Babacığım..." dedim. Sesimin titremesine engel olamamıştım. Bora, bana güç vermek istercesine elimden tuttu. "Ben *zeytin gözlüm* gibiyim..." Annemden, babamın bahsettiği gibi bahsediyordum. "Gözlerim yeşil, saçlarım dalgalı ve siyah... Uzun da! İşim matematik. En sevdiğim meyve vişne. Yani dediğin gibi, ben annemin ikiziyim! Bunu böyle söylemek istemezdim ama soyadım da Karabey," dedim. Rahatlamışçasına bir nefes verdim. "Yani huyum da izin ver çeksin, kocamın soyadını kullanacağım, annem de tek soyad kullanıyordu... Alaca..." dedim. Bakışlarım iki saniyeliğine Bora'ya değdi. "Kızma bana baba, tamam mı...."

♠

Apar topar balayına çıkmak zordu. Mesela formüllerimi almadan hiçbir yere gidemeyeceğim konusunda kesin kararlı olduğum için evime uğramak zorunda kalmıştık. Hande, çoğu zaman olduğu gibi evlendiğim gün de hayatımı kurtarmış ve İstanbul'dan bana kocaman bir bavul yapıp gelmişti. Aynı zamanda geride bıraktığım insanlarla konuşma görevini de seve seve üstlenmişti. *Bence bunu Gökhan'la yaşadığı sorundan da bir kaçış olarak gördü Naz!*

Gökhan'la yaşadığı sorundan kaçabilir miydi bilmiyordum; çünkü Instagram'a koyduğu fotoğraf bile aralarında olay

olmuştu. Hande zaten benim fotoğrafımı Instagram'a koymayacak, evlendiğimizi ilan etmeyecekti; yalnızca kendi fotoğrafını paylaşmıştı ama Gökhan buna bile kızmıştı. Gökhan her şeye kızmaya başlamıştı ve Hande çok yakında, arkasına bile bakmadan kaçacaktı. Fakat kaçmadan ve gelinliğimin başına başka bir iş gelmeden evvel onu paketleyecek, kuru temizlemeye verecek ve İstanbul'daki evimize göndertecekti.

Apar topar balayına çıkmak zordu fakat Bora'nın apar topar balayına çıkmasının getirdiği yükümlülüklere göz attığımda kendimi dünya üzerindeki en önemsiz insanmışım gibi hissediyordum. Sayamıyordum. Yalıkavak'tan hava alanına gidene kadarki mesafede kaç kez telefonla konuştuğunu, Gökhan'a kaç direktif verdiğini, kaç kağıt imzaladığını saymaya yetişemiyordum. Bora'yı izlemek beni yormuştu.

Bodrum'la İzlanda arası yaklaşık olarak altı ila altı buçuk saat sürecekti. Ne yazık ki pilotların tam zaman vermemek gibi kötü bir huyları vardı. Kocamın özel uçağında olduğum için, kuleden kalkış izni alıncaya kadarki zamanı yemek yiyerek geçirmiştim. Ve pek tabii ben yemek yerken kocam, karısıyla ilgilenmek yerine telefonla konuşmayı tercih etmişti.

"Aydın," dedi Gökhan. Karşımda oturan Aydın da en az benim kadar Gökhan'ı uçakta gördüğüne şaşırmıştı. *Kurtulamadınız Naz! Gökhan senden takıntılı çıktı!*

"Ne işin var oğlum senin uçakta?" diye sordu Aydın.

"Pasaporttan geçtim," dedi Gökhan yanıma oturduğunda. Bakışları bana çevrildiğinde gülümsedi ve yeniden Aydın'a dönüp ciddi bir tavır takındı. "Bak seni uyarıyorum Bora'nın adeti değildir gittiği yerlerden beni aramak... Herhangi bir şey olursa eğer, mutlaka ama mutlaka beni arıyorsun!"

"Kara arama derse, aramam." Aydın, hayatımda gördüğüm en net insan olma özelliği taşıyordu. Henüz bir konuda taviz verdiğine asla şahit olmamıştım. *Üstelik karşısındaki adam, kendisine öfkeli kardeşi Naz! İnsan alttan alır, ne bileyim laf*

olsun diye ya da kurtulmak için ararım der yani! Çok iyi anlamıştım ki Aydın demezdi.

"Siktirtme prensiplerini," dedi Gökhan, dişlerinin arasından. "Zaten içime hiç sinmiyor bensiz gitmeniz." Sıkıntılı bir nefes verdi ve başını hafifçe kapıya çevirdi. Muhtemelen Bora'yı kontrol ediyordu.

"Adam balayına gidiyor oğlum," dedi Aydın neşesiz bir kahkahayla. "Ayrıca işler ne olacak?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Kara'nın kaçırıldığı duyuldu. Biraz kurşun dök Kara dönmeden de... Bir daha nazara gelmesin." Aydın ağzından çıkanlar hakkında benim ne düşündüğümü pek umursamıyordu. Gökhan'ın uyarı dolu bakışları Aydın'a gerekli mesajı veriyordu ve fakat Aydın'ın bunu da umursadığı söylenemezdi. "Kaş göz yapma bana... Dönüp herkesi bir hizadan geçirmen lazım... Bunu adamın karısından mı saklayacağız?" diye sordu Aydın, arkasına yaslanarak.

"Konuşulacak konu var, konuşulmayacak konu var!" dedi Gökhan, sert bir ifadeyle. *Sen dedin Naz Aydın'a merak ettiğini ve dinleyeceğini, Bora da bir uyarı vermedi, filtre çöpe atıldı, ondan böyle rahat.*

"Eğer Nazlı Hanım'ın yanında konuşamayacağım bir konu olsaydı, şimdi Kara'nın karısı olarak karşımda oturmazdı," dedi Aydın ve bir sigara yaktı. "Herhalde Kara kaçırıldıktan sonra yüz bulan hadsizleri öldüreceğimizi, pekala biliyordur." Açıkçası Aydın'a ne kadar merak etsem de oturup bunları düşünmediğimi anlatmak istemiştim fakat ağzımı dahi açabildiğim söylenemezdi.

"N'apıyorsun amına koyayım burada sen?" Bu öfkeli ses tonundan akan cümleler elbette ki Bora'ya aitti. "Yetmedi mi bugün için yaşattıkların?" diye sordu. Gökhan ve Aydın'ın aynı anda kendisine bakması üzerine, "Bir düş yakamdan Gökhan," diye ekledi. "Bak aşırı öfkeliyim sana... Siktir git uçağımdan da, hayatımdan da. Yeter!"

Gökhan ise Bora'ya aldırış etmeden ayağa kalktı ve Bora'nın tam karşısına geçti. "Naz'a mutluluklar

dilememiştim de içimde kaldı... Eğer bana ihtiyacı olursa aramasını söyledim," dedi Gökhan, bakışları Bora ve ben üzerinde gidip gelirken. *Bu sana bir mesaj Naz.* Hiç kimsenin arasına giremezdim. Mesajı aldığımı belli edercesine Gökhan'a gülümsedim. "He bir de..." dedi, tamamen Bora'ya döndüğünde. Kafasını hafifçe eğerek Aydın'ı gösterdi. "Arkadaşı eğit bilahare..." Bora'nın bakışları kısılırken Aydın hafif sitemli, bir parça da alaylı bir kahkaha atmıştı. "Her işimizi ulu orta konuşmuyoruz, medeniyet gereği."

"Pardon," dedi Aydın, dalga geçercesine bir tavırla. "Bora'nın bir sirki var Nazlı Hanım, biz de orada çalışıyoruz," dedi yapmacık bir gülümsemeyle. "Ama zaten Hande Hanım size anlatıyordur... Gökhan'ın nasıl temiz bir iş adamı olduğunu..."

"Alma lan benim sevgilimin adını ağzına!" dedi Gökhan kükreyerek. Sanki Aydın'a karşı içinde biriktirdiği ne varsa kusmak için ondan bir atak bekliyordu ve tam da şu anda bu fırsat onun eline geçmişti.

"Senin derdin bu işte!" dedi Aydın ayağa kalkarak. Bağırmıyordu ama o da öfkeliydi. "Senin derdini ben bu akşam çok iyi anladım!" Aydın'ın da pimi çekilmiş bir bomba olduğunu ve iki kardeş arasındaki kinin çok büyük boyutlarda olduğunu ancak anlıyordum.

"Neymiş lan benim derdim?" diye sordu Gökhan. Aydın'a doğru yaklaşmak istemişti fakat Bora koluna yapıştı.

"Aslında olduğun kişiyi kabul edememek!" dedi Aydın, sesini yükselterek. "Sen bu gece, beni, sevgilinle, Bora'nın adamı olarak tanıştırdın!" Aydın'ın sesi daha da yükselmişti fakat artık tınısında öfke değil kırgınlık olduğunu çok rahat anlayabiliyordum.

Gökhan kısa bir kahkaha attıktan sonra, "Ne olarak tanıştıracaktım başka? Benim için sadece Bora'nın adamısın," dedi.

"O zaman..." dedi Aydın yumruğunu sıkarak. "O zaman mert olacaksın. *Kara'nın adamı* diyeceksin. Kim olduğunu da söyleyeceksin," diye devam etti buyurgan bir ifadeyle.

"Sülaleni sikerim lan senin!" dedi Gökhan, yeniden Aydın'a yaklaşmaya çalışarak. Fakat Bora onu tutuyor ve adım atmasını dahi engelliyordu.

"Benim sülalem senin de sülalen oğlum. Bunu yok sayamazsın!" dedi Aydın, bağırarak. Gökhan bunu yok sayamayacağını biliyorsa bile bundan iğrendiğini belli etmekten kaçınmıyordu. "İçin daha mı rahat ediyor Nazlı Hanım'ın yanında efendi efendi konuşurken?" diye sordu Aydın. "Bu adamın evliliği ile alakalı beynini sikip Nazlı Hanım'a hiçbir şey belli etmezken daha mı iyi hissediyorsun?!"

"Aydın sus artık," dedi Bora. Gökhan'ı daha fazla tutamayacağını anlamış olmalıydı keza Gökhan'ın birazdan gerçekten de Aydın'ı öldürebileceğini aldığı nefesten seziyordum.

"Niye?" diye sordu Aydın, sahte bir merakla. "Yıllar evvel sustum zaten... İlk kez konuşuyorum şimdi!" dedi. Artık sesi titriyordu. "Beni sen... Düşmanın ilan ettiğin, kimsenin sen olduğunu bilmediği adamın, Kara'nın yanına yerleştirdin... Beni sevdiğin için mi?" Üç saniye Bora'nın gözlerinin içine baktı ve başını iki yana salladı. "Hadi söylesene Kara! İşin ehli sendin, seni babamla onun bir numaralı sağ kolu olan dayın yetiştirmişti, sen hepimizden kötüydün, pisliğin tekiydin, leştin, zaten katildin desene!"

Bora sertçe Gökhan'ın kolunu bıraktı. "Şunun aklına uyup neyin kafasını yaşıyorsun sen şimdi?" diye sordu, Aydın'a. Biraz evvel Bora'nın zar zor zaptettiği Gökhan ise şimdi çok sakindi. "Delirme sırası sana mı geldi şimdi Aydın?!" dedi Bora, öfkeyle.

"Aydın değil," dedi Aydın, Bora'yı ikaz edercesine. "Demir!" diye ekledi, imalı bir ifadeyle. "Ben sözde Kara'yı terk edip Caner'le bağ kurarken... Caner'in, sırf Gökhan'ın abisi olduğum unutulmasın diye bas bas vurguladığı üzere Demir! Kötü olan adam..." dedi. Başını iki yana salladı. "Zoruma gidiyor artık," dedi, kısık bir sesle.

"Aydın!" dedi Bora. Dile getirmediği cümlenin devamı sessiz bir emirden ibaretti. Susmasını istiyordu.

Aydın'ın bakışları Gökhan'a kaydı. "Ben sadece kötüyüm Gökhan ama sen riyakarsın da... İşine gelene iyi olmak, bu yolu kendinin seçmediğini öne sürmek seni iyi yapmaz... Ben de kendim seçmedim! Dayımla Ahmet Karabey öyle emretti! Ama ben inkar etmiyorum, kaçmadım! Sen hala kaçıyorsun... Günün sonunda kim olduğun anlaşıldığında yine mutsuz olacaksın, bu da benden sana abi öngörüsü."

"Abiliğin batsın," dedi Gökhan.

"Eğer ben olmasaydım," dedi Aydın ve yutkundu. "Ya hapisteydin, ya mezardaydın Gökhan. Ve hiç kimseye caka satamazdın *iyiyim* diye. İyisindir eyvallah... Ama sen de, aynı benim gibi, kötülük yapan birisin kardeşim, kusura bakma," diye ekledi. Hızlıca arkasını döndü ve uçağın odalarından birisine girdi.

Gökhan Aydın'ın arkasından üç saniye baktıktan sonra bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Salak lan bu," dedi.

Bora bakışlarını Gökhan'la birleştiğinde başını iki yana salladı. "Belki... Ama haklı," dedi.

♠

Uçak gökte süzülürken, Bora ile beraber yumuşacık bir yatakta sessizce birbirimizin nefes seslerini dinliyorduk. Aklının Gökhan'da kaldığını söylemese bile anlayabiliyordum.

Gökhan, Bora'dan farklıydı; Bora en başından beri kötü olduğunu dile getirmekten kaçınmazken, Gökhan mecburiyetlerinin arkasına sığınıyordu. Bora, girdiği yolun onu dönüştürdüğü kişiyi kabul ederken; Gökhan girdiği yolu ya da dönüştüğü kişiyi kabul edemiyordu. Gökhan'ın tükenmeyen umutları vardı. Belki de bu umutları artık sahip bile olmadığı mesleğinden alıyordu. Belki de bir zamanlar birilerinin hayatını kurtarmak üzere çıktığı bu yolda kaç hayat söndürdüğünü kendi bile saymadığı için kimse saymasın istiyordu.

Kafamı Bora'nın omzuna daha çok sakladığımda, kolları tüm bedenimi sarmaladı. *"İnene kadar uyu biraz sevgilim..."* demişti ve fakat biliyordum ki en çok o uyumak istiyordu. Aydın ve Gökhan'ın bitmek bilmeyen savaşında arada dururken ikisinin ortasında eziliyordu.

"Aydın'a da yazık..." dedim, sessizce.

Saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurdu. "Anneleri..." dedi. Durdu. Sesli bir nefes verdikten sonra devam etti: "Hastaneye kaldırıldığında öğrenmiş bizimkiler Gökhan'ı. Aydın'la ablam oyun oynuyorlarmış evin içinde. Masanın altındalarmış, kimse fark etmemiş... Halam demiş ki... Filiz Halam... *'Demek ki bebek yüzünden gelememiş Kemal'e, korkmuştur kesin hamileyim demeye.'* Ahlamışlar, vahlamışlar işte. *'Bebek yüzünden canından oldu'* demiş halam. *'Bebeği, annesinin katili oldu'* demiş, bilinçsizce. Yedi yaşında çocuk aklı, kardeşinden nefret etmiş."

"Kıyamam," dediğimde, gözlerimi sımsıkı yummuştum.

"Kader," dedi Bora, dümdüz bir sesle. "Yaşamaları gerekiyormuş bunu."

"Halan peki... Gökhan'ı bu kadar sahiplenirken... Aydın'a nasıl davranmış?" diye sordum meraklı bir ifadeyle.

"Ben bazı şeyleri idrak edebileceğim yaşa geldiğimde, Aydın çok büyümüştü. Neredeyse 10 yaş var aramızda. Bilmiyorum ikili iletişimlerini o kadar iyi ama... Halam bu hayatta, Gökhan'dan çok kimseyi sevmez," dedi. Derin bir nefes aldı. "Aydın da yani... Gökhan henüz bebekken, onun kafasına takunyayla vurmuş bir çocuk..." dedi, kinayeli bir tavırla. "Zaten," dedi ciddileşerek. "Babadan şiddet görmüş Kemal Abi onu yanına alana dek. Nereden baksan travmalı bir çocukluk... Gençliğe uzanıyor hatta çünkü babası Aydın'a zarar veriyorduysa, Kemal Abi de yedi düvele zarar veriyordu."

"Aydın babasını vurmuş Bora," dedim, endişeli bir şekilde. "Yani ne bileyim... Hadi vurdun, Gökhan'ın onu öldürmesini istemek... Adamın hayatına, mesleğine kastetmek... Ben

korksam mı korkmasam mı bilemiyorum Aydın'dan. Psikopatlık bu!"

"Bilmiyorum," dedi Bora. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ne düşündü, esasen amacı neydi... Bildiğim tek şey, Aydın'ın Gökhan'ı çok sevdiği ve onu kazanmak için tek bir şey dışında her şeyi yapacağı... Bana ihanet etmez sadece. Ama Gökhan, *'Sık kafana'* dese, sıkar. Öyle bir kardeş sevgisi. Aydın gibi bir adam, yeni yetme Bora Karabey'in sözünü dinleyecekti öyle mi? Gökhan benim yanımda olmasaydı, Aydın bizle bir yola girmezdi."

"Nasıl yani?" diye sordum şaşkınlıkla. "Sana olan sadakatinden bahsettin? Asla sana ihanet etmeyeceğini söylüyorsun?" diye devam ettim. Bora, kollarımı okşarken başımın üzerini öptü.

"O sadakat zamanla oluştu Nazlı," dedi, yavaşça. "Kara'ya olan sadakati..." Güldü. "Ben Aydın'ın karşısında kasıldığım zamanları bilirim. Adam ağa gibiydi. Ama işte hayat, bazen dengeler değişiyor. Öyle bir iletişimiz oldu ve planladığımız düşman öyle bir adam oldu ki... Ki adına *Kara* dediler... Aydın Demir bile karşısında el pençe divan durdu. Ahmet Karabey'in vazgeçilmezi olan Aydın, feriştahı gelse sallamazdı."

"Ama Ahmet Karabey'in oğlusun?" dedim şaşkınlıkla.

"Ama Aydın da Ahmet Karabey'e bile kafa tutardı," dedi gülerek. "Ben babamdan korkmayanını görmedim. Selim bizim bahçede büyüdü, babam bayağı severdi Selim'i. Ama Selim, babamın gözünün içine bile bakamazdı. Babamlar Aydın'ı bir robot gibi yetiştirmişler, sonra Aydın en kötüsü olunca da... Kemal Abi ayrı, babam ayrı çekinmeye başlamış ondan. Senin de söylediğin gibi belki... Herif psikopat."

"Korkmalıyım yani öyle mi?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Yani," dedi Bora alaylı bir ifadeyle. "Eğer Aydın'dan korkarsan benim bi' kendimi sorgulamam gerekebilir," diye devam etti. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Genelde benden daha çok korkarlar... Bir yerde yanlış yapmışımdır kesin."

"Genelde..." dedim, cilveli bir tavırla. "Senden korkması gereken kişilerle, daha ilk tanıştığın saatlerde, kulaklarına bir şeyler fısıldarken, şah damarlarına nefesini üfler misin?"

Bora hareket ettiğinde, boynundan kafamı kaldırıp yavaşça doğrulmak zorunda kaldım. Kapkara bakışları beni cezbediyordu. "Dövme," dedi, dövmeme bakarak. "İnsanın sırrıdır," diye ekledi. Baş parmağını, 3,8,11,8 yazan kara çizgilerin üzerinde gezdirdi. "Ne olduğu değil de... Neden olduğudur insanın sırrı. Basit bir daire görürsün mesela birisinin dövmesine bakınca; ama onu yaptıran kişiye sor sen o daireyi."

"Senin dövmende de daire var..." dedim.

Bakışları gözlerimi buldu. "Ben Kara yazan bir dövme yaptırsam mesela, anlamını bir de bana sormak gerekir. Ama sendeki anlamı: neden yaptırdığın, neden boynuna yaptırdığın... Sırrını benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Hoşlandığımı ya da buna çok bayıldığımı söyleyemem ama sendeki anlamı beni onore etti," dedi. Gülümsedi ve dudakları boynuma ilerledi. Nefesi dövmemin üzerinde gezerken, "Dövmeni zaten ilk andan beri seviyorum..." dedi. Nefesi boynumu yakıyordu. "Boynuna çok yakıştı..." dedi.

"Kokunu ilk hissettiğim an," dedim. Dövmemin üzerinden öptü. "Aslında kendin ve diğer insanlar arasındaki ilişkiyi kısaca özetlemiştin o duvarın dibindeki yakınlığımızla beni imtihan ederken. Özür dileme; özür dilenecek şeyler yapmamayı öğren... Bağırma, yani sesin tınısındaki hassasiyet... Ölmeyecek olmak ama ölmek için yalvar-"

Dudakları dudaklarıma ne ara ulaştı; anlamamıştım.

Balayına gidiyorduk. İşte şimdi, İzlanda'ya ya da herhangi başka bir yere gitmenin hiçbir önemi yoktu gözümde. İnsanın, dünyanın neresinde tatil yaptığından daha önemlisi, o tatili kiminle yaptığıydı.

Matematik problemlerinde her yeni sonuç, bilinmeyeni saran bir örtüyü kaldırırdı ama bu şekilde bilinir hale gelen şey cevap olmazdı. Yalnızca, yeni sorular ve keşfedebileceğimizi bile öncesinden bilmediğimiz yeni yollar

içerirdi. Çok bilinmeyenli Bora Karabey denklemini çözüyor olmak bile kendimi huzurlu hissettiriyordu.

"Çok şanslıyım," dedim mırıldanarak. Nefesim, dudaklarının arasında kayboluyordu. Bir insan iyi ya da kötü olabilirdi fakat Kara'nın kim olduğunu bilmek bir ayrıcalıktı. Ben çok şanlıydım; Bora ilk günden beri benim karşımda hep açık, dürüst ve gerçekti. Aynı yastığa başımızı koyduk. Muhtemelen birazdan başım, göğsüne doğru yol alacaktı.

♠

"Nazlı..." Bora'nın yumuşacık sesiyle uyanmayalı çok uzun zaman olmuştu. Gözlerim yavaşça aralandığında, ilk olarak kara gözlerini gördüm. Yanağıma minicik öpücükler konduruyordu. "Uyan artık sevgilim hadi." Kendimi saatlerdir uyuyormuş gibi hissediyordum fakat bu mümkün olamazdı çünkü hala havadaydık.

"Ne zaman ineceğiz?" diye sordum kendimi Bora'nın öpücüklerine teslim ederek.

"Birazdan, hadi gel," dedi ve beni son kez öpüp yataktan kalktı. Pencerelerdeki perdeler kapalı olduğu için dışarıyı henüz görememiştim. Elimi yüzümü yıkayıp biraz olsun üzerimdeki mahmurluğu attıktan sonra Bora ve Aydın'ın yanına ilerledim.

Bora elindeki viski kadehini Aydın'ın kadehine hafifçe vurarak "Asma artık suratını!" dedi. Bora'nın yanına oturduğumda kafamı Bora'nın omzuna koydum ve gözlerimi tekrardan yumdum.

"İnince dağıtırım kafamı," dedi Aydın gülerek. İzlanda'da nasıl kafa dağıtacağını bilemesem de içimden ona bol şans diledim. *Dünyanın en büyük volkanik adasına gidiyorsunuz sonuçta Naz, kendine eğlenecek bir şeyler bulur.* Lav ve okyanusun birleşimi beni gülümsetirken Aydın, "Keşke bizimle Selim gelseydi ya..." dedi.

"Yeni ameliyat oldu oğlum adam," dedi Bora, şaşkın bir tonlamayla. "Hep mi bu kadar kaçıktınız ya siz? Selim de yine uzun uzun yazıp durdu. *İzin ver geleyim abi* yazacak, *gelme* diyeceğim, bitecek. Yazıyor da yazıyor maşallah!"

diye devam etti. Küçük bir kahkaha attığımda gözlerimi açmıştım. Aydın'ın alnındaki dikiş izine takılan dikkatim, konuşmasıyla yeniden dağıldı.

"O da karı gibi çok konuşanlardan," dedi Aydın. Sanırım benim de kendisini bir hizaya çekmem gerekiyordu çünkü bu tabir çok çirkindi. *Boş ver şimdi Naz, Aydın'ın geçmişine hala ağlıyorum ben.* "Bir emoji klavyesi eksik..." diye ekledi. Bakışları beni buldu. "Sen Selim'e bir kalp at Kara da... O da indirsin," dedi, gözlerini benden ayırmadan.

Dudaklarımı oynatmaya mecalim yoktu, gözlerimi tekrar kapatırken elimi hafifçe kaldırarak barış işareti yaptım.

"Boş ver şimdi sen emojiyi, klavyeyi de... Neden hoşlanmadın Özgür'den? Kaç oldu hep bir ima yapıyorsun..." dedi Bora.

"Sarışınları sevmiyorum," dedi Aydın ciddi bir şekilde. Gözlerimi tekrar açtım. "Hele renkli gözlü sarışınlar, aşırı itici bence..." diye devam ettiğinde, kendisine bir sigara yakıyordu. *Anıl'a mı laf sokuyor Naz?* Bilmiyordum. Ama bence her türlü yanılıyordu; Anıl da Özgür de çok yakışıklıydı. *Allah Özgür'ü karısına, artık Anıl'ı da kime bağışlıyorsa ona bağışlasın Naz!*

"Ne zamandan beri yanımda çalışan insanların tiplerini inceliyorsun?" diye sordu Bora, gülerek.

"Özgür'le tanışıncaya dek... Bir de ne bileyim, hemen bir *Aydın Abi* moduna geçiverdi," dedi Aydın, imalı bir ifadeyle. "Sen beni tanımıyon etmiyon... Bir dur lan, tanı önce."

"Benim tavrıma göre şekillenmesi çok normal değil mi?" diye sordu Bora, meraklı bir ifadeyle. "Selim'i rol model alıyor kendisine. Akrabalar da..."

"Nazlı Hanım'ın arkasından konuşmuş... Bayağı sövmüş hatta. Karaktersiz..." dedi Aydın, hazırcevaplığına yakışır bir şekilde.

"Nazlı da onun anası bellemiş ama..." dedi Bora, kinayeyle. Fakat yaptığım ölü taklidini bozmamıştım. "Bir saat içinde, elli kez bakkala göndermiş adamı bir keresinde. Yakın koruma Özgür, özel yetiştirdiklerimizden, bakkal çırağı

değil," diye devam etti. *Ah Naz!* Elli kez değil, otuz sekiz kez bakkala göndermiştim ve bundan çok fazla utanıyordum.

"Sövebilir mi yani Nazlı Hanım'a?" diye sordu Aydın, şaşkınlıkla.

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Sövme yok Aydın, sövme yok...abartma... *'Çekemiyorum'* demiş sadece. Kendisine bazı şeylerin kasti yapıldığını fark ettiği için bunalmış. Genç daha... Tabii ki hatalı, hatta bu ikinci hatası, fakat ilk kez böyle bir şeyle, yani Nazlı'yla karşılaşıyor. Yadırgadı haliyle." *Naz, "böyle bir şey" oluverdin gördün mü?*

"Şu... Gökhan'ın Nazlı Hanım'ı kumarhaneye götürmesini engelleyememe meselesi birincisi," dedi Aydın, düşünceli bir ifadeyle.

"Senin her şeyden nasıl haberin var amına koyayım?" dedi Bora, şaşkınlıkla.

Aydın samimi bir kahkaha attıktan sonra, "Bilirsin Kara... Konuşturamayacağım adam yoktur benim, hep bilirim, hep duyarım, her yerde gözüm vardır," dedi. Başını iki yana salladı. "Özgür'ü burada bana savunuyorsun ama ona hayatının ayarını verdiğini de anlattılar. Tipik sen işte, masum olmadığını biliyorsun herifin ama bana mazlum olduğunu da göstermeye çalışıyorsun."

"Köstebeğin kim oğlum senin?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla.

"Nazlı Hanım'ı çekemediği gibi denizden bilmem kaç kilo yükü de çekememiş... Zevkle dinledim veda yemeğinizde olanları," dedi Aydın gülerek. *Özgür'ün başını yakmışsın Naz!* "Yine de helal olsun. Kaçırıldığınızı duyunca koşmuş gelmiş, Kara'dan nasibimi aldım ya da kovuldum dememiş. Vefalı çocukmuş."

"Ben Özgür'ü seviyorum," dedim, ilk kez araya girerek. "Şımarıklık yaptım. Ve pişmanım da. Çok daha kötü şeylere de sebep olabilirdim ama şuurum pek yerinde değildi."

Bora konuya son noktayı koyar gibi, "Neyse," dedi. Kolunu omzuma attı ve başımın üzerine küçük bir öpücük kondurdu. "Olur bazen öyle..." Esnerken, yeniden gözlerimi kapattım.

"Nazlı Hanım uykusunu alamamış," dedi Aydın.

"Dört saat ya uyumuşumdur ya da uyumamışımdır." Sesim yok denecek kadar az çıkmıştı. Aydın kahkaha attığında gözlerimi yeniden açtım ve neden güldüğünü sorarcasına yüzüne bakmaya başladım. Bu konuda hiçbir fikir sahibi olamayacağımı anladığımda Bora'nın omzundan doğruldum ve uçağın penceresindeki perdeyi açtım.

Bu işte bir tuhaflık vardı.

İzlanda, Atlas Okyanusunun kuzeyinde volkanik bir ada üzerinde kurulmuş ve çevresindeki birçok küçük adadan meydana gelen bir ülkeydi fakat benim aşağıda gördüğüm manzara kurak bir çöldü.

"Yanlış bir yere gelmişiz," dedim şaşkınlıkla. Bora'nın kaşları çatılırken bakışları pencereye çevrilmişti. "Yok yani bayağı yanlış gelmişiz bence," diye ekledim.

"Yanlış mı geldik?" diye sordu Bora, bakışlarını Aydın'a çevirerek.

"Sanmam. Pilotla bizzat konuştum, ne dediysen onu söyledim," dedi Aydın ve başını pencereye çevirdi. "Ve de doğru gelmişiz işte." Kardeşiyle arasındaki ilişki kadar coğrafyası da zayıf olmalıydı. Keza benim baktığım pencereyle aynı yöne bakan pencereden bakıyorken nasıl İzlanda'ya geldiğimizi düşünebilirdi ki? "Las Vegas'tayız Kara," dedi.

"Las Vegas mı?" dedim heyecanla. Oturduğum koltukta Bora'ya dönmüş, fal taşı büyüklüğünde açılan gözlerimle ona bakıyordum. Üç ya da dört saniye ciddiyetini korudu fakat sonrasında gülmemek için dudaklarını ısırmaya başladı. "Kandırdın mı beni?" diye sordum, sorgulayıcı bir ifadeyle. *Sence Naz!* "E ben kaç saat uyumuşum?" diye sordum. *Sonra hesaplarsın Naz!* Bora küçük bir kahkaha attığında omzuna vurdum. "Kandırmaya iyi alıştın beni, çok kötüsün!" dedim. Ellerime uzandı ve beni kendine doğru çekerek sımsıkı sarıldı.

"Ve sen bu çok kötü adamla evlendin sevgilim."

75.Bölüm

Maça Kızı 8, Wattys 2018 Uzun Listesi'ne girmiş! 13.751 hikaye içinden seçilen, 600 Türkçe hikayeden birisi olarak şimdi WattysTR resmi hesabında, profilde sergileniyor. Oylarınız, yorumlarınız ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Bu sizin başarınız... □❣□□

♠

Altı ila altı buçuk saat süreceğini sandığım uçak yolculuğumuz aslında on dokuz saat on yedi dakika sürmüştü. *Bıraksalar sonsuza dek uyuyabilir misin çok merak ediyorum Naz!* Las Vegas uyumayan bir şehirdi; asla uyumayacağıma yemin edebilirdim. Balayını İzlanda'da geçireceğimiz bir yalandan ibaretti ve Bora şüphesiz ki sürpriz yapmak konusunda çok yetenekliydi çünkü az kalsın onunla seyahat etmenin bir eziyet olduğunu düşünecektim.

Henüz havaalanında bizi karşılayan slot makinaları başımı döndürürken Aydın ve Özgür'ün şaşkın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Bora ise duruşundan ödün vermeyerek elimden tutsa bile, eminim ki beni buraya getirmesinin bir hata olup olmadığını içinden sorgulamaya başlamıştı.

Amerika Birleşik Devletleri'nin Nevada eyaletine bağlı Mojave Çölü içindeki Las Vegas'a bugüne dek birçok lakap takılmıştı. Kimine göre günahlar şehriydi. Kimine göre kumarın merkeziydi. Kimine göre evlilik demekti. Kimine göre eğlenmek için tek adresti. Herkesin bildiği ortak gerçek ise, Vegas'ta olanın Vegas'ta kaldığıydı ve kim ne düşünürse düşünsün burası, benim hayallerimin şehriydi!

Limuzin görünümlü minibüse bindiğimizde, meraklı bir ifadeyle, "Casinoya mı gidiyoruz?" diye sordum. *Çüş Naz!*

Bora, "Otele gidiyoruz Nazlı," dedi. Bakışlarında ve sesinde uyarı dolu bir tonlama vardı ama ben bunun sebebini anlayamamıştım. "Nazlı bak..." dedi, hemen ardından. "Beni pişman etme."

"Neye?" diye sordum şaşkınlıkla. Aydın'ın ve Özgür'ün bakışları minibüsün penceresine çevrilmişti. İkisi de karı-koca muhabbetinden ne kadar uzak dururlarsa o kadar iyi olduğunu düşünüyor olmalıydılar.

"Buraya geldiğimize." Bora ise oldukça netti. Neyden bahsettiğini aslında çok iyi bildiğime ve de anlamazdan geldiğime çok emindi. *Haliyle Naz! Kocan o senin!* Evet, o artık benim kocamdı ve Las Vegas'ta tarih hala 21 Mayıs'tı!

"Balayına geldik." Anlamazdan gelmek konusunda numara yapmakta ne kadar iyiydim bilmiyordum fakat anlamazdan gelmek konusunda yaptığım numarayı diretmekte üstüme yoktu. "Hayatımın en güzel sürprizi oldu bu... Ben asla kabul etmezsin diye herhalde, Las Vegas'ı bir seçenek olarak sunmayı bile akıl etmemiştim."

"Elbette casinoya da gideceğiz..." dedi Bora, içten bir tavırla. "Ama sakın kendini kaybetmeye kalkma."

"Yok canım daha neler," dedim gülümseyerek. Kafamı omzuna koydum ve eline uzandım.

"Bak blackjack oynarken kartları saymana falan izin vermezler zaten onu geç. Kendine güvenip bi' delilik yapma sakın. Karşında bir aptal oturuyor olabilir ama kendini aptal gibi gösteren bir profesyonel de oturuyor olabilir. Sakın hile yapmaya kalkıp da benim başıma iş çıkartma," dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla.

"Ben her koşulda blackjack'te kart sayabilirim sevgilim. Çünkü oyun hafıza ve olasılık üzerine kurulu," dedim dan diye. *Aman özgüvenine zeval gelmesin Naz!*

"Nazlı!" dedi Bora dişlerinin arasından. Aydın'ın dayanma gücü kalmamış olacak ki küçük bir kahkaha atmıştı fakat Özgür gayet ciddi bir şekilde hala pencereden dışarıya bakıyordu.

"Krupiyelerden daha iyiyim ama bu konuda. Onları alt etmekte hiçbir şey yok. Artık özel konuğu olduğum BlackJack'te, krupiye salağın önde gideniydi mesela. İnsan azıcık sinsi olmaz mı? Neye göre işe alıyorsunuz krupiyeleri?" dedim sitemle. Başımı Bora'nın omzundan kaldırmış ve kollarımı bağlamıştım.

"Kafamı sikeyim," dedi Bora mırıldanarak. "Git işte Maldiv'lere, Paris'e, Milano'ya, Bali'ye... Kendi de istiyor... Bok mu var Las Vegas'ta!"

"Tamam ya yapmayacağım hile falan," dedim.

"Ben mesela hile yapanları gözlerinin yaşına bakmadan öldürüyorum genelde," dedi Aydın ciddi bir ifadeyle.

"Hile var hile var... Mesela rakibi çeşitli tekniklerle zayıflatmak hileden sayılamaz. Bunu yapanı da öldüremezsin. Çünkü kanıtlanmamış suç, suç değildir," dedim Aydın'a. Bora'nın bakışları şaşkınlıkla bana çevrilmişti.

"Ne gibi teknikler?" diye sordu Aydın, merakla.

"Tahrik mesela... Her zaman kafa karıştırır," dedim. Aydın'ın bakışları kısılırken Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Dekolte, bakışlarla rakibin aklını çelmek-"

Bora, sert bir tonlamayla lafımı keserek, "Eğer..." dedi. Bakışları da oldukça tehditkardı. "Nazlı herhangi bir casinoda başına iş açacak olursa... Asla karışmayacaksın Aydın. Çeksin cezasını."

"Öyle mi?" dedim sitemli bir ifadeyle. Bir insan, karısından bu kadar kolay vazgeçmemeliydi. *Balayına geldiniz Naz, boşanmaya değil.* Bora bana cevap vermeyip dışarıyı izlemeye devam ederken ben de susmuştum. Las Vegas'a dair nice hayallerim olsa da sanırım bunların tamamını gerçekleştirmek için yanlış kişiyle gelmiştim. O zaman yapabileceğim tek bir şey vardı; Bora'nın yanındaki sınırlı eğlencenin tadına varacak ve fazlasını talep etmeyecektim.

♠

Las Vegas'ın uzun ve rüya gibi uzanan caddesi Strip üzerinde bulunan birbirinden farklı konseptteki otellerden birisi de Hôtel Le Huit'tti. Türkiye'de henüz açılmayan

şubesinin yarı ortağı olan Bora'nın, Las Vegas'taki adresi beni hiç şaşırtmamıştı. Otelin otoparkında arabadan indiğimizde Aydın ve Özgür bizden ayrılırken, şık ve hoş bir adam bizi asansörün hemen önünde karşılamıştı.

"Eşim," diyerek beni adamla tanıştırdı Bora. Fakat anladığım kadarıyla kendisi de onunla yeni tanışıyordu. Chris Powell, Hôtel Le Huit'in Las Vegas'taki şubesinin yarı ortağı ve Bora'nın eşi olarak takdim edildiğim ilk insan olma özelliklerine sahipti. Chris, Bay Martin'in kendisini bizzat aradığından, ben ve Bora balayını onun otelinde geçireceğimiz için şeref duyduğundan, Bodrum'daki açılışa muhakkak geleceğinden bahsederken Bora da onu büyük bir nezaketle dinliyordu.

"Bu Hôtel Le Huit'lerde, sekiz özel oda oluyor değil mi, o yüzden adı sekiz?" diye sordum, Chris evliliğimizi tebrik ederek asansörden indiğinde. Aslında bu sorunun cevabını, Bora'ya asla aktarmadığım araştırmalarım sonucunda ben bulmuştum fakat minibüsteki gerginliğimizin geçmesini istiyordum.

"Evet," dedi Bora, kartı kapıya okuturken. "Bir nevi özel süit hepsi."

Numaralojisi otelin diğer odalarından farklı olarak 1'den 8'e ardışık olarak sıralanan süitler Bora'nın söylemediği fakat benim zaten öğrendiğim üzere, Hôtel Le Huit'in en lüks, en konforlu ve en güzel odaları oluyordu. Elbette ki hepsi birbirinden iddialı ve kendi içinde de ihtişam kıyası yaşayan süitlerden en özeli, otele adını veren sekiz numaralı odaydı. Hôtel Le Huit in Bodrum'un 8 numarasına kendimi muhakkak davet ettirebileceğimi içten içe biliyordum fakat Hôtel Le Huit in Las Vegas'ın 8 numarasında balayı yapmak, Bora Karabey'le evlenmiş olma ayrıcalığı taşıyordu. Öyle ki, odanın terasında yalnızca bize özel bir havuz bile vardı!

Genç bir çocuk bavullarımızı odaya getirirken, başka bir genç çocuk siparişimizi getirdiğini söylemişti. Siparişimizin ne olduğunu bilmiyordum fakat Bora'nın bildiğini fark etmiştim çünkü teşekkür etmekle yetinmişti. Ve her iki

çocuk da ona teşekkür ettiğine göre onlara bahşiş vermişti. Pencereden görünen Las Vegas, gündüz gözüyle bu kadar baştan çıkartıcıysa, akşamı hayal edemiyordum.

"Nazlı," diye seslendi Bora. Hızlı adımlarla alt kata indim. Salondaki masanın üzerine sipariş ettiği yemekleri yerleştirmişti. "Hadi bir şeyler yiyelim, sonra dışarıya çıkacağız." Sesi içtendi fakat duruşu hala mesafeliydi. Gülümsedim ve boynuna sarıldım. Dördüncü saniyede bir kolu belimi sararken, altıncı saniyede eli saçlarımın arasına karışmıştı. "Beni nasıl bu kadar sinirlendirmeyi başarıyorsun?" diye sordu.

Bora'dan ayrılıp masaya oturduğumda gülümsedim. "Asla sana göre birisi değilim. Bence benimle evlenerek hayatının hatasını yaptın sevgilim," dedim. Gastronomi harikası olan bisküviden ısırdım ve tabağıma biraz *coleslaw* adını verdikleri salatadan aldım. Bora masaya oturduğunda bakışları yeniden sertleşmişti. *Adamın damarına basmaya doyamadın Naz!* Ne yapayım, ben de böyle birisiydim. "Salatanın tadı çok güzelmiş," dedim.

"Afiyet olsun Nazlı," dedi Bora, mırıldanarak. Bifteğinden bir parça kesti ve ağzına attı. *Adamı gene küstürdün Naz!*

"Hile yapmayacağım," dedim, suyumdan bir yudum alarak. Bora'nın bakışları yüzüme çevrildi. "Kara'nın karısına yakışmaz... Yoksa kart bile çalarım vallahi, kimsenin ruhu duymaz."

"Yani?" dedi Bora, meraksız bir ifadeyle. "Sarılıp teşekkür mü etmeliyim sana?" diye sordu. Patates püresine uzandı ve birazını tabağına aldı. "Kara'nın karısı olduğu içinmiş," dedi mırıldanarak. "Kendine yakıştırıyorsun yani hile yapmayı..." diye ekledi. Galiba ona asla yaranamayacaktım.

"Aksiyonu seviyorum..." dedim, sitem edercesine. "Aksi takdirde hayat çok sıkıcı."

"Senin eski hayatın sıkıcı olabilir Nazlı ama ben yıllardır aksiyonun içinde yaşıyorum... Ölüm benim kapı komşum oldu hep," dedi, sert bir ifadeyle. Derin bir nefes aldı. "Seni öyle bir aksiyonun içine sokarım ki..." dediğinde, çatalını

hızla masaya bıraktı. "Nazlı bana şunu yaptırtma," dedi, sertçe.

"Neyi?" diye sordum ve salatamdan yedim. "Ben anlamıyorum ki şu an seni... Aksiyon severim dedim, ölmek istiyorum demedim ki."

"Git film izle o zaman!" dedi, bağırarak. Neden bağırıyordu? Patates püresini tabağıma alma gereği duymadan çatalı içine soktum. Bora ise ben cevap vermediğim için, öfkesiyle kalakalmıştı.

"Olur sevgilim," dedim, biraz sonra. "Zaten uzun zamandır izlemiyorum." Bora bana yedi saniye boş boş baktıktan sonra sıkıntılı bir nefes verdi ve yemeğini yemeye devam etti. Ben eğer istersem onu dumurdan dumura sokabilir ve orada bırakabilirdim. Benimle baş edemezdi.

♠

"Alışveriş yapmak ister misin?" diye sordu Bora. Birbirinden farklı ve dünyanın en önemli yerlerinin bir kopyası konseptinde inşaa edilmiş mimarlık dehası otelleri gezmeye başlamıştık. Henüz daha otellerin girişinde karşılaştığımız casinolar hiç yokmuş gibi, kumar oynayan insanların arasından geçiyor ve otellerin lobisinden başlayarak genel kültür turu yapıyorduk. *Bu sitemi sesli dile getirmek ister misin Naz'cığım?*

Aslında ben gündüz gözüyle casinoları boş vermiş ve Strip'i boydan boya yürümek istemiştim. Fakat kısacık bir şort ve göbeği açık kısa kollu bluz ile bile sıcağa dayanamadığım için yürümeye de dayanamamıştım. *Bora sana, "Akşam yürürüz şimdi çok sıcak," demişti ama Naz!* Akşam casinoya gitmek istediğim için bunu yok saysam da en sonunda onunla aynı fikirde buluşmuştum fakat gözüme gözüme casino sokulunca içimdeki dürtüye engel olamıyordum. *Vallahi Bora, elinden tutup durmaksızın yürüyünce bayağı bir engel oluyor sana Naz; bence ömrünüzün genel özeti bu tablo.*

Alışveriş yapmak aklımdaki düşüncelerden birisi değildi fakat oldukça mantıklıydı çünkü Hande'nin bavuluma

koyduğu kıyafetlerin çoğu Las Vegas'ın şık casino geceleri için zayıf kalacaktı. Bir mağazaya girdiğimizde Bora'nın elini bırakarak dolaşmaya başlamıştım. Otuz yedi dakika, kırk beş saniye sonra elimdeki poşetlerle mağazadan çıktığımda ise Bora yoktu.

Bora yoktu fakat orada bir yerlerde, az evvel önünden geçtiğimiz casino vardı.

Kaç dakika sürdüğünü sayamadığım bir vakitte ve nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde, kendimi bir kart temin etmiş, içine 50 dolarlık yükleme yapmış, slot makinasının başına geçmiş ve bira yudumlarken bulmuştum. Her ne kadar chip satın almamak için çok zor dursam da o kadarına cesaret edememiş ve masa oyununa oturamamıştım çünkü Bora yoksa bile illaki gelecekti.

Kumarbaz değildim fakat kumar oynamayı çok seviyordum.

"İşte bu!" dedim, coşkuyla.

"Çok şanslısınız!" dedi, on üç dakikadır oyunumu izleyen İtalyan kadın. Haklıydı. Hayatımda şansımın yaver gittiği çok an vardı. Zekaya bağlı durumları zekamla, şansa bağlı durumları ise şansla kurtarabilmek belki de en sevdiğim özelliğimdi. *Zaten düzenbazlığa olan meyilin de buna güvenmekten geliyor Naz!* Kazandığım 100 dolarla beraber 150 dolarlık ödememi alıp Bora'yı bulmam gerekiyordu. "Devam etmeyecek misiniz?" diye sordu kadın, ben makinanın başından kalkarken.

"Kocamı bulmam lazım," dedim kadına gülümseyerek. "Kesin telefon falan geldi ona... Yoksa o beni bulurdu çoktan," diye ekledim ve yere bıraktığım poşetleri aldım. Arkamı döndüğümde ise Bora'nın kapkara gözleriyle karşılaşmıştım. "Ben de seni arıyordum," dedim yapay bir heyecanla.

"Hadi ya?" dedi Bora, alaylı bir ifadeyle. Poşetleri elimden aldığında, boşta kalan eliyle de elime uzanmıştı.

"Evet," dedim. Ve bu sefer, ödemeyi alacağım yere doğru ilerleyerek ben onu yönlendirmiştim.

"Beni aramaya casinodan başladın o zaman... Sağına soluna bile bakmadan dümdüz koşarcasına geldin çünkü de buraya," dedi. Her ne kadar kaşları çatık dursa da sesinde sakin bir tonlama vardı. *Seninle baş edemeyeceğini anladıysa demek ki Naz.*

"Satın aldığım kıyafetlerin bir kısmını bedavaya getirmiş oldum sevgilim," dedim. Kadınlar kocalarını bu şekilde kandırabilirdi ve fakat benim kocam söylediğim cümlenin üzerinde durma gereği bile duymamıştı. Hatta, ödemeyi alacağımız yerdeki sırayı görünce, sıkıntılı bir nefes de vermişti.

"Ne kadar alacaksın?" diye sordu Bora, meraksız bir tonlamayla.

"150 dolar," dedim.

"Ben sana 150 dolar vereyim Allah aşkına, beklemeye değmez," dedi ve sıkıntılı bir nefes daha verdi.

"Olur önemli olan paramı temin etmem," dedim ve kartı Bora'ya uzattım. *İnsan bir "Gerek yok!" der Naz! Aç gözlü müsün acaba?* "Ver hadi şimdi," diye de ekledim.

Fakat Bora galiba pişman olmuştu çünkü ödeme noktasında tuttuğu bakışlarını bana çevirdiğinde, "Yok yok, al sen ödemeni oradan," dedi. Benim kocam cimriydi!

Biraz önümüzdeki adam ve kadının 10.000 dolarlık chip satın aldığını duymamla beraber şaşkınlıkla onlara döndüm ve yutkundum. *Onlarınki müsriflik Naz, özenme!* Bora ise çatık kaşlarının altındaki sitemli bakışlarıyla adamı inceliyordu. Adam aldığı chipleri elindeki çantaya dizdikten sonra, ödememi almak için en öne geçtim.

"Yok artık Kara!" dedi adam. Türkçe konuştuğunu duyduğumda şaşkınlıkla Bora ve adama dönmüştüm. Adamın gözleri de bana çevrildi. "Hayırdır?" diye sordu hemen ardından Bora'ya dönerek.

"Tatil," dedi Bora, düz bir ifadeyle. Bakışları adamla yanındaki kadın üzerinde mekik dokuyordu.

"Las Vegas'ta? Sen?" dedi adam, şaşkınlıkla.

"Senin ne işin var asıl burada, İstanbul'da olman gerekmiyor muydu?" dedi Bora, imalı bir tavırla. Ödememi almıştım fakat Bora'nın adam ve kadına olan bakışlarından dolayı bulunduğum yerden kıpırdamamam gerektiğini düşünüyordum.

"Gece dönüyorum, biraz oynayacağım," dedi adam. Bakışları yeniden bana çevrildi ve sorgulayıcı bakışlarla Bora'ya döndü. "Nişanlandığını duymuştum ama nişanlınla tanışmak kısmet olmamıştı," diye devam etti.

Bora adamın ne dediğini umursamamıştı. "Haluk Kozan'ı yalnız mı bıraktın en zor günlerinde?" diye sordu, ciddi bir ifadeyle.

"Caner'in yolu yol değildi Kara," dedi adam ve derin bir nefes aldı. "Haluk'un cenazeyi düşünmeden, seni bitirmeyi planlamak uğraşına girdiği kulağına gelmiştir. Boş iş. Gücü yetmez. Ve ne ben, ne de kayınpeder kaybedecek tarafta durmayacağız."

"Haluk Kozan, senin kayınpederin kırk yıllık dostu?" dedi Bora, alaylı bir tavırla.

Adam gülümseyerek, "Enayi değildir," dedi.

Bora, birkaç saniye bakışlarını adamın üzerinde tuttuktan sonra hafifçe anladığını belli edercesine kafasını salladı. "Eyvallah," dediğinde, bakışlarını yeniden kadına çevirmişti.

"İznin olursa, bir şey rica edeceğim..." dedi adam çekinceli bir tavırla. "Beni burada, hele de yanımda bir afetle hiç görmedin..."

Bora'nın yüzünde alaylı bir gülümseme oluşmuştu. "Bayi toplantısı mı? Gerçekten mi?" diye sordu.

"Hanım ayrı, kayınpeder ayrı canıma okur," dedi adam.

"Anlaştık," dedi Bora. Adam başıyla beni selamladıktan sonra yanımızdan ayrıldı. Bora yeniden elime uzandığında yürümeye başladık.

"Kimdi o?" diye sordum meraklı bir ifadeyle.

"Gürbüz Biçkin," dedi Bora, sanki tanımak zorundaymışım gibi. "Yapma ama! Hiç magazinde görmemiş olamazsın..." dedi, birkaç saniye sonra.

"Magazin seven birisi gibi mi duruyorum oradan?" diye sordum.

"Sevmeyen birisi gibi durduğunu söyleyemem. Yani bana Kurutek Holding'in yönetim kurulu başkanını kocası gerçekten aldatıyor mu diye bile sormuştun." Bora kahkaha atarken ben gözlerimi devirmiştim. "İrem'le karşılaşmıştık hani... Poker partisine gidecektik... İrem'in babası Gürbüz."

"Magazinde nesi çıktı?" diye sordum merakla. *İki dakika bekleseydin bari sormak için Naz!*

Bora daha büyük bir kahkaha attı. "Gürbüz, sanırım karısını tüm mankenlerle aldatmıştır," dedi.

"Bu kadar magazine düşüyorsa eğer bu, şimdi neden korkuyordu?" diye sordum şaşkınlıkla. "Yani karısının alışmış olması gerekiyor. Ki bence kafasını kırıp ayrılmalıydı..."

"Gürbüz'ün kayınpederi... Halil Yücesoy... Türkiye'nin en büyük silah kaçakçılarından. Nüfusu sağlamdır. Gürbüz'ü en son hastanelik etmişti. Yemini var. Eğer bir daha yakalanırsa, herkesin içinde öldürür. Ne kızının ne de İrem'in hiçbir lafına kanmaz. Adamı aleme rezil etti Gürbüz," dedi ciddi bir ifadeyle. Ölmese de olurdu; boşansa yeterdi.

Otelimize girdiğimizde Bora'nın telefonuna mesaj gelmişti. Asansöre doğru ilerlerken elimi bıraktı ve telefonuna gelen mesaja baktı. Yüzüne hin bir gülüş yayılmıştı.

"N'oldu?" diye sordum meraklı bir ifadeyle.

"Güzel şeyler..." dedi ve daha çok gülümsedi. Asansöre bindiğimizde telefonunu bana uzattı. Mesaj Özgür'dendi; Gürbüz Biçkin ve yanındaki kadının fotoğrafını çekip Bora'ya göndermişti. Telefonunu ona uzattığımda, "Koz işte... İnsanın eline ne zaman nereden geçeceği pek belli olmuyor," dedi. Beni kendine çekti ve kafamın üzerine küçücük bir öpücük kondurdu.

Meraklı bir ifadeyle, "Neden ona karşı bir koza ihtiyacın var ki?" diye sordum.

"Herkese karşı var..." dedi Bora. Derin bir nefes aldı. "Haluk Kozan'a karşı güç. Koz, laftan değerlidir. Gürbüz'ün yanımda kalmasını ve bir şekilde, Halil Yücesoy'u da

yanımda tutmasını sağlar bu fotoğraf," diye devam etti. Bedenimi kendinden ayırdı ve bakışlarını gözlerime çevirdi. "Halil Yücesoy önemli değil. Bir kişi bir kişidir. Mesele bu."

"E iyi ki casinoya koşmuşum... Bak uğur getirdim yine sana. Aksiyon aldın," dedim. Bora'nın kaşları çatıldı. "Eylem manasında... Hareket yani," dedim.

Asansör süitimizin kapısında durduğunda, "Sen matematikçiydin ya..." dedi Bora. Sesinde imalı bir tonlama vardı. "Bırak bu kelime oyunlarını bence," dedi. Açıkçası biraz bozulmuştum. *Adam haklı Naz!* Bora bozulduğumu fark etmeden, odanın kapısını açtı.

♠

"Yemeğe gideceğiz Nazlı'yla... Stratosphere'e," diyordu Bora. Hazırlanmam uzun sürdüğü için beni beklerken her zamanki gibi telefonla ilgilenmeyi seçmişti. "Senin planın ne?" diye sordu ardından. Ben ise kırmızı rujumun üzerinden bir kat daha geçmekle meşguldüm. "E iyiymiş..." dedi gevrek bir tonlamayla. "Bakarsın seni de evlendirir döneriz," diye devam ettiğinde, Aydın'la aralarındaki sohbete bir belki de birkaç kadının bulaştığını anlamıştım.

"Hazırım ben," dedim.

Bora'nın bakışlarının bana çevrilmesiyle kaşları havalandı. "Aydın kapatıyorum," dedi Bora, bakışlarını benden ayırmadan. Telefonu kulağından indirirken, bakışları da tepemden tırnağıma hızlıca inmiş ve yeniden gözlerime çıkana dek dört saniye geçmişti.

"Değilsin," dedi, bana doğru yaklaşarak. *Ben sana, Bora bu kırmızı elbisenin kırmızı bir bluz olduğunu düşünür demiştim Naz. Üstelik daha sen satın almadan demiştim!*

"Çantamı almadığım için sana öyle gelmiştir sevgilim... Çantamı da aldığımda tamamlanacak kombinim," dedim. Bora'nın yüzünde samimiyetten uzak bir gülümseme oluşurken derin bir nefes aldı. *İyi ki, yalnızca göğsüne doğru inen v dekoltesini gördü sadece Naz, bir de arkanı dönsen...*

"Hadi uğraştırma beni, değiştir üzerini..." dedi bana sarılarak. Fakat bana sarıldığında eli sırtıma ulaştığı için,

parmakları belime dek uzanan v dekoltesinden tenime değmişti. Sayamayacağım kadar hızlı bir vakitte benden ayrıldı ve elimden tutup beni döndürdü. "E yuh!" dedi, şaşkınlıkla. "Kumaştan kaçmışlar resmen." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Tekstil sektörüne el atmam için zorluyorlar beni!"

"Abartmasana sevgilim, sen gayet modern bir eşsin." Gülümsüyordum. Sesim ise Bora'yı ikna etmek üzerine yumuşacık bir tonlamaya sabitlenmişti.

"Yanılıyorsun... Sen beni hiç tanımamışsın," dedi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. İki eli, kol detayları omzuma düşen elbiseyi aşağıya doğru çekiştirmeye başladığında, dudakları dudaklarıma kapanmıştı. *Neyse ki elbiseni çıkarttırma şekli gayet modern Naz!*

Elbise, bedenimden ayrıldığı sırada kendimi Bora'nın kucağında buldum. Fakat çok fazla bu şekilde durmamıştık. Sırtım sert bir cisme değdiğinde gözlerimi açma ihtiyacı hissetmiştim. Benim yemek masasının üzerinde ne işim vardı?

"Biz daha gerdeğe girmedik değil mi?" diye mırıldandı, dudakları arsızca boynumda dolaşırken. *Bora'yı aç bırakmanın tatlı bir cezasıdır belki de bu Naz!*

Cilveli bir şekilde gülümserken, elimi saçlarının arasına daldırdım. Okyanusun serinliğini taşıyan dudakları, bir çölü keşfedercesine vücudumda dolaşmaya başlamıştı. Sakallarının tenime batmasını, saçlarının beni huylandırmasını, hatta kirpiklerini ayva göbeğimde hissetmeyi bile çok seviyor ve akıl sır erdirilemez derecede, gün geçtikçe ona daha çok çekiliyordum.

Boğazından akan sesler, hiçbir zaman silinmeyecek bir ezgi gibiydi ve bu ezgiye ruhumla karşılık veriyordum.

Okyanusun dalgaları kıyılarıma yavaşça ulaşıyor ve yavaşça geri çekiliyordu. Dalgalar kıyılarımı terk ederken ben de peşinden sürükleniyordum. Okyanusun dalgaları kıyılarıma usulcacık çarparken, kızgın kumların daha çok ıslanmasını ve kurak tek bir kum tanemin kalmamasını deli

gibi arzuluyordum. Her bir zerremi yok etmesi pahasına, dalgaların şiddetlenmesi için yanıp tutuşuyordum.

İçimdeki dayanılamaz hevesi gözlerimden okuyordu fakat bana istediğimi verir miydi; bilmiyordum.

Dalgalar kıyılarımdan ayrıldığında, boşluğa düşmüş gibi hissettim. Efil efil esmeye başlayan rüzgarı şah damarımda hissettiğimde boynuna sımsıkı sarıldım. Nefesi vücudumu keşfe çıkarken daha çok kuruduğumu hissediyordum. Ve bu öyle bir kuraklıktı ki; sırılsıklamdım. Dudakları dudaklarımı bulduğunda da mutluydum ve fakat ben dalgalarını istiyordum.

"Hı?" dedi, tatlı bir şekilde. Ne demiştim de neyi soruyordu bilmiyordum. Fakat sesinin tınısından anladığım kadarıyla, ne dediğimi o gayet biliyordu ve de anlamazdan geliyordu. Ben bunun acısını çıkartmayı bilirdim. Ama şu an okyanusun dalgalarının kıyılarıma değmesine öyle muhtaçtım ki, huyuna gitmeliydim.

"Yemeğe geç kalacağız hadi!" dedim sabırsızlıkla. Bora küçük bir kahkaha attı. Fakat yemeğe geç kalmak da umurunda olmamıştı. Ben de açtım. Neden anlamıyordu? Dudaklarını kıyılarımda hissettiğimde, ne yapacağımı bilemez bir halde nefesimi tuttum. Fakat boğazımı iten bir gücün tuttuğum nefesimi hızlıca vermeme sebep olması saniyeler sürmüştü.

Çölün ortasında, tir tir titriyordum. Dudakları kıyılarımı gezerken kendimden geçiyor ve aklımı tamamen yitiriyordum. Bana işkence eden dudaklarına sinsi ve memnun bir gülümseme yerleştiğinde, okyanusun dalgası yeniden kıyılarımı buldu. Zamana aykırı yavaşlıkta, kıyımın derinlerine dek ulaştı. Bu sinir edici sakinliğe alıştığımı hissettiğim anda dalgalar şiddetlendi ve hızlandı. Ben okyanusun hırçınlığını henüz kabul edemezken tekrar yavaşladı.

Okyanusun kendi arzu ettiği ve çölün asla anlayamayacağı bu mevsim değişiklikleri, her bir tanemi şaşkına çeviriyor ve sersem ediyordu. Üzerinde yattığım masanın üzerinde

tutunacak bir yer bulamıyor, hiçbir şeyden güç alamıyordum. Gücüm tükeniyordu ve fakat duyduğum hazzı anlatacak bir kelime, dünyanın hiçbir dilinde var edilmemişti.

"Bora!" Haykırmıştım. Muhtemelen sesim çölün sınırlarını aşmış, başka diyarlara ulaşmıştı. Okyanus yalnızca gülümsemekle yetiniyor, sesimin tınısına dahi müdahale etmiyordu.

"Aç gözlerini sevgilim," dedi asırlar sonra. Çölün parlak yansıması okyanusun karalarını ışıldatırken, beni o mucizevi noktaya taşıdı. Derin soluk alışverişlerime aşkımı sığdırıp dudakları arasından ciğerlerine üfledim.

Beni kucağına aldığında çöl tamamen okyanusa aitti, o nereye sürüklerse ancak oraya gidebilirdi. Okyanus ne kadar kendindeydi o da meçhuldü. Bizi resmen koltuğa fırlattığında, kalbine sığındım. Dudakları alnıma ulaştığında, nefesi mucizenin kendisi olduğunu fısıldıyordu.

Bora yalnız benim hayatıma değil; aynı zamanda Mojave Çölü'ne de mucizeyi getirmişti.

♠

Las Vegas da Bora ve benim gibi uyumuyordu. Romantik akşam yemeğinden saat itibariyle vazgeçmek zorunda kalmıştık. Elimizde hot doglarla Strip'i boydan boya yürümüş, caddenin başındaki *"Muhteşem Las Vegas'a hoş geldiniz"* tabelası önünde fotoğraf çektirebilmem için kırk yedi kişilik sıraya girmiştik. Aslında evliliğimi Instagram'da ilan etmeyi çok istemiştim fakat dokuz gün evvel Instagram'ın yeni kullanıcısı olan halamın yüreğine inmesini istemediğim için yalnızca fotoğrafı paylaşmakla yetinmiştim.

Bu fotoğraf sessizce tek bir şey söylüyordu: *"Ben artık çok mutluyum yenge, hala, Eren, Anıl..."*

"Şimdi sen spora başlamıyor musun yani?" diye sordu Bora, burnuma bulaşan dondurmayı baş parmağının ucuyla silerek.

"Hayır evlendik biz artık. Beni her halimle beğenmek zorundasın," dedim. Elimdeki plastik kabın içindeki vişneli

dondurmanın bittiğini o kadar kabul edemiyordum ki, hala dibini sıyırıyordum.

"Yüzüklerini sol eline geçir o zaman," dedi Bora gülerek. Şaşkınlıkla onun ellerine baktım. Yüzüğü gerçekten de sol yüzük parmağındaydı; bunu hangi ara yapmıştı?

"İnsan bana da haber verir. Sen evlenmişsin ben nişanlı kalmışım," dedim sitemle. Bora kahkaha atarken, dondurma kabını çöpe atıp yüzüklerimi çıkarttım. Kalabalık caddenin ortasında durduğum için insanların yolunu kesiyordum fakat bu umurumda bile değildi.

Bora yüzükleri benden alarak, sol elime uzandı. Önce aile yadigarı yüzüğü ve ardından da siyah pırlantalarla maça işlemesi olan alyansımı parmağıma geçirdi. Elimi dudaklarına götürdü ve nabzımın attığı yere küçük fakat uzun bir öpücük kondurdu. Beni kendine doğru çekerek elimi tuttu ve yeniden yürümeye başladık.

"Nikahta keramet var derler ama... Sen sanki evlendikten sonra daha bi' nazlanmaya başladın. Yaramadı sana bu evlilik," dedi, tatlı bir sitemle.

"Bence bilinçaltım bugüne dek yaptıklarının intikamını alıyor senden sevgilim," dedim.

"Bilinçdışı onun doğrusu aslında da neyse," dedi Bora. Her şeyin en doğrusunu neden bilmek zorundaydı? *Oxford farkı Naz, boşver!*

"Ama sen de ekstra kaşınıyorsun..." dedim.

"Teessüf ederim ayrıca, ne yapmışım ben sana?" dedi. Galiba bir parça şuursuzdu. Neyse, zamanla onu daha iyi tanıyacaktım.

"Önce *başlayamaz başlayamaz* diye... Sonra da, *bitti bitti* diye ömrümü yedin... Daha ne yapacaksın?!" dedim.

Bora utanmadan güldü ve sonra, "Sana bir sürprizim var," dedi. Dudakları arasından, Las Vegas'ın renkli gürültüsüne rağmen duyabildiğim sihirli sözcükler çıktığında durmuştum. *Deminden beri duyuyorsun adamı Naz, ayrıca söz konusu Bora Karabey olduğunda sürpriz bir hayat yaşıyorsun sen zaten.* "Düğün hediyesi..." dedi.

"Nedir?" diye sordum merakla. Bora, kot pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkarttı. Daha sonra ise cüzdanının içinden bir kartvizit çıkartıp bana uzattı.

Karabey Holding,
Nazlı Alaca Karabey.

Şaşkınlıkla Bora'nın kapkara gözlerine baktım. "Nasıl yani?" diye sordum, merakla.

"Olur da fikrini değiştirirsen... Özel sektöre girmek istersen... Bizde işin hazır," dedi. Gülümsedi. "Ve ben senin kendi soyadını da kullanmanı istiyorum."

Bora'ya teşekkür edebilirdim ve hatta zaten bu jeste karşılık yapılması gereken de tam olarak buydu fakat ben "Hangi departmanda?" diye sordum. Bora daha çok gülümsediğinde gözlerim sol yanağındaki çukura takılmıştı. "Hangi pozisyonda ve de?" diye sorduğumda, yeniden bakışlarım gözlerini buldu.

"Kendine uygun ve hakkaniyetli bir pozisyon seçeceğine eminim... Hangi de-"

"CEO olmak istiyorum," dedim dan diye. Parmak uçlarımda yükselerek Bora'nın boynuna kollarımı doladım. "Evet evet kesinlikle bana uygun pozisyon CEO'luk... Hem senin ek işin var. Kumarhanelerin var bir sürü... Holdingi bana bırak. O zaman hayatım boyunca uslu bir eş olacağım, söz veriyorum. Hiç zorluk çıkarmayacağım. N'olur beni CEO yap. N'olur!" Bora kocaman bir kahkaha atarken, elleri belimi sımsıkı sarmıştı.

"Emekli olmaya karar verdiğimde bunu düşüneceğim sevgilim," dedi. Nefesi saçlarımın arasından geçip dövmeme değmişti. "Sen eğer o zamana dek bi departman seçersen kendine sevinirim."

"Mezun olayım da bir..." dedim, kollarımı Bora'nın boynundan ayırdığımda. Sıkıntılı bir nefes verdim. Ben CEO olmak istiyordum.

"Tebrik ederim sevgilim... Sen mezun oldun bile," dedi, gülümserken.

"Anlamadım. Nasıl?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Şöyle ki... Hande ve Buse senin bitirme ödevini yapmışlar. Final sınavına girmemeni, veya ödevi neden senin teslim etmediğini Hande'nin hocana nasıl açıkladığını ve hocanın bunu nasıl kabul ettiğini bilmiyorum," dedi Bora. Ağzım ve gözlerim şaşkınlıktan açılırken ne hissedeceğimi bilemiyordum. "Önceden haberim olsaydı izin vermezdim fakat olan olmuş... Gökhan da var bence işin içinde de neyse... Zaten hak etmiyor da değilsin mezun olmayı."

"Ben? Ben şimdi mezun mu oldum?" diye sordum. Bora başını *evet* anlamında sallarken bir kez daha sevinçle Bora'nın boynuna atlamıştım. Hande bana çok büyük bir iyilik yaparken ODTÜ'lü Buse'den yardım almıştı fakat bunun bile hiçbir önemi yoktu.

♠

Odaya girdiğimizde resmen ayakta uyuyordum. Uçak yolculuğunu uyuyarak geçirmek bile beni sarsmıştı, jet lag olmuştum ve kendimi iyi hissetmiyordum. Bora'ya ayıp olmasın diye içtiğim alerji ilacı da bünyemin dengesinin ekstradan bozulmasına yardımcı oluyordu. Hep uyuyacak gibi oluyordum. Bora bu enerjiyi nereden buluyordu bilmiyordum ama gayet dinç gözüküyordu. Kesin erkenden yaşlanacaktım.

Koltukta biraz daha mayışırken, pencereden Las Vegas'ı izleyen Bora'dan bakışlarımı çektim ve gözlerimi kapattım. Uykuya doğru süzülürken, üzerimdeki şort ve gömleğimin içindeki atletin tüm vücudumu sıktığını hissediyordum. *Hadi bi cesaret, yukarıya çık Naz!* Rahatsız uyumak, on dört basamağı çıkmaktan daha akıl kârıydı. *Karı koca olarak beraber uyuyacağınız ilk gece Naz.* Allah izin verirse, başka gecelerimiz de olurdu.

Koltuğun hareket ettiğini hissettiğimde, imdadıma Bora'nın kolları yetişmişti. Gözlerimi hafifçe araladığımda, yerden yüksekte olduğumu anlamıştım. Gözlerimi tekrar kapadığımda, başımı çıplak omzuna yerleştirdim.

"Uykum geldi..."

Yumuşacık bir sesle, "Uyu sevgilim," dedi.

Kendimi uçuyormuş gibi hissediyordum. Sırtım yatakla buluştuğunda, şortumun düğmelerini açtı ve beni işkenceden kurtardı. Gömleğimi çıkarttı. Atletimi çıkartırken beni yavaşça doğrultmuştu. İncecik bir ses duyduğumda tenime hafif bir soğukluk çarptı. Klimayı çalıştırmıştı. Üzerime incecik bir şeyin örtüldüğünü hissettim; anladığım kadarıyla bana bir şey giydirmeyecekti.

Yanıma yattı. Beni kendisine doğru çektiğinde, sırtım göğsüne yaslanmıştı. Eli karnıma yerleşti. Burnunu saç diplerimde hissettim. Dövmemin üzerine dudaklarını değdirdi.

"Mutlu musun?" diye sordu. Başımı hafifçe *evet* anlamında salladım. "Açayım mı senin uykunu?" diye sordu. Başımı *hayır* anlamında salladım. "Kalk hadi, casinoya gidelim," dedi. Gözlerimi açtım ve hızlıca Bora'ya döndüm.

"Gerçekten mi?" diye sordum, heyecanla.

"Cık," dedi Bora, gülerek. "Gıcıklık olsun diye yaptım... Pardon, bilinçaltım... Bugüne dek bana yaptıklarını..." Sertçe Bora'nın omzuna vurduğumda o hala konuşmaya devam ediyordu: "...çıkarıyor galiba." Güçlü bir kahkaha attı. Yastıkla göğsüne vurdum. Fakat o daha çok gülmüştü.

"Şiddet meyilini ayrı, kindarlığını ayrı çözmemiz gerek," dedi gülerek. Yastıkla yüzüne vurmaya çalıştığımda yastığı tuttu ve beni yatağın diğer tarafına geçirerek, yastığı yere fırlattı. "Düzenbazlığı ne yapacağız onu hiç bilmiyorum," dedi. Gözleri ateşte yanan bir kömür gibi ışıldıyordu. Ellerimle onu ittirmeye çalıştığımda, ellerimi başımın üzerinde sabitledi.

"Bunun cezası ağır olur bak..." dedim, kaşlarımı kaldırarak.

Gülümsediğinde, aklına bir şey geldiğini anlamıştım. "Hakan'ın seni artık sevmediğini söylemiştin..." dedi, gözlerini kısarak. "Hatırlıyor musun?"

"Evet... Şu oyun için aceleye gelen nişanımızın after party'sinde..." dedim.

"Hakan seni çok seviyor..." dedi ve nefesini sesli verdi. "Sadece benden öyle korkuyor ki... Önce bana ihanet etti,

sonra sana. Saçmaladı. Ölmesi gerekiyordu ama hafif bir cezayla yırttı. Fakat o hafif ceza bile onun kaldıramayacağı kadar ağırdı. Sen onu cezalandırmak istedin ama o zaten cezalıydı. Psikolojisine çok ağır geldi o ceza. Ve bitmedi, eğer, bir daha seninle tek kelime konuşursa annesini öldüreceğimi söyledim ona..." dedi.

"Neden peki?" diye sordum. Bora, gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki, bakışlarımda ufacık bir tereddüt görürse susacağını adım kadar iyi biliyordum. Kara'dan korkmuyordum. Anlatsın istiyordum. *Ben anlatsın istiyor muyum çok emin olamadım Naz!*

Bora ellerimi serbest bıraktı. Yanıma uzanıp yüzünü bana döndü. Bir elini başının altına koydu ve diğer eliyle elimi tuttu. Parmakları elimi okşarken sıkıntılı bir nefes verdi.

"Aranızdaki iletişim işime gelmezdi çünkü," dedi. Eli, saçlarımın arasına karıştı. "Senin ne Kara'nın iç dünyasını bilmeni istiyordum ne de onun başına gelenleri... Güvenlik... Sınırlar... Buradan gittiğinde hiçbir şey bilmiyor olman gerekiyordu. Seni de zora sokarlardı çünkü."

"Öldürür müydün peki annesini, gerçekten?" diye sordum. Kurduğum cümle çok ağırdı ve fakat bunu sorgulayacağım yeri çoktan geçmiştim. Anlamak zorundaydım. Bunu anlamak zorundaydım.

"Annesine bir şey olma ihtimalini göze alamayacağını biliyordum. Çünkü öldürürdüm, o da bunu biliyordu," dedi. *Bu öldürürdüm demek mi, öldürmezdim demek mi; tam bir paradoks Naz! Hakan, onun annesini öldüreceğini bildiği için aslında Hakan'ı dizginlemiş. Tavukla yumurta gibi, ilk ne oldu bilen duyan yok.* Ben asıl ilk yoğurdun yoğurtsuz nasıl yapıldığını merak ediyordum. Bir de her iş yeri, deneyim istiyordu; ilk deneyimi nasıl ve nerede yapıyorduk? *Anlıyorum Naz, çok güzel güldüğü için asla katil olacağına ihtimal vermediğin kocan, bir katil.*

"Nişanda Hakan benimle konuştu," dedim dan diye. *Kocam katil ve Hakan'ın annesini neden öldürmesin ki diyorsun Naz, anladım.* Bora, avcunu sağ yanağıma koydu. "Yani kokteyl

muhabbetini demiyorum... Senin ona yaptıklarını üstü kapalı söyledi," dedim. *Dürüst müsün Naz? Değilsin. Sus.*

"Biliyorum," dedi Bora, gülümseyerek. Parmaklarının tersini yanağımda dolaştırmaya başladı. "Dinleyici vardı Hakan'ın üzerinde. Bunu o da biliyordu. Yalvardı sana benden uzak dur diye... Çünkü sen onunla konuştuğun sürece, sana cevap vermeme gibi bir şansı da yoktu. Çünkü sen benim nişanlımdın. O zaman da annesini öldüreceğimi biliyordu. Fazla ter döktü o gece..." Baş parmağı yanağımı okşadı. "Ama sen şimdi bunu bana neden söylüyorsun?"

"Annesi ölmedi değil mi?" diye sordum, dümdüz bir ifadeyle.

"Hakan kurallara uydu..." dedi.

Derin bir nefes aldım. "Kocamsın sen benim..." dedim, sessizce. "Senden bir şey saklayamam." *Ufak at Naz!*

Bora samimi bir kahkaha attıktan sonra bana doğru yaklaştı ve yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu. "Bak bak bak... Yalanlara bak," dedi. Yüzünde hala gülümseme vardı. "Bu saatten sonra Hakan'ın sana ne söylediğinin benim için pek bir önemi yok tabii... Olsa söyler miydin acaba?" diye mırıldandı.

"Cık... O zaman bazen kocalardan bazı şeyler saklanır diye düşünürdüm," dedim gülerek.

"Ölüm, Hakan için kurtuluş olurdu," dedi Bora, sıkıntılı bir nefes vererek. "Eğer ben orada olmasaydım, seni öldürürlerdi. Ben bunu hiçbir zaman unutmayacağım," dedi. Yutkundu. "Eğer... Hakan'a inanmasaydım, senin birinin adamı olduğunu düşünmeseydim..." dedi. Gözlerini yumdu. "Hadi o Hakan'ın suçuydu... Diğeri benim kendi aptallığımdı. Bir de beni zeki sanıyorlar!" *Bora'nın da travması bu işte Naz. Adam unutamıyor! Şimdi de sana "hain" dediğini hatırladı.*

Aslında çok zekiydi ve fakat zeka, insani bazı durumlarda devre dışı kalabilirdi; kendimden biliyordum.

"Hadi yerdeki yastığı al da uyuyayım ben ya...!" dedim, yüksek çıkan bir sesle. "Fırlattın attın oraya." Bora gözlerini

açtı. "Cezalısın, bu gece göğsünde uyuyacağım!" diye bağırdım. Bağırdığım için Bora'nın yüzü buruştu.

"Sesinin tınısını sss-" dedi ve sustu. Başını *tövbe estağfurullah* dercesine yana doğru çevirdi. Kaşlarımı imayla kaldırdım; çekinmeseydi, sesimin tınısına küfür etseydi! "Allah'ın ceza verme yöntemleri harbiden değişik!" dedi. Beni kendine doğru çekti.

Göğsüne başımı koyduktan sonra, "İyi geceler sevgili kocacığım!" diye bağırdım.

"Nazlı!" dedi, uyarıcı bir ifadeyle. Ben kıkırdarken, o kollarını güçlü bir şekilde bana sardı. Bacağımı, bacaklarının üstüne attım. "İyi geceler sevgilim," dedi.

♠

126 Gün Önce...

Havuzun serin suyu, sabah güneşinin yakıcılığını bastırırken attığım kulaçların dahi mutlu olduğunu hissediyordum.

Kimi insan, bir gece yarısı yastığa başını koyduğunda hayaller kurarken ben kendime hedefler koyardım. Şüphesiz ki bu hedeflerimin gerçekleşebilmesi için mezun olmam gerekiyordu fakat oluşturduğum formüller ile ispatlamaya çalıştığım teoriler öyle önemliydi ki, mezun olmak için acelem yoktu.

Kimi insan, bir gece yarısı yastığa başını koyduğunda sevdiğini düşünürken ben deniz gözlü çocuğun, ileriki hayatımın yüzde kaçında olabileceğini hesaplardım. Şüphesiz ki Ayça'ya evlenme teklifi edeceğini öğreninceye dek ikimizden birisinin evlenmesi benim için olasılık dışıydı.

Mutlu kulaçlarım Bora'ya ulaştığında kollarımı boynuna doladım. Onu ilk gördüğüm an, bu sene mezun olabileceğimi ve de onunla kendi rızamla evleneceğimi söyleseler acı dolu bir kahkaha atardım. Aşk, hiçbir zaman hedeflenemez, hesaplanamaz ve olasılık dahilinde tutulamazdı.

Havuzun serin suyu, içimdeki aşkın ateşini bastıramıyordu. Çoktan Bora'nın belini saran bacaklarıma esmer elleri değdiğinde alnımı alnına yasladım.

"Seni seviyorum," dedim ve dudaklarına çekildim. İçimdeki aşkın kuvveti, suyun kaldırma kuvvetinden de fazlaydı. Bora sırtımı yavaşça havuzun kenarına dayadığında yüzünde dün akşamkine benzer, sinsi bir gülüş vardı. Dudakları beni şaşırtarak bikinimin ipine ulaştığı sırada telefonunun melodisi kulaklarımıza çarptı. Fakat Bora telefonu hiç çalmıyormuşçasına beni öpmeye devam ediyordu. "Ya önemli bir şeyse..." dedim, kendimi dudaklarının büyüsüne teslim ederken.

"Eğer önemliyse, Aydın'ı ararlar. O da birazdan kapıya dayanır zaten sevgilim." Dudakları göğsümü talan ettikten sonra beni bir çırpıda havuzun kenarına oturttu ve karnımın üstüne öpücükler kondurmaya başladı. Saçlarının üstünü öptüm. Kendimden geçercesine kıkırdarken, kollarımı ona sardım. Kapının sesini duyduğumda daha yüksek bir kahkaha atmıştım. Bora ise çok sıkıntılı ve hoşnutsuz bir nefes verdi.

"Önemliymiş," diye homurdanırken benden ayrıldı, yüzerek merdivenlere ilerledi ve havuzdan çıktı. Ben ise telaşla bikinimin üzerini giymeye çalışıyordum. Bora, kurulandıktan sonra havluyu beline sararak içeriye girdi.

"Bana açıklama yapma tenezzülünde bulunmadı," dedi Aydın. Sesi sitemliydi. "Arayacakmışsın." Terasa çıktığında beni başıyla selamladı. Bora, havuzun üzerinden mermer bir şeritle havuzun ortasına uzanan oturma alanına doğru ilerlerken, Aydın da onu takip ediyordu. Merdivenlere yüzdüm ve ben de havuzdan, onların yanına çıktım. Kurulanmak için uğraşmadan pareomu üzerime geçirdim ve mutfağa yöneldim.

"Efendim Gökhan?" dedi Bora, biraz sonra. "Hayır henüz haber okumadım." Suyun kaynamasını beklerken, Bora'nın yerine, rastgele bir haber sitesine girdim.

"Mafya infazı mı?

Eski belediye başkanı Haluk Kozan'ın oğlu Caner Kozan'ın trafik kazası sonucu hayatını kaybetmesi iş dünyasını

sarsarken, dün gece İstanbul polisine kimliksiz bir ihbarla bildirilen üç faili meçhul cinayet kafaları karıştırdı.

Temmuz 2014'te, bir gece kulübünün alt katında Organize İşler Şubesi tarafından düzenlenen operasyonda kumar oynarken yakalanan ve 'Arkadaş kurbanıyım' şeklinde açıklamada bulunup para cezası ile serbest bırakılan Caner Kozan'ın, o gece beraber yakalandığı Nadi Sakızcı, Yahya Leylek ve Zoral Kadirli dün gece İstanbul Anadolu Yakası'nda, kimliği belirsiz kişi ve kişiler tarafından öldürüldü. Bu tesadüf kafaları karıştırırken polisin düşüncesi mafya infazı olduğu yönünde.

Emniyet Müdürü, öğlen saatlerinde yaptığı açıklamada 'Bu işin arkasındaki sır perdesini aralayacağız...' şeklinde açıklamada bulunurken acılı baba Haluk Kozan, 'Oğlum o günkü baskında arkadaş kurbanıydı. İşlenen diğer üç cinayetin Caner'le alakası olamaz. Oğlum trafik kazasına kurban gitti. Acımız büyük...' şeklinde konuştu.

Caner Kozan'ın Teşvikiye Camii'sinden kaldırılan cenazesine ünlü isimler akın ederken, yakın arkadaşı olduğu bilinen ve basında birçok kez görüntü verdikleri ünlü tasarımcı Elif Güner'in gözyaşları dikkatlerden kaçmadı. 'Ailesine ve arkadaşlarına sabır diliyorum. Caner çok iyi bir dosttu...' şeklinde konuşan Elif Güner, aynı zamanda ünlü iş adamı Bora Karabey'in eski nişanlısı. Güner, mezarlıktan acılı baba Haluk Kozan ve ailesiyle ayrılırken, Bora Karabey'in neden cenaze törenine katılmadığıyla alakalı soruları yanıtsız bıraktı.

Duman Otelleri'nin sahibi Levent Duman ise 'Kozan Ailesi, iş dünyasının devlerindendir. Caner Kozan'ın bu piyasaya çok katkısı olmuştur. Tüm Türkiye'nin başı sağ olsun.' şeklinde açıklamada bulundu."

"Isabela'nın cenazede ne işi varmış?" diye sordu Bora. Telefonunu masaya bıraktığını işittim. "Benim cenazeme gelmez amına koyayım," diye devam etti. Benim okuduğum haber sitesinde Elif'in teyzesi olan Isabela'nın bahsi geçmiyordu.

"Elif'i yalnız bırakmak istemedi herhalde," dedi Aydın.

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Elif'in annesiyle babası cenazeye gitmiş mi, Gökhan öğrensin bakalım..." dedi. Bir sıkıntılı nefes daha verdi. "Isabela cenazeye kadar geldiyse, Elif Hanım sonunda ikna olmuş demek ki evini basanın Caner olduğuna ki teyzesi onu yalnız bırakmamış..."

"Ben anlamıyorum," dedi Aydın, meraklı bir ifadeyle. "Sen Isabela'nın gelmesine kızıyor musun, yoksa kızmıyor musun?" Bunu ben de anlamamıştım.

"Ben Elif'e kızıyorum Elif'e!" dedi Bora, yüksek çıkan bir sesle. "Ne işi var ya onun o şerefsizin cenazesinde? Bak... İzle şu videoyu tekrar," dedi. Bir süre hiçbir ses duyulmadı. "Timsah gözyaşları! Biliyor çünkü Caner'in ölümü hak ettiğini ama illa boy gösterecek!"

"Çok yakın arkadaşıydı Kara," dedi Aydın, düz bir ifadeyle. "Gitmemesi daha çok söylentiye sebep olurdu."

"Şuna göz kulak olsunlar," dedi Bora. *Naz, gerçekten öfkelendi Bora.* "Haluk Kozan'ın saldırıya nereden geçeceği belli olmaz. Gökhan, Elif'i korumaz Aydın o iş sende. Hesap edemiyordur şimdi Elif Hanım, Haluk Kozan'ın Caner'in intikamını almaya çalışacağını."

"Açmıyor mu telefonlarını?" diye sordu Aydın. Sesinin desibelini her ne kadar kısmış olsa da fısıldamamıştı. Duyuyordum. Duyduğumu biliyor olmalılardı.

Bora ters bir ifadeyle, "Telefonumu da mı kurcaladın amına koyayım?" diye sordu.

"Yapma Kara... Tabii ki de Elif'i aradığını anlamam için telefonunu kurcalamama gerek yok," dedi Aydın. Ben neden böyle şeyleri anlamıyordum?

"Aramayı bıraktım," dedi Bora, düz bir ifadeyle.

"Ne zaman aradın en son?" diye sordu Aydın, merakla.

"Caner onu kurtarıp İstanbul'a döndüğünde," dedi Bora. Sıkıntılı bir nefes daha verdi. "Sen işte Caner'in döndüğünü söyleyince... O kaçırıldıktan birkaç gün sonra yani..."

"Nasıl yani?" diye sordu Aydın, şaşkınlıkla. "Kaç kez aradın?" diye sordu, hemen ardından.

"Bir kez aradım Aydın, kaç kez arayacağım?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla.

"Yüz kez Kara?" dedi Aydın, sitemle. "Beş yüz kez... Milyon kez... Açmıyor mu? Kalkıp İngiltere'ye gideceksin mesela?"

"Oldu..." dedi Bora, alaylı bir ifadeyle. "Başka emrin?"

"Kara," dedi Aydın, vurguyla. "Sen kızı kaçırttın. Canını yaktın..." Bora hiçbir şey söylemedi. "Eski nişanlını Kara... Alelade birisini değil," dedi Aydın. *Elif'e ne yapmış Naz?* Cevabını bilmediğim sorulardan nefret ediyordum.

"Düşmanın tek zayıf noktasıydı..." dedi Bora, düz bir ifadeyle. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ve Kara'dan beklenmeyendi."

"Eyvallah," dedi Aydın çekinceli bir ifadeyle. "Hepimiz yedik o golü. Gökhan bile şoke oldu, benim gibi... Ama Elif'in halini ben de gördüm Kara..." dedi. Nefesini sesli verdi. "Videoyu ben de izledim."

"Bana hesap mı soruyorsun Aydın?" diye sordu Bora, ters bir ifadeyle. "İzledin eee?" dedi, diklenircesine. "Dolandırma lafı... N'oldu Caner Kozan'la takıla takıla Elif'e değer vermeye mi başladın?"

"Yapma Kara!" dedi Aydın, sert bir ifadeyle. "Ben Elif'e bir kez *yenge* dedim, o gün de onu başımın üstüne koydum. Gerisi beni bağlamaz. Sen ayrılsan da benim için *yenge* olarak kaldı o, ben Selim değilim, senin emrinle hitap değiştirmem. Elif'i öldürmemi emret, öldüreyim, gene kafasına sıkmadan *şehadet getir yenge* derim. Ve ben *yenge* dediğim insana değer veririm. Hak etmemişti Caner için harcanmayı, seni sorgulayamam ama kusura bakma lafımı esirgemem. Hee susmamı emredersen, bir daha zaten laf konuşmam." *Helal olsun Aydın'a Naz! Diyecek tek kelime bulamıyorum. Adam gibi adam dediklerinden.*

"İçeride karım var," dedi Bora, ters bir ifadeyle. Evet içeride ben vardım. Aydın'ın gerçek yengesi bendim. Ama Elif'i kıskanmıyordum. Çünkü Bora benim kocamdı. *Bora senin kocan Naz evet ama söz konusu ODTÜ'lü Buse olsa*

çıngar çıkarırdın. Bora'nın Elif'i gerçekten bitirdiğini bildiğin için kıskanmıyorsun, kabul et.

"Hallederim Kara, korurlar Elif'i..." dedi Aydın, konuyu kapatarak. *Resmen Bora, Aydın'a seni hatırlatarak haddini bildirdi ve Aydın da sustu Naz. Fakat Aydın kötü hiçbir şey söylememişti. Haklıydı. Ama söz konusu Anıl olsa, bu durumun tam tersi yaşansa, senin kocan sizi terastan aşağıya atardı.* "Zaten Gökhan'ın tüm odağının Begüm'ü korumak olması daha iyi," diye devam etti.

Elimde üç fincan kahve ile terasa çıktım. Havuzun üzerine bağlanan mermer şeritte dikkatlice yürüdüm. Kahveleri sehpanın üzerine koydum ve sigarama uzanıp Bora'nın yanına oturdum.

"Elinize sağlık, zahmet verdim," dedi Aydın. *Önemli değil* dercesine gülümsedim.

Ben sigara yakarken, "Holdingin tüm sorumluluğu da Gökhan'da. Kapı güvenliğinden tut siber güvenliğe dek hepsiyle ilgileniyor. Gerçekten başı çok kalabalık onun," dedi Bora sıkıntılı bir ifadeyle.

"İstanbul'a döndüğümüzde hafifletiriz onun da yükünü. O gün kontrolsüz davranmasaydın... Yani kaçırılmasaydın ensesindeydik Mehmet lavuğunun biliyorsun. Büyük vuslat olacaktı! Neyse vardır bir hayrı bunun da," dedi Aydın. *Naz? Bora'nın planı ne?*

"Yerini bulmamız lazım," dedi Bora tereddütlü bir ifadeyle. "O herifin leşini toprağın altına gömdüğümüzde ancak derin bir nefes alacağım," diye ekledi. *Naz? Nasıl yani öldürecek miymiş Mehmet'i? Ablasına verdiği söze ne oldu?!*

"Her şey o zaman başlayacak ya da..." dedi Aydın. Derin bir nefes aldı. "Mehmet'in yerini buluruz o dert değil... Caner piçiyle beraberken bağlantılarım da genişledi biliyorsun. Mehmet çok güçlü olabilir ama onun borusu Türkiye'de ötmüyor... Da Gökhan ne olacak?"

"O kadar bilmiyorum ki..." dedi Bora. Sigarasından büyük bir dumanı içine çekti. "Ona ihtiyacımız var. Gökhan benim elim ayağım. Benim bu işte ikinize birden ihtiyacım vardı.

Seninle çalışmamaya kararlıydı. İkna edemedim. Çatırdadı işte o zaman bir şeyler aramızda..."

"Sonra da onsuz olmak daha iyi diye düşündün... Yani onun açısından," dedi Aydın, yumuşak bir ifadeyle.

"Elif'te ve Begüm'de yaşadığımın aynısı... Kendileri için en doğru olanı yapmış olmaları... Ama Gökhan ters köşe yaptı beni," dedi Bora, sıkıntılı bir ifadeyle.

"Niye... Elif ve Begüm de dönmek istememiş miydi?" diye sordu Aydın, imayla. Güldü. "Senden giden kim sana dönebildi ki Kara?" diye sordu.

"Gökhan döndü işte..." dedi Bora. Sigarasını söndürdü. Kahvesinden büyük bir yudum aldı.

"Yok yok," dedi Aydın gülümseyerek. "Onun geçmiş tecrübesi var. Gözü önünde babanı sildin. Elif'i sildin. Begüm'ü de sildiğini söylüyorsun. O yüzden o kapıyı aralık bıraktı, gitme işini geveledi de geveledi... Eğer cidden gidebilseydi ya da sen silseydin onu, dönemezdi. Begüm'ü de silemeyeceksin mesela. Aynı Nazlı Hanım'ı da silemediğin gibi."

"Çok canımı sıkıyorsun bugün!" dedi Bora, ters bir ifadeyle. *Begüm konusuyla yüzleşmeye de kapalı Naz!* Bacak bacak üzerine attığımda, sigaramı kül tablasına bıraktım. "Bana benim hareketlerimi yorumlamayı kes. Mehmet'i öldürürken başımıza neler geleceğini bilmiyoruz. Sonrası ise tam bir muamma! Gökhan'ın hayalleri var sonrasına dair... Tertemiz bir hayata başlamak istiyor, yeniden. Çok aklıma takılıyor bunu devamlı vurgulaması. Herif inanmış buna. Seninle de çalışmaya alışıyor bir de şimdi, yoksa çoktan çekip gitmişti!"

"Senden kopamıyor Kara," dedi Aydın, sıkıntılı bir ifadeyle. "Begüm'den bahsetmiyoruz ki, Gökhan'dan bahsediyoruz. Begüm gururludur, bir abisi var ya onu sildiğini iddia eden, ona çekmiş o. Ama Gökhan, bu hayatta sevdiği kimseye gurur yapamaz. O da bana çekmiş herhalde." *Valla sana bir şey diyeyim mi Naz, bunca zamandır Bora'nın yanındasın, ona bu kadar güzel laf sokan kimseyi görmemiştim! Resmen*

kapak oldu! Bora, Aydın'a ters ters bakıyordu. "Ne oldu, karın burada diye Begüm hakkında da mı konuşmamalıyız?" diye sordu Aydın. *Arttırıyor vallahi Naz!*

"Sen kabak çiçeği gibi açılmışsın ya!" dedi Bora, öfkeyle.

"Aman be Kara, öldür de kurtulayım..." dedi Aydın, umursamaz bir ifadeyle. Aydın'ın tavrı karşısında, dikkatlice sigaramı aldım ve derin bir nefes daha çekip söndürdüm. *Tam meraklı teyzeler gibisin Naz!*

"Yok merak etme ben çok iyi anladım canına susadığını... Ama sebebini çözemiyorum," dedi Bora. Ben de çözemiyordum fakat aralarındaki sohbeti dinlemek çok keyifliydi, Kara'ya dair ipucu topluyordum.

"Sus sus nereye kadar?" diye sordu Aydın. Arkasına yaslandı. "İçimde kalacağına kusuyorum artık." *Sakın gülme Naz, sakın gülme.* Gülemezdim. Aklım, ablasına verdiği söze takılı kalmıştı. "Balayındasın hazır... Tadını çıkartayım, İstanbul'a dönünce toplarım," dedi Aydın. Bora'nın kaşları *öyle mi* der gibi havalandı. "Neyse... Gökhan diyorduk Kara?"

"Sabır..." dedi Bora ve derin bir nefes aldı. Bakışlarını birkaç saniyeliğine havuzda çevirdikten sonra, "Yanımdaysa yanımdadır eyvallah... Ama az çok kestirmesi lazım olacakları. Ne lan bu? Mehmet ölünce biz nasıl temizleneceğiz anlamıyorum ki? Yaşadığı kafayı altı senedir anlamıyorum!" dedi, öfkeyle. "Seni zaten doğdum doğalı anlamadım amına koyayım!"

"Doktorlar ve bitmek bilmez umutları..." dedi Aydın. Başını iki yana salladı. "Ayrıca ben de seni anlamıyorum, Gökhan gibi bir adamla nasıl dost olabilirsin ki? Herif senin 180 derece tersin!"

"Karıma bak karıma," dedi Bora, başıyla beni işaret ederek. "Gökhan'ın birebir aynısı." *Hayda! Şimdi sana neden laf sokuyor Naz?*

"Bana neden laf sokuyorsun şimdi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bilinçdışı!" dedi Bora, sitemle. Bakışlarını gözlerimde dört saniye tuttu. Muhtemelen bu konu açıldığında evlendiğimiz için kendisine ya da belki de doğrudan bana kızmıştı. Bakışları tekrar Aydın'a çevrildi. "Ben Nazlı ile bir yola girdim Aydın. O yolda karşımıza çıkacak engelleri yalnızca biz çekmek zorundayız. Diğerleri değil..." dedi.

"Gökhan'a, neden Mehmet'i öldüreceğini söylemedin Kara?" diye sordu Aydın. Bana da söylememişti. Söylemediği şeylere alışıktım. Daha evvel Gökhan'a Mehmet'le alakalı söylemediği başka şeylere de şahit olmuştum neticede.

"Onunla bunu en son konuştuğumda kendime bile itiraf edememiştim..." dedi Bora. Derin bir nefes aldı ve kolunu omzuma atıp beni kendisine doğru çekti. Saçlarımı kokladığı saniyelerde, durgun bir sessizliğe bürünmüştü. "Yani çok ani oldu benim hayatımda her şey. Beklenmedik... Önce ben ikna olmalıydım ablama verdiğim sözü çiğneyeceğime. Sindirmem lazımdı."

Aydın'ın yüzünde hafif bir tebessüm meydana gelirken, Bora başımı öptü. "Kara..." dedi Aydın, biraz sonra. "Ne olursa olsun... Altına imzamızı atamayız. Mehmet'in ölümünü kimin üzerine yıkacağız?"

"O konuya girme..." dedi Bora. Benden biraz uzaklaştı ve kendisine bir sigara yaktı. "Caner'i öldürdüğüm andan beri bunu düşünüyorum ben. En önemli piyonumu nasıl harcarım... Öfkeyse öfke. Bekle işte amına koyayım, başına öreceğin çorap çok daha büyük. Üzerine şarjör boşalttın da ne oldu. Onun ölümünün daha zamanı vardı!"

Aydın bakışlarını iki saniyeliğine bana değdirdi. "Ölmesi gerekiyordu, öldü..." dedi. Aklına Caner'in bana yaptığı şey gelmiş olmalıydı.

"Erkendi! Öyle bir zamanda ölecekti ki... Trafik kazası diye bile kapatamayacaktı babası ölümünü," dedi Bora, öfkeyle. Sigarasından hızlı bir duman çekti. "Mehmet'i öldürmeye karar verdiğim an yapmıştım planı ben!"

"Anlamıştım!" dedi Aydın, gururla. "*Mehmet'in peşindeyiz* dediğinde gelmişti aklıma... Her ne kadar piyon oluşunun

sebebi Mehmet'e yakınlığı olsa da, Mehmet'in ölümünü ona yıkmak mükemmel bir fikirdi. Yanıltmadın beni..." Derin bir nefes aldı. "Şimdi Haluk Kozan'dan başka seçeneğimiz yok ve de o ne yazık ki Caner kadar salak değil."

"Öyle... Caner salaktı. Bana yaptığı plan kusursuzdu ama planının temel taşı Seren'di. Seren fazla akıllıydı, Caner de Seren'in aklına, bana yakınlığına ve benim Seren'e bıraktığım açık kapıya güvendi. Ama Caner salaktı. Senelerin yatırımıydı amına koyayım," dedi Bora.

"Seni kaçırtması da bıraktığın açık kapılarla alakalıydı... Bu ara sanki o kapılar çok açık kalıyor," dedi Aydın, imayla. Güldü. "Hepimiz için beklenmedikti bu durum... Şimdi ne yapacağız?"

"Bildiğim tek şey Mehmet'in ölmesi gerektiği... Ablam da kusura bakmayıversin artık çünkü yaşayanları düşünmem lazım. Nazlı ile beraber olmasaydık kedinin fareyle oynadığı gibi oynardım onunla günün sonunda ama... Yani sevdiğim kadını öldürdüğünü düşündüğünde, yıkılacağımı zannediyordu haliyle. Ama beni yıkamadığında zaten mala dönecekti. Elinden yaşam amacı alınacaktı. Bir noktada kafasına sıkardı. Ama şimdi... Şimdi hiç olmadığım kadar karışığım."

Aydın, Bora'yı onaylarcasına kafasını salladı. "Çünkü şimdi vakit kalmadı..." dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "8 Kasım'daki büyük sevkiyata kadar bekleseydiniz evlenmek için fena olmazdı ama. Aşk..." dedi. Gülümsedim fakat bu ne kadar doğruydu bilmiyordum. 8 Kasım'da sonlanması üzerine yaptığımız anlaşmamızdaki 8 Kasım'ın bir çeşit fantazi değil de sevkiyat tarihi olduğunu yeni öğreniyordum.

"Eldeki doneler aynı," dedi Bora. Kaşları havalandı. "Yola tek ama sağlam planla çıkan, yolda başına gelen her engelle savaşacak kadar metin olur. Çünkü planının arkası sağlamdır, planına inanmıştır. Nasıl ki Mehmet ölmeyecekti ama şimdi ölmesine kanaat getirdik... Mehmet öldükten sonrası için de bir şeyler bulmalıyım, bulurum. Boşuna Kara olmadık ya..."

"Gebersin orospu çocuğu," dedi Aydın, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Ama sonrasından korkuyorum ben. Bilmediğimiz sular. Kaldıramayacağın işler Kara... Elimizden geldiğince Haluk Kozan'a çalışmalıyız. Onun üzerine ek plan kurmalıyız şimdi."

"Ben de korkuyorum..." dedi Bora, gülümseyerek. "Öfkeme esir olup Mehmet'in kafasına sıkmaya kalkmadıysam da bugüne dek... O gün karşıma geçtiğinde Caner'den sonra onu da öldürürdüm merak etme, ne olabilirdi ki... Uzaklaştıramaz mıydım ben oradan Nazlı'yı... Ya da peşinden gidemez miydim Mehmet'in? Denerdim Aydın. Ama sonrasından korktum."

"Haklısın..." dedi Aydın ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Ablana iyiki söz verdiğini düşündüm açıkçası ben hep, içten içe..." diye ekledi. Başını iki yana salladı. "Kaldıramazsın sen sonrasını... Sen kaldıramazsan, hepimiz ezilerek biteriz!" Mehmet'i öldürdükten sonra olması beklenen o çok kötü şey neydi, anlamıyordum.

"Haluk Kozan'a bu işi yıkmak zor Aydın, vakit yok. Nazlı'yla evlendiğimi ne kadar saklayabilirim ki? Birkaç ay en fazla. Tabii ben 8 Kasım'a kadar saklamaya çalışacağım ama... Tedbirli olmamız lazım. Bu süre yetmez Haluk Kozan'a bir iş yıkmak için. Elimize yüzümüze bulaştırırız. Caner'i Elif'le ağımıza çekerdik. Ama Haluk'un tek zayıf noktası oğluydu, şimdi o da kalmadı," dedi Bora.

"Kara, uluslararası örgüt... Mehmet'e benzemez. Türkiye bağlantıları olan adamı yok edeceğiz. Biz Mehmet'i öldürdüğümüz an bizim tepemize binecekler işlerinin akışı bozulmasın diye... Biz bu işe girmezsek, yedi ceddimizi mezara gömerler."

"Leşimizi bile bulamazlar bence..." dedi Bora, gülerek. Durum sandığımdan daha ciddiydi. Durumun ciddiyetine yakışır bir şekilde, kahvemden bir yudum daha aldım.

"Gökhan'a ne zaman anlatacaksın durumu?" diye sordu Aydın, meraklı bir ifadeyle.

"Bilmiyorum," dedi Bora, sıkıntılı bir tavırla. "Herkese kaldırabileceği kadar şey söylemekten yoruldum artık..." diye ekledi. "Öğrenmeli mi Gökhan bunu, onu da bilmiyorum. Hayır aptal bir adam da değil ki... Neden kendi anlamıyor, hiç konusunu açmıyor? Mehmet'in ölmesini istemesine rağmen nasıl kendi düşünemiyor Mehmet öldükten sonra olacakları!"

"Bence düşünmek istemiyor Kara... Eğer düşünse, Mehmet'in ölümü bizim elimizden olmasın diye dua eder çünkü... Bilirsin Gökhan'ı... Olayları nasıl işine geliyorsa öyle yorumlar," dedi Aydın, alayla.

"Evet... Ve Gökhan asla bu işin altından kalkamaz... Uyuşturucu işini kaldıramaz. Konduramaz kendisine bunu... Ama Mehmet'i öldürdüğümüzde kaçınılmaz son, bize bu işi yaptırırlar Aydın. Ve Nazlı'nın... Ailemin kalanının hayatta kalması için biz Mehmet'i öldüreceğiz. En kısa zamanda!" dedi.

Bora'nın yüzüne nasıl baktığımı bilmiyordum ama bakışları bana çevrilmişti. Birilerinin aldığı son nefes, Bora'yı hep asla girmek istemediği işlere itiyordu. Bu, sonsuza dek dönecek bir çark gibiydi. Dönerken Bora'dan bir parçayı da içine alıyordu. Bora ihtimaller dehlizinde kaybolurken, üstü başı çamur oluyordu. Bana çamurun içinden, belki de dışa vurmadığı ama gayet de bildiğim utançla bakıyordu.

Ben yaşayayım diye, sevdikleri daha çok nefes alabilsin diye uyuşturucu işine girmeyi düşünmesi onun içinde kendisini, uyuşturucu işine girmiş kadar kirletiyordu. Benden değil kendisinden utanıyor olmalıydı. Dedesine dair güzel anları tozlanıyordu. İnsanlığa dair değer yargıları siliniyordu. Doğmamış ve belki de gerçekten doğmamasını istemekte haklı olduğu çocukları için, tiksineceği bir baba figürüne dönüşüyordu. Sevdiğim adamın kafasının içinde şimşekler çakıyordu, kalbinde fırtınalar kopuyordu ve ben gerçekten de ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Onun elinden tutmak ve her şeyin iyi olacağını söylemek istiyordum ama buna ben bile inanmıyordum.

Daha yazı yaşayamadan, gelmesi muhtemel kışa hazırlanıyorduk birlikte; çünkü evlenmiştik.

76.Bölüm

"Bence düşünmek istemiyor Kara... Eğer düşünse, Mehmet'in ölümü bizim elimizden olmasın diye dua eder çünkü... Bilirsin Gökhan'ı... Olayları nasıl işine geliyorsa öyle yorumlar," dedi Aydın, alayla.

"Evet... Ve Gökhan asla bu işin altından kalkamaz... Uyuşturucu işini kaldıramaz. Konduramaz kendisine bunu... Ama Mehmet'i öldürdüğümüzde kaçınılmaz son, bize bu işi yaptırırlar Aydın. Ve Nazlı'nın... Ailemin kalanının hayatta kalması için biz Mehmet'i öldüreceğiz. En kısa zamanda!" dedi.

Bora'nın yüzüne nasıl baktığımı bilmiyordum ama bakışları bana çevrilmişti. Birilerinin aldığı son nefes, Bora'yı hep asla girmek istemediği işlere itiyordu. Bu, sonsuza dek dönecek bir çark gibiydi. Dönerken Bora'dan bir parçayı da içine alıyordu. Bora ihtimaller dehlizinde kaybolurken, üstü başı çamur oluyordu. Bana çamurun içinden, belki de dışa vurmadığı ama gayet de bildiğim utançla bakıyordu.

Ben yaşayayım diye, sevdikleri daha çok nefes alabilsin diye uyuşturucu işine girmeyi düşünmesi onun içinde kendisini, uyuşturucu işine girmiş kadar kirletiyordu. Benden değil kendisinden utanıyor olmalıydı. Dedesine dair güzel anları tozlanıyordu. İnsanlığa dair değer yargıları siliniyordu. Doğmamış ve belki de gerçekten doğmamasını istemekte haklı olduğu çocukları için, tiksineceği bir baba figürüne dönüşüyordu. Sevdiğim adamın kafasının içinde şimşekler çakıyordu, kalbinde fırtınalar kopuyordu ve ben gerçekten de ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Onun elinden tutmak ve her şeyin iyi olacağını söylemek istiyordum ama buna ben bile inanmıyordum.

Daha yazı yaşayamadan, gelmesi muhtemel kışa hazırlanıyorduk birlikte; çünkü evlenmiştik.

"Hayır, bizi öldürmesinler diye yani, uyuşturucu işine girdik diyelim... Sindirdik pisliğin içinde kaybolmayı... Sonra ne olacak, onu da merak ediyorum. Ne anlarız biz amına koyayım bu işten? Kumar işine benzemez bu. Polis ensemizde olacak hep," dedi Aydın. Sıkıntılı bir nefes verdi. "İtibar kaybı da var bunun... Mafyayı bitirmeye çalışmak ne bileyim yine nereden baksan güven teşkil ediyor polise."

"Bilmiyorum..." dedi Bora ve başını ovdu.

Aydın'ın bakışları bana çevrildiğinde, yüzünde buruk bir gülümseme vardı. "İzninizle ben kalkayım artık," dedi.

"İç kahveni öyle gidersin," dedi Bora. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Aydın..." dedi. Bir şey söylemek üzere dudakları aralandı ve hemen ardından kapandı.

"Sorun yok Kara... Sana alınmadım. Bak Gökhan tripkolikliğini benden almamış," dedi Aydın, gülerek. "Bu akşam da bi' jest yaparsın olmadı..." diye ekledi ve göz kırptı.

"Oynadın mı dün akşam?" diye sordu Bora, gülümseyerek.

"Oğlum 200.000 dolarlık chipi kapıya kadar getirdiler nasıl oynamayayım," dedi Aydın gülerek. "Çok güzel jest oldu, eyvallah."

"Bir kere de keyfine oyna... Hayatında bir değişiklik olsun," dedi Bora.

"Vallahi olmuyormuş Kara. Mesleki deformasyon. Mekandaki tipleri incelerken buldum kendimi. Hile mi yapıyorlar, başka bir dertleri mi var..." dedi Aydın. Bora kahkaha atarken Aydın mahçup olmuşçasına başını iki yana sallıyordu.

Kapının önünde bekleyen bir çığ vardı ve fakat bunu görmezden gelmeyi ikisi de iyi başarıyordu.

"Kaç senedir kumarhanelerle iç içesin?" diye sordum meraklı bir ifadeyle Aydın'a. *Sen de kapının önünde bekleyen çığları görmezden gelmek konusunda başarılısın*

Naz. Tamam belki böyle büyük dertlerin olmadı hiçbir zaman ama... İyisin yine de bu konuda!

"Çocukluğumdan beri neredeyse," dedi Aydın gülümseyerek. "Bora'nın babası... Dayım... Beraberdik senelerce... Eskiden bambaşka bir İstanbul vardı tabii. Kumarhane işletmeciliği yasaldı o dönemlerde. Yasaklanması da bizi pek etkilemedi açıkçası. Zaten benim başka bir işim de yok. Bildiğim tek şey bu. Caner'le birlikteyken tabii işletemiyordum ama Kara sağ olsun, BlackJack'i üzerime yaptı."

"Çüş!" dedim, şaşkınlıkla.

Bora küçük bir kahkaha attı. "N'apıyorsun oğlum?" diye sordu Aydın'a. Aydın şaşkınlıkla bir bana bir de Bora'ya bakıyordu. "Beni bir kadınla gördüğünü söylesen daha az koyardı Nazlı'ya..." Kollarımı bağlamıştım, ona asla cevap vermeyecektim. *Sen de artık özel konuksun Naz!*

"Sorun olacaksa sizin olsun Nazlı Hanım," dedi Aydın, içten bir tavırla.

"Yavaş!" dedi Bora, *"ş"* harfini uzatmak suretiyle. Fakat ben heyecandan ölmek üzereydim. Aydın ne tepki vereceğini bilemiyordu.

"Lütfen bana *yenge* de..." dedim, aynı Aydın gibi içten bir ifadeyle.

Aydın gülümsedi. "Hoşlanmadığınızı sanıyordum... Benden," dedi. Aslında yanılıyordu. *Ona bunu alenen belli eden sensin Naz!* Hisler değişkendi; yani artık ondan hoşlanıyordum.

"Bu yengen olduğum gerçeğini değiştirmiyor," derken gözlerimi Aydın'dan kaçırmış ve bir sigara yakmıştım.

"Oynamaya gelirsiniz o zaman BlackJack'e..." dedi Aydın.

"Gelirim gelirim, gelmem mi... Yanlış zamanda doğmuşum zaten ben... Eğer İstanbul'da kafama göre girip çıkabildiğim bir kumarhane olsaydı zamanında mesela, kısa yoldan zengin olabileceğime eminim," dedim gülümseyerek. *Ne bu? Aydın'a "Gel beraber BlackJack'i işletelim" mi diyorsun Naz?*

"Matematik okulu kurardım herhalde, çok zengin olsaydım eğer..." diye devam ettiğimde, derin bir iç çekmiştim.

"Eğer hayatında bir kibrit çöpünün yeri değişirse, her şey değişir Nazlı." Bora'nın bakışları ifadesiz fakat ses tonu oldukça kendisinden emindi. "İstanbul'da kafana göre girip çıktığın bir kumarhane olsaydı mesela, tüm hayatın değişirdi ve matematik okulu kurmayı o zaman hayal eder miydin bilemiyorum."

"Ben seninle konuşmuyoruz yalnız," dedim sitemle. Bora'nın ifadesiz gözleri kısıldı. "Beni CEO yapmıyorsun, üzerime kumarhane yapmıyorsun, kumarhaneye bile götürmüyorsun! Aramızdaki ilişkiyi tüketiyorsun!"

"Sizin kumara düşkünlüğünüz var sanırım, neden peki?" diye sordu Aydın, boşanmayalım diye. Çünkü Bora bana bir cevap verecek gibi duruyordu. *Kapının önündeki felaketi yok sayıp en önemsiz şeyler en büyük dertlerinizmiş gibi davranman çok tatlı Naz.*

"Tamamen saçmalık." Aydın soruyu bana sormuştu fakat Bora, benim adıma cevaplamayı uygun bulmuş olacak ki araya girmişti.

"Yazlık yerde çok oyun oynanır ya hani... Babam da arkadaşlarıyla çok oynardı ben küçükken, ki malumunuz kumarhaneye bile gitmiş, Ahmet Bey'le ahbap olmuş falan... Ben iskambil kartlarını severim. Belirli bir algoritmaları vardır," dedim tebessüm ederek.

"Fazla doz ucuz Amerikan filmi, başka bir şey değil," dedi Bora, açıklamamı umursamadan.

Aydın, meraklı bir ifadeyle, "İyi misinizdir peki?" diye sordu.

Bora, Aydın'ın ciddi olup olmadığını sorgularcasına bakarken daha çok gülümsedim. "Çok iyiyimdir." Sesim net, bakışlarım Aydın'ın gözlerinin içini hedef almıştı.

"Hangi oyunlarda?" diye sordu Aydın, bir iş görüşmesi yapıyormuşçasına ciddi bir tavırla. "Kart oyunları çeşit çeşittir fakat kralı pokerdir içlerinde."

"Texas Holdem oynarım ben hep..." dedim, böbürlenerek.

"Online mı?" diye sordu Aydın. Başımı onu onaylarcasına büyük bir hevesle salladım. "Hangi casinonun sitesinde?" diye sordu ardından.

Bora, alaylı bir kahkaha atarak, hadsizce araya girdi ve "Facebook'ta be oğlum!" dedi.

Bakışlarım teessüfle Bora'ya çevrilmişti. "Nereden biliyorsun belki online casinoların üyesiyimdir?" diye sordum. *Üyesi misin Naz?* Değildim. Fakat üyesi olup olmadığımı Bora da bilemezdi.

"Online casinoda oyun oynasaydın o zaman sevgilim, yorulmasaydın Kıbrıs'a kadar," dedi Bora, aynı alaylı ifadesiyle. Buna verecek cevabım yoktu; kendimi kendim, zamanında ele vermiştim.

"E o zaman Nazlı Hanım, nasıl benim yengem olacaktı?" diye sordu Aydın, gülümseyerek.

Aydın'ın cümlesiyle beraber kinayeli bir tavırla Bora'ya gülümsedim. "Bak... Adam senden daha romantik," dedim. Bora'nın küçük bir kahkaha atmasıyla beraber, "Cık... Cık... Cık..." diye devam ettim. "Hadi beni casinoya götür, seni affedeyim."

Bora bana aldırış etmeden, "Hiç deneme Nazlı, işlemez," dedi.

"Aydın bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordum, sert bir ifadeyle.

"Üzgünüm," dedi Aydın, kendisine bir sigara yakarken. "Planlarım arasında Kara tarafından öldürülmek yok."

"Cık," dedi Bora gülümseyerek. "Benim asıl bugün için daha güzel planlarım var, istesem de araya cinayet sıkıştıramam." Bakışları bana çevrildi. "Daha eğlenceli..." Her ne kadar omuz silksem de içten içe ne yaparsak yapalım seveceğimi biliyordum; içinde o olsa yeterdi.

Ters bir ifadeyle, "Vallahi üzgünüm... Planların içinde umarım ben yokumdur," dedim.

"Aşk olsun sevgilim..." dedi Bora, bana sırnaşarak. "Sensiz plan yapar mıyım ben?" Beni kendine doğru çektiğinde karnına dirsek attım.

Aydın, istemsizce bir kahkaha atarken, Bora "Aydın!" diye mırıldandı. "Gülme!" dedi. Fakat ben de Aydın'la beraber kahkaha atmıştım. Gülmek güzel şeydi! "Sen de kaşınma Nazlı..." dedi Bora, uyarıcı bir ifadeyle. *Bence de kaşınma Naz!*

Sıkıntılı bir nefes verdim. Bora'yı hafifçe ittirdim. Ayağa kalktım, masanın üzerindeki telefonumu aldım ve salonun girişine uzayan mermer yola ilerledim. Telefonumun notlar kısmına girdim.

"Kocacığım seni çok seviyorum. Seni şimdiden affettim, lütfen beni öldürdüğün için üzülme. Biricik karın."

"Ah!" diye bağırdım. Karnımı tutuyordum. Bora hızla koltuktan kalktı ve yanıma ulaştı.

"N'oldu?" diye sordu telaşla. *Hakikaten n'oldu Naz? Doğuruyor musun?* "Nazlı, bak bakayım bana, n'oldu?" diye sordu, endişeyle.

Yüzümü kaldırdım ve Bora'yı göğsünden ittirerek havuza attım. "Bir şey olmadı!" dedim, bağırarak. "Kaşınan sensin ayrıca!" diye bağırdım. Ellerimi belime yerleştirdim. "Beni havuza atmıştın ve de denize! Genel olarak ayrı, az evvelki tavrını ayrı düşünürsek... Bunu çoktan hak ettin bile sen!"

Bora kafasını sertçe iki yana sallayarak, saçlarındaki suları savuşturdu. Kapkara bakışlarından ateş çıkıyordu. *Çok ileri gittiğini söylememe gerek var mı, bilmiyorum Naz!*

"Bi' boğazın serin suyu değil tabii bu havuz!" dedim, daha normal bir tonlamayla. Bora başını tehditkar bir ifadeyle, beni onaylarcasına salladı. "Hayat ama şey... Müşterek. Islanabilirim ben de sorun-"

"Aydın, görüşürüz..." dedi Bora, bakışlarını benden çekmeden. Yalnız lafım değil; sanki içimden bir şeyler de kesilmişti.

"Allah yardımcınız olsun yenge," dedi Aydın, içten bir tonlamayla.

"Aydın görüşürüz dedim!" diye kükredi Bora. *Seni kandırıyor olabilir Naz, gözlerine bak gözlerine!* Bakıyordum. Ve bu sefer baştan aşağıya ciddi olduğunu da fark

ediyordum. Gözlerinde gördüğüm tek şey, biraz sonra üzerime boca edilecek öfkesiydi.

Hızlıca, Aydın'dan da evvel içeriye girdim ve üst kata ilerledim. *Naz sakin ol!* Ölmek istemiyordum. Henüz daha yeni evlenmiştim. Nereye kaçabilirdim? *Yanından insan geçerken amaçsızca kaçan kedi gibisin Naz!* Kedinin suçu yoktu; kim bilir insanlar ona neler neler yapmıştı da artık kaçıyordu. Banyonun yolunu tuttum ve kendimi banyoya kilitledim. Çaresizdim. Çaresizliğime yakışır bir şekilde, telefonumdaki notlara girdim. Az evvel yazdığım satırların ekran görüntüsünü çekip Bora'ya gönderdim. Allah'tan notlarda dakika da çıkıyordu; şimdi yazdığımı düşünmezdi.

Çevrimiçi oldu.

"Uğraştırma beni, neredesin?"

"Yaa süit de pek büyükmüş!"

"Seni bulamayacağım kadar büyük değil."

"Panik atağımı azdırma benim."

"Başlangıç aşamasında ya!"

"Yok yok bence bayağı yol katetti."

"Neredesin Nazlı?"

"Elma da desen, armut da desen çıkmam! Ayva!"

"İyi sen bilirsin. Ben hazırlanıp çıkıyorum. Özgür kapıda. Odadan çıkamazsın zaten. Akşam geldiğimde görüşürüz nasılsa."

"Kendimi öldürürüm."

"Süper. Benim zahmet edip elimi kana bulamama gerek kalmaz böylece."

Banyonun kapısı zorlandı. "Aç şu kapıyı hadi," dedi Bora. Kapının arkasına çökmüştüm. Açmayacaktım. Çünkü pişman değildim. Elimdeki telefonun emoji klavyesine, Allah ne verdiyse basıyor ve Bora'ya saçma sapan şeyler gönderiyordum. "Aç şu kapıyı!" dedi, öfkeyle.

"Kırma sakın kapıyı, kapının arkasındayım çünkü," dedim, kısık bir sesle.

"Bunu neden söylüyorsun ya? Manyak mısın sen? Kapıya ateş etsem ne olacak?" dedi, dümdüz bir ifadeyle. Bunu

düşünmemiştim. "Bu mu senin aksiyon filmi anlayışın?" diye sordu.

"Ne yapayım, kapının arkasına saklanıp kilidi açayım... Sen içeriye girince de kafana da bir şey mi geçireyim?" diye sordum, alaylı bir ifadeyle.

"Bak işte bu yüzden *ucuz* filmler diyorum... Gerçekte öyle şeyler olmaz," dedi.

"Ben de biliyorum herhalde... O yüzden çaresiz çaresiz oturuyorum," dedim.

"Banyodasın Nazlı... En çaresiz olunmayacak yer. Bubi tuzağı bile hazırlayabilirsin," dedi. Etrafıma bakındım. Yanılıyordu. Jakuzi vardı. Ama bizim evimizdeki gibi güzel değildi; beni mest edememişti. *Sizin evinizdeki ormanla iç içe Naz, o Everest resmen!* Bence de öyleydi. "Ne buldun?" diye sordu Bora. Jakuziye dalınca bir şey bulmayı unutmuştum.

"Bir şey bulamadım," dedim. Derin bir nefes aldım. "Bora bir şey yapmayacağına söz ver açayım kapıyı," dedim, çaresizliğime yakışır bir ses tonuyla.

"Sana söz veriyorum, o kapıyı açtığın an kolundan tutup terasa götüreceğim seni. Havuza atacağım. Sonra sen çıkınca bir daha atacağım. Bir daha. Bir daha. Bir daha... Canım sıkılıncaya dek!" dedi, dümdüz bir ifadeyle. *İnşallah yine seni kandırıyordur Naz!*

Korku dolu bir ifadeyle, "Kandırıyor musun beni yine?" diye sordum.

"Senin üzerine yemin ederim ki seni kandırmıyorum," dedi, net bir tavırla. *Çok geçmiş olsun Naz, neyse ki öldürmeyecekmiş.* "Çok ciddiyim Nazlı."

"E ne olacak?" diye sordum.

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Beni alt edeceğine inandığın bir plan yap. Mantıklı olsun. Ve de güçlü. Zekanı göster bana. Oradan beni alt ederek çıkabileceğini göster," dedi.

Kaşlarım çatılırken, gözlerim de kısılmıştı; Bora bana hayatta kalmayı öğretiyor, beni çetin geçecek kışa hazırlıyordu. *Ya da Kara'nın karısı olmayı öğretiyor Naz!*

Derin bir nefes aldım ve hızlıca ayağa kalktım. Meraklı bir ifadeyle, "Kaç dakikam var?" diye sordum.

"Planını beğenmezsem, içeride kaldığın toplam dakikayı makul saniyelere böler ve seni suyun içinde tutarım. *Beni havuzda boğarak öldürüyordun* diye gezersin. Makul mu?" diye sordu, ciddi bir ifadeyle.

"Süre başladı..." dedim.

"Elimde silah var, bunu sakın unutma," dedi.

Etrafıma bakındım. Dolap kapaklarını açarak içlerini inceledim. Duşa ilerledim. Duş başlığının sabit olup olmadığını kontrol ettim. Sabit değildi. Tekrar dolaplara ilerledim. Envaiçeşit yağ, krem ve losyon vardı. Kapı, akıllı kapıydı. Kumanda ile de açılıyordu. Galiba tamamdım. Zihnim şimdilik buna yetiyordu.

"Bora açıyorum kapıyı," dedim.

İfadesiz bir şekilde, "Tuzağın hazırsa aç..." dedi. Gerçekten alt edilmek mi istiyordu? *Bence kendisini alt edebileceğine inanmıyor Naz.*

"Tuzak hazırlamadım tabii ki de sana... Ama tuzağımı tasarı olarak sunacağım. Zaten sen adilce, tamam mı değil mi söylersin bana..." dedim. Derin bir nefes aldım. "Tatbikat gibi şaaparız veya."

"Aç kapıyı," dedi Bora. Kumandaya bastığımda kilit açıldı. Bora kapının kulpunu oynattı, kapıyı ittirdi ve göz göze geldik. Kapkara gözlerinde hiçbir ifade yoktu. "Söyle planını."

Ayaklarının dibindeki yeri gösterdim. "Sen kapıdan girer girmez üzerine kaynar su tutuyorum... Yerlere de yağ döktüm önceden ki suyun etkisiyle kaçmaya çalıştığında bas ve düş." Bakışlarım gözleriyle birleşti. "Bir de kafana parfüm falan fırlatıyorum ki yaralan..."

"Ateş edersem?" dedi, ifadesiz bir şekilde.

"Kaydığında mutlaka silahı düşüreceksindir," dedim. Birkaç adım atarak lavaboya doğru ilerledim. "Kapıya tutunmak isteyeceksin ayağın kaydığında ama ben kumandayla kapıyı kapattığımda, o mekanizmanın hızı bünyeni şaşırtacak ve

silahın tam buraya düşecek..." diye devam ettim. Bakışlarında hala hiçbir ifade yoktu. "Sayısalcıyım ben. Fizik bilgim gayet iyidir."

"Ben yerdeyken kapıdan nasıl çıkacaksın peki?" diye sordu.

"Silahı alacağım ve sana ateş edeceğim," dedim hiç düşünmeden.

"Hayatında kaç kez ateş ettin?" diye sordu.

"Ateş ettiğimde, geriye doğru gideceğimi biliyorum. Kabzayı doğru kavramazsam silahın ön kısmı havaya kalkar. Bu da bir nevi fizik kuralı... Ama bunu Gürkan Abi'den biliyorum ben," dedim.

"Hiç silah kullandın mı?" diye sordu.

"Hayır... Ama kurşunun sekebileceğini de biliyorum," dedim. Derin bir nefes aldım. "Ama sonuçta hayatta kalmak için buna dikkat ederim. Zaten yerdesin, kaçamazsın o an. Ateş edebileceğime inanıyorum." Bana silah kullanmayı öğretmesini istiyordum. *Çok zorda kalmadığı sürece bunu asla yapmaz Naz!*

"Vurdun beni... Sonra?" dedi.

"Üzerinden atlayıp kaçacağım... Silahı elimden bırakmayacağım. Ve üzerinden geçerken, bacaklarımdan tutup beni düşürme ihtimaline karşı, silahı çok iyi kavrayacağım. Arkamdan da gelebilirsin, bu da bir ihtimal..." dedim.

"Fena değil..." dedi. Kapıya yaslandı ve ellerini geriye atıp belinin hizasında, kapıya yerleştirdi. "Gözlerin devamlı fıldır fıldır hareket ediyor. Devamlı konuşuyorsun içinden... Beynin durmaksızın çalışıyor, bir şeyler düşünüyorsun. Bundan sonra, olası durumlar için, hayatta kalma planı üretmeni istiyorum. Bunu düşün bundan sonra..."

♠

Bora'nın, spor ayakkabı giymem ve güneş kremini yanıma almam konusundaki olağan dışı ısrarını anlamamıştım. Hatta helikoptere binip devasa otelleri bir minyatür gibi görmeye başladığımda Strip'i bir de yukarıdan görmemi istediğini

düşünüp söz konusu ısrarını unutuvermiştim ki gördüğüm manzara karşısında bakakaldım. Kalbimin ritmi değişti, yüzümde tarifi mümkün olmayan bir gülümseme oluştu. Hollywood filmlerinden ezberlediğim Büyük Kanyon tüm heybetiyle karşımdaydı.

Gökyüzünde yürüyormuş hissi veren, görünüşü ürkütücü fakat bir o kadar insana yaşadığını hissettiren cam balkondan, yani Büyük Kanyon'daki yapay tek yapı olan Skywalk'ın üzerinden, 250 milyon yıl önce okyanus olan kanyonun muhteşem manzarasını büyülenmiş gözlerle izlerken, Bora'nın okyanus kadar derin kapkara gözleri de benim heyecanımı izliyordu.

Yürürken, bazı noktalarda bilhassa durup bastığım yerlerin farkındalığını içime kazırken ya da kollarımı açıp *"Çok mutluyum!"* diye bağırırken elini bir an olsun elimden çekmiyor; bulunduğumuz yerlerin yüksekliğini, kayaların yaşlarını, kanyonun derinliğini, uzunluğunu ve genişliğini bir rehber edasıyla ona anlatırken, sanki ben onu buraya getirmişim gibi bir hayranlıkla beni dinliyordu.

"Her şeyi sayıyorsun, sayılarını aklında tutuyorsun. Bir çok sayısal değeri okuyorsun. Onları da aklında tutuyorsun... Nasıl mümkün bu, aklım almıyor," dedi yumuşacık bir sesle. Bir kayaya oturmuş, kollarını sımsıkı karnıma sarmış ve çenesini omzuma yerleştirmişti. Güneş elini ayağını yavaş yavaş üzerimizden çekiyor ve vadinin güne gözlerini kapayışını izliyorduk.

"Bir gün bana desen ki... *'40 senemizi devirdik Nazlı...'* Oldu mu o kadar sahiden ya, diye sorarım sana. Öyle sayasım gelmiyor bazen... Teslim oluyorum. Ve öyle de seviyorum ki bunu..."

Başımı göğsüne yasladığımda boynumda adının yazdığı yeri öptü. Yüreğim aydınlanırken, hava bir kez daha kararmıştı.

♠

"Galiba casinolar burnumuzun dibinde dursun ama ben hasretlik çekeyim diye getirdin beni Las Vegas'a anladım

ben." Bora, saçından akan su damlaları ensesinden sırtına doğru süzülüp belindeki havluya çarparken beni umursamıyor ve saçını havluyla kurulamaya devam ediyordu. "Yemek yedikten sonra gidelim bari casinoya Bora..."

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Yarın akşam gideriz... Hem David Copperfield'ın gösterisini izleyeceğiz işte. Sen de kartlara fısıldadığını iddia etmiyor musun?" dedi Bora.

"Hiç de bile! Ben algoritmadan bahsediyorum ilüzyondan değil." Sesim mızmızlanmama yakışır bir şekildeydi fakat bunu da umursamamıştı. Aynanın üzerinden gözlerini benimle birleştirdiğinde bakışları da ifadesizdi. Küçük adımlarla ona yaklaştım. Parmak uçlarımda yükselerek dövmesinin üzerine küçücük bir öpücük bıraktım. *Kocanın dövmesinin anlamı ne Naz?* "Dövmenin anlamını bile bilmiyorum. Casinoya gidelim," dedim.

Bora şaşkınlıkla bana döndü. Sıkıntılı bir nefes daha verdi ve elindeki havluyu yere atıp giyinme odasına doğru ilerledi. Peşinden gidecektim fakat telefon melodimin kulaklarıma ulaşmasıyla yatak odasına doğru ilerledim.

"Kim arıyor sabahın köründe?" diye seslendi Bora. Her ne kadar Las Vegas'ta akşam olsa da beni yalnızca Türkiye'den birisinin arayabileceği konusunda emindi ve Türkiye'de saatin 8'i çeyrek geçtiğini hesaplamak konusunda bayağı başarılıydı. Fakat yanılıyordu; telefon Londra'dandı. *Aslında bu daha kötü Naz çünkü Londra'da saat daha sabahın 6'sını çeyrek geçiyor!*

"Begüm?" dedim şaşkınlıkla. Begüm'den evvel boğazından ağladığına dair çıkan sesler ulaşmıştı kulağıma. Bora ise sesimi duyar duymaz yatak odasına gelmiş, meraklı gözleriyle bana bakıyordu. "İyi misin? Neden ağlıyorsun?" diye sordum. Bora'nın gözlerindeki merak, endişeli bakışlara çevrilirken dudaklarını ısırdı.

"İyiyim," dedi Begüm. Yalan söylüyordu. "Ben... Ben uyuyamadım sadece. Kimi arayacağımı... Bilemedim...

Uyandırdıysam özür dilerim." *Begüm Las Vegas'ta olduğunuzu bilmiyor demek ki Naz.*

"Uyumuyordum Begüm, hayır." Yatağa oturduğumda bakışlarım Bora'ya çevrildi. Telefonu hoparlöre aldım.

"Sen de mi konuşmuyorsun benimle?" diye sordu Begüm ve ardından hıçkırarak ağlamaya başladı. "Bir buçuk aydan fazla oldu... Aramadın... Ben seni kaç kez aradım, açmadın."

Haklıydı. Abisinin bana gelmediği her bir saniyede duyduğum acıyı, abisinin etrafındaki insanlardan çıkartmıştım. Konu Bora'ya geldiğinde kendi arkadaşlarımın bile yüzlerine telefonu kapatırken Begüm'ün telefonlarını açmaktan hep sakınmış, kendimi koruma altına almış ve daha fazla acıdan kaçmıştım.

"Özür dilerim," dedim hiç düşünmeden. "Gerçekten özür dilerim Begüm, seninle alakalı değildi."

Begüm burnunu çekti. "Kendimi çok aptal, çok yalnız, çok kimsesiz hissediyorum." Begüm'ün elini tutmak ve onu kendime çekip tüm gücümle ona sarılmak istemiştim fakat mümkün değildi. Ürkek bakışlarımı gözlerine değdirdiğim Bora'nın ne düşündüğünü ise kestiremiyordum. Endişeli duruyordu ama bir o kadar da bu konu hakkında konuşmaya kapalı ve tavizsiz gözüküyordu.

"Olur mu öyle şey?" dedim. Derin bir nefes aldım. "Senin kalabalık bir ailen var... Seni seven, sana değer veren insanlar var... Ama her şeyden evvel abin var."

Begüm'ün boğazından kopan feryadın sebebi, abisinin olup olmadığından artık şüphe etmesiydi. "Nerede?" diye sordu, hıçkırıklarının arasında. Zannediyorum ki bu sorunun cevabı *"Las Vegas"* değildi. Ve bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum.

Begüm'ün, son görüşmemizde Bora hakkında söylediklerini gayet iyi anlamıştım. Bora, ayrı olduğumuz süre boyunca benimle küs kalmış, karşılaştıkça benden kaçmış ve bana soğuk davranmıştı; çünkü gerçekten de beni kafasında bitirmek istese bile bitirememişti. Bugüne dek maruz kaldığım sohbetlerde bahsedildiği üzere, ne Elif'e ne

de babasına davrandığı şekilden çok farklıydı bana davranışları; beni *hiç* yerine koyamamıştı. Begüm'ü gördüğüm o son gün, onunla telefonda nasıl konuştuğunu bizzat duymuştum ve geçen zamanda Bora'nın düşüncelerindeki değişimi bilemiyordum. *Bugün Aydın'la konuştuklarını -ya da konuşmadıklarını- atlama Naz.*

Telefonu Bora'ya doğru uzattığımda bakışları gözlerimi bulurken, yutkundu. "Aramaya bile korkuyorum," dedi Begüm, yeniden konuşabildiğinde. Bora'ya yaklaşmak üzere ayağa kalktım. Bir adım attığım sırada, elini havaya kaldırarak durmamı işaret etti. "Abim beni sildi Naz," dedi Begüm. Bora, başını Begüm'ün cümlelerini onaylarcasına salladı ve arkasını dönerek odaya doğru ilerledi.

♠

Bora, kapkara gözlerini yalnızca görmek için değil ve hatta çoğu zaman etrafına komut vermek için kullanıyordu. Begüm hakkında, asla ağzımdan tek kelime çıkmayacağına dair direktifi gözlerinden almıştım. Bu konuda öyle netti ki, ağzımı açacak olursam çok büyük bir kavgaya tutuşacağımızı bile hissedebiliyordum. *Bir de Bora'yı tanımadığını söylüyorsun Naz; tanıyorsun işte.*

Strip'in en yüksek binası olan Stratosphere'de, ışıl ışıl Vegas manzarası ve hafif müzik sesi eşliğinde ilginç bir akşam yemeği yemiştik. Bu yemeği ilginç kılan şey Bora'nın tavrıydı: Hayatıma girdiği günden beri az ve öz konuşan adam bu gece gitmiş, yerine oldukça konuşkan bir adam gelmişti.

Ablasının ölümünden sonra doğup büyüdüğü Tarabya'daki köşklerinde kalmak istemediğinden, o zamanlarda Elif'le beraber oldukları ve evlendiklerinde güvenlik düzeyi yüksek bir evde yaşamak zorunda oldukları için Beykoz'da bir ev yaptırdığından bahsetmişti. Bu ev yapılana dek, mecburen köşkte kalmaya devam etmişti. Elif, her ne kadar sık sık köşkte kalıyor olsa da hiç aynı çatı altında yaşamaya başlamamışlardı. Aslında kendisinin, daha çok şehire uzak bir yer tercih ettiğini ama Elif'in buna razı gelmediğini de

belirtmişti. Elif'le ayrıldıktan sonra ise Kilyos'ta zaten sahip olduğu arazi üzerine şimdiki evimizi yaptırmıştı.

Noir'la, girdiği bir çatışmada tesadüfen tanıştıklarını da anlatmıştı. Ben, girdiği çatışma kısmına takılı kalırken Bora'nın tek odağı Noir'ın o zamanki güçsüz ve cılız hali olmuştu. Bu hayatta, en çok onunla dertleşmeyi seviyordu. Ayrıca babaannesi Noir'ı ne zaman görse, onu *"Karabaş"* diye çağırıyordu ve buna sülalecek çok gülüyorlardı.

David Copperfield gösterisine giderken bu şovu daha evvel izlediğini, birçok kez Las Vegas'a geldiğini ama esasen Monte Carlo'da kumar oynamayı sevdiğini söylemişti. Yani kumar oynamayı sevmiyordu fakat oynamak zorundaydı. *"Paslanmamak için..."* demişti. Ve söylediğine göre, ne kadar çok rakip tanırsa o kadar iyi bir oyuncu olurdu.

Gösteri başladığında Bora susmak zorunda kalmış fakat gösterinin sonunda, seyrettiğimiz ilüzyon şovunun arka planlarıyla alakalı bana çeşitli bilgiler vermeye başlamıştı. Asla sabit bir yerde kalmayan ve kesinlikle Bora'nın kendi kendine yönlendirdiği sohbetin konusu bir ara, Gökhan ve Aydın'ın dayısı Kemal Bey'e gelmişti. Kemal Bey Abi, usta sihirbazlardan halliceydi ve Bora küçükken onun gerçekten de metal paraları önce yok edebildiğine ve sonra sihirle geri getirebildiğine inanıyordu. Kemal Bey Abi'nin *"Kemik"* adında bir köpeği vardı ve Bora ona çok düşkündü; bu laf arasında söylediği bir bilgiden ibaretti.

Anlattıkları bunlarla da sınırlı değildi. İlk aşkı ilkokul öğretmeniydi. Büyüyünce onunla evlenmek istemişti. *"İşte sen kadının elinden, hayatının fırsatını aldın,"* demişti bana şakacı bir ifadeyle. İlkokulda Batuhan diye bir arkadaşı vardı. Şimdi nerede ya da ne yaptığını bilmiyordu ve bir ara onun ablasına da aşık olmuştu. Batuhan'ın ablası evlendiğinde Bora henüz 10 yaşındaydı ve o gün aşka küsmüştü.

Ne kadar konuşursa konuşsun onu sonsuza dek dinleyebilirdim fakat bunların hepsini, yalnızca Begüm'ü konuşmamak için anlattığını biliyordum. Konu lisedeki uzak durmaya çalıştığı okul çıkışı kavgalarına bile geliyor ama

asla Begüm'e gelmiyordu çünkü Bora amansız bir mücadeleye girmişti. Neşeli tutmaya çalıştığı ses tonunun arkasındaki üzüntüyü benden değil, kendisinden saklamaya çalışıyordu.

Yıllık, belki de birkaç yıllık kelime kotası dolduğunda ise, dudakları arasından tavrı kadar ilginç bir öneri çıkmıştı: *"Kulübe mi gitsek? Dans ederiz."*

Kulübe gelmek Bora'nın fikriydi fakat dans etme anlayışı yalnızca yanımda boy göstermek ve içki içmekti. Her ne kadar bakışlarımız birleştiğinde gülümsese de ben dans etmeye başladığımda gerildiğini fark ediyordum. Buradaki hiçbir erkeğin derdi ben değildim fakat burada derdi kadın olan birçok erkek vardı. Las Vegas'ta bir gece kulübündeydik ve buradaki erkeklerin dertlerinin bir kadın olması çok doğaldı. Ve hatta, bir kadının beni gözleriyle yiyebildiğini fark ediyordum Bora görebilmiş miydi bilemiyordum. Yalnızca bana değil, Bora'ya da alıcı gözüyle bakan altı kadın ve iki erkek vardı.

"Bora otele mi dönsek?" diye sordum. Bağırdığım halde, kendi sesimi zor duyuyordum.

"Eğleniyoruz işte..." dedi. Ben daha evvel eğlendiğim için, eğlencenin böyle bir şey olmadığını çok iyi biliyordum; mesela sabah Büyük Kanyon'u gezerken daha çok eğlenmiştim. *Gece kulüplerinde de çok eğlenmişliğin var Naz, kendi hakkını yeme şimdi.*

"Yok yok gidelim," dedim.

"Neye bakıp duruyorsun?" diye sordu Bora. Sanırım asla beceremediğim İngiliz aksanına sahip olduğuna ikna olmuştum. *Oxford'da okumuş sonuçta Naz, olur o kadar.* "Evet sana diyorum," dedi yüzüne bakmadığım bir adama yaklaşarak. İngilizce'yi oldukça akışkan konuşmasından ziyade cümle vurgularında da oldukça iyiydi. "Sikerim seni," dedi, adama yumruk attıktan hemen sonra. Şaşırmıyordu da. Mesela ben onun yerinde olsam, bu kısımlarda Türkçe konuşmaya başlardım fakat o hala İngilizce konuşuyordu. *Las Vegas'ta nezarete düşmedik de demezsin Naz!*

♠

"Hayır sen neden bana mekanı işleten adamı tanıdığını söylemiyorsun ki?" diye sordum sitemle. Bora istifini bozmadan yatağa uzanmış, ellerini başının altına yerleştirmiş ve sırıtarak beni izliyordu. "Korktum diyorum sana gülüp durma."

"Gerizekalı mıyım ben Nazlı? Bir adama yumruk atarsan, illaki üzerine çullanan olur. Tek başıma niye kavgaya gireyim?" dedi Bora, umursamaz bir ifadeyle.

"Doğru soru şu olacak... Niye kavgaya giriyorsun?" dedim yüksek çıkan bir sesle. *Naz sakin ol, resmen burnundan ateş çıkaracaksın.*

"Sana baktılar."

"Bakarlar bakarlar, Allah göz vermiş!" dedim ve kulağımdaki küpeleri hızla çıkartarak komidinin üzerine koydum.

"Bakamazlar."

"Sanki mekanın çalışanları senden taraf olmayacak olsa dövmeye kalkmayacaktın... Bana kendini anlatma. Gayette o ilk yumruğu gene atardın sen." Üzerimdeki elbisenin fermuarını, elbiseyi yırtmak pahasına çekiştirmeye başladım.

"Yardım edeyim mi?" diye sordu Bora, hınzır bir gülüşle.

"Etme!" dedim, sitemle.

"Mekandakilerin derhal yanıma geleceğini bilmesem, yanımda sen varken riske girmezdim. Ha bir yolunu bulup yine döverdim o orospu çocuklarını, orası ayrı," dedi başının altındaki ellerini biraz daha gevşeterek. "Birkaç kadını da dans etmeleri için zorlamaya kalktılar öncesinde, tabii bunun da etkisi var."

"Tabii bunun etkisi var ama senin kendine olan öfkenin etkisi yok!" dedim, elbisemden tamamen kurtulmayı başararak. Bora'nın kaşları çatılırken, koltuğun üzerindeki ipek geceliği giydim ve yatağın içine girip sırtımı arkaya yasladım. Bora gözlerini kapatmıştı. "N'oldu?" diye sordum,

on beş saniye sonra. "Bütün akşam konuştun da şimdi susasın mı geldi?"

Mırıldanarak, "Sen de sus hadi... Uyuyalım," dedi.

"Yok öyle!" dedim, Bora için yüksek sayılacak desibelde. "Canın istediğinde konuş, canın istediğinde sus... Oh ne ala!" diye devam ettiğimde Bora gözlerini açtı, komodinin üzerindeki kumandayla ışığı söndürdü ve perdeleri kapattı. "Rahatladın mı peki herifleri dövdüğünde?"

"İyi geceler Nazlı."

"İyi geçmeyecek işte!" dedim kollarımı bağlayarak. "Bende kabahat, seninle gece kulübüne gidiyorum Las Vegas'ta... Hem de bu gece yani... Bana lezbiyenler de baktı, onları da dövseydin. Sonuçta senin karına baktılar... Ya Allah'ın Amerika'sında *'Karım o benim!'* duyarı kasan tek numunelik sen olabilirsin zaten. Acaba el alemi mi dövdün kendini mi?" dedim ve derin bir nefes aldım.

Begüm'den uzak duruyordu fakat uzak durduğu için kendisini suçluyordu. Tüm akşam, sürekli geçmişten bahsetmesine rağmen ağzından Begüm'ün adı çıkmamıştı fakat belki de attığı her yumrukta kendisini cezalandırıyordu. Yatağın içine girdim ve Bora'ya yaklaştım. Başımı göğsünün üzerine koydum.

"Bora..."

"Uyumak istiyorum Nazlı," dedi. Sesinin tınısında anlayış bekleyen bir tonlama vardı. Elini belime yerleştirdi ve saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurdu. "İyi geceler."

"Halam..." dedim, kısık bir sesle. "Babam öldüğünde çok üzülmüştü ama amcam öldüğünde yıkıldı," diye devam ettim. Bora hiçbir şey söylemedi. "Düşün... Kocasını bile toprağa verdi ama amcamın ölümü başkaydı. *'Bir sen kalmıştın abi...'* diye ağladı günlerce."

"Birini kaybettiğinde, elde kalan diğerinin kıymeti artar her zaman. İnsan psikolojisi işte," dedi Bora ifadesiz bir sesle.

Bir elimi tereddütle Bora'nın çıplak göğsüne yerleştirdim. "Kalp..." dedim ve yutkundum. "Dört odacıklı..." Derin ve

sessiz bir nefes aldım. "Birinde annen, birinde baban, birinde ablan... Diğerinde de Begüm varmış."

"Sana yer kalmamış..." dedi, ifadesiz bir sesle.

"Annen ve baban aynı odacığa yerleştiler, boşta kalana ben girdim. İleride de ablanla Begüm aynı odacığa yerleşmek zorunda kalacaklar," dedim ve iki saniyeliğine dudaklarımı ısırdım. "Çocuğumuz olacak. Belki de çocuklarımız... Sonra çocuklarımız ve ben aynı odacığa yerleşeceğiz çünkü torunlarımız olacak." Elimi hafifçe göğsüne bastırdım. "İyi ki kardeşlerin varmış ve sen, kendi aileni kurana kadar ki zamanda o odacıkların ıssızlığının nasıl kötü bir his olduğunu hiç yaşamamışsın. Dolduruyorsun bir şekilde tabii... Gökhan öz kardeşim gibi diyorsun hep... Ama *gibi*... Onun öz kardeşi Aydın."

"Laf aramızda bana daha çok düşkündür," dedi Bora, çünkü konuştuğumuz konu hoşuna gitmemişti ve espiriye vurarak dağıtmaya çalışıyordu.

"Olabilir. Ama konu Gökhan ve sen değilsiniz. Konu Begüm," dedim ciddi bir tonlamayla. "O yalnız hissediyor. Onun annesi ve babası öldü. Benim sahip olduğumdan daha çok akrabası var. Belki daha çok arkadaşı da vardır. Sevgilisi de var ayrıca. Ama herkes başka, abi başka olsa gerek."

"Ben Begüm'le ne zaman sorun yaşasam, senin bir kardeşin olmadığı üzerinden yola çıkarak ona, ama aslında kendine acıyorsun. Yapma şunu," dedi Bora, sitemkar bir şekilde. "Eğer bugün benimle beraber olmasaydın, yine açmayacaktın onun telefonunu. Acın dinene kadar... Acın dindiğinde o da seni aramazdı belki, birbirinizi unutur giderdiniz."

"Bu benim yanlışım," dedim. Sesimden pişmanlık akıyordu.

"Hayır," dedi Bora net bir tavırla. "Ben seni Anıl'la kaçacak olmanla itham etmiştim ve senin Begüm'e dair son görüntün, o herifin fotoğrafını önümüze attığı an. O fotoğrafın arkasında yazan satırların da benim aptal düşüncelerimin şekillenmesinde payı vardı. Ve sen içten içe

Begüm'ü de suçladın. Aynı Özgür'ün postaneyi bilhassa bana söylemesi ve onu da suçlu ilan etmen gibi. Bu yüzden Gökhan ya da Selim'den değil, Özgür'le Begüm'den kaçtın. Aynı, kendinde de düşüncelerimin şekillenmesinde hata bulman ve kendinden bile kaçman gibi Nazlı."

"Bora..."

"Nazlı," dedi, lafımı keserek. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ben bundan sonra Begüm'le görüşmeyeceğim... Sen istersen görüş, istemezsen görüşme. Holdingteki hisselerini satması için Seren'i araya sokmuştum, sonra o cephe karıştı. Kararım kesin. Ve de zaten Kara'dan uzak durması en hayırlısı onun için. Dönmesin işte İstanbul'a... Duydun konuştuklarımızı."

"Mehmet'i öldürmeye ne zaman karar verdin?" diye sordum dan diye.

"Nişanlandığımız gece," dedi ciddi bir ifadeyle. Yutkunduğumda boğazımdan tuhaf bir ses çıkmıştı. Benimle beraber olduğunda aramızdaki ilişkinin resmen başladığına ve geri dönüşümüz olmadığına emin, artık beni gönderemeyeceğine ise ikna olmuş olmalıydı. *Ablasının son arzusuna saygısızlık ediyormuş gibi hissediyor mudur Naz? Belki de sen buradan gidecek olsan, bir şekilde Mehmet'i öldürmeyecekti. Uyuşturucu işi ne olacak peki?*

"Eğer barışmasaydık... Yani seni ikna etmeseydim Kıbrıs'ta... 8 Kasım'dan sonra gerçekten gönderir miydin beni?" dedim meraklı bir ifadeyle.

"İnan bana senin için de en hayırlısı buydu... Ama sen kaşındın. Direttin. Kazandın mı... Kaybettin mi... Hayat gösterecek," dedi ifadesiz bir sesle ve çenesini saçlarımın arasına yerleştirdi.

"Uyuşturucu işi..." dedim, mırıldanarak.

"Bana zaman ver Nazlı," dedi sessizce. Saçlarımı öptü. "Soracağın hiçbir sorunun yanıtı yok bende şu anda. Önümü göremiyorum."

"Evlenmesey-"

"Sakın!" dedi, vurguyla. "Sakın bitirme o cümleyi. Bunca kötünün içinde iyi olan tek şeyin üzerine kara bulutları

çekme. Hedef alacağı bir karım olmasaydı Mehmet'in, 8 Kasım'daki sevkiyattan sonra sınırsız bir güç kazanacaktı ve aileme yine bir şekilde zarar verirdi. Hedefi mutlaka ben ve benim çevrem olurdu. Senin öldü gözükmen ona intikamını aldığını düşündürecek ve beni güçlendirecekti eyvallah... Ama yine onu öldürmek zorunda kalabilir ve bu işe girebilirdim, hayat bu. Planın ne olursa olsun hayatın da planları oluyor. Şimdiye bakacağız, ben bir hal çaresi bulurum. Sadece bana zaman ver."

"Anlatırsan dinlerim... Seninle plan yaparım. Beyin fırtınası yaparım. Seni anlarım... Dersen ki, *hadi giriyoruz bu işe*-"

"Dersem bakarız oralara sevgilim..." dedi Bora, lafımı keserek. Derin bir nefes aldı. "Çok yorulduk bugün, uyuyalım hadi..."

Dudaklarım dudaklarına doğru yol alırken, sıkıntılı bir şekilde, "İyi geceler," dedim.

♠

"Gökhan n'aptın?" Bora'nın sesi kulaklarıma değdiğinde gözlerimi araladım. Sırtı bana dönük bir şekilde yatağın ucuna oturmuştu. "Evet daha sabahın 5'i burada da... Birkaç saat daha bekleyemedim. Konuştun mu Begüm'le?" Hiçbir yere koyamadığım ve hiç var olmamış bir kardeşimin bana sımsıkı sarıldığını hissetmiştim. "Bir şey olmamış değil mi? Öyle klasik üç numara halleri?" Derin bir nefes aldı. "Eyvallah kardeşim, sağ olasın. Sen devamlı yaz ona WhatsApp'tan falan, ikiniz de seviyorsunuz zaten aptal aptal mesajlaşmayı... Yalnız hissetmesin."

Yattığım yerde doğrulduğumda, Bora yataktaki kıpırtının farkına vardığı için hafifçe yüzünü bana dönmüştü. "Eyvallah," dedi Gökhan'a, rahatlamış bir ifadeyle. Telefonu kapatıp komodinin üzerine koydu ve yatağa girdi. "Ben mi uyandırdım?"

"Susadım sadece," dedim ve yataktan kalktım.

"Getirseydim ben, dağılmasın uykun," dedi. Başımı gerek olmadığını belirtircesine iki yana salladım ve yanından geçerken yanağına küçük bir öpücük kondurdum. Lüks otel

odalarının imkanlarından yararlanmak için bundan daha uygun bir zaman olabilir miydi, bilemiyordum. Pahalılardı fakat bitkisel ürünleri çok seviyordum. Ve çoğu kimyager, bergamottan nasıl yararlanılacağını çok iyi biliyordu.

"Ne o?" diye sordu Bora, odaya girdiğimde. Bakışları elimdeki masaj yağına kaymıştı.

"Güzel masaj yaparım," dedim gülümseyerek. Ciddi olup olmadığımı kontrol etmek istercesine gözlerime baktığında yatağın kenarına oturdum. "Hadi yüzüstü uzan... Çok gerildin... Gevşemezsen yarın çekemem seni."

Bora'nın boğazından neşesiz fakat sıcak, yine de kahkaha demek için bin şahide ihtiyaç duyacağım bir ses çıktı. Yüzüstü döndü. Bergamot esanslı yağı avucumun içinden, Bora'nın sırtına akıttım. Ellerim, gerilen kaslarının üzerinde gezerken Bora'nın nefes alışverişleri düzene giriyordu. Daha evvel hiç kimseye masaj yapmamış ya da masaj yaptırmamıştım fakat biyoloji bilgime, film sahnelerine ve bergamotun kerametine güveniyordum. *Mantık yürüterek masaj yapan ilk insansın Naz, tebrik ederim.*

"Dövmemin anlamı..." dedi mırıldanarak. Parmaklarımın, sol omzundaki küçücük dövmenin üzerinde gezdiğini ancak konuştuğunda fark etmiştim.

"Tabanı olmayan bir üçgene benziyor," dedim, meraklı bir ifadeyle.

"*Ters v*, derdim ben," dedi. Güldü. "Ama işte matematikçinin bakışı ayrı oluyor."

"İçi dolu bir de daire var, o ters v'nin içinde," dedim, parmağımı dövmesinin üzerinde gezdirerek.

"O içi dolu daire dediğin... Kapkara bir yuvarlak yani... Benim. Hayallerimle yaşadığım hayat ters v olarak birleşiyor ve ortasında ben varım," dedi. İşaret parmağım, dövmedeki yuvarlağın içinde kalakalmıştı. "Tamamen saçmalık tabii bu söylediklerim. İngiltere'deyken bir dergide görmüştüm bu sembolü, hoşuma gitti yaptırdım." *Saçmalık dediği şey aslında gerçek, o sembolü öyle yorumluyor Naz!*

"Çok güzelmiş," dedim ve ellerimi sırtının bazı noktalarında, omuzlarında ve belinde gezdirmeye devam ettim. Gitgide daha çok rahatladığını ve uyumak üzere olduğunu hissediyordum. Parmak uçlarım en son ensesini buldu. Ensesini nazikçe ovalarken, Bora uykuya dalmıştı.

♠

125 Gün Önce...

Yatakta hafifçe dönerek uyandığımda, elim Bora'nın göğsüne çarpmıştı. Huzursuzca kıpırdarken, diğer tarafına döndü ve nefesini sesli vererek hala uykunun içinde olduğunu anlamamı sağladı. Sessiz olmaya özen göstererek, yavaş hareketlerle yataktan kalktım. Bora'nın telefonunu alarak, salona indim ve terasa çıkıp bir sigara yaktım. Aydın'ın mesaj sayfasına girdim.

"Günaydın. Yeni evliler için, peynirli zeytinli bir Türk kahvaltı tepsisi! Halledebilir misin?"

"Elimden geleni yaparım. Olmadı marketten aldırırım. Tepsiyi siz halledersiniz. Sorun olur mu?"

"Yani... Aslında sorun olur, mutfağa girip hazırlamayı tercih etmem sabah sabah."

"Ama yapacak bir şey yok ya..."

"Sen ne buluyorsan gönder bana. Kapıyı çalma ama."

"Tamamdır."

♠

Duştan çıktığımda, Bora'nın telefonuna Aydın'dan mesaj gelmişti. Otelin mutfağına girdiğini ve şefe Türk kahvaltısı hazırlatacağını fakat biraz beklemem gerektiğini yazmıştı. Bu süreyi duş alarak ve saçlarımı tarayarak geçirdiğim için fazla beklemem gerekmemişti. Aydın, en son olarak, tepsinin Özgür'e teslim edildiğini söylediğinde, ona barış işareti gönderdim. Sessizce aşağıya indim ve Özgür'den tepsiyi alıp tekrardan yatak odasına geldim.

Bora'nın yanı başına oturdum. "Sevgilim..." diye fısıldadım, Bora'nın kulağına. Yanağına bir öpücük kondururken, ıslak

saçlarım yüzüne değmişti. Gözleri aralandı. "Günaydın sevgilim... Bize kahvaltı hazırladım," dedim. *Pardon Naz?*

Bora'nın bakışları, yatağın diğer tarafındaki kahvaltı tepsisine çevrildi. Yüzüne yayılan gülümsemeyle beraber, "Günaydın, sıhhatler olsun..." dedi. Yatağın içinde dikleştiğinde, tepsiyi kucağına koydum. Bana doğru yaklaştı ve uzun uzun dudaklarımdan öptü. Komodinin üzerindeki telefonunu aldı ve saate baktı. "2 olmuş saat!" dedi, şaşkınlıkla.

"Yoruldun tabii dün..." dedim. Çatalıma kaşar peyniri batırdım ve Bora'nın ağzına uzattım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. O da sorgulamadı.

"Harbi güzel masaj yapıyormuşsun... Her gece isterim," dedi. Portakal suyundan bir yudum aldı. Boğazından lezzetine bayıldığına dair bir ses çıktı. "Bu kahvaltıdan da her sabah istesem mi?" diye sordu, tatlı fakat imalı bir ifadeyle.

"Ye işte sevgilim, yüzüme çarpmadan..." dedim, sitemle. Güldü. "İnanıver bazı şeylere, n'olcak..." diye ekledim. Bora hiçbir şey söylemeden kahvaltısını yapmaya devam ederken, lokmalarım arasında onu izliyordum. Dünkü depremin hasarını atlatamamıştı ama bana bunu belli etmekten de kaçınıyordu.

"Bugün Venetian'a gidelim," dedi, biraz sonra. Kapkara bakışları, gözlerimin en içine arzuyla bakıyordu. "Görmek istiyordun oteli..."

"Yarın gitsek?" dedim, gülümseyerek. Gözleri ciddi olup olmadığımı anlamak istercesine kısıldı. "Bugün off günümüz olsun bizim... Ağırdan alalım hayatı. Ne bileyim, girelim yatağın içine birbirimize sarılalım. Odada falan kalalım."

"Neden ki?" diye sordu, merakla. Dinlensin istiyordum. Zihnini dağıtsın, benimle mayışsın, rahatlasın ve enerji toplasın istiyordum.

"Canım öyle istiyor... Balayı benim balayım değil mi?" diye sordum, sahte bir sitemle. *Kendi kendine evlendiysen evet Naz.* "Belki sen de bana masaj yaparsın..."

"İyiyim ben Nazlı," dedi. İyi olmadığının altını çizercesine bir nefes verdi. "Bir daha Las Vegas'a gelmeyiz bak... Karış karış gez istiyorum."

Gülerek, "Monte Carlo'ya mı gideriz bundan sonra oynamaya?" diye sordum.

"Hı hı..." dedi Bora, alayla. "Her ay, mutlaka!"

"Monte Carlo da bayağı havalı ya... Elit yani..." dedim. Derin bir nefes alırken etrafıma bakındım. "Las Vegas hayalimdi. En iyisi ben şimdi Monte Carlo'yu hayal etmeye başlayayım."

"Yılbaşında oradaydım ben," dedi. Kahvemden bir yudum aldım. "Kaçasım vardı İstanbul'dan, bir de önemli bir görüşmem... Mehmet'in uluslararası bağlantılarını araştırıyorduk da... Monte Carlo'da randevulaştık, kontak kurduğumuz adamla." *Dünden beri sana ne çok şey anlattı Naz, maşallah!* Aslında, Kara'yı kabul ettiğimi anladığı andan itibaren, yavaş yavaş bana teslim olmaya başlamıştı.

"Monte Carlo'ya da gidelim mi?" diye sordum, merakla. "Oradaki casinolarda saygı olduğunu söyledin... Vegas'ta yok mu?"

"Turist kaynıyor Nazlı... Gürbüz'ün oynadığı bir kumarhanede ne saygısı Allah aşkına..." dedi, sitemle. Güldüm. "Monte Carlo'da, ortada sadece para ya da oyun dönmez. Güç savaşı vardır. Tanırsın masaya oturanları, nam döner. Dünyanın sayılı bölgelerinde hep bir şekilde bilirler seni, Monte Carlo'da biliyorlarsa eğer."

"Yalnız şu an gidip nam yapma isteğim artıyor..." dedim gülerek. Bora başını sitemle, *kime ne konuşuyorum* dercesine iki yana salladıktan sonra, tepsiyi kucağından indirdi.

Yataktan kalkmadan bana yandan bir bakış attı. Yanağımdan öptü. "Kim hazırladıysa, ellerine sağlık..." dedi, kinayeyle.

O yataktan kalkarken, "Sonuçta ben düşündüm!" diyerek teessüf ettim. Banyo kapısı bana bir cevap niteliğinde çok sesli bir şekilde kapandı. Bora duşa girmiş olmalıydı; su sesi

geliyordu. Galiba uykum vardı. Esnedikten sonra, Bora'nın yarım bıraktığı portakal suyunu kafama diktim.

Bora'nın telefon melodisi duyulduğunda, telefonu elime aldım. "Özgür arıyor!" diye seslendim.

"Getirir misin?!" diye seslendi. Tepsiyi yatağın üzerine bırakarak ayağa kalktım ve banyoya ilerledim.

Bora, jakuziyi es geçmiş ve duşakabine girmeyi tercih etmişti. Beni gördüğünde suyu kapattı. Ona yaklaştığımda çağrıyı açtım. Elini kurulama gereği duymadan telefonu elimden aldı.

"Efendim Özgür," dedi. Bakışları gözlerimi hedef aldığında gülümsedim. "Uyumadın mı sen daha?" diye sordu. Boşta kalan elini alnına götürdü ve alnını sıvazladı. "Kaçta değiştirecektiniz nöbeti?" diye sordu. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Tamam tamam ben anladım Özgür. Ulaşamazsın Aydın'a sen daha. Git birkaç saat uyu sen... Biz odadan çıkmayacağız zaten. Ben buradayken kasmana gerek yok. Ben yokken gözünü dört aç, Nazlı Hanım'a dikkat kesil, yeter."

Telefonu bana uzattığında, "N'olmuş?" diye sordum.

"Aydın'la nöbet değiştireceklermiş de Aydın'ı bulamıyormuş," dedi Bora.

"Nasıl yani? Biz yazışmıştık kahvaltı faslı için?" dedim, şaşkınlıkla.

Umursamaz bir ifadeyle, "Kaybolmuş işte ortalıktan sevgilim," dedi. Suyu açtı. Duşakabini kapattı. *Naz, cidden adamı izleyecek misin?* Aslında izleyebilirdim, bunun yanlış hiçbir tarafı yoktu ve fakat yine de mahremiyete saygı göstermeliydim. *Yani o zaten seni çağırmak istese çağırırdı Naz.*

Nispet yapar gibi, "Ben havuza giriyorum," dedim. Bakışlarını bana çevirdi. Avuç içlerim tavana bakacak şekilde ellerimi hafifçe kaldırdım ve "Jakuzi de olurdu ama artık kısmet," dedim. Banyo kapısını sertçe kapattım.

♠

Havuzun kenarına telefonumu, kül tablasını, sigaramı, en beğendiğim viski şişesini, badem tabağını ve bir kadehi yerleştirdim. Güneş gözlüğümü taktım ve saçlarımı tepeden topuz yaptım. Merdivenlerden yavaşça havuza girdim. Başımı suyun içine sokmadan, kendime ziyafet hazırladığım yere doğru yüzdüm. Viskimden bir yudum aldım. *Sendeki keyfe diyecek yok Naz!* Mutlulukla gülümserken, kendime bir sigara yaktım. Çektiğim tüm dertleri silip süpüren bir ihtişamın içindeydim. *Rüya gibi bir hayat yaşıyorsun şu an gerçekten de Naz!*

"N'apıyorsun?" diye sordu Bora.

Bakışlarım salonun terasa açılan camekan kapısına çevrildiğinde, "Zengin kocam olmasının tadını çıkarıyorum," dedim.

Bora gülerken, havuzun üzerine özel bir şekilde konumlanmış, hem terastan hem de havuzdan ulaşılan ve üzerinde şezlong olan alana doğru yürüdü. Şezlonga oturdu ve telefonunda bir şeyler yapmaya başladı. Tekrar eski pozisyonuma döndüğümde, ona sırtımı da dönmüş olmuştum.

"O içtiğin viski seni bir çarparsa, gününü zehir edersin benden söylemesi..." dedi. Viskimden bir yudum daha aldım. Öyle keyifliydim ki, beni hiçbir şey çarpamazdı. *Tövbe de Naz!* Online casino üyeliğimin onaylandığına dair mesaj geldiğinde, güneş gözlüğümü çıkartıp havuzun kenarına koydum. Suyun içinde adeta sevinçten çıldırıyordum.

Ekrandaki, *"Hoş geldiniz Bora Karabey"* yazısına tıkladım. Hesabım açılmıştı. Yapmam gereken tek şey hesabıma para yatırmaktı. *Legolas'ı çağır Naz çabuk, elf gözleri benim gördüğümü mü görüyor?* Sistemin içindeki kasaya tıklamıştım ve fakat zaten hesabımda 93 Milyon 17 Bin Dolar vardı. *Naz'cığım bölüyorum ama hesap senin değil, Bora'nınmış.* Bora'nın adına kendi sahte hesabımı oluşturmak için, ona ait bilgileri girmiştim ve cep telefonu ile e-mailine eş zamanlı gelen iki ayrı onay kodunu da kendi telefonuma girmiştim; ama onun zaten mevcut bir hesabının

olması ve o hesabın doğrudan benim telefonumda açılması bana da sürprizdi.

Hesabın ayrıntılarına tıklarken, viskimi kafama dikmiştim. Bora, ilk ve son para yüklemesini bundan altı sene evvel yapmıştı. Hesaba Bir Milyon Dolar yatırmıştı. Ve altı senedir belirli aralıklarla bu hesaptan oyun oynayarak, burada devasa bir servet oluşturmuştu. *Çüş, Bora bu kadar iyi oynuyormuymuş cidden Naz?*

"Hayırdır?" yazdı, Hikmet Kurtuluş. Bu uygulamanın sohbet kısmı da mı vardı? *"Bir süre olmayacağını söyleyince sen... Hazırlanmadık biz. Basıyor muyuz düğmeye yani?"* yazdı. Düğme neydi bilmiyordum. Başıma iş almıştım. *"Hey?"* yazdı. Verecek hiçbir cevabım yoktu.

"Basmıyoruz. Benden haber bekle."

Bunu yazan ben değildim.

"On güne hazır oluruz," yazdı Hikmet Kurtuluş.

"Tamam. Haber vereceğim."

Bakışlarımı usulca Bora'ya çevirdiğimde, ifadesiz kapkara gözleri benim üzerimdeydi. Elindeki telefonda bir şeyler yazdı. Mesaj benim de ekranıma düştü: *"Bir parti atarız diye girdim."*

"Zevkle... Memnun olurum," yazdı Hikmet Kurtuluş.

Bora telefonunu şezlongun üzerine koydu. Ayağa kalktı ve havuza balıklama atladı. Beş saniye sonra, bacaklarıma elleri değdi. Başını sudan çıkarttı. İfadesiz kapkara bakışları, gözlerimi buldu. Kadehime viski doldurdu ve bir yudum içti.

Kendisine bir sigara yaktıktan sonra ifadesiz bir tonlamayla, "Kabul et isteği," dedi. İsteği kabul ettim. Sigarasını küllüğe bıraktıktan sonra, arkama geçti. Masada Hikmet Kurtuluş'la beraber, iki kişi daha vardı. Bora'nın dudaklarını ensemde hissettim. Kartlar dağıtıldı.

"Çok büyük bir para ortadaki... Ben riske atmayayım," dedim. Dudakları boynuma ulaştı. Elime karo 9 ve kupa 7 geldi. "Bop" ya da "Pas" seçimi henüz bana gelmeden, masadaki adamlardan birisi ortadaki bahsi iki katı arttırmıştı.

"Gör," dedi Bora. Bahsi kabul ettiğimi bildirdim. Ortaya üç tane kart açıldı: sinek 7, sinek 3, kupa 6. Bora'nın dudakları hala boynumdayken, eli viski kadehine uzandı. Dudaklarını boynumdan çekti. Ortadaki bahis gene arttığında, "Gör," dedi.

Ensemden sırtıma doğru soğuk bir şeyin aktığını hissettiğimde, Bora'nın dudaklarını sırtımda hissettim. Boş viski kadehini, havuzun kenarına koydu. Dili tenimi ürpertirken, "Bop," dedi. Bu dediği ne kadar mantıklıydı bilmiyordum ama umurumda da değildi.

"Bırakayım mı oyunu?" dedim, zor çıkan bir sesle. Havuzun kenarına neredeyse yapışmıştım. Bora biraz evvel küllüğe bıraktığı, neredeyse yarısı biten sigarayı alırken dudakları sırtımdan ayrıldı.

"Parti dedik..." dedi. Parti de, poker de, oyun da umurumda değildi. Bir elini karnımın üzerinde hissettiğimde, "1 Milyon Dolar," dedi. Bahis yapmamı istiyordu. Dudakları omzuma ulaştı. "3 Milyon Dolar..." dedi. Nefesi tenimin içine işliyordu. Sigarayı kül tablasında söndürürken, "Gör," dedi.

Ben sertçe tuşa basarken, o saçımdaki tokayı hafifçe çekti ve saçlarım sırtıma döküldü. Yüzünü saçlarımın arasında hissettim. Parmak uçları, kollarımın üzerinde dolaşıyordu. Bu sefer kendisi, bana direktif vermeden, bu eli pas geçti. Beni yavaşça kendine döndürdü. Dudakları dudaklarıma kapanırken, bir eli belimi kavramıştı. Yeni elin başladığına dair bir ses duyuldu. Bora'ya sırtımı döndüm ve telefonu elime aldım. Önüme açılan kartlar maça valesi ve maça papazıydı.

"Hadi bu eli sen oyna..." Kulağımın neredeyse içine, beni çıldırtmak istercesine fısıldayarak konuşuyordu. Ortaya kartlar açıldı: Kupa 4, maça 10, maça as. "Hadi be!" dedi Bora, desibeli alçak bir coşkuyla. Nefesi ensemi yalamıştı. Masadaki adamlardan birisi bahis yaptı. Bahsi gördüm. Ortaya karo 5 açıldı. Masadaki adamlardan birisi all in yaparak rest çekti. Şansım yüksekti ama denemeye değer

miydi bilmiyordum. Kaybedeceğim para benim değildi ve 50 Milyon Dolar'dı.

"Rest," dedi Bora, süre dolmak üzereyken. Adam gerçekten de blöf mü yapıyordu bilmiyordum ama restini gördüm. Bora'nın dudakları dövmemin üzerine ulaştı. "Hadi maça kızı!" dedi, fısıldayarak. Nefesimi tuttum. Ortaya kart açıldı: maça kızı. "İşte bu!" dedi Bora. Dövmemin üzerine uzun bir öpücük kondurdu.

Telefonu havuzun kenarına bıraktım. "Ay oynamayacağım ben gerildim," dedim. Nefes nefese kalmıştım. Bunun oyun gerginliğiyle alakası yoktu belki de fakat istediğim tek şey sakince Bora'nın öpücüklerinin tadını çıkartmaktı.

Bora güldükten sonra havuzun kenarına bıraktığım telefonu aldı. Kendisine bir sigara yaktı. Havuzun kenarına geçti. Havuzun bulunduğumuz yeri boyunu aşmadığı ve yalnızca omuzlarına geldiği için şanslıydı; benim aksime, sırtını havuzun kenarına yasladı. Omzundan güç alarak kendimi suda kaldırdım ve boynuna serin bir öpücük kondurdum. Bir elini belime sabitleyerek beni kendine çekti; üstelik bunu yaparken dikkatini oyundan ayırmamıştı. Omzuna bir öpücük kondurdum ve sigarasını parmaklarının ucundan alarak, bir nefes çektim. Başımı omzuna koydum.

Anlamıştım ki sanal poker zevksizdi.

♠

Şezlongun üzerine biraz daha yerleştim. Yüz üstü uzanmak istiyordum ama güneş yağını sırtıma sürecek esmer eller havuzun içinde viskini yudumlayarak poker oynamakla meşguldü. *Adamın başına bu işi sen açtın Naz!* Ben bir şey yapmamıştım; kendisinin demek ki poker oynayası vardı. Gözlerimi kapadım. Akşam güneşi tenimi yakarken uykuya çekildiğimi hissediyordum. Gözlerimi açtım. Bora'nın yan şezlongta olan telefonunu aldım.

Bora, müziğin sesini duyduğunda şaşkınlıkla bakışlarını bana çevirdi. Gözleri kısılmıştı. Fakat üç saniye sonra yeniden ilgisini telefonuna çevirdi.

"Karam aşkın sevgin bu mu
Ne olacak bu aşkın sonu
Bir barışır karam bir küsersin
Beni böyle divane edersin
Kömür gözler ya bal dudaklar
Ya bu endam cilve bu nazlar
O dudaklar helalim haktır
Ben de canım bana da günahtır"

Şarkıya ben de bağırarak eşlik etmeye başladım:

"Bilemem yarını göremezsem seni
Şansın yok
Çalarım kapını başka çarem yok
Al artık koynuna beni karam
Günahın boynuna can karam
Anladım sensizlik haram
Gel artık insafa be karam"

Şarkının nakaratını bağıra bağıra tekrarlarken, Bora tüm ciddiyetiyle poker oynamaya devam ediyordu. Şarkı bitti. Yeniden gözlerimi kapattım. Bora'nın kulaç attığını duyduğumda yüzümde sersem bir gülümseme vardı. Üzerime havuz suyu boca edildi. Gözlerimi hızla açtım.

"Gel buraya gel," dedi.

"Kurumuştum ben, neden ıslattın beni?" dedim, sitemle. Bora, elinin tersiyle bir kez daha bana su attı.

"Geeeel," dedi. Kaşlarımı çattım. Kendi telefonunu da ıslatmıştı. Hızla su atmaya başladığında zaten havuza girmiş kadar olmuştum. *Gitme Naz, ondan izinsiz yaptığın eylemin acısını çıkartmak istiyor olabilir!*

"Gelmeyeceğim," dedim, kollarımı bağlayarak. "Biliyorum online casinonun acısını çıkartacaksın!" dedim. *Gerçi acısını çıkartacaksa her türlü çıkartır Naz, acaba sinirlendirmesen mi?* "Ya da geliyorum," dedim.

Havuza atladığımda kolları tarafından çekilerek, esir alındım. Kollarımı boynuna doladım. Viski kokusu, bergamot kokusunu biraz bastırırken boynumdan öptü.

"Seni dinliyorum sevgilim," dedi. Kollarımı boynundan çektim ve omuzlarına tutundum.

Mahcup bir ifadeyle, "Özür dilerim," dedim. Gözlerimi gözlerinden çekme gereği duymuş ve köprücük kemiğine yönlendirmiştim. "Ben ne bileyim senin Monte Carlo'nun en iyi casinosunda hesabın olduğunu... Kendi adıma hesap açmak istememiştim." Cevap vermediğinde bakışlarımı gözlerine yönlendirdim. "Çok kızdın mı ya?" diye sordum.

"Bugün sana kızasım yok," dedi sessizce. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bir saattir kilitlendim orada mal mal poker oynuyorum senin yüzünden. Kızabilirdim de."

"Kötü bir niyetim yoktu benim..." dedim, üzüldüğümü belli eden bir tonlamayla.

"Beni neden yalnız bırakıp çıkıyorsun havuzdan, beraber oynuyorduk işte?" dedi.

"Sıkıldım çünkü... Tepkilerin çok hızlı pokerde. Benden bile iyisin kartları anlamakta ve ben biraz bozuluyorum buna," dedim, kısık bir sesle.

"Ama sen her şeyden çok çabuk sıkılıyorsun sevgilim," dedi Bora, sitem edercesine. "İşine gelmeyen durumlardan hemen sıyrılıyorsun..." Alt dudağımı ısırdım. "Bak ben, *burada çekmiyor* diye suratına telefon kapattığın Hande değilim," dedi. Neden benim üzerime geliyor ve bana psikolojik bir savaş açıyordu? Mahcup oluyordum. "Mahcup ol diye söylemiyorum sevgilim, bir daha yapma diye söylüyorum."

"Aklımı okuma..." dedim. Kaşlarım tamamen çatılmıştı. "Böyle kızdığın zamanlarda benimle sakin sakin konuştuğunda ben kendimi kötü hissediyorum. Bağır daha iyi..." diye ekledim.

Bora başını iki yana salladı. "Bana sor Nazlı," dedi. Bir eli saçlarıma gitti ve saçlarımı yüzümün kenarlarından uzaklaştırdı. "Ne yaptığını ya da neye sebep olabileceğini bilemezsin... Bana sormadan, benim adıma bir şey yapma," diye ekledi. Yanağımdan öptü. "Buna Aydın'la mesajlaşman da dahil... Senin kendi telefonun var. Benimkinden uzak dur

artık," dedi. Biraz daha konuşursa ağlayacaktım. "Zaten sevmedin online pokeri..." dedi, tatlı bir tonlamayla.

"Çok sıkıcıymış... Sen neden online oynuyorsun ki?" dedim. Şakağımdan öptü. "Ağlayacağım senin yüzünden galiba..." diye ekledim.

"Haberleşme kanalımız o bizim. Üyelik dikkat çekmesin diye mecburen oynuyorum. Online oldukça da mecburen oynuyorum. Adamlar kendilerini atlatıp başkalarıyla iletişim kurduğumu düşünmesinler. Mecbur kalmadıkça online olmuyorum o yüzden," dedi. Bakışlarım kısıldığında güldü. "Bir daha online olduğumda, Haluk Kozan'a açtığımız savaş için start alacaktık..."

"Düğme o muydu?" diye sordum merakla.

"Evet... Haluk Kozan'ın da böyle bir iletişim kanalına dair şüpheleri vardır... O yüzden de oynamak zorunda kaldım. İnceliyordur mutlaka hesaplarımızı. Zaten alenen hesabımın olma sebebi de bu. Diken üstünde kalsın, diğerleriyle iletişimde olduğumu görsün..." dedi.

Parmak uçlarımı sakallarında gezdirirken, "Özür dilerim," dedim. Bana sımsıkı sarıldığında, bacaklarımı beline doladım. Bugün onda farklı bir şey vardı; durgun görünüyordu. *Aklı hala Begüm'dedir Naz, normal değil mi?* Ona daha güçlü sarıldığımda, şezlongların olduğu yere doğru yüzmeye başladı.

"Niye çirkin çirkin şarkılar açıyorsun sen?" diye sordu, havuzun kenarına beni yaslarken. Boğazımdan kıkırdadığıma dair sesler çıktığında başını iki yana salladı.

"Al artık koynuna beni Karam..." dedim gülerek. Kahkaha atarken, dudakları boynuma ulaşmıştı.

♠

Bavulumun içinden hafif göğüs dekolteli, dizlerimin biraz üzerinde biten, kırmızı bir elbise çıkmıştı. Üst kısmı bedenimi sararken, alt kısmı biraz daha bol ve tam evde giymelik bir rahatlıktaydı. Bunu kimin aldığını bilmiyordum. *Hande almıştır Naz!* Akşam yemeğime bu elbisemle katılacaktım. *Gerdanlığını da tak istersen Naz!* Bihter Ziyagil kusura

bakmazsa eğer o taraklarda bezim yoktu. Yorulurdum ben *tak çıkar* yaparken. Saçımı tepeden at kuyruğu yaptım ve parmak arası terliklerimi giyerek aşağıya indim.

Bora zannediyorum ki yemeği odamızda yiyeceğimiz için, duş aldıktan sonra şort giymişti. Fakat üzerine neden kolsuz ve salaş da olsa bir tişört giydiğini anlamamıştım zira ben bile yemeğe çıplak inmemek için çok zor durmuştum çünkü hava çok sıcaktı. Acaba kapıyı bacayı kapatıp klimayı çalıştırsaydık ve yemeği terasta değil, salonda mı yeseydik?

"Sipariş verdin mi?" diye sordum, Bora'nın yanına ilerlediğimde. Sandalyeyi karşısına çektim ve bacak bacak üzerine atıp bir sigara yaktım.

"Verdim verdim de..." dedi Bora, sıkıntılı bir ifadeyle. "Yemeğe Aydın'ı da çağırdım, sorun olur mu senin için?" diye sordu.

"Yoo neden sorun olsun?" dedim, şaşkınlıkla. Yüzüne yorgun bir gülümseme yayıldı. "Aklın Begüm'de mi senin?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle. Başını *hayır* dercesine iki yana salladı. Kapı tıklatıldığında ayağa kalktı ve içeriye girdi. İki tane garson, Özgür'le beraber terasa çıktı. Garsonlar, Bora'nın verdiği siparişlerle masayı hazırlarlarken Özgür onların başında bekliyordu. Garsonların işleri bittiğinde, Bora onlara bahşiş verdi.

"Sen de yemek ye Özgür, gece haberleşiriz..." dedi Bora, kapıyı kapatmadan evvel. Her ne kadar terasa yalnız gelmesini beklesem de Aydın da Bora'nın yanındaydı. Bize nazaran sıcaktan pişmiyor olmalıydı. Kot pantolon üzerine kısa kollu bir tişört giymişti. *Sana olan saygısındandır o Naz!* Ve fakat yine de onu spor bir kombinle görmek de enteresan bir deneyimdi.

Aydın mahcup bir ifadeyle, "Ya ben böyle yeni evlilerin arasına neden geldim ki?" diye sordu. Bu konu hakkında ben de bir fikir sahibi değildim. Sahi neden gelmişti?

"Geç otur, rakıyı dolaptan çıkaracağım..." dedi Bora, Aydın'a. Bir eliyle de masanın baş köşesini göstermişti. Aydın bana gülümseyerek, masaya oturdu. Aydın'ın solunu Bora'ya

bırakarak, boş sandalyesinin yanındaki sandalyeye oturdum. Bora elindeki rakı şişesiyle yeniden masaya geldiğinde yemekleri servis ediyordum.

"Vişneli pasta aldım... Bari içinizde kalmamış olur yenge hanım," dedi Aydın.

Nazikçe gülümserken, "Teşekkürler," dedim. Yoğurtlu ve naneli olduğundan emin olduğum ama ne olduğunu bilmediğim şeye çatalımı batırdım. Tadı çok güzeldi. "Ne yaptın dün akşam? Oynadın mı?" diye sordum.

"Oynadım," dedi Aydın, gülümserken. Bora rakıları doldurdu. Kendisine ve Aydın'a sek rakı doldururken, benimkine su eklemişti. "Hayırdır, neden sek içiyoruz?" diye sordu Aydın.

"Midene mi dokunuyor Aydın, iç işte..." dedi Bora, umursamaz bir ifadeyle.

"Ben sen değilim Kara, su uzat bana," dedi Aydın. Bora suyu uzatmadığında, yerinden kalktı ve suyu aldı. "Görev başındayım ben, zom olamam..." dedi.

"Yok görev mörev be bu gece oğlum, iç işte..." dedi Bora, sıkıntıyla.

Aydın kadehini tokuşturmak amacıyla ortaya uzattı. "Şerefinize!" dedi ve rakısını kafasına dikerek, su için yer açtı. "Özgür kapının başında uyuyakalır valla bu gece, olmaz..." dedi. Rakısına su ekledi. *E gene sek rakıyı içmiş oldu Naz?!*

"Anason kokusuna hiç alışamadım. Sevemiyorum yani rakıyı. Beni en çok bu çarpıyor olabilir," dedim, mırıldanarak.

"Sen bir tek mutsuzken sarhoş oluyorsun," dedi Bora, gülerek. Tabağıma biraz ne olduğunu bilmediğim bir şey koydu. "Keyfin yerindeyken çakırkeyif olduğunu bile görmedim."

"Tadında içiyorum, ondandır..." dedim, gülerek.

"Şu cc meselesi..." dedi Bora, düşünceli bir ifadeyle. "Eşiğin yüksek ama 38 demiştin..." diye devam etti.

"Viskide öyle... O da yani geç başladım viskiye, üniversitedeyken. Ama lisedeyken ohooo neler neler neler!"

dedim ve küçük bir kahkaha attım.

"Neler mesela?" diye sordu Aydın, merakla.

"Bira içmeye başladığımda 15 yaşında falandım, o kadar söyleyeyim," dedim gülerek. Bora'nın bakışları da bana çevrilmişti. "İstanbul'a geldiğimde devamı da geldi..."

"Rakıdan başka içkiye içki demem ben ama zenginlerle takıla takıla viskiye de alıştım," dedi Aydın. Rakısından bir yudum aldı. "Kokteyller hariç her şeye tamamım." Aydın'ın telefon melodisi duyulduğunda, kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarttı. Ekranda gördüğü isim kaşlarının çatılmasına sebep olmuştu. Telefonu Bora'ya çevirdi. Ekranda *"Simge"* yazıyordu. Bu, Bora'nın da kaşlarının çatılmasına sebep olmuştu.

"Hoparlöre al," dedi Bora, düz bir ifadeyle.

"Efendim," dedi Aydın. Sesi biraz kısılmış, hatta tınısına kaygı bulaşmıştı.

"Selam Aydın Abi... Begüm ben," dedi, hattın ucundaki Begüm. *Simge ismi bir çeşit kandırmaca olsa gerek Naz. Aydın, Bora Karabey ve çevresiyle görüşmüyordu ya sözde.*

"Hayırdır?" dedi Aydın.

"Ben sadece sesini duymak istedim, nasılsın?" dedi Begüm. Sesi, dün akşama göre çok çok iyiydi. "Malum... 24 Mayıs," diye devam etti. Las Vegas'ta hala 23 Mayıs'tı fakat hem Türkiye'de hem de Londra'da çoktan 24 Mayıs olmuştu. Fakat 24 Mayıs'ta ne vardı?

Aydın'ın bakışları tereddütle Bora'yı bulduğunda, "24 Mayıs'ta ne var bilmiyorum ama... İyi yapmışsın..." dedi.

"Uyandırmadım değil mi?" diye sordu Begüm, hafifçe gülerek. "Ben çok sevindim abimle düşman olmadığınıza. Gökhan'la abim iyi uyutmuşlar bizi," diye ekledi. Derin bir nefes aldı. "Kaç sene oldu görüşmüyoruz, özledim vallahi seni..."

"Eyvallah," dedi Aydın fakat artık rahat değildi. Hatta zannediyorum ki utanıyordu da. Bakışlarımı usulca Bora'ya çevirdim. O da bakışlarını Aydın'dan çekmiş, önündeki rakı

bardağına dikmişti. "Görüşürüz illaki..." dedi Aydın, kapatmak istediğini belli edercesine.

"Sen benim mutlu olduğum günlerimi hatırlatıyorsun bana Aydın Abi," dedi Begüm. Sesi hafifçe titremişti. "Bana babamı, annemi, Beyza'yı hatırlatıyorsun," diye devam etti. Bora sıkıntılı bir nefes verdi ve ayağa kalkarak, içeriye girdi. Aydın, arkasını hafifçe dönüp Bora'ya bakmıştı.

"O günler uzakta kaldı..." dedi Aydın. Başını iki yana salladı. "Begüm, sonra konuşalım mı? Ama bunu değil," dedi. Rakısını kafasına dikti. "Bu konuyu açma Begüm," dedi. Hoparlörü kapattı. Bir süre daha Begüm'ü dinledi ve "Görüşürüz, ararım," diyerek telefonu kapattı. Dirseklerini masaya yerleştirip iki eliyle yüzünü kapattı.

Bora'ya bakmak üzere yerimden kalkacakken, Aydın'ın sandalyesinin altından, Bora'nın sandalyesinin dibine doğru bir kağıt parçası uçtu. Kağıdın katlarını açtım. Eskimiş, griye çalınan ve buruş buruş olmuş kağıttı bu; inci gibi bir el yazıyla yazılmıştı.

"24 Mayıs 1999

Bugün olmaması gereken bir şey oldu. Aydın'ı öptüm. Olmaması gereken şey bu olabilir de olmayabilir de. Eve polisler geldi. Aydın'ı götürdüler. Cezaevine sevk edilecekmiş, babam öyle söyledi. Bunu söylediğinde, Aydın'ı öptüğümü öğrenseydi ne hissederdi diye düşündüm.

Açıkçası sadece babamın ne hissedeceğini değil, Aydın'ın ne hissettiğini de bilmiyorum. Çocukluğumuzdaki gibi değil hiçbir şey. Mesela çocukken ağzı portakallı şeker kokardı. "Büyüdük Beyza, öpemezsin artık beni!" dedi. Bunu derken, bana karşılık vermeye de devam ediyordu ama. Artık sigara kokar diye düşünüyordum ama yanılmışım. Ne portakallı şeker ne de sigara... Arabesk kokuyordu. Onu neden öptüm bilmiyorum. Kaç sene içeride kalır onu da bilmiyorum. Didem bir keresinde, "Aydın'a umut verip durma kızım sizin birlikte olma ihtimaliniz yok" demişti. Ben bugün kendi umudumu da yitirdim.

Sanırım bugün büyüdüğümü hissettim.

Bizim evde kimse dillendirmiyor ama kimse sevmiyor Aydın'ı. Annem hariç. Annem aramızda ne varsa anlıyor galiba. Ben bile anlamıyorum ama annem anlıyor. Anlamasa, üç numaraya "Ablanı yalnız bırakalım kızım..." demezdi. Aydın'ın arkasından ağlamam gerektiğini hissettirdi bu cümlesi. Bunun üzerine halam, üç numaranın bebeklerini alarak, onunla beraber odamdan çıktı ve beni yalnız bıraktılar.

Fakat biraz sonra Bora geldi. Ne anladı, ne anlamadı bilmiyorum ama sarıldı bana sıkı sıkı. Ona sarılınca çok ağladım. Aydın'ın arkasından ağlamadım. Kardeşimin şefkatine ağladım. Bora bana sarılırken, dışarıdan duyduğumuz babamın cümlelerine ağlamadım. Kendime ağladım. "Üzülme, eğitilmeye gidiyor, kendi rızası da var!" dedi babam, Kemal Abi'ye. Bora bana daha sıkı sarıldı. Babam bunu duyduğumuzu bilse, ne hissederdi acaba? Utanır mıydı? Utanacak olsa yapmazdı belki. Eğitilmek... 21 yaşında bir çocuğun hapishanede eğitileceğinden bahseden bir babamız var bizim. Ben bize ağladım, üçümüze.

Annem gibi olmak istemiyorum. Aydın'ın beline dokunurken hissettiğim silahtan nefret ediyorum. Ben uykularımda onun birilerinin katili olması düşüncesiyle boğuşuyorum. Onun babam kadar kötü birisi olduğunu biliyorum. Bir gün Bora'yı bu kıyamete çekeceklerini de biliyorum. Ben kardeşimin vasat geleceğine ağlıyorum.

Filiz Halam, "Kızın doğum günü rezil oldu!" diye söylenip durdu tüm gün. Doğum günümde eve polisler geldiği ve Aydın'ı götürdükleri için Aydın'ı suçluyor olmalıydı. Oysa öyle değildi. Halam neden bu kadar kör bilmiyorum ama babamdan nefret ediyorum.

Aydın'ı öptüğümde keşke zaman dursaydı. Bir an evvel dışarı çıkmasını istiyorum. Bunu kendim için değil, onun için istiyorum en çok. Onun yaralı, ürkek ve bir parça da çekingen yanını düşünüyorum. Tedavi edilmeyi arzuladığını biliyorum. Ama o bilmiyor. Onu iyileştiren kişi olmaya ne hevesli olduğumu bilmiyor. Bilsin isterdim. Artık büyüsek de

onu sevdiğimi hissetsin isterdim. Elimden tutsun ve arabeskliğine yakışır bir biçimde, "Seviyorum ulan Beyza'yı!" diyebilsin isterdim. Gücünü yalnız pislik için değil, bana olan aşkı için de kullansın isterdim.

Ben annemin kaderinden kaçarken, halamın kaderine mahkum olmamak isterdim!

Onu bir daha ne zaman görebilirim bilmiyorum. İşlediği suçu ya da içeride ne kadar kalacağını bilmiyorum. Hayallerimi yıktığı, hapishaneye eğitilmeye gideceğini benden sakladığı için ona da kızıyorum! Ama sonra, babamın razı dediğinin Aydın için bir emir olduğunu düşününce onu hemen affediyorum.

Ben artık Aydın'ı affetmek istemiyorum!

Üç numara dün akşam pastadaki mumları üflerken ne dileyeceğimi sormuştu. Ben çocukluğumdan beri yalnızca Aydın'ı dilerken, bu dileği bir sır gibi saklamıştım içimde. Ama artık istemiyorum. Geride kalan 17 yılı çöpe atıyorum. Artık dileğimi değiştiriyorum.

Ben artık Aydın'ı unutmak istiyorum."

Zorlukla yutkunurken, kağıdın en altındaki farklı bir kalemle ve farklı bir el yazısıyla yazılmış yazı gözlerimi dolduruyordu: "*Dileğin gerçek oldu sevdiğim, felaketini dilemişsin."*

77.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Öncelikle bugün benim için çok heyecanlı geçen bir gün oldu. İlk kez kalabalık bir okur grubuyla buluştuk, sohbet ettik. Adana'dan, Antalya'dan, Mersin'den, İzmit'ten ve İstanbul'un çeşitli yerlerinden elleri kolları dolu dolu geldi herkes.

Sanırım, kitabı henüz basılmayan bir yazarın yaşayabileceği en dokunaklı an'ı yaşadım bugün. Ve "iyi ki..." dedim bir kez daha!

İçinizde, bugün benimle, bizimle olmayı çok arzulamasına rağmen hayatın keşmekeşinde fırsat bulamayan onlarca okurum, yanımızda olmasalar bile varlıklarını hissettiren onlarca dostum var. Çok teşekkür ederim, her şey için, hepinize.

Var olun...

Yorumlarınız için çok teşekkür ederim; bugün onların ne kadar değerli, ne kadar kıymetli olduğunu ve birbirimizi o yorumlar sayesinde nasıl iyi tanıdığımızı anladım, bir kez daha.

Lütfen oy vermeyi unutmayın.

Sizleri sevdiğimi söylemiş miydim?

♠

Kağıttan başımı kaldırdığımda, bakışlarım Aydın'ın acı kahve gözleriyle kesişti. Kahverengi gözlerine belki de ilk kez, gerçekten bakıyordum. Genelde insanların gözleri eğer renkliyse dikkatimi çekiyordu; bir tek Bora'nın, renkli gözlere taş çıkartan ve *"aslında siyah göz yoktur"* tanısına aykırı derecede kapkara gözleri, daha onu gördüğüm ilk anda dikkatimi çekmişti. Aydın'ın gözlerinde gördüğüm acı içime

işlerken, alnındaki yara izine bakmamak için çok ciddi bir uğraş veriyordum.

Bora çoktan yanıma gelmişti. Göz ucuyla, elimdeki kağıda yandan bir bakış atmış ve önüne dönüp rakısından içmeye başlamıştı. Anladığım kadarıyla, bu aşktan haberdardı. Begüm de mi haberdardı? O yüzden mi Aydın'ı aramıştı?

"Madem bu ortaya çıktı..." dedi Aydın, çenesiyle elimde sıkı sıkı tuttuğum kağıdı göstererek. Bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Neden bunu bana ulaştırdın Kara? Altı senedir bunun cevabını arıyorum ben."

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. Bakışları Aydın'ı hedef almıştı. "Hiç unutma diye..." dedi, kendinden emin bir tavırla. "Ablamın senin yüzünden felaketini dilediğini hiç unutma diye." *Göz ucuyla baktığı yer zaten, Aydın'ın kağıdın altına yazdığı cümleydi Naz.*

"Beni mi suçluyorsun?" diye sordu Aydın. Gözlerinden akan birkaç damla yaşı, elinin tersiyle silerken bile Bora'dan gözlerini ayırmamıştı.

"Hayır," dedi Bora, başını iki yana sallayarak. "Ablamın günlüklerini okurken çok ağır gelmişti bu satırlar. *O gün kaderi değişebilirmiş* diye düşünmüştüm. 24 yaşındaydım oğlum. Annemi kaybedeli 1,5 ay ya olmuştu ya olmamıştı. Ablam kaçıp Mehmet'e gitmişti. Sağlıklı düşünemiyordum."

"Günlüğünden mi yırttın bu sayfayı?" diye sordu Aydın, meraklı bir ifadeyle. Gözlerinden akan yaşlar, damlayan bir çeşmeyi andırıyordu. Ağlamıyordu ama gözlerinden yaşlar damlıyordu.

"Evet," dedi Bora. Rakısından bir yudum aldı. "Benim de hiç unutmamak istediğim satırlar var. *'Bora da bizi desteklemeseydi vazgeçerdim belki ama artık babamın hükümdarlığı bize sökmüyor...'* Düzenli günlük tutmuş. Annemle babam ölene kadar. Onu anlayabilmek için okudum her bir satırı. Kim bilir kaç kez... Anladım da galiba. Sana olan hisleriyle başlamış yazmaya. Yaşadıklarınızdan bahsetmiş. Senin hapse girmenle beraber için için

kahrolmuş. Seni bitirmiş sözde ama etkisinden kolay kurtulamamış."

"Sonra da Washington'a okumaya gittiğinde bir şekilde unutuvermiş beni..." dedi Aydın, acı dolu bir sesle.

"Tam öyle değil," dedi Bora, sıkıntılı bir ifadeyle. "2002'de tanışmışlar Mehmet'le ama tanıştıklarında ablam hala sendeymiş. Arkadaşça başlıyor onların arasındaki her şey. Bir derneğin as üyelerinden Mehmet. İnsanlara gönüllü psikolojik danışmanlık yapıyorlar. Ablam da öğrenciyken, bu derneğin çalışmalarına katılmaya karar veriyor, öyle tanışıyorlar. Ama tamamen arkadaşlar o zamanlarda."

"Nasıl aşık olmuş ona?" diye sordu Aydın. Çekindiği belliydi ve fakat kendine engel de olamıyordu. Sanki içinde yıllardır biriktirdiği ne varsa şimdi tek tek Bora'nın önüne koyuyordu.

"Olmuş bence ama fark etmemiş hemen. Bunları hiç yüz yüze konuşmadık onunla. Sandığımdan fazla ketummuş bana karşı. Alışkanlık olarak nitelendirmiş Mehmet'e hislerini, o zamanlar. Okul bittiğinde döndü işte İstanbul'a, 2004'te. Mehmet kalmış orada. Sonra İstanbul'dayken yavaştan Mehmet'i özlemeye başlamış. Aklında fikrinde hep o. Beş altı ay bununla baş etmiş ama bir gün e-mail atıyor Mehmet'e, böyle başlıyor her şey," dedi Bora.

"Bilmiyor muymuş peki onun kim olduğunu?" diye sordu Aydın. Sesindeki meraka biraz da öfke karışmıştı.

"En başından beri biliyormuş Aydın," dedi Bora, ciddi bir ifadeyle. "Mehmet onun soyadını öğrendiğinde, benzerlik mi değil mi diye anlatmış ablama hikayeyi, babasından öğrendiği şekilde. Sadri'nin anneme olan aşkı dışındaki tüm detaylarıyla. Babasının onu bu işlere zorladığını. Annesi Amerikan olduğu ve Amerika'da doğup orada büyüdüğü için Türkiye'ye dönmemek gibi bir şansı olduğunu... Her şeyi anlatmış."

"O herif hepimizden kirli!" dedi Aydın, sitem edercesine.

"O zamanlar değildi," dedi Bora, hafifçe gülümseyerek. Aydın, Bora'ya inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Değildi Aydın... 2006'da tanıştım ben Mehmet'le. Babam kıyameti

kopardı ama ben sallamadım. Neredeyse beş sene boyunca herifle görüşüp durdum. Kaç kere beraber tatile gittik biz. O zamanlar kirli değildi. Ve ben de sevmiştim lavuğu. Babam Sadri'yi ve de Mehmet'in masum annesini öldürene dek, Mehmet kirli değildi."

"Annesini baban öldürmedi!" dedi Aydın, itiraz ederek. "Kaç kez söyledim sana, size! Sadri kendi karısını öldürmüştü zaten babanla biz o eve girdiğimizde!"

"Ama bunu Mehmet bilmiyor!" dedi Bora, Aydın'a çıkışarak. "Ve ben de biliyorum ki, babam o kadın ölmeseydi, o kadını da öldürürdü. Arkasında delil bırakmazdı."

Aydın sıkıntılı, derin bir nefes aldı. Ellerini sandalyenin arkasında bağlayarak, arkasına yaslandı. Anlatmak istiyordu sanki ama diline mühür vurulmuştu ve konuşamıyordu. Bir süre, sessizce rakısını yudumladı. Aynı sessizlik, Bora'nın kapkara gözlerinde de hüküm sürüyordu. Hiç kimse ağzını açmazsa, hiç ağzını açmayacak gibi duruyordu. Bu kadar acı, benliğimin algı sınırlarını zorluyordu.

"Neden ona bir şans vermedin?" diye sordum, nicedir korunan sessizliği bozarak. Bora'nın bakışları bana çevrildi.

Aydın ise zorlukla yutkunmuştu. "39 senelik ömrümün, 35 senelik hikayesi bu. Bugüne dek hiç kimseyle konuşmadım..." dedi, tane tane konuşarak. Bakışları Bora'ya çevrildi. "İcazetin var mı Kara?" diye sordu.

"Benimle aynı masada oturduğuna göre..." dedi Bora, ifadesiz bir sesle.

"Eyvallah..." dedi Aydın, rahatlamış bir şekilde. Bakışlarını bana çevirdi. "Bazı hikayelerin sonu baştan bellidir yenge," dedi. Derin bir nefes aldı. "Ahmet Bey dedi ki, *'Kızımın dengi değilsin sen Aydın... Aklında ne varsa sil at. Büyüdünüz artık. Ondan uzak dur. Benim sana verecek kızım yok.'* Sonra birkaç hafta içinde de hapishane işi çıktı işte..." dedi.

"Ahmet Karabey'in askeri olarak da bunu kabul ettin, öyle mi?" diye sordu Bora, alaylı bir ifadeyle. Başımı Bora'nın omzuna koydum. Baş parmağı, kolumu hafifçe okşamaya

başlamıştı. Sıkıntılı bir şekilde alıp verdiği nefesleri içimde hissediyordum.

"Ölmekten korktuysam eğer namerdim. Ama ben Ahmet Bey'e hak verdim Kara," dedi Aydın, buruk bir şekilde gülümseyerek. "Haklıydı. Beyza tutunamazdı böyle bir hayatta. Senin baban iyi aile terbiyesi almış bir adamdı. Arkasında dağ gibi ailesi vardı, Reşat Bey vardı. Ama ben kimsesizdim. Dayım da arkamda duramazdı. Beyza ve ben yok olurduk... Yaşım 21'di ve arkamdaki ceset sayısı yaşımı da geçiyordu."

"Babamın ruhu huzura ermiştir Beyza öldükten sonra..." dedi Bora, öfkeli bir şekilde gülümseyerek.

"Göz bebeğiydi Beyza, babanın. İlk göz ağrısıydı. İstediği tek şey onun bu işlerden uzak olması, mutlu olmasıydı..." dedi Aydın, Bora'ya karşı çıkarcasına. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Senin baban, senin bile bu işlere girmeni istemezdi ki."

"O yüzden mi beni, üstelik ben 6 yaşındayken henüz, kumarhaneye götürdü?" diye sordu Bora, gülerek.

"Seni imparatorluğunla tanıştırmak istemesiyle, bu işler ayrı şeyler Kara," dedi Aydın. Rakısından bir yudum aldı. "Üstelik o zaman kumarhaneler yasaldı da..."

"Babam yasa dışı da bir sürü iş yapıyordu Aydın... Bana babamı anlatma!" dedi Bora, ters bir ifadeyle. Babasını hiçbir zaman affetmeyecekti. Ne kadar sevse de özlese de bir tarafı ona hep kızgın ve kırgın kalacaktı.

"Babandır, meselen onunladır. Ama benim ona saygım sonsuz. Ben babanı iyi tanırım..." dedi Aydın ve derin bir nefes aldı. "1 Ocak 2008. Sabaha karşı saatler. Eve gelmedi Beyza. Ahmet Bey beni aradı. *'Beyza'yı bul. Git. Getir.'* Hayatımda Ahmet Karabey'den onca emir aldım da hiçbiri bu üç emir kadar zor değildi. Buldum. Gittim. Kapıyı çaldım. Mehmet açtı kapıyı. *'Hayatım'* diye seslendi içeriye. Beyza kapıya geldi. Hiçbir şey söylemeden önüme düştü. Ve onu eve getirdim..." dedi Aydın.

Bora'nın kaşları çatılmıştı. "Begüm'ün beni aradığı gece?" dedi, emin olmak istercesine.

"Evet, kıyamet kopmuştu..." dedi Aydın, sıkıntıyla. "Ahmet Bey avaz avaz bağırıyor, Beyza'nın da ondan aşağı kalır yanı yok. *'Evleneceğim baba!'* diye bağırdı. *'Seviyorum, evleneceğim!'* diye bas bas bağırdı. Dayım tutamadı beni, girdim içeriye. Ahmet Bey'in gözü beni falan görmüyor zaten. Tamam hiçbir şey yapmıyor da biliyorum o ifadeyi, birazdan silahına sarılacakmış gibi. Öldürecek sandım Beyza'yı. Girdim aralarına. Tuttum Beyza'nın kolundan, odasına götürdüm."

"Odasına girip kapıyı üstünüze kilitlemesen daha mantıklı olabilirmiş..." dedi Bora, hafifçe gülerek.

"Kesinlikle," dedi Aydın, başını iki yana sallayarak. "Ahmet Bey kapıya vuruyor, *'Çık lan dışarıya!'* diye. Dayımın sesi karışıyor sesine falan. Kaç dakika bekledim içeride hiç bilmiyorum. O gece Beyza, *'Büyümüşsün, sana bir cesaret gelmiş!"* dedi, benimle alay eder gibi. O çok cesurdu sevdasında. Ben onun kadar cesur olamadım. Kimse kapıyı kırmadan açtı Beyza kapıyı, kendi çıktı odadan."

"Sonra?" dedim, merakla.

"Sonra..." dedi Aydın ve rakısından kocaman bir yudum aldı. "Ahmet Bey oturttu beni karşısına. *'Eğer kızımı birazcık sevdiysen, bana Mehmet'in leşini getirirsin,'* dedi. İlk kez ona karşı geldim. Çünkü ben, ilk kez, Beyza'nın gerçekten de Mehmet'i sevdiğini anladım..." Gözlerinden akan yaşları sildi. "O gün ben, Ahmet Karabey'in beni gerçekten de öldürmesini istedim."

"Onu korumak için onu kendinden uzak tutmuşsun. Onu korumak için, size kazık atmışsın aslında. Bana sorarsan, herkes özgürdür kendi sevdasında. Birlikte ölmek de bir seçenek... O bunu seçtiyse, ona kızamazsın..." dedim, kararlılıkla. Başımı Bora'nın omzundan kaldırdım ve bir sigara yaktım. Aydın ve Bora sessizliğe gömülmüşlerdi. "Sen, onu korumayı seçerken ondan vazgeçmişsin Aydın."

"Lakin?" dedi Aydın, devam etmemi istercesine. Gözleri yeniden yaşlarla parlıyordu.

Sigaramdan içime çektiğim nefesi serbest bıraktım ve buruk bir şekilde gülümsedim. "Lakin..." dedim, onu tekrar ederek. "Lakin, belli ki Mehmet elinden tutmuş onun, her şeye ve herkese rağmen."

"Sonu gene ölüm oldu..." dedi Aydın, gözlerinden akan yaşları silerek. "Benim canımı da elleriyle aldı Mehmet."

Bora hiçbir şey söylemeden rakısından büyük bir yudum alırken, yine ben devam ettim: "Seni yargılamak haddim değil, lütfen yanlış anlama beni. Çok zor yaşadıkların Aydın..."

"Hiçbir şey," dedi Aydın zorlukla konuşarak. "Hiçbir şey onu gelinlikle görmek kadar zor değildi."

Bora'nın bakışları Aydın'a çevrildi. "Sen orada mıydın?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Evet..." dedi Aydın ve bardağındaki sek rakıyı kafasına dikti. "Ben öyle öfkeliydim ki... Tamam artık beni sevmiyordu. Tamam... Eyvallah... Ama bir insan anasının babasının katilini nasıl sever amına koyayım?" dedi ve boş bardağı sertçe masaya bıraktı. "Hiçbir zaman benim gelinim olamayacaktı. Ama onu beyazlar içinde göreyim istedim. 1 Mart'ta öldüğü gün diye kahroluyorsun. 24 Mayıs'ta doğduğu gün, öldüğü günü hatırlayıp yine kahroluyorsun."

1 Mart... Bora bu tarihte tanıştığımızı reddetse de kumar masasına, günün ilk dakikalarında beraber oturmuştuk. Ben *"Aşk için ölmeye değer!"* diye diretirken, muhtemelen ona ablasını da hatırlatıyordum ve o günden tam altı sene önce, Bora aynı tarihte ablasını mı kaybetmişti?

Hakan'a mesajlarında söyledikleri, bir nevi kaçtığını ve yalnız kalmak istediğini gösteriyordu. Mesajlarından anladığım üzere durgundu. Ve de kol düğmesini asansörde düşürdüğüne göre, dalgındı da. Aynı bugün olduğu gibi.

"Yılın kalan 363 günü kahrolmuyor musun?" diye sordu Bora. O da kahroluyordu ablasının yokluğunda. Başımı omzuna koymak ve ona sarılmak istiyordum ama Aydın'dan utanıyordum: Onun sarılacak hiç kimsesi yoktu.

"Aldığım her solukta kahroluyorum," dedi Aydın, çaresizce. "Beni bu hale getiren, onun dengi olmamı baştan engelleyen, annemi öldüren orospu çocuğunu toprağın altına gömdüğümde geçer dedim, geçmedi. Muhtemelen Mehmet'i öldürdüğümde de geçmeyecek."

"Kendini öldür gene de geçmeyecek Aydın," dedi Bora. Bir elini Aydın'ın bacağına dostça koymuş, sesininin tonunu yumuşatmıştı. "Vicdan azabı bu, dinmez. Aynısı bende de var. Hepimizin payı var bu olanlarda. Sen tepkisizliğinle ablamı Mehmet'e daha çok itmişsin, ben ise destek vererek."

"Benim tek vicdan azabım bu değil," dedi Aydın. Cümleler boğazında düğümlenip bize ulaşıyordu sanki. "Ben o ölmeden saatler evvel, onun kalbini paramparça ettim."

"Sen neyden bahsediyorsun?" diye sordu Bora, meraklı bir ifadeyle.

"Hazmedemedim," dedi Aydın, güçlükle konuşarak. "Annesinin, babasının, dayımın katiliyle evlenmeye karar vermesini hazmedemedim. Çok ağır konuştum yüzüne. Hiç hak etmediği onlarca laf sarfettim. Hayatımda bir kez Beyza'nın kalbini kırdım... O gün de öldü," dedi Aydın. Bora gözlerini sımsıkı yumarken, Aydın bardağına yeniden doldurduğu rakıyı kafasına dikmişti. Şişeyi kafasına dikse bile geçmezdi.

"Bora'ya bilmediği şeyler olduğunu söylemiş ablası... Mehmet'in annesini, babasını ve Kemal Bey Abi'yi isteyerek öldürmediğini..." dedim, konuyu değiştirmeye çabalayarak.

"O zaman bilmiyorduk... Sonra öğrendik. Dedesi Hayri Şahindağ baskı yapmış... *Öldüreceksin Ahmet'le Betül'ü, intikamını alacaksın babanla annenin* diye... Biz Mehmet'in öldüklerini söylemek için bana attığı mesajını nispet sandık ama işte dedesini engelleyemediğini ve üzgün olduğunu sonradan Aydın sayesinde öğrendik. E işin içinde Hakkı Akbulut da var bence ama orası daha karanlık. Yine de tüm bunlar, Mehmet'in annemle babamın katili olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Beyza'yı da istemeden vurdu ama, vurdu mu

vurdu. Hedefi bendim de ne oldu? Bunlara bulaştığı için kendinden tiksiniyordu bence artık. Beyza'yla olamayacak diye ödü kopuyordu belli ki, o yüzden doğrulttu bana da silahı," dedi Bora.

"Manyaklaşmıştı işte annesi ile babasının ölümüyle. Sonra da git gide bir ruh hastasına dönüştü," dedi Aydın, tiksinircesine.

"İyileştireceğim ben onu... Az kaldı," dedi Bora, ifadesiz bir şekilde.

"İyileştirsen ne, iyileştirmesen ne..." dedi Aydın. Bir kez daha gözlerinden akan yaşları sildi. "Onun kapkara gözlerini bir daha görebilecek miyiz? Hayır."

"Çok güzeldi..." dedi Bora. Sesi titremişti.

"Dalga geçerdi Betül Hanım," dedi Aydın, gülerek. "Çok gülerdim. *'Artık kızıma nasıl aşıksam, ona baka baka oğlanı onun kopyası yaptım...'* derdi. Begüm'e hamileyken, *'Yok valla üç numaram ikisine de benzemesin, bu da bana benzesin yahu!'* diye söylenirdi. Artık nasıl çıldırtıyorsanız kadını!" diye devam etti. Samimi ve içten kahkahama Bora'nın kahkahası da karışmıştı.

"Begüm de anneme benzemedi..." dedi Bora, gülerek.

"Ama size de benzemedi..." dedi Aydın, gülerek.

"Halam ya aynı... Filiz Halam. İkisi de kendi saç rengini kullanmıyor ama tellerine kadar aynı kahverengi... Begüm'e halamla çok benzediklerini söylediklerinde ağlardı ya küçükken, *'Ben bu kadar çirkin mi olacağım büyüyünce, beyaz önlük mü giyeceğim, çok zevksiz!'* diye..." dedi Bora, gülerek. Attığım kahkaha ile birlikte, sigaranın dumanı boğazıma kaçmıştı. Anladığım kadarıyla Begüm; her yaşta aynı Begüm'dü.

"İşte zevkli olanlarını kendi tasarlar şimdi..." dedi Aydın, gülerek. "O da bambaşka bir alemde..." Derin bir nefes aldı. "Sorsan ablasından nefret ediyor ama beni aramayı da ihmal etmiyor."

"Çocuk işte..." dedi Bora, buruk bir şekilde gülümseyerek. "Bilmiyor tabii sizin aranızda olanları. Senin son

zamanlardaki ve cenazedeki tavırların yüzünden, sen Beyza'ya aşıksın ama karşılığını hiç alamadın zannediyor. Gerçi tüm Trabzon öyle zannediyor. Begüm de büyüyecek bir gün. Büyüdüğünde anlayacak her şeyin göründüğü gibi olmadığını..."

Aydın başıyla Bora'yı onaylarken, ben gözlerimi hafif esen rüzgarda sallanan boş hamağa çevirmiştim. Begüm *büyüdüğünde* her şeyin göründüğü gibi olmadığını anlayabilirdi elbette ama eminim ki Bora'nın kastettiği, *Aydın ve Beyza* değildi. Kendisinden bahsediyordu. Begüm'ün abisini hiç anlamadığına ne kadar üzüldüğünü sesli dile getiremiyordu.

Bora başını iki yana salladı. Rakı bardağını kaldırarak Aydın'a doğru uzattı. "Beyza'ya..." dedi, sessizce. Aydın, bardağını Bora'nın bardağına değdirdi ve bana doğru uzattı. Bardağımı ikisinin de bardağına çarptım.

Beyza iyi ki doğmuştu.

♠

Beyza'nın günlüğünden kopmuş kağıdı Aydın'a uzattığımda, gözlerini benden kaçırarak almış ve tekrar cebine koymuştu. Sözde Bora ve benimle konuşmaya devam ediyor, havadan sudan, casinolardan bahsediyordu fakat mutsuzdu. Vişneli pastayı yerken bile mutsuzdu. Ve zannediyorum ki, bu mutsuzlukla yaşamaya da mahkumdu.

Aklıma Mehmet'in düşmesine engel olamıyordum. Beyza'yı bu kadar çok severken, onu kendi elleriyle öldürmenin benliğinde bıraktığı acıyı merak ediyordum. Tüm bu karanlık dünyaya rağmen, bu dünyanın kilometrelerce uzağında tanışmış olmaları bile onları kurtaramamıştı. Caner Kozan bizi kaçırdığında karşı karşıya gelen Aydın ve Mehmet'in birbirlerine olan öfkeli tavırları şimdi daha da anlam buluyordu içimde.

Aşkta haklı ya da haksız olmamakla beraber; ikisi de hala aşıktı.

İçimde bastıramadığım bir ses vardı: Mehmet'i dinlemek istiyordum. O da acılıydı. Bugün Beyza'nın doğum günüydü;

o nerede, kiminle, ne yapıyordu? *Saçmalama Naz, Bora aklından geçenleri duysa seni öldürür!* İnsanların asla dile getiremediği ve fakat düşünmeden de edemedikleri bazı sırları olurdu; bu benim sırrım olacaktı.

Aydın ve Bora kahkaha atıyorlardı. Neye güldüklerini bilmiyordum. Terastaki koltuklar yeteri kadar rahattı. Eğer dünya, dönüş hızını arttırmasaydı ya da Mehmet'i düşünmeseydim, belki ben de gülebilirdim.

"Sonra peki yenge?" diye sordu Aydın. Ona anlamaz gözlerle bakarken, rakımdan bir yudum daha aldım. "Eren anlamadı mı ne yaptığınızı? Anıl'ın yakasına yapışmıştır kesin..." Bora başını iki yana sallarken, Aydın bir kez daha kahkaha attı.

"Araya reklam aldın yeni şişe açtın geldin... Nazlı unuttu bile çoktan ne anlattığını..." dedi Bora, elimden tutarak. Güldüm. Neye güldüğümü bilmiyordum fakat gülerken dünya daha çok dönmüştü ve kafamı Bora'nın göğsüne bastırmıştım.

"Düşeceğim şimdi..." dedim, gülerken.

"Tutuyorum ya ben seni sevgilim," dedi Bora, çenesini kafama bastırarak. Sakalları saç diplerimi gıdıklamıştı ve ben buna da gülüyordum.

"*Bu akşam ölürüm beni kimse tutamaz! Sen bile tutamazsın yıldızlar tutamaz... Bir uçurum gibi düşerim valla gözlerinden!* Rakım orada kaldı dur..." Tekrar Bora'nın göğsünden doğruldum ve sehpaya uzanmaya çalıştım.

"Tamam, yeter artık..." dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Elimdeki rakı bardağını aldı. Kaşlarımı çatmaya çalışırken kahkaha attım. "Bitti rakı..." dedi.

"I-ıhh!" dedim başımı iki yana sallayarak. "Bitmedi, ver bana," dedim ve Bora'nın elindeki rakı bardağına uzanmaya çalıştım.

Bora rakımı fondip yaptı. "Bitti bak," dedi, boş bardağı bana gösterirken. Haklıydı. Bitmişti. Beyza'nın Aydın'a olan aşkı gibi rakı da bitmişti. İki elimi Bora'ya sardım ve

yanağımı göğsüne yasladım. Bizim aşkımızın bitmesini istemiyordum.

"Rakı bitsin ama biz bitmeyelim," dedim sessizce.

Bora da bana sımsıkı sarılırken, başımın üzerine küçük bir öpücük kondurdu. "Hadi gel yatırayım ben seni..." dedi, adeta fısıldayarak.

Kahkaha atarken, "Ben bebek miyim ya?" diye sordum.

"Ben sana *sek içmesin* demiştim Kara," dedi Aydın, sıkıntıyla. Bora da demişti fakat ben istediğimi yapardım. *İyi de halt ederdin Naz.*

"Aydın..." dedim, Bora'nın göğsünden doğrulmaya çalışarak. "Sen şimdi ne yapacaksın?"

"Neyi?" diye sordu Aydın, merakla.

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Öyle... Genel..." dedim. Kendimi koltuktan düşüyor bulduğumda, Bora güçlü elleriyle beni kurtarmış ve beni kendine çekmişti.

"Ne zaman aşık olacaksın... diye soruyor," dedi Bora, hislerime tercüman olarak. Yanağımı tekrar Bora'nın göğsüne koydum ve gözlerimi kapattım. Bora'nın vücudunu tekrar kollarımın arasına alarak, ellerimi belinde birleştirdim.

"Ben aşk defterini kapattım..." dedi Aydın, sessizce.

"Bence önüne bak... Beyza bakmış. Sen de bak," dedim. Sessizlik oldu. "Eğer yaşasaydı mutlu bir hayatı olabilirdi Mehmet'le. O zaman önüne bakman gerekecekti," diye mırıldandım. Derin bir nefes aldım. "Ben senelerce karşılıksız bir şekilde sevdim birini. Sen yine karşılığını almışsın. Şükretmelisin."

"Dinle yengeni..." dedi Bora. Gülüyordu da sanırım çünkü göğsü hareket etmişti.

"Mehmet de çaresizdir şimdi... Onun da sevdiği kadının doğum günü bugün!" dedim, dan diye. Bora'nın göğsündeki hareket aniden kesilirken, derin bir sessizlik oldu. Konuşmadan rakı içmeye devam ediyorlardı çünkü seslerini duyuyordum. Demek ki rakı bitmemişti. Bora yalancıydı.

"Yalancısın sen!" dedim, öfkeyle Bora'nın göğsünden doğrularak. "Hani rakı bitmişti?!"

"Senin için bitti," dedi Bora, beni tekrar kendine çekerek. "Elini yüzünü yıkayalım senin hadi, git gide daha çok sarhoş oluyorsun sen... Empatide çığır açtın, hadi!"

"Ben çok üzülüyorum ama kavuşamamışlar Bora!" dedim, üzgün bir ifadeyle. "Ablan kimi sevse kavuşamamış!"

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Olur sevgilim bazen öyle..." dedi, ne diyeceğini bilemez gibi. Beni hafifçe kendinden uzaklaştırdı. Ayağa kalktı ve elime uzandı.

Bora'nın elini tuttum ama ayağa kalkmadan, bakışlarımı Aydın'a çevirdim. "Ne olur üzülme tamam mı?" dedim. Boğazımın yandığını hissediyordum. Aydın'ın acı kahve gözleri gibi kalbim acıyordu. "Lütfen üzülme, ben seni çok seviyorum Aydın," dedim. Bora beni ayağa kaldırdığında Aydın gülümsüyordu. Parmak uçlarımda yükselerek, Bora'nın kulağına dudaklarımı yaklaştırdım. "Sen onunla dur, yalnız kalmasın, yalnız zaten o..." dedim.

"Ayakta duramıyorsun Nazlı, hadi gel..." dedi Bora ve bir elini belime yerleştirdi.

Onu kibar bir şekilde ittirerek, "Durabiliyorum bak..." dedim. Kollarımı neden iki yana açtığım hakkında bir fikrim yoktu. Tüm bu tepkilerin saçmalığını, eylemi gerçekleştirdikten sonra fark ediyordum. "Sarhoş değilim ben." Her sarhoşun verdiği en klişe tepkiyi vermiştim.

Bora sıkıntılı bir nefes verirken, elimi bıraktı. Yol çok uzun görünüyordu ama bunu yapabilirdim. Bu katta da tuvalet vardı, Allah'tan merdivenleri çıkmayacaktım. Banyoya girerken sendeledim ve tezgaha tutunmaya çalıştım ama beceremedim. Tezgahın üzerindeki her şeyle beraber yere kapandım. Kahkaha atarken kalkmaya çalıştım fakat saçım dolaba takılmıştı.

"Bırak beni!" diye bağırdım dolaba fakat saçımı bırakmıyordu. Canım yanıyordu. Attığım çığlıktan sonra duyduğum adım sesleri ürkütücüydü. Aydın ve Bora'nın elinde neden silah vardı bilmiyordum; galiba dolabı öldüreceklerdi. Dizim acıyordu. Dizimin acısından illallah etmiştim!

Aydın, "Nerede?" diye sordu. Bakışları odayı tarıyordu.

Bora yanıma koştu ve "Korkma," dedi, sakin bir ifadeyle. Bir elinde silahı tutuyor ve diğer eliyle bana sarılıyordu. Korkmuyordum sadece saçım acıyordu. "Nereye gitti?" diye sordu, bir eline iki elimi birden sığdırarak.

"Kim?" diye sordum, merakla. Biri mi vardı? Bora'nın gözleri kısıldı. "Kurtar beni," dedim, çaresizce. "Saçımı çekiyor, kurtar beni."

Bora sıkıntılı bir nefes verdi ve birkaç saniyeliğine dudaklarını dişledi. "Sen?" dedi, kaşlarını kaldırarak. "Sen çekmeceye mi bağırdın?"

"Hayır, dolaba..." dedim. Bora derin bir nefes alırken, öfkelenmişti. "Dizim de acıdı, tutamadı beni, düştüm."

"Aklım çıktı Nazlı!" diye bağırdı.

"Sesinin tınısına dikkat et!" diye bağırdım ve hızla kalkmaya çalıştım ama sonra çığlık attım. Dolap hala saçımı bırakmıyordu. Bora beni kurtarmadan ayağa kalktı, öfkeli bir nefes verdi. Bakışlarımı Aydın'a çevirdim. "Sen bari kurtar beni," dedim yalvararak.

Aydın silahını beline yerleştirdi. Bana doğru bir adım attı. Bora banyodan çıktı. Aydın, saçımı çekmecenin kulpundan nasıl kurtaracağını bilemezcesine bakıyordu. "Nasıl sıkışmış ya bu buraya? Olacak iş değil," dedi ve dolapla cebelleşmeye başladı. Bora'nın ürkütücü adım sesleri kulaklarıma çarpıyordu. Volta atıyor olmalıydı. Aydın, bir süre sonra, "Kessek mi?" diye sordu. Başımı *olur* dercesine salladım.

"Çık şuradan Aydın, çık!" dedi Bora'nın sesi. Aydın'ın ayağa kalmasıyla, Bora tekrar banyoya girdi. Bakışları sert, kaşları ise çatıktı. Çekmecenin kulpunda düğüm olan saç tutamını büyük bir titizlikle çözmeye başladı.

"Neden bağırdın ki çok korktum," dedim, sitemle.

"Sus, seni saçından tavana asacağım şimdi, sus!" dedi, öfkeyle. Gözlerim fal taşı büyüklüğünde açılırken, sustum. Saçlarımdan tavana asılma fikri ölümden beterdi; ben buna dayanamazdım. Bir daha asla konuşmayacaktım.

Bora, en nihayetinde saçımı kurtardığında, başımla ona teşekkür ettim. Elime uzandı ve kalkmama yardım etti. Beni lavaboya doğru götürdü. Sert bakışları, öfkesiyle neredeyse aynayı çatlatacaktı. Suyu açtı ve avucuna aldığı sularla yüzümü ıslatmaya başladı. Enseme buz gibi ellerini değdirdi. Elini suyun altından çektiğinde direkt su kesiliyordu; çok komikti. Ama gülmedim.

"Sana bir daha rakı içirirsem..." dedi, kendi kendine. Ağzımı dahi açmadım. "Ben de salaklık!" dedi. Kızdığı zaman çok seksi oluyordu ama konu bu değildi. Ne zaman rakı içip içmeyeceğime karışacak değildi. Beni sinirlendiriyordu.

Beni mutfağa doğru götürerek, bir bardak su verdi. Bir bardak daha su istemek için bardağı Bora'ya uzattım ve bu işlemi iki kez daha tekrarladım. Başımla ona teşekkür ettim.

Aydın, tekrar terasa çıktığımızda merakla, "İyi misin yenge?" diye sordu. Başımı iyi olduğumu belli etmek için salladım. Koltuğa oturduk. "Dizin de kanamış..." dedi Aydın.

Bora dizimin kanadığını benim gibi yeni görüyordu. Nefesini oflayarak verdi ve ayağa kalkıp içeriye girdi. Bir dakika on dört saniye sonra, ilk yardım çantasıyla tekrar yanımıza geldi.

"Nasıl bu kadar çabuk kanıyor bu dizler ben anlamıyorum. Derin çok ince!" diye kızdı. Sağ dizimdeki kanı sildi. Tokat attıklarında da dudağım hemen kanamıştı. Dudağımda mı çok inceydi? Bilmiyordum. "Acıyor mu çok?" diye sordu. Başımı acımadığını belli edercesine salladım. Dirseğin de kızarmış dedi. Dirseğime baktım. Ve kızardığını onaylarcasına başımı salladım. Bora, dirseğime sürmem için bana krem uzattıktan sonra, dizimdeki yarayı temizledi.

"Ben kalkayım artık Kara, izninizle..." dedi Aydın. Ona el salladım. Bora, Aydın'a elini uzattı ve dostça birbirlerine sarıldılar.

"İyi geceler..." dedi Bora, Aydın'a. Aydın terastan içeriye girdiğinde, Bora yanıma oturdu. Sitemli bakışları gözlerimi esir alırken, "Niye söz dinlemiyorsun?" diye sordu. *Bilmem* dercesine ağzımı burnumu eğdim. Bora sehpanın üzerindeki

rakı bardağını eline aldı ve kafasına dikti. Ona maşallah rakı hiç bitmiyordu.

Biraz ilerimizdeki hamak göz alıcı bir şekilde duruyordu. Fakat saçımdan tavana asılmaktan öyle korkuyordum ki hamağa uzanmak istediğimi nasıl dile getireceğimi bilemiyordum. Ya da biliyordum. Bora'nın şortunun cebinin fermuarını açtım. Bora bana şaşkınlıkla bakarken ne yaptığımı sordu. Telefonunu aldığımda öfkeli bir şekilde, bir kez daha derin bir *of* çekti fakat bunu duymazdan gelerek hızlıca notlara girdim.

"Hanajta yatalom mı?" yazdım. Bora anlamaz gözlerle telefona baktı. *"Hamakl"* yazdım.

"Niye yazıyorsun, söylesene..." dedi.

"Neni saöımdan tavama assacakmışsın ta onsan" Telefonu Bora'ya gösterdim. İmla hatalarımı mazur görmesi gerekiyordu çünkü ben harfleri üçer beşer görmeye başlamıştım. Derhal gözlerimi yummalı ve bu işkenceye bir son vermeliydim. Bora'nın kaşları havalandı. Ayağa kalktı ve beni kucağına aldı. Hamağa doğru ilerledik.

Önce kendisi hamağa uzandı ve sonra beni üzerine çekti. Hamak çift kişilikti ama ben onun üzerinde yatıyordum. Saçlarımı tek bir tarafta toplayarak, hamaktan aşağıya doğru sarkıttı. Bir eli bacağımı hafifçe okşarken derin bir nefes aldı.

"Bir daha çıkacak mısın sözümden?" diye sordu. Başımı *hayır* anlamında salladım. *Ya sözünden çıkarsan Naz?* Başımı *evet* anlamında da salladım. "Seni saçından tavana asmamı istiyor musun?" diye sordu. Başımı hızlıca, *hayır asla böyle bir şeyi istemiyorum* diye salladım. "O zaman sözümden çıkmayacaksın!" dedi. *Peki madem, tamam* dercesine kafamı salladım. "İyi susma cezan bitmiştir..." dedi.

Nefesimi sesli verirken, "Oh..." dedim. Bora'nın bir eli saçlarımın arasında dolaşırken, "Çok sıkılmıştım susmaktan..." diye ekledim.

Bora kahkaha attı. "Ne zaman neyi ciddiye alacağını asla anlayamıyorum," dedi. Ne demek istediğini anlayamayacak

kadar yorgun hissediyordum. Kendime en rahat pozisyonu ararken, Bora'nın üzerinde yüzü koyun döndüm ve yanağımı köprücük kemiğine yerleştirdim. Eli belimde dolaşırken, bergamot kokusunu ciğerlerime doldurmaya çalışıyordum. Fakat anason kokusu öyle yoğundu ki bergamot kokusuna ulaşmak çok zordu.

"Bana ablanı anlatsana..." diye mırıldandım.

"Sana seni anlatsam ben..." dedi, belimi hafifçe sıkarak. Kafamın üzerinden öptü. Benim rahatımı bozarak, beni hamakta kendisinin yanına yatırdı.

"Dur düşeceğiz!" dedim, huzursuz bir şekilde. Hamak çok sallanmaya başlamıştı. Dudakları dudaklarıma kapanırken, fizik kuralı bilmez gibi davranıyor ve hamağın dengesini bozuyordu. Düşeceğimizi bildiğim için öpücüklerine odaklanamıyordum. Dudakları boynuma ilerlediğinde, ağırlığını tamamen benim tarafıma vermişti. "Düşeceğiz!" dedim, sitemle.

Bora beni duymazdan geldi. Bir eli bacaklarımı kavrarken, dudakları omzuma ilerledi. Elbisenin ince askılarını dudaklarıyla koluma doğru indirdi. Dudakları omzumda ıslak imzalar bırakırken, "Düşeceğiz, korkuyorum!" dedim.

Bora sıkıntılı bir nefes verdiğinde omzum ürpermişti. "Ya buradan düşsen ne olacak?" diye kızdı. Kafamızı gözümüzü yarabilirdik mesela; bunu düşünmeme neden kızıyordu? Hızlıca hamaktan kalktığında, beni daha çok sallamıştı. "Al yat kendi kendine düşmeden!" dedi, öfkeyle.

"Dur beni de bekle düşerim kalkarken!" diye seslendim. Fakat Bora beni umursamadan koltuğa oturmuş ve kendisine asla bitmeyen rakısından bir bardak daha doldurmuştu. Ben şimdi nasıl yere inecektim? *Yat uyu Naz, seni odaya taşır nasılsa.* Gözlerimi kapattım. Romantik hamak sefasının da içine etmiştim.

♠

Anason kokusu genzimi yakıyordu. Altımda bir yumuşaklık hissettiğimde, Bora'nın beni yatağa taşıdığını fark ettim. Üzerimdeki elbiseden kurtarıldım. Gözlerimi araladım ve

hafifçe doğruldum. Sütyenimin kopçasını aramaya başladığımda, Bora'nın elleri benden önce davrandı ve vücudumun rahatladığını hissettim. Kendimi yatağa bıraktığımda çarşafa sarıldım. Bora tekrar beni doğrulttu. Üzerime bir şey giydiriyordu fakat galiba ben itiraz ediyordum.

"Buz gibi olmuş kolların..." dedi. Kollarımı bilmiyordum ama içim yanıyordu.

"Su..." dedim, mırıldanarak. Bora bana cam şişedeki suyu uzattığında, üzerime dökmeyi önemsemeyerek kana kana su içtim. Bora yanıma gelmiyor, bir yere gidiyordu.

"Gelsene nereye?" dedim, endişeyle. Bana küsmüş müydü? *Yok niye küssün Naz, hayatınızı kurtardın sen! Düşecektiniz!*

"Duş alacağım uyu sen," dedi. İnsan bu saatte banyoya girmeye bile üşenirdi. *Sen üşenirsin Naz, o üşenmez!* Mesela ben asla artık bu yataktan kalkamazdım.

"Sabah alırsın gel..." dedim, yatağa daha çok yerleşerek. Bora beni yine umursamadı. Kendimi uykunun tatlı kollarına bırakmak istesem de Bora'nın kollarına ihtiyacım vardı. Yatakta oturur pozisyona geçtim, sırtımı yatak başlığına dayadım ve gözlerimi kapadım. Bora'yı beklemeye başladım.

♠

Yatak hareket ettiğinde gözlerimi araladım. Denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu buram buram beni esir alırken, Bora'nın kolları tarafından çekildim. Teni hala nemli, saçları ise biraz ıslaktı. Dudaklarına kapandım. Nefesindeki mentol kokusu içime doluyordu. Dudaklarım dudakları arasında kalakalmıştı ve benim kendimi affettirmem gerekiyordu. Kolları beni sımsıkı sardığında, dudaklarını dudaklarımdan ayırdı.

"N'oldu?" dedim, mırıldanarak. Ve yeniden dudaklarına uzandım. "Öpüşeceğiz."

"Uyuyorsun sevgilim, öpüşmüyorsun," dedi, dudakları dudaklarıma çarparken. Uyumam, öpüşmemize engel değildi. Burada düşmezdik.

"Olsun," dedim itiraz edercesine. Dudaklarımı boynuna değdirdim. Kokusu aklımı başımdan alıyordu. "Kokun aklımı başımdan alıyor..." dedim ve nefesimi sesli verdim.

"Az evvel öyle demiyordun," dedi gülerek. Baş parmağı omzumu okşamaya başlamıştı. "Seni kucağıma aldığımda, *'İğrenç kokuyorsun git,'* diye sayıklıyordun..." dedi. Teessüf etmek istedim; ben öyle şeyler yapmazdım.

"I-ıhh!" dedim.

"Sarhoşluğunu hiç sevmiyorum," dedi, kulağıma nefesini üfleyerek. Boynuma bir öpücük kondurdu. Ne ara yastığıma yatmıştım? "Keyfini çıkart şimdi ama İstanbul'a döndükten sonra yok öyle su içer gibi içki içmek..." dedi.

Omzumu kaldırıp indirirken gülümsedim. "I-ıh!" dedim.

♠

124 Gün Önce...

Uyandığımda, yatakta Bora'nın sıcaklığını hissetmek istiyordum. Benden önce uyandığı zaman, yatakta tek başıma kalmayı sevmiyordum. Yeniden bir araya geldikten sonra, güne gözlerimi açtığımda, sağ tarafımdaki yastığın boş olduğunu gördüğümde acaba yaşadıklarım rüya mıydı hissine kapılmaya başlamıştım. Huzursuzca kıpırdandım. Muhtemelen güneşten rahatsız olmamam ve uykumu rahatça alabilmem için perdeleri açmamıştı. *Göz kapaklarını kaşlarına doğru bantlasak mı Naz, zira açılacak gibi değiller!* Uykulu bir nefes verdim ve doğruldum. Başımın içinde damat halayı çekiyorlardı ve ben susuzluktan ölüyordum.

Komodine bakışlarım kaydığında ağzım şaşkınlıktan açılmıştı; siyah renkte kadife bir kutu ve bordo şakayık buketi, sabahımın sürpriziydi.

Oldukça zarif, kaç karat olduğunu pek de tahmin edemediğim ve pahada ağır olduğunu belli etmekten çekinmeyen elmas bir gerdanlık... *Düğün hediyen Naz!* Bora, yapmadığımız ve muhtemelen de yapmayacağımız düğünün parasını komple bu gerdanlığa yatırmış olmalıydı. Şakayık buketinin üzerindeki karta uzandım; Bora benliğini aşıp destan yazmıştı:

"Alkol, senin vücudundaki naz miktarını arttırıyor. Başının ağrısı da cabası. Ayrıca suya hasret uyandın değil mi? Bence alkolü bırak. Ayıkken zaten yeteri kadar nazlısın sevgilim."

Gülerken, "Sevgilim?" diye seslendim ve süitin içinde dolaşmaya başladım. Fakat Bora yoktu. Terasa çıktım. Kendime bir sigara yakarken, Bora'yı aradım.

Telefonu açar açmaz yumuşacık bir sesle, "Günaydın," dedi.

"Neredesin ki sen?" diye sordum sahte bir üzüntü yerleştirilmiş ses tonumla.

"Lobide seni bekliyorum," dedi gülerek.

"Çok teşekkür ederim... Gün çok güzel aydı bana." Gülümsüyordum. "Çiçeklerime sarıldım, gelince de sana sarılacağım."

♠

Bora ve eğlenmek yan yana durduğunda hafif nahoş bir görüntü oluşsa da bu konudaki çabası oldukça başarılıydı. Belki eğlenmiyordu ama eğlenceli bir adamdı. En azından beni nasıl eğlendireceğini bildiği için harika bir hayat arkadaşıydı. Las Vegas benim hayallerimin şehriydi ve hiç şüphesiz izlediğim eğlenceli filmlerin çoğunda, gece kulüplerine taş çıkartan çılgın havuz partileri oluyordu. Bora, ben hiç söylemeden içimin gittiği her şeyi sezmiş ve bana bunları yaşatmaya yemin etmiş gibiydi.

Normal bir zamanda asla, evvelki gece kulüpte davrandığı gibi davranmayacağından emindim fakat zaten hayatımızın kaç günü Bora için normal geçebilirdi ki... Bu hayatın bana öğrettiği en önemli şeylerden birisi, çözüme ulaşmak için koşullara ayak uydurmaktı. O gece kulüpte eğlenmemiş ve eğlenme derdine de düşmemiştim. Fakat şimdi havuzdaki kalabalıktan biraz öteye konumlanmış şezlonglarımızın kenarında, güneşin yakıcılığından bizi biraz da olsa koruyan palmiyenin gölgesinde, elimdeki votka vişne kokteylimle çılgınlar gibi dans ederek eğleniyordum ve Bora da palmiye ağacının gövdesine yaslanmış gülümseyerek beni izliyordu.

"Sen de dans etsene!" diye bağırdım. Ona doğru yaklaştığım sırada, elindeki bardağı sehpanın üzerine koymuştu. Kokteyli kafama diktim ve boşalan bardağı ben de sehpanın üzerine bıraktım. Kollarını bedenime sardığında, hayatın müşterikliği bir kez daha gün yüzüne çıkıyor ve ıslak bikinim onun çoktan kuruyan bedenini ıslatıyordu.

"Gün uzun... Yavaş ol biraz," dedi. Dudakları kısacık konuşmasını bitirdikten sonra, ıslak boynuma değmişti. Yerimde duramıyordum. Kolları arasında deli gibi dans etmeye devam ediyordum. Bora bana eşlik etmediği gibi hareketlerimi kısıtlıyor ve beni öpüyordu.

"Hep burada kalalım... Biraz yüzelim, biraz dans edelim, sonra..." dedim. Açıkta kalan dudaklarımı dudaklarıyla kapadı ve güçlü bir buse ile yarım kalan cümlemi tamamladı.

"Casinoya gitmeyelim mi yani?" diye sordu muzip bir ifadeyle. Gülümsedim ve kollarımı boynuna dolayarak dans etmeye devam ettim.

♠

"Nazlı..." dedi Bora. Şezlongta uzanıyorduk. Başını benden yana çevirmişti fakat kapkara gözlerini güneş gözlüğünün arkasında sakladığı için göremiyordum. Elimde, güneş kreminden kalan neme aldırmadan saçımı kaşıdım. "Paraşütle atlamak istediğini söylemiştin, hatırlıyor musun?" Hatırlıyordum. Bir masal gibi bulutların üzerinde başlayan fakat trajediyle sonlanan, sonunda yere çakıldığımız ve ayrı düştüğümüz 7 Nisan'ın sabahında söylemiştim.

"Okyanusta yüzmek... Bir yanardağa tırmanmak... Yağmurlu bir gecede ormana gitmek... Çölle okyanusun tam kavuştuğu yerde öpüşmek... Çeşitli fantazilerim varmış... Ben de seninle öğrendim," dedim sırıtarak.

"Nasıl yani?" diye sordu. Ben gülmeye devam edince güneş gözlüğünü çıkartarak kara gözlerini bana bahşetmişti.

"Öyle işte, boş ver... Hatırlıyorum evet?" dedim ve eline uzandım. Bora birkaç saniye meraklı ifadesiyle yüzümü

inceledi fakat bir şey daha söylemeyeceğimi anlamış olacak ki bu konuyu dediğim üzere boş verdi.

"Paraşütle atlama değil de... Bungee jumping yapmak ister misin benimle beraber? Aslında panik atağın olduğu için tereddüt ediyorum ama..." dedi. Kocaman açılan gözlerimle ona bakıyordum. Onun ise gözleri kısıldı ve bana şaşkınlıkla bakmaya başladı. "Nazlı?" dedi, bir süre sonra. *Tepki versene Naz!*

"Ciddi misin yoksa beni mi kandırıyorsun sen?" diye sordum.

Şaşkınlığından ödün vermeden, "Ciddiyim Nazlı, neden kandırayım?" dedi.

"Ben çok isterim," diyerek hızla uzandığım yerden doğruldum. *Sakin Naz, sakin!* "Deli misin sen ben bayılırım böyle maceralara!" dedim yüksek çıkan bir sesle. Bora'nın gözleri daha da kısılmıştı. Benim için ne zaman hazırladığını bilmediğim çantanın içine hızla güneş kremini attım. Ardından havluyu hızlıca katlayarak çantaya tıkıştırdım. *Havlu otelin Naz.* Havluyu geri çıkartıp Bora'nın güneş gözlüğü kutusunu çantaya koydum ve ona döndüm. "Kalksana hadi gidelim, hadi çabuk."

"Nazlı," dedi Bora ve durdu. Ben de durmuş, ona bakıyordum. Güldü. "Sevgilim," dedi hemen ardından. Uzandığı yerden doğruldu ve elimi tutarak, beni kendi şezlonguna doğru çekti. "Sakin olsana, neden abartıyorsun?" diye sordu ve yeniden güldü. Yutkundum. Abartıyor muydum? *Estağfurullah Naz, daha neler?* "Sen kaç ay sabredebildin annenin karnında Allah aşkına?" diye sordu.

"Dolu dolu sekiz ay, yirmi iki gün," dedim ciddi bir ifadeyle. Bora daha çok güldü ve beni kendisine çekerek kafamın üzerini öptü.

"Ben ne yapacağım seninle?" diye sordu, kendi kendine.

"Bungee jumping," dedim.

Bora daha büyük bir kahkaha attıktan sonra, "Biraz buranın tadını çıkart, akşam üzeri gideriz..." dedi. Gülümsedim ve dudaklarına kocaman bir öpücük

kondurdum. Ayağa kalktım ve kendimi tekrar müziğin ritmine bıraktım. Dans etmenin bedenimi bu kadar gevşettiğini daha önce deneyimlememiş olabilirdim. Bora tekrar güneş gözlüklerini taktı ve şezlongun arkasına dik bir şekilde sırtını yaslayarak beni izlemeye başladı. Yaptığım hareketlerin herhangi bir manası yoktu ve fakat çok eğleniyordum.

Biraz sonra yanıma, kumral bir kadın yaklaştı ve benimle beraber dans etmeye başladı. Kadının sütun gibi ve neredeyse benim boyum kadar bacakları vardı. Üstelik bronz tenini göz alıcı bir şekilde ortaya çıkartan açık ten rengi bikinisi, o dans ettikçe frikik vermesine oldukça müsaitti. Ben dans etmezsem gider miydi? Zira burada benim kocam vardı! *Bu kadın gitse ne olacak Naz? Etraf dans eden çok güzel kadınlarla dolu!* Ve ben ne olduğunu anlamadan, etrafımızı onlarca çok güzel kadın bastı.

Kolumda Bora'nın elini hissettim. Beni kendine doğru çekti. Şezlongta oturur pozisyona geçmişti. Yanına oturduğumda, şaşkınlıkla ona bakıyordum. Neden bütün güzel kadınlar bizim önümüzde dans ediyorlardı?

"Dans yarışması yapacaklar," dedi Bora, gülerek.

"Neden bizim önümüzde yapıyorlar?" diye sordum, şaşkınlıkla. *Bora'ya güvenmiyor musun Naz?* Bora'ya çok güveniyordum; fakat kendime güvenip güvenmediğime emin değildim. "Ben spora başlayayım," diye mırıldandım.

Bora, "Gel, havuza girelim biz..." dedi. Bütün kadınlar mı spor yapıyordu? Neden herkesin vücudu sıkıydı? Megafondan duyulan sesle beraber, irkilerek sesin geldiği yöne döndüm. Bir adam geri sayım başlatıyordu. Aklıma Caner Kozan'ın geri sayımı geldiğinde Bora'ya sokuldum. Kadınlar, çığlık çığlığa dans ederlerken; havuzun bize bakan yerini ve etrafımızı, dans eden kadınları izleyen insanlar doldurmaya başladı.

"Ben oyumu kırmızı bikinili kadına veriyorum," dedim ve Bora'nın köprücük kemiğini öptüm.

Bora'nın bakışları birkaç saniye gözlerimde oyalandıktan sonra, dans eden kadınlara çevrildi. "Sağdan üçüncü," dedi, kendinden emin bir ifadeyle. Siyah bir mayokini giymiş, hafif balık etli sarışın kadını söylemişti.

"Onun bacakları çirkin," dedim.

Ciddi bir ifadeyle, "Dans yarışması bu sevgilim, güzellik yarışması değil," dedi. Varlığını üzerimde hissederken, kurumuş saçlarıma küçük bir öpücük kondurdu. Ben ona katılmıyordum. Dünya artık değer yargılarını yitirmişti. Ne yazık ki günümüzde yetenek değil; güzellik ön plandaydı. Mesela ODTÜ'lü Buse benden birkaç adım öndeydi; yeteneğe bakan yoktu. *E pes Naz!* "Eğer güzellik yarışması olsaydı da kırmızı bikinili kadın değil, şu soldan ikincisi kazanırdı," dedi.

"Boyu kısa onun?" dedim, şaşkınlıkla. Kesinlikle Bora bu işlerden anlamıyordu.

"Yüzü güzel," dedi.

"Hangisinin fiziği daha güzel peki?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle.

"Kırmızı bikinili olanın değil Nazlı," dedi, gülerek. Bence yanılıyordu; onun fiziği gayet de güzeldi. "Sırtında duruş bozukluğu var onun," dedi. Kadın dans ediyordu; bunu nasıl anlayabilirdi? Ayrıca ne kadar enteresan şeylere dikkat ediyordu; ne saçmaydı?

Alkış sesleri koptuğunda, dans yarışması bitmişti. Megafonlu adam, teker teker kadınların isimlerini söylemeye başladı. İnsanların alkışlarına göre birinci seçilecekti. Bora hiç kimseyi alkışlamazken, ben kırmızı bikinili kadını ayakta alkışlamıştım.

Sağdan üçüncü kadın dans yarışmasının birincisi oldu.

♠

Süite girerken kahkaha atıyordum. Hala ayaklarımın yere nasıl sağlam bastığını anlamaya çalışıyor, yerden kesilmenin verdiği hazzı unutamıyordum. Sarhoş olmuş gibiydim. Ben kahkaha attıkça Bora da gülümsüyordu. Elimdeki çantayı yere fırlattım ve Bora'nın kucağına atladım. Güçlü kolları

bedenimi sımsıkı tutarken, dudakları arasında kahkahalarımın kaybolduğunu hissediyordum.

"Düşeceğiz sandım," dedim gülerken. Bora güçlü bir kahkaha attı ve koltuğa ilerledi. Yavaşça oturdu. Bacaklarımı iki yana açtım ve dizlerimi kırıp kucağına yerleştim. "Çok güzeldi çok!" dedim, büyülenmiş gibi. Tişörtünün eteklerine uzandığımda, kollarını kaldırarak bana yardım etti. İşaret parmağımın ucunu köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdim.

"Isırma dudağını," dedi ve alt dudağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Rüzgarı hissetmek güzeldi... Seninle," dedi. Dudakları dudaklarıma çarpıyordu. "Hamaktan korktuğun gibi korkmadın Allah'tan..." dedi, baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldayarak.

Küçük bir çocuk gibi mızmızlandım. "Ya ben hamaktan da korkmuyorum!"

"Hı hı... Gördük dün gece..." dedi.

Dudaklarımız birbirleri arasında nefes alırken; bir avuç içi belimi, diğer avuç içi ise yanağımı kavramıştı. Ruhumu hissettiğini düşünüyordum. Naif dokunuşlara sahip dudakları boynuma ilerlediğinde elini yanağımdan ayırdı ve beni biraz daha kendine yaklaştırarak aramızdaki mesafeyi en aza indirdi. Başım omzunda kendine yer bulduğunda, o başını tamamen boynuma gömmüştü. Bildiği ve çok mutlu olduğu dünyaya yeniden kavuşmuşçasına keyifli, arzu dolu ve tutkuluydu.

"Boynun neden bu kadar güzel Nazlı?" dedi, kendi kendine konuşur gibi. Dilinin beni esir alan ve karmakarışık eden tüm darbelerini beynimde hissederken, boğazımdan çıkan bazı sesler isyan çığlığımdı. Şah damarımın benden bağımsızca onun öpücüklerine karşılık verdiğini düşünmüştüm. Dakikalar boyunca, boynumda çıktığı keşfi sürdürdü. Nefesini çok iyi tanıyan şah damarım artık tüm benliğimin onu istediğini dile getiriyordu.

Dudakları boynumdan ayrıldığında, başımı omzundan kaldırdım. Kara bir elmas gibi parlayan gözlerinde kendimi görüyordum. Kendimi ve beni ne kadar sevdiğini. Bir elim

şakağına ulaştığında, dokunmaktan korkar gibiydim. Onu ilk defa görüyormuş gibi bakıyordum. Bu tepkimi hafif bir şaşkınlıkla karşılıyor fakat sabırla ne yaptığımı izliyordu. Yüzünü iki elim arasına aldım. Sakalları avucumu gıdıklıyordu; bu hissi seviyordum.

"Sen benimsin..." dedim, fısıldayarak. Bu bir durum değerlendirmesi değildi. Bu bir emirdi. Benimdi ve hep benim olmak, benim kalmak zorundaydı. Bir daha benden uzağa savrulamazdı. Hep benim olmak ve bende kalmak zorundaydı.

Bir eli, yanağının üzerindeki elime gitti ve avuç içime küçük bir öpücük kondurdu. "Seninim..." dedi. Nabzımın attığı yerden öptü. "Sen de benimsin..."

"Nabzım hep senin için atacak..." dedim. Nabzımı bir kez daha öptü ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Nabzımı hala parmak uçlarında hissediyor ve sanki nabzımla eş değer hızda beni öpüyordu. Önce nabzım mı daha çok hızlanıyordu; yoksa dudaklarının şiddeti mi bilmiyordum.

"Nazlı," dedi. Alnını alnıma yaslamıştı. Dayanılamaz bir işkencenin soluk soluğasındaydık. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok!" dedi, kızar gibi. Hızla beni bacaklarından indirdi ve biraz geri çekilerek koltuğa yatırdı. Elleri şortuma gittiğinde, nefesimi yeni yeni kontrol edebiliyordum. Bir eli bacaklarımı kavradı ve üzerime kapandı. Kokusu kokuma bulaşıyor, hücrelerim bizi istiyordu; bir olmamızı.

"Sen..." dedim, fısıldayarak. Dudakları tenimden ayrıldı. Kapkara gözleri merakla gözlerimin içine değiyordu. "Benmişsin gibi..."

Yüzüne hin bir gülüş yayıldığında, elleri tişörtümün eteğini kavradı. "Sen'imdir belki... Nazlı."

♠

İnsanın mutluluktan başının dönebileceğini anlamıştım. Boy aynasının karşısında, üzerime tam oturan, dizlerimin biraz üzerinde biten ve arkasında küçücük bir yırtmacı olan siyah straplez elbiseyi tamamlaması adına Bora'nın bu

sabah hediye ettiği elmas mücevheri boynuma takmaya çabalıyordum.

"Nazlı?" diye seslendi Bora, aşağıdan. *Sonunda casinoya gidiyorsun Naz!* "Sigaramı da getirir misin?" Komodinin üzerinde duran Bora'nın sigarası ile çantamı alarak alt kattaki salona indim. Aydın'la beraber, terastaki tek kişilik dört koltuktan oluşan oturma köşesine yerleşmişler ve viski içiyorlardı.

"Al sevgilim," dedim sigarasını Bora'ya uzatırken. Bakışları önce gözlerimi, sonra boynumdaki gerdanlığı, sonra yine gözlerimi buldu. Karşısındaki koltuğa yerleştiğim sırada, Aydın benim için de viski doldurmuştu. *İçme Naz, casinoya gitmeden kafanı bulandıramazsın.*

"Ben içmeyeceğim, zira birazdan sağlam çalışan kafaya ihtiyacım olacak," dedim ve kendime bir sigara yaktım. Aydın'ın bakışları da bana çevrilmişti. "Poker oynayacağım malum."

"Ne var ki ya biz onu hep oynuyoruz," dedi Aydın, gülümseyerek. "Başlangıç için bir limit belirledin mi?"

"Orada karar vereceğim," dedim büyük bir ciddiyetle. Bakışlarım Bora'ya kaydığında yüzümde davetkar bir gülümseme oluşmuştu. "Belki bana da 200.000 dolarlık jest yapan birileri olur, belli mi olur?" dedim. Ben gülümsüyordum fakat Bora'nın yüzünde mimik oynamıyordu. "Ne dersin sevgilim?" dedim.

"Olur." Sesi dümdüz çıkmıştı. *Bir şey olmuş Naz.*

Meraklı bir ifadeyle, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Hayır." Fakat bir şey olduğu apaçık ortadaydı.

"Endişelenme Kara, yengemin kaybettiğini biz kazanırız," dedi Aydın gülerek. Bora'nın bakışları Aydın'a çevrilmeyip benim yüzümde sabit kaldığında Aydın da bir sorun olduğunu anlamış olmalıydı. *Yine elbisenden hoşlanmadı galiba Naz ve Aydın'ın yanında söyleyemiyor.* "Kara destek çıkmazsa, ben borç veririm sana yenge," diye devam etti Aydın. Sanırım amacı asılan yüzümü yeniden güldürmekti.

"Olmadı kolyeni okuturuz, yaparız yani bir şeyler..." diye devam ettiğinde, istemsizce gülümsemiştim.

"Hediye, ona dokunmam," dedim. Parmaklarım gerdanlığın üzerinde nazikçe gezerken, Bora'ya hediyesini ne kadar beğendiğimi göstermek istiyordum.

"Bir milyon dolar o kolye," dedi Bora. *Çüş Naz!* Parmaklarım karıncalanıyor olabilir miydi?

"Çüş!" dedim şaşkınlıkla. Bakışlarım Bora'ya çevrilmişti. Şaşkınlığımın sebebi gerdanlığın fiyatı değil, Bora'nın bunu dile getirmesiydi. İki saniyeliğine Aydın'ın yüzüne çevrilen bakışlarımı yeniden Bora'ya çevirdim. Bora, Aydın'ı da ne tepki vereceğini bilemez bir hale sokmuştu.

"Güzel kolye ama..." dedi Aydın. Muhtemelen sırf konuşmuş olmak için konuşmuştu. "Ben pek anlamam ama özel bir şeye benziyor."

"Öyle," dedi Bora, Aydın'a gülümseyerek. "Özel tasarım." Bakışları yeniden bana çevrildi. "Yılbaşında görselleri yayınlanmıştı. Begüm, mailime istisnasız bir ay, bu kolyenin resmini atıp durmuştu, mayısta mı haziranda mı ne satışa çıkacak diye... Eminim ki Begüm gibi bir sürü insan vardır, bu milyon dolarlık kolyeyi arzulayan."

"Eminim ki," dediğimde gerdanlığı boynumdan çıkartmıştım. *Naz, bir milyon dolarlıkmış o kolye! Ona düzgün davran!* "Ben kutusuna kaldırayım da... Başına bir iş gelmesin."

Yerimden kalktım ve salona yöneldim. Topuklu ayakkabılarımın merdivenlerde çıkarttığı sesten ben bile korkmuştum. Odanın kapısını sertçe kapattıktan yalnızca beş saniye sonra, kapı yeniden fakat yavaşça açıldı.

"Nazlı," dedi Bora. Sesinde sinir bozucu bir ciddiyet vardı. O sanki bu odaya gelmemiş ve adımı söylememiş gibi umursamaz bir ifadeyle yatağa oturdum, gerdanlığı kutusuna yerleştirdim ve kutuyu şakayık buketinin yanına koydum. "Nazlı dedim!" dedi Bora, sesini yükselterek.

"Ne var?" diye bağırdım dan diye. Bora gözlerini birkaç saniyeliğine yumdu ve derin bir nefes aldı.

"Bir milyon dolar diyorum sana Nazlı," dedi, gözlerini yeniden açtığında. Sıkıntılı bir şekilde verdiği nefesi canımı daha çok sıkmıştı.

"Yeter! Tek seferde anlayabiliyorum!" dedim öfkeyle yataktan kalkarak. Onun da kapkara gözlerinden öfke taşıyordu. "Ama neye sinirlendiğini ve neden bu kadar kaba davrandığını anlamıyorum!"

Bora sinirle gülerken, "Kabalık?" diye sordu.

"Evet kabalık," dedim sitemle. "Hediyenin fiyatı belirtilmez. Aydın var bir de yanımızda. Bir lira da olsa... Bir milyon dolar da olsa söyleyemezsin sen bunu... Bu kabalık değil de ne?"

"Bir hediye için normal mi o kolyenin fiyatı sence de Nazlı?" diye sordu, imalı bir şekilde gülümseyerek.

"Değil tamam mı?" diye bağırdım. Bora, muhtemelen ona bağırdığım için alt dudağını dişleyerek kendisini dizginlemeye çalışıyordu. Fakat en sonunda tepemin tamamen attığı yere geldiğimiz ve daha fazla alttan alamayacağım için aşağıda Aydın'ın olması da umurumda değildi. "Değil!" diye bağırdım daha yüksek bir sesle.

"O sesinin tınısına dikkat et, bak kendimi zor tutuyorum kalbini kırmamak için Nazlı," dedi Bora. Sesindeki tonlama ve bakışları uyarı doluydu.

"Kalbimi kırmamak için?" dedim ve histerik bir kahkaha attım. "Hiç kırmadın şu an gerçekten." Sesim alaylı, bakışlarım ise hala öfke doluydu. "Daha ne kadar kırabilirsin? Tutmasana kendini."

"Beni sakın zorlama," dedi başını iki yana sallayarak. "Ya da zorla, sen bilirsin..." dedi sonrasında. "Ama öncesinde, sana bir milyon dolarlık kolye alma cüreti gösteren kişi kim, bana onu söyle."

"Ne diyorsun ya sen?" dedim. Bora sıkıntılı bir nefes daha vererek, yeni bir cümleye hazırlık yaptı fakat ona fırsat vermeden ben devam ettim. "Sen almadın mı bunu?" Bora'nın bakışları benim ne dediğimi sorgularcasınaydı. "Sabah başucumdaydı... Şakayık buketinin yanında."

Bora'nın bakışları benim gözlerimden komodinin üzerine çevrildi.

"Ben sana çiçek aldım ama... ben kolye falan almadım," dedi şaşkınlıkla. Bakışları yeniden bana çevrildi ve hemen ardından yerde bir noktaya kaydı. Küçük adımlarla yatağa doğru ilerledi, eğildi ve varlığını yeni fark ettiğim yerdeki küçük siyah zarfı aldı. İçini açtı:

"Evliliğinizi kutlarım... Mehmet Şahindağ"

78.Bölüm

Herkese merhabalar,

Yavaş yavaş ikinci kitabın finaline yaklaştığımız şu günlerde, yorumlarınızın ve oylarınızın benim için çok önemli ve değerli olduğunun altını çizmek istiyorum.

Oy veren ve kaç oya ulaştığımızı dakika dakika takip eden tüm okurlarımı tenzih ederek söylüyorum: Sizler bana DM'den mesaj attığınızda, hasbel kader profilinize bakıyorum; ve ne övgüler, ne sevgiler fakat hiçbir bölüme oy verilmediği gerçeğiyle yüzleşiyorum, bazen. Tabii ki benim için fazlasıyla üzücü bir durum bu. Sayfanın altındaki yıldızı turuncuya boyamak önemli; seven ne yapmaz, siz neden bunu çok görüyorsunuz yahu bana?

Bu hafta Wattpad'in çıldırması ve hala hastalıkla cebelleşmem sebebiyle, yorumlarınıza çok fazla cevap veremedim. Bunun için de hepinizden özür diliyorum.

Son olarak, buluşmayla alakalı çok fazla mesaj aldım; elbette ikinci buluşmamızı da gerçekleştiririz Allah nasip ederse, zevk duyarım.

Sizleri seviyorum; var olun...

Kalp kalp kalp!

♠

"Ben sana çiçek aldım ama... ben kolye falan almadım," dedi şaşkınlıkla. Bakışları yeniden bana çevrildi ve hemen ardından yerde bir noktaya kaydı. Küçük adımlarla yatağa doğru ilerledi, eğildi ve varlığını yeni fark ettiğim yerdeki küçük siyah zarfı aldı. İçini açtı:

"Evliliğinizi kutlarım... Mehmet Şahindağ"

Siyah zarfın ve içinden çıkan beyaz kartın, Bora'nın avucunun içinde buruşmasını izlerken donup kalmıştım. Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde yüzünde çok garip bir ifade oluşmuştu. Bakışları öfke saçıyordu fakat dudaklarında buna tezat derecede bir gülümseme vardı. Garip olan bu değildi. Bora'nın öfkeli anlarında, çok kez sinirden gülümsediğini görmüştüm. Fakat bu sefer bu gülümsemesi bana *benden günah gitti* dediğini çağrıştırıyordu. Garip olan, o günahın kendisinden gitmesini deli gibi arzulayan ve şimdi buna kavuştuğu için arsızca sevinen iç benliğini görüyor olmamdı.

Çenemi baş ve işaret parmağı arasına aldığında dört saniye gözlerimin en içine baktı ve sonrasında parmaklarının tersini sağ yanağımın üzerinde gezdirip yanağıma uzun bir öpücük kondurdu. İçine çektiği derin nefese kokumu sığdırdığını hissedebiliyordum.

Kolyenin kutusunu eline aldı ve normal sayılabilecek bir hızda merdivenlere doğru ilerledi. Ne yapmam gerektiğini bilmediğim için peşinden gidiyordum. Merdivenlerden inerken aramızdaki mesafe biraz açılmıştı çünkü Bora'nın adımları benden büyüktü. Antreye indiğinde hızlıca kapıya ilerledi ve kapıyı açtı. Yakasına yapıştığı Özgür'ü içeriye çekti. Antreye ulaşan merdivenlerin bitmesine üç basamak kaldığında, bir adım daha atmamaya karar verdim. Bora kapıyı kapattığında, çok hızlı ve sert hareketlerle Özgür'ü kapıya yaslamıştı.

"Uyuyor musun lan sen?" diye bağırdı Bora.

"Sen dövüşmeyi biliyor musun?"

"O nereden çıktı?"

"Biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Dövüşmek ne demek Nazlı? Dövüş sporlarının bir sürü çeşidi var. Hangisini soruyorsun?"

"Mesela... Özgür'ü dövebilir misin?"

"Özgür'ü çok kolay döverim."

"Çocuk senin iki katın!"

"İsterse üç katım olsun. Onu dövebilirim çünkü o bana karşılık veremez."

Bora'nın tüm süiti inleten küfür ve yumruk seslerine, Özgür'ün çaresiz ve acı dolu sesi karışıyordu. Aydın göz hizama girdiğinde bakışlarım ona kaydı. Oldukça soğukkanlı bir yüz ifadesiyle Bora'yı izliyor, ağzından tek kelime çıkmıyor ve yerinden kıpırdamıyordu.

"Bora Bey çok özür dilerim," dedi Özgür çok zor çıkan bir sesle. Bora'nın boğazına bastırdığı parmakları konuşmasını, kıpırdamasını ve hatta nefes almasını bile zorlaştırıyordu.

"Benim karım öldüğünde de benden özür mü dileyeceksin lan?!" diye bağırdı Bora. Sırtı bana dönüktü. Gözlerini göremiyordum. Fakat Özgür'ün ıslak ela gözlerinde sanki Bora'nın kapkara gözlerinin yansıması vardı. Özgür öleceğini biliyordu çünkü Bora'nın gözlerinde ölüm görüyordu. Bora'nın bir eli beline ulaştıktan saniyeler sonra, Özgür'ün kafasına bir silah dayalıydı ve Aydın hiçbir şey yapmadan sadece bu an'ı izliyordu. *Gökhan'la Aydın'ın ne kadar farklı olduklarını şimdi fark ediyor musun Naz? Eğer Gökhan burada olsaydı, "Bizi Nevada Eyaleti'nin polisiyle mi uğraştıracaksın Kara?" diye sorardı herhalde.*

"Yapmayın n'olur," dedi Özgür yalvararak. Ağlıyordu. "Oğlum-" dedi fakat öyle bir titriyordu ki devam edemedi. Özgür'ün, kafasına silah dayayan patronunun adını verdiği, küçücük bir oğlu vardı. Gökhan'ın karşısında ölüme meydan okuyan adam, Bora'nın karşısında tir tir titriyor; çaresizlikten ne yapacağını bilemiyordu. *Belki de Özgür, sana söylediği laflar yüzünden Bora onun cezasını kestiğinde, ilk kez onun Kara tarafını görmüştür ve başına gelecekleri çok daha iyi biliyordur Naz!*

"Oğlunu bu kadar seviyorsun madem... Bu kapının önünden ayrılmayacaktın!" diye bağırdı Bora. Silahın emniyetini açarkenki hiddeti Özgür'ü henüz yaşarken öldürüyordu.

"Bir kez... ayrıldım Bora Bey. Bir kez. İki dakika. Onda da Aydın Abi'den i-izin aldım," dedi Özgür, belki de kendinde

bulduğu son güçle. Gözlerini yumdu. "Özür di-dilerim Bora Bey..."

"Kamera kayıtlarını izleyelim," dedi Aydın, ilk kez araya girerek. Birkaç adım atarak Özgür ve Bora'nın yanına yaklaştı. "Eğer gerçekten dediği gibiyse, suçu yok."

Bora, Aydın'a dönerek, "Onun görevi bu kapının önünden ayrılmamak!" diye bağırdı. "Yemek yiyemez, uyuyamaz, tuvalete gidemez!" Aydın, Bora'yı anladığını belli edercesine kafasını salladı. "Ben ona dünya kadar parayı bunun için veriyorum!"

"Haklısın ama ben izin verdim... Beni de öldür o zaman," dedi Aydın. Ne meydan okuyordu ne de sitemliydi. Aksine sakinliği, Bora'nın şiddetli öfkesiyle yarışacak kadar netti. "Doğru mu söylüyor bakalım bir."

Bora'nın bakışları Özgür'e çevrildiğinde, ağzının içinde bir küfür mırıldandı. "Al şunu Aydın, odana götür. Telefonunu silahını al. Sonra da kamera kayıtlarını getir bana!"

Aydın hızla Özgür'e yaklaştı, Bora kadar sert olmasa da hiç de kibar olmayan bir şekilde onu kapıya yasladı. Belinden silahını, cebinden de telefonunu aldı. Bora'nın yere fırlattığı gerdanlığa bakışlarını değdirdiğinde, onu da alıp almamak konusunda kararsız kaldığını fark etmiştim. Özgür'ün kolunu bırakmadan yere eğildi ve gerdanlığı aldı. Kapıyı açtı ve Özgür'ü de çekerek, onunla beraber dışarıya çıktı. Kapı kapandığında odada ben, Bora ve öfkesi kalmıştık.

Bora cebinden çıkardığı telefonla, ısrarla birisini arıyordu ve fakat yanıt alamıyordu. Odanın içinde dört dönerken, duvarların üstüne üstüne geldiğini ve Bora'yı sıkıştırdığını düşünüyordum. Ne yapacağını kestiremediğim öfkesinin altında büyük bir telaş saklıydı.

Dokuz dakika, on dört saniye sonra, "Philip... Benim, Kara..." dedi Bora, hayranı olduğum İngiliz aksanıyla. Ya başkasını aramıştı ya da Philip kimse en sonunda çağrısına yanıt vermişti. "Yardımına ihtiyacım var. Ve adamlarına." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Mehmet Şahindağ!" dedi, öfkeyle.

Bora karşı tarafı dinlerken, kapı tıklatıldı. Bora kapıya ilerledi. Kapının yanındaki ekrana bastığında, ekranda Aydın'ın görüntüsü belirdi. Bora kapıyı açtığında, telefonu kapatmıştı.

"Gökhan, Selim, Yücel, Atıf, kimse telefonlarımı açmıyor, ulaş şunlara çıldıracağım!" diye bağırdı Bora, Aydın'a. Aydın başını Bora'yı onaylarcasına salladı. Kapıyı kapattı. Elindeki flashbelleği Bora'ya uzattı. Bora hızlı adımlarla sehpaya doğru ilerlediğinde kilitlenip kaldığım yerden ayrıldım ve yanlarına doğru ilerledim.

Bora'nın hareketleri hızlıydı. Laptop'u da oldukça hızlıydı fakat Bora bu hızı şu an çok yavaş buluyordu. Oturduğu koltukta bacaklarını hızlıca sallıyor ve parmak uçlarıyla sehpanın üzerinde sabırsızca ritim tutuyordu. Yanına oturmuştum ama gözü beni görmüyordu. Aydın ise ayakta dikilmiş, telefon kulağında, Bora'nın biraz evvel verdiği talimatı yerine getiriyordu.

"Kaçta senden izin istedi o gerizekalı?" diye sordu Bora, ters bir ifadeyle.

Aydın, hala karşı tarafın cevaplamadığı telefonu kulağından ayırdı ve telefonunda hızlıca dolandı. "10'u 21 geçe," dedi.

Bora, süitin kapısını gösteren kamera kaydında hızlıca ilerlemeye başladı. 9'u 7 geçe kendisi odadan çıkıyordu. Kapının önünde Özgür'le aralarında kısa bir konuşma geçtiğini görüyorduk. 9'u 8 geçe Bora asansöre doğru ilerliyordu. Özgür, korumalığına yakışır bir şekilde, gözünü dahi kırpmadan kapının önünde beklemeye devam ediyordu. 9'u 41 geçe Bora, elinde şakayık buketiyle odaya geri geliyordu. 9'u 47 geçe odadan yeniden çıkıyordu. 10'u 21 geçe Özgür, cebinden telefonunu çıkartıyor ve bir mesaj yazıyordu. Bora kamera kaydını ilerletmeyi bıraktı. Olağan bir şekilde akan zamanda Özgür'ü izlemeye başladık. Özgür, 10'u 23 geçe, süitin kapısının önünden ayrılıyordu. 10'u 24 geçe süitin kapısının önüne housekeeper gibi görünen birisi yaklaşıyordu. Bora, videonun akışını yavaşlattı.

Housekeeper, elinde tuttuğu gerdanlık kutusunu havluyla kamufle etse de onu net bir şekilde görebiliyorduk. Ve aynı zamanda belindeki silahın kabzasını da...

Housekeeper görünümlü kiralık kişi, hiç zorlanmadan süitin kapısını oda kartıyla açarken, belinden silahını çıkartmıştı. Sanki, bile isteye kameraların bunu görmesini istemişti. 10'u 24 geçe, süite girdi. Zaman akmaya devam ediyordu fakat housekeeper dışarıya çıkmıyordu. 10'u 26 geçe Özgür, izlediğimiz videoda tekrar süitin kapısının önüne geldiğinde, Bora ayağa kalkıp bakışlarını merakla Aydın'a çevirdi.

"Çıkmadı içeriden Aydın?" dedi, sorarcasına. Aydın'ın yüzündeki ifade de şaşkınlığını ele veriyordu. 10'u 27 geçiyordu, 10'u 28 geçiyordu, 10'u 29 geçiyordu; videodaki anlar, touchpaddeki parmağım yardımıyla hızlı hızlı ilerliyordu ve fakat housekeeper süitten dışarıya çıkmıyordu. Çıkamazdı da; çünkü kapıda Özgür vardı ve bunu içeriden, az evvel bizim kapıyı tıklatanın Aydın olduğunu gördüğümüz gibi görmesi, çıkmasına engeldi.

Bu sabah uyandığımda saat 11'i 37 geçiyordu; çünkü telefonu dört dakika, kırk bir saniye sonra elime almıştım. Yatak odasından salona indiğimi ve kendime gelmek için derhal terasa çıktığımı, bir sigara içtiğimi, mutfağa gidip su içtiğimi, tekrar yatak odasına çıkıp üzerimdekilerden kurtulduğumu, banyoya gidip kendimi duşa attığımı ve şarkı söyleyerek duş aldığımı biliyordum ama bu sırada housekeeper süitin içerisinde neredeydi, işte bunu bilmiyordum.

Aydın hızlı adımlarla süiti taramış, üst kata çıkmış, kapıları açıp kapatmış ve housekeeperın artık burada olmadığından emin olmuştu. Fakat bu hiçbir şeyi çözmüyordu; ikisi de hala şaşkındı, benim gibi.

"Ne kadar kaldı lan içeride bu adam Nazlı'yla beraber?" diye sordu Bora. Süiti dolaşan Aydın'a kıyasla, Bora'nın gözleri hala ekranda akan zamandaydı. Bu zamana dair gördüğümüz tek şey, süitin kapısının önünde herhangi bir

tehlikeye karşı tetikte bekleyen Özgürdü; ve bilmiyordu ki asıl tehlike içerideydi.

Housekeeper içeride, ben uyurken bir saat on üç dakika; toplamda ise benimle beraber, iki saat on iki dakika dört saniye kalmıştı; 12'yi 36 geçe ben odadan çıkıyordum. Bunu sesli de dile getirebilirdim. Zaten bunu yapabileceğimi belki Aydın bile biliyordu ama kimse bunu duymak istemiyordu. Emindim ki, hem Bora'nın hem de Aydın'ın matematiği bunu hesaplamaya yetiyordu.

Housekeeper 12'yi 41 geçe, Özgür ve benim süitin kapısının önünden ayrılmamızı fırsat bilerek dışarıya çıkmıştı. Videoyu, adamın yüzünü görebileceğimiz şekilde durdurdum. Bu sefer Aydın da gözlerini ekrana kilitlemişti. Laptoptan gelen incecik bir sesi duyabileceğimiz kadar sessizlerdi. Bu sessizlik, kulaklarımızı sağır edecek bir gürültünün habercisi gibiydi.

"Kara," dedi Aydın, iki dakika sonra. Bora, Aydın hiç konuşmamış gibi bakışlarını ekrandan çekmedi. "Niyeti öldürmek olsaydı öldürürdü," dedi Aydın.

"Öldürebilirdi," dedi Bora, donuk bir ifadeyle. "Öldürmemiş olabilir... Ama öldürebilirdi."

Ölmemiş olmam Bora için hiçbir şey ifade etmiyordu; belki de birazdan beni öldü farz edecekti.

"Bizim maillerimiz güvenli bölge Aydın," dedi Bora, düşünceli bir ifadeyle. Laptopun ekranını yavaşça aşağıya doğru indirdi. "Hadi gerdanlığı Begüm like etmiştir kesin sosyal medyada... Nazlı da Las Vegas'ta olduğumuza dair fotoğraf paylaştı... Begüm neden Nazlı'ya *"Uyandırdım mı?"* dedi ki sahi, Nazlı fotoğraf paylaştı, Begüm nasıl görmez o fotoğrafı? Hadi Mehmet fotoğrafı gördü. Kaldı ki bizi Gürbüz de gördü... Ama evlendiğimizi nasıl öğrenir Mehmet? Gürbüz'le karşılaştığımızda yüzüğümü sakladım ben. Nazlı'nın da hem o sırada, hem de fotoğrafta yüzük sağ elindeydi. Bu kadar çabuk nasıl öğrenebilir Mehmet?"

Bora bizimle değil, kendisiyle konuşuyordu. Kafasının içindeki tilkiler, kuyruklarını birbirine değdirmeden

koşturuyorlardı. Amaçları belki iz sürmek, Bora'yı doğruya ulaştırmak ve olayı çözmekti fakat ona çok fazla yükleniyorlardı. Hala çok öfkeliydi fakat merakı öfkesinin önüne geçmişti.

"Köstebek var," dedi Bora, kendini ikna edercesine. Az evvel sehpaya bıraktığı telefona uzandı. Bir numarayı tuşlayarak telefonu kulağına götürdü. Birkaç saniye sonra, "Cehennemin dibinde misiniz amına koyayım?" diye bağırdı, ters bir ifadeyle. Telefonu hoparlöre verdi.

"Abi kusura bakma," dedi Selim, nefes nefese. "Bir sorun vardı..." Etraftan gürültü geliyordu.

"Siktirtme şimdi sorununu, bende daha büyüğü var," dedi Bora, öfkeyle. Derin bir nefes aldı. "N'oldu Selim?" diye sordu.

"Kumarhanelerden birisinde bir olay çıkmış da... Gökhan Abi'yle ona müdahale ediyorduk," dedi Selim. Silah sesi duyuldu. Gökhan'ın konuştuğunu da duyuyordum ama ne dediğini anlamıyordum. Bora'nın kaşları çatıldığında, Aydın karşımızdaki koltuğa oturdu. "Abi sana n'oldu?" diye sordu Selim.

Bora'nın dudakları aralandı fakat hemen sonrasında yüz ifadesi, konuşmaktan vazgeçtiğini belli eden bir hale büründü. "Yok bir şey," dedi yavaşça. Kapı sesi duyulduğunda Aydın yerinden kalktı. Bora'nın bakışları etrafı taramaya başlamıştı. Aydın kapıya doğru ilerlerken, Bora da ayağa kalktı ve bana kapkara gözleriyle kalkmamı işaret etti. "Kapatıyorum Selim," dedi. Başıyla bana terası işaret etti.

Bora'nın peşinden terasa ilerledim. Aydın yanında bir adamla beraber, hemen arkamızdan terasa çıktı ve yanımıza yaklaştı. Bora nazikçe adamla tokalaştı.

"Philip," dedi adam, elimi öperken. Aslında muhtemelen benden de bir cevap bekliyordu. Kendimi tanıtmam, en azından kısaca adımı söylemem gerekiyordu ve fakat bunların hiçbirini yapmadım.

"Teşekkür ederim, beni kırmayıp geldiğin için..." dedi Bora.

Philip gülümserken, koltuklara oturmuştuk. "Casinoya gelecektiniz... Aradığında endişelendim. Bir de Mehmet Şahindağ'dan bahsettin," dedi Philip. Sesi, heybetli görünümüne ters bir şekilde inceydi. Bora'ya doğru eğilmişti; dirseklerini bacaklarına dayayıp, ellerini düz bir şekilde öne uzatmış ve hafif açık bacaklarının arasında birleştirmişti. "Dinliyorum seni."

"Başkaları da dinliyor olabilir... Seni buraya kadar yordum ama şu an hiçbir şeyden emin olamıyorum," dedi Bora. Aydın, bunu hiç aklına getirememiş olmanın endişesiyle başını iki yana salladı ve sanki minicik bir dinleme cihazını bulacakmışçasına, gözleriyle etrafı taramaya çalıştı.

"Anladım," dedi Philip, ciddi bir ifadeyle. Dirseklerini bacaklarından çekti ve oturduğu yerde dikleşti. "Evimde misafir edeyim sizi... Benim çocuklarla beraber geldim. Onlar buranın üstesinden gelirler."

"Senden bir şey daha rica edeceğim," dedi Bora, kaygılı bir ifadeyle. Philip'e yaklaştı ve neredeyse fısıldayarak, "Casinoya geçelim. Biz geçmeden mekanda arama yapsınlar. Silah istemiyorum. En güvendiğin adamlarında dahi-"

Philip, Bora'nın sözünü keserek, "Tamam Kara, elbette," dedi. Bora'nın yüzüne memnun, fakat sıcak olmayan bir gülümseme yayıldı. Philip ve Aydın ayağa kalktıklarında Bora iki eliyle yüzünü kapadı ve parmak uçlarıyla alnını sıvazladı. "Benim arabamı alın. Kiraladıklarınızdan birisini kullanmayın," dedi Philip. Bora, ellerini yüzünden çekti ve başını *olur* anlamında salladı.

Bora'nın aklından neler geçtiğini bilmiyordum ama bin türlü şey düşündüğünü ve işin içinden çıkamadığını anlıyordum. Kafasını toplaması için düşünmesi gerekiyordu ama düşünceleri bir girdap gibi onu çekiyor ve boğuyordu. Elimi güçlü bir şekilde tuttu ve Philip'in minibüsüne binene kadar, elimi bırakmadı. Philip bizimle minibüse binmemişti fakat şoförü bize eşlik edecekti. Anladığım kadarıyla Bora, Philip'in şoförünü de tanıyordu.

Bora gömüldüğü derin sessizliğin içinde, minibüsün dışında konuşan Aydın ve Philip'i izliyordu. Beş dakika, otuz iki saniye devam eden bu eylem, kapının açılmasıyla sona erdi.

"Biraz uzatacağız yolu," dedi Aydın, Philip'in şoförüne. Karşımıza oturmuştu. Bakışları Bora'ya çevrildiğinde, minibüs hareket ederek otelin otoparkının çıkışına doğru ilerlemeye başladı. "Kara sakin ol..." dedi Aydın, güven vermek istercesine. "Bak şimdi kamera kaydını dikkatli inceleyecekler. Odaya giren herifi bulacağız. Bu gece çözeceğiz bu işi."

"Ya para aldığı lavuğu tanımıyordur ya da çoktan öldürülmüştür," dedi Bora, alaylı bir ifadeyle. "Hep aynı hikaye..."

"Amacı can sıkmak sadece... Başarmasına izin veremeyiz," dedi Aydın. Sıkıntılı bir nefes aldı. "Köstebek kim?"

"Ben değilim," dedi Bora, ciddi bir ifadeyle.

"Herkes olabilir... diyorsun yani?" dedi Aydın, merakla.

"Salak olmayan, beni karşısına almaktan korkmayan, ya benden intikam almak isteyen ya da parayı tatlı bulan... ve hatta Nazlı'dan da nefret eden herkes, olabilir diyorum," dedi Bora.

"Özgür'ün yenge hanıma çok kızdığı muhakkak fakat hem salak, hem de senden çok korkuyor," dedi Aydın, düşünceli bir şekilde.

"O artık Gökhan'ın işi. Özgür'ün telefonunu inceleyecek. Ama benim de içimden bir ses, Özgür'ün kapasitesini aştığını söylüyor bu durumun. Karmaşık bir problem gibi. Düşünsene, Mehmet bizi kaçırdığını biliyordu Caner'in. Nereden öğrendi? Gökhan'lardan evvel geldi Aydın! Çok hızlı bir bağlantı ağı var Mehmet'in," dedi Bora.

Karmaşık problemleri severdim fakat bunu sevmemiştim.

"Gökhan hala aramadı değil mi?" diye sordu Aydın, meraklı bir ifadeyle.

Bora başını *hayır* dercesine iki yana salladı. "İstanbul'da da bir şey olmuş baksana. Bir şey yapmış orospu çocuğu.

Kumarhanede çıkan sorunun büyük olduğu belliydi Selim'in sesinden. Her ne olduysa öğrenmek istediğimi zannetmiyorum," dedi.

"Allah belasını versin," dedi Aydın, bıkkınlıkla. Derin bir nefes aldı. "Düşün Kara... Evlendiğinizi bilen herkesi düşün..."

"O gün yatta olan adamlarımız ve Selim. Hande, Gökhan..." dedi Bora, kendinden emin bir ifadeyle. Aklına bir şey gelmişçesine durdu. "Chris...Powell," dedi, duraksayarak.

"Otelin sahibi?" dedi Aydın, merakla. Bora başını *evet* dercesine salladı. "O nereden biliyor?" diye sordu Aydın, şaşkınlıkla.

"Ben söyledim," dedi Bora. Kabahat işlemiş bir çocuk gibi bir ifadeye sahipti. *Pişman oldu Naz!*

"Neden?" diye sordu Aydın.

"Ne bileyim..." dedi Bora. Verdiği tepki onun sınırlarının çok dışındaydı. Bu yüz ifadesine bu ses tonuna sahip Bora Karabey, kırk yılda bir görülebilirdi ancak. "Bilmiyorum," dedi biraz sonra.

"Kara, evliliğini sekiz ay saklama fikri senindi?" dedi Aydın, sorgularcasına. Duyduğuna, gördüğüne asla inanmak istemiyordu.

"Belki ondan çıkmamıştır?" dedi Bora. Umudu buydu; bu umuda tutunuyor ve buna sebep olanın kendisi olmadığına inanmak istiyordu. "Ben adamı aradığımda, heyecanla, balayı demiş bulundum..." Bora'nın sesinin ruhu iyicene düşmüştü. "Ne bileyim, sonra da Nazlı'yı *"karım"* diye takdim etmek istedim, bundan hoşlandım." Bu öyle bir cümleydi ki; ölsem de gam yemezdim, değerdi. "Sonuçta ne alakası var o herifin Mehmet'le, mafyayla?"

Aydın hiçbir şey söyleyememişti.

Başımı Bora'nın omzuna koydum. "Sonunda casinoya gidiyoruz..." dedim, mırıldanarak.

Bora, üzerinden atamadığı şaşkınlıkla, "Sınır yok," dedi. Ne kastettiğini anlamadığım için kaşlarım çatılmıştı. Elimi tuttu.

"İstediğin kadar harca... Hile de yapabilirsin, eğer çok istersen."

Histerik bir kahkaha attım. "Şaka yapıyorsun herhalde?" dedim, sorarcasına. Kaç saat ve kaç dakikadır konuşmadığımı bilmiyordum ama üst üste konuşmak boğazıcımı acıtmıştı. Boğazımı temizlerken, boğazımın kuruduğunu fark ettim.

"Yapmıyorum... Sınır yok," dedi.

"Benimle poker oynar mısın?" dedim. Bu bir sorudan çok, rica gibiydi.

Bora kolunu omzuma atarak beni tamamen kendine çekti. "Yenme ihtimalin olan birileri varken, mutlu olmak varken, neden benimle poker oynayasın?" diye sordu, muzip bir ifadeyle. Küçük bir kahkaha attığımda, Aydın da gülümsemişti.

♠

90'lı yıllarda her ne kadar çocuk olsam da içime kazınan Rafet El Roman'ın *"Macera Dolu Amerika"* haykırışını unutamıyordum. Nedendir bilinmez, yüksek lisansımı hep Amerika'da yapacağımı ve bir gün bu koca ülkenin herhangi bir şehrinde kendime yer bulup yaşayacağımı düşünüyordum. Zamanla izlediğim filmler, içimdeki bu isteği körüklerken neden hiç vize başvurusu yapmadığımı ya da tatil için bile olsa Amerika'ya gelmediğimi ise bilmiyordum.

Bugüne dek kumar konulu kaç film izlediğimi de bilmiyordum. Kumarhaneye bir amaç uğruna girip hile yapan ve orada hayatı değişen kişinin konu edildiği filmler de izlemiştim muhakkak. Hatta ve hatta, kumarhanede hile yapan kişinin üst düzey matematik bilgisi olması ise en büyük klişelerden biriydi. Filmleri insanlar her ne kadar ciddiye almasalar da filmlerin senaryolarına, insanların hayatları ilham veriyordu.

Bir gün, izlediğim filmlerdeki kadar ihtişamlı bir casinoda kumar oynamak en büyük hayallerimden birisiydi; Kıbrıs'taki BlackJack'e iki kez gitmiştim ve fakat ikisinin de tadını çıkartamamıştım. Elbette filmlerde, makinaların olmadığı ve

yalnızca masalardan oluşan, illegal abilerin yer aldığı kumar evleri veya salonları da olurdu; İstanbul'da da böyle bir yere gitmiştim ve o da hatırlamaktan kaçındığım başka bir andı.

"Casino" kelimesinin Türkçe karşılığı aslında "kumarhane" demekti ve fakat bana göre *casino* renkli ve ışıl ışılmış, büyüklerin lunaparkı falanmış gibi geliyordu; kumarhane ise ciddi bir ortamdı.

Geldiğimiz casino'nun adı *Magic*'ti. Philip'in şoförü, Aydın'ın talimatı üzerine yolu uzattığı için, Philip bizden önce casinoya varmış ve bizi, sanki dakikalar evvel bizimle beraber değilmiş gibi büyük bir nezaketle, otelin kapısında karşılamıştı.

"Bayan Karabey, sihirli dünyama hayran kalacaksınız..." dedi Philip ve bir elini, koluna girmem için göğsünün altına yerleştirdi. Şaşkın bakışlarım Bora'nın gözlerini bulduğunda, usulcacık bir şekilde Philip'in koluna girmemi işaret etti. "Unutmayın ki altın kural, her zaman kasanın kazanmasından yanadır; gerçek sihir burada yatıyor," dedi Philip. Yaşadığı kafayı anlayamıyordum; söylemlerini şaşkınlıkla dinliyor olmamın sebebi, yaşadığımız şok durumunu göz ardı edişiydi.

Gürültülü bir casinonun içine girmiş, yüksek sesli kahkahaların arasından geçiyorduk. Philip sanki etrafta gözlerimi gezdirmem için kısa süreliğine durduğunda, derin bir nefes aldım; aslında yalnızca kameralar eksikti. Burası, hiç şüphesiz, beni heyecanlandıran ve başımı döndüren rengarenk bir dünyaydı. Gerçekten de ışıl ışıldı. Hayallerimdeki gibiydi ve hatta şimdi oradan oraya koşsam, buraya ancak doyabilirdim fakat bir sorun vardı: Ben bu gece havamda değildim.

"Eğer kabul ederseniz, size ufak bir düğün hediyem var..." dedi Philip. Evliliğimin tebrik edilmesini istediğimden, o kadar da emin değildim. Elini göğsünün altından çektiğinde kolundan çıktım. Bir adamdan aldığı büyük bir çantayı bana uzattığında, yüzüme yeniden bir şaşkınlık yayılmıştı. Çantayı bar tezgahına koydu ve içini açtı; çanta chip doluydu.

"Çok naziksiniz, teşekkürler..." dedim, gülümsemeye çalışarak. Bora'nın elini belimde hissettiğimde, hafifçe ona döndüm. O da Philip'e teşekkür eder gibi gülümsüyordu.

Aydın'ın bakışları, çantayı getiren adama çevrildi. "E bize de bir hesap açsınlar madem; Aydın Demir ve Bora Karabey," dedi. Adam Aydın'ı başıyla onaylayarak, hızlı adımlarla yanımızdan ayrıldı. "VIP salonda oynamak istiyorum ben," dedi Aydın, Philip'e.

"Bence BlackJack'le başlamalı," dedi Bora, lafa girerek. *Çünkü kartları sayarak oyunu kazanmanı istiyor Naz.* Bora elime uzandı ve beni de yönlendirerek yürümeye başladı. "21, zirve bir oyundur," dedi Türkçe konuşmaya başlayarak. "Kıbrıs, Avrupa ya da Amerika... Her casinoda zirve oyundur," diye ekledi.

Hafif imalı, hafif de şakacı bir tavırla, "Bilmez miyim," dedim.

"Neredeyse her casinoda, mutlaka bir akşam, bir kişi o masaya oturur ve hile yaparak para kazanmaya çalışır... Yaygın bir yanlıştır bu," dedi gülerek.

"Zannediyorum ki artık destelerden bir kart çıkarılıyor ve tabii çok desteyle dönüyor oyun... Hilenin engellenmesi için. Gerçi BlackJack'te öyle değildi. Casinonun adı, oyunun adı falan diye mi?" dedim, meraklı bir ifadeyle.

"Pek öyle değil o," dedi Bora ve başını iki yana salladı. "BlackJack'te, uzun vadede, mutlaka kasa kazanır. Diyelim sen kazandın, senin kazandığın miktar casinoya koymaz; sadece ayağını alıştırır." *Bora neden film repliği film repliği konuşuyor Naz; aynı Philip gibi! Casinosu olan herkes aynı galiba, ne sıkıcı!*

"Ama yine de hile yapılmasını hiçbir casino istemez ki?" dedim, şaşkın bir şekilde.

"Evet, genelde dikkat çeker. Çünkü kartları sayan ve 21'i ya da 21'e en yakın, en yüksek sayıyı tutturmaya çalışan oyuncu muhakkak düşünecektir. Genelde hata yalnızca krupiyenin, yani kasanın önündeki kartlara odaklanmaktır. Mesela sen masadaki herkes adına sayıyordun..." dedi.

Kaşlarım çatılmıştı. "Hızlıydım yine de..."

"Dikkatleri senin üzerine Hakan çekti, biliyorsun..." dedi Bora, bir yanlışı düzeltircesine. "Hızlıydın ama acemiydin de. Üst üste kazanmasan da ortalamanın üzerinde şanslı gözükmen kasayı dolandırdığını belli ederdi. Dikkat çekerdin illaki bir noktada, söylemiştim."

"Profesyonel davrandığımı savunmuştun Hakan'a, mesajlarınızda?" dedim, meraklı bir ifadeyle.

"Profesyonel davranman, bizim yanımızda acemi kalmayacağın anlamına gelmez..." dedi Bora gülerek. BlackJack masasına geldiğimizde, sandalyemi çekerek oturmamı sağladı ve kendisi de yanıma geçti. "Hile yapmak bir çeşit özgüven eksikliğidir benim nezdimde Nazlı. Buna zeka, egonun baskısı altında izin verir. Çünkü ego, senin zeki olduğunu vurgulayarak, hilenin altından kalkabileceğine ikna eder seni. Ama aslında bu, hile yapmadan başaramayacağını düşünmekle eş değerdedir."

Aydın, elinde iki tane çanta taşıyan bir adamla yanımıza ulaştı. Benim sol tarafıma geçtiğinde, adam çantalardan eşit miktarda çıkardığı chipleri, miktarlarına göre önümüze dizdi. Bora, krupiyeye işaret verdiğinde, krupiye kartlarımızı dağıttı. Aklımdan Bora'nın cümleleri geçerken oyuna odaklanmam çok zordu. *Kartları sayma Naz, şansa teslim et kendini.*

Aslında söz konusu BlackJack'te çıkan kartları takip etmek ve akılda tutmak yani *kart saymak* illegal bir durum değildi. Çünkü, mesela ben, genel olarak saymakla ve saydıklarımı akılda tutmakla yükümlüydüm. Fakat bu casino sahiplerinin beni BlackJack oyunundan, ya da keyifleri isterlerse casinolarından men etmeyecekleri anlamına gelmiyordu. Misal, sağımda ve solumda oturan adamlar hilekarlardan nefret ediyorlardı ve hile yapanları casinodan men etmekten daha beter şeyler yapıyorlardı. Acaba her kumarhane sahibi mafya mı oluyordu?

"Hi-lo taktiğini mi uyguluyorsun sen yenge?" diye sordu Aydın, meraklı bir ifadeyle.

"John Ferguson okuyor," dedi Bora, Aydın'ı benden önce yanıtlayarak. *Kimden bahsediyorlar Naz? Ne onu, ne de onu okuyanı tanımıyorum.*

"Oha. Gerçekten mi?" dedi Aydın, gülümseyerek.

"John Ferguson kim?" dedim, meraklı bir ifadeyle.

"Stanford Wong," dedi Bora, gülümseyerek. Başını iki yana sallarken, 20'ye ulaşarak krupiyeyi yendiği için önüne sürülen chipleri düzeltti. Ben ise 18'de kalmış ve kaybetmiştim. "Takma adı bu yani... Bodrum'da, odanda gördüm kitaplarını."

"Babam okurdu," dedim. Elimdeki kartların toplamı yine 18'di; durmak zorunda kalmıştım. "Bodrum'a gittikçe okuyordum ben de. Eskiden anlamazdım ama son dört beş senedir, baya sürüklendim kitapların içinde.

"Peter Griffin oku," dedi Bora, gülerek. "Hem matematikçi."

"Hi-lo taktiğini Hakan'dan öğrenmiştim. Çalışmıştık yani..." dedim, Aydın'a dönerek. Yine krupiyeye yenilmiştim. Krupiye hile yapıyor olabilir miydi? *Aydın ve Bora iki oyundur kazanıyor Naz!*

"Poker üzerine bir kitap mı yazsam ya ben? Önüne gelen kitap yazıyor nasılsa!" dedi Aydın, beni duymamış gibi. "Önce bir kim ne yazmış onu okuyayım... Kara, dönmeden buradan alsak ya birkaç kitap."

Bora küçük bir kahkaha attı. "Son sayfasına da bizim kumarhanelerin adreslerini ver bari. İnsanlar öğrendikleri taktikleri nerede uygulayacaklar, iki üç mekan bilsinler," dedi.

"Doğru... Türkiye'nin pek işine yaramaz. E o zaman İngilizce yazayım ben. Yurtdışında satılsın. Ya da İngilizce'ye çevirteyim, gramer kasmakla uğraşamam valla. Hem de dünya gerçek poker taktiği görmüş olur," dedi Aydın, ciddi bir ifadeyle.

"Ah Aydın!" dedi Bora, alaylı bir ifadeyle. "Benimle hiç poker oynamadığın nasıl da belli..."

"Namını duydum aslında," dedi Aydın, gülerek. "Sen benimkini duymuş muydun?"

"Ay yeter ben devamlı yeniliyorum!" dedim, sitemle. Bora ve Aydın aynı anda kahkaha attıklarında, kaşlarımı çattım. "Beni meşgul ettiniz bildiğim hiçbir taktiği de uygulayamadım!"

"Senin için ben de oyunumu feda ediyorum yenge," dedi Aydın, gülerek. Elindeki kartların sayısı 14'e ulaşmıştı. "Devam," dedi krupiyeye. Eline sinek 3'lü geldi. "Devam," dedi. Kupa 4'lü açıldı. *E kazandı Naz?* Bora kahkaha atarken, Aydın gülmemek için çok zor duruyordu. "Valla bana kalsa yine devam ederim yakarım kendimi yenge ama oyunun kuralı bu," dedi, chipleri önüne sürerken.

"Oynamayacağım ben sıkıldım bundan," dedim, mızmızlanırcasına. *Naz, Bora sana herhangi bir oyunda rakip olmaz. BlackJack'te birbirinize rakip olmadığınız için oynadı; şu an hepiniz kasaya karşı olduğunuz için. Ki bana kalırsa bu da bir istisna; bugüne özel.* Umurumda değildi, yenilmekten sıkılmıştım.

"Ne oynamak istersin sevgilim?" diye sordu Bora, gülerek. "Makina oyunu mu oynasak?"

"Ben normalde şanslıyım. Ama siz benim şansımı çalıyorsunuz. İkinizle de oynamam!" dedim, bir kez daha mızmızlanarak.

"O ne demek ya?" diye sordu Bora. Hala gülüyordu. Kendisini eğlendirebildiğim için hiç mutlu değildim. *Öyle deme Naz, o da senin yaşadığını yaşadı. Seninle kafa bulduğunda ne kadar mutlu olduğunu biliyorsun, kafasını dağıtıyor işte!*

Derin bir nefes aldım. "Siz poker oynayın da azıcık da ben eğleneyim," dedim. Kollarımı bağlamıştım ve dişlerimi sıkıyordum. Özgüven eksikliği falan diye umursamayacak ve oynayacağım bir diğer oyunda, kesinlikle hile yapacaktım.

Bora eğildi ve yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Gel, bara gidelim önce," dedi. Aydın'a göz kırptı ve ayağa kalktı. Elimi tuttu. Ben de ayağa kalktığımda, Aydın'a başıyla

çantaları işaret etti. "Aydın'la sen poker oynamak ister misin?" diye sordu, sessizce.

"İstemem. Adam seni yenmekten bahsediyor, salak mıyım ben?" dedim, kızgınlıkla. Neden kızdığımı bilmiyordum ama söz konusu kart oyunlarında dalga geçilen kişi olmak kanıma dokunuyordu.

"Değilsin," dedi Bora, kolunu omzuma atarak. Yürümeye ara vermeden, vücudumu kendine yasladı. "Aşk olsun sevgilim..."

"Ben böyle herkesi yenmek istiyorum. Herkes bana hayran olsun falan istiyorum!" dedim, hayıflanarak.

Bora bar sandalyesine oturmama yardım ettikten sonra, barmene yaklaşmasını işaret etti. "*Absolut Cherry.* Yeni şişe. Tezgahın üzerinde aç." *Zannediyorum ki, votkana ilaç karıştırılmaması adına bir tedbir alıyor Naz!*

"Pardon efendim ama," dedi barmen, itiraz ederek. "İçkilerimiz, misafirlerimize ücretsiz olarak ikram ediliyor. Maalesef eğer yeni şişe açarsak, şişenin ücretini almak zorundayız." Bora, barmenin yüzüne birkaç saniye hiçbir şey söylemeden baktıktan sonra barmen, "Herhangi bir kokteyl hazırlamamı ister misiniz efendim, yoksa sek *Absolut Cherry* mi olacak?" diye sordu.

"Kokteyl isteyeceğim de... Elinde hiç açılmamış ne var onu bilmiyorum. Mutfağa inip gelmeni bekleyemem," dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. "Vişne likörü?" diye devam etti.

"Kiraz likörüm var," dedi barmen.

"Tonik de ekle," dedi Bora.

"Sen bir şey içmeyecek misin?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle.

Bora'nın bakışları iki saniyeliğine bana çevrildikten hemen sonra, yeniden barmeni buldu. "İçerim," dedi, düz bir ifadeyle. "Buz istemiyorum," dedi, barmeni uyarırcasına.

"Likörüm soğuk değil ama..." dedi barmen, şaşkınlıkla. İçtenlikle gülümsedi. "Eğer hijyenden yana endişeniz varsa-"

"Buz istemiyorum!" dedi Bora, sert bir ifadeyle. "Yeterince açık mı?" diye sordu, hemen ardından.

Barmen, *çattık* dercesine kafa sallarken, Philip yanımıza gelmişti. "Kara," dedi çekinceli bir tavırla. Bora, barmenin kokteyli hazırlamasını izlerken Philip'e de dönmemişti.

"O bardağı da yıkasana sen bi' gözümün önünde," dedi Bora, barmene. Barmenin bakışları önce Bora'ya, ardından Philip'e çevrildi. Ve başını Bora'yı onaylarcasına salladı.

"Merak etme... Benim mutfağımdan zarar gelmez," dedi Philip. Derin bir nefes aldı. "Adam Avustralyalı. Lucas Collette. Hotel Le Huit'te üç senedir çalışıyormuş. Bu yüzden özel süitlerin katına çıkabiliyor ve oda kartı var. Vegas'ta yaşıyor ama karısı ve oğlu da şimdi nerede olduğunu bilmiyor. Arıyor adamlarım hala."

Barmen kokteyli Bora'ya uzattığında, Bora kokteylin tadına baktı. Yüzü memnuniyetsiz bir tavırla buruşmuştu. "Ekle buz," dedi, bardağı yeniden barmenin önüne iterek. Barmen kesinlikle yanlış günde Magic'de bulunuyordu. "Bulacaklar o adamı Philip," dedi Bora, hala bakışlarıyla barmeni izlerken.

"İki tane de viski hazırla," dedi Philip, barmene. Derin bir nefes aldı. "Benimkine, aynı buz kovasından buz ekle." Bakışları Bora'ya çevrildi. "Viskiye buz eklemek huyum değildir, sevildiğini bil."

"Benim de değildir," dedi Bora ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Burada böyle beklemek de huyum değildir," diye devam etti. "Buraya onlarca, yüzlerce adam yığarım ama seni ezmek istemiyorum."

Barmen, benim kokteylimle birlikte Philip ve Bora'nın viskilerini de uzatmıştı. Philip viskisinden bir yudum aldı ve benimle arasına bir sandalye bırakarak oturdu ve hafifçe bana doğru döndü. Bakışları hala ayakta duran Bora'nın gözlerindeydi.

"Burası Türkiye değil," dedi Philip, sakin bir tavırla.

Bora istifini bozmadı. "Umurumda değil," dedi.

"Kim kimin dostu, kim kimin düşmanı bilemezsin burada. Biz de bilemiyoruz. Şehir değiştirmiş olabilir ya da Vegas'ın herhangi bir yerinde olabilir, herhangi birine sığınmış olabilir.

Kimse, bir ricayla kendine sığınan bir adamı teslim etmez kimseye..." dedi Philip.

"Anlayacakları dilden konuşsunlar o zaman," dedi Bora, kestirip atar gibi. "Veya ne isterlerse vermeye de hazırım. Ölüsünü ya da dirisini... İstiyorum o adamı."

"Hala bulamamışlar mı?" diye sordu Aydın. Ne zaman yanımıza geldiğini ya da elindeki birayı nereden bulduğunu bilmiyordum.

"Arıyorlar Demir," dedi Philip. Viskisinden bir yudum daha aldı. "Bu gece bende kalın..."

"Efendim, önemli bir şey var..." dedi, Philip'in bir adamı. İzin istercesine Philip'in gözlerinin içine bakıyordu. İzni almış olacak ki, "Aradığımız adamla, başka bir adam, az evvel, otelin yangın çıkış kapısına bir minibüsten atıldı. Elleri ve ayakları bağlı olarak..." Bora'nın kaşları çatılırken, Aydın birasından bir yudum almıştı. Sarışın adam cebinden bir kart çıkarttı. "Not var efendim." Bora notu adamın elinden aldığında, sandalyemde daha da dikleşmiştim:

"Ben de evliliğinizi kutlarım. Çınar Akbulut."

"Neler oluyor amına koyayım?" dedi Aydın, şaşkınlıkla. Philip, muhtemelen Aydın Türkçe konuştuğu için meraklanmıştı. "Bu gece beynimin suyu akıyor Kara..."

"Şaka mı bu?" diye sordu Bora, aynı Aydın gibi şaşkınlıkla.

"Kara?" dedi Philip.

Aydın, Philip'i duymamış gibi, "Büyük Hanım'ın kirlenmesini istemediği torunu... Philip'in bulamadığı adamı mı buldu?" diye sordu.

"Bir dost," dedi Bora, Philip'i bilgilendirircesine. Philip'in kaşları çatılmıştı. "Bulmuş..."

"Nasıl bir dost?" diye sordu Philip.

"Düşmanın düşmanı olan bir dost," dedi Bora ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Mehmet Şahindağ'a meydan okuyor belli ki..."

"Ben tanır mıyım?" diye sordu Philip, meraklı bir ifadeyle.

"Belli ki bizim tanıdığımız da söylenemez," dedi Aydın, hala üzerinden atamadığı şaşkınlıkla. Birasını kafasına dikti.

"Görelim şu adamları..."

"Ben görürüm," dedi Bora, notu cebine koyarken. "Sen Nazlı'yla kal."

"Rica ederim Kara," dedi Aydın, Bora'nın omzuna dokunarak. "Sen yengemle kal... Ben görürüm."

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Uzun tut, öğrenebildiğin her şeyi öğren..." dedi, Bora. Bakışları Philip'e çevrildi. "Chris Powell'la görüşecektin?"

Aydın hızlı adımlarla yanımızdan ayrılırken Philip, "Görüştüm," dedi. Bakışlarını barmene çevirdi ve eliyle işaret ederek viski sipariş etti. "Ne Mehmet ne de herhangi başka birisi... Adamın asla bu tarz işlerle işi yok. Zaten biliyoruz, Amerika'nın sayılı saygın iş adamlarından. Mehmet'e haber ondan uçmuş olamaz. Öyle olsa, senin iç güdülerin engellerdi bunu ona söylemeyi zaten. Powell, oda kartınızın her çalışandan toplandığını söylüyor, yeminler ediyor. Üzüldü gerçekten de. Bir de ortak olacakmışsın oteller zincirine... Seni görmek istediğini söyledi ama bunun iyi bir fikir olmadığından bahsettim."

"Temiz yani, eminsin?" dedi Bora.

"Temiz," dedi Philip. Viskisinden bir yudum aldı. "Mehmet Şahindağ'ın istihbaratına odaklanmalı. Şu senin dostun tarafından kapıya bırakılan adamları merak ettim... Ben de Aydın'ın yanına gideyim," diye devam etti.

Fakat kimsenin Aydın'ın yanına gitmesine gerek yoktu; keza kendisi geri geliyordu.

"Kereviz!" dedi Aydın. Bu akşam yüzünde gördüğüm bu şaşkınlığa artık alışmıştım. "Kereviz" Türkçe bir kelimeydi fakat Philip de anlamış gibi, aynı şaşkınlıkla ayağa kalkmıştı. Sanırım ben de anlamıştım. Bahsi geçen *Kereviz* bir yemek çeşidi değil; Bora'nın Gökhan'la WhatsApp mesajlarında gördüğüm üzere, 7 Mart akşamı oyuna başladığı, hırs yapan ve 8 Mart'ın sabaha karşı saatlerine kadar oyun oynamaya devam ettiği Kereviz olmalıydı.

Philip meraklı bir ifadeyle, "Haluk Kozan da mı işin içinde yani?" diye sordu. *Bu Philip kim asıl Naz, bu kadar çok şeyi*

nereden biliyor? Ben bugün Amerika'daki Türk değil; Fransızdım. Bilmiyordum.

"Kara ne yapayım?" diye sordu Aydın.

Bora derin bir nefes aldı ve dudaklarını ısırdı. Üç saniye sonra viskisini kafasına dikti. Bakışlarını beş saniyeliğine bana değdirip Aydın'a döndü. "VIP salona getir sen onu..." dedi, kararlı bir ifadeyle. Elime uzandı. "Al kokteylini de..." dedi. Kendinden emin bir şekilde adım atarken, elimi sımsıkı tutuyordu. Casinonun içi labirent gibiydi ve fakat Bora nereye gideceğimizi, her gün buraya geliyormuş gibi ezbere biliyor olmalıydı.

Şık bir kumar salonuna girdik. Yeşil tonları, bir kahvehaneyi andırırcasına salonun bazı köşelerine yayılmış olsa da burası buram buram lüks kokuyordu. Takım elbiseli adamlar ve kadınların ciddi tavırları, bu salonda gerçekleşen oyunların da ciddiyetini sessizce ifade ediyordu. Bora, köşe masalardan birisine ilerlediğimizde sandalyemi çekerek oturmama yardımcı oldu.

"Nazlı," dedi, yumuşacık bir tonlamayla. Biraz ileride olmasına rağmen, yanım sayılan koltuğa oturmuştu. "Canın nasıl istiyorsa öyle davran... Saçmala hatta, çünkü başrolde sen varsın," dedi. Ne dediğini anlamadığım için kaşlarım çatılmıştı. "Fütursuz davran..."

Cevap vermek üzere aralanan dudaklarım, Bora'nın bakışlarının kapıya çevrilmesiyle kapandı. Aydın, bir adamın koluna hiç de nazik olmayan şekilde girmiş, adamı amiyane tabirle sürükleyerek bize doğru getiriyordu. Elleri arkasından bağlı adamın, ağzına da bir kumaş parçası tıkılmıştı. Korku tüm vücuduna hakimdi adeta; Aydın kolunu bıraksa, arkasına bakmadan kaçabildiği kadar kaçacaktı. Philip ve iki adamı odaya sonradan girse de hızlı adımlarla yürüyerek Aydın ve Kereviz'e yetişmişti. Aydın masanın azıcık ötesinde durdu ve Kereviz'in ensesini sıkarak, bakışlarını Bora'ya çevirdi.

"Misafirimize nazik davran Aydın," dedi Bora, dalga geçercesine. Kereviz bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

"Açıkçası ben hiç iyi değilim, sen nasılsın?" dedi Bora, Kereviz'e cevap verir gibi. Adam bir şeyler daha söylemeye çalıştı fakat ağzından yalnızca boğuk sesler çıkıyordu. "Allah belanı verdi senin de evet... Oluyor öyle bazen," dedi Bora, yapmacık bir şekilde gülümseyerek.

Aydın, Kereviz'in ağzındaki kumaş parçasını çıkarttı. "Kara bildiğin gibi değil bak ne olur beni dinle," dedi Kereviz, yalvarırcasına.

Bora bir elini kaldırdığında, yüzü buruşmuştu. "Dur dur, çekemem şimdi hiç." Bakışları Aydın'a çevrildi. "Oturtsana oğlum misafirimizi, bugün ne saygısızsın sen..." dedi, alayla.

Aydın, Kereviz'in kolundan tuttu ve benim karşımdaki sandalyeye oturttu. Sandalyenin arkasından omuzlarına uyguladığı güç, adamın canını yakıyordu. Ağlayacağının sinyalini veren gözleri, Bora'nın kapkara gözlerinden çekilmiyordu.

"Şimdi seninle poker oynayacağız Kereviz!" dedi Bora, alaylı bir neşeyle. Kereviz nefesini mutsuz bir şekilde verdi ve kafasını önüne eğdi. "Yüzüme bak!" diye bağırdı Bora, beklenmedik bir hiddetle. Kereviz kafasını kaldırdı. Yüzüne düşen bir tutam beyaz saçı, Aydın'ın omuzlarında olan ellerine rağmen, kafasını hafifçe oynatarak gözünün kenarından çekti. "Eğer yaşamak istiyorsan kazan..."

"Kim kim oynayacağız?" diye sordu Kereviz. Korku, ses tellerini tamamen kaplamış ve sesi azıcık çıkmıştı.

"Sen, ben, Aydın... Philip?" dediğinde, bakışları Philip'e çevrildi. Philip'in yanındaki adam kulağına bir şeyler söylediğinde, Philip kafasını Bora'yı onaylarcasına salladı. "Ve de karım."

Kereviz'in bakışları ilk kez bana çevrildi. Korku dolu gözlerinde küçük bir parlama olmuştu. Beni yeneceğinden oldukça emin olduğunu düşünmüş ve yaşamak için bir bilet bulduğunu zannettiğini hissetmiştim.

"Fakat baştan söyleyeyim," dedi Bora, birkaç saniye sonra. "Benim karımın bugün biraz morali bozuk da... Kazanmak için hile yapabilir. Göz yumacağız artık." Bakışlarım

şaşkınlıkla Bora'ya çevrildi; hile yaparak kazanmamı istiyordu. *Yani Kereviz'in ölmesini istiyor Naz! Yani aslında zaten yaşatmayacak, sadece oynuyor.* "Çöz Aydın misafirimizi..." dedi Bora. Aydın cebinden çıkarttığı çakıyla, Kereviz'in bileklerindeki kabloyu çözerken, Philip de masadaki yerini almıştı.

Aydın'ın da masaya oturmasıyla krupiye kartları dağıtmaya başladı. Bir başka adam da önümüze eşit miktarlarda chipleri dağıtıyordu.

"Ben böyle sessiz ortamları çok sevmem," dedi Aydın, abartılı bir şekilde gülümseyerek. "Anlat bakalım Kereviz. Şu kolye meselesini anlat."

"Benim bir suçum yok!" dedi Kereviz, acınacak bir ifadeyle. Kartları tuttuğu elleri tir tir titriyordu. "Haluk Kozan'ın kurbanıyım ben."

Aydın, 5 Bin Dolar'lık chipi öne sürerken, "Tek tek sordurtma, anlat!" dedi.

"Haluk Kozan, Caner'in ölümünden sonra herkese iş birliği teklif etmeye başladı..." dedi Kereviz, korkuyla. Bora'nın bakışları Kereviz'in yüzünden ayrılmıyordu. Aslında oyun şu an yalnızca bahaneydi, sanırım oyunu ben bile ciddiye almıyordum. "Mehmet Şahindağ'a da teklif götürdü. Fakat Mehmet Şahindağ reddetti. Çünkü Haluk Kozan, Kara'yı öldürmek istiyor fakat Şahindağ'ın amacı bu değil..." diye devam etti Kereviz.

"Nazlı Hanım'la derdi?" dedi Aydın. İfadesi kendinden emin olsa da soru anlamı taşıyordu.

Kereviz'in gözleri kurbana bakmaktan utanıyor fakat yine kendine engel olamıyorcasına bana çevrildi. "Evet," dedi. Bakışları hızla Aydın'a çevrildi. "Haluk Kozan Şahindağ'ı yanına çekemeyince, beni onun yanına verdi. Hamlelerini bilelim diye... İşin özü borcum var Kozan'a. İflasın eşiğindeyim. Tehdit etti beni."

"Mehmet seni nasıl kabul etti?" diye sordu Bora, ifadesiz bir şekilde.

"Kabul etmedi aslında," dedi Kereviz. Elden çekildiğini belli ettikten sonra derin bir nefes aldı. "Benim ona verecek hiçbir şeyim yoktu. Ta ki Gürbüz beni arayıncaya dek. Bilirsiniz, kaynatasıyla iyi aramız. Kara'nın onu gördüğünü, Kara'ya güvenmediğini, kaynatasını gözümün önünde tutmamı söyledi. Dostça yardım istedi benden."

"Sen de gittin bilgiyi Şahindağ'a sattın?" dedi Aydın, sorarcasına. Kereviz, mahcup bir ifadeyle başını *evet* anlamında salladı. "Evlendiğini nereden biliyorsun Kara'nın?" diye sordu.

"Şahindağ söyledi. Hatta *'Emin misin?'* diye sordum. Gürbüz çünkü buna dair hiçbir şey söylemedi bana. Ama Şahindağ gülmekle yetindi. Emindi," dedi Kereviz.

"Süite giren herifi sen mi buldun?" diye sordu Aydın.

"Evet. İlk uçakla Vegas'a geldim. Şahindağ, kendisinden haber beklememi söyledi. *'Benim adamım hazırdı ama madem benimle çalışmak istiyorsun, kendini ispat et!'* dedi. Sonra bana bir paket ulaştırdı. Ben de Lucas'ı buldum. Gürbüz'le devamlı oynadığımız casinonun eski çalışanı. Tanıdı beni hemen. Parayı da görünce kabul etti teklifimi. Özgür'ün kapıdan ayrılmasını fırsat bildik. Gözlüyorduk zaten. Lucas'ta kamera odasının da anahtarı vardı. Sıkı bir dostu buranın meşhur hırsızlarından. İş sırasında Şahindağ beni güvenli bir eve yerleştirdi, Lucas da yanıma geldi fakat sizin adam bizi yine de buldu..." dedi Kereviz.

Bora'nın yüzünde hiçbir ifade yoktu ve fakat Aydın sinirini belli etmekten kaçınmıyordu. "Haluk Kozan'ın haberi var mı tüm bunlardan?" diye sordu Aydın.

"Var evet..." dedi Kereviz. Derin bir nefes aldı ve bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Şahindağ, Nazlı Hanım'ın şu an için kılına zarar gelmeyeceğini, amacının başka olduğunu söyledi. Fakat... Kozan ölüm emrini verdi. Lucas odadayken ben ne yapacağımı bilemedim. İkisinin arasında kaldım."

Ölüm emri.

Bora'nın ifadesiz bakışlarında hiçbir değişim yoktu. "Sonra?" dedi.

"Şahindağ'ın adamları evi bastı. Ama kapıdakiler gibi değildi evi basanlar! Lucas'a odadan çıkmasını söylemezsem beni öldüreceklerini söylediler," dedi Kereviz ve başını iki yana salladı. "Ben hayatımda böyle herifler görmemiştim. Hepsi asker gibiydi."

Bora'nın ve Aydın'ın bakışları birbirlerini buldu. Kereviz'in söyledikleri, Philip'in adamı tarafından kulağına tercüme edilince, Philip de tuhaf bir ifadeyle Aydın ve Bora'ya baktı.

"Seni bulan adamımız..." dedi Bora, tereddütle. "O nasıldı?" diye sordu. Aslında özbeöz kuzeninden, Çınar Akbulut'tan bahsediyordu fakat sanırım bu Kereviz'in bilmesini istediği bir detay değildi.

"Maske vardı yüzünde... İngilizce konuşuyordu. Güçlüydü... Ama bir asker gibi değil," dedi Kereviz. Hızlı bir nefes aldı. "Mehmet Şahindağ'ın adamları bambaşkaydı Kara! İş bitince Lucas da yanıma geldi. Sizin adam onları nasıl alt etti bilmiyorum. Asker gibiydi diğerleri."

"Elinde ne var?" diye sordum, düz bir ifadeyle. Bakışlarım yalnızca Kereviz'i hedef almıştı. Kereviz birkaç saniye sonra muhatabımın kendisi olduğunu ancak anlamıştı. Bakışları bana çevrildi. "Elinde diyorum," dedim sertçe. "Hangi kartlar var?"

"Rest çektim..." dedi Kereviz, şaşkınlıkla. "Bunu söylememeliyim." Söylemeliydi. Bora, Aydın ve Philip elden çekilmişlerdi ve ikimiz kalmıştık. "Elimde olan kartı söylersem oynanmaz ki böyle."

"Elinde...hangi...kartlar...var!" dedim, daha da sert bir ifadeyle. Kereviz yutkunurken, bakışları Bora'ya çevrildi fakat ben gözlerimi onun üzerinden çekmiyordum. Kartlarını açtı. "Tahmin etmiştim. İyi oyuncular, elleri kötüyken rest çekmez çünkü," dedim, kendimden emin bir ifadeyle. Kereviz'in bakışları donuklaştı. "Elleri iyi olmasına rağmen rest çekmeyen iyi oyuncular da var... Bir yerde okumuştum," dedim, bilgi verircesine. Bakışlarımı elimdeki kartlara çevirdim. "Eğer ortaya chip sürersem, ben kazanacağım...

Ve sen tüm paranı kaybedeceksin... Öleceksin yani..." dedim.

"Yapmayın," dedi Kereviz, korkuyla.

Alaylı bir ifadeyle, "Bilemiyorum... Arada kaldım ben şimdi," dedim. Dudaklarımı ısırdım. "Hayır etrafımda karar vermemi hızlandıracak, beni ölümle tehdit eden kimse de yok ki!" dedim, yapmacık bir kararsızlıkla.

Masada kimseden ses çıkmıyordu. Aydın'ın ve Philip'in bakışları, önlerindeki kartlardaydı. Bora ise yalnızca ortadaki chiplere bakıyordu; çünkü onun kartları kapalı bir şekilde önünde duruyordu. Zaten o hep kartlarına yalnızca bir kez bakıyor ve hemen sonrasında kapalı bir şekilde önüne koyuyordu.

"Sen benim yerimde olsan ne yapardın?" diye sordum, bakışlarımı Kereviz'in gözlerinden ayırmayarak.

"Re-resti... gö-görürdüm..." dedi Kereviz, kekeleyerek.

"Çok dürüstsün," dedim, alaylı bir takdirle. Başımı sağ omzumun üzerine yatırmış, gülümsüyordum. "Ama ben aptal değilim," dedim. Chipleri masaya sürdüğümde, Kereviz hızla gözlerini yumdu. Kartlarımı açtım. Bora'nın, Aydın'ın ve Philip'in bakışları kartlarıma çevrildi. Kazanan ben değildim; Kereviz'di.

Kazanmayacağımı biliyordum ve fakat Kereviz, kim bilir kaç kişiye, şimdi yaşadığı şeyi yaşatmıştı; ölüm korkusu, ölmekten de beterdi.

"Aç gözlerini!" dedim, emredercesine. Kereviz gözlerini daha sıkı yumduğunda, masaya sertçe elimi vurdum. *Bora sana "saçmala" dedi Naz, "mafyacılık oyna" demedi!* Kereviz gözlerini açtı ve korkuyla bana bakmaya başladı. Bir kez olsun gözlerini kartlarıma çevirmiyordu. "Sen gerçekten bu oyunu olur da kazanırsan, seni yaşatacaklarına inanıyor musun?" diye sordum, merakla.

"Ka-kara yalan sö-söylemez," dedi Kereviz.

"Bir dakika bir dakika," dedim, arkama yaslanarak. "O sana dedi ki... *'Eğer yaşamak istiyorsan kazan...'* Bu

kazanırsan yaşayacağın anlamına gelmiyor ki, yaşamak istediğin anlamına geliyor. Aptal mısın sen?"

Kereviz'in bakışları Bora'ya çevrildiğinde, gözlerinde yaşayacağına dair bir işaret arıyordu. Bora ortadaki chipleri önüme doğru ittirdi. "Oyun bitti!" dedi, sert bir ifadeyle. Öfkeyle gülümsedi. "Seni şimdi öldürmeyeceğim merak etme," dedi. "Çünkü sen önce Haluk Kozan'a bir mesaj göndereceksin benden..."

"Kara yapma," dedi Kereviz, hızla ayağa kalkarak. Bora'nın elini öpmeye kalktı fakat Bora izin vermedi. "Kara bu asistanına yaptığının aynısı... Caner nasıl onu öldürdüyse, Kozan da beni öldürür, ne olur yapma!"

"Aydın," dedi Bora, bakışlarını Kereviz'den çekmeden.

Aydın ciddi bir ifadeyle yerinden kalktı. Kereviz'in yanına yaklaştı. Gömleğinin düğmelerinin kopup kopmamasını önemsemeden, Kereviz'in önünü açtı. Adamın göğsünde, *"Kereviz"* yazıyordu; bu bir dövme değildi, belli ki yazılırken epey kan akıtılmıştı. Gözlerim şaşkınlıktan bir miktar açıldığında, Kereviz başına gelecekleri anlamış gibiydi.

"Şimdi bu yetmemiş!" dedi Aydın, öfkeyle. Başını iki yana salladı ve bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Herif öyle asalak ki, alnına yazsak aynaya bakmayacak Kara!"

"Mesele bu herifin görmesi değil ki zaten bu sefer," dedi Bora, ciddi bir ifadeyle. "Haluk Kozan görse yeter."

"O zaman Kereviz'in kendisini sattığını da yazalım. Haluk Kozan'ın yanına çektiği adamların listesini bize verdiğini," dedi Aydın, düşünceli bir şekilde.

"Ben böyle bir liste vermedim!" dedi Kereviz, hızla.

"Henüz vermedin," dedi Aydın. Kereviz'in yanağına parmak uçlarıyla üç kez hafifçe tokat atmıştı. "Ama vereceksin değil mi?" diye sordu, sertçe.

"E-evet!" dedi Kereviz, korkuyla.

Aydın, cebinden tekrar çakıyı çıkarttı. "Demek Şahindağ adamlarını üzerine salmasa, öldürtecektin yenge hanımı ha?" diye sordu. Dudaklarım bir miktar açıldığında, Aydın çakının bıçak kısmını çıkartmıştı. "Haluk Kozan'ın uşağı değil

misin lan sen de? Senin işin ne de tehdit edecek seni? İflas edecekmiş göte bak! Yalakası değil misin lan sen Kozan'ın?! Kozan'ı satmamak için ölmen gerekmez mi!" Kereviz ağzını açıp tek kelime söyleyemiyordu. "Ben biraz kara kalem çalışması yapacağım, müsaadenizle," dedi Aydın, sert bir ifadeyle.

"Müsaade senin," dedi Bora. Aydın, Philip'in adamlarından birisine Kereviz'i işaret etti. Adam Kereviz'in koluna yapıştı ve Aydın'ın arkasından yürüyerek, salondan çıktı. Bora'nın bakışları bana çevrildi. Gözlerinde saklayamadığı bir yorgunluk vardı. "Balıklarımız seni çok özlemiştir sevgilim... İstanbul'a dönelim mi?" dedi.

♠

Bora ve ben, casinoda daha fazla oyalanmadan Philip'in evine geçmiştik. Aydın ise tüm gece boyunca koşturup durmuştu. Önce, adının Haluk olduğunu öğrendiğim ve fakat Caner'e güvenerek Bora'ya diklendiği için, Gökhan'ın *"İki Haluk olmasın sizin tarafta ya..."* diyerek göğsüne bıçakla *Kereviz* yazması sonucu adı böyle kalan Kereviz'le ilgilendiğini söylemişti. Daha sonra da iyicene aranarak temizliğinden emin oldukları otele geçmiş ve eşyalarımızı toparlamıştı.

Philip'in evinde yemek yemiştik ve bir şeyler içmiştik. Philip, Vegas'ta nam yapmış ünlü işletmecilerden birisiydi; birkaç sene evvel, uyuşturucu ticareti yapması için zorlanmıştı fakat o ısrarla bunu reddetmişti. Erkek kardeşi bir Türk'le evli olduğu için Philip'i seçmişler ve ısrarla Türkiye'ye uyuşturucu sokmasını, Mehmet Şahindağ ile çalışmasını istemişlerdi. Philip, İstanbul'dayken girdiği kumarhanelerden birisinde, kendisine yardım edebilecek birisini ararken, Kara'nın varlığından haberdar olmuştu.

Kara, Philip'e yardım etmişti ve fakat Philip'in kardeşi ve kardeşinin karısı, canice katledilmişti.

Philip o gün bugündür, Mehmet Şahindağ'a düşmandı. Kardeşi ve kardeşinin karısının ölümünün arkasında onun olduğunu düşünüyordu ve Kara'nın yanında olmaktan hiç

vazgeçmemişti. Üstelik Kara'ya saygı duymuş, Mehmet'in öldürülmemesi konusunda onun arkasında durmuş, gücünün bitirilmesine de razı gelmişti ve fakat şimdi değişen kararla daha mutlu olduğunu dile getirmekten de çekinmemişti.

Philip sık sık İstanbul'a geldiği için, Bora'nın girip çıktığı ortamlardaki kişileri az çok tanıyordu ama Aydın ve Bora'nın gizli anlaşmasından haberdar değildi. Fakat buna rağmen şaşırmamıştı; çünkü söylediğine göre, Aydın'ı daha ilk gördüğü anda, onun Caner Kozan'ın yanında olamayacağını anlamıştı.

Philip, sabaha kadar Bora'yla sohbet etmeye devam etmişti fakat ben sohbetin bir noktasında, Bora'nın omzunda uyuyakalmıştım. Bora yaşadığıma mı şükrediyordu yoksa tedbiri mi elden bırakmıyordu bilinmez; beni herhangi bir yere yatırmamıştı. Uyandığımda her yerim tutulduğu için biraz mutsuzdum ve fakat ben de yaşıyor olmamın bir mucize olduğunu düşündüğüm için bunu pek belli etmiyordum.

"Neden kılına zarar gelmiyormuş yengenin, bunu anlasam bi!" dedi Aydın, sıkıntılı bir şekilde. Yeni kalkan uçağın penceresinden, geride kalan ve her şeye rağmen mutlu geçen an'larımızı izliyordum.

"Mutlu anları katletmek istiyor öncelikle," dedi Bora, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra. "İntikamını devretmez Mehmet. Araya aracı sokmaz. Kereviz kucağına fırsatı bırakmış, o da gücünü onun üzerinden gösterdi. Hepimizden güçlü olduğunu. Ama baksana herifin planı zaten tamammış, söylenene göre."

"Özgür'ün eğer kapının önünden ayrılmasına izin vermeseydim, sıkardı o biraz!" dedi Aydın, dişlerini sıkarak. Ve Özgür, her şeye rağmen, uçaktaki odalardan birisinde, sağ bir şekilde oturuyordu. Aydın, yolculuk boyunca onun oradan çıkmamasını emretmişti. Bora, Özgür'e hala o kadar öfkeliydi ki, bu emir Özgür'ün selameti açısından en iyisiydi.

"Evlendiğimizi nereden öğrendi?" dedi Bora, ciddi bir tavırla. Kendisine bir sigara yakarken, sessizlik olmuştu.

"Bunun cevabını bulamıyorum."

"Adamların hepsini sorgulamalıyız," dedi Aydın.

"Birkaçı dışında zaten hepsi gebe bize," dedi Bora, sıkıntılı bir ifadeyle. "Çok iyi yetiştiriliyorlar ve ailelerini kaybetmekten korkuyorlar. Sorgulayalım sorgulamasına da oradan bir şey çıkmaz. Çözemiyorum ama başka bir şey var işin içinde."

"Adamlardan biri değil diyelim ki... Geriye ben, Gökhan, Hande Hanım ve Begüm kalıyor," dedi Aydın.

Bora, başını aşağı yukarı salladı. "Begüm canımı yakmak için gerekirse her şeyi yapar ama beni satmaz. Kardeşim o benim Aydın. Gökhan, Begüm'e evlendiğimi haber vermek istediğinde bir saniye düşünmedim ben. Gökhan ise, her şeyi boşver, ölse yine Mehmet'e çalışmaz. Hande'nin ağzından laf alınması mümkün evet ama bir seminer için yurtdışına gitti bizden sonra; kendisi farkında değil ama yanında korumalar var. Gökhan izliyor Hande'yi."

"Geriye bir ben kalıyorum desene," dedi Aydın, arkasına yaslanırken. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Kim o zaman bilgi taşıyan?"

"Bilmiyorum..." dedi Bora. Kolunu omzuma attı ve beni kendine doğru çekti. "Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım. Bekleyeceğiz. Tedbiri elden bırakmadan..."

"Yem atsanız?" dedim, sorar gibi.

"Benim de planım bu. Gökhan'la konuşalım da bakacağız..." dedi Bora. Başımı omzuna yasladığımda, çenesini başımın üzerine yerleştirmişti. "Sesini hiç sevmedim Gökhan'ın Aydın... Kaç ölü var Allah bilir."

"O genel olarak Mehmet'e olan öfkesindendir," dedi Aydın, sıkıntılı bir sesle. Nefesini sesli verdi. "Öyle bir şey olsaydı çoktan arardı dönmemiz için. Belli ki idare ediyor her ne olduysa... Yalnız senin dayı oğlunun işinden de hiç hoşlanmadım Kara."

"Mehmet'in adamlarını alt edecek gücü nereden bulduğu muamma. Belli ki Nahigan Hanım da torununu tanımıyor.

Herife biz düşmanız da belli ki o bize değilmiş," dedi Bora, düşünceli bir tonlamayla.

"Bize düşman olsa adamları bizden de kaçırırdı," dedi Aydın, Bora'yı onaylarcasına.

"Bir mafyacılık oynayan kuzen eksikti hayatımızda amına koyayım," dedi Bora, ters bir ifadeyle.

Aydın bir kahkaha attı. "Öyle deme oğlum. Herif senden benden mafya. Akbulut lan herif. Soyadı birçok kapıyı açar ona..."

"Soyadını sikeyim," dedi Bora.

♠

Bora, uykuya ihtiyacı olduğunu kıpırtısız bedeniyle belli ediyordu. Her ne kadar, Las Vegas'ta öğlen 12'de uçağa binmiş olsakta, uçağın motor kısmında oluştuğu söylenen teknik bir arıza sebebiyle, iniş yapmak zorunda kalmıştık. Bu yüzden İstanbul'a varışımız, tahmin edilenden biraz daha sonra olacaktı. Bora zorunlu iniş sırasında uyansa da sorunun önemsiz olduğuna karar verdiğinde, yeniden uyumayı seçmişti fakat beni uyku tutmuyordu. Bunun, dün akşam zaten Bora'nın omzunda fazlasıyla uyuklamış olmamla alakası olabilirdi de olmayabilirdi de.

Kafamı tamamıyla formüllerime vermek istemiştim. Benim işim köstebek yakalamak değil; metodlar oluşturmaktı. Fakat yapamamıştım. Mehmet Şahindağ'ın evlendiğimizi nasıl öğrendiği sorusunu aklımdan çıkartamamıştım. Ne formüllerin ne de kafamdaki sorunun hakkından gelemeyeceğime kanaat getirdiğimde, Bora'nın kokusuna sığındım.

Kalp atışları öyle düzenliydi ki, kaydetmek istemiştim.

Kapı tıklatıldığında Bora'nın göğsünden kalktım. Yatağın içinde doğruldum ve "Gel?" dedim. Bora, başını oynatarak uyandığını belli etmişti.

Aydın kapıyı açtı. "İneceğiz... Kara uyansa iyi olur," dedi. Başımı *tamam* anlamında salladığımda, Bora'nın gözleri aralanmıştı. Başını yastıktan kaldırdı, hafifçe omzunun

gerisine döndü ve göz ucuyla Aydın'a baktı. Aydın, Bora'ya göz kırptıktan sonra, kapıyı tekrar kapattı.

"Günaydın sevgilim," dedim. Bora'nın yüzüne yayılan aydınlık gülümseme kafamdaki tüm düşünceleri silip atıyordu. Eğildim ve yanağından öptüm. Beni yanına çekti. Kolları bedenimi sımsıkı sararken, nefesine dağınık saçlarımın kokusunu sığdırdı. Köprücük kemiğine dudaklarımı bastırdım. "Özledim seni... Ne çok uyudun!" dedim, tatlı bir sitemle.

"Çok utanıyorum..." dedi, mırıldanarak. Gözlerimi, kapkara gözlerine değdirdim. "Seni koruyamadım," diye devam etti. Parmak uçları saçlarımın başladığı yeri okşarken, "Özür dilerim Nazlı," dedi.

"Bir şey olmadı ki..." dedim, gülümseyerek. Dudaklarına küçücük bir öpücük kondurdum. "Hiçbir şey olmadı sevgilim ve de olacak olan her şeyi kabul ederek evlendim ben seninle."

"Sana kendini korumayı öğretmek zorundayım," dedi, sessizce. "Belli bu işi ben yapamıyorum. Belki dövüş... Belki silah..." Zorlukla yutkunduğunda, gözlerim adem elmasını takip etmişti. "Bundan nefret ediyorum ama zorundayım."

Kollarının arasında, şımarık bir çocuk gibi hareket edip ona daha çok sokuldum. "Ben zevk duyarım bundan," dedim, kıkırdayarak. Başımın üzerinden öptü. "Ben çok bayılmam ama *Mr. & Mrs. Smith* gibi oluruz seninle belki..." diye ekledim.

"Kime ne diyorsam," dedi Bora, kinaye dolu bir tatlılıkla. Çenesini başımın üzerine sürttü. "Kereviz'e nasıl davrandığını gördüm. Potansiyelini ben bile bilmiyor olabilirim. Zaten ben bir bok bilmiyorum."

Zannediyorun ki kendisini ebediyen her şey için suçlayacaktı.

Kahkaham Bora'nın göğsünde kaybolmuştu. "Kara'nın sevgilisi olma potansiyelimi de çok geç anlamıştın. Beni hafife alıyorsun sevgilim. Sana benden korkmanı söylemiştim..." dedim, gülerken.

Bora derin bir nefes aldı. "Kolyeyi ilk boynunda gördüğümde işin içinde bir iş olduğunu anlamam lazımdı ama benim aklımdan bir sürü şey geçti. Söz konusu sen olduğunda, aklıma güvenmiyorum artık."

"Bak ben bunu düşünmemiştim," dedim, Bora'nın göğsüne vurarak. "Ne düşündün acaba? Kim alır bana 1 milyon dolarlık kolye be!" dedim, sitemle. Kaşlarım çatılmıştı. "Kocam bile almamış!" dedim, yapmacık bir üzüntüyle.

"Ne düşündüğümü ben de bilmiyorum," dedi Bora, düşünceli bir tavırla. Dudaklarını *bilemiyorum* der gibi büzmüştü. Başını iki yana salladı. "Ne zaman geçer acaba bu çarpılma hissi? Silkelenmem lazım."

Kahkaha attım. "Ben sana çarparım belki düzelirsin sevgilim, eğer çok istersen..." dedim. Bora'nın kaşları çatıldı ve ciddi bir ifadeyle yüzüme bakmaya başladı. "Hani darbe alırsın hafızanı kaybedersin, bir darbe daha aldığında-" Yüz hali o kadar ciddiydi ki, bir kahkaha daha atmıştım ve cümlem kesintiye uğramıştı. "Ya da silkelerim se-" Kahkahalarımın desibelini yastıkla kamufle etmeye çalışıyordum.

"Ömrün boyunca," dedi Bora ve dudaklarını saçlarımın arasına bastırdı. Kahkahalarım kesilmiyordu. "Hep böyle gül... İçten, neşeyle."

"Birlikte," dedim, yüzümü yeniden ona döndüğümde. "Birlikte gülelim."

♠

Uçak yolculuğumuz 19 saat 20 dakika sürmüş ve Türkiye'de zaman, Las Vegas'tan on saat ileride olduğu için bir günümüz hiç olmuştu. Las Vegas'ın 25 Mayıs'ında başladığımız uçak yolculuğumuz, Türkiye'nin 26 Mayıs'ında sona ermişti. Uçak yere indiğinde akşam üzeriydi; saat beşi yirmi geçiyordu.

Selim ve Bora'nın birkaç adamı daha bizi karşılamaya gelmişti. Zamanın devamlı olarak akması, defalarca kez uyumuş ve uyanmış olmak ama hala gündüz olması bünyemi tamamen sarsmıştı. Artık güneşten nefret

ediyordum; gece olsun istiyordum. Akşam güneşini gözlüklerim her ne kadar perdelese de içimdeki memnuniyetsizliği üzerimden atamıyordum.

Kapalı alandan da bunalmıştım. Süit, casino, Philip'in evi, minibüs, uçak ve şimdi tekrar araba, kasvetlerden kasvet beğenmeme sebep oluyordu. Bora ve ben arabanın içindeydik ama araba hala hareket etmiyordu; ne bekliyorduk bilmiyordum. *İçim şişti Naz, söylenme!*

"Allah aşkına gidelim, yeter!" dedim, dan diye. Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde, uçaktan iner inmez açtığı ve fakat ancak eline aldığı telefondan bakışlarını ayırdı. Arkasına dönerek, arabanın arkasında konuşan Selim ve Aydın'a baktı. Hızlıca cama vurdu. Aydın'ın bakışları bize çevrildi. Muhtemelen o bizi göremiyordu ve fakat hareketlenerek ön koltuğa doğru yürüdü.

Selim ve Aydın öne yerleştiklerinde Bora lafa girdi: "Sen niye kullanıyorsun oğlum. Yeni ameliyat olmadın mı sen?" diye sordu, şaşkın bir ifadeyle.

"Sorun yok abi," dedi Selim, dikiz aynasından bize bakarak. Kemerini taktı ve arabayı çalıştırdı.

"Desene, *'O kumarhane senin bu kumarhane benim çatışıyorum bile...'* diye!" dedi Bora, alaylı bir sitemle. *Selim keyfinden yapmıyor herhalde bunları Naz. Bora neden Selim onun çalışanı değilmiş gibi davranıyor ki?*

"İyiyim ben abi... Sorun yok," dedi Selim. Bu sefer bakışlarını yoldan ayırmamıştı.

"Anlat bakalım... Olay ne?" dedi Bora, telefonunu cebine koyarken. "Biricik dostum nerede, bizi karşılamadı..."

"Anlatma kısmını erteliyor," dedi Selim, kısaca. Derin bir nefes aldı. "İznin olursa Gökhan Abi'den dinle. Beni yaklaştırmıyordu başında eve, yanına. Ben kendi evimdeydim istirahat zırvalığı. Olaylara canlı tanıklık eden Gökhan Abi."

"İyi, öyle olsun..." dedi Bora. Elimi tuttuğunda, sol elindeki yüzüğü tenime değmişti. "Bizim başımıza gelenlerden haberdar mısın?"

"Aydın Abi bahsetti... Geçmiş olsun," dedi Selim. Bakışlarını dikiz aynası üzerinden bizimle birleştirdi. "Sizi de tebrik etme şansı bulamadım yenge, kusura bakmayın... Hayırlı olsun."

"Sağ ol Selim," dedim gülümseyerek.

"Özgür arkadaki araçta abi," dedi Selim, bilgi verircesine. Tek elini direksiyondan çekti ve sonra yeniden amaçsızca direksiyona yerleştirdi. "Ne olur ne olmaz... Her şeyi araştıralım onunla da alakalı. Kimsenin aklında şüphe kalmasın."

"Sen ne düşünüyorsun peki?" diye sordu Bora, meraksız bir ifadeyle.

Selim hafifçe başını iki yana salladı. "Ben yalnızca kendimi bilirim. Ben köstebek değilim. *'Annen olabilir mi?'* diye sorsan, *'Olmaz,'* diyemem..." dedi.

"Eve gidelim de bakarız..." dedi Bora ve başını cama çevirdi. İstanbul'un trafiğinde, kargaşasında ve telaşesinde kalakalmış bir biçimde dışarıyı izlerken; baş parmağı elimi yavaşça okşuyordu. "Çok yanlış bir saatte indik," dedi, biraz sonra.

"Yürüsem koymaz bana..." dedim ve sıkıntılı bir nefes verdim. "Çok sıkıldım valla bugün."

"Deniz taksi mi çağırsak Aydın?" dedi Bora, sıkıntıyla. "Nereye bağlanırsak bağlanalım kilit. İş çıkış saati. Bugün cuma."

"Sap bir yerlerden de dönelim o zaman," dedi Aydın, Selim'e. Selim, Aydın'ı başıyla onayladı. Aydın da bu sırada deniz taksiyi arıyordu. Başımı Bora'nın omzuna koydum ve gözlerimi yumdum. Bu dönüşümüz de bu trafikte pek kolay olmayacaktı.

♠

Denizin üzerinde olmayı her zaman sevmiştim ve fakat İstanbul Boğazı'nın güzelliğini hiçbir şeye değişemezdim. Bora'nın kollarında rüzgarın tadını çıkartmak, saçlarımın arasında gezen dudaklarını hissetmek ve bergamot

aromasının deniz kokusuna bütünleşmesini solumak gibisi yoktu.

"Neden yanaşıyoruz?" diye sordu merakla. Gözlerimi açtım. Tarabya'daydık. "Sarıyer'e kadar gidelim en azından, trafiğe baksanıza..." diye ekledi.

"Abi," dedi Selim, lafa girerek. "Gökhan Abi köşkte. Sizi bekliyor."

Bora kollarını gevşettiğinde, kollarının arasından ayrıldım. Ayağa kalkıp sıkıntılı bir nefes verdi. "Sizin kumarhane diye beni atlattığınız olay bizim evde mi vuku buldu?" diye sordu, sıkıntılı bir tavırla. Selim bakışlarını Bora'dan kaçırdığında, Bora çok sesli bir nefes vermişti.

Deniz taksi kıyıya yanaştığında, önce Aydın, sonra Bora indi. Bora benim de inebilmem için ellerime uzanmıştı. Bizim arkamızdan, Bora'nın diğer adamlarının da içinde olduğu deniz taksi kıyıya yanaşıyordu. Bora'nın Range Rover'ı bizim için getirilen araçlardan birisiydi. Bora bakışlarını Selim'le Aydın'a çevirdiğinde, ikisi de Bora'yı başıyla onayladı. Selim hızla aracın içini, altını, bagajı kontrol ederken, Aydın direksiyona geçmişti. Şaşkınlıkla onları izliyordum.

"Temiz abi..." dedi Selim.

Aydın bu sırada arabayı çalıştırdı. "Frenler sağlam," dedi, ciddiyetle. Arabadan indiğinde, Bora bizi oraya doğru yönlendirdi. Bu sefer şoför koltuğunda kendisi oturacaktı ve arabada baş başaydık.

Tarabya'dan otobüsle geçmişliğim vardı ve fakat İstanbul'da vakit geçirdiğim semtlerden birisi değildi. Fakat, bir zamanların İstanbul'unda *Büyük Tarabya Oteli* olarak bilinen, şimdilerde ise *The Grand Tarabya* adıyla anılan otelin önünden ne zaman geçsem, Yeşilçam'a gidiyordum. Babamın ve annemin öğrencilik yıllarında Tarabya'da yaptıkları ve benim her zaman merakla dinlediğim kahvaltı sofralarından geçiyordum. Annemin Filiz Akın sevgisi aklıma geliyordu; akabinde yine annem, hızla devam ediyordu: *"Hayır hayır Türkan Şoray'ı daha çok seviyor olabilirim!"*

Şimdi ise sahilden uzaklaşarak, Tarabya sırtlarına doğru çıkıyorduk; ve ben bu sefer belki de sevdiğim adamın büyüdüğü sofraya konuk olacaktım. Bora'nın aklı henüz göremediğimiz evimizde kalmıştı ve merakının katlanarak arttığını tahmin edebiliyordum. Biraz sonra, önünde beş tane adam bekleyen büyükçe ferforje kapının önünde durduk. Kapı, adamlardan birisi tarafından hızla açılırken, bahçeyi saran yüksek duvarların üzerinde bekleyen silahlı adamları fark etmiştim.

Bora, bahçeye girdiğinde bir süre daha ilerledik. Bu bahçe, Kilyos'taki evimizin bahçesi kadar olmasa da azımsanmayacak kadar genişti. Burada artık kimse yaşamıyordu ve fakat ağaçlar ve çimler hala bakımlı, etrafları ise çiçeklerle bezeliydi. Asfalt yolu takip ederken, yol ikiye ayrıldığında, Bora sağa döndü. Köşkün girişinde arabayı durdurduğunda, iki adam hızla kapılarımızı açtı.

Görkemli köşke ya da etrafına göz değdirmeme fırsat kalmadan Bora elime uzandı ve hızla yürümeye başladık. Aydın da arkamızdan geliyordu. Giriş kapısına ulaşan, uzun dikdörtgen şeklindeki on dört basamaklı merdiveni çıkarken, tanımadığım genç bir kadın bize kapıyı açmıştı.

"Hoş geldiniz efendim," dedi kadın. Bora kadını başıyla onaylarken, kadın geçmemiz için geri çekilmişti.

Şık ve geniş, gösterişli bir antreden düz ilerlediğimiz yol, bizi kocaman bir salonun girişine ulaştırdı. Burası Bora'nın doğduğu, büyüdüğü, her bir köşesini ezberlediği bir evdi; ve fakat o da salonda gördüğü manzara karşısında adım atmayı bırakmış ve kalakalmıştı. Salondaki oturma köşesinde Anıl, Eren, Bahar ve Ceren vardı. Gökhan ise, onların biraz ilerisinde, duvarın komple camdan olmasını engelleyen, tavandan yere belirli aralıklarla dik olarak olarak uzanan, yanında bahçeye çıkış kapısı olan ince şerit duvarlardan birisine yaslanmış ve kollarını bağlamıştı.

"Hayırdır?" diye sordu Bora, düz bir ifadeyle.

Gökhan, adeta ağır çekimde yaslandığı duvardan ayrıldı. "Pek hayır değil Kara," dedi. Gökhan dışında kimseden çıt

çıkmamıştı; hareket bile etmemişlerdi. Bakışlarım Anıl'ın deniz gözlerini bulduğunda, başını hafifçe, endişeyle iki yana salladı.

"Lafın gelişiydi o zaten..." dedi Bora ve elimi daha güçlü kavradı. "N'oldu?" diye sordu.

"Mehmet," dedi Gökhan, çekinceli bir tavırla. Aramızdaki uzun mesafeyi bir adım atarak kısaltmaya çalıştı. Sanki Bora'ya yakın olmak, onu tutmak ve yanlış bir şey yapmasını engellemek ister gibiydi. Bora ise ona yardımcı olmak istercesine, elimi bırakmadan yürüdü. Beş büyük basamağı indiğimizde etrafın ne kadar ferah olduğunu fark etmiştim ama Gökhan için belli ki hayat bulutluydu ve söylemi üzerine bizim de tepemizde şimşekler çakacaktı. "Begüm..." dedi Gökhan.

"Begüm ne?" diye sordu Bora, merakla. Elimi daha çok sıkıyordu. Önce Eren'in bakışları arkamızda bir noktaya çevrildi. Sonra bir anda Gökhan hariç salondaki herkes bizim arkamızdaki o noktaya baktığında, Bora başını hafifçe arkaya çevirmişti. Biraz gerimizde duran Elif ve Begüm bizi izliyorlardı. Bora, bakışlarını yeniden Gökhan'a çevirdi. "Begüm, ne?" diye sordu, vurguyla.

"Kerem," dedi Gökhan, bu sefer de. Belli ki bu hayatının en zor konuşmasıydı. "Kerem, Mehmet'in adamıymış Bora," dedi ve nefesini sesli verdi. Bakışları yalnızca iki saniyeliğine Begüm'e değdi. Kısık bir sesle devam etti: "Piyon olarak kullanmış Begüm'ü."

79.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Artarak daha da kocaman oluyoruz. Yorumlarınız öyle motive ediyor ki beni, bir koca haftama ilmek ilmek işleniyor sevginiz. En çok bölüm yorumlarında var olsam da Twitter'a ve Instagram'a bulaştırdığınız coşkuyu da görüyor ve bayıla bayıla kabul ediyorum. Ne güzel, ne içeriden, ne gerçek şeyler hazırlıyorsunuz sevginizle. Var olun, bu yolculukta hep elimi tutun. Sizleri çok seviyorum.

Oy verirseniz ve oy vermediğiniz bölümlerin olup olmadığını kontrol ederseniz çok mutlu olurum.

♠

"Kerem," dedi Gökhan, bu sefer de. Belli ki bu hayatının en zor konuşmasıydı. "Kerem, Mehmet'in adamıymış Bora," dedi ve nefesini sesli verdi. Bakışları yalnızca iki saniyeliğine Begüm'e değdi. Kısık bir sesle devam etti: "Piyon olarak kullanmış Begüm'ü."

"Anlamadım," dedi Bora. Kaşları, anlamadığını desteklercesine çatılmıştı. "İhanet mi etmiş yani Begüm'e?" diye sordu.

Gökhan'ın dudakları aralandı fakat aralanan dudaklarından kelimeler üç saniye sonra çıktı: "Hayır," dedi, üzüntülü bir şekilde. "En başından beri Mehmet'in adamıymış."

Bora, *"Yok artık!"* demek ister gibi gülümsedi. "Mehmet?" dedi, inanmıyormuş gibi. "Mehmet, Begüm'ün hayatına mı sokmuş yani herifi?" Başını iki yana salladı. "Bilgi akışı için?"

"Maalesef," dedi Gökhan.

Bora, hızla öne doğru atıldığında Gökhan'ın yakasına yapışmıştı. "Ne maalesef lan?!" diye bağırdı hiddetle. "Ne

maalesef? Sen demedin mi, *'Seviyorlar birbirlerini...'* diye bana. Dedin. Araştırdın. Araştırmadın mı? Araştırdın!"

Bora'nın öfkesi Gökhan'a değildi; duyduklarına inanmak istemiyordu. Bu kimsenin inanmak isteyeceği bir şey değildi. Kimse, kimsenin duygularıyla *bilgi akışı* için oynayamazdı.

"Araştırmıştım," dedi Gökhan, kabahatini biliyor gibi.

Bora, Gökhan'ın gözlerinin içine baktı ve Gökhan'ı öfkeyle ittirdi. Gökhan dengesini sağlamakta zorlanırken, Bora bir hışım arkasını döndü ve hızla yürüdü. Begüm dahil kimsenin yüzüne bakmamıştı; kimsenin yüzüne bakacak yüzü kendisinde bulamadığına adımın *Nazlı* olduğu kadar emindim.

Salondaki herkes put gibi duruyordu fakat Elif hızla Bora'nın arkasından adım atmaya başladı ve bunu yaparken de "Bora!" diye haykırdı. Bora, duyduğu sesle beraber yerinde durmuş fakat yüzünü bize dönmemişti. "Bu kızın abisi sensin, Gökhan değil!" diye bağırdı Elif.

Bora yüzünü bize dönmüştü ama gözleri, onun yanı başına kadar gelmiş Elif'in gözlerindeydi. "Bana bak o sesini alçalt, elimde kalırsın!" dedi Bora, uyarı dolu bir ifadeyle. Aslında şimdi ne yeri ne de sırasıydı. Şimdi, hiç kimse Bora'ya yaklaşmamalıydı.

"Sen ne acımasız bir adamsın ya?" diye sordu Elif. Sesini alçaltmamıştı. "Bu kız burada günlerdir *'abi'* diye ağlıyor, sen kızın yüzüne bile bakmadan gidecek misin?" diye bağırdı.

"Sana ne?" dedi Bora, sert bir ifadeyle. "Sen kimsin de bana hesap soruyorsun?!"

"Begüm'ün arkadaşıyım!" dedi Elif, vurgulayarak. "Ablasıyım, oldu mu?"

Bora, ters bir ifadeyle, "O zaman onun yanında kal, çekil git benim başımdan!" dedi ve yeniden arkasını döndü. Ama Elif'in Bora'nın başından çekilmek ve gitmek gibi bir niyeti yoktu. Kolundan tutmuş ve Bora'nın da çekip gitmesine engel olmuştu. "Çek şu elini!" diye kükredi Bora ve kolunu silkeler gibi hareket ettirdi.

Elif Bora'nın kolundan elini ister istemez çekti ama bu sefer de onu göğsünden ittirdi. "Sen bu değilsin!" diye bağırdı Elif, öfkeyle. "Sen kardeşinin başına gelene sırtını dönüp gidecek bir adam değilsin!"

"Buyum tamam mı?" diye bağırdı Bora, Elif'in üzerine yürüyerek. İşaret parmağını havaya kaldırdığında Elif'i tehdit ediyor gibiydi. "Ve bu seni hiç ama hiç ilgilendirmez!"

"Doğru!" dedi Elif, öfkeyle gülerken. "Beni kaçırtan adamdan ne bekliyorum ki?!"

Bora'nın kaşları havalandı. "Sakın!" dedi, alçak fakat tehlikeli bir tonlamayla. "Sakın o toplara girme! Ben sana dedim ki... *'Bana yardım et... Senin evine giren Caner, herif ruh hastası... Seninle benim bir araya gelme, barışma ihtimalimiz varmışçasına bir manyaklıkla oynadı seninle... Benden nefret et diye! Seren'le de birlik olmuş, Nazlı'ya bir oyun oynamışlar, bana yardım et...'* dedim."

Bora, kurduğu her bir cümlede dümdüz Elif'e doğru bir adım atarken, Elif adımlarını geriye doğru atıyordu. Sırtı en sonunda bir duvarı bulduğunda, sanki Bora'nın öfkesi karşısında dayandığı yere siniyor gibiydi. Begüm dahil hepimiz, şaşkınlık ve sessizlik içinde bu anı izliyor ve Elif'in çaresizliğine tanıklık ediyorduk.

"Sen bana ne dedin peki?" diye bağırdı Bora, yumruk yaptığı elini sertçe duvara geçirerek. "Sen bana, *'Caner bana böyle bir şey yapmaz!'* dedin."

"Alıkoyman mı gerekiyordu beni?" diye sordu Elif. Sesi alçak çıkmıştı fakat tınısındaki öfkeyi sezmek mümkündü.

"Ben senden bana yardım etmeni rica etmedim! Bana yardım et dedim!" diye bağırdı Bora. Elif, gerçekten Bora'nın sesinin yüksekliğinden korkmuştu. Buna alışık değildi. Alışık olmadığını yaşla dolan gözleri ele veriyordu. "Sen kaşındın!" dedi Bora, sertçe. "Beni en iyi senin tanıman gerekiyordu! İstediğim şeyi alacağımı biliyordun! Ve benim adamlarımın sana zarar vermeyeceğini de biliyordun ama buna rağmen kaçmaya kalktın... Merdivenlerden yuvarlanman da benim suçum değil, kusura bakma! Senin salaklığın!"

"Bu mu açıklaman?!" diye bağırdı Elif. Yaslandığı duvardan ayrılırken, Bora'yı bir kez daha göğsünden ittirdi. "Sen bana zarar vermezdin, adamların bana zarar vermezdi! Ben kaçmaya çalıştığım için yaralandım!" Elif, öfkeyle kısa kollu tişörtünün kolunu omzuna doğru sıyırdı. Omzunda bir kurşun yarası vardı. "Kaçmaya çalıştığım için de vuruldum! Çiziyorum ya ben! Sağ elimle çiziyorum! Artık çizemiyorum! Bu mu senin açıklaman?!"

"Evet bu!" Bora hala bağırıyordu. Elif bir kez daha korkuyla geri gitmiş ve sırtını duvara yaslamıştı. "Ne yapmamı bekliyordun? Kendimi savunmamı, uzun uzun açıklamamı, özür dilememi falan mı?!"

"Senden zaten böyle bir insanlık beklemiyorum!" dedi Elif. Gözlerinden akan yaşları silmeye tenezzül bile etmiyordu. "Ama ne var biliyor musun, eden bulur Bora Karabey! Hiçbir şey, hiç kimsenin yanına kalmaz!" Ağlamasına rağmen sesi çok güçlü çıkıyordu. "Caner de seni alıkoydu!"

Bora kendinden artık bu kadarını da beklemediğim bir öfkeyle Elif'in koluna yapıştı. "Sen biliyor muydun?!" diye sordu. Elif'in boğazından kocaman bir çığlık koparken, onlara doğru bir adım atmıştım ama Bora'nın bir kez daha "Sen biliyor muydun?!" diye bağırmasıyla, az evvel durduğum yerin bir adım önünde kalakalmıştım. "Sana soruyorum!"

"Bora!" dedi Gökhan, uyarı dolu bir ifadeyle.

"Karışma!" diye bağırdı Bora.

Karışan birisi olursa, onun dağları delebilecek öfkesinden nasibini alacaktı. Birisinin bir şey yapması gerekiyordu fakat kimsenin bir şey yapmaya cesareti kalmamıştı. Eren, Bahar, Ceren ve Anıl ayağa kalkmış, Gökhan Begüm'ün yanına ilerlemiş, Aydın ise bir köşede kalmış, Bora'nın Elif'i öldürmesini bekliyorlardı.

"Kolumu bırak, kolum acıyor!" dedi Elif, çaresizce. Omzundaki kurşun yarasının nasıl sızladığı, hiç kurşun yaram olmamasına rağmen, Elif'in gözlerinden bana da geçiyordu. Bir şey yapmam gerekiyordu ama ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

"Mehmet!" dedi Bora, öfkeyle. "Mehmet'e sen mi haber verdin?"

"Evet!" dedi Elif, çemkirir gibi. Bora, Elif'in kolunu bıraktığında, tuttuğum nefesimi sesli verdim. Elif, Bora'nın belki de sıkarak morarttığı kolunu, acı içinde diğer eliyle tutarken biraz öne eğilmişti.

"Nasıl yaparsın ya sen bunu?" diye sordu Bora, öfkeyle. "Nasıl yaparsın?!" diye bağırdı. Delirmiş, aklını oynatmış gibiydi. Elif bunu neden ya da nasıl yapmıştı bilmiyordum ama Bora'nın yapacaklarından korkuyordum.

"Hayatını kurtardım!" diye bağırdı Elif. Neredeyse hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. "Hayatınızı!" dedi, hıçkırarak.

"Nazlı'yla Mehmet'i karşı karşıya getirerek mi?" diye bağırdı Bora. "Bu mu senin hayat kurtarma anlayışın?!" Elif'in boğazından çıkan acı dolu hıçkırık sesleri, Bora'nın öfkeli sesi arasında kaybolmuştu. "Bu mu?!"

Elif sitemle, "Ben seni düşündüm!" diye bağırdı. Acısını azaltmak istercesine derin bir nefes aldı. "Caner manyağı bana sizin resminizi atınca ne yapacağımı bilemedim! Ben ondan yardım istedim! Karşılığını da verdim Mehmet'e. Benimle anlaşma yaptı! Hiç kimseye zarar vermeyeceğine güvenmek zorundaydım, başka kimse kurtaramazdı sizi!"

"Ne anlaşması?" diye sordu Bora. Elif'in ağlamasını ve çektiği acıyı görmezden geliyordu. Elif cevap vermeyince bir kez daha kolunu tutmak istedi fakat Elif korkuyla kolunu Bora'dan uzaklaştırdı. "Ne anlaşması?" diye bağırdı Bora.

"RevE'deki hisselerimizi ona sattık!" diye bağırdı Elif.

"Ne?" dedi Bora.

Elif başını iki yana sallarken bir kez daha hıçkırdı. "Markamızı Mehmet'e verdik tamam mı? Mecburdum... Gökhan'ı ararsam mezara, polisi ararsam da hapse girerdin!"

"Beni baş düşmanımın karşısında düşürdüğün durum çok daha iyi oldu değil mi?" diye sordu Bora.

"Senin hayatında ne iyi ne kötü o kadar bilinmiyor ki... O kadar karanlık bir hayat yaşıyorsun ki... Artık seninle ilgili

hiçbir şeyi kestiremiyorum! Teşekkür edeceğine şu yaptığına bak!" diye bağırdı Elif.

"Teşekkür?" dedi Bora, alaylı bir ifadeyle. "Sen çıkarın olmadan bir bardak su vermezsin!"

"Allah belanı versin!" dedi Elif, haykırarak. "Hiç kimseye güvenmeyen, paranoyak, hasta bir canavarsın sen! Herkesi kendinden uzaklaştırdın! Git gide iğrenç bir adama dönüştün! Beni kaçırttın ya sen beni! Kime ne iyiliği yaptım ya ben, geberip gitseydin! Ben de geberseydim keşke! Senin hayatında olup da yaşayabilen sayılı insandan biri olduğum için kendimden tiksiniyorum! Öldür beni gerçekten, bıktım, kurtulamıyorum senin karanlığından!"

Bora çok kısa saniyeler içinde belinden silahını çıkarttı ve Elif'in kafasına dayadı. Bahar ve Ceren'in aynı anda korkuyla çıkardıkları küçük tonlamalar muhtemelen Bora'ya ulaşmamıştı. Bir adım atmak için ayağımı oynattığımda, bileğimde Gökhan'ın elini hissettim. Şaşkınlıkla ona döndüm. Başını iki yana, *"Sakın!"* dercesine salladı. Fal taşı gibi açılan gözlerim, Gökhan'ın gözlerinden ayrılmıyordu; Bora'nın Elif'i öldürmesini izlemeyecektim!

"Teşekkür edeyim, isteğini gerçekleştirerek!" dedi Bora, keskin bir tonlamayla. "Var mı ölmeden, başka bir arzun?" diye sordu.

"Allah belanı versin..." dedi Elif. Bora'dan artık nefret ediyordu. Bunda haksız sayılmazdı; her ne olursa olsun hiç kimse, bir zamanlar deli gibi sevdiği ve hiçbir zaman unutamadığı adamın kendisine bunları yaşatmasını yediremezdi. Bora silahın emniyetini açtı. "Tek arzum bu!" diye ekledi Elif. Adım sesleri duyduğumda, şaşkınlıkla arkama döndüm. Anıl, Bora ve Elif'e doğru yaklaşıyordu.

"Verdi belamı... Merak etme," dedi Bora. Anıl, Bora'nın omzuna dokundu. "Çekil!" dedi Bora, arkasına bile bakmadan.

"Bora yapma!" dedi Gökhan, Anıl'dan aldığı cesaretle. Gökhan'ın cesareti Anıl'dan alması öyle komikti ki, bu da

içinde bulunduğumuz durumun ne derece tehlikeli olduğunu gösteriyordu.

"Bora, sakin ol," dedi Anıl, uzlaşmaya çalışır gibi. "Kustunuz işte birbirinize karşı nefretinizi. Ölmek istiyorsa intihar etsin."

"Sana çekil dedim," dedi Bora, adeta fısıldayarak. Fakat bu öyle bir fısıltıydı ki, eğer çekilmezse silah Anıl'a doğrulacak gibiydi. Bir kez daha bakışlarımı etrafımdaki insanlara çevirdim. Herkes kıpırtısız, olduğu yerde duruyordu. Buna sebep Elif'ten nefretleri olamazdı; Bora'dan bu kadar çok mu korkuyorlardı? *Sen de yerinden kıpırdayamıyorsun Naz. Gökhan, bileğini bıraktı çoktan.* Elif ise artık korkmuyordu. Gözlerini yummuş, başı dimdik, ölümünü bekliyordu.

"Öldür hadi, bitsin!" dedi Elif, hissiz bir tonlamayla.

Anıl, Bora'yı duymamış gibi, "Şu an herkesi öldürüyorsun, yalnızca Elif'i değil," dedi.

"Bunu söyleyen ilk insan değilsin Elif..." dedi Bora, öfkeyle. Elif'in çenesini sıkarcasına kavradığında, Elif'in boğazından bir *ah* koptu. Bu *ah*, bir şekilde dönecek dolaşacak ve yine Bora'ya değecekti. "Ve öldürdüğüm son insan da olmayacaksın. Sadece şunu bil... Bu çok geç kalmış bir cinayet!"

"Bora saçmalama!" dedi Anıl, yüksek sesle. Dudaklarım şaşkınlıkla açıldığında, Anıl'ın yediği yüreği merak etmiştim. *Anıl da ölmese keşke Naz.*

"Çekilmek için sadece beş saniyen var Anıl," dedi Bora. Bir cinnet anında olduğunu, transa girdiğini, gözünün Elif'i öldürmekten başka hiçbir şeyi görmediğini, Elif'i öldürmenin *Kara olmadan önceki Bora'yı* öldürmek olduğunu düşündüğünü ve aslında Elif'i öldürmek istemediğini çok iyi fark ediyordum. Ve belki de bunu fark eden tek insan da değildim. "Yemin ederim seni de öldürürüm!" dedi Bora. Sanki bir adım atsam o silah patlayacakmış gibi hissediyordum çünkü bu sefer içi boş değildi; biliyordum.

"Beş saniyen doldu Anıl," dedim, sessizce. Amacım sadece sesimi duyurmak, varlığımı hatırlatmak, Bora'yı durdurmaktı.

Beş saniye dolmuştu ve hatta üzerinden beş saniye daha geçmişti fakat Bora ne Elif'e ne de Anıl'a ateş etmişti. Beş saniye daha geçtiğinde, Elif'ten biraz uzaklaştı ve silahını Anıl'ın eline bırakıverdi. Arkasına bile bakmadan, çok hızlı adımlarla, kapıya doğru yürüdü ve evden çıktı.

Sanki Bora'nın evden çıkmasını bekliyormuşum gibi Elif'in yanına koştum. Gökhan bile benim yaptığımın aynısını yaptıysa durum gerçekten de vahimdi.

Elif çığlık ata ata ağlıyordu. Ağzından tek kelime çıkmıyor, hiçbir şey söylemiyor, küfretmiyordu. Sadece ağlıyordu. Bu kadar insan buradayken neden ona sarılan kişi bendim, bilmiyordum. Başı omzumdayken ne hissediyordu, önemsememeye çalışıyordum. Belki de kimin ona sarıldığının farkında bile değildi.

"Naz yatıralım biraz," dedi Gökhan, telaşsız fakat ciddi bir tonlamayla. Geri çekildiğimde, Gökhan Elif'i kucağına aldı. "Tansiyon aleti!" diye bağırdı. Nereye gittiğini biliyorcasına attığı adımları takip ediyordum. Üst kata çıkmıştık. Bir odaya girdiğinde, dümdüz yatağa yürüdü ve Elif'i yavaşça yatağın üzerine bıraktı. "Evde ordu var tansiyon aleti getiren yok!" dedi sitemle. Ve hızlıca odadan çıktı.

Gökhan'ın odadan çıkmasıyla Elif'in gözleri beni bulmuştu. "Kaç Nazlı," dedi, kendinden emin bir ifadeyle. "Kaç ve kurtar kendini."

"Dinlen sen..." dedim, dümdüz bir şekilde.

"Biliyorum ona aşıksın..." dedi Elif. Bakışları gayet net, sesi ise ağlamaklıydı. Cümlelerini kıskançlığından ya da kötü niyetinden sarf etmediğini fazlasıyla belli ediyordu. "Ama onun hayatı bir cehennem. Benden bir farkın olmayacak. Hatta belki daha da kötüsünü yaşayacaksın. Kaç ve kurtul. Ona aşık kal istersen ama uzaktan..."

"Tansiyonuna bakacağım," dedi Gökhan. Odaya girmemişti ve belli ki Elif'i dinlemişti. Bakışları gözlerime çevrildiğinde, *"Boş ver sen onu"* der gibi, göz kırptı. Odadan çıkmak üzere hareket ettiğimde, odaya girdi.

"Nazlı!" dedi Elif, beni durdurmak ister gibi. Durdum ve bakışlarımı Elif'e çevirdim. "Beni öldürecekti. Ve bir zamanlar bana aşıktı bu adam. Ya bir gün, sana olan aşkı da biterse?"

Bunu hiç düşünmemiştim.

Arkamı döndüm ve hızlı adımlarla odadan çıkıp geldiğimiz yönün tersine yürüdüğümde antreye ulaşmıştım. Salonda hiç kimse yoktu. Kapıyı açtım ve dışarıya çıktım. Ceren, kapının önündeki merdivenlere oturmuş nefes alırken; Eren, Anıl ve Aydın, biraz ileride konuşuyorlardı.

Bora ise yoktu; kim bilir nereye gitmişti.

"Begüm nerede?" diye sordum, Ceren'e.

Ceren sesimi duyduğunda, kafasını hafifçe kaldırdı. "Bahar'la beraber. Odasında."

Başımı *tamam* dercesine salladım ve Ceren'in yanına merdivenlere oturdum. Sadece durmak, susmak ve nefes almak istiyordum. Belki sigara içmek...

"İyi misin sen yenge?" diye sordu Aydın, meraklı bir ifadeyle. Yanımıza gelmişlerdi. Eren ve Anıl'ın da aynı Aydın gibi meraklı bakışları bana çevriliydi.

Başımı iki yana salladım. "Kalbim çok hızlı çarpıyor," dedim sessizce. "Başım ağrıyor."

"Kaç saat boyunca uçtuk, normal..." dedi Aydın. Şaşkın bakışlarımı yüzüne diktim. *Aydın'ın kafası muazzam Naz, yol boyunca içti sanırım. Zira tek sorun eğer "kaç saat boyunca uçmanız" ise bayağı bir sarhoş kendisi!* Aslında şaşırmam boşta bulunmaktan olsa gerekti; bu yeni bir durum değildi, Aydın böyleydi.

"Şişt!" dedi, arkamdan gelen bir ses. Sese döndüğümde Gökhan'ı gördüm. Bakışları Aydın'ın üzerindeydi. Tekrar önüme döndüğümde, Gökhan, Ceren'le benim aramdan geçerek merdivenleri indi. Anıl'ın bana uzattığı sigara ve çakmağı kuru bir gülümsemeyle aldım. "Bora dönmeden Elif'i götürsek mi?"

"Vallahi Kara öyle bir çıktı ki," dedi Aydın, *bilmem* dercesine. "Dönecek gibi değildi."

"Döner döner," dedi Gökhan, sıkıntılı bir ifadeyle. "Sakinleşsin de bi' illaki döner." Sigara içmediğini unutarak, parmaklarımın arasındaki sigarayı aldı ve içine hızlıca birkaç duman çekti. "Açıkçası kabağın Elif'in başına patlamasına sevindim... İyi ki siz Vegas'tayken haber vermemişim, o sinirle uçaktan atlardı herhalde. Öldürecek sandım lan kızı. Elif'e bunu yapan, Kerem'e n'apacak acaba..."

"Selim'lere, *'24 saat içinde Kerem'i getirmezseniz hepinizi öldürürüm,'* demiş. Bu *hepiniz* kısmında sen ve ben de varız," dedi Aydın. Gökhan, ciddi bir ifadeyle kafasını *tamam* diye sallarken, Anıl ve Eren sıkıntılı bir nefes verdiler.

"Kerem'i bulmak öyle kolay olmayacak ama..." dedi Gökhan, biraz sonra. Sanki bir şeyler düşünüyor, taşları oturtmaya çalışıyordu. "Yani öfkesini anlıyorum ama sakin düşünmek de gerek."

"Onun öfkesi sade bu meseleye değil," dedi Aydın, durgun bir ifadeyle. Eren, Anıl ve Ceren de Gökhan gibi merakla Aydın'ı dinliyorlardı. "Mehmet, yengenin odasına adam sokup kolye koydurmuş. Baş ucuna..."

"Nasıl?" diye sordu Gökhan. Kaşları çatılırken, bitirmediği sigaramı yere attı. "Anlamadım?" dedi. Ben anlamıştım ama bu tepkileri dinleyecek mecalim yoktu. Ben de biraz yatsam, uzansam ve dinlensem sorun olur muydu?

Aydın'ın anlattıklarını umursamadan ayağa kalktım ve merdivenleri çıktım. Aralık olan kapıyı ittirerek içeriye girdim. Nerede yatabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gökhan, Elif'i üst kattaki küçük bir odaya yatırmıştı. Elif'in uzandığı odanın bulunduğu kata çıktım. Aslında merdivenlerin ulaştığı küçük oturma alanına dahi yatabilirdim ama bir üst kattan ağlama sesleri geliyordu. Sese doğru ilerledim. Begüm, Bahar'a sarılmıştı ve içi yana yana ağlıyordu. Bahar'la göz göze geldiğimde, yüzünde buruk bir gülümseme oluşmuştu.

Çift kişilik yatağa otururken, Begüm'ün küçükken ne kadar keyfine düşkün olduğunu hatırlamıştım. Derin bir nefes aldım ve Begüm'ün omzuna elimi koydum. Bahar'dan

ayrılarak bana döndü ve ağlayarak boynuma atıldı. Bahar *ben çıkıyorum* der gibi işaret yaptı ve yataktan kalktı. Birkaç saniye sonra, oda kapısının kapanma sesini duydum.

"Anlatmak ister misin?" diye sordum, fısıldayarak. Begüm benden uzaklaştığında göz göze geldik. Ellerini avuçlarımın arasına aldım. "Dinlerim..."

"Utanıyorum," dedi Begüm, burnunu çekerek. Derin bir nefes alırken, gülümsüyordum. Begüm ise neden gülümsediğimi anlamıyordu.

"Küçücük, masum bir kız çocuğu gibisin..." dedim. Begüm yeniden burnunu çekti. "Burnun kızarmış!" dedim, tatlı bir ifadeyle. Begüm gülümsemeye çalıştı fakat yeniden gözyaşlarına yenik düştü. Etrafıma bakındım. "Odan çok güzelmiş!" dedim, hayranlıkla.

Begüm'ün, pembenin tonlarıyla donatılmış bizim evimizdeki odasından farklı olarak, bu oda rengarenkti. Kapının olduğu duvar, kitaplık görünümlü raflarla dekore edilmiş ve duvarın tam ortasına küçük bir çalışma masası yerleştirilmişti. Yatak başlığı, kapının karşı duvarına yaslı bir şekilde ortalanmıştı. Yatağın sağ tarafındaki çift kişilik geniş koltuğun kumaşı da aynı oda gibi rengarenkti.

Balkon kapısından içeriye giren temiz havanın kokusunu içime çekerek ayağa kalktım ve raflardan birisinde duran çerçeveyi elime aldım. Begüm ve Bora'nın fotoğrafıydı bu. Bora, şimdiki haline kıyasla çok daha genç görünüyordu; belli ki üniversite zamanlarıydı. Begüm'ün saçları bu fotoğrafta sütlü kahve tonlarındaydı; orijinal rengi bu olmalıydı. Begüm kollarını Bora'ya sarmış ve göğsünde neredeyse küçücük kalmıştı; Bora ise bir elini Begüm'ün omzuna koymuş ve gülümseyerek poz vermişti.

Kitaplığın son rafında bir çerçeve daha vardı: Esmer, orta yaşlı bir adam, kendisi yaşlarında sarışın bir kadının omzuna kolunu atmıştı. Kadının kucağında bir bebek de vardı. Kadın gülümseyerek poz vermiş, hatta başını adamın omzuna koymuştu fakat adam, gülümseyerek kadının kucağındaki bebeğe bakıyordu.

"Annemle babam..." dedi Begüm, yumuşacık bir sesle. "Bir de ben tabii!" diye ekledi. Annesi, çok güzel bir kadındı. Omuzlarına dek uzanan sarı saçlarının buklelerine hayran kalmıştım.

Çerçeveyi özenle yerine koyarken, kapının hemen yanındaki, koltuğun bittiği yerde duran sürgülü kapıya yürüdüm. Tahmin ettiğim üzere burası giyinme odasıydı ve Begüm'ün burada bir sürü eşyası vardı. Rahat bir tişört ve kısa bir şort giydim. En önde duran sweatshirtü de üzerime geçirdikten sonra yeniden odaya girdim. Begüm yatağa uzanmıştı. Koltuğun üzerindeki pikeyle üzerimizi örterek, ben de Begüm'ün yanına uzandım.

Bir eliyle kolumu tutmuştu. Yalnız olmadığını hatırlamak istiyordu. Yalnız değildi. Ben vardım. Hep var olmak üzere, abisiyle evlenmiş ve onu da *kardeş* ilan etmiştim. Başını göğsümün üzerine yerleştirdim ve saçlarını okşamaya başladım. Saçları yumuşacıktı. Rengi yine değişmiş, şimdi de kızıl ve kahve karışımı bir renk olmuştu.

"Saçların sütlü kahveymiş, çok güzel bir renk, neden rengiyle oynayıp duruyorsun?" diye sordum.

Begüm burnunu çekti. "Kemal Abi öldükten sonra halam saçını siyah yapmıştı... Yasa girmişti. Benim de annem babam öldüğü için, ben de gidip siyaha boyattım. Beyza çok kızdı. Halamla da kavga etti, *'Kızın psikolojisini bozuyorsun!'* diye... Evde boyadı saçlarımı açık bir renge. Bok gibi oldu. Sonra kuaföre gittim, yandı saçlarım üst üste işlemden. Kendine gelince de o kadar keskin değişimler yapabildiğim için, cesur davrandım hep..."

"Halanın saçları da güzeldi. Düz esmer gibi duruyordu ilk gördüğümde ama sonra koyu kahvenin güneşte nasıl parladığını gördüm..." dedim, iç çekerek. Saç renklerinden daha önemli konularımız vardı ama konuya giremiyordum.

"Babaannem kızdı ona da. Siyah saçı yasakladı. Koyu buğday ya teni, koyu saçla direkt esmer gibi duruyor. Siyah olmasa da yapabildiği en koyu renkleri seçiyor hep saçına.

Hala yasta yani..." dedi Begüm ve ağlamaya başladı. Kendisinin de bir çeşit yasta olduğunu hatırlamış olmalıydı.

Bana *beni hiç bırakma n'olur* dercesine sarıldığını hissettiğimde, başının üzerini öptüm. Gözyaşları tişörtüme karışırken, bedeninin gevşediğini hissediyordum. Rahatlayıncaya kadar ağladıktan sonra başını göğsümden kaldırdı ve yüzümü görebilecek şekilde, başını kendi tarafındaki yastığa koydu. İki eli de yanağının altındaydı. Dudakları, kabahat işlemiş bir çocuk gibi kıvrılmıştı. Saçlarını okşamaya devam ediyordum.

"Evlenmişsiniz..." dedi. Sadece gülümsemekle yetindim. Sevgilisi tarafından bir piyon olarak kullanıldığını öğrenmiş bir insanla konuşacağım en son şey bile değildi bu. "Ben yanınızda olmak isterdim."

Söylediklerinde oldukça samimiydi ve fakat bu yalnızca onun yaptığı bir girizgahtı. İçini dökmeye buradan başlamayı tercih etmişti. Ben saçlarını okşarken gözlerinden yaşlar, dudaklarından ise kelimeler eş zamanlı olarak akıyordu. O hiç anlayamamıştı. Nasıl olduğunu anlayamamıştı. Kerem'i uzun zamandır tanıyordu. Kerem, Gökçe'nin kuzeniydi. Kendisinden gerçekten hoşlandığını sanmıştı.

Sık sık duraksama ihtiyacı hissediyordu. Belki hissettiklerini tartıyor, belki de astım krizi geçirmemek için nefesini dizginliyordu. Hiç konuşmuyordum. Sadece içindeki zehrin akıp gitmesine izin veriyor, onu anladığımı belli edercesine gülümseyerek dinliyordum. Bu yaşadığı belki çok normal bir şey değildi, belki herkesin de başına gelmezdi fakat utanmasın istiyordum.

Kerem'le aralarındaki şey çok iyiydi. O hiç hissetmemişti. Hatta, kendisi Kerem'e öyle çok fazla aşık falan da değildi ama Kerem'in ona aşık olduğundan emindi. Kerem öyle söylemişti. Kaç kez, kendisine ne kadar aşık olduğunu söylemişti. Ona iyi geliyordu. Birlikte çok eğleniyorlardı. Kerem'in omzuna başını koyduğunda *yalnız hissetmiyordu*. Kerem onu öyle güzel sevmişti ki, bu sevgiyi sevmişti o. Bu sevgi ona kendini iyi ve *normal* hissettirmişti. *Gerçek bir aile*

gibi olmuşlardı Kerem'le. Birlikte akşam yemeği hazırlıyor ve beraber yiyorlardı mesela, *eskiden bu evde olduğu gibi.*

O akşam, Kerem'in eve gelmesini bekliyordu. Bazen, Begüm yalnız kalmak istiyordu ve Kerem ortak arkadaşlarıyla dışarıya kendisi olmadan çıkıyordu. Bu ilişkileri için çok normal bir durumdu. Zaten birbirlerine öyle aman aman karışmıyorlardı. Kerem *çok anlayışlı, çok saygılı, çok düşünceli* birisiydi. Yani aslında öyleydi. Yani Begüm, öyle zannediyordu. Mesela Begüm'e öyle bir sarılıyordu ki, *Kerem'den başka bi' de abisi ona öyle gerçek sarılmıştı bugüne dek.* Neyse, o akşam Kerem dışarıdaydı ve Begüm de onun eve gelmesini bekliyordu. Telefonu çalmıştı. *Abisinin evleneceğini* biliyordu ya içi içine sığmıyordu; telefona bile *belki Gökhan'dır* diye koşmuştu. Fakat arayan Gökhan değildi, Begüm numarayı tanımıyordu hatta.

Mehmet'in sesini önce tanımamıştı ama *"Baldız!"* hitabıyla neye uğradığını şaşırmıştı. Korkmuştu. İlk aklına gelen *abisine bir şey olup olmadığıydı.* Ama olan Begüm'e olmuştu. Mehmet, Kerem'le en başında bir anlaşma yaptığını, onu yavaşça Begüm'ün hayatına soktuğunu, Kerem'in bunu kabul etmesi için bazı geçerli sebepleri olduğunu anlatmıştı. Ama bu bazı geçerli sebepler ne anlatmamıştı, zaten Begüm de sormamıştı.

"Her yerdeyim baldız!" demişti Mehmet, Begüm'e. *"Telefonlarınızı da dinliyor olabilirim. İçeride Kerem gibi adamlarım da olabilir. Hiçbiriniz bilemezsiniz. Belki Gökhan'dır, belki Aydın'dır. Belki abinin sağ kolu Selim'dir. Nereden bilebilirsiniz, belki Özgür'dür; belki Nazlı bile olabilir. Belki de hiç ummadığınız birisidir. Benden her şeyi bekleyin. Şimdi abini ara ve başına gelenleri anlat, bu da kendisine düğün hediyemdir."*

Şoka girmişti Begüm. İnanmamıştı Mehmet'e. Hemen telefonu kapatmıştı yüzüne. Fakat sonra, Mehmet'in attığı mesajları görmüştü. Kerem'le anlaşma yaparken, bilgi verirken ki videosu... Birkaç ses kaydı... Kerem'in kendisine attığı fotoğraflar... Doğru düzgün bakamamıştı bile Begüm.

Korkmuştu, çok korkmuştu. Kaçması lazımdı. Kerem gelmeden kaçması lazımdı. Çok korkmuştu. Kapının önündeki adamlara güvenemezdi; onlar da Mehmet'in adamı olabilirdi. Gökhan'ı da arayamazdı. Kimseyi arayamazdı. Mehmet dinliyor olabilirdi. Çok korkmuştu.

Hızla yatak odasına gitmişti hemen. Abisinin ona acil durumlar için verdiği sahte pasaportu ve silahı çıkartmıştı kasadan. Apartmanın yangın merdiveninden kaçacaktı. Oradan kimseye görünmeden kaçabilirdi. Daha evvel kaçmıştı konsere gitmek için. Telefonunu bırakması gerektiğini biliyordu; o yüzden evden çıkmadan Mehmet'in gönderdiği tüm belgeleri buluta aktarmıştı.

Bir şekilde kaçtı Begüm. Gökhan'a ya da abisine ulaşması lazımdı ama bunu yapmaktan da korkmuştu. Sonuçta abisi evleniyordu, en azından bugün *sorun çıkaran küçük kardeş* olmak istememişti. Bir şekilde kendi başının çaresine bakacaktı. Bunu yapabilirdi. *O, abisinin kardeşiydi.* Bir şekilde havaalanına gitmişti. Kimseyle karşılaşmamıştı, peşine kimse düşmemişti. İstanbul'a değil, direkt Bodrum'a gidecekti. Abisinin yurt dışına gideceğini biliyordu ama Gökhan İstanbul'a dönmeden belki yetişebilirdi.

Bodrum'a indiğinde ne yapacağını bilememişti. Benim evimin adresini bilmiyordu. Yalıkavak detayını da doğru mu hatırlıyordu, yoksa uyduruyor muydu hiçbir fikri yoktu. Gökhan'a telefon etmek istemişti ama Mehmet eğer dediği gibi telefonları dinliyorsa çok büyük bir sıkıntı doğabilirdi. Açıkçası öyle çaresizdi ki belki de saçma davranmıştı ama bunu ancak şimdi fark etmişti. Sonra aklına Nahit Akasya ve oteli geldi. Belki oradan bir iz sürebileceğini düşünmüştü. Hem Nahit Akasya'yı da tanıyordu; beni bulamasa da ona sığınabilirdi.

Begüm hızla bir araba bulmuş ve Bodrum merkeze ulaşmıştı. Akasya Otel'ine gittiğinde, resepsiyoniste Nahit Akasya'yı sormuştu. Nahit Akasya Bodrum'da değildi. Ama en azından onu aramalarını istemişti. *"Ben Bora Karabey'in kız kardeşiyim,"* demişti, kimliğini göstermişti. Resepsiyonist

ikna olduğunda Nahit Akasya'yı aramış fakat yanıt alamamıştı. Artık Gökhan'ı aramaktan başka çaresi olmadığını hissediyordu. Omzuna bir el dokunmuştu.

Arkasını döndüğünde Mehmet Şahindağ karşısındaydı.

"Baldız, abine benim haber vermemi ister misin?" diye sormuştu Mehmet, gülümseyerek. Begüm ne yapacağını bilememişti. Öyle korkmuştu ki, bir korku filminin içine girmiş gibi hissetmişti. Kaçıyor kaçıyor kaçıyor ama kötü adamdan bir türlü uzaklaşamıyordu. Sonra onu da görmüştü; *Kerem'i.* Hadi Mehmet Begüm'ü öldürecekti; peki ya Kerem neden gelmişti? Onunla yüzleşmek istemiyordu, ona güvenmiyordu, ondan çok korkuyordu. Mehmet'ten de çok korkuyordu. Ve amaçsızca kaçmaya başlamıştı.

Nereye gittiğini bilmiyordu ama deli gibi koşuyordu. Peşindeki Mehmet'i, Kerem'i ve Mehmet'in iki adamını atlatmıştı. Ama bu sefer de peşine başka bir adam takılmıştı. Adam istikrarlı bir şekilde Begüm'ün peşinden koşuyordu, onu yakalamaya çalışıyordu. En azından Begüm öyle sanmıştı. Ara sokaklara girip kaybolmak istedi fakat peşindeki adam bir noktada, her nasıl yaptıysa, Begüm'ün önünü kesti. *"Korkma, ben Naz'ın arkadaşıyım!"* demişti adam ona. Begüm inanmak istememişti. Bunun da bir oyun olduğunu düşünmüştü. *"Korkma, abini arayabilirim!"* demişti adam ona.

Begüm buna cesaret edememişti ama adam bir sürü seçenek sunuyordu: *Abin, Gökhan, Naz, Aydın, Eren.* Begüm, Eren'in adını duyunca bir an duraksamış ve dikkatle adamın yüzüne bakmıştı. Masmavi gözleri vardı. Bu gözleri daha evvel gördüğünü anımsıyordu; bir fotoğraf karesinde. Gerçekten de karşısındaki adam Naz'ın arkadaşıydı. Ama yine de onun da Mehmet'in adamı olabileceğini düşünmüştü, sonuçta onu tanımıyordu. Bir tek Eren'e güvenebileceğini hissediyordu; en azından onun telefonlarının dinleneceğini düşünmüyordu.

Anıl, Eren'i aramıştı. Begüm çok korktuğu için onu güvenli olduğunu söylediği bir eve götürmüştü. Eren de oraya

gelmişti. Begüm, Eren'e her şeyi anlatmıştı. Şaşırdığı tek şey abisiyle benim evlendiğimi Eren'in bilmemesi olmuştu ama bu umurunda bile değildi. Gökhan'a telefonla ulaşılmasını istemiyordu. Ancak aklına bir fikir gelmişti: Ceren Abla'sını arayabilirdi, Ceren Abla'sı bir şekilde Gökhan'a ulaşabilirdi. Fakat bir sorun vardı; Ceren Abla'sının numarasını ezbere bilmiyordu. Ceren Abla'sının numarasını almak için de Bahar Abla'sını aramak istemişti.

Bahar Abla'sından Ceren Abla'sının numarasını aldı ve Ceren Abla'sını arayıp her şeyi anlattı. Ceren Abla'sı çok endişelenmişti ve derhal Gökhan'ı bulacağını söylemişti. Nasıl bulacaktı bilmiyordu ama bulurdu, emindi. Eren'in omzunda ağlarken çok utanmıştı. Çünkü Eren ısrarla *"Bak korkma, Gökhan'la ben şifreli konuşabilirim..."* deyip duruyordu. Anlamıyordu. Mehmet çok zekiydi, Eren'in şifresini çözemeyeceği bir durum yoktu. Eğer bir şekilde adresleri ortaya çıkarsa, onları öldürebilirdi. *Annesini, babasını, ablasını öldürmüştü Mehmet.* Begüm'ü de öldürürdü; asla acımazdı.

Eren, Begüm'e kızmıştı. *Biraz, abisine benzetmişti Begüm, Eren'i.* Söz dinlemesini, hiçbir şey olmayacağını söylemişti. Begüm ağlamaya başladığında, Eren ve Anıl ne yapacağını bilememişti. Begüm nefes alamadığını hissediyordu. Astım krizi tutmuştu. İlacına ihtiyacı vardı. İlacı yanında yoktu; işte bunu akıl edememişti. Eren Anıl'a *"Koş, ilaç bul getir!"* diye bağırmıştı. Begüm'e sarılıp *"Tamam sakin ol, aramayacağım kimseyi!"* demişti. Ama işte Begüm bir kez krize girdiğinde, sakin olması öyle kolay olmuyordu. Bir şey yapması gerekiyordu. *Abisinin sesini duyması gerekiyordu.* Ama bunu yapmayacaktı; abisi zaten balayına gitmek üzere uçakta olmalıydı, abisinin bu özel gününü mahvetmeyecekti.

Elif Abla'sını aramak istemişti Begüm, bu seferde. Birisine sığınmaya ihtiyacı vardı. Ceren Abla'sını ya da Bahar Abla'sını da çok seviyordu ama Elif Abla'sı başkaydı; o mutlaka Begüm'ü anlardı. Anıl Begüm'e astım ilacı getirmişti. Bu, Begüm'ün kullandığı ilaç değildi aslında ama

bu da iyi gelmişti. Elif'le saatlerce, Anıl'ın telefonundan konuşmuştu. Eren'in telefonunu Gökhan arar diye bekliyorlardı.

Gökhan ancak öğlene doğru aramıştı. Sesi çok öfkeliydi ama Begüm bu öfkenin kendisine olmadığını çok iyi biliyordu. Önce, *"Bekle beni, geliyorum!"* demişti ama sonra Eren'le ne konuştularsa fikir değiştirilmişti. Galiba Gökhan'ın Bodrum'a tekrar gelişinin dikkat çekeceğini düşünmüşlerdi. Eren ve Anıl'ın Begüm'ü İstanbul'a getirmelerine karar verilmişti. Gökhan, onları havaalanında karşılayacaktı. İstanbul'a vardıklarında, Ceren Abla'sı ve Elif Abla'sı da Gökhan'ın yanındalardı. Begüm, onlarla beraber abisinin evine gitmişti.

Eve vardıklarında artık yeni günün ışıkları üstlerine vuruyordu. O andan itibaren, sonraki günler ve geceler Begüm için tam bir boşluktu. Abisinin salonunda ne varsa kırıp döktüğünü hatırlıyordu. Ve belki mutfaktaki her şeyi yerle bir etmiş de olabilirdi. Gökhan onu sakinleştiriciyle uyutmuştu, birkaç kez kriz geçirmişti. Sonra, Tarabya'ya gelmek zorunda kalmışlardı çünkü Begüm o evde daha kötü oluyordu. O eve hiçbir zaman ısınamamıştı.

Aslında Begüm nereye giderse gitsin iyi olabileceğine artık inanmıyordu. Herkesten ve her şeyden nefret ettiğini ve ölmek istediğini hissetmişti. Ama kimse onu bir dakika olsun yalnız bırakmak istemediği ve hatta Elif Abla'sı tuvalette iki dakika kalsa, *"Begüm iyi misin?"* diye sorduğu için intihar edememişti. Gökhan, *"Telefonlarımız dinlenmiyor üç numara!"* diye diretiyordu ama Begüm'ün umurunda değildi. Ve galiba *abisini aramak istiyordu*. Ama bu sefer de Gökhan izin vermemişti. *"O adama yol dar gelir, elbet dönecek üç numara, döndüğünde öğrensin!"* demişti. Begüm yalvarmıştı ama Gökhan Nuh demiş peygamber dememişti.

Sonra beni aramıştı. Bir ara da Aydın Abi'sini aramıştı çünkü onunla aslında düşman olmadıklarını yeni öğrenmişti. Dilinin ucuna kadar gelmişti, Aydın'a olanları söylemek istemişti ama Gökhan tam karşısında polis gibi oturuyordu.

"Las Vegas'ta olduklarını bildiğini bile çaktırmayacaksın!" demişti, üzerine basa basa. Begüm Gökhan'dan da biraz korkmuştu. Söz konusu Mehmet olduğunda, etrafındaki herkes manyaktı.

Ve Mehmet rahat durmamıştı. Kumarhanelerin birisine çok ciddi bir suikast düzenlenmişti. Bu da abisinin düğün hediyesiydi. Gökhan oradan oraya koştururken ve abisinin düğün hediyesini, abisi adına kabul ederken; Ceren Abla'sı, Bahar Abla'sı, Elif Abla'sı, Eren ve Anıl dönüşümlü olarak Begüm'ün başında bekliyorlardı. Aslında Gökhan hem onlara minnettardı; hem de onları da korumak istiyordu çünkü cidden kıyamet kopuyor gibi bir hal vardı. Gökhan, Hande'yi iki kez aramasına rağmen telefonunu açmadı diye deli olmuştu; ama çok şükür Hande iyiydi. *"Evliliğinizi sikeyim Kara!"* demişti Gökhan, kendi kendine. Begüm ona çok kızmıştı. *"Eğer bunu Naz'a söylersen, seni öldürürüm üç numara!"* da demişti. Ama Begüm ona yalnızca omuz silkmişti.

Öyleydi işte; Las Vegas nasıl geçmişti?

"Senin için bir sürü fotoğraf çektim," dedim. Sesim titriyordu. Begüm başını yorgun bir biçimde salladığında gözleri kapanmıştı.

Bakışlarım, neredeyse en başından beri kapının önünde oturmuş bizi dinleyen bir çift kara göze çevrildi. Bir bacağını kırarak karnına çekmiş, diğer bacağını öne doğru uzatmıştı. Bir dirseği karnına yakın dizinin üzerinde dururken, diğer elini yumruk yapmış sıkıyordu. Omuzları düşüktü. Bu oturduğu için olamazdı çünkü onun duruşu, *normalde* her ne yaparsa yapsın dimdikti. Fakat şimdi, normal bir zaman değildi. Fazlasıyla bitkin görünüyordu. Bir yerlerde bir yanlış olduğunu biliyor ve bunu arıyor gibi bir hali vardı.

Evlendiğimiz için pişman mıydı?

Eğer isterse, seve seve olmasa da anlaya anlaya boşanabilirdim ondan. Elif'in tavsiye ettiği gibi kaçmazdım. Kurtulmak, ona aşık kalmak ama uzak durmak gibi bir niyetim yoktu. Ben ne kadar kötü olursa olsun, yaşayacağım

her şeye hazırdım ve onun hayatı benim için asla cehennem diye tanımlanamazdı. Fakat zannediyorum ki, birbirimizi severek insanların hayatlarını cehenneme çevirmiştik.

♠

"Abla gitme," diyordu Begüm. Gözlerimi açtım. Karanlık, odaya iyicene yayılmıştı. "Baba, ablamı tut!" dedi. Sayıklıyordu. Başını yavaşça okşamaya başladım. "Anne çabuk!" dedi.

"Şişt..." diye fısıldadım, kulağına. Bilinçaltı ona oyun oynuyordu. "Begüm!" dedim, onu uyandırmak için. Fakat içinde olduğu yalan dünyadan çıkıp gerçeğe dönemiyor, birisiyle savaşıyordu. Omzuna dokundum. "Begüm!"

Gözlerini açtığında, yüzüme korkuyla bakıyordu. Nefesini tutmuştu. "Bırak beni!" diye bağırdı, dan diye. Ben ne olduğunu anlamazken tırnaklarını yüzüme geçirdi ve sonrasında, güçlü bir şekilde beni ittirdi. Yataktan yere düştüm. "Yardım edin!" diye bağırdı. Koşmaya başlamıştı.

Odanın ışıkları yandığında, Bahar, Gökhan, Anıl ve Elif'in yüzünde ufak çaplı bir şaşkınlık vardı. Begüm Gökhan'ı da ittiriyordu.

"Sakinleştirici!" dedi Gökhan, buyurgan bir tonlamayla. Bahar, Gökhan'ı onaylarcasına odadan çıkarken bakışlarımı Begüm'den çekememiştim. Bahar elinde küçük bir çantayla odaya geldiğinde, Anıl Begüm'ün kollarından tuttu.

Gökhan, çantayı Bahar'ın elinden alırken Elif bana doğru yaklaşmıştı. "Yüzün..." dedi, korku dolu bir ifadeyle. "Yüzünü yırtmış." Ne demek istediğini anlamıyordum. Anıl, Begüm'ün koltuğa oturmasını sağladı. Gökhan'ın elinde bir şırınga vardı. "Gel benimle," dedi Elif. Elime uzanarak beni kaldırmaya çalıştı. Belimde feci bir acı hissediyordum. "Yürüyecek gibi değil misin?" diye sordu Elif.

Bahar ve Anıl, Elif'le aramızdaki konuşmaları duyduklarında, bize dikkat kesilmişlerdi. Anıl'ın yüzünde şaşkınlık, Bahar'ın yüzünde ise endişe vardı. Yanağımın yandığını hissetmeye başlamıştım.

"Dur," dedi Anıl, bana doğru yaklaşarak. Adım atamadığımı fark etmiş olmalıydı.

"Çok kötü düştüm," dedim, sızlanırcasına. Nefesimi bile acı içinde alıyordum. "Belim acıyor..." Gökhan'ın bakışları bana çevrildiğinde, ağzının içinde küçük harflerle bir küfür mırıldandı. Begüm'ü koltukta bırakarak yanımıza geldi. Belime dokunduğunda boğazımdan küçük bir çığlık kaçtı.

"İncindi herhalde," dedi Gökhan ve nefesini sesli verdi. Bakışlarını Bahar'a çevirdi. "Şimdi de jel isteyeceğim senden, soğuk kompres yapmalı..." dedi, güler gibi. Bir elini sırtıma, diğer elini dizlerimin arkasına yerleştirerek beni kucağına aldı. "Begüm'le kal Elif, geleceğim ben şimdi," dedi, emredercesine. Begüm'ün odasından çıktığımızda pencereye yaklaştı. "Selim!" diye seslendi. Merdivenlere yürüdü ve en alt kata inmeye başladı. "Irzını siktiğimin hayatında tıp okumasaydık ne yapacaklardı acaba?" diye mırıldandı. Selim, emre amade bir şekilde antrede beklerken, Bora da Ceren, Aydın ve Eren'le birlikte içeriye girdi.

"N'oldu?" diye sordu Bora, telaşla. Beni dikkatlice Gökhan'ın kucağından aldı. Kapkara gözlerine hakim olan tedirginliği silmek istercesine, *bir şey yok* der gibi gülümsedim. Salona ilerledi ve beni dikkatlice koltuğun üzerine bıraktı. Bahar, elinde soğuk jelle salona geldiğinde, jeli Gökhan'a uzattı.

"Bora, beline..." dedi Gökhan, jeli Bora'ya uzatırken. Zannediyorum ki cümle kuracak bir enerjisi bile kalmamıştı. "Eğer geçmezse bir iki saate, hastaneye gideriz," dedi, beni yanıltmak ister gibi. Yan döndüm. Kendi özel bezine sarılı jeli Bora'nın elinden alarak, belimdeki ağrıyan bölgeyi buldum. Fakat elimi uzun süre arkamda tutamayacağım için, jeli Bora'nın eline emanet etmiştim. "Selim'i eczaneye gönderdim. Yüzünü de hallederiz şimdi," dedi Gökhan.

"Çok mu kötü?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle.

Gökhan ve Bora aynı anda konuşmuştu fakat ikisi de farklı bir yanıt vermişti. Gökhan'a göre *evet* çok kötüydü; Bora için

ise *hayır* değildi.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu Bora. Yan yattığım için bakışlarını göremiyordum. Benim göz hizamda yalnızca Ceren ile Anıl vardı.

"Spora başlayayım... Ben de aynısını Begüm'e yapacağım!" dedim.

"Anıl onu bulduğunda, onu da duvara öyle bir yaslamış ki... Onun da omzu ağrıdı iki gün, kız dövüşüyor," dedi Eren, gülerek. Bunda gülünecek hiçbir şey yoktu. Ayrıca Begüm her şeyi anlatmıştı fakat bundan bahsetmemişti. Bilseydim, en azından tedbirli uyuyabilirdim.

"Kedigillerden geliyor o ya ama tam adı konulamadı henüz. Direkt tırnaklarla iletişim kuruyor aslında da Anıl şanslı günündeymiş. Ben de çok nasibimi aldım o tırnaklardan," dedi Gökhan, sıkıntıyla. "Yanıyor mu?" diye sordu.

"Evet!" dedim, sitemle. Bora'nın bir eli yanağıma ulaştı. Yanan yere dokunmamaya özen göstererek yanağımdaki yarayı inceliyor olmalıydı.

"Bu kızı sakinleştiriciyle ne kadar dizginleyebiliriz ki?" dedi Ceren. Sesinde meraklı bir tonlama vardı. "Psikolojik destek almak zorunda. Uyandığında hatırlamıyor yaptıklarını. Bak kaç gün oldu, hala her gece aynı. Dün, Elif'in kafasına kumanda fırlattı. Bu normal değil farkında mısınız?"

"Filiz Abla'yı çağırmalıyız belki de... Onun tanıdığı, bildiği bir uzmana gitmeliyiz," dedi Gökhan.

"Sen daha iyi bilirsin ama," dedi Ceren, tedirgin bir ifadeyle. "Tanıdık doktor meselesi, psikoloji için yanlış değil mi?"

"Yabancı birisine güvenemeyiz. Ne anlatır bilemeyiz," dedi Gökhan, kendinden emin bir biçimde.

Ceren şaşkınlıkla, "Ne yani sizi ele vermesin, başınıza iş çıkartmasın diye... Kızı uçuruma mı sürükleyelim?" diye sordu.

"Bundan bahsetmiyorum," dedi Gökhan. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bilmiyorum... Abisi versin bunun da kararını," dedi.

Sessizlik oldu. *Söz konusu abiye şu an ulaşılamıyor sanırım Naz; inşallah tekrar denerler.*

"Eren ev hazırlanmış, bilginiz olsun..." dedi Aydın'ın sesi. Anıl ayağa kalktı. "Sabah gidersiniz, ben haber vereyim istedim sadece."

"Yok yok gidelim artık," dedi Anıl, sıkıntılı bir ifadeyle. "Ben neyse de Eren alışık değil düzensiz yaşama. Herifin gözler morardı. Yarın bir de şu Melih Onursal denen adamla randevusu da var ya, zombi gibi durmasın..." diye ekledi. *Naz, Eren'in Kerem'in babasıyla ne işi var?*

Bora, jeli Ceren'e devrederek yanımdan kalktı. "Her şey için teşekkür ederim," dedi, düz bir tonlamayla. "Özellikle sana... Begüm'ü fark etmesen, ya da tanımasan... Ne olurdu bilmiyorum."

"Rica ederim," dedi Anıl. Sesi sıcak ve inceydi. "Naz'a teşekkür et... Bana tek tek Instagram'dan *kim kimdir* sunumu yapan o."

Bodrum'da, Bora'nın bana gelmediği dakikaların hangisinde bunu yaptığımı bilmiyordum ama Anıl'a yeni tanıştığım herkesi heyecanla anlattığımı hatırlıyordum. Begüm'ün, fotoğrafını önümüze atarak abisinin canını yakmaya çalıştığı deniz gözlü çocuk, Begüm'e çok büyük bir iyilik yapmıştı. Hakkını ne ben ne de Bora ödeyebilirdik.

"Kuzen, evli evine köylü köyüne moduna geçtiğimize göre, ben de kaçayım..." dedi Bahar'ın sesi.

"Kal sen," dedi Bora. Ceren ayağa kalkarken, Bora tekrar yanıma oturmuştu. "Nereden saldırıya geçeceğini bilmiyorum." Kapanan kapının sesiyle beraber, Eren ve Anıl'ın evden çıktığını anlamıştık.

"Anlıyorum ama böyle yaşayamayız," dedi Bahar, uzlaşmacı bir sesle. "Bak Sultan ne olduğunu sorup duruyor. Samet aradı... Trabzon'a da yığılmış adamlar, annemle konuştum. Herkes bir şeylerden endişeleniyor. Tedbir alıyorsun anlıyorum ama korkuyorlar. Düzenimize dönmeliyiz. Eğer ölürsek de ölü-"

Bora, Bahar'ın lafını keserek, "Kimse ölmeyecek Bahar!" diye bağırdı. Dan diye bağırmasını beklemediğim için sıçramıştım.

"Tamam da niye bağırıyorsun?" diye sordu Bahar, meraksız bir tavırla. Bora, sıkıntılı bir nefes verdi. "Geldiğinden beri sadece bağırıyorsun. Biz günlerdir burada her şeye rağmen huzur içinde takılıyorduk. Begüm'e iyi gelmez senin bu tavırların," diye devam etti.

Bora jeli elime tutuşturarak kendi elini çekti. "Sıkıldım çünkü herkese laf anlatmaktan! Biriniz de ben söylemeden anlayın!" dedi. Sesi alçalmıştı fakat tınısı sertti. Yattığım yerde yavaşça doğruldum ve jeli belimden çektim. "Köy yanıyor, sen düzenini kurtarma peşindesin!"

"Ben bunu mu söyledim?" diye sordu Bahar, şaşkınlıkla. Bakışları Aydın, Gökhan ve Ceren'e değdi. "Böyle davranarak sadece bizi geriyorsun!"

"Geril, çünkü bundan sonrasından korkmalısın!" dedi Bora, sertçe. "Diken üstünde yaşayacak bundan sonra herkes. Konformuş falan unutacaksın! O evinden çıkmadığın herifin Mehmet'in adamı olmadığını biliyor muyuz?"

"Doğru konuş benimle Bora!" dedi Bahar, sert bir ifadeyle.

"Konuşmazsam ne olur?!" diye bağırdı Bora, öfkeyle. Galiba biraz sonra da Bahar'ın başına silah dayayacaktı. "İster bundan hoşlan, ister hoşlanma... Bundan sonra, bu ailedeki hiç kimse benim kurallarım dışına çıkmayacak! Eğer birine küfredeceksen de amcanın mezarının yerini biliyorsun!" diye devam etti. Zannediyorum ki, sevgili kayınpederim Ahmet Karabey, oğlu tarafından, bugün güzel bir şekilde yad edilmiyordu.

"Nüfusuna al beni istersen?" dedi Bahar, alaylı bir şekilde.

"Soyadın Karabey değil mi kızım senin?" diye sordu Bora, tehditkar bir ifadeyle. "Bitti, bu kadar! O yukarıdaki var ya o yukarıdaki... Bir buçuk ay önce aynı senin gibi dikleniyordu bana. Olanları gördük!" Anladığım kadarıyla Bora, Begüm'e de öfkeliydi.

Bahar'ın kaşları havalandı. "Ben otuz yaşındayım Bora, sen beni Begüm'le bir tutamazsın," dedi. İşaret parmağını havaya kaldırdı. "Ve ayrıca sen, kardeşinle gurur duymak zorundasın çünkü başının çaresine gayet bakmış."

Bora başını *aynen* dercesine sallarken, yüzünde alaylı bir ifade vardı. "Sen özgürlük mü istiyorsun?" diye sordu.

"Evet, evime gideceğim," dedi Bahar.

Bora başını *tamam* der gibi salladı. Cebinden telefonunu çıkarttı. Bir numarayı tuşladı ve telefonu kulağına götürdü. Hepimiz merakla ne yaptığını anlamaya çalışıyorduk. "Babaanne," dedi dümdüz bir ses tonuyla. Bahar'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bahar sevgilisiyle beraber yaşıyor. Maşallah bana gelince el aleme rezil oluyorsun da başka torunların nerede kiminle hiç sorguladığın yok!"

"Bora saçmalama," dedi Bahar, öne atılarak. Gözlerinde dehşete düşmüş bir hal vardı. Gülsüm Babaanne'den bu kadar korkmasını şaşkınlıkla karşılamıştım. Ne olabilirdi ki? *Bilmiyorum Naz ama hayırlı olmadığı kesin.*

"N'oldu?" diye sordu Bora, telefonu kulağından uzaklaştırarak. Alaylı bir ifadeyle göz kırptı. Bahar, Bora'nın elindeki telefona uzanmaya çalıştı. Bora, ekranı Bahar'a gösterdiğinde ekranda hiçbir şey yoktu. Babaannesini aramamış, Bahar'ı kandırmıştı. "Bana sakın bir daha diklenme Bahar," dedi Bora, uyarıcı tonlamasıyla. "Sana gösterdiğim müsamahanın kıymetini bil... Sen aileni iyi bilirsin. Seni ya evlendirirler, ya da reddederler; eğer ben arkanda durmazsam!"

Bahar, Bora'nın gözlerine öfkeyle bakarken; Ceren, Aydın ve Gökhan birbirlerine bakıyorlardı. "Benim damarıma basma!" dedi Bahar. Sesinde kırgınlık vardı. "Sana inat gider evlenirim..."

"Evlensen de benim sözümden çıkamazsın!" dedi Bora, vurgulayarak. "Ben, ailemden bir kişinin daha zarar görmesine izin vermeyeceğim."

Bahar, birkaç saniye daha Bora'nın gözlerine baktı ve hızla arkasını dönüp salondan çıktı. Merdivenlerden gelen ayak

sesleri, bu evde kalmaya ikna olduğunu gösteriyordu. Gökhan da Bahar'ın peşinden merdivenlere ilerledi; Begüm'ün yanına çıkıyor olmalıydı.

"Tamam," dedi Ceren, Bahar'ın arkasından. "Seni sevmeyen insanları ya da bazı düşmanlarını tehditle yanında tutuyorsun ama dostlarına bunu yapman doğru değil, bence..." Bora'nın bakışları Ceren'e çevrilmişti. "Bahar senin sadece kuzenin değil; dostun da aynı zamanda."

"Benim dostum mostum yok," dedi Bora, kaşlarını kaldırarak. "Dost dediğin güven teşkil eder. Neden acaba ben kimseye güvenmiyorum?!"

"Bunu saatler önce Elif açıklamıştı..." dedi Ceren, ayağa kalkarken. Birkaç adım atarak Bora'ya yaklaştı. "Paranoyak oldun artık. Haklısın böyle olmakta, buna da tamam. Ama böyle yaşayamazsın..."

"Beni yargılama Ceren!" dedi Bora, tehditkar bir ifadeyle. "Kalıyorsan kal, gidiyorsan da git... Seni zorla tutamam."

"Niye soyadım Karabey olmadığı için mi?" diye sordu Ceren, alaylı bir merakla. "Soyadı Karabey olmayanları kayıptan mı saymıyorsun?"

Bora tam bir cevap vereceği sırada, Aydın "Eee" diyerek, araya girdi. "Yenge gel, biz kahve içelim seninle..." Ayağa kalkacak durumda olup olmamayı önemseyeceğim yeri geçmiştik; kavgadan ruhum sıkılmıştı. Hızlıca ayağa kalktığımda, Aydın'ın bakışları bana çevrildi. "Sen de gel tabii yenge." *Aydın'ın yengesi Ceren'miş Naz!* Bunu anlamış ve bu durum karşısında hayrete düşmüş bir yüz ifadesine bürünmüştüm; bu ne demekti?

"Ben yatacağım," dedi Ceren, bakışlarını Aydın'a çevirdiğinde. Üzerindeki hırkanın fermuarını çekti. "Yarın zaten geçerim artık eve... Bizi bu eve mahkum eden Gökhan."

"Nasıl yani?" diye sordu Aydın, merakla. Bora, bize arkasını dönüp bahçe kapısına doğru yürümüştü, fakat kapıyı açmadan dışarıyı seyrediyordu. Ellerini arkasında

bağladığı için, üzerindeki tişört gerilmişti ve belindeki silahın kabarıklığını net bir şekilde görebiliyordum.

"İçimizde de bir casus olabilirmiş. Kim casus, kim değil buna kafa yoramayacak kadar meşgulmüş. *'Hepiniz benimle kalın Bora gelene kadar, sonrasına bakarız,'* dedi. Açık bir tehditti bu yani. Gerçi kimse onu umursamadı, cidden ihtiyaç vardı hepimize. Begüm iyi değil," dedi Ceren ve bana el sallayıp merdivenlere yürüdü.

Aydın sıkıntılı bir nefes verdi ve "Hale Hanım!" diye seslendi. Bize bu akşam üzeri kapıyı açan kadın, hızlı adımlarla yanımıza ulaştığında, Aydın üç fincan kahve istedi.

Bora hızlıca bize döndüğünde bakışları doğrudan beni buldu. "Geldiğinden beri bir şey yiyip içtin mi sen?" diye sordu. İfadesi çok sertti. Eğer bir şey yemiş ya da içmişsem bana çok kızacak gibi duruyordu. Başımı *hayır* anlamında salladım. "Su bile içmedin değil mi?" diye sordu. Başımı tekrar *hayır* anlamında salladım. "Hale Hanım," dedi Bora, sertçe. "Sevim Hanım neden burada değil?"

"Bilmiyorum efendim," dedi Hale Hanım.

"Selim'i çağırın bana," dedi Bora.

"Selim eczanede," dedi Aydın.

"Eczaneye gidecek başka adam yok mu?!" diye bağırdı Bora. Sıkıntılı ve sesli bir nefes verdim ve koltuğa oturdum. Hiç kimse Bora'ya bir cevap veremediğinde, Bora bakışlarını Hale Hanım'a çevirdi. "Mutfağa girip çıkan oldu mu korumalardan?"

"Yücel, Atıf Abi ve Selim Abi," dedi Hale Hanım. Bora'nın bakışları Hale Hanım'dan ayrılmıyordu.

"Az evvel mutfakta kiminle konuşuyordunuz peki?" diye sordu Bora. Birkaç adım atarak Hale Hanım'a yaklaştı.

"An-nemle..." dedi Hale Hanım, kekeleyerek.

"Gecenin üçünde?" dedi Bora, inanmıyormuş gibi. Bakışlarını Aydın'a çevirdi. "Yücel'i çağır."

"Bora Bey," dedi Hale Hanım, korku dolu bir ifadeyle. Aydın hızlı adımlarla salondan çıkarken Hale Hanım, "Yapmayın n'olur," diye ekledi. Fakat Bora her ne yapacaksa

yapacaktı. Bakışlarını Hale Hanım'dan çekmiyordu ve zaten minyon olan kadın bu sert bakışlar karşısında küçücük kalıyordu.

Yücel, Aydın'la beraber salona geldiğinde "Buyur abi," dedi. Bakışları birkaç saniyeliğine Hale Hanım'a çevrildi ve hemen ardından yine Bora'yı buldu. "Bir sorun mu var?"

"Bunu böyle öğrenmeni istemezdim ama... Karın senin arkandan bir iş çeviriyor," dedi Bora. Hale Hanım başını korkuyla iki yana sallarken, Yücel'in bakışları ona çevrilmişti. "Az evvel bahçede konuşmasını duydum, Gökhan Selim'e seslenince dikkatim dağıldı," dedi Bora. Yücel'in bakışları Bora'ya çevrildi. "Karının en son kiminle konuştuğunu öğren Yücel."

Yücel, Hale Hanım'a yaklaştı. "Telefonunu ver," dedi. Hale Hanım başını korkuyla iki yana sallamaya devam ediyordu. "Telefonunu ver!" diye bağırdı Yücel. Hale Hanım cebinden telefonunu çıkartırken, Gökhan hızlı adımlarla salona gelmiş ve neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yücel telefonu Bora'ya uzattı.

Bora telefonda bir şeyler yaptıktan sonra, "Senin kayınvaliden felçli değil mi oğlum?" diye sordu, ters bir ifadeyle. "Konuşamıyor bile..."

"Evet abi," dedi Yücel. Hale Hanım gözlerini sımsıkı yumarken, gözlerinden yaşlar akıyordu. *Pes Naz, Bora'da ne hafıza varmış!*

Bora bakışlarını Hale Hanım'a çevirdiğinde, "Kadınları sorgulamaktan nefret ediyorum," dedi. Başını iki yana salladı. "Ben saatler evvel Elif Hanım'ın başına silah dayayıp onu neredeyse öldürecektim, o ana şahit olduysan lütfen hemen konuş... Yok olmadıysan, ben senin anlayacağın dilden konuşacağım..."

Hale Hanım gözlerini açmıyordu. "Ben size ihanet etmedim," dedi, kısık bir sesle. "Özür dilerim, ben size ihanet etmedim."

Yücel'in bakışları bir kez daha Hale Hanım'a çevrildiğinde, gözlerinde çok büyük bir hayal kırıklığı vardı. "Abi..." dedi,

şaşkınlıkla. Bakışları Bora'yı buldu. "Son aradığı numarayı a-arar mısın?"

Bora'nın kaşları çatılmıştı. Telefonu hoparlöre vererek, son aranan numarayı uzun uzun çaldırdı. "Hale'm," dedi bir erkek sesi. Uykusundan uyandığı fazlasıyla belliydi. "Bir şey mi oldu?" dedi, telaşla. Hale Hanım elini ağzına götürmüş, ses çıkarmamak için parmağını dişliyordu; aslında çığlık ata ata ağlamak istiyordu. Yücel, bir elini alnına götürüp diğer elini yumruk yaptığında Bora telefonu adamın suratına kapattı.

"Sana ihanet etmemiş abi," dedi Yücel. Zorlukla yutkundu. "Ama bana etmiş..." dedi. Aydın ve Gökhan şaşkınlıkla birbirlerine bakarlarken, Bora ne diyeceğini bilemiyordu. "Söz vermişti halbuki..." dedi Yücel. Bora, hain ararken bir yuvayı dağıtmıştı. *O yuvanın dağılacağı varmış Naz, kadın kocasını aldatıyormuş!*

"Gel koçum sen," dedi Gökhan, Yücel'in omzuna dokunarak. Yücel hırsla Hale Hanım'a vurmaya kalktığında, Aydın kadının önüne geçti. "Koçum diyorum siktirtme bana belanı!" diye bağırdı Gökhan, öfkeyle. Yücel'i sertçe duvara yaslamıştı. "Karını mı döveceksin lan?"

"Aldatmış abi beni, yine!" dedi Yücel, hırsla.

"Mahkemeye gidersin, boşanırsın!" diye bağırdı Gökhan. Gözü dönmüş gibiydi. "Bak kaç gündür nelerle uğraşıyorum, yemin ederim kafana sıkarım senin, kendimi çok zor tutuyorum!" Elif, Bahar ve Ceren korkuyla salona inmişler ve neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. "Sen de aldatmadın mı lan karını? Ben senin ağzına sıçmadım mı Bodrum'da? O seni aldatınca sen onu dövmeye kalkacaksın ama sen onu aldatınca onun ruhu bile duymayacak, ne güzel memleket anasını satayım!" diye bağırdı Gökhan.

"Tamam yeter!" dedi Bora, sert bir ifadeyle. Bakışlarını Aydın'a çevirdi. "Kadını götürsünler güvenli bir yere. Yerini de sadece bana söylesinler. Yücel'i de Selim'e devredin!" Bora hızlı adımlarla yeniden bahçe kapısına doğru yürüdü. Derin bir nefes verdi ve bahçeyi izlemeye başladı. Aydın,

Hale Hanım'ı dışarı çıkarırken; Aydın'ın talimatıyla gelen birkaç adam da Yücel'i almıştı.

"Bir aldatılan çalışan sorunumuz eksikti!" dedi Gökhan, sıkıntılı bir ifadeyle. Ceren'in kaşları havalanırken, Bahar başını iki yana salladı. Bahar, Ceren'in omzuna hafifçe dokundu ve bunun üzerine merdivenlere yöneldiler.

Elif ciddi bir ifadeyle, "Ben gitmek istiyorum artık..." dedi. Gökhan'ın bakışları Elif'e çevrildi. "Bir araç ayarlasan?" Gökhan şimdi de bakışlarını, onlara sırtı dönük ve elleri cebinde, bahçeyi izleyen Bora'ya çevirmişti. "Boşuna bakma ona..." dedi Elif, imadan uzak ciddi bir ifadeyle. "Kendi öldürecekti zaten beni, başkası öldürse n'olur onun için... Sıkıntı olmaz."

"Bu gece de kal," dedi Gökhan, rica eder gibi. Birkaç saniyeliğine sabır dilenir gibi tavana bakıp yeniden Elif'e döndü. "Yarın ben seni kendim güvenli bir yere yerleştireceğim, söz."

Elif güldü. "Sen bi' acıdın bana, tatlı tatlı konuşmaya başladın çünkü..." dedi. Gökhan'ın kaşları çatıldı. "Korktun mu öleceğim diye..." dedi, takılır gibi. O kadar komik konuşuyordu ki, ben de güldüm.

Gökhan'ın bakışları bana çevrilip yeniden Elif'i buldu. "Senden hala nefret ediyorum," dedi. Fakat yalan söylediği öyle belliydi ki, bunu gizleyemiyordu. "Ne acıyacağım ya?" dedi, üste çıkmak ister gibi. Elif, *kesin kesin* der gibi başını salladı ve bana göz kırpıp salondan çıktı. Gökhan, Elif'e şiddet uygulayan Bora'yı öldürmediği için şükretmeliydik. *Bence Gökhan, Bora cinnet geçirirken kendisini öldürmediği için şükrediyordur Naz!*

Gökhan yanıma yaklaştığında, "Sen neden birlik oluyorsun onunla?" diye sordu. Beni azarlıyor gibi bir hali vardı. "Benim arkadaşımsın kızım sen. Ayrıca Aydın sana *yenge* diyor ve sen bozmuyorsun, bunun hesabını soracağım sana!"

Bora yüzünü bize dönerken, Aydın da salona gelmişti. Bora bakışlarını Gökhan'a kilitlemiş, hareketlerini izliyordu. Gökhan ise Bora onu hiç izlemiyormuş gibi bir edayla,

yanıma oturdu ve yanağımdaki tırnak izine, Aydın'ın ona uzattığı krem gibi bir şeyden sürdü. Belimin hala ağrıyıp ağrımadığını sordu. Elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Küçük bir kız çocuğuymuşum gibi adım atmamı istedi. İyi olduğuma kanaat getirdiğinde, yeniden elimi tuttu ve beni bir tur kendi etrafımda döndürerek deli olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Beni bir tur daha döndüreceği sırada, "Tamam!" dedi Bora, uyarıcı ses tonuyla. "Fazla bir şey olmamış, ben iyicene sakatlayayım belini diye mi uğraşıyorsun?!" Gökhan gülerken, elimin üzerini öptü ve benimle birlikte koltuğa oturdu. Kendimizi azar yiyen çocuklar gibi hissediyorduk. Yani ben öyle hissediyordum. "Maşallah!" dedi Bora, iğneleyici bir tavırla. "Çok eğleniyorsunuz Gökhan Bey!" Yalnızca Gökhan değil ben de eğleniyordum. Bazen eğlenmek de gerekiyordu.

"N'apalım ağlayalım mı?" diye sordu Gökhan, imalı bir ifadeyle. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Düğün haftasındayız hala... Eğlenmek gerek!"

Bora ters bir ifadeyle, "Bende gözün mü vardı Gökhan?!" diye sordu. Aydın gülmemek için çok zor dururken, ben dudaklarımı dişliyordum. "Biraz sabretseydin, bak şimdi içine ediliyor her şeyin. Çıkartırdın hırsını... Erken başladın sen söylenmeye, etkisi geçti."

"Merak etme sindirdim," dedi Gökhan ve kolunu omzuma attı.

"Fazla alıştırma Nazlı'yı varlığına..." dedi Bora, imayla. Ellerini cebinden çıkarttı. "24 saat yavaş yavaş doluyor. Eğer bana Kerem'i getirmezsen seni öldüreceğim."

"Arıyor çocuklar," dedi Gökhan, kısaca. Bora en sonunda Gökhan'ın neşesini kaçırmayı başarmıştı.

"Hangi çocuklar amına koyayım?" diye bağırdı Bora. Gökhan, kolunu omzumdan çekti. "Benim tanıdığım bildiğim herkes kapının önünde! En iş bilen adam eczaneye gidiyor krem almaya!"

"Naz için aldırdım ben o kremi... Ne yapsaydım, iş bilmeyeni mi yollasaydım?" dedi Gökhan, laf sokar gibi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Gökçe'yi aldık, elimizde tutuyoruz. Mekanlardaki tüm adamlar her deliğe bakıyorlar. Bulacağız."

"O lavuğun babası Eren'in müvekkiliyse, lavuğun izini sürmek için sağlam yol ama ben Eren'e güvenmiyorum," dedi Bora.

Gökhan, rahatsız edici derecede bir imayla, "Kime güveniyorsun ki sen?" diye sordu.

"Kimseye!" dedi Bora, sertçe.

"Tamam ben de bunu bildiğim için... Eren'e insan gibi bile sormadım. Adamın müvekkili olduğunu anladığımız an, *'Bizde senin meslek hayatını kaydıracak belgeler var, sen çok iyi bir avukat olsan bile bizimle aşık atamazsın, bize çalışacaksın!'* dedim," dedi Gökhan. Bakışlarım şaşkınlıkla Gökhan'a çevrildiğinde, benden utandığını hissetmiştim. "Yetmedi Nahit'e de *'Mehmet senin oteline nasıl girer?'* diye hesap sordum. Borçlarına karşılık otellerine el koydurttum."

"Bir şeyi atlamadın mı bunları yaparken?" diye sordu Bora, sert bir tavırla.

"Sana söyleyemezdim... Telefonda bunu öğrenmeni istemedim. Yapamadım Kara. Yapamadım!" dedi Gökhan, sıkıntıyla. Derin bir nefes aldı. "Kaç kez anlattım sana."

Bora'nın bakışları iki saniyeliğine Aydın'a çevrilip yeniden Gökhan'ı buldu. "Bir evlendim üç hediye aldım Mehmet'ten... Ama ben kendisinin düğününe dahi katılmama rağmen, ona bir hediye verememiştim. Bir hediye vermek lazım. Geç olacak ama büyük olacak," dedi. Aydın ve Gökhan'ın bakışlarına hakim olan merakın aynısı bende de olmalıydı. "Mehmet'in mal getirttiği gemi, Türkiye Karasuları'na giriş yaptığı anda havaya uçacak."

Aydın kaşlarını kaldırıp arkasına yaslanırken, Gökhan telaşla ayağa fırladı. "Saçmalama!" dedi, kısık fakat sert bir sesle. "Delirme, kendine gel!"

"Bak Gökhan..." dedi Bora, sakince. "Bundan sonrasının geri dönüşü yok artık. Eğer yanımızda olmazsan gerçekten

gönül koymam. Dert etme..."

Gökhan, Aydın'a döndü. "Bir şey söyle şuna!" dedi, Bora'yı şikayet eder gibi. Aydın ne tepki vermesi gerektiğini kestiremiyor gibiydi. "8 Kasım'daki büyük sevkiyat için hayvan gibi tedbir alırlar hem. O planı sakatlayamayız, adamları üzerimize çekeriz. Buna hazır değiliz." Gökhan'ın cümleleri ne Aydın'a ne de Bora'ya ulaşmıyordu. "Ağzımıza sıçarlar Aydın, şu adama bir şey söyle!"

"Mehmet'i öldüreceğim Gökhan..." dedi Bora, dümdüz bir ifadeyle. Gökhan, hayretle Bora'ya döndü. "Ve düşünmek istemiyorsun belki ama, onu öldürdükten sonra bizi uyuşturucu işine mecbur bırakacaklar zaten."

"Hayır hayır hayır," dedi Gökhan hızlıca. Başını iki yana sallamıştı. "Bu şekilde değil, böyle değil, böyle anlaşmadık! Ben hep Mehmet'in ölümünde, dikkatleri üzerimize çekmeden, stratejik çalışalım dedim. Caner'in üzerine yıkmak gibi... Hep anlattım sana. Sen ise *'Ablama söz verdim!'* dedin durdun." Belli ki Bora da aynı Gökhan gibi düşünmüştü ya da belki de zaten onun fikrini beğenmişti ama bunu ona hiç belli etmemişti. "Şimdi oturur planın yeni haline, elimizdeki kartlara falan bakarız ama asla uyuşturucu işine bulaşmayacağız. 8 Kasım'daki sevkiyat planını nasıl işlediysek öyle kalacak. Gemi patlatmak falan yalnızca şov. Bu şovu yapmayacaksın!"

Bora birkaç saniyeliğine dudaklarını dişledi. Bir cümleye hazırlanır gibiydi. "Yapacağım," dedi, kendinden emin bir ifadeyle. "Mehmet'in yaptıkları da şov... Ve ben bunun altında kalmayacağım. Merak etme, o adamları şimdi almayız karşımıza. Mehmet kendini onlara rezil etmez, bir şekilde üzerini örtecektir. Fakat Mehmet'in ölümünü yıkacağımız kimse yok etrafımızda, bunu unut. Kimse yemez bunu."

"O zaman türbeye falan gidip Mehmet kendi kendine ölsün diye dilek dileyelim Kara! Çünkü uyuşturucu işine girmeyeceğiz..." dedi Gökhan, işaret parmağını Bora'ya doğru sallayarak. Bugün bu evde herkes, birbirini tehdit

edercesine parmağını sallıyordu ama sanırım bu, en fenasıydı.

Bora derin bir nefes aldı. "Gökhan," dedi, kötü bir haber verecekmiş gibi. "Bir baksana etrafına... Sence, Mehmet'i biz öldürmesek bile... Mehmet öldüğünde, Türkiye'de bu işi kimin kıvıracağına inanırlar? Sokaktaki Süleyman, Mehmet'e çarpsa arabayla ve Mehmet ölse... Süleyman'ı mı uyuşturucu işinin patronu yapacaklar? Bize bulaşacaklar zaten."

"Belki öyle olmaz!" dedi Gökhan, çaresizce. Ellerini, sitemle iki yana açmıştı. "Akbulutlar bu işin heveslisi değil mi... Hakkı yapsın. Ya da ne bileyim baksana Çınar'ı tanımıyormuşuz bile... Kozan'lar yapsın Kara! Duman'lar yapsın. Halil Yücesoy yapsın. Ya kim yaparsa yapsın!"

"Saydığın herkesten daha güçlüyüz Gökhan, çünkü altı sene evvel, şu masada..." Bora, bakışlarıyla salonun bir köşesindeki yemek masasını gösteriyordu. "seninle, bu gücü hedeflemiştik. Hatırlar mısın bilmem, Mehmet'i yenebilmenin tek koşulunun bu olduğunun bilincindeydik."

"Hatırlıyorum," dedi Gökhan, ciddi bir ifadeyle. "Söz vermiştik, kirlenmeyecektik..."

"Çiğnediğim ilk sözdü bu," dedi Bora. Gözleri Gökhan'ın gözlerini hedef almış ve kararlılıkla bakıyordu. "İlk emirler kolaydı, Mehmet Şahindağ'ın mekanlarını patlatmak yani... Ama üçüncü emir zordu... *Sözde düşman,* Bora Karabey'in de mekanını tarar. 7 ölü, 23 yaralı. Ölenlerden ikisi, ölmeden beş dakika önce masamızda oturuyordu. Hatırlıyor musun bunu da? Sen de oradaydın. Ben o gün sözümü çiğnedim Gökhan. Çok merak ediyorum... Sen nasıl kirlenmedin? Ben leş gibi oldum da."

Gökhan başını iki yana sallarken, "Mecburduk," dedi.

Bora ayağa kalktı. "Sonra Bora Karabey eline silahı alır. Mekana, *sözde düşmanın bir numaralı adamı Aydın Demir'in,* mekanı taraması için gönderdiği herifi, *yani kendi adamını* öldürür." Birkaç adım atarak Gökhan'a yaklaştı. "Bu *sözde düşmana* bir çeşit selamdır ama tabağı da boş göndermez.

Dördüncü emir... Bir adamını yollar *sözde düşmanın* mekanına, strateji şudur; düşmanı güçlü göstermek gerekir. Yani *Aydın Demir akıllı adamdır,* Bora Karabey'in ona yolladığı herifi fark eder. Arbede çıkar. Aydın Demir'in alnında, o günden hatıra bir iz kalır hatta. Aydın Demir, benim emrimle, benim ona yolladığım adamı öldürür. Sonuç şudur; *Ooo bu kimsenin bilmediği herif her kimse, bayağı güçlü! Yanına da almış Aydın Demir'i, çok kan akacak.* Aktı Gökhan... Bayağı kan aktı... Senin nasıl üzerine sıçramadı?"

"Mecburduk..." dedi Gökhan. Söylediği tek şey buydu. Papağan gibi bunu tekrarlıyordu.

"Değildik Gökhan, neden mecbur olalım?" diye sordu Bora. Gülümsüyordu. Birkaç saniye Gökhan'ın bakışlarını tarttı. "Sıkardım ben kafama, Mehmet'in intikam alacak kimsesi de olmazdı ve siz kalan sağlarla yaşardınız."

"Kara o işler öyle olmuyor," dedi Gökhan, itiraz eder gibi. "Tüm Karabey soyunu yok etmeye yemini varmışçasına hareket etmiyor mu orospu çocukları! Bir düşman yok ki hayatımızda! Babanın toprağı bol olsun, bizde düşman çok... Elif'in haberi var mı, eğer müdahele etmeseydik arabasına yerleştirilen bombayla öleceğinden? Atölyeden gelen paketin içinde elbise değil patlayıcı madde olduğundan? Bahar biliyor mu, günün birinde lazerli silahla havaalanında ölecekti? Begüm biliyor mu, bizim adamlarımız kaç suikast girişimini son anda önledi? Trabzon'daki konak kaç kez taranacaktı Kara! Daha neler neler! Sen kafana sıksan ne olacaktı? Bunlar olmayacak mıydı? Sen Naz'la, Berkan'ın doğum gününde görüntü verinceye kadar biz her gün kıçımızdan ter akıtıyorduk!"

Bora başını Gökhan'ı onaylarcasına salladı. "Evet doğru söylüyorsun. Ama bunca şeye rağmen Mehmet'in, kardeşimin hayatına soktuğu herifi fark edemedik. Nazlı'nın yanı başına kadar adam soktu Gökhan! Biz, Caner'in Elif'in evine girmesini, Nazlı'ya tuzak kurmasını, bizi kaçırmasını önleyemedik. Çünkü Mehmet'ten aldığı kocaman bir güç vardı. Bizim bütün düşmanlarımız gücünü Mehmet'ten alıyor

ya zaten. Boşuna mı güçlenip düşmanı kendimize gebe bırakıyoruz? Bize muhtaç olsunlar ki Mehmet'ten uzaklaşsınlar istiyoruz? Öldürüyoruz, borçlandırıyoruz, koz biriktiriyoruz... Şimdi tek hedef Nazlı oldu ki, duruldu. Düşmanları çekti. Caner'i üzerimizden çekemeyince, kendi Caner'e düşman oldu. Ve sen de biliyorsun, Nazlı'ya zarar veremedikçe daha çok bastıracak! Gökhan, yüz kişiyi engellesek, o engelleyemediğimiz bir kişi hayatımızı alacak elimizden, ailemize zarar verecek. Daha da güçlenmek zorundayız. Uyan artık... Düşman çok ama çok güçlü!"

"Uyuşturucu mu bize güç verecek?" diye sordu Gökhan. Başını iki yana sallıyor ve bunu reddediyordu. Aslında doğru cevabı zannediyorum ki o da biliyordu fakat bundan kaçıyordu. "Zehir Kara zehir! Yarın bir gün senin benim de çocuklarımız olacak! Bunu yapamayız. Ulan biz silah ticareti bile yapmıyoruz, ne uyuşturucusu!"

"Bunları ben düşünmedim mi sanıyorsun?" diye sordu Bora. İfadesindeki sakinlik, yerini ağır bir yorgunluğa bırakmıştı sanki. "Madem dibine kadar battım; ailemi korumak için daha da batarım. Bencil bir adamım ben Gökhan. Bir kayıp daha yaşayamam!"

"Naz. Nazlı," dedi Gökhan, umutla. Bakışlarını bana çevirmişti. "Terk eder seni. Kim insanları zehirleyen birisiyle beraber olur ki? Manyaklık bu! Yapamazsın bunu." Bakışların bana çevrildiğini fark ettiğimde, üzerimdeki sweatshirtün ceplerinin fermuarlarını açtım.

Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Yolu açık olur o zaman," dedi, topu benden alarak. Bana da sadece nefes vermek düşmüştü. Bakışları tekrar Gökhan'a çevrildi. Ellerimi sweatshirtün ceplerine soktuğumda, sağ cepte bir şey olduğunu fark ettim. "Kalan kalır, giden gider Gökhan..." dedi Bora. Bu bana değil, Gökhan'a bir direktifti.

"Aydın'a bile sarılırım ama uyuşturucu işine girmem," dedi Gökhan, net bir ifadeyle. Sağ cepteki naylonumsu şeye göz ucuyla baktım.

"Mecburuz Gökhan... Uyuşturucu işine girmeye mecburuz," dedi Bora. Şeffaf, minik ve kilitlenebilir poşetin içinde iki tane pembe ve üzerinde kalp şekli olan hap vardı. Bunlar ne yazık ki şeker değil uyuşturucuydu. Sweatshirt Begüm'ün olduğuna göre, bu uyuşturucular kimindi?

80.Bölüm

Sevgili yol arkadaşlarım,

Sizlerden gelen yoğun istek üzerine, bölümü biraz erken yayınlayarak cuma akşamınıza düşmüş bulunmaktayım. Tüm hafta boyunca satır satır yaptığınız yorumlar, gönderdiğiniz mesajlar, paylaştığınız şarkılar, attığınız tweetler ve Instagram gönderileriniz için çok teşekkür ederim.

Instagram hesabımız 'macakizi8' de çeşit çeşit, emsali görülmemiş, tamamen kendi içimizde uydurduğumuz bir takım eğlenceli içeriklere yer vermeye karar verdik. Çoğul konuşuyorum çünkü hepimiz Maça Kızı 8 için, Maça Kızı 8 hepimiz için var. Madem tadını çıkartalım, bir daha mı yaşayacağız bu günleri moduna geçtik, öyleyse gönderin gelsin damat halayı...

Hepinizi halaya bekleriz.

Oy verirseniz nasıl mutlu olurum, bunu asla anlatamam!

Sizleri çok seviyorum! □□😍

♠

"Mecburuz Gökhan... Uyuşturucu işine girmeye mecburuz," dedi Bora. Şeffaf, minik ve kilitlenebilir poşetin içinde iki tane pembe ve üzerinde kalp şekli olan hap vardı. Bunlar ne yazık ki şeker değil uyuşturucuydu. Sweatshirt Begüm'ün olduğuna göre, bu uyuşturucular kimindi?

"Bir kere daha düşün Kara, bir kere daha..." dedi Gökhan, yalvarırcasına. Ben ise artık beynimin tamamen düşünmeyi bıraktığını hissediyordum. Ebediyen susmak, içimde ve dışımda derin bir sessizliğe gömülmek istiyordum.

"Tüm korumaları baştan aşağıya yenileyeceğiz. Kereviz, Mehmet'in adamlarının asker gibi olduğunu vurgulayıp durdu. Bana en acımasız adamlar lazım Gökhan, en sert yetiştirdiklerin..." dedi Bora. Dışarıda oluşacak tüm gürültüye kalbimi kapatarak, sweatshirtün cebinin içinde, yumruk yaptığım elimi sıkıyor ve nasıl davranmam gerektiğini tahlil etmeye çalışıyordum.

Bu durum Esin ya da Masal'ın başına gelse, derhal ayağa kalkar ve bas bas bağırarak bunun ne anlama geldiğini sorardım. Ben hiç insan satmaz, kimsenin bana verdiği sırları açık etmezdim fakat bunu yapmadan Esin'le Masal'ın abilerini çok kez uyarmışlığım vardı. Gerçi Esin'le Masal, abileriyle olan samimiyetimden ötürü benimle her dertlerini paylaşmazlardı ve açıkçası ben de Hande gibi onlara sınırsız ayrıcalık tanımazdım. Ben her koşulda onların iyiliklerini düşünürdüm. Mesela, eğer abilerinin bilmeleri gereken bir şey varsa, abilerine derhal bu durumu söylemeleri için onları tehdit ederdim; çünkü ben laf taşıyamazdım.

Esin beni biraz da olsa severdi ama Masal beni hiç sevmezdi. Masal'ın gözünde ben devamlı kitap okuyan, sürekli ders çalışan, aklını matematikle bozmuş bir kız kurusuydum. Yani en azından yaşlanınca öyle olacağımı söyleyip dururdu. Çünkü ben suyumu samanın altından yürütür ve örnek kişiliğime zeval getirmezdim. Esin ve Masal benim hiç eğlenmediğimi, gece kulüplerini sevmediğimi, alkole karşı olduğumu falan zannederlerdi. Ben ise onların yalnızca bunları önemsemelerine hep kızardım.

Onların nezdinde benimle makyaj konuşulmazdı, modadan anlamazdım, zevksizdim, sürekli aksiyon filmleri izliyordum, romantizmden bihaberdim, hiç sevgilim olmamıştı, sürekli çalışarak anlamsızca para biriktiriyordum ve kendilerini pek de arayıp sormazdım. Ama Hande öyle değildi. Hande, hayatımıza girdiği günden itibaren Esin'le Masal'ın rol modelleri oluvermişti. Boğaziçi Üniversitesi'nde Matematik okuyordu ama onlarla aynı dili de konuşabiliyordu. Demek ki

her başarılı üniversite öğrencisi Naz gibi çekilmez olmak zorunda değildi.

Bu hayatta gerçekten de Hande gibi insanlar da vardı. Hande, hem dış güzelliğiyle hem de akıl güzelliğiyle fazlasıyla ilgilenebiliyordu. Onu örnek almalarında benim için hiçbir sakınca yoktu fakat benim için Hande de yetersizdi. Hedefi yalnızca iyi bir şirkette, iyi bir pozisyonda çalışmaktı ve hatta bunu şimdiden başarmıştı da. Fakat benim hedefim birden çoktu ve her biri gerçekten de çok büyüktü. Bunu Hande anlıyordu ve bana çok saygı duyuyordu, bu yüzden benim en yakın arkadaşımdı ama Esin'le Masal'ın bunu kavramaları çok zordu.

Ben zamansız ölümlerden nasibimi henüz daha 13 yaşını doldurmadan aldığım için, insanın bu hayatta vakti çok ama çok iyi kullanması gerektiğini biliyordum ve de zaten Esin'le Masal'ın bunun anlamını hiç bilmemeleri, kalpten dilediğim bir dilekti.

Esin ya da Masal'ın cebinde, uyuşturucu bir madde bulsam kıyameti koparırdım ve fakat şimdi söz konusu kişinin Begüm olması dilime mühür vuruyordu. Begüm, sevdiğim adamın kız kardeşi olduğu için mi bilinmez, bahçemizde emekleyerek büyüyen Esin ve Masal'dan ayrılıyordu. Benliğimi yöneten bir güdü, Begüm'ü kayırmamı istiyordu; önce onunla konuşmalıydım. Soyadıma yaraşır bir biçimde *yenge* gibi davranmalıydım.

"Nazlı," dedi Bora'nın sesi. Tedirgin bakışlarımı kara gözlerine değdirdiğimde, Aydın ve Gökhan'ın da bana baktığını hissettim. "İyi misin?" diye sordu Bora. Birkaç dakika içerisinde genç kızdan yetişkin bir kadına geçiş yapmış gibi hissediyordum. İyi değildim. Hiç iyi değildim. Az evvel abla olmuştum ve buna hiç hazır değildim.

"İyiyim?" dedim, *neden ki* der gibi. Nefesimi sesli verirken, ellerimi sweatshirtün ceplerinden çıkarttım. "Yoruldum biraz," diye ekledim.

"Bugün uzun bir gün olacak Kara... Birkaç saat de olsa yatın uyuyun siz," dedi Aydın, ayağa kalkarak. Geceye

noktasını koymuştu ve fakat benim için bu gece de çok uzun geçecekti. "Sabah olacak zaten birazdan," diye devam etti. Ne yazık ki günün doğabileceğini hissetmiyordum.

"Sen nereye?" diye sordu Bora.

"Müştemilata," dedi Aydın, gülümseyerek. Etrafına bakındı. "Bu koca arazide ait olduğum tek yere..."

"Fakir edebiyatına geçiş yaptığımıza göre... Ben de Filiz Abla'nın odasına çekiliyorum. Bu sınıf farkı beni aşıyor," dedi Gökhan, imalı bir tonlamayla. Açıkçası ben, kim nereye gidiyorsa bir an evvel gitmelerini ve yapayalnız kalmayı diliyordum.

"Hadi gel," dedi Bora, elime uzanarak. *Üzülerek söylüyorum ki senin en yalnız anın kocanla yan yana olmak Naz.* Bora'nın eline uzanarak koltuktan kalktım. Merdivenlere ilerledik. Gökhan'ın adımları da bizi takip ediyordu. Bir üst kata çıktığımızda Gökhan, oturma alanının sağındaki, bugün Elif'in uzanmasına izin verdiği odaya girerken; biz sola dönüp koridorun sonuna kadar yürüdük. Koridorun sonunda karşımıza çıkan kapıyı açtığımızda, bizi küçük bir oturma alanı karşılamıştı. Odanın köşesinde bavullarımız vardı. Bunların buraya ne zaman ya da nasıl geldiğini bilmiyordum. Tam karşımızda kapısı açık bırakılmış küçük bir balkon ve balkonda da iki tane sallanan sandalye vardı.

Bora, odanın içindeki kapıyı açtığında geniş bir yatak odasına girmiştik. İçeriye girer girmez burasının, Bora'nın anne ve babasının yatak odası olduğunu anlamıştım. Açıkçası dekorasyon benim değil Hande'nin işiydi ve fakat mobilyalar, en az altı senelik olmasına rağmen hala çok şık ve pahalı duruyordu. Büyükçe bir yatağın başı, kapının tam karşısındaki duvara yaslıydı. Yatağın ayak ucunda somon rengi bir puf vardı. Sağ tarafa gösterişli bir tuvalet masası ve koltuk yerleştirilmişti. Koltuğun arkasında şık bir püskül bile vardı. Tuvalet masasının altın varaklı aynasının iki yanına üçer tane yuvarlak çerçeve asılmıştı.

Bora, yatağın karşısındaki Bihter Ziyagil koltuğuna benzer bir koltuğa otururken ben tuvalet masasına doğru yürüdüm.

Çerçevelerin etrafındaki taşların gerçek olup olmadığını anlayacak kadar zengin değildim. Soldaki üç çerçevede üç farklı bebek vardı. En üstteki Beyza, bir altındaki Bora, bir altındaki ise Begüm olmalıydı.

Fakat sağdaki çerçeveler çok daha güzeldi. En üsttekinde Ahmet Bey, Betül Hanım ve kucaklarında bir bebek vardı. Ortadaki çerçevede yine Betül Hanım'ın kucağında bir bebek vardı fakat bu sefer Ahmet Bey'in kucağında, siyah uzun saçlı bir kız çocuğu vardı. En alttaki fotoğrafta ise Beyza kocaman olmuş, annesi ve babasının ortasına girerek birbirlerine sarılmışlardı; Beyza'nın önündeki küçük Bora'nın bir omzuna annesinin, diğer omzuna babasının eli konmuşken, kucağında ise henüz kundakta olan kardeşi Begüm duruyordu. Onlar beş kişilik bir aileydi ve mutlulukları bir fotoğraf karesinden taşarak bana kadar geçiyordu.

Köşe duvardaki rafa yürüdüm. Rafta beş tane kalın ve büyük fotoğraf albümü, yedi tane şiir kitabı ve büyükçe bir kutu vardı. Kutunun içini açtım. Fon kartonundan yapılmış, üç farklı renkte, tebrik kartını andıran ilkokul çalışmalarını görünce çok şaşırmıştım.

Bir tanesi kırmızıydı: Üzerinde, fena olmayan bir yazıyla, *"Annecim anneler günün kutlu olsun, Beyza..."* yazıyordu.

Bir diğeri pembeydi: Yazı kargacık burgacık olsa da yine de okunuyordu; *"Anneler günümüz kutlu olsun. Begüm Karabey Betül Karabey"*

Bir diğeri ise yeşildi: Üzerinde sadece, *"Anneler günün kutlu olsun anne,"* yazıyordu.

"Hepimizin birinci sınıftaki klasik çalışması," dedi Bora. Bakışlarımı ona çevirdim. Oturduğu koltuğun üzerindeki duvarda asılı duran kocaman çerçeveyi ise yeni fark ediyordum; Ahmet Bey ve Betül Hanım'ın düğün fotoğrafı olmalıydı. Kutuyu dikkatlice kapattım; içinde başka neler olduğuna bakmaktan vazgeçmiştim. "Beni korkutuyorsun," dedi Bora.

"Neden?" diye sordum merakla. Küçük adımlarla Bora'nın yanına yürüdüm ve koltuğa oturdum. Bakışlarını benden ayırmıyordu. Bir elimle elini tuttum.

"Susuyorsun..." dedi. Derin bir nefes aldı ve nefesini yüzüme üfledi. Bir eli saçlarıma giderken güçlükle yutkundu. "Meraksızsın."

"Bu yaşananların senin için çok ağır olduğunu biliyorum," dedim sessizce. Dudaklarına güçlü bir öpücük kondurdum. "Sözün bittiği yerdeyiz... Ben bundan sonra yalnızca eylemlerin ses getirebileceğinin farkındayım."

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Begüm tüm bu olanları hak etmedi... Bakma şimdi içimde tutuyorum ama o şerefsizi bulduğumda içimde ne varsa dışarıya çıkacak," dedi, düz bir ifadeyle. Kerem'den bahsediyordu. Sweatshirtün cebindeki yabancı maddelerin ağırlık yaptığını hissettim. "Sonra da sıra Mehmet Şahindağ'a gelecek."

"Ne yaparsan yap... Ben senin yanındayım," dedim. Yüzünde zorlukla bir gülümseme meydana geldi. Başını *biliyorum* der gibi salladıktan sonra bana sarıldı. Gergindi. Bu gerginlikten kurtulması da mümkün değildi. Ve cebimdeki ağırlığa bakılırsa daha da çok gerilecekti. *Bora'ya bulduklarını göstermediğin her saniye, o gerginliği kendi üzerine çekeceksin Naz; sana da soracak bunun hesabını.*

"Şu an yanımda olmanın beni ne kadar ezdiğini tahmin edemezsin... Ama bir o kadar buna muhtaç hissediyorum," dedi. Saçlarımın kokusunu içine çektiğini hissettiğimde, ona daha güçlü sarıldım. "Uyumak istiyorum biraz," dedi sıkıntılı bir şekilde. Kollarını benden ayırdı ve gözlerini gözlerime sabitledi. Yüzümdeki tırnak izine, hafifçe dudaklarını değdirdi. "Benim duşa girecek takatim yok da... Sen istiyorsan gir..." dedi, başıyla tuvalet masasının yanındaki kapıyı gösterirken. Başımı *hayır* dercesine iki yana salladım.

Neden Bora'nın odasında kalmadığımızı bilmiyordum ama sanırım biliyordum da. Elif'le kim bilir kaç kez girdiği odaya, benimle, üstelik Elif'le aynı çatı altındayken girmesinin

yakışık almayacağını düşünmüş olmalıydı. Bunca derdin ortasında bir de bunu nasıl düşündüğünü bilmiyordum.

Bora üzerini değiştirmiş, bir eşofman altı giymişti fakat ben üzerimdeki kıyafetlerle kalmayı tercih ettim. Silahını yatağın kenarındaki komodinin üzerine koydu. Saatini de çıkartıp silahın yanına bıraktı. Yatağa girmeden ışığı söndürdü. Bu evde uzaktan kumandayla açılıp kapanan bir aydınlatma sistemi yoktu fakat yatağın kenarından da odanın ışığının yakılıp kapatılabilmesi dahiceydi.

Başım göğsünde kendine yer bulurken, oturma alanının kapısının açıldığını duyduk. Bora sıkıntılı bir nefes verirken, göğsünden doğruldum. Elinin komodinin üzerine gittiğini fark ettiğimde kafasındaki düşüncelerin boyutundan ürkmüştüm. Kapı tıklatıldığında Bora "Gir?" dedi.

Begüm, aralanan kapıdan başını uzattı. Oturma alanının ışığı açık olduğu için biz onu görüyorduk ama o birkaç saniye boyunca zifiri karanlık görmüştü. *Böylece, eğer gelen bir düşman olsaydı Bora onu dan diye öldürebilirdi Naz.* Bora, odanın ışığını yaktı. Begüm'ün birden yanan ışıkla beraber gözleri kamaşmıştı. Bakışları abisine yalnızca bir saniye değip beni bulduğunda, kısık bir sesle, "Naz?" dedi. Dudaklarını ısırdı. "Gelebilir misin, benimle uyur musun?"

"Tabii," dedim, üzerimdeki ince yorganı kaldırırken.

"Kal burada," dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Bakışlarım ona çevrildiğinde komodinin üzerindeki silahını almış ve yataktan kalkıyordu. "Gir sen de içeriye, kapat kapıyı," dedi, direktif verircesine. Begüm ne yapacağını bilemez bir şekilde birkaç saniye kalakaldıktan sonra içeriye girdi ve kapıyı kapattı. Hızlı adımlarla Bora'nın kalktığı yerden yatağa girdi. Bora ise çoktan silahı minderin altına koymuş, kafasını minderin üzerine yerleştirmiş, yatağın karşısındaki koltuğa uzanmıştı. "Işığı kapat," dedi.

Begüm aldığı emir karşısında tereddüt bile etmeden, yatağın kenarındaki düğmeye bastı. Odanın karanlık olmasıyla beraber bana doğru sokuldu. Başını göğsüme koydu ve elimi tuttu. Nefes alışverişleri düzensizdi. "Yüzüne

n'oldu?" diye sordu, fısıldayarak. Gerçekten de hiçbir şey hatırlamıyordu. "Yoktu bir şey..."

"Hiç," dedim. Ben onun gibi fısıldamamıştım. Fısıldamasına gerek olmadığını anlatmaya çalışıyordum. O şu anda abisinden korkuyor, ona sesini duyurmamaya çalışıyordu. Belki bunun mümkün olmadığını o da biliyordu ama insan bir kabahat işlediğinde görünmez ve duyulmaz olmak istiyordu. "Seni aramasınlar? Söyledin mi buraya geldiğini herhangi birisine?" dedim, merakla.

"Elif Abla'ya seni çağıracağımı söyledim," diye fısıldadı Begüm. Derin bir nefes aldım; birazdan Begüm geri dönmediğinde, onu merak edeceklerdi.

"Ara, burada uyuyacağını söyle kuzum hadi..." dedim, yumuşak bir ifadeyle.

"İstemiyorum," dedi Begüm hızlıca. "Telefonlarımızı dinliyor, bilmesin nerede uyuduğumu kimse. Bunu istemiyorum."

"Kim dinliyormuş ya telefonlarımızı?" diye sordu Bora. Sesi dümdüz de olsa, ters çıkmıştı. Bir cevap bekliyor muydu bilmiyordum ama Begüm ona bir cevap vermemişti. Bora'nın hoparlöre aldığı telefondan çıkan ses, odaya yayılıyordu.

"Begüm yanında mı?" diye sordu Elif, telefonu açar açmaz.

"Evet. Mehmet'e de selam olsun..." dedi Bora, alaylı bir ifadeyle. Elif hiçbir cevap vermeden telefonu Bora'nın suratına kapattı. "Herkes bir alem," dedi Bora, mırıldanarak.

"Başına silah dayıyor, sonra da *alem* diyor," diye fısıldadı Begüm. Kendimi tutamayıp kahkaha attığımda, Begüm korkudan bana daha çok sokulmuştu. "Sus şimdi neye güldüğünü soracak..." diye fısıldadı, korkuyla. *Hakikaten Naz, gülmesene.* Begüm, konuyu değiştirmek ister gibi, "Çok güzel kokuyorsun..." dedi.

"Ay ben her gece seninle mi yatsam?" dedim, neşeyle. Begüm'ün yanağına sulu bir öpücük kondurdum. "Süitin etinden sütünden yararlandım, çok pahalı kremler vardı. Bavulları ben hazırlasaydım dönüşte, çalardım ama kısmet olmadı."

Begüm sessizce kıkırdadı. "Sen bana otelin adını söyle, ben neyse markaları senin için satın alırım," dedi.

"Zengin görümce forever!" dedim, Begüm'e daha sıkı sarılarak. "Al kız, her birinden çifter çifter al." Begüm bu sefer daha sesli gülmüş, gülerken de başını omzuma gömmüştü. "Vişneli bir duş jeli vardı mesela, ona bittim. Türkiye'de yok o. Onu kesin al. Parfüm de alabilirsin bak. Şişesi elmaslı falan olsun."

"Alırım," dedi Begüm, gülerken.

"Böyle görümce ol, canımı ye..." dedim. Begüm kahkahalarını öyle neşeyle atıyordu ki birazdan ağlamaya başlayacağını anlamıştım. "Hazır elin alışmışken taşınmaz mallar da satın alabilirsin benim için," dedim. Başını *olur* anlamında sallarken göğsümden doğrulmuş, gülerken de karnını tutmaya başlamıştı. "Paran var sonuçta... Belki benim için bir matematik okulu bile açabilirsin."

"Açarım," dedi Begüm, hala gülerken. Gülmemek için derin derin nefes almaya çalışıyordu. "Hem sana düğün hediyem olur," dedi. Ve kilit cümle buydu; hepimiz düğün hediyelerinden payımıza düşeni fazlasıyla almıştık.

Begüm ağlamaya başladığında yeniden bana sarıldı. Gözyaşları sessizce boynuma boca olurken, elimi tutuyordu. İç çekişleri pişmanlıkla doluydu. Utancı gözyaşlarından bana geçiyordu. Güldüğü için bile kızgındı kendisine ve bunu anlamak çok acıydı. Yatağın hareket ettiğini hissettiğinde, boynuma çok daha güçlü sarılmıştı. Ağlaması kesilmemişti fakat başına geleceklerden yana tedirgin hissediyordu. Bora'nın yatağa girdiğini anlamıştı ve korkuyordu.

"Karımı boğarak öldürmeye çalışıyorsan, buna izin vermem..." dedi Bora, dünyanın en tatlı sesiyle. Bakışlarım karanlığa rağmen kara gözlerini seçebilmişti. Begüm, kollarını biraz gevşetirken burnunu çekti. Titremeye başlamıştı. "Saçlarının rengi güzel olmamış ayrıca," dedi Bora.

"Biliyorum," dedi Begüm. Sesi öyle kırık çıkmıştı ki Bora'ya küs olduğunu hissetmiştim.

"O mu istedi bu rengi?" diye sordu Bora. Sesinde hiçbir merak yoktu; cevabı bildiğinden emindim.

"Nereden anladın?" diye sordu Begüm, merakla.

"Sen koyu renk saç sevmezsin," dedi Bora, düz bir ifadeyle. Gece lambasını yaktı. Dudaklarını *bilmem* dercesine büzdü ve "Ki yakışmıyor bence de sana," dedi.

"Karamel güzeldi," dedi Begüm, kendinden emin bir ifadeyle. Birkaç damla gözyaşı daha boynuma düşerken burnunu çekti.

"Seven hiçbir erkek... Sevdiği kadının saç rengine karışmaz. Aklı başında bir kadın her zaman kendine yakışan rengi bilir. Erkeğe de o rengi kabul etmek ve sevmek düşer," dedi Bora. Begüm adeta nefesini tutmuştu. "Ve üç numara, seven her erkek sevdiği kadının kıyafetlerine biraz da olsa karışır. Karışmasa bile bozulur. Kıyafetine laf söylemezse, sıkılan macundan kavga çıkartır ama çıkartır."

"Beni sevmiyormuş," dedi Begüm. Boğazından kopan feryat isyan gibiydi. "Beni sevmiyormuş!" diye bağırdığında, var gücüyle kolumu sıkıyordu. Bora, Begüm'e doğru yaklaştı ve saçlarına dudaklarını bastırdı. Begüm'ün çığlıkları Bora'nın gözlerini öfkeyle yummasına sebep oluyordu. "Beni kullanmış!" dedi Begüm, ağlayarak. Bora, onu benden ayırıp kendisine doğru çektiğinde Begüm'ün gözyaşları şiddetlenmişti.

Bora, Begüm'ün saçlarını okşuyordu. Hiçbir şey söylemiyor, ağlamasına izin veriyor ve ara ara da saçlarını öpüyordu. Begüm içindeki kırgınlığı, hıncı, acıyı abisinin omuzlarına bırakıyordu. Bora'nın omuzları belki de, etrafındaki herkesin tüm yüklerini taşıyabilmek için böylesine genişti. Birbirlerine öyle yakışıyorlardı ki, ikisinin de tamamlandığını hissediyordum sanki.

"Abi..." dedi Begüm, ağlamalarının arasında. Üç harfe sığdırmaya çalıştığı sevgisine, Bora onu sımsıkı sararak yanıt vermişti.

"Seven hiçbir erkek, sevdiği kadının abisinin nişanında, onunla kadınlar tuvaletinde öpüşmez..." dedi Bora, dümdüz

bir ifadeyle. Gözlerini Begüm'ün boğazından feryat edecek çığlığa karşı yummuş gibiydi. "Dersen ki, *bir abi bunu nasıl görmezden gelir peki* diye... İnan ben de bilmiyorum," dedi, biraz sonra.

Geçen saniyeler yerini dakikalara bırakırken, Begüm sadece ağlamıştı. Bora ise onun saçlarını şefkatle okşarken, bakışlarını tam karşımızdaki anne ve babasının fotoğrafına kilitlemişti. Begüm'ün bu hale gelmesinde hatayı belki de babasıyla bölüşmek istiyordu, bu yükü tek başına taşıyamıyordu.

"Özür dilerim üç numara," dedi Bora, kasvetli sessizliği bozarak. "Hepimiz bir olduk, hayatının amına koyduk," diye ekledi. Begüm'ün konuşacak dermanı yoktu fakat başını iki yana sallamıştı. "Beni affet," dedi Bora, mahcup bir ifadeyle. Begüm'ün saçlarını öptü. "Sana iyi bir abi olamadım."

Begüm güçlü bir itirazla, "Ben özür dilerim," dedi. Burnunu çekti ve kısık bir sesle, "Beni seviyor musun?" diye sordu.

"Sen kalbimdeki odacıklardan birindesin..." dedi Bora, ses tonuna tezat derecede gülerek.

"Kalbinde kaç odacık var?" diye sordu Begüm, meraklı bir ifadeyle.

Bora başını iki yana sallarken, sıkıntılı bir nefes verdi. "Ortaokul, bilemedin lise 1 Biyoloji bilgisi bu üç numara," dedi.

Begüm burnunu çekerken omuz silkti. "Sayısalım iyi değildi," dedi. Başını dağ gibi bir omuza koymuş ve gözlerini de kapatmıştı. "Annemi çok özledim abi." Abisiyle paylaştığı uykusuna sığınmak, tüm özlemlerini onunla dindirmek istiyordu. Sabah olduğunda gözlerini, uzun zaman sonra ilk defa huzurla açacaktı belki de çünkü cebimdeki maddelerden habersizdi. Aynı şey Bora için de geçerliydi. Gözlerini yumduğunda, yarın yaşayacakları gerilime dair bir fikir sahibi değildi.

♠

121 Gün Önce...

Gözlerimi açtığımda arsız güneş odanın içine dolmuştu. Çift kişilik yatağın diğer köşesini yok sayarak neredeyse benim üzerimde yatan Begüm'ü hafifçe iterek yataktan çıktım. Kendimi halsiz hissediyordum fakat bugünün çok zor geçeceğini bildiğim için bunu görmezden gelmeye çalıştım. Boynumu sağa ve sola yatırarak biraz güç toplayıp ayaklarımı sürüyerek banyoya ilerledim. Kendimi duşun altına atmayı başarmıştım fakat bakışlarımı sweatshirtten ayıramıyordum. Abla olmuştum fakat ablası olduğum Begüm'ün öz abisi kadar onu düşünebilmemin söz konusu olmadığını biliyordum.

Vücuduma havlu sarıp tekrar yatak odasına geçtiğimde, Begüm uyanmış ve bağdaş kurarak yatağın üzerinde oturuyordu. Bomboş bakışlarla yere bakıyor olması içimi kıymıştı. Beni gördüğünde yüzünde mahzun bir gülümseme oluştu. Küçük adımlarla yatağa ilerledim ve yanına oturdum. Kafamdaki havluya bakıp güldüğünde, ben de gülmüştüm.

"Abim erkenden odadan çıktı," dedi, yavaşça. Elini tuttum ve baş parmağımla elini okşamaya başladım. "Senin uykun çok derinmiş... Bayağı da gürültü yaptı aslında ama duymadın sen."

"Sweatshirtün cebinde haplar var Begüm," dedim dan diye. Begüm'ün açık kalan ağzı, birkaç saniye daha kapanmadı. Yüzüme ne diyeceğini bilemez gibi bakıyordu. "Uyuşturucu mu kullanıyorsun?" diye sordum.

Begüm, "Hayır," dedi hemen. Yavaşça yutkundu. "Hayır kullanmıyorum."

"O haplar kimin o zaman?" diye sordum, yumuşacık bir sesle.

"Kerem bazen kullanırdı... Böyle kalabalık partilerde falan. Tamamen eğlencesine yani. Bu yılbaşından birkaç gün evvel, bu evde bir parti vermiştik. Abim Monte Carlo'daydı. Zor izin almıştım hatta ondan. O günden kalmış olmalı... Birkaç arkadaşımız daha içmişti," dedi Begüm. Bakışları tereddütsüz ve açıktı. Sorgularcasına yüzüne baktığımı fark ettiğinde, "Evde bir yerlerde kaldı biliyordum. Çok aradım

hatta. Ama bulamamıştım... Gerçekten doğruyu söylüyorum Naz. İnan bana," dedi.

"Begüm abinin bunu öğrenmesi gerek," dedim.

Begüm başını iki yana salladı. "Lütfen aramızı bozma," dedi, yalvarır gibi. Derin bir nefes aldı. "Naz çok kızar. Yeni düzeldik, sen de gördün."

Buruk bir şekilde gülümsedim ve "Tamam, sana güveniyorum..." dedim. Begüm'ün yüzüne aydınlık bir gülümseme yayılmıştı. "Nasıl istersen öyle olsun. Sen en uygun gördüğün anda abine söyleyeceksindir," dedim.

Begüm başını beni onaylamak için salladı ve kollarını boynuma doladı. Uygun bir anı bulur ve abisine söyler miydi bilmiyordum. Ona inanıp inanmadığımı da bilmiyordum. Onun da bilmediği bir şey vardı; abisine ben bu durumu söyleyecektim. Yalnızca onu tedirgin etmek ve bana karşı hissettiği güveni yok etmek istemiyordum. Kollarım bedenini daha güçlü kavrarken, nefesimi sesli vermiştim.

♠

Hava serin miydi bilmiyordum ama üşüyordum. Tayt üzerine kısa kollu bir tişört giymiş ve sweatshirtü de belime bağlamıştım. Alt kata indiğimde Sevim Hanım'la burun buruna geldik. Bana o kadar içten bir tavırla sarılmıştı ki, sessizce beni evliliğim için tebrik ettiğini anlamıştım. Zaten fazlasına gerek yoktu da. Kotam dolmuştu. Bora'nın garajda olduğunu söyleyen Sevim Hanım, adres tarif eder gibi bir edayla garajı da tarif ettiğinde, gülümsemeden edemedim.

Bahçeye çıktığımda tanımadığım simalarla karşılaşmıştım. Bora'nın *en acımasız* diye tabir ettiği adamların bu gördüğüm yüzler olup olmadığını bilmiyordum fakat gerçekten de aralarından geçmek istemeyeceğim kadar ürkütücüydüler. Bakışlarıyla, düzenli kurulmuş bir robotu andırıyorlardı. *Godfather'cılık neymiş şimdi gör sen Naz; arttırıyorum ki hepsi Bora'nın kurduğu bir robot.* Aksiyon filmlerine olan sevgimi sorgularken, küçük adımlarla Sevim Hanım'ın tarif ettiği garaja doğru ilerledim.

"Naz Hanım," diye seslendi bir adam. Tonlaması tamamen mekanikti. Merakla adama döndüğümde bana bilekliğimi uzatıyordu. "Düşürdünüz," dedi. Gülsüm Babaannenin hediye ettiği ve kolumdan hiç çıkarmadığım, hatta kaçırıldığımda içinde izleme çipi olduğunu öğrendiğim bilekliği adamın elinden aldım. *Naz, adam sana "Naz Hanım" dedi.* Kaşlarımı çatarak adamın yüzüne baktığımda, bu yüzü tanıdığımı fark etmiştim fakat nereden tanıdığımı anımsayamıyordum.

"İsminiz ne?" diye sordum, sert bir ifadeyle. İfademi neden sert tuttuğumu ben de bilmiyordum.

"Alp efendim," dedi adam. Kaşlarım daha da çatılmıştı. *Bu Alp, o Alp Naz!* Dudaklarım bir parça açılırken, başımı anladığımı belli edercesine salladım. Ve hızla Alp'e arkamı dönüp garaja doğru yürüdüm. Alp'i şu an Bora'ya açıklayamazdım. *Abartma Naz!* Alp'i şu an Bora'ya açıklamakla uğraşamazdım. *Tamam, öyle olur Naz.*

Garaj, düz yolun sonuna yavru bir saray gibi kurulmuştu. Açıkçası hayatımda daha evvel hiç, bahçesi çeşitli çiçeklerle donatılmış bir garaj görmemiş olabilirdim. Aslında hayatımda hiçbir zaman, galeriyi andıran bir garaj da görmemiş olabilirdim. Ya da belki de tamirhaneydi; emin değildim. *Filmlerde görmüşsündür Naz!* Galeri derken de ciddiydim; içeride marka marka, model model klasik ve modern otomobil; duvarlarda ise çeşitli tablolar vardı. Garajı çeşitli tablolarla döşeyerek burayı bir sanat galerisine dönüştürmek ama aynı zamanda da garaj olarak kullanmak kimin fikriydi bilmiyordum ama gerçekten ilginçti.

Ceren, garajda ne işi olduğunu bilmediğim objelerden birisi olan pufa oturmuş, kulağına kocaman bir kulaklık takmış, muhtemelen şarkı dinliyor ve telefonuyla ilgileniyordu. Bora ise klasik siyah bir otomobilin kaputunu açmış ve tüm dikkatiyle motorla uğraşıyordu. Ceren'e nazikçe gülümserken Bora'nın yanına ilerledim. Adım seslerimi dahi duymamıştı.

Beline sarıldığımda anlık bir irkilme yaşasa da varlığımı fark ettiğinde, "Günaydın," dedi. Ellerindeki kara yağı beyaz bir havluya silerken, bakışları elimde tuttuğum bilekliğe çevrildi. "Neden çıkarttın?" diye sordu.

"Çıkartmadım. Düşmüş," dedim, kısaca. Nazarlığı tekrar bileğime takarken, "Adamlardan birisi seslendi arkamdan, fark etmemişim bile," diye belirttim.

"Hala aktif, çıkartmazsan daha güvende olduğunu hissedeceğim," dedi. Yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu. "Bunu ben yaptırttım. Babaannemden, teslim alıp sana hediye etmesini rica etmiştim. Mehmet Trabzon'da olduğu için ne olur ne olmaz diye... Seni tedirgin etmek istemedim. Çirkin oldu böyle habersizce, biliyorum... Gökhan iptal edecekti sonradan ama, Gökhan işte..."

Gülümseyerek, "Önemli değil," dedim. Bora, hiçbir sorun olmadığını bakışlarımdan okuduğunda, "Begüm uyuyor mu?" diye sordu.

"Kahvaltı yapacaktı..." dedim.

"Sen de yap kahvaltı. Akşama doğru da eve geçeriz," dedi. Başımı *tamam* anlamında salladığımda, Gökhan'ın hızlı adımları garaja doğru yaklaşıyordu. Bora'nın bakışları da benim gibi Gökhan'a çevrilmişti.

"Selam," dedi Gökhan, hoşnutsuz bir ifadeyle. Bakışları kısa süreliğine Ceren'e değdi fakat Ceren ilgilendiği şeye dalmış, Gökhan'ı fark etmemişti. "Kara..." dedi Gökhan ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Elif'i bırakırken babası aradı. Yolda... Haluk Kozan uğramış sabahın köründe; Elif'i senin kaçırttığını, vurdurttuğunu söylemiş... Adam köpürüyordu haklı olarak. Polise gitmekten falan bahsetti."

Bakışlarım meraklı bir ifadeyle Bora'ya çevrilmişti. Bora ise gözlerini kısmış, Gökhan'a *eee* diye sorarcasına bakıyordu. Bu devamını merak ettiği anlamına gelmiyordu; sanki hiçbir şey olmayacağından emindi.

"Oha!" dedi Ceren, abartılı bir ifadeyle. Bakışlarımız Ceren'e çevrilmişti. Kulaklığını çıkarttı. "*Ünlü iş adamından, milyon dolarlık düğün hediyesi! Genç iş adamı Bora*

Karabey, nişanlısı Nazlı Alaca ile evlendi. Karabey, eşine düğün hediyesi olarak, çok kısa bir süre önce satışa sunulan dünyaca ünlü bir markanın koleksiyonuna ait olan milyon dolarlık bir mücevher hediye etti. İşte o mücevher! Hay maşallah!" Ceren, önündeki telefondan bir haber okuyordu fakat son cümleyi kendisi eklemiş olmalıydı. *"Markanın, mücevher sahiplerini ilan etmesiyle açığa çıkan bu evlilik insanları şaşırtırken, Nazlı Karabey hamile olduğu için gizlice nikah kıyıldığı iddiası ortaya atıldı."* Hamile değildim; bu tamamen asparagastı.

Ceren telefonunun ekranından bize haberi okurken, burnumuzun dibine kadar gelmişti. Telefonu, hala üzerinden atamadığı şaşkınlıkla Bora'ya uzattı. Ekranda gördüğümüz gerdanlık ise Mehmet'in evliliğimizi kutlamak üzere bize gönderdiği gerdanlığın ta kendisiydi.

Gökhan, durum tespiti yaparcasına, "Her yerden saldırıyor," dedi. Kolunu hafifçe Bora'nın omzuna uzatacağı sırada, Bora elindeki telefonu hızla duvara fırlatmıştı. Ceren'in yüzü çaresizce ekşirken; çıkacak sese ve telefonun tuzla buz olmasına kendimi hazırlamıştım.

"Senin gelmişini geçmişini sikmeyen Kara olmaz olsun Mehmet Şahindağ!" diye bağırdı Bora. Telefon duvara değil tabloya çarptığında, tablo da yere düşmüştü. Bora garajın içinde dört dönüyordu. Öfkesini nasıl çıkaracağını bilemiyor, belki de daha fazla kırıp dökmek istiyordu. Aydın ve Selim hızlı adımlarla garaja geldiğinde, Gökhan *susun* der gibi işaret yaptı. "Bekle sen, bekle!" dedi Bora, dişlerinin arasından. Otomobillerden birisinin tekerine öfkeyle bir tekme attı. "Bana Kerem'i bul artık Gökhan!" dedi. Sesindeki sakinlik, delirmişliğinin kanıtı gibiydi.

"Babasıyla beraber Eren," dedi Gökhan. Sesine yansıyan tedirginlik beni de korkutuyordu.

"Bir şey yapacak Gökhan. Mehmet bir şey yapacak hissediyorum. Son hamlesi çok büyük olacak. Hissediyorum!" dedi Bora. *Daha ne yapacak ki Naz?* Eliyle

otomobilin kaputuna hızlıca vurdu ve "Allah kahretsin!" diye bağırdı.

Daha korkutucu olan şuydu ki: Yalnız Alp'i değil; sweatshirtün cebindeki uyuşturucuları da artık söyleyemezdim.

Bora, hızlı adımlarla bize doğru yaklaştı. Yanımızdan geçip garajdan çıkmaya yeltendiği sırada durdu ve bakışlarını Selim'e çevirdi. Selim, Bora'ya korkuyla bakıyordu. Bora yavaş hareketlerle Selim'in gömleğinin yakalarını tuttu ve sertçe çekiştirdi. "Eğer Nazlı'nın üzerinden gözünü bir dakika ayırırsan anam avradım olsun yaşatmam seni!" dedi. Selim'i hafifçe ittirdi ve hızlı adımlarla garajdan çıktı. Selim, Bora'nın arkasından derin bir nefes alırken, Aydın başını iki yana sallamakla yetinmişti.

"Çok kötü şeyler olacak," dedi Gökhan, mırıldanarak.

"Ben onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiş olabilirim," dedi Ceren, hafızasını yoklar gibi. Gökhan, bakışlarını Ceren'e çevirdiğinde, onu onaylar gibi bir tepki vermişti.

♠

Begüm, babaannesinin telefonlarını açmazken; Bahar, iş için yurt dışında olduğu yalanını söylemişti. Karabey Ailesi'ne bomba gibi düşen evlilik haberimizin yankısına tezat bir şekilde, benim ailemden kimse beni aramıyordu. Cumartesi magazinlerinde *son dakika* gelişmesi olarak dönen evliliğimizi hala duymamış olamazlardı ve fakat zannediyorum ki ortak bir karar alarak, beni aileden reddetmişlerdi.

Habersiz evliliğin halam tarafından kabul görmeyeceğini, yengemin de buna çok kırılacağını tahmin edebiliyordum; üstelik Bora, her şeyin usulüne uygun olacağı konusunda onlara söz vermişti. *Evlenmeden önce aklın neredeydi Naz?* Benim aklım, fikrim, kalbim Bora'yı tanıdığım günden beri firariydi. *O zaman bunu, aynen böyle anlatırsın Naz.* Açıkçası kimseye hiçbir şey anlatmak gibi bir çabam olamazdı; ben evlenmiştim ve şimdi daha büyük dertlerimiz vardı.

"Nereye gittin abi ya!" diye söylendi Gökhan. Bora'yı arıyordu fakat yanıt alamıyordu. Ceren, merakla Gökhan'ı izlerken; ben bahçedeki adamlarla çok sert bir ifadeyle konuşan Aydın'dan gözlerimi alamıyordum. Bahar ise, Gökhan ve Aydın'ın öfkeli ruh hallerinden Begüm'ü uzak tutmak istercesine, onunla eve girmişti.

"Bu merdivenlerde oturmayı hep çok sevmişimdir," dedi Ceren, buruk bir tebessümle. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, kahve fincanını alt basamağa bıraktı ve bir sigara yaktı. "Çok gelirdik okul çıkışlarında Bora'lara."

"Lise arkadaşlıkları özel oluyor çoğu insan için..." dedim, tebessüm ederek. Ceren'in basamağa bıraktığı paketten ben de kendim için bir sigara yakarken, çakmağın üzerindeki sayıyı fark etmiştim: *"08"*

Çakmak gri metal, klasik, zippo marka çakmaklardan birisiydi. Fakat üzerindeki 08'i özel kılan bir şey vardı; bu benim alfabemde adımın ve soyadımın baş harfleriydi. Bu çakmağın kıyısına bu sayıyı kazıtan bendim fakat benim kaybettiğim çakmağımın Ceren'de ne işi vardı?

"Özel tabii," dedi Ceren, içten bir ifadeyle. "Bizim üç kişilik bir arkadaş grubumuz vardı Saint Benoit'de; Bora, Berkan ve ben, aşırı yakındık. Birlikte takılır, birlikte ders çalışırdık. Sınıflarımızın değişmemesi için birbirimizin açıklarını kapatırdık. Zaten çok yoğun derslere gömüldüğümüz bir lise hayatıydı bizimkisi."

"Ben anadolu lisesinde okuyordum Bodrum'da. Fakat İstanbul'a geldiğimde koleje yazıldım. Hayatımın hiçbir döneminde aman aman ders çalışan birisi olmadım. Hatta eğitim sistemini de çok eleştiririm. Ben daha çok kendi kendimeydim ya da çocukluk arkadaşlarımla... Ne bileyim okul çıkışlarında onlarla buluşa buluşa lisedeki arkadaşlarımla öyle bir bağım olamadı," dedim.

Ceren beni ilgiyle ve gülümseyerek dinledikten sonra, "Biz dibine kadar yaşadık liseyi," dedi. Güldü. "Hala lise arkadaşlarımla görüşürüm ben... Arda da bizim liseden mesela."

"Evlendiniz değil mi bu arada?" dedim, mahcup bir ifadeyle. Başımı iki yana salladım. "Tabii Nisan'daydı düğününüz."

"Evlenmedik," dedi Ceren. Sigarasından bir duman çekti ve kahvesini yudumladı. "Gelinliğimde bir arıza oldu. Soğudum gelinlikten. Yenisini diktirmeye karar verdim. Bu yüzden bir dahaki seneye erteledik. Hem ben yaz düğünü istiyorum sanırım. Şimdilik muamma tarihimiz."

Tebessüm ederek, "Anladım," dedim. Fakat anlamamıştım. Gelinlik yüzünden düğünden vazgeçecek kadar bu tarz şeyleri önemsemiyordum. Ya da yaz düğünü, kış düğünü gibi ayrımlarım yoktu. Aslolanın yalnızca sevdiğin insanla hayatını birleştirmek olduğunu düşünüyordum. "Arkadaş mıydınız lisede, Ardayla?" diye sordum.

"Aslında tam değil," dedi Ceren. Derin bir nefes aldı. "Ben lisedeyken kimseyle görüşmez konuşmazdım. Varsa yoksa Berkan ya da Bora... Annem ve babam ayrı oldukları için sanırım aşka pek inanmazdım. Bora'yla çok yakıştırırlardı bizi. Okulun en yakışıklı çocuğu ve yanından ayırmadığı sarışın kız. Çok dedikodu çıkardı hakkımızda, o yüzden de kimse yaklaşmazdı yanıma. Arda dahil."

Meraklı bir ifadeyle, "Sonra nasıl birlikte oldunuz peki?" diye sordum.

"Arda çok çalışkandı. Tam bir *nerd*. Gözlüklü, sivilceli, köse falan bir tipti. Okul bittikten seneler sonra Berkan'ın verdiği bir partide rastlaştık. Öyle gelişti işte her şey," dedi Ceren.

Birkaç saniye dudaklarımı ısırdım ve "Elif peki? Onunla yakın değil miydiniz?" diye sordum. *Sana ne Naz, kızı resmen sorguya çektin.*

"Elif..." dedi Ceren. Sigarasını nerede söndüreceğine bakındı ve bundan hoşlanmadığını belli edercesine, basamağın kenarına atıp ayağıyla izmariti ezdi. "Sıra arkadaşımdı. İlginç bir şekilde hep yan yana oturturlardı bizi. E bir de Bora onunla ilgileniyor, o Bora'yla ilgileniyor belli... İster istemez aramı iyi tutuyordum onunla. Gerçi Bora beni aracı yapacak değildi, yapmadı da..."

"Birbirinizin pek yüzüne bakmadınız Elif'le dün, ben samimi olmadığınızı düşünmüştüm," dedim, şaşkınlıkla. *İnşallah Ceren gidip bunları Elif'e anlatmaz Naz!*

"Değiliz artık," dedi Ceren. Kahvesinden son yudumunu aldı. "Bir yılbaşı gecesi, hayatımın içine sıçtı kendisi... Gerçi suçlamıyorum onu. Belki de suçluyorum, bilmiyorum."

"Nasıl yani?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle. Fakat Ceren'in bana cevap vermesini engelleyen, çok hızlı bir şekilde bahçeye gelen ve sertçe fren yaparak tekerlekleri inleten araba olmuştu. Ceren hızla ayağa kalktığında, Aydın ve Gökhan'ın bakışları da arabaya çevrilmişti. Arda öfkeyle arabadan indiğinde, Ceren koşar adımlarla Arda'nın yanına ilerledi.

"Telefonun neden kapalı?!" diye bağırdı Arda. Ceren şoke olmuş bir vaziyette, etrafına bakınıyordu. Arda'ya bir şeyler söylüyordu fakat o Arda gibi bağırmadığı için ne dediğini duymuyordum. "Bin şu arabaya yeter bu kadar yardım!" diye bağırdı Arda. Ceren'in etini parçalamak istercesine kolundan tutmuştu. Fakat Ceren direniyordu; Arda bağırdığı için utandığını ve o arabaya binmek istemediğini anlamıştım.

Gökhan ve Aydın'ın neden olaya müdahale etmediklerinin merakıyla, bakışlarımı onlara çevirdim. Aydın da Gökhan'ın yanına ulaşmış ve onun koluna yapışmıştı. Gökhan'ın olaya müdahale edesi vardı fakat Aydın engel oluyordu. *Gökhan yine bir kadının şiddet gördüğünü gördü; kırmızı görmüş boğa gibi oldu Naz.* Aslında karşımızdaki durum sinirli, nişanlısını çok merak eden ve belli ki burada olmasına kızan bir erkek tutumuydu; şiddet yoktu. Belki Arda'nın yerinde olsam, ben de bu kadar delirebilirdim. Daha evvel, hem Begüm'ün mesajlarında hem de Arda'nın tavrında, Bora'yla manşetlere düşmesinin Arda'nın ailesi tarafından hoş karşılanmadığını görmüştüm. Belki şimdi yine ailesine mahcup oluyordu. Belki de mafyadan nefret ediyordu.

Ceren her nasıl yaptıysa Arda'yı sakinleştirmişti. Artık neler konuştuklarını duymuyorduk. Fakat Gökhan pek

sakinleşmiş durmuyordu. Aydın, Gökhan'ı evin girişinden uzaklaştırmaya çalıştığında, ben de peşlerinden ilerledim.

"Sen kimsin?!" diye kızıyordu Aydın, Gökhan'a. Gökhan ağzını açıp tek kelime söylemiyor olsa da hala burnundan soluyordu. "Herif kızın nişanlısı, sen karışamazsın!"

"Bin dedim şu arabaya Ceren!" diye bağırdı Arda. Arkamı döndüm. Arda, Ceren'i zorla arabaya bindirmeye çalışıyordu. Yeni gördüğüm simalar ise, Aydın ve Gökhan'a bir emir almak üzere bakıyorlardı.

"Bırak beni Aydın!" diye bağırdı Gökhan, Aydın'ı ittirerek. Ceren ve Arda'nın da bakışları buraya çevrilmişti.

"Tek bir adım bile atmayacaksın buradan!" dedi Aydın, tehditkar bir ifadeyle. Gökhan'ı sertçe ittirdi ve hızlı adımlarla Ceren'le Arda'ya doğru ilerledi. Ben neden böyle davranıyordum bilmiyordum ama şimdi de Aydın'ın peşinden ilerlemiştim. *Ben seni sorgulamayı bıraktım Naz, git de bari Ceren'e sarılıp destek ol.*

Aydın, Arda'yı Ceren'den uzaklaştırdı ve sertçe, "Birader," dedi. Ceren sitemle, Arda'nın parmaklarını geçirdiği kolunu ovalıyordu. "Ağır ol, n'apıyorsun?!" diye sordu Aydın.

"Sen sakın karışma bu işe!" dedi Arda. Bakışlarını Gökhan'a çevirdiğinde, ondan iğreniyormuş gibi bakıyordu. "Aile içinde mesele bu!"

"Aydın Abi, tamam..." dedi Ceren. Bakışları ve ses tonu tedirgindi. "Benim kabahatim. Merak etmiş beni. Gidelim biz sorun yok."

Aydın bakışlarını Ceren'e çevirdi. "Ben nişanlısını merak eden erkek gördüm daha evvel ama böylesini görmemiştim," dedi. Tavrı sitemliydi; Ceren'e de Arda'ya da meydan okuyordu.

"Karısını diyecektin!" dedi Arda, öfkeyle. Gülümsüyordu. Bora'nın arabası normal bir hızla gelip biraz ilerimizde dururken Arda, "Ya da diyemezsin. Neden? Çünkü evlenmedik!" dedi. Bora arabadan indiğinde, olduğu yerde durmuş ve neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bakışları

bahçedeki herkesi tek tek tararken, arabanın kapısını sertçe kapattı. "Çünkü senin kardeşin bize hep engel oluyor!"

"Ulan lafını bil!" diye bağırdı Gökhan.

"Hop hop hop!" dedi Bora, öfkeyle Arda'ya doğru ilerleyen Gökhan'ı tutarak. *Ben neden hiçbir şey anlamıyorum Naz?!* Gökhan'ın öfkeli bedeni Bora'nın gücünü bu kez zorluyordu. *Ben Gökhan'a boşuna boğa benzetmesi yapmadım az evvel Naz!* "Dur!" diye bağırdı Bora, Gökhan'a.

"Ne yapabilirsin lan sen bana?!" diye bağırdı Arda. Onun da Gökhan'dan hiçbir farkı yoktu. Onu da Aydın tutuyordu. İki erkeğin arasında bir kadın olduğunu ve bu kadının Ceren olduğunu çok şükür anlayan beynim, fazlasını öğrenmek istemiyordu.

Kimsenin ne dediğini duymazdan gelmiştim çünkü nereden çıktığını bilmediğim Noir, bunca bağıran insanın arasına koşarak gelmiş, herkesin etrafında dönmüş fakat yine de bana havlıyordu! Ben bağırmıyordum ki, benden ne istiyordu? Beni parçalamak istiyor gibiydi. Havlamaları tehdit içerikliydi. Öfkeliydi. Benimle kavga ediyordu.

"Bora!" diye bağırdığımda, hatta Bora'nın yanına koştuğumda tüm kavga birden kesilmiş ve insanların dikkatine yerleşmiştim. Bora'yı önüme alarak Noir'dan kendimi korumaya çalışıyordum. Fakat bu mümkün gözükmüyordu. En sonunda Noir da delirmişti ve hedef olarak beni seçmişti.

"Oğlum dur," diyordu Bora. Çömelmiş ve Noir'a sarılmıştı ama onu da çok zor tutuyordu. Sanırım Bora'nın hayatındaki herkes, onun gücünü sınamak için vardı. "Dur, neden çıldırdın, dur!" dedi Bora, sitemle. Şimdi de Gökhan'ın arkasına saklanmıştım. Gerçi Gökhan'ın beni ne kadar koruyacağını kestiremiyordum; ilk fırsatta Arda'ya saldırıp beni boşverecek potansiyeli olduğunu biliyordum.

Sevim Hanım koşar adımlarla Noir'ın tasmasını getirdiğinde, Bora güç bela tasmayı Noir'ın boynuna taktı. Tasmanın ucunu, evin kapısına bağlanan merdivenin kenarlarındaki korkuluğa geçirdi fakat Noir asla rahatlamıyor

ve susmuyordu. Hatta, merdiven demirlerini kırması da muhtemeldi; benim de illa panik atak krizi mi geçirmem gerekiyordu?

"Bu farklı bir şey yiyip içti mi?" diye sordu Bora, Sevim Hanım'a. Ne olup bittiğini anlamamak Bora'yı da delirtiyordu.

"Hayır," dedi Sevim Hanım. O da şaşkındı. Noir hala havlıyor ve derdini anlatmaya çalışıyordu. Tasmadan kurtulmaya çalışırken, bakışları bir an olsun gözlerimden ayrılmıyordu.

"Çıkartacak tasmayı şimdi," dedi Bora, sitemle. Ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. "İçeriye gir sen Nazlı!" dedi, emreder gibi. Ölsem de Noir'ın yanındaki merdivenlerden geçemezdim. Hareket dahi etmediğimde, Bora'nın bakışları Gökhan'la bana çevrildi. "Götür Nazlı'yı içeriye," dedi.

Gökhan, kolumdan nazikçe tuttu ve beni sağ tarafına aldı. Noir, biz yanından geçerken havlamalarının şiddetini arttırmıştı. Kapının önüne çıkmış ve olanı biteni seyreden Bahar'la Begüm'ün yanından geçerek eve girdik.

"Kal sen burada," dedi Gökhan. *Kendisi dışarıya çıkacak Naz!*

Gökhan'ın koluna yapıştım. "Gitme, kal burada!" dedim, çok korkuyormuş gibi. Aslında eve girdikten sonra o kadar da korktuğum söylenemezdi. Ya da artık Noir dahil kimsenin delirmesine şaşırmıyordum. Kendimi korumak amaçlı, odalardan birisine kapanabilirdim fakat Gökhan'ın gidip Arda'yla kavgasına devam edeceğini kestirebiliyordum. O yüzden burada, benimle kalması daha uygundu.

Gökhan sıkıntılı bir nefes verdi ve salona yürüdü. Ben de peşinden ilerledim. Kendini dizginlemek adına volta atmaya başladı. Derin derin nefes alıyordu. Bir ara, iki eliyle yüzünü kapattı ve nefesini sesli verdi. Tüm bunlar olurken, Noir'ın havlama sesleri hala devam ediyordu.

Aydın ve Ceren biraz sonra salona geldiğinde Gökhan volta atmayı durdurdu ve meraklı gözlerle Aydın'a baktı. "Neden havlıyormuş?" diye sordu.

"Anlamadık," dedi Aydın. Kaşlarını çattı. "Sustu mu şimdi o?"

"Gelmiyor ses?" dedi Gökhan, aynı şaşkınlıkla. Ceren kendini koltuklardan birisine bırakırken Noir, tasmasının ucu Bora'nın elinde salona gelmişti. Hızlıca ayağa kalktım. Noir, Bora'yı hedefine, yani bana doğru çekiştiriyordu.

"Korkma," dedi Bora, sakin bir ifadeyle. Noir benim ayaklarımın dibinde durdu ve etrafımda dolaşmaya başladı. Resmen, tasmasıyla bacaklarımı bağlamaya çalışıyordu fakat Allah'tan Bora ona izin vermiyordu. O da etrafımda dolaştığı için Noir amacına ulaşmıyordu. Noir çok güçlü bir şekilde havladı. "Ya anlamıyorum derdini!" diye bağırdı Bora.

Noir, belimdeki sweatshirte dişlerini geçirdiğinde, korkuyla sweatshirtü çıkarttım ve koşarcasına geriye doğru gittim. *Din dan don, yakalandın Naz!* Gözlerim korkuyla açıldığında, herkes şaşkınlıkla Noir'a bakıyordu. Noir peşimden gelmeye tenezzül etmemiş, şimdi de sweatshirtün başında havlıyordu. Dişlerinin arasında tuttuğu sweatshirtü Bora'ya uzattı.

"Bir şey mi var cebinde?" diye sordu Aydın, merakla. Bora sweatshirtü Noir'ın dişleri arasından alırken tasmasını bırakmıştı. Noir hızlı bir şekilde benim yanıma geldi ve başımda durdu. Bora sweatshirtün sol cebini açtığında telefonumu buldu. Sağ cebini açtığında ise minik, kilitli şeffat poşet avucundaydı. Çatık kaşlarının altındaki bakışları bana çevrildiğinde, korkuyla yutkundum.

"Ne o?" diye sordu Gökhan, merakla. Bora'nın avucunda tuttuğu poşetin içindekileri kimse görememişti ve herkes çok meraklanmıştı. *Hakkında hayırlısı neyse o olsun Naz'cığım.*

Bora paketi ve telefonu ceketinin iç cebine koydu ve sweatshirtü yere resmen attı. Küçük adımlarla bana doğru yaklaştı. Noir'ın yanına çömeldi ve kafasını sevdi. "Aferin oğlum sana," dedi, gururla. Noir'a sarıldı. "Teşekkür ederim." Fakat Bora yeniden ayağa kalktığında, bana hiç de güzel

bakmıyordu. Başıyla *gel, yürü, hadi, bak ben sana ne yapacağım şimdi* der gibi işaret yaptı.

Çaresiz adımlarım Bora'nın peşinden giderken omuzlarımı düşürmüştüm. Ceren'e benim çakmağımın onda ne işi olduğunu da soramamıştım; içimde kalmıştı. Biz merdivenleri çıkarken, Begüm aşağı iniyordu. *O ne ara yukarı çıkmış da şimdi aşağı iniyor Naz?* Bu sorunun cevabı umurumda bile değildi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Begüm, merakla. Bora'nın yolunu kesmiş gibi duruyordu. "Neden havlıyormuş? Kesildi sesi merak ettim."

"Yok bir şey," dedi Bora, sakin bir tavırla. Ve yeniden merdivenleri çıkmaya başladı. *Uyuşturucularla Begüm'ü bağdaştırmadı Naz?* Bunu fark etmek kaşlarımı çatmama sebep olmuştu. Eğer hapları da benim kullandığımı düşünürse bir güzel kavga eder ve üste çıkardım. Bora, annesiyle babasının yatak odasına girmek yerine Filiz Hanım'ın odasına girdi.

Kapıyı öyle sert çarpmıştı ki korkudan olduğum yerde kalakaldım; değil üste çıkmaya çalışmak bir adım bile atamazdım.

Bora, çok sakin bir ifadeyle, "Begüm'ün değil mi bunlar?" diye sordu.

"E-evet," dedim şaşkınlıkla. Neden bağırmıyordu? "Kullanmıyormuş ama," dedim telaşla. Ellerim terlemişti. "Ben yemin ederim ki söyleyecektim sana. Dün akşam fark ettim. Önce onunla konuşmak istedim. Bir abla böyle davranırdı. Sordum bu sabah, kullanmadığını söyledi. Seninle arası yeni düzeldi diye de çekindi. Sana söylememi istemedi. Ama ben gerçekten ona çaktırmadan sana söyleyecektim. Ama garajdaki tavrından korktum."

"Tamam sakin ol," dedi Bora, beni rahatlatmak ister gibi. Derin bir nefes aldı. İki elimi de avuç içlerine sığdırdı. "Bağımlı olsaydı anlardık zaten. Kerem bağımlıymış. Gökhan'ın ilk yaptığı şey Begüm'ü test etmek olmuş. Ama yine de hiç kullanıp kullanmadığını bilmiyoruz. Soracaktım

ona ben... Şimdi fırsat ayağıma geldi. Oyun oynayacağız seninle, senlik bir şey yok."

"Ben gerçekten sana söyleyecektim," dedim. Bora beni güçlü kolları arasına alırken, derin bir nefes aldım.

"Biliyorum," dedi Bora, yumuşacık bir sesle. "Ablasın sen." Kollarını benden ayırdı ve dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu. "Oyun oynayacağız," dedi. Ne oyunu oynayacaktık bilmiyordum ama sorun yoktu; onunla her şeye tamamdım.

Ya da sorun vardı.

Bora dan diye bağırmaya başladığında gözlerimi kapattım. Güzel şeyleri düşünmek istiyordum. Duymamak, şimdi buradan ışınlanmak ve her şey yoluna girdiğinde geri gelmek istiyordum. *Her şey yoluna girdiğinde geri gelmenin bir önemi yok ki Naz, marifet her şeyi birlikte yola sokmak değil mi?* Gözlerimi açtım. Ona yardımcı olmak zorundaydım. Çünkü kendi kendine bana bağırmasının, *"Sen böyle bir şeyi nasıl yaparsın Nazlı?!"* diye sormasının ve bunu devamlı tekrarlamasının ona hiçbir faydası olmuyordu.

"Söyleyemezdim!" diye bağırdığımda, kendi sesimden ben de korkmuştum.

Bora gülümsedi. "Bu söyleyemeyeceğin bir şey değil!" diye bağırdı. Bana göz kırptı ve kapıya doğru ilerleyip eliyle hızlıca kapıya vurdu. Elinin acısını neden umursamıyordu?

"Kes şunu!" diye bağırdım. Kendisine zarar vermesini istemiyordum. "Sabah da tekere tekme attın! Yeter!" diye bağırdım ama sanıyorum ki bu defa çok ciddiydim. *Çok normal Naz, sen gazla çalışıyorsun. Birazdan ayrılmaya kalkarsan şaşırmam. Seninle zaten hiçbir oyun oynanmıyor ki!*

"Bana bağırmayı kes sen de!" diye bağırdı Bora. Sustum ve hiçbir cevap veremedim. Hayatım boyunca ondan korkup korkmadığıma emin olamayacaktım. Derin bir nefes aldı. "Gelmeyecek mi gerçekten?" diye sordu, fısıldayarak. Fakat benden çok kendisine soruyor gibiydi. "Umursamayacak mı yani kendisi yüzünden çıkan bir kavgayı?" diye sordu. Kaşları

havalandığında gerçekten kızmaya başladığını anlamıştım. "Sana olan güvenimi yerle bir ediyorsun!" diye bağırdı. Ve sanırım bu sefer, gerçekten de Begüm'e bağırıyordu. "Bunlar kimin?!" diye bağırdı, birkaç saniye sonra.

Begüm'ün çıkıp "Benim!" diye bağıracağını sanıyorsa yanılıyordu çünkü bunu ben yapmıştım. Bora'nın şaşkın bakışları yüzüme çevrildiğinde, gözleri kısıldı. Bu tepkiyi vermemi, o da benim kadar beklemiyordu. *Ah bu kindarlığın gözü kör olsun Naz. Begüm gelip seni aklayacak mı diye merak ediyorsun. Ona güvenmek, onunla gerçekten kardeş olmak istiyorsun.*

Kapı tıklatıldığında, Bora'nın bakışları kapıya çevrildi. Kapının kulpuna uzandı ve kapıyı açtı. Begüm kıpkırmızı olmuş gözleriyle abisine bakıyordu. İki elini önünde birleştirmişti. Yine yüzünde aynı ifade vardı; utanıyordu.

"Abi onlar benim," dedi. Sesi varla yok arasındaydı. Bakışlarını birkaç saniye bana değdirip yeniden Bora'ya çevirdi. "Kızma boşuna yengeme. Ben rica ettim söylememesini. Beni koruyordu, özür dilerim."

Bora, başıyla Begüm'ün içeriye girmesini işaret etti. Begüm içeriye girdiğinde Bora kapıyı kapattı. Begüm yatağa oturmuştu ve bir suçlu gibi bakışlarını yerden kaldırmıyordu.

Kendimden emin bir ifadeyle, "Ben sizi yalnız bırakayım," dedim.

Begüm bakışlarını hızlıca bana çevirdi. "Gitme," dedi sessizce.

"Ne demek benim?" diye sordu Bora, ifadesiz bir sesle. Begüm başını yeniden yere çevirdiğinde yutkundu. "Yüzüme bak Begüm."

Begüm başını kaldırdı. "Kerem'indi. Yılbaşı partisi vermiştim ya sen Monte Carlo'dayken... Kerem de buradaydı..."

Çakmak, Monte Carlo, yılbaşı, Gökhan...

Begüm hapları hiç kullanmadığını, hiçbir zaman kullanmadığını, Kerem'in de sadece ara ara kullandığını abisine anlatırken ben bakışlarımı abisinden çekemiyordum.

Arkadaşını teselli etme fedakarlığıyla, geri sayımı bile telefonda karşılayan o tanımadığım adama armağan ettiğim, Anıl'a veremediğim gibi kendime de alamadığım, elimde kalan 2017 yılının belki de en şaşkın anını yaşıyordum. O tanımadığım adamın şimdi kocam olmasının tek bir açıklaması olduğunu biliyordum: kader.

Ağlarını bir kez ördüğünde, karşısında hiç kimsenin duramayacağı *kader.*

Begüm konuşmasına es verdiğinde, "Ben aşağıdayım," dedim. Hızlı adımlarla odadan çıkıp, koşarcasına merdivenleri indim. Ceren, gergin bir şekilde Bahar'la beraber salonda oturuyordu. Beni gördüğünde yüzlerinde meraklı bir ifade vardı. İçten bir şekilde Bahar'a bakarak, "Bizi yalnız bırakabilir misin?" diye sordum.

Bahar beni gülümseyerek onayladı ve salondan çıktı. Ceren'in yüzündeki merak artarken, "N'oldu?" diye sordu.

"Çakmak benim," dedim. İfadem oldukça heyecanlıydı. Ceren beni anlamamıştı. "Üzerinde 08 yazan çakmak," dedim.

"Öyle mi?" dedi, ne diyeceğini bilemez gibi. "Birinden bana geçtiğini anımsıyordum ama kimden aldım, ne zaman aldım bilememiştim... Sevdim de. Kullanıyordum öyle," dedi.

"Yılbaşında," dedim heyecanla. Ceren'in bakışları düşündüğünü belli ediyordu. "Nişantaşı'ndaydım ben de. Arkadaşlarımla. Sen benden çakmak istedin. Hatta Bora'yla konuştun. Sanırım Arda'yla tartışmıştın. Çok ayrıntılı hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey Bora'nın seni teselli ettiği..."

"Ben çok sarhoştum," dedi Ceren, mahcup bir ifadeyle. *Kusura bakma* der gibiydi. "Sadece seni değil, o gece yaptığım hiçbir şeyi anımsamıyorum."

"Gökhan," dedim meraklı bir ifadeyle. "Sevgili miydiniz?" Ceren yüzüme ne demesi gerektiğini bilmiyor gibi bakıyordu. "Aydın sana *yenge* dedi."

"Öyleydik," dedi Ceren. Yüzüne zorundalıktan olduğu belli bir gülümseme yerleşmişti. İki elini de saçlarına götürdü ve

at kuyruğunu sıkılaştırdı. "Ben Hande'nin senin arkadaşın olduğunu biliyorum. Bunu konuşmamız doğru olmayabilir."

Hande benim arkadaşımdı; hem de en yakın arkadaşımdı. Hatta yılbaşında Hande de benimle beraber aynı mekandaydı. Muhtemelen Arda ile Ceren, Gökhan'la alakalı kavga ederken, Hande bir gün Gökhan'ın sevgilisi olacağından habersizce dans ediyordu. Ben Hande'ye yanlış bir şey yapacak son insandım. Fakat Ceren, Gökhan hakkında konuşmanın yanlış olduğunu düşündüğüne göre hala Gökhan'ı seviyor olmalıydı. Öyleyse ertelenen düğünün sebebi gelinlik ve mevsim değil; Gökhan'dı.

Bora'nın adım sesleri, Ceren ile aramızdaki anlamsız sessizliği bölmüştü. Bakışlarından her şeyin yolunda olduğunu anlamıştım. Bana sıcacık bir ifadeyle göz kırptı ve karşımızdaki koltuğa oturdu. Bakışlarını Ceren'e çevirmişti. "Aydın ya da Gökhan, telefon aldırmadılar mı sana?" diye sordu.

"Benim kırılan telefonumdan daha önemli sorunlar vardı," dedi Ceren. Başını iki yana salladı. "Arda şuursuzca davrandı. Zaten onca iş var başınızda. Kusura bakma Bora ne olur," dedi mahcubiyetle.

"Kusurluk bir durum yok," dedi Bora. Birkaç saniye Ceren'in yüzüne baktı. "Bana söz verdin," dedi ifadesiz bir sesle. "Dedemin çakmağını gerçekten sevdiğin adama hediye edecektik. Sen bana çakmağı verecektin *zamanı geldi* diye, ben de onu senin gerçekten sevdiğin, evlenmek istediğin adama verecektim. Verdim de. Nişanımda. O zamana kadar ciddiye almadım kararınızı. Bana davetiye getirdiğinde bile inanmadım ama o gün inandım evleneceğinize."

"Dedim ya... Arda'nın şuursuzluğu," dedi Ceren, konuyu kapatmak ister gibi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bana ulaşamayınca kafayı yemiş. Abuk sabuk konuştu."

"Dünyada gelinlik mi kalmadı Ceren?" diye sordu Bora, sitem eder gibi. Ceren hiçbir cevap vermediğinde Bora başını iki yana salladı. "Kaçtın gittin Amerika'ya düğün

ertelendi diye insanlara haber verdirip. Kimse ulaşamasın, kimse sorgulayamasın diye..."

Ceren, dümdüz bir ifadeyle, "Elif'i gerçekten öldürmeni istedim," dedi. Bora'nın bakışlarına yerleşen şaşkınlığın aynısı benim tüm hücrelerime yayılmıştı. "Ben ondan nefret ediyormuşum... Ölmesine razı gelecek bir nefret."

"Kafayı yemişsin sen," dedi Bora. Tavrı, *bir git Allah aşkına* der gibiydi. "Elif'in suçu yok."

"Suçu yok mu?" dedi Ceren, sorar gibi. Bunu reddercesine başını iki yana salladı.

"Sen benim babamın kim olduğunu biliyordun," dedi Bora, kaşlarını kaldırarak. "Buna rağmen benim arkadaşımdın. Elif sana artık bizimde bulaştığımız dünyadan bahsettiğinde, en doğru olanı yaptın. Gökhan'ı terk ettin. Tamam, Elif bunu sana anlatmakla hata yaptı ama-"

Ceren, Bora'nın lafını keserek, "Elif bunu bana sadece ama sadece biz de mutsuz olalım diye anlattı Bora!" dedi. Yutkundu ve kendini sakinleştirmek ister gibi derin bir nefes aldı. "Seni terk etmişti, mutsuzdu ve bizim mutluluğumuz ona battı!"

"Sen de Gökhan'ı terk ettin. Gerekçen de gayet mantıklıydı. *Girdiği dünya yüzünden değil, bunu sana söylemediği için... Artık ona güvenemezdin...*" dedi Bora.

"Sen benim dostumdun, söylemeyebilirdin yine de... Hem söylerdin sen ama Gökhan'ı korudun. Mecburen onun yalanına ortak oldun," dedi Ceren, üzgün bir ifadeyle. "Ama o söylemek zorundaydı. Ne bunu ne doktorluğunun elinden alınmasını... Adam hiçbir şeyi anlatmamıştı bana. Birilerini öldürüyordu tüm gün belki, ama benim yanıma gelince bin yalan... Oynadı benimle Bora. Begüm'ün başına gelenden farksızdı bu."

"Eyvallah," dedi Bora, Ceren'i onaylar gibi. "Aynı yerdeyiz, aynı şekilde bakıyoruz. Gökhan yüzde yüz hatalı. Elif de hatalı. Savunmuyorum kimseyi sana. Suç ve hata farklı şeyler diyorum sadece... Sonuç olarak sen Gökhan'dan ayrıldın. Bitti. Affetmedin onu hiç. Affetmeyeceğini

biliyordum senin zaten, gururunu ve güven konusundaki hassasiyetini... Ama şu konuda ayrışıyoruz seninle; birini terk ettiğinde hikaye biter Ceren. Sorun şu ki senin hikayen bitemiyor."

"Unutamamak suç mu peki?" diye sordu Ceren. Sesi ağlamaklı bir halde çıksa da bakışları gayet net, duruşu ise dimdikti.

"Değil neden olsun?" dedi sordu Bora. Cebinden sigarasını çıkarttı ve kendisine bir sigara yaktı. Ayağa kalktı, sehpanın üzerindeki küllüğü aldı ve koltuğun kenarına koyup yeniden yerine oturdu. "Bak etrafına. Vardır bir sürü örnek, eski sevgilisini hala seven, unutamayan..." Sigarasından büyük bir dumanı içine çekti. "Hayatında kimse olmadığı sürece, eski sevgilini sevebilirsin hala ama sen Arda'yı fikren aldatıyorsun." Ceren zorlukla yutkunurken, Bora bakışlarını ondan çekmemişti. "Arda'dan ayrılmaman evet suç."

"Yapamam..." dedi Ceren. Başını iki yana salladı. "Beni çok seviyor, yapamam."

"Arda seni çok sevdiği için değil, Gökhan sana bir adım atar diye ayrılmıyorsun..." dedi Bora. Ceren'in bakışları donuklaşırken, kendi içindeki duygularla yüzleştiğini hissetmiştim. "Hayatında biri olması onun önünü kesiyor biliyorsun. Ya da biliyordun. Ama şimdi başkasına aşık olduğunun da farkındasın."

Ceren uyarı dolu bir ifadeyle, "Ben onun için seviniyorum," dedi.

"Biliyorum," dedi Bora, samimi bir tavırla. "Bak bu, dünya üzerindeki birçok insanla ayrıştığın bir karakter özelliği olabilir... Sevginde bile bencil değilsin. Mutlu olsun istiyorsun. Çok samimi söylüyorum sana, ben de yapamazdım. Ben birini seviyor olacağım, o başkasıyla olacak ve ben onun için sevineceğim?" Bora, *daha neler* der gibi güldüğünde, bakışları bana çevrilmişti. Kendimi sorgulamamın ne yeri ne de zamanıydı; Bora gibi düşünüp düşünmediğimi bilmiyordum.

"Sevgi ve aşkın birbirinden farklı kavramlar olduğunu savunurdu Beyza," dedi Bahar, araya girerek. Konuşulanları dinlediğini çaktırmama gereği bile duymamıştı. "Aşkın dürtüsünün insana aptalca şeyler yaptırabildiğini... Aşkın aniden başa gelen bir olay olduğunu ama sevginin öyle olmadığını... *'Bir insana bir saniyede bile aşık olabilirsin ama sevmen için tanıman lazım,"* derdi. Sevdikçe, aşk geçip gitse bile sevmeye devam ettiğini söylerdi. Birini severken ve sevmeye devam ederken başkasına aşık olunabildiğini bile söylerdi."

"İnsan aynı anda iki kişiyi sevemez," dedi Bora. Bu fikre asla ama asla katılmadığını bakışları da belli ediyordu.

"Biri aşk... Diğeri sevgi zaten," dedi Bahar, gülümseyerek. *Sen Anıl'ı seviyordun Naz. Ona olan aşkın geçmeseydi, Bora'ya aşık olamazdın asla. Anıl'a aşık sanarken bile kendini aşkın çoktan bitmişti belki de. Yoksa Bora'ya teslim olamazdın. Sen bir süre, ikisini birden var ettin kalbinde. Birisi sevgiydi, birisi aşktı belki de.* Bu konuda, Beyza gibi düşünüp düşünmediğimi de bilmiyordum.

"Sonra ne oluyormuş peki?" diye sordu Bora, alaylı bir ifadeyle. "Birini sevip diğerine aşık mı yaşıyormuşsun?"

"Tam öyle değil..." dedi Bahar, gülerek. "Aslında bu ruh eşini bulmaya giden yolun bir parçası. Şimdi diyelim Ayşe'yi seviyorsun. Sonra Fatma'ya aşık oldun. Ayşe içinde biterse zamanla, ona karşı hislerin tükenirse yani... Ve de Fatma ruh eşinse, Fatma'yı seviyorsun yeterli süre geçtikten sonra. Fatma'ya olan sevgin, aşkını da pekiştiriyor."

"Fatma ruh eşim değilse de gidip Hayriye'ye mi aşık oluyorum?" diye sordu Bora, alaylı bir ifadeyle.

Bahar'ın kaşları çatıldı. "Onu bilmiyorum," dedi. Düşünürcesine boynunu kaşıdı. "Ayşe'ye hislerin hiç tükenmemişse ona dönüyordun galiba. Üçüncü bir kişi var mıydı ya?"

Bora başını iki yana sallarken, "Zırvalık," dedi. Sigarasını söndürdü. "Ayşe'yi seversin. Biterse biter. Sonra Fatma'yı seversin. Bu kadar."

"Fatma da biterse Hayriye'ye geçmez misin, gene aynı mantık oldu bu savunduğun," dedi Ceren, gülerek. Bora'nın kaşları çatılmıştı; bu sorunun cevabını bilmiyordu.

"Yani aslında bunu şu yüzden söyledim," dedi Bahar, dikkati yeniden üzerine çekerken. "İnsan sevdiği zaman dingin, anlayışlı, uysal olabilirmiş ama aşk söz konusu olduğunda bunlar olmazmış. Ceren Gökhan'ı gerçekten seviyor ama aşık değil... Yani artık aşık değil. O yüzden kıskanmıyor, mutlu olsun isteyebiliyor."

"Genelleme yapıyorsunuz," dedi Bora, yeniden itiraz ederek. "Ceren karakter olarak da bencil değil. Gökhan'a aşıkken de gayet aklı başında davranabiliyordu."

"Bunda haklı," dedi Ceren, Bora'ya hak verir gibi. "Ya zaten herkesin aşkı ya da sevgiyi neyse ne... Karşılayışı kendi içsel yolculuğunda, bilinç dışının da etkisiyle tamamen farklı değil mi?"

"Sen neden bu kadar soğuksun?" diye sordu Bahar. Sorunun muhatabının ben olduğunu anladığımda gülmemek için çok zor durmuştum. "Birbirimizi parçalasak bile yorum yapmayacaksın. Söz vermemiz ya da bizzat sana sormamız lazım."

Gülmemeye çalışarak, "Az konuşurum ben," dedim. *Bora'dan utan bari Naz, onun yanında geçerli değil bu; aşk işte. Gerçi sen Bora'yı seviyorsun da. Beynim yandı. Aşk mı denir, sevgi mi bilemedim.* "Ayrıca sanırım ben Tolstoy gibi düşünüyorum. *'Nasıl kafa sayısı kadar düşünce türü varsa, kalp sayısı kadar da sevgi türü vardır,'* demiş. Bence böyle."

"Bu da güzelmiş... Ayrıca az konuşmanı saygıyla karşılıyorum ama ben genel olarak konuştuğuna şahit olamadım," dedi Bahar, tatlı bir sitemle. "Bana özel mi bu durum?"

"Görümcelik mi yapıyorsun sen?" diye sordu Bora. Onun da sesinin tınısında tatlı bir ima vardı.

"Acaba o görümce kelimesinin sözlük anlamını biliyor mu," dedi Ceren, Bahar'a takılır gibi.

"Bakma sen onun öyle durduğuna..." dedi Bora, bakışlarını Ceren'e çevirdiğinde. "Karımı tüm Trabzon'un ortasında bıraksam, günün sonunda en çok Bahar'dan şikayet eder."

Bahar, yapmacık bir kızgınlıkla, "He şikayetçidir yani karın... Bunu bildiğim iyi oldu," dedi. Galiba dün akşam Ceren'in kastettiği Bahar ve Bora dostluğunu ilk kez hissetmiştim. *Bora'nın insanlarla ilişkilerini görebileceğin bir hayatı yok ki Naz.*

"Trabzon demişken... Babaannem aradı mı seni?" diye sordu Bora, meraklı bir ifadeyle. Telefonuma gelen e-mail bildirimi dikkatimi dağıtmıştı. Maili merakla açtım. Harvard Üniversitesi'ndeki matematik eğitimine kabul edilmiştim. Bunu unuttuğumu yeni hatırlıyordum. *Tebrik ederim Naz!* Ben de kendimi tebrik ediyordum; eğitime başvuruda bulunduğumu Bora'ya söylemediğim için.

"Kara," dedi Gökhan'ın sesi. Herkesin bakışları Gökhan'a çevrilmişti. "Eren'le Melih Onursal geldi."

Bora'nın yüz ifadesindeki değişim çok açıktı: karanlık. Uzun zaman sonra belki ilk defa, dakikalar boyunca, sırtındaki tüm yükleri koltuğun kenarına bırakmış ve eski dostlarıyla havadan, sudan, aşktan konuşmuştu. Tüm bunları yaparken belki de her şeyi unutmuş, normal bir hayatımız olsa neler de yaşayabilirdik bunu bana göstermişti. Belki de Ceren ve Bahar'ın yanında, eskisi gibi hissetmişti; daha az dertli, daha az tasalı bir Bora Karabey... Ama gel gelelim, ne yazık ki gerçek öyle değildi.

Bora ayağa kalktı. "Bahar'ı kim götürecek evine?" diye sordu.

"Alp," dedi Gökhan.

Bora'nın kaşları çatılmıştı. "Alp kim amına koyayım?" diye sordu.

Aslında ben Alp'in kim olduğunu biliyordum. Hande'nin bir arkadaşının arkadaşıydı. Hande'nin arkadaşının adını hatırlamıyordum ama Alp'ten çok hoşlandığımı hatırlıyordum. Anıl'ın beni asla sevmediği ve benim de bunu asla önemsemediğim zamanların birinde tanışmıştım Alp'le.

Kafa çocuktu. Yani bence öyleydi. Yazılımla ilgileniyordu. Aslında hackerdı. Hatta ona Anıl'ın Facebook'unu hacklettirmiş ve Anıl'ın mesajlarını okumuştum. Yani bir dönem, yalnızca arkadaşımdı fakat sonraları benden hoşlandığını anlamıştım. Her ne kadar karşılık vermesem de sohbetimiz arkadaş meclisinden özele taşındığında farklı bir diyaloğumuz oluşmuştu.

Eren, *"Bu mu yani? Kafa çocuk diye mi çıkacaksın adamla? Hiç sevmedim lavuğu. Tekinsiz bir tip,"* demişti fakat umursamamıştım. Kararlıydım. Hiç kimseye vermediğim şansı Alp'e verecektim; verebilirdim. Anıl beni sevmiyordu ve ben daha fazla askerde sevgilim varmış gibi davranmak istememiştim. *"Evet!"* demiştim Eren'e. *"Evet hem çok zeki hem de çok komik, ayrıca yakışıklı. Onunla mesajlaşırken saatlerin nasıl geçtiğini bile anlamıyorum."*

Eren'in dediklerini dinlememiştim. Alp beni o akşam yemeğe davet etmişti ve o yemeğe gidecektim. Kolay kolay kimseden hoşlanmayan Naz'ın, kırk yılda bir hoşlandığı birisini bulmuşken, bu şansı tepmesine izin vermeyecektim. Üstelik Alp'in ela gözlerinin, Anıl'ın deniz gözlerinden daha güzel olduğunu dahi, birazcık da olsa düşünmüştüm.

Anıl eve geldiğinde, ben onların banyosunu hazırlanmak için kullanmıştım. Çok güzel giyinmiş, makyaj yapmış ve saçlarıma fön çekmiştim. Anıl ne için hazırlandığımı sorduğunda, *"Randevum var,"* diye geçiştirmiştim. Aslında Alp'le tanışmıştı, hatta onu sevmişti de ama ona bahsetmek istememiştim. İşin büyüsünün kaçacağını hissetmiştim. Alp'in gelmesine on beş dakika kala Anıl'la, balkonlarında sigara içmiştik. Bana iş yerindeki gıcık patronunu anlatmaya başlamıştı. *"Sorun sende oğlum!"* diye çıkıştığımda da çok güzel gülümsemişti ve bir cevap vermemişti.

"Alp'le çıkacağım bu akşam," demiş bulunmuştum. Bana Eren gibi itiraz etmesini beklemiştim ama etmemişti. *"Yani çıkacaktık ama iptal oldu. İkimiz gidelim mi yemeğe?"* diye sormuştum, sonrasında da. Neden iptal olduğunu, ne ara iptal olduğunu sormadan kabul etmişti. *"Madem bu kadar*

hazırlandın, boşa gitmesin zümrüt gözlü güzel," deyip bir de kafamı sevmişti; aynı bir çocuğun kafasını sever gibi.

Alp'le bir daha görüşmemiştik çünkü onu ektiğim ve bir de bunu umursamadan, Instagram'a Anıl'la fotoğraf koyduğum için bana bir daha yazmamıştı. Ben de yazmamıştım. Çünkü Anıl'ın bir numaralı bakışı Alp'i alt etmişti.

"Bora," dedim. Yeri ya da zamanı değildi ama bir kez daha yakalanmayı bekleyemezdim. Eren, Alp'i gördüğünde kesin tanırdı; asla sima unutmazdı. Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Konuşabilir miyiz hemen?" diye sordum.

"Melih Onursal'la bir konuşayım da..." dedi Bora. Bakışlarını yeniden Gökhan'a çevirdi. "Adamı toplantı odasına alsınlar. Eren gelsin salona. Şu Alp de gelsin, ben bir göreyim... Aklım Bahar'da kalmasın."

"Acil," dedim. Bora'nın bakışları yeniden bana çevrildiğinde gözleri kısıldı ve bu kadar acil olanın ne olduğunu sorar gibi bakmaya başladı. Gökhan salondan çıkarken, Bora'nın yanına ilerledim ve eline uzandım. Eren salona girerken, ben Bora'yı salonun arka bahçeye açılan kapısına doğru çekiştiriyordum.

Bahçeye çıktığımızda, "N'oldu?" diye sordu Bora. Yüz ifadesi aceleci, tavrı ise merak doluydu.

"Alp, Hande'nin bir arkadaşının arkadaşıydı..." dedim, hızlıca. Bora'nın ilgisini çekmiştim; bir adamıyla alakalı önemli bir bilgi vereceğimi düşündüğünü anlamıştım. Ve olumsuz olduğunu da tahmin ediyordu fakat söyleyeceklerimi kestirebilir miydi; asla emin değildim. "Biz bir dönem flört ettik Alp'le. Hoşlanıyordum ondan. O da benden," dediğimde, Bora'nın ifadesi değişmişti. "Yani uzun uzun mesajlaşırdık, buluşur sohbet ederdik falan."

"Hoşlanıyor muydun?" diye sordu, şaşkınlıkla. "Nasıl hoşlanıyordun?" diye de sordu. Bunu açıklamak zordu. Yani bunu Bora'ya açıklamak zordu. Belki de *senin de eski sevgilin dün bizdeydi* diyeceğim yere gelmiştik; üste çıkmam lazımdı.

"Yani zekiydi, hoş çocuktu...belki yakışık-"

"Sen sadece Anıl'a aşık olmadın mı Nazlı?" diye sordu, lafımı keserek.

"Evet. Ama bu hoşlandığım erkekler olmadığı anlamına gelmiyor," dedim. Derin bir nefes alırken, bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Yani birilerini sever miyim diye denemeye çalıştım, nasıl anlatılır bilmiyorum."

"Sen bu Alp'i belli ki benden evvel görmüşsün," dedi, sitemle. Bakışları ve sesi sertti.

"Sabah gördüm. Bilekliğim düşmüş işte, *'Naz Hanım'* diye seslenince yadırgadım. Tanımamıştım ama sonra öyle seslendiği için yüzüne bakma gereği duydum. Adını sordum. Öyle hatırladım," dedim.

Sert bir ifadeyle, "Sarışın olan mı Alp?" diye sordu. *Dünyadaki tüm sarışın erkeklerin hayatları için tehdit oluşturuyorsun Naz!*

"Evet," dedim. Onun sesi yükseldikçe, benim sesim kısılıyordu. "Ama geçmişim umurunda değildi senin ya... Ondan söylemekte sakınca görmüyorum. İş ciddiye biner gibi oldu. Yani beni akşam yemeğine davet etti, bizle alakalı konuşmak istediğini söyledi. Sonra ben gitmedim. Bir daha da görüşmedik."

Bora hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve salona girdi. Ben ise peşinden gitmek için bir dakika on yedi saniye bekledim. Salona tekrar girdiğimde Eren ve Gökhan da Bahar ile Ceren gibi koltuklara yerlemişlerdi; sadece Alp ve Bora ayaktaydı. Alp, mekanik bir şekilde davranmaya devam ediyordu fakat Bora'nın bakışları sorgulayıcıydı.

"Hangi sistemi kullanacaksın?" diye sordu Bora, Alp'e. Bakışlarım Eren'e kaydığında bana *ne iş* dercesine göz kıptı. *Ne sen sor, ne ben söyleyeyim* der gibi gülümsedim.

"Dört aşamalı olan," dedi Alp. Bakışları bir kez olsun Bora'nın gözlerinden ayrılmamıştı. "Bahar Hanım'ın evini, evinin bahçesini, girişini ve çevresini hem biz göreceğiz hem de o görebilecek. Ayrıca karşısındaki bankanın kameralarına da girebiliyoruz. Böylece tüm caddeyi kontrol altında tutabileceğiz."

"Selim'le birlikte gideceksiniz. Selim ne yapması gerektiğini biliyor," dedi Bora. Bakışlarını Bahar'a çevirdi. Bahar ayağa kalkmıştı. Bora'ya gülümsedi ve sarıldı. "Dikkat et, bir şey olursa hemen ara beni," dedi Bora. Bahar hepimizle tek tek vedalaşırken, Bora'nın bakışları Alp'in üzerindeydi.

Alp ve Bahar salondan çıkarken, Eren söze girdi: "Planladığımız gibi gitti her şey. Melih Bey onu buraya getireceğimi tahmin bile etmedi. Buraya geldiğimizde anladı, *'Bora Karabey'in adamı mı mısın?'* diye sordu, başka da bir şey demedi."

"Şununla da bir görüşelim..." dedi Bora. Başını sağa ve sola yatırdı. "Sıkıldım. Çok sıkıldım. Oğlunun yerini bilmiyordur da ne öğrenirsek kâr." Gökhan ve Eren, muhtemelen toplantı odasına gitmek üzere ayağa kalktığında, Bora'nın bakışları bana değmişti. Fakat hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp ilerledi.

"Bora!" diye seslendim, arkasından. Koşar adımlarla peşinden gittim. Gökhan ve Eren birkaç saniyeliğine durup bana baksalar da ilerlemeye devam ettiler. Bora ise beni beklemişti. Parmak uçlarımda yükselerek, kollarımı Bora'nın boynuna doladım. Kulağına, "Bana kızgın gitme," diye fısıldadım.

Sesli verdiği nefes boynuma çarparken, "Değilim kızgın," dedi. Fakat sesi hala sertti. "Senin geçmişini düşünmekten daha önemli problemlerim var benim şu an." Kollarını benden ayırdı, birkaç saniye ifadesiz bir şekilde yüzüme baktı ve tekrar arkasını döndü. Hızlı adımlarla ilerlerken, muhtemelen kalbimi nasıl kırdığının farkında da değildi.

♠

Sevim Hanım bu kez adres tarif etmemiş, evin giriş katında en uç cepheye konumlanmış Bora'nın odasının kapısına kadar, bana eşlik etmişti. Geçmişin izlerini taşıyan bu oda, her ne kadar lacivert tonlarına sahip olsa da şimdiye ve bana çok yabancıydı. Sade, düzenli ve de şıktı fakat tarifi imkansız bir şekilde, başkaydı. Kitaplık boşaltılmıştı fakat

bazı kitaplar sanki geride kalması istenmiş bir şekilde, özellikle bu odada bırakılmıştı. *Moby Dick, Denizin Çağrısı, İhtiyar Balıkçı ve Deniz, Aganta Burina Burinata, Robinson Crusoe, Deniz Kurdu, Kitab-ı Bahriye, Gemici Bağları...*

Bora'nın denizle bir alıp veremediği olduğunu daha evvel fark etmemiştim. Bir yatı vardı ama yatı kendisinin kullanıp kullanamadığını dahi bilmiyordum. Kara bir dünyaya girdiğinde vazgeçtiği hayallerinin muhakkak denizle alakalı olduğunu ise ancak anlıyordum; Bora bu odadan taşınırken her şeyini almıştı ama hayallerini burada bırakmıştı.

Çalışma masasının üzerinde büyük siyah bir kutudan başka bir şey kalmamıştı. Kutuda altın bir alyans vardı; iç kısmında *Mehmet* yazıyordu. Beyza'nın inci gibi yazısıyla yazdığı not da bu kutudaydı: "*Begüm'le seni birbirinize emanet ediyorum ve sizi çok seviyorum."* Bora'nın anıları boğazıma düğümleniyordu. Kime ait olduğunu bilmediğim fakat tahmin ettiğim, taraklı bir saç tokası da çıkmıştı kutudan; bir geline, *Beyza'ya* ait olmalıydı.

Bora ve Beyza'nın fotoğrafı... Beyza'nın üzerinde siyah bir bikini, Bora'nın üzerinde beyaz bir tişört, arkalarında ise deniz vardı; Beyza saçlarını tepeden topuz yapmış, güneş gözlüğünü kafasına takmış, Bora'nın yanağına bir öpücük kondururken çekilmişti fotoğraf; Bora kollarını aynı WhatsApp profil fotoğrafındaki gibi, teknenin kenarlarına yaslamış, güneş gözlüğünü gözlerine takmış, fotoğraf makinasına gülümsüyordu.

Elif, Bora ve Beyza'nın fotoğrafı... Bora Elif'i kolları arasına almış, Elif ise hafif yan durarak başını Bora'nın göğsüne yaslamıştı; Beyza ise ikisine birden sarılıyordu. Üçünün de yüzünde güller açıyor, başlarına gelecek tüm felaketlerden habersizce, bu evin girişindeki merdivenlerde oturmuş, an'larını yaşıyorlardı.

Elif, Bora, Beyza ve Mehmet'in fotoğrafını elime aldığımda ise dimağım korkunç bir baskıya uğramış gibiydi. Dördü, çiftler olarak karşılıklı bir masaya oturmuşlar, belki de çok eğlendikleri anların birini ölümsüz kılmak istemişlerdi. An

ölümsüz olabilirdi ama Beyza ölmüştü. Beyza, bu fotoğrafta ona sarılan adamın ateşlediği silahla ölmüştü; bunu kabul etmek çok zordu. Bora bununla nasıl baş edebiliyordu?

Kutuda başka bir fotoğraf yoktu. Bora'nın Beyza'yla ya da Elif'le başka fotoğrafları da mutlaka olmalıydı ama burada yoktu. Bu üç fotoğrafın burada tutulmasının bir sebebi vardı ama ben ne olduğunu bilmiyordum. Kutunun içinde iki tane mektup vardı. Birinin üzerinde, *"Bora'ya"* yazıyordu. Zarfın arkası mühürlüydü ve bu zarf hiç açılmamıştı. Mektubun kimden olduğunu bilmediğim gibi, Bora'nın neden hiç okumadığını da bilmiyordum. Diğer mektup ise zarf içinde değildi. Kağıdın katlarını iki kez açtım.

"Canımın içi,

Gecenin bu vakti oturup sana mektup yazdığım için delirdiğimi düşünebilirsin. Açıkçası ben de babanın delirdiğini düşünüyorum. Bu fikir elbette onun. Bilirsin ben gelişine yaşarım ama baban planlar yapar. Bize bir şey olmasından yana korkuları var. Eğer bize bir şey olursa, senin eline geçmesi için yazdırıyor bu satırları bana. Ben bunu tahmin edeceğin üzere saçma buluyorum.

Bize bir şey olabilir, Allah'ın takdiri. Baban her ne kadar bunun işleri yüzünden olacağını düşünse de biraz sonra kalpten gitmeyeceğimin garantisi yok. Bu yüzden, her dakika ölecekmişim ya da ölebilirmişim gibi yaşayamam. Hepimiz bir gün ölmeyecek miyiz zaten? Bana evlat acısı yaşatmasın Allah'ım, bunun dışında bir arzum ya da herhangi bir korkum yok. Allah, benim ömrümden sizlere pay etsin. Sana, ablana ve kardeşine. Baban onlara da mektup yazmamı istedi ama bu çok duygusal olacağı için yazmayacağım. Kızlarımın acısını ikiye katlayamam, onları kayırıyorum yani, kusura bakmazsın sen.

Sen sana söyleyeceğim her şeyi kalpten biliyorsun oğlum. Baban bu satırları senden evvel okursa, kesin bu mektubun sana ulaşmasına engel olur ama yine de yazacağım. Elin sadece kalem tutsun. Her ne yaşarsan yaşa, asla ama asla babanın izinden gitmeyeceksin. Çok açık söylüyorum, sana

hakkımı helal etmem. Ben babamı kabul ettim, kocamı kabul ettim ama evlat başkaymış. Ne senin tırnağına zarar gelsin ne de birilerinin tırnaklarına zarar senden gelsin. Vicdanını dinlemeyi asla bırakma olur mu? Hep bil ki, senin vicdanının sesi benim sesim. Eğer onu susturursan, beni de susturmuşsun sayarım. Silmişsin, atmışsın sayarım.

Beyza'ya da Begüm'e de sana güvendiğim kadar güvenmiyorum. Ama sana öyle bir güveniyorum ki, sen benim kızlarıma sahip çıkarsın. Gözlerinden yaş akmasına engel olamazsın, boşuna yorma kendini. Yaş akıtmak da yaşamak kadar baki. Ama onların gözlerinden akacak yaşı silersin, şefkatinle sararsın onları, kanatlarının altında tutarsın biliyorum. Üç numaramın en çok uykularında sana ihtiyacı olacak. Birisi onun üzerini örtmezse hayatta kendi üzerini örtmez, biliyorsun. Alıştıra alıştıra kopar onu bu huydan. Kendi üzerini örtmeyi öğrensin, çünkü artık anneciği yok. Beyza'mın ise sabahları ihtiyacı olur sana. Kahvaltı sofrasına yalnız otururşa, tek lokma yemez biliyorsun, anca kahve. Ona yalnız kahvaltı yapmanın iyi yanlarını öğret. Çünkü anneciği kuşluk vakti kalkıp ona kahvaltı hazırlayamayacak artık. Ama hemen değil tamam mı? Birkaç zaman otur onunla o sofraya.

Seni denizden alamam ama annenin hatırı için biraz ara ver hayatına. Kızlarım iyi olana, acılarını atlatana, ayakları üzerlerinde durabilene kadar sadece. Sonra sen de yaşa hayatını. Hiçbir şey içinde kalmasın. Çok iyi bir evlat oldun. Çok iyi bir eş, çok iyi bir baba olacağına da eminim. Gözüm ne bugün arkada kalır senden yana, ne de yarın. Hani hep diyorum ya, kim kimin evladı belli değil diye... Sen mi benim, ben mi senin... Teşekkür ederim oğlum. Bir kere olsun merakta bırakmadığın, her fırsatta beni kolladığın, beni herkese karşı koruduğun, arkamda durduğun, hep ve her şeyi sorduğun, fikirlerime saygı duyduğun, bana yaşattığın her güzel şey için.

Sen varsın ya, ben ölsem de gam yemem.

Annen."

Bora'nın çok sevdiği bir ablası vardı; kızgın, belki de kırgın olduğu, sevmediğini düşünse de çok sevdiği belki de sevdiği kadar nefret ettiği bir babası vardı. Peki ya *annesi?* Aslında bahsi çok kez geçmişti. Onun senelerce parmağında taşıdığı yüzüğü şimdi ben parmağımda taşıyordum. Dün, bu evin çeşitli yerlerinde birkaç farklı fotoğrafını da görmüştüm. Fakat bunların hiçbiri, içimdeki Betül Karabey'i tamamlamıyordu. Ona dair eksik bir şeyler vardı. Anlatamayacağım ve yazdığı satırları okuyuncaya dek benim de farkında olmadığım eksiklikler...

Betül Hanım, oğlunu korumak için, eğer babasının izinden giderse ona hakkını helal etmeyeceğini bile söylemiş Naz! Bora'nın yüklerinin ağırlığı, sayıları kifayetsiz bırakıyordu. Kader ağlarını Bora'yı karanlık tarafa çekmek için örerken, annesiyle arasında örülü bağlar derinden kopmuştu. Muhtemelen canından can koptuğunu düşünmüş olmalıydı ve kendi içinde annesine karşı hep kaybediyordu. Emindim ki vicdanının sesini simgeleyen annesinin sesiyle savaşıyordu. *Eli kalem de tutmuş ama Naz, Betül Hanım anlamaz mı oğlunu?*

Mektubu tekrar katladığımda, gözyaşlarımı tutamıyordum. İz bırakmak istemezcesine mektubu kutuya koydum ve kutunun kapağını kapattım fakat tüm bunları sezgisel yapıyor, yaşlardan hiçbir şey göremiyordum. Bu nasıl mümkündü bilmiyordum ama Bora'nın tüm acısını içimde hissediyordum.

"Şişt," dedi, arkamdan gelen bir fısıltı. Bergamot kokusunu içime doldurmaya çalıştım. Kolları belimi sararken, ellerini karnımda birleştirdi. "Nazlı," dedi, sitemli bir tonlamayla. "Bir şey yok sevgilim."

Bir şey vardı; bunu o da biliyordu. Ona dönmek istediğimde kollarını gevşetti. Çalışma masasına yaslandım. Kapkara gözlerindeki okyanusun derinliğine bakarken hissettiğim tek şey çaresizlikti. O ise buruk bir ifadeyle gülümsüyordu. İki eliyle birden saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdığında, daha çok ağlamaya başlamıştım.

"Şişt, şişt, şişt!" dedi kızar gibi. Ellerimi tuttu ve beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. Kendi yaralarına bakmadan, benim yaralarımı sarıyordu. Benim tüm dertlerime derman oluyordu ama ben onun hayatında bir hiçtim, etkisiz elemandım, ona derman olamıyordum. Beni hızlıca kucağına aldı, tek kişilik, geniş koltuğa ilerledi ve benimle birlikte oturdu. Gözümün altını öptü. Dudakları elmacık kemiğime ulaştı. "Tamam sevgilim," dedi. Şakağımı öptü. Burnunu yanağıma bastırdı. "Ağlama..."

"İçimden geliyor," dedim, tuhaf çıkan bir sesle. Çenemi öptü. Baş parmakları, naif dokunuşlarla ellerimi okşamaya başlamıştı. Dudakları burnuma ulaştı. "Çok üzgünüm ben."

"Neden sevgilim?" diye sordu, yumuşacık bir sesle. Dudakları, yüzümün her bir noktasını dolaşmaya başlamıştı. Bir eli omzuma ulaştığında, dokunduğu yeri ovmaya başladı. "Neden üzgünsün?"

"Bilmiyorum," dedim. Dudakları boynuma ilerledi. Adının yazdığı dövmemin üzerinde sakallarını hissediyordum. İki eli birden belimi kavradı. "Ben çok üzülüyorum ya sana."

Dudaklarını boynumdan çekti ve yüzüme bakmaya başladı. Bir avucuyla yanağımı kavradı ve yanağımı sevdi. Usul usul dudaklarımı öpmeye başladı. Dudakları şefkat doluydu. Gözlerimden akan yaşlar onun da dudaklarına karışıyor olmalıydı.

"Ah senin bu nazik kalbin!" dedi, iç çekerek. Nefesini yüzüme üflediğinde, tüylerim diken diken olmuştu. Gülümsediğinde gözüm gamzesine takıldı. Parmaklarımı yavaşça gamzesine değdirirken gözlerimi kapattım. "Beni de üzüyorsun ama ağlayarak... O ne olacak?" dedi.

"Ömrümü uzatıyor senin gülüşün..." dedim. Nefesim kesik kesikti. Kesikler, arkalarında bıraktıkları ize rağmen iyileşirdi. Bora'yla bizi iyileştiren tek şey birlikte gülümsememizdi.

"Nazlı sevgilim benim," dedi. İçine çektiği nefese beni sığdırmaya çalışmış gibiydi. Başımı göğsüne yerleştirdi. Kucağında bir kedi gibi kıvrılmış, kolları arasına sığmış, dışarıda kalan her şeye izimi kaybettirmiş, onun göğsünde

kaybolmuş hissediyordum. "Geçmişin beni ilgilendirmiyor ama sana değmiş bir çift gözü bile kıskanıyorum."

"Hiçbir göz, senin kara gözlerin gibi bakmadı bana," dedim, mırıldanarak. Başımın üzerini öptü. Kolları beni sıkıca kavrarken, kalbinin sesini duymaya başlamıştım. "Keşke herhangi bir okyanusun üzerinde olabilseydin şimdi. Hayalin tam olarak neydi bilmiyorum ama çok yakışırdın sen okyanusa."

"Elma yetiştirirdik," dedi. Sesinin tınısına buruk da olsa karışan neşe kalbimi fethediyordu. Cevap vereceğim sırada duyulan telefon melodisi, Bora'nın nefesini sesli vermesine sebep olmuştu. Beni kucağından yavaşça doğrulttu ve cebinden telefonunu çıkarttı. "Efendim Nazan Hanım," dedi.

"Bora Bey merhabalar, sizi rahatsız ediyorum. Rıza Bey rahatsızlanmış, hastaneye kaldırılmış efendim. Bay Martin'le yenecek akşam yemeğinde ne yazık ki sizi temsil edemeyecek," dedi Nazan Hanım.

Bora, meraklı bir ifadeyle, "Nesi varmış Rıza Bey'in?" diye sordu.

"Küçük bir kalp spazmı," dedi Nazan Hanım. Birkaç saniye duraksadı. Başımı Bora'nın omzuna yerleştirdim. "Sizi temsil edebilecek tek kişi genel müdürümüzdü. Buse Hanım ile katılacaklardı yemeğe biliyorsunuz. Fakat şimdi Buse Hanım'ın ünvanı, tek başına yetersiz kalacaktır. Yemeğe katılmanız gerekiyor. Bazı kararlar alınacak biliyorsunuz ki."

"İşim var bu akşam," dedi Bora, itiraz eder gibi. "Mümkün değil."

"Ne yapmamı tavsiye edersiniz?" diye sordu Nazan Hanım. Bora derin bir nefes aldı. "Hotel Le Huit ile ilgilenen avukatımızı aramamı ister misiniz?"

"Eren Bey de ne yazık ki benimle beraber olacak bu akşam... Bu yemeği erteleyemiyor muyuz?" dedi Bora.

"Maalesef efendim, mümkün değil," dedi Nazan Hanım. Birkaç saniye es verdikten sonra, "Avukatımız, genel müdürümüz ya da siz dışındaki kişiler bizi zorda bırakacaktır."

"Peki o zaman," dedi Bora, keskin bir tavırla. "Buse Hanım ile beraber, Nazlı Hanım katılacak yemeğe. Karabey Holding Yönetim Kurulu Başkanı'nın karısı olduğu için, ben neysem o. Herhangi bir sorun olmayacaktır." Şaşkınlıkla Bora'nın omzundan başımı kaldırıp yüzüne bakmaya başladım fakat Bora istifini bozmadan konuşmasına devam ediyordu: "Yalnız restoran değişikliği yapılacak. Ben bir iki saate sizi net bilgilendireceğim. Ayarlayıp haber vereceğim size."

Bana verilen yetkiye dayanarak, kendimi CEO ilan etmiştim; bu da kaderin bana tatlı bir selamıydı.

81.Bölüm

Çok heyecanlıydım, elim ayağım birbirine karışmıştı. Derin derin nefes alıyor, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum ve fakat panik atak krizinin kapıda olduğunu da hissediyordum. Kalbim yerinden çıkacaktı; CEO OLMUŞTUM! *Naz yavaş gel, CEO falan olmadın!* Olmuştum. Kendimi hiç bu kadar iyi, hiç bu kadar CEO hissetmemiş olabilirdim; kocaman bir holdingi yönetiyordum. *Hayır alt tarafı Bay Martin'e ayıp olmasın diye yemek yiyeceksiniz Naz!* Duymuştum; Nazan Hanım, Bora'yı temsil eden kişinin bazı kararlar alacağını söylemişti. Bu da demek oluyordu ki Karabey Holding'i ben yönetiyordum!

Karabey Holding'i yönetmesine yönetiyordum ama ne yazık ki yönetici kimliğime yaraşır hiçbir kıyafetim yoktu.

"Nazlı," dedi Bora. Odaya ne zaman girdiğini bilmiyordum. Bavulumda ne varsa yerlere saçmıştım fakat aradığım kıyafetleri bulamıyordum. Neden benim yönetici kıyafetlerim Kilyos'taki evde kalmıştı? *Senin yönetici kıyafetlerin mi var Naz?*

"Hiçbir şeyim yok ağlayacağım!" dedim, öfkeyle. Bora başını iki yana sallarken, koltuğa oturdu. "Pişman olmama ramak kaldı," dedi sitemle. Kara gözlerini gözlerime dikmişti. "Getirttiririz kıyafet, o son derdin olsun."

Derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım. Ne yani, böyle sakin sakin oturup bekleyecek miydim? Bekleyemezdim. Sakin bir şekilde hiç bekleyemezdim. *Horon tep o zaman Naz!* Bir derin nefes daha alıp oturma alanına geçtim ve oradan da balkona çıktım. Rüzgar, deniz kokusunu da ağaçlardan gelen kokuyla beraber burnuma dolduruyordu. Yemyeşil manzaranın arasında başka evlerin çatıları görülüyor, çok yakında olmasa da şehrin sesi duyuluyordu.

Tarabya'nın adının *terapi* kelimesinden geldiği söylenirdi. Bu belki de bir rivayetti ama bu koku gerçekten de terapi gibiydi.

Belimde Bora'nın ellerini hissettim. Bergamot kokusu Tarabya'nın kokusuna karışmıştı. "İstediğim tek şey tüm dikkatinle Bay Martin'i dinlemen," dedi. Elleri karnımı sarmıştı. "Çok önemli bir şey konuşacağını sanmıyorum. Konuşacağımızı konuştuk zaten."

"Enteresan bir adam Bay Martin," dedim, ciddi bir ifadeyle. Bora, sakallarını yanağıma bilhassa değdirdi. "Turizm bilinirliğinden farklı olarak kendi kuralları var."

"Turizm bilinirliği ne demek?" diye sordu.

"Yani işte genel kurallar..." dedim.

"İyi bir yöneticinin kendi kuralları olur zaten, genellemelerin aksine..." dedi. Yanağımı öptü. "Sen araştırdın herhalde Bay Martin'i..."

"Evet. Las Vegas'tayken de birebir saha çalışması yapmış oldum. Şu özel sekiz oda muhabbeti bile, adamın farkını ortaya koyuyor..." dedim.

Bora gülerken, oturma alanının kapısı tıklatıldı. Benden ayrılırken "Gir," diye seslendi. Gökhan, Selim ve Alp ellerindeki çantalarla odaya girmişlerdi. Bora'nın izniyle Alp koltuğa oturdu ve çantalardan birisini sehpanın üzerine koyup çantayı açtı. Bu bir çanta değil bilgisayardı ve ben bunu filmlerde görünce şıp diye anlardım da gerçek hayatta neden anlayamamıştım bilmiyordum.

Bora, Alp'in yanına oturdu. "Kolundaki bilekliğin içinde izleme çipi var. Ona yerleştirebilir miyiz?" diye sordu. Bir anda ciddileşmiş, adeta patron kimliğine bürünmüştü. Açıkçası ondan öğrenmem gereken çok şey vardı.

Alp mekanik bir tavırla, "Bilekliğe bakabilir miyim?" diye sordu. Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde, bilekliği kolumdan çıkarttım ve Bora'ya uzattım. Alp, Selim'in elindeki çantayı istedi. O çantadaki bilgisayarı da açıp az evvel koltuğa bıraktığı küçük çantanın içini açtı. Tornavidaya benzer bir şeyle nazarlık kısmının içini sökmeye başladı.

"Almaz bu efendim," dedi Alp. Bakışlarını ikinci açtığı bilgisayara çevirdi. Bilgisayarda kısa bir işlem yaptıktan sonra, "Bu çok işe yarar bir alet değil zaten," dedi.

"Nasıl yani?" diye sordu Gökhan, merakla.

"Basit bir jammer bile bunun çalışmasını engelleyebilir," dedi Alp.

"Evet bunu ben istedim," dedi Bora, rahat bir ifadeyle.

Alp'in bakışları Bora'ya çevrildiğinde, yüzüne meraklı bir ifade yayılmıştı. "Amacınız Naz Hanım'ın yerinin tespit edilmesi değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Bora. Bakışlarını ekrana çevirdi. "Şimdi sen bu cihazın kodunu öğrendin mesela. Yarın senin, *Nazlı* Hanım'ın," dedi, özellikle adımı vurgulayarak. "Yerini tespit etmeni istemediğimde, sinyalin bozulması işime geliyor."

"Ama o zaman bir başkası da çok kolay bir şekilde sinyali bozabilir, sizin Naz Hanım'a ulaşmanızı engelleyebilir..." dedi Alp.

"Ne öneriyorsun?" diye sordu Gökhan.

"En güçlüsünü abi," dedi Alp, kendinden emin bir ifadeyle. Bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Siz de sinyali bozmak, kırmak ya da kesmek yerine cihazdan kurtulursunuz gerekirse."

Bora, ifadesiz bir şekilde, "Sana neden güveneyim?" diye sordu.

"Siz bilirsiniz efendim... Benim işim doğru olduğuna inandığım şeyi söylemek," dedi Alp. Tavrı fazlasıyla cooldu. *"İnanmazsan inanma!"* der gibiydi hatta. Bakışlarını yeniden bilekliğe çevirdi ve az evvel içini açtığı bilekliği yine tornavidaya benzer şey yardımıyla kapatıp Bora'ya uzattı. İkinci bilgisayarda birkaç işlem yaparak, herhangi birisinin aklında soru işareti kalmaması maksadıyla, takip sisteminin çalıştığını gösterdi. "Ayrıca," dedi, sessizliği bozarak. "Bu sabah Naz Hanım bilekliği düşürmüştü. Düşürdüğünü fark etmedi bile. Çok ince zincir. Bence güvenli değil." *Alp de senin gibi takıntılı biliyorsun ki Naz. Al işte!*

Bora ve Gökhan göz göze geldiler. "Nasıl bir eşya önerirsin?" diye sordu Gökhan.

"Deri altı en güvenlisi," dedi Alp.

"Saçmalama," dedi Bora, ters bir ifadeyle. "Bir insandan bahsediyoruz, karımdan!"

"En güvenlisinin deri altı olduğunu söylemek istedim sadece," dedi Alp, mekanik tavrıyla. "Ve de zaten siz, istediğiniz zaman kurtulabileceğiniz bir eşya istiyorsunuz. Deri altı zor... Bakın güvensizliğinizi anlıyorum ama bu iş biraz çilingir mantığına benziyor. Bir çilingirin de evinize hırsızlığa gelmeyeceğinin garantisi olmaz. Bu yüzden alarm da taktırırsınız. Ayrıca mesela telefonunuzu düşünün, erişim engellenmesi adına devamlı ana beyindeki kodlar değişiyor. Teknolojinin imkanları çeşitli."

"Sen kaç senedir bizimle çalışıyorsun?" diye sordu Bora.

"Beş senedir efendim," dedi Alp. Bora'nın bakışları kısıldı. "Sizin güvenliğinize dair her şeyde ekibimizin imzası var."

"Halbuki ben Gökhan'a beş senede bir adamları öldürelim demiştim," dedi Bora. Muhtemelen şaka yapıyordu ama Alp gülmemişti. *Ben de gülmedim Naz!* "Malum ben kaçırıldım. Kız kardeşimin izini kaç kez kaybettik. Çok da güvenli bir hayatımız yok."

"Kaçırıldığınızda biz sizi takip edebiliyorduk efendim ama siz saatinizi çıkartıp attınız," dedi Alp.

Gökhan'ın bakışlarına şaşkınlık yayılırken, "Nasıl nasıl?" diye sordu. Gözleri kısılmıştı. "Takip edemediğimizi söylemiştin, *'Yeni saatine izleme cihazı takmadık,'* demiştin bana. Ben de nişanda, Naz'ın ailesinin hediye ettiği saat kolunda sandım. Ne demek bir yere kadar takip edebildik?"

Bora'nın yüzündeki ifadesizliğe zeval gelmezken Alp, "Özür dilerim abi... Emri Selim Abi'den aldım," dedi, Gökhan'a.

Selim, Alp'e küfreder gibi bakıyordu. Gökhan'a ifşa edilmesi hoşuna gitmemişti. Bakışlarını Gökhan'a çevirdi. "Kusura kalma abi. Bora Abi gözümün önünde saati çıkartıp atınca... Ona karşı gelemezdim," dedi.

Gökhan öfkeli bir ifadeyle Bora'ya bakıyordu. "Sen resmen ölüme gittin yani?!"

Bora ise Gökhan'ı umursamadan bakışlarını Alp'e çevirdi. "Nazlı Hanım'ın bilekliğindeki izleme çipinin iptalini emretmiştim. Onu iptal etmeyen de senin ekibin mi?" diye sordu.

"Gökhan Abi iptal edilmemesini emretti," dedi Alp.

"Peki sen neden emirleri kafana göre dinliyorsun?" diye sordu Selim, şaşkınlıkla. "Yani bir Gökhan Abi'yi, bir Bora Abi'yi..."

"Mantık sınırları dahilinde davranıyorum," dedi Alp. Bora'nın kaşları çatıldı. "İzleme çipinin iptal edilmemesi mantıklıydı, güvenlik söz konusuydu. Bora Bey'in saatini çıkarttığını Gökhan Abi'nin bilmesine gerek yoktu, olan olmuştu zaten."

"Peki sana düşünebileceğini kim söyledi?" diye sordu Bora. Zannediyorum ki çalışanlarından insan olmamalarını istiyordu. *Robot mantığı işte Naz.*

"Benim işim zaten düşünmek üzerine," dedi Alp. Enter'a bastı; yaptıklarından bir tek bunu anlayabilmiştim. Bilgisayarı öyle hızlı kullanıyordu ki, hayran olmamak mümkün değildi. "Ben güvenliğinizden sorumluyum. Güvenliğiniz için her şeyi yaparım. Mesela bir daha saati çıkartıp atamayın diye... Size de deri altı takip cihazı takıp takamayacağımızı sordum Gökhan Abi'ye. Ama henüz cevap vermedi."

Bora samimi olmayan bir ifadeyle gülerken, bakışlarını Gökhan'la Selim'e çevirmişti. "Bu herif gel beni öldür mü diyor, ben mi yanlış anlıyorum?"

"Beni öldüremezsiniz," dedi Alp, itiraz edercesine. Bora'nın karşısında bu özgüveni nereden bulduğunu bilmiyordum. "Ekip için önemli birisiyim. Eğer beni öldürürseniz adam açığınız olacaktır. Türkiye'de silah kullanabilen, adam dövebilen insanlar bir şekilde bulunuyor ve eğitiliyor ama yazılım öyle değil."

"Bunda haklı abi," dedi Selim, Alp'e hak verircesine.

Alp bakışlarını Selim'e çevirdi. "Mesela sen abi," dedi. Bilgisayarda çok kısa bir şeyler yaptıktan sonra yeniden

Selim'e döndü. "Sana ev telefonunun konuşma kayıtlarını dinleyebildiğimizi söylememe rağmen, aceleci davranmış ve Bora Bey'e, evden Anıl Nacar'ın cep telefonunun arandığı bilgisini vermiştin. Eğer bize yarım saat verseydin, konuşanın Melis Hanım olduğunu öğrenecektin. Eksik bilgi hayat kaydırır. Çok donanımlı insansın eyvallah ama analiz yeteneğin sıfır. Direkt komut adamısın."

Selim cevap vereceği sırada Bora lafa girdi. "Heh işte!" dedi, alaylı bir ifadeyle. "Gökhan'ın çalışanları bu kadar egoluysa... Gökhan nasıl olmasın?!" Bora, Selim'e adeta *sen uyma Alp'e* der gibi bakıyordu. "Peki sevgili Alp," dedi Bora, imalı bir ifadeyle. "Kerem'in Mehmet'in adamı olduğunu neden anlayamadı sen ve ekibin?"

Alp çantasından şık bir kelepçe bileklik çıkartırken, "Aralarında hiçbir mesajlaşma, konuşma geçmedi. Kerem'in sicili çok temiz. Gökçe Hanım söyleyinceye dek biz uyuşturucu bağımlısı olduğunu da bilmiyorduk. İnsan bir kere bunu belli edecek şifreli bir konuşma yapmaz mı? Yapmadı," dedi.

"Yani?" dedi Bora, alayla. Derin bir nefes aldı. "Güvenliğiniz ihlal edilebiliyor..."

Alp, sıkıntılı bir ifadeyle bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Evet bunu acı bir şekilde deneyimledik. Bundan sonra çok daha sert olmalıyız. Alan bırakmamalıyız. Biliyorsunuz ki can güvenliği konusunda acımasız önlemlerimiz var. Fakat şimdi görüyoruz ki düşman strateji değiştirdi. Tek derdi öldürmek değil."

"Hiçbir zaman tek derdi öldürmek değildi..." dedi Gökhan, araya girerek. Başını iki yana sallıyor ve Mehmet'e karşı olan öfkesini açıkça belli ediyordu.

"Benim Mehmet'i izlettiğim ekiple iletişime geçtiniz mi?" diye sordu Bora.

"Siz kaçırıldığınızdan beri bulamıyorlar onu. Begüm Hanım Bodrum'a gittiğinde, onunla beraber Akasya Otel'de görülmesine rağmen bir noktada kayboluyor izi. Antalya

dolaylarında... Şu an hangi şehirde, hangi ülkede bilinmiyor. Felaket bir gizlenme... Hayran olunası..." dedi Alp.

"İçeride bir köstebek olmasından şüpheleniyoruz," dedi Bora. Bakışlarını dikkatle Alp'in üzerinde tutuyordu.

"Begüm, Bora ve Nazlı'nın evleneceğini Kerem'e söylemiş. Mehmet'in bundan böyle haberdar olduğunu varsayalım. Caner, Bora'ları alıkoyduğunda da yerlerini Mehmet'e haber veren Elif'miş. Mehmet, Las Vegas'ı da ya Nazlı'nın paylaşımından öğrendi ya da Gürbüz Biçkin'in Kereviz'le konuşmasından. Ama tüm bunlar içeride başka bir köstebek olmadığı anlamına gelmiyor," dedi Gökhan.

"Ciddi değişiklikler yapılıyor zaten?" dedi Alp, meraklı bir ifadeyle.

"Değişmeyen adamlar var," dedi Selim, araya girerek. "Mesela ben, annem, Atıf, Yücel. Sonra sizin ekip. Mehmet'i izleyen ekip. Özgür'ün akıbeti muamma hala. Kumarhanelerde asla değiştiremediklerimiz de var."

Alp'in bakışları Bora'ya çevrildi. "Herkesi neden dinlemiyorsunuz?" diye sordu. Bora'nın gözleri kısılmıştı. "Ben de dahil herkesi, yedi gün yirmi dört saat dinleyebilirsiniz."

"Çalışan kimsenin özel hayatı kalmasın diye mi?" dedi Bora, hayretle. "Yani çok film kafasında konuştuğunun farkında mısın? İnsanlar evli barklı. Çözüm asla bu olamaz."

"O zaman sizinle çalışmasınlar," dedi Alp. Derin bir nefes alırken, çıkardığı kelepçe bilekliği incelemeye başlamıştı.

"Takip cihazları var zaten hepsinin, dinlenmek fazla..." dedi Bora, Alp'e yanıt olarak.

"Bazen sinyal kesiliyor ama!" dedi Alp, sitemle. Başını iki yana salladı. "Arıyoruz mesela, ya duşa girdim ya şunu yaptım. Deri altında olsa mesela bu sorun olmayacak."

"Herif taktı deri altına!" dedi Bora, ayağa kalkarak. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Biraz insan olarak baksan? Aynı şey senin de başına gelecek. Yirmi dört saat dinlenmek, derinin altında bir çiple yaşamak ister miydin?"

Alp tekrar bakışlarını bilgisayara çevirdi ve bir şeyler yapmaya başladı. "Yani sonuçta dinlemeden sorumlu bir ekip olacak. Ve o ekip benim özel hayatımın peşinde değil, köstebek avında. Ben işime bakarım. Ve de aldığım paraya. Türkiye koşullarında, asgari ücretin yirmi beş katı para alacağım ve dinlenmekten mi çekineceğim? O zaman gidip başka iş bulsunlar. Ayrıca benim zaten deri altında izleme çipim. Daha rahat."

Bora'nın bakışları Gökhan ve Selim'e çevrildi. Gökhan başını iki yana salladı. "Hiç kimse ama hiç kimse benim yatak odamı dinleyemez. Buna hayatta izin vermem."

Selim, tedirgin bir ifadeyle, "Yani benimkini de dinlemeseler daha memnun olurum tabii," dedi.

"O zaman içeride köstebek mi var acaba diye birbirinizi yiyin durun abi," dedi Alp, Gökhan ve Selim'e. Bakışları Bora'ya değdiğinde çıkışı için mahcup olmuştu.

"Bak..." dedi Bora, keskin bir tavırla. Ayağa kalktı ve odanın içinde küçük adımlarla yürümeye başladı. Alp, tüm dikkatiyle Bora'yı izliyordu. "Eğer insanlara kendilerini mahkum gibi hissettirirsen, kaçıp kurtulmak isterler. Herkes, iç güdüsel olarak özgürlüğüne düşkündür. Suçsuz insan dahi, kendisine özel bir alan kalmasını, nefes almayı ister. Eğer insanlara bunu yaparsak, bizi satma ihtimalleri artar."

"Haklısınız," dedi Alp. Bakışlarını birkaç saniyeliğine Gökhan ve Selim'e çevirip yeniden Bora'ya döndü. "Ama eğer dinlendiklerini bilmezlerse, mahkum gibi hissetmezler de..."

Bora, ürkütücü bir şekilde gülümsedi. "Sen de haklısın. Buna çalış, bana neler yapabileceğini göster, üzerine konuşalım."

Alp, Bora'yı başıyla onayladı. "İzninizle," dedi. Ayağa kalktı ve bana doğru yaklaştı. "Bileğinizi uzatır mısınız?" dedi. Bileğimi uzattım. Kelepçe bilekliği bileğime taktı. "Sanki kolunuza büyük gelmiş gibi sıkın şimdi," dedi. Bilekliği sıktığımda klik sesine benzer bir şey duydum ve saniyeler içinde Bora'nın, Gökhan'ın ve Selim'in telefonları çalmaya

başladı. Aynı şekilde Alp'in bilgisayarında da alarma benzer bir sinyal çalıyordu. "Eğer herhangi bir tehlike fark ederseniz, bunu yapın Naz Hanım. Herkese uyarı ve konum bilginiz gidecek."

"Ya düşerse kolundan ya da birisi zorla çıkartmaya kalkarsa?" diye sordu Bora.

Alp, "Çıkartın bilekliği Naz Hanım," dedi. Bilekliği çıkarttım. Yeniden herkesin telefonu çalmaya başlamış ve Alp'in bilgisayarına uyarı gelmişti. "Naz Hanım'ın nabzından sinyal alıyor. Nabzı duyamadığı koşulda sinyal verir. Olur da ölürse de sinyal çalacak, nabız duruyor çünkü."

Bora, ters bir ifadeyle, "Ne diyorsun lan sen?" dedi. *Bora, lafta ölmene bile katlanamıyor Naz!*

Alp, Bora'nın tepkisine aldırış etmeden yerine oturdu. "Naz Hanım yemeğe gidinceye kadar onun nabız atış hızını bu bileklik kaydediyor olacak. Nabzını takip edebilirsiniz. Olur da hızlanırsa bunu da göreceğiz."

"Herhangi bir şeyde dahi hızlanabilir, panik atağı var," dedi Bora.

Alp, bilgisayardan bakışlarını çekmeden, "Evet biliyorum," dedi. Bora'nın kaşları çatılmıştı. "O yüzden bunu *acil durum* saymıyoruz. Yalnızca uyarı alacağız, SMS gibi... Ayrıca bir fikrim daha var," dedi Alp ve bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Bodrum'da Naz Hanım'ı uzaktan koruyan adamlar öldürülmüştü ya... Şimdi koruyanlara bileklik takalım, nabızları durursa haberimiz olsun."

"Mantıklı," dedi Gökhan. Onun ve Selim'in telefonunda alarma benzer bir şey çaldığında, "N'oluyor amına koyayım?" dedi. Kaşları çatılmıştı. "*Son iki buçuk saat* de ne demek?" dedi, kendi kendine sorar gibi. Selim de aynı şekilde ne olup bittiğini anlamamıştı.

"Aaaa ben kurdum onu," dedi Alp. Gökhan'ın öfkeli bakışları Alp'e çevrilmişti. "Bora Bey'in 24 saat içinde Kerem bulunmazsa bizi öldüreceğini söyledin ya abi, *bulun artık* diye anımsatıcı kurdum. Herkese."

Bora, kaşları havalanırken gülümsüyordu. Belki de hiçbir zaman itiraf edemeyecekti ama Alp'ten hoşlanmıştı.

"Kameraları izliyor ekip işte, sen ver hesabını. En son nerede görüldüğünü söylerseniz bulacağız," dedi Gökhan.

"O zaman biz bulmuş oluyoruz," dedi Alp. Gökhan biraz daha sinirlenmişti. "Ama sorun yok. Naz Hanım'ı 8 Mart'ta bulan da bizdik ama sen kendin bulmuş gibi davranmıştın abi. Hep öyle davranıyorsun. Alıştık biz."

"Öldürürüm lan ben bunu," dedi Gökhan. Kocaman bir kahkaha attığımda, Gökhan'ın bakışları bana çevrilmişti. Elimle *pardon* der gibi işaret yaptım fakat hala gülüyordum. Alp ise gülmüyordu. Tam bir robot gibi bilgisayarda bir şeyler yapmaya devam ediyordu.

Alp'in telefonu çaldığında, mekanik bir şekilde bakışları Bora'ya çevrildi; izin istiyordu. Bora açabileceğine dair başını salladığında, Alp telefonu açtı. "Evet," dedi düz bir ifadeyle. Bakışları ekrandan ayrılmıyordu. "Tamam. Rapor yazın siz. İletiyorum." Telefonu kapattı. Bakışları Gökhan'a çevrildi. "Özgür'ün telefonu temiz."

"Ne malum başka telefonu olmadığı?" diye sordu Bora, meraklı bir ifadeyle.

Alp başını iki yana sallayarak, "Bilemeyiz," dedi. Tekrar bakışlarını bilgisayara çevirdi. "Eğer üzerinde dinleme cihazı olsaydı bilirdik, anlardık. Hele deri altı çip... En temizi."

"Bunun bütün ekip böyle," dedi Gökhan. Alp'e tanınmayan bir cisme bakar gibi bakıyordu. "Takıntılı hepsi."

Alp bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Mağazanın arabası geldi kapıya. Kapıdaki kişi Harun'du galiba bakmam lazım. Arabayı aramadı. Dün sinirli gelen bir adam vardı ya, Gökhan Abi'yle kavga etti. Onun da arabasını aramamıştı. Bu eve çok rahat bomba sokarım. Beni tanıyor ya beni de aramaz."

Bora bir cevap verecekken, Gökhan araya girdi: "Sen güvenlik kameralarını neden izliyorsun? Onu yapan Tamer'ler değil mi?" diye sordu.

"Sıkılıyorum bazen, bakıyorum öyle ne var ne yok diye. Şimdi de sıkıldım. Boş duramıyorum," dedi Alp. Bakışlarını Gökhan'a çevirmişti. "Sonuçta insanlık hali. Olur, gözlerinden bir şey kaçar. Mesela hala Harun'a uyarı yapmadılar."

"İşte kendini kendin koruyacaksın!" dedi Bora, sitemle. Bakışları Gökhan'a çevrilmişti. "Senin kurduğun güvenlik şirketinin de amına koyayım ben Gökhan."

"Kapıdaki Harun değilmiş, Tolga'ymış. Çok adam var karıştırıyorum," dedi Alp, kendi kendine. *Alp ultra doz manyakmış Naz.*

Kapı tıklatıldı. Sevim Hanım, "Mağazadan geldiler Bora Bey," dedi. Bora başını *tamam* anlamında sallayıp bakışlarını Alp'e çevirdi. "Sen bir süre burada kal," dedi.

"Teknik alt yapısı yetersiz bu evin. Artık kendi ofisime geçsem?" dedi Alp, yalvarır gibi. "Bilgisayarlarımı özledim. Ayrıca yıl olmuş 2017, bu evin interneti donuyor bu cidden rezillik."

Bora, Alp'e inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Hadi hadi sen bugün öleceksin gel," dedi Gökhan, Alp'e. Alp mutsuz bir şekilde ayağa kalktı ve çantalarını kapattı.

Kapıya ilerledikleri sırada, "İyi gitsin ofisine..." dedi Bora. Alp Bora'ya döndüğünde, başını nazikçe öne eğdi. Çok sevinmişti. Odadan çıktıklarında, "Herif cins..." dedi Bora, kendi kendine söylenir gibi. *Beş senedir Bora'yla çalışıyormuş Naz. Yani seninle flört ederken de Bora'yla çalışıyormuş Alp.*

"Benimle yazışırken seni koruyordu demek ki..." dedim, düşünür gibi. Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Ben hatırlıyorum biz buluştuğumuzda bile bazen çalışıyordu. Hatta nerede çalıştığını sormuştum, geçiştirmişti. Belli ki işine çok sadık."

"Ben ne sadık adamlar gördüm..." dedi Bora, umursamaz bir ifadeyle. *Kimseye güvenmediği gibi Alp'e de güvenmiyor galiba Naz.* "Seninle tanıştığını söylememesi puanını kırıyor."

"Ne diyecek? *'Bora Bey, Nazlı Hanım'ı da tutup getirmişsiniz kolundan, sevgilinizmiş ama biz bir dönem konuşmuştuk onunla'* mı*?* Belli ki işini seviyor ve kaybetmek istemiyor," dedim.

"Cık," dedi Bora, imalı bir ifadeyle. "Israrla *Naz Hanım* diyor*...*" Küçük bir kahkaha atarken Bora'ya yaklaştım ve tüm gücümle sarıldım.

♠

Ben dar bir şeyler giymek istesem de Bora giymemi istememişti. Bileklerimin biraz üzerine kadar uzanan ve asla dar olmayan kırmızı bir etek seçmiştik. Bora bugün dar giyinmeme amaçsızca karşıydı. Üzerime ise, ne istersem giyebileceğimi söylemişti. Belli ki sadece etekle alakalı takıntılı olası tutmuştu. Mağazanın eve gönderdiği kıyafetlerden, beyaz bir ipek gömlek seçtim. Gömleği, hafif salaş bir şekilde eteğimin içine soktum ve kollarını kıvırdım. Ben giyinirken, Bora annesiyle babasının yatağına uzanmış beni izliyordu. Saçımı at kuyruğu yaptıktan sonra hafif bir makyaj yaptım. Ve son olarak da siyah, önü açık topuklu ayakkabılarımı giydim.

"Hazırım," dedim Bora'ya dönerek. Bora'nın yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. Yerinden kalktı ve koltuğa ilerledi. Koltuğun üzerindeki ceketini eline aldı ve cebinden anahtarlığını çıkarttı. Benim ona hediye ettiğim ve Kara'nın simgesi olan, aslında babasına ait kumar chip'inden anahtarlık yaptırmıştı. Merakla onu izliyordum. Annesinin tuvalet masasına doğru ilerledi ve masayı öne doğru çekti. Bir dizini kırarak yere eğildi. Yere yakın bir noktadaki prize, anahtarlığındaki anahtarlardan birisini soktu. *O bir priz değil şaşırtmacaymış Naz! Gizli bir çekmece!*

Çekmeceyi açtığında *vay anasını* der gibi ıslık çalmıştı. "Gel sevgilim gel," dedi. Hızlı adımlarla yanına yaklaştım. Çekmece cephanelik gibiydi. "Babamın çakı koleksiyonu," dedi, bilgi verir gibi. "Seç, beğen, al."

Şaşkınlıkla açılan gözlerim çekmeceden ayrılmıyordu. Kırmızı taşlarla işlenmiş çakıyı elime aldım. "Bu çok

güzelmiş!" dedim. Bora çakıyı elimden aldı ve bıçak kısmını açtı. *Tamam* der gibi başını salladı. Çekmeceyi kapattı ve tekrar kilitledi. Tuvalet masasını yeniden yerine ittirdi. Annesinin kitaplık rafına ilerledi. Rafı, bir dolap kapağıymış gibi açtı. Karşımızda silah vitrini duruyordu. Bora elindeki anahtarlıktan başka bir anahtar seçti ve vitrini açtı. Vitrinden küçük bir silah çıkarttı. Vitrini yeniden kilitledi ve rafı ittirdi.

"Koltuğun üzerinde bir torba var. İçindekini giysene," dedi. Şaşkınlıkla koltuğa ilerledim ve torbanın içinde ne olduğuna baktım.

"Çüş!" dedim, şaşkınlıkla. Bu cepli, siyah bir korseydi. Ben bu filmi çok kez izlemiştim! *Heh tam da hayallerindeki hayat Naz!* Heyecanla korseyi giydiğimde, Bora'nın telefonuna mesaj gelmişti.

"Nabzın çok hızlanmış," dedi Bora gülerek. Sıkıntılı bir nefes verdi. Yanıma ilerledi. Kara gözlerini uyarıcı bir şekilde gözlerime dikti. "Bunları kullanmayacaksın tabii! Sadece tedbir!" dedi. Başımı *tamam* dercesine salladım. "Eteğini kaldır..." dedi. Önümde diz çöktü. Dizimin epey yukarısına dek uzanan korsenin, sağ bacağındaki cebe silahı yerleştirdi. "Basit bir silah zaten. Ateşleyememen mümkün değil." Silahı cebe koyduktan sonra, bacağıma küçük bir öpücük kondurdu. İçim bir tuhaf olmuştu. Diğer bacağımdaki cebe de çakıyı yerleştirdi. Yine aynı şekilde bacağımı öptüğünde, istemsizce kıkırdadım. Ayağa kalktığında eteğimi tutan ellerimi serbest bırakmıştım.

"Çok heyecanlandım," dedim. Bora gülümsedi. Gülüşünden öptüm. Dudakları dudaklarımın arasına, elleri ise belime yerleşti. Dimağıma tutku dolu izler bırakırken telefonuna aynı ses tonunda bir mesaj daha gelmişti. Beni öpmeyi bırakmadı. Mesaja bakma gibi bir gayesi de olmadı. Kalbimin sesini onun da duyabildiğine emindim.

♠

Arabaya bindiğimiz andan itibaren Bora'nın ağzını bıçak açmamıştı. Derin düşüncelerle dolu okyanusta amansızca yüzdüğünü belli eden bakışlarını yoldan da pek ayırmamıştı.

Arabaya binmeden Gökhan'a *"Begüm, Kerem'in bağımlı olmadığını söyledi... Bir de sen sor. Benden korkuyor da yalan mı söylüyor, nasıl iğne izi görmemiş hiç kolunda falan,"* demişti. Muhtemelen bunu düşünüyordu. Beni bıraktıktan sonra eve döneceğini, ondan sonra Eren'le buluşabileceklerini de Gökhan'a söylemişti ve arabaya öyle binmiştik. Melih Onursal'dan Kerem'in İstanbul'da takıldığı mekanların ve arkadaşlarının listesini almışlardı; Melih Onursal'la beraber zannediyorum ki kapı kapı gezmeyi planlamışlardı.

"Nazlı," dedi Bora, sessizliği bıçak gibi kesen net bir ifadeyle. Bakışlarını birkaç saniyeliğine bana çevirmişti. "Anıl'a iş teklif edeceğim. Gözümün önünde durmasını istiyorum. Hem de bir açığını yakalamak ve avucumun içine almak..."

"Anlamadım?" dedim şaşkınlıkla. Kaşlarımın çatılması refleksif bir tepkiydi. "Nasıl yani?"

"Duydun işte..." dedi Bora, yandaki aynaya bakarken. Duymuştum ve fakat insan ne yazık ki her duyduğu şeyi algılayamıyordu.

"Tabii ki de böyle bir şey yapmana izin vermeyeceğim Bora!" Sesim, belki de hiç olmadığı kadar sert ve öfke yüklüydü. "Daha evvel de söylemiştim, ben Anıl'a kefilim. Ondan sana bir zarar gelmez. Anıl gayet de güvenilir bir insan!"

Bora'nın yüzüne alaylı bir gülümseme yayıldı. "Anıl'ı kayırıyorsun..." dedi.

"Hayır, kayırmıyorum!" dedim, sert bir tavırla. Eren'e bunu yapmasına laf etmemem, Anıl'ı kayırdığımı düşündürtüyordu. Bacaklarımı sallamaya başlamıştım; bağıramamanın içimde bıraktığı doluluğu nasıl içimden çıkartacağımı bilemiyordum. "Eren'e bunu yapmana da bayılmadım! Ama önceden haberim olmadı ne yazık ki! Hadi Eren mafyacılığı seviyor gibi... Ama Anıl öyle değil! Onu bulaştıramazsın!"

Bora, bıkkın bir ifadeyle, "Kimseyi bir şeye bulaştırmıyorum Nazlı," dedi. Bakışlarını bana çevirdi. "Sadece avucumda olsun istiyorum. Olur da yarın herhangi bir şey yaparsa... Tedbir..."

"Böyle tedbir olmaz!" dedim, itiraz edercesine. Başımı iki yana sallamıştım. "Onun gururunu kırmak bu. İş verme imkanın olmasını kullanıyorsun. Ayıp bu, çok ayıp!"

"Bu mu ya?" diye sordu Bora, hafif yüksek çıkan bir sesle. Bir elini direksiyondan çekti, alelacele kendisine bir sigara yakmaya çalıştı. "Biz bu herifi hiç aşamayacak mıyız?"

"Kusura bakma!" dedim. Benim de sesimin desibelinin, onunkinden aşağı kalır bir yanı kalmamıştı. "Ben senin gözünün önünde Anıl'la geçmişin yüzleşmesini yaşamıyorum, biten ilişkinin kavgasını yapmıyorum! Üstelik yüzleşilecek bir şey de yok... O benim arkadaşımdı. Ben onunla öpüşüp sevişmedim, nikahtan dönmedim! Buna rağmen sen emrettin, ben söyledim, Anıl da benden uzak duruyor! Ben aştım Anıl'ı gayet, Elif'i bile aştım! Aşamayan sensin... Her ikisini de!"

Hayır hayır hayır.

Bu cümleleri ben kurmuş olamazdım. Ben Elif'i kıskanmıyordum. Bu cümleleri kuran ben olamazdım. Ben dünya üzerindeki her kadını kıskanabilirdim ve fakat Elif'i kıskanmıyordum.

Bora'nın öfkeli bakışları yüzümü yalıyordu. "Bu mu senin derdin?" diye sordu. Başını iki yana sallayıp yüzünü yola çevirdi. "Elif'te misin gerçekten?!"

Hayır, değildim.

Sigarayı dudaklarıma götürdüm. "Yoo değilim işte!" dedim, öfkeyle. Sigarayı güç bela yaktığımda, içime derin bir nefes çektim. "Öyle Elif'te değilim ki, ikidir onu ben teselli ediyorum. Sarılıyorum ona. Midesizim çünkü ben. Neden Elif'te olayım ya? Aşk olsun!"

Neden böyle konuşuyordum?

Bora, "Ben Elif'i öldürüyordum, öldürüyordum!" diye bağırdı. Cümlesi bittiğinde sigarasını tuttuğu elini sertçe

direksiyona da geçirmişti. "Eğer Anıl olmasaydı... Elif ölüydü şimdi! Sarılma! Senden ona sarılmanı, onu teselli etmeni isteyen mi oldu? Benim kafasına silah dayadığım kadına zaten sarılma!"

Alaylı bir ifadeyle, "Aaa onun acısını bir tek ben anlarım!" dedim. Pencereyi açıp, sigaranın külünü gelişine silktim. Benim de başıma silah dayamıştın, malum!"

"Güzel," dedi Bora, "e" yi amaçsızca uzatarak. Başını *anladım* der gibi sallıyordu. "Böyle biriktirip biriktirip çıkart önüme benim. Çok güzel!"

"Sen farklı bir şey mi yaptın bana hain damgası yapıştırırken?" diye bağırdım.

"Nazlı yeter!" diye bağırdı. Sesi, benim sesimden daha keskin, daha sert, daha baskındı.

"Bence de Bora, yeter!" dedim. Bağırmamıştım ama sakin de değildim. "Anlıyorum zor bir hayatımız var. İçeride köstebek olabilir. Olmasa da yarın birisi köstebekliğe soyunabilir. Ama bu köstebek, ne bugün ne yarın Anıl değil ve olamaz da. Bunu yapmayacaksın!"

"Herif sana aşık!" diye bağırdı Bora. Kocaman bir kahkaha attım. Anıl'ın bana aşık olmadığını biliyordum. Sinirlerim bozulmuştu. "Gül gül sen," dedi, öfkeyle. Başını iki yana salladı. "Bakışlarını görmüyor musun gerçekten ya? Bu kadar kör müsün?" diye sordu. Anıl'ın deniz gözlerinin nasıl baktığını en iyi ben bilirdim.

"Aramızdaki ilişkiyi çok yanlış yorumluyorsun," dedim.

"Evet benim Elif'le koca bir yaşanmışlığım var Nazlı," dedi, yüksek çıkan bir sesle. "Yaşadık bitti. Elif hiçbir zaman bittiğini kabul edemedi. Ben de çok sıkıldım, geçmişin geçmediğini düşünmesinden... Ama senin o herifle arandaki yaşanmamışlık, o muğlaklık... Bir gölge gibi peşinizde!"

"Biraz daha abart istersen?" dedim, şaşkınlıkla. Bir kahkaha daha atarken, henüz bitirmediğim sigarayı da karanlık yola fırlatmıştım. "Elif'i küçült ama Anıl'ı büyüt. Yok öyle!"

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Ben bir gün Elif'in karşısında yarı çıplak bir vaziyette, salıncakta uzanırsam... Elif de beni bakışlarıyla yerse... Sakın! Sakın ama sakın! Ağzını açıp tek kelime etmeyeceksin. O hakkını şu an kaybettin!"

Bora'nın arabayı durdurmasıyla birlikte, konu da durmuştu. Belki kapanmıştı belki de yalnızca park edilmişti. Bilmiyordum. Bildiğim tek şey, Anıl'ın beni bakışlarıyla yemediğiydi. *Bora gerçekten bunu yanlış anlayacak birisi mi sence Naz?* Zorlukla yutkunurken, Bora'ya bakıyordum. Camı açmış, kendisini dikkatle dinleyen Selim'e bir sürü talimat veriyordu. Bir dakika, üç saniye süren konuşmanın sonucunda Selim arabanın kenarından çekildi ve Bora'nın kapkara bakışları bana değdi.

"İn hadi," dedi. Sesi sert değildi ama yumuşak olduğu da söylenemezdi. Benim ise hayalimdeki evlilik kesinlikle böyle değildi. *Hayallerine göre değil, eldekilere göre yaşar insan Naz!*

Kendimden emin bir ifadeyle, "Benim annem ve babam da kavga ederlerdi. Ama küs ayrılmazlardı hiç," dedim. Bora'nın ifadesiz bakışlarının ne anlama geldiğini çözemiyordum. On beşinci saniyenin sonunda, uzanıp beni öpmeyeceğini anlamıştım. *Sen öp Naz!* İlk adımı bu sefer ben atmayacaktım. Kapıyı açtım ve aşağıya indim. Selim'in hızlıca yanıma gelmesiyle beraber, yavaş açtığım kapıyı sertçe, belki de arabanın kapısını kırmak istercesine kapattım.

Bora'nın suratına çarpılan kapının etkisiyle basıp gitmesi gerekirdi ve fakat biz restoranın içine girinceye dek beklemişti.

♠

Bu yemek için kapatılmış restoranın deniz kenarındaki masalarından birisinde, ODTÜ'lü Buse ile birlikte, karşılıklı oturuyorduk. Genel müdürleri Rıza Bey'in hastalanması sebebiyle, onun yarım bıraktığı dosyayı kendisi tamamlamış, şimdi son kontrollerini yapıyor; bir yandan da holdingin

sahibinin aynı zamanda CEO olmasının ne kadar zor bir durum olduğunu bugün daha iyi anladığından bahsediyordu.

ODTÜ'lü Buse'nin nezdinde, eğer genel müdürden farklı olarak, bir de CEO olsaydı bugün bu sorun yaşanmayacak ve ben de buralara kadar zahmet etmeyecektim. Bora Bey'in işi gerçekten çok zordu; holdingin hem yüzde elli hissedarı, hem de yönetim kurulu başkanıydı. Holdingi kendisi yönetiyordu. Bu çok zor bir eylemdi; onu yormuyor muydu? Keşke Begüm Hanım'ın da birazcık holdingin işlerini kolaylaştırması mümkün olsaydı. Ya da bir CEO ile mi anlaşsalardı; Rıza Bey artık çok yaşlıydı. Türkiye'nin devi olan rakip holdinglere göre bu yönetim şekliyle biraz *eski kafa*, biraz da *amatör* duruyorlardı.

ODTÜ'lü Buse'yi laf olsun diye dinliyordum. Açıkçası Karabey Holding'in nasıl yönetildiği pek umurumda değildi. Belki de benim bugün burada, Bora'yı temsil ediyor olmamın da bir anlamı vardı; bir açığımı bulacak ve beni avucunun içine alacaktı. *Saçmalama Naz!* Tabii ki de bunun olmayacağını biliyordum fakat bu, Bora'nın benzer eylemlerine sinirlendiğim gerçeğini değiştirmiyordu. Hazmedemiyordum. En doğru tanımlama sanıyordum ki buydu.

ODTÜ'lü Buse'nin kenara koyduğu kâğıtları elime alıp incelemeye başladım. O da bana, Hotel Le Huit'le alakalı son durumun ne olduğundan bahsediyordu. Karabey Holding, basına ve çeşitli internet sitelerine sunulacak iki farklı *'özel konaklama paketi'* hazırlamıştı. Aslında bu bir reklamdı; tamamen otelin çıkarları gözetilerek hazırlanmış bir pazarlama planıydı ve fakat müşteriye kendisini şanslı hissedeceği özel bir fırsatmış gibi sunuluyordu.

"Sence bunlar kime hitap ediyor?" diye sordum.

ODTÜ'lü Buse, elimdeki kâğıtlara göz ucuyla baktıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Pazarlama'nın kampanyası bu... Bir tahminde bulunabilirim ben ancak. Daha ucuza tatil yapmak isteyen insanlara, sanırım."

Dudaklarım *hadi canım* dercesine büzülürken, "Bana kalırsa, lüks bir otelde tatil yapabilmek için kampanyayı kaçırmak istemeyen insanlara," dedim. ODTÜ'lü Buse'nin bakışlarına anlamadığını belli eden bir ifade yerleşmişti. "Ucuza tatil yapmak isteyen kişi ya da kişiler bu oteli tercih etmez zaten. Bu otelde konaklamak isteyen kişi, belirli bir bütçeyi gözden çıkartmıştır. Ama normal şartlarda bu otelde konaklayamayacak fakat herhangi bir kampanya gördüğünde bütçesini zorlayacak kişilere hitap ediyor bunlar."

"İyi ama bu özel konaklama paketlerinin aman aman bir indirimi yok ki?" dedi ODTÜ'lü Buse, şaşkınlıkla.

"Ben de onu diyorum," dedim gülerek. Kâğıtları masaya bıraktım. "Madem kampanya hazırlıyorlar, tam hazırlasınlar. İnsanların zekâlarıyla alay etmek bana adil gelmiyor."

ODTÜ'lü Buse, samimi bir şekilde gülümsedi. "Bu otelin pazarlama müdürünün onayından geçti. Ne yazık ki onların takdiri bu..."

Sıkıntılı bir nefes verdim. "İşleyişe, herkesin kendine düşen rolü sırtlanmasına saygım sonsuz. Görev dağılımları eminim ki en doğru şekilde yapılıyordur. Fakat bu yalnızca sosyal medyaya espri malzemesi. Ben buna kampanya demem..." Diğer kâğıtları hızlıca elime alıp göz gezdirdim. "Erken rezervasyon manipülasyonu altında, 12 TL kâr ediyorsun şu ilk kampanyada. Bakayım... Heh! Bir de odanda şarap içebiliyorsun. Bu mudur yani? Şarap 280 TL. Markette eminim ki 100-150 TL arasındadır o şarap."

ODTÜ'lü Buse derin bir nefes aldıktan sonra, "Siz başka bakıyorsunuz haliyle," dedi.

Net bir ifadeyle, "Yeniden hazırlasınlar," dedim. *Naz karışma neden karışıyorsun ya?!* ODTÜ'lü Buse'nin bakışlarına ne diyeceğini bilemez bir ifade yayılırken, "İnsan zekâsıyla dalga geçmedikleri, hakikaten kampanyaya benzeyen... Gerçek bir şey..." diye devam ettim. ODTÜ'lü Buse beni mecburen onaylamak zorunda kalmıştı.

♠

Bay Martin yemeğe Mila ile birlikte katılmıştı. Bora aramızda olmadığı için üzgün olduğunu dile getirmişti ve fakat benimle sonunda tanışabilmenin keyfini de sürüyordu. Bay Martin beni, sandığımdan daha çok tanıyordu. İşin ilginç yanı, Bay Martin'e benden bahseden kocamdı ve muhtemelen benden bahsettiği zamanlarda kocam da değildi.

"Bugüne dek onlarca ülkenin, onlarca şehrinde Hotel Le Huit'in bir şubesini açtık Nazlı Hanım... Yeni kültürlerle tanışmaya öyle tutkunum ki, Hotel Le Huit'lerin yarı ortağı olduğumda o şehirlerde artık bir parçam olmuş gibi hissediyorum. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, Bodrum kadar beni heyecanlandıran bir şehir daha olmadı..." demişti, Bay Martin. Bora, kendisine doğma büyüme Bodrum'lu olduğumu söylediğinde de aynı şimdiki gibi çok heyecanlanmıştı. Benimle tanışmak ve Bodrum'u bir de benden dinlemek istemişti.

Bay Martin'in çocuksu heyecanını, en az onun kadar gerçek bir heyecanla karşılamıştım ve lafa girişmiştim. Aslında anlatmaya milattan öncesinden de başlayabilirdim ama bunu zaten birçok kaynaktan öğrendiğine ve öğreneceğine emindim. Biliyordum ki Bay Martin'in asıl merakı, bizdik. Ne yer ne içer, nerelerde gezer, nasıl yaşar ve nasıl geçinirdik. Eğer Bahar burada olsaydı, soğuk olarak tabir edilen Naz'ın Bodrum güneşiyle nasıl ısındığına hayret edebilirdi; keza bir saat on yedi dakikadır çocukluğumu anlatıyordum.

"Şimdi söylediğimle yaptığımın farklı olduğunu düşüneceksiniz ama butik otelin tadı başkadır," dedi Bay Martin. Bir saat on yedi dakikalık sohbetin, son on iki dakikadır konusu *Nazlı Butik Otel*'di.

"Bodrum'da artık sırıtıyor," dedim gülerken. Bunda ne kadar samimiydim bilmiyordum ama büyük otellere, kalabalık plajlara ve hatta plajlara "beach" demeye bile alışmış olabilirdim.

"Akasya'da yemek yemiştik Bay Karabey ile... Gerçekten harika bir konumda otel. Kıskandığımı itiraf edebilirim," dedi Bay Martin. *Acaba Bora'nın sana gelmediği günlerin hangisinde yemek yediler Naz?*

Mila araya girerek, "Hotel Le Huit'in konumu da fena bir yerde değil. Koy muhteşem..." dedi. Bakışlarını ODTÜ'lü Buse'ye çevirdi. "Hatta sizin de başınızı bununla şişirdim hep!"

ODTÜ'lü Buse, Mila'ya yalnızca gülümsemekle yetinmişti. Bay Martin ve Mila bize eşlik etmeye başladığı andan itibaren, o yalnızca sohbeti dinliyordu. Konuşmuyor ya da araya girmiyordu. Bir saat on dokuz dakika boyunca yalnızca üç defa konuşmuştu*: "Hoş geldiniz... İyiyim teşekkürler... Tuzu uzatabilir misiniz Nazlı Hanım?"* Belki ben varken konuşmayı uygun bulmuyordu; belki de bir sorunla cebelleşiyordu. Yedi kez telefonuna bakmış ve dört kez de uzun uzadıya bir şeyler yazmıştı.

"Açılış tarihine karar kıldık... Haziran'ın 8'i dedik. Fakat lansman tarihine bugün karar verelim istiyorum," dedi Bay Martin. İfadesi biraz ciddileşmişti. İnce çerçeveden yapılmış gözlüğünü işaret parmağıyla ittirdiğinde, fikrin benden gelmesini istediğini açıkça da belli etmişti.

Nazikçe gülümserken, şarabımdan büyük bir yudum aldım. "Buse Hanım tüm sürece benden daha hâkim. Ona danışmak lazım. Belki Bora Bey'in de bu konudaki fikrini benden daha iyi biliyordur," dedim.

"Bora Bey bunun tercihini size bıraktı Bay Martin," dedi ODTÜ'lü Buse. Bay Martin başını aşağı yukarı salladı. "Biz otel işinde yeniyiz biliyorsunuz ki..." diye ekledi ODTÜ'lü Buse.

Bay Martin gülümsedi. "Lansmanın açılıştan önce yapılması gerektiğini düşünüyorum ama bunun için geç kalmış olabiliriz. Fakat yine de eğer acele edersek olmaz değil..."

"Aslında Bora Bey lansmanın açılıştan daha sonra olmasını uygun bulabilir..." dedi ODTÜ'lü Buse. *Gayet de Bora*

lansmanın tercihini Bay Martin'e bırakmamış Naz! ODTÜ'lü Buse patronunun dilinden, aynı patronunun tarzında konuşuyor sanırım. "Siz ne dersiniz Nazlı Hanım?" Ben bir şey demeye çok da hazır değildim.

"Aslında bana kalırsa, otelin herhangi bir tanıtım yapılmadan, önce bir ilk misafirlerine açılması daha doğru olabilir," dedim, kendimden emin gözükmeye çalışarak. Fakat doğru olan bu muydu, emin olduğum söylenemezdi. "Her türlü aksilik göz önünde bulundurulmalı. İlk misafirlerden feedback alınmalı. Belki bazı değişikliklere gidilir, belli mi olur? Lansmanın büyüleyici ve kusursuz olması gerekir."

Bay Martin, bana hak verircesine başını salladı ve şarabından küçük bir yudum aldı. "Evet. Soft bir açılış yapabiliriz, bir süre gidişatı izleyebiliriz... Ama yine de kampanyayı merak ediyoruz. Onu inceleyebilir miyiz?"

"Maalesef," dedim. Bay Martin'in kaşları çatılırken ben gülümsüyordum. "Kampanyada küçük bir problem yaşandı. Pazartesi e-mailinizde olur." *Çok iddialısın Naz!*

Mila meraklı bir ifadeyle, "Ne gibi bir problem?" diye sordu.

"Bildiğiniz üzere Bora Bey Amerika'daydı. Kampanyayı henüz onun onayından geçiremedik," dedi ODTÜ'lü Buse. *Aslında senin onayından geçiremedi Naz ama neyse!*

Bay Martin ciddi bir ifadeyle, "Pazartesi basına geçecektik. Gecikmiyor muyuz?" diye sordu. Belli ki soft açılış kısmında bana katılıyordu fakat ille de bir kampanya istiyordu.

Nereden bulduğumu bilmediğim bir özgüvenle, "Merak etmeyin pazartesi öğlene yetişir," dedim. İşi yapacak olan ben olsaydım bu sözün arkasında durabilirdim fakat kimin ne kadar hızlı olduğunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey hayalimdeki kampanyanın bu olmadığıydı.

ODTÜ'lü Buse masanın altından, ayakkabısıyla ayağıma dokunduğunda bakışlarımız birleşti. "İzninizle, ben lavaboyaya kadar gideyim," dedi. Kendisine eşlik etmemi istediğini fark ettiğimde, ben de ayağa kalktım. Bir kez

daha, bacaklarımda taşıdığım küçük cephaneyle yalnızca otururken mutlu olduğumu anlamıştım. Bu gecenin derhal bitmesini ve yüklerimden kurtulmayı arzuluyordum.

ODTÜ'lü Buse, tuvalete girdiğimizde sıkıntılı bir nefes verdi. "Nazlı Hanım," dedi. İfadesi tedirgindi. "Bildiğiniz gibi otel ortaklığı son dakika bir işti, yıllık planı bozdu. Lansman kampanyası için zaten ek ödenek çıkartıldı. Ve finans, bunun bütçesini Temmuz ayına koydu çünkü Bora Bey de açılışı Haziran gibi yapıp bir süre gidişatı izlemek istemişti, aynen toplantıda konuşulduğu gibi... Fakat otelin pazarlama departmanı, ne olursa olsun açılış döneminde küçük de olsa bir kampanya hazırlanması gerektiğini düşünüyor, rekabette geride kalmamak adına... Bay Martin ile iletişimde olanlar onlar, onu sanırım bu konuda ikna etmişler... Ve finanstan, zor da olsa, Haziran için ufak bir bütçe onayı almışlar ve sizinle baktığımız kampanyayı hazırlamışlar. Bay Martin de bunu prensipte onaylamış. Ne yazık ki şu şartlarda, yani Haziran'daki sınırlı bütçeyle, başka bir kampanya çıkılması mümkün değil."

"Temmuz'da zaten bütçeleri varmış, o zaman sağlam bir kampanyayla çıkabilirler... İnsanlara bir 'fırsat' sunuyorum diye kampanya yapıyorlarsa, o fırsatı hakkıyla sunsunlar, kimseyi kandırmasınlar." *Naz neden uzatıyorsun, belli ki işler senin sandığın gibi yürümüyor burada.*

"Gördüğünüz gibi Bay Martin de kampanya konusunda ısrarcı. Yani otelin açılışıyla beraber küçük de olsa bir kampanya olmalı, aksi takdirde kurulan ilişki çatırdayacak..." dedi ODTÜ'lü Buse. Başını iki yana sallarken, alnını kaşıdı. "Ben finans departman müdürü değilim ne yazık ki, size yardımcı olamayacağım. Ama hem Haziran'da hem Temmuz'da iki kampanyanın bütçeyi aşacağını ve senelik planda bizi zarara uğratacağını biliyorum. Hem Bahar Hanım holdingin pazarlama departman müdürü biliyorsunuz ki... Otelin pazarlama müdürü, Bahar Hanım'ın onayından geçirmeden genel müdürümüze yollayamazdı bu

kampanyayı ki o da onaylamıştı. Ve tahmin ediyorum ki Bora Bey de onun imzasının altına imzasını atacaktı."

İnsanın bazen durumları dinleyip *"Tamam"* demesi gerekirdi; *"Tamam, siz daha iyi bilirsiniz."* Fakat ben nedendir bilinmez bunu her zaman bu kadar rahat söyleyemiyordum.

"Ben ayarlarım bütçeyi," dedim. Hayatımda daha evvel bir holding bütçesi ayarlamamıştım. Bu çıkartıp para vermek kadar kolay değildi; zaten bunu yapmak bile benim için kolay değildi. Bir kuruşun nereye harcandığı dahi önemli olan, planlamaların aylar öncesinden yapıldığı holdinglerle aram da iyi değildi. Bahsi geçen ve hayalimde mevcudiyeti bile olmayan kampanyanın bütçesinin ne kadar olduğunu bilmemekle beraber, buna ayrılacak ekstra ödeneğin neleri bozacağını da kestiremiyordum. Holdingin hali hazırdaki CEO'sunun, finans departmanındaki kıymetlisi ODTÜ'lü Buse, zarara uğramaktan söz ediyordu ve fakat ben tüm bunlara rağmen bütçeyi ayarlayabileceğimden söz ediyordum.

Üstelik, pazartesi öğlene kadar.

ODTÜ'lü Buse, karşımda bir kez daha ne diyeceğini bilemezken, onu bir şey deme zorundalığından alıkoyan telefon melodim olmuştu. Bunu fırsat bilen ODTÜ'lü Buse tuvaletten çıkarken, ben Begüm'ün çağrısını yanıtlamış ve "Efendim kuzum?" demiştim.

"Naz yardım et!" dedi Begüm. Sesindeki telaş bana kadar geçmişti. Ben ne olduğunu soramadan konuşmaya devam etti: "Abim! Abimler! Kerem'i bulmuşlar, öldürecekler! Öldürmemesi lazım Naz, yardım et. Engel ol!" *Bari buna karışma Naz!*

"Begüm sakin ol," dedim. Fakat ben ne kadar sakindim bunu sorgulamam lazımdı.

"Mehmet... Mehmet aradı. Basına verecekmiş Kerem ölürse!" dedi Begüm. Ağlamaktan konuşamıyordu. Mehmet'in basına neyi vereceğini bilmiyordum fakat bir kez daha ODTÜ'lü Buse'yi kıskanmıştım. Onun kampanyayı

basına vermek ya da vermemek gibi basit problemleri vardı ama belli ki biz daha büyük bir şeyle sınanıyorduk. Begüm telefonu suratıma kapattığında, bu sefer onu ben aramıştım ama WhatsApp'ıma düşen bir mesaj bildirimiyle kırmızıya bastım. Belli ki Begüm ağlamaktan her neyi söyleyemiyorsa, göndermeyi tercih etmişti.

Bu bir videoydu. İzlemek üzere ekrana dokundum. Kalabalık bir evde, kadraja Begüm'le birlikte sığan başka yüzler de vardı. Begüm ortamdaki yüksek sesli müziği kahkahalarıyla bastırıyor ve o gülerken karamel rengi saçları önüne düşüyordu.

"Hadi bebeğim!" diyordu bir erkek sesi. Videoyu çeken kişi olmalıydı. Kadraja giren eli, Begüm'ün önüne düşen saçlarını düzeltti. Begüm videoyu çeken adamla ilgilenmiyor gözüküyordu. Sarhoştu. O ağzına bir hap atarken, benim de ağzım açılmıştı. Bira bardağına uzandı ve birayı kafasına dikti. Ayağa kalktı ve dans etmeye başladı. Kadrajın açısı genişlediğinde, Begüm'ün biraz arkasındaki koyu saçlı bir kızın burnuna çektiği beyaz toz, hala açıkta olan ağzımı kapamıştı.

Birden fon değişti. Ekranda beliren Kerem'in yüzü, tüylerimin ürpermesine sebep olmuştu. Arkadan Begüm'ün kahkaha sesleri gelirken, Kerem kamera açısını ayarlıyordu. Açı biraz değiştiğinde Begüm'ü görmüştüm. Yatakta uzanıyordu. Yatakta uzanırken kahkaha da atıyordu. Kerem, sırtını kameraya dönerek Begüm'ün yanına doğru yürüdü. Hızlıca yatağa uzandı. Elleri Begüm'ün saçlarında dolaşmaya başlarken, dudaklarına kapandı.

"Aşkım..." diyordu Kerem. O konuştukça içimde bastıramadığım bir kusma hissiyle yüzleşiyordum. Begüm'ün dudaklarından ayrılırken, onun üzerindeki askılı bluzu çıkardı. Elleri Begüm'ün vücudunda hadsizce dolaşırken, Begüm kahkaha atıyordu. *"Bana bir şey söyle bebeğim hadi!"*

"Uyuyalım," dedi Begüm. Yine kahkaha attı. Kendisinde değildi. Ama Kerem, uyumaya niyeti olmadığını fazlasıyla

belli ediyor, Begüm'ün minicik eteğinden fırsat bulduğu ölçüde, bacaklarına dokunuyordu. Eteği çekiştirdiğinde Begüm kıpırdanmaya başladı. *"I-ıh! Uyuyalım,"* dedi Begüm.

"Hayır... Sevişmeden uyumayalım!" dedi Kerem. Çirkin bir gülüşü vardı. Bir kez daha Begüm'ün üzerine kapandı. Lanet olasıca video bitmiyordu. Kerem, Begüm'ün tekrar dudaklarından öperken, sütyeninin askılarını indirdi. Sütyeni ondan ayırdı ve kameraya doğru fırlattı. *"Her zaman yaptığımız gibi bebeğim."*

"Başım dönüyor," dedi Begüm. Kahkaha atıyordu. Elleri Kerem'in tişörtünü çekiştiriyor, çıkartmaya çalışıyor ama beceremiyordu. Kapı sertçe itilerek açıldığında, odaya Elif girmişti. *"Ama seninle sevişmek de hoşuma gidiyor."*

"Begüm!" diye çığlık attı Elif. Begüm ise Kerem'den ayrılıp yalnızca kahkaha atmakla yetinmişti. Kelimeleri ağzında yuvarlıyor, basıldıklarını ima eden bir şeyler söylüyordu. Elif, biraz evvel üzerinden çıkan bluzu Begüm'e geri fırlattı. Fakat Kerem de o da yatakta nahoş bir şekilde yalnızca kahkaha atıyorlardı. *"Begüm kalk! Kalk!"* diye bağırdı Elif. Ne Begüm'ün kalkmasına engel olan haptan ne de şu an kameraya çekildiğinden bihaberdi. *"Abin Londra'da! Kalk!"*

Begüm'ü -mümkün mertebe- kendine getiren *abi*si olsa da yine de Elif'e zorluk çıkartıyordu. Elif onu giydirirken, oturduğu yerde bile dengesini koruyamıyordu. Kerem ise onlarla ilgilenmeyi bırakmış, bakışlarını kameraya çevirmiş, sanki bana bakıyordu.

"Abim de gelseydi ya!" dedi Begüm, gülerek. Elif onu kolundan tutmuş, kalkması için çekiştiriyordu. Kaldırmıştı da. *"Kerem, ben sana Elif Abla'm ne yaptı anlatmış mıydım? Abimi sikip de yaşayan tek insan."* Elif'in Begüm'e attığı tokatı yanağımda hissetmiştim. Begüm üç saniye Elif'e bakakaldı ve sonra yine kendini bilmez bir kahkaha attı.

Video bitmişti.

Video bitmişti, üzerinden iki dakika on bir saniye geçmişti.

Ben de bitmiştim.

Telefon çalıyordu. Ekranda *"Bora"* yazıyordu. Ben açamıyordum. Arama bitti. Telefon tekrar çalmaya başladı. Tekrar sustu. Tekrar. Tekrar. Tekrar.

Tuvalet kapısı tıklatılırken, Selim'in sesini duydum: "Yenge iyi misin?" Kötüydüm. Sebebini nasıl açıklayacağımı bilebildiğimde bunu dile getirecektim. "Yenge içeriye gireceğim." Uygun değildim. Konuşmak, anlatmak, hatta Selim dahil herhangi bir kimseyle karşılaşmak için uygun değildim.

Selim tuvalet kapısını açıp içeriye girdi. Beni öyle umduğundan farklı bir halde bulmuştu ki bunu yadırgadığını fark etmiştim. Gayet normal görünüyordum. Hala daha yıkılmadığım için, *iyi* sanılıyordum. "İyi abi... Gayet normal." Selim, elindeki telefonu bana uzattığında başımı iki yana salladım. "Abi konuşmak istemiyor. Gel istersen, bilmiyorum." Selim telefonu bir kez daha bana uzattı. Ve bir robot gibi, bir kez daha başımı iki yana salladım. "Abi ben ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. İstemi-"

"Öldürmesin Kerem'i," dedim.

Selim'in bakışları şaşkınlığa bürünürken, dediğimi tekrar etti. Hattın ucundaki Bora ise muhtemelen Kerem'i bulduklarını nereden bildiğimi soruyordu ama bunu Selim de bilmiyordu. "Bilmiyorum abi..."

Selim'in yanından geçip tuvaletten çıktım. On sekiz dakika, otuz dokuz saniyedir dönmediğim masaya zorlukla ilerledim. Bay Martin, Mila ve ODTÜ'lü Buse'nin yüzündeki meraka aldırmaksızın sandalyeme oturdum ve bu hayatta belki de en iyi bildiğim şeyi yaptım: Hiçbir şey yokmuş gibi gülümsedim.

Kendimi *iyi* hissetmiyordum. Yani onlara böyle söylemiştim. Yalan değildi; sadece onlara söylediğimin aksime bedenen değil ruhen iyi hissetmiyordum. Midemin bulanması psikolojik de olabilirdi, gördüklerimin etkisi de olabilirdi. Eğer biraz sonra Mila'nın üzerine kusarsam, zaten kendimi iyi hissetmediğime inanırlardı. Eğer başka bir gündem yoksa, geceyi bitirip bitiremeyeceğimizi

sormuştum. Açıkçası başka bir gündem varsa da ilgilenmiyordum.

Bay Martin ile Mila, bu durumun hiç önemli olmadığını söyleyerek masadan kalksalar da ODTÜ'lü Buse kalkmamıştı. İki kez iyi olup olmadığımı ve üç kez de benim için ne yapabileceğini sormuştu. Ona cevap vermiyordum. Bu durum onu daha çok tedirgin ediyordu. En sonunda telefonunu eline aldı ve muhtemelen Bora'nın numarasını tuşladı.

"Bora Bey... Nazlı Hanım'a bir şey oldu," diye başladı söze. Gerisi ise tüm akşamın yirmi dört saniyeye sığdırılmış özetinden ibaretti. Hatta, holdingin bütçesini benim ayarlayacağımı ve temmuz için planlanan büyük kampanyanın erkene alınmasını ya da her iki ay için sağlam birer kampanya çıkılmasını istediğimi bile söylemişti. Zannediyorum ki holdingte çalıştığı, zaman tasarrufu konusunda donanım sahibi olduğu ve müdürlerine, belki de Bora'ya az ve öz sunumlar yapması gerektiği için özet çıkartmak konusunda oldukça iyiydi. Telefon konuşmaları ise otuz iki saniye sürmüştü; kalan sekiz saniyede Bora ne demişti bilmiyordum.

Midem bulanıyordu.

Begüm'ün kendini bilmez kahkahası kulaklarımda çınlıyordu.

Midem bulanıyordu.

Hızlıca masadan kalktığımda, bacağımdaki yüklerle koşamayacağımı düşünsem de yeniden tuvalete ulaşmayı başarmıştım. Kusuyordum. İçimde ne var ne yoksa, ne gördüysem, ne duyduysam kusuyordum. Fakat içim çok doluydu, bitmiyordu. Bitemezdi de. Begüm uyuşturucu kullanmadığını söylemişti ve bunu ne kadar uğraşsam da içimden atamayacağımı biliyordum. Gerçek bir tokat gibi sert, kırıcı ve acı doluydu.

Bora'nın sesi öğürtülerimin sesine karışmıştı: "Nazlı?" Karşılık vermem gerekiyordu ama başaramamıştım. "Kapıyı aç Nazlı."

Sifonu çektim ve derin bir nefes aldım. Kapıyı açtığımda gördüğüm ilk şey Bora'nın kapkara gözleriydi. Beni sığınacağım bir liman gibi kendisine davet ediyordu. Yorgun ve susuzdum. Ellerim omzuna yerleşirken, onun iki eli birden belime destek vererek dik durmamı sağlamıştı. Gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerimde bana ne olduğunun cevabını arıyordu. Zümrüt yeşili olmayan ve tonunu yalnızca onun bildiği gözlerim kararırken, beni daha sıkı davradı.

"Korse. Korseyi çıkart," dedim. Sıkıntılı bir nefes verdi. Klozetin kapağının üzerine oturmama yardımcı oldu. Eteğimi kaldırdı ve korsenin cebindeki silahla çakıyı aldı. Silahı beline, çakıyı ise cebine koymuştu. Beni yeniden kaldırdı ve duvara yasladı. Korseyi bileklerime kadar indirdiğinde ayağımı kaldırarak ona yardımcı oldum. Korseyi çöpe attı. Nefes alamıyordum. "Çıkalım buradan," dedim. Elime uzandı ve beni kucağına aldı.

Lavaboya yaklaştı. Beni lavabo tezgahına oturtup yüzümü yıkadı. "Hava almak istiyorum," dedim. Tekrar beni kucağına aldı. Sesini çıkartmıyor, ne dersem itirazsız yapıyordu. Başımı omzuna koydum. Tuvaletten çıktığımızda, ODTÜ'lü Buse ve Selim'i görmüştüm. Endişeyle bana bakıyorlardı. Gözlerimi kapattım. Bu kadar güçsüz olduğum için kendimden nefret ediyordum. Bir dakika, yedi saniye sonra yüzüme çarpan temiz havayla gözlerimi açtım. Dışarıya çıkmıştık. Bora'nın korumalarından birisi arabanın ön kapısını açtığında, Bora beni yere bıraktı. Arabaya oturmama yardım etti.

"Su içebilir miyim?" diye sordum. Bora, bakışlarını Selim'e çevirdi. Selim tekrar hızlı adımlarla otele ilerlerken, ODTÜ'lü Buse Bora'nın korumalarına ait siyah bir arabaya biniyordu. Bindiği araba altı saniye içinde hareket edip otelin önünden uzaklaşırken, etrafta yalnızca on yedi adam kalmıştı. Bora, şoför koltuğuna oturduğunda bakışlarını bana çevirdi. Ben her ne kadar ona bakmıyor olsam da bakışları içime işliyordu. Selim, kapımı açtı ve bana bir şişe su uzattı. Suyu

kana kana içtim. Teşekkür etmedim. Şişeyi arka koltuğa bıraktım. "Gidelim buradan," dedim.

"Nereye gidelim?" diye sordu Bora. Yüzüne bakmam için bir ısrarda bulunmaması durumumun ciddiyetini gösteriyordu. Tedirgin hissediyor, üzerime gelmekten çekiniyordu.

"Başbaşa kalabileceğimiz bir yere," dedim. Bora hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdı. Hayatımda sınandığımı hissettiğim çokça durum olmuştu. İnsanın ömrüne bir yeni gün daha eklendikçe, bazı şeyler tekrara giriyordu. Bu ilk derdim değildi; ve artık bunun son derdim olmayacağının da farkındaydım. Ama her geçen gün derdin boyutu büyüyordu. İnsanlarla bağ kurdukça onların derdi sana dert olarak ekleniyordu. Bu kimin derdiydi?

Bencildim çünkü en çok Begüm'ün derdine değil Bora'nın derdine üzülüyordum.

Bora gidebileceği onlarca yer olmasına rağmen, arabayı Rumeli Hisarüstü'ne doğru sürüyordu. Tek derdi formülleri ve Anıl olan Naz da bizimle beraber yolculuk ediyordu. Hayatın çok zor olduğunu düşünüyordu. Annesini, babasını ve anneannesini kaybetmiş olmak ona ağır geliyordu. Anıl'dan başka kimseyi sevmek istemiyordu. Kimi sevse gidecekmiş gibi hissediyordu. Ama garipti ki Anıl'ın hiç gitmeyeceğine emindi; Anıl sanki kalbine kurulmuştu.

Şimdi anlıyordum; Anıl benim hayatımda sadece bir simgeydi: Annem, babam ve anneannem anlamına geliyordu. Onlar gittiğinde bana hiç ayrılmayacağımızı söylemişti ve ben de onu üç kişiyi birden sever gibi sevmiştim. Çok sevmiştim.

Ama Anıl feci bir trafik kazası geçirdiğinde dahi böyle yolun sonundaymış gibi hissetmemiştim.

Önce, sağımda kalan okulumun kampüs girişinin önünden geçmiştik; sonra da solumda kalan evimin sokağının... Bora biraz daha ileride, ikinci köprünün sanki ayaklarımız altında olduğu seyir tepesinde, arabayı yavaşça durdurdu. Burayı çok seviyordum. Burayı çok sevdiğimi ona hiç

söylememiştim ama muhtemelen tahmin edebiliyordu. İstanbul'un ne kadar büyük bir şehir olduğunu gözler önüne seren manzaraya bakarken, yüzümde acı bir tebessüm oluşmuştu; Bora'nın derdi İstanbul'dan da büyüktü.

İki kolumu kocaman iki yana açtım zihnimde; işte Bora'nın derdi o kadardı.

Herkesin derdi katlanabileceği kadar mıydı? İzlediğim videoya ben bile katlanamazken, Bora'nın katlanmasını beklemek delilikti. Bu bir kırılmaydı. Belki Bora o videoyu izledikten sonra hayatlarımızda bir şeyler kırılacaktı ama bu umurumda değildi. Düşündüğüm tek şey kalbiydi. Kalbi buna katlanırken kaç kez kırılacaktı? Belki kalbindeki tüm kırıklar ufalanacak, parçalanacak, ezilecekti. Belki de Bora'nın kalbi zifiri karanlığa gömülecekti.

"Bora," dedim. Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı en sonunda, içinde bulunduğumuz gece gibi kara olan gözlerine değdirdim. "Kerem'i öldürdün mü?"

"Hayır..." dedi. Halini hatrını sorar gibi sorduğum soruya, öylesine cevap verir gibi düzdü ifadesi.

"Eğer öldürürsen..." dedim. Ben yutkunurken, onun gözleri kısılmıştı. "Mehmet, Begüm'ün videosunu basına verecekmiş."

Şaşkın bir ifadeyle, "Hangi videosunu?" diye sordu.

"Videosunu işte..." dedim.

Kaşları çatıldı ve fakat bu anlamadığını belli edişinden başka bir şey değildi. "Tamam da... Ne videosu Nazlı?" dedi. Bu nasıl anlatılırdı? *Telefonu Bora'ya ver Naz!* Bunu yapamazdım. Bora'nın bunu izlemesine dayanamazdım. "Söylesene Nazlı... Ne videosu?" dedi. Sakin konuşuyordu ve fakat sabrının yavaş yavaş taşmaya başladığını anlayacak kadar onu tanıyordum.

Dudaklarım açıldı. Dudaklarım kapandı. Boğazımın kuruduğunu hissediyordum. Dudaklarımı yaladım. Bora'nın gözlerine dikkatle bakıyordum ve fakat konuşamıyordum. Saniyeler geçerken ruhum törpüleniyordu. Bora çantama uzandığında, çantamı iki elimle sımsıkı kavradım ve başımı

iki yana salladım. Hayır, o videoyu izlemesine izin vermeyecektim. Dudaklarının oynadığını, bir şeyler söylediğini görüyordum ama duymuyordum. Tüm odağımla çantayı tutuyor ve ona vermemek için amansızca onunla savaşıyordum. Güçlüydü; beni yenecekti ama elimden geldiğince direnecektim.

Sevdiğim adamın kalbini korumak için direnmek zorundaydım.

"Ver şunu!" diye bağırdığında ellerim, benden bağımsız bir şekilde gevşedi. Çantamı aldı. Çantamı açtı. Telefonumu çıkarttı. Çantamı kapatmadı. "Gir şunun şifresini," dedi. Şifreyi söyledim.

Sevdiğim adamın kalbine hançerin saplanışını an be an izliyor gibiydim.

Galeriye girdi. Videoyu gördüğünde kaşları çatıldı. Ekrana dokununca, gözleri hafifçe açıldı. Şaşkındı. Dudakları da aralandığında dudaklarımı ısırmaya başladım. Donakalmış gibiydi. Göz bebeklerinden olasılıklar geçiyordu. Tahammül edemediğim Begüm'ün kendini bilmez kahkahalarını o da işitiyor ve fakat hiçbir tepki vermiyordu. Video üç dakika on dört saniyeden ibaretti ama zaman geçmiyordu.

Kerem'in kamerayı ayarladığı yere geldiğinde, bir elini dizinin üzerine yerleştirdi ve eklem yerini sıkmaya başladı. Bütün gücünü koluna veriyordu. Telefonumu tutan eli ise titriyordu. Göz bebeklerindeki olasılıklar azalırken, en kötüsüne kendisini hazırlamıştı. Kerem yatağa ilerlediğinde, Bora'nın çenesi seğirdi. Dişlerini, kıracakmış gibi sıkıyordu.

Adi ses arabaya yayıldı: *"Sevişmeden uyumayalım!"*

Bora'nın kirpiklerinde bir damla yaş asılı kaldı.

Adi ses arabanın içinde bir kez daha yankılandı: *"Her zaman yaptığımız gibi bebeğim."*

Bora'nın kara gözlerini dolduran yaşlar, kirpiklerine tutunan bir damla yaşa eşlik ettiler.

Bir oyun uğruna duygularının katledildiğinden, bir piyon olarak adice kullanıldığından habersiz olan abisinin biricik,

masum, küçük kız kardeşinin yürek titreten sesi, bir is gibi arabaya sindi: *"Ama seninle sevişmek de hoşuma gidiyor."*

Bora'nın okyanus derinliğindeki kara gözlerinden ayrılan yaşlar, damla damla telefonumun ekranına düştü.

82.Bölüm

Merhabalar,

Sayenizde ailemiz adım adım büyüdü, bugün 3 Milyon okunmaya eriştik. Sizler Maça Kızı 8'i çok sevdiniz, sevginizi burada gösterdiniz, gücüme güç kattınız ve beni hep motive ettiniz. Hayat ya bu düşmek, hatta kalkamamak var ama sizler benim elimden tuttuğunuzu bana hep hissettirdiniz. Bunun benim için kıymetini bilemezsiniz!

Yorumlarınız için çok teşekkür ederim. Bu hafta kendi içimizdeki rekoru kırdınız. Hepsine dönmeye çalışsam da arada kaçırdığım onlarca yorum oldu ne yazık ki. Var olun, eksik olmayın, iyi ki de varsınız!

Bölümün içinde bazı teknik terimler var, onları yıldızlı yazdım ve ayrıntılı merak edenler için yorumlarda açıklamasını yapacağım...

Sevgiyle kalın, sizleri çok seviyorum... □□♥

♠

Ekranı sevdiğim adamın gözünden düşen yaşlarla ıslanmış telefonum elimde öylece oturuyor ve onun sırtını izliyordum. Bora, video bittiğinde telefonu kolçağa bırakarak arabadan inmiş ve kapıyı yavaşça kapatmıştı. Arabanın önüne doğru ilerleyip yaslandığında, omuzları sarsılmaya başlamıştı. Ara sıra, iki eliyle birden yüzünü kapatıyordu. Bir ara bakışlarını gökyüzüne çevirmiş ve nefes almaya çalışmıştı. Bir ara da başını önüne eğmiş ve bir süre öylece durmuştu fakat omuzlarının sarsıntısı geçmek bilmemişti. Ne kadar süredir arabanın önüne yaslanıp ağladığını bilmiyordum. Saymak istemiyordum. Sayarsam bu anın belleğime kazınacağını biliyordum.

Ben Bora'nın ağladığını unutmak istiyordum.

Dik duruşunu kaybetmişti. İlk vurgunu Begüm'ün başına gelenlerden yemişti; üstelik o zaman dahasından habersizdi. Habersizdik. Ben ayrı, Bora ayrı, Begüm ayrı başımıza gelecek elim felaketin varlığından habersizdik. Begüm, belki de ömrünün sonuna dek unutamayacağı bir şekilde yaşadığı hayatın acımasızlığıyla yüzleşmişti; Bora ve ben gibi.

Begüm'ün uyuşturucu kullanmış olmasının affedilebilir ve anlaşılabilir hiçbir tarafı yoktu. *Üstelik bilmiyorsunuz Naz; bu videodaki hap ilk deneyimi mi? Fazlası var mı, oldu mu?* Ve fakat uyuşturucu kullanmak gibi bir yanlış yapmış olsa bile bunun görüntülenmiş olması çok kötüydü. Kerem'in kendisini sevip sevmediğini anlamamış olabilirdi, ona ve yalanlarına kanmış olabilirdi; bunu bir şekilde kabul ediyordum. Fakat, Begüm'ün her eyleminin sonuna *"fakat"* eklemenin hissi nahoş bir durumdu. Kerem'e kanmış olması onu aklayabilirdi fakat Begüm'ün uyuşturucu kullanmasına izin vermesi bile onu sevmediğinin bir işaretiydi. Belki, Bora'nın dediği gibi Kerem'in Begüm'ün kıyafetlerine karışmaması, abisinin nişanında onunla kadınlar tuvaletinde öpüşmesi ya da saç rengini değiştirmesini istemesi; Begüm'ü sevmediği anlamına gelmek zorunda değildi fakat uyuşturucu kullanmasına izin vermesi, tam olarak onu sevmediği anlamına gelmekteydi; Begüm bunu nasıl görmemişti?

Yanlış adım her zaman yanlış sonuçları doğururdu. Kendini kaybedecek kadar sarhoş olan bir insan bile öyle dan diye uyuşturucuya *tamam* diyemezdi; meyili olmak zorundaydı. Begüm bu yanlışa sarhoş olduğu için değil bambaşka sebeplerden dolayı düşmüş olmalıydı ve bu yanlışı yaparak akabindeki tüm sonuçların önünü açmış oluyordu. Kerem'in onunla beraber olurken ya da olmaya çalışırken, bu anları kayıt altına alması çok çirkin ve rezil bir eylemdi, suçtu. Fakat Begüm o uyuşturucuyu aldığı için bambaşka bir kafa yaşıyordu ve bir şekilde Kerem'in önünü açmıştı; farkında olmadan ona izin vermişti.

Bu video basına düşerse ne Bora'ya ne de ailesine olacakların önemi vardı; bu videonun basına düşmesi

yalnızca Begüm'ün psikolojisini altüst edecekti!

Bora muhtemelen nerede yanlış yaptığını sorguluyordu. Aslında onun bir yanlışı yoktu. Yanlışı ilk başlatan Ahmet Karabey'di. Betül Hanım'la evlenerek hepimizin sonunu yazmıştı. *Ama bu işlere girmek isteyen Ahmet Bey'miş Naz; Bora öyle anlattı.* Öyleydi ama unutmamak gerekirdi ki, Betül Hanım'ın babası zaten bu kirli işlerin içindeydi ve Ahmet Bey temiz kalkmak istese de bir şekilde kirlenebilirdi. Belki de bu konuda Bora'nın bildikleri de yanlıştı. Bora nasıl Mehmet'e karşı güçlü olmak için *Kara* olduysa, belki de Ahmet Bey de Betül Hanım'ın ailesine karşı güçlü olmak için bu dünyaya girmişti; nereden bilebilirdik? *Haklısın Naz! Artık tamamen tarafsız bakmaya başladın!*

Aslında benim tarafım her zaman belliydi. Ben hep sevdadan yanaydım. Sevda öyle bir şeydi ki aklı ve mantığı bile alaşağı edebiliyordu. Ben hep sevdiğim adamın tarafını tutmak zorundaydım çünkü aksi benim için kabul edilemezdi. Bora, muhtemelen her zamanki gibi kendisini suçlarken ve ağlarken ben güçlü durmak ve kendimi olabilecek her şeye karşı hazırlamak zorundaydım. O duygusalsa; ben şimdi mantıklı olmak zorundaydım.

Aklımda ihtimaller zinciri vardı. Mehmet, Begüm'e tek bir video göndermişti fakat bu başka videoların da olmadığı anlamına gelmiyordu. Mehmet'in zekasından yana hiçbir şüphem olmadığına göre bizimle paylaştığı bu video, elindeki en kötü video olmamalıydı. *Zaten farkındaysan gitgide ateşin altını açıyor Naz, bence de.* Mehmet, neden Kerem'in ölmesini istemiyordu? *Muhtemelen şu an için Bora'nın acısının ancak öyle soğuyacağını biliyor Naz. Onunla oynuyor, bu duyguyu elinden alıyor. Zaten adamın her eylemi psikolojinizi bozmak üzerine. Yoksa sen çoktan otel odasında ölmüştün!* Bora, eğer Kerem'i öldürmezse Mehmet'in bu videoyu basına vermeyeceğine dair güvencemiz neydi? Böyle bir güvence yoktu. Bora'nın Kerem'i öldürmesinde ya da öldürmemesinde değildim ama öldürmemesi bizim açımızdan rahatlık anlamına gelmiyordu.

Öyleyse, yarın Bora'ya, *"Nazlı'yı öldürmezsen bu videoyu basına veririm!"* deyip demeyeceğini ya da bu videoyu devamlı önümüze servis edip etmeyeceğini bilmiyorduk.

Özetle, Bora'nın da zekasından şüphem olmadığına göre Mehmet'e gebe kalmayacaktı ve Kerem'i öldürecekti. Yani bu video her şartta basına düşecekti çünkü Mehmet de Bora'yı benim kadar tanıyor olmalıydı. Önüne sözde seçenek sunuyordu ama bu bir seçenek bile değildi. O zaman izlenecek yol belliydi; biz de Mehmet'in psikolojisiyle oynayacaktık.

Arabadan inmeden derin bir nefes aldım. Alp gibi bir robot olmayı ve hiçbir şey hissetmemeyi çok isterdim ve fakat bu mümkün değildi. *Naz, mesela şimdi Bora'nın ağlamaktan gözleri kızarmıştır; bunu görünce süngülerini düşürme.* Derin bir nefes daha aldım. Arabanın kapısını açtığımda yüzüme çarpan soğuk havayı görmezden geldim. Kapıyı hızlıca kapatarak, Bora'ya yanına gittiğimi fazlasıyla belli ettim. Adımlarımı da mümkün olduğu kadar küçük tuttum. Eğer toparlanacaksa toparlanmasını istemiştim. *Tahmin ettiğin gibi de oldu Naz!* Bora iki elini yüzüne götürdüğünde, muhtemelen gözyaşlarını siliyordu.

"Üşümüyor musun? Çok soğuk..." dedim. Aslında bundan başka söylenebilecek onlarca cümle vardı ve fakat benim onu teselli etmemi istemeyeceğini biliyordum. Kıpkırmızı olmuş gözlerine bakarken içimden saymaya başladım. Hislerime değil aklıma ihtiyacım vardı. Bora'nın benim aklıma ihtiyacı vardı.

"Hissetmiyorum," dedi. Bu Alp'in robotikliği gibi bir hissetmeme değildi. Bora'nın içine öyle bir ateş düşmüştü ki, soğuğu istese de hissedemiyordu. Gülümsedim. O da gülümsedi. Onun gülümsemesi oldukça isteksiz, oldukça kırık döküktü ve fakat yine de çok güzel gülümsüyordu. Gamzesine dokunsam yanlış olur muydu? *Aklın Naz aklın! Yine yere düştü, eğil al!*

Kollarımı bağladım. "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum.

Ellerini cebine soktu. "Kerem'i öldürmeyi..." dedi. Bu cümleyi kurarken öyle soğukkanlıydı ki içindeki ateşin de ancak öyle soğuyacağını daha iyi fark etmiştim. Aslında bu çok yanlıştı ve pek de tasvip ettiğim bir şey değildi ama buraları çoktan geçmiştik. Ama insan beyni öyle çağrışımlarla yönetiliyordu ki, açıkçası bir an için, *"Buna hakkın yok!"* diyesim gelmişti. Allah'tan Kerem'i öldürse bile buna hakkı olmadığını da bilen bir adamla evliydim; bu yeteri kadar tatmin edici miydi? "Hayata dair tek önceliğim bu..." dedi.

Meraklı bir ifadeyle, "Videoyu basına verir mi sence?" diye sordum.

Bora'nın yüzündeki gülümseme çoğalırken derin bir nefes aldı. "Veresi varsa öldürsem de öldürmesem de verir zaten."

"Sence verir mi?" diye sordum.

Hiç düşünmeden, "Verir," dedi. Başını cümlesini onaylarcasına salladı. "Koz. Kullanır. Ben de elimdeki kozu kullanırdım. Lafta kalmaz söylediği. He o herifi öldürmezsem şimdi vermez belki videoyu ama..." dedi. Gözlerini bir kez kırpıştırdı. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Yarın önüme başka bir tehditle çıkar, yine basına verecekse verir yani. Bulur bir yolunu." *Tam da düşündüğün gibi Naz!*

"Manipüle ediyor seni. Zayıflatmaya çalışıyor..." dedim.

"Aynen," dedi Bora. Bakışlarını birkaç saniyeliğine köprünün ışıklarına çevirip yeniden bana döndü. "Başarıyor da..."

"Sen de onun duygularına oyna o zaman..." dedim.

Alt dudağını üç saniyeliğine dişleyerek, başını iki yana salladı. "Onun kaybedecek hiçbir şeyi yok. Benim korumakla yükümlü olduğum insanlar var. Sevdiğim insanlar. Ailem... Onun yok."

Kaşlarımı kaldırarak, "O da çok sevmiş," dedim. Bora sıkıntılı bir nefes verirken, hafifçe kaşları çatılmıştı. Mehmet'in ablasını sevdiğini hatırlamak istemiyordu. "Ablanı çok sevmiş!" dedim, vurgulayarak. Bora'nın kaşları iyicene çatılırken, yüzündeki gülümseme de solmuştu. Dudağının

içini ısırıyordu. Bir kelime daha söylesem bağıracak gibiydi. "Sevmemiş mi?" diye sordum.

"Sevmişse sevmiş!" diye bağırdı. Dünyanın en büyük tespitini yapmanın hazzının yüzümde bıraktığı gerçek gülümsemeye engel olamamıştım.

"Ablana çok değer veriyorsun..." dedim.

Ters bir ifadeyle, "Çok normal değil mi?" diye sordu. Şu an, hatırlamak istemediklerini ona hatırlattığım için beni bir düşman gibi görüyordu. *Aferin Naz!*

"Ve o da bunu biliyor," dedim. Bora beş saniye boyunca hiçbir şey söylemeden yüzüme bakmıştı. "Videoyu basına vermesine asla engel olamazsın. Bence de verir. Nasıl bir hamle yapabilirsin ki vermemesi için? Yalvaracak mısın?" diye devam ettim. Ses tonum oldukça alaycıydı. Bora'ya fırsat vermeden başımı iki yana salladım. "Bu onun hoşuna gidecektir. Belki beklemiyordur bunu senden ama yüzde bir de olsa bir ihtimal veriyordur bence yalvarmana."

"Ne diyorsun Nazlı?" diye sordu. Bu sefer ifadesi ters değildi ama düz olduğu da söylenebilir miydi; emin değildim.

"Şunu diyorum sevgilim... Ablana çok değer veriyorsun. Saygı duyuyorsun. Onu hiçbir şeye alet etmezsin. Şu öfkenden bile ablanla Mehmet'i hatırlamak istemediğin çok belli. Mehmet ablanı öldürdü çünkü. Korkunç bir şey zaten ablanı karıştırman. Mehmet de bunu biliyor," dedim. Bora'nın yüzüne meraklı bir ifade yayılmıştı. "Begüm senin kız kardeşin ama sadece senin kız kardeşin değil. Mehmet'in de sevdiği kadının kız kardeşi. Ona bunu hatırlat..." Bora'nın başı birazcık sola doğru çevrildi. "Ona," dedim vurgulayarak. "Begüm'ün, ablanın da kız kardeşi olduğunu hatırlat."

Bora sertçe yutkunduktan sonra, "Nasıl?" diye sordu.

Omuzlarımı kaldırıp indirirken, "Video mesela," dedim. Derin bir nefes aldım. "O Begüm'e, yani sana bir video atmadı mı? Sen de ona ablanın bir videosunu at. Kısasa kısas gibi. Ama senin attığın video öyle masum ve onun için öyle beklenmedik olacak ki... Altına da aynen yaz bunu:

'Begüm, bu videodaki kadının da kardeşi...' diye. İntikamını yıllardır güdecek kadar çok sevmiş madem. Sarsılsın ve çekilsin bu eyleminden. En azından Begüm'ün psikolojisinin daha fazla bozulmaması için ablasının çorbada tuzu olsun."

Bora bana bakakalmıştı. Gözleri gözlerimin en içine değerken, göz bebekleri hareket ediyordu. Sanki gözlerimin içinde bir şey arıyor ve fakat bulamıyordu. Ömrümüzün sonuna kadar birbirimize bakma fikri çok güzeldi ve fakat ben biraz sonra aklımı tekrar kaybedecektim.

"Bu..." dedi, sessizce. "Bir insanın kalbine indirilecek en ağır darbe. Mesela, *'Sen ablamı öldürdün, şimdi de Begüm'e mi kastın var!'* diyebilirim-"

Sözünü keserek, "Hayır o zaman ters teper!" dedim. Başımı hızla iki yana sallarken, bağlı kollarımı serbest bırakmıştım. "Onu kaçtığı gerçekle yüzleştirmeye gerek yok! Suçlamadan. Vicdanına hitap ederek... Yalvarmak gibi, yalvarırken ona *ah* dedirtmekten bahsediyorum ben. Biz de onu manipüle edelim diyorum."

"Ben seni çok iyi anladım," dedi Bora. Ellerini cebinden çıkarttı. "Örnek vermiştim sadece. Bir sürü şey diyebilirim ama sen onun kalbine indirilecek en ağır darbeden bahsediyorsun."

Kendimden emin bir ifadeyle, "Evet," dedim. Anlamamıştım, bu bir sorun muydu? "Bunu neden yapmayasın ki?" diye sordum. Bora'nın dudakları aralandığında hızlıca devam ettim: "Sorun ne?"

"Sorun bunun senin aklına gelmiş olması Nazlı," dedi.

"İyi de senin aklına bu asla gelmezdi," dedim. Gülümsedim. "Zaten mesele bu. Senin aklına gelmeyeceği için Mehmet de beklemez. Hem ne Aydın bunu yapmak ister, ne de Gökhan falan bu yolu düşünür ve seçer. Hepinizin bağı var sonuçta Beyza'yla."

"Sorun bir başkasının aklına gelmesi ya da gelmemesi değil Nazlı," dedi, sıkıntılı bir ifadeyle. Sesli verdiği nefes, ifadesini destekledi. "Kötülüğe çalışmaya çok müsait bir aklın var ve ben bundan nefret ediyorum. Sorun bu!"

"Teşekkür ederim," dedim. Onun söylemi sadece bir sitemdi ve fakat ben iltifat olarak kabul etmiştim. "Canım sıkıldı da Mehmet'e sarmadım herhalde," dedim, aynı onun gibi sitemli bir tavırla. "O benim kardeşime kötülük yaptı ve en ağır cezayı hak etti. Ne yapayım çiçek mi göndereyim?"

"Kardeşine kötülük yaptı," dedi Bora. Kaşları havalanmıştı. "Aynen!" dedi. Başını beni onaylarcasına salladı. "Onu sevmeyen bir adamı, kendi çıkarları için onun hayatına soktu. Kötülük bu! Duştayken, uyurken..." Sıkıntılı bir nefes verdiğinde öfkelendiğini anlamıştım. "Ya da hadi kafası ayıkken, herifin tekiyle uygunsuz bir şekilde gizlice çekilseydi... Çok acırdım senin o kardeşine. Ama o baştan zaten kendisi hapı yutmuş! Başına gelecek varmış!"

"Evet yanlış yapmış, o konuda çok haklısın..." dedim. Bora başını düşüncelerini savuştururcasına iki yana salladı. "Basına düşse aklı başına da gelir hatta ama bunu hak etmiyor. Kimse hak etmez. Biz de hak etmiyoruz bununla uğraşmayı. O yüzden önce şu işi hallet... Buna sonra bakarız."

Bora, başını istemeye istemeye salladığında bir adım attım ve ona yaklaştım. Elleri belimi bulurken, alnını omzuma yerleştirdi. "Yoruldum..." dedi. Kollarını tuttum. "Bıktım..." Bergamot kokusu iliklerime işlerken ellerimi sırtına kaydırdım. Kocaman cüssesini şefkatle sarmalamaya çalışıyordum. Bütün bunlar geçer miydi bilmiyordum ama ben hep onun yanında olacaktım.

♠

Bora arabayı benim kullanmama izin vermemişti. Bu davranışı bana babamı hatırlatmıştı. O da her ne yaşanırsa yaşansın hep daimi sorumluluklarından vazgeçmezdi. Babamın şimdi hatırladığımda beni güldüren bazı prensipleri vardı; anneme devamlı olarak bunları söylemekten vazgeçmezdi. Arabayı kocalar kullanırdı. Evin kapısını kocalar kilitlerdi. Gece vakti, kapı çalarsa kapıyı kocalar açar; telefon çalarsa telefonu kocalar yanıtlardı. Gerçi cep telefonlarının icadıyla bu eyleminin sekteye uğramasından

şikayetçiydi, arada söylenirdi. Aslında babam Bora gibi birisi değildi ama zannediyorum ki bazı konular erkek olmakla ilgiliydi.

Her ne kadar Bora'nın Tarabya'ya gideceğini zannetsem de Kilyos'a doğru ilerliyordu. Artık göçebe hayattan çıkma ve yerleşik düzene geçme zamanımız gelmiş olsa da bunu bu yüzden değil; Begüm'le karşılaşmamak için yapıyordu. Gökhan'ı aramıştı ve Tarabya'da hazırladığı iki kutuyu da gelirken yanında getirmesini söylemişti. Birisinin kendi odasında, diğerinin ise Beyza'nın odasında olduğunu eklemişti. Gökhan sebebini sorunca da *"Benim evde kalmasını istediğim eşyalar,"* diye açıklamıştı. Bir de Gökhan'dan saatler evvel ofisine gönderdiği Alp'i çağırmasını istemişti. Aydın ve Sevim Hanım'ın gelmesi gerektiği direktifini de vermişti. Begüm'ün ise adı bile geçmemişti.

Araba, içinde zar heykeli bulunan, fiskiyeli süs havuzunun önünde durduğunda evimize kavuştuğumu hissetmiştim.

Bora'nın adımları yorgun olduğunu fazlasıyla belli etse de hızlıydı. Evimize dönmeyi her ne kadar çok istesem de sanırım hayallerim şimdi olduğundan biraz farklıydı. Gelini eşikten kucağında geçirmesini arzu etmek kesinlikle yersizdi ve fakat içimdeki hisse kulak kabartmadan edememiştim. Bora cebinden anahtarlığını çıkarttı ve kapıyı kendisi açtı. İçeriye girmemi bekledi ve kapıyı sertçe kapattı. Işıklar yanıyordu; belli ki eve geleceğimiz için önden hazırlık yapılmıştı. Bora'nın hızlı adımları, alıştığımın aksine süslü salona yöneldiğinde affallasam da peşinden ilerlemiştim.

Bora salona girer girmez konsola ilerledi ve kendisine viski koydu. Tekli koltuğa oturdu ve ayaklarını önündeki sehpaya uzattı. Viskisini kolçağa koydu ve gözlerini yumdu. Onu yalnız bırakmak istemesem de duş alıp rahatlama ihtiyacı içindeydim. Girişinde kalakaldığım salondan sessiz adımlarla çıktım ve odamıza gitmek üzere merdivenlere ilerledim.

Evimizin en üst katı, bana garip bir biçimde huzur veriyordu. Odamıza girdim ve ışığı yaktım. Ağaçların

karanlığına doğru ilerlediğim sırada gözüm jakuziye takılmıştı; bu gerçek olamazdı! Banyonun cam kapısını ittirerek banyoya girdim. Balıklarımız, jakuzinin geniş kenarında, dikdörtgenler prizması şeklinde camdan, aydınlatmalı bir akvaryumun içinde yüzüyorlardı. Akvaryumun içi, okyanusun derinliklerini andıracak kadar gerçekçi duran bitkiler ve kaya parçalarıyla dekore edilmişti.

Jakuzinin üzerinden eğilip dikkatlice baktığımda gördüğüm şey ise küçük dilimi yutmama sebep olmuştu: Akvaryumun içinde, Nazlı ve Bora'nın birbirine yaklaşmasını engelleyen camdan bir bölme vardı. *Tatlı su balığı ve tuzlu su balığı aynı anda böyle yaşıyor işte Naz; birbirlerini görüyorlar ama birbirlerine dokunamıyorlar.*

Ne hissetmeliydim bilmiyordum ama ikisi de hayatta olduğu için şükretmiştim.

♠

Bora, beni şoke etmeye doyamıyordu. Yokluğumda bu eve başka bir kadın yerleşmiş gibiydi. Giyinme odasının bir ucuna makyaj masası, ortasına ise şık bir takı masası yerleştirilmişti. Üstelik takı masasında, bana ait olmayan takılar da vardı. Zaten benim aman aman bir takım yoktu; incik boncuk seven bir insan değildim. Fakat Bora takı masasının çekmecelerini çeşitli kolyeler, küpeler, bileklikler, halhallar ve yüzüklerle donatmıştı. Odanın içinde bana ait olmayan ayakkabılar, çantalar ve bazı kıyafetler; makyaj masasının üzerinde ise kokusunu dahi bilmediğim parfümler, çeşitli kremler ve makyaj malzemeleri vardı. Bunlar benim içindi ve fakat benden çok Elif'e hitap ediyor gibiydi; Bora beni tanımamış mıydı?

Zevkler ve renkler tartışılmazdı; bu benim ilgi alanım değildi. *Sen istediğinde pekala süslenmesini biliyorsun Naz!* Benim süslenme anlayışım çoğu zaman bordo tonlarında rujdan ya da koyu bir gece makyajından ibaretti ve sevdiğim tek aksesuarım saçlarımın dalgalarıydı. *Adam heves etmiş, hoşuna gider diye düşünmüş belli ki Naz; sorun çıkartma!* Bu sorunu çıkartmanın vakti değildi ama kimse kimse için buna

heves etmemeliydi. Önemli olan benim hevesimdi. *Bu akşam "yönetici kıyafeti" diye kendini yırtıyordun Naz! Bir gün lazım olur bunlar da!* Bunu anlıyordum ama lazım olduğunda kendim seçmek isterdim; bir başkasının benim yerime ne giyeceğime, ne süreceğime, ne kokacağıma karar vermesini değil.

Kendime rahat bir kıyafet ararken, neredeyse bir ay boyunca her gece farklı bir çeşidini giyebileceğim ipek gecelikleri fark ettim. Bora nasıl bir hayat yaşamak istiyordu bilmiyordum ama ben bunlarla uyumayı tercih etmek zorunda değildim; ben pijama seviyordum ve takım olmak zorunda bile değildi. Hatta çoğu zaman şortlarımla, tişörtlerimle uyuyakalırdım ve yatak kıyafetinin muhakkak ayrı olması gerektiği konusunda bir takıntım yoktu. Şık bir eşofman takımı buldum ve giymek üzere elime aldım. İç çamaşırlarımın olduğu çekmeceyi açtım. Bu çekmecede de yenilikler yapılmıştı ve belli ki abartının sınırları zorlanıyordu. Bu gece dişimi sıkacaktım ama yarın hepsini toplayıp Hande'ye hediye edecektim; o bunları daha çok severdi. *Naz, tabii ya Hande!*

Bir hışım elime aldığım telefonumla Hande'yi aramaya başladım. Uzun uzun çalıyordu ve fakat açmıyordu. *Saat 1 oldu Naz!* Açmak zorundaydı. Açana kadar arayacaktım.

"Kuzum," dedi Hande, neşesiz bir tavırla. Bulunduğu yerden araba sesleri geliyordu. "Bir saniye," dediğinde, sesi uzaklaşmıştı. Benden bir saniye istemesine rağmen kırk dokuz saniye sonra, "Florya'ya gideceğim..." dedi. Bana demediğini fark etmiştim. "Heh kuzum, selam."

Meraklı bir ifadeyle, "Neredesin sen?" diye sordum.

"İstanbul'a indim biraz evvel," dedi. Ses tonundan anladığım kadarıyla sitem ediyordu. "Seminer vardı. Eğitime katıldım. Nasıl yoğun bir haftaydı anlatamam. Yorgunluktan ölüyorum. Eve gidip yatacağım ve pazartesiye dek uyuyacağım. Pazartesi sabahın 8'inde toplantı var!"

"Çüş!" dedim şaşkınlıkla. Hande tepkime gülmüştü. "Manyak mısın kızım sen, istifa et."

Hande bir kez daha güldükten sonra, "Boşver şimdi beni. Balayı nasıldı, çok merak ediyorum..." dedi.

"Sen balayını boşver de giyinme odam senin elinden mi geçti, onun hesabını ver," dedim.

"Evet," dedi Hande, sakin bir tavırla. "Düğün hediyemin hakkını vermem lazımdı. Bana da bu yakışırdı..." diye ekledi. Düğün hediyelerinden bıktığımı nasıl izah edeceğimi bilmemekle beraber bu hediyeyi beğenmemiştim de!

"Ne diyorsun kızım sen?" diye sordum, sitemle. Bakışlarım hızlıca odayı taradı. "Senin için servet sayılır bu oda. Altın kolyelerden tut, binlerce liralık çantalar, ayakkabılar... Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Sponsorum Bora Karabey tabii kuzum," dedi Hande, gülerken. Derin bir nefes aldı. "Ben böyle bir hediyenin şık duracağını söyledim. Bir çeşit ona fikir verdim. O da senin bundan hoşlanmayacağını söyledi. Ben de her kadının bundan hoşlanacağını... İmkanım olsa düşünmez ben yapardım zaten. Neyse İstanbul'a döndüğümde valla kendime bavul hazırlamak yerine, senin için alışveriş yaptım saatlerce ve faturayı holdinge yolladım. Böyle anlaştık sevgili kocanla! Sonra odanızda bir makyaj aynası bile olmadığını fark edince odanın şekline de el atmam gerekti." *Çüş ama Naz!*

Hiç düşünmeden, "İleri gitmişsin Hande," dedim. Bakışlarım tekrar odayı tararken dudaklarımı ısırmıştım. "Aldıklarının çoğu benim kullanacağım şeyler değil. Ve bu bildiğin Bora'nın zenginliğinin bokunu çıkartmak. Bir değil otuz çeşit gecelik almışsın. Onlarca parfüm! Her şey çok fazla. Çizgiyi epeyce geçmek senin bu yaptığın."

"Alan razı veren razı kızım sana ne?" dedi Hande. Sesine kızgın bir tonlama yerleşmişti. "Sen, Türkiye'nin en önemli iş adamlarından birisinin eşisin artık; Bora Karabey'in. İki senedir giydiğin kotla mı dolaşacaksın? Ya da ne bileyim gittiğin her davette aynı elbiseleri mi döndürüp giyeceksin? En son ne zaman kendin için alışverişe çıktın sen Naz?"

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Hande ben sana ne zaman dakika dakika rapor verdim?" diye sordum. Bir yandan da telefonu yanağımla omzum arasına sıkıştırıp giyinmeye başlamıştım. "Yol yordam biliyorum ben. Bir şeye ihtiyacım olduğunda satın alırım. Las Vegas'ta da alışveriş yaptım, bugün yemeğe giderken de ortama uygun kıyafet aldım. Bırak ben karar vereyim buna."

"Senin iyiliğini düşünmüştüm!" dedi Hande. Muhtemelen kırılmıştı ama bu davranışıyla beni ne kadar küçük düşürdüğü hakkında bir fikri yoktu.

"Hayır hayatıma müdahale ettin," dedim. Derin bir nefes alıp ses tonumu ayarlamaya çalıştım. "Beni, senin görmeyi arzu ettiğin Nazlı *Karabey* olmaya zorluyorsun. Ama hayır... Hiçbir zaman kendim olmaktan vazgeçmeyeceğim."

"Sen kocanın," dedi Hande, vurgulayarak. "Eski sevgilisinin kim olduğunun farkında mısın?" diye sordu. Sertçe yutkundum. "Ben söyleyeyim şanı almış yürümüş bir tasarımcı... Giydiği her şey olay. Hani senin şu mezun olamadığın ama gittiğin mezuniyet partisinde, markasının fabrikasyon mallarından birisine 1400 Lira verdiklerinden bahsetmiyorum yalnız! Özel tasarımlarından bahsediyorum. Kişiye özel olanlar hani, binlerce dolarlık!"

"Bana ne?!" diye bağırdım. Tepkim beni de şaşırtmıştı. "İmzayı kim atmış, Bora'yla kim evlenmiş sen ona bak!"

Hande çıkışarak, "Sizinki aşırı hızlı bir evlilik Naz," dedi. Öfkeli nefesi kulaklarıma çarparken hızla devam etti: "Ne zaman tanıştın, ne zaman nişanlandın... Tanıdığın kadar, belki daha fazla süre de kendi evine dönüp İstanbul'a adım atmadın! Bir baktık evleniverdiniz! Sen de kendine bak Naz, adamın gözü dışarıya kaymasın!"

"Neden her evliliğin sonu annenle babanınkisi gibi olmak zorunda Hande?!" dedim, dan diye. *Aferin Naz, kır kızın kalbini!* Yutkunduğumda artık çok geçti.

"Çünkü aksini hiç görmedim tamam mı?!" diye bağırdı Hande. Sesindeki öfke kulaklarımı tırmalıyordu. "Levent benden mafya olduğunu saklamıştı. Aynı babamın,

annemden onu aldattığını sakladığı gibi... Şimdi, şimdi biliyorum ki Gökhan da benden bir şeyler saklıyor! Bunu anlıyorum! Bunu anlamaktan nefret ediyorum!" Burnundan soluyordu. Sanki atağa geçmek için beklediği şey buydu ve dilinin ucundaki bağı çözüvermiştim.

Hande'nin yaşadığı muammayı anlıyordum. Bunu hiç yaşamamıştım ama anlıyordum. Kendini kötü hissediyor; Gökhan'la ilişkisinin de Levent'le ilişkisi gibi hayal kırıklığı ile sonuçlanmasından korkuyordu. Hande'nin korkularının doğruluk payını düşündükçe, ona ne kadar büyük bir kazık attığımı hissediyordum; kazığın ucu kalbime değiyordu. Hande'yi teselli etmek yerine, anlattıklarını sessizce dinlemeyi seçmiş ve akabinde telefonu kapatmayı tercih etmiştim.

Hande aslında yarın dönecekti fakat Gökhan'la plan yaptıkları için bugünden dönmüştü. Fakat uçaktan inince karşılaştığı manzara içler acısıydı. Gökhan yoktu. Aradığında ise, *"Aşkım kusura bakma, bir işim çıktı... Yarın görüşelim,"* demişti. Bora'nın derdi Gökhan'ın derdi sayılırdı; Kerem bulunmuştu, elimize adi bir video ulaşmıştı ve muhtemelen şu anda Hande'nin yanında olması imkansızdı. Peki ya Hande, eğer tüm bu gerçekleri bilseydi, o zaman Gökhan'ı anlar mıydı? *Cevap veriyorum; asla Naz!*

Koluma bu akşam taktıkları bilekliği çıkartarak, yeni takı alanıma koydum ve giyinmeye başladım.

♠

Aşağı tekrar indiğimde karşılaştığım manzara filmlere konu olacak derecedeydi. Süslü salondaki büyük masanın üzerinde Alp için küçük bir ofis yaratılırken, Sevim Hanım bu kattaki mutfakta atıştıracak bir şeyler hazırlıyordu. Herkes sessiz bir telaşa kapılmışken, Bora oturuşunu hiç bozmamıştı; ayakları sehpaya uzatılmış halde, kim bilir kaçıncı kadeh viskisini yudumluyordu. Gökhan, Alp'le birlikte taşınan kabloları kontrol ediyor, Selim bilgisayar parçaları taşıyan adamların başında duruyor, Aydın ise camdan dışarıya bakıyordu.

Ben ise süslü salonda kendime yer bulamıyordum.

Alp'in telefon melodisi, sessiz telaşın içinde yankılandığında, kulaklığındaki tuşa bastı. "Buldun mu abicim?" dedi. Bora'nın meraklı bakışları Alp'e çevrilmişti. Alp sıkıntılı bir nefes verdi. "Bahsettiğin tüm yöntemleri biliyorum. Ama benim işime yarayan bunlar değil." Bora, bakışlarını Alp'ten çektiğinde yüzüne bıkkın bir ifade yerleşmişti.

"Yok mu kimse?" diye sordu Gökhan, meraklı bir ifadeyle. Aydın da Alp'e dönmüş ve ellerini cebine sokmuştu. "Yok deme sakın," diye devam etti Gökhan.

Alp başını iki yana sallarken, "Maalesef abi," dedi.

"Ben bu cevabı sevmedim," dedi Bora. Bakışlarını Alp'e çevirmemişti fakat sesinin tınısında tehditkar bir ifade vardı. "Zaten sen nasıl halledemiyorsun orası çok ayrı bir konu!"

"Hallederim," dedi Alp, keskin bir ifadeyle. Bora'nın bakışları tekrar Alp'e çevrildi. "Ama bu işin en iyisi değilim. Siz benden bilgisayar üzerinde bir iş istemiyorsunuz. Benim yapabileceğim kadarını siz de yapabilirsiniz. Bu işin uzmanına ihtiyacımız var bizim. Bir kriptolojiste.* Ve zamanımız yok."

"Aa bana?" dedim, dan diye. Tüm bakışlar bana çevrildiğinde yüzümde alık bir gülümseme vardı. "Benim o, konu ne?" diye sordum.

Bora hiçbir şey söylemeden viskisinden bir yudum alırken Alp'in gözlerinde küçük bir ışıldama oluşmuştu. "Algoritma?" dedi, emin olmak istercesine. Gülümsedim.

Bora ayaklarını sehpadan yavaşça çekerken, Alp ve Gökhan'a doğru bir adım attım. "Size bir şey şifreleyecek birisi mi lazım yoksa deşifre edecek birisi mi?" diye sordum.

"Algoritma yazacak birisi," dedi Alp. Bakışlarını Bora'ya çevirdi ve kendinden emin bir ifadeyle, "Kriptolojist buldum," dedi. Bora Alp'in ciddi olup olmadığını sorgularken, yüzünde beni küçümseyen bir ifade vardı. *Abartma istersen Naz! İnanmaması çok normal. Dan diye çıkıp "Ben kriptolojistim!" dersen, kimse inanmaz ayrıca!*

"Gemi patlatacağız!" dedi Gökhan. Başını iki yana sallarken nefesini sesli verdi. "Herhalde adamımızla iletişime geçeceğimiz bir şifreli mesaj dilini riske atacak değiliz. Çocuk oyuncağı değil bu." Alp'e teessüf ederken, beni hafife aldığını göstermekten kaçınmıyordu.

Kaşlarım havalanırken, "Ağır ol," dedim Gökhan'a. Sağ işaret parmağım havaya kalkmıştı. "Sakın ama sakın, benim matematik bilgimle alay etmeye kalkma!"

"Alay falan etmiyorum," dedi Gökhan, hızlıca. Bakışlarını kendisine yardım etmeleri umuduyla etrafta gezdirdi. Aydın ellerini cebinden çıkartmış ve kollarını bağlamıştı. Bora, bakışlarını viski kadehine çevirmişti. Selim ise kabloyu inceliyormuş gibi yapıyordu. "Yani iyi olabilirsin matematikte de... Bu başka bir şey..."

"Ne?" diye sordum, hızlıca. Gökhan anlamadığını belli edercesine yüzüme bakıyordu. "Başka bir şeymiş ya bu... Ne?"

"Kriptografi* ve matematik farklı şeyler," dedi Gökhan. Bakışları kısılırken yüzüne *şimdi anladım* der gibi bir ifade yayıldı. "Kriptografi dersi mi vardı sizin bölümde?" diye sordu. Daha çok gülümsedi. "Ama tabii bir dönem ders almayla olacak iş değil bak bu, boşuna ego yapma."

Umursamaz bir ifadeyle, "İyi," dedim. Bakışlarımı Alp'e çevirdim. "Yapın kendiniz de göreyim."

Alp ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Ben yapamayacağınızı iddia etmedim," dedi.

"Neden insanlara karşı bu kadar ön yargılısın?" diye sordu Aydın. Muhatabı Gökhan'dı. *Yengecilik kazanacak Naz!* "Yani denesin yenge hanım... Ne kaybederiz ki?" Aydın'ın bakışları Alp'e çevrildi. "Sonuçta yaptığı şeyin iyi olup olmadığını anlamıyor muyuz?"

"Evet tabii," dedi Alp.

"Cık," dedim, imayla. Bakışlarımı, sinir edici bir şekilde Gökhan'ın gözlerine dikmiştim. "Hevesim kaçtı."

"Kriptografi dersi mi aldın?" diye sordu Bora'nın sesi. Bakışlarım ona çevrildi. Yüzü ifadesizdi. "Alp sen almadın mı

kriptografi dersi?" dedi. Alp ona cevap veremeden, "Nasıl oluyor da sen her konuda kendine bu kadar güvenip, bu konuda kendine güvenemiyorsun?"

"Dediğim gibi," dedi Alp. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Benden çıkan algoritma asla bu işin uzmanı gibi olmaz. Kripto analizde* iyiyim ben, yeni bir sistemi bugünden yarına kuramam. İyi bir matematikçinin karşısında haddimi bilirim. Bu iş ne kadar modernleşirse modernleşsin, teknoloji ne kadar gelişirse gelişsin, bu sistemin temelinde üç matematik problemi yatıyor."

"Çarpanlara ayırma, ayrık logaritma, eliptik eğriler..." dedim, Alp'i desteklercesine. Alp başını mekanik bir şekilde salladı. "Sayılar teorisi ve soyut cebir ama en temeli bence... Kuantum bilgisayarlar hayatımızda yaygınlaşınca algoritmalar bayağı bir örselenecek..." Derin bir nefes aldım. "Şunu netleyelim... Kriptoloji*, kritografi ve kripto analiz olarak ikiye ayrılıyor. Kriptografi algoritmayı yazmak, kripto analiz ise o algoritmayı deşifre etmek üzerine. Ben henüz analiz konusunda çok çok iyi değilim. Ama ileride olacağım, inanıyorum."

Gökhan, meraklı bir ifadeyle, "Alp kripto analizde iyiyse, o neden yazamıyor? Bunlar birbirinin ters mantıkları değil mi? Hatta bir eşyayı gizlemek, bulmaktan kolay değil midir?" dedi.

Bora, sıkıntılı bir ifadeyle, "Sormaya çalıştığım şey bu," dedi.

"Evet teorik olarak haklısınız," dedi Alp. Bakışları Gökhan ve Bora arasında mekik dokuyordu. "Hatta şöyle ki 17 ve 83'ü çarpıp sonucu bulmak çok kolaydır ama sonucu çarpanlarına ayırmak zorlar. Ben bilinen, modern şifreleme yöntemlerinde sağlam bir yol inşaa edebilirim ama yeni bir yöntem yaratmak hayal gücü de isteyen bir iş. Bir dil yaratmak, bir alfabe yaratmak gibi."

"Bence bu çocuk haklı," dedi Aydın. Alp'i tepeden tırnağa süzdü. "Mesela bir cesedi bulmak zordur doğru, bilgi ve

tecrübe istiyor. Ama bence cesedi sakladığın yer konusunda zeka ve yaratıcılık devreye giriyor..." *Bu nasıl örnek Naz?!*

Bora başını iki yana sallamakla yetinirken, Gökhan'ın bakışları hayretle Aydın'a çevrilmişti. "Tartışılır," dedi Gökhan. Kaşları havalanmıştı. "Unutma ki cesedi bulan, kendini cesedi saklayanın yerine koymak zorundadır. Yani bir insan, cesedi buluyorsa eğer saklayabilir de. Dediğim gibi tartışılır ama ben bunu seninle tartışmayacağım."

Aydın, umursamaz bir ifadeyle, "Sonuç olarak ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Gemide bir adamımız var. Gemi şimdi limanda," dedi Bora. Ayağa kalktı ve birkaç adım atarak yanıma geldi. "Adamımız yarın İstanbul'a gelecek. Bir gün burada kalacak ve sonra yeniden gemiye dönecek. Onunla aramızda anlaşacağımız bir dil kurmaya çalışıyoruz. Bize anbean bilgi taşıyacağı için o dilin keşfedilmemesi çok ama çok önemli," dedi. Kara gözlerini, gözlerime sabitledi. "Aşırı önemli Nazlı," dedi vurgulayarak. "Yapabilir misin gerçekten?"

"Her şifreleme algoritması kırılır," dedim. Bora'nın gözleri kısıldı. "Mühim olan ne kadar zamanda kırıldığıdır."

"Senin kendi kullandığın alfaben... O çok basit," dedi Bora. Başını iki yana salladı. "Her harfe bir sayı vermek gibi bir şeye güvenemeyiz. Hem tek bir harf açığa çıktığında birçok mesaj deşifre olur; hem de zaten bunu çözen programlar bile var. Ayrıca bir adama, bir günde koca alfabeyi ezberletemeyiz."

"Biz alfabedeki harflere kafamıza göre bir sayı vermedik belirli bir algoritması var," dedim çıkışarak. Kollarımı bağladım. "Dokuz yaşındaydım ve babam benim algılayabileceğim düzeyde bir sistem kurdu. Zaten babamla yaptığım alfabeyi yabancı bir adama öğretmem, benim alfabem özel."

"Peki yenisini, çok daha zorunu oluşturabilir misin sabaha kadar?" diye sordu Gökhan.

"Oluşturulmuşu var," dedim. Gökhan'ın yüzüne şaşkınlık yerleşirken, Bora ifadesizlikle ellerini cebine soktu.

Bakışlarımı Alp'e çevirdim. "Bakalım kripto analiz konusunda ne kadar iyiymişsin?"

♠

Matematik, iç huzurumu okşuyordu. Kendime dair hayallerim vardı ve bu hayaller beni olduğum günde tutuyordu. NASA'ya girdiğimi hayal ettiğim zamanlar da olmuştu ama uzay o kadar da ilgimi çekmiyordu aslında; ben CIA seviyordum. Ajanlar zekalarıyla ön plana çıkıyorlardı, teknolojiyi dibine kadar kullanıyorlardı ve harikulade dövüşüyorlardı. Her ne kadar kriptoloji -şifre bilimi- NSA'in uzmanlığında olsa da ben ısrarla CIA seviyordum; daha havalıydı.

Zaten kriptoloji ile aman aman da ilgilenmiyordum. Babamla, okumayı seveyim diye sayılardan alfabe yaptığımız için bu konuya da zaman ayırmıştım, o kadar. TÜBİTAK BİLGEM Ulusal Elektronik ve Kriptoloji Araştırma Enstitüsü'nün üniversite öğrencileri için düzenlediği yaz okuluna da gitmiştim. Yeni yöntemler geliştirmeyi, algoritma oluşturmayı, formül yazmayı seviyordum; kısacası matematiğe katkıda bulunacak bir ilke ya da ilklere imza atmadan ölmek istemiyordum.

"Olmuyor," dedi Alp, mekanik tavırıyla. Bir saat, kırk iki dakikadır yazdığım metni çözmeye çalışıyordu. "Aklımı kaçıracağım en çok tekrar eden sayı *a* değil galiba *s*, ama olmuyor." Olmazdı. Ben bu alfabeyi deşifre edecek kişinin *a*'yı *s* zannetmesi üzerine, manipülatif bir çalışma yapmıştım. *Ayça'nın ve Anıl'ın a'sı, salağın s'si Naz; sen bu algoritmayı oluşturduğunda Ayça'nın doğum günüydü. Instagram'da fotoğraflarını görmüştün ve çok üzülmüştün!*

Bora yanımda oturuyordu. Aynı metin onun da önündeydi ve Alp bilgisayar başında cebelleşirken, o işini kağıt ve kalemle halletmeyi seçmişti. Fakat onun da bir şey halledebildiği söylenemezdi. Zannediyorum ki üniversitede aldığı matematikten kalma bilgilerini tazeliyordu. Gerçi ne yaptığı da belli değildi; Öklid mezarında ağlıyordu. Gökhan, Alp'in yanında, bilgisayar başında, hırs yapmış bir ifadeyle

uğraşıyordu ama bu işten sıkılıp poker oynadığından şüphelenmiştim. Selim abuk sabuk şekiller çiziyor ve kesin içinden Bora'nın yanında çalıştığına lanet ediyordu. En şanslısı Aydın'dı; Alp, Gökhan ve Bora'yı izleyerek çok eğleniyordu.

"Ben pes ediyorum," dedi Gökhan. Bora da elindeki kalemi yavaşça masaya bıraktı. Gökhan'ın bakışları Bora'nın karalamalarına çevrildi. Alaycı bir ifadeyle, "N'aptın, ay sonunu nasıl getireceğini mi hesapladın?" diye sordu.

"Senin cenaze masraflarını hesapladım," dedi Bora. Aydın samimi bir kahkaha patlatırken, Gökhan göz devirmişti. Alp de pes etmeliydi fakat ısrarla etmiyordu.

"Daha uzun bir metin istiyorum," dedi Alp, kararlı bir tavırla. *Alp'i az çok tanıyorsun Naz, pes etmez!*

Kaşlarım çatılırken, "Bir sayfalık yazı var önünde," dedim. Bora'nın masaya bıraktığı kalemle saçımı topuz yaptım. "Bulsan bulurdun."

"Ünlü harflerin az olduğu kelimeleri mi kullandın bilerek?" diye sordu Gökhan.

"Tıp okurken Türkçe dersi vermiyorlar mı? O ne demek hiç anlamadım şu an," dedim.

"Tahmini harf istatistiği çıkardım çok saçma abi bu sonuçlar," dedi Alp. Başını iki yana salladı. "Hatalı olabilir mi bu?" diye sordu.

"Yavaş!" dedim, uyarı dolu bir ifadeyle. Arkama yaslanırken gülümsedim. "Zamanında Levent bunlarla uğraştığımı duymuştu. Talip olmuştu alfabeme... İyi de para veriyordu, keşke satsaymışım. Göstermemiştim bile. Gerçi o zaman birkaç bug'ı vardı. Mesela tamamen ünlü harfleri çıkartmamıştım metinden."

"Nasıl yani?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla. Bakışlarını önündeki metine çevirdi. "Ünlü harf yok mu bunda?"

"H-y-r-y-k..." dedim. Alp şaşkınlıkla bilgisayara bakarken, Gökhan'a kal gelmiş gibiydi. Aydın bir kahkaha daha attı. "Ünlü harfler kendilerini çok tekrar ediyorlar. Sonra direkt *'Hah bu a, bu da kesin e'* diye bulunuyor. Sinir bozucu."

"Oohoo!" dedi Alp, memnuniyetsiz bir tavırla. Bakışlarını bilgisayara çevirdi. "Algoritmayı anlama kısmına geçemedim bile ben, ölme eşeğim ölme."

Gökhan, alaycı bir ifadeyle, "Bunu yaratırken, muhtemelen senin lise çağlarına denk gelen sınırlı SMS paketlerinden mi ilham aldın? S-l-m-n-b-r?" diye sordu.

"Zekice olduğunu kabul et," dedim.

Gökhan'ın alfabenin zekice olduğunu kabul etmeye pek niyeti yoktu. "Peki Bayan Zeka, adamımıza *'Öldür'* emrini nasıl vereceğiz? Ö'yü kullanamıyoruz ki!" dedi.

"Kullanamazsın demedim, ö de var alfabede, istiyorsan kullan. Bir ö'den kimse ölmez! Kullandın diye deşifre olmaz," dedim. Bakışlarımı dosyama çevirdim. "Harflerin yani algoritmanın nasıl kurulduğu da burada," dedim. Dosyamdan çıkardığım bir kağıdı Gökhan'a uzattım. Gökhan kağıdı benim elimden alamadan, Bora aldı. Kaşlarını çatarak incelemeye başlamıştı. Alp ve Gökhan, merakla Bora'ya bakıyorlardı.

"Nasılmış?" diye sordu Gökhan, biraz sonra.

"Nazlı'nın yazısı mı?" diye sordu Bora. Dudaklarını *bilmem* dercesine büzerken Gökhan'a baktı. "Karakteristik diyelim..."

Gökhan kağıdı Bora'nın elinden aldı. O da yazdıklarımdan bir şey anlamamıştı. Alp de muhtemelen görür görmez anlamazdı; benim anlatmam lazımdı. Anlatmaya başladım. Gökhan, konuşmamın beşinci dakika, on yedinci saniyesinde sıkılıp masadan kalkarken Alp dikkatle beni dinliyordu. Aydın ise dersi kaynatan çocuklar gibiydi; Bora'ya gemiyi nasıl patlatmayı planladığı hakkında sorular soruyordu. Bora ise dersi kaynatmamaya yeminliydi; Aydın'a *"Bi' dur!"* der gibi işaret yapmıştı. O da tüm dikkatiyle beni dinliyordu ama Alp'le aramızda geçen muhabbeti yakalayabildiğinden şüpheliydim.

"RSA*'ya benziyor bu," dedi Alp. Derin bir nefes aldı ve bakışlarını elindeki kağıda çevirdi. "Gerçi tam da benzemiyor. Ama çıkışın bu sanırım. Gerçi değil." Kafası karışmıştı.

Üzüntülü bir ifadeyle, "Anladığına emin misin?" diye sordum.

"F tipi klavyeye nasıl geldik?" diye sordu Bora.

"Ben de onu kaçırdım galiba," dedi Alp.

"İşte normal alfabe sıralamasından değil, F tipi klavye sıralamasından ilerleyecekmişiz harflerde..." dedi Selim. İlk kez konuşuyordu. Bora ve Alp, kendilerinin anlamadığı şeyi Selim'in nasıl anladığını sorguluyorlarmış gibi ona dönmüşler ve adama salak muamelesi yapmışlardı. "Yani benim anladığım tek şey bu oldu. Bi' onu Türkçe söyledi yenge."

"Aklımı hissetmiyorum," dedi Bora, ayağa kalkarken. *Birazdan "Çok matematik annecim!" diye ağlayacak herkes Naz!* "Sevim Hanım!" diye seslendi. Sevim Hanım, koşar adımlarla süslü salona girdiğinde, "Kahve yapar mısınız?" diye sordu. Ya da bu bir soru değil, istekti.

"Tamam alfabe olayında netleştik madem ikinci gündemimize geçelim. Alp de bunu sindirsin, çalışsın üzerine..." dedi Gökhan. Kimse bana teşekkür etmeyecek miydi? Levent Duman'ın para teklif ettiği *NA Algoritması*'nı, onlara bedavaya vermiştim!

"Köstebek..." dedi Bora, sıkıntılı bir ifadeyle. Yeniden yanıma oturdu. Bakışlarını sırasıyla ben hariç herkesin üzerinde kısaca tuttuktan sonra, "Eğer hala varsa ve sizlerden biriyse, bu ortaya çıktığında yemin ederim ki öldüreceğim," dedi. Herkes, aynı *"katil kim"* oynuyormuşuz gibi, bakışlarını birbirleri üzerinde gezdirmeye başlamıştı. "Umarım içinizden birisi değildir..." diye ekledi. Derin bir nefes aldı. "Köstebek var mı yok mu emin olmamız için, Alp'in herkesi dinleme fikrini kabul ediyorum."

"Bu bizi sonuca götürecekse, eyvallah..." dedi Gökhan.

"Siz hariç," dedi Bora. Kendisine bir sigara yaktı. "Bu odada bulunanlara inisiyatif kullanıyorum. Böcekleri telefonlara yerleştirebilir miyiz Alp? Ama sadece telefon konuşmalarını değil, telefon üstlerinde olduğu sürece her anlarını dinleyebilir miyiz?" Alp başını mekanik bir tavırla, Bora'yı onaylamak için salladı. "O zaman üst model telefon

aldır tüm adamlara Gökhan. Hediye gibi gösterelim. Hatta evli olanların eşlerine, çoluğuna çocuğuna da işte... Herkes üzerinde üstün hakimiyet kuralım."

"Kim dinleyecek?" diye sordu Aydın, merakla.

"Orkun'la konuşurum," dedi Gökhan, Aydın'a yanıt olarak. Aydın'ın Orkun denen kişiyi tanımadığını fark ettiğinde, "Alp'in ekibinin başındaki adam," diye açıkladı.

"Ekibin başı varsa, burada olan neden Alp?" diye sordu Aydın, şaşkınlıkla. Bunu ben de en az Aydın kadar merak ediyordum.

"Alp ekibin en iyisi," dedi Gökhan. Bu bana söylense gülümser ve *"Benim o!"* diye övünürdüm fakat Alp oralı bile olmamış, yaptığı işe devam etmeyi seçmişti. *Gördük Naz, kriptolojist aradıklarında da aynı o şekil girdin olaya.* "Özgür ne olacak bu arada?" diye sordu.

"Geri plana atalım onu. Uzaklaştıralım biraz. Yerine Atıf'ı yerleştirelim. Bu odadaki insanlar dışında herkesin dinlenmesini istiyorum. Eren ve Anıl'ın da..." dedi Bora. Bakışlarım ona çevrilmişti ve fakat o pek de oralı olmamıştı. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Tabii onlara telefon hediye edemeyiz. Buluruz bir çözüm."

"Hande?" dedi Gökhan. Bakışlarındaki tedirginlik gözle görülür bir hal almıştı.

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Eğer sen kız arkadaşına kefilsen..." dedi. Gökhan, kefil olduğunu belli edercesine kafasını salladı. "Köstebek Hande'yse ve biz onu dinlemediğimiz için, onun yüzünden başımıza bir iş gelirse, hiç düşünmeden öldürürüm," dedi.

"Kefilim," dedi Gökhan. Kefil olduğu kadını, Bora'nın beni tanıdığı kadar bile tanımıyordu belki ama ona yine de kefildi. Hain olmadığını biliyordu.

Derin bir nefes aldığımda dikkatimi dağıtmak istemiştim. Bakışlarımı Bora'nın laptopuna çevirdim ve şifresini girdim. Ekranda artık Begüm'ün fotoğrafı yoktu. Begüm abisine rest çekip gittiğinde, Bora fotoğraflarını kaldırmış olmalıydı. Begüm hala Tarabya'daki köşkte Ceren'le beraberdi.

Gökhan'ın ayak üstü söylediği üzere videoyu gördükten sonra epey dağılmıştı ve bu sefer Bora'yla gerçekten de birleşmemek üzere ayrılmışlardı; yani Gökhan böyle düşünüyordu. Ona göre, Bora asla Begüm'ün hap içmiş olmasını affetmeyecekti. Ben ise Bora'ya dair şeyleri bu kadar gözüm kapalı bilemiyordum. Karabey Holding'e ait yönetim paneline girdim. Şimdi de halletmem gereken bir bütçe dengelemesi vardı.

"Patlatıcılar için ise, Akbulut'lardan yardım isteyeceğiz," dedi Bora. Şaşkın bakışlarım bir kez daha ona çevrildi. Onun bakışları ise Gökhan ve Aydın üzerinde mekik dokuyordu. "Yarın sevgili anneannem buraya gelsin, sabah haber verin."

"Riskli değil mi?" diye sordu Gökhan. Birkaç saniyeliğine Bora'nın yüzüne baktı. "Onlara neden güveniyoruz?"

"Güvenmiyoruz," dedi Aydın, düz bir ifadeyle. "Üstlerine yıkıyoruz."

"Yoo hayır," dedi Bora. Sevim Hanım'ın az evvel getirdiği kahvesinden bir yudum aldı. "Bizzat ben üstleniyorum gemi işini..."

"Anlamıyorum," dedi Gökhan. Dumandan rahatsız olmuş olacaktı ki masanın üzerinde duran küllüğü Bora'nın önüne doğru ittirdi.

Bora, küllükteki sigarasını aldı ve içine bir nefes çekti. "Büyük bir davet organize edeceğiz. Levent Duman'ın otelinde. Şık bir davetiye hazırlat Gökhan. Smokin giyme zorunluluğu var ve damsız almıyoruz. Ben de karımla katılacağım. Onur konuğumuzsa Mehmet Şahindağ."

"Ne diyorsun oğlum?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla. Ağzı açık kalmıştı; benim gibi. Matematikte iyiydim fakat Bora'yı anlamak konusunda henüz düşük seviyelerdeydim.

"Mehmet'e bir mesaj atacağım," dedi Bora. Gökhan'ın kaşları hepten çatılırken, Aydın ve Selim merakla Bora'yı dinliyordu. "Detaya lüzum yok, kendisi haddini aşan bir video gönderdi bana, Gökhan biliyor..." dedi, Aydın ve Selim'e açıklama yapar gibi. "Videonun başrolünde Begüm var ve onu basına vermekle tehdit ediyor beni."

"Kerem'i bu yüzden mi öldürmedik?" diye sordu Aydın.

"Hayır," dedi Bora. Sigarasını yavaşça söndürdü. "Kerem'i, Nazlı *'Öldürmesin'* dediği için öldürmedik. Kerem'i öldüreceğiz. Ama evet, Mehmet öldürmemizi istemiyor. Begüm'ü oyundan çekmesi için Beyza'yı oyuna sokuyoruz."

"Nasıl?" diye sordu Gökhan, hayretle.

"Begüm'le Beyza'nın videosunu göndereceğim ona. Begüm'den uzak tutar bu video onu. Yani umarım. Ama en azından benden Beyza golü yemek onu birkaç gün belki daha uzun süre, sersemletecektir," dedi Bora. Derin bir nefes aldı. "Bu sırada şu daveti organize edeceğiz. Gelmeyecek muhtemelen. Keşke gelse de öldürsek... Ama yiğit er meydanında belli olur. O gece için şahane planlarım var. Gemi de o gece patlayacak."

"Uyuşturucu işi ne olacak?" diye sordu Aydın, merakla. Alp telefonla konuşması ve çalışanların dinlenmesiyle alakalı ekipman siparişi vermeleri gerektiğini söylediğinde, Gökhan toplantı odasında çalışabileceğini söyledi. Alp, Selim'le birlikte süslü salondan çıktı.

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Mehmet ölürse o iş bizde. Bana kalırsa kaçınılmaz son ama kaçabileceğimiz kadar kaçacağız tabii. Gemi patladığında bize gelmez en azından. Mehmet işi örtmek isteyecektir. Örgütün bizi fark etmesi, Mehmet'in işine gelmez. Çünkü örgüt bize de bu teklifle gelirse ve biz kabul edersek, Mehmet'i bitiririz. Risk almaz. Ailem söz konusu olduğunda gözümün ne kadar kara olduğunu biliyor. 8 Kasım'daki sevkiyata kadar Mehmet'i kendimizden uzak tutacağız."

Bora, vereceği davetin güvenlik ayrıntılarını Gökhan'la konuşurken Karabey Holding'in bütçe yapısını incelemeye başladım. Bu işi de bitirmek ve yüklerimden kurtulmak istiyordum. Fakat kafamı verebildiğim söylenemezdi çünkü Bora'nın *"En az iki yüz adam istiyorum Gökhan!"* dediğini duymuştum. Bu sayı dudak uçuklatan ve insanın algılarını aşan bir sayı değildi ama söz konusu koruma sayısı olduğunda durum değişiyordu. Bütçeyi ayarlamakla

uğraşmak yerine, *en az iki yüz adamla* aklıma gelen diğer fikre eğildim. Kampanya süresini kısaltacak ve kişi sayısını sınırlayacaktım; *yalnızca hafta sonuna özel, ilk rezervasyon yaptıran 50 kişiye, yüzde 50 indirim!* Yalnızca elli kişiye yüzde elli indirim yapmak kampanyanın bütçesini yine zorluyordu ama halledilmeyecek gibi değildi.

"Sevgilim, ben bunu nasıl yazacağım?" diye sordum. Bir muhabbeti dan diye böldüğümü, herkesin bakışları bana çevrildiğinde fark etmiştim.

Bora, elimdeki kağıda bakarken, "Neyi?" diye sordu.

"Ödeneklerde birkaç değişiklik yaptım da... Oradan çaldım, buradan çaldım. Azar azar," dedim. Bora'nın kaşları çatılırken, bakışlarını önümdeki bilgisayara çevirdi. "Sonra hafta sonuna özel, elli kişiye yüzde elli indirim yapmaya karar verdim. Hem insana çok *'Woaw!"* dedirtiyor. Ama benim şimdi bunu rapor etmem lazım. Rapor yazmayı bilmiyorum ben."

"Bu halinin ekran görüntülerini al. Üzerinde sayısal değerlerle göster nerede ne yaptığını. Bir de bir dosya aç kendine, sen bildiğin usulde anlat derdini ve neden bunu istediğini..." dedi Bora. Birkaç saniye duraksadı ve touchpad yardımıyla sayfayı kaydırdı. "Sonra bunu, Finans Müdürü'ne, Pazarlama Müdürü'ne ve Otel Pazarlama Müdürü'ne e-mail gönder. Raporu Buse'nin yazmasını isteyeceklerdir, ona da gönder sen."

"Cc*'ye seni de ekleyeyim o zaman, sen de bak..." dedim.

"Gerek yok," dedi Bora. Bilgisayarda, Karabey Holding çalışanlarının pozisyon ve e-mail adreslerinin yazılı olduğu bir listeyi açtı. "Onaylarlarsa rapor halini bana gönderecekler zaten imza atmam için. O zaman bakarım ben."

"Ne demek onaylarlarsa?" diye sordum, sitemle.

"Onaylarlarsa işte..." dedi. Bakışlarını bana çevirmişti. "Otel pazarlama müdürü kendi fikrini söyler, muhtemelen Buse de kendi fikrini söyler. Ama önemli olan Bahar'la Suat'ın ne dediği. İkisinden biri *tamam* derse, Rıza Bey'e

yani genel müdüre iletilirdi. O da *tamam* derse bana gelecekti. Şimdi ikisinden birisi onaylarsa direkt bana gelir zaten."

"Aaa hiyerarşi!" dedim, alaycı bir sitemle. Bora'nın yüzünde mimik oynamazken gülümsedim. "Holdingte sistemin nasıl çalıştığını anlattığın için teşekkür ederim sevgilim ama!" dedim. Sesimin tınısında dizginlemeye çalıştığım bir öfke vardı. "ODTÜ'lü Buse kapına kadar gelip kendi fikrini doğrudan sana sunmuştu!"

"*ODTÜ'lü Buse* mi?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla araya girerek.

"Kapa çeneni sen!" dedim, dizginlemediğim öfkeyle.

"O holdingin personeli," dedi Bora. Kaşlarım havalanırken, bakışlarımı bilgisayara çevirdim. Bora da ara verdiği konuşmasına devam etmeye başlamıştı. Güvenlik önlemlerinden falan bahsediyordu; keşke o davette ölseydim de gününü görseydi.

Şu an Bora'yı hiç sevmiyordum. *Sakın ağlamaya kalkma Naz!* Gözyaşlarımı hak etmeyen bir patron için ağlamayacaktım. Benim patronum bile değildi; onun için neden ağlayacaktım? Keşke kendi alfabemi de vermeseydim; pişman olmuştum. Hotel Le Huit'e artı değer kazandıracak bu kampanya işini bitirmeyip kimin ne hali varsa onu görüşünü zevkle izlemeliydim; hatta 12 Lira'lık indirimli kampanyaları basına sunulduğunda, bu konu hakkında aşağılayıcı ve küçük düşürücü, halkı galeyana getiren tweetler atmalıydım ama egom el vermiyordu. İnşallah hazırladığım rapora benzemeyen şeyi beğenmezlerdi de onların kampanyalarıyla dalga geçerdim!

Çakma raporumu, anlamaları için parantez içleriyle doldurmuştum. Utanmasam, *siz yapamazsınız belki* diye hesaplamaların sağlamasını da parantez içinde yapacaktım ama utanmıştım. Aslında reklamın iyisi kötüsü gerçekten oluyor mu yoksa olmuyor mu şeklinde bir münazara da açabilir ve sosyal medyadan kötü örnekler derleyebilirdim ama bunu hak etmiyorlardı. Çakma raporumun altına, adımı

ve soyadımı yazdım ama kocamın soyadını bilhassa kullanmadım. Holdingin sahibi kocam olduğu için işe karışmıyordum; komşunun holdingi olsa da bu fikri verirdim, kendime güveniyordum ama onlarda bunu anlayacak hoşgörü olmayabilirdi. O yüzden benim soyadım yeterliydi.

Laptopu kapattım ve ayağa kalktım. Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde, yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. Sandalyesinin arkasından geçerek süslü salondan çıktım; şu an buradaki hiç kimse, gecelerinin iyi geçmesi temennimi hak etmiyordu. İnşallah hepsi kabus görürdü. *Aydın seni desteklemişti Naz!*

Merdivenlerin başından süslü salona geri döndüm. "İyi geceler Aydın," dedim.

Aydın'ın, Gökhan'ın ve Bora'nın bakışları bana çevrildi. "İyi geceler yenge," dedi Aydın. Arkamı döndüm ve yeniden merdivenlere yürüdüm.

Holding sahiplerinden nefret ediyordum.

Kadir kıymet bilmeyen mafya liderlerinden de.

♠

120 Gün Önce...

Göz kapaklarımı rahatsız eden sabah güneşine direnemediğimde göz hizama Bora girmişti. Balkondaydı. Ayaklarını önündeki pufa uzatmış, bacaklarının üzerine de laptopu yerleştirmişti. Üzerinde hala pantolonu olduğuna göre hiç yatmamıştı. Nasıl dayanıyordu? Sabah güneşi karışmış saçlarının arasından geçiyordu fakat yüzü gölgede kalmıştı. Ağır ağır yattığım yerde doğruldum ve gerindim. Tüm kaslarımda felaket bir ağrı hissediyordum; sanki dayak yemiştim.

Bora, yataktaki hareketliliği fark ettiğinde bakışlarını bana çevirdi. Çatık kaşları yavaşça serbest kalırken, yüzüne bitap bir gülümseme düştü. Kafasını arkasına doğru uzattı ve laptopu kapattı. Göğsünün hareketinden aldığı derin nefesi hissetmiştim. Yataktan kalktım ve balkona ilerledim. Bora adımlarımı izliyordu. Sabah güneşine rağmen hava serindi

ama gömleğinin düğmeleri açık olduğuna göre yine soğuğu hissetmiyordu.

"Günaydın," dedim.

Laptopu koltuğa bırakırken, "Gel de aysın..." dedi. Bana doğru uzattığı elini tuttum. Beni kendine doğru çekti. Kucağına oturdum. Burnunu saçlarımın arasında gezdirirken, içine derin bir nefes çekti. "Şimdi aydı gün gerçekten de..." dedi, boğuk bir sesle. Gözlerini gözlerime değdirdi. Göz altlarında uykusuzluğunu belli eden üçer tane çizgi oluşmuştu.

"Neden uyumadın?" diye sordum.

"Çalıştım biraz," dedi. Bir eli saçlarımın arasında dolaşmaya başladı. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Şu şifreleme algoritmasını da inceledim. Mantığını anlayamıyorum hala..." diye ekledi. Gülümsedim. "Zekana hayran bırakıyorsun beni. Beyza fikri... Bu alfabenin algoritması..."

"Hoşlanmana sevindim," dedim, kısaca. Gözlerimi gözlerinden kaçırmış ve bakışlarımı manzaraya çevirmiştim.

Çenemi işaret ve baş parmağının arasına alarak, gözlerimin yeniden gözlerine değmesini salladı. Dört saniye hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktı. "Yine bunu yapıyorsun," dedi. Sesinin tınısında sitem vardı. "Kendi değerini, bir başkasının cümlelerinde arıyorsun. Senin takdir edilmeye ihtiyacın yok."

"Ama bir ODTÜ'lü Buse kadar olamıyorum," dedim. Sesimin incecik çıkmasına engel olamamıştım. "Tamam bulduğum kampanya fikri bu dünyada sadece benim aklıma gelmemiştir ama ne bileyim. Ben kendinizi rezil etmeyin istemiştim..."

Bora, beni sağına doğru çekti ve kenardaki sehpaya uzanarak, üzerindeki telefonunu aldı. WhatsApp'a girdi. Bahar'ın sayfasını açtı. *"Kuzen Nazlı mail atmış. Fikirden haberdar mısın?"* yazmıştı Bahar, bu sabah 9'a 7 kala. Bora ise Bahar'ı *"Hayır,"* diye yanıtlamıştı. *"Tahmin ettim, fikri görsen direkt kabul ederdin. Bütçeyi zorluyor biraz ama*

yapmış kız ayarlamasını. Ben yaptığım reklama bakarım, harika! Raporlatacağım sana. Bence oteldeki pazarlama müdürünü kov ve yerine karını koy!" yazmıştı Bahar. Bora ise Bahar'a "*Ben direkt senin pozisyonunu elinden alması gerektiğine inanıyorum,"* yazmıştı. Bahar ise Bora'ya gülerken gözlerinden yaşlar çıkan emojiden yollamıştı. Sanırım Bora'yı ciddiye bile almamıştı.

Bakışlarım Bora'ya çevrildiğinde, "Fikri benim beğenmem önemli değil," dedi. Yanağıma küçücük bir öpücük bıraktı. "Holdingtekiler görsün neler yaptığını ve yapabileceğini... Ben senin potansiyelini zaten biliyorum."

Meraklı bir ifadeyle, "O yüzden mi cc'ye kendini ekletmedin?" diye sordum.

"Şifreleme algoritmasından anlamıyor olabilirim ama holding yönetmek konusunda epey iyiyim..." dedi Bora, gülerek. Elime uzandı ve avuç içimden öptü. "Üç aşağı beş yukarı elindekilere baktığımda ne yaptığını anlıyorum ki açıkladın; kampanya süresini iki haftadan iki güne düşürdüğünü ve indirim yüzdesiyle oynadığını... Pazarlama, reklam metni çalışıyor şimdi."

"Ben kırılmıştım sana..." dedim, küskün bir tavırla. İç çektim. "Yani ne bileyim... Beni bazen ciddiye almadığını düşünüyorum."

"Gidip Aydın'a *günaydın* demek ister misin?" diye sordu Bora, imalı bir ifadeyle. "Tüh! Bana dedin ama... Geçti şimdi," diye dalga geçmeye devam etti. Kaşlarım çatıldığında, iki kaşımın ortasını öptü. "Seni ciddiye almadığım bir an olmadı..." dedi, fısıldayarak. Boynumda, adının yazdığı yeri öptü. "Hem ben çok ciddi birisi değil miyim? Gerçi kravat takmıyorum ama..."

"Oyun yüzünden aceleye gelen nişanımızın after partysine giderken konuştuğumuz şey değil mi bu?" diye sordum, kıkırdarken.

Bora bakışlarını yeniden gözlerime değdirdi. "O ne kadar uzun bir cümleydi ya?" dedi. Bakışlarında şaşkınlık vardı. "Normal değilsin sen."

Dudaklarına uzandım. Dudakları dudaklarımdayken kulaklarıma çarpan doğanın sessizliğine teslim oldum. Elleri belimi kavradığında onu arzuladığımı hissetmiştim. Ona açtım, ona susamıştım, ona hasrettim. Fazlasını istiyordum. Dudakları boynuma ulaştığında, dilinin yakıcı darbeleri tenime işlemeye başlamıştı. Nefesini kulağımda hissettiğimde başım dönmüştü.

"Başım dönüyor... Ama seninle sevişmek de hoşuma gidiyor."

"İstemiyorum, yapma!" dedim. Gözlerimi açtığımda, Bora'yı omuzlarından ittiğimi fark etmiştim. Hızlıca kollarımı bağladım. Nefes alışverişlerim hızlanmıştı. Bora yüzüme endişeyle bakıyordu. "Ben özür dilerim..." Elimi omzuna uzattım. "Ben özür dilerim. Aklıma video geldi." Gözlerine yerleşen öfkenin altında ezilirken, "Sana da hatırlatmak istemezdim," dedim. Nefes almaya çalışıyordum ama yapamıyordum. "Ben nefes alamıyorum."

Kalbimi tutuyordum. Kalbim ağrıyordu. Kalp krizi geçiriyor olma ihtimalim vardı ama daha çok gençtim. *Bu kadar yaşamana da şükür Naz!* Kalp krizinden ölecektim. Bora beni yaşatmak için onlarca şey yapıyor olsa da benim kaderimde kalp krizinden ölmek vardı. *Bora da kalbinde, seninle o da ölecek Naz!*

Ölmeden Bora'ya son kez bakmak istedim. *Gözlerine perde inmiş olabilir Naz!* Bir şeyler söylüyordu ama onu duymuyordum. Telaşlıydı. Çok telaşlıydı. Bağırıyor olmalıydı. Üşüyordum. *Ölürken insanlar üşür Naz!* Çok üşüyordum. Bana sarılmasını istemiştim. Benim ona sarılmaya mecalim yoktu çünkü kollarım uyuşmuştu. Her zaman beni anlayan adam şimdi beni anlamıyor ve bana sarılmıyordu. *Ölmeni istiyor Naz!* Titremeye başladım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Bora bana sarılmak yerine sürekli olarak kapıya bakıyordu. Beni ne zaman yatağa yatırmıştı? *Direnme Naz, öleceksin!*

"Bağırma!" diye bağırdı Gökhan. *Ölüyorsun Naz! Bora o yüzden bağırıyor!* Bora'yı itti ve yatağa oturdu. "Naz sakin

ol," dedi. Titreyen bedenimi sıkıca kavradı. "Geçecek. Sakin ol."

"Bu mu?" dedi Bora. Öfkeliydi. Gözlerimi kapattım. Karnıma bıçak soksalar ancak bu kadar acıyabilirdi. Belki bu kadar bile acımazdı. Karnıma bıçak sokarlar mıydı? "Bunu ben de yaparım! Ne biçim doktorsun sen amına koyayım?!"

"Yap o zaman! Sakinleşmesi lazım. Sen ise kızın yanında bağırıp duruyorsun. Daha fazla panik oluyor!" dedi Gökhan. Ellerini kollarımdan ayırdı. Yan döndüm ve cenin pozisyonunda kıvrıldım. Kalbimin üzerindeki ağrının şiddeti artarken, bir elin boğazımı sıktığını düşünmüştüm.

"Nazlı..." dedi Bora. Sesi benden gitgide uzaklaşıyordu. Gözlerimi açmak istesem de yapamıyordum. "Geçecek şimdi..." dedi. Bana sarıldığını hissettim. "Nefes al..." dedi. Alamıyordum. "Sonra yap nazını, lütfen nefes al." Naz yapmıyordum, gerçekten nefes alamıyordum. "Sevgilim nefes al."

♠

Ömrümüzden akıp giden zamanın ne kadar olduğunu bilmiyordum. Bora'nın beni hiç bırakmayacakmışçasına sımsıkı tutan kolları arasında, kalbinin sesini dinliyordum. Bergamot kokusu hücrelerime siniyordu. Kirpiklerim bile vücuduma ağırlık yapıyordu. Sanki Bora beni sıkı sıkı tutmasa, bir sabun köpüğü gibi kayıp gidecektim.

"İlk defa bu kadar uzun sürdü," dedi Bora. Sesindeki tonlamayı tanıyordum. Cenaze evlerinde, kalabalık çekildikten sonra, ölen kişinin ölümünü anlattıkları tonlamaydı bu. Annemin, babamın, anneannemin ve amcamın arkasından da aynı bu şekilde, hafif sessizce ama çok ciddi, çok üzgün ve de çok yorgun bir tonlamayla konuşmuşlardı. "Neden?"

Gökhan, aynı Bora gibi ciddi bir ifadeyle, "Kalp ve damar cerrahisinde uzmanlaşmak isteyen bir asistandım ama meslekten uzaklaştırıldım. Sonra mesleğe dönebileceğim söylendi ama dönmedim ben Kara," dedi. Derin bir nefes

aldı. "Cerrah olamadım ama doktor sayılırım. Fakat psikolog ya da psikiyatr sayılmam."

"Ukalasın ama..." dedi Bora. Saçlarımın arasından öptü. "O zaman alanında en iyisi kimse onu bul, buraya getir."

Gökhan sıkıntılı bir nefes verdi. "Begüm için de bunu konuşmuştuk. Naz'a da yardım edebilecek bir uzmana, Naz'ın her şeyi anlatması gerekiyor."

"Anlatırsa anlatsın!" dedi Bora, öfkeyle. Öfkesi bana geçiyordu. "Nazlı'ya yardım etsin. Sonra gerekirse öldür o doktoru. Ama Nazlı'ya yardım etsin!"

"Sen bir sakin ol önce," dedi Gökhan. Sesi uyarı yüklüydü. "Yeni sakinleşti kız."

"Sen bir uzman bulmadan ben sakinleşmeyeceğim!" dedi Bora.

"İyiyim ben," dedim. Daha iyi olduğum zamanlar da olmuştu fakat bundan kötüsünü de gördüğüm için iyi sayılırdım.

"Değilsin," dedi Bora.

"Ben aşağıya iniyorum," dedi Gökhan. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Nagihan Akbulut'u fazla bekletme."

"Eskiden böyle olmuyordu..." dedim. Fısıldıyordum. Kapı kapandı. "Baş edebiliyordum. İçimde bir ses var. O dizginliyordu beni. Bugün ilk defa... İlk defa beni nöbete sürükledi." Vücudumdan bir ürperti geçti. Başımı Bora'nın göğsünden kaldırdım ve kapkara gözlerine bakmaya başladım. Zorlukla yutkundum.

"N'oldu?" diye sordu.

"İçimde bir ses var. Benimle konuşur hep. Bazen aklımın sesi olur, bazen kalbimin. Ama gerçektir hep. Beni düşünür. Beni dizginler!" Bora, beni anlamaya çalışıyordu ama anlamadığını bakışları ele veriyordu. "Genelde hatta motive edici, moral toplayıcıdır. Kendimi korumak için oluşturmuşum ben onu çocukken. Yalnız kalmamak için. Psikoloğa gitmiştim ben panik atak başlangıcı dendiğinde. O sesi konuşmuştuk psikologla. O sesin bazen sustuğu olur, olmaz değil. Hatta son zamanlarda, eskisi gibi de çok

konuşmuyor... Ama bugün bozulmuş gibiydi. Sistem hatası verdi sanki. Beni nöbete itti!"

"Herkes kendisiyle konuşur içinden," dedi Bora.

Başımı iki yana salladım. "Bu öyle değil. O benimle konuşuyor," dedim. Bora'nın kaşları çatıldı. "Benim aklıma gelmeyen onun aklına geliyor bazen. Beni eleştirir, yargılar, bana kızar, bazen de beni över."

"O ses de sensin," dedi Bora. Beni telkin etmek ister gibiydi. Bunu ben de biliyordum. O ses de bendim ama benden çok başka biri de gibiydim. "Biraz uyumak ister misin?" diye sordu Bora. Yüzünde bana acır gibi bir ifade vardı.

"Neden beni anlamıyorsun?" diye sordum.

"Seni anlıyorum," dedi Bora, sessizce. Eli bileğimi kavrarken, baş parmağı nabzımın attığı yere yerleşti. "Sen üç ayda, bir insan ömrü kadar çok şey yaşadın. Anıl kaza yaptı. Kumarhaneyi dolandırmaya kalktın. Şiddet gördün. Kendini öldürdün..." dedi. Baş parmağı nabzımın attığı yeri okşarken, diğer elinin tersi yüzümü seviyordu. "Kaçırıldın. İstemediğin halde onunla birlikte olmayı kabul ettin. Yanında vuruldu, öldü. İnsanlar ölüyor, bir şekilde buna maruz kalıyorsun..." Yavaşça yutkundu. "Aşık oldun çünkü. Evlendin. Ve benimle evlendiğin için, psikopatın teki psikolojilerimizle oynuyor. Sen de biliyorsun bunu. Öldürmüyor, ama hepimizi ölmekten beter etmek istiyor. Ben bu dili biliyorum."

"Bunun içimdeki sesle alakası ne?" diye sordum. Anlattığı her şeyi zaten ben yaşamıştım. Neden özet geçiyordu ki?

"Karıştın Nazlı... İnsan olan karışır zaten," dedi. Sesine şefkat tınısı yerleşmişti. "Durup dinlenmeye vakit yok. Çok ağır şeyler yaşıyoruz. İçindeki sesin de karışması çok normal değil mi?"

Mutsuz bir şekilde, "Psikoloğa gitmek istemiyorum," dedim. Bora gülümserken yanağımdan öptü. "Ben anlatmayı sevmem. Benim her şeyimi anlattığım tek arkadaşım Anıl'dır. Ben öyle kimseyle konuşmam. Ben Hande'ye, Eren'e bile

anlatmam öyle içimdekileri. Benim kendi arkadaşım kendim. Bir de Anıl. Ben bir psikoloğa bir şey anlatamam."

"Anıl'ı özlüyor musun?" diye sordu. Yutkunurken boğazımdan çıkan sesi duyup duymadığını merak etmiştim. Bu sorunun cevabını bilmiyordum. "Onunla konuşmak ister misin?"

"Bilmiyorum," dedim. Bu hangi sorusuna verdiğim cevaptı; o da anlamamış olmalıydı. İç çektim. "Seni özlediğim gibi değil. Öyle değil. Bu başka. O benim en yakın arkadaşım. Onunla konuşmak hep iyi gelmişti. Gerçekten Gökhan ve sen gibi. Dan diye çıktı hayatımdan bir de."

Yanağımdan öptü. "Senin için öyle, senin için arkadaş gibi..." dedi. Gülümsedi. "Ara, gelsin buraya..."

Başımı iki yana sallarken, "Gelmesin. Ben seninle sorun yaşamak istemiyorum..." dedim.

"Sen iyi ol da..." dedi. Nefesini sesli verdi. "Biz bir psikolog bulana kadar... Gökhan doktorlara dokundurtmaz, o yüzden ağzı sıkı birisini ayarlamak zorunda. Gerçi psikologlar doktor olmuyor ama neyse... Sen çağır Anıl'ı. Evdeyim zaten ben, sorun olmaz benim için."

"Ben iyiyim sevgilim. Aklın bende kalmasın," dedim.

"Benim aklım hep sende..." dedi. Yanağımdan öptü. "Çağır sen Anıl'ı. O gelene kadar da dinlen. Ben aşağıya ineyim, Nagihan Hanım'ı daha fazla bekletmeyeyim."

"Ben de geleyim mi?" diye sordum.

"Sen biraz bu muhabbetlerin dışında kal artık," dedi. İfadesinde imalı bir sitem vardı. Bu yüzden krizi üst boyutlarda geçirdiğimi iddia ediyordu. Halbuki ben aksiyonun altı harlanırken kendimi bir şekilde kontrol edebiliyordum; her şey durulunca olan oluyordu. "Ara artık şu herifi... Kendi olağan hayatında ne konuşuyorsan onlara dön. Dağıt biraz kafanı."

"Sıkıcı şeylerdi onlar. Bir de ben zaten Anıl'la senelerdir konuşuyorum, hep aynı muhabbetler. Ülke aynı ülke. Onun da dünyaya dair görüşlerini falan ezberledim artık. Ama aşağıda çok eğlenirim seninle. Gerçekten iyiyim ben. Merak

ederim," dedim. Hızlıca yataktan kalktığımda, Bora şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Giyineceğim bekle beni."

♠

Nagihan Akbulut, zerafetiyle süslü salona çok yakışmıştı. Sapsarı saçlarını yine şık bir tokayla topuz yapmıştı. Koyu kahve gözlerini, elinde tuttuğu fincanın içine dikmişti. Yirmi dokuz saniyedir, tatlandırıcı attığı çayını karıştırıyordu. Bora ona derdini, halini hatırını bile sormadan anlatmıştı ve o sırada gülen yüzü solmuş, umduğunu bulamadığını fazlasıyla belli etmişti. Umduğu neydi bilmiyordum ve fakat ifadesine düşünceli bir hal yerleşmişti.

Bakışlarını Bora'ya çevirdiğinde, "Sigara yakabilir miyim?" diye sordu. Yaşını ele veren ellerini çantasına uzattı ve şık bir tabaka çıkarttı. Bora sigara içebileceğini söylememesine rağmen, ince sigarasını yaktı. "Şu meretten kurtulamadım..." dedi.

Gökhan'ın kaşları havalanırken, Bora sıkıntılı bir nefes vermişti. Sıkılmaya başlamıştı. Aydın ise sabırla Nagihan Hanım'ı izliyordu. Konu Mersin'e gelmesi planlanan uyuşturucu yüklü gemiydi ve bu geminin patlatılabilmesi için, Nagihan Hanım'ın onlara yardım etmeyi kabul etmesi gerekiyordu. Fakat Nagihan Hanım, kendisinden böyle bir şey istenmemiş ve sohbete davet edilmiş gibi davranıyordu.

"Bir cevap bekliyoruz," dedi Gökhan, daha fazla dayanamadığında.

Nagihan Hanım'ın bakışları Gökhan'a çevrildi. "Çayımı içiyorum..." dedi.

Gökhan önce anlamamış gibi Nagihan Hanım'a baktı fakat sonra güçlü bir kahkaha patlattı. "Anladım," dedi, gülerken. "Anladım. Afiyet olsun."

"Hakkı'yı öldürecek misiniz?" diye sordu Nagihan Hanım. Bakışlarını yeniden fincanına çevirmişti. "Nefes alması canımı sıkıyor."

"Şarta şart?" dedi Bora, sorar gibi. Başını iki yana salladı. "Hakkı'yı bilmem ama... Çınar'ı öldürmemi ister misin?" diye ekledi. Nagihan Hanım'ın bakışları hızla Bora'ya

çevrildiğinde, kaşları havalanmıştı. "Bak... Hiç kimse ama hiç kimse... Benimle pazarlık yapamaz!"

"Açıkçası ben bu işin üstesinden gelebileceğine inanmamıştım," dedi Nagihan Hanım. Sigarasından derin bir nefes çekti. Dumanı yavaşça üflerken gülümsedi. "Kara'ya yardım ettim ama planı aptalca bulmuştum. Kimse yemez, yüzünü dahi görmedikleri düşmandan kimse korkmaz sanıyordum. Fakat aylar yıllara döndü... Bir efsane gibi namı yayıldı Kara'nın. Gözümün önünde bir canavara dönüştün."

"Canavar," dedi Bora, düşünür gibi. Başını, Nagihan Hanım'ı onaylarcasına salladı. Alaylı bir ifadeyle, "Güzelmiş bu," diye devam etti.

"Güzel olan tek şey sendin," dedi Nagihan Hanım. Sigarasından bir nefes daha çekti. "Betül'ün anlatmaya doyamadığı, bu dünyaya teslim etmeye kıyamadığı oğluydu... Fakat sen ki eline silahı aldın, artık senden geriye güzel bir şey kalmadı."

"Bu konuşma nereye bağlanacak?" diye sordu Bora. Nefesini sesli verdi. "Sıkıldım."

Nagihan Hanım yavaşça yutkundu. "Durman gerek," dedi. Sigarasını küllüğe bıraktı ve çayından bir yudum aldı. Tane tane ve yavaşça konuşuyordu. "Açık konuşayım..." dedi. Çayını sehpaya bıraktı. "Hakkı'yı öldürmezsen yardım etmeyeceğimi söyleyecektim çünkü bunu kabul etmezsin. Direktifle iş yapmazsın. Çünkü sana yardım edemem. Çünkü senin *yardım* dediğine ben *ölüm* diyorum oğlum."

Bora, bıkkın bir ifadeyle, "Senden yardım aldığımı kimse bilmeyecek," dedi. Başını iki yana sallarken, dirseklerini dizlerine yerleştirip hafifçe öne eğildi. "Merak etme, korurum seni. Zeki Akbulut'u da. Gerekirse Çınar'ı da..."

"Senin ölümünden bahsediyorum Bora," dedi Nagihan Akbulut. Gülümsediğinde kaz ayakları belirginleşti. "Eğer sen o gemiye zarar verirsen, bunun bedelini hayatınla ödersin."

"Mehmet üzerini örtecektir bunun," dedi Bora.

"Hepiniz Mehmet Şahindağ'ı tanıdığınızı zannediyorsunuz," dedi Nagihan Hanım. Başını iki yana salladı. "Sen ayrı, Çınar ayrı... Sana geldim. Çınar için yardım istedim. Ayakta uyutmuş bizleri. Hepimizi. Aydın haberi verdiğinden beri gözüme uyku girmiyor. Kendini akıllı zannediyor ama intikam almak, ahmakların yapacağı bir şeydir."

"Neden? Siz de Hakkı'nın ölmesini isteyerek intikam almak istemiyor musunuz?" diye sordu Gökhan.

"Hayır," dedi Nagihan Hanım. Başını hızla iki yana sallamıştı. "Ben ailemi korumaya çalışıyorum. Hakkı rahat durmayacak. Mehmet artık Bora'yı kıskacına almak için belki de yine Hakkı'ya ulaşacak. Hakkı yalnızca kendisini düşünüyor. Zeki'yi Hakkı'nın ölümüne ikna etmem senelerimi aldı. Metin'imin ölümüne kadar kördü, sağırdı. Mehmet hepimizi yok etmeye yeminli. Görmüyor musunuz? Bizi yok etmek için Hakkı'yı kullanmasına bir kez daha izin vermeyeceğim. Ben yaşadığım kadar yaşadım. Ama Çınar ve siz yaşamalısınız."

"Mehmet hakkında nasıl bu kadar şey bilebilirsiniz ki?" diye sordu Aydın, meraklı bir ifadeyle. "Gözünüzde büyütüyorsunuz. Arkası sağlam diye bunları düşünüyorsunuz. Düşmanı hafife almıyorum asla ama... Siz Mehmet Şahindağ karşısında tir tir titreyecek gibisiniz."

"Kana ve tarihe inanır mısın?" diye sordu Nagihan Hanım, merakla. Aydın, *neyden bahsediyorsunuz* der gibi, başını yana çevirdi. Nagihan Hanım, "Neden tarih *babadan oğula* yönetim örnekleriyle doludur?" diye sordu. Çayından bir yudum daha aldı. "Kan..."

"Ne çıkarım yapmalıyız bundan?" diye sordu Gökhan.

"Mehmet'i anlamak için soyuna bakmalısınız," dedi Nagihan Hanım, hızlıca. "Ben Şahindağ'larla yıllarca aynı masaya oturdum. Hayri'yi iyi tanırdım, Sadri'yi de. Bir Şahindağ'ın gücünü benden iyi bilemezsiniz. İş yaptıkları adamların gücünü kestiremezsiniz sizler. O kandan gelen Mehmet'in de ne kadar adi olabileceğini en iyi ben bilirim. Korkuyorum doğru. Kızımı alabilmek için kocamın, kaynımın

kanına girdi Hayri. Sadri kızımla evlenmemek için kaçtı da ne oldu? Kanı bozuktu. Kızım evlendikten sonra ona talip oldu. Bu ne saçmalık? Kocamı aldılar. Kızımı aldılar. Mehmet peki? Kızımı, Beyza'yı kendi öldürdüğü halde neyin intikamını istiyor? Oğlumun ölümü için gene Hakkı'nın da kanına girdi işte. Şahindağ'lar dededen toruna şerefsiz! Nasıl korkmayayım?"

"Kocanın kanına girdiler, kaynının kanına girdiler... Eyvallah anlıyorum seni," dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. Birkaç saniye bakışlarını Nagihan Akbulut'un üzerinde tuttu. "Akbulut'ların bu kadar kanına girdilerse eğer... Sizin kan da bozulmadı mı?"

"Babanın kanına girmedi mi Sadri?" diye sordu Nagihan Akbulut. Gülümsedi. "Senin baban da Şahindağ tuzağına düşmedi mi?"

"Bu kan meselesi tamamen saçmalık, yıl 2017!" dedi Gökhan, hızlıca. Sıkıntılı bir nefes verirken bakışlarını herkese değdirip Nagihan Hanım'ın gözlerinde sabitledi. "Ne yarışı yapıyoruz şu an? Biz Mehmet'ten korkmuyoruz. Bizim planımız cepte. Bize patlayıcı tedarik et. Teşekkür ederiz."

"Neden kendi patlayıcınızı kendiniz tedarik etmiyorsunuz?" diye sordu Nagihan Hanım. Gökhan'ın kaşları havalanırken Bora ayağa kalktı ve bize sırtını dönüp cama doğru yürüdü. "Pekala paranız var, sözünüz de geçiyor her yerde."

"Herkesin en iyi olduğu bir iş vardır," dedi Aydın. Zannediyorum ki bu işte iyi olan Akbulut'lardı.

"Ben sizin ölüm emirlerinizin altına imza atacağım bir yardımı kabul edemem," dedi Nagihan Hanım.

"Bak sevgili anneanneciğim," dedi Bora, alaylı fakat sert bir tavırla. Yüzünü bize dönerken, cebinden telefonunu çıkarttı. "Aydın'ın da dediği üzere, herkesin iyi olduğu bir iş vardır." Bir numarayı tuşladı ve sesi hoparlöre verdi. Telefon açıldı fakat cevap gelmedi. "Çınar Akbulut hala görüş açında mı?" diye sordu Bora. Nagihan Hanım'ın yüzüne birden endişe yayılmıştı.

"Evet," dedi karşı taraf.

"İndir," dedi Bora.

"Hayır!" diye çığlık attı Nagihan Hanım. Ayağa kalmıştı. "Tamam tamam yardım edeceğim! Allah kahretsin tamam!" diye bağırdı.

"İndirme şimdilik. Görüş açından da kaçırma," dedi Bora ve telefonu kapattı. Nagihan Hanım'ın hızlıca alıp verdiği nefesler bana panik atak krizimi hatırlatmıştı fakat o kalp krizi geçirecek gibiydi.

"İyi misiniz?" diye sordu Gökhan, hızlıca ayağa kalkarken. Yine Hipokrat Yemini'nin baskın çıktığı anların birisini yaşıyor gibiydi. Nagihan Hanım, Bora'nın yüzüne bile bakmadan çantasını aldı ve hızlıca yürümeye başladı. Oturduğum yerde kıpırdamadan duruyor ve bakışlarımı ona çeviremiyordum. Gökhan, kadının koluna girmesini istemişti. Süslü salondan birlikte çıktılar.

"Çınar'ı ne zaman bulduk?" diye sordu Aydın, Gökhan ve Nagihan Hanım süslü salondan çıkınca.

Bora'nın bakışları Aydın'a çevrildi. "Çınar'ı mı arıyorduk?" diye sordu.

Aydın gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Kadının kalbine iniyordu... Kimi aradın?"

"Var böyle telefonlaştığım tipler," dedi Bora, gülerek. Birkaç adım attı ve yeniden koltuğa oturdu. "Ama çok sinirlendim oğlum. Aratır buldurur, vurdururdum Çınar'ı valla. Dua etsin merhametli günüme denk geldi."

"Merhametli gününde misin? Tüh!" dedi Aydın, alaycı bir tavırla. Bora, Aydın'a *neden* der gibi göz kırptı. "Kıvama gelmiş Kerem. Çıkarmasınlar mı yani Kara'nın huzuruna?"

"Selamünaleyküm," dedi Anıl'ın sesi. Bakışlarım şaşkınlıkla salonun girişine çevrilmişti. Gökhan ve Anıl, birlikte salona girdiler.

"Aleykümselam," dedi Bora. Ayağa kalktı. Anıl'la tokalaştı. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," dedi Anıl. Deniz gözleri bana çevrildiğinde gülümsedi ve bana başıyla selam verdi. "Neye borçluyum bu daveti?"

"Seni Nazlı davet etti..." dedi Bora. Bakışlarını bana çevirdi. Anıl'ı ben davet etmemiştim ama etmiş gibi yapmam mı gerekirdi? Ayağa kalktım.

"Ya siz sohbet faslına girmeden, Bora telefonunu versene bi' Eren'i aramam lazım," dedi Gökhan.

Bora'nın yüzüne *tüh* der gibi bir ifade yayıldı. "Yukarıda oğlum benim telefon," dedi. Anıl, elini cebine soktu ve telefonunu çıkarttı. Kilit kodunu girdi ve telefonunu sorgusuz sualsiz, kendisinden bu istenmemiş olmasına rağmen Gökhan'a uzattı. Bu bir oyundu. Bunun bir oyun olduğunu anlamamak için aptal olmak lazımdı ama Anıl, bu oyunu anlayamayacak kadar bu dünyaya yabancıydı.

Sessizce bu oyunu izlemek ise bir seçimdi; Bora'yı seçmiş bulunmuştum.

"Teşekkürler," dedi Gökhan ve telefonu kulağına götürüp salondan çıktı. Anıl'ın telefonunun içine dinleyici yerleştirecekler ve telefonu ona geri getireceklerdi.

Bora, Sevim Hanım'a seslendi ve birer fincan kahve istedi. Anıl, tekli koltuklardan birisine oturduğunda merakla yüzüme bakıyordu. Anıl beni çok iyi tanıyordu. Aramıza mesafe koymuş olmama rağmen onu neden çağırdığımı sorguluyordu. Söyleyecek çok önemli bir şeyimin olması gerekiyordu. Bora aslında istemeyerek beni zor durumda bırakıyordu.

"Ben de müjdeyi hiç senden duyamayacağım zannetmiştim," dedi Anıl. Bora küçük adımlarla yanıma gelip oturduğunda, kolunu omzuma attı. "Eğitime kabul edilmişsin. Tebrik ederim."

Harvard.

Anıl'a adeta ne eğitiminden bahsettiğini sorgularcasına bakıyordum. Bunu henüz Bora'ya söylemediğimi ise şimdi hatırlıyordum. Gülümsemeye çalıştım. Bakışlarımı Bora'ya çevirmem yersizdi; ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Eğer söz konusu başvuru Bora'nın başından geçseydi, eğitime kabul edilseydi ve bunu benimle paylaşmasaydı ben fazlasıyla bozulurdum.

"Ne eğitimi?" diye sordu Aydın. Gıybeti mi çok seviyordu yoksa gerçekten mi merak ediyordu, bilmiyordum.

Cevap vereceğim sırada Selim telaşla süslü salona girdi. "Abi... Gülsüm Hanım İstanbul'a geliyormuş," dedi. Bora kolunu omzumdan çekti ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Almış biletini, alandaymış."

Bora ayağa kalktı. "Geliyorum ben, siz bakın keyfinize..." dedi ve süslü salondan büyük adımlarla ayrıldı. Anıl benim misafirimdi ve burada kalmak zorundaydım ama izin isteyerek ben de salondan ayrıldım. Selim, Bora'nın çalışma odasında olduğunu söylemişti. Hızlı adımlarla yukarıya çıktım ve çalışma odasının şifresini tuşladım.

Şifre hata veriyordu.

Bora kapıyı açtı. Telefon kulağındaydı ve burnundan soluyordu. "Hayır babaanne," dedi, sert bir tavırla. Kapıyı kapattım. "Bin tane dert var başımda. Bir de sen çıkma!" dedi. Koltuğa oturdu. Gözlerini yumdu ve bezgin bir ifadeyle Gülsüm Hanım'ı dinlemeye başladı. Başını iki yana salladıktan sonra, kafasını koltuğun arkasına yasladı. Babaannesiyle kavgası devam ediyordu. Babaannesi muhtemelen onu anlamıyor, illallah ettiriyordu. Koltuğun arkasına yürüdüm ve omuzlarına masaj yapmaya başladım.

Omuzları kaskatı kesilmişti. Saçlarının arasına öpücük kondurdum. Omuzlarını ovarken, yüklerinin birazını almak ve ona yardımcı olmak istiyordum. Gördüğüm içler acısı manzara öylesine gerçekti ki ne dese, ne yapsa haklı olduğunu düşünmeden edemiyordum. Anıl'ın telefonuna dinleyici taktırmaya hakkı yoktu ama mecburdu. Yaptığı hiçbir şeye hakkı yoktu ama mecburdu. Daha evvel de Bora'nın mecburiyetlerinin farkındaydım ama hiç bu kadar derinden hissetmemiştim.

"Zaten evlenmeyecek miydim ya?" diye bağırdı. Hızlıca öne doğru atıldığı için, omuzları ellerimin arasından kayıp gitti. "Ya saygısızlık yapmayayım diyorum ama zorluyorsun beni!" Telefonu bir hışım kapattı ve sehpaya doğru savurdu. "Amına koyayım böyle işin!"

Çok sinirlenmişti. Babaannesi ne söylemişti bilmiyordum ve sanırım merak da etmiyordum. Hakkım var mıydı bilinmez, babaannesine de kırgındım. Hatta içinde takip cihazı olmasa, nazarlığımı da çıkartırdım. Bora ayağa kalktı. Sıkıntılı bir nefes verdi. İki eliyle yüzünü hızlıca kapattı ve başını iki yana salladı. Küçük adımlarla yanına ulaştım, parmaklarımın ucunda yükseldim ve ellerimi boynuna sardım. Belimde ellerini hissettiğimde, boynuna küçücük bir öpücük kondurdum.

"Kendini çok yıpratıyorsun..." dedim. Kollarını benden ayırdığında, yüzüne zorlama bir gülümseme yayıldı.

"Hadi inelim aşağıya... Misafirin var," dedi. Yanağımdan öptü. "Ben de biraz garajda oyalanayım, kafam dağılsın."

♠

Süslü salona kahvaltı masası hazırlanmıştı. Bora kahvaltıya gelmemişti fakat Gökhan bizimleydi. Anıl'la sohbet ediyordu. Bir saat, on iki dakikadır bitmek bilmeyen bir kahvaltı faslının içinde bedenen var olsam da ruhen Bora'nın yanındaydım. Neredeyse akşam olacaktı ama biz saçma sapan bir şekilde, kahvaltı masasında oturuyorduk. Gökhan, her girdiği ortama uyum sağlayabileceğini fazlasıyla belli edercesine, hiç derdi yokmuş gibi sohbet edebiliyordu. Anıl'ın da ilgi alanı olduğu için miydi bilmiyordum ama konu arabalara gelmişti. Gökhan'ın öyle aman aman bir araba deliliği yoktu fakat Bora'nın vardı; o yüzden bu muhabbetlere aşinaydı, öyle söylemişti.

"Her araba bir sanat eseridir," demişti Anıl. Böylece konuyu sanata getirmişti. Gökhan'ın en sevdiği ve belki de gençliğine dair tek serseriliği duvar üzerinde çalışmalar yapmaktı. Cerrahların muntazam bir el kabiliyeti olması gerekiyordu ve o da küçüklüğünden beri rastgele bir şeyler çiziyordu. Belki de küçüklüğünden beri bir şeyler çizdiği için el kabiliyeti gelişmişti, bilmiyordu. Garajın kepenklerine de harika bir şey çizmişti hatta, belki birazdan gösterirdi. Ben de Gökhan'ın el kabiliyetine aşina olmuştum; Kereviz'in göğsü gözümün önüne gelmişti. Anıl, Bora'nın arabalarını

görmüş müydü? Onları da gösterirdi. Bir tanesi Alman panzeri gibiydi. Gökhan'ın anlatası vardı, anlatıyordu.

"Sen neden bizimle çalışmıyorsun ya?" diye sordu Gökhan. Anıl'ın deniz gözleri bir an için bana çevrildi fakat hemen ardından yine Gökhan'ı buldu. "E iyi anlaşıyoruz biz seninle."

"Sizin yanınızda ne yapabilirim ki ben?" diye sordu Anıl, merakla. Kahvesinden bir yudum aldı. "Yaptığınız işler pek bana göre değil."

Gökhan gülümseyerek, "Bir araba galerin olsun istemez miydin?" diye sordu. İsterdi. Ayça yüzünden mi isterdi yoksa kendiliğinden mi isterdi artık pek bilemesem de isterdi. Gökhan, elini sakallarının arasına daldırdı. Düşünceli haline aldanmış gibi dikkatle oyununu izliyordum. Bunca şeyi neden anlattığını ancak anlamıştım. Anıl ise her şeyden habersiz, merakla Gökhan'ı dinliyordu. "Bizim bir dostumuzun galerisi var mesela, altında ciddi meseleler konuşulur. Dur birisinin başında," diye devam etti Gökhan. Bunu sadece Anıl'ı Kara'nın avucunun içinde tutmak için söylüyordu ama ben ağzımı açamıyor ve herhangi bir yorum yapamıyordum.

"Yani isterdim de... Bana neden galerinin işletmesini veresiniz ki? Niye yardım edesiniz?" dedi Anıl. Şaşkın olduğu kadar gerilmiş ve bu muhabbetten çekinmişti de. "Dünya kadar borcum var zaten Bora'ya. Bunu kabul edemem."

"E ödersin borçlarını işte çalışarak. Valla bana bile öyle anlattın ki gidip araba satın alasım geldi. Sen kıvırırsın bu işi, kalkarsın altından..." dedi Gökhan. Anıl'ın bakışları sorarcasına bana çevrildiğinde, Gökhan da bana dönmüştü.

"Bora'ya bir borcun yok Anıl," dedim. İfademi kontrol etmeye çalışıyordum. "Eğer bu iş seni mutlu edecekse kabul et tabii, sen bilirsin." Aslında, en azından Anıl'ı yönlendiren kişi olmasam kendimi daha iyi hissedebilirdim ama yine karışmış, yine Bora'ya yardım ederken bulmuştum kendimi.

Anıl hiçbir cevap vermeden kahvesini yudumlamaya devam ettiğinde, Gökhan bana minnetle bakıyordu. Belli ki bu iş ona kalmış ve o da Anıl'ı nasıl ikna edeceğine dair

yollar aramıştı. Bugün geçirdiğim panik atak krizi, Anıl'ın kendi ayaklarıyla bu eve gelmesine hizmet etmekten başka bir işe yaramamıştı. Bora belki beni düşündüğü için, *hayır* dememe rağmen Anıl'ı çağırmıştı ama bu durumun işine geldiği de sugötürmez bir gerçekti.

Kara savaşı başlatmıştı ve bunun geriye dönüşü yoktu. Bu savaşta, her cepheyi kontrol altında tutuyor ve herkesin düşmanın safında olması ihtimaline karşılık, hamleler geliştiriyordu. Ben bu savaşta Kara'nın hemen arkasında durduğumu ve karşımdaki kim olursa olsun, Kara'nın hamlelerini gözettiğimi yeni keşfediyordum.

Anıl köstebek, hain ya da adına kim ne derse desin, kısaca düşman safında olan birisi değildi. Eren ya da Hande de değildi. Benim arkadaşlarım adildi. Dürüsttü. Parayla satın alınabilecek kimseler değildi. Bunu Bora'ya her ne kadar anlatamasam da arkadaşlarımın aklığından emindim. Kara, tam da dediği gibi benim nazımı çekmiyordu. Gökhan, Hande'ye kefil olmuştu ve bu Kara'ya yetmişti ama beni dinlememişti. Benim korkacak hiçbir şeyim yoktu; Anıl ve Eren'den şüphelenerek boşa vakit kaybettiğini bir gün kendisi de fark edecekti.

Bildiğim tek bir şey vardı ve artık bu ezberim olmuştu; Kara böyle davranmaya mecburdu. Mecburiyetlerine sarıldığım adamın, yaşamak ve yaşatmak için başka hiçbir çaresi yoktu. Böyle olmamasını dilerdim ama onu sevmeyi kalbim, onunla evlenmeyi ise aklım kabul etmişti; itiraz etmeye, baş kaldırmaya, hak aramaya hakkım yoktu.

"Gökhan Abi," dedi, tanımadığım bir adam. Anıl kalkalı on iki dakika, yedi saniye olmuştu. Bu teklifi düşüneceğini söylemişti fakat bakışlarından anladığım kadarıyla, bilahare benimle özel konuşmak isteyecekti. "Haluk Kozan geldi abi."

"Ne?" dedi Gökhan, şaşkınlıkla. Ayağa kalktı. "Ne diyorsun oğlum sen?!"

Gökhan'ın atmaya başladığı adımları duraksatan kurşun sesleriyle birlikte, kahve fincanı ellerimden kayıp gitti.

83.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Son zamanlarda adım seslerimizin çoğaldığını duyuyorum, her geçen gün aramıza yepyeni insanlar katılıyor, hayal gücünüz hayal gücümle birleşiyor ve sizlerin şahane analizleri, çizimleri, kolajları, geleceğe dair tahminleri, yorumları, şarkı paylaşımları, sevgisi... gücüme güç katıyor. Sanıyorum ki burada geçirdiğim en güzel günler bugünler.

Ailemize yeni katılan okurlar için bir açıklama yapmak istiyorum. Bizler soluksuz 62 Bölüm'lük bir okuma sürecinden geçtik ve sonra 8 aylık bir ara verdik. Birinci kitap, ikinci kitap diye ayırmadan hepsini tek bir başlık altında derledik. Yakın zamanda ise ikinci kitabın finalini yapacağız ve bir aranın ardından, üçüncü kitaba devam edeceğiz.

İkinci kitabın finalinin tahmini hangi bölüme tekabül edeceğini bilmediğim gibi, aranın da ne kadar süreceğini şimdiden kestiremiyorum ve fakat elimden geldiğince kısa tutacağımı biliyorum. Çünkü sizleri çok seviyorum. Birlikte geçirdiğimiz son zamanlar ve yakında tekrar ayrılacağız diye belki, içimdeki hüzüne engel olamıyorum. Belki on yedi aydır kesintisiz iletişim içinde olduğumuz için, sizleri öyle tanıyorum ve sizlere öyle alıştım ki... Burayı mesken eyledim, ilk fırsatta kendimi hep burada, sizlerin arasında buluyorum. Zaman içinde belki fikir ayrılıklarına düşmüşüzdür, belki birbirimizi karşılıklı olarak kırmışızdır, belki üzmüşüzdür... Hayat ya bu, her şey

bizler için. Ama günün sonunda yine birlikte olmak, her cuma burada buluşmak, günleri saymak gerçekten çok güzel.

Neyse, ağlamayacağım sadece mola, daha devamı var devamı!

Bölüme geçmeden önce, bugünlerde içimdeki okuma dürtüsünü kamçılayan iki hikayeden söz etmek istiyorum size. Ben kolay hikaye tavsiye etmeyen ve hatta herkesin okuma zevkinin kendisine olduğunu düşündüğüm için, kendi arkadaşıma dahi "Bunu okusana..." demeyen birisiyimdir ama herkesin bir kırılma anı oluyor illaki...

Birisi sevgili iremmipelin 'e ait, 222 | Fortis et Liber, bu benim uzun zamandır beklediğim, üzerine çokça konuştuğumuz ve beni inanılmaz heyecanlandıran bir hikayeydi. Bu süreci onunla paylaşmaktan inanılmaz mutluyum.

İkincisi ise sevgili Invictus1408 'e ait ANKA. Zannediyorum ki uzun zaman sonra, keyifli dakikalar geçirmek adına kendim için yaptığım en güzel şey bu hikayeye başlamak oldu.

Sevgiyle, öpüyorum herkesi. □□

♠

Bildiğim tek bir şey vardı ve artık bu ezberim olmuştu; Kara böyle davranmaya mecburdu. Mecburiyetlerine sarıldığım adamın, yaşamak ve yaşatmak için başka hiçbir çaresi yoktu. Böyle olmamasını dilerdim ama onu sevmeyi kalbim, onunla evlenmeyi ise aklım kabul etmişti; itiraz etmeye, baş kaldırmaya, hak aramaya hakkım yoktu.

"Gökhan Abi," dedi, tanımadığım bir adam. Anıl kalkalı on iki dakika, yedi saniye olmuştu. Bu teklifi düşüneceğini söylemişti fakat bakışlarından anladığım kadarıyla, bilahare benimle özel konuşmak isteyecekti. "Haluk Kozan geldi abi."

"Ne?" dedi Gökhan, şaşkınlıkla. Ayağa kalktı. "Ne diyorsun oğlum sen?!"

Gökhan'ın atmaya başladığı adımları duraksatan kurşun sesleriyle birlikte, kahve fincanı ellerimden kayıp gitti.

Suç ağırlıklı filmleri izlemenin, aksiyon türündeki kitapları okumanın çok kolay bir yanı vardı; baş karakterler, finale dek asla ama asla ölmezlerdi. Böylece insan, henüz daha yarısındayken silahlar patladığında korkmaz, paniklemez ya da endişe etmezdi. Fakat gerçekler sancılıydı; insan ömrün süresini hesap edemiyordu. Matematik her şeyi sayabiliyordu ama ömrü sayamıyordu. Dışarıda silahlar patlıyordu ve benim yüreğime yerleşen korku, ömrümden ömür sömürüyordu. Eğer Bora'nın ömrü bittiyse, benim de ömrüm bitecekti.

Yedi viski şişesi, iki kadeh.

Bilmiyordum. Ne olduğunu, kimin kimi vurduğunu bilmiyordum. Bakmaya, görmeye, duymaya, dışarıya koşmaya cesaretim yoktu. Aradığım hiçbir güce ulaşamıyor, olduğum yerden kıpırdayamıyor ve de konuşamıyordum. Kalbim, bugün bir kez daha duracakmış gibi çarpıyordu ve eğer duracaksa gerçekten de dursun istiyordum.

Dört vazo.

Burada değil dışarıda olmak istiyordum. Ben cesurdum. Fakat yeni yüzleştiğim bir gerçek vardı; sevdiğim adamın ölümüyle yüzleşmekte ödleğin önde gideniydim.

Kırk ikinci saniye.

"Duydun mu lan beni?!"

Dokuz heykelcik.

Bir sesi duymanın şükür sebebi olabileceğini hissettim. Öfkeli, sert, hesap sorarcasına bir sesin; Bora'nın sesinin. Olduğum yere çöktüm. Ayaklarımda, bedenimi taşıyacak dermanı hissetmiyordum. Yere dökülen kahvenin pantolonuma bulaştığını hissettim. Dizlerime ıslaklık yayılmıştı. Bora'nın sesini duymuştum, yaşadığını dünyaya haykırmıştı ve dışarıda ölen birinin olup olmadığıyla, ölen varsa da kim olduğuyla ilgilenmiyordum; korku neden hala yüreğimi terk etmiyordu?

Doksan altı sandalye ayağı.

"Misafir umduğunu değil bulduğunu Haluk Kozan! Misafir bulduğunu!"

Telefonumun sesi, dışarıdan gelen seslere karıştı. Halam arıyordu. Halamın telefonunu şu an açabileceğimi zannetmiyordum çünkü yüreğimdeki korku parçası yutkunmamı engelliyordu. Sebebini bilmediğim bir şekilde derin nefes alamıyordum. Telefonum susmuyordu. Halam, günlerdir beni aramamasına rağmen şimdi, ısrarla arıyordu. Bu telefonu açmak istemiyordum. İçimdeki sesin bana ne yapmam gerektiğini söylemesini bekliyordum ama ona ulaşamıyordum; benimle konuşmuyordu.

Bir tane piyano.

Elli bir kez "bir" diye saydığım, bir tane piyano.

"Efendim hala?" dedim, güçlükle. Başımı, sandalyenin arkasına yaslamıştım. Halamın dışarıdan gelen küfür seslerini duyup duymadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bir an evvel ne diyecekse demesini, sonra da kapatmasını istiyordum.

"Halan olduğumu unutmamışsın kızım! Bravo!" dedi halam, sitemle. Şu an bununla uğraşacak kadar aklı başında hissetmiyordum. "Tek bir şey demek için aradım... Madem bizim tek bir sözümüzün hükmü yok senin üzerinde, bundan sonra da bizi yok bil Naz. Bodrum'dayız... Ya hemen gelir hesap verirsin, ya da bizi bir daha arama."

"Gelemem," dedim. Aslında bu, demek istediğim son şey bile değildi. Fakat şu fani dünyada, ailem bildiğim insanlardan habersiz evlenmiş olmamdan çok daha büyük meseleler vardı ve ben bunların ortasındaydım; savaş meydanındaydım. Ne dersem diyeyim halam anlamayacak, haklılığını savunacaktı. Belki, kendince haklıydı da fakat umurumda bile değildi. Benden duymayı beklediği cevaptan öyle farklı bir şey duymuştu ki, altı saniye sessizce beklemiş ve muhtemelen ilk şoku üzerinden attıktan hemen sonra, suratıma kapatmıştı.

Halam, yengem, Canan, Can ve Özcan Abi'yi ailem biliyordum ama onlar benim ailem değildi. Bir annem

değildi, bir babam değildi, bir anneannem değildi. Ben ailemi kaybetmiştim ve ailemden geriye kimse kalmamıştı; kimsem kalmamıştı. Deniz gözlü çocuk bile bana daha çok aileydi; Bora'ya kadar.

Dört tablo.

Adım sesleri duyduğumda, bir çocuk gibi masanın altına saklanmak istemiştim fakat kendimi yerden destek alarak ayağa kalkarken buldum. Bora, Haluk Kozan'ın kolundan tutarak onu süslü salona doğru çekiştiriyordu. Fakat Haluk Kozan'ın, Bora tarafından tutulan sağ kolundan, yere kan damlıyordu. Haluk Kozan'ın yüzüne yayılan acı, omzuna yakın kurşun yarasından kaynaklanıyordu.

Bora'nın kara gözleri gözlerimi bulduğunda, hiçbir şey olmadığını haykırıyordu. Gerçekten de Bora'ya hiçbir şey olmamıştı. İyiydi. Sapasağlamdı. Gözleri yalnızca üç saniye boyunca beni baştan aşağı, hasar tespiti yapar gibi süzdü ve hemen ardından Haluk Kozan'a çevrildi.

"Otur!" dedi Bora, sertçe. Sandalyeyi işaret etmişti. Aydın, Haluk Kozan'ın oturması için, masanın başındaki sandalyeyi çekti. Bora, Haluk Kozan'ın yaralı kolunu bilhassa sıkarken bakışlarını hemen arkalarındaki Gökhan'a çevirdi. Bakışlarıyla Gökhan'a sessiz bir emir verdi. Gökhan, emri almış gibi bakışlarını adamlardan birisine çevirdi. "Sadede geleceğim direkt. Oğlunun senetlerini üzerine alacaksın. Borç, senin borcun olacak!" dedi Bora.

"Beni malım mülkümle mi korkutuyorsun Kara?!" diye sordu Haluk Kozan, acı içinde.

Bora'nın yüzüne sempatik denilen bir gülümseme yayıldı. "Hayır," dedi. Daha çok gülümserken, Haluk Kozan'ın kolunu da daha çok sıktı. Ben ise elimi sandalyeye geçirmiş, sandalyenin sırt yerini sıkmaya başlamıştım. Haluk Kozan'ın inlemesi kulak tırmalayıcı cinstendi. "Seni bitiriyorum," dedi Bora.

"Ben... Senin... Bitirebileceğin adamlardan...değilim," dedi Haluk Kozan. Acısından dişlerini sıkıyordu. "Beni Caner'le karıştırma... Ben oğlum gibi aptal...değilim."

"Oğlun," dedi Bora ve Haluk Kozan'ın kolunu bıraktı. Haluk Kozan derin bir nefes alırken, sol kolunu direkt yarasına bastırmıştı. "Evet aptaldı. Ama sen de beni sakın bir başkasıyla karıştırma, benim karşımda herkes aptaldır Haluk...Abi."

"Ancak banka hesaplarıma, üzerime görünen mallara el koydurtursun Kara. Kendimi garantiye almadığımı mı sanıyorsun?" dedi Haluk Kozan. Hafif bir kahkaha attı. "Bu da bana koymaz. Rahat ol."

Bora, bir elini masaya koyarak Haluk Kozan'a doğru eğildi. "Peki video?" dedi, sorarcasına. Dostaneymiş gibi bir tavırla, Haluk Kozan'ın sağ omzuna elini koydu ve omzunu sıktı. Haluk Kozan, sanki belinden darbe yemiş gibi iki büklüm olmuştu. "Oğlunun ölüm emrini verdiğine dair itiraf videon?"

"Ne saçmalıyorsun?!" diye sordu Haluk Kozan.

Bora, Haluk Kozan'ın omzunu bıraktı. "Bana bak," derken, dikleşti. Selim'in kendisine uzattığı ıslak mendili alıp elindeki kanı silmeye başladı. "Ya şimdi seni ormana götürürler, kan kaybından ölmeyi beklersin... Ya da siktiğimin senetlerini imzalar ve Caner'in ölüm emrini verdiğine dair itiraf videosunu verirsin."

Haluk Kozan, alaycı bir tavırla, "Zorla kayıt edildiği anlaşılmaz mı?" diye sordu.

Bora da aynı Haluk Kozan gibi alaylı bir kahkaha attı. "Benim cinayetimin üzerini trafik kazası gibi örttürdün. Unutma ki, senin oğlunun üzerine şarjör boşalttım. Mezarı açtıkları anda kimse sorgulamayacaktır zorla mı değil mi... Çünkü sen, bunu Kereviz'e yaptırdığını söyleyeceksin. Kereviz de o suçu üstlenecek izleri bırakacak silahta... Oğlunu öldürdün çünkü senin eski belediye başkanını öldürdüğünü öğrenmişti. Yerine geçmek için az didinmedin. Oğlunun elinde senin cinayet aletin vardı. O yüzden söz geçiremiyordun oğluna..." Bora, kanlı ıslak mendili, Haluk Kozan'ın üzerine fırlattı. "Kaç sene?"

Haluk Kozan, başını hızla iki yana salladı. "Sen o cinayeti nereden biliyorsun?"

Bora gülümsedi. "Ben bi' ne zaman öleceğimi bilmiyorum."

"Beni bu tehditle elinde tutacaksın da ne olacak?" diye sordu Haluk Kozan.

"Ben seni elimde tutmuyorum..." dedi Bora, gülerek. Derin bir nefes aldı. "Uyansana Haluk Kozan. Bugün buraya gelerek kendini bitirdin sen. Haberim olmayacak mı sandın gelişinden? Geleceğini duyduğum an canım bunu yapmayı nasıl çekti bilemezsin... Bittin. İçeri gidiyorsun. Hapishaneye!" Anlamamıştım. Bora, Haluk Kozan'ın buraya geleceğini mi biliyordu?

Haluk Kozan'ın gözlerine ilk kez korku yayılmıştı. "Bunu yapamazsın." Başını iki yana sallarken, kolunun acısından öne doğru eğildi ve dişlerini sıktı. "İçeriye giremem."

"Girersin girersin," dedi Bora. Adamlardan birisinin getirdiği senetleri Haluk Kozan'ın önüne koydu. "Silin şunun elini," dedi, emredercesine. Başka bir adam, ıslak mendille Haluk Kozan'ın sağ elindeki kanı sildi. Bora ceketinin cebinden bir kalem çıkardı. "68 Milyon Dolar'dı oğlunun borcu... İmzala imzala bitmeyecek."

"70 yapmıştım!" dedi Gökhan, sertçe. Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrildi. "Hani şerefsiz oğlu bizi arayıp senetlerinin kendisinde olduğunu söylediğinde..."

"75 Milyon Dolar olsun bence," dedi Aydın, tükürür gibi bir ifadeyle.

"80 Milyon Dolar olsun o zaman," dedi Selim. Ben ise çoktan 81 Milyon'dan saymaya başlamıştım. Saymam gerekiyordu.

Bora derin bir nefes alırken, kalemi sertçe masaya koydu. "Karımın ölüm emrini mi vermiştin sen?" diye sordu, ciddi bir ifadeyle. Başını alaylı bir ifadeyle iki yana salladı. "Sen hapistesin... Malına mülküne el koyulmuş... Senin karın ise, senin üzerine olmadığı için el koyulamamış mallarla sefa sürecek... Kaç gün ağlar arkandan? Üç mü beş mi?"

"Öldür beni," dedi Haluk Kozan. İfadesi oldukça ciddi ve kendinden emindi. "Öldür beni."

"Cık," dedi Bora, alayla. Bakışlarını yeniden Gökhan'a çevirdi. "Şu kola dikişi sen atar mısın?"

"Uyuşturmadan?" dedi Gökhan, sorar gibi. Bora'nın dudakları alaylı bir ifadeyle kararsızmış gibi büzülürken Gökhan devam etti: "Hatırlar mısın Kara? Aydın Demir'i öyle ameliyat etmişlerdi..."

"Şahsen benim hatırlamak istemediğim anılar," dedi Aydın. Başını iki yana salladı. "Ne dayanıklı adammışım be. Kara'nın adamı olmadığımı ispat etmiştim, yalandan." Sıkıntılı bir nefes verdi. Cebinden bir çakı çıkardı ve Haluk Kozan'a yaklaştı. Çakının bıçak kısmını açtı ve ürkütücü bir şekilde bıçağa baktı. "Ama bir kol dikişiyle olmaz bu..." dedi, kendi kendine mırıldanır gibi. Bakışlarını Bora'ya çevirdi. "İznin var mı Kara?"

"Burada değil," dedi Bora, sessizce. Aydın'ın bakışları emir almış gibi bana çevrildiğinde çakıyı kapattı ve cebine soktu. Nasıl bu kadar iyi anlaşabiliyorlardı? *Seve seve* der gibi, Haluk Kozan'ın yaralı kolunu sıkmak suretiyle tuttu ve adamı ayağa kaldırdı. Bora, alaylı bir ifadeyle, "Geçmiş olsun Haluk Abi," dedi.

Haluk Kozan ve Aydın, hemen arkalarından da Gökhan süslü salondan çıkarken; Selim masanın üzerindeki boş senetlerle kalemi aldı. Bora'nın talimatıyla, o ve iki adam da süslü salondan çıktılar. Bora'nın bakışları bana ikinci kez çevrildiğinde, yüzü ifadesizdi.

"Demek... Geleceğini duydun Haluk Kozan'ın?" dedim.

"Evet," dedi. Yutkunmaya çalıştım. Yüreğimdeki korku yerli yerinde dururken, gülümsedim. Bu gülümsemem samimiyetten uzaktı. Başımı hafifçe iki yana salladım ve hızlı adımlarla yürüdüm. Bora, yanından geçtiğim sırada kolumdan tuttu.

"Bırak beni!" dedim, öfkeyle.

"Nazlı," dedi. Diğer eliyle de kolumu tuttuğunda, beni kendine doğru çekmişti. Yüzünde okunabilir bir ifade yoktu ve fakat o beni iyi okuyor olmalıydı. Öfkeliydim. Hiç olmadığım kadar öfkeliydim.

"Bırak!" dedim. Kara gözleri, yeşilin hangi tonu olduğunu bir tek onun bildiği gözlerimi delip geçerken, gitmeme izin vermeyecek gibi kolumu tutuyordu. Belki de sıkıyordu.

"Söyleyecek vaktim yoktu," dedi. Ellerinin kollarımdan ayrılması için kendimi zorladım ama başaramamıştım. "Dinle beni!" dedi, ikaz edercesine. "Gökhan'a bile söyleyemedim. Ben öğrendim on dakikaya geldiler, güvenlik daha önemliydi!"

"Bırak!" diye bağırdım. Söylediği hiçbir şeyin benim için hiçbir önemi yoktu. Elleri, aniden kollarımı serbest bıraktığında geriye doğru sendelemiştim. Aramızdaki göz temasını bitiren, hızlı adımlarım oldu. Merdivenlere ulaşmıştım. Basamakları ikişer ikişer çıkıyordum. Belki de üçer üçer. Gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Ölecek sanmıştım.

Belki de öldü sanmıştım.

Odaya girer girmez giyinme odasına ilerledim ve çantamı aldım. Babetlerimi çıkarttım ve spor ayakkabılarımı giydim. Nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama burada durmak istememiştim. Tekrardan merdivenleri inmeye başladım. Kapıyı açtım. Bora kapının önündeydi. İçinde zar heykeli bulunan süs havuzunun önündeki mermi kovanını gördüm. Etrafta ölü ya da yaralı varmış gibi durmuyordu ve fakat birkaç adam bağlı bir halde, bir arabaya bindiriliyorlardı. Garajın köşesindeki ahşap çardağın dibinde kan birikintisi vardı ve mesafeye rağmen buradan seçiliyordu.

Bora'nın bakışları bana çevrilirken, "Arabamı getirsinler Selim," dedim, emredercesine. Selim'in bakışları Bora'ya çevrildi. "Duymadın mı Selim?!" diye bağırdım. Fakat Selim'in bakışları, Bora'nın gözlerinden ayrılmamıştı ve Bora'nın gözlerinden arabamı getirmeleri için bir izin çıkmayacaktı.

Hızlı adımlarla garaja doğru yürüdüğümde, Bora'nın adımlarını da arkamda hissedebiliyordum. Üstelik arabamın garajda olup olmadığını, Bodrum'dan getirip getirmediklerini

de bilmiyordum. Umurumda değildi, herhangi bir arabaya binerdim ama neyse ki arabam garajdaydı. Çantamdan anahtarı çıkarttım ve arabanın kilidini açtım.

"Nazlı!" dedi Bora, sert bir sesle. Arabanın kapısını açtım. Bora kolumdan tutarak beni çekti ve arabanın kapısını öfkeyle kapattı. "Nazlı!" dedi, bir kez daha.

"Ne var ne?!" diye bağırdım.

"Sesinin tınısına dikkat et!" dedi, tıslar gibi. Öfkesi, yüzünün her bir zerresinden anlaşılıyordu. "Nereye gidiyorsun?!"

"Cehennemin dibine!" dedim. Bora dudaklarını sertçe dişlemeye başladığında, gözlerini yumdu. Kolumu hala bırakmamıştı. Kendini dizginlemeye, yanlış bir şey söylememeye ya da yapmamaya çalışıyordu. "Yüzünü görmek istemiyorum, çok sinirliyim!" dedim.

Gözlerini açtığında, göz bebeklerinde kıvılcım vardı. "Sinirli misin?" diye sordu, gülerek. Kaşları bana inanamıyormuş gibi havalandı. "Sinirlisin öyle mi?" dedi, gülerek. Başını *anladım* der gibi salladı. "Cehennemin dibine kadar yolun var o zaman Nazlı," dedi. Arabanın kapısını sertçe açtı. Beni arabanın içine bir paketmişim gibi bindirdi. Kapıyı sertçe kapattı. "Git!" diye bağırdı. Arabayı çalıştırdım. Gaza bastım. Bu kadar hız yapmam sağlıklı değildi ama öfkemi gaz pedalından çıkartıyordum.

Cehennemin dibi tam olarak neresi oluyordu?

♠

Annesi ile babası hayatta olmayan ve bir kardeşe bile sahip olmayan kadınlar, kocalarıyla kavga ettiklerinde nereye giderlerdi, açıkçası bilmiyordum. Gidecek bir yerim yoktu. Galiba, kocamla kavga ettiğim zamanlarda kalmak için kendime bir ev satın almam gerekiyordu; çünkü her dakika Bodrum'a gidemezdim. Zaten akşam olduğunda eve dönmeyi planlıyordum, Bodrum'da ne işim vardı? Gerekirse Bora'yı evden kovardım ama otelde falan kalmakla uğraşamazdım.

Hande'ye gidemezdim. Eren'e de gidemezdim. Eren'e gidemiyorsam zaten Anıl'a gitmem de yersiz olurdu. Anıl'ı da yanıma çağıramazdım. Zira peşimdeki aracın içindeki adamlar, Bora'ya Anıl'la buluştuğumu söylediklerinde, dönecek bir evim de kalmazdı. Bora, sabah belki bana acıdığı, belki çok üzüldüğü ama en çok da işine geldiği için Anıl'ı evimize buyur etmişti; ama şimdi kendisiyle kavga edip Anıl'ın yanına gitmemi kaldıramazdı. Bora'ya öfkeliyken bile onu düşünmek zorunda kalmak çok sinir bozucuydu. Bakışlarım Gülsüm Babaanne'nin hediye ettiği nazarlığa kaydığında, Alp'in hazırladığı ya da hazırlattığı kelepçe bilekliği takmadığımı fark ettim. Takmam gerekiyor muydu, onu da bilmiyordum.

Tarabya'daki köşk, cehennemin dibi değildi ama ben oraya gitmeye karar vermiştim.

Begüm, beni görür görmez ağlamaya başlamıştı. Benim ise onu görür görmez aklıma, dün gece izlemek zorunda kaldığım video geldiği için, cehennemin dibine gitmenin bile burada olmaktan daha iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Noir ayağımın dibinde dolaşıyor ve Begüm'le beraber o da ağlıyordu. Sanırım ikisi de Bora'yı özlemişlerdi. Ceren, bize birer fincan kahve hazırlarken Begüm omzumda, Noir ise ayaklarımın dibinde uyuyakalmıştı. Ceren'in söylediğine göre, Begüm dün bütün gece ağlamış ve hiç uyumamıştı. Noir da bütün gece yanlarında kalmıştı. Begüm'ün koltuğa uzanmasını sağladığımda, üzerini örttüm. Ceren ise benden izin isteyerek, odasına çekilip uyuyacağını söyledi. Zaten gözlerinin altı uykusuzluğunu ele veriyordu. Belli ki o da Begüm'le ilgilenirken perişan olmuştu.

Koca evde tek başıma kaldığımı fark ettiğimde, evi dolaşmaya karar verdim. Bir şeyleri kurcalayarak vakit öldürmek ve kafamı dağıtmak en mantıklısıydı. En üst kata çıktım. Begüm'ün odası olduğunu bildiğim kapının karşısındaki koridorda yürüdüm. Rastgele bir kapıyı açtım. Misafir odasından hallice bir odaydı. Diğer kapıyı açtım. Banyoydu. Diğer kapıyı açtım. Galiba arşivdi. Odaya girdim.

Oda, boydan boya raflarla dizayn edilmişti. Albümler... Defterler... Bu defterler ilkokul, ortaokul ve lise defterleri gibiydi. Üzerlerindeki etiketlerde Beyza'nın, Bora'nın ve Begüm'ün adları yazıyordu. Zannediyorum ki birisi, bunları itinayla hatıra olarak saklamıştı.

Bora'ya ait olduğunu yazısından tanıdığım matematik defterlerinden birisi, lise konularıyla örtüşüyordu. Fransızca bilmiyordum ama çözümlerinden matematik problemlerini anlayabiliyordum. Sayfaları çevirmeye başladım. Bora eğer tahtada yazılanları aynen defterine geçirmediyse, lisede matematiği gerçekten de iyi olmalıydı. Sayfaların birinde bir yazı vardı ve bu Bora'nın yazısı değildi.

"Son notu hala bulamadım sanıyorsun ama yanılıyorsun. Bin sene düşünsem aklıma gelmezdi aşkım kalemin içine saklayacağın. Hadi bakalım sen bunu ne zaman göreceksin acaba. Bir hafta başlamıştır! Bence bu iddia benimdir. Ve notuna cevap vereyim; ben de seni seviyorum aşkım, hem de çok!"

Bu bir oyun muydu? Belli ki Bora ve Elif arasında oynanmıştı. Bence insanların ders dinlemek yerine böyle şeyler yapmaları örnek bir davranış değildi.

Ben albümlere bakmak istiyordum.

Albümler Beyza'nın, Bora'nın ve Begüm'ün çocukluklarından kalma, okul fotoğraflarıyla doluydu. Sanki her anları kayıt altında tutulmuş gibiydi. Elif, Betül Hanım ve Beyza, oldukça samimi olmalılardı çünkü birlikte çekilmiş seksen dört tane fotoğrafları vardı.

Üzerinde *Bora Karabey* yazan, deri kaplı bir defteri açtım. Bu bir günlüktü fakat Bora'nın günlüğü değildi. Annesinindi. Hamileliğini, Bora'nın doğumunu, doğum sonrası yaşadıklarını tek tek yazmıştı. Bora'nın ilk ateşlendiği, ilk asansöre bindiği, ilk konuştuğu, ilk emeklediği ve bunun gibi bir sürü tarihi not etmişti; Bora, iki yaşını doldurunca kadar...

"Oğlum,

Seni kucağıma aldığımda, hissettiğim ilk şey nefes almak oldu. Çok zor doğdun. Saatlerce, sanki içimden çıkmak istemiyormuş gibi direndin durdun. Bana ayrı, doktorlara ayrı çektirdin. 'Sabırlı bebek...' dedi, doktor senin için. Dokuz ay, dört gün. Ama iyi ki gelmişsin oğlum. 1987'nin 8 Temmuz'u. Gecenin kör vakti; 02:47! Çok çirkinsin! Etrafa memnuniyetsiz bakıyorsun. Galiba dünyayı sevmedin. Haklısın, harika bir yer de değil zaten ama insan ara sıra da olsa gülümsemez mi? Ağlamıyorsun ama mutlu da değilsin. Babanla sana bakıp bakıp gülüyoruz.

Ablan senin için, 'Bu bizi sevmedi mi? Neden böyle bakıyor?' dedi. Ben hala çok duygusalım sanırım. Bizi sevmedin diye ağladım. Bizi sev oğlum, çok sev. Biz seni çok seviyoruz. İyi ki doğdun. Henüz bir adın yok. Adıyla gelir dedik ama öyle olmadı. Umarım sana kısa zamanda bir isim buluruz. Ablan ısrarla adının 'Begüm' olmasını istiyor, henüz ona bir erkek olduğunu sanırım anlatamadık. Arkadaşının kardeşinin adı Begüm ya, onun kardeşinin adı da Begüm olacak illa ki. Korkma, adın Begüm olmayacak oğlum. Biz sana bir isim buluruz.

8 Temmuz 1987"

...

"Bora! Bora! Bora! Bora! Bora Karabey! Bora! Her yere adını yazmak istiyorum. Bağıra bağıra. Adını çok sevdim. 'Arkasından yağmur getiren sert rüzgâr!' Cinsiyetini öğrendik, isim bulamadık. Doğdun isim bulamadık. Herhalde bir ismin olmayacak diye düşünmeye başlamıştık. Biz sana 'kara kuzu' derken, Aydın Abi'n kısaca 'kara' diyordu. Bir ara babanın da ağzına dolanmadı değil. Eğer biraz daha ismini bulamasaydık, adın 'kara' kalacaktı vallahi. Bora'yı da Aydın Abi'n buldu. Nereden aklına geldi, nasıl oldu bilmiyorum ama çok sevdik. Çok sevdim. Umarım sen de seversin. Ama kusura bakma Bora'cığım, galiba ablan sana bir süre daha 'Begüm' diyecek.

11 Temmuz 1987"

...

"Bugün ilk kez konuştun, 'a-bi' dedin. Biz babanla iddiaya tutuşmuştuk. Ablan ilk "ba-ba" demişti. Ablan, 'anne' demediği için, babana kol düğmesi almak zorunda kalmıştım. Bu sefer iddiayı ikimiz birden kaybettik. Aydın Abi'n ise bizimle iddiaya girmemiş olmasına rağmen, 'Ben kazandım!' deyip duruyor.

17 Ocak 1988"

...

"Bugün 1 yaşına bastın. Baban sana smokin almış! Öyle beğenmedin ki, papyonu çekiştirip durdun. Baban tutturdu fotoğrafta papyon da olacak diye. Ama sen ağlamaya başlayınca kıyamadı. Senin tabii doğum günü partisinden bir şey anladığın yok. Parti ablana, Aydın Abi'ne, Gökhan Abi'ne, Harun Abi'ne yaradı. Zaten gürültüyü asla sevmiyorsun. Müzik açıyoruz bağırıyorsun, çocuklar koşturuyor bağırıyorsun. Esma, annesinin kucağında ağlıyor; Bahar acıktığı için ağlıyor, sen gene bağırıyorsun! Sessizlik. Senin sanırım göbek adın bu. Ama sessiz parti de olmuyor oğlum, üzgünüm. O yüzden biraz sinirlendirdik seni. Eğer büyüdüğünde gürültü yapan bir delikanlı olursan, külahları değişeceğiz, haberin olsun.

7 Temmuz 1988"

Betül Hanım'ın tuttuğu defterin sayfalarını rastgele çevirdikçe, yüzüme buruk bir gülümseme yayılıyordu. Bu sayfalar, bir annenin bitmek bilmez sevgisiyle doluydu.

"Paris'teyiz. Otel odasında, ikimiz bir başımıza oturuyoruz. Ateşin var. Nasıl üşüttün anlamadık bile. Gezmeyi sevmiyorsun. Ablan, Gökhan Abi'n, halan ve baban dolaşmaya çıktılar. Biz de seninle başbaşa sessizliği dinliyoruz. Hastasın ama huzurlusun. Birazdan uyuyacaksın hatta. Kalemi elimden çekip duruyorsun, çok zor şartlarda yazıyorum. Elimi ensene koymamı istiyorsun. Ensenin okşanmasına bayılıyorsun. Parmaklarım ensende dolaştığında mest oluyorsun. Hele bir de ensenden öpersem... Gülümseyerek uykuya dalıyorsun. Nasıl alıştın buna bilmiyorum...

12 Ağustos 1988"

♠

Hava çoktan kararmıştı. Begüm, karanlık salonda kıpırdamadan uyuyordu. Koltuklardan birisine oturmuş, kucağımdaki Noir'la beraber, sessizlik içinde düşünüyordum. Düşündüğüm neydi; bilmiyordum. Yüreğimdeki korku hala bendeydi ve sanıyordum ki bundan sonra hep onunla yaşayacaktım. Bora'nın ölebileceğini ilk kez bugün hissetmiştim ve bununla yaşamak çok ağırdı. Belki de Begüm'ün en büyük korkusuyla yüzleşiyordum.

"Abi," diye sayıkladı Begüm. Başını oynatıyordu. Kabus görüyor olmalıydı. Yerimden kalktım ve ışıkları yaktım. Begüm birden yanan ışıkla beraber, kapalı olan gözlerini daha da kıstı. Onu hafifçe dürterek uyandırdığımda, birkaç saniye nerede olduğunu çözememişti. Beni -gerçekten- gördüğünde derin bir nefes aldı ve boynuma sarıldı.

Sonrası ise aynıydı: ağlama krizi.

Abisini özlediğini söylüyordu. Çok pişman olduğunu, yalnız kaldığını, yapayalnız kaldığını, aptallık ettiğini bildiğini... *"Abim beni affetmeyecek Naz!"* diyordu. Hüngür hüngür ağlıyordu. Tekrar tekrar, abisini çok özlediğini söylüyordu. Bu bir döngüydü artık ve Begüm abisine sarılmadan geçmeyeceği belliydi.

"Kalk, gidiyoruz!" dedim, emredercesine. Ne Begüm ne de Ceren, bu fikri sevmemişlerdi. Fakat bundan başka bir fikrin de kimseyi aydınlığa çıkaracağı yoktu. Begüm'ün ruh halinin düzelmesi için, bir an evvel abisiyle yüzleşmesi gerekiyordu.

♠

Arabayı içinde zar heykeli olan süs havuzunun önünde durdurdum. Gökhan'ın bakışlarındaki endişeyi, farların aydınlattığı yüzünden anlamak mümkündü. Begüm de en az Gökhan kadar tedirgin bir ifadeyle, yan koltuktaydı.

"İn Begüm. Garaja sokacağım arabayı," dedim. Begüm ifademin sertliğinden korkmuş olacak ki, ikiletmeden arabadan indi. "Noir'ı da al," dedim. Cümlelerimin ağzımdan emir kipiyle dökülmesine engel olamıyordum. Begüm'ün

arabadan inmeye, eve girmeye gönlü hiç razı değildi ama ben bundan kaçmasına izin vermeyecektim.

Selim, hızla arabaya doğru yaklaştı ve cama tıkladı. "Yenge?" dedi, sorar gibi. Bakışlarım çok netti: *"Ne var?"* Selim, çekinir bir ifadeyle, "İn yenge, ben park ederim arabayı..." dedi. Yüzümü, kontrol etmek ister gibi evin kapısına yönlendirdim. Gökhan, Begüm ve Noir'ı içeriye sokuyordu.

Bakışlarımı yeniden Selim'e çevirdiğimde, "Ben sana söylediğimde, arabayı çıkardın mı garajdan?" diye sordum. Selim, başını öne eğdi. "Çekil şimdi. Kendim bırakırım. Aldığım yere!" dedim, imayla.

Selim, bakışlarını tekrar yüzüme çevirdiğinde, "Yenge... Garajda abim var," dedi. Varsa vardı. Bora'dan çekinecek değildim. Gaza bastım. İçinde zar heykeli bulunan süs havuzunun etrafından dönüş aldım ve geri geri garaja ilerledim. Bu konuda çok iyi değildim. Açıkçası, kocaman garajın arabalar için ayrılmış yeri biraz dar olduğu için, Bora'nın Audi'sine değeceğim diye biraz endişelenmiştim.

Arabanın kapısını açtığımda, garajın girişindeki Aydın'ı fark etmiştim. Az evvel orada olmadığına emindim. Bakışları, en az Gökhan gibi oldukça tedirgindi. Begüm'ün geldiğini o da görmüş ve garajda olan ama henüz görmediğim Bora'nın tepkisinden korkuyor olmalıydı. Korkunun ecele faydası yoktu. Er ya da geç yaşanması gereken Bora ile kız kardeşinin yüzleşmesiydi ve bundan kimsenin kaçmaması gerekiyordu.

Arabadan inerken, bir inleme sesi duydum. "Yenge gel," dedi Aydın, telaşla. Koşar adımlarla yanıma geldiğinde ne olduğunu algılayamamıştım. Bir soru soracağım sırada, Bora'nın telefon melodisi kulaklarıma çarptı.

"Öldür beni Allah aşkına!" dedi bir erkek sesi. Hızla etrafıma bakındım. Hiç kimse yoktu.

"Kim konuşuyor?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Yenge çıkalım biz," dedi Aydın.

"Öldür!" diye bağırdı aynı ses. Çığlık atıyordu. "Dayanamıyorum. Öldür de kurtulayım!"

Selim, Bora'nın garajda olduğunu söylemişti. Ses Haluk Kozan'a ait değildi. Etrafıma bakınıyordum ama kimseyi göremiyordum. Bora'nın telefonu, tamir aletlerinin olduğu köşede çalıp duruyordu. Bora'nın telefonuna doğru yürüdüm. Gökhan, Bora'yı arıyordu.

Gürültülü bir ses duyduğumda arkamı döndüm. Garajın zemininde bir bölme açılmıştı. Oranın gizli bir kapı olduğunu daha evvel hiç fark etmemiş olmam beni şaşırtırken, Bora'nın öfke dolu sesi "Kim arıyor?" diye sordu. Garajın altında her neresi varsa, oradan yukarıya çıkıyordu. Önce simsiyah saçlarını, sonra beyaz gömleğinin sırtını, sonra elini görmüştüm ama o beni görmüyordu. Merdivenleri bitirdiğinde Aydın'la bana döndü. Beni görmeyi beklemediği için donup kalmış olmalıydı. Hareketsizdi. Saniyeler içinde, elindeki kerpeten yeri boyladığında, bakışlarım kerpeteni takip etti.

Araba tamir etmek için kullanılan, kanlı kerpeten.

Siyah ayakkabılarına, koyu gri kumaş pantolonuna ve beyaz gömleğine sıçramış kanı takip eden gözlerim, kara gözlerine ulaştı. Suç üstü yakalanmış gibiydi ve buna hiç hazır olmadığı bakışlarından belliydi. Benim gibi. Bakışlarındaki karanlık, gözlerimi kamaştırmış gibi gözlerim kısılmış, kaşlarım çatılmış ve dudaklarım birbirinden biraz da olsa ayrılmıştı.

"Öldürün lan beni!" diye bağırdı, aşağıdan gelen ses. Bora sesi duymuyormuş gibi gözlerimin içine bakıyordu. "Kardeşini kullandım! Hiç acımadım! Onunla oynamak çok güzeldi! Öldürün beni şu adam geri gelmeden. Öldürün lan!"

Gözümde büyüttüğümü sandığım ne varsa, tüm heybetiyle karşımdaydı fakat bu heybete tezat bir şekilde büyük bir utançla duruyordu.

"Begüm de geldi Kara," dedi Aydın. Bora'nın bakışları Aydın'a çevrildi. Gözlerim, benden bağımsızca onu süzerken ellerine takıldı. Elinin üzeri, muhtemelen yumruk atmaktan

kanamış ve derisi hafifçe soyulmuştu. Fakat elindeki kan yalnızca kendi kanı değildi. Kerpetendeki kan parmaklarına bulaşmış ve hatta tırnaklarının içine kadar dolmuştu. Bu görüntüyü bu kadar hafızama kazımam yersizdi ama bakışlarım bir kez daha yerdeki kerpetene kaymıştı.

Kerpetenle işkence yaptığını düşündüğüm için öfkelenip beni bu garaja mı kapatmıştı?

Ne yapması gerektiğini bilmediğini ele veren hareketsizliğinden aldığım cesaretle garajdan çıktım. Kara benim kahramanımdı ve hep öyle kalmasını istemiştim. Gördüğüm her şeyi unutmak, benliğimden silmek ve yok saymak zorundaydım. Bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kerem'in bunu hak ettiğini düşünmek ve bu düşünceye tutunmak istiyordum. Dünyanın adaletini sağlamanın onun kan bulaşmış parmaklarına kalmadığını biliyordum ve fakat onun Kara olduğunu bu akşam öğrenmemiştim.

Hızlı adımlarım beni aşağıdaki salona, oradan da verandaya doğru taşıdı. Oturmak ve sindirmek istiyordum. Çok yemişim gibi. İçimdeki korku dur durak bilmeden kalbime yayılıyordu ve ben her geçen saniye, heybeme eklenen yeni bilgileri kaldırmakta zorlanıyordum. Gökhan, havuza bakan oturma grubunda, sırtı bana dönük bir şekilde oturuyordu. Legolas'ın elf gözlerini tekrar tekrar hayrete düşürecek bir şey yapıyordu üstelik; Instagram'da, Ceren'in fotoğraflarına bakıyordu.

Belki de artık delirdiğime yürekten inandığım için kocaman bir kahkaha attım.

Gökhan'ın bakışları birden omzunun üzerinden bana çekilirken, telefonunu kilitledi. "N'oldu?" diye sordu, merakla.

Bu çok saçma bir soruydu. "Köy yanıyor?" dedim, sorgular gibi ama Gökhan anlamamıştı. "N'apıyorsun burada sen?" diye sordum.

"Oturuyorum?" dedi Gökhan, *bunda ne var* der gibi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Begüm uyuyacakmış. Odasına çıktı.

Yani abisinden kaçıyor. Kara da meşgul. Kaldım öyle tek başıma..."

"Kara'nın meşguliyeti senin meşguliyetin de değil mi?" diye sordum, ciddi bir ifadeyle.

"Cık," dedi Gökhan, omuz silkerek. "Yalnız değil. Başka adamları istedi yanına, o ne emrederse o." İçli bir nefes aldı. "Karşılaştınız mı?"

"Hani kerpetenle araba tamir ediliyordu?" diye sordum.

Hayır, ben bu sorunun cevabıyla ilgilenmiyordum.

Gökhan'ın kaşları çatıldı. "Edilir herhalde, ne bileyim ben?" Yüzünü hafifçe öne eğdi. Meraklı bir tavırla, "Ne alaka şimdi?" diye sordu. Kerpetenle bir adama işkence edildiğini bilmiyor muydu?

"Ceren'le sizi Elif ayırmış," dedim dan diye. Konuyu ışık hızıyla değiştirmiştim. İçimdeki sesin beni tebrik etmesi gerekirdi ama karanlıkta saklanmıştı; onu bulamıyordum.

"Nereden çıktı şimdi bu?" diye sordu Gökhan.

"Hande'yi dün havaalanından almamışsın. Bugün görüştünüz mü?" diye sordum, dan diye.

"Naz!" dedi Gökhan, hafif yüksek çıkan sesle. "İyi misin sen?" diye sordu. Bu sorudan nefret ediyordum. Beni kendi halime bırakmalarını, sorgulamamalarını istiyordum. İyi miydim ya da kötü müydüm bilmiyordum. Yorgundum, en doğrusu buydu.

"Ceren'i seviyor musun hala?" diye sordum. Yutkundum. "Peki Hande'ye karşı ne hissediyorsun?"

Gökhan beş saniye boyunca dikkatle gözlerimin içine baktıktan sonra, "Garajda ne gördün?" diye sordu.

"Kanlı kerpeten," dedim.

Gökhan'ın kaşları çatılırken, "Ne?" dedi. Yüzünde yanlış duyduğunu düşünür gibi bir ifade vardı. Çok geçmeden bakışlarına şaşkınlık yayıldı. "Herife kerpetenle mi işkence ediyorlarmış?" diye sordu. Tavrına bakılırsa bunu beklemiyordu. Birden hafifçe gülümsedi. "Vay amına koyayım, kaçırdım!" dedi.

"Lavuk da keçileri kaçırdı," dedi Aydın. Gökhan'ın meraklı bakışları, müştemilatın içinden yanımıza gelen Aydın'a çevrildi. "Bakalım kaç güne intihar edecek? Eğer on güne etmezse... İşi biz bitireceğiz."

Gökhan'ın bakışları merakla kısılmıştı. "Kara'nın kestiği ceza ne?" diye sordu.

Aydın başını hafifçe iki yana salladı. "Ne sen sor, ne ben söyleyeyim..." Bakışları Gökhan'ın belindeki kemerin biraz daha aşağısına kaydı. Gökhan'ın kaşları şaşkınlıkla havalanırken, Kerem'e yapılan şeyi anlamanın şaşkınlığını yaşıyordu. "Sülalesini..." dedi Aydın ve sustu. "Yedi kez hap vermiş Begüm'e. Ufak dozlar. Bağımlılık yapmayan cinsten. Altı video var telefonunda, Begüm'e ait."

"Gebertsinler iti," dedi Gökhan, öfkeyle. Sıkıntılı bir nefes verdi. Boğazını temizledi. "Nerede şimdi Kara?"

"Odasına çıktı..." dedi Aydın. Başını hafifçe sıvazlarken, karşımdaki tekli koltuğa oturdu. "Bana bir ev lazım Gökhan."

Gökhan, ters bir ifadeyle, "Ne yapayım? Emlakçıya git?" dedi.

Aydın öfkeli bir nefes verirken, kafasını sallamıştı. "Kara'ya kalsa, sana taşınmamı istiyor."

"Sikerler yavaş," dedi Gökhan, öfkeyle. Biraz evvel koltuğun kenarına bıraktığı telefonu yeniden eline aldı. "Yüz verdik diye kimse bokunu çıkartmaya kalkmasın."

"Sen nasıl günler geçirdiğimizin farkında mısın?" diye sordu Aydın.

"Birlik ve beraberliğe ihtiyaç duyduğumuz şu günlerde dahi... Seninle aynı evde kalmam," dedi Gökhan. Yüzünde, Aydın'ı aşağılayan bir ifade vardı. "Ne malum senin köstebek olmadığın?" diye sordu.

Aydın, Gökhan'ı uyarır gibi, "Doğru konuş!" dedi. Hızla ayağa kalktı. Dudakları açıldı. Bir şey söyleyecekti fakat vazgeçti. Gökhan'a küfreder gibi bakıyordu. Başını *yazık* der gibi iki yana salladı ve arkasını döndü. Yirmi dört saniye içinde, ağaçların arasına karışmış ve gözden kaybolmuştu.

"Aydın köstebek olamaz..." dedim.

"Elbette olamaz," dedi Gökhan. Güldü. "Ama olsa fena olmazdı. Kurtulurdum ondan." Derin bir nefes aldı. "Videolar çıldırtmıştır Kara'yı. İçeriklerini tahmin etmek zor değil. O bir abi. Ne yapsa hakkı..."

Kendime bir sigara yakarken, "Aydın da senin abin ve Aydın'ı seviyorsun... Ama bunu inkar ediyorsun ısrarla," dedim.

Gökhan bana şaşkınlıkla bakıyordu. "Kara'nın adamı. Onunla çalışmaya razı geldim. Diyalog kurmak zorundaysam diyalog kuruyorum. O kadar."

"Bugün Haluk Kozan'dan... Aydın'a yapılanın intikamını almak istedin Gökhan," dedim, *yapma Allah aşkına* der gibi.

"Kara'nın adamı Naz. Kara'nın intikamını almak istedim. O kadar," dedi Gökhan. Bakışları kendinden emin, tavrı ise netti. Gerçeklerin böyle olmadığını düşünsem de ısrar edemedim. "Hande'ye gelince..." dedi, Aydın konusunu kapattığını vurgulayarak. "Ona aşığım. Bana beni hatırlıyor. Cıvıl cıvıl. Enerjik. Kendime kavuştum Hande ile ben. Onu kaybetmekten korkuyorum. Ve ona çok değer veriyorum."

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Ceren peki?" diye sordum.

"Çok sevdim ben Ceren'i," dedi Gökhan, açık bir şekilde. Yüzüne buruk bir gülümseme yayılmıştı. "Bora'nın biriciği. Asla vazgeçmediği ve hiçbir zaman vazgeçmeyeceği arkadaşı. Kardeş gibilerdi. Aynı dili konuşuyorlardı. Aralarındaki bağa hayrandım önceleri. Sık biraraya geliyorduk tabii. Sonra Ceren'e hayran olmaya başladım. Duru bir güzellik... Pembeleşen yanaklar..." Gökhan anlatırken, o günlere gitmiş gibi, bakışları havuza kaymıştı. "Zaten okulun gözde kızı. Herkes peşinde. Okul çıkışlarına giderdim bazen. O kimseye pas vermezdi. Ağırdı. Hiç de değişmedi."

"Pişman mısın?" diye sordum. Gökhan'ın bakışları bana çevrildi. "Ona anlatmadığına..."

Başını *evet* anlamında salladı. "Pişmanım," dedi. Gülümsemeye çalıştı. "En azından Elif'den değil de... Benden duysaydı keşke. O zaman, gerçekten yalan söylediğim için

mi yoksa bu hayatta olmak istemediği için mi bittiğini anlardım. İçimde kaldı Naz. Ukdem oldu."

"Hande de öyle olacak, biliyorsun değil mi?" diye sordum. Gökhan, beni onaylamak için başını salladı. "Şüpheleniyor çok fena... Bir şey sakladığına emin. Levent'le de aynısı olmuştu. Aynısı!"

"İşin kötüsü ne biliyor musun?" diye sordu Gökhan. *Ne* diye sorar gibi baktım. Gökhan hafif öfkeli bir şekilde gülümsedi. "Benden hoşlanıyor biliyorum ama o hala Levent'e aşık." Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Atamadı aklından onu. Onun da ukdesi o işte. Atar mı peki, Allah bilir."

"Madem öyle... Yani bilemem ben tabii de... Madem öyle sana göre... Neden hala berabersiniz?" diye sordum.

"Levent yavşak," dedi Gökhan, açıklar gibi. Kaşlarım çatılmıştı. "Gerçekten adi bir şerefsiz. Restorana gitmiştik bir akşam, yemek yemeye... Levent'le karşılaştık. Hande dönüp yüzüne bir kere bakmadı. Baksaydı koymazdı da... Bakmaması çok koydu bana. Eğer Hande, Levent'le olmak isterse..." Yutkundu. "Çekilirim herhalde. Durmam aralarında. Ben daha evvel de söyledim. Biteceği ana kadar, tadını çıkartmak istiyorum aşkın. Terk edilinceye kadar." Derin bir nefes aldı. "Bir gün ona her şeyi anlatacağım. Kalırsa kalır, giderse gider. Bir gün tüm cesaretimi toplayacağım ve karşısına-" Duyduğumuz adım sesleri, Gökhan'ın lafını kesmişti. Başını omzunun üstünden arkaya çevirdiğinde, o da Begüm'ü görmüştü.

"Selam," dedi Begüm, ne diyeceğini bilemez gibi.

"N'oldu?" diye sordu Gökhan.

"Abim..." dedi Begüm, ürkek bir şekilde. "Aşağı inmemi söyledi. Yatıyordum... Kaldırdı. *'Aşağı in'* dedi. İndim ben de."

"O nerede?" diye sordu Gökhan. Koltuğa iki kez vurarak, Begüm'ün yanına gelmesini işaret etti.

"Bilmiyorum gelecek herhalde buraya," dedi Begüm. Gökhan'ın yanına oturdu. "Çalışma odasına girdi."

Gökhan, Begüm'ün omzuna kolunu attı ve Begüm'ün başını göğsüne dayadı. "Gazamız mübarek olsun üç numara," dedi, sessizce. Begüm'ün bakışları bana kaydığında, onu rahatlatmak ister gibi gülümsedim. "Küfür de etse, ağzını açma. Dövse sesini çıkartma."

"Dövecek hali yok," dedi Begüm, mırıldanır gibi.

"Ben en kötüsüne hazırlayayım da seni..." dedi Gökhan, tatlı bir ifadeyle. Begüm'ün başını öperken bana göz kırpmıştı.

"En kötüsü öldürmesi değil mi?" diye sordu Begüm, gülerek. Tekrar mutsuz bir tavra büründü. "Dur güldürme beni gelir şimdi," dedi, hemen ardından. İç çekti. "Soğuk duruyordu çok."

Salondan verandaya açılan kapıda Bora göründü. Kot pantolon üzerine, beyaz kısa kollu bir tişört giymişti. Üzerinde de lacivert ceket vardı. Duş almış ve saçlarını kurutmuştu. Kanlarından arınmış, temizlenmiş ve hatta iki dirhem bir çekirdek hazırlanmıştı da. Fakat beyaz bir bandajla elini sarmıştı; ve bu izlerin tümünün yok edilemediğinin bir kanıtı gibiydi. Gökhan ve Begüm de onun adım seslerini duymuşlardı. Ayağındaki beyaz spor ayakkabılarının tabanları, o adım attıkça en az ifadesi gibi sert bir ses çıkarıyordu. Begüm, Gökhan'ın göğsünden doğruldu ve Bora'ya suçlu bir çocuk gibi bakmaya başladı.

Bora, karşımdaki tekli koltuğa oturdu. Bakışlarını benden kaçırmıştı. Ceketinin cebinden sigarasını çıkarttı ve yaktı. Kaç kez böyle bir an yaşamıştı? Birisine işkence ettikten sonra duş alıp hayatına kaldığı yerden devam etmesi, bu kadar mı kolaydı? Artık, üzerine sıçrayan kana alışık olduğu için mi böyle davranıyordu? Sorular beynimde sıralanırken, Bora sigarasından derin bir nefes aldı.

"Dinliyorum," dedi. Kapkara bakışları Begüm'ün gözlerini hedef almıştı. "Haplardan başla."

"Yalan söyledim," dedi Begüm, doğrudan. Bora'nın yüzünde hiçbir mimik oynamıyordu. "Kullandım."

"Kaç kez?" diye sordu Bora.

"Birkaç kez," dedi Begüm. O da abisinin gözlerinin içine bakıyordu fakat onun kadar serin kanlı ya da ifadesiz değildi. Parmaklarıyla, üzerindeki tişörtün eteklerini sıkıyordu. Gergindi ve bunu fazlasıyla belli ediyordu.

"İki? Üç?" dedi Bora. Sigarasından bir nefes daha çekti. Dumanı havaya doğru üflerken bakışlarını gökyüzüne çevirmişti. "Kaç kez Begüm?"

"Saymadım," dedi Begüm, hemen. Yutkundu. Saçlarını telaşla kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Bağımlı değilim. Hiç olmadım."

Bora dört saniye hiçbir söylemeden Begüm'e baktıktan sonra, "Seni öldürüp bir yere atabilirdi," dedi. Sesinde hiçbir ifade yoktu. Begüm, korkuyla yutkunurken Bora devam etti: "Şuurunu kaybetmene sebep olacak böylesi bir geri zekalılığı kendi rızanla nasıl yaparsın ya sen?" Begüm cevap vermedi. "Nasıl uyuşturucu kullanırsın sen?"

Begüm, "Özür dilerim," derken sesi titremişti.

"Benden neden özür diliyorsun?" diye sordu Bora. Sigaranın külünü, sehpadaki küllüğe boşalttı. "Kendine bunun hesabını nasıl vereceksin onu düşün..." Begüm, başını önüne eğdi ve bakışlarını yere sabitledi. "Annen, baban... Onlar yaşasaydı, onlara ne diyecektin?"

Begüm kısık bir sesle, "Hani Mehmet kalleş değildi?" dedi. Bora, sigarasından derin bir nefesi içine çekti ve sehpaya doğru eğilip sigarasını söndürdü. "Beni onunla kıyaslamıştın."

"Hapları kimse sana zorla içirmedi," dedi Bora. Begüm gözlerini yumduğunda, yanaklarına bir damla yaş süzüldü. "Mehmet kalleşmiş eyvallah. Ama sen biraz dikkat etseydin, biraz aklını çalıştırsaydın... Kimse seni kandıramazdı."

"Ölmek istiyorum," dedi Begüm. Gözlerini açtı. Bora, Begüm'e hala ifadesiz bir yüzle bakıyordu. "Seni utandırdığım için özür dilerim. Gerçekten hayal kırıklığıyım."

Gökhan, Begüm'ün sırtına elini koyduğunda, Begüm hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Başını Gökhan'ın göğsüne kapadı. Gökhan, meraklı bakışlarını Bora'dan çekmiyordu

ama Bora hiçbir tepki vermeden, sabırla Begüm'ü izliyordu. Dört dakika, on yedi saniye boyunca Begüm'ün ağlama krizinin geçmesini bekledi.

Begüm, başını Gökhan'ın göğsünden kaldırıp burnunu çektiğinde, Bora yeniden söze girdi: "Gelecek planın ne?" diye sordu. Begüm'ün şaşkın bakışları Bora'ya çevrilmişti. "Ölmek mi? Doğru düzgün bir hayat kurmak mı?"

"Sen hangisini istersin?" diye sordu Begüm.

"Hayat senin..." dedi Bora. Derin bir nefes alırken, biraz daha koltuğa yerleşti. "23 yaşındasın. Erkek arkadaşların oldu karışmadım. Son erkek arkadaşınla komşuculuk oynuyordun, ses etmedim. O kadar çok bağırdın ki *bunalıyorum* diye... Senin nefes alman için açabildiğim kadar alan açtım. Bana, *'Sal beni'* dedin, saldım. Zaten sen, seni salayım diye... Nazlı'yı ne ile itham ettiğini de çok iyi hatırlıyorsundur. Kara'yı istemediğin muhakkak. Bunu hepimize, en çok da bana ispat ettin."

"Ben çok üzgünüm," dedi Begüm. Burnunu çekti. "Bundan sonra eğer sen kabul edersen, senin sözünden hiç çıkmam. Aldım ben dersimi."

"Sana güvenmiyorum," dedi Bora. Begüm'ün yüzüne mahzun bir ifade yerleşti. "Daha bana yeni, hiç hap kullanmadığını söyledin. Onların senin olmadığını... Can pazarı ortalık Begüm. Düşünmek ve hesaplamak zorunda olduğum bir ton mesele var. Senin kaprisinle, derdinle, şımarıklıklarınla uğraşamam."

"Bitti mi yani?" diye sordu Begüm, telaşla.

"Bitti," dedi Bora. Begüm zorlukla yutkundu. Bakışlarını Gökhan'a, sonra bana, sonra tekrar Bora'ya çevirdi. "Ayrılıyoruz," diye devam etti Bora. Gözlerinde, henüz Begüm'ün görmediği bir ifade vardı: artık dalga geçiyordu. "Topla eşyalarını."

"Eşyam yok ki burada," dedi Begüm, üzüntüyle. Ayağa kalktı. "Her şey için teşekkür ederim," dedi. Telaş içinde, ne yapacağını bilemeyen çocuklar gibi davranıyordu; abisine kanıyordu. Aklıma, hiçbir zaman tadamayacağım

çocukluklarının düşmesine engel olamamıştım; kim bilir abisi kaç kez Begüm'ü kandırmıştı...

"Rica ederiz," dedi Bora. Yüzündeki ifadesizliği korumayı fakat ciddi olmamayı nasıl bu kadar iyi başarıyordu? "Yine bekleriz," dedi. Begüm ne diyeceğini bilememişti. "Gel, gitmeden bir sarılayım," dedi Bora. Koltuğun ucuna kaydığında, Begüm abisinin yanına sıkıştı ve boynuna sarıldı. Tekrar ağlamaya başlamıştı.

"Beni bırakma abi," dedi Begüm, göz yaşlarının arasında. Gökhan, Bora ve Begüm'ü buruk ama memnun bir tebessümle izliyordu. "N'olur beni bırakma n'olur... Seni çok seviyorum ben. N'olur..."

"Ben seni daha çok seviyorum," dedi Bora. Begüm'ün saçlarının arasına yüzünü gömmüştü. "Sonsuza kadar dizimin dibinde yaşayacaksın. Kedi gibi. Uslu olacaksın." Begüm buna dünden razıydı ve hatta tek istediği buydu; abisine *tamam* der gibi başını sallıyordu. "Ben senin baban değilim. Abinim Begüm. Buna göre davranacaksın. Benden bir şey saklamayacaksın."

Begüm, kollarını Bora'nın boynundan ayırdı. Islak gözlerini, abisinin kapkara gözlerine kenetledi. "Videonun basına düşmesinden korkmuyorum. Artık korkmuyorum. Eğer onu öldüreceksiniz... Ben ayak bağı olmayayım." Videoların çokluğundan Begüm haberdar değildi; belki de konduramıyordu.

"Hadi git yat..." dedi Bora. Begüm'ün yanağından öptü. "Uyku akıyor gözlerinden."

"Üzerimi örtmeye gelir misin?" diye sordu Begüm, mırıldanarak.

"Ben diyorum büyü," dedi Bora, son harfi uzatarak. İsyan ediyor gibiydi. "Kız bebekliğine dönüyor."

"Çok ayıp ama bu yaptığın..." dedi Begüm. Sitemle ayağa kalkmıştı. Birden gülümsedi. Abisinin oturduğu koltuğun arkasına geçerek, tekrar boynuna sarıldı. Yüzünü, şimdi de o abisinin saçlarının arasına gömdü ve başına uzun bir öpücük kondurdu. Bora, Begüm'ün kendisini mengene gibi sarmış

kollarından kurtulmak istiyordu. Begüm, Bora'nın yanağını öptü.

"Yeter," dedi Bora, bıkkınlıkla. Begüm'e yetmiyordu. Bora'nın yanağından bir kez daha öptü. "Ayağa kalkacağım şimdi!" dedi Bora, uyarıcı tonlamasıyla. Begüm güldü ve kollarını abisinin boynundan çekti. Bana ve Gökhan'a el sallarken basamağa takıldı ve tökezledi. "Gerizekalı işte!" dedi Bora, gülerek. Begüm gözlerini devirerek önüne döndü ve salona girdi.

"Şükür bunu da atlattık," dedi Gökhan, Begüm'ün arkasından. Bora ayağa kalktı. "Nereye?" diye sordu Gökhan.

"İşim var..." dedi Bora.

Gökhan, Bora'nın karısı değildi ama onun kaşları çatılmıştı. "Ne işi?" diye sordu. Kolundaki saate bakarken ıslık çaldı. "12'ye geliyor lan saat. Ne işi?"

"Sabah 7'de başlıyor kumarhanelerimizin mesaisi kardeşim, sen de haklısın..." dedi Bora, kızgın bir tavırla. Bakışlarını ısrarla, bir kez bile olsun benimle birleştirmemişti.

"Ne işin var oğlum kumarhanede?" diye sordu Gökhan, merakla. "Hadi güvenlik doğrudan seninle irtibatta artık, bugün anladık... Kumarhanelerde de bilhassa durup müdürlük mü yapacaksın? Oyun olsa ben bilirdim," diye devam etti. Bora sıkıntılı bir nefes verdi. Arkasını döndü ve hiçbir şey söylemeden salona girdi. "Nereye gidiyor lan bu?" diye sordu Gökhan, kendi kendine.

Nereye gittiğini bilmesem de benden kaçtığını anlayabiliyordum.

♠

Canım sıkılıyordu. Bora'nın çalışma odasının şifresini kırmaya çalışıyordum. Ne yazık ki bu şifreyi kırabilecek tek sistemim zihnimdi; artık *8787* olmayan ve beş haneyle güncellendiğini yeni fark ettiğim şifre ne olabilirdi? Cebimden telefonumu çıkarttım. Saat biri yirmi yedi geçiyordu. Bora'yı aradım. Açmadı. Telefonu tam cebime koyacağım sırada, beni kendisi aradı.

"Efendim," dedi.

"Ne zaman geleceksin?" diye sordum.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu. Bir şey olmamıştı. Fakat gelmesi için ille de bir şey olmasının gerektiğini düşünmüyordum.

"Yatacağım," dedim. Sanki kapıyı ona ben açacaktım; bunun ne zaman geleceğiyle ne alakası vardı?

"Yat sen, bekleme..." dedi. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama telefonu suratına kapattım. İçime yayılan korku hala orada dururken, benden uzakta olmasını istemiyordum. Çalışma odasının şifresiyle uğraşmaktan vazgeçtim. Zaten tek bir deneme bile yapamamıştım.

Telefonumda hala numarası kayıtlı olan Alp'i aradım. Üçüncü çalışında, "Alo," dedi.

"Alp iyi akşamlar... Naz ben," dedim.

"İyi geceler. Buyurun?" dedi Alp. Sesinin tonu bir robot gibiydi. Belki de Alp zaten bir robottu ama bunu bizden saklıyor, insan gibi davranıyordu.

"Bora'nın nerede olduğunu söyler misin?" diye sordum, direkt konuya girerek.

"Hayati bir durum mu söz konusu?" diye sordu Alp, hızlıca.

"Hayır," dedim.

"Neden sorduğunuzu öğrenebilir miyim?" diye sordu.

Ters bir tavırla, "Kocam olduğu için olabilir mi?" diye sordum.

"O zaman ona sorsanız daha uygun olabilir..." dedi Alp. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Acayip bir mekanizma vardı eskiden. Siz ve istediğiniz birisi aynı, saate benzer bir aleti takıyordu. Şıp diye onun nerede olduğunu görebiliyordunuz, karşılıklı olarak... Ama biliyor musunuz artık bu olay cep telefonlarına kadar düştü. İndirmeyeni dövüyorlar, aile içi konum paylaşma uygulamaları var. Hem de ücretsiz. İnternetinizden yiyor sadece ve beni aramanızdan daha kolay bir yöntem, tavsiye ederim."

"Sen beni bozuyor musun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Hayır, sadece kocanızla her kavga ettiğinizde beni aramayın istiyorum," dedi Alp.

"Sen bizi mi dinliyorsun?" diye sordum.

"Hayır, sadece düşünebiliyorum ve gecenin bu vakti kocasının nerede olduğunu arayan bir kadının sebeplerini tahmin edebiliyorum," dedi Alp.

Ters bir ifadeyle, "Neymiş o sebepler?" diye sordum.

"Bir, kocanıza güvenmiyor olabilirsiniz. Kafadan eledim. İki, aldatılıyor olabilirsiniz. Bu da elendi. Üç, her şey yolunda fakat kocanıza ulaşamıyor olabilirsiniz; e o zaman panik panik konuşurdunuz. Dört, sıradan bir kavga. Demek ki kocanız, ki kendisi emir aldığım patronum oluyor, nerede olduğunun bilinmesini istemiyor ve ben size bunu söyleyemem," dedi. Bu kadar hızlı nasıl düşünmüştü de bu çıkarımları bir bilgisayar gibi yapmıştı? Akıl erdiremiyordum ve fakat çok kıskanmıştım.

"Sen ne mezunuydun?" diye sordum, merakla.

"ODTÜ," dedi Alp. Küfür etse daha az canım yanardı. Neden ODTÜ'lüler bu kadar zekilerdi? Neden Bora çalışanlarını ODTÜ'den seçiyordu? ODTÜ'lü Buse'den bezmiştim; bir de ODTÜ'lü Alp'le mi uğraşacaktım?!

"Deri altı çipi için Bora'yı ikna edebilirim..." dedim, sevimli bir ifadeyle.

"Görevi başında çalışana rüşvet mi teklif ediyorsunuz siz?" diye sordu Alp. Sesindeki tonlamaya öfke mi karışmıştı yoksa bana mı öyle geliyordu; açıkçası anlamamıştım. "Üzgünüm bunu gerekli yerlere rapor etmek zorundayım. İyi geceler!" dedi. Telefonu suratıma mı kapatmıştı? Ben de gerekli yerlere bu saygısızlığı rapor etmesini çok iyi bilirdim!

♠

Gökhan söyleniyordu. Gecenin bir vakti onu uykusundan uyandırdığım için sitemliydi. Bir daha bu evde kalmayacağını, artık ailecek çok olduğumuzu, kendisinin de bir hayatı olduğunu ve uykusuzluktan öldüğünü söylüyordu. Bir yandan da arabayı kullanıyordu ama asla susmuyordu.

Galiba, gerçekten de bana benziyordu; bazen hiç çekilmiyordu.

Alp, bana vermediği konum bilgisini Gökhan'a yalnızca üç saniyede vermişti ve bu çok ağrıma gitmişti. Gökhan'a beni şikayet etmekten de kaçınmamış, üstelik kendisine rüşvet teklif ettiğimi açık açık bildirmişti. Gökhan bana *yazık, çok yazık* der gibi bir bakış attığında utanmam gerekirdi ama açık konuşmak gerekirse, pek umurumda olmamıştı. Bora ise kumarhanede falan değildi; yattaydı. Gökhan de beni onun yanına götürüyordu. Alp'in, Bora'nın konum bilgisini paylaştığını Bora'yla paylaşıp paylaşmadığını ise bilmiyorduk.

"Sana ne abi... Yat uyu. Neredeyse nerede. Uydum yine senin aklına Naz. Allah vere de çok laf etmese," dedi Gökhan, bıkkın bir tavırla. Arabayı park etti. Sıkıntılı bir nefes verirken, emniyet kemerini çözdü. Bakışlarını dikte eder gibi yüzüme sabitledi. "Çok ağladın. Panik atak krizi geçirdin. O yüzden geldik."

Alaylı bir ifadeyle, "Kriz geçmiş işte, neden geldiniz demez mi?" diye sordum.

"Boşanırsınız o zaman," dedi Gökhan, aynı benim gibi alaylı bir şekilde. "Sana *ah canım vah canım* demek yerine bunu diyorsa, ortada bir sorun vardır!"

"Bak beni yalana teşvik ediyorsun. Bu da suç!" dedim, sert bir ifadeyle. Arabanın kapısını açtım ve arabadan indim. Denizin kokusu burnuma dolarken, Gökhan'ın yanına doğru ilerledim. Karşıya geçtik. Yatın önünde bekleyen iki adam da Gökhan'ı başıyla selamlamıştı.

Bora, yatın girişindeki masada, bakışlarını denize dikerek oturmuş ve viskisini yudumluyordu. Durgun, yorgun, ifadesiz ve de dalgındı. Adım sesleri duyduğunda, başını bize doğru çevirdi ve bakışlarına şaşkınlık yayıldı. Ayağa kalktı. "N'oldu?" diye sordu, hızlıca.

"Senin yanına gelmek istedim," dedim.

"Hay senin dürüstlüğünün!" dedi Gökhan. Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrilirken, ben olduğum yere mıhlanmış

gibiydim. Buraya kadar gelmiştim ama dört adım daha atıp Bora'nın yanına gidemiyordum. O beni yanına çağırsın istiyordum. "Panik atak krizi geçirdiğini söylemesini istemiştim! Çünkü bana geçirtti kriz. *'Bora'ya gideceğiz, Bora'ya götür beni!'* diye..."

Bora'nın bana çevrilen bakışları iki saniye gözlerime değdi ve yeniden Gökhan'la buluştu. "Tamam. Sağ ol..." dedi. Gökhan'ın, bu durum karşısında kaşları çatılmıştı. Bora'nın kızmamasını yadırgamış olmalıydı. Fakat buna dahi mecali olmadığını da kavramış olmalıydı.

"Ben kendi evime geçiyorum..." dedi Gökhan, bilgi verir gibi.

Bora, Gökhan'ı başıyla onayladı. "Aydın nöbette bu gece..." dedi. Gökhan, *biliyorum* der gibi göz kırptı ve birkaç saniye bakışlarını Bora'da tuttuktan sonra arkasını dönerek yürümeye başladı. Bora'nın kara gözleri yeniden gözlerime değdi. Yutkundu. "Yatmanı söylemiştim."

"Kumarhanede olacağını da söylemiştin," dedim.

"Kumarhanedeydim," dedi Bora. Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "İşim bitince buraya geldim."

"Anladım," dedim. O ise başka bir şey söylemedi. Olduğu yerden, öylece bana bakıyor ve benim bir tepki vermemi istiyordu. Kapkara gözlerinden geçen düşüncelerin ağırlığını yüreğimle hissediyordum ve fakat tercümesini yapamıyordum. "Ben konuşmak istedim," dedim, saniyeler sonra. "Konuşmamız gerek."

"Onu fark ettim," dedi Bora. Ellerini cebinden çıkarttığında, elinin sargıda olmadığını fark etmiştim. Parmaklarının başladığı yerin biraz aşağısı, çok kötü görünüyordu. "Ben gereklilikleri sevmem pek..." diye devam ettiğinde, gözlerim yine gözlerini buldu. "Konuşmak hele... Ne zaman ki gerekliyse, ortada ciddi bir sorun vardır." Bakışları eline çevrildiğinde, elini hafifçe kaldırmış ve elini incelemişti. Eline her nasıl baktıysam, benim ne gördüğümü anlamaya çalışıyor gibiydi.

Sıkıntılı bir nefes verdi. Yürümeye başladığında, adımlarım peşinden sürüklenmişti. Merdivenlerin başına geldiğinde, yaralı elini hafifçe kaldırarak, önce benim geçmem için izin verdi. Merdivenleri çıktım ve koltuklara doğru ilerledim. Yat hareket etmeye başlamıştı.

"Viski," dediğini duydum. Denizin üzerinde narin narin süzülmenin içime huzur doldurmasını ister gibi gözlerimi kapattım. İyot kokusu iyi geliyordu. İstanbul Boğazı Bodrum gibi kokmuyordu ama bununla da yetinebilirdim. Bora'nın spor ayakkabılarının, yatın zemininde çıkardığı sesi duymamla gözlerimi açtım. Karşımdaki, geniş ve yatak görünümlü, yerden çok yüksek olmayacak şekilde dizayn edilmiş mindere dik bir şekilde oturdu, arkasına büyükçe bir yastık koyup ona yaslandı. Ayaklarını uzatırken, sağ ayak bileğini çapraz bir şekilde soldakinin üzerinden geçirmişti.

Sehpanın üzerine bıraktığı viski şişesinden, kadehine viski doldurdu. Kendisine bir sigara yaktı. Hareketleri öyle yavaştı ki zaman kazanmaya çalıştığını düşünmüştüm. Bakışlarını gökyüzüne çevirdiğinde, yıldızların olup olmadığını merak etmiştim ama gözlerimi yüzünden ayıramıyordum. Yüzü adeta kalemle çizilmiş gibiydi. Sakalları uzun ama bakımlıydı. Yüzüne muntazam bir şekilde yerleştirilmiş burnuna bakarken, ona baktığımı fark etmiş gibi derin bir nefes aldı. Göğsü hareket etmişti. Yaralı elindeki sigarasını dudaklarına götürürken, bakışlarımız birleşti. Yat sanırım kıyıdan biraz uzaklaşmış ve durmuştu.

"Dinliyorum," dedi. Merakı sesine yansımıştı. "Seni uyutmayıp peşimden getiren şeyi söyle... İkimiz de rahatlayalım." Sigarasından art arda çektiği dumanı üflediğinde, görüş açım bulanıklaşmıştı.

"Ben Haluk Kozan geldiğinde çok korktum," dedim. Bir bacağımı diğerinin üzerine atarken, nefesimi sesli vermiştim. "Benim için bu bir baskındı. Sana bir şey olacak ya da oldu diye korktum. Çok korktum."

"Yat, Haluk Kozan, sen...ben..." derken, kaşları havalandı ve bakışları sehpaya çevrildi. Viskisini eline aldı. "Bir şekilde

tarih tekerrür ediyor hep. Çok tuhaf." Kaşlarım düşünceli bir şekilde çatılırken, viskisini yudumlamasını izledim. "Tarih zaten tekerrürden ibarettir."

"Lisede bir şarkı dinlemiştim," dedim. Bakışları gözlerimi buldu. "Rap'ti. Hatırlamıyorum pek. Hatırladığım kısmı sadece şu: *'Tarih tekerrür etmez, etse haberim olurdu...'* O geldi aklıma." Yüzüme ne dediğimi sorgular gibi bakıyordu. Kara gözlerinde görmeyi beklediğim sıcaklığı bulamıyordum. Bu yüzden kasıyor, belki saçmalıyor ve de en amiyane tabirle aval aval gözlerine bakıyordum. "Neden bu kadar soğuksun?" diye sordum.

"Ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu. Viski kadehini minderin üzerine bıraktı. Kendisine bir sigara daha yaktı. Diğerini ne zaman söndürmüştü? Dikkatle onu izlerken bile nasıl ayrıntıları kaçırabildiğimi anlamıyordum. Gözlerine çekildiğimde, gözlerim başka hiçbir şeyi görmüyordu belki de. "Sana kendimle alakalı küçük bir sır vereyim... Ben bu hayattaki her şeye hazırlıklı yaşarım."

Meraklı bir ifadeyle, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Tercihler ve sonuçları, Nazlı..." dedi. Başını hafifçe eğerek yüzüme bakmaya devam etti. "Haluk'un geldiğini size haber verirsem vakit kaybedecektim. Haber vermemeyi seçtim. Ve bunu seçerken korkacağını, belki panik atak krizinin tetikleneceğini, ya da bana çok kızacağını göze aldım. Fakat can güvenliği hepsinden daha önemliydi. Beş dakikada korkudan ya da krizden ölmene imkan yoktu. Dışarıya çıkman da mümkün değildi, adamlar tembihliydi. Sen bana kızarsan da ben ölmezdim."

"Öldün sandım," dedim.

Yüzüne boş bir gülüş yayıldı. "Ölebilirdim. Ölebilirim de." Sigarasından bir dumanı daha içine çektiğinde, midemin bulandığını hissettim. "Sadede gel artık," dediğinde bakışlarını küllüğe çevirmiş, sigarasını söndürüyordu.

Şaşkınlıkla, "Ne sadedi?" diye sordum.

Gülerken, dudaklarını dişledi. Kendinden emin, keskin bakışları gözlerimin tam içini hedef aldı. "*Ağzımdan*

kerpetenle al lafı diyorsun yani," dedi, ima dolu bir ifadeyle. Bakışları kısılırken, dudakları iyicene iki yana yayılmış ve bembeyaz dişlerini açığa çıkartmıştı. "Peki."

"Ben... Şoke oldum. İnkar edecek değilim," dedim.

Başını beni onaylar gibi aşağı yukarı salladı. "Görüyorum," dedi. Derin bir nefes aldığında omuzları hareket etmişti. "Genellikle ne düşündüğünü okuyabilecek kadar tanıyorum seni. Korku. Karşındaki adamdan çok korktun. Hala korkuyorsun." Zorlukla yutkundum. "Her zaman bir parça çekindiğini, çok sinirlenmediğin müddetçe kolay meydan okuyamadığını atlamamak gerek... Ama bu sefer, gerçekten, çok korkuyorsun." Üşüdüğümü hissettim. "Çok kez çok korktun belki ama gözlerindeki ifadeyi ikinci kez görüyorum."

"İlki?" dedim. Daha uzun bir cümle kuramayacak kadar baskı altında hissediyordum.

"Sana eğer bir daha bana bağırırsan... Anıl'ı öldüreceğimi söylediğim zaman," dedi. Gözlerim şaşkınlıkla kısılırken, "Kıbrıs, odanın balkonu," diye ekledi. Bunu hatırlamıştım fakat bunu hatırlamak daha çok üşümeme sebep oluyordu. "Sen de bana yalvarmıştın, Haluk gibi. Kerem gibi... Farklı zamanlar, farklı olaylar ama sonuç aynı."

"O gün Kara'yı gördüğüme sonunda ikna oldun yani?" diye sordum. Kollarımı bağlarken, bana dikkatle bakan gözlerine takılı kalmıştım. "İlk Kara ile tanıştım yani, haklıyım..."

"Haklı ya da haksız hiçbir zaman olmadı Nazlı," dedi. Kendisine bir kadeh daha viski doldururken, gözlerini benden esirgemişti. "Tercihler ve sonuçlar. Bugünlerde devamlı olarak kafamda gezen tilki bu. Sen benimle evlenmeyi tercih ettin ve şimdi de sonuçlarına katlanıyorsun. Üstelik bu yaşadıklarımız henüz daha hiçbir şey."

"En kötü ölürüz, birlikte..." dedim. Yüzüne hafif bir tebessüm yayılırken, kadehi kafasına dikti. "Benim için sorun değil. Yaşadığımız anların güzelliği önemli olan... Ama sen bana soğuk davrandığında önüme set çekiyorsun. Bazen

sana hiç ulaşamıyormuş gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum."

"Açık konuşmak gerekirse, ben de beni sevmenden nefret ediyorum..." dedi. Birkaç saniyeliğine gözlerini yumdu. Kara bakışları tekrar beni kendisine hapsettiğinde, oraya yerleşen öfkeyi görmüştüm. "Eğer sen beni sevmeseydin, beni kandıramayacaktın da. Kaç kez kandım ben sana? Öyle ikna ediyorsun ki beni kendinle olmaya... Evlendim seninle. Sana kandım ve seninle evlendim ben. O imzayı attığımda, ölüm emrini vermiş oldum."

"Bazen bunlar çok distopik geliyor bana," dedim, sessizce. Kendisine bir sigara daha yaktı. Bunu oyalanmak için yapıyor gibiydi. "Gün geçtikçe daha iyi anlıyorum yaşadığımız hayatın zorluğunu ama... Sıkıldım artık dönüp dolaşıp aynı yere gelmekten. Ufacık bir şeyde beni karşına almandan. Beni direkt gözden çıkartıp uzağına itmenden..."

"Bir gün gideceksin Nazlı," dedi. Bunu öyle bir tonlamayla söylemişti ki, beni hipnotize etmek ister gibiydi. "Benim yanıma ilk geldiğin gün, *cehennemden önceki son durak* demiştin ya bu hayata... Belki de cehennemdir? Sen, bir gün, kendini buraya mahkum edişine, içindeki aşka, bağlılığa, inanca lanet edeceksin. Kaçmak ve kurtulmak isteyeceksin. Bir gün gideceksin Nazlı. Üstelik arkana bile bakmadan. Geride ne bıraktığına bir kez olsun dönüp bakmadan..." İfadesinde, hikayenin sonunu okuduğuna dair bir özgüven vardı ve yanılıyor olma payı hiç yokmuş gibi bakıyordu. "O yüzden, en iyisi sen şimdi git."

"Gitmeyeceğim," dedim.

Sigarasından çektiği derin duman havaya karışırken, başını hafifçe iki yana salladı. "O zaman bana şöyle bakmayı bırak artık," dedi. Ona nasıl baktığımı bilmiyordum. "Ben kendimle yüzleşmekten korkmayan bir adamım ama senin gözlerinde kendimle yüzleşmekten hiç hoşlanmıyorum."

"Soğuk duruyorsun," dedim. Sanki ona her nasıl bakıyorsam, suçu onun üzerine atmak ister gibiydim. Buna takılı kalmış ve bunu aşamıyordum.

"Merkez sensin Nazlı. Sen ne istiyorsan ben onu yapıyorum," dedi. Sigarasından derin bir nefes daha aldı. "Buna bayılmıyorum ama... Şimdi de öyle işte."

"Nasıl anlayabiliyorsun benim ne istediğimi?" diye sordum. Zorlukla yutkundum. "Ben bile kendimi anlamakta güçlük çekerken çoğu zaman... Sen nasıl başarıyorsun bunu?"

"Türkiye'deki kumarı yönetiyorum ben Nazlı," dedi, gülümserken. Gülümsemesi, bir büyüğün küçüğüne doğruları öğretirkenki içten yüz ifadesi gibiydi. "Dünyanın çoğu bölgesinde de hatırı sayılır bir adım var: *Kara*. Ancak ben istediğimde yener beni insanlar çünkü benim işim insan okumak. Kafanın içinde ne varsa yüzünde... En çok da gözlerinde." Bunu Bora gibi Gökhan da söylemişti ve ben bundan hiç hoşlanmıyordum. "Seni çözmekte hiç zorlanmadım bugüne kadar."

"Hain olmadığımı nasıl anlamadın peki?" diye sordum, merakla.

"Ve o kolyenin senin olmadığını," dedi. Sıkıntılı bir nefes verirken, bakışları viski şişesine çevrilmişti. "Düşünceler bazen insanı körleştirebiliyor. İnsan aklının karmaşıklığına esir olabiliyor. Dürtü. Tıpkı magazine poz verecek kadar cesur olmadığını, sırf beni harekete geçirmek için o gece kulübüne gittiğini bilmem... Ama ağzından çıkan sözler karşısında öfkemi dizginleyememem ve sarhoş olduğunu görmezden gelip seni denize atmam gibi. Dürtüleri kontrol edemeyince, gerçekleri yok sayıyorsun bazen..."

"Ben çok üşüdüm," dedim. Söylediklerine verilecek cevap belki de bu değildi fakat ısınmak istiyordum. "Bodrum'da mayısta, üşümek diye bir şey yok. İstanbul'u sevmiyorum bazen." Gözlerimin içine bakıyordu. Yanıma gelip bana sarılması ve beni ısıtması gerekirdi ve fakat bunu yapıp yapmamayı tartıyor gibiydi. "En azından viski ikram edebilirdin belki. Cimrisin gerçekten de..." dedim.

"Yat senin. Bence ne içmek istiyorsan kendin alabilirsin," dedi.

Kaşlarım çatılırken yüzüme şakacı bir kızgınlık yayılmıştı. "Üstüme mi yaptın? Nerede benim? Yapma da zaten vergisini ödeyemem." Bora'nın samimi kahkahası, sinirlerinin bozulduğunu ele veriyordu. Bakışlarına yayılan şaşkınlığı görmemiş gibi davrandım. "Bodrum'daki evin vergisi var. Anneannemden kalan evin vergisi var. Bir de başıma araba çıkardın. Onun da vergisi olacak. Oldu mu ya da? Ay onu da sen ödeyiver."

"Buraya gel," dedi gülerken.

"Asla gelmem!" dedim, ciddileşerek. "Sen geleceksin."

"Cık," dedi. Beş saniye, beni sorgularcasına gözlerimin içine baktı. "Gel hadi, bak burası çok rahat..." dedi ve elini bana doğru uzattı.

"Hiç kusura bakma," dedim. Utanmasam birazdan titreyecektim. "Gelip al buradan beni. İlk adımı ben atmayacağım." Aslında, dün de ilk adımı ben atmayacaktım ama telefonuma gelen video işi bozmuştu. "Hadi çok üşüdüm..." dedim.

Bora derin bir nefes aldı ve minderden destek alarak ayağa kalktı. Küçük adımlarla yanıma yaklaştı. Oturduğum yerde dikleştiğimde, içimde bir yerlerde tuhaf bir haz hissetmiştim. Sol dizini yere koyacak şekilde eğildiğinde, sağ dirseğini de sağ dizinin üzerine yerleştirmişti. Sağ elini bana uzattı.

"Acaba benimle... Şuraya kadar, gelebilir misiniz?" dediğinde, başını hafifçe geriye atarak geniş minderi işaret etmişti. Gözlerindeki ışıltı, kesinlikle gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha güzeldi.

"Düşünmem lazım," dedim, omuz silkerek. Başını *hay hay* anlamında sallarken, sabırla beni bekleyebileceğini bağıran gözlerinden gözlerimi çekemiyordum. "Sana kırgınım aslında tüm günü düşündüğümde... Ama üşüyorum da."

Dudaklarını üç buçuk saniye dişledikten sonra, "Emrinize amadeyim," dedi. Etrafına çabuk bir bakış attı. "Ne yapabilirim size kendimi affettirmek için?"

Boğazımdan bir kıkırtı çıkmasına engel olamadım. "Denize atlayabilirsin belki..." dedim, şakacı bir tavırla. "Mart soğuğu olmasa bile. İki gündür hava pek iyi değil."

Bora başını iki yana sallarken gülümsedi. Elimi iki avucunun arasına aldı ve nabzımın attığı yere küçücük bir öpücük kondurdu. Tekrar ayağa kalkarken, beni de ayağa kaldırmıştı. Elimi hiç bırakmadan, merdivenlere doğru ilerledi. Merdivenleri indik ve yatın girişindeki masaya ilerledik. Elimi bıraktı. Elini kot pantolonunun cebine daldırdı ve telefonunu çıkarttı. Arka ceplerini yokladı. Ne aradığını anlamıyordum. Belinden silahını çıkarttı ve masanın üzerine koydu. Yatın ucuna doğru yürüdüğünde, ne yaptığını ancak anlamıştım. Denize atlayacaktı!

"Dur şaka yaptım!" diye seslendim. Ama beni duymazdan geliyordu. Saniyeler içinde, suya balıklama atladı. "Ya n'apıyorsun başına kakacaktım ben hep bunun senin! Deli misin?!" diye bağırdım. Bora, başını sudan çıkarttığında saçlarındaki suları atmak için kafasını hızlıca iki yana salladı. "Hava soğuk!" dedim.

"Oldu mu istediğin?" dedi. Gülümsemiyordu ama eğlendiğinin farkındaydım. "Mart'ta da atlayacağım. Söz. Her sene, mart ayında, denize atlayacağım!"

Güldüm. Yatın ucuna dikkatlice oturarak bağdaş kurdum. "Gel buraya boğayım birazcık seni," dedim, yalvarır gibi bir ifadeyle. Bu sefer bakışları ciddileşmiş, *benimle dalga geçme* dercesine bakmaya başlamıştı. "Hadi çık artık üşüyeceksin."

"Soğuk değil su," dedi. Bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu. "16 saniye..." Kaşlarım, ne kastettiğini anlamadığım için çatılırken, dirseğimi bacağıma koyup yüzümü elime yasladım. "Sadece 16 saniye tuttum seni suyun içinde." Birden suya daldı. Şaşkınlıkla iki elimi zemine yerleştirip oturduğum yerde dikleştim. Yirmi saniyede hala sudan çıkmadığında, bilinçli bir şekilde dalmak ile birden birisi tarafından suya batırılmak arasındaki farkı da hesap ettiğini anlamıştım.

Otuz ikinci saniyede sudan çıktığında, geceyle aynı renk gözleri doğrudan gözlerimi bulmuştu. Derin derin nefes alırken, iki kez öksürdü. Bakışları, soru sorarcasına gözlerimin içindeydi. Mutlu olmamı istiyordu. Nefessiz kaldığı, buz gibi suya daldığı ve üşüdüğü için mutlu olacak değildim ve fakat beni çok sevdiğini hiç bu kadar hissetmemiştim.

♠

Islak kot pantolonunun paçalarından yerlere damlayan sulara aldırmadan kamaraya girdi. Beyaz tişörtü üzerine yapışmış, tenini açığa çıkartıyordu. Kapıyı kapattıktan sonra, beni narin bir şekilde kapıya yasladı. İki elini birden kapıya yerleştirdiğinde, kara gözleri bir mızrak gibi gözlerime saplanmıştı. Gözlerimde bir izin arıyordu. Aklıma video geldiğinde bilinçsizce onu ittiğim ve sonrasında panik atak krizi geçirdiğim için, benden emin olmak istiyordu. Dudakları boynuma ilerlerken, boğazından tatminkar bir ses çıktı. *Sırıl sıklam aşık olmak* deyiminin hakkını verircesine, boynumda adı yazan yeri öpmeye başladı.

Sakallarından damlayan sular üzerimi ıslatırken, vücudumun her bir zerresinin uyanışa geçtiğini hissediyordum. Eli tişörtümün eteklerine gitti ve tişörtü kafamdan çıkartırken, dudaklarını boynumdan ayırmak zorunda kaldı. Dudaklarım, dudaklarını boşta bulmanın memnuniyetiyle dudaklarına sarıldı. Göz kapaklarım olması gereken buymuş gibi kapanmıştı. Elleri belimi sarmaladı ve beni kucağına aldı. Bacaklarım belini kavradığında, silahının bacağıma değdiğini hissettim. Onu beline tekrar ne ara yerleştirdiğini bilmiyordum. Yattaki masada değil yanında tutmak istemiş olmalıydı. Dudakları özlemle, sabırsızca dudaklarımı okşuyordu. Islaklığı tenimi ıslatırken hayatın müşterekliğini iliklerime kadar hissediyordum.

Beni yatağa yatırdı. Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında, elinin beline gittiğini hissettim. Silahını komodinin üzerine koydu. Arka cebinden çıkardığı telefonu da silahın yanına bıraktı. Saçlarından vücuduma damlayan suların tenimi

ürperttiğini hissettim. Güçsüz bir yaprak gibi irkilmiştim. Bu hoşuna gitmiş olacak ki, kıyafetlerini çıkartmadan ve ıslaklığına aldırmadan üzerime uzandı. Nefesi, tenimi kara meltemi gibi okşuyordu. Dudakları ve elleri vücudumu ele geçirmişti. Kara melteminin, cılız ve solmak üzere olan bir yaprağa davranabileceği kadar yumuşak huylu bir şekilde, beni oluşacak boraya hazırlıyordu.

Gözlerimi kapadığımda gecenin karasına teslim oldum. Kıyafetlerim belirli zaman aralıklarında tenimden ayrıldıkça, tenimdeki dokunuşlar yavaş yavaş hızlandı ve ben neredeyse dümdüz hale geldiğinin farkında olduğum dudaklarımın arasından çıkan seslerle ona karşılık verdim. Tutunduğum daldan kopmama ramak kalmıştı ve ben artık dayanamıyordum. Titremeye başlamıştım. Çok geçmeden dudakları dudaklarıma, teni tenime kapandı.

Bora, kara melteminden daha sert bir rüzgardı. Yereldi, yalnızca bana özgüydü ve yalnızca benim topraklarımda hüküm sürebiliyordu. Şiddetli bir şekilde esiyordu, beni dalımdan koparmak istiyordu ve kendisiyle beraber sürüklenmem için çabalıyordu. Beni okyanusunda istiyordu. Cayır cayır yanan vücudumun, kendini korumak için muhtaç olduğu soğukluğu, hala daha saçlarından süzülen damla damla tuzlu sudan alıyordum. Bu sesimin tınısını zirveye taşırken, oluşan borayı daha çok hırçınlaştırıyor ve okyanusa doğru kuvvetli bir şekilde esmesine sebep oluyordu. Bir yaprak ancak dalında yaşayabilirdi ama ben okyanusa kavuştuğumda hayat bulmuştum. Yağmur çok geçmeden kendini gösterdiğinde nefes nefese, sırıl sıklam olmanın doyumsuz zevkine erişiyorduk.

Kalbimin hızını hissetmek ister gibi, alnını göğsüme yaslamıştı. Ter karışmış saçlarında parmaklarımı dolaştırırken, nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Elini saçlarının arasındaki parmaklarıma ulaştırdı. Parmak uçlarımı okşarken, dinlendiğimi hissettim.

Biraz sonra, "Duşa girelim," dedim. Gözlerimi zorlukla araladım. Eli parmaklarımdan ayrıldı ve yavaşça doğruldu.

Yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı ve şakağımdan öptü. Kara bir elmas gibi parlayan gözleri gözlerime kenetlendiğinde elimi tutup beni doğrulmam için çekti. Derin bir nefes alıp peşinden ben de yataktan çıktım.

Banyodaki küvete su dolduruyordu. Küvetin kenarına otururken, "Cimrisin işte, burada neden jakuzi yok?" dedim.

Boğazından güldüğüne dair bir ses çıktı fakat benim gözlerim kapalıydı. "Bak burada ne var?" dedi. Gözlerimi araladım. Bergamotlu duş jelini gördüğümde, gözlerimin yuvalarından çıkacağını zannetmiştim. "Sen kapatırsın suyu, ben geliyorum," dedi. Ben ise ona cevap vermek yerine, duş jelinin kapağını açıp koklamayı tercih etmiştim.

Su tazyikli bir şekilde dolarken, banyo yağlarını inceledim. Melisa, papatya ve lavanta yağlarından biraz biraz suya damlattım. Banyo köpüğünü de ekledim. Mavi, yeşil, sarı ve gri banyo tuzlarından onar tane ekledim. Banyo tuzu bizim evimizde var mıydı bilmiyordum ama yoksa da aldıracaktım; canım sıkılırsa sayardım. Her gün köpük banyosu yapmadığım için doğru bir şey yapıp yapmadığımdan emin değildim. Konu köpük banyosuna nereden gelmişti, açıkçası onu da bilmiyordum. Spa tableti buldum, onu da küvete attım. Zannediyorum ki yeşil yuvarlak şey, koku veren bir banyo tabletiydi; bu da küvete yakışırdı. Mavisi de vardı. Onu da attım.

Su haddinden fazla köpürmüştü ama buna şaşırmamıştım. Zaten şu an küvetin manzarasının banyo duvarı olmasına kafayı takmıştım; evimizdeki jakuzinin manzarası bundan fevkalade güzeldi. Küvet yastığına kafamı yerleştirirken gözlerimi de kapamıştım. Galiba hayatımın en güzel anını yaşıyordum çünkü daha küvete girer girmez vücudum gevşemişti.

Bora'nın öksürmesiyle gözlerimi araladım. Elinde viski şişesi ve iki kadeh vardı. Beline havlusunu dolamıştı. Kokudan rahatsız olmuşçasına, burnuna çarpan havayı kesmek ister gibi elini sallamıştı. Bence banyo çok güzel

kokuyordu. Tam olarak ne koktuğunu söyleyemezdim, tüm kokular birbirine girmişti fakat bunun hiçbir önemi yoktu.

"Nasıl dayanıyorsun bu kokuya ya. Çık şuradan," dedi. Bir kez daha öksürdü. Banyoya yayılan buhar ve hoşlanmadığı koku yüzünü buruşturmuştu.

"Bir şey olmaz gel," dedim. Elimi uzattığımda, viski şişesini ve kadehleri küvetin kenarına koydu. "Hatta sigara da getirsene sevgilim," dedim.

Memnuniyetsiz bir tavırla, "Bir de duman mı çekeceğiz?" diye sordu. Yine öksürdü. "Çıldırdın herhalde." Belindeki havluyu tezgahın üzerine bıraktı. Küvete gireceğini anladığım sırada öne doğru kaydım. Bacaklarının arasında kalmıştım. Sitemle, "Berbat kokudan nefret ediyorum," dedi. Cümlesini bitirirken yine öksürmüştü. Başımı göğsüne yaslarken, susmasını dilercesine, nefesimi sesli verdim. Viskiyi kadehlere doldurdu. Eline köpük bulaşmasına da kızmıştı. "Köpük nereden çıktı?" dedi, kızar gibi. Kadehlerden birini aldım ve yudumladım. Ona cevap vermeyecektim. "Yarın spora başlıyorsun," dedi, dan diye.

"Hı?" dedim. Buna hiç hazır değildim. "Neden ki?"

Dudakları boynuma değdi. "Çünkü sana silah kullanmayı öğreteceğim. Dövüş de çalışacağız. Ama senin vücudun ham ve senin önce kondisyonunu yükseltmemiz lazım." Boğazımdan mızmızlandığımı göstermekten çekinmeyen bir ses çıktı. "Koşuya çıkacağız sabahları." Boynumu öperken, bir eliyle de kolumu okşuyordu. "Gece de atış çalışacağız."

"Boşanalım mı?" diye sordum, çaresizce.

"I-ıh," dedi. Viskimi kafaya diktim. "Nazlanma boşuna," dedi. Başımı göğsünden kaldırdığımda, dudakları boynumdan ayrılmıştı. Kadehimi sertçe küvetin kenarına koydum. "Hatta kendini şartla, çok sıkı çalışacağız."

"Silah... Dövüş tamam ama... Yani ajanlık hislerimi okşuyor. Ama ben istemiyorum spor yapmak ya. Hele erken kalkmak resmen işkence. Ceza bu ya bildiğin ceza," dedim. Güldü. Başımı yeniden göğsüne yasladım. "Acı bana..."

dedim. Çenesini kafama yasladı. Gözlerimi mutsuz bir şekilde kapattığımda, uyuyakalacağımı düşünmüştüm.

♠

Yatağın devamlı olarak sallanmasıyla, birden uyandım. Bora'nın boğazından garip sesler çıkıyordu. Komodine uzandım ve gece lambasını yaktım. Ağzının içinde bir şeyler mırıldanıyordu ama ne söylediğini anlamıyordum.

"Sevgilim," dedim. Sanki boğazından çıkardığı küçük bir inlemeyle bana cevap vermişti. Çarşafı üzerine örtmeye çalıştı. Çenesinin titrediğini fark ettim. Dudaklarımı alnına bastırdım. Galiba ateşi vardı. "Sevgilim," dedim, bir kez daha. Gözlerini araladığında öksürmeye başladı. Dirsekleri yardımıyla doğrulmaya çalıştı ama mecalsizdi.

Hırıltılı bir sesle, "Su," dedi. Hızlıca yataktan kalktım. Komodinin üzerindeki sürahiden doldurduğum bir bardak suyu elimden alırken, yaralı elinin titrediğini fark ettim. Suyu, zorlukla da olsa dudaklarına ulaştırdı ve üç yudum içti. Bardağı yeniden bana verdiğinde, kendisini sertçe yatağa bırakmıştı. Hızla banyoya gittim ve dereceyi alıp yeniden yatak odasına geldim. Dereceyi koltuğunun altına yerleştirdiğimi anlamış ve itiraz etmemişti. Saniyeler bir asır gibi sürerken derece öttü. Ateşi 38.8'di.

Hızla tekrar banyoya gittim ve nemli bez hazırladım. Bir yandan da Gökhan'ı arıyordum. Bezi Bora'nın alnına yerleştirdiğimde, Gökhan uykulu bir sesle telefonu açmıştı. Bana acilen ateş düşürücü ilaç içirip içirmememi söylemesi lazımdı. Bora bu akşam, benim gördüğüm kadarıyla altı kadeh viski içmişti. Emindim ki fazlası da vardı. Gökhan bir süre tereddüt etse de on beş dakika ıslak bezler yardımıyla ateşi düşürmeye çalışmamı eğer düşmezse ilaç vermemi söylemişti. Kendisi de gelecekti, yoldaydı.

Bora tam olarak uyumuyordu. Aslında uyanıktı fakat gözlerini açamıyordu. Alnına bez koymama ya da ıslak süngerle vücudunu silmeme, üzerini açık tutmama direnmiyordu. Her ne kadar bedenen bir savaş veriyor olsa da temkinli yatıyordu. Sanki şimdi bir şey olsa, yerinden

fırlayacakmış gibi temkinli... Ateşini tekrar ölçtüm. Hala 38.8'di. Düşmemişti ama yükselmemişti de. Tekrar Gökhan'ı aradığımda, Allah'a emanet de olsa ilaç vermemi söyledi. Her ne kadar bu durum ürkütücü de olsa Gökhan'ı dinlemek zorundaydım. Hem ben de çok sarhoş olmuştum ve o gece ateşlenmiştim. Kanımdaki alkole rağmen Bora bana ilaç vermişti. Yoksa vermemiş miydi? Gerçekten hatırlamıyordum.

Bora, hapı ve suyu içmek için doğrulduğunda tekrar öksürmeye başladı. Öksürürken kaşları çatılıyor, yüzü buruşuyor ve nefes almakta çok zorlanıyordu. "İyiyim ben Nazlı," dedi. İyi falan değildi. Sağ kolunun üzerine yatmıştı. Ben ise yere dizlerimi yerleştirmiştim. Yüzümü yüzüne yakın, elimi ise alnındaki bezin üzerinde tutuyordum. Annesinin günlüğünde yazan satırlar aklıma gelmişti. Parmaklarım kararsızlıkla ensesine ulaştığında, yüzüne tuhaf bir gülümseme yayıldı. "İyiyim," dedi.

İyi olmaya kendini şartladığını anlamıştım. Onun için yılmak, düşmek, kötü olmak ve kendini bırakmak gibi kavramlar yoktu. O nazlanamazdı, hastalanamazdı, kötü hissedemezdi. Boğazından hafif iniltiler çıkıyordu ama kendini dizginlediği gözlerini ara ara açmasından belliydi. Sanki zamandan kopmamak için mücadele ediyordu. Sanki zamandan kopsa dünyanın sonu gelecekti ve o bu sonu istemiyordu. Gücünün kaynağını bilemiyordum ve fakat içindeki felaketleri kaldırım gücüne hayran kalmıştım.

♠

119 Gün Önce...

Güneşin ışıkları yatın salonundaki cama vururken, gözleri kapalı bir şekilde duran Bora'ya bakmaya başlamıştım. Gövdesi dik bir şekilde oturuyordu. Bir dizini kendine doğru çekerek ayağını koltuğa uzatmış, diğer ayağını ise yerde bırakmıştı. Başı, koltuğun üzerindeki küçük yastığa yaslıydı. Deliksiz bir uyku çekememişti. Sabaha kadar, devamlı olarak uyanmıştı. Gökhan'ın gelip ateşini ölçtüğünden, benimle konuştuğundan, hatta benim banyoya girip çıkışlarımdan

dahi haberdardı. Günün tamamen aydınlanmasıyla ise yatmaktan sıkılmış olacak ki salona gelmek istemişti ve uzanmayı reddetmişti. Rahat kıyafetler giyebilirdi ama takım elbise giymeyi tercih etmişti ve ben bu ciddiyete akıl sır erdiremiyordum.

Gökhan'ın sesli bir şekilde esnemesiyle gözlerini açtı. Bakışları Gökhan'ı bulduğunda, hafifçe gülmüştü. "Günaydın," dedi.

"Karı koca uykularımın katilisiniz..." dedi Gökhan ve kendini koltuğa bıraktı. Bakışları kahvaltı sofrasına kaydığında gözleri parlamıştı. "Açım." Gözleri tekrar Bora'yı buldu. "İş kombinini giydiğine göre daha iyisin."

Bora, başını yanında oturan Gökhan'a çevirecek şekilde, sol yanağını yastığa yasladı. "İşe gitmem lazım. 11'de toplantı var. Ertelenmesi mümkün bile değil. Holding batacak artık. Çok ihmal etmeye başladım." Öksürdü. Öksürmesi kesilmemişti ve sık sık öksürüyordu. Dün akşamdan beri bu doksan ikinci öksürmesiydi.

"Akşam da şu vereceğimiz davet için toplantı yapacağız ekiple," dedi Gökhan. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Üşütmüşsün sen. Öksürük için bir ilaç aldırayım sana. Ama yatıp dinlenmen de lazım."

Bora başını Gökhan'ı onaylar gibi sallarken, bir kez daha öksürdü. Bu sırada telefonu çalmıştı. Sıkıntılı bir şekilde, koltuğun üzerindeki telefonu açtığında yalnızca, boğazından *"He, söyle?"* demek ister gibi bir ses çıkmıştı. Kaşları çatılırken, "Hayırdır?" dedi. Öksürdü. "Sana neden söylemiyor oğlum?" Bir elini ensesine götürürken, "Tamam gelsin..." dedi.

Gökhan, Bora'ya merakla bakıyordu. Telefonu kapattığında, "Hayırdır?" diye sordu.

"Hayır mı şer mi bilemiyorum," dedi Bora. Koltuğa uzattığı ayağını da yere indirirken hafifçe öne eğildi ve dirseklerini bacaklarına yerleştirdi. İki eliyle birden yüzünü kapadı ve parmak uçlarıyla alnını sıvazladı. Sağ elindeki yarasına merhem sürülmesi gerekiyordu.

"Bora Bey..." dedi, Özgür'ün sesi. Ellerini önünde birleştirmiş, salonun girişinde, başı öne eğik bir şekilde duruyordu. Bora ellerini yüzünden çekerken, Gökhan ayağa kalkmıştı.

"Gel," diye emretti Bora. Bakışlarını Özgür'e çevirmemişti. Sağ ayak bileğini sol bacağının üzerine yerleştirirken arkasına rahatça yaslandı ve sağ kolunu kolçağa yerleştirdi. Özgür, Bora'nın tam karşısına geçmiş ve sırtını bana dönmüştü. "Söyle. Ne bu kadar acil olan?" dedi Bora.

Özgür'ün başı Gökhan'a doğru çevrildi. "Özel," dedi, çekinceli bir tonlamayla.

Bora'nın ise kaşları çatılmıştı. "Selim'den özel... Gökhan'dan özel... N'oluyor Özgür? Hayırdır?" dedi.

"Siz," dedi Özgür, sıkıntıyla. "Siz içeride bir hain olduğundan şüpheleniyorsunuz ve ben riske atamam kendimi. Özür dilerim. Özel."

Bora, bakışlarını Gökhan'la birleştirdiğinde yine öksürmüştü. Sol eliyle dudaklarını kapatmaktan artık bıktığını ele veren gözleri, Gökhan'a bir emir verdi. *"Benim halim yok, sen hallet..."* der gibi.

"Derdin neyse söyle... Bu odada bir hain yok," dedi Gökhan. İfadesi kendinden emindi. Özgür'ün başı Gökhan'dan yana çevrilirken başını iki yana sallamıştı. "E siktir git o zaman. Açım uğraşamam seninle," dedi Gökhan.

Özgür, Gökhan'ı onaylar gibi başını salladı. Bakışlarının yeniden Bora'ya çevrildiğini, Bora'nın keskin bakışlarından anlamıştım. "Emredin gideyim," dedi Özgür. Derdi neyse söylemeyecekti.

"Diyelim hain Gökhan..." dedi Bora. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ve belli ki senin söyleyeceğin şeyi hainin duymaması icap ediyor. Şu an anladı zaten bir şey söyleyeceğini... O sebeple öldürecekse öldürecek seni. Ya da her neden hain neyi duymayacaksa, yakalandın zaten. İşte neyse. O yüzden söyle... Çünkü ben öfkelenmeye başlıyorum."

"Nazlı Hanım yarın Boğaziçi Üniversitesi'ne gidecekmiş," dedi Özgür, çekinerek. Eğer bahsettiği Nazlı Hanım bensem,

böyle bir planım yoktu. "Randevusu varmış, diploma işiyle alakalı."

Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Dört saniye gözlerimde kalan gözleri, yeniden Özgür'ü buldu. "Eee?" dedi.

"Çıkışında, Nazlı Hanım'ı kendisine götürmemi istedi," dedi Özgür.

"Kim?" diye sordu Bora, kolunu kolçaktan çekerken.

"Mehmet Şahindağ..." dedi Özgür.

Bora'nın gözlerinden saniyelik bir şaşkınlık geçerken, ayağa kalktı. "Nasıl yani?" diye sordu.

Özgür'ün bedeninin titrediğini görmüştüm. "Tehdit etti beni," dedi, çaresizce. "Yarın 2'deymiş randevu. Yarın 4'e kadar vaktim var. Ben... Ben düşündüm size ihanet etmeyi ama yapamam bunu. N'olur bana yardım edin. Yalvarırım bana bir yol gösterin. N'olur. Ne isterseniz yaparım... N'olur."

Özgür, Bora'nın elini öpmek için eğildiğinde, Bora izin vermedi. Meraklı bir ifadeyle, "Seni neyle tehdit ediyor?" diye sordu.

"Oğlum... Oğlum elinde," dedi Özgür, çaresizce. Sesi ağladığını ele veriyordu. Sınanmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum. Şaşırmamıştım. Artık Mehmet Şahindağ'ın yapabileceği hiçbir şeye şaşıracağımı da sanmıyordum. Ayak seslerini duyuyordum ve yoldaydı, anlıyordum. "Oğlumu öldüreceğini söyledi. Öldürür."

Bora, bir kez daha öksürürken bakışlarını Gökhan'a çevirdi. Gözlerinden Gökhan'ın gözlerine sessiz bir emir daha aktı. Bu sefer ne dediğini anlamamıştım. Gökhan'ın bakışları da Bora'nın bakışlarıyla birlikte beni hedef aldığında, yepyeni bir planın ilk adımının atıldığını anlamıştım.

84.Bölüm

Ah sevgili okurlar ah!

İçimde dolup taşan bir minnet, bir teşekkür, bir sevgi çağlayanı var ve bunu izah edecek kelimeleri seçmekte çok zorlanıyorum. Gün geçtikçe yorumlar konusunda kendi rekorunuzu kırıyorsunuz ve ben büyük bir heyecanla okuyorum yorumlarınızı. Hepsine dönemiyorum ve zaten böylesi bir zaman dilimi mevcut değil ama en azından hepsini okuduğumu bilin lütfen. Hafta boyunca sizlerle olabilmek pek bir kıymetli, hastalığın en sevdiğim tarafı da sanırım bu oldu. Gün içinde yazıştığım arkadaşlarım sizler oldunuz, günaydınım ve iyi gecelerim de keza. Bunu sevdim, çok sevdim. Üçüncü kitabın devamını yazmak üzere inzivaya çekilmeden evvel D Vitaminim oldunuz desem, sanırım çok net açıklar durumu.

Sizler, yalnız benim değil Maça Kızı 8 evreninin de bir parçası oldunuz. Bazen kendimi onlar sizi tanısaydı diye düşünürken buluyorum. Bu bizim sırrımız olsun zira delilik. Ama unutmamak gerek ki deli olmasak çıkmazdı bu hikayeler. Her şey sizin sayenizde ve ben sizleri çok seviyorum. □□

♠

Eve gelmiştik. Bora, yol boyunca Nazan Hanım ağırlıklı olmak üzere, birkaç kişiyle yoğun bir telefon trafiğine girmişti. Toplantıya katılamayacağını söylüyordu, hatta bir ara holdingin batıp batmamasının umurunda olmadığını da söylemişti. Gökhan ise Özgür ve Selim'le birlikte, arkamızdaki araçla gelmişti. Bora, Gökhan'ı da arayıp Alp'in gelmesi emrini verdiği için Alp de buradaydı. Anladığım

kadarıyla bundan sonra güvenlik şirketiyle doğrudan kendi iletişim kurmak istiyor ve aracı kabul etmiyordu.

Hala öksürüyordu. Öksürüklerinin sayısı iki yüz yirmi sekize ulaşmıştı. Sinirli olduğunu söyleyemezdim belki ama gergindi. Yüzü solgun görünüyordu. Gerçekten de yatıp dinlenmesi gerekiyordu ama asla bunu yapmayacağını biliyordum. Süslü salondaki masanın baş köşesine oturmuş ve kollarını masaya yerleştirmiş, Alp'i izliyordu. Alp, izlendiğinin farkında olduğu için biraz kasılıyor olsa da sessizce aldığı talimatı yerine getiriyor ve Özgür'ün konuşma kayıtlarını hazırlıyordu. Aydın ise duvara yaslanmış, ellerini arkasında bağlamış, bakışları yere sabit bir şekilde dudaklarını dişliyordu.

Gökhan, hızlı adımlarla yeniden süslü salona geldi. Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrilmişti. "Özgür'le ilgileniyor çocuklar. Dağıldı herif..." Bora, anladığını belli eder gibi başını salladığında, Gökhan sıkıntılı bir nefes verdi. "Hazır mı kayıtlar?" diye sordu, Alp'e. Alp hızla başını iki yana salladı. Gökhan'ın bakışları yeniden Bora'ya çevrildi. "Aklıma yatmayan şeyler var. Köstebeğin Özgür olduğunu düşünüyorum."

Bora anlamadığım bir ifadeyle gülümserken, Aydın'ın bakışları da Gökhan'ı bulmuştu. "Geri planda kaldı... Şimdi öne çekelim onu yeniden diye mi? Mağdur olduğu için gözümüzde aklanacak... Ve yeniden köstebekliğe devam edebilecek. Hepsi bir oyun?" dedi Aydın, merakla.

"Aynen. Ben böyle düşünüyorum," dedi Gökhan. Yanımdaki sandalyeyi çekerek oturdu. Kolunu, benim sandalyemin arkasına yerleştirdi. "Çok batıyor göze artık. Kim lan bu herif de bu kadar gündemimizde bizim? Başka çalışanlarımızın da çocukları var. Neden kaçırılan çocuk onunki? Hem de geri planda kalır kalmaz!"

"Kim o çocuk biliyor musun?" diye sordu Bora. Bakışlarımı Gökhan'ın üzerinden çekip Bora'ya çevirmiştim. Onun muhatabı ise yalnızca Gökhan'dı. "Kaçırılan..." Derin bir nefes aldı. "En güvendiğim adamın karısının yeğeni.

Annemle babamın zamanından beri evimin içinde olan kadının, gelininin yeğeni..."

Aydın sıkıntılı bir nefes verdi. "Yani Özgür bahane mi diyorsun?" diye sordu, merakla.

"Vegas'ta bir açık verdi. Belki günlerce bizi izlediler ve Özgür'ün ilk açığında, bunu değerlendirdiler. Ölmesi gerekiyordu. Öldürmedik. Öldürmediğimiz için Şahindağ'ın dikkatini çekti. Detaylı araştırdı... Selim'in bacanağı olduğunu bilmiyorduysa bile artık biliyor. Hedefi benim en güvendiğim insanlar," dedi Bora.

"İyi de... Selim'in bacanağı olan herifin sana ihanet etmeyeceğini bilmesi lazım Şahindağ'ın, salak mı bu?" diye sordu Gökhan, itiraz eder gibi.

"Onun derdi de bu bence..." dedi Bora, gülümseyerek. Ayağa kalktı ve masanın etrafında elleri cebinde yürümeye başladı. "Özgür'ün benden yardım isteyeceğini biliyor. Çünkü o bebeğin ölmesini istiyor..." Durdu ve bakışlarını Gökhan'a çevirdi. "O bebek ölürse n'olur Gökhan?"

"Hoş olmaz..." dedi Gökhan, sıkıntıyla. "Selim'in... Sevim Hanım'ın... Güvenlerini yitirirsin. Sana canlarını emanet ediyorlar, sen de onlara tabii."

"Selim'in eşinin öz yeğeninden bahsediyoruz. Teyzesi olduğu bir bebek. Selim'in ilişkisi de çatırdar," dedi Aydın, düşünceyle. Bora'nın bakışları Aydın'a çevrildi. "Ve sen de çalışanının bir bebeğini dahi koruyamadığın için..." Aydın, sıkıntılı bir nefes verdi. "Offf! Sikeyim böyle psikolojik savaşı!"

"Bebeğin ölmesini isteyen bir adam... O bebeği öldürür. Belki de öldürdü bile çoktan..." dedi Bora. Tüylerim diken diken olmuş ve ürpermiştim. Kolumun üzerinde Gökhan'ın elini hissettiğimde, göz ucuyla ona tebessüm ettim. "İstediği Nazlı falan değil onun şu anda. Nazlı'yı istese Nazlı'yı almaya oynar. Yarın 2'de okulda olur onlarca adamı mesela direkt."

"Benim yarın 2'de okulda randevum olduğunu kim biliyor?" diye sordum, merakla. Bora'nın bakışları bana

çevrildiğinde yüzünden onlarca soru geçmiş gibiydi. "Ben bile bilmiyordum!"

Bora'nın bakışları gözlerimde fazla duramadan Gökhan'a çevrildi. Başını hafifçe sağa eğerken öksürdü. "Hande?" dedi, şaşkınlıkla. Gökhan'a doğru hızlıca bir adım attığında Gökhan'ın gömleğinin yakasından tutmuş ve onu ayağa kaldırmıştı. Korkudan sandalyemden fırladığımda, benim sandalyem de Gökhan'ınkiyle beraber yeri boylamıştı. "Kefildin değil mi?!" diye bağırdı Bora, hiddetle. Gökhan'ı masanın üzerine doğru yatırmıştı ve eli hala yakasındaydı. Alp, ne yapacağını bilemezcesine bilgisayarın başından kalkarken Aydın büyük bir ciddiyetle Bora ve Gökhan'ı izliyordu.

"Kefildim! Hala da kefilim! Saçmalıyorsun şu an!" diye bağırdı Gökhan.

"Kes lan sesini!" diye bağırdı Bora, öfkeyle. "Siz ikiniz almadınız mı bu randevuyu?!"

"Evet! Ama kız arkadaşımdan bahsediyorsun! İstersen buna dikkat et!" diye bağırdı Gökhan. Kendine hakim olmak istercesine başını yaslı olduğu masanın üzerinden hafifçe kaldırmış ve ellerini Bora'nın kollarına koymuştu. Onu itmekle itmemek arasında derin bir kararsızlık yaşıyordu.

"İsterse karın olsun lan!" diye bağırdı Bora. Gökhan'ın yakasından hafifçe çekip onu kaldırdı ve hemen ardından sırtını sertçe tekrar masaya yasladı. Gökhan, belini masanın sivri kenarına öyle kötü vurmuştu ki, boğazından acı çektiğine dair bir ses duyuldu. "Hataların bini aştı! Bu mu lan senin güvenliğin?!"

Gökhan'ın damarına basılmış gibiydi. Tüm gücüyle Bora'yı ittirdi ve zorlukla da olsa masadan doğruldu. Bora geriye doğru sendelerken Gökhan öfkeyle, "Kendin koru o zaman lan kendini!" diye bağırdı. Nefes alışverişleri çok hızlıydı. "Sikerim senin afranı da tafranı da! Evlenmeseydin amına koyayım! Sen evlendin diye yaşıyoruz bunları!"

Bora başını *göreceksin sen şimdi* der gibi sallarken, Begüm hızlıca süslü salona girmiş ve gördüğü manzarayla

dehşete düşmüş gibi Aydın'ın yanına ilerlemişti. "Bana Hande'yi getirsinler Aydın!" dedi Bora. Ses tonundaki tehditkar tınının kuru sıkı olmadığı belliydi. Bahsi geçen Hande Gökhan'ın nesi olursa olsun, en önce benim arkadaşımdı ve Bora bunu unutmuş gibiydi.

"Hayır!" diye bağırdı Gökhan, öfkeyle. Bora'ya doğru hızlıca bir adım attı. Bora geri çekilmemiş, Gökhan'ın gözlerinin içine bakıyordu. "Hayır! Bunu yapmayacaksın!"

"Yapacağım!" dedi Bora, tüm ciddiyetiyle. "Hadi engel olsana..."

Gökhan, uyarı dolu bir tonlamayla, "Kara!" dedi. Bir adım daha atarken, sağ parmağını havaya kaldırmıştı. "Eğer bunu yaparsan... Her şey biter. Her şey!"

"Hande'yi getirsinler Aydın!" dedi Bora, umursamadan. Gökhan'ı sertçe ittirdi ve bakışlarını Aydın'a çevirdi. "Bunu da alsınlar, biraz sakinleştirsinler... Karşısında kim olduğunu unutmasın bir daha!"

Gökhan, Bora'ya bakakalmıştı. Bora, hızlı adımlarla salonun girişine doğru yürürken birden durdu ve duvarın köşesine korkuyla sinmiş Alp'e döndü. "On beş dakika içinde o konuşma kayıtlarını bana dinletmezsen, senin mezarını sana kazdırtacağım!"

Bora'nın Alp'le göz teması kesildiğinde, Alp'in kaşları havalandı ve başını teessüf eder gibi iki yana salladı. Bora süslü salondan çıktı ve fakat sanki öfkesi burada kalmıştı. Aydın'ın bakışları Gökhan'ı bulduğunda, çekinceli ama şefkatli bir tavırla, "Gökhan hadi," dedi.

"Ne hadi?" dedi Gökhan, kırgın bir şekilde. Koltuğun kolçağına yaslanmış ve ellerini dizlerine yerleştirmiş, nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. "Sikerim onu da verdiği emri de!"

"Gökhan!" dedi Aydın, uyarı dolu bir ifadeyle. "Daha fazla kızdırma."

"Ne kızdırma ya?!" diye bağırdı Gökhan. Salonun ortasına kadar gelmiş, acısını kusmak ister gibi Aydın'ın gözlerinin içine bakıyordu. "Benim bir suçum yok! Hande'nin de bir

suçu olamaz! Ve ben hak etmediğim bir şekilde beni cezalandırmasına izin vermeyeceğim!"

"Uzatma," dedi Aydın, emreder gibi. Masanın etrafında dolaşarak Gökhan'a yaklaştı. "Ortada bir ceza yok. Ama sakinleşene kadar gözüne gözükmesen iyi olur. Hande'yle iletişim kurma istiyor işte sadece." Aydın, elini Gökhan'ın koluna koydu. "Dinlenirsin işte biraz, hadi gel."

Gökhan öfkeyle kolunu Aydın'ın elinden kurtardı. "Kara'nın verdiği emir sikimde bile değil!" dedi, kaşlarını kaldırarak. "Gelsin... Kendi götürsün... Yapabiliyorsa... He yapabiliyorsa götürsün."

"Tüm gemileri yakarsın," dedi Aydın, son kez uyarır gibi. Bakışları hızlıca etrafı taradı. "Allah aşkına... Yapma..." Sesine, rica eder gibi bir tonlama yerleşmişti. Bora ve Gökhan'ın arasında kaldığı için muhtemelen içinden küfrediyor ve bu durumdan hiç hoşlanmıyordu. "Eğer buraya geldiğinde seni burada görürse, hiç iyi olmayacak. Ve ben seni her koşulda, şimdi bu salondan çıkartacağım çünkü o emri alan benim ve ben Kara'nın emrine karşı gelmem."

"Nereye gitmesi gerekiyor?" diye sordum, merakla. Aydın ve Gökhan'ın bakışları bana çevrildiğinde, utandığımı hissetmiştim. "Beraber gidelim."

"Sen kal burada," dedi Gökhan, hızlıca. Anladığım kadarıyla, sadece laf olsun diye direniyordu ve eninde sonunda Bora'nın istediği olacaktı. "Sen burada olmazsan, Hande'ye her şeyi yapabilir."

"Ne gibi?" diye sordum. Sesimdeki merakı dizginleyen ciddiyet beni de şaşırtmıştı.

"Kal burada..." dedi Gökhan. Ağzının içinde bir küfür mırıldandı ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. Masanın başına geldiğinde, cebinden çıkarttığı telefonu kırmak ister gibi bir öfkeyle masaya bıraktı. Salondan çıktı. Ama yalnız değildi. Begüm ve Aydın da onun arkasından gitmişti. Aydın muhtemelen dönerdi ama Begüm onunla kalacağını belirtir gibi bana göz kırpmıştı.

Alp, kendisine verilen süre içinde istenen işi yetiştirmenin telaşıyla hızlıca klavyede bir şeylere basıyordu. Yere düşen iki sandalyeyi kaldırdım ve ne yapacağımı bilemez bir şekilde cama doğru yürüdüm. Havuzun etrafını çevreleyen ve alt bahçedeki güvenlikten sorumlu adamlar, kuş uçurtmayacak bir tavra girişmişlerdi. Selim, havuzun biraz ilerisinde volta atarak telefonla konuşuyordu. Tam anlamıyla kontrol etmeye çalıştığı bir panik haline sahipti.

Sevim Hanım'ın, Selim'in annesi olduğunu yeni öğreniyordum ama buna şaşırmamıştım. Kolun kırılsa bile yenin içinde kalmasını isteyen herkes, evindeki özeli de sağ koluyla bir ilişkisi olan birisine açardı. Bu eve ilk geldiğim gün aklıma geldiğinde, Selim ve Sevim Hanım'ın yaşadığı tuz macerasına utanmasam gülerdim. Bora, Özgür'ü Selim'den sonraki en güvendiği adam olarak ilan ederken tecrübesizliğinin de altını çizmişti. Elbette ki Selim'in akrabalarından ilerlemek de bir tercihti ve fakat görüldüğü üzere kötü sonuçlara da gebeydi.

"Bitti mi?" diye sordu Bora'nın ifadesiz sesi. Arkamı dönüp bakışlarımı ona çevirdiğimde, göz göze geldik. Gözlerinde okunabilir hiçbir ifadenin olmamasına da şaşırmamıştım. Soğukkanlı bir şekilde Alp'e yakın sandalyeyi çekti ve oturdu.

"Az kaldı efendim," dedi Alp, mekanik bir tavırla. Bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Ekiple de bağlantıdayım. Biraz yavaş ilerliyorum buradan."

Bora, Alp'e bir cevap verecekken, "Daha üç dakika, on yedi saniye süresi var..." dedim. Bora'nın bakışları tekrar bana çevrildiğinde, hafifçe gülümsemiştim. Aydın'ın adım seslerini duyunca, gülümseyen yüzümü Aydın'a çevirdim.

Aydın, gergin bir ifadeyle yürüdü ve Bora'nın sandalyesinin karşısındaki sandalyenin arkasında, ciddi bir ifadeyle durdu. Bakışlarını Bora'nın yüzüne sabitlemişti. "Gökhan arka bahçede. Oyun odasında. Begüm Hanım da yanında. Begüm Hanım'ın da telefonunu almak zorunda kaldım. Hande Hanım'ı takip eden adamımız ise onu alacak. Gökhan'ın

kendisine sürpriz yaptığını söyleyecek kendisine. Gökhan'ın onu aldırttığını zannedecek."

Bora, alaylı bir gülümsemeyle Aydın'ı dinledikten sonra, başını anladığını belli eder gibi salladı. "Ne bu ciddiyet Aydın?" diye sordu, göz kırparak. Sanki biraz evvel Gökhan'ın yakasına yapışan kendisi değil de ikiziydi; bu sorusuna mantıklı bir açıklama yapamıyordum.

Aydın, Bora'nın sorusunu umursamadan, "Başka bir emrin olursa, kapının önündeyim," dedi.

"Aydın!" dedi Bora, uyarı dolu bir ifadeyle. Bakışları Aydın'ın gözlerini hedef almıştı ve fakat Aydın da bundan kaçmıyordu. Aynı şekilde, o da Bora'ya bakıyordu. "Bari sen yapma..." dedi Bora, altı saniyelik bakışmanın ardından.

"Ben bir şey yapmıyorum..." dedi Aydın. Bakışlarını birkaç saniyeliğine bana değdirdikten sonra Alp'e çevirdi. "Çık koçum azıcık dışarı," dedi, sakin bir tonlamayla. Alp lafın kendisine geldiğini dahi fark etmemişti. Bora, Alp'in kolunu dürttüğünde Alp korkuyla, "Bitiyor şimdi," dedi.

"Tamam git bir kahve iç, sonra biter..." dedi Bora. İfadesi yumuşamıştı. Alp, Bora'nın ne dediğini algılayamamış gibi gözlerine bakıyordu. "Kahve kahve!" dedi Bora, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Mola ver!" Alp başını *tamam* anlamında salladı. Seri hareketlerle sandalyesinden kalktı ve Bora'nın sandalyesinin arkasından dolanarak süslü salondan çıktı.

Bora'nın bakışları, Alp'in çıkmasıyla yeniden Aydın'a çevrildi. Aydın, Bora'yı bekletmeden, "Eğer yarın, birisi senin karını sorgulamaya kalkarsa ve sen buna itiraz ettin diye bir yere hapsedilirsen... Benim gibi düşüneceğine eminim. Sınırlara saygı duyan bir adamsın. Sınırları aştın," dedi.

"Aksine," dedi Bora, arkasına yaslanarak. Kolunu, Alp'in boşta kalan sandalyesine yasladı. "Farkındaysan son birkaç aydır baya anlayışlı bir adamım. Şu son birkaç ayda başımıza gelenlere baksana. Gökhan artık çizmeyi aşıyor."

"Gökhan'ı bilmem," dedi Aydın, ciddi bir tavırla. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Otuz senedir bildiğim tek bir adam var benim, kardeşimden daha iyi tanıdığım... Altı senedir emrine amade

olduğum..." Elleriyle sandalyenin arkasını tuttu. "Kardeşi kardeşe düşüren Mehmet Şahindağ'ın savaşını kaybedeceksin Bora..." Aydın zannediyorum ki, Bora'ya ilk kez *"Kara"* demiyordu. "Çünkü hiç kimseye güvenmiyorsun. Hande kim de hain olacak Allah aşkına? Evet bir yerlerde hata yapıyoruz, varsa bir köstebek bulamıyoruz... Ama hedef şaşırtıyor herif. Ya Özgür ya Hande diye sundu seçenekleri bugün. Demek ki ikisi de değil. Ve belki Hande öyle bir şey söyleyecek ki sen Gökhan'dan da şüpheleneceksin... Sonra? Selim mi? Ben mi? Begüm mü? Karın mı? Kim?"

"Benden şüphelenmişti zaten ben sıramı savdım," dedim, dan diye. Bora ve Aydın'ın bakışları bana çevrildiğinde, dilimin kemiksiz olduğuna emin olmuştum. Toparlamam lazımdı. "Belki de gerçekten herkes bir şekilde önce hain sanılmalı, sonra aklanmalı ve rahatça devam etmeliyiz yola..." dedim.

"Hak mı veriyorsun yani yenge?" diye sordu Aydın, şaşkınlıkla.

"Yoo," dedim, ciddi bir ifadeyle. "Hande'ye ben de kefilim. Ama içinde kalacağına, rahatlasın Bora. Akabinde gidip Gökhan'dan özür diler... Olan oldu zaten. Kırıldı onun gururu artık yapacak bir şey yok."

Bora'nın bakışları bana çevrildi ve yüzümde birkaç saniye oyalandıktan sonra Aydın'ı buldu. "Gökhan'a söyle..." dedi, sakin bir ifadeyle. "Eğer köstebek Hande ise, ister bilerek yapsın ister bilmeyerek, Gökhan'ın naaşı yarın Hande ile birlikte istediği mezarlıktan kalkacak. Yemin ederim... Şimdi gelsin nereye geliyorsa... Ve kız arkadaşını kendi sorgulasın. İstediği gibi çaktırmadan, belli etmeden..."

Aydın hafifçe gülümsedi ve ellerini sandalyeden çekip derin bir nefes aldı. "Ben Elif'ten şüphelenmeye başladım," dedi, alelade bir şey söyler gibi. Kaşlarım çatılırken, Bora'nın bakışları kısılmıştı. "Neden diye sorma... Bir his. İncecik bir his. Onun son zamanlardaki davranışlarında hoşuma gitmeyen bir şeyler var. Bilirsin ben severim onu ama..."

"Haluk Kozan'ın söylediklerine mi takıldın?" diye sordu Bora, meraklı bir ifadeyle.

Aydın *evet* der gibi başını salladı. "Dün kıyamet gibi bir gündü. Gökhan'ın yanında da konuşmak istemedim, daha fazla dolmasın Elif'e diye... Yengenin dövmesini Haluk'a söylemesi... Yani art niyetsizmiş, birbirinizi gerçekten sevdiğinizi söylemek istemiş, yengenin seni ne çok sevdiğini. Mehmet'e bizim yerimizi uçurdu, sen ölme ya da içeriye girme diye. Her eyleminin bir açıklaması var ve ben bu açıklama kısımlarını çok kurmaca buluyorum. Midem bulandı. Daha falso var mı unuttuğum bilmiyorum."

"N'apalım?" diye sordu, ciddi bir ifadeyle.

"Bilmiyorum," dedi Aydın ve kollarını bağladı. "Babasının polise gitmesine engel olmuş, Gökhan'ı aramış anlatmış... Babası Haluk'u aramış. Haluk da Elif ile aynı şeyleri anlattı. Ezberden gibi. Bana batan bu zaten. Çok profesyonel geliyor. Bir de markadan vazgeçtiler. Sen ondan bahsederken, *'Canını al işini alma'* demez misin? Ayrıca Kerem'le Begüm'ün partileme muhabbeti... Resmen oradaymış. Kör mü? Hiç mi görmemiş bir şey? Neden söylemedi?"

"Ölmekten korkar," dedi Bora, hiç düşünmeden. Bakışlarını birkaç saniyeliğine bana değdirip yine Aydın'a çevirdi. "Annesine babasına çok düşkün. Onları da kaybetmekten korkar. Cesaret edebilir mi... Bilmiyorum."

"Onu da bi' konuşturalım derim..." dedi Aydın.

"Sen değil miydin Bora'ya Elif'i kaçırttığı için laf eden?" diye sordum, araya girerek. Bora'nın ve Aydın'ın bakışları bana çevrildi. "Topuğuna da sıktırın isterseniz, tam olsun! Bence bazı insanlara alelade birileri gibi davranılmamalı. Eğer Bora'nın eski nişanlısı ona ihanet ediyorsa... Bora sıksın zaten kendi kafasına. Pes yani çünkü!"

"Evet bendim laf eden..." dedi Aydın, mahcup bir ifadeyle. "Ama bir hafta içinde öyle bir noktaya geldik ki... Köstebek ben çıksam şaşırmayacağım. Şahindağ taarruzda. Senelerdir çalıştığı ne varsa indiriyor üstümüze."

"Elif'i günahım kadar sevmiyorum," dedim. Derin bir nefes alıp nefesimi sıkıntıyla verdim. "Ama ne biliyor da kime anlatacak? Kerem'i bilip sustuğuna açıkçası ben inanamam. Seviyor Begüm'ü, bariz meydanda bu. Abisinden intikam almak derdi olsa bile Begüm'ü harcamaz! Videoyu ben de izledim. Telaşlıydı. Hap map fark etmemiştir."

"Elif duygularını kolay kamufle eder ama yine de okunması pek zor birisi değil," dedi Bora, sıkıntılı bir ifadeyle. "Kaldı ki ben onu açık kitap gibi okuyabilirim. Bakış açısı meselesi... Ben Seren'e de güveniyordum, bir yere kadar. Bakmayınca görmedim. Ama Elif ihanet etmiş olsaydı, anlardım gibi geliyor. Bilmiyorum... Kimse için kesin konuşamıyorum artık."

"Düşman seni tanıyor Kara," dedi Aydın. Başını iki yana salladı. "Asla kaldırıp bakmayacağın yastığın altında o köstebek. Ben bunu bilir bunu söylerim. En azından Elif'i bi' konuştur, aklım feraha ersin..."

Bora, bakışlarını bana çevirdiğinde dudaklarını dişledi. Cebinden telefonunu çıkarttı ve birkaç saniye oyalandıktan sonra telefonu hoparlöre aldı. Telefon dördüncü çalışında ancak açıldı.

"Ne var?" dedi Elif, ters bir tavırla.

"Hazırlan. Birini gönderip aldırtacağım seni," dedi Bora. Sesinde hiçbir ifade yoktu.

"Var mı başka bir emrin?" diye sordu Elif, alayla.

"Şimdilik, hayır."

"Hayırdır, evlenince kıymetimi mi anladın? diye sordu Elif, aynı ters tavrıyla. Gözlerimi yumdum. Elif'i kıskanmıyordum. Kıskanmayacaktım. Kıskanmamam lazımdı. Gözlerimi açtım.

"Cık," dedi Bora, ciddi bir şekilde. "Acaba sen yaşamanın kıymetini biliyor musun, onun hakkında konuşacağız seninle. Küçük bir sohbet sadece."

"Benim senin gibi bir caniyle konuşacak tek kelimem yok anladın mı?" dedi Elif, öfkeyle. Bora, *al işte* der gibi bir bıkkınlıkla Aydın'a baktı. "Yakamdan düş. Yüzünü görmek, sesini duymak istemiyorum. Benim başıma silah dayayan,

beni alıkoyan, vurdurtan adamla işim olmaz anladın mı? Yedi cihan biraraya gelse sana selam vermem ben artık. Anladın mı? Arama be-"

"Seni ben vurdurtmadım!" dedi Bora, öfkeyle. "Adamlardan birinin salaklığı ve bunu canıyla ödedi!" Öksürmeye başlamıştı.

"Öyle mi? Çok naziksin. Sağ ol..." dedi Elif, alayla. Durdu. "Hasta mısın sen?" diye sordu, incecik bir sesle.

"Konuşacağız," dedi Bora. Bıkkın bir nefes verdi. "Bak yine aynısı oluyor. Birazdan seni zorla aldırtacağım evden, yine beni suçlu ilan edeceksin... Sana soru sormuyorum ben! Dediğimi yap, hazırlan!" Bora, telefonu Elif'in suratına kapattı. "Ders çıkarma yeteneği sıfır!" dedi, kapanan telefonun ardından.

Aydın kısa bir süre Bora'ya baktıktan sonra süslü salondan çıktı. Bora, bastırmaya çalıştığı öksürükle beraber bakışlarını bana çevirmişti. Sevim Hanım evde yoktu ve bunun nedenini anlamak çok zor değildi. Bora'nın çorba içmesi gerekiyordu. Çorba yapmak konusunda hiç iyi olmadığım için, en yakın restorandan çorba sipariş etmeliydim.

"En sevdiğin çorba ne?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle.

Bora'nın yüzüne minik bir tebessüm yayıldı. "Sen hangisini yapabiliyorsun?"

"Domates?" dedim. Aslında bunu dahi yapamayabilirdim. Yapabilirdim de. Sonuçta internette onlarca tarif vardı ve fakat ölçüler konusunda sinir krizi geçirdiğim için mutfak maceram işkenceyle sonlanıyordu. Yemek yaparken ruhum mutfakta ölüyordu. "Hazır çorba ya da..."

Bora güldü. "Begüm'e söylerim, yapar şimdi o."

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla. "Begüm, yemek mi yapıyor?"

"Tabii," dedi Bora. Gülümsedi. "En sevdiği şey annemle yemek yapmaktı çocukken."

"Benim annem öldüğünde ben 13 yaşında bile değildim," dedim. Sesimin düşmesine engel olamamıştım.

"Sevmiyorum yemek muhabbetini. Makarna yapar kalkarımdan hallice bir hayat yaşadım, yalnızken."

"Önemli değil sevgilim," dedi gülümseyerek. Dirseğini yorgun bir ifadeyle masaya yerleştirdi. Öksürdü. "Ihlamur yapabilirsin ama... Ona hayır demem. Boğazıma da iyi gelir."

"Boğazın da mı ağrıyor?" diye sordum, merakla. Küçük adımlarla yanına ilerledim ve elimi alnına yerleştirdim. "Bu kadar üşütmüş olamazsın. Stresten artık iflas etti vücudun." Neyse ki ateşi yoktu.

"Bu akşam temiz bir uyku çekersem toparlarım. Ama bunun için bebeğin sağ salim annesinin kucağına dönmesi gerek..." dedi, mırıldanarak. Başını hafifçe kaldırarak yüzüme baktı. "Elif'i burada istemiyorum. Mekanlardan birine getirteceğim onu. Haberin olsun," dedi sessizce.

"Ben de geleyim mi?" diye sordum, dan diye. Aslında gitmek istemiyordum ama Elif ve Bora'nın başbaşa buluşmalarını da istemiyordum. Karışmıştım.

"Gelme," dedi. Elime uzandı ve parmakları elimi yavaşça okşamaya başladı. "Gelme çünkü kasılırım. Onu rahatça konuşturabilmem için senin beni izlememen gerek. Nazik davranmayacağım."

"Dövecek halin yok," dedim, dalga geçer gibi.

"Bilmediğin çok şey var," dedi. Parmağının tersi yavaşça yüzümü okşuyordu. "Kaba davranış sadece şiddetle olmaz... Ve senin görmediğin, görmeni de açıkçası istemediğim bir yüzüm var benim."

"Onu incitmemelisin..." dedim, dikte eder gibi. Sandalyeyi yanına yaklaştırdım. İki elini birden avuçlarımın arasına aldım. "Ne olursa olsun o sana hala aşık... Gururunu kırma. Ne olursa olsun."

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Onun bana olan aşkından nasıl bu kadar rahat bahsedebiliyorsun?" diye sordu. Bakışlarına merak kurulmuştu. "Rahatsız oluyorsun biliyorum. Sen de söyledin. Kıskanıyorsun da... Nasıl bu kadar düşünceli olabiliyorsun, öte yandan?"

"Empati yapıyorum..." dedim, gülümseyerek. Şimdi ben onun ellerini yavaşça okşuyordum. "O senin için bitti. Sen beni seviyorsun. Ben senin karınım. Ama kendimi onun yerine koyabiliyorum. Seven bir insanın gururunun incinmesi evet şiddetten de ağır. Ve bunun kimsenin başına gelmesini istemem. Hislerime de güveniyorum. Elif'in sana ihanet edeceğine inanmıyorum."

Ellerini avucumdan çekti ve yüzümü iki elinin arasına aldı. "Hayatımda senin gibi bir kadın görmedim ben..." dedi, şaşırmış gibi. Yüzümü dikkatle inceliyordu. "Numunesin."

Gülümserken, "İyi bir şey mi diyorsun?" diye sordum. Şakacı bir tavra bürünmüştüm. "Hakaret mi ediyorsun yoksa?"

"Hakaret ediyorum sevgilim, aynen," dedi. Kaşları havalanmıştı. Ben gülerken gözleri dudaklarıma kaydı. "Seni öpmek istiyorum... Ama hastayım."

"Ben de sana hastayım, boş ver..." dedim. Dudaklarına uzanmaya yeltendiğimde, yüzünü hafifçe geri çekti ve boynuma yöneldi. Adının yazdığı yeri yavaşça öperken, "Çok kötüsün..." dedim.

"Evet," diye fısıldadı. Öpücükleri kulağıma doğru ilerledi. Nefesini kulağıma değdirmesi beni çıldırtıyordu. "Kötü olduğumu hiç inkar ettim mi?" diye sordu, fısıldayarak. Adım sesleri duyduğumuzda kendini geri çekti ve gözlerimin içine baktı. "Teşekkür ederim," dedi, dudaklarını oynatarak. Ne için teşekkür ettiğini bilmesem de gülümsedim.

♠

Gökhan, Bora'ya çok bozulmuştu. Yüzüne baktığı ya da onunla diyalog kurduğu söylenemezdi. Aşağıdaki salonda Hande, Gökhan, Aydın, Bora ve ben oturuyorduk. Selim ise süslü salonda Alp ile birlikteydi. Hande, Alp'i görmemişti ve eğer görseydi şaşırır mıydı bilmiyordum. Bunu düşünmek, ortamdaki tuhaf sayılabilecek gergin bekleyişte rahatlamamı sağlıyordu.

"Şaşırdım," demişti Hande. Bora ve Gökhan arasında mekik dokuyan bakışları, her zamanki gibi neşeliydi.

"Holdingte toplantı vardı. Birden neden buraya gelmemi istediniz ki?" Fakat Hande'nin sorusuna hiç kimse cevap vermemiş, ona gülümsemekle yetinmişlerdi.

Bora, bir dakika on saniyelik sessizliğin ardından, "Eee Gökhan..." dedi, yapmacık bir gülümsemeyle. "Söz sende, seni bekliyoruz."

Hande'nin bakışları merakla Gökhan'a çevrildi. "Korkutuyor bu tavrınız beni?" dedi. Neşeli bakışları yavaş yavaş sorgulayıcı bir ifadeye çevrilirken bana kaydı. "N'oluyor Naz?"

"Yarın okulda-" diye söze girdim ve fakat Bora lafımı dan diye kesti: "Gökhan soracak Nazlı."

Gökhan, *pekala* der gibi gülümserken Hande'ye döndü. "Yarın Nazlı'nın diploma işi var, geçici mezuniyet belgesi meselesi, biliyorsun. Zaten bir sen biliyorsun randevuyu bir de ben. Ayrıca Bora... Neyse. Herhangi birisine söyledin mi aşkım?"

Hande'nin kaşları çatılırken, "Hayır," dedi. Durdu ve bakışlarını merakla Bora'ya değdirip yeniden Gökhan'a yönlendirdi. "Ama bu bir sır değil takdir edersiniz ki..."

"Nazlı ile alakalı her şey sır," dedi Bora. Sesi ve bakışları ifadesizdi. Belki sert değildi ama yine de duruşu Hande için fazla sertti. "Kimin dost kimin düşman olduğunu bilmediğim bir hayatım var. Ve mahremiyet benim için, bizim için... Fazlasıyla önemli."

"Nazlı," dedi Hande, ters bir tavırla. Adımı bilhassa Bora gibi vurgulamıştı ve bakışları Bora'nın gözlerinden ayrılmamıştı. "Benim arkadaşım. Zaten özelini gidip ona buna anlatacak değilim. Ama öğrenci işleriyle görüşeceği bir sır değil, özel bir şey değil..." Kaşlarını tehditkar bir şekilde kaldırdı. "Ve günlerdir grupta randevu listesi dönüyor. Yarın 4'te, her zaman takıldığımız kafede, Naz'a sürpriz bir organizasyon düzenledik biz."

"Siz kimsiniz?" diye sordu Gökhan, merakla. Hande'nin eline uzanmıştı ama Hande elini sertçe çekti. "Ne grubu?" diye devam etti Gökhan.

"WhatsApp grubu Gökhan!" dedi Hande, sitemle. Bahsettiği grubu ben çoktan anlamıştım. O grupta ben yoktum çünkü çok boş konuştukları için çıkmıştım. "Zaten hepi topu yakın arkadaş grubumuz altı kişilik ve on beşer dakika aralıklarla randevularımız..." Hande'nin bakışları bana çevrildi. "Ne oluyor? Ve bu tavır ne?" diye sordu. Kollarını bağladı. "Resmen sorguya çekiliyorum!"

"Bir sorun var," dedim, sakinliğimi bozmadan. "Daha evvel tehdit edildiğimizi söylemiştik. Onunla alakalı bir sorun. Yarın okulda olacağımı benden evvel başkaları da öğrenmiş de..."

"Bunun benimle alakası ne?" diye sordu Hande, merakla. Bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Hande biliyordu o söyledi ithamı mı? Ben ne bileyim seni tehdit eden adam kim? Şu an bu yaptığınız hadsizlik, saygısızlık!"

"Benimle doğru konuş Hande," dedi Bora, uyarıcı tonlamayla.

Gökhan hızla, "Bora!" dedi.

"Ben senin arkadaşın değilim," dedi Bora, Gökhan'ı umursamadan. Araya girip girmemem gerektiğini bilmiyordum.

"Bora lütfen," dedim, sessizce.

"Karışma!" dedi Hande, beni sertçe uyararak. Bakışlarını Bora'nın gözlerinde tutuyordu. "Ben de senin karşında çalışanın sıfatıyla oturmuyorum!" dedi.

"Karımın arkadaşı olup olmaman... Ya da Gökhan'ın kız arkadaşı olup olmaman... Umurumda değil," dedi Bora, tavrından ödün vermeden. Bakışlarını birkaç saniyeliğine Gökhan'a çevirdi. "Bir organizasyon düzenleniyor... 4'te! Sürpriz bir organizasyon ve bizim bundan haberimiz yok. Ben böyle şeylerden hoşlanmıyorum ve sen hep böyle şeyler yapıyorsun." Bora, Mehmet'in 4'te olmamı istediği yerin kafe olduğunu düşünüyordu ve bu fikrin Hande'den çıktığına, en az benim kadar emindi.

"Bilemezdi..." dedi Gökhan, Hande'yi korumak ister gibi.

"Sen n'apıyorsun peki bunlar olurken?" diye sordu Bora, sert bir ifadeyle. Bakışlarını öfkeyle Gökhan'a çevirmişti.

"Senin işin benim ve karımın güvenliğinden sorumlu olmak değil mi kardeşim?" diye sordu. "Sen daha kendi kız arkadaşının organize ettiği partiden haberdar değilsin! Böyle mi koruyorsun bizi?!"

"Biz senin stres topun değiliz!" dedi Gökhan, ayağa kalkarak. Hande'nin bakışları Gökhan'ı bulurken sıkıntılı bir nefes verdi. "Hepimizi çocuk gibi karşına alıp azar çekemezsin!" Gökhan, bakışlarını Hande'ye çevirdi. "Kalk Hande!"

"İstifa mı ediyorsun?" diye sordu Hande, istifini bozmadan. Gökhan'ın öfkeli bakışları Hande'ye yönelmişti. "Eğer istifa ediyorsan, silah taşımayı bırakacaksan kalkayım... Ama yok öylesine yaptığın bir atarsa bu, böyle çok iyiyim. Sen kalk, ben sonra kalkarım."

"İstifa ediyor musun Gökhan?" diye sordu Bora, alaylı bir ifadeyle. Gökhan'ın bakışları Bora'ya çevrildiğinde gözlerinde korku vardı. Bora'nın ifadesi, biraz sonra Hande'ye her şeyi anlatacak gibiydi. Ben de buna hazır değildim. "Etsene..." dedi Bora.

"Hande," dedim, dan diye. Ayağa kalkmıştım. "Biz seninle bi' kahve mi içsek?" Hande'nin bakışları bana çevrildi. "Kalk kahve içelim," dedim.

Hande başını iki yana sitem edercesine sallayarak ayağa kalktı. Benim peşimden mutfağa doğru yürüdü. Kapıyı, Bora'yı öfkelendirmek ister gibi sertçe kapatmıştı. Ada tezgaha yaslandığımda derin bir nefes aldım. Hande'nin bakışlarındaki meraka mahcubiyetle bakıyordum.

"Neler oluyor?" diye sordu Hande. Tavrı endişeliydi. "Bora neden bu kadar agresif?" Başımı iki yana salladım. Bunu Hande'ye açıklayamazdım. "Neler oluyor?" diye tekrarladı.

"Sorunlar üst üste geliyor... Bilirsin," dedim, saçma bir şekilde. Neyi bilirdi? Bildiği hiçbir şey yoktu.

"Bilmem mi?!" dedi Hande, sitemle. Benim karşıma, tezgaha yaslandı. "Ben Bora'ya hiçbir şey yapmadım. Az evvelki davranışlarını da hak etmedim."

İçten bir ifadeyle gülümserken, "Boş ver sen onu," dedim. Kollarımı bağladım. "Gökhan'a kızgın. Senden çıkardı... Huyu değildir aslında..." Sıkıntılı bir nefes verdim. "Belki de huyudur bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

"Sen iyi misin?" diye sordu Hande, merakla. Mavi gözlerini gözlerime dikmişti. "Bak uzun zamandır konuşmuyoruz... Açıkçası iş güç, Gökhan...derken, ihmal ettim seni."

"Ben de ihmal ettim," dedim, tebessüm ederek.

Hande başını hafifçe salladı. "Yapma Nazo! Sen hep ihmalkarsın! Sen seni aramayanı aramazsın. Ancak biz aradığımızda varsındır, hep varsındır..." Yüzüme utangaç bir gülümseme yayılmıştı. "Ama konuşman gerekse... Ararsın değil mi?" Başımı *evet* dercesine salladım. "Ben hep yanındayım. Biz kardeşiz..."

"Kardeşiz," dedim, gülümseyerek. Gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. Hande'den sakladıklarım boğazıma takılıyor ve yutkunmamı engelliyordu. "Farklı soyadlara sahip iki kız kardeş!"

"Hayat bazen açar insanın arasını, zamana yenik düşeriz... Ama hep kalpten bağlıyız! Dilinin altındaki baklayı bilmiyorum. Benimle alakalı olsa söylerdin biliyorum..." dedi Hande. Gözlerimden akan birkaç damla yaşa gülümsedi ve bana yaklaştı. Beni kolları arasında sarmalarken, "Kuzu! Sen bu kadar duygusal değildin!" dedi. Gülümsemeye çalıştım ama gözlerimden akan yaşlara engel olamıyordum. "İnşallah hamile değilsindir!"

"Değilim," dedim, kendimden emin bir ifadeyle. Aklıma Bora Bebek'in düşmesi gözlerimden akan yaşları da şiddetlendirmişti. "Değilim..."

Hande üzüntülü bir ifadeyle, "Oyy! Tamam!" dedi. Başımı omzuna yaslamıştım. Elleriyle saçlarımı okşarken, saçlarımdan öpüyordu. "Değilsen değilsindir, tamam." Anlatamadığım, anlatamadığım için acı çektiğim ve aslında Hande'ye anlatmayı istediğim ne varsa gözyaşlarıma doldurup omzuna bırakıyordum. İnsan, arkadaşıyla konuşabildiği günlerin kıymetini çoğu zaman bilmiyordu.

Hande'ye bugüne dek çoğu şeyi sussun, sormayı bıraksın diye anlatmıştım ve fakat şimdi ona anlatamamanın eksikliğini hissediyordum.

"Hande benim kocam mafya..." demek istiyordum. *"Benim kocam mafya...ve bizim çok zor bir hayatımız var!"*

♠

Hande kahvesini içemeyerek evden Gökhan'la ayrılmıştı. Bora ve Gökhan arasındaki gerilimin biz mutfaktayken de devam ettiği sugötürmez bir gerçekti ve bu konu kilitliydi. Kilit Bora'nın gözlerindeydi ve Hande'ye davranış şekliyle alakalı da konuşmayacaktı. Önceliği, Özgür ile Yasemin'in adını kendisinden alan bebeğiydi.

Hande ve Gökhan'ı yolcu ettikten sonra, süslü salona Bora ve Aydın'ın yanına ilerlemiştim. Özgür'ü arayan Mehmet Şahindağ değil, onun emrinde olduğunu söyleyen bir adamdı. Özgür konuşma sırasında öfkelenmiş, küfürler etmiş, tehditler savurmuştu. Fakat bizler karşıdaki adamın ne dediğini duyamıyor, yalnızca Özgür'ün konuşmalarını dinleyebiliyorduk. Çünkü Özgür'ün telefonuna yerleştirilen dinleyici, telefon üzerinde olduğu sürece her anını kaydediyordu ve Mehmet Şahindağ, Özgür'le iletişim kurabilmek için ona başka bir telefon bırakmıştı; üstelik oğlunun beşiğinin içine... Bora bu kaydı üç kez dinledikten sonra, iki kez de Özgür'ün bu konuşmadan önceki ve sonraki kayıtlarını dinlemişti.

Özgür dün gece nöbetteydi. Sabahın ilk saatlerinde, müzik dinleyerek evine gidiyordu. Evin önüne vardığında, *"Siktir!"* şeklinde bir tepki veriyordu. Müzik kesiliyor, araba duruyordu. *"Kaya! Kaya aç gözünü!"* diye bağırıyordu. Boşlukları Selim dolduruyordu; Özgür, evini korumakla yükümlü olan adamın yerde ölü olarak yattığına şahit oluyordu. Sonra koşmaya başlıyordu. Eve girip, *"Yasemin!"* diye bağırıyordu. Panik halindeydi, sesi titriyordu. Yine Selim'in doldurduğu boşluğa göre, Yasemin'in yerde baygın yattığını görüyordu. Akabinde, beşikteki telefonun sesi duyuluyordu ve Özgür, kendisini arayan adamla

konuşuyordu. Bir süre sonra ancak uyanan Yasemin, *"Oğlumuzu aldılar!"* diye çığlık çığlığa ağlamaya başlıyordu. Bora güvenlik kamerası görüntülerini de izlemişti fakat ben cesaret edememiştim. Alp ve ekibi, giden aracın takibini Mecidiyeköy'e kadar yapabiliyorlardı ve fakat Gülbağ dolaylarında dört kişinin içinde olduğu araç gözden kayboluyordu.

"Ne yapacağız abi?" diye sordu Selim, iki dakika on dört saniyelik sessizliğin ardından. Bora, bakışlarını Selim'e yönlendirdiğinde bir süre sessiz kaldı. "Öl de öleyim... Ama oğlanı kurtarmamız lazım," diye devam etti Selim.

"Özgür'ü getir," dedi Bora, Aydın'a dönerek. Aydın süslü salondan çıkarken Bora ayağa kalktı. Düşünceler beynine üşüşüyordu ve en sağlıklı, en doğru olan yolu seçmeye çalışıyordu. "Allah yardımcımız olsun..." dedi, kendi kendine. Özgür, ağır adımlarla ve sabahkinden çok daha kötü halde yanımıza geldi. Bora'nın bakışları Özgür'e çevrildiğinde, oturmasını işaret etmişti. Elindeki telefonu Özgür'e uzattı. "Ara seni arayan numarayı... Teklifi kabul ettiğini söyle."

Özgür şoke olmuş gibiydi. "Anlamadım?" dedi.

"Seni arayan numarayı geri ara... Teklifi kabul ettiğini söyle. Nazlı Hanım'ı götüreceğini söyle. Yeri ne zaman söyleyeceklerini sor," dedi Bora, ciddi bir ifadeyle. Öksürdü. Özgür'ün bakışları çekinceli bir tavırla bana çevrildiğinde Bora, "Ara!" diye diretti. Özgür'ün elleri titriyordu. Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Sakinleştir şunu Selim!" dedi, emredercesine. "Böyle konuşmasın!"

Selim, koşar adımlarla Özgür'ün yanına ilerledi. Sehpanın üzerinde duran sürahiden bir bardak suyu Özgür'e uzattı. "Kurtaracağız yeğenimi..." dedi, umut verir gibi. Bildiğim tek şey Özgür'ün beni bir yere götürmesine asla ama asla Bora'nın izin vermeyeceğiydi. Özgür, sudan birkaç yudum içti ve bardağı yavaşça sehpaya bıraktı.

"Metanet Özgür!" dedi Bora, daha sakin bir ifadeyle. Başını yavaşça sağa ve sola yatırdı. "Oğlunun kurtulmasını istiyorsan... Sakin olmak zorundasın." Ellerini arkasında

birleştirdi. "Herkes üzerine düşeni yapacak. Sen o telefon konuşmasını kotaracaksın. Bana küfür etmelerini isterlerse edeceksin ve o konuşmanın hakkından geleceksin. Açık vermeyeceksin!"

Özgür, başını *anladım* der gibi salladı. "Emredersiniz." Onu arayan numarayı aradı. Sesi hoparlöre verip vermemesi gerektiğini sorarca işaret ettiğinde, Bora başını *hayır* anlamında sallamıştı. "Kabul ediyorum..." dedi Özgür, titreyerek. "Oğluma dokunmayın!" Bir süre karşı tarafı dinledi. "Evet getireceğim." Sessizlik olduğunda, Bora'nın ifadesiz bakışları beni bulmuştu. Özgür telefonu kapattı ve ağlamaya başladı. Sinirleri boşalmıştı.

Alp, Bora'nın işaretiyle Özgür'ün telefon konuşmasının kaydını açtı:

"Oooo sarı çocuk! Düşündün mü teklifimizi?"

"Kabul ediyorum... Oğluma dokunmayın!"

"Dokunmayız yaa... Getirecek misin Kara'nın karısını bizim istediğimiz yere?"

"Evet getireceğim."

"Bizden haber bekle."

"Aydın," dedi Bora, ciddi bir tavırla. Aydın'ın bakışları Bora'yı bulmuştu. "Bir kadın bul bana... Siyah uzun saçlı, Nazlı boylarında, aynı vücut ölçülerinde... Nazlı'ya benzeyen bir kadın bul işte!"

"Kara nereden bulayım?" diye sordu Aydın, şaşkınlıkla. Bakışları refleksif olarak bana çevrilmişti. "Nereden bulayım benzeyen birisini?" diye tekrarladı.

"Bulacaksın!" dedi Bora, öfkeyle. Gözlerinden ateş çıkıyor gibiydi. Tehditkar bir ifadeyle Aydın'a yaklaştı. "Bulacaksın Aydın Demir. Bulacaksınız!"

"Sen de gitsen yarın okula?" diye sordu Aydın, uzlaşmak ister gibi. Alp, Selim ve Özgür'ün meraklı bakışları Aydın ve Bora'nın üzerindeydi. "Götüremese Özgür, Nazlı Hanım'ı... Sen yanında olduğun için?"

"Küçücük bir çocuğu riske atamayız," dedi Bora. Elini Aydın'ın omzuna koydu. "Bana... Nazlı'ya çok benzeyen bir

kadın bul... Geceye kadar vaktin var." Bora çıldırmıştı. Bu arzusunun mantıklı hiçbir tarafı yoktu ve Mehmet Şahindağ, belki farkında olmasa bile amacına yavaş yavaş yaklaşıyordu. Bu psikolojik bir savaştı ve bu savaşı kazanıyordu. Bora'yı tüketiyordu.

Bora tükeniyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum.

Araya girerek, "Ben değil de... O kadın mı ölüme gidecek yani?" diye sordum.

"Sen mi gitmek isterdin?" diye sordu Bora, öfkeyle. Bakışları beni susturmak istercesine sertti. "Karışma sakın!"

"Bora sağlıklı düşünemiyorsun şu anda..." dedim, nereden bulduğumu asla bilmediğim bir cesaretle. Ayağa kalktım. "Kadının ben olmadığımı anladıklarında da bebeği riske atmış olmuyor muyuz?"

"Ne yapayım?! Seni mi riske atayım?!" diye bağırdı Bora.

"Başka bir çözüm bul!" diye bağırdım. Benim sesimin yükselmesiyle, Aydın bakışlarını üzerimizden çekmişti. "Ben giderim..." dedim, o uyarmadan sesimin tınısına dikkat ederek. "Ama ne bir bebeği riske atarım ne de yerime ölecek şanssız bir kadını... Ben giderim Bora." Bora'nın parmaklarını etimde hissettiğimde ne olduğunu anlayamamıştım. Adımlarına ayak uydurmakta zorlanıyordum. Beni sürüklediğini söyleyemezdim ama kibar değildi. Hatta tam olarak, bir cinnetin eşiğine kadar gelmiş ve o eşikten benimle birlikte geçiyor gibiydi.

Yatak odamızın kapısını açtı ve beni içeriye çekip kapıyı sertçe kapattı. Kolumu bırakırken beni hafifçe ittirmişti. Dengemi korumakta zorlandığım için geriye doğru sendeledim. Gözlerinden hiddet taşıyordu. Bana doğru büyük bir adım attığında, öfke soluduğunu hissettim.

"Bir daha söylesene," dedi, sessizce. Geriye doğru bir adım attım ama bunun nafile olduğunu biliyordum. Sırtım balkonun camına çarpana dek üzerime yürüdü. "N'aparsın? Bir daha söyle Nazlı..." dedi. Bunu bir daha dile getirdiğimde beni öldürecekmiş gibi duruyordu.

"Ben giderim," dedim. Sesim, beni bile şaşırtacak kadar güçlü çıkmıştı.

Bora'nın öfkeden adeta kıpkırmızı olmuş yüzüne alaylı bir gülümseme yayıldı. Elini beline uzattı ve silahını çıkarttı. Gözlerim yuvalarından çıkacakken emniyet kilidini açtı. Olanın bitenin hızını kavrayamıyordum. Avuçlarımda bir silah vardı ve namlu Bora'nın kalbine dayalıydı. Avucumun içindeki soğuk metal ve avucumu kavrayan sıcak eller dengemi bozuyordu.

"Bas tetiğe!" dedi, emreder gibi. Avucumun titrediğini hissettim. "Bas!" Gözlerimi gözlerinden çekemiyordum. Kapkara gözleri beni etkisi altına alıyor, göz bebeklerindeki kıvılcım içimi yakıyordu. "Bas dedim!"

Hareket edersem silah ateşlenecekmiş gibi hissediyordum. "Korkuyorum yapma," dedim, fısıldayarak.

"Korkma," dedi. Öfkesine tezat derecede sakin konuşuyordu. "Ben basayım mı tetiğe?"

"Bora," dedim, yalvarır gibi. Donup kalmıştım ve yalnızca dudaklarım hareket edebiliyordu. "Yapma... Lütfen..."

"Sen gidemezsin Nazlı," dedi. Bu bir yemin gibiydi. "Sen, ayaklarınla ölüme gidemezsin... Daha sana dün gece buradan gitmeni söyledim, kabul etmedin... Mehmet beni alıkoyup öldürmekle tehdit etse de sen ayaklarınla ölüme gidemezsin! Kimi kaçırırsa kaçırsın, sen ölüme gidemezsin!" Silah avucumun içinden çekildiğinde bir adım geriye gitmişti fakat namlunun ucunda hala kalbi vardı. Kapkara gözleri büyük bir ciddiyetle gözlerimden ruhuma sızıyordu. "Ölmek mi istiyorsun?" diye sordu, merak eder gibi. "O zaman önce ben!"

"Tamam yeter!" dedim, çaresizce. Ayaklarımın beni taşıyamayacağını fark ettiğimde, dizlerimin üzerine çöktüm. Omuzlarım titriyordu ama ağlamıyordum. Bora, namlu hala kalbine dayalı bir şekilde gözlerimin içine bakıyor ve görkemli duruşuyla beni soluksuz bırakıyordu. İçinden bana küfrediyordu belki ya da benden usandığını hissettiriyordu.

"Yetmiyor..." dedi. Başını ağır ağır iki yana salladı. "Seni korumak için ne yapsam yetmiyor... Seni senden, senin karakterinden bile koruyamıyorum." Gözleri sanki tetiği çoktan çekmişti. "Eğer bir gün kendin için, özgürce yaşamak için gitmek istersen kapı ardına kadar açık Nazlı..." Namluyu kalbinden çektiğinde tuttuğum nefesimi sesli verdim. Silahı bana gösterip teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Kapının kapalı olduğunu görürsen, bunu alıp kalbime sık, eğer ağzımı açarsam namerdim..." Silahı yavaşça indirdi. "Ama ölüme gitmek istediğin müddetçe bütün kapılar sana kapalı, açmak için yine kalbime sıkman lazım!"

"Kimse benim yüzümden ölmesin..." dedim, yalvarır gibi. Gözlerimden akmaya yeltenen yaşları geri göndermeye çabaladım. "Kimsenin ölümüne sebep olmak istemiyorum."

"Benim için büyük bir zevk çünkü değil mi?!" diye bağırdı. Elindeki silahın emniyet kilidini kilitledi. "Bayılıyorum ben herkesin ölmesine!" Silahı beline yerleştirirken, kara gözlerini gözlerimden çekmemişti. "Sen..." dedi, sesinin desibelini alçaltarak. "Sen her defasında en önden ölüme koşuyorsun ya... Beni mahvediyorsun!"

"Özür dilemeyeceğim bunun için!" dedim. Sitemim ona değildi. Belki kendimeydi. Bilmiyordum. "Bir bebeğin hayatı söz konusu..."

"Sana mı kaldı fedailik?!" diye bağırdı. Gözlerimi yumdum. "Söz konusu senin bebeğin de olsa... Sen fedailik yapamazsın anladın mı?! Sen bana söz verdin! Sen bana önce kendini düşünme sözü verdin!"

"Bağırıp durma yeter!" dedim, gözlerimi açmadan. Utanıyordum. Yüzüne bakmak istemiyordum. Yaptığımın belki de bir kez daha fedakarlık olmadığını biliyordum ama aptallık da diyemiyordum. Bir bebeğin ölmesini göze alamıyordum. Kapının sertçe kapandığını işittiğimde hıçkırmaya başlamıştım. İki elimi birden yumruk yaptım. Ağlamayacaktım. Dişlerimi tüm gücümle alt dudağıma bastırdım.

Koşa koşa Mehmet Şahindağ'ın yanına gitmek ve o bebeği oradan almak istiyordum. Bunun için ölmem gerekiyorsa bile bunu umursamıyordum. Ben ölmek istemiyordum ama o bebeğin de ölmesini istemiyordum. Bora Bebek'in yaşaması bana bağlıydı; ve burada elim kolum bağlı durmak vicdanımı sızlatıyordu. Ben bu değildim. Ben, o bebek benim yüzümden annesinden ve babasından ayrıyken burada hiçbir şey yokmuş gibi durabilecek birisi değildim.

♠

Alt dudağım, dişlerimin kuvvetine dayanamamış ve kanamıştı. Sağ kolumda, Bora'nın parmak izleri bir kalıp gibi çıkmıştı. Avuç içlerim ellerimi yumruk yapıp sıktığım için tırnak izlerimle doluydu. Yeşilin hangi tonu olduğunu bilmediğim gözlerimin etrafı ise gözyaşlarımı tuttuğum için kıpkırmızı olmuştu. Tüm bunların tek bir sorumlusu vardı; o da bendim. Ve ben hiçbir şey olmamış gibi çorba yapıyordum.

Mercimek çorbası.

Gözüm ne ölçü görüyordu ne de tarif. Malzemeleri ararken dolap kapaklarını içimde biriken öfkeyi taşırabilmek adına sert bir şekilde fakat sessiz olmaya özen göstererek açıp kapatıyordum. Evde bebek yoktu fakat kaçırılan bebek yüzünden çok sinirli olan bir kocam vardı. Ya da benim yüzümden.

Bora'nın haksız olmadığını biliyordum ama ben de haksız değildim. Havuçlar da haksız değildi; onları katletmemi hak etmemişlerdi. Neyse ki diğer malzemelerle beraber, blender sayesinde parçalanacaklardı ve çorba tamamen pürüzsüz hale gelecekti. Çorbaya sevgimi katmam lazımdı fakat ben dilemeyi asla düşünmediğim özrü ekliyordum.

Nasıl ki mercimek çorbası yıllardan beri böyle yapılmışsa, Allah da beni böyle yaratmıştı.

"Saçmalama Kara!" diye bağırdı Gökhan. Çorbayı pişmeye bıraktım. Sinsice onları dinlemem yanlış anlaşılır mıydı? "Oğlum o kadar büyük kozu nasıl harcarız?"

"Bebeği mi harcayalım?" diye sordu Bora. Gökhan'a nazaran daha sakindi. "Ne yapayım Nazlı'yı mı göndereyim yarın? Ne bekliyorsun benden?"

"Bak Kara..." dedi Gökhan, ciddi bir ifadeyle. Mutfaktan çıktım. Gökhan ve Bora, salonun köşesinde hararetle tartışırken; beni bir tek Aydın fark etmişti. "Bu adam eğer cirit atamıyorsa... Bu o belgeler sayesinde."

Bora, alaylı bir ifadeyle, "Cirit atamıyor gerçekten de!" dedi. Küçük bir kahkaha attı ve sonra öksürmeye başladı. "Sadece o belgeler yok ki elimizde. Birkaç belge eksikliğinden ölmeyiz."

"Uyuşturucunun önünü açarsın böyle davranarak..." dedi Gökhan, inanamıyormuşçasına. "O belgeleri ele geçirmek isteyen polisleri düşün. Ne kadar güçlü olduğunu düşün Kara. Mehmet'e karşı 8 Kasım'daki sevkiyatta kullanacağız onları. Ya biz bir plan yaptık seninle. Allah aşkına Kara! Allah aşkına!"

Bora sitemle bakışlarını Aydın'a çevirecekken beni fark etti ve durdu. Dört saniyeden az, üç saniyeden çok bana baktı ve yeniden Gökhan'a döndü. "Bebeğin yerini bulursak eğer, girer alır çıkarız. Ama yok bulamazsak... O belgeleri Mehmet'e vereceğiz ve bebeği alacağız. Yarın 1'e kadar vakit var. Nazlı yarın 2'de okulda olacak Gökhan. Hiçbir aksilik istemiyorum. Hiçbir aksilik."

"Olmayıversin!" diye bağırdı Gökhan, öfkeyle. İki eliyle üç saniye boyunca yüzünü kapattı. "Diploma kovalama zamanı mı?"

"Evet!" diye bağırdı Bora. "Onun bir hayatı var! Mahvolmasını istemediğim bir hayatı var!"

"Üzgünüm..." dedi Gökhan, alaylı bir gülümsemeyle. "Bak bunca adam... Ancak bu kadar güçlüyüz. Kusura bakma. Benim elinden gelen bu. Benim hayatımın amına koyulmuş, ben bunca işin içinde senin karının kendi çabasıyla bile elde etmediği diploma işini umursayamıyorum."

"Önemli değil," dedim dan diye. Bora muhtemelen yine sinirlenecekti. Gökhan, sesimi duymasının şaşkınlığıyla bana

doğru döndü. "Canın sağ olsun..." dedim. Gökhan'ın bakışlarına mahcubiyet yayılırken, Bora başını iki yana sallayarak verandadaki koltuklara bakan cama doğru yürüdü. "Mezun olmak ya da olmamak umurumda olmadı benim. Eğer bunu umursasaydım mezun olurdum zaten. Ben Hande ve senden bana böyle bir iyilik yapmanızı istememiştim."

"Naz özür dilerim..." dedi Gökhan. Bora ellerini cebine soktu ve sıkıntılı bir nefes verdi. Aydın ise teessüf dolu bakışlarla Gökhan'ı izliyordu. "Kötü bir gün geçiriyorum."

"Benimle alıp veremediğin ne bilmiyorum," dedim kaşlarımı kaldırarak. Dudaklarımın kuruduğunu hissediyordum. "Bağırıyorsun bir de mutfakta olduğumu anlamış olmana rağmen. Duyup duymamamı umursamadan... Biz kötü bir şey yapmadık. Ne Bora'yla birbirimize aşık olduğumuz için ne de evlendiğimiz için bizi suçlayamazsın."

Gökhan'ın bakışlarına hüzün çökmüştü. "Özür dilerim," dedi.

"Dileme boşuna... Ben seni affetmekten yoruldum..." dedim. Birkaç saniye daha yüzüne baktım ve arkamı dönerek mutfağa girdim. Kapıyı da kapattım. Pişmekte olan çorbanın başında beklemek, herhangi bir şey yapmaktan çok daha iyiydi. Çorba pişerken başında bekleyip biraz sevgi katmalıydım içine belki de; böylece Gökhan'ın da içi sevgiyle dolup taşardı ve beni bir daha kırmazdı.

Bir süre sonra kapının açıldığını duydum fakat kapıya dönmedim. Tencereden yükselen kokuya rağmen, dibime kadar gelen bergamot kokusunu alabiliyor olmam çok enteresandı. Ellerini karnımda hissettiğimde, bedenimi hafifçe göğsüne yasladım. Dudakları yanağıma kadife gibi değerken, ellerimi bileklerine yerleştirdim.

"Senin yüzünden değil," diye fısıldadı, sağ kulağıma. Dudaklarını kulağımın altında hissettim. "Seninle bir ilgisi yok olan biten hiçbir şeyin... Ben seni anlıyorum. Çok kızıyorum ama anlıyorum... Sen de beni anla..."

"Anlıyorum," dedim yavaşça. Dudakları boynuma değdi. "Ama Gökhan'ı anlamıyorum..."

"Onu siktir et sen," dedi. Boynumu bir kez daha öptüğünde, dudaklarımın arasında asılı kalan ses isyan etti. "Bomboş herifin teki..." Beni kendisine döndürdü ve birden kucağına aldı. Ada tezgaha ilerlerken, dudakları dudaklarıma kapanmıştı. Beni ada tezgahın üzerine bıraktığında hafifçe eğilmiş ve dudaklarını dudaklarımdan ayırmamıştı. Öpücüklerinin şiddetine uyum sağlamaya çalışırken, kokusunu içime çekiyordum. Kokusu bir sakinleştiriciden bile etkili, baştan çıkarıcı ve seksiydi.

"N'oldu senin dudağına?" diye sordu, biraz sonra. Kaşları çatılmış, yüzünü biraz benden uzaklaştırmıştı fakat nefesi hala yüzümü yalıyordu.

"Isırdım," dedim.

Sitem dolu bakışları gözlerimi buldu. Sağ koluma uzandı ve bileğimin biraz yukarısında bıraktığı parmak izlerine baktı. Başını hızla iki yana sallarken, "Senin tenin neden bu kadar hassas?!" dedi. Dudakları nabzımdan başlayarak, küçük dokunuşlarla parmaklarından kalan izlerin üzerinde dolaştı. Öpücüklerini iyileştirmek ister gibi tenime bırakıyordu. Parmak uçlarımı sakallarına değdirdim. Gözlerini gözlerimde birkaç saniye tuttuktan sonra, dudaklarını alt dudağıma uzattı. Kanayıp kuruyan ve minicik bir yaraya dönen yeri usul usul öpmeye başladı. "Isırma bir daha..." dedi, dudakları dudaklarıma çarparken.

"Tamam," dedim. Bergamot kokusu buram buram içimi doldururken, elleri belimi kavradı. Alt dudağımı, dokunmaktan korkar gibi öpmeye devam ederken yüzünü avuçlarımın arasına almıştım. "Lütfen bana... Bağırma lütfen sevgilim bir daha..." dedim.

"Lütfen," dedi ve hafifçe güldü. Dudaklarıma güçlü son bir öpücük kondurdu ve yüzünü yüzümden biraz uzaklaştırdı. Belime hafifçe destek vererek beni ayağa kaldırdı. Başını bana doğru eğmişti. Öyle yavaş nefes alıp veriyordu ki ellerimi göğsüne dayayıp nefesini hissetmek istemiştim.

"Sesimin tınısını bozan sensin sevgilim. Sen, lütfen bir daha bugünkü gibi davranma..."

"Sus onu...açma...o konuyu," dedim. Gözleri hafifçe kısılırken, bakışlarına sorgulayıcı bir ifade yerleşmişti. "Bitti konuştuk ya onu. Unut gitsin unut."

Meraklı bir ifadeyle, "İyi misin sen Nazlı?" diye sordu. Başımı *evet* der gibi salladım. Gülümserken, ellerimi omuzlarına yerleştirdim. "Emin misin?" diye sordu. Başımı *evet* der gibi salladım. "Titriyorsun?" dedi.

"Ayrılmamız lazım," dedim. Ellerimi omuzlarından kollarına kaydırdım. "Çorbayı dört dakika on yedi saniye önce çorbayı ocaktan almam lazımdı...ocaktan. Kötü olacak tadı beğenmeyeceksin. Blenderdan geçecek... kötü." Bakışlarının zamanı yavaşlattığını fark ettiğimde, kolları arasından ayrılmaya çalıştım ama elleri belimde birleştiği için beceremedim. Eğilerek kolunun altından geçtim ve hızlı adımlarla ocağa ilerledim. Blender bulmam lazımdı. Tadını beğenmesi lazımdı. Ocağı kapatmam lazımdı. Blender yoktu.

"Dur sakin ol," dedi. Olamıyordum. Blender neredeydi? Bulmuştum. Çorbayı blender yardımıyla pürüzsüz hale getirmeye başladım. Güldüğünü hissettim. Dudakları yanağıma değerken, at kuyruğu yaptığım saçımın üzerinde elini gezdiriyordu. Kokusu yine beynimin çalışma sınırlarını ihlal ediyordu. Dudakları boynuma ilerlediğinde, blender hafifçe havaya kalktı fakat son anda yaptığım hızlı manevra sayesinde, çorbanın üzerime sıçramasına engel oldum. "Yeter bence sevgilim..." dedi, gülerek. Yeteri kadar pürüzsüz olduğundan emin değildim. Beş dakika daha pişecekti.

"Ay daha sosunu hazırlayacağım, öpme dur. Yedi dakika on beş saniye kadar bekle," dedim, üzüntü dolu bir ifadeyle. Küçük bir kahkaha attı. Buzdolabına ilerledim ve tereyağını aldım. Fakat Bora da arkamdan gelmişti. "Ya n'apıyorsun beğenmeyeceksin kötü olacak!" dedim, sitemle. Galiba ağlamak üzereydim.

"Olsun..." dedi, gülümseyerek. Elimde tereyağ olmasına aldırmadan, beni kapağını kapattığım buzdolabına yasladı.

Bakışları buzdolabının üzerindeki magnetlerde gezerken iç çekti. "Bana iyi gelen çorba değil, sensin neticede..." dedi. Kapkara gözleri yeniden beni buldu. Dudaklarıma uzandı. Elleri belimi kavradığında, beni kendine doğru çekmiş ve bedenlerimizi birbirine yaslamıştı. İçinde tereyağ olan cam kap ellerimden kayıp yere düştü ve kırıldı. Fakat bu bile onun umurunda olmamış, dudaklarımdan arzuyla nefes almaya devam etmişti. "Senden daha iyi bir ilaç bilmiyorum ben."

Gülümserken, "Sana çorba yapan da kabahat... Dibi tuttu bile!" dedim. Yere düşen tereyağa baktım. "Ben mi temizleyeceğim bunu?" diye sordum, sıkıntıyla. "Emek var o çorbada, yazık sevgim var."

Güldü ve başını hafifçe *tamam* der gibi salladı. "Yansa bile içeceğim söz..." dedi. Burnumdan öptü. "Biraz sana doyayım önce... Sonra n'olacağını bilmiyorum çünkü..." dedi. Bu ne demekti? Geri çekildi. "Hadi git kapat çorbayı..." dedi, gülümseyerek. Buzdolabını açıp yeniden tereyağ çıkarttım ve çorbayı kapattım. Biraz fazla koyu olmuştu. Çorbanın sosunu hazırlarken, Bora'nın bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Nane kokusu duyulurken annem aklıma gelmişti.

Çorbayı en nihayetinde bir kaseye koyduğumda, beklemesini işaret ettim. Limon sıkacaktım. Biraz da üzerine şifa niyetine kırmızı pul biber ilave edecektim. Bora ada tezgaha oturmuş, beni izliyordu. Çorba kasesini önüne koydum. Bakışları, kasenin altındaki tabağın kenarına kaydı. Pul biberden kalp yapmıştım.

Yüzüne neşeli bir gülümseme yayılırken, "Ellerine sağlık..." dedi. Heyecanla, çorbayı tatmasını bekliyordum. Kaşığa uzandı. Tam kaşığı ağzına uzatacakken vazgeçti. Kaşlarım çatılmıştı. Ciddi bir ifadeyle, "Bunun bir suikast olma ihtimali yok değil mi?" diye sordu.

"Ya Bora!" dedim, sitemle. Ada tezgaha yaslanıp kollarımı bağladım. Güldü ve tekrar kaşığa uzandı. En sonunda kaşığı

dudaklarının arasına değdirdi. Çorbayı yuttu. Gözlerine merakla bakıyordum.

"Ellerin dert görmesin..." dedi, gülümseyerek. Ellerimi sevinçle birbirine çarptım. Meraklı bir ifadeyle, "Ne çorbasıydı bu?" diye sordu. Ellerim havada kalakalmıştım.

"Başından aşağı dökersem anlarsın belki!" dedim, öfkeyle. Kahkaha attı. "Git kendi çorbanı kendin yap. Sabote etmeye doyamadın. Hevesimi kırıyorsun!"

"Ellerine sağlık sevgilim... Çok güzel olmuş..." dedi. Çorbadan bir kaşık daha aldı. "Teşekkür ederim." Gülümseyerek, çorbayı içmesini bekledim. İki dakika, otuz dokuz saniyede çorbayı içti. Kendisine su doldurdu, üzerine de bir bardak su içti. Ayağa kalktı. Yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu. "Ben şimdi çıkıyorum... Elif'in yanına gideceğim. Ararım seni. Telefonunu ayırma yanından..." dedi. Kapkara gözleri, söylediklerini anladığımdan emin olmak istercesine gözlerimdeydi. Başımı *tamam* anlamında salladım. Bir kez daha yanağımdan öptü ve hızlı adımlarla mutfaktan çıktı.

Arkasından derin bir nefes aldım ve bir süre açık bıraktığı kapıdan, süslü salonun görünen kısmını izledim. Neden sonra bu eylemimin amaçsızlığını fark ettim. Ben de acıkmıştım. Kendime de bir kase çorba koydum ve ada tezgaha kuruldum. Kaşığı büyük bir hevesle dudaklarıma götürdüğümde yüzüm buruşmuştu. Bu çorba dünyanın en iğrenç çorbası olabilirdi. Şaşkınlıkla, savaş alanına dönen mutfak tezgahına ilerledim. Ne yazık ki kanıtlar ortadaydı ve bunu inkar edemezdim.

Çorbaya tuz yerine şeker koymuştum!

♠

Eve derin bir sessizlik çökmüştü. Begüm odasında müzik dinleyerek çizim yapıyordu. Stres atmaya çalıştığını söylemişti. Abisi psikolojik destek almasına karar vermişti ve Gökhan bugün kaşla göz arasında bunu ona iletmişti. Begüm bundan fazla hoşlanmamıştı ama abisine karşı çıkamıyordu. Zannediyorum ki bu konu hakkındaki memnuniyetsizliğini

bir tek benimle paylaşmıştı. Gökhan'ın söylediğine göre, abisi artık Gökçe ve onunla olan tüm ortak arkadaşlarıyla görüşmesini istemiyordu. Gökçe'nin her şeye rağmen en iyi arkadaşı olduğunu ve Kerem'in pisliğini bilseydi kendisiyle muhakkak paylaşacağını düşünüyordu. Bu konu hakkında da biraz bozuktu fakat buna da itiraz etmiyordu.

Begüm, abisi ne derse desin kabul edeceği bir hayata adım atmıştı ve bana kalırsa bu çok uzun sürmeyecekti.

Başını göğsüme yaslayan Noir'a daha sıkı sarılırken Begüm'ün odasından aldığım kitaba odaklanmaya çalışıyordum. *Montaigne, Denemeler.* Kitabın abisinin hediyesi olduğunu ve abisinin kitabın üç cildini de defalarca kez orijinal dilinde okuduğunu söylemişti. Fakat Begüm Fransızca bilmiyordu ve söylediğine göre Bora, onun oturup üç cilt kitap okumayacağını tahmin ediyordu; o yüzden Begüm'e, Hasan Ali Yücel'in derleyerek çevirdiği baskıyı hediye etmişti. Bora en iyisinin bu olduğunu düşünüyordu. Begüm kitabı çok kez okumaya çalışmıştı ama sıkılmıştı. Hatta abisinin gözüne girmek için yanında da gezdirmişti ama en son holdinge gidişinde orada unutmuştu. Dün gece, abisiyle konuşup odaya gittiğinde kitabı yatağının üzerinde bulmuştu ve abisinin bu yüzden çalışma odasına gittiğini ve öyle aşağıya indiğini düşünüyordu.

"Öldürülme tehlikesi karşısında Julius Caesar'ın tuttuğu yol bence tutulacak yolların en güzeliydi. Önce hoşgörürlük ve tatlılıkla düşmanlarına kendini sevdirmeğe çalıştı; hazırlanan suikastları öğrenip, bunlardan haberli olduğunu uluorta söylemekle yetindi ve pek soyluca bir soğukkanlılıkla, korkmadan, ortalığı telaşa vermeden oluruna bıraktı işi, kendini tanrılara ve talihe emanet ederek. Öldürüldüğü zaman böyle bir halde olduğu su götürmez çünkü."

Bora'nın neden *Montaigne'in Denemeler*'ini sevdiğini merak ediyordum. Fransızca öğrenmek ve ben de üç cildi orijinal dilinde okumak istiyordum. Çalan telefonum sessizliği bıçakla keserken, başımı kitaptan kaldırdım ve

sehpaya eğildim. Bora giderken beni arayacağını söylemişti ve fakat yedi saat on yedi dakika sonra ilk kez arıyordu.

"Sevgilim," dedim, merakla.

"Nazlı..." dedi, ifadesiz bir sesle. "Bana bir şey söyle... Seninle alakalı. Bilmediğim bir şey söyle bana." Oturduğum yerde doğrulmaya çalıştığımda, Noir kucağımdan kalkmıştı.

"N'oluyor?" diye sordum.

"Hadi," dedi sabırsızca. "Vaktim yok."

"Çocuğumuz olursa...kız ya da erkek fark etmez, adının *Zeytin* olmasını istiyorum," dedim. Bora sessiz kaldı. "Tabii senin bunu kabul etmeyeceğini biliyorum, bu yüzden çocuğumuzun lakabı olacak."

"Zeytin..." dedi, beni tekrar eder gibi.

"Bora, n'oluyor?" diye sordum.

"Bebeğin yerini bulduk Nazlı," dedi. Sesi bir hayli yorgun çıkıyordu. "Nihayet bulduk..."

"Çatışmaya mı gireceksin?" diye sordum. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bora?" dedim.

"Hayatıma hiç kimseyi almama sebebim bu işte," dedi, ifadesiz bir sesle. "Kalbimi boş bırakma, aşktan ve ilişkiden kaçma sebebim..." Zorlukla yutkunurken, telefonu neredeyse kulağıma yapıştırmıştım. "Ve bir çocuğum olmasını istememe sebebim de bu... Ölüm kapı komşum gibi." Derin bir nefes aldı fakat benim nefesimi kesmişti. "Çok kolay görünüyor dışarıdan. Babaanneme, Begüm'e... Kimse tam olarak anlamıyor bunun ağırlığını."

"Ben anlıyorum," dedim sessizce.

"Biliyorum..." dedi. Çakmağın sesini işittim. "Ben gerçekten seninle evlendiğim ve seni riske attığım için özür dilerim Nazlı. Sana kandığımı söyledim ya dün gece... Direnmeliydim. Aşk acısı çekmek, bir ölünün arkasından ağlamaktan daha iyi çünkü. Ve aşk acısı çekmek, ölmekten çok daha iyi çünkü. Beni sevmenden hiçbir zaman nefret etmedim. Bunu da anlar mısın bilmiyorum ama senin gözlerindeki korkuyu gördüğümde... Bize dair her şeyi sorgularken buldum kendimi."

"Bir şey olmayacak..." dedim. Bora'yı tanıyıncaya dek her şeyi hesaplardım ama ondan sonra kendimi okyanusun akışına bırakmıştım. Okyanus yorulur muydu? Beni taşırken, benim düşünmediklerimin ağırlığını da sırtlanıyordu ve bu onu fazlasıyla yoruyordu. "Bebeğe de sana da... Kimseye bir şey olmayacak. Ben sana çok güveniyorum."

Bedeni nerede olursa olsun, aklında ben ve iki düşünceyle beraberdi: Ya ölürse, bana ne olurdu? Ya ölürsem, ona ne olurdu?

"Daha evvel hiç kerpeten kullanmamıştım," dedi. Sesine derin bir hüznün yerleştiğini hissetmiştim. "Sana yemin ederim... Aklına gelmesi dahi mümkün olmayan şeyler yaptım ama bunlardan birisi bile kerpetenle değildi. Ama o herifi görünce nevrim döndü ve senin yaptığın imayı hatırladım. Ben yalan söylemem Nazlı. Ben bazı şeyleri saklarım, başkasının söylediği yalanı bozmayarak ayak uydururum gerekirse, ortada bir oyun varsa sessiz kalabilirim de ama yalan söylemem."

"Kerpeteni kullanmadığını da alenen söylememiştin zaten... Yalan söylediğini düşünmemiştim yani ben," dedim. Araba tamir etmek için kullanılan kanlı kerpeten umurumda bile değildi; şu an Bora'nın iyi olması ve iyi olacağını bilmek her şeyden daha değerliydi. "Konuşmak istiyorsun... Son konuşmamızmış gibi içini dökmek istiyorsun. Ama değil... Yapacağın işe odaklan sevgilim."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum..." dedi. Sigarasından içine çektiği nefesin sesini duymuştum. "Odamıza çık, yatağa gir ve uyu."

Karşı çıkarcasına, "Seni beklerim ben," dedim.

"Bekleme lütfen... Uyu," dedi. Öksürdü. "Birinden duyarsan merak etme diye haber verdim sana."

"Geldiğinde beni uyandırır mısın?" diye sordum.

Yumuşacık bir sesle, "Uyandırmam..." dedi. Derin bir nefes aldığını işittim. "Ama sabah uyandığında, başının göğsümde olması için elimden geleni yapacağım... İyi geceler sevgilim."

"Kokunu duymadığım bir sabaha uyandırma beni..." dedim. Kısa bir sessizliğin ardından telefonun kapandığını belli eden ses kulağıma çarptı.

♠

Uyumam mümkün değildi. Bana haber vermesinin sebebi içimde korku barındırmamamdı ama bu da pek mümkün değildi. Korkularımı yenmek zorundaydım. Bu hayatı seçen bendim ve böyle yaşamaya alışmak zorundaydım. Fakat nasıl alışabileceğim hakkında en ufak bir fikir sahibi bile değildim.

Saat sonsuzluğu belirsizlik geçiyordu ve Bora yoktu.

Bora'nın çalışma odasının kapısının önünde, beş haneden oluşan şifrenin ne olduğunu çözümlemeye çalışıyordum. Aklımda ihtimaller beliriyor ve saniyeler içinde kendilerini imha ediyorlardı. Başımı hafifçe iki yana sallarken boynumun ağrıdığını hissettim. Elimi hafifçe boynumun sağ tarafına götürdüğümde, aklıma gelen bir ihtimalle daha karanlığın içinde görünen o küçücük ışığı fark etmiştim.

3-8-11-8

Dövmem dört harfi temsil ediyor olsa da "11" sayısı iki haneden oluşuyordu ve Bora'nın çalışma odasını açan şifre boynumda yazan rakamlardı. Derin bir nefes alıp odaya girdim ve çalışma masasına yürüyerek koltuğa oturdum. Boş boş etrafı izleyerek geçirdiğim saniyeler boyunca hiçbir şey düşünmemeye kendimi şartlandırmıştım. Tıpkı evdeki girmediğim odaları detaylı bir şekilde boş boş incelerken yaptığım gibi.

Masanın üzeri her zamanki gibi gayet düzenliydi. Dört tane holdinge ait dosya, Bora'nın laptopu, tableti, evrak imzalarken kullandığını bildiğim dolma kalem... Her şey, hep olduğu gibi yerlerinde duruyordu. Gözüm kitapları tararken, Bodrum'daki gibi daha sık kitap okumaya karar verdim. Bora'nın çalışma masasının çekmecelerini kurcalamaya başladım. Zımba, ataşlar, delgeç, mürekkep gibi saçma sapan ofis eşyalarını görünce sıkılıp çekmeceyi kapattım. Diğer çekmeceyi açmak istedim ve fakat kilitliydi. Tel tokam

olsaydı belki açmayı deneyebilirdim. Eğer içimdeki ses benimle konuşsaydı, saçmalamamamı söylerdi; acaba bundan sonra, bunca yıllık hukukumuza dayanarak, *ne söylerdi* diye tahminlerde bulunarak mı yaşamaya devam etseydim?

Sehpanın üzerindeki iki kutuyu fark ettiğimde yerimden kalktım. Kutulardan birisi, Tarabya'daki köşkte Bora'nın odasında bulunan kutuydu ama diğerinin rengi kırmızıydı. Kutuyu açtım. İçinde, bir defterden özenle kopartılmış sayfalar vardı.

"Bunu anlatmam çok güç. Neden olduğunu bilmiyorum. Bilmiyorum. Korkuyorum. Bundan sonrasından çok korkuyorum. Bir anlık bir gaflet... Bir anlık... Her şeyi içime atmaktan öyle bıktım ki. Aşık olduğum, evlenmek istediğim adamın ailesini katleden bir babanın kızı olmaktan öyle sıkıldım ki. Mehmet'in beni her hatırlayışında benden ve ailemden nefret edeceğini düşünmekten öyle yoruldum ki... Sığınacak, sarılacak, acılarımı dindirecek limanım yok. Kimsesiz kaldım.

1 Ocak 2011"

Bu yazıyı tanımıştım; Beyza'nın yazısıydı. Ama yazdıklarından hiçbir şey anlamamıştım. Kağıdın yanına bambaşka bir kalemle, kocaman bir soru işareti atıldığına göre Bora da anlamamış olmalıydı. Bora'nın ailesinin ne zaman öldüğünü öğrenmek için Google'a isimlerini yazdım. Bora'nın ölümlerinin basına düşmesine müdahale etmesinin kucakladığı ilk miras olduğunu zaten öğrenmiştim. Bu sebeple nasıl öldüklerine dair hiçbir haber bulamamıştım fakat cenazeleri 12 Ocak 2011'de defnedilmişti. Ekrana düşen mesajla yerimde sıçradım.

"Uyudun mu sevgilim?"

"Hayır."

"N'oldu?"

"Nerdesin?"

"Ne yaptınız?"

"Bebeği annesine götürüyoruz."

"Ayyy! Çok şükür!"

"Bir saate gelirim."

"Uyuma sakın..."

Kocaman bir kahkaha atarken derin de bir nefes almıştım. Anlamamış gibi yapacaktım.

"Neden ki?"

"Nedenini ben sana gelince uzun uzun anlatacağım... Sabaha kadar!"

"Gel... Sen bana hep gel!"

"Hiç gitmeyeceğimi söylemiştim."

Yerimden kalktım ve elimdeki kağıdı kutudaki diğer kağıtların yanına koydum. Bora'nın keyfinin yerine geldiği ekrandaki kelimelerinden dahi bana geçiyordu. Bora Bebek'in bulunması ve elindeki 8 Kasım için gerekli belgelerin Mehmet'e verilmeyecek olması, belki de onu hafifletmişti. Saymadığım saatler evvel ölebileceğini düşünmesi ama şimdi her şeyin yolunda gitmesi, yaşadığı anın kıymetini tekrar tekrar bilmesine sebep olmuş da olabilirdi.

O iyi olduğunda, garip bir biçimde ben de iyi oluyordum.

♠

İlk kez ona kapıyı açıyordum. Kırk dört dakika on yedi saniyedir yerimde duramaz gibi antreden süslü salona, süslü salondan antreye attığım adımlar nefesimi hızlandırmıştı. Araba sesini duymamla beraber kapının kulpuna asılmıştı ellerim. İçinde zar heykeli olan, fiskiyeli süs havuzunun önüne park ettiği arabadan indiğinde bakışları beni bulmuştu. Hiç kimseyle göz teması kurmadan, hızlıca bana doğru yürümeye başladığında kalbimin sesini duyuyordum. Bu gece yaşadığı adrenalin beni sarmış gibiydi.

"Hoş geldin sevgilim..."

İki eli yanaklarıma yerleşti ve gözleri gözlerime kenetlendi. Başımı hafifçe kaldırmış, merakla ona bakıyordum. Kara bir elmas gibi parlayan gözleri beni saniyeler içinde yatıştırmış ve kalbimin ritmini düzenlemişti.

"Hoş buldum..."

Dudakları dudaklarıma eriştiğinde, kapıyı zar zor kapatmıştım. Bu anı bir daha yaşayamayacağını ona düşündüren tüm sebepleri kenarda bırakmış olmanın rahatlığına sahip dili, dudaklarımın arasından sızmış ve hünerini sergiliyordu. Ellerim bileklerine kenetlenmişti ve avuç içleri yanağımı çıra gibi yakmaya başlamıştı.

Nefes alma ihtiyacı hissettiğimde, kendini geri çekti ve fakat duraksama anı dahi yaşamadan elime uzandı. Merdivenleri yavaş fakat kararlı adımlarla çıkarken önüme geçmişti ama eli elimden ayrılmadı. Odamızdan içeriye girdiğinde, benim de girmemi bekledi, kapıyı kapattı ve beni hafifçe kapıya yasladı. Elleri başımın yukarısında kapıya yaslanırken, yüzünü yüzümün hizasına eğmişti ve gözleri bir an olsun gözlerimden ayrılmıyordu.

"Senin sayende..." dedi yavaşça. Gülümsediğinde gözlerim yine gamzesine takıldı. "Varlığın sayesinde." Neden bahsettiğini bilmiyordum ama yine de gülümsemiştim. "Beni beklediğini bilmem, seni bekletmek istememem... Dikkatimi en üst seviyede tutuyor." İçim söylediği şeyin ciddiyeti karşısında sevinçle pır pır ederken, dudaklarım gamzesine dokunmuştu. Elleri belimi sardığında, kollarımı gövdesine sardım. Dudakları saçlarımın arasına sığınmıştı. Kalbimiz aynı anda, düzenli bir düzensizlikle birlikte çarpıyordu. Dudakları saçlarımdan şakağıma kaydı. Burnunu yavaşça yanağıma sürttü. "Ben bunu daha önce hiç yaşamamıştım."

Başımı göğsünden hafifçe kaldırdım ve ellerimi kollarına yerleştirdim. Bana dikkatle bakan kapkara gözleri, anlamını henüz keşfetmediğim onlarca ifadeye bürünmüştü fakat ilk kez, onun da kendinde keşfettiği yeni bir duygunun şaşkın hazzıyla dolup taştığını fark ediyordum. Aslında ben yaşadığı duygunun ne olduğunu içten içe çözümleyebiliyordum.

"Kocam olduğunu hissettin..." dedim. Kaşları çatılırken, gözleri de kısılmıştı. "Sıfatlara takılmıyorsun belki... Daha biz bir oyun oynarken de sahipleniyordun beni sen. Koruma iç güdün... Sonra ha derken nişanlandık. Sonra aramız bozuldu... Tekrar birlikte olduk ve nasıl olduğunu anlamadan

evlendik." Meraklı bir ifadeyle beni dinlerken, gözlerine söylediklerim üzerine düşündüğünü belli eden sorgulayıcı ifade çekilmişti. "Senin için hep Nazlı'ydım ben... İlk günden beri. Ama şimdi, bu akşam, karın olduğumu kavradın."

Söylediklerimi reddeder gibi bir tavırla, "Evlendiğimiz anda bunu kavramıştım zaten..." dedi.

Gülümserken, kolunu ovalar gibi hafifçe sıkmaya başlamıştım. "Parmağına taktığın yüzük seni nişanlamaz ya da evlilik cüzdanına attığın imza seni evlendirmez. Benliğinin bunu kavrayabilmesi için bir şey yaşaman gerekir. Sen bu akşam, seni evde bekleyen kadının kocası olduğunu hissettin, sen aslında benimle bu akşam evlendin."

Şakacı ama bir o kadar da ima dolu bir ifadeyle, "Sanıyorum ki bu senin de ilk evliliğin..." dedi.

"Yengem amcama çok aşıktı... Ama evlendiklerinde şaşırtıcı bir biçimde alışamamış bu duruma. Adapte olamamış. Amcamla aynı evde yaşamayı, sürekli onu görmeyi garipsemiş. Neredeyse ayrılıyorlarmış ama aşk kazanmış," dedim, incecik bir sesle. Bora'nın kaşları tekrar çatılırken hızlıca devam ettim: "Biz ise seninle, neredeyse ilk günden beri evli gibiyiz ve senin için imzadan öncesi ya da sonrası arasında hiçbir fark yoktu. Sadece prosedürdü. Hatta düşman atağa geçtiğinde bunun ağırlığını hissetmen de bence bu yüzden. Çünkü senin için hiçbir şey değişmedi ki... Benim için de. Sadece imza attık."

"İçindeki ses geri geldi mi senin?" diye sordu, merakla.

"Gelmedi..." dedim, gülerek.

Muzip bir ifadeyle, "Psikolojik saptamalarda bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Aaa!" dedim, dalga geçercesine. "Seni nasıl çözdüm ben? Sadece matematik yetiyor mu sanıyorsun?"

Boğazından güldüğünü gösteren bir ses çıktı fakat bu dudaklarına yansımamıştı. "Çözdün yani beni?" dedi, sorar gibi. Başını *daha neler* der gibi iki yana sallarken, dudakları dudaklarıma yaklaştı. "Ben de biraz seni çözmekle uğraşayım..." dedi.

Sanırım beni çözme işine, üzerimdeki bluzun iplerinden başlamayı tercih etmişti.

♠

"Şu saçlarını düzgün kurutmadığında çok kızıyorum sana..." dedi. Günün ilk ışıkları yüzümüze vururken, yanağımı Bora'nın köprücük kemiğine yaslamıştım. Parmak uçları nemli saçlarımın arasında dolaşıyordu. Hiç olmadığım kadar yorgun hissediyordum. Boğazımdan belli belirsiz bir itiraz yükseldiğinde, açıkta kalan omzuma çarşafı tamamen çekti. Başımın üzerine küçücük bir öpücük kondurdu. "Sabah koşusundan yırttın bugün hadi..." dedi, muzip tonlamasıyla. Köprücük kemiğine küçük bir öpücük kondurduğumda, kolları bedenimi sımsıkı sarmıştı.

"Önümüzdeki birkaç sene unut sen o sporu bence sevgilim..." dedim, mırıldanarak. Ruhunda hissettiği yatışmışlığın tersi bir şekilde geride bıraktığımız saatlerden, birbirimize tekrar tekrar ve tam da dediği gibi sabaha kadar karışmamızdan anladığım kadarıyla önümüzdeki birkaç sene uyuyacaktım. Yaşadığım anların hiçbir saniyesinden şikayetçi olmamakla beraber, kendimi tümüyle arınmış da hissediyordum.

"Ben sana demiştim... Duşa ayrı ayrı girelim diye," dedi. Güldü. Bir eli omzuma doğru ilerledi. Baş parmağı omzumu yavaşça okşarken, "Söz dinlemezsen olacağı bu."

Yüzümü hafifçe kaydırdığımda, dudaklarım Bora'nın sakallarına değmişti. "Hiç de bile! Sen peşimden geldin..." dedim. Çenesinin altını öptüm.

"İlk ben gireceğim demiştim..." dedi, umursamaz bir ifadeyle. Yanağını alnıma yasladı. "Sıramı kapmasaydın..."

"Hiç centilmen değilsin," derken, parmak uçlarımı bilinçsizce sakallarında dolaştırmaya başlamıştım. Bacaklarının arasına hapsolmuş bacaklarımı biraz hareket ettirerek kendime en uygun pozisyonu arıyordum. "Cimrisin de. Ondan geldin peşimden. Su faturasını düşündün kesin..."

Bora minicik bir kahkaha attı. "Acaba, *ZNV*'yi iptal mi ettirsem?"

"Ettirirsin sen kesin... Cimrisin. ZNV ne ki?" diye sordum?

"Zeynep... Nazlı... Vedat..." dedi, tane tane konuşarak. Elimden destek alarak yavaşça doğruldum ve şaşkınlıkla gözlerine bakmaya başladım. Meraklı sessizliğim, bakışlarındaki keskinliğe meydan okuyordu. "Matematik okulu..."

"Na-na-nasıl?" diye sordum, şaşkınlıkla. Dudaklarım bir parça açık kalmıştı ve gözlerimi ışıl ışıl parlayan okyanus derinliğindeki kara gözlerinden alamıyordum.

"Mezuniyet hediyen..." dedi.

Duyduklarımı sindirmeye çalışırcasına yutkundum ve "Ama bu benim hayalimdi. En güzel hayallerimden birisiydi..." dedim. Heyecanla biraz daha doğrulup, dizlerimi kırarak bacaklarımın üzerine oturdum. "Yani hedefim değildi çünkü hiçbir zaman o kadar zengin olamayacağımı biliyordum. Bahsettiğin şey bir servet çünkü!"

"Okulunu bitirdiğinde hayallerini masaya yatıracağımızı söylemiştim... Ben biraz aceleci davranmış olabilirim. Özel ders merkezine gitmeye başlamalısın artık... Şu Harvard'daki eğitime, kesin kayıt da yaptırmalısın. ZNV Matematik Okulu'nun proje aşamasıyla da sen ilgileneceksin çünkü ben çok yoğunum..."

Hayallerim, istiridyenin kabuğundaki incinin mucizesi gibiydi. Okyanusta amansız bir mücadele verip bana kadar gelmişti. Mucizenin adı Bora Karabey'di. Her ne kadar onun karalığından bahsetseler de bir inci gibi saf, temiz ve aktı. Hayallerimdeki kahramanım, hayallerimin de kahramanı olmuştu.

85.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi, herkese sıkı sıkı sarılarak ve sizi çok sevdiğimi söyleyerek girizgahı yapıyorum fakat izninizle özel bir şeyden bahsetmek istiyorum.

Bundan uzunca zaman önce bir düş kurdum. Kurduğum düşün gerçekleşip gerçekleşmeyeceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece yazmaya başladım. "Bahçedeki ışıkların sık ağaçlardan dolayı..." Sadece yazmaya başladım ve ilk ona attım. İlk destekçimdi. Günlerce ve gecelerce karakter çalıştık beraber, hikaye çalıştık. Her şeyi bıraktık hayatımızdaki, günlerce ve gecelerce Bora'nın evini çalıştık, Nazlı'nın alfabesini çalıştık. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar hesapladık beraber. Daha hiçbir şey yoktu ama bizim için jakuzi vardı; ah o jakuzi! Ne dalga geçtik, günlerce çalışıp da sadece bir jakuzide karar kılabilince, elli sene sonra bitecek kitap zannettik.

"Yazmadıkların, yazdıklarından da fazla!" der bana her zaman. Gülerim. Yazmadıklarım kadar yazmak istesem bile yazamadıklarımı da bilir her zaman. Var olan sahnede Bora'nın aklından ne geçiyorsa anlatıp rahatlamak istediğimde, saatlerce dinler. Alternatif ihtimalleri oturur saatlerce konuşuruz birlikte. "Bak var ya Nazlı şunu dese..." diye başlayan sohbetlerimiz, uçsuz bucaksız yerlere ulaşır. Birlikte bilmediğimiz yerlere gideriz, bilmediğimiz yerleri keşfeder ve döneriz. Çok ağlarız kendi kendimize, çok güleriz. Günün sonunda en güzeli düşer o sayfaya. Bizce en güzeli, bizim inandığımız en güzeli.

Bu kadar çok samimi miydik yoksa ben Maça Kızı 8'i yazarken mi bu kadar samimi olduk bilmiyorum. Bildiğim tek şey, her bir sahne üzerine defalarca kez konuştuğumuz, yeri

geldiğinde kavgalar ettiğimiz, yeri geldiğinde birbirimizi kırdığımız, yeri geldiğinde birbirimizi çıldırttığımız... Kız kardeş olmak, dost olmak, birlikte çalışmak biraz da böyle. Ve bu hep böyle sürüp gidecek!

BendePembeGozlukCok ♥□□□➡□□□□

Kuzu! Yazdığım her bir satırda en az benim kadar emeğin var. Her şey için sonsuz kere teşekkür ederim sana. İyi ki bu yolda benimlesin. İyi ki hep elimden tutanım, en sert eleştirenim, en doğru yolu gösterenimsin. Gördün mü bak 85'e geldik. Haklıymışsın ve iyi ki ben düştükçe beni kaldırmışsın. Seni çok seviyorum. Biliyorum daha dört gün var ama bu da böyle olsun.

Doğum günün şimdiden kutlu olsun Hande!

♠

118 Gün Önce...

İstanbul yavaş yavaş Mayıs'ı uğurlarken, içimde garip bir hüzün vardı. Hayatımın en güzel Mayıs'ı kesinlikle buydu; her sene, takvim Mayıs'a yaklaştıkça benim içim kıpır kıpır olacak ve 21'ine geldiğinde belki de kanatlanıp uçacaktı. Mayısın bizden geçmesini istemiyordum, keşke hep Mayıs'ta kalsaydık.

Rüzgar 30 Mayıs'a yakışacak ılıklıkta yüzüme çarparken gözlerimi kapatmıştım. Sakince geçen yolculuğumun tadını çıkartıyordum. Karnım açtı, yorgundum, çok zor uyanmıştım ve canım sigara içmek istiyordu ama efil efil yüzüme çarpan rüzgarı kesmek istemiyordum. Arabanın içinde çalan klasik müziğin ritmine kendimi bıraktığımda gevşiyormuş gibi mest oluyordum.

Moonlight Sonata, Beethoven.

Araba yavaşlayarak durduğunda, Bora müziğin sesini biraz da olsa kıstı. Gözlerimi açtım. Bebek'teydik. Selim, bir poşeti camdan Bora'ya uzatırken, Bora *sağ ol* dercesine başını salladı.

"Tetikte kalın," dedi Bora, sessizce. Selim, *tamam* der gibi başını salladı. Bora poşeti benim kucağıma koyarken arabayı biraz daha ilerletti ve kampüsün girişine yaklaştık. Poşette

atıştırmam için bir şeyler vardı. Güvenlik görevlisi başını eğip *kimsiniz* diye sorarcasına Bora'nın yüzüne bakarken elimde tuttuğum öğrenci kimlik kartını uzattım.

Güvenlik görevlisi karta baktı ve başını hafifçe iki yana salladı. "Misafir araç alamıyoruz bu kapıdan."

Bora sıkıntılı bir nefes verdi ve kolundaki saate baktı. Saat 2'ye 6 vardı. "Hisara çıkarsam vakit kaybederim. Bir istisna gösterseniz..."

"Mümkün değil beyefendi," dedi, güvenlik görevlisi. "Aracınızı bir otoparka bırakıp yürüyerek çıkabilirsiniz eğer isterseniz, bu kapıdan misafir araç almıyoruz. Personel amblemli araçlar ve mensup taşıyan ticari araçlar yalnızca."

"Bundan nefret ediyorum..." dedi Bora, mırıldanarak. Cebinden telefonunu çıkarttı ve birkaç saniye oyalandı. Telefonu kulağına götürdü ve sabırsızca bekledi. "Merhaba, nasılsınız?" dedi, birkaç saniye daha sonra. Karşı tarafı dinlerken, parmak uçları direksiyonda hızlıca ritim tutuyordu. "Sizden bir ricada bulunacağım... Boğaziçi Üniversitesi'nin Bebek kapısındayım. Bu kapıdan giriş olmadığını bilmiyordum. En son geldiğimde buradan girmiştim." Parmaklarını direksiyondan çekti ve tekrar saatine baktı. "Olur tabii. Uğrarım. Teşekkür ederim."

Bora telefonu kulağından çekti. Dikiz aynasından Selim'e baktı. Güvenlik görevlisinin telefonu çaldığında, Bora arabayı yavaşça sürmeye başlamıştı. Adamın yüz hatlarına yayılan şaşkınlığı anbean izlerken, demir şeridin kalkmasını ve yolun bize açılmasını bekliyordum.

"Kampüse araçla girmek de yasak mı?" diye sordu Bora. İfadesinde ciddi bir merak vardı.

Güvenlik görevlisi cama yaklaştı ve eğildi. "Girebilirsiniz Bora Bey, kusura bakmayın ben sizi-"

Bora adamın lafını keserek, "Sen kusura bakma... Acelem vardı," dedi ve başıyla adamı selamlayarak arabayı sürmeye devam etti.

Okula geldiğim her an içim tuhaf bir hisle doluyordu. Ben Bebek kapısını çok sık kullanmazdım çünkü diğer kapı,

evime yürüme mesafesiyle dört dakika on dört saniye uzaklıktaydı. Ayrıca bu kapıdan okula girdiğimizde delicesine bir yokuş çıkılması gerekiyordu ve benim arabam yoktu. Zaten olsa da personel olmadığım için beni bu kapıdan almazlardı. Gerçi personel olmayan Bora Karabey'i nasıl aldıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Merak da etmiyordum.

Bora, Genel İdare Binası'nın önüne geldiğimizde arabayı durdurdu. "İn sen," dedi, bana dönerek. Saatine baktı. "Bir dakika geç kaldın bile. Ben şu arabayı doğru düzgün bir yere çekeyim."

"Tamam sevgilim," dedim. Bana doğru yaklaştı ve yanağıma küçük bir öpücük koydu. Kucağıma bıraktığı poşeti de elime alarak arabadan indim ve geç kalmamışçasına bir rahatlıkla yürümeye başladım. Bir yandan da poşetten çıkardığım kanepeyi yiyordum.

♠

Prosedürlerden nefret ediyordum. Doldurduğum formu imzaladım. Uluslararası İlişkiler Ofisi'ne gitmemi istemişlerdi ve orada da form dolduracaktım. Harvard'ı kazanmak ya da okulu bitirmek tüm bu işlerden daha az yorucuydu. Odadan çıktığımda gördüğüm manzarayı birkaç saniye algılayamamıştım. Bora, koridorun biraz ilerisinde, okulu uzatmama sebep olan sevgili hocamla konuşuyordu. Bora'nın sırtı bana dönüktü ama kadın beni fark etmediyse de hareket edersem fark edecek olmalıydı. Fark etmesini istemiyordum. Heykel taklidi yapmak dahi kadınla muhatap olmamdan daha iyiydi. Belki de Öğrenci İşleri önündeki askılık...

Fakat ne yazık ki hayat arzu ettiğimiz şekilde ilerlemiyordu.

Kadın beni fark ettiğinde Bora'ya, "Pardon," dedi. Eğer annem burada olsaydı, hocamdan *"kadın"* diye bahsettiğim için bana çok kızardı. "Nazlı!" diye seslendi. Bora'nın bakışları da şimdi bana çevrilmişti. Yüzüme en yapmacık gülümsememi yerleştirdim ve yanlarına ilerledim. "Geçici mezuniyet belgen halloldu mu?"

"Hı hı," dedim, kısaca. Daha çok gülümsedim. Bu kadar konuşmanın yettiğine kanaat ettiğimde, kadının konuşmasına fırsat vermeden, "Uluslararası İlişkiler Ofisi'ne gitmem lazım..." dedim.

"Tebrik ederim... Seninle gurur duyuyorum," dedi kadın. Böyle bir tepkiyi beklemediğim için kaşlarım çatılmıştı. Bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Bahsettiğim öğrencim... Nazlı Alaca," dedi. Bora'yla anlamsızca birbirimize baktık. Bora'nın bakışları yeniden kadına çevrildiğinde devam etti: "Harvard'da bir eğitim var. Dünyanın her yerinden, en iyi matematikçiler toplanıyor. Muhteşem bir başarıya imza attı Nazlı. Hatta sanıyorum ki önümüzdeki hafta basın duyuruları geçecek, ben sizi önden bilgilendirdim. Nazlı'nın bu eğitiminde onu destekleyebilirseniz, ülkemize muhteşem bir bilim insanı kazandırmış olursunuz."

"Hocam gerçekten mi?" diye sordum, şaşkınlıkla. Kadının bakışları bana çevrildi. "Yani gerçekten mi böyle düşünüyorsunuz yoksa bana burs desteği sağlamak için abartıyor musunuz, onu merak ediyorum."

"Tabii ki de gerçekten," dedi kadın. Yüzüne anlık bir şaşkınlık yayılırken, bakışlarına uyarıcı bir ifade çullanmıştı.

Kendimden emin bir ifadeyle, "Ödevi ben hazırlamadım," dedim. Kadın sıkıntılı bir nefes verirken, Bora'nın bakışları da bana çevrilmişti. "Yani mezun olmayı bile hak etmedim. Hoş olan oldu, mezuniyetimi yakacak değilsiniz."

"Nazlı'cığım," dedi kadın, içten bir ifadeyle. "Sen mezun olmayı geçen sene de hak etmiştin... Fakat direttin kendi yöntemlerin konusunda. İnatçılık ettin. Ödevi senin yapmadığını ve sınavlara girmediğini biliyorum. Sen, Harvard'daki eğitimin son aşamasına kaldığın ve bir şansın olduğu için mezun oldun. İnisiyatif kullandım. Eğitim başvurusuna gönderdiğin formül de çok zekiceydi ayrıca, takdir ettim seni. Ve iyi ki mezuniyetini vermişim, eğitime kabul edildin."

"Gerçekten mi?" diye sordum ve fakat bu sefer yüzümde yalnızca heyecan vardı. "Çüş!"

Kadının kaşları çatılırken, yüzüne utandığını belli eden bir ifade yerleşti. Bakışlarını Bora'ya çevirdiğinde, "Yeni nesil..." dedi. Halbuki biz Bora'yla aynı nesildendik. "Sanıyorum ki diğer holdinglerin kapısını çalmamız gerek... Şu saatten sonra sizden burs almamız biraz zor."

Bora gülümsedi. "Nazlı benim eşim," dedi.

"Nasıl?" diye sordu kadın, şaşkınlıkla. Bakışları birkaç saniyeliğine bana çevrildi. "Nazlı bekar," dedi, kendinden emin bir ifadeyle. "Bekarsın Nazlı değil mi?" diye sordu, bir kez daha bana döndüğünde.

"Yoo evlendim," dedim. Yüzüme yayılan gülümsemenin gerçekliğini kadının gözlerinde görebiliyordum. "Bora'yla evlendim."

"Ben bilmiyordum..." dedi kadın, şaşkınlıkla. Bakışlarında, ne diyeceğini bilemediğini fazlasıyla belli eden bir ifade vardı. "Tebrik ederim."

"Teşekkürler," dedi Bora, gülümseyerek. Elini omzuma yerleştirmişti. "Burs işi ise bende..."

"Nazlı pırıl pırıl bir genç kadın... Başarılı, ayakları yere sağlam basan, gelecek vaad eden... Kendini matematik bilimine adamış ve gözü başka hiçbir şey görmeyen... Önünde kocaman bir hayat var ve eğer destek alabilirse Türkiye'de onlarca, yüzlerce Nazlı yetiştirebilir. Eşinizle gurur duymalısınız," dedi kadın. Sözleri karşısında şaşkınlıkla yutkunurken utandığımı hissetmiştim. "Ben bile ondan çok şey öğrendim. Matematiğe olan tutkusuna gıpta ediyorum."

"Ben de..." dedi Bora, içten bir ifadeyle. Bakışları bana çevrildi ve iki saniyeliğine gözlerimde oyalandı. "Hayran olunası..."

Bu okuldan, hayranlığımı kazanan ne akademisyenler, ne bilim insanları, ne dünya ekonomisine yön veren yöneticiler geçmişti. Her seminere, her konferansa katılmaya çalışmış, her konuşmacıyı dinlemiştim de bir Bora Karabey'i dinlemek nasip olmamıştı. Belki biliyordu, belki de bilmiyordu; asıl o, benim bu dünyada hayran olduğum tek insandı.

♠

Güzel bir öğle yemeği yeme planım vardı ve fakat ben kendimi birden holdingte bulmuştum. Bora'nın imzalaması gereken dosyalar vardı ve erteleyemeyeceğini söylemişti. Çok şükür bana yemek ısmarlama fikri aklına gelmişti ve tavuklu salata yiyordum. Aslında neden salata yediğimi bilmiyordum. Fakat Bora ağzının içinde akşam spor yapacağımıza dair bir şeyler mırıldanmıştı. Öyle açtım ki şu an onunla kavga edemezdim. Spor yapmaya kendimi ikna etsem bile böyle diyetten bozma yemekler beni sinirlendirirdi. Şu an sinirlenmemiştim çünkü mezuniyeti hak etmiş olmanın haklı gururu içindeydim.

"Sikeceğim yapacağınız işi he!" dedi Bora, bağırarak. Salata tabağından kaldırdığım bakışlarımı merakla yüzüne çevirdim. Önündeki kağıtlarla cebelleşiyordu. Beni CEO yapmadığı için daha çok çekeceği vardı; bence hayat onu sınıyordu. "Nazan Hanım..." dedi, sert bir sesle. "ODTÜ'lü Buse derhal odama gelsin." Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken, Bora'nın sert bakışları beni buldu. "Buse, Nazan Hanım. Finans!" dedi. Telefonu kapattı ve masaya fırlattı. "Eğer bir daha bana... *ODTÜ'lü Buse* dersen..." Onu umursamadan bakışlarımı salata tabağıma çevirdim. Açtım. Ne dediğine dikkat etmesi gereken oydu; kime canım nasıl istiyorsa öyle hitap ederdim. "Deme Nazlı!"

"Alp de ODTÜ'lüymüş," dedim. Bakışlarını görmüyordum ama emindim ki hala sertti. Ben uyurken o paşalar gibi kahvaltısını yaptığı için açın halinden anlayamazdı.

"Ne zaman öğrendin sen bunu?" diye sordu. O belki de bu bilgiye zaten vakıftı.

"Geçen akşam," dedim.

"Nasıl öğrendin?" diye sordu. Bu konuşmanın nereye varacağını merak etmiştim.

"Aradım," dedim.

"Neden?" diye sordu. Anladığım kadarıyla, Bora'nın nezdinde Alp'i aramamam gerekiyordu.

"Alp'i kovsana ya..." dedim.

Fakat bir cevap alamadım çünkü kapı tıklatıldı ve ODTÜ'lü Buse odaya girdi. Bakışlarını bana çevirdiğinde nazikçe gülümsedi ve Bora'nın masasına doğru ilerledi.

"Buse, ihale dosyası... Bir hafta süren var," dedi Bora, selamsız sabahsız bir şekilde. Elindeki dosyası ODTÜ'lü Buse'ye uzatıyordu. "Ekibini kur. Sana inanıyorum..."

ODTÜ'lü Buse'nin yüzüne şaşkınlık yayılmıştı. "Ama ben bu iş için yeterli değilim," dedi. İşin ne olduğunu bilmesem de yeterli olmadığı konusunda ona katılıyordum.

"Yeterlisin..." dedi Bora, ikna edici bir ses tonuyla. Ziyadesiyle doymuştum. "Kendine inan. Bu işin hakkından geleceksin." ODTÜ'lü Buse'nin bakışları inançla parlamıştı. Gerçi bakışlarını görmüyordum ama kesin inançla parlamıştı. Çatalımı sehpadaki peçetenin üzerine bıraktım. Zaten salatayla doymak mümkün de değildi; ne kadar yersem yiyeyim doymayacaktım.

Bora tarafından takdir edilmeye açtım!

ODTÜ'lü Buse odadan çıkarken, odaya Begüm girmişti. Dudaklarımı sildikten sonra Begüm'ü öptüm ve birlikte Bora'nın masasına doğru yürüdük. Bora, Begüm'ü gördüğüne pek sevinmemişti. Artık kim ne yaptıysa, o bu hayatta bir tek ODTÜ'lü Buse'yi gördüğüne sevinir hale gelmişti. An itibariyle ODTÜ'lü Alp'i kovdurmaktan vazgeçmiştim. Ben de onu gördüğüme sevinecektim.

"Hayırdır, sen buranın yolunu bilir miydin?" diye sordu Bora, imalı bir ifadeyle. Bora'nın sandalyesine ulaşan Begüm, yanağına sulu bir öpücük kondurdu ve abisinin masasına oturdu. "İşim başımdan aşkın üç numara. Her ne isteyeceksen belli ki hoşlanmayacağım bundan. Şimdi değil."

"Ama abi..." dedi Begüm, cilvekar bir tavırla. Bora sıkıntılı bir nefes verdi ve arkasına yaslandı. Bakışları Begüm'ün yüzünü hedef almıştı. Begüm derin bir nefes aldı ve "Kendi markamı kurmaya karar verdim."

"Çok erken," dedi Bora.

"Hayır değil..." dedi Begüm, itiraz ederek. Masadan indi ve küçük adımlarla karşımdaki koltuğa ilerledi, oturdu. "Ben Londra'ya dönmek istemiyorum. Eğitimimi buradan tamamlarım. Kendi markamı kurmak istiyorum."

"Altından kalkamazsın Begüm," dedi Bora. Dirseklerini masaya yerleştirdi. "Tasarımda iyi olabilirsin ama marka yönetmek başka bir şey. Bu konu hakkında hiçbir fikrin yok."

"E sen de bana yardım edersin," dedi Begüm, mızmızlanarak. Bakışları ısrarcıydı. "Edersin değil mi?"

"Edemem," dedi Bora, kestirip atar gibi. "Birincisi, ben tekstil işinden anlamam. İkincisi, benim böyle bir zamanım yok."

"O zaman Elif Abla'dan yardım isterim..." dedi Begüm.

"Kabul etmez," dedi Bora. Başını iki yana salladı. "Şu an soyadı *Karabey* olan herkesten nefret ediyor ve bu sefer buna sen de dahilsin. Hem kendi markasını Mehmet'e vermek zorunda kalan birisine, küfür gibi gelir bu söylem." Bora'nın Elif'le ne konuştuğunu henüz bilmiyordum ama köstebeğin Elif olmadığı belliydi ve ben buna hiç şaşırmamıştım.

Begüm'ün kaşları çatıldı. "Ben kendim çabalarım," dedi, kararlı bir ifadeyle. "Yapabilirim. Ben kendime inanıyorum. İyi bir avukatla görüşürsem... Hallederim."

Bora'nın bakışları birkaç saniyeliğine Begüm'ün yüzünde asılı kaldı ve derin bir nefes aldı. "O zaman kendi avukatını kendin bulacaksın. Holding avukatlarından uzak dur. Her şeyi kendin halledeceksin. Sana iki hafta süre... Bana planını göster, tekrar konuşacağız bu konuyu."

Begüm heyecanla gülümsedi. "Londra'ya dönmemem konusunda hem fikir miyiz yani?"

"Yanımdan ayrılmanı istemiyorum," dedi Bora. Kalemliğe uzandı ve eline bir kalem aldı. Not kağıdına bir şeyler yazdı. "Okulunu bitireceksin ama uzaktan eğitime çevireceğiz."

"Ya sen dünyanın en şeker abisisin!" diye bağırdı Begüm. Bora'nın çatık kaşlı çehresi Begüm'ü buldu. "Canımsın abi! Canımsın!" diye haykırdı Begüm.

"Eren yardımcı olabilir belki sana..." dedim, araya girerek. Begüm'ün bakışları bana çevrildi. "İstersen konuşabiliriz onunla."

"Olur!" dedi Begüm, sevinçle. "Olur tabii çok sevinirim."

♠

Begüm'le birlikte Eren'in ofisine gitme planımız, evde olduğunu öğrendiğimiz için yatmıştı ve rotamızı evine çevirmiştik. Begüm çok heyecanlıydı. Eren daha konunun ne olduğunu anlamadan Begüm konuşmaya başlamıştı. İş hayatına atılmak için çok bile geç kaldığını söylüyordu. Markasını kurmak onun çok uzun zamandır hayaliydi. Abisi ikna olmuş gözüküyordu ama son aşamada reddedememesi için iyi bir çalışma yapılması gerekiyordu. Ona çok iyi bir avukat lazımdı. Hesap kitap konusunda asla iyi değildi ama önce ona çok iyi bir avukat lazımdı.

Anıl, Begüm'ü şaşkınlıkla dinliyordu. Muhtemelen henüz uyku sersemiydi ve uyanır uyanmaz maruz kaldığı çene, onu şaşkına çeviriyordu. Çayından aldığı her yudumda gözleri biraz daha açılıyor ve Begüm'ün gerçek olup olmadığını sorguluyordu. Belki de kabus gördüğünü düşünüyordu.

Eren ise Anıl gibi değildi. Yüzünde hiçbir şaşkınlık yoktu ve Begüm'ün anlattığı şeyleri kafasında değerlendiriyor, ne yapabileceğine dair ona tavsiyelerde bulunuyordu. Begüm'ün sunduğu çoğu fikri çürütse dahi, ona daha iyi bir öneride bulunuyordu. Begüm ise çantasından çıkardığı pembe deftere, Eren'in anlattıklarını not alıyordu.

"Kısmetse ne zaman gidersiniz?" diye sordu Anıl. Eline aldığı bir bardak çayla balkona gelmişti. Küçük bir kahkaha attığımda, sandalyeye yerleşti ve kendisine bir sigara yaktı. "Maç izleyeceğim."

"Ne maçı?" diye sordum.

"Basket..." dedi Anıl. Çayından büyük bir yudum aldı. "Belki de izlemem. Berk'ten haber bekliyorum. Dışarıya da çıkabiliriz. Ama Begüm çok konuşuyor."

"Esin ve Masal'la kapışır," dedim gülerek. Bakışlarım karşıdaki evin asfalt duvarına çevrilirken derin bir nefes

almıştım. "Özeniyorum böyle içi kıpır kıpır kızlara..."

"Boş versene ya..." dedi Anıl. Çayını fondip yaptığında kapı çalmıştı. Gözlerini devirirken, "Ayağını sürüdün yine gelirken değil mi?" diye takıldı. Birkaç saniye içinde Hande'nin cıvıl cıvıl sesi kulaklarımıza ulaşmıştı. "En iyisi ben gideyim... Vallahi billahi çekemem..." dedi Anıl.

"Hu hu!" dedi Hande, sevimli bir ifadeyle. Boynuma sarıldı. "Kuzu!" diye çığırdı. Dünkü Hande'den eser kalmamıştı. "Tebrik ederim. Harvard'ı bugün duydum. Teessüf de ederim, nasıl bugün duyarım ben bunu. İnsan kazandığını söylemez mi?!"

"E siz bugün okulda görüşmediniz mi?" diye sordu Eren, içeriden seslenerek. Hande benden ayrılmış ve kollarını Anıl'ın boynuna dolamıştı. Eren'e ikimiz de cevap vermedik. Hande muhtemelen Bora'ya bozuktu ve bana gün içinde mesaj atmamış, okulda buluşmaktan söz etmemişti.

"Sen neden bu kadar sevgi dolusun bana karşı? Ölecek miyim?" diye sordu Anıl, şaşkınlıkla.

Hande, kocaman bir kahkaha attı. "Çünkü mezuniyetimi tescillendirdim. Ve bugün seni bile seviyorum!" dedi. Balkonun mermer kenarlığına yaslandı. "Hadi yine iyi günündesin Anıl Efendi!"

Anıl deniz gözlerini devirirken yüzünü buruşturmuştu. "Nasıl mutlu oldum anlatamam," dedi, alaylı bir tavırla. "Gidip sevgilinle kutlasaydın mezuniyetini, neden bize geldin?"

"Aramız bozuk, o konuya hiç girme!" dedi Hande, uyarı dolu bir ifadeyle. Bakışlarını bana çevirdi. "Kızım hadi parti yapalım!"

"Hayır!" diye bağırdı Eren, içeriden. Begüm'ün kahkahası da kulaklarıma değmişti. "Bu evde en son parti yapmaya kalktığınızda, arkanızdan üç gün ev temizledim. Kesinlikle hayır!"

"Parti yapmaya yetecek kadar alkolümüz yok bizim kızım. Fakiriz biz..." dedi Anıl. İfadesine yapmacık bir acıtasyon eklenmişti. "İçkiler senden mi?"

"Beleşci misin acaba?!" diye kızdı Hande. Bakışları bana çevrildi. "Senden miyiz Naz?" Bu hep böyleydi, herkes topu paslıyordu ve genelde kabak hep Eren'in başına patlıyordu.

"Benden olabilirsiniz!" dedi Begüm, hızla balkona çıkarak. Zannediyorum ki abisini unutmuştu. "Ne lazımsa kapıdaki çocuklardan birisini gönderebilirim."

"Senin abinle de aram bozuk. Sen partiye dahil değilsin..." dedi Hande, üzgün bir ifadeyle.

Begüm'ün kaşları çatıldı. "Neden herkesle aranı bozdun ki?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"İnsanların benimle aralarını bozaları varmış," dedi Hande, omuz silkerek. "Özellikle Gökhan Bey'in!"

Begüm güldü ve cebinden telefonunu çıkartıp bir şeyler yazmaya başladı. Hande, Begüm'e merakla bakarken; Eren, Begüm'ün arkasından balkona gelmişti. Başını ağır ağır iki yana sallarken, sıkıntılı bir nefes verdi. Begüm gülümseyen yüzünü tekrar bize çevirdiğinde ne yaptığı çok açıktı; Gökhan'a mesaj atmıştı.

♠

Anıl ve Eren'in fazla büyük olmayan salonları bir anda parti mekanına dönüşmüştü. Aslında buna şaşırdığım söylenemezdi çünkü ortamda Hande, Anıl ve onları aratmadığından artık emin olduğum Begüm vardı. Gökhan'ın gelirken getirdiği içkilerle kokteyl hazırlama işi Anıl'a aitti ve herkes keyfinden memnun görünüyordu; Eren dışında. Müziğin sesi normal tondan biraz daha yüksekti. Begüm yüksek sesli müziği seviyordu fakat bu sefer bilhassa açmıştı çünkü Gökhan ve Hande'nin kulaktan kulağa oynamasını istiyordu. Gökhan ve Hande, tam da Begüm'ün arzu ettiği üzere bir köşeye çekilmiş, kendi aralarında konuşuyorlardı. Birbirlerini duymaları için de fazlasıyla yakınlaşmaları gerekiyordu.

Bu konu hakkında Gökhan ne düşünürse düşünsün, ben Hande'nin Levent'e hala aşık olduğuna inanmıyordum. Levent Duman, Hande için bir ukte olabilirdi fakat Hande Gökhan'a aşıktı. Bunu belki de ancak Hande'yi çok iyi

tanıyan birisi anlayabilirdi; Gökhan'a ne kadar kızgın olursa olsun şimdi onunla hiçbir şey olmamış, onca tartışma yaşanmamış ve kafasında soru işaretleri yokmuş gibi gülüyor, gülerken de gözlerinin içi parlıyordu. Hande, Gökhan'ı herkesi terk ettiği gibi terk edemeyecek kadar çok seviyordu. Kendisinden bir şeyler sakladığını düşünse bile ona güveniyordu. Eğer Hande Gökhan'a güvenmeseydi, ona böyle güzel gülemezdi.

"Niye düştün sen?" diye sordu Anıl. Kokteyl hazırlamayı bırakmış ve yanıma gelmişti. Elinde tuttuğu telefona boş bir bakış atıp gözlerimi yeniden gözlerine çevirdim. Hayatımda belki de ilk kez bunu yaşıyordum; konuşmalarımız dinleniyordu. Bizi şu an dinleyenin kim olduğunu bilmesem ve dinlenip dinlenmememiz önemli olmasa da bu çok nahoş bir histi.

"Yoo iyiyim," dedim. Anıl, iyi olduğumdan emin olmak istercesine deniz gözlerini yüzüme dikmişti. Elimi, güven vermek istercesine omzuna koydum. "Gerçekten iyiyim. Bak sen işine."

Anıl yeniden evin girişindeki masaya ilerleyip kokteyllerin başına geçtiğinde, cebimden telefonumu çıkarttım.

"Sevgilim n'apıyorsun?"

"Çalışıyorum. Bitti mi işiniz?"

"Gökhan da geldi. Senin işin ne zaman biter?"

"Gökhan'ın ne işi var orada?"

"Bir küçük parti aşamasına geçtik de... Hande de burada."

"Ne partisi?"

"Mezuniyet kutlamamsı bir şeyler."

"İyi eğlenceler."

"Dinleniyor olmak çok kötü bir his Bora. Anıl'ın ve Eren'in telefonlarının dinlendiğini bilmek beni mutsuz ediyor."

"Neyse ki onlar, dinlendiklerini bilmiyorlar."

Bu bir teselli cümlesi gibi dursa da kapalı bir uyarıydı; Bora, Anıl'a ya da Eren'e herhangi bir şey söylememem

konusunda beni ikaz ediyordu.

"Öğlen salata yedin bak kendine acı. İçki içme. Akşama çalışmaya başlayacağız seninle."

"Çok sıkıcısın sevgilim."

Telefonu cebime soktum. Bora'yı sıkıcı hayatıyla tek başına bırakıp eğlenmeye karar vermem saniyelerimi almıştı. Fakat buradaki insanların eğlence anlayışlarının da bana hitap etmediği sugötürmez bir gerçekti. Hande, Gökhan'la sohbetin dibine vurmuş ve hafiften cilvekar moda geçmişti. Begüm, yüksek sesli müziğe rağmen, Eren'e hala markasından bahsediyordu. Anıl ise bir deney yapıyormuşçasına ciddi bir şekilde kokteyl hazırlıyordu. Sehpanın üzerine çıkıp dans mı etseydim?

"Hadi batak!" diye bağırdım. Kimse beni umursamadı. Elime aldığım kumandayla televizyonu dan diye kapattığımda, müziğin bastırdığı Hande'nin kahkahası salona yayılmıştı. Tüm dikkatler üzerime çevrildiğinde, "Batak oynayalım!" dedim.

"Ne batağı kızım ya?" dedi Eren, memnuniyetsiz bir tavırla. Gökhan'ın yüz ifadesi de batak oynama fikrinden hoşlanmadığını gösteriyordu ve fakat benden çekiniyor olsa gerek, bunu sesli dile getiremiyordu.

Umursamaz bir ifadeyle, "Eşli batak," dedim. Televizyon ünitesinin altındaki çekmeceyi açtım ve iskambil destesini çıkarttım. "Gökhan ile Eren, Anıl'la da ben ortağız."

"E biz ne yapacağız?" diye sordu Hande, şaşkınlıkla.

"Ben kart oyunu bilmem zaten. Ben oynayamam," dedi Begüm. Bir bacağını diğerinin üzerine atarken arkasına yaslandı. "Sevmem."

"Ya aşkım sen de oynama!" dedi Hande, Gökhan'ın eline uzanırken.

Kaşlarımı kaldırırken, "Üç kişi batak oynayamayacağımıza göre... Mecburen oynayacak Hande!" dedim.

Hande sıkıntılı bir ifadeyle Gökhan'a bakıyordu. Gökhan'ın bakışları ise bana çevrildi. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Tamam hadi Naz'ın gönlü olsun, oynayalım..." dedi. Hande

gözlerini devirirken, kollarını bağlamıştı. Begüm ise bizi umursamayarak, cebinden çıkarttığı telefonuna gömüldü.

Eren ve Gökhan mecburen orta sehpaya kuruldular ve karşılıklı oturdular. Anıl, elindeki içki kadehleriyle yanımıza geldiğinde yüzünde tanıdık bir ifade vardı. Bakışları gözlerimi buldu ve gülümseyerek bana göz kırptı. İşte benim için eğlence şimdi başlıyordu.

♠

Gökhan ve Eren yeniliyordu çünkü biz Anıl'la hile yapıyorduk. Sadece Gökhan değil, Eren de hile yaptığımızın farkındaydı ve fakat ispatlamalarına izin vermiyorduk. Anıl ya da ben koz söylerken birbirimizin kartlarımı görmüş kadar rahattık ama Gökhan ile Eren kendi aralarındaki frekansı tam olarak tutturamamışlardı ve bu da onlarda sinir yapıyordu.

Ben parmaklarımı hafifçe boynumda gezdirirken, konuşma sırası Anıl'daydı fakat onun yerine Gökhan lafa girmişti: "Çek elini şu boynundan Naz!"

Bakışlarımı teessüfle Gökhan'a çevirdim. "Boynumu kaşımam da mı yasak?" diye sordum.

"Kaşımak değil senin meselen. Ne zaman elin boynuna gitse koz kupa!" dedi Gökhan. Öyle sinirlenmişti ki, birazdan beni bu evden attırabilirdi.

"Haksızlık ama bu... Neyse," dedi Anıl, sitemle. Bakışlarını düşünür gibi kıstı ve kartlarına baktı. "Koz maça." Neşeyle gülümsedim ve kartlarımı yere açtım. Elimde Anıl'ın işine yarar kartlar vardı: Maça ası, maça papazı, maça valesi, maça dokuz, maça iki.

Eren bıkkınlıkla, "Eeeeh bu kadarı da fazla!" dedi.

Anıl, yere kupa vale atarken, "Şu papazı dürtelim bi," dedi. Gökhan bir küfür mırıldanarak, kupa papazını attı. Anıl eğildi ve benim önümdeki kartlardan kupa asını gülümseyerek ortaya attı. Böylece elindeki kupa kızının değerlenmesi için yol açmıştı. Kapının çalmasıyla Hande yerinden kalktı. Gökhan ise dudaklarının arasında küfür mırıldanmaya ve içkisini içmeye devam ediyordu.

"İyi akşamlar," dedi Bora'nın sesi. Bakışlarım Bora'yı buldu. Yüzüne garip bir ifade yerleşmişti. Parti anlayışımızın batak olmasını beklemiyor olmalıydı. Oturduğum yerden kalktım, seri adımlarla Bora'nın yanına gidip boynuna sarıldım ve yanağına bir öpücük kondurdum. Ondan ayrıldıktan sonra, yerime geçmeden evvel, göz ucuyla Anıl'ın ve Eren'in kartlarına bakmaktan da geri kalmamıştım. Tekrar bağdaş kurarak yere oturdum ve sabırla Anıl'ın oyunu bitirmesini beklemeye başladım.

"O başın çok oynamasın... Elimi gördün!" dedi Eren, sertçe. Bora, Anıl'ın arkasında kalan koltuğa oturmuş ve Begüm'ün kendisine servis ettiği viskiyi yudumluyordu. "Al işte! Ya hile yapmadan oynayın abi!" dedi Eren, Anıl'ın hamlesinden sonra. Hile yapmıyordum sadece karo asının Eren'de olduğunu işaret etmiştim, o kadar.

"Bunlar bizim kumarhanede oynayacaklardı var ya..." dedi Gökhan, başını aşağı yukarı sallarken.

"Ne olurdu ki o zaman?" diye lafa girdi Hande. Kokteylini yudumlarken, bakışları Gökhan'ın sırtına bakakalmıştı. "Ayrıca bizim kumarhane derken? Kıbrıs'taki BlackJack'ten mi bahsediyorsun?"

Dirseğimi sehpaya, yanağımı da avucuma yasladım. "Hakikaten ne olurdu Gökhan?" diye sordum. Gökhan'ın bakışları beni bulurken, Eren'e döndüm. "Hadi bekleme yapma, oynasana sen."

"Hileye göz yumdurmazdık..." dedi Gökhan, mırıldanarak.

"Koz ver koz!" dedi Anıl, Gökhan'a. Yüzünde ağız dolusu bir gülümseme vardı. "Hadi Eren, hadi sen de abicim."

"Sekiz dedik, on yaptık. Yaparız!" dedim, neşeyle. Vişne suyumdan kocaman bir yudum aldım. "Nesine oynuyorduk ya biz?" diye sordum, imalı bir gülümsemeyle.

"Aynen," dedi Gökhan, hırsla. Viskisini kafasına dikti. "İddia koyalım ortaya. Bulaşığına oynayacak değiliz."

"Ne iddiası ya? Naz'ın gönlü olsun diye oynuyoruz... Bırak Allah aşkına," dedi Eren. Gökhan, omzunun gerisinden Hande'ye döndü ve bakışlarıyla viski istedi. Hande,

Gökhan'ın boş kadehini alarak kapının karşısındaki masaya ilerledi.

Gülümseyerek, "Yoo koyabiliriz iddia. Beleşe kumar olmaz," dedim.

"Hileyle kumar olur ama?" dedi Gökhan. Sinirini dizginlemeye çalışıyordu ama başaramıyordu.

Anıl, Gökhan'a meydan okurcasına bir ifadeyle, "İspatlayamadığın hile, hile değildir," dedi. Deniz gözleri bana çevrildi. "Koz kupa zannettiniz, maça dedik ve aldık oyunu. Siz tutturmuşsunuz hile de hile diye..."

Gökhan'ın yüzüne alaylı bir gülümseme yayıldı. "Hile yapmadığınızı mı iddia ediyorsun?" diye sordu.

Kendimden emin bir ifadeyle, "Eşli batak bu. İyi ortağız o kadar," dedim.

Eren, ima dolu bir ifadeyle, "Kahvehanede mi büyüdünüz?" diye sordu. Hande, Gökhan'ın kadehini sehpaya bıraktı ve Gökhan'la ortamıza yerleşti. Eren kartları kararken, bakışları Anıl ve benim aramda mekik dokuyordu.

"Amma da abarttınız he. Ağlayacaksanız oynamayalım," dedim ve vişne suyumdan kocaman bir yudum daha aldım.

"Gökhan yenilmeye gelemez," dedi Begüm, gülerek. Başını telefonundan kaldırmadığı için, Gökhan'ın kendisine çevrilen öfke dolu bakışlarını göremiyordu.

Gökhan cebinden arabasının anahtarını çıkarttı ve sehpanın ortasına koydu. "İddia demiştik," dedi.

"Çüş!" dedim, şaşkınlıkla. Bora'nın kısılan bakışları da Gökhan'ın yüzüne sabitlenmişti. "Abartmalara doymadın. Herkesin cebine uygun bir iddia koyabiliriz ancak."

Gökhan, ters bir tavırla, "Ben benim ortağımın da yerine koyuyorum arabayı. Sen de senin ortağının yerine koy ne koyuyorsan," dedi. Bakışları birkaç saniyeliğine Eren'in gözlerinde sabit kalıp yeniden beni buldu. "Koy kendi arabanın anahtarını!"

"O arabayı ben kendi paramla almadım, bana hediye..." dedim, itiraz edercesine. Derin bir nefes aldım ve başımı

bunu sen istedin dercesine salladım. "Ama tamam... Bu akşam eve taksiyle döneceksin." Yerimden kalktım.

"Naz saçmalama," diye seslendi Eren. Salondan çıktım ve portmantoya ilerledim. Çantamın içinden arabamın anahtarını çıkarttım ve yeniden salona girdim. "Gökhan şu kızı kanırtma," dedi Eren, uyarı dolu bir ifadeyle.

Gökhan, sert bir ifadeyle, "Her şeyini oyuna ver," dedi Eren'e. Begüm de bakışlarını telefondan kaldırmış, meraklı bir ifadeyle bize bakmaya başlamıştı.

"Ben bunu yapmayacağım..." dedi Anıl. Başını iki yana salladı ve kokteyli kafasına dikti. Gökhan'ın sert bakışları Anıl'a çevrilmişti. "Biz okuma yazma bilmezdik ama iskambil kartlarını tanırdık. Nereden baksan on beş yirmi senedir oyun oynuyoruz biz. Bırak da anlaşabilelim."

"Siz hile yapıyorsunuz!" dedi Gökhan. Kadehini sertçe sehpaya koymuştu. "Bu eğlenmek değil. Kozu karşındakine belli ettiğinde eğlenmezsin, rakibini aldatmış olursun!"

"Gökhan... Neden bu kadar abartıyorsun?" diye sordu Hande, şaşkınlıkla. Ortamda gergin bir sessizlik oluşmuştu. "Okey oynarken taş çalınır, tavla oynarken zar tutulur... Bunda ne var bu kadar büyütecek?"

Gökhan sinirle gülümsedi. "Kumar namusla oynanır," dedi.

"Kimin namusunu sorguluyorsun şu an?" diye sordu Hande, donuk bir ifadeyle. Başını hafifçe iki yana salladı. "Hiç mi arkadaşlarınla eğlenmek için böyle şeyler yapmadın? Bizde yasalara uygun davranan sadece Eren'dir. Biz takılmıyoruz böyle şeylere, Eren'i de takmıyoruz."

Gökhan'ın bakışları Hande'ye çevrilmişti ama ağzını açıp tek kelime bir şey söyleyemiyordu. Buna mesleki deformasyon adı veriliyordu. Hile, onun için katlanılamaz bir durumdu. Şu an bu masanın izleyicisi olsaydı belki gülüp eğlenebilirdi fakat oyunun içindeyken farklı hissediyordu.

"Devam etmeyelim," dedi Eren, araya girerek. Bakışları, onayımı almak istercesine bana çevrilmişti. Başımı yavaşça *tamam* anlamında salladığımda, Eren elindeki kartları sehpaya bıraktı.

"Kozun maça olduğu konusunda nasıl anlaştınız?" diye sordu Gökhan. İfadesine hakim olan meraka gülmek istemiştim ama içimden gelmiyordu. Benden bir yanıt alamayacağını fark ettiğinde, bakışları Anıl'a çevrildi. "Boynunu ellediğinde koz kupa... Başını kaşıdığında sinek. Senin mimikleri de çözemedim. Ama derdim bu değil. Sadece koz söylemekle olacak iş değil bu. Neredeyse resimlilere kadar anlaşıyorsunuz. Nasıl?"

"Söylememi mi bekliyorsun?" dedi Anıl, gülerek. Başını ağır ağır iki yana salladı ve kalktı. "Bacaklarım tutulmuş," diye mırıldandı, kendi kendine. Sehpadaki bardağını aldı ve içkilerin olduğu masaya ilerledi.

"Yenilgiyi kabul ediyorsunuz öyleyse?" dedim, sorar gibi.

Eren beni onaylarken, Gökhan alaylı bir ifadeye bürünmüştü. "Hayır. Asla etmiyoruz. Hile var! Bugüne dek benimle oynayan ama hile yapan kimse beni yendiğini dile getiremez."

Yapmacık bir merakla, "Nesin sen?" diye sordum. Gökhan'ın kaşları çatılırken, Hande de merakla Gökhan'ın yüzüne bakıyordu. "Kahvehane ağası mı?" diye sordum, öfkeyle. Bora'nın ayağa kalktığını gördüğümde, bakışlarım ona çevrilmişti. Mutfağa doğru ilerledi. Muhtemelen balkona çıkacaktı.

"Naz!" dedi Gökhan, uyarıcı bir şekilde. Bakışlarım öfke dolu gözlerini buldu. Cümle kurması gerekiyordu ama bunu Hande'nin yanında yapamıyordu. Ağzının içinde bir şeyler mırıldandı ve oturduğu yerden kalktı. Kendisine içki doldurduğunu gördüğümde, ben de yerimden kalktım ve kimseyle göz teması kurmadan balkona ilerledim.

Bora, sandalyede oturmuş sigarasını içiyordu. Balkona çıktığımda bakışları beni buldu. Yüzünde okunabilir hiçbir ifade yoktu. Hiçbir şey söylemeden yanındaki sandalyeye oturdum ve parmaklarının arasındaki sigarayı alarak dudaklarıma götürdüm. Ardı ardına çektiğim nefesleri hızlıca üfleyip sigarasını ona geri verdim.

Bora'nın ben konuşmazsam sonsuza dek susabileceğine ikna olduğumda, "Alt tarafı eğleniyorduk," dedim.

"Gökhan'la eğlence anlayışlarınız oldukça farklı..." dedi, sessizce. Sigarasından büyük bir dumanı içine çekti. "Gerçi bunu herkes anladı zaten."

"Onu haklı buluyorsun değil mi?" diye sordum, sitem eder gibi. Bakışlarım kara gözlerine çevrilmişti. "Söyle sen de ne söyleyeceksen..."

"Naz," dedi Gökhan'ın sesi. Omzumun arkasından ona döndüğümde balkon kapısını kapattı. Hızlı adımlarla yürüdü ve karşımızdaki sandalyeye oturdu. Bakışlarındaki öfke dinmemişti ve hatta benimle kavgasını devam ettireceğini yüzü de haykırıyordu. "Sen benimle aynı masada oyun oynuyorsan... Bana saygı duymak zorundasın. Farkında mısın bilmiyorum ama ben kahvehane ağası değilim. Kumar benim işim. Kumarı yönetiyorum ben!"

"Bunu gidip sevgiline söylesene," dedim, çemkirir gibi.

Gökhan, tehditkar bir ifadeyle, "Konuları birbirine karıştırma," dedi. Bacaklarını sallamaya başlamıştı. "Sevgilim bilmiyor evet... Ama sen biliyorsun. Sen biliyorsun ve hala benim olduğum masada, kozu hile yoluyla açık ediyorsun ortağına. Tüm ihalelere hileyle girdiniz!"

"Çok özür dileyerek araya gireceğim Gökhan..." dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Bakışlarım Bora'ya çevrilmişti. "Senin düşünmen gereken tek kozun, biraz sonra Levent Duman'a karşı kullanacağımız koz olması gerekmiyor mu?" Bora sigarasından son nefesini aldı ve küllükte söndürdü. "Sen n'apıyorsun Gökhan? Ne partisi, ne batağı, ne hilesi?"

"Hande çağırdı..." dedi Gökhan. Zorlukla yutkundu. "Toparlamam lazımdı ilişkimizi."

"Daha çok dağıttığının farkında mısın?" diye sordu Bora.

"Kimin yüzünden acaba?" dedi Gökhan. Kastettiği kişi bendim. Fakat bunu umursamayarak omuz silktim.

"Nazlı'nın hile yaptığını ilk kez mi öğrendin?" diye sordu Bora. Başını hafifçe iki yana salladı. "Burası kumarhane mi?

Eşli kumar mı olur? İddiasına oyunun ortasında karar verilen kumar gördün mü sen hiç? Neyin kafası bu?"

"He senin karın yine masum," dedi Gökhan, alaylı bir ifadeyle. Güldü. "Anladım abi. Peki." Ayağa kalkarken, bakışları birkaç saniyeliğine bana değmişti. "Ne şimdi benim cezam? Kendimi eve gittiğimizde oyun odasına kilitlerim gene. Kara öyle mi buyurur?" Kırgınlıkları öyle fazlaydı ki, acısını önüne kim çıkarsa ondan çıkarmaya meyilliydi; önüne şimdi de Bora çıkmıştı.

"Sen gelmeyeceksin," dedi Bora, emreder gibi. Gökhan'ın yüzündeki ifade hepten değişirken dudakları aralandı ama Bora konuşmasına izin vermeden, kendi devam etti. "Levent Duman'ın karşısında ne saçmalayacağını bilmiyorum."

Balkon kapısı açıldığında, Gökhan tekrar susmak zorunda kalmıştı. Begüm, tedirgin bir şekilde Gökhan'a bakıyordu. Gökhan, hiçbir şey söylemeden mutfağa girerken, Bora da ayağa kalkmıştı. Bakışları Begüm'e çevrildi.

"Dışarı çıkmaya karar verdiler. Ben de gideyim mi? Hande çağırıyor," dedi Begüm. Bora'nın gözleri kısılırken, Begüm, "Nişantaşı'na..." diye ekledi. Bora başını *git* der gibi salladığında, Begüm'ün yüzüne sevinçli bir gülümseme yayılmıştı. Hızlıca arkasını döndü ve balkon kapısını kapatarak içeriye girdi.

"Sen de git istersen," dedi Bora. Ayağa kalktığımda, bakışlarım kapkara gözlerine değmişti. "Hem Begüm yalnız kalmamış olur."

Ciddi olmaya çalışarak, "Benim kocama sözüm var, spor yapacağız..." dedim.

Bora gülerken, beni dan diye kendisine çekti. Nefesi yüzümü yalıyor, gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. "Bak sen..." dedi, sessizce. Başımı *valla öyle* der gibi salladım. "Spor yapmak için bu kadar heveslisin demek..." Dudakları aralık dudaklarımın arasına yerleşirken gözlerimi kapatmıştım. "Bilsem şimdiye çoktan evdeydik," dedi. Dudakları dudaklarıma çarpmıştı. Yeniden dudaklarımız arasındaki boşluğu kapattım. Kalbim delicesine çarparken,

içinde olduğum anı durdurmak istiyordum. Kokusunun baş döndürücü etkisine sığınırken, kendimden geçiyordum.

Ne kadar mekansızlaşmak, yalnızca o ve ben varmış gibi yaşamak istesem de balkon kapısının sesiyle birlikte burasının el alemin evi olduğunu hatırlamıştım. Anıl, ne diyeceğini bilemez bir şekilde, bir eli kapının kulpunda kalmış vaziyette, Bora ve bana bakıyordu. Biz de bir şey demiyorduk. Tuhaf, tarif edilemez ve anlatılamaz bir şekilde süren saniyeler boyunca birbirimize baktık.

"Pardon," dedi Anıl. Başımı *önemli değil* dercesine salladım. "Eee... Siz de gelecek misiniz, bizimle diye soracaktım." Anıl'ın sesinden mahcubiyet akıyordu.

"Benim işim var," dedi Bora. Sesi tereddütsüz bir şekilde akmıştı ve zannediyorum ki Anıl bizi öpüşürken gördüğü için biraz olsun utanmamıştı. Gerçi benim utandığım da söylenemezdi. "Nazlı da sanırım benimle gelecek."

Anıl'ın bakışları bana yöneldiğinde, "İyi eğlenceler size..." dedim. Anıl, *sağ ol* dercesine göz kırptı ve balkon kapısını açık bırakarak içeriye girdi. Bora, bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde, gülümsemekle yetinmişti.

♠

Bora, Begüm'ün Eren, Anıl ve Hande'yle çıkmasına izin verirken Gökhan'ın da onlarla olacağını düşünmüştü fakat işler umduğu gibi ilerlememişti. Gökhan, Hande'yi şaşırtıcasına bir hamle yaparak herkesten evvel evden çıkmıştı. Eve dönerken, yol boyunca Hande ile mesajlaşmıştık. Hande, Gökhan'ın Bora ile atıştığından yüzde yüz emindi ve artık söyleyecek tek kelimesinin bile olmadığını iddia ediyordu. Söyleyecek tek kelimesi olmayan bir insan nasıl toplamda altı yüz yirmi üç kelimelik mesaj atmıştı anlamıyordum.

Bora ise Begüm'le konuşmuş ve içkiyi kaçırmaması, eve geç kalmaması konusunda ona çeşitli direktifler vermişti. Begüm'ü hem sıkmak istemiyordu hem de sıkmak istemediğine pişman olmuş gibi davranıyordu. Ben ise içten içe Begüm'ün söz dinleyeceğinden ve gecenin sorunsuz

geçeceğinden emindim. Ne Anıl ne de Eren, Begüm'ün yanlış bir şey yapmasına müsaade etmezdi ve onu eve çok da geç olmayan bir saatte bırakırlardı, biliyordum.

Araba, içinde zar heykeli bulunan süs havuzunun önünde durduğunda Bora kemerini çözdü. Aydın'la yaptığı konuşmadan, Levent Duman'ın evde olduğunu anlamıştım. Bora, biraz sonra fazlasıyla gerileceğini düşünür gibi derin bir nefes alırken, torpidodaki silahına uzandı. Kemerimi çözdüm ve arabadan indim. Levent'in üç adamı, biraz ilerideki şık minibüsün önünde hizaya geçmiş bir şekilde duruyorlardı. Bora onlara göz ucuyla baktıktan sonra yanıma ilerledi ve elimi tuttu. Sabahki sıcağa nazaran şimdi hava soğumuştu ve Bora, elimi tutar tutmaz üşüdüğümü fark etmişti.

Doğruca süslü salona ilerledik. Aydın ve Levent karşılıklı koltuklarda oturmuş ve çay içiyorlardı. Bizi gördüklerinde ikisi de ayağa kalktılar. Bora, Levent'le tokalaştıktan sonra Levent'in bakışları bana çevrilmişti. Bana nasıl davranması gerektiğini kestiremediğini fark edince gülümsedim. Tokalaşır gibi elini tuttum ve eski bir arkadaşımla karşılaşmışçasına rahat bir ifadeyle onu öptüm.

"N'aber Levent?" dedim.

Levent dostça gülümsedi. "İyiyim Naz, sağ ol... Seni de iyi gördüm." Bakışları Bora'ya çevrildi. "Erken geldim, kusura bakma."

"İzninizle... Ben üzerimi değiştireceğim," dedim. Hızlı adımlarla süslü salondan ayrılırken, Sevim Hanım'la karşılaşmıştım. Saat 10'a 18 vardı ama henüz evden çıkmamıştı. Onu başımla selamlayıp yanından geçtim ve merdivenlere yöneldim.

Yatak odamıza geçtiğimde, çantamdaki Harvard için gerekli belgeleri çıkarttım ve komodinin üzerine koydum. Nüfus kağıdımın değişmesi gerekiyordu. Hem medeni halim, hem de soyadım değişecekti. Bunu unutmamak üzere aklımın bir köşesine not ettikten sonra giyinme odasına ilerledim. Şortumu çıkarttım ve tayt giydim. Üzerime de kısa

kollu, içinde rahat hissedeceğim bir tişört ayarladıktan sonra spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Saçımı tepeden at kuyruğu yaptım ve makyajımı çıkardım.

Yeniden süslü salona geçmeden evvel, alt kattaki mutfağa inmiş ve kendime bir bardak, bergamot aromalı çay almıştım. Vişneli kurabiye olup olmadığını da kontrol etmiştim ama yoktu.

Ben süslü salona girerken, "Olur sen nasıl istersen," demişti Levent, Bora'ya. Ağır adımlarla ilerledim ve ikili koltukta oturan Bora'nın yanına oturdum. "Peki neden özellikle eşli davet istedin?"

"Nazlı ile katılacağım çünkü ben," dedi Bora. Levent'in bakışları birkaç saniyeliğine bana değerken, çayımdan küçük bir yudum aldım. "Güvenliği sağlamak bizden ama iş birliği ile hareket etmeliyiz. Aslına bakarsan, birkaç sene evvel senin oteldeki davetin bir çeşit yansıması olacak bu."

"Gökhan benimle iş birliği yapmak konusunda biraz ketum davranıyor," dedi Levent. Yüzüne gergin bir ifade yerleşmişti. "Haberdarsındır sen de ama... Açıkça tehdit etti beni."

Bora'nın yüzü hafifçe sağa eğilirken, bakışları yalnızca iki saniyeliğine Aydın'a değip yeniden Levent'e çevrildi. "Ne tehdidi?" diye sordu.

Levent sıkıntılı bir nefes verdi ve çay fincanını sehpaya bıraktı. "Bak Kara beni tanırsın..." dedi, sakince. Lafa nasıl gireceğini düşünür gibiydi. "Düzenli ilişki insanı değilim ben. Açık olacağım. Hayatımda tek bir insanı sevdim. Benden nereden baksan on yaş küçüktü. Ben onu tanıdığımda genç bir kızdı. O benim hayata bakış açımı değiştirdi. Beni değiştirdi. Onunla bittikten sonra ben bir daha hayatıma ciddi anlamda kimseyi almadım. Onun da hayatının içine ettim. Her şeyin farkındayım. Beni terk etme sebebi yaptığım işlerdi."

Aydın, meraklı bir ifadeyle araya girerek, "Nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

"Hande'nin Gökhan'la birlikte olmasına önceleri şaşırmıştım. Sonra hiçbir şey bilmediğini fark ettim. Gökhan'ın tavrı fazlasıyla belli ediyor bunu. Gökhan da karşıma geçti ve Hande'ye bir şey hissedip hissetmediğimi sordu. Ondan da saklamadım. Hande'yi hala seviyorum evet. Ben nobran birisi değilim, kimsenin ilişkisine karışmam. Fakat Gökhan'ın karşımda konuşacak lafı yok, ben onun kız arkadaşına yan gözle bakmadım ya... Hande zaten hep benim kalbimdeydi."

Bora, ifadesiz bir şekilde, "Gökhan seni neyle tehdit etti?" diye sordu.

"Senetleri işleme koymakla," dedi Levent. Kollarını bağladı. "Ne zamandan beri gönül ilişkileri tehditle yürüyor? Ya da ne zamandan beri Kara, senetleri insanların aşk hayatına karıştırıyor?" Aydın usulca gözlerini yumarken, Bora'nın yüzünde mimik oynamıyordu. "Eğer iş düelloya dönecekse, arada senin olman erkekliğe yakışmaz... Senetler de senin senetlerin."

Bora, ifadesiz bir sesle, "Gökhan'ı çağır Aydın," dedi. Aydın aldığı emir karşısında yalnızca iki saniyeliğine duraksasa da hemen ardından ayağa kalktı ve cebinden telefonunu çıkartarak, süslü salonun diğer köşesine ilerledi. Bora'nın bakışları yeniden Levent'e çevrilmişti. "Haberim olsaydı eğer, böyle bir şeye izin vermezdim," dedi Bora.

"Tahmin ettim..." dedi Levent, başını aşağı yukarı sallarken. "Beni sevmezsin bilirim. Ama seninle senelerdir iş yaparız. Beni sevmemekte de kendince haklısın. Tarafsızlığımı hep kaypaklık olarak yorumladın. Sen yaptığın işten nefret ettin ben ise sahip çıktım Kara. Ama söz konusu Mehmet Şahindağ olduğunda, hep senin tarafındaydım. Yiğidi öldürsen de hakkını verirsin sen. Ben bunu hak etmedim."

"Gökhan benim dostum," dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Bakışları Levent'e durması gereken yeri hatırlatıyor gibiydi. "Muhakkak vardır yaptığının bir açıklaması."

"Muhakkak..." dedi Levent. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Eğer davet konusunda konuşacağımız başka bir şey yoksa, ben müsaadeni isteyeyim... Gökhan'la karşılaşmak istemiyorum."

Bora ayağa kalktığında, Levent de ayağa kalkmıştı. "Seni anlıyorum..." dedi Bora, Levent'le tokalaşırken. "Hande'den zamanında sakladıklarınla, Gökhan'ın sakladıklarını eş değer görüyorsun ve içten içe kırılıyorsun... Ama şunu sakın aklından çıkartma Levent," dedi. Ellerini cebine soktu. "Hande senin ne iş yaptığını biliyor... Ama ne eski karını öldürdüğünü ne de ölen eski karından bir çocuğun olduğunu bilmiyor. Kimse bilmiyor. Gökhan biliyor. Ve bundan nefret ediyor. Benim gibi." Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken, Levent'in bakışları beni bulmuştu. "Sen sadece Hande'ye değil... Herhangi bir kadına zarar verebilecek niteliktesin. Senin değişeceğine hiçbir zaman inanmam ben. Aslında olman gereken yerin neresi olduğunu ikimiz de biliyoruz. O yüzden, Gökhan'a hak vermiyorum ama içten içe takdir ediyorum davranışını. Yine de onu uyaracağım."

Levent, süslü salondan çıkarken ben elimdeki çay bardağıyla kalakalmış hissediyordum.

"Orospu çocuğu, hala laf konuşuyor *tehdit etti beni* diye..." dedi Aydın, sitemle. Karşımızdaki koltukta tekrar yerini almıştı. "Diğer gerizekalı da sarhoş. Geliyor ama sarhoş." Bora nefesini sesli verirken, kendisine bir sigara yaktı. "Biz bu herifi nasıl zaptedeceğiz Kara?" diye sordu Aydın. Bora'nın bakışları Aydın'a çevrildi. "Gökhan'ı."

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Benden izin istedi Gökhan. Levent konusunda... Ama ne bileyim böyle ayarsızlık yapacağını. Sen kendi meseleni ne diye karıştırıyorsun ya herifin kumar borcuna?!" Yalnızca üç nefes aldığı sigarasını hızlıca küllükte söndürdü. Ayağa kalkarken, "Üzerimi değiştireceğim. Nazlı ile işimiz var," dedi.

"Siz bayağı bir şaşırdınız Levent olayına..." dedi Aydın, Bora süslü salondan çıktıktan sonra. Elimde kalan yarım bardak çayı sehpanın üzerine bıraktım ve kendime Bora'nın

paketinden bir sigara yaktım. "Ama biliyordunuz değil mi, esasen kim olduğunu?"

"Mafya olduğunu mu?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Evet biliyordum... Ama bu vahşet."

"Mafya..." dedi Aydın, gülümseyerek. Başını beni onaylarcasına salladı. "Evet, mafya diyebiliriz Levent'e. Doğru." Anladığım kadarıyla Aydın da mafya kelimesinden pek hoşlanmıyordu. "Ama bu vahşet Türkiye'nin... Hatta dünyanın her yerinde. Bunun mafyalıkla alakası yok. Bu başka bir şey."

Meraklı bir ifadeyle, "Karısını neden öldürmüş?" diye sordum.

"Aldatılmış..." dedi Aydın. Tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum. "Aile zoruyla evlendirilmişler. İkisi de birbirini sevmemiş. Adam yapmış görmezden gelmişler. Kadın yapmış ahlaksız ilan etmişler... Klasik hikaye, kirli zihinler. Üstelik Levent'in cinayetini örten, kadının babası."

"Çok korkunç..." dedim, mırıldanarak.

"Daha korkunçlarını gördüm," dedi Aydın. Yüzünde buruk bir tebessüm vardı. "Kendi kızını öldüren babaları da gördüm."

"Tamam, duymak istemiyorum sanırım..." dedim, endişeli bir ifadeyle. Güçlükle yutkundum. "Gerçekten Allah Hande'yi korumuş!"

"Allah Hande'yi korumuş olsaydı karşısına Gökhan'ı çıkarmazdı," dedi Aydın. Bakışlarım donuklaşırken, kaşlarım çatılmıştı. "Gökhan kendi evladını ya da karısını öldüren birisi değil belki ama... İnsan öldürdüğü gerçeğini atlamamak gerek."

Atlamak istiyordum.

"Kötüleri öldürüyorsunuz siz..." dedim, ne diyeceğimi bilemez bir ifadeyle. Sesim titremişti. "Tamam bazen belki..." dedim fakat devam edemedim. "Hiç kadın öldürdün mü? Gerçi Seren'i öldürmüştün değil mi? Tamam neyse..."

"İnsan..." dedi Bora'nın sesi. Bakışlarım süslü salonun girişine çevrildi. "Ölen insan sonuçta, cinsiyet ayrımı

yapmaya gerek yok. İnsanın, insanı öldürmeye hakkı yok." Başımı onu onaylarcasına salladım. "Gel hadi," dedi.

Yerimden kalktığımda, bu konuşmayı beynimden silmeye çalışmıştım ve fakat çok da başarılı olamayacağımı biliyordum.

♠

Ormanın içinde, hızlı adımlarla ilerliyorduk. Aslında bu adımlar bana göre hızlıydı. Ne kadar daha yürüyeceğimizi bilmiyordum ve fakat orman soft ışıklarla aydınlandığı için karanlık değil loştu. Bunun romantik bir yürüyüş olmasını dilerdim ama ne yazık ki spor yapıyorduk. Sırtımda Bora tarafından bana verilen bir sırt çantası vardı. Biraz sonra kamp ateşi yakacak olmayı da arzulamıştım, keşke pikniğe gidiyor olsaydık. Bora, yedi dakika on dört saniye sonra adımlarını yavaşlattı ve bir şeyden emin olmak istercesine etrafına bakındı. Bakışlarım kara gözlerine değdiğinde, kara gözlerinin ışıldadığını fark etmiştim.

"Atış öğrenmen için duruş ve denge çalışmamız lazım..." dedi Bora, gülümseyerek. Derin bir nefes aldı ve bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Ama önce refleks..." Üzerindeki sweatshirtün cebini açtı ve cebinden küçük bir kumanda ve fosforlu renkte, turuncu bir fular çıkarttı. Fuları, bir bandana gibi alnıma bağladığında ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım. Kumandaya bastığında, etraf birden zifiri karanlık olmuştu. Adım seslerinin benden uzaklaştığını duydum. "Karanlıkta görmek mesela..." dedi gülerek. Sesi uzaktan geliyordu.

"Seni bulmamı istiyorsun ama bulamam," dedim, mızmızlanarak. Hiçbir şey göremeyeceğimi bilsem de etrafıma bakındım. "Bir ağacın gövdesine çarpıp beyin kanaması geçirmeye niyetim yok."

"Cesur ol!" dedi. Ses tonu beni yüreklendirmek ister gibiydi. "Kendine güven! Sesime odaklan, sesime gel." Fakat sesi ya yer değiştiriyordu ya da rüzgar beni yanıltıyordu. "Koku duyunu kullan. Yapabilirsin sen bunu."

"Köpek miyim ya ben?" dedim, hayıflanarak. Kollarımı bağladım. "Sevmedim bunu!" Alnımdaki fuları çıkarttım ve cebime koydum. "Sen de beni görme!"

"Ah!" diye bağırdı Bora.

"N'oldu?" diye bağırdım, korkuyla. Boğuşmaya benzer sesler duymaya başladım. Devamlı olarak adını söylüyor ve ne olduğunu soruyordum ama bana cevap vermiyordu. Yalnızca boğazından çıkan sesleri ve kumaşın toprakta çıkardığı sesi duyuyordum. Sese odaklandım. Sesi takip ettim. Ellerimi yoklarcasına öne uzatarak, kendimi herhangi bir şeye çarpmaktan korumaya çalışıyordum. İki dakika, on dört saniye sonra bir gövdeye çarptım fakat bu ağaç gövdesi değil, insan gövdesiydi. Işıklar yandığında, nefes nefeseydim.

Bora, ağzına bir tane geçiremeyeceğim kadar güzel gülümsüyor ve alt dudağını dişliyordu.

"Öküz!" diye bağırırken, onu sertçe ittirmeye çalışmıştım. "Çok ucuz bir numaraydı! Çok ucuz!"

"Ama yedin..." dedi, gülerken. İki kolumdan beni tutmuş ve kendisine doğru çekmişti. Biraz sonra beni öpecekmiş gibi bakıyordu ve fakat ben çok öfkeliydim.

"Yedim çünkü anormal bir hayatımız var! Sen de yerdin!" diye bağırdım. Kollarımı ondan kurtarmaya çalışıyordum ama izin vermiyordu. "Bırak beni!" diye bağırdım.

Bora beni bırakırken küçük bir kahkaha attı. "Tut bu öfkeni içinde... Ellerime odaklan şimdi." Ellerini yumruk yaptı ve karşısında birisi varmış gibi yavaş çekimde yumruk attı. "Dövüş... Tabanca... Tüfek... Duruş ve denge değişmez. Birini yapan, hepsini yapabilir," dedi, öğretici bir tavırla. Elime uzandı ve bileğimi tuttu. "Elini yumruk yap..." dedi. Parmak uçları, yumruk yaptığım elimin üzerinde dolaşırken, "Tam buralar... Rakibe gelecek." Boynumu öptüğünde, biraz önceki öfkemden eser kalmamıştı. Hafifçe eğildi ve bacaklarım arasındaki mesafeyi elleriyle ayarladı. Eli belimi okşarken, kulağıma, "Biraz eğil sevgilim," diye fısıldadı.

Karşıma geçti. İki elini havaya kaldırdı. Avuçlarına yumruk atmamı istiyordu. Sağ elimle, sol avucuna yumruk attım. Beğenmemişti. Başını iki yana sallarken, bir yumruk daha attım. Benim elim acımıştı. Elimi tekrar tuttu. Yaptığım yumrukta, avucuna değmesini istediği yeri işaretler gibi, dilini elime değdirmek suretiyle öpmeye başladı. Gözleri bir an olsun gözlerimden ayrılmıyor ve sanki bana hipnozla dövüş öğretmeye çalışıyordu. Bir yumruk daha attığımda, başını *işte bu* dercesine salladı.

"Tüm öfkeni yumruğuna ver," dedi. Öfkeli değildim. Bir yumruk daha attım. "Öfkelen!" dedi, emreder gibi. Hayatımda bundan daha saçma bir şey duymamış olabilirdim. Bir yumruk daha attım. "Buse senden daha zeki," dedi. Avucuna öyle bir yumruk attım ki, sanırım hayatımın en sert yumruğuydu. Fakat Bora zerre etkilenmemişti. "Buse ileride CEO bile olabilir!" dedi, gülümseyerek.

"Bora!" diye bağırdım, öfkeyle.

"Yumruğun konuşsun..." dedi. Yumruğu boş verip tekme atmak istiyordum. "ODTÜ sonuçta..." dedi. Çok sert olduğuna inandığım bir yumruk daha attım. "Nefesini kontrol et!" dedi, uyarıcı tonlamasıyla. Bir yumruk daha attım. Keşke suratına atsaydım. "Otuz yeter, tamam," dedi, gülümseyerek.

Bileklerime uzandı ve beni kendisine çekti. Hızlı bir manevrayla beni döndürmüş ve sırtımı göğsüne yaslamıştı. Kolları karnımı sararken, dudakları boynuma değdi. Ayakkabımın tabanıyla ayak bileğine vurduğumda, boğazından güler gibi bir ses çıkmıştı. "Öfkeni atamadın mı sen?" dedi, gülerek. "Mekik çekmek ister misin?"

"Ay yok kalsın!" dedim.

Kolları bedenimi serbest bıraktı ve beni kendisine döndürdü. "Bacaklarını güçlendirmemiz şart ama..." dedi. Baş parmağını çeneme yerleştirdi ve yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu. "Tabii önce hamlığı atman lazım. Yavaş yavaş... Ağırlık da çalışacağız. Dambıl kaldıracaksın." Biraz

ileriye yürüdü ve bir ağaç kütüğünü sürüyerek bana yaklaştırdı. "İn ve çık bakalım." Hemen yanımızdaki ağacın gövdesine yaslandı ve kollarını bağladı.

Ben çok yüksek olmayan kütüğe çıkıp indikçe, o benim yerime sayıyordu. Nefeslerime müdahale ediyor, doğru nefesi gösteriyordu. Spor yapmayı sevmiyordum fakat nazlanmama izin vermiyordu. Kütüğe çıkıp inmem bitince, zıplamam başlamıştı. Sürekli daha yükseğe zıplamam konusunda direktif veriyordu. Nereden zıpladıysam, oraya inmemi istiyordu. Farklı bir yere iniş yaparsam, onu saymıyordu ve aynı sayıyı tekrarlatıyordu. Terden sırılsıklam olmuştum ama kaskatı bir kalbi vardı ve insafa gelmiyordu. Bacaklarımı karnıma doğru çektiriyordu. Dizimin karnıma değemediğini kabul etmiyordu. Beni esneteceğine oldukça inanıyordu. İşin kötüsü beni esnetirdi ve fakat benim sabrım taşıyordu.

"Yeter artık!" dedim, çaresizce. Kollarını bana sardığında, başımı ona yasladım. "Su bile içmeme izin vermedin..."

"Biriyle boğuşurken su içmeye fırsatın olmayacak çünkü sevgilim," dedi. Kütüğün üzerine oturdu ve beni kucağına yerleştirdi. Sırt çantasından havlu çıkarttı ve yüzümdeki teri silmeye başladı. "Çok nazlısın... Ne yapacağım ben seninle?" dedi, kendi kendine. Çantadan matara çıkardı ve içmem için bana uzattı. Suyu kana kana içerken neredeyse boğulacaktım. "Sana işkence ediyormuşum gibi davranıyorsun."

Mataranın kapağını kapatırken, bakışlarım gözlerini buldu. Kara gözlerine yerleşen hüzünü silmek ister gibi gülümsedim. Benim mızmızlanmam onu üzüyordu ve galiba ben fazlasıyla çemkiriyordum. Bu düşüncesizlikti. Dudaklarım dudaklarına çekildiğinde, içimdeki mutluluğun içine yayılmasını sağlamaya çalışmıştım. Elleri belime destek verirken, beni boşluğa doğru yatırıp üzerime eğildi. Ellerimi düşmemek için boynuna sarmıştım. Ben nefes alma ihtiyacı hissedince, dudaklarım dudaklarından ayrıldı fakat doğrulmadığı için ben de doğrulamamıştım.

"Ellerini başının arkasına koy," dedi, sessizce. Sıkıntılı bir nefes verdim ve fakat bu sefer karşı çıkmayacaktım. Ayağa kalktığında, bacaklarımı dikkatle beline sarmıştım. "Tutacağım ben seni... Yatabildiğin kadar geriye yat..." dedi. Ellerinin belimde olduğunu biliyordum ve bunu daha evvel deneyimlemiştik. Boşluğa doğru kendimi geri bıraktım. Tekrar doğrulduğumda dudaklarımız birleşmişti. Kendimi fazla zorlamadan, beş kez bunu tekrarladığımda, Bora'nın yüzüne mutlu bir ifade yayılmıştı. Dudakları bir kez daha dudaklarıma yaklaştı. "Aferin benim kızıma," dedi, gurur dolu bir tonlamayla.

Dünyadaki bütün enerjinin bedenime dolduğunu hissediyordum. Kucağından yere zıpladım. Bora için sanırım bu akşamki spor bitmişti ve fakat benim için yeni başlamıştı. Koşmak istiyordum. İzlediğim bütün Amerikan aksiyon filmleri gözlerimin önünden geçiyordu. Gerçek hayatta mümkün olmayan her türlü sahneyi hayata geçirebilecekmiş kadar iyi hissediyordum.

"Bunu niye bu kadar sevdin?" diye sordu, şaşkınlıkla. Bilmiyordum. Göğsüm hızla inip kalkarken, aramızdaki mesafeyi kapattı. Dudakları alnıma değdi. "Hadi gidelim... Hasta olma." Sırt çantasını sırtıma geçirdim ve eline uzandım. Geldiğimizden daha hızlı adımlarla yürümeye başlamıştık.

♠

Eve girdiğimizde Begüm'ün geldiğini görmüştük. Söylediğine göre Nişantaşı'nda bir iki kadeh bir şeyler içmişlerdi. Bir miydi, iki miydi ben tam olarak anlamamıştım. Onu eve Eren bırakmıştı. Anıl ise, Hande'yle beraber gitmişti. Begüm, Eren'e teşekkür etmek için onu eve davet etmişti ve aşağıdaki salonda Gökhan, Eren, Aydın ve Begüm kahve içiyorlardı. Bora aşağıya inmişti fakat ben derhal duşa çıkmıştım. Bu Bora'nın talimatıydı. Bir de saçımı tamamen kurutmamı istemişti. O yüzden, on altı dakika kırk yedi saniyedir saç kurutma makinasını kafama tutuyordum; artık kolum ağrımıştı.

Odanın kapısının açıldığını duyduğumda makinadan çıkan sese bir son verdim. Makinayı tezgahın üzerine bıraktım ve yatak odasına geçtim. Bora'nın elinde bir şişe şarap ve iki kadeh vardı. Bakışlarım şaşkınlıkla şaraba çevrildiğinde, "Gecenin mükafatı..." dedi. O balkona ilerlerken, ben de üzerimdeki şile bezi bornozdan kurtulmak için giyinme odasına ilerledim. Benim de Bora'yı mükafatlandırmam gerekiyordu ve bunun için Hande'nin benim için hazırladığı dolaptan faydalanacaktım. Parlement mavisi, ince askılı tulumu hızlıca giydim ve balkona çıktım.

Bora koltuğa oturmuş ve arkasına yaslanmıştı. Balkondaki sehpanın üzerinde şık bir peynir ve meyve tabağı hazırlanmıştı. Öyleyse Bora, ben duştayken ya da saçımı kuruturken odaya gelmiş olmalıydı ki zaten üzerini değiştirip başka bir eşofman giydiğini de yeni fark ediyordum. Bakışları beni bulduğunda, beni baştan aşağı süzdü ve gülümsedi. Elini *gel* dercesine bana uzattı. Kucağına yerleştim, sırtımı kolçağa yasladım ve dizlerimi hafifçe kırarak ayaklarımı koltuğun gerisine uzattım. Denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu beni dinlendirirken, ağaçlardaki soft aydınlatmanın yarattığı büyülü orman manzarasını izliyordum. Bora hafifçe eğilerek şarabımı bana uzattığında, kendimi bir prenses gibi hissediyordum.

"Yoruldun değil mi?" diye sordu.

Başımı omzuna koydum. "Biraz..." dedim, mırıldanarak.

"Değecek sevgilim," dedi. Başımın üzerinden öptü. Başımı omzundan kaldırdım ve şarabımdan büyük bir yudum aldım. "Köstebek Elif de değilmiş..." dedi.

"Ne konuştunuz?" diye sordum. Bora'nın gözleri gözlerimle buluştuğunda, "Özgür'ün bebeğini nasıl buldunuz?" diye ekledim.

"Alp'in ekip tespit etti bebeğin yerini..." dedi Bora. Bakışları ve sesi bundan fazlasıyla hoşlandığını belli ediyordu. "Elif'le ise farklı bir şey konuşmadık. Anlatmaya değmez. İngiltere'ye dönecekmiş. Türkiye'ye daha geleceğini sanmam."

"Ben eğitime gitmek istemiyorum Bora," dedim, dan diye. Bora'nın bakışlarına meraklı bir ifade yayılırken, devam etmemi beklercesine şarabını yudumladı. "Ne senden ne buradan ayrılmak istemiyorum. İki aylığına bile olsa..."

"Ben beraber gideriz diye düşünmüştüm," dedi Bora, gülümseyerek. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sen yalnız gitmeyi mi düşünmüştün yoksa?"

"Nasıl yani?" diye sordum şaşkınlıkla. Kara gözleri gözlerimden çekildi ve kadehi dudaklarına ulaştı. "Sen ciddi misin?" diye sordum. Bir elini bacağımın üzerine yerleştirdiğinde, gözleri yeniden gözlerimi bulmuştu. "Ciddisin..." dedim.

"Pek tabii," dedi. Baş parmağıyla bacağımı okşarken, "Benim Boston'da ofisim var, unuttun mu?" diye sordu. Güldü. "Çok şükür evim de var. Ha burada durmuşuz, ha orada. İşler her türlü yürür. İki aylık bir düzen değişikliği iyi de gelir."

"E peki kumarhaneler?" diye sordum.

"8 Kasım'daki sevkiyattan sonra rahatlayacağız Nazlı..." dedi. İfadesi daha çok kendini telkin ediyor, bunu kendine söylüyor gibiydi. "Kasım sonunda Boston'a uçarız." Şarabımı kafama diktim ve kadehi sehpanın üzerine koydum. Başımı Bora'nın boyun girintisine gömüp sessizliği dinlemeye başladım. Bir elini belime yerleştirmiş, çenesini ise başıma yaslamıştı. "Davet sert geçecek," dedi, biraz sonra. Kendisine bir sigara yaktığında hafifçe doğruldum. Kadehlerimize, kucağında ben yokmuşum kadar rahat bir ifadeyle şarap doldurdu. "Sen davette göreceksin Kara'nın kim olduğunu..."

"Böyle fimlerdeki gibi mi oluyor?" diye sordum, gülümseyerek. Bakışları bana çevrildiğinde, kadehimi bana uzattı. "Elini öpüyorlar falan senin," dedim, gülerek. Bora, benim varlığımı sorgular gibi yüzüme bakıyordu. "Merak ediyorum, gerçekler filmlerden ne kadar farklı?"

Bora'nın cevabı kısa ve netti. "Çok."

Umursamaz bir ifadeyle küçük bir kahkaha attım. "Bana yine eğlence çıktı," dedim, arsızca. Bora başını iki yana sallarken, kafasını koltuğun arkasına yasladı. Köprücük kemiklerine takılan gözlerim, dudaklarıma gerekli komutu vermişti. "Şu yakası daha kapalı tişörtlerden mi giysen ya sen? Ben konudan çıkıyorum her defasında." Bora gülmeye başladığında, şarabım dökülecek diye çok endişelenmiştim.

Dik bir şekilde arkama yaslandım ve şarabımı yudumlayarak onu izlemeye başladım. Sigara dudaklarının arasına yerleştiğinde gözleri hafifçe kısılıyordu. Gökyüzüne bakıyordu ama bir şey düşündüğünü belli etmekten geri durmuyordu. Sigara dumanını tekrar havaya üfleyecekken, yüzümü ona yaklaştırdım. Duman yüzüme çarparken hınzırca gülümsedim ve dudaklarından öptüm. Bora, sigarasını söndürmek için sehpaya eğildi. Yanağımı koltuğun arkasına yerleştirdiğimde, başını tekrar koltuğa yaslamış ve yüzünü bana çevirmişti. Parmak uçlarım ensesinde dolaşırken, gözlerimiz birbirleriyle hasret gideriyordu.

"Çok güzelsin," dedi, biraz sonra. İç çeker gibi derin bir nefes aldım. "Seni bir ressama anlatacak olsam... Natürel derdim herhalde." Parmaklarının tersi yanağımda, varla yok arası dolaşmaya başlamıştı. "Gözlerin hele..."

"Zümrüt yeşili olmayan gözlerim," dedim gülerek.

"Bu gözlere zümrüt yeşili demek büyük saygısızlık," dedi. Baş parmağının tersini, birleşim işareti yapar gibi sağ gözümün altında gezdirdi. "Ömrümün sonuna kadar gözlerini izleyebilirim."

"Ben de ömrümün sonuna kadar senin gözlerini izleyebilirim... Benim için sorun yok," diye mırıldandım. Ensesinden hafifçe ittirerek, dudaklarının dudaklarıma yaklaşmasını sağladım. Elimdeki kadeh sallandığında, sehpaya eğildim ve kadehi zorlukla sehpaya koydum. Saçlarımı tek bir tarafa topladı ve dudaklarını omzuma değdirdi. Fakat dudaklarının ezberi boynumdu ve ne kadar sonra olursa olsun, yine boynumda soluklanıyordu. Şah

damarım varlığını devam ettirebilmek için Bora'nın nefesine muhtaçtı.

♠

117 Gün Önce...

Gözlerimi açtığımda günün yarısı bitmiş, hatta son yarısından bir saat on iki dakika da geçmişti. Bu, benim için bir sorun değildi ve fakat Gülsüm Babaanne'nin böyle düşünmediği bakışlarından belliydi. Onu görmek benim için sürprizdi ve ne yazık ki hoş bir sürpriz değildi. Begüm'ün tavrından anladığım kadarıyla o da babaannesini gördüğüne pek sevinmemişti.

"Öğle yemeğuni yemiştuk... Akşam yemeğu ise ocaktaydu çokdan..." dedi Gülsüm Babaanne. Yaramazlık yapmış çocuklar gibi Begüm'le birbirimize bakıyorduk. "Ah ah!" diye söylendi. Bu söylenmesi, yediğim lokmaları kursağıma diziyordu. Masanın baş köşesine oturmuş çayını yudumluyor ve bakışlarını üzerimizden çekmiyordu.

"Abimin haberi var mı geldiğinden babaanne?" diye sordu Begüm.

"Senun o ağabeyin benum cözüme cözükmesun sakin!" dedi Gülsüm Babaanne. Begüm başını önüne eğdi ve yemeğini yemeye devam etti. "Sürprüz olacak artik ona da. Kapidaki uşaklaru da tembihledum. Laf uçurani vururim dinime imanuma! Beni uçaklarun oradan ceri döndürdi kara domuz!"

"Bir şey ister misiniz?" diye sordu Sevim Hanım. Gülsüm Babaanne'nin bakışları Sevim Hanım'a çevrilmişti. "Ha senun içun de geçerli bu laflar dağ."

"Reçel var mı?" diye sordum. Ağzımın tatlanmasına ihtiyacım vardı.

Sevim Hanım beni onaylarcasına başını salladı. "Vesile Hanım'ın reçelleri duruyor," dedi ve mutfağa ilerledi.

"Halalar usul erkan biliyor emme başunda anayla baba olmayunca..." diye mırıldandı Gülsüm Babaanne.

Kaşlarım çatılmıştı. "Eee?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Gülsüm Babaanne'nin bakışları bana çevrildi. "Anca bu kadar kadın olaysun," dedi. Bakışlarını etrafta gezdirdi. "Evin hanumu olacağsun ama akşama kadar yataysun. Daha evunde reçel var mi yok mi bilmeysun. Sen ev çekip çevurcan da ben göreceğum."

"Babaanne!" dedi Begüm, ikaz dolu bir tonlamayla.

"Haklısınız," dedim. Sandalyeyi gürültüyle geri ittirerek ayağa kalktım. "Başımda ana baba olmadığı için... Masadan kalkma saygısızlığını da yapsam, yadırgamazsınız umarım."

"Ben senun hiçbir şeyinu yadirgamam," dedi Gülsüm Babaanne. Ayaklarım olduğu yere çivilenirken, bakışlarımı ona çevirmiştim.

Begüm, sert bir sesle, "Babaanne yeter!" dedi.

"Sen elin herifinun kucağinda cezmüş karisun neticede... Parmağunda benum yüziğim var iken üstelik... Yalan sende, saygisuzluk sende... Bir de cittun nikah kiydurdun Bora'ya. Ah... Betül'üm göreydi bugünleri, uşağuna yanar idu."

Bazı cümleler, kilolarca dambıldan daha ağırdı.

Kaşlarım havalanırken, yüzüme aptal bir gülümseme yayıldı. Parmağımdaki alyansı çıkarttım ve avucumun içine aldım. Aile yadigarı yüzüğü çıkarttım ve üç büyük adımla Gülsüm Babaanne'nin yanına ilerledim. Yüzüğü sertçe masaya koyduğumda dahi, bakışlarındaki nefret sekteye uğramamıştı. Begüm, ne yapacağını bilemez bir ifadeyle ayağa kalktı fakat ne dediğini duymuyordum bile. Hızlı adımlarla salondan çıkarken, alyansımı tekrar parmağıma takmıştım.

Annem ve babamın başımda olmadığı doğruydu fakat onlar beni isteyerek terk etmemişlerdi. Hiç kimse de anne ve babamın olmayışı hakkında kelam edemezdi. Gözümden akan yaşları yok sayarak giyiniyordum. Ben yanlış bir şey yapmamıştım. Anıl beni ayağıma cam battığı için kucağına almıştı. Halamlara, Bora'nın akrabalarının Bodrum'da olduğu yalanını söylemiştim çünkü oynadığımız oyun yüzünden aceleyle nişanlanmıştık ve beni hain zannetmişti. Sevdiğim adamın bana hain dediğini sindiremezken, onunla

akıbetimizi bilemezken, bomboş günler geçirirken asla ama asla halamla ya da yengemle baş edemezdim. Bora'yla gizlice evlenmemiştik; sürpriz bir kararla evlenmiştik. Bu sadece bizi ilgilendirirdi ve bu yüzden ne halamlar ne de Bora'nın akrabaları umurumda bile değildi.

Arabama binmiştim. Hatta arabayı çalıştırmış ve evden de çıkmıştım fakat nereye gittiğimi bilmiyordum. Gülsüm Babaanne'nin cümlelerinin ağırlığı altında ezilirken kalbimin kırıldığını hissediyordum. İstenmeyen gelin olmuştum. İstenmeyen ve sevilmeyen... Annem ve babam başımda olsaydı onlara sığınabilirdim ama onların yokluğunda sığınabileceğim kimse yoktu. Arabanın içinde yankılanan melodiyi duymazdan geliyordum. Bora'ya babaannesini şikayet edecek değildim.

Israrlı korna sesine dikkat kesildiğimde, bakışlarım dikiz aynasına çevrildi. Arkamdaki, Selim'in kullandığı aracın yerini Bora'nın arabası almıştı. Şu an Bora'yla konuşacak gücüm yoktu. Gaza yüklendim. Fakat ben ne kadar gaza yüklensem de Bora'nın arabasında da gaz pedalı vardı. Durmam için sinyal veriyordu. Durmak istemiyordum. Yanıma ulaştığında beni geçeceğini ve önümü keseceğini fark etmiştim. İçimdeki sesin benimle yeniden konuşmasını istiyordum. Birinin bana ne yapmam gerektiğini söylemesi gerekiyordu. Bora, en sonunda önüme geçtiğinde frene yüklendim ve araba kayarak durdu. Ellerim dümdüz direksiyonda, put gibi duruyordum.

Bora sertçe kapımı açtı. "N'apıyorsun sen?!" diye bağırdı. Başımı ondan yana çeviremiyordum. "İn Nazlı," dedi, sertçe. Ağlamaya başlamıştım. Bora, emniyet kemerimi çözdü. Elleri ellerime dokunduğunda, direksiyondaki parmaklarımı gevşetti ve kolumdan hafifçe çekerek beni arabadan indirdi. Bir sepet kadar etkisizce, çekiştirdiği yöne doğru, direnmeden ilerliyordum. Arabasının kapısını açtı ve beni yavaşça arabaya bindirdi. Emniyet kemerimi bağladı. Ağlamam çok normal bir şeymiş gibi bunu yok sayıyordu. Kendi koltuğuna oturduğunda arabayı çalıştırdı.

Hiçbir şey söylemiyordu. Ağlamama müdahale etmiyordu. Gözyaşlarımı durdurmak istesem de başaramıyordum. Eve gitmediği belliydi fakat nereye gittiğini de bilmiyordum. Hıçkırıklarımın sesini bastıran telefon melodisi arabaya yayıldığında telefonu açtı.

"Ne var Begüm?" dedi sertçe.

Begüm'ün boğazından duyulan ağlama sesleri benimkine karıştı ve ağzından çıkan cümleler kalbimin tüm kırıklarını parçalayarak yok etti:

"Abi... Babaannem. Kalbi abi kalbi. Hastaneye gidiyoruz."

86.Bölüm

Son 4 Bölüm...

Çok dan diye girdim, farkındayım. Aslında hiç söylemeyecektim ama, sonra "vay efendim keşke kendimizi hazırlasaydık!" diye beni linç etmenizden korktum. Yahu kocaman olduk ya! Çok güzel olduk, linç yiyebileceğim kadar kocaman olduk, ay nasıl seviniyorum... 😍 Neredeyse 4 Milyon okunmaya erişeceğiz, her bölümde ilk kez tanıştığım okurlarımın yorumlarına şahit oluyorum, her geçen gün başka pencereler açılıyor önüme, okumalara doyamıyorum sizlerden gelenleri.

Sevgili yol arkadaşlarım, Maça Kızı 8- 2.Kitap nihayet finale varıyor. Açıkçası ben 2.Kitap'la çoktan vedalaşmıştım fakat her hafta bölümü yayınlarken, yeniden yazmış kadar heyecanlandığım için, benim bile üzerime bir hüzün çöktü. Fakat, 3.Kitap için öyle heyecanlıyım ki, her ayrılığın bir vuslatı vardır diye avutuyorum kendimi.

Öncelikle şunu muhakkak söylemeliyim, çok uzun bir ara beklemiyor bizi. En azından elimi çabuk tutacağım ve tez elden çalışacağım, yazacağım. Döndüğümde ise yine bizi uzun soluklu bir yol bekliyor olacak, son düzlüğümüz. Kendi içinde üçe bölünen hikayenin son üçte birini yavaş yavaş adımlayacağız, sindireceğiz, tüm sorularımıza cevaplar bulacağız.

Günün birinde Maça Kızı 8'i birlikte kapatacak, birlikte veda edeceğiz.

Şimdi bu kısımda, küçük bir notum var sizlere.

87.Bölüm'ü- 23 Kasım 2018'de

88.Bölüm'ü- 30 Kasım 2018'de okuyacağız.

Fakat 89.Bölüm, yani final bölümünü içim rahat bir şekilde tekrar tekrar kontrol edebilmek için, sizden bir haftalık ara rica edeceğim. Final bölümü, Maça Kızı 8 Tarihi'nin en uzun bölümü olacak ve normal bir uzunluktan bahsetmiyorum sizlere. Ben finaldeki heyecanın kesilmesini istemediğim için, yaklaşık olarak "kendi bölümlerim çarpı üç-dört bölüm" uzunluğunda bir bölüm yayınlamak zorunda kalacağım.

Bu yüzden, ***89.Bölüm'ü*** *yani* ***2.Kitabın finalini,*** *kısmetse, cuma değil* ***cumartesi, 15 Aralık 2018'de, saat 18:00'de*** *yayınlayacağım. Sabahlar olmasın, ne sizlere ne de bana.*

Neyse, daha 1 ay beraberiz. Sonrasında ara versek de beraberiz zaten, ben hep burada olacağım. Hatta sizlerden gelen isteğe dayanamayarak, kitabı tekrar okuyup sizlerle yorumlayacağım gibi gözüküyor. Hiç acımam, zar heykelini bile gömerim şimdiden diyeyim. Bu başka bir günün konusu olsun, fakat birkaç haftadır "ara verdiğimizde belli günler toplanıp kitabı baştan okuyalım, böylece zaman hızlı geçer" yorumlarınızı görüyorum. Seve seve katılırım, bir takvim düzenleriz beraber.

Size bu arada veda mektubu da yazdım ama galiba "ay daha neler!" deyip, yayınlamayacağım. Utandım.

Sabrınız, ilginiz ve sevginiz için müteşekkirim sizlere. Var olun, eksik olmayın, sizleri çok seviyorum.

♠

Öksüz. Hem annesi, hem babası ölmüş çocuk. Ben.

Annem ve babamın bana ait kurdukları hayallere dokunmak isterken, hastane kokusu içime sızıyordu. Betül Karabey'in çocuklarına miras bıraktığı satırları düşünüyordum ve bunu benim annem yapmadığı için ona kızmaktan kendimi alamıyordum. Nasıl yetişmemi istediklerini bilmediğim için kendi yolumu kendim bulmuştum ve bunun yanlış olup olmadığına dair bir fikrim yoktu.

Annem analitik zekaya sahip bir kadındı. Öğretmen olduğu için mi disiplin sahibiydi yoksa zaten disiplin sahibi olduğu

için mi öğretmen olmuştu bilmiyordum. Kuralları vardı ve bunun dışına çıkılmasından pek hoşlanmazdı. Ama tüm bunlara rağmen oldukça anaç, özverili ve anlayışlıydı. Babamın otel işletmesine içten içe kızardı fakat bunun babamın hayali olduğunu bilir, ses etmezdi. Nazlı Butik Otel kendi yağında kavrulmanın haricinde, var olan paramızdan da yerdi ama annem bu yüzden bile olsa babamı kırmazdı. Hesabı kitabı kendi kendine yapar, hazıra dağın ne kadar dayanacağını kendi kendine sorgulardı.

"Anne... Neden babama oteli kapatmasını söylemiyorsun?" diye sormuştum anneme, bir keresinde. Annem yine kendi kendine, kendisine kızmıştı. Bazen benim artık nelerden bahsedildiğini kavrayabilen bir yaşa geldiğimi unuttuğunu söylemişti. Soruma ise cevap vermemişti.

Başka bir gün, yine sormuştum çünkü sorduğum soruların havada kalmasından ve yanıt alamamaktan asla hoşlanmazdım.

"Kendimi babanın yerine koyuyorum anneciğim. Otelle ilgilenirken çok mutlu. Otel ona iyi geliyor. Paramız bitse bile bu babanın hayaliydi. Bunu kabul ederek evlendim onunla ben. Şimdi bunu onun elinden alamam. Kendimi babanın yerine koyuyorum ve onu anlıyorum..." demişti annem.

"Fakir mi olacağız?" diye sormuştum, endişeyle.

"Hayır paramız var," demişti annem gülerek. Önündeki hesap defterini kapatıp beni kucağına oturtmuştu. *"Paramız bitmez merak etme. Ben sadece paramız azalıyor diye endişeleniyorum."*

"O ne demek?" diye sorduğumda, annem yanağımdan öpmüştü.

"Sen düşünme bunları Nazlı'cığım."

Annemin neden bahsettiğini kavrayabilecek yaştaydım ama ne demek istediğini anlayamamıştım. Anladığımda çoktan büyümüştüm ve fakat o zaman başımda annem yoktu. Babam da yoktu. Dedem ve babaannem zengindi. Arazileri vardı. Dedemin vefatıyla birlikte, babaannem çocuklarını arazileri yavaş yavaş satarak okutmuş ve

geçimini hazır paradan sağlamıştı. Babaannem vefat ettiğinde ise kalan araziler satılmış ve ederi çocuklarına bölüştürülmüştü. Fakat amcam, halamın devamlı söylediği üzere iş tutturamaz birisiydi. Kendi payını çok kısa sürede tüketmiş ve halamla babamın parasına göz dikmişti.

Ben amcamı çok seviyordum ve bu konuda halam gibi düşünmüyordum. Babamın amcama çok kez yardım ettiğine şahittim ama halamın atladığı şey, onun parasını da eniştemin tükettiğiydi. Aslında halam, hayatı boyunca kendi kocasını görmezden gelmiş ve tüm hıncını abisinden çıkartmıştı. Emindim ki amcam için söylediği her şeyi aslında kendi kocasına söylemek isterdi ama hiçbir zaman söyleyememişti. İnsan böyleydi; eğer birisine, haddinden fazla sitem ediyorsa, kesinlikle o konuda bir yarası olduğu belliydi.

Aslında amcamı anlıyordum. Annemin yaptığı üzere, kendimi çok kez amcamın yerine koymuştum. Babamın üniversite mezunu olmasını kıskanırdı. Her fırsatta, *"Tabii ben yüksekokul okumadım..."* diye, kendisini ezerdi. Ezildikçe içerdi. İçtikçe yine kendisine kızardı. Arzu ettiği tek şey yengemden bir çocuk sahibi olmaktı. Fakat hayat ona bunu da vermemişti. Canan'ı da severdi ama Bodrum'da olduğum ve sürekli beni gördüğü için benim yerim onda ayrıydı. *"Benim biriciğim"* derdi bana. Beni öyle severdi ki, neyi var neyi yoksa benim olacağını söylerdi. Fakat bana verebileceği tek şeyin sevgisi olduğunu o da bilirdi.

Başımda annem ve babam yoktu ama amcam ve yengem vardı. Amcam evin işe yaramaz oğlanı imajını, biriciğinin annesi ve babası öldüğünde yıkmıştı. Bana öyle güzel sahip çıkmıştı ki, beni uyudu zannettiği zamanlarda kulağıma benimle birlikte bir hayat amacı bulduğunu söylerdi. Amcam için hayattaki tek amaç benim geleceğimi şekillendirmekti. Aslında, annem ile babamdan bana kalan parayla geçiniyorduk ve amcamın kazandığı para dişe bile dokunmuyordu ama bana bir tane kitap alsa bile kendini iyi hissediyordu.

Boğaziçi'ni kazandığım sene Bodrum'dayken, bir gece uyku tutmamıştı ve bahçeye inmiştim. Amaçsızca Anıl'ların evini izliyordum. Ne düşündüğümü hatırlamasam da amcamın yanıma geldiğini duymayacak kadar derinlerdeydim. Amcam benim için de bira açmıştı. *"Aşk acısı mı?"* diye sormuştu, gülerek. Cevap vermemiştim. Aşk da acısı da içimde kalsın istemiştim. *"Naz, sen çok güçlüsün. Sana biz bakacaktık ama sen baktın bize. Maddi açıdan değil sadece. Kocaman bir kalbin var senin, sevgi dolu. Sen Melek'le bizi, sevginle büyüttün,"* demişti. Amcamı çok seviyordum ama birisini sevgimle büyütmenin ne demek olduğunu bilmiyordum. *"Bu kadar çok sevmek, bu kadar çok anlamak, bu kadar çok fedakar olmak iyi mi... Ben bilmiyorum,"* demiş ve bakışlarını Anıl'ların evine çevirmişti.

"Beni sevmek zorunda değil," demiştim, dan diye. Amcam birasını yudumlarken arkasına yaslanmış ve gülümsemişti. *"Sevmezse sevmesin ayrıca..."*

"Sevsin Naz. Sevmeli. Sen bu kadar seviyorsan sevmeli. Sevmiyorsa sen de sevme."

"Ben de kimseyi zorla sevemezdim. Sevsin diye bir şey yok. Onun yerine koyuyorum kendimi, sevmek zorunda değil ki. Büyüdüm artık hem. Kahramanım değilmiş demek ki."

Amcama yalan söylemiştim. Sevsin istemiştim. Sevmek zorunda zannetmiştim. Bunu sesli dile getirememiştim çünkü gururum incinirdi. O zaman ben de onu sevemez, onun hayatında kalamaz, onu göremezdim.

"Kahramanlara inanmam ama aile önemli. Ve aile olmak için sevgiye ihtiyaç var. Sevmen yetmez, sevilmen de gerek."

Anıl ağırlığını sol ayağına vererek, sırtını karşımdaki duvara yaslamıştı. Sağ bacağını hızlıca sallıyordu ve bakışları yerdeydi. Eren, Anıl'ın biraz ötesindeki koltuklara oturmuş ve kollarını bağlamıştı. Yanında Harun Abi vardı. Begüm ve Bahar, benim yanımda oturuyordu. Aydın, ellerini cebine sokmuş koridorun biraz ilerisinde volta atıyordu. Herkes bekliyordu. Kimin kafasından ne geçtiğini

bilmiyordum ama herkes korkuyordu. Kolumdaki nazar boncuklu bileklik koptu. Fazla çekiştirmiş olmalıydım.

Filiz Hala'nın topuklu ayakkabılarından çıkan ses duyulduğunda Aydın volta atmayı bıraktı ve bize doğru yaklaştı. Herkesin dikkati Filiz Hala, Gökhan ve Bora'ya çevrilmişti. Meraklı bakışların üzerinde olduğunu hisseden Filiz Hala, Begüm'e yaklaştı ve elindeki dörttte biri tükenmiş su şişesine uzandı.

"Korkacak bir şey yok..." dedi Gökhan, açıklama yapar gibi. Bakışlarının verdiği tedirginlik, korkacak bir şey olmadığını inkar ediyordu.

"Gökhan'ın ilk müdahalesi işe yaramış. Annem, onun sayesinde iyi..." dedi Filiz Hala.

Harun Abi, merakla, "Tamam da teyze... Nasıl olmuş bu durup dururken?" diye sordu.

Filiz Hala'nın bunu daha evvel düşünmediği bakışlarından belliydi. Kaşları çatıldı ve gözleri sorarcasına Gökhan'a çevrildi. "Hakikaten... Neden kalp krizi geçirdi annem?" Filiz Hala uçaktan inip hastaneye gelir gelmez doktorların yanına gittiği için bunu daha evvel sorgulayamamıştı; herkes gibi.

Benim bu soru hakkında az çok bir tahminim vardı; başında anası babası olmayan edepsiz gelininin davranışlarını kaldıramamış olmalıydı.

"Tartıştık," dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. Herkes, Bora'nın cevabı karşısında gerilirken benim kaşlarım çatılmıştı. Benim olmayan ayıbımı mı örtmeye çalışıyordu?

"Hayır," dedi Gökhan, keskin bir ifadeyle. Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrildi. "Seninle tartıştığı için değil."

Bora, ters bir ifadeyle, "Ne diyorsun?" diye sordu. Gökhan sıkıntılı bir nefes verdi ve küçük adımlarla, Anıl'ın yaslandığı duvara yaklaşıp sırtını yasladı.

"Babaannem seninle tartıştıktan sonra söylenmeye devam etti..." dedi Begüm, kısık bir sesle. "Gökhan da yeni uyanmıştı. Babaannemin sana ve..." Sustu. Burada, ve'den sonra dile gelemeyen kişi ben olmalıydım. "Savundu işte

Gökhan. Babaannem de üst üste geldiği için herhalde... Öyle."

"Neler oluyor?" diye sordu Filiz Hala. İfadesine yayılan merakı bastıramıyordu ve bakışları Bora ile Gökhan arasında mekik dokuyordu. "Siz annemin huyunu bilmiyor musunuz? Neyi tartışıyorsunuz annemle?"

"Önemli bir şey değil Filiz Abla," dedi Gökhan.

"Annem hayatını kaybediyordu!" diye bağırdı Filiz Hala. Derin bir nefes aldı. "Önemli değil de ne demek?"

"Tamam hala..." dedi Bahar, hızlıca ayağa kalkarak. Elini Filiz Hala'nın sırtına koydu ve yavaşça sırtını sıvazladı. "Çok şükür atlatmış."

Filiz Hala, sert bir tavırla, "Hayır, tamam falan değil!" dedi. Çantasını, Bahar'ın boşta bıraktığı yere koydu. "Sorun ne? Nedir annemi bu hale getiren? Nedir bu kadar tartışmaya değer gördüğünüz mesele?"

"Bana ve karıma saygısızlık yaptı," dedi Bora.

Sessizlik.

Anıl'ın bakışları Eren'e çevrildiğinde, Eren başıyla *tamam* der gibi bir işaret yapmıştı. Ayağa kalktı ve yürümeye başladılar. Bunun bir aile meselesi olduğuna ve içinde durmamaya karar vermiş olmalıydılar. Begüm ve Eren bugün notere gideceklerdi fakat babaannesi hastaneye kaldırıldığı için Begüm programı iptal etmişti. Eren ve Anıl ise durumu öğrendiklerinde hastaneye gelmişlerdi. Hatta Eren, halam ve yengeme de haber vermişti ve onlar da yoldaydı. Eren'in söylediğine göre düğün dernek, hastalık ya da cenaze gibi meseleler önemliydi; ben artık Bora ile evlenmiştim ve onlar kız tarafı olarak her daim yanımda olmak, erkek tarafına varlıklarını belli etmek zorundalardı.

Eren'in bilmediği bir şey vardı; Gülsüm Babaanne'nin kız tarafından görmek istediği son kişi bile Anıl değildi.

Ben ise Anıl burada olduğu için iyi hissediyordum. Aramızda ne magazinin ne de Gülsüm Babaanne'nin sandığı gibi bir şey yoktu, hiç olmamıştı ve bunu dünyaya haykıralım istiyordum. Hak etmediğim bir şekilde

yargılanmayı kendime yediremiyordum. Anıl'ın elinden tutup onu Gülsüm Babaanne'nin yanına sokmak falan istiyordum. *Başımda annem ve babam yoktu ama iyi günümde de kötü günümde de hep Anıl vardı*, demek istiyordum.

"Nazlı!" dedi Bora. Sesinin tınısı çok yüksek olmasa dahi sertti. Sessizliğin kesildiğini, konuşmaların olduğunu ve fakat konuşulanları dinlemediğimi yeni fark ediyordum. "Hadi."

Ne olduğunu anlamamıştım ama Bora'nın bakışları kalkmamı işaret ediyordu. Oturduğum yerden kalktım ve çantamı omzumdan geçirdim. Bora, elime uzanmış ve elimi avucunun içine sığdırmıştı. Aydın'ın önünden geçerek dümdüz ilerlediğimizde, bekleme salonundan çıktığımızı ve Gülsüm Babaanne'nin odasına ilerlediğimizi anlamıştım.

"Babaanneni göreceksen gör sen..." dedim, sessizce. Bora, önünde durduğumuz kapalı kapıya kısa bir bakış atıp kapkara gözlerini yüzüme çevirdi. "Eren'lere teşekkür edeyim ben de geldikleri için. Gitsinler, beklemelerine gerek yok. Bahçeye çıkmışlardır."

"İçeriye birlikte gireceğiz..." dedi Bora. Niyetinin bu olduğunu gayet anlamıştım fakat kibar bir şekilde reddetmiştim; o anlamamış mıydı?

Bora'nın elini bıraktım ve amaçsızca çantamı düzelttim. "Ben babaanneni görmek istemiyorum."

Bora gülümsedi ve başını *anladım* der gibi salladı. "Sen üzerine düşeni yapmak zorundasın," dedi. Yeniden elime uzandı ve bakışlarını etrafta gezdirdi. Daha kısık bir sesle, "Ona rağmen, ona geçmiş olsun dileklerini sun... Bırak o utansın yaptığından..." dedi.

"İstemiyorum," dedim, omuz silkerek. Bir adım geriye gittiğimde Bora'nın elini yeniden bırakmıştım. "Beni zorlamaya hakkın yok. İstemiyorum."

Öyle bir çıkışmıştım ki, Bora'nın gözlerine anlık olarak, korku dolu bir ifade yerleşti. "Ne dedi sana, seni bu kadar kıracak?" diye sordu, merakla.

"Babaanneni sana şikayet etmeyeceğim," dedim, hızla. Arkamı döndüm ve varmak istedikleri yere ulaşmak için

sabırsızlanan adımlar atmaya başladım. Başımda annem ve babam yoktu ama hayatımdaki herkes, hastanenin kantinindeydi: Halam, yengem, Canan, Özcan Abi, Nurcan Teyze, Osman Amca, Semra Teyze, Ziya Amca, Esin, Masal, Gürkan Abi, Tuba Abla, Hande, Eren ve Anıl.

Gerçekten de *aileler de evlenmiş oluyor* dedikleri şey, böyle bir şey miydi?

♠

Halamın yüzündeki memnuniyetsiz ifadeye aldırmamaya çalışırken, masadaki sohbeti dinliyordum. Konu dönüp dolaşıyor ve ani evliliğimize geliyordu fakat ben bunun hakkında pek bir yorum yapmıyordum. Aslında halam dışında herkes şoku atlatmış ve buna bozulsalar bile durumu kabul etmişlerdi. Sanırım halam da biraz Gülsüm Babaanne'ye benziyordu. Yalnız olsak bana saydırmaya başlayacağından emindim ama Allah'tan yalnız değildik.

"Kusura bakmayın... Şimdi inebildim," dedi, Bora'nın sesi. Masadaki herkes, Bora ile selamlaşmak için yavaşça ayaklanmışlardı. Bora, halamın ve yengemin elini öpüp kalan insanlarla tokalaşmaya koyuldu.

"Estağfurullah... Çok geçmiş olsun damat," dedi Gürkan Abi. Bora ile tokalaşırken, bir elini onun omzuna yerleştirmişti. "Nasıl hanımefendi? İyi mi?"

"Bu gece burada kalacak... Yarın taburcu edecekler," dedi Bora. Esin'in kendisine yer vermesiyle, sandalyeye oturmuştu. "Zahmet etmişsiniz buraya kadar. Sağ olun..." Bakışlarında ve ses tonunda minnetkar ama mahcup bir tavır vardı.

"E siz el öpmeye gelemediniz tabii ama... Biz zahmet ediverdik," dedi halam. Bora'nın bakışları halama çevrildi. "Bu valla bizim Naz için yaptığımız son şey... Bunu da böyle bilin."

Bildik sayabilirdi.

Bora, üzerine daha da yapışan mahcup tavrıyla, "Haklısınız..." dedi. Ben halamın haklı olduğunu

düşünmüyordum. "Çok ani oldu evliliğimiz. Aslında benim suçum. Sürpriz bir nikahtı."

"Bize de sürpriz oldu magazinde çıkan haberler," dedi halam. Yengem, susması için hafifçe halamı dürttü fakat halam oralı olmadı. "Yakıştıramadık. Yol yordam bilen birisi olarak düşünmüştük seni, Naz'ı bizden istediğinde gözümüz arkada kalmamıştı..."

Araya girerek, "Hala hastanedeyiz," dedim. Çünkü halamın bir tek Bora'yı anne ve babasızlığından vurmadığı kalmıştı. "Bunları konuşmanın sırası mı?"

"Sen sus, sana kalsa zaten biz umurunda bile değiliz..." dedi halam. İma dolu sesi, herkesin modunu daha da düşürüyordu. Bora hariç herkes, ne diyeceğini ya da nasıl davranacağını bilemeden birbirinin yüzüne bakıyordu. "Söylediğin yalanları da unutmadık. Artık bizden nasıl vazgeçmişsen, biz yanına gelmeyelim diye yalan üstüne yalan. Gülsüm Hanım'ın nasıl yüzüne bakıyorsun acaba sen?"

Canan, sertçe araya girerek, "Anne n'apıyorsun?!" dedi.

Ben, Canan'dan da sert bir ifadeyle, "Kimsenin yüzüne bakamayacağım bir şey yapmadım ben!" dedim. Halam, sesimin yüksekliğinden ötürü susmaya karar vermişti. Fakat sesim sadece halamı değil, masadaki herkesi susturmuştu, kimsenin ağzından tek kelime sözcük dökülmüyordu. Ayağa kalktığımda çantamı omzuma astım. "Dediğiniz gibi sizden vazgeçmişsem, benim evimde... ya da burada işiniz ne?"

"Sen ne demek istiyorsun?" diye sordu halam.

"Bir şey demek istemedi..." dedi Eren, araya girerek. Halamın bakışları Eren'e çevrilirken, Eren bana bakıyordu. "Herkes gergin şu anda... Sonra konuşursunuz."

"Benim konuşacak bir şeyim yok," dedim. Bakışlarımı yeniden halama çevirdiğimde, Hande de ayağa kalkmıştı. "Evlenmek istedim ve evlendim. Bunun için de kimseye hesap vermeyeceğim. Kimse kimsenin neler yaşadığını bilemiyor."

"Bir Hande değiliz tabii, olamadık senin yanında..." dedi halam, geri adım atmayarak. Hande'nin de bakışları şaşkınlıkla halama çevrilmişti. "Aşk olsun Eren... Sen de hala Naz'ı savunuyorsun. N'oldu? Hani çok seviyordu seni, Anıl'ı... Hiçbirimizi adam yerine koymadı."

Anıl, ters bir tavırla, "Benim bundan yana bir şikayetim yok," dedi. Halamın öfkeli bakışlarına hedef olmayı umursamıyordu. "Evliliğini tebrik edip sevinmek bir seçenek. Bu seçeneği görmeni dilerim Vesile Hala."

Osman Amca'nın uyarı yüklü bakışları Anıl'a çevrildi. "Sen aile meselesine karışma," dedi.

Sert bir ifadeyle, "O benim herkesten daha çok ailemdi!" dedim. Hande, koluma dokundu ve *gidelim* der gibi bir işaret yaptı. "Halamdan daha çok Anıl vardı... Benim annemle babamın cenazesinden sonra evine döndün sen hala. Hep beraberdik ama ne kadar aileydik? Tamam, Allah razı olsun, lise bitene dek, yurda yerleşene kadar sende kaldım hala... Ama sen de biliyorsun ki sadece eşyalarım sendeydi. Senden çok Eren'lerde, Hande'lerde, Gürkan Abi'lerde kalıyordum ben!"

"Sen nankörsün," dedi halam. Güldüm. Değildim. Bu hayatta bana onlarca sıfat takılabilirdi belki ama *nankör*, asla bunlardan birisi değildi.

Bakışlarımı halam dışında tutarak, "Ben Gülsüm Babaanne'yi göreceğim, izninizle..." dedim.

Aslında Gülsüm Babaanne'yi görmek istemiyordum fakat halamın tavrına bakılırsa, bunu yapmamda hiçbir sakınca yoktu. Gülsüm Babaanne bana olan davranış şeklinde haksız olsa bile eldi; kendi halam bana karşı böylesine cephe almışken, onun haksız davranışı sırıtmıyordu. İşlerin nasıl ya da ne ara çığrından çıktığını, bu hale geldiğini ve karmaşıklaştığını bilmiyordum. Halam Bora'ya laf sokmuştu ve Bora sessiz kalmıştı; belki de ben de aynını Gülsüm Babaanne'ye yapmayı başarabilirdim.

Açıkçası akabinde yapmak istediğim tek şey eve gitmek, yorganın altına girmek ve günlerce deliksiz bir uykuya teslim

olmaktı.

Gülsüm Babaanne'nin odasının kapısını tıklattım ve içeriye girdim. Beni gören Filiz Hala, içten bir ifadeyle gülümsemişti. Gülsüm Babaanne de geldiğimi görmüştü fakat o gülümsememişti. Hastanelerden de hastane odalarından da nefret ediyordum.

"Geçmiş olsun..." dedim.

Gülsüm Babaanne, varla yok arası bir sesle, "Sağ olasun..." dedi. Derin bir nefes aldı. "Yüzüğini parmağuna takmamuşsun." Parmağıma baktım. Takmamıştım. Bahsi geçen aile yadigarı yüzüğü masanın üzerinde bırakmış ve evden çıkmıştım, nasıl takabilirdim? Zaten bir daha asla ama asla o yüzüğü takmazdım. "Ben ileru cittum. Sen Karabey'lerun biricuk erkek uşağunun karisusun. O yüziği tak." Anlaşılan, Gülsüm Babaanne, *Nazlı gelse de içimdeki her şeyi söylesem* diye bekliyordu.

"Takar anne tamam... Sen yüzüğe takma şimdi. Stres yasak sana!" dedi Filiz Hala.

Gülsüm Babaanne göz ucuyla Filiz Hala'ya baktı ve yeniden bakışlarını bana çevirdi. "O senun beyun bana dedu ki, senun benum gibi bi uşağun yok. Yok sayayrum ben seni. O beyune söyle, beni yok sayarsa dedesuni de yok saymiştur!" Gülsüm Babaanne'nin gözlerinden bir damla yaş akmıştı.

Filiz Hala, uyarıcı bir ifadeyle, "Anne!" dedi.

"Ha yaziktur, yatak döşek yatayrum da!" dedi Gülsüm Babaanne, üzüntülü bir ifadeyle.

"Annesi babası başında olsaydı... Yok sayamazdı sizi bu kadar rahat," dedim. Gülsüm Babaanne'nin gözlerinden birkaç damla yaş daha aktığında, sıkıntılı bir nefes verdim. "Anıl benim arkadaşım. O gördüğünüz fotoğraf, video... Her neyse... Ayağıma cam battı, o da beni kucağına aldı. Başka bir şey yok. Halamlara yalan söyledim, çünkü Bora ile aramız bozuktu ve Bodrum'a gelmelerini istemiyordum. Yalnız kalmak istiyordum. Ancak, Bora'nın akrabaları Bodrum'da dersem, gelmezlerdi..."

"Naz'cığım açıklama yapmana gerek yok bize..." dedi Filiz Hala. Yüzüne mahcup bir ifade yayılmıştı. "Anneme bakma sen. Esereklidir o. Çok pişman..." Bakışlarını Gülsüm Babaanne'ye çevirdi. Onu ikaz edercesine, "Değil mi anneciğim?" dedi.

"Açıklıyorum çünkü kalbim kırılıyor," dedim.

Filiz Hala, Gülsüm Babaanne'ye teessüf edercesine bakıp bana gülümsedi. "Bora da açıklamıştı zaten durumu. Annemin işi işte... Bugün tansiyon ilacını almamış, başına vurdu zaar!" dedi, imalı bir tavırla.

Gülsüm Babaanne, mızmız edercesine, "Ha senun başina vurmiş!" dedi. Bakışlarını bana çevirdi. "Benum tek isteduğum, kara kuzumun mürüvvetuni cörmekti. Elumden aldinuz. Ben de sizi affetmeyeceğum. Kimsesuz gibi evlendunuz. Ben de sizi yoksayacağum."

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Ben çıkayım artık," dedim. Zaten kapının önünde, her an gidecek gibi duruyordum. Sadece vazifemi yerine getirmek zorunda hissetmiştim ve asıl ben Gülsüm Babaanne'yi affetmeyecektim. "Tekrar geçmiş olsun. Allah size sağlıklı, uzun ömür versin. Mürüvvet dediğiniz nikahtan ibaret değildir. Ama umarım diğer torunlarınızı, gönlünüze uygun evlendirirsiniz."

"İstemeyrum uzun ömür falan," dedi Gülsüm Babaanne. Elim, kapının kulpunda kalakalmıştı. "Bora bana küsti. Küs kalacağumuza, ölüverurum inşallah!"

"Allah göstermesin," dedim. Kapıyı açtım ve odadan çıktım. Kapıyı kapattığımda Gülsüm Babaanne'yi arkamda bırakmış gibi hissetmiştim. İlk hayal kırıklığım değildi. Fakat, belki de anneannemin kemiklerini sızlattığı için, onu arkamda bıraktığıma pişman değildim.

Halamı da...

♠

Bora, Begüm ve benimle beraber eve gelmişti fakat evin dışında kalmıştı. Hastanede durduğumuz ve yol boyunca koruduğumuz sessizliğe bakılırsa, ikimiz de birbirimizle konuşmak istemiyorduk. Sanki Gülsüm Babaanne ve halam,

aramıza incecik bir ip çekmişti ve o ipi aşamıyorduk. Aslında şu an evde değil, halamlarda olmam gerekiyordu çünkü herkes oraya gitmişti. Yengem ve Nurcan Teyze ısrarla beni de çağırmışlardı ama istememiştim. Bir noktadan sonra, kocamın babaannesi rahatsız olduğu için ona destek olmamın daha mantıklı olacağına karar verip ısrar etmeyi bırakmışlardı. Yarın, Gülsüm Babaanne eve çıktığında, onu tekrar ziyaret edeceklerdi. Semra Teyze, kaşla göz arasında, Ziya Amca hastanedeyken Tuba Abla'nın tüm ailesinin yanlarında olduğundan ve bununla nasıl mutlu olduklarından bahsetmişti. Emindi ki Gülsüm Babaanne ve Bora da mutlu olacaktı.

Evlilik ve evliliğin getirdiği yükümlülükler çok fazlaydı.

Suya sığınıyordum. Vücuduma akan sıcak suyun, üzerimdeki ağırlığı almasını umut ediyordum. İçimi kaplayan kasvetten sıkılmıştım ve buna katlanamıyordum. Kasvetin ortasında, hala yılmadan içimdeki sesi arıyordum ama bulamıyordum. Derin bir nefes almaya çalıştığımda, içime dolan buhardan rahatsız oldum ve suyu kapattım. Bedenimdeki yorgunluğu attığım adımda dahi hissetmek, beni zorluyordu. Şile bezi bornoza sarıldığımda, giyinecek enerjim dahi olmadığını anlamıştım. Havluyu saçıma sardım ve adımlarımın bastığım yeri ıslatmasına aldırmadan, yatağa ulaştım.

Sadece uyumak istiyordum.

♠

Gözlerimi geceye açmıştım. Kısa bir süre, zamanı ve olup bitenleri algılamak istercesine tavana bakmıştım. Saat 1'e 3 vardı. Dört saat, on bir dakika boyunca uyumuştum ve beynim ambale olmuştu. Sersemlemiş hissediyordum. Karnım acıkmıştı. Saçlarımın karışıklığını çözmeye çalışırken düşündüğüm tek şey Bora'nın nerede olduğuydu. Üzerime rahat bir şeyler giydim ve mutfağa inmek üzere odadan çıktım. Alt kattaki salona geldiğimde, bahçedeki hareketliliği fark etmiştim. Verandaya doğru ilerledim, burnuma et kokusu gelmişti. Bora ve Gökhan rakı içiyorlardı fakat buram

buram et kokuyordu. Kokunun nereden geldiğini anlayamıyordum.

Bora ve Gökhan'ın beni fark etmeleri için birçok şey söyleyebilirdim. Onlara selam verebilir, hallerini ve hatırlarını sorabilirdim. Ya da usulca gidip yanlarına oturabilirdim ama ben dan diye, "Et!" dedim.

Bora, başını geriye doğru döndürerek bana baktığında güldü ve "Günaydın," dedi. Küçük adımlarla, havuza karşı oturduğu koltuğa ilerledim. "Aydın mangal yaptı," dedi Bora.

Gökhan, keyifsiz bir ifadeyle, "Çok lazımmış gibi..." dedi. Açıkçası öyle açtım ki, bana lazım olduğunu düşünmüştüm.

"Ne söylendin be oğlum," dedi Bora, kızar gibi. Bir kolunu omzuma dolayıp beni kendine doğru çekti. Kulağıma, kısık bir sesle, "Dürüm yapsın Aydın sana..." dedi.

"Beş tane yerim," dedim.

Bora güldü. "Yavaş ye sevgilim... İki saat sonra spor yapacağız."

"Gece gece?" dedim, şaşkınlıkla. Yüzümü hafifçe kaldırmış, Bora'ya bakmaya çalışıyordum. "Sonuçta şu an uyuyor olabilirdim."

"3'te kaldıracaktım seni. Gece yapacağız sporu... İrade. Tatlı uykundan uyanmayı öğrenmen gerek," dedi Bora.

"Valla geçmiş olsun Naz," dedi Gökhan. Rakı kadehini havaya kaldırdı. Yüzündeki mutsuz ifadeyle birlikte başını salladı. "Askeriyede böyle disiplini bulamazsın. Adına üzülüyorum."

Bora, çenesini hafifçe saçlarımın arasına sürttü. Uyarıcı bir ifadeyle, "Dolduruşa getirme..." dedi. Saçlarımın arasına küçük bir öpücük kondurdu. "Nazlı çok eğlenecek." Açıkçası ben bundan Bora kadar emin değildim fakat sıkıntılı bir nefes vermekle yetindim.

"Doldurmuyorum kimseyi," dedi Gökhan, tatsız bir sesle. Kendisine yeniden rakı dolduruyordu. Sehpanın üzerinde duran telefonuna uzandı ve bir şeyler yapmaya başladı. Saniyeler içinde şarkı çalmaya başlamıştı.

"Bunca yıl herkesten kaçtın
En sonunda buldum sandın
Ansızın içini açtın
Yapma dedim yaptın gönül"

"Tribe sokuyor herif kendi kendisini..." dedi Bora, kolunu omzumdan çekerek. Eğildi ve sehpanın üzerinde duran rakısını aldı. Kendisine bir sigara yakarken, sitemli bakışlarla Gökhan'ı izliyordu.

"Gözleri senden uzaktı
Fark edilmez bir tuzaktı
Sana böylesi yasaktı
Yapma dedim yaptın gönül"

"Benim suçum yok!" dedi Gökhan. Hafifçe gülümsedi ve gözlerini kapattı. Bora başını iki yana sallamakla yetinmişti.

"O bir yolcu sen bir hancı
Gördüğün en son yalancı
İçinde ki derin sancı
Gitmez dedim kaldı gönül"

"Anlat kurtul Gökhan," dedi Bora, biraz sonra. Gökhan'ın gözleri şaşkınlıkla açılırken, gülümsemesi artmıştı. Sanki bilhassa şarkıyı dinlemek ister gibi, bir süre sessiz kalmayı tercih etti.

"Sen istedin ben dinledim
Senden ayrı olmaz dedim
En sonunda bende sevdim
Şimdi beni kurtar gönül
Gözlerin bakar da görmez
Ellerin tutar da bilmez
Gece gündüz fark edilmez
Demedim mi sana gönül"

"Anlatamam Kara... Beni her şeyimle kabul edecek kadar çok sevmiyor henüz," dedi Gökhan ve şarkıya eşlik etmeye başladı.

"Sabahın tam üçündesin
Dertlerin en gücündesin

Hâlâ onun peşindesin
Gitme dedim gittin gönül"

"O zaman gitsin. Anlat ve gitsin..." dedi Bora.

"Böylesi sevdiğin için
Bir kördüğüm oldu için
Ağlıyorsun için için
Demedim mi sana gönül"

"Her şey daha da kötü olur," dedi Gökhan. Başını iki yana salladı. "Gider," dedi.

"Sen istedin ben dinledim
Senden ayrı olmaz dedim
En sonun da bende sevdim
Şimdi beni kurtar gönül"

"Gitmesin..." diye devam etti Gökhan, yalvarır gibi. Sanki bu, bizim elimizdeymiş gibi. Sanki biz bir şey yapabilirmişiz gibi. "Gitmesin Kara. Benden gitmesin."

"Gidecek," dedim, dan diye. Gökhan'ın bakışları bana çevrildi. "Siyah siyahtır, beyaz da beyaz. Gerçekleri istesen de örtemezsin. Hande bir kuş ve sen onu kendi kafesine kapatamazsın. Hande..." Bakışlarım bahçeyi çevreleyen adamların üzerinde dolaşmaya başlamıştı. "Böylesi bir hayatta yaşayamaz."

"Bazı hikayelerin sonu baştan bellidir," dedi Aydın. Ne zaman geldiğini bilmiyordum. Elindeki tepside dört tane dürüm vardı. Tepsiyi sehpaya bıraktığında, dürümün birisini elime aldım ve büyük bir iştahla ısırdım. "Ne yaparsan yap değiştiremezsin."

"Bunlar çok klişe dramalar..." dedi Gökhan. Rakısını kafasına diktikten sonra yüzü buruşmuştu. "İnsan yeterince severse, hikayenin sonunu değiştirebilir."

"Kaderini değiştiremezsin," dedi Bora, lafa girerek. Tepside duran dürümlerden diğerini almıştım. Keşke yanında içecek bir şey de olsaydı ama mutfak çok uzaktı. "Ne yaparsan yap... Hikaye nasıl akarsa aksın... Sonu baştan bellidir."

"Yarın davet var... Ve ben kız arkadaşımla katılamıyorum," dedi Gökhan, buruk bir şekilde. Sıkıntılı bir nefes verdi ve

arkasına yaslandı.

"Çok mu lazım?" dedi Aydın, şaşkınlıkla. "Zaten kızın ne işi var saçma sapan tiplerin arasında?"

Gökhan iç çekti. "Hayatımızın amına koyulmuş. Bir de gemi patlatacağız!" dedikten sonra gözlerini yeniden kapattı. Aydın'ın bakışları Bora'ya çevrildiğinde, eliyle *uçmuş bu* der gibi bir işaret yaptı.

"Babaanneme söyledikleri yüzünden vicdan azabı çekiyor," dedi Bora.

"Onun yüzünden ben Filiz Abla'ya *anne* diyemedim. Müştemilattı benim ait olduğum yer. Beni hep ezdi. Hep hep hep!" dedi Gökhan, kavga eder gibi. Gözlerini açmamıştı. "Beni sevdi. Ama hiç öz torununu sever gibi değildi he. Ben kendimi kandırdım mı? Kandırmadım. Kandırmış da olabilirim. Annesizliğimi onun yüzünden hiç unutmadım. Bir de bu gerizekalı Aydın yüzünden."

"E öz torunu değildin çünkü kadının?" dedi Aydın, *bunda ne var* der gibi. "Bu herif ne zaman içse arabeske bağlamaya çalışıyor ama o kadar yakışmıyor ki. Tabiatına aykırı. Concon tipine aykırı bunun arabesk."

Gökhan güldü. "Concon tip görmemişsin sen amına koyayım! Bir görsen hele... Leo tam concon!"

"Leo kim amına koyayım?" diye sordu Aydın.

"Concon..." dedi Gökhan, gülerek.

"Kim bilir neyin kafasını yaşıyor?" dedi Bora, başını iki yana sallayarak. "Bunun da psikolojik tedavi görmesi şart." Üçüncü dürümümü de yemek istiyordum. Merakla etrafıma bakındım. Kimse yiyecek gibi durmuyordu. Belki de onlar zaten yemişlerdi.

"Ye Nazlı ye..." dedi Bora. Ses tonundan anladığım kadarıyla, bu sitem içerikli bir cümleydi. Fakat umursamadım ve üçüncü dürümü de yemeye başladım.

"Bırak yesin... Yarın gemiyi patlattığımızda örgüt bize savaş açacak. Savaş çıkacak. Üçüncü dünya savaşı! Hepimiz öleceğiz," dedi Gökhan, gülerken. Bora, Gökhan'a ters ters

baktı ama Gökhan'ın gözleri kapalı olduğu için görmüyordu. "Sığınaklara koşsak bari."

Aydın, meraklı bir ifadeyle, "Gelecek mi sence Kara?" diye sordu. Mehmet Şahindağ'dan bahsediyordu.

Gökhan, Bora'ya fırsat vermeden, "Gelecek tabii," dedi. Gözlerini araladığında, başının döndüğünü anlamıştım. "Uslu uslu durur gemi patlayana dek... Ama gelmek zorunda. Yoksa aleme rezil olur."

"Bence gelmeyecek. O göt yok onda," dedi Aydın.

"Gelecek," dedi Gökhan. Kaşları çatılmıştı. "Ben gelecek diyorsam gelecek!" diye bağırdı. "Kim lan o?" diye bağırırken, doğrulmaya çalışmıştı. "Sikerim lan onu, onun yüzünden hayatım sikilmiş benim! Gelecek!"

"Bunun ayık hali zaten çekilmiyor... Bir de iki gecedir sarhoşluğu çıktı başımıza," dedi Aydın, bıkkınlıkla.

"Kaldıramıyor olanları artık," dedi Bora.

"Kaldıramıyorum!" diye bağırdı Gökhan. Ayağa kalktığında birkaç adım sendelemiş ve son anda koltuğun yaslanılan kısmından destek alarak, dengesini korumuştu. "Herkese yalan söyle. Herkese rol yap. Herkesi koru. Herkese gül. Yeter lan..." dedi, kendi kendine. Dürümüm bitmişti ama dördüncüyü yiyip yememek konusunda kararsız kalmıştım. "Kaldıramıyorum!"

"Uyuyacağım ya sus artık!" diye bağırdı Begüm. Muhtemelen odasının camından bağırıyordu. Gökhan, kendisine bağırıldığını fark ettiğinde birden üzülmüş ve sessizce koltuğuna oturmuştu. "Yeter ya gidip kendi evinde bağır!"

"Üç numara da beni sevmiyor," dedi Gökhan, sessizce. Gözleri dolmuştu, sanırım ağlayacaktı. "Naz da sevmiyor zaten. Filiz Abla da sevmez artık, annesini öldürüyordum... Beni seven kadın yok. Annem de sevememiş." Aydın sıkıntılı bir nefes verirken, Bora arkasına yaslandı.

Gökhan'ı gerçekten çok seviyordum fakat onun beni sevip sevmediğinden artık emin olamıyordum. O yüzden ona istediğini vermeyecek ve onu çok sevdiğimi

söylemeyecektim. Ayağa kalktım ve içecek bir şeyler almak için içeriye girdim. Mutfağa ilerledim ve dolabı açtım. Kendime kola doldurdum ve yeniden verandaya doğru ilerledim.

"Ben çok sinirlendim oğlum Naz için *'edepsiz karı'* falan diyordu hala... Sussun istedim. Bir de anasızlığından babasızlığından bahsedince... Nevrim döndü. Anasız babasız olmak kimsenin seçimi değil ki..." dedi Gökhan. Ağlamıyordu ama sesi kıyılmış gibi incecikti.

Verandaya çıktığımda, Aydın'ın bakışları beni bulmuştu. Bora, sıkıntılı bir ifadeyle, "Kapat artık şu konuyu Gökhan. Sinirlerim bozuluyor. Tamam anladım. Senin bir suçun yok. Olacağı varmış işte..." dedi. Göz göze geldiğimizde, yanına oturdum ve kendime bir sigara yaktım.

"Naz n'olur barış benimle..." dedi Gökhan, yalvarırcasına bir ifadeyle. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde, kolamdan bir yudum aldım. "Ne istersen yaparım. N'olur barışalım, ben seni seviyorum."

Meraklı bir ifadeyle, "Ne istersem yapar mısın?" diye sordum. Gökhan başını heyecanla, *evet* der gibi salladı. "Aydın'a sarıl..." dedim, beklemeden. Gökhan'ın bakışlarına şaşkınlık yayılmıştı.

"Başka bir şey iste," dedi Gökhan, hızlıca. Aydın ise, ne tepki vereceğini bilemez gibiydi ama kasıldığını anlayabiliyordum.

"İstediğim bu..." dedim.

Gökhan sıkıntılı bir nefes verdi. "Tokalaşsam?" dedi. Kaşlarımı kaldırırken *iyi o zaman, sen bilirsin* dercesine bir işaret yapmıştım. "Tamam tamam," dedi. Bakışlarını Aydın'a çevirdi. "Sakın ümitlenme Naz istediği için sarılacağım!" dedi.

Gökhan, zorlukla ayağa kalktı ve Aydın'ın oturduğu koltuğa yaklaştı. Aydın yan gözle Bora'ya baktığında, sanki ondan destek almak istemişti. Ayağa kalktı. Gökhan, elini Aydın'ın koluna koydu ve bedenini ona yaklaştırdı. Birbirlerine sarılmaktan, ikisi de ölesiye korkuyordu. Aydın'ın eli

Gökhan'ın sırtına ulaştı. Eli kıpırtısız bir şekilde Gökhan'ın sırtında dururken, Gökhan da elini Aydın'ın sırtına koymuştu. Birbirlerinden ayrılabilirlerdi ama ayrılmıyorlardı. On saniye sonra ilk geri çekilen Gökhan olurken, bakışlarını Aydın'dan direkt kaçırmış ve bana çevirmişti.

Durumu normalleştirmeye çalışır gibi, "Barıştım seninle," dedim. Gökhan gülümsemeye çalışırken, Aydın çoktan yanımızdan ayrılmış ve bahçenin içinde kaybolmuştu. Ayağa kalktım. Kollarımı Gökhan'ın boynuna doladığımda, Gökhan'ın ellerini sırtımda hissettim. "Ama seni öyle hemen affetmeyeceğim. Haberin olsun. Çok canımı sıkıyorsun çünkü."

Gökhan, yaramazlık yapmış çocuk gibi mahcup bir ifadeyle, "Tamam..." dedi. Gökhan'dan ayrılıp yeniden yerime oturduğumda, kollarımda Bora'nın parmaklarını hissetmiştim. Sırtımı göğsüne yasladım. Gökhan Aydın'ın kalktığı koltuğa oturmuş ve gözlerini kapatmıştı.

♠

Yastığa başımı koyduğumda, yatak denen şeyin varlığına şükretmem gerektiğini anlamıştım. Spordan yırtamamıştım. Gece sporu kesinlikle çok saçmaydı ama bunu Bora'ya anlatmam imkansızdı. Bunun benim iyiliğim ve güvenliğim için olduğunu biliyordum. Sorun şuydu ki bedenim bunu anlamıyordu. Bora'nın hayalini kurduğu kondisyona sahip olabilmem için bu yaşa spor yaparak gelmiş olmam gerekiyordu.

31 Mayıs

Hande Bayraklı

"Kuzum iyi misin? Gökhan'la şimdi ayrıldık, erken yazamadım. Merak ediyorum seni. Bora, senden sonra lafını esirgemedi valla halandan. Küsüm falan ona ama takdir ettim enişteciğimi. Vesile Hala'ya ben de çok kırıldım. Müsait olduğunda arasana beni. Kocaman öpüyorum." 22:49

Anıl Nacar

"Pişt! Yolunda mı her şey?" 22:01

Eren Erdal

"Her şey yolunda mı?" 21:48

"Seni merak ediyorum." 21:49

Canan Eroğlu

"Naz'ım, annem adına çok özür dilerim senden. Sen de biliyorsun annem böyle konularda çok sabit fakirlidir, kusuruna bakma olur mu? Aklımız sende kaldı. Özcan Abi'n ve Can öpüyorlar seni. Seni çok seviyoruz canım benim." 21:04

Tuba Erdal

"Naz, müsait bir zamanında seni ve Bora'yı yemeğe bekliyoruz. Fırsatımız olmadı söylemeye. Gürkan'ın selamı var canım. Allah'a emanet ol. Tekrar geçmiş olsun." 20:38

Telefonumu komodine bıraktım ve gözlerimi kapattım. Yarın herkese tek tek cevap verecektim. Hatta belki herkesi tek tek arardım da. Yatağın hareket ettiğini hissettiğimde tekrar gözlerimi açtım. Bora'nın göğsü dinlenmem, kalp atışlarının ritmi de uykuya dalmam için idealdi. Yanağımı göğsüne yerleştirdiğimde, elimi karnının üzerine koydum. Dudakları nemli saçlarımı buldu.

"Bugün sana çok kızdım..." dedi. Derin bir nefes alırken, sessiz kaldım. "Ölüme gidiyor gibi sürüyordun arabayı..." Kolları bedenimi sarmaladı. Parmaklarının tersi, kolumdan omzuma doğru, bir tüy gibi ilerlerken, "Sinirlendiğinde sahip olduğun cesaret beni korkutuyor," dedi.

"Bunu konuşmasak?" dedim, mırıldanarak. Başımı göğsünden kaldırdım, dirseğimden destek alarak doğruldum ve kara gözlerine bakmaya çalıştım. "Babaannen hakkında konuşmak istemiyorum."

Parmaklarının tersi yanağımda dolaşmaya başladı. "İçine atma... Akıt..." dedi.

Bileğinden tuttum ve parmak uçlarına küçücük bir öpücük kondurdum. "Akıtacak bir şey yok. Babaannen haksızdı, beni de kırdı. Onu anlamaya çalışmak isterdim ama bu beni aşıyor. Annem ve babamın başımda olmayışına değinmesi... Ki benim annem ve babam, beni halama yengeme bırakıp dünyayı dolaşmaya çıkmadılar ya, öldüler yani..."

"Yaptığı büyük saygısızlıktı..." dedi.

"Senin babaannen... Sen onu silemezsin. Begüm'le de aynısı olmuştu. Benimle alakalı tepkiler aldığında, aileni kendinden itme... Seneler sonra dönüp bakıp, bunlar yüzünden kendimi suçlamak istemiyorum..." dedim.

Başımı kendi yastığıma koydum ve ellerimi yanağımın altına yerleştirdim. Bora yüzünü bana çevirmişti. "Begüm canımı yakmak istemişti, o çok başka bir konu..." Tamamen bana döndü ve saçlarımı okşamaya başladı. "Babaannem ise söylediği şeylere inanıyordu. Begüm'le kıyaslanamaz bu. Begüm daha yapar yapmaz pişman olmuştu. Babaannem ise benimle bir posta konuşmasına rağmen devam etmiş ki Gökhan'a kadar yansıdı mesele."

"Neyse ne..." dedim, umursamaz bir tavırla. Avucumla yanağını kavradım. "Yaşlı kadın sonuçta. Allah uzun ömür versin tabii ama... İçinde yara kalmasın." Dudakları dudaklarıma uzanırken, "Hem benim halamlar da sana laf söyledi. Söylüyorlar işte. Herkes kendinde söz söyleme hakkı buluyor..." Dudaklarım dudaklarına çarpıyordu. "Ben böyle aile, akraba olaylarına uzağım ama işte herkes böyle demek istiyorum."

"Bitti mi?" dedi, fısıldayarak. "Lafını kesmek istemiyorum ama seni öpeceğim."

"Babaannenle barışırsan-" Dudakları, aralık dudaklarımdan sızarak lafımı kesti. Bacaklarımız birbirine dolanmış, omzu hafifçe omzuma baskı yapmıştı. Bir eli belimi kavrarken soluklarımız birbirine karışıyordu. Elimi zar zor saçlarının arasına daldırdım. Onun eli ise tişörtümün eteğinden içeriye girmişti. Parmakları sırtımda dolaşırken, dudaklarından nefes alma ihtiyacıyla ayrılmıştım.

"Ben Gökhan değilim," dedi. Gülümsüyordu. "Pazarlık yapamazsın benimle..." Nefesini yüzümde hissediyordum.

"Allah Allah!" dedim, cilveli bir tonlamayla. Dudakları boynuma ilerledi. "Sizin de sizi affetmem için çırpındığınız zamanlar gelir paşam, sabırla beklerim..." Sakallarını bile

isteye, bana meydan okur gibi kulağıma doğru sürttüğünde kıkırdamıştım. "Yapma!"

"Neyi?" diye sorduğunda, bir eli pijamamın içine girmişti. Nefesini kulağıma bilerek mi üflüyordu yoksa kulağımın içinde mi konuşmuştu, anlamamıştım. Elinin bacaklarımda dolaşması mı nefesimi kesmişti, yoksa dilinin kulak mememe çarpması mı bilmiyordum.

"Akşama... kadar uyurum...bak..." dedim, tehditkar bir ifadeyle. Bu neyin tehdidiydi bilmiyordum. Ya da Bora'yı bununla tehdit etmek nasıl bir saçmalıktı? Bora, bu hayatta benim algılarımı kapatabilmeyi başaran tek canlıydı.

Sabah olmak üzereydi ama o arsızca, beni uyumamaya davet ediyordu. Davetine seve seve katılacaktım ve fakat onunla oynamak, direnmek ve onu zorlamak istiyordum. Bunu neden istediğimi bilmiyordum ama nefesim böyle kesilirken ve boğazımdan benden bağımsız küçük sesler feryat ederken, isteğimi gerçekleştirmem pek mümkün değildi.

"Çok yorgunum valla..." dedim. Bora bunu pek umursamadı. Çünkü onu üzerimden ittirmiştim ama bacaklarının üzerine yerleşerek, üzerine kapanmıştım. Dudaklarım köprücük kemiğinde, boynunda ve sakallarının arasında telaşla dolaşırken, yorgunluk beyanımın hiçbir hükmü olmasa gerekti. Üzerinde kurduğum baskıyı arttırırken, boynunda dilimi gezdirdim.

"Nazlı!" Adım, boğazından kopan küçücük bir iniltinin arasına sıkışmıştı. Yorgunluktan nasıl giydiğimi dahi bilmediğim tişörtüm yeniden bedenimden ayrılırken, Bora'nın yüzünde zafer kazandığını belli etmekten kaçınmayan bir gülümseme vardı.

♠

116 Gün Önce...

Bahçede büyük bir telaş vardı. Aydın, bahçeye dizilmiş elli kişiye direktifler verirken, onları terastan izliyordum. Aydın'dan habersiz sinek bile uçmayacaktı. Tüm dikkatler Kara ve Nazlı Hanım üzerinde olacaktı. Şüpheli gördükleri

tek bir harekette dahi tetikte olacak ve her şeyi anında bildirecekler, kafalarına göre iş yapmayacaklardı. Bu gecenin affı yoktu ve tek bir yanlışlarında kendilerini öldü bileceklerdi. Bu gecenin üstesinden gelemeyeceğini düşünen tek bir kişi varsa, derhal çıkıp gidebilirdi.

Alp ve ekibi, bu gece için farklı bir haberleşme sistemi kurmuştu. Korumaların hepsinde kulaklık olacaktı. Herkes birbirinin ne dediğini duyacaktı. Gökhan, Aydın ve Selim de onları dinliyor olacaktı ama onların kendi aralarında ne konuştuğunu, diğer korumalar duyamayacaklardı. Bu gece farklı olan şey ise şuydu; Levent Duman ve adamları ile de iletişimde olabilecekleri bir sistem kurulmuştu. Alp ve ekibi, anlık olarak aradaki konuşma trafiğini yöneteceklerdi; otelin her yerini izliyor ve dinliyor olacaklardı.

İzlenen ve dinlenen yerlere tuvaletler de dahildi.

İçeriye silahlı adam alınmayacaktı. Silahlar yalnızca korumalarda olacaktı. Korumaların kollarındaki saat aracılığıyla, kolları hareket ettiğinde Alp ve ekibine sinyal gidecek ve derhal izlemeye alınacaklardı. Aynı şekilde saati çıkartmak da yasaktı. Eğer korumaların içinde bir hain varsa ve gereksiz yere belindeki silaha uzanmak gibi bir hata yaparsa ya da kolundaki saati çıkartırsa, etrafa yerleşen sniperlar aracılığıyla indirilecekti.

"Anlaşıldı efendim!" dediler, hep bir ağızdan.

Bora'nın arabası, içinde zar heykeli bulunan süs havuzuna yaklaştığında, korumalar başlarını önlerine eğmişlerdi. Bora, ağır adımlarla arabadan indi ve bakışlarını korumaların üzerinde gezdirdi. Aydın, Bora'nın yanına yaklaşmış ve kısık bir sesle ona bir şeyler söylemişti. Bora, Aydın'ı ifadesiz bir şekilde dinledi ve kafa sallamakla yetindi. Omzuna hafifçe dokundu ve hızlı adımlarla içeriye girdi.

Terastan içeriye girdim ve alt kata indim. Bora, süslü salona girmişti. Alp ve Gökhan, masanın başında bilgisayar ekranında bir şeyler yaparlarken Bora da ayakta Begüm'le konuşuyordu. Beni gördüğünde bakışları bana çevrildi ve göz kırptı. Yanlarına ilerledim ve Bora'nın yanağına küçücük

bir öpücük kondurup, kulağına *"Hoş geldin sevgilim,"* diye fısıldadım.

Elini belime yerleştirip beni kendine çekerken, Begüm'e, "Aydın versin sana silah," dedi.

"Biraz pratik yapmamız gerekebilir ama uzun zaman oldu," dedi Begüm.

Bora kolundaki saate baktı. "Tamam söyle hazırlasınlar poligonu," dedi. Heyecanla parlayan gözlerimi Bora'ya çevirdim. Begüm, hızlı adımlarla süslü salondan çıkarken Bora, "Hayır sevgilim senin için erken," dedi. Poligonda atış yapmanın erkeni ya da geçi olduğunu düşünmüyordum. Sanki konuşmayı bilmiyormuş gibi, Bora'nın iki elini birden tuttum ve yalvaran gözlerle ona bakmaya başladım. "Nazlı!" dedi, uyarıcı bir tonlamayla. Avuçlarımı birleştirdim ve parmak uçlarımı çenemin altına dayadım. "N'apıyorsun?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla. "Hayır, dedim."

"O zaman ben gideyim atış yapabilmek için rahat bir şeyler giyeyim," dedim heyecanla. Kollarımı boynuna sardım. Yanağına, süslü salonda Gökhan ve Alp'in olmasını umursamayarak sulu ve sesli bir öpücük bıraktım. Hiçbir şey demesine izin vermeden, koşarcasına süslü salondan çıktım.

Evde poligon olduğunu ilk kez öğrendiğim için ona kızmayacaktım.

♠

Poligonun bu evin arazisinde olduğuna bir değil bin şahit gerekebilirdi çünkü arabaya binip ormanın içine girmiştik. Begüm'den öğrendiğim kadarıyla, hem kapalı poligon vardı hem de açık poligon. Biz şu anda açık poligona gidiyorduk çünkü Begüm onu daha eğlenceli buluyordu. Fakat Bora'nın, Begüm'ün eğlenceli bulup bulmadığını önemsediğini zannetmiyordum, kesin daha iyi olacağını düşündüğü için oraya gidiyorduk.

Bora arabayı yavaşlattığında kapıyı açtım. Bora ise bu eylemime ters ters bakmakla yetinmişti. İnmek için tabii ki de arabayı durdurmasını bekleyecektim, kendimi arabadan atacak değildim. Bora arabayı durdurduğunda, aşağıya

indim. Burası küçük çaplı bir tatbikat sahasıydı. Barikatlara, engellere ve hedef tahtalarına hayranlıkla bakarken, minyatür insan figürlerini fark etmiştim.

"Hoş geldiniz," dedi bir kadın. Bakışlarım kadına çevrildi. Siyah bir tayt üzerine, rahat bir yelek giymişti. Bora kadınla tokalaşırken, Begüm kadını samimi bir ifadeyle öpmüştü. "Haberim yoktu geleceğinizden..."

Bora'nın bakışları birkaç saniyeliğine bana değdi. "Eşim," dedi, beni kadına takdim eder gibi. Bakışları tamamen bana döndüğünde, "Yağmur Hanım, atış eğitmenlerimizden birisi."

"Memnun oldum..." dedi Yağmur Hanım. Açıkçası ben memnun olmakta aceleci davranmak istememiştim çünkü mezun olduğu okulu öğrenmemde fayda olabilirdi. "Bu akşam için çalıştık biraz Selim Bey'le. Kısa bir süre önce vurulduğu için, kolunu kullanırken bazı sıkıntıları olduğundan bahsetti ama... Gayet iyi."

"Aldım haberleri Gökhan'dan," dedi Bora. Bakışlarını Begüm'e çevirdi. "Begüm de biraz çalışmak istiyor. Size emanet edeyim onu..."

"Tabii," dedi Yağmur Hanım, Begüm'e gülümseyerek. Bakışlarını yeniden Bora'ya çevirdi. "Siz çalışacak mısınız?"

"Hayır," dedi Bora.

Adamlardan birisinin verdiği kulaklığı, silah sesinden rahatsız olmamam için kulağıma taktı. Bora kendi kulaklığını takarken, Yağmur Hanım ve Begüm'e de kulaklık verilmişti. Begüm, sahanın içine girdi ve Yağmur Hanım'la, hedef tahtasına atış yapmaya başladı. Bora, bir kolunu omzuma atarak beni kendine çekmişti ve büyük bir dikkatle Begüm'ü izliyordu. Atışları gerçekten de fena değildi. Begüm, beş kez şarjörü boşalttığında, onay almak istercesine, bakışlarını abisine çevirdi. Bora, kulaklığını çıkarttığında Begüm de kulaklığını çıkartmıştı. Ben de çıkarttım.

"Zaman tutacağım," dedi Bora. Adamlardan birisine döndü. "Kronometre getirin," diye emretti. Açıkçası burada ben varken bu çok saçma bir istekti. Begüm tekrar kulaklığını takarken, Bora'ya kronometre getirmişlerdi.

Begüm'ün beline, silahını yerleştirebilmesi için bir şey taktılar. Begüm ellerini havaya kaldırdı. "Üç... İki... Bir!" diye bağırdı Bora. Yağmur Hanım, Begüm'ün arkasına geçti ve hızlıca omzuna dokundu. Bora süreyi başlattı. Begüm belindeki silahını aldı ve ateş etti.

Dört saniyeden çok, beş saniyeden az sürmüştü.

"4,42..." dedi Bora. Saliseleri nasıl sayabilirdim ki? Keşke sayabilseydim! Begüm tekrar kulaklığını çıkarttı. "Her zamanki gibi... Mükemmel değil," dedi Bora. Begüm abisine göz devirirken, kulaklığını taktı ve ateş etmeye devam etti. Bora'nın yüzüne yayılan gülümsemeye bakarken, parmağımın ucuyla kolunu dürttüm. Bakışları bana çevrildi.

"Hadi ben de atış yapmak istiyorum," dedim, sabırsızca.

"Seninle önce denge çalışacağız," dedi Bora. Yağmur Hanım'a işaret verdi. Yağmur Hanım, Begüm'ün omzuna dokunarak onu durdurdu. Begüm Bora'ya döndü. "Yeter, fazla dumana maruz kaldın, tıkama kendini. Biraz da engel çalış."

Bora'nın denge ve duruş derken ne kastettiğini Begüm ve Yağmur Hanım'ı izlerken anlamıştım. Begüm engellerin üzerinden öyle ince manevralarla geçiyordu ki, neredeyse kıskanacaktım. Bora'nın bakışlarındaki hayranlığa bakılırsa, Begüm'ün saha üzerinde gösterdiği çaba atışlarından daha değerliydi. Bora, Begüm'ü hayatta kalmayı başarabilen bir savaşçı olarak yetiştirmişti ve bununla gurur duyuyordu.

"Nasıldım?" dedi Begüm. Yanımıza geldiğinde, kan ter içinde kalmıştı. Yağmur Hanım Begüm'e havlusunu uzattıktan sonra, belindeki silah takılan bandı çıkarmıştı.

Bora, biraz evvel Begüm'ü hayranlıkla izlememiş gibi, "Fena değil..." dedi. Kollarını bağladı. "Daha sıkı çalışırız." Begüm abisine yeniden göz devirdi. "Daha hızlı olabilirsin," dedi Bora, *ciddiyim* der gibi. Begüm derin bir nefes aldı ve su içmeye başladı.

Benim de çok iyi olmam lazımdı. Bu konudaki rakibim Begüm değil; Bora'ydı. Ondan bile çok daha iyi olmam lazımdı. Bundan sonra sporu büyük bir aşkla yapacaktım!

♠

Saçlarımın kuruduğundan emin olduktan sonra, kurutma makinasını kapattım. Gülsuyu damlattığım pamukla yüzümü sildikten sonra, yüzüme nemlendirici krem sürdüm. Banyodan çıkıp giyinme odasına ilerledim. Bora, boy aynasının karşısına geçmiş, siyah gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. Bakışları beni bulduğunda, yüzüne yaza yakışır bir gülümseme yayıldı.

1 Haziran.

Mart'ı, Nisan'ı ve Mayıs'ı birlikte geride bırakmıştık ve yepyeni bir ayı kucaklamaya girişmiştik. Yanına ilerledim ve parmak uçlarımda yükselerek, dudağına küçük bir öpücük kondurdum. Camın önündeki koltuğa ilerledim ve oturdum. Bacak bacak üzerine attığımda, bornozumun eteği bir yırtmaç gibi açılmış ve bacaklarım meydana çıkmıştı. Bora'nın bakışları, ayna üzerinden bacaklarıma değerken yüzüme hin bir ifade yerleşti.

Bora, gömleğinin düğmelerini ilikledikten sonra köşedeki pufa oturdu ve çoraplarını giydi. Pufun önünde duran ve birbirinden çok farklı görünmeyen iki ayakkabıya birkaç saniye baktıktan sonra, solda olanı aldı ve giydi. Ne giyeceğini seçerken bile herhangi bir tereddüt yaşamaması, karakteri hakkında çok önemli bir şey veriyordu: Kendinden emindi. Her zaman. Ayakkabılarının bağcıklarını bağlarken, çok ciddi bir yüz ifadesine sahipti. Ayağa kalktı. Pantolonunun düğmesini ve fermuarını açıp gömleğini içine soktu. Fermuarı çekti ve pantolonunun düğmesini iliklediği. Kemerini sıkıştırarak bağladı. Aynaya öyle bir bakıyordu ki, kimsenin herhangi bir yorumuna ihtiyaç duymadan, giydiklerinin kendisine yakıştığından gayet emindi.

Biraz ilerideki çekmeceye ilerledi ve çekmeceyi açtı. Çekmecede muhtemelen sayısını bilmediği kadar çok saat vardı ama tek bir saat varmış gibi, bir tanesini seçti ve koluna taktı. Başka bir çekmeceyi açtı; şimdi de kendisine kol düğmesi seçiyordu. Kol düğmesine de hızlıca karar verdikten sonra, gömleğinin manşetlerini kol düğmeleri ile

bağladı. Öyle büyüleyici görünüyordu ki, nasıl özenle giyindiyse, onu öyle özenle soymak istiyordum.

Giyinme odasından çıktı ve banyoya ilerledi. Başımı geriye atarak yüzümü ona çevirdim ve bana dönük olan sırtını izlemeye başladım. Parfüm sıkıyordu. Şişeyi rafa koyduğunda aynaya biraz daha yaklaştı ve parmaklarının tersini saçının ön kısımlarında gezdirdi. Yatak odasına girdiğinde, komodine doğru ilerlemiş ve göz hizamdan çıkmıştı. Tekrar göz hizama girdiğinde, elinde cüzdanı ve bir şarjör vardı. Köşedeki askılıkta asılı olan ceketi almak için bana sırtını döndüğünde, beline silahını da yerleştirdiğini gördüm. Ceketinin cebine cüzdanı ve şarjörü koydu. Ceketini giydi. Hande'nin takılarım için aldığı masanın üzerindeki telefonunu aldı ve cebine koydu.

"Ben hazırım," dedi. Bakışları nihayet, tamamen benimle buluşmuştu. Bir şey söylemek için dudaklarımı aralayacağım sırada, "Şu bileziği takmanı istiyorum, ne olur ne olmaz..." dedi. Alp ve ekibinin benim için hazırladığı kelepçe bilezikten bahsediyordu.

Meraklı bir ifadeyle, "Ben silah almayacak mıyım?" diye sordum.

"Hayır," dedi, düz bir ifadeyle. Başını hafifçe eğdi. "Sen silaha davranana kadar, silahı senden alırlar. Benim yanımdasın, gerek yok. O gece tedbir için vermiştim sana silahı. Ben yoktum. Begüm eğitimli bu konuda. Sen değilsin." Başımı *anladım* der gibi salladım ve gülümsedim.

Ayağa kalktım. Bora, benim kalktığım koltuğa yerleşmişti. Anladığım kadarıyla şimdi de o beni izleyecekti. Ne giyeceğimi bilmediğim için kıyafetlerimi göz ucuyla inceliyordum. Siyah, hafif parlak, dar kesim bir pantolonu pufun üzerine attım. Siyah, belimi biraz açıkta bırakacak, kalın askılı bluzu da pantolonun yanına fırlatarak gönderdim. İç çamaşırlarımı da seçtikten sonra, rahat giyinebilmek için saçımı rastgele topuz yaptım.

Şile bezi bornozumun kuşağını çözdüğümde, gözlerim aynada Bora'nın gözleriyle birleşti. Fakat çok geçmeden,

onun gözleri, benim gözlerimden ayrılmış ve vücudumda gezintiye çıkmıştı. Şile bezi bornoz yeri boyladığında giyinmeye başladım. Kimsenin yapamayacağı bir şey yapmıyor, engelleri aşmıyor ya da süreyle yarışmıyordum fakat Bora'nın bakışlarında hayranlık vardı. Sütyenimin kopçasını bağlayamıyor değildim ve fakat bağlayamıyormuş gibi yaptım.

Aynadan ayağa kalktığını gördüm. Bana yaklaştı. Parmakları sütyenimin kopçasını kavradığında, enseme dudakları değdi. Dudakları, boynuma doğru ilerlerken, kokumu içine çektiğini hissettim. Bir eli karnımı, bir eli ise sütyenimin üzerinden göğsümü sardı. Sırtımı tamamen ona yaslamıştım. Bergamot kokusu henüz tenine karışmamış ve onun kokusuyla bütünleşmemişti. Dudakları, çenemin altına ilerlerken, başımı iyicene arkaya atıp göğsüne dayadım ve boğazımdan tuhaf bir ses çıktı.

"Daveti bu geceye koyan hangi beyinsiz acaba?" diye mırıldanırken, beni kendisine çevirmiş ve gözlerini gözlerime kenetlemişti. Ellerini kalçalarıma yerleştirip bedenlerimizi birbirine yasladı. "Tüm işleri, hatta hayatı erteleme sebebisin Nazlı!" Hafifçe kıkırdarken, gömleğinin yakasını düzelttim. Dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum ve kolları arasından ayrıldım.

Pantolonumu ve bluzumu giydim. Bora yeniden koltuğa oturmuştu. Saçlarımdaki tokayı çıkarttım ve saçlarımı iki kez öne ve arkaya atarak hacimlendirdim. Bora, gitgide daha da derinleşen bakışlarıyla beni izlemeye devam ediyordu. Alp'in verdiği kelepçe bileziği koluma taktım. Hande'nin benim için aldığı takılardan, beyaz altından uzun bir zincir buldum ve boynuma geçirdim. Zincirin ucunu bluzun içine soktuktan sonra, bluzun göğüs kısmını düzelttim.

Makyaj masasına oturdum. Yüzüme hafif bir pudra sürdüm. Siyah far ve koyu gri farı karıştırarak, göz kapaklarım üzerinde gölgeli bir çalışma yaptım. Eyelinerla kirpik diplerime incecik bir kat çektim. Rimeli iki kat kirpiklerime yedirirken, Bora hala dikkatle beni izliyordu.

Elmacık kemiklerime ve burnumun ucuna allık sürdüm. Vişne aromalı şeffaf parlatıcıyı dudaklarımın üzerinde gezdirdikten sonra, dudaklarımı birbirine bastırdım. Kulaklarımın kenarına bir kere, saçıma iki kere, göğsüme bir kere parfüm sıktım.

Ayakkabılara uzun bir süre kararsızlıkla baktığımda, "Sağdan dördüncü," dedi Bora. Önü açık, yüksek topuklu, zümrüt yeşili taşlarla süslü ayakkabıyı kastediyordu. Hiç düşünmeden elime aldım ve Bora'nın yanına ilerleyip oturdum. Ayakkabıları ayağıma geçirdim ve kenarındaki klipsleri ayağımı sıkmayacak şekilde bağladım. Baş parmağımın kenarına hafifçe taşmış bordo ojeyi dikkatlice kazırken, Bora'nın elini belimde hissetmiştim. Yüzümü ona çevirdiğimde, önüme düşen saçlarımı geriye aldı. Bakışlarındaki derinliğe çekilirken, nefesimi sesli verdim. Sanki birisi içeriden karnımı tekmeliyor gibi kasıldığımı hissetmiştim. "Fikirlerine saygı duyduğumu biliyorsun değil mi?" diye sordu.

"Evet?" dedim, merakla. Bu nereden çıkmıştı?

Parmak uçları saçlarımın arasında dolaşmaya başladı. "Kendini ezdirmemene, hakkını savunmana, karşındaki kim olursa olsun güçlü durmana... Hani Gökhan'a diklenmiştin... Kumarhaneye gelişinin ertesi günü. O zaman sende gördüğüm gözü karalık..." dedi. Devam etmesini ve cümlelerini bir yere bağlamasını bekledim fakat galiba konu Bora için burada bitmişti.

Ne diyeceğimi bilemiyordum ama konuşma sırası bana geçtiği için, "Teşekkür ederim," dedim.

"Senden bir şey isteyeceğim sevgilim," dedi, çekinceli bir tavırla. Başımı *tabii* der gibi salladım. "Bu diyeceğim şeyden ben de hoşlanmıyorum..." dedi. Eli, ceketinin iç cebine gitti. Aile yadigarı yüzüğü elinde gördüğümde, kaşlarım refleksle havalanmıştı. "Bu yüzük Karabey Ailesi'nin simgesi. Bu gece bunu takman, benim için çok önemli."

Parmağımdan çıkardığım bir yüzüğü parmağıma takmak istemiyordum ve muhtemelen bunu bakışlarımla da belli

ediyordum. *Bu yüzüğü sana vermişti Bora, Naz! Hatırlasana, sen Sümela'yı hiç unutmamak istemiştin ve o da bu yüzüğün sana hep Sümela'yı hatırlatmasını istemişti!* Bora'nın bakışları, şaşkınlıkla kısıldı. *Tak o yüzüğü parmağına Naz. Bora'nın gerçekten evlenmek istediği kadına vermesi gerekiyordu o yüzüğü, babaannesinin de öyle isteyeceğini söylemiştin. Bora'nın karısı sensin. Tak o yüzüğü ve herkes yerini bilsin!*

"Bak Nazlı..." dedi Bora, tedirgin bir ifadeyle. Elimi avucuna aldı. "Bu yüzük babaanneme de miras sonuçta. O takmış, ondan geçmiş, annem takmış, annemden de geçmiş ve sana gelmiş. Senden de geçecek... Bundan sonra tak ya da takma umurumda değil. Ama bu gece evliliğimi açıklayacağım ben." *Sen bu yüzüğü ilk kez parmağına taktığında, Bora'nın gerçekten karısı olup olmayacağını sorgulamıştın Naz. Şimdi onun karısısın sen ve o yüzüğün ait olduğu yer senin parmağın!* "Bu gece için... Kırma beni."

Kendimden emin bir ifadeyle, "Bu yüzük benim yüzüğüm," dedim. Bora'nın bakışlarına meraklı bir ifade yerleşti. "İster saklarım, ister çöpe atarım. Sen demiştin. İstersem de takarım... Buna kimse karışamaz. Babaannen de karışamaz!" Bora, *evet* dercesine başını salladı. "Takacağım," dedim. *Aferin Naz!*

Gülümsedim. Bora, şaşkınlıkla bana bakmaya devam ederken daha çok gülümsedim. Hatta kahkaha atmaya başladım. Hayatımda hiç olmadığı kadar rahatlamış hissediyordum. Bora, alyansımı çıkardı ve aile yadigarı yüzüğü parmağıma taktı. Alyansımı da parmağıma taktığında, elime dudaklarını değdirmişti. Gözleri yeniden gözlerimle kesiştiğinde, dudaklarımı sabırsızca dudaklarına değdirdim. Çok mutluydum. Kendimi düzelmiş gibi, onarılmış gibi, problemi çözülmüş gibi hissediyordum. İçimdeki sesi yeniden duymanın verdiği rahatlığı, Bora'nın dudaklarında yaşıyordum. *Aşk Naz. Bora'nın gözlerinde ilk kez aşkı gördüğün an. Zamanı durdurmak istediğin, hiç unutmamak*

istediğin, efsunlu ve mistik durağın. Sümela. Tutku dolu yeşil ve kara meselesi. Seni rahatlatan şey aşk.

"Bir şey oldu sana..." dedi Bora. Meraklı bakışları yüzümde bir cevap ararken, gülümsemekle yetindim. "Ne oldu?" diye sordu.

"Aşk oldu sevgilim," dedim. Kollarımı beline doladım. Kolları beni sımsıkı sararken, başımın üzerine öpücük kondurdu. "Bu gece çok güzel geçecek..." diye mırıldandım. Derin bir nefes aldığını hissetmiştim. "Aşk, her şeyin üstesinden gelir." Bora'dan ayrıldım ve gözlerimi gözlerine kenetledim. "Kara'nın yanındayım... Bu gece değil sadece, her zaman." Yanağında oluşan çukura parmak uçlarımı değdirdim. Dudakları, bundan sonrasının da böyle devam edeceğini üç nokta ile anlatır gibi alnıma ulaşmıştı.

♠

Bora, Begüm, Aydın ve ben helikoptere binmiştik. Begüm, tarçın rengi bir elbise giymişti. Dizlerinin biraz altında bitiyor ve vücudunu sarıyordu. Elbisesinin üzerinde asimetrik deri şeritler yerleştirilmişti. Makyajı şık fakat sadeydi. Saçını ise tepeden dağınık bir topuz yapmıştı. Çok güzel olmuştu ve saçlarıyla elbisesinin rengi fazlasıyla birbirini tamamlamıştı ama bu tarzın Begüm'e ait olduğu söylenemezdi. *Nereden biliyorsun kız mafyaların içine nasıl giriyor Naz? Baksana kırk yıldır böyle davetlere gidiyormuş gibi kendinden emin. Çantasında silah var kızın!* Zaten en çok merak ettiğim ve alenen soramadığım konu buydu. Bora'nın Begüm'ü bu davete götürmesindeki amacı asla ama asla anlamıyordum.

Gökhan davete Yağmur Hanım ile birlikte katılacaktı. Eşli bir davet olduğu için kendisine onun eşlik etmesi uygun görülmüştü fakat Yağmur Hanım da silahlı olacaktı. Anladığım kadarıyla onun da silahlı olacağı korumalara verilmeyen bir bilgiydi ve gizli tutuluyordu. Her ne kadar Gökhan'a eşlik ediyor gibi görünse de yakın güvenliğimizi sağlayacağını, Bora ve Begüm arasında geçen kısa sohbette öğrenmiştim. Bora, elimi avucundan bir an olsun ayırmıyordu ve sanki elimi bıraksa, kendimi helikopterden

aşağıya atacakmışım gibi hissediyordum. Ya da o öyle hissediyordu. Her şey yolundaymış gibi davranıyordu fakat içten içe tedirgin olduğunu saklayamıyordu. Ya da ben anlıyordum.

Begüm, Bora'ya Mehmet'in gelip gelmeyeceğini sormuştu ama Bora cevap vermemişti. Bu sorunun cevabını o da bilmiyordu. Gelmesi mi daha hayırlıydı yoksa gelmemesi mi, bence bunu da bildiği söylenemezdi. Fakat Bora'nın sabırsızlandığını ve bir an evvel bu geceyi atlatmak istediğini fark etmemek için aptal olmak gerekirdi.

Helikopter, otelin çatısına iniş yaptığında önce Aydın ve Bora aşağıya indi. Bora, elini Begüm'e uzattı ve inmesine yardımcı oldu. Bana elini uzatmadan evvel Aydın'ın kulağına bir şeyler söyledi. Bora, benim helikopterden inmeme yardımcı olurken, Aydın ve Begüm çatıdan ayrılmışlardı.

Çatıya etrafı gözlemek amacıyla dizilmiş on beş tüfekli adamı gördüğümde şaşkınlıkla yutkunmuştum. "Her şey tamam abi," dedi Selim. Bora'nın baş parmağı elimi, bana güven vermek ister gibi okşuyordu. "Helikopteri burada bırakıyoruz."

Bora, ifadesiz bir sesle, "Herkes geldi mi?" diye sordu.

"Tek bir kişi eksik," dedi Selim. *O kişinin de kim olduğu ortada Naz, Mehmet Şahindağ!* "Eğer gelirse, önceden haber vereceğiz." Bora, Selim'e başıyla bir işaret yaptı. Selim, muhtemelen korumalara, "Bora Bey ve Nazlı Hanım da aşağıya iniyor," dedi ve elini *buyurun* der gibi uzattı. Çatıdan içeriye girdiğimizde, kapının önünde bekleyen dört adamın önünden geçtik. Selim hızlı adımlarla bize yaklaştı. Bora'nın ne önünde ne de arkasında duruyor, bizimle aynı hizada yürüyordu. Omzumun üzerinden hafifçe arkama baktığımda, dört korumanın bizi takip ettiğini görmüştüm.

Dümdüz yürüyüp asansöre ulaştık. Selim asansörü çağırdığında, arkamızdaki dört adam etten duvar örmek ister gibi önümüze geçmişlerdi. Mekanik bir şekilde işleyen bir düzen kurulmuştu ve ilk kez hayatımızın tehlikede olduğunu fazlasıyla hissediyordum. *Aslında, bunların hepsi*

olası tedbirler Naz, çünkü öldürülmesi istenen bir adamla berabersin. Her gün böyle yaşamıyorsunuz çünkü her gün İstiklal Caddesi'nin kalabalığında dolaşmıyorsunuz. Çoğu zaman böyle önlemler alınıyor ya da bu şekilde korunuyorsunuz; sadece şimdi, en üst düzeye çekilmiş her şey.

Asansörden, Bora'nın adamları olduğunu birkaç saniye içinde anladığım iki kişi indiğinde, önümüzdeki dört adamdan ikisi asansöre bindi. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken asansör çalıştı ve ekranda asansörün aşağıya indiğini gösteren sensör yandı. Meraklı bakışlarımı Bora'ya çevirdim.

"Ne olur ne olmaz," dedi, kısaca. *Herhalde olur da asansör havaya uçarsa, adamlarının uçmasını istemiş Naz.* Bora ve benim, şu an aşağıya inen asansörde olacağımız tahmin ediliyordu ama bize suikast düzenleyecek birisi varsa onu şaşırtmaya çalışıyor olmalıydık. Tüm bunları hesaplamak ciddi çalışan bir beyin ve yeteri kadar zaman istiyordu. Bora, böyle yaşamak zorunda olduğu için kalbimin acıdığını hissetmiştim. Asansör, aynı iki adamla tekrar bizim katımıza çıktığında, önümüzdeki dört adam çekildi ve Selim'le beraber asansöre bindik.

"Merdivenlerden inseydik keşke," dedim.

Bora hafifçe gülerken, bana baktı. "17 kat ineceğiz. Her katta böylesi tedbir alınması daha zor," dedi. Asansör eksi ikinci katta durduğunda, bizi geniş bir koridor ve bu koridoru saran adamlar karşılaşmıştı. Bora hızlı adımlarla yürüdüğü için kaç tane adam olduğunu sayamamıştım.

"Giriyoruz," dedi Selim, başını yakasına eğerek. Bir balo salonuna giriyorduk. Karısını öldürdüğünü öğrendiğim Levent Duman bizi kapıda karşılarken, orkestradan gelen müzik sesi biraz kısılmıştı. Bora, sağ eliyle Levent'le tokalaştı.

Levent, "Davet senin davetin Kara... Kurallar senin kuralların. Şarjörün içindeki mermileri boşaltıyoruz," dedi.

Bora, belindeki silahı çıkarttı ve şarjörün boş olduğunu gösterdi. "Lütfen ayrımcılık yapmayalım. Herkes gibi, ekibin

bizi de arasın..." dedi Bora.

"Sözüne itimadımız tam," dedi Levent.

"Lütfen," dedi Bora. Levent, başıyla bir adama işaret verdi. Adam, Bora'nın üzerinde dedektöre benzer bir şey gezdirdi. Cebinde şarjör vardı. Bunu Levent de biliyor olmalıydı fakat Bora'yı arayan adam da Levent de bilmezden gelmeyi seçmişlerdi. Sanırım aynı şey dedektör için de geçerliydi çünkü ötmemişti. "Nazlı çantanı uzatır mısın?" dedi Bora. Adam çantamı dedektörle aradı. Eminim ki Begüm'ün çantası da aranmıştı, üstelik onunkisinde silah vardı.

Arama işi bittikten sonra, hızlı adımlarla yürümeye devam ettik. Bora ve Levent, karşılıklı olarak çok güzel oynamışlardı. Yuvarlak masaların başındaki insanların gürültüsü, bizim yürümemizle sanki birden kesilmişti. Herkesin odak noktasına yerleşmiştik. Tüm gözlerin bize çevrildiğini fark ediyordum ve fakat bakışlarım dimdik karşıya bakıyordu. Gerilmiştim. Bu kadar göz önünde olmaya alışık değildim ve buna alışabilir miydim bilmiyordum. İnsanlar oturuyor olsalardı daha iyi hissederdim fakat zannediyorum ki sandalye yoktu ve herkes ayaktaydı. Begüm, Aydın, Gökhan ve Yağmur Hanım'ın olduğu yuvarlak masaya geldiğimizde, kendimi biraz daha iyi hissetmiştim.

Müzik sesi, varla yok arası bir şekilde kısıldığında, salonda derin bir sessizlik oluşmuştu. "Hepiniz hoş geldiniz," dedi Bora. Bakışlarını etrafta gezdirdi. Bulunduğumuz masadan herkesi görebiliyorduk fakat kimseyle göz teması kurmamak için kaç kişinin olduğunu saymaya çekiniyordum. "Davetimi reddetmediğiniz için teşekkür ederim."

"Sanki reddetme gibi bir şansları vardı," diye mırıldandı Gökhan. Sanıyorum ki onu bir tek ben duymuştum.

"Bu akşam evliliğimi sizlerle kutlamak istiyorum," dedi Bora. Bakışlarını orkestraya çevirdi. Enstruman sesleri yavaşça yükselmeye başladı. Yanımıza gelen garson, şampanya servis ediyordu. Bora iki kadeh şampanyayı aldı ve birisini bana uzattı. Kadehini kadehime değdirirken,

gözleri gözlerimi bulmuştu. Bakışları her şeyin yolunda olduğunu haykırırken, kadehini dudaklarına götürdü. Ben de onu taklit ettim.

Kendimi, ne yapmamı isterse yapacak kadar kontrolsüz, acemi ve tedirgin hissediyordum.

Orkestradan gelen ses yeniden azalarak, kısık bir şekilde fona yerleşti. "Eşimi sizlere tanıtmak isterim... Nazlı," dedi Bora. Yüzüme bahsedilen kişinin ben olduğunu gösteren gülümsemem yerleşti. "Nikahımız Nazlı'ya sürpriz oldu. O yüzden bunu düğünle taçlandıramadık henüz. Açıkçası böyle bir acelemiz de yok fakat dosta düşmana evlilik ilanı gerekiyormuş..."

"Tebrikler," dedi bir adam.

"Sanırım eşiniz hamile. Bunun için de tebrik ederiz sizi," dedi bir kadın.

"Eşim hamile değil," dedi Bora. Bakışları birkaç saniyeliğine bana değmişti. "Basında çıkan her şeye aldanmamak lazım," diye devam etti. Sesine bulaşan ima salona yayılırken, kalabalığın içinde Kereviz'i görmüştüm. Koltuk değnekleriyle ayakta duruyordu ve yüz ifadesinden oldukça keyifsiz olduğu anlaşılıyordu.

"Yani... Basına kalırsa, benim iyilik meleği olduğum yazılıyor. Ayda en az bir..." dedi bir adam. Kalabalıktan kahkaha sesleri yükselmişti. *Bu adam... Mesut Saklıkaya değil mi Naz? Kaya Okulları'nın sahibi hani?* Evet oydu. Okulumuzda bir konferansa katılmışlığı vardı ve kendisi, bitmek tükenmek bilmez sorularımdan nasibini almıştı. Kalabalığa daha bilinçli bakmaya başladım. İş ve cemiyet hayatındaki herkesi tanıdığım söylenemese de bildiğim yüzler vardı.

"Bildiğiniz üzere," dedi Bora. Kahkaha sesleri yeni kesilmişti. "Mehmet Şahindağ ile aramızda bitmek bilmez bir husumet var..." Bora'nın bakışları, es vermek ister gibi kalabalıkta gezindi. *İnsanların ne düşündüğünü anlamaya çalışıyor Naz.* "Hedefinde... ailem var. Karım var." İnsanlar, dikkatle Bora'yı dinliyorlardı. "Yakın zamanda kız kardeşime

çirkin bir komplo kurdu." Kalabalıktan, ince bir uğultu yükselmiş ve insanlar kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı. "Fakat kendisi bugün davetlimdir. Umarım gelir. Ve umarım sorunumuzu sizlerin yanında çözeriz."

"Sizin sorununuz kan çıkmadan çözülecek bir sorun değil," dedi, bir adam.

"Kan çıkaracak bir alet yok," dedi Bora. Yüzüne soğuk bir gülümseme yayıldı. "Bizler kan çıkartmadan da sorunlarımızı çözebilecek kadar medeniyiz. Aksini düşünseydim bugün onu buraya davet etmezdim. Mermisiz bir silahla da kan akıtılabilir tabii ama evliliğimi sizlerle kutlarken, kendimi bununla yoramam. Pek benlik hareketler değil zaten bunlar, takdir edersiniz ki..."

Başka bir adam, Bora'nın espirisi karşısında gülerken, "Ben Mehmet Şahindağ'ın geleceğini zannetmem," dedi.

"Eğer gelmezse bizlere rezil olmayı ve delikanlı gibi davranamadığını kanıtlamış olur," dedi Bora. Daha çok gülümsedi. "Söz namustur. Hepimizin güvenliği şu an Levent Duman'dan soruluyor. Tarafsız bölgedeyiz. Sizleri evimde ağırlamak isterdim fakat tarafsız bölge, Mehmet Şahindağ'ın soru işaretlerinin sonlanması için gerekliydi. Silahın konuşmayacağı bir ortamdan bile korktuysa... Ona bir şey diyemem."

"Gelmesi gerek," dedi başka bir adam.

"Kesinlikle," dedi, başka bir adam. "Eğer gelmezse, Kara'nın namert bir düşmanı olarak tescillenir. Biz namertleri sevmeyiz. Namertlerle iş yapmayız. Onları içimizde barındırmayız."

"Ben de namert oluşuyla yakın zamanda yüzleştim," dedi Bora. İfadesine karamsar bir duruş eklenmişti. "Öyle kaçak dövüşüyor ki... Her defasında adamlarının arkasına saklanıyor. Ben ona karşı kartlarım açık oynadım hep. Daha bir iki ay evvel, ben Trabzon'dayken oraya gelmesine dahi izin verdim."

Bora'ya bakakalmıştım. Allah'tan herkes ona bakıyordu ve benim bakışlarım sırıtmıyordu. Öyle güzel anlatıyordu ki

utanmasam ben de Mehmet'le barışmak istediğini düşünecektim. Alenen bunu söylemiyordu, yani yalan söylemiyordu ve fakat zekice cümlelerle insanları manipüle ediyordu.

"Bu barış çubuğu değil de nedir ki?" dedi, başarılı bir manipülasyona uğraşmış bir adam.

"Gelsin, adam gibi dövüşsün..." dedi, başka bir adam. "Kara'nın karşısına çıksın. Yüzleşsinler."

"Gelmez," dedi, Nahit Akasya. Onun da burada olduğunu ancak fark ediyordum. "Otelimdeki güvenlik zincirini bozguna uğrattı. Benim dahi karşıma çıkamadı. Ölmekten öylesine korkuyor ki, benimle bile yüzleşemeden, otelden ayrıldı..."

"O biraz da senin suçundu," dedi Gökhan, ilk kez söze girerek. Kalabalığın bakışları Gökhan'da toplanmıştı. "Güvenlik duvarını yıkacak imtiyazı vermişsin Mehmet'e..." *Kimse de çıkıp demiyor ki, "Kardeş sen de aynını yapmadın mı?" diye... Ah Naz, bu kalabalık kuru kalabalık.*

"Suçumun bedelini ödüyorum. Otellerimi elimden aldınız... Hakkınız var. Borcum vardı," dedi Nahit Akasya. Kalabalığın içinde, yine sessiz bir uğultu oluşmuştu. "Fakat bunu sitem olarak anlayın istemem asla. Sadece bir uyarı... Burada bulunan herkesin, Kara'ya dünya kadar borcu var. Tedbirli olsunlar, Mehmet Şahindağ namert bir adam ve bizleri kullanarak Kara'ya yem edebilecek kadar büyük bir tehlike arz ediyor. Ben Kara ile karşı karşıya kaldığım için çok üzgünüm."

"Haluk Kozan da Mehmet Şahindağ'ın oyununa gelenlerden mi?" diye sordu bir kadın. Bakışlarım kadına çevrildiğinde, onun biraz daha arkasında duran Nagihan Hanım'ı görmüştüm. Gözleri Begüm'ün üzerindeydi fakat Begüm, onun varlığından bihaber görünüyordu.

"Haluk Kozan'ın yatacak yeri yok... Oğlunun yaptığı hadsizlikten sonra..." dedi İrem. Yanında babası Gürbüz Biçkin ve yaşlıca bir adamla, genç bir kadın da vardı. *Demek ki yaşlı adam, Gürbüz'ün kayın pederi Halil Yücesoy, Naz.*

Diğer kadın da İrem'in annesi. Sanırım onlar ailecek mafyalar.

"Sırf oğlu da değil..." dedi Gürbüz Biçkin. Başını hızla iki yana salladı. "Kara'nın Las Vegas'ta olduğunu öğrendikten sonra..." Bakışları Bora'yı buldu. "Kereviz'le yaptığım basit bir konuşmada bundan bahsetmiştim. Poker partisi hakkında konuşuyorduk. Fakat Kereviz gitmiş, boyundan büyük işlere kalkışmış. Haluk Kozan çizmeyi aşmıştı!"

Bora'nın yüzüne imalı bir gülümseme yayılırken, Gürbüz Biçkin'in yalanını bozmadı. Belli ki bizi Las Vegas'ta görmemiş, orada hiç bulunmamış gibi davranıyordu. *Demek ki gerçekten art niyetsizce, Kereviz'den yardım istemiş Naz; gerçekten Bora'ya güvenmemiş kayın pederine kaçamağından bahsetmeyeceği konusunda ve Halil Yücesoy'u göz hapsinde tutsun istemiş. Eğer art niyeti olsaydı, böylesine rahat yalan söyleyemezdi Bora karşısında.* Belki de Bora, elindeki kozu -çektirdiği fotoğrafı- Gürbüz Biçkin'e karşı kullanıyordu ve onu bambaşka bir şekilde kıskaç altına almıştı. *Yine de bu adamın art niyetsiz olmadığını göstermez Naz, derdi Mehmet'e yardım etmek ya da Bora'ya düşmanlık yapmak değilmiş.*

"Hak ettiği yerde şimdi Haluk Kozan," dedi Bora, kısaca. Kereviz de buradaydı fakat o konuşmuyordu. Hatta bahsedilen kereviz bir sebzeymiş gibi davranıyordu. Yerin dibine girmiyor ve içkisini yudumlamaya devam ediyordu.

"Demir olayını da hiç konuşmadık," dedi, bir adam. Bora'nın bakışları da benim gibi konuşan adama çevrildi. "Açıkçası ben Caner Kozan'ın yanına bir ajan yerleştirmeni doğru bulmuyorum. Mert dövüşten bahsediyorsak, bu da mertliğe sığıyor mu diye düşünüyorum..."

"Ben de çok şey düşünüyorum," dedi Bora. Bakışları Aydın'a çevrildi. "Senin düşüncen nedir Aydın?" diye sordu.

"Fikir beyan etmek ile hadsizlik arasındaki ince çizgiyi... Bak mesela Caner bu çizginin hep diğer tarafına geçerdi. Toprağı bol olsun," dedi Aydın. Az evvel konuşan adam bakışlarını önüne eğerken, yanındaki kadın susmasını ister

gibi, onu hafifçe çimdiklemişti. Gülümsemeden edemedim. *O değil de Aydın çok ince ayar verdi Naz.*

"Bizler ülkedeki ticareti yönetiyoruz," dedi, bir adam. Keşke yakalarında isim yazsaydı. "Dünya piyasasında yer tutuyoruz. Hepimiz birbirimizi kollamalıyız. Benim param sizin cebinize giriyor, sizinki bana... Ya da birimizin kazancı, bir şekilde hepimize kazandırıyor... Hepimizin belirli prensipleri var. Mesela ben uyuşturucu işine sonuna dek karşıyım. Bu yolla kazanılan parayı istemiyorum. Şahindağ'ın bu yolla para kazanması da beni rahatsız ediyor. İçinizde dostu varsa da umurumda değil. Ben Şahindağ'ın bitmesini istiyorum."

"Kimin nasıl para kazandığı bizi ilgilendirmez," dedi, başka bir adam. Kendine destek ararcasına, etrafına bakındı. "Bizler, bizden olanı bitirmek gibi bir gayeye bürünmemeliyiz. Hepimizin ortak düşmanı da var, istihbarat teşkilatı ve polis."

"Şahindağ uyuşturucu kullanarak ülkeyi bitiriyor ama," dedi, az önceki adam.

"Sen silah satarak ülkeyi bitirmiyor musun?" diye sordu, kendine destek arayan adam. Bakışları Bora'ya çevrildi. "Sonuçta ticaret yapmayan sayılı azınlık var. Bunlardan birisi sensin Kara. Kumar da ne kadar temiz iştir tartışılır. Ve kanun önünde, sen de bizimle eşit sayılırsın; organize suç liderisin sonuçta. Haluk Kozan da sadece inşaat işiyle ilgileniyordu, ne oldu? Girdiği delik aynı."

"Ay çok sıkıldım," diye mırıldandı Begüm. Gökhan, Begüm'e *şişt* diye fısıldadı. Yağmur Hanım ise tüm bu muhabbetle ilgilenmeden, bakışlarını etrafta gezdiriyordu. Açıkçası ben de Begüm'e katılmak üzereydim. İzlediğim mafya dizileri ve filmlerinin uzun uzadıya toplum ve dünya hakkında fikir çatışmalarının yaşandığı, aksiyonsuz, sıkıcı denebilir sahnelerine düşmüş gibi hissediyordum. *Sus Naz, aksiyonu çağırma.* Birazdan gemi patlayacaktı; en azından sabırlı davranabilirdim. *Allah seni af ve ıslah etsin Naz, ben başka bir şey demiyorum!*

"Hiçbiriniz kanun adamı değilsiniz," dedi İrem. Bakışları kısaca etrafta gezindi. "Ve hiçbiriniz sütten çıkmış ak kaşık da değilsiniz. Ben de değilim. Ailem de değil. Evet birbirimizi kollamalıyız ama mantık dahilinde. Açıkçası zehir başka bir şey... Bunu açıklayamam ama başka bir şey."

"İşte benim gibi düşünen birisi," dedi Gökhan, neşeyle. İrem'e göz kırptı. "Mehmet Şahindağ'ı bitirmek bize düşmez belki ama en azından bu ticarete karşı durabiliriz."

"Arkasına aldığı güce karşı durmak öylesine kolay olmayacaktır," dedi, bir adam.

"Yeter!" dedi Bora, sert bir ifadeyle. "Ben bugün kimseyi, *gelin Mehmet Şahindağ'ın sonunu yazalım* diye çağırmadım!"

"Sana yaptıklarına göz mü yumacaksın yani Kara?" diye sordu Nahit Akasya.

"Hayır..." dedi Bora, sertçe. "Eğer davetime icabet etmezse, kendisiyle kendisi gibi savaşmaktan geri durmayacağımı herkes görecek." Bakışlarını orkestraya çevirdi. "Lütfen keyfinize bakın. Eğlenmeye geldik..."

Müziğin sesinin yükselmesiyle, Bora sıkıntılı bir nefes verdi ve yanına görevlilerden birisini çağırdı. Viski istedi. Bakışları birkaç saniye gözlerimde kalıp Gökhan'a çevrildi. "İyi gitti," dedi, sessizce.

"Oltaya takılmayan birkaç sazanı daha da yemlemek lazım," dedi Gökhan, gülümseyerek. Öyle bir gülümsüyordu ki, çok keyifli bir şeyden bahseder gibiydi.

"Gecenin sonundaki eğlenceden sonra... Oltaya seve seve gelirler kardeşim. Bekle ve gör," dedi Bora. Elini belime yerleştirdi ve beni biraz daha kendisine çekti. "Sıkıldın mı?" diye sordu, kulağıma fısıldayarak.

"Çok eğlendiğimi söyleyemem," dedim. Gülümsedim. "Begüm anneanneni tanıyor mu?" diye sordum, oldukça kısık bir sesle.

"Birkaç kez aynı ortama girdiler," dedi Bora. Bakışları birkaç saniyeliğine Begüm'e çevrildi ve yeniden beni buldu.

"Uzak durması gerektiğini ve bugün de burada olduğunu biliyor," dedi.

Masaya, kalabalığın içinde bulunan bir çift yaklaştığında, Bora hafifçe bana sırtını dönmüştü. Bora'nın burada bulunan herkesle, ayak üstü de olsa konuşacağını tahmin edebiliyordum ve bu da gecenin kalanının daha sıkıcı geçeceğinin işaretiydi. Tuvaletler dinlendiği ve izlendiği için tuvalete de gidemeyecektim. Yapabileceğim tek bir aktivite vardı: İnsanları cinsiyet, yaş, şıklar ve rüküşler gibi gruplara ayıracak ve saymaya başlayacaktım.

♠

Zaman, saatleri eriterek bitirirken insanların yüzündeki neşe artıyordu. İnsanlar, balo salonunun ortasında dans ediyor, birbirleriyle sohbet ediyor, kahkahalarla içkilerini yudumluyorlardı. Herkes, uygun bir anı kollamış ve Bora'nın yanına gelmişti. Bora, herkesle sohbetini bir ila üç dakika arasında tutuyor ve kibar bir şekilde, sohbetin bittiğini vurgulamaktan kaçınmıyordu. İnsanların gözlerinde, Kara'dan ne kadar çekindiklerini görmek mümkündü. Kara'ya gösterdikleri saygının aynısını bana da gösteriyorlardı. Gerçi hiç kimse, evliliğimi tebrik etmek dışında benimle konuşmamıştı. Hatta Kereviz bile, sanki onunla Las Vegas'ta bir anımız olmamış gibi, gelip beni tebrik etmişti. Bazı şeyler gerçekten de anlayamadığım kadar saçmaydı.

Beni en çok şaşırtan Begüm olmuştu. Sanki kırk yıllık mafya gibi, yanına gelen herkesle kelam ediyor, kendinden emin ve tavizsiz bakışlarını bozmuyordu. Nagihan Hanım'la tokalaşmakla yetinmişti ve o bizi tebrik ederken, yanımızdan uzaklaşmıştı. Nagihan Hanım da Bora'nın ifadesiz bakışlarına maruz kaldığı için yalnızca bizi tebrik edip hediyesini vermiş ve sohbeti yok denecek kadar kısa tutmuştu. Hediyesinin ne olduğunu bilmiyordum. Bora kutuyu açmamış ve Selim'e uzatmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Gökhan. Bana votka vişne kokteyli uzatırken, hafifçe gülümsemişti. "Barışmamız şerefine..."

Votkamdan bir yudum aldığımda, bu tadı tanıdığımı biliyordum. Soru sorar gibi, bakışlarımı Gökhan'ın gözlerine sabitledim. "Evet, Hakan burada..." dedi.

Meraklı bir ifadeyle, "Artık tamamen Kara ile mi çalışıyor?" diye sordum.

"Cezası bitmedi," dedi Gökhan. Güldü. "Neyse boş ver, güzel kokteyl hazırlıyor. Tadını çıkart."

"Burada olup bitenlere aklım ermiyor sanki," dedim, mırıldanarak. Bakışlarımı etrafta gezdirdim. Bora, biraz ileride Nahit Akasya ile sohbet ediyordu. Bakışları devamlı olarak bana çevriliyor ve beni kontrol ediyordu. "Yani kim kimin dostu, kim kimin düşmanı... Anlayamıyorum."

"Dost bu hayatta insanın karşısına nadir çıkar Naz," dedi Gökhan. Ellerini cebine soktu. "Buradaki kimse kimsenin dostu değil. Çıkarlar konuşuyor sadece. Kumar pek güçlenilecek bir materyal değil fakat insanlar arasında ortak bir bağ. Biz bu insanların aynı masada oturmalarına ve birbirleriyle iş yapmalarına aracı oluyoruz. Aslında baksan, bir silah kaçakçısından güçlü olamazdık ama... Öyle güzel strateji yaptık ki, hepsi bize borçlandı. Ve öyle büyük kozlar topladık ki, hepsi bize gebe. İşte bazen, bir iki çıkıntılık yapan oluyor ne yazık ki."

"Bora'nın gücü Türkiye ile sınırlı değil, değil mi?" diye sordum. Gökhan'ın gözleri kısıldı. "Dünyada da hatırı sayılır birileri olmalı yanında. Sadece Türkiye ile sınırlı kalmış olamaz. Çünkü sen dedin, bir silah kaçakçısından güçlü olamazsın. Kim olursan ol, onlar dünya ticareti yapıyorlar."

"Bora zeki bir adam. Elinde istese bu adamların tümünü bitirebilecek kadar kozu var. Bu adamlar biterse, dünyada da yankısı ve etkileri olur bunun... O kozlar sayesinde güçlü Bora. O kozlar sayesinde, dünya genelinde hatırı sayılır dostlar kazandı tabii. O kozlar olmasaydı, buradaki herkes Bora'nın açıkça düşmanı olurdu..." dedi Gökhan.

Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Şimdi de yanında başka bir adam ve bir kadın vardı. "Peki polis?" diye sordum, merakla. "Nasıl yakalayamıyor? Yani

baksana burada yüz sekiz davetli var ve hepsi biliyor onun Kara olduğunu."

"İspatlayamazlar," dedi Gökhan. Viskisinden bir yudum alırken yüzüne gururlu bir ifade yerleşmişti. "Yarın ölmeyeceğimizi garanti edemem ama polisin karşısında çok güçlü olduğumuzu biliyorum. Şimdi arayayım ihbar edeyim onu, bir saate serbest kalır. Bir saat sürmez bile..."

"Çok yorucu bir hayatı var," dedim, sessizce. Votka vişne kokteylimi yudumlamaya devam ederken, bakışlarımı Bora'ya dikmiştim. "Gerçekten çok üzülüyorum bazen."

"Yorucu hayat iyidir," dedi Gökhan, gülerek. "Bakma, sorsan yatla dünyayı gezmek en büyük hayali... Ama şimdi çıkart onu dünya turuna, bocalar. Bora öyle ya da böyle, çekildi bu hayata. Alıştı. Kara oldu. Yaşayamaz başka şekilde. Mümkün değil."

Bakışlarımı Gökhan'a çevirdim. Buruk bir şekilde gülümserken, "Bu işlerden kurtulmak mümkün mü sence?" diye sordum.

Gökhan sıkıntılı bir nefes verdi. "Umarım bir gün dünya turuna eşlik ederim. Umarım kurtuluruz." Gökhan'ın umdukları, bugününü sıkıştırıyordu ve aslında kendisi bir arafı yaşıyordu. Her geçen gün, içine girdiği hayatı reddediyor ve her geçen gün, biraz daha olmaktan korktuğu kişiye dönüşüyordu. Kurtulmak istedikçe daha çok bataklığa saplanmak gibiydi bu. Onu saçmalatan arafın kendisiydi. Kim olduğunu, kim gibi davranması gerektiğini bilemiyordu. Hem kurtulmak istiyor, hem de kurtulamayacağını biliyordu. İçinde hala hayaller kurabilen, öksüz bir çocuk vardı. Gökhan'a ne kadar kızarsam kızayım, o öksüz çocuğu bağrıma basmam gerektiğini biliyordum.

Konuyu değiştirmek ister gibi, "Gülsüm Babaanne'ye beni savunmuşsun... Teşekkür ederim," dedim.

"Teşekkürlük bir şey yok," dedi Gökhan. Bakışlarına mahcup bir ifade yayılmıştı. "Gülsüm Sultan iyidir hoştur ama huyuna gidersen... Eğer gitmezsen, eğer onun inandıklarına aykırı davranırsan, eğer onu el aleme rezil

edersen... Ve inan bu el alem kim bilmiyorum. Yani bakma, kimse onun karşısına geçip kem küm edemez ama bir el alemdir gider onun hayatında. Neyse, onun istediğini vermezsen sen kötüsündür. Alışırsın. Bütün torunları alışık ona."

"Bora'nın bir daha kendisiyle konuşmayacağını düşünüyor," dedim, merakla. *Gökhan, ağzını aradığını anlayacak zekaya sahip Naz.*

Gökhan derin bir nefes aldı ve bakışlarını birkaç saniye Bora'ya değdirip bana çevirdi. "Sildi," dedi. Kaşlarım *yok artık* der gibi çatıldığında, Gökhan gülümsemişti. "Bora'nın silemeyeceği birisi yok. Begüm kaç kez ağladı, yalvardı, yakardı... Kerem olayına içten içe seviniyordur üç numara, abisi onu asla affetmezdi bak. Beni de sildi ama işte eli ayağı olmam, onun elini ayağını bağladı. He istese beni de siler, birkaç ay sıkar dişini, bulur yerime birini. Bulamıyor mu, tek çalışır. Gülsüm Sultan yüzünden senin evden ağlayarak çıktığını duyduğu an saydırmaya başlamış. Geri adım atmayacaktır. Sabrının limiti var onun. O limitten ben de hep korkarım."

"Babaannesini de çok seviyor?" dedim, dediklerine inanmamış gibi.

Gökhan gülümseyerek, "Kara'da işler sevgiyle yürümüyor Naz. Onun inandığı değerler apayrı. Güçlü duruşunu buna borçlu," dedi. Derin bir nefes aldı. "O bu hayatta kaybetmekten en çok korktuğum ve kaybetmeye hep en yakın olduğum insan... Bir dakika." Gökhan, kulaklıkta konuşulan bir şeyi dinlemeye başlamıştı. Kaşları çatıldı ve bakışları Bora'yı buldu. "Bekle," dedi, kendisini dinleyen adamlara.

Bora, bir şeyler olduğunu anlamıştı. Karşısındaki adamın koluna dokundu ve sohbeti bitirdi. İfadesiz bir şekilde bize doğru yürürken, Aydın ve Levent de yanımıza gelmişti.

"Bir hediyemiz varmış. Temiz. Alalım mı içeriye?" diye sordu Gökhan. Bora'nın bakışlarına yerleşen merak, Gökhan'ı gülümsetmişti. "Akabinde biz de kendi hediyemizi

veririz." Bora, başını Gökhan'ı onaylar gibi salladı. "Getirsinler Selim," dedi Gökhan ve karşı tarafı dinledi.

Saniyeler içinde, büyük ve gösterişli bir siyah çelenk, iki kişi tarafından balo salonuna taşınmıştı. Kalabalığın bakışları önce çelenke, sonra bakışları çelenkte olan Bora'ya çevrilmişti. Çelenkin üzerinde herhangi bir yazı yazmamasını, açık uçlu bir senete benzetmiştim.

Bora gülümsedi. Cebinden telefonunu çıkarttı. Bakışları, çelenkle beraber balo salonuna giren Selim'e çevrildiğinde, orkestradaki müzik sesi kısıldı ve duvardaki köşeye Bora'nın telefon ekranı yansıdı. Rehbere girdi. Arama yerine M yazdı. M'nin yanına Mehmet'i tamamlayan harfler geldi ve rehberindeki dokuz Mehmet'ten soyadı Şahindağ olana tıkladı. Mehmet Şahindağ'ı görüntülü arıyordu ve ses balo salonunda yankılanıyordu.

Mehmet Şahindağ çağrıyı yanıtladı. Üzerinde beyaz bir gömlek vardı. Şık bir koltukta oturuyordu ve arkasına bir orman manzarasını almıştı. Orada hava aydınlıktı. Kim bilir dünyanın neresindeydi. "Ooo Bora Karabey!" dedi Mehmet, gülerek. "Bu ne şeref? Davetine icabet edemedim. Kusura bakma lütfen." Mehmet'in sesi balo salonunu kaplarken, Bora kulaklık takmıştı.

Kalabalığın içindeki herkes oldukları yere mıhlanmış, gergin bir şekilde olacakları izliyorlardı.

"Hediyelerini sayamıyorum artık. Çelenk için çok teşekkürler," dedi Bora.

"Eyvallah ne demek... Benim baldız da orada mı? Beyza'nın videosu için ona teşekkür etmeliyim sanırım. Yoktu ben de bu videosu. Güzel oldu. Sürekli izliyorum..." dedi Mehmet Şahindağ. Kalabalığın bakışları Begüm'e çevrilmişti ve kimse olanı biteni anlamıyordu. Begüm ise dimdik duruşunu bozmadan, ekrandaki Mehmet'e bakıyordu.

"Keşke bugün sen de aramızda olsaydın Mehmet!" dedi Bora. Yüzündeki ifade neşeli fakat bir o kadar da kışkırtıcıydı. "Sarılır barışırdık. Savaşmak yoruyor beni..."

"Güzel olurdu," dedi Mehmet Şahindağ. Onun ifadesinin de Bora'dan bir farkı yoktu. "Ama kısmet... Dünyanın bir ucundayım, işler yoğun. E ben zaten sizin evliliğinizi tebrik etmiştim. Başka zaman beraber oluruz, inşallah."

"Ama ben seni tebrik edemedim," dedi Bora. Başını, mahcupmuş gibi iki yana salladı. Bakışlarını Gökhan'a çevirdiğinde, Gökhan yakasına eğildi ve adamlara bir şey söyledi. Saniyeler içinde ekranın altına, şu ana ait olduğu tarih ve saatle belirtilen küçük bir görüntü yerleşti. Bu bir geminin anlık görüntüsüydü. Geceydi. Zamanın aktığı, ekrandaki görüntüde yalnızca saniyelerle birlikte anlaşılıyordu.

Bora, gemiyi patlatırken Mehmet Şahindağ ve bizlere de izletecekti.

"Hayırdır?" diye sordu Mehmet. Kaşları hafifçe çatılmıştı fakat rahatlığını bozmuyordu. "Sevkiyatımı mı tebrik edeceksin?" diye sordu.

"Bence bu kadar namert olduğun için bile tebriği hak ediyorsun!" dedi Bora, coşkuyla. "Fakat sen, seni ne için tebrik etmemi uygun buluyorsan o olsun!" dedi. Gülümsedi. "Sakın bir daha beni karşına alma Şahindağ..."

Dan diye gecenin karanlığını aydınlatan turuncu alevler sadece benim değil, balo salonundaki herkesin nutkunun tutulmasına sebep olmuştu.

Bora, çağrıyı sonlandırırken gördüğüm son şey Mehmet Şahindağ'ın şaşkına dönmüş yüz ifadesiydi.

"Eğer içinizde," dedi Bora, sert bir sesle. Kalabalığın bakışları korkuyla Bora'ya çevrilmişti. "Mehmet Şahindağ ile iş birliği yapan, bana düşmanlık eden, Kara'nın kim olduğunu unutan olursa... Şerefim üzerine yemin ederim ki bitmiştir... Bundan sonra kimin, neyi neden yaptığıyla ilgilenmiyorum. Bahaneleri dinlemiyorum. Bundan sonra herkes tetikte olacak ve bana çalışacak. Buradaki herkes, bu savaşta Şahindağ'ın değil benim yanımda olacak... Eğer bunu kabul etmeyeniniz varsa, buradan çıkar çıkmaz kendisini öldürsün. Çünkü bilirsiniz ki, benim elimden gelen

ölüm zamana yayılır. Bundan sonra bana isteyerek ya da istemeyerek ihanet eden insana acı çektirmekten ve ölmek için yalvartmaktan, çok büyük bir zevk duyacağım!"

Hiç kimseden hiçbir ses çıkmıyordu. Emir kulu gibi başlarını önlerine eğmişlerdi ve bir savaşa çekilmişlerdi. Hiç kimse bundan mutlu değildi fakat karşı duracak güçte değillerdi. Söz, Kara'nın sözüydü ve son sözünü şimdi söyleyecekti:

"Türkiye'deki tüm mekanlar, bir şekilde, sizlerin de elinde. Gücünüz her yerde. Eğer benim karımın ya da kız kardeşimin tırnağının ucuna zarar gelirse, bunun mesulü sizlersiniz de. Ya gözünüzü dört açar, korur kollarsınız... Ya da ben hepinizi kurtların önüne atar ve izlerim. Seçim sizin. Eğlence bitmiştir!"

87.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Geri sayımda son 3'teyiz! Bütün bir hafta boyunca, yorumlarınızdan uzak kaldım, öncelikle bunun için sizlerden özür dilerim. Hepsini okudum ama hepsine dönemedim. İki bölümdür alıntısız ilerlediğimizin de farkındayım fakat kritik anlardayız, cesur davranamıyorum. Yorumlarınız, oylarınız, hafta boyu gösterdiğiniz sevginiz, ilginiz ve desteğiniz için çok teşekkür ederim.

İyi ki varsınız! Sizleri çok seviyorum. □□□□

♠

Balo salonundan, davetlilerden evvel ayrılmıştık. Geldiğimiz gibi helikopterle dönmüyorduk. Şoför koltuğunda Selim'in oturduğu minibüse Aydın, Begüm, Gökhan, Bora ve ben binmiştik.

Aydın, minibüsün hareket etmesiyle beraber sıkıntılı bir nefes verdi ve bakışlarını Bora'ya odakladı. "Sırada ne var?" diye sordu, merakla.

Bora'nın bakışları Aydın'a çevrildi. "Sırada..." dedi, sessizce. Birkaç saniyeliğine gözleri Gökhan'ın gözlerinde oyalandı. "Beklemek var. Mehmet bir hamle yapıncaya dek, 8 Kasım'daki sevkiyatı patlatmak için çalışmalara devam edeceğiz. Konuştuğumuz gibi."

"Kara," dedi Gökhan, lafa girerek. Begüm, çantasından çıkardığı kulaklığı takmış ve telefonunda bir şeyler yapmaya başlamıştı. "Fazla cesur gördü seni... Ben 8 Kasım'dan pek emin olamıyorum."

Bora, kendinden emin bir ifadeyle, "Konuşuruz," dedi. Elimi avucuna aldı. "Var daha 8 Kasım'a... Şimdi

bekleyeceğiz. Bekliyor gibi görüneceğiz ama planımızı bozmak yok. Sakin..."

Aydın başını Bora'yı onaylar gibi sallarken, Gökhan gülümsedi. "Eee gemi patladı üzerine bir şampanya patlatmak yok mu?" diye sordu.

"Yatla açılabiliriz," dedi Bora, gülerek. "Patlayan gemiye ithafen..." Sesinden ve ifadesinden tatsız bir neşe akıyordu.

Geminin patlaması, Mehmet Şahindağ'dan alınan bir çeşit intikamdı. Bora bunu yapmaya mecbur kalmıştı. Riskliydi fakat buna rağmen, bu mecburiyetten kaçmamıştı. Sesinden ve ifadesinden akan tatsız neşe ise bu duruma pek uygun değildi. Belki itiraf ederdi, belki de etmezdi fakat Bora, intikam alırken hazla dolmuştu. *Ya da Kara, Naz.*

Caner Kozan bizi kaçırdığında, Bora esir olmasına rağmen öyle güçlüydü ki, sanırım bu gece onun gözlerinde bu gücün benzerini görmüştüm. Hükmediyordu. Kim olduğunu asla unutmuyor ve kendisine fazlasıyla güveniyordu. Oyunu her zaman kurallarına göre oynuyor ve iyi bir oyunbaz olduğunu sergilemekten kaçınmıyordu. Kuralları vardı, karşısında konuşan kişi iki kez düşünüyordu, herkesle samimiydi ve fakat bir o kadar mesafeliydi.

Kara, matematiğimi alt üst eden bir denklemdi.

♠

Begüm bizimle değildi, bu gece yeteri kadar sıkıldığını bahane ederek eve dönmüştü. Gökhan, Aydın ve Bora'nın eğlence anlayışı ile onun eğlence anlayışının ne kadar farklı olduğunu tahmin etmek zor değildi. Aslında Begüm, Bora'nın olduğu yerde ne kadar eğlenebiliyordu, bu da tartışılır bir meseleydi. Bu Bora'nın umurunda değildi ama sanırım Gökhan biraz, hatta belki de birazdan daha fazla bozulmuştu.

"*Yaşlandın* dedi oğlum bana..." diyordu, Bora'ya. Bora ise Gökhan'ı umursamıyordu. Sırtını koltuğa yaslamış, beni de kendisine çekmişti. "Hızlı zamanlarım geride kaldı çünkü bir kız arkadaşım var ama yaşlanmak falan... Daha neler lan!"

"Ulan eskiden sarhoş olur gidip kumar oynardın," dedi Aydın, gülerek. "Dün gece, neredeyse merdivenlere kusuyormuşsun, iki adım atamamışsın..." Kolumda, Bora'nın parmak uçlarının hareketini hissetmeye başlamıştım.

"Moralim bozuktu, o başka!" dedi Gökhan, çıkışarak. Şampanyasından bir yudum aldı. "Ayrıca gerçekten moralim bozuktu."

"Köpük partisinden çıkıp kumarhaneye gelmişti bir keresinde," dedi Bora, Aydın'a. Aydın başını hatırladığını belli eder gibi salladı. "Doğru, siz de kumarhanedeydiniz Caner'le..." dedi Bora. Küçük bir kahkaha attı. "Koluna da takmış bir kadını..."

"Sırılsıklamlardı," dedi Aydın. Bakışları bana çevrildi. "Nasıl sarhoş Gökhan, anlatamam. Ama kafa zehir. Oturdu oynadı Caner'le. Oynadı ve de yendi."

"Kimdi lan o kadın?" diye sordu Gökhan, merakla. Düşünceli bir hale bürünmüştü. "Kadını hatırlamıyorum, yoksa kalan her şeyi hatırlıyorum."

Aydın güldü. "Beraber olduğun kadınların şeceresini biz tutmuyoruz."

"Ben tutuyorum ama," dedi Gökhan, kaşlarını kaldırarak. "Yoksa aynı kadınla tekrar tanışmak zorunda kalabilirim. Sakıncalı durumlar bunlar."

"Hayatında zaten birisi varken, böyle bir şeyi yaşaman pek mümkün değil," dedim, araya girerek. Gökhan'ın bakışları bana çevrildi. "Neden bir kadınla tanışman gereksin ki?"

"Yok yani genel dedim," dedi Gökhan, ciddi bir ifadeyle. Kaşlarını çattı. "Kadını gerçekten hatırlamıyorum."

"Aydın," dedi Bora, kahkaha atarken. "Hatırlayana kadar düşünecek."

"Oluyor ya bazen öyle," dedim. Gökhan'ın bakışları tekrar beni buldu. "Bizim sınıfta Selin diye bir kız vardı. Ben onun kim olduğunu hep unutuyorum. Hatırlamıyorum. Kız sayemde mezun olmuş." Gökhan gülümserken, derin bir nefes aldım. "Ben de Hande ve ODTÜ'lü Buse sayesinde değil, Harvard'ı kazandığım için mezun olmuşum ayrıca."

Derin bir sessizlik olurken, Gökhan hiçbir şey söylemeden yüzüme bakıyordu. "Mezuniyet umurumda değil ama yeri gelmişken söyleyeyim." *Yeri sen yaptın Naz, kendi gelmedi.*

"Tebrik ederim," dedi Gökhan, gülümseyerek.

"Yurt dışına gidiyorsun yani yenge?" dedi Aydın, sorar gibi.

"Birlikte gideceğiz, Bora'yla," dedim. Aydın gülümserken, "Aralık'a doğru..." diye devam ettim. Bora'dan biraz uzaklaşırken bir sigara yaktım. "Aslında Harvard da umurumda değil. Ben sadece kazanmak için katılmıştım."

"Umurunda olan bir şey var mı sevgilim?" diye sordu Bora. Sesine ima bulaşmıştı.

Bakışlarımı ona çevirirken, yüzümde aptal bir sırıtma vardı. "Sen," dedim. Bora'nın kaşları havalanırken, "Fazlasıyla umurumdasın," diye ekledim.

"Boston güzel şehir," dedi Gökhan. Sigaramdan bir dumanı içime çekerken, arkama yaslanmıştım. "Amerika'yı sevmiyorum ama... Boston sevdiğim birkaç şehirden birisi."

"Okyanusa kıyısı olan her şehir güzel olmalı," dedim, iç çekerek. "Ben okyanus seviyorum."

"Fazla ürkütücü," dedi Aydın, söze girerek. "Fazla büyük, fazla derin, fazla karanlık."

"Ne güzel işte..." dedim. Bakışlarım, yanımda oturan Bora'ya kaymıştı fakat o pek oralı olmamıştı. *Okyanus diyorsun Naz, neden üzerine alınsın?* Sonuçta okyanus olduğunu biliyordu. "Belki her mart denize değil de... Okyanusa atlamalı insan." Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde, kaşları tekrar havalanmıştı. *Nasıl dikkat çekeceğini biliyorsun Naz.* "Kısmet," dedim.

"Öyle tabii," dedi Bora, sessizce. Gülümsüyordu. "Hatta, Martta sıcak olan ülkelere doğru açılmak lazım," dedi, kendi kendine. "Güney... Aynen, bak çok güzel fikirmiş bu. Ben İstanbul Boğazı'yla küçük düşünmüşüm."

"Ateşlenmeden anlamı olmaz ama," dedim, kaşlarımı çatarak. Bora'nın da kaşları çatılmıştı. "Sonuçta kısasa kısas. Sözünden onu anlamıştım ben."

"Hayır ben öyle bir söz vermedim," dedi Bora. Güldü. "Ben sadece *deniz* dedim. Söz buydu. Güneye inebiliriz yani. Mahsuru yok."

Gökhan, büyük bir merakla, "Ne'den bahsediyorsunuz oğlum?" diye sordu. Kaşları çatılmış ve bakışları anlamsızca Bora ve benim aramda mekik dokuyordu. "Anlamıyorum."

"Bir şeyi de anlama Gökhan," dedi Bora, kinayeli bir ifadeyle. "Ne diyorsak diyoruz, sana ne?" Sıkıntılı bir nefes verdi. "Sen n'apıyorsun burada, bizim yanımızda, gidip kız arkadaşınla falan görüşsene."

"Saat iki," dedi Gökhan, şaşkınlıkla. Aslında, ikiyi on sekiz geçiyordu. "Yarın 8'de toplantısı varmış. Kim koyduysa 8'e..." *Sıkıcı holding işleri işte Naz, sen dur ben senin yerine şükrederim.*

"Hassiktir," dedi Bora, şaşkınlıkla. Başını hafifçe iki yana salladı. "Toplantıyı unuttum ben." Bir elini alnına götürdü ve alnını sıvazladı. "Asistansız olmuyor."

"Nazan Hanım var ya..." dedi Gökhan.

"Asistan başka bir şey, sekreter başka bir şey Gökhan, sana şimdi şirket pozisyonlarını mı öğreteyim?" dedi Bora. Nefesini sesli verdi. "Bana asistan lazım. Benimle birlikte gezecek, gerektiğinde beni temsilen toplantıya girebilecek, tercihen Business Administration mezunu, bir çeşit CEO olarak yetiştirilmeye müsait... Ve yine tercihen güvenilir, ihanet etmeyecek, gözüm kapalı güvenebileceğim birisi..."

Gökhan gülerek, "Çok şükür İşletme okumadım. Yoksa o da bana kalırdı," dedi. *Aha senin kafada bir kimse daha Naz!*

İmalı bir ifadeyle, "ODTÜ Matematik okuyan var... Onu yetiştirir belki," dedim.

"Buse benim asistanım olmak için fazla dolu," dedi Bora, ciddi bir ifadeyle. "Hakaret kabul eder bunu."

"CEO olarak yetiştirecekmişsin ya..." dedim, kaşlarımı kaldırarak. "MBA de yapıyor... Boşuna değil herhalde bu. Tam olarak saydığın kriterleri taşıyor sayılır."

"Finansın başına geçmesini istiyorum onun... İleride. Eğer bizde kalırsa..." dedi Bora. Gülümsedi. "*Sen benim asistanım*

olmak ister misin, diye soracağım ama... Sen bilim insanı ol, boş ver..." dedi. Öyle bir ifadesi vardı ki, zaten beni asla asistanı falan yapmayacağı belliydi ve laf olsun diye konuşuyordu. Bunu belli etmekten de kaçınmıyordu.

"Asistan bulamazsın inşallah," dedim, sinirle. Bora gülmemek için dudaklarını dişledi. "Finansınız çöksün! Holdingin batsın! ODTÜ'lü Buse hain çıksın! Seni rakip holdinglerle aldatsın! İnşallah!" Bora kendini tutamayıp kahkaha atarken, ona Gökhan ve Aydın da eşlik etmişti. "İnşallah!" dedim, çok içten bir ifadeyle. *Tamam Naz, yeter. Bedduanın biri de bir, bini de bir!*

"Oxford okudu kızım o," dedi Gökhan, gülerken. "Biz batarız belki ama holdingin batma ihtimali yok."

"Kalan dualarım kabul olsa yeter," dedim.

"Dua?" dedi Bora, gülerek. Beni kendisine çekti. "Allah kabul etsin sevgilim," dedi. Saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu. "Asistan olup ne yapacaksın sen ya? Bak okul yöneteceksin işte... Ben sana öyle bir hakarette bulunur muyum hiç?"

"Okulun CEO'su olacağım evet. Ne demezsin. Sağ ol," dedim. Matematik Okulu açmış olmak, elbette ki CEO olmaktan daha iyiydi fakat yine de içimdeki egoyu bastıramıyordum. *Okulu sen açmadın Naz; okulu senin için Bora açtı.* Bana okul açmayı düşünecek kadar zeki bir adam, nasıl ODTÜ Matematik mezunu olan birisine koca Finans Departmanı'nı emanet edebilmeyi düşünüyordu, aklım almıyordu. *Boğaziçi kazanacak Naz, sen de haklısın. Üzgünüm ama bu kavgayı yaşatan tek insansın.* Bu kavga bitemezdi.

"Hadi eve gidelim artık," dedi Bora, mırıldanarak. "Erken kalkacağım..."

"Daha spor yapacağız," dedim. Bora benden ayrılırken bakışlarımız birleşmişti. "3'ü geçer biz eve gidene kadar ama... Olsun artık, kaçta gidersek."

Bora'nın bakışları, yorgun olduğunu belli etmekten kaçınmıyordu. "Bu gece yapmayalım. Dinlenmem lazım,

sabah 7'de kalkacağım," dedi.

"Olmaz," dedim. Omuz silkerken, umursamaz bir ifadeyle ayağa kalkmıştım. "Bu nasıl bir disiplinsizlik? Spora göre ayarlasaydın toplantılarını..."

"Sen de spor yapmaya bayılmıyorsun Nazlı," dedi Bora, şaşkınlıkla. Ayağa kalktı. "Bu gece yapmayalım işte." Bana, izin ister gibi bakıyordu.

"Kim demiş spor yapmaya bayılmadığımı?" diye sordum, sitemle. "Zekiyim, çeviğim, ahlaklıyım... Ayrıca Boğaziçi'liyim. Harvard'lıyım. Daha sayayım mı?"

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Sen ciddi misin?" diye sordu. O da ciddileşmişti. Başımı gayet ciddi olduğumu belli edercesine salladım. "Peki," dedi Bora, *sen görürsün* der gibi. "Yapalım."

Umurumda bile değildi. O da görecekti. Neyi görecekti bilmiyordum ama görecekti. Umurumda bile değildi!

♠

Güneş, jaluzinin aralıklarından hainçe sızıyor, gözlerimi acıtıyor ve adeta tenimi sızlatıyordu. Başımı Bora'nın göğsüne yaslayıp kollarımı bedenine sardım. Pestilimin çıktığını, bedenimin harap olduğunu, tükendiğimi, bittiğimi hissediyordum ve galiba bir daha bu yataktan kalkamayacaktım. *Spor spor diye diretirsen, Bora seni böyle çarpar işte Naz!*

"Çok acımasızsın hiç uyuyamadım," diye fısıldadı Bora. Parmak uçları saçlarımın arasında gezerken, boğazımdan minik bir *hıı* çıkmıştı. Onu onaylıyordum. *O da acımasızdı Naz, mekiklerinin hiçbirini saymadı. Her defasında ikiydi, saymayı unutmuş çocuklar gibi üçe geçemedin.*

"Sen daha çok acımasızsın," dedim. Onu onaylamamalıydım. "Ayrıca sana iyi oldu. Uykusuz uykusuz git bakalım işe de gör gününü." Dudakları, başıma değdi. "Ne zaman gideceksin?"

"Uyu da sen... Hazırlanır çıkarım," dedi. Çenesini başıma yasladı. "Sen evde misin bugün?"

"Bugün Anıl'ın doğum günü," dedim. Çenesini başıma sürttüğünde, sakalları saç diplerimi huylandırmıştı. Boğazımdan, uykulu bir mırıltı çıktı. "Eğer uyanabilirsem, onunla buluşurum... Ama çok yoruldum, inşallah uyanırım."

"Benim son toplantım 6'da..." dedi. Kollarıyla beni sardı. Baş parmağı omzumu okşarken, uyku beni kendisine çekiyordu. "Erken gelemem."

Kendimde bulduğum son güçle, "Sorun değil. Ben de erken dönmem herhalde," dedim. İç çektim. "Uyudum ben sevgilim."

♠

115 Gün Önce...

Hediye, gönülden koptuğu kadar gönlü de temsil ediyordu. Zevk işiydi ve zorlu yanı hem alanın hem de verenin zevkine uygun olmak zorunda olmasıydı. *Aslında alanın zevkine uygunluğu şart değil Naz, bu şartı sen uydurdun.* Anlar hayattan bir bir dökülürken, hediyeler o günden geriye kalanı yansıtıyordu ve ben de bir insanda bıraktığım şeyin zevkime uygunluğundan emin olmalıydım. Anıl, yirmi altıncı yaşını bitiriyordu, yirmi yedi yaşından gün alıyordu ve benim ona bir hediye seçmem gerekiyordu. Alışveriş merkezinin içinde ne aradığımı bilmeden dolaşıyordum.

"Nerede buluşacağız peki? Metroya giriyorum birazdan"

Anıl, birazdan metroya giriyordu ve benim ona artık bir hediye almam gerekiyordu.

"Kanyon'dayım ben."

"Sen metrodan çıkınca ara beni."

Bilekliklerin olduğu standa yaklaştığımda, gözüme ilk çarpan turkuaz mavisi taşlardan yapılmış bileklik olmuştu. Anıl'ın deniz gözleriyle neredeyse aynı renk olan bilekliği elime aldığımda, yüzümde küçücük bir gülümseme vardı. Bu bileklik çok güzeldi ve Anıl'a çok yakışırdı. Satış personeline bilekliği alacağımı söyleyip mağazada dolaşmaya devam ettim.

Hayatımda gördüğüm en güzel lacivert olduğuna anında karar verdiğim bir gömleği elime aldığımda, büyülenmiş

gibiydim. Gömleği de satış personeline teslim ettikten sonra kasaya ilerledim. Gömlek ve bilekliği ayrı ayrı hediye paketi yaptırdım. Hediye paketlerini o kadar çok seviyordum ki, utanmasam paketlerin içlerinde ne olduğunu bilmiyormuş gibi tek tek açacaktım.

♠

Anıl'ı metronun çıkışına yakın bir yerde, arabanın içinde bekliyordum. Aylık alışveriş merkezi kotamı doldurduğum için, herhangi bir kafede oturmaktan vazgeçmiştim. Anıl, hızlı adımlarla bana doğru yaklaşırken gülümsedi. Arabanın kapısını açtı ve yanımdaki koltuğa oturdu.

"Hoş geldin doğum günü çocuğu," dedim, gülerek. Arabayı çalıştırdım. Anıl, emniyet kemerini bağladı. "Uçuşa geçiyoruz. Hazır mısın?" *Ben değilim Naz.*

Anıl başını iki yana sallarken cebinden sigarasını çıkarttı. "Yine günlerden bir gün, hayat enerjisi dolusun," dedi.

"Spora başladım ondandır," dedim. Maslak istikametinde ilerlemeye başlamıştım. "Çok sıkıcı aslında ama garip bir şekilde dinçleştiriyor da..."

Anıl güldü. Sigarasının külünü camdan silkerken, "Nereye gidiyoruz? Her zamanki yere mi?" diye sordu. Başımı onu onaylamak için salladım. "Allah biliyor, sizin eve gelirken de aynı şeyi düşünmüştüm. Tam kendine uygun bir yerde yaşıyorsun. Dağ başı. Issız." Kocaman bir kahkaha atarken, Anıl'ın Garipçe'den nefret ettiğini bir kez daha hatırlamıştım. "Lan arabamız yoktu, otobüslerde sürüne sürüne gidip geldik şu Garipçe'ye."

"Çüş!" dedim, gülerek. "Altına araba vermeyen hiçbir işte çalışmadın bugüne dek. Ve Eren'in arabasını, Eren'den çok sen kullandın. Hande'nin annesinin arabasını ise ben. Ayrıca bunları yapamadığımızda da hep araba kiralıyorduk. Allah aşkına... Bir kez otobüsle gittik Garipçe'ye oğlum."

"Dönüşte de otostop çekmiştik değil mi?" dedi Anıl ve küçük bir kahkaha attı. "Senin aklına uyarsam olacağı bu işte... Garipçe'ye gelirken kaza yapan adamı... Doğum

gününde Garipçe'ye götürüyorsun, cık cık cık..." *Bunda haklı Naz. İnsan, insanın travmalarına azıcık saygı duymaz mı?*

"Merak etme ben sarhoş değilim," dedim. *Bodrum'da sarhoşken araba kullanmıştın ya Naz!*

Anıl, şakacı bir tavırla, "İçim nasıl rahatladı anlatamam," dedi. İzmaritini camdan dışarıya attığında, ayıp bir şey yaptığının bilincinde bir ifadesi vardı. Gülerken, yan şeride geçtim ve biraz gaza bastım. Akşam trafiği İstanbul'a etki etmeden şehirden çıkmak istiyordum.

♠

Deniz kenarında, her zamanki masamıza oturmuştuk. Yaz, her ne kadar Karadeniz kıyısından hissedilemiyor olsa da hava rüzgarlı değildi. Denizin kokusu içime dolarken, bakışlarımı etrafta gezdirdim. Selim ve diğer adamlar, bizi yarım bir çember içine alacak şekilde konum almışlardı. Anıl'la başbaşa olduğumuz kadar başbaşa değildik de. Masanın üzerinde duran telefonu dinleniyordu. Belki kimse bizi şu anda canlı canlı dinlemiyordu fakat yine de kayıt altındaydık.

"Daldın gittin..." dedi Anıl, yumuşak bir ifadeyle. Çayından bir yudum alırken göz kırptı. "Ne düşünüyorsun?" Düşüncelerim öyle ağırlaştırılmıştı ki, anlatamazdım.

"Hiç," dedim, kısaca. Yan sandalyeye bıraktığım poşeti ona uzattım. "İyi ki doğdun deniz gözlü çocuk!" dedim, gülümseyerek. Anıl da gülümsedi ve poşetin içindeki paketi çıkarttı. "İyi günlerde kullan..."

Hediye paketini açtığında, içinden çıkan bilekliğe hayranlıkla baktı. "Naz çok güzel..." dedi, gülümseyerek. Bakışları birkaç saniyeliğine bana değdi. "Çok güzel. Çok teşekkür ederim." Bilekliği bileğine taktı ve üzerindeki merserize hırkanın kolunu sıvayarak bana gösterdi. Gerçekten de hayal ettiğim gibi bu bileklik ona çok yakışmıştı.

"Gözlerinin rengi..." dedim. Anıl'ın deniz gözleri gözlerime kilitlendi. "Çok yakıştı sana."

"Bana neden o tişörtü vermedin?" diye sordu Anıl, dan diye. *Ayça'nın da almasına vesile olduğun için ona vermediğin tişörtten bahsediyor Naz.* "Bodrum'a götürmüşsün bir de..."

"Oluyor bazen öyle şeyler," dedim. Belki de başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Derin bir nefes aldım. Çayımdan bir yudum aldım. Sigaramdan bir duman aldım fakat hala nasıl devam etmem gerektiğini bilmiyordum. "Sen de bana teknemi vermedin!" dedim, üste çıkmak ister gibi.

"Bazen insan ne kadar vermek istese de veremiyor. Bazı şeyleri garip bir şekilde sahipleniyor. O tekne de benimmiş gibi hissettim. Tıpkı bu kolye seninmiş gibi hissetmem gibi." Bakışlarım, Anıl'ın beyaz tişörtünün üzerine sarkan, AN kolyesine değdi. "Dilersen veririm tekneni..." dedi. Gülümserken, bakışlarını denize çevirmişti. "Çocukluğumu ellerimde tutuyormuşum gibiydi o tekne. Kaybettiğim çocukluğumu bulmuşum gibi."

"Kalsın sende..." dedim. Kollarımı bağladım ve dik bir şekilde arkama yaslandım. "Benim çocukluğum da sende kaldı zaten." *Bu nereden çıktı Naz?*

Anıl, histerik bir kahkaha attı. "Laf mı soktun sen şimdi bana?" diye sordu, gülerken.

"Yoo," dedim, alaylı bir ifadeyle. "Sadece ne bileyim... Başka olabilirdi her şey diye düşünmeden edemedim şimdi."

"Bora'yla tanışamazdın... Eğer her şey dediğin gibi başka olsaydı," dedi Anıl. Gülümserken, başımı *haklısın* der gibi salladım. "Ben Bodrum'da ilk başlarda fark edemedim... Ama sonradan, onu ve seni anladım. Bu da garip bir duyguydu... Daha evvel tanışmadığım, garip ve yabancı."

"O çok güzel bir adam," dedim, iç çekerken. Bakışlarım, Anıl'ın deniz gözlerinden ayrılmıyordu. "Hayatımda gördüğüm en güzel adam."

"Aşk," dedi Anıl. Gülümserken kaşları havalandı ve bakışları çay bardağına çevrildi. Çay bardağını iki eliyle birden kavrarken, sanki bardaktan çıkan buharla konuşuyor gibiydi. "Ben hiçbir zaman, tanıdığını sandığın Anıl değildim.

Sen beni de güzelleştirmiştin kendi içinde. Yer yer çirkinleştirmiştin de belki. Çünkü akıl ve kalp çatıştıkça, insan yalnızca kendini dinledikçe ve karşısındaki ona hep sustukça... Kendi kendine onu olduğundan farklı görmeye başlıyor insan."

"Doğru..." dedim. Kendime yeni bir sigara yakarken, Anıl'ın bakışları bana çevrilmişti. "Ama ben aşkın, o insanda bir başkasının göremeyeceği şeyleri de gösterdiğine inanıyorum. Senin güzel yanlarını keşfetmiş olmam gibi."

"Güzellik görecelidir," dedi Anıl. Çayından bir yudum aldı. "Aşk, güzelleştirir. En çirkin yanları bile. Evrensel bir duygu. Geçene kadar öyle güzel kalır. Bir gün uyanırsın, *güzel değilmiş lan bu* dersin kendine. Ya da bir gün uyanırsın ve *ne güzelmiş lan bu*, derken bulursun kendini."

"Seninle yaşadığım her şey çok güzeldi," dedim. Gülümserken, sigaramdan bir dumanı daha içime çekmiştim. "Seninle eğlendim, seninle öğrendim, seninle büyüdüm. Sen benim ilk yaralarımsın."

Anıl'ın yüzüne buruk bir tebessüm yayıldı. "Bununla gurur duymuyorum," dedi. Elleri sigara paketine uzandı. "İlk yaraların olmamla." Paketten çıkarttığı sigarayı parmaklarıyla hafifçe ezdi. "Sende kötü izler de bıraktım istemeyerek. Geçti belki ama bundan sonra bir şey yaşadığında verdiğin tepkiler, o izler ışığında olacak ister istemez. Benim yüzümden, ben seni sevmedim diye yani... Kendini değersiz hissetmeye mahkum ettin kendini. Farkındayım. Herkesle her kavganda, aslında hep benimle kavga ediyorsun sen."

"Ne bu, karakter analizi mi?" dedim, dalga geçerek. *Asıl bu ne Naz, hoşlanmadığın muhabbetten kaçma şeklin mi?* "Doğum günün için fazla ağır konular."

"Hayatına devam edebilmen için beni arkanda bırakman lazım Naz," dedi Anıl, dan diye. Bugün dan dan konuşma konusunda beni de sollamıştı. Üstelik, ifadesi oldukça ciddiydi. "Bunu bugün de konuşsak, yarın da konuşsak...

Değişmez. İkimizin de kaçtığı, sakındığı, yok saydığı ve belki düşünmek bile istemediği bir gerçek bu."

"Sen benim arkadaşımsın," dedim, kaşlarımı çatarak.

"Ben seni sevmeyen o deniz gözlü çocuğum Naz. Arkadaşın olabilirim ama özünde gerçek bu. Hiç değişmeyecek. Beni ailen ilan edip kendi halana, yengene bile mesafe koydun sen. Beni en iyi arkadaşın ilan edip Eren'le ya da Hande'yle daha yakın olmadın hiç. Beni sevdiğini öne sürüp hayatına kimseyi almadın. Kendi içinde sığındığın bir ben yarattın. Koruma kalkanı gibi. Sadece benimle konuştun, sadece benimle dertleştin. İşin kötüsü, bunlar ne kadar gerçekti, o ne kadar bendim bilemezsin... Çünkü ben yoktum ve sen aşık oldun. Özgür hissettiğin, beni duyup görmediğin ilk anda aşık oldun..." dedi.

Aşk. Bir zamanlar içimde hissettiğim o savaş. Bora.

"Ne ima ediyorsun sen?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Anlamıyorum şu an seni..." diye ekledim.

"Ben de insanım," dedi Anıl, gülümseyerek. Elini kaldırıp iki çay daha sipariş verdi ve sigarasını söndürdü. "Egosu olan, sevilmeye değer veren... Ama hepsinden öte, ben sana çok değer veriyorum. Seni çok seviyorum. Sen de benim ailemden bir parçasın. Başlarda gerçekten yadırgadım Bora ile seni. Yani düşünsene, gözümü açıyorum... Beni o kadar çok sevdiğini, bana o kadar çok aşık olduğunu söyleyen kız, nişanlanıyormuş. Şaka gibi. Hakikaten inanmadım. Komik çünkü. İnsan komadan çıkmamı bekler. Bunu bana x bir kişi bile yapmazdı belki. Kızdım. Çok kızdım. Ama sen anlatınca işin rengi değişti Naz. Bizi kaçırmalarından evvel anlattın ya her şeyi... O günden beri düşünüyorum ben."

"Neyi?" diye sordum, merakla.

"Seni..." dedi Anıl. Yeni gelen çaydan bir yudum aldım. "Bu anlattıklarımı işte... Sen bana prangalanmıştın. Gerçekten aşık oldun, evet. Sevdin, biliyorum. Hatta benim düşündüğümden daha çok sevmişsin, inan bana benim için yaptıklarını anlatınca anladım. Ama gözün zaten benden başka bir şey görmemişti ki. Eğer hep aynı çaydanlıktan

bayat çay içmişsen... Güzel çayın tadını bilemezsin. Ve senin için o bayat çay, dünyanın en güzel çayıdır. Senin tek seçeneğindim ve sen o seçeneğe takılı kalmıştın."

"Yani?" diye sordum, bir aptal gibi. Anladığım kadar anlamıyordum. "Yani?" diye tekrarladım.

"Yani benden geçsen de bana sığınmaktan öteye gidemeyeceksin," dedi Anıl. Deniz gözleri gözlerime, kendinden emin bir ifadeyle bakıyordu. "Bizimkisi kangren bir ilişki. Kesip atma vakti geldi, geçiyor belki de..."

Başımı korkuyla iki yana salladım. "Seni hayatımdan çıkartmak istemiyorum." Dediklerini reddedercesine gülümsedim. "Sen benim için özelsin. Çocukluğumsun. Saçmalama!"

"Kocan beni sevmiyor Naz," dedi Anıl. Dirseklerini masaya yerleştirdi. Masaya eğildi ve bir elimi, iki eliyle birden kavradı. "Ve ben onu anlıyorum. Haklı buluyorum. Zaman geçtikçe anladım ya da. Düşünüyorum günlerdir. Bizim kangren ilişkimiz, senin ilişkine de sıçrayacak bir gün. Bunu ne kendine ne de bize yapma. Sen Bodrum'da bana veda etmeye çalıştığında da sana kızmıştım. Ama sen bana veda edemedin. Ben düşündükçe, o gün vedalaşmalıydık, bunu anladım."

"Anıl..." dedim, sessizce. Kendi sesimi ben bile zor duymuştum. *Anıl'ın haklı olduğunu sen de biliyorsun Naz.* Haklı değildi. Haklı olduğu şeyler olması, tamamen haklı olduğunu göstermiyordu ya da. Ben onu hayatımdan tamamen çıkartamazdım.

"İyi ki doğdum güzelim," dedi Anıl, gülümseyerek. Elimi bıraktı. "İyi ki doğdum. İyi ki tanıdım seni. İyi ki varsın. Hep de var olacaksın... Beni anla n'olur. Anlarsın biliyorum." Anıl'ın deniz gözleri, yeşilin hangi tonu olduğundan bihaber olduğum gözlerime kenetlendiğinde içimin cız ettiğini hissettim. Öyle bir bakıyordu ki, sanki bakışlarıyla tek bir şey daha söylememem için yalvarıyordu. Bakışlarında korku vardı. Eğer bir şey daha söylersem, karar verdiği şeyi yapamamaktan korkuyordu.

Konunun buraya nasıl geldiğini anlamamıştım ve fakat kararına saygı duymak zorunda olduğumu içten içe biliyordum. Gayet normal başlayan bir gün, nasıl böyle sonlanmıştı anlayamasam da kabul etmekten başka çarem olmadığının farkındaydım. Anıl ayağa kalktı ve bakışlarını etrafta dolaştırdı. Güneş gözlüğünü gözlerine takmadan evvel, gözlerinin kızarmaya başladığını görmüştüm. Biraz daha ona böyle bakarsam, belki de ağlayacaktı ve bunu yaşamasını istemiyordum.

Bunu yaşamayı ben de istemiyordum.

"Seni seviyorum," dedi. Gülümsedi. İşaret parmağı ve orta parmağı birleşerek alnının kenarına ulaştı. "Kendine iyi bak..." Ben sadece ona bakıyordum. Arkasını döndü ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. Gidişini izlerken, derin derin nefes alıp acı hissetmemeye çalıştım. Yirmi dört kez nefes aldım. Yirmi dört kez nefes verdim. Anıl, yirmi dört nefeste beni terk etmişti. Gözden kaybolmuş, yok olmuştu. Buradan nasıl döneceğini bile bilmiyordum.

Buradan nasıl dönülürdü, ben de bilmiyordum.

♠

Hayat, insanı beklenmedik olaylara sürüklüyordu fakat belki de bu olayların beklenmedikliği tartışmaya açık bir konuydu. Saniyeler dakikalara evrilirken, böyle olacağının aslında çoktan belli olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bunu aramıza biraz olsun mesafe koyarak ben başlatmıştım ve Anıl da üzerine düşündüğünde beni haklı bulmuş, hatta eksik bile konuştuğumu düşünmüştü. Anlayışlı bir insandı ve mutlu olmamı her şeyden çok isterdi. Bora, her ne kadar alenen Anıl'a bir şey söylemese de varlığından rahatsız oluyordu ve Anıl bunu anlamayacak kadar salak değildi. Bora'ya ise böyle hissettiği için kızmaya hakkım yoktu, onu da anlıyordum.

Herkesi anlamaktan nefret ediyordum!

Arabayı, içinde zar heykeli bulunan fiskiyeli süs havuzunun önünde durdurdum. Gökhan, evin girişinde, Atıf'la

konuşuyordu ve gergin görünüyordu. Bakışları bana çevrildiğinde sıkıntılı bir nefes verdi ve zorlukla gülümsedi.

"İyi akşamlar," dedim. Gökhan beni başıyla onayladı. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Bora'yla ne zaman konuştun en son?" diye sordu Gökhan.

"Öğlen... Evden çıkmadan," dedim. Telefonumun saatine baktım. Saat şimdi 8'i 27 geçiyordu. "Geç geleceğini söylemişti. Bir şey mi oldu?"

"Londra'ya gitmiş," dedi Gökhan, sitemle. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken, başımı hafifçe sağa eğdim. Bugün olanı biteni anlamak konusunda çok zorlanıyordum ya da bugün olanlar benim algılarımı zorlamak üzerine kurgulanmıştı. Kararsızdım. "Begüm'ü de almış ve Londra'ya gitmiş. Bana haber vermeden!"

"Bana da?" dedim, vurgulayarak. Çünkü Gökhan'ın unuttuğu üzere, Bora'nın karısı bendim. "Nereden çıkmış?"

"Bilsem!" dedi Gökhan. Öfkesini bastırmak ister gibi derin bir nefes aldı. "Bir şey olmuş belli. Paşamızın telefonu kapalı." Aydın'ın yanımıza yaklaşmasıyla, ikimizin de bakışları ona çevrilmişti.

"Begüm'le gittiğine göre, acil bir şeydir..." dedi Aydın. Ellerini cebine soktu. "Arar uygun olunca. Anlarız. Bize haber vermediğine ya da yengenin güvenliğiyle alakalı özel bir şey söylemediğine göre, telaş edilecek bir şey yok."

Bu hayatta benim güvenliğimden daha önemli konular ve evliliğin bazı yükümlülükleri vardı. Olmak zorundaydı. Telaştan daha önem arz eden duyguların olduğu da sugötürmez bir gerçekti. Adımlarım eve ilerlerken, telaşsız fakat meraklıydım. Beni aramadan, bana haber vermeden, bir mesaj bile atmadan gideceği kadar acil olan şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Yatak odamıza girdiğimde, çantamı ve elimdeki poşeti yatağın üzerine bıraktım. Saçımdaki tokayı çıkartıp saçlarımın belime dökülmesine izin verdim.

♠

Telefonun sesine gözlerimi açtığımda, ekranda Bora'nın adını görmüştüm. Hızla çağrıyı yanıtladım: "Bora?"

"Uyuyor muydun?" diye sordu. Etrafıma baktım. Gerçekten de uyuyakalmıştım. *Uykun, merakından baskın geldiyse demek ki Naz!*

"Uyumuşum evet," dedim. Derin bir nefes alıp yatakta doğruldum ve bağdaş kurdum. "Neredesin? Neden gittin? Neden beni aramadın? Merak ettim. Seni aradım. Telefonun kapalıydı. Saat kaç?"

"Üç... Orada," dedi. Derin bir nefes aldı. "Uyan. Gökhan'la spor yapacaksın."

"Dalga mı geçiyorsun ya benimle?" diye sordum, şaşkınlıkla. Gözlerimi iki kez kırpıştırdım. "Neredesin diyorum? N'oldu?" *Sesinin tınısına dikkat et Naz!*

"Bir şey olduğu yok sevgilim," dedi Bora. Sesi kısık fakat oldukça netti. "Begüm'ün buradaki tüm bağlarını koparmamız gerekiyordu."

"İyi de... Holdinge diye çıkıyorsun evden. Son toplantın 6'daydı. Birden nereden çıktı Londra?" dedim, merakla.

"Alış buna," dedi sessizce. Çakmağın çakılma sesi kulaklarıma çarptı. "Benim hayatım bu. Aniden her şey olabilir..." Sıkıntılı nefesini duydum. "Kerem, Begüm'ün videolarından birisini burada bir herife satmış. Çete gibi bir şey. Yeni öğrendik. Tehdit mesajı atmışlar Begüm'e. Duyar duymaz geldim. Onu halledeceğim. Begüm'ün okul işlerini falan da yoluna koyacağız gelmişken."

"Bugün cumaydı... Resmi işleri pazartesiden evvel halledemezsiniz ki," dedim, şaşkınlıkla. *Naz, ayıp olmasın diye en azından bi' Begüm'ü sorsaydın!* "Kaç gün kalacaksın orada?"

Birkaç saniye konuşmadı ve sonra "Bakalım," dedi. İçine dolan dumanı üflediğini anladım. "Haber veririm sana."

"Gökhan'a bile haber vermemişsin giderken!" dedim, sitem eder gibi.

"Burada eski bir arkadaşım var, onunla halledeceğiz meseleyi. Gökhan'a haber vermedim çünkü bu bayağı özel

bir mesele artık. Kız kardeşimin özeli, Gökhan'ın bu kadar içine girmesine gerek yok. Yarın Begüm'le yüz yüze bakacaklar."

"Anladım," dedim. Aslında anlayıp anlamadığımı bilmiyordum. Belki anlamıştım belki de yalan söylüyordum. Sadece özlemiştim. Sadece bunu biliyordum.

"Bak ne diyeceğim sana... Özel ders merkezine git. Matematik okulu işiyle de ilgilen. Mimarla görüş. Gökhan'a ve Aydın'a gerekli şeyleri söyledim, ikisi de hep yanında olacak senin. Aklın bende kalmasın. Birkaç gün idare et..." dedi.

"Perşembe günü otelin açılışı var, biliyorsun değil mi?" diye sordum.

"Biliyorum," dedi Bora. Ne içtiğini bilmiyordum ama bir şey içmişti. "Ama açılışta bulunmak zorunda değilim. Misafirlerine açılıyor otel. Lansman zaten daha sonra olacak... Neyse hadi, hazırlan ve in aşağı sen. Gökhan seni bekliyor, konuştuk az önce. Ve alarmını kur Nazlı şimdiden. Her gece 3'te..."

"Tamam," dedim. Yutkundum. "İyi geceler."

"İyi geceler sevgilim," dedi.

♠

114 Gün Önce...

Gökhan'la spor yapmak, Bora'yla spor yapmak kadar eğlenceli değildi fakat iyi yanları da vardı. Gökhan bana acıyordu ve beni fazla zorlamıyordu. *Gökhan'ı, kendisine küsmekle tehdit ettin çünkü Naz!* Açıkçası bu işe de yaramıştı çünkü Bora'nın asla ama asla kabul etmeyeceği bir şeyi Gökhan'a kabul ettirmiştim: poligona gidecektik. Gerçi Gökhan poligondakiler Bora'ya haber verirse Bora'nın çok kızacağını da söylemişti ama bunu umursamamaya çalışmıştım.

Akşam olmak üzereydi ve tüm günü kitap okuyarak geçirmiştim. Bora'nın evde olmayışına çabuk adapte olan Gökhan, Hande'yi buraya davet etmişti ve geldiğinde yemek yiyecektik. Bize Aydın da eşlik edecekti. Gökhan buna

fazlasıyla karşı çıkmıştı ama benim kendisiyle küsmemden korktuğu için, yine ikna olmak zorunda kalmıştı. Fakat sitem etmekten de geri durmamıştı; onu bununla tehdit etmekten vazgeçmem gerektiğini söylemişti. Ben de bunun ömür boyu sürmeyeceğinin farkındaydım ama şansımı zorlayacaktım.

"N'apıyorsun sevgilim?"

"Kitap okuyordum. Şimdi ise bir şey yapmıyorum. Sen n'apıyorsun?"

"Ne okudun?"

"Montaigne."

"Hangi bölüm?"

"Dostluk'u okudum en son."

"Dün Anıl'la ne yaptınız?"

"Bitirdik."

"*Ne?"*

"Vedalaştık işte. Kangren olmuşuz. Koparıp atmamız lazımmış. Öyle dedi."

"Doğum günü kutlamasından konu buraya nasıl geldi?"

"Ben de anlamadım."

"Sen bundan hoşlanmamışsın."

"Evet çok saçma çünkü. Benim adıma karar alıyor. Bende bıraktığı izlerden bahsetti. Aslında ben hep içimden onunla kavga ediyormuşum. Öyle dedi bana. Onun bende bıraktığı izler, benim kararlarımı etkiliyormuş. Ne zaman psikolog oldu bilmiyorum. Çok sinirlendim şu an tekrar düşünününce. Neyse. Boşver! Keyfi bilir."

"Bir de demez mi, kocan beni sevmiyor diye... Sevmiyorsa sevmiyor. Kocam mı arkadaş kardeşim seninle? Ben arkadaşım! Sana ne benim kocamdan?!"

"Kocamı anlıyormuş. Lan kocamı anlayacağına beni anla. Sana ne benim kocamdan?"

"Boşver gerçekten."

"Ben beni istemeyenin hayatında duracak değilim!"

"Seni hayatımdan çıkartmak istemiyorum dedim! Daha ne diyebilirim? Kalktı gitti masadan. Nasıl

döndü acaba Allah'ın unuttuğunu söylediği yerden arabasız?!"

"Sakin ol sevgilim."

"Sakinim."

"Çok sakinim gerçekten."

"Spor nasıldı?"

"İyi iyi. Gökhan'ı seninle küserim diye tehdit ettim, istediğim kadar dinlendirdi beni. Poligona da götürecek. Birazdan Hande gelecek, Aydın da bizimle yemekte olacak. Ben bu tehdit işini bayağı benimsedim."

"Bravo Nazlı."

"Poligona gitmek yok. Hazır değilsin."

"O Gökhan'ı bir de ben tehdit edeyim, bakayım senin tehdidin sökecek mi sonra ona."

"Sporu ihmal edemezsin!"

"Sakin ol sevgilim."

"Çok sakinim Nazlı!"

♠

Akılsız parmakların cezasını bedenler çekiyordu. Bora'yla mesajlaşırken neden kendimi ele verdiğimi bilmiyordum; bunu Gökhan da bilmiyordu. Gökhan'ın mutfakta gizli konuşmamızda söylediğine göre ben kaşınmıştım ve yapacak hiçbir şey yoktu. Yemek boyu içim şişmişti, Hande'ye neden askerdeymiş gibi kurallara uymamız gerektiğini açıklayamayacağım için spor konusunu açamamıştım fakat Hande çıkar çıkmaz, Aydın'a bağırmaya başlamıştım. Aydın'ın ise hiçbir suçu yoktu, bunu o da biliyordu fakat tüm suçu üstlenmiş gibi, çaresizce beni dinliyordu.

"Öğretsin işte silah kullanmayı! Neden beni mekikle, şınavla yoruyor ki?!" diye bağırdım. Aydın *haklısın yenge* der gibi başını salladı. Ya da sallamak zorunda kaldı. "3 ne ya 3? O nasıl insafsız bir saat. Yazık değil mi benim gençliğime?"

"Hepimize yazık vallahi," dedi Aydın. Güldü. "Bundan kaçamazsın. Ne kadar çabuk alışırsan o kadar iyi."

"Bir de küstü bana elin Londra'sında. Şeytan diyor atla uçağa git!" dedim, öfkeyle. Kendimi verandadaki koltuğa bıraktım. "Görsün gününü karşısına çıkınca."

"Vizen yok diye biliyordum," dedi Aydın.

"Bu benim sorunum mu?!" dedim, sitemle. Aydın'ın yüzüne şaşkın bir ifade yayıldı. "Bu konsolosluğun sorunu! Bu İngiltere'nin sorunu! Kocam bana küsmüş, kaçak girerim ülkeye." *Sevgili Naz, sadece yine üst üste fazla duyguyu bodoslama yaşadın, geçecek... Nefes al lütfen!*

"Yenge bence böyle heyecanlara gerek yok," dedi Aydın. Karşımdaki koltuğa oturdu. "Uluslararası sorun çıkartma hiç. Küsmemiştir o."

"39 kere, *Bora* yazdım. Yetmiş iki kere, *soru işareti* gönderdim. Benim telefonum uluslararası konuşmaya kapalıymış ayrıca. Ezik miyim ben? Neden kapalı?!" dedim, hiddetle. Aydın, sıkıntılı bir nefes verdi. "Kocam gitmiş başka memleketlere ve ben başka memleketlerden birisini arayamıyor muyum?"

"Kimi aradın ki sen?" diye sordu Aydın, şaşkınlıkla.

"Begüm'ün yurt dışı hattını. Normal hattı kapalı hanımefendinin! Begüm Hanım'a da ulaşamıyorum. Mesajıma o da dönmedi. Görümce işte, ne bekliyorsun?!" dedim. Verdiğim nefesin alev alacağını hissediyordum. "Elif'le de görüşsünler bol bol İngiltere'de!" *Çüş Naz!*

"Yok artık!" dedi Aydın, şaşkınlıkla. Bana, ne olduğunu bilmediği bir cisimmişim gibi bakıyordu. "Yenge biraz sakin mi olsan? Kendini dolduruyorsun şu an ve yetişemiyorum hızına."

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Hadi kumarhaneye falan gidelim," dedim.

Aydın inanamıyormuş gibi güldü. "Sonra da Kara hepimizi vursun."

"Vurur çünkü silah kullanmayı biliyor. Bak ben vuramazdım belki... Malum hala zıp zıp, hala mekik, hala şınav!" dedim, alayla.

Aydın artık kahkaha atıyordu. "Yenge sana bir şey diyeyim mi? Sen hakikaten Gökhan'a benziyorsun!"

"O nerede o?" dedim, sitemle. "Hande Hanım'ı bırakırken inşallah 3'e yetişir. Malum... Spor önemli!"

"Saat daha 11," dedi Aydın. Başını iki yana salladı. "Kara yanmış vallahi," diye mırıldandı. Omuz silktim. Asıl ben yanmıştım. "Çay demleyeyim ben, içeriz birlikte... Sen yalnız kalmasan daha iyi." Aydın'a sadece tip tip bakmakla yetindim. Ayağa kalktı ve salona girdi. Telefonuma gelen mesaj sesiyle birlikte yerimde sıçradım.

"Efendim?"

"N'apıyorsun?"

"Yemekteydik. Dün bahsettiğim arkadaşımla. Görmedim mesajlarını. Arasaydın ya."

"Küsmüştüm sana. Ondan aramadım."

"Mesaj neden attın o zaman?"

"O kadar küsmemiştim."

"Peki sevgilim."

"Sevgilim..."

"Efendim?"

"Yok o manada değil. Barışmışsın benimle. Çünkü sevgilim dedin."

"Küsmüş müydüm?"

"Mesajlarıma dönmedin diye küstün sandım."

"Niye küseyim Nazlı?"

"Özledim seni. Sesini duymak istiyorum. Yüzünü de görmek istiyorum. Dön Allah aşkına. Sensiz zaman geçiremiyorum ben."

"Dönemem şimdi ama görüntülü arayabilirim. Birkaç saat sonra. Sizin spordan önce ararım."

"Ay hala spor diyor!"

"DÖNME DE ARAMA DA BORA!"

"Kelimeler ve tınıları... Öpüyorum sevgilim."

Ben öpmeyecektim.

♠

Aydın, on üç dakika kırk bir saniye sonra, elinde tepsiyle verandaya geri gelmişti. Tepsinin içindeki vişneli keki gördüğümde bakışlarımı yüzüne çevirdim. Aydın gülümserken tepsiyi sehpaya bıraktı ve yeniden karşıma oturdu.

"Kara'nın selamını getirdim," dedi, ciddileşerek. Bakışları yeniden vişneli keke çevrildi. *Çok romantik Naz, bence öp Bora'yı.* Gülümserken telefonu yeniden elime aldım ve mesaj yazdım: **"Şimdi gördüm son mesajını sevgilim. Ben de öpüyorum çok."**

"Sağ olsun," dedim. Vişneli kekten bir dilimi ısırdığımda gevşemiş gibi hissetmiştim. Çayımdan bir yudum aldım. "Ellerine sağlık senin de. Sağ ol çay için," dedim.

"Afiyet olsun," dedi Aydın. Kendisine bir sigara yakarken, kolundaki saate de baktı. "Gökhan oyalanacak herhalde..."

"Hande'yle bayağı iyiler, maşallah. Bırak baksın keyfine," dedim.

Yemek yerken, Aydın her ne kadar söze fazla girmese de bizimle olmaktan mutlu olmuştu. Aslında onu mutlu eden Hande ve Gökhan'la olmaktı. Hande, Aydın'ı tanımadığı için Gökhan'ın abisi olduğunu bilmiyordu fakat yine de onu sevmişti. *Senin Aydın'ı sevdiğini anladı Naz, biraz da o yüzden sıcak davrandı Hande.* Gökhan, Aydın'a laf sokmadığı ya da ters davranmadığı için Aydın "abi" sıfatıyla masada oturmamayı pek sorun etmemiş görünüyordu. Sarıldıklarında ikisi arasında da bir şey olmuştu ve birbirlerine eskisi gibi davranmıyorlardı. Bu gerçeği ikisi de kabul etmezdi fakat doğru olan buydu.

"İlişki yürütmek zor iş," dedim.

Aydın, *bilmem* dercesine dudaklarını büzdü ve gülümsedi. "Yaşadığım bir şey değil. Bilemem."

Kendime engel olamadığım bir üzüntüyle, "Sen neden önüne bakmıyorsun?" diye sordum.

Aydın gülümsedi. "Önüm, arkam, sağım solum karanlık yenge..." dedi. Çayından bir yudum daha aldı. "Benim sevdiğim bir kadın var ve hayatta olmaması bana bir şey

ifade etmiyor." Bazı izleri kapatmak mümkün değildi. Kapanmayan izleri yüzünde görüyordum. Kaşları çatılırken, gözleri buğulanırken ne düşündüğünü bilmiyordum ama ne düşündüğünü biliyordum da. Eskiyi düşünüyordu. Eski, ne kadar eski olursa olsun, muhtemelen onun uzanıp tutabileceği kadar yakındı. Gözlerini kapattığında gittiği dünlerde mutluluğu arıyordu. Bulabilir miydi bilmiyordum çünkü hayatında belki de hiç mutlu olmamış olabilirdi.

Aydın, bu hayatta tanıdığım en yaralı adamdı.

"Ama o senin değildi," dedim. Aydın'ın bakışları bana çevrildi. "Bir başkasını seven birisi, senin olamıyor. Hiç dokunmadığın... Bir olmadığın birisi, nasıl senin olabilir ki?"

"Beyza..." dedi, kırık bir sesle. "Onu ilk gördüğüm an bir olmuştuk onunla. Sonra büyüdük ve ikiye ayrıldık. O başkasıyla tamamlanmaya çalıştı. Çok sevdi Mehmet'i bunu inkar edemem ama hiçbir zaman bir olamadılar. Tamamlanamadılar. Buluşurlardı, onları uzaktan izlerdim..." dedi. Gözleri dolmuştu. "Benden kopan bir parçanın, bambaşka bir şeye ait olmaya çalışmasıydı gördüğüm. Olamadı. Eğer olsaydı, onun silahından, onun parmağıyla bastığı tetikten çıkan kurşunla ölmezdi. Ben yarımı kaybettim yenge. Ben o gittiğinden beri yarım bir adamım."

"Ama adam gibi adamsın!" dedim, titreyen bir sesle. "Mutlu olmayı hak eden bir adamsın."

Aydın başını yavaşça iki yana salladı. "Emanetler var. Gökhan, Bora, Begüm. Sen. Aile. Ben, bana emanet olan herkesi korumakla yükümlüyüm ve günün birinde ölene dek ben buyum. Mutlu olmak, mutsuz olmak... Bunlara takılmıyorum."

Belki ölenle ölünmezdi ama Aydın ölmüştü. Beyza ile birlikte ölmüştü fakat kimse görmemiş, kimse duymamış, kimse bilmemişti. Beyza'nın bedenine, Aydın'ın ruhuna atılmıştı o toprak ve ikisi de şimdi karanlıktaydı. El ele değillerdi, göz göze değillerdi ve hatta belki Beyza, Aydın'dan bihaberdi ama Aydın, Beyza'ylaydı.

"Anıl beni terk etti bugün," dedim, dan diye. Neden bunu dediğimi bilmiyordum. "Çıktı gitti. Hiç hazır değildim buna."

Aydın, hafifçe gülümsedi. "Kendisi için bir adım atmış... Öyle düşün," dedi.

"Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Bu benim sizinle konuşabileceğim bir şey değil Nazlı Hanım," dedi Aydın. Kaşlarım çatılırken, gözlerim iyice kısılmıştı. "Kara'dan icazet almadığım bir şeyi sizinle konuşamam." *Fazla prensip Naz, çok fazla prensip!*

"Sen de Anıl'ın bana aşık olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum, dan diye. Aydın'ın bakışlarını okuyamıyordum. "Sorun yok. Bora yanılıyor. Ben anlardım."

"Kapatalım yenge bu konuyu," dedi Aydın. Başımı *peki sen bilirsin* demek ister gibi salladım. "Ama şu kadarını söyleyeyim, Kara yanılmaz."

Güldüm. "Kara benim hain olduğumu düşünürken yanılıyordu ama?" dedim. Aydın, ne diyeceğini bilemezcesine bana bakmaya son verip gözlerini kaçırdı. *Kara'sının hatasını yüzüne çarpmana bozuldu Naz!* "Bora'nın tespitlerine güvenim sonsuz ama söz konusu Anıl olduğunda değil."

"O zaman Anıl neden çıktı hayatından yenge?" diye sordu Aydın. Bakışları bana meydan okur gibi, düşündüğü fikrin doğruluğunu savunuyordu. "Durup dururken... Sende durup dururken bir şeyler, onda o kadar süt liman değil demek ki..."

"Gökhan'la barışmanı çok istiyorum," dedim, dan diye. Konu değişsin istiyordum. Anıl'ın bana karşı ne hissettiğini düşünmek istemiyordum. Anıl benim çocukluğumdu ve bunun üzerine bir nokta geliyordu. *Sorgulamaktan kaçtığın her şeyle bir gün dan diye yüzleşiyorsun Naz. Kaçma!*

Aydın'ın kaşları çatılırken, dudakları iki yana kıvrıldı. "Zor o biraz yenge," dedi. Derin bir nefes aldı. "Affedilmeyecek hatalar yaptım. Bakma sen şimdi *adam gibi adam* gördüğüne, ben eskiden pisliktim."

"Kendini biliyorsun Aydın," dedim, direterek. Vişneli kekten bir parça kopardım. "Bora'ya benziyorsun biraz. O da hiç inkar etmiyor yaptıklarını..." Kekten kopardığım parçayı ağzıma attım.

"Ona kimse benzeyemez yenge," dedi Aydın. Gülümsedi. "O bambaşka biri. O tek."

Yüzüme içten bir gülümseme yayılmıştı. "Çocukluğu nasıldı?" diye sordum. Arkama yaslanıp çayımdan bir yudum aldım. "Anlatsana..."

"Büyümüş de küçülmüş gibiydi hep. Olgundu. Farkındaydı. Her şeyin farkında olarak büyüdü," dedi Aydın, gülümseyerek. "Hem çocuktu, hem de değildi... Güçlüydü. Gökhan, ondan büyüktü ama Gökhan'ı benden o korurdu. Gökhan'la beni yalnız bırakmazdı mesela... Ama Beyza'yla yalnız kalmama takılmazdı. Anlardı. Kim kime ne yapar, kimi kimden korumalı..."

"Bir gün büyüdü..." dedim, acı dolu bir sesle. Neden üzüldüğümü bilmiyordum ama sanki Bora hep çocuk kalsa, tüm bu sıkıntıları yaşamayacaktı biliyordum. Zamanı geriye alsak, onu tanımama pahasına, hep çocuk kalmasını dileyebileceğimi hissettim.

"Delikanlı çağlarında da aynıydı," dedi Aydın. Bir şey düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. "Hep ne istediğini bilen biriydi kısaca. Netti."

"Elif mesela?" dedim, sorar gibi.

Aydın, birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Konuşmak ve konuşmamak arasında gidip geldiği belliydi. "Evet," dedi, en sonunda. "Elif'i sevmişti. Güveni tamamen kırılana dek... Güvenmediği insanı sevmez ve herkese bir yere kadar güvenir. Kimin ne yapıp ne yapmayacağına göre hareket eder. Gökhan'a canını emanet eder, kız kardeşinin canını emanet eder ama mesela Bahar'ın canını Gökhan'a emanet etmez. Çünkü onun yapacağı seçimi bilir. Bunun gibi..."

"Gökhan bu yüzden Bora'nın dostu ama benim değil," dedim, anladığımı göstermek ister gibi. Aydın, başını *evet*

anlamında salladı. "Bora'yı hep kayırır. Onu seçer, onu düşünür, onu yaşatır. Eh, bir derece normal."

"Senin açından normal," dedi Aydın. Kaşlarım çatılmıştı. "Komutla çalışan birisi değilsin. Bir zincirin halkasında yoksun. Ama Gökhan bir zincirin halkasında ve aykırı davranma lüksü yok. O yüzden sürekli Kara'nın canını sıkıyor... Onlar da böyle geldiler, böyle gidecekler... Tabiatları bu."

"N'aparmışım ben? Naz'ı mı öldürürmüşüm?" dedi Gökhan, şaşkınlıkla. Geldiğini yeni fark ediyordum. "Ulan duyduğumu bile bile konuşmaya devam ediyorsun. Helal olsun."

"Yalan söylemiyorum ki..." dedi Aydın, *ne var bunda* der gibi. "Gizli saklı da konuşmuyorum."

"Ben doktorum," dedi Gökhan, kaşlarını kaldırırken. Yanıma oturdu. "Kurtarılacak hastaya önce koşarım. *Naz mı ölsün, Bora mı ölsün* gibi bir tercih söz konusu olduğunda ise-"

"Anıl ve sen arasında bir tercih yapmam gerekse, içim kan ağlasa da Anıl'ı seçerim Gökhan," dedim, lafını keserek. *İşte bu yüzden Gökhan'la aynısınız Naz!* Gökhan'ın bakışları bana çevrildi. "Ben seni anlıyorum. Belki sonra kendimi öldürürüm vicdan azabından ama... Anlıyorum."

"Bu hayatta Bora'dan sonra en çok Anıl'ı mı seviyorsun?" diye sordu Gökhan.

"Eren'i, Hande'yi ve Anıl'ı eşit seviyorum. Ama Anıl'ın yeri bende çok büyük. İçimde daha büyük bir boşluğu dolduruyor," dedim. Zorlukla yutkundum. "Eren ya da Hande'yi arayıp sormasam da... Anıl'ı hep aramak sormak zorundaymışım gibi. Aşk vardı arada. Eşit yakınlık durumunu bozan ve Anıl'ı öne çıkaran buydu biraz da. Ama üçü de bende eşit."

"O zaman eski bir defteri kapatalım," dedi Gökhan. Gözlerim kısıldı. "Bana de ki, *Anıl dışında birisi için, o kumarhaneye girmezdim.* Vicdanlı, düşünceli, merhametli olabilirsin... Ama bir arkadaşın için bu kadar gözün

dönemezdi. *Herkes için girerdim,* demiştin, bana ayar verirken. Girmezdin Naz. Yapma."

"Benim annem ve babam öldü Gökhan," dedim. Yüzüme buruk bir gülümseme yayılmıştı. "Bu haberi alan anneannem, gözümün önünde yere yığıldı ve kalpten gitti. Sevdiğim birisinin öleceğini, üstelik parasızlık yüzünden öleceğini kabul etmek çok zordu. Elime geçen fırsatı değerlendirdim. Aptallık mıydı? Belki. Ama bunu Hande ya da Eren için de yapacak kadar manyağım ben bu konuda. Kimsenin ölümünü kaldıramam. Sen yaşa diye de ölmek isterim. Ölenin arkasından çok ağladım ben. Buyum ben. Buyum. Bunu kabul etmek çok zor belki. Normal de olmayabilir. Ama ne yapayım?"

"Kazık yememişsin hiç," dedi Gökhan, ciddi bir ifadeyle. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Çocukça bir duygu bu. Zamanla, kimse için değmeyeceğini anlıyor insan. Değecek birkaç kişi vardır belki hayatta. Bana değmez mesela. Benim için ölme hiç vallahi bak..."

"*Kimse kimse için ölmemeli,* der Bora Karabey," dedim. Gökhan gülümserken, "Allah sınamasın..." diye ekledim. Aydın da Gökhan da *"Amin"* demişti. Bu öyle bir Amin'di ki; ölümle sınanmanın kendilerine ne kadar yakın olduğunu biliyorlar ve ancak Allah'a emanet yaşıyorlardı.

Bora ve ben gibi.

♠

112 Gün Önce...

Pazartesi sendromu Bora'sızlıkla gelmişti. Üstelik, ailemin ölümüyle birlikte sevmediğimi tekrar hatırladığım pazar'dan, hemen sonra. Tüm günü özel ders merkezinde geçirmiştim. Dört ayrı lise öğrencisine trigonometri dersi vermiştim. *Utandığın için, o çocuklara ders veren üniversite öğrencilerine trigonometri dersi verememiştin Naz!* Kendimi çok zor tuttuğum bir gerçekti; fakat öğrencilerin, trigonometride bu kadar takıldıklarını gördükçe, fazla dayanamazdım. Özel ders merkezinde ders veren insanları

da bir sınavdan geçirmeliydim. İlk günden patronculuk oynamak yanlıştı; daha sonraki günlerde görüşecektik.

Bora ile gün içinde mesajlaşıyorduk fakat telefonla konuşmuyorduk. Sözde beni görüntülü arayacaktı fakat normal telefonla dahi aramamıştı. Ben aradığımda ise açmıyor, bana mesajla karşılık veriyordu. Orada bazı karışık işler vardı ve fakat bunu telefon üzerinden öğrenemeyeceğimi anlamıştım. Geldiğinde hesap soracaktım. Tabii ne zaman geleceğini bilmiyor olmak da ayrı bir meseleydi. Çok özlemiştim!

"Vuruldun herhalde sen."

"Hastanede falansın yani..."

"Neden ısrarla mesajlaşıyoruz anlamıyorum!"

"İlişkimize heyecan geldi fena mı?"

"Ben sıkıcı bir kanala geçtiğimizi düşünmüştüm oysa ki... Böyle mesajlaşarak olmuyor, sevgili olalım deme aşamasına geldim. Liseli ergenler gibi mesajlaşıyoruz ya. Parmaklarım yoruldu artık. Hayır belki onlar bile telefonda konuşuyor olabilirler. Ben bu flört dönemini kapatmıştım halbuki."

"Alp'ten sonra mı?"

"Neden laf sokuyorsun şimdi?"

"Gol kaçırmam ben. Güzel futbol oynardım eskiden."

"Hayır yanında kadın da yoktur yani. Aldatıyor falan da olamazsın beni. Yanında kadın olsa devamlı benimle mesajlaşacak değilsin!"

"Yanımda bir kadın yok. Ama şu an ağlama krizine girmiş bir kız kardeşim var. Sıkıcı şeyler konuşmak ister misin? Buraya gelmek ona asla yaramadı. Boğuştuğum şeyleri duymak bile istemezsin. Dün iki kez astım krizi geçirdi. Geceyi hastanede bitirdik. Ondan dün seyrek yazdım. Yanımdan bir saniye ayıramıyorum. Üç numaradan önce ben uyuyakalıyorum o derece. Ve onun yanında şu video işini de halledemiyorum. Birisine ihtiyacım olan yere geldik."

"Keşke ben gelebilsem."

"Keşke."

"Veya biz dönebilsek."

"Keşke."

"Sen n'apıyorsun? Boş ver beni."

"Uzanıyorum. Salondayım. Yoruldum bugün. Özel ders merkezindeydim. Konu trigonometriydi. Çocuklar çok zorlanıyordu, yordular beynimi."

"E uyu biraz, dinlen."

"Yatağa taşıyanım yok."

"Jakuziye atanın da yoktur şimdi..."

"Yok. Vallahi de billahi de yok."

"Ben de buradan dönünce bayağı bir yorgun olacağım. Acaba diyorum... Sana yemeğe mi gelsem ben? Şöyle güzel bir yemek hazırlasan, ellerinle... Davet etsen beni, sana."

"Yavaş mı olsak acaba biraz? Daha mesajlaşmaktan öteye geçemedik, beni benim evime mi atmaya çalışıyorsun sen hemencecik acaba?"

"Masum bir teklifti."

"Yemezler canım. Bilirim ben o masum teklifleri..."

"Pardon? Nereden bilirsin?"

"Dizilerde filmlerde görüyoruz. Ayrıca üçüncü sayfa okuyorum ben gazetede. Bunun hırlısı hırsızı var. Sapığı var. Katili var."

"Mafyası da vardır kesin."

"Olmaz mı? Ne bileyim mafya çıkmayacağını senin?"

"Organ mafyası değilsem, sorun yoktur herhalde."

"Ayy o fena ya. Kesip biçiyorlar seni cidden."

"Hem de senden habersiz."

"Aynen bir sabah uyanıyorsun, jakuzide yalnızsın. Dikiş izi var böyle boydan boya. Böbreğini çalmışlar."

"Hangi film bu?"

"Nazlı Alaca Karabey ve Hayalleri..."

"Enteresanmış."

"Sever misin film izlemeyi?"

"Pek vaktim olmuyor film izlemeye eskisi gibi ama severim tabii."

"En sevdiğin film ne?"

"En kavramım yoktur benim. Kaliteli, zeki senaryosu olan, bana bir şey katan her filmi izlerim."

"Ben Godfather'cıyım."

"Severim ben de."

"Belki bir gün, ilişkimiz seviye atlarsa, beraber izleriz."

"Olur. Keyif alırım."

"Ajan filmleri?"

"Tür ayırmam ben ama ucuz aksiyon sevmem. İzlettiremez kimse bana motorun üzerinde, iki eliyle silah sıkan ajanları."

"Ahahahaha. Motoru kim kullanıyor di mi?"

"Di."

"Bu neydi şimdi?"

"İnsan neden mesajlaşırken konuştuğu gibi yazmak ister?"

"Bora Karabey'le entellektüel sohbetler..."

"Ateşli sohbetlere girmedin ne yapabilirim? Ne güzel evine gelecektim..."

"Ben senin bildiğin kadınlardan değilim."

"Onu ben çoktan anladım."

"BU NEYDİ ASIL ŞİMDİ?!"

"Kelimeler ve tınısı konusunda bir anlaşamıyoruz ve her sohbetimiz böyle bitiyor, farkında mısın?"

"Küfür."

"Sansüre boyut atlattın sevgilim."

"Dua et, kendi alfabemle küfür etmedim sana. Genelde insanlara öyle yapıyorum. Duşa gireceğim ben. Bye."

"Bu bilgiyi benimle paylaştığına göre, duştan fotoğraf atacaksın herhalde."

"hsjjxjjdjdjdnd çok beklersin!"

"Yoo çok beklemem. Biraz beklerim. Olmadı..."

"Olmadı??????????"

"Rehberimde bir sürü kadın numarası var."

"Benim rehberim de erkek numaralarıyla dolu. Bunu ne yapacağız????????"

"Bana ne canım. Alt tarafı flört ediyoruz. Seni kıskanacak değilim ya."

"Beni sinirlendirme Bora."

"Rehberindeki kadınların ekran görüntüsünü çek at bana!"

"Sen duştan fotoğraf atacak mısın?"

"Kim çekecek fotoğrafımı? Malum, selfieyi saçma buluyorsun."

"Küfür Nazlı. Küfür!"

"Bi Messi değildik ama biz de ayağımıza gelen pası gole çevirmesini bilirdik be kocacığım."

"Bu arada ben fenerliyim."

"Biliyorum."

"Aaa ne zaman söyledim?"

"Forman var Nazlı."

"Sen hangi takımlısın?"

"Tutmuyorum ben takım."

"Neden?"

"Babam Trabzonspor'lu olacaksın diye çok baskı yapmıştı. Forma falan alırdı bana. Ben de hiç ısınamadım Türk Futbolu'na."

"Fenerli yapalım seni."

"Teşekkür ederim, almayayım."

"Fenerli olmazsan sana duştan fotoğraf atmam."

"Benliğimizi kaybetmesek sevgilim? Biz olmaktan çıkmasak? Abartmasak. Neden sen her benden ayrılışında beni unutuyorsun? Çok üzülüyorum ama yapmasana böyle."

"Adam mesajlaşırken bile asil."

"Göz kırptım say."

"Yoo saymayayım sen emoji at."

"Emoji klavyesi kullanmıyorum. Kendimi tekrarlamaktan da hoşlanmıyorum."

"Ben de senden hoşlanmıyorum."

Bora WhatsApp'tan çıktığında, ekrana bakakalmıştım. **"Şaka yaptım, geri gel!"** yazdım. Gelmiyordu. Şakadan anlamıyordu. Belki de zaten onunla bir ilişkiye başlamamam

icap ediyordu. *Sen neden bu kadar çabuk role giriyorsun Naz? Adam senin kocan!* Telefonu cebime koydum ve merdivenlere yöneldim. Bundan sonra atacağı ilk mesaja ben de geç cevap verecektim.

♠

Duşa girmek için üzerimi çıkarttığımda, saçlarımı ellerimle topuz yaptım ve selfie çektim. Bora tekrar bana mesaj atana kadar ona bu fotoğrafı atmayacaktım ama çekmiş olmaktan zarar gelmezdi. Işıkları kapattım ve ormanın ışıklarını yaktım. Küvete su doldurdum. Jakuziyi çalıştırdım ve jakuzinin içine girdim. Kulaklığımı taktım ve *Ben Kedim Yatağım*'ı açtım. Başımı yastığa yasladım. Şarkıyı dinlerken, balıklarımızı izliyordum. Birbirlerine dokunmaya çalışıyorlardı fakat dokunamıyorlardı. Şarkının linkini Bora ile paylaştım. Çevrimiçi oldu. Şu an şarkıyı açıp açmadığını bilmiyordum. Az evvel çektiğim selfieyi de gönderdim. Balıklarımızın fotoğrafını çektim; onları da özlemiş olabilirdi.

"Yemlerini ihmal etmiyorsun değil mi?"

"Hayır. İyi bakıyorum merak etme. Noir'a da bakıyorum."

"Özledim koynunda uyanmayı... Yarı baygın sabahlara... Hiçbir şey düşünmeden... Konuşmadan... Dalıp gitmek uzaklara... Çok güzel sözleri bu şarkının."

"Gündüzleri geçiyor bir şekilde. Ama geceleri çok özlüyorum seni. Geceleri sevmiyorum sensiz."

"Ben de sensiz uyanmayı sevmiyorum."

"Ne zaman geleceğini bilsem gün sayacağım ama... Bari 8'ine yetiş. Bu evdeki üçüncü ayımız olacak."

"Senin evine gelmek istiyorum, o eve değil."

"Ciddi misin sen? Doğru anlıyorum di mi? Rezidans kiralamamı mı istiyorsun?"

"Değil* mi?"

"İçimde kaldı."

"Benim de."

"O zaman?"

"Tamam kiralayacağım."

"Satın al."

"Çüş!"

"Söyle yarın Aydın'a. Halleder o. 8 Nisan için kiraladığın rezidansı istiyorum ama. Gökhan biliyor değil mi? Ben hallederim yarın, söylerim Aydın'a. Uğraşma sen."

"Şu an ekrana şaşkınlıkla bakıyorum."

"Jakuzide misin?"

"Evet."

"Dün gece yastığına parfümünü sıktım ama senin gibi kokmadı. Senden ayrı kalmak çok zor. Bodrum'da bir şekilde idare edebiliyordum ama bu evde çok zor. Her yerde varsın ama yoksun."

"Sen Bodrum'dayken ben de öyle hissetmiştim. Odanın, salonun, mutfağın, bahçenin her yerinde vardın. Ama yoktun. Noir da seni arıyordu. Kokunu... Ben de. Alışkanlıklar adamın iflahını kesiyor."

"Bu sefer başka ama. Begüm için. Kardeşin için..."

"Kardeşim için."

"Uyuyacak gibi duruyor. Dün çok yorgun düştü hastanede. Aramaya çalışacağım."

"Kerem'i hatırladı di mi orada hep?"

"Değil* mi?"

"Evet. Daha evvel hiç elimin kolumun böyle bağlandığını hissetmemiştim. Gözüne sokmak istemiyorum senin varlığını. Bilseydim böyle olacağını hiç getirmezdim onu. Gerçi er ya da geç evrak işleri için onun gelmesi lazımdı. Yaşanacaktı bu bir şekilde. Kaçınılmaz son."

"Her neyse... Yaz bana saçını falan kuruttuğunda, işlerin bitince. Bekliyorum."

"Tamam sevgilim. Çıkacağım şimdi."

"Çıkma. Bak keyfine. Kaçmıyorum ben. Uyuduktan sonra uyanmaz. Gözleri kapandı iyice."

♠

Saçlarımı, sanki Bora kontrol edecekmiş gibi özenle kuruttum. Şort giydim. Üzerime de Bora'nın tişörtlerinden birisini geçirdim. Gökhan'a bu akşam spor yapmayacağımızı

bildiren mesajı attım. Çok yorgundum ve deliksiz bir uyku çekmek istiyordum ama önce Bora'yla konuşacaktım. Aramasını bekliyordum.

"Sevgilim?" dedim, telefonu açar açmaz. "Sesini duymak istiyorum, konuş! Çok özledim seni," diye devam ettim, hemen sonra.

Güldüğünü hissettim. "Fırsat bulursam eğer..." dedi. Fısıltıyla konuşuyordu. "Düştüğümüz hale bak!" dedi, sitem eder gibi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ah Nazlı!"

"Nazlı demeni özlemişim." Sesim titremişti. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Konuş."

"Şişşşşt!" diye fısıldadı. Sessizlik oldu. "Bak bu yüzden iki dakikalık da olsa kaçamaklar yapmıyorum. Neden ağlıyorsun şimdi?"

"Özledim," dedim. Bazı şeyler bu kadar netti. Uzun uzun açıklanabilirdi fakat gerek yoktu. Tek bir kelime, sayfalarca yazılabilecek cümleler kadar ağır ve etkiliydi. "Özledim," diye tekrarladım.

"Kapatacağım," dedi, tehditkar bir ifadeyle. "Mesajlaşırken eğleniyorsun, sinirleniyorsun, gülüyorsun... Ama şu an?" Ağlamaya başladım. *Annesinden babasından ayrı kalan çocuk gibisin Naz, kendine gel.* Kendime geldiğimde de Bora'yı bulamayacaktım. "Ağlama..." dedi, beni ikaz eder gibi. "Nazlı bak atlar gelirim. Yapma şunu bana."

"Gel," dedim. Gidişi öyle ani olmuştu ki, anlayamamıştım bile. Ne zaman döneceğini bilmiyordum. Bilmediğim her şeyden korkuyordum. Üstelik, o da ne zaman döneceğini bilmiyordu ve bu beni daha da korkutuyordu. "Lütfen gel..."

"Bu ilk ayrı kalışımız değil..." dedi Bora, beni rahatlatmak ister gibi. "Son da olmaz muhtemelen. Olabilir böyle, bazen. Zorlaştırma n'olur."

"Dünyanın neresine gidersen git seninle gelmek istiyorum," dedim. Yastığına sarıldım. "Bana haber bile vermeden gittin. Kötü bir kocasın sen."

"Özür dilerim," dedi, fısıldayarak. "Mecburdum."

"Tamam biliyorum..." dedim. Burnumu çektim. "Keşke sesini duymasaydım, haklısın. Mesajlaşırken daha iyiydi..."

"Benim için de," dedi. İçine derin bir nefes çektiğini hissettim. "Hadi birlikte uyuyalım..."

"Ben zaten spora da kalkmayacağım," dedim. Omuz silktim. "Bu gece kalkmayacağım. Sahura kalkar gibi hissediyorum zaten. Sen de yoksun. Çok sıkıldım. Bu gece kalkmayacağım."

"Tamam kalkma sevgilim," dedi. Sessizlik oldu. Nefesini burnundan veriyordu. "Kapat gözlerini..." Gözlerimi kapattım. "En mutlu olduğun anı düşün..." dedi. Bora'yla birlikte Sümela'daydık. "Sana sarıldığımı hisset..." Nefesi bana sarılıyordu. "Öptüğümü..." Sesi, dudaklarıma kapanmıştı. "Benimlesin. Seninleyim. Ayrı değiliz." Burnuma çalınan bergamot kokusuna sığınırken, ısındığımı hissettim. "İyi geceler sevgilim..."

"İyi geceler," diye fısıldadım. "Ben uyuyana kadar dur orada, kapatma..."

"Nabzına odaklan," dedi. Telefonu yastığın üzerine, kulağımı da telefonun üzerine koydum. Sol baş parmağımla, sağ bileğimde atan nabzıma dokundum. "Beni hisset. O ritme bırak kendini. Benimle uyu. Birlikte uyuyalım."

Nabzım iki yüz bir kez attı.

♠

111 Gün Önce...

İnsan, her şeye bir şekilde alışıyordu. Ne kadar Bora'nın yokluğuyla baş etmek güç olsa da, bir şekilde duygularımı toparlamayı başarmıştım. Gökhan'la kahvaltı yaparken, uzun uzun konuşmuştuk. Gökhan, Bora kadar ketum olmadığı için olayın ayrıntılarını daha fazla anlatmıştı ve Bora'nın şu an mücadele ettiği şeyin yanında, ayrı kalmamızın önemli olmadığına karar vermiştim.

Begüm'ü, *"Tüm okul, sonra tüm şehir, sonra ülke, sonra da dünya bunu izlesin istemiyorsan..."* diye tehdit etmişlerdi. Bir nevi Mehmet'in yapmak istediği fakat bizim bir şekilde engellediğimiz şeyi, başka adamlar yapacaktı. Başka

adamların Mehmet'le hiçbir alakaları yoktu ve dertleri yalnızca paraydı. Kerem'e çok ciddi bir para ödeyerek satın aldıkları videolardan, kat kat kazanma derdine düşmüşlerdi ve belli ki Bora'yı tanımıyorlardı. Bildikleri tek şey zengin olduklarıydı.

Begüm, çok büyük bir yanlış yapmıştı ve şimdi bedelini ödüyordu. Hayatından günler çalınıyordu, mutsuzluğun dibine sürükleniyordu, acı çekiyordu. Begüm'ün yaptığı yanlışın bedelini, Bora'dan ayrı kalarak ben de ödüyordum ve fakat bu da Bora ile beraber olmanın gerekliliğiydi. Onun bir kız kardeşi vardı ve her ne olursa olsun onu düşünmek zorundaydı. Kız kardeşi için hayatından ve karısıyla geçireceği zamandan feragat edebilirdi. Bu çok normaldi. Bu, her abinin kız kardeşi için yapacağı ve de yapması gereken bir şeydi.

Adamları bulmuşlardı fakat videoları onlardan satın almak durumu çözemeyebilirdi. Bora, Alp ve onun ekibinden iki kişiyi Londra'ya çağırmak zorunda kalmıştı. Videoların yok edildiğinden emin olması gerekiyordu ve bu da zaman istiyordu. Adamları bastırması gerekiyordu. Aynı zamanda, Gökhan da adamlardan on kişiyi Londra'ya, Alp'le beraber göndermişti. Bora buna gerek olmadığını Gökhan'a söylemişti ama Gökhan ısrarlı davranınca diretmemişti. Bu Gökhan'ın anlattığı bir şeydi, ben Bora'nın küfür ettiğine emindim. Çünkü Bora, meseleyi az kişiyle kapatmak isterdi. Gerçi eminim ki adamlar Londra'da olsa da hepsini bu işe bulaştırmazdı.

İnsanın parası olması da kötüydü; mesela benim videolarım emindim ki böyle değerli olmazdı. Yani eskiden. *Senin videoların yok Naz!* Eğer olsaydı da değerli olmazdı, yani eskiden. *Kendine haksızlık etme Naz, sen önemli bir insansın. Seni de matematik zekan için sıkıştırabilirlerdi.* Hakikaten, benim neden başıma böyle bir şey gelmemişti hiç? Neden kimse beni kaçırmamıştı, neden yasa dışı işleri örtmek konusunda üstün zekama baş vurmamışlardı, neden formüllerimi ele geçirmeye çalışmamışlardı? *Kesinlikle*

karanlık güçler senin kıymetini bilmiyor Naz! Kendileri kaybederdi.

"Bir kafeye oturduk şimdi, kahve içiyoruz. Sen n'apıyorsun?"

"Hayatımı sorguluyorum. Bu dünya benim kıymetimi bilmiyor. Onu anladım."

"Babaannem bir şey mi söyledi?"

"Yoo. Gelmedik ki daha. Yoldayız."

"Bu dünya neden senin kıymetini bilmiyor o zaman?"

"ODTÜ'lü değilim diye sanırım."

"Bir şey oldu sandım Nazlı."

"Yok olmadı bir şey. Kendi kendime içlendim. Önemli bir şey yok yani."

"Her zamanki hallerim, diyorsun yani."

"Sen nereden bileceksin benim her zaman nasıl olduğumu? Daha flört aşamasındayız biz seninle."

"Siz benim neler çektiğimi nereden bileceksiniz..."

"Ahmet Kaya! Severiz!"

"Ama şeyi daha çok severiz... Şehirlere bombalar yağardı her gece, biz durmadan sevişirdik..."

"Siz kimsiniz?"

"Ben ve içimdeki ses."

"Geldi mi geri?"

"Geldi geldi. Selamı var."

"Sen de benden söyle diyeceğim ama... İçimden gelmiyor."

"Aşk olsun!"

"Biz geldik sevgilim."

"Yani Aydın ve ben."

"Tamam sevgilim. Babaannem abuk sabuk bir şey söylerse sana, durma kalk. Uzatma hiç muhabbeti."

"Tamam. Begüm'e selam söyle."

"Söylerim. Sen benden selam söyleme ama kimseye. Özellikle de babaanneme."

"Söylemem."

Aydın'la birlikte, küçük bir bahçeye girdik ve kapıya doğru dümdüz ilerledik. Aydın zile bastıktan, on dört saniye sonra kapı ancak açılmıştı. Filiz Hala, beni güler yüzle karşılamış ve bana sarılmıştı fakat aynı sıcaklığı Aydın'a gösterdiğini söyleyemezdim. Ona mecburmuş gibi gülümsemişti.

Hole benzer, dar bir koridorun sonuna kadar yürüdük ve geniş bir salona ulaştık. Bahar'ın evi çok büyük değildi fakat sıcacıktı. Duvarlardaki tablolar, salonu süsleyen heykel ve biblolar oldukça şık görünüyordu.

"Hoş celdinuz," dedi Gülsüm Babaanne. Tavrı oldukça sıcak ve içtendi. Tek kişilik koltuğa rahatça oturmuş ve ayaklarını pufa uzatmıştı. Onu başımla selamladım ve çift kişilik koltuğa oturdum. Bakışlarım, benimle Bahar'ın evinde buluşacaklarını söyleyen halam ve yengeme çevrildi. Yengem de aynı Gülsüm Babaanne gibi içtendi fakat halam için aynı şey söylenemezdi.

"Biz de artık kalkmak üzereydik," dedi halam. Kolundaki saatine baktı. "Malum 3'te geliyordunuz... Saat 5'e geliyor."

"Benim hatam," dedi Aydın, lafa girerek. Sıkıntılı ve mahcup bir ifadesi vardı. "Son dakika bir iş çıktı. Yengeyi de bekletmek zorunda kaldım." Aslında olayın aslı tam olarak böyle değildi. Gökhan, kahvaltıdan sonra evden çıkmıştı ve birazdan geleceğini söylemişti. Son dakika iş Gökhan'a aitti. Aydın'ın eve gelmesi, beni alıp Bahar'a getirmesi ani gelişmişti ve bu yüzden gecikmişti.

"Sizinle tanışmamıştık?" dedi yengem, halamın cevap vermesine engel olmak ister gibi. "Nişanda yoktunuz sanırım."

"Ha bu uşak... Gökhan'ın ağabeyi," dedi Gülsüm Babaanne. Halam ve yengem Aydın'a gülümserken, Aydın'ın kasıldığını hissetmiştim. "Bozuşmuşlar idu. Barıştular."

"Kocan nerede Naz?" diye sordu halam. *Halan, Aydın'la hiç ilgilenmeseydi Naz!* "Bilmiyor muydu bugün burada olduğumuzu?"

"Londra'da cumadan beri. İşleri var," dedim.

Halam, şaşkın bir ifadeyle, "Yeni evlisiniz siz. Ne işi?" dedi.

"Canım büyük adam... Vardır işleri," dedi yengem. Hafifçe gülümserken, gözleriyle halama susmasını işaret ediyordu. "En iyisini bilirler. Biz karışmayalım." Fakat halam, karışmadan duramayacaktı.

"Ben anlamıyorum vallahi Gülsüm Hanım," dedi halam, sitemle. Gülsüm Babaanne'nin bakışları halama çevrildi. "Biri nişandan sonra Bodrum'a gider, biri nikahtan sonra Londra'ya gider..."

Filiz Hala, konuyu değiştirmek ister gibi, "Aydın... Gökhan nerede?" diye sordu.

Aydın gülümserken, "İşi var..." dedi. Herkesin bir işi vardı ve kimse bir şey açıklamıyordu. Bu durum oldukça sinir bozucuydu. *Sen herkesin her işini biliyorsun Naz. Gökhan'ın da kumarhaneye gitmek zorunda kaldığını...*

"Biz kalkalım..." dedi halam, imayla. İması doğrudan banaydı fakat hiç oralı olmamıştım. Ayağa kalktım ve kasıtlı olduğumu belli etmekten asla kaçınmayarak yengeme sarıldım. *Ayıp ama Naz!* Halam yüzüme kendisine de sarılmam için baktığında, tuvaletin yerini sordum ve salondan ayrıldım.

Bugün halama bir şans daha vermiştim fakat bunu değerlendirmemişti.

♠

"Hulahop da çeviremezdim ben. Hep düşerdi yere işte. Sinir olurdum."

"Onu çevirirken hile yapılmıyor tabii."

"Aslında ben onda da hile yapıyordum. İnsanlar belinde çevirirken, ben kolumda çeviriyordum. Sayacaksınız bana ne diye kavga çıkartıyordum."

"Beklerim senden!"

"Dur. Çay getirdi Filiz Hala."

"Afiyet olsun..." dedi Filiz Hala. Ona gülümserken, çayımdan bir yudum aldım. Bakışları beni es geçip yeniden Aydın'a çevrilmişti. Kış bahçesine benzer bir yerde, güzel gövdeli ağaçların arasında sigara içiyorduk ve emindim ki Aydın da Filiz Hala'nın gelmesinden hoşlanmamıştı. Ben

Bora'yla mesajlaşmam kesildiği için hoşlanmamıştım ama Aydın'ın nedenleri daha fazla olabilirdi. "Eee?" dedi Filiz Hala, Aydın'a.

"Ne eee'si?" diye sordu Aydın. Yüzünde mimik oynamıyor ve dikkatle Filiz Hala'ya bakıyordu.

"Aslında Bora ve Gökhan'la çalışıyordun ama onlar düşmanmışsınız gibi davranmak zorundaydı. Bu mudur?" dedi Filiz Hala. İfadesinde, bunun komik olduğunu belli eden bir alay vardı. "Bana pek inandırıcı gelmemiş olabilir bu hikaye."

"Sizi inandırmak zorunda değilim..." dedi Aydın.

"Sevgilim kavga çıktı."

"Çıkabilir ya da."

"Ne kavgası?"

"Yanılıyorsun Aydın, en çok beni inandırmak zorundasın..." dedi Filiz Hala.

"Aydın ve Filiz Hala kavgası."

Aydın, hiçbir şey demeden Filiz Hala'nın yüzüne bakıyordu. "Bana borçlu olduğun açıklamalar var. Ben yaptıklarını unutmadım..." diye devam etti Filiz Hala. Telefon melodisiyle birlikte, üzerindeki ince yeleğin cebine elini uzattı ve sıkıntılı bir nefes verip telefonu kulağına götürdü. "Efendim Bora?" dedi. Sessizce Bora'yı dinlemeye başladı ve beş saniye sonra masadan kalktı.

Aydın'ın bakışları bana çevrildiğinde, "Sen mi söyledin?" diye sordu. Başımı *evet* dercesine salladım.

"Alsaydı hırsını," dedi Aydın. Derin bir nefes aldı. "Bazı yüzleşmeler gecikir ama er ya da geç gerçekleşir..." dedi. *Naz, Aydın'a çok üzülüyorum.* "Kadının cerrahlık hayatını bitirdim. Hakkı var."

"Ne?" diye sordum, şaşkınlıkla. Sesim, beklediğimden daha yüksek çıkmıştı. "Nasıl?"

"Yenge gidelim mi?" diye sordu Aydın, sıkıntıyla. Ayağa kalktı. "Hem şu daire için ödeme yapacaktık. Halledelim hadi, kalk. Sabah da tapu işlemlerini hallederim ben."

Aydın'ın yüzüne nasıl baktığımı bilmiyordum ama başımı *tamam* der gibi salladım.

"Çıkıyoruz biz sevgilim. Rezidans için ödeme yapacağız. Teşekkür ederim halanı aradığın için."

Gülsüm Babaanne uyuduğu için onunla vedalaşamamıştık. Filiz Hala'yı öptüm ve içten bir tavırla ona sarıldım. Bahar'a selam söylemesini istedim. Aydın'la birlikte evden çıkıp arabaya ilerledik. Aydın arabayı çalıştırdığında, ekranıma Bora'dan mesaj düşmüştü:

"Sana dedikodu getirdim. Esmalar neden yok diye soruyordun bana ya... Halama soramadın sanırım. Babaannem istememiş Trabzon'dan kimsenin gelmesini. Sakin kalmak istemiş biraz. Belli ki bayağı bir pişman. Yoksa o etrafı kalabalık olsun isterdi."

♠

110 Gün Önce...

Hayatımda ilk kez bu duyguyu yaşıyordum. Eren'in *"askerde sevgilim var"* adını verdiği, ilişkiye kapalı bakışlarım gerçekten doğru muydu bilmiyordum ama askerden sevgilim dönüyormuş gibi hissediyordum. Saçlarımın dalgalarını belirginleştirmek istercesine ellerimi saçlarımda gezdirdim. Kırmızı dar ve mini elbisenin, derin göğüs dekoltesini düzelttim. Gözümün üzerine bulaşan rimeli, kulak temizleme çubuğuna damlattığım makyaj temizleme suyuyla sildim. Kırmızı ruju dikkatle dudaklarımda gezdirdim.

Tek bir eksik vardı: Bora.

"Neredesin?"

Salona geçtim. Yemek masasını son kez kontrol ettim. Her şey mükemmel görünüyordu. Bugün yetiştiremeyeceğimi bildiğim için dün gece burada kalmış ve sabaha kadar yemek hazırlamıştım. Tatları konusunda emin değildim fakat bu sefer yanlışlıkla da olsa malzemeleri karıştırmadığımı biliyordum.

"Varmak üzereyim."

Derin bir nefes aldım ve balkona ilerledim. İstanbul'u sanki ayaklarım altında hissederken, kendime bir sigara yaktım. Uğruna ne şiirler, ne şarkılar, ne romanlar yazılmıştı bu şehrin fakat bunu hissetmek için yaşamak gerekiyordu. İstanbul'da yaşamak değil; İstanbul'da aşkı yaşamak gerekiyordu. Aşkı bulduğu yere aitti insan ve benim için İstanbul, aşktı.

İstanbul, Bora'ydı.

"İstanbul'un göbeğinde oturuyorsun. Yeri güzel gerçekten de. Fakat evine iş çıkış saatinde misafir çağırdığında, bunun o misafir için güzel olmadığı muhakkak."

"Helikopter pisti de var. Keşke misafirim zengin olsaydı."

"Düşünemedim."

"Geç kalmak adetim değildir aslında. Beni yanlış tanımanı istemem. Ama gecikeceğim."

Kapının zili çaldı. Gelen Bora olmadığına göre ya Aydın ya da Gökhan olmalıydı. Rüzgarla birlikte zar zor içtiğim sigaramı dikkatlice söndürürken, Bora'ya da tek elle mesaj yazıyordum.

"Kapı çaldı, bir dakika."

"Kim olduğuna bakmadan açma."

Gözlerimi her açtığımda ve gözlerimi her kapattığımda gözümün önüne gelen yüz, şimdi kapının yanındaki ekranda görünüyordu.

Zil bir kez daha çaldı; sanki kalbimi çalar gibi.

Kapıyı açtım; hayatımıza, yepyeni bir sayfa açar gibi.

Şimdi günlerdir yaptığımız gibi onunla tekrar tanışacaktım. Başka şartlar altında karşılaşsaydık, ilk günden onun evinde yaşamaya başlamazdım. Onu, olması gerektiği gibi evimde ağırlayacaktım. Ellerimle hazırladığım yemekleri birlikte tadarken, ona yeniden aşık olacaktım. *İyi ki* diyecektim her geçen saniyede.

İyi ki, bir elinde bir şişe kırmızı şarabı, diğer elinde de bordo şakayık buketini tutan adam, benim.

88.Bölüm

**Sevgili yol arkadaşlarım, **

Geldik 2.Kitap finalinden evvel ki son durağa... Durak ki ne durak, 88... Zaman öyle hızlı geçiyor ki, ne ara geldik ben de bilmiyorum açıkçası... Şu an ne dediğimi bilmediğim gibi!

89.Bölüm'ü (2.Kitap finalini), 15 Aralık Cumartesi, saat 18:00'de okuyacağımızı ve bölümün çooookça uzun olduğunu bir kez daha hatırlatmak isterim.

**Sonrası malum, kısa bir mola... Aslında bu mola sizler için çünkü ben çok sabırsızlandığım 3.Kitabı yazmaya tam gaz devam ediyor olacağım. Ardından yine kavuşacağız, nasipse daha yolumuz uzun... **

Varlığınıza müteşekkirim. İyi ki kocaman bir aileyiz. Kocaman öpüyorum. Sizleri çok seviyorum!

♠

Gözlerimi her açtığımda ve gözlerimi her kapattığımda gözümün önüne gelen yüz, şimdi kapının yanındaki ekranda görünüyordu.

Zil bir kez daha çaldı; sanki kalbimi çalar gibi.

Kapıyı açtım; hayatımıza, yepyeni bir sayfa açar gibi.

Şimdi günlerdir yaptığımız gibi onunla tekrar tanışacaktım. Başka şartlar altında karşılaşsaydık, ilk günden onun evinde yaşamaya başlamazdım. Onu, olması gerektiği gibi evimde ağırlayacaktım. Ellerimle hazırladığım yemekleri birlikte tadarken, ona yeniden aşık olacaktım. *İyi ki* diyecektim her geçen saniyede.

İyi ki, bir elinde bir şişe kırmızı şarabı, diğer elinde de bordo şakayık buketini tutan adam, benim.

Kollarımı boynuna doladım. Elleri dolu olduğu için bana tam olarak sarılamıyordu fakat ben bunu umursamıyor, dünyada sadece ikimiz varmışçasına ve eğer ondan ayrılırsam ölürmüşçesine ona sarılıyordum. Şakayık buketi sırtıma değerken, şarap şişesini belimde hissetmiştim. Bergamot kokusu. Sanki nefessiz kalmıştım ve nefes alıyordum. Bora'yı o kadar çok özlemiştim ki, kokusunu içime ne kadar çekersem çekeyim yetmeyecekti.

Dudaklarına özlemle kapandım. Dudaklarım, dudaklarını parçalamak istercesine tadarken, hızlıca, ayağının tersiyle hala açık olan kapıyı kapattı. Şakayık buketi ellerinden düştü. Şarap şişesini dresuarın üzerine bırakırken, geriye doğru adım atmıştı ve ben de onunla yürümüş, ellerimi bir an olsun kollarından ayırmamıştım. Elleri, nihayet belimi sımsıkı kavradığında beni az evvel kapattığı kapıya yasladı. Soluğum kesilene dek, ayrı geçirdiğimiz her bir saniyenin acısını dudaklarından çıkarttım.

Ayrı geçirdiğimiz beş gün boyunca dudakları arasından dökülen kelimelere aç kalmıştım ve bu açlıkla dudağını ısırdım. Boğazından çıkan küçük iniltiyle beraber, dudaklarını dudaklarımdan uzaklaştırdı fakat yüzü hala yüzüme çok yakındı. Nefesi yüzümü yakarken, dudakları ezberini bozmadı ve boynuma ilerledi. Kokumu içine çeker gibi, bir şarabı içer gibi, özlem giderir gibi adının yazdığı yeri öpüyordu.

Ellerim saçlarına ulaştı ve saçlarına asıldım. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Eğer bir daha... Benden habersiz bir şey yaparsan... Yemin ederim seni affetmem!" dedim, öfkeyle. *Nereden çıktı bu öfke şimdi Naz?* Dudaklarını boynumdan ayırdı ve başını hafifçe kaldırarak, kapkara gözlerini gözlerime kenetledi. "Eğer bir daha... Beni kendinden ayırırsan, araya kilometreleri sokarsan... Seni affetmem!"

Bir eli saçlarıma ulaşırken, diğer eliyle bileğimi kavradı. Baş parmağı nabzımın attığı yeri okşarken, dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Alnı alnıma, burnu burnuma değdi.

Nefesi dudaklarıma çarparken, "Nazlı sevgilim..." diye fısıldadı.

"Başlattırma nazlı sevgilinden!" dedim, sert bir ifadeyle. Boğazından, çok güzel bir ses çıktı. Gülmüştü. O sesi tekrar duyabilmek için, bu anı tekrar yaşamak istemiştim. "Çok özledim!" dedim, sitem eder gibi. Yüzümü avuçları arasına aldı. Sanki an durmuştu, ben durmuştum ve o dikkatle bana bakıyor, kim olduğumu kavramaya, yüzümü ezberlemeye çalışıyordu. "Dudaklarının kenarına rujum bulaşmış," dedim. Bunu dememişim gibi, dudakları tekrar dudaklarıma ulaştı.

"Ben de seni özledim," dedi. Çok daha sakin, çok daha bilinçli, çok daha içeridendi şimdi dudaklarımızın hareketleri; birbirlerinden hiç ayrılmak istemiyor ve birbirlerine zarar vermekten çok korkuyorlar gibi; ürkek fakat tutku dolu. "Nazlı..." dedi. Gülümsediğini hissettim. "Eve gelen misafirlerini böyle mi karşılarsın hep?" diye sordu, fısıldayarak.

Yüzümü yüzünden uzaklaştırdığımda gözlerine baktım. Kara gözleri ışıl ışıl parlamıyordu ve de yorgunlukla kaplanmıştı. Fakat yine de gözlerinde hin bir ifade vardı; oyuna devam etmek istiyordu. Bunu kendisi için mi yapıyordu yoksa benim için mi yapıyordu bilmiyordum ama ona gülümseyerek karşılık verdim. *Bunu sen istedin, sevgilim* der gibi gülümserken, ben de *bu oyuna varım* demek istemiştim.

Derin bir nefes aldı. "Lavaboyu kullanabilir miyim?" diye sordu. İfadesine tatlı bir ciddiyet bulaşmıştı.

"Koridorun sonunda, sağda..." dedim, elimle göstererek. Bora, banyoya ilerlerken benim de kendime çeki düzen vermem gerekiyordu. Ben yatak odamın banyosunu kullanacaktım. *Yatak odamın derken Naz? Evin tapusu Bora'nın üzerine.* Bu ev benimdi, kimin üzerine olduğuyla ilgilenmiyordum.

Kırmızı ruju sürmek ayrı, çıkarmak ayrı bir işkenceydi. Dudaklarımın üzerine ve çeneme kadar yayılmıştı. Elimi yüzümü sabunla köpürte köpürte yıkayıp, tüm makyajımı

çıkartmamak için derin bir nefes aldım. Dudaklarımın üzerine ve çeneme yeniden pudra sürdüm. Rujumu yeniden dudaklarımda gezdirdikten sonra, saçlarımı düzelttim. Parfümümü tazeledim. Hazırdım.

Çok heyecanlıydım; neden böyle olmuştu? *Flört bu Naz, evliliğe benzemez!* Derin bir nefes almaya çalıştığımda, avuç içlerimin terlediğini hissettim. Az evvel dudağını ısırdığım adamın yanına gidecektim sonuçta, kalbim neden duracakmış kadar hızlı çarpıyordu? *Flört çünkü bu Naz! Flört! Çok normal!* Fakat benim role bu kadar çabuk girmem pek normal olmasa gerekti. Bacaklarım titriyordu. *Tamam Naz, vazgeçtim. Az evvel dudağını ısırdığın adam, kocan, Bora. Heyecanlanma sen, cümle kuramayacaksın yoksa.*

Tekrar salona geçtim. Bora çift kişilik koltuğun bir köşesine oturmuş ve bir bacağını dizinin üzerine yerleştirmişti. Rahat görünüyordu. Bana kıyasla oldukça rahat ve heyecansızdı. Bakışları bana çevrildiğinde, beni tepeden tırnağa süzdü ve gülümsedi. Ben ise evime görücü gelmiş kadar gergin bir ifadeyle, çaprazındaki tek kişilik koltuğa oturmuştum. Bir süre anlamsızca birbirimize baktık. Kalbim, her geçen saniye daha çok çarpıyordu ve ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Keşke direkt yatağa geçseydik. *Çüş Naz!*

"Yemeğe geçmeden bir kadeh bir şey içerim aslında..." dedi, iki dakika, kırk dokuz saniye sonra. Komut almış gibi ayağa fırlamıştım. Kaşları hafifçe, meraklı bir şekilde çatılırken gülümsedi. "Yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

"Olur, evet, isterim." Çok nettim. Flört etmek yazışırken güzeldi ve fakat pratik konusunda o kadar da iyi değildim. *Ah Naz, tecrübesizsin sadece.* "Viski?"

Bora, ayağa kalktı. Kırk yıldır bu evde yaşıyormuş kadar rahat bir ifadeyle, yemek masasına ilerledi. Getirdiği şarabı masanın üzerine taşımıştı. Şarabı aldı ve mutfağa girdi. Peşinden ilerledim. "Tirbuşon nerede?" diye sordu. Bilmiyordum. *Bu ev senin ya Naz?*

"Oralarda bir yerlerde olacaktı..." dedim, gülümseyerek. Başını *anladım* der gibi salladı. Çekmeceleri açıp kapattı. En sonunda tirbuşonu buldu ve şişedeki mantarı büyük bir ustalıkla çıkarttı. Ada tezgaha yaslandım ve kollarımı bağladım. "Kadehler üstte..." dedim. Üstteki dolabı açtı ve iki kadeh çıkarttı. Kadehlere şarap doldurdu ve şişeyi tezgahın üzerine bıraktı. Bir kadehi bana uzattığında, mutfakta ne kadar seksi göründüğünden muhtemelen habersizdi.

"Soğuk mu seversin, iyi mi böyle... Bilemiyorum tabii ama," dedi. Kadehi dudaklarıma götürdüğümde, gayet kararında olduğunu düşünmüştüm.

Kendimden emin bir ifadeyle gülümsedim. "Teşekkürler, çok zarifsin..." dedim. Şarabımdan bir yudum daha aldım. "Şaraptan anlayan erkekten hoşlanırım."

Kaşları, *bak sen* der gibi havalanırken, karşımdaki tezgaha yaslandı. "Kırmızı mı seversin?" diye sordu.

"Ağırlıklı olarak..." dedim. Daha çok gülümsedim. "Vişne şarabı da severim." *Yoo sevmedin Naz, ağır geldi ya!*

"Öyle mi?" diye sordu, rahat bir ifadeyle. Şarabından bir yudum aldı. "Ağır bulan olabiliyor... Şaşırdım."

"Sen sever misin?" diye sordum.

"Kokusunu seviyorum," dedi. Gözleri kısıldı. "Kokusu bana bir şey hatırlatıyor." Bundan hiç vazgeçmeyecekti!

"Neyi?" diye sordum, merakla.

"Hep böyle meraklı mısındır?" diye sordu.

"Meslek hastalığı..." dedim, hiç düşünmeden. Bakışlarına şaşkınlık yayıldı. "İyi bir matematikçi, meraklıdır. Her şeye..."

"Öğretmen misin?" diye sordu. Gülümsedi. "Yoksa akademik kariyer mi?"

"Bilim kadınıyım..." dedim. Şarabını tezgaha bıraktı ve kollarını bağladı. "Şaşırdın?" dedim, sorar gibi. "Neden bu kadar şaşırdın?"

Bora'yı şaşırmış bir şekilde bıraktım ve fırına ilerledim. Fırını, pirzolayı ısıtmak için çalıştırdım. "Daha evvel bir bilim kadınıyla tanışmamıştım," dedi. Bakışlarım, omzumun

gerisinden ona çevrildi. Eli sakallarına gitti ve düşünür gibi sakallarını karıştırdı. "Ya da flört etmemiştim..."

"Genelde yaşlı ve çirkin olabiliyorlar," dedim, *haklısın* der gibi. Güldü. "Ben, matematiğe çok genç yaşta katkıda bulunmuş özel birisiyim." Kahkaha attı. *Abarttın çünkü Naz!* Buzdolabına ilerledim. Birbirleriyle eşit olmadıkları için kendilerine hala sinirli olduğum, zeytinyağlı kırmızı biber dolmalarını çıkarttım ve ada tezgahın üzerine koydum. "Yaptığım formüller matematik bilimine sonsuz katkılar sağladı... Adım, bir formüle verildi. Ayrıca kriptoloji alanında yazdığım bir algoritma hayata geçti." *Anlat sen Naz, biz dinliyoruz, maksat zaman geçsin.* Bora kahkaha atmayı bırakmıştı fakat otuz iki dişini göstermek suretiyle gülümsüyordu. "Bir matematik okulum var. Orada yetiştirdiğim gençler var... Bilmem duydun mu, geliştirdiğim bir yöntem, üniversitelerde ders olarak okutuluyor."

Tekrar buzdolabına ilerlediğim sırada, "Neden beni seçtin?" diye sordu Bora. Kaşlarım çatılırken, şarabından bir yudum aldı. "Bende ne buldun bunca işin gücün arasında da günlerdir benimle mesajlaşıyorsun? Ben vaktini çalmak istemem." Hazırladığım salata sosunu dolaptan çıkarttım.

"Aşk ve matematik arasındaki ilişkiyi çözmeme yardımcı olacağına inanıyorum diyelim..." dedim. Gözleri parladı. Kendime olan güvenimin yerine geldiğini ve heyecanımın beni esir almayı bıraktığını hissediyordum. *Kendi kendine kurduğun hayalin içine girdin çünkü Naz! Şu an anlattıklarının gerçekliğine inanıp inanmadığın konusunda şüpheliyim.*

Sosu Ege salatasının üzerinde gezdirdim. Bora, şarabını yudumlarken beni izliyordu. Tekrar buzdolabına yöneldim ve karalahana yemeğinin içinde olduğu tencereyi çıkarttım. Ocağın altını yaktım ve tencereyi ocağa koydum. Fırından ses çıktığında, kapağını açtım. Pirzolayı ve sebzeleri fırından çıkarttım.

"Karalahana mı o?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla. Bakışlarımı ona çevirdim. "Tencerede ısınan?" diye ekledi.

Başımı *evet* der gibi salladım. Bana inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Sen nereden biliyorsun benim karalahana sevdiğimi?"

"Takdir edersin ki... Evime davet ettiğim insanı biraz araştırmam gerekiyordu," dedim. Bora'nın bakışları kısılırken, "Zahmet olmazsa, dolma ve salatayı masaya götürebilir misin?" dedim. Bora, dediğimi yapmak yerine ocağa yaklaştı ve tencerenin kapağını kaldırdı. *Gülsüm Babaanne, Bora'nın karalahana yemeği sevdiğine emin miydi acaba Naz? Adam hayatında ilk defa böyle bir şey görmüş gibi bakıyor da...*

Bora, meraklı bir ifadeyle, "Sen mi yaptın bunu gerçekten?" diye sordu.

"Evet," dedim. Fakat Bora buna asla inanmıyormuş gibi yüzüme bakıyordu. "Hayatımda ilk defa yaptım üstelik. Artık bahtına ne çıkarsa..."

"Güzel kokuyor," dedi Bora. *Neden durgunlaştı Naz?* Tencerenin kapağını kapattı. Bana arkasını döndü. Salata ve kırmızı biber dolmasını alarak mutfaktan çıktı. Fırından çıkarttığım pirzola ve sebzeleri servis tabağına aldım. Bora tekrar mutfağa geldi. Şarabı aldı ve onu da salona götürdü. Yeteri kadar ısındığına kanaat getirdiğim karalahana yemeğini de derin ve geniş bir tabağa koyduktan sonra ben de salona ilerledim.

Masa oldukça şıktı fakat mönüm saçma sapandı. Yetmiş dokuz tane kabuksuz antep fıstığı, doksan iki tane kaju fıstığı, yüz üç tane beyaz leblebi, on tane kanepe, yirmi tane patates topu, on altı tane havuç dilimi, yirmi tane küp şeklinde kesilmiş otlu peynir, Ege salatası, sekiz tane zeytinyağlı kırmızı biber dolması, on parça pirzola, on tane kalın küp şeklinde doğranmış patates dilimi, yedi tane yuvarlak kabak dilimi, dokuz tane yuvarlak havuç dilimi, buz kovasında soğutulmaya bırakılmış şarap ve *karalahana yemeği.* Masanın tüm ambiyansını karalahana yemeği öldürüyordu ve fakat Bora'nın en sevdiği yemek oydu. *Deme öyle Naz, Karadeniz Bölgesi'ni üzme.*

"Afiyet olsun..." dedim, gülümseyerek. Bora'nın tabağına altı parça pirzola koydum ve yanına haşlanmış sebzelerden servis ettim. İki tane kırmızı biber dolmasını da tabağına koydum. *Adam belki hepsini aynı anda yemek istemiyordur Naz?* Kırmızı biber dolmalarını tabağından geri aldım ve kendi tabağıma koydum. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Kendi servisini kendin yapmak istersin belki..." dedim.

"Teşekkür ederim, yaparım ben..." dedi, gülümseyerek. Karalahana yemeğini servis ettiğim tabağı biraz önüne çekti. Çatalını servis tabağının içine sokmadan, "Sen yiyecek misin?" diye sordu. *Hepsini yiyecek galiba Naz?* Başımı *hayır* der gibi iki yana salladım. "Güzel," dedi. Tabağı tamamen önüne çekti ve bir çatal aldı. Hayretle yüzüne bakıyordum.

"İnternet değil," dedi gülümseyerek. Bakışlarım kısıldı. "Babaannemin tarifi..." dedi. Bir çatalı daha ağzına attı. *Flörtün gurme sanırım, Naz!* Merakla yüzüne bakıyordum. "Babaannem bi' farklı yapar bunu. Tarifini yalnızca annemle paylaşmış bugüne dek, yengemler halamlar bilmez. Sevim Hanım'a da vermedi. Bayılırım. Her ne koyuyorlarsa içine..."

Meraklı bir ifadeyle, "Beğendin mi yani?" diye sordum.

"Muhteşem olmuş. Birebir aynısı. Ellerine sağlık," dedi. Bakışları puslandı. "Anneminkine yakın... Ne olursa olsun, acemi işi. Onunki de hep öyleydi."

"Beğenmene sevindim," dedim. Tabağıma salata aldım. Bora, hazırladığım diğer her şeyi bırakıp iştahla karalahana yemeğini yiyordu. "Mısır ekmeği yapma şansım yoktu."

"Yapmış kadar oldun," dedi. Yüzüne ve sesine yansıyan o tozu silip atmak istemiştim fakat ses etmedim. Belki de ihtiyacı olan tek şey annesini hatırlamak ve yad etmekti. Biraz sonra, başını tabağından kaldırdı ve bakışlarını yüzüme dikti.

"Aslında biraz emrivaki oldu," dedim, çekinceli bir ifadeyle. Bora'nın yüzüne eğlendiğini belli eden bir tavır yerleşti. "Evindeki yardımcıya ulaştım. Sevim Hanım, en sevdiğin yemeğin bu olduğunu ama yalnızca babaannenin yaptığına bayıldığını söyleyince... Kendisine karşı kullanacak bir kozum

vardı." *Kadına, "Bana bu tarifi verirseniz, sizinle barışırım!" dedin Naz. Ayrıca barışmadın. Kadın barıştın zannediyor.*

"Aileme çoktan girmişsin. Keşke direkt sen bana gelseydin..." dedi Bora.

"Yok canım!" dedim, *daha neler* der gibi. Gülümsedim. "Küçük bir araştırma sadece... Seni yakından tanımak ve de rahat ettirmek için." Derin bir nefes aldım. "Eee biraz da sen kendinden bahset," dedim. Bora, buz kovasından şarabı aldı ve kadehlerimize şarap doldurdu. "Kimsin, kimlerdensin... Necisin?"

"Aileme sorsaydın ya," dedi, gevrek bir gülümsemeyle. Arkasına yaslandı. Şarabından bir yudum aldı. Sesli bir nefes verdi. Dikkatle tekrar konuşmasını bekliyordum. "Bora," dedi, kinayeli bir tonlamayla. "Karabey'lerden?" diye ekledi, *sorduğun bu mu* der gibi.

Patates topunun yarısını ağzıma attım. "Ne iş yapıyorsun?" diye sordum.

Bora, on bir saniye boyunca hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı ve sonunda, "Denizciyim," dedi. Şarabımdan bir yudum alırken, meraklı gözlerimi gözlerinden çekemiyordum. "Yat kaptanıyım..."

"Hangi rüzgar attı seni bu limana peki?" diye sordum. Bakışlarından geçen rüzgarları içimde hissediyordum. "Hoş... Güzel olmuş ve bu vesileyle tanışmışız tabii..."

"Hayat diyelim," dedi. İki saniyeliğine dudaklarını dişledi. "Hayatın rüzgarları da denizin rüzgarlarına benziyor aslında..."

"Çok mu seviyorsun denizi?" diye sordum, denizi ondan almışlar gibi.

"Çok," dedi. Bu öyle bir *çok*tu ki, sanki içi yanmıştı ve içindeki yangını dindirecek tek şey denizdi. Denize susamıştı. "Çocukken de tek arzumdu. Babamın bir teknesi vardı. Teknede kaptanımız vardı. Adem Kaptan... Denize dair her şeyi ondan öğrendim. Mustafa'nın babası... Şimdiki yatın kaptanı."

"Benim de ehliyetim var ama... Denizcilik bambaşka bir şey," dedim. Bakışlarımda meraklı bir ifade vardı. "Benimkisi amatör işi... Seninkisi uluslararası sularda geçerli sanırım... İngiltere'den mi aldın?" *Hile yapma Naz, İngiltere'de okuduğunu bilmiyorsun.*

"Oxford'da okuduğum bilgisine de sahipsin sanırım..." dedi Bora. Gözleri kısılmış ve dudaklarının kenarına neşeli bir gülümseme eklenmişti. "Sınırlandırıyorsun oyunu..."

"Tamam tamam nerede okudun?" diye sordum, somurtarak. Şarabımdan büyük bir yudum aldım. Bora, bakışlarımı tekrar kendisine çevirmemi sabırla beklemişti.

"ODTÜ çok ısrar etti ama *ille de Boğaziçi* dedim," dedi, gülümseyerek. Kendimi tutamayıp küçük bir kahkaha attım. "Şaka bir yana... Nedir şu ODTÜ nefretin?" diye sordu.

"Onlar bizden nefret ediyor bi' kere!" dedim, sitemle. Kaşlarımı çatmıştım. "Sosyal medyada hiç denk gelmedin mi? Bitmek bilmeyen bir kavgaya çektiler bizi..."

"Denizdeyken sosyal medyaya bakmaya pek fırsatım olmuyor," dedi Bora, gülerken. Dolmadan bir çatal aldı. "Sosyal medyadan da nefret ediyorum ayrıca."

"Ben seviyorum..." dedim. Şarabımdan bir yudum aldım. "Instagram'a girmeden yaşayamam. Çok faydalı hesapları takip ediyorum işim kapsamında. Ayrıca insanları stalklamak da hoşuma gidiyor. Instagram benim için yemek yemek, su içmek, tuvalete gitmek gibi... Önemli bir ihtiyaç."

"Anlıyorum," dedi Bora. Fakat emindim ki anlamıyordu. "İnternetin çekmediği yerlerde yaşayamazsın yani?"

"Yani..." dedim, düşünür gibi. Hakikaten yaşayamaz mıydım? "Her şeyi Google'lamaya alıştım sonuçta. Tabii dikkatli davranmak lazım, orası başka..."

"Ne gibi?" diye sordu Bora.

"Yani... Unutmamak lazım ki her şey kayıt altına alınıyor..." dedim. *Hayda Naz!* Muhtemelen gözlerimin içi parlıyordu. Bora ise gözlerimin içinin neden parladığını anlamamıştı. "Kolay erişiliriz. Bulunabiliriz. İnsanların her tık'ı kendilerini, kimliklerini ifşa ediyor aslında."

Bora küçük bir kahkaha attı. "Ajan mısın sen?" diye sordu, şaşkınlıkla. *Al işte Naz, ajan olsan on beş saniyede kimliğini açığa çıkarırmışsın!* "MİT? CIA? MI6?" dedi, merakla. *FBI de geç Naz, yakma kendini!*

"Takdir edersin ki bu gizli bir bilgi," dedim. Kaşlarım çatılmıştı. Bu kadar erken anlamaması gerekiyordu. "Fakat bence sen de aslında mafyasın!" *Bravo Naz, nereden anladın?*

Bora kocaman bir kahkaha attı. "Alnımda mı yazıyor?" diye sordu, merakla. "Bunu anlayan ilk insansın..."

"Ya dalga geçme!" dedim, sitemle. Kollarımı bağlamıştım. *Küstün mü Naz?* "Neden hemen biliyorsun, bozmasana beni!"

"Tamam tamam," dedi gülerek. İki elini *teslim oldum* der gibi havaya kaldırmıştı. Derin bir nefes aldı. "Ben seninle ilgileniyorum... Kim olduğun ya da ne iş yaptığınla değil." Şarabımdan keyifli bir yudum aldım. Dirseğimi masaya, elimi ise çenemin altına yerleştirdim. Serçe parmağım küçük dokunuşlarla yanağımı okşarken hafifçe masaya doğru eğilmiştim ve bile isteye göğüs dekoltesi veriyordum. Fakat Bora'nın bakışları asla gözlerimden ayrılmıyordu. "Ama sen, seninle ilgilenmemden hoşlanmadın sanırım..." dedi. Yüzüme meraklı bir ifade yayıldı. "Sustun da..."

"Ha yok..." dedim, hemen. Gülümsedim. "Ben de seninle ilgileniyorum." Bakışlarım Bora'nın şarap kadehini tuttuğu sol eline kaydı. "Evlisin sanırım. Alyansın var?"

"Senin de var," dedi Bora. Kadehini masaya bıraktı. "Sorun olur mu bu?"

"Yoo olmaz," dedim. Daha çok, fakat bu sefer cilveli bir şekilde gülümsedim. "Kocam Londra'da. Bana haber vermeden çekti gitti. Bence ona ne yapsam müstehak." Bora'nın kaşları havalanırken, yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. Söylediğim şeyden pek de hoşlanmamıştı. *Yok bir de hoşlansaydı Naz!* "Öküz de biraz!" dedim, imayla. "İnsanlık öğrenmesi icap ediyor..."

"Aldatacaksın yani kocanı?" dedi, merakla.

"Sen karını aldatmayacak mısın sonuçta?" dedim.

"*Karım var* demedim ki," dedi, gülerek. "Alyansım var sadece."

"Seninle baş edilmez!" dedim, sitemle. Yine güldü fakat artık gülüşü sinir bozucu olmaya başlamıştı. "Seninle flört de edilmez!"

"Aaa ben iyiyimdir bu işlerde, neden öyle dedin?" dedi, gevrek bir gülümsemeyle. *Bora eğleniyor Naz, sana da ego savaşına girmemeni tavsiye ederim.* "Bayağı iyiyimdir," dedi, vurgulayarak.

Derin bir nefes aldım. Sakin olmam lazımdı. Yüzüme geniş ve içten olmadığını çaktırmamaya çalıştığım bir gülümseme yerleşti. "Bir sürü erkekle flört ettim!" dedim.

"Erkeklerden hoşlandığını anlamıştım," dedi, hızlıca.

Gülümsedim. Fakat artık öfke içime dolmaya başlamıştı. Neden hep o üstte kalıyordu? "Alp'le de flört ettim!" dedim.

"Söylemiştin, evet..." dedi, asla bozulmadan.

"Çık git evimden!" dedim, ayağa kalkarak. Sanırım kolumu uzatıp işaret parmağımla kapıyı gösteren de bendim. *Ben gözlerimi kapattım Naz, belki sensindir belki değilsindir!* Bora ise evimden gitmek yerine başını geriye doğru uzatmış, abartılı bir kahkaha patlatmıştı. "Geldiğin yere geri git!" dedim. Artık buradan dönemez, geri vitese basamaz, kendimi ezdiremezdim. Bora, saniyeler boyunca süren kahkahasının ardından ayağa kalktı. Galiba gerçekten de gidiyordu.

"Nazlı," dedi, yüzünde asılı kalmış gülümsemesiyle beraber. Derin bir nefes aldı. Bunu bir kahkaha daha atmamak için yapmıştı. Birkaç adım atarak bana yaklaştı ve beni kendine çekti. Bana neden sarılıyordu? "O kadar iyi geldin ki, günler sonra bana..." dedi.

"Tamam gitme, vazgeçtim..." dedim. Ellerimi ona daha sıkı sardım. Dudakları saçlarımı buldu. "Ama sinirlendirme de beni. Üstte ben kalayım. Hep bir şekilde sen üste çıkıyorsun..."

"Demek biz seninle poker oynasak? *Dur ben yeneyim* diyeceksin...." dedi, gülerken. Benden ayrıldı. Kapkara bakışları beni esir alırken, ellerimi kollarına yerleştirme gereği duymuştum. "Duygularını bırak bir kenara... Sadece mantığını dinle... Ancak öyle üstte kalırsın," dedi.

"Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla. Yutkundum. "Duygularımı nasıl bir kenara bırakayım? Sana aşığım ve seni kıskanıyorum. Sen nasıl mesela Alp'i kıskanmadın şimdi ben laf sokarken? Sen bana eski bir flörtünden bahsetsen... Hele bana laf sokmak için bahsetsen yani, normal sohbette falan da değil... Kadehi kafana atarım!"

Bora yine kahkaha attı. "Beni gaza getirmeye çalıştığını biliyorum... Neden senin oyununa geleyim?" diye sordu. *Ah Naz. Ah. Artık bir şey demiyorum.* "Ayrıca nasıl flört ettiğini gördüm," dedi. Gülümsedi. "Sağ ol sevgilim. Bana harika bir selfie attın. Ben de zaten köprücük kemiğini istemiştim..."

"Aaa üstüme iyilik sağlık!" dedim, yalancı bir sitemle. Ellerimi kolundan çektim ve kadehime şarap doldurdum. "Çıplak fotoğraf mı atacaktım sana?" Kadehimi elime aldım ve koltuğa doğru yürümeye başladım. "İlk günden bi' de! Ayıp!"

"Fena olmazdı," dedi Bora, *soyun* der gibi. O da kendi kadehine şarap dolduruyordu. Bacak bacak üzerine attım. "Belki ben de atardım." Koltuğa yaklaştı ve aramızda biraz mesafe bırakacak şekilde yanıma oturdu. Bana doğru dönmüştü. "Erken bir tanışma olurdu."

"Hiç çıplak fotoğraf attın mı birisine?" diye sordum. Bora'nın gözleri kısıldı. "Merak ediyorum, sahiden." *Az evvel kadehi kafana atardım falan dedikten sonra, bu adam, sana bu konuda nasıl dürüst olsun Naz!*

"Benim hayatımda tek bir kadın oldu Nazlı," dedi, yavaşça. "Saint Benoît'da başlamış bir hikaye." Kadehini kolçağa koydu ve ceketinin cebinden sigarasını çıkarttı. "Ondan ayrıldığımda 25 yaşındaydım. Ve kimseyle de mesajlaşacak durumda olmadığım bir hayatın içine paldır küldür girmiştim."

"Hiç hoşlandığın başka birisi olmadı mı?" diye sordum, merakla. Bora, dumanı havaya üflerken, bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Yani sonuçta eminim ki kadınlarla tanışmaya vaktin olmuştur. Gece hayatının yoğunluğu malumdu..." *Kapa kapa bu konuyu hemen kapa Naz!*

"Nereden malum?" diye sordu, gülümseyerek. Şarabından bir yudum aldı. "Magazinde yazılan her şeye inanmıyorsun herhalde? Geçenlerde hamile olduğun çıktı hani magazinde..."

"Yapma Bora!" dedim, imalı bir ifadeyle. Sigarasına uzandım ve ben de kendime bir sigara yaktım. Sehpanın üzerindeki küllüğü aramıza koydum ve tamamen ona döndüm. "Gökhan ve Begüm'ün de bu konuda çok iması oldu. Beril'i biliyorum. Bir de Boston'daki kadını... Ayrıca Elif de tek gecelik kadınlarla alakalı imada bulunmuştu. Ayrıca doğum günü partisine gittiğimizde, Nilay mıydı neydi, *'Hevesini alsın, tadına baksın bırakır'* dedi benim için..." dedim. Gözlerim kısıldı. "Bir daha Nilay'la görüşmeyeceksin!"

"Her gün de Nilay'la beraberim ya..." dedi, şaşkınlıkla. Yüzünü hafifçe aşağı eğdi. "Ben duymadım böyle bir şey söylediğini ayrıca. Duysam verirdim cevabını."

"Bana ne ya?" dedim, omuz silkerek. Sigaramdan bir dumanı içime çektim. "İçki almaya gitmiştin sen. Umurumda değil kimin ne düşündüğü... Beyinsiz işte. Belli ki Elif'in arkadaşıydı. Onunla daha çok samimiydi yani..." Bora hiçbir şey söylemeden yüzüme bakıyordu. "Aslı ne işti?" diye sordum. Kaşları hafifçe çatıldı. "Şirkete ilk geldiğim günkü kadın..."

"Zengin avcısı," dedi Bora. Şarabından bir yudum aldı. "Hayatıma girmeye çalışan çoğu kadın gibi. Hayatıma girmenin yatak odasından geçtiğini düşünen çoğu kadın gibi."

"Sana hayran kaldım. Nasıl da hiçbir şey çaktırmadın... Nasıl da yavaş yavaş sızdın önce çalışma odama, sonra kasaya... Yetmedi hayatıma... Yetmedi-"

"Bana da yatağına sızdığımı ima etmiştin..." dedim, dan diye. Bora ondan hiç beklemediğim bir şey yaptı ve gözlerini gözlerimden kaçırdı. "Güvenmiyorsun kimseye. Aslında bana bile."

Gözleri tekrardan gözlerimi buldu. O kara gözlerde şimdi mahcup, üzgün ve kırgın bir ifade vardı. "Güveniyorum," dedi, *saçmalama* der gibi. Sigarasını söndürdü. Şarabından büyük bir yudum aldı. "Birisinden hoşlanmıştım," dedi. Derin bir nefes aldı. "Dışarıdan danışmanlık alıyorduk o zaman, yatırım alanında. Birkaç kez, ekibiyle beraber holdinge gelmişti."

Bora susar susmaz, meraklı bir ifadeyle, "Eee?" dedim. *Dur Naz, adam nefes alsın!*

Şarabından bir yudum aldı. "Sonra bir gün bir restoranda karşılaştık," dedi. Gözleri, o anı hatırlamaya çalışır gibi kısıldı. "Rezervasyonum vardı. Bir toplantım vardı. Toplantı iptal oldu bir şekilde. Birlikte yemek yedik. Sonra bir şeyler içmeye gittik. Aşırı derecede bağımlılık yaratan bir sohbeti vardı. Gece bitmesin istemiştim. İlgi alanlarımız aynıydı, dilimiz aynıydı, ne kadar konuşacağını ve ne kadar susacağını biliyordu..." Güldü ve şarabından bir yudum daha aldı. "Dersine iyi çalışmıştı anlayacağın."

"O da mı paranın peşindeydi?" diye sordum, merakla.

Bora birkaç saniye yüzüme gülümseyerek baktı ve nefesini sesli verdi. "Mehmet'in ajanıydı..." dedi. *Çüş Naz!*

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla. Ağzım bir parça açık kalmıştı. "Kerem gibi mi?" diye devam ettim.

"Sayılmaz," dedi, gülümseyerek. Şarabını kafasına dikti ve boş kadehi sehpaya bıraktı. "Onun evinde devam ettik o akşam... İlerleyen günlerde sık sık görüşmeye başladık. Gün geçtikçe daha çok hoşlanmaya başlamıştım ama bu öyle kalpte hissedilir bir şey değildi. Garip bir çekimdi sadece..."

"Nasıl anladın peki onun Mehmet'in ajanı olduğunu?" diye sordum, merakla.

"Henüz restorandayken anlamıştım Nazlı," dedi gülümseyerek. *Ne diyor Naz?* Bakışlarıma yayılan şaşkınlığı birkaç saniye boyunca izlerken dudaklarını dişledi. "Benim aynam gibiydi kadın. İdeal kadındı. İdealini bulmak diye bir şey yoktur. Ancak seni tavlamaya komutlanmış kişi, ideal görünür. Yoksa ilişkilerde aslolan zıtlıktır, zıtlıkların uyumudur. Yani bence."

"Bir dakika, anlamadım..." dedim, şaşkınlıkla. Şarabımı sehpaya bıraktım. "İdeal kadın olduğu için mi Mehmet'in ajanı olduğu kanısına vardın?"

"Hayır sadece şüphelendim," dedi Bora. Gülümsedi. "Ve beklemediği bir anda *Mehmet Şahindağ* dedim. Yüz ifadesini görünce de cidden üzüldüm. Panik olmuştu. Sonra toparladım. Anlamazdan geldim. Ve kadının ne kadar ileri gideceğini izledim. İki buçuk ay dayandı."

"Nasıl yani? Detaylı anlat!" dedim, merakla.

"Detay yok. Onda da bir şeyler değişmeye başladı işte. Hoşlanmaya başladı belki. Bir gün de dayanamadı, *yardım et bana* dedi. Mehmet *yaralı erkek* olarak tanıtmış da beni ona... Bir kadına bağlanmaya çok müsait durumdaymışım. Sevdiğim kadından ayrılmışım falan filan..." dedi Bora.

"Eee sen ne yaptın?" diye sordum, şaşkınlıkla. Küllüğü ona yaklaştırdım. "N'aptın n'oldu?"

"Bir şey yapmadım," dedi. Sigarasını küllüğe bıraktı. Bakışlarını yüzümden çekti ve ayağa kalktı. Yemek masasına ilerledi ve şarap şişesini alarak yeniden koltuğa yürüdü. Boşalan kadehine şarap doldururken, konuşmaya devam etti: "Ajanlığa soyunurken beni tanımıyordu. Etik değil tabii de öyle ya da böyle sonuçta bir görev almıştı Mehmet'ten. Fakat sonra beni tanıdı. Gerçekten tanıyıp gerçekten bana karşı bir şeyler hissedince de gerçeği itiraf etti. Takdir edilesi... Gerçeği itiraf ettiğinde de üzülmüştüm."

"Neden?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Arkasına yaslanırken, "Çünkü henüz kısa zaman önce, Elif benimle evlenmek istemediğini söylemeyi nikahlanacağımız

ana kadar saklamıştı da ondan," dedi. *Elif'e bir kez daha kırılmış Naz!*

"Yani hislerin gerçek değildi o kadına karşı?" dedim, sorar gibi. Kaşlarımı çattım. "Elif baskın çıkmıştı... Yani aslında kadından hoşlanmadın ama Mehmet'in ajanı olduğunu itiraf edip etmeyeceğini merak ettin. Buna çekildin. Öyle mi?"

"Bilmem," dedi, düz bir ifadeyle. Şarabından birkaç yudum aldı. "Üzerine hiç düşünmedim. Kadın itiraf etti benim zaten bildiğim gerçeği... Ben de iki buçuk ay süren her şeyi sıfırlayıp yoluma devam ettim."

"Kadına n'oldu?" diye sordum, merakla.

"Bilmem," dedi, aynı düz ifadesiyle. Yüzüme gerçekten de bunu hiç düşünmemiş gibi bakıyordu.

"Yardım etmedin mi?" diye sordum.

"Neden yardım edeyim?" diye sordu. Birkaç saniye anlamsızca birbirimize baktık. "Para için Mehmet'in teklifini kabul etmiş. Ve yine para için birkaç ay Bora Karabey çalışmış. Bana çalışacağına mimik çalışsaymış belki daha inandırıcı olurmuş. Kadın yalandan ibaretti. Ağzından çıkan her şeyi, sırf ben ondan hoşlanayım diye söylemişti. Evinde sigara paketleri vardı ama bana sigara içmediğini söylüyordu, bu kadar yalandı. Elif sigara içmiyor diye sanırım? Nesine yardım edeyim?"

"Ya Mehmet öldürdüyse kadını?" diye sordum ve üstelik bunu neden sorduğumu da bilmiyordum. "Kadının adı neydi?"

"Özge," dedi. Kendisine bir sigara yakarken, derin bir nefes aldı. "Öldüyse de toprağı bol olsun. İşte ondan sonra Elif'in bende bıraktığı güvensizlik duygusunun ne kadar önemli olduğunu idrak ettim. Benim güçlü durabilmek için böyle bir şey yaşamam lazımmış aslında. Yaşadıklarımla bu yüzden barışığım."

"Yani diyorsun ki *sana güvendim*, *ama bir anlık bir mala bağlama sonucunda...* ki tamam bunda benim de kabahatim var, yaptıklarımın farkındayım. Çizdiğim imajın ve seni Anıl Anıl diye ambale ettiğimin. Bu da tamamen kendi iç

savaşımdan kaynaklanıyordu. İşte bir an için bile olsa, *herhalde bu da bana ihanet etti* diye düşündün..." dedim, analiz yapar gibi.

"Bu?" dedi, beni kınıyormuş gibi. Başını hafifçe iki yana salladı. "Aşk olsun... *bu* ne demek?" Sıkıntılı bir nefes verdi. "Herkesin herkese ihanet etme ihtimali var Nazlı," dedi. Sesi yumuşacıktı ve yüzünde küçücük bir tebessüm vardı. "Sana güveniyorum. Ama senin bile bana ihanet edebileceğini unutmuyorum. Bu da benim karakterim. Yanında gözüm kapalı durabilirim ama sırtıma hançer yersem de dünyanın en büyük şokunu yaşamam. Şaşırırım tabii... Çünkü o hançeri sırtıma saplamayacağına inandığım sayılı insandan birisin. İlk tanıştığımız andan beri."

"Ne olursa bana yüzde yüz güvenirsin?" diye sordum, merakla.

"Sana yüzde yüz güvenmek istemiyorum," dedi, hiç beklemeden. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken, kadehini kafasına dikti. "Eğer sana yüzde yüz güvenirsem... Ve eğer sen bana ihanet edersen..." dedi. Kapkara gözleri, yeşilin hangi tonu olduğunu yalnızca onun bildiği gözlerime devam edip etmeme kararlılığıyla kilitlendi. "Seni öldürürüm."

Gülümsemeye çalıştım fakat yapamadım.

Gözünü kırpmadan gözlerimin içine bakıyordu ve vereceğim tepkiyi bekliyordu. Eğer ben konuşmazsam, sonsuza kadar da olsa konuşmayacağını ve gözlerini gözlerimden ayırmayacağını biliyordum. Fakat ne tepki vermem gerektiğini gerçekten de seçemiyordum çünkü önümde hiçbir seçenek yoktu. Baktım. Baktı. Baktık. Saniyeler birbirini kovalarken, sadece birbirimize bakıyorduk fakat ne onun ne de kendimin ne düşündüğünü bilmiyordum.

"Diyelim ben haindim," dedim, bir süre sonra. Bora, sanki birbirimize konuşmadan bakma oyunu oynuyormuşuz ve ben konuşarak yenilmişim gibi bir ifadeyle bakışlarını etrafta gezdirdi. Ayağa kalktı ve bar tezgahına ilerledi. Bir süre bardaki içkileri taradı ve bir şarabı seçti. Tekrar koltuğa

doğru yaklaştı. Şarap şişesini sehpanın üzerine koydu. Mutfağa ilerledi. Kıpırdamadan onu bekliyordum. İki dakika on yedi saniye sonra içine üzüm koyduğu bir tabak ve buz kovasıyla birlikte geri gelmişti.

"Diyelim sen haindin," dedi, koltuğa otururken. Bakışlarını yüzüme sabitledi. "Ne olacaktı mı?" diye sordu. Başımı *evet* der gibi salladım. "Bunu da düşünmedim. Ben gereksiz şeyleri düşünmem," dedi.

"Ne yani Anıl ölmez miydi?" diye sordum, ona inanmıyormuş gibi. Güldüm. "Az kalsın zaten ölüm emrini veriyordun."

"Gereksiz şeyleri düşünmem," dedi, kendini tekrarlayarak. Alaylı bir ifadeyle gülümsedi. "Anıl da benim için gereksiz bir şey... Ben sen kendi akıbetini soruyorsun zannetmiştim. Anıl konusunun düşünülecek bir tarafı yok, evet öldürürdüm." *Buna ne tepki vereceksin Naz?*

"Her neyse," dedim. Bazen insan ne tepki vereceğini bilemediğinde verilebilecek en güzel tepki bu oluyordu. Bora, şarapları kadehlere doldururken, ağzıma üzüm attım. Bora kadehimi bana uzattı ve şişeyi buz kovasının içine yerleştirdi.

Arkasına yaslandığında, "Biraz da sen kendinden bahset," dedi. Sıcacık bir ifadeyle gülümsedi. "Sevdiğin kitaplardan, filmlerden... Hoşlandığın şarkılardan. Kendinden." *Oyuna devam ediyor Naz!*

"Hıiıı," dedim, geniş bir gülümsemeyle. Bakışlarımı kadehime çevirmiştim. "Anket doldurur gibi soru cevaplamayı sevmiyorum sanırım." Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. "Böyle sorunca, bilemiyorum yani."

"Muhakkak en sevdiğin şarkı, en sevdiğin kitap vardır senin. En'leri tutkuyla oluşturduğunu biliyorum," dedi. Gözlerim, *pardon nereden biliyorsun* diye sorarcasına kısıldığında, "Mesajlarından anladım artık... Godfather gibi." diye açıkladı.

"Kitaplar ve müzik söz konusuyken, insanın ruh hali çok etkili," dedim. Şarabımdan büyük bir yudum alırken,

ayaklarımın topuklu ayakkabılar yüzünden sızladığını hissettmiştim. Yüzüm buruştu. Kadehimi Bora'ya tutması için uzattım. Topuklu ayakkabılarımı çıkarttım ve kolçağa iyicene yaslanıp, ayaklarımı Bora'ya doğru uzattım. *Daha ilk gecenizde fazla samimi olmadınız mı acaba Naz?* Önemli değildi; sonu nasılsa yatakta bitecekti. Bora, kadehimi bana uzattı. Bir ayağımı bacağının üzerine yerleştirdi ve hafifçe ayağımı ovalamaya başladı. Kendimi rahatlıyormuş gibi serbest bıraktığımda, gözlerimiz birleşmişti. "Godfather'da beni içine alan başka bir şey var. Bunu açıklayamıyorum. O filmde bir şey var."

"Anlıyorum," dedi Bora, yavaşça. Kadehimi yudumlamaya devam ederken, dikkatle onu dinliyordum. "İnsan bir şeyleri sebepsizce çok sevebiliyor."

"Senin maça kızını çok sevmenin bir sebebi var mı?" diye sordum, merakla. *Oyun Naz, oyun!* Bu sefer onun gözleri kısılmıştı. "Yani..." dedim ve durdum. Galiba bir şey uyduramayacaktım. "Her neyse, sormadım say," dedim, gözlerimi devirerek.

"İnsanın sebepsiz yaptığı şeyler olabilir ama mutlaka içeride bir yerde, bir sebebi vardır..." dedi, yumuşacık bir sesle. Kendisine bir sigara yaktı. *Bu akşam çok sigara içiyor Naz.*

"Evin içinde sigara içilmesini sevmiyorsun ama maşallah ancak kendi evinde geçerli galiba o kural," dedim, şakacı bir tavırla. Güldüğünde boğazından yine çok güzel bir ses çıkmıştı ve bu ses benim belki de en sevdiğim şarkıdan bile daha çok sevdiğim melodi olmaya kesinlikle adaydı. "Keyfine bak..."

"Oyun biter bazen, istesen de devam edemezsin işte..." dedi, gülerken. Alt dudağını ısırdı. "Evlenelim bence." Sigarasından içine derin bir duman çekti. "Fazla flört ettik."

"Film izleyelim mi?" diye sordum. *Dan diye Naz!* Bakışları gözlerimi bulduğunda, iç çektim. En azından evlenmeden bir kez sinemaya gitmek lazımdı. "Birkaç DVD var içeride. Gördüm ama bakmadım hangi filmler olduğuna... Sinema

salonuna gitmeyelim ama böyle birbirimize sarılıp izleyelim minnoş minnoş."

Küçük bir kahkaha attı. "Minnoş minnoş?" dedi, kaşlarını kaldırarak. Şarabından bir yudum aldı. Ayağımı hafifçe ovmaya devam ediyordu. "Olur, izleyelim..." dedi, memnun bir ifadeyle.

♠

The Adjustment Bureau... Türkçe'ye *"Kader Ajanları"* olarak çevrilen, romantik bir bilim kurgu filmi diye biliniyordu ve fakat bence senaryosu gereği romantik bir aksiyon filminden öteye gidememişti. Uyarlandığı hikayenin hakkını veremiyordu fakat asla kötü de bir film değildi. On bir tane DVD arasından izlenmeye değer olan bu muydu bilmiyordum. Bora filmlere bakmış ve bunu izlemek istemişti. Benim üzüldüğüm Türkçe karşılığında filmin sırtlandığı *ajan* kelimesinin fantastikten ibaret kalmasıydı.

"İstersen başka bir şey izleyelim," dedi Bora. Kanepeye dik bir şekilde oturmuş ve bacaklarını önündeki pufa uzatmıştı. Başımı *hayır* der gibi salladım. Elimi belime yerleştirip sıkıntılı bir nefes verdiğimde bakışlarımla etrafı tarıyordum. "N'oldu?" diye sordu Bora.

"Üzerimi değiştirsem mi diye düşünüyorum. Çok dar bu elbise. Sıkıldım," dedim. Bora gülümserken, bacaklarını puftan indirdi ve *yanıma gel* der gibi, iki kez hafifçe koltuğa vurdu. "Bir de film izlerken bir şeyler atıştırmak istiyorum galiba..." Yanına yaklaştığımda elimden tuttu ve beni bacağına oturttu. Omzuma küçük bir öpücük kondurdu. "Mısır mı patlatsan?"

"Önce bir üzerindekinden kurtarayım da seni..." dedi, yumuşacık bir sesle. Elbisemin arkasındaki fermuarı yavaşça aşağıya doğru indirirken, açıkta kalan tenime aynı yavaşlıkta öpücüklerini bırakıyordu. Benimle birlikte ayağa kalktı. Elbiseyi çekiştirdi ve elbise ayaklarımın dibine düştü. Elleri, belimin kenarlarından koltuk altlarıma doğru bir yol çizdi. Saçımdaki tokaya uzandı. Saçlarım serbest kalırken, Bora'nın

bakışları derinleşmiş ve beni kendimden geçirmeye başlamıştı.

"Bak şimdi," dedim, cilveli bir ifadeyle. Gömleğinin düğmelerini yavaş yavaş çözen parmaklarıma kısa bir bakış atıp, gözlerini yeniden gözlerime değdirdi. "O zaman eşitlenelim..." Dudaklarım dudaklarına ulaştığında, parmaklarım son düğmesini yeni açmıştı. Beni kucağına aldı. Bacaklarım belini kavrarken, dudaklarımız birbirinden ayrılmamıştı.

Ne zaman mutfağa geldiğimizi bilmiyordum ama beni tezgaha bıraktı. Dudaklarını dudaklarımdan çekerken, bir elini tezgaha dayamış ve diğer elini saçlarımda dolaştırıyordu. Gülümsemesinin, kokusunun ve bakışlarının üzerimdeki etkisi nefesimi keserken, sakallarını özlemle okşadım. Gömleğini çıkarttı. Yere atmasını bekledim ve fakat o gömleğini bana giydirmeyi tercih etmişti. Düğmeleri büyük bir sabırla iliklerken, sesimi çıkartmadan onu izliyordum. Kollarını kıvırdı ve benden biraz uzaklaşıp birkaç saniyeliğine bana baktı.

"Mısır mı demiştin?" diye sordu. Etrafa göz attığında, tezgahın üzerindeki mısırı fark etti. Mısır patlatma makinasına ilerlediğinde, ellerimi geriye koyup hafifçe arkama doğru uzandım ve ayak bileklerimi çapraz bir şekilde bağladım. Telefonu çaldığında, eli cebine gitti. Telefonunu çıkardı ve kimin aradığına baktıktan sonra, kulağına götürdü. Makinaya yağ koyarken, "Efendim?" dedi. Bakışları bana değdi. "Müsaitim. Söyle." Mısırları makinaya döktü. Kaşları çoktan çatılmış ve duyduklarından hoşlanmamıştı. "Hangi cesaretle?" diye sordu. Mısırların üzerine tuz döküyordu. "Temizleyin. Kimseye imtiyaz yok. Herkes haddini bilecek!"

Bora, mısır patlatırken bile nasıl Kara olabiliyordu?

Telefonu kapattıktan sonra, mısırlara tuz dökmeyi de bırakmış ve makinanın kapağını kapatmıştı. Telefonu cebine koydu. Mısırlar patlarken, yüzüne düşünceli bir ifade yayılmıştı. Birkaç saniyeliğine dudaklarını dişledi ve sıkıntılı

bir nefes verdi. Cebinden telefonunu çıkarttı. Bir numarayı tuşladı ve telefonu kulağına götürdü.

"Gökhan," dedi, tok bir sesle. Derin bir nefes aldı. "Aydın aradı. Kumarhanede bir sorun çıkmış. El atsana sen bi' duruma." Altı saniye boyunca Gökhan'ı dinledi. "Evet evet," dedi, hızlıca. Boynunu sağa ve sola yatırdı. "Bize herhangi bir kazancı var mı meselenin bakarsın sen." Başını, duyduklarını onaylarcasına salladı. "Aynen kardeşim. Haberleşiriz yarın." Telefonu kapattı ve cebine koydu. Bakışları bana değdiğinde, kapkara gözlerindeki yorgunlukla karşılaşmıştım.

Yere indim. Küçük adımlarla yanına yaklaştım. Sırtına küçük bir öpücük kondurup, kollarımı karnına sardım. Karnının üzerindeki ellerimi tuttuğunda, derin bir nefes almıştı. Yanağımı sırtına yasladım. Kocamandı. Kendisi gibi, dertleri de kocamandı. Belki, arkasına bile bakmadan her şeyden kaçmak istiyordu fakat bunun pek mümkünatı yoktu. Bazı şeyler oldukça açık ve kısır döngü halindeydi. Bir değil, birden çok düşmanı vardı ve telefonunu kapatması bile mümkün değildi. Kim olduğundan ne kadar kaçarsa kaçsın, kaçamazdı.

Her şeyden soyutlandığı anlarda bile *Kara* somut bir gerçek olarak karşısına çıkmaya devam edecekti.

♠

Filmin onuncu dakika, kırkıncı saniyesi David Norris ve Elise Sellas'ın, sekizinci dakikasındaki ilk karşılaşmalarını, ilk kalbe dokunuş anını öpücükle taçlandırmalarına denk geliyordu. Başımı Bora'nın göğsüne yaslamış ve patlamış mısır tabağını kucağıma almıştım. Bora'nın parmak uçları saçlarımda dolaşıyordu. Şarabımdan büyük bir yudum aldım. Bora'ya Matt Damon'ın gözlerinin çok güzel olduğunu söylemek istemiştim fakat filmin bölünmesine gerek yoktu. Gerçi ben filmi ezbere biliyordum fakat belli ki Bora daha evvel izlememişti.

The Adjustment Bureau, kaderimizi değiştirip değiştiremeyeceğimizi sorguluyordu. Filmin senaryosuna

göre, özgür irademizle seçimler yaparak bir şekilde kaderimizi çizebiliyorduk ve fakat özgür irademizle seçim yapamadığımızda, kaderimiz seçimlerimizi etkiliyordu. Aslında film bir sınavdan ibaretti ve başka yolları keşfetmekten korkmamayı savunuyordu; özgür iradenin bir ödül olduğunu ve uğruna savaş vererek onu kullanmayı öğrenen kişilerin, her türlü engeli aşabileceğini iddia ediyordu.

David ve Elise'in birlikte olmaması gerekiyordu. Eğer birlikte olurlarsa, David dünyayı değiştirecek bir politikacı olamayacaktı ve Elise onun içindeki tüm boşlukları dolduracaktı. Oylar, alkışlar, Beyaz Saray'da yaşama hayalleri David'in başarıya giden yoluydu fakat eğer Elise hayatında olursa David bunların hiçbirine ihtiyaç duymayacaktı.

Hayatlarında var olan, aralarında dolaşan kader ajanları ve ellerinde de insanların kader haritasını gösteren bir kitapları vardı. Aslında ajanlar ilahi bir plana sadık kalarak insanların hayatını yönlendiriyordu. Bir kişi, üzerine kahve döküldü diye oyalanıyordu fakat aslında bu, ilahi bir planda onu geciktiren ve hayatına yön veren bir olaydı. Kaybettiği beş dakika yüzünden kaçırdığı otobüs, geç kaldığı iş, ulaşamadığı bir kimse tam da öyle olması gerektiği içindi. Ve fakat olmaması gereken bir şey olmuştu ve ajanlardan birisinin anlık bir ihmalkarlığı sebebiyle, bir daha asla karşılaşmaması gereken David ve Elise karşılaşmışlardı. Bazı karşılaşmaların erken mi ya da geç mi olduğunun ilahi planda bir karşılığı vardı ve fakat insanlar bunun cevabını anın içindeyken asla bilemiyordu.

Bilinen tek bir şey vardı: Doğru zamanı yakalamak pek mümkün olmamakla birlikte, yanlış zamanda karşılaşmak da aslında bir tesadüften ibaret değildi ve her şeyin bir sebebi vardı.

"Yapma!" dedim, kendimi tutamayarak. Filmin bir saat sekiz dakikası geride kalmıştı. Kötü ajan, her şeyden habersizce, David'in beynini yıkıyordu. Elise'in ülkenin en

ünlü dansçılarından biri olmak üzere olduğunu ve ileride dünyanın en ünlü kareograflarından birisi olacağını söylüyordu. Eğer David, Elise ile birlikte olursa, yalnızca David'in değil Elise'in de hiçbir zaman hayallerini gerçekleştiremeyeceğinden bahsediyordu.

"Birbirlerinin kaderlerinde varlar değil mi?" diye sordu Bora. Başımı göğsünden kaldırıp şaşkınlıkla ona baktım. "Bu herifin bilmediği bir şey var. Ama aslında kadınla adamın kaderi bir?"

Kaşlarımı çatarak, "Spoiler vermeyeceğim," dedim. Bora birkaç saniye yüzüme *bunun nesi spoiler, ben çok zekiyim ve buna ters köşe demem* der gibi baktı ve gözlerini yeniden televizyona çevirdi. *Yapma Naz, hiç de öyle bakmadı. Kadere inanmayan sendin. Ve sen kadere inanmadığın için filmi her izlediğinde, bambaşka bir beklentiyle izlemiştin. O kadere inanıyor, bunu anlaması çok normal değil mi?*

Filmin en sevdiğim ve en heyecanlı yeri, bir saat yirmi dakikayi geride bıraktığımız yerdi. David, *Elise de Elise* diyordu ve tatlı ajanla iş birliğine başlıyordu. Kapıları tek tek ezberliyor ve zik zak çizerek geçeceği sekiz kapıyı benliğine kazıyor, hatta en cesur hamlesine karar veriyordu. Her izlediğimde, hiç izlememişim gibi heyecanlanıyordum ve Elise ile David'in kavuşması için derin bir istekle kıvranıyordum.

"Sanırım Başkan'ın gerçek planı, belki de bir gün planı bizim yapmayacağımız. Kendi planınızı kendiniz yapacaksınız."

"Başkan kimdi sence?" diye sordum Bora'ya. Başımı göğsünden kaldırmış, kapkara gözlerine bakıyordum. "Yani tema olarak sormuyorum. Ajan dediklerimizin *melek* olduğunu savunursak, pekala aslında Allah'ın kastedildiğini anlıyorum. Hani bu filmde, bir kez de olsa herkesin onunla tanışacağını ve onun herkese başka görüneceğini söylüyor ya. David de tanışmış... Kimdi sence?"

Bora hafifçe gülümsedi. "Bu neden önemli?" diye sordu, meraklı bir ifadeyle. Kadehinde kalan şarabı kafasına dikti.

"Kimse kim..."

"Önemli olan ne peki?" diye sordum, gülerek. Bora, küçük ayrıntılara takılmayarak beni bir kez daha şaşırtmamıştı.

"İki insan eğer birbirinin kaderiyse, onları hiçbir güç ayıramaz..." dedi, yavaşça. Kadehini kolçağa bıraktı. Kapkara gözlerini sis kaplamıştı. "Sonuca giden yol... O yolun öyle meşakkatli olma sebebi insanın içini acıtıyor. Kaderinde olanı kazanmak, elinde tutmak...öyle kolay değil. Filmin acı gerçeği bu bence."

"Çok yoruldular aslında ama bu filmde işlenmiyor," dedim. Başımı onu onaylar gibi sallamıştım. "Zaten böyle şeyler filmlerde genellikle işlenmez. Belki bazen kitaplarda..."

"*Ucuz aksiyon* diyorum ya hep..." dedi Bora. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bu film özelinde değil tabii de... Bu siktiğimin hayatını yaşadığımda filmlerden nefret etmeye başladım. Gerçek hayatta pek mucizeler olmuyor. Vuruluyorsan ölüyorsun mesela. Eğer ablam, bir aşk filminin başrolünde olsaydı yaşayabilirdi. Bir şekilde hastaneye yetiştirirdik onu. Ne bileyim... Öyle çatışırken öpüşemiyorsun." Dudakları *bilmem* der gibi büzüldü. "Her şeyi kontrol edemiyorsun. Ne kadar planlı ya da zeki olursan ol... Bir açık bırakıyorsun muhakkak. Öyle can alıp yastığa başına rahatça koymak ya da vicdanı susturmak mümkün olmuyor. Aklın, silemediğin karelerle doluyor."

"Ama bizim yaşadığımız çok güzel değil mi?" diye sordum. Gülümsediğimde Bora'nın gözleri birkaç saniyeliğine dudaklarıma kaymıştı. "Esas kız, aşık olduğu oğlanı kurtarmak için casinoya girer... Orada esas oğlanla tanışır ve bir aşk başlar. Bence *IMDB*, 10!" Bora küçük bir kahkaha attı. "Herkes kendi hayatının filminde esas oğlan ya da esas kızdır ya... Ben seni tanıyıncaya kadar, kendi hayatımın filmiminde bile kendimi figüran gibi hissederdim."

"Kendine haksızlık ediyorsun," dedi Bora. Sesine ve yüzüne şefkat yerleşmişti. Dudakları birkaç saniyeliğine alnıma kapandı. "Herkesin filmi aslında tek kişiliktir Nazlı. Tek baş rol... Kelebek etkisi gerçekten var. Bu filmde de nasıl

ki her olay ilahi planı etkiliyor... Biz de doğduğumuz andan itibaren bir şekilde maruzuz buna. Aile seni şekillendirirken, aldığın şekle göre hareket ediyorsun. Hareketlerinin karşılığı var. Hem içeride, hem dışarıda. Yani hem psikolojik hem de reel."

"Bir çocuk sahibi olmayı bu yüzden istemiyorsun değil mi?" diye sordum, merakla. Beni kendine doğru çektiğinde hepten kucağına yerleşmiş ve bir elimi omzuna atmıştım. Kolları belimi sararken gözlerini gözlerimden çekmiyordu. Sırtımı iyicene koluna yaslarken kafamda nasıl devam edeceğimi arıyordum. "İlahi adalete inanıyor musun?"

"Elbette," dedi, düşünmeden. Bakışları yüzümde gezindi. "*What goes around comes around*." Güldü. "Herkes buna bir şekilde inanır. Bunun her kültürde bir karşılığı var. Karma felsefesi."

"Neden bu çocuğuna yansısın ki?" diye sordum, merakla. Derdim çocuk yapmak falan değildi; yalnızca onun düşüncelerinin değişmesini istiyordum. Telefonumun alarm sesiyle birlikte gözlerimi devirdim, saat 3'tü, spora kalkmam lazımdı. Alarm hiç çalmamış gibi kapattım ve bakışlarımı yeniden Bora'ya çevirdim.

"Çocuğuma gelene kadar, hayatımın her yerine yansıyor zaten..." dedi, alaylı bir şekilde gülerek. O da alarm çalmamış gibi davranıyordu; çok şükür bu akşam spor yapmak yoktu. Derin bir nefes aldı. "Nazlı," dedi. Birkaç saniye boyunca, gözlerimde kaybolmak ister gibi durdu. "Ben vicdanını susturmayı bir şekilde başarmış bir adamım. Çünkü eğer vicdanımı dinlersem kendimi öldürürüm." Zorlukla yutkunduğumda, birkaç saniye bana izin verdi. "Kara'ya sığınıyorum çünkü o bana hep yaptıklarım için *mecburdun* diyor. Mecburdum. Ama mecbur olmak yetmiyor. Bora, iyiydi. İnsana, duygulara, ahlaka önem verirdi. Ben kimlik çatışması yaşadım fakat buna teslim olmayıp en kolay olanı seçtim. Kara olmayı... Çünkü aksi takdirde hayatta kalamazdım. Ben hayatta kalmazsam herkes dağılırdı."

"Kara olmak en kolayı değil," dedim, *saçmalama* der gibi. Sesim incecikti. Parmak uçlarımı sakallarında gezdirirken, dudaklarına küçücük bir öpücük kondurdum. "Sen en zorunu seçmişsin sevgilim. Kendine haksızlık ediyorsun."

"Ben haksızlığı benden başka herkese yaptım Nazlı," dedi. Koltuğun kenarındaki sigara paketine uzandı. Bir sigara yaktı ve dudaklarıma yerleştirdi. Küllüğü bize doğru çekti. Kendisine de bir sigara yakarken, derin düşüncelere dalmış gibiydi. Nihayet gözleri gözlerime ulaştığında yüzünde buruk bir gülümseme vardı. "Ablam. Ona öfkelenmemek de başkalarına haksızlık yapmaktı."

"Nasıl yani?" diye sordum, merakla.

"Ölüm temizler," dedi. Sigarasını küllüğe bıraktı. "Hiç düşünmedin mi, Begüm'e neden bu kadar müsamaha gösterdiğimi?" diye sordu. O gülümserken, benim kaşlarım çatılmıştı. "Bencil, şımarık, fevri birisi. Gerçi daha karakteri henüz oturmadı ama... Yine de ona karşı ne kadar hoş görülü olduğumu görmüyor musun?"

"Kardeşin çünkü?" dedim, içten bir ifadeyle.

"Cık," dedi Bora, gülümseyerek. Sigaramın külünü silktim. "Haklı olduğu için..." dedi. Birkaç saniyeliğine dudaklarını dişledi. "Gittiği yolları beğenmiyorum ama haklı, biliyorum. Bitmeyen bir kavgası var ablamla. Eğer ablam yaşasaydı ben de onunla kavgama devam ederdim. Ablam öldü ve ben onu akladım. Yanlış, biliyorum... Ama kayırıyorum işte."

"Ben aşk için insanın ne kadar ileri gidebileceğini birebir yaşadım Bora," dedim. Sigarasından bir dumanı içine çekerken gözleri kısılmıştı. "Ablanı anlıyorum. Bazen insanlar doğru da yapsalar yanlış da yapsalar onları anlayabiliriz... Anlamamız hak verdiğimiz ya da hak vermediğimiz anlamına gelmiyor. Kendimi ablanın yerine koyduğumda ben aşkı mı seçerdim bilemiyorum ama... Şunu söylemek istiyorum aslında; kadın ve erkeğin ilişkisi ilk insanla başlıyor. Mantık, haklılık, haksızlık aramaya gerek yok. İnsan bazen kendine söz geçiremiyor."

"Mehmet Şahindağ..." dedi Bora, ciddi bir ifadeyle. Sigarasını söndürürken nefesini sesli verdi. "Bir zamanlar öyle çok sevdi ve o kadını kaybettiğinde öyle büyük bir boşluğa düştü ki... Hayatlarımızın amına koyarken, en büyüğünü kendine yapıyor. Görmüyor."

"Ablanın kemiklerini sızlatıyor değil mi?" diye sordum, kısık bir sesle.

"Belki," dedi. Alaylı bir şekilde güldü. "Babam ne yapardı acaba, yaşasaydı... Bu aralar en çok bunu soruyorum kendime."

"Uyuşturucu işinden kaçmazdı herhalde... Yeltenmişliği var?" dedim, sorar gibi.

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Konu nasıl buraya geldi?" diye sordu, merakla. Gülümsedi ve parmaklarımın ucundaki sigarayı alarak söndürdü. Patlamış mısır tabağını ve kadehleri sehpaya bıraktı. "Seni öpmek varken..." dedi. Dudakları boynuma ilerledi. "Bu geceyi ağırlaştırmak yok..." Nefesini kulağımda hissettim.

Gecenin her daim ağırlığı vardı. Geceyi ağırlaştıran hakimiyet süren karanlıktan ibaretti. Gecemin hafiflediğini hissediyordum. Bora'nın göğsümü esir eden dudakları, karanlığa gölge düşüren ay ışığı gibiydi. Elleri belimi kavradı ve kendimi havada buldum. Sırtım bir yere değdi ve Bora üzerime kapandı. Tenim cayır cayır yanıyordu. Tek yudumda onu içmek istiyordum ve fakat Bora, gecenin ağırlığını üzerimden hafif hafif almaya ve beni kıvrandırmaya yemin etmişçesine sakindi.

Bir mum yandı gecenin içinde; o mum eriyene dek sabah olmayacaktı.

♠

Kendimi havluyla beraber yatağa bırakmıştım. Islak saçlarımdan akan sular enseme damlarken, saçlarımı havluya sardım ve başımı yastığa koydum. Bora, saçlarını havluyla sertçe kurularken bakışları benim üzerimdeydi. Bir dizimi kırarak kendime doğru çektim ve diğer ayağımı dizimin üzerine yerleştirdim. Bora'nın dudakları çapkın bir

şekilde iki yana kıvrılırken, bakışları bacaklarımda dolanmaya başlamıştı. Ellerimi başımın arkasında birleştirirken, dişlerimi alt dudağıma bastırdım.

Bora elindeki havluyu tekli koltuğun üzerine attı ve odanın bir ucundaki konsola ilerledi. Bir su damlacığı, sırtının üzerinden beline sarılı havluya doğru süzülüyordu. Kendisine bir kadeh viski koydu. Bakışlarım dövmesine kaydığında, dövmesini öpmek istedim. *Bora sana "Artık içme!" demişti Naz. Ben de sana diyorum ki, artık uyu!* Ağır adımlarla yatağa yaklaştı ve bana sırtını dönecek şekilde oturdu. Kadehini komodinin üzerine bırakmıştı. Elimi uzattım fakat sırtına dokunamamıştım.

"Pişt! Yakışıklı..." dedim, kısık bir sesle. Omzunun üzerinden başını döndürerek bana yandan bir bakış attı. "Buraya gel," dedim. Gülümsedi fakat gelmedi. Başını tekrardan çevirdi. Komodindeki kadehi eline aldı ve bir yudum viski içti. "Pişt!" dedim, yeniden. "Pişt! Pişt!"

"Ne var ne?" dedi, tatlı bir sitemle. Hafifçe yan oturarak bana doğru dönmüştü. "Ne var?" diye sordu, gülerek. Bir elini uzatarak kolumu tuttu ve hiç zorlanmadan beni kendine çekti. "Sen gel." Boğazımdan küçük bir kıkırtı çıkarken, başım kucağına düşmüş, saçımdaki havlu ise açılmıştı. Parmak uçları saçlarımı sevmeye başladı. Gözlerimiz ise ayrılmamak üzere birbirlerine kenetlenmişlerdi. "Çok güzelsin."

"Sen güzele güzel der misin, güzel senin olmadıkça?" dedim, gülerken. "Yakışıklı diyecek değilsin. Yakışıklı zaten sensin."

"Senin kafa da bayağı güzel oldu..." dedi. Kahkaha attım. Üstelik söylediği komik değil gerçekti. "Kahve yapayım mı sana?"

"I-ıh!" dedim. Başımı anlamsızca iki yana sallarken, Bora'nın belindeki havluyu da açılması için zorluyor gibiydim. "Böyle çok güzel başımın dönmesi. Dönsün hep."

"Başın mı dönüyor?" diye sordu. Bana doğru eğildiğinde, sakallarını yanağıma sürttü. Kollarımdan tutarak beni

kucağından kaldırdı ve başımı yastığa bıraktı. Fakat yanlışlıkla kendi yastığına bırakmıştı. Yatağın bu tarafı onundu. Asla diğer tarafta yatamazdı. Kalkmaya çalıştım ama beni tekrar yatırdı. "Yatsana..." dedi. Tekrar kalkmaya çalıştığımda, elleriyle bedenimi sabitledi ve güldü. "N'oldu? Ne yapacaksın kalkıp?" diye sordu.

"Şarkı açacaktım," dedim. İç çektim. "Şarkı açmak için telefon bulacaktım..."

"Ne şarkısı?" diye sordu, şaşkınlıkla. Gözleri kısılmış, yüzüne hoş bir tebessüm yayılmıştı.

Parmaklarım sakallarının arasına sızdı. "*Fırtınaaaam! Felaketim hasretim. Yetmiyooor sevişmeler yetmiyoooor! Şiddetin ne hoooş! Ne güzel şefkatin! Sevdikçe sevesim geliyooooğ. Ölene kadaaaaaaar peşindeyim bırakmam!* Bırakmam. *Tutuşur geceler yanar geceler söneeer. Bedenim altüst sarhoş başım döner.* Dönüyor. *Karışır tenime karışır teninin tuzuuuuğğ biiiir tanem! Vazgeçilir gibi değil!Buuuuğğğ meeeeeedcezirler.* Benden sana gelsin. *Vazgeçilir gibi değil! Buuğğğ meeeeedcezirler!"*

Bora, gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Ne diyeceğini, ne tepki vereceğini bilemez gibi. Ben de ona bakıyordum fakat göz kapaklarım kapanmaya yüz tutmuştu ve zor dayanıyordum. Dudakları yüzüme yaklaştığında gözlerimi kapattım. Yanağımdan şakağıma doğru ilerleyen dudaklarının serinliğine kendimi teslim ettim. Bir avucu, *ben senin kaderinim* dercesine kolumu kavramıştı.

"Eğer ablan, annen, baban... Deden... Hayatta olsalardı," dedim. Dudakları yüzümden ayrıldığında, gözlerimi açtım. "Ben onları çok severdim. Tanışırdım. Çok severdim bir de hiç kızmazdım. Senin ailen benim ailem. İnsan ailesine kızar mı? Bir de onlar seninle gurur duyarlardı... Sen çok iyi bir yol arkadaşısın. Bir de hayat arkadaşı. Çok iyi bir kocasın sen. Gurur duyarlardı seninle ve belki çok iyi bir baba da olursun ileride. Keşke hayatta olsalardı. Ben onları tanımadan sevdim." Gözlerimi yeniden kapattım. "Sen çok anlatmıyorsun onları ama olsun. Senin ailen. Ben çok

sevdim sevgilim. Annemle babam da severdi... İyi geceler çok... Uyumalı."

♠

109 Gün Önce...

Gözlerimi ağır ağır açtığımda, Bora'nın uyuması gereken yerde yatıyordum. *Bora senin solunda nasıl yatmış Naz?* Bunu bilmiyordum ve fakat zaten Bora da yanımda değildi. Yataktan doğrulduğumda ensemde felaket bir ağrı hissettim. Sanırım başım da çatlıyordu. Gözlerimi tekrar yummak ve geri yatmak istiyordum ama gidip kocamı bulmak da istiyordum. Belki de bu sefer de Londra'dan değil, New York'tan çıkardı. *Saçmalama Naz!*

Bora, mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Siyah kot pantolon üzerine siyah kısa kollu dar bir tişört giymişti. Kapının girişine yaslandım ve kollarımı bağladım. Salatalığı ince ince doğrarken, kaşları çatılıydı. Sanki salatalıkla derin bir sohbete dalmış ve onun söylediklerinden pek memnun olmamıştı. Dışarıdan ne kadar komik fakat bir o kadar da çekici göründüğünden yine habersizdi. Beni ise hala fark etmemişti.

Bana sırtını dönerek karşı tezgaha yürüdü ve dört yumurtayı bir kaseye kırarak çırpmaya başladı. Elini öyle hızlı kullanıyordu ki, kol kaslarına hayran olmamak imkansızdı. Alt tarafı omlet yapacaktı fakat hayata karşı tüm öfkesini yumurtadan çıkartıyor gibi de bir hali vardı. Boğazımdan neşeli bir kıkırtı çıktığında yumurtayı çırpmayı bıraktı ve bana döndü. Gülümseyerek ona yaklaştım. Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına uzun bir *günaydın* öpücüğü kondurdum.

Bora benim en güzel iyi gecelerim, en güzel günaydınlarımdı.

♠

Keyifli ve uzun bir kahvaltının ardından, günün son on iki saatinden de dört saat yirmi dört dakika çalmış olmuştuk. Bora bugün işe gitmeyecekti ve de zaten ona kalırsa borsalar kapandıktan sonra iş yapılamayabilirdi. Bir

zamanlar bununla dalga geçen adam, şimdilerde gerçekten de holdingi fazlasıyla boşluyor ve daha çok diğer işlerine odaklanıyordu. Gökhan'la dün akşam kumarhanede çıkan sorunla alakalı dört dakika, on yedi saniye konuşmuş ve ona akşam üzeri eve geleceğimizi söylemişti. Ben kumarhanede çıkan sorunu anlamamıştım fakat tavrına bakılırsa, her zamanki klasik ve küçük sorunlardan birisiydi.

Begüm, evde değildi. Onu Bahar'a bıraktığını, biraz halası ve babaannesiyle vakit geçireceğini, kafasının dağılmasının ona da iyi geleceğini düşündüğünü söylemişti. Londra'da Begüm'ün yaşadığı sıkıntılar üzerine konuşmak istememiş ve sorduğumda geçiştirmişti. Bora da hatırlamak istemiyor, anlatmak istemiyor, tekrar yaşamak istemiyordu fakat laf arasında Kerem'in öldüğünü söylemişti. Begüm'ün bundan haberi var mıydı ya da Kerem'in başına gelenlerle alakalı ne kadar bir bilgiye sahipti bilmiyordum. Bora'ya da sorup konuyu uzatmaktan çekinmiştim çünkü belli ki Londra kötü anılarla dolmuştu.

Karşımdaki adam dün akşamki adam değildi. Sanki dün akşam bir hayal küresinin içine girmişti ve bambaşka birisi olmuştu ama bu sabah gerçeklere gözünü açmıştı. Hareketleri durgunlaşmıştı ve ara ara derin düşüncelere dalıyordu. Kahvaltıdan sonra Begüm'ü aramıştı ve onunla havadan sudan muhabbet etmişti. Babaannesinin nasıl olduğunu, halasının ne yaptığını, nasıl vakit geçirdiklerini sormuştu. Sanki onunla iletişim kurmak istiyor ya da kurduğu iletişimin kopmasından korkuyordu.

Arabaya bindiğimizde, *"Ben biraz atış yapacağım eve gidince... Beraber geçeriz istersen poligona,"* demişti Bora. Açıkçası bunu benim ne kadar istediğimi anlamaması mümkün değildi. Gözlerimin fal taşı gibi açıldığını gördüğünde gülümsemekle yetinmiş ve bakışlarını yola çevirmişti. İstanbul, henüz akşam trafiğine teslim olmadığı için hızlı yol katediyorduk.

İstanbul'da daha evvel saymadığım kez geçtiğim yollardan, şimdi kocamla geçiyor olduğumu düşününce

midemde tuhaf bir kasılma meydana geliyordu. Bazen, hala evlendiğimizi idrak edemediğimi düşünüyordum. Arabanın arka koltuğuna dönerek, bordo şakayık buketime iki saniyelik bir bakış atıp derin bir nefes aldım. Hayalini dahi kuramayacağım mutlu bir hayatın içinde yaşıyordum. Dün, evimin terasına çıkıp İstanbul'u ayaklarımın altında hissederken ona sarılabilirdim ama aklıma bile gelmemişti. Kollarımı iki yana açarak *"Seni çok seviyorum!"* diye bağırabilirdim ama düşünememiştim. Bu sabah erken kalkıp kahvaltı hazırlayabilir ve yatağa getirerek ona sürpriz yapabilirdim ama akıl edememiştim.

İnsan mutlu anların içindeyken birçok şeyi yapmıyor ve bunun farkına sonradan varıyordu.

Bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim. Şehri geride bırakıp Kilyos'a doğru ilerlerken, şimdi aklıma gelen her şeye şükrettim. Zaman bana ve Bora'ya aitti. Yapmadığımız, yaşamadığımız, birlikte tecrübe etmediğimiz ne varsa hepsini gerçekleştirmek için kendime bir söz verdim. *Mesela yarın ona çok güzel bir kahvaltı tepsisi hazırlayabilirsin Naz. Kendi odanızda, kendi yatağınızda, seksi bir kahvaltı.*

"Neye gülüyorsun?" diye sordu Bora. Eve yaklaşmıştık. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, gülümsediğimi yeni fark ediyordum.

"Dün akşama..." dedim, yavaşça. Bora'nın bakışları beni buldu. Evin girişindeki siyah kapı açılırken, birkaç saniye gözlerimiz konuşmuştu. "Ve dün akşamki gibi geçecek tüm akşamlarımıza... Günlerimize... Bize."

Evin içinde bulunduğu bahçeye girerken iç çekti. "8 Haziran..." dedi, mırıldanır gibi. Bakışları dikiz aynasına çevrildi. "3 ay oldu he?" dedi, *vay be* der gibi.

"Evet," dedim, *nice üç, on üç, yirmi üç, otuz üç, kırk üç...senelerimize* der gibi.

♠

Kapalı poligona gelmiştik. Bora, içeride bizden başka kimsenin olmasına izin vermemiş ve herkesin dışarıya çıkmasını istemişti. Kurşun geçirmez camla kaplı ofise girmiş

ve laptoptan hafif seste bir müzik açmıştı. İki tane tabancayı kendisi seçmiş ve fazladan şarjör ve kurşunları da elimizin altında olsun diye kenardaki sehpanın üzerine bırakmıştı. Kulaklıklarımızı taktık. Bora silahın boş olduğundan emin olmak ister gibi, kontrollü bir şekilde boşluğa ateş etti ve bana yaklaştı. Yüzümü atış alanına dönmemi sağladığında, arkama geçmiş ve boş silahı bana vermişti.

"Bacakların, omuz genişliğinde olacak..." dedi, yumuşacık fakat öğretici bir tonlamayla. Bir elini karnıma, diğer elini de belime yerleştirerek duruşumu kendi ayarladı. Kollarıma uzandı. "Aslında iki tür atıcılık vardır... Poligonda öğreneceğin hiçbir şeyi bir mücadelenin içinde uygulayamazsın. O zaman bu kadar duruşunu kontrol etmen, hedefe odaklanmam falan mümkün olmayacaktır. Fakat seninle devamlı spor yapıp vücudunu hazırlama amacımız da bu... Bu duruşu kalıcı duruşun yapman gerek. Atik olman, kondüsyonunun yüksek olması gerek."

"Kollarımın titrediğini hissediyorum," dedim.

"Kasıyorsun. Rahat ol... Ağırlığı tetiği çekeceğin eline verme. Diğer elini denge için kullanmalısın," dedi. Elleri, ellerimin üzerine kapandı. "Parmağın asla tetiğin üzerinde olmayacak. Yalnızca ateş edeceğin zaman tetiğe yerleşecek parmağın."

Meraklı bir ifadeyle, "Yamuk tutmuyor muyuz şu an?" diye sordum.

"*Gez göz arpacığı* duymamış olamazsın değil mi?" diye sordu, gülerek. *Rezil oldun Naz!*

"Tabii ki duydum! Biliyorum!" dedim, sitemle.

"Senin elinden şu an bu tabancayı alıp tüfek de koysam bu duruş değişmez..." dedi, ciddi bir ifadeyle. Göğsünü tamamen sırtıma yasladı. "Yumruk atarken de aynı duruş aslında... Duruş bu... Ama senin normal duruşunun da düzelmesi gerek. Mesela sen dik duran bir insan değilsin. Duruş bozukluğun var."

"Ne?" dedim, şaşkınlıkla. Bora'ya dönmüştüm. "Ne demek duruş bozukluğun var?"

Bora'nın bakışları elimdeki tabancaya çevrildi. "Elinde bir silah varken, namlunun duruşuna da dikkat etmen gerek. O silahı kimseye çevirmemelisin. Dikkatli olmalısın," dedi, uyarıcı bir ifadeyle.

"İçi boş Bora," dedim, *aptal değilim* der gibi.

"*Şeytan doldurur* diye bir söz duydun mu peki hiç?" diye sordu, ciddiyetini bozmadan. İki elini birden cebine soktu. "Namluda kurşun kalmış olabilir. Şarjörü boşaltmak ya da çıkartmak yetmez. Teyit ettin mi sen bunu? Silahın ister dolu olsun ister boş olsun... Sen hep doluymuş gibi davranacaksın."

Kaşlarım çatıldı. "Sen teyit ettin ya az evvel!" dedim, sitemle.

"Sen etmedin ama Nazlı," dedi. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Şakaya gelmez bu... Hadi, al pozisyonunu." Elimden tabancayı aldı ve onun yerine, bu tabancanın aynısı olan başka bir tabancayı verdi. Tekrar atış alanına döndüğümde arkama geçmişti. Kenardaki düğmeye basarak karşımdaki hedef kağıdını ayarladı. "Başla bakalım."

Emniyet kilidini açtım. Bora nefesimi kontrol etmemi söyledi. Derin bir nefes aldım. Tetiğe bastım. Silahın yönünü değiştirmeden ve elimi tetikten çekerek, omzumun gerisinden Bora'ya baktım. Hayatımda daha evvel böylesi bir his yaşamamıştım.

Bir daha ateş ettim.

Bir kez daha.

Kahkaha atıyordum.

"Çocuk gibisin Nazlı!" dedi Bora, teessüf eder gibi. Atıcılık bir spordu ve biliyordum ki ancak poligon gibi yerlerde atış yapmak böylesi bir his verebilirdi. *Herhalde Naz, Bora'ya kötü örnek olma! Silahla atış yapmak, bilinçli gerçekleştiğinde ve asla bir canlıyı hedef almadığın anlarda spordur!* Bir kez daha ateş ettim. Bundan sonra günün tüm vakitlerini burada geçirebilirdim.

Bora, hedef kağıdını bize yaklaştırdı. Dört kez ateş etmiştim fakat atışlarım rezaletti. Bora başını iki yana

sallarken, sıkıntılı bir nefes verdi. İlk andan hedefi 10'dan vurmamı mı bekliyordu, anlamamıştım. *Hayır Naz ama farkında mısın bilmiyorum, kağıtta üç delik var ve hiçbiri 10'a yakın değil. Dördüncü atışın nerede, en çok onu merak ediyorum!*

"Çok çalışacağız..." dedi Bora, kendi kendine söyler gibi. Elimde bir tabanca olmasa alkış yapabilirdim. "Ben de atış yapayım..." dedi. Yan bölmeye geçti. "Aynı anda yapar mıyız?" diye sordu.

"Olur," dedim, heyecanla. Bir şarjörle tekrar yanıma geldi ve tabancayı elimden aldı. Emniyet kilidini kapattı.

Şarjörü değiştirirken, "Ben yandayken kendini öldürmezsin değil mi yanlışlıkla?" diye sordu.

"Bin yindiykin kindini ildirmizsin diğil mi yinlişlikli?!" dedim, onu taklit eder gibi. *Sakin ol Naz, ondan faydalanmalısın, o iyi bir atışçı!* Bunu nereden bilebilirdim? Sonuçta poligonda nasıl atış yaptığını daha evvel görmemiştim. Hedef kağıdımı değiştirdi. Düğmeye bastı ve kağıdı uzaklaştırdı. Bana göz kırptı ve tabancayı bana verdi. Yan bölmeye geçti.

Atış yapmaya başladık. Şarjör boşalana kadar ateş ettim. Fakat Bora durmamış ve galiba ikinci bir şarjörü boşaltmıştı. Ya da üçüncü şarjörü boşaltıyor da olabilirdi. Şaşkınlıkla onun bölmesine geçtim ve biraz uzağından onu izlemeye başladım. Seri bir şekilde ateş ediyordu, üstelik tek elle! En nihayetinde atış yapmayı bitirdiğinde, tekrar kulaklığını çıkarttı ve bana döndü. Elindeki tabancanın namlusu ise yere bakıyordu.

"Çıldırdın mı?" diye sordum, şaşkınlıkla. Küskün bir tavırla kollarımı bağladım. "Kağıdı parçaladın muhtemelen! Çünkü bana sadece tek şarjör verdin. Haksızlık! Bir sürü hakkın vardı sayamadım bile. Tabii hedefi 10'dan vurmuşsundur." Hızlı adımlarla bölmesine girdim ve düğmeye bastım. Hedef kağıdı bize doğru yaklaştı. Kağıt tertemizdi. Hiçbir atışı nasıl isabet ettirememişti? *Bilerek yapmıştır Naz! Hani çoktan seçmeli sınavlarda, tüm soruları yanlış yapan da aslında*

başarılıdır ya; önce doğrusunu çözmüştür de bilerek yanlışı işaretlemiştir! Çünkü insan hiçbir şey bilmiyorsa bile, bir soruda da olsa yanlışlıkla doğrusunu işaretler. Bora da yanlışlıkla kurşun isabet ettirirdi yani, sen bile üç kez isabet ettirdin az evvel. "Bu ne ya?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Anlamadım..." dedi Bora. Yüzüne ilk defa bakıyordum. Bendeki şaşkınlığın aynısı onun yüzünde de vardı. "Seninkine bakalım bir de..." dedi. Hızla yan bölmeye geçtim ve düğmeye bastım. Hedef kağıdım bana yaklaşmaya başladı. Yüzüme daha büyük bir şaşkınlık yayılmıştı. Abuk sabuk atışlarım vardı ve fakat şaşırdığım şey bu değildi.

Hedef kağıdının kenarına atışlarla maça işareti çizilmişti!

"Bora?" dedim. Ellerinin karnımı sardığını hissettim. Başımı göğsüne bastırırken, derin bir nefes aldım. "Bunu nasıl yaptın?" *Hadi o yaptı, sen nasıl görmedin Naz! İnsan rakibin kağıdına bakar göz ucuyla. Hadi ona bakmadın, senin kağıdına kurşun yağıyor!* Menzil uzaktı. Ayrıca deneyimsizdim. Bir de çok romantikti!

"Yapıyorum öyle bazen," dedi. Nefesi boynuma çarpıyordu.

"Çok güzel olmuş!" dedim. Ellerimi, karnımı saran kollarının üzerine yerleştirdim. "Bu kağıdı hep saklayacağım!"

"Alt kısmı daha iyi olabilirmiş... Şu mızrak kısmı," dedi, mırıldanarak. Güldü. "Saklayacağını bilsem tarih de atardım."

Bu tarih zaten unutulmazdı; *8 Haziran 2017.*

♠

Salondaki L koltuğa Bora ile birlikte uzanmış ekonomi programı izliyorduk. Kolumda geçmek bilmez bir gerginlik vardı ve Bora bunun normal olduğunu söylemişti. Gözünü ekrandan ayırmıyordu ve sağ koluma hafifçe masaj yapıyordu. Program, pazar akşamki bölümün tekrarıydı ve İzmir'in başarılı tarım hamleleri ile alakalıydı.

Neden ülkemizdeki ürünlerin değerlenmediğini, neden bu kadar çok insanın işsiz kaldığını, neden kentlerin böylesine değerlendiğini anlıyordum ve bunu anlatan o basit denklemi

idrak ediyordum fakat kaç genç benim gibiydi bilmiyordum. Kırsalın yükselmesi demek, Türkiye'nin yükselmesi demekti. Gençlere çok iş düşüyordu; özellikle üniversite öğrencilerine. *Sanayi Odası'ndan, Ticaret Odası'ndan çıkmıyorsun ya Naz, sivil toplum kuruluşlarının da üyesisin! Bir de kaç genç benim gibi diyorsun ya pes!*

Sonuçta herkes kendi uzmanlık alanına yoğunlaşmalıydı ben de ülkemi bilim alanında geliştirecektim!

"Her şeyin başı tutku işte," dedi Bora, kendi kendine söyler gibi. Başımı omzundan kaldırdım ve yüzüne baktım. "Parayı amaç olarak görenle araç olarak görenin farkında yatıyor, insanın yaptığı işe duyduğu tutku. Başarının sırrı bu, net."

Kendimden emin bir ifadeyle, "Haklısın. Ama atlama... Holdingi tutkuyla yönettiğini söyleyemeyiz ve yine de başarılısın sen. İstisnalar olabiliyor bazen. Türkiye'nin en başarılı iş adamlarından birisin sen. En diyorum en!" dedim.

"Holding yönetmeyi sevdiğimi söyleyemem ama ülkemi seviyorum," dedi, itiraz edercesine. Televizyonu kapattı. "Ülkeme ya da insanımıza faydası dokunan girişimler yapıyor olmayı, eğitim seviyesinin yükselmesi için çabalıyor olmayı, birçok insana iş olanağı sağlıyor olmayı, dünyada ülkemin yer edinmesi adına hamleler yapmayı *holding yönetiyorum* demeye tercih ediyorum. Bakış açısı meselesi."

Uzandığım yerden doğruldum ve bağdaş kurdum. Dizlerim Bora'nın bacağına değerken, bakışlarımı gözlerine sabitlenmişti. "Uyuşturucu işine girersen ne olacak?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle. Bora'nın yüzü ifadesizleşirken sıkıntılı bir nefes verdi. Bu hayatta insanın ne kadar kirlenirse kirlensin, yapabilecekleri ve yapamayacakları vardı. "Mafyayı yok etmeye çalışıyorsun... Kara'nın olağanüstü gücünü, pislikleri temizlemeye harcıyorsun... Ama sen uyuşturucu işini nasıl kaldırırsın?"

"Nazlı konuşmayalım bunu," dedi, ifadesiz bir sesle. Hafifçe doğruldu ve elimi tuttu. "Hadi yatalım artık. Spor yapacağız gece kalkıp. Geç olmasın daha çok. Yarın erkenden işe gideceğim bi' de ben." Kaçıyordu. Benden değil

kendisinden kaçışıydı bu. Belki de içindeki tüm düşüncelerden.

"Bora," dedim. Kalkmasına engel olmak için kolunu tutmuştum. "Sevgilim..." dedim, sesimi daha da yumuşatarak. "Ucunda ailen... Ailenin hayatı olabilir. Ama herkesin asla yapamayacağı şeyler vardır ucunda ne olursa olsun. Sen, kendine olan saygını yitirirsen eğer, kazandıklarına değmez. Ailenin yaşamasına değmez." Gözlerime, *lütfen sus* der gibi bakıyordu. Susmadım ve "Bunu yapamazsın Bora," dedim.

Yapamazdı. *Ülkem* ve *insanım* derken sesinden coşku akan bir adam bunu yapmamalıydı da.

"Haklısın," dedi. Bir elini yüzüme yerleştirdi. Baş parmağı sağ yanağımı yavaşça okşarken eğildi ve sol yanağıma güçlü bir öpücük kondurdu. "Ama ben yeteri kadar kaybettim. Dahasını kaybedemem..." Hiçbir şey söylememe fırsat vermeden ayağa kalktı. Bakışlarını gözlerime değdirmeden "Hadi yatalım..." dedi ve hızlı adımlarla merdivenlere ilerledi.

♠

Odamıza girdiğimde Bora çoktan yatağa yatmış ve ışığı kapatmıştı. Bunun için ekstra bir çaba sarf ettiğini ve konuyu uzatmamamı istediğini anlayabiliyordum. Belki de zaten onun içi içini yerken ve her şey bu kadar belirsizken yaptığım şey çok yanlıştı. Benim tarafımdaki komodinin üzerindeki gece lambasının hafif ışığı yardımıyla yatağa ulaştım. Yatağa girdiğimde, Bora yüzünü bana çevirdi. Gözlerime bakıyordu. Gece lambasını kapatmak ve ona sokulmak istiyordum ama bana öyle güzel bakıyordu ki, bunu kesmek istemiyordum.

"Spor yapmayalım bu gece..." dedi, sessizce. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Kolların kasıldı zaten... Dün de içtin, yorgun bir geceydi. Dinlenirsin güzelce." *On dakika, yedi saniye evvel spor yapacağınızı söylüyordu Naz. Ama muhtemelen içi sıkıldı ve ruhunu dinlendirmek istiyor.*

"Tamam sevgilim," dedim. Gülümsedim. Gece lambasını kapattım. Ona doğru yaklaştım ve yanağımı göğsüne yerleştirdim. "İyi geceler..." dedim.

"İyi geceler, sevgilim..." dedi, fısıldayarak. Dudakları saçlarımın arasına yerleşti. "Güzel rüyalar gör," dedi. Sanki bunu kendine diliyor gibiydi. Göğsü hafifçe kalkıp iniyordu. Nefesi saç diplerime değiyordu. Kalbinin ritmine dikkat kesildim. Bir eli, bileğimi kavradı ve baş parmağı nabzımın attığı yeri buldu. Yaşamak buydu. Kalbini dinlemekti, nefesini hissetmekti, kokusunu duymaktı, teninin sıcaklığını paylaşmaktı, ona sarılmaktı, onunla uykuya dalmaktı.

Yaşamak, Bora demekti.

89.Bölüm

Hayatımın son on yedi ayını dolduran canım ailem,

Bu bölüm, benim için en özel Maça Kızı 8 Bölümü. Açıkçası çok heyecanlıyım. İlk gördüğüm resim, ilk satırlarım bu bölümde hayat buluyor ve Maça Kızı 8 benim için bu bölümün sonunda başlıyor. Bu bölümün karşılığı, bizim geride bıraktığımız on yedi ay aslında.

Bu bölüm başında ve sonunda iki ayrı açıklama yapacağım; aylarca bölüm girizgahı yapamayacağım, beni anlarsınız biliyorum.

Bir gün, bir okurumla tartışmıştım. Konuyu bilen bilir, bilmeyen de boş versin; artık benden başka kimse için çok da önemli değil. Doğru cümlelerle kendimi açıklayamayacak kadar yolun başındaydım, toydum, belki de fazla stresliydim. Bazı günler yanlıştır, sizde ya da karşınızdaki insanda bir yanlışlık yoktur ama yanlış yerden bakarsınız birbirinize. O konu orada kalsın isterdim, büyümesin isterdim ama gören gelmişti ve tam bir kaostu benim için. Konunun kabahati karakterde değil yazarda bulunduğunda, "Siz okumayın!" diyerek de konuyu kapatmıştım kendim için.

Ne kolaydı öyle söylemek. Kırıldığım ya da incindiğim zaman fevri tepkiler verebiliyorum, bunu hala törpüleyemedim. Ama o günü hiç unutmuyorum. O gün, benim daha ılımlı olmayı öğrenmem gerektiğine kanaat getirdiğim gün oldu. Sonra ne kaoslar gördüm ben, dile kolay geride 88 Bölüm bıraktık fakat bir daha hiçbir konuyu böyle kapatmadım. Çünkü o gün, henüz daha yorumu gönderdiğimde pişman olmuştum. Kendi kalp kırıklığınız zamanla geçiyor ama bir kalbi kırdığınızı isteseniz de unutamıyorsunuz.

Öncelikle, kırık bir kalple de olsa Maça Kızı 8'i okumayı bırakmadığı için çok teşekkür ederim Ayşem'e. Hala okumaya devam ettiğini fark ettiğimde 64.Bölüm'e kadar gelmiştik ve ben şoke olmuştum. Çok samimi söylüyorum, ben bunu yapamazdım. Fakat şuna sevindiğimi söylemeden de geçemeyeceğim, sayesinde kendimle gurur duydum; yazarına ne kadar gıcık olursa olsun, hikayeden kopmamış, kopamamış. Oy bile vermiş mesela, halbuki Wattpad'in raconu kızdığın yazara oy vermemekmiş; ben de bunu başka birisinden duymuştum. Alenen bana "bir daha sana oy vermeyeceğim" demişti de.

Bazen diyorlar, öylece bakakalıyorsunuz...

Wattpad yolculuğu bana çok şey öğretti. Çok fazla insan tanıdım, kimisinden kaçarak uzaklaştım, kimisinden kaçarak uzaklaşmam gerektiğini biraz geç anladım. Kaç kez çok yorulduğumu hissettiğimi, kaç kez usandığımı, kaç kez "Bırakıyorum Wattpad'i, kaldırıyorum kitabı oradan" dediğimi bilmiyorum bu yolculukta. İlk 62 Bölüm de zordu ama benim için 8 ay ara verip 63'den devam etmek de çok zor oldu.

Hayatım boyunca yaşamadığım kadar üst üste felaket yaşıyorum Haziran ayından beri. Bugünüme de şükür tabii ki fakat yine bilen biliyor, (bilenler de valla yorumları takip edenler, ben yorumlarda bazen hayatımı anlatıyorum) Temmuz'dan beri hastayım, bir enfeksiyonla mücadele ediyorum ki ah geçmiyor. 63'ten 89'a gelebildiğimize de şükrediyorum aslında. Şerdeki hayır olsa gerek, tek konsantrem Maça Kızı 8'di bu süreçte.

Kiminiz beni hali hazırda ben Wattpad'e gelmeden tanıyordu, kiminiz benim için Wattpad açtı, kiminizle ise yolda tanıştık. Wattpad öyle bir mecra ki, burada kitap yazanın ve kitap okuyanın hor görüldüğü bir toplumda yaşıyoruz maalesef. Bu beni hep kırdı ve sanırım bazı zihniyetler değişmediği sürece de kırmaya devam edecek.

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi, ben bu algının belki de değişebilir olduğuna dair umudumu sizlerden aldım. Çünkü

bu mecra aracılığıyla hayatıma giren sizlere hayranım. Her birinizin adını yazamam ama her biriniz, yorumlarda konuştuğum herkes öyle kalbimde yer tutuyor ki bunu nasıl izah edeceğimi gerçekten bilmiyorum. Bildiğim tek şey şu, ilk 62 Bölüm ve 8 aylık aradan sonraki 63.Bölüm'den itibaren devam etmemiz arasında Milat'tan Önce, Milat'tan Sonra gibi bir uçurum var.

Önce 1 Milyon olduk, ki bence her şey böyle başladı. Şimdilerde 4 Milyon'a eriştik. Ailemiz şimdilerde çok kalabalık oldu. Ve biliyorum, şimdiki molamızın ardından sonra gelecek 90.Bölüm'le de beraber daha da kalabalık olacağız.

Bir karaktere, bir eyleme, bir cümleye yorum yaparken siz, sizleri düşüncelerinizle birlikte tanıyorum. Bu öyle bir tanışıklık ki, gündelik yaşamda tanıştığınız kimsenin bile hayata, aileye, ilişkiye, arkadaşlığa... dair neler hissettiğini fark edemeyebiliyorsunuz mesela. Sizlerle Maça Kızı 8 konuşmayı çok seviyorum. Sizlerle başka kitaplarda buluşmayı da çok sevdim. Sizsiniz işte merkez, sizinle her şey çok güzel!

Yaklaşık 17 aydır benimle alakalı çok güzel şeyler yazıyorsunuz. Fakat umarım ben de sizlerle alakalı düşüncelerimi sizlere yansıtabiliyorumdur. Evet kitap benim, evet bu Nazlı ile Bora'nın yolculuğu. Fakat zoru başaran sizsiniz. Bölüm bekleyen, tahminlerde bulunan, sabreden, bana güvenen, yorumlar yapan, oy veren, çok büyük bir emek harcayan ve bu kitabı bugün 4 Milyon'a eriştiren sizlersiniz.

Bazen, bazılarınızla ne kadar çok ortak düşüncem olduğunu hissediyorum. Bazen ise ne kadar ayrı fikirlerde olduğumuzu düşünüyorum. Ama işin en güzel yanı, burada öyle güzel olduk ki beraber, her teldeniz. Kim ne düşünürse düşünsün temelinde sevgi ve saygı olan yorumlarla, günün her bir saati Maça Kızı 8'in bir şekilde içindeyiz. Siz karakterlerlesiniz ama ben de işte bir şekilde sizlerleyim.

Acısıyla tatlısıyla, empatisiyle, bazen ciddiyetle, bazen geyikle, kah gülerek, kah ağlayarak saya saya geldik 2.Kitap'ın finaline...

Bölümün altında tekrar görüşeceğiz fakat izninizle, huzurlarınızda bu bölümü AysemGoren 'e *armağan ediyorum. Biz onunla aramızdaki meseleyi çoktan hallettik fakat benim içimde öyle bir şey kaldı ki, yapmasam olmazdı. O gün, bana yakışmayan bir şekilde davrandığım için hala kızıyorum kendime. Şimdi de bana yakışan şekliyle sıfırdan başlatıyorum aramızdaki ilişkiyi, haydi tekrar tanışalım Ayşem!*

Bu bölüm, sana o gün anlatamadıklarımdır.

♠

"İyi geceler, sevgilim..." dedi, fısıldayarak. Dudakları saçlarımın arasına yerleşti. "Güzel rüyalar gör," dedi. Sanki bunu kendine diliyor gibiydi. Göğsü hafifçe kalkıp iniyordu. Nefesi saç diplerime değiyordu. Kalbinin ritmine dikkat kesildim. Bir eli, bileğimi kavradı ve baş parmağı nabzımın attığı yeri buldu. Yaşamak buydu. Kalbini dinlemekti, nefesini hissetmekti, kokusunu duymaktı, teninin sıcaklığını paylaşmaktı, ona sarılmaktı, onunla uykuya dalmaktı.

Yaşamak, Bora demekti.

♠

"Spor falan yapmayacağım!" dedim, isyan eder gibi. Uykunun en tatlı yerinde beni hayata döndüren ve kulaklarımı uğuldatan alarm sesiyle konuşuyordum. "Sevgilim! Alarmı kapat." Sevgilim alarmı kapatmıyordu çünkü alarmı duymuyordu. *Bora bu alarmı nasıl duymuyor Naz?!* Zorlukla da olsa gözlerimi açtım ve elimi komodine uzattım. Saat 3'ü 3 geçiyordu ve Bora yanımda yoktu. "Bora? Banyoda mısın?"

Değildi.

Yatakta onun tarafına kaydım ve komodinin çekmecesini açtım. Silahı çekmecede olduğuna göre fazla uzaklaşmış olamazdı. *Gerçekten harika bir tespit Naz!* Evin içinde bir yerlerde olduğuna göre, tekrar kendimi tatlı uykunun

kollarına bırakabilirdim. Bora'nın yastığına sarıldım ve yeniden gözlerimi kapattım. Uyumaya çalıştım. Uyumak istedim. Uyuyamıyordum. Bora'nın yokluğu uykumu kaçırmıştı. Ev çok büyüktü; Bora'yı bulup nasıl getirecektim? *Arasana Naz.*

Sıkıntılı bir nefes verdim ve tekrar kendi tarafıma geçip telefonuma uzandım. Bora'yı aramaya başladım. Fakat saniyeler içinde, telefon melodisi odanın içinde yankılandı. Sıkıntılı bir nefes verdim ve yataktan kalktım. Bora'yı bulabilir miydim bilmiyordum ama en azından evi şöyle bir gezip şansımı deneyecektim. Kalkmışken su da içerdim. Susamıştım. Boş su bardağını elime aldım. Boş sürahiyi de Bora'nın indirmesi icap ediyordu çünkü hayat müşterekti. *Sen bu üşengeçlikle çok yaşayamazsın Naz!*

Önce çalışma odasına baktım. Işıkları kapalıydı ve belli ki Bora bu akşam buraya uğramamıştı. Süslü salon da boştu. Alt kattaki salona uzanan merdivenlere yöneldiğimde ise Gökhan'ın sesini duymuştum: "Yavaş ol! Naz duyacak!"

Duymam istenmeyen bir şey olduğunda durup dinlemek istemem oldukça yanlıştı fakat kendime engel olabilir miydim bilmiyordum. Ayaklarım çoktan oldukları yere çivilenmişti ve beynim ne konuşulduğunu anlamaya odaklanmıştı.

"Siktirtme lan belanı!" dedi Aydın, öfkeli bir tonlamayla. "Duysun! En çok yenge duysun!"

"Aydın!" dedi Bora, uyarıcı tonlamasıyla. Nefesini sesli verdi. "Karşındaki benim... Kara. Bana söyleyemediklerini Gökhan'a söylüyorsun şu anda."

"Benim sana söyleyecek tek kelimem yok Kara," dedi Aydın. Adım sesleri duydum fakat bana yaklaşmıyordu. Birisi volta atıyordu. "Ne diyeyim ben sana? Sen sözün bittiği yerdesin."

"*Mecburduk* diyoruz..." dedi Bora. *N'oluyor Naz?!* Kaşlarımı çattım. Ne olup bittiğini asla anlamıyor ve aşağıya inmedikçe de anlayabilecek gibi durmuyordum.

Aydın, itiraz eder gibi, "Aklım almıyor," dedi. Ses tonu olduğum yerde durmama sebep oluyor ve beni tedirgin ediyordu. "Ben senelerce Ahmet Karabey gibi bir adamla çalıştım. Aydın Demir'im ben. Ne canilikler, ne kepazelikler, ne intikamlar gördüm... Ama ben hayatımda böyle bir şey görmedim Kara!"

"Haklısın," dedi Gökhan. Sessizlik oldu. "Fakat gerçekten biz tam olarak bunu planlamamıştık. Bak oradan gördüğün şey çok kötü görünüyor, farkındayım... Ama kendini bizim yerimize koysana. Bizim Mehmet'in karşısına yem olarak çıkaracağımız bir kıza ihtiyacımız vardı. O kız da bize kendi ayaklarıyla gelmişti."

"Benim buna itirazım yok!" dedi Aydın. Öfkelenmişti. "Benim anlamadığım... Neden o kızın duygularıyla oynadığınız? *Yenge* dedim lan ben ona, *yenge*! Şimdi onun bir piyon olduğunu öğreniyorum." *Aydın'ın yengesi çok Naz. Hangisinden bahsediyor?*

"O kısım Kara'nın bok yemesi..." dedi Gökhan. Sessizlik oldu. "Fazla sahiplendi. Fazla acıdı ya da. Oyuna fazla kaptırdı kendini ki gitti evlendi. En başından beri o evliliğin manasızlığını sorgulayıp duruşlarım da bu yüzden işte. İş aldı başına. Neymiş, Naz evlenmek istemiş. Kıyamamış! Bunu da yaşasınmış..." *Naz, Gökhan ne saçmalıyor?*

"Bizimle değildin," dedi Bora. Bir bardağın sehpada çıkardığı sesi duydum. "Bu andaval anlamak istemiyor ısrarla ama ben mecbur kaldım."

"Sizinle olsaydım ne değişecekti Kara?" diye sordu Aydın. Sesine bulaşan şaşkınlık salondan geçiyor, merdivenlerden çıkıyor ve bana kadar ulaşıyordu. "Sen resmen kahramancılık oynamışsın. Gökhan, Caner'in olduğu akşam kızı zorla kumarhaneye götürür. Kara'nın sözde bundan haberi yoktur. Gökhan'a iki yumruk sallar ve kızın kahramanı olur... Böyle mi aşık ettin kızı kendine?"

"Ben bana aşık olmasını istemedim!" dedi Bora. Sesi sertti fakat bağırmıyordu. Nefesini sesli verdi. Sehpaya bardak çarptı. "Ben sadece bana güvenmesini, benden ona bir zarar

gelmeyeceğini anlamasını istemiştim. Kendi en yakın arkadaşımdan bile onu kayırdığımı düşünsün... Gözü korksun... Gittiğinde aklından dönmek geçmesin istemiştim. İşimi sağlama almaya çalıştım çünkü o farklıydı. Ne senetle ne de tehditle bastırılamazdı. Gökhan'ın acımasızlığıyla yüzleşirse, belki onun kendisini öldürebileceğini düşünürse..." *Bora Aydın'a oyun oynuyor sanırım, onu kandırıyor Naz! Peki neden?*

"İyi polis kötü polisi oynadık sadece," dedi Gökhan, Bora'nın lafını keserek. *Bora, Gökhan'la birlikte, Aydın'a bir oyun oynuyor Naz!* Sehpaya yine bardak çarptı. "Fakat sorun şu ki, Bora çok iyi bir polis oldu. Evlendi!" *Gökhan, Aydın'ı kandırırken bile bu evliliğe takık Naz! Cidden çok komik. Resmen Bora'da gözü var gibi.*

"Evlendim," dedi Bora. Adım sesleri duydum. "Elif demişti ya, *'Eden bulur Bora Karabey'* diye... Ben Nazlı'ya ne yaptığımı, Begüm'ün de başına aynısı geldiğinde anladım."

Nefes almam gerekiyordu. Bora, bilmediğim bir sebepten ötürü Gökhan'la birlik olup Aydın'ı kandırıyordu. *Belki de hain Aydın'dır Naz!* Kesinlikle, hain Aydın'dı ve Bora onu kandırıyordu.

"Aklım almıyor," dedi Aydın. Adım sesleri durdu. "Ne zaman ortaya çıkacaktı peki bu Kara? 8 Kasım'da yengeyi gönderirken, *'Kusura bakma biz sana oyun oynamıştık!'* mı diyecektin? Kendi kız kardeşin yaşamasa aynısını, sen Londra'da o kızın acısını görmesen... Ne olacaktı yengeye?"

"Kabul etmiyor ama Naz'ın kendisine olan aşkına hayran kaldı Bora..." dedi Gökhan. Sessizlik oldu. "Cesur, zeki, fazla anlayışlı... Bir erkeğin, bir kadında aradığı tüm özelliklere sahip aslında."

"Farklı," dedi Bora. Sessizlik oldu. "Sanırım onu sadece böyle anlatabiliyorum, herkesten farklı. Fazla masum, kalben... Kızı hain zannediyorum, beni affediyor. Mehmet'in gönderdiği kolyeyi birisinin ona hediye ettiğini düşünüyorum, *kocam bana ne demek istedi* diye sormuyor. Haber vermeden Londra'ya gidiyorum, kızmıyor. Ona ne

yaparsam yapayım... Sövsem de dövsem de yanında kaldığım sürece yanımda kalır ve sesini çıkartmaz. Aslında bayağı aptal ama çok güzel seviyor anasını satayım. Hayran mı kalıyorum sinir mi oluyorum gerçekten bilmiyorum."

Bora, Aydın'ı kandırıyor Naz, sakin ol. Aydın Mehmet'in adamı belki de. Belki de Aydın, Beyza'nın ölümünden Bora'yı suçluyordur mesela Mehmet gibi. Birlik olmuşlardır ikisi. Kesin böyle olmuştur Naz. Bora bunu anladığı için, seni korumak için bir oyun kurmuş. Kara işte! Çok zeki!

"E Anıl'ı da öyle sevmiş, zaten biliyorduk biz bunu..." dedi Gökhan. Bu sefer tahta bir zemine bardak çarpmıştı. "Casinoya girdi oğlum sonunu düşünmeden. O yaşasın diye ölmeyi göze aldı ne bekliyordun? Hande daha yeni tanıştığımızda, sapyoseksüel olduğunu söyledi zaten bu kızın. E yakışıklı adamsın. Şefkat de gösterdin ilk günden beri..."

"Zaten o şefkati aşk zannetti," dedi Bora. Görünmez bir elin boğazımı sıktığını hissederken merdivenlere oturdum. Elimdeki su bardağını tüm gücümle sıkıyordum. *İnanma Naz! Sakın inanma!* İnanmıyordum. İnanmıyordum fakat yine de bunları Bora'nın ağzından duymak kalbimi kırıyordu.

"Zaten amacın sana aşık olması değil miydi yani?" diye sordu Aydın.

"Değildi!" dedi Bora, öfkeyle. "Değildi Aydın. Ben herkese davrandığım gibi davrandım ona. Bir kadına saygısızlık yaptığımı gördün mü sen benim bugüne dek? Şefkati hak ediyordu. Yaraları vardı. Hiç sevilmemişti. Kendinin değerli olduğunu görmeye ihtiyacı vardı. Yaşadığı 8 ay mutlu geçsin istedim. Bunu hak ediyordu o. Hak ettiği şekilde davrandım. Ne bileyim bana aşık olacağını? Ulan herifin teki için ölümü göze alan insanın, kısacık zamanda bana böyle ölümüne aşık olacağını nereden bileyim?"

Böyle söylemesi canımı yakıyordu. Bunu onunla konuşmam gerekiyordu. Artık bana haber vermeden bir şey yapmamayı öğrenmiş olması gerekiyordu!

"Elif'i kaçırttın Kara!" dedi Aydın. Sinirle olduğu belli bir kahkaha attı. "Ulan eski nişanlısını kaçırtan adamdan ne bekliyorum ki? Haklısın tabii. Bunu da yapmışsındır sen. Planların, senetlerin, kozların, insanların duygularından daha önemlidir senin için."

"Beni yargılamayı kes!" dedi Bora. Ayağa kalktığını anlamıştım. "Bunların hiçbirini sana beni yargıla diye anlatmıyorum ben! Ben ne yaptığımı biliyorum. Ben ona *sevme beni* dedim. Ben ona *benden uzak dur* dedim. Diretti! Benim hayatımın içinde romantizm aradı! Ucunda kız kardeşimin hayatı vardı Aydın! Mehmet sevdiğimi zannettiği bir kadını öldürmezse, Begüm'ü öldürürdü! Ki koynuna da zaten Kerem'i sokmuş, buna uzak da değilmiş! İyi ki Nazlı'yı kullandım ve iyi ki de evlendim, tamam mı?!"

"Vicdan azabı çekiyorsun..." dedi Aydın.

"Siktir git!" dedi Bora.

"Ben çekiyorum," dedi Gökhan. Sessizlik oldu. "Ben gerçekten çok pişmanım. Ben Naz'ı çok sevdim. Her gün karşısında eziliyorum. Ona oyun oynamak, yalan söylemek, rol yapmak çok zor geliyor artık, kaldıramıyorum. Kendisini sevmeyen bir adamla evlendi. Ağlayacaktım lan nikah kıyılırken. Bazen böyle kaptırıyorum ben de kendimi ama bir şey oluyor ve hatırlıyorum oyun oynadığımızı."

"Beter ol!" dedi Aydın.

Aydın'ı kandırıyorlardı.

Aydın'ı neden kandırdıklarını Bora bana açıklayacaktı.

Aydın'ı kandırıyor olmak zorundalardı.

"Sen yapmaz mıydın?" diye sordu Gökhan. Sesi, incecikti. "Kara sana emretse, sen de bu oyunu oynamaz mıydın Naz'a?"

"Oynardım!" dedi Aydın, sert bir sesle. Sessizlik oldu. "Ben Kara'nın adamıyım. Ama sen Gökhan'sın lan. Sen sürekli Kara'ya baş kaldıran o adamsın. Sen oynamasaydın!"

"Ben Bora'nın gerçekten aşık olacağını zannettim..." dedi Gökhan. Bora alaylı bir kahkaha atınca, yine sessizlik oldu. "Vallahi öyle zannettim. *Maça kızı* falan dedik çünkü..."

"Ha bir de o var değil mi?" diye sordu Aydın. Bardağa bir şey doldurduldu. "Kara... Sen maça kızına bunu nasıl yaptın sahiden?"

"Mec-bur-dum!" dedi Bora, heceleyerek. "Belki maça kızının benim hayatımdaki görevi de buydu. Kardeşimin hayatını kurtarmaktı belki de?" *Naz, Aydın'ı kandırmıyor olabilirler mi peki?* İçimdeki sesin susması gerekiyordu. İçimdeki ses, aklımı ve kalbimi bulandırmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu. Aydın'ı kandırmamaları bir seçenek değildi; çok saçmaydı.

"Ben yengenin yerinde olsam... Bunu öğrenince bulduğum ilk silaha davranır, senin kız kardeşinin kafasına sıkarım Kara!" dedi Aydın.

"Nazlı sıkmaz merak etme. Begüm'ün hiçbir suçu olmadığını düşünür ve onu aklar. Benim kafama sıkmaya çalışması daha olası..." dedi Bora, alayla. *Bu ses tonundaki alaycı tınıyı hiç sevmedim Naz.*

"Kalpsiz," dedi Gökhan. Sessizlik oldu. "Ben bununla çok evvelden yüzleştim Aydın, sana da tavsiye ederim. Kara kalpsiz. Kalbi yok gerçekten. Benim Hande'ye olan aşkımı da gereksiz buluyor."

"Evet çünkü malsın sen amına koyayım!" dedi Bora, sert bir sesle. Adım sesleri duydum. "Başımızdaki derdi ikiye katladın. Zaten sevemedim de Hande'yi hiçbir zaman. Onca derdim yokmuş gibi, bir de senin gönül meselen çöktü oyunuma. Ben yeri geldiğinde o insanların hepsini avucuma alacağım Nazlı'ya karşı bir koz niyetine. Hande'ye neden dokunulmazlık verdiriyorsun ki?" *Naz, sen matematikçisin! Çok yönlü düşünmeye başla. Ya gerçekse?*

"Çünkü ben kalpsiz değilim!" dedi Gökhan, sertçe. Bardak hızla sehpaya bırakıldı. "Naz'ı o gün kumarhaneye götürürken ben acı çekiyordum. Sen Naz'ı hain zannederken ben acı çekiyordum. Ulan ben bile gördüm hain olmadığını! Ama sen görmek istemedin. Çünkü sen bir oyun oynadığını hiç unutmadın! Kişi kendinden biliyor işi, değil mi? Naz Bodrum'da sensiz ağlarken ben acı çekiyordum. Ben onu

hep çok sevdim! Ama sen benim kötü olduğumu ilan ettin! Ben onun sevmediği, çok güvenemediği insan olarak kaldım hep senin yanında!"

Acaba Aydın, tüm bunların bir kandırmacadan, yalandan, oyundan ibaret olduğunu anlayınca neler olacaktı?

"Ben Nazlı'yı azat etmiştim!" dedi Bora, öfkeli bir şekilde. "Senin gelmişini geçmişini sikerim şimdi. Kolundan tutup Nazlı'yı peşimden Kıbrıs'a getiren babam mıydı? Bitmişti. Unuturdu beni. Bakardı önüne."

Kabul etmek gerekirdi ki, Aydın'ı kandırmak için söyledikleri her şey çok zekiceydi.

"Çok seviyordu Bora!" dedi Gökhan.

Aydın'a söyledikleri tek doğru şey sanırım benim sevgimdi.

"Ben sevmiyordum Gökhan!" dedi Bora. Sessizlik oldu. "Sen, benim sevmediğimi bildiğin kızın kolundan tuttun ve onu bana getirdin. Ben senin yüzünden bu oyuna devam ediyorum. Hakikaten oyun bitmişti benim için. Plan devam ediyordu sadece. Ben onu Bodrum'da bıraktığımda hayallerini yıktığım için özür dilemiştim. Bitirmiştim. Kara'yla sandığımdan evvel yüzleşmişti. Hatta ona oynadığımız oyun açığa çıkmayacaktı ve ben bunun için sevinmiştim. Nazlı, ayrıldık zannediyordu. 8 Kasım'da görevini yapacaktı ve gidecekti buradan."

"Evlenmeseydin!" dedi Gökhan, kısık bir sesle. "Ben evlenin diye getirmedim onu."

"Ne umuyordun? Beni ikna edeceğini biliyordun... Ağlayacağını, direteceğini biliyordun. Kaç kez yaşadık biz bunu? Hep bir şekilde ikna etti beni. Kanıyorum ona bir şekilde sırf üzülmesin diye!" dedi Bora.

"Zaafın var işte! Kabul et!" dedi Gökhan. Sessizlik oldu. "Bu oyun hiç bitmesin!" dedi. Adeta yalvarıyordu. "Gittiği yere kadar oynamaya devam et. Yıkılmasın bir kez daha hayalleri. Hem sen demiyor musun, *sohbeti keyifli* diye. Sen demiyor musun, *eğleniyorum onunla, yanında gerçekten iyi hissediyorum, bana Kara'yı unutturuyor* diye... "

"Ama ben Kara'yım..." dedi Bora. Gözlerimi yumdum. "Unuttursa da unutturmasa da ben Kara'yım."

"Neden şimdi Bora, neden durup dururken?" diye sordu Gökhan. Sesine yerleşen ağlama duygusu sanki benim ses tellerimi sızlatıyordu. Boğazımda tarifi zor ve bir an evvel kurtulmak istediğim bir acı vardı. Nefes almak istiyordum.

"Durup dururken değil..." dedi Bora. Sesine yerleşen ağırlığı omuzlarımda hissediyordum. Aydın'ı kandıracağım diye söylemek zorunda olduğu yalanların altında, onunla birlikte eziliyordum. "Kendime olan saygımı kaybetmeye başladım. Londra'da sesini bile duymak istemedim. Begüm'ü bahane ettim... Sesinde öyle bir tonlama var ki, *ölürüm senin için* diye bağırıyor. Yalnızca mesajlaştık... Mesajlaşırken eğlendim. İki yüzlülük yapıyorum kendime artık. Kullanıyorum kızı. Benim kız kardeşimi de kullandılar. Çok karıştım Gökhan! Çok!"

"Yapma Bora!" dedi Gökhan.

"Hiç mi sevmiyorsun?" diye sordu Aydın.

"Hiç sevmiyorum Aydın," dedi Bora.

"Peki her şey ortaya çıktığında, onu kaybettiğinde ya kıymetini anlarsan?" dedi Gökhan.

"Ben Anıl değilim," dedi Bora. *Ama aynı Anıl gibi, seni sevmemiş Naz!* "Kendi duygularımın tahlilini yapmak için Nazlı'nın hayatımda olmasına ya da olmamasına gerek yok. Bodrum'a gittiğinde bu evin her köşesinde yokluğunu hissettim. Bu alışkanlıktan öte bir şey değildi."

"Ama kıskanıyorsun da..." dedi Aydın. Sessizlik oldu. "Anıl'ı kıskanmadığını söyleme sakın bana. Bakışlarını gördüm. Herifi öldürecek gibi bakıyorsun."

"Kıskanmadığımı söylemedim," dedi Bora. Bardağa bir şey doldurudu. "Bu neye benziyor biliyor musunuz? Kara stratejisi uygularken Kara oldum çıktım. Gerçekten Kara mıydım ben? İşte bazen harbiden kendimi Nazlı'yı seviyormuş gibi hissediyorum. Onu inandırmak için kendimi inandırdım sanki. Öyle ya da böyle benim Nazlı. Benim kadınım. Tabii ki de kıskanacağım amına koyayım. Oyun

oynadığımı unutmasam da bazen küçücük bir şey oluyor işte... Gökhan haklı, çok sahiplendim. Ama bunlar gerçek duygularım değil aslında. Yanılsama."

"Çok değer veriyor ama," dedi Gökhan. Sessizlik oldu. "Ciddiyim oğlum... Geleceği için gerçekten kaygılanıyor. Hayal ettiği her şeyi yaşasın istiyor. Mutlu olsun istiyor. Karısı değil de en iyi arkadaşı sanki."

"Senden iyi bir arkadaş olduğu kesin," dedi Bora. Sesindeki imayı hissetmiştim. "Cümlelerimi ikiletmiyor çoğu zaman. Ruh halimi kavrıyor. Empati yapabiliyor. Nazlı bile Elif'e senden iyi davrandı çok kez. Onu neden koruduğumu Nazlı bile anladı. Karım oluyor da kendisi."

"Yazdınız, kurguladınız, oynadınız... İnanamıyorum gerçekten," dedi Aydın. Aynı benim gibi idrak edemiyordu. "Şimdi ne olacak?"

"Nazlı'nın gerçekleri öğrenmesi gereken zaman geldi. Gökhan'a da oynamış gibi yapacağım... Ondan da nefret etmesini istemiyorum," dedi Bora. Sesi öyle kendinden emindi ki, ona inanmama ramak kalmıştı. "Tepkisi büyük olacaktır. Göz hapsinde tutulması gerekiyor."

Aydın, "Sen sıkıldın diye onun düşmanlığını göze alıyorsun yani öyle mi?" diye sordu, imayla.

"Tavrını siktirtme bana Demir!" dedi Bora. Sessizlik oldu. "Ben çok kez sıkıldım. Kendimi düşünüyor olsaydım bu oyun çoktan biterdi. Ben Nazlı'yı düşünüyorum. Bu gerçekle yüzleşsin artık, ancak kabul edecek. Begüm, sevmediği Kerem'den sonra bu kadar dağıldıysa... Bakalım Nazlı'ya neler olacak? Bir şekilde bundan biz sorumluyuz. Öğrensin. Ettim, bulacağımı buldum. Bedelini ödeyeceğim. Ödeyeceğiz. Yüzleşelim, kinini kussun. Kafası rahat gitsin 8 Kasım'dan sonra..."

"Bora... Böyle yapmasak?" dedi Gökhan, araya girerek. Saniyeler süren sessizliklerden nefret etmeye başlamıştım. Konuşulanları ileri sarmak istiyordum. "Ne bileyim? Seni öldü falan göstersek? Yani düşman olmasa bize? Kalbi kırılmasa?"

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Bora, şaşkın bir sesle. Çakmağın çakılma sesi duyuldu. "Magazin yüzüm var oğlum benim. İş adamıyım. Nazlı'yı internetten uzak kaç sene yaşatabilirsin? Kaç ay? Kaç gün? Kaç saat ya da?!"

"Çözüm üretmeye çalışıyorum!" dedi Gökhan.

"Üretme!" dedi Bora, aksi bir sesle. "Kendime yeniden saygı duymaya ihtiyacım var. Yüzleşmek istiyorum. Karşısına geçip bana yakışan haliyle, dürüst olmak istiyorum. Onu sevmediğimi haykırmak istiyorum suratına!"

"Kara?" dedi Aydın, sorar gibi. "Ya polise giderse?"

"Öldürür oğlum Kara onu," dedi Gökhan. Sesini korku kaplamıştı. "Ne polisinden bahsediyorsun sen? Cesaret edemez."

"Peki benden ne istiyorsun Kara?" diye sordu Aydın.

"Bu oyun ortaya çıktığında benden nefret edecek," dedi Bora. Sessizlik oldu. "Öfkeli olacak. Öfkesinden korkuyorum. Eğer Nazlı bir delilik yaparsa, ki yapacaktır... Gökhan'ın Bora sevgisi baskın çıkar. Sana emanet olacak Nazlı. Sadece sana."

"*Polise giderse öldürme* demek istedi sanırım," dedi Gökhan, bıkkınlıkla.

"Boş senedi var elimde," dedi Bora. Sehpaya bardak bırakıldı. "Anıl. Eren. Yengesi. Kuzeninin oğlu. Kuzeni. Halası. Kuzeninin kocası. Buradan sonra, Anıl'ın ailesiyle devam ediyoruz. Eren'in ailesi de onları takip ediyor. Hiçbirinin ölümünü göze alamaz. Polise falan gitmez."

"Ne yapar peki?" diye sordu Aydın.

"Kendini öldürür," dedi Bora. Sessizlik oldu. "Siz daha evvel hiç intihar eden birisini görmediniz mi, neden şaşırıyorsunuz bu kadar amına koyayım? Beni ne kadar çok sevdiğini bir tek ben mi hissediyorum?"

"Ölmesini istemiyorsun anladığım kadarıyla?" dedi Aydın.

"Masum, Aydın... Çok masum. Çok toy. Hayatın sillesini öyle yememiş ki, tutunduğu tek dal benim. O dal kesildiğinde..." dedi Bora. Devam etmedi.

"Gökhan'a katılıyorum," dedi Aydın. Bora nefesini sesli verdi. "O dalı kesmek istediğine emin misin?"

"Artık kendimden tiksiniyorum," dedi Bora. Sessizlik oldu. "Onu öpmem ona haksızlık. Bana aşkla bakması ona haksızlık. Bana tutunması bile ona haksızlık. İlk kez, sadece planımı değil Nazlı'yı düşünüyorum Aydın... Çok uzadı bu oyun. Yarın kucağıma bebeğimizi alırsam ne olacak? Bokunu çıkardım her şeyin. Özüme dönmem lazım. Ona bunu yapmamam lazım."

"Özge..." dedi Gökhan. Sesinde bir tespit yapmış olmanın heyecanı vardı. "Özge de sana karşı bir şeyler hissediyordu fakat... o masum değildi. Onu kandırıyor olmak sana koymuyordu."

"Arttırıyorum," dedi Bora. Bu sefer oluşan sessizliğe sıkıntılı nefes sesi karışmıştı. "Ben Özge'den gerçekten hoşlandım. Özge'nin belki de Özge bile olmadığını bile bile hoşlandım. Nazlı hem masum, hem de ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

"En kötüsünü düşünelim," dedi Gökhan. Sehpaya bardak bırakıldı. "Bana net bir cevap ver. Oldu da planladığımız gibi gitmedi bir şeyler... 8 Kasım'daki sevkiyatı patlatacak olmamız riske girdi ya da Naz yüzünden diyelim... Öldürür müsün?"

"Bu hayatta öldüremeyeceğim tek insan Begüm, biliyorsun..." dedi Bora. Uzun, upuzun bir sessizlik oldu. "Gerekirse öldürürüm. Gerekmesin istiyorum sadece... Mehmet Şahindağ'ın tek amacı Nazlı'nın ölmesi. Eğer bizi zora sokarsa, Mehmet'in önüne de atabiliriz Nazlı'yı. En başta, onunla Kıbrıs'ta ilk konuştuğumuzda, ben onu buradan göndermeye karar vermeden evvel olması gerektiği gibi. Her şeyden önce Begüm gelir. Bu kadar basit."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim? Hani ben kumar oynadım ya... Eren, Anıl'a anlatmış onu... Eğer o kumarhaneye Esin girseydi... Anıl ona teşekkür etmezdi. Muhtemelen Esin, o gün orada ölmediği için pişman olurdu. Anıl ona demediğini, yapmadığını bırakmazdı."

"Çok normal Nazlı. Kız kardeşinden bahsediyoruz."

"Eğer ben Masal olsaydım... Eren de beni, ben daha Kıbrıs uçağındayken bulurdu."

"Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Ben gördüm çünkü. Sen görmüyorsun."

"Neyi görmüyorum?"

"Begüm'e nasıl baktığını... Aynı Anıl gibi, aynı Eren gibi... Ama tabii birazcık fazlası da var. Çünkü Masal'la Esin'den bir farkı var Begüm'ün... Daha doğrusu eksikliği."

"Neymiş o?"

"Begüm'ün de annesi babası ölmüş, benim gibi... Ama ona sahip çıkan, arkasını kollayan bir abisi olmuş hep. Kimsesiz kalmamış. Yengeme düşkünümdür ben en çok. Onlarla yaşadım İstanbul'a yerleşene dek. Ben onların evlerini yadırgamayayım diye bizim evimize bile taşındılar annemle babam öldükten sonra. Annelik yaptı bana. Ama annem burada olsaydı, başka olurdu. Babam da..."

"O kumarhaneye girmezdin."

"Hep kendi işimi kendim hallettim. Tek başıma gibi hissettim hep. Zeynep'le Vedat'ın birtanecik kızlarıydım. Bir taneydim. Onlar gitti, bi' ben kaldım. Başka kimse yoktu aslında. Kimse kalmamıştı. Ben ölürsem üzülecek çok insan olur elbette. Ama Nurcan Teyze'yle Osman Amca evlat acısı yaşardı Anıl ölseydi. Esin abisiz kalırdı. Ama ben öldüğümde yengem üzülürdü, halam üzülürdü, arkadaşlarım üzülürdü... O kadar anne gibi, baba gibi, kardeş gibi değil ki bu his... Ölmeyi kabul ederken hiçbirini düşünmemiştim."

"Nazlı?" diyordu Bora. Su bardağının ellerimden kayıp gittiğini ve kırıkların beynim gibi, kalbim gibi, ben gibi her yere saçıldığını ancak fark ediyordum. Gözyaşlarım görüntümü bulanıklaştırırken, cam kırıklarını ezercesine merdivenleri çıkmaya başladı. Kapkara gözlerini, yeşilin hangi tonu olduğunu bilmediğim gözlerime mühürledi. Gözlerinde yalnızca merak vardı.

Onları duyup duymadığımı merak ediyordu.

"N'oldu?" diye sordu. Kaşları çatılmış, gözleri kısılmış ve yüzündeki ifadeye yalnızca merak yerleşmişti. Ne üzüntü, ne endişe, ne de başka bir şey barındırmayan gözleri konuşulan her şeyin gerçekliğini bas bas bağırırken avunacak tek bir söze ihtiyacım vardı. Beni kendine çekti.

Bana az evvel duyduğum her şeyin yalan olduğunu söylemesi gerekmiyor muydu?

"Dur, basma," dedi. Küçük bir kız çocuğunu kucaklar gibi beni kucakladı ve cam kırıklarının üzerinden atlattı. Beni tekrar yere bıraktığında elimi tutmuş ve bana yön vermişti. Yemek masasının sandalyesini çekti ve beni sandalyeye oturttu. Dizlerinin üzerine çöktü ve ellerimi elleri arasına aldı. "Kabus mu gördün?" diye sordu.

"Hayır," dedim, burnumu çekerken. Buna kabus demek haksızlık olurdu. "Çok güzel bir rüyadan uyandım."

♠

31 Gün Önce...

Uyku, insanı kendisine çeken bir panzehirdi. Yaraları sarmaya, beyni dinlendirmeye, kalbin kırıklarını onarmaya yarardı. Dünyanın tüm kötülüğünden kaçmak için sığınılan bir limandı. Ben derin uykularımı kaybetmiştim. Bir kez, bir uykudan uyandığım ve gerçekleri ağır bir darbe olarak yüzüme yediğim için bir daha uykularıma da sığınamaz olmuştum.

Bora mümkün olduğu kadar sessiz hareket ediyordu ve fakat ben onun adım seslerine dahi uyanacak kadar tetikte uyuyordum.

Odaya girdiğinde bakışları beni buldu. Kapkara gözleri geride kalan çoğu zamanlarda olduğu gibi ifadeden yoksundu. Yine sabah olmuştu. Tişörtünü hala giymediğine göre, o da yeni uyanmıştı. Komodine doğru ilerledi ve telefonunu eline aldı. Bir şeyler yapmaya başladı. Bana sırtını dönerek tavandan yere dek cam olan duvara doğru ilerledi. Sırtındaki, hayalleri ve hayatı arasındaki kara nokta, bir girdabın içinde boğulduğumu bana hatırlatırken, telefonu kulağına götürdü.

"Günaydın," dedi, hattın ucunda kim varsa, ona. Benim günüm, yetmiş yedi gündür aydınlanmıyordu. "N'aptın?" diye sordu. Ben bir şeyler yapmaya tövbeliydim çünkü okyanus boyumu aşmıştı. "İyi tamam. Ekiple konuşacağım, topla sen milleti, geliyorum."

Yavaş hareketlerle yataktan kalktım. Mandalina diye tabir etmekten vazgeçemeyeceğim koyun güzelliği gözlerimi alırken, kollarımı yukarıya kaldırdım ve başımla bedenimi arkaya eğdim. Esnerken, ağzımın yırtılmasından korkmuştum. Balkona çıktığımda, Bora da arkamdan gelmişti. Ayaklarımı sehpaya uzattım ve başımı arkaya eğdim. Saçlarım sırtıma dökülürken, güneşin yakıcılığının yüzümü ısıtmasına izin verdim. Bodrum'un kokusu içime dolarken, çocukluğumla hasret gideriyordum.

İnsanın bazı ritüelleri olurdu. Ben genelde sabahları, gözümü açar açmaz sigara yakar ve kendime gelmeye çalışırdım. Çok uzun zamandır Bora da böyle yapıyordu. İnsan, aynı evde yaşadığı insana, huylarını bir virüs gibi bulaştırıyordu. Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı ona çevirdim. Elleri cebinde etrafı izliyor ve kafasında bir şeyler kuruyordu. Bodrum'un kokusunu içine çekmek ister gibi derin bir nefes aldı ve gökyüzüne baktı.

Karşımdaki koltuğa oturduğunda, bakışlarım kalbine kaydı. Kalbindeki kurşun yarası her ne kadar kapanmış olsa da izi kalmıştı. Geçmeyecekti de. Yaşanılan her şeyin üzeri örtülebiliyordu ve fakat asla unutulmuyordu.

"Estetik yaptırabilirdin," dedim, dan diye. Bakışları yerden yüzüme çevrildi. Muhtemelen neyden bahsettiğimi bile anlamamıştı. "Yarana..."

"Neden yaptırayım?" diye sordu, düz bir ifadeyle. Dumanı içine çekti. "Hayattaki yaralar, izlerini kapatalım diye değil onlardan ders çıkartalım diye varlar."

Bende kalan izlerden nasıl bir ders çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Kafamdaki milyonlarca tilkinin kuyruklarının beynime dolandığını hissediyordum. Beni sevmediğini öğrendiğim günden sonra nefes aldığım her an onunla

yaşadıklarımızı düşünmüştüm. Başlangıçta ne kadar inkar etmiş olsam da her şeyin ne kadar göreceli ve yoruma açık olduğunu idrak ettiğim her an kalbim bir kez daha kırılmıştı. Aslında çok dürüst bir adamdı. Tek bir taraftan baktığımı ve göremediğimi o bana çok evvel söylemişti ama ben tek taraftan bakmaya devam etmiştim. Bana duyduğu şefkati aşk sanırken, kendi gördüğüm rüyaya kaptırıp gitmiştim.

Aslında o benden hep uzak durmuştu. Vazgeçmemi, bırakmamı, gitmemi söylemişti. O bana defalarca kez başlamadığını, beni istemediğini, bu ilişkinin olamayacağını söylemişti fakat ben onu korkmakla, kaçmakla, kendini değersiz hissetmesiyle, Kara yüzünden böyle davrandığıyla suçlamıştım. Oysa ben onun zaten çok kez söylediği gibi Kara'yı hiç tanımadığımı, bana bir oyun oynadığını öğrendikten sonra fark etmiştim. Ben, Gökhan'dan Mehmet'in Trabzon'da olduğunu bildiğini sakladığı an gibi birçok anda onun ne kadar iyi bir oyunbaz olduğunu görmüş fakat tek taraftan baktığım için bana oyun oynayabileceğini aklıma bile getirememiştim.

Caner Kozan, Bora Karabey'in zekasına hayran kalanın sahtekarlığını görmezden geldiği konusunda haklıydı; insan, ondan bir kazık yemeden bu duyguyu anlayamıyordu. Eski nişanlısı Elif bile, bir gün Kara'yla tanıştığımda kendisini anlayacağımı söylerken gözlerim kör, kulaklarım sağırdı. Elif, *"Benim Kara'dan ciğerim yandı; onun havasını bir daha dolduramam içime!*" demişti, ne kadar da haklıydı. *"...onun hayatı bir cehennem. Benden bir farkın olmayacak. Hatta belki daha da kötüsünü yaşayacaksın. Kaç ve kurtul. Ona aşık kal istersen ama uzaktan..."* demişti. O kadar çok aşık olmuştum ki her hareketine aşkla bakmıştım, her hareketini aşka yormuştum fakat o, gözümdeki perdeyi indirmişti ve artık her şey gerçek rengine kavuşmuştu.

Saçlarımı çekmesi, başıma bir silah dayaması, beni ormanda bırakması, ayrı evlerde yaşamayı teklif etmesi, beni denize atıp boğmaya çalışması, beni o kumarhanede öldürmediğine pişman olduğunu belirtmesi, Anıl'la

kaçacağımı düşünmesi, ona ihanet ettiğimi zannetmesi, ben Bodrum'dayken benden ısrarla uzak durması... Bunu kendime itiraf etmem çok zordu ama o, yaptığından gerçekten de pişman olmuş ve Caner'i öldürdükten sonra Kıbrıs'a giderek aramızdaki sahte olduğunu anlayamadığım ilişkiyi bitirmişti. Eğer bittiğini kabul edip diretmeseydim, onun da o zaman dediği gibi kaşınmasaydım, bu kadar yara almayacaktım. Bora paşa paşa çekilmişti ben ise evlenmek istemiştim. *"Kazandın mı...Kaybettin mi... Hayat gösterecek,"* demişti ama o hayatın ne göstereceğini zaten biliyordu.

Belki de bana hiç beni birazdan öpecekmiş gibi bakmamıştı bile. Gökten birdenbire, hiç hesapta kitapta yokken onun kucağına düşmem romantik bir cümle değil; gerçeklerdi. Kaliteli hiçbir aksiyon filminde aşka yer yoktu; ben araya iliştirmek istemiştim. Trajikomik bir filmin kötü adamı olduğunu daha ilk anda, o kumarhanede düşünmemiş miydim zaten? Gökhan'ın daha beni tanımadan ona çektiği mesajda dediği gibi o klişelerin adamı değildi; tanışmamız bir Amerikan filmi klişesi olsa bile, o finaldeki ters köşeydi.

Ters yüz olmuştum.

Her gün, her saat, her dakika, her saniye 1 Mart 2017'den başlayarak ve yaşadığımız her şeyi bir filmi izler gibi tekrar tekrar izlediğimde anlayabilmiştim; bakış açısı değiştiğinde, onun aslında beni sevmediği bir ters köşe değil gözle görülür bir gerçekti. İzlediğim filmlere çok inanmış, kurguyu gerçek sanmış, abarttıkça abartmıştım. Nazik bir kalbim vardı, herkesi kendim gibi sanmıştım. Kötü adamın prensese âşık olacağını düşünmek, aptal bir izleyicinin hayal gücünden başka bir şey değildi; mesela o bu oyunu yemezdi.

Sigaramdan son nefesimi içime çektim ve ayağa kalktım. Dumanı üflerken, sigaramı söndürdüm. Bakışları bana çevrildiğinde, muhtemelen yine yüzümde, artık aşina olduğu öfkeyi görmüştü. Devamlı sorguladığımı ve sorgulamaktan bir an olsun vazgeçmediğimi biliyor olmalıydı. Öfkenin en büyüğünü kendime karşı hissediyordum; ona bir aptal gibi

inanan bendim. Beni sevdiğine ayrı, sevmediğinin bir yalandan ibaret olduğuna ayrı inanmıştım. Eğer beni korumak, kendisinden nefret ettirmek, beni uzağına itmek için bunu yapıyor olsaydı, Mehmet Şahindağ'a karşı beni sevmiyormuş gibi yapardı ve fakat Bora, ona ve herkese karşı, beni seviyormuş gibi yapmaya devam ediyordu.

Mehmet Şahindağ'ı kışkırtmak için kullandığı bir piyondan ibarettim ve duygularımı asla ama asla önemsemiyordu. Kendini kendine aklamış, kaybettiği öz saygısını bana dürüst davranarak tekrar kazanmış, kapkara hayatına kaldığı yerden devam ediyordu. Ben ise yorgun, yılgın, bezgin ve çaresizdim. Kara'dan nasibimi almış, bana verilene tamah etmeyi reddetmiş, defalarca ona baş kaldırmış fakat yine de kendim için bi' çare bulamamıştım. Yaşıyordum ve de yaşayacaktım da muhtemelen fakat buna yaşamak denemezdi.

İçimdeki ses bile ölmüştü. *Ölmedim Naz. Biliyorsun ölmediğimi. Ne diyeceğimi bilemiyorum sadece. Utanıyorum. Yaşadığın hayat gururumu kırıyor. Her şeyi ben yükleniyorum. Senin için de güneş doğacak bir gün. Sen kendini üzme.* İçimdeki ses bile ölmüştü.

Kapının çalmasıyla, aramızdaki gergin bakışma sona erdi. İçeriye girdim ve kapıya ilerledim. Kapıyı açtım. "Günaydın yenge," dedi Özgür. Bakışlarıyla Bora'yı kontrol etti. Ceketinin cebinden bir poşet çıkarttı ve temkinli bir şekilde bana uzattı.

"Sağ ol Özgür," dedim. Adım sesleri duyduğumuzda, Özgür'e gözlerimle gerekli mesajı vermiştim.

"O ne?" diye sordu Bora, meraklı bir tonlamayla.

Özgür ciddi bir tavırla, "Günaydın Bora Bey... Nazlı Hanım ağrı kesici istemişti de..." dedi. Bora'nın kaşları çatılırken kapıya yaklaştı. Bir elimle kolunu tuttum fakat üzerinde hiçbir dokunuşum yokmuşçasına Özgür'e yaklaşmaya devam etti. "Onu getirmiştim..." dedi Özgür, korkarak.

"Kimden emir aldın?" diye sordu Bora. Tavrı öyle sertti ki zorlukla yutkunmuş ve ne yapacağımı bilemez bir vaziyette,

kolunu biraz sıkarak durmasını istemiştim. Duracak mıydı, hiçbir fikrim yoktu. O gün de bu soruyu sormuştu ve sonrasında durmamıştı.

Yalnızca uyumak istediğim, uykuya sığındığım, uykudan medet umduğum, durmaksızın baş ağrısıyla boğuştuğum günlerden birisiydi. Hala Haziran'dı fakat hava yağmurluydu. Sanki gök delinmişti ve benim için yas tutuyordu. Kainat bile bana acıyordu. Ağrı kesici ya da sakinleştirici kullanmamı Bora yasaklamıştı, tüm hapları gözümün önünde klozete atmıştı ve fakat gerçekten ağrıdan nefes alamadığımı göremiyordu. Atıf ise bunu görmüştü ve kainat gibi bana acımıştı. Bir tanecik ağrı kesici vermişti bana, baş ağrımın dinmesi için. Bir tanecik ağrı kesici...

"Kimden emir aldın?" diye sormuştu Bora, Atıf'a. Atıf öyle şaşkındı ki, bana ağrı kesici vermesinde nasıl bir kötülük olabileceğini algılayamamıştı. *"Benden habersiz, bu eve kibrit çöpü bile girmeyecek, demedim mi?!"* diye bağırmıştı Bora. Atıf'ın üzerinden atamadığı şaşkınlığa hata yapmış olmanın korkusu da eklenmişti fakat hatasını bile bilmiyordu. *"Kimseden yardım istemeyeceksin, diyorum ve sen Atıf'tan ağrı kesici mi istiyorsun Nazlı?!"*

Bin cümlenin, bin ikazın, bin emirin dahi anlatamadığı fakat bir eylemin keskin bir biçimde her şeyi açıkça ortaya koyduğu anlar olurdu ve ben o anlardan birisinde olduğumu, o an bilmiyordum.

Bora, elindeki çakıyı Atıf'ın eline sertçe sapladığında, bana yardım uzatan eli keseceğini ve hiçbir adamından yardım istememem gerektiğini çok güzel anlatmıştı.

"Yapma Bora!" dedim, korkuyla. Bora'nın bakışları gözlerime değdi. "Özgür git sen!" dedim, kısık bir sesle. Özgür ise, emirleri her daim Bora'dan aldığını ve Bora'nın olduğu yerde bana söz düşmediğini söylercesine, kıpırdamadan durmaya devam ediyordu. "Git!" diye bağırdım sertçe ve kapıyı yüzüne kapattım.

Bora'nın soğuk kara gözleri gözlerimde hüküm sürüyordu. "Şu ilaçlara hapsolmayı ne zaman bırakacaksın?!" diye

bağırdı.

"Benim hapsolduğum tek yer burası," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

Kendini dizginlemek istercesine sıkıntılı bir nefes verdi. "Sabret Nazlı," dedi. Başını aşağı yukarı salladı. "Ağustos 25'teyiz. Bir şey kalmadı 8 Kasım'a..." Daha koca bir eylül ve ekim ayı vardı. Alaylı bir ifadeyle, "Ayrıca hapis mi?" diye sordu. Birkaç adım atarak bana yaklaştı. "41 gün önceye kadarki zamanınla şimdini kıyasla istersen."

"Derimin altında çip var artık!" dedim, çemkirir gibi. Aldığım derin nefesle öfkemi bastırmaya çalışıyordum. "Tamam ateşkes yapana kadar bir telefonum bile yoktu, hapisten farksızdı yaşadığım hayat ama şimdiki hayatım da derimin altındaki çip yüzünden pek özgür hissettirmiyor!"

Birkaç adım daha attı ve aramızdaki mesafeyi neredeyse sıfırlayarak, beni kapıyla kendisi arasına sıkıştırdı. Kapkara gözleri delici bir aletle eş değerdi ve fakat kalbimin kesilip biçildiğini görmüyordu. Belki de görüyordu. Ama umursamıyordu.

"Nedir senin özgürlük anlayışın?" diye sordu.

Nefesini yüzümde hissetmem değildi. Kokusunu duyduğumda, yaşanan onca şeye rağmen bu kokuya çekilmem değildi. Bakışlarının beni hipnoz etmesi değildi. Ondan nefret etsem de onu hala çok sevmem hiç değildi. Özgürlük artık benim için, ondan çok uzakta olmak demekti.

"Bu oyunun bir an evvel sona ermesi..." dedim.

"Ateşkesi bozma... Kimseye bir şey söylemeye çalışma... Emirlerimden çıkma... Yardım dilenme... Kurtulmak için debelenme... Kaçmak için bir şey yapma... Uslu uslu dur... Çoğu gitti azı kaldı işte," diye fısıldadı.

"Söz verdim işte sana," dedim. Gözlerinin en içine bakıyordum. "41 gün oldu, sen de sayıyormuşsun hem... Ne sen bana bulaşıyorsun ne de ben sana. İkimiz de birbirimizin canını yakmıyoruz, söz verdiğimiz gibi. Zaten bu çiple kaçmam mümkün değil ve her hareketimi kontrol edebiliyorsun. Telefonumdan yazdığım mesajı bile!"

"Açıkçası bugünün nasıl geçeceğini çok merak ediyorum Nazlı," dedi. Ellerini, başımın yanlarına denk gelecek şekilde kapıya yerleştirip hareket alanımı daha da kısıtladığında, kara gözleri beni yeniden hipnoz altına almaya çalışıyordu. "Herkes bir arada."

Kaşlarımı kaldırarak, "Geçen hafta da herkes bir aradaydı," dedim. Hiçbir şey söylemeden, ifadesiz bir şekilde gözlerimin içine bakıyordu. "Doğum günümde."

Başını iki yana salladı. "Halanlar... Ya da benim ailem yoktu."

"Ateşkes yaptık..." dedim. Sesimin titremesine engel olamamıştım. "Tüm yaşananlardan sonra, artık bir şey yapacağıma inanabiliyor musun? Hem tüm sevdiklerimin hayatı da bana bağlı değil mi?!"

Çok güzel bir rüyadan uyandığım gece duyduklarımı belli etmemiştim. Bir şey belli edecek bir halde değildim ve tüm duyduklarımın gerçek olmadığını düşünmek istemiştim. Bora ise onları duyup duymadığımdan emin olamamasına rağmen tedbiri elden bırakmamıştı. Ertesi gün, balkonda otururken fotoğrafımızı çekmek istediğini söylemiş ve telefonumu istemişti. Hiç sevmediğini söylemesine rağmen selfiemizi çekerken, telefonum ellerinden kayıp gitmiş ve balkondan aşağı düşmüştü. Evin interneti bozulmuş, Selim'in telefonunun şarjı bitmiş, ev telefonu kaybolmuş, Sevim Hanım ise telefonunu o gün evde unutuvermişti.

Birkaç gün boyunca kurguladığı prodüksiyonu izlemiş ve o akşamları eve geldiğinde, neden bana telefon almayı unuttuğuna dair anlattığı hikayeleri dinlemiştim. Begüm'ün Bahar'da kalma süresi uzatılmıştı ve Mehmet'in İstanbul'da olabileceği bahanesiyle evden çıkmam bir süre yasaklanmıştı.

İlk yüzleşmemiz, Hotel Le Huit'in lansmanı için Bodrum'a geldiğimizde, onun yatında gerçekleşmişti. Lansmanda, birkaç gündür beni uzak tuttuğu insanlarla görüşebilecektim fakat benim her şeyi anlayıp bir şeyler planladığımı fark ettiğinde, rotasını otele değil yata çevirmişti. Ben avaz avaz

bağırmaya başladığımda kendimi yeniden denizde bulmuştum ve fakat bu sefer o da benimle beraber denizin içindeydi.

"Sizin evin tesisatında problem vardı değil mi Nazlı? Ya yengen evdeyken yangın çıkarsa, bir de yan eve de sıçrarsa..."

Benimle beraber, nefesimiz kesilinceye dek suyun içine dalıyordu ve yüzeye çıktığımızda ben nefes almaya çalışırken tehditlerini savuruyordu.

"*Bu arada söylemeyi unuttum. Eren, Begüm'ün yaşadıklarına içerliyor bayağı, her gün aradı sordu sağ olsun. Begüm'ün kendi markasını yaratma süreciyle yakından ilgileniyor. Aynı otelle ilgilendiği gibi. Umarım bir gün, Eren bizim için koştururken, onun bulunduğu yerde silahlı çatışma çıkmaz."*

Bora suyun altında, benden daha çok kalabiliyordu; nefes almak zorunda hissettiğimde göğsüne var gücümle vuruyordum ve bizi yüzeye çıkartıyordu.

"Gürkan'ın içeriye tıktırdığı adamlardan birisi onun ailesini katleder mi, bak geçen bunu düşünüp buna üzüldüm Nazlı. Canan ve Özcan'la da bayağı samimiymiş. İnşallah öyle bir şey olursa, onlar Gürkan'ın yanında olmaz. Can'ın da onların yanında olduğunu düşünsene, felaket!"

Yuttuğum sular öksürmeme sebep oluyordu ama bu onun umurunda değildi. Sersem gibi hissediyordum. Söylediklerini anlamakta zorlanıyor ve hala beni sevmediğine inanamadığım adamın kollarında, buna bir son vermesi için çırpınıyordum. Ne kadar kötü olduğumu görmüyormuş gibi beni yeniden suyun içine soktuğunda, kollarında can vermek ve bu işkencenin artık sona ermesini dilemiştim.

"O değil de... Biliyorsun benim adamlardan biri halanın üst katına taşındı. Binada doğalgaz kaçağı olduğunu biliyor muydun sen? Umarım havaya uçmazlar."

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlayan ve bana zalimce bir oyun oynayan adam, aileme asla acımazdı.

"Ama en çok şeye üzülüyorum. Neydi şu deniz gözleri olan çocuğun adı? Hani fizyoterapi görüyor... Hah! Anıl. Kasları tam iyileşmedi ya, bu ara yüzmeye kalkarsa eğer bir daha denizden çıkamaz maazallah."

Beni herkesle tehdit etmişti ama Hande'nin dokunulmazlığı vardı çünkü Gökhan ona âşık olmuştu.

"Bana 'Öldür beni!' diye bağırıyordun ya az evvel... Bırak seni öldürmeyi, ben daha senin saçının teline zarar vermem. Ama Nazlı, eğer susup oturmazsan ben de eyleme geçerim. Senin zaafın sevdiklerin... Hepsini benim hayatıma sorgusuz sualsiz sen soktun. Sana yemin ederim tek tek sevdiklerinin ölümünü izletirim sana. O yüzden sus ve o casinoda, sana seçenek sunmama rağmen kabul ettiğin anlaşmaya göre davran. Ama merak etme, ben o otelde vazgeçtiğim ve evdeki ilk günümüzde sana da söylediğim anlaşmaya göre davranacağım."

Söylemesi onun için çok kolaydı ve fakat benim içimde onun bana bunu nasıl yaptığını soran ses susmamı engelliyordu ve engelleyecekti.

"8 Kasım'da buradan gideceksin. Hayatta kalacak olmanın tek sebebi masum olduğuna ikna olmam. Sakın masumiyetini kaybetme Nazlı, eğer masumiyetini kaybedersen sana asla acımam."

"Tüm sevdiklerinin hayatı sana bağlı evet... Ama şu hayatta sevdiğin ya da önemsediğin kim kaldı ki?" diye sordu, alayla.

Kendisi kalmıştı.

"Anıl!" dedim, vurgulayarak. İfadesiz gözleri, aynı geçen haftaki gibi öfkeli bulutlarla kaplandı. "Yengem, halam, Can, Canan, Özcan Abi!" dedim, sitemle. Beni onaylarcasına başını salladı. "Osman Amca, Nurcan Teyze, Esin... Masal, Gürkan Abi, Tuba Abla, Ziya Amca, Semra Teyze... Daha sayayım mı?" dedim, öfkeyle.

"Hande'den ya da Eren'den vazgeçtin yani, öyle mi?" diye sordu.

"İkisinin de Allah belasını versin!" dedim, tükürür gibi. "Oldu mu?" diye sordum, hafif yüksek çıkan bir sesle.

Boynumda adının yazdığı yerde nefesini hissettim. "Şişt şişt şişt..." dedi. Bana bunu yapmasına izin vermeyeceğim diye her yemin edişimde kalbime bir kıymık daha batmış oluyordu ve ben artık o kıymıkların sayısını bilmiyordum. Bir eliyle çenemi kavradı. "Sesinin tınısına dikkat et!" diye fısıldadı.

"Çekil şuradan Bora," dedim onu iterek. Zorluk çıkartmadan geri çekildi. Bakışlarının altında kendimi aşağılanıyor gibi hissediyordum. "Yapma bana şunu!"

"Ne yapıyorum?" diye sordu. Ellerini iki yana açmış ve sitemle gözlerimin içine bakıyordu. "Senin bana yaptıklarının yanında... Ben sana ne yapıyorum?"

"Ben sana hiçbir şey yapmadım!" dedim, öfkeyle. Ona doğru bir adım attım. "Ya suçluyorsun... Ya aşağılıyorsun beni. Git ve aynaya bak!"

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Ağrı kesici içmeyeceksin!" Emrini verip giyinme odasına doğru ilerledi.

Nefes alabilme umuduyla balkona çıktım. Bu koyda geçen her bir günümün sızısı, çığ gibi içimde büyüyordu. Ben şimdi, bu koyun eski hali gibi tekinsizdim. Bu koyda geçen günlerimden geriye kalan bir tek Anıl'dı. Onu da 8 Kasım'dan sonra bir daha göremeyecektim. Evet, en başında bunu, onun hayatı kurtulsun diye ben kabul etmiştim. Artık bu gerçekten ölesiye sıkılmış, bunalmış, yorulmuştum. Çünkü ben, Anıl'ın hayatı kurtulsun diye çabalarken ölmeyi bile kabul etmiştim ve fakat Bora'nın duygularımla oynamasını kabul ettiğimi hatırlamıyordum.

Gerçekten de ölmekten daha beter şeyler vardı.

Elimdeki poşetin içine baktım. Gecenin bir yarısı, sabah erkenden eczaneye gitmesi için Özgür'e direktif veren bir kadının yapmaması gereken ilk şey, ertesi gün kalkar kalkmaz sigara içmekti. Fakat ben şimdi, günün ikinci sigarasını içiyor ve bu testin negatif çıkması için dua ediyordum.

"Çıkıyorum ben," dedi Bora, soğuk bir sesle. "Sen de fazla oyalanma. Erken in aşağıya. Bir de bu laf olmasın, hiç çekemem babaannemi bugün." Derin bir nefes aldım ve poşeti yastığın altına sıkıştırarak yerimden kalktım. İçeriye girdim. Bora, komodinin çekmecesinden silahını aldı ve beline yerleştirdi. Komodinden bir silah daha çıkarttı ve yatağa fırlattı. "Bunsuz çıkma."

"Ben silah istemiyorum," dedim panikle. Bakışları bana çevrildiğinde sıkıntılı bir nefes verdi. "Ben silah istemiyorum," diye tekrarladım.

"Ama ben, silah taşımanı istiyorum," dedi. Her zamanki gibi kendi dediğinin olacağından emindi. "Eğer bu silahı bacağına yerleştirmezsen, aşağıya da inemezsin. Bunu göze alabilir misin? Biliyorsun artık... *Yaparım* diyorsam, yaparım. Odaya kilitlettirme bana kendini."

Kaşlarım havalanırken, "Senin de bana silah vermemen lazım," dedim.

"Aş artık şunu!" diye bağırdı.

"Aşamıyorum!" diye bağırdım. Hızlıca saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Bakışlarına öfke yerleşti. "Sen nasıl bu kadar çabuk aşabiliyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Katil oluyordum..." dedim, çaresizce.

"Ölmedim," dedi, beni telkin eder gibi. Sıkıntılı bir nefes daha verdi. "Evet sen beni vurdun. Ama ben ölmedim Nazlı. Katil falan olmadın!"

"Bilerek vurdum," dedim. Bu konu ne zaman açılsa, bunu nasıl yapabildiğimi sorgular gibi ona söylüyordum. Sanki ateş ettiğim adam o değilmiş gibi, kendimi ona şikayet ediyordum.

"Geçti gitti bitti Nazlı..." dedi. Birkaç adım atarak bana yaklaştı. Tereddüt eder gibi bir ifadeyle, iki elini birden omuzlarıma yerleştirdi. Kara gözlerine şimdi de şefkat yerleşmişti. "Affet artık kendini."

"Sen affedebildin mi kendini?" diye sordum. Dudakları iki yana kıvrılırken, gözlerinin önünden hayatı geçmiş gibiydi. Belki de geçmemiş gibiydi. Ben onu okuyabilmiş olsaydım;

bugün burada olmazdım. Ben okuduğum her şeyin yalan olduğunu çok sonradan anladığım bir kitapta kalakalmış, zavallı bir kimseydim.

"Sen affet kendini... Ben seni affettim," dedi. Bir elini saçlarıma değdirdi. "Konuştuk uzun uzun..." Parmaklarının tersi saçlarımda geziyordu. "Aş artık..." Ellerini benden ayırdığında, bakışlarını gözlerime sabitlemişti. "Güvende olman gerek. Beni vurduğun andaki kadar cesur ol ve o silahı bacağına yerleştir."

"Bir şartla..." dedim. Gözleri kısıldı. "Anıl'ın da gelmesi gerek bugün." Kaşları çatıldığında, konunun buraya nasıl geldiğini anlamak için birkaç saniyeye ihtiyaç duyacağını anlamıştım.

Gerekliliklerden bahsediyorduk.

"Hadi çıkıyorum ben," dedi. Dediğimi duymazdan gelmişti. Arkasını dönerek yürümeye başladığında, hızlı adımlarla ilerledim ve kolundan tuttum. Sıkıntılı bir nefes vererek bana döndü. "Tüm günün rezil mi olsun istiyorsun Nazlı?" diye sordu. Sabrı taşmak üzereydi. "Ederim çünkü!"

"Bora lütfen," dedim. Ona yalvarmaktan nefret ediyordum.

"Hayır," dedi, tavizsiz bir tavırla. "Herifi geçen hafta öldürüyordum! Yaşadığına şükret ve şu konuyu kapat!"

Bakışlarım, insafa gelmesi için haykırıyordu. "Söz veriyorum ben muhatap bile olmayacağım onunla. Bak benimle alakası yok bunun. Yanımızda olsun istiyorum sadece. En yakın arkadaşı nişanlanıyor bugün..."

"En yakın arkadaşı benim kız kardeşimle nişanlanmasaydı o zaman!" dedi, sert bir ifadeyle. Sıkıntılı bir nefes daha verdi. "Bak Eren de konusunu açtı, gelmeyecek! Sen benim karımsın, aşağıda da benim tüm sülalem var. Ben umduğun genişlikte bir adam değilim. Eren'in en mutlu gününü, en acı gününe çevirtme bana! Eğer ona tek bir mesaj bile atacak olursan, öldürürüm onu! Yemin ederim bu sefer öldürürüm!" Kolunu, elimi silkelercesine salladı ve hızla kapıya ilerledi.

Kapı sertçe suratıma çarpılırken, çocukluğumun deniz gözlerine, bir kez daha fakat bu kez sessizce veda etmek

zorunda kalmıştım.

♠

Klozet kapağının üzerine oturmuş ve bacaklarımı sabırsızca sallıyordum. Başımı geriye doğru attım ve tavanı incelemeye başladım. Hotel Le Huit in Bodrum'un, 8 Numaralı Süit'inin tavanını izlerken, belki de burada kalacak kimsenin, bu banyoda yapmayacağı şeyi yapıyordum: Hamilelik testinin negatif çıkması için dua ediyordum. Kocamın beni sevmediğini öğrendikten sonra hap kullanmayı bırakmıştım fakat ne olmuştu da onunla beraber olmayı bırakamamıştım bilmiyordum.

Yer yüzündeki en gurursuz kadındım ve fakat kocası tarafından sevilmeyen tek kadın da olamazdım.

Yaşadığım şeyi kaç kadının yaşadığını bilmiyordum ve açıkçası bunun sayısıyla da ilgilenmiyordum. Türkiye'deki sayısını bilmediğim Bora'lardan birisi bana denk gelmişti; ben bir tek bunu biliyordum. Ne yaşadığımı bilen yoktu; ve bilseler bile, kimsenin bana hak verip vermemesiyle ilgilenmiyordum. Hamile olabilirdim ve hamile olmak istemiyordum. Defalarca kez karşısında gururumu ayaklar altına aldığım adamın çocuğunun karnımda olmasını istemiyordum. Ben 8 Kasım'da gidecektim ve ben eğer hamileysem de 8 Kasım'da bir çocukla asla ama asla gitmeyecektim.

İki çizgi yan yanaydı.

Hamile olduğumu vurgulayan iki çizgiden biri anneyi biri de babayı mı temsil ediyordu?

İki çizgi yan yanaydı.

♠

Bu hayatta başarabildiğim tek şeyin gülümsemek olduğunu düşünmeye başlamıştım. Gülümseyerek her şeyin yolunda olduğunu göstermeye çalıştığım, sıradan anların birisini yaşıyordum ve fakat bu sefer durum biraz farklıydı. Gülümseyerek, yokmuş gibi davrandığım şey minicik bir candı. Bana tutunarak hayat bulmak istemişti; oysa bilmiyordu ki ben onun için yanlış bir seçimdim.

Begüm çok mutluydu. Toz pembe tuvaletinin içinde, bir peri gibi ışıldıyordu. Elinde bir tek sihirli değneği eksikti. Varlığının bana ne kadar iyi geldiğinden, hiç sahip olmadığım kardeşim olduğundan, sezemediği ve mahkumu olduğum mutsuzluğun içinde beni nasıl mutlu ettiğinden habersizdi. Yerinde duramıyordu. Odanın içinde bir oraya gidiyor, bir buraya gidiyor bazen de heyecanını bastırmak ister gibi amaçsızca alkış yapıyordu.

Aşık olmuştu. Hayatında hiç böyle hissetmediğini devamlı dile getiriyordu. Eren'le aşklarının nasıl başladığıyla hiç ilgilenmemiş olmama bile bozulmuyor, içine girdiği dünyasında her şey ona tıpkı tuvaleti gibi toz pembe görünüyordu. Şanslıydı. Yaralarını saran, çektiği acıları unutturan, ona yeniden hayaller kurduran bir adamla beraberdi. Benimle ortak bir kaderi paylaşıyordu; hayatındaki erkek tarafından bir piyon olarak kullanılmıştı ve fakat o bana göre oldukça şanslıydı. Çünkü o, çok kısa zaman içinde, abisini nişanlanmaya ikna edecek kadar güçlü bir aşka kapılmıştı.

Ben, kız kardeşini korumak için bana acımasızca bir oyun oynayan adamın, söz konusu kız kardeşinin nişanında, karnımda o adamın bir bebeği yokmuş gibi gülümseyecek kadar gurursuz bir insandım; ne de olsa ben, bir duvarla bile empati yapabilecek kadar aptaldım.

"Naz! Kalbim yerinden çıkacak!" dedi Begüm, gülümseyerek. Ben ondan daha çok gülümsüyordum. Ne de olsa ben onu çok iyi anlıyordum. Aynısını ben de yaşamıştım. Oynadığımız oyun yüzünden aceleye gelmesinin ne demek olduğunu geç fark ettiğim nişanımızda, nişanlandığım adama, gözlerinin içine baka baka, ilk kez açık açık onu sevdiğimi söylemiştim.

"Ben sana hiç, seni sevdiğimi söyledim mi Nazlı?"

Odanın kapısı tıklatıldı ve ardından açıldı. Elif, çekinirek odaya girdi. Bana başıyla nazikçe selam verdiğinde, yüzümde hala güller açıyordu. Gece mavisi, kısa ve parlak bir elbise giymişti. Muhtemelen kendi tasarımıydı.

Ayaklarında, elbisesiyle aynı kumaştan yapılma, yüksek topuklu ayakkabıları vardı. Begüm'le birbirlerine sarıldıkları saniyeler boyunca tepeden tırnağa onu süzdüm. Güzeldi. Dağınık topladığı saçları, dudaklarını ortaya çıkartan soft makyajı, zarif mücevher seçimi ve kusursuz fiziğiyle göz alıcı görünüyordu hatta. Beni sevmeyen adamın, bir zamanlar sevdiği kadındı.

Kendisini baba yapmasını istediği kadın.

Elif'in varlığına tahammül etmek benim seçimim değildi. Kocamın eski nişanlısı olsa dahi, Begüm'ün arkadaşı ya da ablası sıfatıyla burada bulunuyor olmalıydı. Anıl'ın da bir sıfatı vardı; Eren'in arkadaşı ve kardeşiydi. Öyleyse, Anıl'ın varlığına tahammül etmeye de Bora mecburdu ve başka bir seçeneği yoktu.

Ayağa kalktım. Begüm ile Elif'e hiçbir şey yokmuş gibi gülümseyerek odadan çıktım ve uzun koridorun karşısındaki odaya doğru yürümeye başladım. Etraf adam kaynıyordu. Güvenlik önlemleri, insanı ürkütecek cinsten üst düzeye çekilmişti. Bir sürü tanıdık ya da tanımadık simayı yok saymaya ya da onlar tarafından yok sayılmaya alışmıştım. Ben ne zaman kimin önünden geçsem başları önde ve tarafımdan gelecek bir emre amade duruyorlardı. Kapıyı tıklattım.

"Gel," dedi Eren'in sesi. Kapıyı açtım ve içeriye girdim. Bora, köşedeki tekli koltukta viskisini yudumlarken; Eren üçlü koltuğun kolçağına yaslanmıştı. Bir el, beni kendi etrafımda amaçsızca döndürürken ıslık sesi duydum.

"İşte fıstık!" dedi Gürkan Abi. En nihayetinde, beni döndüren kişinin kendisi olduğunu anlayabilmiştim. "Ben de böyle rahat giyinmek istedim ama Tuba izin vermedi..." dedi. Bu sefer yalnızca gülümsememiş, kahkaha atmıştım. Üzerimdeki kısa siyah şort, beyaz yüzücü atleti ve beyaz spor ayakkabılarımla dalga geçiyordu. "Siyah!" dedi, neşeli bir tavırla.

"Beni bir Beşiktaş'lı yapamadın!" dedim, gülerken.

"Tribünün yüz karasıyım kızım ben," dedi ve elimi bıraktı. İçten bir ifadeyle gülümsedi. "Sen hala Fener'li misin?"

"Takımımı neden değiştireyim ya?" diye sordum, şaşkınlıkla. Kollarımı bağladım. "Hem ben *kara*dan nefret ediyorum." Zehirli cümleler dudaklarımdan dökülürken, göremesem bile Bora'nın bakışlarının aldığı şekli tahmin edebiliyordum.

"Hadi len oradan," dedi Gürkan Abi, gülerek. Bakışlarını onay almak istercesine Eren'e çevirdi. "Çocukluğundan beri karalar bağlamış gibi giyinirsin sen. Renkli değilsin."

Eren, konuyu değiştirmek ister gibi, "Naz, neden geldin sen?" diye sordu. Gözlerimi gözleriyle birleştirdiğimde, ona küfreder gibi baktığımın farkındaydım. "Bir şey mi oldu?"

"Yoo," dedim, gevrek bir ifadeyle. Bakışlarımı iki saniyeliğine, ifadesiz bir yüzle beni izleyen Bora'ya değdirdim. "Elif geldi de çıktım Begüm'ün odasından..." dedim. Attığım taşı Gürkan Abi'nin görme ihtimali yoktu ve fakat Bora'yla Eren'in kafasına çarpacağını biliyordum. "Anıl gelmedi hala... Bi' arasan mı?" dedim. Eren'in bakışlarına *yapma* der gibi bir ifade yayılırken, Bora gayet de kendisine meydan okuduğumu fark etmişti.

"Hakikaten nerede bizim maviş oğlan?" diye sordu Gürkan Abi. Kaşları çatılmıştı. Sorunun cevabını ise Eren'in yüzünde arıyordu.

Eren, ters bir tavırla, "Ne bileyim ben abi," dedi. Bu ters tavrı Gürkan Abi'ye değil, aslında banaydı. Bora'dan korkuyordu. Keşke, benim gibi, Bora tarafından tehdit ediliyor olsaydı ama o yalnızca, Begüm'ü kaybetmek istemiyordu. "Kendi nişanımda Anıl mı kovalayacağım?"

"Ben arayayım..." dedim. Eren'in bakışları gözlerimi hedef almıştı. Şu an bu yaptığımdan nefret ediyordu ve fakat ben de benim bir piyon olarak kullanıldığımı bilmesine rağmen, Begüm'ü kaybetmemek için buna göz yummasından nefret ediyordum.

"Naz?" dedi Anıl.

Sesini, son bir haftadır ilk kez duyuyordum. Yaşaması için ondan uzak durmam gerektiğini biliyordum. İstediğim sadece kendisini eksik hissetmemesi, ömrü boyunca görüşeceği en iyi arkadaşı Eren'in nişanında olmasıydı. Ben bunun son görüşmemiz olmasına da razıydım ve fakat onunla vedalaşmak, gerçekten vedalaşmak en doğal hakkımdı.

Onunla bugüne dek kaç kez vedalaşmıştım fakat hiçbiri gerçek bir veda olamamıştı.

Aklımda, 24.yaş doğum günü partimdeki gibi kalmasını istemiyordum. Onu ömrümce hatırlayacağım son bir poza ihtiyacım vardı. Bunun son şansım olduğunu, Bora'nın nişandan sonra bunu yaptığım için kıyameti koparacağını biliyordum fakat umurumda değildi. Gürkan Abi'nin yanında onu öldüremez ya da öldürtemezdi. Nişan telaşı bittikten sonra bir yolunu bulurdum ve Anıl'ı Bora'nın şerrinden korurdum.

En nihayetinde Anıl, Bora'nın beni bir piyon olarak kullanabilmesine hizmet etmişti.

♠

Siyah, sırtı bele dek açık, uzun elbisenin içindeki kadını izliyordum. Önü açık, taşlı, yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde durabiliyordu ama kendi ayaklarının üzerinde duramayacak kadar güçsüzdü. Yenilgiyi çoktan kabul etmişti. Dalgalı at kuyruğu sırtına dek uzanıyordu. Uzun saçları bile o kadından daha güçlüydü. Koyu renk göz makyajı mutsuz bakışlarını perdelerken derin bir nefes aldı. Bir bileğinde kendisine nişanında hediye edilen şık bir saat, diğer bileğinde ise sekiz tane bileklik vardı. Sol yüzük parmağındaki, üzerinde maça işareti olan alyansının aynadaki yansımasını incelerken, hayatını sorguluyordu.

Sağ işaret parmağı ve baş parmağı arasındaki pirinç tanesi büyüklüğündeki şişkinliğe gözlerim takıldı. Kendisini sevmeyen kocası, daha evvel kaçması ihtimaline karşılık ona bileklik takmıştı ve eğer o bilekliği çıkartırsa, hiç acımadan derisinin altına çip yerleştireceği konusunda onu uyarmıştı.

İnanmamıştım.

Neye güvenmiştim bilmiyordum fakat bu gönüllü yerleştirilmediği sürece insanı aşağılayan bir şeydi. Gözüm ne zaman o şişkinliğe takılsa, kendimi evcilleştirilmeye zorlanan bir hayvan gibi hissediyordum. Konumum artık bu çip sayesinde kontrol ediliyordu ve ben bunu kabul edemiyordum. Telefonumun ekran kilidini ancak bu çiple açabiliyordum ve telefonumdaki her hareketim çipe yükleniyordu. Kullandığım ilaçlar, nabız atışlarım, tansiyonum...tüm medikal bilgilerim, özel bir okuyucu sayesinde Gökhan ve ona bağlı bir doktor tarafından kontrol ediliyordu.

"Bu aptal çip vücudumda bir reaksiyona sebep olacak!"

"Doktoru sen de duydun. Olmayacak."

"Canisin sen! Umurunda bile değil benim sağlığım. Umurunda bile değil!"

"Nazlı sana eğer bir daha kaçmaya kalkarsan bunu yapacağımı söylemiştim. Kaşıyıp durma. Kaşınıyor olamaz. Yara yapacaksın elini."

"Sana ne?!"

"Seninin tınısına dikkat et!"

Tüm bu düşüncelere bir son vermek zorundaydım.

El çantamın içine sigaramı ve telefonumu koydum. Elbisemin açıkta bıraktığı boynumu süsleyen elmas mücevheri düzelttim. Derin bir nefes aldım ve odadan çıktım. İstanbul'a döndüğümüzden beri Bora'nın kredi kartını, pahalı mücevherler almak için kullanıyordum. Aldığım mücevherleri sertifikalarıyla beraber, çoğu zaman hiç kullanmadan, canım kime isterse ona hediye ediyordum. Hatta bazen, insanların kapısının önüne bıraktırıyordum. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Belki de tüm İstanbul'daki kadınlar, Bora'nın parası yettiğince, mücevherlerin çok da kıymetli bir şey olmadığını anlasın istiyordum. Bora ise ben bir deliymişim gibi buna ses etmiyordu. Haberi olduğuna emindim ama bir kez bile karşıma geçip bunun hakkında tek kelime etmemişti.

"Yenge!" dedi, Asya'nın sesi. Arkamı döndüğümde, Gökhan'ın elinden tutarak bana doğru yürüdüğünü gördüm. Asya'ya Begüm'ün elbisesinin kumaşından, aynı modelde bir tuvalet hazırlanmıştı ve başında şık bir taç vardı. Asya neşeyle gülümsüyordu ama Gökhan'ın bakışları alıştığım üzere nefret doluydu.

"Asya'cık! Sen ne güzel olmuşsun!" dedim. Boyumu onunla aynı hizaya getirmek için eğildiğimde, Asya boynuma sarılmıştı. "Özledin mi sen beni?"

"Evet," dedi Asya. Kollarını boynumdan ayırdığında, gülümsüyordu. "Gittin. Bir daha gelmedin."

"Öyle oldu..." dedim, üzgün bir ifadeyle. Parmaklarım, ince dokunuşlarla yanağını okşuyordu.

"Çocuğu kaybetme," dedi Gökhan, emreder gibi. Ayağa kalktığımda, ben de gözlerine nefretle bakmaktan çekinmedim. Gökhan, daha evvel Bora'nın da altını çizdiği gibi benim değil onun dostuydu. Ona yaşattıklarım için, benden nefret ediyordu. Benim yüzümden kaç kez Bora ile kavga etmek zorunda olduğunu artık saymayı bırakmıştım. Biliyordum ki imkanı olsa belki beni öldürürdü ama buna cesaret edemiyordu. Bora'nın dostu da olsa Kara'nın adamıydı ve ne kadar ileri giderse gitsin, durmak zorunda olduğu çizgiyi bir milimetre dahi geçemiyordu. "Ben aşağıdayım."

Aslında, Asya da ben de aşağıya iniyorduk ama Gökhan'ın benimle aynı asansöre bile binmeye tahammülü olmadığını biliyordum. O da Asya'nın, kendisiyle değil benimle aşağıya inmek isteyeceğini ve Gökhan buna itiraz ederse, soru sorup duracağını biliyordu. Gökhan asansöre bindikten sonra, tekrar asansörü çağırdım. Asya, her zamanki gibi, bir şeyler anlatıyordu ama onu dinlemiyordum.

Asansöre bindiğimizde, "Asya?" dedim. Asya, lafını kesmemin şaşkınlığıyla, başını yukarı kaldırdı ve gözlerime baktı. Yeniden eğilerek, yüzümü onunla aynı hizaya getirdim. "Bana, dayının anlattığı masalın sonunu bir daha anlatır mısın?"

Asya'nın yüzüne mutsuz bir ifade yayıldı. "O masalı sevmiyorum!" dedi, sitem eder gibi. Bir elini yanağıma yerleştirdi. "Başka bir sürü masal biliyorum. Annem anlattı."

"Lütfen," dedim.

"Of!" dedi Asya ve yanaklarını şişirdi. "Prenses kötü adama aşık olmuş. O adamın iyi olduğunu zannetmiş. Onunla mutlu olmuş. Onun prens olduğunu zannetmişti galiba. Ama kötü adam prensese aşık olmamış. Ona bir oyun oynamış. Kötü bir oyun." Gözümden bir damla yaş aktı. "Ama üzülme böyle..." dedi Asya, yumuşacık bir sesle. "Dayım dedi bana... Bir gün prenses gerçek bir prensle tanışıp mutlu olmuş. Kötü adamın elinden kurtulmuş bir gün. Gerçekten..." Başımı iki yana salladım. "Bir daha anlatmayacağım işte! Hep ağlıyorsun!" dedi Asya, küskün bir tavırla. "Kötü adamla prenses mutlu olamaz artık anlasana ya!"

Asansörün kapısı açıldı.

"Dayı, bıktım artık hep aynı masal," dedi Asya. Asansörden indi. Yanağıma süzülen bir damla yaşı sildim ve ayağa kalktım. Kötü adamın gözleri, gözlerimin içindeydi. "Başka masal anlat artık yengeme. Bunu bana sorup sorup ağlıyor. Üzülüyorum artık!"

Asansör kapanacakken, Bora düğmeye bastı. Adım atıp dışarıya çıkmıyordum. "Selim!" diye seslendi. Selim, koşar adımlarla Bora'nın yanına geldi. Bora, Asya'nın elini bıraktı. "Asya'yı annesinin yanına götür..."

"Tabii abi," dedi Selim.

Asansör yeniden kapanmaya yeltendiğinde, Bora yeniden düğmeye bastı. Asansöre bindi. En üst kata bastığında, asansörün kapısı kapandı ve asansör yukarıya çıkmaya başladı. Bora, dördüncü katla beşinci katın arasında asansörün çalışmasını durdurdu. Bana döndü. Bakışlarını yüzümde öylece gezdirirken, kollarını bağladı ve sırtını asansörün duvarına yasladı.

"Ne şimdi bu?" diye sordum, ters bir ifadeyle. Etrafıma baktım. "Panik atak geçirmemi mi istiyorsun?"

"Gerçekten mi Nazlı?" diye sordu. Sesinde ya da yüzünde okunabilir hiçbir ifade yoktu. "Geçir, sorun yok. Benim varlığımı hissettiğinde o krizden çıkmadığın bir an oldu mu?"

"Ne istiyorsan çabuk söyle," dedim. Aramızdaki göz temasını kesmek için arkamdaki aynaya döndüm. "Konuşacak başka yer kalmamış gibi... Asansörü durdurdun. Belli ki derdin büyük."

"Ben sana o herifi istemediğimi söylemedim mi?" diye sordu. Umursamaz bir ifadeyle, göz makyajımı inceliyordum. "Söylemedim mi?!" diye bağırdı. Bağıracağını beklediğim için hiç etkilenmemiş ve çantamdan çıkardığım ruju tazelercesine dudaklarımda gezdirmeye başlamıştım. "Nazlı beni sinirlendirme!" diye bağırdı.

Bakışlarımı şaşkınlıkla ona çevirdim. "Bu sinirlenmemiş halin mi?" diye sordum.

"Bugün Anıl ölecek," dedi. Günahın kendisinden gittiğini haykıran sesi ve bakışları kanımı dondurmaya yeltenmişti. Asansörü çalıştırdı. Asansör yukarıya çıkmaya başladığında, ağzının içinde bir küfür mırıldanarak zemin kata bastı.

Bu sefer asansörü ben durdurdum. Ruju aceleyle çantama tıkıştırdım. "O zaman Elif'i kovacaksın!" dedim, sert bir ifadeyle. Bakışları beni buldu. "Sen Elif'i kov... Ben de Anıl'ı kovarım!"

"Ben çağırmadım Elif'i!" dedi, sertçe.

"Umurumda bile değil kimin çağırdığı!" dedim. Sesimden öfke akıyordu. "Ben senin bir zamanlar da olsa çok sevdiğin kadınla aynı havayı solumak zorunda mıyım?" diye bağırdım. Dudakları bir şey söylemek üzere aralandığında, ona izin vermeyerek ben devam ettim: "Anıl'ı mı öldürüyorsun? Peki tamam.... Ama ben de Elif'i öldürmezsem siksinler beni!"

"Doğru konuş!" dedi, dişlerinin arasından.

"Konuşmazsam ne olur?!" diye bağırdım. Koluma yapışıp beni asansörün duvarına yasladığında, çantam yeri boylamıştı. Bakışları geceye yayılan sis gibiydi. Öfke tüm bedenini esir almıştı fakat benim de ondan farkım yoktu. "Sana ne lan benden?!" dedim. Bileklerimi sıktığının farkında

olup olmadığını bilmiyordum. İki eliyle birden, bileklerimi başımın üzerinde sabitlemişti. Damarına basmaktan zevk alıyor, adeta içimdeki tüm öfkeyi böyle kusuyordum. "Sen beni sevmiyorsun ki?! Sana ne beni kimin si-"

Dudakları dudaklarımı kavradı. Bir ceza verir gibi, bunu benim istediğimi anlatır gibi, bana acı vermek ister gibi dudakları, dudaklarımı talan etti. O bir erkekti ve ben onun karısıydım; konu burada kilitleniyordu. Konunun burada kilitlendiğini, dilimi diliyle kilitleyerek gösteriyordu. Konuşmamı engelleyebileceği nice yoldan birisi buydu ve o her defasında beni susturmak için bunu seçiyordu.

Ben nefessiz kalana dek.

Ben nefes almak için, onun beni bağışlayıp geri çekilmesini bekleyene dek.

Ben nefes almayı değil, onunla öpüşmeyi tercih ettiğimi ona belli edinceye dek.

"Bir daha söylesene," dedi. O da benden farksız, nefes nefeseydi. Bir daha söylesem, bir daha öperdi. Belki de öpmek istiyordu. Beni sevmiyordu ama benimle öpüşmeyi seviyordu. "Söyle..."

"Beni öpmek için bahanelerin arkasına saklanmadığında söylerim," dedim. Dudaklarım dudaklarına çarpıyordu. "Benden etkilendiğini söyle Bora..."

"Bunu duyduğunda ne değişecek... Bir anlasam," dedi. Dudakları, kulağıma değiyordu. "Ne yapacaksın bunu duyduğunda? Sen seni sevip sevmediğimle ilgileniyorsun... Kalan duygularımla değil."

"Asya'ya anlattığın masal eksik..." dedim. Gözleri gözlerime değdi. "Asya'ya anlattığın masalda, kötü adamın prensesle sevişmeye bayıldığı detayı eksik!" Gülümsediğinde yanağında çukur oluştu. "Ama şu da eksik... Prenses, eğer kötü adamın onu sevmediğini düşünseydi... Onunla sevişmezdi!"

"Öğrendi de ne değişti?" diye sordu. Daha çok gülümsedi. "Prenses sevişmedi mi? Sevişmedin mi?"

"İşte..." dedim, gülümseyerek. Ellerimi hareket ettirdiğimde, bileklerimi serbest bıraktı. Kollarımı boynuna doladım ve yüzünü yüzüme yaklaştırdım. "Prens... Eğer istese bana dokunabilirdi çünkü onu da sevmiştim. Ama adamdı ve sevmediği bir kadının duygularıyla oynamamak için, ona elini bile sürmedi." Kapkara gözlerindeki sis beni içine aldı, yüreğimi bir kez daha kararttı. "Kötüsün evet ama adam mısın tartışılır, değil mi kocacığım?" Bir şey demesine fırsat vermeden, dudaklarına kapandım fakat çok geçmeden, dudaklarını dudaklarımdan kurtardı.

Bir şey söyleyecekti ve şimdi öpüşemezdi.

"Sen benimle ilk seviştiğinde, 8 Kasım'da buradan gideceğini düşünüyordun!" dedi, sitemle.

"Eğer bana aşık olmadığını bilseydim seninle sevişir miydim sence?" diye sordum. Başımı iki yana salladım. "Kendini kandırma. Gerçeği biliyorsun. İlk sen öptün. Arkadaşının doğum gününde." Zorlukla yutkundu. "De ki bana... *Seni sevmedim Nazlı ama bir erkeğim. Okyanus kadar derin olabilirim, güçlü olabilirim, Kara olabilirim ama basit, sıradan bir erkeğim. Çok bile dayandım seninle aynı yatakta kardeş gibi uyumaya.* Söyle bana bunları... İkimiz de biliyoruz Bora. Eğer benden etkilenmeseydin... Bana dokunmazdın. Beni öpmezdin. Sohbetim güzel diye sevişmedik herhalde? Ki sevişirken genelde sohbet etmiyoruz."

"Evet senden etkileniyorum," dedi. Ellerini bıkkın bir tavırla kollarıma uzattı ve kollarımı boynundan ayırdı. Benden biraz uzaklaştı. "Duydun işte. Şimdi mutlu musun?"

"Kesmedi," dedim. Ona doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi sıfırladım. "Neden etkilendiğini merak ediyorum. Güzel bulduğun için değil herhalde sadece. Benden güzel onlarca kadın bulabilirsin." Hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine bakıyordu. "Hadi ama! Özge'yi nasıl anlattın bana... Şimdi de beni, bana anlatmanı istiyorum! Senden sonra hayatıma başka bir erkek de girecek sonuçta... Bana bir faydan dokunsun."

Tehditkar bir ifadeyle, "Benden sonra ne yapıp ne yapmadığınla ilgilenmiyorum Nazlı, kapa şu çeneni," dedi. Fakat ısrarlı bakışlarımı gözlerinden çekmiyordum. Asansörü çalıştırmak için elini kaldırdığı anda, onu engellemek istercesine elini tuttum. Sıkıntılı bir nefes verdi fakat köşeye sıkıştığını ve bu muhabbetten kaçamayacağını biliyordu. "Beni sevdiğin için tamam mı," dedi, bıkkın bir şekilde. Nefesi yüzüme çarpıyordu. "Yalnızca bedeninle değil ruhunla öpüştüğün, ruhunla seviştiğin için..."

Kaşlarımı çattım. Meraklı bir ifadeyle, "Seks ile sevişmeyi ayıran şeyden mi bahsediyorsun?" diye sordum.

Güldü. Karşısında bir çocuk varmış ve onu anlamıyormuş gibi güldü. "Öyle de denilebilir," dedi. Derin bir nefes aldı. "Fazla arzu doluydun bana karşı. Ben tecrübesiz olduğunu dahi anlamamıştım seninle beraber olana dek. İçgüdülerin seni tecrübeli kılıyordu ve bana doğru itiyordu. O kaçma kovalamaca... Birisini öpmek için bile sevmen gerektiğine kendini inandırmış olman. Beni öpmemek için direnmen... Seni öpmem için çabalaman. Bunlar hep seni daha çok arzulamamı sağladı. Daha evvel bunu yaşamamıştım. Sen öyle bir bakıyorsun ki bana... Bakışlarınla sevişiyorsun adeta."

"Peki eksik olan neydi?" diye sordum. Bakışlarına anlamadığını belli eden bir ifade yerleşti. "Beni sevmeni, bana aşık olmanı engelleyen şey neydi? Ne eksikti bende?"

"Sende değil Nazlı," dedi. Buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Bende eksikti. Kalp." Elimi, kalbinin üzerine koydum. Elini, elimin üzerine koydu. "Atıyor olduğuna aldanma."

"Ben oradaki bir odacığa yerleştiğimi sanmıştım," dedim. Bakışlarım gözlerine değdiğinde, gözlerindeki acıma duygusuna lanet ettim. Anıl'ın beni sevmediğini ona, Kıbrıs'taki otel odamın balkonunda anlattığım andaki gibi bakıyordu bana. "Sen bana *hayır yerleşmedin* deseydin, ben anlardım."

"Özür dilerim," dedi. Parmak uçlarının tersini alnımda gezdirdi. "Hayatımda bir tek senden bu kadar çok özür

diledim ben. Bir özrün, hiçbir şey ifade etmediğini şimdi anlıyor musun? Özür dilenmesi gereken fakat değil bir özürle, bin özürle bile asla telafi edilemeyecek bir şeyi yaptım ben. Hayatını siktim. Biliyorum."

"Komik olan ne biliyor musun?" diye sordum, hafifçe gülerken. *Ne* der gibi göz kırptı. "Hala içimde bir umut var, *belki seversin* diye. Umut bitmiyor."

"İnan bana sevemem," dedi. Bakışlarına derin bir mahcubiyet yayılmıştı. Beni sevmediği için benden utandığı anlarda, ben de kendimden utanıyor ve biraz daha ölüyordum. "İnan bana gün sayıyorum 8 Kasım için... İnan bana çok sıkıldım bu oyundan." Nefesini verirken, iki elini belime yerleştirdi. "Sevemem Nazlı. Sadece seni değil, ben kimseyi sevemem."

"Eğer seversen... Bir gün birisini seversen... Sana yemin ederim seni öldürürüm," dedim. Güldü. İşaret parmağımı, Anıl'ın doğum gününde ona aldığım lacivert gömleğin üzerinden, kalbindeki kurşun yarasına bastırdım. "Gülme hiç. Bu sefer ıskalamam doğru yeri..." dedim, tehditkar bir ifadeyle. Gözlerimden akan yaşları sildi. "Öldürürüm."

"Kimseyi sevmeyeceğim Nazlı. Söz veriyorum sana..." dedi. Yanağımdan öptü. "Ama sen sev... Sen sev."

"Seveceğim," dedim, yemin eder gibi. "Öyle bir seveceğim ki... Bana bunları yaşattığına pişman olacaksın. Senden nefret ediyorum. Öyle çok seveceğim ki... Senden nefret ediyorum. Çok seveceğim."

"Kara'yı sever gibi sev..." dedi. Dudakları boynumda, adının yazdığı yerde dolaşıyordu. "En çok kendini sev."

Kendimi sevmem için onu sevmekten vazgeçmiş olmam gerekiyordu; hala onu seven Nazlı'yı sevmek gücüme gidiyordu.

Düğmeye bastı. Asansör çalıştığında benden ayrıldı. Eğildi ve yerdeki çantamı alıp bana uzattı. Her zaman olduğu gibi, hiçbir şey olmamış gibi, hiçbir şey yaşanmamış gibi, hiçbir şey konuşulmamış gibi asansörün önce yukarıya çıkmasını ve sonra zemin kata inmesini bekledik.

Fakat tüm olup bitenleri, tüm yaşananları, tüm konuşulanları ikimiz de biliyorduk ve muhtemelen ikimiz de hiçbir zaman unutmayacaktık.

Asansör açıldığında, "N'oluyor oğlum?!" diye bağırdı Gökhan. Aydın ve Eren'le beraber, bize bakıyorlardı. "Bir şey oldu sandık. Kaç kez aradım ikinizi birden!"

"Konuştuk," dedi Bora. Bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi rahat bir ifadeye sahipti. Elime uzandı. Aydın, Eren ve Gökhan'ın önünden geçecekken, Gökhan Bora'nın koluna yapıştı. "Ne?" diye sordu Bora, sertçe.

"Bir saattir asansördesiniz ve konuştunuz?" dedi Gökhan, inanmıyormuş gibi.

Bora'nın bakışları sorar gibi bana çevrildiğinde, "On altı dakika, kırk bir saniye..." dedim. Bora yeniden Gökhan'a döndü.

"Bu şimdi de seni asansörde mi öldürmeye çalıştı?" diye sordu Gökhan, öfkeyle. Aydın ve Eren tedirgin bir şekilde Gökhan'a bakıyorlardı ama onu engellemiyorlardı.

"Bu?" dedi Bora, anlamamış gibi. "Karımdan mı bahsediyorsun?" diye sordu, hemen ardından. "Yok ama karımdan bahsetsen, *bu* deme cesaretine sahip olamazsın... Sen kimden bahsediyorsun?" diye sordu, yapmacık bir merakla.

"Silahı var değil mi?" diye sordu Gökhan, sertçe. Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Asya'nın yanında eğildiğinde zorlandı. Silahı var. Seni vurmuş kadına silah verecek kadar aptal mısın?"

"Aptal?" dedi Bora, anlamamış gibi. "Benden mi bahsediyorsun?" diye sorunca, kahkaha attım.

"Yok ama senden bahsetse, *aptal* deme cesaretine sahip olamaz haklısın," dedim, gülerken. "Sahi Gökhan sen kimden bahsediyorsun?" diye sordum. Bora, Gökhan'a üç saniye daha baktı. Gökhan hiçbir cevap vermeyince Bora yürümeye başladı. Elimi tuttuğu için ben de onunla yürümek zorunda kalmıştım fakat bana kalsa, biraz daha Gökhan'ın yüzünü izlemek isterdim.

Bahçeye çıktığımızda, tüm gözler bizim üzerimize çevrildi. Bize çevrilen gözlerin içinde deniz gözler de vardı. Ailesiyle aynı masada oturuyordu. Kalabalık içinde benim aradığım gözler ise Elif'in gözleriydi ve ona Begüm'ün arkadaşlarının oturduğu masa düşmüştü. Bora elimi bırakmıyordu. Önce babaannesinin oturduğu masaya ilerlemiştik ve orada oturanlara selam vermişti. Gülsüm Babaanne'nin gözlerinde gördüğüm nefrete aldırmamaya çalışıyordum fakat pek mümkün olmuyordu. Son yaşananlardan sonra benden tümüyle nefret ediyordu. Belki de ben onun için gelinlerin yüz karasıydım.

Daha sonra uğradığımız masa ise Eren'in ailesinin masasıydı ve Anıl'ı da uzaktan, başımla selamlamıştım. Aslında bu masada benim de ailem vardı. Halam, yengem, Canan ve Özcan Abi bu masada oturuyordu fakat hepsiyle öyle görünmez sınırlarımız oluşmuştu ki, ne onlar bana ekstra bir yakınlık gösteriyorlardı ne de ben onlara. Fakat tek bir kişi vardı ki yaşanan her şeyden habersizdi, beni çok özlüyordu ve beni çok seviyordu; aynı benim gibi.

Bir çocuğun sevgi dolu kalbine sarılmak, her zaman iyi geliyordu.

"Teyze!" diye çığlık attı Can, bana sarılırken. Küçücük boyuyla bacaklarımı kavramıştı ve beni hiç bırakmayacakmış gibiydi. "Çok özledim!"

"Canım..." dedim, eğilirken. Yüzüm onunla aynı hizaya geldiğinde, kollarını boynuma dolamıştı. "Koca adam olmuşsun ya sen!"

"Hiç gelmiyorsun ama artık! Hiç aramıyorsun!" dedi Can, sitem eder gibi. Yüzüne yerleşen küskün ve somurtkan tavra bakıp gülümsedim. "Küseceğim sana."

"Küsme," dedim, yalvarır gibi. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. İri gözleri, onu kucağıma aldığım ilk günü hatırlatırken dudaklarımın kenarına bir tebessüm yerleşti. Yanaklarını hafifçe bastırdığımda dudakları aynı bir ördeğin dudaklarına benziyordu. Ben minik bir kahkaha atarken, Can'ın kaşları çatılmıştı. "Teyzeye küsülmez!" dedim.

"Seni seviyorum Naz!" dedi Can. Bana tekrar sımsıkı sarılmıştı. Bora ona yalan söylemişti. Halamın evindeki tanışma yemeğimizde, Can Bora'ya, neden benimle evleneceğini sormuştu. *"Çünkü onu seviyorum"* demişti Bora. Hatta Can, ne kadar sevdiğini de sormuştu. Bora ise *"Çok"* diyerek yalanın boyutunu arttırmıştı. Sözde yalan söylemiyordu fakat bazı anları yalansız toplamak da mümkün olmuyordu. Kapananlar kadar kapanmayan hesaplarımız da vardı fakat artık tüm bunları konuşmak için çok geçti.

"Can," dedi Bora, şefkat dolu bir sesle. Can benden ayrıldı ve başını yukarıya kaldırarak Bora'ya bakmaya başladı. "Teyzenle dans etmek istiyorum. Eğer sen izin verirsen..." dedi. Can gülümseyerek geri çekildiğinde, Bora bana elini uzattı ve yeniden ayağa kalkmama yardımcı oldu. Masaların ortasına doğru ilerlerken, elimi varlığını hissettirircesine sıkıyor ve hızlı adım atıyordu. *Unutma yapabileceklerimi* der gibiydi, beni hızlıca oradan kaçırmak ister gibiydi.

Ailemle yalnız kalmam yasaktı; ateşkes yapmamıza rağmen bana güvenmiyordu.

"Usanmadım, uslanmadım,
Utanmadım karşılıksız sevmelerden..."

Elleri belime yerleşti. Bakışlarımız birbirlerine pelesenk olmuş, avuç içlerim omuzlarına tutunmuştu.

"Açık yara misali yüreğimin hali,
Aşktan başka bir şeye inanmadım."

İnandığım ne varsa yok olmuştu. Onları ararken ben de kendimi kaybetmiştim fakat kokusu, inandığım her şeyin ne kadar yakınımda olduğunu hissettirmekten vazgeçmiyordu.

"Öğrenmedi gönül yaşlanmayı,
Dünya zamanıyla gün saymayı,
Saldım semaya özgür en kara sevdayı,
Aşktan başka bir şeye inanmadım."

Takvim yaprakları, 1 Mart 2017'den 25 Ağustos 2017'e dek geçerken beni aldatıyordu çünkü sanki seneler olmuştu.

"Bunalmadım, bulanmadım,
Yoksa orman misali yanar mıydım.
Aşktan ölmeseydim, aşka doğmasaydım,
Kendimi masallara adar mıydım."

Kendimi adadığım masallar bile beni kandırırken, kahramanım sandığım adam aslında kahramanım bile değilken, sevdiğim yerlerin her geçen saniye daha da acıdığını hissediyordum.

"Bunalmadım, bulanmadım,
Yoksa orman misali yanar mıydım.
Aşktan ölmeseydim, aşka doğmasaydım,
Kendimi masallara adar mıydım."

Aşk için ölmeyi bile göze almıştım fakat beni asıl öldüren, karşılığını aldığımı sandığım aşkın da karşılıksız çıkmasıydı. Naz, 8 Mart 2017'de, başına dayadığı silahın tetiğini çektiğinde ölmüştü. Nazlı ise üç ay Bora ile birlikte yaşamıştı ve 9 Haziran 2017'de Bora'nın sözleriyle hayata gözlerini yummuştu.

Hangisi daha ağır, daha acı, daha zordu?

"Şu aptal gün bitsin. Başka bir şey istemiyorum," dedi Bora. Elime uzanmış ve yürümeye başlamıştı. Fona yeni bir şarkı yerleşirken, bara doğru ilerliyorduk.

"Zor buldum şehrin yolunu
Dura dura yaşattım kendimi.
Ah nasıl bir kalp ağrısı
İnşallah bulunur çaresi"

"Playlisti sen hazırladın... Bütün akşam, şarkılar senden bana gelecek, değil mi?" diye sordu. Cevap vermeme gerek bile yoktu. Ateşkes yapmış olmamız beni ancak bu kadar uslandırabiliyordu.

"Şöyle uzunca boylu yağız bi delikanlı
Kara kaşlı kara gözlü..."

Yalnızca müzik dinlediğim zamanlar gözümün önünden geçiyordu. Televizyondaki müzik kanallarına bu kadar çok bağlanacağım aklımın ucundan dahi geçmezdi fakat

hayatım boyunca dinlemediğim kadar çok şarkıyı artık biliyordum.

"Kalbi kendinden de esmer
Kandırmacaymış meğer."

"Al," dedi Bora. Bakışlarımı bana uzattığı beyaz şarap kadehine çevirdim. Kadehi alıp almamak konusunda kararsız davranan parmaklarımın titremesine engel olamıyordum.

"Yarın olsun gün doğsun
Bu gece hayırlısıyla bitsin
Allah aşkına düşüncelerimin
Hepsi kiraya çıksın"

"N'oldu?" diye sordu Bora, merakla. "İçmeyecek misin?" Eğer ben içki içersem, karnımda olduğunu hatırladığım bebek de içecekti. "Ağrı kesici içtin mi sen?" diye sordu, şüpheyle.

"Hayır..." dedim, mırıltıyla. Bu bebeği ne olursa olsun doğurmayacaktım ve içki içip içmememin hiçbir önemi olmasa gerekti. Kadehi Bora'nın elinden aldım ve kafama diktim. Ne kadar çabuk içersem, bu ihtimalle o kadar çabuk barışacak gibiydim.

Bora, kızar gibi, "Yavaş ol," dedi. Bakışları etrafta dolanıyordu. "Sarhoş olamazsın bu gece!" Başımı ağır ağır iki yana salladım. Sarhoş olamayacak kadar ayılmış hissettiğim için belki, litrelerce içsem bile beni etkilemeyeceğini düşünüyordum.

Alkış sesleri duyduğumda, bakışlarımı otelin giriş kapısına çevirdim. Begüm ve Eren kol kola bahçeye çıkıyorlardı. Herkes ayağa kalkmış, heyecanla onları izlerken, oynadığımız oyun yüzünden aceleye gelen nişanımızı düşünmeden edememiştim. Şarkı Begüm ve Eren için başladı. Birbirlerine, inkar edilemeyecek kadar çok yakışmışlardı. Aralarındaki çekim hayran olunasıydı.

"Bir insan bu kadar kısa sürede nasıl aşık olur da nişanlanır amına koyayım," dedi Bora, sitemle. Bu nişanı kabul etmiş gözükse de aslında durumdan memnun değildi.

Eren'in ve özellikle de Gürkan Abi'nin ailesine bu denli girmesinden hoşlanmıyordu.

"Belki Begüm, Kerem'in yaptığını Eren'e yapıyordur... Hayattan intikam almak için... Eren'e bir oyun oynuyordur," dedim, alayla. Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Belki sevmiyordur onu. Kandırıyordur."

"Eren aptal değil," dedi gülümseyerek. Haklıydı. Aptal olan bendim. Bakışları kısılırken, yüzüne mahcup bir ifade yayıldı. "Onu kastetmedim," dedi, kısık bir sesle. Gülümsedim. "Nazlı!" dedi, *bir şey de* der gibi.

"Begüm çok şanslı," dedim. Bora derin bir nefes aldı. Ne diyeceğini belki o da bilmiyordu. "Eren'den nefret ediyorum ama Begüm'ü çok sevdiğini biliyorum. Eren güzel bir adam. Sevdi mi sonuna kadar gider, vazgeçmez..."

Vazgeçmemişti de. Bora'nın yakasına yapışmasını, kendisini dövmesini umursamamıştı ve belki de daha ileriye gidebileceğini bile düşünmüş fakat aşkından vazgeçmemişti. Begüm'e aşık olmuştu; onun elini bir kez tutmuş ve bir daha da bırakmamıştı. Begüm'e kalsa belki Bora bu ilişkiyi uzun bir süre öğrenmeyecekti ama Eren, ilk andan Bora'ya her şeyi itiraf etmeyi seçmişti. Bora kabul etmekte zorlansa da Eren'in davranışını beğeniyordu. Aydın ve Gökhan bunu kabul etmekte zorlanmıyorlardı ve Bora ikisine de bu konuda çok kızıyordu ama hepimiz biliyorduk ki, Bora'nın rızası olmasa bu nişan töreni gerçekleşemezdi.

"Barışırlar mı dersin?" diye sordum. Bora önce yüzüme baktı, ardından bakışlarımı takip etti. Begüm ve Eren'in biraz ilerisinde dans eden Ceren ve Gökhan'ı gördüğünde, kendisine bir sigara yakıyordu.

"Gökhan Hande'yi unutamaz," dedi. Sesinde ya da yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sanki dans eden iki insanı değil de bir maçı izliyor gibi tahminde bulunuyordu. "Bazı hikayeler yarım kalmaya mahkumdur. Ceren ve Gökhan'ınki de onlardan işte."

Gerçek olmayan bir hikaye yarım bile kalamazdı. O yarım bile kalamayan bir hikayenin kötü ve zeki *esas adam*ıydı;

ben ise masum ve aptal *esas kız*ı.

"*IMDB* 10!" dedim, mırıldanarak. Bora duymamıştı bile. Derin bir nefes aldım. "Hande ve Gökhan'ın geri dönüşü yok. Yaşananları biliyorsun," dedim. İçime yerleşen kapkara kasveti nasıl dağıtacağımı bilemiyordum. "Keşke yaşanmasaydı ama..."

Bora, keskin bir tavırla, "Keşkelerle ilerlenmez," dedi. Sigarasından büyük bir dumanı içine çekti. "Yazık oldu tabii de... Yapacak bir şey yok." Bakışları bana çevrildi. "Hande'yi özlüyor musun?"

Kendimden emin bir ifadeyle, "Hayır," dedim. Bora başını *anladım* der gibi salladı. "Ben arkadaş seçimlerinde büyük hatalar yapmışım... Aynı, yanlış kişilere aşık olurken yaptığım hatalar gibi." Bora'nın yüzüne anlamı kestirilemez bir gülümseme yayıldı. "Bakıyorum da şöyle..." dedim, gözlerim etrafı tararken. "Buradaki insanların içinde kendime en yakın hissettiğim, Begüm."

"Kendini kandırıyorsun," dedi Bora. Barmenden yeni bir içki istemek için elini kaldırırken, bakışları beni süzüyordu. Gözlerinin üzerimde olduğunu bilmeme rağmen, ona bakmıyordum. "Begüm'ü sahip olmadığın kardeşin ilan ettin sen. Yaşadıklarınızın ortak olmasıyla bağ kurdun. Acıdan kurulan bağ ne kadar gerçektir, tartışılır. Eğer senin yaşadıklarını bilseydi ve ikimiz arasında bir taraf seçmek zorunda kalsaydı..."

"Sus," dedim, sessizce.

"Eğer beni vuranın sen olduğunu bilseydi Nazlı," dedi. Bakışlarım kapkara gözlerine çevrildi. "Sana düşman olurdu."

"Aydın olmadı?" dedim, sorar gibi. Bir kere olsun Bora'nın haksız çıkmasını istiyordum. "Filiz Hala olmadı?" Ben o kadar da kötü, istenmez ya da sevilemez birisi değildim. "Ben seni keyfimden vurmadım ki!"

"Gökhan ve Begüm için başka bir yerdeyim ben. Onların sevgileri hastalıklı boyutta. Onlar bana kızarlar ama günün sonunda yine beni düşünürler..." dedi. Dudaklarını birbirine

bastırarak, *maalesef* der gibi bir hale büründü. "Kendi arkadaşlarına haksızlık etme. Eren'e kızgınsın anlıyorum ama o seni gerçekten seviyor."

"Yapma Allah aşkına!" dedim, sitemle. Alaylı bir kahkaha attım. "Herif tam bir iç güveysi oldu!"

"Sen beni pek ciddiye almıyorsun... O alıyor. Fark bu..." dedi. Gülümsedi. "O benimle savaşamayacağını biliyordu, öyle düşün."

"Kara!" dedi, Aydın'ın sesi. Bora'nın bakışları, arkamızdan gelen sese çevrildi. "Begüm nişan yüzüklerini benim takmamı istemiş ama Gülsüm Hanım köpürüyor..."

"Ne yaparsanız yapın Aydın," dedi Bora, bıkkın bir tavırla. Sıkıntılı bir nefes verirken, ellerini cebine soktu. "Gülsüm Hanım da bu hayatta her şeyin kendi arzu ettiği gibi olamayacağını anlasın artık. Vallahi canıma yetti."

Aydın'ın bakışları çekinceli bir ifadeyle bana çevrildi. "Kusura bakma yenge ama... Sana da laf getirdim. Biraz davetlilerle ilgilenecekmişsin."

Tereddüt bile etmeden, "İlgilenmeyeceğim," dedim. Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Sırf babaannene inat olsun diye sarhoş olup olay çıkarabilirim." Bora küçük bir kahkaha attı. "Hatta dur ben gidip dans edeyim," dedim. Aydın'ın eline uzandım ve onu çekiştirerek kalabalığa sürüklemeye başladım. Aydın'ın bundan hiç ama hiç mutlu olmadığına emindim.

"Yenge beni ateşe atıyorsun," dedi Aydın, sitemle. Ellerini sırtıma yerleştirdi. "Yani bu modernlik Gülsüm Hanım için çok fazla..." dedi, etrafa bakarak. Güldüm. "Ayrıca ben dans etmekten nefret ederim."

"Dur sen dur," dedim gülerken. Bakışlarım hemen yanımızda dans eden, Begüm ve Samet'e çevrildi. "Dans etmediğim kimse kalmayacak bu gece."

Aydın, kendini tutamayıp minicik bir kahkaha attı. "Bu gece kalpten gitmese bari..." dedi. Aydın'ın dans anlayışı iki yana sallanmaktan başka bir şey olmasa da gülümsedim ve kendimi şarkıya bıraktım. Biraz sonra Bora, biraz ilerimizde

Bahar'la dans etmeye başlamıştı. "Bugün daha iyi görünüyorsun," dedi Aydın. Bakışlarım acı kahve gözlerine çevrildi. "İyi ol yenge..."

"Sen çok iyi bir adamsın," dedim, içtenlikle. Aydın'ın bakışlarından utandığını hissettim. "Sen de iyi ol, hep... Umarım bir gün mutlu olursun."

"Vedalaşır gibi konuşuyorsun," dedi Aydın. Kaşları çatılmış, konuyu değiştirmek ister gibi bana bakmaya başlamıştı. "Daha 8 Kasım'a kadar beraberiz..."

"Öyleyiz tabii de..." dedim. İç çektim. "Sanırım buradan gidince seni de özleyeceğim."

Aydın'ın yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. "Ben de seni özleyeceğim yenge," dedi. Elleri, dostça sırtımı sıvazlarken, "Keşke böyle olmasaydı. Tüm bu acıları yaşamasaydın. Gözyaşlarına tanık olmasaydım... Ama ben emir kuluyum. N'olur unutma bunu."

"Unutmam," dedim. Gözlerimin dolmasına engel olmak istercesine derin bir nefes aldım. "Emir kulusun biliyorum ama sen hep benim yanımda oldun. Belki mahkumiyetime son vermedin, veremedin. Yardım edemedin... Ama edemezdin de zaten. Senin içini biliyorum Aydın. Sen farklısın."

"Kara da kötü birisi değil yenge," dedi Aydın. İfadesine yerleşen devam edip etmeme tereddütü, kasılmasına sebep oluyordu. "Yani sana kötülük yapmış ve yapıyor olabilir ama... Kardeşini çok seviyor. Onu anla..."

"Sana bir sır vereyim mi?" diye sordum. Aydın'ın gözleri merakla kısıldı. "Onu senin bile anlayamadığını biliyorum." Aydın'ın bakışları yere inerken, yüzünde utanç vardı. "Tecavüz gibi bir şeydi yaptığı... Duygularıma tecavüz etti. Anlaşılacak, hak verilecek bir durumu yok onun."

"Haklısın ama kardeşi-"

"Aydın," dedim, lafını keserek. Aydın'ın gözleri gözlerimle birleşti. "Beni bir köle gibi esir tuttu. Ben bana yaptıklarını asla unutmayacağım. Eğer ateşkes yapmasaydık, en

sonunda sırf daha fazla canım yanmasın diye durmayı kabul etmeseydim... Belki de ölmüştüm şimdiye."

"Yenge sen de onu öldürüyordun," dedi Aydın, itiraz eder gibi. Zorlukla yutkundu. "Ne kadar çok korktun ölecek diye... Ölmüş de olabilirdi. Sonra da seni öldüreceğinden korktun. Öldürebilirdi de. Affetmeyi seçti. Affetti de... Sadece o değil, ikiniz birden birbirinize çok kötü şeyler yaptınız."

"Kim başlattı peki bunu?" diye sordum, alayla.

"Sen başlattın yenge," dedi Aydın. İfadesi oldukça kendinden emindi. Gözlerime yerleşen öfkeye rağmen, "O kumarhaneye girmen hataydı. Eğer o gün Kara değil bir başkası olsaydı da ölmüştün şimdiye... Kara'nın yaptıklarının doğruluğunu savunmuyorum asla ama hata seninle başlıyor yenge. Bizim dünyamız kirli... Bunu bile bile sen koşmuşsun Kara'nın peşinden."

Şarkı da aynı kelimelerim gibi bitmişti.

Aydın, mahcup hissediyor ve ileri gittiğini düşünüyordu. Ona bir sorun olmadığını belli etmek ister gibi yalandan gülümsedim ve hızlı adımlarla bara ilerledim. İstediğim tek şey içki içmek ve unutmaktı. Unutmaya başlayacağım yer belki de 28 Şubat akşamı şuursuzca girdiğim casino olmalıydı. Hayatta insan, bazı anlardan bilhassa kaçıyordu fakat gerçekler sertçe kendini hatırlatmaktan geri durmuyordu. Bar tezgahının önünde sohbet eden Hakan ve Anıl, 28 Şubat akşamını unutmamın mümkün olmadığını, henüz ben daha içmeye başlamadan söylüyorlardı.

Trafik kazası geçiren Anıl'ı kurtarmak için Hakan sayesinde girebildiğim casino benim asla unutamayacağım esaretim olmuştu.

"Merhaba," dedim. Yüzümde, yaşadığım tüm acıları perdeleyen gülümsemem vardı. Hakan'ın benimle konuşması yasaktı. Benim de Anıl'la konuşmam yasaktı. Hakan ve Anıl'ın konuşması yasak mıydı? Üçümüz bir araya geldiğimize göre Bora eksikti. Bakışları üzerimdeydi fakat beni uzaktan izlemeyi tercih etmişti. "N'apıyorsunuz?" diye sordum, yasakları delerek.

"Benim işe dönmem gerek," dedi Hakan. O yasaklara benden daha sadıktı. Kara'dan korkuyordu ve benimle konuşmak istemiyordu. Anıl, Hakan'ın omzuna dostça dokundu. "Eyvallah, görüşürüz yine..." dedi Hakan ve yanımızdan koşarcasına ayrıldı.

Omzumda bir el hissettim. "Maviş oğlan!" dedi Gürkan Abi. Anıl'ın deniz gözleri, Gürkan Abi'ye çevrildi. "Nerelerdesin ya sen?"

"Buradayım abi," dedi Anıl.

"E oğlum ayıp ama! Misafir misin sen, davetlilerle birlikte geldin. Çok ayıp..." dedi Gürkan Abi.

"Öyle oldu bugün abi," dedi Anıl, kısaca. Yüzüne soğuk bir gülümseme yayıldı ve bakışlarını Begüm ile Eren'e çevirdi. "Yüzükler takılacak galiba..."

"Vallahi takılsın artık da şu kravattan kurtulayım. Çok sıkıldım," dedi Gürkan Abi. Yanımıza gelen garsondan rakı istedi. "Sevmiyorum oğlum böyle kasıntılı merasimleri... Zengin kız aldık, hakkımızda hayırlısı artık."

"İzninle abi, ben masaya geçeyim..." dedi Anıl. Gözleri gözlerime usulca değdi ve küçük adımlarla kalabalığa doğru yürüdü.

Yüzükler, Begüm ve Eren'in aile olması için ilk adımı atmak üzere takılacakken, parmağımdaki yüzüğün ruhumu sıkıştırdığını hissediyordum.

Gürkan Abi ile beraber, kalabalığa karıştık. Begüm ile Eren'in yüzükleri takılırken herkes çok mutlu görünüyordu. Bakışlarım, bir uçta kalmış Bora'ya çevrildiğinde, gözlerindeki hüzünle çarpıştım. Mutlu değildi. O, herkesten farklı olarak, kız kardeşini kaybediyor gibiydi.

"Aile olmak güzel şey..." dedi Aydın, buruk bir ifadeyle. Gülümsedi. "Aydınlık günleriniz olsun. Birbirinizin kıymetini bilin. Hep çok sevin..."

Aydın, Eren'le tokalaşıp Begüm'e sımsıkı sarılmıştı. Eren, Gülsüm Hanım'ın elini öperken; Begüm de hızlı adımlarla abisinin yanına ilerlemişti. Kollarını Bora'nın boynuna doladı ve on yedi saniye boyunca ondan ayrılmadı. Gülsüm Hanım,

Begüm de onun yanına gelsin diye bekliyordu fakat Begüm abisinden ayrıldıktan sonra, Gökhan'ın yanına ilerlemişti. Gökhan da Bora'dan farksızdı, *üç numara* dedikleri küçücük kızın büyüdüğünü ve nişanlandığını pek kabul edemiyordu.

Biliyordum ki onlar gerçek bir aileydi; birbirlerinden asla ayrılmayacaklardı.

Begüm ve Eren, büyüklerinin ellerini öpmek üzere kalabalığa karıştıklarında, insanlar da hediyelerini takdim etmek üzere bir telaşa kapılmışlardı. Bora'nın, kız kardeşine ve Eren'e hediyesi ise oldukça cömertti; Yalıkavak'ta, dört katlı bir yazlık ev. Aslında bu evin, Eren'in memleketinde olması da herkes için oldukça manidardı. Muhtemelen, Begüm ve Eren sık sık Eren'in ailesini ziyarete gelirlerdi fakat kendi evleri ayrı olmuş olacaktı.

Biliyordum ki onlar kalabalık bir aile olacaklardı.

Ben, o ailenin yalandan da olsa *vefat eden* bir parçası olacaktım; Bora, Gökhan ve Eren, utanmadan, herkese benim yasımı tutuyormuş gibi yapacaklardı.

Begüm'e sımsıkı sarılırken, "Tebrik ederim," dedim. Bir kardeşe sarılmanın sıcaklığını yalnızca onunla hissediyordum. Hande'yi belki de çok özlüyordum ve Hande'nin yerine Begüm'ü koymaya çalışıyordum. Belki de Begüm'ün beni seviyor olması benim için öyle sahip olunmayan bir duyguydu ki, bu duygu içimi ısıtıyordu. Herkes ondan bir şey saklıyordu ve benim de abisini vuran kişi olduğumu saklıyor olmamın hiçbir sakıncası yoktu.

Çantamdan çıkarttığım zarfı Eren'e uzattım. Begüm, gülümseyerek, "Damadın kız kardeşinden mi?" diye sordu. Eren zarfı açtığında, yüzüne şaşkın bir ifade yerleşmişti.

"Hayır," dedim, imalı bir ifadeyle. "Gelinin kız kardeşinden..." Eren'in gözleri gözlerimi buldu. Begüm, her şeyden habersizce ikimize bakıyordu ve Eren'e güzel bir hediye verdiğimi zannediyordu. Fakat gerçekler, yine Begüm'ün gördüklerinden farklıydı. Eren zorlukla gülümserken, "İnşallah hep mutlu olursunuz," dedim.

Begüm, Fadime Hala'nın kendisine seslenmesi üzerine yanımızdan uzaklaşırken, Eren telaşla, "Ne yapmaya çalışıyorsun sen?" diye sordu.

Yüzümde serin bir gülümseme vardı. "Hiçbir şey..." dedim, onu anlamamış gibi.

"Evet bir mafyanın kardeşiyle nişanlandım!" dedi Eren, sertçe. Yüzüne, dışarıdan bakanın tartıştığımızı anlamaması için bir gülümseme yerleştirmeyi de ihmal etmemişti. "Bu mu derdin? Evet ben hukuk insanıyım, abim de komiser... Beni bununla mı vuruyorsun? Bana unuttuğumu sandığın değerleri hatırlatarak eline ne geçiyor?"

"Sakin ol şampiyon!" dedim, gevşek bir gülümsemeyle. Bakışlarım etrafta dolaştı. "Bir resim verdim sadece sana. Küçükken senin çizdiğin bir resim... Neden bu kadar öfkeleniyorsun ki?"

"Kara'yı hayatımıza sen soktun!" dedi Eren, sitem eder gibi. Mümkün olduğu kadar kısık sesle konuşuyordu. "Emniyetin aradığı, MİT'in defalarca kez iş birliği talep ettiği fakat uzlaşamadığı, yakalandığı takdirde polisin kimliğini ifşa ederek MİT'in arzusunu yok edeceği ve içeriye tıkacağı bir organize suç örgütü lideri... Onu hayatımıza sen soktun!"

"Dinliyor şu an bunları onun ekibi, biliyorsun değil mi?" diye sordum. Eren'in bakışları kısılırken, yüzümdeki gülümseme daha da artmıştı. "Cebindeki telefon Eren," dedim. Eren'in başı şaşkınlıkla sağa eğildi. "Seni de dinliyor, herkesi dinlediği gibi. Sana da güvenmiyor muhtemelen, kimseye güvenmediği gibi."

"Yaşadıklarının suçunu birisine yüklemek istiyorsun," dedi Eren. Başını iki yana salladı. "Benden uzak dur. Ben sana hiçbir şey yapmadım! Eğer sana yardım etseydim..."

"Begüm'e mi kavuşamazdın?" diye sordum, alaycı bir tavırla.

"Tüm ailemi öldürürdü Naz! Bunu akıl edemiyor musun gerçekten?" dedi Eren, şaşkınlıkla. Bıkkınlıkla bir nefes aldı. "Kara'dan bahsediyoruz. Geçen hafta Anıl'ı öldürüyordu. Biliyorsun. Gözlerinle gördün. Sence onu ben mi

durdurabilirdim? Kendimi düşündüm Naz! Kendimi ve ailemi!"

"Kardeşiyle neden evleniyorsun peki?" diye sordum, gülerek.

"Çünkü seviyorum!" dedi Eren. İki elini, kendinden emin bir ifadeyle ceplerine soktu. "Bunun anlamını biliyor musun? Seni kumarhaneye sokan... Kara'ya rağmen Bora'yla evlendiren şey... Aşk."

"Eğer senin ya da benim herhangi bir arkadaşımın tırnağının ucuna zarar verseydi birisi... Ben o zararı veren kişinin kardeşiyle ölsem de evlenmezdim!" dedim, tükürür gibi. Bedenime yayılan öfkeyi dizginlercesine derin bir nefes aldım. "Allah belanı versin senin de. Tüm kalbimle bunu diliyorum. Ben 8 Kasım'da buradan siktir olup gideceğim ya... Sen yalandan gözyaşı dökeceksin ya benim cenazemde... Sen de mutlu olma inşallah! Sen de mutlu olma ömür boyu!"

Eren'in bir cevap bile vermesine fırsat bırakmadan, hızlı adımlarla kalabalığa karıştım. Aslında ben tüm bu kalabalığın içinde yapayalnızdım. Hakkım yenmişti. Kendimi değersiz hissediyordum. En çok anneme ve babama ihtiyacım vardı fakat ikisi de çok uzaktaydı. Onlara yakın olmayı, onlara kavuşmayı hiç bu kadar istememiştim. Aileme hiç bu kadar muhtaç olmamıştım. Babamın tek bir kolunun altına, annemin tek bir şefkatli bakışına ihtiyaç duyuyordum. Onlara sarılmak ve bir daha onlardan hiç ayrılmamak istiyordum.

Bir şeye çarptım.

Birine.

Deniz gözlü çocuğa.

Bir çocuk gibi masum olmayan ve fakat kendisine yaşadıklarımı itiraf etsem bile kaybetmeyeceğimi bildiğim, beni hep dinleyen, hep anlayan ve hiç yargılamayan sevgi dolu bir kalbe.

Ailemi sever gibi sevdiğim, ailemden emanet tek varlığa.

Her şeyi başlatan kişiye.

"İyi misin?" diye sordu Anıl. Deniz gözlerine yayılan endişe içime işlerken, hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi umursamadan kollarımı boynuna doladım. İyi değildim. Hiç iyi değildim.

Kulağına, "Hamileyim," diye fısıldadım. Anıl'ın belimdeki ellerinin kaskatı kesildiğini hissediyordum. "Hamileyim ve bundan nefret ediyorum." Benden hızla ayrılarak, merakla gözlerime bakmaya başladı. "Sen beni hep çok sevdin ama beni *o manada* sevemedin..." dedim. Bakışlarımda bomboş bir ifade vardı. "Eğer sen beni sevseydin... Hayatım sikilmeyecekti. Sen gittin Ayça'yı sevdin ve onunla yaşadığın şey yüzünden kaza yaptın! Sen yaşa diye ben hayatımı siktim Anıl... Neden beni sevmedin ki sanki?"

"Naz... Sakin ol..." dedi Anıl. Aslında çok sakindim. Alt dudağımı ağlamamak için ısırırken, derin bir nefes alma ihtiyacıyla kıvranıyordum. Anıl ise ne yapacağını bilemez bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. "Dans edelim mi? Kafan dağılır..." dedi.

Alaylı bir kahkaha attım. "Bora seni bu sefer gerçekten öldürür!" dedim.

Deniz gözlerine berrak bir ifade yayıldı. "Bazen ölmeye değer," dedi.

Kimse ya da hiçbir şey için ölmeye değmeyeceğini, ölmeden evvel anladığım için şanslı mı olmalıydım? Anıl, koluna girmem için bir elini göğsünün altına yerleştirdi ve deniz gözlerini gözlerime dikti. Koluna girdiğimde, dans eden insanların arasına doğru ilerledik. Bora'nın olduğunu bildiğim yerden gözlerimi özellikle kaçırmıştım ve ona bu dansı nasıl açıklayacağımı asla bilmiyordum.

"Begonvil boy vermiştir şimdi
Yasemen basmıştır Bodrum'u

"Neler oluyor bilmiyorum..." dedi Anıl. Neredeyse fısıldayarak konuşuyordu. Kollarım tedirginlikle boynuna dolandığında, deniz gözleri gözlerimi buldu.

"Kokusu geldi rüzgârın
Bir kelebek öptü boynumu"

"Geçecek mi yaşadıkların... Bunu da bilmiyorum," dedi. Gözleri, ona her şeyi anlatmamı ister gibi yalvarıyordu. Yapamazdım. Onun da hayatını riske atamazdım. "Eren biliyor, bunu görüyorum."

"Sen şimdi gerdanını maviye
Göğsünü bir yelkenliye
Gönlünü ilk önüne çıkan
Yaz seferine bağlamışsındır
Vurunca dibine sakız rakısının
Biraz da ağlamışsındır"

"İstediğim tek bir şey var... Lütfen iyi ol Naz. Sen bu değilsin. Sen güçlüsün. Başına ne gelirse gelsin, baş edersin sen," dedi.

"Benim yerime de sev, bekletme hayatı
Bu kadarına razıysan, yaşa gitsin
Kaç kişiyiz savunan sevdayı"

"Mutsuzsun... Ama mutluluk senin içinde... Kendini mutsuzluğa mahkum etme. Mutsuzluğu kabul etme. Reddet. Savaş Naz. Yaparsın sen," dedi. Bakışları arkamda kalan, uzaktaki bir noktayı buldu. "Bizi izliyor. Öfkeli. O da mutsuz. O da savaşıyor. Neyle bilmiyorum."

"Gözüme ilk damlası düştü
Gelecek sonbaharın
Yeni bir sayfanın öncüsü
Bakalım ne hediyesi zamanın"

"Bodrum'sun sen. Kışa teslim olamazsın..." dedi, buruk bir şekilde gülümseyerek. Sanki bile isteye, Bora'yı görmem için adımlarını dönüşümüz üzerine yönlendirmişti ve yer değiştirmiştik. Anıl'ın biraz evvel baktığı yerde Bora yoktu. Gördüğüm sadece Özgür'dü ve parmağını şıklatmıştı.

"Benim yerime de sev..."

Anıl'ın üzerime yattığını anlamıştım.

"...bekletme hayatı."

Fakat ne olup bittiğini anlamamıştım.

"Bu kadarına razıysan..."

Şarkıyı bastırmaya çalışan kurşun seslerini duyuyordum.

"...yaşa gitsin-"

Ve insanların çığlıklarını...

"Abi!" diye bağırıyordu Begüm. Öldüm. "Abi!" diye bir kez daha bağırdı Begüm. Bir kez daha öldüm. Kalkmak istiyordum fakat Anıl'ın mengene gibi bedenimi saran kolları beni engelliyordu. "Eren bırak! Abim! Bırak!" Bu kaçıncı ölümümdü bilmiyordum.

"Nazlı! Bırak o silahı! Yeteri kadar uğraştırdın zaten bugün beni! Yeteri kadar rezil de olduk! Yürü gidiyoruz!"

"Yaklaşma!"

"Nazlı yeter dedim!"

"Yaklaşma dedim! Bırak beni. Bırak beni gideyim. Ben sana hiçbir şey yapmadım. Bırak beni özgürlüğüme kavuşayım artık. Kendine başka bir oyuncak bul! Yaklaşma!"

"Kara!"

"Yeter artık bu kadar... Naz...lı!"

"Nazlı'nın yanına git!" diye bağırdı Bora. Beni bir kez daha hayata döndüren sesini duyduğumda, asla mümkün olamayacak bir şey oldu ve karnımda bir hareket hissettim. Bağıran yalnızca Bora da değildi. Sesler, kurşun seslerine karışmıştı.

Filiz Hala, "Anne!" diye çığlık atıyordu. Eren, "Masal!" diye haykırıyordu. Halam, "Can!" diye avaz avaz bağırıyordu. Özcan Abi, "Canan!" diye feryat ediyordu.

Herkes kendi canını, kendi cananını düşünüyordu. Benim gibi. Bora'yı istiyordum. Bora'ya gitmek, Bora'ya sarılmak, Bora'ya sığınmak istiyordum.

"Begüm!" diye bağırdı Aydın.

Kurşun sesleri de insanların çığlıkları gibi kesilmiyordu. Bitmek bilmeyen bir muharebenin ortasında hareketsizce duruyor ve sırtımda bir ıslaklık hissediyordum.

"Dikkat et Gökhan!" diye bağırdı Gürkan Abi.

"Anne dayan!"

"Oğlum!"

"Bahar!"

"Ceren vuruldu! Biriniz yardım edin! Ceren vuruldu!"

"Annem ölüyor!"

Duyduğum seslerin kime ait olduğunu dahi kavrayamıyordum. Anıl'ın kollarının bedenimden ayrıldığını hissettim. Kurşun sesleri, kulaklarımı sağır ediyordu. Kan kokusunu hiç bu kadar yakından almamıştım. Midem bulanıyordu fakat Anıl'ın ağırlığı altında ezilirken kıpırdayamıyordum.

"Gökhan yardım et bize!" diye çığlık attı Begüm.

"Yenge, iyi misin?" diye sordu Aydın. Bir daha hiç iyi olamayacakmış gibiydim. Kurşun sesleri kesilmiş miydi bilmiyordum ama kulağımda sesler uzaktan da olsa yankılanmaya devam ediyordu. İnsanlar hala çığlık atıyordu. "Anıl!" dedi Aydın. Eğildiğini gördüm. "Yenge iyi misin?!" dedi, yüksek sesle.

"Nazlı!" diye bağırdı Bora. Eğildi. Gözleri gözlerime değdi. Konuştuğumu zannediyordum ama belki de konuşamıyordum. Başımı *iyiyim* der gibi salladığımda, Anıl'ın üzerimden kalkmasına Aydın yardım etti. Bakışlarımı etrafta gezdirdim. Yerde yatan onlarca insan vardı. Yerde kaç kişinin yattığını saymayacaktım. Midem çok bulanıyordu. Hem sayarsam bu manzarayı unutamazdım.

Bora'nın beni eliyle yokladığını hissettim. Sırtımdan belime doğru bir sıcaklık süzülüyordu. Bora'nın eline de sırtımdan kan bulaşmıştı. Vurulmuş muydum? Hiçbir şey hissetmiyordum. Aydın, işaret parmağını ve orta parmağını birleştirerek Anıl'ın şah damarına dayadı. Bakışları Bora'nın bakışlarıyla birleştiğinde, başını ağırca iki yana salladı.

"Gökhan!" diye bağırdı Bora. Meraklı gözlerimi gözlerine dikmiştim. Kapkara gözlerinde gördüğüm derin boşluk, yaşanılan durumun vehametini gösteriyordu. "Gökhan!" diye bağırdı, bir kez daha.

Gökhan hızla yanımıza geldiğinde, bir eliyle Anıl'ın boğazını sardı ve kendinden emin bir ifadeyle parmaklarını şah damarına yerleştirdi. "Allah kahretsin!" diye kükredi.

"N'oldu?" diye sordum, merakla. Bora benden çoktan uzaklaşmış, öylece yere oturmuş, yerde yatan insanlara

bakıyordu. Beni duyup duymadığını ya da şu an herhangi bir şey algılayıp algılamadığını anlamıyordum. "Gökhan n'oldu?" diye sordum. Gökhan'ın bakışları Bora'ya çevrildi. Hiç kimseden hiçbir cevap alamayınca, bakışlarımı yerde kıpırtısız yatan Anıl'a değdirdim. Turkuaz mavisi gömleğine kan bulaşmıştı fakat sorun değildi. Yıkadığımızda geçerdi.

"Abi!" diye bağırdı Begüm.

"Anıl..." dedim, sessizce.

"Anıl!" diye bağırdı, Osman Amca.

"Oğlum!" diye çığlık attı Nurcan Teyze.

Osman Amca ve Nurcan Teyze karşımda çökmüşler, hıçkıra hıçkıra ağlıyorlardı. Bakışlarımı tekrar Bora'ya çevirdim. Nurcan Teyze'ye ve Osman Amca'ya bakmaya başlamıştı. Begüm'ün çığlığı, Nurcan Teyze'nin çığlığına karıştığında, Bora bakışlarını Begüm'e çevirdi fakat bundan da asla etkilenmemiş gibiydi.

Nurcan Teyze, Anıl'a yaklaşmak için birden öne doğru atıldığında biraz geri çekildim. Ambulans ve polis sesleri etrafta yankılanırken, Esin, "Abi!" diye ağlamaya başlamıştı. Abisine, en az benim abisine düşkün olduğum kadar düşkündü.

"Oğlum kalk!" dedi Nurcan Teyze. Ağlamaktan konuşamıyordu. "Kalk annem kalk!" Osman Amca'ya sarıldı. "Oğlum!"

Ağlamaları normaldi. Anıl, daha evvel de komaya girmişti ve o zaman da Anıl ölecek diye çok korkmuşlardı. Anıl'ı oluşturan çift çizginin biri Nurcan Teyze, biri ise Osman Amca'ydı. Şimdi de onların bu kadar ağlaması çok normaldi.

"Anne!" diye feryat etti birisi. Bir keresinde benim annem de ölmüştü. Annemin ölümünü duyan anneannem yere yığılmış ve bir daha kalkamamıştı. Sanırım evlat acısı, acıların en ağırıydı.

"Yaşayacak Nurcan Teyze," dedim panikle. Evlat acısı yaşadığını düşünmesinden çok korkmuştum. Nurcan Teyze'nin bakışları bana çevrildi. "Anlıyorum üzülüyorsun

ama çok üzülme... Bir kere daha olmuştu ya hani... Yine yaşayacak..."

Eren yanıma kadar gelmiş ve dizlerinin üzerine çökmüştü. Kolunu tutuyordu ve kolundan kan akıyordu. Ağlıyordu. Anıl'ın karnına bir elini yerleştirdi, başını da elinin üzerine dayadı ve kendinden geçer gibi ağlamaya devam etti. "Anıl bize bunu yapma!" dedi. Hıçkırıyordu. "Kardeşim yapma! Ölemezsin!"

"Şişt!" dedim, omzuna dokunarak. "Hani bir kere daha olmuştu ya... Uyumuştu böyle. Günlerce... Yine aynısı oldu işte. Komada. Ölmedi saçmalama!"

"Naz!" dedi Eren, ağlarken. Kafasını Anıl'ın karnından kaldırdı. Dudakları titriyordu. Bakışları beni es geçti ve Bora'ya çevrildi.

Ben de Bora'ya baktım. Herkes korkuyordu, herkes panikti, herkes ağlıyordu; o neden böyle sersem görünüyordu ki? Gözleri kısılırken, yüzünün gerildiğini hissettim. Dudakları aralandı, kapandı, tekrar aralandı, tekrar kapandı. Bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Geçmek bilmeyen saniyelerde, ağzından çıkamayan her bir kelime adeta gözlerine yerleşmeye başlamıştı.

Bu olamazdı.

İçimi birden kaplayan öfkeyle Bora'ya yaklaştım. İki elim gömleğinin yakalarını kavrarken, "Yaşat onu!" diye bağırdım. Bora hiçbir şey söylemeden yalnızca gözlerime bakıyordu. "Bana söz verdin! Anlaşma yaptık! Ben o yaşasın diye kendimden vazgeçtim! Yaşat onu! Anlaşma yaptık! Yaşatacaksın onu!"

Sanki gömleğinin yakasını kavramamışım, sanki onu sarsmıyormuşum, sanki ben görünmez, duyulmaz, aslında olmayan bir varlıkmışım, yokmuşum gibi hissettiriyordu.

Avazım çıktığı kadar, "Bora!" diye bağırdım. "Yaşat Anıl'ı!"

Gözlerinde umutsuzluğu gördüm. Boşluğa düştüm. Gözlerinde ölümü, ölümün karalığını, nafile bir çaba içinde olduğumu gördüm.

"Çok geç..." dedi.

En sonunda, boşluktan da düştüm.

♠

25 Eylül 2017 / Bugün...

Bahçedeki ışıkların, sık ağaçlardan dolayı loş bir ortam yarattığı garajın köşesindeki, ahşap üstü açık çardakta oturuyordu. Cebinden çıkarttığı çakmağıyla yaktığı sigarasından ciğerlerine derin bir nefes çektiğinde, üçüncü kattaki odamın siyah tülünün arkasından onu izliyordum. Sırtı bana dönük olduğu halde yüzünün aldığı şekli gözümün önüne getirebildiğime yemin edebilirdim.

Son gecemdi...

İki yüz kırk beş gün süreceğini sandığım bu esaret, iyi halden olsa gerek iki yüz birinci gününde bitiyordu. Cehennemden önceki son durağımdı burası. Kendimi buna ben mahkûm etmiştim. Önümde kocaman bir hiçlik vardı; cehennem bu muydu?

Sigarasından son nefesini aldıktan sonra, kül tablasının içinde söndürmek için yedi saniye uğraştı. Ayağa kalktı ve gözlerini benim penceremle buluşturdu. Nefesimin kesileceğini hissettim. Biliyordu. Beni göremese bile, bu tülün arkasından kendisini izlediğimi çok iyi biliyordu. Ben onu izliyordum; o da göremediği -ama pekâlâ hayal edebildiği- beni...

Ne yazık ki son gecemizdi.

Ve onun bundan haberi bile yoktu.

Ailemin ölümüyle kara bulutların ardına saklanan güneşin artık tamamen battığını hissediyordum. İçimin derinliklerinde bir his kırıntısı arıyor fakat bulamıyordum. Aşk insanın kalbine bir kez düştüğünde, onu o olmaktan çıkarıyordu ve ben kim olduğumu artık bilmiyordum.

Ruhumda, yaşadığıma dair hiçbir belirti yoktu.

Derin bir nefes alıp koridora çıktığımda önümdeki hayatımı görüyor gibiydim: karanlık.

Adımlarımın ezberlediği koridorda, kendisine esaret bahşeden adamı uyandırmamak için ışığı yakmayan ve telefonu ile laptopunu yere düşüren Nazlı'nın yanından

geçtim. O adamın belinde o gece gördüğü silahın, daha bu evdeki ilk gününde alnına dayandığını unutan Nazlı'yla beraber, on sekiz basamaktan oluşan merdivenlerden indim. Nazlı, Bora'nın kendisine gösterdiği müsamahayı sorgulamıyordu ama çalışma odasının kapı şifresini sorguluyordu, acemice. Bir aptal gibi o odanın kapı şifresini çözüyor ve başka bir anda bunu evin sahibine belli ediyordu. Nazlı bilmiyordu, kişi herkesi kendisi gibi zannediyordu ve bir gün onu hain ilan edebiliyordu, ustaca.

Bir at biblosu dahi, kafası kopmasına rağmen kendi ayakları üzerinde durabiliyordu ama Nazlı kendisine kahraman arıyordu.

Ah Nazlı.

Ah, aptal Nazlı.

Nazlı'nın saçlarını okşayan Begüm'ün yanından geçtim. On sekiz basamaklı merdivenlerden inmeden, son kez Begüm'ün odasının kapalı kapısına baktım. Begüm ve Nazlı'yı sonsuza dek kardeş olarak o odada bıraktım.

Sokak kapısının önüne geldim. Kaç kez bu kapıdan çıkıp gidemediğimi saymayı bırakmıştım. Ve kaç kez, bu sokak kapısından çıkıp gittiğimi, kaç kez geri getirildiğimi, kaç kez kırıldığımı, kaç kez canımın yandığını, kaç kez intikam yemini ettiğimi... Artık saymıyordum. Saydıkça kahroluyordum.

Keşke o gün, bu kapıyı geçip alt kattaki salona inen o merdivenlere ilerlemeseydim ve gerçeklerle yüzleşmeseydim. O günden beri zaman geçmiyordu. Yalnızca zaman değil, geçmesini arzu ettiğim ne varsa geçmiyor, yerli yerinde duruyor, öldürüyor, diriltiyor ve tekrar öldürüyordu.

Alt kattaki salona indim. Çorbalar içildi, yemekler yendi, bir küllük kırıldı. Elif ağladı; Nazlı ona sarıldı. Televizyon hep açıktı. Nazlı hep televizyon izledi. Ne izlediğini hiçbir zaman bilmedi. Bir ara, Nazlı tüm salonu birbirine kattı. O akşam televizyon da kırılmıştı, camlar gibi.

Kırdığım her şey, hiç kırılmamış gibi, yine yerine konmuştu.

L koltuk arkadaşı oldu Nazlı'nın, bu evin her bir odası gibi. Yatak ya da koltuk olan her odada, mutlaka bir gece yatmıştı ve nerede kaç kez yattığını asla saymamıştı. Fakat hiçbir yeri, bu salon kadar sevmemişti Nazlı, kendini dönüp dolaşıp burada bulmuştu. Noir'la dertleşmişti ve onu bir tek Noir anlamıştı. Nazlı ne zaman ağlasa, Noir onu güldürmek için her şeyi yapmıştı. Belki de Bora'yı vurduğunu bilmediği içindi. Belki de bilseydi, Noir bu salonu Nazlı'ya dar ederdi.

Bir akşam, koltuğun önündeki sehpaya makyaj malzemelerini dizmiş, dizlerinin üzerine oturmuş, salondaki Aydın ve Bora'yı umursamadan eşyalarını sayıyordu. Canı sıkılıyordu. Öyle yalnızdı, öyle çaresizdi, öyle kimsesizdi ki... O akşam Begüm de yoktu. Begüm makyaj yapmış ve dışarıya çıkmıştı. Begüm'ün dudağındaki ruju hemen tanımıştı Nazlı. Begüm'e kullanması için verdiği, Las Vegas'tan aldığı, vişne aromalı rujdu. Begüm onu geri vermemişti Nazlı'ya ve o ruju sürerek dışarıya çıkmıştı. Özgürdü. Nazlı emindi ki, eğer Begüm onun bir tutsak olduğunu fark etseydi, onu öylece bırakmazdı. Ama farkında değildi. Nazlı eğer bunu Begüm'e belli ederse, başına geleceklerden gerçekten de korkuyordu. Bir açık vermiyordu fakat Begüm'ün hayatına imreniyordu. On bir tane ruju vardı, birisini sürmek ve artık dışarıya çıkabilmek istiyordu.

Nazlı özgür olmak istiyordu.

Bu bahçeyi kaç kez arşınlamıştı, Nazlı da bilmiyordu. Bahar çoktan gelmişti. Mart bitti, Nisan geldi. Mayıs'ın sonuna yetişti. Haziran'la yaza kavuştuğunu zannetti. Haziran geçti gitti, Temmuz'da ve Ağustos'ta da yazı hissedemedi. Onun için kış çoktan gelmişti sonbahara sevinemedi. Eylül'ü yaşamış sayılırdı fakat Ekim gelmeyecekti. Nazlı en çok, en çok bu bahçeden nefret ediyordu.

Bebek sesi duyduğumda, verandadan içeriye girdim ve sesi takip ettim. Mutfağa girdim. Mutfak birbirine girdi. Magnetler yerlere saçıldı, hassas terazi parçalarına ayrıldı. Tabaklar, bardaklar tek tek kırılırken, Nazlı'nın kalbiyle

yarıştı. Selim, kucağındaki bebekle ne yapacağını bilemez bir şekilde, öylece karşımda duruyordu.

"Selim?" dedim, şaşkınlıkla.

"Yenge," dedi. Hızlıca yutkundu. Benden yardım ister gibi bir ifadeyle, "Abim bebeğin burada olduğunu bilmiyor," diye devam etti.

"Neden burada?" diye sordum. Bora Bebek, başını Selim'in omzuna bıraktı. "Ara Sevim Hanım'ı gelsin alsın... Ya da sen götür, hemen... Bora fark ederse, başın yanar."

"Sorma başımıza geleni," dedi Selim, telaşla. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Yasemin gene hastanelik oldu. Yeşim annesinin yanında, kadın çok kötü malum. Bu gece baldızın hastaneye düştüğünden, hem Yeşim hem de kayınvalidem habersiz. Annem mecbur hastaneye gitti, Yasemin'in yanına. Bebeğe bakacak kimse yok bu akşam."

"Burada mı tutacaksın onu?" diye sordum, şaşkınlıkla. Bora Bebek, sesimi duyduğunda bana bakmaya çalıştı. "Birine emanet et Selim..."

"Selim!" dedi, Bora'nın yukarıdan gelen sesi. Başımı refleksif bir şekilde birkaç saniyeliğine mutfak kapısına çevirip yeniden Selim'e döndüm. "Selim?" dedi, yakınlaşan ses. Hızlıca, Selim'e yaklaştım ve kucağındaki bebeği kendi kucağıma aldım. Selim'e susması için işaret yaptım. Bebeği kucağımda hafifçe sallarken, Bora mutfağa girdi ve "Selim diyorum..." dedi. Beni, kucağımda Bora Bebek'le gördüğünde yüzüne önce şaşkınlık yayılmıştı ama hemen toparladı. Akabinde de kaşları çatıldı.

"Abi?" dedi Selim, korku dolu bir ifadeyle.

Bora öfkeyle Selim'e baktı. "Ne işi var bu bebeğin bu evde?!" diye sordu. Aslında öfkesi bebeğe değil, bebeğin babasınaydı. Ama babası çoktan ölmüş ve Bora Bebek yetim kalmıştı. Yetimin halinden ancak bir yetim anlardı fakat kimsenin halinden anlayacak halim de kalmamıştı.

Özgür de Mehmet Şahindağ'ın başarılı planlarından birisiydi. Önce Selim'in baldızının hayatına, oradan da Bora Karabey'in evine sızdırılmıştı. Bu uğurda seneler harcanmıştı

fakat Mehmet için bu bir kayıp değildi. Kimse, Özgür ve Mehmet arasındaki ilişkiyi çözememişti. Aslında Gökhan çözer gibi olmuştu fakat Bora bunun "çok kolay bir seçenek" olduğunu düşünmüş ve onu vazgeçirmişti.

Gökhan beni zorla kumarhaneye götürürken Özgür beni korumuştu ve canını ortaya koymuştu. Bora'nın söylediğine göre bu Özgür'ün kendi tepkisiydi ve bana kurdukları oyun dahilinde değildi. Demek ki Mehmet Şahindağ'dan aldığı görev için bazı riskleri üstlenmesi gerekmişti. Bodrum'da beni çekememesinin sebebi de belki de artık işin eğlenceli tarafının bitmiş olmasıydı. Belki de benden gerçekten sıkılmış da olabilirdi. Las Vegas'ta, ben odada uyurken, odaya bir adamın girebilmesi için ön ayak olmuştu. Bu hepimiz için müthiş bir sürprizdi ve Bora'nın korumaları arasında geriye düşmüştü. Tam da Gökhan'ın bahsettiği gibi, bebeğinin kaçırılması da bir plandan ibaretti.

Bu plan Özgür'ün bilgisi dahilinde miydi, yoksa Mehmet Şahindağ eskisi gibi değerli bir konuma yerleşmezse bebeği öldüreceğiyle onu tehdit mi etmişti; orasını artık Allah bilirdi. Benim bildiğim tek bir şey vardı; Özgür eğer istese beni sayısız kez öldürebilirdi. Demek ki Mehmet Şahindağ için, Bora'nın sevdiği kadının öleceği zaman çok önemliydi.

Mesela, Bora Karabey'in kız kardeşinin nişanı.

Mehmet Şahindağ koskoca nişanı taratmıştı fakat yine de beni öldürmeyi başaramamıştı. Bununla alakalı ne düşündüğü, ölen onca insanın kanının ona yetip yetmediği, hala intikam isteyip istemediği hakkında fikrim yoktu. Artık bunlar konuşulmuyordu. Yaşanılan korkunç andan beri, Mehmet'in adı anılmıyordu.

Bora susuyordu ve her şeyi en çok bu suskunluğu anlatıyordu. O da sevdiklerini kaybetmişti. Her ne kadar beni sevmese de sevdiği insanlar yok değildi. Bağlılığını yitirmediği ailesinden eksilen üyeler yüzünden belki de kendisini suçluyordu. Umurumda değildi. Ne hissettiğiyle, ne düşündüğüyle ya da ne kadar acı çektiğiyle ilgilenmiyordum. Çünkü kendimi onun yerine koyduğumda dahi onu

anlayamıyordum. Bana tüm bunları yaşatmaya hakkı yoktu fakat hakkı olmadığı halde hak iddia etmişti. Beter olabilirdi; benim için hiçbir mahsuru yoktu. Ne kadar beter olursa olsun, ben ondan da beterdim ve hep öyle kalacaktım.

Artık eşit değildik ve birbirimizi dengeleyemiyorduk.

"Bebeğin gelmesini ben istedim," dedim. Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Bu gece canım bebek sevmek istedi. Keyfimin kahyası mısın?!"

"*Bu bebek, bu eve girmeyecek* demiştim," dedi. Sesi ve bakışları uyarı yüklüydü. "Bu evde benim kurallarım geçerli!" Bakışları Selim'e çevrildi. "Unuttun mu bunu Selim?" diye bağırdı.

Bora'nın bağırmasıyla, kucağımdaki bebek korkmuş ve ağlamaya başlamıştı. Ağlamamalıydı. Onu kimse ağlatmamalıydı. Ağlamaması için, hızlıca hareket etmeye ve kulağına *şiiiişttt* diye fısıldamaya başladım fakat artık çok geçti; kucağımda tuttuğum bebeğin sesine, her zaman içimde yaşayacak olan bebeğin sesi karışıyordu.

"Sustur şu bebeği Selim!" diye bağırdı Bora. "Al şunu ve götür buradan!"

Gözümü kırpmadan Bora'ya bakıyordum. Bir bebeğe sahip olduğumu kabul bile edemeden onu kaybettiğimi bilseydi de böyle acımasız davranabilir miydi? Bas bas bağırarak, *"Bebeğimiz olacaktı ama düştü!"* desem, yüzündeki öfke silinir ve kucağımdaki bebeğe şefkat gösterir miydi?

Yitip giden ve yitip gittiği için hiç üzülmediğim, fakat yine de tuhaf bir biçimde yitip gittiğini hiç unutmadığım, muhtemelen de hiçbir zaman unutamayacağım bebeğimizin varlığını da yokluğunu da onunla paylaşmamıştım. Gökhan'ın derimin altındaki çipe kayıtlı medikal bilgileri yok etmesi yalnızca bir tuşla gerçekleşmişti ve o da benimle aynı fikirdeydi; Bora'nın bilmesine gerek yoktu. Çünkü yapabileceği hiçbir şey yoktu. Zaten yapılmasını istediğim herhangi bir şey de yoktu.

O bebeğin, ben boşluktan bile düşerken bana tutunmaya çalışması, içimdeki aşk kadar yanlıştı.

"Ben onu uyutacağım," dedim, sessizce. Bora ise Selim'e başıyla, bebeği kucağımdan almasını işaret etti. Bir adım geriye gittim. "Uyutacağım. Lütfen."

Bora, sert bir ifadeyle, "Alışma şu bebeğe!" dedi.

"Alışmayacağım. Uyutacağım sadece. Son," dedim.

Bana uzun uzun baktı. "Umarım gerçekten sondur Nazlı," dedi. Son olduğuna inanmıyordu. Her fırsatta bu bebeğin bu eve gelmesini, gelmişken de kalmasını sağladığımı biliyordu. En son, *"Bu son!"* diye bağırmıştı ve fakat görüyordu ki bebek şimdi, yine kucağımdaydı.

Bu da son olmaz zannediyordu ama gerçekten sondu.

Bu gece, yalnız bu bebekle değil, Bora'yla da sondu.

Bu gece, her şeyin sonuydu.

♠

Hiçbir son, insanın düşlediği gibi olmuyordu ve her son, içinde tahmin edilemez ayrıntılar barındırıyordu. Deniz gözlü çocukla son kez vedalaşmak istemiştim ve kendi ellerimle onun sonunu yazmıştım. Hiç şüphesiz, Anıl'ı gördüğüm son anın, bu hayatta alacağı son nefes olacağını bilemezdim. Anıl'ın yaşaması için Bora'nın karşısında dudaklarımla imzaladığım, iki yüz kırk beş günlük anlaşmamızın aslında iki yüz bir gün sonra sonlanacağını ve bu sonu benim yazacağımı da tahmin bile edemezdim.

En azından, *bir zamanlar*.

Bir zamanlar, çok eskiydi. Zamanı, geçen süre değil geçmeyen acı belirliyordu. Gördüğüm o çok güzel rüya çok eski zamanlardan birinde kalmıştı ve ben artık kabusların içinde yaşıyordum. Bu ev, bu hayat, Bora, cehennemden önceki son durağımdı fakat bugünden sonra ne yapacağımı da bilemiyordum. Karanlığın beni yuttuğunu hissediyordum.

Öyle karanlıktı ki, cehennemin kapısını bulamazsam bir hiçlikle nasıl baş edeceğime dair bir fikir yürütemiyordum.

Odasının önüne geldim. Kapının kulpuna uzandım ve kapıyı açtım. Bora'nın ve nazlı sevgilisinin haz dolu inlemeleri odanın içinde yankılandı. Işık kapalıydı ve fakat ormanın yumuşak aydınlatmaları sayesinde içeride loş bir

ortam oluşmuştu. Bora, nazlı sevgilisini en çok bu odada sevmemişti. Kapıyı kapattıktan sonra birkaç adım atarak pencereye doğru ilerledim ve eylül akşamının ılık rüzgarında sallanan ağaçlara son bir kez baktım.

Hazırdım.

Bakışlarımı banyonun odaya bakan camına çevirdim. Jakuzinin içindeydi. Güçlü duran bedenine tezat görünen yorgun bakışları, gözlerimde neden burada olduğumun cevabını arıyordu. Burada olmaktan nefret ettiğimi biliyordu. Buradan defalarca kaçmıştım. Bu evden kaçamadıkça, bu odadan kaçmıştım. Bir şekilde ayaklarım beni yine, yeniden bu odaya getirmişti ve fakat gecenin kapanışını yalnız, bir başıma, bana en başında layık görülen odada yapmıştım. Bazen, Bora da benimle birlikte geceyi o odada kapatmıştı fakat ikimiz de aynı yatağın içinde birbirimize sırt çevirmeye alışmıştık. Sabahları başım göğsünden kalktığında, elleri bedenimi bırakıyordu ve ilk sırtını dönen ben oluyordum.

Geceyi birlikte kapatmadığımız bir oda belki de olmamıştı ve sanki aramızdaki nankör birliktelik, zehirli bir sarmaşık misali bu evin her yerine yayılmıştı.

Cam kapıyı ittirerek banyoya girdiğimde, kafasını yasladığı yastıktan biraz kaldırdı. Üzerimdeki kıyafetlerden yavaşça kurtuldum ve jakuziye girdim. Gergin olduğu ve rahatlamaya çalıştığı belliydi fakat gelişimle beraber, bunun imkansızlaştığına kanaat getirmiş olmalıydı. Gözleri usulca kapanırken başını yeniden yastığa yasladı; belki de tek umudu kendisine sataşmamamdı.

Jakuzinin sesi banyoyu kaplarken, sessizce Bora'yı izliyordum.

Çoğu kez çatık duran kaşları. Gür kirpikleri. Hafif kalkık burnu. Biçimine akıl sır erdiremediğim dudakları. Uzunluğunu bir türlü ölçemediğim sakalları. Şu an göremediğim ama yerini ezberlediğim gamzesi. Huzuru bulduğum köprücük kemiği. Başımı yasladığım geniş omzu. Bir kurşun yarası bıraktığım kalbi.

"Su insanı rahatlatıyor," dedim. Başka ne diyeceğimi bilememiştim. O uzanıyordu fakat ben onun aksine, arkama dimdik yaslanmış ve bacaklarımı karnıma doğru çekmiştim.

"Öyle," dedi sessizce. Kenarda duran sigara paketine uzandım ve bir sigara yaktım. Gri duman banyodaki buhara karışırken, anılarımıza kulak kabarttım.

"Sen," dedim. Durdum. Kalbinin çirkinliğini artık saklayamayan yüzünde asılı kalan benliğime birkaç saniye baktıktan sonra, "Babamın alfabesini yaktığında geçmişimi... Formüllerimi yaktığında ise geleceğimi aldın benden," dedim. Gözlerini açmadı. "Bu, bana verdiğin cezaların en hafifiydi üstelik..."

"Bu gece, yaşadıklarımızın üzerinden geçemeyecek kadar yorgunum Nazlı," dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Sonra kavga et benimle... Daha evvel kaç kez bu konuda kavga etmemişsin gibi. Lütfen."

Sonra diye bir kelime koptu aktı dağarcığından. Cümlelerindeki en dikkat çekici kelime, benim için, buydu. Zamanı ertelemekten bahsediyordu fakat bunun imkansızlığının farkında değildi.

Kendimden emin bir tavırla, "Kavga etmek istemiyorum," dedim. Kadehindeki viskiden küçük bir yudum aldım. "Sadece...bil istedim."

Gözlerini açıp kapkara bakışlarını benimle buluşturdu. "O dosyayı yakmadan da biliyordum zaten bunu," dedi. Ses tonu karanlığı parçalarına ayırıyor ve karanlığın içine, o andaki gibi ateşler saçıyordu. Etraf aydınlanıyordu fakat bu benim en karanlık aydınlığımdı.

"Vicdanın hiç mi sızlamıyor?" diye sordum.

Keskin bir ifadeyle, "Hayır," dedi. Biraz doğruldu ve dikleşti. "Pişman oldum mu? Evet. Ama bir vicdanım olmadığını anlayacak kadar tanımış olman lazım beni. Vicdanımı dinlemediğimi bilecek kadar..."

"Tanıdım," dedim. Sigaramı jakuzinin içindeki suda söndürdüğümde, bıkkın bir nefes verdi. "Seni nasıl sinir edeceğimi bilecek kadar," diye ekledim. İzmariti banyonun

rastgele bir yerine doğru fırlatırken, ona yaklaştım. "Senden nefret ediyorum," dedim.

Beni kendisine doğru çekerken, beni onaylarcasına başını salladı. Bacaklarının arasına yerleşip, sırtımı göğsüne yasladım. Saçlarımı tek bir tarafa toplayıp dövmeme uzun bir öpücük kondurdu. Denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu ciğerime belki de son kez dolarken, bedenimin kollarıyla sarmalanmasına izin verdim.

Kulağıma, "Nefretini hep taze tut," diye fısıldadı. Başımı, onu onaylarcasına salladım. Hafif kinayeli bir ifadeyle, "Zaten kindarsın da malum," dedi. Güldüm. "Eğer nefretin taze kalırsa, benden intikam almak için, mutlu bir hayat yaşarsın...Nazlı."

"Seni hiç kimse...benim kadar sevmeyecek, biliyorsun değil mi?" dedim. Oysa, kimsenin kendisini sevmesini istemediğini zaten biliyordum. "Yalnız öleceksin. Yapayalnız!" dedim, bomboş bir ifadeyle.

"Umarım senin karşına...seni gerçekten seven bir adam çıkar," dedi. Birkaç damla gözyaşı yanaklarıma süzülürken, sessiz kalmayı tercih ettim. "Sen çok zeki, çok güzel...her erkeğin arzulayacağı bir kadınsın."

Gözyaşlarıma karışan histerik bir kahkaha atarken, "Sen hariç, her erkeğin ama...değil mi kocacığım?" diye sordum. Bu sorunun cevabını ikimiz de bildiğimiz için sustu. "Hiç karşılaşmamalıydık," dedim.

"Kader," dedi. Avuç içlerini karnımda hissettim. "Niye bu kadar gerginsin sen?" diye sordu, merakla. Elleri omuzlarıma yerleşti. Yavaşça omuzlarımı ovalamaya başladı. "Kaskatısın Nazlı."

Bedenim neyseydi de, içimin ne kadar kaskatı kesildiğini görse, o bile ürkerdi.

Kendimi maharetli parmaklarının akışına bıraktım. Boynumdaki ağrının beni terk etmesi için verdiği mücadelenin ne kadar iyi geldiğini bilemezdi. Dudakları da en az parmakları kadar işini biliyordu. Başımı, omzuna doğru yaslayıp boynumu açıkta bıraktığımda, dudakları boynuma

kapandı. Dudaklarının dokunuşlarını ezberlemeye çalışıyordum. Sanki, şah damarımla konuşuyormuş gibi yavaş hareketleri, boğazımdan küçük *ah*lar koparıyordu. Bacaklarımın arasına sızmış parmakları, *ah*larımla yarışıyordu. Benden aldığı hiçbir *ah* onun yanına kalmayacaktı; bunu hem dudaklarının hem de parmaklarının anlaması lazımdı. Bir avucu göğsüme kapandığında, beni kıvrandırmaktan duyduğu memnuniyeti kucakladım.

Okyanusta battım. Sular yuttum. Nefesim kesildi. Tam kurtuldum sandım ama yine battım. Ciğerlerim yanana kadar çırpındım. Gözlerimi açtığımda, dört bir tarafı okyanusla çevrili bir kara parçasındaydım. Oksijeni içime çekmeye çalışırken kendimi yine okyanusta buldum. Okyanusun dibine indim. Birden karaya çıktım. Okyanusa atıldım. Karaya çıkmaya mecalim yoktu suyun içinde uyudum. Tenime çarpan fırtınaları hissettiğimde karadaydım. Bir ara, yine okyanustaydım.

Geceydi, karanlıktı ve ben ölmüştüm.

Terim terine damlıyordu. Nefesi, tenimi ürpertiyordu. Suların taştığını duyuyordum. Düşmemek için omzuna sıkı sıkı tutunmaya çalışıyordum. Ben bu aşkta çok yorulmuştum. Ormanın ışıkları gözlerimi alırken, akvaryumu fark ettim. Akvaryumun içindeki yeşil ve siyah balığa bakıyordum. Onları zorla satın almıştım ve zorla aynı suda yaşatmaya çalışmıştım. Tatlı su balığı tuzlu suda, tuzlu su balığı ise tatlı suda yaşayamazdı ve fakat ben bunu umursamamıştım. Bora ile ben, en başından beri, bu balıklar kadar imkansızdık fakat ben kaderi değiştirebileceğime inanmıştım.

Kaderime razı gelirken, zevkten çığlık atıyordum.

Kalbim kalbine değdiğinde, beni kolları arasına aldı. Başı hafifçe havaya kalkmış ve derin bir nefes almıştı. Kolları arasında kendimi küçücük, işe yaramaz ve değersiz hissediyordum. Çakmağın çakılma sesini duydum. Başımı boynunun altından çekmeden, göğsünün ritmik hareketini

izlemeye başladım. Bakışlarım bir kez daha akvaryuma kaydığında, zorlukla yutkunmuştum.

"Sence birbirlerinin farkındalar mıdır? Aralarındaki camın kırılmasını ve birbirlerine kavuşmayı istiyorlar mıdır?" diye sordum, mırıldanarak.

"Yaşadıkları için şükretsinler," dedi. Parmakları, kollarımda dolaşmaya başladı. "Sana kalmış olsa çoktan öleceklerdi."

Anıl'ın nişana gelmesi için diretmeyip Bora'nın sözünü dinleseydim şimdi yaşıyor olacaktı.

Hafifçe doğruldum ve gözlerine baktım. İfadesiz kara gözleri, sigaranın dumanından dolayı kısılmıştı. Bileğinden tuttum ve parmak uçlarındaki sigaradan, içime derin bir nefes çektim. Ağzımın içine ayrılığın tadı yayılmıştı. Ben onun beni sevebilme ihtimalini sevmiştim. Kaçla çarpıp kaça bölmüştüm de ne bulmuştum bilmiyordum ama öyle bir ihtimal var sanmıştım. Hayaller kurmuştum bunun üstüne, kendi dünyamda savrulup uçmuştum. Zorlukla gülümsedim. Parmak uçları alnımın köşesine değdi ve saçlarımı yüzümün kenarından çekti. Sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi ve duş başlığına uzandı.

Ilık su saçlarımdan akmaya başladı. Bacaklarının arasına yerleşirken, ona tamamen sırtımı dönmüştüm. Parmakları saçlarımda gezerken, bir avucu başımı sardı. Gözyaşlarım yüzümden akan suya karışıyordu. Şampuana bulanan elinin saçlarımdaki hareketlerini hissettim. Sırtım, göğsüne yaslandı. Lifi özenle tüm vücudumda gezdiriyor, bana bulaştırdığı karayı temizlemeye çalışıyordu fakat bu boşuna bir çabaydı.

Çünkü *Kara* ruhumdaydı.

Sakalları avucumu huylandırırken, gülümsediğinde çukurlaşacak yeri öptüm. Böylesi ihtişamlı bir oyun oynayan adam, gerçek bir vedayı hak ediyordu. Kara bir elmas gibi parlayan gözlerine baktım, yeniden. Sert, keskin ve çok güzel kara gözleri ruhumun karasına kazındı. Köprücük kemiğinin üzerinde işaret parmağımı gezdirdim.

Dudaklarımla köprücük kemiğine son bir imza bıraktım. Şakağımı omzuna yasladım.

"Bora," dedim. Bakışlarım balıklara çevrilmişti. "Sana seni vurduğuma pişman olduğumu söylemiştim... Hatırlıyor musun?" diye sordum. Cevap vermedi. "Ölmeni istemediğimi söylemiştim..."

"Hatırlıyorum," dedi.

"Ölmeni istemiyordum çünkü..." dedim. Beni hafifçe öne doğru ittirdi ve jakuziden çıktı. Yere damlayan suları önemsemeden, biraz ilerideki havluya uzandı ve havluyu beline sardı. Şile bezi bornozumu aldı ve yeniden jakuziye yaklaştı. Bornozumu bana uzatırken, gözlerimiz kesişti. "...içimdeki yangın ancak, sen hapiste çürürken sönecek."

Bazı itiraflar, yaşanacaklardan daha keskin olurdu. Gözlerinde görmek istediğim yıkımdı. Onun yıkımı, benim içimdeki yangını biraz olsun söndürmeye yeterdi fakat ben, bir bardak benzin içmiş gibi hissetmiştim.

Bakışları, söylediğimin mümkün olamayacağını haykırır gibi bir ifadeye sahipken, hala bana şile bezi bornozumu uzatıyordu. Bir zamanlar, Kara'nın Bora Karabey olduğunu öğrenmesinden korktuğum, Eren'in abisi olan Gürkan Erdal'a, onu ihbar etmiştim fakat onun buna verdiği tepki, bornozumu ısrarla bana uzatmaktı. Belki de anlamamış ya da anlasa bile inanmamıştı.

"Seni Gürkan Abi'ye ihbar ettim. Yoldalar..." dedim.

Gözlerini üç saniyeliğine yumarken, nefesini burnundan verdi. Bornozumun yaka kısmını öyle bir sıkıyordu ki, kumaşın incelebileceğini hissettim. Gözlerini tekrar açtığında, başını iki yana salladı ve bornozu jakuzinin kenarına fırlatıp, hızlı adımlarla banyodan çıktı.

Dört dakika, on yedi saniye.

Siyah bir pantolon üzerine, siyah bir gömlek giymişti. Nasıl bu kadar umursamaz, nasıl bu kadar dirayetli, nasıl bu kadar soğukkanlı olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Bana sırtını dönerek komodine ilerledi ve saatini koluna taktı. Bornozumu yavaşça giydim ve banyodan çıktım.

"Ateşkes yapmıştık," dedi. Sırtı hala bana dönüktü. Sanki, bile isteye gözlerini gözlerimden uzak tutuyor gibiydi. Sesinden akan ifadesizlik, içimdeki yangını daha da harlıyordu.

"Anıl'ın ölümüyle tüm anlaşmalar, tüm ateşkesler, her şey... Her şey sıfırlandı," dedim. Yüzünü bana döndü. Yüzünün de sesinden bir farkı yoktu. Ne hissettiğini bilmiyordum ama her ne hissediyorsa saklamayı tercih ediyordu. "Hayatımdaki tek artıydı. Ve senin eksilerin, benden o artıyı aldı."

"Beni mi suçluyorsun?" diye sordu. Dört saniye gözleri yüzümü taradı. "Sen... Anıl'ın ölümü için beni mi suçluyorsun gerçekten?" Başını iki yana salladı. "Sevdiğin birisini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum Nazlı. Ve sen kendini suçluyorsun. Aynı, benim ablamın ölümünden sonra yaptığımı yapıyorsun..." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Git giyin Nazlı. En fazla bir saat sürer işim emniyette. Sonra konuşacağız."

Yüzüme, delirdiğime en sonunda Bora'yı ikna edecek ölümcül bir gülümseme yerleşti. "Konuşacak bir şey kalmadı..." dedim. Zorlukla yutkundum. "Ben de senin hem geçmişini, hem de geleceğini yaktım işte."

O da gülümsedi. "Sen beni vurdun da Nazlı... Öldürmeyen Allah öldürmüyor. Yakmayan Allah da yakmaz işte bazen... Bir ihbardan bir şey olmaz."

Bir şeyler söylemek istedim fakat kelimeler kifayetsiz kalacaktı.

Giyinme odasına ilerledim ve kapıyı kapattım. Elime geçen ilk pantolonu giyerken, içeriden gelen sese dikkat kesilmiştim. Komodinin çekmecesini tekrar açıp kapattı. İnce kazağımın yakasını düzeltirken, yatak odasının kapısı yumruklanmaya başladı.

"Kara!" diyordu Gökhan. Sesi telaşlıydı. Belli ki haberi almıştı. Kapı açıldı. Giyinme odasının kapısına ilerledim ve yatak odasına geçtim. "Polisler geliyor. Baskına," dedi

Gökhan. Hızlıca Bora'yı süzdü. "Hazırlanmışsın... Bir an haberin yok sandım."

"Var," dedi Bora. Kendinden emin duruşunu bozmuyordu. Gökhan derin bir nefes aldı. "Zaman da var mı, ne zaman gelirler?" diye sordu Bora.

"Yarım saat en fazla," dedi Gökhan. Aydın da arkasında belirmişti. "Geç öğrendim ben oğlum. Belli ki sağlam duyum almışlar, sana kim öttü? Baskın için sabah 4 demişler işte. Kalabalık gelecekler."

Bora, başını *anladım* der gibi salladı. Gözlerinden geçen ifadeleri görmek istiyordum fakat sırtı bana dönüktü. "Aşağıyı boşaltalım. Ne olur ne olmaz..." dedi. Başını, omzunun üzerinden çevirerek bana baktı.

Bora ve Gökhan aynı anda konuşmuştu:

"Sen de saçlarını kurut ve beni burada bekle."

"Ne demek aşağıyı boşaltalım?"

Bora'nın bakışları yeniden Gökhan'a çevrildi. "Labirentten bahsediyorum," dedi.

"Oğlum sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla. "Aşağısı boş. Bomboş! Sen boşaltmadın mı?"

Bora, üç saniye Gökhan'a baktıktan sonra, tamamen bana döndü. Bu sefer bakışları ifadesiz değildi. Dudakları bir parça açılmış ve şaşkınlık yüzünün her bir noktasına yayılmıştı. Bir ayağı tereddüt edercesine havalandı ve bana doğru bir adım attı. Giyinme odasının kapısının önünde, kollarımı bağlamış, kıpırdamadan duruyordum.

"Nazlı?" dedi, kısık bir sesle. Üç adım daha attı. İki saniyeliğine gözlerini yumdu ve dudaklarını dişledi. Gözlerini tekrar açtı. "Ne yaptın sen?" diye sordu.

"İnsanları kendine bağladığın tüm kozları..." Gözlerinden kaygılar geçiyordu. "İnsanların suç delillerini..." Vurgun yemiş gibi kalakalmıştı. "İnsanları elinde tutmak için yaptığın senetleri..." Bir zehri yutar gibi yutkundu. "Senin Kara olduğunu ispatlayacak tüm belgeleri..." Bedenini karmaşa sardı. "Her şeyi... Aşağıda ne varsa her şeyi polise verdim!"

Bakışlarımız havada bir savaşa başladı fakat bu savaşın bir kazananı ya da kaybedeni olmayacaktı.

"Neden?" diye sordu. Sesinin tınısında ciddi bir merak hakimiyet kurmuştu. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken, kollarımı çözdüm fakat ellerimi nereye koyacağımı bilememiştim. Bu soruyu beklemediğim açıktı. Çünkü bu soruyu sorması çok, çok saçmaydı. "Neden Nazlı?" diye tekrarladı, bir kez daha.

"İçeriye girmeni ve bir daha çıkmamanı istiyorum!" dedim. Bakışları, kendimi sorgulatıyordu. Sanki geride bıraktığımız zamanları yaşayan biz değilmişiz ve ondan intikam almak istememem çok anlamsızmış gibi davranıyordu. Allak bullak olmuştu ve beni de allak bullak etmek istiyordu. "Bana yaptıklarının, yaşattıklarının bir bedeli olmalıydı... Öyle değil mi?"

"Sana *masumiyetini sakın kaybetme*, demiştim..." dedi. Sesinden hayal kırıklığı akıyordu. "Ateşkes yapmıştık ve ben sana güvenmiştim!"

"Ama artık masumiyetini kaybetti," dedi Gökhan. Bakışlarım ona değdiğinde, bana doğrulttuğu silahı fark etmiştim. Biraz arkasındaki Aydın, ne yapacağını bilemez bir şekilde bizi izliyordu. Gökhan emniyet kilidini açtığında, Bora duyduğu sesle aniden Gökhan'a döndü. "Son sözünü bile merak etmiyorum..." dedi Gökhan, benden iğrenir gibi. Bakışları Bora'ya çevrildi. "Sakın kıpırdama Kara!" dedi, sert bir ifadeyle. "Sen de Aydın!" dedi. Bakışları balkon camındaydı; Aydın'ın yansıması oraya düşüyor olmalıydı.

"Gökhan," dedi Bora, kısık bir sesle. Gökhan'ın bakışları yeniden Bora'ya çevrildi. "Ben dururken... Bu sana düşer mi gerçekten?" diye sordu. Gökhan'ın gözleri kısıldı. "Bu zevki sana bırakır mıyım gerçekten?" dedi Bora.

Bora'ya baktım. Belinden silahını çıkarttı ve bana doğrulttu. Gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Aramızdaki mesafeyi sıfırlamak ister gibi bana yaklaştı. Kıpırdamadan yerimde duruyordum. Korkmuyordum. Şu saatten sonra ölmek ya da yaşamak umurumda bile değildi. Beni öldürmesi, kabarık suç listesine bir yenisini daha eklerdi ve

bu belki de işime bile gelirdi. Silah göğsüme değdiğinde, Bora'nın bir eli koluma yapıştı. Neler olup bittiğini zar zor kavradığım saniyeler içinde, Bora beni arkasına alarak önüme geçmiş, elindeki silahın namlusunu Gökhan'a çevirmiş ve emniyet kilidini açmıştı.

"İndir şunu!" dedi Bora, sert bir sesle. Gökhan'ın silahı, gerçek hedefini bulamıyor ve Bora'ya bakıyordu. "Salaklaşma! Polisler geliyor. Cinayet mi işleyeceksin?!"

"Sikimde değil!" dedi Gökhan, öfkeyle. Eli titremeye başlamıştı. "Zaten müebbet yemeyecek miyiz?"

"Hayır, sen yemeyeceksin," dedi Bora. Aydın, sakinliğini bozmadan Gökhan ve Bora'yı izliyordu. "Aşağıdaki belgelerde seninle alakalı hiçbir şey yok. Sen, temiz bir iş adamı olduğunu sandığın Bora Karabey'in güvenliğinden sorumluydun. Hepsi bu. İfadeni verir çıkarsın."

"Hayır," dedi Gökhan. Eli gibi sesi de titriyordu. "Seni yalnız bırakmayacağım."

"Gökhan!" dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla. "Vakit kaybettiriyorsun şu an bana. Begüm'ü aramam lazım. İndir şu silahı!"

"Artık Naz'ı korumaktan vazgeç!" diye bağırdı Gökhan. Konuşmak için dudaklarımı oynattım fakat sesim çıkmamıştı. "Hepimizin hayatının amına koydu görmüyor musun?! Bitirdi bizi! Kız kardeşini kaç güne öldürür düşmanlarımız? Kozlar gitti. Herkes düşman artık. Sadece Mehmet değil! Sevkiyatı patlatmak da yalan oldu! Mehmet zaten hepimizi bitirir hayvan gibi güçlenecek! Polis belgeleri görünce çoktan ifşa olman için harekete geçmiştir! Kara'nın ifşası bizim selamız!"

"İndir şu silahı!" dedi Bora. Gökhan'ın söylediği ne varsa duymamış gibi yapmayı tercih ediyordu. "Suçlamaları reddedeceksin. Gideceksin aslanlar gibi hayatını temize çekeceksin sen. Diğer plana geçiyoruz. İfadeni ver ve limana git. Kaç!"

"Saçmalama!" dedi Gökhan, bağırarak. Göz ucuyla başını iki yana salladığını görmüştüm. "Sen içeriye girince onu

öldüremeyecek miyim zannediyorsun?" diye sordu, alayla. "İfademi verir çıkarım. Onu öldürürüm. Sonra bir temiz gider teslim olurum amına koyayım. Ya da kaçarım, sen nasıl istersen! Ama bunu onun yanına bırakmayacağım! Bu sefer bırakmayacağım!"

Bazı anlardan geri dönmek mümkün değildi; Bora, Gökhan'a doğrulttuğu silahın tetiğini çekerek, geri dönülemez bir an yazmıştı.

"Elinin ayarını sikeyim Kara!" diye bağırdı Gökhan. Yere düştükten hemen sonra... Omzu ile göğsü arasındaki bir noktadan vurulmuş ve acı içinde yerde kıvranıyordu.

Hayatımda yaşadığım onlarca şok anı vardı fakat bu an, tüm geçmişimi yok sayıyor ve en üst sıraya kendini yerleştiriyordu.

"Sana silahı indirmeni söylediğimde indir!" diye bağırdı Bora. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Vaktim yok vaktim!" diye devam etti. Aydın, Gökhan'ın yanına yaklaştı, birkaç saniye ona yukarıdan baktı ve hızlı adımlarla banyoya girdi. Gökhan'ın vücudundan fışkırırcasına akan kan, halıya sızıyordu.

Bora en yakın arkadaşını vurmuştu.

"Müebbet yiyeceksin... İçeride uzun uzun vaktin olur..." dedi Gökhan, kısık bir sesle. Aydın, banyodan getirdiği havluyu Gökhan'ın yarasına bastırırken, Gökhan'ın boğazından acı dolu bir inleme feryat etti.

En yakın arkadaşını vuran adam bana neler yapardı?

Selim önde, adını bilmediğim üç koruma arkada odaya gelmişlerdi. "Alın götürün hastaneye!" dedi Bora, emredercesine. Bakışlarını yerde yatan Gökhan'a değdirdi. "Polis çevirir zaten sizi yolda. Hiç kimse, bu gerizekalının dediğini yapmayacak. Hiç kimse benden bir emir almadan, herhangi bir şey yapmayacak!"

"Orman yolundan gideceğiz," dedi Gökhan, zorlukla.

"Ölürsün," dedi Aydın. İlk kez konuşuyordu. "Çok kan kaybediyorsun."

"Müebbet yiyecek zaten Kara... Bir de bu eklenmesin," dedi Gökhan. Adeta fısıldıyordu.

"Senin içindeki sevginin amına koyayım ben!" diye bağırdı Bora. Odanın ortasına doğru yürüdü. "Düş yakamdan artık!" Bakışlarını Selim'e çevirdi. "Götürün şunu!"

"Yaşarsam... Kaçmam..." dedi Gökhan. Bakışları beni buldu. "Ve yaşarsam... Seni öldüreceğim." Her ne kadar kesik kesik konuşuyor olsa da öfkesini sesine yansıtmaktan geri durmuyordu. Selim ve adamlardan ikisi, dikkatli bir şekilde Gökhan'ın bacaklarından ve omuzlarından tutup onu kaldırırken Aydın da onlara yardım ediyordu. "Kardeşim..." dedi Gökhan, artık sesi çok zor çıkıyordu. "Hakkını helal et..."

Bora, Gökhan'a ters bir bakış attı. "Ölecekmiş gibi konuşma lan!" dedi.

Gökhan gülmeye çalıştı. "Hakkını helal et..."

"Çok kan kaybediyor. Götürün artık!" diye bağırdı Bora, öfkeyle. Selim ve diğer iki adam hızlanırken, üçüncü adam gerilerinde duruyordu. Bora Aydın'ı durdurdu. Gökhan'ı odadan çıkarttıklarında, Bora'nın bakışları Aydın'a kilitlendi. "Ölmeyecek!"

Aydın, derin bir nefes alırken, bakışlarını tavana kaldırdı. "Düşünme şimdi sen onu..." Bakışları yeniden Bora'ya çevrildi. "Avukatları arayacağım."

"Polis seni almadan bir yolunu bul ve Nagihan Akbulut'a git. Begüm'ün üzerinden elini ayağını çekmesin... Sen de dikkatli ol. Sana emanet. Ve Gökhan'a. Begüm size emanet..." dedi Bora.

"Direnebildiğin kadar diren... Bir çıkış yolu bulacağımıza eminim..." dedi Aydın. Kolunu Bora'nın omzuna koydu. "Açık kapıları yokla Kara... Avukatlar mutlaka bir şey yapacaklardır. Bu kadar kolay olamaz."

"Durma burada, hadi git sende..." dedi Bora, ciddi bir ifadeyle. İki elini cebine soktu. "İfaden konuştuğumuz gibi olacak..."

"Olur da eğer denk düşmezsek..." dedi Aydın, sıkıntıyla. Birkaç saniye çekinceli bakışlarla Bora'ya baktı ve hızlıca ona sarıldı. "Hakkın büyük üstümde. Helal et."

"Helal olsun," dedi Bora. Bir elini cebinden çıkarttı ve Aydın'ın sırtına üç kez dostça vurdu. "Sen de helal et..."

"Helal olsun kardeşim," dedi Aydın. Bora, Aydın'dan ayrılmış ve gözlerine birkaç saniye bakakalmıştı. "Allah'a emanet ol," dedi Aydın. Bora, başını *eyvallah* der gibi salladı.

"Yenge ne olacak?" diye sordu Aydın.

"İnan bilmiyorum..." dedi Bora.

"Götüreyim mi onu da?" diye sordu Aydın.

"Polise ihbar eden o," dedi Bora. Sesi ve yüzü ifadesizdi. "Gürkan Erdal onu göremezse eğer, başımız daha çok ağrır... Burada kalması ve polisin karşısına çıkması daha mantıklı."

Aydın, meraklı bir ifadeyle, "Ya söylememesi gereken şeyleri söylerse?" dedi.

"Söyleyeceğim zaten," dedim, dan diye. Aydın'ın bakışları bana çevrildiğinde, gözlerindeki ifade oldukça açıktı: hayal kırıklığı.

"Gerisi bende..." dedi Bora, Aydın'ın omzuna dokunarak. Aydın başını *anladım* der gibi salladı ve hızlı adımlarla odadan çıktı. Bora derin bir nefes alırken, yerdeki kan birikintisine bakmıştı. Yatağın ucuna oturdu ve cebinden telefonunu çıkarttı. Bir numarayı tuşlayıp beklemeye başladı.

"Alo? Abi? Bir şey mi oldu?" Begüm, sorularını telaşla sıralarken, ahizeden bana kadar ulaşan ses odaya yayılıyordu.

"Begüm beni iyi dinle..." dedi Bora, ciddi bir şekilde. Derin bir nefes daha aldı. "Polisler geliyor. Tutuklayacaklar beni."

"Ne?" dedi Begüm, korkuyla.

"Bak şimdi..."

"Abi ne diyorsun sen?" dedi Begüm, yüksek sesle. Sesi titremeye başlamıştı. "Ne demek tutuklayacaklar? Göz altına alınır çıkardın hani? Hani bir şey olmazdı abi?"

"Begüm beni dinle," dedi Bora, sabırsızca. "Sonra sızlanırsın... Vakit yok." Güçlükle yutkundu. "Türkiye'de kalmayacaksın. Unutma, sana hayatta kalmayı öğrettim ben. Planımızı hatırlıyor musun?"

"E-evet..."

"Güzel," dedi Bora ve derin bir nefes aldı. "Beni görmeye asla gelmeyeceksin... Gerekmedikçe güvensiz iletişim de kurma kimseyle. Bankadan para çekme. Ben senin için para ayırdım biliyorsun... Sana epey yetecek bir para var orada, bir süre onu kullan."

"Abi..." dedi Begüm. Ağlamaya başlamıştı. "Abi ne diyorsun sen?"

"Sana gerekli talimatları ulaştıracağım ben. Senden de beni haberdar ederler merak etme... İyiyim ben. Düşünme beni. Hayatını yaşa Begüm. Hayatta kal."

"Naz?" dedi Begüm, ağlarken. "Naz ne olacak? O ne yapacak?"

"Begüm..." dedi Bora, içtenlikle. Gözlerini yummuştu. "Benim seni yetiştirdiğim Begüm ol. Bencil ol. Ne o, ne ben, ne de bir başkası... Hiç kimseyi düşünme, sadece kendini düşün. Sadece kendini!"

"Hayatını bitirdiler..." dedi Begüm.

"Ben de çok hayat bitirdim üç numara," dedi Bora. Yüzüne alaylı bir tebessüm yayılmıştı. "Su testisi... Bilirsin... Neyse, kapatmam lazım. Seni çok seviyorum, unutma bunu. Seni Beyza'dan da çok seviyorum."

"Ben de seni çok se-" Begüm hıçkırmaktan konuşamıyordu. Bora, gözlerini sımsıkı yummuş, yumruk yaptığı eliyle dizine yavaşça vurmaya başlamıştı.

"Bora n'oluyor?" diye sordu, telefonun ucundan gelen ses. Bu ses Eren'e aitti.

"Begüm sana emanet..." dedi Bora. Gözlerini açtı. "Ona iyi bak... Nazlı'ya baktığın gibi değil. Kardeşime gerçekten iyi bak."

Nazlı, bir casinoya girmiş ve o casinoyu dolandırmaya kalkmıştı ama Eren'in haberi bile olmamıştı. Dolandırmaya

kalktığı casino Nazlı'nın hayatına dolanmıştı ve Eren, bu hayatın sessiz bir seyircisi olarak kalmıştı. Bora, kardeşini emanet ettiği Eren'den belki de pek emin değildi ve laf olsun diye konuşuyordu. Nagihan Akbulut, Aydın, Gökhan, Eren... Herkese kardeşini emanet ediyordu fakat biliyordu ki kimse kendisi gibi değildi ve olamayacaktı.

Telefonu kapattı ve bir süre, balkon camındaki yansımasını izledi. Olduğum yere adeta çakılı kalmıştım ve kıpırdamadan ona bakıyordum. Omuzları düşmüştü. Yenilgiyi kabullenmiş gibi kendisine bakarken, belki de işlediği tüm suçları düşünüyordu. Neyle yargılanacağını biliyordu ve altından kalkması mümkün değildi. Hatta hepsinin altında kalacaktı.

"Ağırlaştırılmış müebbet bence," dedim. Bakışları ağır ağır bana çevrildi. Kara gözleri üç kez kırpılırken, beni ilk kez görmüş gibi ya da kim olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu bana.

"Polise söyle, derinin altındaki çipi çıkarsınlar... Unutma," dedi. Derin bir nefes aldı ve yavaşça ayağa kalktı. Kapıya doğru bir adım attı fakat her ne olduysa durdu ve tekrar bana döndü. "Gökhan peşine düşer. Artık onu engelleyemem. Sen ölmeden rahat etmez."

"Öldürsün?" dedim, meydan okur gibi. Ona doğru bir adım attım. "Öldürsün bırak... Neden koruyorsun beni?"

Yüzüne buz gibi bir gülümseme yayılırken, üzerime karlar yağdı. "Seni korumuyorum," dedi. Başını yavaşça iki yana salladı. "Seni korumama değmez..." Öyle bir bakıyordu ki, çekip beni vursa çok daha iyiydi. "Hande'ye aşık Gökhan. Unutamayacak belki... Hande'nin arkadaşını öldürürse eğer... Bu yükle yaşayamaz." Derin bir nefes aldı. "Sadece benim hakkımda ifade ver Nazlı. Sakın başka kimseyi, Gökhan'ı ya da Aydın'ı bu işe karıştırma... Derdin benimle senin."

"Senden nefret ediyorum," dedim. Ne diyeceğimi bilemediğim her zaman sığındığım üç kelimem bundan ibaretti.

"Hayır Nazlı," dedi. Tavrı kendinden emin, bakışları ise alay yüklüydü. "Beni o kadar çok seviyorsun ki... Ne yaptığının farkında bile değilsin." Birkaç saniyeliğine dudaklarını dişledi. "İçindeki yangın var ya... Sönecek sandığın... Sönmeyecek Nazlı. Sen o yangını öyle bir harladın ki şimdi, beni değil...kendini müebbete tutsak ettin aslında." Arkasını döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Kara... Hayatı simgeliyor... Hayatta kalmayı. Hayatımızı... Kara'yı yok etmek mümkün değil. Çok denediler ve biliyorum bundan sonra da deneyecekler... Ama mümkün değil... Ben nelerle savaştım da senin gibisini görmedim Nazlı. Beni bir tek sen yok edebilirmişsin gibi."

"Kara'yı yok ettim..." dedim. Durdu fakat bana dönmedi. "Haklı çıktın yine... Seni bir tek benim yok edebileceğimi söylemiştin."

"Tebrik mi etmeliyim?" diye sordu. Hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm ve önüne geçtim. Kapkara gözleri, yeşilin hangi tonu olduğunu yalnızca onun bildiği gözlerime değdiğinde içimde bir yerin sızladığını hissettim. "Tebrik ederim..." dedi.

"Bu benim değil, senin başarın Kara!" dedim, bağırarak. Ellerim iki yana açılmıştı. "Bak bana... Bak... Beni harabeye çevirdin! Bir gün karşına geçeceğim. Bir gün, seni ziyarete geleceğim ve karşına geçeceğim. O zaman sen bir harabe görmeyeceksin ama ben bir enkaz göreceğim!"

Baş parmağı ve dört parmağı ile yanaklarımı sıkıştırdı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "İyi bak!" dedi, sertçe. "Gözlerime iyi bak, ne görüyorsun?!"

Baktım.

İlk kez, okyanus derinlerine gömülü enkazı gördüm.

"Hak ettin..." dedim. Eli, yanaklarımdan ayrılırken başını *evet* der gibi salladı. Bakışları katran karasına dönmüş, yüzündeki ifade ise öfkenin gölgesinde kalan nefretle örtülmüştü.

Gecenin içine karışan siren sesleri, dimağımda uğuldayan ayrılık sinyalleri gibiydi.

Gitmesine izin vermeyerek, kolundan tuttum. Tüm gücümle adım atmasını engelliyordum. Kollarım boynunu sararken, gözlerimden yaşlar boşalmaya başlamıştı. İçimde, şiddetini hesaplayamadığım depremler oluyordu ve ben kendi yıkıntılarıma bakmaksızın, bir enkazı kucaklıyordum. Bora'yı bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Bergamot kokusunu içime çektim fakat yetmiyordu. Nefesim daralıyor, vücudum zangır zangır titriyor, kalbim ise çok acıyordu. Kollarımı tuttu ve bir süre sonra benden ayrıldı.

Gitmesi gerekiyordu ve gitmesi gerektiğini kendisi de biliyordu ama ellerini öyle bir tutmuştum ki, gitmesine izin vermiyordum.

"Seni affetmiyorum!" dedim. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yüzüme acı çeker gibi bir ifade yerleşirken, kalbime onun bunu hak ettiğini bir kez daha hatırlattım. "Bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum!"

"Bırak gideyim o zaman..." dedi.

Ellerini bir daha tutmamak üzere bıraktığımda, ellerimin daima boşlukta kalacağını hissetmiştim. Bırakmıştım ve bir saniye beklemeden bana arkasını dönerek yürümeye başlamıştı. O, hiç sevmediği birisinden gidiyordu ve fakat ben onu o kadar çok sevmiştim ki gönderemiyordum.

"Bora," dedim. Kapının önünde durdu fakat yüzünü bana dönmedi. "Benim gözlerim ne renk?" diye sordum.

"Artık zümrüt yeşili Nazlı," dedi. Bunun doğruluğundan emin olmak ister gibi bana döndüğünde, kapkara gözleri yerini yadırgayan bir misafir gibiydi. Zümrüt yeşili olmayı reddeden gözlerimden yaşlar aktı.

Merdivenlerden gelen gürültüye döndüğünde, koridorda "Dur! Kıpırdama!" diye bağıran bir polisin sesi yankılandı. "Kaldır ellerini!"

Bora Karabey, bir polisin karşısında ellerini havaya kaldırdı. Yakalanmıştı. Başka polisler de geldi. Kara'yı ben yakalatmıştım. Silah doğrultuyorlardı. Kara'nın sonunu getirmiştim. Arkasını dönmesini ve duvara yaslanmasını istediler. Kara'nın tüm gücünü elinden almıştım. Üzerini

aradılar. Tüm bunları ben yapmıştım. Bileklerine kelepçe takıldı. Kurtulmayı başarmıştım.

8 Kasım'da buradan gitmeme ve yalandan öldü olarak gözükmeme gerek kalmamıştı.

"Neden korkuyorsun? Benden neden diğer yüzünü saklıyorsun?"

"Bilmen gerekenden fazlası, ikimizin de zararına olur."

"Bana güvenmiyor musun?"

"Gölgeme bile güvenmediğimi söylemiştim."

"Ben sana ihanet etmem."

Hangimizin ihaneti daha ağırdı bilmiyordum. Beni hiç sevmemesi mi yoksa onu seviyor olmama rağmen hayatını bitirişim mi bilmiyordum. Adımlarım beni terasa ulaştırmıştı. İçimdeki kibritin bu terasta çakıldığı anı ve onu benim öptüğümü hatırlıyordum. İlk kez onun dudaklarına çekilişimin ardından ettiğim duanın kabul oluşu, hayatın yüzüme vurduğu başka bir gerçekti:

"Lütfen Bora bana aşık olmasın Allah'ım."

Çok bilinmeyenli Bora Karabey denklemine yüklediğim tüm değerler hatalıydı ve ben bu denklemi çözmekten artık vazgeçmiştim.

Sekiz gündür bu ana kendimi hazırlıyordum. Bora, iki yanındaki polisle birlikte bu evden çıkıyor ve polis arabasına bindiriliyordu fakat hiçbir şey hayal ettiğim gibi değildi. Onu polis arabasının içinde gördüğümde, biraz olsun iyi hissetmem gerekiyordu. Gerçekler, hayallerimden çok daha sancılıydı.

Anne ve babası öldüğünde, masalları tükenen küçücük bir kız çocuğu vardı. Bergamot ağaçlarının altında, ailesiyle son mutlu oldukları an'da zamanı durdu farz etmişti küçük kız.

Eksilerek büyümüş, bir kokunun peşine düşmüş, karşılıksız bir aşka yenilmiş, tek başına ayakta kalmak zorunda olduğunun farkına vararak yaşamış ve bir gün eğer düşerse, babasının ona anlattığı masallardaki kahramanın gelip kendisini bulacağına ve düştüğü o yerden onu kaldıracağına inanmıştı.

Küçük kız, kahramanı olacağını söyleyen ama hiçbir zaman bunu başaramamış deniz gözlü çocuğu kurtarmak için kahraman olmaya kalkmış ve öyle bir zindana düşmüştü ki; her yer kapkaranlıktı.

Çünkü o zindanda Kara vardı.

Polis arabası, içinde zar heykeli olan fıskiyeli süs havuzunun önünden geçip giderken, küçük kız, Kara'nın zindanından nihayet başını çıkarmıştı.

Uzun bir zaman sonra...

B.K.

Kapalı alanlarda sigara içilmesinden nefret ediyorum ve bu nefretimi anneme borçluyum. Sigara tiryakisiydi. Ama her nasıl oluyorsa, bu tiryakiliği evin içine girdiği anda bitiveriyordu. Hayatım boyunca annemin evin içinde canının nasıl sigara istemediğini merak ettim. Ev, mabetti. Ve mabet temiz kokmalıydı. Mabette sigara içmek yasaktı. Kanlı ayakkabılarla mabede girmek de...

Kaç yaşındaydım hatırlamıyorum. Lisedeydim. Bir akşam annemin bağırdığını duydum. Babam sanırım eve yeni gelmişti. Mabedimizde yüksek ses genelde duyulur bir şey olmadığı için yataktan kalkıp sese ilerlemiştim. Annem, *"Nasıl basarsın o ayakkabılarla halıya?'* diye kızıyordu babama. *"Kanlı onlar!"*

Annemin derdi halıya kan lekesinin bulaşması değildi. Kocasının ayakkabılarına kan bulaşması çok daha önemli bir meseleydi onun için ama farklı davranıyordu. İçine atıyordu. Biraz sonra küçük bir kovaya su doldurmuş ve halıyı silmeye başlamıştı. Elindeki beze tüm kuvvetini veriyordu. Babam ise koltuğa oturmuş mahcubiyet içinde annemi izliyordu. Yardım etmek istemişti ama annem buna izin vermemişti. Annem kısa sürede, halıdaki kan lekesini çıkartmış ama bunu yaparken halıda babamın asla göremeyeceği başka bir leke bırakmıştı: gözyaşları. Ben ise o halıya her bastığımda, annemin o halıyı silerken sessizce akıttığı gözyaşlarını görüyordum.

Seven bir kadının gözlerinden akan yaşların bıraktığı izlerin yok edilebilmesi mümkün değildi.

"Nereye daldın Kara?"

Gökhan'ın gülümseyen yüzüne bakılırsa, keyfi yerindeydi. Karşımdaki koltuğa yerleştiğinde, elindeki chipleri karmaya başladı.

"Şu halıdaki kan lekesi sinirlerimi bozuyor," dedim.

Gökhan halıdaki kan lekesinden bihaberdi. O kana alışıktı. Henüz daha öğrenciyken kan görmeye başlamıştı. Kan lekesine bayılması mümkün değildi ama bulaşmışsa da bulaşmıştı, onun için dert değildi.

"N'apalım oğlum? Kumarhane biraz boşaldığında temizlerler."

Kan lekesini muhtemelen görmemişti ama sebebini tahmin edebiliyordu. Aydın Demir'in başrolde olduğu herhangi bir geceden birisiydi. Biraz evvel hile yaptığı için alt katta misafir ettiği adam, ilk davetini reddettiğinde biraz kan akıtmıştı. Sanırım akan kan yalnızca benim sinirlerimi bozuyordu.

"Oynayalım mı birkaç el?"

Aslında benim istediğim birkaç el oynamak değil, birkaç el ateş etmekti. İçimdeki öfkeden ancak ve ancak böyle arınabilirdim. Bunu yapmanın hiçbir zorluğu olmadığını da biliyorum fakat engelleri aşamıyorum. Belimdeki silahın benimle konuştuğunu hissediyorum. Söyledikleri hoşuma da gidiyor ama kalanları düşünmek zorunda olduğumu biliyorum.

"Ohoo! Uçtun gittin yine amına koyayım! Kaç kez dedim sana, Kıbrıs'a gelmeyelim!"

Krupiyeye kısa bir bakış attığımda kartları dağıtmaya başladı. Gökhan, Kıbrıs'a gelme işine çok fazla anlam yüklediği için, buraya geldiğimizde de kendisi gibi hissettiğimi düşünüyordu. Bu algıda seçicilikten başka bir şey değildi. Kızgındı. Nazlı'ya, başımıza açtığı dertlerden ötürü çok kızgındı. Ne zaman BlackJack'e gelsek, benim de

Nazlı'yı hatırlayıp dağıldığımı düşünüyordu ama bunu yapan aslında kendisiydi.

"Şeytanınız bol olsun."

Gökhan, Aydın'ın sesiyle irkilmişti çünkü masaya geldiğini fark etmemişti. Bazen bu dikkatsizliğinin onu ölüme bile götürebileceğini düşünüyorum.

"Şeytansız işimiz yok zaten. Gel oyna sen de," dedim.

Aydın sırıtırken, Gökhan onu duymazdan gelmeyi seçmişti. Oynamayacağını belli eder gibi bir işaret yaptığında, Gökhan masaya chip sürdü. Selim'in hızlı adımlarla bize yaklaştığını gördüğümde, oyunun yarım kalacağını garip bir şekilde hissetmiştim.

"Abi... Blackjack masasında bir kız hile yapıyormuş. Odaya alıyoruz?"

Selim benimle değil, Aydın'la konuşuyordu. Aydın ayağa kalkarken, Gökhan'nın bakışları gözlerimin içindeydi. Başını salladı. Gözlerime baktığında beni anlıyor olmasının tatsız tarafları da var. Bunu yapmamı istemiyor ama yapacağımı da biliyor. Anlamadığım, neden yapacağımı bildiği halde yapmamam için çaba harcadığı.

Oyundan çekildim.

Ayağa kalktığımda da, yürümeye başladığımda da, odaya giden koridora çıkan kapıdan içeriye girdiğimde de, kapıyı es geçip ofise gittiğimde de içeridekinin Nazlı olmadığını biliyordum. Ofisin, o odaya bakan camına ilerledim ve jaluziyi açtım. İçeride koyu kestane saçlı, uzun boylu, zayıf bir kadın vardı. Aynaya baktığını sanıyordu ama bana bakıyordu. Korkuyordu. O odadan nasıl çıkabileceğini hesaplamaya çalışıyordu. Belki ne diyeceğinin provasını yapıyordu çünkü dudakları hareket ediyordu. Köşedeki düğmeye bastım.

"Yardım et! Allah'ım n'olur yardım et!"

Kadın kendi kendine bir çıkış yolu ararken kapı açıldı ve içeriye Gökhan girdi. Bakışları bana çevrildi. O pekala, ayna görünümlü camdan onları izlediğimi biliyordu. Ve bunun beni ne kadar zorladığını da. Bu işkenceyi kendime

yapmamalıydım ama yapıyordum. İçimdeki öfkenin daha da arttığını hissediyordum. Ve bir gün belimdeki silahtan çıkan kurşunun şakağımla buluşacağını da.

Kadının adı, söylediğine göre Ela'ydı. Kendisine bağıran Gökhan'dan çok korkuyordu, şanslı olduğunu bilmeden. Annesi hastaydı. Zaten hile yapan birinin çıkıp da *"Keyfimden yaptım! Para kazanmak için yaptım! Hırslıyım! Zengin olmak istedim!"* gibi şeyler dediğini daha evvel hiç duymadım.

Oynadım çünkü paraya ihtiyacım vardı! Çok ihtiyacım vardı!"

"Para ihtiyacını, kumarda hile yaparak mı karşılamaya çalışıyordun?"

"Evet. Yani biliyorum çok yanlış ama kısa sürede bu kadar parayı bulamazdım. Hayat memat meselesiydi. Çok özür dilerim."

"Neden paraya ihtiyacın var?"

"Sevdiğim çocuğu kurtarmak zorundaydım."

Jaluziyi kapattım ve odadaki sesin bana ulaşmasına son veren düğmeye bastım. Kadının doğruyu söylediğini Gökhan da anlamıştı. Gökhan'ın, kadının tırnağının incinmesine dahi izin vermeyeceğini biliyordum ama bunun inandığı değerleriyle alakası yoktu. *"İğneyi çaldıktan sonra niçin altını da çalmasın?"* Bence Montaigne haklıydı. Gökhan'ın kadınlara karşı hassas davranmasını kabul etsem bile şartlar değiştiğinde kendisi olmaktan çıkabileceği ihtimalini unutmuyorum. Bu şartlar altında, içerideki kadının tırnağının incinmesine, evet izin vermeyecekti.

Ama eğer kadınlar konusunda gerçekten hassas olsaydı, Nazlı'yı kumarhaneye getirirken onu asla incitemezdi, biliyorum. Nazlı'nın ölmesini yürekten dilediğini de biliyorum. Bir zamanlar Elif'i de öldürmek istiyordu. Annesi, babası tarafından şiddet gördüğü ve bıçaklanarak öldüğü için kadınlara karşı hassas davranmayı ilke edinen bir adamın, söz konusu ben olduğumda bu ilkeyi rafa kaldırmasını anlayamıyorum. Gökhan'ın davranışlarını

yöneten şartların benimle alakalı oluştuğunu biliyorum. Temizlenmemiz, bu işlerden kurtulmamız için dünyadaki tüm kadınları öldürmesi gerekse mesela, yaparmış gibi geliyor.

Kapı açıldı. Gökhan içeriye girdi. Sıkıntılı bir ifadeyle koltuğa oturdu. Kadınla kendisini izlediğimi biliyordu ama yine de konuyu açmaktan geri duruyordu. Bu da algıda seçicilikti. Bora, Nazlı'yı ilk kez bu casinoda görmüştü, Nazlı ile ilk kez o odada konuşmuştu ve eğer ona içeriden bahsedilirse, Nazlı'nın kendisine ihanet ettiğini hatırlardı. Sanki unutuyordu da!

"Gidelim buradan Kara, burası sana iyi gelmiyor."

Burası asıl ona iyi gelmiyordu. O unutmayı becerebilen bir adamdı. Hatta çoğu kez bu becerisiyle övünen bir adam. Ama atladığı şeyler var. Ayağına saplı kalan cam parçasını unuttuğu için, yere bastığında o yara kendisini aniden hatırlatıyor ve canı acıyor. Ayağı şimdi kesilmiş gibi, incecik bir sızı kaplıyor tüm bedenini. Yere bastığına lanet ediyor ve acıyı yeniden unutmak istiyor. Fakat o sızı geçene dek o yara unutturmuyor kendisini. İsterse, daha evvel de yaptığı gibi yeniden unutur ama o cam parçası, ayağına saplı bir halde orada duracak ve tekrar yere basmak istediğinde kendisini hatırlatacak. Gökhan'ın övündüğü unutma becerisi, ayağına saplanmış bir cam parçasının oluşturduğu yara yokmuş gibi kendisini kandırmasından başka bir şey değil. Burası ona iyi gelmiyor, çünkü burada unuttuğu her şeyi yeniden hatırlıyor.

Bende ise onun düşündüğünün aksine durum çok daha farklı. Burasının bana iyi gelmediği falan yok çünkü ben unutmuyorum. Eğer unutursam, muhakkak bir şey olur ve hatırlarım biliyorum. Hiç unutmadığımı Gökhan fark edemiyor. Ben nerede olursam olayım unutmuyorum ve unutmadığım için ansızın hatırlamanın verdiği o incecik sızıyla uğraşmıyorum. Ben ayağıma saplanıp kalmış bir cam parçasının bıraktığı yarayı ve çok acıttığını bile bile sürekli olarak zaten yere basıyorum.

Ben artık o acıyla yaşamaya alıştım.

□

Gökhan'ı keyiflendirmek her zaman kolay olmuştur. Yaptığımız işleri hiçbir zaman kabul edemedi ama kumar oynamayı çok seviyor. Hırslı. Eğer bu kumarbazlığı meslek edinmek zorunda kalmasa kesin onu donuna kadar soyarlardı. Gökhan, sahip olduğu kişisel hırslardan dolayı bağımlılık batağına saplanmaya çok müsait bir adam. Aydın'ı kıskanıyor. Aydın kadar iyi oynamak istiyor. Ben Aydın'dan daha iyi bir oyuncuyum ama o beni değil Aydın'ı kıskanıyor. Kişisel hırsları onu bambaşka bir adama çevirdi. Aydın kafasına sıksa, *"Ben daha iyi sıkarım lan kafama!"* deyip kendini vurabilir, beklerim.

"Blöf yapıyorsun..."

Aydın blöf yapmıyor ama Gökhan ona doğru el gelmiş olmasını da kıskandı. Eğer Aydın'ı yenerse rahatlayacak. Eğer yenemezse, yerine gelen keyfi gene bozulacak. İçime çektiğim derin nefesle beraber, burada ne bok yediğimi düşünüyorum. Belki de daha derin nefesler almaya ihtiyacım var. Bu masadan kalkmalı ve siktir olup Gökhan'ın olmadığı bir yerlere gitmeliyim çünkü gerçekten sıkıldım.

"Öğren de gel koçum."

Aslında gittiğim yerde Aydın da olmamalı ve onları başbaşa bırakmalıyım. Belki döndüğümde birbirlerini öldürmüş olurlar ve ikisinden de kurtulurum. Ama diğer tarafa gittiklerinde, Gökhan kesinlikle önce kendisinin öldürdüğünü iddia edecektir. Bir insan, bir insana ancak bu kadar benzer. Neyse ki Aydın, ODTÜ'lü değil.

"Gülüp de şu herife yüz vermesene Kara!"

Gökhan'a baktım. O da bana bakıyordu. Gülümsememe sinirleniyordu ama neye gülümsediğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Kişisel Aydın hırsı, şu an beni okuyabilmesinin önüne geçmişti. Gökhan, gülümsemeyi bırakmayacağımı fark edince yeni dağıtılan kartlara odaklandı. Ben ise hiç oyun havamda değildim. Muhtemelen bu elden de çekilecektim. Kimin yendiğiyle de ilgilenmiyor, sadece masada yer tutuyordum. Hoş, uzun zamandır hayatta da yalnızca yer tuttuğumu düşünüyorum.

"Ohoo! Bora Karabey'in aşkta kazanma zamanı gelmiş!"

Gökhan kesinlikle çok konuşuyordu. Aydın ve benden hiç ses çıkmazken onun bu kadar konuşması tahammül edilemez derecede sinirlerimi bozuyordu.

"Duydu aşk lafını... Soldu gülen yüzü. Yazık..."

Gökhan viskisini yudumlarken, keyfi yeniden yerine gelmişti. Aydın'a devamlı yenildiği pokerden vazgeçmişti ve benim üzerime oynamaya karar vermişti. Benim üzerime oynarken poker oynamaya devam etmenin, kendi yenilgisini bastıracağını zannediyordu. Fakat farkında değildi ki birazdan, saatlerdir zorladığı sabır eşiğimi tamamen geçecekti.

"Oyununa bak."

Aydın Gökhan'ın bir gün gerçekten de benim elimde kalacağını gayet iyi biliyor ve onu koruyabildiği kadar benden korumaya çalışıyor. Gerçi ben Gökhan olsam, gözünü kırpmadan beni vurmuş insana, yani bana zaten güvenmem. İnsan tehlikeli bir varlık ve ne kadar severse sevsin bazen gözü dönüyor. Bir kere yapan yine yapar. Komik. Komik çünkü, aslında ben de beni vurmuş insana güvendim. Beni çok seviyor olmasına rağmen, bir kere kalbimin üç santim yakınından, bir kere de sırtımdan vurdu beni. Bir kere yapanın yine yapacağını benim de unuttuğum zamanlar olmadı değil. İşte bu yüzden artık unutmuyorum.

Aşkta kazanmak mı?

Aşk zaten başlı başına bir kayıp. Nazlı mesela. Aşık olduğunda kendini kaybetti. Aşık olduğu adamın tüm karanlığına kucak açarken sadece onu gördü. Kendisini kaybettiğinin farkında bile değildi. Sadece aşık olduğu adam vardı Nazlı için ve kendisi kendisinin umurunda bile değildi. Bu mu kazanmak? O çok güzel rüyasından uyanmasaydı ve aşık olduğu o adamla ömrünün sonuna kadar yaşasaydı eğer, aşkta kazanmış mı sayacaktık Nazlı'yı? Muhtemelen hayır çünkü çok sürmeden, hayatını da kaybederdi. Ben aşkta kazananı görmedim. Aksine, aşk uğruna sikilen

hayatları gördüm. Aşktan da, aşık insandan da nefret ediyorum.

Kaybetmenin aşka delalet sayıldığı bir oyunda oynamak istemiyorum.

Krupiyenin yeni verdiği kartları birden ortaya fırlattım. Aydın ve Gökhan'ın birbirlerine baktıklarının farkındaydım ve ne tepki vereceklerini bilemediklerinin de. Açıkçası ben de verilecek tepkinin ne olduğunu bilemiyordum. Gülsem mi ağlasam mı karar veremediğim nadir anlardan birisine hapsolmuş gibi, bakışlarımı Gökhan'a sabitledim. Gökhan ne yapacaktı ki?

Ortadaki karta baktı. Viski kadehini havaya kaldırdı. Yüzüne biraz imalı, biraz da canının acıdığını belli etmekten kaçınan bir ifade yerleşmişti. Her şeye rağmen gülümsedi ve duymayı asla istemediğim o cümleyi kurdu:

"Maça kızı sana yeniden geliyor kardeşim."

Maça kızı, *Puşkin*'in karakteri *Hermann* için esrarlı bir felaket habercisiydi. Kimine göre, uğursuzluk getirirdi. Sözünde durmayan kişi olarak yorumlanırdı. Fallarda ölüme işaret gösterilirdi. Dolandırıcı, düzenbaz, kötü, tehlikeli ve hain ilan edilmişti. Hakkında bugüne dek iyi bir şey okumamış ve okuduğum her şeyi de reddetmiştim.

Ama belki de hepsi doğruydu.

"Biraz olsun kafası çalışıyorsa... Kara'ya yaptığının bedelini ödemek istemiyorsa... Ölmek istemiyorsa... Gelmesin," dedim.

♠

Daha da uzun bir zaman sonra...

N.

Gecenin soğuğu tenime işlerken, ellerimi birbirine sürterek ısınmaya çalışıyordum. Langley'nin en ıssız sokaklarından birisinde olmasına rağmen etrafta hiçbir koruma olmayışı, bu evde *o*nun kalamayacağının en önemli işaretiydi fakat Bay Ortiz'in yanlış adres göndermediğine emindim. Sokak lambası birkaç kez göz kırptıktan sonra hızla söndüğünde, tüm sokak karanlığa mahkûm oldu. CIA'nın imkanlarından

kişisel hiçbir mesele için yararlanmak etik değildi ve fakat bunu pek umursadığım söylenemezdi.

"Ben bir oyun kurdum Nazlı. Ama sen bu oyunun içinde bambaşka bir oyun kurdun. Sonra bu oyuna beni de dahil ettin ve ben senin oyununda, senin istediğin şekilde oynadım hepsi bu."

"Hadi Nina," dedi Taylor, fısıldayarak. Bu komut, şimdi benim oyunumun başladığının habercisiydi. Sessizce merdivenleri çıkarken, siyah maskeyi yüzüme geçirdim. Taylor, kapıyı usta bir hırsız gibi açarken, etrafı kolaçan eden bendim. "Yatak odası, koridorun sonunda," dedi Taylor. Biliyordum. Evin krokisini ben de incelemiştim.

Sessizce, "Mutfağa git ve ses çıkar," dedim. Taylor şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Haydi vakit yok, dediğimi yap."

İlerleyeceğim sırada Taylor koluma yapıştı. "Saçmalama. Burada mutfağa girip ses çıkartacak birisi varsa, o da sensin. İlk saha görevin bu! Seni riske atamam."

Taylor'a gülümsedim ve kollarımı boynuna sardım. Ne yazık ki ben de oyunumu riske atamazdım. Ellerini sırtımda hissetmem yaklaşık dört saniye sürmüştü. Muhtemelen neden ona bu kadar yakın davrandığımı anlamakta güçlük çekiyordu. İşin içinde bir iş olduğunu düşünmekte haklıydı. Elimdeki şırıngayı boynuna batırdığımda, boğazından minik bir inleme çıktı. Yere düştüğünde oluşan gürültü ise hedefime ulaştığımı gösteriyordu.

"Kıpırdama!"

İnsan, bulunduğu konumda hangi dil konuşuluyorsa ona uyum sağlıyor ve fakat verdiği tepkiler hep aynı oluyordu. Muhtemelen bir laptop gürültüsüne uyandığı gece gibi silahı yine elinde, üstü yine çıplaktı.

"Kim var orada?"

Orada olan da kim olduğunu bilmiyordu.

"Ateş edeceğim."

Cehennem ateşi, onun ateşinden korkmazdı.

Işıkları yaktı. Gördüğü manzara, Taylor'ın yerde yatan maskeli bedeniydi. Taylor'a doğru bir adım atacağı sırada,

başı hafifçe kıpırdadı. Arkasında birisi olduğunu hissetmişti. Bana dönecekti fakat neyle karşılaşacağını ve elimde bir silah olup olmadığını bilmediği için bunu yapamıyordu.

Üzerinde siyah, kısa kollu bir tişört vardı. Belki söylediği her şey gibi tişörtle yatmaktan nefret ettiği de bir yalandan ibaretti. Belki değişmişti. Belki de kışları üşüyordu fakat bunu bilemeyecek kadar geçici bir beraberlikti bizimkisi. Kararlı adımlarımla *o*na doğru ilerledim. Soğukkanlılığını koruyor ve kıpırdamıyordu. Acı bergamot kokusunu duyacak kadar *o*na yaklaştığımda, silahım sırtına değmişti.

"Kimsin?"

"Sen yapa yapa bu planı mı yaptın Nazlı? Demek formüllerinin patentini aldıracaksın he? İçine yardım mesajı yazdığını anlamayacağım, Eren öğrenecek bir tutsak olduğunu, sana yardım edecek ve seni kurtaracak... Ufacık aklın ancak bu kadarına mı yetti? Benim anlayacağımı hiç mi düşünmedin? Çevirdiğin dolabı öğrenip bunu sana nasıl ödeteceğimi hiç düşünmedin mi Nazlı? Sen kimsin he? Ne sanıyorsun kendini?..."

Kolumda bir güç hissettiğimde silahı elimden aldı. Ben ne olduğunu anlamazken beni duvara yasladığında gözlerimi kapattım. Başımda silahını hissettim. Emniyet kilidinin sesini duydum.

"Kimsin?"

Gözlerimi açtım.

Kapkara bakışları dalgalandı. Kaşları çatıldı. Gözleri kısıldı. Saniyeler içinde, sırtı beni yasladığı duvara sertçe çarparken silahı elinden düşmüş ve sersemlemişti. Cebimden çıkardığım şırıngayı boynuna geçirdiğimde, bakışları hala gözlerimdeydi. Bedeni kollarıma yığılırken, dudaklarından unuttuğum bir dilde, iki kelimelik bir mırıltı dökülmüştü:

"Maça kızı..."

♠

Devam edecek...

♠

Biliyorum, şimdi burada yazacaklarımı algılayamayacak hatta belki de şimdi bunu umursayamayacak kadar karışıksınız.

Sizleri çok sevdiğimi söylemiş miydim?

Maça Kızı 8 şimdi başlıyor!

"Bir teselli ver..." dediğinizi duyar gibiyim. Neyse korkmadan, cesurca yorumlara dalacağım ki bence uzunca bir süre oradan çıkamayacağız, size orada tesellileri dağıtırım ben. Çünkü malumunuz, sadece ara veriyoruz, ben bir yere gitmiyorum hep buradayım, beraberiz. Instagram'daki (macakizi8) etkinliklerimiz ve yorumlarda buluşmalarımız da devam edecek. Hatta diyorum ki, (gerçi bunu hiçbir şey bilmeden siz demiştiniz) Maça Kızı 8'i tekrar okuyabiliriz, evet hep birlikte!

Daha evvel okur buluşmasında şöyle bahsetmiştim; "2.Kitap'ın finalinden sonra bu kitabı tekrar okumak ve bambaşka anlamlar kazanmak isteyeceksiniz... Yani ben bunu arzulayarak yazdım." Ne yalan söyleyeyim, en büyük arzumdu bu. Spoiler'ın önünü nasıl alacağız asla bilmiyorum, yapacağız bir şeyler, bulacağız bir formülünü. Siz dikkat edersiniz, biliyorum.

Aslında söylemek istemesem ve siz keşfedin istesem de kimseyi çatlatmaya gerek yok; 201 günlük serüvenin içindeki zaman atlamasında karanlık kalan her şeyi 3.Kitap'ta aydınlatacağız. Ve 3.Kitap'ta, aynı bu bölümde olduğu gibi, ağırlıklı olarak Nazlı'yı ama zaman zaman ise Bora'yı okuyacağız.

Ve ben bazen kaçıp inzivaya da çekileceğim ve 3.Kitap'ı yazmaya devam edeceğim ama baştan anlaşalım!

Varlığınız için müteşekkirim sizlere, iyi ki varsınız!

3.Kitap'ın yeni bölümlerinde görüşmek üzere. Çok heyecanlıyım. Her şey için. Cuma akşamlarını sizlerle geçirmeyi çok özleyeceğim. Kocaman öpüyorum!

Sizleri çoooook seviyorum! Var olun! □□□

14 Şubat Özel Bölümü*

14 Şubat 2010, İstanbul...

"Seviyorum Sevmiyorum
Kaç yaprak var bilmiyorum
Ben seni kopardım attım
Kendimi toparlıyorum"

"Begüm!" diye bağırdım.

"Var mı şimdi başka biri?
Onu bana benzettin mi?"

"Begüm!" diye bağırdım, bir kez daha.

"Ne yaparsan o ben olmaz
Parçaları sana uymaz"

Ben kendi sesimi bu müzikte zar zor duyuyorken, Begüm'ün beni duyması imkansızdı.

"Kendimi bunun için mi yorucam ben?
Kalbimi bunun için mi kırıcam ben?
Kendimi bunun için mi yorucam ben?
Kalbimi bunun için mi kırıcam ben?"

Sakin olmaya çalışırken, yorgana bir tekme attım.

"Yok ki senin bir yedeğin
Kötü kedi Şerafettin
Söyle nasıl kıydın bana
Hem canındım hem ciğerin"

"Begüm!"

"Kendimi bulamıyorum
Geri alamıyorum
Ben her gece rüyalarda
Hep sana hak veriyorum"

Begüm'e hakkını vermek için güzel bir pazar sabahıydı.

"Kendimi bunun için mi yorucam ben?
Kalbimi bunun için mi kırıcam ben?
Kendimi bunun için mi yorucam ben?
Kalbimi bunun için mi kırıcam ben?"

Hayatımda bu kadar uzun bir nakarat duymamıştım.

"Kendimi bunun için mi yorucam ben?
Kalbimi bunun için mi kırıcam ben?"

Banyonun kapısını kapatmama rağmen şarkıyı duyuyordum.

Kendimi bunun için mi yorucam ben?
Kalbimi bunun için mi kırıcam ben?"

Hoparlörü kırmak istiyordum.

"Yok ki senin bir yedeğin
Yok ki senin bir yedeğin."

Odadan çıktım ve salona yürümeye başladım.

"Yok ki senin bir yedeğin
Yok ki senin bir yedeğin."

Salona yaklaştıkça şarkı daha yüksek duyuluyor ve katlanılamaz bir hal alıyordu.

"Yok ki senin bir yedeğin
Yok ki senin bir yedeğin"

Salonun ortasında, tam bir deli gibi dans eden Begüm'e baktım.

"Seviyorum Sevmiyorum
Kaç yaprak var bilmiyorum"

Annem ve babam, hayatlarında hiç bu kadar iğrenç dans eden bir insan görmemiş gibi Begüm'ü izliyorlardı.

"Ben seni kopardım attım
Kendimi toparlıyorum"

"Bu ne ya?!" diye bağırdı Gökhan. Muhtemelen onun sesini yalnızca ben duymuştum. Gözlerini ovalayarak salona geldi. Ayakta uyuyordu. "N'apıyor bu?" diye sordu. Kesinlikle dayak istiyordu.

"Kendimi bunun için mi yorucam ben?
Kalbimi bunun için mi kırıcam ben?

Kendimi bunun için mi yorucam ben?
Kalbimi bunun için mi kırıcam ben?"

Annem, Gökhan ile beni fark ettiğinde şarkının sesini kıstı. Fakat bu Begüm'ün umurunda olmamıştı. Tekrar gürültü kirliliği yaratmak için, bu sefer kendisi bağıra bağıra şarkıyı söylemeye başladı. Sesi gerçekten kötü. Bu sesten rahatsız olan yalnızca ben olamazdım ama babamın gülümsemesine bakılırsa, bu şekilde uyanmamdan oldukça zevk almış durumdaydı. Babamın şu anki halimi görmesi, Begüm'ün sesine katlanmasını kolaylaştırıyor olmalı.

"Yoracağım şimdi ben seni!" diye bağırdığımda, Begüm şaşkınlıkla bana döndü. "Yeter kızım, kafa bu kafa!"

Gökhan, ayaklarını sürüyerek koltuğa ilerledi. "Ondan bende kalmadı," dedi.

"Paşalarımız daha uyuyacaktı anlaşılan..." dedi babam. Sesinde, müthiş rahatsız edici bir ima vardı. Pazar sabahı neden erken kalkmam gerektiğini düşünüyor bilmiyorum ama uyumamdan rahatsızlık duyduğu aşikâr.

"Nöbetteydim bütün gece Ahmet Amca," dedi Gökhan.

Babam, Gökhan'ın açıklamasını umursamadan bakışlarını bana çevirdi. "Sen de mi nöbetteydin?" diye sordu. Alaycı bir tavrı vardı. "Kaçta geldiniz gece?"

Gece demek yanlış olurdu. Sabahtı. Fakat gelmemiştik, gelmiştim. Belli ki babam henüz bunun farkında değildi.

"Hadi kahvaltıya geçelim," dedi annem. Ne zaman gerilse saçlarıyla oynamaya başlıyordu. Annemin gerilmesinden hoşlanmıyorum. "Ne güzel hepiniz uyandınız madem."

"Beyza uyandı mı?" diye sordu babam. Meraklı bakışları anneme çevrilmişti. Bence uyanmamıştı ama belki de uyanmıştı, bilemezdik.

Babamın sorusunu saniyeler geçmesine rağmen annem cevaplamadığında, Gökhan'ın gözlerindeki uyku yok olmuştu. "Filiz Abla'yla konuştum. Yarın geliyormuş..." Konuyu değiştirmeye çalışıyordu ama bu nafile bir çabaydı.

"Ablanı kaldır üç numara..." dedi babam. Annem gibi Begüm de gerilmiş ve ürkek bakışlarını bana çevirmişti. Ne

yapacağını bilemez bir şekilde etrafına baktı ve bana yaklaşmaya başladı. Gözleriyle bana ne yapması gerektiğini soruyordu.

"Beyza çıktı," dedi annem. Cümlesi, Begüm'ün adımlarının durmasına sebep olmuştu. Annem ayağa kalktı. "Hadi sofraya geçelim," dedi, alelacele.

"Sabahın köründe nereye gitti?" diye sordu babam. Biraz evvelki halinden eser kalmamıştı. Ablam dün gece eve benimle dönmediği için, mantıken sabahın köründe bir yere gitmiş de olmuyordu. "Pazar pazar üstelik?" Babam bana bakmaya başladı. "Ara ablanı, derhal eve gelsin. O gelmeden kahvaltıya oturmayacağız."

"Begüm," dedim. Begüm'ün ürkek bakışlarına birkaç saniye baktım. "Sevim Hanım'a söyle, yumurtalı ekmek istiyorum." Begüm, salondaki ortamdan kurtulmak istiyormuşçasına sevinirken, başını salladı. Babam, keskin bir ifadeyle hâlâ bana bakıyordu. "Ablamsız kahvaltı yapacağız bugün."

"Ara ablanı, derhal eve gelsin!" diye tekrarladı babam.

"Gelmeyecek," dedim.

Babam cebinden telefonunu çıkarttığında, annemin bakışları hızlıca bana çevrilmişti. "Kemal... Aydın'a söyle... Beyza neredeyse gitsin ve getirsin!" dedi babam.

"Yapma artık şunu!" dedi annem, isyan eder gibi. "Aydın'dan bunu isteme!"

"Niye?!" dedi babam. Onun da içinde biriken isyanlar vardı. Gökhan sıkıntıyla nefesini verirken ayağa kalktı. Bu muhabbeti dinlemek istemiyordu. "Aydın benim adamım. Ben ne istersem onu yapar."

"Kimse senin kölen değil!" dedim. Sesimin tınısının yükselmesi, babamın bakışlarının bana kilitlenmesine sebep olmuştu. "Ablam da senin kölen değil! 28 yaşında kız. Ne istiyorsa onu yapar!"

"Sen karışma!" dedi babam. Halbuki, ben çoktan karışmıştım. Çözülemeyecek şekilde karmakarışıktım.

Eşofmanımın cebinden telefonumu çıkarttım. Kemal Abi'yi hızlıca ararken, babam beni izliyordu. "Kemal Abi," dedim. Babam ayağa kalktı. "Aydın'a hiçbir şey söylemiyorsun!"

"Ama Bora," dedi Kemal Abi, telaşla.

"Ben ne diyorsam o!" dedim. Öfkeyle çıkan sesim, babamın gözlerindeki öfkeyi arttırıyordu. Bana birkaç saniye bakarken, gözlerindeki ifade çok açıktı. *Yazıklar olsun* diyordu. Hızlıca ceketini giydi ve salondan çıktı.

Hayatın bana öğrettiği bazı şeyler var. Birincisi, her ne olursa olsun, sevdiklerimi korumak. Gerekirse, babama karşı. Ne pahasına olursa olsun. Babamın ablamı sevdiğini, her şeyden çok sevdiğini biliyorum fakat ablamın seçimine saygı göstermiyor. Eğer ablam, Mehmet ile mutlu olacaksa, bunun önünde kimse duramaz. Babam bile. Çünkü sevmek, önce saygı duymaktır.

Annemin bakışlarına yerleşen yorgunluğu kahvaltı boyunca görmezden gelmeye çalıştım. Gökhan, Begüm ve annem, biraz evvel yaşanan gerginlik hiç yaşanmamış gibi, keyifli şeylerden bahsetmeye başlamışlardı. Begüm, yeni dönemde sınıflarına gelen çocuğu Gökhan'a anlatıyordu. Bakışları sık sık beni buluyordu. Bana çaktırmamaya çalışsa da çocuktan hoşlandığını anlamıştım.

"Biliyor musun abi, babası kaptanmış!" dedi Begüm. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gülümsemeye çalıştım. "Belki babasıyla tanışmak istersin."

"Çiçek ve çikolatalarını alıp gelsinler," dedi Gökhan, gülerek. Annem Gökhan'a uyarıcı bakışlarla bakıyordu. Begüm'ün gaza gelip evlenmesinden sanırım korkuyordu. Bana kalırsa da 18 yaşını doldurduğu anda evlenecek gibi duruyor. Üstelik, yakışıklı bulduğu ilk çocukla.

"Yüzüme bile bakmıyor henüz!" dedi Begüm. Yüzü asılmıştı. "Anlamıyorum. Ben çirkin miyim?"

"Dünyalar güzelisin!" dedi annem, çıkışarak. Ne zaman Begüm çirkin olduğunu düşünse, annemin yüzüne, bakmaya doyulamayan bir gülümseme yerleşiyordu.

"Sen annemsin! Senin fikrin sayılmaz ki!" dedi Begüm. Bakışları merakla bana çevrilmişti. "Sen söyle abi, güzel miyim?"

Begüm'ün ergenliği, Gökhan için espri malzemesiydi. "Miss World jürisi mi kızım abin?"

Begüm, Gökhan'ın eline yavaşça vurduktan sonra bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Güzel miyim ben abi?" diye sordu. Bu kez sesinde üzüntü de vardı. 16 yaşındaydı. Fakat 16 yaşındaki bir kıza kıyasla, özgüveni düşüktü. Ablam ve benim aramdaki ilişkiyi öyle kıskanıyor ki, bu onun kendine güvenmesini zedeliyor. Her şeyde, garip bir biçimde, benim onayıma ihtiyacı var.

"Sence?" dedim. Begüm'ün yüzüne şaşkın bir ifade yayıldı. *Hayır* dememi bile bekliyordu ama bu cevabı beklemiyordu. "Nedir güzellik?"

"Yani işte..." dedi Begüm, şaşkınca. Anneme baktı. "Zayıf olmak. Güzel bir burna, güzel gözlere falan sahip olmak. Güzel olmak işte... Elif Abla gibi."

"Ablan gibi," dedim. Begüm'ün yüzüne memnuniyetsiz bir tavır yayıldı. "Kendi ablan dururken, neden Elif'i örnek alıp duruyorsun sen?" Annemin ve Gökhan'ın bakışları tabaklarına çevrilmişti. Begüm için sıkıcı bir sohbetin başladığını anlamışlardı. Aslında annem müdahale de edebilirdi fakat buna çekiniyordu. Begüm'ü zorladığımı düşünüyordu. Oysa, ona uzun vadede ne kadar büyük bir iyilik yaptığımı es geçiyordu. "Bakma öyle suratıma, sana bir soru sordum."

"Ablamı güzel bulmuyorum," dedi Begüm. Yalan söylediğini hepimiz biliyorduk. "Yani o ne makyaj yapıyor, ne başka bir şey."

"Doğal," dedim. Begüm'ün gözleri gözlerime takılı kaldı. "16 yaşındayken de fazla makyaj yapmazdı. Buna ihtiyacı olmadığını bilecek kadar kendine güveniyor."

"Ne yani Elif Abla kendine güvenmediği için mi makyaj yapıyor?" diye sordu Begüm. İfadesi öyle alaycıydı ki, beni köşeye sıkıştırdığını zannediyordu.

"Makyaj yapmayı sevdiği için yapıyor," dedim. Begüm, anlamak ister gibi bir süre bana baktı. "Dünyanın en çirkin insanı da olsan, kendine güvenmek zorundasın..."

"Güzel miyim çirkin miyim diye sormuştum sadece. Konu neden kişisel gelişime geldi?" dedi Begüm, hayıflanarak. Bakışlarını benden çekti ve portakal suyundan bir yudum aldı. "Çirkinsin de geç..." diye mırıldandı.

"Gerçek güzellik ruhtadır," dedim.

"*Gelgelelim ruhlar aleminde yaşamıyoruz*," dedi Begüm, sert bir tavırla. Recep İvedik mi? Begüm'ün bunu defalarca izlediğini biliyorum ama replikleriyle bana cevap verecek kadar mı hakim? Bu, onun yüzünden benim bile aklımda mı kalmış? Gerçekten mi? "Ablam güzel de n'oluyor? Eve gelmiyor, annemle babamı üzüyor! Bayağı güzel hakikaten ruhu! Tam bir salak!"

Başımı iki yana salladım. "Düzgün konuş!" dedim. "Dikkat et kelimelerine..." Begüm, nefesini oflayarak verdi. "İzlememen gereken filmler, dinlememen gereken müzikler, okumaman gereken kitaplar var üç numara..." Begüm, bıkkınlıkla beni dinliyordu. "Şımarıksın, bencilsin, saygısızsın, kendini geliştirmiyorsun ve ot gibi bir lise hayatı geçiriyorsun. Tek derdin güzellik olmamalı!"

"Bora," dedi annem. Bakışları beni bulmuştu. "Biraz ağır olmuyor mu?"

"Bu kızı neden bu kadar şımarttığınızı anlamıyorum," dedim. Çatalı tabağıma sertçe bırakmış ve tüm ciddiyetimle anneme bakıyordum. "Evde uyuyan varken, bangır bangır müzik açamaz. Ablasından bu şekilde saygısızca bahsedemez. Ben anlamıyorum söz konusu Begüm'ken neden bu kadar umursamaz olduğunuzu..."

"Henüz daha 16 yaşında," dedi annem. Begüm portakal suyunu kafasına dikti ve hızlıca ayağa kalktı.

"Otur yerine Begüm!" dedim. Begüm'ün bakışları bana çevrildiğinde, birkaç saniye ne yapması gerektiğini düşündü. Anneme baktı. Annem, bakışlarıyla gitmesini söyleyince, arkasına bile bakmadan salondan çıktı. "Anne!"

"Çok üzerine gidiyorsun," dedi annem. İfadesi yumuşak, tavrı ise yanlıştı. "Çok sertsin. Bu kadar sert davranmamalısın kardeşine..."

"Kızının terbiyesiz olduğunun farkında mısın?" diye sordum.

"Hayır!" dedi annem. Sesi oldukça yüksek çıkmıştı. "Kabul ediyorum... Astımı olduğu için fazla nazlı oldu. Nazını çekiyoruz işte biz de. Fakat bunun sorumluluğunu sadece ben üstlenmeyeceğim, son dört senedir babanın da benim de tek gündemimiz Beyza."

"Evet," dedim sitemle. "Begüm'ü sadece seviyorsunuz. Ne isterse yapıyorsunuz. Ama onun nasıl yetiştiğiyle ilgilenmiyorsunuz bile!"

"İlgilenmez olur muyuz hiç?" dedi annem. Başını iki yana salladı. "Sadece... Sizinle ilgilendiğimiz kadar ilgilenemiyoruz, o kadar."

"Anne... Ablamı bu kadar gündem yapmanıza gerek yok. Mehmet'in babası mafya. Dört senedir bunu zikrediyorsunuz. Benim babam da mafya. Niye bunu bu kadar sorun ediyorsunuz asla anlamıyorum!"

"Oğlum..." dedi annem. Yüzünden geçen her ifade ezberimdi. Sakladığı büyük bir sır vardı ve bunu açmaktan çekiniyordu. "Begüm bizim son göz ağrımız. En küçüğümüz. Ben de baban da yeterince olgunduk Begüm doğduğunda. Bir prenses gibi büyüdü. Çok nazlı oldu. Bunun için bizi suçlama."

"Begüm nazlı değil anne!" dedim. Annemin bakışları gözlerimden ayrılmıyordu. "Begüm nazlı değil, Begüm şımarık... Arada büyük bir fark var!"

"Annesi ve babası olarak, bunu biz düşünelim..." dedi annem.

"Abisi olarak, bana da söz hakkı doğuyor bence. Begüm'ü size harcatma niyetinde değilim. Ben kardeşimin kendi ayakları üzerinde durabilen bir birey olmasını istiyorum. Düzgün yetişsin istiyorum. 18 yaşında bulduğu ilk adamla evlenmesin istiyorum."

"Sevgini neden belli etmiyorsun peki ona?" diye sordu annem. Çayından bir yudum aldı. "Neden, sert bir baba gibi davranıyorsun kardeşine?"

"Anne sence sevgisini belli etmeyen birisi miyim ben?" Şaşkındım. "Ablama sor, Elif'e sor..." Bakışlarım, annemle aramızdaki sohbete asla dahil olmayan Gökhan'a çevrildi. "Gökhan'a sor!" dedim. Tekrar anneme döndüm. "Kendine sor... Begüm'den sevgimi neden esirgediğim çok açık değil mi? Siz o kadar çok seviyorsunuz ki... Disiplin kısmı sadece bana kalıyor."

"Sanki size cezalar verirdik!" dedi annem, teessüf eder gibi.

"Ben senden ve babamdan çekinirdim. Ablam da. Gökhan da... Begüm kimseden çekinmiyor ve bu iyi bir şey değil. Bir tek benden çekiniyor, o da siz müsaade ederseniz..." Annem, bir süre beni izledi. "Yapmayın bunu anne. Otorite kötü bir şey değil."

"Tabii ki de sevgi ile kurulan otorite kötü bir şey değil oğlum..." Annem kısılan gözlerini dışarıya çevirdi. "Haklısın ama bırak baban ve ben düşünelim bunu..."

Babamın oturup da Begüm'ü çok ihmal ettiklerini düşünmeyeceğine nedense emindim. Onun çok uzun zamandır düşündüğü yalnızca iki şey var: Bir, beni işlerin başına geçirmek. İki, ablamı Mehmet Şahindağ'dan kurtarmak. Oysa Begüm, bu ikisinden de önemli olmalıydı. Eve geç kaldığında mesela, babam onu da merak etmeliydi. Sırf, bir mafyanın oğluyla sevgili değil diye mi endişelenilmiyor yani onun için? Hayret ediyorum, bir insan nasıl henüz reşit bile olmayan kızının kayak gezisine hangi arkadaşıyla gideceğini merak etmez?

Araba tamir etmenin üzerimde sakinleştirici bir etkisi var. Ortada tamir edilecek bir şey olmasa da. Motoru temizlemek bile bana iyi geliyor. Aslında şu an, denizin ortasında olmayı her şeyden çok isterdim fakat evden ayrılamam. Ablam eve geldiğinde, babamın karşısında tek olmasını istemiyorum.

Elimin kolumun bu garajda bağlı kalması, karadan asla kurtulamayacağımı bana hatırlatır nitelikte. Neden bilmiyorum, denizin üzerinde olmak istedikçe karaya mahkum kalacak gibi hissediyorum.

"Aşkım n'apıyorsun?"

Mesaj Elif'tendi ve ben kesinlikle hiç hoşlanmayacağı bir şey yapıyordum. Akşamki planı nasıl iptal edebileceğimi tartarcasına, mesaja bakıyordum.

"Garajdayım öyle. Sen?"

"Hazırlanıyorum. Kaç gibi beni almaya gelirsin sen?"

Çok güzel bir soruydu. Sevgililer Günü'nde yapılacak en mantıklı hareketlerden birisi, kız arkadaşınla yemek yemek olabilirdi. Her ne kadar günün anlam ve önemini umursamıyor olsam da zaten kız arkadaşıyla vakit geçirmekten hoşlanan birisi olarak yapmam gereken buydu. Kaldı ki kız arkadaşımın, Sevgililer Günü'nü önemsediğini biliyorum. Nasıl iptal edeceğimi ise, hayır bilmiyorum.

Elif'e cevap vermemi engelleyen telefonu, "Efendim?" diye açtım. "Aradım seni. Kapalıydı telefonun."

"Sabah çiftliğe kahvaltıya geldik ya, çekmiyordu burada..." dedi ablam. Sesi cıvıl cıvıl geliyordu. "At bindim bir saat. Şahane hissediyorum!" En azından evde kalma kararımla birazdan Elif'i kıracak olmama değecekti. "Sen n'apıyorsun? Durumlar nasıl?"

"Tahmin edeceğin gibi," dedim. Adımlarımı bahçeye doğru yönlendirdim. "Sabah artçı sarsıntıyı hissettik. Akşama deprem var. Hazırlıklı ol..."

"Hiç çekemeyeceğim Bora." Ablamın sesindeki cıvıltı, yerini yılgın bir tonlamaya bırakmıştı. "Uyuduktan sonra mı gelsem?"

"Sence uyur mu?" diye sordum. Ablamın bıkkın bir nefes verdiğini işittim. "Aydın'a talimat veriyordu seni bulup eve getirmesi için. Son anda engel oldum."

"Bulamazdı bizi," dedi ablam. Ahmet Karabey'in en gözde adamı olan Aydın Demir'i hafife alıyordu. "Erken geleyim o zaman. Babam geldiğinde uyuyor gibi yaparım." Bakışlarım

Aydın'a takıldı. Müştemilatın önünde sigara içiyordu. "Şişt sana diyorum."

"Abla kafana göre, ben evdeyim..." dedim.

"Ne demek evdeyim? Elif'le çıkacaktın?" dedi ablam. Sesine şaşkınlık yayılmıştı. "Tartıştınız mı ne oldu?"

"Geldiğinde konuşuruz," dedim. Sesimi, ablama her şeyin yolunda olduğuna inandıracağım tonlamaya sabitlerken, bir yandan da Aydın'ı göz hapsinde tutuyordum. Eğer içeriye girerse bir daha cesaretimi toplayamazdım.

"Tamam ablacığım, öpüyorum seni," dedi ablam. Telefonu cebime koyup müştemilata doğru yürüdüm. Aydın, onun yanına gittiğimi fark ettiğinde sigarasından bir duman daha çekti. Yanına gitmeme pek alışık değil.

"N'aber?" dedim. Aydın, sigarasını yere atarken başıyla *iyiyim* der gibi bir işaret yaptı.

"Hayırdır?" diye sordu. Onunla konuşmama şaşırdığı belliydi. "Bir sorun mu var?"

Doğrudan söze girerek, "Baban," dedim. Aydın'ın gözleri kısıldı. "Yakında çıkıyormuş içeriden..."

"Eee?" dedi Aydın. Bu sert ifade karşısında, bir an için nasıl devam edeceğimi bilemediğimi hissettim. Korkak bir adam değilim. Hatta, Allah'tan başka hiçbir şeyden korkan bir adam değilim. Fakat bu heriften neden çekindiğimi kendime asla açıklayamıyorum. İtici bir aurası olduğu muhakkak.

"Babamla geçen gün konuşmanızı duydum," dedim. Aydın, kollarını bağlarken sadede gelmemi ister gibi yüzüme bakmaya başlamıştı. "İntikam falan diyordun..."

"Eee kara çocuk?" dedi Aydın. Sinir bozucu bir tavrı vardı.

"Eesi," dedim, sertçe. "Konuşmanızda Gökhan'ın da adı geçti. Gökhan'ın bundan hiç hoşlanmayacağını söyledi sana babam. Sen de babama meydan okudun. Konunun içeriğini bilmiyorum ama... Gökhan'a zarar verecek, onu rahatsız edecek bir şey yapmanı istemiyorum."

"Ben Gökhan'ın abisiyim," dedi Aydın. Bağladığı kollarını çözdü ve ellerini cebine soktu. "Ona neyin zarar verip neyin zarar vermeyeceğini de tahlil edebilecek yaştayım."

"Emin misin?" diye sordum, merakla. Bir kahkahanın içimden çıkmasına engel olamamıştım. "Abisi olduğuna yani... Çünkü bana kalırsa ona devamlı laf sokan ve onu huzursuz eden bir yanın var." Aydın'ın kaşları çatıldı. "Sen Gökhan'ın abisiysen... Ben de kardeşiyim Aydın."

"Eyvallah kara çocuk..." dedi Aydın. Başını aşağı yukarı salladı. "Bana racon kesiyorsun ama eyvallah."

"Racon falan kesmiyorum," dedim, ters bir tavırla. Bu fikir midemi bulandırmıştı. "Ben racon kesmeyi falan bilmem de sevmem de. Seni sadece, insan gibi uyarıyorum."

"Misilleme yapmak gibi olmasın ama," dedi Aydın. Bakışlarını birkaç saniye yere değdirip yine gözlerime dikti. "Sen nasıl ki kardeşimin iyiliğini düşünüyorsan, ben de senin kardeşinin iyiliğini düşünüyorum..." Ablamı ima ediyordu. Adını ağzına almaya ölesiye çekiniyordu. "Mehmet Şahindağ pisliğin önde gideni. *Onu*, o heriften uzak tut."

"Kimsenin hayatına karışmak haddim değil," dedim. Aydın'ın umudunun bir kez daha söküldüğünü gözlerinde gördüm. "Herkes kendi seçiminde özgür." Aydın, *anladım* der gibi başını salladı. "Babamın bana anlatmadığı bir şeyler var. Mehmet'in babasıyla ilgili. Sen biliyor musun bilmiyorum-"

"Babanı satmam," dedi Aydın, lafımı keserek. Yüzüme alaylı bir gülümseme yayıldı. "Bilmen gereken tek şey Mehmet Şahindağ'ın pislik olduğu."

"Senin gibi yani," dedim. Cümlemin tükürükten bir farkı yoktu. "Babam gibi..." diye devam ettiğimde, Aydın ellerini cebinden çıkarttı. "İçinde bulunduğunuz dünyayı asla anlamama sebeplerimden birisi de bu. Hepiniz aynı renktesiniz ama aynaya öyle bakmıyorsunuz ki bi' tek karşınızdaki simsiyah sanıyorsunuz."

"Umarım sen hep ak kalırsın," dedi Aydın. Bakışları bunun mümkün olmadığını haykırıyordu. "O holdingten içeriye girdiğin anda, bu dünyaya adım atmış olacaksın..."

"O holdingin eşiğinden girmeyeceğim," dedim. Aydın'ın bakışları buna inanmadığını belli ediyordu. "Bak ben sana

söyleyeyim... Seneye, bugünlerde... Kim bilir hangi okyanusta olacağım."

"Kim bilir?" dedi Aydın. Güldü. "Hakkında hayırlısı olsun."

"Gökhan'ın önlüğü de beyaz unutma," dedim. Aydın gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Bak senden rica ediyorum. Baban senelerdir hapiste zaten. Bırak Allah'ından bulsun. Aynı baba Gökhan'ın da babası. Kaşıma yaraları. Herifin varlığını unuttu gitti."

"O Gökhan'ın babası değil, Gökhan onu hiç görmedi..." dedi Aydın. Konuşmakta zorlanıyordu. "Yakında olması gerektiği gibi toprağın altına girecek ve bu Gökhan'ı da mutlu edecek. Hiç görmediği annemin de ruhu huzura kavuşacak böylece..." Güldü. "Bana psikopatmışım gibi bakıyorsun."

Psikopat olduğunu düşünen de olabilirdi ama ben daha çok ahmak olduğunu düşünüyordum. İntikam insanın hayatını hiç etmekten başka bir şeye yaramazdı. Aydın babasını öldürünce, annesi geri gelmeyecekti. Annesi geri gelmediği gibi, muhtemelen vicdanına da ağır bir yük yüklenecekti. Gerçi Aydın'ın vicdanındaki yükün ağırlığını tahmin etmek oldukça zordur. Acaba akşamları yastığa başını koyduğunda, aldığı canlar nefesini kesmiyor mu?

Peki ya babamın?

Babam. Trabzon'lu Ahmet Karabey. İş adamı. Cemiyetin seçkin simalarından. Namuslu Reşat Karabey'in namussuz oğlu. Kendi öz oğlunu, leş bir dünyaya sokmak için amansız mücadele veren adam. Babam. Benim babam.

"Aşkım?"

"Her şey yolunda mı?"

"Bora?"

Dışarıdan bakıldığında aslında her şey belirli bir düzen içinde ama bende fırtınalar kopuyor. Tam olarak akla karayı seçemediğim bir araftayım ve nasıl bir adım atacağımı bilemiyorum. Babamın baskısı günden güne artarken daha da sıkışıyorum. Yüksek bir yere çıkıp bas bas bağırmak istiyorum ama bunun yerine her şeyi yutarken buluyorum

kendimi. Babamın, hayatımda yüzünü dahi görmediğim düşmanlarıyla olan savaşında, onun safında mücadele vermem bekleniyor fakat ben inatla, duruşumdan taviz vermemeye çalışıyorum.

Her gece kabuslarımda kirlenmiş görüyorum kendimi. Zifiri bir karanlığın içinde. Kapkara olmuş vaziyette. Kabuslarımdaki adamdan tiksiniyorum. Babaannem, kan gördüysen rüyanın bozulduğunu söyler ama ben kan da görmüyorum. Benim kabuslarımda, elimdeki silahtan zift akıyor. Onlarca insan öldürüyorum. Boşlukta sallanıyorum, düşüyorum. Bir kadının, belki de bir annenin çığlıkları dolduruyor kulağımı. Çoğu kez, terden sırılsıklam olmuş bir vaziyette kalkıyorum.

Her sabah, biraz daha, babamdan nefret ediyorum.

"Monografi ne ya?" diye sordu Begüm. Elinin altında internet vardı ama araştırma yapmaktan nefret ediyordu.

"Ünlü birini, bir eserini ya da ne bileyim başarılarını ayrıntılarıyla ele alan inceleme yazısı... Bilimsel bir alanda özel bir konu ya da sorun üzerine yazılmış da olabilir." Begüm, yüzüme kaşlarını çatmış bir halde bakıyordu. "Anladığına emin misin?" diye sordum.

Başını belli belirsiz salladı ve ödevini yazmaya geri döndü. Bunu yaparken sıkıldığı her halinden belliydi. Sık sık önündeki kitaba bakıyor ve doğru yazıp yazmadığını kontrol ediyordu.

"13 farklı 3.dereceden denklem tanımlamış," dedi. Kolasından bir yudum aldı. "Oha! Pascal üçgeni Hayyam üçgeni mi aslında? Nasıl yani?" Önündeki kitabı okumaya devam ediyordu. "Abi, *x*'i de Ömer Hayyam kazandırmış matematiğe!" dedi, hayret etmiş gibi.

"Bilinmeyen terimle ilgili olarak *'şey'* kullanmış. İspanyollar da bunu karşılaması için *"xay"* kullanmaya başlamışlar. Günümüze *"x"* olarak geçmiş." Begüm'ün gözleri ışıldadı. Bunun basit bir genel kültür bilgisi olduğunu göremeyip beni

bilim insanı zannettiğinden şüphelenmeye başlamıştım. "Devam edecek misin?" diye sordum.

"Ya benim ödevim Türkçe ödevi! Ama adamın her şeyini incelemek zorundayım ve matematikten nefret ediyorum..." dedi, elindeki kalemi masasına bırakarak. Nefesini sesli verirken, kafasını omzuma yasladı. "Sen yapar mısın ödevimi? Lütfen!"

"Üniversite sınavında matematikten de sorumlusun, biliyorsun değil mi?" diye sordum. Kafasının üzerinden öptüğümde, gözlerini kapatmıştı.

"Ömer Hayyam'ın matematiğe katkılarından değil ama... Temel matematikten sorumluyum sadece. Çok sıkıcı gerçekten!" dedi. Mızmızlanmaya başlamıştı. "Katlanamıyorum bunları yazmaya. Parmaklarım ağrıdı. Neden elimle yazmak zorundayım? Bu işkence!"

"Hangi şiirini kullanacaksın?" diye sordum. Begüm sesimdeki ciddiyeti işittiğinde, omzumdan başını kaldırdı. Masanın üzerindeki dosyadan çıkardığı kağıdı bana verdi ve yeniden önündeki kitabı okuyup notlar almaya başladı.

"Sevgili, seninle ben pergel gibiyiz
İki başımız var, bir bedenimiz
Ne kadar dönersem döneyim çevrende:
Er geç başbaşa verecek değil miyiz?"

"Güzel seçmişsin," dedim. Begüm, başını önündeki kitaptan kaldırmadı. Bir iltifat alıp da böbürlenmemesi mümkün değildi. "Anladım sen seçmemişsin. Kim seçti?"

"MSN'den Bahar Abla'ya sordum," dedi. Küçük bir kahkaha attım ve yeniden dörtlüğe baktım. "Daha yarınki coğrafya sınavına çalışacağım," diye hayıflandı Begüm. "Kompozisyon ödevim de var benim Allah kahretsin!"

"Son güne bırakırsan böyle olur," dedim. Begüm gözlerini devirdikten sonra kolasından bir yudum aldı. "Konu ne kompozisyon ödevinde?"

"Aşkın sanata etkisi mi ne, öyle bir şey. Hatırlamıyorum şimdi, deftere yazdım..." dedi. Defteri önüme ittirdi.

Defterde yazan ile Begüm'ün söylediğinin pek de bir alakası olmadığını fark ettiğimde, küçük bir kahkaha attım.

"Bir sanat eseri seçip onda gördüğün aşkı anlat."

"Kendine ne kadar aşık olduğunu anlatabilirsin belki üç numara," dedim. Begüm kafasını kitaptan kaldırıp gülümseyerek bana baktı. "Sen de bir sanat eseri sayılırsın sonuçta."

"Güzel miyim?" diye sordu.

Başımı iki yana sallarken, bir elim saçlarına gitti. "Çok güzelsin hem de..."

Begüm'ün yüzüne tarifsiz bir ifade yerleşti. "Sevgililer günün kutlu olsun o zaman," dedi. Kollarını boynuma sardı. "Seni çok seviyorum, beni böyle şımartmaktan hiç çekinme!"

"Yeterince şımarık değilmişsin gibi..." dedim. Sesimde, dalga geçer bir tını vardı ve bu Begüm'ü güldürmüştü. "Hadi hadi. Ödevin başına!"

"*Yıldızlı Gece*'yi kullanacağım. Onu çok seviyorum. İnanılmaz seviyorum..." dedi. Şimdi, daha mutluydu. Hızlıca eline kalemi aldı ve Ömer Hayyam'ın hayatını yazmaya devam etti. Bir süre onu izledim. Ne kadar kızarsam kızayım, içimizde en temizi oydu. Etrafında olup biten her şeyi görmezden gelebilecek kadar pembe hayallerin içinde yaşıyordu. Babamı hâlâ çok seviyordu. Ve babam onun için, hâlâ dünyanın en iyi babasıydı.

Kapı açıldığında, gözlerim dünyanın ikinci harikasına çevrildi. Begüm üçüncü çocuk olduğu için ona *üç numara* diyorlardı ama benim için, annem birinci, ablam ikinci, Begüm ise dünyanın üçüncü harikasıydı. Onun üç numara olmasını seviyordum, tıpkı dünyanın ikinci harikasını sevdiğim gibi.

"Bir pazar akşam üzeri klasiği!" dedi ablam, neşeyle. Begüm'ün bakışları da ablama çevrilmişti. Ablam gülümsedi ve pufa oturdu. "Var mı yapmam gereken ödevler?" diye sordu.

Begüm hızla sandalyesini döndürdü. "Sanat eserleri ve aşkla alakalı bir şeyler karalayabilirsin belki. Ben onları kendi cümlelerime çeviririm," dedi. Heyecanlanmıştı. "Van Gogh'u psikolojik açıdan incelemeye kalkma. Geçen sefer hocaya ödevi benim yaptığıma inandıramadım."

"E 100 aldım dedin?" dedi ablam. Bakışlarıma yerleşen teessüfü ablam da Begüm de umursuyor gözükmüyordu.

"Aldım. Aldım ama öncesinde velimi çağırdı okula," dedi Begüm.

"Annem mi geldi?" diye sordu ablam.

"Hayır. Annem de babam da yurt dışındaydı. Beni Aydın Abi temsil etti..." dedi Begüm. Ablam bir kahkaha atarken, elimdeki kalemle Begüm'ün omzuna vurdum. Begüm bu dokunuşumdan etkilenmemişti bile. "Bu yalanım sırıtmadı. Muhtemelen babamın haberi vardır. Kızmadı ama... Allah'tan sorunlar çıkartan bir çocuksun, sayende rahat bir gençlik hayatım var!"

"Bu yaptığının ne kadar kötü bir davranış olduğunu anlatmam gerekiyor sanırım sana..." dedi ablam, gülmemeye çalışarak. "Yani ben Bora'nın bakışlarında bunu görüyorum en azından."

"Sen neden yapıyorsun onun ödevini?" diye sordum, sitemle. Begüm'ün kucağına kitabını koydum. "Hakikaten hepiniz anormalsiniz!"

"Krize girmiş gibi ağlıyordu. Bir seferden bir şey olmaz," dedi ablam. Begüm'e göz kırptı. "Hem söz verdi bana, o ödevi kendisi de yapacak yaz tatilinde. Ödeşeceğiz." Bunun olmayacağını hepimiz biliyorduk. Ablam bakışlarını pencereye çevirirken gülümsedi. "Ömer Hayyam mı okuyor hâlâ?" diye sordu. Sanırım en çok bunu seviyordum. Begüm'ün her şeyinden haberdardı. Sanki Begüm, onun çocuğuymuş gibi.

"Evet. Hadi biz çıkalım... Yapacak bir sürü işi var daha onun," dedim. Begüm, çatık kaşlı çehresiyle kitaba dalmıştı. "Zaten birkaç saate, yetiştiremiyorum diye gelir. Cebirin tanımını bildiğinden şüpheliyim."

"Matematiksel bir şey. Matematiksel şeylerle ilgilenmiyorum. Matematikten ve matematikçilerden nefret ediyorum!" dedi Begüm, isyan edercesine. Ablam çantasından küçük bir paket çıkardı ve Begüm'e uzattı. Begüm heyecanla paketi açtı. İçinden çıkan kolyeye hayranlıkla bakıyordu.

"Bunu alırken para verdim. Matematik hayatın her yerinde diyeceğim ama ilkokulda öğrenmiş olmalıydın," dedi ablam. Begüm, kendisiyle geçilen dalgayı önemsemeden kolyeyi boynuna taktı. "Abinle ablandan küçük bir sevgililer günü hediyesi. Bizim en sevdiğimiz sevgilimiz sensin!"

"Bunu benim sevgilim yok diye aldınız değil mi?" diye sordu Begüm. Çoktan ayağa fırlayıp aynanın karşısına geçmişti. "Siz bana böyle takılar alın... Ben kimseyle çıkmam!" Kahkahalarıma ablamın kahkahaları da karıştı. Bir süre sonra Begüm de kahkaha atmaya başlamıştı. Her zamanki gibi ilk yanıma sokulan Begüm'dü. Ardından ablam da yanımıza geldi. İkisi de bana sarılıyorlardı. "Ne güzel sevgi yumağı olduk gene!" dedi Begüm.

Ne mutlu bize, sevmeyi hep bilen kardeşler olmuştuk.

Ablam, benim yatağımda bağdaş kurarak oturmuş ve sırtını duvara yaslamıştı. Kucağındaki tepside her türlü abur cubur vardı ve bunları bizimle paylaşacak gibi durmuyordu. Gökhan, aynanın karşısında kravatını bağlamaya uğraşıyordu ve ablam ona sırıtarak bakarken, cips yiyordu. Bir yandan da madde madde Gökhan'ın neler yapması gerektiğini sıralıyordu.

"Yüzüğü kızın parmağına takarken de kibar olmayı unutma..."

"Ayrıca bak ne diyeceğim! Yalnızca evlenme teklifine odaklanırsan, akşamın tüm ambiyansını çökertirsin. Azıcık cool ol."

"Yani kızla sohbet et. Kızı dinle. Çünkü o senin evlenme teklifi edeceğini bilmiyor. Haliyle, gecenin sonunda

parmağına yüzük takacaksın diye boş boş bakma kızın suratına."

"Heyecanlanma yani Göki! Duyuyor musun beni?"

Gökhan bağlayamadığı kravatı çekiştirerek eline aldı. "Daha çok heyecanlanıyorum senin yüzünden!" dedi. Ablam, küçük bir kahkaha atarken kucağındaki tepsiyi yatağın üzerine bıraktı.

"Sakin ol senelerdir beraber olduğun Ceren yani... Panik yapma," dedi ablam.

Gökhan kravatı bana fırlattı ve küçük adımlarla ilerleyerek, yatağın kenarına oturdu. "Ya reddederse abla?"

Ablamın bakışları bana çevrildi. Şaşkındı. Tekrar Gökhan'a döndüğünde, yüzünde gülse mi ağlasa mı kendisinin de pek bilemediği bir ifade vardı. "Kıyamam!" dedi, incecik bir sesle. "Bana *abla* dediğine göre... Durum ciddi!" Güldü. "Tatlım neden korkuyorsun? Neden reddetsin?"

"Bilmiyorum..." dedi Gökhan. Bana döndü. "Senin arkadaşın, sen söyle. Reddeder mi?"

Ablam bana fırsat kalmadan lafa atıldı. "Saçmalama! Senden iyisini mi bulacak?!"

"Dayımın anneme hediye ettiği yüzüğü takmak isterdim parmağına," dedi Gökhan. Ceketinin cebinden bir kutu çıkardı ve kutuyu açtı. "Filiz Abla'nın yüzüğü şahane... Ama ben annemin yüzüğünü takmak isterdim Ceren'e. Annemden kalan tek şeyi..."

Ablamın bakışları yüzüğe çevrildiğinde, yüzüne sıcacık bir gülümseme yayılmıştı. "İçinden bu geliyorsa, bunu yap..." dedi.

"Aydın vermedi..." dedi Gökhan, kutuyu kapatırken. Ablamın bakışlarına yerleşen donukluk, hissedilir derecede soğuktu. Gökhan, kutuyu cebine koyarken, kravatı boynuma geçirdim. Kaç yaşına gelmişti ama kravat bağlamayı bir türlü öğrenememişti. Babam şimdi bu anı görse, *"Kim kimin abisi belli değil!"* diye dalga geçerdi. Gökhan'a kravatı uzattığımda ablam mesaj yazıyordu. Yüzündeki sert ifadeye bakılırsa, yazdığı mesaj Aydın'a iletilecekti.

Gökhan, etrafında olup bitenden habersizce kravatı düzeltti. Derin derin nefes alarak, odanın içinde volta atıyordu. Aslında bu yaptığı zaman öldürmekten başka bir şey değildi. Biraz sonra annem odaya geldi. Odaya geldiğinde, elinde bir yüzük kutusu da vardı. Gökhan anneme inanamıyormuş gibi bakıyordu. Aydın'ın bu evdeki en iyi arkadaşının annem olduğunu hissettim. Belki de bu hayattaki...

"Şapşal ya!" dedi ablam, Gökhan'ın arkasından. Annem, ablamın yanına oturdu ve ağzına bir cips attı. "Nasıl heyecanlıydı anne, bir ara seni de davet edecek sandım..."

"Sen neden evdesin hâlâ?" diye sordu annem.

"Tartışmışlar kesin Elif'le. Bana da anlatmadı," dedi ablam. Şarabından küçük bir yudum aldı. İkisinin de bakışları bana dikkat kesilmişti.

"Bugün evden çıkasım yoktu," dedim. Annem de ablam da cevabımdan tatmin olmamıştı.

"E yemek yiyip Aslı'nın doğum günü partisine geçecektiniz... Günler öncesinden plan yaptınız. Kızı ektin mi yani?" dedi annem.

"Hem de 14 Şubat'ta!" dedi ablam.

"Aşk olsun Bora! Kız ne kadar üzülmüştür!" dedi annem.

Annem ve ablam yan yana geldiğinde, sonsuza kadar konuşabilecek potansiyele sahip oluyorlardı.

"Hem de ne üzülmek!" dedi ablam.

"Baban geldiğinde sen de üzüleceksin kesin," dedi annem. Okları şimdi de ablama yönelmişti. "Eve gelmemelerin sıklaşmaya başladı bak Beyza. Babanın sabrı taşmak üzere bilesin."

Ablam omuz silkti. "O gelmeden ben çoktan uyumuş olurum." Şarabını kafasına dikti. "Hem biliyorsun ki biz bağımsızlığımızı ilan ettik Bora ile beraber. Kendi paramızı kendimiz kazanıyoruz. Bu şartlar altında bize karışamaz. Senin üzüleceğini bilmesek, çoktan ayrı eve de çıkmıştık."

"Hadi senin kendi işin gücün var," dedi annem, ablama. Bana döndü. "Sen ne zamana kadar başkalarına danışmanlık

vereceksin?" Başını iki yana salladı. "Freelance işlerle düzenli geçinebileceğini mi zannediyorsun? Askere ne zaman gitmeyi düşünüyorsun? Eğer gerçekten dünyayı dolaşmak niyetindeysen, bunun için hazırlıklar yapmalısın. Duruyorsun sadece."

"Demleniyorum anne," dedim. Annem nefesini sesli verdi. "Takılma sen bana. Ben bulurum yolumu. Para biriktiriyorum şimdilik. Güzel de birikiyor."

"Hazıra dağ dayanmaz," dedi annem. Bakışlarına yerleşen tedirginliğin içime işlendiğini hissettim. Babamın sahip olduğu servete elimi sürmememden duyduğu rahatsızlık oldukça açıktı ama bunu dillendiremiyordu. Aslında bunu yapan babamın kendisiydi.

"Yaşlılık ondan tüm gücünü alınca ailesinin içinde otoritesini muhafaza etmek, herkes tarafından hor görülüp küçümsenmekten kurtulmak için ona bir tek bu çare kalmıştı." Babamın, Mehmet Şahindağ ile ilişkimizi kesmememiz konusundaki tavrını Montaigne'in satırlarına benzetiyordum. Ya biz Mehmet'le ilişkimizi kesecektik ya da babam bizim paramızı kesecekti. Biz ondan evvel davranmıştık. Buna şaşırdığını sanmıyorum. Sonuçta bunu önemsemeyeceğimiz bir şekilde bizi yetiştiren yine kendisi. Zamanında o da dedeme aynısını yapmış.

Annem ve ablamın bir süre sonra kendi aralarında başladıkları sohbet, ilgimi çekmemişti. Ablam dün akşam Mehmet'in ona yaptığı sürprizi anlatıyordu. Annem her ne kadar ilişkilerini onaylamasa da ablamı dinlemekten de geri durmuyordu. Belki de kızının her anını paylaşmak, her şeye rağmen kendisini mutlu ediyordu. Telefonumu elime aldığımda ekranda hiç mesaj yoktu. Elif bana cevap vermemişti. Annem ve ablamın sandığının aksine tartışmamıştık. Elif ve ben kolay kolay tartışmazdık. Ona yazdığım son mesajı açtım.

"Bu akşam gelmesem ben? Biliyorum çok ani oldu fakat evde kalmam gerek. Bazı sorunlar var. Gelirsem aklım evde kalacak. Özür dilerim aşkım. Telafi ederim."

Bazı şeylerin telafisi yok. Mesela bir sevgililer gününde, kız arkadaşını, arkadaşlarıyla beraber olduğu bir doğum günü partisinde yalnız bırakmak telafi edilebilir bir durum değil. Onun içinde taşıdığı yalnızlık duygusu tüm akşamına yayılacak ve onu defalarca kez kıracak. Bunu biliyorum ama elimden gelen bir şey yok. Elif'i çok seviyorum ama annemi, ablamı ve Begüm'ü de çok seviyorum. Her ne kadar bunu dillendirmeseler de şu an burada olduğum için huzurlu hissediyorlar. Ben İngiltere'deyken bu evde kıyametler kopuyordu ve bir şekilde savaşın galibi babam oluyordu. Ben varken, o kadar da özgür olamıyor. Çünkü bir tek ben, babamın da aslında ne olduğunu ona hatırlatacak kadar cesur ve dürüst davranabiliyorum. İnsanın babasıyla karşı saflarda olması çok acı.

Babam eve geldiğinde salondaydım. Annem televizyon izliyordu, ben ise kucağımdaki laptoptan teknelere bakıyordum. Babamın bakışları soru doluydu. Dile getiremediği soruların içerikleri ablamla ilgiliydi. Bakışları bana kısa bir süre değdi ve anneme yaklaştı. Muhtemelen ona yalnızca çiçek değil hediye de almıştı.

"Babam mı geldi?!" diye bağırdı Begüm, salona girerken. Babamın boynuna atladığında, annem gülerek geri çekilmek zorunda kalmıştı. "Hani benim sevgililer günü hediyem?!" dedi Begüm. Bu hayatta en çok babasına şımarmayı seviyordu.

"Dur üç numara dur," dedi babam, gülerek. İfadesi sabaha kıyasla daha samimiydi. "Ablan nerede? Hadi çağır onu…"

Begüm ayağa kalkarken, "Dur sen," dedim. Laptopun kapağını indirdim. Babamın bakışları bana çevrildi. "Ben bakayım. Belki uyumuştur."

"Uyandır," dedi babam. Emrivaki yaptı ya da. Gözlerimi gözlerine diktim. "Saat daha 9, tekrar uyur gerekirse." Arkamı dönüp gitmem lazımdı ama babamın gözlerinden gözlerimi çekemiyordum. "Hadisene oğlum?" dedi babam. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Şu sikik günün bir an

evvel bitmesini istiyordum. Begüm ve annemin yüzüne yayılan gerginlik de beni doğruluyordu. Babam gözlerini gözlerimden ayırdı ve anneme döndü. "Ellerinden bir kahve içerim hayatım..."

Ben ablamın odasına doğru giderken, annem de mutfağa gidiyordu. Son kez birbirimize baktık. Sanırım bu sefer annem de olacakları engelleyemeyeceğimi düşünmüştü. En kötü ne olabilirdi ki? En fazla bir tokat daha yerdim, yıllar evvel yediğim gibi. Ablamı ezemezdi. Ezdirmezdim.

Ablamla yeniden salona indiğimizde, annem ve babam kahvelerini yudumluyorlardı. Begüm, az evvel kalktığım koltukta oturmuş ve gözlerini, annemin vazoya koyduğu çiçeklere dikmişti.

"Hoş geldin baba," dedi ablam. Sanki *baba* kelimesi ağzından zorla çıkmıştı. Babama kırgındı. Bana tokat attığı günden beri babama çok kırgındı. Babam, bana attığı tokatla ablam ve bendeki baba duygusunu eksiltmişti.

"Sen de hoş geldin," dedi babam. İğneleyici tavrı sinirlerimi bozuyordu. "Doğru düzgün görüşemez olduk." Ablam, babamın iğnelerine aldırmadan dümdüz yürüdü ve Begüm'ün yanına oturdu. Babam yerinden kalktığında onun hareketlerini izlemeye başladım. Kemal Abi'ye seslendi. Gözleri ablamla Begüm arasında gidip geldi. Kemal Abi, üç küçük kutu ile salona girdi. Babam iki kutuyu Kemal Abi'nin elinden aldı ve ablamla Begüm'e uzattı. "Seçin bakalım..."

"Bu ne?" diye sordu ablam.

"İlk ve son göz ağrımı unutacak değildim herhalde..." dedi babam, gülerek. Begüm sevinçle kutulardan birisini alırken, ablam daha temkinliydi. "Bu da sana kaldı o zaman," dedi babam, ablama. Kutuyu ona uzattı. Kutudan ne çıkacağını tahmin etmek kolaydı. Mücevher çıkacaktı. Babamın hediye anlayışı mücevherden ibaret. Bugün gündüz, ablamın Begüm'e hediye ettiği, *3* kolyesi gibi düşünülmüş olmayan, rastgele ve en pahalısından seçilmiş mücevherler... 16 yaşındaki genç bir kıza da, 28 yaşındaki genç bir kadına

da... Birbirine muhtemelen çok benzer ve çok pahalı iki mücevher.

Bir kadına rastgele bir mücevher almak, kesinlikle çok kaba bir davranış ve babama da bu yakışır.

Evdeki her şey yine halının altına süpürüldüğünde, içimdeki boşluğu hissettim. Elif. Ne zamandan beri önceliğim değildi ya da hiç mi değildi bilmiyorum. Beni elinden geldiği kadar anlamaya çalışıyor fakat elinden gelen ne kadarı, bunu da bildiğim söylenemez. Bu akşam, onun yerinde bir başkası olsa kavga çıkartırdı fakat o sessiz kalmayı seçti. Sessiz kalmayı seçmesi dahi beni anlamaya çalıştığını gösteriyor. Fakat yine de kardeşlik duygusunun ne olduğunu bildiğini sanmıyorum. Kardeşi olmayan birisi bunu anlayamaz. Kardeşi olmayan birisi, öyle ya da böyle, bencil olmaya mahkumdur. Elif de ne yazık ki bencil ve Begüm onu örnek alıyor.

Uzun uzun çalan telefon sonunda açıldı. Arkadan gelen gürültüyü duymamaya çalıştım. "Partide misin hala?" diye sordum.

"Duyamıyorum Bora! Mesaj at!" diye bağırdı Elif.

"Hala partide misin?"

"Saat 10'a geliyor. Partinin başlama saati 10'du. Başlamadı bile daha."

"Anladım."

"Bir şey mi oldu?"

"Yoo öylesine sordum bir şey yok. Sana iyi eğlenceler."

"Bugün beni ektin. Bir de üzerine trip mi atacaksın gerçekten?"

"Trip?"

"Trip falan atmıyorum Elif."

"Ok."

Hazırlanmaya başladım. Her zaman, hayatımdaki her bir sorunu toparlayıp soluğu Elif'in yanında alacağımı biliyordum. İçten içe, o Aslı'nın doğum günü partisine gitmek yerine bana gelmiş olsun, benim yanımda olsun istiyordum

ama bencildi. Ya da artık ablamın aile içinde yarattığı sorunlardan bıkmıştı. Nemli saçlarımı elimle düzeltip parfüm sıktım. O partiye gitmek istemesem de Elif'i görmem gerek. Onu görmezsem bugün içim rahat uyuyamayacağımı biliyorum. Aslı'yı da o kalabalık grubu da sevmiyorum ama Elif'i o kadar çok seviyorum ki, sanırım bunu görmezden gelebilirim.

Bir saat.

Belki yarım.

Geçerken uğramış gibi yaparım, belki Elif'i de alır çıkarım oradan.

Arabadan indiğimde soğuğu hissettim. Parti, Ortaköy'de, bir kafedeydi. Üç katlı bir kafe. Kafenin en üst katı karaoke için ayrılmıştı. İlk iki katı çıkarken maruz kaldığım sigara dumanı ve okey taşlarının çıkardığı yüksek sesler, buranın leş bir mekan olduğunu gösteriyordu. Elif'in burada işi yoktu. Açıkçası buraya yakışmamıştı da. Üzerindeki simli mini elbise, eğer buradan gece kulübüne geçmeyecekse, oldukça absürttü. Bunu umursadığını bile sanmıyorum.

"Neden geldin?" diye sordu. Sesini yalnızca bana duyuruyordu. Nefesini kulağımda hissetmek beni çıldırtmıştı. Onu ne kadar özlediğimi bir kez daha anladım. Şu anda evde olmamız için neler vermezdim. Yanağına küçük bir öpücük bırakıp sorusunu es geçtim. Neden geldiğim açıktı. Aşıktım. Arafta sıkışıp kalan ve çözmesi gereken onlarca derdi olan ama arsızca kız arkadaşından vazgeçemeyen bir erkek arkadaş. Neyse ki Elif de bana aşık ve aramızdaki sorunun üzerinde fazla durmadı. On dakika içinde, eski halimize dönmüştük.

"Bora'yla Elif düet yapsın!" diye bağırdı Mert. Biramdan bir yudum daha alırken, Elif'in kahkahasını işittim. Bunu asla yapmayacağımı biliyordu.

"Ben söyleyeyim... Benden Bora'ya gelsin!" dedi Elif, gülerek. Birkaç dakika içinde sahneye çıktı.

"Selam!" dedi Gökhan. Bakışlarımı ona ve Ceren'e çevirdim. Kontrol etmek ister gibi bakışlarım Ceren'in eline

çevrildi. Yüzük parmağındaydı. Burada ne işleri vardı? Ceren'e sarılırken, Gökhan'ın memnuniyetsiz tavrını görmüştüm. Burada olduğu için mutlu değildi.

"N'apıyorsunuz oğlum siz burada?" diye sordum.

I Will Always Love You.

Elif'in sesini duyduğumda, bakışlarımı Gökhan ve Ceren'den çekmiştim. Şarkı bitene kadar da bakışlarımı başka bir yere çeviremedim. Bir kadın, bir sahneye, ancak bu kadar yakışabilir.

"Elif, Ceren'e mesaj atmış. Bora yok bari siz gelin diye... Bilsem geldiğini gelmezdim!" dedi Gökhan. Elif şarkıyı alkışlar eşliğinde bitirmişti. Bakışlarım Ceren'e kaydı. *Arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim.* O da bu mekandan ve bu insanlardan hoşlanmamıştı. Yalnızca Elif'i kıramadığı için buradaydı.

"Çıkarız birazdan," dedim. Fakat Elif ikinci bir şarkı söylemeye başlamıştı. Karaoke partilerini severdi. Onun birazdan çıkması mümkün olmayacaktı.

"Hava alsak mı?" diye sordu Ceren. Daha yeni gelmişlerdi ama burada pek duramayacakları belliydi. Elif'e baktım. Dışarı çıkmam sorun yaratır mıydı?

"Aşağıda okey oynamaya razıyım," dedi Gökhan. Biramdan birkaç yudum aldım. Nil'e, *şimdi geleceğiz* gibi bir işaret yaptım. Alt kata indik. Burasının da çok havadar olduğu söylenemezdi ama Ceren'in sigara içeceğini anlamıştım. En azından ortam loş değil aydınlıktı. Oyun masalarından birisine oturduğumuzda, Ceren kendisine bira söyledi.

"Tebrik ederim," dedim. Ceren gülerek parmağındaki yüzüğe baktı. Geceyi anlatmaya başladığında, oldukça enerjik ve mutluydu. Yanımdaki sandalyeyi biraz çektim ve dirseğimi sandalyenin arkasına yasladım. Kendimi kahvehanede oturuyormuş gibi hissediyordum. Burada ne işimiz vardı? Ceren, Gökhan'ın *şapşallığını* anlatırken kahkaha attım. Bakışlarım yanımdaki sandalyenin üzerine

çevrildi. Sandalyenin üzerindeki test kitabını aldım ve masanın üzerine koydum.

"Nereye düştük biz?" diye sordum, gülerken. Gökhan da en az benim kadar dalga geçtiği belli bir ifadeyle, masanın üzerindeki test kitabına baktı.

"Üniversiteye hazırlanan gençlerin arasına," dedi. Kitabı eline aldı. "LYS Matematik, iyiymiş..."

"Kim bir kahvehanede üniversiteye hazırlanır ki?" dedim.

Yüzümdeki ifade Ceren'i güldürmüştü. "Burası kafe... Öğrenci kafesi deniyor böyle yerlere işte. Ne bekliyorsun?"

"AN kalp diye birisi..." dedi Gökhan. Güldü. "Netleri iyiymiş haaa..." Sayfaları karıştırmaya başladı. "Tabii ayraç olarak iskambil kartı kullanmasaymış keşke, ciddiyetim bozuluyor." Gökhan, ayraç niyetine kullanılan iskambil kartını bana çevirdiğinde ne tepki vereceğimi bilememiştim.

Maça kızı.

"Ohoo! Ayıp ama aşkım!" dedi Elif.

Gözlerimi zorlukla maça kızından çekip Elif'e çevirdim. Bazen kendimi, onu maça kızı ile aldatıyormuş gibi hissediyordum. Gelmeyecek bir sevgiliyi bekler gibi beklediğim maça kızı ile. Gökhan, iskambil kartını Elif fark etmeden cebine koyduğunda, ona minnetle baktım. O kart benim koleksiyonumun bir parçası olmalıydı. Elif'e sarılırken, hiç beklenmedik yerlerde, beklenmedik bir şekilde bana kendini belli eden maça kızını düşünmeye başladım. Kimdi? Neye benziyordu? Gerçekten, bir gün gelecek miydi? Bu soruların cevabını bilmesem de bekliyorum.

Ömrümün son gününe kadar da bekleyecekmişim gibi.

8 Mart Özel Bölümü*

8 Mart 2019, İstanbul

Seslerin susmasını seviyorum. Daha derinlere indikçe, sesler daha çok susuyor. Sessizliğin sesi dipte ve en dibe ulaşmak istiyorum. Bence Boğaz'ın serin dibi, nefesimin kesilmesi için en güzel yer. Karanlık. Bu karanlık bile benden aydınlık. Başımı suya batıran hayali bir el var. Bu sudan bir daha hiç çıkmamamı istiyor. Vicdanımın sesini ancak bu dip, bu karanlık, bu hayali el susturabiliyor.

"Arama kurtarma ekiplerini çağıracaktım!" diye bağırdı Gökhan. Yüzüme çarpan soğuğu kucaklarken, kafamı iki yana sallayıp saçlarımdan akan sulardan kurtuldum. Bir kez daha dalmak istiyordum. Hatta bu gece, bu sudan hiç çıkmamak. "Çık artık amına koyayım, kaç saat oldu!" diye bağırdı Gökhan. Kollarımı yana açıp sırt üstü denizin üzerine uzandım. "Abi çocuk gibisin! Ne halin varsa gör. Zatürre geçir, geber umurumda değil!"

Benim de umurumda değildi. Her martta denize atlayacağıma söz vermiştim. Verdiğim sözün hakkını da vermem gerek. İçimin soğuması için buz gibi denizde donarak gebermem gerekiyorsa, geberebilirim. Yıldızlara bakarak gebermek... Kötü bir fikir değil. Bu yat, buna şahitlik edebilir. Bu yat nelere şahitlik etmedi ki.

"Bora, insanlar bizi bekliyor!" diye bağırdı Gökhan. İnsanlardan sıkılmıştım. Gökhan'dan da. Denizden çıkarken, Selim'in bana uzattığı havluya baktım. Sinir bozucu derecede lacivert olan havluya kurulanmaktansa, ıslak kalmak daha cazipti. Bugün, dikkatimi dağıtan her şeyden kaçınmam gerek. Buna rağmen bu yatak odası, sanki

dikkatimi yerle yeksan etmek için bir kurşun gibi hazırda bekliyor.

"Ben seni çok kıskandım. Oyundan da olsa, birisinin bana aitmiş gibi olmasını istedim. Bana ihanet etmişsin gibi geldi, hani sevgili olcaz demiştik ya... Özür dilerim, gerçekten. Kızma ama özür diledim diye. Saçmalamak istemiyorum ama içime başka biri kaçıyor her defasında."

"Benimle beraberken, 'Özür dilerim'i kelime dağarcığından kaldırman lazım. Böylece, özür dileyemeyeceğin için, enine boyuna ve sonrasını muhakkak düşünerek hareket edersin. Sonuç olarak özür dileyecek şeyler yapmamış olursun. Özür dilemene kızmıyorum, özür dileyecek şeyler yapma istiyorum sadece."

"Sen de yatma. Yani yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Bana zarar veriyorsun. Canımı yakıyorsun. Beni denizde boğacaktın. Oysa sen okyanustun."

Küçücük bir kadındı ama okyanus kadar derin bir kalbi vardı. Ölmeden evvel. Son nefesini, okyanus diye nitelendirdiği adamın kollarında vermeden evvel. Okyanus kadar derin bir kalbi vardı ve ben o kalbi ondan söküp aldım. Kalbi ellerimde kaldı.

"Tamam. Yatmadan araştır ama. Yani biriyle yatmadan değil. Yarın akşam yatmadan araştır. Kimseyle de yatma tabii. Ama benimle yat şimdi. Üşüyorum çünkü ben, hasta oldum. Denizde boğuldum çünkü çok üşüdüm. Ohoooo çok soğuktu su... Ama sakın bir daha boğma, ölürüm."

Her gün ölüyorum ama hala hayattayım. Ellerimde atan kalbin sahibini arıyorum. Bu kalbe hala ihtiyacı var mı bilmiyorum. Eğer varsa, kalbini ona geri vermek istiyorum. Kalbinden, kendimi kazıyarak. Her gün ölüyorum ama onu son bir kez görmeden, ölmek istemiyorum.

Burada, bu odada, benimle beraber olduğunda, yaşadığını hissettiğini söyleyen kadından, özür dilemek istiyorum.

Onu öldürdüğüm için.

□

Gökhan'ın minibüse binmesini bekliyordum. Hararetli bir şekilde, telefonla konuşuyordu. Bu sefer, aldığı bilginin işimize yaramasını istiyordum fakat yüzünden anladığım kadarıyla, bu da olumsuz sonuçlanmıştı. Tahammülüm kalmamıştı.

"İyi bir şey söyle Gökhan!" dedim. Gökhan, karşımdaki koltuğa yerleşirken, Erdem minibüsü çalıştırdı. Araba gecenin içinde ilerlemeye başladığında, Gökhan başını iki yana sallamıştı. "Dört ay oldu!" dedim, öfkeyle. Gökhan, gözlerini benden kaçırdı. "Dört aydır, bir fotoğrafı kimin yolladığını bulamıyorsak eğer... Yaptığımız işi sikeyim!"

"Ben sana o diyorum ama... Kabul etmek istemiyorsun..." dedi Gökhan. Gözlerimin içine baktı. "Abicim... 8 Kasım'ın anlam ve önemini kim bilecek ondan başka? Basbayağı o fotoğrafı yollayan o! Belli ki intikam almış hissetmiyor. Belli ki... Ne bileyim... Alamamış işte hırsını! Canını yakmaya çalışıyor."

"İmkansız!" dedim. Aldığım derin nefesle beraber, kafamı toplamaya çalışıyordum. "Fotoğrafın arkasında yazan yazıyı sen de gördün Gökhan! Saçmalıyorsun... Nazlı'nın hayatı tehlikede olabilir ve bu ihtimali savsaklıyorsun!"

"Canına kast etmiş bir kadından bahsediyoruz Kara!" dedi Gökhan, sertçe. Öfkeli bir soluk verdi. "Senin bugüne dek hayatta kalmak için, sevdiklerini hayatta tutmak için biriktirdiğin tüm kozları, acımasızca polise teslim etmiş bir kadından bahsediyoruz!" Alaylı bir ifadeyle güldü. "Ebemiz sikiliyor onun yüzünden!"

"Ölsün mü?" diye sordum. Gökhan, soğukkanlı bir şekilde sorduğum soru karşısında kaskatı kesilmişti. "Cevap ver bana. Eğer o fotoğrafı gönderen Mehmet Şahindağ ise, Nazlı onun göz hapsindeyse yani, ölsün mü?"

"Allah uzun ömür versin Kara... Ama mümkünse, bizden uzakta..."

Sessizlik yola karışırken, saniyeler geri dönülemez bir şekilde tükeniyordu. Her geçen saniyede, ölüme biraz daha

yaklaşıyordum. Bizden uzakta da olsa, kalbi ellerimdeyken, onu düşünmeden edemiyordum.

"Gökhan," dedim. Sesim tüm ifadelerden arınmıştı. "Nazlı bana ihanet etti." Kalbimin de tüm hislerden arınabilmesini isterdim. "Sırtımdan bıçakladı. Bir düşman gibi. Bir korkak gibi. Kalleşçe..."

Sustum. Söylenebilecek onlarca şey daha vardı üstelik. Fazlası vardı. Fakat dilimden dökülemiyordu. Bana ihanet etmişti. Verdiği sözü tutmamış ve arkamdan iş çevirmişti. Üstelik belki de günlerce, planlı bir şekilde hareket etmişti. Hiçbir şey yokmuş gibi davranarak. Her şey yolundaymış gibi davranarak. Yüzüme gülerek. Benimle sevişerek...

Gökhan'ın ona karşı dolmasını, daha da kinlenmesini asla istemiyorum. Dünyanın binbir türlü hali var ve yarın başıma ne geleceğini bilmiyorum. Suskunluğumu bozmam gerek. "Ama onun yerinde kim olsa, aynını yapardı Gökhan..."

"Sen yapmazdın Bora," dedi Gökhan.

Yapardım ama böyle değil.

"Ben," dedim, düşünceli bir şekilde. "Sanırım ben... Sevdiğim kadın bana böyle bir oyun oynamış olsaydı... Bir gün onun aslında beni sevmediğini öğrenseydim yani... Ben... Çeker vururdum en başında Gökhan." Yutkundum. "Onu da kendimi de." Gökhan, derin bir nefes almaya çalıştı. Nefesi yetmedi. Camı açtı. "İhanetin affı yok bende, biliyorsun... Yalanın dolanın..."

Elif'i affetmem, uzun zamanımı almıştı. Benimle bir yola çıkamayacağı için değil, bir yola çıkamayacağını benden sakladığı için. Zihnimde bir yerlerde bir mekanizma var sanki. Eğer karşımdaki insan, benim için hala değerliyse, hala bugünümdeyse, onu yok saymaya çalışıyorum. Küsüp kaçıyorum belki, hissettiklerimden. Onunla konuşmamak için direniyorum. Ne zaman ki o insan, tamamen geçmişimde kalabiliyor, işte o zamandan sonra benim için artık onun olması ya da olmaması bir önem arz etmiyor. Onunla konuşmuşum, konuşmamışım... Bunun hiçbir anlamı olmuyor. Silmek tam olarak böyle bir şey.

Begüm ve Gökhan, silemediklerimden. İnsan kardeşlerini silemiyor. Ya da belki, onların hata kotaları daha yüksek. Belki de onların yaptıkları hatalar, hayatıma mal olan hatalar değil. Belki de onlara, o kadar da çok güvenmemişimdir. Gölgeme bile güvenmemem gerektiğini bana Elif öğretti, zamanında. Zaman değişti eyvallah ama ben neden değiştim, onu anlamıyorum. Nazlı'ya neden güvendim bu kadar çok, onu çözemiyorum. Bir insan hayatını siktiği, kindar olduğunu bildiği, kalbinin üç santim yakınından kendisini vuran, psikolojisi alt üst olmuş birisine neden güvenir? Bir ateşkese nasıl bu kadar büyük bir anlam yükleyebildim ben?

"Eğer bir insan sana hata yapıyorsa, bunun sorumlusu aslında sensindir," dedim.

"Tamam yaşadıkları çok zordu... Kabul ediyorum..." dedi Gökhan. "Fakat intikamını sadece senden almadı. Tüm ailenin hayatını riske attı. Geleceğimizi yok etti..."

"Ben ne yaptım?" diye sordum, buruk bir şekilde gülümseyerek. "O dosya yandığında, o da tam böyle hissetmedi mi?" Gökhan ne cevap vereceğini bilemiyordu. "Bin defa konuştuk bunları," dedim, bıkkın bir ifadeyle. "Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum... Sen haklısın. Ben de haklıyım. Ne yapmış olursa olsun, yine de... O da haklı kendince. Şimdiye odaklanalım. Mehmet'in ona zarar vermesi riskini göze alamayız. Bunu biliyorsun. Nazlı'yı bulmak zorundayız. Nazlı'yı bulmak ve iyi mi emin olmak zorundayız. Bu hepimizin ona vicdan borcu. O fotoğrafı kimin yolladığını öğrenmeliyiz. Bir an evvel..."

"Kara bulamıyoruz," dedi Gökhan, çaresizce. Yüzü asılmış ve sesi düşmüştü. "Sen Türkiye'yi geçtin, o koca ülkeye kamp kurdun. Türkiye desen, Bodrum ve Mersin tamamen himayemiz altında. Harvard'a gitmedi. İspanya'dan bir şey çıkmıyor. Dünya fazla büyük. Yani her yerde olabilir. Çanakkale'den de çıkabilir, Çin'e gitmiş de olabilir. Bulamıyoruz. Her gün yüzlerce kamera kaydı tarıyoruz. Elimizden geleni yapıyoruz. Yıllarca sürer böyle aramak!"

İfadesini yumuşattı. "Harvard'daki profesörden bir şey çıkmadı değil mi?"

"Sence?" dedim ve kafamı salladım. "Zaten ondan bir şey çıkmasına gerek yok. Harvard'ın çevresini izlettiriyorum Alp'e. Boston'a gitseydi, mutlaka herhangi bir güvenlik kamerasına görüntü verirdi. Adamlar çevreyi abluka altında tutuyor. O eğitime gitmesi salaklık olurdu zaten... Elimizle koymuş gibi bulurduk onu."

"CIA'e haber vermediğimiz kaldı zaten bir tek..." dedi Gökhan, şakacı bir tavırla. "Benim anlamadığım," dedi ciddileşerek. "Neden kaçıyor senden? Sen, ben ona zarar vermeyeyim diye beni vurdun Kara! Senin ona zarar vermeyeceğini bilmiyor mu bu kız? Seni müebbete mahkum etti. Hadi içeride olmadığını öğrendi diyelim... Yine de, neden kaçıyor? Senden? Seninle karşılaşmaktan?"

Cevabı olan ama benim cevaplarına sahip olmadığım sorular. Belki de hiçbir zaman sahip olamayacağım. Umarım benden kaçıyordur. Daha kötüsünün olmasından korkuyorum.

Başımı iki yana sallarken, derin bir nefesi içime çekmiştim. "Derdim karşılaşmak falan değil..." dedim. Bunu en çok da kendime söylüyordum. "Ne ben onu affederim, ne o beni affeder. İkimizde de birbirimizin yüzüne bakacak yüz yok zaten. Baksak kaç yazar? O beni sevdi. Ben onu seviyormuş gibi yaptım. Bir gün gerçeklerle yüzleşti. Allah da hepimizin belasını verdi... Şu saatten sonra, ben sadece onun iyi olduğunu bilmek istiyorum Gökhan, o kadar."

"O fotoğrafı gönderen her kimse gelmişini geçmişini sikeceğim, mahvetti seni!" dedi Gökhan, sitemle.

Tam olarak öyle değildi. 8 Kasım 2018'de gelen o fotoğraf içimi devamlı kemiren bir endişeye sebep olmuştu sadece. O fotoğrafla beraber mahvolmadım. Ben zaten, Nazlı'ya bir oyun oynadığımı ve hayatını sikip bıraktığımı ona söylediğim an mahvoldum. Haksızlık ettim. İşin kötüsü, buna mecburdum ve adım kadar eminim ki, yine olsa yine aynısını yaparım.

İşte bu yüzden, ellerimdeki kalbinden kendimi kazımam ve bu kalbi sessizce ona geri ulaştırmam gerek. Kalbim attığı sürece, her gün, her gece, gökyüzüne bakıp Allah'tan af dilemem gerek. Nazlı'ya beni ve ona yaşattığım tüm kötü şeyleri unutturacak, iyi ve güvenli bir hayat sağlamam gerek. Dilimden dökülen hiçbir özrün kıymeti yok biliyorum. Ancak uzaktan, en uzaktan onun için bir şeyler yapabilirim. Şimdilik elimden gelen tek şey dua etmek fakat kötünün duasının kabul olmayacağını da biliyorum. Belki. Bir ihtimal.

Çünkü, Nazlı çok iyi biri.

□

Babamdan, bir yere ne erken ne de geç gitmek gerektiğini öğrenmiştim. Babam, dakik bir adamdı. Sözleşilen saatte, kararlaştırılan yerde olmanın saygınlık kazandırdığını söylerdi. Böylece karşındaki kişi, verdiğin sözlere ne kadar sadık olduğunu anlardı, babama göre. Ben de onun izinden gidiyorum, her şeyimle. Hoş, halama göre, babamdan bile kötüyüm. Artık.

Beterin beteri olduğunu söyler dururdum da kendimin daha kötü olacağını tahmin bile edemezdim.

"Seni görmediğim günler bir çakır diken büyüyor gözbebeklerimde
Bir çocuk ağlaması başlıyor, kulaklarımda uzun uzun
Ellerim bir yerlere yapışıyor, kurtaramıyorum
Ya ayaklarım, o benim zavallı ayaklarım
Öyle şaşkın, öyle kararsız, öyle çaresiz ki
Seni görmediğim günler
Karanlıktayım, katran gecelerdeyim
Cehennem misali bir yerdeyim
Bir demir nasıl paslanır, bir elma nasıl çürürse
İşte öyleyim"

"Demir sensen, elma bensem... Bu muhabbet nereye gidiyor tam olarak?" diye sordum gülerek.

"Sever misin bu şiiri?" diye sordu Aydın. Şiiri okurken elinde tuttuğu sigarasını keyifle yaktı. "Ben çok severim... Bence çok biz. Ben paslanıyorum, sen de çürüyorsun işte

Kara. Muhabbet bir yere gitmiyor, tam burada kilitleniyor aslında. Kilidi denize atıyorsun, siz sağ biz selamet..."

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Selamet," dedim, alaycı bir tavırla. "Ne kadar da biz gerçekten! Ne kadar da adın gibi bir adamsın amına koyayım... İçimi aydınlattı-"

"Tuzlu kahvemi de içecek misin? Olmaz ama. Kız evi naz evi... Söylerim halama, vermez beni sana."

"Sen zaten benimsin."

"O zaman o tuzlu kahveyi de içeceksin. Üzgünüm."

"İçmem. Fazla naz aşık usandırır çünkü."

"Sen çok fazla Naz'a maruz kalıyorsun zaten."

"Bana bu cümledekinin nazlanmak eylemi olduğunu söyle. Lütfen, adını türeterek espri yapmamış ol. Mizah anlayışın bu kadar düşük olmamalı."

"N'oldu?" diye sordu Aydın. Ciddileşmişti. "İyi misin?"

"6,5 ay!" dedim öfkeyle. "Sadece 201 gün!" Ayağa kalktım ve odanın içinde öfkeli birkaç adım attım. "Gideli... 1,5 yıl oldu. Onsuz yaşadığım günler, onunla olandan fazla! Bu kadar yayılamaz ya içime. Virüs gibi. Kurtulamıyorum anılardan!"

Adımlarımı durduran, Aydın'ın dudaklarından dökülen kelimeler oldu: "Kurtulmak istemiyorsun çünkü..." Şaşkınlıkla Aydın'a döndüm. "Kendinden nefret ediyorsun. Diyetini ödüyorsun ona yaptıklarının... Acısını kendinden çıkarıyorsun."

"Ölmek istiyorum Aydın," derken buldum kendimi.

Aydın'ın yüzüne yayılan gülümseme, anneminkisine benziyordu. "Vicdanını susturmak zorundasın Kara..." dedi. Sigarasından son nefesini aldı. "Yaptıklarını onaylamıyorum. Sen de onaylamıyorsun zaten. Ben seni anlamak için epey kafa patlattım. En sonunda anladım. Anlıyorum. Ama eğer vicdanını susturmazsan, değmez tüm olanlara. Davanı kapatmak zorundasın. Senin Mehmet Şahindağ denen orospu çocuğuyla görülecek bir davan var. Hepimizin var. Dayanmak zorundasın Kara. Yükünden yorulamazsın, daha yolu yarılamadık bile."

"Çıkmaz yol sanki..." dedim, zorlukla.

"Her yol bir yere çıkmaz mı?" diye sordu Aydın. Küllükte kendi kendini içen sigaramı söndürdü. "Öyle ya da böyle... Ölürsen her şey geçecekmiş gibi geliyor, biliyorum. Anlıyorum. Ama sen ölürsen, hikayenin sonu gelmiş demektir. Herkesin hikayesinin... Yaşamak zorundasın. Kendin için değilse bile... Herkes için."

Bana çok fazla misyon yüklüyorlar. Ben, sadece ben olmak istiyorum. Sadece kendim. Fakat hayat buna o kadar izin vermiyor ki, hep bir başkasını düşünmek zorunda kalıyorum. Aldığım her karar, başkasını mutlu etmek için sanki. En son ne zaman kendim için bir şey yaptığımı bilmiyorum. Bunun ağırlığı çok fazla. Kafama sıkacak kadar bile özgür olamamak sıkışmış hissettiriyor. Kontrol bende değilmiş gibi. Benim ölümümün, kimin ya da kimlerin hikayesini sonlandıracağını umursamamak istiyorum. Kahraman değilim ben.

"Nazlı Yenge'yi neden bulamıyorsun biliyor musun?" diye sordu Aydın. Merakla yüzüne bakıyordum. "Bir, onu bulduğunda ne olmasını istediğini sen de bilmiyorsun... İki-"

"Nasıl yani?" diye sordum, Aydın'ın lafını keserek.

"Koy onu ve sana karşı hissettiği her şeyi bir kenara... Farz et ki Kara, sen ne dersen o olacak... Farz et ki sen ne hissetmesini istiyorsan onu hissedecek o. Farz et ki, sen ne istiyorsan o olacak aranızda... Sen ne istiyorsun?"

Bilmiyordum.

"Bilmiyorsun Kara... Karışıksın. Gün geçtikçe daha da karışıyorsun. İyi olduğunu bilmek istiyorsun ama karşılaşmaktan da korkuyorsun. Böyle hissederken onu bulamazsın sen. Çünkü eğer onun nerede olduğunu bilirsen, onu bulursan, kendine hakim olamazsın. Sever misin söver misin bilmem. Bunu sen de bilmiyorsun... Ve dahası... Yaşadığına inanıyor musun?"

Kaskatı kesilmeme rağmen dudaklarım kıpırdamıştı: "Ya öldüyse?"

"Kader..." dedi Aydın.

"Tam 4 ay oldu. Ki bana gelen fotoğraf hangi tarihe ait bilmiyoruz bile. İntihar etmez biliyorum ama ya biri bir şey yaptıysa ona? Mehmet bunu ilan ederdi ama-"

"Araba çarpar, uçak düşer, merdivenlerden yuvarlanır, kalp krizi geçirir, kivi yer-"

"Aydın sus!"

"Hayat işte Kara. Saniyede kaç kişi ölüyor. Ölmüş olabilir evet. Bu da bir ihtimal. Bunu düşünerek hayatı geçiremezsin. Belki yaşıyordur, sen onun nerede olduğunu bulursun, yanına giderken ölebilirsin. Hayat böyle. Alın yazısı... Ölüm sadece düşmandan, kurşunla ya da bombayla gelmiyor ki. Vadesi dolmuşsa eğer, bir bardak su içerken bile boğularak ölebilir."

İlk kez, bizim gibi olmayan insanların nasıl yaşadığını hayal etmeye çalıştım. Kaşlarımdaki gerginliği hissediyordum. Annem. Babam. Ablam... Ailemi geçtim, sülalemde kim varsa bir düşmanın eylemi sonucu ölmüştü. Ben kalp krizinden ölenini, trafik kazasına kurban gidenini görmemiştim. Dedem? Onun bile ölümü oldukça şaibeliydi. Ne malum, belki de dedemi de babamdan intikam almak ya da ona zarar vermek için öldürmüşlerdir. Bizim hayatımıza bir şekilde değmiş birisi kalp krizinden ölse bile, ben bunun altında bir şey ararım. Ararsam bulurum da.

"Ama onu bulamamanda ikinci sebep bence daha önemli," dedi Aydın. Derin bir nefes aldım. "Maça kızı her zaman sana gelir. O gelir. Ne sen bulabilirsin onu, ne sen gidebilirsin ona. O, sana geleceği zamanı bilir. Kader Kara... Bu da alın yazısı."

"İyi ki karşıma çıktın."

"Sen benim karşıma çıktın... Ama iyi ki de çıktın... Yıllardır seni bekliyordum."

"Bir telefon açsaydın... Daha çabuk gelirdim."

"E büyümeni bekledim... Biraz daha gelmeseydin, ben gelip seni alırdım zaten."

Odanın kapısının açılmasıyla, derin bir nefes daha aldım. "Damat bey teşrif ettiler!" dedi Gökhan.

"Adım *damat* kaldı senin yüzünden!" dedi Eren, sitemli bir ifadeyle. Aydın'la tokalaştıktan sonra, elindeki dosyayı masaya bıraktı. "N'aber?" dedi, bana elini uzatırken. "Yüzünü gören cennetlik!"

"Zor o cennet işi, hiç ümitlenme..." dedi Gökhan, gülerek. Sandalye çekip masaya oturdu. "Mafyanın avukatı oldun oğlum artık. Cennetin kapısı sana kapandı."

"Sinirlerim tepemde, hiç üstüme gelme!" dedi Eren. Gökhan'ın zevzekliğine genelde katlanamıyor ama şimdi ekstra bir durum olduğu belli. "Bazen çok boş konuşuyorsun. Sana gıcık oluyorum!"

"Bazen mi?" diye sordu Aydın, araya girerek. "Hakikaten, sadece *bazen* mi? Her saniye boş yapıyor."

"Biz neden bununla çalışmak zorundayız?" diye sordu Eren, sitemle. Bakışlarını bana çevirmişti. "Kovsana sen bunu!"

"Teoride güzel fikir ama pratikte zor be damat..." dedi Gökhan, gülerek.

"Yine başladı Naz gibi konuşmaya!" dedi Eren. Ani çıkışıyla birlikte, bakışları bana çevrilmişti. Yalnız Eren'in değil, Gökhan'ın ve Aydın'ın da.

Bazı şeylerin algıda seçicilik olduğunu düşünerek göz yumsam da bu kadarı artık fazla. Ben de bir insanım. Yıkıldığımı belli etmeyip ayakta kalmaya çalışsam da herkes, her şeyin farkında. Buna rağmen inanılmaz duyarlılar! Helal olsun.

Kara'nın katran karası kalbinin imdadıma yetişmesini seviyorum. "Kumarhane işini devredeceğiz," dedim, adı bir kez daha zikredilmemiş gibi. Gökhan'ın, Aydın'ın ve Eren'in yüzüne yayılan şaşkınlığı umursamadan hızlıca devam ettim: "Birazdan misafirlerimize adaylarımı açıklayacağım."

"Nasıl yani?" diye sordu Gökhan.

"Öyle..." dedim. Ellerimi cebime sokarken, derin bir nefes daha almıştım. Zaten en çok buna ihtiyacım var. Nefesim yaşamaya yetmiyor. "Büyüyoruz. Kumar sadece enerji ve zaman kaybı artık. Devler ligindeyiz malum..."

"Kara, Kıbrıs'tan çekilecek mi yani?" diye sordu Aydın. Başını iki yana salladı. "BlackJack'i bırakamazsın Kara!"

"BlackJack senin zaten, bu senin takdirin..." dedim, hiç düşünmeden. "Ama bana kalırsa, onu da devretmeliyiz. Bize ait kumarhane kalmamalı."

"Bora saçmalama! BlackJack'in anlamını hepimiz biliyoruz!" dedi Eren. Ben bildiğimi sanmıyorum. "Naz... Onunla tanıştığın casinoyu mu devredeceksin gerçekten? Yaşananlar için çok üzgünsün. Bu anıyı yok etmek istemezsin. Yapma."

"Oradan bakıldığında, bunu önemseyen birisi gibi mi duruyorum gerçekten?" diye sordum, şaşkınmış gibi. "Bunun benim için bir anlamı mı olmalı ya da?" Eren duyduklarından hoşlanmamıştı. "Siz dilerseniz tutun orayı elinizde, gidip ağıt yakarsınız boş zamanlarınızda orada."

"Pişman olursun," dedi Gökhan.

"Kumarı bırakıyoruz diyorum," dedim sertçe. Bedenimi esir alan öfke, odayı sarmıştı. "Sikeceğim sizin romantizminizi. Farkında mısınız bilemiyorum ama... Daha önemli dertlerimiz var. Tam olarak, Nazlı'yı planımın bir parçası yaparak BlackJack'te başımıza açtığım bir dert!" Eren'in dudakları bir şey söylemek üzere aralandığında, "Konuşma bitmiştir! Gidip misafirleri karşılayın." dedim.

Aydın ayağa kalktığında, Gökhan ve Eren'e de gözleriyle, sessiz bir işaret çaktı. Aydın'ın BlackJack'i devretmeyeceğini biliyorum. Ama o VİP konuğunun bir daha oraya gelmeyeceğini de. Ve ben oraya ne zaman gidersem gideyim, benimle beraber, oranın bizde kalmasını isteyen herkesin kasılacağını da.

"Eren sen kalsana bi'," dedim. Eren'in bakışları beni bulurken, Gökhan ve Aydın kapıya ilerlediler. Gökhan, kapıdan çıkmadan saatine baktı. Toplantıya geç kalmazdım, bunu o da biliyordu. "Bana Nazlı ile ilgili bir şey söyle... Bilmediğim herhangi bir şey."

Eren, nefesini verirken gözlerini kıstı. Buna alıştığı için mi bilinmez, aklında sıraladığı birkaç ihtimali değerlendiriyor

gibiydi. "*Ölümsüz Ece*," dedi. Yüzüne özlem dolu bir tebessüm yayılmaya başladı. "Çocukken çok sevdiği kitaplardan biriydi... En sevdiği miydi bilmiyorum ama *Ölümsüz Ece*'yi çok kez okudu. Ölümsüzlüğe inandığını söylemişti bir keresinde, 9-10 yaşlarındaydı herhalde en fazla. Vedat Amca, ölümsüzlük diye bir şey olmadığını anlatmak isterken, onu sabırsızca dinliyordu. En sonunda, hepimizi şoke eden cümleleri kurdu. *'Çok seviliyorsan ölmüyorsun ki ama baba. Atatürk kalbimizde yaşamıyor mu?'* Hepimiz çok şaşırmıştık. Müthiş bir beyin, müthiş bir yorumlama yeteneği... Eğer ailesini erken yaşta kaybetmeseydi, bugün bambaşka bir hayatı olurdu, sanki o gün sendeledi ve bir daha da toparlanamadı."

"Bugün nasıl bir hayatı olduğunu biliyor muyuz ki?" diye sordum.

"Bildiğim tek bir şey var. O bir şekilde, senden benden güçlü aslında. Yere çakıldı, parçalara ayrıldı belki... Fakat bir şekilde toparlamıştır. Kalkmıştır ayağa. Veyahut ayağa kalkmış gibi yapmıştır ama, iyidir Kara..." Ceketinin iç cebine elini uzattı ve cüzdanını çıkarttı. Cüzdanın içinden çokça katlanmış bir kağıt çıkartıp bana uzattı. "Bunu nişanımızda vermişti bana. Bu resmi ben çizmiştim. Ben küçüktüm, o daha da küçüktü..."

Kötü çizilmiş, el ele tutuşan bir kız ve bir erkek çocuğu. Ağaçlar, çiçekler, güneş, ev, dağ, deniz, kum... Eren, resmin arkasına bakmamı işaret etti.

"Büyüdüğümde senin arkadaşın olacağım ve sana asla abi demeyeceğim EREN. Ama sana bugün düşmemi engellediğin için teşekkür ederim sana. Sana teşekkür hediyesi olarak bu resmi yaptırdım hep düşmemi engellemeyi aklından tut. Sen abisin. MASALIN abisisin. Abiler korumak için var. Bu mektubumu inşallah beğenirsin. Biz size çaya geldik. Ben NAZ LI ALACA."

"Kendisine Naz dedirtmek için, "*lı*"yı ikinci isim diye yutturmaya çalıştı bir süre. Gerçekten her yaşta anormaldi..." dedi Eren. Kahkahalarımın şiddeti artmıştı.

"Ben sana, babası kime nasıl hitap ederse ona öyle hitap ettiğini anlattım mı asıl?" diye sordu.

"Hayır," dedim, gülerken.

"Oğlum en efsanesi o! Anne'ye *Zeynep* diyor. Mesela Vedat Amca, Zeynep Teyze'ye '*zeytin gözlüm'* diyor tamam mı, Naz da aynını diyor. Anneannesine anne diyordu falan, babası öyle hitap ediyor diye. Hele bazen *'valide sultan'* falan derdi. Benim babam kafadan Ziya. Öyle yani. Vedat Amca'yı taklit ederdi kız! Yaş farkına bakmaksızın... Ne eğlenirdik!"

Başımı iki yana sallarken, "Çocukluğu başlı başına olay desene..."

"Hem de ne!" dedi Eren. Derin bir nefes aldı. "Senin hayatındayken de aynısıydı. Nişanda dikkatimi çekmişti. Sen kime nasıl hitap ediyorsan, o da aynı şekilde hitap ediyordu... Abi dediğine abi, bey dediğine bey. Bence sende, babasında gördüğü bir şeyi görmüştü. Şefkat. Onun en ihtiyacı olan şey oydu aslında. Bir babasına nazlanırdı bu kadar çok, bir de sana... Hele ona ısrarla *Nazlı* diye hitap etmen... Yaralarını hep kendi sarmıştı, sana kadar. Bir gün sen, onun yaralarını öyle bir sardın ki... Kızıyorsun ya seni sevdi diye... Sevmemesi için uğraşmadın bence zaten. Gelişine koyverdin..."

"Ve öldürdüm. Ölümsüzlüğünü aldım elinden," dedim. Elimdeki resmi tekrar katlayıp Eren'e uzattım. "Ben onun hayatını siktim, sen de abiliğine yakışır bir şekilde, izledin... Bu resim, ne kadar acıttı canını?"

"Nişanda aldığım en büyük darbe olabilirdi, Anıl ölmeseydi eğer..." dedi Eren, zorlanarak.

"Anıl ölmeseydi eğer, o da daha iyi olabilirdi işte, bir yerlerde... Ben onun şu an acısını tahlil bile edemiyorum Eren. Sığındığı bir tek Anıl kalmıştı. Ben ablam öldüğünde ne hissettiysem, o da Anıl öldüğünde aynısını hissetti. Benim yine de tutunacak başka dalım da vardı. Begüm vardı. Ama o Anıl ölünce, kimsesiz kaldı..." dedim.

"Naz'ın sevgi dolu kocaman bir kalbi var Bora..." dedi Eren, acı dolu gülümsemeyle. "Fakat bir de tutkuları var. Aşkla, tutkuyla bağlı olduğu şeyler. Sen onlardan birisiydin. Senin ona yaşattıkların Anıl'ın ölümünden ağır onun için. Anıl ölümsüz onun yüreğinde. Onu hep sevecek. Sonsuz olduğunda bile vazgeçmeyecek onu sevmekten. Naz ölümün acısına alışık. Bunu çoktan kabul etmiştir."

"Toplantıya geçelim," dedim, ellerimi cebime sokarak. Eren başını beni onaylamak maksadıyla salladı ve arkasını dönüp kapıya ilerledi. Kapanan kapıyla birlikte derin bir nefes daha almaya çalıştım. Güç toplamam lazımdı ama gücümün kaynağını bulamıyordum.

Ölümün en büyük acı olduğunu sanırdım. Aşkın ise bir insanı yerle bir edecek, ona saçma sapan ve mantık dışı şeyler yaptıracak en yoğun duygu olduğunu. Alışkanlıkların adamın iflağını kestiğini biliyordum ama bir süre sonra insan yeni duruma da alışır sanıyordum. Bu ilk kötülüğüm değildi ve bunun bedeline de katlanabilirim sanıyordum. Sandığım her şeyin, aslında sandığım gibi olmadığıyla yüzleşiyorum bugünlerde. 32 yaşındayım ve hala hayata dair pek de bir şey bilmiyorum.

Bu hayatta dayanılan ve dayanılamayacağı sanılan onlarca iç yakan duygu var. Ve ben, vicdan azabının en dayanılamazı olduğunu ancak öğreniyorum. Bu öyle talihsiz bir hadise ki, yaşadığın müddetçe kötülük yaptığın, acı verdiğin, kırdığın, incittiğin insanla seni görünmez bir bağla bir arada tutuyor. O seni ve yaptığın kötülüğü belki unutuyor ama sen unutamıyorsun. Telafi edilemeyecek hatalar vardır. Benimkinin de telafisi yok. İnsan haklı da olsa, haksız da olsa yaptığı bazı eylemler kesinkes yanlıştır. Suçluluk duyuyorum. Hatta hayatımda, hiçbir şey için bu kadar baskın bir keder hissetmemiştim.

Kendimi neden öldürmediğimi biliyor gibiyim. Ve neden onu bulamadığımı ya da Aydın'ın söylediği üzere, onun neden bana gelmediğini... Mehmet Şahindağ ile davamı görmek için hayatta kalmam gerek. Ellerimdeki kalbe karşı

hissettiğim vicdan azabı, vahşi bir şekilde, beni hayatta tutan yegane şey.

Biliyorum ki, kendimi kazıdığım bu kalbi sessiz özürlerimle ona ulaştırabildiğim gün; onun iyi olduğundan, yaşadığından emin olduğum gün; ona yaşattıklarımı unuttuğunu anladığım gün; onu bir kez daha gördüğüm gün... benim öleceğim gündür.

Allah beni bildiği gibi yapsın.

Maça Kızı 8 Ailesi'ne*

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Bu özel bölüm değil, öncelikle kimse panik yapmasın...

Okumak isteyen kalsın, istemeyen şimdiden sayfayı kapatabilir...😢🏻🏻♀

"Geçmiş Hikaye" nin, her ne kadar bir buçuk ay öncesinden, 21 Mayıs 2019 akşamı 20:08'de olduğunu söylesem de Ramazan'ı hesaba katmamıştım. Bu sebeple saatini azıcık ileriye almam gerektiğini düşündüm. Akşam, 22:00'de görüşürüz...

Özel bölüm için bir girizgah yazısı hazırlamıştım tabii fakat girizgahın da bir sınırı var... Çok uzun oldu. Ama her zamanki gibi kesmeye kıyamadım çünkü çok sevdim yazdıklarımı!🏻🏻 O yüzden dedim ki, ayrı bir bölümde yayınlamanın sakıncası olmaz...

Ve hatta ona geçmeden, doğum günümde yaptıklarınız için bir kez daha çok teşekkür edeyim sizlere... Yazdığınız yorumlar ve mesajlar, gönderdiğiniz mektuplar, mailler, tweetler, Instagram postları... Herkese çok teşekkür ederim. Dönemediklerim de var içinizde, bunun için özür dilerim. "İyi ki doğmuşum" dedirttiniz ve aile olduğumuzu iliklerime kadar hissetmemi sağladınız.

🏻🏻🏻🏻🏻

Ben yazıya oturmam, yazı beni çağırır. Hatta yazmak zorunda olduğum zamanlardan nefret ederim çünkü bence yazmak zamansızdır. Kelimeler bilir içinden akacakları zamanı, onları rahat bırakmak gerekir.

Çok eskiden beri yazıyorum. Ben kalemi elime, henüz daha anasınıfındayken almışım. Okuma yazmayı harfli legolardan, kendi kendine söken bir çocuğum. Babam

gazete okuyordu. Manşette yazan şeyi okumayı başardığımda, bakışlarını unutamıyorum. Hayrete düşmüştü. 1.Sınıf'a başlamadan, okumayı yazmayı epey ilerletmiş ve kitaplarla, kalemlerle ilişkimi başlatmıştım. 8 yaşındayken şiir yazmaya başlamıştım. İlk şiirimi oturduğumuz sokağa yazmıştım. Pencerenin kenarında oturmuş, parmaklıklardan ayağımı sarkıtmış, çocukluk arkadaşımın babasının eve girişinden dahi bir dize yaratmıştım. Yazmayla da okumayla da ilişkim hiç kesilmedi. Yaz tatillerinde hikayecikler yazardım. El yazması kaç saçma sapan -üzgünüm ama öyle- kitabım var, Allah biliyor.

Bir süre sonra, okuduğum kitapların sonlarını beğenmeyince, sonlarını kendim yazmaya ve kitabın arasına koymaya başlamıştım. Kendimi, *"Bu kitabın sonu böyle bitti,"* diye kandırırdım ki sanırım şizofren kişiliğim o zamanlardan kalma! Dizi de izlerdim. İnanılmaz dizi izlerdim. Sonra izlediğim dizilerdeki karakterlerle, okuduğum kitaplardaki karakterleri aynı evrene sokup abuk sabuk hikayeler yazardım. Adlarını beğenmezsem değiştirirdim. Bazen mesleklerini de. Hatta bazen onlara fantastik evren yaratırdım.

Ne yaptığımı bilip bilmediğimi bilmiyorum ama hep yazar olmak istediğimi biliyorum. Çünkü kendimi bildim bileli, kafamın içindeki karakterler hiç susmuyor. Çoğu bana ait değildi. Elimde de değildi, kafamın içinde bana ait olmamasına rağmen konuşturduğum, üzerine hayaller kurduğum, -yazarlarından özür dilerim- kendimce kurgular yaptığım onlarca karakter vardı.

Yazar olmak istiyordum ama kendimi bir şekilde fen sınıfında bulmuştum. Sonra İşletme. Bir de İngilizce! Kaybolduğum bir dönemdi, fazla saçmaladığım, devamlı kendimi aradığım, bir türlü bulamadığım, üst üste hatalar yaptığım, devamlı kendi bacağıma sıktığım ve çok mutsuz olduğum bir dönem. 18 yaş ve sonrası. Hayat kaygısının aman aman boy göstermediği, bazen uçtuğum ve bazen ise

yere çakıldığımı fark etmeden indiğimi sandığım. Dağıldığım, toplayamadığım...

Ve her şeye rağmen yazdığım... Devamlı yazdığım ama birbiriyle alakası olmayan metinlerin biriktiği bir dönem. Hala daha veremediğim ve muhtemelen de veremeyeceğim İstatistik'in notlarını tuttuğum defter, mesela. Günlük desem günlük değil. Mektup desem alıcısı yok. Ama hala daha içimi ısıtan cümlelerle dolu. Hayatı pek ciddiye almadığım fakat fazlasıyla önemsediğim yaşlar işte... Fazla iddialı cümleler, büyük büyük hayaller.

Yol uzun. Ve şimdi dönüp baktığımda her durağı çok net görüyorum ama lafı da fazla uzatıp hayat hikayemi anlatmak istemiyorum. İşletme bir kenarda dursun... Bir gün hayat karşıma Hande'yi çıkardı. Ve bir gün, aramızda sıradan gözüken ama benim hayatımı tümden değiştiren bir diyalog yaşandı. *"Sen roman mı yazmak istiyorsun peki?"* diye sordu bana, sohbetin bir noktasında. *"Evet,"* dedim. *"E o zaman, neden yazmıyorsun? Yazsana?"* dedi. Hakikaten neden yazmıyordum? Bilmiyorum.

Sonra bir şey yazmaya başladım. Kendi hayatımı! Birazı kurgu, birazı gerçek... Aslında belki de o zamanlar hayal ettiğim geleceğimi, gerçeklerle perçinleyerek kurguladığım bir şeyler... Öyle işte, ortaya karışık bir şeyler... Kenarda duran, yaşadıklarımla tamamlanacak olan, zamanını bekleyen. Bunu ilk okuyan Hande'ydi. Kendisi zor beğendiği için şans mıdır şanssızlık mıdır bilemem ama sevmişti. Bayağı bir sevmişti hem de.

Ve bir gün Hande, yine aklımı çeldi. *"Kiralık Aşk fan-fiction yazsana ya sen, konuşup duruyoruz duyan eden yok, yaz sen bunları Allah aşkına,"* dedi. Hiç benlik değildi. Ama Hande işte! Bir şekilde beni ikna etti. Hiç roman yazasım yoktu, sanki Wattpad onun babasının yeriymiş gibi, *"Senaryo şaaapsam olur mu?"* dedim. *"Olur olur,"* dedi. *Rüzgarlı Günler* doğdu.

Rüzgarlı Günler büyürken, Kiralık Aşk'ın bitmesini bekliyordum. Dizi bitmeden, fan-fiction yayınlamak

istemiyordum. Aklımın içinde bambaşka bir Kiralık Aşk kurgusu daha vardı: *Kırmızı Kapının Ardında.* İkisinin de altından tek kalkmam mümkün değildi. Çok sevdiğim başka bir arkadaşımın kapısını çaldım. *"Hadi gel, bunu beraber yazalım!"* dedim. Birlikte büyüttük, birlikte geliştirdik, birlikte yazdık. Bir o, bir ben. Beraber.

Sonra Wattpad yolculuğum başladı. Üstelik mahlasla! Benden de o kadar mahlas olmazdı ki yani, ancak bu kadar olamazdı. Dizi eleştirmenliği yaptığım için, beni zaten tanıyanlar vardı ve ben gerçekten ne yapabileceğimi görmek peşindeydim. *"rengarenkmasallar"* oluverdim. Öyle de rengarenk değildir ki yani masallarım... Neyse, konu bu değil. Okuyanların, kim olduğunu bilmeden, eğer gerçekten beğeniyorlarsa okumalarını istemiştim. Ne kadar sevileceğini merak etmiştim.

Umduğumdan da fazlası oldu. Herkes, her iki hikayeyi de konuşur oldu. Fakat diyorum ya ben kim, mahlas olmak kim! Üzerine goygoy yapamıyorum, tweet atamıyorum, öyle sıkıcıydı ki... Sokağa çıkıp avaz avaz bağırasım var! Derken bir gün, *"Selam ben Dilara Pamuk!"* diye bir itiraf da gerçekleştirdim. Hikaye misyonunu tamamlamaya başladıkça, final *ben geliyorum* diye bağırdıkça, üzüldüğümü hatırlıyorum. Çünkü ben genelde bitirememelerimle meşhurumdur; sevdiğim şeyler n'olur devam etsin. Mümkünse sonsuza dek?!

Rüzgarlı Günler'e bölüm yazmam gerekiyordu. Zorundayım yani artık bir zahmet. Yazamıyorum, olmuyor. Yazamıyorum çünkü nedenini bilmediğim bir meşguliyet var kafamın içinde. Metrobüsteyim, okula gidiyorum. Telefonumun notlarını açtım. Sayfa bana bakıyor, ben sayfaya bakıyorum. Taktım kulaklığı, uyuyayım bari diye düşündüm, zaten sabahın kör saati! Şarkı çalıyor. Sezen Aksu. Ki ben zaten kendisine aşığımdır.

"Ben öyle birini sevdim ki
balı ve zehiri vardı

kirpiğine düştüğüm gün
ölümüm başladı..."

Bir kız vardı. Siyah tülün arkasından bir adama bakıyor. Adam, ahşap bir çardakta oturuyor.

Notları açmışım. Yazmaya başlamışım bile.

Bahçedeki ışıkların...

...

Ne yazık ki son gecemizdi...

Kızın o evdeki son gecesi mi yani? Evet Hande. *Ne kadar kalmış o evde?* Bilmiyorum Hande. *Adamın kendisini sevmediğini öğrenmiş, öyle mi? Esaret mi?* Bilmiyorum Hande. *Kötü bir adam mı?* Sanırım, biraz. Yani... Nereden baktığına göre değişir Hande. *Kız kim, adam kim? Ne olacak? Adam sevmiyor mu gerçekten? Kız nasıl kurtulacak? Adama ne olacak?* Jakuziye girecekler şimdi Hande. *Nasıl yani?* Sevişecekler Hande. *Ne? Neden? Ne olmuş ki? Nasıl ya? Tam ne aklındaki? Kız kurtulmayacak mı? Ay intihar mı edecek?*

DUR DUR DUR!

YAVAŞ GEL!

BİLMİYORUM HANDE!

O gün bilmiyordum. Bana tüm bunları soran ve beni darlayan, akabinde de *"Yaz Dilara bunu, hiç düşünme yaz!"* diyen... Benimle beraber, *o adam kim, o kız kim, burası neresi ve burada neler oluyor* diye uzun soluklu, çok uzun soluklu bir keşfe çıkan, Hande'ydi. Adını dahi bilmediğim kitabın her bir satırını, defalarca kez revize edilmiş halini, yolda aklıma gelen yepyeni bir fikirden sonra bir kez daha, bir kez daha, bir kez daha revize edilmiş halini okuyan, bana devamlı feedback veren, benimle gece gündüz demeden saatlerce konuşan, hep olan ve varlığına defalarca kez şükrettiğim Hande'ydi.

"Dur şimdi... Bu kızın bir arkadaşı olsun, adına şimdilik Hande diyelim..." dediğim ve böylece, sonradan *Nazlı* olarak güncellenen o kızın en yakın arkadaşının adı kendisiyle aynı kalan Hande. Tıpkı, *"Şimdilik adamın babasına Ahmet*

diyelim... Bak bunların bir düşmanı var tamam mı, Mehmet olsun şimdilik..." dediğim ve sonra değiştirmeye kıyamadığım ve hatta değiştirmeye asla katlanamayacağım isimlerin, o insanlarda kalışı gibi...

Şubat'tı, 2017'ydi yazmaya başladığımda. Zaten girişler öyledir, sonsuzda ilerliyorsun. Başını yazmak her zaman daha kolay, daha hızlıdır çünkü özgürsün. Aç açabildiğin kadar hikayeyi. Düşünme hiç aman da bu kaç kelime olur, sen seri istiyorsun ama bakalım yayınevleri ne der falan... Yaz. Yaz tabii yaz. O kadar çok karakterli olsun ki derin olsun, kendi okumak istediğin hikayeyi yaz. Nereden bilebilirdim doların bu denli artacağını ve ülkede kağıt havlunun bile lüks sayılacağını, bilemezdim.

Bu çerçevenin içinde bir de Virgo var tabii, *iyi ki* diye diye andığım... Ben *Maça Kızı 8*'i yazıyorum, o *Ama gitme, Lavinia*'yı yazıyor. Hep karşılıklı masalardayız. Yazdıklarımızı birbirimize okuta okuta, *"Şurası bence şöyle olsun... Bu cümle anlaşılmıyor kuzu! Bir dakika, bunu kim dedi? Ayyyy dur, şimdi ne olacak, anlat bakayım... Aaa acaba şöyle mi olsa?"* diye diye devamlı çalıştığımız, devamlı iletişim halinde olduğumuz, devamlı görüştüğümüz, birbirimize oldukça inandığımız, her zamanki halimiz. Belki kendisi bile farkında değil ama, benim yapmak istediğim en önemli şeyin, *bu işin eğitimini almanın* önünü açtı ve aynı zamanda, benimle o derslere katılmayı kabul ederek bana en büyük cesareti verdi.

Yazmak benim hayalimdi ama bir gün şunu fark ettim: Virgo ile birlikte yazmak başka bir büyük hayale dönüşmüştü; mesela bir diziyi.

Bu da burada dursun, o dizi *öyle ya da böyle,* bu sektöre inat, bizim tezatlıklarımıza inat, söz konusu fikir çatışmalarındaki tüm hırçınlığımıza inat (kabul ediyorum ben daha hırçınım, o ne istesem makul davranıyor ve benimle uzlaşıyor) yazılacak.

Belki yayınlanmaz (zira bu konuda karar mercii ben değilim, keşke olsam) ama yazılacak.

Biz ömrümüzün sonuna kadar roman yazmaya devam edeceğiz (bastırmasak bile) ve belki bir gün, kendi romanlarımızı senaryolaştıracağız ama o ortak kaleme alacağımız dizi de yazılacak...

İyi ki, sana ihtiyacım olan her bir anda, elimden tutanım oldun Virgo. İyi ki, Nazlı'nın suyun dibinde kalacağı saniyelerden kısmam için bana ısrar ettin. İyi ki, *odan bergamot koksun* diyerek bana o kokuyu aldın. İyi ki, benimle paralel evrenler yarattın. İyi ki, benimle güldün, benimle ağladın. İyi ki, her zaman, her şeyi, elinden gelenin sınırlarını zorlama pahasına, hep yaptın... □□□

Bir gün Hande açtı yine şom ağzını... *"Sonuçta senin bir adın yok. Bence bunu da Wattpad'e koy. Bir kitlesi olsun kitabın,"* dedi. Hmmm... *Wattpad* ve *mafya*. Yüzümün buruştuğunu hatırlıyorum. Ve hala adı olmayan kitabımı buraya koymak isteyip istemediğime emin olamadığımı. Ama işte Hande! Her nasıl olduysa, bir şekilde ikna etti beni, buna da. *"O zaman doğum günüme yetiştireyim,"* dedim. Deadline'ım 17 Mayıs'tı... Nefes aldığım her dakika yazıyorum, düşünüyorum, çalışıyorum, yazıyorum. Sürekli görüştüğüm arkadaşlarım bana delirdiğime ikna olmuş vaziyette bakıyorlar.

Bir gün Beşiktaş'tayız arkadaşlarımla. Onur, Emre, Burak ve ben. *"Kanka, Kıbrıs'ta kumarhaneye girme yaşı 25 ya... 25'in altında giren her zaman dikkat çeker mi sence? Şöyle bir genel değerlendirsek?"* diye sordum Burak'a. Başlattı anlatmaya, engin tecrübesiyle bilgiler veriyor. (Vallahi seninle dalga geçmiyorum kanka!) O konuştuktan sonra da ben başlattım anlatmaya... "*Nazlı, 24 yaşındaydı girdiğinde... Hatta 23,5 kanka. Blackjack oynarken hile yaptı..."* Burak ciddi ciddi beni dinliyor, bir arkadaşımın anısını anlatıyormuşum gibi. Bir ara, *"Nazlı kim?"* dedi. *"Karakterim,"* dedim. Yüzüme şaşkınlıkla bakmaya başladı ve hatta o yüz ifadesini ne zaman hatırlasam, kahkaha atıyorum. *"Lan gerçek insandan bahsediyormuş gibi*

dinliyorum ben de!" dedi. Evet, gerçek bir insandı ama Burak'ı buna hiçbir zaman ikna edememiş olabilirim.

Emre yolda istifa etti ve tabii ki *"Okuyacağım"* dedi. Ve tabii ki hâlâ okuyacak ama Onur'u, Nazlı'nın gerçek bir insan olduğuna ikna ettiğime eminim! Her ne kadar sorularımla, emin olamadığım bilgilerimle, özellikle de meslektaşı Eren'in, Kara tuzağına düşmek ve ona koz vermek gibi bir "hata" yapmasıyla kendisini çıldırtsam da her anlattığımı benim başıma gelmiş ve dinlenilmesi zorunlu bir şeymiş gibi dinledi. Alfabeye birlikte çalıştık, Bora'nın elindeki senetlere birlikte çalıştık, olan olayları tek tek sorguladı, mantık hataları aradı, bazen buldu, sık sık sorular sorararak kafamdaki fikri daha da derinleştirdi. Bana saatlerce arabaları anlattı, *"Bora araba tamir etmeyi sevmesin Allah aşkına!"* diye isyanlar etti, *"Kumar mafyası şart mı, hakikaten organ mafyası mı olsa yaa, ikimiz de huzura ereriz!"* diye bana laflar soktu, fakat günün sonunda daha iyisi olması için en temel zeminde ve sonrasının planlamasında bana hep yardımcı oldu.

Mükemmeliyetçi birisiyim. İnsanı delirtecek kadar küçük detaylara takılan, her şeyin kusursuz olması gerektiğine inanan, söz konusu yazmak ise aşırı titizlenen ve asla "Bu da böyle olsun..." diye geçemeyen birisiyim. Onur'un, *"Bora'nın giyinme sırasını konuşmamız lazım bi!"* dediğimdeki tepkisine hala kahkaha atıyorum. Gerçi, *"Yedek şarjörü sağ cebine mi koymalı, sol cebine mi?"* dediğimde verdiği tepki daha komik olabilir, gerçekten bilemiyorum. Fakat işte bunlar, benim için, hep çok önemli ayrıntılar oldu.

Bir gün Begüm, Nazlı'ya Instagram'ını sorduğunda, (Ben yazmamışım, hakikaten olmuş böyle bir şey gibi... İşte benim kafam aynen böyle çalışıyor, daha iyi açıklayamazdım...) Nazlı'ya Instagram hesabı almıştım. Çünkü kitapta kullanacağım Instagram hesabının, gerçekte var olmayan bir hesap olması gerekiyordu. Aslında gerekmiyordu ama benim için gerekiyordu işte. Onur'a bundan bahsettiğimde bana, *"Ben de kimse almasın diye*

aldın sandım. Kitap için de alsana. Bak bu kitap tutar, şimdiden Instagram hesabı aç bence, şimdiden senin olsun!" dediğinde mesela, şaşkındım. Benim için kitabın içi önemliydi, dışı değil ki... Kitabın tutması ya da tutmaması umurumda bile değildi; ben yazarken çok ama çok iyiydim. Elbette sevilsin istiyordum, her yazar gibi, fakat beni tanıyan herkes, hiçbir şeyin *yazmak* kadar beni mutlu etmediğinin her zaman farkındaydı. Bu hiç değişmedi.

Tıpkı, bir sahnenin ilk taslağını yazarken yaşadığım heyecanın beni hiç terk etmediği gibi.

Maça Kızı 8 yayına girmeden, Hande ve Virgo'dan sonra, yaklaşık 30-35 Bölüm'lük taslağı bir çırpıda okuyan Ayşim Abla ve Öykü'den bahsetmek istiyorum, burada... Onlardan aldığım feedbackler, benim için "ilk okur görüşleriydi" ve bunun kıymetini kelimelere dökmem pek mümkün değil. İkisinin de edebiyata olan aşkları öyle yüksekti ki, onların *onayı* benim için kocaman bir adımdı.

Ve Maça Kızı 8, (adı yoktu bile) 17 Mayıs'a yetişti. Elimde 60 Bölüm vardı fakat *yayınlama* kısmı içime bir türlü sinmedi. İçime sinmeyen Wattpad'de yayınlama kısmıydı aslında. Buna karar vermek çok zordu. O son adımı atmak çok zordu. Çünkü geri dönüşü yoktu. Doğum günümde, *Garipçe'ye* gitmek istemiştim. Anıl ve Nazlı'nın -o zaman henüz yazmasam da- *bir gün* vedalaşacağı yere. Onların oturacağı yerde, Emre ve Onur'a *orasının* neden özel olduğunu anlatırken, *keşke yayınlasaydım ya bugün* diye düşünürken, geçirdiğim en garip doğum günü olduğunu düşündüm. Gerçek dünyada değil, o evrenin içinde olduğumu hiç bu kadar iyi anlamamıştım. O evren, artık yalnızca bende kalmamalıydı, görücüye çıkmalıydı. Herkes okumalıydı. Hande'ye o gün, gerçekten hak vermiştim. Wattpad'de kitap yayınlamak ne kadar kötü olabilirdi ki? Yayınlamak istiyordum, buna emin olmuştum, fakat kitaba isim lazımdı. Sonra da kapak.

21 Mayıs 2017... Virgo'yla beraberiz. Elimde 60 Bölüm var ama bir o kadar da üzerinden de geçmek gerekip

gerekmediğini bilmiyorum. Yani illa gerekecek ama yayınlayacağım. Yayınlamadan edit ederim. Mühim değil. *"Bu kitabın adı ne olacak?"* dedim. Önerilerimi ben mi sundum, o mu sundu hatırlamıyorum ama son noktayı *"Bence Maça Kızı 8"* diyerek Virgo koydu. Pinterest'ten bir görsel bulmuştum. Onu aldı, evirdi çevirdi, adam akıllı bir kapağa dönüştürdü. *"Ben koycam tanıtımı bu akşam,"* dedim. Virgo işte, benden daha çok panik oldu. Çünkü tanıtımım yok. Bir de şu kapağın altına yazmam gereken özet.

Tüm bunlar benim için teferruattı, umurumda bile değildi. Virgo bir yandan, Hande bir yandan bana tanıtım ve özet seçtiler. Ne deseler zaten ben tamamım, artık ne olur koyalım. Tez canlıyım ben, yapmak istediğimde duramıyorum. Zaman geçiyor haydi!

Ve 21 Mayıs 2017 akşam üzerine, Maça Kızı 8 tanıtımı yetişti. Tanıtıma ilk yorum yapan Ayşe'ydi.

Hoş buldum valla Ayşe, ne yalan söyleyeyim!

Hande teknik ayrıntılar peşinde koşuyor. Haftada iki gün olsun falan diye kendince program yapıyor. Hayır, sanki programa uyacağım da ben. Zaten karar verdiğimiz yayın gününe de uymamıştım. Hande ve Virgo, *"Bir iki hafta tanıtım yayında kalsın,"* diyorlardı. Ben ise çok aşırı heyecanlıydım ve onları o kadar da iyi dinleyemiyordum. Mesela o akşam Onur'a şöyle yazmışım:

21 Mayıs 2017'de Maça Kızı 8'i yayınlarken, ileride bu tarihle kuracağım bağı bilmiyordum. Fakat, Nazlı ve Bora 21 Mayıs 2017'de evlenerek bu tarihi kendi evrenlerinde de özel kıldılar. Benim için denk gelmesi büyük bir mucizeydi. Hikaye, oralarda gün gün işlendiği için, birkaç gün önce Caner tarafından kaçırılsalar ayarlayabilmem ve bu zamanı planlayabilmem olanaksızlaşırdı. Çünkü evleneceklerini biliyordum ama tarihi o kadar da mühim değildi. Ama işte tevafuk... Takvime baktım ve *"Yok artık!"* diye kocaman bir tepki verdim. 20 Mayıs'tı... Öyleyse, gece 12'den sonra evlenmelerinde hiçbir sakınca olmazdı... Nasipleri buymuş!

Olacak olanın önünde hiçbir şey duramıyor. Bunu seviyorum. Hayatın karşıma çıkardığı sürprizleri. Bence bu inanmakla alakalı. Öyle çok inanıyorum ki yazdığım evrene ve hikayeye, Allah bunun mükafatını bir şekilde veriyor... □□

Neyse, ben anlatmaya devam edeyim...

Tanıtımı koyduktan beş gün sonra bana gene estiler ve ilk bölümü koyuverdim! Bilenler biliyor, canım sıkıldıkça sürpriz bölüm atıyordum. Her gün! En sonunda Virgo'nun *"Şunlara artık sürpriz bölüm deme!"* diye isyan ettiğini çok iyi hatırlıyorum. Demedim. Sözde salı ve cuma yayın günüydü ama uzun bir süre, yaklaşık 15 Bölüm, ben sürekli bölüm paylaşıyordum. Bir arkadaşım mesaj atıyor, *"Ay ne olacak bir sonraki bölümde?"* Ben bölüm paylaşıyorum, merak etmiş şimdi, ayıp olmasın... Böyle de iyi bir insanımdır! Ah o günler ah...

Acemiydim. Bir kere, insanlarla nasıl konuşmam gerektiğini bilmiyordum. Hikaye zor bir hikaye. En önemlisi, hikayenin tüm gizi satır aralarında. Nazlı devamlı sayıyor ve bu dışarıdan "saçma" görünüyor çünkü neden saydığını biz anlayana kadar ohooo... Kaç bölüm sonra... E aynı şekilde, Bora'nın ruh hastası bir manyak olmadığına emin olduğumuz ve Mehmet Şahindağ denen bir düşmanı olduğu için Nazlı'ya bu oyunu teklif ettiğini öğrenmemiz 35.Bölüm'de. Yani ya gelen *"Bu ne ya?"* deyip çıkacak içinden -çıkmadan da mutlaka *kitap böyle yazılmaz* diyecek, ya da okumaya devam ederken yazara soracak bunu. Devamlı.

Her soru sorana cevap vermem gerektiğini düşünüyordum. Otomatik mesaj gibi. *"Sabretmemiz gerekiyor"* ciddiyetinde. Acemi olduğum kadar aşırı ciddiydim de. Ki normalde aşırı goygoy yapan bir kimseyim ben, ciddi olmam gerektiğinde geriliyordum ve ne yalan söyleyeyim ilk 62 Bölüm -21 Mayıs 2017~12Kasım 2017- Wattpad'den illahlah etmiştim. Kadına şiddetten mi eleştirilmedim, mafya "olumladığım" mı iddia edilmedi, sevişme sahnelerini açık yazmaktan "utandığım" için

metafor yaptığım mı konuşulmadı, gün gün işlenmesinin "hatalı" olduğu mu dile getirilmedi... Neler neler neler! Daha neler?!

"Yazar Bora'nın sevgisini bana geçiremiyor!" bile diyen vardı, düşünebiliyor musunuz? □□ 89.Bölüm'e kadar içimde tuta tuta şiştim be! (Ayşem'cim seni kızdırmak için bunu yazmam lazımdı!)

Şaka bir yana...

Konuşan çoktu. Eleştiri yaptığını zannederken saygısızlık yapan, saygısızlık yaptığı için sert çıktığım ama sert çıktığımda eleştiri kaldıramadığımı düşünen onlarca insan oldu. Bu kitabın benim kalbim olduğunu ve saygısızlık ettikleri, kırdıkları, döktükleri şeyin kalbim olduğunu görmeyen onlarca insan oldu. Muhtemelen bu hayatta herhangi bir şey üretmemişlerdi.

Ben evde ekmek kalmadığında, ekmek alacak para bulamadığında, una su karıştırıp az yağda kızartıp kendince, çocuklarına "katık" yapan insan tanıdım. Üretmek bizim içimizden gelen bir güdü aslında. Ve ben o insanın, emeğe duyduğu saygıyı bilirim. Emek verilmiş, özgün olan hiçbir şeyi kıra döke eleştiremez kimse. Mesela *"Yazar bozdu"* diyemez. Mesela *"Hikaye mahvoldu"* diyemez. Mesela *"Allah belanı versin senin gibi yazarın"* diyemez. Fakat işte bunların dendiğini gördüğümde, hayretler içinde kala kala, bazı insanların derdinin Maça Kızı 8'le ya da benimle değil, aslında kendileriyle *alakalı* olduğunu gördüm.

En başında, azıcıktık aslında. Bayağı azınlıktık. Birkaç kişi vardı elimden tutan ve o eli hiçbir zaman asla bırakmayan. Maça Kızı 8'i öyle sevip sahiplendiler ki, bugün bu hikaye onların sayesinde kocaman bir aileye sahip oldu desem, abartmış olmam. Öyle ki, zamanla dost olduk. Maça Kızı 8, benim kadar onların da oldu. Bazen kızdılar, bazen sövdüler, bazen güldüler, bazen ağladılar... Ama Nazlı'ya ve Bora'ya benim gibi evlat dediler, alıp başlarında taşıdılar, her zaman bana güç ve moral oldular.

62 Bölüm boyunca en büyük heyecanım, onların yapacağı yorumlar oldu hep. Bir şekilde çoğuyla önceden tanışıyor ya da birbirimizi ismen tanıyor olmak benim için en büyük şanstı. Merakla bekledim. Bazen kıs kıs güldüm, bazen ağladım yorumlarına. Onlarla geyik yapmaktan, onlarla dertlenmekten hep keyif aldım. Bazen kızdım. Bazen de onlar kızdı. Ama bugün kocaman olmuş bir ailenin, ilk temellerini onlar attı! Hakları ödenmez.

Benim elimden gelen tek şey sadece yazmak ve bu yazının içinde de Maça Kızı 8 Ailesi'nin temellerini atan ilk yol arkadaşlarımdan bahsetmek istiyorum.

Alis, Luis Aragon şiirinin en iyi çevirisini aradığımda imdadıma yetiştiğin için ve her Fransızca metinde, sorgusuz sualsiz, nerede geçeceğini asla irdelemeden, ben sana mesaj atar atmaz koşulsuz yardımıma koştuğun için...□□♥

Ayşe, "bana" bile Bora'yı her daim savunduğun ve artık abarttığını düşündüğümde, *"Ben erkek tarafıyım, sana ne?!"* diye benimle kavga ettiğin fakat yedi gün, yirmi dört saat, işte çalışırken bile elinden geleni ardına koymayıp Maça Kızı 8 daha da büyüsün diye sağladığın koşulsuz desteğin için, Ela'ya bile Nazlı ile Bora'yı anlattığın için, Kıbrıs'ın her bir köşesini bana devamlı resmettiğin ve benimle *"O otele birlikte gideceğiz!"* hayalleri kurduğun için...□□♥

Aynur, bir sevgiliye yazar gibi yazdığın mektuplar için, hayatın içinde denk geldiğin ve bir lanet gibi peşini bırakmayan simgeleri hep benimle paylaştığın, edebiyata aşık olduğun ve benimle her satır arasını saatlerce konuşacak kadar heyecanlı olduğun için...□□♥

Aytül, her *Karam* şarkısında, -üstelik kitapta da geçeceğini bile bilmeden- Defne ile gönderdiğiniz sıcacık videolar için, çalışırken devamlı arka planda Nazlı ve Bora için nişanından düğününe, sanki gerçek insanlarmışçasına bir şeyler üretmeye devam ettiğin için...□□♥

Banu, ders çalışır gibi tuttuğun Maça Kızı 8 notları için, her fırsatta Anıl'ı savunduğun ve deniz gözleri belki Nazlı kadar

çok sevdiğin için, Mersin sokaklarında adım adım Nazlı'nın anneannesinin evini keşfetmeye çalıştığın için...□□♥

Büşra, Bora'ya ilk andan beri *tospik* diyerek beni güldürdüğün için, ilk andan son ana dek burada olduğun ve her fırsatta varlığını hissettirdiğin için...□□♥

Ece, uzun uzadıya yaptığın derin karakter ve eylem tespitleri için, saatlece yılmadan benimle yorumlaştığın için, ben kafanı karıştırmaya çalıştığımda bile kendi tezlerini anlatmaktan geri durmadığın için...□□♥

Elçin, Nazlı'ya çirkeflik yapan her karakterle ölümüne kavga ettiğin için, kime olduğunu bilmeksizin, önemsemeksizin, sorgulamaksızın, son kitaptaki tüm mekanları benimle çalıştığın için, saatlerce beni dinleyip günlerce çizim yaptığın için... (Bir *canım mimarım* kolay olunmuyor!) Hep onlarla olduğun, hep benimle olduğun için...□□♥

Esma, ceza hukuku konusundaki tüm mesleki bilgilerini, sevdiğin kitapları üzerime her yardıma ihtiyacım olduğunda boca ettiğin için...□□♥

Feride, sanki kitabı ben yazmamışım gibi sabahlara kadar yaptığımız karakter gıybetleri için, sanki kitabı başkası yazmış gibi ben karakterlerimi gömdükçe, sen onları bana savunduğun için...□□♥

Feza, istisnasız her fırsatta "*Nasıl toparlanacak bunlar?*" diye sormalara doyamadığın ve Nazlı'yla Bora'yı ne zaman özlesen, gidip bergamot ağacıyla dertleştiğin için, benimle aynı rüyayı gördüğün için, her yaptığın yorumda bana yeni bir şey öğrettiğin için, boynumdan asla çıkarmak istemediğim o kolye için...□□♥

Filiz Hanım, Bora'yı, Gökhan'ı ve Aydın'ı esefle kınadığınız ve fakat çok sevdiğinizi bana hep hissettirdiğiniz, kritik mafyöz anlarda *"Allah Filiz Hanım'a okurken sabır versin!"* diyeceğim kadar içime yerleştiğiniz için, Karadeniz'de aynı dalgaları görebildiğimiz için...□□♥

Filiz Abla'm, satır satır *"canım kızım"* diye yansıttığın heyecanın için, gece 00:00'da yayınlanan bölümlerde

uyumayıp beklediğin ve ilk gelen olduğun için...□□♥

Gülsüm Abla, her daim uzak yakın farketmeksizin tek bir telefon mesafemde olduğun için, Maça Kızı 8'i hayatından bir parça yaptığın için...□□♥

Gülşah, anneciğine satır atlamadan Maça Kızı 8 okuduğun için...□□♥

Selda, hayatla Maça Kızı 8 arasındaki derin kesişimlerin altını uzun uzun çizdiğin, onlar hakkında yazmayı bu kadar çok sevdiğin için...□□♥

Şeyda, her tıbbi sorumu sıkılmadan cevapladığın, kendin cevaplayamıyorsan hocalarına sorduğun, hastaneden bile bana yetişebildiğin için, karakterlerin geçmiş bölümlerdeki psikolojilerini birlikte irdelediğimiz, fark ettiğin her detayı büyük bir heyecanla benimle paylaştığın için, inancını ve sevgini hep belli ettiğin için...□□♥

Serpil, her ne olursa olsun bir şiirle beni ağlatabildiğin için! Karadeniz'i bölüştüğümüz için...□□♥

Tuba, en çok naifliğin için, bazı olaylar sana çok sert geldiğinden kaçmak istediğin ve etkisi üzerinden geçene kadar, benden bile uzak durduğun ama kendini yine ve yeniden bu satırlarda bulduğun için...□□♥

Yıldız, öğrencilerinle derste Maça Kızı 8 konuştuğun, onlarla kitap hakkında teoriler ürettiğin, onlara ödevler verdiğin, benimle tiyatro sevgini paylaştığın, bundan bahsederken benimle heyecanlandığın için...□□♥

Ezel ve Merve. Sizi burada bile ayırmayacağım! Siz, Maça Kızı 8'i yalnızca okumadınız, çoğu zaman benimle birlikte yaşadınız. Gecenizden, gündüzünüzden, zamanınızdan bana eklediniz ve muhtemelen farkında bile değilsiniz bana neler kattığınızın... Omuzumdaki iki meleksiniz, gerisini siz anlayın! □□♥□□

Hafiye... Adını altın harflerle yazmak isterdim fakat ne yazık ki böyle bir seçenek sunmuyor Wattpad... Tek tek yorumlarda spoiler aradığın ve sileyim diye bana attığın günlerden mi bahsedeyim, yazmam gerektiğini bildiğinde 141 kez beni arayıp uyandırmaya çalıştığından mı

bahsedeyim, hangi bölümün kaç oy ve yorum aldığını not ettiğin defterini gördüğümde girdiğim şoktan mı bahsedeyim, isim listemi kaybettiğimde tek tek ellerinle tüm karakterlerin ismini yazıp 1 saat içinde bana *"Mailine bak!"* dediğinden mi bahsedeyim... Ve her yeni bölümden beş dakika önce, *"Kuzu en son falanca bölümü yayınladın, selametle, okumak için sabırsızlanıyorum"* mesajın hele, çoğu zaman hayat kurtardı ve evet ben her defasında, *en son kaçı yayınladığımı* unuttum. Yine unutacağım muhtemelen. Çok şey var sana dair... Varlığın için...□□♥

07, 34, 35! Kimseden nick name ile bahsetmiyorum ama sayıları da seviyorum, ne yapayım?! Sista'larım sizden bahsediyorum, evet! Üçünüz de öyle güzelsiniz, öyle en başından beri kol kanat gerenimsiniz, hep özleyenimsiniz ki... Çok zaman, çok sohbet, çok birikmiş an... Sanırım en baskın, zıtlıklarınız ve bir olaya üç farklı yaklaşım getirerek ortak bir sonuca bağlayamadan günü kapatışlarınız için... Önce birbirinizi, sonra da beni bulduğunuz için...□□♥

Ayşem, İlayda, Sabina ve Songül... En başından beri olmasa da asla azımsanmayacak kadar zaman oldu siz Maça Kızı 8 Ailesi'ne ve hayatıma katılalı... Öyle bir geldiniz ki pir geldiniz! Ayşem yine bir gün Bora'ya saydırıyordu; Sabina ise, *"Ayşem Hanım! Ayşem Hanım! Bora'ma laf söyletmem!"* diyordu, hatırlıyorum. Çok zaman geçti üzerinden ama Maça Kızı 8 yorumlarında, klasik bir gün olarak işlendi bu benim içime, silinmez! Aile olmak, biraz da böyle bir şey!

İlayda, çizdiğin tüm resimler için, kısacık zamanda ilk günden beri varmışçasına hepimizin hayatında sürpriz bir şekilde yer bulduğun için...□□♥

Songül, devamlı devamlı devamlı ilk bölümden başlayıp okuduğun için, her okuduğunda yepyeni bakış açılarıyla yorumlar yaptığın için, o mühür için...□□♥

Sabina, kitabın içinde yaşadığına, hislerinin en üstlere kadar çıktığına çoğu zaman yorumlarda sinsice şahitlik ettim ve öyle ki tahminlerinden ben bile ürktüm. Çok kez kafamın içini görüp göremediğini sorguladım. Sabina kırmızı

çizgimdir, zira kendisinin bana bile söz konusu Bora olduğunda kafa tutmuşluğu vardır... 69.Bölüm'e bomba gibi düşen o yorumunu, bana kimse unutturamaz ve ömür boyu da Sabina'cım seni o yorumunla hatırlayacağım. Bu kadar doğal ve içten olduğun için...□□♥

Bora demişken... Arzu'dan bahsetmemek olur mu? Namıdiğer, *Anti Bora*'cı. (Evet numarasını bile telefonuma aynen bu isimle kaydetmiştim) Sanırım uzunca bir süre, birlikte çok eğlendik. Yani ben çok eğlendim ama Arzu'yu bilemiyorum. O daha çok sinirleniyordu. *"Anlatsana Arzu, bu bölümde nesine gıcık oldun?"* diye soruyordum ve onun anlatacak şeyleri hiç bitmiyordu. Kuvvetle muhtemel, Bora'ya kim ne kadar kızarsa kızsın, totalde hiç kimse Arzu kadar kızamayacaktır çünkü o 89.Bölüm'ü görmeden, 8888889 Bölüm'lük Bora'ya kızma kotasını henüz 62 Bölüm'de doldurmuştu. Fakat Bora'ya ne kadar kızarsa kızsın, beni sevmekten ve bu sevgiyi bana sürekli olarak hissettirmekten vazgeçmedi. □

Pınar... Bu satıra kadar sabredip okuyacak mısın yoksa, *"Ben neden yokum?!"* diye bana hesap mı soracaksın, çok merak ediyorum... O bildirimi görür görmez yüzüne düşen heyecanı kalbimde hissediyorum hep. *"Yazardan arkadaşına torpil yok mu?!"* diye hayıflanmalarını çok seviyorum. Her pazar, *"Bu hafta kaç kelime yazdın bakiyim, haftalık kontrol vakti!"* diye beni dürtmelerini hele... Çok! Bir gün Bora'nın yatı bizim olacak, bunu da buraya yazıyorum! Benim arkadaşım olduğun için...□□♥

Ayşem, başlattığın geyik muhabbetler için en çok, gülmeye ihtiyacım olan her anda imdadıma yetiştiğin, yalnız bizi değil hepimizi gülmekten kırıp geçirdiğin için... Nazlı *jakuzi* dedi diye tüm okurların diline jakuziyi doladığın için, en sevdiğim *empati* kelimesinden hepimizi nefret ettirme noktasına getirdiğin ve çok kızdığında her şeye *"ay empati yapmayın benim yanımda!"* diye kendi kendini doldurduğun için... Ne zaman ağlaşsak, sen de ağlıyor bile olsan, helva

kavurma muhabbetleri yaparak yine yine yine güldürdüğün için... (Dua eden emoji ve kalp emojisi)

Ve İrem! (Assolist tonlamasıyla...) Maça Kızı 8 için, *"Vallahi hiç tarzım değil ama bu başka!"* diyen çok insan oldu ve fakat sen bu cümleyi kurduğunda ne demek istediğini, bu cümleyi senin kurmanın ne demek olduğunu, ben çok iyi biliyorum. Maça Kızı 8'e verdiğin emek için, o evrende benimle attığın adımlar için sana ne kadar teşekkür etsem de biliyorum ki eksik kalacak... Kilometrelerce uzağımda ama hep en yakınımda olman öyle kıymetli ki... İyi ki! □□♥

Başlangıçta azıcıktık ama sonra bir gün, kocaman olduk.

63.Bölüm -8 Temmuz 2018- ve sonrası, yavaş yavaş...

Zehra... O şarkıdan bahsetmezsem olmaz! Biliyorum sen ilk 62 Bölüm'de yoktun fakat öyle ki, bunu hiç hissettirmedin. (Sinsi misin acaba benim gibi?) Sen elimden öyle bir tuttun ki, sanki ilk gün tutmuşsun gibi... 70.Bölümde, attığın bir tweetle, içimdeki boşlukları farkında olmadan doldururken, kaya gibi sağlam bir dostluğun da temellerini attın. Beni Buse ile, Neslihan ile tanıştırdın. Zeytin'li hayallerini seviyorum, *"Dilara'ya hayallerinizden bahsetmeyin... Sevmiyor. Cast yapmayın sevmiyor. He bir de sakın 'yb' demeyin... Açık açık yeni bölüm isteyin!"* demelerin hele... Sevdiğim şeylere de sevmediğim şeylere de saygı duydunuz, bir yaz benimle sevginizi bölüşmeye başladınız ve ailemizin gönlüne kuruldunuz...□□♥

Aslıhan... Sana yapılan bir haksızlık sonucu yolumuz kesişti ve öyle ki, her şerde bir hayır olduğunu ikimiz birden biliyorum ki fazlasıyla hissettik. Kurduğun dünyayı sevdim, yarattığın karakterleri sevdim, onları seninle konuşmayı sevdim. Gece yarısından başlayıp sabahlara kadar yaptığımız Anka ve Maça Kızı 8 sohbetleri benim için çok özel, çok değerli. Çakışan heyecanımızın, "önce sen anlat" larla tescillenmesine ramak kaldı çoğu zaman. Gelecekten ziyade geçmişi konuşmak, olup biten fakat yazmadıklarımızı konuşmak, onların motivasyonlarını konuşmak, çocukluklarını konuşmak, ikimize de çok iyi geldi. Geç

bulduğum fakat kaybetmeyi asla istemeyeceğim, satırlarında dinlendiğim bir dostum oldun sen. İyi ki...♥□□

7 Milyon okunmaya yaklaşmış bir kitabın, her bir okuru çok değerli. Gece gündüz yorumlar yapan, devamlı kitap hakkında tartışan, tweetler atan, Instagram ve Twitter'da fan sayfaları açan, videolar yapan her birinize minnettarım. Herkesin varlığına müteşekkirim. Bu yolda, her birinizden bir şeyler öğrendim. Gün içinde sizlerin yazdığı satırlarla hayata küçük molalar veriyorum. Maça Kızı 8 Ailesi'ne sonradan da olsa katılan herkesin yeri kalbimde baki.

Kalbim 4 odacıklı değil benim; 40, 400, 4000?

□□♥

89.Bölüm'den sonrasını zaten söylemiyorum bile. O güne dair hatırladığım tek şey Gülşah'ın *"Bölüme bakıyorum Bora'yı tanıyamıyorum... Yorum yapan insanlara bakıyorum, onları zaten hiç tanımıyorum..."* diye hayıflanması olabilir.

Ne çok hayalet okurum varmış!

Bir otobüs hareket aldı 21 Mayıs 2017'de; kimin ne zaman o otobüse bindiği önemsiz olmakla birlikte, sizlerle yolculuk yapmak çok güzel.

Bugün burada olmak çok güzel.

90.Bölüm ve sonrasında, doya doya hasret gidereceğimizi biliyorum.

Yepyeni anılar biriktirmek, bağlarımızı daha da güçlendirmek, ağlayacağımız satırlarda kendimize gülünecek bir şeyler bulabilmek dileğiyle, birlikte... Her biriniz benim yol arkadaşlarımsınız. Çünkü, *"Ölene dek sorumlusun, gönül bağı kurduğun her şeyden..."* □□♥

90.Bölüm demişken...

Ben bugün bu yazıyı yazarken ağlıyorum. Belki sizler de ağlıyorsunuzdur. Belki yüzünüze buruk bir tebessüm yayılmıştır. Merak ediyorsunuzdur. Son kitabı heyecanla bekliyorsunuzdur. Özlemişsinizdir. Benim sizi özlediğim gibi.

Bora'nın doğum gününde, yine, yeniden.

Nasipse,

8 Temmuz 2019 Pazartesi günü...

Kavuşuyoruz...

(Üstelik, 91.Bölüm de aynı hafta Cuma günü... Sonra Cuma'dan devam, Cuma'lar bizimdir...)

Kağıt ve kalemleri şimdiden hazırlayın efendim. Karakterleri ve olanı biteni kenara not ede ede ilerleyin, öyle okumak çok daha güzel olacak. Sonra söylemedi demeyin.

Sizler muhtemelen, *zaman çok çabuk geçsin* diye dualar edeceksiniz; ben ise *zaman dursun* diye... Keza malum ben hâlâ yazıyorum... İnanır mısınız kaç bölüme sığdıracağımı da bilmiyorum. Küçük küçük planlar yaptım belli dönüm noktaları yerleştirdim. En azından tümüyle kitabı bitiremesem de 62.Bölüm ve 89.Bölüm gibi ara duraklar belirledim kendime. Belki kısacık molalar veririz yine, böyle en heyecanlı yerlerinde. Belki birden çok mola verirsek, bu kadar uzun ayrılıklar da almayız araya...

Kısmet... Kısmet çünkü, insanın kendi kurguladığı kitabın sahneleri bile, kendi planladığı gibi gelişmiyor hiçbir zaman. Bana mantıklı gelen Nazlı'ya gelmeyebiliyor. Nazlı'ya gelse Bora'ya gelmiyor. Bora'ya gelse Selim'e gelmiyor. Hayır, Selim'e ne oluyorsa?! Selim'e bile bazen otoritem sökmüyor; sonra Hande *"Daha falanca sahnede misin ya"* diye bana laf ediyor. Sonra kitap niye bitmiyor? Canım daha yeni 8268 kelime sildim, hiç öpmiyim!😒 SELİM YÜZÜNDEN EVET! (Çok sinirli olduğumu daha ne kadar belli edebilirim acaba kendisine?)

Yani, planları da rafa kaldırdım Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi, bir kavuşalım da sonrasına bakarız...

Bir gün, bir kitapta, karakterlerin aslında var olduğunu ve kendilerini yazacak yazarı beklediklerine dair bir şey okumuştum... Bunu okuduğumda, buna katılmam pek mümkün değildi çünkü ben bunu yaşamamıştım. Fakat şimdi yaşadım. Bence de öyle. Eğer öyle olmasaydı, Nazlı ve Bora başta olmak üzere, yazdığım tüm karakterleri yönetebilir olurdum. Fakat öyle olmuyor. Gerçekten de öyle anlar geliyor ki, onlara söz geçirebilmek mümkün olmuyor. Çünkü ruhları var. Evet, yazdığım hikayenin bir kurgusu, ana çatısı

var, büyük resim... Fakat söz konusu tek bir sahne bile olduğunda, çok kez ben ne kurguluyorum; yazdığımda neye dönüşüyor, hayret ediyorum. Hiç şüphesiz, onları kendi fikrime zorlamadığım, belirli kriterler dahilinde serbest bıraktığım için bu kadar gerçek ve hissedilebilirler. Gözlerimi kapattığımda onlar anlatıyor, ben yazıyorum. (Selim sen anlatmasan daha iyi olur ama neyse!)

Yazmak isteyenler, benden tavsiye istediğinde de hep bunu söylüyorum: Duyularınızı açın. Dinlemeyi, görmeyi, hissetmeyi bilin... Eğer karakterlerin yaşamak istediklerine saygı duyarsanız, siz de onlarla yaşayabilirsiniz. Ve siz yaşarsanız, sizi duyularıyla okuyan herkese de yaşatırsınız.

Motomot düşüncelerde tutturan insanlar da olacaktır, düz mantık hareket eden insanlar... Kuralları, önyargıları olan insanlar... Bunun bir hikaye olduğunu fakat ***her şey***in, aynı gerçek hayatta da olduğu gibi ***insanlar için*** olduğunu unutacak insanlar olacaktır... Muhtemelen ahkam keseceklerdir. Kendilerinin yapmayacağı bir şeyi, başka birisinin yapabileceğini görmezden gelecek ve her karakterin eylemini, kendi kapasiteleri dahilinde yorumlayacaklardır. Gerçek hayatta olması mümkün olmayan ya da sizin yazdığınız karakterin yapması mümkün olmayan şeyleri hikayenizden bekleyeceklerdir. Suçlayacaklardır, kendileri gibi değil diye... Ahlak, erdem, kamu spotu vari cümleler arayacaklardır. Duyguları ayırt edemeyeceklerdir. Okudukları karakterle empati yapamayacaklardır. En önemlisi karakterin "bir karakteri" olduğunu ve kendi kararlarını yaşadıkları şeyler doğrultusunda verebilecek yetkinlikte olduğunu asla düşünemeyeceklerdir. Karakterleri boş vererek, okları size çevirecekler ve yazdığınız karakter arasında ayrımcılık yaptığınızı falan iddia edeceklerdir. Yargılayacaklardır, kınayacaklardır...

Olabilir... Bunların hepsi benim de başıma geldi. Naçizane tavsiyem, gülün ve geçin, emin olun tek bir cümlelerinden o insanları seçebileceksiniz... Roman okumak da yetenek

işidir, bana inanın. Okumak var, okumak var çünkü... Sevmemek ve anlamamak farklı şeyler ve muhtemelen bazı insanlar bunu ayırt edemeyeceklerdir. Onlar sizi yolunuzdan döndürmesinler ve kaygı güderek yazmak istediğiniz şeyi yazmaktan geri durmayın. Hikaye anlatıcısının tek görevi, okuyanı düşünmeye sevk etmektir... *"Bu benim başıma gelseydi, ben ne yapardım?"* dedirtmektir. Çünkü evrensel bir gerçek vardır; bir insan bir fikir, bin insan bin fikirdir. Bir roman okuyup fikir tartışmaları yaşamaktır aslolan ve hiçbir hikaye arzu ettiğimiz yere ulaşmak zorunda değildir. X, benim yaptığımı yapmak zorunda değildir mesela, bu X'in hayatıdır.

Nasıl ki arkadaşlarımız başlarına geleni anlattıklarında, bizim istediğimiz doğrultuda tepkiler vermeyebilirler, işte romanlar da böyledir. Dilerim, bunu hiç unutmayan okurlarınız olur... Ne demek istediğimi anlarsınız. Ben çok şanslıyım. Dilerim yazmak isteyen herkes, benim kadar şanslı olur. En önce kendiniz için yazın, kimse için değil...

Siz kendinize inanın, size de inanan insanlar mutlaka olacaktır... □□♀□□□□

Çooooooook özlemişim size yazmayı!

Benimle bu satırlar aracılığıyla heyecanımı paylaştığınız için çok teşekkür ederim. (Kaç kez teşekkür ettiğimi bilmiyorum... Ve sanırım artık bitirmem de gerekiyor ama bitiremiyorum...)

Şuraya şunları ekleyeyim:

□□♀Instagram: macakizi8

□□♀Twitter: dilarapamuk

□□♀Youtube: Maça Kızı 8

□□♀Spotify: macakizi8

Sizlere 8 Temmuz'a kadar konuşacağınız alan açtım bol bol, ne tatlıyım! □

Sizleri çok ama çok seviyorum. Var olun. Hep.

Maça Kızı 8 sizlerle buluşalı tam iki sene oldu! Ben yazdım ve yayınladım sadece, kalan her şey sizin sayenizde, siz sevdiniz diye...

♾
Bu arada, Çınar, Bora'nın kuzeni.
(Yapmasam olmazdı... Bilenler, bilmeyenlere anlatsın^.^)
22:00'da, G*eçmiş Hikaye*'de, tekrar görüşürüz.
Öpüyorum herkesi, koskocaman!

Geçmiş Hikaye*

Kader ağlarını örerken, insanlar, hiçbir şeyin farkında olmadan yaşamaya devam ediyorlardı.

Bundan seneler evveldi.

Akbulut ve Şahindağ Aileleri, karanlık bir ortaklığa imza atmak üzereydi. Bu ortaklığı güçlendirmek için, Hüseyin Akbulut'un kızı Betül ile Hayri Şahindağ'ın oğlu Sadri'nin evlenmesine karar verilmişti. Başlangıçta, Hüseyin Akbulut'un buna pek gönlü yoktu fakat kardeşi Hakkı'nın gözünü hırs bürümüştü. Hakkı, ailenin tek kızını, yeğeni Betül'ü gözü kapalı bir şekilde, bu ortaklık uğruna harcamaya karar vermişti. Abisi Hüseyin'e ve yengesi Nagihan'a dökmediği dil kalmamış, Sadri ve Betül'ün zaten beraber büyüdüklerini öne sürmüş, kızlarının geleceği için bunun çok doğru bir adım olduğunu anlatıp durmuştu. Hüseyin Akbulut, en sonunda bu evliliğe razı gelirken, birçok insanın hayatının bu karardan etkileneceğinden habersizdi.

Betül'ün bu evliliğe karşı çıkacağı muhakkaktı fakat Sadri'nin bu evliliği kabul etmemesi, babası Hayri Şahindağ'ın beklemediği bir durumdu. Oğlunun Betül'e olan duygularını hep aşk diye yorumlamış ve zaten ortaklıktan ziyade, bu evlilik fikrini oğlu için ortaya atmıştı. Fakat Sadri, Betül'ün kendisine karşı herhangi bir şey hissetmediğini biliyordu ve onu zorlamak istemiyordu. Betül'ün tarafında olursa, bu evliliğe karşı gelirse, zamanla kendisini sevebileceğini düşünüyordu. Bu yüzden, Betül'le birlik olmuş ve ailelerini arkalarında bırakarak, bu zorundalıktan kaçmışlardı.

Hayat, onları İzmir'den Trabzon'a yolcu ederken, orada yaşanacaklar, bir devrin sonunu yazacaktı.

Betül ve Sadri, Akçaabat'ın bir köyüne sığınırken, kardeş oldukları yalanını söylemişlerdi. Sözde kan davasından kaçıyorlardı. Akbulut ve Şahindağ Aileleri'nin öfkesi geçene dek bu köyde kalacaklar ve belki de bir süre sonra, yeniden İzmir'e döneceklerdi. Sadri, bu geçen sürede, Betül'ün kendisine aşık olmasını diliyordu. Senelerdir birbirilerini tanıyorlardı fakat hiç bu kadar uzun vakit geçirmemişlerdi. Yaşananlar Betül için bir hayatta kalma savaşıyken, Sadri tüm bunlara tatlı bir macera gözüyle bakıyor ve aslında içten içe çok eğleniyordu.

Bir gün, Trabzon'un ileri gelen ailelerinden birisinin genç oğlu, köye sığınan iki kardeşin kapısını çaldığında, kader ördüğü ağa bir ilmek daha atmıştı.

Karabey Ailesi, Trabzon'un en zengin ailelerinden birisiydi. Reşat Karabey namuslu bir iş veren, sevgi dolu ve babacan bir adamdı. İnşaat işiyle uğraşıyordu. İki kızı, iki de oğlu vardı. Ahmet, Karabey Ailesi'nin ikinci çocuğu, en büyük oğluydu. Mühendislik Fakültesi'nde okuyordu. Babası Reşat Karabey'in ve annesi Gülsüm Karabey'in Ahmet ile ilgili kurdukları nice hayaller vardı. Ablası Fadime, babası ile annesinin ısrarına rağmen okumamış ve genç yaşta evlenmişti. Ahmet'in mühendis çıkmasını ve babasının işlerini devralmasını istiyorlardı. Hem Ahmet, diğer iki kardeşi Filiz ve Ali'ye de örnek oluyordu. Mükemmel bir evlattı ve bugüne dek ne annesini ne de babasını üzmüştü. Aslında, bir gün öyle bir üzecekti ki sanki geride kalan sütliman günlerin de acısını çıkaracaktı. Bunun henüz kimse farkında değildi. İzmir'den Karadeniz'e gelen fırtınanın getireceği felaket, tüm hayatları alt üst edecekti.

Bir gün, Ahmet, köye sığınan iki kardeşin kapısını çaldığında, kader ördüğü ağa bir ilmek daha atmıştı.

Ahmet Karabey ve Betül Akbulut, birbirlerine ilk görüşte aşık olmuşlardı.

Bu öyle bir aşktı ki, bir kez el ele tutuşacaklar ve ölürken bile birbirlerinin ellerini bırakamayacaklardı.

Betül, Sadri'ye rağmen, ilk andan beri, Ahmet'e dürüst bir şekilde yaklaşmıştı. Sadri ile kardeş olmadıklarını, babasının kim olduğunu, her türlü pis işlerin içinde bulunduğunu anlatmıştı. Ahmet, Betül'e öyle bir vurulmuştu ki bunu dert edinmemişti. Betül'le evlenmek istiyordu. Türkiye'de gidebilecekleri binlerce yer vardı fakat Betül, sanki ona gelmek için bu köye sığınmıştı ve bu kaderin bir işaretiydi. Ahmet kadere inanıyordu ve Betül için tüm dünyayı yakıp yıkıp yeniden var edecek kadar güçlü olduğunu hissediyordu.

"Çok açık bir şey ki, bugünü yaşamak için önce geçmişin kefaretini ödememiz, onun hesabını görmemiz gerekir. Bu kefaret de ancak acı çekerek, olağanüstü, sürekli bir emekle ödenir."

Sadri, Betül ve Ahmet'in günden güne daha da yakınlaşmalarını sinsice izlerken, tilkiler kafasına üşüşüyordu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Gözünün önünde, sevdiği kadın, başka bir adama aşık olmuştu ve bu biraz da kendisi yüzündendi. Kaçmanın belki de yanlış bir fikir olduğunu düşünmeye başlamıştı ve Betül'ü ne yapıp ne edip Ahmet'e bırakmamaya kararlıydı. Aklına hin bir fikir gelmişti; Ahmet'i Akbulut Ailesi'nin karşısına çıkarmak en doğrusuydu. Akbulut Ailesi'nden kimse, babası Hayri Şahindağ'ı karşısına alamaz, Betül ile kaçtıkları için kendisine zarar veremezdi ama Ahmet'i yok ederlerdi, biliyordu.

Ahmet, Sadri'nin ona verdiği fikrin sinsiliğinden habersizce, Akbulut Ailesi ile baş edebilmek için, Sadri'den kumar öğrenmeye başlamıştı. Betül'ü kaybetmeye niyeti yoktu ve girdiği yola canla başla sarılmıştı. Akbulut Ailesi ile savaşabilmek için, güçlenmesi gerekiyordu. Bu yolda, Sadri ile dost olduklarını zannediyordu. Trabzon'un bazı noktalarında küçük mekanlar kurarak ve babasının imkanlarını sonuna dek kullanarak güç toplamaya başlamıştı. Ahmet Karabey, Betül'le kendisine güvenli bir

hayat sağlamak için debelenirken, bir imparatorluk inşa ettiğinin farkında bile değildi.

Ahmet'in kumara bulaştığını öğrenen Reşat Karabey'in yaşadığı yıkım tarifsizdi. Bugüne dek dedelerinin itinayla koruduğu soyadının kirlenmesi, dördünü de birbirlerinden ayıramadıkları evlatlarından birisinin hayatının kayıyor olması, onun içinde asla tamir edilemeyecek bir hasar bırakmıştı. Ne yaptıysa, ne dediyse Ahmet'e engel olamamıştı. Oğlu ellerinden kayıp gidiyordu ve koca Reşat Karabey hiçbir şey yapamıyordu. Bu hırçın Karadeniz dalgalarına karşı kulaç atmak gibiydi ve o bunun nafile olduğunu çok geçmeden kabul etmişti. Oğlunu evlatlıktan reddettiğinde, yaşanacakları hızlandırmaktan başka bir şey yapmadığını bilemezdi.

Ahmet, baş koyduğu yola İstanbul'da devam etme kararı almıştı. Betül ile evlenerek aşklarının hiç bitmeyeceğine yemin ederlerken, babasının Trabzon'daki şirketine bağlı bir şirket kurmuştu. Kazandığı kirli paranın bu şirketten geldiğini gösterecek ve kanun önünde, kendisi için bir açık bırakmayacaktı. 18 Ağustos 1978'de ise, *"Başlangıç Noktası"* adı verilen bir kumarhane açarak, Sadri ile resmen ortak olmuşlardı fakat bu ortaklık yalnızca yer altında biliniyordu. Zaman su gibi akıp geçerken, Ahmet Karabey gerçekten de güçleniyor ve güçlendikçe hırslanıyordu. Sadri Şahindağ bunu ön göremediği gibi, artık bunun önüne de geçemiyordu. Akbulut Ailesi'nin forsu gün geçtikçe azalıyordu ve Sadri'nin planları suya düşüyordu. Sadri kendisini suçlamaktan bir an olsun vazgeçmiyordu çünkü Ahmet'i bitirmek maksadıyla, ona bu imkanları sunan da aslında kendisiydi ama hesaplayamadığı bir şey vardı: Ahmet Karabey, sandığından da zekiydi. Birkaç sene içinde, adını duymayan kalmamıştı.

Öte yandan Sadri, babası aracılığıyla tanıştığı, Cindy isimli, Amerikalı bir kadınla evlenmişti. Cindy ile olan evliliği bir iş anlaşmasından halliceydi fakat bunun Sadri için herhangi bir önemi yoktu. 1978 yılında, baba olurken bile aklında

yalnızca Betül vardı ve bu aşk içine, zehirli bir sarmaşık gibi yayılıyor ve onu gittikçe yok ediyordu. Oğlunu kucağına aldığında dahi, ona Betül'ün annelik yapmasını diliyor ve günden güne biraz daha deliriyordu.

Betül ve Ahmet ise, tüm engellere rağmen mutluydu. Ailelerini karşılarına almışlar ve iki kişilik bir hayat kurmuşlardı. Ölüm kapı komşuları bile olsa, birlikte her güçlüğe göğüs gerecek kadar büyük bir aşk yaşıyorlardı ve Betül, Ahmet'i tüm ailesini bir daha göremeyecek olmak pahasına çok seviyordu. Ahmet için yemekler pişirmek, ona kitaplar okumak, onunla hayaller kurmak... Betül için Ahmet, bu hayatın mucizesiydi. 1982 yılında, ailelerine ilk çocukları *Beyza* katıldığında, sona adım adım yaklaştıklarının farkında bile değillerdi.

Sadri, babası Hayri'ye olanları anlattığında, Betül'ü ne pahasına olursa olsun istediğini söylediğinde, onunla beraber bir plan yapmış ve yönetimi neredeyse eline almıştı. Hayri Şahindağ'ın biricik oğlu vardı ve onu kaybetmekten ölesiye korkuyordu. Oğlu onun mirasını devralacak, işlerini ve soyadını yürütecekti. Şimdi bir de torunu olmuştu ve o torun da dedesinin izinden gidecekti. Nasıl ki Sadri, babasına karşı gelmeden Cindy ile evlenmişti; şimdi sıra Hayri'deydi. Ahmet Karabey'i yok etmek istiyorsa, bunun önünde durmayacak ve oğluna yardım edecekti.

Ahmet Karabey'in büyümesi, Hayri Şahindağ ve Akbulut Ailesi'nin de arasını açmaya başlamıştı çünkü işler çığırından çıkıyordu. Ahmet'i bitirmek için, Akbulut Ailesi'nden de yardım almaları gerekiyordu fakat ne en büyükleri Zeki Akbulut ne de Betül'ün babası Hüseyin Akbulut, onlardan yana olmuyordu. Bu uğurda yanlarında, yine yalnızca Hakkı Akbulut vardı ve o da tek başına pek bir işlerine yaramıyordu.

En sonunda, Sadri'nin zoruyla, Betül'ün abisi Metin Akbulut'la açık açık konuşan Hayri, Ahmet'in artık ölmesini istediğini söylemişti. Aldığı cevap ise Hayri Şahindağ için beklenmedikti. Metin, Betül ile Sadri Trabzon'a kaçtığından

beri kardeşinin yüzünü dahi görmemiş olabilirdi ama bu, onun kocasının ölüm emrini vereceği anlamına gelmiyordu. Kardeşini seviyordu ve ailesinden uzakta bile olsa, mutlu olmasını istiyordu. Betül bir seçim yapmıştı ve abisi uzaktan da olsa, bu seçimin bedelinden kardeşini korumayı seçmişti. Metin'in, Hayri Şahindağ'ı kapısından kovması, Akbulut ve Şahindağ'ların arasındaki tüm köprüleri yıkarken, kader herkesin hanesine bir çentik daha atmıştı.

Sadri'nin sabrı taşmak üzereydi çünkü İstanbul'a geldiklerinden beri Betül'le bir kez olsun konuşamamıştı. Onu yalnızca uzaktan görüyor fakat asla onunla aynı ortama giremiyordu. Bunun Betül'ün kararı olduğunu anlıyordu. Ahmet'e her ne kadar ailecek görüşme isteği olduğunu söylese bile, Ahmet Sadri'nin tekliflerini geçiştiriyor, ortaklıklarını yalnızca birebir yürütüyor ve ailesi ile Sadri'yi bir araya getirmiyordu. Senelerdir Betül'ü görememek, Sadri'yi imkansızlığa sürüklüyor ve umulmadık bir şekilde içini kinle dolduruyordu. Metin Akbulut'un da babasının yardım rızasını geri çevirmesi, Sadri'nin patlama noktası olmuştu ve ona bir ceza vereceklerdi.

Bu ceza, birçok insanın hayatını etkileyecek kadar ağır, sancılı ve geri döndürülemez bir cezaydı.

Sadri, babasının da yardımıyla, Metin Akbulut'un hamile karısını kaçırtmış ve aylarca, bir evin içinde hapsetmişti. Aydan doğum yaptığında, bebeğinin cinsiyetini dahi öğrenememiş ve bebeğini onun elinden almışlardı. Bunu yalnızca Hayri Şahindağ üstlenmişti ve bu Metin Akbulut'un saygısız davranışının bedeliydi. Sadri'nin de işin içinde olduğunu kimse fark etmemişti. Eğer fark etselerdi, Metin, Sadri'nin kapısına gitmez ve ondan aman dilenmezdi.

Bu olayı sözde yeni duyan Sadri, ailesinden kötü, tatsız ve nahoş bir haber getirme bahanesiyle, senelerdir görüşemediği Betül'ün karşısına çıkmıştı. Babasının ne kadar rezil, kötü, leş bir adam olduğunu anlatırken zorlanmıyordu. *"Biz seneler evvel kaçtığımız için.."* diyordu, *"...babam, kendisine karşı çıkmamızın intikamını alıyor. Senin ailen de*

Ahmet'le benim önümden çekildi ya... Babam hepimize posta koyuyor! Belki yarın sıra senin kızına, benim oğluma da gelebilir... Ahmet'le evliliğiniz, Ahmet'le ortaklığımız babamın canını sıkıyor."

Duydukları Betül'ü yıkıp geçerken, Ahmet canla başla bebeği bulmak için mücadele vermişti. Ve bulmuştu da... Fakat Hayri Şahindağ'ın kafasındaki plan, oğlununkisinden de adiceydi. Eğer Ahmet, bebeğin yaşamasını istiyorsa, Akbulut Ailesi'ne bebeği bulduğundan bahsetmeyecekti. Hatta bebeğin öldüğünü söyleyecekti. Ahmet'in bu yalanla yaşamaya mahkum olması, Betül'ün ailesi ile aralarına girecek bir engel daha demekti ve bu uzun vadede bir mutsuzluğa dönüşecekti.

Ahmet ve Betül, bu bebeğin yaşaması pahasına, büyük bir yalanı kucakladıklarında, aşkları ilk kez çatırdamıştı ve bunun arkası da gelecekti.

Zaman geçti, mevsimler değişti fakat Betül'ün gözlerinden akan yağmurlar hiç dinmedi. Karabey Ailesi'nin Beyza'dan sonraki ikinci çocuğu olan Bora dört yaşındayken, herkesi bekleyen son biraz daha belirginleşti. Sadri, Betül'ü kazanmak için son oyununu oynayacaktı. Ahmet'e uyuşturucu işine girmek istediğini söyledi. Başka bir çetrefilli süreç başlarken, Ahmet'le Betül'ün aşkındaki çatlaktan akan sular daha da şiddetlendi.

Ahmet, uyuşturucu işine bulaşmayı kafasında ölçüp biçerken, istediği tek şey daha fazla güçtü. Bu güce ihtiyacı vardı. Sevdiği kadını ve iki tane çocuğunu korumak için, artık elindeki gücün yetmediğini hissediyordu. Her ne kadar bunu Betül'e yansıtmaktan çekinse dahi, düşmanları gün geçtikçe çoğalıyordu. Ve hala, baş düşmanın aslında Sadri Şahindağ olduğunu anlayamıyordu. Betül'e uyuşturucu işine girmek zorunda olduğundan bahsettiğinde, onun kafasındaki tüm olumsuz düşüncelerle ilk kez yüzleşiyordu. Betül, babasının ve annesinin ne zor koşullarda yaşadığını ve kendisiyle abisinin bir sürümcemede büyüdüğünü, Ahmet'e açık açık ilk kez anlatıyordu. Bu dünyada hayatta kalmak, Ahmet'in

sandığı kadar kolay değildi. Ne kadar güçlenirse, düşmanları o kadar çok artacaktı ve bunun bir sonu yoktu. Bu kadarı da fazlaydı! Betül çocukları için gerçekten de korkuyor ve Şahindağ soyadından artık ölesiye nefret ediyordu.

Çareyi Trabzon'a gidip Reşat Karabey ile konuşmakta bulan Betül, aynı zamanda başka bir felaketi çağırdığının farkında değildi. İki torunun yüzü suyu hürmetine, Reşat Karabey'in oğlunun yanında olmasını ve uyuşturucu işine girmesini engellemesini istemişti. Ahmet'in babasını çok özlediğini ve babasına kendisini affettirmek için her şeyi yapabileceğini biliyordu. Betül'ün medet umduğu, Reşat Karabey'in vicdanından başka bir şey değildi. O kayınpederini yalnızca bayramdan bayrama görüyor bile olsa, kendisini devamlı arayan, bazen de torunlarını görmeye gelen kayınvalidesi Gülsüm Hanım'ın anlattıklarını biliyordu. Neredeyse birlikte yaşadıkları görümcesi Filiz, hep babasının pamuk kalbinden bahsediyordu. Karabey Ailesi'nin her ferdinden, Reşat Karabey ile alakalı hep güzel sözler duymuştu. Her şeyden evvel, Ahmet'in babası olduğu için bile, Reşat Karabey'e çok güveniyordu; o kapıdan geri çevrilme ihtimali yoktu.

Reşat Karabey tam da Betül'ün hayal ettiği gibi sıcacık bir tepki vermişti. Gönlü kırık bile olsa, o bir babaydı. Bir zamanlar, kendi babası da Betül'e aynı bu şekilde gülümsüyor, böyle sımsıkı sarılıyordu. Kendi babası, torunlarını hiç kucağına alamamıştı ve Betül, Reşat Karabey kendi babasının yerine de onlara dede olsun istediği için, Ahmet'e rağmen her bayram Reşat Karabey'in kapısını çalmaya devam etmişti. Belki de kendi babasının elini öpemediği için, kendi babası torunlarına harçlık veremediği için yapıyordu bunu, bilmiyordu. Düşünmüyordu. Sadece kocasının ailesini, Beyza'nın doğumuyla beraber *aile* bilmişti ve bu Betül'e iyi geliyordu. Hüseyin Akbulut'un kendisini asla affetmeyeceğini, Ahmet'e *damat* demeyeceğini, evlatlarının yüzüne dahi bakmayacağını düşünüyordu.

Reşat Karabey, oğluyla seneler sonra ilk kez bir araya geldiğinde yaşanan kucaklaşma, çekilen hiçbir acıya değmediğinin en büyük kanıtı niteliğindeydi. Ahmet, babasının dizine kafasını koyup *"Babam!"* diye ağlarken, Betül de kendi babasına duyduğu özlemden ağlıyordu. Sonunda, kendi çocukları da dahil olmak üzere, tüm Karabey Ailesi bir aradaydı fakat Betül için bu resimde, hiç kapanmayacak eksikler vardı.

"Annecim, neden ağlıyorsun?" diye sormuştu Beyza, kalabalıktan sıyrılıp, Betül'ün yanına geldiğinde. Beyza'nın gelmesi, Bora'nın gelmesi için de yetmişti. Betül daha ağzını açamadan, Bora da yanlarında bitmişti.

Betül oğlunu kucağına alırken, Beyza'ya da sımsıkı sarılmıştı. *"Ailemi özledim,"* diye mırıldanmıştı. Bora'nın hiçbir şey anlamadığının farkındaydı fakat Beyza anlıyordu. Sık sık anneannesi ve dedesi olup olmadığını soruyor, bazı eski fotoğraflardaki insanların kim olduklarının cevabını arıyordu. Fakat Betül, Akbulut Ailesi'nden bahsetmekten hoşlanmıyordu.

"Bizi çağır, gelip seni öpelim. Senin ailen biziz. Ablam, ben, babam!" demişti Bora, bilmiş bir tavırla. Küçücük kollarını annesinin boynuna sarmış, başını annesinin omzuna koymuştu. Annesinin kokusuna aşık bir çocuktu. Ablasını ve babasını da çok seviyordu ama her çocuk gibi, annesinin kucağında bulduğu huzur gibisi yoktu.

"Çekirdek aile o!" demişti Beyza, gülerek. Heyecanla annesine dönmüştü. *"Anne bak, biz anlatmıştık seninle. Öğrenmiş!"*

"Hayır!" demişti Bora, kaşlarını çatarak. *"Çekirdek biter. Gerçek aile olalım!"* Betül'ün attığı kocaman kahkahayla, Bora'nın yüzü buruşmuştu. Yüksek sesli her şeyden nefret ediyordu.

Öte yandan, Reşat Karabey, oğluyla sabaha kadar konuşmuştu. Ahmet'i uyuşturucu işine girmemesi için ikna etmiş ve eğer Sadri Şahindağ ile bağlarını koparmazsa, ona hakkını helal etmeyeceğini söylemişti. Ahmet, babasını bir

kez daha kaybetmek istemediği için ne dediyse kabul etti. İlerleyen günlerde, Sadri ile defalarca kez konuştu ve bu ortaklığın bitmesini istediğini dile getirdi. Fakat bu Sadri için, Betül'den uzaklaşmak demekti, buna razı gelmesi mümkün değildi.

Olmadı.

Ahmet, Sadri Şahindağ'dan kurtulamadı.

Reşat Karabey'in tek bir çaresi kalmıştı: Hüseyin Akbulut'tan yardım isteyecek ve ilk kez *dünür* olarak, onunla yüz yüze gelecekti. Bu ziyaret Akbulut Ailesi'ni şaşkına çevirirken, Betül'ün umduğundan oldukça farklı sonuçlanmıştı. Hüseyin Akbulut'un içindeki hasret, Reşat Karabey'i güler yüzle karşılamasına sebep olmuştu. Kızını da torunlarını da görmek istiyordu, hatta Ahmet Karabey'e *oğlum* demeye bile razıydı. Ortada seneler süren manasız bir düşmanlık vardı ve tekrar aile olmak istiyordu. Kocaman bir aile...

Betül ve Ahmet, kol kola Akbulut Ailesi'nin yaşadığı eve girdiklerinde, hemen önlerinde, olan bitenden habersizce el ele tutuşan Beyza ve Bora da vardı.

O gece, birçok hayat için dönüm noktası olacaktı.

Yemek öncesi Hüseyin, Nagihan, Metin, Ahmet ve Betül birer kadeh kırmızı şarap içerlerken, biraz ileride oturan Beyza ve Çınar'ın birbirlerine anlattıkları şeyleri Bora merakla dinliyordu. Ablasının kendisiyle ilgilenmek yerine, kendisine bir arkadaş bulmuş olmasından hiç hoşlanmamıştı. Tıpkı bu evden hoşlanmadığı gibi... Canı sıkılmıştı. İçinden, *keşke evde dursaydım* diye geçirdi fakat sonrasında, bunu zaten dile getirdiğini ama babasının kabul etmediğini hatırladı. Ablası hala yeni arkadaşıyla konuşuyordu ve Bora da kös kös oturuyor, sofraya davet edilmeyi bekliyordu.

"Bora okula gidiyor mu?" diye sordu Çınar, Beyza'ya.

Bora'nın küskün bakışları ablasına çevrilmişti. *"Küçük daha o, 5 yaşına bile girmedi!"* dedi Beyza, gülümseyerek. *"Ama harfleri falan tanıyor biliyor musun? Ben öğrettim!"*

"Hani, yazsın?" demişti Çınar, merakla. Onun da bir kardeşi vardı fakat annesi gibi ölmüştü. O yüzden nerede küçük bir çocuk görse, hemen onun abisi olmak istiyordu. Beyza çok küçük değildi, belki onun abisi olamazdı ama Bora küçüktü ve ona abilik yapabilirdi. Zaten babaannesi Beyza ve Bora gelmeden, *"Gelenler senin kardeşin..."* demişti. *"Halanın çocukları... Kuzensiniz siz..."* Çınar böylesi bir şeyi ilk kez yaşıyordu ve oldukça heyecanlıydı.

"Yazmak istemiyorum," demişti Bora, ters bir ifadeyle.

"İlk defa geliyoruz ya, yabancılık çekti... Sonra geldiğimizde yazar, üzülme..." demişti Beyza, Çınar'a döndüğünde. Çocuk kalbi öylesi büyüktü ki, Çınar'ın gözlerine yerleşen hayal kırıklığından hoşlanmamıştı. Beyza kardeşini çok iyi tanıyordu ve yabancılara karşı ne kadar mesafeli olduğunu biliyordu. Yani bu durum normaldi ve Bora'nın Çınar'a alışması zaman alacaktı.

"Sana arabalarımı göstereyim mi?" diye sormuştu Çınar, Bora'ya. Mutlu olması için elinden gelen her şeyi yapmakta kararlıydı. İlk kez kuzenleri olmuştu ve kendisine yakıştığı gibi, misafirperver davranacaktı.

"Benim de var evde, istemiyorum," demişti Bora, ilgisiz bir şekilde.

"Ablacım, ne yapmak istersin?" diye sormuştu Beyza, araya girerek. *"Çınar Abi'n sana odasını gezdirsin mi? Hem bissürü oyuncağı varmış onun! Çok güzellermiş!"*

"Abla istemiyorum, eve gidelim!" demişti Bora, mutsuz bir şekilde.

Çınar'ın boynu büküldü. *"Neyse boşver Beyza,"* dedi, umursamaz bir ifadeyle. Hayatı boyunca üzerinden atamayacağı gurur, o gün de onu esir almıştı. Boynunu büktü fakat bunu hiç belli etmedi. Bora'yı umursamıyormuş ve yalnızca Beyza'yla kardeş olmaktan mutluymuş gibi davrandı. Yemek boyunca da, yemekten sonra da bir daha Bora'yla hiç konuşmadı fakat bu Bora'nın umurunda bile olmadı.

Çınar, ömrü boyunca Beyza'yı minnetle anacağı anlar biriktirirken, Bora ise ömrü boyunca nefretle hatırlayacağı bir ana sahip oluyordu.

Bora, koltukta oturan annesinin göğsüne başını yaslamış ve annesinin ağlamasına sebep olan Nagihan Akbulut'u izliyordu. Betül aslında annesine olan hasretinden, seneler sonra kendi evinde olmaktan yana duyduğu mutluluktan ağlıyordu ama Bora bunu kavrayabilmek için çok küçüktü. O yalnızca, canı yanan insanların ağladığını ve karşısındaki kadının da annesinin canını yaktığını düşünüyordu. *"Sen bizim içimizi yaktın Betül!"* diyordu Nagihan Akbulut, Bora'nın annesine. Bu aslında bir anne ve evladının yüzleşmesinden başka bir şey değildi fakat Bora bunlara alışık değildi. Duyduğu her cümleyle beraber, annesine biraz daha sarılıyordu. *"Çok ağladık kızım! Çok! Seni nasıl affedeceğiz biz?! Öldürdün bizi!"*

Bora'nın annesi öldürmezdi. Karıncaları öldürmeden nasıl yanlarından uzaklaştırdığını, eve giren böceği gazete kağıdıyla alıp nasıl bahçeye bıraktığını Bora çok iyi biliyordu. Bir keresinde Bora, gördüğü böceğin üzerine basmıştı ve annesi ona hiçbir canlıya asla zarar vermemesi gerektiğini, bunun çok büyük bir günah olduğunu anlatmıştı. Bora'nın annesi öldürmezdi fakat karşısındaki kadın, annesine saçma sapan suçlar atıyordu. Annesini ağlatıyordu. Annesi ağladıkça Bora'nın canı acıyordu. Karşısındaki kadının gözlerine baktı, küçücük bedenindeki tüm öfkesiyle. Nefret tohumları ilk kez o gece benliğine ekilirken, bu geceyi belki unutacaktı fakat karşısındaki kadının gözlerini ve annesini nasıl ağlattığını asla unutmayacaktı.

Bir tarafta da, Hüseyin, Metin ve Ahmet, ciddi bir konuşma yapmışlardı. Bu konuşma, Şahindağ'lara karşı verilmesi gereken mücadele hakkındaydı. Hüseyin Akbulut, bu işi halledebileceğini düşünmüştü. Ahmet'e, Sadri ile kendisinin görüşeceğini ve bu ortaklığın bittiğini anlayacağı dilde anlatacağını söyledi. Şahindağ'ların pisliklerini Hüseyin Akbulut'tan iyi kimse bilemezdi ve onların var olan gücünün

Ahmet'in boyunu aştığının farkındaydı. Sadri ile kendisinin karşı karşıya gelmesi daha münasıptı; üstelik bu, kızı Betül'e borcuydu.

"Her ne biliyorsan unut Ahmet..." demişti Hüseyin Akbulut, kaygıyla. *"Ve sana tavsiyem, eğer biraz olsun karını ve çocuklarını düşünüyorsan... Soyadı Şahindağ olan kimseyle, bir daha asla yan yana gelme... Bu işi ben bitireceğim. Seni anladım. Bir de Sadri denen haysiyetsizi dinleyeyim bakalım, onun derdi neymiş. Neden ortaklığın bitmemesi için bu kadar mücadele veriyormuş... Halledeceğim. Ben görüşeceğim."*

Fakat bu görüşme, Hüseyin Akbulut'un sonu olmuştu.

Hüseyin Akbulut'un Sadri Şahindağ tarafından öldürülmesi, Betül'ün içine zehir zemberek bir şekilde yayılmıştı. Üstelik babasının katili cezasını bile çekmemiş, onun suçunu Hayri Şahindağ üstlenmişti. Yer altı ikiye bölünmüş, Sadri Şahindağ ve Ahmet Karabey iki farklı safta, birbirlerine asla bulaşmamak suretiyle işlerine devam eder olmuşlardı. Ahmet, Betül'ün günden güne eksildiğini fark etmiyor ve gittikçe çoğalan düşmanlarının karşısında güç kazanmak için elinden geleni yapıyordu. Çoğu geceler eve gelmiyor, gelse bile çoktan sabah olmuş oluyordu.

Betül, kendisine üç kişilik bir dünya kurmuştu; kızı ve oğlundan başka kimseyi içine almadığı çekirdek ailesi vardı. Evleri hep kalabalıktı fakat Betül için bu kalabalık artık bir anlam ifade etmemeye başlamıştı. Ahmet'in annesi ile babasıyla, kardeşleriyle, yeğenleriyle devamlı görüşüyorlardı fakat Betül'ün *aile* kavramı değerlerini yitirmişti. Kocasını hala çok seviyordu ama artık bazı şeyler için de çok geçti, onunla bir daha asla mutlu olamayacakmış gibi hissediyordu.

Betül, sevmeyi bilen bir kadındı. Dünyayı değiştirecek şeyin sevgiden geçtiğine inanıyordu. Bu sebeple, hem Beyza'ya hem de Bora'ya öğrettiği ilk şey sevgi olmuştu. Eğer onlar birbirlerini yeteri kadar çok severlerse, belki abisi ve kendisi gibi ayrı düşmeyeceklerine inanıyordu. Kardeş

olmak başka bir şeydi ve Betül'ün hayattaki en büyük pişmanlığı, abisiyle birbirlerine tutunamamaları olmuştu. Abisine koşup gidebilirdi fakat kapıyı açanın gerisinde bıraktığı adam olmayacağını biliyordu. Abisinin, babasını ne kadar özlediğini de tahmin ediyordu fakat bu acıyı dahi birlikte kucaklayamamışlardı ve bundan sonra, hiçbir şey, onları eskisi gibi yapamazdı.

Betül, Beyza ile Bora'ya kardeşlik bağlarını aşılarken, sık sık, annesini de ziyaret etmeye başlamıştı. Nagihan Akbulut'un yanında eski Betül'ü hatırlıyordu ve bu ona iyi geliyordu. Abisiyle herhangi bir bağı kalmamıştı belki ama abisinin büyük oğlu Çınar'a halalık yapmak, onunla sohbet etmek, ona hediyeler almak, onunla oyun oynamak... Tüm bunlar Betül'e iyi geliyor ve içindeki vicdan azabını bir an olsun dindiriyordu. Annesine, abisine ya da Çınar'a, onların cinsiyetini dahi bilmeden *Umut* adını verdikleri bebeğin yaşadığını söyleyemiyordu belki ama şimdilerde adı değişse bile Betül'e hala umut veren o bebek iyiydi, güvendeydi, emin ellerdeydi. En azından Betül, Çınar'a sarılırken sadece bunu düşünüyordu.

Zaman su gibi akıp giderken, Betül'ün bu hayattaki en zorlu sınavlarından birisi başlamıştı. Hamileydi ve bu bebeği doğurmakla alakalı endişeleri vardı. Ahmet, yeniden baba olacağını için havalara uçuyordu ama Betül'ün bir bebek daha büyütecek bir enerjisi kalmamıştı. Onun zaten iki çocuğu vardı ve onları zar zor korurlarken, bir çocuğu daha dünyaya getirme fikrinden hoşlanmamıştı. Betül'ün aynı hamileliği gibi planlamadığı diğer şey, Ahmet'in, kendisine danışmadan, çocuklarına *"Kardeşiniz olacak!"* müjdesini vermesi olmuştu.

Beyza için bu deneyimlenmiş bir durumdu, artık 11 yaşındaydı ve aklı birçok şeye eriyordu fakat Bora henüz 6 yaşındaydı ve bu habere beklenilenden daha çok sevinmişti. Abi olacaktı. Abi olma fikrini çok sevmişti. Kardeşi doğduğunda 7 yaşına çoktan basmış olacağını hesaplıyor, ona neler öğreteceğini şimdiden değerlendiriyor, hatta

annesi dahil etrafındaki herkese belirli direktifler veriyordu. Beyza ise, *"Bora'nın adı Bora oldu. Bu bari Begüm olsun..."* diyordu. Ahmet Karabey için, bebeğin adının Begüm olmasında herhangi bir sorun yoktu, baş harfinin *B* olması yeterliydi çünkü karısı ve çocuklarının *BK* olması fikrini çok seviyordu.

Hayat çok bencildi ve kimse Betül'ün duygularıyla ilgilenmiyordu.

Betül için dönüm noktası, içindeki tüm duyguları rafa kaldırıp bu bebeği dünyaya getirmeye karar vermek olmuştu. O güne dek, *eş* olmaktan asla vazgeçmeyen ve Ahmet'i sevmek için mücadele veren kadın; o günden sonra, bu hayatta yalnızca anneydi. Kocasına sunduğu tek bir şart vardı: Çocukları asla ama asla, onun karanlık dünyası ile tanışmayacaklardı. Kurduğu imparatorluk gerekirse çökecekti fakat Ahmet'in ölümüyle, bu defter kapanacaktı. Kocasının kafasından geçen düşünceleri tahlil edebiliyordu fakat bunu istemiyordu; Bora bu kirli hayatı her ne olursa olsun devralmayacaktı!

Babası, *"Başlangıç Noktası"* diye adlandırdığı kumarhanesinin on beşinci yıl dönümünde, onu ilk kez mirasıyla tanıştırdığında, Bora henüz altı yaşındaydı. Etrafta neler olup bittiğini anlamıyor, neden orada olduğunu bilmiyor, insanların gürültülü kahkahalarından oldukça bunalıyor ve eve gitmek istiyordu. İskambil kartlarına yabancı değildi fakat onlarla oynamaktan da sıkılmıştı. Annesi kardeşine hamileydi ve annesinin yanında olmak istiyordu. Bir kumarhanenin kendisine göre bir yer olmadığını anlayabilecek yaştaydı, zaten etrafta hiç çocuk da yoktu. Herkes kendisine özel bir ihtimam gösteriyordu ve bu çok hoşlandığı bir şey değildi.

O gün, ilk kez, babasını çok farklı bir şekilde görmüştü ve bu onu şaşırtıyordu. Büyüklerinin elini öpmek, annesinden ve babasından öğrendiği saygı davranışıydı. Ne zaman babaannesi, dedesi, amcası ya da halası gelse onların ellerini öperdi. Fakat babasından yaşlı olan insanların, neden

babasının elini öptüklerini anlamıyordu. Bora'nın babasıyla alakalı ilk ve gerçek gözlemi o güne aitti. *"Büyüyünce benim gibi olacaksın, benden de iyi olacaksın..."* demişti babası fakat Bora, bunu istemediğini, buna özenmediğini, hatta bundan nefret ettiğini daha o gün anlamıştı.

"Bakalım beni de yenebilecek misin?" diye sormuştu babası, yanındaki adama. Adamın yüzü gülüyordu ve Bora'nın gözleri, o gülümsemeye takılı kalmıştı. *"Oğlum... Bora,"* demişti babası, adama.

"Öyle mi? Memnun oldum küçük bey... Ben de Vedat," demişti adam, Bora'ya elini uzattığında. Bora birkaç saniye adamın yüzüne baktı ve ona elini uzattı.

18 Ağustos 1993, birçok hayatı kesişim kümesinin içine alan ve sonsuza dek öyle tutacak olan bir gündü.

Nazlı, Bodrum'da bir hastane odasında dünyaya gözlerini açarken, babaları aracılığıyla kader iki insanı birbirine yazıyordu ve hiç kimse bunun farkında değildi.

"Vedat Bey'in keyfi pek yerinde Veysel, hepinizin paralarını aldı tabii!" dedi Ahmet, gülerek. *"Normalde böyle iyi oyuncular ya hile yapıyorlardır ya da hile yapıyorlardır..."*

"Vallahi benim neşem kazandığımdan değil!" dedi Vedat, yeni tanıştığı adama bakarak. Tavrı oldukça içtendi. *"Kızım oldu bugün..."*

Ahmet, poker fişlerini masaya sürerken, *"Kızın mı oldu?"* diye sordu, şaşkınlıkla. *"Yahu burada ne işin var o zaman?!"*

Vedat neşeli bir kahkaha attı. *"İnanır mısın, ben de bu soruyu devreme sorup duruyorum..."* Derin bir nefes alırken, kartlarına baktı. *"Erken doğdu bizim kız. Yarın sabahtan dönüyorum zaten memlekete. Bu gece felekten bir gece çalalım dedik... Yolumuz buraya düştü."*

"Desene senin kız uğuruyla gelmiş... Allah analı babalı büyütsün... Adını düşündünüz mü?" diye sordu Ahmet, gülümseyerek. Aklına yine Betül ve doğmak üzere olan bebekleri düşmüştü. Üç numaraları...

Bora'nın gözleri Vedat'tan ayrılmıyordu. *"Nazlı,"* dedi Vedat, içi titrer gibi. Bu ismin Bora'nın hayatını

değiştireceğini kimse tahmin edemezdi. Bazı anlar insanın hayatında, öylesine yaşanmış gibi dursa da gerçek oldukça keskin ve akıl dondurucuydu. O masada iki müstakbel dünür oturuyordu ve fakat dünür olduklarını öğrenmeye, ikisinin de ömürleri vefa etmeyecekti.

"Memleket nere?" diye sordu Bora, merakla. Ahmet ve Vedat başta olmak üzere, masanın etrafına toplanmış herkes küçük birer kahkaha atmışlardı fakat Bora, insanların neye bu kadar güldüklerini anlamamıştı. Vedat, memleketine gideceğini söylemişti ve Bora da memleketinin neresi olduğunu merak etmişti. Babasının, Kemal Abi'sinin, Aydın Abi'sinin ve hatta daha çok bir insanın, bu soruyu sorduğunu duymuştu; yanlış hatırlıyor olamazdı.

"Bodrum," dedi Vedat, göz kırparak. *"Sen nerelisin?"*

"İstanbul," dedi Bora.

"Trabzon oğlum!" dedi Ahmet, Bora'yı düzelterek.

"Ben İstanbul'da doğdum!" dedi Bora, babasına kızar gibi.

"Ama aslın Trabzon..." dedi Ahmet, gülümseyerek. *"Ben Trabzon'luyum!"*

"O zaman İzmir'liyim de... Annem İzmir'li!" dedi Bora, bilmiş bilmiş. Kollarını bağladı. *"Neden sadece sen ne diyorsan o oluyor? Annem üzülür. İzmir'liyim ben. Bana ne?!"*

Ahmet kocaman bir kahkaha atarken Vedat, *"Maşallah, zehir akıl..."* dedi. Başıyla Bora'yı işaret etmişti. *"Tek çocuk mu var?"*

"Yok iki," dedi Ahmet. Sonra güldü. *"Nasipse üç... Hanım hamile. Bir de Bora'nın ablası var, ilk göz ağrım... Beyza."*

"Ooo maşallah!" dedi Vedat, gülümseyerek. *"Biz de çok geçmeden düşünüyoruz ikinciyi... Benim hanım, bir evin biricik kızı. Kardeş eksikliğiyle büyümüş hep... Biz üç kardeşiz, kardeş gibisi yok... O yüzden, bizim kız yalnız kalmasın istiyoruz. Bir kardeşi olsun."*

"Benim de bir ablam, iki de kardeşim var..." dedi Ahmet, Vedat'ı onaylar gibi. *"Babamla neler neler yaşadım da kardeşlerimden kopmadım. Kardeşlik başka..."*

Kardeşlik başkaydı; o gece, oynadıkları oyunda rakip olan bu iki adam, bu duyguyu ilerleyen zamanda çok daha iyi anlayacaklarını bilmeden sohbet ediyorlardı. Bir kardeşliğin temelini atıyorlardı. Bir gizin iki ortağı olacaklarını fark etmeden, birbirlerine kendilerini anlatıyorlardı. İki adam da birbirinden oldukça farklıydı fakat ikisinin de bu hayatta ortak bir dertleri vardı. İkisi de babaydı, ikisi de sevdikleri kadının kocasıydı. Ahmet Karabey için bu hayattaki en önemli şey ailesini korumaktı; Vedat Alaca için ise ailesine refah ve konfor dolu bir hayat sunmak. Herkesin derdi yaşadığı hayat kadardı ve herkesin derdi kendisi için büyüktü. İkisi de bu konuşma sırasında, kimin dost, kimin düşman olduğu pek de belli olmayan bu hayatta, gerçek bir fedakarlığın sınırlarını zorlayacaklarını kestiremiyorlardı.

Ahmet Karabey Vedat Alaca'nın *sınırlarına*, Vedat Alaca ise Ahmey Karabey'in *sınırsızlığına* hayran kalacaktı; yıllar sonra, Nazlı ve Bora'nın da birbirlerinde tam olarak aynı şeye hayran kalacaklarını bilmeden... O gece, iki adamın birbirlerini ilk görüşleriydi fakat son değildi. Vedat Alaca'nın ömrü yettiğince, bir araya geleceklerdi. Bir araya geldikleri gecelerden birisinde yapacakları bir anlaşma ise, çok uzun süre gün yüzüne çıkmayacak fakat ortaya çıktığında hiç kimse artık aynı insan olmayacaktı.

18 Ağustos 1993'ü Bora için unutulmaz kılan ise bunlar değildi. Bora'nın o tarihe ilişkin hatırlayacağı tek bir anı olacaktı: gecenin sonunda, babasının kendisiyle ofisinde yaptığı konuşma ve bu konuşmanın sonundaki efsunlu bir an.

Kader, ağlarını tam da o gece için örmüş ve sonrayı o gece üzerinden şekillendirmişti. Nazlı ve Bora hayat tarafından eşitlenirken, birbirlerinden habersizce yaşayıp kaderin kendilerini karşılaştıracağı günü beklediklerini bile bilmezken, birbirinden oldukça farklı hayaller kurup bambaşka insanları severlerken aslında her olan şeyde, birbirlerine bir adım daha yaklaşıyorlardı. Nazlı, Kara'nın simgesi olan chipi üzerinde taşıdığını dahi bilmiyordu ve

fakat, *durması gereken yeri* ona sessizce hatırlatan o görünmez engel, Nazlı'nın hayatında, Bora'nın boşluğunu dolduruyordu.

İnsan, hayatı akışına bıraktığı takdirde, soluksuz bir hikayenin parçası olabilirdi fakat bazı insanlar için akışı kabul etmek oldukça imkansızdı. Tıpkı, vaktinden evvel doğan Nazlı için... Bir gün, doğduğu gün aynı fotoğraf karesine girdiği, canı kadar çok sevdiği, onsuz yaşamaktansa ölmeye razı geldiği, hatta o yaşasın diye bile ölebileceği Anıl'ın hayatını kurtarmak için büyük bir sınav verecekti. Doğru iki insanın, yanlış zamanlarda birbirlerini teğet geçmesi, kaderin cilvelerinden birisiydi.

Nazlı, Bora'nın adını birçok kez duyacak, yemek yediği restoranın önünden geçecek, onu televizyonda görecek, onun daha sonra bulunacağı kafede test kitabını unutacak, farkında olmadan Bora'nın arabasına yaslanarak Anıl'la telefonda konuşacak, okuluna seminer vermeye geldiğinde elindeki davetiyeyi hiç tanımadığı bir kıza armağan edecek, Anıl'a aldığı mor menekşenin altına Bora'yla alakalı haber olan gazeteyi serecek, onun ile aynı anda, aynı balıkçı lokantasında yemek yiyecek, aynı anda Bodrum'un serin sularında yüzecek, onunla aynı anda, aynı gece kulübüne gidip dans edecek, bir yılbaşını kim olduğunu bile bilmediği Bora'ya armağan edecek; fakat hiçbir zaman, ona 1 Mart 2017'de olacağı kadar çok yaklaşmayacak, o geceye dek hiç yüz yüze gelmeyeceklerdi.

İkisi de birbirlerinin yörüngelerinde dolaştıklarını yaşarken fark etmeyeceklerdi ve 1 Mart 2017, hem Nazlı'nın hem de Bora'nın en büyük sınavı olacaktı.

Nazlı daha sonra, bunu, ***"Doğru zamanı yakalamak pek mümkün olmamakla birlikte, yanlış zamanda karşılaşmak da aslında bir tesadüften ibaret değildi ve her şeyin bir sebebi vardı."*** diye ifade edecekti fakat o bile yaşadığı her şeyin ilahi plandaki sebebini, o gün fark etmeyecekti.

Eğer Nazlı, durması gereken yeri unutmasaydı, babasına verdiği sözü çiğnemeseydi, henüz altı yaşındayken kumarhaneyle tanışmış bir adamın kumarhanesinde hile yapmaya çalışmasaydı, muhtelemen Anıl'ı kaybedecekti ve Bora'yla birbirlerini bir kez daha teğet geçeceklerdi. Kaderin onlar için *doğru zaman* nitelendirmesi, kesinlikle 1 Mart 2017 değildi fakat Nazlı, o gece, hikayesinin akışına meydan okumuştu. Zorlamıştı. Yalnızca durmayarak değil, Bora'nın ısrarla *"Git!"* demesine rağmen, Anıl'ı yaşatmak için ısrarcı davranarak da... Eğer o gece, o sınavda, diğer şıkkı işaretleyip o kumarhanden çıkıp gitmeyi seçseydi ya da Bora ona bir oyun oynamayı teklif etmeseydi, ikisi için de her şey bambaşka olabilirdi.

Fakat olan buydu ve gerçek, yalnızca olandan ibaretti.

Bora bir seçim sundu; Nazlı kabul etti. Hayat seçimlerden ibaretti ve Nazlı'nın seçimi, ne yazık ki, doğru değildi. Fakat yanlış olduğu da söylenemezdi.

Birbirinin doğrusu olan iki insan, birbirlerini yanlış zamanda tanımış olsalar bile, mutlak olan tek bir şey vardı: onlar, her ne yaşanırsa yaşansın, birbirlerinin kaderleriydi.

Maça kızı er ya da geç Bora'ya gelecekti; yanlış zamanda gelmesinin doğurduğu sonuçlar ise aralarındaki ilişkiye büyük engeller katmış ve zaten kolay olmayan her şeyi daha da zorlaştırmıştı. Nazlı'nın vaktinden evvel Bora ile tanışması, birçok insanın hayatında geri döndürülemez kayıplar verilmesine yol açmıştı fakat öte yandan, olacak olanın önüne geçmek mümkün değildi ve hiçbir şeyin doğrudan ne Nazlı'yla ne de Bora'yla alakası vardı.

Her şey bir dolaylamadan ibaretti; tıpkı Anıl'ın biraz daha uzun yaşaması fakat önünde sonunda, ölmesi gibi. Tıpkı, ölmüş olmasının borcunu ödediği anlamına gelmediği ve Nazlı ile Bora'nın erkenden karşılaşmasına yol açacak kazayı yaparak bir hayat borçlandığı Nazlı'ya; bu vesileyle kız kardeşinin eğitimiyle ve ailesinin sıkıntılarıyla maddi manevi ilgilenen Bora'ya bir gün borcunu ödeyeceği gibi... Anıl da yaşarken, aynı Nazlı ile Bora gibi, kendilerini bekleyen

olaylardan habersizdi. Nazlı bir seçim yaparak, yalnızca Bora ile bir araya gelmemiş, onlarca insanın birbirleriyle tanışmasını sağlamıştı; Gökhan ile Hande gibi, Eren ile Begüm gibi.

Eren ile Begüm'ün nişanı birçok insanın felaketi olacaktı fakat bir hafta önce yaşanan başka bir hadise sonucu, Anıl bu nişana gelmekten Bora tarafından men edilmişti. Nazlı bir kez daha zorlamış, bu sınavda da yanlış seçim yapmıştı. Çünkü en başta yapılan yanlış bir seçim vardı ve bundan sonrası için zaten belki de ne yaparsa yapsın, o kadar doğru seçimler olamayacaktı. Anıl, Eren ile Begüm'ün nişanında, *Begonvil* eşliğinde dans ettiği Nazlı, Bora'yı görsün diye onunla yer değiştirdiğinde, bedenine bir kurşun yiyeceğini ve Nazlı'nın hayatını kurtaracağını bilemezdi.

Nazlı'nın Anıl'la dans ederek, Bora'nın dikkatini dağıttığını ve aslında eğer o dans olmasaydı, Bora'nın Özgür'ün hamlesini mutlaka fark edip felaketi en aza indirgeyebileceğini, hiçbir zaman hiç kimsenin bilemeyeceği gibi.

İnsan yaşarken her şeyi ön göremezdi ve yaşanan her şey, başka bir şeye sebep oluyordu. İnsanın ağzından çıkan bir kelime ya da attığı tek bir adım, hayatındaki ilahi işleyişte bir yere yerleşiyordu. Geçen hiçbir saniyenin geriye akması mümkün değildi ve insan, öyle ya da böyle, devamlı kendi eylemlerinin bedelini ödemeye mahkum oluyordu.

Betül Akbulut'un, onlarca şehir yerine Trabzon'a gitmesi gibi, Nazlı ve Bora'nın da yaşadığı her şey, büyük resimde, kusursuz bir kader haritasını oluşturuyordu.

25 Eylül 2017 günü, Kara'yı bitirmeye teşebbüs eden Nazlı da hayatının en zor günlerinden birisini yaşayan Bora da, bundan sonra olacaklar hakkında hiçbir fikir sahibi değildi.

2017 bitti.

2018 bitti.

2019 bitti.

♠

21 Mayıs 2020, Boston

Nazlı, hızlı adımlarla koşarken kaslarının yorulduğunu hissediyordu. Artık durması gerekiyordu fakat bir yandan da durmaksızın koşmak istiyordu. Cebindeki telefonunun titrediğini fark ettiğinde, en azından ara verebileceğini hissetti. Fazlasıyla terlemiş olsa da bunu umursamadan adımlarını yavaşlattı ve okyanus kenarına yaklaştı. Soluklarının düzene girmesini beklerken, arayan numaraya baktı.

"Merhaba," diye açtı telefonu. Etrafı, kısılan gözleriyle, kendisini dinleyen birisinin olmadığından emin olmak ister gibi taradı. *"Her şey yolunda mı?"*

"Yolunda... Endişelenme. Boston'daymışsın, yeni öğrendim. İzin mi aldın?"

"Evet," dedi Nazlı, sessizce. Kayalıklara doğru ilerledi. *"Sempozyum var. John da konuşmacı. Öncesinde yapacak işlerimiz vardı. Yardıma geldim."* Gözlerini, geceyle aynı renk okyanusa dikti. *"Çok kalmayacağım. Yarın akşam döneceğim."*

Nazlı, eğer o okyanusun içinde Bora'nın olduğunu bilseydi, aralarında kaç mil olduğunu hesaplayabilecek kadar Boston'u ezber etmişti.

"Tamamdır. Langley'e geldiğinde haberleşiriz N... Şimdi sana işaretli bir harita atacağım. Farklı bir yoldan koşmanı istiyorum, olur mu?"

"Olur," dedi Nazlı, hiç düşünmeden. Bakışlarını caddeye doğru çevirdi. *"Fazla terledim. Taksiyle döneyim hatta ben... Sen yine de bana harita at ama."*

Nazlı'nın içinde hiçlik vardı. Aynı içi gibi, düşünceleri de hiçten ibaretti. Tavrı mekanikti. Telefonu kapattı ve ekranına düşen haritayı büyüttü. Yolunu uzatması gerekecekti çünkü geçmemesi gereken bir bölge vardı. Bu bölgede kimin olduğuyla ilgilenmeden, düşünmeden, sorgulamadan, hiçliğin içindekilerden kaçar gibi, ana caddeye ilerlemeye başladı. Telefonunun ekranındaki tarihten uzaklaştırdığı gözlerini, boş taksiye çevirdi ve taksiyi durdurdu.

"Yolu ben tarif edeceğim," dedi, taksi şoförüne. Boston'da olduğu zamanlarda güzergah değiştirmeye alışmıştı. Bazen bir şey oluyordu ve sevdiği caddelerden geçmemesi, sevdiği kafelere girmemesi, sevdiği parklarda bulunmaması gerekiyordu. Gerekliliklere uyum sağlamak ve nedenlerini sormamak konusunda oldukça iyiydi. Meraksızdı. Arkasına yaslandı ve kendisini kalabalık yolu seyretmeye bıraktı.

Bora, iskelenin ucunda otururken, vücudundan sular damlıyordu. Kafasında onlarca cevapsız soru vardı fakat tek bir tanesi çok baskındı. Nazlı'nın nerede olduğu, iki buçuk yılı aşkın süredir, her saniye sorduğu ve yanıtını bir türlü alamadığı bir soruydu. Dünyanın her yerinde yana yakıla aradığı Nazlı ile aynı şehirde olduğunu bilmeden, içine derin bir nefes çekti. Elinde Nazlı'ya ait fakat kimin gönderdiğini bilmediği, iki tane fotoğraf vardı. 8 Kasım 2019'da da bir fotoğraf gelmesiyle birlikte, birisinin kendisine bir oyun oynadığına ikna olmuştu. Arsızca, 8 Kasım 2020'yi bekliyordu. Nazlı'ya ait, iyi olduğunu gördüğü, tek bir fotoğrafa daha ulaşabilmek için günleri sayıyordu fakat acımasız zaman pek de geçmek bilmiyordu.

Kenarda duran telefona uzandığında, parmaklarından damlayan sular ekranı ıslatmıştı. Hala 21 Mayıs'tı. Suyun içinde ne kadar kaldığını bilmese de sandığı kadar çok süre olmadığını anlamıştı. Çünkü hala 21 Mayıs'tı. *Keşke* diye geçirdi içinden. *Keşke o gün evlenmemiş olsaydık.* Başını hızlıca iki yana salladığında, kendisiyle görünür bir biçimde kavga ediyordu. Bugüne dek yaptığı çok az şeyden pişman olan bir adamdı ve pişmanlık duymanın bir faydası olmadığını biliyordu. Gözlerini gökyüzüne çevirirken, iskeleye boylu boyunca uzandı.

Nazlı'nın da o anda, Boston'un bambaşka bir yerinde, kendisiyle aynı gökyüzüne baktığını hiçbir zaman öğrenmeyecekti.

"Bir gün seni bulacağım Nazlı," diye geçirdi içinden. Fakat bunun asla gerçekleşmeyeceğinden bihaberdi. Mesaj sesini

duyduğu telefonu tekrar eline aldığında, sıkıntılı bir nefesi serbest bıraktı.

"Merhaba. Boston'daymışsın. Begüm söyledi. Yarın matematik sempozyumu var, Harvard'da. Dünyanın her yerinden katılımcılar olacak, ev sahipliğini Profesör John yapıyor. Belki ilgilenmek istersin. Biliyorum sen Harvard'dan bir şey çıkmayacağından eminsin artık. Bu ihtimali eledin. Ben de seni boşu boşuna ümitlendirmek istemiyorum fakat belli olmaz. Söylemezsem pişman olurdum. İyi geceler Bora."

♠

Sempozyum, 25 Eylül 2017'den bu yana, Nazlı ve Bora'nın birbirlerine en yaklaştıkları andı. Bora, salonda sürekli etrafı gözlerken, Alp ve ekibiyle iletişimdeydi. Harvard'ın her bir köşesine dağılan adamları, eriştikleri kameralara takılan insanları izliyorlardı. Bu boşuna bir çabaydı ve Bora bunu bilmiyordu. Nazlı'nın perdenin arkasında heyecanla anlatılanları dinlediğini, kendisine yalnızca onlarca metrelik bir mesafede olduğunu bilmiyordu. Oysa çok uzun zamandır bu sempozyumu bekliyordu fakat bir kez daha hayal kırıklığına uğramıştı.

Ve fakat bir gün öğrenecekti.

Neredeyse 2020 de bitmek üzereydi...

Doğru zamandan biraz daha önce, fakat bu sefer doğru zamana daha az kala bir vakitte, yanlış zamanda karşılaşmış olmanın etkisinden hala çıkamamış iki insan, *kaderin cilvesine* tekrar yenik düşecekti.

Bora, Nazlı'yı bulamayacaktı; çünkü hayat, *maça kızını* ona getirecekti.

Nazlı ve Bora için her şey *o gün* başlayacaktı ve doğru zaman geldiğinde, ikisinin de önünde hiçbir şey duramayacaktı.

Üstelik bunun kendileri bile farkında değillerdi.

Nasipse, 8 Temmuz'da, 90.Bölüm'de görüşmek üzere...

90.Bölüm

Ve kavuştuk Maça Kızı 8 Ailesi

Bugün, bizim evrenimizde, 8 Temmuz! İyi ki doğdun Bora, iyi ki aktın kalemimden. Bu kadar çok sevenin olduğu için şanslı hissetmelisin, onların varlığı bana - dolayısıyla da sana- güç veriyor her zaman.

Tarihler bugünü gösterdiğinde, Twitter Türkiye Gündemi'nde Bora Karabey'i trend topic yaptığınız için; tüm güzel dilek ve dualarınız için; sabırla, arzuyla, hiç aklınızdan çıkarmadan, Maça Kızı 8'i beklediğiniz için; varlığınız, sevginiz ve ilginiz için çok teşekkür ederim.

Sizleri çok seviyorum...

♠

Hiçlik, hissedilir bir şekilde var olmuştu ve ben cehennemin ortasında hızlıca soluk alıp veriyordum. Hiçliğe adım atalı ne kadar olmuştu bilmiyordum ama artan sayılar yalnızca sol yanımdaki boşluğu biraz daha büyütmekten başka hiçbir işe yaramıyordu.

Boğazımdan feryat eden cılız ve hissiz bir iniltiyle beraber yataktan kalktım. Telaşlı parmaklarım sigaramı yakarken, bir yandan da eteğimi arıyordum. Nereye fırlatmıştım?

"Orada..." dedi. Boğazından mutlu bir kıkırdama çıkmıştı. Bir yeri işaret ettiğini anladığım için bakışlarımı ona çevirmek zorunda kaldım. "Arkandaki koltuk," dedikten sonra, dudaklarını dişledi.

Sanırım artık gitmem gerekiyordu.

Eteğimi bulamıyordum.

Arkamdaki koltukta olduğunu söylemişti.

Kendine yakışır bir atiklikte benden evvel davrandı ve arkamdaki koltuktan eteğimi alarak bana yaklaştı. Eteği elinden almaya çalıştığımda gülümseyerek arkasına sakladı. Tekrar almaya çalıştığımda ise birkaç adım geriye doğru gitti. Ne yapmaya çalışıyordu?

"Eteğimi verir misin?" dedim, ters bir ifadeyle.

Başını iki yana sallarken hala gülümsüyordu. "Kaçma hemen..."

Uzun soluklu eylemime tezat davranmamı beklediğini fark edince, histerik bir kahkaha attım. Kahkahamın ona verdiği cesaretle eteğimi tuttuğu elleri gevşedi. Eteği elinden alır almaz da giyinmeye başladım.

Bana, cennetinde meşk eylediği bir huriye bakar gibi bakıyordu fakat burası benim cehennemimdi. Paltomu da giydikten sonra, sigaramdan hızlı son birkaç dumanı içime çektim. Gidiyor olmamdan hoşlanmadığı belliydi fakat ısrar etmedi. İngiliz erkeklerinin en çok bu huyunu seviyordum. Sahi, acaba İngiliz miydi?

Adı neydi?

Sigaramı söndürdüğümde, "Tekrar görüşür müyüz?" diye sordu. Görüşmezdik. Daha evvel cehennemime konuk ettiğim hiç kimseyle tekrar görüşmediğim gibi onunla da tekrar görüşmeyeceğimi biliyordum.

Atkımı boynuma dolarken, istemsizce, benden cevap bekleyen gözlere baktım. Ela olduğundan emin olduğum gözler karaya çalındığında, burası da bana dar gelmişti. Kapıyı açtım ve hızlıca dışarıya çıktım.

Soğuk hava tenime çarparken, acı beni kucaklıyordu. Uzun caddede hızlı adımlarla yürürken, biraz evvel yanından ayrıldığım adamın ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordum. En azından hakkımda bir şey biliyordu: adımı. Adımın ne olduğunu söylediğimi bilmiyordum. *Nas? Nina? Nancy?* Belki de *Norma*. Fakat en azından hakkımda yalandan da olsa bir şey biliyordu.

Ben ise artık bana dair hiçbir şey bilmiyordum.

Kimdim ben, hiç olmaktan başka?

♠

"Hey! Nerede kaldın? Bu kadar gecikmezdin."

Geç kaldığım konusunda Holly ile aynı fikirdeydim fakat onun kastettiği şekilde eve değil, benliğime geç kalmış hissediyordum. Söylediğini duymazdan gelerek odama ilerledim. Holly, her zamanki gibi, kapattığım kapıyı hemen arkamdan açtı ve beni izlemeye başladı.

"Açsan eğer atıştıracak bir şeyler var mutfakta," dedi. Başımı beni rahat bırakması için, anladığımı belli edercesine salladığımda sıkıntılı bir nefes verdi. "Yarın sabah sınavın yok mu senin, neden bu kadar dağıttın?"

Gerçekten dağıtmış kadar iyi mi gözüküyordum? Bu doğru değildi. Eğer dağıtmış olsaydım toplardım ve fakat ben toplanmayacak kadar savrulduğumu biliyordum.

Aynı çantam gibi, atkımı ve paltomu da tekli koltuğa fırlattım. Banyoya ilerlerken, Holly'nin bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Dört... Üç... İki... Bir... "Kahve hazırlayacağım." Bingo. Banyonun kapısını sertçe kapattım.

Soğuk su tenime işliyordu. Küvetin içinde biraz daha kayarak, başımı da suyun içine soktum. Ancak buz gibi suyun içi, durmaksızın harlanan cehennem ateşinin yakıcı sesini bastırabiliyordu. Sessizliğin içinde üşüyordum ve bu, yaşamaya devam edebilmem için elzemdi.

"Kahve!"

Bedenimde kendi yolunu bularak kayan su damlacıklarının yeri ıslatmasını umursamadan küvetten çıktığımda, dişlerim birbirine çarpmıştı. Havluya uzandığım sırada, bakışlarım Holly'nin seslendiği kişinin aynadaki yansımasına takıldı. Yüreğinde yanan cehennem ateşine rağmen, yeşilin hangi tonu olduğunu bilmediği gözlerinin feri sönmüş, altlarında ise uykusuz olduğunu gösteren çukur oluşmuştu.

Kimdi bu, kısacık sarı saçları olan kadın?

"Nina! Hadi!"

♠

Yaklaşık on bir dakikada bitirdiğim sınavı, on beş dakika on dört saniyede hala kontrol edemeyen bir insan bana ne

öğretebilirdi bilmiyordum. Sıkılmıştım. Devamlı salladığım bacaklarımın, Bayan Carter'in dikkatini dağıttığını biliyordum fakat sıkıldığım için buna engel de olamıyordum.

"Evet..." Bayan Carter, her zamanki gibi oldukça gergin duran yüzünü bana çevirdi. "Tebrikler Nina Adams..."

Nefesimi fazlasıyla sesli verdim; bu tebrik, gidebileceğim anlamına geliyordu.

Koridorda yürümeye başladım. Etrafımdaki insanlarla göz göze gelmemeye çalışıyor ve mecbur kalmadıkça kimseyle selamlaşmıyordum.

Kartımı turnikeye okuturken güvenlik görevlisinin sesini duydum: "Nina Adams?" Bakışlarım adama çevrildi. "Bay Ortiz sizi odasında bekliyor. Şimdi bir yetkili geliyor, size Bay Ortiz'in odasına kadar eşlik edecek."

"Selam," dedi Taylor. Hafifçe Taylor'a gülümsediğimde, güvenlikteki adama döndü ve turnikeyi açmasını işaret etti. "Bay Ortiz'in seninle görüşmek istemesine şaşırdım."

"Bay Ortiz'in kim olduğuna dair bir fikrim yok. Ve şu anda dersimi kaçırıyorum. Yakışıklı hocam beni bayağı bir kınayacak," dedim, yürümeye başladığımızda.

"Bay Ortiz, senin buraya alınmana izin veren adam... Benim üstüm," dedi Taylor. Kaşlarını bunu nasıl hatırlamadığımı sorgularcasına çatmıştı.

"John'un arkadaşı... Amerikan vatandaşlığı konusunda sorun çıkarmayan amca?"

Taylor güldü. "Hele senin öyle bir üstün ki Nina... Ona amca dememelisin..." Ben de güldüm. "Ayrıca John sence amca mı?" diye sordu.

"John başka..." dedim, kaşlarımı kaldırırken. "John çok özel birisi... Ama evet yani benim için amca, adam 50 yaşında!"

Taylor gözlerini devirdi. "Kendini eğitimden attırma Nina." Asansöre bindiğimizde, Taylor tek bir kata basmak yerine 473202 yazar gibi, beş ayrı kata basmıştı. Fakat asansör, ikinci katta durmak yerine çalışmaya devam ettiğinde bunun bir şifre olduğunu anlamıştım.

Asansörden indiğimizde beni bambaşka bir dünya karşılamıştı. Daha evvel buraya hiç çıkmamıştım. Bay Ortiz, sandığımdan çok daha önemli birisi olmalıydı. Jaluzilerle kapatılmış cam ofislerin önünden geçerken, ajan filmlerinden fırlamış gibi durmayan fakat cüsseleri hayranlık uyandıracak insanlara ciddiyetle bakıyordum.

Bir kapının önünde durduğumuzda, Taylor kapının önünde bekleyen asker görünümlü adamı başıyla selamladı. Adam, kapıya bileğini gösterdi ve kapı açıldı. Sanırım bileğinde çip vardı. Küçük bir odada, masa başında oturan siyah saçlı kadın ayağa kalktı ve Taylor'la tokalaştı.

"Nina Adams?" dedi kadın. Fakat bakışlarını bana çevirmemişti.

"Evet," dedi Taylor, bana dönerek. "Silahını ve telefonunu burada bırakacaksın Nina."

Belimdeki silahı masanın üzerine koydum. Çantamdan telefonumu çıkarttım ve onu da silahın yanına bıraktım. Taylor elini sırtıma yerleştirdi ve kapıyı tıklattı. İçeriden ses gelmemesine rağmen kapıyı açtı ve bana göz kırptı. Kapıyı kapattığında kendisi dışarıda kalmıştı.

Büyük bir masada tüm ciddiyetiyle oturan ve Bayan Carter'dan daha gergin gözüktüğüne emin olduğum Bay Ortiz beni tepeden tırnağa süzdükten sonra, nazikçe oturmamı işaret etti.

"Daha evvel tanışmamıştık..." dedi Bay Ortiz. Gülümsemesini beklemediğim için bunu yadırgamıştım. "Fakat rahat ol, seni tanıyorum." Rahattım. Yalnızca neden burada olduğumu ve kendisinin benden ne istediğini merak ediyordum.

Ciddi bir ifadeyle, "Beni neden görmek istediniz?" diye sordum. Bay Ortiz daha çok gülümsedi ve soruma aldırış etmeden önündeki bilgisayara döndü. Uzun bir süre, bacaklarımın sallanmaktan yorulduğu kadar uzun bir süre, önündeki bilgisayara baktı.

"Sabırsızsın," dedi, nihayet bakışları beni bulduğunda. "Ve meraklı." Ayağa kalktı. Pencerenin önüne ilerledi. "Azimli,

çalışkan... Zeki..." Kollarını bağlayarak ilerledi ve masasına değil, karşımdaki koltuğa oturdu. "Açıkçası, John senden ilk bahsettiğinde seni pek umursamamıştım. Staj yapacak ve ayrılacaktın... Finans alanında herhangi bir konum... Fakat sonra, stajda bile öyle bir başarı sağladın ki... Seni kaçırmamamız gerektiği konusunda beni ikna ettiler."

"Beni kovacak mısınız?" diye sordum dan diye. Bay Ortiz'in gözleri kısıldı. "Bana tüm bunları anlattığınıza göre..."

"Açıkçası Nina... Ajan eğitiminin ilk iki senesini üstün bir başarıyla tamamlamış birisini kovmak istemem," dedi ve arkasına yaslandı. "Fakat sen de biliyorsun ki... Bu bir seneyi de mükemmel bir başarıyla atlatabilirsin fakat, bizden birisi olmak için girmen gereken sınavın hakkını veremezsin. Çünkü psikolojik bazı-"

"Sizce psikolojik sorunlarım mı var?" diye sordum, bir kez daha Bay Ortiz'in lafını keserek.

Bay Ortiz gülümsedi ve başını evet dercesine salladı. "Alkol sorunun var Nina... Bugün bir sınavın vardı... Şifre kırma-"

"Ve o sınavı geçtim!" diye çıkıştım.

"Fakat o sınava akşamdan kalma bir halde geldiğin gerçeğini değiştirmez bu..." dedi ve derin bir nefes aldı. "Bu disiplinsizlik."

Kaşlarımı çattım. "Eğer sınava gelmeseydim disiplinsizlik olurdu. Veya şu an tam da dövüş dersini kaçırmam disiplinsizlik!"

"Ve bana sesini yükseltmen de..." dedi Bay Ortiz ve arkasına daha çok yaslandı. Galiba haklıydı. Çatılan kaşlarım eski haline dönerken sessiz kalmayı tercih ettim. "Nina çabanı takdir ediyorum. Fakat beni Taylor ya da herhangi bir başkasıyla karıştırma. Ben seni, iki sene önce, Gizli Servis Görevlisi Eğitimi'ne kabul eden kişiyim. Yalnız annenin değil babanın da Türk olduğunu ve gerçek adının Nina olmadığını bilen, kimliğini kalıcı hale getiren, seni resmi olarak Amerikan vatandaşı gösteren kişiyim. En nihayetinde CIA'den olmana asla izin vermeyecek kişi de benim."

Hızlıca ayağa kalktığımda, Bay Ortiz'in bakışları gözlerimden ayrılmamıştı. "Tanıştığımıza memnun oldum Bay Ortiz!" dedim sitemle. "Kimliğimi iade eder, ülkenizden giderim," dedim ve çantamı omzuma astım.

"Nereye?" diye sordu Bay Ortiz. Cehennemin en dibine gidecektim, onu ilgilendirir miydi? "Nina senden gitmeni istemiyorum." Kapının önünde durdum ve şaşkınlıkla yüzümü ona çevirdim. "Sana sadece psikolojik testlerden geçemeyeceğini söylüyorum. Fakat sen buna bile bu kadar çok sinirlenerek, beni haklı çıkartıyorsun."

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye sordum.

"Nina Adams..." dedi Bay Ortiz ayağa kalkarak. Uzun bir süre gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Eğitimini erken bitiriyorum ve sana ilk saha görevini veriyorum." Çantamın omzumdan düştüğünü hissetmeme rağmen kolumu kıpırdatamamıştım. "Bunun tadına baktığında bir daha disiplinsiz bir davranış sergilemeyeceğine inanmak istiyorum..." Birkaç adım atarak bana yaklaştı. "Ve eğer bu görevin hakkını verebilirsen, bizimle olabilirsin, daima."

♠

Üç senelik eğitimi, disiplinsiz olduğum için iki senede bitiriyor oluşumu şampanyayla kutlamamı Bay Ortiz nasıl karşılardı bilmiyordum fakat, dumanla kaplı bardaki tanıdık simalar bedava şampanyadan memnun görünüyorlardı.

"Yani şimdi... İş dedin... Tam ne?" diye sordu Frantz. Her zamanki gibi, buraya yakışmayacak düzeyde şık giyinmiş ve boynuna siyah fularını takmıştı. Taşıdığı Alman genlerine yakışan mavi gözlerini şampanya kadehinden bana çevirdiğinde, "Bir çeşit terfi mi?" diye sordu.

"Öyle de denilebilir," dedim gülümseyerek. Frantz, Harvard Üniversitesi'nde bir matematik profesörünün asistanı olduğum yalanını biliyordu. Aslında bundan iki sene evvel öyleydi. Fakat John, kriptoloji ile ilgili çalışmalarımı gördüğünde, benden habersizce, CIA'in kariyer fırsatlarından faydalanmam için staj başvurusunda bulunmuştu. O zaman, John da aynı benim gibi, Operasyon Direktörlüğü'ne

katılacağımı bilmiyordu ve fakat eski dostum diye bahsettiği Bay Ortiz ile benim adıma görüşmüş ve Amerikan vatandaşlığı sorununu çözerek ilk sınava girmemi sağlamıştı. Bu her ne kadar bir plan dahilinde olmasa da işime gelmişti. Eğitime kabul edildiğimde, üniversitedeki işimi bırakmak zorunda kalmıştım fakat CIA tarafından orada çalışıyor gösteriliyordum.

"Ah Nina!" dedi Frantz, iç çekerek. "Aynı kızıma benziyorsun..." Ve Frantz yine sarhoş olmuştu. "Aynı senin gibi sapsarı saçları vardı." Gözleri de yeşildi. Aynı benim gibi. Frantz, onu ve karısını on beş sene evvel kaybetmişti. Yangın çıkmıştı. Karısı sarhoştu ve elinde sigarayla uyuyakalmıştı. Frantz, bunu günler sonra gözlerini açtığında, bir hastane odasında polislerden öğrenmişti ve artık ikisi de yoktu. Bu hikâyeyi çok kez anlatmıştı ama farkında bile değildi.

"Çok üzüldüm," dedim. Her seferinde bunu derdim.

"Artık gitmeliyim güzel kadın..." dedi Frantz ayağa kalktığında. "Karım ve kızım beni bekler." Ve her seferinde, gitmeden bunu söylerdi. Oysa barın arka sokağındaki bir pansiyonda, tek başına kalıyordu. Sarhoş olduğu için mi hatırlamıyordu ya da onu evde beklediklerine mi inanmak istiyordu, bilmiyordum.

"Yine uçtu!" dedi Matt, Frantz'in arkasından bakarken. "Senin olmadığın akşamlar seni soruyor... Adam hasta derecede seni kızı yerine koyuyor. Sen yoksan huzursuz hissediyor."

"Votka versene," dedim ve Frantz'in az evvel bitirdiği şampanya kadehinin altına sıkıştırdığı parayı Matt'e uzattım. "Şampanyalar benden, bunu başka akşam onun hesabından düşersin."

"Tam bir subay asilliği var gerçekten de adamda... İkram asla kabul etmiyor," dedi Matt ve parayı kasaya koydu.

Votkanın yakıcı tadı boğazımdan geçtikten sonra sigara yaktım. "Kaç senedir burada takılıyor?" diye sordum.

"Beş senedir buralardayım... Frantz benden eski," dedi Matt. Gülümsedi. "Bu arada fırsatım olmadı, tebrik ederim.

Terfi ha?"

"Öyle bir şeyler işte..." dedim ve sigaramdan büyük bir dumanın ciğerlerime dolmasına izin verdim.

"Sen buradakiler gibi değilsin Nina," dedi Matt. Sesinde ve yüzünde sorgulayıcı bir ifade vardı. "İki buçuk senedir tanışıyoruz, müdavimsin... Eskiden çok sık gelmezdin ama tez yazdığından beri Langley'den ayrılmıyorsun. Eminim Harvard'ın maaşı daha iyi barlara da yetiyordur. Neden ısrarla buraya geliyorsun?"

"Frantz'i özlüyorum," dedim ve gülümsedim. Matt onu kandırdığımı düşünürcesine bakışlarını gözlerime dikti. "Ciddiyim Matt... Frantz'i ve gözlerini çok özlüyorum. Çok sevdiğim, kaybettiğim birine benziyor gözleri. Deniz mavisi..."

Matt, elindeki bezi tezgâhın altına bıraktıktan sonra kendisine yavaşça bir içki doldurdu. "Hiç hikayeni anlatmadın... Frantz'e de anlatmadın, duyardım," dedi. Histerik bir kahkaha attım. "Anlatsana..." diye eklediğinde, sesi merak doluydu. "Nerelerdeydin daha evvel?"

Bakışlarımı yarısı boşalan kadehime çevirdim. "Evimde..." dedim. Derin bir nefes aldıktan sonra bakışlarım yeniden Matt'e odaklandı. "Anlatacak çok bir şey yok aslında. Bir çocuğu seviyordum... Deniz gözleri vardı... Trafik kazası geçirdi bir gün... Kurtulamadı... Ben de buraya geldim... Uzaklara."

Matt içkisini havaya kaldırdı ve "Ona..." dedi.

Boğazımı yakan, bu sefer yalnızca votkanın tadı değildi; günün birinde hayatı bir kurşunla son bulan Anıl'ın kanlı bedenine sarılan Naz'ın acı dolu çığlıklarıydı.

Hafifçe sağıma döndüm. Dakikalardır beni süzdüğünü fark ettiğim adama tebessüm ettim.

"Matt?" dedim usulca. "Hadi bir isim söyle."

"Baş harfi *N* olmak zorunda değil mi?" diye sordu Matt gülerken. Bu, soru bile değildi. "Natalie." Matt'e gülümsedikten sonra tamamen adama döndüm.

Adam, kendisiyle ilgilendiğimi fark ettiğinde, "Merhaba... Oliver ben," dedi. Fakat adıyla ilgilenmiyordum. "Seni daha önce burada hiç görmedim." Yalan söylüyordu. Buraya daha evvel gelmediğine, onun adına yemin edebilirdim.

Aynı gülümsemem gibi dudaklarımdan dökülen kelimelerin tümü yalandı: "Natalie..."

♠

Bay Ortiz'in beni sahaya çıkartacağını söylemesinin üzerinden yirmi iki gün geçmişti. Artık bana görev vereceğini unuttuğuna emindim. Stupid* darbelerimle sarsılırken okkalı bir küfür savurdum. Beklemekten sıkılmıştım. Bir yumruk daha savurduğumda kapı çaldı. Terden sırılsıklam olmuş bedenimi zorla kapıya doğru sürükledim.

"Muhteşemsin!" dedi Taylor, beni baştan aşağı süzerken. Ben muhteşem değil, ajan olmak istiyordum.

"Holly evde yok," dedim kapıyı kapatırken. Ve yeniden salona geçip, insan figürlü boks standına doğru ilerledim.

"Sakın bana eldivensiz çalıştığını söyleme," dedi Taylor ve başını iki yana salladı. "Ah Nina!"

Taylor, bir ajandı. Ajan olmak için telefonun başında çaresiz bekleyen, bekleyen ama çalıp çalmayacağını bilmeyen birisinin halinden anlamazdı. Keşke Taylor'a, Hakan Altun'dan bahsedebilseydim. Zorlukla yutkunurken kaşlarımın çatıldığını hissediyordum. Hakan Altun nereden çıkmıştı?

"Nina?" dedi Taylor merakla. İçki içmeyeli yirmi iki gün olmuştu. "İyi misin?" Eğitime gitmeyeli yirmi iki gün olmuştu. "Nina?" Kafamı ağır bir şeylere vermeden normal insanlar gibi yaşamaya başlayalı yirmi iki gün olmuştu. "Nina!" Ben Hakan Altun'u hatırlayamazdım.

"Ben böyle yaşayamam!" dedim korkuyla. Taylor endişeli bir şekilde bana bakıyordu. "Şu siktiğimin görevini ya versinler ya da ben eğitime devam edeyim!" dedim öfkeyle. Taylor bana doğru bir adım attığında, bir adım geriye gittim. "Ya da... Ya da ben üniversiteye döneyim, John'un yanına..." dedim telaşla.

"Nina, sakin ol..." dedi Taylor, ellerini havaya kaldırarak. Başımı iki yana salladım. "Sakin ol lütfen..." dedi ve aramızdaki mesafeyi kapatarak beni kendine çekmek istedi fakat ben ondan hızlı davranarak buna engel oldum.

Yüksek çıkan bir sesle, "Bana sarılma!" dedim.

"Tamam," dedi Taylor hızlıca. Ellerini yeniden havaya kaldırmıştı. Bir şeyler söylemeye devam etti ama onu dinlemiyordum. Dışarı çıkmam lazımdı. İçki içmem lazımdı. Aklımdan çıkarmam lazımdı. Hakan Altun'u yeniden unutmam lazımdı.

♠

Taylor da bir CIA ajanıydı. Ve kesinlikle, sohbeti alkol eşliğinde daha katlanılırdı. Aslında belki de Taylor'un bir suçu yoktu; alkol, cehennem ateşini harlıyor ve hayatın bizzat kendisini daha katlanılır hale getiriyordu. Taylor bir CIA ajanıydı fakat izlediğim dizilerde ya da filmlerde gördüğüm ajanlar gibi değildi. İşlerin kesat olduğu zamana mı denk gelmiştim bilmiyordum ama ekşından uzak yaşıyordu. Bunun onu daha da katlanılamaz birisi haline getirdiğini fark ettiğimde, önümdeki kadehten bir yudum daha aldım.

"Nasıl içkiye bu kadar dayanıklısın?" diye sordu Taylor, merakla. "Nerede duracağını nasıl biliyorsun, nasıl komaya girmiyorsun, anlamıyorum."

"Babama söz vermiştim," dedim arkama yaslanırken. "Tedbirliyimdir."

"Bay Ortiz kısaca bahsetmişti... Annen ve baban ayrıldığında, sen annenle Türkiye'ye gitmişsin ve babanın cenazesinde buraya-"

"Babam hakkında konuşmak istemiyorum Taylor!" dedim sertçe. Her şeyi yeniden unutmaya başladığım dakikalarda, sahte ailem hakkında konuşarak annemle babama ihanet etmeyecektim.

Taylor başını iki yana salladı. "Sen zaten, sana ait hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorsun Nina."

"Sen de zorlamayı çok seviyorsun. Israrla soruyorsun. Israrla. Sorma."

Taylor derin bir nefes aldı. "İki sene oldu Nina. Hala sana dair hiçbir şey bilmiyorum."

"Bilmek zorunda da değilsin," dediğimde, yüzünde alaylı bir gülümseme oluştu. "Bak, salak değilim. Bana nasıl yaklaştığının farkındayım. Fakat sana daha ilk zamanlarda söylemiştim. Benden uzak dur. Ben ateşim."

"Sen ateşsen, ben de su olurum Nina," dedi ve ısrarlı bakışlarına buruk bir ifade yerleşti.

"Ben sudan nefret ediyorum," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Eğer çölde, yeteri kadar susuz kalmışsan, sudan nefret ediyorsun. Ve ben artık, çölde yanan bir cehennem ateşiyim." Kadehimi kafama diktim ve ayağa kalktım. "En son içtiğim su için ödediğim hesabı bilemezsin."

Hızlı adımlarla restorandan çıkarken, parmaklarım bir numarayı tuşluyordu.

♠

Görkemli yerlerin dışarıdan sade ve alelade bir görüntüsü oluyorsa, orada kesinlikle yasa dışı birtakım dolaplar dönüyordu. Bunu izlediğim sayısız Amerikan filmlerinden uzun zamandır biliyor olsam da tecrübe edeli daha kısa zaman olmuştu.

"Nicole Adams," dedim. Rezervasyonu biraz evvel, bizzat kulübün sahibini arayarak yaptırmıştım. Güvenlik görevlisi, elindeki tablette hızlıca göz gezdirdikten sonra bana gülümsedi ve kapılar ardına kadar açıldı. Müziğe esir olmuş dans eden insanların arasından geçerek bara ilerledim. Kokteylimi aldıktan saniyeler sonra ise dans pistindeydim. Kafamı sağa sola sallarken, içimdeki her şeyin piste karıştığını düşünüyor ve bundan garip bir şekilde haz duyuyordum.

Benzer geceler, benzer şekilde son buluyordu.

Adını bilmediğim, ne anlattığını dinlemediğim, bir daha da asla görmeyeceğimi bildiğim bir adamın yanından kaçarcasına kalkıyordum.

Eşyalarımı almak üzere salona doğru ilerlerken, üzerime sarmak yerine peşimde sürüklediğim çarşafın yerlere saçılan

benliğimi süpürdüğünü hissediyordum. Yatak odasında bıraktığım adam, bu çarşafı makinaya attığında biraz daha *Nina* olacaktım. Ya da *Nadia*. Belki de *Nile*. Kıyafetlerimi hızlıca giyerken, çantamın yerde olduğunu fark ettim. Üstelik ağzı açıktı ve içindekiler aynı geçmişim gibi her yere saçılmıştı.

"Sana yardım edeyim," dedi adam. Kafamı kaldırdığımda, onun yüzünden evvel gördüğüm başka bir şeydi. Bir fotoğraf... "Fotoğrafla ilgileniyorum," dedi adam. Bakışlarımın kilitlenip kaldığı çerçeveler köşesi hakkında açıklama yapma gereği duymuştu. "Şehir şehir gezerim. Gönüllü rehberler eşlik eder bana. Şehrin en güzel yerinde de mutlaka onların fotoğrafını çekerim."

İstanbul'un en güzel yerinin Galata Kulesi olduğundan emin değildim.

"Burası İstanbul," dedi. Çerçeveyi ne ara elime almıştım? "Ceren ve Gökhan'dı rehberlerim. Sene 2008." Çerçeve elimden kayıp parke zemine düştüğünde, hızlı adımlarla, arkama bakmadan evden çıkmam gerektiğine karar verdim.

Ceren ve Gökhan... Aşkın bir ettiği iki farklı insanlardı. Birlikte gülüp birlikte ağlıyor, evlenecekleri günü iple çekiyor ve ne yaşarlarsa yaşasınlar birbirlerinde huzur buluyorlardı. Ta ki hayat Gökhan'ı dayısından ayırıncaya dek... Gökhan, kardeşi saydığı adam için kirli bir dünyaya bulaşmak zorunda kalmıştı. Ama bir gün yeniden bembeyaz bir sayfa açabileceğine koşulsuz inanıyor ve Ceren'i korumak adına, ona o karanlık dünyadan bahsetmiyordu.

Gökhan'ın hayalleri vardı. Bir yılbaşı gecesi, kardeşi saydığı adamı evlenecekleri gün terk eden Elif, Ceren'e her şeyi anlatarak, Gökhan'ın hayallerini elinden almıştı. Elif, sevdiği adamla arasına giren karanlık dünya yüzünden mutsuzdu ve onların da mutsuz olmasını istemişti. Arkadaşı Ceren'i korumak için değil, o da gerçekleri görsün diye yıkmıştı her şeyi. Affetmemişti Ceren hiç Gökhan'ı. Karanlık bir dünyaya bulaştığı için değil, ona yalan söylediği için.

Zaman geçmişti ve Gökhan bir gün, bir kez daha aşkla karşılaşmıştı. Fakat kardeşi saydığı adamın karısı, maruz kaldığı karanlık dünyada öyle mutsuzdu, öyle acı çekiyordu, öyle yapayalnızdı ki Hande de gerçekleri görsün istemişti. Gökhan, Elif'ten nasıl nefret ediyorsa, o kadından da nefret etmişti. Üstelik bu sefer, çok geçerli bir sebebi daha vardı: Hande, karnındaki -Gökhan'ın da bir parçası olan- bebeği aldırmıştı. Kadın, Hande'nin hamile olduğunu bilemezdi. Eğer bilseydi, tek kelime etmezdi.

Gökhan'ın hayalleri ikinci kez elinden alınırken, kadın ilk cinayetini işlemişti.

♠

Telefonun melodisi uykuma karışıyor fakat göz kapaklarım sese meydan okuyordu. Odaya yayılan ağır viski kokusu midemi bulandırırken, elimi komodinin üzerine uzattım. Yere boş viski şişesini düşürmüş fakat telefonuma ulaşamamıştım. Kapı açıldığında Holly'nin söylenmeleri de telefonun melodisine karıştı.

"Nina'nın telefonu," dedi Holly. Yorganı kafama kadar çekmek ve uyumaya devam etmek istiyordum. "Günaydın efendim. Derhal iletiyorum," diye devam etti. Bir yandan da beni dürtmeye başlamıştı. Holly'nin ciddiyeti, güç bela araladığım gözlerimi kamaştırıyordu. "Nina kalk. Bay Ortiz seni bekliyor," dedi telaşla. Şaşkınlıkla yatakta doğrulduğumda, doğru duyup duymadığımı sorguluyordum. "Görevin belli oldu kesin!"

Hayatın işleyişine akıl erdirmek mümkün değildi; iyi haber, geleceği zamanı kolluyor ve en doğru şekilde insanın karşısına çıkıyordu.

♠

"Hakkımda bir şey duymak istemiştin... Bana dair herhangi bir şey," dedim, Taylor'a döndüğümde. Taylor'ın bakışları bana çevrildiğinde yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Aksiyon ve suç ağırlıklı filmler... Geride kalan hayatımın en baskın, en hatırlanası anları."

"Her zaman bir CIA ajanı olmak istemiştin yani," dedi Taylor, yeniden yola döndüğünde. Bir elini direksiyondan çekerek sigara yaktı.

"Her zaman," dedim gülümseyerek. İçim içime sığmıyordu. "Nasıl anlatılır bilmiyorum ama... İlk kez bu kadar heyecanlı, mutlu hissediyorum."

Taylor sigarasından birkaç nefes aldıktan sonra, bana uzattı. "Sana bir sır vereceğim." Meraklı bakışlarımı Taylor'dan çekemiyordum. "Görevin ne bilmiyorum ama önemli değil zaten...sonunda mutlaka bir suçlu cezasını çekmiş olacak. İşte o zaman Nina, hayatının en mutlu günü olacak."

Sigaradan derin bir nefes çektiğimde bakışlarım camdan dışarıya çevrilmişti. Ben daha evvel, aynı bir ajan titizliğinde, bir suçlunun cezasını çekmesi için önayak olmuştum fakat o gün kesinlikle hayatımın en mutlu günü değildi. Kaç sene hüküm giymiş olabilirdi? Müebbet yemiş miydi?

"Bol şans Nina..." dedi Taylor. Bakışlarım Taylor'a çevrildiğinde durduğumuzu yeni fark etmiştim. "Ne zaman neye ihtiyacın olursa beni arayabilirsin, sakın unutma."

Derin bir nefes aldım. "Iıı... Ben soğuk biriyimdir. Ağzımdan kerpetenle laf alırlar genelde. Bu Türkçe bir deyim. Yani, bir soru sorarsın tek kelime cevap veririm falan... Az konuşurum." Taylor, gülümseyerek ve ilgiyle beni dinliyordu. "Demek istediğim... Ben böyleyim ve bu sana özel değil. Beni yanlış anlamanı istemem."

"Sorun yok," dedi Taylor ve elime uzandı. Elimi dostça tutuyordu fakat fazlasına izin vermediğim için bakışlarının bana sitem ettiğinden habersizdi. "Şimdi yalnızca Bay Ortiz ile yapacağın görüşmeye odaklan ve başka hiçbir şey düşünme. Her şeyi bırak Nina, seni geriye çeken her şeyi bırak. Şimdi in, o binaya gir ve yepyeni bir defter aç."

Taylor'a gülümsedikten sonra arabadan indim. Kabanımın yakasını kaldırdıktan sonra hızlı adımlarla yürüyerek binaya girdim. Açtığı son yeni defteri cehennem ateşinde cayır cayır yanan birisi bir daha defter tutacak cesareti kendisinde

bulamazdı fakat çok eski defterlerin birisine ajan olmak istediğimi yazmıştım, bunu hiç unutmuyordum.

Mermer ve koyu granit kaplamalı, damalı şekilde döşenmiş yerin üzerindeki CIA logosuna baktığımda, içimi bir gururun kapladığını hissettim. Başarmıştım. Kolonların arasından ilerleyerek turnikelere yaklaştığımda, güvenlik görevlisiyle göz göze geldik ve benden beklenmeyen bir şey yaptım: adama gülümsedim. Adamın yüzündeki şaşkınlığı sezdiğimde daha çok gülümsemeden edememiştim. Cebimden kartımı çıkartırken, güvenlik görevlisinin yanına sarışın bir adam yaklaştı. Onu tanımıyordum ama ona da gülümsedim. Adam beni başıyla selamladığında, kartımı turnikeye okuttum.

"Bora Karabey."

İçeriye girişimin kabul edildiğini belirten tanıdık sese içimde patlayan bombanın sesi karıştı. Kulaklarım işlevini yitirirken, aramıza metal turnikenin camdan seti çekildi.

Bedenim olduğu yere mıhlanmıştı ve sarışın adamın konuştuğunu görüyordum. Tüm ciddiyetiyle misafir turnikesine kartı okutup şifre girdi ve aramızdaki camdan set kaldırıldı.

Güçlü bir ses, dimdik duran bir sırt, kendinden emin adımlar ve acı bir bergamot kokusu...

Arkadan mutlaka gördüğü fakat yüzüne bakmadığı kısa sarı saçlı kadının yanından geçip gittiğinde aramıza yeniden camdan bir set çekmiştim. Bu camdan hiçbir kurşun, hiçbir ses, hiçbir duygu geçemezdi ve ben bu binaya bir daha asla girmeyecektim.

♠

"Ne işin var senin burada?" diye sordu John. Saklambaç oynuyordum. Langley'de gözlerimi yummuştum ve kendimi bulamayayım diye Boston'a saklanmaya gelmiştim. Hava henüz kararmıştı. Zaten bozuk olan havanın kasvetine, bir de okyanusun şiddetli dalga sesleri karışıyordu. Fırtına yine bu kente haksızlık edecek gibi duruyordu.

"Seninle yemek yemek istedim." Yalan söylüyordum fakat John benim yalan söylememe alışıktı. Henüz içmeye fırsat bulamadığı viskisinden büyük bir yudum aldım.

"Benimle yemek yemek için 700 küsur kilometre geldin demek?" dedi. John nazikçe gülümserken, dikkatle de beni izlemeyi ihmal etmiyordu. "Kendimi değerli hissettim."

Güldüm. "New York'a geçeceğim gece, sana da bir uğrayayım istedim aslında," dedim ve bir sigara yaktım.

"Amerika seyahatine mi çıktın?" dedi John gülerek.

"New York gecelerini özledim." Bu da bir yalandı. Aslında kendimi sobelemeye gidecektim.

"Yakışıklı bir delikanlının sana eşlik etmesini istersen... Telesekreterime mesaj bırak," dedi John gülerek. Muhtemelen derdi beni güldürmekti ve başarılı da olmuştu. Başımı onu onaylarcasına salladığımda kollarını bağladı. "Eğer ne olduğunu anlatmak istersen..." John'un cümlesini tamamlamasına engel olan bakışlarım gri gökyüzüne çevrildiğinde derin bir nefes vermiştim.

♠

"Ben sana hiç, seni sevdiğimi söyledim mi Nazlı?"

Işığın bulduğu boşluktan huzmeler halinde sızarak karanlığı parçalaması gibi, anılar beynime hücum ediyordu.

"Sen seni sevdiğime inanmasaydın, başkaları inanır mıydı Nazlı?"

Ne zaman bana değer verilmediğini hissetsem küser, kaçar ve kabuğuma saklanırdım. *"Eğer..."* demişti annem. *"Eğer bir daha arkadaşlarına aptal muamelesi yaparsan, başka bir çocuk alırım ve onun annesi olurum!"* O gün anneme çok içerlemiştim. Keyfi bilirdi. Eğer başka bir çocuğa annelik yapmak istiyorsa özgürdü elbette. Küsmüştüm anneme. Ta ki gelip beni öpünceye kadar. Anıl, Ayça'ya evlenme teklifi edeceğini söylediğinde verdiğim tepki de farksızdı; onu yok saymıştım. Keyfi bilirdi. Eğer Ayça ile evlenmek istiyorsa özgürdü elbette. Küsmüştüm Anıl'a. Ta ki beni arayıncaya kadar. Kim bilir hayatımdaki insanlara kaç

kez küsmüştüm, ta ki onlar bana değer verdiklerini yeniden hissettirinceye kadar.

"Sen dedin Nazlı... Sen dedin kalbinde bir savaş var diye... Sen düşündün sana aşık olduğumu. Bozmadım. O kadar sevgiye açtın ki, sana sadece şefkat gösteren bir adamın davranışlarını aşk diye yorumladın. Kendini değersiz hissetmeye öyle mahkumdun ki, sevilmenin nasıl bir şey olduğunu yaşa istedim. Çok yaralı, çok eksiktin... Öyle eksiktin ki, birisi için ölmeye bile razıydın."

Dört tarafı okyanusla kaplı bir kara parçasında, orantısız bir güç harbine tutulmuştum. Karada yandıkça okyanusa sığınmış ve fakat okyanusta boğuldukça yeniden karaya tutunmuştum.

"Yalnız mısın?" diye sordu bir adam. En ağırıma giden de haklı oluşuydu. Adam da *O* da haklıydı. Gülümsedim. Adamın elleri belime uzanacakken, karnına dizimi geçirdim ve ellerini belinde birleştirdim. İnleme sesi yüksek müzikte kaybolurken adamın kafasını sertçe bara yasladım.

"Yalnızım evet!" diye bağırdım, öfkeyle. John ve araya giren birkaç kişi beni adamdan uzaklaştırırken şuurumun da tamamen benliğimden uzaklaştığını hissediyordum.

♠

Yol boyunca John'un ağzını bıçak açmamıştı. Belki de başarısıyla gurur duyduğu eski asistanını ilk kez bu halde görmenin şaşkınlığını üstünden atamamıştı. John beni aslında hiç tanımıyordu. Bu geceyi sayesinde polis merkezinde geçirmediğim için, Boston'a dönmek istemediğimi söylemeye utanmış ve sesimi çıkaramamıştım fakat onun evinde kalamazdım. Beni arayan birisinin ilk aklına gelen yer onun evi olurdu; üstelik muhtemel beni arayacak ilk kişi John'un eski dostu Bay Ortiz'di. CIA tarafından aranan kişi de olduğuma göre sırtım asla yere gelmezdi. Sergio'ya ulaşmam gerekiyordu ve bunun için de yalnız kalmalıydım.

John arabayı evinin önünde durdurduğunda sabah olmak üzereydi. "Ben gitmeliyim," dedim. Bakışları gözlerimi buldu.

"Gitmem lazım."

"George'dan kaçtığını biliyorum çocuk..." dedi. Hiçbir şey söylemeden John'a bakmaya devam ettim. "Sen gelmeden saatler önce beni aramıştı. Karargâha girmişsin ama her ne olduysa toplantıya girmeden dönmüşsün." Çantamı aldım ve arabadan indim. Hızlı adımlarla yürümeye başlasam da John bana yetişti ve kolumdan tutarak beni kendisine çevirdi. "Nina yapma! Bana güvenebileceğini biliyorsun."

Ne yazık ki John'un bahsettiği duygudan bihaberdim. İliklerine kadar güvendiği tek adamın ihanetiyle yüzleşen bir kadın, kendisine bile güvenemezdi.

"Gitmeliyim John."

Bu ilk gidişim değildi. Çok kez, çok yerden gitmek zorunda kalmıştım. John'un beni anladığına, bir şeylerin ters gittiğinin farkında olduğuna ve asla Bay Ortiz'e haber vermeyeceğine emindim. Artık kimseye güvenmiyordum fakat insanları tanımayı öğrenmiştim.

"Beril'le yatmadım. Barda, rastgele karşılaştığım bir kadındı. Türk de değildi. İnan bana nereli olduğunu sorup sormadığımı bile bilmiyorum."

Yaklaşık bir sene boyunca Boston'da yaşamıştım. Muhtemelen o bara girmiş, o sandalyeye oturmuş, belki de *O*'nun içki içtiği bardaklardan birisiyle içki içmiştim. Belki *O*'nun parası, dönüp dolaşıp benim cebime bile girmişti. Beni sevmeyen, bir piyon olarak kullanan, duygularımla oynayan, kalbimi söken o adam, bir zamanlar bu binanın önünde de mutlaka durmuş olmalıydı. Burası *O*'nun holdinginin ofisiydi.

Burası, yaklaşık bir sene Boston'da yaşamama rağmen ilk kez geçtiğim sokaktı.

Bora neden CIA'e geldi Naz?

Yağmurun hızıyla beraber, adımlarımın hızı da artıyordu. İçimdeki o eski sesi susturabilmek için kaç şişe içki içmem gerektiğini bilmiyordum. Arkama bakmadan yürüyordum. Sanki birisi beni takip ediyormuş ve birazdan kabanımın şapkasından çekerek beni durduracakmış gibi hissediyordum. Muhtemelen bunu yendiğimi sandığım panik

atağa borçluydum. Nefes almam lazımdı. O sokaktan yeterince uzaklaşmış olmalıydım.

Ambulans sesi...

Oradaydım. Oraya kadar gelmiştim. Deniz gözlü çocuğun hayata yeniden gözlerini açtığı o hastanenin önündeydim. Kaderin önüne hiç kimsenin geçemeyeceğini söylercesine gülüyordu hastane binası. Benimle dalga geçiyordu. *"Sen Anıl'ı bana göndermek için o kumarhaneye girdin de ne oldu, Anıl gene ölmedi mi?"* diye soruyordu. İçki içmem lazımdı. *Nereye kaçabilirsin ki Nicole?* Nefesim kesiliyordu. *Ölümün ömrünü uzatırsın ama engelleyemezsin Natalie.* Ambulans sesi kalbimi sağır ediyordu. *Kaderin vuku bulmasını da engelleyemezsin işte Nina.* Halam, *"Can!"* diye çığlık atıyordu ve sesi ambulansın yanık sirenine karışıyordu. *Sen bir candan olmamak için hayata meydan okursan, sonunda birçok can kopar içinden işte Norma.* Bu kaçıncı cinayetimdi? *Kaçamayacaksın, buldu işte seni Nas. Unutma, alması gereken bir intikam var.*

Her yer kapkara oldu.

♠

Gözlerim usul usul aralanırken, yağmur damlaları pencereye çarpıyordu. Kalbimi mesken belleyen tır, şimdi tüm bedenimi kendine hedef seçmişçesine yorgundum. Kolumun üzerinde bir ağırlık hissettim.

"O serumun bitmesi gerek," dedi John, beni ikaz edercesine. Sıkıntılı bir nefes verdiğimde yeniden gözlerimi yummuştum.

"Geçmiş olsun." Yeniden gözlerimi açtım. John bunu yapmış olamazdı!

"Bayılmışsın... Seni hastaneye götürdüklerinde George durumdan haberdar olmuş, bana da o haber verdi," dedi John. Bay Ortiz'in burada olmasıyla kendisinin bir alakası olmadığını açıklamaya çalışırken, onu yanlış anlayacak olmamın tedirginliğini yaşıyordu.

"Senin evine ne zaman geldim?" diye sordum John'a.

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu John merakla. Kaşları çatıldığında benim de kaşlarım çatılmıştı. Hatırlamıyordum. "Uyanıktın Nina," dedi.

"Yani kısaca, anlayacağın şekilde anlatayım... Alkol komasına girmesen bile, komaya girecek kadar alkol tüketiyorsun. Kendinde olduğunu zannediyorsun ama hayır... Beynine, bedenine zarar veriyorsun. Psikolojik yardım almalısın. Tedavi olmalısın. Kendine bunu yapma. Yalandan yazdığım bu rapor seni iyi etmeyecek. Ben bunu yapmaya artık bir son vermeliyim. Yoksa bu halüsinasyonlardan, dalgınlıktan, unutkanlıktan kurtulamayacaksın ve ben bunun sorumlusu olan kişi olmayacağım. Ben bunun hesabını verememem."

Hafızamın silmesi gereken her şeyi hatırlıyordum ama uyandığımı hatırlamıyordum.

"Seninle konuşmamız gerek," dedi Bay Ortiz. Derin bir nefes aldığında, birkaç adım atarak yatağa yaklaştı. "Kendini iyi hissetmiyorsan, bekleyebilirim ama..." diye devam ettiğinde, bakışlarım John'a çevrilmişti.

"John... Müsaade eder misin?" dedim ve yatakta biraz doğruldum. John istemeye istemeye dışarıya çıktı ve kapıyı kapattı. "Sizi dinliyorum Bay Ortiz," dedim.

"İlk saha görevini almadan kaçtın." Bay Ortiz duvara yaslanmış ve kollarını bağlamıştı. "Sebebini öğrenebilir miyim?"

Bitkin bedenimi şaşırtacak bir kahkaha odada yankılanırken, Bay Ortiz'in gözlerinin içine bakıyordum. "Sebebi açık değil mi?" diye sordum, biraz sonra. "Beni kullanmak istediniz." Bay Ortiz'in gözleri kısıldı. "Beni... *O*'na ulaşmak için kullanmak istediniz!"

"Bora Karabey'den mi bahsediyorsun?" diye sordu Bay Ortiz. Bu adı duymak istemiyordum. "Evet haklısın, fakat kendince. Çünkü ben buna kullanmak demezdim." Serumun iğnesini sertçe kolumdan çıkardığımda Bay Ortiz'in gözleri kısılmıştı.

"Sizin buna ne dediğinizle ilgilenmiyorum!"

"Mehmet Şahindağ ile ilgilenir misin?" diye sordu Bay Ortiz. Hayatımdaki unutmak istediğim tüm kayıplar ve acılar bir bir gözümün önünden geçerken boğazıma düğümlenen bu isim kanımı donduruyordu. "Şanslısın. Çünkü seni resmi olarak CIA'den yapacak ilk saha görevi için seçilmiş kişisin. Ve seni seçen ben değilim. Üstlerim değil. Hayat." Çantamdan çıkardığım sigaramı yaktığımda Bay Ortiz'in bakışlarına bir parça şaşkınlık yayılmıştı. "İlgileniyor musun?" diye sordu.

Hiçbir cevap verememden ilgilendiğim sonucunu çıkartmıştı.

"Mehmet Şahindağ uluslararası bir örgütün, güçlü bir elemanı," dedi Bay Ortiz. "ÖRGÜT, yakın zaman için büyük bir sevkiyat planlıyor. Bu yalnızca devletimizi değil, dünyayı tehdit eden bir kimyasal silah sevkiyatı."

Sonunda CIA bunu öğrenmişti.

"Nasıl yani?" diye sordum. Aslında bundan zaten haberdardım fakat Bay Ortiz'in bunu bilmemesi gerekiyordu. "Uyuşturucu tamam da... Mehmet bu kadar güçlü mü? Kimyasal silah..."

"O, gücünü arkasındaki ÖRGÜT'ten alıyor ve bizim liderlerine ulaşıp ÖRGÜT'ü çökertmemiz için onu ele geçirmemiz gerekiyor," dedi Bay Ortiz. Derin bir nefes aldı. "Mehmet Şahindağ bize lazım."

"Bunun benimle...benimle ilgisi ne?" diye sordum.

"Bunun seninle ve Bay Karabey'le ilgisi, Mehmet Şahindağ'ın zayıf noktası olmanız," dedi Bay Ortiz ve cebinden bir puro çıkardı. "Biz senelerdir ÖRGÜT'ün eylemlerini yakından takip ediyoruz fakat işlerini bitiremiyoruz." Purosunu ateşledi. "Türk polisi ve Türk İstihbaratı senelerdir Mehmet Şahindağ'ın peşinde fakat onu yakalayamıyorlar. Begüm Erdal ve eşi Eren Erdal'ın nişanlarında suikast düzenlediğinde, polisler de o nişandaydı üstelik, senin gibi."

Evlenmişler.

"Eldeki verilere göre, Mehmet Şahindağ Ağustos 2017'de Türkiye'den çıkış yaptı... Ve tamamen kayıplara karıştı..." diye devam etti Bay Ortiz.

Sigaramdan çektiğim derin nefesin içine o bedbaht günün izleri karışmıştı.

"*Kara* lakabıyla bilinen mafya lideri de Türk Polisi tarafından aranan üstelik kimliği bir türlü tespit edilemeyen başka bir isimdi ve Eylül 2017'de polis bir ihbar aldı. Eren Erdal'ın abisi, Gürkan Erdal'a geldi ihbar. Nazlı Karabey tarafından. Ve arananlar listesinden büyük bir suçlu silindi," dedi Bay Ortiz.

Zift ciğerlerime işlenirken, gri duman odanın havasına karıştı.

"Çok kolay yakalandı fakat Kara'nın Bora Karabey olduğunun ispat edilmesi o kadar kolay değildi. En iyi ceza avukatlarının onu savunacağına karşı herkes hazırlıklıydı fakat onun savunmasını Eren Erdal yapacaktı," dedi Bay Ortiz.

Eren Erdal: Nazlı Alaca Karabey'in en iyi arkadaşı.

"Aslına bakarsan, Eren Erdal'ı zorlamayacak bir gözaltı süreciydi bu. Bora Karabey karısını başka bir kadınla aldatmıştı ve karısı da ona böyle bir iftira atmıştı. Üstelik karısının ülkeyi derhal terk etmesi de Bay Karabey'in lehineydi," dedi Bay Ortiz.

"O karısını başka bir kadınla aldatmadı?" dedim, araya girerek. Bay Ortiz'in gözleri kısılırken yüzüne minik bir tebessüm yerleşmişti. Bu tebessüm cümlelerinin bana ulaştığını hissettiği içindi.

"Evet... Fakat, aldatıldı gösterilen eşi iftira ile suçlayarak müvekkilini savunmak, Eren Erdal'ın izleyebileceği en mantıklı yoldu. Çünkü aldatmanın kanun önünde cezası yoktu," dedi Bay Ortiz.

Eren Erdal: Bora Karabey'in, en yakın arkadaşı Nazlı Alaca Karabey'e oynadığı oyunu bilen avukatı.

"Kurtulamazdı. Belgeler polise geçmişti," dedim, ters bir ifadeyle.

"Belgeler evet..." dedi Bay Ortiz. Gülümsedi. "Nazlı Karabey'in, Bora Karabey'in evinin bahçesine gömdüğü belgeler... Gürkan Erdal, Nazlı Karabey'in bir anda ortadan yok olmasıyla belgeleri bekletmeyi seçti çünkü yerini yalnızca o ve Bayan Karabey biliyordu. Bayan Karabey'i Kara'nın kaçırdığını ve ancak belgelere karşılık serbest bırakacağını düşündü. Bunu Bay Karabey'e sordu. Fakat Bay Karabey'in belgelerden de Nazlı Karabey'den de haberi yoktu. Eren Erdal da bu açıklıktan faydalanıp Bay Karabey'in iftiraya uğradığını iddia etti ve gözaltı sürecini sonlandırıp kaçması için bir kapı yarattı. Ama Bora Karabey tüm suçunu itiraf etmeyi seçti Nina."

"Sana seni vurduğuma pişman olduğumu söylemiştim... Hatırlıyor musun? Ölmeni istemediğimi söylemiştim... Ölmeni istemiyordum çünkü... içimdeki yangın ancak, sen hapiste çürürken sönecek."

"Ne?"

Bu ilk tepkimdi.

"Ne dediniz?"

Bu da ikinci tepkim.

"Anlamadım."

Bu ise üçüncü.

Bay Ortiz, ağır adımlarla pencereye doğru ilerlerken, "Doğru duydun Nina," dedi. Duyduklarımı algılamakta artık güçlük çekiyordum. Kaçması için bir açık varken kaçmamayı seçmesi çok saçmaydı. "Her şeyi itiraf etti ve o noktada devreye İstihbarat girdi. Polisin bilmediği bir şey vardı. İstihbarattakiler zaten onun kim olduğunu biliyorlardı. Bay Karabey'e defalarca kez, suçlarının silinmesi karşılığında muhbirlik teklifinde bulunmuşlardı fakat o reddediyordu."

"Fakat polis, İstihbarat'ın işini neden bozmadı?" diye sordum.

"Bozamadı. Emir yukarıdan geldi. Bay Karabey'in eli çok güçlüydü. Kara'nın o olduğunu İstihbarat biliyordu fakat o güne dek kanıtlayamıyordu. Tüm suçunu itiraf eden Bora Karabey İstihbarat karşısında güçsüz konuma düştü. Çünkü

İstihbarat, polis henüz belgeleri bahçeden çıkarmadan, eve baskın düzenlemiş ve belgeleri almıştı. Bayan Karabey, evdeki gizli odadan çıkartmış onları, sanırım..."

Bay Ortiz görür görmez büyülendiğim ve kendimi oraya ait hissettiğim çalışma odasındaki kütüphaneden ulaşılan tünelden bahsediyordu. O tünel, bana, henüz varlığını bile bilmeden "labirent" olarak lanse edilmişti ve bu doğruydu. Katlar ile odalar arasına, ev inşa edilirken oluşturulan bu labirentin içinde çeşitli odalar vardı ve bunların biri hariç hepsi tuzaktı. Fakat tek bir odada, *O*'nun ve ailesinin yaşamını garanti etmek adına oluşturulan bir servet yatıyordu. Sevkiyat ve cinayet görüntüleri, birçok cinayet silahı, rüşvet belgeleri... Bunların hepsi birer delildi ve *O* bunları adaletin tecellisi için değil; kendi adaletini sağlamak için kullanıyordu. Elinde çok ciddi kozlar vardı ve insanları, bu kozları yargı önüne sunmakla tehdit ederek, güçlendikçe güçleniyordu.

Bir gece, *O* uyuduktan sonra keşfe çıkmıştım bu labirenti. Şifreleri çözebildiğimde ve tuzakları es geçip doğru odayı bulabildiğimde zekasından şüphe etmiştim. Orada saatlerimi geçirmiş ve sakladığı her şeyi uzun uzun incelemiştim. Sabah olduğunu, ancak susadığımda odadaki bilgisayarın saatinden fark etmiştim ve odadan çıkmak üzere yeniden şifre girmiştim.

Ve fakat atladığım bir şey vardı: *O*'nun zekasından şüphe etmek de bir çeşit aptallıktı.

Odanın şifresini girdikten sonra cihaz benden parmak izi istemişti ve fakat hiçbir parmağımın izi kapıyı açamıyordu çünkü ben oraya kaçak girmiştim. Yani tünelden haberdar olacak, şifreleri çözebilecek ve doğru odayı bulabilecek kadar zeki insanlar da bambaşka bir tuzağa düşerek *O*'nun karşısında aptallık ediyordu. Odanın ışıkları ve havalandırma kapanırken, insan kulağına zarar verebilecek desibelde bir alarm çalışmaya başladığında, korkudan ölmek üzereydim ve zehirli bir gaz soluyordum.

Beni, bir kez daha kurtarmak üzere odaya geldiğinde boynuna atlamıştım. Önce alarmı susturmuştu. Sonra parmak izini girerek havalandırmayı ve ışıkları açmıştı. Bana köşedeki -varlığından yeni haberdar olduğum- oksijen maskesini vermişti ve bunları yaparken bir an olsun beni kanatları altından ayırmamıştı. Ağlıyordum. Bana çok kızdığının da farkındaydım fakat öyle zamanlardı ki, artık konuşmaya gerek görmediğini düşünüyordum. Biliyordu ki ne kadar kızarsa kızsın, ben yarın yine istersem o odaya girerdim.

"Merakını giderdiysen çıkalım Nazlı," dediğinde, ağlama krizim bitmişti. Fakat ben odadan çıkmak yerine, parmak izimi asla kabul etmeyen kapıya karşı olan öfkemi *O*'na kusmak istemiştim. *"Bana 'Sizi tanıyamadık!' dedi durdu, 'Karısıyım!' dedim anlamadı,"* dediğimde, tam olarak bir kapıyı *O*'na şikâyet ediyordum. Belki de artık konuşmaya gerek görmüyor değil, delirdiğimi düşünüyordu. Haksız değildi, nişan felaketi beni gerçekten delirtmişti.

O Kara'ydı fakat elime uzanıp parmak izimi sisteme tanıttığında, *O*'nun hayatını karartacağımı bilemezdi.

Her gün o odaya gireceğimi muhtemelen tahmin ediyordu; fakat bir gün, o odada *O*'nu bitirmeye karar vereceğimi ve her gün biraz biraz o odadan çıkardığım belgeleri gizlice toprağa gömerek sonunu yazacağımı bilmesi mümkün değildi.

"Sonra ne oldu?" diye sordum Bay Ortiz'e.

"Bu olayı İstihbarat devraldı. Her şeye el konuldu. Yani eğer Bay Karabey hapse girmeyi seçerse, ailesi büyük bir tehdide maruz kalacaktı çünkü onları koruyacak gücü de elinden alınmıştı. Mehmet Şahindağ'a karşı yanında olmasını istediği tüm adamlar, onun tutuklandığını ve elindeki kozların bittiğini öğrendiklerinde, yeniden birer düşman olacaklar ve ondan intikam almak isteyeceklerdi."

"Muhbir olmayı mı seçti yani?" diye sordum. Güldüm. Her şeye inanırdım fakat buna inanmazdım. "Olamaz. Zannetmiyorum."

"Başlangıçta İstihbarat'ı epey zorladı..." dedi, Bay Ortiz. Derin bir nefes aldı. "Israrla hapse girmek istedi. İstihbarat artık onun sorunlu olduğunu düşünüyordu. O gücün ve zekanın devlet için kullanılmasını istiyorlardı. Çünkü o diğer karanlık adamlardan farklıydı. Üstelik, diğer karanlık adamlara gidecek en doğru yoldu. Fakat o ikna olmuyordu. Net bir adamdı ve bu iş onun için müebbet hapisten bile daha ağırdı. Hakkında yazılan makaleleri okudum. Onun yerinde bir başkası olsa buna fırsat gözüyle bakardı fakat o bundan hep nefret etti. Çünkü kendisi, daha büyük balıklar için yem olarak kullanılacaktı ve bunu kaldıramıyordu."

Hayat *O*'nu, sandığımdan daha ağır bir cezaya mahkûm etmişti.

"Nasıl ikna ettiler?" diye sordum. Derin bir nefes aldım. "Hapse girmedi, o kozların...belgelerin İstihbarat'ta olduğu duyulmadı ve devlet için çalışmaya başladı?" dedim. Bay Ortiz beni başıyla onayladı. "*O*'nu buna nasıl ikna ettiler?"

"Bir anlaşma yapıldı Nina. İstihbarat onunla aynı şeyi istiyordu: Mehmet Şahindağ'ı ele geçirmeyi... O yakalanana dek, Bay Karabey'le çalışacaklardı. O yakalandıktan sonra da Bay Karabey, iyi niyetine ve emeğine istinaden özgürlüğüne kavuşabilecekti. Fakat işler sandıkları kadar iyi gitmedi. Birlikte birçok adamı hakladılar fakat Mehmet Şahindağ'a asla ulaşamadılar," dedi Bay Ortiz.

"Çünkü bahsettiğiniz üzere... Çok güçlü?" dedim.

"Bunu onlar da bilmiyordu. Yani gücü ortadaydı fakat arkasındaki ÖRGÜT'ten haberdar değillerdi. Uyuşturucu ticareti yapan örgütün yalnızca bir paravan olduğunu bilmiyorlardı. Biz de Mehmet Şahindağ'ın, yakından takip ettiğimiz ÖRGÜT'ün bir elemanı olduğunu bilmiyorduk," dedi Bay Ortiz. Bunları ve hatta daha da fazlasını CIA'den evvel bildiğim için şanslı mı olmalıydım? "Şimdi Türk İstihbaratı ile ortak çıkarlarımız var. Bu yüzden de bir iş birliği içerisindeyiz. Birkaç aydır, Türkiye'ye gidip geliyoruz. Bir plan yapıldı ve Bay Karabey bu planın içinde olmayı kabul etti."

O, Mehmet Şahindağ'ı yok etmek için her şeyi yapardı; benim gibi.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordum.

"Aslında en büyük iş sana düşüyor Nina. Bay Karabey'in, Mehmet Şahindağ'a olan nefreti ortada... Ona bizim ajanımızla beraber çalışacağını ve Mehmet Şahindağ'ı ağımıza çekmek için ajanımızla sevgili rolü üstleneceğini söyledik. Fakat onu buna ikna etmek de çok zor oldu. Bunun asla işe yaramayacağını, boşa vakit harcamaktan başka bir şey olmadığını, Mehmet Şahindağ'ın buna asla inanmayacağını söyledi. Böyle bir tepkiyle karşılaşmayı beklemiyorduk," dedi Bay Ortiz.

"Yani?" diye sordum.

"Eminiz ki, seninle çalışacağını öğrendiğinde vereceği tepki katbekat fazla olacak ve kabul etmeyecektir Nina."

Çünkü *O* daha evvel bu oyunu benimle oynamıştı ve sonunda hiçbir şey kazanamadığı gibi kaybettikleri de oldukça ağırdı.

"Mehmet Şahindağ'a giden yolda benim bir piyon olmamı istiyorsunuz," dedim. Ben daha kaç kez o adam için harcanacaktım? Son oyundan kalkarken masada her şeyimi bırakmıştım. Yeni bir oyuna girecek takatim yoktu. Kaldıramazdım.

Bay Ortiz ciddiyetini bozmadan, "Sen CIA ajanı olmak istiyorsun Nina, ne piyonu?" diye sordu. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Bu senin için bir görev. Sen Operasyon Direktörlüğü'nün bir personeli olmak için bizimlesin ve hayatın bu görevlerle geçecek. Şanslısın... İlk görevindeki partnerini tanıyorsun."

"Bu görevi tam da bu yüzden almıyor muyum zaten?" diye sordum, alayla. "Siz de biliyorsunuz ki, *O* savunduğu şeyde haklı ve benden başka bir kadınla sevgili olduğunda Mehmet oltaya gelmez. En azından *O*'nun, başka bir kadınla senelerini geçirmesi gerekir Mehmet'in ikna olması için. Fakat bizi yan yana görürse... Barıştığımızı düşünür. Çünkü bizim birbirimize çok âşık olduğumuza inanmıştı."

"Öyle değil miydiniz zaten?" diye sordu Bay Ortiz. Bakışlarına ilk defa böylesi bir merak duygusunun yerleştiğine şahit oluyordum. Muhtemelen John benden bahsettiğinde, Bay Ortiz, ekibinden, hakkımda detaylı bir araştırma yapılmasını istemişti. CIA'den hiçbir şey saklanmayacağı filmlere de konu olan bir efsaneydi; bunun doğruluğuna birebir şahit olmak ise dudak uçuklatan bir deneyimdi.

Bay Ortiz'in, Nazlı Alaca Karabey'in en sevdiği renkten bugüne dek kullandığı ilaçlara, tuttuğu takımdan siyasi görüşüne, gezdiği şehirlerden hoşlandığı yemeklere kadar her şeyi öğrendiğini tahmin etmek zor değildi fakat bazı şeyler de oldukça gizliydi. Elbette ki kimin eski karısı olduğunu da en başından beri biliyordu ve fakat gözleri neler yaşadıklarını bilmediğini ele veriyordu. Bay Ortiz, Nazlı Alaca Karabey'in kocasını neden polise ihbar ettiğini gerçekten de merak ediyordu.

Çünkü Nazlı Alaca Karabey, hiçbir zaman Google'da, "Kocam beni aslında sevmiyormuş, ne yapmalıyım?" diye bir arama yapmadığı için biriktirilen datalar Bay Ortiz'e yardımcı olmuyordu.

"Neden bir mafya liderinin eski karısının CIA ajanı olmasına izin verdiniz?" diye sordum. Bay Ortiz derin bir nefes aldı. "Bana gerçek niyetinizi açık ettiğinizde, *seni kullandık* diyebildiğinizde, ben de sizin sorunuzu yanıtlarım," dedim.

Bay Ortiz kısa bir süre yalnızca beni izledi. "Görevine gelince..." dedi, en sonunda söze girerek. Bir sigara daha yakarken, oturduğum yerde biraz daha dikleştim. "Öncelikli olarak Bay Karabey'i seninle çalışması için ikna etmen gerekiyor. Eğer onu kendi rızasıyla benim yanıma gelmeye razı edersen, görevinin detaylarını öğrenebileceksin. Toplantı sarktığı için kendisine mahcup olduk zaten. Langley'e dönmek için az zamanın var. Adresini sana mesaj atarım."

♠

Gecenin soğuğu tenime işlerken, ellerimi birbirine sürterek ısınmaya çalışıyordum. Langley'in en ıssız sokaklarından birisinde olmasına rağmen etrafta hiçbir koruma olmayışı, bu evde *O*'nun kalamayacağının en önemli işaretiydi fakat Bay Ortiz'in yanlış adres göndermediğine emindim. Sokak lambası birkaç kez göz kırptıktan sonra hızla söndüğünde, tüm sokak karanlığa mahkûm oldu. CIA'in imkanlarından kişisel hiçbir mesele için yararlanmak etik değildi ve fakat bunu pek umursadığım söylenemezdi.

"Ben bir oyun kurdum Nazlı. Ama sen bu oyunun içinde bambaşka bir oyun kurdun. Sonra bu oyuna beni de dahil ettin ve ben senin oyununda, senin istediğin şekilde oynadım hepsi bu."

"Hadi Nina," dedi Taylor, fısıldayarak. Bu komut, şimdi benim oyunumun başladığının habercisiydi. Sessizce merdivenleri çıkarken, siyah maskeyi yüzüme geçirdim. Taylor, kapıyı usta bir hırsız gibi açarken, etrafı kolaçan eden bendim. "Yatak odası, koridorun sonunda," dedi Taylor. Biliyordum. Evin krokisini ben de incelemiştim.

Sessizce, "Mutfağa git ve ses çıkar," dedim. Taylor şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Haydi vakit yok, dediğimi yap."

İlerleyeceğim sırada Taylor koluma yapıştı. "Saçmalama. Burada mutfağa girip ses çıkartacak birisi varsa, o da sensin. İlk saha görevin bu! Seni riske atamam."

Taylor'a gülümsedim ve kollarımı boynuna sardım. Ne yazık ki ben de oyunumu riske atamazdım. Ellerini sırtımda hissetmem yaklaşık dört saniye sürmüştü. Muhtemelen neden ona bu kadar yakın davrandığımı anlamakta güçlük çekiyordu. İşin içinde bir iş olduğunu düşünmekte haklıydı. Elimdeki şırıngayı boynuna batırdığımda, boğazından minik bir inleme çıktı. Yere düştüğünde oluşan gürültü ise hedefime ulaştığımı gösteriyordu.

"Kıpırdama!"

İnsan, bulunduğu konumda hangi dil konuşuluyorsa ona uyum sağlıyor ve fakat verdiği tepkiler hep aynı oluyordu.

Muhtemelen bir laptop gürültüsüne uyandığı gece gibi silahı yine elinde, üstü yine çıplaktı.

"Kim var orada?"

Orada olan da kim olduğunu bilmiyordu.

"Ateş edeceğim."

Cehennem ateşi, *O*'nun ateşinden korkmazdı.

Işıkları yaktı. Gördüğü manzara, Taylor'ın yerde yatan maskeli bedeniydi. Taylor'a doğru bir adım atacağı sırada, başı hafifçe kıpırdadı. Arkasında birisi olduğunu hissetmişti. Bana dönecekti fakat neyle karşılaşacağını ve elimde bir silah olup olmadığını bilmediği için bunu yapamıyordu.

Üzerinde siyah, kısa kollu bir tişört vardı. Belki söylediği her şey gibi tişörtle yatmaktan nefret ettiği de bir yalandan ibaretti. Belki değişmişti. Belki de kışları üşüyordu fakat bunu bilemeyecek kadar geçici bir beraberlikti bizimkisi. Kararlı adımlarımla *O*'na doğru ilerledim. Soğukkanlılığını koruyor ve kıpırdamıyordu. Acı bergamot kokusunu duyacak kadar *O*'na yaklaştığımda, silahım sırtına değmişti.

"Kimsin?"

"Sen yapa yapa bu planı mı yaptın Nazlı? Demek formüllerinin patentini aldıracaksın he? İçine yardım mesajı yazdığını anlamayacağım, Eren öğrenecek bir tutsak olduğunu, sana yardım edecek ve seni kurtaracak... Ufacık aklın ancak bu kadarına mı yetti? Benim anlayacağımı hiç mi düşünmedin? Çevirdiğin dolabı öğrenip bunu sana nasıl ödeteceğimi hiç düşünmedin mi Nazlı? Sen kimsin he? Ne sanıyorsun kendini?..."

Kolumda bir güç hissettiğimde silahı elimden aldı. Ben ne olduğunu anlamazken beni duvara yasladığında gözlerimi kapattım. Başımda silahını hissettim. Emniyet kilidinin sesini duydum.

"Kimsin?"

Gözlerimi açtım.

Kapkara bakışları dalgalandı. Kaşları çatıldı. Gözleri kısıldı. Saniyeler içinde, sırtı beni yasladığı duvara sertçe çarparken silahı elinden düşmüş ve sersemlemişti. Cebimden

çıkardığım şırıngayı boynuna geçirdiğimde, bakışları hala gözlerimdeydi. Bedeni kollarıma yığılırken, dudaklarından unuttuğum bir dilde, iki kelimelik bir mırıltı dökülmüştü:

"Maça kızı..."

Kollarım ağırlığına daha fazla dayanamadığında *O*'nunla beraber yere düştüm. Alnı göğsümün üzerinde, kollarım ise *O*'na sarılı haldeydi. Acı bergamot kokusu genzimi yakarken, denizden gelen tuzlu meltem nefesimi kesiyordu. Gözlerimi yumdum.

"Bazen inanılmaz bir baskı altında kalacaksınız... İşte o noktada, doğru karar vermeniz çok önemli. Hedefinizden asla şaşmayın! Kendinize şunu sorun: Neden buradayım?"

Yüzümdeki maskeyi çıkardım ve *O*'nu biraz iterek altından kalktım. Ellerini kabloyla bağlayıp bedenini bir çarşafa sardım ve koridor boyunca çarşafı sürükleyerek odalardan birine girdim. Ayaklarını da bağladıktan sonra, koli bandından bir parça kestim. Bandı dudaklarına yapıştırmam gerekiyordu ve fakat dizlerimin üzerinde kalakalmıştım.

Kusursuz güzellikteki yüzü, kalbinin çirkinliğini örtmeye yetmiyordu. Bir bebek gibi uyuyor oluşu, vicdansızlığını saklayamıyordu. Kalbinin bana ulaşan sesi "Seni sevmiyorum!" diye çarpıyordu.

"Senden nefret ediyorum," dedim. Beni duymuyordu. "Senden nefret ediyorum," dedim. İngilizce biliyor oluşu, beni anlamasına yetmiyordu. "Senden nefret ediyorum," dedim. *O* zaten hep içindeki nefretle yaşıyordu.

♠

"Unutmayın... Hisleriniz sizi yolunuzdan alıkoyar. Düşman kalbinize hançer sokup çevirdiğinde bile ağzınızdan çıkacak tek bir cümle vardır: Acımadı, tüm yapabileceğin bu mu?"

Sabahın ilk ışıkları odayı aydınlatıyordu. Huzursuzca kıpırdarken gevşemiş kaşları tekrar çatıldı. Göz kapakları usulca aralanırken neler olduğunu algılamaya çalışıyordu. Bakışları saniyeler içinde beni bulduğunda bir filmin karesi gibi donakaldı.

"Nina Adams... CIA."

91.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Ne güzel karşıladınız bizi, ne güzel kavuştuk! Herkese müteşekkirim; oylarınız, yorumlarınız, tweetleriniz, Instagram gönderileriniz, mesajlarınız... İlginiz ve sevginiz öyle değerli ki, *iyi ki* lerle döndüm aranıza, yeniden...

Aramıza yeni katılan okurlar için, biz her cuma, bu saatlerde buluşuyoruz.

Instagram: macakizi8

Yolumuz uzun, kemerlerinizi bağlayın, uçuyoruz. Sizleri çok seviyorum ve her şey için çok teşekkür ederim.

♠

Sabahın ilk ışıkları odayı aydınlatıyordu. Huzursuzca kıpırdarken gevşemiş kaşları tekrar çatıldı. Göz kapakları usulca aralanırken neler olduğunu algılamaya çalışıyordu. Bakışları saniyeler içinde beni bulduğunda bir filmin karesi gibi donakaldı.

"Nina Adams... CIA."

Aslında bir kart göstermem gerekirdi fakat henüz çok yeniydim, kusura bakmamasını umut ediyordum. Bir cevap vermeye yeltenmediği için ağzındaki bandı çıkartmadım. *O*'na ne kadar az yaklaşırsam, o kadar iyiydi.

"Türk-Amerikan İstihbaratı iş birliği kapsamında beraber çalışmamız istendi."

Cep votkasından büyük bir yudum aldıktan sonra bir sigara yaktım. Yalnızca yüzüme bakıyor, belki de bir kâbus gördüğünü düşünüyordu. Sigara dumanı odayı doldururken,

içeriden Taylor'ın boğuk sesleri geliyordu fakat bu bile *O*'nun dikkatini dağıtmıyordu.

"Sevgili gibi davranacakmışız...ki zaten bu konuda ne kadar başarılı olduğunuzu da biliyorum fakat ben bunu istemiyorum! Bu işi kabul etmeyeceksiniz!"

O yutkunurken, ben sigaramın dumanını bir kez daha içime çekmiştim.

"Bay Ortiz'i reddedecek ve buradan gideceksiniz!"

Votkadan son yudumu aldığımda şişeyi sertçe yere koydum. Taylor'ın çıkardığı sesler, rahatsız edici derecede fazlaydı. Sıkıntılı bir nefes vererek ayağa kalktım ve salona ilerledim.

"Ne var Taylor?!" diye bağırdım. Taylor'ın bakışları öfke yüklüydü. "Neden bu kadar çok bağırıyorsun?" diye sorduğumda, ağzındaki bandı çıkartmıştım.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun Nina?" diye sordu Taylor. Soluk alışverişleri hızlıydı. "Ben senin üstünüm, derhal çöz beni. Ben eğer kurtulursam, senin için fena olacak!"

"İkna işim daha bitmedi. Eğer seni bayıltıp bağlamasaydım işime karışacaktın."

Taylor öfkeyle, "Çünkü sana yardım etmeye gelmiştim!" dedi. Başını hızlıca iki yana salladı. "Adamı ben bayıltacaktım. Ya sana zarar verseydi?" Derin bir nefes aldı. "Eğer beni hemen çözmezsen, Bay Ortiz bu durumdan haberdar olur!" dedi, tehditkâr bir ifadeyle.

Alaylı bir kahkaha attım. "*O*'nu bayıltmamız da görev dışıydı fakat buna göz yumdun. Ne diyeceksin Bay Ortiz'e, nasıl açıklayacaksın bu durumu?" Taylor cevap vermeden yüzüme bakıyordu. "*Nina'dan çok etkileniyorum, onu kıramadım Bay Ortiz. Ama yardım edecekken kazık yedim... Şikayetçiyim!*" diye devam ettiğimde, yüzümde yapmacık bir üzüntü vardı.

"Bunu senin yanına bırakmayacağım," dedi Taylor.

"Ağlama... Çözeceğim seni birazdan," dedikten sonra, bandı yeniden Taylor'ın ağzına yapıştırdım.

Bir telefon melodisi tüm evi kapladığında, hızlıca yatak odasına doğru ilerledim. Telefonu komodinin üzerindeydi. Bay Ortiz arıyordu. Tekrar *O*'nun bulunduğu odaya girdiğimde, elimde bir de silah vardı.

"Eğer," dedim ikaz dolu bir ifadeyle. "Bay Ortiz'e yanlış tek bir şey söylersen beynini dağıtırım!" Bakışları bana İngilizceyi unuttuğunu düşündürüyordu. Silahı başına dayadıktan sonra ağzındaki bandı çıkardım ve telefonu açarak kulağına götürdüm.

"Günaydın Bay Karabey!"

"Günaydın."

"Bugün ajanımızla görüşmenizi istiyorum, uygun musunuz?"

"Eğer beynimi dağıtırsa pek uygun olabileceğimi sanmıyorum."

Kaşlarım istemsizce havalanırken dişlerimi sıktım. *O*'nu Bay Ortiz'e bir şey söylediği takdirde beynini dağıtmakla tehdit ettiğimde, Bay Ortiz'e hiçbir şey söylememesi gerekiyordu. En azından filmlerde böyle oluyordu. Şimdi blöf yapmadığımı göstermek için beynini dağıtmalıydım fakat o zaman da suç işlemiş sayılırdım.

Bay Ortiz telaşla, "Bay Karabey?" diyordu fakat *O* ağzını açıp tek kelime etmiyordu. Bakışları ise *O*'nu öldürmemi istercesine bana meydan okuyordu. "Bay Karabey, iyi misiniz?" dedi, Bay Ortiz bir kez daha.

Telefonu kulağıma götürdüğümde, "Günaydın efendim," dedim.

"Sen ne halt ettiğini zannediyorsun?" diye sordu Bay Ortiz.

Tavrım netti. Yanlış bir şey yaptığımı kimse ispatlayamazdı. "Görev verdiniz... Ve yerine getiriyorum."

"Ben sana Bay Karabey'i seninle çalışması için ikna etmeni söyledim, onu öldürmeni değil!"

"Merak etmeyin yaşıyor," dedim ve silahın emniyetini açtım. "Şimdilik!"

"Nina Adams!" diye bağırdı Bay Ortiz.

"Şaka yapıyorum," dedim ve sıkıntılı bir nefes verip silahı *O*'nun başından çektim. Ayağa kalktım ve odanın içinde dolaşmaya başladım. "Benim ikna yöntemim bu... Eğer karşılaşmamız şaka usulü olursa, daha kolay ikna olur diye düşündüm. Birazdan ofisinizde oluruz."

"Sınırları zorluyorsun Nina!"

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi? Ne yaparsınız, beni görevden mi alırsınız? Ben bu iş için sizin, servisinizin ve hatta devletinizin...belki de dünyanın tek çaresi değil miyim?" Bay Ortiz'in nefesi kulaklarıma çarptı. "Ben, Bay Ortiz... Bu görev için seçilmiş kişi değil miyim?!"

"Sarhoş musun sen?" diye sordu Bay Ortiz. Birkaç saniye konuşmadı. "Lanet olsun!" diye devam ettiğinde daha çok öfkelendiğini hissetmiştim. "Derhal evine git ve benden haber bekle!"

"CIA he?" dedi. *O*'na döndüğümde yüzü ifadeden yoksundu. "Hayallerine kavuştun demek..."

"Bunun ne kadar zoruna gittiğini biliyorum Nazlı... Ama şöyle düşün, 8 Kasım'da gideceksin... Bambaşka bir hayatın olacak. Bu yaşadıklarının hepsini unutacaksın. Hayallerin var, belki profesör olursun... Ne bileyim ajan olursun belki. NASA'ya bile girersin bu azimle sen. Belli olmaz. İyi tarafından baksana biraz, Mehmet şerefsizine giden yolda bana kocaman bir iyilik yapmış olacaksın. Ve karşılığında yaşamın boyunca refahını sağlayacağım senin. Bu kadar üzülmesen... En başında seni öldüreceğimi söylemiştim sonuçta ama şimdi hayatta kalacağını da biliyorsun."

♠

Hızlı adımlarım marketin içinde ilerlerken, botlarımın zeminde çıkardığı sesi duyuyordum. Marketin deposuna girdim ve arka kapısına ulaştım. Kapının üzerindeki personel giriş-çıkışı için şifre girilecek panele şifremi girdiğimde, kapı açıldı. Yaklaşık bir metre genişliğindeki dar sokakta yürüdüm ve kafenin arka kapısının yanına uzanan yangın merdivenine tırmanarak, binanın çatısına çıktım. Yandaki binanın terasına atladım ve merdiven kulesindeki şifreyi girdim. Kapı

açıldığında, hızlıca merdivenleri indim. Önümdeki cam kapının şifresini tuşlarken, toplantı odasında çalışan Sergio'nun bakışları şaşkınlıkla bana çevrilmişti. Koridorda, sert adımlarla ilerledim ve toplantı odasına girdim.

Sergio merakla, "Burada ne işin var?!" diye sordu. Ayağa kalktı. "Burada olmamalısın. Birazdan toplantımız var. Seni buraya kim aldı Nina?"

"Çok önemli bir sorun var!" dedim, sertçe. Sergio'nun ayağa kalkmasını umursamadan, yedi koltuktan oluşan toplantı masasına oturdum. "*O* geldi. *O* burada... Seni burada bulacağımı bildiğim için buraya geldim!"

"Kim?" diye sordu Sergio. Yüzüme merakla bakıyordu. Göğsü aldığı nefesle birlikte şişerken, bakışlarını yere eğdi ve başını iki yana salladı. "Kara mı?" diye sordu, cevabı zaten anlamış gibi. Yavaşça, kalktığı koltuğa tekrar oturdu. Bakışları gözlerimi bulmuştu fakat ne düşünmesi gerektiğini o da bilemiyor gibiydi. "Nerede gördün?"

"CIA'de!" dedim. Sergio'nun kaşları çatılırken, yüzü gerilmişti. "Türk ve Amerikan İstihbaratı iş birliğine girmişler. Biz uyuyor muyuz bunlar olurken? Bay Ortiz *O*'nu ikna etmemi istiyor. Ben içeriye girdi diye düşünüyordum! Girmemiş! Bundan haberin var mıydı? Mehmet'in arkasındaki ÖRGÜT'ün peşinde olduklarını söylediler! Bildiğim tek şey asla ama asla onunla çalışmayacağım! Beni bu yüzden almışlar CIA'e. Sana hep sordum, nasıl beni isterler diye? Al bak... Bu yüzdenmiş! Tarantula nerede? Acil toplantı yapmalıyız çünkü-"

"N!" dedi Sergio, sus der gibi. "Dur... Sakin..."

Ayağa kalktım. "Sakin mi?" diye sordum, öfkeyle. Avuç içlerimi masanın üzerine yerleştirip, Sergio'ya doğru eğildim ve gözlerimi gözlerine diktim. "Sakin mi?" diye tekrarladım.

Sergio bezgin bir nefes verdi ve arkasına yaslandı. "Evet... Sakin..." dedi. Başını, dediğini onaylarcasına sallamıştı. "CIA'deki adamımızla konuşmalıyım önce. Ayrıntıları öğrenmeliyiz. Tarantula tam durumu öğrenmek isteyecektir çünkü. Bir plan yapmak için, sakin olmak zorundayız."

"Sen Tarantula'nın bundan haberi olmadığına inanıyor musun gerçekten?!" diye bağırdım. Başımı iki yana sallarken, "Ne planı?!" diye bağırdım. Ellerimi masadan çektim ve odanın içinde hızlı birkaç adım attım. "Plan yok! Onunla çalışmayacağım!"

Sergio beni umursamadan masadaki telefona uzandı ve bir numarayı tuşladı. Birkaç saniye sonra, "Acil durum. Derhal benim ofise gelmeni istiyorum..." dedi. Bir süre karşı tarafı dinledi. "Eighth Street'ten gel..." dedi. Telefonu kapattığında, bakışlarının benim üzerime çevrildiğini fark etmiştim fakat onu umursamadan, odanın içinde volta atmaya devam ediyordum. "Nina... Sakin," dedi, beni delirtmek ister gibi.

"Şunu söyleyip durma!" dedim, bakışlarımı ona çevirmeden.

Sergio dört dakika on yedi saniye boyunca, sözümü dinlemiş gibi sessizliğe büründü fakat en sonunda, meraklı bir sesle sorusunu sordu: "Bir şey konuştunuz mu?"

Adımlarım birden durdu ve yüzümü yavaşça Sergio'ya çevirdim. "Bay Ortiz onu ikna etmemi istedi. Karşısına çıkacak CIA ajanının ben olduğumu bilmiyormuş. Beni gördüğünde benimle çalışmak istemezmiş. *O*'nu ikna edecekmişim!" Sergio dikkat ve sabırla beni dinliyordu. "Taylor'ı kafaladım. Kaldığı eve girdik. *O*'nu etkisiz hale getirdim. Ve buradan derhal gitmesini istedim. Belki de şimdi uçaktadır!"

"Sana verdikleri saha görevi buymuş demek..." dedi Sergio. Ayağa kalktı ve ellerini cebine soktu. "Üç sene eğitim almak bile bir ajan için yetersizken... Seni sahaya çıkarmaları saçmaydı zaten."

"Beni kullanmışlar!" dedim, hiddetle.

"Sorun yok... Biz de onları kullanıyoruz," dedi Sergio. Bakışları beni sakinleştirmek ister gibiydi. Birkaç adım atarak toplantı masasının başına geçti, kollarını bağladı ve masanın köşesine yaslandı. "Sonuçta sen de CIA'e sızan bir köstebeksin. Şartlar eşit."

Derin bir nefes aldım ve küçük adımlarla koltuklardan birisine ilerledim. Koltuğa oturduğumda, dirseğimi masaya dayayıp yanağımı elime yasladım. "Ajan olacağım diye sevinmiştim..." Sesimin düşük çıkmasına engel olamamıştım. "Tarantula'dan aldığım en güzel görevdi CIA'e girmek."

"CIA seni kendi keşfetti," dedi Sergio. Yüzüne yerleşen yumuşak ifade karşısında iç çekmekle yetindim. Yanımdaki koltuğa oturdu. "N..." dedi, içten bir sesle. "Nina... Harvard'da, kendi halinde bir asistandın sen. Dünya genelinde seçilmiş insanların katıldığı özel matematik eğitimini tamamlamış ve akademiye geçiş yapmıştın. OCTO için çalışıyordun ama bunu bilen yoktu. Sen bizim kriptoloji uzmanımızdın. CIA seni kendi keşfetti çünkü çok değerliydin. John senin için CIA'de, finansta, staj ayarladı ve sen kendini onlara da kanıtladın. Gizli Servis için eğitilen en başarılı ajan adayısın sen. Kara'ya ulaşılan bir köprü görevi görebilirsin ama Bay Ortiz ya da üstleri, senin kıymetini reddedemez. Tarantula ne der hep? *'Sen ajan olmak için doğmuşsun N!'* Haksız mı?"

Alaylı bir ifadeyle, "Psikolojik problemleri olan...en başarılı ajan adayı!" dedim.

"Çok normal," dedi. Bunu dinlemek istemediğime emindim. Gözlerimi yumdum. "Üç senede katettiğin yola baksana dönüp. Senin hayatta kalman, kafana sıkmaman, hayata sarılman bir mucize! Sen kolay şeyler yaşamadın. Sen, o geçmişe rağmen dimdik ayakta kaldın. Kendi kendine yere bastın. Kimseye tutunmadan... Sen psikolojik problemlerin olduğunun bilincindesin. En önemlisi bu. Bir gün iyileşmek isteyeceksin. O gün gelmedi. Ama gelecek. Sabırla bekliyorum."

"Kendi kendime değil," dedim, itiraz dolu bir ifadeyle. Yeniden açtığım gözlerim, Sergio'nun yüzünde dolaşıyordu. "Senin, sizin sayenizde... OCTO sayesinde ayakta kaldım. Size tutundum..."

Sergio'nun yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. "Hayır," dedi. Birkaç saniye gözlerimin içine baktı. "Biz sadece bahanen olduk ve ayağa hızlı kalkman için motivasyonun. Ben eski seni tanımıyorum ama şimdi karşımdaki kadını tanıyorum. O çok güçlü. Kara'dan da güçlü. Kara'dan da kara... Görev insanı. Hedef insanı. Kafasına koyduğunu yapar. Hele öyle bir yapar ki, herkes dönüp hayran kalır!"

"Güçlü hissetmiyorum..." dedim. Dudaklarım ben bile fark etmeden büzülmüştü. Omuzlarıma çöken ağırlığın sebebini bilmesem de yorgun hissediyordum. "Düştüm. Bu sefer çok kötü düştüm. Düşündükçe delirecek gibi hissediyorum!"

"Nina!" dedi Sergio, yumuşacık bir sesle. "İnsansın, düşebilirsin... Hiç düşmeyene güçlü denmez. Aksine, düşüp de kalkabilen insana güçlü denir. Bu en kötü düşüşün olamaz, inanmam buna. Yine kalkarsın. Sen yaparsın! Sen çok güçlü bir kadınsın!"

"Ya yapamazsam, ya eski ben olursam yine?" diye sordum. Sesimin incecik çıkmasını engelleyememiştim. İçimi kaplayan kasvet beni bunaltıyordu. Gözlerim yanıyor ama dolmuyordu. "Eski ben olmak istemiyorum!"

"Eski sen de güçlü olmalı ki, bugünkü kadına dönüştü N..." dedi. Sıkıntılı bir nefes verirken, ellerini bana uzattı. Hiç düşünmeden, yanağımın altındaki elimi çektim ve iki elimi birden ona uzattım. Sergio, dostça ellerimi tutarken yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. "Ama eski sen öldü. İstesen de olamazsın... Endişe bile duyma. Gözlerinde hala aynı öfkeyi görüyorum. Sana ilk tanıştığımızda ne demiştim, hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum. Hayatımın hiç unutamayacağım günlerinden birisi, hiç şüphesiz 25 Eylül 2017'ydi. Gürkan Abi beni o evden çıkarmadan evvel, eşyalarımı toplamam lazımdı çünkü bir daha dönmeyecektim. Babamdan geriye kalan çipin *O*'nun üzerinde olduğunu ve çipten anahtarlık yaptığını biliyordum fakat hiç değilse, kasadaki dedemden kalma kalemi alabilirdim. Annemle babama ait bir şeyi yanımda taşımak zorundaydım. Gürkan Abi, polislerden beni

yalnız bırakmalarını rica ettiği için çalışma odasına tek başıma girmiştim. Kütüphanedeki gizli kapının açılmasıyla beraber yaşadığım şoku, biraz evvel yaşamış gibi hatırlıyordum.

Maskeli beş adam çalışma odasına daldıklarında çığlık bile atamayacak kadar bitkindim.

Adamlardan birisi maskesini çıkartmıştı ve sakin bir tavırla, *"Sana zarar vermeyeceğiz, korkma!"* demişti. Önce adamları *O*'nun gönderdiğini düşünmüştüm fakat saniyeler içinde bu ihtimalin saçma olduğu kanısına varmış ve aklıma Mehmet Şahindağ'ı getirmiştim. Karşımdaki adam, sanki aklımı okumuş gibi, *"Kara'nın da Mehmet Şahindağ'ın da adamı değilim... Sakin ol,"* dediğinde, zorlukla yutkunmuştum.

"Kimsin?" diye sormuştum, keskin bir ifadeyle.

"Sergio Morris," demişti adam. Bunun bende hiçbir karşılığı olmadığını bile bile, kendini ilk böyle tanıtmayı uygun bulmuştu. *"Çınar Akbulut da derler..."* dediğinde, yüzümün aldığı şekil adamı gülümsetmişti. *"Fox da diyebilirsin, genelde öyle tanırlar beni. Mehmet Şahindağ'ın düşmanıyım. Kara ise ne dostum ne düşmanım. Onunla bir işim yok. Kaçınılmaz sonunu yaşıyor. Müebbet yiyecek muhtemelen. Seni polis götürecek, ifade vereceksin. Tanık koruma programına alacaklar seni. Ömür boyu üzerinden atamayacaksın bu ispiyonculuğu. Nereye gidersen git, seni Mehmet bulur. Eğer isterse Kara da bulur. Eğer benimle gelirsen sana yeni bir kimlik, yeni bir hayat veririm. Seni korumam. Sana kendini korumayı öğretirim."*

"Bunu neden yapasın?" diye sormuştum. Hiçbir şey algılayamıyor, düşünemiyor, bir aptal gibi adamın suratına bakıyordum.

"Haklısın. Kimse kimseye boşuna yardım etmez," demişti adam. *"Sen bana lazımsın. Sen, çok önemli bir bilginin şifresisin. Bunu sana bugün anlatamam. Hayat her zaman bir seçenek sunar insana. Şimdi benimle gelmeyi seçmek*

senin elinde. Eğer seçmezsen de sen bilirsin. Fakat eğer gelirsen, söz veriyorum, intikamını alacaksın."

"Ben intikamımı aldım!" demiştim çıkışarak.

"Kara'dan mı?" diye sormuştu adam, gülerek. Alaylı gözlerini etrafta dolaştırmış ve başını iki yana sallamıştı. *"Kara'dan neyin intikamını aldın bilmiyorum ama Mehmet Şahindağ yüzünden kaybettiklerin çok daha büyük... Yalnız Anıl Nacar ya da komadaki yeğenin Can değil... Anneni ve babanı da Mehmet Şahindağ yüzünden kaybettin."*

Başımdan aşağıya kaynar suların döküldüğünü hissederken, *O*'na sarılmak istemiştim fakat çoktan bir polis arabasına bindirilip götürülmüştü. Karşımdaki adamın söylediklerini reddedebilirdim. Sorgulamayı seçebilirdim. Fakat sanki beynimin içinde geriye ittiğim ve düşünmekten kaçtığım gerçekler bir bir gün yüzüne çıkmıştı ve o gerçekler haklıydı. Babam ile Ahmet Karabey arasında bir bağlantı vardı ve bu kumar oynamak kadar masum bir bağlantı olamazdı. Annem ve babamın öldüğü 2006 senesi, Mehmet Şahindağ'ın hayatının hangi noktasıydı bilmiyordum fakat Ahmet Karabey'le alakalı birisini öldürmüş olması imkansız değildi.

O gün karmakarışıktım ve bu gizemi aydınlatacak kadar güçlü değildim.

"Gözlerinde gördüğüm öfke gerçek. Bu öfkeye ihtiyacım var. Eğer benimle gelirsen, bu öfkeyi senin yararına çevirириz. Fakat gelmezsen, bu öfke seni tüketecektir. Polisler odaya girecekler. Karar ver."

Kararımı kendim bile fark etmeden vermiştim. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı ve bu adamla gidecektim. Beterin beteri vardı. Eğer bu hayatımın en kötü aptallığı olursa, en kötü ölürdüm. Ölmekten daha kötü şeyler olduğunu bile bile, o adamla, bir yola çıkmış ve labirentin içinde ilerlemeye başlamıştım. Şanslıydım. Sergio'yla çıktığım yol beni, o gün asla tahmin edemeyeceğim mutlak zafere ulaştırmıştı. Nazlı Alaca Karabey ortadan yok olurken, N doğmuştu. Bu kadardım. O günden beri yalnızca tek bir harften ibarettim.

Sergio, bir rehber gibi beni varacağımız yere ulaştırmış ve tek başıma bırakmıştı. Her zaman bana seçenek sunmuş ve seçimlerime karışmamıştı. Haklıydı. Ben bu yolda tek başıma yürümüştüm, ilerleyeceğim yöne hep ben karar vermiştim, tek başıma ayakta kalmıştım.

Defalarca düşmüş ama her seferinde yeniden, yeniden, yeniden ayağa kalkmıştım.

Öfkem hiç sönmemişti. Annem ile babamı kaybetmeme sebep olan Mehmet Şahindağ'a olan öfkem bile, belki de *O*'na duyduğum öfkenin yakınından geçemezdi. İçimde baki kalan nefret tohumlarını her fırsatta etrafa saçmıştım. Bazen, Sergio'dan bile nefret ediyorken buluyordum kendimi. Hiç hak etmediği halde, sırf *O*'nun kuzeni olduğu için, saçma sapan davranıyordum. Sergio bunlara hiç kızmamış, belki de hiç üzülmemişti. Tepkimin ne zaman kendisine, ne zaman başkasına ait olduğunu hep anlamış ve tepkilerimi büyük bir sağduyu ile karşılamıştı. Hep bir gün iyileşeceğime inanmıştı.

Ne zaman ki Mehmet Şahindağ ölecekti, o zaman içim tamamen soğuyacaktı; Sergio bunu çok iyi biliyordu.

"Hadi Nina, benim ofise geçiyoruz," dedi Sergio. Başımı onu onaylarcasına salladım. Birlikte çatı terasına çıkarken, ikimiz de sessizlik yemini etmiş gibi olacaklara kendimizi hazırlıyorduk. Karşı apartmanın çatı terasına geçtik ve oradan Sergio'ya ait apartmanın içine girdik. Alt kata indik ve Sergio anahtarla kapıyı açtı. Ben çalışma odasına ilerlerken, Sergio ahşap tezgahı kaldırarak mutfağa girmişti. Geniş kanepeye oturduğumda, sakin hareketlerine odaklanmıştım. İki fincan kahve hazırlamaya başladığında, kapı çaldı.

"Anton geldi patron," sesi odanın içinde yankılanırken, bakışlarım ekrana takılmıştı. Sergio'nun takımında çalışan bir kadın, çalışma odasındaki ekrana Anton'u yansıtmıştı. Anton, dün turnikelerin önünde gördüğüm ve *O*'nu misafir kartıyla karargaha sokan sarışın adamdı.

Sergio kapıya ilerledi ve kapıyı açtı. "Odaya geç," dediğini duydum. Anton odaya girdiğinde, başıyla bana selam vermişti. Sergio da odaya girdi ve elindeki iki fincanı sehpaya bırakıp yanıma oturdu. Sakin bir sesle, "Bora Karabey'in CIA'e geldiğinden benim neden haberim yok Anton?" diye sordu.

"Üzgünüm..." dedi Anton. Başını öne eğmiş ve bakışlarını yere dikmişti. "Bu konuyla Tarantula ilgilenmek istedi."

"Öyle mi?" diye sordu Sergio, şaşkınlıkla.

"Al işte!" dedim, sertçe.

Sergio, çok geçmeden kendini toparladı ve emredici bir ifadeyle, "Anlat! Ne biliyorsan bana da anlat!" dedi.

Anton yüzünü yerden kaldırdı ve bakışlarını Sergio'nun gözlerine dikti. "Bay Ortiz operasyonun başında gözüküyor fakat emri daha da yukarıdan aldığı belli. Birim operasyonu değil bu. ÖRGÜT hedeflerindeydi zaten. Mehmet Şahindağ'ın ÖRGÜT'ün elemanı olduğunu öğrenmişler ve Türkiye ile iletişime geçmişler. Türkler de uyuşturucu sevkiyatı yapan örgütün aslında bir paravan olduğunu CIA sayesinde öğrenmiş ve iş birliğine girilmiş. Kaç kez Türkiye'ye gidip gelmiş Bay Ortiz ama bu gizli tutulmuş. Mehmet Şahindağ'ın arkasındaki ÖRGÜT'e ulaşmaya çalışıyorlar. Bay Karabey'in derdi daha farklı. Bay Karabey, dün Bay Ortiz'e açık açık, Mehmet Şahindağ ile kapanmamış bir hesabı olduğunu ve ilk işinin ÖRGÜT'e ulaşmak değil, kendi aradığı bilgiye ulaşmak olduğunu söyledi."

Sergio, meraklı bir ifadeyle, "Bora Karabey ne arıyormuş?" diye sordu.

"Kişisel bir mesele olduğunu söyledi... Bay Ortiz'in ondan sakladığı bir şey var fazla üzerine gidemiyor. Tam anlamadım ama sanırım Bay Karabey, partner olacağı ajanı tanıyormuş ama bundan haberi yokmuş. Ajanın kim olduğu bizden de saklanıyor. Fakat bu ajan her kimse, bugün Bay Karabey'i rehin almış ve onu öldürmekle tehdit etmiş. Bay Ortiz çok sinirliydi. Ajanı ve Bay Karabey'i bulmaları için bir ekip kurdu. Ben çıkarken ortalık karışıktı..." dedi Anton.

"Bay Ortiz, tek bir ajana güvenip, Bay Karabey'in hayatını nasıl riske atmış?" diye sordu Sergio.

"Ajanı izliyorlarmış fakat ajan peşindekileri atlatmış. Hatta bizden başka bir ajanı da Bay Karabey'le beraber rehin almış," dedi Anton.

"Türkiye peki? Bora Karabey'i yalnız mı göndermişler buraya?" diye sordu, Sergio.

"Evet ama Türkiye'den bir ajan gelecekmiş. Bay Karabey'in çıkarlarını gözetmek için gönderiliyor. Bay Karabey bundan pek hoşlanmadı çünkü gelen ajanı da tanıyormuş. Özge Çimen diye bir kadın. Bay Karabey fotoğrafını görünce çok şaşırdı," dedi Anton.

Kendimi tutamayıp kocaman bir kahkaha attığımda, Sergio'nun bakışları bana çevrilmişti. "N'oldu?" diye sordu, merakla.

"Hiç..." dedim. Fakat hissettiğim, hiçten daha fazlasıydı. *O*'nun Mehmet'in ajanı olduğunu sandığı Özge, muhtemelen yalnızca *O*'na değil Mehmet'e de oynamıştı. Yaşadığı şoku tahmin etmem çok olasıydı. Hoşlandığı ve bir dönem takıldığı Özge'nin MİT ajanı, hiç sevmediği eski karısının da CIA ajanı olduğunu üst üste öğrenmişti ve bu katlanılamaz olmalıydı.

"Özge'nin geleceğini biliyordum," dedi Sergio. Yavaş hareketlerle karşımdaki koltuğa oturdu. "Fakat Kara için geleceğini söylemedi..."

"Sen Özge'yi nereden tanıyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Beraber görev yaptık ben teşkilattayken," dedi Sergio. Derin bir nefes aldı. "Sağlam arkadaştık. Ben Türkiye'den ayrılmadan Şahindağ'ın adamlarından birinin yanına yerleştirildi. Sonra bir dönem, Şahindağ da onu Kara'nın yanına yerleştirdi. Mehmet'in çıkarlarını güdecekti fakat Türk İstihbaratı aniden karar değiştirdi ve Mehmet'in adamı olduğunu Kara'ya açıkça itiraf etmesini istedi. Mehmet'in verdiği görev başarısızlıkla sonuçlanmalıydı çünkü Özge işe duygularını karıştırmaya başlamıştı. İstihbarat, sanki Bora

Karabey'den almış gibi birkaç belge verdi Özge'ye ve yeniden Mehmet'in safına döndü. İyi gidiyordu aslında orada da..."

Meraksız bir tavırla, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Sergio sıkıntılı bir nefes verdi ve gözlerini yüzümde gezdirdi. "21 Mayıs 2017'de, Bora Karabey bir hata yaptı. Karısıyla, gece yarısı mezarlığa girdi. O gece orada karısını öldürecekti Mehmet. En başarılı yaklaşmalarından birisi bu olmuştu. Fakat Özge bunu engelledi. Görevini tehlikeye bir kez daha atmıştı ve onu Mehmet'in yanından çektiler. Masa başı bir iş verildi ona. Göstermelik. Aslında açığa aldılar Özge'yi... Şimdi de sanırım Kara'yı en çok onun koruyacağına ikna olmuş olmalılar. Ve bana bile anlatmadığına göre, kendini buna adamış olmalı."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken, ne diyeceğimi bilememiştim.

"N'apıyoruz patron?" diye sordu Anton.

Sergio'nun bakışları Anton'a çevrildi. "Özge'yi de koruyoruz..." dedi. Ayağa kalktı. "Kimsenin ne yaptığını bildiğini sanmıyorum. İşler karışıyor ve bundan nefret ediyorum! Mehmet'i elimizden kaçıracağız bu gidişle. Bu kadar çok avcı, avın peşine düşerse... O av durur mu yerinde? Mehmet'i onlara bırakamayız. Ayrıca dünyanın birçok yerinde köstebeği var bu adamın. Sanki duymayacak peşinde olduklarını! Belki de duydu bile!" Sergio sıkıntılı bir nefes verdi. "Bora Karabey'i sen mi koruyacaksın?"

"Koruma ekibindeydim aslında fakat Bay Karabey koruma istemediğini söyledi. Bay Ortiz'le sürtüştüler ve en sonunda Bay Ortiz ikna oldu. Ama işte bu sabah, bizdeki ajan durumları karıştırmış. Şimdi ne olacak, bilmiyorum..." dedi Anton.

CIA içinde bayağı bir ünlenmiştim fakat buna sevinemiyordum.

"Her detayı bilmek istiyorum. Şimdi gidebilirsin!" dedi Sergio. Anton başıyla Sergio'yu onayladı ve bana selam vererek odadan çıktı. Daireden çıkana kadar Sergio bekledi

ve masadaki ekrandan, Anton'un kattan ayrılışını izledi. Belki de Anton'u izlemiyor ve yalnızca düşünüyordu.

Sergio'nun düşündüğü şeyin ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Ömrünü, OCTO ile beraber, Mehmet Şahindağ'dan alacağı formüle adamıştı ve şimdi bunun hiç edilmesini istemiyordu. Dünya, henüz Mehmet Şahindağ'ın arkasında olduğu sanılan ve yok edilmesi gereken ÖRGÜT'e ait hiçbir şey bilmiyordu. Mehmet Şahindağ aslında ÖRGÜT'ün bir elemanı değil lideriydi ve sonsuz görünen gücü buradan alıyordu. Bu pislik ona ailesinden mirastı. Annesi Cindy ile babası Sadri, senelerce, kendi babalarından devraldıkları gücün sınırlarını zorlamışlar ve bir gün bu gücü Mehmet Şahindağ'a miras bırakmışlardı.

Kimyasal silah sevkiyatı, dünyaya yaydığı kötülüklerden birisiydi fakat fazlası da vardı: Elinde, eski yıllarda CIA'den çalınmış, dünya nüfusunun büyük bir çoğunluğunu tehdit edebilecek güçte bir nükleer silah formülü vardı ve bu onun en büyük dayanağıydı. Bu formül, annesinin babası tarafından katledilmesine sebep olmuştu fakat babasına da yar olmamıştı. Şimdi Mehmet Şahindağ'ın elindeydi ve o da senelerdir azimle, kendisine miras kalan pisliği daha da büyütüyordu ve belki de yakında hiç kimsenin yapacak bir şeyi kalmayacak, dünyaya en büyük felaketini yayacaktı.

Bu formülü özel kılan, formülde kullanılacak olan radyoaktif bir elementti. Bu öyle bir elementti ki henüz doğada bulunmuyor ve yapay yollarla da sentezlenemiyordu fakat Mehmet Şahindağ bir şekilde sentezlemeyi başarmıştı. Bu elementi Mehmet Şahindağ'ın nasıl üretebildiğine dair OCTO'nun çalışmaları devam ediyordu fakat henüz bir sonuca ulaşabilen olmamıştı. Eğer bu element ve formülden, devletlerin haberi olursa, Mehmet Şahindağ hayatını garanti edebilir ve ona kimse dokunamazdı. O formül onda olduğu müddetçe, onu yenmek mümkün değildi fakat o herhangi bir kimseyle bunu özgürlüğüne karşılık takas etmeden buna ulaşabilmek, OCTO'nun birincil göreviydi.

"Ne olacak şimdi?" diye sordum.

Sergio'nun öfkeli bakışları, beni delip geçiyordu. "O herifi kimseye bırakmam!" dedi. Derin bir nefes aldı. "Bu kadar kolay değil! Hayri Şahindağ ile dünürü olacak King'in zamanında kurduğu tüm gizli örgüt ve yerleşmeler bir bir ifşa olacak ve kimse bu işin üzerini örtemeyecek! Mehmet Şahindağ dünyayı sikiyor!"

"Dünyayı siken adamın önüne bir kez daha yem olarak atılıyorum... Ne güzel!" dedim, gülerek.

Sergio'nun gözleri gözlerime takıldı. Anlamaya çalışır gibi, "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Hayır!" dedim, sertçe. Söz konusu Mehmet Şahindağ olduğunda, korku, hissettiğim hiçbir duygudan birisi değildi. "Sadece zoruma gidiyor!"

"Babamla benim hayatım Şahindağ'ların bitmesini arzu etmekle geçti!" dedi, Sergio. İfadesi sertti. "Benim babam Bora Karabey'e çok yalvardı birlik olmak için ama o Akbulut'lara sırtını çevirmişti! Babama hiç güvenmedi! Zeki Dede'mi hapse yollarken vicdanı bile sızlamadı! Hepimizi, halamı pis işleri için Sadri'ye vermeye kalkan o aşağılık Hakkı ile bir tuttu! Dedemi ve babaannemi de!"

Kaşlarım çatıldı. "Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Eğer Kara yoluma çıkarsa, ölümü benim elimden olur!" dedi Sergio. Öfkeli bakışlarındaki kararlılık, benden bir tepki bekliyordu. Safımı merak ediyordu. Ona OCTO'yla olduğumu söylememi, kardeş olduğumuzu dile getirmemi, kendisine *tamam* dememi istiyordu.

Kapının aniden açılmasıyla, bakışlarım Tarantula'ya çevrildi. "Neler oluyor?!" diye sordu, öfkeyle. "Fox! Derdin ne?! Anton'u nasıl buraya çağırırsın?! Bu ne tedbirsizlik?!"

Sergio, alaylı bir ifadeyle, "Derdim mi ne?" diye sordu. O da zehir saçan bakışlarını Tarantula'nın gözlerinden çekmiyordu. "Kara'nın geleceğini bildiğin halde bizden saklaman olabilir mi mesela, derdim?"

Tarantula'nın bakışları yalnızca bir saniyeliğine bana değdi ve yeniden Sergio'yu buldu. "Her şey ani gelişti. Duyduğun anda bu kadar sinirleneceğini tahmin etmek zor değildi. N

ile bu kadar erken buluşacaklarını bilemiyordum. Anlatacaktım."

"Öğrendiğin anda bunu bize anlatmalıydın!" dedim, çıkışarak. Tarantula'nın bakışları tümüyle bana çevrildi. Sergio ile kedi köpek gibi olduğumuzu fakat hep birbirimizi kolladığımızı bildiği için, verdiğim tepkiye şaşırmamıştı. "Bunu senden duymalıydım!"

"Haklısın," dedi Tarantula. Sıkıntılı bir nefes verdi ve birkaç adım atarak masaya doğru ilerledi. "Fakat er ya da geç olacaktı bu... Belki de ilk şoku kendi kendine yaşaman daha iyi oldu. Sonuçta artık ortak bir göreviniz var." Köşedeki dolaba yaslanmış ve kollarını bağlamıştı.

"Bu görevi kabul etmeyeceğim, biliyorsun değil mi?" diye sordum. Tarantula gülümsedi. "Benden bunu isteyemezsin!"

"CIA ile sözleşmen var N!" dedi, Tarantula. Şaşkın bakışlarım gözlerine değiyor fakat sanki ona ulaşmıyordu. "Sen CIA'e girme görevini üstlenmeden, sana açık açık sormuştum. Bu sözleşmenin altından kalkıp kalkamayacağını sormuştum... Ne isterlerse yapmak zorunda kalacaktın... Ajan olma arzun baskın çıktı..."

Sergio, "Ne diyorsun sen?" diye itiraz etti. Onun da bakışları Tarantula'nın gözlerinden ayrılmıyordu. "Çalışmak istemiyorsa çalışmaz! Kimliğini değiştiririz. Kaçırırız N'i. Bu kadar basit! Onu CIA'den koruyabilecek kadar güçlüyüz! Ben ona zamanında bir söz verdim ve bu söz OCTO'nun üzerinde!"

"Ona verdiğimiz kimliğin sahte olduğunu Bay Ortiz kaç dakikada anlamıştı?" diye sordu Tarantula. Güldü. "CIA'den daha güçlü değiliz, sadece Şahindağ konusunda elimiz daha güçlü ve onların önüne asla çıkmamak üzerine bir yol çizdik. Bizim en başarılı kimliklerimiz yedi taneydi ve hepsi kullanımda Sergio..." Derin bir nefes aldı ve bakışlarını kapıya çevirdi. "Birazdan konuşalım seninle..."

"Tarantula!" dedi Sergio, tehditkar bir ifadeyle. "Nina'yı hiçbir şey için zorlayamazsın! Mehmet Şahindağ'a ulaşmak

için bizimleydi fakat işin içine Bora Karabey girdiğinde, karar kendisinin!"

"Birazdan, Fox!" dedi Tarantula.

Sergio'nun bakışları bana çevrildi ve başını hafifçe iki yana salladı. Sertçe açtığı kapıyı çarparak dışarıya çıkması, ne kadar öfkeli olduğunun kanıtıydı. Tarantula'nın bakışları bana çevrilirken, soğumuş kahvemden büyük bir yudum aldım. Tarantula boğazını temizledi ve masadaki sandalyeyi oturduğum kanepeye yaklaştırdı. Sandalyeye yerleşmeden derin bir nefes almıştı. "Formül..." dedi. Gözlerini şimdi benden kaçırıyor, gözlerime bakamıyordu. "Önemli... Biliyorsun."

"Biliyorum," dedim.

"N bak açık konuşacağım," dedi Tarantula. Bakışları nihayet gözlerimi bulduğunda, yüzünde mahcup bir ifade vardı. "OCTO'nun kuruluş amacında dahi Şahindağ Ailesi'nin elinde olan formüle ulaşmak yatıyor..."

"OCTO..." dedim. Bacak bacak üzerine atarken, başımı hafifçe sağa eğmiştim. "Bir parçası olduğuma inandığım birlik..." Bakışlarım, Tarantula'nın ela gözlerini parçalamak ister gibiydi. "Fakat birlik içinde miyiz gerçekten?" diye sordum, alaylı bir merakla. Tarantula, derin bir nefes aldı. "Söylesene... Nasıl inanayım ben buna?"

OCTO, adını Latin dilindeki sekiz rakamından alan, gizli bir kuruluştu. Altısı erkek, biri kadın olmak üzere yedi koltuktan oluşuyordu. Bu koltuğu dolduran insanlara bağlı çalışan yüzlerce insan vardı. OCTO içinde eşitlik söz konusuydu ve yedi beyin, her kararı ortak alıyordu. Fakat Tarantula'nın OCTO'da özel bir forsu vardı ve onun sözleri genellikle emir niteliği taşıyordu. O herkese karşı samimi tutumlar sergilese de herkes ondan bir parça çekiniyor ve ona sonsuz saygı duyuyorlardı. Tarantula, bu ayrımcılığı reddediyor ve OCTO'nun yöneticisi olmadığını iddia ediyordu ama kuruluş hakkında ondan daha çok şey bilen başka kimse de yoktu.

Aslında, OCTO'nun Şahindağ Ailesi'ni yok etmek ve fakat öncesinde, ellerindeki nükleer silah formülünü ele geçirmek

maksadıyla kurulduğundan; her bir asil üyenin, bir şekilde o aileden zarar görmüş olduğundan; ve her bir asil üyenin zaman içinde özel olarak seçildiğinden başka net bir bilgi de Tarantula dışında kimsede yoktu. Sergio, Tarantula'ya öyle saygı duyuyordu ki detayları benim kadar sorgulamıyordu. Ve ben bir şeyleri sorguladıkça, haddimi aştığımı iddia ediyordu. OCTO'nun yedi asil üyesinden birisi değildim fakat adının anlamını kazanması adına sekizinci asil üyesi olmak isteyecek kadar, bu birliğe bağlıydım. Belki de bu yüzden, haddimi ne kadar aşarsam aşayım durmam gereken yeri biliyordum.

Tarantula hafifçe gülümserken, "John'a gitmek yerine bana gelebilirdin..." dedi.

Kendimden emin bir ifadeyle, "Sana güvenmiyorum," dedim. Tarantula, zaten bildiği bir şeyi duymuş olmanın rahatlığıyla, daha da gülümsedi. "Abin benim için çok özel bir yerde... Ve OCTO'nun sen hariç altı asil üyesi de aynı şekilde. O sırada aklımdan geçen tek şey John'un yanında biraz sakinleşmek ve Sergio'ya ulaşmaktı. İyi ki de sana gelmemişim. Bu attığın kazığı unutmayacağım."

"N..." dedi Tarantula. Aldığı derin nefesi tek solukta verdi. "Senden sakladığım çok şey var evet... Ama en azından, senden...sizden bir şeyler sakladığım konusunda açığım."

"Babam ve Ahmet Karabey arasındaki ilişkiyi biliyorsun ama anlatmıyorsun," dedim. İfadesizliğim Tarantula'yı zora sokuyordu. "Annemle babamı Mehmet'in öldürdüğünden başka bir şey söylemiyorsun. Neyin şifresi olduğumu dahi bilmiyorum. Sergio da bilmiyor. Bilmediğim onlarca şeye rağmen, bir aptal gibi burada, sizin için çalışmaya devam ediyorum."

"Gerçekten baban ve Ahmet Karabey arasındaki ilişkiyi bilmiyorum," dedi Tarantula. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Defalarca söyledim sana bunu, ama bana inanmıyorsun. Şifre olayına gelince... Zamanı gelmedi N. Üzgünüm."

Kendimden emin bir ifadeyle, "Bazen senin *O*'nun için çalıştığını düşünüyorum," dedim.

Tarantula'nın yüzüne alaylı bir gülümseme yayılırken, başını iki yana salladı. "Böyle düşünmediğini bakışların ele veriyor," dedi. Gözlerime, orada bir cevap arıyor gibi bakıyordu fakat o cevabı ona vermeyecektim. "Çok zeki bir kadınsın sen. Ben Kara ile tanışmıyorum. Ve sen de biliyorsun ki, eğer tanışırsak, birbirimizi öldürecek kadar birbirimizden nefret ederiz."

"Ama sen *O*'nun hakkında çok şey biliyorsun," dedim. Tarantula, beni onaylarcasına başını salladı. "Neden?" diye sordum.

"Bunu da henüz anlatamam," dedi Tarantula.

"Dost musun, düşman mı?" diye sordum.

"Ondan hoşlanmıyorum," dedi. Gözlerini gözlerimden çektiğinde, *O*'ndan neden hoşlanmadığını bir kez daha itiraf etmişti. "Ve bunun ne yazık ki onunla değil, benimle ilgisi var." Aslında bu, benimle ilgiliydi. "Onu korumak zorundayım. Sana sadece bu kadarını söyleyebilirim."

"Ben bu gizemden çok sıkıldım!" dedim.

"Beraber çalışacak olmanızı, lehimize çevirebiliriz N."

"İçerideki adamın kim?" diye sordum. Tarantula'nın bakışları kısılırken, kaşları çatılmıştı. Konuyu değiştirmek için çabalaması nafileydi. "O evdeki her şeyi biliyorsun Tarantula. *O*'nun her anını izliyorsun. Anlıyorum. Derimin altındaki çipin Arjantin'e bırakılma fikri mesela... Bir şekilde, her şeyden haberdarsın. İçeride sağlam bir adamın var. Ben Boston'dayken boşuna yol haritası atmıyordun değil mi bana? *O*'nun da Boston'da olduğu zamanlar oldu ve karşılaşmamızı engelleyerek bana yardım ettin. İstese beni bulurdu. Senin sayende bulamadı."

"Alp," dedi. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken, Tarantula gülümsemişti. "Falcon'un ekibinde... Kara'ya fazlasıyla sadık, onun çıkarlarını gözeten, mahremiyete önem veren, neyi bize aktarıp neyi aktarmayacağını bilen ve onu korumama yardım eden birisi."

"Sen kimsin?" diye sordum.

"Onu korumak zorunda olan birisi," dedi. Derin bir nefes aldı. "İnan bana onun bundan haberi bile yok. Onu, ailesini... Gücüm yettiğince korumak zorundayım ve uzaktan ancak bu kadarını yapabiliyorum. Başarısız da oluyorum. Mehmet'in suikastlarını engelleyemediğim zamanlar oldu."

"Eren ve Begüm'ün nişanı?" dedim. Tarantula başını *evet* der gibi salladı. "Başka bir suikast girişimi olmadı mı Mehmet'in?" diye sordum. Zorlukla yutkundum. "Benden sonra?"

"Oldu fakat Kara bundan haberdar değil," dedi.

"*O*'nunla derdin ne?" diye sordum, ısrarlı bir tavırla. Tarantula derin bir nefes alırken, gözlerimin içine *n'olur sorma* der gibi bakıyordu. "Geldi! Anlatmak zorundasın! Sana bunu bugüne kadar hiç sormadım ve şimdi zamanı. Ben şimdi anlatmanı istiyorum. Anlatmak zorundasın!"

"Söz verdim N. Ben sözümü tutarım. Bunu ne sana ne de bir başkasına vakti gelmeden açıklamam mümkün değil... Özür dilerim," dedi.

Başımı anladığımı belli edercesine salladım ve ayağa kalktım. "*O*'nunla çalışmayacağım... CIA beni hücreye de tıksa... Umurumda değil," dedim. Arkamı döndüm ve hızlı adımlarla kapıya ilerledim.

Kapıya yaklaştığım sırada, Tarantula, "N!" diye seslendi. Gözlerimi sımsıkı yumdum. "Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum. Fakat Mehmet'i ele geçirmemizdeki tek yolun da bu olduğunu sen biliyorsun. Hem senin de Mehmet'ten almak istediğin bir intikam var. Anıl, annen, baban-"

Hızla Tarantula'ya dönerek lafını kestim. "Belki de annemle babamı Mehmet öldürmedi?!" diye bağırdım. Tarantula'nın kaşları çatılırken ayağa kalktı. "Nereden bileyim bunun bir yalan olmadığını?" diye sordum, alayla.

"Ben yalan söylemem N," dedi Tarantula. Yüzüne yayılan şaşkınlık, bu tepkimi beklemediğini açıkça ortaya koyuyordu.

Benim yüzüme ise bir gülümseme yayılmıştı ve bu samimiyetten oldukça uzaktı. "Biliyor musun?" dedim, alayla. Kollarımı bağladım. "Buna benzer bir cümle duymuştum... Zamanında... *O*'ndan. Bazen sana bakarken, karşımda *O*'nun sahtesi varmış gibi hissediyorum." Tarantula'nın bana karşı içinde beslediği duyguların bir kez daha kırıldığından emindim. Zorlukla yutkunurken, ne diyeceğini bilemiyor gibi bakıyordu. "İnanmıyorum artık bunlara ben."

"Ben yalan söylemem N," dedi Tarantula, bir kez daha. İçine kesik bir nefes çekti. "Kimsenin sahtesi olamayacak kadar da gerçeğim."

"Öyle mi?" diye sordum, alayla. Güldüm. "Adını bile bilmiyorum!"

"Önemli mi?" diye sordu, merak ediyor gibi. Bana doğru bir adım attı. "Adım gerçekten önemli mi?"

Umursamaz bir ifadeyle, "Değil," dedim. Ben de ona doğru bir adım attığımda, bakışlarım gözlerini hedef alıyordu. "Fakat ne kadar gerçek olursan ol, benim için sahte kalacaksın."

"Beni herkesle kıyaslayabilirsin ama... Karısını başka bir kadınla aldatan bir adamla kıyaslayamazsın!" dedi Tarantula. Bakışları bana meydan okurken, şaşkınlıktan dudaklarım bir parça açılmıştı. Tarantula ise yüzüme bir kez daha yerleşen gülümsemeyi anlamlandırmaya çalışıyordu. Bu konuda Bay Ortiz ile aynı bilgi seviyesinde olması gerçekten de şaşırılası bir durumdu.

"*O* beni başka bir kadınla aldatmadı..." dedim. Tarantula'nın kaşları biraz daha çatılırken, yüzü kafasından geçen düşünceleri ele veriyordu. "Sen... Sen yıllardır, *O*'nun avukatının beyanına mı inanıyorsun gerçekten?"

"Nasıl yani?" diye sordu. İki elini hafifçe yana açarken, gözleri irileşmişti. "O başka bir kadınla ilişki yaşadı ve sen de onu polise şikâyet ettin. Bu değil mi olan?"

Alaylı bir kahkaha attım. "Gerçekten olanı bilmiyorsun," dedim, şaşkınlıkla. Bu keyfimi yerine getirmişti. "Alp de mi

bilmiyor yani?" diye sordum. Tarantula'nın istihbaratının zayıflığı aslında saatlerce dalga geçilebilecek bir meseleydi. "Seni ilk kez bu kadar zayıf görüyorum!" dedim, gülerek.

"Başka ne olabilir ki?" diye sordu Tarantula, sitem eder gibi. Yüzü daha da düşünceli bir hale bürünürken, başını hafifçe salladı. "İkiniz de birbirinize çok aşıktınız N! Defalarca kez bir arada gördüm sizi. Başka ne olmuş olabilir, seni başka ne sinirlendirebilir de onu polise verebilirsin ki? Anıl'ın ölümü yüzünden onu suçladın desem... Çok saçma. Onun nişandaki kayıpları daha ağır! Başka ne olmuş olabilir ki?"

"Bilmem..." dedim, alay edercesine. Gülümsedim. "Daha iyi çalışmalısın..."

"Belki de sen anlatmalısın?"

"Ne zamandan beri seninle ben, iş dışında bir şey konuşuyoruz?" diye sordum.

Tarantula bıkkın bir nefes verdi. "N!" dedi, sabır dilenir gibi. "Bu da artık bizim işimizin bir parçası."

"Hayır!" dedim, sertçe. Başımı iki yana salladım. "*O*, asla benim işimin bir parçası olmayacak! *O*'nunla çalışmak istemiyorum. Çalışmayacağım."

"Kalbin kırık..." dedi. Tarantula, her ne kadar *O*'nun benim hayatımı yerle bir ettiğini bilmese ve yaşananlar konusunda yanılsa da kolay kolay yanlış tespitlerde bulunan bir adam değildi. Söylediği doğruydu fakat eksikti. Kalbim bir zamanlar kırılmıştı. Sonra geçmişti. Öyle bir geçmişti ki artık bir kalbim bile yoktu. "Ama dünyayı bir pislikten kurtarabiliriz."

"Artık yalnızca kendimi düşünüyorum," dedim. Yüzümü ve sesimi kaplayan ifadesizlik, Tarantula'nın bir duvara çarpması gibiydi. Kısa bir süre bana baktıktan sonra başını *anladım* der gibi salladı. "Umurumda değil dünya, Tarantula..."

"Sana ulaşamıyorum N... Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum. Mehmet Şahindağ'ı yakalamak zorundayız. Onu ne Kara'ya ne CIA'e bırakamayız. Ve bunun için sana

ihtiyacımız var! Bize söz verdin! Bizimle olmaya yemin ettin sen!"

"Bıktım!" Bağırmıştım. "Fox kardeşinin peşinde! Lion kendi intikamının! Bear, Mehmet yüzünden annesini kaybetmiş! Bat ordudan atılmış! Falcon'un en yakın arkadaşını öldürmüş! Lizard oğlunu kaybetmiş! *O*'nun kendince onlarca sebebi var! OCTO formülün peşinde! CIA ve Türk İstihbaratı ÖRGÜT'ün çökmesini istiyor! Sen? Senin de var bir sebebin ama hiçbirimiz bilmiyoruz! Herkes Mehmet Şahindağ'ı istiyor ve ona giden tek yol benim! Siz de beni bu yüzden almadınız mı? Bu yüzden şifre değil miyim ben? Anlamıyor muyum?!"

"Hayır N," dedi Tarantula. Başını iki yana salladı. "Gerçekten bu yüzden şifre değilsin..." Tereddüt edercesine birkaç adım attı ve aramızdaki mesafeyi biraz kapattı. "Sergio'ya da söylemiştim... Seni gerçekten kullanmıyorum ve asla kullanmam."

"Neden?!" diye sordum, sertçe. Tarantula gözlerini yumdu. "O zaman, üç yıl önce, neden beni istedin?!"

"Anlatamam!" dedi.

"O zaman ben de burada durmam!" dedim.

Tarantula'ya arkamı döndüm ve kapıyı açtım. Kolumu tuttu. "N!" dedi, zorlukla. Yüzümü ona çevirmiyordum fakat bir adım dahi atamayacağımı da biliyordum. Çünkü o benim üstümdü, ben onun ekibindeydim ve kimse OCTO'dan kafasına göre *eyvallah* deyip çıkamazdı. En azından *canlı* olarak. "Beni yapmak istemediğim bir şeye zorlama... Lütfen..."

"Tarantula!" dedim, tehditkar bir şekilde. Yüzümü ona döndüğümde, elini kolumdan çekmişti. Kapıyı tekrar kapattım. "Eğer ben bir şifreysem, beni öldüremezsin. Ve beni zaten öldüremezsin çünkü bu gizemin içindeyim. Dünyanın varlığınızdan haberdar olduğunu düşünmek ister misin? Mehmet Şahindağ'ı yok etmek isterken, yok olan olmak ister misin?"

Tarantula'nın kaşları havalanırken, yüzüne dumur olmuş bir tebessüm yayılmıştı. "Bizden olmak istiyorsun ya..." dedi, kısık bir sesle. "Seni sekizinci asil üye yapmamız mümkün değil ama sen yine de istiyorsun ya... Lion haklı. Bir koltuğun olsa, bir lakabın olsa, *Piranha* olurmuş gerçekten de..."

Lion bir kadındı ve sezgisel gücü, OCTO'daki diğer altı kişiden farklı olarak yüksekti. Yedi asil üyenin içinde, belki de lakabını hakkıyla taşıyan tek insandı ve ben ona hayrandım. Ben bir asil üye değildim ama Annie için bunun hiçbir önemi yoktu ve bana Piranha derdi. Küçük ama yırtıcılığıyla dikkat çeken, tehlikeli, kendinden büyük avından bile büyük parçalar koparabilen, *tuzlu suda asla yaşayamayan tatlı su balığı...*

"Bir daha sakın beni tehdit etme!" dedim, emir verir gibi. Tarantula'nın çaresizliğini okuyabiliyordum. "Ve bir daha sakın bana emrivaki yapma!" dedim.

"N, üzgünüm..." dedi. Ellerini ceplerine sokarken, yorgun bir nefes vermişti. "Belki de en başında CIA'de staj yapmanı bile engellemeliydim. John'un işleri işte... Bilse OCTO için çalıştığını asla bunu yapmazdı. Fakat sen CIA'de çalışmaya öyle hevesliydin ki... Sana Gizli Servis için çalışma teklifinde bulunduklarında öyle istekliydin ki... Bu görevi sana seve seve verdim. Seni biz yetiştirdik. CIA'deki eğitimin hakkını vereceğin muhakkaktı, çünkü seni biz yetiştirdik! Tek bir form Nina, tek bir formla, CIA dünyadan milyonlarca insan topluyor kendi istihbaratı için fakat ajan olmak bambaşka bir şey! Sen, o milyonlarca insanın içinden, seçilmiş kişilerdensin! Sen bunun hakkını verebilenlerdensin! Seni biz yetiştirdik fakat korktuğum başıma geldi işte... Gün geldi, Mehmet Şahindağ onların da gündemi oldu."

"Hayalimdi çünkü," dedim. Kırılan sesim, Tarantula'nın gözlerine çarpmıştı. "Hep bunu hayal etmiştim ben. Sanki hayallerim elime verilmiş gibi hissettim. İmkansızdı, olmazdı, mümkün değildi ama çocukken izlediğim o filmlere çok özenmiştim!" Tarantula'nın ela gözlerinin buğulandığını fark ettim. "Deri kıyafetler giyecektim ve kocaman adamlarla

dövüşecektim. Ya da büyük bilgisayarlardan, kişisel bilgisayarlara saniyeler içinde sızabilecek ve kimsenin okuyamayadığı şifreleri okuyacaktım! Henüz çocuktum bunları hayal ederken!" Gülümsedim. "Bak bana... Sıradan, boğazlı bir kazak, sıradan, siyah bir kot pantolon var üzerimde... Çünkü büyüdüm. Çocuk değilim. Ajanlar öyle gezmiyormuş, öğrendim! Hayallerimdeki gibi olmasa da başarabildim, buradayım, imkansız görünen şeyi yapmama hayat izin verdi! Çok garip bir şekilde hem de! Hiç aklımda yokken hem de! Tamam, CIA'e sızmış bir köstebektim fakat, ne bileyim... OCTO kötü şeyler yapmıyor ki... Bağlı olduğu amaç, yani o formülü ele geçirmek, dünyaya da yarar sağlayacaktı. Yani ben kötü bir şey yapmamış olacaktım. İçeriden istihbarat toplayacaktım sadece ÖRGÜT'le alakalı. Ve hayallerime de kavuşmuş olacaktım tabii. Bu hayatta bir şeyi de olsun, başarmış olacaktım!"

"Sen hayatın boyunca, birçok şey başardın zaten N," dedi Tarantula. Sesine yerleşen yumuşak tını, beni teselli edercesineydi. "Boğaziçi Üniversitesi'ne çok iyi bir dereceyle giren kızı düşün... Çocukluk arkadaşının hayatını kurtarmak için casinoya giren kızı... Harvard'daki eğitime kabul edilen kızı... Senin isteyip de yapamadığın ne var şu hayatta?"

"Haklısın," dedim, düz bir ifadeyle. "*O*'nunla çalışmayacağım. Buradan gitmek istiyorum. Dünyanın diğer ucuna! Gideceğim!"

"OCTO kötü şeyler yapmıyor ama CIA kötü şeyler yapacak," dedi Tarantula. Gözlerim kısılırken, yüzüme şaşkın bir ifade yerleşmişti. "Gitmek mi istiyorsun? Ben sana senaryoyu söyleyeyim... Mehmet'e yaklaşacaklar ve ÖRGÜT'ün liderinin o olduğunu öğrenecekler. Mehmet'e daha da yaklaşacaklar ve formülün onda olduğunu öğrenecekler. Mehmet'in özgürlüğüne karşılık formülü isteyecekler. O formülü CIA ele geçirirse, bunu yalnızca Amerika'nın çıkarı için kullanır N..."

"Sen de Amerikalı değil misin?!" diye haykırdım, alayla. "Neden kendi ülkenin çıkarını düşünmeyesin ki?!"

Tarantula, sakinliğini bozmadan, "Her şeyden evvel insanım N," dedi. Birkaç saniye tepkimi ölçmek istercesine yüzüme baktı. "Amerika'nın benden aldıklarını tahmin bile edemezsin... Ben, sadece benim. Dünyada, başka bir canlının daha, Şahindağ yüzünden zarar görmesini istemeyen, sıradan birisiyim. Senin kazağınla pantolonun kadar sıradan bir insanım..." Tarantula, ela gözleri koyulaşırken, içine derin bir nefes çekti. "O formül CIA duymadan yok olmalı... Sen şimdi çekilebilirsin ama CIA geri çekilmeyecek. Kara onlarla çalışmaya mecbur. Başka bir kadın bulurlar senin yerine. Uzun sürer ama yaparlar. Kara ya Türkiye'ye döner hapse girer ya da CIA ne isterse yapmak zorunda. Başka çıkar yolu kalmadı onun."

"Bana ne?!" diye bağırdım. Odanın içini kaplayan sesim beni bile ürkütürken, "Hapse girerse girer! Bana ne?!" diye, bir kez daha bağırdım.

Tarantula derin bir nefes aldı. "Eğer Kara hapse girerse... Mehmet Şahindağ'ın önünü kimse kesemez. Zehir Mehmet Şahindağ ise, panzehir de Bora Karabey. Üzgünüm ama durum bu... Annenle babanı da Mehmet Şahindağ öldürdü ve bu onun yanına kalmış olur. Dünya onun pisliğine gömülürken, OCTO'daki herkes, hepimiz yaşadığımız acıyla kalırız ve harcadığımız zaman çöpe gider..."

"Ben belki de çoktan ölmüştüm!" dedim, sertçe. Öfkeli bir nefes verdim. "Ben olmasaydım ne bok yiyecektiniz?"

"Ama ölmedin..." dedi Tarantula. Gülümsedi. "N, eğer hem o takımda hem de bizde aktif olursan, formül de Mehmet de bizde kalır. İntikamımızı alırız, dünyaya iyi bir faydamız dokunur. Kayıplarımızın ruhu huzur bulur..."

"Benden CIA'e baş kaldırmamı istiyorsun?" dedim, şaşkınlıkla. Dudaklarım bir parça açılırken, kaşlarım daha da çatılmıştı. "Mehmet'i biz öldüreceğiz, öyle mi?"

"En başından beri hedefimiz bu değil miydi?" diye sordu Tarantula. "Plana Kara eklendi. Biliyorum senin bizle olma yemininin içinde Kara yoktu hiç. Ona olan öfkeni görüyorum. Defalarca kez, üzerinde adı yazan onlarca dosyayı masada

bırakmama rağmen açıp bakmadın, biliyorum. Mehmet'e giden yolları konuşurken, konu Kara'ya geldiğinde dinlemedin bile, görüyorum. Mehmet'in düşmanlarının listesini yaparken, Kara'nın adını yazmadın bile, farkındayım. Sınırlarını ihlal etmek istemiyorum ama Mehmet Şahindağ'dan bahsediyoruz... Kara'yı ne kadar yok sayabilirsin ki N? Kesişti işte yolumuz..."

"Yolu sikeyim..." diye mırıldandım.

Tarantula güldü. "Bunu lehimize çevirebiliriz N. Kimse bir şey sezmeden adım adım ilerleyebiliriz. Türk-Amerikan iş birliğine sadık kalmış gibi davran. Onların imkanlarından faydalan. CIA ajanı olarak çalışacaksın, hayallerini sonuna dek yaşayacaksın aslında. Mehmet Şahindağ'ın, ÖRGÜT elemanı olduğunu Taylor açığa çıkarttı. Mehmet Şahindağ'ı deşmeye devam edecek, lider olduğunu da anlar, çok geçmeden. Zeki adam Taylor. O taraftan ayrılma N... OCTO için bugüne dek yapılan en büyük fedakarlık olacak bu... Günün sonunda, seni suçlu göstermeden, Mehmet'i biz alacağız ve leşini duyuracağız. Belki de sen CIA'de kalmaya devam edersin. Çünkü Mehmet ölmüş olacak, ÖRGÜT çökmüş ve ifşa olmuş olacak. CIA de Türkler de amacına ulaşacak. Kimse kalan gizemi ve bizim yok ettiğimiz pislik sırları bilmeyecek... CIA seni ödüllendirecek ve kaybetmek istemeyecektir. OCTO da amacına ulaşacak ve yok olacak Mehmet'ten sonra. Herkes kendi yoluna..."

Bazı şeyler teorik olarak çok kolay gözükürdü fakat pratik benim için ne kadar kolaydı; işte onu bilemiyordum.

"OCTO'yu *O*'ndan nasıl saklayacağım?" diye sordum.

"Sen OCTO'yu CIA'den saklıyorsun?" dedi Tarantula, şaşkınlıkla. Gözlerimi birkaç saniyeliğine yumarken, başımı iki yana salladım. Tarantula haklıydı fakat belki de haksızdı. Karmakarışık olmuştum. "Yapabilirsin. Sen ajan olmak için doğmuşsun N!"

"Mehmet'in ölmesini istiyorum..." dedim. Bunu sanki Tarantula'ya değil, kendime söylüyordum. Hedefimi kendime tekrar tekrar hatırlatmam beni dizginleyen tek şeydi.

"Çünkü intikam istiyorsun..." dedi Tarantula. Gözlerine bakarken, yüzüme samimi bir gülümseme yayılmıştı. Belki de kolay kolay yanılan birisi değildi fakat zaman zaman da olsa benimle alakalı yanlış tespitler yapabiliyordu. Çünkü beni, benim izin verdiğim kadar tanıyordu.

Yani beni hiç tanımıyordu...

♠

Gözlerim dumandan babamın alfabesi gibi yanıyor, kulaklarım müzikten Anıl'ı benden alan kurşun seslerini duyduğum gün gibi uğulduyor, boğazım ise votkadan aynanın bileklerimi kestiği an gibi acıyordu. Sarhoş olmak istiyordum fakat bunu bile başaramayacak kadar güçsüzdüm.

İki bileğimde de dikiş izleri vardı. Akan kanı durdurmayı başarsalar da o kanın oluk oluk aktığını bu dikiş izleri bana hiç unutturmamıştı. İntihar etmemiştim. Yalnızca banyoya sinen bergamot kokusunun *O*'na ait olduğunu zannetmiştim fakat *O* Artvin'de, bir hastane odasında, ben *O*'nu vurduğum için can çekişiyordu. Maçahel'de bir evi vardı. Ben *O*'nu vurduktan sonra, beni o eve götürmüşlerdi. Banyoda parfüm şişesi duruyordu ve aynı *O*'nun gibi kokuyordu. Parfümü anlık bir öfkeyle aynaya fırlattığımda hem şişe hem de ayna kırılıvermişti. Aynanın kırık parçalarından akan parfümle banyoya öyle bir koku yayılmıştı ki dayanamamıştım. Kırık aynadan akan parfümü durdurmak için bileklerimi aynaya bastırdığımda, bileklerimden kan akacağını düşünmemiştim bile.

O'ndan da çok kan akmıştı. Filiz Hala, öyle içten bir şekilde, *"Oğluma bunu yapanın elleri kırılsın!"* demişti ki, ilahi adaletin bir şekilde yerini bulduğuna inanmıştım. Bu beni daha çok korkutmuştu; eğer ilahi adalet yerini bulursa, aldığı canlar yüzünden ölebilirdi. Ölmesini, *O*'nu öldürmeye teşebbüs ettiğimde bile istememiştim. İnsan, sevdiği adamın ölmesini isteyebilir miydi? Sadece kaçmıştım ve *O* beni yakalamadan dört dakika on bir saniye önce,

özgürlüğüme kavuştuğumu sanmıştım. Bir daha Trabzon'a ya da *O*'nun himayesi altına dönmek istememiştim o kadar.

Trabzon'a sürgün edilme sebebim, Hande'ye her şeyi anlatmış olmamdı. Ben annemle babamı en çok Gülsüm Hanım'la konakta baş başa kaldığımda özlemiştim. Çünkü o, torununu öyle iyi tanıyordu ki Trabzon'a tek başına gönderilişimin altında bir kabahat olduğunu biliyordu. Üstelik artık bana eskisi gibi davranmıyordu çünkü ben henüz daha nişanlıyken Anıl'ın kucağında magazine görüntü vermiş ve torununu tüm Türkiye'ye rezil etmiştim. Bunun üzerine yaşadığımız hiçbir şey Gülsüm Hanım'ın içini tam olarak soğutmamıştı. Aslında kaçmak aklımın ucundan bile geçmemişti fakat Gülsüm Hanım, Aydın ile diğer adamları etrafımdan uzaklaştıracak, parmağımdan aile yadigarı yüzüğü alacak, kolumdaki GPS'li bilekliği çıkartacak ve bana *"Git, bir daha da dönme!"* diyecek kadar benden nefret ediyordu.

Fakat *O* İstanbul'dan Trabzon'a ulaşıncaya dek, ben ancak Trabzon'dan Artvin'e kadar kaçabilmiştim.

"Nina, telefonun çalıyor," dedi Matt. Frantz de Matt gibi bana bakıyordu. Bu akşam gördükleri kadın ikisini de korkutuyor olmalıydı. *O* da o gün beni gördüğünde böyle korkmuştu. Taylor arıyordu. Demek ki Taylor da *O* da bir şekilde o evden kurtulmuşlar ve birilerine kendilerini çözdürmüşlerdi. Holly de aramıştı. Bay Ortiz ve John da aramıştı. Ben de kendimi arıyordum, ulaşırsam onlara da haber verirdim.

"Neyin var?" diye sordu Frantz. Bilmiyordum. Elimde ya da avucumda pek bir şey kalmamıştı.

Matt'in, "Nina'nın telefonu," dediğini duydum. Bardan uzaklaştığı için nasıl devam ettiği hakkında bir fikrim yoktu. Önemi de yoktu. Nina kimdi, onu bile bilmiyordum.

Hastaneden taburcu olduğunda Maçahel'deki o eve geldi. Yan odayı *O*'nun için hazırlamışlardı. Gökhan, dinlenmesi gerektiğini söylüyordu, alacağı ilaçların talimatını veriyordu ve adamları sessiz olmaları için uyarıyordu. Gökhan, *O*'na bir

şey olacak diye çok korkmuştu; benim gibi. Hatta bana, *"Sana kötü bir haberim var, iyileşecek... İyileşen Kara, kendisini vurana ne yapar sence?"* demişti ve fakat ben bana yapacaklarından bile, *O'*na bir şey olacak diye korktuğum kadar korkmamıştım.

Saatler geçtiğinde *O'*nun uyuduğunu düşünmüştüm. Evde çıt çıkmıyordu. Susamıştım. Mutfağa gitmek için *O'*nun odasının önünden geçmem gerekiyordu. Susamıştım. Tüm cesaretimi toplayıp mutfağa gitmiş ama bileklerim sargıda olduğu için sürahiyi kaldıramamıştım. Odama geri dönerken, tam *O'*nun odasının önünden geçerken, sesiyle duraksamak zorunda kalmıştım.

"Su verir misin?" demişti. Derin bir nefes alıp odasına girdiğimde, doğruca komodine ilerlemiştim fakat bu sürahiyi de kaldıramamıştım. *"Benim sana vermem gerekecek galiba,"* diyerek sekiz yarım bardak su doldurmuştu bana. Çünkü sargıdaki bileklerim bir bardak suyu dahi kaldıramazdı.

"Sağ ol," demiştim; sanki *O'*nu vuran ben değilmişim gibi. Bana öyle bir bakmıştı ki, gözlerinde korku görmüştüm. Üstüm başım kan ve çamur içindeydi. Sanki ameliyattan birkaç gün önce çıkan *O* değilmiş gibi ayağa kalkıp, kendisini takip etmemi söylemişti. Beni öldüreceğini düşünmüştüm fakat neden korktuğu hakkında bir fikir edinememiştim. Beni kırık aynalı ve mis bergamot kokulu banyoya götürdüğünde üstümü başımı çıkarmış ve küvete girmemi işaret etmişti. Beni öldüreceğine öyle odaklanmıştım ki, ne yaptığını çok sonradan anlamıştım.

Ellerimi havaya kaldırtarak, beni kandan, çamurdan, acıdan temizlemişti.

Hiç şüphesiz iyileşen Kara, kendisini vuranı yıkamazdı ama artık nasıl korktuysa ruhumu geri getirmeye çalışmıştı. Karnımı doyurmuştu. Hatta, günlerdir kimsenin vermediği bir bardak çayla bir dal sigarayı bile *O* vermişti.

Bana en başında, *"Sakın masumiyetini kaybetme Nazlı, eğer masumiyetini kaybedersen sana asla acımam,"*

demişti. Sevim Hanım'ın telefonundan Anıl'a ulaşmaya çalışmıştım. Formüllerimi kullanarak Eren'den yardım istemeye çalışmıştım. Hande de gerçekleri görsün, onlar da mutlu olmasın diye Gökhan'ın aslında kim olduğunu ve *O*'nunla birlikte bana neler yaptıklarını bir bir Hande'ye anlatmıştım. Trabzon'da kaçmaya çalışmıştım. *O*'nu vurmuştum. Zaten artık asla masum değildim ama belki de o gün, masumiyetimi aslında kendisi yüzünden kaybettiğimi anlamış ve bana acımıştı.

Ben ne yaptıysam *O*'nun suçuydu.

Fakat bu bile, *O*'nun beni öldüreceğini düşünmemi engellememişti ve kurbanlık koyun gibi sonumun gelmesini beklemiştim.

Omzumda bir el hissettim. Arkamı döndüğümde, Holly'nin tedirgin bakışlarıyla karşılaşmıştım. Kusmak istiyordum. Frantz'in deniz mavisi gözlerinde, Anıl'ın kanlı bedeninin yansıması vardı. Midem bulanıyordu.

"Bana yaslan," dedi Holly. Matt'in hızlıca barın ön tarafına geçtiğini gördüğümde midemde ne varsa ağzıma dolduğunu hissediyordum. Yere doğru eğildiğim sırada, sarı saçlarım önüme düştü. Ayaklarım bedenimi artık taşıyamıyordu.

♠

Saçlarımdan su akıyordu. Canım ne zaman yansa annem, *"Geçti bebeğim,"* derdi. Annem gittiğinden beri geçmiyordu. Holly, saçlarımı narince kurularken gövdemi ona yasladım. Saçlarım zaten azıcıktı, omzuma kadardı. Artık çabuk kuruyordu. Başım ağrıyordu.

"Uyumak istiyorum," dedim mırıldanarak. Eminim ki Holly CIA'ya bebek bakıcılığı yapmak için girmemişti ama hayat onun payına beni düşürmüştü.

"Tamam bebeğim," dedi Holly, yavaşça. Bana bir tişört giydirdi. Banyodan çıktığımızda ışığı kapattı ve odama doğru yürüdük. Odamın kapısını açtığında olduğum yere çivilenmişçesine kesik kesik nefes almaya başladım. "Nina!" dedi Holly. Başım dönüyordu. "Nina yapma, bana bak, bana bak Nina, halüsinasyon görüyorsun!"

"Yeter artık!" dedim çaresizce.

Holly ışıkları kapattı. "Şimdi ona kadar sayacağız, sonra ışıkları açacağım. Sadece halüsinasyon bebeğim."

Ona kadar saymak *O*'nu hep yok ediyordu.

"On," dedi Holly. Nefes alışverişlerim düzene girerken ışığı açtı. Fakat bu sefer ona kadar saydığımda gitmemişti. "Bak o değil, gördün mü?" diye sordu Holly. Bakışlarımı Holly'e çevirdim. Öyle inanmıştı ki her zamanki gibi halüsinasyon gördüğüme, hayallerini yıkmaya kıyamazdım.

"Evet," diye yalan söyledim. Oysa *O* buradaydı. Fakat ben sanki burada değilmiş ve yatağın ayak ucundaki koltukta oturmuyormuş gibi davrandım. Yatağa girip yorganı başıma kadar çektim.

"Bay Karabey seninle görüşecekti ama ancak yarın..." dedi Holly. Yatağıma oturmuştu. Gözlerimi kapattım. "Bay Ortiz'e bu gece olanlardan, evde olmadığından, seni barda bulduğumuzdan bahsetmeyecek, endişelenme." Belki de beynini dağıtacağımı söylersem bahsederdi. "Bay Ortiz'i sakinleştirdi. Disiplin cezası almayacaksın. Bu gece burada kalması gerekiyor Bay Karabey'in, bu Bay Ortiz'in talimatı çünkü bu ev korunuyor." Cehennemin dibi onun pek yadırgadığı bir yer değildi. "Sen şimdi güzelce uyu..."

♠

Yanımda nefes alan birisi vardı. İçkiyi çok fazla kaçırmış olmalıydım. Nerede olduğumu bilmiyordum fakat buradan defolup gitmeliydim. Bergamot kokuyordu. Bu yüzden mi uyuyakalmıştım? Apar topar yataktan kalkmaya yeltendiğimde sağ bileğimdeki dikiş izinin üzerinde bir el hissettim. Birisi nabzımı okşuyordu. Hafifçe sağıma döndüğümde ağzım bir parça açılmıştı. Burası benim odamdı çünkü duvarda parlayan X işareti vardı.

Sert bir ifadeyle, "Git," dedim. Bana bakıyordu. "Bir de yatağın solunda yatmışsın. Ben kimseyle uyumam. Git!" Hiçbir şey söylemiyordu ve yüzünü zar zor seçiyordum ama *O*'na benziyordu.

"Benim," dedi. Hakan Altun'la aynı dili biliyordu. Sesi de *O'*na benziyordu.

"Git!" dedim öfkeyle. Karanlığa alışan gözlerim sanki *O*'nu görüyordu. "Ben kimseyle uyumam, git..." Adam doğrulurken bileğimi bıraktı fakat dan diye, nedensizce elini tuttum. Bakışları gözlerimi bulduğunda, boğazım kurumuştu. "Herkes bir süre sonra *O'*na benziyor tamam, ama sen... *O'*nun aynısı gibisin." Dudağını ısırdı. "Yüzün, bakışların, sesin... Sen gerçek misin?"

"Evet," dedi. Ben İngilizce konuşsam da adam ısrarla *O*'nun dilinde cevap veriyordu.

Tekrar yatağa uzandım. Hoşnutsuz bir ifadeyle, "O zaman git... Ben kimseyle uyumam. Gerçeksen git. Zaten *O'*na da çok benziyorsun. Git," dedim ve gözlerimi yumdum. Yataktan kalktığını hissettim. "Ama gitmeden evvel, bana bir kere Nazlı der misin?"

♠

Başıma kerpetenle vuruyorlarmış gibi bir acıyla uyandığımda bir yudum suya hasrettim. Odanın kapısını açtığımda, Holly'nin "Uyandı," dediğini duydum. Banyoya girdim ve aynanın karşısına geçtim.

"Ama gitmeden evvel, bana bir kere Nazlı der misin?"

Beynime üşüşen görüntüler, aynanın karşısındaki kadının utanmasına sebep olmuştu. O kadının ne kadar sefil halde olduğunu, ne kadar mutsuz olduğunu, ne kadar acı çektiğini bile *O'*nun görmeye hakkı yoktu. Bu iki olmuştu. Hem kontrolsüz davranıp *O'*nu bayıltırken, hem de dün akşam *O'*nunla çalışmayı kabul edemediğim için kendimi kaybedercesine içerken, hata yapmıştım.

Teoride kolay olan her şey pratikte çok zordu ve fakat bunun üçüncüsü olmayacaktı.

"Düşmanın görmek istediği kişi olmayın. Tam aksini verin ona. Gücünüzü elinizden aldığını asla anlamasın. Olur da gücünüzü kaybeder gibi olursanız ya da düşmanın böyle düşünmesine sebep bir hata yaparsanız, beklemediği bir anda öyle bir tutum sergileyin ki, neye uğradığını şaşırsın.

İpler hep sizin elinizde ve ölmediğiniz sürece, her hatanızın telafisi var. Yeter ki inanın!"

Hızlıca elimi yüzümü yıkarken, dün geceden hatıra ifadeyi yüzümden silmeye çalıştım. Buz gibi akan su, beni kendime getiriyor ve beynimi çalıştırıyordu. Buz gibi akan su, cehennem ateşinin harını kısıyor ve beni sakinleştiriyordu. Buz gibi akan su, aynı yüzümdeki ifade gibiydi. Banyodan çıktım ve mutfağa ilerledim.

"Günaydın," dedi Holly, gülümseyerek. Kahvesini sehpanın üzerine koydu. "Şimdi geldim, atıştırmalık bir şeyler aldım, kahven de tezgahın üzerinde."

Amerikan mutfak olmasına rağmen salonu yok sayıyor ve sanki arada duvar varmış gibi davranıyordum. Derin bir nefes aldığımda, *O*'nun Nina ile tanışmasına hazırdım.

Umursamaz bir ifadeyle kahvemi aldım. Holly'e, "Neredeydin?" diye sorarken, mutfaktan çıkıp salona ilerlemiştim.

"Taylor'laydım. Disiplin cezası almış," dedi Holly. Sıkıntılı bir nefes verdikten sonra bakışları *O*'na çevrildi. Kendimi üçlü kanepeye bıraktım. "Taylor benim kuzenim. Uzmanlık alanı fiziki savunma. Yakın dövüş. Ama aynı zamanda, eğitim de verir. Bir spor salonu işletiyor. Ben eğitimdeyken benim hocamdı. Nina'nın da hocası hatta. Bay Ortiz'le aralarında ne geçti bilmiyorum ama Taylor çok üzgündü." Holly, *O*'ndan hoşlanmıştı. "Zaten Bay Ortiz genelde insanları üzer. Çok disiplinli. Ben kendisiyle, Nina görev alana dek birebir konuşmamıştım bile. Onunla konuşmak ayrıcalıktır." Holly ne zaman birinden hoşlansa, çenesi hiç kapanmazdı. "Siz de tanıştınız gerçi Bay Ortiz'le, bilirsiniz. Bilecek kadar tanışmamış da olabilirsiniz." Üstelik ne zaman birisinden çok hoşlansa saçmalardı.

"Holly!" dedim, dan diye. Holly'nin bakışları, sert çıkan sesime karşılık, şaşkınlıkla bana çevrildi. İfademi yumuşatmaya çalışarak, "Bizi yalnız bırakır mısın?" diye sordum. Holly başını *tamam* anlamında salladığında yüzünün düştüğünün, dahası afalladığının farkına varmıştım.

Ayağa kalktı. Bir süre ne yapacağını bilemez gibi etrafına baktı. Kahvesini eline aldı, *O'*na görüşürüz der gibi gülümsedi ve salondan çıkarak merdivenlere ilerledi. Holly'nin adım seslerine dikkat kesildim. Odasının kapı sesini duyana kadar, kahvemi yudumlamaya devam etmiştim.

"Dün konuşmamız yarım kaldı," dedim. Bacak bacak üzerine atarken, bakışlarım ilk kez yüzüne çevrilmişti.

Üç yıl,

Yüzümün ve sesimin ifadesizlikle kaplı olduğunun farkındaydım ve *O*'nun da benden bir farkı yoktu.

Bir ay,

Kapkara gözlerini dikkatle gözlerime diktiğinde, "Dün konuşmuyorduk. Sen konuşuyordun," dedi.

Bir gün.

"İngilizce lütfen!" dedim sertçe.

Üç yıl, bir ay, bir gün.

Kaşları havalanırken arkasına yaslandı. "Neden? Annen Türk'müş. Türkçe biliyor olmalısın. Annenle baban ayrıldığında, annenle Türkiye'ye gitmiş ve birkaç farklı şehirde yaşamışsın. Ev arkadaşın bahsetti de biraz."

Alaycı tavrı da kapkara gözlerindeki okyanusun derinliği gibi hiç değişmemişti.

Üç yıl, bir ay, bir gün, onu hiç değiştirmemişti.

"Kötü anılar biriktirdim Türkiye'de..." dedim, duymak istediği gibi Türkçe konuşarak. "Bir çocuğu çok sevmiştim..." diye devam ettiğimde, yutkundu. "Deniz gözleri vardı... Bir gün trafik kazası geçirdi. Beyin ameliyatı olması gerekiyordu. Boston'da bir profesörün onu ameliyat edebilmesi için çok para lazımdı." Bir kez daha yutkundu. "Parayı bulamadık. Ve öldü. Ben de o gün Türkiye'den ayrıldım. Ve bir daha da Türkçe konuşmak istemiyorum."

"Bu işte yokum." Oxford'un insana kattığı İngiliz aksanı çirkin bir tınıya sahipti. "Bu oyunu oynamayacağım, istediğin gibi. Akşam Türkiye'ye dönüyorum."

Yapmacık bir gülümsemeyle, "Muhbir olmuşsun, tebrik ederim," dedim. Gözünü dahi kırpmadan bana bakıyordu.

"Ve bu oyunu oynamazsak... Ya başka bir ajanla çalışacaksın ya da hapse gireceksin. Hangisini seçiyorsun?"

"İnan bana hapse girmek o kadar da kötü bir şey olamaz," dedi. Yüzüne derin bir gülümseme yayıldı. "Biraz geç oldu ama olsun. Mutlu olabilirsin. Başardın. İş birliği bozma sebebiyle, ağırlaştırılmış müebbet vereceklerdir."

Üç yıl, bir ay, bir gün.

"Ben kararımı değiştirdim..." dedim. Kaşları çatılırken, yüzü şaşkınlıkla kaplandı. "Bu oyunu oynamak istiyorum seninle."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu, sertçe. Net olmayan insanlardan hoşlanmıyordu ve gördüğü dengesizlik *O'*nu kızdırıyordu. İstemeyerek iyi bir şey yapmıştım. "Dönüyorum İstanbul'a ben. Yokum bu işte."

"Sen bu işte ol ya da olma... Ben Mehmet'in peşine düşeceğim. Onu bulamamışsınız. CIA peşine düştüğünde daha çok kaçar muhtemelen. Ömrünün sonuna kadar onu bulamazsın. Varlığı ailen için bir tehdit olarak kalır. Ve sen hapse girdiğinde, aileni bunca tehdit altında koruyacak kimse kalmaz."

Tavrından ödün vermeden, "Ailem başının çaresine bakar," dedi. Derin bir nefes aldı. "Kız kardeşim de evlendi, sorun yok."

"Kız kardeşin evli olmadığı için mi bana bir oyun oynadın?" diye sordum. Güldüm. "Hani Mehmet, sevdiğini zannettiği kadına zarar vermezse kini artardı ve kız kardeşini hedef alırdı kendisine?"

"Begüm'ün hayatına bir herif soktu. Yetmedi, onun nişanını taradı. Sevdiğimi zannettiği kadınla da bir şekilde ayrıldığımızı biliyor ki her şey olup bittikten sonra inine çekildi. Sesi soluğu çıkmıyor. Beni ebedi bir ayrılık acısına mahkûm ettiğini zannettiği için belki de aileme bulaşmaz. Üç senedir bulaşmadı. Yani... hapse girmek, CIA için ya da Türk istihbaratı için çalışmaktan daha rahat."

"İntikam istemiyor musun yani?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ablan, annen, baban, Gökhan'ın dayısı... Ceren, Fadime

Halan, Asuman Yengen, Esma, Bülent, yirmi üç adamın... Anıl... Can!" dedim sert bir ifadeyle.

"Can yaşıyor," dedi. Kaşlarım çatılırken başım hafifçe sağa doğru çevrilmişti. "Komadaydı biliyorsun ki... Kurtuldu."

"Kurtulamayacağını söylemişlerdi?" dedim.

"Kurtuldu, gayet iyi. Sağlıklı. Yedi ay kadar komada kaldığı için psikolojisi bozulmuştu başlarda, fakat çok geçmeden toparladı sayılır. Gayet iyi."

Bu son üç yıldır aldığım en güzel nefesti.

Ters bir ifadeyle, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Eren ailenle hala samimi," dedi. Eren ancak Naz'ın ailesiyle hala samimi olabilirdi. Derin bir nefes aldı. "İntikam istiyorum evet. Sen de biliyorsun, ben onu öldürmeye karar vereli çok olmuştu. Ablama verdiğim söze ihanet etmeye karar vermem an be an yanında gerçekleşti çünkü o ölmeden bu düşmanlık bitmeyecekti. Begüm beni tam anlamıyla affetmeyecekti. Gökhan temiz bir hayata başlayamayacaktı. Ben bir nefes alıp devam edemeyeceğime artık emindim. Uyuşturucu işine bulaşma pahasına, onun ölmesini istiyordum. Bunlar yetmedi, üstüne de çok acı yaşattı. CIA ve İstihbarat, Mehmet'in arkasındaki ÖRGÜT'ün peşinde. Ben gerekli bilgiyi ondan alacak ve onu öldürecektim. Anlaşma buydu. Sonra İstihbarat'la da bağlantımı kesecektim. Buraya da bu amaçla geldim. Fakat sana güvenmiyorum. Bu yüzden döneceğim."

Kendimden emin bir şekilde, "Ben de sana güvenmiyorum... Sıkıntı yok," dedim.

"Ben senin ailenin nefesini arttıran bilgileri polise vermedim Nazlı," dedi.

"Nina!" dedim öfkeyle. Hırsla ayağa kalktım. "Bana Nina diyeceksin!" O da ayağa kalktı. Bakışları bir an olsun gözlerimden ayrılmıyordu. "Sen... Sen beni suçlayamazsın!"

Kısa bir süre yüzüme baktı ve dümdüz bir ifadeyle, "Suçlamıyorum," dedi. Bir şey daha söylemek üzere aralanan dudakları, başını hafifçe iki yana sallamasıyla kapandı. Sıkıntılı bir nefes verdi ve koltuğun üzerindeki

ceketini alarak yanımdan geçti. Kapanan kapının sesi, bir küfür kadar sertti. Son sözü kendisinin söylediğini sanıyordu fakat işin aslı öyle değildi.

Bana başka bir yol bırakmamıştı ve bundan sonra oyunu benim kurallarıma göre oynamak zorunda kalacaktı.

♠

Dudaklarımdan çıkan duman havaya yayılırken votkamdan büyük bir yudum aldım. Tanıdık simalar, her zamanki gibi ucuz içkinin tadını çıkartırlarken, Matt buz kalıplarına çeşme suyu dolduruyordu. Hareketli bir şarkı başladığında, Matt köşedeki laptoptan müziğin sesini biraz kıstı ve kendisine fıçıdan bira doldurdu.

Göz göze geldiğimizde bana gülümsedi ve "Seninki gelmedi hala..." dedi. Biraz sonra gelecek kişiden habersizce Frantz'den bahsediyordu. Matt'in bakışları sağıma kaydığında birasını tezgâhın altına koydu. "Ne içersin dostum?" diye sordu.

Ucuz içki içmezdi. Gözlerini etrafta gezdirirken oldukça hoşnutsuz ve bu izbe barda ne işim olduğunu sorgularcasına bakıyordu. Kapkara gözleri benim gözlerimden, önümdeki votka kadehine çevrildiğinde sıkıntılı bir nefes verdi.

"Bir şey içmeyeceğim," dedi Matt'e dönerek.

"Benimkini tazelesene Matt," dedim gülümseyerek. Matt'in bakışları aramızda mekik dokurken bende durdu ve beni başıyla onayladı. "*O* alkole karşı, istersen bir bardak soğuk su ver sen *O*'na..."

Matt şaşkınlıkla, "Tanışıyor musunuz?" diye sordu. Gülümseyerek başımı *evet* anlamında salladım. "İlk defa bir arkadaşını getiriyorsun buraya..." dedi, inanmamışçasına.

"Bora Karabey..." dedim, bakışlarımı Matt'ten ayırmadan. Daha çok gülümsedim. "Eski kocam."

Bu açıklamam üzerine, eski kocamın da en az Matt kadar şaşkın olduğuna emindim. Üç seneden biraz daha fazla bir zaman sonra bile parmaklarım için numarasını tuşlamak tanıdık komutlardı. Sabah evden çıkıp gitmiş olmasına rağmen, akşamında, *"Vedalaşmak istersen,"* kadar sade bir

mesaj yazmış ve konum göndermiştim. Hiç şüphesiz buraya geldiğinde kendisini birisiyle tanıştırmamı beklemediği için, neler olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu.

"Evli olduğunu bilmiyordum," dedi Matt.

Yeni yaktığım vişneli sigaramdan içime ağır bir duman çektim. "Unutmak istediğim anılardı... Fakat işte aşk," dedim ve bakışlarımı *O*'na çevirdim. Kısılan gözleriyle beni izliyordu. "Pişman olmuş," dedim ve bar tezgahının üzerindeki eline uzandım. "Ben de *O*'na bir şans verdim. Yeniden başladık. Aşk her şeyi iyileştirir..."

Bakışlarımı yeniden Matt'e çevirdiğimde tedirgin bir şekilde gülümsüyordu. "Sevindim," dedi. Ben de gülümsediğimde kendisine bir bira daha doldurdu. Muhtemelen ona bahsettiğim deniz gözleri olan ve trafik kazasında ölen çocuğu düşünüyordu. Şimdi bahsettiğim hikâyenin nereden çıktığı hakkında bir fikri yoktu ve soru sormasının da yersiz olacağını düşünüyordu.

"Sana ilk aşkımdan bahsetmiştim Matt... *O* ise sonsuzluğum," dediğimde Matt'in yüzündeki tedirginlik yok oldu. Elim, esmer bir el tarafından çekildiğinde ayağa kalkmak zorunda kaldım. Cebinden çıkardığı bir miktar parayı tezgâhın üzerine fırlattı, yan sandalyemde olan mont ile çantamı diğer eline aldı ve hızlıca adım atmaya başladı. Son anda, "Görüşürüz," diye seslensem de Matt'in beni duyduğundan şüpheliydim.

Adım atıp atamadığım, elimi avcunun içine alan esmer elin sahibinin umurunda bile değildi. Hızlıca ilerliyor ve peşinden beni de sürüklüyordu. Bardan dışarıya çıktığımızda dahi durmadan, sokağın sonuna doğru yürümeye başladı. Öfkesi soğuk havaya karışıyor ve rüzgarla beraber tenime işleniyordu. Köşeyi döner dönmez durduğunda, beni hafifçe iterek sırtımı duvara yaslamış ve eşyalarımı olduğu gibi yere bırakmıştı.

"Kim o herif?!" diye bağırdı. Cevap vermeden yüzüne bakıyordum. "Ne çeviriyorsun!?" diye kükredi. "Bana cevap ver!"

O'nu çıldırtacak kadar sakin bir ifadeyle, "Yoksa ne olur?" diye sordum.

"Benimle oynama..." dedi. Bu, bu kadar yalın bir cümle, arzu ya da rica değildi. Eğer *O*'nunla oynarsam beni pişman edeceği, göz bebeklerinin her bir zerresinden okunuyordu.

"Neden?" diye sordum alaylı bir ifadeyle. "Sen benimle oynamıştın ama..."

"Nazlı!" diye bağırdı.

"Nina!" diye bağırdığım sırada, bir elini yumruk yapıp duvara geçirdi. "Anlama problemin mi var senin? Nazlı yok. Öldü. Onu sen öldürdün!"

"Ne istiyorsun benden?" diye sordu. Öfkesi cehennem ateşimde yanmış ve buharlaşıp havaya karışmıştı. Sesi şimdi bir ölüden farksızdı. "Neden beni çağırdın...vedalaşmaya?"

"Senden istediğim şey açık. Burada kalacaksın. Mehmet'i yakalayacağız. Sen intikamını alacaksın, ben de ajan olacağım."

"Ajan olmayı bu kadar çok mu istiyorsun?" diye sordu. Buna şaşırmış gibiydi. Belki de bu isteğim, *O*'nun için öyle fantastikti ki hiçbir zaman inanmamıştı.

"Evet. Seninle çalışmaya bile katlanacağımı düşünürsek..." Derin bir nefes aldım. "Bay Ortiz'le fazla ters düştüm. Tek çıkışım Mehmet'in hakkından gelmek. Bunu ne sen ne de ben tek başımıza yapabiliriz. CIA de yapamıyor, Türk İstihbarat'ı da... Ve ben bu görevin sonunda CIA kimliğimi alabileceğim. Bu benim kendimi ispatlamak zorunda olduğum bir sınav."

Dudaklarını ısırdı. Beyninde dolaşan tilkileri hızlıca dinliyor ve bir karar vermeye çalışıyordu. "Olmaz," dedi en sonunda.

"Sana bir soru sormadım!" dedim net bir tavırla. Bir adım attığımda geri çekilmek zorunda kaldı. Yerdeki çantamı ve montumu aldım. Dikkatlice beni izliyordu. "Matt... Biraz evvelki barmen..." dediğimde gözleri kısıldı. "Mehmet'in adamı." Bakışları bir tokat yemişçesine sersemledi. "Benden Mehmet'e laf taşıyor." Gözlerini yumdu. "Birazdan Mehmet'in bizden haberi olur. Yani çekildiği inden çıkma

vakti." Gözlerini açtığında, kapkara bakışları cehennem ateşi gibiydi. "Ben onun peşine düşeceğim. Ama seninle, ama sensiz. CIA peşine düştüğünde daha çok kaçması muhtemeldi fakat peşine düşen ajan, onun bu hayatta yok etmek istediği tek insan."

"Seni de öldürür," dedi buz gibi bir ifadeyle. Birkaç saniyeliğine bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Şakası olmadığını biliyorsun. Üstelik arkasındaki ÖRGÜT'ün ne kadar tehlikeli olduğunu da öğrenmişsin." Söyledikleri benim için bir anlam ifade etmiyordu. "CIA ajanı kimliğini alamadan ölmek mi istiyorsun?"

"Ben ondan daha güçlüyüm," dedim. Başını iki yana salladı. "Beyza...sevdiği kadın ve karnındaki bebekleri öldüğü için mi onun bunca öfkesi? Benim içimdeki öfke cehennem ateşi kadar. Ve ben o ateşte onu yakacağım."

"Sen ajan olmak istemiyorsun," dedi şaşkınlıkla. "Sen, Mehmet'ten intikam almak istiyorsun."

Herkes, Mehmet Şahindağ'dan intikam almak istediğimi zannediyordu. Sergio, 25 Eylül 2017'de, beni o evden çıkartırken bunu motivasyon olarak önüme koymuştu ve OCTO zaman içinde Mehmet Şahindağ hakkında duyduğum ağır gerçeklerle beraber motivasyonumun güçlendiğini düşünmüştü. Herkesin Mehmet Şahindağ'dan kendince alacak bir intikamı vardı fakat benim amacım bambaşkaydı.

Gülümsedim ve çantamı omzuma astım. "Hayır," dedim. Derin bir nefes aldım. "Ben sadece sen intikamını al istiyorum."

Şaşkınlıkla, "Ne?" dedi. İnanması güçtü fakat ne Mehmet Şahindağ'ın elindeki nükleer silah formülü; ne başka insanlara verdiği zarar; ne annem, babam ve Anıl dahil aldığı canlar umurumdaydı. Benim tek bir isteğim vardı; o da Mehmet Şahindağ öldüğünde, *O*'nun almış olacağı intikamdı.

"Eğer sen intikamını alırsan... Çektiğim hiçbir acıyı boşuna çekmemiş olacağım. Nazlı boşuna o kadar kayıp vermemiş, boşuna harcanmamış, boşuna ölmemiş olacak. *'İyi tarafından baksana biraz, Mehmet şerefsizine giden yolda*

bana kocaman bir iyilik yapmış olacaksın,' demiştin... İntikamını al ki ben artık özgür olayım. Vardır senin de kendi hayallerin... Mehmet'i öldürürsen daha da güçlenirsin. Ya da ne bileyim, ilgilenmiyorum. Artık Türk İstihbaratı için çalışan bir muhbir olmadığında ne yapmak istersen yaparsın işte. Öldürelim Mehmet'i."

O şaşkınlıkla bana bakarken, ben de *O*'na bakmak zorunda kalmıştım. Gerekmediği kadar uzun bir süre bana baktıktan sonra, "Sana nasıl güveneceğim peki?" diye sordu. Meraksızdı. Kaşlarım çatıldığında sıkıntılı bir nefes verdi. "Ne kadar kindar olduğunu biliyorum... Ya aslında intikam almak istediğin kişi bensem... Benim bir korkum yok. En kötü ölürüm. Mehmet'in kurşunuyla belki de." Mehmet'le iş birliği yapmamdan yana endişesi olduğunu fark ettiğimde, güçlükle yutkundum. "Ama sen Hande'ye kim olduğumuzu anlatırken Gökhan'a zarar verdin. Herhangi bir polise değil, Eren'in abisine gittin. Hedefin hiçbir zaman sadece ben değildi. Üstelik polise, o odadaki evraklardan bahsettiğinde ailemin, etrafımdaki herkesin hayatını tehlikeye attın. Ben Mehmet'in herhangi bir başkasına daha zarar vermesi riskini göze alamam."

Ters bir ifadeyle, "Anıl'ı öldüren birisiyle iş birliği yapabileceğimi nasıl düşünürsün?" diye sordum.

"Seni öldürdüğünü iddia ettiğin birisiyle...benimle iş birliği yapıyorsun ya..."

"Kendini Mehmet'le bir mi tutuyorsun?" diye sordum. Aynı *O*'na ihanet edip Caner'e senetleri yolladığımı düşündüğü günkü gibi, kişi yine işi kendisinden biliyordu. Belki de beni öyle sevmemişti ki, *O*'nu bir zamanlar da olsa, ne kadar sevmiş olabileceğimi asla anlayamıyordu.

Hızlıca yürümeye başladım. Arkamdan gelip gelmediğini, ya da gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. *O*'nu vedalaşmaya diye çağırıp benimle çalışmaya mecbur bırakma planını yaparken bir tür kumar oynadığımda da gelip gelmeyeceğini bilmiyordum fakat gelsin istiyordum. Şimdi ise gelip gelmemesi umurumda bile değildi çünkü beni hiç

anlamayan birisi ile bir kez daha oyun oynamanın başarılı bir sonuç getireceğine dair inancımı tuzla buz etmişti.

Islık sesi, sokağın sessizliğinde çınlarken bakışlarımı parka çevirdim. Gece gibi siyaha bürünmüş Sergio, paltosunun içindeki kapüşonlusuyla, ağacın dibinde dikiliyordu. Beni yanına çağırdığına göre *O* arkamdan gelmiyordu ya da Matt henüz Mehmet'e haber uçuramamıştı. Hızlı adımlarla parka ilerlediğimde, Sergio etrafı bakışlarıyla taramaya başlamıştı.

"Kötü geçti ha?" dedi, yanına vardığımda.

Konuyu değiştirmek istercesine, "Sende durumlar ne?" diye sordum.

Sergio kendisine bir sigara yakarken, "Tarantula'yla atıştık," dedi. Bu beklemediğim bir şey değildi. Gözleri yeniden beni bulduğunda, "Kara'yı neden polise şikayet ettiğini sordu... İlk kez. Onun gerçeği bilmediğini bilmiyordum. Muhtemelen Lion'a da soracak," dedi.

Bazı anlarda duyulan bazı kelimeler darbe yemekle eş değerdi.

"Fox," dedim, nutkum tutulmuş gibi. "Haberi var mı Annie'nin, geldiğinden?"

Sergio başını iki yana sallarken, ciğerlerine derin bir duman çekti. "Yok elbette. Saklayacağız. Eğer Lion bunu öğrenirse, yaşanacakların önüne hiçbirimiz geçemeyiz. Acil durum toplantısı var yarın fakat altı koltuk. Anlayacağın, Lion oyun dışı..."

İçimdeki cehennem ateşinin üzerine karlar yağdığını ve dişlerimin birbirine çarptığını hissediyordum.

"Bakma bana öyle N!" dedi, Sergio. Sigarasını bana uzattı. Aslında amacı benim de sigara içmem değil, paylaşım içinde olmak istediğini belli eden bir tür tepkiydi. Beden dili konusunda eğitim almış olmanın kötü yanlarından birisi, insanların iç dünyasına kadar hakim olmaktı ve artık bilmediklerimden değil, bildiklerimden korkar olmuştum. "Lion'un içindeki özlemi tahmin bile edemezsin. Koşar. Ne önünü ne arkasını düşünmeden koşar kardeşine..."

İnsanın bir kardeşi olmasının ne demek olduğunu hala bilmiyordum ve sanırım hayatımda değişmeyen ve değişmeyecek olan tek şey buydu.

"Bazen düşünüyorum biliyor musun," dedim. Sesime yansıyan durgunluk, Sergio'nun bakışlarının kısılmasına sebep olmuştu. "Bir gün öğrenir mi ablasının yaşadığını diye..."

"Biz Mehmet'i öldürmeden bunu öğrenirse, Leo'nun hayatı riske girer," dedi Sergio. Elimde tuttuğum sigaradan bir duman aldım. "Bunu hem Kara'dan hem de Lion'dan saklamak senin görevin."

"Ne yapar mesela o gün? Ne hisseder? Kendimi *O*'nun yerine koymaya çalışıyorum... I-ıh. Olmuyor. Bunu tahlil edemiyorum..." dedim.

Sergio'nun gözleri parladı. "Ben kardeşimi bulduğumda... Benim kardeşim ne hissedecekse, onu hisseder herhalde. Kardeşe kavuşmak... Tamamlanmak gibi. Eksik hissediyorum..." Derin bir nefes alırken, sigarayı Sergio'ya uzattım. Gözlerindeki parıltı, onu bozamayacağım ve gerçekleri yüzüne çarpamayacağım kadar güzeldi fakat yaşanan durum çok farklıydı.

Sergio, ailesinden, annesinin karnındayken çalınan bir kardeşi arıyordu. Hayri Şahindağ, Aydan Akbulut'u hamileyken kaçırtmış ve o doğum yapana dek onu bir yerde rehin tutmuştu. Günün birinde, Aydan Akbulut tekrar evine dönmüştü fakat doğmuş bebeği elinden alınmıştı. Bu, Hayri Şahindağ'ın Akbulut ve Karabey Aileleri başta olmak üzere, oğlu Sadri'ye de kestiği bir cezaydı; karşısında duran herkesten intikam almıştı. Belki doğruydu, belki yanlıştı. Sergio dışındaki tüm Akbulut Ailesi, o bebeğin çoktan öldüğüne inanmıştı fakat Sergio buna inanmayı reddediyordu. Buna inanmayı reddetmezse, babasına ihanet edecekmiş gibi hissediyordu.

Mehmet Şahindağ, bir gün, Metin Akbulut'un kulağına çocuğunun yaşadığını fısıldamıştı ve o günden sonra Çınar Akbulut'un tüm yaşam motivasyonu değişmişti. Metin

Akbulut, çocuğunu bulamadan ölmüştü ve bu davayı Çınar Akbulut devam ettiriyordu. Sadri Şahindağ'ın esaretinde yaşadıklarına ve bebeği Umut'u kaybetmeye dayanamayan annesi Aydan Akbulut ile Mehmet Şahindağ azmettirmesi sonucu, öz amcası Hakkı Akbulut tarafından öldürülen babası Metin Akbulut'a verilmiş bir sözü vardı: Kardeşini bulacaktı. Ölü ya da diri...

Sergio, kardeşe kavuşmayı tamamlanmak olarak hayal ediyordu fakat hiç, yoktan daha iyiydi. Bazı ihtimaller göz ardı edilemezdi. Bir yerlerde, belki de gerçekten yaşayan bir kardeşi varsa bile onunla bugüne dek hiçbir bağ kuramamıştı. Sergio bir amaca tutunup içten içe bağ kurmuş olsa bile, kardeşinin onun varlığından haberi olmayabilir, onu asla kabul etmeyebilir, Akbulut Ailesi'ne düşman olarak yetişmiş olabilirdi. Sergio'nun kardeşi, bir gün abisi Çınar ile tanışabilirse, hissedecekleri kesinlikle çok farklıydı.

O ise, ablasının kollarında can verdiğini gözleriyle görmüştü. Ablasını öldü zannediyordu. Yasını tutmuştu ve bazı kayıpların yası asla bitmiyordu. Eğer bir gün, ablasının hayatta olduğunu öğrenirse yaşayacağı yıkım, Sergio'nun kardeşinin hissedeceklerinden çok ama çok daha büyük olacaktı.

O, kandırılmıştı.

O, dokuz buçuk yıldır, bir yalanın içinde yaşıyordu.

O, ablasına kavuşmuş olduğunda tamamlanmış değil aksine eksilmiş hissedecekti.

Bazı gerçekler iyi hissettirmezdi ve bu onlardan birisiydi, üstelik fazlası da vardı. Mesela ablasının acı kahve gözleri olan bir oğlu vardı; adı Leo'ydu. Aynı, hiç tanımadığı babası gibi yaralı bakıyordu fakat Gökhan'ın sarhoş olduğu bir akşam dediği gibi *concon* olduğu inkar edilemezdi. Belki de Leo'nun varlığından haberi bile olmayan babası da haklı olabilirdi; belki de *concon* olan aslında Gökhan'dı.

Kim bilebilirdi, belki de Leo'ya conconluğu amcası bulaştırmıştı çünkü Leo'nun birçok anında yanında olan, ne yazık ki, sadece Gökhan'dı.

92.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Sekiz milyon okunma oranını geride bıraktık, çoğaldık, kocaman olduk. Bunun için size ne kadar teşekkür etsem az. Sizler tekrar tekrar okuyorsunuz diye, etrafınızdaki herkese Nazlı ile Bora'yı anlatıyorsunuz diye, durmadan yorumlar yapıyorsunuz, tweetler atıyorsunuz, fotoğraflar paylaşıyorsunuz diye, sayenizde büyüdük.

Bana bu gururu yaşatan herkese çok teşekkür ederim, var olun... □□□❣

♠

Eve girdiğimde Holly salondaydı. Buz dolabından çıkardığım buz gibi birayı kafama dikerken, bakışlarını okuduğu kitaptan kaldırmış ve üç saniyeliğine bana çevirmişti. Normalde ağzını açıp söylenmesi gerekirdi fakat sabah için kırgın olmalıydı. Bu kadar kırıldıysa, *O*'ndan sandığımdan çok daha fazla hoşlanmıştı ve gerçekten de bir bu eksikti.

Alaylı bir ifadeyle, "Bay Karabey nerede diye sorarsın sanmıştım," dedim.

Holly, kitaptan bir yaprak çevirdi. "Kendisinin senin ilgi alanına girdiğini sabah gayet net anladım." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ama sen de çok heveslenme, evliymiş."

Kaşlarım çatılırken istemsiz bir tepki vermiştim: "Ne?"

Holly kitabı yavaşça kapatırken, "Evet," dedi ve kollarını bağladı. "Taylor dosyasına bakmış. Evli. Karısı ise oldukça gizemli tutuluyor. Personele açık bilgi değil." Derin bir nefes aldı. "Ondan hoşlanmıştım. Bakışlarında farklı bir şey vardı... Fakat evliymiş işte, karısı Türkiye'deymiş. Taylor, Bay Ortiz'e

sormuş personele açık olmayan bilgiyi görünce, araştırma yapmak için... Ve Bay Ortiz'in söylediğine göre, kendisiyle yakında tanışacakmışız. Sanırım o da Langley'e geliyor."

Dudaklarımdan, "Taylor dosyada okuduğu şeyden emin mi?" şeklinde bir cümle döküldüğünde, bunun doğruluğuna inanmaktan ne kadar korktuğumu fark etmiştim. Bay Ortiz de biliyordu. Fakat Bay Ortiz bu görevi bana verdiğine göre, *O*'nun hayatına hiç kimseyi almamış olması gerekiyordu. *"Sevdiğimi zannettiği kadınla da bir şekilde ayrıldığımızı biliyor ki her şey olup bittikten sonra inine çekildi. Sesi soluğu çıkmıyor. Beni ebedi bir ayrılık acısına mahkûm ettiğini zannettiği için belki de aileme bulaşmaz,"* dediğine göre, belki de Mehmet'in, evlendiğinden hiç haberi olmamıştı. *Yani gerçekten aşık mı olmuş Naz?*

Mantıken, evliliğini gizlemesi gerekiyordu; benimle yaptığının aksine.

Birayı bir kez daha kafama diktiğimde, telefonumun melodisi Holly ile aramızdaki gergin sessizliğe karıştı. Taylor'ın dosyada gördüklerinden emin olduğunu duymak bir dehlize sürüklenmek gibiydi. Beni sevmemiş olabilirdi, hatta eskiden Elif'i sevmiş olmasına rağmen beni sevmemiş olabilirdi ama benden sonra bir başkasını sevmiş olamazdı. Bana söz vermişti.

Madem bir başkasını sevmişti, beni neden arıyordu?

"Sorun bende Nazlı. Daha evvel de demiştim... Sormuştun ya... Eğer başka şartlar altında tanışmış olsaydık... Evet, belki de seni sevebilirdim. Ama ben kalbimi kapatalı çok oluyor. Ben senin yanındayken hep şunu hatırlıyorum: Benim almam gereken bir intikam var. Sade intikam da değil, ailemi korumam da buna bağlı. Bu yüzden hayatımda aşka hiç yer yok. Bu seninle ilgili değil. Benimle ilgili Nazlı."

O'ndan ayrılırken başına büyük bir çorap örmüştüm ve *O* bu çorapla baş ederken içeride olduğunu düşünmüştüm ve evleneceğine yüzde birlik bir pay bile veremezdim.

"Bir sihirli değneğim olsa, zamanı geri alabilsem... O kumarhaneden gitmeni isterdim. Sana bu oyunu teklif

etmezdim. Aramızdakileri bu kadar ciddiye alacağını bilemezdim Nazlı. Bu kadar kötü bir adamı nasıl sevebilirsin ki? Anlamıyorum. Ben de Elif'i sevdim, ama sonra bitti. Her zaman biter. Sende neden bitemiyor?"

Bazen de bitemezdi. Gece avutmaz, gönül unutmazdı. Bitmesi için kaç farklı tene sığınırdın ama şarkıda da dediği gibi dokunduğun hiçbir ten *O*'nun gibi kokmazdı. Avutmayan gecelerden biriydi fakat diğerlerinden farklı olarak en uzun gecemdi. Nasıl oluyor da ömrümden akan, ölüm soluyan onca geceden daha zifiri bir karanlığa mahkûm olabiliyordum? Nasıl oluyor da hala acı çekebiliyordum?

Gece sabaha varıncaya dek, hiçbir yere varmak istemezcesine yürüdüm. Kalbim gürledi, gözlerimden sağanaklar aktı. İçimde heyelan oluştu. Bugünüm kayıp giderken, geçmiş bir kez daha yüzeye çıktı. En kötüsü de şuydu: O sihirli değnek bende olsaydı ve zamanı geri alabilseydim, yine severdim.

♠

Bay Ortiz'in odasının önüne gelinceye kadar hiç kimseyle göz teması kurmadım fakat buraya elimi kolumu sallayarak giremeyeceğim için, Bay Ortiz'in asistanı olduğunu düşündüğüm siyah saçlı kadınla muhatap olmak zorunda kalmıştım.

"Nina Adams, Bay Ortiz beni bekliyor olmalı." Kadına kimliğimi gösterdikten sonra, Bay Ortiz'e haber vermesini izledim. Daha sonra ise oturmam için koltuğu işaret etti. Bay Ortiz, sabahın köründe kendisi çağırmış olmasına rağmen beni içeriye buyur etmemişti. Sıkıntılı bir nefes verip koltuğa otururken, kadın gözlerini benden alamıyordu. Bir CIA ajanının sırılsıklam olmasının hoş karşılanmadığına dair bir bilgiye sahip değildim.

Sıkıntıdan patlamak üzereyken, kadının telefonu çaldı ve Bay Ortiz'in beni odaya kabulü gerçekleşti. Silahımı ve telefonumu kadının ikazı ile masasına bıraktım. Nazikçe kapıyı çaldım ve hiçbir cevap beklemeden içeriye girdim. Bay Ortiz, *O*'nunla karşılıklı oturmuş kahve içiyordu.

"Günaydın," dedi Bay Ortiz. *O*'nun da bakışları bana çevrilmiş ve aynı siyah saçlı kadın gibi üzerimde geziniyordu. "Ne bu halin?" diye sordu Bay Ortiz.

"Çok yağmur yağdı gece. Neden beni gören herkes buna bu kadar şaşırıyor anlamıyorum doğrusu," dedim. Bay Ortiz kendisini terslememden hoşlanmamış bir ifadeyle oturmamı işaret etti fakat *O*'nunla karşılıklı oturmak istemiyordum. "Böyle iyiyim. Sizi dinliyorum."

"Pekâlâ... Bay Karabey anlaşmayı kabul ediyor," dedi Bay Ortiz. Boğazını temizledi. "Bir hikâye kurguladık. Sen de bu hikâyeye bağlı kalacaksın. Şimdi bize, Win Bar'daki Matthew Gilson hakkında bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum."

Matt iyi birisiydi ama bazen insanın yaptığı seçimler kendisini bile yok edebilirdi. "Harvard'daki üçüncü ayımda, Mehmet Şahindağ beni kampüste ziyaret etti," dedim. *O* mu daha çok şaşırmıştı Bay Ortiz mi bilemiyordum. "Bay Karabey'i neden polise şikâyet ettiğimi sordu. Bu hayatta oturup sohbet edeceğim son insan bile değildi. Ben de ona neden sohbet etmek yerine beni öldürmediğini sordum. *'Eğer ondan bu kadar nefret ediyorsanız benim tarafıma geçin,'* dedi. Kabul etmedim. İzini sürdüm. Washington, DC'ye gelmişti." Bay Ortiz'in de *O*'nun da kaşları çatılmıştı. "O gece Win Bar'a girdim. Matt ile tanıştım. Emindim ki, Mehmet Şahindağ da beni takip ettiriyordu. Bir süre sonra ben sık sık Win Bar'a gidince, Matt'e iş teklif edildi. Benden haber taşıyor Mehmet Şahindağ'a."

Bay Ortiz merakla, "Bütün bunları tek başına nasıl yaptın?" diye sordu. Aslında tek başıma değildim ve arkamda OCTO vardı.

Kendimden emin bir ifadeyle, "Bütün bunları tek başıma yapamayacak olsam, eğitimimin henüz ikinci senesini bitirmeme rağmen saha görevi almazdım," dedim.

Bay Ortiz'in bakışları kısılırken, yüzüne haklı bir gülümseme yayıldı. Aslında, aynı Sergio'nun da dediği gibi benden memnundu. "Matthew Gilson'a, Mehmet Şahindağ'dan bahsettin mi?" diye sordu.

"Hiçbir zaman bahsetmedim," dedim. Derin bir nefes aldım. "Önceleri kendimce Matt'i araştırdım. CIA'de staj yaptığım bir ay boyunca daha kapsamlı oldu araştırmam. İmkanlarınızı kullandım. Ajan eğitimine başladıktan sonra ise Matt'in telefon konuşmalarını, mesajlarını ve banka hesabını takibe aldım. Düzenli olarak bir adama bilgi veriyor ve iki buçuk yıldır her ay hesabına para yatıyor."

"Bizim imkanlarımızı kişisel meselen için kullanmanın suç olduğunun bilincinde misin? Kimsenin telefonunu kafana göre dinleyemezsin?" dedi Bay Ortiz. Benden memnunsa bile davranışlarımdan memnun olmadığı açıktı.

"Hakkımda soruşturma başlatabilirsiniz," dedim. Bay Ortiz bıkkın bir nefes verdi. Bunu yapamazdı çünkü şu anki gündeminin temel yapı taşıydım.

"Tekrarlamayacağına inanmak istiyorum Nina," dedi Bay Ortiz. Kahvesinden bir yudum aldı. "Banka hesabının izini sürdün mü?" diye sordu. Zannediyorum ki bunu yapma hakkım olmadığını unutmuştu.

"Sürdüm."

"Sonuç?" dedi, ilk kez araya girerek.

"Frantz Schütze. Eski bir Alman subayı. Karısını ve kızını on beş sene evvel kaybetmiş. Karısı alkol bağımlısıymış. Bir gün sigarayla uyuyakalıyor ve yangın çıkıyor. Yangından bir tek Frantz kurtuluyor. Zamanla o da bir alkol bağımlısına dönüşüyor. Ordudan men ediliyor. Almanya'yı terk ediyor ve buraya yerleşiyor. Çalışma izni alıyor ama hiçbir işte barınamıyor. Bir gün bir adamla tanışıyor. Mike, şimdi kaldığı pansiyonun sahibi. Frantz'i orada çalışıyor gösteriyor. Frantz başlarda kirasını ödeyebiliyor ama zamanla parası bitiyor. Bir gün bir mektup alıyor. Her ay ona gönderilen paranın yarısını bir hesaba yatırması isteniyor. Frantz iyi değil. Sorgulamıyor bile."

"Sen bu Frantz'i de tanıyorsun yani?" dedi Bay Ortiz.

"Evet. Zarf her ay başka bir yerde ama en çok çocuklar aracılığıyla geliyor Frantz'e. Sokakta yaşayan evsizler. Belli ki onlar da bunu para için yapıyor. Oradan bir iz sürmek

mümkün değil. Bir düzen yok. Her ayın başka bir günü. Mehmet Şahindağ'ın canı nasıl isterse..."

"Peki Matt'in bilgi verdiği kişi?" dedi Bay Ortiz.

"IP kontrolü yaptım. Çin... Bazen Rusya. Endonezya. Arayan numaralar ise kullan at sistem, en fazla bir dakikalık konuşmalar. Mesajlar... Matt cevap yazar yazmaz telefon imha ediliyor."

"Senin hakkında verdiği bilgi ne peki?" diye sordu, ikinci kez araya girerek.

Gözlerimi gözlerine diktim ve "Bu sabah Bay Karabey'den nefret ettiğimi öğrendi," dedim.

*O'*nun ifadesinde hiçbir değişiklik olmamıştı ama Bay Ortiz'in kaşları çatıldı. "Nasıl yani?" diye sorduktan sonra gözlüklerini çıkardı. "Dün akşam, Mehmet Şahindağ'a iletilmesi üzere, barıştığınızı söylemişsin Matthew Gilson'a? Bay Karabey, bana bunu anlattı?"

"Gece yine Win Bar'a gittim," dedim ve kollarımı bağladım. "Mehmet Şahindağ, 14 Şubat 2018'de onun tarafına geçmemi bekleyecek kadar öfkeli bir kadın görmüştü. 26 Ekim 2020'de, yani dün akşam, Bay Karabey de aynı şeyi söyledi. *Ya kendisinden intikam almak için Mehmet'le iş birliği yaparsam...* Bana güvenmiyormuş. İki ezeli düşman aynı fikirde. Demek ki olması gereken bu."

"Yani Mehmet, benim barıştığımızı düşündüğümü zannediyor ama aslında barışmadık. Senin derdin bana bir şekilde zarar vermek. Bunu öğrendiğinde ortaya çıkacak ve sana yardım etmek isteyecek," dedi ifadesiz bir şekilde.

Gözlerimi bir kez daha kapkara gözlerine diktim. "Hatta senin karşına çıkmak isteyeceğine ve sen zarar görürken bunu zevkle izleyeceğine bahse girerim," dedim.

Bay Ortiz derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. "Aferin Nina," dedi gülümseyerek. Çekmecesini açtı ve bir dosya çıkardı. "Birbirini seven iki insan planından daha etkileyici." Dosyayı açtı ve eline aldığı kalemle bir kâğıda imza attı. "Aykırı tüm davranışlarına rağmen... Eğitimi bitirdin." Dosyayı bana uzatmak için yanıma yaklaştı. "Şimdilik gayri

resmi çalışıyoruz seninle ama bu görevin sonunda imzalayacağım kâğıt resmi ajanlığının belgesi olacak."

Gülümsemek istedim fakat beynimden yüzüme gerekli komut iletilememişti.

"Yalnız," diye devam etti Bay Ortiz. Bakışları birkaç saniye yüzümde dolaştı ve yeniden masasına ilerledi, koltuğuna oturdu. "Psikoloğunla görüşmek istiyorum. Aslında servisimizden birisiyle görüşüyor olmalısın fakat psikolog değişikliği pek tasvip edilmez. Bu konuyu ben psikoloğunla görüşmeliyim." Masanın üzerindeki dosyaların en altında olanı aldı ve içini açtı. Birkaç sayfaya göz attıktan sonra, "Annie Alexandra Morgan..." dedi. Emin olmak ister gibi bakışlarını yüzüme çevirdi. "Georgetown'daymış ofisi..." Başımı *evet* dercesine salladım. "Tamam, ben kendisiyle görüşeceğim..."

Bay Ortiz, eğer psikoloğumla görüşürse, muhtemelen ona eski kocamla görüştüğümü söylerdi ve bunu öğrenen psikoloğum, eski kocama koşardı.

"Kendisi şehir dışında," dedim. Bay Ortiz'in kaşları çatıldı. "Döndüğünde sizi aramasını söylerim."

"Tamam... Fakat vakit uzamasın," dedi Bay Ortiz. Başımı *tamam* dercesine salladım. Bay Ortiz tekrar koltuğuna oturduğunda, bakışlarını *O*'na çevirdi. "Ekibinizi burada istiyorum Bay Karabey..."

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu. Bundan hoşlanmamıştı. "Ben İstanbul'da yeteri kadar açık konuştuğumu düşünüyorum. Ben bu işte yalnızım."

"Bay Karabey..." dedi, Bay Ortiz. Derin bir nefes aldı. "Ekibiniz de en az sizin kadar Mehmet Şahindağ'a hakim. Zaten hiç kimseyi Kara'nın yalnız olduğuna inandıramazsınız. Şüphelenirler. Fakat daha önemlisi şu: Benim bu göreve atayacak personelim elbette var fakat siz, aynı zamanda özel alan da istiyorsunuz kendinize. Madem öyle, kendi ekibinizin sizin yanınızda olduğunu bilmem gerek, güvenliğiniz açısından..." Bay Ortiz, masadaki başka

bir dosyayı aldı ve bu sefer onun içini açtı. "Ekibinize ihtiyacınız var, Gökhan Demir... Aydın-"

Bay Ortiz'in lafını keserek, "Olmaz," dedi. Başını iki yana sallarken, yüzünde sinsi bir ifade vardı. "Böyle konuşmadık. Yalnızım bu işte."

"Öyleyse ben bir ekip kurmalıyım," dedi Bay Ortiz. Durumun ciddiyetini belli edercesine keskin bakıyordu. "Türkiye'ye sizi koruma sözü verdim."

"Olur da bir çatışmaya girecek olursam, sizden yardım isterim. Teşekkürler," dedi.

"Siz bir çatışmaya girecek olursanız, aynı şekilde Ajan Adams da çatışmaya girecek. En az sizin canınız kadar, kendi ajanımın canını da korumalıyım. Üzgünüm. Mehmet Şahindağ gibi bir tehlike karşısında, Nina'yı sizinle yalnız bırakamam..." dedi Bay Ortiz.

Sıkıntılı bir nefes verdi ve birkaç saniyeliğine gözlerini yumdu. "Kendi ekibimden, kendi istediğim kişileri çağıracağım," dedi, buyurgan bir tonlamayla.

Bay Ortiz'in yüzüne samimi bir gülümseme yayıldı. "Ve Türkiye'den gelecek ajan..." dedi Bay Ortiz. "Özge Çimen." Başını Bay Ortiz'e *tamam* der gibi salladı. "Ve yine de kendi ekibimden görevli kişiler de olacak. Taylor ve Anton'la tanıştıracağım sizi. Bana ulaşmak için, ikisinden birisiyle iletişim kurmanız gerekecek. Taylor, Nina'nın üstü." Bay Ortiz'in bakışları bana çevrildi. "Taylor'a kendini affettir Nina."

"Anton'u tanımıyorum," dedim. Aslında onunla dün, OCTO'da tanışmıştım fakat bu detaydan Bay Ortiz haberdar değildi. Anton'u boşvererek, "Nasıl bir yol izleyeceğiz?" diye sordum.

"Bu sonranın konusu," dedi Bay Ortiz. Kaşlarımın çatılmasını umursamadan devam etti. "Şu an biraz ağırdan alacağız. Hasret giderin siz." Dalga mı geçiyordu? "Olağan dışı durumlarda, Taylor ve Anton'la görüşebilirsiniz..." Ayağa kalktı ve bakışlarını *O*'na çevirdi. "Bay Karabey... Bizi biraz Nina ile yalnız bırakır mısınız?"

Ayağa kalktı. Bay Ortiz'in elini sıktı ve hızlı adımlarla odadan çıktı. Bay Ortiz'in bakışları gözlerime değdi. "Bay Karabey teşkilatımızdan değil ama teşkilatımızın şu an için ilk görevi onu korumak Nina," dedi, sakin bir ifadeyle. Üstümden emir aldığımda kabul ettiğimi belirtmek zorundaydım. "Kendini riske atacaksın ama onu atmayacaksın." Başımı bir kez daha *anlaşıldı efendim* anlamında salladım. "Bu görevin sonunda, onun bizle çalışmış olmaktan memnun ayrılması gerekiyor çünkü çok güçlü bir dış bağlantı, çok sağlam bir istihbarat kaynağı." Kaynağı sevip sevmemek değil, ondan faydalanmak önemliydi ve bunu da anlamak mecburiydi.

"Anlaşıldı efendim," dedim.

"Güzel," dedi Bay Ortiz ve gülümsedi. "Bakarsın yarın sen de yurt dışında görev alırsın. O zaman da seni koruyacaklar. Çünkü biliyorsun ki partnerler arasındaki sadakat hastır." Biliyordum. Öğretmişlerdi. Eğer yurt dışında görev alırsam ve bu görev bir yere sızıp casusluk yapmak ise, yakalandığım takdirde CIA beni tanımıyor olacaktı. Kendimden kendim sorumluydum. O yüzden yakalanmamak için bir partnerime canımı emanet etmem gerekebilirdi ve işte şimdi de her ne kadar bizim içimize sızmış bir casus olmasa da bir şekilde *O*'nun canı bana emanetti.

Artık *O*'nun bana yaptıklarını unutmak zorundaydım.

Evlenmişti.

Unutmuş gibi yapmak zorundaydım.

Ben hiç *O*'nu sevmemişim gibi.

Kendimi kandırmak zorundaydım.

O beni çok sevmiş gibi.

♠

Binanın önünde çalışır vaziyette bekleyen Range Rover'ın şoför koltuğunda oturuyordu. Buradan *O*'nunla ayrılmak zorundaydım. Çünkü bugünden itibaren CIA tarafından bana ve Holly'e tahsis edilen evde *beraber* yaşayacaktık. Üstelik Holly, Londra ofisinde göreve gönderilmişti ve biz *baş başa*

kalacaktık. Bunlar Bay Ortiz'in talimatlarıydı ve söylediğine göre o da emri üstlerinden almıştı.

Arabanın kapısını açtığımda, bakışları bana çevrildi. Ön koltuğa yerleştiğimde emniyet kemerimi taktım. Ağzını açıp tek kelime etmediğine göre, nereye gideceğimizi ve kalan tüm ayrıntıları *O* da biliyor olmalıydı. Bakışlarım direksiyondaki sol eline kaydı. Alyansı yoktu. Evliliğini gizli tutmaya çalıştığına göre alyans takmıyor olmalıydı. *Zaten seninle sevgilicilik oynarken alyans takması oldukça saçma olurdu Nina.* İçimdeki ses de bana ayak uydurabilmek için İngilizce konuşmaya başlamıştı fakat ne yaparsa yapsın, onu sevmeyecektim. Nefes alma ihtiyacıyla camı açtığımda, bakışları bir kez daha bana çevrilmiş fakat üzerimde fazla kalmamıştı.

Bir süre sonra, "Dün akşam telefonlarımı neden açmadın?" diye sordu. Yine, girdiği oyuna hızlıca adapte olmuştu. *O* da İngilizce konuşuyordu. Muhtemelen akşama kalmaz, bana *Nina* diye hitap ederdi.

"Anlaşmayı kabul ettiğini bana değil, Bay Ortiz'e söylemen gerekiyordu," dedim yüzümü *O*'na çevirmeden.

"Anlaşmayı kabul edeceğimden emindin yani?"

"Seni tanıyorum." Bu sefer bakışlarımı *O*'nunla birleştirmekten kaçınmamıştım. "Boşuna Matt planını devreye sokmadım."

Bir cevap verecek miydi bilmiyordum fakat telefonunun çalmasıyla beraber bakışları gözlerimden ayrıldı. Arabanın ekranında BUSE yazısını görmemle beraber kaskatı kesildiğimi hissettim.

"Efendim?" dediğinde, kulaklık taktığını ancak fark ediyordum. "Pek müsait değilim, bir şey mi oldu?" dedi. Daha evvel arabanın içinde kulaklıkla konuştuğunu görüp görmediğimi hatırlamıyordum. "Neden uyumadın?" diye sordu. Ne zaman arabada telefonla konuşsa, hoparlörden konuşurdu. "İyisin ama değil mi, bir sorun yok?" dedi. Hoparlör açamayacağı kadar özel bir konuşma olmalıydı. "Konuşuruz, aklın kalmasın bende, iyiyim ben," dedi. Ruhu

ne kadar kötü olursa olsun, ruh hali her zaman iyiydi. "Ben de seni seviyorum."

"Ben sana hiç, seni sevdiğimi söyledim mi Nazlı?"

"Ben de seni seviyorum."

Kulaklarım yanıyor muydu yoksa uğulduyor muydu bilmiyordum ama boğazıma yitik bir aşk, bir elmanın çekirdeği gibi takılmıştı ve nefesimi sıkıştırıyordu.

"Evlenmişsin." Konuştuğumu biliyordum ama kendi sesim bana ulaşmıyordu. Kapkara gözleri, gözlerimi bulduğunda herhangi bir ifadeden yoksundu. "Holly söyledi. Senden hoşlanmış da... Hakkında araştırma yapmış." Bakışları yeniden yola çevrilirken direksiyonu sola çevirdi. "Kiminle evlendin?"

Bakışlarını benden esirgeyerek, "Holly için önemli olan medeni halim değil mi?" diye sordu. Fakat ben bakışlarımı ondan çekemiyordum. "Evliyim işte... Kiminle olduğu önemli mi?"

Bilmiyordum. Belki önemliydi, belki de değildi. Evliydi. Bana kimseyi sevmeyeceğine dair bir söz vermişti fakat utanmadan, sıkılmadan ya da çekinmeden yanımda, bir başkasına, onu sevdiğini söylüyordu. Bana hiç saygı duymuyor muydu? Ben kendime saygı duyuyordum ve bunu kendime yapmayacaktım. Bu arabada olmak zorunda değildim. Partner olmuş olmamız, her an, yan yana olmak zorunda olduğumuz anlamına gelmiyordu. Her an yan yana olmak zorundaysak bile, inadına her an yan yana olmayacaktım. *O*'na uyum sağlamak zorunda değildim. Aksine, *O* bana uyum sağlamak zorundaydı ve ben ne dersem o olacaktı.

"Durdur arabayı," dedim. Kendimi *O*'nun yanında, İngilizce dublajlı Türk filmi izliyor gibi hissediyordum. "İneceğim! Arabayı durdur!"

Yavaşlayıp sağa yanaşması bana saygı duyduğu için miydi yoksa umurunda olmadığı için miydi bilmiyordum. *Natalie, sen O'nun seni sevmediğini kabul edeli çok zaman oldu!*

Fakat bir başkasını sevdiğini daha yeni öğrenmiştim ve bu beni sevmediği, hiç sevmediği gerçeğini kalbime çarpıyordu.

Arabadan indim. Kapıyı kapatmadan evvel, "Evin adresini biliyorsun sanırım. Keyfine bak," dedim. Demek zorundaydım. *O* beni sevmeyen eski kocam olsa da aynı zamanda korumak zorunda olduğum partnerimdi. Başını hafifçe sallayarak beni onayladı ve ben kapıyı kapatır kapatmaz gaza bastı.

♠

Annie Morgan'ı, beni bir arkadaşına yönlendirmesi için aramak istiyordum ve fakat elim telefona gitmiyordu. Bugüne dek psikolojik yardım almak yerine içki içmeyi tercih etmiştim. Artık alkol yetmiyordu. Şimdi her şeyi sıfırdan anlatacak gücüm ve bir tedaviyle kaybedecek zamanım yoktu. OCTO'nun hiçbir üyesine zayıf yanlarımı gösteremezdim. Holly ve Taylor, bana ne kadar içten yaklaşmış olsalar da hiçbir zaman kalbimde yer edinememişlerdi. Matt, Mehmet Şahindağ'a bilgi taşıyordu. Frantz beni algılayamayacak kadar sarhoş yaşıyordu. John'u arayabilirdim ama o, ne kadar aptal olduğumu öğrenmesini istediğim son kişiydi. Hiç tanımadığım ya da az diyalog kurduğum birine hayatımı anlatma riskini göze alamazdım. Her şey nasıl geçerdi bilmiyordum ama tükenmiştim!

Naz'ın ailesini özlemiştim.

"Alo?" Sesi sıcacıktı. "Alo?" Neşeli, yumuşacık ve cilvekar. "Sesiniz gelmiyor, alo?" Hande, hayatımdayken, aslında ne kadar çok değerli olduğunu fark etmediğim, en yakın arkadaşımdı.

"Kim o?" Yanlış duymuş olmalıydım. "Bana versene hayatım. Alo?" Yanlış duymak zorundaydım. "Cevap versene, kimsin?" Yanlış duymuyordum.

"Kapat aşkım ya," dedi Hande.

"Gıcık oldum. Açık kalsın."

"Gökhan saçmalama... Aşkım kapatsana ya, belli ki işsizin biri."

Evliliğimiz halamların kulağına gittiğinde, halam beklediğimden daha büyük bir tepki vermişti. Onlara haber vermeden evlendiğim için bana kızmış, hatta küsmüştü. Ben de halama kırılmıştım ama belki de içten içe, mutlaka gönlünü alacağımı düşünüyordum fakat planım dışında gelişen şeyler olmuştu. Evlendiğim adam bana bir oyun oynadığı ve ben mutsuzluktan kahrolduğum için halamı ya da yengemi önemseyememiştim.

Fakat Hande, halam beni asla affetmedikçe ve ben de onlara karşı bir adım atmadıkça, herkesin gönlü olsun diye küçük bir organizasyon yapmamız gerektiği hakkında ısrar etmiş, herkesi bir araya getirmiş ve bir yemek düzenlemişti. Dünyanın en mutsuz gelini ben miydim bilmiyordum ama silah zoruyla evlendiğimin düşünülmemesi için hayatımın rolünü sırtlanmıştım. Begüm, görümceliğine yakışır bir hediye verene kadar rolümü hakkıyla oynamıştım fakat kocamla, -çok güzel bir rüyadan uyanmadan evvel bir gece geçirdiğimiz- süitte baş başa kalacağımı öğrendiğimde rolden çıkıvermiştim.

Deli gibi içmiş ve hırsımı önüme çıkandan almıştım.

Önüme halamın çıkması benim suçum değildi. Halamdan, hor gördüğü amcamın intikamını neden almaya çalıştığımı bilmiyordum. İçimdeki zehri akıtıyor, araya girmeye ya da başkalarının duymasını engellemeye çalışan yengem ve Canan'a da içimdeki zehirden nasiplerini veriyordum. O gün anlamıştım; ben aslında kimsenin yaptığı hiçbir hatayı gerçekten unutamıyor ve günü geldiğinde, içime attığım ne varsa kusuyordum.

Yengeme, bana annemin gelinliğini giydirdiği için öfkeliydim. Ne kadar diretsem de annemin gelinliğini giymemi istemişti ve ben annemin gelinliği içindeki mutsuzluğumun acısını yengemden de çıkartmıştım. O gün, yengemin *hayır* kelimesinden anlamadığını fark etmiştim. Canan da suçluydu. Benim Anıl'a olan hislerimi fark etmemiş olamazdı fakat Anıl'ı bir gün, bir kız arkadaşıyla tanıştırmıştı.

Evliliğimi kutladığım o gün, Canan'a bunun hesabını sormuştum ve bundan utanmıyordum.

Fakat günün sonunda, el mahkum, o süitin içinde, evlendiğim adamla baş başa kalmıştım.

Oda, biz kavga ederken mi o kadar dağılmıştı yoksa kocamın dudaklarına yapıştıktan sonra geçen saatlerde mi hatırlamıyordum. Sarhoştum. Bana sarhoş olduğumu anlatmaya çalışsa da ısrarla dudaklarından kopamıyordum. O geceyi hayal meyal hatırlayacağımı düşünüyordum. Belki de hala hatırladığım tek şey, göğsüne kafamı koyduğumda, kocası tarafından sevilmeyen tek kadın olmadığıma, *O*'na ne kadar âşık olduğuma ve sarhoş olduğum için *O*'nunla beraber olmak istediğime kendimi ikna edişimdi. Aşk, gurursuzluğun üstüne bir yorgan gibi serilirken, sabah olduğunda o yorganın altında ezildiğimi hissetmiştim.

Çaresizliğimi görüyordu. O yüzden Hande'yle görüşmek istediğimde sesini çıkartmamış, Hande'yi süite çağırmış ve beni ilk kez birisiyle yalnız bırakmıştı. Ya da kısa bir süre önce, Eren'e formüllerimin patentini aldırma bahanesiyle mesaj göndermeye çalıştığımı fark ettiğinde, dosyamı acımasızca yaktığı için akıllandığımı ve bir daha hata yapmayacağımı düşünüyor da olabilirdi.

Benim istediğim tek şey Hande'ye sarılmaktı ama yanıma geldiğinde öyle mutluydu ki, mutluluğu canımı yakmıştı. En başından başlayarak, hiçbir detayı atlamadan, Gökhan'ın ve kocamın ne kadar kötü insanlar olduğunu Hande'ye anlattığımda içimde tuhaf bir haz vardı: *intikam*.

O ve Gökhan odaya geldiklerinde, Hande'nin sersemlemiş halini gördüklerinde ve Hande onlara dehşet içinde baktığında her şey anlaşılmıştı. Hande polisi aramak için telefonuna sarıldığında, *O* Hande'ye silah çekmek zorunda kalmıştı. Hande ağlamaya başladığında da hiç beklemediğim bir şey olmuştu. Beni suçlamıştı. Bunu daha önce nasıl söylemediğimi, onu nasıl uyarmadığımı ve bunu en yakın arkadaşıma nasıl yaptığımı sormuştu. Verecek hiçbir cevabım yoktu. Hande, *O* ve Gökhan yerine bana bağırmaya

başladığında, *O* Hande'yi ve Gökhan'ı odadan çıkartmış, üzerime kapıyı kilitlemiş ve gitmişti. Birkaç saat sonra Aydın odaya gelmiş ve beni doğrudan havaalanına götürmüştü; istikametimiz Trabzon'du.

Hande'yi nasıl susturduklarını bilmiyordum ama karnındaki bebeği aldırdığını ve şehir dışına gittiğini Aydın'dan öğrenmiştim. Hande'yle daha sonra ilk kez, Anıl öldükten sonra karşılaşmıştık fakat ne ben onunla konuşmuştum ne de o bana tek kelime etmişti. Yaşadığı her şey için beni suçladığına, benden nefret ettiğine ve aslında yüzümü görmek istemediğine emindim.

Ve demek ki benden öyle nefret etmişti ki, Gökhan'ın bana oynadığı iğrenç oyuna rağmen onu affedebilmiş, yeniden mutluluğa yelken açmış ve hiçbir şey olmamış gibi aşkını yaşıyordu.

Nazlı gerçekten de ölmüştü ve kimsenin umurunda değildi.

Bununla yüzleşmek, her şeye rağmen, çok zordu.

♠

Yağmur damlaları cama vururken, tiz bir ses odanın içine yayılıyordu. Elimdeki tablete attığım küçümseyici bakışlar Leo'yu güldürürken, ona verilen ödevin amacını anlamaya çalışıyordum. Bir amacı olduğunu söyleyebileceğimden pek de emin değildim çünkü *eğlenceli matematik defteri* duyduğum en saçma şeydi. Matematik zaten eğlenceliydi ki, özel olarak süslenmesine gerek yoktu.

Merakla, "Doğru anladığına emin misin?" diye sordum.

"Evet," dedi Leo, bıkkın bir tavırla. "Sticker kullanabilirmişiz. Şey dedi... *Örneğin bir ağaç çizebilirsiniz ve örneğin ağaçtaki meyveleri stickerlarla gösterebilirsiniz. Yere örneğin meyveler düşmüştür. Örneğin ağaçta kaç meyve var, kaç meyve düşmeseydi ağaçta şu kadar meyve olurdu... Meyveleri satacağız gibi bir problem oluşturabilirsiniz örneğin. Eğlenceli, resimlerle göstermeli, defter...* Eğlenceli olacağını söyledi, evet?"

"Bu kadar çok *örneğin* dedi mi gerçekten anlatırken?" diye sordum.

Leo şaşkınlıkla bana baktı. "Bilmem," dedi, anlamsız bir ifadeyle. "Ama onun verdiği örneği yapmayacakmışız. Kendimiz güzel bir fikir bulacakmışız."

"Matematik zaten eğlenceli bir şey, sizi bunlarla uğraştırmaları çok gereksiz!" dedim, sitem eder gibi.

Leo gülerken, kafasını geriye doğru atmıştı. "Anneme söylersem sana kızar..." Dişleri olduğu gibi ortaya çıkarken, geriye attığı kafası oynuyor ve boğazından tatlı bir melodi dökülüyordu.

Tableti yavaşça masanın üzerine bıraktım. "Annene söylersen, fikri kendin bulmak zorunda kalırsın!"

Leo'nun bakışları bana çevrilirken, kahkahası kesilmişti. Acı kahve gözlerine telaş yerleşirken dudakları büzülmüştü. "Benim aklıma fikir gelmez!" Ellerini birleştirdi ve çenesinin altına yerleştirdi. "Lütfen eğlenceli bir şey söyle!"

Yüzüme sevimli bir gülümseme yayıldı. "İntegral," dedim.

"Ne?" dedi Leo, şaşkınlıkla. "O ne?"

Kocaman bir kahkaha attım. "Aşırı eğlenceli bir şeydir, sana da öğretmemi ister misin?"

Leo başını iki yana salladı. "Hayır. Ben deney yapmak istiyorum. Bunlarla uğraşmak istemiyorum. Dennis'in laboratuvarı var. Doğum günü partisine gittiğimizde görmüştüm. Babası almış. Sienna, Dennis'e gitti bugün. Deney yapacaklarmış. Benim neden laboratuvarım yok?!" dedi, sitemle.

"Nasıl bir laboratuvar bu?" diye sordum, merakla.

Leo, masanın üzerindeki tablete uzandı. İnternette, küçük parmaklarıyla hızlıca dolanıyordu. En sonunda aradığı şeyi bulduğunda, tableti bana çevirdi. "Bak bu..." dedi, mutsuz bir şekilde. Bu, çocuklar için bir kimya setiydi. "Çok güzel değil mi?!" *Kimyasal silah sevkiyatı.*

Dudaklarım, *bilmem* dercesine bir şekil alırken, "Deney yapmayı hiçbir zaman sevmedim," dedim.

"Ben seviyorum!" dedi Leo, omuz silkerek. Tableti kendisine çevirdi ve setin içindeki parçaların görsellerine bakmaya başladı. "Mikroskopa bak Nina..." dedi. Başını kaşıdığında, saçları dağılmıştı. "Balonlu su deneyi yaptık dün. Suyun içine boya ve deterjan da karıştırmıştık." Bakışları gözlerimi buldu. "Ama sonra n'oldu biliyor musun?" dedi, abartılı bir heyecanla. "Benim balonum patladı ve köpüklü mavi su halıya döküldü. Ellerime, hatta, pantolonuma bile bulaştı!"

Heyecanımın onunkisinden farksız olmaması gerekiyordu. "Sizin laboratuvar önlüğünüz yok mu ki?" diye sordum.

"Var. Ama ben giymemiştim," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Sienna önlüğünü evde unutmuş, ona verdim." Leo'nun ağzı neredeyse kulaklarına varmak üzereydi. "Çünkü o deney yapmayı çok seviyor. Benim gibi. Dennis'in laboratuvarı bende de olsaydı, Sienna'yı buraya davet edebilirdim..."

Leo, o kimya setini bana aldırmaya kararlıydı. "Hani para biriktiriyordun sen? Neden kendine laboratuvar almıyorsun?" dedim, merakla.

Yüzüne üzüntü dolu bir ifade yayılmıştı. "Ama Sergio ile beraber maça gideceğiz biriktirdiğim parayla," dedi. Alnını, sırnaşmak suretiyle, koluma yasladı. "Sen bana laboratuvar alır mısın?" Sesi boğuk çıkmıştı fakat tınısındaki meraklı heyecanı sezmek mümkündü.

Şaşkınlıkla, "Sergio neden maç biletlerini almıyor da sen alıyorsun?" diye sordum.

Kısık bir sesle, "Onun parası yokmuş," dedi.

"Hadi oradan!" dedim, sitemle. "Seni kandırmış!" Leo, alnını kolumdan kaldırmış, şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu. "Sana kaç kez, Sergio'ya inanmamanı söyledim!"

"Gerçekten mi?!" diye sordu. Sinirlenmişti. "Parası var ve beni mi kandırdı?!" Küskün bir tavırla kollarını bağladı. "Üzülmüştüm parası yok diye!"

Leo'nun saçlarının arasında parmaklarımı dolaştırırken, acı kahve gözlerine kısa bir süre hiçbir şey demeden bakmıştım. Bu bakışlar, sevgi dolu, kirlenmemiş, masum bir kalbe aitti. Kandırılmaya öyle müsait bir çocuktu ki, her kim ona üzüntüyle bir derdinden bahsetse, muhtemelen o insana kıyamaz ve onun için elinden geleni yapmaya çalışırdı. Bir kış akşamı, saatlerce dondurma yemek için tutturabilir, annesini buna zar zor ikna edebilir, o dondurmayı tam yemek üzereyken birisi ondan isterse ise, kolayca vazgeçip o insana verebilirdi. En sevdiği oyuncağını hiç düşünmeden, hiç tanımadığı ve oyun alanında gördüğü bir çocuğa vermişliği vardı. Üzüldüğünü gördüğü kimseye kıyamıyordu. Kolay kullanılabilir, naif ve insanlara çabucak kanan bir çocuktu. İnsanlarla empati yapıyordu ve bu muhtemelen onun başına çok büyük dertler açacaktı.

"O biletleri asla sen almayacaksın minik aslan!" dedim, dikte eder gibi. Leo *tamam* der gibi başını salladı. "Lütfen biraz sorgula, olur mu?" Kaşları çatıldı. "Sence Sergio, parası olmayan birisi gibi duruyor mu?"

"Ama ben nereden bileyim," dedi Leo, ellerini iki yana açarak. "Parasının bittiğini söyledi... Annem, *arkadaşlarından paranı saklama, eğer senden bir şeyler ısmarlamanı rica ederlerse ısmarla,* diyor. Sergio da benden biletleri ısmarlamamı rica etti..."

Gülümsedim. "O sana şaka yapmıştır," dedim.

Tavırlı bir ifadeyle, "Komik değil..." dedi.

"Katılıyorum," dedim. Yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. "Şimdi paran olduğuna göre..."

"Sienna'ya Noel için hediye alabilirim!" dedi, sevinçle. İki elini birden yumruk yaparak havaya kaldırmıştı. "Daha çok var ama olsun... Bugünün tarihi ne?"

"Ekim, 27..." dedim şaşkınlıkla. Yüzüne bakıyordum. "Ama laboratuvar almak istiyordun?"

"Ama onu sen alacaksın ya Nina?" dedi, üzüntüyle. Alnını yeniden koluma yasladı fakat bu sefer iki kolunu da karnıma sarmıştı. "Almayacak mısın?" Daha sıkı sarıldı. "Lütfen al..."

"Tamam, alacağım!" dedim. Leo sevinçle yerinde zıplarken, kollarını boynuma doladı ve yanağıma kocaman bir öpücük bıraktı. "Sen anlaşmamıza uyuyor musun bakayım?" diye sordum.

Leo'nun yüzüne, şahsına münhasır sevimli, hin bir tebessüm yayılmıştı. Başını hafifçe *evet* anlamında sallarken, "Haftasonu Tarantula ile Falcon bize geldi. Senin dediklerini söyledim. Çok fakirmişim gibi yaptım. Tarantula da hemen bana harçlık verdi..." dedi. Kıkırdadı. "Falcon vermemişti ama onun da yanına gidip elimi açtım. O da vermek zorunda kaldı."

"Aferin minik aslan!" dedim, burnuna dokunarak. "Muhteşemsin!"

"Ama annem kızdı," dedi Leo. Yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. "Hoş değilmiş bu yaptığım..."

"Aman boşver sen anneni, o çok erdemli, sen çocuksun, istediğini yapabilirsin!" dedim. Birkaç saniye alt dudağımı ısırdım ve masanın köşesindeki çantama uzandım. İçinden çıkardığım, ağır naylon poşeti Leo'ya uzatırken, acı kahve gözlerinin ışıldadığını görmüştüm. "Söz verdiğim gibi, senin için madeni paraları biriktiriyorum... Al bakalım."

"Teşekkür ederim!" dedi Leo. Hızlıca ayağa kalktı ve yatağının başucunda bulunan, gemi şeklindeki büyük kumbarayı alarak yanıma geldi. Naylon poşeti açtım ve Leo bozuk paraları kumbarasına doldurmaya başladı. Bunu yaparkenki mutluluğunu izlemeye doyamıyordum. Ruh hali bana da bulaşıyordu. Hatta, sırf bu anını izleyebilmek için kredi kartı yerine nakit kullandığım ve para üstü aldığımda sevindiğim oluyordu. "Çokmuş!" dedi, gülümserken. Yaptığı işe devam ederken, ne kadar muhteşem göründüğünü bilmiyordu.

Bilmediği çok şey vardı.

Gözlerinin babasına benzediğini, saç ve ten rengini teyzesinden aldığını, üslubunun amcasını andırdığını bilmiyordu.

Aslında kim olduğunu ve onun için annesiyle amcasının ne zorluklar göğüslediğini bilmiyordu. Varlığının sebep olduklarını ve yok olmaması için, birçok hayatın hiç edildiğini, buna her zaman değdiğini ve hep değeceğini bilmiyordu. Varlığından habersiz olan insanlar olduğunu ve eğer onları tanıma imkanı olsaydı, aslında çok seveceğini bilmiyordu.

Sol yanağındaki çukuru her gördüğümde, yerin ayağımın altından çekildiğini de bilmiyordu.

Bir gülümsemenin, bir gülümsemeye ancak bu kadar benzeyebileceğini ve o gülümsemeyi görmek için değil dünyadaki bütün madeni paraları toplamak, yepyeni para birimleri yaratabileceğimi bilmiyordu.

"Beni şimdi serbest bırakıyorsun ama bana parayı verdikten sonra... Ya bana bir daha ulaşamazsan?"

Sol yanağındaki o çukurun birebir aynısını ilk gördüğüm anı ve o anın bana anımsattıklarını da bilmiyordu; ve muhtemelen hiçbir zaman öğrenmeyecekti.

"Beni tanımıyorsun Nazlı. Tanımadığın bir adamın yanına sekiz ay sonra ölmek üzere gelecek kadar aşıksın he? Hangi deliğe girersen gir, o delikten çıkamadan ölürsün. Seninle beraber Anıl da ölür."

"Bir hafta sonra... Şirketinde..."

"Verdiğin sözleri tutan birisi olduğuna inanmak istiyorum. Baksana, anında seni satacak kadar haysiyetsiz olan Hakan'ı bile satamadın. Ölmekten deli gibi korkuyorsun ama umrunda değil. Ve bu hayatta ölmekten daha beter şeyleri yaşama ihtimalini göze ala ala... Ayaklarınla bana gelmeye razısın."

"Belki sana olan sadakati, bana olan sevgisinden fazladır Hakan'ın olamaz mı?"

"Seni engellemeliydi. Madem satacaktı..."

"245 gün... 1 Kasım'a kadar... Sana dayanmaya çalışırım. Merak etme."

"8 kasım..."

"Anlamadım?"

"Sekiz ay benim evime geldikten sonra başlayacak."

Yirmi yedi senelik hayatımın, yalnızca iki yüz bir gününün belirli zamanlarında rastladığım o çukur benim karanlığımdı ve biliyordum ki beni o karanlığa gömen adam da bir zamanlar Leo kadar masumdu.

Belki gülüşlerinin bile hepsi sahteydi fakat sol yanağındaki çukur, o masumiyetten geriye kalan tek şeydi.

"Gülümsemeni özleyeceğim..." demiştim, içimden. *"Ve üzerime sinen kahkahalarını..."*

Belki benim kendisini izlediğimi dahi fark etmediği anların birisiydi. Verandada Noir ile hasret giderdiği, Noir'ın benim değil *O'*nun yanında olduğu nadir anlardan birisiydi. Noir'ı özlediği öyle belliydi ki, sarılmaları büyük, kahkahaları coşkulu, tavrı sıcacıktı. Uzun zaman sonra, ilk kez gülümseyebildiğini, gülebildiğini, bunu hala yapabildiğini görmüştüm. Begüm ve Eren'in nişanından sonra, ilk kez. İyileştiğini düşünmüştüm. Bozuk olan bir saatin yeniden çalışmaya başladığını... Buna nedensizce sevinmiş, sanki uzun bir uykudan uyandığını düşünmüştüm. *O*'ndan o gün de nefret ediyordum ve hatta birkaç gün içinde *O*'nu Gürkan Abi'ye ihbar etmeye kararlıydım fakat sol yanağındaki çukura dokunmamak için zor durmuştum. Çünkü *O* nasıl Noir'ı özlediyse, ben de *O'*nu özleyecektim.

Bir ara, göz göze geldik. O gün, henüz, gözlerim *O'*nun için zümrüt yeşili değildi. Sol yanağındaki çukur yavaş yavaş kaybolduğunda, beni sevmediğini yeniden hatırlamıştım. Sanki ben hariç herkes gülümsemesinde yer edinebilmişti ama ben oraya tutunamamış, düşmüştüm. O saatin benim için hiçbir zaman doğru vakti göstermeyeceğini hatırlamıştım. Ne kadar yanlış olduğunu ve yanlış olduğumuzu... *O'*nun o gülümsemesi her ne kadar solsa da benim yüzüme, acı bir veda gülümsemesi yayılıvermişti.

Belgeleri bahçeye gömmeyi uygun bulduğum gibi, Nazlı'nın ruhunu da *O'*nun gülümsemesine gömmeyi uygun bulmuştum.

"Hayat seni gülümsetmesin Bora," demiştim, bu sefer oldukça duyulur, tok bir sesle. *"Ne zaman gülümseyecek olsan, ne zaman dalıp gülümsesen, beni ve bana yaptıklarını hatırla, olur mu?"* Öfkeyle, nefretle, kıskançlıkla, özlemle, acıyla... *"Her gülümsediğinde için acısın. Kahkahaları alsın hayat senden. Bunu yürekten diliyorum!"*

ODTÜ'lü Buse'ye de gülümsemiş miydi?

♠

Anahtarı sola çevirdiğimde kapı açıldı. İçerisi karanlıktı. Işıkları açmadan odama gittim. Çantamı ve montumu yatağın üzerine bırakarak banyoya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda *O*'nunla burun buruna gelmek ise beklenmedik bir hadiseydi. Duş almıştı. Üzerini banyoda değiştirmişti, hatta saçlarını da kurutmuştu fakat içerisi buharla kaplıydı. *O* banyodan çıkarken ben banyoya girdim. Konuşmadık. Konuşmamak, bizim için yeni bir durum değildi. Zaten *O*'nun, konuşmayı sevdiği söylenemezdi.

Bugün üzerinde olan beyaz gömleğini banyoda bırakmıştı. "Günaydın Buse... Uyandırmadım değil mi?" dedi. Belki de yalnızca benimle konuşmayı sevmiyordu. Gömleği elime aldım. "İyiyim. Sen nasılsın?" Burnumun direğini sızlatan acı kokusu nefesime karışıyordu. "Sabah... Yani orada geceyken, Begüm aramıştı da beni senin telefonundan... Telefonu mu bozulmuş ne olmuş. Uyandıysa telefona verebilir misin Begüm'ü?" Nefesim kesildi. "Ha yok yok, uyandırma. Eve geçerken haber versin ama mutlaka bana. Aydın alacaktı zaten onları ama...kafasına göre iş yapmasın, söyle ona böyle söylediğimi."

Yani Buse'yi değil; Begüm'ü mü seviyordu?

"Eren'e haber verdi mi bu arada?" diye sordu. Zil çaldı. "Tamam, Begüm'e beni aramasını söyle Buse. Kapatmam gerek." Kapıyı açtı.

"İyi akşamlar," dedi Taylor.

"İyi geceler demek daha doğru," diye yanıt aldı Taylor. Banyodan çıkmam gerekiyordu. Gömleği aldığım yere

bıraktım ve kapıyı açtım. Hızlı adımlarla antreye doğru ilerlerken derin bir nefes almıştım.

Gülümsedim. "Taylor! Hoş geldin." Taylor da bana gülümseyerek karşılık vermişti. Kapıyı kapatma gereği duymadan salona doğru yöneldiğinde Taylor'ı takip ettim. *O* ise arkamızdan, kapıyı çarparak kapatmayı tercih etmişti.

"Teşekkür etmek istedim," dedi Taylor, koltuğa otururken. Karşısındaki koltuğa geçtiğimde, *O* da salona gelmişti. "Bay Ortiz'le konuşmuşsun. Disiplin cezamı iptal ettiler." Ben böyle bir şey yapmamıştım fakat belli ki Bay Ortiz, Taylor'ın beni affetmesi için yalan söylemişti.

İmalı bir ifadeyle, "Şu...benim yüzümden aldığın ceza?" dedim.

Taylor güldükten sonra, "Olsun... Yine de Bay Ortiz'le konuştuğun için teşekkür ederim Nina," dedi.

"Bana güvendin. Ben de güvenini boşa çıkartır gibi oldum ama toparladık. Sen beni affettiysen, bir sorun yok."

Taylor, göz ucuyla *O*'na baktı ve yeniden bana dikkat kesildi. "İçki içmene alışık olduğum için durumunu görmezden geldim ama sen sarhoşmuşsun. İlk görevinin heyecanı olsa gerek. Dikkat etmemek benim hatam. Yani hala anlamıyorum beni..." Bakışları yeniden *O*'na kaydı ve tekrar beni buldu. "Bizi neden bayıltıp bağladığını... Ama Bay Ortiz kurcalamamamı emretti" Yalnızca gülümsemekle yetindim. "Yarından itibaren savunma eğitimine devam ediyoruz, bu da bir başka emir."

"Benim eğitimim bitti?" dedim, şaşkınlıkla.

"Ajanların eğitimi asla bitmez Nina," dedi Taylor gülerken. "Dövüş dersi almaya da devam edeceksin, şu tipine bayıldığın yakışıklı hocandan."

Bu bir refleks miydi bilmiyordum ama bir an için *O*'nunla göz göze gelmiştik. "Ne yani... Ömrüm boyunca eğitim mi alacağım Taylor?!" diye isyan ettim.

"Pratik iyidir. Burada çalışacağız. Harry de buraya gelecek. Alkol alma. Harry seni zorlayacaktır." Gözlerimi devirmem Taylor'ı sadece güldürmüştü. Ben zaten OCTO tarafından

eğitilmiştim ve tüm bunlar benim için bir angaryadan ibaretti. Taylor, şimdi gitmesi gerektiğini söyleyerek ayağa kalktı. "Mehmet Şahindağ dosyasına çalışmaya başlayacağım yarın. Bu konuda haberleşeceğiz."

"Bildiğim kadarıyla yalnızca güvenlik için varsın sen ekipte?" dedi. Taylor'ın bakışları *O*'na çevrildi. Taylor, İstihbarat Direktörlüğü'nde yıllardır Mehmet Şahindağ'ın arkasındaki ÖRGÜT'ün dosyasına çalışıyordu. Bunu yaparken de spor salonu işletiyor olarak gözüküyordu ve orada gizli servis eğitimindeki ajan adaylarının bazılarını kendisi eğitiyordu. Yani aslında güvenlikten değil, ÖRGÜT'ün istihbaratından sorumlu bir analistti ve onların iş yaptığı adamlardan çoğuyla yasa dışı gözüken ama aslında öyle olmayan bağlantılar kurmuştu. "Neden bir dosyaya çalışman gerekiyor?" *O* da ayağa kalkmıştı.

"Nina'yı ve seni kime karşı koruyacağımı bilmem gerek," dedi Taylor. Kaşları çatılmıştı. "Kendi ekibinle olacakmışsın. Ne zaman gelirler? Bir an evvel tanışmak istiyorum onlarla. Ve mümkünse, haklarında bir araştırma yapmak... Üstelik eşine ait bilgileri de istiyorum."

Buna şahit olmak istemiyordum.

"Benim ekibim Türkiye'de, biliyorsun değil mi?" diye sordu. Yüzündeki alaylı ifade, Taylor'ı kızdırmıştı. "Henüz geleceklerinden haberleri bile yok. Sakin ol biraz. Hızlı ilerlemeyeceğiz. Ayrıca, eşimle alakalı öğrenmek istediklerin *top secret* olmasa, zaten sana bilgi verilirdi."

"Seni bilmem ama Bay Ortiz aceleci ve benim için de önemli olan bu," dedi Taylor. Birkaç saniye boyunca *O*'na bakmıştı. "Nina ile birlikte olduğunuza Mehmet Şahindağ'ın inanması için, eşini de izlemeye almak zorundayız. Yapacağı tek bir yanlış hamle, bu görevi riske atacaktır."

"Merak etme, yanlış herhangi bir şey yapmaz!" dedi, sertçe. Öfkeli bir nefes verdi. "Zaten yakında bizzat tanışırsın."

Ben tanışmasam da olurdu.

Taylor'ın bakışları bana çevrilmişti. "İstihbarat Direktörlüğü ile iletişimdeyim ben Nina. İstersen beraber çalışalım. Hem sen sahada olacaksın. Ne kadar çok bilgi, o kadar temkinli adım." Kastettiği kendisiydi fakat ben, Mehmet Şahindağ ve ÖRGÜT hakkında, ondaki bilgilerden fazlasına sahiptim.

Gülümseyerek, "Olur," dedim. Cevabım Taylor'ı da gülümsetmişti. Taylor'ın gelişen bilgi ağını kontrol etmek ve Bay Ortiz'in planlarına yakın durmak zorundaydım. Sonuçta ben aslında OCTO için çalışıyordum. Taylor'ın bana olan hislerini her ne kadar yüzüne çarpmış olsam da Bay Ortiz, benim hakkımda yalan söyleyerek, onun beni affetmesini sağlamıştı. Ve ben şimdi... Bir kez daha o hisleri kullanacaktım. "Senden bir şey isteyeceğim bu arada... Bay Ortiz psikoloğumla konuşmak istiyor. Onun yerine sen konuşsan olur mu?"

Taylor şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. "Çünkü Bay Ortiz'in özel hayatımı bilmesini istemiyorum..." dedim. Yüzümdeki davetkar gülümsemeye teslim olan Taylor, farkında olmadan bana doğru bir adım attı. "Anla işte..." dedim. Taylor, kendisine kur yaptığımın farkındaydı. Muhtemelen aklına düşen görüntülerden ya da kurduğu hayallerden dolayı, gülümsedi. "Hem ben senin takımındayım... Bence bu senin görevin. Ayrıca psikoloğumu değiştirmek istemiyorum. Etik değil zaten hakkımda bilgi alınması... İdare et beni."

"Tamam," dedi Taylor. Daha çok gülümsedi. "Konuşacağım Bay Ortiz'le... Merak etme. O iş bende." O işin Taylor'da olduğuna ve beni tavlamak için bunu muhakkak yapacağına emindim. Annie, *O*'nun burada olduğunu öğrenemeyecekti çünkü Taylor *O*'nun kim olduğunu -aramızdakileri- bile bilmiyordu. "Özel ve önemli bir görevde olduğun için durum değerlendirmesidir zaten... Sıkıntı yok. Ben halledeceğim."

"Teşekkürler Taylor... Bu iyiliğini hiç unutmayacağım," dedim. Taylor'ın yüzüne yerleşen aptal gülümseme, bu işin garanti olduğunu bir kez daha kanıtladı fakat ben yine de Sergio'yu da uyarmalıydım. Taylor'la beraber kapıya doğru

ilerledim. Taylor bahçeden çıkmadan bana son bir bakış attı; umarım kendisiyle evleneceğimi falan düşünmezdi.

Nefesi arkamdaydı.

"Beni tek başına taşıdın o gece değil mi? Salondan odaya..."

Sesini duymak istemiyordum.

"Taşımadım. Sürükledim."

Yüzünü de görmek istemediğimi, *O*'na döndüğümde anlamıştım.

"Kaç kilo olduğumdan haberin var mı senin? Üstelik beni etkisiz hale getirirken de kas gücünü gördüm," dedi.

"Göz göze geldiğimiz için beni tanıdın ve afalladın. O yüzden vücudun hafiflemişti zaten. Direnseydin sırtını duvara yaslayamazdım. Yani seni etkisiz hale getiremezdim," dedim.

"Seni o gün karargahtaki turnikenin önünde de gördüm. Sırtın bana dönüktü. Hemen önümdeydin. Tabii seni tanımadım. Duruşun, omuzların, vücut şeklin tamamen değişmiş çünkü. Bedenin ne kadar güçlü olduğunu haykırıyor," dedi.

"Üç senedir spor yapıyorum," dedim.

Bakışları hızlıca vücudumu taradıktan sonra gözlerimde durdu. İkimizin de aklına aynı şey gelmiş olmalıydı. Gündelik hayatın keşmekeşinde planlar yapıyorduk ama hayat o planları gerçek kılmamızı engelliyordu. Vücudum, belki de arzu ettiği gibi sıkılaşmıştı ama *O*'nun bundan haberi bile yoktu.

"Matt'e herhangi bir mail ya da telefon gelirse... Bana da söyler misin?" dedi.

"Telefonunu ver," dedim. Gözleri kısılırken, cebinden telefonunu çıkarttı. Odama ilerledim ve çantamdan notebookumu aldım. Önünden geçerek salona ilerledim. Hala açık olan kapıyı kapattı. Salona geldi. Yanıma oturdu.

Telefonunu notebookuma bağladığımda, meraklı bir ifadeyle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sistemi senin telefonuna da kuruyorum. Matt'in iletişim ağını bir program sayesinde sen de takip edebileceksin. Aynı zamanda, Matt'in konumunu da an be an görebiliyoruz," dedim.

Hoşnutsuz bir ifadeyle, "Bu kadar kolay mı bu?" diye sordu.

Güldüm. Başımı bilgisayardan kaldırmadan, "Kolay bir iş yapıyor gibi mi duruyorum?" diye sordum. Birkaç saniye sonra daha çok güldüm. Bakışlarım yüzüne çevrildiğinde neye güldüğümü öğrenmek istediğine ve fakat bunu soramadığına emindim. "Merak etme, senin telefonun dinlenemiyor. Konumuna ve mesajlarına erişim sağlanamıyor."

"Biliyorum bunu," dedi. Kaşları merakla çatıldı. "Denedin mi?" diye sordu.

"Hı hı. Kaldığın eve geldiğimde, seni etkisiz hale getirdikten sonra..." Derin bir nefes aldım. "Yani zaten senin güvenlik önlemleri konusundaki hassasiyetini biliyorum ama CIA teknolojisinin hakkından geleceğini düşünmüştüm. Yanılmışım. Programa eriştim fakat saniyede bir şifre değişiyor, kırmak imkânsız. Üstelik ana kaynağa bildirim gitmesi üzerine özel bir kodla yazılmış program. Ana kaynak Gökhan olmalı tabii."

Şaşkınlıkla, "Onun maaşına zam yapmalıyım," dedi.

"Fiziki güvenliğin hakkından gelmesini anlıyorum ama siber güvenlik gibi diğer işlerde bu kadar iyi olması beni biraz düşündürüyor açıkçası. Umarım birinin casusu çıkmaz," dedim ve küçük bir kahkaha attım.

Boğazından akan melodinin, yeniden üzerime sinmeye teşebbüs ettiğini hissettim. "Seviyor böyle işleri işte. Aynı sen," dediğinde notebook işlemin yapıldığına dair sinyal verdi. Telefonunu *O*'na uzatırken, biraz evvel kahkaha atıp Gökhan'dan bahseden ben değilmişim gibi bir yüz ifadesine sahiptim. Gökhan benimle aynı olamayacak kadar kötüydü. "Aklıma takılan bir şey var," dedi. *O*'nun da ifadesi ciddileşmişti. Hala İngilizce konuştuğumuza göre, bana *Nina*

demesi an meselesiydi. Bana *Nina* demesini istiyordum. "Mehmet sorgulamayacak mı, neden rastgele bir adama benden nefret ettiğini söylediğini... Neden inansın buna? Salak değil. Ya deşerse? Ya Matt'in kendi adamı olduğunu bildiğini zaten biliyorsa? Anladıysa? Neden inansın?"

"İnanmasın," dedim ve notebooku kapattım. "Derdim inanması değil, kafasının soru işaretleriyle dolması... Kafası ne kadar karışırsa, o kadar çabuk hata yapar."

"Bu kadar kısa sürede, bu kadar zekice bir plan yapman çok etkile-"

Lafını keserek, "Senin bana oynadığın oyunu kurgulaman uzun sürmüştü değil mi?" diye sordum. Yutkunurken, bakışlarını gözlerimden ayırmamıştı. Ayağa kalktığımda, bakışları yere çevrilmişti. Odama ilerledim. Odanın kapısını yavaşça kapattım. Koltuğun üzerindeki kıyafetleri hızlıca tararken, kendime bu gece için en uygun parçayı arıyordum.

♠

Bardaki tanıdık simaların arasından geçerek, arkadaki masalara ilerledim. Matt'e içki vermesini işaret ettim. Matt, votka vişne kokteylini masaya bırakırken, bakışları üzerimde dolaşıyordu.

"Neden barda değilsin Nina?" diye sordu, merakla.

"Havamda değilim Matt," dedim.

Matt yanımdan ayrılırken, bakışlarım yan masada oturan Falcon'a çevrildi. Yüzüme yerleştirdiğim cilvekar gülümsemeyle birlikte, *gelsene* dercesine bir işaret yaptım. Falcon gülümsedi ve ağır adımlarla masasından kalkıp masama yaklaştı.

Tanışmıyormuşuz gibi, "Oturabilir miyim?" diye sordu.

"Lütfen," dedim. Yüzümdeki gülümseme, Falcon'u da gülümsetmişti. Ağır hareketlerle masaya oturdu.

"Şimdi bana adını söylemen gerekiyor..." dedim.

"Adımı mı?" diye sordu. Tek eliyle gözlüğünü düzeltti. "Adımı hatırlamıyorum."

Şaşkınlıkla, "Patrick değil mi?" diye sordum.

"Patrick gerçek adım değil. Sahip olduğum onlarca addan birisi... Tıpkı senin adının gerçekten Nina olmadığı gibi." Votkamdan bir yudum aldıktan sonra sigara yaktım. Benim adım Nina'ydı. Kimliğim bile vardı. Cilvekar bakışlarımı Falcon'un yüzünde gezdirmeye devam ediyordum. Aslında yakışıklı bir adamdı fakat bunu göstermek istemez gibi, kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasına saklanıyor, sakallarını bakımsız bir şekilde uzatıyor ve hep eşofmanla geziyordu; barda bile. Ayrıca, ben Nina'ydım. "Nasıl çıktın sen evden? Beraber yaşamaya başlamışsınız..."

"İstediğimde çıkarım!" dedim, sert bir ifadeyle. Fakat şu anda Falcon'la flört ediyor olarak gözükmem lazımdı. İfademi yumuşattım. "Kimseye hesap verecek değilim!" Aslında, belki de evden çıktığımdan haberi bile yoktu çünkü, çoktan üst kattaki odasına girmişti. Uyumuş olması muhtemeldi ve ben de ses çıkartarak hareket eden birisi değildim.

Unutmamak gerekirdi ki, ben Nina'ydım.

Falcon derin bir nefes alırken, ciddiyetimi anlamıştı. "Eee? Neden çağırdın beni?" diye sordu.

Evet, ben Nina'ydım.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum..." dedim. Falcon, içkisinden birkaç yudum aldı. Aslında bu bakımsız ve salaş hali ona farklı bir hava katıyordu; sanırım bir taşla iki kuş vurmak güzel olacaktı. "Bana *O*'nun hakkında bir bilgi lazım."

"Kimin?" diye sordu Falcon, meraksız bir tavırla. "Hedeften mi bahsediyorsun?" diye devam etti. Hedef dediği Mehmet Şahindağ'dı ve ben ondan bahsetmiyordum.

"Hayır," dedim, kaşlarımı kaldırarak. Falcon içkisinden bir yudum daha alırken, boştaki eline uzandım. Falcon'un yüzüne şaşkın bir ifade yayıldı. Matt'in bizi izlediğini işaret ettiğimde, Falcon derin bir nefes aldı ve anladım dercesine göz kırptı. Flört etmek konusunda belli ki derin bir bilgisi yoktu ve ne yapacağını bilemezcesine elimi tutuyordu. "Hedeften bahsetmiyorum... *O*'ndan bahsediyorum," dedim.

"Bora Karabey'i diyorsun?" dedi, sorarcasına. Yüzüne yine *ben çok zekiyim* ifadesi yayılmıştı.

"Alp... Senin ekibindeymiş... Bana *O*'nun hakkında bir bilgi lazım," dedim. Gülümseyerek, biraz Falcon'a yaklaştım. Falcon bu yakınlığımızdan hoşlanmamış ve kasılmıştı. Kulağına, "Bana *O*'nun kiminle evli olduğunu söyle..." diye fısıldadım.

"Wow!" dedi Falcon, zevk duymuş gibi. Benden biraz uzaklaştı. Gözlüğünü düzeltirken gülümsüyordu. "Demek medeni halini öğrendin!"

"Uzatma," dedim. Gülümsüyordum fakat sesimdeki uyarıcı tınıyı Falcon'un hissettiğini biliyordum. "Biliyorsundur. Söyle."

"Ona neden sormadın?" diye sordu. İfadesi, dedikodu yapmaya hazır insanlar gibi meraklıydı. İstihbarat Falcon'un işiydi ve sanırım şu anda mesleki deformasyon yaşıyordu.

Ters bir ifadeyle, "Sana ne?" dedim.

"İsim hafızam zayıf Nina... Kendin bakmak istersen, sistemin şifresini veririm..." dedi. Yüzümde asılı kalan gülümsemenin donduğunu hissediyordum. Kendim bakmak istemiyordum. *O*'nunla alakalı herhangi bir şey okumaya kendimi hazır hissetmiyordum. Emindim ki o sayfalarda, evli olduğu insanla çekilmiş fotoğrafları vardı ve bunları görmek benim gücümü düşürürdü. "Şifreyi sana mesaj atayım ben..." dedi Falcon.

"Öp beni..." dedim. Falcon, yüzüme dehşete düşmüşcesine bakmaya başladı. "Hadi kalkacağız. Öp beni!" dedim. Falcon, korkar gibi bana yaklaştı ve dudaklarını yanağıma değdirdi.

Sinirle gülümsedim. Dişlerimi birbirine bastırarak, "Yanağımdan öpmeni kastetmemiştim!" dedim.

Falcon'un da yüzünde yapmacık fakat sempatik bir vardı. "Tarantula'ya bunun hesabını verememem Nina, üzgünüm," dedi. Beni kimin öpüp kimin öpmediği Tarantula'yı ilgilendirmezdi. "Sonuçta bizler kardeşiz ve Tarantula sana aşık..."

"Kalk!" dedim kızar gibi. Falcon beni onaylarken, ödeme yapmak için bar tezgahına ilerledi. Paltomu giydim ve birlikte bardan çıktık.

"Şimdi n'apıyoruz?" diye sordu Falcon. Amacıma ulaşmıştım ve yolumuz burada ayrılıyordu. Bakışlarımı Falcon'a sabitledim. "Anladım... Bu münasebetimizi OCTO'dan gizliyoruz," dedi. Güldü. "Merak etme. Sırrın bende güvende... Sadece merak ediyorum... Neden barmenin geceyi beraber geçireceğimizi düşünmesini istedin?"

"Çünkü-" dedim ve sıkıntılı bir nefes verdim. Kaşlarım çatılmıştı. Ters bir ifadeyle, "Bu da seni ilgilendirmez!" dedim. Falcon, artık kahkaha atıyordu. "Siz beni büyük toplantılara alıyor musunuz? Almıyorsunuz. Ben de size her attığım adımı söylemek zorunda değilim."

Motorsikletinin önüne geldiğimizde, "Atla... Bırakayım seni de..." dedi. Başımı *istemem* dercesine salladım. Yalnız kalmak istiyordum. İhtiyacım olan tek şey buydu.

♠

Rüzgar saçlarımın arasından geçiyor, kafamda ne varsa dağıtmaya çalışıyordu. Ayaklarım, şehrin tepesine uzanırken gözlerimi kapatmıştım. Üşümeyi seviyordum. Kollarımı iki yana açtığımda, kendimi bir denge oyunundaymış gibi hissetmiştim. Yüzümde beliren gülümsemeye engel olamamam, tam olarak delirdiğim anlamına gelse de buna aldırış etmedim. Çatıyı seviyordum. Ve sessizliği de. En çok da geceyi. Dünyanın dar geldiğini avaz avaz bağırmak istiyordum. Çığlık atmak... Sesimi kim duyardı bilmiyordum fakat önemli de değildi. İçim, artık hazmedemediğim kadar doluydu ve bununla yaşamak istemiyordum. Gülümsüyordum ama mutluluktan değildi. Aslında acı çektiğimi biliyordum.

Adım sesleri...

"Selam," dedi, Tarantula'nın arkamdan gelen sesi. Belki de yalnız kalmak istediğim dakikaları, OCTO'nun çatı terasında

geçirmenin o kadar da iyi bir fikir olmadığını fark etmiştim. "Seninle oturabilir miyiz?"

Cevap vermeden, gözlerimi açtım ve sarkıttığım ayaklarımı kendime doğru çekerek, yana döndüm. Tarantula'nın yanında Sergio da vardı. Çatının köşesinden kalktım ve yüzümü tamamen onlara çevirdim. Tarantula'nın yüzünde ciddi, Sergio'nun yüzünde ise durgun bir ifade vardı.

"N'apıyorsun burada, bu saatte?" diye sordu Sergio. Sesindeki durgunluk da dikkatimden kaçmamıştı. "Neden evde değilsin? Nasıl çıktın?"

"Sınavda mıyız, ne çok soru sordun!" dedim, sitem eder gibi. Az evvel oturduğum yere sırtımı yaslayarak, kollarımı bağladım. "Siz ne arıyorsunuz asıl, bu saatte burada?"

Tarantula derin bir nefes alırken, elindeki karton poşetin içinden çıkardığı kahveyi bana uzattı. "Benim seninle konuşmak istediklerim vardı fakat Fox neden burada, inan ben de bilmiyorum." Bakışlarım merakla Sergio'ya çevrildiğinde, yüzüme *ne var* dercesine bakıyordu. Beni Tarantula ile yalnız bırakmak istemediği aşikardı ve belli ki Tarantula benimle, ciddi şeyler konuşacaktı. Kahvemi yudumlamaya başladığımda, Sergio da kahvesini alıp yanıma geldi ve benim gibi arkasına yaslandı. "Kafanın içi çok karışık ve karanlık, biliyorum N... Biraz olsun ışık yakmak istiyorum..." dedi Tarantula.

Düz bir ifadeyle, "Dinliyorum," dedim. Gülümsedim. "Ne anlatacaksan..." diye mırıldandım. Bu biraz ima barındıran bir söylemdi ama Tarantula bunu umursamamıştı.

"N," dedi Tarantula. Birkaç saniye dikkatle yüzüme baktı. "Neden kafana göre iş yaptın?" Kaşlarım istemsizce çatıldığında, "CIA planına neden sadık kalmadın?" diye sordu. "Neden Kara'dan nefret ettiğini bilmesini istedin Mehmet Şahindağ'ın?"

"Sınav değilse bile, sorgu..." dedim, kaşlarım havalanırken. "Önce sen aydınlanmalısın tabii... Patron sensin sonuçta!" OCTO'da herhangi bir sözleşme olmaması ve bu kuruluşun,

mafyadan hallice bir sistemle yönetilmesi oldukça saçmaydı. Eğer bir gün, sekizinci asil üye olmayı başarırsam, bir sözleşme örneği hazırlayacak ve bunu asil üyelerin onayına sunacaktım. Zira kendimi *O*'ndan emir alan Selim gibi hissediyordum fakat ben bugüne bugün sahaya çıkmış bir CIA ajanıydım ve bana kimse patronluk taslamamalıydı. Onlar alt tarafı karanlık işler çeviriyorlardı ama ben ajandım. Azıcık hadlerini bilmelerinde bir sakınca olmazdı.

Durup dururken Selim'i neden hatırlamıştım?

"Bunu ben de merak ediyorum," dedi Sergio, araya girerek.

Bakışlarım Sergio'ya çevrildi. "Çünkü olması gereken bu," dedim. Tarantula'ya döndüğümde, ela gözlerine merak yayılmıştı. "Hangi kadın, polise ihbar edip de müebbet hapse mahkum ettirdiği adamla, tekrar dener? Çok saçma..."

"Yapma N," dedi Tarantula, kısık bir sesle. "Derdin başka senin... Mehmet Şahindağ bile olsa karşındaki, kimsenin Kara'yı sevdiğini düşünmesini istemiyorsun sen!"

"Sevgide yalan olmaz. Ve nefret ettiğim bir adamı seviyormuş gibi yapamayacağım, üzgünüm..." dedim. Tarantula'nın ela gözlerindeki yüzeyselliğe gülümseyerek baktım. Gelişigüzel bir ifadeyle, "Bu OCTO için bir sorun mu?" diye sordum. Tarantula, *hayır* der gibi başını salladı. "O zaman neden bunu konuşuyoruz?"

"Bizimle hareket etmen, bu anlama gelmiyor çünkü... Kara'yı hafife alıyorsun ve bu bize ancak zarar verir," dedi Tarantula. Sesi, isyan eder gibiydi. "Bana güvenmiyorsun anlıyorum... Ama en azından, yaşıma saygı duysan? 44 yaşındayım ben. İzin ver de hayat tecrübem olsun o kadar. Kara'yı iyi tanıyorum. Ona yakalanmamalısın. OCTO'yu sezmemeli."

"Bu sizin sorununuz," dedim, umursamaz bir şekilde. Tarantula'nın kaşları çatıldı. "Bana bu görevi vermeseydiniz... Beceriksizliğimden siz sorumlusunuz. Sen."

"Nedir seni bu gece, bu kadar üzen?" diye sordu Sergio, merakla. İfadesi tedirgindi ve soramadığı başka sorular da

olduğu belliydi. "Neden Win Bar'a gittin?"

Alaylı bir gülümsemeyle, "Bunlar *sahte* sevgilimin sorması gereken sorular sanırım," dedim. Sergio başını sıkıntıyla iki yana sallamıştı. "Çabuk alıştın bakıyorum, *O*'nunla çalışacak olmam fikrine!" Tarantula'nın gözleri aksi bir şekilde yüzümdeydi ama ben buna aldırış etmiyordum. "N'oldu, öldürüyordun en son *O*'nu Sergio... Öyle diyordun."

"Böyle bir şey yapamaz!" dedi Tarantula, sertçe. Sergio ile aynı anda ona dönmüştük. "Kara'ya bir zarar vermeye kalkan, karşısında beni bulur Fox. Bunu bilmiyor musun?!" Sergio gözlerini devirirken, Tarantula devam etti: "N'in de aklına saçma sapan şeyler sokma!"

Sergio, ters bir ifadeyle, "*Önüme çıkarsa* dedim, Tarantula!" dedi. Kahvesini betonun üzerine koydu. "Mehmet Şahindağ'ı Kara'ya bırakmam, biliyorsun!"

"Bizden önce ona ulaşması mümkün değil!" dedi Tarantula. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ben Alp'i, 8 sene evvel, boşuna yerleştirmedim Kara'nın yanına!"

Sergio, dalga geçer gibi gülümsedi. "Alp her zaman işine yaradı ya çünkü..." dedi. Bakışları bana çevrildiğinde, yüzünde imalı bir ifade vardı. "Gemi patlatmasını engelledi mesela Kara'nın... Ben algoritma yazamam diye çıktı işin içinden. Ama kısmet! Nina yazdı, gemi patladı. Sevkiyat baltalandı. Alp de öylece izledi! Pardon, tuşa basan zaten kendisiydi..."

Biz hayatımızı akışında yaşadığımızı sanarken, görünenden ötesi olduğunu fark etmek beni şaşırtsa da bunu belli ediyor görünmüyordum.

"Alp, onlara karşı gelemezdi!" dedi Tarantula, savunmaya geçer bir ifadeyle. "Beş sene sonra, Kara'nın karşısına çıkacak mertebeye erişebilmişti! Sen bunun ne kadar zor olduğunu, ne kadar zor bir şeyi başardığını bilmiyor musun?! Kara'dan evvel, Gökhan'ın güvenini kazanması gerekiyordu! Önce kendini Gökhan'a ispatlaması gerekiyordu! O çocuğun hakkını ödeyemeyiz! O evin içinde kale görevi görüyor! Tek

başına! Üstelik yakalandığı takdirde, öldürüleceğini de biliyor!"

"Yakalanması an meselesi, sen de bunu biliyorsun değil mi?" diye sordu Sergio, sertçe. "Gökhan'ın güvenini kazanan, Kara'nın karşısına beş sene sonra çıkmayı başaran, üç yıldır sağlam bir konumda çalışan o Alp... Nina'yı bulamamış..." Kahkaha attı. "Alp'in hala yaşadığından emin miyiz Tarantula?!"

Tarantula sıkıntılı bir nefes verdi. "Her şey şimdi daha zor biliyorum fakat her şey, hala, bizim kontrolümüzde..." dedi, yavaşça. Kahvesinden birkaç yudum aldığında, gergin bir sessizlik oluşmuştu. "Bazı cevapsız sorularımız var. Onlara ulaşmak zorundayız..." Bakışları bana çevrilmişti. "Dikkat etmen gereken hususlar var N..." Ne olduğunu sorarcasına yüzüne baktım. "Çift telefon kullandığını Kara'ya belli etmeyeceksin. OCTO'ya ait telefonu yalnızca acil durumlarda kullanacaksın. Devamlı, üzerine GPS ya da dinleme cihazı yerleştirmesi konusunda tedbirli davranacaksın. Sen bu adamı, üç sene önce sattın. Hayatı boyunca biriktirdiği tüm belgeleri polise teslim etmek üzere toprağa gömdün. Sana güvenmiyordur ve her hareketinin altında bir şey arayacaktır. Seni izletip izletmeyeceğini henüz bilmiyoruz, dikkatli olmak zorundasın. Üstelik... En büyük tehlike Gökhan'ın gelmesiyle başlayacak. Eğer Lion ve senin tanıştığını öğrenirse, seni öldürmeye teşebbüs edebilir."

"Ancak, teşebbüs edebilir..." dedim. Güldüm. "Mehmet Şahindağ ölmeden ben ölmem, merak etme."

"Yersiz ego," dedi Sergio, onaylamaz bir tonlamayla. Bakışlarım ona çevrilmişti. "Gökhan Demir, söz konusu Kara olduğunda, kimseyi tanımaz, bilmiyor musun? Kendisiyle altı ay kadar bir süre geçirdin ve bunu anlamadın mı cidden? Kara'dan ve Aydın'dan sakladığı bu iki gerçeğin ortaya çıktığını düşünsene... Gökhan'ı önce hangisi öldürür acaba? Sence Gökhan, bu ihtimali göze alabilir mi? Tamam, belki seni öldürürse de ölür fakat, Beyza'nın ve Leo'nun yaşadığını

saklayan kişi olarak anılmaktansa, senin katilin olarak anılmayı tercih edecektir."

"Gökhan'la muhatap dahi olmayı düşünmüyorum, neden ona Beyza Karabey'in yaşadığını bildiğimi söyleyeyim Sergio?!" dedim, sitemle. Başımı iki yana salladım. "Annie, uzun bir süredir Gökhan'ın izlerini bilmediğini, ara sıra sadece Leo'yla telefonda görüştüğünü söylemişti laf arasında! Neden kadının izini açık edeyim?!"

"Sen, Kara'dan ya da diğerlerinden bahsetmediğin ve varlıklarını yok saydığın için Annie sana anlatamamıştır fakat ben anlatayım!" dedi Sergio, alaylı bir gülümsemeyle. "Her telefon konuşmalarında, Gökhan yalvarıyor nerede olduğunu söylemesi için! Annie'nin güvende olmadığını düşünüyor! Üç yıl önceye kadar, senede bir kez de olsa buluşuyorlardı. Fakat üç yıldır, nadiren görüntülü konuşabiliyorlar sadece. Bir ikisinde, Gökhan bilmese bile ortamda ben de vardım. Adamın sesinden bile çıldırdığı belli!"

"Umurumda değil! Hiçbiri umurumda değil! Gökhan'ın ne kadar çıldırdığı da umurumda değil! Bana bunları neden anlatıyorsun?!" diye bağırdım.

"Çünkü Leo'yu düşünmek zorundasın ama sen bugün onu görmeye gittin!" diye bağırdı Sergio. Sesine yansıyan öfke, gecede patlamıştı. "Mehmet Şahindağ seni izliyor! Ne yaptığının farkında mısın?!"

"Mehmet Şahindağ beni dün izlemeye başlamadı!" diye bağırdım. Benim sesimdeki öfkenin de Sergio'dan aşağı kalır bir yanı yoktu. "Aptal değilim! İzimi kaybettirebiliyorum! Leo'yu en az senin kadar düşünüyorum!"

"Sakin..." dedi Tarantula, araya girerek. Sıkıntılı bir nefes verirken, kahvemi yere koydum ve paltomun cebinden bir sigara çıkardım. Ben sigaramı yakmaya çalışırken, Sergio birkaç adım atarak Tarantula'ya yaklaştı. "Sakin olun biraz..." diye tekrarladı, Tarantula.

"N," dedi Sergio, Tarantula'nın dediği üzere, sakin olarak. "Annie aptal bir kadın değil. Senin hareketlerini iyi okuyabilen birisi. Eğer bugün onunla karşılaşmış olsaydın,

kardeşinin Langley'de olduğunu anlardı. Senin yüz ifaden bağırıyor bunu! Anlamaması gerekiyor... Zaten zor dizginliyorum onu, burada olduğunu öğrendiği anda, tüm gemileri yakacak kadar özlem dolu. Sadece bu da değil... Vicdan azabı çekiyor. Ve vicdan azabı öyle bir duygu ki, insana her şeyi yaptırır!"

"Karşılaşmadık!" dedim, sitemle. "Sence tesadüfen mi karşılaşmadık?! Ben de farkındayım anlayacağının. Henüz daha sindirmeye vakit bulamadığım için çıkmadım karşısına! Ben bir sindireyim, o benimle karşılaştığında da hiçbir şey anlamaz, merak etme!"

Tarantula, bizden birazcık uzaklaşarak, aşağıdaki manzaraya bakmaya başlamıştı.

"Nina," dedi Sergio, yorgun bir ifadeyle. "Özür dilerim. Amacım seni incitmek değil... Fakat endişeleniyorum... Dokuz sene evvel, Beyza'ya bir söz verdim ben. Çocukluk arkadaşıma. Kuzenime. Hayattan büyük bir darbe yemişti ben onun karşısına çıktığımda. Bir adama aşık olmuştu ve o adam, günün sonunda ailesinin celladı olmuştu. Bilmediği bir şehirde, tanımadığı bir adamla evlenmişti. Bir kimlik alabilmek için yapmıştı bu evliliği. Karnında bir bebek vardı. Üstelik, o bebeğin babası, bu iki adam da değildi. Henüz genç kızken unutmak zorunda olduğu için çırpındığı, ilk aşkındandı bebek. Beyza'ya bir söz verdim çünkü onun kardeşleri ve bebeği için katlandığı fedakarlık, bir insan evladının sabredebileceği bir şey değildi. Ben ona arkadaş oldum, kardeş oldum. Bana güvendiği için minnettar oldum. Mükemmel bir çocuk yetiştirdiği için hayran oldum. Gökhan'la iletişim kurmasına rağmen, bir kez olsun OCTO'dan bahsetmediği için-"

"Anladım Fox!" dedim, lafını keserek. Bunlar zaten bildiğim şeylerdi ve bana şiir okumasına gerek yoktu. "Romantik cümleler kurduğunda fikrim değişmeyecek. Ki zaten fikrim de yok bu konuda. Annie, kardeşinin burada olduğunu bilmeyecek; Gökhan, Annie ile tanıştığımı bilmeyecek,

hayatları riske girer, en çok da Leo'nun, tamam! Aptal değilim, tek seferde anlayabiliyorum!"

"Aydın Demir, gelecek mi acaba?" diye mırıldandı Tarantula. Bu sorunun muhatabı olmadığım açıktı.

"Ben ise zaten, neden şu ana dek gelmediklerini anlamıyorum!" dedi Sergio, isyan eder gibi. "Nasıl Kara'yı yalnız bıraktılar? Bu adam neden tek başına geldi Türkiye'den? Adamları nerede? Gökhan ile Aydın ne yapıyorlar İstanbul'da? Kara'nın planı ne?"

"Ölmek," dedi Tarantula. Bakışlarım şaşkınlıkla ona çevrilse de, onun gözleri Sergio'dan ayrılmıyordu. "Ölmekti... N ile karşılaşıncaya dek."

Sergio, sersem bir ifadeyle, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Tanıyorum onu Fox," dedi Tarantula, hafifçe gülümseyerek. "Benim ömrümün azımsanmayacak bir kısmı, uzaktan da olsa Kara'yı izleyerek geçti. Her ne kadar hamleleri gözetilemez, kafasının içi pek çözülemez birisi olsa bile... Tek başına kalkıp Amerika'ya gelmesinin altında yatan şey bu. Kara, son perdede. Mehmet Şahindağ'la bu sefer karşı karşıya gelecek kadar sert oynayacak. Ya ölecek, ya öldürecek. Ki bence, ilkini seçecek. Seçecekti. Şimdi... Şimdi bilmiyorum. Muhtemelen o da bilmiyordur. Yalnız N'in değil, onun da sindirmesi gerekiyor. Karşısında *Nina Adams* görmeyi o da beklemiyordu. N'i riske atmak istemeyecektir. Onu oyun dışı bırakmak için elinden geleni ardına koymayacaktır. Kartlarına tekrar tekrar bakacak, eli değerlendirecek ve bu oyunu bitirmek üzere, son kararını verecek, bence."

"Yani diyorsun ki... Ekibini yalnızca Nina'yı korumak için buraya getiriyor?" dedi Sergio. Tarantula haklıydı. Bay Ortiz, benim hayatımı tehlikeye atamayacağından bahsettiğinde, ekibinin gelmesini kabul etmişti. "Peki Nina'yı ekarte edip, ölüme yürümesi muhtemel mi yani?" Bu oldukça saçmaydı çünkü Türkiye'de kendisini bekleyen bir karısı vardı. Üstelik Mehmet Şahindağ, belli ki bu evliliği bilmiyordu. Belki de

uzaktan bakanın ölmesini istediğini düşüneceği bir plan kurarak, kafa karıştırıyordu.

O'nun hakkında düşünmek istemiyordum.

"Muhtemel..." dedi Tarantula, sıkıntıyla. "Tabii buna engel olmak, bizim görevimiz. Kara ölmeyecek. Ne pahasına olursa olsun onu koruyacağız." Bakışlarını, dik bir şekilde Sergio'nun gözlerine dikti. "Kara'dan hoşlanmadığının farkındayım Fox ama Lion'u düşün! Unutma ki, onun bu hayatta Leo'dan sonra en çok sevdiği iki insandan birisi Kara..."

"Lion sevgi dolu birisi," dedi Sergio, alayla gülerek. "Yalnızca Kara ile Begüm değil... Nina var, ben varım, Gökhan var... Aydın'ı da seviyordur belki hala, ne bileyim..." Kahkaha attı. "Harbiden tanıdığım en sevgi dolu insan. Benim bu kadar çok sevdiğim insan yok... Kara'nın boşluğu da dolar elbet..."

"Sende Umut'un boşluğunun dolduğu gibi sanırım?" dedi Tarantula, sertçe. Bu Sergio için beklenmedik bir cümleydi fakat hakettiği muhakkaktı. Anında yüzü düşmüş, kaşları çatılmıştı. "Üzgünüm ama artık kabul etsen iyi olur, Kara'yı korumamız gerektiğine, kimse için değilse bile, Lion için katlanmak zorundasın."

Sergio sıkıntılı bir nefes verirken, "Begüm ne durumda?" diye sordu. Bakışları Tarantula'yı es geçmiş ve gökyüzüne çevrilmişti. "İstanbul'daki güvenlik önlemlerini arttırdınız mı?"

"Kara, Begüm'ü bizim koruyamayacağımız kadar büyük bir güvenlik çemberi oluşturdu İstanbul'da..." dedi Tarantula. Bir dal sigarayı elinde tutuyor, yakmıyordu. "Onu koruyamayız çünkü öyle bir koruyorlar ki, bizi fark ederler. Asya da Begüm de Kara'nın korunacaklar listesinin ilk sırasında. Zaten Begüm nereye giderse gitsin, Asya'sız gitmiyor."

Asya'ya, Begüm mü bakıyordu?

"O çocuğa da yazık oldu..." dedi Sergio, kederle. Sesi oldukça kısılmıştı. "Neyse ki Begüm var..."

Asya, hem annesini, hem babasını, hem de anneannesini aynı gün kaybetmişti; üstelik bunu yaşadığında, Naz'dan daha da küçüktü.

Konuyu kapatmak istercesine, "Sen de mi Sergio gibi, Lion için katlanıyorsun peki bu olanlara?" diye sordum, Tarantula'ya. Tarantula'nın bakışları bana çevrildi. "Sen neden koruyorsun asıl *O*'nu? Bize bunun cevabı lazım değil mi, sence de?"

"Bundan seneler evvel, Fox'la tanıştığımızda, Lion'la tanışmıyordum bile..." dedi Tarantula, sessizce. "Kara henüz üniversitedeydi hatta, değil mi Fox?"

Sergio başını sallarken, "Öyle," dedi. Derin bir nefes aldı. "Halam hayattaydı henüz..."

Tarantula'nın bakışları bana çevrildi. "Yani bakma sen Fox'a, o konuşur... Kara'ya çok öfkeli olduğu için böyle saçma sapan konuşuyor..." dedi. Gözlerim Sergio'nun yüzünde dolaşıyordu fakat o yaramaz bir çocuk gibi, Tarantula'nın dediklerini umursuyor gözükmüyordu. "Kara büyük bir gizemin içinde..." diye devam etti Tarantula. Sigarasını yaktı. "Onun sınır olarak gördüğü çember daha geniş aslında, fakat farkında değil. Zaten fark etmemesi üzerine çizilmiş bir çember o. Eğer fark etse, her şey bozulur. Kara'yı, sınırlarını gördüğü kadar sandığı çemberin içinde, güvenli bölgede tutmak için uğraşıyorum. Sen mesela, o çemberin en içine kadar girdin ve ona iki büyük zarar verdin. Birinde onu öldürüyordun, birinde ise hapse sokuyordun. Öyle uzaktayım ki aslında, engel olamadığım çok şey var."

"Ben anlamıyorum... Aptal bir adam olmadığını siz de söylüyorsunuz... Nasıl anlamıyor varlığınızı?" dedim, merakla.

Sergio sıkıntılı bir nefes verirken, "Bizi de hafife alma," dedi. Yüzüne bir tebessüm yayılmıştı. "Biz her şeyi doğal ve güvenli yollardan hallediyoruz, biliyorsun... Kara, ablasının öldüğünü sandığı günden beri karışık... Onlarca işle uğraşıyor, tüm gayretini ailesini korumaya harcıyor.

Güçlenmeye... Yalnızca Mehmet Şahindağ odaklı bir adam. *Kara* planı yapan bir adamın zekasından bahsediyoruz elbette... Diğer yanda Gökhan da var. Dokuz buçuk yıldır Beyza'nın yaşadığını en yakınındakilerden saklayacak kadar akıllı bir adam. Fakat işte onun da kafası bambaşka şeylerle dolu. Ellerinde bizi algılayacak kadar güçlü doneler yok. Çınar Akbulut hakkında bile kayda değer şeyler bildiklerini sanmam. Gerekmedikçe ayaklarının altında olmadık bunca zaman. Arkadan dolaştık hep. Bakış açılarında değiliz. Bakmadıkları için de göremezler."

"N, bak..." dedi Tarantula, lafa girerek. "Zamanla adına *Kara* denilen düşmanın Bora Karabey olduğunu anlamamız mesela, uzun sürmüştü... Ahmet Karabey'in yerine geçen oğlunun, kısa sürede bu kadar zekice bir plan yapması, güçlenmesi, benim beklemediğim bir şeydi. O zamanlar, her şey bu kadar kontrolümüz altında değildi. Eğer Kara, yeterince güçlenmeseydi, onu korumamız daha da kolaylaşacaktı. Fakat engel olamadık. Nagihan Akbulut yardım etmiş mesela ona, biz bunu çok sonradan öğrendik. Her şeye hakim olamıyoruz... Fox bile bunu bilmiyordu, düşün... Bir yere kadar güçlenmesine engel olamayınca, dahasına zaten engel olamazdık. Bu işlere girdiğinde 23,5 yaşında, toy bir delikanlıydı, şimdi ise 33'ü geride bıraktı... Dokuz buçuk yıldaki en güçlü halinde şu an, çünkü arkasında bir de İstihbarat var. Fakat bir o kadar da en güçsüz hali, çünkü eli kolu bağlı. Çünkü sen onu İstihbarat'a bağladın..."

"Ne güzel işte... Muhbir olmuş, yasal işler yapıyor! Yatsın kalksın bana dua etsin!" dedim. Sergio gözlerini devirirken, Tarantula nefesini sesli vermekle yetinmişti. "Lion nasıl güveniyor size?" diye sordum. Rüzgarla beraber gözüme gelen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Nasıl emin, nasıl sizin *O*'nu koruyacağınıza inanıyor bu kadar?"

"Çünkü sen hala inanmıyorsun, değil mi?" dedi Tarantula. Bakışlarında hayal kırıklığı vardı. "Biz sadece konuşuyoruz ama sen bize asla güvenmiyorsun!"

"Yalnızca kendi üzerine alınabilirsin bunu, Sergio benim kardeşim!" dedim, sertçe. Sergio memnun bir ifadeyle gülümsüyordu. "Sevimli olmaya çalışma çünkü sana da çok güveniyor değilim..." Sergio daha da gülümsedi. "Kendime bile güvenmiyorum, kişisel algılama..."

"Lion'un bize güvenmesindeki en temel faktör elbette ki Fox'tu fakat ben de onun güvenini kazandım işte, bir şekilde..." dedi Tarantula. Yüzüne düşen gölgenin sebebi, muhtemelen takındığım tavırdı. "O hem bizden, hem de değil... Sadece, bizim için çalışan insanların psikolojik süreçlerinin takip edilmesiyle ilgileniyor, ki bunu yalnızca vefa borcundan yaptığına da eminim. Lion silahtan, öldürmekten, hayatta kalmak için bile öldürmekten... Hep nefret etti. Bize en büyük yardımı Kara'nın, Gökhan'ın, Aydın'ın ve Mehmet'in tavırlarını yorumlamamız konusunda oldu ve bu aşırı önemli. Biz Kara'nın Bora Karabey olduğunu, Aydın'ın Caner Kozan'ın değil, Kara'nın adamı olduğunu Lion sayesinde çözdük. Birçok şeyi çözmemize yardım etti. Ve birçok plan kurmamıza. Lion olmasa yanımızda mesela, Kara bizi çoktan fark ederdi belki... Fakat kardeşini öyle iyi tanıyordu ki, kardeşi artık başka bir adam dahi olsa, kafasının içini görebiliyor gibiydi. En azından başlarda, ama olsun, en önemli zamanlardı... Öte yandan Gökhan'la iletişimdeydi ve gerektiği zamanlarda bizim için, Gökhan'a sezdirmeden bilgi alabiliyordu. Lion, onlara iyilik yaparak hep çok yakın olduklarını hissetti. Kendi içini böyle soğutabildi... Sen tabii üç senedir bizimlesin ama dün gelmiş gibi dinliyorsun bunları... Kara hakkında tek kelime etmediğin için..."

"İnsan psikolojisi," diye lafa girdi Sergio. Meraklı bakışlarım ona çevrilmişti. "İyilikleri değil kötülükleri fark eder insan. Çünkü işleri yolunda gittiğinde, ya da o gün de ölmediğinde, bir kayıp vermediğinde... Yaratıcının bir planı olarak algılamaya müsaittir. Eh Kara da bize bile rağmen işleri tıkır tıkır işleyen bir adam değil, malum... Bu sebeple, başına gelen kötü şeylere odaklanmaktan iyi şeyleri görmemesi

mümkün. Zaten yeterince suikast girişimi engelleyebildi bugüne dek, arada bir iki bizim engellediğimizi fark etmemesi normaldi. Engelleyemediklerimiz de çok can yaktı zaten."

"Kafam karışık..." dedi Tarantula, Sergio'ya bakarak. "Kara'nın ölüme meydan okuduğuna eminim fakat bunu doğrudan yapmayacağına da eminim..."

Sergio'nun yüzüne meraklı bir ifade yayılmıştı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bilmediğimiz şeyler var," dedi Tarantula, düşünceli bir şekilde. "Kara'nın kafasında bir şeyler var. Ne bilmiyorum. Kestiremiyorum. Ama oyunun son perdesi için, yeni bir planı var ve bunu öğrenmezsek, işler çığrından çıkar." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Sert oynayacak, tek bildiğim bu... Fakat ne kadar sert? Kafasındaki ne? Eli ne kadar güçlü? Rest çekeceği koz nedir? Bilmediğimiz çok şey var."

Sergio, cılız bir heyecanla, "Nina öğrenecek?" dedi. Kaşlarını kaldırdı. "İstediğin bu, değil mi?"

Tarantula'nın bakışları bana çevrildiğinde zorlukla yutkunmuştum. "N," dedi, dümdüz bir ifadeyle. "Kara, yalnızca intikam için Mehmet Şahindağ'ın peşinde değil... Olamaz. Aradığı bir şey var. Şahindağ'dan alacağı bir şey var. Bunun ne olduğunu bilmek zorundayız. Ve kafasında ne varsa..."

Kalakaldığımı hissediyordum. "Yalnız kafasında ne varsa değil, madem gözümüzün önünde, her anını bilmek zorundayız!" dedi Sergio. Onun da bakışları gözlerimi hedef almıştı. "Bunu yapmak senin için çocuk oyuncağı..."

"Fakat N," dedi Tarantula, ciddiyetle. "Bizi unut, OCTO'ya dair bildiğin ne varsa unut... Öğrendiklerini unut... Tıpkı CIA karşısında yaptığın gibi... Sen, iki yıl boyunca CIA'de eğitim almış bir ajan adayısın sadece... Bu görevin sonunda ajan olabileceksin... Bunu aklından çıkartma. Dikkat çekecek tepkiler verme. Reflekslerini, duyularını, bilgilerini kontrol altında tut ve dikkat çekecek bir şey yapma."

Küçük adımlarla, terasın bir ucuna ilerledim. Tarantula ve Sergio, bir şeyler anlatmaya, talimatlar vermeye, konuşmaya devam ediyorlardı fakat artık onları dinlemiyordum. Öğrendiğim her şey kafamın içinde düğüm düğüm oluyor, düğümler birbirine dolanıyordu. Tüm bunlardan daha önemli bir derdim vardı ve aşamıyordum: Ben, *O*'nunla, değil iş yapmak, tek bir kelime bile konuşmak istemiyordum. Ne planladığı da *O'*nun arkasından ne planıldığı da umurumda değildi ve hatta her şey benim halüsinasyonum olsun istiyordum.

Keşke hiç var olmasaydım.

"Acaba, *O*'nu polise ihbar ettiğim gibi, sizi de organize suç örgütü kurduğunuz için CIA'e mi ihbar etsem? FBI da olur, fark etmez... Yeter ki yakamdan düşün," diye mırıldandım.

İkisi de beni umursamamıştı.

♠

Ayaklarım geri geri gitse de ben ileriye doğru adımlıyordum. Tıpkı zamanın geçmesi gibi, yol da geçiyordu ve ben gittikçe eve yaklaşıyordum. Bu evi sevmemem yeni bir durum değildi fakat şimdi sebeplerim artmıştı. Sergio beni eve yakın bir yere kadar bırakmak istese de bunu istememiştim çünkü biraz olsun kafamı toparlayamazsam tümden çuvallayacak gibi hissediyordum. Bay Ortiz'i, Tarantula'yı, Sergio'yu ayrı ayrı dinlemiştim fakat en çok kendimi dinlemeye ihtiyacım vardı. Yirmi dört dakika, on üç saniye uzattığım yol en sonunda bitmişti fakat kendimi dinleyebildiğim söylenemezdi.

Anahtarı çevirip kapıyı ittirmemle, elimin belimdeki silaha ulaşması bir oldu.

"Dikkat çekecek tepkiler verme. Reflekslerini, duyularını, bilgilerini kontrol altında tut ve dikkat çekecek bir şey yapma."

"Siktir!" dedim, dan diye. Kapının tam karşısındaki duvarın dibine çökmüş, bir dizini kırarak yere oturmuştu. Öne doğru uzattığı bacağı neredeyse açılan kapıya değiyor ve eve girecek insanın ya kalp krizi geçirmesi ya da *O*'nu öldürmesi

için gerekeni yapıyordu. Korkmuştum. Fakat *O'*nun yüzünde mimik oynamıyordu ve kapkara gözleri, karanlıkta, elinde viski kadehi ile kapının tam karşısında oturması normalmiş gibi bakıyordu. Elimi belimden uzaklaştırırken, "Oturacak yer mi kalmadı?!" dedim, sertçe.

"Nereden geliyorsun bu saatte?" diye sordu. Ses tonundaki keskin, hesap sorar tını karşında kaşlarım çatılırken, öfkeyle kapıyı kapattım. Yüzüne ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi bakıyordum. Eğer ciddiyse, şuurunu kaybettiğini düşünecektim. Ya da benim şuurumu kaybedip kendisini öldürmemi gerçekten de istediğini... Zira, damarıma basmaya çalışıyorsa, yerdeki viski şişesini kırıp şah damarına batırabilirdim. "Sana bir soru sordum Nazlı!" Manyak mıydı? Akıl sağlığımın son kırıntılarına sahip çıkabilmek adına, *O'*nunla muhatap olmayacaktım. Öne doğru uzattığı bacağının üzerinden atladım ve hırçın adımlarla odama doğru ilerledim.

Umarım çarparak kapattığım kapıyı, bir cevap olarak kabul ederdi.

♠

Terden sırılsıklamdım. Harry, vücudumun daha güçlü darbeler sergileyebilmesi açısından beni oldukça zorluyordu. Buz gibi bir hava olmasına rağmen bahçede çalışıyor olmamız içler acısıydı. Tekmelerimi alt etmekten ve beni yere sermekten usanmıyordu.

"Harry yeter!" dedim, yalvarır gibi.

"Yetmez!" dedi Harry gülerek. "Sen hala içi boş bir silahsın." Dirsek atacağım sırada Harry koluma yapıştı ve beni döndürerek vücudumu esir aldı. Bakışlarım bahçe kapısına çevrildiği sırada, *O'*nu gördüm. Bizi izlediğini yeni fark ediyordum. Boynumda hissettiğim ağırlıkla dan diye yere düştüğümde, Harry'nin ters bakışları gözlerimdeydi. "Dikkatini toplamıyorsun!"

Kaşlarımı çatarak, "Yoruldum," dedim.

"Peki Ajan Adams, düşmana da böyle dersiniz..."

Harry'nin alaycı ifadesi karşısında sinirlerim bozulmuştu. "Öyle mi?" diye sordum. Beklemediği bir anda kasıklarına attığım tekmeyle sendelediğinde hızlıca ayağa kalktım. Beni *O*'nun karşısında rezil edemezdi. Bir tekme daha atacağım sırada Harry önce bacağımı yakaladı, sonrasında beni bir kez daha 180 derece döndürerek, sırtımı göğsüne yasladı. Bir kolunu boynuma sardığında, zannediyorum ki nefes alamıyordum.

Harry, sinir bozucu bir tavırla, "Buraya..." dedi. "Yani şah damarına biraz daha baskı uyguladığımda... Bilincini kaybedeceksin Nina." *O*'nunla göz göze geldik. Harry'nin şah damarım üzerindeki baskısı arttığında boynumu olabildiğince içime çektim ve Harry'nin dirseğine uzandım. Eğilirken diğer elimle de Harry'nin omzuna yüklendim. Daha çok eğildiğimde, Harry'i sertçe yere fırlatmıştım. "Vay canına!" dedi Harry, gülerek.

Alaylı ifademi bozmadım. "Tüm yapabileceğin bu muydu?"

"Taylor seni sıkı çalıştırmış." Beni çalıştıran Tarantula'ydı. Harry ayağa kalktı ve mataranın kapağını açıp suyu bana uzattı. "Ne ara bu kadar güçlendin?" Verecek bir cevabım yoktu. "Bugünlük bu kadar. Aferin."

Suyu kafama dikip, bir süre içtim. Ardından mataranın kapağını kapattım ve sıkıntılı bir nefes verdim. Havluya uzanıp hızlı adımlarla *O*'nun önünden geçerek içeriye girdim. Banyoya kendimi attığımda, soğuk suyu açarak küvetin içine girdim. İçimdeki cehennem ateşi ne yapsam da sönecek gibi değildi. Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre sonra, telefonuma bir bildirim geldi.

"Nina Adams'ı gördün mü?"

"Evet. Nina doğruyu söylüyormuş. Eski kocasına karşı bir şey hissettiği falan yok. Dün akşam yine buradaydı, keyifsiz geldi. Masalardan birine geçti. Yan masada oturan bir adamla ilgilenmeye başladı. Biraz sohbet ettiler, adamı beğendi ve buradan beraber ayrıldılar."

Matt günlük raporunu verirken, bu sefer tüm bunlardan *O* da haberdar oluyordu.

"Bugün birilerini yollayacağım. Bara kamera ve dinleyici yerleştirecekler. Ödemesi yapıldı. Senden istediğim tek şey, Nina Adams ya da Bora Karabey geldiğinde, sana gösterecekleri tuşa basman. Hepsi bu."

"Tamamdır."

İşte bu, Mehmet'i hata yapmaya sürükleyen ilk adımıydı.

Banyonun kapısı tıklatıldığında, bakışlarım kapıya çevrildi. Dışarıdan, "Müsait misin?" diye bir ses geldi.

"Evet," dedim. Kapıyı açtığında, dudakları da bir miktar açılmıştı çünkü müsait olma kavramımın, berrak bir suyla kaplı küvetin içi olacağını düşünmüyordu.

Birkaç saniyelik şoku üstünden attığında, yavaşça arkasını döndü. "Mesajları okudun mu?" diye sordu. Boğazını temizledi. Beni sevmiyor olabilirdi, evlenmiş de olabilirdi fakat bedenimden etkilendiği, hiçbir zaman itiraf etmekten kaçınmadığı bir gerçekti. Üstelik adım kadar eminim ki vücudum şimdi, *O'*nunla geçirdiğimiz zamandan daha güzeldi.

"Evet."

"Kamerayı yerleştirecek kişilerden bir iz sürebiliriz herhalde," dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Neyse... Sen yap banyonu, konuşuruz," diye ekledi ve banyodan çıkıp kapıyı kapattı. Küvetin içine kaydım ve başımı da suyun içine soktum. Kendimi derin bir sessizliğe bırakmam gerekiyordu.

♠

Tek kişilik koltuğun üzerindeki karmakarışık duran kıyafetlere bıkkınlıkla bakıyordum. Hangilerinin temiz hangilerinin kirli olduğunu anlayamıyordum. Düzenim bozulmuştu. Kıyafetlerimi yıkamaya götürmem lazımdı fakat sanki hepsini yaksam, ancak rahatlardım. Yere düşmüş siyah deri tayta gözlerim takıldığında, havluyu saçlarımdan çektim. Ajanların deri kıyafetler giymediği fikrini hatırlamaya ihtiyacım olmasına rağmen, çoktan elime almıştım. Saniyeler sonra da deri taytın içindeydim. Sabahın körü olduğunu kendime tekrar etsem de taytı çıkarmamış, hatta üzerine siyah, uzun kollu dar bir tişört giymiştim.

Dolgulu, kırmızı yeleğin iç cebine OCTO'ya ait telefonumu yerleştirdim. Diğer iç cebine ise, çakı koydum. Salona değil, savaşa gidiyormuş gibiydim ve bu evin ısısının 25 derece olduğunu varsayarsak, oldukça saçma görünüyordum. Yeleği çıkardım. Deri taytı da çıkarsa mıydım? Bilmiyordum. Evin ısısını düşürmeliydim, en azından. Yaklaşık 20 derece kadar. Salona gitmek istemiyordum. Siyah, dar tişörtü de çıkardım ve onun yerine, bordo, salaş ve biraz uzun bir ince kazak giydim. OCTO'ya ait telefonu nereme sokacaktım? Yatağın üzerine fırlattığım havluyla saçlarımın nemini biraz daha aldım. OCTO'ya ait telefonu da odamda bırakacaktım.

Spor ayakkabılarımı giyerken, salona geçmeden direkt evden çıkmayı da düşünmüştüm fakat er ya da geç, *O*'nunla iş konuşmak zorunda kalacaktık ve ertelemenin lüzumsuz olacağına karar vermiştim.

İki fincan kahveyi sehpanın üzerine bırakmış, camdan dışarıyı izliyordu. Sırtı bana dönük, elleri ise cebindeydi. *O*'nun duruşu hiç değişmemişti.

"Matt'in laptopuna kurmak zorundalar sistemi," derken, dan diye konuya girdiğimin bilinciyle, koltuğa ilerledim. Bağdaş kurarak oturdum ve teşekkür etme gereği duymadan kahvemden bir yudum aldım. Sesimi duyduğunda, yüzünü bana çevirmişti. Kahvenin tatlı olmasından anlaşılacağı üzere, kafasındaki Nazlı ile karşısındaki Nina'nın farklı insanlar olduğunun farkında değildi. "Laptopa erişebilirim. Ve bizi izlemek üzere o laptopa erişecek diğer kaynağı tespit edebilirim."

"Ya onlar seni tespit ederlerse?" diye sordu ve birkaç adım atarak karşımdaki koltuğa oturdu.

"Ederler zaten, fakat Matt'in ev ağından giriyorum. Yani beni Matt zannederler. Matt'e sormazlar bile."

Kısa bir süre beni izledikten sonra, kendisi için hazırladığı kahveye uzandı. Muhtemelen o şekersizdi. Zamanında *O'*nun da lütfedip, benim için şekerli kahve içmişliği vardı. Adil olmalı mıydım? Şeker konusunu kapatmam gerekiyordu. *Bence de Nina!* İçimdeki sesin konuşma zamanı değildi, onu

duymayacaktım. *Ben buradayım Nina!* Beynimi oyalamam lazımdı; bir sigara yaktım. *O'*nun bakışları ise elindeki fincandaydı.

Sigaramdan büyük bir dumanı içime çektiğim sırada, "Dün akşam, oraya gideceğini bana neden söylemedin?" diye sordu.

"Önemli bir ayrıntı değildi," dedim. Bakışları gözlerime çevrildi. "Matt barışmadığımızı düşünüyor. Her zaman gördüğü Nina'yı gördü dün akşam. Yemiş de bunu. Bu akşam da seninle beraber gideceğiz. Maksat ikna ederken, beyin yakmak. Ayrıca kendi içimizde bir yol haritası çizmek için de zaman kazanmış oluruz. Bu akşamdan sonra ortadan yok oluruz bir süre belki. Bakarız."

"Bir akşam benimle, bir akşam bir başkasıyla mı takılacaksın yani?" diye sordu.

"Ne gerekiyorsa onu yapacağım," dedim ve sigaramı söndürdüm. Tatlı kahve ve dumanı, birlikte sevmemiştim. Sahi eskiden nasıl bu kadar şekerli kahve içebiliyordum? Şekerli mercimek çorbasını nasıl içmişti? Odak kaybı yaşıyordum. Kahvemden kocaman bir yudum aldım.

"Mehmet benim bu kadar aptal olmadığımı biliyor. Beni bu kadar kolay kandıramazsın. Madem barıştık... Gidip birileriyle flört edemezsin," dedi.

Odağımı öfkeme çekebilirdim ki bu zor değildi. Çünkü çoktan, yüzüme samimiyetten uzak bir gülümseme yayılmıştı. "Maksat ikna ederken beyin yakmak dememin sebebi bu. Mehmet'in en büyük soru işareti de senin nasıl bu kadar aptal olduğun olsun. Daha çabuk ortaya çıkar belki?"

Sıkıntılı bir nefes verdiğinde kahvesini sehpaya bırakmıştı. "Benden intikam almak istediğini öğrendi zaten. Şu an için inanması ya da bunu sorgulaması önemli değil. Ama mesela dün gece sen biriyle flört ederken ben neredeydim? Neden senin yanında değildim?" Sıkıntılı bir nefes daha verdi. Sehpanın üzerindeki paketime uzandı ve kendisine bir sigara yaktı. "Daha makul davranmalıyız."

"Ya da sen aşktan gözü kör olmuş bir erkek olmalısın. Ve Mehmet de benim sana oyun oynadığıma eminken, seni ne kadar kolay ağıma düşürebildiğimi görürken, bana daha çok güvenmeli," dedim. Sigaradan artarda içine çektiği dumanları yavaşça üflüyordu. "Sonuçta üç seneden biraz bir süre sonra bana gelen sensin. Seni ihbar eden bir kadına döndün onun gözünde. Aptal gözükmen çok daha inandırıcı."

Sıkıntılı bir nefes verdi. "Karımın beni aldattığını mutlaka fark edeceğimi bilecek kadar beni tanıyor Nazlı. Buna göz yummayacağımı bilir," dedi.

Uyarıcı bir ifadeyle, "Eski karının!" dedim.

"Ne zaman boşandık?" diye sorarken, gözleri, elinde tuttuğu sigarasındaydı.

Naz?

Kaşlarım çatılırken, bakışlarımı bir an olsun *O'*ndan çekemiyordum fakat *O,* bana bakmayarak, sigarasının külünü döktü. "Boşanmadık mı?" diye sordum. Kaşlarım daha çok çatıldı. "Neden boşanmayalım ki?" diye sorduğumda, bakışları gözlerimi buldu. "Sonuçta ben ortadan yok oldum. Dava açman lazım. Terk edildiğin için de hâkimin seni benden boşaması lazım. Neden dava açmayasın?" Hiçbir şey söylemeden yüzüme bakıyordu. Öfkeyle ayağa kalktığımda gözleri kısıldı. "Sana soruyorum! Neden benden boşanmadın?" diye bağırdım.

Hızlıca dudaklarını araladı fakat derin bir nefes alarak kendisini dizginledi. Dudakları kapandı. Sigarasını söndürdü ve arkasına yaslandı. "Boşanmadık işte. Karımı seviyordum ve belki döner diye bekliyordum. Ebedi ayrılık acısı... Karım var ama aslında yok. En mantıklısı buydu."

"Anlamadım!" dedim sertçe. Gözlerim kocaman açılmıştı. "Beni, ben gittikten sonra bile kullandın mı yani?"

"Ne alakası var Nazlı?" diye sordu yüksek çıkan sesle.

"Bana sesini yükseltme!" diye bağırdım.

Sesini yükseltmemesini söylememe rağmen, "Hala evliyiz işte ve o da bunu biliyor. Harekete geçmesi de kolaylaşır.

Daha çabuk ulaşırsın hayallerine. Daha ne istiyorsun?!" diye bağırdı.

Kendince haklıydı.

Ve kendince haklı olduğu için sustuğumu zannediyordu.

Oysa benim dilimi lal eden, uzun zamandır kocamı aldatmış olduğum gerçeğiydi. *Kâğıt üzerinde evli olmanızın bir önemi yok Naz. Siz, sen onu polise ihbar ettiğinde boşanmış sayılırsınız. Hatta arttırıyorum, onun seni sevmediğini öğrendiğinde.* Boşanmış sayılmakla boşanmış olmak arasında dağlar kadar fark vardı.

Koltuğa geri oturmuştum.

Zaman durmuştu sanki, beynim gibi.

"Nazlı," dedi. Bakışlarımı kapkara gözlerine diktiğimde, "Yıllardır ayrıydık ama barıştık. Sen intikam planını devreye soktun. Senin de bana oyun oynarken dikkatli davranman lazım, karşında ben varım çünkü. Mehmet'in beynini yakmak istemen de oldukça zekice ama yalnızca kafası karıştığında değil, gerçekten ikna olduğunda da hata yapacaktır," dedi.

Sessizce, "Dün akşamı silemem," dedim. Yüzünde hiçbir mimik oynamıyor, dikkatle gözlerime bakıyordu. "Sonuçta bardan biriyle çıktığımı öğrendi. Ve o adamla beraber olduğumu zannetmesi çok normal. Zaten öyle zannetsin diye biriyle çıktım oradan." Gözleri kısıldı. "Seninle evli kalmamız çok saçma."

"Bundan sonra bana haber vermeden bir şey yapma, lütfen..." dedi.

"Türkiye'ye döndüğünde boşanma davası aç." Sesimin titremesine engel olamamıştım. "Benim yeni bir kimliğim var. Evlenmiş olabilirdim mesela... O zaman ne olacaktı? Aynı anda iki kişiyle evli mi olacaktım?"

"Ben bu kadar hızlı reaksiyon alacağımızı bile düşünmüyordum," dedi.

"Çok saçma... Hala evli olmamız çok saçma..." dedim.

"Gökhan'la konuşacağım, burada ekibi toplayacağız," dedi.

"Boşanmak zorundayız. Boşanmış olmalıydık. Boşanacağız..." dedim.

"Biraz zamana ve kafamı toplamaya ihtiyacım var. Kimlerin gelmesini istediğime karar vermek için özellikle," dedi.

"Boşanmak zorundayız," dedim fakat *O* hala, bir şeyler anlatmaya devam ediyordu. Dikkatini çekmek istercesine, "Beni duymuyor musun?!" diye bağırdım. Sesimdeki öfke oldukça açıktı. "Boşanmak istiyorum!"

Sanki beni gerçekten de yeni duymuş gibiydi. Beni yeni fark etmiş gibi. Beni yeni görmüş, ilk kez görmüş gibi. "Sen benden gerçekten nefret ediyorsun," dedi. Bakışlarına yayılan şaşkınlık karşısında ben de şaşırmıştım; ne bekliyordu? "Silebilmişsin..." dedi. Başını hafifçe iki yana salladı. "Elinin altı kaynak dolu ama boşanmadığımızın farkında bile olmamışsın." Bir cevap vermem gerekiyor muydu bilmiyordum. "Yüzümü görmeye, sesimi duymaya, hatta evli kalmamıza bile tahammülün yok." Bundan daha doğal ne vardı? "Rahatsız oluyorsun varlığımdan... Türkçe bile konuşamıyorsun."

"Boşanalım," dedim.

Bana baktı. Bu öyle bir bakıştı ki, bana bir an için dünyanın en mutlu çifti olduğumuzu ve fakat beklenmedik bir zamanda, beklenmedik bir şekilde, birden ayrılmaya karar verdiğimi hissettirmişti. "Hedefimize ulaşalım... Boşanacağız," dedi. Ayağa kalktı. "Yaşadığın durumun ne kadar sinir bozucu olduğunun farkındayım. Bir işe bulaştın ve kurtulamıyorsun... Özür dilerim," dedi. Arkasını döndü ve yürüdü. Dört adım attıktan sonra durdu ve yeniden bana döndü. "Bir daha karşına çıkmayacağım Nazlı. Bu iş son. Söz veriyorum," dedi.

Yeniden arkasını döndüğünde, ayağa kalktım. "Ne bekliyordun ki?" diye sordum. İfademdeki sitemsizlik, içimdeki cehennem ateşine rağmen, kanımı dondurmayı başarabilmişti. Durdu ve yeniden yüzünü bana çevirdi. "Gerçekten merak ediyorum. Ne bekliyordun?"

Dudakları, *bilmem* der gibi bir şekil alırken, alt dudağı hafif öne çıkmış, omuzları ise biraz yükselip eski haline

dönmüştü. "Bir daha karşılaşmayız sanıyordum," dedi, bir süre sonra. Gülümsediğinde, bakışlarımı yanağındaki çukura değdirmedim. "Ama eğer karşılaşırsak da bir yabancı görmeyi beklemiyormuşum." Sanki bunu bana itiraf etmiyor, kendi sorusunun cevabını, şimdi buluyordu. "Sen beni tanıdığını söylüyorsun ya... Tanıyorsun da... Ama ben karşımdaki kadını tanımıyorum. Senden geriye sadece gözlerin kalmış."

"Hayır!" dedim sertçe. Ben de gülümsedim. "Unuttun mu? Benim gözlerim artık zümrüt yeşili ve sen o gözlere de yabancısın!"

"Öyleyim Nazlı," dedi.

"Nina!" dedim. Başını iki yana salladı. "Nina!" dedim.

"Bunu yapamam," dedi. Bana *Nina* demesi, beni seviyormuş gibi yapmasından daha zor olamazdı.

"Beni seviyormuş gibi yaptın. Bunu da yaparsın..." dedim.

"Bunu... Gerçekten yapamam," dedi. Bakışları saçlarıma değdi. "Sen nasıl yaptın bunu, kendine?" diye sordu. Bakışları boynuma ulaştı. "Dövmeni de sildirmişsin..." dedi. Bakışları beni tepeden tırnağa süzdü. "Aslında ben yaptım," dedi. Bakışları gözlerime değdi. "Bu kadını ben yarattım, değil mi?" diye sordu.

"Çık git evimden," dedim. Sesimden ve yüzümden akan nefret bir fırtına gibi *O*'nu benden uzağa sürüklemişti.

93.Bölüm

Şömineden gelen çıtırtılar, ruhumdaki sese karışıyordu. Kırmızı şarabın damağımda bıraktığı tadın keyfini çıkartırken, sigaramdan derin bir nefes çektim. Karnım acıkmıştı; salon ve mutfak, tipik Amerikan dizaynına sahip olduğu için iç içeydi fakat kendimde kalkıp bir şeyler hazırlayacak isteği bulamıyordum. Dün John'un gelmesini beklesem de beni şaşırtmıştı. Eğer bugün de gelmezse, muhtemelen açlıktan ölebilirdim.

John'un, Stowe'daki dağ evindeydim. Profesör maaşıyla belki de kendisi için yaptığı en güzel yatırım bu eve sahip olmaktı. Genellikle, cuma akşamları Boston'daki hayatına kısa bir mola veriyor ve pazar gecesine kadar burada kalıyordu. Fakat Cumartesi olmasına rağmen hala gelmeyerek, beni açlıktan ölme noktasına getirmişti. Akşam olmak üzereydi ve John'dan ses seda yoktu. Belki de Cadılar Bayramı'na katılacaktı.

Yerimden kalkıp büyük pencerelerin önüne ilerlediğimde, şarap kadehim de elimdeydi. Yağan karı izlemeye koyulurken, tekli koltuğa oturdum. Aslında kar tanelerinin altında olmak istiyordum. Hatta belki de kayak yapmalı ve biraz olsun kafamı meşgul etmeliydim fakat halsiz hissediyordum. Sanki içimdeki tüm kan çekilmişti ve kendimde parmağımı oynatacak gücü bulamıyordum.

Biraz sonra, bahçeye yanaşan arabaya bakışlarım çevrildiğinde, yüzüme içten bir gülümseme yayılmıştı. Kadehimi John'un görebileceği bir şekilde kaldırdığımda, John şaşkınlıkla bana bakakaldı. Beni burada görmeyi beklemediği öyle açıktı ki, başını iki yana beni esefle kınar gibi salladı ve bagaja ilerledi. Tam da tahmin ettiğim gibi,

gelirken alışveriş yapmıştı. Birazdan mutfağa girer ve mükellef bir akşam yemeği hazırlardı.

"Yardım etsen ölmezsin!" dedi John. Paketleri bir elinde zar zor tutuyor, bir yandan da kapıyı kapatmaya çalışıyordu. Ben ise oturduğum koltuktan asla kalkmadan, onun çabasını izliyordum. "Evimde ne işin var?" Her ne kadar sitem ediyor gibi dursa da ciddi olmadığını biliyordum. "Ayrıca sana kaç kez sigaradan da kokusundan da hoşlanmadığımı söyledim... En azından pencereyi açsaydın."

Umursamaz bir tavırla, "Ne kadar çok konuştun!" dedim. John elindeki paketleri tezgahın üzerine bıraktı. Atkısını özenle girişteki portmantoya astı. Kafasındaki şapkayı ve paltosunu çıkarttı. "Dün bekliyordum seni. Aç kaldım senin yüzünden!"

"Sen ne zamandan beri buradasın?" diye sordu John. Bakışları beni bulduğunda, ifadesine merak yayılmıştı.

"Çarşamba gecesi geldim..." dedim. Bu akşam buradaki üçüncü gecem olacaktı ve hala doğru düzgün bir şey yememiştim. "Uzaklaşmak iyi geldi..."

"Halbuki daha geçen haftasonu uzaklaşmıştın... Sanırım yetmedi..." John, yanıma kadar gelmişti. Kısa bir süre beni izledi ve bana arkasını dönerek mutfağa ilerledi. Ben de ayağa kalktım ve peşinden gittim. Ahşap tezgahın üzerine bıraktığı paketlerin içindekileri yavaşça çıkartmaya başladı. "Yakında kaptırıp Kanada'ya gideceksin diye korkmuyor değilim." John'a cevap vermeden, tezgahın üzerine bıraktıklarını buzdolabına yerleştirmeye başladım. "Bugün Cadılar Bayramı... Ben kostümünü giyer eğlenirsin sanıyordum."

"Sen neden dün gelmedin?" diye sordum.

John kısaca, "İşlerim vardı," dedi. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, yüzünde *ne var* der gibi bir ifade vardı. Gözlerimi gözlerine dikmemden rahatsız olmuş olacak ki, tezgahın köşesindeki kahve makinasına ilerledi. "Hep senin işlerin olacak değil ya... Benim de özel bir hayatım var."

Yalan söylüyordu. John farkında değildi fakat ne zaman yalan söylese, sesi biraz inceliyor ve tınısına sözde eğlenceli bir hava karışıyordu. Aynı zamanda tüm ağırlığı sağ bacağında oluyor, yani vücudu sağa doğru eğiliyordu. Üstelik, kimsenin gözlerinin içine baka baka yalan söylediğini henüz görmemiştim; bu yüzden muhakkak arkasını dönüyor ya da bakışlarını karşısındaki insandan kaçırıyordu.

"Anladım," dedim. Anladığım başka şeyler de olmuştu; John, burada olmamdan memnun değildi. "Birazdan yola çıkarım... Sabah Langley'de olmam gerek," dedim. John, yüzünü bana dönmediğine göre bana itiraz etmeyecekti. Beni burada, nedenini anlayamadığım bir şekilde istemiyordu. "Yemek yer miyiz beraber?" diye sordum.

John kahvesini doldururken güldü. Yüzünü bana döndü. "Seni aç bırakacak değilim çocuk." Gülümsediğimde tezgaha yaslanmış ve kollarımı bağlamıştım. John, kahvesinin içine biraz konyak eklerken, "Maaşın yatırıldı mı?" diye sordu.

"Bilmem, hesabımı kontrol etmedim..." dedim. Bakışlarım John'a takılı kalmıştı. "Neden sordun?"

"Hiç," dedi. Güldü. "Sonuçta artık sahadasın... Güzel kazanacaksın."

"Eğitimdeyken de kazanıyordum zaten," dedim. John, pişireceği etler için sos yapmaya başlarken dikkatle onu izliyordum. OCTO, Harvard Üniversitesi ve CIA ayrı ayrı maaşlar ödediği için para konusunda herhangi bir sorunum yoktu. "Param var. Ne zaman isterlerse o zaman yatırsınlar..." dedim. Şarabımı almak üzere salona ilerledim.

"900 Bin Dolar'ın var mı?" diye sordu John. Neşeli bir kahkaha atarken, şarabımı ve sigara paketimi şöminenin önünden aldım.

Hala gülerken, "Hayır," dedim. Amerikan mutfak tezgahının önündeki bar sandalyesine yerleştim. "O kadar zengin değilim." John bana hiçbir cevap vermeden, etleri hazırladığı sosa batırdı. Kendime, kızacağını bile bile bir sigara yaktım. Şarabımı yudumlarken, John'u izliyordum.

Beş dakika, on bir saniye sonra, John, "Bu evi satıyorum," dedi. Bakışları beni es geçip salonun büyük camlarına yöneldi. "İçi biraz harabe ama... Yine de çok ucuza gitmeyecektir."

Şaşkınlıkla, "Paraya mı ihtiyacın var?" diye sordum. Bu mümkün değildi. John, Harvard Üniversitesi profesörlerindendi ve maaşı gayet iyi olmak zorundaydı. "Nasıl yani? Neden?" diye ekledim.

"Bir borcum var," dedi John. Sıkıntılı bir nefes verirken, etleri bıraktı. "Dün Boston'daki evi sattım." Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken, ne diyeceğimi bilememiştim. "Fakat bunu da elden çıkarmalıyım."

"John!" dedim, şaşkınlıkla. "Bir servetten bahsediyorsun... Ne borcu?"

John gülümsedi ve "Boşver çocuk..." dedi.

"Kardeşinden neden borç istemiyorsun?" diye sordum. John'un bakışlarına *daha neler* der gibi bir ifade yerleşirken, kaşları çatılmıştı. John, Tarantula ile tanışıklığımı bilmiyordu fakat, ara ara kardeşinden bahsediyordu ve ben onun anlattığı kadar aralarında geçen olayları biliyordum. Aslında pek bir şey de bilmiyordum. Birbirlerinden fazla hoşlanmıyorlardı ve görüşmüyorlardı. En azından John sadece bu kadarını söylüyordu. "Durumunun iyi olduğunu duymuştum... Sergio'dan," dedim. Beni John ile tanıştıran Sergio'ydu ve Harvard Üniversitesi'ndeki eğitime girebilmem için, Tarantula'dan John'a küçük bir selam göndermişti. Çünkü Nina Adams, eğitime başvuru yapan öğrencilerden birisi bile değildi ve o zaman kimliği de sahteydi.

"O kadar düşmedim Nina," dedi John. İstemsizce gülmüştü fakat daha çok, durumun o kadar da kötü olmadığını belli etmek ister gibiydi. Fakat Boston'daki evini sattıysa ve bu dağ evini de satacaksa durum bayağı bir kötüydü. John yeniden etlerle uğraşmaya başladığında, bir sigara yaktım. "George yardım etti, iyi bir alıcı buldum Boston'daki ev için..." dedi. Bay Ortiz'den bahsedilmesi pek hoşuma gitmemişti çünkü yine kendisinden kaçıyordum. "Dün onu

ziyaret ettim. Acilen satmam gerektiğini söyleyince... Bir Türk yatırımcı ayarladı."

Merakla, "Türk mü?" diye sordum.

John, verdiğim tepkiden dolayı başını kaldırmış ve yüzüme mahcubiyetle bakmıştı. "Özür dilerim..." dedi, sessizce. "Sana kötü anılarını hatırlatmak istemezdim."

John'un bahsettiği kötü anılar, Taylor ve Holly'nin bildiği yalanlardan ibaretti. Annem Türk'tü ve annemle babam ayrılınca, annemle Türkiye'ye gitmiştim. Babamın cenazesinde Amerika'ya gelmiş ve tamamen buraya yerleşmiştim. Aslında benim hayatım rivayetler üzerine kurulu da olabilirdi çünkü Matt ise, annemle Türkiye'ye gittiğimde, deniz gözlü bir çocuğa aşık olduğumu ve trafik kazasında onu kaybedince Amerika'ya yerleştiğimi sanıyordu. Holly ve Taylor da başımdan bir aşk geçtiğini ve bu aşkın Türkiye'ye has olduğunu biliyor olabilirlerdi. Herkes bir araya toplanıp, hakkımda bildiklerini masaya yatırsa, muhtemelen bayağı karmaşık bir problemle karşılaşacaklardı.

"Önemli değil John," dedim, gülümseyerek. Derin bir nefes aldım. "Bende biraz da olsa birikmiş bir para var. Elimden geldiğince sana yardımcı olurum."

John güldü. "Gece hayatından ve alkolden sana kalan parayı merak ettim doğrusu," dedi. Yüzüne sevimli bir ifade yayılmıştı. "27 yaşındaki bir çocuktan para almayacağım," dedi. Salata hazırlamaya başlamıştı. "Harcamalarını kıs ve birikim yap... İnsanın başına ne geleceği pek belli olmuyor. Belli ki evliliğe de niyetin yok. Benim gibi tek başına kalacaksın bir gün."

"Ben evliymişim," dedim, dan diye. John, elinde bıçakla kalakalmıştı ve şaşkınlıkla açılan gözleri, gözlerime kilitlenmişti.

"Nasıl yani?" diye sordu. Bıçağı elinden bıraktı. "Bildiğim kadarıyla evlilik, kişinin izni ya da haberi olmadan olmuyor... Çok mu sarhoşmuşsun?"

Histerik bir kahkaha attım. "Hayır," dedim. Başımı iki yana sallarken, kadehimin dibindeki şarabı kafama dikmiştim. "Boşandığımı sanıyordum. Boşanmamışım..."

John nefesini oflar gibi verirken, kaşları havalanmıştı. "Ah çocuk!" dedi, beni azarlar gibi. Salata tabağını ittirdi ve keskin bakışlarını gözlerime dikti. "Bir gün, gerçek hikayeni anlatacak mısın acaba bana?"

"Muhtemelen hayır," dedim. John evyeye ilerledi ve ellerini yıkamaya başladı. "Daha evvel iki yakın arkadaşıma anlatmıştım... İkisi de öyle tepkiler verdiler ki... Anlatmayı bıraktım." John, ellerini kurularken, Hande'yi ve Eren'i hatırlamanın içimi kararttığını fark ettim. "Gerçi sonra Sergio'ya ve Annie'ye tek bir cümleyle anlatmak zorunda kaldım her şeyi," dedim. John'un bakışları beni buldu. "Onların da anladıklarının altında ezilirken buldum kendimi..."

"Her şey yalanmış ve beni Mehmet Şahindağ'ı alt etmek için kullanmış."

"...O cümlenin altında hala eziliyorum Profesör. Bilmemen daha iyi. Bilirsen, senden de uzaklaşırım," diye devam ettim. John'un bakışları gözlerimden ayrılmıyordu. "Ben üç gündür buradayım ve düşünüyorum..."

"Neyi?" diye sordu John.

Zorlukla yutkunurken, düşündüklerimi toparlamaya çalışıyordum. "Ben gideceğim," dedi dudaklarım. John'un gözlerinin kısıldığını fark ettim. "Kimsenin... Ama hiç kimsenin beni bilmediği bir yere..." diye eklediğimde, kararımla ilk kez açık açık yüzleşiyordum.

"Annie ne olacak? Leo? Sergio?" dedi, merakla. Gülümsedi. "Ben?" Mutfaktan çıktı ve bana yaklaştı. "CIA ajanı olma hayallerin?" Yanımdaki sandalyeye yavaşça oturdu. "Matematik ne olacak çocuk?"

"Ben gittiğimde Sergio'nun büyük bir hayali gerçekleşmiş olacak," dedim. John kollarını bağladı ve dikkatle beni dinlemeye başladı. "Annie ise çok ama çok büyük bir hayaline kavuşmuş olacak..."

John bir süre, dediklerimi anlamaya çalışır gibi sessiz kaldı. "Sen onların hayallerine giden bir araç mısın?" diye sordu. Öyleydi ve bunu *O* başlatmıştı. "İnsanlar hayallerine kavuşsun diye yaşamıyorsun sen Nina, bu nasıl bir saçmalık?"

Ben buna *saçmalık* demezdim. Herkesin bir şekilde bir önceliği olduğunu kabul edeli çok uzun zaman olmuştu. Annie, Sergio ve ben kardeştik fakat günün sonunda herkes kendi kardeşine kavuşunca, ben yine boşta kalan olacaktım. Bunu bir kez daha kaldıramazdım. Annie bir gün *O*'na sarılacaktı ve ikimizin arasında kalacaktı. Ne ben Elif'tim ne de Annie Begüm'dü; Annie ile olan ilişkimizi, *O*'na rağmen sürdüremezdik. Sürdüremezdim. Sergio belki kardeşi ve ben arasında sıkışmayacaktı fakat yine de kendi kardeşinin akıbetini öğrenmiş olacak ve ne kadar yok saysam da *O*'nun kuzeni olduğu Çınar Akbulut kimliğine dönecekti.

"CIA de amacına ulaşmış olacak gittiğimde," dedim. Zorlukla gülümsedim. "Belki bir gün, bir yerde, yeniden karşılaşırız seninle..."

"CIA ile Sözleşmen var Nina," dedi John. Bunu dile getirirken, profesör kimliğine geri dönmüştü. "Otuz beş yıllık dostum benim George, tanıyorum onu. Beş seneyi doldurmadan adım atamazsın hiçbir yere."

"Bay Ortiz'in bana verdiği görevi yerine getirdiğimde beni tutmak için ekstra bir çabaya girmeyeceklerdir çünkü zaten beni bu görev için istemişler," dedim. John'un bakışlarına yerleşen merak karşısında tebessüm ettim. "Bu görev geçmişimle alakalı. Ve geçmişimle yüzleşmek, sandığımdan daha sancılı oluyor," dedim. John'un bakışları yeniden kısıldı. "Nefret ediyorum John..." dedim. John, derin bir nefes aldı. "Affedemiyorum. Affetsem, affedebilsem, hafifleyecek biraz yüküm. Ama yapamıyorum. Öfkem dinmiyor."

Üç gün boyunca, Falcon'un verdiği şifreyle, *O*'nun dosyasını okumaya çalışmıştım. Her bir satırda, her bir detayda, içimdeki cehennem ateşinin daha da harlanacağını hissettiğim için, başlıktan öteye gidememiştim. *O*'nunla

değil üç sene, otuz üç sene görüşmesem de bu yangın dinmezdi ve ben kendime gelemezdim. Gelemeyecektim. Sanki her şeyin derin bir huzura kavuşması için ikimizden birisinin ölmesi gerekiyordu ve ben hayatta kalan olmak için amansız bir mücadele vermeye hazır hissediyordum. Böyle düşünmek beni korkutuyordu çünkü *O*'nu bir kez daha vuracak kadar delirmiş hissediyordum.

Hem delirmiş, hem güçlü.

"Yardım alıyorsun halbuki Nina," dedi John. Annie'yi, tıpkı Bay Ortiz gibi psikoloğum sanıyordu ve doğru bilgi sahibi olmayan insanlarla kendim hakkımda konuşmak, sinirlerimi bozuyordu. Belki de içki içmeliydim. Sandalyeden kalktım ve şöminenin önündeki, muhtemelen artık ısınmış şarap şişesini kafama diktim. John, "Annie ile konuşmak ister misin?" diye sordu. Bu, şu an istediğim son şey bile değildi. Gerçi istediğim iki şey vardı: Mehmet Şahindağ'ı öldürmek ve sonrasında da basıp gitmek. "İçme artık!" dedi, John.

İçmezsem, kendimi öldürürdüm.

"John..." dedim, sessizce. Derin bir nefes alırken, birkaç saniye John'un gözlerine baktım. "Bir gün... Tüm bu çektiğim acılara değecek. Ben, bir araçtım ve bir gün tamamen işe yaramış olacağım. Sonra gideceğim. Fakat buna katlanmam için içmem gerek."

♠

John, yola çıkmamam konusunda ısrar etmişti fakat beni engelleyemeyeceğini o da biliyordu. Ben yola çıkmadan evvel, bana çok sert bir kahve yapmıştı fakat biliyordum ki içi yine de rahat değildi. Bana karşı, engelleyemediği babacan bir tavrı vardı fakat aslında aksi adamın tekiydi. Belki benden yirmi üç yaş büyük olduğu için, belki benim matematik geleceğime güvendiği için, belki de bambaşka bir sebeple, üzerimden elini eteğini çekemiyordu. İnsan bazen iç güdülerine yenik düşüyordu ve saçma sapan insanlarda, birisini yaşatıyordu.

Mesela ben yine Frantz'i ve gözlerini özlemiştim.

"Hey Nina! Happy Halloween! Biz annemle birlikte dolaşıyoruz. Bir sürü şekerim ve cipsim oldu. Birlikte yiyelim mi? Neredesin, seni çok özledim. Lütfen bizi ara."

OCTO için kullandığım telefonumu üç gün sonra açmıştım ve bir sürü sesli mesaj yığılmıştı. Diğer telefonumu ise bir süre daha açmayacaktım.

"Nina! Leo huysuzlanmış. Annie aradı, seni sordu. Nerelerdesin? Dikkatleri üzerine çekiyorsun bak yine. Anton'la konuştum, Bay Ortiz de ulaşamıyormuş sana. Biraz daha ortaya çıkmazsan, seni Falcon'a buldurtacağım. Beni ara. Tarantula eğer ortadan kaybolduğunu anlarsa, harbi bozuşacaksınız."

Sergio'nun tehditkar sesi kaşlarımın çatılmasına sebep olurken, radyodan rastgele bir şarkı açtım.

"Nina... Bak neden kaçtığını biliyorum. Söyleyemezdim sana evli olduğunuzu. Bora hakkında tek kelime konuşmuyordun, nasıl söyleyecektim? Bak kızgınsın biliyorum. Ama lütfen ara beni..."

Anlaşılan Falcon, Sergio ile konuşmuş ve sisteme girdiğimi ona söylemişti ve Sergio da kendisine ne kadar kızgın olduğumun farkındaydı.

"Tatlım, nerelerdesin? Cadılar Bayramı'nda seninle olmak istiyor Leo. Birlikte dolaşıp şeker toplayalım istiyor. Sonrası için de çılgın ev partisi planları var. Bizimle olabilecek misin? Beni ara lütfen. Uzun zamandır konuşamıyoruz, merak ediyorum seni."

Ben de Annie'yi merak ediyordum fakat onu arayacak gücü kendimde bulamıyordum. Gözlerine baktığımda, kardeşinin burada olduğunu söylemekten korkuyordum. Birçok insanı kandırıyor olabilirdim fakat Annie'yi kandırmak istemiyordum; üstelik Annie'nin, benden, *O*'nunla hala evli olduğumu saklamasına rağmen.

"Nina. Sisteme girdiğini gördüm. Üzgünüm, senden saklamak zorundaydım. Bora Karabey'in karısının sen olduğunu sana söyleyemezdim... Kurul kararıydı bu. Çünkü...

Sen... Adamın adını bile anmıyorken, nasıl hala onunla evlisin diyebilirdik ki?"

Falcon da kendisine ne kadar kızgın olduğumun farkındaydı.

"Hey! Sonunda aradın!" dedi Sergio, sitemle. Nefes sesi arabaya yayılırken, "Neredesin N?" diye sordu.

"Cehennemdeyim!" dedim, sertçe.

"Bak ne kadar kızgın olduğunu tahmin edebiliyorum. Konuşmamız gerek. Buluşalım..." dedi, hızlıca.

Ters bir ifadeyle, "İstemiyorum," dedim. Derin bir nefes alırken, başımı sallamıştım. "Sen de bana kazık attın..."

"Ne kazığı?" diye sordu Sergio, şaşkınlıkla. "Buna kazık diyemezsin... Bora'nın B'sini anmazken, buna kazık diyemezsin!"

"Neden boşamamış beni biliyor musun?" diye sordum, sitemle. Gaza yüklendim. "Mehmet Şahindağ, *O*'nu sonsuza dek süren bir ayrılık acısına mahkum ettiğini düşünsün diye..." Alaylı bir kahkaha attım. "Beni kullanmaya devam etmiş, seviyor gibi yapmaya!"

"Nina araba kullanıyorsun sanırım?" dedi Sergio. Sesi oldukça temkinliydi. "Muhtemelen içkilisin de... Lütfen sakin ol. Arabayı durdur. Konum at. Seni gelip alacağım."

"İstemem!" dedim, sertçe. Gaza biraz daha bastım. "İstemiyorum. Hiçbirinizden hiçbir yardım istemiyorum!"

"Özür dilerim..." dedi Sergio. Sesine yansıyan çaresizlik kalbime ulaşmaya çalışıyordu fakat kapıyı ne kadar çalsa da açan olmuyordu. "Bak bu kurul kararıydı..." Bizim kardeşliğimiz OCTO'nun üzerinde tutulan bir değerdi. "Biz... Sen, ben ve Annie OCTO'dan öteyiz biliyorum. Sen de bu yüzden kızıyorsun, anlıyorum. Ama Annie ile bu kararın doğruluğuna inandık N... Üzgünüm. Üzgünüm çünkü Annie ve ben... Bora'nın seni kullanmadığını... Bora'nın aslında seni sevdiğini düşünüyoruz..."

Tüm gücümle gaza yüklendiğimde, "Kapa çeneni!" diye bağırmıştım. Arabanın farına yansıyan dumana bakakalırken,

sesimden çıkan alevi hissediyordum. "Sakın!" diye bağırdım. "Sakın bir daha bana bundan bahsetme!"

"Nina," dedi Sergio yalvarır gibi. Nefes sesi, öfkeli soluklarıma karışıyordu. "Özür dilerim ama bizim gerçeğimiz bu çünkü-"

Ölümü solur gibi, "Sus!" dedim.

Sergio, "Ya haklıysak N?" diye bağırdı.

"Dilerim..." dedim, tehditkar bir sesle. "Dilerim haksızsınızdır..." Oluşan sessizlik, Sergio'nun verecek bir cevabı olmadığını kanıtlıyordu. "Eğer haklıysanız, yemin ederim, Annie'nin kavuşacak bir kardeşi kalmaz. Önce *O*'nu, sonra kendimi öldürürüm. Yemin ederim!"

"N..." dedi Sergio. Sesi zor çıkıyordu. "Bunlar telefonda konuşulacak şeyler değil... Lütfen buluşalım..."

"Hayır!" dedim, öfkeyle. "Benim bu konuda konuşacak tek kelimem yok! Ben ne bugün ne yarın, bu konuda konuşmayacağım! Siz delirmişsiniz! Hangi adam, sevdiği kadını diri diri bir mezara gömer?! Siz delirmişsiniz Fox! Bence asıl sizin tedavi olmanız gerek! Annie kardeşini tanımıyor bile! Annie, Kara'yı tanıyor mu?! Beyza öldü Kara doğdu! Sen?! Sen ne kadar tanıyorsun *O*'nu?! Ancak hakkında bir şeyler bilebilirsin! Ben tanıyorum tamam mı?! Ben tanıyorum ve *O* da beni tanıyor! Hangi aptalca sebeple bana bunları yaşatmış olabilir ki?! Ölmeyeyim diye falan mı?! Hiç düşünmedim mi sanıyorsun bu ihtimali?! Bin defa intihar etmiş olabilirdim! Bu kadar aptal değildir herhalde! Siz delirmişsiniz!"

"Nina tamam," dedi Sergio. Kısılan sesine, bu konuyu açtığının pişmanlığı yayılmıştı. "İşte bu yüzden Nina! İşte bu yüzden sustuk... Çünkü sen, seni kullanmış olmasına tutunarak hayatta kaldın. Bir şekilde kendi değerini kavradın. Eğer seni seviyorsa, yaşadığın her şeyi boşuna yaşamış olduğunu düşünürdün ve güçlenemezdin!"

"Siz benim ne yaşadığıma dair hiçbir bok bilmiyorsunuz!" diye bağırdım. "Ne kadar aşağılandığımı, gururumun nasıl kırıldığını, bir odaya kilitli kalmanın bana ne hissettirdiğini,

bir yatağa kelepçelenmenin ne olduğunu, formüllerimle babamın alfabesi cayır cayır yanarken çektiğim acıyı... O dosyadaki hiçbir formülü tekrar yazamıyor olduğumla yüzleştiğimde içimi dolduran nefreti... Bir bok bildiğiniz yok! X ile Y'yi gördüğümde bile *O*'nun bana yaşattığı her şeyi başa sarıyorum ben, haberiniz var mı?! Sen... Sana seni kullandığını söyleyen ve sana esir gibi davranan bir insanla seviştin mi hiç?! Ondan hamile kalmak ne demek bilebilir misin?! Çocuğun olacak diye ödün kopmak ne demek bilebilir misin Fox?! Ben bebeğimi aldıracaktım ve bu benim seçimim olacaktı fakat o bebek düştü! *O*'nun yanındayken bebeğimi aldırmak bile benim elimde değildi anlıyor musun?! Buna bile ben karar veremedim! Rahmime düşen bir bebek bile benden kendi vazgeçti! Ondan bile ilk vazgeçen ben olamadım anlıyor musun?! Eğer *O* beni birazcık sevse, ben bebeği düşürdüğümde yanımda olurdu ve bunu bir şekilde öğrenirdi! Anıl öldükten sonra yanımda olurdu anlıyor musun?! Boşuna kurmuşsunuz kafanızda! Bana sorsaydınız ben size beni sevmediğini uzun uzun açıklardım!"

"Sen..." dedi Sergio. Sesi şaşkınlıkla kaplıydı. "Sen bu kadar ağır..." Durdu. "Neden anlatmadın Nina?!"

"Sergio," dedim. Sesimdeki keskinlik, soğuk havayı kesiyordu. Arabadan ne zaman indiğimi bilmiyordum fakat kar taneleri başıma düştükçe, garip bir şekilde mutlu oluyordum. Derin bir nefes aldım. "Mehmet Şahindağ'dan kim ne alacaksa alacak ve sonunda ölecek. Bana bir söz ver. Mehmet Şahindağ öldükten sonra ben gideceğim ve sen de beni herhangi birisinin bulmasını engelleyeceksin. Sen bile beni bulmayacaksın. Lütfen bana söz ver."

"Nina..." dedi Sergio. Devam etmesini beklerken, bir elimi kaldırmıştım ve kar tanelerinin avcuma düşmesini izliyordum. "Seni zaten sen istemediğin sürece biz bulamayız. Bu konuda gün geçtikçe daha da profesyonelleşiyorsun. Ama söz. Eğer istediğin buysa, söz."

"Bu ikimizin arasında kalacak," dedim.

"Tamam Nina... Söz," dedi Sergio. Telefonu kapattım ve cebime koydum. İki elimi birden açarak kar tanelerini kucakladım. Kar, kara geceyi aydınlatırken tüm pisliklerin üzerini bir maskeyle örtüyordu ve kendimi arınıyormuş gibi hissediyordum. Yüzümü havaya kaldırdığımda, kar tanesini burnumda hissettim. Dudaklarımdaki gülümseme küçük bir çocuğa aitti fakat özgürlüğüme duyduğum hasret kadar gerçekti.

♠

Eve girdiğimde sabah olmuştu. Evin içine yayılan sessizliği kucaklarken, evde olmadığına emin olduğum halde tüm odaları gezmiştim. Bavulu, üst kattaki odadaydı fakat açılmamıştı. *O*'nu bu evden kovduğum için, buraya tekrar çağrılmadan bir adım bile atmayacağı muhakkaktı. Muhtelemen bavulunu bile almaya gelmezdi. Gurur, bazı insanların en önemli özelliğiydi ve bu gerçekten benim açımdan içler acısıydı. Telefonumu açtım. Taylor dört kez, tanımadığım bir numara üç kez, Harry iki kez, Bay Ortiz bir kez aramıştı fakat *O* aramamıştı.

Küvetin içine soğuk suyu doldururken, yüksek tempolu bir şarkı açtım. Bir yandan da notebookumu uyku modundan çıkarttım. Tarantula'ya mesaj yazmam ve kuruldan çıkan son kararı öğrenmem gerekiyordu. Mehmet Şahindağ operasyonunda izlememi istedikleri yolu bilmeli ve *O*'nunla plan yaparken bilinçli davranmalıydım.

"Selam. Kuruldan çıkan karar ne?"

Tarantula'ya mesaj yazdım ve küvetin içine girdim. Küvetin kenarına yanaştırdığım taburenin üzerine notebookumu yerleştirmiştim. Kendime bir sigara yakarken, Tarantula'dan gelecek cevabı bekliyordum.

"Sen nerelerdesin?"

"Buradayım."

"Orası?"

"Konumuma erişemiyor musun?"

"Konumuna erişmek yerine sana soruyorum."

"Vay canına! Özel hayata çok saygılısın!"

"N..."

"Tamam, ben başlayayım. Hedefin iş yaptığı adamların listesini taradım. Kümelere ayırdım bu adamları. Bu civarlarda kumar oynayanlar kümesine giren iki kişi var. Bunlardan biriyle kumar oynayabilirim. Onu tanıyorlardır fakat ben makyaj hilesiyle kılık değiştirirsem beni tanımayacaklardır. En azından bir bilgi alabiliriz. Ne dersin?"

"Kumardan mı yürüyecekler? Bora Karabey ekibini topladı. CIA istihbaratını kullanmak zorundasın. Aksi takdirde bu bilgiye nasıl eriştiğini onlara açıklayamazsın."

"Bana kalırsa Taylor'la görüş N. İstihbarat Direktörlüğü'nden yardım istediğini söyle."

"İstihbarat Direktörlüğü'nde bu adamların listesi olmadığına eminim. Sen Alp'e haber uçursan? Bu adamları onun ekibi bulmuş gibi davransak?"

"Alp'i kurduğu ekibe almadı."

"Sikeyim! Neden? Anlamış mı onunla alakalı bir şeyler???"

"Bilmiyorum. Ben de bunu senin öğrenmeni isteyecektim."

"Upps! Ondan sana laf taşımamı istiyorsun."

"Konuştuğumuz gibi."

"Bunu yapmam."

"Neden?"

Bazı şeylerin nedeni olmazdı. Olursa bile ben nedenini bilmek zorunda değildim. Her olayın kendi içinde incecik bir sınırı vardı ve ben sınırlara karşı dikkatli davranacaktım. *O*'ndan zaten yeteri kadar şey saklıyordum, bir de casusluk yapmayacaktım. Ne kadar ifadesiz davranırsam davranayım, sırlar çoğaldıkça kendimi açık etme ihtimalim vardı ve bunun olmasına izin veremezdim.

"Alp'i uzak tutarsa olayları yönetemeyiz N."

Tarantula'ya verecek bir cevabım yoktu. Sistemde çevrimdışı gözüktüğümde, kendisine bir cevap vermeyeceğimi anlamış olmalıydı. Lifi vücudumda dolaştırırken, gözlerimi kapatmıştım. Köpürmüş bir lif, öfkemi de temizleyebilir miydi? Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Küvetten çıktım ve havluya sarıldım. Aynanın

karşısına geçtiğimde, bakışlarım boynumdaki dövmeye takıldı. *3-8-11-8* sayılarını ilk kez görmüşçesine incelerken, tezgahın üzerindeki kapatıcıyı aldım. Siyah ince çizgiler, tenimin rengine bulanırken, bir şehrin tüm pisliğini örten karı hatırlamıştım.

Kara, hayatımda var olan bir gerçekti fakat ben *O'*nun üzerini örtmüştüm ve bir daha hiç açmayacaktım.

Annie arıyordu.

Sanırım oyun başlamıştı ve bu oyunda herkesten bir şey saklıyordum.

Telefonu kulağıma götürdüğümde, yumuşak bir ifadeyle, "Hey?" dedim.

"Nina!" dedi Leo, coşkulu bir sesle. Hattın ucunda Annie olmadığı için derin bir nefes almıştım. "Bana laboratuvar almışsın! Hem de kocaman! Nina sen muhteşemsin!"

İçten bir ifadeyle, "Dün için özür dilerim. Yanında olamadım..." dedim.

"Önemli değil ve benim hemen deney yapmam lazım!" dedi Leo. Küçük bir kahkaha attım. "Şimdi getirdiler. Çok heyecanlıyım. Hemen deney yapmalıyım. Ne deneyi yapsam? İnternetten bakabilirim sanırım."

"Evet," dedim gülerken. "Dennis'inki buydu değil mi? Bana gösterdiğin?"

"Evet buydu. Ben de sonunda Dennis gibi deney yapabileceğim!" dedi Leo. Nefes bile almadan konuşmaya çalışması, içindeki heyecanı meydana çıkartıyordu. "Hemen çalışmaya başlayacağım. Videolara bakmalıyım. Sienna'yı da eve çağıracağım. Çok teşekkür ederim! Seni seviyorum bebek!"

"Ben de seni seviyorum minik aslan," dedim. Leo'nun öpücüklerinin sesi kahkahalarıma sebep olurken, "Annemi veriyorum," dediğini duydum. Kahkahalarım kesilirken, telefonu Annie belki de alamadan, dan diye kapatmıştım. Annie ile konuşmaya hazır değildim. Zil sesi evde yankılanırken, sıkıntılı bir nefes verip, bu sefer de kapıya ilerledim. Delikten baktım. Kapıyı açtım. Taylor, beni

havluyla görmenin şaşkınlığı içindeyken *O*'nun bakışları da bu durum karşısında farksızdı fakat Taylor gördüğü manzaradan memnunken, *O*'nun için aynı şeyi söylemek yanlış olurdu. Telefon melodim bir kez daha kulaklarıma eriştiğinde, ekranda yine *Annie* yazıyordu.

Bu bir kabus olmalıydı ve ben derhal uyanmalıydım.

Annie'yi meşgule atarken, odama doğru ilerledim. Kapıyı yavaşça kapattığımda, Tarantula'ya bir mesaj atmak zorunda hissetmiştim. Notebook'um banyodaydı ve şu an sisteme girmekle vakit kaybedemezdim. OCTO'ya ait telefon üzerinden, acil durum olmadıkça iletişim kurmam yasaktı fakat bunu göz ardı edecektim. Bu durum da acil sayılırdı.

"Annie'nin telefonlarını açamıyorum. Uygun bir ortamda da değilim. Eğer beni çok merak ederse, eve kadar gelir. Sen halleder misin?"

Ben giyinirken, Tarantula beklediğim cevabı göndermişti:

"Tamam, bende."

Mesajları sildim. Telefonu üzerimdeki uzun, dökümlü kadife yeleğin iç cebine koydum. Kendi telefonumu elime aldım. İkisi de birbirinin aynısı olduğu için ve genellikle yalnız takıldığım için idare etmesi bugüne dek kolaydı fakat bundan sonra ne yapacağımı gerçekten bilemiyordum.

"Hey!" dedim, salona geçtiğimde. Bu genelgeçer bir selamdı.

Bu selamı üzerine *O*'ndan daha fazla alan Taylor bana gülümsedi ve beni başıyla onayladı. "N'aber Nina?" diye sordu. Kollarını bağlarken, "Kayboldun?" dedi fakat bu da bir soruydu.

"Kayak yaptım," dedim. Hayatım kaymıştı, bu sayılır mıydı?

Taylor'ın bakışları kısılırken, yüzüne daha içten bir gülümseme yayıldı. "Kaymayı sevdiğini bilmiyordum," dedi.

"Konu ne?" diye sordum, kaymayı boş vererek. Ciddiyetim karşısında bir an için tepki seçemeyen Taylor, yine gülümsedi. "Neden geldiniz? Beraber?" diye sordum.

"Sen ortada yokken biz Mehmet Şahindağ ve ÖRGÜT üzerine biraz çalıştık..." dedi Taylor. Derin bir nefes aldı. "Bay Karabey, İstihbarat Direktörlüğü'nde olduğumu artık biliyor..." Bakışlarımı ısrarla Taylor'ın üzerinde tutuyordum. "Ben ÖRGÜT konusunda iyiyim, Bay Karabey ise Mehmet Şahindağ konusunda... Bağlantılarımızı birleştirdik ve ben, senin için her şeyi kayıt ettim." Taylor, cebinden bir flash bellek çıkarttı ve bana uzattı. "Şifresi doğum günün... Son durumu kontrol edersin, Bay Karabey sana yardımcı olacaktır. Ekibi geldi. Toplantı yapacağız, sen çalış da..."

"Tamam. Akşama hazır olurum," dedim. Flash belleği yeleğimin cebine koyarken, "Win Bar'daki kameraların da işe yaramasını sağlamalıyız. Bence bu akşam beraber görünmeli ve Mehmet Şahindağ'ı tahrik etmeliyiz..." diye devam ettim. Aslında beraber görüneceğim kişi Taylor değildi fakat ben kendime onu muhatap alıyordum.

"Gidişata siz ikiniz karar vereceksiniz. Bay Ortiz, bu aşamada, ikinizle ilgili bizim geride durmamızı istiyor," dedi Taylor. Ayağa kalktı. "Seninle biraz yalnız konuşmamız mümkün mü?"

"Elbette," dedim.

Taylor, *O*'na döndü. "Bundan sonraki iletişimimizi Nina sağlasın... Kendi bağlantılarımı korumam için, sizinle görünmem riskli olacak. Ekibinizle toplantı yapabileceğimiz yerin hazırlıkları tamamlandığında, haber vereceğim."

Küçük adımlarla kapıya doğru yürüdüğümde, Taylor da peşimden geliyordu. Kapıyı açtım ve dışarıya çıktım. Taylor, üzerindeki montun önünü kapatırken, kapıyı çektim ve bahçe kapısına doğru yürüdüm.

"Nazlı," dedi Taylor. Aslında *"ı"* harfini söyleyememesi şaşırılacak bir durum değildi. Aynı Bay Ortiz gibi, o da *"ı"* harfini telaffuz edemiyordu ve dudaklarından *"i"* vurgusuyla çıkıyordu fakat ben bunu Taylor'dan duyunca, dünyanın en hayret edilesi şeyiymiş gibi şaşırmıştım. Belki de beni şaşırtan, *"z"* nin, *"s"* ye benzer çıkışı da olabilirdi.

"Naz," dedim, onu düzeltmek ister gibi.

Taylor'ın yüzüne buruk bir ifade yerleşmişti. "Naz..." diye tekrar etti. *Naz* değil, *Nas* oluyordu fakat fark etmezdi. "Neden söylemedin?" diye sordu. Ne cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. "Evliymişsin..." dedi.

"Nina bekar," dedim. Taylor'ın yüzündeki burukluğun aksine, benim bakışlarım oldukça düz ve kendinden emindi. "Tam olarak ne öğrendin, kimden öğrendin bilmiyorum. Fakat benim adım Nina, ben Amerikalıyım ve CIA'denim. Ne öğrenmiş olursan ol, doğru olan bu."

"Mehmet Şahindağ dosyası detaylarıyla açılınca... Öğrendim işte. En son içtiğin su, Bay Karabey sanırım. Onu polise sen şikayet etmişsin. Türk İstihbaratı'ndan gelen belgelere baktım. Birbirinize ne kadar aşık olduğunuzu gösteren onlarca fotoğraf... Şaşırdım. Fotoğraflarda bambaşka bir kadın vardı. Nazlı, Nazlı Alaca Karabey..."

"Nina Adams, Taylor!" dedim. Kaşlarım havalanmıştı ve bu son ikazımdı.

"Seni aldatmış..." dedi. Sıkıntı yüklü bir nefes aldım. "Bu yüzden mi korkuyorsun aşktan?"

"Taylor, biz şu an ne konuşuyoruz?" diye sordum, şaşkın bir ifadeyle. Yüzüme imalı bir gülüş yayıldı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Bu sabah, psikoloğuna söylemek zorunda kaldım," dedi Taylor. Mimiklerimi kontrol edebilmek için, büyük bir mücadele vermem gerekmişti. "Bunu öğrenmesini istemiyordun değil mi?" diye sordu, merakla. "Bu konuda travman var ve psikoloğun bu görevi almana izin vermezdi... Bu görev senin için çok önemli, çünkü Mehmet Şahindağ yüzünden, çocukluk arkadaşını kaybetmişsin."

Taylor, parçaları kafasına göre birleştirmiş ve bir sonuca bağlamıştı.

"Annie ne dedi?" diye sordum. Aslında derhal buradan uzaklaşmalı ve Annie'yi aramalıydım fakat yerimden kıpırdayamıyordum.

Taylor, beni yanıltmayarak, "Bu görevi asla alamayacağını söyledi," dedi. Kollarını bağladı. "Ofisinde değildi. Asistanının

yönlendirmesiyle telefonda konuştuk. Senin, Bay Karabey ile yan yana gelmenin tehlikeli olduğunu... Ve Bay Karabey'e zarar verme ihtimalin olduğunu söyledi. Ben de yaşananları anlattım. Yani... Bunu zaten o akşam, bizi bayıltarak denediğini... Şimdi anladım..."

Şaşkınlıkla, "Öyleyse, neden hala bu görevdeyim?" diye sordum.

Taylor kısa bir süre gözlerimin içine baktı. "Bay Ortiz'e durumu rapor ettim. Çünkü ÖRGÜT'ü çökerteceğiz ve bu işi riske atamam. Bir kez seni kırmadım, o gece Bay Karabey'in kaldığı eve girdik. İkinci kez seni kırmadım, psikoloğunla ben görüştüm. Fakat üçüncüsü olamazdı. Üzgünüm. Bay Ortiz artık bundan haberdar..."

"Ama hala görevdeyim," dedim, direterek. Birkaç saniye Taylor'ın beni onaylayan yüz ifadesini inceledim. "Neden?"

Taylor derin bir nefes aldı. "Bay Ortiz, Bay Karabey ile görüştü... Tüm sorumluluk Bay Karabey'de. Sonuçta, senin yanında hayatı riske girecek olan ya da seninle bu görevin içinde olan o. Yani, Bay Karabey sana kefil oldu..."

"Ve," dedim, devam etmesini ister gibi. Yüzüme soğuk bir gülümseme yayıldı. "Tüm güç *O*'na geçti, öyle değil mi? Yani artık partnerim değil, üstüm? Eşitlik bozuldu. Beni *O* yönetecek, öyle mi?"

"Evet," dedi Taylor. Bakışlarını birkaç saniyeliğine gökyüzüne çevirip yeniden bana odakladı. "Hayranlık uyandırıcı bir zekan var... Ben senin iyi olmadığına inanamıyorum. Bu zekaya sahip kadının... Neden içki içiyorsun Nina? Bunu nasıl yönetemiyorsun? Sen bağımlı değilsin..." Taylor, elime uzandı. "Nina, psikoloğun da aynı şeyi söyledi. Seninkisi bağımlılık değil, bir sorun sadece... Sen bilerek böyle davranıyorsun!"

"Ben üşüdüm," dedim. Taylor, yüzüme *yapma* dercesine bakarken, elimi bıraktı. Ocak ayında, bikini ile üstü açık havuza girdiğime şahit olduğu için, o kadar da soğuk olmayan bu havada kalın bir bluz ve yelekle üşüdüğüme inanmıyordu. Fakat gerçekten üşümüştüm. Üşümek de içki

içmek gibi psikolojik bir durum olabiliyordu; aslında psikoloğum bile olmayan psikoloğum, bunu söylememiş miydi? "Her şey için teşekkürler," dedim ve arkamı döndüm.

"Nina," dedi Taylor. Yüzümü yeniden ona çevirdiğimde, bakışları doğrudan gözlerimi buldu. "Ben aptal bir adam değilim. Lütfen, sana olan zaafımı bir daha kullanma."

"Ne zaman aptal bir adam olmayacaksın, biliyor musun?" diye sordum. Bakışlarımdaki alaycı tavır, Taylor'ın gözlerine akıyordu. "Zaafını kullanamadığımda..." Yüzüne, samimiyetten uzak bir gülümseme yerleşti. "Eğer sen benim eski kimliğimi öğrendiğinde bana ulaşabilseydin... Bunu psikoloğuma söylemeni engellerdim. Bay Ortiz'e ya da *O*'na bu iletilmeden, bu durumu yönetebilirdim. Sen psikoloğumla konuşur konuşmaz da beni aradın, değil mi? Tehlikeye atmak istemediğin görevi tehlikeye atabilirdin de... Bana ulaşamadığın için şükrediyor olmalısın..." Güldüm. "Kimseye ne yazık ki seni kullanmamasını söyleyemiyorsun Taylor, üzgünüm. Sen kendini kullandırmamayı dilerim öğrenirsin."

Arkamı döndüğümde, Taylor bakışlarını sırtımdan çekmemişti. Zile bastım. Kapıyı açtığında, bakışlarının bahçe kapısına değmesi, Taylor'ın olduğu yere mıhlandığının en önemli işaretiydi. İçeriye girer girmez, banyoya ilerledim ve kapıyı kilitledim. Notebook hala banyodaydı. Suyu açtım ve bağlantımı gizleyerek, yeniden OCTO'nun sistemine girdim. Tarantula ve Sergio ile ortak bir konuşma penceresi açtım ve mesaj yazmaya başladım:

"Lion, O'nun burada olduğunu artık biliyor. Ben kırk iki dakika evvel Leo ile konuştum, Annie telefona beni istedi ama ben yüzüne kapattım. Konu bu da değil sadece. Taylor, Mehmet Şahindağ'ı incelemek için, İstihbarat Direktörlüğü'nden olduğunu O'na söylemiş. ÖRGÜT bilgileri O'na geçmiş, Mehmet Şahindağ bilgileri CIA'e. Annie, görevden alınmamı ve O'na zarar verebileceğimi söylemiş Taylor'a. Taylor da Bay Ortiz'e. Bay Ortiz de O'na... O ise bana kefil olmuş. Kefil olmasa da beni bu görevden alamazlardı bence ama son durumda eşitlik bozuldu ve artık

benim üstüm olmuş oldu. Sorumluluk O'nda. İzlenecek yolu nasıl lehimize çevirebilirim, şu an bilmiyorum. Karşıma geçip rotayı ben belirleyeceğim derse ne derim, bilmiyorum. Benimle çalışmaktan zaten hoşlanmıyor biliyoruz. Beni oyun dışı bırakmak için her şeyi yapacaktır biliyoruz. YARDIMA İHTİYACIM VAR! Akşam buluşalım. Lion'u idare etme işi sizde. Falcon'a söyleyin, telefon üzerinden sağlanacak güvenli bir iletişim sistemi bulsun. Her dakika notebook açamam. Kendimi banyoya kilitledim resmen şu an! Eğer BEN OCTO'DANIM diye çığlık atarak bağırmamı istemiyorsanız, SEN HALLEDERSİN NİNA demekten vazgeçin. İkinizin de canı cehenneme!"

Notebook kapağını sertçe kapattım fakat hemen sonra geri açarak, OCTO sisteminden çıkış yapıp, kayıtlı kalan tüm bilgileri temizledim. Kendi kendime bile havalı davranışlar sergileyemiyordum. Dünyadaki suyu yeteri kadar tükettiğimi fark ettiğimde, musluktan akan suyu kapattım. Notebookumu alarak banyodan çıktım ve odama girdim. Taylor'dan aldığım flash belleği notebooka taktım. Mehmet Şahindağ ve ÖRGÜT hakkındaki kaydedilen son gelişmeleri incelemem lazımdı. 25 Eylül olan doğum günümden oluşan şifreyi girdiğimde, Taylor'ın zekasına diyecek söz bulamıyordum. Gerçek doğum günümü merak edip bakmamış olması, söz konusu ben olduğunda yeteri kadar iyi düşünemediğini gösteriyordu.

Telefonuma, Matt'in iletişim ağından bildirim geldiğinde, bakışlarım ekrana kaydı.

"Nina Adams'a ulaşmak zorundasın. Onunla iletişim kurmanın bir yolunu bul."

Hemen ardından düşen mesaj ise Sergio'dandı:

"Kara'nın burada olduğunu bildiğini, Annie bana da söylemedi. Sen panik yapma Nina. Halledeceğim. Annie ile konuşacağım. Seni haberdar ederim."

Odanın kapısı tıklatıldığında, hiçbir tepki vermedim ve Sergio'nun mesajını silip, bakışlarımı yeniden notebook ekranına çevirdim. Odanın kapısı bir kez daha tıklatıldı ve

psikolojik problemlerim olduğunu resmen bildiği için mazur göreceğini var sayarak, yine hiçbir tepki vermedim. Odanın kapısı daha sert tıklatıldığında, bakışlarım artık kapıya çevrilmişti. Kapıyı açsaydı, ne bekliyordu? Ben odaya girmesini söylemeyecektim çünkü girmesini istemiyordum. *O* da sanırım, odaya kendi girmek istemiyor ve benim girmesini söylememi bekliyordu. Çok beklerdi. Kapı bir kez daha tıklatıldı. Aynı kalbimin kapısına dayandığı zamanlarda olduğu gibi ısrarcıydı. O zaman, *O*'na bir işaret vermiş miydim? Ben mi kalbime girmesini söylemiştim yoksa kapıyı kendi mi kırmıştı?

"Nazlı..." dedi, en sonunda. İçeride Nazlı diye birisi olmadığı için, kimse cevap vermedi. "Aç şu kapıyı, konuşmamız lazım." Kaşlarım çatılırken, bakışlarımı kapının kulpuna çevirdim. Kapının kulpu zorlanıyordu, çünkü kilitliydi. Ben kapıyı ne zaman kilitlemiştim? Farkında olmadan mı kilitlemiştim yoksa gerçekten kilitlemiş ve kilitlediğimi mi unutmuştum? Bunu nasıl unutabilirdim? "Nazlı!" diye kükredi.

Öfkeyle ayağa kalktım ve kapıyı açtım. "Ne var?!" diye bağırdım. Kapkara gözleri şiddetle parlıyordu. "Ne var?! Ne istiyorsun?!"

"Konuşmamız lazım, diyorum. Kafana göre kendini odaya kilitleyemezsin!" dedi.

Gözlerim kısılırken, yüzüme alaylı bir ifade yayılmıştı. "Doğru," dedim. Artık çok sakindim. "Beni ancak sen kilitleyebilirsin değil mi?" Yüzüne yayılan ifade utanç mıydı bilmiyordum. "Ancak ben istediğimde konuşabilirsin benimle ve ben şu an seninle konuşmak istemiyorum!"

"Akşam bara gitmemiz gerek," dedi. Sesindeki ve bakışlarında şiddet tamamen yok olmuştu.

"Bunu zaten ilk ben söyledim! Ve sen bunu bana kapıyı açtırmadan da söyleyebilirdin! Benimle diyalog kurmaya çalışma, tamam mı?! Uzak dur benden!" dedim. Başını *hay hay* der gibi salladı. Hızlı adımlarla antreye ilerledi. Evden çıkarken kapıyı da çarpmıştı.

♠

Bu evi sevdiğim söylenemezdi ama Holly'nin zevkli ve rahatına düşkün olduğu sugötürmez bir gerçekti. Kolçağa dayadığım geniş yastığa başımı koyduğumda, koltuğa biraz daha yerleştim ve dizlerimi karnıma doğru çektim. Sessizliği dinlemek güzeldi. Gözlerimi kapattım ve kararmakta olan havada, tatlı bir akşam üzeri uykusu çekmek için bedenimi serbest bıraktım. Sergio, yazdığı son mesajda, Annie'nin çok iyi olmadığını fakat durumun kontrolü altında olduğunu söylemişti. Bu, en azından iyi bir haberdi. Bugün pazardı, Leo evdeydi ve Annie ne kadar çıldırırsa çıldırsın, fazla ileri gidemezdi. Burnumdan aldığım nefesi ağzımdan verirken, hücrelerimin bile yenilendiğini hissediyordum. Sanki, kaybettiğim tüm güç yeniden bedenime yükleniyor ve şarj oluyordum. Sehpanın üzerinde yanan vişneli mumdan yayılan koku ciğerlerime dolarken, masaja ihtiyacım olduğunu fark etmiştim.

Kapının deliğine takılan anahtarın sesini duyduğumda, uzandığım yerde huzursuzca kıpırdandım.

Bu kadar çabuk rahatsız edilmeyi hak etmiyordum.

Kapı açıldı. Anahtar, kilitten çıktı. Kapı kapandı. Beş adım attı. Durdu. Uyuyup uyumadığımı kontrol ediyor olmalıydı. Paltosunu çıkarttı. Dört adım attı. Buzdolabını açtı. Cam bir şey çıkardı. Bira, kendisine bira açmış olmalıydı. Umarım bir ara dolabı doldururdu zira içki stoğumu tüketiyordu. İki adım daha attı ve durdu. Bira şişesini tezgahın üzerine koymuştu. Uyumadığımın farkında olmalıydı çünkü karnıma çektiğim dizlerimdeki gerginliği gizlemekten kaçınmıyordum. Telefonuna bir mesaj geldiğinde, bu kadarının da fazla olduğunu belli eden bir ses çıktı boğazımdan. Uyumuyor olmam, uyumayacağım anlamına gelmiyordu.

"Kaç gibi geçeriz bara?" diye sordu.

"10 gibi," dedim kısaca. Birasını tezgahtan aldığını duydum. Adımları uzaklaşarak ilerledi. Merdivenleri çıkmaya başladı ve yirmi saniye sonra, odasının kapısı kapandı.

Gözlerimi açıp tavana bakmaya başladım.

Uykumu kaçırmıştı.

Buna hakkı yoktu.

Bahçe kapısının yeniden açılmasıyla, dudaklarımın içinde bir küfür mırıldandım. Her kim geldiyse geri gidebilirdi zira uyumayacaksam da dinlenmek istiyordum. Sıkıntılı bir nefes verirken, uzandığım yerde doğruldum. Ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Kapının yanındaki pencereden, dışarıya baktığımda, kaşlarım da havalanmıştı.

Kapıyı açtığımda, zile doğru ilerlemek üzere olan Selim'in eli, havada asılı kalmıştı.

"İyi akşamlar, Bay Karabey'le görüşecektim..." dedi hızla. Başka bir şey diyecek miydi bilmiyordum fakat dudakları açık kalmış ve devamını getirmemişti. İngilizce'si bitmiş olabilir miydi? Büyük bir şaşkınlıkla bana bakıyor ve üstelik saniyeler geçmesine rağmen, buna bir son da vermiyordu.

"Yukarıda odası," dedim. Fakat Selim'in beni duymadığı muhakkaktı ve normale dönmeyen bakışları karşısında kaşlarım çatılmıştı. "Yukarıda," diye tekrarladım. Kapının önünden, en azından içeriye girmesi için çekilmeyi denediğimde ise, bakışları beni takip etmiş fakat Selim kendine gelememişti. Alt dudağımı dişlerken, hızlı bir hareketle merdivenlere yöneldim. Derin derin nefes almaya ve sakin kalmaya çalışıyordum ama bunu ne kadar başarabileceğim muammaydı.

Odasının kapısını tıklattığımda, "Gel," dedi. İçeriye girmek istemiyordum. Cevap vermek yerine, kapıyı bir kez daha tıklattım. Çünkü benim değil *O'*nun gelmesi gerekiyordu. Yedi saniye sonra kapıyı açtığında, merakla bana bakmıştı.

"Aşağı gelsen iyi olur, Selim hata veriyor..." dedim. Kaşları çatılırken arkamı döndüm ve yeniden merdivenlere ilerledim. Arkamdan geliyordu. Antreye doğru yürürken, kapının hala açık olduğunu ve Selim'in içeriye girmediğini fark etmiştim.

"Selim?" dedi arkamdan gelen sesi. Selim, bakışlarını duyduğu sese çevirirken, *O* birkaç adım atmış ve biraz önüme geçmişti.

"Yenge?" dedi Selim, *O*'na bakarken. Bakışlarını yeniden bana çevirdiğinde, zorlukla yutkundu. "Abi," dedi, gözlerimin içine bakarak. Selim'in durumu hata vermekten ötedeydi; doğrudan bozulmuştu.

"Neden geldin Selim?" diye sordu. Ancak Selim gözlerini hala gözlerimden çekmiyordu ve ben de ne yapacağımı bilemediğim için aramızdaki bakışmayı sonlandıramıyordum. "Selim?" dedi, uyarıcı bir tonlamayla. Parmağını Selim'in göz hızasına kaldırarak iki kez şıklattı ve "Alo?" dedi, son harfi uzatarak. Selim'in bakışları *O*'na çevrilmişti. "Neden buradasın?!" diye sordu, sertçe.

"Abi ben hatırlamıyorum," dedi Selim, kısık bir sesle. "Yemin ederim hatırlamıyorum."

Nefesini sesli verirken, eliyle ensesini ovdu. "Selim!" dedi, sabır dilenir gibi. "Git şimdi... Hatırlayınca gelirsin!"

Selim gidebilecek gibi değildi. Bakışları yeniden beni bulurken, "Nasıl?" dedi, sorar gibi. Neyin *nasıl* olduğu ise anladığım bir şey değildi. Zaten Türkçe konuşması sinirlerimi bozuyordu ve bu saçmalığın içinde daha fazla bulunmak istemiyordum. "Su alabilir miyim?" diye sordu.

Eğer isterse alabilirdi, ben mi verecektim?

"Sana diyor sanırım," dedim. *O*'nun adamı olduğu için, suyu vermesi gereken kişi de *O*'ydu. Su verenlerim çok olmasa da olurdu; zaten ben sudan nefret ediyordum. Selim'in kendine gelemeyeceğini fark ettiğimde, arkamı döndüm ve odama doğru ilerledim. Kapıyı sertçe kapatmam gerekiyordu fakat göz ucuyla da olsa antreye bakmadan edememiştim.

"Kendine gel amına koyayım!" dedi, kapıyı kapattığımda. "Salak salak bakıyorsun, git eline yüzüne çarp sen o suyu... Banyo ileride, sağda!"

"Abi, ne kadar değişmiş yenge..." dedi Selim. Sesindeki şaşkın tonlama hala silinmemişti. "Tanıyamadım..."

"Gökhan söylemedi mi sana?" diye sordu. Ses tonu sertti fakat öte yandan merak da içeriyordu. "Söylemiş olması gerek?"

"Gökhan Abi!" dedi Selim, yüksek bir sesle. "Sana bunu vermemi istedi..." Kısa süreli bir sessizlik oldu. "Ama hayır, yengeden bahsetmedi abi... Ne kadar değişmiş!"

"Elini yüzünü yıka Selim, sonra da siktir git!" dedi, öfkeyle. Değiştiğimi duymaktan hoşlanmadığı, sesinin tınısına kadar işlemişti.

"Nasıl istersen abi," dedi Selim. Odama doğru yaklaşan adım sesleri Selim'e ait olmalıydı çünkü banyo, odamın karşısında kalıyordu. Banyo kapısı açıldı ve kapandı. Selim, içeride, bir dakika on dört saniye boyunca kaldı. Kendine gelmiş miydi bilmiyordum fakat "Görüşürüz abi," derken, sesi hala tuhaftı. Kapı kapandıktan sonra, adım sesleri yeniden odama yaklaştı.

"Nazlı," dedi. Kapıyı tıklattı. Yatağın ucundan kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda, yüz ifadesi oldukça mahcubiyet yüklüydü. "Kusura bakma... Gereksiz bir an yaşandı."

Başımı *önemli değil* der gibi salladım. "10'a kadar dinleneceğim..." dedim. Herhangi bir cevap vermesine fırsat bırakmadan, kapıyı suratına kapatır gibi ittirdim.

♠

Taylor'un verdiği flash belleğin içindeki belgeleri incelerken, bilmediğim herhangi bir şey öğrenmemiştim. Saat 11'e geliyordu ve *O* hala odasından çıkmamıştı. Uyumuş olmalıydı. *O*'nu uyandırmak isteyip istemediğimi bilmiyordum. Sonuçta Win Bar ya da Matt kaçmıyordu ve ben görev icabı da olsa, *O*'nunla vakit geçirmek istemiyordum. Ne kadar geç olursa, benim için o kadar iyiydi.

Salonun ışıklarını kapattım ve telefonumdaki ev sistemine şifreyi girdim. Salon loş bir ışıkla aydınlandığında koltuğun yanındaki bitkiye ilerledim. Bitkinin saksısını biraz ileriye kaydırdım. Telefonuma yüklü yazılım sayesinde, tek tuşla, saksının altındaki kare zemin havaya kalkıyor ve bodruma kapı açıyordu. Yavaşça aşağıya indim. Bodrumun ışıkları yandığında, havalandırma da devreye girmişti.

Bilgisayarın açılmasını beklerken, kahvemi yudumlamaya başladım. Matt, kendisine elli yedi dakika evvel gelen, *"Nina Adams'a ulaştın mı?"* mesajını hala yanıtlamamıştı. Bar kalabalık olmalıydı. Matt'in laptop ekranı, karşımdaki büyük ekrana yansıdığında, kamerasını aktive ettim. Bilgisayar her zamanki gibi içki raflarına bakıyordu ve önem teşkil eden hiçbir şey yoktu. Matt'in laptop başında olmadığından emin olduğuma göre, bara yerleştirilen kamera sistemini kendi bilgisayarıma da kurabilirdim.

Gece yarısı Sergio ve Tarantula'yla buluşacaktık ve belki de ben *O* uyanmadan evden çıkmalıydım. Beni evde bulamadığında bara gidişimiz de imkansız hale gelirdi. Bilgisayar, işlemi tamamladıktan bir dakika on yedi saniye sonra Matt laptopun başına doğru ilerledi ve fakat artık onu bara taktıkları kameralardan da izleyebildiğim için, hızlıca ekranı onun son bıraktığı hale getirdim.

Mehmet Şahindağ, tuvaletlere bile kamera taktırmış ve barda tek bir kör nokta bırakmamıştı. Matt, YouTube'dan çalan parça listesini değiştirdikten sonra, dinleyicileri de aktifleştirdim. Fakat dinleyicilerin şu an için hiçbir önemi yoktu çünkü müzik sesinden başka bir şeyin insan kulağıyla duyulması mümkün değildi. Ben bu seslerin çözülümünü yaptırabilirdim fakat Mehmet ne yapacaktı hiçbir fikrim yoktu. Bara gittiğimizde Matt, Mehmet Şahindağ'a sinyal gönderen düğmeye basacaktı ve Mehmet Şahindağ ya da adamları Matt'in laptopuna erişip iz bırakacaktı. Sonra olacakları gerçekten de merak ediyordum.

Canım sıkılıyordu.

Notebookumu açıp *O*'nun telefon ekranını, karşımdaki büyük ekrana yansıttım. Gökhan oldukça akıllı bir güvenlik sistemi kurdurmuştu ve *O*'nun telefonuna sızmak imkansızdı fakat *O*, bu konuda Gökhan kadar bilgili değildi. Telefonunu kendi elleriyle bana uzatmış, notebookuma bağlamama izin vermiş ve bu sırada Matt'in telefonuna erişim sistemini yükleyebilmem için güvenlik şifresini tuşlamıştı. *O bunları sen onun telefonuna sız diye yapmadı ama Nina!* Bu

umurumda bile değildi; bana açık bir kapı bıraktığında içeriye girmeyecek kadar aptal değildim. *Bence yapma N!* İçimdeki ses, dinleyeceğim son kişi bile değildi.

"Telefonumda hiçbir şey tutmuyorum," dedi bir erkek sesi. Galiba bu ses, şu an karşımdaki büyük ekrana telefonunu yansıttığım kişiye aitti. Merdivenin son basamağında durmuş, kollarını bağlamış ve bana bakıyordu. Söylediği doğruydu; arama kaydı, WhatsApp sohbetleri ve mesajları bomboştu. Kaşlarımı çattım ve galerisine tıkladım. Bir tane fotoğraf bile yoktu. Mailine tıkladım; çıkış yapılmıştı. İnternet tarayıcısında geçmişine baktım; tertemizdi.

Ters bir ifadeyle, "Nereden anladın telefonunu tekrar kurcalayacağımı?" diye sordum.

"Soruyor musun bunu gerçekten?" dedi. Derin bir nefes alarak, üçlü koltuğa yürüdü, oturdu ve bakışlarını etrafta gezdirdi. "Minik bir burun ve onu her şeye sokma meselesi. Tecrübeyle sabit."

Gülümseyerek arkama yaslandım ve bacak bacak üstüne attım. "Bana eğer birkaç saat verirsen, sildiğin için kendine güvendiğin her şeyi şu gördüğün ekrana yansıtabilirim."

O da aynı benim gibi gülümsedi. "Beni çok hafife alıyorsun. Yapma."

"Sen konu dışısın. Ben kendime güveniyorum. Karşımdakinin bir önemi yok," dedim.

"Üzgünüm Nazlı ama... Sen giderken ben dönüyordum," dedi ve *O* da bacak bacak üstüne attı. Özgüvenlerimiz birbirine çarpıyor ve bu da ortamın gerilmesine sebep oluyordu. "Yaptığın işte ne kadar iyi olursan ol, karşında ben varken, karşında kim olduğu önemli."

Küçük bir kahkaha attım. "O yüzden mi seni polise ihbar edebildim? Üstelik gizli tapınağının güvenlik sisteminde..." Bir elimi havaya kaldırdım. "Bu parmaklarımın izi vardı." Alaylı bir ifadeyle gülümsedim. "Biraz sonra tutuklanacağından habersiz benimle sevişen adam, hiç de ben giderken dönüyormuş gibi durmuyordu."

Yüzündeki gülümseyen ifade iğnelerimle solarken, "O başka," dedi. Derin bir nefes aldıktan sonra gülümsemeye çalıştı. "Sistemde parmak izin vardı çünkü sen beni vurduktan sonra, sana ateşkes teklifinde bulunmuştum," dedi. Yutkundu. "Gürkan'ı da kendi telefonundan aradın çünkü sen ateşkesi kabul ettiğinde, aylardır senden esirgediğim her şeyi sana kendi ellerimle verdim. Sana hiç karışmadım. Hareketlerini, neyi neden yaptığını kontrol etmedim. Seni kısıtlamadım. Söz namustur çünkü."

"Ben yapmam gerekeni yaptım," dedim, kendimi savunurcasına.

Başını iki yana salladı. "Caner'in senet tuzağına düştüğüm için bana çok kızmıştın. Haklıydın. Bodrum'a gitmeden, gerekirse Anıl'a her şeyi anlatacağını söyledin. Anlattın da. Beni satmayacağına dair söz versen de satmış olmuyorsun çünkü gitmeden bana söylemiştin. Daha evvel bunu konuşmuştuk. Benim sana bir oyun oynadığımı öğrendikten sonra, sözler hükümsüz oldu. Kurtulmak için çırpınıyordun. Seni tehditle bastırıyordum ama işte sen sensin. Anıl'ı aramaya çalışman, Eren'e her şeyi anlatmaya çalışman, Hande'ye anlatmayı başarman... Artvin'de seni bulduğumda elindeki silah bana döndü. *'Yaklaşma,'* demiştin. Özgür olmak istiyordun. Beni kalbimin üç santim yakınından vurdun. Yapman gerekenler bunlardı. Yaptın işte."

Ters bir tavırla, "Bunların seni polise ihbar etmemden farkı ne?" diye sordum.

"Ateşkesi kabul etmen," dedi. Gülümsüyordu fakat bu gülümseme samimiyetten uzaktı. "Her şeyi bilmene rağmen, *'Tamam söz veriyorum, 8 Kasım'a kadar, buradan gidene kadar bir hata daha yapmayacağım. Sen sana yaptıklarımı unutursan, ben de unutacağım. En başta, kumarhanedeki anlaşmayı ilk kabul ettiğimde birbirimize nasıl davranmamız gerekiyorsa öyle olalım,"* demen. Daha evvelkiler, koşullar dahilinde yapman gerekendi belki ama sen Gürkan'ı aradığında bana ihanet ettin. Planın akıllıca olduğu için değil, ben sana sırtımı dönecek kadar güvendiğim için."

Başımı sahte bir onaylamayla sallarken, "Kendi hatan olduğu için mi polise her şeyi itiraf ettin?" diye sordum.

Birkaç saniye hiçbir şey demeden gözlerimin içine baktığında, ciddileştiğini fark etmiştim. Boğazını temizledi. "Şimdiye dönersek... Bir daha kimseye sırtımı dönmem ve her zaman tek gözüm açık uyurum... Nina Adams."

Kaşlarım havalanırken şaşkınlıkla gülümsedim. Fakat benim gülümsemem de memnuniyetten oldukça uzaktı. "Başka bir telefon var değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi. Bakışlarını sağa çevirerek büyük ekrana baktıktan sonra bana döndü. "Bay Ortiz'le haberleştiğim, yani Matt'in telefonuna erişmem için sistem kurduğun telefon sıfır bir telefon. Kendi telefonum hep üstümde. Sen beni bayılttığında da üstümdeydi ama sen komodindekine dikkat etmişsin." Gerçekten de ben giderken *O* dönüyordu ve bu çok sinir bozucuydu.

"Düşündüm de...belki sen muhbir olarak kalmalısın. Belki hatta terfi alıp işi laf taşımadan öteye götürür, doğrudan ajan olursun," dedim imalı bir ifadeyle. "Güzel becerirsin."

"Her şeye rağmen," dedi, ayağa kalkarken. Durdu ve dört saniye gözlerimin içine baktı. "Sana saygı duyuyorum. Bunu da benden alırsan...hiç görmediğin bir yüzümle karşılaşırsın."

Alaylı bir kahkaha attım. "Kara'yı hala mı tanımıyorum yani?" diye sordum ve ben de ayağa kalktım. "Daha bana göstermediğin bir yüzün kaldı mı gerçekten?"

Çok ciddi, hatta sert bir ifadeyle, "Bora Karabey'le karşılaşmadın mesela hiç," dedi. Birkaç adım atarak bana yaklaştı. "Ne Bora'ya benzer ne de Kara'ya. Babamın zoruyla okuduğum işletmenin bana tek katkısı. Otoriter bir patron görmek istersen, görürsün. Taylor söylemiştir, benim söz yetkim, seninkinden fazla. CIA ajanı olmak istiyorsan benimle iyi geçin derim." Gözleri kısıldı. "Ya da geçinme... Masumiyetini beni polise ihbar ettiğinde mi tamamen kaybettin acaba yoksa Gürkan'a belgelerin yerini söylediğinde mi? Malum benim de senden almam gereken

bir intikam var. Ödeşelim güzel güzel." Tehditkâr bir şekilde gülümsedi. "Hazırlan. Bara gidiyoruz. Bu akşamdan sonra da ben, adam akıllı bir yol haritası çizeceğim."

♠

Siyah, boğazlı, uzun kollu, mini bir elbiseyi siyah uzun çizmelerimle tamamladıktan sonra koyu bir göz makyajı yaptım. Söylediklerinde ciddi miydi, ajan olmamı engeller miydi bilmiyordum ama *O*'na asla güvenmiyordum. Artık ajan olmayı istediğim falan yoktu ve hatta bu görevi tamamlayacak, sonrasında da siktir olup gidecektim ama *O*'nun bu dediğini yapıp yapamayacağını merak ediyordum. Saçımın teline zarar vermeyeceğini biliyordum ama zaten *O*, her defasında kalbimi hedef alıyordu.

O akşam üzeri, *O*'nun yatak odasında, formüllerim üzerinde çalışıyordum. Elimde, yazı yazdıkça tepesindeki süsü sallanan bir kalem vardı. Bu kalemi Begüm'ün odasında bulmuştum. Çıkardığı ses, sinir bozucu derecede güzeldi ve yazı yazarken bu sesi duymak hoşuma gidiyordu. Yatağa ters bir şekilde yüzü koyun uzanmıştım ve orman manzarasına bakarken düşünüyor, bazı notlar alıyordum. Üslü sayılar üzerinde çalışıyordum ve ormanı izlemek kafamı açıyordu.

Odaya geldiğinde, beni burada gördüğüne şaşırmıştı fakat *O*'nu umursamamıştım. Tutsaklığa alışmış gözüküyordum fakat bunun böyle sürmeyeceği ikimizin de bildiği halde dile getirmediği bir gerçekti. Fırtına öncesi sessizliği yaşıyorduk ama ne zaman patlayacağımı ikimiz de bilmiyorduk. *O* da ben de yapacağım yeni hamleyi bekliyorduk ama bu hamleyi ikimiz de bilmiyorduk. Haziran neredeyse bitecekti ve ben Temmuz gelmeden, artık kurtulmuş olmak istiyordum.

Odaya girer girmez gömleğinin düğmelerini açmış ve odanın köşesindeki tekli koltuğa oturup ayaklarını önündeki pufa uzatmıştı. Odaya ne zaman o koltuğu yerleştirdiğini bilmediğimi ancak fark etmiştim. Dudağının kenarı yara olmuştu ve belli ki birisinden okkalı bir yumruk yemişti.

Daha *O*'nu tanımadan üzerine çalıştığım bir üslü sayı meselesi vardı ve ciddi bir yol katetmiştim; o yüzden kimden, neden yumruk yediği umurumda olmamıştı.

Kalemimden çıkan ses sebebiyle, sık sık bakışlarını bana çevirdiğini fark ediyordum fakat yalnızca bakmakla yetiniyordu. Beni odasından kovacak değildi. Zaten böyle bir haddi kendinde bulamazdı, rahatsız oluyorsa bir zahmet kendisi gidecekti. Odasında olmamdan ya da çıkardığım sesten rahatsız olduğunun farkındaydım. Belli ki morali de bozuktu ama ağzını açıp tek kelime edemiyordu. Bir süre sonra gözlerini kapattığında, buna katlanacağını anlamıştım.

Dakikalarca yaptığım işe devam ettim ve odada kalemden çıkan sesten başka bir ses duyulmadı. Gözlerini asla açmamıştı fakat uyumadığının farkındaydım. Odadaki gergin sessizliği bozan, telefonundan çıkan melodi olmuştu. Bir telefonum bile yoktu ve yanımda telefonla konuşulması sinirlerimi bozuyordu.

"Yatıyorum," demişti, hattın ucundakine. Sesi oldukça soğuk ve bıkkındı. *"Söyle ne söyleyeceksen."* Aslında sinirliydi. *"O konu hariç!"* demişti. Bu, öylesine bir sinir gibi de durmuyordu. *"Misafir çekemem,"* demişti. Gelecek olan her kimse, ben de çekemezdim. *"İyi. Naz'ınla görüş sadece o zaman..."* Bahsi geçen Naz ben olduğuma göre, kimin aradığını merak etmiştim.

Telefonu kapattığında, *"O kim?"* diye sormuştum.

Gözlerini açmadan, *"Eren,"* demişti.

Benim gözlerim ise zaten açık olmasına rağmen, fal taşı kadar açılmıştı. *"Beni Eren'le mi görüştüreceksin?"* diye sorduğumda, sesimden heyecan damlıyordu.

"Keyfim yok Nazlı. Acayip de sinirliyim. Sana, yanlış tek bir şey söylediğin ya da yaptığın takdirde neler olacağını tekrar anlatmalı mıyım?" demişti. Cümlesi bittiğinde gözlerini açmış, ifadesiz bir şekilde yüzüme bakmaya başlamıştı.

"Eren'i çok özledim..."

"İyi. Görürsün birazdan. Hande ve Gökhan da geliyormuş..."

Hızlıca doğrulmuş ve bağdaş kurmuştum. *"Neden berabermiş ki onlar?"* diye sormuştum, şaşkınlıkla.

"Ben ne bileyim?!" diye bağırdığında, olduğum yerde sıçramıştım. Bu tepkiyi beklemiyordum ve neden bağırdığını anlamamıştım. Durup dururken bağıran birisi değildi ve bu *O*'nun için çok saçma bir eylemdi. Çatılan kaşlarımla yüzüne bakmaya devam ediyordum. *"Git hazırlan,"* demişti. Sesi daha normal bir tondaydı fakat beni başından savmak istediğini anlamıştım. Gidip hazırlanmayacağımı bilmesi gerekiyordu, sebepsizce bana bağırdığı için özür dilemek zorundaydı. Dümdüz bir ifadeyle, yüzüne bakmaya devam etmiştim. *"Ah Nazlı!"* demişti, bir süre sonra.

Benim odayı terk etmeyeceğimi anladığında ise kendisi çıkıp gitmişti.

Sevim Hanım, bir süre evvel, telefonunu kullanarak Anıl'ı aramaya çalıştığım için görevden alınmış ya da uzaklaştırılmıştı. Artık yemekleri kimin yaptığını bilmiyordum. Belki de dışarıdan geliyordu. Hande'yi mi daha çok özlediğimi, yoksa Eren'i mi daha çok özlediğimi düşünürken, içinde zar heykeli olan, fıskiyeli süs havuzunun önünde volta atıyordum. İkisinin de boynuna atlamak ve hasret gidermek istiyordum. Anıl'ı merak ediyordum. Anıl'ın nasıl olduğunu sormak ve ona selam göndermek istiyordum.

Eren ve Hande'ye sarıldığım anda, ne kadar yalnız olduğumla bir kez daha yüzleşmiştim. Bir süre izole bir hayat yaşamak istediğim yalanı, Eren'e, Begüm'e ve Hande'ye, Gökhan tarafından çoktan söylenmişti. Böylece neden telefon kullanmadığım sorusu cevaplanmış oluyordu. Kimse bunu yadırgamamıştı çünkü zaten ben *O*'nunla tanıştıktan sonra epey değişmiştim. Eskisi gibi dışarı çıkmıyor ya da arkadaşlarımla takılmıyordum; eh telefon kullanmamam da böylesi bir değişim olsa gerekti. Bunu gayet anlamışlar, anlayışla karşılamışlardı.

Ya da bu değişimi sorgulamak işlerine gelmemişti.

Begüm, yemek boyunca, kuracağı markadan bahsetmişti. Bu sohbeti ilgiyle takip eden yalnızca Hande ve Eren

olmuştu. Gökhan'la *O*'nun aklı muhtemelen bambaşka yerlerdeydi ve ikisi de gözlerini benim üzerimden çekmiyorlardı. Markanın patenti ile alakalı Eren açıklamalar yapıyordu ve Begüm yemekte dahi telefonuna notlar alıyordu. Fikri ve Sınai Mülkiyet konusundaki soruları bitmiyor ve bir Hukuk Fakültesi öğrencisi gibi, azimle soru soruyordu. Patent ve telif arasındaki farklardan Begüm'e neydi? Konu açılmışken araya damlayıp formüllerimin patentini alasım gelmişti.

"Eren," demiştim, dan diye. Bir anda bana çevrilen gözler, yüzüme merakla bakıyordu. Begüm'ün lafını kesmiş olmama şaşkınlıkla bakmalarını umursamadan, heyecanla devam etmiştim: *"Formüllerimin patentini alalım!"*

"O-olur..." demişti Eren, şaşkınlıkla. Başını *tamam* der gibi sallamıştı. *"Yani aslında konunun ehli bir avukat-"*

"Sen bulursun," demiştim, heyecanla.

"Kuzum, ben sana kaç kez dedim ama... Çoğunun üzerinden geçmen gerektiğini söylemiştin?" diye araya girmişti Hande, sorar gibi.

"Olduğu kadar," demiştim, umursamaz bir ifadeyle. *"Eren... Sen ilgilenir misin?"* diye sormuştum, hemen ardından. *"Getireyim mi dosyamı?"*

"Getir..." demişti Eren.

Formüllerimin ve babamın alfabesinin içinde olduğu dosyayı heyecanla aşağıya getirmeden, özel alfabemle, içine kısacık bir not düşmüştüm.

"Bana oyun oynamış. Yardım et. Esir tutuyor."

Dosyayı Eren'e uzattığımda, o dosyaya bir daha dokunamayacağımı bilemezdim.

"Bütün gece surat mı asacaksın?" diye sorduğunda, bakışlarım *O*'na çevrildi. Elleri direksiyonda, bakışları ise yoldaydı. "Size eğitimde, rol yapmayı öğretmediler mi?"

Yapmacık bir tatlılıkla, "Ben onu eğitime katılmadan senden öğrendim zaten," dedim.

Gülümserken, arabayı durdurdu. "Göster bakalım marifetini," dediğinde, kapkara gözleri bana çevrilmişti. "Bu

işler matematik gibi kurallara bakmaz. Doğaçlama ister. Beni sevdiğine beni ikna etmen lazım. Malum bana oyun oynadığını sanacaklar." Yanağımdan makas aldı. "İşe gülümseyerek başla."

Yanağımdan makas mı almıştı?

Ben şaşkınlıkla *O'*na bakarken arabadan indi. Bu samimiyet nereden geliyordu? Kapımı açmak için yöneldiğinde derin derin nefesler almaya ve öfkemden arınmaya çalışıyordum. İnadına, elim kolum yokmuşçasına kapımı açmasını bekledim ve arabadan aheste aheste indim. *O* ise bu davranışıma yalnızca gülmekle yetinmişti.

♠

Bara girdiğimiz ilk anda Frantz radarına yakalanmıştık. Aslında Frantz geç saate kadar barda kalmazdı fakat bizi görünce biraz daha oturası gelmişti. *O*'nunla sohbet ediyordu. Mehmet Şahindağ'ın sesleri çözümleyebilirse maruz kalacağı sohbet, politika ve futbol ağırlıklıydı. İlk kez birisiyle uzun uzun sohbet ettiğine şahit olduğum için mi yoksa ilk kez gündeme ve dünyaya dair fikirlerini öğrendiğim için mi bilmiyordum ama ben de *O'*nu Frantz gibi ilgiyle dinliyordum. Konu konuyu açtıkça Frantz daha çok sarhoş oluyordu ama hala karısından ve kızından bahsetmemişti.

"Saat kaç olmuş..." dedi Frantz gülümseyerek. Bu kadar içten gülümsediğini ilk kez görüyordum. "Siz gençsiniz ama ben artık gidip yatmalıyım."

"Tanıştığıma memnun oldum," dedi ve ayağa kalkıp Frantz'e elini uzattı. "Bir süre daha buralardayız biz. Tekrar görüşelim."

"Çok sevinirim. Bu kadar hayat dolu birisiyle sohbet etmeyeli yıllar oluyor. Bana yaşadığımı hissettirdiniz genç adam," dedi Frantz. Kurduğu cümle çok doğaldı ve bunda haklıydı ama bana küfür gibi gelmişti. Hayatı bitmiş bir insan olarak ben, Frantz'e hiç yaşadığını hissettirememiş ve kötü anılarını tekrar tekrar hatırlatmış olmalıydım; her bir arada oluşumuzda! Bana döndü. "Nina, bu genç adamı kaçırma

elinden. Böylesini bulamazsın," dedi. Güldü. "Görüşmek üzere."

Frantz'in bakışları Matt'e çevrildiği sırada, Matt'e gelen mesaj aralık çantamdaki telefonumun ekranına düşmüştü: *"Altında dinleyici olan mumluğu bara bırak. Tezgâhın altında yeteri kadar iyi değil. Müziği de biraz kıs."* Frantz, Matt'e hesabı yazmasını işaret ederken, *O*'nun bakışları kendi telefonuna yönelmişti.

Matt, cebinden telefonunu çıkarttı. Mesajı okuduktan sonra, mumluğu önümüze bıraktı. "Sen mumları seversin Nina," dedi gülümseyerek. Ben de Matt'e gülümsediğimde, elimin üstünde *O*'nun elini hissettim.

Parmak uçlarıyla elimi okşarken, "Dinleniyoruz. Ne güzel," dedi. Türkçe konuşması ve Matt'e gelen mesajı görmediğimi düşündüğü için eş sesli kelimeden yararlanması, dan diye kahkaha atmama sebep olmuştu.

Anlamazdan geldim. Şaşkınlıkla, "Barda mı dinleniyoruz?" diye sordum.

"Birbirimize bakarken dinleniyoruz işte," dedi ve boynu ağrıyormuşçasına başını sağa sola eğerek mumluğu işaret etmeye çalıştı.

Üzgün bir ifadeyle, "Dün gece seni çok yordum herhalde," dedim.

Bakışları kısılırken, meseleyi anladığımı anladı ve sıkıntılı bir nefes verip başını iki yana salladı. "Biliyorsun," dedi, imayla. Bar sandalyemi biraz kendisine doğru çekti ve "Ama işte bilmezden geliyorsun... Sen beni yorar mısın hiç?" diye devam etti.

Elimi elinin arasından çektim. Dirseğimi bara, elimi de yüzüme yasladım. "Açıkçası araya giren üç senede biraz paslanmış olduğunu söylemeliyim." Kaşları birden çatıldığında, yüzümde hin bir gülümseme vardı. "Ben alkole daha dayanıklı bir sen hatırlıyordum," diye devam ettiğimde, zorlukla gülümsedi. *Ben sana göstereceğim* der gibi kafasını salladığında minik bir kahkaha daha attım. Amacıma ulaşmıştım.

"Mutluluktan sarhoş olmuşumdur," dedi, alaylı bir ifadeyle.

Mutsuz olduğum-uz-u hatırlamak, beni bir cevap vermekten alıkoymuştu. Aslında, rol yaparken o rolü giyebilmek ve öyley*miş* gibi davranabilmek gerekiyordu fakat ben ne kadar profesyonel olursam olayım *O*'nunlayken zorlanacağımı biliyordum. Söylediği her bir cümle, devamlı, bana unutmak istediklerimi hatırlatırken, *patronculuğuna* tahammül edemezdim. Hala evliydik. Bu, şu an bar sandalyesinde yan yana oturmamız kadar saçmaydı. Ben burada ne yapıyordum? *O* nasıl, her rolü, bu kadar güzel sırtlanabiliyordu?

"Nazlı?" dedi. Bakışlarımı *O*'na çevirdim. Yüzündeki meraklı ifadeyi, gülümsemesiyle bastırmaya çalışıyordu. Mutluluk rolü yapmam gerekiyordu, *O*'na. Plan böyleydi ve hatta bu planı ben böyle kurmuştum. *O*'nu sevdiğimi düşündüğünü Mehmet Şahindağ'ın görmesi gerekiyordu. *O*'nunla diyalog bile kuramıyorken bunu nasıl yapacaktım?

Birisini seviyor*muş* gibi yapmak çok zordu; *O* buna nasıl katlanmıştı?

Üstelik ben sadece Mehmet Şahindağ'ın bizi gördüğü bir ortamda *O*'nu kandırıyordum ve aslında *O* gerçeğin ne olduğunu biliyordu; ama *O* doğrudan beni kandırmıştı.

Merakla, "Hint pokeri bilir misin?" diye sordum.

Afalladığını hissettim. "Yok artık," dedi. Ciddi olduğumu belli edercesine bakışlarımı yüzünden ayırmadığımda, "Eve mi gitsek ya, sıkıldın herhalde sen," dedi. Kafamı dağıtmak zorundaydım. Matt'e dönerek iskambil destesi istedim. Bar ve iskambil destesini bir araya getiremediği bakışlarından belliydi. Bu barda bir Nina Adams vardı. Üstelik, müdavimiydi. Hem barın, hem kumarın.

Desteyi kararken, bakışlarım yeniden *O*'na çevrilmişti. "Oynuyor muyuz?" diye sordum. Yeniden İngilizce konuşmaya başlamıştım.

"Tamam," dedi ve gülümsedi. Sevdiği hiç kimseyle rakip olmadığını bildiğim için, teklifi sunan ben olmama rağmen oynamayı kabul etmesi içimi acıtmıştı. Matt, beş tekila shot

bardağını *O*'nun, beş tekila shot bardağını benim önüme dizdiğinde, "Kör bahis. Bir shot," dedi. Birer bardağı ortaya koyduk.

Desteden bir kartı *O*'na uzatıp diğerini de kendime aldım. Payıma düşen kartın ne olduğuna bakmadan alnıma yapıştırdım. Bakışları karta kaydıktan sonra yeniden gözlerimi buldu. "Hadi yapıştırsana alnına," dedim, kaşlarımı çatarak.

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun," dedi ve önündeki kapalı karta bakmadan bana uzattı. Muhtemelen kartı alnına yapıştırarak karizmasına zarar vermek istemiyordu fakat bu oyunun kuralı buydu. Gözlerimi devirerek, *O*'nun kartına baktım: sinek ikili.

"Evet?" dedim bahsi arttırıp arttırmayacağının merakıyla. Bir shot bardağını daha ortaya ittirdiğinde, ifadesizliğimi korumaya ve renk vermemeye çalıştım. İkiden daha küçük bir kart olmadığı için kazanma ihtimalim oldukça yüksekti. İki shot bardağını ortaya koyduğumda, aynı benim gibi ifadesizliğini koruyarak kendisi de bahsimi kabul etti.

Birer kart daha dağıttım ve payıma düşeni alnıma yapıştırdım. *O*'na ise bu sefer maça ası gelmişti. Bu biraz düşündürücü olsa da önümde kalan son iki bardağı da bahse koymaktan çekinmedim. En düşük elin sahibi ortadakileri içecekti. Veya şimdi çekilerek şu an potta olan bardakları içmeyi seçebilirdi.

"En kötü sarhoş olursun ya," dedim gülerek. *O* ise milyon dolarlarıyla poker oynuyormuşçasına ciddi ifadesini bozmadan, *evet* anlamında kafasını sallayıp önünde kalan son iki bardağı ortaya koydu.

Kartları alnımdan çekti ve benim göreceğim şekilde barın üstüne koyup shot bardaklarını önüne aldı. Benim payıma düşen kartlar, maça kızı ve maça sekizliydi. Ben kazanmıştım fakat kendi kartlarına bakma gereği bile duymadan kaybettiğine çokça emindi. Belki *O*'nun kartları iki astı; nereden biliyordu?

"Kaybettiğini nereden biliyorsun?" diye sordum. Üçüncü bardağı kafasına dikerken, bana yandan bir bakış attı. "Kumarhaneler kralı gibi bakma bana," dedim. Güldü ve dördüncü bardağı fondip yaptı. Bakışlarım, maça sekizliyle maça kızına kaydı. *Maça kızı* bana gelmişti fakat belki *O*'na gelmiş de sayabilirdik çünkü bu oyun pokerin tersi mantıktaydı; kendimizin değil rakibimizin kartını görüyorduk ve alnımdaki kartı gören *O*'ydu. Ama bu sefer, maça kızı yüzünden kaybeden ben değil *O* olmuştu. "Eğer maça kızını çekseydim... Kazanır mıydım? 1 Mart'ta?" diye sordum.

Altıncı bardağı içtiğinde, bir limon dilimini neredeyse yutmak üzereydi. "Paramı alıp gider miydim, diye mi soruyorsun?"

"Evet," dedim. Yedinci bardağı içtiğinde, yüzünde artık hoşnutsuz bir ifade vardı. Muhtemelen, aç karnına bu işkenceye maruz kaldığı için midesi yanıyordu. "Yani hani mesele..." *Mehmet sizi dinliyor N, üstü kapalı konuş.* "Derdimi anlamaktı ya mesele, ama şansa kalmıştı olay. Eğer ben kazansaydım, gerçekten kazanır mıydım?"

"Bilmiyorum. Hiç düşünmedim," dedi. Onuncu bardağı da içtiğinde kafasını hızlıca iki yana salladı. "Bir daha tekila içeni siksinler."

Kocaman ve içten bir kahkaha attım. "Para kaybetmeye benzemiyor değil mi, ceza almak?" diye sordum. Bir anlığına, içimin yağlarının eridiğini hissetmiştim.

"Bu iğrenç mekânın tekilasının kaçak olduğuna bahse girerim," dedi. Türkçe konuşmaya başlamıştı. Yüzünü ekşitti. "Bu kadar ucuz tekila mı olur amına koyayım?" diye eklediğinde, yine kahkaha attım.

"Ölmezsin, merak etme..." dedim, gülerken. Durumu saçma hale getirmemek için *O*'na uyum sağlamaya çalışıyor ve ben de Türkçe konuşuyordum. Bundan nefret ediyordum.

"Keşke öldürse!" dedi, abartıyla. "Fakat süründürür."

"Kötüye pek bir şey olmuyor maalesef..." dedim.

Yüzümdeki yapmacık gülümsetme, *O*'nu da gülümsetmişti. Birkaç saniye, hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktı.

Fakat akabinde, bakışları cebinden çıkarttığı telefonunun ekranına çevrilmişti. Kaşları çatıldı. "Ben bir tuvalete gidiyorum. Gökhan'ı aramalıyım," dedi.

Ayağa kalktığında, ben de yerimden fırladım ve koluna yapıştım. Bakışları gözlerimi buldu. "Bırak şimdi Gökhan'ı, dans edelim!" dedim. Kolundan çekiştirerek *O*'nu barın ortasına sürükledim. "Müziğin sesini aç Matt!" diye bağırdım. Matt ve tanıdık simalar sarhoş olduğumu düşünerek bana bakıyorlardı çünkü bu derbeder alkoliklerle dolu barda dans etmeyi arzulamış tek insandım.

Müziğin sesi arttığında, elleri belime yerleşti. Parmak uçlarımda yükselerek kulağına, "Tuvalette kamera ve dinleyici var," diye fısıldadım. Bakışları beni bulduğunda yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Eğer acil bir durum varsa çıkalım, öyle konuş." Gülümsedi ve başını *hayır* dercesine salladı. Daha çok gülümsediğinde, gamzesi ayan beyan ortaya serilmişti. "Bir dakika?" dediğimde, bakışlarım kısılmıştı. Gözleri, gözlerimden çekilmiyordu. "Beni denedin? Biliyordun? Seni uyarıp uyarmayacağımı test ettin? Sen bunu nasıl yaparsın ya? Na-"

Dudakları dudaklarımı kapatırken, omuzlarındaki parmaklarım çaresizce havalandı. Avuç içlerim ise *O*'nu itip itmemenin kararsızlığında omzuna çakılı halde beynimden sinyal bekliyordu. Geçmiş, dimağımı ele geçirirken yüreğime serin nefesini üflüyordu. Geleceğimi esir alan cehennem ateşi, okyanusun buz gibi şiddeti karşısında prangalarını gevşetiyordu. Geçmiş şimdiyi ele geçirirken, dudaklarım kayıtsız kalamıyor ve karşılığını veriyordu.

Geçmiş biraz tuzluydu, ekşiydi ve yakıcı bir tekila tadına sahipti ve fakat inkâr edilemez derecede güzeldi.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında kapkara gözleri, yeşilin hangi tonu olduğunu bilmediğim gözlerimi buldu. Bir eli ancak omuzlarıma kadar uzanabilen sarı saçlarıma gitti ve birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Geçmiş, bugüne konuk olurken en dayanılamaz haliyle gülümsedi. Parmak uçları, boynumun sağ tarafına değdi. Adının yazdığı

fakat bunu bilmediği yeri, kazağımın üzerinden hafifçe okşadı. Yanağıma uçucu bir öpücük kondurken, sakallarının dokunuşuyla varlığının gerçekliğini hissettirdi.

"Kader," dedi sessizce. Ben nutkum tutulmuşçasına yutkunurken geri çekildi ve "Bir dakikanızı alabilir miyim?" diye bağırdı, sahip olduğu İngiliz aksanıyla. Sarhoş olmuş olamazdı ve fakat öyley*miş* gibi yapmakta hiçbir sakınca görmüyordu.

Kameralara oynayacaktı.

Matt müziğin sesini kıstığında, "Teşekkürler," dedi ve kara gözlerini bana çevirdi. "Bu gördüğünüz kadın..." Karşımdaki adam ne geçmiş ne de gelecekti; yalnızca intikamı ve özgürlüğü isteyen bir kardeşti, yeğendi, kuzendi, evlattı, abiydi, patrondu, muhbirdi. "Onunla üç sene evvel çok kötü şeyler yaşadık. Benden nefret etti. Ve ben ona yaşattığım her şey için çok acı çektim." Gözleri etrafta, insanların üzerinde gezdi. "Ben yokken buradaymış, buraya ait olmaya, bir başkası olmaya çalışmış. Şimdi ona bu duvarların ve sizlerin huzurunda söylemek istediğim bir şey var..."

Bana döndüğünde başımı hafifçe, *yapma* dercesine iki yana salladım. Gülümsemeye çalışarak, "Benim hatam. Çok içtin," dedim. Susmasını ve bu şova derhal bir son vermesini Mehmet Şahindağ'ın ölmesinden bile daha çok istiyordum.

Ellerime uzandı.

Baş parmakları, nabzıma mıhlandı.

Gözlerimin içine baktı.

"Seni seviyorum," dedi.

"Sen seni sevdiğime inanmasaydın, başkaları inanır mıydı Nazlı? Öyle kandın ki bir bakışa, yalancı bir gülüşe... Sana seni sevdiğimi hiç söylemememe takılmadın bile. Bir öpücük, iki sarılma, en fazla saçlarını okşama. Bitti, bu kadar... Bu kadar kolay ikna oldun işte!"

Gözlerimi sımsıkı yumduğumda, alkış sesleri kulaklarımı dolduruyordu. Bakışlarıyla ne kadar kolay ve ne kadar etkileyici yalan söylediğini bana unutturmamak ister gibi

davranıyordu. Parmaklarım ellerini belki de parçalamak istercesine sıkarken, geçmişin enkazında kalmış gibi hissediyordum. İki kelimelik zehir kalbime yayılırken cehennem ateşi harlanıyordu ve okyanusun seraptan ibaret olduğunu bir kez daha anlıyordum.

Daha önce yüzüme karşı beni sevmediğini haykırırken bile bu kadar kötü hissetmemiştim.

Belki *O*'ndan nefret ettiğimi sandığı için, belki amacımızın aynı olduğunu bildiği için, belki o iki kelimelik zehrin hançer kadar öldürücü olduğundan haberdar olmadığı için, belki de asla bir gün beni sevmesini içten içe ne kadar da çok istediğimi tahmin edemeyeceği için yapılması gerekeni yapıyordu.

Zaferine giden yolda beni zalimce harcadığını bu kez fark etmiyordu.

94.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi □

Bana idrak etmekte zorlandığım bir rüyayı yaşatıyorsunuz. Ailemiz gün geçtikçe daha da büyüyor, kocaman oluyor. Oy ve yorumlarınız, tweetleriniz, Instagram paylaşımlarınız, özel mesajlarınız...ilginiz, sevginiz ve bağlılığınız için çok teşekkür ederim.

Var olun...□□❣

♠

Arabayı benim kullanmama izin vermesi alkolün vücuduna iyice yayılmasından, yol boyu ağzını bıçak açmaması midesi bulandığından, eve girer girmez kendisini banyoya kapatması ise kusacak olmasından kaynaklanıyordu. Muhtemelen bünyesi ucuz alkole alışık değildi ve eve dönmek istediğimi söylememe rağmen beni dinlemeyip içmeye devam etmişti. Matt barı kapatacağını söylemese daha da içerdi.

Matt'in laptopuna erişen kaynağın IP'sini tespit etmeye çalışıyordum fakat dikkatimi veremediğim için başarılı sonuç elde edemiyordum. Belki de şu an bununla uğraşmam yersizdi çünkü bunu yapabilmem için bedenimin burada olduğu gibi aklımın da burada olması gerekiyordu. Fakat benim aklım banyoda kalmıştı. Kırk sekiz dakika, elli yedi saniyedir kusuyor olamazdı.

Sessizce banyoya doğru ilerledim. İçeriden ses gelmiyordu. Kapıyı tıklattım ve hiçbir cevap alamamama rağmen içeriye girdim. Yere oturmuş ve kafasını lavabo ile küvet arasındaki fayansa yaslamıştı. Uyuyor olamazdı, muhtemelen sızmıştı.

Birkaç kez sessizce, "Hey," dedim, fakat sesim *O*'na ulaşmıyordu. Belindeki silahı aldım. Pantolonunun cepleri boştu. Duş başlığına uzandım ve suyu ılığa ayarladım. Başına ve yüzüne su tuttuğumda huzursuzca kıpırdandı. Gözleri yavaşça aralandığında, ışık *O*'nu rahatsız etmişti.

"Anne..." dedi. Ne tepki vereceğimi bilmiyordum. "Anne... Yapayalnızım."

"Beni istemedi lan, beni. Ben kocasıyım onun. Düşünebiliyor musun el alemin herifine 'Haklısın yapayalnızım!' dedi. Düşünebiliyor musun lan? Benim karım! Kara'nın karısı..."

Yirmi dördüncü yaş günümdü. Bir hafta sonra Begüm ile Eren'in nişanlanacağını ve zaten büyük bir organizasyon yapılacağını bahane ederek doğum günü kutlaması istememiştim. Kocam tarafından bir oyuna mahkûm edildiğim, en yakın arkadaşım Hande ile artık görüşmediğim ve kardeşim bildiğim Eren'den nefret ettiğim için ortada kutlayacak bir şey yoktu ve doğduğuma doğacağıma çoktan pişman olmuştum. Fakat bana oynanan oyunu bilmeyen bir görümcem vardı ve Hande'nin yokluğunu aratmayarak bana sürpriz doğum günü partisi düzenlemişti.

Begüm, abisinin bir mafya olduğunu yok sayarak hayatımda belki de tanıdığım herkesi eve davet etmişti. Bunu abisinin onayından geçirmeden yapamazdı. Abisi, artık ateşkes imzaladığımız ve sözlerini tutmak konusunda oldukça hassas birisi olduğu için, bu partiyi kabul etmiş olmalıydı. *O*'nunla, Gökhan'la ve Eren'le aramda bir sürü sorun vardı ve fakat ne halam ne yengem ne de Begüm, hatta belki de bir kişi hariç hiç kimse, bu durumun farkında değildi.

Ama Anıl farkındaydı. Artvin'den döndükten sonra telefonuma kavuştuğum için kendisiyle eskisi gibi mesajlaşmaya başlamıştık. Gündüzleri, hatta bazen de geceleri evde sıkıldığım için görüntülü de konuşuyorduk. *O* gelinceye, dik dik yüzüme bakıncaya ya da alenen *"Saat kaç*

oldu artık ya!" diye homurdanıncaya kadar Anıl'la aramdaki iletişim bitmiyordu.

Zaten Anıl'ın bir şeylerin ters gittiğini fark etmemesi için aptal olması lazımdı çünkü kocamla konuşmadığım kadar onunla konuşuyordum. Hatta bazen canım konuşmak istemezse, onu yine de görüntülü arıyor ve *"Kal orada, ben şimdi kek yapacağım sen de izle!"* diyordum. Yalnızdım. Anıl hayatımda benim olan ve benim kalan tek insandı.

O gece herkes havuz başında eğlenirken Anıl'a *"Garaja gelsene,"* diye mesaj atmıştım. 8 Kasım'da buradan gidecektim ve *O*'nun bana yaptığı her şey yanına kâr olarak kalacaktı. Gitmeden, Anıl'a bir hediye vermem lazımdı. Bir daha asla görüşemeyecektik ve ben Anıl'ın hayalleri gerçek olsun istiyordum.

Anıl garaja geldiğinde bakışları önce beni, sonra arabaları, sonra tekrar beni bulmuştu. *"Neden buraya çağırdın beni?"* diye sormadan evvel de yutkunmuştu. En önde duran siyah Range Rover'ın kapısını açıp sürücü koltuğundaki gazete kupürünü ona uzattığımda ise bir kez daha yutkunmuştu.

"Hatırlıyor musun, 'Bir gün benim de bundan olacak Naz!' demiştin bu haberi gördüğünde... Çocukluğumun en güzel yanına, küçücük bir hediye," dediğimde, Anıl'ın deniz gözleri büyümüş ve inanamamışçasına bana bakmaya başlamıştı. Anıl'ın elinde tuttuğu gazete kupüründeki *O*'nun fotoğrafına takılan gözlerim yeniden deniz gözlere çevrilirken anahtarı Anıl'a uzatmıştım.

"Ben bunu kabul edemem. Bana Bora'nın parasıyla aldığın hiçbir şeyi kabul edemem," demişti itiraz ederek. Arabanın yeni olduğunu tek bakışta nasıl anlamıştı, bilmiyordum.

"Söz veriyorum sana ömrüm boyunca bir daha asla hediye almayacağım, yeter ki bunu kabul et. Bu son zaten."

Anıl'ın dilini çözen belki de bu serzenişim olmuştu. Neler olduğunu sormaya başlamış, bir şey olmadığını söylesem de inanmamıştı. Ona herhangi bir şey anlatma riskini göze alamazdım. Eren'e her şeyi söylemeye kalktığımda formüllerimden ve babamın alfabesinden olduğum için mi,

Hande'ye her şeyi söylediğimde yaşanılanlar yüzünden mi, Eren'in her şeyi öğrendiğinde verdiği tepkiden dolayı mı ya da sadece Anıl'ın başına bir şey gelmesinden korktuğum için miydi bilmiyordum ama susmak zorunda olduğumu bildiğim bir girdaba sürüklenmiştim.

Beni bir girdaptan çekip başka bir girdaba atan ise Anıl'ın dudaklarından dökülen beş kelimeden ibaretti: *"Ben sana âşık oldum Naz."*

Önemli olan hayallerin gerçek olması değil, hayallerin ne zaman gerçek olduğuydu. Kalp kalpten geçtikten sonra gerçek olan bir hayalin insanı göklere uçurmak yerine dibe çaktığını an be an hissetmiştim.

"Evlisin. Biliyorum Naz. Ama mutsuz olduğunu da biliyorum. Belki geç kaldım onu da biliyorum. Ama hani sen beni arıyorsun, mesaj atıyorsun falan ya... İşimi gücümü bırakıp sana koşmak istiyorum. Gecelerden nefret ediyorum çünkü seni, seni hiç hak etmeyen bir adamla paylaşıyorum. Bir bak etrafına, sen bu dünyaya ait misin? Keşke, bari mutlu olsaydın ama değilsin. Yalnızsın burada. Yapayalnızsın!"

Başında da sonunda da çok haklıydı.

"Haklısın, yapayalnızım!" diye bağırmıştım. Eğer Anıl dudaklarıma yapışmasaydı, "Ve de evliyim," diye devam edecek, bu konuşmanın hiç yaşanmamış sayılması konusunda onu ikaz edecek, belki anahtarı eline tutuşturacak ve sonra da garajdan çıkıp bahçeye inecektim. İnsan anları bir kez yaşıyordu ama kafasının içinde silip silip yeniden yazabiliyordu.

Ve fakat o gece, hiçbir şey sonradan kafamda yazdığım gibi gitmemişti. Ömrüm boyunca dudaklarıma değmesi için dualar edip beklediğim Anıl'ın dudakları, benden hiçbir karşılık alamadan, *O*'nun sesiyle dudaklarımdan ayrılmak zorunda kalmıştı.

Sesini duyduğumda yaşadığım korku, ettiği küfrü algılamamı bile engellemişti.

Deniz gözlere çevrili kapkara gözlerde Anıl'ın ölümü vardı.

Aydın, benden farklı olarak *"Kara sakın. Kara dur. Yapma. Kara Allah aşkına!"* gibi şeyler söyleyebiliyordu ama o da aynı benim gibi, bir yumrukla yere serilmiş ve başına silah dayanmış Anıl'ın yanına asla yaklaşamıyordu.

"Son sözünü söyle lan!" diye kükrediğinde, Anıl'ı öldüreceğine emin olmuştum. *O* Kara'ydı ve dünya üzerindeki hiç kimse Kara'nın karısına yan gözle dahi bakamazdı. Anıl ise Kara'nın karısını öpme cüretini kendinde bulduğuna göre yolun sonundaydı.

"Ben çıkayım, öyle öldür," dediğimde yalnızca *O* değil Anıl ve Aydın da bana bakakalmıştı. *"Bunu izlemesem daha iyi,"* dediğimde ise delirdiğimi düşündüklerine emindim. Ben ise *O* Anıl'ı öldürdükten sonra kendimi öldürmeye saniyeler içinde karar vermiştim çünkü elimden gelen başka hiçbir şey yoktu.

Üçünü de garajda bırakarak havuz başına inmiş ve bir kurşun sesi duymayı beklemiştim ama dört dakika on saniye sonra *O* verandaya gelmiş; yedi dakika, kırk bir saniye sonra ise Anıl *"Çıktım ben, iyiyim, bir şey yok..."* diye mesaj atmıştı.

O, gecenin kalanında sadece içmişti. İnsanlar teker teker gitmişler, *O* ise oturduğu koltuktan hiç kalkmamış ve bakışlarını benden hiç çekmemişti. En son olarak, Begüm'ün de Bahar'la çıkması üzerine Aydın, *O* ve ben kalmıştık. Yalnızca bana bakıyor ve yalnızca içiyordu. Yüzündeki hiçbir ifadeyi okuyamadığım gibi Anıl'ı neden öldürmediğini de merak ediyordum ve fakat ağzımı açıp tek kelime edemiyor, yerimden kalkamıyordum.

Aksi bir hareketimde Anıl'a bir şey yapmasından deli gibi korkuyordum.

Doğum günü partime muhtemelen benden nefret ettiği için katılmayan Gökhan, elinde bir dosyayla geldiğinde ve *O*'nun o halini gördüğünde neler olduğunu sormuştu ama hiçbirimiz ağzımızı açıp tek kelime etmemiştik. Bakışlarının hedefinde olmam ve ölesiye içmesi Gökhan'a bazı fikirler verse de Anıl'ın beni öptüğünü, *O*'nun da buna şahit

olduğunu düşünecek değildi. Gökhan en sonunda, genelde muhatap olmaktan kaçındığı abisini, ne olduğunu öğrenebilmek için, kaş göz yaparak yukarıya çağırmış ve bizim *O*'nunla baş başa kalmamıza sebep olmuştu.

Ayağa kalktığımda, *"Ben de gideyim artık odama,"* demiştim.

"Ne hissettin?" Ayaklarımı yere bir kez daha çivileyen ve saatler sonra ilk kez çıkan sesi, kalbimi parçalamıştı. *"Ne hissettin?"* Bunu *O*'na açıklamanın bir yolu yoktu. *"Sana ne hissettin dedim!"* Bunu anlayamazdı. *"Bana cevap ver Nazlı!"*

Sesi tüm bahçede yankılandığında, yere çivili ayaklarım adresini bulmuş, dudaklarım arzu duyduğu dudaklara kavuşmuş ve *O*, çok merak ettiği sorunun cevabını almıştı: *"Bunu hissetmedim, oldu mu?"*

Gitmek üzere, dudaklarına sarıldığım gibi dudaklarından ayrıldığımda ise beni yeniden kendisine çekmişti ve fakat ben *O*'nu sertçe itmiştim.

O gece ne kadar ağladığımı, canımın nasıl yandığını, sevdiğim adamın sevmediği ve fakat söz konusu erkeklik duygusu olduğunda sahiplendiği karısı olmanın beni nasıl ezdiğini hala hatırlamak istemiyordum.

Eğer Anıl'ın, bir hafta sonra Begüm ile Eren'in nişanında öleceğini bilsem, belki de *O*'nun kurşunuyla ölmesini ve *O*'ndan ölesiye nefret edebilmeyi çok isterdim.

Sabaha karşı Gökhan'ın *"Ölmek mi istiyorsun lan?"* diye bağırdığını duymuştum. Ses *O*'nun odasından gelmişti ve ben kaç saniyede oraya gittiğimi bile anlamamıştım. Banyodalardı. Banyoya girecek gücüm yoktu ama odanın kapısının önünden de ayrılamamıştım. *"Komaya gireceksin hala nasıl içersin?"* diye bağırmıştı Gökhan.

Odadaki boş viski şişelerini ancak fark etmiş ve gerçekten de ölmek istediğini düşünmüştüm.

"Beni istemedi lan, beni. Ben kocasıyım onun. Düşünebiliyor musun el alemin herifine 'Haklısın yapayalnızım!' dedi. Düşünebiliyor musun lan? Benim karım!

Kara'nın karısı... Çek şu elini amına koyayım, kusmak falan istemiyorum ben."

"Öleceksin aptal!"

"Öleyim. Öleyim ben. Bırak öleyim o zaman. Bu hayatın içinde olmaktansa öleyim. Karım benim lan o. Sen bana oyun oynadın, sen bana oyun oynadın! Hayır anlamıyorum oyun oynayınca benim karım mı olmuyor? Nikah bu lan. Kıydık. Bana da kıydılar. Ben de kıydım. Hayır ne yapsaydım yani ben? Kendi dedi. Evlenelim dedi. Karın olmak istiyorum dedi valla bak."

"Tamam abi yeter. Kes şunu."

"Sen ne yapardın? Söyle bana mesela. De ki oyun oynamazdım Nazlı'ya de. Desene. Diyebilir misin? Diyemezsin."

"Haklısın. Hadi gel ben sana bir kahve yapayım."

"Kusmak istiyorum."

Neden mutfağa inip *O*'na kahve yaptığımı bilmiyordum ama odaya elimde kahveyle çıktığımda Gökhan ne tepki vereceğini bilememişti. *O*'nu yatağa oturtmayı başarmış ve üzerindeki tişörtü çıkartmıştı. Kahveyi uzattığım sırada boş kapkara gözler öfkeye bürünmüştü. Elimdeki kahveyi ittirerek üzerime döktüğünde, sarhoş bedeninde nasıl bir güç bulduysa ayağa kalkmıştı fakat ayakta durduğu söylenemezdi.

Ben yanarken, *"Seni benden başka kimse öpemez!"* diye bağırmıştı. Gökhan ise derhal odadan çıkmamı söylemişti. Karı koca kavgasına karışılmazdı fakat bizi ayırmaya çalıştığına göre *O*'ndan ya da yapabileceklerinden korkuyordu. Ama ben, bana yapabileceklerinden korkmuyordum. *"Duydun mu?!"* Duymuştum. *"Sana duydun mu diyorum!"* Duyduğumu söylememi mi istiyordu?

"8 Kasım'a kadar!" diye bağırmıştım dan diye. Ürktüğüne emindim. Kalakalmıştı. *"Sadece 8 Kasım'a kadar senin karınım. Sen de bunu duy! Oyun biter, Nazlı gider unuttun mu?!"*

Gökhan sessizce dışarıya çıkarken, *O* yatağa geri oturmuştu. *"Bugün daha 18 Ağustos. 8 Kasım'a var. Sabah oldu. 19 Ağustos... Ama olsun 8 Kasım değil."*

Haklıydı. 8 Kasım değildi. Belki de o yüzden *O*'nu ilk kez gördüğüm bu hale üzülmüş, odadan çıkacakken elimi tuttuğu an duraksamış ve *"8 Kasım değil daha, gitme,"* dediğinde yanında kalmıştım.

Bana sıkıca sarılırken, kafasını göğsüme yerleştirmiş ve ben uyuyana kadar susmamıştı.

"Özür dilerim. Sana oyun oynadığım için. Mecburdum valla bak. Keşke beni sevmeseydin. Senin suçun bu yaşadıkların, ben mi sana gel sev beni dedim. Sevme dedim. Kimse beni sevsin istemiyordum ki ben. Sen sevdin. Benim suçum. Neden saçını okşadım? Okşamasaydım sevmezdin. Acı çekmeni istemezdim. Pişmanım. Ama mecburdum. Yine olsa yine yaparım. Geçecek ama bak. Gidince unutacaksın. Özür dilerim. Valla bak. Keşke sevmeseydin beni yaa..."

Ben uyuduktan sonra bile konuşmaya devam etmiş olabilirdi.

Biraz daha soğuğa ayarladığım suyu ense köküne tutarken, tekrar "Anne!" dedi.

Yavaşça, "Benim," dedim. Zihnime üşüşen geçmişi dağıtmam ve Mehmet Şahindağ'a yaptığı şovu unutmam gerekiyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu.

Belki de duş başlığını kafasına geçirirsem kim olduğumu hatırlardı ve fakat bunun yerine, en tatlı sesimle, "Nazlı'yım," dedim.

Ve fakat *O*, sanki *O*'na küfretmişim gibi kaşlarını çatmış ve bana inanamayarak bakıyordu.

"Saçmalama," dedi mırıldanarak. "Cık cık cık..." O kadar komik görünüyordu ki, gülmeden edemedim. Suyu kapattım ve dizlerimin üstüne çökerek yanına oturdum. Gözlerini kapatmamaya ve bana bakmaya çalışıyordu ama zorlanıyordu.

"Valla bak... Nazlı'yım ben," dedim bir çocukla konuşurmuş gibi. *O*'nun o akşam devamlı tekrarladığı *"Valla bak..."* demeleri aklıma geldiğinde biraz daha güldüm.

"Nazlı'nın saçları siyah bir kere," dedi ve gözlerini kapatıp başını yeniden fayansa yasladı. "Uzun. Upuzun."

"Gözleri ne renk?" diye sordum.

İç çekti ve acı bir şekilde gülümsedi. "Zümrüt yeşili değil."

Artık zümrüt yeşiliydi.

"Hadi," dedim, biraz yüksek çıkan bir sesle. "Hadi kalk. Kalkman gerek. Ben kaldıramam seni." Başını iki yana salladı. "Burada uyuyamazsın!"

Kalkmayacağını, belki de kalkamayacağını fark ettiğimde sıkıntılı bir nefes verdim. "Bana ne ya! Ne halin varsa gör!"

Banyodan çıkacakken, "Üstümü örtsene," dedi. Gözlerimi birkaç saniyeliğine yumduktan sonra bakışlarımı bir kez daha *O*'na çevirdim. Çaresiz görünüyordu. "Anne üstümü ört, üşüyorum," dedi. Hasta olacaktı.

"Seni umursadığım için kendimden nefret ediyorum!" diye bağırdım. Fakat bağırmamdan rahatsız olmuş olacaktı ki yüzü buruşmuştu. Odama gidip yorganın altındaki çarşafı çektim ve banyoya serip *O*'nu var gücümle çarşafın üzerine yerleştirdim. Üzeri ıslak olduğu ve midesinde ancak Allah'ın kaç litre olduğunu bilebileceği kadar alkol olduğu için daha ağırdı. O yüzden *O*'nu ancak odama kadar sürükleyebilirdim.

Yere üst üste iki tane yorgan serdim. *O*'nu yatağa kaldıramazdım ve ancak yorganın üzerinde yatırabilirdim fakat üzerini de değiştirmem gerekiyordu. Yerleştiğini sandığım fakat yerleşmediğini şimdi fark ettiğim, üst kattaki odaya geldim. Bavulu yerdeydi. Bavulun içinden gerekli kıyafetleri alacakken, bakışlarım fileli göze takıldı. İnsanların kişisel eşyalarını kurcalamak ayıptı ve fakat parfüm şişesini çalmak istemiştim.

Fileli gözü açtım ve içine elimi soktum. Evlilik cüzdanımızı neden yanında taşıyordu bilmiyordum ama vesikalık fotoğrafta saçlarım simsiyahtı. Fileli gözü, içinde bir akrep varmışçasına hızla kapattığımda parfümü de çalamamıştım.

Eşofman altını giydirirken fazla zorlanmamıştım ama tişörtünü çıkartmak için gövdesiyle baş etmem gerekiyordu. Baygın olmadığı için hareket ediyor ve işimi zorlaştırıyordu. Güç bela da olsa tişörtünü çıkartmayı başardığımda, bakışlarım kalbinin üstünde kalakaldı.

Kalbinin kenarındaki kurşun yarasının üzerine bir dövme yaptırmıştı.

8 rakamının ortasına bir salıncakta oturur gibi oturmuş ve elleriyle üst dairenin kenarlarına tutunmuş; hafifçe yüzünü sağa dönmüş, siyah uzun saçları sanki esen rüzgârda uçuşarak yüzünü kapatmış, kalbinde maça işareti olan minimal bir kadın dövmesi.

"Bu dövme," dedim, şaşkınlıkla. Boğazından garip sesler çıkartırken kafasını kaşıdı. "Bu, ben miyim?" diye sordum.

Adeta mızmızlanırcasına, "Yağmur yağdı. Hastalanacak, ıslak..." dedi.

"Neden böyle bir dövme yaptırdın?" diye sordum. Dövmesine dokunmak üzere hareketlenen parmaklarım, bir duvara çarpar gibi havada kaldı. O dövmeye dokunamazdım. "Neden yaptırdın?!" Beni algılamadığını biliyordum. Benim algılarım ne durumdaydı onu ise hiç bilmiyordum. Bir kez daha bedeniyle savaşarak tişörtünü giydirdim ve üzerini örttüm.

Yalnız kalmak istiyordum.

Yanından kalkacağım sırada bileğimi tuttu. "Anne. Beni bırakma. Yapayalnızım."

Şakağından öperken buldum kendimi. "Buradayım," dedim fısıldayarak. Gözlerim dolmuştu. Çizmelerimi çıkartıp yanına iliştiğimde, kafasını boynumla göğsümün arasına yerleştirdi. Saçlarının arasında parmaklarımı dolaştırmaya başladım. Kaslarının gitgide gevşediğini hissediyordum.

"Anne... Neden böyle oldu?" dedi. Gözlerimden bir damla yaş koptu. "Affet beni. Hakkını helal et anne, n'olur."

"Sana bir sır vereyim mi Nazlı... Annemle uyumayı çok severdim. Ben çocukken, babam eve geç gelirdi. Ablam zaten genelde odasında takılır, hep çok ders çalışırdı. Biz de

eğer Begüm uyumuşsa, annemle film izler ve koltukta uyuyakalırdık. Babam ne zaman geç gelecek olsa, Begüm erkenden uyusun diye akşam yemeğinden sonra onu hep peşimden koşturup yorardım. Annemle koltukta uyuyabilmek için..."

Belki bir tek geçmişinden bahsederken doğruları söylemişti ki geçmişinden de fazla bahseden birisi değildi. Genelde hissettiklerini filtreler, en doğru kelimeyi arar ve çok eskide kalan günleri anlattığının bilinciyle konuşurdu.

"Annem sakin uyurdu, çok güzel kokardı ve saçları beni hep huylandırırdı. Onunla uyurken hep güvende hissederdim. Ne zaman moralim bozuk olsa, bana iyi gelen bir tarafı vardı. Bazen babam geldiğinde, bazen de Begüm ağladığında uyanırdı mesela, kalkardı yanımdan. Hissederdim biliyor musun? Gözümü açmazdım belki ama...tedirgin uyurdum."

Annesini çok seviyor ve yerine kimseyi koyamıyordu. Bunu bana hiç söylememişti fakat biliyordum. Eskiden çok sevdiği halaları ve babaannesiyle arasını açan, eskisi kadar sık görüşmemesine sebep olan annesinin ölümüydü. Annesi öldüğünde belki çocuk değildi, hayatı kavrayacak yaşa çoktan gelmişti ve hatta evliliğe doğru yürüyen ciddi bir ilişkisi vardı ama annesini kaybeden insan bir bebek kadar aciz hissederdi. Çok sevdiği halalarının ve babaannesinin, annesinin yerini almaya çalışacak olmalarından korkan adam, 24 yaşındaydı ve karanlık bir dünyaya adım atmıştı.

Filiz Hala, bileklerimi parçaladığımda *O*'nu benim vurduğumu anlamıştı. Deliye dönmüş, üzerime yürümüş ve bunu nasıl yapabildiğimi sorarak bana tokat atmıştı. Muhtemelen çok daha ileriye de giderdi ama Gökhan araya girerek, haykırırcasına, *O*'nun beni aslında sevmediğini ve bana bir oyun oynadığını söylemek zorunda kalmıştı. Filiz Hala yıkılmıştı. İnanmak istememişti. Gökhan'a *"Nasıl bu oyuna alet olursun? Sen benim oğlumsun. Nasıl bu kadar adi olabilirsin?"* diye sormuştu. Gökhan kendisini ya da *O*'nu

haksız görmüyordu ve bunu anlatmaya çalışırken Filiz Hala'dan hayatındaki ilk tokadını yemişti.

Gökhan bir tokatla kurtulmuştu ama *O* hastaneden çıkıp Maçahel'deki eve geldiğinde daha beteriyle karşılaşmıştı. *"Hani diyorsun ya Bora... 'Benim babam kötü birisiydi,' diye. Ne eleştiri ama! Sen babandan da kötüsün. Sade kötü de değil, sen şerefsizsin de. Nasıl yaparsın ya sen genç bir kıza bunu? Nasıl oynarsın onun duygularıyla? Kendi davanda onu nasıl kullanırsın, aklım almıyor!"* Filiz Hala, bana bu hayatta sahip çıkan ve bana yapılan şeyin hesabını sorabilen tek insandı.

"Sana hesap vermeyeceğim hala."

"Dedenin kemikleri sızlıyordur şimdi. Utanıyordur senden. 'İyi ki öldüm de bugünleri görmüyorum!' diyordur. Senin içerideki o kıza yaptığın şey var ya... Adam öldürmekten falan daha kötü!"

"Sen Gökhan'ın babasını öldürdüğünde... Pardon, bile isteye masada bıraktığında ne hissettin hala?... Cevap yok, peki. İşte ben de öyle hissediyorum. Gurur duymuyorum kendimle. Ama mecburdum."

Filiz Hala, yüzüne gerçekler çarpıldığında susmak zorunda kalmış ve evden çıkıp gitmişti. *O* yalnızca bana değil, sevdiği insanlara bile zarar verebilen birisiydi. Acımasızdı. Filiz Hala'nın canını acıtırken, Gökhan'ın da canını acıttığını biliyordu ama umursamamıştı. Filiz Hala kimseye küsmemişti ama *O*'na ne kadar kırıldığını ve bana ne kadar acıdığını her yüz yüze gelişimizde gözlerinde okumuştum.

"Halamdan yana bir umudun varsa kes. Seni kurtaracak adam, anasının karnından doğmadı daha," demişti bana, bir keresinde. O zaman, henüz ateşkes yapmamıştık. Fakat ben, yalnızca kendimin kendime dost olduğunu çoktan anlamıştım.

Aydın, saçlarını okşadığım adam henüz bebekken *O*'na bir isim vermişti. İsim öyle bir şeydi ki, mezar taşına dahi yazılıyor ve hiç silinmiyordu. İnsan ismini seçemez ve bir yerden sonra, o ismin anlamı olmaya mahkum olurdu. Ben

annemin ve babamın *nazlı* kızı olmuştum, bu isimle çağrıla çağrıla. Naz olmakla, nazlı olmak arasında ciddi bir fark vardı ve ben annemle babam gittikten sonra, kimseye nazlanamamıştım. *O*'na kadar... Bir gün, seneler sonra nazlanabildiğim tek adam da beni bir rüyadan uyandırdıktan sonra, Nazlı olmaktan nefret etmiştim. Nazlı'dan ve hatırlattığı her şeyden... *O* adamın bir adı vardı. Önce Aydın, *O*'na *Bora* demişti. Hiç şüphesiz, benim hayatımdan bir rüzgar gibi geçsin gitsin diye dememişti ama, önce Aydın, *O*'na Bora demişti. Bu öyle bir isimdi ki, bende bana ait ne varsa rüzgarına katmış, benden geriye hiçbir şey bırakmamıştı.

Nazlı öldüğünde, Bora da öldü.

Bu iki isim, ebediyete, birlikte göçtü.

Nina, Bora'yı hiç tanımadı. Mehmet Şahindağ'a rağmen, Bora'dan hiç haberdar olmadı. Mehmet Şahindağ'ın düşmanlarının listesini yaparken dahi, Bora'nın adını yazmadı.

Görmedi, duymadı, bilmedi.

Peki şimdi Nina'nın, saçlarının arasına dudaklarını gömdüğü adam kimdi?

Adı, Bora değil miydi?

Nina, bu ismi hayatına almaya mecbur değil miydi?

Peki saatler evvel, neden, *O*'na *"Nazlı'yım"* demişti?

Saçlarının arasından dudaklarımı ayırdığımda, güneşin ilk ışıkları perdenin arasından sızmaya başlamıştı. *O*'ndan ve beni *O*'na bağlayan tüm hislerden kurtulmanın tek bir yolu vardı: Mehmet Şahindağ'ın yerini bulmalı ve intikam yemeğini yemeliydik.

Gitmem gerekiyordu; en uzağa.

"Bora," dedim, içimden. Adına alışmak zorundaydım. "Bora," dedim, yine, içimden. Bu adı tekrar kullanmaya alışırsam, her şey daha kolay olabilirdi. "Bora..." dedim. Bir gün sesli de dile getirebilecek miydim?

♠

Yalnızca Harry ile değil, Taylor'la da çalıştığımız için fazlasıyla yorulmuş olsam da beynimin her bir kıvrımı iyi hissediyordu. Mehmet'in ya da adamlarından birisinin, Matt'in laptopuna erişim sağladığı adresi tespit edebilmem saatlerimi almıştı. Bay Ortiz'e bir bilgi raporu yazmış ve güvenli bağlantı aracılığıyla, e-mail göndermiştim. En azından boş durmadığımı ve çalıştığımı görmesi gerekiyordu. Adrese herhangi bir operasyon düzenlenip düzenlenmeyeceğini bilmediğim için, Bay Ortiz'den haber bekliyordum. Henüz e-mailime yanıt vermemiş ya da benimle iletişime geçmemişti. Hava kararmak üzere olduğu için *O*'nu, Bora'yı...artık uyandırmam gerekti; en azından bir yol kat ettiğimizi bilmeliydi.

OCTO'nun sistemine girdim ve dün açtığım konuşma sayfasında, önemli bir şey konuşulup konuşulmadığını kontrol ettim.

Tarantula: *N, akşam detaylı konuşuruz.*

Fox: *Anton sizi izliyor. Bara gittiğinizden haberdarız. Gece gelebilecek misin?*

Tarantula: *N, bize dönüş yap. Her şey yolunda mı?*

Fox: *Evden çıkmamış hala Nina. Bir sorun olsa bize ulaşırdı. Eğer yarın geceye kadar aramazsa, eve Anton'u gönderir ve bilgi alırız.*

Tarantula: *Şimdi gitsin Anton. Risk alıyoruz ve bu canımı sıkıyor.*

Fox: *Sakin ol ahbap. Kara ile çalışması konusunda sen ısrarcı davrandın. Bize düşen beklemek ve buna alışmak zorundayız.*

Sergio ve Tarantula ile de buluşmam gerekiyordu. Fakat öncesinde adresin tespit edildiğini Bora'ya söylemek ve Bay Ortiz'in vereceği kararı beklemek zorundaydım. Bodrumdan çıkarken bir mesaj sesi duydum. Ceketini, salondaki koltuğun üzerine bırakmıştı. Dudaklarımı ısıra ısıra ceketini elime aldım ve cebinden telefonunu çıkarttım.

"Mesajını şimdi gördüm. Ben jet lag'ı tam atlattım derken, resmen buraya uyum sağlayamadım. Gündüzleri uyuyorum

abi resmen. Yaşlandım herhalde artık. Neyse. Bana kalırsa, Naz'ın hatası inanmak. Kim bir mafya liderinin karısına ya da boşandığınızı zannediyormuş hadi, fark etmez eski karısına güvenip onu ajan yapar ki? Amerikan vatandaşı değil, bir şey değil. CIA'dan bahsediyoruz abi, kendinize gelin. Bir kimlik değiştirmeyle geçmiş silinseydi ohoo. Ben şimdi kim bilir Hande'yle neredeydim. Kandırılmalara doymuyor maşallah! Neyse, sen sıkma canını. Uygun olduğunda haber ver bana, buluşalım."

Mesaj Gökhan'dandı.

"Bu arada bak aklını başına topla. Kıza bir şey deme. Kendi zekanla anlamışsın da George Ortiz'i sıkıştırmışsın. Bırak ya kendi anlasın ya da operasyon bitince heriften öğrensin. İş alırsın başına. Psikolojisini öne sürüyorlarmış madem, eğer senin yüzünden diye bir başlarsa var ya geçmişi döker karşına. Zaten ona günahım kadar güvenmiyorum. Sana yine bir zarar verirse yemin ederim CIA çakma ajanı falan demem onu öldürürüm, demedi deme."

Kimin kimi öldüreceği belli olmamakla birlikte, insanın kendisine çok güvenmemesi lazımdı.

"Gökhan selam. CIA çakma ajanı ben, Nina. Nasılsın, hayat nasıl gidiyor?"

Hiç düşünmeden kendi telefonumu almış ve Gökhan'a mesaj yazmıştım. WhatsApp'ta hemen online olması, bana hemen cevap vereceği anlamına gelmemişti. Yazdığımı Türkçe'ye çevirmesi bu kadar uzun süremezdi fakat *yazıyor* gözükmesi, iki dakika kırk bir saniyesini almıştı.

"Bir şey mi oldu?"

"Evet. Senin çenen mesela. Çok düştü."

"Ne diyorsun?"

"Madem çenen bu kadar düştü, Bora'ya ondan sakladığın şeyi anlatmak ister misin?"

Muhtemelen anlatmak istemezdi ve ben de bunu biliyordum ama sorması pek keyifliydi.

"Ne diyorsun? Anlamıyorum."

"Bence anlıyorsun Gökhan! Kaç tane şey saklıyor olabilirsin ki ondan? Yoksa bilmediğim şeyler de mi var?"

Şaşkın falan değildim ama yapmacık tepkilere bayılıyordum. Emoji klavyesindeki tüm komik duran ve dehşete düştüğüne inandığım ifadeleri özenle seçerek Gökhan'a teker teker göndermiştim.

"Neyi biliyorsun?"

"Öpüyorum. Kahveye uğra bir ara, özledim!"

Gökhan'ı özlememiştim ama en kısa zamanda kahveye uğrayacağına emindim. Çağrısı ekranıma düştüğünde, ekrana gülümseyerek baktım. Telefonu elbette açmayacaktım. Beyza Karabey'in, Aydın Demir'den olma çocuğuyla birlikte yaşadığını bildiğimi öyle düşünmüyor ya da düşünmek istemiyordu ki, herhangi başka bir şeyden bahsedip bahsetmediğimin merakıyla, bunu alenen soramıyordu. Haklıydı, blöf yapıyor olma ihtimalim de vardı ve kendini ele vermeyecek kadar zekiydi. Fakat, içine çok büyük bir kurt düştüğüne ve onu kemirmeye başladığına emindim. Hatta, tutuşmuştu ve belki de ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bu beşinci çağrısıydı.

"Aç şu telefonu!"

Açmayacaktım. Mehmet Şahindağ dışında kimseden intikam almak gibi bir derdim yoktu fakat eğer karşımda kaşınan birisi varsa, asla düşünmeden kaşıyabilirdim.

Ben bu savaşta, karşımda duran hiç kimseye acımayacaktım.

♠

Yüzümü soğuktan korumak istercesine kabanımın yakalarını kaldırırken, yağmur damlaları saçlarımın arasına sızıyordu. Telefonu tekrar cebine koymak zorunda kalmıştım. İlk defa, bir konuşmanın içeriğini merak etmemiş ve okumak istememiştim. Hatta belki de bu yüzden Gökhan'a sarmış ve içimdeki acıyı Gökhan'dan çıkartmıştım. Dünya başıma daha kaç kez yıkılabilir ya da beterin beteri daha kaç kez olabilirdi bilmiyordum ama bir aptal olduğuma artık emindim. Her ne kadar ajan olma fikrini zaten kafamdan atmış olsam da,

onların beni ajan yapmayacakları fikri ruhumu acıtıyordu. Adımlarımı hızlandırdım. Lüks villanın önüne geldiğimde, kapıdaki adamın bakışları bana çevrilmişti.

"Nadya Adams," dedim. Adamın bakışları beni tepeden tırnağa süzdü ve elindeki tablette ismimi aramaya başladı. Rus aksanı yapmayı çok seviyordum. "Patronunuz geldiğimden haberdar. Onu ararsanız eğer, size bilgi verecektir." Adam, inanmaz bir ifadeyle bana bakıyordu. "Giancarlo Guerra," dedim, ısrarcı bir şekilde. Adam benden biraz uzaklaştı ve dediklerimi teyit etmek için, kulağına takılı kulaklığın mikrofonuna bir şeyler söylemeye başladı. Yaklaşık bir dakika içinde, yanıma geldi ve eliyle kapıyı işaret etti.

Tarantula ve Sergio, içeride beni bekliyorlardı.

Eve girdiğimde, bir kadın üzerimdeki kabanı aldı. Bu sırada yanıma, burada çalıştığı belli bir adam yaklaşmıştı. Kendisini takip etmemi rica etti. Evin kumar için ayrılan büyük salonunu hızlı adımlarla geçtik ve bir saray merdiveni görünümündeki basamaklara ulaştık. Üst kata çıktığımızda, koridorun sonuna doğru yürüdük. Önünde iki tane adamın beklediği geniş siyah kapı ardına dek açıldığında, yanımdaki adam kibar bir şekilde içeriye girebileceğimi söylemişti. Odadaki deri oturma grubunda, Sergio tek kişilik koltukta otururken, Tarantula ve bir adam üç kişilik koltukta oturmuşlardı. Tarantula ayağa kalktı ve nazikçe elimi öptü. Beni gördüğüne memnun olmuş ve sanırım başıma bir şey gelmediği için rahatlamıştı.

Tarantula'nın bakışları, üçlü koltuğun köşesinde oturan adama çevrildi. "Guerra," dedi, gülümseyerek. "Sana N'den bahsetmiştim." Tarantula İtalyanca konuşuyordu. Bu kumarhanenin kapısını açan *Giancarlo Guerra* adını Tarantula söylemişti fakat ben ilk kez duyuyordum.

Bay Guerra ayağa kalktı ve aynı Tarantula gibi elimi öptü. "Memnun oldum... Bayan Adams."

"Tarantula sizden bahsetmemişti," dedim. Sergio, bıkkın bir ifadeyle bizi izliyordu. Karşısındaki tekli koltuğa oturdum

ve bacak bacak üzerine attım.

Tarantula gülümseyerek, Bay Guerra'ya oturmasını işaret etti. Kadehindeki viskiyi tazeledi ve sonrasında tekrar, Bay Guerra'nın yanına yerleşti. "Guerra, OCTO'nun en iyi dostlarından biri," dedi Tarantula. Sesinde ve bakışlarında gurur vardı. "Aynı zamanda kendisi, dünyadaki kumarı yöneten sayılı adamlardan..."

Bay Guerra'dan bana neden bahsedilmediğini çok iyi anlamıştım. Kumar, hobi olarak fazlasıyla ilgilendiğim fakat iş olarak ilgilenmeyi reddettiğim bir kanaldı. Mehmet Şahindağ'a ya da ÖRGÜT'e ulaşabilmek için dünyaya yayılmak gerekiyordu. OCTO'nun asil üyelerinin ve o asil üyelere bağlı çalışanların, dünyanın birçok yerinde bağlantısı vardı. Kumarhaneler ve işletmecileri, Mehmet Şahindağ ile bağlantı kurmak için benim tercih etmediğim kısımda yer alıyordu.

"Memnun oldum," dedim. İtalyanca konuşmaya nedense bir türlü alışamamıştım.

"Buraya daha evvel gelmiş miydiniz?" diye sordu, Bay Guerra. Sergio, Bay Guerra'nın ciddi olup olmadığını sorgular gibi bakıyordu. Çünkü farkındaydı ki konumuz bu değildi ve boş muhabbete ayıracak vaktimiz yoktu.

"Hayır... Fakat duymuştum. Sanırım burası özel bir kulübe bağlı..." dedim.

Bay Guerra, gülümseyerek başını *evet* dercesine salladı. "Burası benim en güzel yatırımlarımdan birisi," dedi. Şaka yapar gibi bir tavra büründü. "Tarantula'yla dönüşümlü idare ediyoruz."

Tarantula bu espri karşısında gülmüştü. "Seviyorum bu mekanı." Bakışları Sergio'ya çevrildi. "Fakat kumar denildiğinde, her zaman, önce Fox'a laf düşer. Umarım o da sevmiştir."

"Kumardan nefret ediyorum," dedi Sergio. Bakışları fazlasıyla sertti. "Burada oturup bu sikik muhabbeti mi yapacağız gerçekten?"

Tarantula gülümserken, bakışlarını Bay Guerra'ya çevirdi. "Akbulut'ları duymuşsundur mutlaka. Türkiye'de bir zamanlar kumar onlardan sorulurdu."

"Yalnız senin dayı oğlunun işinden de hiç hoşlanmadım Kara."

"Mehmet'in adamlarını alt edecek gücü nereden bulduğu muamma. Belli ki Nagihan Hanım da torununu tanımıyor. Herife biz düşmanız da belli ki o bize değilmiş."

"Bize düşman olsa adamları bizden de kaçırırdı."

"Bir mafyacılık oynayan kuzen eksikti hayatımızda amına koyayım."

"Öyle deme oğlum. Herif senden benden mafya. Akbulut lan herif. Soyadı birçok kapıyı açar ona..."

"Soyadını sikeyim."

Bay Guerra'nın bakışlarına hayranlık yayılmıştı. "Duydum. Duydum elbette..." Sergio, bu hayranlığa göz devirmekle yetinmişti. "Dünya aslında fazlasıyla küçüktür. Yaptığın işte iyi olmak istiyorsan eğer, rakiplerini tanıyacaksın. Uzun zamandır Kıbrıs'taki kumar hayatında bir imparatorluk kurmaya çalışıyoruz ve Türkiye'de bazı araştırmalar yaptık."

"Kıbrıs'ta imparatorluk mu?" diye sordu Sergio, şaşkınlıkla. Bakışları birkaç saniyeliğine, Bay Guerra'dan Tarantula'ya çevrilmişti. Yüzüne alaylı bir ifade yayıldı. Başını hafifçe iki yana salladı. "İmkansız bu dediğin."

Bay Guerra gülümserken, içkisinden bir yudum aldı. "İmkansız diye bir şey yoktur Bay Morris," dedi. Biraz daha gülümsedi. "Bay Akbulut, ya da..." diye ekledi.

Sergio'nun yüzündeki alaylı ifade artmıştı. "Kara dünyaya yayılırken, Kıbrıs'ı bir başkasına bırakmaz," dedi. Sesine küçümseyici bir tını yerleşmişti. "Bilmem farkında mısın fakat, Kıbrıs'ta otel açmak için ruhsat alınmadan bile Kara'ya danışılır. Kıbrıs'ta bir imparatorluk kuramazsın çünkü orası, zaten var olan bir imparatorluğun başkenti Kara için, Bay Guerra..."

"En az onun kadar ukalasın," dedi Bay Guerra. Bu muhabbetin içinde ne yaptığımı bilmiyordum. Ve Sergio'nun

neden Kara'yı savunduğunu da...

Sergio'nun bakışları kısıldı. "Kara'yı tanıyorsun?" dedi, bir tespit yapar gibi.

"Elbette," dedi Bay Guerra. Neşeli bir kahkaha attı. "Kendisiyle yılda birkaç kez buluşur ve oynarız. Dostluğumuz eski. İmparatorluğunu devredecek ve kendisine bunun için en iyi adamı arıyor. Birkaç aday var onun için ve ben de onlardan biriyim. Soyadıma aldanma. Dostlarımla savaşmam."

"Eğer Kara'nın dostu olsaydın, seni tanırdım..." dedi Sergio. Bakışları merakla Tarantula'ya çevrilmişti. Bu muhabbetin gidişatı hakkında bir fikir sahibi değildim ve Sergio gibi bir iddiam da yoktu.

"Hadi ama!" dedi Bay Guerra, gülerken. İçkisinden bir yudum daha aldı. "Kara'yı şimdi de sen hafife alıyorsun. Eğer bilinseydi, dostluğumuz gerçek olmazdı. Hakkında istediğin kadar fikir sahibi ol... Kara istemezse, bilemezsin..."

"Fox," dedi Tarantula, sessizliğini bozarak. "Guerra, benim de eski dostum. Dostunu kollamak için dostuna yardım ediyor, hepsi bu."

"Kimi kollamak için, kime yardım ediyor?" diye sordum, meraksız bir ifadeyle.

Bay Guerra'nın bakışları bana çevrildi. "Eşinizi kollamak için, Tarantula'ya yardım ediyorum." Sanırım Bora Karabey'in eşim olduğunu benim dışımda tüm dünya biliyordu.

"Mehmet Şahindağ'a meydan okuyor Kara şu anda, bir şekilde. Aralarındaki bitmek bilmez oyunun son perdesinde olduğumuz için Guerra'ya ihtiyacımız var. Buraya gelmesini ben rica ettim. Kara'nın bilmesi gereken şeyleri, Kara'ya iletecek insanlardan birisi olacak," dedi Tarantula. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Tabii Guerra, Alp'in boşluğunu dolduramaz fakat ona da bir çare bulacağız."

"Nina," dedi Sergio. Bakışları bana çevrilirken, kendisine bir sigara yakıyordu. "Falcon yolda. Telefonuna, bizimle

güvenli ve devamlı iletişime geçebilmen için bir sistem kuracak."

Kapının tıklatılmasıyla Sergio'ya cevap verememiştim. İçeriye bir adam girdi. Tarantula'nın meraklı bakışları adama çevrilmişti. "Bay Karabey geldi," dedi adam.

Tarantula'nın kaşları çatıldı. Bakışları bana çevrildiğinde, "Seni takip mi ediyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim şaşkınlıkla. "Buraya geldiğimi bilen olmadığına ve yirmi dört dakikadır da burada olduğuma göre..."

"GPS," dedi Sergio ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Ceplerini kontrol et."

"Kabanım aşağıda..." dedim. Sergio başını iki yana sallarken, bana sitem eder gibi bakıyordu. "Yaşadığım şeyin ne kadar zor olduğundan haberin var mı senin?!" dedim, aynı şekilde sitemle.

"Evet ama can güvenliğin ve Mehmet Şahindağ'dan alacağımız intikam için katlanmak zorundasın," dedi Sergio. Kolundaki saate baktı. "Aşağıya in... Kumar oynamaya gelmiş gibi davran. John'un borcu için gelmiş gibi davran mesela. Birkaç milyon dolar kazanman gerekiyor."

"Fox!" dedi Tarantula, sertçe.

"Ne?" dedim, şaşkınlıkla. Bakışlarım Tarantula ve Sergio arasında mekik dokuyordu. "Ne borcu? Ne John'u?"

Sergio birkaç saniye Tarantula'nın gözlerinin içine baktı ve bakışlarını bana çevirdi. "John'un buraya borcu var. Tarantula'nın abisiyle oynadığı küçük bir kedi fare oyunu. Şimdi sıkıştırıyorlar John'u. Git ve profesörüne yardımcı ol derim."

Bakışlarım öfkeyle Tarantula'ya çevrilmişti. "Sen ne yaptığını zannediyorsun?!" diye sordum. Ayağa kalktım. "John'a bunu nasıl yaparsın?!"

"Aile içinde bir mesele..." dedi Tarantula. O da ayağa kalkmıştı ve bakışlarına mesafe çekilmişti.

Alaylı bir şekilde güldüm. "Ama John, buradaki söz hakkını bilmiyor değil mi?" diye sordum, öfkeyle. "Sana borcu

olduğunu bilmiyor!"

"Kumar oynamasaymış!" dedi Tarantula, sertçe.

"Birkaç milyon dolardan bahsediyoruz!" dedim. Tarantula'ya doğru bir adım attım. "Bu kadar büyük kredi açarsan, borcumu ödeyeceğim diye batar tabii adam! Bu borcu sileceksin!" Bakışlarım Bay Guerra'ya çevrildi. "Bu borcu sileceksiniz!"

"Öyle bir şey olmayacak N! Haddin olmayan konulara karışma!" dedi Tarantula. Sesindeki soğukluk keskin bir şekilde hissedilirken, öfkesi gözlerinden taşıyordu. Bay Guerra, ne tepki vereceğini bilemez bir şekilde, bakışlarını Tarantula ve ben arasında dolaştırıyordu.

"Ne kadar borcu var?" diye sordum, Bay Guerra'ya.

"1 Milyon, 784 Bin Dolar," dedi Bay Guerra. Başımı *anladım* der gibi salladım ve bakışlarımı Sergio'ya çevirdim. "Falcon, telefonuma kuracağı sistemi flash belleğe kaydetsin. Gerisini ben hallederim. Aşağıda olacağım. Kendini göstermeden bana ulaştırırsın. Hem seninle konuşacaklarım da var."

"N?" dedi Tarantula.

Bakışlarım Tarantula'yı es geçti ve tekrardan Bay Guerra'ya çevrildi. "Borç benim borcum. John size bir dakika daha borçlu kalmayacak. Adil değil." Hepsine arkamı döndüm ve hızlıca odadan çıktım. Tüm öfkem, adımlarıma yansıyordu. Derin birkaç nefesi içime çektim. Merdivenlere ulaştığımda yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım.

Kumar oynamaya gelmiştim.

Bir adamın, "Nicole..." diye seslendiğini duydum. Ancak koluma girdiğinde, Nicole'ün ben olduğunu anlamıştım. Gerçekten bu kadar klişe bir isim mi kullanmıştım? "Eşlik edeyim sana."

Evin kumar için ayrılan salonu çok fazla kalabalıktı. Herkes kendini hırsla oyuna vermişken, aralarından geçerek bara yaklaştık. Yanımdaki adam, muhtemelen bana da uzatmak

üzere şarap isterken, etrafı gözlerimle tarıyor ve Bora'yı arıyordum.

"Açıkçası Nicole... Bir daha karşılaşacağımızı düşünmemiştim," dedi adam. Elinden kadehi alırken tebessüm ettim. "Fakat sevindim... Üstelik buranın üyesi olduğunu da bilmiyordum."

"Üyesi değilim," dedim kısaca. Bakışlarımı adama çevirdim. "Bağlantılarım güçlüdür," dedim. Fakat adam açıklamamdan tatmin olmamış, üstelik ne kastettiğimi merak etmişti. "Buranın üyelerinden birisinin özel davetlisiyim."

"Aslında tahmin etmeliydim," dedi adam, gülümseyerek. Bakışları kısıldı. "Bora Karabey'in konuğu olmalısın."

Öyleydim. Bir zamanlar, kurguladığı oyuna konuk olmuştum fakat çok geçmeden kalbine konuk olduğumu düşünmüştüm. O ise, kalbinin konuğu olmadığımı, ev sahipliğini üstlendiğimi her bir hücremde hissetmemi sağlamıştı. Şaşkınlıkla, adama bakıyordum. Sanırım buradaki herkes, onu tanıyor ve onun fanı gibi davranıyordu.

"İyi oyuncudur Bora Karabey."

Öyleydi. Birkaç saat önce, bir kez daha oyunculuğunun takdire layık olduğuna ben de karar vermiştim.

"Hiçbir hamleyi gözden kaçırmaz..."

Ajan olmak istediğimi ne kadar iyi bildiği için, dün Matt'in barına gitmeden evvel bunu bile kullanmış ve isterse ajan olmamı engelleyeceğinin altını çizmişti. Oysa çok iyi biliyordu ki ben zaten ajan falan olamayacaktım.

"Kolay yılmaz..."

Yılmamıştı. Bana, her seferinde daha çok acı çektirmekten, daha fazla canımı yakmaktan, daha büyük cezalar kesmekten hiç yılmamıştı.

"Kandırılamaz..."

İnsanları kandırmanın her türlü yolunu bildiği için, onu ne zaman kandırmaya kalksam, bunu çok iyi anlamıştı. Kişi, en önce işi kendinden bildiği için tüm hamlelerini bunun üzerine yapıyordu.

"Cesur oynar..."

Beni sevmediği halde tüm nazımı çekecek, ailem ve arkadaşlarıma dostluk edecek, bana kendimi değerli hissettirecek, benimle bir yastığa baş koymak üzere evlenecek, üç sene sonra karşılaştığımızda kaldığı yerden devam edecek kadar cesur oynardı üstelik.

"Blöf mü yapıyor yoksa ciddi mi anlaşılmaz..."

Bu hayatta değer verdiğim herkesi, tek bir yanlışımda öldüreceğini söyleyerek ve beni bu şekilde, oynadığı oyunun içinde uzun bir süre tutacak kadar büyük söylemleri olmuştu ve ben de her zaman korkmuştum. Aynı, dün akşam ajan olacağımı engelleyeceğini söylediğinde, bunu yapmasından korktuğum gibi. Hiçbir zaman blöf mü yapıyor yoksa ciddi mi anlayamamıştım.

"Onu yendiğini sanırsın ama yenilmiş bulursun kendini."

Çok haklıydı. Ruhunda hissettiğim o yorgunluk halindeki bir anlık zaaftan faydalanmış ve onu ihbar ederek yendiğimi sanmıştım fakat hayattan öyle bir sürgün yemiştim ki yenildiğimi ancak anlamıştım.

"Severim onunla oynamayı..."

Oysa ki ben onunla, o son geceye dek, hiç oynamamıştım.

"Ona kaybetmiş olmanın bile büyük bir zevki vardır."

Bu adam muhtemelen asla önemsemeyeceği bir para kaybediyordu fakat ben her şeyimi masada bırakmıştım. Çocukluğumu, anılarımı, kalbimi, hislerimi, benliğimi, ruhumu, sevdiklerimi... Ben hem geçmişimi hem şimdimi hem de geleceğimi kaybetmiştim. Ben ona kaybederken hiç zevk almamış, beni asla terk etmeyen bir acıyla yaşamaya mahkûm bırakılmıştım.

Meraksız bir tavırla, "Onun konuğunu olduğumu nereden anladın?" diye sordum.

"Bakışlarını senden çekmiyor da ondan..." dedi adam ve gözlerini bir noktaya çevirdi. Adamın bakışlarını takip ettiğimde, kapkara gözlerle karşılaştım. Sanki bunu bekliyormuş gibi, kendinden emin adımlarla bize doğru

yaklaşmaya başladı. Yanımıza ulaştığında, "Nicole ile sizden bahsediyorduk," dedi adam.

Nicole ismini duyduğunda, bakışları yalnızca bir saniyeliğine bana değmişti. Dümdüz bir sesle, "Karımla tanıştığınızı bilmiyordum..." dedi. Elime uzanıp beni kendine çekti. Gerginliği bir elektrik akımı gibi bana geçerken başıma küçücük bir öpücük kondurdu.

Adam şaşkınlıkla, "Karınız mı?" diye sordu. Bakışları bana çevrildi ve yeniden Bora'ya döndü. "Evlendiğinizi Gökhan'dan duymuştum ama tabii eşinizi tanımıyordum." Adam ne tepki vereceğini bilemez gibiydi. Utanmasa cebinden altın çıkaracak ve yakama takacaktı. "Gökhan ve Ceren'in fotoğrafını gördüğünde, neden bu kadar şaşkın olduğunu şimdi anladım..." dedi. Ben de ne tepki vereceğimi bilemez bir hale bürünmüş ve bunu ifadesizlikle örtmüştüm. Adamın kim olduğunu yeni fark ediyordum ve bu anı Bora ile yaşamamız benim için pek hoş değildi. Adam, cebinden bir şey çıkarttı fakat bu bir altın değildi. "Bu arada... Belki tekrar karşılaşırız diye saklıyordum." Bu, Anıl'ın AN kolyesiydi. Kayıp olduğunu nasıl fark etmezdim?

"Te-teşekkürler," dedim kekeleyerek. *O gece Gökhan'la Ceren'in fotoğrafını gördüğünde ölümüne içtin Nicole. Sabah ise görev alacağım diye koşa koşa karargâha gittiğinde, Bora ile karşılaştın ve o günden beri de kendinde değilsin. AN kolyesinin kaybolduğunu fark etmemen çok normal!*

Ben kolyeyi boynuma takarken, adam tokalaşmak için Bora'ya elini uzattı. Fakat Bora, adamın uzattığı eli sıkmamış ve altı saniye de havada bekletmişti. Adamla beraber olduğumu anlamış olmalıydı, bu onu ilgilendirir miydi?

Adam yanımızdan ayrıldıktan sonra, imalı bir ifadeyle, "Bu ne büyük tesadüf?" dedim. Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Hayır bileklik falan da hediye etmedin ki içine GPS yerleştiresin. Çip de takmadın. Nasıl buldun beni?"

İğnelerimden rahatsız olmamış bir edayla, "Poker oynamak ister misin?" diye sordu. Ellerini cebine soktu. "Bakalım geliştirmiş misin kendini..."

Kendisine uzatılan eli sıkmayacak kadar bu durumu kabullenemeyen adam, bana neden hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu? Cevap vermeme fırsat bırakmadan elimden tuttu ve hızlı adımlarla boş bir masaya doğru ilerledi. Sandalyemi çektikten sonra, çaprazıma oturdu ve bir elini kaldırarak siyah takım elbiseli adamlardan birisini yanımıza çağırdı.

"500 Bin Dolar. Hanımefendiyle eşit bölüşeceğiz."

Samimiyetten uzak bir kahkaha attıktan sonra, "Benim kumarda kaybedecek, o kadar param yok. Delirdin mi?" diye sordum.

"250 Bin Dolar'ı sana borç veriyorum. Beni yen. Borcunu öde," dedi. Allah'tan matematiğim iyiydi ve kime ne kadar borcum olduğunu hesaplayabilecektim.

"Ya yenilirsem?" dedim ve başımı iki yana salladım. "Sana borçlanmak istemiyorum."

"Mantıken boşanmış olmalıydık. Ve yine mantıken sana aydan aya nafaka ödüyor olmalıydım. O zaman da ona sayarız," dedi. Gözleri yine bir işler karıştırdığını haykırıyordu çünkü hala üstünden atamadığı gerginliğe rağmen çok güzel bakıyordu.

Yüzüme kinayeli bir gülümseme yayıldı. "Evlilik içinde edindiğin mallar da var tabii. Yarı yarıya... Üç buçuk yıldır evli olduğumuza göre, umarım kanun önündeki mal varlığını genişletmişsindir. Böyle bir talebim yoktu aslında ama sırf gıcıklık olsun diye... Boşanırken seni soyabildiğim kadar soyacağım. Manevi tazminat da isteyeceğim. En iyi avukatı tutacağım ve onun parasını da sana kilitleyeceğim!" Bunların hiçbirini yapmayacaktım fakat çirkeflik yapmak biraz olsun rahatlamamı sağlamıştı.

"Olur," dedi. Bakışlarını birkaç saniyeliğine etrafta gezdirdi. "Kanun önünde ya da değil... Evlendikten önce ya da sonra... Tüm mal varlığımı ikiye böleriz."

"O zaman eğer seni yenersem, ortadaki parayı 1 Milyon, 784 Bin Dolar'a tamamlar mısın?" diye sordum dan diye. Gözleri merakla kısıldı. "1 Milyon, 284 Bin Dolar daha

vereceksin yani... Tamam mı? Ben öderim sana bir şekilde, görev bitmeden." Nasıl ödeyeceğim hakkında bir fikrim yoktu, bankadaki paramı kontrol etmeli ve maaşlarımı takip etmeliydim.

İfadesiz bir şekilde, "Paraya mı ihtiyacın var?" diye sordu.

"Borcum var... Buraya," dedim.

Kaşları çatıldı. "Buranın üyesi değilsin," dedi. Başını iki yana salladı. "Eğer buranın üyesi olsaydın, bilirdim."

"Bir arkadaşımın borcu var," dedim.

"Kim bu arkadaş?" diye sordu, merakla. Bakışları sorgu memurunu andırıyordu. "Bu mekanın sahibini tanıyorum Nazlı. Emin ol, kimse buraya, 1 Dolar bile borçlanamaz. Senet sistemi ile yönetilmiyor burası."

"Var işte borcu. Arkadaşım için kredi açılmış burada..." dedim.

"Arkadaşın uyuşturucu baronu falan mı?" diye sordu, alaylı bir tavırla. Güldü. "Silah ticareti mi yapıyor? İnsan mı pazarlıyor? Kumar ticareti mi yapıyor, ne yapıyor? Suçu ne tam olarak?" Suçu, Tarantula'nın abisi olmaktı. Bakışlarım, ifadesizce Bora'nın gözlerindeydi fakat ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. "Guerra diye bir adam var. Monte Carlo'nun saygınlarından... Burası onun mekanı ama bunu pek kimse bilmez. Bunu onunla konuşacağım."

Ters bir ifadeyle, "Ne yapacaksın pazarlık mı yapacaksın?" diye sordum. Kaşlarımı kaldırdım. "Sen de haklısın... Az para değil. Kusura bakma senden istemem kabahatti," dedim, alınmış gibi.

"Saçmalama Nazlı!" dedi. Derin bir nefes aldı. "İddia ettiğin şey akıl alır bir durum değil. Bir şeyler çevirdiğin ve kurcalamamı istemediğin belli."

"Neyse unut gitsin. Zaten yenersem demiştim... Seni yenemeyeceğimi ikimiz de biliyoruz," dedim. Bakışları kısıldı. "Hint pokerine benzemez bu. Herhalde bugüne kadar seni yendiğim tek şey o oldu."

"Kendine güven Nazlı."

"Ben sana güvenmiyorum."

Poker fişleri önümüze getirildiğinde ikimiz de susmak zorunda kalmıştık. Krupiye, Bora'nın onayından sonra kartları dağıtmaya başladı. Kendimi bir türlü oyuna veremiyor, yerdeki kartları takip edemiyor ve şimdi de blöf mü yapıyor yoksa ciddi mi anlamıyordum. Açık ara farkla kazanıyor ve buna sevinme tenezzülünde bulunmuyordu. Belki de Bora Karabey için beni yenmek, artık alışılagelmiş bir durumdu.

"Sana ne demiştim hatırlıyor musun?" dedi, kazandığı fişleri önüne çekerken. Maçahel'de, biz ateşkes yaptıktan sonraki günlerde söylediği bir şeyden bahsediyordu. "Rakibin seni yenerken bile, sana yeniliyormuş gibi tedirgin olsun," dedi, o günkü gibi. Hatırlıyordum.

O gün, canım çok sıkıldığı için ona poker oynamayı teklif etmiştim. Sevdiği kimseyle rakip olmadığını öne sürerek, daha evvel benimle aynı masaya oturmamıştı ama artık beni sevmediği bilinen bir gerçekti. Fakat o bana daha farklı bir teklif sunarak, beni gerçekten de şaşırtmıştı. Bana bildiğimi sandığım pokerin püf noktalarını öğretmiş ve kendi taktiklerini anlatmıştı. Gökhan'ı kobay olarak kullanmıştık. İlk oyunumu Gökhan'la oynamıştım. Çok başarılı olduğum söylenemezdi fakat Bora'nın da yardımıyla Gökhan'ı bile yenmiştim.

Hoşnutsuz bir tavırla, "Şu an canım oynamak istemiyor," dedim. Bakışlarımı etrafta gezdirdikten sonra kara gözlerine döndüm. "Sen bir masaya otursan... Ben yalnızca izlesem?"

"Buraya gelen sendin... Madem canın oynamak istemiyor, neden geldin?" diye sordu.

Köşeye sıkışmıştım.

"Sana ne?" dedim, ters bir ifadeyle. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Hayır, sen neden arkamdan geldin, esas soru bu. Arjantin'e gelmiş miydin arkamdan, mesela?!"

Birkaç saniye boyunca, yüzüme aklına bir şey gelmiş gibi baktı. "O evi satın aldım," dedi. Gözlerim kısılırken, neyden bahsettiğini anlamamıştım. "Bak, onu direkt sana vereyim boşanırken. İkiye bölmeye gerek yok..."

Kaşlarım çatıldı. "Ne evinden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Çipin bırakıldığı ev..." dedi. Sesi düşmüştü fakat yüzünde buruk olduğu söylenebilecek bir tebessüm vardı. "Arjantin, sağlam goldü. Hain olduğuna inanmıştım, Anıl'la kaçacağına..." Kaşları havalandı. "Merak ediyorum. Çipi Arjantin'de bırakmaya ne zaman karar verdin? Beni polise ihbar ederken aklında mıydı mesela bu? Yoksa... Ani mi gelişti? Ben üç yıldır bunu düşünüyorum. Nasıl birden yok oldun ortadan? Nasıl gittin Arjantin'e? O evde kaç saat kaldın? 27 Eylül 2017 son sinyal... Türkiye saatine göre, 04:42..."

Ona şaşkınlıkla bakıyordum. Bu benim değil, Tarantula'nın fikriydi. Sergio'dan bunun yapılmasını istemişti. Ben Arjantin'e hiç gitmemiştim bile. Çipi henüz uçaktayken Sergio bileğimden çıkarmış ve bir adamına teslim etmişti. Ben çipin Arjantin'e bırakıldığını, belki de aylar sonra öğrenmiştim.

"Sonra ne yaptın? Nasıl girdin CIA'e?" diye sordu. Konuşmayı bilmiyormuş ya da İngilizce'den anlamıyormuş gibi, hiçbir tepki vermiyordum. "Biz seni nasıl bulamadık Nazlı?!"

"Bunu kendinize sormalısınız..." dedim.

Boğazını temizlediğinde, bakışları tekrar ifadesizleşti. "Farz et ki, en çok istediğin şeyin olması...bu oyunu kazanmana bağlı," dedi. Viskisinden küçük bir yudum aldı. "Bazen canının istemediği şeyleri de yapmak zorundasındır." Ortaya yeni bir ele başlayacağımızı belli edercesine fişleri sürdü. "Başka hiçbir şansın yokmuşçasına oynamanı istiyorum. Belli ki o para sana lazım."

Bora'nın geldiğini haber vermek için odaya giren adamın işaretini gördüm. Alaylı bir ifadeyle, "Her istediğimiz olsaydı..." dedim ve ayağa kalktım. "Oynamayacağım."

Tuvalete doğru ilerlerken, arkama bakmamaya özen gösterdim. Beni neden aradığı, beni bulursa ne yapacağı, Arjantin'deki evi neden satın aldığı umurumda bile değildi.

Anlattıklarının ya da kafasındaki soruların üzerine düşünmeyecektim. Belki de intikam almak istemişti. Sonuçta muhbir olmak onun için çok ağırdı ve belki de benden intikam almak istemişti. *N, Gökhan seni bulamasın diye polise çipi çıkarmasını söylemeni tembihleyen de aynı adamdı ama.* Belki de bazı intikamlar, Gökhan'dan habersiz alınabilirdi. Umurumda değildi. Düşünmeyecektim.

Tuvalete girdim ve kapıyı kapattım. Sergio, kapının karşısındaki fayanslara yaslanmıştı. "İyi misin?" diye sordu, merakla.

"Arjantin'deki evi satın almış," dedim dan diye. Sergio'nun yüzüne, anlamadığını belli eden bir ifade yerleşti. "Beni aramış..." diye devam ettim. Derin bir nefes alırken, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "CIA'e nasıl girdiğimi sordu. Üç senedir, nasıl ortadan yok olduğumu düşünüyormuş. Beni aramış..."

"Dünyanın her yerinde," dedi Sergio. Sesi kısılmış, ifadesi durgunlaşmıştı. "İlk yıl özellikle, devamlı Harvard'daydı. Kendi yoksa, adamları etraftaydı. O matematik eğitimine katılacağına emindi. Büyük bir umudu vardı. Alp... Alp, onu ve adamlarını senden uzaklaştırdı devamlı. Alakasız yerlere yönlendirdi." İfadesiz bir şekilde Sergio'ya bakıyordum. "Bir gün, bir fotoğraf ulaştı Kara'ya... İspanya'da çekilmiş bir fotoğrafın. Yağmurlu bir gündü. Kafanda montunun şapkası vardı, saçların görünmüyordu fakat yüzün netti. Bir kafede oturuyordun. İyiydin, hayattaydın, düzgün görünüyordun."

"Nasıl yani, anlamadım..." dedim, şaşkınlıkla.

"Fotoğrafını ben çekmiştim," dedi Sergio. Hafifçe gülümsedi. "Onu sakinleştirmek zorundaydım Nina. İyi olduğunu bilmek zorundaydı. Ona 2018 Kasım'da ve 2019 Kasım'da fotoğraf ulaştırdım. İki kez. Bir diğerinde de Rusya'daydık. Bu sene Kasım'da da yapacaktım bunu ama hayat... Gerek kalmadı."

Öfkeyle gülümsedim. "Bilmediğim başka neler var?" diye sordum.

"Annie devamlı fotoğrafını çekiyor. Albüm hazırladı. Albümler... Bir gün ona vermek üzere... Bir gün kavuştuklarında..." dedi Sergio. Bakışlarını benden kaçırmış ve derin bir nefes almıştı.

"Çok güzel!" dedim, imalı bir tavırla. "Ben tekrar yok olduğumda, bakar bakar güler artık!"

"Gülmedi Nina," dedi Sergio, keskin bir şekilde. Bakışları gözlerimi hedef almıştı. "İnan bana hiç gülmedi. Ben hep acı çeken bir adam gördüm. Seninle yaşadığı o eve bile ayak basmayan bir adam."

"Annie nasıl?" diye sordum. Tavrımdaki netlik, Sergio'nun konuyu kapatmasını istediğimi açıkça belli ediyor olmalıydı. Bunları dinlemek, ben yokken neler yaptığını ya da neler yapmadığını öğrenmek, kafamı karıştırmak istemiyordum.

"O da senin nasıl olduğunu merak ediyor," dedi Sergio, gülümseyerek. Başını iki yana salladı. "Çıldırdı... Fakat sonrasında hepimizi şaşırttı. Çok olgun, çok normal karşıladı bu durumu. Sakin kalacak, beklediğimizin aksine. Ağlama krizine girdi tabii. Onu görmek istedi. Söz verdim, bir şekilde uzaktan da olsa kardeşini görecek. Yaklaştığımızı hissediyor, kavuşmalarına az kaldı."

"Ben Gökhan'a, Beyza Karabey'in yaşadığını bildiğimi ima ettim..." dedim. Sergio'nun bakışları kısıldı. "Bay Ortiz'den benim ajan olamayacağımı öğrenmiş... Yani beni ajan yapmayacaklarmış, psikolojimi öne sürüyorlarmış. Zaten istemiyorum biliyorsun, gideceğim... Ama Gökhan'ın attığı mesajı görünce... Bu saatten sonra, beni kimse aşağılayamaz Fox!"

Sergio, birkaç saniye ne diyeceğini bilemez gibi yüzüme baktı ve en sonunda, yumuşak bir sesle, "Nina," dedi. Gülümsedi. "Sen yanlış bir şey yapmazsın. Benim sana güvenim tam. Sorun yok. Yani Gökhan, bunu bilen bir kimseyi yaşatmaz normalde Kara'yı kaybetmemek için ama... Neyse, tedbirimizi alırız!"

"Hiçbiriyle karşılaşmaya hazır hissetmiyorum," dedim, mızmızlanırcasına. Göğsüm kalkıp inerken, kollarımı

bağladım. "Gerçekten yalnızca içmek istiyorum."

"Üstesinden geleceksindir," dedi Sergio. Kaşları havalandı. "Yukarıda daha iyi anladım. Biz bayağı iyi bir ekibiz. Tarantula tüm gücünü Kara'yı korumak üzere kullanıyor. Sen de gördün. Nasıl ki Tarantula, benim Kara'ya senin fotoğraflarını yolladığımı bilmiyorsa, ben de Guerra bağlantısını bilmiyordum. Birbirimizin arkasından işler çeviriyoruz fakat hiçbirimizin niyeti kötü değil. Bunu unutma."

"Unutmam..." dedim. Birkaç saniye sessizce, Sergio'nun gözlerine baktım. "Benim için ondan bir şeyler saklamak zor olacak. Devamlı sorularını nasıl geçiştirebilirim bil-"

Sergio, bir anda beni kendine çekti ve duvara yasladı. Ben ne olduğunu bile anlamazken dudakları boynuma ilerledi. Öpmüyordu; hatta dudaklarını boynuma bile değdirmiyordu. Yumulu gözlerimi açmaya korkuyordum çünkü Sergio'nun kapıya sırtını dönerek kendini saklamak ve gelen kişiyi tuvaletten uzaklaştırmak için bunu yaptığını fark edecek kadar onu tanıyordum. Kapının sertçe kapandığını duymamızla beraber Sergio geri çekildi.

"Özür dilerim," dedi sessizce. Dut yemiş bülbül gibi kalakalmıştım. "Başka bir şey gelmedi aklıma..." dedi. Fakat bu aklına gelenin, beni nasıl bir konuma soktuğunu düşündüğümde, beynimin duracağını hissediyordum.

"Gidecek," dedim. Elim, açık olan ağzıma kapanmıştı. "Gidecek kesin gidecek!"

Hızlı adımlarla kapıya yürürken, Sergio elime bir flash bellek sıkıştırdı. Tuvaletten çıktım. Kumar oynanan salona ilerledim ve etrafa bakındım. Yoktu. Evinde Gökhan'la Ceren'in fotoğrafını gördüğüm adam benim yanıma yaklaştığında, "Bay Karabey'i gördün mü?" diye sordum.

Adam cebinden bir şey çıkarttı ve bana uzattı. "Sana vermemi istedi," dedi. 1 Milyon, 784 Bin Dolar'lık Bora Karabey imzalı çeke bakarken yumruğumu sıkmıştım. "Çıktı," dedi adam.

Çekin arasında, Türkçe yazılmış, dört kelimelik bir not da vardı:

"Tebrik ederim, sen kazandın."

95.Bölüm

Sevgili yol arkadaşlarım,
İyi ki benimlesiniz. □□□
♠

Hızlı adımlarla, ıssız sokakta yürümeye başlamıştım. Ana yola çıkıp bir taksi bulmalıydım. Kumarhaneden çıkarken, neden bir taksi çağırttırmadığımı bilmiyordum. Telaştan unutmuştum. Aslında telaşa kapılmak, beni hataya sürüklemekten başka hiçbir işe yaramazdı fakat yaşanılan durum karşısında, duygu kontrolümü kaybetmiştim. Sokağın sonuna yaklaştığımda, yolumu kesercesine ani bir hızla duran minibüse bakarken, birkaç adım geriye gittim. Minibüsten hızla inen beş kişinin etrafımı çevirmesi, saniyeler içinde gerçekleşmişti.

"Bizimle geliyorsun," dedi, iri yarı bir adam. İngilizce konuşuyordu fakat aksanı Amerikalı olmadığını gösteriyordu.

Bakışlarım hızla, etrafımı saran beş adam üzerinde dolaşmaya başlarken, adamlardan bir diğeri koluma yapıştı. Beşini birden etkisiz hale getiremezdim. Üzerimde dar bir elbise vardı ve bacağımdaki silaha erişene kadar etkisiz hale getirilirdim. Zorluk çıkartmadan minibüse bindim. Adamlardan birisi, gözlerime siyah bir bant taktı. Bir diğeri, ellerimi arkamda bağlamıştı. Kendi aralarında İspanyolca konuşuyorlardı.

"Kızı aldık patron," dedi, bir adam. Araba hızla hareket etmeye devam ederken, kısa süreli bir sessizlik olmuştu. "Sabah görüşürüz."

"Telefonun nerede?!" diye sordu, adamlardan birisi.

"Kabanımın cebinde," dedim. Adam, cebime elini soktu ve telefonu aldı. Camdan aşağıya attığını duydum. Fakat benim

bir telefonum daha vardı ve o da diğer bacağımdaydı.

"Bu ne?!" diye sordu bir adam. Flash bellekten bahsediyor olmalıydı.

"İçinde GPS olan bir şey," diye yalan söyledim. Adamın onu da camdan attığını duyduğumda, OCTO'yu kurtarmıştım fakat kendimi nasıl kurtaracağımı hala bilmiyordum. Eğer Bora gerçekten de üzerime bir yere GPS yerleştirdiyse, beni bulabilirlerdi. Fakat bunun doğruluğundan emin de değildim. Beni takip etmiş ya da tesadüfen oraya kumar oynamaya gelmiş de olabilirdi. Bir ihtimale sığınarak hayatta kalmayı sağlayamazdım. Ayrıca üzerimde gerçekten GPS varsa bile, Bora'nın tuvalette gördüğü manzaradan sonra peşimden gelip gelmeyeceğini bilemezdim. Belki de kaçırıldığımı fark etmeyecekti bile. "Beni nereye götürüyorsunuz?!" diye sordum.

"Kapa çeneni!" dedi bir adam. Eğer beni hırpalarlarsa, üzerimde bir silah ve bir telefon daha olduğunu anlarlardı. Kimliğimi ifşa edip etmemem gerektiğini bilmiyordum çünkü kim için çalıştıklarına göre, farklı hareket etmem gerekecekti. OCTO acil bir şey olmadığı sürece benim konumumu kontrol etmezdi; onlara acilen haber göndermeliydim. Tarantula eğer konumumu kontrol etmek gibi bir kıskançlığa düşerse, yine bir şekilde kurtulurdum fakat bu da yalnızca bir ihtimalden ibaretti.

Bir çözüm yolu bulmak zorundaydım.

Yol bitene dek, arabanın içinde sessiz kaldım. Geride, 5 saat 43 dakikalık mesafe bırakmıştık fakat hangi yönde olduğunu kestiremiyordum. Araba yavaşça durduğunda kapı açıldı. Yüzüme çarpan soğuk kuzeye yaklaştığımız hakkında bir ipucu verse de yeterli değildi. Beni, çok kibar olmadan arabadan indirdiklerinde, birisi üzerimi aramaya başlamıştı.

"Bak sen!" dedi bir kadın, sinir bozucu bir tınıyla. Kabanımın düğmelerinin sertçe açıldığını hissettim. Eteğimi sıyırdığında ise muhtemelen korsemle karşılaşmıştı. "Bu kaltak silah ve telefon taşıyormuş. Bora Karabey bunu güzel eğitiyor." Silahın ve telefonun bacaklarımdan alınacağını

biliyordum fakat bir tokat yemeyi beklemiyordum. "Bay Şahindağ'a haber verin. Telefonu burada bırakıyoruz. Mekanı değiştirmek zorundayız. Sinyal gitti artık." Ayakkabımın topuğunu, muhtemelen kadının dizine geçirdiğimde, bir tokat daha yiyeceğimi biliyordum. Tükürüğüme bulaşan kan, kadının tam yüzüne isabet etmiş olmalıydı.

Tekrar minibüse bindirildim. Bu sefer, kadın da bizimle birlikte yolculuk yapıyordu. İstikametin neresi olduğunu bilmesem de artık yolun sonunda Mehmet Şahindağ ile karşılaşacağımı biliyordum. Sakin olmalıydım; en azından hala, kabanımda GPS olma ihtimali vardı. Fakat zaman geçtikçe, bu ihtimalden de uzaklaşıyordum. Kabanımın ceplerini kontrol etmişlerdi, iç cebim yoktu ve Bora, GPS'i kabanın içine dikecek değildi.

"Bora Karabey nerede?" diye sordu kadın. Parfümünde, ağır derecede baharat notası vardı. Aksanından anladığım kadarıyla Rus'tu.

"Adamlarının kaldığı ev boşaltılmış. Muhtemelen suikastın ayrıntılarıyla ilgileniyordur hala. Henüz kızın kaçırıldığından haberleri yok," dedi, bir adam. Ne suikastından bahsediyordu?

"Ölen yok mu?" diye sordu kadın.

"Genç bir çocuk var ya... Şoförü. Selim miydi? O ölmüş herhalde," dedi adam.

"İçinizi kaplayan bir endişe olduğunda, önce kendinizi düşünmek zorundasınız. Siz hayatta kalmazsanız, kimseyi hayatta tutamazsınız."

Anladığım kadarıyla, Gökhan'ların kaldığı eve bir suikast düzenlenmişti. OCTO'nun bundan haberinin olmaması mümkün değildi. Yokluğumu fark edeceklerdi. Sergio, üzerimde GPS olduğundan şüphelenmişti ve bir şekilde Bora'nın yokluğumdan şüphelenmesini sağlardı. Bora benim peşime düşmese bile, Sergio peşime düşmesini sağlardı. En azından ortada olmamam dikkat çekecekti. Hala, Mehmet Şahindağ'dan birkaç adım öndeydim ve hayatta kalacaktım.

İki saat, on bir dakika, on yedi saniye daha geçtiğinde araba yeniden durdu. İki kişi kolumdan tutuyordu ve bunlardan birisi, bir kadındı. Adımlarımın büyüklüğüne karar veren kadın ve adam olduğu için mesafeyi anlayamamıştım fakat yaklaşık 12 metre kadar yürümüş ve bir eve girmiştik. Evin içinde de kısa sayılmayacak derecede yürüdüğümüzde, gözlerimi açtılar. Aniden gelen ışık, gözlerimin kamaşmasına sebep olmuştu.

"Hoş geldiniz..." dedi Mehmet Şahindağ. Sesi, arkamdan geliyordu. "Ellerini çözün," dedi. Bileğimdeki kablodan kurtulduğumda, fondötenle kapattığım dikiş izlerimin sızladığını hissediyordum. Bu dikiş izlerini eskiden bilekliklerle, şimdi ise fondötenle kapatmak zorunda kalıyordum fakat o izin orada olduğunu hiçbir zaman unutamıyordum. "Lütfen oturun, Nazlı Hanım."

"Nina!" dedim, sertçe. Mehmet Şahindağ, tam karşıma geçtiğinde, yeşil gözlerine öfkeyle bakıyordum. "Benim adım Nina!" dedim. Onun aksine ben, Türkçe değil İngilizce konuşuyordum.

"Canı yanmış bir kadından, gerçekten de korkulur..." dedi Mehmet Şahindağ. İşaret parmağıyla, yüzüme düşen saçları çekti ve çatık kaşlarının altından, dudağımın kenarındaki ize baktı. Bakışları adamların üzerinde dolaşırken, otoriter bir sesle, "Bunu hanginiz yaptınız?!" diye sordu.

"Rahat durmuyordu," dedi kadın. Bakışlarımı şaşkınlıkla kadına çevirdim. Sarı saçları tepeden at kuyruğuyla toplanmıştı ve teni bir mermer kadar beyazdı. "Rahat durması için." Mehmet Şahindağ, kadını tepeden tırnağa süzdü. "İçinde bir korse var. Bacağından silah ve bir telefon daha çıktı. Söylemiştik efendim," diye ekledi kadın.

"Öldürün şu kadını," dedi Mehmet Şahindağ. Aynı şaşkın bakışlarım, şimdi de tamamen onu hedef almıştı. Daha evvel bu kadar saçma ve bu kadar soğukkanlı bir şekilde ölüm emri veren birisini görmemiştim. Bakışları tekrar beni bulduğunda, "Size zarar verdikleri için üzgünüm," dedi. Gerçekten de üzgün görünüyordu fakat ben onun akıl

hastanesine yatması gereken bir hasta olduğunu bildiğim için, şaşkınlığımı bozmadan yüzüne bakıyordum. "Lütfen oturun... Ne içersiniz?" diye sordu.

Sıkıntılı bir nefes verdim ve tekli koltuğa oturdum. "Viski," dedim.

"Kabanı alalım..." dedi, adamlardan birisine bakarak. Kabanımda, olmasını umut ettiğim bir GPS vardı fakat ondan ayrılmamak için direnemezdim. İçerisi sıcaktı ve bu dikkat çekerdi. İstemeye istemeye kabanımı çıkarttım ve bir adama uzattım. Bir yandan da etrafı incelemeye çalışmıştım. Eşyalar, bir süredir kullanıldığı belli eşyalardı ve samimi bir dekorasyona sahipti. Mehmet Şahindağ, çaprazımdaki ikili geniş kanepeye yerleşti. "Nasılsınız?"

"İyiyim... Siz?" dedim, alaycı bir gülümsemeyle. Bakışlarımı sitem ediyormuş gibi bir kez daha etrafımda dolaştırdığımda, pencereden dışarıya bakmaya çalışmıştım. Hala karanlıktı ve bu mesafeden nerede olduğumu anlamam mümkün değildi. "Çok iyiyim!" dedim, tekrar bakışlarımız buluştuğunda.

"Eylemim biraz çirkin oldu... Farkındayım," dedi. Şimdi de yüzüne mahcubiyet yayılmıştı. "Fakat davet etseydim gelmezdiniz."

"Siz bir davet etseydiniz... Belki gelirdim," dedim, sertçe. Adamlardan birisi, Mehmet Şahindağ ve benim için birer viski getirdiklerinde, "Sigara istiyorum," dedim. Mehmet Şahindağ, cebinden bir sigara çıkarttı ve bana uzattı. Şık bir çakmakla sigaramı yaktı ve yeniden yerine yerleşti.

"Tebrik ederim," dedi, gülümseyerek. "Barışmışsınız... Pardon. Bora, barıştığınızı zannediyor. Siz ondan intikam alacakmışsınız." Yüzüme yapmacık bir şaşkınlık yayılmıştı. Mehmet Şahindağ, şaşkınlığımdan ötürü mutlu olmuştu. "Ben her yerdeyim. Her şeyi bilirim," dedi.

Umursamaz bir tavırla, "Beni neden buraya getirttiniz?" diye sordum. Viskimden bir yudum aldım. "Ne istiyorsunuz benden?"

"Aynı tarafta olmak..." dedi. Birkaç saniye, tepkimi ölçmeye çalışır gibi yüzüme baktı. "Benimle iş birliği yapmanızı istiyorum."

Meraklı bir ifadeyle, "Beni öldürmeniz gerekmez mi?" diye sordum. Dudaklarımın arasındaki dumanı üflerken, bacak bacak üzerine atmıştım. "Sonuçta o beni seviyor... Öldürün işte?"

"Siz onu sevmiyorsunuz ama..." dedi Mehmet Şahindağ. Bu onu fazlasıyla memnun ediyor gözüküyordu. "Sizin onu sevmemeniz, ona en büyük ceza."

"Ama o bunu bilmiyor? Sevdiğimi zannediyor?" dedim, meydan okur gibi. Karşımdaki adama karşı, mantık sınırları içinde hiçbir açık vermemeliydim.

"İşte bu yüzden benimle iş birliği yapmanızı istiyorum," dedi. Viskisinden bir yudum aldı. Gülümsedi. "Madem Bora'yı sevmiyorsunuz... Benimle ortak olun."

Kendimden emin bir ifadeyle, "Sizinle iş birliği yapmayacağım," dedim. Sigaramı söndürdüm. "Elmalarla armutları birbirine karıştırmamak gerek. Sizden de nefret ediyorum ben. Benden Anıl'ı aldınız."

Mehmet Şahindağ, anladığını belli edercesine kafasını salladı. "Açıkçası bu tepkiyi bekliyordum," dedi. Küçük bir kahkaha attı. "Haklısınız. Ne diyebilirim?"

"Patron?" dedi bir adam. Mehmet Şahindağ, birden öfkelenerek adama döndü. "Acil durum," dedi adam. "Sana telefon var. Evden."

Ev?

Mehmet Şahindağ ayağa kalktı ve adama yaklaştı. Adam, Mehmet Şahindağ'a elinde tuttuğu telefonu uzattı. "Evet?" dedi Mehmet Şahindağ. İspanyolca konuşuyordu. Bakışları bana çevrildiğinde, yüzüne bomboş fakat meraklı bir ifadeyle bakmaya başlamıştım. "Konuşmuyor mu?" diye sordu. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Üç veya dört saate geleceğim. İlgilenmeye devam edin. Bize isimleri söylemediği takdirde nefes almaya devam edecek." Çok kısa bir süre karşı tarafı dinledi ve telefonu kapatıp yanındaki

adama uzattı. Gülümseyerek tekrar yerine döndü. "Pardon," dedi, nazik bir şekilde.

"Neden buradayım?" diye sordum. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Ben aptal değilim. Sizinle çalışmayacağımı gayet biliyorsunuz. Bambaşka bir derdiniz var, bi' şansınızı denemek istediniz sadece bu teklifle. Gerçek amacınız ne?"

"Hikayelere karşı ilgiliyim," dedi. Tekrar ayağa kalktı ve salonun ortasında volta atmaya başladı. "Bir şey oldu. Bir gün... Ve siz, çok sevdiğiniz kocanızı, polise ihbar ettiniz. Tekrar barıştınız üç sene, bir ay sonra sanırım. Kafamda onlarca soru var." Durdu ve bakışlarını bana çevirdi. "Bazıları sizinle ilgili. Nasıl hayatta kaldınız? Kime tutundunuz? Motivasyonunuz neydi? Harvard'da sizi Bora nasıl bulamadı? Bunun gibi sorular..."

"Biraz da siz anlatın," dedim. Ayağa kalktım ve birkaç adım atarak Mehmet Şahindağ'ın karşısına geçtim. "Nasıl bir manyaksınız da... Beyza'yı kendiniz vurduğunuz halde, bundan Bora'yı sorumlu tutuyorsunuz?"

"Beyza'yı karıştırmayın..." dedi Mehmet Şahindağ. Yüzüne yerleşen öfke, elle tutulabilecekmiş gibi somuttu. Her an boğazıma yapışacak gibi bakan gözlerinden, gözlerimi ayırmıyordum. "Sakın," dedi, *lütfen* der gibi. "Biz birbirimizi sevdik ve onu benden aldılar."

"Onu sen öldürdün?" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Farkında mısın bunun?"

Mehmet Şahindağ başını iki yana salladı. "Bora yüzünden..." dedi. Gözleri dolmuştu. Acı dolu bir ifadeyle, benden yardım dilenir gibi yüzüme bakıyordu. "Ben istemedim böyle olmasını. Bebeğimiz olacaktı bizim, biliyor musun?" dedi. Gülümsemeye çalıştı. "Adına bile karar vermiştik. Adı kız da olsa, erkek de olsa, *Deniz* olacaktı. Beyza severdi denizi. Çok severdi."

"Kardeşini?" diye sordum, kollarımı bağlayarak. Mehmet Şahindağ'ın yüzüne şaşkınlık yayıldı. "Kardeşini sevmez miydi peki? Beyza'yı vurmasan, kardeşini vurmuş olacaktın... Üstelik denize olan sevgisi, kardeşinden gelmiyor

mu? Kardeşinin kurduğu hayaller yüzünden değil miydi Beyza'nın deniz tutkusu?!"

Mehmet Şahindağ'ın kaşları çatılmıştı. "Onun hakkında nasıl bir şey bilebilirsiniz siz?" diye sordu.

"Kardeşiyle evliydim!" dedim. Kardeşi ile evli olduğum doğru da olsa, tüm bunları Beyza'nın kardeşinden değil kendisinden öğrenmiştim. "Hakkında çok şey biliyorum!"

"Bizim hikayemizin derinliğini kardeşinin bildiğini bile sanmam," dedi Mehmet Şahindağ. Beyza Karabey'in günlük tuttuğunu ve Bora'nın bunları okuduğunu bilmiyor olabilir miydi? "Bundan tam on sekiz yıl önce tanıştık, 2002'de..."

Beyza Karabey, Aydın'ı -1999 yılında- 17 yaşındayken hapise uğurladıktan sonra, üniversiteyi Amerika'da okumaya karar vermişti ve Mehmet Şahindağ ile de üniversitenin ikinci yılında tanışmıştı. Beyza Karabey psikoloji okuyordu, Mehmet Şahindağ ise psikoloji mezunuydu ve yüksek lisansını yapıyordu. Okuldaki arkadaşları Beyza Karabey'i gönüllü psikologların çalıştığı bir derneğe yönlendirmişlerdi ve Mehmet Şahindağ o derneğin gönüllü psikologlarından birisiydi.

"Önce, okuduğu bölüme duyduğu aşka hayran oldum..." dedi Mehmet Şahindağ.

Beyza Karabey, Mehmet Şahindağ'ın çalıştığı dernekte gönüllü staj yapmaya ve okuldan arta kalan tüm zamanını orada geçirmeye başlamıştı.

"Bir süre sonra bu çabasının yalnızca gelecekteki mesleğine duyduğu aşktan olmadığını anlamıştım. Birisini arkasında bırakmaya, unutmaya, düşünmemeye çalışıyordu..." dedi.

Bahsedilen kişi, çoktan kısa dönem hapis görevini tamamlamış ve dışarıya çıkmış, Ahmet Karabey'in has adamı olmaya aday, Aydın Demir'di.

"Aydın Demir'i iyi tanıyor olmalısınız," dedi Mehmet Şahindağ. Yüzüne yayılan gülümsemenin ardındaki ifadeyi seçemiyordum. "Beyza'nın, biz yeni tanıştığımız zamanlarda ona karşı hissettiği aşka saygı duyduğumu söylemeliyim. Ve

kıskandığımı da... Benim gözümde Aydın Demir, salağın önde gideni. Beyza'nın kıymetini bilememiş, onu hep üzmüş, aşkını küçümsemiş, ziyan etmiş bir adam..." Derin bir nefes aldı. "Neden Aydın Demir'i öldürmedim biliyor musunuz?" diye sordu, sinsi bir tavırla. "Beyza'nın kalbinde çoktan ölmüş olması beni her zaman tatmin etti çünkü..."

Mehmet Şahindağ'ın, Leo'nun varlığını bilmediğine defalarca kez şükrettiğim yerdeydim.

"Bir süre sonra Beyza'yla arkadaş olduk. Bu öyle bir arkadaşlıktı ki, birbirimizi konuşmadan anlar hale gelmiştik... Birlikte eğleniyor, öğreniyor, hayatı keşfediyorduk. Hayatım boyunca Beyza gibi bir kadınla tanışmamıştım ve bir daha tanışamayacağımı da biliyordum. Annesinden dahi nefret eden bir adama, kendisini sevdirmeyi başarmıştı Beyza. Ona hayatımı adamaya razıydım fakat onun arkadaş kalmaktan mutlu olduğunun da farkındaydım..." dedi.

Beyza Karabey'e aşkını ilan etmemişti fakat aralarındaki bağlar öyle güçlüydü ki, bunu sözlü olarak dile getirmesine gerek dahi olmamıştı. Beyza Karabey, Mehmet Şahindağ'ın duygularını çok iyi anlıyor fakat ona umut vermekten kaçınıyordu. Kendi içinde hala bitiremediği bir hesabı vardı ve okul bittiğinde, İstanbul'a döndüğünde, belki Aydın'la birlikte olabileceğine inanıyordu. Çünkü Mehmet Şahindağ, Beyza Karabey için iyi bir arkadaştı ama o Aydın Demir'e aşıktı.

"Dolu dolu iki, iki buçuk yıllık bir arkadaşlık, Beyza'nın Türkiye'ye dönmesiyle son buldu. Türkiye benim için yasak bölgeydi ve ben Beyza ile bir daha görüşmeyiz diye düşünüyordum. Bu beni üzüyordu ama elimden de bir şey gelmiyordu. Babalarımız arasındaki husumeti biliyordum ve zaten bu bizi imkansız hale getiriyordu..." dedi.

Fakat Aydın, imkansızın zırhlarını farkına varmadan delmeye teşebbüs etmişti.

"Ama Beyza İstanbul'a döndükten yaklaşık altı yedi ay sonra bir şey oldu... Bana bir e-mail gönderdi ve beni İstanbul'a çağırdı," dedi.

Beyza Karabey, Aydın Demir duvarına öyle bir çarpmıştı ki hayalleri altüst olmuştu. Karşısındaki adam, karanlığın en dibindeydi ve ona elini süreni dahi kirletebilecek kadar kire bulaşmıştı. Değil Beyza Karabey'in yüzüne bakmak, varlığını dahi hatırlıyor gibi değildi ve bu aşkın kurtarılabilir hiçbir yanı kalmamıştı. Onun karşısına geçip, "*Alt tarafı çocukluk aşkı, amma abarttın!*" diyecek kadar alçalmıştı ve Beyza Karabey fark etmese de Aydın Demir en büyük kazığı kendisine atmıştı.

"Tüm yasaklar delindi ve Beyza'ya gittim, koşa koşa. Başlangıçta bana karşı oldukça mesafeliydi, tutuktu... Denemek istediğini söyledi. Ama bir yandan da buna gerçekten hevesliydi. Sanki kendisine en iyi gelecek şeyin ben olduğumu biliyormuş gibi... Gerçekten de öyle oldu. Birbirimize iyi geldik. Beni sevdi. Çok sevdi. Benim onu sevdiğim kadar çok sevdi."

Mehmet Şahindağ doğru söylüyordu; Beyza Karabey zamanla, onu gerçekten de çok sevmişti. Bir defteri kapatmış, geçmiş hesabını görmüş, aklında herhangi bir soru işareti ya da pişmanlık kalmamış ve Mehmet Şahindağ ile 2005 yılının sonlarına doğru yepyeni bir defter açmıştı.

"Kısa bir süre sonra konuyu Bora'ya da açtı... Önce Bora ile tanıştım, sonra ailesiyle. Ahmet Karabey ilişkimize karşıydı ve bu beklemediğimiz bir şey değildi. Aşkın üstesinden her şey gelirdi, biz el ele olunca bizi hiçbir şey ayıramazdı, biliyorduk," dedi.

Azımsanmayacak kadar uzun bir süre, beş sene boyunca, Beyza Karabey ve Mehmet Şahindağ sevgili olarak kalmışlardı ve bu birlikteliğin yakın şahitleri vardı; bu beş seneye Bora'lı, Elif'li, Ceren'li, Gökhan'lı ve hatta Begüm'lü kaç tatil sığdırıldığını sayan olmamıştı.

"Ekim 2010'a kadar her şey çok güzel gidiyordu. Ama Beyza'nın babası, Ahmet Karabey, babamı öldürdü..." dedi. Bakışları kısıldı. "Annem de öldü ama onu Ahmet Karabey'in değil, babamın öldürdüğünü sonradan öğrendim. Çok önemli değil." Bana arkasını döndü ve pencereye ilerledi. "Sonra biz

Beyza ile ayrılmak zorunda kaldık. Geçici bir ayrılık olacaktı bu. Üstesinden gelirdik. Sadece dedem, hapiste de olsa hala hayattaydı ve intikam diye Beyza'ya zarar vermesinden çok korkuyordum."

Mehmet Şahindağ'ın, ölümün en yakın arkadaşı olabileceğini kim tahmin edebilirdi?

"Fakat sonraki birkaç ayın içinde bir şey oldu ve Beyza benden uzaklaştı..." dedi.

2010'u 2011'e bağlayan yılbaşı gecesi, Aydın'la beraber olmuştu.

"Birkaç kez gizlice buluştuk falan ama... Neden bilmiyorum. Uzaktı. Çok uzaktı bana. Elini tutmama bile izin vermiyordu. Ürküyor gibi... Beynini yıkamışlardı onun," dedi.

Beyza Karabey yaşadığı şeyleri kaldıramıyordu. Mehmet Şahindağ'a büyük bir haksızlık yaptığını düşünüyor, onu aldatmış olmanın ağırlığı altında eziliyor ve Aydın'la yaşadığı geceyi unutmaya çalışıyordu. Henüz, Mehmet Şahindağ'ın aslında -aynı Sadri Şahindağ gibi- ne kadar kötü bir adam olduğunu ve nasıl bir pisliğin içinde olduğunu bilmiyordu. Mehmet Şahindağ'ın akıl sağlığının dahi yerinde olmadığıyla sonrasında yüzleşecek ve bu yüzleşme onun için çok ağır olacaktı.

"Beyza'nın elimden kayıp gittiğini fark edince... Panik oldum. Ahmet Karabey'den de Betül Karabey'den de nefret ediyordum. Onlar yüzündendi her şey. Dedem intikam almamız gerektiğini söyledi. İntikam umurumda bile değildi fakat onlar ölürse, Beyza'yı kazanacağımı zannediyordum..." dedi.

Her şey böyle başlamıştı.

"Ama Beyza, onlar ölünce bile bana bir adım atmadı. İşte o zaman hata yaptığımı anladım. Beynini yıkayan Ahmet Karabey ve karısı değildi. Beyza'nın beynini yıkayan Bora Karabey'di..." dedi.

Beyza, Mehmet Şahindağ'ın özel bir klinikte yarım bıraktığı tedaviden, hala bağlantıda olduğu üniversitedeki hocası sayesinde haberdar olmuştu.

"Eğer benimle gelmezse, benimle evlenmezse... Kardeşlerini öldüreceğimi söyledim ona. Karabey Sülalesi'nin soyunu kurutacağımı söyledim..." dedi.

Hayatın sillesini yediği bir geceyi unutmaya çabalarken, annesiyle babasının ölümünün acısını kaldırmak için debelenirken, Mehmet Şahindağ'ın akıl sağlığının yerinde olmadığını bugüne dek nasıl hiçbirinin fark edemediğini sorgularken tükenmek üzereydi ve başta geride kalan en sevdiği iki insanın, Begüm ile Bora'nın canıyla sınanıyordu. Ailesinin zarar görmemesi için geri dönülemez bir adım atmıştı ve Mehmet Şahindağ ile kaçmayı kabul etmek zorunda kalmıştı.

Fakat, Mehmet Şahindağ'ın esaretine girdiğinde fark ettiği bir gerçek vardı ki, sonu gelmez felaketlerin habercisi gibiydi.

"Hamileymiş!" dedi.

Mehmet Şahindağ, bu bebeğin sandığı kadar büyük olmadığını bilmiyordu ve eğer bilseydi, muhtemelen önce Beyza'yı öldürürdü.

"Evlenmeye karar verdik!" dedi.

Psikolojiye hakim olmanın avantajıyla, akıl sağlığının yerinde olmadığını bildiği birisine rol yapmaya başlamıştı ve her konuda onun huyuna gidiyordu. Onun tedavi olması için uğraşacak ve bir şekilde, yeniden ailesine kavuşacaktı. Bora onu aradığında, kardeşini bu işin dışında tutmaya çalışmıştı. Kardeşlerine ya da ailesinden herhangi birisine zarar gelmesini istemiyordu. Beyza Karabey, bu işi kendi kendine halledebilecek kadar güçlü hissediyordu.

"Ona doktora gitmek istediğimi söyledim. Bebeğimizin kalp atışlarını dinlemek istiyordum. Fakat o, benim sorunlarım olduğunu düşünüyordu. Önce ben doktora gidecekmişim! Deliymişim! İnatlaştı benimle. İnatlaştı... Ve ben, yapmamam gereken bir şeyi yaptım... Çok pişmanım."

Mehmet Şahindağ, Beyza Karabey'i öldüresiye dövmüştü.

"Bebeğimize bir şey olmadı ama Beyza beni affetmedi muhtemelen, ölürken bile..."

Beyza Karabey, Mehmet Şahindağ'ı affetmemek bir yana, onu tedaviye ikna edebilecek kadar güçlü olmadığını ancak anlamış ve onun yanındayken, karnındaki çocuğun tehlikeye gireceğine ikna olmuştu. Er ya da geç onunla doktora gitmesi gerekecekti ve kaç haftalık hamile olduğu ortaya çıktığında, Mehmet Şahindağ'ın yapabileceklerinden korkmaya başlamıştı. Kendisinden başlayarak, Aydın ve Gökhan da dahil olmak üzere, herkesi öldürebilecek güce sahip olduğunu ise henüz bu esaretin içinde öğrenmiş ve bir arafta sıkışıp kalmıştı.

"Rüyalarında Bora ile konuşuyordu. Bebeğimize aşkımızı değil, Bora'yı anlatıyordu..." dedi.

Ve her defasında bunun bedelini, yediği dayakla ödüyordu.

"Bora onun için bir kahramandı ve hayatta olduğu sürece biz mutlu olamazdık," dedi.

Beyza Karabey'in yapabileceği tek bir şey kalmıştı; bu esaretten kurtulmak için, bebeğinin hayatta kalması için, ailesinin zarar görmemesi için Gökhan'dan yardım isteyecekti.

"Evlenecektik... Mutlu bir hayatımız olacaktı... Eğer Bora, o düğüne gelmeseydi..." dedi.

Bora'nın o düğüne gelmiş olmasından nefret eden yalnızca Mehmet Şahindağ değildi.

Bıkkın bir ifadeyle, "Bana tüm bunları neden anlatıyorsun?" diye sordum.

Mehmet Şahindağ derin bir nefes aldı ve yüzünü yeniden bana döndü. "Bora bana onun cesedini bile göstermedi!" dedi. Açıkçası, hastaneye vardıktan sonra, Bora'nın da Beyza Karabey'in cesedini gördüğünden şüpheliydim. "Ben Beyza'ya söz verdim. Bora'ya dokunmayacağımın sözünü verdim. İlk kez bir sözümü çiğnedim. Bu sözü çiğnediğimde, Beyza'dan oldum. Bora'nın önüne atladı!" dedi.

Bora, 1 Mart 2011'den beri, -*aslında ölmeyen*- ablasının yasını tutuyor olsa dahi, eğer Beyza Karabey onun önüne atlamasaydı, bugün kendisi yaşamıyor olacaktı. *Mahvolmuş* -bile olsa- hayatını ablasına borçluydu ve bu hadise

gördüğüm en acı kısır döngü olabilirdi. Bora ile ablasının hayatı öyle iç içe geçip karışmış bir yumaktı ki, bir gün yüzleştiklerinde yaşanacakları izlemeye, en sağlıklı insanın bile dayanabileceğini sanmıyordum.

"Eğer bu sözü bir kez daha çiğnersem, Beyza'nın ruhu da beni terk eder. Bundan korkuyorum. Ama Bora'nın acı çekmesini istiyorum. Çok acı çekmesini istiyorum!" dedi.

"Tamam," dedim, ifadesiz bir şekilde. Kollarımı bağlarken, bakışlarımı Mehmet Şahindağ'ın gözlerine sabitlemiştim. "Seni anlıyorum..." diye devam ettim. Mehmet Şahindağ'ın yüzüne, içten bir tebessüm yayıldı. "Fakat sence de sen, ona fazlasıyla acı çektirmedin mi? Kardeşinin nişanında ailesini katlettin mesela! Tam olarak ne zaman yeteri kadar acı çekmiş olacak sence?"

"Sevdiği kadının mezarına bile hasret kaldığında..." dedi Mehmet Şahindağ. Bora beni sevmediği için şükretmem gereken yerdeydim. "Siz...siz öldüğünüzde Bayan Karabey..." dedi.

Meydan okurcasına, "Öldür o zaman?" dedim.

Mehmet Şahindağ, başını iki yana salladı. "Defalarca kez yapabilirdim bunu," dedi. Gülümsedi. "Öyle tadı çıkmaz. Sırayla... Senelerdir senden ayrı ve acı içinde kıvranıyor. Acının eşiği her geçen gün artacak. Yavaş yavaş yaşayacak her şeyi, benim gibi."

"Ben onu öldürürsem, sen de amacına ulaşamazsın," dedim. Kaşlarım çatılmış ve yüzüme sert bir ifade yerleşmişti. "Senden de nefret ediyorum demiş miydim? Demiştim."

Mehmet Şahindağ, küçük bir kahkaha attı. Yavaşça yürüdü ve koltuğa oturdu. "Onu öldüremezsiniz," dedi, sessizce. Bakışları gözlerimi buldu. "Çünkü onu hala seviyorsunuz..."

"Hayır," dedim, bir saniye bile düşünmeden.

"Hadi ama!" dedi. Başını iki yana sallarken, gülümsüyordu. "Seviyorsunuz. Çok seviyorsunuz hem de. Fakat ne kadar severseniz sevin, bir gün ondan gerçekten de nefret

edeceksiniz... Ben de o güne dek sabırla bekleyeceğim. O bununla yüzleşecek. Sonra sizi öldüreceğim."

Sanırım ben, eğer Beyza Karabey'in yerinde olsaydım, Mehmet Şahindağ'ın ruh hastası olduğunu anladığım gün, kendimi öldürmüş olurdum.

Bu adam, katlanılamaz derecede, sinirlerimi bozuyordu.

Rahat bir ifadeyle gülümsedim. "Onu sevmiyorum. Buna inanman ya da inanmaman umurumda değil!" dedim.

"Kanıtlayın," dedi Mehmet Şahindağ.

"Nasıl?" diye sordum, merakla. Aklıma gelen düşünce, yavaşça mimiklerimi yönetmeye başladığında, başımı yana doğru eğmiştim. Onunla beraber olmamı isteyecek kadar adi olabilir miydi? Ondan her şeyi bekliyordum. "Nasıl?" diye sordum, bir kez daha.

Mehmet Şahindağ, kocaman bir kahkaha attı. "Beni Caner pisliğiyle karıştırmayın," dedi, gülerken. Derin bir nefes alarak, kahkahasını bastırmaya çalıştı. "Ah!" dedi, gülümseyerek. "Ruhu şad olsun!"

"O zaman nasıl kanıtlayacağım bunu sana?" diye sordum, direterek. Benden istediği şeyin ne olduğunu anlamıyordum.

"Bob!" diye seslendi. Birkaç saniye içinde, az evvel telefon getiren adam salona geldi. "Laptop!" dedi, Mehmet Şahindağ. Bob, başını *tamam* dercesine salladı ve yeniden uzaklaştı.

Mehmet Şahindağ'ın ne yapacağını anlamamıştım fakat yaptığı şeyin hoşuma gitmeyeceğini biliyordum. Kendimi bir tür psikolojik sınavdan geçecekmiş gibi hissediyordum. Bay Ortiz bu konuda kötü olduğumu öne sürse de bence oldukça iyiydim. İyi olduğumu, kendime kanıtlayacaktım. Bob, laptopu Mehmet Şahindağ'a verdi.

Mehmet Şahindağ, laptopta bir süre bir şeyler yaptıktan sonra, yüzünü bana çevirdi. "Geçmişe saygı duyar mısınız?" diye sordu. Duruma göre değişirdi. "Elif mi, Özge mi, yoksa herhangi birisi mi?" diye sordu. Kısa bir süre, ifadesiz tutmaya çalıştığım bakışlarımı izledi. "Elif bence," dedi, kendi kendine. Bakışlarını ekrana çevirdi. "En çok onu

sevdi," dedi. Gülerken, göz ucuyla bana baktı. "Size kadar, merak etmeyin..." dedi.

"Dur!" diyordu, Bora'nın sesi. Neşeliydi. *"Aşkım dur!" Aşkım*, onun ağzından ilk kez çıkan bir hitaptı. Ben, ilk kez duyuyordum, *sanırım*.

"Gene başladılar bak..." Bu ses, ekranı bana dönük olmayan laptoptan geliyordu ama Mehmet Şahindağ'a aitti.

"Bora'yı destekliyorum!" Bu ses de, Beyza Karabey'in sesiydi.

"Tabii kardeşini destekleyeceksin, yoksa nasıl bir görümce olursun hayatım?" diye sordu Mehmet Şahindağ, gülerken.

"Her fırsatta beni destekleyen bir görümce de olabilir bence!" Bu ses, Elif'indi.

"Bir tanecik erkek kardeşim varken... Asla sizi destekleyemem Elif Hanım, çok üzgünüm!"

"Kapatsana şunu kızım ya!" dedi Bora. Sesindeki tını, ne kadar eğlendiğini haykırıyordu. Paylaşılamayan şey neydi bilmiyordum ama keyifleri yerindeydi.

"Senin o bir tanecik erkek kardeşin, artık sadece benim. Yakında onu şatoma kapatacağım! Ömürlerinin sonlarına dek musmutlu yaşayacaklar ve ben istemezsem görüşemezsiniz-" Elif'in cümlesini yarım bırakan şey kahkahalarıydı. Ekran şimdi bana dönüktü. Beyza, kameraya kırlent fırlatmıştı. Yattalardı. Bu yat, Le Pique değildi fakat güzeldi. Aynı onun gibi. Koltuklar griydi. Sıcak bir gün olmalıydı. Videonun altındaki tarihe baktım.

23 Temmuz 2006'ydı.

Mehmet Şahindağ'ın annem ve babamı öldürdüğü yıl, kimsesiz kaldığımla yüzleştiğim vakitler, Temmuz olmasına rağmen üşüdüğüm zamanlar... 13 yaşında bir kız çocuğunun, annesiyle babasını özleyerek ağladığı o yaz.

"Bora seni öldürürüm!" dedi Beyza, kahkahalarının arasında. Kamera sanırım Elif'deydi ve üçünü birden çekiyordu. *"Ben ablamdan ayrılmam diyeceksin!"*

"Derhal, en çok beni sevdiğini söyler misin aşkım?!" dedi Elif, gülerken.

"Annem duymasın, çok ayıp," dedi Bora. Bunu söylerken hınzırca gülümsemişti fakat ekrana aşkla bakıyordu. *"Şişt!"* dedi ve dudağını ısırdı. *"Kapat şunu da yüzelim, hadi."*

"En çok beni sevdiğini söylemezsen, bu tatil burada biter!" dedi Elif.

"En çok ablasını seviyor bir kere!" dedi Beyza. Yerinden kalktı ve Bora'nın yanına geçti. Bora'yı öldürmek ister gibi, kollarını Bora'nın boynuna sardı ve yanaklarına öpücük kondurmaya başladı. Bora, öpülmekten rahatsız oluyordu ama bu Beyza'nın umurunda bile değildi. *"En sevdiğim erkek kardeşim!"* Beyza, Bora'nın yanaklarını avcuyla sıkıştırırken gülüyordu. *"Ölürüm ben senin için! Sen de en çok beni seveceksin!"* Muhtemelen Elif'in attığı kırlent tam Beyza'nın sırtına çarpacakken, Mehmet Şahindağ kırlenti yakaladı ve kameraya komik bir bakış attı.

Birden kamera Mehmet Şahindağ'ın eline tutuşturuldu ve Elif de kadraja girdi. Bora'nın diğer tarafına geçerek, Beyza'dan fırsat bulduğu kadar Bora'ya sarılmaya çalıştı. Beyza, Elif'in davranışı karşısında kahkahalar atıyordu. Bora'ya sarılmasına fırsat verdi ve hafifçe geri çekilip kameraya baktı.

"Deli bunlar hayatım!" dedi. Yüzünde, bıkkın tutmaya çalıştığı fakat neşeli bir tavır vardı. Elif, Bora'nın dudaklarına yapışmıştı. Beyza, bu anın farkında değildi ve kamerayı tutan kişiye bakıyordu. Mehmet Şahindağ muhtemelen ona kaş göz yaparak bir şeyler söylüyordu ve Beyza da tatlı bir şekilde gülümsüyordu. Elif ve Bora hala öpüşüyorlardı ve zaten henüz üç saniye geçmişti.

"Seni çok seviyorum!" dedi Elif, kafasını Bora'nın omzuna koyarken. Beyza, omzunun gerisinden, gülümseyerek Bora ve Elif'e baktı.

"Ben seni daha çok seviyorum!" dedi Bora. Elif'e sımsıkı sarılmıştı.

"En çok beni seviyorsun!" dedi Elif, gülerek.

"Hayır!" dedi Beyza, sitemle. Video bitinceye dek, hepsi kahkaha atmışlardı.

Mehmet Şahindağ, merakla yüzüme bakıyordu. Yüzümde gördüğü şey ifadesizlikten başka bir şey değildi. Gördüklerim geçmişe aitti ve Bora'nın beni sevmemesinden daha ağır değildi. Bora, tuvalette birisinin beni boynumdan öptüğünü görmüştü; mesela beni sevmemesine rağmen, bu onun için daha ağırdı. Beraber olduğumdan emin olduğu bir adamla yüz yüze gelmişti; adamla tokalaşmadığına göre, bu da onun için zor olmalıydı. Daha evvel de Anıl'ın beni öptüğünü görmüştü, zaten bunu da kolay kaldıramamıştı. Geçmişe ait bir görüntü beni yıkamazdı.

Açık vermemeliydim.

Elif'i gerçekten sevmişti.

Açık vermemeliydim.

"Bu mu yani?" diye sordum, alay eder gibi. Canım yanıyordu. Güldüm. "Bora'yı seviyor olsaydım da bu video bana koymazdı!"

Mehmet Şahindağ'ın gözleri kısılırken, "Geçmişe saygı duyduğunuzu tahmin etmeliydim..." dedi.

"Şimdiye ait bir done var mı elinde?" diye sordum, alaycı bir merakla. Kaşlarım havalandı. "Özge'yi onun hayatına soktuğun gibi, şimdi de hayatına bir kadın sokmayı denesene?"

"Güzel fikir ama işe yaramıyor artık, yemiyor," dedi Mehmet Şahindağ. Gözlerini devirdi. "*Evliyim ben*, diyor. En azından birkaç kadına demişliğine şahitlik ettim."

"Ne kadar da sadık bir kocam var!" dedim.

"Ben iddialaşmayı severim... Nina," dedi Mehmet Şahindağ. Birkaç saniye gözlerimin içine baktı. "Beni tahrik etmeyin. Sözümü çiğner, onu öldürür, size onu sevdiğinizi kanıtlarım."

Yapmacık bir gülümsemeyle, "Bunu lütfen benim için yap!" dedim.

Mehmet Şahindağ küçük bir kahkaha attı. "Neden silah verdi size?" diye sordu.

"Çünkü senin bir manyak olduğunu ve peşimize düşeceğini biliyor..." dedim.

"Diyelim onu sevmediğiniz doğru... Ondan nasıl bir intikam almayı hedefliyorsunuz?" diye sordu.

"Bunu sana anlatmayacağım," dedim.

"Peki," dedi gülerek. Derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. "Bu kadar görüşme ikimize de yeter sanırım," dedi. Bakışlarını gözlerime çevirdi. "Onu sevmeniz ya da sevmemeniz umurumda değil. Eğer seviyorsanız, ki bence seviyorsunuz... Günün sonunda sevgi falan kalmayacak zaten. Ve üzgünüm, o gün siz öleceksiniz. Benim silahımdan çıkan kurşunla. O güne dek Bora'yı biraz üzeceğim..."

Şeytan, Mehmet Şahindağ'a *"Bora beni sevmiyor amına koyayım! Onu asla beni öldürerek üzemezsin!"* dememi istiyordu fakat görevimi riske atmayacaktım.

"Bob!" diye seslendi. Bob, birkaç saniye içinde yeniden salona geldi. "Hanımefendi ölmeyecek..." dedi Mehmet Şahindağ. Yüzüne sinsi bir ifade yayılmıştı. "Fakat onu çok seven kocası onu gördüğünde, mahvolsun!"

Biraz evvel bana tokat atan kadının öldürülmesini isteyen adam, beni dövdürecek miydi?

Bob, koluma yapıştı ve sert bir şekilde beni çekiştirmeye başladı. Aynı anda kaç kişiyle dövüşebilirdim bilmiyordum. Mehmet Şahindağ'a güçlü fiziğimi göstermemin hiçbir sakıncası yoktu. Sonuçta hayatta kalmak için dövüşmeyi öğrenmiş olabilirdim. Silahı bile bana Bora'nın verdiğini düşündüklerine göre, dövüşmeyi öğrendiğimi bilmelerinden yana bir sıkıntı çıkmazdı.

Bob beni bir odaya ittirerek soktuğunda, kapının girişine kadar gelen Mehmet Şahindağ'ı fark ettim. Gülümseyerek içeriye girdiğinde, Bob biraz geri çekilmişti. Sinir bozucu bir şekilde bana bakan yeşil gözlere, tuhaf bir ifade yerleşmişti.

"Sevgili Nina," dedi Mehmet Şahindağ. Gülümsedi. "Sana bir gün, Bora'yı neden sevmeyeceğini söyleyeyim mi?" diye sordu. İfadesiz bir şekilde yüzüne bakıyordum. "Bazı adamların sevgisi daha tehlikelidir... Benim gibi. Bora gibi..."

"Sadede gel," dedim, tükürür gibi.

"Seni çok seviyor ama senden intikam alacak," dedi. Yeteri kadar zaman geçmişti; neden hala kimse beni kurtarmaya gelmemişti? "Onu polise şikayet ettin ve onun hayatı kaydı. Karşındaki adam, üç sene evvelki adam değil artık. Çok daha kirli, çok daha kötü, çok daha karanlık... Ne yazık ki... Pisliğin içinde ve muhtemelen daha çok batacak. Bunun tek sorumlusu da sensin!" Gülümsedi. "Her yerde seni aradı. Bir gün buldu işte. Senden intikam alacak."

Aldırmaz bir şekilde gözlerine baktım. "Ne yapacak, öldürecek mi beni?" diye sordum.

Mehmet Şahindağ gülümsedi. "Öldürmek mi?" dedi, bunu beğenmemiş gibi. "Bunu yapamayacağını ikimiz de biliyoruz. Fakat kendisini seven bir kadından alacağı çeşitli intikam yöntemleri vardır illaki."

Mehmet Şahindağ'a inanmayacaktım.

"Merak ediyorum... Sana anlattı mı?" dedi. Kısılan gözlerini, gözlerimden çekmiyordu. "Uyuşturucu işine girdiğini, kimyasal silah sevkiyatları yaptığını falan biliyor musun?"

"Öyle bir şey yok!" dedim, sertçe. Bora, Türk İstihbaratı ile birlikte çalışıyordu; bunları yapmış olamazdı. Bu çok saçmaydı.

"Var," dedi Mehmet Şahindağ. Güldü. "Rol yapar, ona aldanma. Sevgisine de aldanma. İhanet eden bir kadını asla affetmeyecektir. Sevse bile affetmeyecektir. Senin yerinde olsam, kendimi kollarım..." dedi. Kahkaha attı. "O senin kalbini sökecek, ben de kalbini durduracağım. Yaşayacakların çok basit ve bundan ibaret." Bakışları Bob'a çevrildi. "Biz çıkıyoruz. Sen, Yuri ve Juan buradasınız. Onlara da haber ver. Yuri hanımefendiyle ilgilensin, işini çabuk halletsin. Peşimden gelin, oyalanmadan. İz bırakmayın arkanızda." Yeniden bana döndü. "Bora'ya benden selam söyleyin, dilerim sizin üzerinizden gerçekleştirdiğim bu uyarımı ciddiye alır."

Mehmet Şahindağ, Bob ile beraber odadan çıktı. Odanın pencerelerine ilerledim. Pencereler kilitliydi ve açılmıyordu.

Muhtemelen çok az vaktim vardı. Tek bir adam varsa onu bir şekilde haklayabilirdim fakat onu haklarken, diğer ikisi de armut toplamıyor olacaktı.

Dayak yemek istemiyordum.

Odanın kapısının sertçe açılmasıyla, içeriye beni minibüse bindiren adamlardan birisi geldi. Yuri bu olmalıydı. Yüzündeki iğrenç bir gülümsemeyle bana doğru yaklaştı. Elini kaldırdığında, kolunu kavradım ve onu sertçe duvara yasladım. Benden böyle bir gücün çıkmasını beklemiyor olduğu için, afallamıştı. Hızlıca eteğimi sıyırdım. Kafasını sertçe iki kez duvara vurduğumda Yuri sendeledi fakat geri dönüşü de benim açımdan oldukça sertti. Saçlarıma asıldığında, dirseğimi karnına geçirdim fakat ona pek etki etmemişti.

"Juan!" diye seslendi. Beni güçlü bir şekilde duvara ittirdiğinde, kasıklarına dizimi geçirmiştim. Her ne kadar eteğimi sıyırmam işe yarasa da kalın külotlu çorap hareketimi kısıtlıyordu fakat soyunacak bir vaktim yoktu. Juan odaya girdiğinde, şaşkınlıkla Yuri ve bana bakıyordu. Dizimi kırarak topuklu ayakkabımı çıkarttım ve Juan'ın kafasına fırlattım. Diğer topuklu ayakkabımı, Yuri'nin kafasına geçirdiğimde, başını yarmıştım. Juan silahını çıkarttı. "Hayır! Ölmeyecek!" dedi, Yuri.

Çok geçmeden Bob da gelmişti. Bob ve Juan kollarımı tuttuklarında, bir kez daha Yuri'nin kasıklarına dizimi geçirmiştim fakat karşılığında, çeneme sert bir yumruk yedim. Bob, saçlarıma asıldı. Her ne kadar kolumu bıraktığı için yüzünü tırnaklasam da yüzüme yediğim tokatla, tüm vücudumun acıdan yandığını hissettim. Yüzüm yana döndüğünde, Bob'un belindeki silahı fark etmiştim. Bu sırada karnıma şiddetli bir yumruk yediğim için, boğazımdan acı dolu bir ses feryat etse bile, ani bir manevrayla Bob'un belindeki silaha yapıştım ve hiç düşünmeden Yuri'ye dönerek, göğsüne ateş ettim.

Juan, çıkardığı silahın kabzasıyla enseme vurduğunda, Bob elimden silahı aldı ve beni yere ittirdi. Sırtıma şiddetli bir

tekme attı. İkinci tekmeyi de atacağını anladığım sırada, tüm gücümle sırt üstü döndüm ve Bob'un ayağına yapışarak, onu yere düşürdüm.

Juan, Bob'un yere düştüğünü görünce, Yuri'nin başından ayrılmış ve karnıma bir tekme atmıştı. "Yuri için yardım çağır!" dedi, Bob'a. İki bacağımdan çekerek beni sürükledi. Yediğim tekmelerden ötürü ayağa kalkacak gücü kendimde bulamıyordum. Her ne kadar başımı kaldırsam da sürükleniyor olmak bedenimi sarsıyordu ve ensemdeki ağrı, gittikçe dayanılamaz hale geliyordu. Juan beni sürüklemeyi bıraktığında, karnıma en güçlü tekmeyi attı ve yattığım yerde iki büklüm oldum. Ben acı içinde kıvranırken, Juan karnıma bir tekme daha attı. Bu tekmesi, karnımı saran kolumu kırmış olabilirdi. Üçüncü tekmesini tüm gücümle engelledim ve onun da dengesini bozarak, sehpanın üzerine düşmesini sağladım. Juan başını sehpaya sertçe çarpmış ve yere kapaklanmıştı.

Ayağa kalkacak gücü kendimde bulamıyordum. Sürünerek Juan'a yaklaştım ve belindeki silahı almaya çalıştım. Boğuşmaya başlamıştık. İki elini birden kafama sabitledi ve bana kafa atmaya çalıştı. Kafa atıp atamadığını anlamamıştım çünkü o sırada, belindeki silaha ulaşabilmiştim. Kafasına yediği kurşunla birlikte ağzından boşalan kan yüzüme boca oldu. Bu çok iğrençti.

Bob'un koşarak gelmesiyle birlikte, silahımdan bir kurşun daha çıktı fakat kafama yediğim sert bir darbe, alnımı sertçe yere çarpıp devrilmeme sebep olmuştu.

"Ölürken bile ölmeyeceksiniz!"

Her yerin karardığını hissediyordum fakat bilincimin kapanmaması için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ölürken bile ölmemek ne demekti, bunu bana öğretmişler miydi, öğretmişlerse de ben öğrenmiş miydim hatırlamıyordum. Çok uykum varmış ama uyanık kalmak zorundaymış gibiydi; sancılı, dayanılmaz, baş edilemez bir muammanın içindeydim. *Uyu Nina. Uyursan öleceksin. Uyu.* İçimdeki o ses, yine konuşuyordu. Sanki o ses, Mehmet

Şahindağ'ın en yakın arkadaşıydı çünkü ölmemi bu kadar çok arzulayan yalnızca ikisi vardı. Kimin dost kimin düşman olduğu belli olmayan hayatımda, içimdeki sesten bile kazık yediğimi fark edeli uzun zaman olmuştu.

"Nazlı!"

Bu sesin sahibini tanıyordum ama gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu bilmiyordum. Gerçi sesin sahibi, gerçek sandığım bi' sahtelikten ibaretti ve ben bunu öğrendiğimde ölmüştüm.

Doğru ya, ben zaten çoktan ölmüştüm.

"Nina!"

Bu kimdi?

Gerçi ben daha Nina kimdi onu bilmiyordum ki.

"Kara çekil!"

Bu sesi de tanıyordum. Sayısız mil ötede bıraktığım, bir zamanlar dostum zannettiğim bir sesti. Gözümün içine baka baka, ben öleceğim zannede zannede benimle arkadaşlık yaptığını anladığım gün onu silip atmalıydım.

Nabzımda bir baskı hissettim.

"Nazlı!"

Parmak uçlarıma sakalları değdi.

"Kara çekil!"

Şahdamarımda bir baskı hissettim.

"Kara çekilsene!"

Bileğimin üzerinde başka bir el daha hissettim.

"Kara! *Çekil*, dedim. Yaşıyor! Çekil!"

"Temiz!"

"Çabuk!"

"Taylor Smyth konuşuyor, Ajan Adams'ı bulduk. Konum gönderiyorum. Takviyeye ihtiyacımız var."

Diller birbirine karışıyor, ses tonları birbirini bastırıyor, uyku beni kendisine hepten çekiyor ve ben duyduklarımın yanıltıcı olup olmadığını bilmiyordum.

"Nazlı buradayım..."

Artık uyuyabilirdim.

"Elimi sıktı Gökhan!"

♠

Kafamın içinde hissettiğim zonklama, kulaklarımı da esir almış gibiydi. Vücudumdaki her bir hücrenin suya hasret kaldığını düşünüyordum. Göz kapaklarım öyle ağırlaşmıştı ki, kaldıramıyordum. Kolumdaki ağırlıkla mücadele edemediğimi hissettim. Gözlerimi zorlukla araladım. Görüntüm bulanıktı fakat odanın içi karanlıktı.

"Nazlı," dedi, telaşlı çıkan sesi. "Nazlı..." diye tekrarladığında, başımı sese çevirememiştim. Boynum baskı altındaydı. Hareket etmeye çalıştım. "Dur, kıpırdama..." dedi. Hızlı adım seslerini duydum. Kapı açıldı. "Gökhan!" diye bağırdı.

Tekrar adım sesleri duyduğumda, bu adım seslerine başka adım sesleri de karışmıştı. Bakış açıma Gökhan girdiğinde, yavaş bir şekilde, elimin üzerindeki ağırlığı dağıttığını hissettim. Kolumda bir serum olduğunu ve beni ondan kurtardığını ancak anlamıştım. Odanın ışıkları hafifçe aydınlandı. Burası bana CIA tarafından tahsis edilen evdi. Gökhan, gözüme bir ışık tuttuğunda göz bebeklerimi kontrol ediyordu.

"Doktora haber ver Kara, uyandığını söyle. Gelsin. Bir de o baksın..." dedi Gökhan.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Bora. Onu hala görememiştim fakat sesindeki endişe, yerli yerinde duruyordu.

"Ne olur, ne olmaz..." dedi Gökhan. Tekrar adım sesleri duydum. Gökhan'ın bakışları bana çevrildiğinde, yüzüme ifadesiz bir şekilde bakıyordu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Su," dedim. Gökhan'ın ifadesizliğini dağıtan, İngilizce konuşmamı yadırgamış olmasıydı.

"Nina," dedi, Taylor'ın sesi. Başımı bu kez de Taylor'a çeviremediğimi fark ettiğimde, elim boynuma ulaştı.

Gökhan hafifçe doğrulmama yardımcı olurken, "Boyunluk var boynunda. Boynun zedelenmiş..." dedi. Taylor'ın bana su

içirmek için yaklaştığını fark ettiğimde, bardağı elinden aldım. Elim titremiş ve su, üzerime dökülmüştü.

"Yardım etseydim..." dedi Taylor, üzgün bir sesle.

"Gerek yok!" dedim, sertçe. Sudan birkaç yudum aldım ve bardağı komodine koymak isterken yere düşürdüm. Göz hizama şimdi de Bora'nın ayakları girmişti. Köşede, kıpırdamadan duruyordu. Bir bardak kırmamışçasına tekrar uzandığımda, "Saat kaç?" diye sordum.

"3'e geliyor..." dedi Taylor.

"3'e 17 var," dedi Bora.

Aynı anda konuşmuşlardı.

"Nasıl hissediyorsun," diye sordu Gökhan. O da şimdi İngilizce konuşuyordu. "Ağrın var mı?"

"Sadece boynum mu zedelenmiş?" diye sordum. Tavrım meraksızdı ve zor konuşuyordum. "Alnımda sargı mı var şu an?"

"Alnın yarılmıştı," dedi Gökhan. İnleyerek gözlerimi kapattım. "Sana sormam gereken sorular var," dedi. Başımı iki yana salladım; şu an hiçbir soruya cevap vermek istemiyordum.

"Adın ne?" diye sordu Gökhan. Gözlerimi şaşkınlıkla tekrar açtım. "Adın ve soyadın ne?" diye tekrarladı.

"Nina Adams," dedim.

Gökhan'ın bakışları, Bora'dan tarafa çevrildi. Kısa bir süre orada kalıp yeniden beni buldu. "Gerçek adını hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Nina Adams?" dedim.

"Hangi yıldayız?" diye sordu Gökhan, merakla. Sakalları uzamış, göz altlarında yeşilimsi halkalar oluşmuştu. Bakışlarındaki kaygı net bir şekilde okunurken, "Hangi yılda olduğumuzu hatırlıyor musun?" diye sordu.

"1491," dedim. Gökhan'ın fal taşı gibi açılan gözlerini izledim. "Amerika daha keşfedilmedi..." diye eklediğimde, derin bir nefes aldı. "2020," dedim, sıkıntıyla. Kaşlarımı çatmaya çalıştığımda, alnım acımıştı. "Hafızam yerinde, merak etme..."

"Bay Ortiz'e de haber vermeliyiz," dedi Taylor, Gökhan'ın bana bir cevap vermesine fırsat kalmadan. "Ben onu arayayım."

"Bay Ortiz'i çekemem gece gece," dedim. Oluşan sessizlik, Taylor'ın şaşkınlığından kaynaklı olmalıydı. "Beni kaçırıyorlar ve sizin ruhunuz duymuyor. Bir de üzerine, beni sorgulayacak mısınız gerçekten?!"

Taylor, mahcubiyet dolu bir ifadeyle, "Nina, sen hep ortadan kayboluyorsun..." dedi. Bunda haklıydı fakat bu beni ilgilendirmiyordu. "Mehmet Şahindağ, Bay Karabey'in ekibinin kaldığı eve suikast düzenleyince, odağımız değişti. Üzgünüm..." dedi.

"Selim?" dedim, sorar gibi. Bakışlarımın hedefinde hala Gökhan vardı. "Öldü mü?"

"Yaşıyor. Hastanede," dedi Gökhan. Yüzüne garip bir gülümseme yayılmıştı. "O da iyileşecek..."

"Taylor beni öldürebilirlerdi," dedim, sertçe. "Eğer beni böyle koruyacaksanız ayağımın altından çekilin. Hiçbirinize ihtiyacım yok!"

"Doktor gelene kadar dinlensin," dedi Gökhan. Sesi oldukça emrivakiydi ve bu ses, Taylor'ın odadan çıkması içindi. "Yaşadığı basit bir şey değil. Şimdi ne kimseye hesap verecek durumda, ne de konuşacak. Dinlenmesi gerekiyor."

"Tamam ben aşağıdayım," dedi Taylor.

Gökhan'ın bakışları beni buldu. "İlk müdahale ambulans helikopterde yapıldı. Daha sonra hastaneye gittik. Vital bulguların normaldi. İç kanaman yoktu fakat karaciğerde küçük kontüzyonlar var. Dalakta yüzeyel kapsüler yırtık var. Cerrahi müdahale gerektirecek bir durum değil, seni ameliyatsız yakından izleyecekler. Bunun dışında söylediğim gibi, boyunda zedelenme var. Yine de ucuz atlatmışsın. Aslında hastanede olmalıydın şimdi ama Bay Ortiz'den torpillisin. Uyandığında kendini iyi hissetmeni istedi."

Gökhan'a cevap vermek yerine, "Evine git Taylor!" dedim. Yine sessizlik oldu. "Aşağıda beklemen yersiz. Daha sonra, patronunla gelirsin ifademi almaya. Başka bir şey

yapabildiğiniz yok zaten." Adım sesleri duyduğumda, "Taylor," diye seslendim. Gözlerimi açtığımda, adım sesleri durdu. "O patronuna söyle... Ben istemediğim sürece, benim yanıma bir adım bile atmayacak. Ben istediğimde anlatırım ne olup bittiğini."

"Üzgünüm Nina," dedi Taylor, kısık bir sesle. "Bay Ortiz, orasının Mehmet Şahindağ'a air bir yerleşke olduğunu öğrendi ve ilk kez ona bu kadar yaklaşmış olan birisini rahat bırakmayacak, buraya gelecektir."

"Engelle!" dedim, emrivaki bir şekilde. "Yoksa kendi ekibindeki ajanı koruyamadığın için kimliğinden olursun!" Kısa süreli sessizliğin ardından tekrar adım sesleri duyduğumda, gözlerimi kapadım.

İstediğim tek şey uyumaktı.

♠

"Uyuman lazım biraz," diyordu, Gökhan'ın sesi. Oldukça kısık çıkıyordu fakat sitem yüklüydü. "Dört gecedir uyumuyorsun."

"İyiyim ben. Nazlı ne zaman uyanacak?" dedi Bora'nın sesi.

"Vücudunun uykuya ihtiyacı var Bora," dedi Gökhan. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Aldığı ilaçlar da uyutuyor. Bırak uyusun. Uyandığında çok ağrısı olacak. O uyuyorken, sen de uyu biraz."

"Onu yalnız bırakamam," dedi Bora. Nefesini sesli verdi. "İyiyim böyle ben."

"Yine kendini suçluyorsun," dedi Gökhan. Kumaş sesi, hareket ettiğini gösteriyordu ama adım sesi yoktu. Sanırım, kollarını bağlamıştı. "Senin bir suçun yok!" diye devam etti Gökhan.

"İçinde Mehmet Şahindağ olan her şey benim suçum," dedi Bora. Sesi oldukça düşük tonlamada çıkıyordu. "Ya GPS olmasaydı kabanında?" Elimi tuttuğunu hissettim.

"O değil de... Durumu yine sen çözdün. İyi ki şu Taylor denen lavuğa haber verdin. Senin şu iş birliği sadakatine hayranım. Bindiğimiz helikopteri görünce, *filmler de neymiş*

dedim. CIA de CIA'miş yani. Helikopterde yapılan ilk müdahale sayesinde iyi şimdi bu kız..." dedi Gökhan.

"Şehir değiştirdiğini fark edince gözüm döndü. Peşinden gidecektim! Ama sizin eve de baskın düzenlenince... Sülalesini siktiğimin herifi dikkatimi dağıttı. Daha erken gidebilirdim! Ya da hiç gitmediğimizi düşünsene? Eğer gitmeseydik... Belki de günlerce orada kalabilirdi!"

"Ölmedi," dedi Gökhan. Sesi, Bora'ya kıyasla daha sakindi. "Sen son anda durumu çaktın, suikastın tuzak olduğunu fark ettin, biz yanına gittik ve ölmedi... Ayrıca, o başka birisi artık. Nazlı değil. İki herifi öldürmüş. Uyandığında bunun suçluluğunu bile duymadı. Heriflerin durumunu sormadı, umursamadı. Selim'i bile sordu, düşün! Heriflerin bedeninde darp izleri var, ikisiyle birden dövüşmüş. O artık güçlü ve kendini korumasını bilen birisi." Elimin üzerinde, Bora'nın dudaklarını hissettim. "Suçlama kendini. Kız öyle ya da böyle ajan. Bunun için eğitilmiş."

"CIA ne amına koyayım?" dedi Bora, sitem eder gibi. "Kendine tertemiz bir hayat kurması gerekirken, bu nasıl bir karanlık dünya aşkı?!"

"Senin mafya lideri olduğunu öğrendiğinde, gözlerinden kalpler çıkıyordu..." dedi Gökhan. Boğazından güldüğüne dair bir ses çıktı. "Caner'le yaşadıklarının üzerine herhangi bir travmatik belirti göstermedi. Başka bir kadın, günlerce atlatamayacakken bunu, o süslendi püslendi, senin peşinden Kıbrıs'a gelmek istedi. Çok da şaşırtmıyor beni şu an olanlar."

"Dövüş dersindeyken gördüm onu bir kez," dedi Bora. Sesi kısıktı ama sesindeki tınıda seçilebilir bir gurur vardı. "Senin de görmen lazımdı Gökhan... Herifi yere serdi."

"Siz kavga mı ettiniz?" diye sordu Gökhan. Sesine meraklı bir tonlama yerleşmişti. "Kumarhanedeydik demiştin. Anlatmadın devamını. N'oldu sonra, neden sinirlendin bu kadar sen?"

Bora'nın sıkıntılı nefesi kulaklarıma çarptı. Bir süre, sessizlik olmuştu. "Kavga edecek bir iletişimimiz yok," dedi,

yavaşça. Sesi titremişti. "Ben kıskanç bir adam değilim. Tanıyorum kendimi. Ama söz konusu o olduğunda, içimden bambaşka biri çıkıyor. Hâlâ Gökhan. Bunca şeye rağmen. Onu kıskandığım zaman, onu bile öldürebileceğimi hissediyorum. Anıl'ın gönderdiği kolyeyi aldığında... Anıl'la kaçacağını düşündüğümde... Belki de Anıl'ın içinde olduğu her anda... Onu öptüğünde... Mehmet'in gönderdiği kolyeyi birisinin ona hediye ettiğini düşündüğümde de mesela... Kendine güveni olmayan, ezik bir herife dönüşüyorum. Canını yakabileceğimi hissediyorum. Köpek gibi kıskanıyorum. Köpek gibi!"

"Kimden kıskandın?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla. "Ne oldu?"

"Ne olduysa oldu..." dedi Bora, bıkkın bir ifadeyle. "Çekip gitmemem lazımdı. Belki de oradan hiç ayrılmamalıydım. O zaman kimse de alıkoyamazdı onu. Kıskançlık duygusunun beynimi ele geçirmesine izin vermemem lazımdı. Bambaşka koşulların içindeyiz. Bambaşka!"

"Ne olduğunu bilmiyorum Kara," dedi Gökhan. Sesine tedirginlik bulaşmıştı. "Fakat tahmin etmesi güç değil..." Bora, Gökhan'a cevap vermemişti. "Kara! Üzgünüm ama ne bekliyordun ki? Sen bu kıza onu sevmediğini söyledikten sonra, hayatına birisini almasını beklemiyor olamazsın değil mi? Sende kalmış olmasını beklemen çok büyük bir hata. Güzel, zeki... Güçlü de. Birilerinin ona aşık ol-"

"Kes sesini Gökhan!" diye soludu Bora. Bu öyle bir soluktu ki, Gökhan'ın odadan çıkması ve şehri, hatta ülkeyi terk etmesi gerekiyordu. "O benim karım."

"Kağıt üzerinde karın," dedi Gökhan, ikaz dolu bir tavırla. Bora'nın sabırsız nefesi ürkütücü derecede derindi. "Kara bir ilişkisi olabilir!"

"Ama yok!" dedi Bora, sessizce çıkışarak. "İnan bana, eğer bir ilişkisi olsaydı ceketimi alıp giderdim. Onu rahatsız etmez, kafasını karıştırmaz, onunla çalışmaz, çekip giderdim. Ama bir ilişkisi yok. Sadece... Dağınık yaşıyor anlıyor musun? Darmadağınık!"

"Bu da bir seçim!" dedi Gökhan, net bir tavırla. Sessizlik oldu. "Kara, sana dağınık gelen şey onun için bir düzen ya da seçim olabilir. Bunu yargılayamazsın."

"Yargılamıyorum," dedi Bora. Alnını, elimin üzerinde hissettim. "Asla yargılamıyorum. Hatta anlıyorum..." Dudakları, elime çarpıyordu. "Fakat canım yanıyor. Yargılamıyorum. Kimse yargılayamaz! Koyuyor ama benim yüzümden, biliyorum. Elbette istediğini yaşayabilir ama... Gökhan..." Sesi adeta kesiliyor ve inlercesine çıkıyordu. "Karımdan bahsediyoruz amına koyayım! Karımdan!"

"Kara... O istedi diye evlendiğini söylemiştin, o da duymuştu, hatırlıyor musun? Karın duymuştu bunu," dedi Gökhan. Derin bir nefes aldı. "Bunca olandan sonra, işin içinden *karım* diyerek çıkamazsın. Bence bu sahiplenme sıfatını onun yanında tekrarlama. Yüzüne bunu böylece çarparsa, sen üzülürsün."

"Boşanmak istiyor," dedi Bora. Dudaklarını elimin üzerinden çekti fakat parmak uçları elimi okşuyordu. "Kafam allak bullak. Boşanmak istiyor."

"Haksız mı?" diye sordu Gökhan. Ses tonuna bakılırsa, bu sorunun cevabını zaten biliyordu. "Değil..." diye ekledi. "Boşanmalıydınız da zaten... Dedim sana kaç kez. Boşanma davası aç dedim. Sonuna kadar haklı."

Bora'nın nefes sesleri, oluşan sessizliğe karıştı. Bir süre sonra, "Ayrılma buradan. Elimi yüzümü yıkayacağım," dedi. Bora'nın odadan çıktığını anladıktan sonra, banyo kapısından gelecek sesi duymayı bekledim ve yavaşça gözlerimi araladım. Gökhan birden ayağa kalktığında bakışlarımız birleşmişti.

"Arkadaşının," dedim, kısık bir sesle. "Sevmediği bir kadına karşı beslediği bu kıskançlık duygusu normal değil bence..." Gökhan, ne diyeceğini bilemez bir şekilde yüzüme bakıyordu. "Tanıdığım çok iyi bir psikolog var, onları görüştürebilirim... Annie Morgan." Gökhan'ın yüzüne yayılan dehşeti anbean gözlemledim.

"Mehmet'e söyledin mi?" diye sordu. Üç yılı aşkın zamandır Annie'nin nerede olduğunu bilmiyordu fakat ilk sorduğu şeyin, onların nerede olduğu değil Mehmet'e söyleyip söylememem olması, verdiği söz hakkındaki hassasiyetini gözler önüne seriyordu.

"Neyi?" diye sordu Bora'nın sesi. Gökhan'ın zorlukla yutkunduğunu gördüm. Bora'nın banyodan çıktığını nasıl duymamıştım? Adım sesleri bize yaklaşırken, Bora, "Gökhan?" dedi, sorar gibi.

"Düşman değilim," dedim, Gökhan'ın anlaması için. Boğazım konuşurken acıyordu. "Gökhan, Mehmet'e beni aslında sevmediğini söyleyip söylemediğimi soruyor da... Bu her şeyi riske atmak olurdu..." diye yalan söyledim. Gökhan'ın gözlerine minnettar bir ifade yerleşmişti. "Su versene," dedim. Gökhan komodine uzanırken, biraz olsun rahatlamış görünüyordu.

Bora'nın kapkara gözleri görüş açıma girdiğinde, bakışlarındaki endişenin bedenime aktığını fakat bunun beni oldukça rahatsız ettiğini hissettim. Gökhan, doğrulmama yardım etti ve bardağı bana uzattı. Suyu yudumlarken, bu sefer diğer elimden serum takıldığını fark etmiştim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Gökhan.

Bıkkın bir tavırla, "Vücudum delik deşik olmuş gibi..." dedim. Kendimi serumdan sertçe kurtardığımda, özgür hissetmiştim.

"Dinlenmen gerek!" dedi Bora. Sesine yansıyan uyarıcı tınıyı öfkeyle karşılamıştım. Bu öfkenin bedenime yansıttığı güçle birlikte, boynumdaki boyunluğu çıkarttım. Ayağa kalkmak istiyordum. "Nazlı, n'apıyorsun?!" dedi Bora, telaşla. Sendelediğimde, elleri belime yerleşmiş ve beni yere kapaklanacakken tutmuştu. İstediğim bu değildi. Kimseye tutunmak, kimseden destek almak zorunda değildim. Düşebilirdim. Fakat düşsem de kalkabilecek kadar güçlüydüm. Ayakta durabilmek için onun desteğine ihtiyacım yoktu!

"Sen mi çıkardın beni o evden?" diye sordum. Gördüğü manzaradan sonra, peşimden geleceğine asla ihtimal vermediğim adamın, OCTO'dan ve CIA'den evvel davranmış olmasını kabul edemiyordum. Elleri hala belime destek oluyor, gözleri ise gözlerimden ayrılmıyordu. "Sen ne hakla benim kabanıma GPS yerleştirebilirsin? Sen kendini ne zannediyorsun?"

"Sana güvenmediğimi söylemiştim," dedi. Bakışları ne kadar keskin olursa olsun, sesi alçaktı.

"Ben senin evcil hayvanın değilim!" dedim, öfkeyle. Onu kendimde bulduğum azıcık bir güçle ittirdim ve duvara tutundum. "Benim üzerime GPS yerleştiremezsin! Benim üzerimde bir hak iddia edemezsin! Beni kontrol altında tutmaya çalışamazsın!"

"Sakin ol," dedi, sessizce. Her an düşecekmişim gibi tetikte bekliyordu. "Sonra konuşuruz bunları."

"Bana şefkat gösterme!" diye bağırdım. Dumur olmuştu. "Bana sakın şefkat gösterme!" Her bir hücremin öfkeden yandığını hissediyordum.

"Nazlı..."

"İlgilenme benimle!"

"Naz," dedi Gökhan, araya girerek.

Öfkeli bakışlarım Gökhan'ın yüzüne çevrildiğinde, "Nina!" diye bağırdım. Nefes alışverişlerim hızlanmıştı. Panik atak krizine gireceğimi hissediyordum fakat bu bile, beni dizginleyemiyordu. Koyvermek istiyordum. Her şeyi kontrol etmeye çalışmaktan yorulmuştum. Tüm sorumluluk benim üzerimdeydi fakat zora düştüğümde, en önce yanıma koşan Bora olamazdı. Bunu kabul edemezdim. Tuvalette gördüğü manzaradan sonra bile peşimden gelmesinin mantıklı hiçbir yanı yoktu ve bunu kabul edemezdim.

Zorlukla da olsa yürüyerek banyoya kadar ulaşmıştım. Yürürken, arkamdan geldiğini biliyordum. Düşmemden korkuyordu. Ben bağırıp çağırırken bile benimle ilgilenmesi, bana acıması, şefkat duyması canımı yakıyordu. Beni

madem sevmemişti; bana karşı hiçbir insani duygu beslemesini istemiyordum.

Mehmet Şahindağ'ın beni kaçırdığı eve geldiğinde, *"Nazlı!"* diye öyle bir bağırmıştı ki, o ses, içimde bir noktaya erişmiş ve beni sanki karanlıktan aydınlığa çekmişti. Bu ne kadar mümkündü bilmiyordum ama o sese şu an bile kulaklarımı kapatamıyordum ve hala kulaklarımda çınlıyordu. Gerçekten geldiğine, duyduklarımın ve hissettiklerimin bir sanrıdan ibaret olmadığına ikna olduğumda hayatta kalmayı başardığımı anlamış ve artık emin ellerde olduğumu düşünerek, kendimi baygınlığa teslim etmiştim.

Bora beni sevmiyordu fakat neredeyse Mehmet Şahindağ'ın haklı çıkacak olması, neredeyse Bora'nın beni böyle gördüğü için mahvolduğunu düşünecek olmam, katlanılamaz derecede sinir bozucuydu.

Lavabodan destek alarak, aynadaki aksimi incelemeye başladım. Alnımdaki sargı bezi, belki de yüzümde en düzgün görünen şeydi. Dudağım patlamış, bir gözüm morarmış, kaşımın üzerine küçük bir dikiş atılmıştı. Tanınmaz halde değildim fakat zaten yüzüme yerleşen darp izleri olmadan da artık pek tanınabilir birisi olduğum söylenemezdi. Boynumdaki dövme, ayan beyan ortaya çıkmıştı. Bunu Bora da görmüş olmalıydı. Belki de zaten çoktan bu dövmeyi sildirmeliydim. Belki de zaten, bir mühür gibi bunu boynumda taşımama gerek yoktu. Belki de zaten, aldığım yaralardan ders çıkarmam için bu dövmeye ihtiyacım yoktu.

Bu dövmeye gelene kadar, her bir hücrem kapanmaz izlerle doluydu.

Mehmet Şahindağ'ın bende bıraktığı izler, Bora'nınkilerden daha kötü değildi.

Bacaklarımın titrediğini hissettiğimde, hafifçe yere oturdum. Sırtımda ve boynumda çok şiddetli bir ağrı baş göstermeye başlamıştı. Kolumun uyuştuğunu hissediyordum. Tişörtümü kaldırdım ve karnıma baktım. Karnımda morluklar vardı. Muhtemelen sırtım da karnımdan

farklı değildi. Omuzlarım sarsılmaya başlamıştı ve hareket ettikçe kafam sızlıyordu.

Acı bergamot kokusu.

Şakağıma değen soğuk dudaklar.

Kafamı yasladığım acımasız bir kalp.

"Ağla," diyordu. "Rahatlayana kadar ağla..." Gücüm dahi yoktu ama karnına doğru çektiği dizini yumrukluyordum. "Bu yanına kalmayacak onun." Başımı göğsüne bastırdım. İçimdeki acıyı söküp atamıyordum. "Sana yemin ederim... Bunun intikamını alacağız ondan. Beraber." Bir elini saçlarımda hissettiğimde, kendi hıçkırık seslerimi duymaya başlamıştım.

"Kapatıcımı getir bana," dedim, kesik kesik konuşarak. Nefes almakta zorlandığımı hissediyordum. "Morlukları görmek istemiyorum. Kapatıcımı getir. Aşağıdaki banyoda. Lütfen..."

"Duş almak ister misin?" diye sordu. Ayakta duracak halim bile yoktu. "Seni yıkamamı ister misin?" Çaresizliğimi yüzüme çarpmasından nefret ediyordum. "Sonra kapatırız bütün morlukları... Uyursun..."

Cevap vermediğim şey *evet* anlamına gelmek zorunda değildi.

Aynı sıcak su gibi, saçımı yavaşça şampuanlayan ellerin yabancı olduğunu hissediyordum. Fakat bu yabancıyı öyle özlemiştim ki, bir an için kalkanımın düşeceğini düşündüm. Devamlı olarak bir savunma kalkanı ile yaşamak çok zordu ve Bora bu kadar yakınıma girdiğinde, ondan nasıl uzak kalabileceğimi bilemiyordum. Canımı acıtmaktan korkar gibi hareket ediyordu. Bu ironi karşısında verilebilecek en doğru tepki saatlerce kahkaha atmaktı fakat buna bile mecalim yoktu.

Tepkisiz kalmak, tepkilerin en büyüğüydü.

Bornozu bana giydirmeye kalktığında ellerinden aldım. Kendi işimi kendim halledebilirdim ve ona ihtiyacım yoktu. Her ne kadar sesli bir şekilde bunu dile getirmesem de davranışlarımdan onu istemediğimi anlıyordu. Belki de az

evvel beni yıkamasına izin verdiğim için, şimdi bu davranışımı manasız buluyor olabilirdi. Yürüyecek kadar kendimde miydim bilmiyordum ama beni kucağına aldığında ise sesimi çıkartmamıştım. Ama muhtemelen giyinmeme yardımcı olmak istese, bunu reddederdim. Bir an için kendimi onu kullanıyormuş ve ancak yapamayacağım şeyleri yapmasına izin veriyormuş gibi hissetmiştim.

"Kendi odamda yatacağım..." dedim. Zaten beni neden, ona verdiğimiz misafir odasında yatırdığını anlamamıştım. Kapının önünde durdu ve bakışlarını bana çevirdi. İtiraz edeceğini anlamıştım.

"Bu oda daha hijyenik," dedi. Kaşlarımı çatarken zorlanıyordum. "Senin odanda ağır bir sigara ve içki kokusu var..."

Kaşlarımı güçlükle kaldırarak, "Bu benim sorunum," dedim. Bakışlarımı merdivene çevirdim. "Kendi odama götür beni. Ya da indir, ben giderim." Sıkıntılı bir nefes verdi ve merdivenlere yöneldi. Başımı daha fazla dik tutacak takatim kalmamıştı fakat onun omzuna da yaslamayacaktım. Bir an evvel yatağıma ve yastığıma kavuşmak istiyordum. Antreye ulaştığında, koridorda ilerledi ve odama girdi. Beni yavaşça yatağın üzerine bıraktı.

Bakışlarımı etrafta gezdirdim. Koltuğun üzerinde dağınık bir şekilde duran kıyafetlerim toplanmış ve boş içki şişeleri atılmıştı. Oda resmen bahar kokusu gibi bir temizlik maddesi kokuyordu. Sanırım camlar bile silinmişti. Bunları kim, ne zaman, neden yapmıştı bilmiyordum.

"Neden bir dolabın yok?" diye sordu. Sesinde ve yüzünde merak vardı. Dikkatli olmaya özen göstererek yatağın içine girdim ve üzerime ince yorganı örttüm. "Ya da yukarıdaki oda boşken, neden burada yatıyorsun? Bu oda çok küçük." Hiçbir cevap vermeden, kısa bir süre yüzüne baktım. Temkinli bir şekilde, yatağın kenarına oturduğunda, o da kapkara gözlerini gözlerime dikmişti.

"Sana saygısızlık yapmak istemiyorum," dedim, sessizce. Gözleri kısıldı. Ana dilim kadar iyi konuştuğum İngilizce'yi

yeni öğrenmişim gibi, kelimeleri seçerken zorlanıyordum. "İçimde bastırmakta zorlandığım bir öfke var. Bastıramadığım ya da. Sen benimle ilgilendikçe, bana iyi davrandıkça, bana benimle alakalı sorular sordukça... Bunun gibi şeylerde... Ben gerçekten iyi hissetmiyorum. Devamlı bağırıp çağıran birisi olmak istemiyorum ama senin insani hiçbir duygunu görmek istemiyorum. Benden lütfen uzak dur."

Hiçbir cevap vermediğinde, devam etmek zorunda hissetmiştim.

"Tamam, birlikte yerine getireceğimiz bir görevimiz var. Fakat bu duygusal bir ilişki içinde olmamızı gerektirmez. Profesyonel tarafta durabiliriz. Ben onlarca insanla iş yapıyorum. Ve sen de tabii... Mesafeyi korursak, ikimiz de daha az zarar görürüz. Ben seni bu kadar yakınımda istemiyorum. O zaman öfkemi bastıramıyorum," dedim. Yalnızca gözlerimin içine bakıyordu. Meraklı bir ifadeyle, "Beni anlıyor musun?" diye sordum.

"Anlıyorum," dedi. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. "Açık konuşacağım," diye devam ettiğinde, yeniden gözlerimi açmak zorunda kalmıştım. "Sana bir oyun oynadım evet ama maalesef buna mecburdum. Tabii ki bunu kabul etmeni beklemiyorum. Sen, kendince, verdiğin ve hala vermeye devam ettiğin çoğu tepkide haklıydın. Beni yaralayan tek şey, ateşkes yapmamıza rağmen beni polise şikayet etmen... O odadaki belgeleri polise söylemen oldu. Bunun beni yaraladığını, yıktığını ya da öfkelendirdiğini inkar etmiyorum. Sen çok acı çektin kabul ediyorum fakat ben de çok acı çektim. Acı kıyaslanmaz. Acımızı kıyaslamıyorum. Seni bilmem ama ben mutlu değilim. Mutluluk neydi, onu bile unuttum hatta..."

Susmasını istiyordum fakat yüzüne yerleşen hafif tebessüm, devam edeceğini belli ediyordu.

"Seni anlıyorum Nazlı, ben senin yerinde olsam sanırım, beni görünce daha büyük tepki verirdim. Çünkü aşk bitince, kalan tüm duygular yüzeye çıkıyor... Seninle bunu

konuşmaya çalışmıştım, hatırlarsan eğer. Şu an bana öfkeli olmakta haklısın yani. Fakat ben de, hakkım olmayarak, senin beni anlamanı istiyorum. Senden uzak duramam. Senin nasıl ki içinde bastıramadığın bir öfke varsa bana karşı... Benim de içimde bastıramadığım bir özlem var sana karşı." Ruhuma takılı kalan özlemin, iliğime kadar beni kuruttuğunu hissettim. "Bu görev bittikten sonra, bir daha karşına çıkmayacağıma söz verdim. Ama bu görev bitene kadar, her saniye bağırıp çağırsan bile, senden uzak durmayacağım."

İfadesiz kalmaya çalışarak, "Çıkar mısın odadan?" dedim.

"Kovsan bile uzak durmayacağım," dedi. Gülümsedi. "Bir saniye olsun yanından ayrılmayacağım. Hele ki son yaşanandan sonra zaten, öldürsen yanından ayrılamazmışım gibi hissediyorum. Sen ne kadar değişmiş olursan ol, içinde bir yerde hala benim nazlı sevgilim var ve ben onu çok özledim."

Ters bir ifadeyle, "Uyuyacağım. Çık," dedim.

"Günün sonunda, ben hayatından tekrar çıkarken... Senin tekrardan Nazlı olmanı istiyorum. Nazlı'yı madem ben öldürdüm, onu tekrar hayata döndürmek istiyorum," dedi. Gözlerimi kapattım. "Yaşamak zorunda kaldığın her şey için üzgünüm. Telafi de edemem. Fakat en azından, beni iyi hatırla istiyorum, arsızca."

"Ben seni hatırlamak bile istemiyorum," dedim. Sesimin titremesine engel olamamıştım. "Zaten seni hatırlamadan yaşıyordum. Yoktun. Hiç olmamıştın. Ve yine aynısı olacak. Sen benim hayatımdan çıktın zaten! Şimdi buradasın diye, hayatıma girmiş mi oluyorsun yani? Mehmet Şahindağ öldükten sonra sen gideceksin ve ben yine sen hiç olmamışsın gibi yaşamaya devam edeceğim."

"Nasıl başardın peki bunu?" diye sordu. Sesine yerleşen derin merak, zorlukla da olsa gülümsememe sebep olmuştu. "Ben yapamadım."

Gözlerimi açtım. Kapkara gözlerine, içten bir tavırla gülümseyerek bakıyordum. "Sevmedin çünkü," dedim.

Gözlerimden akan bir damla yaşı sildim. "Acı kıyaslanmaz evet... Ama sevseydin, seni asla terk etmeyen bir acıyla yaşamak ne demek anlardın. O acı belki seni terk eder umuduyla kendin olmaktan bile vazgeçerdin." Yutkunurken, yüzü buruştu. "İçimde bir yerlerde senin nazlı sevgilin var, haklısın. Sana, tuvalette gördüğün manzaranın aslında sandığın, gördüğün gibi olmadığını açıklamak için çırpınan nazlı sevgilin... Haklısın. Ama ben o Nazlı'dan çok utanıyorum. Ondan o kadar çok utanıyorum ki, onunla aynı dili bile konuşmuyorum ben. Neden onun yaşadığını sana açıkladığımı sanıyordum... Çektiği hiçbir acının boşuna olmaması için, Mehmet Şahindağ'ın ölmesini bekliyor. Huzura erdiğinde, ulvi bir amaca hizmet etmiş olduğunda, ondan o kadar da çok utanmadığımda, uçup gidecek içimden. Şimdi lütfen, çık dışarıya..."

"Senden uzak durmayacağım," dedi. Bu sefer Türkçe konuşuyordu. Sesi baskın, tavrı ısrarcı, bakışları ise oldukça keskindi. "Bunu yapmayacağım. Ben Nina Adams'ı reddediyorum. Şu dakikadan sonra da, sen istediğin dilde konuş, istersen Çince konuş, benden sadece Türkçe karşılık alacaksın."

Bıkkın bir nefes verdim ve gözlerimi kapattım. "Dışarıya çık. Orada konuş o zaman," dedim. O hangi dilde konuşursa konuşsun, ben İngilizce konuşacaktım.

"Verdiğim acıyı silebilmek için Nazlı, neler yapabileceğimi sen bile tahmin edemezsin," dedi.

"Neden?" diye sordum, öfkeyle.

Bana cevap vermedi. Dışarı çıkmak bir yana, Gökhan'a seslendi. Oda kapısının açıldığını duydum. Gökhan'dan boyunluğumu istedi. Birkaç dakika sonra, kısacık olan saçlarımı topladığını hissettim. Sanırım boyunluğu, kıpırtısız yatmama rağmen boynuma takan Gökhan'dı. Oda kapısı tekrar kapandığında, Bora yine içeride kalmıştı.

Yatağa oturdu. Kokusu, burnumun direğini sızlatıyor ve bencilliğini tüm hücrelerimle hissetmeme sebep oluyordu. Kendi bildiğini okuyor, benim söylediğim her şeyi yok

sayıyordu. Parmakları başıma ulaştı ve arsızca saçlarımın arasında dolaşmaya başladı. Yokmuş ve bunu yapmıyormuş gibi kıpırdamadan yatmaya devam ediyordum fakat bu bile, kendisini ve ne yaptığını sorgulamasına olanak tanımıyordu. Parmakları saçlarımı öyle bir işgal ediyordu ki, benliğim bugünü unutuyor ve düne dönmek istiyordu. Verdiği acıyı silebilmek için her bir saç telimi öpmek isteyen adamı hatırlıyor ve ondan bir kez daha nefret ediyordum. Artık, ne yaparsa yapsın, verdiği acıyı silemezdi. Beni acıdan yok etmişti. Dudakları, saçlarımın arasına karıştı. Nazlı'yı yok etmişti. Kendimi uykunun kollarına bırakmaya başlamıştım. Bir süre sonra, dudaklarından çıkan kelimeler kulaklarıma değerken, çok güzel fakat bir o kadar da tehlikeli bir rüyanın içinde olduğumu düşünmüştüm.

"Sen benim ağırlaştırılmış müebbetimsin Nazlı."

Bayram Özel Bölümü - II*

8 Kasım 2011, İstanbul...

Denizin kahverengine bulanmasına alışabileceğimi zannetmiyor ve Bodrum'u bugün de özlüyordum. Özlediğim yalnızca Bodrum değildi. Annem, babam ve anneannem özlenenler listemin en başında yerlerini almışlardı çünkü bugün bayramdı. Halam, Canan, Özcan Abi, Eren, Gürkan Abi, Tuba Abla ve Anıl Bodrum'a gitmişlerdi. Bayramın ilk günü, bahçemizde kocaman bir masa kurmuşlar ve birlikte, pişirilen kavurmayı yemişlerdi. Bunu bilme sebebim, beni görüntülü aramış olmalarıydı ve ben de bu sayede kendimi yalnız hissetmemiştim.

Yani onlar öyle sanıyorlardı.

Benim kendimi yalnız hissetmediğim tek bir an'ım yoktu.

Annenin, babanın, anneannenin elinden öpemediğin bir bayramın yalnız geçmemesi ne kadar mümkündü? *"Bak büyüyünce, bayramda tatile gidip, annenle babanı ziyaret etmeyi unutmak yok!"* demişti annem. Kaç yaşında olduğumu bilmiyordum. Küçüktüm. Zaten annemi en son gördüğümde, ben küçücüktüm. *"Ama biz tatil yerinde yaşıyoruz ki,"* demiştim, gülerek. *"Tatile babamın oteline gelirim ben. İstanbul'da okuyacağım ben de anne değil mi? Seninle babam gibi!"* diye eklemiştim, hızlıca.

Annemin cevabı *evet*'ten başka bir şey olamazdı çünkü benim de onların okuduğu üniversitede okumam gerekiyordu. Boğaziçi'nde. Öyle anlaşmıştık, öyle söz vermiştik birbirimize. Şimdi, annemle babamın okuduğu üniversitede okuyordum fakat aylardan *Kasım* olmasını öne sürerek, tatil zamanının geçtiğini kendime hatırlatmaya çalışıyordum. Eğer sonbaharda olmasaydık, kesin Bodrum'a

giderdim; ama el öpmeye değil, tatile. Bu bayram, annemle babamın beni özlemesi gerekiyordu. Hem hep ben mi gidecektim, neden onlar hiç İstanbul'a gelmiyorlardı?

Annemle babam, Boğaziçi Üniversitesi'ni kazandığımda da beni yurda yerleştirmeye gelmemişlerdi.

Herkesin ailesi gelmişti ama benim ailem gelmemişti.

Bayramlarda, öksüzlüğümle daha çok yüzleşiyordum ve bu kalbimi kırıyordu. Kalbim ne zaman kırılsa kendimi yalnızlığa mahkum ediyordum. Bodrum'da olmaktansa, İstanbul'da kalır ödevlerimi yapardım. En azından yengeme, çok ödevim olduğunu ve bu yüzden gelemeyeceğimi söylemiştim. Çok ödevim olduğu doğruydu; her ne kadar, bu yüzden İstanbul'da kalmamış olsam da.

Aslında İngilizce biliyordum fakat sınavı geçemediğim için, hazırlık okumam gerekmişti. Henüz daha senenin neredeyse başındaydık ve maalesef zaman geçmek bilmiyordu. Bir an evvel birinci sınıf olmak ve Matematik okumak istiyordum. Ödevim, bir mekanda otururken, civar masada oturan tanımadığımız insanların konuşmasını dinlemek ve bunun üzerine bir hikaye türetip essay yazmaktı. Hikaye yazmak konusunda çok iyi değildim. Gerçi benim sözelim zaten çok iyi değildi fakat bunu hocaya açıklamamın bir yolu yoktu.

Hava çok soğuktu ve ben sigara içiyordum. Bu yüzden, Kilyos'taki balıkçı restoranının açık alanında oturuyordum. İnsanlar benim kadar manyak olmadıkları için, ya da belki de bayramın henüz üçüncü günü olduğu için, restoran kalabalık değildi. Yalnızca arka masamda iki adam oturuyordu fakat onlar da öyle kısık sesle konuşuyorlardı ki, ne konuştuklarını duymakta zorlanıyordum. *Kulağında kışlık kulaklık var Naz!* Kulaklığımı çıkartacaktım fakat önce balığımı mı yesem, yoksa yerken mi adamları dinlesem karar veremiyordum çünkü çok acıkmıştım. *Her türlü balığını yiyorsun işte Naz!*

Yurtta kalmanın zorlu yanlarından birisi, her daim aç gezmek olabilirdi ve aç olduğum zaman düşünemiyordum.

Telefonumu çıkardım ve balığımı yerken, adamların konuşmalarını not etmeye başladım.

Adam 1: Haksız mıyım?

Adam 2: Haklısın tabii.

Adam 1: Üzülmek değil... Yani aramak istiyorum. Nasıl anlatılır bilmiyorum. Numarası hala kayıtlı oğlum. Sanki arayabilecekmişim gibi. Bazen, sanki tatile gitmiş gibi geliyor. Sanki arasam açacak...

Adam 2: En yakın arkadaşını kaybettin.

Adam 1: Öyle. Annemi babamı da kaybettim ama... En yakın arkadaş bambaşkaymış. Yeri dolmuyor. Yerini kimse dolduramayacak. Sanki ömür boyu orası sızlayacak.

Adam 2: Bir gün dolar o boşluk abi... Bir gün dolar belki. Bu kadar umutsuz olma. Ne bileyim... Yani sızı diner ansızın, bilemezsin ki.

Adam 1: Yapma Allah aşkına, Beyza öldü, nasıl dinecek o sızı?!

Şansıma denk gelen hikaye, acıklı bir hikayeydi.

Kulaklığımı yeniden taktım ve telefonumun notlar kısmına aval aval bakmaya başladım. Bir hikaye yazmam lazımdı. Hikaye yazmaktan anlasam, Matematik okumak istemezdim. Keşke babamı arayabilseydim, kesin bu onun için çocuk oyuncağı olurdu.

Genç adam çok üzgündür. Bir bayram günü, Kilyos sahilinde, kısa bir süre önce kaybettiği ve çok özlediği en yakın arkadaşını çok özlediğini anımsar. En yakın arkadaşının adı Beyza'dır. Adam, Beyza'yı çok özlemiştir ve ona çok aşıktır. O sırada, masasında oturan başka bir arkadaşı, adamı teselli etmeye çalışmaktadır. Adam teselli olmaz.

Hikayem bitmişti fakat bir yerde bir yanlışlık yaptığımın farkındaydım.

Kulaklığımı yeniden çıkarttım ve adamların konuşmalarını dinlemeye devam ettim.

Adam 1: Zaten o olmasa, yaşayabilir miydim bilmiyorum. Daha 17 yaşında. Bir ben varım, bir tek ben... Eskisinden daha çok muhtaç abisine.

Adam 2: Öyle. Öyle gerçekten de. Tüm olanlar için çok üzgünüm.

Susmuşlardı.

Adam, 17 yaşındaki kardeşi için yaşamak zorundadır. Eğer kardeşi olmasa intihar edecektir ama kardeşi onun intihar etmesini engeller. Adam kardeşi için yaşar. Kardeşini onun için yaşayacak kadar çok sever. Kardeşi tek kalmasın diye intihar etmez. Adam 17 yaşındaki kardeşiyle yaşar. Ölmez.

Konuşmaya başlamışlardı.

Adam 1: Ne zaman karar çıkacak? Dönebilecek misin sen mesleğe?

Adam 2: Dönüp dönmemeyle alakalı tereddütlerim var.

Adam 1: Ne gibi?

Adam 2: Şu an yaptığımız işler malum, mesleği nasıl devam ettirmemi bekliyorsun? Nasıl gidip geleyim?

Adam 1: Benim yüzüm-

Adam 2: Hayır be oğlum, yok seninle ilgisi! Ayrı gayrı mı var aramızda?

Adam 1: Benim kendi meselem. Ama senin neden hayatın sikiliyor?! Sana borcumu nasıl ödeyeceğim hiç bilmiyorum.

Adam 2: Saçmalama amına koyayım! Kardeşiz biz.

Adam, en yakın arkadaşını kaybetmiş olsa da yalnız değildir. Adamın arkadaşı, adam için mesleğini bırakmıştır. Arkadaşı aslında astronottur fakat adamla ilgilenirken, NASA'ya gidip gelmesi zor olacağı için mesleği terk etmiştir. Buna içten içe üzülüyordur fakat biliyordur ki, kardeşlik uzay biliminden daha önemlidir.

Saçmalıyordum. Essay yazmak istemiyordum. Fakat adamın en yakın arkadaşına aşık olması ve o en yakın arkadaşın ölmesi sinirlerimi bozmuştu. *Naz, onu sen uydurdun, adam belki de en yakın arkadaşına aşık değildir!* Fakat, aşık olması ihtimaller dahilindeydi. Benim, en yakın arkadaşıma aşık olduğum gibi. Anıl'ı özlemiştim.

Umarım Anıl, benden önce ölmezdi.

"Efendim," dedi Adam 1. Telefonla konuşuyordu. Sandalyelerimiz sırt sırta baktığı için, onun sesini Adam 2'ye kıyasla daha iyi duyuyordum. "İyi, Kilyos'ta arazi baktık... Şimdi de kahve içiyoruz."

Adam 1, müteahhittir.

"Nasıl Paris? Gittiğine değdi mi?" dedi Adam 1. Kısa bir süre, karşı tarafı dinledi. "Yoo bir şeyin tribini atmıyorum. Sadece birkaç gün beklesen beraber giderdik ama ısrarla bayramda Paris'te olmak istemeni anlamıyorum," dedi.

Adam 1, çok geçmeden en yakın arkadaşı Beyza'yı unutur ve başka birisiyle sevgili olur. Adamın arkadaşı buna çok kızar. Çünkü hemen başkasına aşık olmak, hoş bir davranış değildir. Adam, Beyza'yı, yeni sevgilisi ile yaşatmaktadır. Bu da oldukça kötü bir davranıştır. İnsanlara yara bandı muamelesi yapmak ayıptır. Paris'e giden insanlara trip atmak da...

Hikayem gitgide daha saçma bir hale dönüşüyordu.

"Kızgın ya da kırgın değilim. Eğer öyle olsaydım, telefonunu da açmazdım. Sadece bu kadar Paris meraklısı olduğunu bilseydim, İngiltere'de değil Paris'te okuman için ısrarcı davranırdım..." dedi Adam 1.

Adam 1'in hayatı çok karışıktı; bu hayattan hikaye değil roman yazılırdı fakat işi bilene bırakmak lazımdı.

Ben sıkılmıştım, yazmayacaktım.

Yemeğim de bitmişti; çay içmem gerekiyordu.

"Tamam neyse, döndüğünde konuşuruz..." dedi Adam 1. Ben karşı tarafın yerinde olsam, dönmezdim. "Tamam diyorum, daha ne diyeyim?!"

Adam 1, sevgilisini çok sıkmaktadır ve böyle giderse sevgilisi ondan yakın zamanda ayrılacaktır. İnsanlara biraz alan açmak gerekmektedir ama Adam 1, henüz ilişkiler konusunda çok tecrübesizdir. Yıllardır en yakın arkadaşıyla sevgili olmayı beklediği için, hiç kimseyle sevgili olmamıştır. İnsanlar ona, "askerde sevgilisi var" muamelesi yapmaktadırlar. Tüm bunlar ilk ilişki denemesini başarısız kılan

etmenlerdir. Kadınlara nasıl davranılacağını pek bilmemektedir. Sevgilisi ona telefonda, "Seni seviyorum" dediği halde, adam ona karşılık vermez. Karşılık vermediği gibi, telefonu kızın suratına kapatır. Bu çok ayıptır.

"Ben de öpüyorum, görüşürüz..." dedi Adam 1.

Adam, sevgilisine "Öpüyorum" dese de artık çok geç kalmıştır ve o ilişki artık kurtarılamayacaktır. Çünkü sevgilisinin kalbi çok kırılmıştır. Adamın arkadaşı düşünceli gözlerle denizi izler ve "Ben NASA'dan ne için vazgeçtim?" diye sorar kendisine. Bir cevap bulamaz.

Birden, gökyüzünde yeşil bir ışık hüzmesi belirir. Uzaylılar Kilyos'a inmiştir. Adamın arkadaşını almaya gelmişlerdir. NASA kariyeri boyunca, belki de kimsenin yaşayamayacağı bir olayı, o sırada Kilyos'ta olan insanlar yaşamıştır ve astronotumuz, arkadaşıyla uzaylılar arasında bir tercih yapmak zorundadır. Çok üzgündür ama uzaylıları seçer.

"Kusura bakma kardeşim, uzaylının birine aşık oldum, kalbim hep seninle olacak," der, astronot, adama.

Vedalaşmaları iki dakika, kırk dokuz saniye sürmüştür.

El ele tutuşurlar ve birbirlerine hüzünle bakarlar.

Astronot göğe yükselir ve adam, hüzünle arkadaşına bakar.

Adam yıkılır; bu gidişle ömür boyu yalnız kalacaktır.

Hikayem şimdi, gelmiş geçmiş en saçma hikayeye dönüşmüştü fakat bu benim değil, adamın suçuydu.

Çantamdaki uzun, pembe bereyi kafama taktım. Büyük, beyaz ponponu omzuma doğru alırken, sigara paketime uzandım. Sigaramın bittiğini fark edince, oflayarak arkama yaslandım. Bakkal çok uzaktı, kalkıp gidemezdim. Yurda dönmek de istemiyordum; daha burada akşam yemeğimi de yiyecektim.

Arkamı döndüm. Adam 1 masadan kalkmıştı; Adam 2 ise denizi izliyordu. Muhtemelen uzaylıları bekliyordu. Yerimden kalktım ve küçük adımlarla o masaya yaklaştım. "Bir dal sigara alabilir miyim?" diye sordum.

Adam 2, bakışlarını denizden bana çevirdi. "Tabii buyurun," dedi. Masanın üzerindeki paketi aldı ve bana uzattı fakat akabinde, yeniden bakışlarını denize çevirmişti. İçinden bir dal sigara almam gerekse de paketin oldukça dolu olduğunu görünce, iki dal sigara almıştım. Adam 1, benimle aynı sigarayı içiyordu ve bu fırsatı kaçıramazdım.

"Çok teşekkürler," dedim Adam 2'ye. Beni başıyla onayladı. Tekrar kendi masama ilerledim. Sigarayı yakmaya yeltenirken, telefonumun ekranına Anıl'ın çağrısı düşmüştü. "Alo?" dedim, heyecanla. "N'aber? Nasılsın?"

"İyiyim güzelim, sen nasılsın? N'apıyorsun?" dedi Anıl, tatlı bir tonlamayla. "Ve neredesin?"

"Kilyos'tayım. Çay sigara, zaman öldürmece. Gerçi sigaram bitti ama olsun... Siz n'apıyorsunuz? Nasıl gidiyor memleket turu?" dedim.

"Memleket?" dedi Anıl, gülerken. "Köyümüzü özlemişiz, evet!" dedi.

"Köy gibisi var mı oğlum ya..." dedim ve bir kahkaha attım.

Anıl'ın kahkahası da oldukça içtendi. "Senin köy dediğine, elalem gelebilmek için, onlarca para harcıyor ama olsun!"

"Keşke harcamasalar," dedim, bezgin bir tonlamayla. "Keşke bize kalsa sadece..."

"Dur kızım lafa tuttun beni!" dedi Anıl, aceleyle. "İstanbul'dayım ben, döndüm. Kilyos'tayız. Konum bildir."

Şaşkın ama sevinçli bir şekilde Anıl'a kafeyi tarif ederken, küllükteki sigaram kendi kendini içmişti.

♠

Anıl'ın sürprizi ağzımın kulaklarıma varmasına sebep olmuştu. Bir gün erken dönmesinin sebebi, beni de görmeden bayramı kapatmak istemediğiydi. Öyle söylemişti. Aslında Eren de dönmek istemişti fakat annesi, Tuba Abla'nın

ailesini ağırlayacağı için, Erdal Ailesi'nin tam kadro Bodrum'da olması gerekiyordu. Önemli değildi, Eren de gelmiş kadar olmuştu. Anıl'ın sürprizi dönmekle sınırlı değildi. Hazırlıkta, yeni tanıştığım arkadaşım Hande'yi de çağırmıştı. Hande ise benden daha çabuk arkadaş edinmekte iyi olmalıydı ki, Ekin ve Arzu'yu davet etmişti. Çok geçmeden, Anıl'ın üniversiteden arkadaşı Berk ile, Bodrum'dan arkadaşlarımız Cenk ve Berkay da gelmişlerdi.

Galiba bugün, bilmediğim bir evrende benim için çok önemli bir gündü ve bana büyük bir sürpriz yapmışlardı.

Belki de konunun benimle hiçbir alakası yoktu ve insanların bir araya gelecekleri tutmuştu. Hatta masada adını henüz öğrenemediğim insanlar da vardı. Sanırım çoğu Anıl'ın arkadaşıydı. Çoktan rakı siparişleri verilmiş, balıklar söylenmiş fakat ortamdaki ağırlığa tezat bir şekilde, masamızdan kahkaha sesleri yükseliyordu. Hande ile Anıl, parti yapmak konusunda, oldukça anlaşacağa benziyorlardı ve yer, zaman, mekan fark etmeksizin eğlenebilmek konusunda birbirleriyle yarışacak gibi duruyorlardı.

"Doğruluk mu cesaret mi?!" diye sordu Cenk. Rakı şişesi, rakı şişesi olalı böyle ezilme görmemişti. "Hadi kızım hadi!" diye bağırdı.

"Ya sessiz olun biraz," dedi Arzu, gülerken. "İnsanları rahatsız ediyoruz! Uyaracaklar yine şimdi bizi!"

Anıl'ın tavrı umursamazdı. "Yemişim insanları!" dedi ve deniz gözlerini gözlerime dikti. "Doğruluk mu, cesaret mi?" diye sordu. Sıra Cenk'teydi, ona ne oluyordu?

"Doğruluk..." dedim. Anıl'ın bakışları şimdi de Cenk'e çevrilmişti. Neyse ki henüz, sıranın Cenk'te olduğunu hatırlamayacak kadar sarhoş değildi.

"Hiç aşık oldun mu?" diye sordu Cenk. Yüzündeki aceleci tavır, meraktan olsa gerekti. Bunu neden merak ediyordu bilmiyordum ama Berkay'a bakıp duruyordu. Esas merak eden Berkay ise, o sorsaydı. *Konu bunun kimin sorduğu değil Naz, cevap versen artık!*

"Olmadım," dedim. Yalan söyledim. Çünkü aşık olduğumu söylesem, bir sonraki soru *"Kim?"* olacaktı ve o zaman verecek bir cevap bulamayacaktım. Kafamdan hayali insan yaratacak halim yoktu. "Şimdi ben çağırıyorum! Ay çeviriyorum!" dedim, telaşla.

Şişeyi çevirdim, yanımda oturan Hande'nin önünde durdu. Gülümsedim. "Doğruluk mu, cesaret mi?" diye sordum. Masada on bir kişiydik ve zaman geçtikçe, açtırdığımız üçüncü şişenin dibi göründükçe, gürültü artıyordu ve kendi sesimizi duymakta zorlanıyorduk.

"Cesaret Nazo!" dedi Hande, gereksiz bir özgüvenle. Denize atlamasını istesem ne yapabilirdi ki? Neyse ki Hande tatlı bir kızdı ve ona bunu yapmayacaktım.

"Bağıra bağıra şarkı söyle!" dedim, neşeyle.

"O zaman şarkı söylemek lazım avaz avaz!" diye bağırdı Hande, dan diye. Öyle bir şaşırmıştım ki, sanırım kendisinden bunu istememi bekliyordu. Saniyeler içinde, masadaki herkes Hande'ye eşlik etmeye başlamıştı ve restoranın içinde, *şarkı söylememesi gerekenler korosu* oluşmuştu. Ne yazık ki, ben de, bu koronun bir üyesiydim ve belki de en çok benim sesim çıkıyordu. Niye böyle olmuştu? *Olur öyle Naz, çok da şaapma! Rakıdandır de geç.*

Rakıdandı. Ya da Anıl'dan. Ne zaman Anıl'la kalabalığa karışsak, saçmalıyordum. Gerçi ben Anıl'ın yanında hep saçmalıyor da olabilirdim. Belki de bir parça utanıyordum. Normal davranmaya çalışırken, anormal davranmam da sevdaya dahildi ve herkes sussa da ben şarkı söylemeye devam ediyordum.

"O zaman şarkı söylemek lazım avaz avaz
O zaman şarkı söylemeli çığlık çığlığa
O zaman yüreğin yükü hafifler belki biraz
O zaman şarkı söylemek lazım avaz avaz"

"Hadi hadi, devam..." dedi Anıl, bir yandan. Hande şişeyi çevirdi. Bu sefer de Anıl'ın önünde durmuştu. Hande, henüz ona bir şey sormadan, "Cesaret!" dedi, böbürlenir gibi.

"Nazo'yu öp!" dedi Hande. Donakaldığımı hissediyordum çünkü Anıl'la öpüşmeye hiç hazır değildim. Bu da nereden çıkmıştı? *Hande, senin, Anıl'a aşık olduğunun farkında Naz!* Anıl'a aşık olmam, Anıl'ın beni öpebileceği anlamına asla gelmiyordu. Anıl'ın yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı ve yerinden kalktı. Masanın köşesinden dolanarak bana yaklaştı. Nutkumun tutulduğunu hissediyordum, ayağa mı kalkmam lazımdı?

Anıl beni öperse, Ayça'yı aldatmış sayılır mıydı?

Anıl sandalyemin tam arkasına geldiğinde, eğildiğini hissettim. Ayağa kalkmama fırsat bırakmadan, yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu. Çikolata kokusu genzime dolarken, kalbimin kırıldığını hissediyordum. Keşke bugün yurttan dışarıya hiç çıkmasaydım.

"Gençler, biraz sessiz olun lütfen!" dedi, masaya yaklaşan adam. Bu dördüncü uyarısıydı. Kimdi bilmiyordum ama yetkili birisi olduğu kesindi. Restoranda sadece beş masa doluydu ve insanları oldukça rahatsız ediyorduk. Haklıydı. Belki de kalkıp gitmeliydik. Gitmek istiyordum.

"Hadi Naz, doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu Berk, sabırsızlıkla. Sıra yine bana mı gelmişti? Bakışlarım telefonun ekranına kaydı. On yedi dakika, yirmi bir saniye boyunca, ne düşünmüş olabilirdim ki?

Gitmeyi. Kimsenin olmadığı bir yere gitmeyi. Azıcık cesarete ihtiyacım vardı. Azıcık...

"Cesaret!" dedim, dan diye. Sesim oldukça tok çıkmıştı. Berk, yüzüme bakmaya başladığında, sinsi bir ifadeye sahipti. Bana ne yaptıracağını bilmiyordum ama umarım gitmemi isterdi. Bunu seve seve yapabilirdim. Belki de gittiğim yerde kahramanımla karşılaşırdım ve Anıl'ın paramparça ettiği kalbim iyileşirdi. *Anıl sana hiçbir şey yapmadı Naz; kendi kendine umutlanıyorsun!*

"Bereni yüzüne geçir, hırsız gibi..." dedi Berk, gülerek. "Şu arka masada oturan iki adamın yanına git... Ve onlara bir şeyler söyle!"

"Saçmalama oğlum!" diye atıldı Anıl. Bakışlarında Berk'i kınayan bir ifade vardı. "Şimdi kıza bir şey derler falan, gerek yok. Kendi aramızda oynayacağız!"

"Oyunbozanlık yapmayın!" dedi Cenk, neşeyle. "Bence gayet hoş bir hamle! Keşke benim aklıma gelseydi!"

"Öyleyse ne söyleyeceğine biz karar vereceğiz!" dedi Hande, kahkahalarının arasında. Anıl ve benden başka herkes, bu fikri çok sevmişti.

"Şey desin şey... *'Karadeniz'de gemileriniz mi battı?'* desin, aşırı komik! Öyle desin!" diye bağırdı, tanımadığım birisi. Aslında tanışmıştım ama artık bunun bir önemi yoktu. Ve bence komik de değildi. Utanç vericiydi.

"Ama bak!" dedi Hande, gülerek. Beremi yüzüme indirdi. "Bu ponpon tam Noel Baba şapkası gibi, bence '*ho ho ho*' diye de bağırsın!"

Bereyi yüzümden öfkeyle çıkardığımda, Anıl'la göz göze geldik; bunu yapmamı istemiyordu.

Ben de onun Ayça'yla beraber olmasını istemiyordum.

Bazen, böyle şeyler, oluyordu.

Bereyi tekrar yüzüme geçirdim ve masadan kalktım. Sanırım artık göremiyordum. Yün berenin delikleri arasından etrafı seçmek normalde mümkündüyse de hafif çakırkeyif haldeyken oldukça zor oluyordu ama bunu başarabilecek kadar, *cesur* hissediyordum.

"Kolay mı oğlum bunu yapacak bir kız bulmak, dünyanın en zor şeyi!" diyordu, belki Adam 1, belki de Adam 2.

"Ho ho ho!" dedim, muhabbetlerini keserek. Adam 1 ve Adam 2 bana bakıyor muydu bilmiyordum çünkü masaya yaklaşır yaklaşmaz, yüzüm bereyle örtülü değilmişçesine, gözlerimi de sımsıkı yummuştum. Fakat bir tanesinin, hunharca gülmeye başladığını duyabiliyordum. "Karadeniz'de gemileriniz mi battı? Ho ho ho!" dedim, daha da çok bağırarak.

Sanırım artık utancımdan yerin dibine girebilirdim. Zaten, yer de beni bekliyor olacaktı ki, arkamı dönmeye yeltendiğimde, ayağım sandalyeye takılıvermişti. Fakat yeri

boylamamı engelleyen bir el sıkıca kolumu kavrarken, elin sahibi, "İyi misiniz?" diye sormayı ihmal etmemişti.

Kulağıma, hala, diğer adamın kahkaha sesleri geldiği için, heyecandan, "Ho ho ho!" dedim. Bu, benim dilimde, sanırım *evet* demekti.

Ve bir anda geri çekilip, onlara arkamı dönüp, hızlı adımlarla kendi masama doğru koştum. Yüzümdeki bereyi son anda çıkartmasam, Hande'nin sandalyesine çarpacaktım. Hava daha da soğumuştu fakat ben utancımdan yandığımı hissediyordum. Aynı, masadaki adamlardan birisi gibi, bizim masamızdaki insanlar da yüksek sesle kahkahalar atıyorlardı ve bazıları da beni taklit eder gibi, *"Ho ho ho"* diyorlardı ve buna maruz kalmak çok üzücüydü.

Kaşlarımı çatarak, "Susun artık!" dedim. Fakat kimsenin sustuğu yoktu. Bereyi kafama taktığımda, susmadıkları gibi, daha da abartarak gülmeye devam etmişlerdi. Sanırım gecenin ve hepsiyle arkadaşlığımın sonuna gelmiştim. "Rezil oldum zaten! Kesin artık sesinizi!" Kimseyi umursamamaya çalışırken, kaçıncısı olduğunu bilmediğim rakımdan bir yudum aldım. Anıl'ın da başlangıçta, benim gibi eğlenmediği aşikardı fakat bir noktada dayanamayıp o da gülmüştü ve bu daha da sinir bozucuydu. "Hepinizden nefret ediyorum!" dedim, küskün bir tavırla. "Utandırdınız beni! Keşke gelmeseydiniz!"

Kollarımı bağladım ve bakışlarımı denize çevirdim. Dalga sesleri kulağımı doldururken, Anıl'ın sigara paketinden bir dal aldım. Yüzüme çarpan soğuk hava hararetimi kesmiyordu ve başımı yorganın altına sokmak isteyecek kadar kötü hissediyordum. Ben bunun intikamını almasını bilirdim ama şu an bunu dahi yapacak enerjiyi kendimde bulamıyordum.

Yirmi bir dakika, on bir saniye daha sabrettim fakat en sonunda, dayanamayıp, "Artık kalkalım!" diye isyan ettim. Masada oturanlardan tanımadığım birisi, garsona, hesap istediğimizi işaret ederken, mutsuzluktan ağlayabilirdim.

"Hesabınız ödendi efendim," dedi, garson. Her ağızdan bir laf çıkmasıyla oluşan küçük gürültüyü garsonun dudaklarından dökülmeye devam eden kelimeler bastırdı: "Bu not, pembe bereli hanımefendi için..." Garson, elindeki küçük kağıdı bana uzatırken, neler olup bittiğini kavrayamamıştım.

"İnsanların sana gülmesine fırsat verecek kadar cesur olmak, takdir edilesidir. Ve eğlenmek de. Ne olursa olsun, bundan utanma."

"Ver bakayım şunu!" dedi Anıl, sertçe. Kağıdı elimden çekti.

Berk'in de bakışları nota kaymıştı. "Arka masadaki herifler mi?" diye sordu Berk, merakla. Bakışlarım, refleksif bir şekilde, omzumun üzerinden arkaya çevrildiğinde, Adam 1 ve Adam 2'nin çoktan kalktığını fark ettim.

"Öyle. Lavuklar az evvel kalkmadan bir şeyler yapıyorlardı, bizi gösterdiler falan ama tam anlamadım. Ses yapıyoruz diye şikayet ediyorlar sandım. Meğer gereksiz bir şov peşindelermiş!" dedi Anıl, hoşnutsuz bir tavırla. Elindeki kağıdı buruşturdu ve denize fırlattı. Bakışlarını garsona çevirdiğinde, "Kim bunlar?" diye sordu, hesap sorar gibi.

"İsimlerini bilmiyorum efendim," dedi garson. Gülümsedi. "İyi akşamlar, yine bekleriz..." diye ekleyip, masadan ayrıldı.

Ben isimlerini biliyordum.

Birisi Adam 1'di, diğeri Adam 2.

Yazacağım essay'i tümden değiştiren, müteahhit ile astronot olan arkadaşlarım...

96.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Üç saat sonra, Merve Kavut'un doğum günü ve o muhtemelen doğum gününe, yorumlarda kendini kaybetmiş olarak girecek. Kendisi biraz yavaş okur, artık hangi satırda "happy birthday" faslını kucaklarız ya da hangi beyin fırtınasında kaybolmuş olur, kısmet!

Merve'cim, sağlıklı, huzurlu, başarılı, hep mutlu olduğun, Nazlı'lı Bora'lı yaşların olsun. Bugüne dek Maça Kızı 8 uğruna verdiğin emekler için ve bize kattığın tüm güzellikler için sana minnettarım. Uykusuz gecelerine, yorulan gözlerine, uyuşan ellerine, geçmek bilmeyen baş ağrılarına selam olsun ama iyi ki bizimlesin. Hep bizimle kal.

Seni çok seviyorum...

Hepinizi çok seviyorum, var olun...

♠

Bir mahkumiyetin içine girmiş gibiydim. Etrafımda Bora ve Gökhan'ı görmek bana iyi hissettirmiyor ve eski günleri sık sık anımsamama sebep oluyordu. Onların devamlı olarak Türkçe konuşması benim için tahammül edilemeyecek kadar zordu ve televizyonun sesini sonuna kadar açarak, bir şeyler izlemeye çalışıyordum. Kendimi odama kapattığımda, Bora tüm sınırlarımı ihlal ediyor ve bir noktada, bir bahane bularak odama geliyordu ve geldi mi gitmek bilmiyordu. Halden anlamayan bir misafirdi ve ben misafirlere nazik davranacak kadar nezaket sahibi değildim ama bu, onun umurunda olmuyordu. Aslında bu sabah, kendimi banyoya da kapatmıştım ama yirmi dakika, on iki saniye sonra kapıyı

neredeyse kıracak kadar net ve laftan anlamaz tavrını görünce, mahkumiyetime salonda devam etme kararı almıştım. En azından salon, odamdan daha büyüktü ve salondayken, dibime kadar giremiyordu.

"Ne yemek istersin?" diye sordu Bora. Bu soruyu dün de sormuştu ve verdiğim tepki, şimdikinden farklı değildi. Ne yemek istediğim onu ilgilendirmezdi. Aynı dün sabah, dün akşam ve bu sabah yaptığım gibi dışarıdan sipariş verecektim. "Çorba içmesi gerekir aslında, değil mi?" diye sordu.

"İçmiyor," dedi Gökhan. O, Bora'ya kıyasla daha zeki bir insandı. Bora'nın yaptığı çorbayı dün de içmemiştim ve bugün de içmeyecektim. "Dün hamburger yedi kahvaltıda, durumun vehametinin farkında mısın?" Ben farkındaydım ama bu da kimseyi ilgilendirmezdi. "En azından kendisine çorba siparişi verse?" diye devam etti Gökhan. Bora *çorba* diye diretmese zaten benim de arzum buydu fakat onun sözüne gelmeyecektim.

"Susma grevin ne zaman bitecek?" diye sordu Bora. Merakla yüzüme bakıyordu. İngilizce konuştuğu zaman, belki buna bir son verebilirdim. Belki de vermezdim. Bilmiyordum. "Nazlı doğru düzgün beslenmen ve toparlaman lazım!"

Altmış altı saatten biraz fazla süre baygın yatmıştım. Tam olarak saat kaçta bayıldığımı ya da Bora'nın beni saat kaçta kurtardığını bilmediğim için, aradaki bir iki saat ve dakikalık fazlalığı hesaplayamıyordum. Cuma sabaha karşı uyanmıştım ve o andan itibaren bir uyuyup bir uyanıyordum. Sersem hissediyordum. Cuma günü duş almak ya da Bora'nın bana duş aldırması bir şekilde iyi gelmişti fakat pek toparlayabildiğim söylenemezdi. Bugün pazardı, akşam olmak üzereydi ve hala iyi hissetmiyordum. Geçen süre zarfında, ne CIA ile ne de OCTO ile iletişim kurmuştum ve bir süre de bunun böyle devam etmesini istiyordum.

Kafam çok karışıktı.

"Ben sana zorla yedirmesini bilirim," dedi Bora. Çatılan kaşlarımla yüzüne baktım. Bana istemediğim bir şeyi

yaptırması mümkün değildi ve bana meydan okuması, şu an istediğim son şeydi. Uğraşacak gücüm yoktu. Bakışlarıma aldırmadan ayağa kalktı ve mutfağa ilerledi. Gökhan, başını iki yana sallayarak güldükten sonra, görüş açımızdaki Bora'yı izlemeye başladı. Anladığım kadarıyla salata yapacaktı ve malzemeleri yıkıyordu.

"Belki konuşur," diye bağırdı Gökhan, biraz sonra. Aramızdaki mücadeleyi keyifle takip ediyor görünüyordu. "Yani *'Yemeyeceğim!'* falan diye bağırır belki," dedi gülerek. Benim daha şık planlarım vardı; hazırladığı yemeği başından aşağıya dökebilirdim. Dökebilir miydim? Dökebilirdim. Bilmiyordum. Galiba bunu yaşamak da istemiyordum. En iyisi uyumaktı. Bora, aniden aklına bir şey gelmiş gibi mutfaktan çıktı ve antreye ilerledi. Sokak kapısının açıldığını duydum.

"Sen ne kadar daha burada kalmayı düşünüyorsun?" diye sordum Gökhan'a. Tavrım bir soru sorar gibiydi fakat kendisini burada istemediğim de tonlamamdan ötürü, oldukça açıktı. Zaten amacım da tam olarak onu istemediğimin altını çizmekti çünkü Gökhan'ın da keyfinden burada olmadığını tahmin edebiliyordum.

İngilizce bilen herkes, konuşmadan bir süre bekleme ihtiyacı hissediyor olmalıydı çünkü Gökhan'ın bana cevap vermesi yedi saniyeyi bulmuştu: "Kara'nın ekibiyle kalması gerekiyor. Aslında daha kalabalık olmalıyız, ayrıldığımızda saldırıyorlar. Ama bu ev küçük, sığmayız. Bay Ortiz'in emri."

"Bay Ortiz'in emri olduğunu düşünmesem, çoktan kapı dışarı edilmiştin zaten..." dedim.

Gökhan'ın kaşları havalanırken, "Evini işgal etmek istemezdim..." dedi.

Koltuğun üzerinde biraz kayarak, uyku konumuna geçtim. Gözlerimi kapatmıştım. "Burası benim evim değil Gökhan, CIA'in verdiği ev. Benim evimi kimin emri olursa olsun işgal edemezsin. İzin vermem." Bora'nın kapıyı kapatıp mutfağa ilerlediğini duydum. Uyumak istiyordum. Fakat sonuna kadar açık olan televizyonun sesinde nasıl uyuyabileceğim

hakkında, herhangi bir fikrim yoktu. Sıkıntılı bir nefes verip televizyonun sesini duymamaya çalıştım. Ayrıca, çok gürültülü televizyon sesi bile Bora ile Gökhan'ın Türkçe sohbetinden iyiydi.

"Aydın'la konuştun mu?" diye seslendi Gökhan. Çok bağırıyordu. "Begüm'ün yanında kalmak zorunda olduğunu biliyor ama aklı bizde."

"Konuştum," dedi Bora. Susmalarını istiyordum.

Zil sesinin duyulmasıyla birlikte ise uykunun bana gerçekten haram olacağına emin olmuştum. Yattığım yerde yeniden doğrulurken, Gökhan yerinden kalkmış ve kapıya ilerlemişti. Kapıdan gelen sese dikkat kesildim fakat bir fragman başlamıştı ve dizideki kadın o kadar çok bağırıyordu ki, başka bir ses duyabilmem mümkün değildi. Bora ise hiçbir şeyi umursamadan mutfaktaki işine devam ediyordu. Biraz sonra, John ve Gökhan, salona geldiklerinde, koltukta oturur pozisyona geçmiştim.

"Çocuk?!" dedi John. Bakışlarına şaşkınlık yayılmıştı ve ne tepki vereceğini bilemez gibi bana bakıyordu. "Aman Tanrım, ne oldu sana böyle?" Televizyonu kapattım ve yavaşça ayağa kalktım. "Nina?!"

Umursamaz bir tavırla, "Çok mu kötü görünüyorum?" diye sordum. Gökhan'ın bakışları John ve benim aramda mekik dokuyordu. "İyileşiyorum aslında..."

John bana yaklaştı ve parmaklarının tersiyle, yüzüme düşen saçlarımı geriye ittirdi. "Bu nasıl oldu?" diye sordu.

"İş kazası," dedim. John'un kaşları çatılmıştı. "Oturmaz mısın?" diye sordum ve koltuğun üzerindeki battaniyeyi çekerek, oturması için yer açtım. "Bir şey içer misin?" diye sordum.

"Bırak şimdi," dedi John, sitemle. Derin bir nefes aldı. "Nasıl bir iş kazası bu?"

"CIA ajanı olmak kolay değil," dedim, şakacı bir tavırla. Fakat John gülmemişti. "Sen neden geldin?"

"George, seni koruyacağına söz vermişti!" dedi John. Bakışları, yanlış bir şey söyleyip söylemediğini test

edercesine Gökhan'a çevrildi. Daha sonra ise, Amerikan mutfağın tezgahına yaslanarak bizi izleyen Bora'yı buldu. "Göreve resmen başladın sanırım," dedi John ve bakışları tekrar bana çevrildi. "Sana bunlar olurken, CIA ne yapıyordu?"

"Cidden iyiyim," dedim, güven verici bir ifadeyle. Gülümsedim. "Kahve yapayım mı sana? Kırk yılda bir evime geldin madem..."

"Bırak kahveyi Nina!" dedi John. Gökhan mutfağa doğru ilerledi. John'un bakışları bedenimden gözlerime çevrildiğinde, Gökhan fısıltıyla Bora'ya bir şeyler söylüyordu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu John.

"Dinlenmeye ihtiyacım varmış. Tüm gün yatıyorum, çok keyifli..." dedim. Bu bir yalandı ve John her zamanki gibi yalan söylediğimin farkındaydı.

John'un verdiği sıkıntılı nefes sesi, oluşan sessizliğe karıştı. "George bana nasıl söylemez bunu?!" diye sordu.

Cebinden telefonunu çıkardığını fark ettiğimde, "John!" dedim, içten bir ifadeyle. Yüzüme yayılan gülümsemenin sebebi, sevgidendi. John beni *gerçekten* seviyordu. "Bay Ortiz'le görüşmedim henüz. Ayaklandığımı öğrenmesin. Hem yarın toplantımız var karargahta. Yarına kadar nefes alayım bari... Lütfen. İyiyim ben!"

"George'un ofisinden geliyorum," dedi John. Gökhan'ın kahve yaptığını anlamıştım fakat tüm dikkati bizim üzerimizdeydi. Zaten salon sessizdi ve oturduğumuz koltukla mutfak arasında fazla mesafe yoktu. "İstihbarat Direktörlüğü, şifreli bir iletişim sistemini analiz etmeye çalışıyormuş. George bir de benim bakmamı istemiş. Aynı zamanda bu, senin şu an içinde olduğun görevle alakalıymış. Dosyayı aldım. Langley'e gelmişken, seni görürüm dedim ama telefonun kapalıydı. Merak ettim. Yarım kalmış bir konumuz var seninle, konuşuruz dedim. Seni böyle göreceğimi bilsem..."

Gökhan, elinde bir fincan kahveyle salona geçti. "İyiyim, emin ol iyiyim..." dedim. Bir kez daha yüzüme içten bir

gülümseme yayılmıştı. Gökhan, John'a kahvesini uzatırken, "Ne zamandan beri CIA için çalışıyorsun?" diye sordum John'a.

"Yardım ediyorum sadece," dedi John. Bakışları Gökhan'la birleşti ve "Teşekkür ederim," dedi. Kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Bana açıklama borçlusun, biliyorsun değil mi çocuk?" dedi.

"Ne açıklaması?" dedim, anlamamış gibi. Aslında John'a kumar borcunun ödendiği bilgisinin gittiğini tahmin edebiliyordum.

"1 Milyon, 784 Bin Dolar'lık açıklama..." dedi John. Sesi biraz kısık çıkmıştı. Bora'yı ya da Gökhan'ı tanımadığı için kasılıyordu. Kızar gibi, "Nereden buldun o parayı?!" diye sordu.

"Tebrik ederim, sen kazandın."

"Kazandım," dedim. Sehpanın üzerindeki bardağı elime aldım ve boğazımı ıslatmak için, birkaç yudum su içtim. "Önemli bir şey değil."

"1 Milyon, 784 Bin Dolar!" dedi John, vurgulayarak. Alaycı bir şekilde güldü. "Önemli değil mi gerçekten? Benim için önemli. Her kimden borç aldıysan, geri ödeyeceğim."

"O kumarhaneye 1 Dolar bile borçlanılmayacağının farkında mısın?" diye sordum, merakla. John'un gözleri kısılırken, yüzüne kaygılı bir ifade yerleşmişti. "Sana neden bu kadar büyük bir kredi açtıklarını düşündün mü hiç?"

John gülümsedi ve kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Umurumda değil..." dedi. Kaşlarım çatılırken, John'un yüzündeki gülümseme artmıştı. "Dağ evine de alıcı buldum. Borcu kimden aldın, ödeyeceğim," dedi.

"Gerek yok," dediğimde, Bora mutfaktaki işini bitirmiş ve salona girmişti. "Ben ödemeyi yaparken, o çeki geri vereceklerine emin oldum. Çeki geri aldığımda, borcu kapatacağım..." Tarantula, Bora'dan para isteyeceğimi düşünmüyordu. Kumarhaneden ayrılmadan evvel üst kata, yanına çıkmıştım. Çekte yazılı ismi gördüğünde kabul etmek istememiş ve almamak için direnmişti. Bora'yı kıskandığına

bir kez daha emin olmuştum ve o çeki bana geri vereceğine, John'un borcunu sileceğine emindim.

"Neden sana bu parayı geri versinler?" dedi John, merakla. Kahvesini sehpanın üzerine bıraktı ve gözlerini gözlerime dikti. "Nina! Anlamıyorum seni."

Sıkıntılı bir nefes verdim ve dudağımı dişledim. "Anlatamam, gerçekten..." dedim. John'un gözleri kısılırken, Bora ve Gökhan dikkatle bizi dinliyorlardı. "Sana bir haksızlık yapıldı ve ben de buna son verdim. Bu kadarını bilmen yeterli."

"Benim yüzümden başının derde girmesini istemiyorum," dedi John, sitemle. Başını iki yana salladı. "Kendi kafanın içinde bir şeyler kurmuşsun belli. Ama ya parayı geri alamazsan? Ya vermezlerse? Borcu aldığın kişi ya da kişiler... Her kimse, yakana yapıştıklarında ne yapacaksın? Bunun için de bir plan yaptın mı?"

"Parayı benden aldı," dedi Bora, araya girerek. John'un bakışları şaşkınlıkla Bora'ya çevrilmişti. "Beni hatırladınız mı?" diye sordu.

John, bir süre, ne diyeceğini bilemiyor gibi Bora'ya baktı. En sonunda, mahcup bir ifadeyle, "Üzgünüm. Hatırlayamadım," dedi.

"Nazlı Alaca Karabey," dedi Bora. Alaylı bir ifadeyle gülümsedi. "Karım," diye devam etti. John'un gözleri düşünürcesine kısılmıştı. "Üç yıl önce, önderlik edeceğiniz eğitimi kazanmıştı. Tanışmıştık sizinle."

"Evet evet," dedi John, sabırsızca. İçten bir ifadeyle gülümsedi. "2017-2018 dönemindeki eğitim. Hatırladım. Karınız çok iyi bir formülle başvuruda bulunmuştu. Boğaziçi Üniversitesi'ndendi, değil mi? Fakat eğitime katılmamıştı... Gerçi ben sizi buna pek inandıramamıştım. Hatırladım." Bora'nın bakışları merakla bana çevrildi. "Tuhaf bir tesadüf oldu tekrar karşılaşmamız," dedi John. Onun da bakışları bana çevrildi. "Kontenjan boşluğundan yararlanarak eğitime almıştım ya seni... Bayan Karabey sayesinde... Yani o

eğitime katılmadığı için, bizimle olabildin." Bora şaşkınlıkla bize bakarken, Gökhan sırıtıyordu.

"Evet bahsetmiştin," dedim, John'u bozmamaya özen göstererek. Yapmacık bir şekilde tebessüm ettim. "Hatta başvurusundaki formülü de ders sırasında, örnek olarak göstermiştin."

"Evet," dedi John, neşeli bir tavırla. "Geliştirilmeye çok müsait bir formüldü. Haklarının bizde olmasını isterdim." Bakışları Bora'ya çevrildi. "Ulaşabildiniz mi eşinize?"

Bora, John'un gerçek kimliğimi bilmediğini anlamış, hatta afallamıştı. "Evet," dedi, durgun bir ifadeyle. "Ulaştım."

"Sevindim. Kendisiyle görüşmek isterim," dedi John, hevesli bir ifadeyle. "O formül hakkında kendisiyle konuşmak isterim. Oluşum adımlarını merak ediyorum." Bu pek mümkün değildi çünkü formülün her bir adımı yanmış ve kül olmuştu. "Bunu sağlarsanız, çok sevinirim."

Bora'nın bakışları birkaç saniyeliğine bana çevrildi ve yeniden John'u buldu. "İletirim kendisine..." dedi.

"Siz," dedi John, şaşkın bir ifadeyle. "Siz borç alışverişine girecek tanışıklığı ne zaman sağladınız?" Bakışları şimdi de bana çevrilmişti. "Nina?"

"Uzun hikaye... Türkiye'den tanışıyoruz..." dedim.

John'un gözlerinin irileştiğine şahit oldum. "Türkiye'den?" dedi, düşünür gibi. Başını iki yana sallarken, gözlerini gözlerimden ayırmamıştı. "Türkiye'den..." Yutkundu. "Nazlı Alaca Karabey sen misin?" diye sordu, *yok artık* der gibi. Bir cevap vermeme fırsat kalmadan, "Tabii ki de sensin!" dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "O formülü ilk okuyabilen de sendin!"

"Bunları konuşmasak?" dedim, bıkkın bir tavırla. John ise hayretle yüzüme bakıyordu. Dağ evinde ona evli olduğumu öğrendiğimi de söylediğim için, parçalar zihninde daha da belirginleşiyordu. "Dediğim gibi bana çeki geri verecekler ve ben borcumu ödeyeceğim."

John başını iki yana salladı. "Ben hallettim zaten," dedi. Yüzüne ve ifadesine görünmez bir mesafe yerleşmişti. "Yani dediğim gibi dağ evini de satıyorum ve-"

"John," dedim, ısrarcı bir şekilde. "Dağ evini satmamalısın. Ve hatta Boston'daki evi de geri almalısın." Gözlerim kısılırken, yüzüme şüpheli bir ifade yerleşti. "Bay Ortiz'in, evi alması için bulduğu Türk yatırımcı Bay Karabey değil miydi? Ben öyle düşünmüştüm."

John, kendinden emin bir ifadeyle, "Hayır," dedi. Buna şaşırmıştı. Ceketinin cebinden cüzdanını çıkarttı. Cüzdanını açtı ve içinden aldığı kartvizite baktı. "Çınar Akbulut," dedi. Bora'nın ve Gökhan'ın bakışlarına yerleşen şaşkınlığın bir benzeri, muhtemelen benim yüzümde de görülüyordu. "Fakat ben tanışmadım. Ödemeyi yaptı fakat henüz resmi işler tamamlanmadı."

"Nasıl yani?" diye sordu Gökhan, ilk kez lafa giriyordu.

John ise, Gökhan ve Bora'nın şaşkınlığına bir anlam yükleyememişti. "Tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Kuzeni," dedi Gökhan, başıyla Bora'yı göstererek. "George Ortiz'le... CIA ile nasıl bir bağı olabilir bu adamın?!" Bu, an itibariyle benim de merak ettiğim bir konuydu.

"Dediğim gibi... Çınar Akbulut'u tanımıyorum," dedi John. Aslında tanıyordu fakat farkında değildi. Yalnızca, beni kendisine ulaştıran Sergio'nun Çınar Akbulut olduğundan haberdar değildi, o kadar.

"Kartviziti alabilir miyim?" dedi Bora. John'a farklı bir seçenek bırakmamak adına, elini çoktan uzatmıştı. John kartviziti Bora'ya verdi. Bora, numarayı kendi telefonuna yazıyordu. Telefonu kulağına götürdüğünde ise olduğum yerde nefesimi tutmuştum. "Ben halledeceğim," dedi Bora. Bunu beklemiyordum.

"Zahmet vermek istemem," diye mırıldandı John.

"Demek numaram kayıtlı..." dedi Bora. Artık Türkçe konuşuyordu. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla, hala kuzeni Çınar'dan hoşlanmıyordu. "Neredesin?" diye sordu. Merakla, Bora'nın ağzından çıkacak cümleleri bekliyordum. "Ne işin var senin DC'de?" diye sordu. Suyumdan birkaç yudum aldığımda, boğazımın acıdığını hissetmiştim. "Sana

bir konum atacağım. Oraya gel. Yüz yüze konuşalım." Bora telefonu kapattı fakat telefonla işi bitmemişti.

"Buraya mı çağırıyorsun?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla. John anlamasın diye mi yoksa alışkanlıktan mı bilmiyordum ama Türkçe konuşuyordu.

Bora, ekrandan bakışlarını çekmeden, "Evet," dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Çok önümüze çıkmaya başladı. Sıkıldım kaçak dövüşten. Gelsin, yüzleşelim."

"Hazırlıklı değiliz?" dedi Gökhan, sorar gibi. Hazırlanmalarına gerek yoktu, Çınar Akbulut buraya gelmezdi. Benimle, Bora'nın ve Gökhan'ın karşısında karşılaşarak, beni zor duruma sokmazdı.

"Bizi öldürmeye kalkacak olsa, pazartesi gecesi sizi o evden kurtarmazdı..." dedi Bora. Bakışları John'a çevrildi. "Parayı hesaba geri gönderin. Eviniz de siz de kalsın..." dedi, samimi bir ifadeyle. "Nazlı'ya verdiğim çekin de bir önemi yok. Geri verseler de vermeseler de sorun değil. Fakat size tavsiyem, o mekanda oynamayın. Ben olayların biraz uzağındayım ve kavrayamıyorum fakat mekanın sahibini yakinen tanıyorum. Size bu krediyi açtığına göre, sizinle kişisel bir derdi olmalı."

"Nasıl yani?" diye sordu John. Sanırım içimizdeki en masum insan oydu. "Benimle ne gibi bir derdi olabilir?"

"Orası özel bir mekan. Genellikle büyük suçluların cirit attığı ve genellikle iş konuştukları, özel bir mekan," dedi Bora. Sıkıntılı bir nefes verdi. "İstisna üyeleri de var fakat en azından, onlar da çevrilen dolaplardan bir şekilde haberdar. Sizin oraya yolunuz nasıl düştü?"

"Sergio götürdü," dedi John, bana dönerek. John kesinlikle Bora'nın karşısında patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Konu Annie'ye de gelmeden kalksa iyi olurdu. "Bu durumda Sergio da bir suçlu mu oluyor?" diye sordu, merakla.

"Çevresi geniş," dedim, arsızca gülümseyerek. "Sonuçta ben de girdim, pek suçlu sayılmam. CIA'denim."

"Sergio kim?" diye sordu Gökhan, meraklı bir tavırla.

"Annie'nin arkadaşı... Psikoloğumun," dedim, ters bir tavırla. Konuyu Annie'ye benim getirmem takdirlik bir davranıştı fakat Gökhan'ın konuyu deşmemesi için, bu uyarıcı bir cümleydi. Bakışlarımı tekrar John'a çevirdim. "Neyse, sorun çözüldü..." dedim, gülümseyerek. "Zaten senin borcunu ödemek için de bağlantıyı Sergio ile sağladım," diye yalan söyledim. "Bir daha oraya gitmezsin, olur biter... Parayı geri ödemelerini de Sergio sağlayacak." Söylediğim yalanlar gitgide büyüyordu fakat en azından, durumun toplanıldığına ve John'un kafasında bir soru işareti kalmadığına emindim.

"Kardeşimi tanıyor," dedi John, düşünceli bir ifadeyle. Anlamamışım gibi John'un yüzüne bakıyordum fakat onun zeki bir adam olduğunu atlamamak gerekti. "Sergio, kardeşimi tanıyor... Bu işin arkasında Joseph mi var?" Tarantula'nın adı *Joseph* miydi?

Gülümsemeye çalışarak, "John," dedim. Yüzüm, ağrılarımdan ötürü buruşurken, "Çok yorgunum," diye ekledim.

John'un yüzüne kuşku dolu bir ifade yayılmıştı. "Joseph'i tanıyor musun?" diye sordu. Ne cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. "Nina," dedi, sabırsızca. "Joseph'i tanıyor musun?"

"Belki," dedim. Aslında amacım böyle söylemek değildi. "Hem evet. Hem hayır. Yani... Biliyorum, diyelim."

John bir süre, dikkatle yüzüme baktı. "Peki Nina," dedi, sorgulayıcı bir tavırla. "Tarantula'yı biliyor musun?"

"Bir tür örümcek?" dedim, şaşkınlıkla. Konu örümceklere nasıl gelmişti; hiçbir fikrim yoktu. Ya da rol yapabilmekte üzerime yoktu.

"Emin misin?" diye sordu John.

Bakışlarım gerçek gibi duran fakat aslında gerçekten çok uzak bir şaşkınlıkla, Bora ve Gökhan'a çevrildi. "Yanlış biliyor olamam, değil mi, örümcek?" dedim. Tekrar John'a döndüm. "John... İyi misin?"

"Kusura bakma," dedi John, mahcup bir ifadeyle. Konuyu bıçakla keser gibi kesmişti. "Seni yordum..." Ayağa kalktığında, ona eşlik ettim. "Sanırım Sergio ile konuşmalıyım." Bugün Sergio ile görüşmek isteyen epey bir insan vardı ve bunların başında ben geliyordum. "Her şey için teşekkürler çocuk..."

"Rica ederim profesör," dedim, şebek olmaya çalışarak. John gülerken, Bora ve Gökhan'a dönmüştü.

Ayağa kalkan Bora, John'un elini sıktı. "Ev işini hallettiğimde, Nazlı size haber verecektir." John'un bakışları refleksif bir şekilde, birkaç saniyeliğine bana çevrildi. *Nazlı* onun için bir yabancıydı ve buna alışmakta zorlanacağını hissediyordum.

"Parayı hesaba geri yatıracağım birazdan," dedi John. Gökhan'a döndü ve onun da elini sıktı. John kapıya doğru ilerlerken, yorgun adımlarla, peşinden gittim. Kapıyı açtı ve birlikte dışarıya çıktık. Bahçe kapısına yaklaştığımızda John durdu ve gözlerini yüzüme sabitledi. "Joseph'den uzak dur çocuk," dedi. John'un Tarantula'ya hiç benzemediğini bir kez daha fark ederken, şaşkın tutmaya çalıştığım yüz ifadesiyle John'a bakıyordum. "Joseph tehlikeli birisi."

"Joseph'i tanımıyorum," dedim. Kollarımı bağladım. "Sergio'nun arkadaşı... Arkadaşımın arkadaşı yani. Bu kadar. Hem, içerideki adamlar da tehlikeli. Beni merak etme."

John'un kısılan gözleri, salonun penceresine çevrildi. Bezgin bir nefes verdi. Bakışları yeniden beni bulduğunda, "Tüm geçmişini o adam yüzünden mi sildin?" diye sordu. Hiçbir cevap vermeden John'a bakmaya devam ettim. "Deli olduğunu düşünmüştüm bundan üç sene evvel. Yana yakıla seni arıyordu. Nazlı'yı. Bana bi' fotoğraf göstermişti, dikkatli bakmamıştım bile. Öyle emindim ki Nazlı'nın eğitimde olmadığından... Anımsıyorum, Bay Karabey burnunun dibine kadar geldi. Sen benim hep yanımdaydın ama hiç karşılaşmadınız. Ne bu? Kader mi?"

"Hayır," dedim, sertçe. Derin bir nefes aldım. "Karşılaşmamızı engellediler. Engellemişler. Bilmiyorum.

Farkında mıydım bunu yaptıklarının, bunu da bilmiyorum. İçinde onun olduğu hiçbir düşüncem yoktu. Ona çıkabilecek hiçbir şeyi sorgulamıyordum." John, tüm dikkatiyle beni dinliyordu. "Bu nasıl bir şey biliyor musun? Sanki beynim, ona dair algoritmik düşünceleri anında bloke ediyordu. Hem anlıyordum. Hem de anladığımı bile anlamıyordum."

John, bir tespit yaparcasına, "OCTO'dansın," dedi. Yüzüne derin bir keder yayılmıştı ve sanki başını iki yana sallayarak, bunu dağıtmak istiyordu. "CIA'densin de aynı zamanda. CIA'e sızan bir casussun... Tahmin etmeliydim!" John'un OCTO'nun varlığını bilmesine şaşıramazdım çünkü aslında Tarantula, bunu bildiğini ima etmişti. Zamanını hatırlamıyordum fakat bende kayıtlı kalan, böyle bir bilgi vardı.

Meraklı bir ifadeyle, "Bu, arkadaşlığımız için bir sorun mu?" diye sordum.

"Bu, senin için bir sorun çocuk!" dedi John. Sıkıntılı bir nefes verirken, ellerini cebine soktu. "İntihar etmişsin fakat can çekişiyorsun henüz! Ölmek üzeresin fakat farkında değilsin!"

"Başımın çaresine bakarım," dedim. Bu cümlem John'a güven vermemişti. Elimi omzuna koyduğumda, bir sıkıntılı nefes daha verdim. "Bay Ortiz'e bunu söyleyerek, fişimi çekmezsin değil mi?"

"Joseph'e söyle. Beni arasın," dedi John. Tükürürcesine ağzından çıkan cümleleri ben henüz algılayamadan, hızlı adımlarla bahçeden çıktı.

Hayatım kesinlikle, dört sene önce, çok daha güzeldi.

♠

Gözlerimi açmama sebep olan birtakım sesler duymuştum. John'un gidişinin ardından biraz olsun uyuyabilmek için odama gelmiştim fakat bugün, her şey uyumamı engellemek üzere gelişiyordu. Yavaşça yataktan doğrulurken, CIA tarafından bana teslim edilen silahımın olmadığını, Rus aksanlı kadının o silahı benden aldığını hatırladım. OCTO'dan temin ettiğim cephanelik aşağıda,

bodrumdaydı fakat bodruma ulaşacak kadar bir zamanım olup olmadığını bilmiyordum. Odanın kapısını dikkatli bir şekilde açtığımda, seslerin arka bahçeden geldiğini anlamıştım. Silahsız bir şekilde bahçeye çıkmam doğru değildi fakat ciddi bir tehlike olabilirdi ve kendimden evvel düşünmem gereken bir görevim vardı. Hızlıca mutfağa ilerleyip büyük bir bıçak alırken, burasının kendi evim olmadığına lanet etmiştim.

Seri adımlarla bahçeye doğru ilerlerken, şu an için bedenimin yeterince güçlü olmadığını unutmamam gerektiğinin bilincindeydim. Bahçeye çıktığımda, bıçağı her an fırlatmaya hazır bir şekilde elimde tutuyordum fakat buna gerek olmadığını anlamamla birlikte kalakalmıştım.

"Sana tekrar görüşeceğimizi söylemiştim!" diye bağırdı Bora.

Bağırdığı kişi Bob'du. Bana bayıltıcı son hamleyi yapan adam. Mehmet Şahindağ'ın adamı.

Bora, iki adamın kollarından tuttuğu Bob'un suratına sert bir yumruk atarken, Gökhan kollarını bağlamış onları izliyordu.

"Selam Bob!" diye bağırdım, alaycı bir gülümsemeyle. Yalnızca Bob'un değil Bora'nın, Gökhan'ın ve iki adamın da bakışları bana çevrilmişti. Her an birini doğrayacakmış gibi elimde tuttuğum bıçakla birlikte, onlara doğru ilerlerken, "Nasılsın görüşmeyeli?" diye sordum.

Bob'un iyi olduğu söylenemezdi. Yüzü gözü kan revan içinde kalmıştı fakat kötü olduğu da söylenemezdi. Kollarından birileri tutuyor bile olsa, hala ayaktaydı.

"Mehmet Şahindağ'ın adamıyım!" dedi Bob, Bora'ya bakarken. "Benim bir suçum yok. Patron ne dediyse onu yaptım ben."

"Günahını alma adamcağızın..." dedim, kaşlarım havalanırken. Başımı iki yana salladım. "Kocamın mahvolmasını istemişti o sadece... Sen saçımı çeksen mahvolurdu zaten benim kocam," dedim. Öyle bir gülümsüyordum ki, Bob bıçağı beklemediği bir anda

kendisine saplayacağımı düşünüyordu. "Sen ve arkadaşların çok abarttılar. İç organlarımda hasar var! Ayıp!" dedim. Bora, dizini Bob'un karnına sertçe geçirdiğinde, uzun boyun avantajını bir kez daha fark etmiştim. Keşke ben de bu kadar uzun olsaydım.

"Emri Mehmet Şahindağ'dan aldım!" dedi Bob, inlerken. "Benim suçum yok!"

"Ben emir almadım," dedim. Bob, acı içinde kıvranırken Bora'nın üzerinde tuttuğu bakışlarını bana çevirdi. "Ama bu senin iç organlarını deşmek istemediğim anlamına gelmiyor..." Bob'un bakışları elimdeki bıçağa kaydı. "Hayır, bununla ekmek doğruyorum!" dedim. Yüzüm buruşmuştu. "Bu bıçaktan vazgeçeceğim kadar değerli değilsin, saçmalama!"

"Racona bak amına koyayım," diye mırıldandı Gökhan.

Bob'un bakışları Gökhan'ı bulduğunda, kaşlarım çatılmıştı. "Sen Türkçe biliyorsun," dedim, Türkçe konuşarak. Bob'un gözleri gözlerime sabitlendi. "Evet... Sen Türkçe biliyorsun!" dedim, şaşkınlıkla.

"Biraz," dedi Bob. Başını hafifçe öne eğerken gözlerini kapatmıştı. "Konuşursam beni öldürür!" dedi, aman dilenir gibi.

"Konuşmazsan da Kara seni öldürür!" dedi Gökhan, hırsla. Bob'un Türkçe bilmesini önemsemeden, İngilizce konuşmuştu. Bob'un diz kapağına attığı güçlü tekme, iri adamın yere düşmesine sebep olsa da Bora'nın adamları iki kolundan çekiştirerek kalkmasını sağlamışlardı. "Konuş!" diye bağırdı Gökhan.

"Konuşamam..." dedi Bob.

"Yok henüz konuşabilirsin..." dedi Bora, tehditkar bir şekilde gülümseyerek. "Çünkü ben senin dilini henüz kesmedim!"

Bu hoşuma gitmişti. Elimdeki bıçağı Bora'ya uzattım. Yapay bir gülümsemeyle beraber, "Artık bana yenisini alırsın sen," dedim. Bob bu blöfü yer miydi bilmiyordum fakat

Mehmet Şahindağ'ın adamıysa, Kara'yı iyi tanıyor ve yapabileceklerini biliyor olmalıydı.

Bora bıçağı elimden aldığında, Bob, "Yapma!" diye bağırdı. "Lütfen bana acı Kara!"

"Kara'nın acımasız olduğunu bilmiyor olamazsın Bob!" dedim, alayla. Kollarımı bağladım. "Sana şefkat göstermeyecektir! Herkese şefkat göstermiyor maalesef!" Bob, bana gerçek değilmişim gibi bakıyordu çünkü nasıl bu kadar eğlenebildiğimi anlayamıyordu. "O yüzden bence konuşmalısın, sana dost tavsiyesinde bulunuyorum bak, bu kıyağımı unutma!"

"Sen kimsin?" diye sordu Bob, şaşkınlıkla. Bora, bıçağı elinde tutuyor ve bakışlarını Bob'dan ayırmıyordu. "Bir asker gibi davranıyorsun."

Küçük, samimi bir kahkaha attım. "Nina Adams'ın askerleri olur ama Nina Adams kimsenin askeri olmaz!" dedim. Bakışlarım birkaç saniyeliğine Bob'un bedeninde dolaştı. "Senden kum torbası mı yapsam acaba ben? En azından bir işe yararsın..." Gökhan'ın, ciddi olup olmadığımı sorgulayan bakışlarını üzerimde hissettim. "Ne dersin?" dedim, Gökhan'a dönerek. "Sana da ödünç veririm çok istersen..."

Gökhan'ın dudakları *bilmem* der gibi kıvrılırken, "Kum torbası güçten kolay düşmez, eskimez... Senin elinde, iki güne kaput olur bu adam..." dedi.

"İki gün, iki gündür..." dedim, gülerek. Gökhan da ben de Bob'un psikolojisine oynuyorduk ve sanırım başarılı da oluyorduk çünkü Bob, aramızdaki diyalogları korkuyla takip ediyordu. Ben yapmam gerekeni yaparken, işin eğlencesine bakıyordum fakat Gökhan'ın da ne yaptığımı çabucak anlayıp bana ayak uydurması beni şaşırtmıştı. En azından zeki olduğu, kabul etmekte zarar olmaz bir gerçekti.

"Haklısın," dedi Gökhan. Bob'un gözüne savurduğu yumruk oldukça şiddetliydi. "Sevdim ben bu planı."

"Konuşacağım!" diye haykırdı Bob, acı içinde. "Bildiğim ne varsa anlatacağım!"

Hoşnutsuz bir ifadeyle, "Erken pes ettin," dedim.

Gökhan'ın gülümseyen yüzü Bora'ya çevrildi fakat Bora'nın yüzünde mimik oynamıyordu. Tüm ciddiyetiyle Bob'a bakıyor ve tüm gücüyle elindeki bıçağın sapını sıkıyordu. "Kara?" dedi Gökhan, sorar gibi. Bora cevap vermedi. "Kara?" dedi Gökhan, bir kez daha fakat bu sefer sesinin desibeli yükselmişti. Bora Gökhan'ı ancak duymuş gibiydi. "Konuşacak," dedi Gökhan.

"Konuşsun," dedi Bora, ifadesizlikle. "Mehmet Şahindağ, evin dış kapısındaki kamerayı etkisiz hale getirmeyip, izlememiz için *sözde* açık bırakmış. Bu herifi net bir şekilde görüyoruz. Sence, konuşacakları çok değerli olsa, bu kadar kolay bulabilirdik miydik bu herifi? Ama yine de konuşsun tabii."

Bora Türkçe konuşuyordu ve Bob'un onu anladığını anlamıştım. Türkçe'si sandığımdan daha iyiydi. "Yuri ve Juan'ın o evden sağ çıkamamasının bedelini bana ödetiyor," dedi, kederle. "Patron bana artık güvenmiyor."

Ciddi bir ifadeyle, "Seni sağ bırakmamız için bize sebep ver, Bob!" dedim. Bob, bir İngilizce bir Türkçe konuşulmasını yadırgıyor olmalıydı. Gözleri gözlerimi buldu. "Mehmet Şahindağ ile ilgili, ne biliyorsan anlat bize. Bana güvenebilirsin. Ben CIA'denim. Seni korurum."

Bob'un kaşları hayretle havalandı. "CIA mi?" dedi. Alt dudağını ısırırken, gözlerini kapatmıştı. "Teşkilatınızda patronun casusları var!"

"Muhtemelen," dedim sakin bir ifadeyle. Bob gözlerini açtığında, yüzüme tereddütle bakıyordu. "Koskoca teşkilattan bahsediyoruz," diye devam ettim. Bob beni anlayacaksa bile aldığı darbeler kafasını çalışamaz hale getirmiş olmalıydı. "CIA'in Mehmet Şahindağ'ın peşinde olduğunu bilen çok az kişi var, bu çok gizli bir görev. Eğer köstebek bu azınlıktan biriyse de çok geçmeden açığa çıkar. Bu konuda endişe duyma. Bizim gerçek derdimiz ÖRGÜT," dedim.

Bob'un kaşları şaşkınlıkla çatıldığında, Mehmet Şahindağ'ın ÖRGÜT'ün lideri olduğunu bilmediğini

anlamıştım. "ÖRGÜT?" dedi sorar gibi. "Patronun emri aldığı adam mı?" Başımı *evet* der gibi salladım. "Patron emri kimden alır bilmiyorum..." dedi. Patronunun bir patronu maalesef yoktu, ben biliyordum.

"Bana somut bir şey vermek zorundasın," dedim. Gökhan merakla, Bob'la aramdaki sohbeti dinliyordu. "Bildiğin, işe yarayacağını düşündüğün ne varsa... Sen aklına geleni anlat ya da... Ben ne bizim için önemli, ne değil, ayıklamasını yaparım."

"Ben yalnızca Kara'yı takip ediyorum," dedi Bob. Sesinde ve yüzünde oluşan heyecan, yaşayacağına dair bir umut bulduğu içindi. "Kara'yı izliyorum."

"Yakın? Uzak?" diye sordu Gökhan, araya girerek.

Bob'un bakışları Gökhan'a çevrildi. "Uzaktan... Bir ekibim var. Onlardan düzenli bilgi alıyorum. Çok nadir sahaya iniyorum, patron özel emir vermişse..."

Gökhan merakla, "Ekibinle bağlantıyı nasıl kuruyorsun?" diye sordu. Bir adım atarak Bob'a yaklaştığında, Bob korkmuştu. "Kullandıkları yazılımın algoritmasını bildiğini söyle bana!"

"Bilmiyorum," dedi Bob, çekinir gibi. "Ben sadece adamları yönetiyorum. Patrona düzenli olarak, Kara hakkında aldığım bilgileri veriyorum. Neredeymiş, kiminleymiş gibi..." Bahsi geçen Kara'ya bakışlarım değdi. Ona değen bakışlarımın farkına bile varmadan, Bob'a bakıyordu. "Amacımız hep bir açık bulmak ve Kara'nın en yakınına bir adam sokmak. Ya da ailesinin."

"Şu an içeride adamınız var mı?" diye sordu Gökhan.

Bob kafasını salladı. "Benim yok. Uzun zamandır yok. Özgür'den sonra olmadı..."

"Bunu bi' de, karargahta söylemelisin Bob," dedim. Bob'un gözleri kısıldı. "Yalan söyleyip söylemediğini analiz etmeliler... Bu konu, bizim için, gözlem takdirine bırakılamayacak kadar önemli."

Bob, yine kafasını salladı fakat bu bir öncekine tezat bir şekildeydi. "Söylerim." Aslında hiçbir endişe hissetmemesi

ve gözbebeklerinin boyutunun değişime uğramaması doğru söylediğini kanıtlıyordu ama işimi şansa bırakmayacaktım. "Uzun zamandır Kara'ya çok fazla yaklaşamıyoruz. Patronun birkaç hamlesi oldu fakat gerçekleşemedi."

"Kara'nın karısıyla barıştığını öğrendikten sonra, Mehmet yeni bir plana başlamadı mı?" diye sordu Gökhan. Kollarını bağlamış ve merakla Bob'un yüzüne bakıyordu.

"Nina Adams'ı izleyen ekibin başında Juan vardı," dedi Bob. Derin bir nefes aldı. "Juan, son birkaç yıldır, patronun en sağlam adamlarından birisiydi. Nina Adams'la alakalı ne konuştular, ne planladılar bilmiyorum. Tek bildiğim, Juan'ın asansörünün ilk katlarından haber aldığımız-"

"Asansör?" dedim, gelişigüzel bir şekilde. "Adamların kademe sıralamasına asansör mü diyorsunuz?"

"Evet," dedi Bob. Konuşmakta zorlanmaya başlamış, muhtemelen artık ayakta durmaktan yorulmuştu. "A en alt kattır, lafı B'ye taşır. B, C'ye... C, D'ye... Böyle gider. Asansördeki ara katları genellikle bağlantıyı kesebilmek için oluşturuyoruz. D'yi yok edersek, C'den E'ye ulaşamıyorlar ve biz güvenli bölgemizde kalmaya devam ediyor, asansörün alt katlarına yeni insanlar yerleştiriyoruz."

"Haberi Juan'ın asansöründen aldığınız için, Mehmet Şahindağ, plana Juan'la devam etti yani?" diye sordum. Bob, beni onaylar gibi başını salladı. Juan'ın asansörünün alt katlarındaki kişi Matt'ti. En alt kat bile olabilirdi. Biz A'nın Matt olduğunu bildiğimizi belli etmediğimiz için, asansörde değişiklik yapmamış olmalılardı. "Peki her şey dümdüz, sıradan devam ederse... Şahindağ dilediği bir amaca ulaşamazsa, asansördeki insanlarda bir değişiklik yapılmıyor mu?"

"Kaç asansör olduğunu bilmiyorum ama çok olduğunu biliyorum," dedi Bob.

Gökhan'ın gözleri kısılmıştı. "Nasıl yani?" diye sordu.

"Kara'dan haber taşıyan yalnızca ben değilim. Yalnızca benim asansörüm yok. Başkaları da var. Onlarla bilgi alışverişine giriyoruz ama, bazen de giremiyoruz. Mesela

Patron, Özgür'ün benim asansörümde olduğu bilgisini diğer asansör sahiplerinden saklamıştı. Benden saklanan bir şeyler var mı, bilmiyorum."

"Bize isim ver!" dedim. Bob başını iki yana salladı. "Bize, Kara'yı ve beni takip eden asansör sahiplerinin ismini ver!"

"Gerçekten bilmiyorum..." dedi Bob. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Juan'la bana ortak iş vermese, Juan'ın da seni takip etmekle görevli olduğunu bilemezdim. Benden o gece, Kara'nın kumarhaneden çıktığı bilgisini Juan'a iletmem istenmese, Juan'dan haberdar olamazdım. Asansör sahipleri kendi aralarında arkadaş olamazlar. İletişim kuramazlar. Birbirlerini tanımazlar. Patron istemedikçe... Sadece bazen, internet üzerinden, birbirimizin yüzünü görmeden iletişim kurarız, o da patron isterse..."

"Bir dakika," dedim. Kaşlarım çatılmıştı. "Kara'nın yanında adamın olmadığını, Özgür'den sonra içeride bir casus olmadığını söyledin..." Bob, *evet* der gibi kafa salladı. "Ama başka bir asansör sahibinin, Mehmet Şahindağ'ın Kara'yı takip eden başka bir adamının, içeride bir casusu olabilir?"

"Evet, olabilir..." dedi Bob. Yutkundu. "Ben Özgür'ü diğerlerinden sakladıysam, onlar da benden saklamış olabilirler. Belki Juan'la ya da seni takip eden başka bir asansör sahibiyle çalışan, Kara'dan sorumlu bir asansör sahibi olabilir ve onun Kara'nın yanına soktuğu bir adamı olabilir. Bilmiyorum."

"Ebesinin amı ama!" diye bağırdı Gökhan, öfkeyle. Bakışları Bora'ya çevrilmişti fakat Bora öyle sakin bir şekilde Bob'a bakıyordu ki, artık bu sakinliği beni rahatsız etmeye başlamıştı. "Bütün adamları öldürsek, yarın yine bir adam sokar lan bu orospu çocuğu!"

Bora'nın bakışları Gökhan'a değerken, "Öğrenmek istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu. Derin bir nefes aldı ve bana döndü. "Başka sorunuz var mı?"

"Asansör sistemi ilgimi çekti," dedim. Bora'nın yüzündeki sakin tavra inat, kara gözlerinde aceleci bir ifade vardı. "Belki Bob bize istediğimizi veremez ama en azından

Mehmet Şahindağ'ın beyninin bir kısmını çözmemizi sağlayabilir. Biraz dinlensin, sonra konuşmaya devam ederiz."

"Herife bir serum hazırlatalım," dedi Gökhan, beni desteklercesine.

Bora gülümsediğinde yüzünde oluşan hin ifade ürpermeme sebep olmuştu. "Hazırlat sen," dedi Gökhan'a. Kapkara gözleri yeniden beni buldu. "Senin de Bob'la yazışmanı sağlamaya çalışacağım..." dedi.

Ve sonrasında, saymayı akıl edemediğim fakat çok az olduğunu tahmin ettiğim saniyeler içinde, çok garip bir şey oldu.

Bora, Bob'un yakasına yapıştı, onu hızlıca masaya sürükledi, kafasını masaya yatırdı ve "İşte bundan sonra, konuşamayacaksın!" dedi.

Kara.

Adamları Bob'un ağzını zorla açtığında, elinde dakikalardır tuttuğu bıçak, Bob'un masanın üzerine uzanmak mecburiyetinde kalan diline sertçe saplanmıştı.

"İki dakika lan! İki dakika!" diye haykırdı.

Hangi iki dakikadan bahsettiğini bilmiyordum fakat Gökhan biliyor olmalıydı ki, yüzüne ilk anda yayılan şaşkınlığı perdelemiş üzüntüyle Bora'ya bakıyordu.

Kara'ya.

"Ne demiştin sen bana?" diye bağırdı Bora, Bob'un kafasını sertçe masaya vururken. "Hatırlıyor musun ne demiştin?! '*Siz de bi laf varmış Kara, boş yapma!'* Hatırlıyor musun?!"

Bob, hatırlıyorsa da, artık cevap veremezdi.

"Sana görüşeceğimizi söylemiştim! Allah işte, böyle çıkardı seni karşıma! Ama merak etme, kolay kolay ölmeyeceksin! Sen var ya sen... Sen... Öyle kolay ölmeyeceksin!"

Bob'un kan kaybından değilse de kalp krizinden öleceği aşikardı.

"O gün, o patronun kurtarmıştı seni elimden... Nerede lan patronun şimdi?! Niye yem diye attı seni benim önüme?!"

Bob'un kafası, bir kez daha masaya sertçe çarptığında, beyin kanaması geçirmeye başlamış olması da ölümüne giden yolun ihtimalleri dahilindeydi.

"İki dakika doldu mu?!"

Bob'a sormuştu ve ben Bob değildim. Fakat, "Bir dakika, kırk dokuz saniye," diye cevap verdim.

Bir dakika kırk dokuz saniyedir diken diken olan tüylerim, bundan sonra hiç eski haline dönemeyebilirlerdi çünkü Kara'yı tanımadığımla gerçekten de yüzleşmiştim ve bir süre bu görüntüyü atlatamayacak gibiydim.

Bora, iki dakikayı doldurmaya meraklı olmalıydı ki, Bob'un kafasını bir kez daha masaya vurdu.

Şüphesiz ki Kara, beklenmedik, tahmin edilemez, ne yapacağı kestirilemez birisiydi.

Çıkmadık candan ümit kesilmemekle beraber, Bob bu saatten sonra iki dakika bile yaşamazdı.

"Öldü öldü, bırak," demem gereken yerdeydim ama demedim. Ekmek kesmek için kullandığım fakat artık kana bulanan bıçağım, Bora'nın elinden kayıp, Bob'un bedeninin yanına düşmüştü. *"Manyak mısın sen?"* diye de sorabilirdim ama cevabı zaten biliyordum.

"Kaldırın şunu!" dedi Bora, emreder gibi.

Yanındaki iki adamı Bob'u yerden kaldırmaya yeltenirken, Gökhan, "Yaşayıp yaşamadığını kontrol edin!" dedi. Bora yüzünü en sonunda bizden tarafa dönmüştü fakat bakışlarının hedefinde yalnızca Gökhan vardı.

"Nabzı atıyor," dedi, adamlardan birisi.

Bora, bakışlarını Gökhan'dan çekmeden, "Öldürün o zaman, yoksa Gökhan acil müdahale edecekmiş gibi duruyor," dedi. Sesi, benim içimdeki cehennem ateşine zıt bir şekilde buz gibiydi. "Hipokrat!"

"Hastaneye götürmek de bir seçenek!" dedim, dan diye. Bir adım öne atılmış ve adam Bob'u boğarak öldürmesin diye, *dur* der gibi bir işaret yapmıştım. Kızgın bakışlarımı Bora'ya diktim. Ya da Kara'ya. "Bob'la daha sohbet edecektim ben!"

"Sana yeni bir asansör bulurum ben ya, merak etme..." dedi Bora. Benim aksime Türkçe konuşmuştu. Adam, Bob'un tekrar boğazına yapıştı. "Zaten çok varmış. Bulurum bir tane." Hayretle havalanan kaşlarım, Bora'nın ilgisini çekmemişti. Ellerindeki kana *hay Allah bu çıktı bir de başımıza* der gibi bakarken, arkasını döndü ve kapıya ilerledi. İçeriye girmeden, "Erdem! Nazlı Hanım'a yeni bir ekmek bıçağı alın!" diye seslenmişti.

♠

Gökhan içeriye benimle beraber girmiş fakat öncesinde, adamlara, bahçenin temizlenmesi talimatını vermişti. Bora banyoda olmalıydı. Ben mutfakta su içerken, Gökhan salondaki koltuğun kolçağına sırtını yaslamış, bacaklarını uzatmış ve sanırım uykuya dalmak istiyordu. Bir süredir, benimle ilgilenme pahasına, Bora'nın ve Gökhan'ın uyku düzenlerinin alt üst olduğunun farkındaydım. Benim de bir uyku düzenim olduğu söylenemezdi. Gece uykusundan, şiddetli ağrılarla uyanıyordum ve Bora'nın tavrından anladığım kadarıyla uykularımda sayıklıyordum. Odama geçerek yatağa oturdum. Kafamın içinde durmaksızın devam eden düşüncelerin bir ucundan tutmalıydım, bundan kaçamazdım.

"Onu polise şikayet ettin ve onun hayatı kaydı. Karşındaki adam, üç sene evvelki adam değil artık. Çok daha kirli, çok daha kötü, çok daha karanlık... Ne yazık ki... Pisliğin içinde ve muhtemelen daha çok batacak..."

Ben, Mehmet Şahindağ gibi, üç sene evvelki hali ile şimdiki hali arasında bir karşılaştırma yapacak kadar Kara'yı tanıyor muydum bilmiyordum.

Odanın kapısı tıklatıldığında, *"Yalnız kalmak istiyorum!"* diye çığlık atmak istedim fakat bunun yerine sessiz kalmayı tercih ettim.

Bora, hiçbir şey söylemeden içeriye girdi ve tekli koltuğa oturdu. "Yarın için doktordan randevu aldım," dedi. Bakışlarımı şaşkınlıkla yüzüne çevirdim. Doktorluk bir durumum yoktu. Zaten dün doktor eve gelmiş ve beni

muayene etmişti. "Kolun için?" dedi, açıklama yapmak ister gibi. Cevap vermek istiyordum ama Türkçe konuşması sinirlerimi bozuyordu. Kolum için neden doktora gitmemiz gerektiğini anlamamıştım. "Vaz mı geçtin?" diye sordu, merakla. Hiçbir şey söylemeden yüzüne bakıyordum. "Peki," dedi, sıkıntılı bir şekilde. "İngilizce konuşursam... Bana cevap verir misin?" Cevap vermedim çünkü hala Türkçe konuşuyordu. "Doktora gitmekten vaz mı geçtin?" diye sordu, çekici bir İngiliz aksanıyla.

"Neden doktora gidiyoruz ki?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Dün akşam konuştuk ya..." dedi, şaşkınlıkla. Onunla cuma gününden beri tek kelime konuşmamıştım. "Yani Gökhan'a söyledin. Kolunun ağrısına dayanamadığını... Uykundan uyandın ağlayarak. MR çekilecek, öyle konuştunuz?"

"Gece mi?" diye sordum, şaşkınlıkla. Bu anı hatırlamıyordum. *Nina, bu unutkanlık sıklaşmaya başlamadı mı sence de?* Başımı iki elimin arasına aldım; içimde konuşan bir ses istemiyordum! "Hatırlamıyorum," dedim, kısık bir sesle.

"Uyku sersemiydin, normal..." dedi. Derin bir nefes aldığını duydum. "Ben sana ne olduğunu sordum. Bana cevap vermek istemedin. Gökhan'a seslendin. Ona anlattın..." En azından, uyku sersemi de olsam, Bora ile asla Türkçe konuşmama kararımı bozmamam, gayet sevindirici bir hadiseydi.

"Kolum acıyor, evet..." dedim, bakışlarım Bora ile birleştiğinde. "Ağrı gibi... Ama tam da değil. Tekme attı koluma herif, ondan."

Temkinli bir ifadeyle, "Mehmet mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "O dokunmadı bana." Dudaklarımı ıslattım. "Bob, Juan ve Yuri ile dövüştüm."

"Anlatacak mısın olanları?" diye sordu, merakla. Bakışlarında beni zorlamak istemediğini belli eden bir tavır vardı. "Merak ediyorum."

"Bob'la aranızda ne geçti?" diye sordum, onun sorusunu duymazdan gelerek. Gözleri zifiri karanlığın izlerini taşıyordu. "Neden öldürdün onu?"

Bora derin bir nefes aldı. "Mehmet'in eski adamlarından," dedi.

Israrcı bir tavırla, "Aranızda ne geçti?" diye sordum.

"İki dakika ile çok sevdiğim birisinin infazını gerçekleştirdi..." dedi. Kaşları çatıldı. "Bir daha gördüğüm yerde, bunu yaptığına onu pişman edeceğime dair kendime söz vermiştim."

"Kimin?" diye sordum.

"Tanımazsın," dedi, düz bir tonlamayla. "Bir arkadaşımın." Haklı olabilirdi. Bay Guerra da onun arkadaşıydı ve ben bunu kumarhaneye girdiğim akşam öğrenmiştim. Bora'yı da aynı Kara'yı tanımadığım gibi tanımıyordum belki de. Biraz tanıyordum ya da.

"Beni neden aradın?" diye sordum. Gözleri kısıldı. "Ne yapacaktın, beni bulsaydın?" Dudakları aralandı, sonra kapandı. Sanki kelimeleri arıyor ama bulamıyor gibiydi. "İntikam mıydı amacın?" diye sordum, ifadesiz bir şekilde.

"Senden intikam almak isteseydim, gidemezdin..." dedi. Birkaç saniyeliğine, tereddüt edercesine, bakışlarını yere çevirdi. "Birden ortadan kaybolmuşsun. Labirentten çıkmış gitmişsin muhtemelen. Ben sadece, merak ettim, seni."

"Mehmet... Benim seni hala sevdiğimi düşünüyor. Seni artık sevmediğime inanmıyor. Önce, bendeki sevginin yok olmasını bekleyecekmiş. O da tabii senin esas niyetini öğrendiğimde gerçekleşecekmiş," dedim. Bora'nın bana çevrilen bakışları gözlerimi delip ruhuma ulaşmaya yelteniyordu. "Derdinin intikam olduğunu söyledi. Rol yapacağını, sana aldanmamam gerektiğini, sevgine de aldanmamam gerektiğini, ihanet eden bi kadını asla affetmeyeceğini, sevsen bile affetmeyeceğini, kendimi kollamamı söyledi... '*O senin kalbini sökecek, ben de kalbini durduracağım. Yaşayacakların çok basit ve bundan ibaret,*' dedi..."

"Ve sen de buna inandın mı?" diye sordu. Sesi meraktan uzak olsa da kapkara bakışlarında derin bir merak vardı.

"Beni sevmiyorsun, buna nasıl inanabilirim?" diye çıkıştım. Başımı iki yana sallamıştım. "Tüm söylediklerinin içinde en mantıklı olan, benden intikam almak istemen..." diye ekledim. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Sen de söyledin... Benden alman gereken bir intikam olduğunu ve ajan olmamı engellebileceğini... Bara gitmeden." Sıkıntılı bir nefes daha verdi. "Eğer öyleyse, bunu açıkça söyleyebilirsin. Sonuçta hayatın kaydı seni polise şikayet ettiğimde, belgeler İstihbarat'a kadar ulaştı, tüm çıkış yolunun senden alınmasına sebep oldum, muhbir oldun."

Bu konuyu kestirip atmak ister gibi, "İntikam falan istemiyorum Nazlı," dedi.

"Muhbir oldun, değil mi?" diye sordum, merakla. Gözleri yeniden kısıldı. "Yani sadece muhbir oldun. Birilerinden laf taşıdın. Birilerini yakalattın, değil mi?"

"Evet," dedi, düz bir ifadeyle.

"Sadece muhbirlik mi?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Uyuşturucu işi?" dedim, kısık bir sesle. Gözlerini yumdu. "Kimyasal silah?" dedim, daha da kısık bir sesle. Gözlerini daha sıkı yumdu. "Bana lütfen, kendi değerlerine karşı gelmediğini söyle." Gözlerini açtığında, kapkara gözleri zift gibiydi. "Kötünün kötüsü olmadığını söyle bana..."

"En kötüsü oldum," dedi. Gözleri, kendinden nefret ettiğini haykırmaktan çekinmiyordu. "Böyle olacağını biliyordum. O yüzden iş birliğinden hep kaçtım," dedi hafifçe gülerek. Yüzümdeki ifadeyi toplayamıyordum. "Kumarı bitirmek kimsenin umurunda değil Nazlı. Dertleri bu değil. Yakalatmamı istedikleri adamlar bu işleri yapıyorlardı ve benim de yapmam lazımdı."

"Buna nasıl dayandın?" diye sordum.

Yüzünde asılı kalan tebessümü yok etmek istercesine kirpiklerini kırpıştırdı. "Dayanmış gibi mi duruyorum gerçekten?" diye sordu.

"Ben sadece hapise girmeni istemiştim," dedim. Yaşamak zorunda olduğu şeyler için asla suçluluk duymamalıydım fakat sesimin üzüntülü çıkmasına engel olamamıştım. "Ben... Bunu düşlememiştim."

Yüzüne yayılan gülümseme içten görünüyordu. "Daha iyi değil mi?" diye sordu. Derin bir nefes aldı. "Sonuçta, senin bile tahmin edemeyeceğin kadar büyük bir bedel ödüyorum."

"İyi diye bir şey yok," dedim, itiraz dolu bir tonlamayla. Başımı iki yana sallamıştım. "Kötü... Her şartta, yaşadığın şeyler kötü... Senin için bile kötü. Çok kötü."

"Aynı benim gibi," dedi. Kaşları havalanırken, derin bir nefes daha almıştı. Sanki var olan oksijen ona yetmiyor, boğuluyordu. "Hak etmediğimi söyleyemeyiz... Sana yaşattıklarım yüzünden bile sadece, daha da kötüsünü hak ettim, belki."

"Belki," dedim. Başımı onu onaylarcasına sallarken, benliğime yerleşen suçluluk duygusunu dağıtmaya çalışıyordum. "Mazlumdum sonuçta. Her ne kadar çok masum olmasam bile... Hile yapmıştım sadece, bir kumarhanede. Anıl'ı yaşatmak için. Bencilce bir amaç doğrultusunda da değildi. Seni bilmem ama... Ben, bana yaşattıklarını hak etmemiştim."

"Masumdun," dedi. Bakışları boşluğa çevrildi. "Çok masumdun hem de..." Gülümsediğinde, bakışları yeniden gözlerimi bulmuştu. "Anneni ve babanı kaybettiğin yaştaydın belki de. Küçük bir kız çocuğu gibiydin. Küçük bir kız çocuğu gibi direttin, en başından beri, her şeyi. Küçük, nazlı bir kız çocuğu gibi..." Bir süre konuşmadan gözlerimin içine baktı ve sonrasında, "Bana neler olduğunu anlat Nazlı. Ne konuştunuz Mehmet'le? Ne istiyor senden?" dedi.

"Tek derdi sana zulmetmek..." dedim. Gözlerimi kapkara gözlerine dikmiştim. "Beni bu halde görüp mahvolmanı istedi." İç çektim. "Öncesinde de onunla birlik olmamı istedi fakat reddettim. Seni sevmediğimi ama ondan da nefret ettiğimi söyledim. Seni sevmediğime inanmıyor. Elif'in,

senin, onun ve... Beyza'nın bir videosunu izletti. Beni test etti..."

Meraklı bir ifadeyle, "Ne videosu?" diye sordu.

"2006..." dedim. Kaşlarım çatılmıştı. Ağustos muydu? Yoksa Temmuz mu? Hatırlamıyordum. "2006 yazı... Yattaydınız. 2006 yazı."

"Anladım," dedi. Tam tarihi hatırlamıyordum. Sayıları unutacak kadar kötülemem mümkün değildi, olamazdı. Tarihi gördüğüme emindim ama hatırlamıyordum. "Başka?" diye sordu.

Geçiştirir gibi, "Seni sevmediğime inanmıyor ama bunu galiba umursamıyor da... O kadar işte," dedim. Beyza Karabey ile ilgili detayları ona anlatamazdım. Bilmediği onlarca şey vardı ve bunları öğrenmesi, onu şüphelendirmekten başka hiçbir işe yaramayacaktı. "Bir telefon geldi ona. Birisini konuşturmaya çalışıyor. *Ev* dedi. Belli ki yakınlarda. Çünkü..." Kaç saat sonra evde olacağını söylemişti? Bunu da hatırlamıyordum!

"Çünkü?" dedi, devam etmemi ister gibi.

"Çünkü... Öyle... Yakın... Kısa zamanda orada olacağını söyledi..." dedim. Bora, dikkatle yüzüme bakıyordu. Sıkıntıyla, "Dinlensem iyi olacak..." dedim.

Bora başını beni onaylarcasına sallarken, "Bir şeyler yemelisin Nazlı," dedi. Sesindeki şefkat tınısını umursamadım. Hatırlayamadığım şeyler sıklaşmış mıydı? Yaşadığım ve hatırlamadığım başka şeyler de olabilir miydi? "Hamburger söylememi ister misin?" diye sordu, gülerek. Onun zıttı şekilde davranacağımı ve bu teklifinden sonra, çorba içmek isteyeceğimi biliyordu. "Ya da belki pizza?"

"Uyanınca çorba içerim," dedim. İfademin umursamazlığı Bora'yı şaşırtmıştı. Hiçbir şey söylemeden beni onayladı. Yatağa uzandım ve gözlerimi kapattım. Mehmet Şahindağ ile yaşadığım her bir anı tekrar zihnimde canlandırmaya başlamıştım. Görüntüler ve sesler oldukça netti fakat rakamlarla alakalı sorunlarım vardı. Bildiğime emin olduğum rakamları hatırlamıyordum. Benim acilen Annie ile

görüşmem gerekiyordu fakat şu şartlar altında bunu nasıl sağlayacağımı bilemiyordum. Zihnimi dinlendirmek için, hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. Fakat sayılar gözlerimin önünden geçerek, hatırlamadıklarımı yüzüme vuruyordu. "Gökhan!" dedim, mırıldanarak.

"N'oldu?" diye sordu Bora, merakla.

"Gökhan'ı çağırır mısın?" diye sordum. Hızlıca doğrulmaya çalıştığımda, sırtımda şiddetli bir ağrı hissetmiştim. "Gökhan'la konuşmam gerek." Bora, birkaç saniye yüzüme bakakaldıktan sonra, ayağa kalktı ve odadan çıktı. Dudağımı ısırarak Gökhan'ı beklemeye başladım. Saniyeleri sayıyordum. İki yüz ikinci saniyede, Bora ve Gökhan odaya girmişti. Bora'yı bu odadan uzaklaştırmam lazımdı.

Panik atak krizi.

Nefes alışverişlerimi hızlandırdım ve benliğime, bu hayattaki en kötü görüntüyü getirmeye çalıştım. Anıl'ın kanlı bedenini düşünmeye başladım. Kollarımda can verişini... Yalnızca nefeslerime odaklandığımda, boğazımdan inlemeye benzer sesler çıkmaya başlamıştı. Nefesimi tuttum. Bora'nın sesine kendimi kapatmıştım. Kokusunu hissettiğimde, nefes almadığım için artık ellerim titremeye başlamıştı. Çenem kasılıyordu. Delirmişçesine, bir noktaya gözlerimi kitlemiştim ve yalnızca oraya bakıyordum.

"Çekil," dedi Gökhan'ın sert sesi. "Bana bak Naz... Bana bak..." Bakışlarımı Gökhan'a kitlediğimde, "Nefes al..." dedi. Nefes almayı bilmiyormuş gibi Gökhan'a bakıyordum. "Sakin sakin nefes al..." Nasıl nefes alınacağını bana göstermeye çalışırcasına, yavaşça nefes alıp nefes veriyordu. Onu taklit ettim. Gözlerim yeniden Bora'ya çevrildiğinde, yine fenalaşıyormuş gibi yaptım. "Kara odadan çık!" dedi Gökhan, telaşla. Bu sefer geldiğini sanmalarını istediğim atak daha sertti. "Çık odadan abi çık!"

"Kapıyı kapat!" diye çığlık attım. Kendi çığlığım beni bile ürkütmüştü. Nefesim öyle düzensizdi ki, gönül rahatlığıyla nefes alıp vermek istiyordum. Gökhan, Bora'nın arkasından kapıyı kapatıp kaygılı bir şekilde yüzüme bakmaya başladı.

Çok sessiz bir şekilde, "Onu bu evden gönder..." dedim. Gökhan'ın kaşları çatıldı. "Beyza..." dedim, dudaklarımı oynatarak. Gökhan, numara yaptığımı ancak anlamış ve dumur olmuştu. Dudakları şaşkınlıktan açılırken, başımla kapıyı işaret ettim. "Konuşmamız gerek!" dedim, fısıldayarak.

Gökhan *tamam* der gibi başını salladı ve kapıya yöneldi. Kapıyı açıp dışarıya çıktı. Bora, kapının önünde bekliyordu. Bakışlarımı duvarda tutuyor ve düzenli nefes alıp veriyordum ama Bora görüş açımdaydı. "İlaç gerek..." dedi Gökhan.

"Ne ilacı?" diye sordu Bora.

"Nefes alıp vermesine yardımcı olacak bir şey... Mesaj atacağım sana şimdi," dedi Gökhan.

"Çocuklardan birisi alsın. Nazlı'yı yalnız bırakmam!" dedi Bora, sertçe.

Gökhan, uyarıcı bir tonlamayla, "Uzaklaş biraz buradan, sakinleşsin!" dedi. Bora bir cevap verecek miydi bilmiyordum ama Gökhan, cebinden telefonunu çıkarttı. "Hadi çabuk ol," dedi hızlıca. Bora, Gökhan'ın aceleci tavrıyla telaşa kapılmıştı. "Reçete isteyeceklerdir, artık nasıl halledeceğin sana kalmış!" Saniyeler içinde kapıdan gelen ses duyulurken, Gökhan'ın bakışları merakla bana çevrildi. "Düzenbazın önde gideni olmuşsun!" dedi, isyan eder gibi.

"İltifat olarak kabul ediyorum bunu," dedim. Tavrım samimiyetsizdi. Gökhan'ın yüzüne memnuniyetsiz bir gülüş yayılırken, tereddütlü bir şekilde karşımdaki koltuğa oturdu. "Benim Annie ile görüşmem gerek," dedim, hızlıca. Gökhan'ın yüzünü derin bir kaygı kapladı. "Sana bir numara vereceğim. Kendi telefonunu kullanma. Ankesörlü hat kullanma. Güvenli bir telefon bul. Ona adıyla hitap etme. Türkçe konuşma. Benim onu acil görmem gerektiğini söyleyeceksin ona."

Gökhan kısa bir süre beni izledikten sonra, "Bir şartla..." dedi. Tepkimi ölçmek istercesine yüzüme bakıyordu. "Bana

her şeyi anlatacaksın. Nasıl tanıştığınızı... Beyza'nın neden benden kaçtığını. Her şeyi..."

"Şart koşacak durumda değilsin Gökhan," dedim. Sesimdeki uyarıcı tını Gökhan'ın gözlerinin daha da kısılmasına yol açmıştı. "En yakın arkadaşının... Ablasının yaşadığını öğrenmesini ister misin? Beni yapmak istemediğim şeylere mecbur bırakma!"

"Na-" Anında çatılan kaşlarım, Gökhan'ın duraksamasına sebep oldu. "Nina," dedi düzelterek. Adımı ağzına öyle yakıştıramamıştı ki, kendi hitabına yabancı kaldığını hissetmişti. Benim gibi. "Bir sorun var anladığım kadarıyla... Mehmet Şahindağ ile mi alakalı?" dedi.

"Hayır değil," dedim, düz bir ifadeyle. "Benimle alakalı... Annie Morgan'ın yardımına ihtiyacım var."

"Bana sorunu söyle..." dedi Gökhan. Tavrı uzlaşmacıydı. "Belki ben yardım edebilirim?"

"Dediğimi yap Gökhan!" dedim. Bu bir emirdi. Gökhan, bunun bir emir olduğunu ve kendisine taviz vermeyeceğimi, hatta kabul etmezse Bora'ya her şeyi gerçekten de anlatmaktan gocunmayacağımı bakışlarımdan anlıyordu. "Sabaha karşı buluşsun benimle. Güvenli mekanda beklesin beni. O anlar..."

"Mehmet peşinde... Mehmet'i Beyza'ya götürürsün. Hem Kara? Kara seni hayatta yalnız başına bir yere göndermez!" dedi Gökhan. Aslında onu bu işe bulaştırmam pek doğru bir hamle değildi fakat eğer Annie ile OCTO sistemi -internet- üzerinden iletişim kurarsam, bundan birçok kişinin de haberi olacaktı. Herkes başımıza üşüşürdü ve bu, şu an istediğim son şeydi. "Tehlikeli bu..." diye devam etti Gökhan.

"Annie ile görüşeceksem Mehmet Şahindağ'ı atlatırım. Senelerdir atlatıyorum. Yapmadığım şey değil..." dedim. Gökhan'ın yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti. "O da... Bora da yani...günlerdir uykusuz. Bu gece uyumasını sağlarız. Eğer sen bana yardım edersen, sorun olmaz. Onu beş dakika oyalasan yeter zaten. İzimi beş dakikada kaybettirebilirim."

"Kabanına GPS yerleştirdi ve ruhun duymadı!" dedi Gökhan, sitemle. Başını iki yana salladı. "Adam söz konusu sen olduğunda, bana bile ketum davranıyor. Ne bilelim herhangi bir yerinden de başka bir şey çıkmayacağını?"

"Bu senin yüzünden oldu!" dedim, sertçe. Gökhan sıkıntılı bir nefes verdi. "Senin o, hakkımda ahkam kestiğin mesajını okuyunca çok öfkelendim!"

Gökhan birkaç saniyeliğine bakışlarını yere çevirip yeniden yüzüme baktı. "Tamam yapacağım dediğini..." dedi.

"Güvenli hat bul. Asla *'Beyza'* deme. Türkçe konuşma... İngilizce konuş, benimle konuştuğun gibi..." dedim, uyarıcı bir şekilde.

"Senelerce Beyza'yı ben sakladım!" dedi Gökhan. Onu uyarmama kızmıştı. "Kimse yaşadığının farkında değil. Nasıl davranacağımı biliyorum."

Yüzüme imalı bir gülümseme yayıldı. "Benden saklayamadın?" dedim. Gökhan, donakalmış gibi bana bakarken daha çok gülümsedim. "Fazla ego yapma benim karşımda. Benden daha iyi değilsin."

"Bora'nın bunu öğrendiği gün..." dedi Gökhan, sessizce. Yutkunurken yüzü buruşmuştu. "Muhtemelen kafama sıkmam gerekecek... Arkadaş katili olmasını istemem." Konu buraya nasıl gelmişti? Gülmeye çalıştı. "Bora'nın bunu öğrendiği gün, benim onu kaybettiğim gün olacak..." Bu konu hakkında konuşmak istediğimi sanmıyordum fakat Gökhan, benden kelime dilenir gibi yüzüme bakıyordu.

"Tüm dengesizliklerinin merkezinde bu vardı değil mi?" diye sordum, merakla. Gökhan derin bir nefes aldı. "Yani ondan böyle bir sırrı saklamak... Fazla cesursun..."

"Cahil cesareti," dedi. Gözlerinin dolmasını engelleyememişti. "Ben bunu yapmak zorundaydım Naz..." dedi. Derin bir nefes almaya çalıştı. "Hayatımda ilk kez bunu birisiyle sesli konuşuyorum, çok garip..." Acı çeker gibi güldü. "Mehmet'i öldürürüz ve herkes öğrenir Beyza'nın yaşadığını sandım ama... Ama..." Gözlerinden birkaç damla yaş aktı. "Ölmedi orospu çocuğu! Ölmedi! Ölemedi!"

"Bazı mantık hataları vardı seninle ilgili, kafamda oturmayan..." dedim, sessizce. Gökhan dikkatle bana bakıyordu. "Beyza, Bora'nın başı belaya girmesin diye Mehmet'i öldürmesini istemedi. Ondan söz istedi çünkü Mehmet'in gücünü fark etmişti. Bora Mehmet'i öldürürse, Bora'nın başına gelecekleri biliyordu... Bora'nın *Kara* olacağını bilemezdi. Sen ise bu sözü Bora'nın tutmasına karşı oldukça öfkeliydin çünkü içinde bulunduğunuz şartlar değişmişti. Sen Mehmet'in ölmesini istiyordun, ancak öyle Beyza'nın yaşadığını-"

"Beyza'nın ölümünün bize böyle sonuçlar doğuracağını bilmiyordum," dedi Gökhan, lafımı keserek. Kesik bir nefes aldı. "Mehmet'in ruh hastası gibi sikik bir intikam peşinde koşacağını... Arkasında bir uyuşturucu örgütü olduğunu... Yalanlara dolandım. Beyza da ben de dolandık kaldık. Düğüm düğüm olduk. Bir şeyi ne kadar itiraf etmezsen, o kadar itiraf edemiyor oluyorsun. Bir yerden sonra..."

"Zamanla korkmaya başlıyorsun," dedim, Gökhan'ı analiz eder gibi.

Gökhan, beni onaylarcasına başını salladı. "Vicdanım öyle sızlıyor ki bunu anlatabileceğim kelimelerim yok. Ben çok büyük bir kumar oynadım. Beyza'nın, Leo'nun, Bora'nın ve Begüm'ün hayatı için, büyük bir kumar oynadım. Onlar hayattalar fakat öyle şeyler kaybettik ki... Tahmin edilemez şeyler oldu işte... Bora'nın yüzüne bakacak yüzüm yok aslında..."

"Aydın'ın da..." dedim. Gökhan, iki eliyle yüzünü kapattığında, içine derin bir nefes çekmeye çalıştı. "Ondan çocuğunu aldın. Aldınız..."

"Yaşasın diye!" dedi Gökhan. Sesi, tüm suçlarını bildiğini ama başka da bir çaresi olmadığını haykırıyordu. Ellerini yüzünden çekmeden gözyaşlarını silmişti. "Yaşasın diye Naz. Sadece güvende olsun diye. Bu bir annenin kararıydı. Bu bir amcanın kararıydı. Eminim Aydın da Bora da aynısını yapardı. Tek umudum bu. Tek tutunduğum..."

"Bu yüzden bu kadar hırçındın?" dedim, sorar gibi. "Bu yüzden bu kadar düşkünsün Bora'ya... Ondan öyle bir sır saklıyorsun ki, canını istese verirsin çünkü canını aldın aslında..."

Gökhan'ın gözlerinden birkaç damla yaş daha düştü. "Umarım o da empati yapar ve bir gün beni anlar..." dedi.

"Anlar Gökhan," dedim. Gökhan'ın bakışlarında bir umudun yeşerdiğini hissettim. "Yaptığın takdir edilesi... Mert bir adamsın. Fedakarsın. Bora'nın gerçekten dostusun... Harbi dostsun. Cesursun. Onun her bir anında yanındasın. Elinden tutan, sırtını sıvazlayansın... Ortaksın, yaşadığı her derde... Herkesin keşke senin gibi bir dostu olsa... Seni anlar. Benim mantık hatası olarak şu an kendimce yorumladığım şeylere Bora, *'Gökhan işte...'* diyordu kendince. Ben de yaşarken sorgulamıyordum. Temiz bir hayat amacında olduğunu varsayıyordu... Böyle lanse ediyordun. Arka planda, kimin aklına gelsin, Beyza yaşıyor ve sen bunu saklıyorsun... O da anlar seni. Üstüne düşününce parçaları birleştirir..." Gökhan beni, gözyaşlarının ıslattığı gülümsemesiyle dinliyordu. "Fakat..." dedim, baskın bir tonlamayla.

"Affetmez," dedi, zaten biliyormuş gibi. Başını beni onaylar gibi salladı. "Affedilir mi zaten? Biliyorum affetmez. Ne o ne Aydın. Ne de Begüm! Ne beni ne Beyza'yı... Anlasınlar da... Varsın affetmesinler. Anladıklarında ben çoktan ölmüş olurum zaten."

"Bora'dan çaldıklarınız, Aydın'dan ve Begüm'den çaldıklarınızdan çok daha büyük..." dedim. Gökhan, gözlerinden firar eden bir damla yaşı elinin tersiyle sildi. "Elif'i çaldınız ilk. Sonrası çorap söküğü gibi geldi muhtemelen... Hayalleri bir bir elinden alındı. Kara oldu, sizin yüzünüzden."

"Ben de kirlendim," dedi, acı çeker gibi. Haklıydı fakat o bir fedakarlık yapmıştı; Bora'nın aksine. Gökhan'ın seçtiği yol kendi seçimiydi; Bora ise başta Begüm'ü korumak için bu yolu seçmeye mecbur kalmıştı. "Belki de hiçbir zaman

öğrenmemeli..." dedi Gökhan, düşünür gibi. Sesi kısılmıştı, aklına belli ki türlü fikirler üşüşüyordu. "Hiç kimse bunu öğrenmemeli..."

"Annie durmayacaktır," dedim. Gökhan sıkıntılı bir nefes verdi. "Onun, oğlunu güvende tutmaktan sonraki tek motivasyonu kardeşlerine kavuşmak."

"Ona seni anlatmıştım," dedi Gökhan. Bakışlarına yerleşen suçluluk duygusuna esir olmuş gibiydi. "Zaten ilk zamanları atlattıktan sonra, onu zor zaptetmeye başlamıştım. Bir yerden patlak verecek gibiydi bu mesele. Nedendir, sonraları yumuşadı ve ılımlı oldu. Alıştı hasrete..." dedi. Bilmediği şey, Annie ve Sergio'nun yollarının kesiştiğiydi. "Arkasına dönüp bakmaması gerekiyordu. Saklıyordum birçok şeyi ondan..." Aslında Annie olan biten her şeyi biliyordu fakat Sergio, onlarca adım önde oldukları için onu dizginleyebiliyordu. "Ama Begüm'ün nişanını saklayamadım. Seni anlattım. Yaşadıklarını... O gün gelmeye kalktı. O gün Bodrum'a gelmeye kalktı, düşünebiliyor musun? O gün öyle bir kavga ettik ki... İzini bana da kaybettirdi bir süre sonra."

"Ne kadar çıldırdığını tahmin edebiliyorum," dedim.

"Geberdim," dedi Gökhan. Gözyaşları bir kez daha yanaklarına süzülürken, yine gülümsemeye çalışmıştı. "Ona ulaşamamak... Çok zordu Naz. Hayatımın en zor üç senesiydi... Tamam, telefonda görüşüyorduk ama... Tehlikede sandım. Ne bileyim seninle olduğunu! Nasıl gelsin aklıma!"

"İyi o, merak etme, güvende..." dedim.

"O nişan günündeki konuşmamızda, tüm bu yaşananların, bizim yüzümüzden olduğunu haykırdım ona... Eğer biz, bu kumarı oynamasaydık... Senin yaşadıkların da dahil olmak üzere, her şey daha farklı olacaktı. İnanmak istemedi buna. Gelmek istedi. Ne diyecekti Bora'ya? Ne diyebilirdi?" dedi Gökhan. Gözlerini benden kaçırdığında, karşısında Bora varmışçasına, çok utandığını hissetmiştim. "Bora, onun yaşadığını öğrenirse sevinir zannediyor. Tanımıyor sanki kardeşini. Bora bundan nefret edecek ve o gün ablasının

yüzüne dahi bakmayacak. Üstelik o nişan, çok büyük bir felaketle-"

Zil sesi, Gökhan'ın lafını kesmişti. Elleriyle gözlerini iyice silip içine derin bir nefes çekti. Ayağa kalktı ve kapıya ilerleyip odadan çıktı. Kapıyı açtığını duyduğumda, yatakta geriye doğru gittim ve sırtımı duvara yasladım.

"Ağladın mı lan sen?" diye sordu Bora'nın sesi. Tüm bu yaşananların öznesi olan sese kulaklarımı kapatmak istedim. "N'oluyor?" diye sordu.

"Onu karına sor," dedi Gökhan. Sesi daha da ağlamaklı çıkmıştı. Ne diyeceğini öyle bilememiş olmalıydı ki, topu bana atmıştı. Sıkıntılı bir nefesi serbest bırakırken, adım seslerini işittim. Banyo kapısı sertçe kapanırken, Gökhan için üzülmüştüm. Bunu hak etmediğini biliyordum. İçimde boy gösteren insani tüm duyguları bastırmaya çalışırken, yanağıma bir damla yaşın süzüldüğünü hissettim.

"Nazlı? N'oldu?" diye sordu Bora. Çekinceli bir tavırla bana bakıyordu. Türkçe konuştuğu için onu duymazdan gelmek, benim için de bir kaçış olmuştu. Bora'nın cevap almak için ısrar eden meraklı bakışlarına gözlerimi kapattım. "N'oldu?" diye sordu, bir kez daha. Bu sefer İngilizce konuşmuştu.

Gözlerimi açtım. "Beni ajan yapmayacaklarmış!" dedim, yapay bir sitemle. Bora, bakışlarına yayılan şaşkınlıkla, Gökhan'ı görmek ister gibi kapıya döndü. "Ve sen bunu bildiğin halde, ajan olmanı engellerim diye beni tehdit ettin!" Bora'nın yüzüne mahcup bir ifade yayılmıştı. "Tanıdığım en riyakar insanlarsınız siz! Siz ikiniz! Her şey sizin yüzünüzden! Beni mahvettiniz!" Bora'dan ne konuştuğumuzu gizlemek için açtığım konu, içimde birikmiş öfkeyi körüklendirmişti. "İkinizden de ayrı ayrı nefret ediyorum. Sen benden hala bir şeyler saklayabiliyorsun! Bunu Gökhan'la konuşuyorsun ama benim yüzüme baka baka yalan söylüyorsun!" Bora, ağzını açmadan, şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Söyle! Benden başka neler sakladığını söyle! Belki de gerçekten benden intikam almak istiyorsundur!"

"Yavaş!" diye bağırdı Bora. Bunu beklemiyordum. "Her şeyi birbirine bağlama. Ben seni ajan yapmayacaklarını öğrendim evet ama bunu sana anlatacak fırsatım bile olmadı. Devamlı kavga ediyoruz. Konuşamıyoruz doğru düzgün. Ortadan kayboldun, sonra çıktın geldin kavga ettik. Bara gittik. Ertesi akşam, ben uyanmadan kumarhaneye gittin. Sonra bunlar oldu. Ne zaman anlatacaktım bunu sana?! Anlatacak bir dakikam mı vardı?!"

"Bunu anlatabileceğin zamanda, ben ne dersem o olur diye beni tehdit etmesini biliyordun!" dedim, öfkeyle.

"Çünkü çoktan Bay Ortiz'le konuşmuştum!" dedi Bora, isyan eder gibi. Elindeki ilacı koltuğun üzerine attı. "Adamla anlaşma yaptık! Olacaksın ajan! İstediğin buysa olacaksın! Sakin ol biraz!"

"Ne?" dedim, şaşkınlıkla. Zorlukla yutkunmaya çalışırken, bakışlarım Bora'nın kapkara gözlerine takılı kalmıştı. "Ne? Nasıl yani?" diye sordum. Alaylı bir şekilde güldüm. "Bu da şimdiki yalanın mı?" Boğazımda öfkeli bir kahkaha patladı. "Yalancısın sen!"

"Sana bir açıklama yapmayacağım Nazlı," dedi, bıkkın bir ifadeyle. Başını iki yana sallarken, sıkıntılı bir nefes verdi. "Ne merak ediyorsan, öğrenirsin zaten bunu... Benimle konuşmak istiyorsan şu aksi, suçlayıcı, gergin tavrını at üzerinden. Kendine gel. Biz sen böyleyken, bir bok yapamayız seninle!" Arkasını döndü ve hızlıca odadan çıktı. Kapıyı ise çarparak kapatmıştı.

♠

Akşam, sessiz geçiyordu. Ya da geçmek bilmiyordu. Gökhan evden çıkalı bir saat, on iki dakika, on yedi saniye olmuştu. Annie'yi aramak için gittiğini biliyordum ama Bora'ya ne söylediğini bilmiyordum. Karnım acıkmıştı. Odadan hem çıkmak istiyordum hem de çıkmak istemiyordum. Bora'yla bir saat, yirmi dokuz dakika, kırk sekiz saniye evvel ettiğimiz kavgadan anlaşılacağı üzere, sır saklayan insan dengesizliği çok anlaşılabilir bir durumdu. Üste çıkmaya çalışırken saçmalamıştım.

Resmen Gökhan olmuştum.

Beni ajan yapmayacak olmaları Bora'nın suçu olmakla beraber, aslında Bora'nın suçu değildi de. CIA'e girme hayallerimi hayata geçirmek için bir şeyler yapan birisi olsaydım belki onu bunun için suçlayabilirdim fakat kendime yalan söylememe gerek yoktu. Benim için CIA ajanı olmak, her zaman ulaşılabilir fakat bir o kadar da fantastik bir hayal olmuştu. Üstelik bu, benim için bir şans da olabilirdi ve biraz sorumluluk sahibi olsaydım, iyileşmek adına çaba harcardım. Zaten belki de beni hala daha kırabilen şey, ajan olamayacak olmam değil, Bora'nın bunu benden saklamasıydı.

Ve fakat, ondan sakladıklarımı düşünürsem, onun bu sakladığı şey oldukça masum kalıyordu.

Ablası yaşıyordu.

Leo adında bir yeğeni vardı.

Kuzeni Çınar Akbulut ile kardeş kadar yakındım.

Mehmet Şahindağ, ÖRGÜT'ün üyesi değil lideriydi.

Nükleer silah formülünü ele geçirmeye çalışıyordum.

OCTO'dandım.

CIA'ye sızmış bir köstebektim.

Annem ve babamı da Mehmet Şahindağ öldürmüştü ki bunun Bora'yı ne kadar ilgilendirdiğini bilmesem de, bunu da ondan saklıyordum.

Aynı Gökhan'ı ezen ve bu ezilmeyle beraber hırçınlaştıran hisler, sanki Bora'nın karşıma çıkmasıyla beni de aynı etki altına almıştı.

Kapının açıldığını duyduğumda, "Yatıya geleceğini düşünmeye başlamıştım," dedi Bora'nın sesi.

Gökhan mı gelmişti?

"İşim uzadı..."

Gökhan gelmemişti.

"Ben kalabalık bir karşılama bekliyordum aslında Kara ama..."

Kuzeni gelmişti.

Yataktan kalktım ve odanın kapısını açtım. Koridorda yavaşça ilerlerken, yüzümü ifadesiz tutmaya özen göstermiştim. Madem Sergio, benim yanımda onunla bir araya gelecek kadar kendisine güveniyordu, benim de hiçbir çekincem olamazdı. Hatta, arsızlık yapacaktım. Hatta, her zaman olduğu gibi, içimdeki tüm öfkenin hedefini ona yöneltecektim. Hatta, bu sefer, belki de tüm köprüleri yok edebilirdim.

Bora'nın ve Sergio'nun bakışları aynı anda bana çevrildiğinde, Bora Sergio'nun yüzünden geçen ifadeleri fark etmemişti. Sergio'nun beni ayakta gördüğüne şükrettiğini ve en sonunda beni gördüğü için memnun kaldığını anlamamak için salak olmam lazımdı.

"İyi akşamlar," dedi, nazik bir ifadeyle. Yüzüne ince bir gülümseme yayılmıştı. "Geçmiş olsun Nazlı Hanım."

Nazlı Hanım.

Bakışlarım Bora'ya çevrildiğinde, kendimden tiksindiğimi hissettim. Bora'dan bir şeyler saklamak başkaydı; karşısına geçip bir oyun çevirmek bambaşkaydı. Bora bana bir oyun oynayacak kadar alçak olabilirdi fakat ben hiçbir zaman bu kadar alçalmak istemezdim. Ben hala, onu Gürkan Abi'ye şikayet ettiğimi çaktırmadan onunla gizlice vedalaştığım için kendimi affedemezken, bu yaptığımı kendime yakıştıramıyordum. Şu anki resmin içindeki kadını sevmiyordum. Gürkan Abi'yi Bora'nın gözlerinin önünde, mertçe aramadığım için kendimi ayıplarken, şu an ayıplanacak bambaşka bir an yaşıyordum.

"Çınar Akbulut," dedi Bora, yanındaki adamı takdim etmek için. Bakışlarına yerleşen mesafe, muhtemelen bana öfkeli olduğu içindi. Bora, oturması için kuzenine koltuğu işaret etti ve yeniden bana döndü. Gözleriyle, usulca, gelmemi istedi. Yanına oturmamı...

"Nasılsınız Nazlı Hanım?" diye sordu. Çınar? Sergio? Fox?

Verecek onlarca cevabım vardı ama hiçbirini şimdi harcamak istemediğimi fark etmiştim.

"CIA ile bağlantın ne?" diye sordu Bora. Yanına oturduğumda, kuzenine bir cevap vermeyeceğimi anlamış ve doğrudan sadede gelmeyi uygun bulmuştu. Kuzeni ise, bakışlarını Bora'ya çevirdi ve derin bir nefes aldı. Muhtemelen, kapı duvar suratımla karşılaşmayı beklemiyordu. Peki beklediği neydi? Onunla tanışmam, yeni tanışmış gibi sohbet etmem, Bora'ya bir oyun oynamam mı?

"Sorularını yanıtlamaya gelmedim," dedi Çınar Akbulut. Sesi kendinden emin, ifadesi ise tersti. Belki de nicedir içinde biriktirdiği öfkeyi kusmak için doğru bir an bulmuştu. Tüm bedeninden buram buram gösteriş akıyordu. Kara'ya diklenmek hoşuna gidiyordu. Zaten, bunu bekliyordu. Belki de çok uzun zamandır... "Açık olalım ki gücüm ortada. Bunu çok kere gördün. Bana çalışacaksın."

Bora, benim sergilemediğim mimikleri sergileyerek kaşlarını havalandırmıştı. "Anlamadım," dedi. Hakikaten, aynı benim gibi, anlamadığı sesinden de belliydi. Bu çok ani olmuştu. Beklenmedik.

"Çok net bir şey söylüyorum bence. Bana çalışacaksın. İkimiz de Mehmet Şahindağ'ı bitirme derdindeyiz..." dedi, gücünü Sergio Morris kimlikli Fox'tan alan Çınar Akbulut. Güldüm. Bora'nın da SerFoxÇın'ın da bakışları birkaç saniyeliğine bana çevrilmişti.

"Kimsin sen?" diye sordu Bora, alaylı bir ifadeyle.

"Bugüne kadar hiç kale almadığın, Aydan ve Metin Akbulut'un oğlu..." dedi SerFoxÇın. İfadesinden öfke akıyordu. "Hüseyin Akbulut ile Nagihan Akbulut'un torunu... O hapse attırdığın Zeki Akbulut var ya... Onun da torunu sayılırım!" *N, bir zamanlar zengin ve gururlu ama güçsüz Çınar; şimdilerde hala zengin, artık güçlü fakat oldukça ukala bir Çınar olmuş. Allah'ın Amerika'sında, Türk filmi çeviriyor resmen.* "Betül Akbulut'un yeğeniyim."

"Yani?" dedi Bora, alaylı bir merakla.

"Akbulut'ları silen Ahmet Karabey'in biricik oğlundan, Kara'dan, güçlüyüm..." dedi SerFoxÇın.

"Bravo?" dedi Bora. Sorar gibi göz kırptı. "Yani?"

"Eğer bana çalışmazsan, Mehmet'in leşini kapının önüne atacağıma yemin ederim. Onunla kişisel husumetini hiçbir zaman halledemezsin..." dedi SerFoxÇın.

"Beni bununla mı tehdit ediyorsun?" diye sordu Bora, kinayeyle. Güldü. "Eyvallah... Sorun yok. Geberip gitsin, sikimde değil. Önemli değil benim için. Aptal mıyım amına koyayım ben, ille de benim öldürmem gerekmiyor. Evet onunla kişisel bir derdim var ama halledemezsem de halledemem. O kadar da önemli değil!"

"Blöf yapıyorsun," dedi SerFoxÇın. Bakışları, Bora'nın gözlerinden ayrılmıyordu. "Adım kadar eminim ki, Mehmet'in karşısında olmak için ölüp bitiyorsun... Yoksa sen kalkıp da CIA ile iş birliği yapacak bir adam değilsin. Girersin hapse, olur biter. Senin Mehmet'ten öğrenmen gereken çok önemli bir şey var. Kimse kimseyi sikmesin..."

"Adın ne?" diye sordum dan diye. SerFoxÇın'ın bakışları da Bora'nın bakışları gibi bana çevrilmişti. Onun birden fazla adı vardı ve madem böylesi bir kibirle karşımızda duruyordu, o zaman her şeyi Bora'ya itiraf etmekten de gocunmaması gerekirdi! "Adın kadar eminmişsin ya..."

"Çınar," dedi SerFoxÇın. İfadesi pürüzsüz fakat sorgulayıcıydı. Ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyordu. Ben de ne yapmaya çalıştığımı tam olarak bilmiyordum ama oturan ego hallerinden midem bulanmıştı. Bakışlarının hedefi yeniden Bora'nın gözleri oldu. "Üç senedir yapamadıklarını ve benim sana yaptığım o iki büyük iyiliği düşün Kara..."

Bora, hiç düşünmeden, "O fotoğrafları sen mi yolladın?" diye sordu.

"Evet," dedi SerFoxÇın, kibirli bir gülüşle. "8 Kasım 2018... 8 Kasım 2019... Bak Allah'ın işine, 8 Kasım 2020'de karınla yan yanasın." Bora'nın bakışları anlık bir şaşkınlıkla bana çevrilmiş ve yeniden Fox'u bulmuştu. Bugün 8 Kasım mıydı? "Şimdi anladın mı benim ne kadar güçlü olduğumu, elimin kolumun nerelere uzanabileceğini... Şindi anladın mı beni?" Bora'nın az evvelki rahat ifadesinin yerini gerginliğin aldığını

hissettim. "Tek bir sorum var ve sen o sorumun ne olduğunu çok iyi biliyorsun!"

"Bunu yapınca eline ne geçecek?" diye sordu Bora. An itibariyle, ortadaki konunun değiştiğini ve bu yeni konuyu henüz anlamadığımı fark etmiştim.

"Elime hiçbir şey geçmeyecek. Ama sen, benimle iş birliği yapmamanın bedelini ödemiş olacaksın!" dedi SerFoxÇın. Bora'yı ne ile tehdit ediyordu?

"Sen bana iş birliği teklif etmiyorsun... Sen benim, senin emrinde çalışmamı istiyorsun. Üstelik bunu beni tehdit ederek yapıyorsun," dedi Bora. Sesini ve yüzünü kaplayan tedirginlik bana kadar geçerken, gördüğü manzara SerFoxÇın'a haz vermişti. "Sana güvenmiyorum Çınar."

"Elim güçlü," dedi SerFoxÇın. Bu konuda haklıydı fakat Bora'nın ona inanmasını beklemesi hataydı. "Sana elimin bir kısmını gösterirsem... Bana inanır mısın?"

"Bir dakika!" dedim, sertçe araya girerek. SerFoxÇın'ın gözleri gözlerime değdiğinde, hamle yapacağımı anlamıştı. Zaten bunu beklemiyor da olamazdı. Bu şova derhal son vereceğimi bilmesi gerekirdi. "Ben, CIA'denim... Mehmet Şahindağ'ı alt etmek için kimsenin sana ihtiyacı yok. Ayrıca belli ki sen işlerini illegal yollardan hallediyorsun ve benim olduğum yerde bunu yapamazsın. Biz Bay Karabey ile birlikte çalışıyoruz! Beni de ikna etmen gerekecektir! Beni ikna edemezsin!"

SerFoxÇın, öfkemin farkındaydı. Yüzüne yerleşen gülümsemeyi ise çok iyi tanıyordum. *Öyle mi Nina,* diyordu. Onun safında olmamı istiyordu. Fakat ben adil şartlar altında gerçekleşmeyen bir savaşta, asla ama asla, mağdurun karşısına geçmezdim.

"CIA size... Anneniz ve babanızın ölümünün arkasında Mehmet Şahindağ olduğunu söylemiş miydi?" diye sordu SerFoxÇın. Yüzüme okkalı bir tokat yemiş gibi hissetmiştim. "Söyleyemezler, çünkü onlar da bunu bilmiyor!"

"Ne diyorsun sen?" diye sordu Bora, ters bir tavırla.

"Yalnızca masum insanlar trafik kazasında ölürler," dedi SerFoxÇın. Yüzüne yerleşen durgunluğun sebebi, küfür eden bakışlarımın gözlerinden ayrılmamasıydı. "Anneniz ve babanız belki masum insanlardı... Bilemeyiz. Ama masumiyet, karaya bulaşınca kirlenir. Babanızın Ahmet Karabey'le derin bir geçmişi var. Ve biliyor musunuz... Karabey'lere dokunan herkes yanıyor bir şekilde."

Bora, hiçbir şey söylemeden SerFoxÇın'a bakıyordu ve ben bu bakışları tanımıyordum.

"Aslında bu hikaye Karabey soyadıyla başlamıyor," dedim, kinayeyle çıkışarak. SerFoxÇın'ın bakışları gözlerimden ayrılmıyordu. "Akbulut soyadı, her şeyi başlatan... Yanlış mı biliyorum?"

"Şahindağ," dedi SerFoxÇın.

"Karabey'i Şahindağ'a bulaştıran kim peki?" diye sordum, merakla. SerFoxÇın'ın az evvelki kibirli halinden eser kalmamıştı. "Seneler evvel Nagihan Akbulut ile tanışmıştım. Bu hikaye tartışmaya açık bir hikaye olsa gerek. Fakat ben senin de aynı Nagihan Hanım gibi, taraflı olduğun kanaatindeyim!"

"Bunu mu tartışacağız gerçekten Nina?" diye sordu Sergio. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken, Bora'nın da bakışları merakla Sergio'ya çevrilmişti. Kaşları çatıktı; *Nina* hitabına şaşırmıştı. Ya da Sergio'nun samimiyet içerikli serzenişinden hiç ama hiç hoşlanmamıştı. "Sen farkında değilsin belki ama seni çok iyi tanıyorum," diye devam etti. Sergio? Fox? Çınar? SerFoxÇın? "Senelerdir CIA ile bağlantı içindeyim. Mehmet Şahindağ'dan intikam almak istediğini biliyorum. Legal yollardan halledilebilecek bir şey değil bu. Daha büyük bir motivasyon bırakıyorum önüne. Aileni Mehmet Şahindağ öldürdü..."

Deja vu.

"Sana neden inanayım?" diye sordum. Belki de bu soruyu sormak için üç sene, bir ay, on dört gün geç kalmıştım.

"12 Mart 2006..." dedi Bora, inkar edici bir ifadeyle. "Mümkün değil. Mehmet Şahindağ o zaman bu işlerin içinde

bile değildi." Bu, Bora'nın bilmediği bir meseleydi ama Mehmet, Bora'dan ve Çınar'dan farklı olarak bu işlere doğmuştu. "Yalan söylüyorsun Çınar!"

"Karının ailesinin baban yüzünden öldüğünü kabul etmek zor olmalı tabii..." dedi SerFoxÇın. Muhatabı Bora olunca, yine yüzünü güçlü bir kibir kaplamıştı. Bora'nın bu cümleye verecek bir cevabı olmadığını fark ettiğim anda, içimde derin bir huzursuzluk boy gösterdi.

"Nasıl ki ablası onun yüzünden ölmediyse... Mehmet Şahindağ bir ruh hastası olduğu için böyle düşünüyorsa... Babam da Ahmet Karabey yüzünden ölmüş olmuyor!" dedim, sertçe. Neden Ahmet Karabey'i savunduğumu bilmiyordum fakat bunu neden Bora'dan sakladığımı çok iyi anlamıştım.

Tam da bu yüzdendi.

"Dost oldukları bariz meydanda," dedim, ifademi biraz daha yumuşatarak. SerFoxÇın, merakla beni dinliyordu. "Aksi bir done var mı elinde?" diye sordum.

"Hayır yok," dedi Sergio. Bu gülümsemeyi de çok iyi tanıyordum ama sebebini anlamamıştım. En azından benden kibirini esirgiyordu. "Hatta dost olduklarını bizzat senin sayende biliyorum."

Kaşlarım çatılırken, anlamaz bakışlarımı refleksif olarak Bora'ya çevirdim. Bora ne düşünüyordu bilmiyordum fakat SerFoxÇın tanışıklığımıza dair açık veriyordu. Cebinden çıkardığı bir kağıdı bana uzatırken, Bora'nın yüz ifadesindeki boşluk, aslında SerFoxÇın'ın söylediklerini pek de iyi kavrayamadığını gösteriyordu. Bora şu an buradaydı ama ruhu çoktan çekip gitmişti. Korkuyordu. Babasının, babamın ölümüne sebep olmasından, deli gibi korkuyordu.

"Sevgili Tiviti,

Yine bir gün bitti. Daha bitmedi ama akşam oldu. Şu an saat dokuzu yirmi geçiyor. Salıncaktayım. Zeynep'i çok özledim Tiviti. Deniz gözlü çocuğu da çok özledim. Silvestırla sen gibiyiz onunla. Ama biz daha iyiyiz. Birbirimizi seviyoruz. Bilmiyorum Tiviti.

Neyse. Babamın arkadaşı geldi. Bana bayram harçlığı olarak mendil verdi. Altın çıktı mendilin içinden. Kazançlı bir bayram değil bunun dışında. Çünkü Melek'le Vural Vesile'nin yanında İstanbul'da. Gerçi Vural'ın parası yokmuş galba. Babam öyle dedi. Ona da Melek demiş. Babam anneme dedi. Ama komşu Şükran Hanım, bugün para verdi bana elini öptüm. İlk gün ona gitmiştik ayıp olmasın diye ama kızına gitmiş. Yoktu evde. Aslında kızı gelirdi hep, o niye kızına gitti anlamadık. Çok şaşırdık.

81. 750.000 tl param oldu toplamda. Yazın tatile gideceğiz ya, istediğim gibi harcayacağım. Annem karışmayacakmış. Belki hepsini harcamam bilmiyorum. Anıl'a da gitmeden 5.000.000 vermiştim. Onu geri alacağım çünkü saçımı çekti. Anlatmıştım. Neyse. Yani aslında 86.750.000 tl param var. Bir de altınım oldu şimdi. Ahmet verdi.

Biliyor musun Tiviti sana ne dicem. Ahmet'in kızının adının adı üçmüş. Evet bildiğin üç. Yani adı üç. Adının adı ne be? Yanlış yazmışım, karalayamayacağım. Ben de çocuklarıma bir iki üç falan koyacaktım vazgeçtim. Çünkü o zaman adları benimkinden güzel olur. Zeytin'in gözü çıktı sabah of of sorma. Balkondan düşürdüm. Güzel bir gündü Tiviti. Çok eğlendim. Üzgündüm. Çünkü Zeynep yoktu. Ama babam vardı. Aralarında asla ayrım yapmam.

Yeni gün ve maceralarda görüşürüz. Babam meyve ye diyor. Gidiyorum yanına."

Bu, benim günlüğümden yırtılmış bir sayfaydı. Üstelik, henüz kendi alfabemi babamla oluşturmamıştım. Oldukça küçük olmalıydım. Kaç yaşındaydım? Tweety'li bir günlüktü bu. Tweety'li günlüğüm hangi seneye aitti? Heyecanlanmıştım. Sayfanın başında, *8 Mart 2001* yazıyordu fakat bu benim yazım değil, babamın yazısıydı. 2001 yılında kaç yaşında olduğumu hesaplayamayacak kadar nutkum tutulmuştu. Sekiz. Evet. Ya da yedi buçuk. Önemli değildi. Babamın el yazısının üzerine bir damla gözyaşım düştüğünde, kağıdın arkasında da bir yazı olduğunu fark etmiştim. Bunu babam yazmıştı.

Benim alfabemle!

"Affet, bunu günlüğünden yırtmak zorunda kaldığım ve hatıralarından bir anıyı çaldığım için. Fakat sen, Ahmet Amca'nın varlığını bilmeden büyümek zorundaydın. Seni çok iyi tanıyorum Nazlı. Biraz daha büyüdüğünde, bana Ahmet'in kim olduğunu soracağını çok iyi bildiğim için bunu senden çaldım. Ama şimdi, sen bunu okuduğuna göre artık cevabı biliyor ve benim dostumu tanıyorsun. Ve belli ki sen artık 29 yaşındasın ve ben hayatta değilim güzel kızım. Bir anı, bir anıdır. Seni seviyorum."

"Neden 29?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla. Yazıyı sesli mi okumuştum? Bakışlarımı önce ona, sonra da SerFoxÇın'a çevirdim. Bora'nın bakışları da SerFoxÇın'a çevrilmişti.

"Bunu nereden buldun?" diye sordum şaşkınlıkla. Doğru soru, *"Benim neden bundan hiç haberim olmadı?"* da olabilirdi fakat şimdi yeri değildi. Hata yapmayacaktım.

"Buldum işte..." dedi SerFoxÇın. Buruk bir şekilde gülümsedi. "Dostlarmış. Hem senin, hem de babanın yazdıklarından belli..."

"Alfabeyi çözdün demek?" dedim, şaşkınlıkla.

"Hayır," dedi SerFoxÇın, çıkışarak. "Dost oldukları bilgisine başka bir kanaldan sahibim. Şimdi sen sesli okuduğunda, yanılmadığımı anladım. Sadece senin, sekiz yaşındayken yazdıkların bile... Dost olduklarını anlamak için yeterli. Bir çocuk yalan söylemez. Hele ki günlüğüne, yalandan bir şey yazmaz."

"Anlamıyorum," dedi Bora, sıkıntılı bir şekilde. SerFoxÇın'ın bakışları Bora'ya çevrildi. "Nazlı'nın babası bunu o günlükten yırtmış... 29 yaşında Nazlı'ya geri verilmesi üzerine yırtmış üstelik. Yani 2022 yılında? Yani bir seneden biraz daha fazla zamanı varmış bunun Nazlı'ya gelmesinin. Neden tanımamak zorunda babamı?"

"Pokerde bir eli güzel yapan şey nedir sence Kara?" diye sordu SerFoxÇın. Başını iki yana sallarken gülümsedi. "Başkalarının eli..." diyerek, kendini cevapladı. "Bu da o

hesap işte. Elim güçlü. Ama benim elim tek başına yeterli değil. Güçlerimizi birleştirmek zorundayız."

"Poker bireysel bir oyun," dedi Bora. İfadesi yeniden sertleşmişti. "Ve ne yazık ki, söz konusu Mehmet Şahindağ olduğunda kumar oynayacak değilim. Risk alamam. Elimize bir şey veriyorsun sözde ama bu yalnızca daha çok kafa karıştırıyor..."

"...Zeynep'i çok özledim Tiviti. Deniz gözlü çocuğu da çok özledim... Anıl'a da gitmeden 5.000.000 vermiştim. Onu geri alacağım çünkü saçımı çekti... Zeytin'in gözü çıktı sabah of of sorma. Balkondan düşürdüm..."

Bayram harçlığı... Hatırlamaya çalışıyordum. Zihnimden onlarca görüntü geçiyordu fakat çok bulanıktı. Yedi buçuk yaş hatırlanmayacak bir yaş değildi. Neden hatırlayamıyordum? Günlüğüme yazdığıma göre, Ahmet Karabey ile vakit geçirmiş olmak zorundaydım. Üç. Numaralar. Babama, benim adıma neden numara vermediklerini sorduğumu hatırlar gibiydim. Kedilere numara vermek istediğimi... Bebeğim. Zeytin'in gözü çıkmıştı. Bir adam, bana bebekleri sevip sevmediğimi soruyordu. Sevmiyordum. Sevmediğimi hatırlıyordum. Yağmur yağıyordu. Yağmurda koştuğumu hatırlıyordum. Babam, tekne muhabbeti yapıyordu. Üç. Üç tane çocuk. Ortanca.

Oğlan çocuğu.

Şok olmuş gibi Bora'ya döndüğümde, Bora'nın lafını kestiğimi ve bakışlarının bana sabitlendiğini fark etmiştim.

"Ben oğlanları sevmiyorum, saç çekiyorlar..."

"Ben seni benim oğlumla tanıştırayım bir gün... O çekmez senin saçlarını... Üç numaraya nasılsa, sana da öyle davranır."

"Tamam ama söyle, çekmesin saçımı oğlun... Acır."

Üç numara için benim hayatımı mahveden adama, şaşkınlıkla bakmaya devam ediyordum. Yalnız ne tepki vereceğimi değil, ne hissettiğimi de bilmiyordum. Öfkeli miydim şu anda? Yoksa kırgın mı? Sanırım istediğim tek bir

şey vardı: Beni o gün şefkatle kucağına alan -babamın dostu- Ahmet Karabey'in karşısına geçip, *"Hani oğlun bana üç numaraya davranacağı gibi davranacaktı?"* diye sormak istiyordum. Bunu çok istiyordum.

"İyi misin?" diye sordu Bora. Ahmet Karabey çoktan öldüğü ve ben ona o can yakıcı soruyu soramayacağım için, oldukça kötü hissediyordum. Yalnız Bora değil, Sergio da oldukça endişelenmişti. Gergin sessizliği bıçakla keser gibi kesen zil sesine şükrederken, Bora yerinden kalktı. Bora'nın salondan çıkmasıyla beraber, Sergio'nun dudakları aralandı.

"Sakın!" dedim, sertçe fısıldayarak. "Ağzını bile açma! Bu yaptığının bedelini çok ağır ödeyeceksin!" Sergio, bir kez daha, en çok Bora'ya olan öfkemden nasibini alırken, ona küfreder gibi bakıyordum. Saniyeler içinde, Gökhan ve Bora tekrar salona geldiğinde, ifadesizleşen bakışlarımı Gökhan'a çevirmiştim. Gözleri kıpkırmızıydı.

"Ben artık kalkayım," dedi Sergio. Gazabımdan korktuğu aşikardı. Kibir onu tümüyle terketmiş olsa da tavırları hala meydan okurcasınaydı. Bakışlarını Bora'ya yönelttiğinde, ayağa kalkmıştı. "Unutma... Tek bir soru. Eğer o sorunun cevabı *evet* ise, sen bilirsin. Ama eğer o sorunun cevabı *hayır* ise Kara, tüm soruların cevabını beraber alırız..."

"Eyvallah," dedi Bora. İçine derin bir nefes çekti. "Düşüneceğim." Gözleri bana takıldığında, buna mecbur hissediyormuşçasına, kısık bir sesle, "Düşüneceğiz Nazlı'yla..." dedi. Gökhan neler olup bittiğini anlamıyordu fakat şu an bununla ilgileniyormuş gibi de durmuyordu.

"Yalnızca 24 saatin var," dedi Sergio. Yüzümü, bıkkınlıkla buruştururken televizyonu açtım. Bu onu kovduğum anlamına geliyordu ve anladığına emindim. Gökhan, çaprazımdaki kanepeye yerleştiğinde, aynı benim gibi bakışlarını televizyona çevirmişti. Televizyonda, bir belgesel vardı.

Aslan belgeseli.

Bora'ya aşık olduğumu kabul ettiğim günü düşündüm. O gün, aynı zamanda, Caner Kozan'ın ithamıyla, ablasının katili

olduğunu da düşündüğüm gündü. O gün de aslan belgeseli izliyordum. Bora kumarhaneye gitmeden evvel, çıkacağını haber vermek için yanıma geldiğinde, ben aslan belgeseli izliyordum. Bora'nın ablasının aslında yaşadığını ve *"Aslan"* lakabıyla OCTO'nun asil üyesi olduğunu bilmeden... Hatta, Aslan burcu olmamasına rağmen aslan anlamına gelen Leo isimli bir çocuğa sahip olduğunu bilmeden... Aslan belgeselinin hayatımda böylesi keskin çağrışımlarının olduğundan habersizce, avına gözünü kestiren dişi aslanı izliyordum.

İzliyorduk.

Salonun bir köşesinde, çaresizlikle kaplı çehresinin yere çevrildiğini ancak fark ettiğim ve fakat bu ifadeye onu iten şeyin ne olduğunu bilmediğim Bora'nın aksine, Gökhan ve ben, aslan belgeseli izliyorduk.

Bugün 8 Kasım'dı.

"Nazlı...Seninle yaşadığımız şey bir oyun. Ama oyunu kurallarına göre oynayacağım. Sen hayatımda olduğun sürece, hayatımda hiç kimse olmayacak. Gerçekten bir ilişki yaşıyormuşuz gibi davranacağım."

"Ben de."

"Senin hayatında zaten birisi var Nazlı. Kalbinde... Bu oyuna başlama sebebin. He eğer diyorsan ki, ondan başkası olmayacak, bunu zaten biliyorum. Yani kulüpteki herifle öpüşmeyi falan aklından geçirmediğinin, sadece benim damarıma basmaya çalıştığının farkındayım. Ve başardın da... Ama işte şansını da sınırlarını da fazla zorladın, yine."

"Nereden anladın senin damarına basmak için söylediğimi?"

"Ona ihanet edemeyecek kadar çok seviyorsun onu."

Kalbimin kapılarının açıldığına emin olduğum o gün.

"İhanet etmek için... Beraber olmak gerekir."

"Düşün ki ne kadar seviyorsan... Beraber olmadığınız halde, ona ihanet edemeyeceğine eminim."

"Hayatta hiçbir şeyden emin olmamak lazım. Genelde büyük konuştuklarımızı yaşarken buluruz kendimizi."

"Bazı şeyler kesindir. Sen ne biçim matematikçisin? İki çarpı iki dörttür; değişmez."

"Ama unutmamak lazım ki, 'Matematik, ne neden söz ettiğimizi, ne de söylediğimiz şeyin doğru olup olmadığını bilmediğimiz bir konudur.' demiş, Bertrand Russell. Yani iki çarpı ikinin dört olduğu, kabul ettiğimiz bir doğru sadece."

"Sekiz ay dolunca, anlaşmamız bittiğinde yani... Umarım seni gerçekten hak eden birisine çok aşık olur ve karşılığını alırsın. Muhtemelen yabancı birisi olur zaten, aşkı hoyrat kullanmayan bir ülkeden olsun mümkünse. Hoş, ben onu gördüğümde anlarım adam mı değil mi."

"Aşkı hoyrat kullanmayan bir ülke var mı ki? ... Biz seninle? Ben buradan gittikten sonra, görüşmeye devam edecek miyiz?"

"Hayatın üzerine bir anlaşma yaptık Nazlı. Hayatın boyunca senden sorumluyum. Eğer istersen, ara sıra yanına gelebilirim."

"Çok isterim."

Eğer ben, ona aşık olmasaydım ya da her şey böyle karışmasaydı... Bir şekilde oyun devam etseydi ya da... Ya da o, benim oyun içinde kurduğum bir diğer oyuna eşlik etmeye kalkmasaydı... Bugün, ayrılığımızın üzerinden, üç yıl geçmiş olacaktı. Muhtemelen içim böylesi bir öfkeyle değil, minnetle kaplı olacaktı. Belki de bugün, bu salonda oturup aslan belgeseli izlemek yerine onu arayacak ve halini hatırını soracaktım. Belki beraber, yine yan yana, sohbet ediyor olacaktık. Belki ben onu yine de öperdim. Kesin öperdim. Aslan belgeseli izlemezdim. İzlemezdik.

"Dişi aslana mı ağlıyorsun?" diye sordu Gökhan. Sesi titremişti. "Yavru aslanın yaşadıkları da çok ağır anasını satayım..."

"Gökhan," dedi Bora'nın ifadesiz sesi. Yavru aslanı sürüye saldıran erkek aslandan korumaya çalışıyorlardı. "Bundan sonra Çınar Akbulut'un emrinde çalışıyoruz." Bora'nın SerFoxÇın'ın teklifini kabul etmesi, değil yirmi dört saat, yirmi dört dakika bile sürmemişti. Ne ile tehdit edilmişti

bilmiyordum ama ifadesinde, tilkinin çakallığı yüzünden kaybetmekten korktuğu sürüsünü korumaya çalışan bir yırtıcının vahşiliği vardı.

Ben piranaydım. Bunu bizzat, tanıdığım en vahşi dişi aslan söylüyordu. Yalnızca biraz zamana ihtiyacım vardı. Azıcık, hiçbir şey yapmadan, aslan belgeseli izlemeye ve her şeyi sindirmeye ihtiyacım vardı. Oturduğum bu koltuktan kalkacaktım. Ve ben bu koltuktan kalktıktan sonra, tabiattaki her canlıya soracağım bir hesap vardı.

"Sen belgesel izlemeyi severdin, gelsene..." dedim, Gökhan'ın ne dediğini bile dinlemediğim cümlelerini keserek. Bora'nın şaşkın bakışları bana çevrildi. İngilizce biliyordu fakat her defasında sanki ne dediğimi anlamamışçasına büyük tepkiler veriyordu. "Çorba içecektim ben. Çorba da getirir misin?"

97.Bölüm

10 Milyon okunma... Dile kolay geliyor fakat yirmi yedi aylık beraberliğimizin sonucu bu. Maça Kızı 8'i defalarca kez zirveye taşıyan, bana güç ve moral veren, cümleleriyle beni motive eden, aile olduğumuzu hissettiren herkese çok ama çok teşekkür ederim... □□□

♠

Bazı yeminler, sessizce ve bazen de mercimek çorbası içerken edilirdi. Tıpkı, 2017'nin 8 Mart'ında mercimek çorbası içerken ve şimdi yanımda oturan adamdan korkmamaya çalışırken, sessizce ettiğim dayanma yemini gibi. Tıpkı, tarihini hatırlamadığım bir günde, yine mercimek çorbası ve hatta şekerli bir mercimek çorbası içerken, sessizce ettiğim mutluluk yemini gibi. Tıpkı, 2020'nin 8 Kasım'ında mercimek çorbası içerken sessizce ettiğim öç yemini gibi.

"Seni neyle tehdit etti?" diye sordum. İfadesiz bakışlarım, kucağımdaki kasesinin içindeydi. "Korktuğun şey ne?" Sorularım hiçbir karşılık bulamadığında, bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Kısılan gözleriyle, aynı bendekine benzer bir ifadesizlikle, aslan belgeseli izliyordu. "Geride açık bırakacak bir adam değilsin... Aileni, hatta sülaleni de çok çok çok daha iyi koruyorsundur muhtemelen. Öyleyse Çınar Akbulut, seni ne ile tehdit etmiş olabilir ki?"

"Bana bir soru sormuştu... Cevabı hayır..." dedi. Bakışlarını bana çevirmediği gibi, televizyonun da biraz sesini açmıştı. Kahvesinden büyük bir yudum aldı.

"Bulmaca çözecek zamanım yok," dedim, ters bir ifadeyle. Bora, kahvesinden bir yudum daha aldı. "Birbirimize karşı

açık olmak zorundayız!" *Nina, dalıyorum ama ağzından çıkanı kulağın duysa keşke; sen kapkapalı bir kutusun Bora'nın karşısında.* İçimdeki sesin susması için, televizyonun sesini sonuna kadar açmam yeterli olur muydu?

"Ne ironi!" dedi Bora, hafifçe gülerken. Kaşlarım çatılmıştı. Bakışlarını birkaç saniyeliğine bana çevirip yeniden televizyona döndü. "Senin de sakladığın bir şeyler var."

"Seni köşeye sıkıştıranın ne olduğunu merak ediyorum," dedim.

"Neden? Sen de mi sıkıştıracaksın?" diye sordu, dümdüz bir sesle. Hiçbir cevap vermediğimde, bakışlarını bana çevirdi. Dikkatle, gözlerimin içine bakıyordu. "Seni ilgilendiren bir şey yok. Ben sadece onunla ortak plan yapacağım. Hepsi bu. Seni dahil etmeyeceğim. Merak etme. CIA ile başın derde girmez."

"Sen kimseden emir alamazsın, kendini kandırıyorsun şu an!" dedim, sitemle. Bora'nın bakışları yeniden televizyona çevrildi. "İstihbarattan dahi, mümkün mertebe en az emir aldığın şekilde çalıştığına eminim!"

"Neyse ne..." dedi, umursamaz bir tavırla. Birkaç saniyeliğine gözlerimi yumup derin bir nefes almaya çalıştım. Gözlerimi yeniden açtığımda, Bora kahvesini kafasına dikmişti. Bardağı, kucağımdaki tepsinin içine koydu. Telefon melodisi duyulduğunda elini cebine sokarken, "Telefon almamız lazım sana," dedi.

"Ben alırım..." dedim.

Ekranda yazan isme baktığında, bıkkın bir nefes koyvermişti. Televizyonun sesini biraz kıstı ve telefonu kulağına götürdü. "Efendim Buse," dedi, düz bir sesle. "Müsaitim, dinliyorum..." Ben de dinliyordum. Bundan hoşlanmaya hoşlanmaya ama bastıramadığım bir merakla, Bora'yı dinliyordum. "Anlamadım? Neyden bahsediyorsun?" diye sordu. Telefonu hoparlöre almasını istesem, sanırım ayıp olurdu. "Rica ederim," dedi şaşkınlıkla. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Buse, bak..." dedi, tedirgin bir sesle. Boğazını

temizledi. "Doğum günün kutlu olsun, geçmiş de olsa... Fakat sana gönderilen hediyeyle benim bir ilgim yok." Kaşlarımın çatılmaması için verdiğim mücadele takdire değerdi. "Bunu her kim, benim adıma gönderdiyse... Yanlış anlaşılma olsun istemem..." Aslan belgeseli ne zaman bitmişti? "Her neyse, sana günaydın. Önemli değil..." dedi ve telefonu tekrar eline aldığında, sıkıntılı nefesini serbest bıraktı.

"Kim doğmuş?" diye sordu Gökhan. Bora'nın telefon konuşmasının ortalarında, küçük adımlarla salona gelmiş ve çaprazımızdaki kanepeye oturmuştu.

"Buse," dedi Bora, düz bir ifadeyle ve tekrar televizyonun sesini açtı. Gece haberlerini izliyordu.

"Kim hediye göndermiş senin adına?" diye sordu Gökhan.

"Sence?" dedi Bora, gözlerini televizyondan çekmeden.

Gökhan derin bir nefes aldı. "Konuşmamı ister misin?" diye sordu.

"Ben konuşacağım, az kaldı..." dedi Bora ve bezgin bir nefes koyverdi. "Bebek doğunca kurtulacağım." Bakışlarımın birden Bora'ya çevrilmesine engel olamadım. Kucağımdaki tepsiyi de sanırım, anlık bir öfkeyle Bora'nın kucağına doğru fırlatmıştım. "Begüm," dedi hızla. "Begüm hamile." Beynime oksijenin bir an için gitmediğini düşündüm. Bir an için, yalnızca bir an için, Begüm'ün, Bora'nın kardeşi olduğunu unuttuğuma emindim. "Hamile olan Begüm," dedi, tekrar etmeye ihtiyaç duymuş gibi.

"Hamile mi?" diye sordum. Bora, *evet* dercesine başını sallarken, yüzüne minik bir tebessüm yayılmıştı. Koltuğun üzerinden yere düşen kase ve fincana bakışları çevrildiğinde, güldü.

"Kız," dedi. Derin bir nefes alırken, yüzündeki tebessüm dağıldı. "Zeynep," diye ekledi. Kaşlarım havalandığında, "Eren öyle istedi..." dedi. Zeynep Teyze'si, Eren için çok değerliydi. Belki de, emanetine sahip çıkamadığı annemden bir nevi özür dilemek istiyordu. Bebeklere, ölmüş birisinin adını vermeyi hoş bulmuyordum; sanki onların kaderini

yaşayacaklarmış gibi hissediyordum. Bunu hayatımın hangi anında, neden düşündüğümü bile bilmiyordum. "Begüm için adının ne olacağının bir önemi yoktu. Şimdiden *number one*!" dedi Bora, hafifçe gülümseyerek. Ben gülmüyordum.

İçinde Eren'in olduğu herhangi bir şeyde, yüzümde mimik oynaması mümkün değildi.

Bakışlarımı tekrar televizyona çevirmeden evvel, Gökhan'a değdirdim. Gözlerini benden kaçırdığında, Bora'nın hamile kaldığımı ve düşük yaptığımı hala bilmediğini anlamıştım.

Bir süre sonra Bora esneyerek, başını koltuğun arkasına yasladı. "Sen git yat Kara, ben buradayım..." dedi Gökhan. Bora, *yok* dercesine kaşlarını havalandırdı fakat halinden anladığım kadarıyla, uykusuzluktan ölüyor gibiydi. "Oğlum kaç gündür uyumuyorsun adam akıllı! Hem yarın çok iş var. Şu Çınar meselesini de halledemedik daha."

"Atıf ile konuş, sabah buraya gelsin," dedi Bora. Sesi adeta bir mırıltı gibi çıkmıştı. Biraz aşağıya doğru kayarak, kafasını tam bir şekilde arkasına yasladı. Gökhan, Bora'yı onaylarcasına başını salladı ve ayağa kalktı. Bora'nın gözleri kapanmıştı. "Kahve yapsana bana!" diye seslendi Bora, gözlerini açmadan. Fakat kahve içecek hali olmadığının, bence kendisi de farkındaydı. "İlaçlarını içmelisin," dedi fısıldayarak.

"Yaşlanmışsın," dedim dan diye. Bora'nın dudakları iki yana kıvrıldı. Kollarını bağladı. "Sarhoş olup sızmalar. Birden uyku bastırmaları..."

"O zaman sen hep yaşlıydın," dedi. Gözlerini hafifçe araladı ve başını yasladığı yerden kaldırmadan, yüzünü bana döndü. "Ama haklısın. Hızlı yaşadım, muhtemelen erken ölürüm..." dedi. Bir süre cevap vermemi bekledi ama vermeyeceğimi anladığında, gözlerini yeniden kapadı. Kısa süre içinde, nefes alışverişleri derin bir uykuya kendini teslim ettiğini gösteriyordu.

"Kalk odana git," dedim. Sesimi bile bile yüksek çıkarmıştım fakat Bora bundan etkilenmedi. Parmağımın ucuyla omzunu dürttüm fakat onun uyanmak gibi bir niyeti

yoktu. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken, omzunu daha sert dürttüm. Uykusu da ağırlaşmış olamazdı değil mi?

"Uyanmaz," dedi Gökhan'ın sesi. Kollarını bağlamış, mutfak tezgahına yaslanmış, bana bakıyordu. "Uyku ilacı verdim. Yarın öğlene kadar uyur."

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla. "Neden?"

"Başka türlü bu evden çıkamazdın," dedi Gökhan. Kolundaki saate baktı. "Gittikçe daha da ağırlaşacak şimdi onun uykusu. Bekleyeceğiz."

"Uyku ilacı bilinçsiz kullanılmaz!" dedim, sertçe. Bakışlarım refleksif bir şekilde Bora'ya çevrildi. "Ne yaptığını bildiğine emin misin?"

"Dedi, adamı bayıltan kadın..." dedi Gökhan, alayla. "Merak etme, ne yaptığımı biliyorum..." Yüzüne hafif bir tebessüm yayılmıştı ve ben bu tebessümden hoşlanmamıştım. Bora'yı düşündüğümü anlamıştı.

"Doğru! Sen ki Beyza'nın nabzını durdurmuş adamsın!" dedim, imalı bir ifadeyle.

"Sen yine de kelimelerini seçerek konuş. Bizi duyup duymadığından emin olamayız. İnsanlık hali. Bünye hali. Kara hali. Dikkat et..." dedi Gökhan.

Bakışlarımı bir kez daha Bora'ya çevirdim. Onun yanından kalkıp ablasının yanına gitmek çok zordu. Bir şeyler saklıyor olmanın ağırlığı altında ezildiğimi hissettim. Bilmediği her şey güçlü duruşuna aykırıydı ve muhtemelen, öğrendiğinde yer yerinden oynayacaktı.

♠

Gecenin içinde adımlarımızdan çıkan sesler yankılanıyordu. Gökhan'ın da benim de ağzımdan tek bir kelime dahi çıkmıyordu. Her ne kadar konuşmasa da heyecanını hissedebiliyordum. Kalbi, Beyza Karabey'e kavuşacağı için hızlı hızlı çarpıyordu. Eighth Street'in içinde yürürken, Gökhan'ın yüzüne baktım. Yüzündeki ifade birçok anlam barındırıyordu. Kaygılıydı, gergindi, hevesliydi. Hızlı solukları ne düşünmesi gerektiğini zorlaştırıyormuş gibi.

Bear'ın dairesinin olduğu apartmanın önüne geldiğimizde, Gökhan temkinli bir ifadeyle etrafı kontrol ediyordu. Zile bastıktan birkaç saniye sonra, kapı açıldı. Apartmana girdiğimizde, Gökhan önüme geçmek için atıldı. Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu ve bu da onun tetikte olması demekti. Apartman ışığının hala yanmaması ve karanlıkta olmamız Gökhan'ı ürkütüyordu.

"Parola?!" diye bağırdı Bear. Zannediyorum ki canı sıkılıyordu. Gökhan'ın belindeki silaha davrandığını hissettim.

"Brandon, şakanın zamanı değil! Aç şu ışıkları!" dedim, sitemle. Bear'ın bir çocuk gibi ofladığını duyarken, ışıklar yandı. Gökhan şaşkınlıkla biraz ilerimizdeki merdivenlerin başında bekleyen, iri yarı, asker traşlı Bear'a bakıyordu. Bear'in bakışları ise Gökhan'ın elinde tuttuğu silahta takılı kalmıştı. "Neden oyun oynuyorsun? Gökhan'ı korkuttun!" dedim, dalga geçer gibi.

"Yanında bir çocuk getireceğini bilmiyordum!" dedi Bear. Gökhan'ın çatık kaşları ben ve Bear üzerinde mekik dokumaya başladı. Bozulduğu her halinden belliydi. "O su tabancası mı ahbap?" diye sordu Bear, umursamaz bir ifadeyle.

Kahkaham apartmanın içine yayılırken, Gökhan elindeki silahı beline soktu. Dudakları arasından çıkan mırıltılı küfürü Bear anlamamıştı fakat Gökhan'ın pek güzel şeyler söylemediğinin de farkında olmalıydı. Bear yavaş adımlarla yanıma geldiğinde, Gökhan yerinden hiç kıpırdamadan Bear'ı izliyordu.

"Seni çok merak ettim!" dedi Bear.

Bakışlarına yerleşen endişeye tebessüm ederken gülümsedim. "Merak etme, iyiyim."

Bear da gülümsedi. "Annie sizi bekliyor," dedi. Bakışları Gökhan'a çevrildi. "Sakin ol ahbap, ben dostum!" dedi. Bunu söylerken, yumruğunu Gökhan'ın koluna değdirmesi Gökhan'ı hiç mutlu etmemişti. "Tünelden geçeceğiz..." Bear

bir elini kaldırmış, apartmanın alt kata inen merdivenlerini işaret etmişti.

"Brandon," dediğimde, Gökhan ve Bear'in adımları durdu. "Siz geçin. Benim kısa bir işim var. Size katılacağım birazdan. Anahtarı versene."

Gökhan, itiraz ederek, "Ne işi?" diye sordu. Bear, Gökhan'ın tepkisine şaşkınlıkla bakmıştı. "Senden ayrılmam Naz. Yanımdan ayrılamazsın!"

Bear anahtarı bana uzattığında, "15 dakika içinde yanınızdayım..." dedim. Bakışlarıma yerleşen uyarıcı ifade Gökhan'ı daha çok germişti. Bora'ya ortadan kaybolacak olmamın hesabını veremeyeceğini ikimiz de biliyorduk. "Sorun yok. 15 dakika."

Gökhan normal şartlarda bunu oldukça sorun ederdi fakat Bear'ın rahatlığı elini kolunu bağlamıştı. Benimle tartışmak ve tartışmamak arasında gidip gelirken, kısa bir süre yüzüme baktı. En sonunda cebinden bir telefon çıkarttı. "Al bunu, Bora'nın telefonu. Konumuna ulaşmalıyım herhangi bir terslik olursa..." dedi. İtiraz etmem, meseleyi uzatmaktan başka bir işe yaramayacaktı. "Silah var üzerinde değil mi?" diye sordu, merakla.

"Gidin artık," dedim. Üzerimde silah vardı, evden çıkmadan bodrum kata inip silahımı almıştım fakat onu kullanmayacaktım. Gökhan, memnunsuz bir tavırla Bear ile beraber merdivenlerden inerken, bana son bir bakış attı. Hızlı adımlarla Bear'ın dairesine çıktım. Ara kapıyı anahtarla açtım. Daire kapısının şifresini hızlıca girdim. Birbirine simetrik bir biçimde döşenmiş katlar arasında geçişler vardı. Bear'ın apartmanı üçüncü apartmandı. Bear'ın dairesindeki bir odadan açılan kapı, yan apartmandaki Falcon'un dairesindeki bir odaydı.

"Sikeyim! Mahremiyet diye bir şey var!" dedi Falcon, önce. Yüzüme şaşkınlıkla bakıyordu. Bilgisayar ekranındaki çıplak kadın fotoğrafına baktığımda, laptopunu nasıl kapatacağını şaşırmıştı. "Ne işin var senin burada? Ne oldu? İyi misin sen? Seni merak ettik!"

"Sana kolay gelsin Falcon," dedim, dümdüz ilerlerken. Ben Fox'un dairesine gidecektim. "Birazdan yine geleceğim. En azından işini banyoda görebilirsin!"

"Saçmalama, ben sadece bakıyordum!" dedi Falcon.

Odanın kapısını kapatmadan, sesime en hin ifadeyi yerleştirdim. "Ancak bakarsın zaten!"

Falcon'un dairesindeki odanın kapısının şifresini girdim. Kapı açılmamıştı. "Hey!" dedi Falcon, arkamdan gelen sitemli sesiyle. "Bir iş içindi."

"Bu kapı neden açılmıyor?" dedim, şaşkınlıkla.

Falcon başını iki yana salladı. "Bugünlerde ergen çocuklar gibi davranıyor..." Sıkıntılı bir nefes verdi. Kapıya asılı telsiz telefonu aldı ve Sergio'yu aramaya başladı. "Benim evdeki kapıyı aç ahbap, Nina burada!"

Bu kapı kilitleme işinden hoşlanmamıştım. Saniyeler içinde Sergio kapıyı açtığında uykusundan uyandığını anlamıştım. Falcon'la selamlaştılar ve Sergio'nun dairesine geçtim. Sergio arkamızdan yine, kapıyı sürgü kilitle kilitlemişti.

"Kilit nereden çıktı?" diye sordum merakla. Sergio gözlerini ovalıyordu. Kahve makinasını çalıştırdı ve banyoya ilerledi. Antrede oturarak, banyodan çıkmasını beklemeye başladım. Cebimdeki telefonun titrediğini hissettim. Ekranda, *Özge Çimen* yazıyordu.

"Kanat koruma," dedi Sergio. Anlamadığımı belli eden bakışlarımı kendisine çevirdiğimde, yanıma kadar gelmiş ekrana bakıyordu. Ekrandaki ismi gördüğünde, gülümsemekle yetindi. "Tarantula bir uçta, ben bir uçtayım ya... Kanatları koruyoruz, ne olur ne olmaz..."

"Yaptığın şov da neydi?!" diye çıkıştım. Özge'nin çağrısı bittiğinde telefonu cebime sokuşturmuş ve hızla ayağa kalkmıştım. Sergio bana şaşkınlıkla baktı ve arkasını dönerek kahve makinasına ilerledi. "Sana bir soru soruyorum!"

"Sakin ol N," dedi Sergio. Sesindeki yumuşaklık, sakin olmadığım takdirde konuşamayacağını açıkça belli ediyordu. "Konuşacağız... Ama önce sakin ol."

"Bu akşam gördüğüm küstahlığından sonra, sakin olmamı mı bekliyorsun gerçekten?!" dedim, sitemle. "İşleri zora sokuyorsun. Amaçsızca. Eğer kişisel hırslarımızı plana dahil edeceksen, benim de kendi adıma bayağı alacak bir hırsım var! Senden başlayayım... Herif beni, senin içinde olduğun mekandan kaçırdı! Ve senden evvel beni gelip Bora kurtardı!"

"Ben de oradaydım Nina!" dedi Sergio. Hırsla bana doğru bir adım attı. "Ne yapsaydım Bora'nın karşısına mı çıksaydım?"

"Riyakarsın! Sen de!" dedim, öfkeyle. Sergio'nun kaşları havalandı. Muhtemelen bu duyduğuna inanamıyordu. "Gizlice fotoğraf gönderecek kadar adamı önemsiyorsun, gelmiş benim evimde şov yapıyorsun! İkimiz de biliyoruz ki, Mehmet Şahindağ'ı Bora Karabey'in içinde olmadığı bir planla alt edemeyiz. Bunu acı bir şekilde, yakın zamanda anladık değil mi?! Ne yapacaksın sana çalışmazsa? Hiçbir şey. Zaten cebinde yedek plan olarak ben varım! Ama egona zeval gelmesin senin değil mi?! Şovunu esirgeme sen!"

"Tarafını belli ettin sonunda!" dedi Sergio. Yüzünde alaylı bir gülümseme vardı. "Gerçekten tam yerinde oldu!"

"Onun tarafında değilim ama bu saçma egonun da karşısındayım!" dedim, öfkeyle. "Saçma sapan bir dava güdüyorsun ve bazen senin de Mehmet Şahindağ'dan bir farkın olmadığını düşünüyorum!"

"Nina!" dedi Sergio, *daha neler* der gibi.

"Aaa!" dedim, teessüf eder gibi. "Nazlı Hanım'dım, Nazlı Hanım'a ne oldu?" Alaylı bir kahkaha attım. "Söylesene... Sen benim karşıma geçip Nazlı Hanım deme cüretini nereden buldun?!"

"Çok özür dilerim," dedi Sergio, alayla. "Piranha demeliymişim gerçekten!" Derin bir nefes aldı. "Bak sakin ol, beni de yoldan çıkarıyorsun... Sakin ol, sana anlatacağım." Tekrar kahve makinasına ilerledi ve iki fincan kahve doldurdu. Kahvelerden birisini bana uzattı ama almadım.

Kenardaki sehpaya iki kahveyi bırakarak, koltuğa oturdu. "Otursana Nina," dedi, bıkkın bir şekilde.

"Anlat ne anlatacaksan!" dedim, sertçe.

Sergio sıkıntılı bir nefes verdi. "OCTO'yu tek başına gözetemeyeceksin. İşler kızışıyor. Duygularını karıştırıyorsun. Kara'nın senin üzerine GPS yerleştirdiğini dahi fark edemedin. Tuvalette ona yakalandık. Senin her davranışını sorgulayacak. En azından Çınar olarak ben devreye girersem, benim emrimde çalışacak... Sen de zora girmemiş olacaksın. Unutma ki biz CIA'in istediği her şeyi yapmayacağız."

"Ne bu? Masal mı?" diye sordum, alayla gülerek. "Sen Bora'ya gelip iş birliği teklif etmedin! Onu tehdit ettin! Akbulut soyadının hükmünü sürdün! Bunu yaparken haz duymadığını, acı çektiğini falan da söyle ki tam olsun!"

"Sen de biliyorsun," diye çıkıştı Sergio. Başını kendini onaylarcasına salladı. "Kişisel hırslarım olduğunu inkar etmiyorum ben. Zevk aldım evet. Kara'nın bana muhtaç olmasından zevk aldım!"

Öfkeyle, "Beni ne duruma soktun peki?" diye bağırdım. Sergio şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Bana sordun mu, ona oyun oynamak isteyip istemediğimi?!" Bakışları kısıldı. "Ben onun bana yaptığını ona yapmak istiyor muyum bakalım?!"

"Alacak bir intikamın olduğunu sanıyordum," dedi Sergio. Buruk bir şekilde gülümsedi. "Ne çabuk unuttun yaşadıklarını?"

"Kes sesini!" dedim, sertçe. "Yaşadığım hiçbir şeyi unutmadım!" Sergio, başını iki yana salladı. "Ne yaşadıysam ben biliyorum. Ne yaşadıysam ben yaşadım. Ben! Benim günlüğümü getiriyorsun. Annemle babamın ölümünü bir kez daha gözüme sokuyorsun... Onu tehdit ediyorsun neyle onu bile bilmiyorum. Bu mu senin bana olan saygın? Ne güzel kardeşiz! Harika!" Öfkeyle, Sergio'nun oturduğu koltuğa doğru bir adım attım. "Ve ben sana, en başında söylemiştim... Ben ondan intikamımı aldım! Onu polise

şikayet ettiğimde, ben intikamımı aldım! Benim ondan alacak başka hiçbir şeyim yok!"

"Kalbin onda kaldı..." dedi Sergio, yumuşak bir ifadeyle. Bakışlarımın donduğunu hissediyordum. "Kalbini geri almayacak mısın?" Ayağa kalktı. "Söylesene Nina... İçten içe, onun aslında seni sevmesini, seviyor olmasını istemiyor musun?" Gülümsedi. "Yapma Nina! Sen ona sırılsıklam aşık-"

Sergio'nun cümlesini boğazına dizen tokadımla birlikte, etrafı derin bir sessizlik kapladı. Bu sessizlik beni burada daha fazla durmaktan alıkoymuştu. Sessizliği bozmaksızın, yavaşça ilerledim ve odaya girdim. Kapıdaki sürgü kilidi açtım. Falcon'un ve Bear'ın dairesinden geçerek, Bear'a ait apartmanın bodrum katındaki tünele ilerledim. Elimdeki sızıyı duymamaya çalışsam da Sergio'nun kırgın bakışlarının gözlerimin önüne gelmesine engel olamıyordum. İçimi kaplayan derin üzüntü, gözlerimden akan birkaç damla yaşla bedellenirken, cadde altını karşı kaldırıma bağlayan tünelden geçtim. Annie'nin apartmanına girdim ve küçük adımlarla merdivenleri çıktım.

Kapı açıldığında, Annie, "Nina!" diye çığlık attı. Beni kendine doğru çekip, tüm gücüyle bana sarıldı. "Öldüm! Meraktan öldüm! Sana bir şey olacak diye ödüm koptu!"

"İyiyim," dedim, zorlukla. Derin bir nefes alırken, ben de kollarımı Annie'ye sımsıkı sarmıştım. "İyiyim, daha da iyi olacağım..."

Annie benden ayrıldı ve yüzümü avuçları arasına aldı. Simsiyah gözleri radar tespiti yapar gibiydi. Bu yaptığı, alelade birisinin yapabileceği bir şeydi fakat gözleri, kardeşinin gözlerine o kadar benziyordu ki, buna hala alışabildiğim söylenemezdi. "Çok canını yaktılar mı?" diye sordu, endişeyle.

"Cık," dedim. Canımı esas yakan şey çok daha derinlere işlenmişti. "İyiyim. Gerçekten."

Dudaklarını birbirine bastırıp, içli bir şekilde yüzüme baktı. Ellerini yanağımdan çekip, şakağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim..." dedi, yeniden gözlerimiz

buluştuğunda. "Biliyorum, benim yüzümden..." Annie, itiraz edeceğimi anladığı sırada, "Geç hadi içeriye..." dedi. Herhangi bir yorumda bulunmamı istemediğini, bu tavrı ortaya koyuyordu.

Antreden salona geçtiğimde Gökhan'ı gördüm. Tekli koltukta oturuyordu. Onu buraya getiren ben olsam da bu durum oldukça garip gelmişti. Annie de peşimden geldi ve Gökhan'ın oturduğu koltuğun kolçağına yerleşti. Onları yan yana görmeye nasıl alışacağımı bilmiyordum. Üçlü kanepenin ucuna oturdum ve ayaklarımı altımda topladım.

"Anlat, neler oldu?" diye sordu Annie, merakla.

Annie gibi, Gökhan'ın da bakışları bana dikkat kesilmişti. "Ruh hastası işte..." dedim. Bu cümlemin her şeyi açıklamasını ve bu konu hakkında uzun uzun konuşmamayı diliyordum. "İşte beklediği bir şey varmış... Ben artık Bora'yı sevmediğim zaman beni öldürecekmiş. Öyle bir şeyler."

"Onu ben ellerimle öldüreceğim!" dedi Annie. Yüzüne yayılan öfke, söz konusu Mehmet Şahindağ iken, artık aşina olduğum bir durumdu. "Bu yaptığı da yanına kâr kaldı sayacaktır fakat öyle bir dumur olacak ki bir gün! Az kaldı! Çok az kaldı!"

"Neredeyse son on yıldır, *az kaldı* deyip duruyoruz..." dedi Gökhan, mırıltıyla. Yüzüne sinirden olduğu belli bir gülümseme yayılmıştı. "Ben yavaş yavaş ümidimi kaybetmeye başlamıştım..." dedi, bir itirafı gerçekleştirir gibi. Üstelik, henüz, Mehmet Şahindağ'ın gerçek gücünü bildiği bile söylenemezdi. "Sizin," dedi, birkaç saniyeliğine bana bakarak. "Tanıştığınızı öğrendiğimde, tümden umudumu yitirdim. Bok gibi bir plan yapmışız!" Kaşları havalandı. "Üç yıldan fazla zamandır yerini bilmiyordum Beyza... Naz'ı da bulamadım. Daha sizi bulacak kadar güçlü değilken, Mehmet'i bok bitiririz biz!"

Annie'nin yüzüne sempatik bir ifade yayıldı. "Anlattım ya bugün telefonda konuşurken," dedi içten bir sesle. "Nina'yı korumak için, onun yanında kalabilmek için senden uzaklaşmam lazımdı." Yüzündeki ifade mahcuptu fakat

Gökhan'ın sitemini bastırmaya yetmiyordu. "Hem Leo sana arada mesaj attı. Aradı. Konuştuk. Benimle de konuştun. Hakkımızı yeme. Sadece nerede olduğumuzu bilmeni engelledik, o kadar... Sen güçsüzsün diye değil, biz seni tanıyoruz diye saklanması kolaydı. Kendini suçlama. Ben beni bulmanı istemedim. Bana gelirsen Nina'yı öğrenirdin. Leo, Nina'yı çok seviyor! Ondan mutlaka sana bahsederdi."

"Bahsetti!" dedi Gökhan, kederle. Sıkıntılı bir nefes verdi. "*Annemin arkadaşı,* dedi. Devamlı anlattı bana Nina'yı. Her konuştuğumuzda... *En iyi arkadaşım,* deyip durdu. Yok özel güçleri var! Yok sarı saçlı... Yok çok güzel gözleri var. Yemyeşil... Ne bileyim amına koyayım! Dünyadaki tek yeşil gözlü insan Naz mı?! Aklıma bile gelmedi, akla gelecek şey mi bu?!"

Annie'nin yüzüne yayılan gülümseme, gözbebeklerine dek yansımıştı. "Odası Nina'yla çekildiği fotoğraflarla dolu... İnanılmaz seviyor onu. Birkaç gündür ulaşamıyor ya ona, nasıl huzursuz biliyor musun, sesini duyana dek rahatlamaz."

"Bana söyleyebilirdin Beyza!" dedi Gökhan. Sesindeki baskın tonlama, suçlayıcıydı. "Biz seninle kader ortağıyız! Söyleyebilirdin. *Tanıştık, yanımda* diyebilirdin!"

Annie tekrar gülümsedi fakat bu kez, yüzüne yayılan gülümseme, bir öncekinden farklıydı. "Gel, onu öldür diye mi?" dedi, alayla. Gökhan, buz kesmişçesine Annie'ye bakıyordu. Annie, Gökhan'ın omzunda bir noktaya elini uzattı ve parmağını yavaşça oraya bastırdı. "Bora'dan kurşun yiyecek kadar şuursuzlaşmıştın... Bir derse ihtiyacın vardı çünkü dünya senin etrafında dönmüyor." Annie, Gökhan'ın kurşun yediği yerden elini çekti. "Sadece senin acıların yok Gökhan'cığım ve yaşanılanların sebebini tek bir insana yüklemen, dünyanın en büyük hatası."

"Ve sen de bana dersimi mi verdin?" diye sordu Gökhan. Muhtemelen bunu Annie'ye benim anlattığımı düşünüyordu fakat bu doğru değildi. Gökhan'ın yüzündeki ifade, Annie'nin

yaptığının bir ders olmadığını düşündüğünü açıkça belli ediyordu. "Gerçekten mi Beyza?!"

Annie, derin bir nefes aldı. "Kabahatin büyüğü bizdeydi, haklıydın... Begüm'ün nişanına gelmek istediğimde, söylediklerinde haklıydın... Fakat kimse, yani Bora, bizim kabahatimizi bilmiyor. Sen kabahatimiz kadar, haklı gerekçelerimizi de biliyorsun... Senin nazarında, Nina'nın Bora'yı polise şikayet etmesi kabahatlerin en büyüğü... Seni çok iyi anlıyorum..." Bakışlarını birkaç saniyeliğine bana değdirip yeniden Gökhan'a döndü. "Sen Beyza'nın yaşadığını saklıyordun..." dedi, kendinden bahsetmiyormuş gibi. "Her şeyi *iyi* bir amaç uğruna yapmıştın. Fakat her şey öyle bir karıştı ve senin kontrolünden çıktı ki... Artık ne yapacağını bilemez oldun. Hele ki Nina, Bora'yı polise ifşa ettiğinde, sen çıkmazın en büyüğüne sürüklendiğinde... Ölsün istedin, anlıyorum... Ben de o gün yüzleştim işte, senin de artık ne kadar karanlığa battığınla... Fakat seni anlasam da haklı bulmuyorum. Sen, masum bir kadını öldürmeye yeltendin, bunu nasıl haklı bulabilirim?! Müebbete mahkum olmadığın için sevinme, ben seninle hesabımı kapatmadım!"

Gökhan'ın yüzüne yayılan ifade oldukça serin gözükse de, zorlukla yutkunduğu gözümden kaçmamıştı ve duyduklarını kaldırmakta zorlanıyordu. "Öfkelendim," dedi, kaşlarını çatarak. Yaptığı bir savunmadan oldukça uzaktı. "Bora bizim yüzümüzden Kara oldu, bizim yüzümüzden Mehmet'i bitirmekle uğraşmak zorunda kaldı, bir kız bulup öldü gösterebileceğimizi kafasına ben soktum, Mehmet'in o kızı öldürdüğünü sanmasını kafasına ben soktum... Gelinen son noktada, bir kız..." Gözleri bana değdiğinde, utandığını hissetmiştim. "Bizi bitirdi, yok etti, mahvetti. Harbi mafya olduk. Ama harbi..."

Duyduklarım, bir hiçlik gibi boşlukta yankılandı.

"Bir şey soracağım," dedim. Gökhan'la Annie'nin aksine İngilizce konuşuyordum. "Bora bana, en başta, öleceğimi söylemişti. Ve sen de bir süre benim öleceğimi düşündün. Gerçekten öleceğimi. Öldü göstermek senin için olmaz

değildi, aynını Annie'ye de yapmıştın, tamam... Fakat, öldü göstermekten vazgeçip doğrudan bulduğunuz kızın gerçekten öldürülmesine nasıl karar verdiniz? Çünkü Bora, kafasındaki planın biz ilk gece, otelde konuşurken değiştiğini söyledi bana?"

Gökhan'ın yüzüne acı bir gülümseme yayıldı. "Bora'ya bu konuyu ilk açtığımda, *'Öyle şey olmaz!'* diye çıkışmıştı bana. Dünyanın en saçma şeyi, ölmeyen birisinin ölmüş olduğunu iddia etmekti onun için. *'Mehmet salak mı?'* diye soruyordu bana. Ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. Birisini bulma fikrine ikna oldu zamanla fakat bulduğumuz kızın gerçekten öldürülmesini ve planın riske girmemesini istiyordu. Bir süre sonra bana da en mantıklı olan buymuş gibi geldi çünkü az zaman geçse de yeteri kadar çamura batmıştım... Yalan bir ölüm yerine gerçek bir ölüm daha mantıklı olandı. Mehmet yaşam amacını kaybedecekti, bizi zayıflattığını sanacaktı... Onu öldürecektik ama Kozan'ın üstüne atacaktık. Senelerce buna hazırlandık. Çöpe gitmiş planlar..."

"Hiçbir plan kusursuz değildir," dedi Annie, kaşlarını kaldırarak. "Mutlaka her plan bozulur. Bu en temel klişedir."

"Sizin yolunuz nasıl kesişebilir ki?" diye sordu Gökhan. Bakışları kısılmış, yüzüne meraklı bir ifade yayılmıştı. "Nasıl tanıştınız siz?"

Annie küçük bir kahkaha attı. "Bazı şeyleri de bilme Gökhan!" dedi. Birkaç saniye boyunca Gökhan'ı süzüp, "Nasılını boş ver," diye ekledi. Kollarını bağladı. "Hadi anlat. Neler kaçırdım?" Aslında pek de bir şey kaçırmadığını ve onların her anlarını bildiğini, ikimiz de biliyorduk. "Kuşlar söyledi... Evlenmek üzereymişsin..."

"Ben kahve alacağım," dedim, dan diye. Bunları dinlemek istemediğim, ne Annie'den ne de Gökhan'dan kaçmamıştı. Salondan çıkmak üzereyken, aniden durdum. "Bu arada... Evlilik demişken," dedim. Annie ve Gökhan'ın bakışları bana çevrildi. "Attığın kazığın hesabını vereceksin Annie." Cümlem, Annie'nin yüzünde bir tebessüme sebep olmuştu.

Hızlı adımlarla mutfağa ilerledim. Kahve hazırlarken, arkamda biten adım seslerini duydum. "Tatlım, tezgahın üzerinde kek de var..." dedi Annie. Yüzümü ona döndüğümde, simsiyah gözlerinin içi parlıyordu. "Tatlı yersen, az azarlarsın belki..."

"Ben sadece merak ediyorum," dedim. Annie, kollarını bağlayarak buzdolabına yaslandı. "Günü geldiğinde... Kardeşine... *'Evli olduğunuzu biliyordum. Ve onun birileriyle ilişki yaşadığını da biliyordum. Ama yine de ona bunu söyleyemedim ve sustum... Kocasını aldatıyordu ve ona bunu söylemedim...'* diyebilecek misin?" Kesik bir nefes aldım. "Bana bunu yapmamalıydın. Bana bunu söylemeliydin."

Annie'nin kaşları çatılırken, yüzüne ciddi bir ifade yayıldı. "Evet bunları kardeşime söylebilirim," dedi, hiç düşünmeden. "Bora senin kocan değil çünkü senin hayatını mahvetti! Ama sen onun karısısın, çünkü sen onu sadece sevdin!" Benim de kaşlarım istemsizce çatılırken, duyduklarımı algılamakta zorlandığımı hissettim. "Sen yalnız ve özgür bir kadınsın. İstediğinle, istediğin ilişkiyi yaşarsın. O senden sadakat bekleyemez! Çünkü seni bir şekilde bir yalana inandırdı! Fakat o gerçeği yaşıyor. O seni seviyor. O sana sadık kalmış olmak zorunda. Ve ben de senin kiminle ne yaşadığından değil, iyi olup olmadığından sorumluyum. Bu benim ablalık vazifem. Hem ona hem de sana... O benim geçip karşıma bunu soracak, bunu sorgulayacak bir erkek değil. Eğer sorgularsa da cevabını alır."

"Eğer bir daha," dedim. "Onun beni sevdiğini söylersen... Beni kaybedersin Lion."

"Tatlım," dedi Annie, merhamet eder gibi. "Seni o kadar çok seviyorum ki... Aynı anneden, aynı babadan olsak ancak bu kadar sevebilirdim! Fakat seni ne kadar seversem seveyim, inandığım şeylerden senin için vazgeçmeyeceğim. Sana saygım sonsuz. Ancak susabilirim."

Ters fakat saygılı bir ifadeyle, "Buraya bunları konuşmaya gelmedim," dedim. Annie derin bir nefes aldı. "Benim

unutmalarım çoğaldı," dedim çaresizce. Sesim düşmüştü ve oldukça üzgün hissediyordum. "Halüsinasyonlarım bitti ama unuttuğum bazı şeyler var. Unutmak istediklerimi hatırlıyorum ama hatırlamam gereken şeyleri unutuyorum."

"Tedavi olmalısın," dedi Annie. Sesi ve ifadesi içtendi. "Bunu seninle daha kaç kez konuşmalıyız bilemiyorum. Terapiye ihtiyacın var..."

"Gücüm yok," dedim. Kısık çıkan sesim, Annie'nin dikkatinden kaçmamıştı. Bunları Gökhan'ın duymasını istemiyordum. "Üzerimde çok baskı var. Sakladığım şey bir tanecik değil ki... Herkese ayak üstü on beş yalan söylemekten yoruldum. Vicdanım sızlıyor. Gökhan ve seni yan yana görmek... Biraz sonra eve gidip Bora'nın suratına bakacağım ben."

"Gökhan'dan intikam almak ister misin?" diye sordu Annie. Yüzüne hin bir gülümseme yayılmıştı. Kimseden hiçbir intikam almak istemediğimi neden anlamıyorlardı? Şaşkınlıkla Annie'ye bakıyordum. Gökhan'ı çok sevdiğini biliyordum, bunu neden yapıyordu? "İçin soğusun biraz..." dedi ve bana göz kırptı.

Gökhan'a her şeyi anlatmamı ve tüm yüklerimi onunla bölüşmemi istiyordu.

Sergio Morris?

OCTO?

Mehmet Şahindağ'ın gerçek gücü?

Başımı iki yana salladım. "O benim arkadaşım değil. Onunla bir şey bölüşmek istemiyorum," dedim. Annie'nin yüzüne anlayışlı bir ifade yayıldı. "O da bana ihanet etti. Arkadaşını kayırdı... Öldürüyordu beni. Öldürecekti. Onu hiç sevmiyorum. Hiç." Omuz silkmiştim.

"Gökhan işte," dedi Annie, başını iki yana sallayarak. "Sen de biliyorsun... Bora'dan benim yaşadığımı saklarken, ona akıl almaz derecede bağlandı. Psikolojik açıdan baktığında, çok anlaşılır bir durum. Sen bunu kişisel algılama... İçeride de söylediğim gibi, başkasını suçlamak en kolay olanı, kendi suçunu bilmesine rağmen."

Yüreğime çöken ağırlığın, yutkunmamı zorlaştırdığını hissettim. Annie, kolundaki bilekliğiyle oynarken, gözlerimin içine bakıyordu. O bilekliği ona hediye eden Bora'ydı ve kolundan çıkardığını görmemiştim. Sanki mümkünmüş gibi, tüm gücünü bir bileklikten aldığını hissediyordum. *"Bazen çok yalnız kalırsın ve bir nesneyle bile konuşabileceğini hissedersin,"* demişti bana, bir defasında. Anlamamıştım çünkü Annie yalnız değildi. Bunu bildiğimi bildiği için, *"Kalabalığın içindesindir ama biri vardır ki, durmadan özlersin. En iyi arkadaşındır ve artık yanında değildir. İşte öyle anlarda, ondan sana kalan tek bir nesneye tutunursun. Ben ne zaman çok özlesem, bu bileklik nabzımda durduğu için şükrederim..."* demişti. Bora'yı kastettiğini anladığımda ve bana Bora'nın kastedilmesinden hoşlanmadığımı belli ettiğimde, *"Seninle Leo gibi yani!"* diye bana takılarak, konuyu dağıtmıştı.

Aslında Annie, bugüne dek, Bora'dan bana hiç bahsetmemişti. Fakat bazen, geceyi sabaha bağlarken, gözlerimizden uyku akmasına rağmen, aynı yatağın içine girip Leo'yu ortamıza alarak yattığımızda özellikle, oğluna, kardeşini anlatırdı. Leo, annesinin çocukluğunu dinlemeye bayılırdı ve tüm anlatılanlar ona masal gibi gelirdi. Bana da. Leo çoktan uykuya dalmış olurdu fakat ben, asla ilgilenmiyormuş gibi yapmaya da can kulağıyla dinlemeye de devam ederdim. Annie benim buna bayıldığımı muhtemelen anlardı ama anladığını hiçbir zaman belli etmezdi. Sadece anlatırdı. Kardeşini; Kara olmadan evvelki kardeşini.

Çekirdek biten bir şey olduğu için çekirdek aile olmayı reddeden, ensesi okşandığında mest olan, çatılmış kaşlarının gevşediği nadir görülen, hiç ses çıkarmadan bir köşede saatlerce tek başına oturabilen, arabaları inanılmaz seven ve onlarla oynamaya bayılan; *"vın vın"* yerine, nedendir bilinmez, *"jın jın"* diye bağıran, denizin üzerinde olmayı her şeye tercih eden ve istisnasız her haftasonu "*N'olur tekneye*

gidelim n'olur!" diye tutturan, belki hiçbir şeyden korkmayan fakat piranalardan ölesiye korkan kardeşi.

Henüz okula başlamadan bir belgesel izlemişti ve o belgeselde piranalar anlatılıyordu. Bazı pirana türlerinin, bir ustura kadar keskin, iri ve sivri dişleri, Annie'nin küçük kardeşini korkutuyordu. Ailecek, tekne ile açıldıkları bir gün, annesi kırılan bardak parçalarını toplarken elini kesmişti ve Annie'nin küçük kardeşi, korku dolu bir sesle, *"Kan kokusu aldıklarında piranalar saldırıya geçiyor! Hepimizi yiyecekler! Dönelim! Hemen dönelim! Katil piranalar saldıracak anneme! Hadi!"* diye bağırmaya başlamıştı ve bu ailecek çok sevdikleri anılardan birisiydi.

Annesi, her ne kadar, İstanbul Boğazı'nda piranaların olmayacağını anlattıysa da oğlunu ikna edebilmesi pek mümkün olmamıştı. Çünkü üzerinde bulundukları deniz oldukça derindi ve ona göre katil piranaların yaşam alanı olmaya müsaitti. Onun için piranalar derin denizlerde bulunabilen, en tehlikeli, en ölümcül, en korkunç hayvan türüydü. Bilgileri oldukça yanlış olsa da bir çocuk beyninin komik düşünceleriyle etrafındaki insanları eğlendiriyordu. İleride kaptan olacaktı ve piranalarla nasıl mücadele edebileceğini bilmiyor, devamlı onlar hakkında bir şeyler soruyordu.

Annie'nin en favori sorusu ise şuydu:

"Onların hepsini avlasak, dünyayı piranalardan koruyabilir miyiz?"

Annie, kardeşinin hayal gücüne bayılıyordu ve piranaların yaşayabileceği sular hakkında kardeşine bilgiler vermekten usanmıyordu. O kadar çok piranalar hakkında konuşuyorlardı ki, Annie de kardeşi de bir süre sonra, bir pirana uzmanı kadar iyi bilgi sahibi olmuşlardı. Yıllar sonra bir gün, birlikte çıktıkları bir yurtdışı tatilinde, bir akvaryuma gitmişler ve piranaları yakından görmüşlerdi. Bu onlar için oldukça anlamlı, oldukça komik, oldukça unutulmaz bir andı.

"Bunlardan korkmayacak kadar büyümüş olabilirim ama hala kendilerine sempati besleyemiyorum," demişti

Annie'nin kardeşi. Annie, bunu anlatırken, kaşlarını çatıp, sesini kalınlaştırıp, huysuz kardeşini taklit etmeye çalışmıştı. Başarılı bir taklit olduğu söylenemezdi ve de zaten ben o anı sanki görmüşçesine gözlerimin önüne getirebiliyordum. Annie, bir de üstüne, *"Katil bunlar abla! Sen neden böylesi bir hayranlık besliyorsun bunlara ya?! Japon balığı falan sev. İşin mi yok?!"* diye de azar yemişti ve bunu gözlerini devirerek anlatıyordu.

Annie'nin kardeşi, bugüne dek dinlediğim en güzel masaldı fakat ben bir piranaydım ve Annie'nin kardeşi, bu masalda bile beni sevmiyordu.

Endişe dolu bir sesle, "Ya ben de Bora'ya öyle bağlanırsam?" dedim. Annie'nin kaşları çatıldı. "Ya Gökhan gibi bağlanırsam... Akşam Sergio geldi. Ahkam kesti. Nasıl bir ego... Adil bir savaş değildi. Onun bildikleri Bora'nın bildiklerinden fazlaydı. Bora'nın ezildiğini hissettim. Bora'yı savunma ihtiyacı içine girdim. Az evvel de Sergio ile çok kötü tartıştık. Bora'ya yaptığını kabul edemiyorum çünkü. İstemsizce Bora'nın tarafındaymış gibi davrandım. Bir baktım Bora'yı savunuyorum! Bora'ya bağlanmak istemiyorum! Çünkü Bora'nın tarafında değilim. Neden olayım?!"

"Tatlım," dedi Annie, gülümseyerek. Ellerime uzandı ve ellerimi tuttu. "Sen Bora'ya bu yüzden bağlanamazsın. Sen ona zaten bağlısın. Çünkü sen ona aşıksın."

Annie'ye bakakalmıştım.

Ellerimi sertçe ellerinden çektim ve hızlı adımlarla mutfaktan çıkmak üzere ilerledim. Sergio'ya tokat atmış olabilirdim ama Annie'ye de atacak değildim. İnsanların benim duygularımı bu denli tahlil ettiklerini zannetmeleri, sinir bozucuydu. Sinirlerim bozuluyordu. İnsanlar sinirlerimi bozuyordu. Herkes. Hepsi. Tüm insanlar.

"Piranha!" dedi Annie, beni durdurmak için. Sıkıntılı verdiğim nefesle beraber, Annie'ye döndüm. "Bir şey daha var... Halletmemiz gereken... Ajan Smyth ile konuştuklarım... Taylor'dı sanırım adı?"

Kaşlarım havalandı. "Evet o da vardı... Kardeşine zarar vereceğimi düşünmen..." dedim. Kollarımı bağladım. "Aramıza senin yüzünden alt üst ilişkisi girdi..."

"Öfken ve nefretin beni korkutuyor tatlım," dedi Annie, yumuşacık bir sesle. "Bora'nın buraya kadar geldiğini ve sizin birlikte çalışacağınızı duymak, beklediğim bir şey değildi. Korktum... Üstelik Ajan Smyth de beni onayladı... İlk gece Bora'nın kaldığı eve girmiş ve onu etkisiz hale getirmişsin..."

Çatılan kaşlarımla beraber, "Bana hesap mı soruyorsun Lion?" dedim.

"Hayır," dedi Annie, keskin bir tavırla. "Bora'nın sana yaşattıklarından ve yaptıklarından sonra, kimse ona ne yaptığının hesabını soramaz sana. Buna hakkım yok. Yüzüm yok. Asla böyle bir niyetim yok. Yalnızca sana şunu hatırlatmak vazifem, eğer ona bir zarar verirsen yine kendi canını yakmış olursun. Bunu aklından hiç çıkartma, olur mu?"

Kendimden emin bir ifadeyle, "Karşıma çıkana acımam, aklımdan çıkmayan tek şey bu!" dedim. Arkamı döndüm ve mutfaktan çıktım.

Ben buraya Annie'den unutkanlığım için yardım istemeye gelmiştim ama o bana neler diyordu; umduğum ve bulduğum şey kesinlikle çok başkaydı.

Annie ile Bora'sız günlerimizi şimdiden özlemiş olmam, çoktandır aldığım, *vakti geldiğinde gitme* kararımı destekliyordu.

Tekrar salona geçtiğimde, Gökhan'ın bakışları benim iyi olup olmadığımı kontrol edercesineydi. "Beyza," diye seslendi, yumuşak bir sesle. Gülümsedi. "Sana bir müjdem var."

Annie salona geldi. "Neymiş?" dedi, Gökhan'a kahve servis ederken. Benim kahvemi de sehpanın üzerine bıraktı ve yerine geçti.

"Üç numara," dedi Gökhan, gülümseyerek. Annie merakla Gökhan'a bakıyordu. "Hamile..."

Annie'nin yüzünden geçen ifadeleri takip etmek çok zordu. Titrediğini hissettim. Dudaklarından çıkan kelimeleri seçemez gibiydi. "Sen? Sen ciddi misin?" diye sordu. Gökhan, başını salladı. "Lütfen kız olsun!" dedi Annie. Gökhan başını bir kez daha salladığında, Annie birkaç saniyeliğine elleriyle yüzünü kapattı. Gözlerinden akan yaşları durduramıyordu. "Teyze oluyorum!" dedi.

Gözlerimin dolmasına engel olmaya çalışarak, kahve fincanımı elime aldım. Annie, tekrar Gökhan'ın oturduğu koltuğun kolçağına yerleşerek ona sarılırken, kahvemden birkaç yudum içtim. Belki de asla yüzünü göremeyeceği bir bebeğin teyzesi olmak, onu havalara uçururken görülmeye değer nitelikte gülümsüyordu. Hem ağlıyor, hem de gülümsüyordu. Begüm ise çoktan teyze olmuştu. Neredeyse boyu kadar yeğeni vardı. Onun bunu bilmemesi, haksızlık değil miydi?

Annie, Begüm'ün hamile olduğunu bilmiyorsa, OCTO da bilmiyordu; demek ki Bora'nın Begüm ile alakalı aldığı koruma tedbirleri, sandığımdan çok daha üst seviyedeydi.

Gökhan'ın bakışları bana değdiğinde, gözlerinde mahcup bir ifade vardı. Söz konusu bir bebek olduğunda benden utandığını hissettim. Bu utancın sebebi, Hande bebeğini aldırdığında benim üzerime bu kadar çok geldiği için miydi yoksa ben bebeğimi düşürdüğüm için miydi, bilmiyordum.

"Bunu Bora'nın bilmesini istemiyorum!" demiştim. Düşük yapalı daha birkaç saat olmuştu ve fakat gayet kendimde, gayet iyiydim. Sesim dümdüz, bakışlarım ise oldukça netti. *"Bunu Bora'ya söylemeyeceksin!"*

"Tamam, söylemem..." demişti Gökhan. Gözlerinden birkaç damla yaş aktığını gördüğümde sadece gülümsemekle yetinmiştim. *"Sen nasıl hissediyorsun? İçine atma. Benimle konuş Naz."*

"İlahi adalet yerini buldu," demiştim, tok bir sesle. Gökhan'ın gözleri irileşirken, gözyaşları şiddetlenmişti. *"Ben senin bebeğinin ölmesine sebep olmuştum. Bak, ben de bir bebek kaybettim. Ödeştik artık. Ödeştik ikimiz de."*

Gökhan başını iki yana salladığında, bu ödeşmeden hoşlanmadığını anlamıştım. Acısı büyüktü. Karabey Ailesi'nden, Gökhan'ın adamlarından yitirilen onlarca can vardı. O zamanlar farkında değildim ama tüm bunlar için kendisini suçluyordu. Tüm bunlar özünde Beyza Karabey öldüğü için olmuştu. Üstelik Ceren'i kaybetmek de Gökhan için çok fazla ağır, çok fazla zordu.

Gökhan'ın gözlerine baktığımda, kendimi sorgulama ihtiyacı hissettim. Ben kaybettiğim bebek için üzülmüyordum. Hatta, eğer doğsaydı daha çok üzülürdüm, biliyordum. O neden bunu atlatamamıştı? O neden buna, benden daha çok üzülüyordu? Ben kaybettiğim bebek için bir damla gözyaşı dökmemişken, Gökhan neden ağlıyordu? Hem o gün, hem de şimdi. Annie, muhtemelen onun mutluluktan ağladığını düşünüyordu ama Gökhan, gözlerimin içine baka baka, utancından ağlıyordu. Ben ise ortamdaki donuk bakışlarımla, tüm ambiyansı bozuyordum.

"Darısı Bora'nın başına..." dedi Annie.

Uzun zamandır sigara içmediğimi hatırlamıştım. Ayağa kalktım ve balkona ilerledim. Hala üzerimde olan paltonun cebinden sigaramı çıkartırken, karşı apartmanın balkonunda sigara içen Tarantula'yı fark ettim. Beni gördüğünde gülümsedi. Sanırım sesi bana ulaşacak olsa, o da beni ne kadar merak ettiğini söyleyecekti. Tarantula, işaret parmağıyla beni gösterdi. Daha sonra işaret parmağını kalbine bastırdı. *"Sen kalbimdesin"* mi demek istiyordu? Başımı *eyvallah* dercesine eğdiğimde, ne yaptığımı sanırım ben de bilmiyordum. Sigaramı yaktım. Bakışlarımı Tarantula'dan çekip oyalanacak bir şeyler bulmam lazımdı. Bora'nın telefonu işimi görürdü.

Kendimi Bora'nın galerisinde buldum.

Saçma sapan adamların, saçma sapan fotoğrafları vardı. Aslında fotoğraflar normaldi ve belli ki bu adamların fotoğrafları yapmak zorunda olduğu işler içindi ama benim ilgimi çekmemişti. Üstlere doğru ilerledim. Kendimi gördüm. Burası Bora'nın bahçesiydi. 24 Eylül 2017 tarihli fotoğrafa

şaşkınlıkla bakıyordum. Bir süre evvel diktiğim bergamot ağacının başındaydım ve toprağını ellerimle düzeltiyor gibi gözüküyordum. Aslında bu fotoğraf bu kadar çevreye duyarlı ve masum bir fotoğraf değildi. Ben, bir süredir yaptığım gibi, Bora'nın odasından günden güne çıkardığım belgeleri, bu ağaçlarla ilgilenmeyi bahane ederek, kimseye çaktırmadan toprağa gömüyordum.

Bora'nın galerisi benim fotoğraflarımla doluydu. Kahve içiyordum. Dışarıda, liseden arkadaşlarımla buluşmuştum. Evde kek yapıyordum. Anıl'la görüntülü konuşuyordum. Kitap okuyordum. Formül yazıyordum. Uyuyordum? Uyurken de fotoğraflarım vardı. Bora, ben onun beni sevmediğini öğrendikten sonra, ya bir sapık gibi fotoğraflarımı çekmişti ya da çektirmişti. Kontrol manyağı olduğuna kesinkes ikna olmuştum. Bora'ya, o Londra'dayken attığım fotoğrafı gördüğümde, alt dudağımı dişlemiştim. Düğün fotoğraflarımız da duruyordu. 21 Mayıs 2017. Bu fotoğrafları ilk kez görüyordum. Hande'li, Gökhan'lı, Aydın'lı fotoğraflar. Nişan fotoğraflarımız... Videolar... Trabzon'da, deredeki kayalıkların üzerinde, çektiği fotoğrafım.

Bir video.

"Sana bir sürprizim var kocacığım!" diye bağırıyordum. Kendime, kendim de yabancıydım. Sarhoş muydum? Sanırım öyleydim. Bora'nın çalışma odasındaydım. Kütüphaneye doğru ilerlerken, kamera kitaplara çevrilmişti. *"Çok sevdiğin ablanın...biricik ablanın atı! Biblosu!"* Ekranda şimdi, at biblosu vardı. *"Hatırladın mı?!"* At biblosunu aldım, kamera hareket etti, bir ses çıktı ve kamera yere çevrildi. At biblosu parçalara ayrılmış bir şekilde etrafa saçılmıştı. *"Sen de beni böyle kırdın! Böyle parçaladın! Ben de senden en sevdiğini aldım! Sen benden babamın alfabesini alırsan! Ben de senden ablanı alırım! Biblosunu!"* At biblosunun kafasına attığım tekmeyle beraber, kameranın hareketinden sendelediğimi anlamıştım.

"Nazlı?" demişti Bora'nın sesi. Kamera yüzüne döndü. Onun bakışları ise, yerdeki biblo parçalarındaydı. Gözleri

usul usul bana çevrildiğinde, yüzünde hayal kırıklığı vardı. *"İçme, demiştim..."*

"Sana ne be! Sana ne?!" diye bağırdım. Ayakta durmakta güçlük çekiyor olmalıydım, ya da kamerayı tutmakta. *"Ablanı kırdım! Beyza'yı kırdım! Paramparça ettim! Hadi! Öldürsene! Sevim Hanım'ı öldürecektin bibloyu kırdı diye! Öyle demiştin! Hadi öldürsene beni!"*

Bora sıkıntılı bir nefes verdi ve bana yaklaştı. *"Ver şu telefonu Nazlı!"* dedi, sert bir sesle. Telefonu ondan kaçırmaya çalışırken, kamerasına ikimizden birisinin eli kapanmıştı. *"Bırak şu telefonu!"* dedi, öfkeli bir şekilde. *"Bir daha asla ama asla benim telefonuma dokunmayacaksın!"*

"N'aparsın?!" diye bağırdım. *"Dokunurum!"*

"Rahat dur!"

"Durmam!" Telefon yere düştü. *"Sana ne?!* Ve sanırım ben de telefonun üzerine. *"Ah!"*

"Ah ya ah! Ah!"

"Sana ah!" Ağlamaya başlamıştım. *"Ayağımı burktun! İttirdin beni! Ayağımı burktun!"*

"Saçmalama dokunmadım ben sana!"

"Dokundun! Çektin telefonu elimden! Düştük!" Bağırıyordum. *"Dokunma bana!"* Çığlık atıyordum ya da.

Gürültülü bir sesin ardından, Gökhan'ın, *"N'oluyor oğlum?!"* cümlesi duyuldu. *"Sesiniz aşağıya geliyor!"*

"Ben bu evdeki bütün içkileri attırmadım mı Gökhan?! Nazlı nasıl sarhoş olabiliyor?!"

"Ben ne bileyim?!"

"Bana vurdu!" Bora'dan bahsetmiyor olmayı diliyordum çünkü yalanın azıcık usturuplu olması icap ederdi. *"Bana vurdu!"*

"N'aptı?!" Gökhan'ın dehşete düştüğünü belli eden ses tonunu bir kez daha duyabilmek için, videoyu üç saniye geri sarmıştım.

"Ecdadını sikerim Gökhan, o bakışlarını düzelt! Yapmadım öyle bir şey!"

"Bak, başım kanıyor, vurdu bana!"

"Nasıl başın kanıyor ya?!" Ben bunun da yalan olduğunu sanıyordum ama Bora'nın ses tonundaki şaşkınlıktan anladığım kadarıyla, gerçekten başım kanıyordu. *"Bir yere mi çarptın kafanı?"*

"Yaptın mı böyle bir şey?" Gökhan'ın buz gibi sesi, Bora'nın bana vurmasından şüphelendiğini gösteriyordu. *"Bana doğru söyle!"*

"Kes sesini Gökhan!" diye kükredi Bora.

"Neden kanıyor o zaman başı?"

"Bilmiyorum!"

"Kıza vurduysan Kara var ya-"

Ağlamayı bırakmıştım. *"Vurmadı. Bana vuramaz. Ben onun piyonuyum! İnsan piyonuna vurmaz!"*

"Nereye çarptın başını?" diye sordu Bora. Sesi daha alçak fakat sertti. *"Yürü, hastaneye gideceğiz!"*

"Yürüyemem! Ayağımı burktun!" diye bağırdım. Bora beni kucağına almıştı çünkü ekranda, sırtımın arkasındaki kolunu görmüştüm. Gerçi, bunu görmesem de, *"Bırak beni!"* diye öyle bir çığlık atıyordum ki, Bora'nın kucağında olduğum belliydi.

"Bağırma!" diye bağırdı Bora.

"Sesinin tınısına dikkat et!" diye bağırdım.

"Telefonumu getir Gökhan!" diye bağırdı Bora. *"Yerde!"*

Birkaç saniye sonra, ekranda Gökhan'ın yüzü göründü ve çatık kaşlarıyla kameraya baktı. Başını iki yana salladı ve *"Yapacağın işi sikeyim Bora!"* dedi.

Gökhan, videoyu durdurmadan gözüme son takılan şey, yerdeki kırık at biblosunun bir parçasıydı.

"At biblosu nerede?" diye sormuştum, Artvin'den döndükten sonra. Bora'nın kütüphanesinden kitap okumaya alışmıştım fakat günler geçmesine rağmen, at biblosunun yerinde olmadığını ancak fark etmiştim.

"Kaldırdım," demişti Bora, hiç düşünmeden. *"Neden sordun?"*

"Hiç, merak ettim sadece..." demiştim. Gerçekten de sadece merak etmiştim. Kendimin kırmış olabileceğini ise

hiç düşünmemiştim. Bora'ya iyi olmuş olsa da at biblosuna yazık olduğunu söyleyebilirdim. Hiç kimse, kaybettiği sevdiğinden kendisine kalan bir hatıranın yok edilmesini hak etmezdi.

Bora bile.

İstemsizce, WhatsApp'ına girdim. En altta, benim sohbet sayfam duruyordu. Telefonunu değiştirmişti ama sohbetler kayıtlı olmalıydı ki, bu telefonuna da yüklemişti. Aynı galerisi gibi. Bizim sohbet sayfamızı neden hiç silmemişti?

9 Mart 2017

"Evden çıkmışsın."

"*Mert'i yarı yolda bırakamam. Gerçekten üzgünüm. İki saat sınavına çalıştırıp, hemen döneceğim."*

"Gerek yok."

"Anlamadım?"

"Madem benim sözümü çiğneyip evden çıktın, dönecek bir yerin de kalmadı."

"Tamam senin evinde kalmam bundan sonra ama anlaşmamız bozulmadı değil mi?"

"Bozuldu."

"Bora... Eve şu an dönebilirim. Özür dilerim."

"Dönecek bir yerin kalmadığını söylemiştim Nazlı."

9 Mart 2017'de başlayan mesajları, sanki ben konuşmamışım gibi okumaya başlamıştım. Emojilerden geçiyor, kelimelerin tınısına tebessüm ediyordum. Anılar, o anları yansıtırken bir güneş gibi parlıyor ve kışımı ısıtıyordu.

7 Haziran 2017

"Neredesin?"

"Varmak üzereyim."

"İstanbul'un göbeğinde oturuyorsun. Yeri güzel gerçekten de. Fakat evine iş çıkış saatinde misafir çağırdığında, bunun o misafir için güzel olmadığı muhakkak."

"Helikopter pisti de var. Keşke misafirim zengin olsaydı."

"Düşünemedim."

"Geç kalmak adetim değildir aslında. Beni yanlış tanımanı istemem. Ama gecikeceğim."

"Kapı çaldı, bir dakika."
"Kim olduğuna bakmadan açma."
1 Ağustos 2017
"Uygun musun?"
"Evet."
"Dışarıya çıkacağım."
"Saatin farkında mısın?"
"Ne olmuş? 11'e geliyor?"
"Kumarhanedeyim Nazlı."
"Ne yapayım?"
"Ne yapacaksın ya gece gece dışarıda?"
"Anıl'la buluşacağım. Kilyos'a gelmiş. Sadece haber vermek istedim. Bana karışamazsın! Ateşkes yaptık! Derimin altında çip var zaten fazla uzaklaşamam!"
"Sana diyorum! Bak çıkıyorum ben!"
"1 saat sonra evde olacaksın."
"Aşağı inene kadar yarım saat geçiyor zaten!"
4 Ağustos 2017
"Uyudun mu?"
"Artık uyandım."
"Ok. Amacıma ulaşmışım."
"Kanser sebebisin."
"Teveccühün kocacığım!"
"Neredesin sen?"
"Sana ne?!"
"Benim seni bulmamı mı istersin?"
"Onu bu kadar büyük bir ev yaptırmadan düşünseydin!"
"Uyuyorum ben."
"Bana ne ya?!"

Dünyanın en saçma sohbetinin kesinlikle bu olduğuna karar vermiştim.

Beni garajda bulmuştu. Yere serdiğim matın üzerine uzanıyordum ve gelip yanıma kıvrılmıştı. Hiçbir şey söylememiştim. O da söylememişti. Garajda, birlikte uyumuştuk. Uyandığımda ise kendimi onun odasında bulmuştum ve o yanımda yoktu.

12 Ağustos 2017

"Boraaaaaaaaaaaaaaa!

"Bana ekmek arası bir şeyler getirsene yukarı çıkarken."

"Çalışma odasındayım."

14 Ağustos 2017

"Seni Instagram'dan engelledim."

16 Ağustos 2017

"Bu gece eve gelip de rezil olma boş yere. Seni eve almayacağım."

18 Ağustos 2017

"Keşke doğmasaydım. Seni tanıdığım için doğduğum güne lanet ediyorum."

"Ben seni neden engellemiyorum ya!!!"

Engellemiştim. Fakat Bora, onu engellememi umursamadan bana mesaj göndermişti.

"*İyi ki doğdun."*

Hatta, telefon hattının imha edilmesini önemsemeden, bana hiç okuyamayacağım mesajları göndermişti.

18 Ağustos 2018

"İyi ki doğdun."

18 Ağustos 2019

"İyi ki doğdun."

18 Ağustos 2020

"İyi ki doğdun."

♠

Gökhan ve Annie'nin gözyaşları yeni dinmişti. Anlatma sırası muhtemelen Annie'ye geçmişti ve Gökhan'a kaçırdığı ne varsa fotoğraflı sunum yapıyordu. Aklıma, Sergio'nun söyledikleri düştüğünde, içimdeki merak duygusunu yönetemediğimi hissettim. Lion, bir gün kardeşine göstermek üzere benim fotoğraflarımı çekiyordu; onlar telefonunun galerisinde mi duruyordu?

"Leo Williamsburg'da mı?" diye sordum.

Annie, yüzünü bana çevirdiğinde, "Evet. Bayan Morgan'la birlikte," dedi. Bayan Morgan, sözde, Annie'nin kayınvalidesiydi. Annie, yerleşik bir düzene geçmek için,

seneler evvel bir evlilik yapmıştı. Ivan'la. Annie ve Ivan evlendiklerinde, Ivan kanser hastasıydı. Ölümü bekliyordu. Annie, onunla ilgilenmiş ve son günlerinde ona arkadaşlık etmişti. Tüm hastane masrafları Gökhan tarafından karşılanmıştı ve böylece Annie'ye, Morgan Ailesi kucak açmıştı. Bayan Morgan, Ivan'dan geriye kalan en değerli şeydi Annie için ve onu çok seviyordu. Leo'ya gerçekten de ikinci bir anne olmuştu. "Bir süre D.C'ye getirmesem daha iyi zaten. Risk alamam."

"Evet evet," dedi Gökhan, lafa girerek. Derin bir nefes aldı. "Bora'nın nerede olduğunu her zaman kontrol altında tutamam. Sakın..." Başını iki yana salladı. "Aydın da gelecek hem. Şimdilik Begüm'ün yanında ama ona burada ihtiyacımız var. Bora'ya Begüm'ün yanında kalması gerektiğini söyleyip duruyorum ama ne kadar manipüle edebilirim inan bilmiyorum."

Annie, Aydın'dan bahsedildiğini duymamış gibiydi. "Bora'yı görmek istiyorum," dedi. Titreyen sesini bastırmaya çalışıyordu fakat bu nafile bir çabaydı. Yutkunmaya çalıştı. "Çok özledim Gökhan. Uzaktan da olsa yüzünü görsem kafi... Allah aşkı için... Ben de geleyim sizinle. Nasılsa uyuyormuş."

"Saçmalama Beyza," dedi Gökhan, bıkkın bir tavırla. Annie'nin elini avcuna aldı. "Yapma ne olur... İmkansızı istiyorsun!"

"Özledim Gökhan!" dedi Annie, isyan eder gibi. "Dayanması çok zor. Bu kadar yakınıma gelmemişti hiç! Dayanması çok zor!"

"Mecbursun," dedi Gökhan, buruk bir tebessümle. Telefonundan çıkan melodi duyulduğunda, elini cebine uzattı. Ekrana baktığında, başı hafifçe havaya kalkmış ve bakışları Annie ile birleşmişti. Annie ise ekrana bakarken dümdüz bir yüz ifadesine sahipti. Arayanın Aydın ya da Begüm olduğuna adım kadar emindim hatta bahis açılsa, tüm paramı Aydın'a yatırırdım.

"Lütfen burada konuşma," dedi Annie. Bahsi kazanmıştım. Gökhan, başını belli belirsiz, Annie'yi onaylar gibi salladı ve

ayağa kalktı. Hala çalan telefonuyla beraber salondan çıkıp, koridorda dümdüz ilerleyerek, gitgide daha da uzaklaştı. Bakışlarımı Annie'ye çevirdiğimde, yine bilekliğiyle oynuyordu.

Annie'nin gözlerinin önüne gelen anı tahmin etmem zor değildi. Belki de dokuz yıl, on ay, sekiz gündür taşıdığı yüklerin en ağırı o gözlerinin önünden gitmeyen görüntüydü.

"Her aşk biter Nina," demişti, bir defasında bana. *"Türkçe konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama bizde çok güzel bir kelime var; sevda. Sevda başka, aşk başka... Mehmet'e aşık olmuştum. Onunla bir hayat geçirebilirdim ama bu sevda değildi. Evet o gece yaşanmamalıydı. O yılbaşı gecesi Aydın'la beraber olmamalıydım... Fakat olduk ve ben hiç pişman olmadım. Çünkü Leo, bu hayattaki en büyük iyi ki benim için."*

Her ne kadar zamanında Bahar, Annie'nin -yani Beyza Karabey'in- aşk ve sevginin birbirinden farklı olduğunu düşündüğünü söylese de bu yanlıştı. Yani Bahar, muhtemelen yanlış hatırladığı için yanlış aktarmıştı. Annie için, aşk ve sevda birbirinden farklı duygulardı. Sevgi ise baki olan ve herkese, her şeye beslenen bir histi. Bir kitabı da sevebilirdik, bir arkadaşı da... Bir çiçeği de sevebilirdik, bir hayvanı da... Fakat aşk ile sevda öyle değildi ve bize bunu hissettiren insanlar, bizler için özeldi. Annie, bunu savunuyordu.

Aşkın belirli bir ömrü olduğunu düşünüyordu Annie. Bugün patlıcanı çok sevmek, hayatının bir döneminde patlıcanı aşırı sevmek ve doyasıya tüketmek gibiydi aşk. Fakat bir gün, ağzına patlıcan koymayabilirdi insan. Birisine aşık olmak için, o insanı tanımak gerekmiyordu. Bazen bir bakış bile aşkı devreye sokabiliyor, ilk görüşte insanı etkileyebiliyordu. Ve bir şey ne kadar hızlı başlarsa, yüksek ihtimalle o kadar da hızlı tükenebiliyordu.

Fakat sevda başkaydı ve bunu anlatabilmenin bile bir yolu yoktu. Öyle söylemişti. Birisine sevdalandığında, ne yaparsan yap ya da ne yaparsa yapsın dönüşü olmuyordu.

Seneler de geçse, hayatlar da değişse, için için yanıyor, soğuyamıyordun. Kullandığın kelimeler belki de aynıydı; *"Aşığım, çok seviyorum"* diye ifade ediyordun kendini fakat eğer aşkın ne olduğunu biliyorsan, ya da bir gün bir başkasına da aşık olduğunu hissediyorsan, aradaki farkı anlıyordun. Ve her sevda, bir ukteyle can buluyordu.

Aydın, Beyza Karabey'in çocukluk aşkını amma da abarttığını iddia ederken, ondan bir kez daha vazgeçmişti. Beyza Karabey, Mehmet Şahindağ ile bir yola çıkmış ve karşısındaki adama güvenmişti. Birbirlerine aşıklardı ve yollarına çıkacak herkesle mücadele etmeye hazırlardı. Seneler seneleri kovalarken, bir gün, en sonunda, birlikte kaçmışlardı. Aslında Annie, kaçtıklarını reddediyordu çünkü bu sadece bir gidişti ve ona göre, o zaman için olması gerekendi.

Fakat gittikleri gibi geri gelmişlerdi çünkü Ahmet Karabey, Mehmet Şahindağ'ın annesini ve babasını öldürmüştü. O zamanlar, henüz, aslında annesini değil babasını öldürdüğünü bilmiyorlardı. Annie, Beyza Karabey'in yaşadığı hüsranı anlatırken, kelimeleri bulamamış olsa da gözleri her şeyi ele vermişti. Kararlıydı, Mehmet Şahindağ'ı arkasında bırakacaktı, unutacaktı ki zaten Ahmet Karabey'in işlediği cinayetin altında ezilirken, çok utanıyordu. Mehmet Şahindağ ile evin yakınlarındaki bir kafede, gizlice, birkaç dakikalığına görüşseler de vicdanı deli gibi sızlıyordu ve her defasında ona da bundan sonra olamayacaklarını düşündüğünü söylüyordu.

Mutsuzdu. Babasına çok kırgındı. Canı yanıyordu ve kendisini yaşayan bir ölü gibi hissediyordu. Üstelik bir gün, bu tanımın kendisiyle ne kadar örtüşeceğini dahi bilmiyordu.

Yılbaşı gecesi, tüm Karabey Ailesi, yemeğe çıkmışlardı. Ahmet Karabey için yeni bir yılı karşılamak oldukça önemliydi. Herkes ne kadar ısrar etse de o evde kalmak istemişti. Yılbaşı düşünecek durumda değildi. Bir süredir yurtdışına gitmeyi planlıyordu ve internetten iş ilanlarına bakıyordu.

Gece yarısına doğru, kapısı tıklatılmıştı. Gelen, Aydın'dı. Çocukluk aşkı. Elinde şeffaf bir poşet vardı. Beyza poşetten gelen balık kokusunu hemen almıştı. Aynı eskiden de olduğu gibi, Aydın, balık ekmekle Beyza'nın mutlu olacağını düşünüyordu. Beyza, aslında balık yemeyi fazla sevmezdi fakat bunu hiçbir zaman Aydın'a söylememişti. Çünkü Beyza, eskiden, ne zaman kötü olduğunu söylese, Aydın onu Sarıyer'de bir balıkçıya götürürdü. Bunun Beyza'yı neden mutlu etmesi gerektiğini düşünmüş olabileceğini Beyza hiçbir zaman anlamamıştı fakat tuhaf bir biçimde de bunu sevmişti, zamanında.

"Yeni yıla nasıl girersen öyle geçer derler," demişti Aydın. Bu bir çeşit, odaya girmek üzere izin isteme cümlesiydi onun için. Beyza, teşekkür ederken, poşetteki balık ekmeğe uzanmıştı. Önce, birlikte, hiç konuşmadan balık ekmeklerini yemişlerdi. Annie, o anı anlatırken, "*Ayrılmış, iki ayrı cephede büyük bir savaşa gitmiş, o savaşta onlarca kayıp vermiş fakat günün sonunda yine bir araya gelmiş, birbirini seven iki eski sevgili gibiydik,"* demişti. Fakat onlar hiçbir zaman gerçek anlamda sevgili olamamış iki insandı. Annie için o gece, hem eskisi gibilerdi, hem de artık çok farklılardı.

"Dünyanın en saçma şeyi oldu," demişti Annie, bana anlatırken. *"Balık ekmek bitti, elimdeki kağıdı buruşturup çöp kovasına fırlattım, basket olmadı, gülerek Aydın'a döndüm. Bana bakıyordu. Öyle bir bakıyordu ki, öleceğim sandım. Gözlerinde böylesi bir arzu, daha önce hiç görmemiştim,"* demişti.

O gece, Beyza Karabey'in Aydın Demir'in gözlerinde gördüğü cesaret ve netlik, başka hiçbir ana benzemiyordu.

"Seni istiyorum," demişti Aydın, Beyza'ya. *"Senin de beni istediğini biliyorum Beyza."*

Beyza, Aydın'ı isteyip istemediğini hiç düşünmemişti çünkü o an, tüm düşüncelerin uçup gittiği ve ikisinin de hayatı boyunca belki de bir daha hiçbir zaman yaşayamayacağı kadar özel, eşsiz, büyülü bir andı.

2010, çevrelerindeki herkesin hayatından onlarca şey koparacak 2011'e çevrilirken, Aydın ve Beyza, ömürleri boyunca unutamayacakları bir şey yaşıyorlardı.

Beyza uyandığında çoktan sabah olmuştu ve de Aydın yanında yoktu. Sessizce yatağından kalkarken, evdeki herkesin hala uyuduğunu düşündü. Günler, belki de aylar, hatta seneler sonra ilk kez böylesi bir şey hissediyordu: İliklerine kadar mutluydu. O güne dek aslında hiç mutlu olmadığını o sabah anlamıştı ve bu mutluluğu tekrar yaşayabilmek için, her şeyi yapmaya razıydı. Çocukluk hayallerine kavuşmuş, tamamlanmış, büyüdüğüne değmiş hissediyordu.

Bahçeye çıkıp biraz yürüdüğünde, Aydın'ı müştemilatın önünde görmüştü. *"Günaydın,"* demişti, içten bir şekilde. Liseye giderken de en sevdiği şey, sabahları Aydın'a *"Günaydın,"* diyebilmekti. Aydın, Beyza'nın kışını yaza çevirmişti ve Beyza bunu daha evvel böylesine güçlü bir şekilde hiç hissetmemişti.

Aydın ise soğuktu, aynı soludukları hava gibi. Beyza, her ne kadar bu soğukluk karşısında dumur olmuş olsa da bozuntuya vermedi. Aydın'ın çekingenliği çoktan kabul ettiği bir şeydi. Bir şey söylemek için dudaklarını araladığında, Aydın konuşmasını engellemişti: *"Baştan söyleyeyim de bir yanlış anlaşılma olmasın, dün gece bir anlık bir gafletti!"* demişti.

"Nasıl yani?" diye sormuştu Beyza, şaşkınlıkla. Çocuk değildi, yirmi dokuz yaşındaydı. Neyin gaflet neyin sevda olduğunu ayırt edebilecek yaştaydı. *"Anlamadım, nasıl yani? Birisini öpersin, gaflet dersin ama... Biz... Biz beraber olduk Aydın, farkında mısın? Yattın sen benimle! Farkında mısın?"* diye sormuştu.

"N'olmuş yani?" diye sormuştu Aydın, hiçbir şey olmamış gibi. *"İlk kez biriyle yatmıyorum. Senin gibi onlarcası oldu. Evlenmemiz falan mı gerekiyor yani, anlamadım?"* demişti.

Annie için bu an, hayatın sillesini yemekle eş değerdi.

"Bak kızım, benden sana yar olmaz. Diyorsan ki dün gece güzeldi, ara ara tekrarlarız istersen ama bir daha evi bu kadar boş bulabileceğimizi sanmam. Ama bildiğim iyi bir otel var, birkaç fahişeyle takıldığım, beni bozmaz dersen, seni ararım. Ama geceyle gündüzü ayıracaksın, sabah bana gelip karımmış gibi günaydın ayağı yapma, basıyolar bana!"

Beyza, Aydın'a bir cevap verebilse ne diyeceğini bugün de bilmiyordu çünkü bu anı kesen, Bora'nın, *"Abla!"* diye seslenmesi olmuştu. Aydın'a arkasını dönmüştü ve bir daha da yüzünü hiç ondan yana dönemeyeceği aşikardı. Yavaş adımlarla Bora'nın yanına gitmişti. Paltosunun içine soktuğu elleri titriyordu. Dişleri de. Tüm bedeni, hem de zangır zangır. *"Üşüyor musun?"* diye sormuştu Bora, ablasını kendisine çekerken. *"N'apıyordun sabah sabah Aydın'ın yanında?"* diye sormuştu.

"Vedalaştım," demişti Beyza, kısaca. Bora, ablasının yurtdışına yerleşmeyi planladığını bildiği için, bu söylemini yadırgamamıştı. Tarabya'daki evlerinin merdivenlerini çıkarken başı dönmüş olmalıydı ki, Bora onu zor tutmuştu. *"Abla iyi misin sen?!"* diye sormuştu merakla. *"O denyo seni üzecek bir şey mi söyledi?"* Beyza, kardeşinin gözlerinin içine bakamadan, başını varla yok arası, *hayır* dercesine sallamakla yetinmişti. *"Uyuyamadım gece,"* diye yalan söylemişti Beyza. *"Halsiz hissediyorum, odama gideceğim."*

Beyza Karabey, öyle soğukkanlı bir kadındı ki, gözlerinden tek damla yaş akmamıştı. Kalemi eline almış, günlüğüne sığınmıştı. Aydın Demir, bir hataydı. Hiç olmaması gereken bir hata. Bunu yaşanmamış saymak zorundaydı. O *gaflet anının* hiçbir anlamı yoktu. O Mehmet'i seviyordu. Ona aşıktı. Aydın Demir bir ukteydi, Beyza da alacağını almıştı, bu hikaye burada bitmişti.

Beyza, kafasında, Aydın'la kendisine, beraber oldukları anda biten, *mutlu son* yazmıştı fakat henüz bilmiyordu ki, o gecenin hatırası bir bebek rahmine tutunacak ve onun mucizesi olacaktı.

"Ne düşünüyorsun yine kara kara?" diye sordu Annie, Türkçe konuşarak. Kaşlarımın çatılması gerekse de, yüzüme buruk bir tebessüm yerleşmişti. "Bu lafı da pek bi' severim... Neyse ben Türkçe kelime kotamı biraz da Gökhan'la doldururum bundan sonra... Ömürlük konuşuyor sanırım abisiyle! Gitti, gelmek bilmiyor!"

"Aydın seni çok seviyor Annie, biliyorsun değil mi?" dedim, kısık bir sesle. Annie'nin siyah gözleri gölgelenirken, birkaç saniye bana baktı. "Yaşadığın şey hazmedilir değil, biliyorum. Ama öte yandan... Seni ne kadar çok sevdiğini de biliyorum. Anlamıyorum. Mutlaka bir şey olmuş olmalı. Mutlaka, bir sebepten ötürü, seni bile isteye kendinden uzaklaştırmak istemiş olmalı. Üç yıldır kafamın içinde bununla yaşıyorum. Yeteri kadar derdim yokmuş gibi, bir de Aydın'ın sana neden öyle söylediğini merak ediyorum!"

Annie küçük bir kahkaha atarken, ayağa kalktı ve bana yaklaştı. Koltukta yanıma oturdu. "Tatlım," dedi, incecik bir sesle. Ben İngilizce konuştuğum için, bana uyum sağlamıştı. "Bana neden öyle söylediği sence de açık değil mi? Korkuyordu. Elimden tutmaya korkuyordu. Hislerine sahip çıkamayacak kadar korkaktı. Arada bi' deli cesareti gelse de, işin özü, Aydın korkak adamın teki..."

"Aklım almıyor," dedim, üzüntüyle. Yutkundum. "Kimseden korkmayan bir adam, kalbindeki hislerden mi korktu gerçekten de?! Senelerdir yasını tutuyor senin!"

Annie'nin yüzüne karaltılı bir tebessüm yayıldı. "Sana bir sır vereyim mi?" dedi, mırıldanarak. "Aydın beni sevmiyor aslında..." Bu cümleyi öyle gelişigüzel söylemişti ki, hayretle yüzüne bakıyordum. "Aydın sadece beni sevdiğini sanıyor. Ya da beni sevmeyi seviyor... O arabesk bir adam. Nasıl derler, öyle, yaralı olmak huy olmuş onda... Bir ölünün yasını tutarak tutunmuş hayata..."

"Düğün günü gelmiş seni suçlamış bir de! Onca şeyi söyleyen kendisi değilmiş gibi! Tamam, sen Mehmet Şahindağ seni tehdit ettiği için gitmişsin oraya... Ama bu yüzden gitmeyebilirdin de! Kafan atıp, *'Evleniyorum*

Mehmet'le!' de diyebilirdin... Gelip seni kırmaya devam etmesi, küfretmesi... Şuursuzluk!" dedim, sitemle.

"Biliyor musun, o gün bile elimden tutup beni o düğünden çıkarmasını bekledim salak gibi..." dedi Annie, şaşkın bir gülümsemeyle. "Ama o sormadı, sorgulamadı bile adam akıllı... *'Bu kadın benimle beraber oldu, ben onun gözlerini gördüm, sözlerini duydum, beni seviyor,'* demedi. Bağırdı çağırdı sövdü... Hoş, bu öyle bir şey ki... Bu konudaki kırgınlığım yani..." Annie'nin bakışları gözlerimden geçip içimi yakıyordu. "Herkese. Kimse şüpheye düşmedi! Herkes, annemle babamın katiliyle evlenebileceğime inandı, biliyor musun? Kimse yadırgamadı. Kimse, *bu işin içinde bir iş vardır* demedi. En çok da Begüm... Benden nefret ederek hayata tutunmak işine geldi. Tek bir insanı suçlamak..."

Kendimden emin bir ifadeyle, "Ben seni suçlamıyorum," dedim. Gülümsedim. "Gerçek hikayeni öğrenmeden de suçlamamıştım."

"Nina, sen çok özel bi' kadınsın..." dedi Annie, içten bir ifadeyle. Derin bir nefes aldı. "Senin empati yeteneğin oldukça gelişmiş, hayatı ve insanları çok güzel anlayıp okuyabiliyorsun... Fakat herkes senin gibi değil. Mehmet'i ailemizin içine soktuğum doğru... Fakat ne bileyim, ailelerimiz arasında zaten kan davasından hallice bir mesele varmış. Kader diye bir şey vardır. Ben annemle babamın sebebi oldum ama zaten oradan bir şey patlayacakmış! Tek sorumlu ben değilim! Buna neden herkes bu kadar kör bakıyor? Bunu bir tek neden ben görüyorum? Her şeyi başlatan ben miyim yoksa babam mı?!"

Sıkıntılı bir nefes verdim ve başımı Annie'nin omzuna koydum. Kendisini dışlanmış hissediyordu. Belli etmese de Begüm'ün nefreti canını yakıyordu. OCTO, düzenli olarak, ona Karabey Ailesi hatta Sülalesi hakkında bilgi veriyordu ve bu bilgilerin içinde muhtemelen ses kayıtları da vardı. Annie, Beyza Karabey'in mezarının tüm ziyaretçilerini dinleyebiliyordu. Ahmet Karabey'le sekiz yaşımdan kalma, garip bir hukukum vardı ve gönlüm onu suçlamaya razı

gelmiyordu. Her şeyi başlatan tam olarak o değildi. "*Hakkı Akbulut*, desek?" dedim, kısık bir sesle.

"*Şerefsizin önde gideni,* derim..." dedi Gökhan, kızgın bir tonlamayla. "Konu nasıl o herife geldi?"

"Geldi işte," dedi Annie, düz bir ifadeyle. Saçlarımı okşamaya başladı. "Bir sorun mu var? Konuşman uzun sürdü?" diye ekledi. Başımın üstüne küçücük bir öpücük kondurdu.

"*Sorun*, Aydın'ın göbek adı..." dedi Gökhan, sıkıntıyla ve karşımızdaki koltuğa oturdu. "Fakat bu sefer sorun çıkaran o değil... Sevgili kuzenin!"

"Kuzenim?" dedi Beyza, sorar gibi. "Hangisi?"

"Çınar Akbulut olan..." dedi Gökhan. Öfkeyle güldü. "Kara'yı tehdit ediyor..."

Annie, ellerini saçlarımdan ayırıp yavaşça doğrulurken, başımı omzundan kaldırmıştım. "Anlamadım?" dedi, şaşkınlıkla. "Neyle tehdit ediyor?"

Gökhan bıkkın bir nefes verirken, birkaç saniyeliğine gözlerini yummuştu. "Herifte bir şeyler var. Mehmet'in peşinde o da anladığım kadarıyla. CIA ile falan da bağlantıda..."

"Kardeşimi ne ile tehdit ediyor?!" diye sordu Annie, sertçe. Bu tepkisi gerçek olduğuna göre, SerFoxÇın'ın yediği haltı o da bilmiyordu. Annie'nin bakışları bana çevrildi. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim mırıldanarak. Başımı iki yana sallamıştım. "Elinde bir koz var ve ne olduğunu anlayabildiğim söylenemez."

"Gökhan?" dedi Annie, dik bir ifadeyle. "Sen bilmiyor olamazsın bunu!"

"Ne ile tehdit ettiğini biliyorum ama mesele bu değil. Mesele, tehdit etmesi..." dedi Gökhan, öfkeyle. "Kara, Çınar Akbulut'un emrinde çalışacağımızı söyledi. Uyku başına vurmuş olmalıydı. İlaç verdim kolay uyusun diye! Umarım uyanınca aklı başına gelir!"

"Kimse kimsenin emrinde çalışmayacak!" dedim, buyurgan bir tonlamayla. Gökhan'ın bakışları bana çevrildi. "Bora, bana sormadan, kafasına göre karar veremez!" Durdum ve Annie'ye baktım. "Gerçi psikoloğum sağ olsun, Bora onun sayesinde benim üstüm sayılıyor artık ama..." dedim imayla. "Umurumda değil. Bana Çınar Akbulut falan sökmez!"

"Racon kesişlerin güzel ama gündüz de son kapanış şovunu sevgili kocan yaptı, herifi masaya yatırıp dilini keserek!" dedi Gökhan, alayla.

"Ne?!" diye bağırdı Annie, şaşkınlıkla. Gökhan'ın bakışları Annie'ye çevrilmişti. "Ne dil kesmesi?!"

"Bob'un dilini kesti," dedim, üzüntülü bir şekilde. Annie, dehşete düşmüş gibi yüzüme bakıyordu. "Ben daha konuşacaktım Annie, Bob'la... Mehmet Şahindağ'ın asansör sisteminden bahsediyordu! Harika bir zihin... Tam deli işi! Ama senin kardeşin olacak o adam, asansör sahibini elimden aldı! Hem de benim ekmek bıçağımla!"

"Aydın bi' Nagihan Hanım'ı yoklayacak şimdi... Şu kuzen hakkında biraz sıkıştıracak... Bakalım neler bulacağız," dedi Gökhan, düşünceyle. Fakat Annie, duyduklarını atlatamıyordu. Kara'yı biliyor olmasıyla eylemlerini biliyor olması aynı anlama gelmiyordu ve duydukları onu fazlasıyla ürkütmüş, hatta korkutmuştu. "Aydın'a gerekirse kan dökmesini söyledim. Umarım katliam çıkarmaz!"

Annie'nin bakışları Gökhan'ı buldu. "Anneanneme zarar vermesin!" dedi sertçe. Ayağa kalktı. "Çıldırdın mı sen? Kadın benim anneannem!"

"Sakin ol Beyza," dedi Gökhan, gözlerini devirerek. "Kadını öldürecek değil..." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Kaçıracak sadece, bizim de Çınar Akbulut'a karşı bir kozumuz olsun diye..."

"Aklınızı mı kaçırdınız?! Kadın kaç yaşında?!" diye bağırdı Annie. Başını iki yana salladı. "Ara Aydın'ı! Çınar Akbulut da gitsin babaannemi kaçırsın sonra istersen! Aptal aptal işler yapıyorsunuz!"

"Tamam be kızım sakin ol, şaka yaptım!" dedi Gökhan, zevzek bir şekilde gülerek. "Özlemişim seni delirtmeyi!"

Fakat şaka yapmıyordu.

"Annie, telefonunu versene, Leo'ya video çekeceğim," dedim. Annie telefonunu bana uzattı ve Gökhan'a, "Ara Aydın'ı!" dedi. Gökhan'ın Aydın'ı aramayacağı aşikardı. Şu anda SerFoxÇın'ın öfkesini katmerlendirmelerinin hiçbir anlamı yoktu ve Aydın ile Gökhan ne yaptıklarını bilmiyorlardı. Üstelik her ne yapıyorlarsa, Bora uyuduğu için haberi yoktu.

"N ben. Nagihan Hanım'ı sana koz olarak kullanacaklar. Babaanneni koru. Bu iyiliğimi de yaz bir kenara, borcumu geri alacağım."

Annie'nin telefonundan yazdığım mesajı SerFoxÇın'a gönderdim.

"Tamam arayacağım," dedi Gökhan, ayağa kalkarken. "Hadi Naz, gidelim artık..." Derin bir nefes aldı. "Sen hiçbir şeyi kafana takma abla, sorun olmayacak..."

"Kalın biraz daha..." dedi Annie.

"Bora evde yalnız," dedi Gökhan.

"*Uyuyor* dedin. *Uyanmaz* dedin..." dedi Annie.

"Evet canım benim ama..." dedi Gökhan, yarım bir gülümsemeyle. "Güvenlik açısından da doğru değil. Evi tarasalar ölür herif."

"Allah korusun!" dedi Annie, sitemle. Sesinden akan öfke, tüm korkularını açığa çıkartıyordu. "Doğru konuş!"

"Babaannemi bulurlarsa koz olarak kullanırlar. Kara'nın daha zeki olmasını beklerdim. Her neyse. Düşündüğün için teşekkür ederim Nina. Herkese düşman olurum ama sana olmam. Dostlarıma da borçlu olmasam da her zaman iyilik yaparım."

SerFoxÇın'ın ima dolu mesajı karşısında, onunla bir kez daha kavga edesim gelmişti fakat bunun için vaktim yoktu.

"Allah'a bırakmayalım biz işimizi," dedi Gökhan. Gülümsedi. "Kendimiz de elimizden geleni yapalım."

"Haklısın tamam..." dedi Annie. Kollarını Gökhan'ın boynuna sardığında, gözlerinden akan yaşları fark etmiştim. Bu manzaranın adına *hasret* adı veriliyordu ve mecburiyetler, ikisinin de canını yakıyordu. "Seni çok seviyorum. Bora sana emanet. Aptalca bir şey yapmayın!" Daha sıkı, sanki hiç Gökhan'ı bırakamayacakmış gibi sarılmaya başlamıştı. "Kalan herkes sana emanet. Tek bir kayıp daha kaldıramam Gökhan. Hepsi sana emanet!"

"Sen kendine ve concona dikkat et Beyza. Kalanı bende..." dedi Gökhan. Annie'nin sırtını yavaşça okşadı. "Söz veriyorum. Eğer bir kayıp olacaksa, ben olacağım bu. Söz!"

Bir kez daha, "Seni çok seviyorum!" dedi Annie, Gökhan'dan ayrılırken. Bakışları bana çevrildiğinde burnunu çekti. "Bakma öyle şapşal! Gel buraya!" dedi, gülümsemeye çalışarak.

"Bir saniye," dedim ve Annie'nin kamerasını açtım. Video moduna geçtim. *"Minik aslan!"* dedim, gülümseyerek. *"Seni çok özledim. Görevdeyim. Beni merak etme olur mu? Senin için madeni para biriktirmeye devam ediyorum! Görüştüğümüzde bana yaptığın deneyleri anlatacaksın. Sienna ile neler oldu, aklım hep sende! Basketbolu ihmal etme! En kısa zamanda yanına geleceğim. Seni her şeyden çok seviyorum. Kendine iyi bak. Annen sana emanet!"*

Videoyu durdurduğumda, Annie yanıma kadar gelmiş ve bana sarılmıştı. "Her buluştuğumuzda ve ayrılırken, neden devamlı birbirimize sarılıyoruz?" diye sordum, gözlerimi devirerek. Gerçek hislerim bu değildi. Annie'ye sarılmak, garip bir biçimde, hoşuma gidiyordu. "Fazla dramatik geliyor."

Annie küçük bir kahkaha attı. Kolları bedenimi daha sıkı sararken, omzuma küçücük bir öpücük kondurdu. "Bu kız benim *Piranha*'m Gökhan," dedi, benden ayrılırken. Gökhan'ın bakışlarının bana çevrildiğini fark etmeme rağmen, ben Annie'ye bakıyordum. "Aşırı güçlü. Aşırı kindar. Aşırı bağlı. Aşırı iyi..." Kapıya ilerledim. "Eğer gözünden,

senin yüzünden, bir damla yaş daha akarsa... Fena sorarım hesabını bilesin! Ona kendini affettir."

Af mı?

Bu ne bugün ne de yarın asla mümkün değildi!

Gökhan'ın verip vermediğini bilmediğim cevabını beklemeden daireden çıktım. Merdivenlerden inerken, hızlı adımlarıyla bana yetiştiğini fark etmiştim. İkimizin de suskun kalması beklendik ve olması gerekendi. Geldiğimiz yolun tersi bir şekilde ilerleyerek tünelden geçtik ve apartmandan çıktık.

"Eve dönmeden seninle konuşmak istediklerim var," dedi Gökhan, ciddi bir ifadeyle. Bakışlarım ona çevrildiğinde, konuşacaklarının pek hayırlı olmadığını anlamıştım. "Bir kafe veya pub falan var mı, bu saatte açık, güvenle oturabileceğimiz?" Cevabı, başımı sallayarak vermiştim.

♠

Gökhan kendisine kahve söylerken, ben bira söylemiştim ve fakat o, ilaç kullandığım için buna şiddetle karşı çıkmıştı. Uzatmamıştım. Bedenimin henüz yeterince güçlü olmadığını ve yorulduğumu hissediyordum. Bir an evvel konuşmak ve eve gidip uyumak istiyordum. Gökhan ise konuya nasıl gireceğini bir türlü bilemiyor, kelimeleri dipsiz bir kuyuda arıyor gibiydi.

"Naz," dedi, en sonunda. Çatık kaşlarımı önemsemedi. "Ben çok şaşkınım."

"Neye?" dedim, düz bir ifadeyle. Gökhan kollarını bağlarken, masanın üzerine koyduğum sigara paketine uzandı. Kendisine sigara yakmasına şaşırsam da bir tepki vermedim.

"Beyza'yı çok seviyorsun," dedi.

"Evet?" dedim, *ne var bunda* der gibi.

"Çok garip... Sizi beraber görmek, çok garip!" dedi, iç çekerek. Farkında değildi ama onunla aynı hislere sahiptik. Annie, benim hiçbir zaman sahip olamadığım ablamdı. Geride kalan üç yılda onunla paylaştıklarım öyle değerliydi ki, Leo ve Sergio ile beraber ailem olmuşlardı. Annie, dokuz

buçuk yıldır, iki kardeşine ablalık yapamamış olabilirdi fakat beni öyle sevip sahiplenmişti ki, hakkını ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ödeyemezdim.

Her ne kadar bu gerçek canımı acıtsa da, Bora'nın ablasını neden çok sevdiğini artık çok iyi biliyordum: Beyza, Leo'dan sonra, yer yüzündeki en sevilesi insandı.

"Muhtemelen öyledir," dedim.

Gökhan, çekinceli bir tavırla, "Onun iyiliğini de istersin o zaman..." dedi.

"Sadede mi gelsen?" dedim, yerimde kıpırdanarak.

"Sana her şeyi anlatmak istiyorum..." dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Hem birisine anlatıp rahatlamak için... Hem de sana, sen olduğun için." Nereden başlayacağını bilemiyor gibiydi. "Beyza, annesiyle babasının cenazesinden bir süre sonra yine kaçıp Mehmet'e gitti. Bir gün gizlice beni aradı. Çok ağlıyordu. Mehmet'in yanındaydı. Her şeyi o telefon konuşmasında öğrendim. Meğer orospu çocuğu onu tehdit etmiş. Kardeşleriyle. Hepimizle. Onun hamile olduğunu öğrendim o gün... Bebeğin babasının Aydın olduğunu... O şerefsizin Beyza'yı ölümüne dövdüğünü... Ve ona aslında bir nevi işkence ettiğini... Mehmet'in hasta olduğunu... Benden yardım istedi. O düğünden onu kaçırmamı istedi."

Bunları az çok ben de biliyordum ve merak ettiğim şeyler daha başkaydı. "Neden Bora'ya anlatmadın?" diye sordum.

"Mehmet'i öldürürdü," dedi Gökhan, hiç düşünmeden. "Katil olmasını istemedim. Bak ben daha çok toydum. Nasıl diyeyim... Aklım ermiyordu mafyöz işlere..." Sigaradan içine bir duman çekti. "Eğer Mehmet'i öldürürse, arkasındaki uyuşturucu ticareti yapan örgüte, o zamanlar öyle biliyorduk, bulaşmak zorunda kalacaktı. Ölürdü. Katil olsa gene iyi, öldürürlerdi Bora'yı. Hepimizi. Düşündüm taşındım. Bir yandan da Beyza'ya, Bora'yı aramasını söyledim. Bora karışmasın diye... En azından Bora o cepheden bi' uzak dursun diye... Fakat öte yanda, Mehmet'in peşine düşen adamlar var... Ahmet Karabey'in kan davası güden dostları... Her şey benim için arapsaçı gibiydi. Aydın'a anlatmak

istedim bir yandan... Ama o da Beyza'nın Mehmet'e gidişiyle öyle bir herife dönmüştü ki, ruh gibiydi. Sersem gibiydi. Zaten Ahmet Amca'nın ve dayımın ölümünü atlatamamıştı da... Ve Beyza'nın kesinkes talimatıydı Aydın'ın bilmeyeceği... O zaman onu da koruduğunu düşündüm ama işin özü başkaymış."

Derin bir nefes alırken, arkama yaslanıp kollarımı bağladım. "İşin özü..." dedim, yavaşça. Birkaç saniye boyunca Gökhan'ın yüzündeki endişeli ifadeyi izledim. "Son üç yıldır, seninle ilgili parçaları birleştirip durdum kafamda... Biliyorsun olanları değil mi? Aydın'a olan öfken aslında bundan?"

Gökhan başını usul usul, anlaşılmanın verdiği rahatlıkla sallarken, "Çocukluğum boyunca annemin ölümünden beni suçladığı, bana kötü davrandığı, babam olacak herifi vurup benim öldürmemi beklediği, onun yüzünden Filiz Abla ile doktorluk hayatımızın bittiği için falan değildi aslında benim öfkem... Beyza'nın hayatının amına koyulmasının sorumlusu Aydın. Gerçek öfkem bu fakat hiçbir zaman Aydın'la bu konuda yüzleşemiyorum. Yüzleşemedikçe içimde büyüdü durdu... Ona yaptıklarını hazmedemiyorum..." dedi.

"Sen de Annie'yi öz ablanmışçasına seviyorsun," dedim.

"Evet," dedi Gökhan. Güçlükle yutkundu. "Öz ablam sayılır da zaten. Aydın'a öyle kızgınım ki, öyle kalıbının adamı değil ki... Beyza bana olanları anlatırken, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yeni doğum yapmıştı. Kucağında Leo vardı! O an, Aydın'ın Leo'yu hak etmediğine emin oldum... Bak, ben gerizekalı bir adam değilim. Aydın'ın Beyza'yı sevdiğini biliyorum. Ama Aydın'ın adam olmadığını da biliyorum. Bu kadar imkansız görüyorduysa aralarındaki ilişkiyi, Beyza'ya elini sürmeyecekti. Delikanlılık bu değil! Beyza'ya kendini tek gecelik bir fahişe gibi hissettiren adam, Beyza'yı sevmekten bahsedemez!"

"İlk duyduğumda, benim de hayallerim yıkılmıştı Aydın'a dair... Ama Annie, öyle bir kadın ki, *'Aydın'ın sevdasında korkaklığı başka, seninle ilişkisi başka...'* demişti. Aydın'dan

nefret etmeme hiçbir zaman izin vermedi. Aydın'ın Leo'nun babası olduğunun her zaman altını çizdi."

Gökhan sıkıntılı bir nefes verdi. "Biyolojik babası," dedi, beni düzeltmek ister gibi. "Tek gecelik bir ilişki yaşar ve arkana bakmazsan, çocukların olabiliyor... Evet..."

"Öyle deme," dedim, mutsuz bir şekilde. "İkimiz de biliyoruz ki mutlaka bir sebebi vardır o sözleri sarfetmesinin..."

"Beyza ile imkansız olduklarını düşünmekten hiç vazgeçmedi..." dedi Gökhan, başını iki yana sallayarak. "Ama Bora, Aydın'a neden böylesi saygı duyuyor biliyor musun? Uzaktan, yıllarca, Beyza'ya dokunmadan onu sevdi diye... Bir bilse Aydın'ın yaptığını... Hem kendine engel olamadığını hem de Beyza'ya böyle hissettirdiğini... Aydın'ın kafasına sıkmazsa namerdim! Eğer Aydın, o gece Beyza'nın elinden tutsaydı, Beyza Aydın'a sığınırdı! Mehmet, Ahmet Amca'yı, Betül Teyze'yi, dayımı öldürüp Beyza'yı tehdit ettiğinde Beyza bize güvenemezdi, güvenemedi. Biz elimize silah almamış adamlardık! Ama Aydın'a güvenirdi Naz! Aydın'a güvenirdi! Ama Aydın, sevdiği kadının yatağından kalkarken bile korkak bir adamdı. Hislerine güvenilmez bir adam..."

"Böyle düşündürmesi oldukça üzücü ve telafisi imkansız tabii," dedim.

"En kötüsü!" dedi Gökhan, kızgınlıkla. "Aydın, Beyza'yı bin kez Mehmet'e itti! Bin kez! Beyza'nın gitmeyeceği varsa da Aydın öyle bir boşluk yarattı ki onun hayatında, Mehmet o boşluğa kuruldu hep! Bir yanda seni seven, seni çok seven, elinden tutup seninle gelecek düşleyen bir adam... Ki baban, babasını öldürmüş, annesini öldürmüş, zaten vicdanın sızlıyor... Bir yanda da seninle beraber olup, senin diğer kadınlardan farkın olmadığını söyleyen bir adam!"

"Belli ki Aydın, Beyza'yı kirletmek istemedi sadece..." dedim, kısık bir sesle. Gökhan, sinirli bir şekilde gülümsedi. "Aydın'ın yaptığının savunulur bir tarafı olduğunu düşünmüyorum... Maalesef o belirli dayatmalara bağlı

yaşayan birisi. Ahmet Karabey'in askeri... Akabinde Bora Karabey'in askeri... Bu düzen olmuş onda... Ve yine belli ki, dayınızdan görmüş bunu... Dayın ve Filiz Hala arasındaki aşk..."

"Belki ama bazı hassas çizgiler vardır. Aydın, o hassas çizgiden kilometrelerce uzakta. Hiç yaklaşmayacaktı. Hadi yaklaştı ama hala imkansız olduklarını düşünüyor, bunu bu şekilde göstermemeliydi!"

"Pişmandır o da," dedim.

"Ama Beyza, oğlunun gözlerinin içine her baktığında, kendisine yapılanı hatırlamayacak mı?!" dedi Gökhan, meydan okur gibi. Güldü. "Son pişmanlığın fayda ettiğini hiç görmedim. Ve sana bir şey diyeyim mi, seven adam gördüm ben. Çok seven adam gördüm ben. Sevdiği kadın için, yaşarken ölmeyi göze alan adam gördüm ben. Mehmet şerefsizi Beyza'yı devamlı döverken, o kız Aydın'ı arayamadıysa, bu Aydın yüzündendir. Aydın'ın ne yatacak yeri ne de Beyza'nın yüzüne bakabilecek yüzü var!"

"Yine de Annie'nin *iyi ki* diyerek andığı bir hediye vermiş ona... Sanırım Annie ile gurur duyuyorum. Çünkü her kadının harcı değildir, tek başına evlat sahibi olmaya karar vermek..." dedim, ciddi bir ifadeyle.

Gökhan'ın yüzüne acı dolu bir gülümseme yayıldı. "Bana sorarsan, Leo doğmamalıydı..." dedi. Birkaç saniyeliğine alt dudağını ısırdı. "Hiçbir çocuk annesiz ya da babasız büyümeyi hak etmez. Bunu belki de en iyi bilenlerden birisiyim. Ben senelerce anneme kızarak yaşadım, kürtaj olmadığı için... Benim doğmama lüzum yoktu! Ama Beyza, seneler sonra annemi anlamamı sağladı benim. Beyza, Mehmet'in esaretindeyken, en yakın arkadaşı Leo'ydu..." dedi. Kendisine bir sigara daha yaktı. "Öyle bir bağ kurmuş ki oğluyla... Mehmet'in her dayağında, ona bir şey olacak diye ödü kopmuş... İnanılmaz bağlanmış... Eğer ondan da vazgeçseydi, yaşayamazdı. O kadar ağır şeyler yaşadı ki üst üste, Leo'ydu onu hayata döndüren... Muhtemelen benim annem de bana öyle bağlandı ama maalesef hayatta

kalamadı. Ama anlıyorum şimdi onu, gerçekten yaşlandıkça daha iyi anlıyorum."

"Leo'yla sizin aranızdaki bağ da yadsınamayacak kadar güzel," dedim, tebessüm ederek.

"Canım o benim," dedi Gökhan. Gözleri sevinçle parlıyordu. "Amcasıyım ben onun."

"Biyolojik?" dedim, imayla. Gökhan gözlerini devirirken, küçük bir kahkaha atmıştım. "Nasıl karar verdin, onu öldü göstermeye?" diye sordum, devam etmesi için.

"Planımız aslında bu değildi..." dedi Gökhan, çaresizce. "Yani Bora'ya öldü göstermek değildi... Beyza'ya çelik yelek, kan torbası ve bir ilaç ulaştırdım. O gün o ilacı içecekti. Nabzını düşüren bir ilaç. Ve ben bir şekilde, kaza kurşunu süsü vererek Beyza'yı vurduracaktım. Adem Kaptan var. Bora'nın da benim de çocukluğumuz onun yanında geçti. Yatın kaptanı Mustafa'nın babası... Ahmet Karabey'in sağlam adamlarındandır. Bana o yardım etti. Her şeyi birlikte planladık. Tek amacımız Beyza'yı o düğünden çıkarmaktı. Fakat beklenmedik bir şey oldu. Bora o düğüne gitmek istediğini söyledi ve engelleyemedim. Çünkü Ahmet Karabey'in dostları düğünü basacaklardı... Beyza elinden geleni yaptı. Annesiyle babasını Mehmet'in öldürmediğini söyledi Bora'ya. Sanki Bora inanacak... Barışsınlar istedi ki saçma bir dava güdülmesin... Bora Mehmet'in peşine düşmesin, bu işlere girmesin... Çünkü baş edemez, baş edemeyiz. Biz kim, Mehmet Şahindağ kim... Ama işte, hayat... Beyza, bir şekilde, Mehmet'in kurşununun hedefi oldu. Sonrası ise tamamen kaos."

"Bora hastaneye gittiğinizi söylemişti?" dedim, sorar gibi.

Gökhan'ın gözleri dolmuştu. "Kucakladı ablasını hiç bırakmayacak sandım..." dedi. Anlatırken canının yandığını hissettim. "Öldüğüne o kadar inanmadı ki, hissettiğini sandım tüm olan biteni. Avaz avaz bağırdım, nabzına bakması için... Nabzını zayıflatmıştık Beyza'nın. Bora'nın o acılı, sersem, korku dolu haliyle, nabzın attığını hissetmesi mümkün değildi. Bir an evvel Beyza ile yalnız kalmam

gerekiyordu. Bora'dan Beyza'yı ayırmam çok zor oldu. Allah'tan şoktaydı."

"Annie'nin kendine gelmesini bekledin..." dedim, buruk bir ifadeyle.

"Evet. Hastane tarafı da bendeydi. Başhekimle anlaştım. Allah razı olsun, hakkını ödeyemem. Yelekteki kurşuna baktık. Kurşunun kalbine isabet ettiğini söyledik. Verdiğimiz ilaç ve yeleğe yediği kurşun darbesi bebeğin hayatını da riske atmıştı. Fakat Leo, tutundu annesine sıkı sıkı, ondan vazgeçmemeyi seçti. Mucizelere inanma sebebimdir concon! Mehmet'in adamlarının, Beyza'nın cenazesini almak için hastaneyi basması işleri daha da karıştırdı. Bir an evvel hastaneden çıkmamız gerekiyordu ama Beyza henüz kendisine gelmemişti... Yıkanması orada oldu. Çok zordu. Her şey çok zordu. Ben Beyza'nın diri diri toprağa gömülüşünü izledim. Onun da Leo'nun da eceli oluyordum!"

Ne tepki vereceğimi bilmiyordum. "Nasıl yani?" diye sordum. "Gömdünüz mü onu, gerçekten?"

"Evet," dedi Gökhan, gözyaşlarına hakim olamayarak. Yumruğunu sıkıyordu. "Mehmet taarruza geçmişti. Biz Trabzon'a gidene kadar at koşturdu hastanede ve ben köşeye sıkışmış hissediyordum. Güvenlik önlemleri artarken, ne Beyza'yı tabuttan çıkarabildim ne de gömülmesine engel olabildim! Üstelik Mehmet, cenazeye bile geldi..."

Dehşete düşmüşçesine, "Oksijensiz mi kaldı?!" dedim. Başımı iki yana salladım. "Nasıl yaşayabilirler?!"

"Oksijen tüpü vardı. Filiz Abla, devamlı insanları onun yanından uzaklaştırıp tabutun içinin hava almasını da sağlıyordu..." dedi, kısık bir sesle. Kaşlarım tümden çatılırken algılayamadığımı hissettim. "Evet, Filiz Abla, Beyza'nın ölmediğini biliyordu..." dedi. Zorlukla yutkundum. "Beyza'nın yalandan cenazesiyle en çok o ilgilendi sayılır. Yıkanırken de gömülürken de... Zaten herkes ambale haldeydi. İnsanlar çok kolay yönlendirilebiliyor acı içindelerken... Mecburen suistimal ettik bu acıyı. Ayrı ayrı...

Ve zaten Mehmet cenazeyi almak istiyordu bizden, o yüzden çok acele etmeliydik."

"Bu çok... Bu çok ağır," dedim, zorlukla. Alt dudağımı birkaç saniye boyunca dişledim. "Çok ağır Gökhan!"

Gökhan, beni duymuyor gibiydi. "Gece mezarı boşalttık. Yerine, hastane morgundan çaldığımız bir kadın cesedini gömdük Adem Kaptan'ın adamlarıyla. Beyza günlerce, Gürcistan'da bir hastanede yattı... Aklım fikrim Beyza'da iken, Bora da bir yandan Kara planını devreye sokuyormuş. Ablasının ölümü onu bitirdi. Aydın ise tüm öfkesini babam olacak şerefsizden çıkartmayı seçti. Benim de Filiz Abla'nın da doktorluk hayatımız bitti. Hoş, bitmese de Bora'yı girdiği işlerde yalnız bırakamazdım. Derken hayatlarımız bir bir kaymaya başladı işte..."

"Arkanızda bir sürü görgü tanığı varmış?" dedim, şaşkınlıkla.

"Başhekim yalnızca," dedi Gökhan, üzüntülü bir ifadeyle. Derin bir nefes aldı. "Adem Kaptan, başka hiçbir iz bırakmadı."

"Filiz Hala bunu biliyor mu yani?" dedim. İfadelerimi kontrol altında tutamıyordum. "Filiz Hala da mı saklıyor bunu?!"

"Biliyordu," dedi Gökhan, acıyla. Alt dudağını dişledi. "Gürcistan'da, hastanede öldüğünü söyledim Beyza'nın. Hipoksik kaldığını, solunum yetmezliğine bağlı oluşan stresle düşük gerçekleştiğini ve yoğun kanama ile birleşince de vücudun kaldıramadığını söyledim. Zaten olmasından korktuğumuz şeydi bu. Filiz Abla'nın yas tutması daha geç gerçekleşti yani... Bu saatten sonra yaptığımızı anlatmasının hiçbir anlamı olmadığına ikna etmeye çalıştım onu. Çok zor oldu. Aydın'a öfkeliydi o da... Beyza'nın kalbini bilmeden kırdığı için zamanında, pişmandı. Hayata küstü... Küskün kaldı... Bilse gerçeği, suratıma tükürür... Zaten senin yaşadıklarını öğrendikten sonra, eskisi gibi değiliz."

"Adem Kaptan peki, o neden yardım etti sana?" diye sordum, merakla.

"Bora'ya olan sevgisinden," dedi Gökhan, gülümseyerek. Gözyaşlarını sildi. "Birlikte paylaştıkları deniz sevdasından belki. *'En iyi kaptanlar, bazen karada kalmalıdır...'* dedi ve bastı gitti buralardan. Bora'nın yüzüne bakacak yüzü kalmamıştı. Doğrusu buydu biliyordu ama dostu, kardeşi kandırmak yanlıştı... Bunu da biliyordu."

"Eğer ablasının yaşadığını bilseydi Bora... Daha iyi olmaz mıydı? Emin miyiz en doğrusunun bu olduğundan?" diye sordum, merakla.

"Asla Beyza'dan ayrı kalmazdı bir kere..." dedi Gökhan, kaşlarını kaldırarak. "Mehmet'in uyuşturucu işinde olduğunu ilk ben öğrendim. Beyza, duymuş bunu düğünden birkaç gün önce. Herifin gücü boyumuzu aşıyordu. Beyza'nın karnında Aydın'dan bir çocuk olduğunu öğrendiği anda olacakların önüne geçemezdik. Çünkü psikopat! Diyorum ya... Önceliğim Leo ve Beyza'ydı benim."

"Annie çok umutlu," dedim, dümdüz bir ifadeyle. Gökhan, dikkatle beni dinliyordu. "Bir gün bu kabusun biteceğini düşünüyor..."

"Sen?" dedi Gökhan, merakla. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Ablasının ölümü, Bora'nın ablasına olan kızgınlığını ve kırgınlığını sıfıra çekmiş..." dedim, düşünür gibi. "Onun ölümüyle beraber öyle kayıpları var ki-"

"Tahmin bile edemezsin!" dedi Gökhan, lafımı keserek. "Bora'nın içindeki kayıpları..." Kesik bir nefes aldı. "Bebeğini kaybetti, Mehmet yüzünden... Bunu bilmiyor. Daha bunu bilmiyor! Bunların hepsi Mehmet'e çıkıyor. Dolaylı yoldan bana ve Beyza'ya... Bak kendimi düşünmüyorum, yemin ederim. Ben Bora için bir saniye düşünmem kafama sıkarım. Yemin ederim yaparım! Ama Beyza hayal kuruyor. Bora bunu kaldıramaz Naz. Yaşadığı onca şeyin boşuna olmasını kaldıramaz."

"Hiçbir sır mezara gitmez Gökhan," dedim. Derin bir nefes alırken, bakışlarım pencereden dışarıya çevrilmişti. "Gerçekler öyle ya da böyle, bir gün açığa çıkar..."

"Ya sen?" dedi Gökhan, ciddi bir ifadeyle. "Bir yalana inandırılmış olsaydın... Gerçekleri bilmek ister miydin, bir gün?"

Bakışlarımı Gökhan'a çevirdiğimde, gözlerinde meraklı bir ifade vardı. "Gerçeğin er ya da geç beni bulacağını bilirdim," dedim. Zorlukla yutkundum. "Tıpkı bir gün, Bora'nın aslında beni sevmediğini öğrendiğim gibi... O da bir gün öğrenir... Ablasının aslında yaşadığını... Senelerce saklarsın da an gelir saklayamazsın..."

"Sana yalvarıyorum saklayalım," dedi Gökhan, ellerime uzanarak. Yüzüne yayılan ifade ile sesine işleyen tonlama beni dumur etmişti. "N'olur bana yardım et. Bora bunu asla ama asla öğrenmemeli. Bana yardım et!"

Birkaç saniye Gökhan'a şaşkınlıkla baksam da çok geçmeden üzerimdeki kalakalmışlıktan silkelendim. "Sana neden yardım edeyim Gökhan?" diye sordum. Ellerimi hızla ellerinden çekerek kahve fincanıma uzandım. Bir yudum alarak, boğazımı yumuşattım. "Unuttun galiba, sen benim hayatımı siktin."

Gökhan'ın gözlerinden akan birkaç damla yaş yanaklarına süzüldü. "Evet," dedi çaresizce. "Haklısın, evet..." Nefes almaya çalıştı. "Yardımına muhtacım. *Devran* de, ne dersen de. Bunu Bora'dan saklamama yardım et. Bora'ya bunu asla söylemeyeceğini bilmem lazım. Onun hayatı zaten karardı, daha fazlası onun ölümü olur. Bunu kaldıramaz. Gerçekten kaldıramaz. Eğer biraz olsun onu sevdiysen-"

"Kes sesini Gökhan!" dedim, sertçe. Bedenimi birden istila eden öfkeyi engelleyememiştim. "Sen, benim ona olan sevgimi ağzına bile alamazsın!" Kendime bir sigara yakarken, parmaklarımın titrediğini gördüm. "Ablasının yaşadığını bilip bilmemesi umurumda değil." Gerçekten böyle hissediyor olamazdım ama Gökhan'ın inandığı gözlerinden okunuyordu. "Ağzımı açıp tek kelime etmem ama senin sözüne geldim diye değil. Sana yardım etmek için değil! Sizin aile meseleniz beni gram ilgilendirmiyor!"

Gökhan, acı çeker gibi gülümsedi. "Sen bu ailenin bir parçasısın!"

"Pardon?!" dedim, ters bir tavırla. "Hangi aileden bahsediyorsun sen?!"

Gökhan artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve baristanın bakışları merakla bize çevrilmişti. "Sana yaşattığım her şey için çok pişmanım! Benim yüzümden yaşamak zorunda kaldığın her bir acı için! Özür dilerim Naz! Defalarca kez özür dilerim! Beni affetmene ihtiyacım var! Senin arkadaşlığına ihtiyacım var!"

"Ben senin arkadaşın değilim Gökhan!" dedim, sertçe. Kaşlarım havalanmış, yüzüme çelik gibi bir ifade inmişti. "Senin bu hayatta tek bir arkadaşın var, o da Bora!" Sıkıntılı bir nefes verdim. "Ben Mehmet Şahindağ öldükten sonra çekip gideceğim," dedim. Gökhan'ın yüzüne yayılan şaşkınlıkla, dudakları birbirinden ayrılmıştı. "Kimsenin olmadığı, kimsenin beni bulamayacağı kadar uzağa..." Sigaramı söndürdüm. "Siz benden sonra, ne bok yiyorsanız yiyin. Kendi pisliğinizde boğulun. Her biriniz, ayrı ayrı..." Derin bir nefes aldım. "İçinizde masum olan Leo ve Annie sadece... Umarım onları da kirletmezsiniz."

Gökhan, üzerinden atamadığı şaşkınlıkla, "Beyza masum mu sence?" diye sordu.

"Beyza sadece Mehmet'e aşıktı!" dedim, sertçe. "Aydın'ı bitirmeye çalışmış ve Mehmet'le olmuştu! Onun ruh hastası olduğunu anlamadı. Anlayamadı. Aşk bir perde gibi çekildi hadi onun gözlerine! Siz de anlayamadınız ama! Annesinin babasının ölümüne sebep oldu, asla istemeden! Asla! O masum!"

"Peki Aydın?" dedi Gökhan, aynı şaşkınlıkla. "Bu resimde Aydın nerede?" Aydın'ın o resmin içindeki yerini belirlemek çok zordu. "Ortada bizi bugünlere getiren bir çocuk var! Beyza da en az Aydın kadar suçlu benim nezdimde!"

"İyi ki de o çocuk var!" dedim, net bir ifadeyle.

Annie'nin Aydın'a karşı gerçekten ne hissettiğini bilmiyordum. Oğlunun acı kahve gözlerinde Aydın'ı görüp

görmediğini bilmiyordum. Bir gün, her şey ortaya çıkarsa beraber olurlar mıydı, Aydın'ı affeder miydi, Aydın onu affeder miydi, aile olabilirler miydi bilmiyordum... Fakat Leo, bu hayatta başıma gelen en güzel şeylerdendi. Onunla geçirdiğim üç yılın her bir anı için şükrediyordum.

Gökhan kısa bir süre gözlerimin içine baktı ve başını ağır ağır salladı. "Sanırım artık gitmeliyiz," dedi. Kolundaki saate baktı. "Yarın uzun bir gün olacak." Çantamdan çıkardığım bir miktar parayı masanın üzerine koymak istediğimde, Gökhan'ın yüzüne *daha neler* der gibi bir ifade yayıldı. Parayı bana uzattı ama geri almadım. Kafeden onu beklemeden çıksam da bana yetişti ve biraz sonra, parayı kabanımın cebine sıkıştırdı.

♠

Gün aydınlanmıştı ama hala uyuyamamıştım. Yatağın içinde bir o yana, bir bu yana dönerken her yerimin ağrıdığını hissediyordum. Tavana yansıyan ışığa aldırış etmemeye çalışsam da sinirlerim bozulmuştu ve uyuyamayacağıma emin olmuştum. Yerimden kalktım ve ağır adımlarla tekli koltuğa ilerledim. Notebookumu açtım. Falcon'un verdiği şifreyle Bora Karabey ile ilgili bilgileri inceleyerek zaman geçirebilirdim. Nereden başlayacağımı bilmesem de bir yerden de olsa başlamak zorundaydım.

Sistemdeki dosyanın içinde yalnızca Bora değil, ben de vardım. Begüm, Gökhan, Aydın... Bora'nın görüştüğü kim varsa, bu dosyanın içinde kayıtlı bilgileri vardı. Zaafları, ilgi alanları, yaptığı işler... Bora OCTO tarafından sandığımdan daha uzun zamandır izleniyor olmalıydı fakat çok eski bilgilere ya da tarihine bu şifreyle erişemiyordum. Bu dosyayı tek bir kişi oluşturmuş olamazdı; bunda birçok insanın imzası olmalıydı. Alp. Üzerinde Alp'in adı yazan dosyaya tıkladım. Dosyanın içinde onlarca dosya vardı; farklı tarihlerde, belli ki Alp tarafından yazılmış rapora benzer e-mailler vardı.

25 Eylül 2017

"Nazlı Alaca Karabey, OCTO tarafından evden çıkarıldıktan sonra, tüm kamera kayıtları tarafımdan silinmiştir. Evin ya da gizli geçitin içerisinde, bulunabilir hiçbir iz bırakılmamıştır."

27 Eylül 2017

Nazlı Alaca Karabey'in bileğindeki çipten, Türkiye saati ile 04:42 itibariyle sinyal kesilmiş ve bunun bilgisi bize ulaşmıştır. Acil durum alarmı verildi. Bora Karabey, hepimize Nazlı Alaca Karabey'in bulunması emrini verdi.

Dosyanın içinde, gün gün kayıt tutulmuştu ve tutulan kayıtlar yalnızca Alp'e ait değildi. Tanımadığım onlarca insan vardı. Fakat birisini tanıyordum; Giancarlo Guerra. Bu bir rapor değil, mesaj kaydıydı.

8 Mart 2019

GG*: "Tarantula. Enteresan bir şey oldu. Kara, kumarhaneleri devrediyormuş. Seçenekleri arasında ben de varım. Bana acil ulaş."*

X: "*Güvenli bölgeye geçtiğinde seni arayacağım. Beklediğim bir hamle değildi. Kıbrıs'ı boşaltıyor mu?"*

GG: "*Biri hariç. BlackJack. Aydın Demir'in üzerineymiş."*

X: *"Arayacağım."*

Falcon, tüm bu kayıtları sistemde tuttuğuna göre ve Guerra ile Kara dostluğunu Sergio bilmediğine göre, bu sisteme herkesin erişimi olmamalıydı. Peki ben şimdi sistemdeysem, buna izin veren Tarantula mıydı? *Hotel Le Huit* başlıklı dosyaya tıkladım. Bora Karabey, geçen zaman içinde, Bay Martin'in hisselerinin tümünü alarak, dünya üzerindeki tüm Hotel Le Huit'lerin yarı ortağı; Bodrum'daki Hotel Le Huit'in ise tek sahibi olmuştu.

Başarıları bununla sınırlı değildi ve dosyada yalnızca başarıları bulunmuyordu. Uyuşturucu işinin de belirli kayıtları vardı ve ben bunları incelemek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Devleti içindi. Bu bir derece içimi rahatlatsa bile tam olarak rahatladığım da söylenemezdi. Benim yüzümdendi. Her ne kadar benim yüzümden olmasa bile, ucu bana dokunuyordu ve bu beni çok rahatsız ediyordu.

Sistemde, emniyet içi bazı yazışmaların kopyaları vardı. Bunların içinde, Eren'in eski zamanların birinde bahsettiği, Kara hakkında yazılan makaleler de vardı. Bulabildiğim en eski dosya, 2013 yılına aitti ve alınan notlar, oldukça ilkel bilgiler gibiydi.

"Kara bir şehir efsanesi olarak yayıldığı için gerçek olup olmadığı fazlasıyla tartışılmaktadır. Aşağıda okuyacağınız rapor, hali hazırda devam eden bir soruşturmanın ilk taslak notları olup, iç bilgilendirme maksadıyla hazırlanmıştır ve herhangi bir kesin yargı içermemektedir.

Kara konusunda kendi içimizde dahi ikiye bölünmeler söz konusudur. Bu noktada, Kara'nın tam da bu bölünmeye uğramamızı amaçladığı kanısındayız. Bugüne dek görülmüş suçlu profillerinden yararlanacak olursak ve Kara'nın ün yapmak gibi bir derdi olmadığı varsayımında bulunursak, belirli bir üne sahip kimse olmasını olası buluyor ve bu olasılık üzerinden ilerlemekte fayda olduğunu düşünüyoruz.

Türkiye'de, belli bir çoğunluk tarafından saygınlık gören bir kimse olması, kuvvetle muhtemel. Adalet duygusu gelişmiş bir kimse. Fakat adaleti kendisinin sağlaması noktasına onu iten sebeplerin ne olduğu tam bir muamma. Ekte bulunan, 'kod 19' adlı dosyada da görüleceği üzere, belirli prensipleri var. Bilhassa uyuşturucuyu kırmızı çizgisi belirlemiş. Uyuşturucu tacirlerine açtığı savaşın sonucunda, bazı suçluları emniyete teslim ederken, bir şekilde kendi selamını iletmekten de çekinmemesi, kendisine güveni olan bir kimse olduğunun altını çiziyor.

Organize bir yapının başında bulunduğu çıkarımına çok rahat ulaşıyoruz fakat yapının alt basamaklarını belirlemekte zorluk çekiyoruz. Kumarın bir parçası olduğu bilgisine kolayca erişmemiz, bunu kendisinin de istediğini gösteriyor. Bu da emniyetin içinde, kendisine yardım eden bir hain ya da hainler olabileceğini düşünmemize sebep oluyor. Kara'ya ancak, o istediği kadar yaklaşabiliyoruz. Buradan çıkan sonuç, 'oyunbaz' bir kimse olduğunu gösteriyor. Öyle ki, her gün yüzünü gördüğümüz birisi dahi olabilir. Medya

aracılığıyla hayatımızda olabilir. Polisten daha güçlü olduğunu düşündüğü varsayılabilir ve bu bağlamda, polisle açıktan iş birliği yapan bir kimse dahi olabilir.

Buradan ilerleyecek olursak, kurnaz olduğunu söyleyebiliriz. İnsanları kandırmaktan hoşlanan bir yapısı olduğunu düşünüyoruz. Tuzağa düşürüp emniyete teslim ettiği ya da yine tuzağına düşürüp bir şeyin bedelini ödettiği suçluların verdiği ifadeleri tarayacak olursak, ikna gücünün etkili olduğunu düşünebiliriz. Bu tarz ikna gücü etkili insanlarda görülen genel karakter özelliklerini ele aldığımızda, sözüne güvenilmeyen bir kimse olduğu çıkarımını yapmak mümkün.

Hayatını yalanla idame ettiren birisi olduğunu düşünüyoruz. Dışarıdan böyle gözükmemesi yine, kuvvetle muhtemel. Taktığı maskenin, topluma uyumu iyi, modern ve arkadaş canlısı olduğu söylenebilir. Bu tür suçlu profilleri, sosyal hayatlarında, gayet açık, her şeyi insan içinde yaşayan bir birey taklidi yapmaktadırlar. Muhtemelen giyimi iyi ve tarzı maskulin. Ne olursa olsun, yer altındaki görüntüsünü medya önünde sıfırlamayacağı kanaatindeyiz. Plancı kişiliği, stratejik çalışan beyni ve uzun zamandır yakalanmak namına bir açık vermeyişi, onu dağıtan ya da yolundan saptıran etmenlerin olmadığına işaret. Medeni haline dair bir bilgi saptaması yapamayacak olsak da evli olmadığı ihtimali daha baskın. Ve yine muhtemelen, aşk da yolunu kapatan ve kafasını karıştıran duygulardan birisi değil.

Ne kadar sosyal ilişkilerde iyi görünse de yalın bir hayata ihtiyacı olduğu düşüncesindeyiz. Bu sebeple gece hayatının yoğun olmadığını ve şayet düşündüğümüz gibi ün sahibiyse, magazin yüzünün olmadığını söylememiz mümkün. Muhtemelen yaşam alanı, şehre uzak ya da şehir dışında. Çalışanları ya devamlı değişiyor olmalı ya da senelerdir bildiği kimselerle çalışıyor olmalı. Evinde yatılı çalışan olmama ihtimali çok yüksek.

Kamufle halinin devamı, tehlikeli bir kimse olduğunu gözler önüne seriyor. Cinayet işlemek ya da cinayete azmettirmekten geri durmuyor olmalı ki, yüzünü gören kimse yok. Tehditkar kişiliğe sahip olduğu en baskın ihtimal. Bu tarz suçlu profillerinin karakter özellikleri, cezacı bir yapıya sahip olmaları. Aile yaşantısı ve çocukluğu travmalı olabilir. Öğrenilmiş hayatı mı yoksa arzu ettiği hayatı mı yaşadığı bilinmiyor. Suça yatkınlığının sebeplerine dair bir varsayımda bulunamıyoruz.

Fakat Kara'nın bizim aradığımız suçluları öldürmek yerine, bize teslim ettiğini ve kimliğini riske attığını düşünürsek, amacının güç olmadığı kanaatindeyiz. Rekabet halinde olduğu yer altı dünyasının adamlarını bitirip en tepeye çıkmayı planlıyor olsaydı, o adamları emniyete teslim etmek yerine öldürmüş olması muhtemeldi. Bu sebeple mafyaya açtığı savaşın belirgin sebebinin, kendisinden ve kendisi gibi olanlardan nefret ettiği düşüncesine varılabilir. Henüz bilmediğimiz bir amaca sahip ve ona ulaştığında intihar etmesi, ihtimaller dahilinde."

Sistemden çıkış yaptığımda, nefes alamadığımı hissetmiştim. Notebooku kapadım ve yerimden kalktım. Odadan çıktığımda, küçük adımlarım salona kadar ilerlemişti.

Gökhan, evden çıkmadan Bora'nın başının altına bir yastık koymuş ve uzanmasını sağlayıp üzerini örtmüştü. Kokusunu duyabilecek kadar ona yaklaştığımda, ellerimle saçlarını okşamaya başladım. Ne kadar kötü olursa olsun, başına gelen hiçbir şeyi hak etmediğini hissediyordum. Aynı benim hak etmediğim gibi. Aynı benim, bana yaşattıklarını hak etmediğim gibi. Esmer, ince, uzun parmaklarına uzanırken gözlerimden akan birkaç damla yaşı serbest bıraktım. Her şey başka olabilecekken, şimdi böyle olmak benim için çok ağırdı. Kokusu gibi varlığı da canımı acıtıyordu.

"Biliyor musun," dedi dudaklarım, sessizce. "Ben seni çok sevmiştim..." Başımı, çirkin bir dövme yaptırdığını bildiğim kalbinin üzerine koydum. "Kahramanımdın sen benim..."

İçindeki hiçbir odacığa yerleşemediğim kalbinin atışları beni kendisine öyle bir çekiyordu ki, bu sesin sonum olacağını hiç bu kadar hissetmemiştim. "Her şey başka olabilirdi... Ve ben şimdi sana sarılabilirdim."

Sarılmayacaktım. Ne bugün, ne yarın ona sarılmayacaktım. Herkes onu tanıdığını sanıyordu fakat onu bu hayatta belki de en iyi tanıyan insanlardan birisi, maalesef bendim. Keşke tanımasaydım. Keşke çok bilinmeyenli Bora Karabey denklemini çözmek için bu kadar çabalamasaydım. Onun ne kadar oyunbaz olduğunu bilirken, dışarıdan görülen şeyin ne kadar sahte, ne kadar yanlış, ne kadar yalan dolan olduğunu fark ediyordum. Bunu fark etmeyen insanlara ise kızamıyordum. Çünkü insanlar, onun beni sevdiğini iddia eden insanlar, kalplerinden bıçaklanmamışlardı.

Önce bıçağın soğuğunu hissetmiştim. Keskin bir acı içimi kaplarken, hiç durmayacakmış gibi kan akmaya başlamıştı. Sonra zamanla bu kan yavaşlamıştı ve ben kalbimi kaybettiğimi anlayamamıştım. Bilincim kapanırken, yaşadığım onlarca gün ve gece bir film şeridi misali benliğime dolmuştu. Her bir an, Bora'nın beni sevdiğini haykırıyordu. Delirmiştim ve bu delilik, şimdi yaşadığım hiçlikten bile daha insancıldı. O bıçağı saplayacak bir kadın bulduğu için her gün, her dakika, her saniye şükreden bir adamı, çok sevmiştim.

"Benim doğum günüm senin için neden önemli ki?" diye sormuştum, kafa tutarcasına. *"Sevmediğin ve artık seviyormuş gibi yapmak zorunda olmadığın, nazını çekmek zorunda olmadığın, umursamadığın...bir kadının doğum günü senin için neden önemli ki? Neden bana hediye alıyorsun?!"*

"Sen önemlisin... Sen olmasaydın, oynadığım oyun eksik kalırdı. Sen benim oynadığım oyunun en önemli parçasısın Nazlı!" demişti bana.

Utanmadan. Çekinmeden. Arsızca.

O telefon herhangi bir kimsenin eline geçseydi eğer, karısının yokluğunda acı çeken bir adamın yazdığı satırları görebilirdi fakat ben, o adamın riyakarlığını birebir yaşamıştım.

Her 18 Ağustos'ta iyi ki doğmuştum; çünkü Mehmet Şahindağ'a giden yolda ona müthiş bir zafer kazandıracaktım. Bora, benden boşanmayarak, ben yokken bile beni kullanmaya devam edecek kadar yüzsüzdü. Başına ne gelmiş olursa olsun onun için üzülmeyecek, onu düşünmeyecek, ona sarılmayacaktım.

Aklım sırra kıdem basmış gibiydi ve göğsümü sıkıştıran bu koku, gözlerimi yakıyordu.

Bu nasıl mümkündü bilmiyordum ama ne yazık ki, onu hala çok seviyordum. Sarılmayacak olsam bile. Başına gelene üzülmeyecek, başına geleni düşünmeyecek olsam bile. Affetmeyecek olsam bile.

Hatta ve hatta ondan nefret ediyor olsam bile, onu hala çok seviyordum.

"Ve seni hala seviyorum... Neden olduğunu bilmesem de. Ve kendimden nefret ediyorum, seni hala sevdiğim için!" dedim göğsümdeki boşluktan. Sesim çıkmadı. Dudaklarım oynamadı. Her gerçek belki bir gün ortaya çıkardı ve fakat bu benim sırrımdı. Benimle birlikte mezara gidecekti.

98.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Bu hafta bana çok uzun geldi, neden bilmiyorum. Şükür, bir kez daha kavuştuk... Sizleri çok seviyorum. Var olun... ❣

♠

CIA'in binasından içeriye ilk girdiğimde, cebimde çocukluğumdan kalma hayallerim vardı. Ajan olmak beni tümüyle büyüleyen ve zekamın son kırıntılarını dahi bu uğurda harcayabileceğim yegane hayaldi. İnsan, kendi sınırlarını kendisi belirliyordu ve ben kendimi hep sınırsız olarak tanımlıyordum. Nasıl ki hayallerimin ucu bucağı yoksa, yapabileceklerimin ve başarabileceklerimin de yoktu. Lisedeki matematik hocam, *"Sen bu ülkede harcanırsın..."* dediği günden beri, bir gün Türkiye'yi terk edeceğimi biliyordum. Bunu annemi ve babamı kaybettiğim için de Anıl'dan uzaklaşmak için de arzuluyor olabilirdim fakat insanın bilinçaltına bir şekilde işlenen kodlar vardı ve CIA ajanı olma hayalim de bunlardan birisiydi.

Kartımı on yedi gün evvel önünde Bora'yı gördüğüm turnikeye okuturken, bu sefer yanımda o da vardı. Yine, misafir turnikesinden giriş yapmıştı ve Anton, Bay Ortiz'in yanına kadar eşlik etmek için yanımızda bekliyordu. Kendimi nasıl hissettiğimi bilmiyordum ama içimi kaplayan kasvet dağılmamıştı. İç huzursuzluğum öyle baskındı ki adımlarımı zar zor atıyordum. Biraz sonra olacakları tahmin edebiliyordum ama gardımın ne kadar sağlam olduğunu kestiremiyordum.

Bay Ortiz'in ofisinin bulunduğu kata geldiğimizde, hızlı adımlarla yürümeye devam ettik. Anton, Bay Ortiz'in

odasının tersi yönünde ilerlediğinde, onu takip ettik. Geniş bir cam bölmenin önünde durduğunda, kapı içeride bulunan bir kadının bastığı düğme sayesinde açıldı.

Kadın sempatik bir şekilde bizi selamladı ve bakışları gözlerimde durdu. "Nina Adams?" dedi, alacağı cevaptan emin bir şekilde. "Silahınızı size teslim edeceğim."

Bakışlarım Anton'a takıldığında, "İncelemek için Taylor'dan almıştık. Yeni telefonun da kutunun içinde olmalı..." dedi. Kadının uzattığı kutuyu aldığında, parmaklarını şifreli bir şekilde hareket ettirmiş ve bana telefon vereceğini söylemişti. Muhtemelen OCTO tarafından gönderilen ekstra bir telefondan bahsediyordu. "Kutu burada kalsın," diye ekledi Anton. "Toplantı sonrası alabilirsin."

"Sizin de silahınızı toplantıdan evvel almam gerek," dedi kadın, Bora'ya. Bora, belinden çıkardığı silahı kadına uzatacakken, Anton erken davrandı. Bora'nın silahını da bana ait kutunun içine koydu ve kutuyu kadının masasının üzerine bıraktı. "Ben birazdan geleceğim," dedi, bilgi vermek ister gibi. Bora'nın tüm bu ön girişlerden hoşlanmadığı mimiklerinden belli oluyordu. Anton, yolu gösterir gibi elini uzattı ve yürümeye devam ettik. Biraz ilerideki odanın kapısını açtı ve geçmemiz için, tekrar eliyle işaret yaptı. "Bay Ortiz birazdan burada olur," dedi ve kapıyı kapattı.

Sabah evde olduğu gibi, hastanede olduğu gibi, arabada olduğu gibi, şimdi de burada Bora ile yalnız kalmıştık. Suskunluğumuzun sebebi asaletimiz miydi bilinmez, belki de konuşacak hiçbir şey bulamıyorduk. Büyük toplantı masasında ben rastgele bir yere otururken, Bora pencerenin kenarına ilerleyip dışarıyı izlemeye başlamıştı. Ağrı kesici almıştı fakat buna rağmen baş ağrısı geçmemiş olmalıydı. Uyku ilacı ile uyuduğunun farkında olmadığı için ve hatta nasıl bu kadar çok uyuduğunu sorguladığı için, huzursuz hissettiğini anlayabiliyordum ama yine de ağzını açıp bununla alakalı tek kelime etmemişti.

Kapının açılmasıyla, bakışlarımız odaya giren Taylor'a çevrildi. Bora'yı başıyla selamladı ve gözleri bana odaklandı.

Yüzünde hafif mesafeli fakat içten bir tavır vardı.

"Nasıl oldun?" diye sordu. Ses tonundaki ince kaygı, her şeye rağmen benim için endişelendiğini ve beni merak ettiğini fazlasıyla belli ediyordu.

"Her zaman bir şekilde iyiyimdir," dedim.

Taylor gülümserken, karşımdaki sandalyeye oturdu. "Holly sana selam söyledi. Göreve gittiğinden beri konuşmamışsınız sanırım... Seni merak etmiş."

"Bir dahaki konuşmanızda, sen de benden selam söylersin," dedim.

Taylor derin bir nefes aldı ve gülümsedi. "İlaçlarını almaya devam ederken, alkole ara vermek zorunda kaldın. Mutsuz olmalısın..."

"Başlarım birkaç güne, bir şey olmaz," dedim. İfadem umursamazdı ve bu Taylor'ın fazlasıyla hoşuna gidiyordu. "Asıl dövüş derslerinden geri kaldım. En çok ona üzülüyorum! Harry de umarım beni özlemiştir."

"Bu hafta izinli o. Evleniyor," dedi Taylor, gülerek. Başını iki yana salladı. "Seni de davet edecek, gerçi ben rahatsız olduğunu söyledim ama." Gülümsemekle yetindim. "Yine de eğer katılmak istersen... Ben yalnızım," dedi Taylor. Bakışlarını Bora'ya çevirmiyordu fakat ben Bora'nın ısrarlı bakışlarının Taylor'ın üzerinde olduğunu görebiliyordum. Şakacı bir tavırla, "Eşlik eder misin bana? Sınırsız alkol var, en azından," diye devam etti.

"Alkole yetecek kadar param var," dedim, nazikçe gülerek. Derin bir nefes aldım. "Gerçekten düğün gürültüsü çekemem. Tebriklerimi iletirsen, sevinirim," dedim.

"Karar değiştirirsen eğer-"

"Değiştirmez," dedi Bora, Taylor'ın lafını keserek. Taylor'ın bakışları Bora'ya çevrildi. "Eğer değiştirirse de kavalyesi var."

Bora'nın yüz ifadesi fazlasıyla ciddiydi ama Taylor gülümsüyordu. "Sen?" dedi, sorar gibi.

"Ben," dedi Bora. Kendisini hangi sebepten kavalyem ilan ettiğini bilmesem de, Taylor, Bora'nın benim kadınım raconu

kesebileceği birisi değildi çünkü ona sökmezdi. "Kocası olduğumu öğrenmiştin değil mi?"

Taylor'ın bakışları sorarcasına bana çevrildiğinde, yüzümde mimik oynamıyordu. Birazdan buraya gelecek kişinin gerginliği bedenimi esir almışken, vermem gereken tepkiyi de seçebildiğim söylenemezdi.

"Türkiye'den gelen ajan nerede?" diye sordum. Sesim buz gibi çıkmıştı. "Özge Çimen."

"Bay Ortiz'le beraber," dedi Taylor. Kollarını bağladı. "Birazdan burada olurlar." Bora'ya belki de gerekli mesaj iletilmişti. Küçük adımlarla yanımdaki sandalyeye yaklaştı ve oturdu. "Sağlam bir özgeçmişi var. Mehmet Şahindağ'ın yanında çalışmış epey bir süre. Güzel bir iş birliği olacak."

"İş birliği yapmak için burada değil," dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Bay Karabey'i korumakla yükümlü sadece. Önceliği bu."

Taylor başını beni onaylarcasına salladı. "Bu önemli bir işbirliği sayılır zaten. Sizinle aynı evde yaşamak istediğini beyan etti." İçimdeki kasvet yerini simsiyah bir kömüre dönüştürmüş ve cehennem ateşinin harlanmasına sebep olmuştu.

Kapı açıldı. Açılan kapıdan içeriye, Bay Ortiz'le birlikte beş kişi girdi. Bunlardan birisi kadındı. Siyah saçları omuzlarına uzanan, benden uzun boylu, benden fit bir fiziğe sahip olmadığına inanmak istediğim, geniş omuzlu... Kahverengi gözlü, bir kadın. Kemikli bir yüze sahipti ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Bana *"Bayan Adams"* diye hitap etmeyi seçerken, yanımdaki adamla tokalaşmadan evvel *"Bora"* demişti. Ben daha bir kez olsun ona adıyla hitap edememişken, Mehmet'in ajanı olduğunu bilmesine rağmen hoşlanmaktan geri duramadığı Özge, ona *"Bora"* demişti.

İçimdeki sırrın büyüyüp beni yuttuğunu hissederken, var oluşuma lanet ettim.

Mehmet Şahindağ beni alıkoyduğunda yaşadıklarımı bir bir anlatırken, aslında bir nevi ifade verirken, CIA ajanı kimliğimden de nefret etmiştim. Çünkü bu odada bulunan

kimse Özge Çimen'in üstü değil, işbirliği yaptığı insanlardı fakat Bay Ortiz benim üstümdü ve egom, rütbemin altında eziliyordu. Ya da Özge'nin.

"Cinayet işledin... Bu sana nasıl hissettiriyor?" diye sordu, bir adam. Onu tanımıyordum fakat o beni tanıyor gibiydi.

"Cinayet işlemedim. Nefsi müdaafa," dedim.

Adam birkaç saniye bana baktıktan sonra, önündeki kağıda bir şeyler yazmaya başladı. O sırada lafa, başka bir adam girmişti. "Daha evvel bir cinayet işlemiş miydin?"

"Cinayet değil!" dedim, uyarıcı bir ifadeyle. Kendisine çıkışmamla beraber, adamın gözleri Bay Ortiz'e çevrildi. "Psikolojimi bozmaya çalışıyorsanız eğer, bunu başaramayacağınızı söyleyebilirim," diye devam ettim, umursamadan. "Çünkü zaten pek iyi değil. Bay Ortiz de bundan haberdar."

"Pekala Nina," dedi Bay Ortiz, uzlaşmacı bir tavırla. "Oradan sağ kurtulman büyük mucize."

"Hayır değil," dedim, itiraz ederek. Yine sessizlik olmuştu. "Mehmet Şahindağ'ın amacı, zaten sağ kalmamdı. Ölmemi isteseydi ölürdüm. Ki bunu istemediğini söyledi... Anlattım ya."

"Nina, toy bir ajansın..." dedi Bay Ortiz, gülümseyerek. "Bununla baş edemeyebilirdin."

"Tam olarak sizden bu görevi aldığımda, hayal ettiğiniz şey neydi ki?" diye sordum, şaşkınlıkla. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Taylor'la ilk tanıştığımda bana bir şey söylemişti... *'İki şekilde ajan olunur. Bir, henüz doğuştan ajan olmak için yetiştirilirsin... İki, hayata tutunmak zorundasındır ve yapacak daha iyi bir şeyin kalmamıştır.'* Daha kötüsünü yaşadım ben. Fiziksel şiddetten etkilenecek kadar tatlı bir canım yok. Bu koymadı bile bana. Siz de demiştiniz, beni bu görev için siz ya da üstleriniz değil hayat seçti. Özetle, başıma bunun hatta daha fazlasının gelebileceğini biliyorduk. Uzatmasak?"

Odada saniyeler boyunca süren sessizliğe, salladığım bacağımın masada bıraktığı incecik ses karıştı.

"Mehmet Şahindağ ile alakalı genel notun nedir?" diye sordu Bay Ortiz, memnun bir tavırla.

"Ruh hastası," dedim. Fakat spesifik bir şey söylemem gerektiği için, bu cevabım yeterli değildi. "Beni öldürmeden rahatlamayacak." Bay Ortiz'in bakışları, birkaç saniyeliğine Bora'ya çevrildi. "Kafasından nasıl hinliklerin geçtiği muamma ama rahat durmayacağı belli."

Bay Ortiz'in bakışları, yeniden Bora'ya çevrildi. "Sevkiyatı baltalamak isteyecektir. İki gün sonraki toplantıdan mutlaka haberdardır."

"Mutlaka," dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Bakışlarım, o ve Bay Ortiz arasında mekik dokuyordu. Belli ki benim henüz bilmediğim fakat çoktan kararlaştırılmış bir gündem vardı. "Zaten ortak bağlantımıza boşuna haber uçurtmadık ya."

"Ekibiniz hazır mı?" diye sordu, masadaki adamlardan birisi.

"Hazır. Senaryo da hazır. Alıcı olarak oturacağım masaya. Ellerindeki kimyasalların detayını bildiğimi belli etmeyeceğim. Ve benim gibi iyi alıcılar bulabileceğimi söyleyecek, ÖRGÜT'le iletişime geçmek için tüm kanalları açma talebinde bulunacağım. Sonuçta iyi ve güvenilir alıcılara ihtiyaç var," dedi Bora. İfadesindeki netlik, gözle görülür derecede açıktı.

"Takas mı yoksa keş mi?" diye sordu, adamlardan bir diğeri.

"Takas," dedi Özge, lafa girerek. "Çünkü aradaki ortak bağlantı bir komisyoncu. Eminim ki eline yüklü miktarda uyuşturucu geçmesi, paradan daha çok işine yaracaktır. Ve uyuşturucu işinde güçlü olan Kara, ilgi çekecektir. Göz boyamak gerek."

"Kara, ÖRGÜT'ün dikkatini çoktan çekmiştir fakat güvenmeleri zaman alacaktır," dedi Bay Ortiz, düşünceli bir şekilde. Tam olarak neyi hedeflediklerini anlamakta zorlanıyordum.

"Er ya da geç güveneceklerdir," dedi Taylor. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ortak bağlantı hakkında, yapabildiğim kadar

araştırma yaptım. Fakat sanırım Bayan Çimen, bu konuda daha fazla bilgi sahibi. Ve pek tabii işleyişte de..."

"Oleg Ponomariov," dedi Özge, kendinden emin bir tavırla. Bakışlarını masadaki herkes üzerinde gezdiriyordu fakat gözleri, Bora'nın üzerinde 1,5 saniye fazla kalmıştı. "ÖRGÜT'ün iş yaptığı komisyoncular dan birisi. Alıcıları topluyor ve hem alıcıdan, hem de ÖRGÜT'ten karşılığını alıyor. Türk İstihbaratı adamın etrafındaki kuşlara haber uçurdu. Kara'nın kimyasal silah işine girmek istediği haberini... Birkaç aydır adamı ağımıza çekmek için uğraşıyoruz. Beklenen haber geç de olsa geldi. Kara'dan ÖRGÜT'e bahsettiğine ve Mehmet Şahindağ'ın haberi olduğuna eminiz. Ki zaten Şahindağ, Bayan Adams'a, Kara'nın kimyasal silah işine girdiğini söylemiş. Üstelik Kara daha bu işe girmeden!"

Bakışlarımı Özge'den çekemezken, Bay Ortiz söze girdi. "Evet. Bu doğru yolda olduğumuzu gösteriyor. ÖRGÜT, belli ki Şahindağ'a gerekli bilgiyi vermiş. Şahindağ bundan hoşlanmamıştır. Sonuçta Bay Karabey, onun yerini alsın ve güçlensin istemez. Belki de toplantıyı dahi sabote etmek istedi Nina'yı kaçırırken... Fakat ÖRGÜT, alıcı kaybetmek istemeyecektir. Ki istemedi de. Bay Karabey haberi aldı. Toplantı günü kararlaştırıldı."

Şu an bu odadaki kimsenin bilmediği bir şey vardı: Bu bir tuzaktı.

Bora, Mehmet Şahindağ'ın ÖRGÜT içindeki yerini alamazdı çünkü zaten lider Mehmet Şahindağ'dı. Bunu bilmiyorlardı. Gerçekten de yaptıkları plan, Mehmet Şahindağ'ı yerinden etmek kadar basit miydi? Belki de normal şartlarda bu plan da basit değildi ve fakat işte, bilmedikleri bir bilgi herkesin hayatını kaydırabilirdi.

"Bay Karabey'in, Mehmet Şahindağ'ın yerini alması mı yani esas amaç?" dedim, söze girerek. Bakışlarım Bay Ortiz'in gözlerine kilitlenmişti. "Bu mu plan? ÖRGÜT liderine ulaşmak mı?"

"Hedefimiz ÖRGÜT'ü çökertmek?" dedi Bay Ortiz, sorgulayıcı bir tavırla. Kollarını iki yana açtı. "Daha iyi bir planın var mı?"

"Neden senelerdir iş yaptıkları adamın yerine Bay Karabey'i alsınlar ki? Üstelik senelerdir, sözde uyuşturucu ticareti yapan bir örgüt üyesi gibi gösterdiler Mehmet Şahindağ'ı. Yani belki de hala öyle gösteriyorlar fakat biz paravan örgütü atlayıp gerçeğine ulaştık. Belli ki yeri sağlam Şahindağ'ın onlar için," dedim, hızlıca. Gerçekleri itiraf edemezdim fakat bilinen gerçeklerin altını çizebilirdim. Acilen OCTO'ya ulaşmam gerekiyordu çünkü köşeye sıkışmıştım. Zaman kazanmalıydım.

Bay Ortiz gülümsedi. "Kara'nın forsunu göz ardı etmemeni tavsiye ederim Nina." Tavrı kendinden emindi. "Mehmet Şahindağ dışında herkes, bir şekilde, Kara ile çalışmaktan memnun olur. Çünkü namı var. Güvenilir ve iyi referanslara sahip. Kaldı ki ÖRGÜT, Mehmet Şahindağ'a rağmen, komisyoncularının Kara ile aynı masaya oturmasına izin verdi. Bu da bunun en önemli göstergesi."

Yani Kara'nın o masaya oturmasına izin veren Mehmet Şahindağ'ın ta kendisiydi; ben bunu açık etmeden, durumu nasıl toplayacaktım?

"Bu bir tuzak olabilir," dedim, tereddütlü bir şekilde. Derin bir nefes aldım. "Ben ÖRGÜT'ün buna izin vermesinin altında, Mehmet Şahindağ ile bir anlaşmaları olabileceğinden şüpheleniyorum. Yani önlem almak zorundayız. Bence..."

Bay Ortiz kısa bir süre bakışlarını masadakilerin üzerinde gezdirdi ve yavaşça arkasına yaslandı. Gözleri yeniden beni bulduğunda, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Senelerdir yok etmeye çalıştığımız ÖRGÜT, Mehmet Şahindağ'ın elinde oyuncak olacak değil!" dedi. Sıkıntılı verdiğim nefesten hoşlanmadığı belli bir tavırla, "Bayan Çimen, Oleg Ponomariov'u yakinen tanıyor. Mehmet Şahindağ'dan pek hoşlanmayan birisiymiş. Birkaç kez buldukları bağlantılar çakışmış. Tabii o zaman bunun uyuşturucu işi olduğunu

düşünüyormuş. Restleştikleri haberlerini almış Bayan Çimen. Ben aksi bir durum olmayacağına ve bağlantının bizim kuklamız olacağına eminim."

"Ben ise bunun bir tuzak olduğuna eminim," dedim. Kollarımı bağlayıp arkama yaslandığımda, Bay Ortiz'in sinirlendiğinin farkındaydım.

"Bunu ispat etmen gerekiyor," dedi Bay Ortiz.

"Peki," dedim, umursamaz bir tavırla. Gülümsedim. "Bay Karabey toplantıda bir kayıp verdiğinde, size bunu ispatlamış olurum. Eğer kaybedilen kişi bensem de mezarımda şampanya patlatırsanız çok sevinirim!"

"Ajan Adams," dedi, adamlardan birisi. "Ne yazık ki önsezilerle hareket edemeyiz."

Bakışlarımı Taylor'a diktiğimde, lafa karışacağını biliyordum. "Aslına bakarsanız ajanlık tam da önsezilerle yürütülür," dedi.

"Tecrübeye ne oldu?" diye sordu Bay Ortiz, şaşkınlıkla. Taylor'ın benden yana olmasından hoşlanmamıştı. "Şimdi bu masadaki insanlarla Nina'nın tecrübesini kıyaslayacak olursak... Tuzak diye düşünüp en önemli adımı atmaktan vazgeçemeyiz!" Bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Tartışılan şeyin önemsiz olduğunu," dedi Bora. Sesindeki tını, *bitse de gitsek* der gibiydi. "Tuzak ya da değil... Zaten düz yolda adım atarken dahi, yürüdüğüm yerde tuzak arıyorum. Tedbirimizi elbette alacağız. Tuzak mıymış değil miymiş, anlarız. Siz şimdiden aranızda iddiaya girebilirsiniz."

"Öyleyse konu kapanmıştır. Komisyoncuyla yapacağınız görüşmeyi biliyorsunuz..." dedi Bay Ortiz. Bora, memnuniyetsiz bir şekilde başını salladı. "Toplantı günü, Bayan Çimen'in de yanınızda olması gerekiyor."

Bora derin bir nefes aldı. "Bunu nasıl açıklayacağız," diye sordu. Birkaç saniye sessiz kalıp bakışlarını Özge'ye çevirdi. Tekrar Bay Ortiz'e döndüğünde, "Mehmet, kendisiyle tanıştığımı biliyor..." dedi.

"Şahindağ benim bir tetikçi olduğumu düşünüyor," dedi Özge, Bay Ortiz'in cevap vermesine fırsat bırakmadan. "Uyuşturucu bağımlısı bir tetikçi..."

"Yani?" diye sordu Bora, dümdüz bir ifadeyle.

"Kara beni ekibine aldı. Keza ben Oleg Ponomariov'u Kara'ya getiren kişiyim. Bu bağlantı Kara'nın takdirini kazanacaktır. Çünkü kendisi bir süredir, daha çok kazanmak ya da güçlenmek için kimyasal silah işi kovalıyor..." dedi Özge.

"Kara neden kendisine ihanet eden birisiyle çalışsın ki?" diye sordu Bora, alaylı bir tavırla.

"Win-win!" dedi Özge. Bakışları meydan okurcasına Bora'nın gözlerine dikilmişti. "Güvenmek zorunda değil elbette. Fakat ben de Mehmet'in bir piyonu olduğuma bir şekilde ikna etmişimdir Kara'yı. Ve ona bir iyiliğim dokunmuştur, illaki..."

"Hayatını mı kurtarmışsındır?" diye sordu Bora. Alay, sesini ve yüzünü, bir maske gibi esir almıştı. "Etrafındaki onlarca insanın yapamadığı ne yapmış olabilirsin ki, Kara'nın güvenini kazanmak için?"

Cevabı ben biliyordum.

Ve pek tabii Özge de.

"Karısının hayatını kurtarmışımdır belki?" dedi Özge, ciddi bir ifadeyle. Bora'nın kısılan gözlerine aldırmadan devam etti: "21 Mayıs 2017'de... Karısının annesi ve babasının mezarının başında..." Bora'nın şaşkın ifadesi, Bay Ortiz'i memnun ettiğine göre, Türk İstihbaratı bundan onu da haberdar etmişti. "Mehmet Şahindağ'ın gerçekleştireceği suikasti engellemişimdir. Belki." Özge derin bir nefes alırken, bakışlarını bana sabitledi. "Çok kez cinayet işledim ve hepsi nefsi müdaafa değildi, maalesef..." dedi.

Bu bir iğne miydi?

Özge'nin bakışları tekrar Bora'ya çevrildi. "Ve ne yazık ki küçük balıklar, bazen büyük balıklar için yem olur. Onlarca insanın hayatını kurtarmak için bazen verdiğin zayiata göz yumarsın. Bunu vatanın için, bayrağın için yaparsın...

Şahindağ'ın yanında çalışmak da benim için öyleydi. Fakat bazen, bazı zayiata da göz yumamazsın. Annesiyle babasının mezarı başındaki, biraz evvel gelinliğiyle çok mutlu olduğunu gördüğün ve masum olduğunu bildiğin bir Türk Vatandaşı'na mesela."

Türk Vatandaşı. Nazlı Alaca Karabey.

Özge, hızını kesmeden devam ediyordu. "Görevden alındım. Hatta açığa alındım. Bir kadının hayatta kalabilmesi için bir seçim yaptım ve bedelini ödüyorum. Üç buçuk yıldır yarım bıraktığım görevi yerine getirmek için masa başında bekliyorum. Mehmet Şahindağ'ı bitirmem gerek. Bu benim ülkeme borcum. O kadın orada ölebilirdi ve sen de Mehmet Şahindağ'ı öldürebilirdin... Ülkem temizlenirdi gerçekten de. Kim bilir bir kadının hayatta kalmasını seçtiğim için kaç can daha heba oldu... Bu da benim vicdam yüküm. Fakat umarım, Mehmet Şahindağ'a karşı gelip Kara'nın karısının hayatını kurtarmam, Kara için güven teşkil eden bir hadisedir."

Özge'nin cümlelerinin bitmesiyle odayı kaplayan sessizlikle beraber, kulaklarımdan nice marşlar geçiyordu. Babasının kucağında bayrak sallayan küçük Naz'ın yanından, bir 19 Mayıs akşamı sevdiği adamla el ele gezen Nazlı geçiyordu. Bu birçok sayfayı kapatan, yaşadığı ihanetle vatanını terk eden bir kadının derinlerde taşıdığı hasretin habercisiydi. *Havasına suyuna, taşına toprağına, bin can feda bir tek dostuma*...diyebilirdi Nazlı da, Türkiye'de tek bir dostunun olduğuna inansaydı eğer. En azından Bodrum'a küsmezdi, deniz gözlü çocuğu orada kaybetmemiş olsaydı. Türkiye, Nazlı Alaca Karabey'den birçok şey almıştı ama ona hiçbir şey vermemişti.

"Toplantıya kadar, Bayan Çimen'in de sizinle birlikte kalması iyi olacak..." dedi Bay Ortiz. Boş bakışlarım ona çevrilmişti. "Ve toplantıya kadar aldığınız tüm tedbirleri Taylor ve Anton'la da paslaşmalısınız. Anton da şu an toplantıda. Sahada görev alacak kişilerle görüşüyor."

İtirazı olan yoktu. Zaten bu beyan Özge'ye aitti. Fakat ne ben ne Bora, Bay Ortiz'in bu cümlesine aykırı bir mimik sergilemiştik. Her ikimiz de doğru olanın bu olduğunu çoktan kabul etmiş gibiydik. En azından Kara'nın, Mehmet Şahindağ tarafından karısına düzenlenen suikastı engellediğini öğrendiği Özge'ye ters davranmayacağı muhakkaktı; düşmanı zaferini Özge sayesinde kazanamamıştı. Özge'nin belki de Özge bile olmadığını bile bile, en azından bir zamanlar hoşlandığı Özge sayesinde. Ben ise bu durumu önemsemiyor görünüyordum. Nazlı'nın sevdiği adamın, onu sevmemesine rağmen, bir zamanlar da olsa hoşlandığı Özge'yle aynı evde kalması Nina'nın umurunda olamazdı. Nina'nın taşlaşmış yüreği, Nazlı'nın bağladığı karaları, bir kez daha çözmeye çalışırdı. Bir şekilde başarılı olurdu da.

Ya da insanlar, her zamanki gibi, başarılı olduğunu sanarlardı.

♠

Yağmur damlalarını arabanın ön camından temizleyen silecek, bir kelebeğin amansızca kanat çırpışlarına benziyordu. Hoyrat rüzgara dayanamayan ağaçların hareketi, içimde, alıp başımı yürüme isteği uyandırıyordu. Belki de eve gitmekten korktuğum içindi. Bu yönetilebilir bir duygu olmasına rağmen, yönetemediğim içindi. Kıskanıyordum. Bu seven bir kadının en doğal tepkilerinden birisiydi. Üstelik Bora, beni sevmemesine rağmen beni kıskanıyordu. Gerçekten normal olan benimkisiydi. Fakat yine de, kıskançlık duygusunun idaresi sevgiyle sağlanırdı. Elif'i ne kadar kıskanırsam kıskanayım, bu kadar da kıskanmamıştım. Çünkü Bora'nın beni sevdiğini sanmıştım. Şimdi ise kulaklarımda çınlayan o berbat gecenin kasvetini bir türlü üzerimden atamıyordum. Çok güzel bir rüyadan uyandığım o gece yüzünden, Bora'dan değil Özge'den nefret ediyordum.

Özge Çimen, 21 Mayıs 2017'de hayatımı kurtarmıştı fakat bilmiyordu ki eğer ölseydim, eğer o gece ölseydim, hakikaten daha mutlu olurdum. Yeni evlendiğim ve çok

sevdiğim, beni çok sevdiğini zannettiğim kocamın yanında... Anne ve babamın mezarının başında... Nazlı için bundan daha güzel bir ölüm anı olamayabilirdi.

"Nazlı..." dedi Bora. Başımı ondan yana çevirmesem de kendisini duyduğumu fark etmişti. "Sadece üç gece... Senin odanda kalsın."

Hiçbir cevap vermeme sebebim, bu sefer Türkçe konuşması değildi. Verecek bir cevabım yoktu. Özge benim odamda kalırsa, Bora eğer Gökhan'la aynı odada kalmamı planlamadıysa ve kendisi de Gökhan'la aynı odada kalmayacaksa, benim onunla aynı odada kalmamı istiyordu. Hangisi daha mantıklıydı? Özge'nin ya da Bora'nın, belki de Gökhan'ın, salondaki koltukta uyuması mı? Özge ile Bora'nın aynı odada kalmasından hepsi daha mantıklıydı. Ama Özge illa birisiyle kalacaksa Gökhan'la da kalabilirdi. *Nina! Topla kendini!* Toplanmayacak kadar dağılalı çok olmuştu.

"Olur mu?" diye sordu Bora, biraz sonra. Yüzümü yavaşça ondan tarafa çevirdim. Bakışları benimle yol arasında gidip geliyor ve merakla benden alacağı cevabı bekliyordu.

"Olmaz," dedim. Verilmesi gereken mantıklı cevap bu değildi ama içimden başka türlüsü de gelmemişti. Tıpkı Türkçe konuşmak gelmediği gibi. "Seninle aynı odada kalmak istemiyorum." Bu belki de verdiğim en samimi cevaptı. Nina'nın dilinde konuşsam da bunu söyleyen Nazlı'ydı.

"Nazlı lütfen," dedi, ısrar eder gibi. Yutkunurken bakışlarını yola çevirdi. "Oynamak zorunda olduğumuz bir oyun var. Karı koca oyunu..." Bakışları yeniden beni buldu. "Lütfen."

"Özge'ye neden oynamak zorundayız ki?" diye sordum. İfadem de sesim de meraktan uzaktı. "Sonuçta o da bizden..."

Derin bir nefes aldı. "Bay Ortiz'e neden gerçekleri anlatmadın?" diye sordu. Başını iki yana sallarken, caddenin sonundan sola döndü. "Neden sana oynadığım oyunu bilmiyor? O bizden değil mi?"

"Özge'nin öğrenip öğrenmemesi umurumda değil," dedim. Demek zorunda kaldım ya da. Çünkü Özge, Elif, ODTÜ'lü Buse ve de... Belki de dünyadaki tüm kadınlar, yediğim bu oyunu bilmesini istediğim kişiler değillerdi. Kimse değildi. Alp de. Tarantula da. Hiç kimse bilmese aslında, daha iyiydi.

"Benim umurumda," dedi. Derin bir nefes daha aldı. "Bilmesini istemiyorum." Bakışlarımı kendi tarafımdaki cama çevirdim. "Nazlı *lütfen* dedim..."

"Bilmez o zaman. Yatar benim odamda. Seninle aynı odada kalmak istemiyorum," dedim bir kez daha. İç çektim. "Salonda yatarım ben."

"Bu mu yani?!" dedi, birden yükselen bir sesle. Bakışlarım sertçe Bora'ya çevrildi. "Bu kadar mı uzlaşamıyoruz? Birlikte hareket edemiyoruz? İki düşman gibiyiz! Bu kadar mı nefret ediyorsun yani benden?!"

"Hayır!" diye bağırdım, öfkeyle. "Senden ne kadar nefret ettiğimi daha sen görmedin bile!" Arabanın içinde patlayan sesim, boğazımı acıtmıştı. "Ne sanıyorsun ya sen beni?! Mehmet Şahindağ'ı öldüreceğiz diye seninle neden aynı odada yatayım ben?!" Arabayı aniden sağa çektiğinde, emniyet kemeri öne fırlamamı engellemişti.

"Sen bana *kal* dedin Nazlı!" diye bağırdı. "Senin emrivakindi bu! Sen istedin tüm bu olanları!"

"Seninle aynı odada mı yatmalıyım yani?! Bu mudur?!" dedim, öfkeyle. "Yatmam. Asla yatmam!"

"Kimseyle uyumuyorsun diye mi?" dedi. Şaşkınlıkla yüzüne bakakaldım. "Benden önce olan hiçbir şey beni ilgilendirmez. Çok haklısın... Peki ya tuvaletteki adam?" Bu konuyu, şimdi neden açtığını anlamamıştım. "Sen misin bana saygı duyduğunu söyleyen? Beni kumar masasında bırakıp... Bir adamla tuvalette..." Kaşları çatılırken, yüzü öfkeye büründü. Burnundan solumaya başlamıştı. "Sandığım gibi değilmiş peki... Ama her ne amaçla olursa olsun, bir adam, senin boynunu öpüyordu! Hangi cüretle, öğrenmesini bilirim ben! Benden öncesine tamam... Ama ben buradayım Nazlı! Şimdi buradayım!"

Kaşlarım havalandı. "Senden sonra!" dedim, üzerine basa basa. "Ne senden önce?! Hepsi senden sonra! Hepsi! Sen geldin ve geçtin benim hayatımdan... Senin üzerine çoktan çarpı attım ben!"

"Tuvaletteki adam..." dedi tekrardan. Gözlerini kaplayan öfke beni ezip geçiyordu. "Sana yemin ederim... Bak yemin ederim... Onu bulacağım. Onu bulana kadar da durmayacağım. Bulamıyor muyum? Sana yemin ederim... Dünyada erkek bırakmam!"

"O zaman öldürmeye Mehmet Şahindağ'dan başla ve ben de senden kurtulayım!" dedim, sertçe. Bakışlarındaki öfke uçtu ve arabanın içindeki havaya karıştı. "Boşan bir an evvel Nazlı'dan da bitsin bu işkence!"

"Merak etme," dedi, dümdüz bir sesle. Gülümsedi. "Bitecek... Çok yakında. Çok yakında, karım olmak zorunda kalmayacaksın." Biraz daha gülümsedi fakat bu sefer zorlanmıştı. "Ya da bunun bir önemi olmayacak, diyelim..."

Ters çıkması için çabaladığım bir sesle, "Bu ne demek şimdi?" diye sordum. Fakat o bana cevap vermek yerine arabayı çalıştırdı ve gaza yüklendi. Araba, ıslak zeminde kayarken içimden bir parçanın koptuğunu hissetmiştim.

Ölmekten mi bahsediyordu?

Sormadım. Bir kez daha sormadım. Ağzımı açmadım. Dudaklarımın arasından çıkacak hiçbir kelimeyi hak ettiğini düşünmüyordum. Ve de zaten hiçbir kelimenin, hissettiklerimin hakkını vereceğine de inanmıyordum. Ölmek korkakların işiydi ve o, ölmek istiyor olamazdı. Daha evvel bir iki kez bunu dile getirdiğini duysam bile bunun gerçekliğine inanamazdım. O savaşçı bir ruha sahipti ve ne yaşamış olursa olsun, bu kadar kolay pes etmezdi.

Ayrıca ne yaşamış olabilirdi ki?

Araba evin önüne yanaştığında, etraftaki siyah takım elbiseli adamları fark etmiştim. Burası işte şimdi, Bora Karabey'in yaşadığını tasdikler nitelikte bir yere dönüşmüştü. Bu bana danışılmadan alınmış bir karardı ama zaten benimle ne kadar az diyaloğa girse, benim için daha

iyiydi. Uzun zaman sonra ilk kez, birisi inmem için kapımı açtı. Adını merak etmediğim, siyah takım elbiseli, kulaklığı olan bir adam. Derin bir nefes alıp eve doğru ilerlerken, yanaşan taksiden Özge'nin indiğini görmüştüm. Bay Ortiz'le, Matt'in laptopuna erişim sağlayan, IP'sini benim tespit ettiğim Mehmet Şahindağ uzantılı adres hakkında görüşeceğini biliyordum ve bu kadar erken gelmesini beklemiyordum.

Çantamdan anahtarı çıkarırken, Bora ve Özge yanımda bekliyorlardı. Anahtarı deliğe sokmaya çalıştım ve fakat anahtar bana direniyordu. Deliğin diğer tarafında da bir anahtar olmalıydı ve fakat bu evin anahtarı yalnızca iki kişide vardı. Saniyeler içerisinde kapı açılırken, koltuğa transfer olması gereken kişinin Gökhan olduğunu anlamıştım. Holly kollarıma atladı. Ve sanırım yaptığım hiçbir kombinasyon mantık sınırlarına sığmıyordu ve Bora'yla aynı odada yatmaktan başka bir çarem kalmamıştı.

♠

Holly'nin, Gökhan ve Özge ile sandığımdan daha çok ortak noktası vardı. Üç saat kırk bir dakikadır, sürekli olarak sohbet devam ediyordu. Gökhan'ın ajanlarla ne zamandan beri ilgilendiğini bilmiyor olsam da Holly ve Özge'ye sormak üzere, kenarda biriktirdiği onlarca soru, yeni konuları açıyordu. Bora ise sohbetin hiçbir yerine tutunmuyordu fakat Holly ve Gökhan, onu bir şekilde dahil etmekten geri durmuyorlardı. Özge ise çekimserdi. Aslında gergin. Tam olarak nasıl davranması gerektiğine karar verememiş gibi.

Acaba Özge ruhuyla sevişmemiş miydi?

O da Bora'ya aşık olmuştu; onda ne eksikti?

2017'de, Boğaziçi Üniversitesi için 150.kez, benim için ise ilk kez mezuniyet kutlaması yapılıyordu ki ortada kutlanacak bir şey olduğu da söylenemezdi. Mezun olan iki bin üç yüz otuz dokuz öğrenciden yalnızca biriydim ve muhakkak ki içlerinde en mutsuz olanıydım. Çırağan Sarayı'nda düzenlenen mezuniyet balosu da Uçaksavar Spor Tesisleri'nde düzenlenen mezuniyet töreni de geçmişti ve

ikisine de gitmemiştim. Fakat birileri, kutla kutla bitirememiş olacaktı ki, kendi aralarında eğlenmek istemişlerdi ve ben de bu aralığa bir şekilde dahil edilmiştim. *Department of Mathematics, Boğaziçi University.*

Aslında hiç gidesim olmayan bir yerde, en önde var olma sebebimin ne olduğunu bilmesem de, beni buna teşvik edenin Hande'den başkası olmadığı kesindi. *"Yapma ama Nazo, iyicene cozuttun! Bari buna gel! Bunu kutlamak en çok senin hakkın! En azından annen ve baban için!"* demişti ve benim için bundan daha manalı bir söylem olmayabilirdi. Annem ve babam içindi. Her ne kadar yakın zamanda babamla aramızı açan bir hadise gerçekleşmiş ve emanetine sahip çıkmamış olsam da, Boğaz'ı karşıma almak ve *"Mezun oldum be!"* diye bağırmak istemiştim. *"Mezun oldum be ama hayatımın içine edildi ve artık bu mezuniyetin hiçbir önemi yok!"* diye ya da.

Hande ile olan sohbetimize gözetmenlik yapan Gökhan'a, Bora'nın nerede olduğunu sormuş ve garajda olduğunu öğrenmiştim. Formüllerimi ve babamın alfabesini, gözlerimin önünde, cayır cayır yaktığı için artık onunla mümkün mertebe daha az muhatap oluyordum ve fakat evden çıkabilmek için onun iznine ihtiyacım olduğunu biliyordum. Garaja girdiğimde, eski, antika olduğu belli, ilk kez gördüğüm bir arabayı tamir ediyor ya da daha çok bozuyordu, umurumda değildi.

"Akşam yemek var. Ona gideceğim. Mezuniyet kutlamasının daha küçük bir grup hali. Yalnızca bizim bölüm, yakın arkadaşlar," demiştim. Kelimelerim birer cümleye dahi dönüşmeyecek haldeydi ve izin alma kavramından oldukça uzaktı.

Yüzünü bana dönerken, ellerini bir beze siliyordu. *"Bununla ilgilenmediğini sanıyordum."*

"Annem ve babam için," demiştim kısaca. Başını anladığını belli edercesine salladığında, *"Öncesinde alışveriş yapmam gerek..."* diye eklemiştim.

"Ben de seninle geleceğim," demişti, aksi mümkünmüş gibi. Hiçbir cevap vermeden garajdan ayrılmış ve onun odasına çıkıp hazırlanmıştım. Çok geçmeden arkamdan gelmişti. Duşa girdiğinde, odadan çıkıp mutfağa inmiştim. Beni yirmi bir dakika, on dört saniye beklettikten sonra yanıma gelip hazır olduğunu söylemişti. Arabayı benim kullanmama her ne kadar itiraz etse de en sonunda razı gelmişti. İstikametimi fark ettiğinde sıkıntılı bir nefes vermişti. *RevE'in* önünde durduğumda ise, benimle tanıştığı güne dahi lanet ettiğine emindim.

Elif yine İstanbul'daydı fakat bu benim için yeni bir bilgi değildi. Zaten bunu Hande'den öğrenmiştim. Detaylarını bilmesem de RevE, Mehmet Şahindağ'dan geri alınmıştı. Hande, Elif'in bir defileye katıldığını magazinde gördüğünden bahsetmişti ve onu mağazasında bulabileceğimi biliyordum. Yanımda, Elif'in eski sevgilisi olan kocamla mağazaya girdiğimde, yüzümde dünyanın en şımarık, en abartılı, en yapmacık gülümsemesi vardı. Beni sevmeyen kocamın, bir zamanlar da olsa sevdiği kadının gözlerinin içine bakarken, oldukça *avam* bir durum yarattığımın farkındaydım ve dozunu da arttıracaktım.

"Hoş geldiniz," demişti Elif, şaşkınlıkla. Muhtemelen mağazaya gelen her müşterisiyle ilgilenmediği aşikardı fakat asistanı olduğunu zannettiğim kızın, Bora Karabey'in geldiğini Elif'e haber vermeme ihtimali yoktu. *"Beklemiyordum sizi..."*

"Ben de seni İstanbul'da görmeyi beklemiyordum ama kopamıyorsun buradan!" demiştim geniş bir gülümsemeyle. Elif'in bana cevap vermesine fırsat bırakmadan devam etmiştim: *"Bu akşam özel bir yemeğe katılacağım... Mezun oldum da... Geçen sene baloda, senin markana ait fabrikasyon ürünlerden birisini giymiştim. Eski sezondu, indirimden almıştım. Sanırım uğurlu geldi... Şimdi kendi mezuniyetimi kutluyorum. Bu sene, özel tasarım giymek istiyorum, sadece bana ait olsun..."*

Elif, muhtemelen, hiçbir kıyafeti, hala aşık olduğu eski sevgilisinin karısı işin tasarlamamıştı fakat bu benim sorunum değildi. Beni sevmeyen kocamın, bu hale gelmesinde imzası olan bir kadındı. Yani ben, o zaman, öyle düşünüyordum. *"Nasıl bir şey istersin?"* diye sormuştu Elif, tökezlemeden.

"Öncelikle kahve!" demiştim, avamlığıma yakışır bir şekilde. Bakışlarımı beni sevmeyen kocama çevirmiştim. *"Sevgilim? Sen de benim için şekerli içer misin? İki iş çıkarmayalım..."*

Beni sevmeyen kocam, ona yaşattığım andan nefret ediyor ve bunu mimiklerine kadar yansıtmaktan da çekinmiyordu. Suratı asık, gergin ve hoşnutsuzdu. Elif gibi. Ben ise Bora ile Elif'in aksine oldukça rahat bir ifadeyle, mağazadaki görevlilerden birisinin bana sunduğu kıyafetlere bakarken, bacak bacak üzerine atmış ve şekerli kahvemi yudumlamıştım. Bana gösterilen her kıyafetle alakalı Elif'e sorular soruyor ve beni sevmeyen kocamın görüşlerini de mutlaka almaya çalışıyordum. Asık suratına, gergin ve hoşnutsuz tavrına rağmen kıyafetler hakkında fikrini belirtmekten kaçınmayan Bora'ya en çok Elif'in şaşırdığını ise gözlerinde görüyordum.

"Çok açık değil mi?" diye sormuştu Bora, Elif'in son önerdiği elbise için. Elif, bezgin bir tavırla kafasını sallarken, ben elbiseyi elime almış ve üzerime tutmuştum. Sırt dekolteli, ultra mini siyah elbiseyi özel kılan üzerindeki taşlardı ve Elif kesinlikle çok iyi bir tasarımcıydı.

"Ben beğendim," dedim, memnun bir ifadeyle.

"Dene bi' öyleyse," dedi Elif, bana yaklaşarak. Yanındaki kıza döndü. *"Elbiseyi Nazlı Hanım için hazırlar mısın?"*

"Hayır, denemeyeceğim," dedim, Elif'e döndüğümde. Gülümsedim. *"Evde denerim. Eğer beğenmezsem, çöpe atarım, olur biter."*

Elif'in öfkeli bakışları gözlerime ulaştığında, benden nefret ettiğini ve beni bir kaşık suda boğmak istediğini anlamıştım. Fakat bu eylemimi bugüne kadar bana yaptıklarına, evim

sandığım yere gelmesine, bana Bora'ya olan aşkını anlatmasına, ona yaptığım içtenliğe falan sayabilirdi. Bora'nın bana olan aşkının yalan çıkması, benim de Elif'e karşı anlayışlı olduğum her bir vaktin ziyan olması demekti.

Ödeşmiştik.

Elbiseyi paket yaptırmış, arabaya taşımalarını istemiş, ücretini Bora'ya ödetmiş, elbisede herhangi bir sorun yaşamam durumunda iade edeceğimi söylemekten kaçınmamış ve gülümseyerek mağazadan ayrılmıştım.

Elif'in başına gelenler bu kadarsa da, Bora'nın başına gelenler, geleceklerin yanında hiçbir şeydi.

Sıradaki istikametim bir kuyumcuydu ve kendime şık bir gerdanlık beğenmiştim. En pahalısından. Bora'ya ise bir çift kol düğmesi seçtirtmiştim. Başta çok gönüllü olmasa da bendeki hevesi gördüğünde onun da morali biraz olsun düzelmişti ve gerçekten de alıcı gözüyle kol düğmelerine bakmaya başlamıştı. Sonunda ise zarif bir parçayı seçmişti ve bence de mağazadaki en güzel kol düğmesi oydu; zevkini takdir etmiştim.

"Kol düğmesini adrese göndermenizi istiyorum, Anıl Nacar adına..." dediğimde, tezgahın üzerindeki aynaya yansıyan yüz ifadesi, oynadığım küçük oyunun galibiyetle sonuçlandığını bana gösteriyordu. Kalakalmış ve bakışlarına kırık bir ifade yerleşmişti. O ifadenin yüzünden silinmesi ise kolay olmamıştı fakat öyle umursamamıştım ki, kendi kendine toparlamak zorunda kalmıştı.

Kutlamanın yapılacağı restorana en son biz gitmiştik ve tüm gözler üzerimize çevrilmişti. Buna alışmak çok zor olsa da üzerimize çevrilen gözlerin yanımdaki adamla alakalı olduğunu biliyordum. Bora Karabey, Türkiye'nin en başarılı iş adamlarından birisiydi ve mezuniyetini kutlayan çoğu genç için örnek teşkil eden birisi sayılabilirdi. Ya da herkes, onunla bir şekilde diyalog kurmak ve kendilerini fark ettirmek istiyorlardı. Buna *ukala dümbelekleri* de dahildi ve daha dün benim arkamdan konuşurlarken, şimdi kocamdan medet

umuyorlardı. Gerçi haksız da değillerdi, Bora Karabey bende ne bulacaktı ki?

Yemek boyunca suratımı asmamaya çalışsam da Bora'nın eli omzumda olduğu müddetçe mutsuz olduğum sugötürmez gerçekti. Bu işkencenin derhal sona ermesini ve hapishane varsaydığım eve dönebilmeyi istiyordum. Rol yapmak çok güçtü, rol yapmak zorunda kalmak çok güçtü. Herkes bir şekilde eğlenirken, ben mutsuzluktan ölüyordum ve kimse bunun farkında değildi. Hande de. Zaten en çok onun fark etmeyişleri beni kahrediyordu. Karabey Holding'de çalışıyordu, mezun olmuştu, mutlu bir ilişkisi vardı ve dünya ona toz pembe görünüyordu. Ben bile.

Gece neredeyse bitmek üzereyken, beni bir türlü mezun etmeyen hocamın da bizimle olduğunu ancak fark etmiştim. Öyle ki, yaşadıklarım yüzünden onu bile suçlayabilirdim. Eğer bir sene önce mezun olmuş olsaydım, çoktan yurtdışına gitmiş olacaktım ve de belki Anıl kaza geçirdiğinde bir çılgınlık yapmaya el kaldırmayacağım kadar farklı bir hayatım olacaktı. Kesinlikle yaşadıklarımın bir sorumlusu da o kadındı.

"*Okuttuğum en iyi öğrenciydin!*" demişti. Yanıma kadar gelmiş, gülümsemiş, müziğin sesini bastırmak istercesine bağırmıştı. *"Zekanın hep farkına vardım fakat sen hep kuralları çiğnedin. Artık mezunsun. Önünde kural yok. Sakın kendini sınırlama. Geleceğin çok parlak. Özgür bir zihnin var!"*

Bedenim ve ruhum Kara'nın kurallarına tutsakken, zihnimin özgür olması pek bir şey ifade etmiyordu.

"Eve gitmek istiyorum," demiştim, Bora'ya dönerek. Hande ne kadar kalmamız için ısrarda bulunsa da kalkmıştık. Yürüyordum fakat sağa sola çarpmam oldukça olasıydı çünkü sarhoştum. Bora, belime yerleştirdiği eliyle beni yönlendirerek dışarı çıkardığında, temiz havanın özgür zihnimi açtığını hissetmiştim. Bora'nın arabasını beklerken gözlerimi kapatmış ve başımı omzuna yaslamamak için

dimdik tutmuştum. En nihayetinde arabaya bindiğimizde ise camı açmış ve tatlı yaz rüzgarını içime çekmiştim.

"Ne zaman işe başlamak istersin?" diye sormuştu Bora.

Cevabım oldukça açıktı: *"9 Kasım!"*

Bora, bu söylemim üzerine tek kelime etmemişti ve zaten başlaması pek mümkün olmayan kurumsal hayatımın bittiğini hissetmiştim. Bu hissin bende bıraktığı etki ise, eve gidene dek, belirli aralıklarla kahkaha atmak olmuştu. Bora, arabayı, içinde zar heykeli bulunan fıskiyeli süs havuzunun önünde durdurduğunda uykusuzluktan ölmek üzereydim. Beni kucağına almak istemişti ama itiraz etmiştim. Merdiven çıkacak halim olmadığı için dümdüz ilerlemiş ve süslü salona gidip kendimi koltuğa fırlatmıştım. İstediğim tek şey uyumaktı ve nerede uyuduğumun bir önemi yoktu.

Sabah uyandığımda ise, Bora'nın odasındaydım.

Bana sırtı dönük, elleri cebinde, ağaçları izlediğini gördüğümde homurdanarak tüm keyfini kaçırmaya yeltenmiştim. Fakat o söylenmelerimi, neden burada uyuduğumu sorgulamamı önemsememişti. Hatta, *"Benim işe gitmem gerek,"* diyerek, benden kurtulmaya çalışmıştı. Öyleyse, ona iş yerinde de rahat vermemeliydim!

"Ben de seninle işe geleceğim!" demiştim dan diye.

Bora'nın yüzündeki şaşkınlık, benden bunu beklemediğini ortaya koyuyordu. *"Ne çabuk 9 Kasım oldu ya?"* diye sormuştu.

"Komik mi?" demiştim ve ağır ağır yataktan kalkıp, kendi odamdaki duşa ilerlemiştim. Muhtemelen ömrümde hiç bu kadar yavaş hazırlanmamış olabilirdim. Bunun Bora'yı kızdırmasıyla öyle eğlenmiştim ki, bir de *"Kahvaltı yapmadan evden çıkmam!"* diye tutturmuştum. Bora ise, çalışanlarının çoktan öğle yemeklerini yediklerini falan iddia etmişti.

Şirkete gittiğimizde, kendimi bir nevi iş görüşmesinde gibi falan zannetmem gerekirdi fakat ben çok rahattım. Bora Karabey'in sandalyesine oturacak kadar rahat... Ya da arsız.

"Yukarıdan başlayacaksın," demişti Bora. Masanın önündeki koltuklardan birisine oturduğunda, sanki o iş görüşmesine gelmiş gibiydi. *"Kaç basamak ineceksin ya da pozisyonunu koruyabilecek misin, göreceğiz. Doğrudan benim yanımda, yöneticiliği öğren. CEO olmak istiyordun madem... Eminim yakın zamanda sana uygun bir departman buluruz. Veya bakarsın, CEO olur-"*

"Bu kadar uzun cümleler kuracağına 'göz hapsindesin' desene..." demiştim, imayla.

"Göz hapsindesin," demişti, açık açık konuştuğu için oldukça rahatlamış gibi. Hemen ardından sıkıntılı bir nefes vermişti. *"Güvenimi kazanman lazım. Sonrasına bakarız."*

Sonrası pek umurumda olmasa da şirkette geçirdiğim o yarım günü çok sevmiştim. Finans Departmanı'ndan devamlı dosya istemiş ve oturup onları incelemiştim. Kafama takılan her soruyu Bora'ya sormuştum ve hatta onun cevaplayamadığı sorular için de Finans Departmanı'ndan birileriyle görüşmüştüm. Hatta görüştüğüm kişilerden birisi ODTÜ'lü Buse'ydi ve sorularım onu da terletmişti. Çalışmaya değil, denetime gelmiş gibiydim.

Bora, *"Artık çıkalım mı?"* diye sorduğunda, önümdeki dosyaları da eve götürmek istemiştim. İtiraz etmemişti. Dosyaların sistemde kaydı olduğunu ve gerek olmadığını söylemişti fakat dosyalarla çalışmak daha havalıydı. Dışarıda yemek yemeyi teklif ettiğinde, kabul etmemiştim çünkü bir an evvel eve gitmek ve çalışmak istiyordum. Uzun zamandır kafam bu kadar dağılmamıştı ve bunu kaybetmek istemiyordum.

Eve varır varmaz salona inmiş, kendime yiyecek bir şeyler hazırlamış, koltukta dosya okurken de karnımı doyurmuş ve yeni sorular biriktirmiştim. Bir süre sonra, sorularım ve dosyalarımla beraber Bora'nın çalışma odasına çıkmıştım. O da kendince bir şeyler yapıyordu ama umurumda değildi. Onu bölüp bölmemeyi önemsemeden, koltukta yanına oturup sorularımı sıralamıştım. Farkında olmadan beraber çalışmaya başlamıştık. Ona sorduğum soruların, kendisi için

yeni bir bakış açısı olduğunun ve bundan hoşlandığının farkındaydım.

Bir süre sonra, nedendir bilinmez, dudakları dudaklarıma ulaşmış ve dağılan kafam yeniden gerçeğe erişmişti.

"Beni neden öpüyorsun?!" demiştim, dehşet içinde. *"Öpme! Tam tekrar hayata dönmeye çalışıyorum, tam lanet olsun her şeye tamam diyorum, bütün dengemi altüst ediyorsun! Öpme!"*

Bora da beni öptüğü için bir dehşet anının içinde gibiydi. *"Haklısın, özür dilerim..."* demişti.

Haklıydım. Ve delirmiştim. *"Senin için normal! Bunu defalarca yaptın daha önce! Ama artık benim için normal değil tamam mı?! Sen beni sevmiyormuşsun?! Seninle öpüşebileceğime inanıyor musun?! Ne hakla dokunursun bana?! Git kimi öpüyorsan öp! Git Özge'yi öp! Beni öpme tamam mı?! Benden faydalanma! Benim duygularımla oynadın! Yine oynayamazsın! Oynatmam! Bana dokunmayacaksın Bora! 8 Kasım'da ben buradan siktir olup gideceğim ve sen o güne kadar bana dokunmayacaksın!"*

"Özür dilerim Nazlı, haklısın..." demişti. Yüzünü kaplayan duygu tümüyle utançtı. Utanıyordu. Kendisine engel olamadığı ve beni öptüğü için utanıyordu.

Bir düğün yapacağımızı, beni sevmediğini öğrendikten sonra ilk kez o düğünün gecesinde beraber olacağımızı, üstelik bunu benim başlatacağımı ve maalesef son da olmayacağını bilmiyordu.

Beraberliklerimizden birinin karnımda bir bebekle bedelleneceğini de bilmiyordu; doğum kontrol haplarını kullanmadığımı bilmediği gibi.

Doğum kontrol hapı kullanmazsam, onunla beraber olma isteğimi kontrol altında tutabileceğimi zannetmem, benim aptallığımdı.

Ağlayarak, oturduğum yerde uyuyakalmış ve uyandığımda yine kendimi onun odasında bulmuştum.

"İşe gidiyoruz," demişti, düz bir sesle.

"Ben gelmiyorum," demiştim, arkamı dönerek. Yine uyumak ve mümkünse uyanmamak istiyordum.

"İlk günden izne mi çıktın?" diye sormuştu.

"Hayır. İstifa ettim!" demiştim.

Bu sefer, gerçekten de kurumsal hayatım bitmişti, üstelik biraz olsun başladığı halde.

Akşam üzeri uyanıp kendi odama gittiğimde, Bora'yı ahşap çardakta otururken görmüştüm. Havanın kararmasına rağmen, saatlerce oradan kalkmamıştı. Bir süre sonra, Sevim Hanım beni yemeğe çağırmıştı ama aşağıya inmemiştim. Sevim Hanım, bir kez daha geldiğinde, yemeğe inmemin Bora'nın emri olduğunun altını çizmişti ama umursamamıştım. En sonunda, Bora da gelmişti.

"Hadi Nazlı," demişti, sertçe. *"Unuttun herhalde göz hapsinde olduğunu, yemeğe!"*

Dakikalar sonra, bir tepsi içinde yemek getirmiş, komodinin üzerine koymuştu fakat ben, *"Özge'ye götür bunu!"* diye haykırarak, tepsiyi duvara fırlatmıştım.

Daha sonra hızlı adımlarla odadan çıkıp, Bora'nın odasına gidip, kapıyı kilitlemiştim.

Muhtemelen intihar etmemden korkuyordu ki, kısa süre sonra, *"Nazlı ses ver, rahat bırakacağım seni! Ses ver!"* diye bağırmaya başlamıştı. Ben ise balkonda çıt çıkarmadan oturuyor ve o kapıyı yumruklamıyormuş gibi davranıyordum.

Kapıyı kıracağını tahmin etmem zor değildi çünkü kendisi, kalbimin kapıları da dahil olmak üzere, var olan her kapıyı kıracak kadar zorbaydı.

Muhtemelen, Özge'nin kalbinin kapısını da kırmıştı.

"Hey! Nina!" dedi Holly, içtenlikle. Bakışlarım Holly'i bulduğunda, Bora ve Gökhan'ın da bana baktığını fark ettim. Bir de Özge'nin. "Dalgınsın?"

"Yorgunum..." dedim, sessizce. Ayağa kalktım. "İzninizle..." Kendimi odama kapatmak yapabileceğim tek şeydi. Bugün doktorun verdiği ağrı kesici kremi koluma sürerken, canımın yandığını hissettim. Ağrısına bir süre daha dayanmak zorundaydım. Ve ayrıca boyunluğumu da çıkartmamam,

dinlenmem gerekiyordu. Doktor, güç toplamak için ne yediğime ne içtiğime de dikkat etmemi söylemişti. Tüm bunlar olmayacak işler değildi ve fakat ev çok kalabalıktı. Şimdi de buna takmıştım. Üç oda, bir salon evde beş kişinin ne işi vardı?

Acaba başımı alıp gitse miydim?

Odanın kapısı tıklatıldığında, bakışlarım kapıya çevrildi. Kapı açıldı ve Holly masum bir ifadeyle, kapıdan başını uzattı. "Gelebilir miyim?" Başımı tabii dercesine salladığımda içeriye girdi ve kapıyı kapattı. "Özledim seni!"

"Görevin daha uzun sürecek sanıyordum," dedim. Holly yatakta yanıma oturduğunda, gülümsedi. "Bitti mi?"

"I-ıh!" dedi Holly, heyecanla. "Bazı evrak işleri için geldim. Döneceğim. Yarın akşam."

"Nasıl, yolunda mı her şey?" diye sordum.

"Yolunda," dedi. Yüzündeki ifade buruklaşırken, derin bir nefes aldı. "Bana neden söylemedin Nina?" diye sordu. Kaşlarım çatılırken, Holly başını önüne eğmişti. "Karısının sen olduğunu..."

"Bilmiyordum," dedim, sessizce. Holly'nin bakışları benimle birleşti. "Hala evli olduğumuzu bilmiyordum."

"Fakat yine de... Onu tanıdığını bile söylemedin. Onun o olduğunu söylemedin. Uykularının kaçmasına, kabuslar görmene, halüsinasyonlar görmene sebep olan adam olduğunu... Söyleyebilirdin..." dedi. Kızgın görünmüyordu ve fakat sitem ediyordu.

"Haklısın," dedim. Derin bir nefes alırken, kollarımı bağladım. "Fakat bana da büyük sürpriz oldu. Henüz onun burada olduğunu idrak etmeye bile fırsatım olmadan... Ondan hoşlandığını fark ettim."

"Bu öyle bir şey değildi!" dedi, itiraz dolu bir sesle. "Yani anlarsın ya... Bir bara gidersin ve bir adamı beğenirsin. Ondan hoşlanırsın. Bu öyle bir şeydi. Yoksa tanımıyorum bile onu! Beni yanlış anlamanı istemem."

"Sorun yok," dedim gülümseyerek. Holly, bir sorun olmadığından emin olmak istercesine gözlerimin içine

bakıyordu. "Bunun nasıl bir şey olduğunu gayet iyi anlıyorum... Yakışıklı bir adam olduğunu kabul ediyorum. Ve onu tanımadığını biliyorum. Ki zaten tanısan arkana bile bakmadan kaçmak istersin." Holly'nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Bergamotu bilir misin?" diye sordum, merakla. "Hoş kokulu bir meyvedir. Seni kendine çeker. Ama tadına baksan, bir daha yemek bile istemezsin. Acıdır. O kokudan bu acı nasıl çıkar, anlamazsın..."

"Yedin ve midene mi oturdu?" diye sordu Holly.

"Yedim ve kalbime oturdu," dedim. Holly muhtemelen ne demek istediğimi anlamamıştı ama içinde kalp geçen bir cümle ve mimiksiz yüzüm, iyi bir şey demediğimi haykırıyor olmalıydı.

"Onu seviyor musun?" diye sordu. Merakına yenik düşen kişinin tedirgin ifadesine sahipti.

"Kesinlikle *N&H*'yi özledim! Nina gecesi yapmalıyız ve yarın Holly günü olmalı!" dedim, gülümseyerek. Holly bir an afallasa da küçük bir kahkaha atarak gülümsememe eşlik etti.

"Kesinlikle..." dedi. "*Night and Hangover!*" Küçük bir kahkaha daha attı. "Evet, ben de özledim. Fakat ilaç kullanıyorsun!"

"Tatlım!" dedim, alayla. Göz kırptım. "Kokteyller kimden, sen onu söyle."

"Bay Ortiz kesinlikle seni affetmeyecek," dedi. Şakacı bir tavırla beni kınar gibi bakarken, alt dudağını dişledi. "Neyse. Kokteyller senden olsun. En azından iş yapmaktan az içersin!"

"O zaman ben markete gidiyorum!" dedim, içten bir şekilde. Holly bana gülerken ayağa kalktı. "Hem para da çekmeliyim. Ayrıca sanırım kahve de bitmek üzereydi..." Çantamın içinde kredi kartımı arıyordum. Gereğinden uzun bir süre çantama baktığımı fark eden Holly, ne olduğunu sorarcasına göz kırptığında, "Kartımı bulamıyorum," dedim.

"Dur bende nakit vardı," dedi Holly. Hızlı adımlarla odadan çıkıp antreye yürüdü.

"Bende de nakit var ama benim kartım nerede, bu daha önemli," dedim, peşinden ilerlerken. Montumun fermuarını çektim. Salondaki gözlerin bize çevrildiğini görmezden gelirken, Holly bana çantasından çıkardığı bir miktar parayı uzatıyordu.

"Bir yerde unutmuş olmayasın?" dedi Holly. Ellerini beline yerleştirdi. "Kafe? Market? Restoran? Bar?"

"Matt'de mi kaldı acaba?" diye sordum, kendi kendime. Holly'nin uzattığı parayı cebime koyarken, "Neyse. Hiç yoktan Matt'i görmüş olurum. Orada değilse ararım bankayı. Önce alacaklarımı halledeyim," dedim.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu Bora. İngilizce telaffuzundan dahi, *sen hayırdır ya* tavrı akıyordu. Bakışlarımı ona çevirdim. "Ben de geleyim seninle."

"Gerek yok," dedim ve kapıyı açtım. Fakat anladığım kadarıyla, gerek olup olmadığına kendisi karar veriyordu. Hızlı adım sesleri kulağıma çarparken, "Bekle Nazlı!" diye seslendi. Bahçe kapısının önünde durdum ve bıkkın bir şekilde ona döndüm. Siyah kabanını hızlıca giydi ve evden çıktı. Bahçe kapısından çıkarken, tüm korumaların bakışları emre hazır bir şekilde Bora'ya çevrilmişti. Yürümeye başladığımda, "Araba?" dedi, sorarcasına.

"Benim de var," dedim, gelişigüzel bir tavırla. Sıkıntılı bir nefes verirken, ellerimi montumun cebine soktum. "Yürümek istiyorum." Hiçbir cevap vermeden, adımlarıma ayak uydurdu. Adımlarım, ona ve hatta bana bile kıyasla yavaştı. Yorgun hissediyordum. Fakat yine de soğuğu içime çekmek iyi geliyordu. Arkamda bir hareketlilik hissettiğimde, bakışlarım Bora'ya çevrildi fakat o oldukça rahat görünüyordu. Şaşkınlıkla arkama döndüm. Bizim biraz arkamızda yürüyen iki koruması vardı.

Sıkıntılı bir nefes daha verdiğimde, köşeyi döndük. Matt'e uğrama fikrinden vazgeçmiştim. Kaybolan kredi kartım umurumda bile değildi. Bir an evvel marketteki işimi bitirmek ve eve dönmek istiyordum. Yalnız dahi kalma

hakkım olmaması beni sıkıştırıyor ve avaz avaz bağırma isteğimi arttırıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Bora, bir süre sonra.

"İçki almaya," dedim.

Aniden durdu ve kolumdan tutarak beni de durdurdu. "Ne?" dedi, şaşkınlıkla. Kaşları çatılmış yüzüne ise kızgın bir ifade yerleşmişti. "İlaç kullanıyorsun!" Bakışlarım, biraz ileride durmak zorunda kalan iki korumaya çevrildiğinde, bıkkın bir nefes koy verdim. Yeniden Bora'ya döndüm. "Oksijen iyi geldiyse... Dönebiliriz Nazlı."

Bora'nın kapkara gözleri, batmış bir güneşin dünyada bıraktığı hasarı andırıyordu ve fakat soğuk değildi. Hala sıcaktı. Güneş hep biraz önce batmış gibi. Fakat buna rağmen, zifiri karanlıktı. Dışarıdan nasıl göründüğümü bilmiyordum. Söyleyecek hiçbir şeyi kalmamış gibi mi? Yalnızca gözlerine bakıyordum. Özlediğim, tutkunu olduğum, çok sevdiğim gözlerine.

"Nazlı?" dedi, sorar gibi. Bu kadar uzun süre gözlerine bakmam, ona da anlamsız gelmiş olmalıydı. "N'oldu?"

"Bir şey yok..." dedim. Sesim yumuşaktı. "İyi geldi. Oksijen." Sesim, tüm çabama rağmen yumuşacıktı.

"Matt'in barına bakmamızı ister misin?" diye sordu. Onun da sesi yumuşacıktı ve fakat nev-i şahsına münhasır bir şekilde. "Yakın zaten..."

"Hayır!" demek istedim. *"Dönelim!"*

Ya da *"Sana ne, içeceğim ben!"* demek istedim.

Fakat diyemedim.

Ve tüm bunlar yerine, "Olur," dedim. "Bakalım."

Çarpıldığımı hissettim.

Barın sokağına ilerlerken, bedenlerimizin birbirine yaklaşmasına izin verdim. Sokağa girdiğimizde, elimi tutmasına. Karı-koca rolünün hakkını vermek konusunda ikimizin de eline hiç kimse su dökemezdi ve biz bir kez daha, bir yalan balonunun içine girmiştik. Elbet patlayacaktı o balon. En fazla birkaç saat içinde. Fakat ben, bu sefer, bu balonun içindeki anımı iyi değerlendirmek istedim.

"Gelmişken birer kadeh şarap içelim bari," dedim. Hazır barın içine girmişken serbest bıraktığım yüz kaslarıma gülümseme komutu göndermiştim ve onlar da bunun tadını çıkartmaktan memnundular.

"Bir kadeh," dedi. Bara ilerledik. El ele. Montumun fermuarını açtım ve montumu çıkartıp yan sandalyenin üzerine koydum.

"Hey!" dedi Matt, içtenlikle. "Günlerdir seni bekliyorum. Nerelerdesin?!"

Gülümsedim. Ve fakat bu gülümsemeyi bu kadar içten kılan, bar tezgahının üzerindeki elimin üzerine yerleşen ince, uzun ve esmer parmaklardı. Mehmet Şahindağ'ın bizi dinlemesi üzerine elimizin hemen yanına yerleşen mum, oynadığımız oyunu daha da gerçekçi kılıyordu.

"Yüzüne n'oldu?!" diye sordu Matt, şaşkınlıkla. Refleksif bir şekilde Bora'ya çevrilen bakışları anlık bir duraksamayla bana döndü. "Kaza mı geçirdin?!"

"Önemsiz bir şey," dedim. Ve bunu derken hala gülümsüyordum. Bunun beni gevşettiğini hissettim. "Çok önemsiz bir şey hem de. Hasara bakma sen."

"Birer kadeh kırmızı şarap alalım biz," dedi Bora, lafa girerek.

"Kadehle şarap satmıyoruz," dedi Matt, hızlıca. "Şişe açtırabilirsiniz."

"Olur, açtıralım!" dedim. Bora sıkıntılı bir nefes verirken, gözlerini bana sabitlemişti. Ona yandan *ne* diye sorarcasına bir bakış attığımda, kendisini oyuna getirdiğimi anlamıştı. Matt üst kattaki raftan şarap indirirken, "Kredi kartımı burada bırakmış olabilir miyim?" diye sordum.

Matt'in bakışları bana çevrildiğinde, Bora'nın parmakları elimi okşuyordu. "Evet," dedi Matt. Düşünceli bir şekilde bana baktı. "Ben anladın sanmıştım. Dedim ya... Günlerdir seni bekliyorum." Önümüze koyduğu kadehlere şarap doldurdu. "Son gelişinde burada kalmış. Ben de sonradan gördüm. Malum... Koca bir bebekle ilgileniyordun."

Kendimi tutamayıp kocaman bir kahkaha attığımda, Bora'nın dik bakışları Matt'in yüzünü hedef almıştı. Kendisine koca bebek benzetmesi yapmaya cüret edecek tek kişi belki de Matt'ti. Ve emindim ki, aslında kim olduğunu bilmediği içindi. Fakat haksız sayılmazdı. İçtiği onlarca tekilanın üzerine, saatlerce viski içmişti ve biz bardan çıkarken ayakta duracak hali zor bulmuştu. Ki aslında ayakta duracak hali olduğu da söylenemezdi ama işte o Bora Karabey'di ve her şartta, en azından belki de kamuya açık alanda, ayakta kalmak için büyük bir direnç gösteriyordu. O gece de göstermişti. Şarap kadehimi Bora'nın kadehine çarptığımda, zorlukla da olsa bakışları Matt'ten çekildi. Kara gözleri gözlerime değdiğinde, aksilikten arınmışlardı.

"Yalnızca bir kadeh," dedi. İkaz ediyor gibi dursa da sesi yine yumuşacıktı. Kadehini dudaklarına götürdü fakat ben kendi kadehimden bir yudum bile almak istemiyordum. Gözleri vücudumun alkol ihtiyacını karşılayacak kadar sihirliydi sanki. Bu sihir, ondan nefret etme arzumu baskınlaştırıyordu.

Yeni bir şarkı başladı.

"He deals the cards as a meditation
And those he plays never suspect
He doesn't play for the money he wins
He don't play for respect
He deals the cards to find the answer
The sacred geometry of chance
The hidden law of a probable outcome
The numbers lead a dance"

Eski bir şarkı.

"I know that the spades are the swords of a soldier
I know that the clubs are weapons of war
I know that diamonds mean money for this art
But that's not the shape of my heart
He may play the jack of diamonds
He may lay the queen of spades"

Gözleri maça kızını ıskalamadan gözlerime değdi.

"He may conceal a king in his hand
While the memory of it fades
I know that the spades are the swords of a soldier
I know that the clubs are weapons of war
I know that diamonds mean money for this art
But that's not the shape of my heart
That's not the shape
The shape of my heart"

İkinci kadehini yudumlarken, parmak uçları elimin üzerinde naif hareketlerle dolaşmaya devam ediyordu.

"And if I told her that I loved you
You'd maybe think there's something wrong
I'm not a man of too many faces
The mask I wear is one"

Öyle bir yüz ifadesi vardı ki, sanki şarkı kalbinden kopup bara yayılıyordu.

"Those who speak know nothing
And find out to their cost
Like those who curse their luck in too many places
And those who fear are lost
I know that the spades are the swords of a soldier
I know that the clubs are weapons of war
I know that diamonds mean money for this art
But that's not the shape of my heart
That's not the shape of my heart
That's not the shape
The shape of my heart"

"Filmdeki en sevdiğin sahne ne?" diye sordu. Bakışlarım ona çevrildi. "Leon'dan bahsediyorum."

"İzlediğime eminsin yani?" dedim, şaşkınlıkla.

"Mutlaka izlemişsindir," dedi. Üçüncü kadehini yudumluyordu fakat ben hala kendi kadehimden bir yudum içmemiştim. Kendisine bir sigara yaktıktan sonra, bakışları bana çevrildi. "Mathilda'nın kolyesinde güneş işareti var... Leon'un bitkisinin, yani aslında Leon'un en büyük ihtiyacı...

Sanırım ben filmin sonunda, Leon'un amacına ulaşmasını seviyorum. Kök salmasını. O bitkinin toprağa dikilmesini."

"Leon öldü?" dedim, sorar gibi. "Filmin sonu oldukça hüzünlü. Ağlamaktan izleyememiştim bile." Bu sefer gülümsemem alaycıydı. "Sevdiğin birisi için can vermeyi kutsal mı bulmaya başladın? Hani aptallıktı bu?"

Bora ise benim aksime samimi bir ifadeye sahipti. "Kurtuluş yoktu," dedi. Kadehinden bir yudum aldı. "Yolun sonuydu. Üçü de ölebilirdi. Fakat Leon kendi ölümünü kabul edip bitkisini de Mathilda'yı da kurtarmayı seçti. O bitkiyi Mathilda toprağa kavuşturmuşken, Leon'a öldü diyemeyiz..."

"Yani her yolu denedikten sonra ölebiliriz. Bora Karabey'in kamu spotu bu mu?" dedim, merakla.

"Ölmek korkakların işidir," dedi. Sigarasından derin bir nefesi içine çekti. "Eğer hayatta kalmak için her yolu denememişlerse... Leon denedi. Bence. Ben tatmin oldum yani."

"Mathilda da ölmek isterdi belki?" dedim, sorar gibi. "Belki onunla ölmek isterdi orada?"

"İşte bu korkaklık," dedi gülerek. "Neyse bir çocuktan bahsediyoruz. Film de olsa... İyi ki yaşadı."

"Kafanın içini çözmek çok zor gerçekten," dedim şaşkınlıkla. Tezgahta duran paketine uzandım ve kendime bir sigara yaktım. "Siz erkeklerin mekanik düşüncelere sahip olması gerekiyor. Sende bir hata var!"

Dudaklarına buruk bir tebessüm yayıldı. "Mekanik düşüncelere sahip olan erkekler, Leon'un ölümüne üzülüyorlardı sanırım?" dedi. Bu bir soruydu. En azından Bora için.

"Kimseyle oturup filmler hakkında konuşacak kadar boş vaktim yok maalesef," dedim.

Kısa olmayacak kadar uzun bir süre bana baktı ve sonunda, "Nazlı," dedi. Belki, *efendim* desem ya da ona baksam, devamını getirebilirdi. Bazı cümleleri kurmak için, karşımızdaki insandan cesaret almaya ihtiyacımız olurdu. Onun için de sanırım, böyle bir andı. Fakat biz artık

sohbetleri sınırlı diyaloglarla yapıyor, konuşma faslını çabuk tüketiyorduk.

Dudaklarım şarap kadehime değdi. Az evvel içimde olmayan içme arzusu, yeniden bir yerlerden türemişti ve kırmızı şarabın tadına varmaya çalıştım. Hiç konuşmadan, dakikalar boyunca, yan yana oturduk. Mehmet Şahindağ muhtemelen çok sıkıcı bir çift olduğumuzu düşünecekti. Bu fikir beni gülümsetirken, Bora'nın kara gözlerinin dudaklarıma kaydığını fark ettim. Bakışlarımı karşımdaki rafta tutmak için büyük bir çaba sarf ediyordum. Dudaklarına bakmamak için... Belki de onu öpmemek için.

Dakikalar su gibi akıp giderken, kadehlerimiz boşalıp doluyordu. Şişenin dibini çoktan görmüştü ve yeni bir şişe açtırmıştı. İradesi mi zayıflamıştı yoksa içki içip içmemem aslında umurunda mı değildi, bilmiyordum. Galiba bunun cevabı umurumda da değildi. Bakışlarım hareketli bir şarkı açması için Matt'i ararken, barın ücra bir köşesinde oturan Tarantula'yı fark ettim. Bana gülümsüyordu fakat ben ölmüş birisini görmüşüm gibi, donakalmış bir şekilde ona bakıyordum. Unuttuğum şey ise mimiklerimi kontrol etmem gerektiğiydi; çünkü Bora buradaydı.

Bora'nın sorgulayıcı ve rahatsız olmuş bakışları tümüyle beni bulduğunda, "Bir tanıdık," diye açıkladım.

"Tanıdık?" dedi sorar gibi. Bakışları Tarantula'ya çevrildi. "Hoşlanmadığın bir tanıdık sanırım."

"Hayır aksine," dedim, dan diye. Bora'nın bakışları da dan diye bana çevrilmişti. "Şaşırdım sadece." Bakışları yeniden Tarantula'yı buldu. Tarantula, kendisinin gündemimize girdiğini çoktan anlamış olmalıydı ve fakat umursamadan bize bakıyordu. Bakışlarında meydan okuma seziyordum. Sanki Bora'yı tahrik etmeye çalışıyormuş gibi, arsızca, *ne var lan* dercesine bakıyordu.

"Geliyorum şimdi," dedim, sakince. Bora'nın bakışları bana çevrilirken, ayağa kalktım. Küçük adımlarla Tarantula'nın oturduğu masaya doğru ilerledim. Tarantula'nın gözleri gözlerimden ayrılmazken, Bora'nın bakışlarının da sırtımda

olduğuna emindim. "N'apıyorsun burada?" diye sordum yavaşça.

Tarantula ayağa kalktı. Ellerini cebine sokarken gülümsüyordu. "Çok iyi gözüküyorsun," dedi. Bakışları beni baştan aşağı süzdü. "Toparlamışsın."

"Neden buradasın?" diye sordum. Tarantula'nın bakışları birkaç saniyeliğine bardaki bir noktaya çevrildi ve yeniden beni buldu. "Siz ne yapmaya çalışıyorsunuz? Sen bir yandan... Fox bir yandan!"

"Seni gördüğüme sevindim N," dedi Tarantula. Derin bir nefes aldı. "İyi olduğundan emin olmaktı derdim. Hepsi bu..." Ela gözleri, saniyeler içinde yeşile dönüştü. "Korumam altındasın." Tarantula, ona direnircesine bakışlarımdan etkilenmiş görünmüyor ve anlamına neredeyse aşk diyebileceğim bir şekilde bana bakmayı sürdürüyordu. "Kötü bir niyetim yok. Gerçekten. Tesadüf de geç."

"Bazı tesadüfler tatsızdır," dedim. Kaşlarım havalanmıştı. "Bu da mesela. Öyle."

"İyi görünüyorsunuz, dışarıdan..." dedi. Bakışları bir kez daha bara çevrildi. "Eskisi gibi..."

"İyi geceler," dedim, umursamaz bir tavırla. Arkamı döneceğim sırada Tarantula kolumdan tuttu. Bakışlarım önce kolumdaki eline, ardından yeşile dönen gözlerine çevrildi. "N'apıyorsun?" diye sordum, dişlerimin arasından. Kolumda bandaj vardı ve şu an onu sıkıyordu. Canımı acıtıyordu.

"Küçük bir oyun oynuyorum," dedi. Gözlerine yerleşen sinsiliğe bir anlam veremezken, kolumu elinden çektim. Bergamot kokusu burnuma çalındığında, Tarantula'nın ne yapmaya çalıştığını anlamıştım fakat nedenini bilmiyordum. Cebinden bir kağıt çıkarttı ve bana uzattı. Bu bir kağıt değil, çekti. Bora Karabey imzalı, John'un borcunu ona ödemek için verdiğim çek.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Bora. Meraklı bakışlarında, Tarantula'yı yere sermek için ona *hayır* dememi istediği yatıyordu. Fakat ben bunu yapmayacaktım.

"Evet," dedim. Çeki tuttuğum elimin titrememesi için, fazlaca mücadele vermiştim.

"John'a söyleyeceksin, bir daha o kumarhaneden içeriye adım atmayacak..." dedi Tarantula. Sesi emrivakiydi. Veya tehditkar. Bakışları yeniden koyulaşmıştı. "Buna karşılık bu borcu yok sayıyorum."

"Guerra'nın adamı mısın sen?" diye sordu Bora, araya girerek. Tarantula'nın bakışları Bora'ya çevrildi. "Borcu yok sayacak bir hakkın olduğuna göre..." Tarantula, *Guerra* adı duyduğuna şaşırmış gibi Bora'ya bakıyordu. "Patronuna, *'Kara'nın sana selamı varmış. Diklendiğimiz de Kara'nın karısıymış...'* dersin," dedi. Çeki elimden aldı ve Tarantula'ya uzattı. "Al bunu. Geri götür patronuna."

"Benim bir patronum yok," dedi Tarantula. Kendisine uzatılan çeki ısrarla almıyordu. "Guerra dostum olur, o kadar." Bakışlarını birkaç saniyeliğine bana değdirip yeniden Bora'ya döndü. "O meşhur Kara sensin demek... Tanışmak bugüne kısmetmiş."

"Tanıştığına memnun olanı görmedim pek," dedi Bora. Çeki sertçe masanın üzerine koydu. Ellerini cebine sokarken, bambaşka bir maskeye bürünmüş gibiydi.

"Tanıştığıma memnun olduğumu söylemedim," dedi Tarantula. Alaylı bir ifadeyle gülümsedi. "Ve inan bana Kara, sen de benimle tanıştığın için memnun olmayacaksın... Tarantula ben. Bu lakabı unutma, olur mu?"

Bora'nın gözleri kısılırken bakışları bana değdi. Güldü. Başını *anladım* der gibi sallarken, dudağını dişledi. "Joseph demek," dedi. Tarantula ve benim kaşlarım aynı anda çatılmıştı. Bora unutmamak ve parçaları birleştirmek konusunda fazlasıyla iyiydi.

Tarantula üzerindeki şaşkınlıktan derhal kurtuldu. "John'la sen de tanıştın demek," dedi. Yüzüne samimiyetten uzak bir gülümseme yayıldı. Bakışlarını bana çevirdi. "Şu saatten sonra, o kumarhaneye sizin de girişinizi yasaklıyorum," dedi bana.

Bora'nın attığı kocaman kahkaha, bakışlarımın ona çevrilmesine sebep olmuştu. Yüz ifadesi, kahkahasına tezat derecede sert ve öfke yüklüydü. "Örümcek adam," dedi, dişlerinin arasından. Boynunu sağa ve sola yatırdı. "Dünya üzerinde... Benim ya da karımın... Giremeyeceği kumarhane yok. Ne bugün ne de yarın." Bakışlarını Tarantula'ya dikti ve bir süre, uzun bir süre ona baktı. "Gece vakti benim başımı belaya sokma. Siktir git!"

"Yine görüşeceğiz," dedi Tarantula. Masanın üzerinde duran çeki almadan, hızlı adımlarla yanımızdan geçti. Bora derin derin nefes alıyor ve kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu ama ne kadar başarılı olduğu muammaydı. Matt'in gözlerinin bizim üzerimizde olduğunu fark ettim. Ağzımı açmadan Bora'nın yanında duruyordum. Buradan çıkmalıydık. Tarantula bunu neden yapmıştı anlamamıştım fakat sorun değildi, ona da hesap soracaktım. Soracak hesaplarım birikiyordu ve bundan hoşlanmıyordum.

Bora'nın birden elimi tutmasıyla birlikte, adım atmakta zorlandığımı hissettim. Çek. Çek masanın üzerinde kalmıştı fakat bu Bora'nın umurunda olmamıştı.

Cebinden çıkardığı fazla miktar parayı bar tezgahına bırakırken, Matt'den kredi kartımı isteyemeyeceğimi fark ettiğimde, sorun çıkarmadan montumu giydim. Bora şu an çok sinirliydi ve onunla bu barda kavga etme ihtimalini göze alamazdım. Bu bardan çıkana kadar huyuna gitmek zorundaydım. Montumu giydiğimde bir daha elime uzanmamasına bir anlam yüklemeli miydim bilmiyordum ama öfkeyle kapıya doğru ilerlediğinde, onu takip ettim.

"Sergio kim?!" diye bağırdı Bora. Rüzgar, saçlarımın yüzümü kapatmasına sebep oluyordu. "Psikoloğunun arkadaşı olduğunu söyledin!" Bardan çıkan bir çift, Bora'nın sert ve yüksek sesiyle bize dönmüşlerdi. "Senin psikoloğun kim?!" Bora'nın iki adamı da biraz ilerimizde duruyorlar ve muhtemelen bizi duyuyorlardı. "Cevap ver bana Nazlı!" Tarantula'nın da buralarda bir yerlerde olduğuna emindim. Ellerimi montumun cebine soktum ve yavaşça yürümeye

başladım. "Nazlı!" dedi Bora, öfkeyle. Arkamdan geliyordu. "Nazlı dur. Ben durdurmak istemiyorum. Her yerin yara bere içinde çünkü!"

Gözlerimin dolması ne soğuktan ne de Tarantula'nın kolumda bıraktığı acıdandı.

"Nazlı!" diye bağırdı Bora, bir kez daha. Sesi, tüm sokakta inlemişti. Öfkenin onu tümüyle esir aldığını iliklerime kadar hissedebiliyordum ama adımlarımı durdurmuyordum. Ellerini arkamdan belime uzatacağını fark ettiğim anda, topuğumla bacağına tekme atarak onu durdurdum. Bunu beklemediği için olduğu yerde kalakalmıştı. Hızla ona döndüm. Yüzüne bir anlığına yayılan acı buruşma, tekmemin şiddetinin sertliğini anlamamı sağlamıştı. Ya da spor ayakkabımın metal tabanlı topuğu fazlasıyla iyi iş görüyordu.

"Kucağına mı alacaktın?!" dedim. Sesimin desibeli düşük olsa da öfkem oldukça açıktı. "Ben senin evcil hayvanın değilim!" dedim, ikaz dolu bir ifadeyle. "Sen dur deyince duracak, sen yürü deyince yürüyecek... Hoşuna gitmediğinde kucağına alıp yön verebileceğin... Hoyratça oradan oraya çekiştirebileceğin... Bağırarak çağırarak hesaplar sorabileceğin... Yasaklar koyup cezalar verebileceğin birisi değilim ben senin!"

Cümleler cehennem ateşinden kopan kıvılcımlar gibi dudaklarımdan akarken, Bora, dehşete düşmüş gibi bana bakıyordu.

"Ben senin yanında çalışan emir erin değilim! Ben senin kafana göre azarlayabileceğin birisi değilim!" Sesimin şiddeti artarken rahatladığımı hissediyordum fakat beni en çok rahatlatacak şeyin feryat etmek olduğunu çok iyi biliyordum. "Ben senin karın değilim!"

Sesim geceye çarptı ve etrafa yayılan öfkemi dağıttı.

"Sen bana emir veremezsin! Sen bana oda cezası veremezsin! Sen bana sigarayı yasaklayamazsın! Sen bana içkiyi yasaklayamazsın! Sen beni eve kapatamazsın! Sen bana karışamazsın! Kıyafetlerime karışamazsın! Ayakta bekletemezsin sen beni kıyafetim açık diye, zorla şal

aldıramazsın! Sen bana çip takamazsın! Çalışmamı yasaklayamazsın! En yakın arkadaşımı işe alıp benim özel ders vermemi kısıtlayamazsın!"

Bora'nın yutkunduğunu anbean izledim.

"Çok basit bir şey istedim senden. İngilizce konuşmanı. Bu sana bir meydan okuma değildi. Sen kendini benim hayatımın öznesi olarak kabul etmişsin... Türkçe biliyor olmam, sen her öfkelendiğinde seni anlamak zorunda olduğum anlamına gelmiyor! Seninle vakit geçiriyorum diye şımarıyorsun ve kendini kaptırıyorsun belki ama senin Kara'lığın bana sökmez!"

Biriken ne varsa geceye dökülüyor ve gözyaşlarıma karışıyordu.

"Ben Nazlı değilim!"

Sonunda, feryat etmiştim.

Bora, dudaklarını zorlukla araladı ve "Tamam," dedi. Başını yavaşça, ağzından çıkan tek kelimeyi onaylar nitelikte salladı. "Tamam," dedi yeniden. Arkasını döndü ve biraz geride, etrafı kontrol ederek bekleyen adamlarına baktı. "Hanımefendinin yanından ayrılmayın," dedi. Yeniden bana döndü. "Güvenlik için..." Hızlı adımlarla, ters istikamette yürümeye başladı.

Telefonumun titrediğini fark ettiğimde, ekranda yazan numaraya baktım. Numarayı tanımıyordum. Bakışlarım, benden gittikçe uzaklaşan Bora'nın sırtını takip ederken telefonu açtım ve kulağıma götürdüm. Henüz alo demeye vakit bulamadan, ahizeye vuran parmak seslerinden bunun şifreli bir telefon olduğunu anlamıştım.

"Sakın yalnız bırakma. Şahindağ!"

Acil ve kısa tutulması gereken bir telefon konuşmasıydı. Arayan Tarantula olmalıydı. Yalnız bırakmamam gereken kişi Bora'ydı ve bunun sebebi, Mehmet Şahindağ'ın ya da adamlarının etrafta oluşuydu. En azından benim anladığım buydu. Derin bir nefes aldım ve hızlı adımlarla, Bora'nın gittiği yönde koşmaya başladım. Bir anda panikleyen korumaların da peşimden geldiğini, adım seslerinden

anlıyordum. Seslenmem gerekiyordu. Sokak oldukça sessizdi ve var gücümle *"Bora"* diye bağırırsam beni duyardı. Fakat seslenemiyordum. Kendimi zorluyordum fakat adını telaffuz edemiyordum. Bacaklarıma daha güçlü olmaları komutunu verdiğimde, Bora'nın uzaktaki silüeti görüş alanıma girmişti.

"Bekle!" diye bağırdım. Bora duyduğu sesle duraksadığında, hızlıca bana döndü. Adımlarımı yavaşlattım ve koşmak yerine yürümeye başladım. Nefesimi kontrol etmeye çalışsam da yorulmuştum. Mehmet Şahindağ'ın adamları tarafından hırpalanan vücudum, yeniden özüne dönene dek belli ki gerçekten dinlenmem gerekiyordu. Bora şaşkınlıkla bana bakıyordu. Aramızda çok az denilecek bir mesafe kalmıştı. Gözlerini aşıp yüzüne kadar yayılan merak, kaşlarının da çatılmasına sebep olmuştu.

"Dikkat edin!" diye bağıran erkek sesini takip eden saniyelerde Bora'nın üzerine atladım. Biz yere düşerken duyulan kurşun sesleri, zamanlama konusunda çok iyi olduğumu kanıtlıyordu. Ellerimle yerden destek aldım ve ağırlığımı Bora'ya vermeden üzerine kapandım. Kurşun sesleri duyulmaya devam ederken, "Peşinden gidiyorum. Sen burada kal!" dedi, bir erkek sesi. "Destek yollayın! Konum gönderiyorum..."

Sesleri sanki metrelerce uzak mesafeden duyuyordum. Bulunduğum anın içinde derin, tek sesli bir sessizlik vardı ve bundan uzaklaşıp gerçek seslere dönemiyordum. Alev alev yanan gece karası gözler, gözlerimin en içine öyle bir mühürlenmişti ki hipnoz altında olduğumu biliyordum. Kalbinin ve kendi kalbimin sesini duyuyordum; birlikte, ritmik bir şekilde, ahenkle atıyorlardı. Tek sesli sessizliğim, tüm sesleri gerisinde bırakırken, duyduğum bu melodinin tüm duygularıma inat aklımı başımdan aldığını hissediyordum. Gözleriyle bana bir şey anlatmaya çalışıyordu ama anlamıyordum. Aynı, geride kalan zaman dilinin saniyeler mi yoksa dakikalar mı olduğunu anlayamadığım gibi. Bir adamın kapkara gözleri, ondan nefret etmek için onlarca sebebi olan bir kadını nasıl böyle

kendisine hayran bırakabilirdi, bunu da anlayabildiğim söylenemezdi.

Gözleri gözlerimle sevişiyordu ve bu sevişmeden nice kırgınlıklar, küskünlükler, dargınlıklar doğuyordu. Doğan her bir duyguyu sevmeye çalışıyordum belki de, ondan ve benden bir parça diye. Gözlerine bakmamı söylüyordu, zamanın birinde. Sadece gözlerine bakmamı. Eğer gözlerine bakarsam anlayacağımı. Ya da korkmayacağımı. Ne söylüyordu zamanın birinde, belki de hatırlamıyordum. Gözlerine bakmam gerektiğini biliyordum sadece. Bunu o söylemese de biliyordum. Çünkü benim için onun gözlerine bakmak, bir balığın yüzmesi kadar iç güdüsel bir eylemdi.

Bir balıktım ben, onun okyanus karası gözlerinin hasretiyle, cehennem ateşinde yanan. Geride kalan zaman diliminin saniyeler mi yoksa dakikalar mı olduğunu bilmesem de okyanusa bir kez daha düşmek için tek bir saniyenin yeteceğini anlamıştım. Alev alev yanan gözleri, tüm bedenimi cayır cayır yakıyordu ve ben serinlemek için ona muhtaç hissediyordum.

Bundan nefret ediyordum.

"Destek yollayın! Konum gönderiyorum! Yardım çağırın! Bay Karabey vuruldu!"

99.Bölüm

Var ettiğin her evrenin ilk misafiri, ilk okuru ve en büyük hayranı olacağım. Ne mutlu bana, kelimelerinin tutkunu olduğum insan benim can yoldaşım; iyi ki doğdun virgo_v6 !

İyi ki benimlesin, bizimlesin...

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi, verdiğiniz oylar için, tüm hafta yaptığınız yorumlar ve attığınız tweetler için, Instagram paylaşımlarınız için çok teşekkür ederim. Son zamanlarda, kulislerde, bazı dedikodular dönüyor: Yazar final tarihini vermiş... Merak etmeyin, yazarın bundan haberi olmadığı için, öyle bir şey gerçek değil. Söylemeden edemeyeceğim, benden duymadığınız, "macakizi8" Instagram hesabında yayınlanmayan, hiçbir şeye inanmayınız...

Herkesi sevgiyle kucaklıyor, çokça öpüyorum, çok seviyorum, var olun!

♠

Bir saniye. İnsanın ömründen nasıl geçtiğini dahi anlamadığı o küçücük bir saniye, kocaman altmış saliseden meydana geliyordu. Bora'nın üzerine atlayıp o kurşunun kolunu, en fazla omzunu sıyırmasını sağlayabildiğim için altmış salisenin değerini çok ama çok iyi biliyordum. Kara gözleri birbirini kovalayan saliseler içinde, belki de ilk şoku atlatmış olduğu için, gözlerimi ezici bir güçle delip geçmeye başlamıştı. Kızmıştı. Muhtemelen hayatını kurtardığım için değil, kendi hayatımı riske attığım için. Gözlerine yerleşen sitemi çok net görebiliyordum ve fakat aldırış ettiğim söylenemezdi.

Bora'nın adamlarından biri, ateş eden adamın peşine düşmüştü. Diğeri ise destek çağrısına son verip yanımıza yaklaştı. "İyi misiniz Bora Bey?" diye sordu. Bora'nın üzerinden yavaşça kalkarken, belimden silahımı çıkarttım.

"İyiyim," dedi Bora. Gözlerinin ucuyla omzuna bakarken, sağ elini yarasına bastırdı. "İyiyim. Sorun yok." Hafifçe doğrularak ayağa kalktı. "O adamın izini kaybetmeyeceksiniz!"

"Yürü!" dedi bir erkek sesi, sertçe. Bu sesin sahibini tanıyordum, aynı Bora gibi. Çınar Akbulut arkada, muhtemelen ateş eden adam önde, bir yanında Bora'nın adamı ve bir diğer yanında ise Fox'un adamı, hızlıca bize doğru yaklaşıyorlardı. "Geçmiş olsun..." dedi Çınar Akbulut.

Bora'nın gözlerine yerleşen ifadeler sonsuz duygu barındırıyordu ve bunlardan hiçbiri minnet değildi. Kuzeni Çınar Akbulut'un *geçmiş olsun* dileklerini yok sayarak, kendisine ateş eden adama doğru ilerledi. Bakışlarını Çınar'a değdirmemeye yemin etmiş gibiydi.

"Kimsin?" diye sordu. Bu sert sesi, aynı ses kadar sert bir yumruk darbesi de takip etmişti. Fakat az evvel omzundan vurulmuş bir adam için bu yaptığı öyle sakıncalıydı ki, kendi canı daha çok yanmıştı. "Konuş!"

Adam Türk değildi. "Beni Mehmet Şahindağ gönderdi," dedi, kendinden emin bir şekilde. İfadesindeki korkusuzluk, öleceğini kabul ettiğini belli ediyordu. Belli ki bilerek yakalanmıştı. "O sevkiyat işinden çekilmeni istiyor. Eğer çekilmezsen, bir sonraki kurşunu, birisi, beynine yiyecek."

Bingo. Bora, her şeyden habersizce adama bir yumruk daha sallarken, benim bakışlarım Sergio'nun gözlerine çevrilmişti. O da benim kadar kaygılı görünüyordu çünkü Mehmet Şahindağ, ÖRGÜT'ün lideri olduğunun üzerini örtmek adına, sanki o toplantıya izin veren kendisi değilmişçesine, Bora'nın ÖRGÜT'le sevkiyat yapmasını istemiyormuş gibi davranıyordu. Bu tuzak oldukça zekice kuruluyordu ve herkes, bir şekilde buna düşecekti.

"Karını öldürecek," dedi adam. Bu cümle, Bora'yı tahrik eden yegâne cümle olmalıydı. Yaralı olup olmadığına bakmaksızın, adamın suratına yumruklar savuruyor ve her geçen saniye kendi direncinden yiyordu. Mehmet Şahindağ'ın Bora'nın karısını öldürecek olması yeni bir bilgi değildi ve insan en azından Bora'dan daha makul davranmasını bekliyordu. Ve fakat *makul* kelimesi, karısının hayatı ile tehdit edilen Bora Karabey davranışlarına oldukça tezattı.

Küfrediyordu. Ettiği küfürler, İngilizce kelime haznemi zorlamaya yetecek kadar marjinal ve kendine hastı. Biraz sonra düşüp bayılması muhtemeldi çünkü aynı zamanda da kan kaybediyordu. Araya birkaç kez girmeye çalışan Çınar Akbulut'u da telaşla yanımıza gelen Gökhan ve Özge'yi de duymuyor, görmüyor ve bu hayata dair belki de tüm hırsını adamın yüzünden alıyordu. Mehmet Şahindağ eğer bir yerlerden bizi izliyorsa oldukça eğleniyor olmalıydı.

"Yeter!" diye bağırdı Gökhan, en sonunda. Bora'yı kuvvetle adamdan uzaklaştırırken, onun tüm öfkesini kendisine çekiyordu. "Sakin ol!"

"Arabaya bindirin şu adamı!" diye emretti Çınar Akbulut. Yüzü gözü dağılmış adamı kolundan tutarak sürükleyen iki kişiyi izlerken, cebinden telefonunu çıkarttı. Bir numarayı tuşladı. "Polisleri uzaklaştırın buradan," dedi, sert bir tavırla. Derin bir soluk aldı. "Tamam. Haber bekle," dedi ve telefonu kapattı. Özge ve Çınar'ın göz göze geldiğini fark ettim. Tanışıklıklarını belli edip etmeyeceklerini bilmiyordum. Sanırım umurumda da değildi. Hatta saat bir yönünde konum almış, sota bir yerden bizi izleyen Tarantula da umurumda değildi.

"Başına her ne gelirse gelsin korkma N. Her zaman... Ama her zaman saat 1 yönünde olacağım ben. Ne zaman bana ihtiyacın olursa..."

Tarantula'ya ihtiyacım olan daha büyük anlar da olmuştu; mesela Mehmet Şahindağ beni kaçırdığında...

Gökhan'ın yüksek çıkan sesini duymamla, bakışlarımı Tarantula'dan çektim. Gökhan ve Çınar Akbulut, kendi aralarında hararetli bir tartışmaya tutuşmuşlardı. Tartışma herkesin ortak dilinde, Türkçe'ydi. Konu gidilecek evdi. Anladığım kadarıyla Çınar Akbulut, benim evimin güvenli olmadığını iddia ediyordu. Söylediğine göre, bizi daha güvenli bir yere yerleştirebilirdi. Haklı olduğunu biliyordum ama önemli olan Gökhan ve Bora'nın kendisine hak vermesiydi. Destek istercesine bakışlarını bana çevirse de bu konuda yorum yapmayacaktım çünkü bana düşmezdi.

Özge'ye de düşmemeliydi fakat o lafa girdi: "Gökhan," dedi, kendinden emin bir şekilde. "Çınar haklı. Onunla gitmeliyiz. Bak Bora da yaralı... Vakit kaybetmemeliyiz."

Gökhan'ın kaşları çatılırken, Bora'nın bakışları da ilk kez Özge'ye çevrilmişti. "Sen Çınar'ı nereden tanıyorsun?" diye sordu Bora, meraklı bir şekilde. Bakışları Çınar'a çevrildi. Hala çok öfkeliydi. "Burada ne dönüyor bilmiyorum. Bundan çok sıkıldım. Hiçbirinizle uğraşmak istemiyorum. Siktirip gidin!"

Bora, birkaç adım atarak bana yaklaştığı sırada Özge, "Anlatacağım..." dedi. Fakat sanki yüz ifadesi bu çıkışının yersiz olduğunu bildiğini, Bora'nın kendisini dinlemeyeceğini haykırıyordu. Uzun, çok uzun zamandır kimseyle tartışmayacak kadar izole bir hayat yaşadığımı ve tüm bu gerginliklerin beni fazlasıyla yorduğunu hissettim. "Bora! Benimle uzlaşmak zorundasın. Ben seni korumakla görevliyim!" dedi Özge.

"Koruyamadın!" diye bağırdı Bora, tüm gücüyle. "Koruyamayacaksın da!"

Telefonuma gelen mesaj sesini duyduğumda, bakışlarımı ekrana çevirdim. Şifreli bir mesajdı. Tarantula'dan olmalıydı.

"Fox'la gidin N."

"Evet çünkü sizle gelmek istediğimi söylememe rağmen bana itiraz ettin!" dedi Özge, hayıflanarak. Bakışlarım Sergio'ya çevrildiğinde, bana benden medet umarcasına bakıyordu. Hamle yapmamı istiyordu fakat yapılacak

hamleyi bilmiyordum. Bora'ya Çınar Akbulut'la gitmeyi kabul etmesi için ne söyleyebilirdim ki? Ne söylersem söyleyeyim, doğruları itiraf etmedikçe ikna edici olmayacağını biliyordum. Bora'nın direncinin gitgide zayıfladığını varsayarak bayılmasını beklesem bile, Gökhan'ı ikna edemezdim.

"Bize seninle gelmemiz için geçerli bir neden sun," dedim, Çınar Akbulut'a ithafen. Özge'nin dinlemediğim cümlelerini kesen buyurgan ve Amerikan aksanlı İngilizcemle beraber, tüm bakışların hedefi olmuştum.

"Sevkiyat toplantısına kadar rahat vermeyecek Mehmet Şahindağ," dedi Çınar Akbulut. Yüzüne yerleşen minnet duygusunu görmezden geldim. Hızlı adımlarla bana yaklaştı. "İstihbarat kaynağım güçlü. Size bunu ispatlayabilirim."

"Salak mı sanıyorsun ya sen bizi?" diye araya girdi Gökhan. Bu siteminde haklıydı. Onların cephesinden bakıldığında, Çınar Akbulut asla güven teşkil etmiyordu. Sergio da bunun farkındaydı; şu an için daha fazla bilgi veremiyor oluşu, onu köşeye sıkıştırıyordu. "Neden sana inanalım?!"

"Ortak çıkarlarımız var. Bunlar uluorta konuşulacak meseleler değil!" diye isyan etti Çınar Akbulut. "Benimle gelmeye mecbursunuz!"

"Değiliz!" dedi Bora, keskin bir ifadeyle. Bakışlarını Gökhan'a çevirdi. "Arabayı hazırlat!"

"Kara!" dedi Çınar Akbulut. Bir elini yumruk yaparak sıkmıştı. "Unuttun mu, benim emrimde çalışmayı kabul etmiştin sen!"

"Siktir git Çınar. Leşini serdirtme bana gece gece!" dedi Bora. Yanıma yaklaştı ve bileğime uzandı. Bunu isteyip istemediğimi sormaksızın, bileğimden tuttu ve beni hafifçe çekerek, yanımıza yaklaşan arabaya doğru ilerledi.

"Kara dur!" dedi, Çınar Akbulut'un despot sesi. İşte bu sesi çok iyi tanıyordum. Fox, ciddiye alınması gereken, tehlikeli ve buyurgan bir kimseydi. Elimizi kolumuzu sallayarak buradan ayrılamayacağımız aşikardı ve Bora'yı sonuna dek

zorlayacaktı. "Anlaşmayı bozarım," dedi ciddi bir ifadeyle. "Yemin ederim bozarım." Bahsi geçen anlaşmayı bilmiyordum ve fakat Bora'nın bilmesi de bir şeyi değiştirir gibi durmuyordu. Aslında Sergio'nun Bora'ya zaman vermesi gerekiyordu çünkü Bora şu an çok öfkeliydi. Ya da bu zamanı bana da verebilirdi; en azından üzerine biraz düşünürsem, belki Bora'yı ikna etmem daha da kolaylaşırdı.

Mehmet Şahindağ'ın kurduğu tuzağa, Bora'nın elini kolunu sallayarak gitmesine izin verecek değildim.

"Neyi bozarsan boz Çınar Akbulut!" dedi Bora, dümdüz bir sesle. "Sana güvenmiyorum. Ve sana canımızı emanet etmeyeceğim!" Bora'nın bileğimdeki eli, bana yön vermek için tekrar hareket ettiğinde, arabaya yöneldik. Arka koltuğa otururken, Sergio kederli bakışlarla bizi izliyordu. Bora Karabey üzerinde hüküm sürebilmek ve işleri OCTO lehine hareket ettirebilmek için elinden geleni fazlasıyla yapmış, sahaya Çınar Akbulut'u sürmüştü fakat bu da başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Son durum gösteriyordu ki, Bora Karabey'i hiçbir tehdit bastıramıyordu; yaydan çıkmış bir oktu ve durdurulamayacak gibi duruyordu.

İşin bana düşmesinden nefret ediyordum ve fakat öte yandan da garip bir biçimde, buna alışmıştım.

♠

Kendimi banyoya kapattım. OCTO'ya özel kullandığım telefonu cebimden çıkarttım. Ekrana Tarantula'dan mesaj düşmüştü:

"N, kolunu sıktığım için özür dilerim. Canını yakmak istememiştim."

Sisteme güvenli giriş yapabilmek için Falcon'un kurduğu güvenlik testlerini geçtim ve OCTO üyelerinin hepsine toplu mesaj yazmaya başladım.

"Mehmet Şahindağ neden Bora'nın bu sevkiyatları yapmasını istiyor, fikri olan var mı? Şimdi ne yapacağız? Aynı zamanda bu sevkiyatları yapmasını istemiyormuş gibi bir imaj çiziyor! Bay Ortiz'i bu toplantının tuzak olduğuna ikna edemedim. Bu gece itibariyle de kimse tuzak olduğuna

inanmaz zaten! Elim kolum bağlandı. Fox işleri daha da karıştırıyor!"

Klozetin üzerine oturdum ve içeriden gelen seslere dikkat kesilirken, cevap beklemeye başladım. Gökhan, Bora'nın kolunu sarıyor ve bir yandan da Çınar Akbulut'a söyleniyordu.

Fox: *Evde durumlar ne?*

Lion: *Bora nasıl???*

"Her şey yolunda!"

Lion: *Yarası ciddi mi?*

Tarantula: *Değil Lion, sakin ol.*

Tarantula: *N. Evde durumlar nasıl?*

"Çınar Akbulut'a güvenmiyorlar. Ki bu tamamen Fox'un suçu. Kibirle girdi sohbete ilk karşılarına çıktığında. Ben olsam ben de güvenmem!"

Bear: *Ben demiştim bunun mantıklı bir plan olmadığını Fox.*

Fox: *Kapa çeneni Bear.*

Tarantula: *N, senin bir önerin var mı?*

"Yok. Yani neden Çınar Akbulut'a güvensinler ki? Güven teşkil edecek bir şey sunması gerekiyor onlara. Karşısında aptal adamlar yok farkındaysanız! Ayrıca senin bu akşam yaptığın neydi Tarantula? Tam olarak neyi amaçlıyordun Bora'nın karşısına çıkarak. Ben sizi artık anlamıyorum!"

Falcon: *Tarantula, Kara'nın karşısına mı çıktın? Ne sıfatla?*

Bear: *...*

"???"

Tarantula: *Sakin. Guerra ve Kara'yı karşı karşıya getirmeyi amaçladık. Ne yaptığımı biliyorum.*

Bat: *Sorun ne yaptığını bilmemen değil ahbap, bizi bilgilendirmemen.*

"Ciddi anlamda nefretini kazandın biliyorsun değil mi Tarantula? Her şey çok karışıyor!"

Falcon: *Karşı karşıya geldiklerinde ne olacak tam olarak?*

Tarantula: *Guerra sevkiyat toplantısını engelleyecek. Tuzak olabileceği ile alakalı duyum aldığını söyleyecek*

Kara'ya. Ben halledeceğim. Bana bırakın.

Fox: *Ya işlemezse bu plan?*

Tarantula: *İşleyecek.*

"Çıkış yapmam gerek. İçeriye gitmeliyim. Daha bu akşamki olayı CIA duyacak!"

Tarantula: *Endişe etme. Her şey kontrol altında N.*

Lion: *Seni seviyorum Piranha. Dikkatli ol.*

Fox: *Nina. Benim hakkımda tam ne düşündüklerini bana söyle de bir dahakine öyle çıkayım karşılarına.*

"Yedi sülalene sövdüklerine eminim."

Fox: *Kendilerine küfrediyorlar yani?*

"Gerizekalı!"

Çıkış yaptım. Sergio yine işin geyiğindeyken onunla konuşup daha fazla canımı sıkmayacaktım. Fakat başka yapacak da bir işim yok gibiydi. Banyodan çıkmak istemiyordum. Eğer banyodan çıkarsam Bora'nın yarasıyla ilgilenmem gerekecekti ve buna gerek yoktu. Sonuçta ben doktor değildim ve hatta içeride zaten bir doktor vardı. Derin derin nefesler alıp verdim. Tüm dikkatimi toplamaya ve zihnimi rahatlatmaya çalışıyordum. Aslında temiz havaya ihtiyacım vardı; belki de bahçeye çıkıp spor yapmalıydım. Ama buradan çıktığım anda dikkatleri üstüme çekecektim; bunu da istemiyordum. Ömrümün sonuna kadar bu banyoda kalmamda fayda vardı fakat bu imkansızdı, biliyordum.

Zilin çaldığını işittim. Birisi kapıyı açtı. Holly, "Hoş geldiniz efendim," dedi. Bay Ortiz'in ciddi sesi kulaklarıma çarptı. Bundan kaçamayacağımı bildiğim halde gözlerimi yumdum. Taylor beni sordu. Holly banyoda olduğumu söyledi. Artık çıkmam gerekiyordu. Banyodan salona ulaşmak aslında çok kolaydı ama sanki dağları deliyor, zirveye tırmanıyordum. Bazı anlarda üzerime saçma sapan bir çekingenlik yapışıyordu ve bu, tam da böyle bir andı. Üstelik neden çekindiğimi bile bilmiyordum. Tüm gözlerin bana çevrilmesinden nefret ediyordum. Salonda bana bakan yedi kişi vardı fakat ben sadece Bay Ortiz'e bakıyordum.

"Hoş geldiniz," dedim.

Bay Ortiz bana gülümseyerek ayağa kalktı. "Geçmiş olsun Nina," dedi. Elini tokalaşmak üzere bana uzattığında, şaşırdığımı çaktırmamaya çalıştım. "Bay Karabey'in hayatını kurtarmışsın..." Yüzümün yandığını hissettim. "Gurur duydum seninle!" Belki de kıpkırmızı kesildim.

"Yapmam gerekeni yaptım. Bu benim işim," dedim. Hiç kimsenin bana, bunu neden yaptığımı sormadığını bilmeme rağmen, açıklama gereği hissetmiştim. "Görev..." dedim, sanki fiziki güvenlikten tümüyle sorumluymuşum gibi.

"Hakkını veriyorsun," dedi Bay Ortiz. Gülümsedi. "Aferin."

Ben gülümseyemiyordum. Benimle beraber gülümseyemeyenlerden birisi de Bora'ydı. Bunu fark etsem de dönüp ona bakamıyordum. Sanki ona baksam *"Geçmiş olsun,"* demem gerekecekti ve bu iki kelimelik sözcük, bastırmaya çalıştığım nice duyguları yüzeye çıkaracaktı. Elimden gelenin en iyisi, dakikalarca Bay Ortiz'e odaklanmaktı fakat tercihim hiç konuşmamaktı. Mehmet Şahindağ amacına ulaşmıştı ve salonda bulunan herkes, onun, Bora'nın sevkiyat yapmasını istemediğini ama muhtemelen ÖRGÜT'te sözü geçen birileriyle bunu çözemeyip, bu işi baltalamaya çalıştığını düşünüyordu.

Bay Ortiz, sitem etmeyi de ihmal etmiyordu; Bora'nın tek başına hareket etme lüksü yoktu ve güvenlik zırhlarını delmesi, işte böyle sonuçlar doğuruyordu. Bir daha yapmaması gerekiyordu. Bu bir rica değildi fakat bir emir kadar sert de değildi. Bora Karabey CIA'e canlı lazımdı ve yaşaması birincil şarttı.

On altı dakika, yirmi yedi saniye süren konuşmanın ardından, Bay Ortiz kalkacağını söyledi fakat Bora'nın kurduğu cümle, onu durdurdu: "Çınar Akbulut'u nereden tanıyorsunuz?"

Özge'nin gerildiğini ve bakışlarının şaşkınlıkla önce Bora'yı, ardından Bay Ortiz'i bulduğunu fark ettim. Bay Ortiz derin bir nefes aldı ve "Kızımın arkadaşı," dedi. Bu açıklama en az Bora kadar beni de şaşırtmıştı. "Eski Türk İstihbaratı çalışanlarından..." diye devam etti Bay Ortiz. Bu sorunun

nereden çıktığını sorgular gibi birkaç saniye Bora'ya bakarak es verdi. Ardından, "Kuzeniniz olduğunu biliyorum," diye ekledi.

"İstihbarat mı?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla araya girerek.

Bora'nın kaşları havalanmıştı. "Profesör John'un evini satın almış... Sizin yönlendirmenizle..." Bay Ortiz onay verircesine başını salladı. "Nereden tanıdığınızı merak ettim sadece."

"Çınar'ı severim," dedi Bay Ortiz. Gülümsedi. "Kızım da sever..." Bay Ortiz'in bakışları bana çevrildi. "Bundan iki sene önce... Nina ile alakalı bir karar vermeye çalıştığım dönemde, kendisine gizli servis ajanı olmak isteyip istemeyeceğini sormaya karar vermemde yani, Çınar'ın da payı var."

Çınar Akbulut... Sergio Morris... Fox... SerFoxÇın... Adı her ne olursa olsun, sıfatı benim için *kardeş*ti. Bay Ortiz'in söylediği her ne kadar benim için de yeni bir bilgi olsa da pek şaşırmamıştım. Hem amacımıza giden yola, hem de benim hayallerime ne kadar sadık olduğunu ve bunun için her cephede mutlak bir mücadele verdiğini artık daha net görüyordum.

Bay Ortiz ve Taylor kalksa da Çınar Akbulut konusu kapanmamıştı ve şimdi de onun hakkında Bora ile Gökhan'a hesap veren Özge'ydi. Onu İstihbarat'tan tanıdığını, yıllarca Türk İstihbaratı'na hizmet ettiğini, bir gün bir görev için Amerika'ya geldiğini söylüyordu fakat detayları paylaşmayacağının da altını çizmekten geri durmuyordu. Cümlelerinin ucunu açık bırakıyordu. Bora ve Gökhan'a kıyasla Çınar Akbulut hakkında çok daha fazla şey bilsem bile, ben de cümlelerin ucunu kapatamıyordum. Kapatmak gibi bir gayem de yoktu. Kimin kimi nereden ya da neden tanıdığıyla ilgilenmiyordum. Merak etsem zaten Sergio'ya sorardım.

Holly yarın erken kalkacağını söyleyerek odasına çekilirken, Özge de dinlenmek istediğini söyleyerek benim odama geçmişti; salonda Bora, Gökhan ve ben kalmıştık.

"Bora," dedi Gökhan, ciddi bir ifadeyle. Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrildi. "Bizim büyük bir eve çıkmamız lazım. Çocuklar sefil oluyorlar kapının önünde... Arabada uyuyorlar. Selim de taburcu olacak. Adam çok ciddi bir ameliyat atlattı. Hem bize yakın durmalı, hem de kaliteli bir şekilde istirahat etmeli. Ne yapacağız?"

"Benim de aklımda bu. Sen bak evlere... Uygun bulduklarını Nazlı'ya gösterirsin," dedi Bora. İngilizce konuşuyordu. Gökhan onu onaylamak için kafasını sallarken, Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Eğer senin için de uygunsa tabii..." Tıpkı İngilizce konuşması gibi, taşınma işini de bana sormasını beklemediğim için oldukça şaşırmış ve bir tepki verememiştim.

"Özge ne kadar kalacak bizimle beraber?" diye sordu Gökhan. O da aynı Bora gibi İngilizce konuşuyordu.

"Sevkiyata kadar," dedi Bora. Bakışları birkaç saniye daha benim gözlerimde durup Gökhan'a çevrildi. "Ardından o da bize paralel ama bizden bağımsız bir düzen kurar..."

"Dinlenmen gerek," dedi Gökhan. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Allah'tan sıyırmış geçmiş kurşun ama yine de zorlamaman lazım."

"Ev aramayın," dedim. Bora'nın ve Gökhan'ın bakışları beni buldu. "Benim bir evim var."

Gökhan gülümsedi. "Bize büyük bir ev lazım Naz," dedi.

Cebimden telefonumu çıkarttım ve Gökhan'a adresi mesaj olarak yazdım. "Yarın bi' bak gidip... Yeterince büyük müymüş," dedim, ciddiyetimi bozmadan. Telefonu tekrar cebime koyarken, bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Güvenli bir ev. İş görür." Bora beni onaylar gibi kafasını sallarken ayağa kalktım. "Ben yatıyorum..." dedim.

Her ne kadar bir cevap beklemiyor olsam da Gökhan'ın arkamdan "İyi geceler," dediğini duymuştum.

♠

Bu oda aslında benim odamdı ve fakat ben aşağıdaki küçük odada kalmayı seviyordum. Holly uyuduğu zamanlarda, bodruma inmem ve orada çalışmam kolay

oluyordu. Ayrıca istediğim zaman eve girip istediğim zaman çıkabiliyor ve merdivenlerde gürültü yapmıyordum. Bu ev, bana CIA tarafından tahsis edildiği için, burada mecburiyetten kalıyordum. Çoğu zaman John'la görüşeceğimi ya da bir arkadaşımda kalacağımı bahane ederek kendi evime gitsem de bu evde olmanın avantajlı yanları da yok değildi. Taylor, Holly ile görüşmek için sık sık buraya geliyordu ve onu göz hapsinde tutmam OCTO'nun işine geliyordu.

Bu oda aslında benim odamdı ve fakat bana oldukça yabancıydı. Büyük olan bir yatağı sevmiyordum her şeyden önce. Çift kişilik yatak benim için çok büyüktü. Sanki yanımda birisi yatacakmış ama henüz gelmemiş gibi hafif kekremsi bir burukluğa sahipti. Sağıma ve soluma devamlı dönsem de bir türlü uykuya dalamıyordum. Özge, benim odamda, benim yatağımda kim bilir kaçıncı rüyasını görüyordu ama ben burada resmen çile çekiyordum.

Kapı yavaşça açıldığında, ben de gözlerimi kapattım. Bora odaya girdi ve kapıyı sessizce kapattı. Muhtemelen uyuduğumu düşünüyordu. Kol askısını çıkarttığını hissettiğimde, yattığım yerden doğruldum ve gece lambasını açıp gözlerimi ona diktim.

"Onu çıkartmamalısın," dedim.

Bıkkın bir nefes verdi. "Sıkıldım," dedi. Elindeki askıyı kanepenin kenarına atarken, "İyi geceler," dedi. Kanepeye oturdu. Kolçağa yaslandı ve ayaklarını uzattı. Ayakkabılarını çıkarmaması bir yana, geniş de olsa o boyuyla, o kanepeye sığmayacağı muhakkaktı. Kısa bir süre ona baktım. Kanepeye sığması ya da sığmaması benim sorunum değildi. Gece lambasını kapattım ve tekrar yattım. *Adam kurşun yedi Naz.* Nina. Benim adım Nina'ydı. *Adam kurşun yedi Nina...* Kurşun alt tarafı omzunu sıyırmıştı. Daha evvel kalbinin üç santimetre yakınından kurşun yemişliği bile vardı; hiçbir şey olmazdı.

"İstersen sen yatakta yat... Ben yatarım kanepede," dedim, dan diye.

"Gerek yok," dedi.

Odayı kaplayan derin sessizliğe, hatırlamak istemediğim anılar karışıyordu. Aklım da kalbim gibi Maçahel'e gidiyordu. Hastaneden döndüğü günün gecesinde beni yıkadıktan sonra, Bora'nın peşinden onun odasına gitmiştim. Üzerimde derin bir mahcubiyet, yersiz bir endişe vardı. *"Şimdi uyu..."* diyerek kendi yatağını göstermişti. İtiraz etme hakkım olduğunu düşünmüyordum. Zaten o da itiraz hakkım yokmuşçasına yatağa girip sert bakışlarını benden çekmemişti. Odanın girişinde ayakta dikiliyordum.

Öleceğimi düşünüyordum.

"Karnım aç benim," demiştim, arsızca. Yüzünün bir kez daha aldığı şekil, dehşete düştüğünü gösteriyordu. Neden bilmiyordum ama aç olmama şaşırmıştı. Gerçekten şaşırmıştı. Selim'i aramış ve yiyecek bir şeyler ayarlamasını istemişti. Selim odaya yiyecek bir şeyler getirinceye dek, cezalı bir çocuk gibi ayakta beklemiştim. O gün yatağın üzerine oturup yediğim kaşarlı pide, hayatımda yediğim belki de en güzel şey olabilirdi. Kaç gündür aç olduğumu dahi sayamamıştım. Yemek yeme işim bittiğinde, bakışlarımı yanımda uzanan Bora'nın kara gözlerine sabitlemiştim. *"N'olur sigara içmeme izin ver,"* demiştim. Ya da yalvarmıştım.

Gözlerini gözlerimden kaçırarak, *"Selim de vardır,"* demişti. *"İç bahçede..."*

"Gerçekten mi?" diye sorarken, son arzusu yerine getirilmiş idam mahkûmu gibi hissetmiştim. Bu his, bugün bile artık olmayan kalbimi kırıyordu. Bahçeye çıkmama izin vermesi, biraz olsun hava alabilecek olmak benim için çok ama çok değerliydi. Yataktan nasıl kalktığımı ve bahçeye nasıl çıktığımı bilmiyordum. Selim beni kapının önünde gördüğünde, Bora'yı vurduğum andan beri ilk kez bana gülümsemişti.

"Bana sigara verir misin? Bora söyledi," demiştim. Zaten o geceden sonra, uzun bir süre boyunca, kiminle diyalog kursam mutlaka ama mutlaka, *"Bora söyledi... Bora'nın*

haberi var... Bora biliyor," gibi notlar eklemeden konuşamamıştım. Selim bana sadece sigara değil, bergamot aromalı çay da vermişti. Sigaramı ve çayımı içtikten sonra, *"Ben biraz yürüyebilir miyim, bahçe aydınlık nasılsa?"* demiştim, Selim'e.

"Estağfurullah yenge," demişti. Etrafta onlarca koruma vardı. Zaten hiçbir yere kaçma ihtimalim yoktu ve böyle bir girişimim de olmayacaktı. Yalnızca biraz bacaklarım açılsın istemiştim, o kadar. Ama Gökhan bunu anlayamamıştı. Evin etrafında dolaştığımı fark ettiğinde, bir hışım yanıma gelmişti; beni kolumdan çekiştirerek ve bas bas bağırarak eve sürüklemişti.

Gökhan'a verebildiğim tek karşılık, *"Ben kaçmıyordum,"* demekten başka bir şey değildi. Bileklerimde sargılar vardı. Ona direnemiyordum. Bedenim güçsüzdü. Zihnim yorgundu. Ambale haldeydim.

Bora'nın sesimizi duyması, yataktan kalkıp evin girişine gelmesi, beni kolumdan bir paçavraymışım gibi çekiştiren Gökhan'ın üzerine "N'oluyor lan?!" diye yürümesi, benim yere düşmem, Bora'nın Gökhan'ın boğazına sarılması ve dikişlerinin açılması... Olup biten hiçbir şeyi anlayamayacak kadar ambale haldeydim. Gökhan ısrarla kaçtığımı söylüyordu; ben ise kaçmadığımı. Aydın, kolumdan nazikçe tutup kalkmama yardım etmiş, beni Bora'nın odasına götürmüştü ve ben kaçmadığımı sayıklarken ağlayarak uyuyakalmıştım.

Sabah uyandığımda ise, Bora yanımda, göğsündeki sargısı ve muhtemelen dikişleri değişmiş halde uyuyordu. Gözlerimi göğsünden ayıramıyor ve ona bunu benim yaptığımı, tekrar tekrar kendime hatırlatıyordum. Kendimden nefret ediyordum. Bir süre sonra kapı tıklatıldığında, uyuyormuş gibi arkamı dönmüştüm. Gelen Gökhan'dı. Bora da uyanmıştı. İkisiyle de göz göze gelmek ya da konuşmak istememiştim.

"Dün için özür dilerim Bora," demişti Gökhan. Uyuduğumu düşündüğü için muhtemelen, kısık bir sesle konuşuyordu.

"Kaçıyor sandım gerçekten. Senin haberin olduğunu düşünmedim. Uyuyorsun sandım. Hande'ye her şeyi anlattığından beri güvenmiyorum ona... Seni vurdu abi! Ölüyordun..."

"Kendine gel Gökhan," demişti Bora, kısık bir sesle. *"Seni anlıyorum... Yaşadığın, sana yaşattığı çok ağır. Hande'ye ayrı, bebeğe ayrı üzülüyorsun. Gerçekten anlıyorum. Alamadın hırsını... Ama alamazsın da. Olan oldu. Keşke olmasaydı ama oldu. Kendine gel artık."*

"Ölüyordun Bora... Onun yüzünden ölüyordun..." demişti Gökhan. Haksız değildi.

"Ölmedim," demişti Bora, kestirip atar gibi. Kısa süreli bir sessizlik olmuştu. *"Nazlı bunun cezasını çekecek zaten... O da farkında olan şeyin... Ben sana senden bahsediyorum, bırak sen onu... Sen kendine gel. Dün ben araya girmesem, dövecektin onu. Gördüm ben bunu senin gözlerinde."*

"Saçmalama," demişti Gökhan fakat Bora saçmalamıyordu. Söz konusu Bora olduğunda, ne kadar gözünün döndüğünü, Gökhan fark etmiyordu. *"Neyse... Tekrar özür dilerim. Ondan dilemem, senden dileyeyim... Sen düşündün mü bu arada o konuyu, ne yapacağız?"*

"Yapılacak şey belli," demişti Bora. Aldığı sıkıntılı nefes, benim nefes almamı engellemişti. *"Uzatmanın anlamı yok. Bugün bitir bu işi."*

"İbretialeme örnek olsun diye, bunu senin yapman lazım aslında ama..." demişti Gökhan, ciddi bir ifadeyle.

"Öyle..." demişti Bora. Kısacık bir sessizlik daha olmuştu. *"Ama yapamam ben."*

"Akşama kalmaz selası okunacak o zaman," demişti Gökhan. Gülümsediğini hissetmem anormal olamazdı. *"Hak etti Kara. Sana kurşun sıktı sonuçta. Kalanını düşünme."*

"Neyse tamam," demişti Bora, daha fazla devam etmek istemez gibi.

Beni öldüreceğini sanmıştım.

Gökhan odadan çıkmıştı ama Bora bir süre daha yatmıştı. Sonra da tekrar uyumuştu. Nefes alışverişlerinden

uyuduğunu anlamıştım. Ona dönemiyordum. Hatta kıpırdamadan yatıyordum. İki saat, otuz dokuz dakika, kırk dokuz saniye sonra uyanmış ve odadan çıkmıştı. Ben ise öylece, kurbanlık koyun gibi yatmaya devam etmiştim. Bir saat, on bir dakika, üç saniye sonra sırtımı yatak başlığına yaslayıp bağdaş kurarak oturmaya başlamıştım. Beynim durmuş gibiydi ve hiçbir şey düşünemiyordum.

Elli altı dakika, on beş saniye sonra Bora odanın kapısını açmış ve bana dört saniye boyunca dikkatle bakıp, *"N'apıyorsun?"* diye sormuştu.

"Duruyorum," derken, sesim titremişti.

"Kahvaltı yap, gel..." demiş ve başıyla *hadi* der gibi bir işaret yapmıştı. Onu takip ederek salona gitmiştim. Kucağıma bir kahvaltı tepsisi bırakan Selim'di. Ne yediğimi bilmiyordum. Bildiğim tek şey, her ne yiyorsam, dün akşamki kadar lezzetli olmadığıydı. Bora günün kalanında, koltukta uzanarak televizyon seyretmişti fakat ben tekli koltuğa oturup, pencereden dışarıyı seyretmiştim. Çok hafif yağmur çiseliyordu. Annemi ve babamı düşünüyordum. Mahvolan hayatımı... Ölmekten korkmuyordum ama mutlu olduğum da söylenemezdi. Pencerenin önünde çınar ağacı olması ayrı bir ironiydi ve ben babamın rüyamda söylediklerini düşünmeden edememiştim.

Akşama doğru Gökhan, Bora'ya, *"Ben çıkıyorum..."* demişti.

Bora ise, içimi deşercesine bir sesle, *"Nazlı,"* diye seslenmişti. Bakışlarım onu bulduğunda canım çok yanmıştı. *"Gökhan'la dışarıya çıkmak ister misin sen de? Hava alırsın biraz?"*

"Olur." Cevabım çok basitti. Bezgin ve kabullenmiş.

"Üzerine bir şey giy," dediğinde, başımı sallamıştım. Ne dese itirazsız kabul ediyordum. Odaya gidip üzerime ince bir mont almıştım. Temmuz sıcağı, o gün Maçahel'de hissedilmiyordu. Ya da belki de ben buz kesmiştim ve Bora da bunun farkındaydı. Tekrar salona geldiğimde, Gökhan

yürü der gibi başıyla kapıyı göstermişti fakat benim gözlerim, Bora'nın kara gözlerine sabitlenmişti.

"Bir şey demeyecek misin?" diye sormuştum. Beklediğim tam neydi, hala bildiğim söylenemezdi.

"Yoo," demişti Bora, dümdüz bir ifadeyle.

"Hiç mi bir şey demeyeceksin?" diye sormuştum, şaşkınlıkla.

"Ne diyeyim Nazlı? Güle güle," demişti.

Beni ona yaklaştıran beş adımdan ibaretti. *"Tamam beni sevmedin, tamam!"* diye isyan ederken, gözlerimden oluk oluk yaşlar akıyordu. *"Tamam ben de seni vurdum! Ölüyordun, tamam! Ama bu kadar kolay mı ya?! Benimkisi bir anlık bir gafletti ama seninkisi planlı! Zaten senin plansız bir işin yok ki! Sen benimle evlendin! Sen benimle beraber oldun! Ya ben seni sevdim, sevmiştim en azından! Veda etmen de mi gerekmiyor gerçekten?!"* Bağırıyordum ama kelimeler hıçkırıklarıma karışıyordu. *"Bu kadarını da mı hak etmedim gerçekten?! Nasıl böyle rahat olabiliyorsun? Bakkala göndermiyorsun beni, öldürmeye gönderiyorsun! En azından veda edecek kadar mert ol! Bak gözlerimin içine ve veda et bana ya?! Gerçekten ben de öldürebilirim kendimi. Ama yeter ki sen mert ol. Dürüst ol! Bana değer verdiğini söylüyordun. Bu da mı yalandı?!"*

Cümlelerim bittiğinde, Bora birkaç saniye gözlerimin içine bakmıştı fakat sonra gözleri hedef değiştirip Gökhan'a çevrilmişti. *"Uyurum muhtemelen ben, yemeğe kaldırmayın beni."*

Salondan nasıl çıktığımı bilmediğim gibi, arabaya bindikten sonra da ağlamaya devam etmiştim. Gökhan arabayı bir yerde durdurmuştu fakat bana inmemi söylemediği için ben arabada kalmıştım. Dakikalarca gözlerimden akan yaşlar, ben öldükten sonra Bora'nın gözlerinden akmayacak yaşların yerine geçsin istemiştim. Ben yaşadığım sürece kendimi hiç sevememiştim; tıpkı Bora'nın beni sevemediği gibi. Gökhan arabaya tekrar bindiğinde artık ağlamıyordum ve ölmeye hazırdım.

Gözlerimi kapamış, camı açmıştım. Araba hızlıca kayıp giderken, yağmurun toprakta bıraktığı kokuyu içime doya doya sığdırmaya çalışıyordum. Araba durduğunda ise şaşkınlıkla, hızla Gökhan'a dönmüştüm.

"Neden eve geldik?" diye sormuştum.

Gökhan da bana, *"Nereye gitseydik?"* diye sormuştu. Birkaç saniye bana baktıktan sonra, *"Seni Kara kendisi öldürecekmiş,"* dediğinde, hızla başımı iki yana sallamaya başlamıştım. Şoka girmiş gibi.

"Sen yap. Ya da ben yapayım. O yapmasın lütfen..." dediğimde, saçmaladığımın bile farkına varmamıştım. Bora benim katilim olsa ne olurdu, olmasa ne olurdu? Bunun benim için neden önemli olduğunu bilmiyordum. Galiba kahramanıma cellatlığı yakıştıramadığımdan. Kahramanım olmadığını artık kabul etmiş olmam, celladım olacağını kabul edebileceğim anlamına bir türlü gelememişti.

"Kimse seni öldürmeyecek, sakin ol!" demişti Gökhan, beni azarlar gibi. *"Bence sen de bunu hak ettin ama dua et, bu benim karar verebileceğim bir konu değil!"*

"Ben bu sabah konuştuklarınızı duydum Gökhan, bana yalan söyleme!" demiştim, çıkışarak. Gökhan'ın gözleri kısılırken, yüzüne tatsız bir ifade yerleşmişti. *"Neden vazgeçti beni öldürmekten? Ağladım diye mi? Onun affına ihtiyacım yok. Öldür beni bitsin bu işkence!"*

Gökhan, *"Neye istiyorsan ona inan Naz, umurumda değil. Bahsi geçen kişi sen değildin. Kara'ya kurşun sıkma hadsizliği gösteren tek kişi sen değilsin,"* demiş ve arabanın kapısını açmıştı. İnmeden evvel bana son bir kez daha dönmekten geri durmamıştı. *"Sen gerçekten aptalsın. Sen ölme diye bin takla atıyoruz biz. Bir başkası seni bu kadar düşünmezdi, biliyorsun değil mi?!"*

Arabadan inememiştim. Algılarımın tümden kapalı olduğunu hissediyordum. Beni öldürme hakkı olmayan kocamın, kendinde bu hakkı bulacağını düşünecek kadar çok kötü şey yaşamıştım ve bu durum içimi bir kor gibi

yakıyordu. Henüz cayır cayır yanan cehennem ateşine çevrilmemiş o kora dahi katlanamıyordum.

Dakikalar akıp giderken, arabanın kapısı açılmıştı. *"İn Nazlı,"* demişti Bora. Sesinden akan şefkatin içimdeki ateşi arttırdığını ve o ateşte bir parçamın yandığını hissetmiştim. Benim kalbim bir defa değil, her defasında kırılmıştı. Kırıla kırıla un ufak olmuştu. *"Tamam ağlama..."*

"Beni öldürteceğini düşündüm," demiştim, bir aciz gibi. *"Seni vurdum sonuçta... Kara'yı!"*

Ben ağlıyordum ama Bora gülümsüyordu. *"Ne öldürtmesi Nazlı? Beni vuracak kadar cesursun. Bence takdiri hak ediyorsun..."* Manyaktı. *"Yemek yiyelim hadi."* Kesinlikle manyaktı. *"Acıkmadın mı?"*

Beni öldürmeyecekse de delirteceği ve belki de zaten planının bu olduğu aşikardı. En azından benim, o akşam için, çıkarımım buydu.

"Hay sikeyim..." dedi Bora'nın düşüncelerimi bölen sesi.

"N'oldu?" diye sordum, merakla. Onun aksine ben yine İngilizce konuşuyordum. Bora'nın ayağa kalktığını hissettim. Odanın ışıkları yanınca, yattığım yerden doğruldum. Bavulunun üzerinde duran montu eline aldığında, "N'oluyor?" diye sordum.

"Gidiyorum ben," dedi. Sesi dümdüzdü ama bana uyum sağlamak için İngilizce konuşuyordu. Bakışlarını bana çevirdiğinde, *nereye* diye sorarcasına yüzüne bakıyordum. "Otele," dedi.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Kanepede mi rahat edemedin?" Yataktan kalktım. "Ben yatarım orada... Bence de bu yatak rahatsız zaten," dedim. Çift kişilik yatakta bir sağa bir sola dönmektense, kanepede kıvrılıp uyumayı tercih ederdim.

"Sorun kanepe değil Nazlı," dedi. Yüz ifadesi oldukça bıkkın olduğunu ortaya koyuyordu. "Sorun kanepe değil."

Merakla, "Sorun ne o zaman?" diye sordum.

Derin bir nefes koy verdi. "Aynı çatı altında olmamız..." dedi. İfademi kontrol edemediğime ve yüzümü şaşkınlığın

kapladığına emindim. "Uyumam lazım. Otele gidiyorum ben."

"Daha neler?" dedim. Yüzüme alaylı bir gülümseme yayılmıştı ve bu dediğine inanmak istemiyordum. "Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Şaka yapıyor gibi bir halim var mı sence?" diye sordu. Benim aksime onun ifadesi ve sesi kızgın çıkmıştı. "Ciddiyim."

Kendimi tutamayıp kocaman bir kahkaha attığımda, Bora'nın kaşları çatılmıştı. "Nasıl yani?" diye sordum. Bir kahkaha daha attığımda, Bora'nın hepten sinirlendiğini anlamıştım. "Sakın bana söz verdim diye zırvalama şimdi!"

"Zırvalamak..." dedi, kafasını anladım der gibi sallayarak. Alaylı bir şekilde gülümsedi. "Görüşürüz yarın Nazlı," dedi.

Kapıya doğru yürüdüğü sırada, "Bekle!" dedim. Hızlı adımlarla yürüyerek önüne geçtim. Kapkara gözlerine yerleşen mesafeyi yok sayarak, "Sözler hükümsüz olmuştu?" dedim. Hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine bakıyordu. "Ben bana bir oyun oynadığını öğrendiğimde... Verilen sözler hükümsüz olmuştu. En azından ateşkese kadar. Yani sen öyle düşünüyorsun."

"Senin verdiğin sözler hükümsüz oldu," dedi. Sesi karların ortasında yakılmış ateş gibiydi. "Ben bir söz verdiysem, tutarım. Seninle aynı çatı altında... Ayrı yataklarda uyumam. Bugüne dek, eğer sızmadıysam, ki sadece iki kere sızdım, uyumadım hiç... Bir de nasıl olduysa, dün akşam uyumuş kalmışım koltukta. Ki bence Gökhan uyku ilacı verdi bana günlerdir uyumuyorum diye de... Neyse... Özetle, ben bir söz verdiysem tutarım."

"Her martta denize atlayacağına söz vermiştin." Dudaklarımdan çıkan cümleler beni de şaşırtmıştı. Özlediğimi hissettim. Sarılmak istedim.

"Evet. Söz vermiştim," dedi. Bu üç marttır denize atladığı anlamına mı geliyordu? Sarılmayacaktım. Bunun ne önemi vardı? Özlemimle baş edebilirdim. Onun soğuk suya atlaması, benim cehennem yangınımı söndürebilir miydi?

"Neden?" diye sordum. Zorlukla yutkunurken, kapkara gözlerinin gözlerimi yaktığını hissettim. "Sevmediğin bir kadına verdiğin sözlere bu kadar sadık kalman... Neden?"

Başını iki yana sallarken, dudaklarının kenarında minik bir tebessüm belirdi. "Anlayabileceğini zannetmiyorum..." dedi. Kaşlarım havalanırken, benim yüzüme alaylı ve kabul etmez bir gülümseme yayılmıştı. "Kimseyi sevmeyeceğime de söz vermiştim ama sen evlendiğimi düşünebildin."

Onu onaylarcasına başımı salladım. "Evet," dedim, güçlükle. Gözlerim kara gözlerine dimdik bakıyor ve yandıklarını gizliyorlardı. "Çok abartmamak lazım," dedim. Yalan söyledim. "Saçma sapan bir söz. Kalp bu. Engel olamazsın... Sen de bana sevmemi söylemiştin. 'Sen sev' demiştin."

"Demiştim," dedi.

"Sevdim," dedim. Gözlerimden akmayan yaşlar boğazıma doluyordu sanki. "Çok sevdim hem de!" dedim. Bir takdir beklemiyordum. Canını yakmaya çalışma çabasında da değildim. Ama yine de konuşuyordum. "Çok!"

"Komik olan ne biliyor musun? Hala içimde bir umut var, belki seversin diye. Umut bitmiyor."

"İnan bana sevemem. İnan bana gün sayıyorum 8 Kasım için... İnan bana çok sıkıldım bu oyundan. Sevemem Nazlı. Sadece seni değil, ben kimseyi sevemem."

"Eğer seversen... Bir gün birisini seversen... Sana yemin ederim seni öldürürüm. Gülme hiç. Bu sefer ıskalamam doğru yeri... Öldürürüm."

"Kimseyi sevmeyeceğim Nazlı. Söz veriyorum sana... Ama sen sev... Sen sev."

"Seveceğim. Öyle bir seveceğim ki... Bana bunları yaşattığına pişman olacaksın. Senden nefret ediyorum. Öyle çok seveceğim ki... Senden nefret ediyorum. Çok seveceğim."

"Kara'yı sever gibi sev... En çok kendini sev."

En çok kendisini seven bir kadın, onun otele gitmesine müdahale etmezdi. En çok kendisini seven bir kadın,

uyuyabilsin diye onu yatağına buyur etmezdi. En çok kendisini seven bir kadın, şimdi ona arkasını döner ve onu umursamazdı.

"Neden kalbinde bir dövme var?" diye sordum. Kirpikleri titredi ve bakışları birkaç saniyeliğine boynuma kaydı. Dövmem fondöten ile kapatılmıştı ve fakat artık orada olduğunu biliyordu. Orada adının yazdığını biliyordu. "Siyah uzun saçlı, kalbinde maça olan bir kadın... 8 rakamı..."

"Salıncakta sallanan küçük, nazlı bir kız çocuğu..." dedi. Gözleri gözlerime mühürlenmişti. "Var işte. Bazen, bazı şeylerin cevabı olmaz."

Baktı. Baktım. Baktık.

Kelimeler kaybolmuştu ve belki de bazı şeylerin cevabını arıyorduk.

İkimiz de bulamıyorduk.

Gitmek üzere bir kez daha kapıya yöneldiğinde, "Bekle!" dedim. Sıkıntılı bir nefes verdi ve bana döndü. "Otele gidemezsin. Güvenli olmaz. İkimiz için de. Ya da benim de seninle gelmem gerekir ve değişen bir şey olmaz. Yani yine uyuyamazsın. Çünkü seninle asla aynı yatakta yatmam!"

"Öyle bir beklentim yok," dedi. Başını iki yana sallarken, yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. "Adımı bile söyleyemiyorken sen, benimle uyuyacağın aklımın ucundan geçmedi, geçmez." Bunun farkında olmasına şaşırmam yersizdi ama ben bu gerçek yüzüme çarpıldığı için donakalmıştım. "Yine de hatırla diye söylüyorum... Benim adım *'Bekle!'* ya da *'Bay Karabey'* değil. Bora." Eli kapının kulpuna uzandı. "Bora..." dedi, bir kez daha. İçimden bile yeni yeni telaffuz edebildiğim dört harf dudaklarından dökülmüş ve etrafa saçılmıştı. Montunu kanepenin üzerine fırlattı. "Su içeceğim. Yat sen."

"Bora," diye fısıldadım, kapanan kapının ardından. "Bora..."

Boğazım düğümleniyor ve yüksek sesle adını söyleyemiyordum. Okyanusun ortasındaki mutluluğum, kara göründüğünde bitmişti ve ben dört harfin birleşerek

oluşturduğu o kelimeye küsmüştüm. Tek bir su damlası olmadan yaşayacağımı anladığımda, ayaklarım karaya pelesenk olduğunda, *Bora*'ya küsmüştüm.

Sanki adını yüksek sesle söylersem kıyamet kopacaktı ve ben kıyametin ortasında çaresiz kalacaktım.

♠

Adım sesi duyduğumda gözlerimi araladım. Bora, odanın ortasında durmuş, mahcup bir ifadeyle bana bakıyordu. Gözlerimi ovalarken esnedim. "Saat kaç?" diye sordum ve yeniden gözlerimi kapadım.

"Dokuza on iki var," dedi. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi açıp yataktan kalktım. Omuzlarımı geriye doğru hareket ettirerek, bedenimi gevşetmeye çalıştım. "Uykun çok hafiflemiş..." dedi.

Pencereyi açtım ve temiz, soğuk havayı içime çektim. "Ben sana diyorum, *Nazlı değilim ben* diye... *Duruşun değişmiş, saçın kısalmış, uykun hafiflemiş...* Sayma tek tek. Nazlı ile ortak bir özelliğim yok. İdrak et artık."

"Gözlerin..." dedi. Yüzümü ona döndüm. "Gözlerin var."

Ona meydan okurcasına, "Bakışlarım peki?" dedim. Kollarımı bağladım. "Bakışlar değil midir esas olan? Nazlı'yla aynı bakmıyorum."

"Ben bunu yaşadım senelerce," dedi. Birkaç adım atarak bana yaklaştı ve duvara yaslandı. "Bora-Kara ayrımı... Ben de cidden Kara ile aynı insan değildim. Seni anlıyorum. Ama aslında aynı insandım da... Sen de beni anlıyorsundur."

"Seni anlayamadığımı anladığımda, anlamaya çalışmayı bıraktım," dedim. Yeniden pencereye döndüm ve içime biraz daha temiz havanın dolmasına izin verdim. "Ben koşuya çıkacağım."

"Yalnız çıkmasan daha iyi değil mi?" diye sordu. Sesinde tedirgin bir tını vardı. "Ben eşlik edemem. Yorgun hissediyorum. Ama Gökhan için koşmak çok güzel bir sabah aktivitesi olacaktır."

Ben buna katılmıyordum. "Daha iyi bir fikrim var," dedim. Yeniden Bora'ya döndüğümde, kapkara gözleri bana merakla

bakıyordu. Komodinin üzerindeki telefonumu elime aldım ve Taylor'ın numarasını tuşladım. Çok geçmeden Taylor telefonu açtı. "Taylor!" dedim, neşeli bir şekilde. "Koşu?" Bora, gözlerimin içine küfreder gibi bakıyordu. Telefonu kapattım ve cebime koydum. "Unuttuysan diye söylüyorum... En az senden olduğu kadar, Gökhan'dan da nefret ediyorum ben!"

"Neden hayatımı kurtardın o zaman?!" diye sordu, sitemle. "Bıraksaydın... Ölseydim!"

Lime lime olduğumu hissettim.

İfadesiz bir şekilde, "Benim görevim seni korumak," dedim. Bir cevap vermesine müsaade etmeden, hızlı adımlarla odadan çıktım ve banyoya ilerledim.

♠

Taylor'la koşacak enerjim aslında o kadar da yoktu ama kendimi zorlamanın fayda sağlayacağını biliyordum. Sabah sporu için geç kalmış bile olsam, sonbaharda günün bu saatleri de oldukça güzeldi. Sanki beynim açılmış ve duyularım şaha kalkmıştı. Taylor, koşunun sonunda birer kahve içmeyi teklif etmişti ve bu bana oldukça cazip gelmişti. Zaten eve dönmek dışında her şeyin bana cazip geleceği kesindi. Bora'nın ölmesini istemiyordum ama hayatını kurtarmış olmak da beni oldukça huzursuz etmişti. Etrafıma ördüğüm tüm duvarların yerle bir olmaması için, ondan uzak durmam gerekiyordu.

"Hey!" dedi Holly, yanımıza geldiğinde. Kendisine bir sandalye çekti ve Taylor'a sarıldı. Bana ise sadece gülümsemekle yetinmişti. "Keşke beni kaldırsaydın, size eşlik ederdim, eskisi gibi..."

"Hızlıca çıktım evden," dedim. Taylor, Holly için kahve söylerken, "Sen ne zaman kalktın?" diye sordum.

"İki saat olmuştur," dedi Holly. Dirseğini masaya yasladı. "Kahvaltı yaptık. Türk kahvaltısı, kesinlikle, şahane bir şeymiş! Yumurtalı, domatesli bir şey yedik. Özge yaptı."

"Sizin hiç mutfak beceriniz yok," dedi Taylor, dalga geçer gibi. "Kız hem ajan hem de mutfakta iyi desene..."

Holly, imalı bir ifadeyle, "İyi olduğu tek şey mutfak değil," dedi. Taylor'ın bakışları sorarcasına Holly'e kitlenmişti. "Kur yapmakta da iyi benim anladığım kadarıyla... Bay Karabey'e." Holly'nin bakışları beni buldu. "Kocandan hoşlanıyor, farkında mısın?"

"Menemen," dedim. Holly'nin yüzüne anlamadığı belli bir ifade yayıldı. "Yumurtalı domatesli dedin ya... Onun adı menemen."

"Türkçe çok zor bir dil..." dedi Holly. Bu cevabı, bahsini açtığı konuyla ilgilenmediğimi gayet anladığını belli ediyordu. Ya da aslında ilgilendiğimi içgüdüsel olarak seziyor ama sesli dile getirmemesi gerektiğini fark ediyordu. Kendime bu kahve faslından sonrası için de bir aktivite bulmam lazımdı çünkü Bora ve Özge ile aynı ortama girmek istemiyordum. Boston'a mı gitseydim?

Holly ve Taylor kendi aralarında diller hakkında sohbet ederlerken, cebimden telefonumu çıkarttım ve Sergio'ya mesaj attım:

"Neredesin? Buluşalım mı?"

"Buluşalım. Sendeyim. Sen de gel."

"Ne?"

"Kuzenimi görmezsem mutsuz oluyorum. Anlarsın..."

Telefonu bir hışım cebime koyacakken, bankadan gelen bildirim dikkatimi çekmişti. CIA tarafından, hesabıma "Başarı primi" gerekçesiyle, üç aylık maaş ederinde para yatırılmıştı. Bu sanırım, Bora'nın hayatını kurtardığım içindi. Bu bir işti. Benim işim buydu ve karşılığını da almıştım. Neden zoruma gidiyordu? Özge de sonuçta Bora'yı korumasının karşılığını alıyor olmalıydı. Özge'den bana neydi?!

Hızlıca kalktığımda, Taylor ve Holly'nin bakışları bana çevrilmişti. Eve gitmem lazımdı. Sergio'yu görecektim; eve gitmemin başka hiçbir sebebi yoktu. Zaten olamazdı da. Özge'yi kıskandığım için eve gidiyor değildim ya... Adımlarımın hızı artarken, öfkelendiğimi hissediyordum. Neden öfkelendiğimi bile bilmiyordum. Üzerime ansızın çöken yorgunluğun sebebini bilmediğim gibi. Zaman ne

kadar geçerse geçsin ya da ne yaşanırsa yaşansın, kıskançlık duygusunun hiç geçmediğini deneyimlemek oldukça acıydı. Bora'nın benim olmaması kabulümdü ama bir başkasının da olamazdı. Bora'nın bir başkasının olmak gibi bir derdi olmasa bile, bir başkası kafasından bu ihtimali geçiremezdi bile. Sanırım yeryüzünde ondan hoşlanma eğilimi gösteren ya da gösterebilecek her kadından nefret ediyordum. Masaya ağırlığımı koymak ve Özge'ye meydan okumak istiyordum. Bunun için Özge'nin, Holly'nin değil benim yanımda bir açık vermesi gerekiyordu. Madem Bora Karabey'in karısı bendim, Özge de haddini bilmek zorundaydı. Herkes gibi.

Mesela ODTÜ'lü Buse gibi.

Anahtarı kapının deliğine sokmamla beraber, Bora'nın sesinin tınısına dikkat etmeksizin bağıran sesi kulaklarıma dolmuştu:

"Sikerim senin inceliğini Gökhan!"

"Kara, mantıklı davran biraz... Kız CIA ajanı! Tabii ki de seni dinlemeyecek. Hayatını kurtardı değil mi senin? Kendi başının çaresine baktığını da gördük. Ne diyeceksin, nasıl engelleyeceksin o toplantıya gelmesini? Bunu Bay Ortiz'e nasıl açıklayacaksın ya da?" diye isyan ediyordu Gökhan.

"Hiç kimse sikimde değil. Nazlı o toplantıya gelmeyecek! Bu konu burada kapandı!" dedi Bora, öfkeyle.

"Bunun doğru bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Özge, araya girerek. "Sonuçta hepimiz seni korumakla yükümlüyüz."

"Hepiniz benim sevdiğim kadını korumakla yükümlüsünüz!" diye bağırdı Bora. Sergio'nun bakışlarının beni bulmasıyla, tüm gözler tek tek bana çevrilmişti. Bora'nın kapkara gözleri hariç... Onun sırtı bana dönüktü ve gözlerini görmem, birkaç saniye zaman almıştı. Gözleri gözlerime değerken ise yüzüne sempatik denilebilecek bir ifade yerleşti. "Hoş geldin sevgilim..."

"Bir mafya lideri, bir onun has adamı..." dedim ve bakışlarımı Özge'ye çevirdim. "Bir ajan..." dedim ve

yutkunup, koltukta gayet cool bir şekilde oturmuş Sergio'ya baktım. "Bir de sen... Artık her kimsen..." Bakışlarım tekrar Bora'yı buldu. "Anahtarla kapıyı açıyorum ve duymuyorsunuz. Bayağı başarılı!"

Sergio'nun gülümsediğini görsem de Bora için aynı şey söylenemezdi. "Toplantı hakkında konuşuyorduk," dedi, açıklamak ister gibi.

"Duydum," dedim, ters olmaması için uğraştığım bir ifadeyle. "Duyduklarımdan hoşlanmadığımı da söylemeliyim ama..." Bora'nın gözleri kısıldı. "Bunu daha sonra konuşuruz. Terliyim. Duş alacağım."

"Bayan Adams," dedi Özge. Bakışlarım kendisine çevrildi. "Sizinle biraz yalnız konuşmamız mümkün mü?"

"O niye?" diye sordu Bora, merakla. Bundan hoşlanmadığı kesindi. Ben ise top ayağıma kadar gelmiş ve ağlara gol atacakmış kadar heyecanlanmıştım. Sanırım.

"Elbette," dedim, Özge'nin Bora'ya cevap vermesine engel olarak. "Bahçede konuşabiliriz." Adımlarımı hızlandırdım ve arka bahçeye doğru yürüdüm. Özge beni takip ediyordu. Bahçe kapısını açtım ve dışarıya çıktım. Özge bahçe kapısını kapatırken, masaya doğru ilerledim.

"Bayan Adams," dedi Özge, ciddi bir ifadeyle. Karşımdaki sandalyeye oturdu.

Özge'nin devam etmesine fırsat vermeden, "Karabey," dedim. Yüzüme yapmacık bir gülümseme yayıldı. "Soyadım..."

Özge'nin yüzünü kaplayan şaşkınlık, birkaç saniyede dağıldı. "Bora ile aranızın iyi olmadığını biliyorum," dedi. Yüz ifadesi samimiydi. "Beraberliğinizin bir görevden ibaret olduğunu..."

"Kim söyledi bunu?" diye sordum, alayla. Arkama yaslanırken, bacak bacak üzerine attım. "Görev icabı evli değiliz ya..."

"Birbirimize açık olmak zorundayız," dedi. Derin bir nefes alırken, kelimeleri toplamaya çalışıyor gibiydi. Uzun zamandır Türkçe konuşmayan bendim ama belli ki o benden

daha çok zorlanıyordu. "Benden aranızdaki sorunları saklamanıza gerek yok."

"Aramızda bir sorun yok," dedim, gülümseyerek. Montumun cebinden sigaramı çıkarttım ve yaktım. "Ya da her karı koca arasında olacak, olabilecek şeyler..." Aslında hiçbir karı koca arasında olması normal şeyler yaşamıyorduk fakat bunu Özge'nin bilmemesi konusunda, sanırım Bora ile aynı fikirdeydim. "Olsa bile bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum..."

"Benden hoşlanmıyorsunuz," dedi Özge, bir tespitte bulunur gibi.

Sigaramdan derin bir nefesi içime çektim. "Kocamdan hoşlanan hiçbir kadından hoşlanmıyorum," dedim.

Özge başını iki yana salladı. "Evli bir adamdan hoşlanacak kadar basit bir kadın değilim," dedi.

Gülümsedim. "Evet ama siz ondan hoşlandığınızda evli değildi," dedim. Özge'nin gözleri kısılırken, aralarında ne geçtiğini bildiğimi tam olarak yeni anlıyordu. "Ve şimdi de ilişkimizi sorguladığınıza göre, medeni hali sizi rahatsız ediyor olmalı." Özge güçlükle yutkunurken, bakışlarını benden kaçırdı. "Bakın madem açık konuşuyoruz, şunu da eklemeliyim... Eğer görevinizi yerine getirirken, hisleriniz devrede olacaksa... Bunu sanırım Türkiye'ye rapor etmeliyim."

Özge'nin kaşları havalandı. "Ben Bora için görevimi iki kez tehlikeye attım. Bunu tekrarlamayacağım. Bora bir suçlu," dedi. İç çekti. "Şu anda İstihbarat için çalışıyor olması, bu gerçeği değiştirmiyor. Maalesef. Ben onu denetlemek için buradayım, yalnızca korumak için değil. Ona güvenmiyoruz."

"Bu da sizin sorununuz," dedim. Gülümsedim. "Pekâlâ başka birisi daha görevlendirilebilirdi ama siz geldiniz özellikle. Neden?"

"Söylemiştim," dedi, dik bir şekilde bana bakarak. "Bu benim vatanıma borcum."

"Vatan benim de vatanım!" dedim, tehditkâr bir şekilde. "Mehmet Şahindağ sadece vatanıma değil, dünyaya

yayılmış bir tehdit... Kişisel meseleme değinmek bile istemiyorum. Demem o ki, karşımda bir üstünlüğünüz olduğunu reddediyorum."

"Bir CIA ajanının, Türkiye'yi savunmasını beklemek... Oldukça komik," dedi Özge. Güldü. "Size de güvenemem."

Sakince sigaramı söndürdüm ve ayağa kalktım. "Ben Türk'üm," dedim, gülümseyerek. "Türkiye'ye çok büyük bir hizmette bulundum, kocamı polise şikâyet ederek..." Özge'nin bozulduğunu anbean gözlerinde görüyordum. "Eğer ki siz, yani İstihbarat, onun kendisiyle çalışmasında ısrarcı olmasaydı, şimdi hapisteydi. Ülkemdeki aranılanlar listesinden bir suçlu adı silinmiş olacaktı yani... Adil olan hapse girmeseydi, bence. Benim değer yargılarımı, vatan sevgimi sorgulamak sizin haddiniz değil."

Özge de ayağa kalktı. "Vatanınızı, insanınızı sevdiğiniz için mi onu hapse attırmak istediniz yani? Buna hayatta inanmam!" dedi. Başını iki yana salladı. "Onun bir suçlu olduğunu bile bile onunla evlenmediniz mi siz?"

"Siz de sanırım onun suçlu olduğunu bile bile ona aşık olmuştunuz," dedim. Özge'nin donup kaldığını görmek beni gülümsetmişti. "Kalp işte..."

"Eğer bu raporu yazarsanız, bunun sonu iyi olmayacaktır," dedi Özge, keskin bir sesle. "Benim dışımda kimse, onu korumak için böylesi bir uğraş vermez."

Kollarımı bağlarken, bakışlarımı alayla gökyüzüne çevirmiştim. "Kendinizi çok ciddiye almayın derim..." Başımı hafifçe yana eğerken, Özge'yi tepeden tırnağa süzüyordum. "Mehmet Şahindağ ele geçirilene dek, Kara korunması gereken, değerli birisi..." Sesimden akan ezici tavır, Özge'yi sinirlendirmişti. "Yerinizde olsam raporu beklemez Türkiye'ye kendi rızamla dönerdim."

Hızlıca arkamı döndüm ve bahçe kapısına ilerledim. Özge'nin ne düşündüğü umurumda değildi fakat o raporu özenle yazacağımı biliyordum.

♠

Odanın kapısını açtığımda Bora ile göz göze geldik. Yatağın ucunda oturmuştu. Ben yavaşça kapıyı kapatırken, ayağa kalktı. "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu, sakin bir şekilde. Kapkara gözleri, havluya sarılmış bedenim üzerinde hızlıca dolaşıp yeniden gözlerimde durdu. "Giyin tabii önce. Çıkayım ben."

"Çık tabii," dedim, kollarımı bağlarken. "Karım yanımda soyunup giyinemiyor dersin, Özge sorarsa..." Birkaç saniye hiçbir şey demeden gözlerinin içine baktım. "Lafına geldim işte! Özge'ye de oynuyoruz madem, oynayalım..." Aramızda iki üç adımlık mesafe bırakacak şekilde ona yaklaştım. "Çıplaklığımdan rahatsız olacak değilim..." Sağ dudağı hafifçe buruk bir şekilde kıvrılırken, ona doğru bir adım attım. "Seni bilemem ama! Belki sen rahatsız olursun..." Bir adım daha... "Çıplaklığımdan!" Bir adım daha... "Söylesene... İçindeki bastıramadığın özleme, benimle sevişmek de dahil mi?" Son adım...

"Nazlı," dedi çok zor çıkan bir sesle. Başımı kaldırmış yüzüne bakıyordum. Nefesi yüzümü yalayıp geçiyor, bakışları gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geliyordu. Kollarımı boynuna doladım. "Nazlı!"

"Ama neydi o?" diye sordum, yapmacık bir merakla. Dudaklarımız arasında çok az bir boşluk kalmıştı. Ellerini belimde hissettim. "Sen, seni sevdiğim için etkileniyordun değil mi?" dedim, *tüh* der gibi. "Ruhumla öpüşüyordum... Ruhumla sevişiyordum!"

"Bakışlarınla ve de..." dediğinde, nefesi dudaklarıma çarptı. Gözlerimi dudaklarına diktiğimde, dudakları dudaklarıma yaklaştı. "Öyle bir bakış ki..." Dudakları artık dudaklarıma çarpıyordu.

"İrade yönetilir. Etki altında kaldığınızı ve teslim olacağınızı hissettiğinizde bile kendinize devamlı olarak, bunun çok güçlü bir sınav olduğunu ve bu sınavdan geçmeniz gerektiğini hatırlatın. İradenizi yönetin. Bu sizin gücünüzü ortaya koyacaktır!"

Dudaklarımı azıcık ondan uzaklaştırdım ve bakışlarımı yeniden kapkara gözlerine diktim. "Senden sonra ne yapıp ne yapmadığımla ilgilenmiyordun değil mi?" dedim. Yüzüme ağız dolusu bir gülümseme yayıldı. "Neden o adamın elini sıkmadın, söylesene..." Kara gözlerinden günler, geceler geçiyordu. "Neden?" diye sordum, ısrar edercesine.

"Kaç kişi oldu?" diye sordu, pes eder gibi. Kaşlarım memnuniyetle havalandı. "Nazlı..." dedi. Ellerini belimden çekti. Boynunu kollarımdan kurtarmaya çalıştı fakat bir yandan da öyle kararsızdı ki, fazla direnmeden, ellerini yeniden belime yerleştirdi. "Nazlı," dedi, yeniden.

"Efendim?" dedim, dudaklarımı yeniden dudaklarına yaklaştırarak. Soluklarının sesini hücrelerimde duyuyordum. Dudakları bir parça açıldı ve dudaklarımın üzerine kapandı. Yangın. Ellerim, boynunun arkasında birbirlerini parçalarlarken ona direnmeye çalışıyordum. Bu yalnız onun için değil, benim için de çok tehlikeli bir oyundu. Hafifçe ondan uzaklaşarak, yeniden gözlerine baktım. "Burada oynayabileceğin kameralar yok, neden beni öpüyorsun?" diye sordum, yapmacık bir merakla. Yüz ifadesi arafta sıkışıp kaldığını, sersemlediğini, tutuştuğunu meydana koyuyordu. Kollarımı boynuna daha güçlü sardım ve parmak uçlarımda yükselerek, dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. Fısıldayarak, "Formüllerimi ve babamın alfabesini yaktığın gibi... Benim cehennem ateşimde, cayır cayır yanacaksın... Bora!" dedim.

Nefesini sesli verdi.

Buna dayanamam diye isyan eder gibi.

Kapı tıklatıldı.

"Yanacaksın..." dedim.

Kapı bir kez daha tıklatıldı. Ve bu sefer Gökhan'ın sesi de duyuldu: "Kara müsait misin?"

Bora, zorlukla da olsa gözlerini kapıya çevirdi ve kendine gelmeye çalışır gibi, iki kere hızlıca yüzüne vurdu. Bu beni mest ederken, Bora kapıya doğru ilerledi. "Geliyorum, in sen!" diye seslendi. Kapının kulpuna elini uzatıp bir kez daha bana döndüğünde, bedenime sarılı havlu yerdeydi.

Dudakları açıldı. Sonra kapandı. Sonra tekrar açıldı ve başını iki yana sallayıp sıkıntılı bir nefes verdi. Sırtını bana döndüğünde, hızlıca kapıyı açtı ve bana bir kez daha bakmaya cesaret edemeden dışarıya çıktı. Kapıyı öyle sert kapatmıştı ki, arkasından, duyabileceği şekilde kocaman bir kahkaha attım.

Bu kahkahamın ne kadar acı dolu olduğunu, Bora hiçbir zaman bilemeyecekti.

♠

Bora, Gökhan ve Sergio'yu salonda bırakıp bahçeye çıkmıştım. En az onlar kadar benim de çalışmam gerekiyordu. Gerçi onların çalışıp çalışmadıklarına dair bir fikir sahibi de değildim. Sergio ve Bora ile aynı havayı solumak istemiyordum. Taylor'un ÖRGÜT'le alakalı aldığı notların üzerinden geçiyordum fakat zihnim çeşitli hinlikler peşindeydi. Özge hakkında yazacağım raporu düşünmeden edemiyordum. Bu raporu Türkiye'ye gönderebilmem için, Bay Ortiz'in mutlaka altına imza atması gerekiyordu ve bunu sağlamak açıkçası biraz zor olacaktı. Acaba Bay Ortiz'in imzasını taklit mi etseydim? Çünkü yeteri kadar derdimiz yok N!

CIA'in elindeki ÖRGÜT'e dair bilgiler, hala çok derin değildi. Sanırım OCTO işin içinde olmasa, bu meselenin halledilmesi yıllara yayılacaktı. Notlara eklenecek yararlı bilgileri düzenliyordum fakat kim, hangi sıfatla bu bilgileri bize duyuracaktı da arşivimizi güncelleyecektik, hiçbir fikrim yoktu. Hafif esen rüzgâr saçlarımın arasından geçerken, artık soğumuş kahvemden kocaman bir yudum aldım. Bahçe kapısının açılmasıyla birlikte, bakışlarım Gökhan ve Sergio'ya çevrildi. Onlara ters ters baksam da bunu umursamadan havuzun etrafında dolaştılar ve bana yaklaştılar.

Gökhan bir fincan kahveyi bana uzatırken, "Kolay gelsin," dedi. Sergio ise çoktan karşımdaki sandalyeye oturmuş ve kendi kahvesini yudumlamaya başlamıştı.

"Çalışıyorum," dedim. Gökhan'ın uzattığı kahveyi aldığıma göre artık gidebilirlerdi. Fakat bu arzuma tezat bir şekilde, Gökhan da sandalyeyi çekip masaya oturmuştu.

"Çınar Akbulut'un anlatacakları mühim," dedi Gökhan. Bakışlarını Sergio'ya çevirdi. "Bize anlattı ama sana da özetlesin. Yardımın gerek."

Bakışlarım alaycı bir merakla Sergio'ya çevrildi. "Nasıl hitap etmeliyim?" diye sordu SerÇın. Gülümsedi. "Nina?" dedi, sorarcasına.

"Bana bir iyilik yapmak istiyorsan sadede gel!" dedim, sitemle. Belli ki o çok eğleniyordu fakat benim için aynı şey söylenemezdi. Ben Gökhan'ın yanında da kendisiyle muhatap olmak istemiyordum.

"Sevkiyatlar için şifreli bir dil kullanmamız en sağlıklı olanı," dedi SerÇın. Bakışlarım nedenini sorarcasına kısıldı. "CIA'e bu fikri senin önermeni istiyorum. İlgi alanın... Matematik. Böylece alışverişi zorlaştırırız ama Mehmet Şahindağ'ın bize siber saldırı yapmasını sağlarız. Yer tespiti yapar ve imkanlarını zora sokarız."

"Daha evvel patlattığımız gemi geldi bizim de aklımıza," dedi Gökhan, araya girerek. Bakışlarımın hedefinde şimdi de o vardı. "Yazdığın algoritma ya da alfabe, adı her neyse, hayvan gibi işe yaramıştı. Biz onu birkaç kez daha kullandık üstelik."

Başımı onları onaylarcasına sallayarak, "Bay Ortiz ile görüşürüm," dedim. Kahvemden bir yudum aldım. "Ellerinde ne var, bakarız..."

"Hayır hayır," dedi Sergio, çıkışarak. "Senin kendi alfaben olmalı bu Nina. CIA'in içinde Mehmet Şahindağ'ın adamları olduğunu düşünüyorum. Risk alamayız. Bu iletişim kanalını biz de kullanacağız kendi aramızda. Bu iş için özel olmak zorunda."

"Toplantı yarın değil perşembe... Nereden bulayım sizin için şifreli bir dil?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Gökhan merakla, "Sende yazılmışı yok mu?" diye sordu.

Notebooku sertçe kapatırken, derin bir nefes aldım. "Vardı!" dedim, öfkeyle. Gökhan'ın gözleri endişeyle kısıldı. "Vardı Gökhan! Artık yok!" dedim.

Sergio'nun gözleri, Gökhan ve benim aramda dolaşırken neler olduğunu anlamaya çalıştığını hissetmiştim. Biraz sonra, "Profesör John?" diye sordu, konuyu değiştirmek ister gibi.

Başımı iki yana salladım. "Bay Ortiz'e bazen kriptoloji konusunda yardım ediyormuş. Ben de yeni öğrendim bunu. Bir metin çözmesini istemiş hatta Bay Ortiz, ÖRGÜT'le alakalı sanırım. Bilemiyorum. Yani CIA'de şifresi olan bir dil olmasın istiyorsanız, John olmaz."

Sergio sıkıntılı bir nefes verdi. OCTO'da, algoritma yazabilen kişiler vardı fakat neden onlardan yardım istemediğini anlamıyordum. Gerçi onlardan yardım istese dahi, kimse Perşembe gününe kadar bunu dan diye yazamazdı. Ama belki de ellerinde, yedekte bekleyen algoritmalar olabilirdi. Fakat belli ki bu seçenekler dahilinde olan bir şey değildi.

"Bora nerede?" diye sordum. Sesim içimdeki yangına tezat derecede buz gibi çıkmıştı. Formüllerim, aynı Bora'yı yakacağım gibi içimde bir kez daha cayır cayır yanıyordu. Geleceğimi yakarken, bu günleri düşünmediği muhakkaktı. Emeklerim küle dönüşürken, bir daha algoritma oluşturamayacağımı muhtemelen önemsememişti. Çok iyi bir şifre çözücüydüm ama artık şifre oluşturabilecek hevesim kalmamıştı. İnsan onlarca zaman uğraştığı, hayal kurduğu, hayatından alıp harflere ve kelimelere verdiği ruh gözlerinin önünde yok olduğunda, yok oluyordu. Yok olmuştum. Bu nefreti içimde tutmam yersizdi; acısını Bora'dan çıkartmalı, tüm bunları ona kusmalıydım.

"Uyuyor," dedi Gökhan. Bahçede olmam, benimle aynı çatı altında hissetmesini engellemiş olmalıydı. "Gece uyumamış herhalde yine..." Verdiği söze sadık kaldığı sürece, daha uyuyamayacağı nice geceler olacaktı! "Neyse, biz kalkalım. Bir hal çaresi buluruz elbet."

"Siz?" dedim, şaşkınlıkla.

"Şu senin verdiğin adrese Çınar'la gideceğiz. Hem bizim çocuklarla tanıştıracağım onu..." dedi Gökhan. Sergio ile birlikte ayağa kalktılar. Aralarındaki sorunu mu çözmüşlerdi yoksa Çınar Akbulut onları her ne ile tehdit ediyorsa, ona gebe mi kalmışlardı anlayamıyordum. Merak ettiğim de söylenemezdi. Notebookumu tekrar açtım ve kimseye veda etmeden bakışlarımı ekrana çevirdim. Acaba algoritma oluşturmayı denemeli miydim? Ne halleri varsa görmeleri gerekiyordu. Dünyada şifreli dil yazabilen tek insan değildim. Belki de benim yapabileceklerimden mahrum kalmak, onlara kocaman bir ders olurdu.

Önümdeki sayfayı hırsla, öfkelenmiş kelimelerimle doldurmaya başladım. Matematikle arama giren her bir mesafenin acısını Özge Çimen'den çıkarttım. Beni sevmeyen adam ondan bir zamanlar da olsa hoşlandığı için içime dolan hiddeti, bu görevden derhal alınması için parmaklarımdan akıttım. Beyaz sayfada boşluk kalmayıncaya dek yazdım ve klavyeme düşen gözyaşlarıma aldırış etmedim.

Notebooku hırsla kapattım ve içeriye girdim. Merdivenleri küçük adımlarla çıkarken, Bora'yı uyandırmayı hedeflemiştim. Onun CIA'de benden daha çok forsu vardı. Bu raporu Bay Ortiz'e kendisi gösterecekti. Özge'yi bu görevden kendisi aldıracaktı. Bundan daha güzel bir hamle olamazdı. Bunu Bora'ya yaptıracaktım.

Odanın önünde durdum ve derin bir nefes aldım. Kapıyı yavaşça açtım. Notebook ellerimden kayıp giderken kopan gürültü ise hem çok tanıdık hem de çok yabancıydı çünkü karşımdaki manzaranın bir açıklaması olamazdı.

100.Bölüm

Sevgili yol arkadaşlarım,

Ah ki ne ah! Dile kolay ama kalbime, zihnime, kalemime, hayatıma zor bir sayı 100! Zaman, öyle çabuk akan bir yol ki, hızına yetişemiyorum resmen. İlk bölümü yayınladığım o an ile şimdi arasında iki yılı aşkın bir vakit var. O günle bugün arasına o kadar çok şey sığdı ki: Nice kayıplar, üzüntüler, sıkıntılar, hastalıklar, dertler; nice tanışıklıklar, sevinçler, iyi haberler, mutluluklar, hayaller...

Maça Kızı 8, benim hayatımın mucizesi oldu aslında; dönüp dolaşıp kendimi bulduğum büyülü bi' evren... Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın, yine de o günüme şükredip sığındım ben bu evrene. İyi ki, iyi ki ve hep iyi ki! Nazlı hikayesini milyonlarca insan arasından bana anlatmayı seçtiği için şanslıyım ve belki de hayatımdaki en büyük şans bu. Çünkü ne zaman mutsuz olsam, ne zaman derdin sonu gelmeyecek gibi hissetsem, Maça Kızı 8'in bana bahşedilmiş bir mükafat olduğunu hatırlıyorum ve bir yerlerde sevinilecek, gülümsenecek, hayal kurulacak yeni bir şeyler keşfediyorum. Ne şartlarda yazıyor ve ne şartlarda bu satırları size ulaştırıyorum ama işte bu da kader, bu da sınav ve bu da nasip.

Ve bugün de kavuştuk, şükürler olsun.

Maça Kızı 8'in okunma oranını 11 Milyon'a ulaştıran okurlarına, gecelerce gündüzlerce Nazlı ile Bora'yı kendilerine dert edinen sevgililerine, benimle görünenden ötesini keşfetmeye çalışan tüm yol arkadaşlarıma çok teşekkür ederim. Bu başarı sizindir

çünkü ben yalnızca yazdım ve bu benim için sıradan bir şeydi. Ben zaten yazdıkça var olduğunu hisseden ve bu hayatta sağlıktan sonra, yalnızca konforlu yazma alanında kalabilmeyi arzulayan birisiyim; fazlası yok. Ben yazdım ve siz hissettiniz. Aynı hislerde buluşabildiğimiz için, her cuma burada sarılıyoruz birbirimize.

Var olun Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi. ♥□□

Dilerim nice unutulmaz, güzel, hayırlı an'lar birikir cebimizde; Maça Kızı'ndaki 8'i devirip bu evreni sonsuzluğa uğurladığımızda, "Ne günlerdi be!" diye, bugünleri yine beraber yad ederiz.

♠

Bora, dün akşam uyumak için büyük mücadele verdiğim yatakta yatıyordu. Fakat beni hayrete düşüren manzara bu değildi. Baş ucuna oturan Annie, nasıl bir yürek yemişse, beni dumur etmeyi başarmıştı. Başarmışlardı. Çünkü odada Sergio da vardı ve rahat bir şekilde kanepeye oturarak, onları izliyordu. Yere düşen notebookun üzerinden atlayarak odaya girdim.

"Siz çıldırdınız mı?" diye sordum, fısıldayarak. "Siz n'apıyorsunuz burada?!"

Annie yanaklarına boca olan yaşları silmeye çalışırken, Sergio ayağa kalktı. "Sakin ol," dedi, sessizce. "Her şey kontrolüm altında."

Sergio'yu umursamadan yatağa yaklaşmak istedim fakat Annie'nin yalvarır gibi gözlerimin içine bakması adımlarımı durdurdu. Biraz daha kalmak için benden sessizce izin istiyordu. Parmakları yavaşça Bora'nın saçları arasında dolaşıyor, gözyaşları alnına akıyordu. Altı saniye sonra bakışlarını yeniden Bora'ya çevirdi. Omuzları sarsılsa da hıçkırıklarını kontrol ediyordu. Bora'nın alnına düşen birkaç tutam saçını sever gibi kaldırdı ve alnına dudaklarını bastırdı.

Güçlükle, "Annie," diye fısıldadım. "Gitmen lazım... Uykusu çok hafif. Gitmen lazım."

"Gökhan'dan uyku ilacı istedi uyuyabilmek için," dedi Sergio. Bakışlarımı şaşkınlıkla ona çevirdim. "Gökhan'a acil bir işim çıkmış gibi davrandım. Özge de evde yok." Yeniden Annie'ye baktım. Çaresizlik onu ele geçirmiş gibiydi. Dokuz buçuk yıl sonra ilk defa kardeşine bu kadar yaklaşıyor, ona dokunuyor, kokusunu içine çekiyordu. "Bırak biraz hasret gidersin..." dedi Sergio, sessizce.

"O hasret giderilmez," diye fısıldadım. Sergio'nun bakışları tümüyle bana çevrildi. "Annie için daha kötü olacak bu durum. Yanlış yaptın!"

Sergio başıyla kapıyı gösterdi. Kapıya doğru ilerledi. Yere düşen notebookumu kaldırdı ve kanepenin üzerine bıraktı. Küçük adımlarla onu takip ettim. Kapının hemen önünde durdu ve ellerini cebine soktu; görüş açısında Annie ve Bora'yı tutuyordu. "İyi misin sen?" diye sordu. Gözlerimi devirdim. "Dün gece yaptığın şey ile gurur duydum."

"Çıldıracak gibi hissediyorum!" dedim, sitemle. Sergio'nun yüzüne hınzır bir ifade yerleşti. Karşımda resmen otuz iki diş sırıtıyordu. "Niye gülüyorsun?!" diye sordum, onu azarlar gibi.

"En kötü bi' tokat daha yerim," dedi, alayla. Normal bir insanın bu taşla beraber utanması gerekirdi ama çok şükür, benim öyle özelliklerim yoktu. "Ne dersen de, iyi gözüküyorsun!"

Kaşlarım havalandı. "Dışarıdan gördüğün şeye aldanma Fox!" Derin bir nefes aldım. "Devamlı olarak *karım, sevdiğim kadın* diye benden bahsediyor ve ben onu öldürmek istiyorum!" Sergio küçük bir kahkaha attı. "Gülme!" dedim, dişlerimin arasından. Fakat bu Sergio'yu daha çok güldürmüştü. "Onu neyle tehdit ediyorsun?" diye sordum, dan diye. Sergio'nun yüzü kaskatı kesilirken, gülümsemesi silindi. "Bana bunu söylemek zorundasın."

Sergio alt dudağını dişledikten sonra, "Nina uzun bir mesele. Eskiden kalma," dedi. Sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Seninle konuşacak konularımız birikiyor farkındayım ama zamanı değil."

Kollarımı bağlarken, "Bay Ortiz'in kızı peki?" diye sordum. Sergio'nun kaşları çatılırken, bakışlarına merak yayıldı. "Bora, Bay Ortiz'e nereden tanıştığınızı sorunca, o da senin kızının arkadaşı olduğunu söyledi... Kızı kim? Ben tanıyor muyum?"

"Tanımıyorsun," dedi Sergio, kapının yanındaki duvara yaslanarak. Gözlerinin içi parlıyordu. "Melanie." Bakışlarını birkaç saniyeliğine yere, düşünürcesine çevirip yeniden gözlerime dikti. "Kız arkadaşım," dedi.

"Ne?!" dedim, şaşkınlıkla. Dudaklarım bir miktar açık kalmıştı. "Kız arkadaşın mı?!"

"Evet," dedi Sergio, gülümserken. "Tanımıyorsun çünkü seni onunla tanıştırırsam, Bay Ortiz de yakınlığımızdan haberdar olurdu."

"Ama bahsetmedin de?" dedim, şaşkınlıkla. "Tek kelime etmedin!"

Sergio, *gel* der gibi, evin arka bahçesine bakan, koridorun sonundaki balkonu işaret etti. Balkona çıkmadan evvel önceliği bana vermişti. Evin arkasının görüş alanı dardı fakat ne olur ne olmaz diye etrafı kolaçan ettim. Sergio da balkona çıktığında, mahcup bir ifadeyle, "Edemedim," diye devam etti. Gözleri, gözlerimden ayrılmıyordu. "Bu Tarantula'nın sevdiği bir hikaye değildir... Bay Ortiz ve kızının arasının bozuk olduğu duyumunu almıştık. Bundan seneler evvel. O zamanlar Melanie yurt dışında, bir görevdeydi." Yüzümde sorgulayıcı bir ifade oluştuğunda, "CIA'den Mel," dedi. Derin bir nefes aldı. "Bana düşen bir görev vardı, Mel ile tanışmak ve onu babasıyla barıştırmak. Böylece Bay Ortiz'in güvenini kazanacak, CIA'de önemli bir konumdaki bir insanla sağlam bir ilişki kuracaktım. Ama Nina, bizim gibilerin aşk hayatı böyle zamazingolar üzerine kuruludur maalesef. Aşık oldum." Verdiğim tek tepki yutkunmak olmuştu. "Bir oyun oynayacaktım ama elime yüzüme bulaştırdım ve Mel'e aşık oldum."

Sergio'nun bana bunu neden anlatmadığı oldukça açıktı.

"O, kendisine bir oyun oynadığını biliyor mu peki?" diye sordum, merakla.

"Hayır," dedi Sergio. Dudaklarını birbirine bastırırken, yüzünden çeşitli ifadeler geçmişti. "Mel, Çınar Akbulut'u tanıyor yalnızca. Aileden zengin, İstihbarat'ta da görev yapmış bir fizik mühendisi... Muhtemelen hiçbir zaman öğrenmeyecek de arka planı. O hiçbir şey öğrenmeden ayrılmış olacağız."

"Bir CIA ajanından nasıl kimliğini saklayabilirsin Fox?" diye sordum, hayretle. "Nasıl en yakınına kadar girip hiçbir açık vermezsin?!"

"İki ajan... Ya da şöyle düzelteyim, hayatı insanlardan şüphelenerek geçirmek, işi olan iki insan... Ya birbirlerine asla güvenmez mutsuz olurlar ya da yalnızca birbirlerine güvenip mutlu olurlar. Mel, bana güvenmeyi seçti..." Gözleri kısılırken, öğüt verir bir tavra bürünmüştü. "Bir insanın en yakınına sızdığında, onu kandırman çok kolaydır Nina. Çünkü artık içi dışı sensindir ve yapacağın şey kendini kandırmak kadar basittir... Unutma, ayakta kalmak istiyorsan bilgiyi düşmandan alırsın... Tabii Mel benim düşmanım değil fakat dostum olduğunu da söyleyemem."

"Yani ona çok aşıksın ve onu hala kandırıyorsun?" dedim, hayretle.

"Bir şey yapmıyorum," dedi Sergio. Başını iki yana sallamıştı. "Mel'den sadece onun hayatına aslında neden girdiğimi saklıyorum. OCTO'yu saklıyorum, yani Mehmet Şahindağ'a dair bildiklerimi... Ki zaten bunlar Mel'i değil, babasını ilgilendiriyor. Mel'in CIA'deki görevi apayrı. Bu konunun dışında tutuluyor ve babası onunla bilgi paylaşımı bile yapmıyor."

"Ama seninle yapıyor?" dedim, durum tespiti yapar gibi. Sergio başını beni onaylarcasına salladı. "İnisiyatif kullanıyor... Akbulut Ailesi ve Şahindağ arasındaki köprüden ötürü... Sen de ona bilgi verdin zamanında, bu yüzden sana güveniyor?"

"Ve eskiden İstihbarat'tan olduğum için," dedi Sergio. Birkaç saniyeliğine es vermişti. "Ama benim Türkiye ile bağlantılarım hala var. Hatta polisin arayıp bulamadığı Kara'yı, İstihbarat'a duyuran da benim. Ve o evden, senin toprağa gömdüğün belgeleri polis almadan İstihbarat'ın almasını sağlayan da... Ben hala Türkiye için çalışıyorum Nina. Sadece yöntem farklı. İllegal yollardan. Yakalandığım takdirde Amerika beni yargılayacaktır ve Türkiye buna müdahale etmeyecektir. Çünkü şu anda öyle ya da böyle, hem Türkiye'de hem de Amerika'da kandırdığım onlarca önemli insan var. Şahindağ'daki formül var her şeyden evvel. O formül, seneler evvel CIA'den çalındı ve bir örgütün eline geçti. Bu CIA'nin *top secret* bilgilerinden birisi. Bunun üzerini örttüler çünkü bunun bilinmesi CIA'e duyulan güveni sarsardı. CIA içinde bile bunu bilen çok az kişi var. Bay Ortiz bunu bilenlerden birisi değil. O sadece senin bağlı olduğun departmanın yöneticisi, onu gözünde büyütme. Bugün var yarın yok. Büyük düşün yani... Biz, çok önemli bir bilgiye sahibiz. Bunun Şahindağ'da olduğunu biliyoruz. Bu bilgiyi kendimize saklamamız bir suç. Ne kadar çok şey bilirsen, o kadar suçlu olursun..."

"Daha fazla suça karışmayayım diye mi benden bazı şeyleri gizliyorsunuz?" diye sordum. Sergio gülümsedi. "Şu an zaten ömür boyu hapiste kalacak kadar suça karışmış durumdayım," dedim, gözlerimi devirerek.

"Senin derin leke tutmaz," dedi Sergio. Kaşlarım çatıldı. "Sen şu an simsiyah bir sudasın ama bu sudan çıktığında, üzerinde bir leke kalmayacak. OCTO seni koruyacaktır, merak etme... Ama beni mesela, kendi halime bırakacaktır çünkü ben Mel'le bunu göze alarak beraber oldum. Seneler evvel Tarantula ile restleştik... Bana bunu alenen söyledi. Beni korumayacaktır."

"Her şeyi bok etmenden korkuyor değil mi?" diye sordum, merakla.

"Mel'e bir açık vermemden korkuyor, evet..." dedi Sergio. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bundan bazen ben de korkuyorum

ama zaten o kadar az görüşüyoruz ki... Yılın çoğunu yurtdışında, görevde geçiriyor."

Yüzüme buruk bir gülümseme yayıldı. "Saha ajanı... Gizli görevler. Eğer beni ajan yapacak olsalardı, ben de Mel gibi olacaktım..." dedim.

Sergio'nun bakışları derinleşti. "Bir gün, Bay Ortiz bana, *'Nina Adams'ı tanıyor musun?'* diye sormuştu. Kimliğinin sahte olduğunu anladığının farkındaydım. *'Kuzenimin karısı,'* demiştim. *'O bilmiyor ama ona bu sahte kimliği ben verdim'* diye yalan söylemiştim. Bay Ortiz'in önünde iki seçenek vardı. Birincisi, seni sahte kimliğinle beraber yargılanmak üzere konuyu gerekli yerlere iletmek... Ki bunun olma ihtimaline karşılık, suçu bölüşelim istemiştim..."

Gözlerim fal taşı gibi açıldığında, "Kendini riske mi attın?!" diye sordum.

"Kardeş salaklığı," dedi Sergio, önemsiz bir şeyden bahseder gibi. Güldü. "Neyse, ikincisi ise, Bora Karabey'in karısı olduğun için, seni göz hapsinde tutmak... İkincisini seçmesi için senin hakkında bildiğim her şeyi anlattım. Ne kadar zeki olduğunu, kriptoloji çalışmalarını, John'un seni gerçekten çok sevdiğini... Bunları duyduğumu söyledim tabii ki. İstihbaratçı avantajı... Her şeyi duyarsın ve insanlar nereden duyduğunu sorgulamaz. Bay Ortiz seni koruduğumu, kendi gözetimimde tuttuğumu anladı. Kara'dan hoşlanmadığımı da biliyordu çünkü. Onu ihbar ettiğin için seni önemsediğimi, seni Kara'dan koruduğumu düşündü... Bunda bir sakınca görmedim. Beraberken görülme ihtimalimize karşılık, sana yardım teklifinde bulunduğumu ama senin reddettiğini de söyledim... Mel başarılı bir ajan. Ve ben Bay Ortiz'e, o gün, senin de Mel kadar başarılı bir ajan olma potansiyelinden bahsettim..."

Yüzüme yayılan tebessüm karşısında, Sergio da mutlu olmuştu. "Teşekkür ederim Fox," dedim, yavaşça. "Hayallerime önem verdiğin için..."

"Bugün, böyle daha mı iyi oldu bilmiyorum N..." dedi Sergio, düşünür gibi. Kafasını uzatıp koridora kısa bir bakış

attı. "Acı çektiğini görüyorum." Kirpiklerim birkaç kez kırpılırken, manasızca ıslanmıştı. "Mutsuz olduğunu biliyorum... Fakat, mutlu aşk olmadığını da biliyorum."

Kabul etmez bir tavırla, "Siz Mel ile mutluymuşsunuz ya..." dedim.

"Mutluluk anlıktır, bunu herkes bilir..." dedi Sergio, içten bir ifadeyle. "Ben mutlu bir adam değilim. Mel ile beraberken mutlu olduğum doğru. Fakat bugün mutluyuz. Mel ile bir sonumuz yok, biliyorum. Bir gün ayrılacağız. Şahindağ pisliği bitecek ve ben Türkiye'ye döneceğim. Belki İstihbarat'a, belki bambaşka bir hayata... Umut'la beraber."

Umut'la beraber Türkiye'ye dönmek, Sergio'nun umuduydu ama bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilemezdi. "Şahindağ öldüğünde, OCTO dağılacak?" dedim, sorar gibi. Sergio *evet* dercesine başını salladı. "O zaman?"

"OCTO'nun dağılmış olması, bir zamanlar OCTO'nun asil üyesi olduğum gerçeğini değiştirmeyecek," dedi Sergio. Zorlukla gülümsemişti. "Mutlak mutluluk bir yalan üzerine kurulmaz Nina. Mel'e bunu itiraf edemem. Ve ben bunu Mel'e itiraf edemedikçe mutlak mutluluğu yakalayamayız."

"Hiç *keşke* demedin mi peki, *keşke itiraf etme şansım olsaydı* falan diye düşünmedin mi?" diye sordum, merakla.

Sergio küçük bir kahkaha attı. "Saçmalama," dedi, *daha neler* der gibi. "Ölürüm ama Beyza'yı ya da Leo'yu riske atmam. OCTO'dan bahsetmek demek, Annie Alexandra Morgan'ın açığa çıkması demek. Asla yapmam bunu. Hiçbir keşke beslemiyorum. Mel'e aşık olurken bunu göze aldım ben. Bir gün ayrılacağız, bu çok büyütülecek bir şey değil..."

"Annie böyle düşündüğün için seni kınamıyor mu?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Sevda değilmiş... Öyle söylüyor..." dedi Sergio, Türkçe konuşarak. Güldü. "Sevdalanmak herkesin harcı değilmiş, öyle de diyor..." Derin bir nefes alırken, bakışlarını gökyüzüne çevirmişti. "Şaka bir yana... Üzülüyor bize. Mel'i tanımamasına rağmen. Fakat yapacak bir şey yok. Dediğim

gibi," Bakışları yeniden gözlerimi buldu. "Mutluluk anlıktır, yaşayabildiğim kadar yaşayacağım."

"Gökhan da böyle söylüyordu, Hande ile alakalı..." dedim, durgun bir şekilde. Sergio'nun bakışlarına Türkçe konuştuğum için yayılan şaşkınlığı umursamadım. Veya Gökhan ile Hande'den bahsettiğim için de şaşırmış olabilirdi. "Ama ben onun hayallerini de tutunduğu duvarları da yıktım."

"Pişman mısın?" diye sordu.

"OCTO vatansız..." dedim, dan diye. Sergio değişen muhabbeti takip edememişti. "Fakat herkes bir şekilde kendi vatanını mı koruyor?"

"Ben Türkiye'yi korumak derdinde değilim, Şahindağ ortak çıkarımız onlarla. Konu vatan değil. Kimsenin konusu vatan değil. Fakat Şahindağ'ın eli öyle sağlam ki, herkesin vatanını tehdit ediyor..." dedi Sergio. Derin bir nefes aldı. "Bu arada," dedi, aklına yeni gelmiş gibi. "Evi düzenli temizlemeyi ihmal etme. Ne Bora'ya ne Gökhan'a ne de Özge'ye güvenmiyorum. Yani onların sana güvendiklerini sanmıyorum."

Kendimden emin bir ifadeyle, "Merak etme, ev temiz..." dedim. Bakışlarım kısılmıştı. "Ben de kimseye güvenmediğim için, işimi asla riske atmam. Dinleyici var mı, kamera var mı, düzenli kontrol ediyorum. Fakat kapının önü adam dolu... Siz Annie ile çılgınlıklar yaparken, her şeyi riske atıyorsunuz!" Aslında bu sitemimin doğru olmadığını ve her şeyi planlayarak hareket ettiklerini tahmin edebiliyordum.

"Bodrum kattan girdik biz Nina, kimsenin ruhu duymaz, endişelenme..." dedi Sergio. Fakat hayat, bu cümleyi kurmasını bekliyormuşçasına hamlesini göstermekten geri durmamıştı. Kapının açıldığını duyduğumda, telaşla Sergio'ya baktım.

"Bora?" diye bir ses geldi aşağıdan. Bu ses Özge'ye aitti. "Gökhan?"

"Anahtarı mı vardı?" diye sordu Sergio, dudaklarını oynatarak. Hızlı adımlarla koridora girdi. Bora'nın uyuduğu

odanın kapısında durduğunda, eliyle Annie'ye *bekle* der gibi bir işaret yaptı. Merdivenlerden gelen adım sesini duymasıyla ise hızlıca odaya girdi ve kapıyı kapattı. Özge koridorda göründüğünde, odadan yeni çıkmış gibi bir hale bürünmüştüm.

"Bora uyuyor. Gökhan evde yok," dedim, Türkçe konuşarak. Bu Nazlı Alaca Karabey'in meydan okumasıydı.

Özge'nin bakışları, beni es geçip kapalı kapıya çevrildi, birkaç saniye beyaz kapının üzerinde kaldı ve yeniden beni buldu. "Uyandırır mısınız? Önemli. Konuşmam gerek Bora ile."

Kollarımı bağlayarak kapıya yaslandım. "Uyandığında konuşursunuz," dedim. Yüzüme alaylı bir gülümseme yayıldı. "Zaten uyku ilacı aldı. Uyanmaz."

"Kontrol etmemde sakınca olmasa gerek?" dedi, gelişigüzel bir tavırla.

Kaşlarım çatıldı. "Neyi kontrol edeceğinizi sorabilir miyim?" dedim.

"İyi olup olmadığını," dedi Özge, ciddi bir ifadeyle.

"İyi," dedim, vurgulayarak. "Kontrol edilecek bir şey yok!"

Özge'nin yüzünde samimiyetten oldukça uzak bir tavır vardı. "Bayan Adams," dedi. Derin bir nefes aldı. "Kendisinin sizin yanınızda güvende olmadığını öğrendim az evvel. Psikoloğunuz böyle bir beyanda bulunmuş." Özge'nin karşımda gülümseyebilmesine sebep olan sahte psikoloğum, içeriden bunu duyduğunda, acaba ne hissetmişti? "Yani sözünüze tamah edemeyeceğim!"

"Bora benim kocam," dedim. Bedenimi kaplayan baskın ve tehditkâr ifade Özge'ye doğru bir adım atmama sebep olmuştu. "Ona zarar verecek son insanım!"

"İfadeniz tutarsız Bayan Adams," dedi Özge, alayla. O da bana doğru birkaç adım attı. "Eminim ki, siz hakkımda yazdığınız raporu Türkiye'ye gönderdikten sonra yerime gelen kişi, sizi bayağı zorlayacaktır." Yanımdan geçti ve kapıya yaklaştı. "Müsait bir vaziyettedir umarım Bora?" dedi, sorar gibi. "Dilerseniz önden siz girin."

Oda kapısı açıldığında, Özge şaşkınlıkla sese dönmüştü. Sergio, ciddi bir ifadeyle kapının önünde duruyordu. Bakışları sertti. Fox gibi bakıyordu. Fakat Özge'nin bakışları uzun süre Sergio'da kalmadan, onun hemen arkasındaki Annie'ye çevrildi. Muhtemelen Beyza Karabey'in fotoğrafını daha evvel görmüştü çünkü inanamaz gibi bir bize, bir de ona bakıyordu.

"Bu nasıl mümkün?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Dışarıda," dedi Sergio, kısaca. Geçmesi için Annie'ye yol verirken, bakışlarını Özge'den çekmiyordu. "Bak sen de için rahat etsin... Yaşıyor Kara," dedi, kinayeli bir şekilde. Özge'nin ise Kara görecek hali pek kalmamıştı. "Bizimle dışarıda buluş," dedi ve odanın kapısını kapattı.

Annie, yanımdan geçerken bana yaklaştı, hızlıca kollarını boynuma doladı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum," dedi, usulca. Sergio'nun bakışları beni buldu ve her şeyin kontrol altında olduğunu söylercesine, bana göz kırptı. Ardından Annie ile birlikte merdivenlere yöneldiler.

Özge ise koridorda, far görmüş tavşan gibi kalakalmıştı.

"Özge!" diye seslendi Sergio, yavaşça. Özge bu sesi duyduğunda derin bir nefes aldı ve yanımdan geçerek merdivenlere ilerledi.

Hiçbir sır sonsuza dek saklanamazdı ve bu belki de ilk fireydi.

Ağır adımlarla odaya girdim ve kapıyı kilitledim. Bora derin bir uykudaydı ve bir daha asla ama asla uyku ilacı almasını istemiyordum. Bir süre ne yapacağımı bilemez bir şekilde, kapalı kapıya yaslanarak onu izledim. Hiçbir şeyden haberi olmadan, bir bebek kadar masum bir şekilde uyuyor oluşu, boğazımı sıkıyor ve tüm bunları hak etmediğini hissettiriyordu. Usulca yatağa ilerledim. Yorganı kaldırdım ve yanına yattım. Bergamot kokusuna karışan denizden gelen meltem buram buram genzime dolarken, aynı Annie gibi saçlarını okşadım. Yanağından öptüm. Başımı, omzundaki yarasına dikkat ederek göğsüne koydum. Birkaç dakika böyle kalmaya ihtiyacım vardı. Aynı Annie için söylediğim

gibi, hasret gidermek diye bir şey söz konusu değildi ve bu yaptığım beni iyi değil daha da kötü edecekti. Ama umurumda değildi.

Çok özlemiştim.

Kollarımla onu sıkı sıkı sararken, birkaç dakika zamanın durmasını istedim.

♠

Saçlarımın arasında dolaşan dudaklar vardı. Oda zifiri karanlıktı. Uyuyakalmıştım! O kadar yavaş nefes alıyordu ki, muhtemelen uyanmamam için büyük bir mücadele veriyor olmalıydı. Baş parmağıyla, nabzımın attığı yeri nazikçe okşarken, bir kez daha saçlarımdan öptü.

"Uyandığımı da anlayamıyorsun artık," dedim, düz bir sesle. Boğazından dökülen mırıltı, güldüğüne işaretti. "Seni öldürmeye diye gelmiştim, uyuyakalmışım..." dedim, göğsünden doğrulurken. Üzerinden uzanarak, onun tarafındaki gece lambasını yaktım. Hiçbir tepki vermeden, yumuşacık bir ifadeyle, gözlerimin içine bakıyordu. Ben yatakta bağdaş kurduğumda, o da doğruldu ve sırtını yatak başlığına dayadı. "Yatak benim zaten. Senin burada yatman kabahat!" dedim. Gamzesini göstermek suretiyle gülümsedi. "Uyku ilacı alma. Seni öldürsem ben suçlu olacağım sonra. Yine sinirlendirdin beni. En azından kendini korumak için, bir gözün açık olmalı."

"Algoritma meselesi mi?" diye sordu, yavaşça. Başımı *evet* der gibi salladım. "Formül yazmıyorsun değil mi?" diye sordu, merakla. Başımı *hayır* der gibi salladım.

"Kriptoloji ile ilgileniyorum ama şifre çözme sadece," dedim. Sesimdeki kırıklık gözlerine çarpıyor, bakışlarını kırıyordu. "Çınar Akbulut'a güveniyor musun?" diye sordum, konuyu değiştirmek için.

"Hiç kimseye güvenmiyorum ben artık," dedi. Yüzüne acı çeker gibi bir ifade yerleştiğinde, ikimizin de çok yaralı olduğunu hissetmekten kendimi alıkoyamamıştım. "Şimdilik söyledikleri mantıklı," dedi.

"Seni neyle tehdit ettiğini söylemeyecek misin bana?" diye sordum.

Birkaç saniye gözlerimin içine baktı. "Söylemesem daha iyi Nazlı," dedi. Elini tereddüt eder gibi kaldırdı ve elime uzandı. Hiçbir tepki vermemem, cesaretini arttırmıştı. "Senden bir şey isteyeceğim..." dedi. Baş parmağı, yavaşça parmaklarımın üzerinde dolaşıyordu. "Bir daha benim hayatımı kurtarmak için, kendi hayatını riske atma... Lütfen."

"Bu benim görevim," dedim, net bir ifadeyle. Elimi elinden çektim. "Kabul et ya da etme. Bay Ortiz günün sonunda beni ajan yapsın ya da yapmasın. Şu an için CIA ajanıyım ben. Sen de benim partnerimsin. Yetkin fazlalaşmış olabilir ama üstüm olmanı kabul etmiyorum."

"Bay Ortiz'le konuştum ben," dedi. Gözlerini gözlerimden çekti ve komodinin üzerindeki telefonu eline aldı. Telefonda bir şeyler yaptı ve bana uzattı.

"Sikeyim Gökhan aç şu telefonu!"

"Bunlar Nazlı'yı kullanıyor!"

"Ajan falan yapmayacaklarmış onu! Ben rest çektim. Türkiye'ye döneceğimi söyledim. Eğer herif bu resti görmezse hapse giriyoruz, senin de haberin olsun!"

"Pazarlık yapılmaya müsait bir herif değil. Burnundan kıl aldırmıyor. Nazlı'nın psikolojisini öne sürüyor. Zaten belliydi tavırlarından. İki üç soruya döküldü. Uyanır uyanmaz ara beni."

"Arama mesaj at. Senin uykunun amına koyayım ben Gökhan!"

Bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde, yüzümde hiçbir ifade yoktu. "Gökhan'ı aradım açmadı. O an sinirle mesaj attım ona. Birisiyle konuşmak istemiştim. Onun cevabı oldukça saygısızcaydı, ne düşünsen haklısın. Ona hiç mesaj atmamam lazımdı. Ama dedim ya birisine anlatmak istedim. Anlaştık biz Bay Ortiz'le, Gökhan daha mesajıma cevap vermeden. Sen CIA kimliğini almadan İstanbul'a dönmeyeceğim ben. Bara gideceğimiz akşam seni tehdit ettiğimde, çoktan halletmiştik aslında. Buna kızmakta da

haklısın ama sen tahrik ettin beni. Kuru bir tehditti. O anın hırsıyla... Sen ihbarın konusunu açınca, hazmedemedim. Üzgünüm..." dedi.

Telefonunu Bora'ya uzattım. "CIA ajanı olmak ya da olmamak pek umurumda değil," dedim, düz bir ifadeyle. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Ayrıca zaten sana güvenmiyorum. Bakarsın yarın karar değiştirirsin! Başka bir şeye kızarsın, başka bir şeye sinirlenirsin! Belli olmaz!"

Yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. "Senin gözünde, sözüne güvenilmez bir adamım değil mi?" diye sordu. İfadesi meraktan yoksundu.

"Öylesin!" dedim, ters bir şekilde. Zorlukla yutkundum. "Hayatın sillesini yedim sayende!"

"Hiçbir zaman senin kötülüğünü istemedim Nazlı," dedi. Başını hafifçe sağa eğdi. İç çekerken, nefesi titremişti. "İnan bana, hiçbir zaman..." dedi.

"Bazen sonuç önemlidir," dedim. Bir kez daha elime uzandı. "Başıma gelen her şey kötüydü... Bay Ortiz'e neden kızıyorsun ki? Beni önce sen kullanmadın mı? Bay Ortiz de kullanır elbet, ben şaşırmıyorum." Elimi elinden bir kez daha çektim. Bora birkaç saniye, diyecek hiçbir şeyi yokmuş gibi, kara gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Hayat işte! Yaktığın formüllere muhtaçsın şimdi!"

Formüllerimin olduğu dosyayı, patentinin alınması bahanesiyle Eren'e uzattığımda, yüreğimde kurtuluşuma dair bir ümit vardı. Eren alfabemi okuyabiliyordu ve yardım mesajımı anlayacaktı. Gecenin kalanında heyecanla Eren'in kalkmasını beklemiştim. En geç ertesi gün dosyanın içine bakardı ve abisini arayarak, beni içinde olduğum esaretten kurtarabilirdi. Kurtulmuş kadar mutluydum. Umut öyle bir şeydi ki, kör karanlıktaki küçücük ışık zerresi gibi gerçek ve çekiciydi. Hande ve Gökhan kalkmışlardı fakat Eren, bir türlü kalkmak bilmemişti. Begüm'den hoşlandığını o zamanlar anlamadığım için, o kadar çok oturmasına anlam verememiştim. Nihayet, gece yarısından on altı dakika, kırk

bir saniye sonra ayaklandığında bana sımsıkı sarılmıştı ve elinde dosyam da vardı.

Begüm ve Bora, Eren'i yolcu etmek için kapıya kadar çıkarlarken ben kendimi tuvalete kapatmıştım. Mutluluktan akan gözyaşlarımı durduramıyordum. Babamın sayesinde sonunda kurtulacaktım; belki de son gecemdi. Öyle düşünüyordum...

Bora'nın *"Nazlı!"* diye seslendiğini duyduğumda, dakikalardır kaldığım tuvaletten çıkmış ve verandaya ilerlemiştim. Verandada, Haziran sıcağında, büyük bir teneke içinde ateş yakılmıştı ve o ateşin sebebim olduğunu bilmediğim için ilgilenmemiştim bile.

"Ne var?" demiştim, ters bir ifadeyle. Bora ellerini arkasında bağlamış, ateşin yanında duruyordu. Aydın ise Bora'nın karşısındaydı ve endişeyle ikimiz arasındaki sohbeti takip ediyordu. Aydın'ın endişesine alışıktım. Ben ne zaman Bora'ya diklensem, Aydın hep endişeleniyordu. Bora ellerini arkasından çektiğinde, dosyamı havaya kaldırmıştı. Yaşadığım şaşkınlık ve korku, bir şey karıştırdığımı fazlasıyla belli etmişti.

"Dedim ki karımın formülleriyle başkası uğraşmasın!" demişti Bora, alaycı bir tavırla. Öyle bir gülümsüyordu ki, halimin içler acısı olduğuna emindim. *"İyi etmiş miyim?"* derken, gözleri gözlerimi delip geçiyordu. Sus pus olmuş, kalakalmıştım. *"Sen yapa yapa bu planı mı yaptın Nazlı?"* demişti, gülerek. *"Demek formüllerinin patentini aldıracaksın he? İçine yardım mesajı yazdığını anlamayacağım, Eren öğrenecek bir tutsak olduğunu, sana yardım edecek ve seni kurtaracak... Ufacık aklın ancak bu kadarına mı yetti? Benim anlayacağımı hiç mi düşünmedin? Çevirdiğin dolabı öğrenip bunu sana nasıl ödeteceğimi hiç düşünmedin mi Nazlı? Sen kimsin he? Ne sanıyorsun kendini?"*

Dosyamı ateşe attığında boğazımdan kopan çığlıkla beraber ateşe koşmuş ve elimi hiç düşünmeden tenekenin içine sokmuştum fakat saniyeler içinde, bedenim Bora tarafından esir alınmıştı. *"Kendine gel!"* diye bağırmıştı.

Sesini çok uzaktan duymuştum. Başka bir şey dediyse de duymamıştım.

Yalnızca çığlık atıyor, ateşe yaklaşmak için debeleniyor, Bora'nın kollarıyla savaşıyor ve "*Baba!*" diye feryat ediyordum. Boğazımın yanması, içimde meydana gelen yangının yanında hiçbir şeydi. Bora benim geçmişimi, babamı, canımı yakıyordu ve ben sudan çıkmış bir balık gibi karada çırpınıyordum. *"Baba!"* diye bağırıyordum, amansızca. Sesimi duysun diye. Yanıma gelsin diye. Tüm bunlar bir kâbus olsun diye. Babamdan bana kalan, onun el yazısıyla yazılmış alfabem yanıyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Alfabeyi ezbere biliyordum ama babamın yazısı benim için çok önemliydi. Babam bana küserdi. Babam, ondan kalan emaneti koruyamadığım için beni sonsuza dek terk ederdi. *"Baba!"* diye bağırmıştım, yanık bir sesle. Ben babamın nazlı kızıydım ve kimsenin bana bunu yaşatmaya hakkı yoktu.

Bora'nın yere oturduğunu, başımı göğsüne yaslamak için derin bir mücadele verdiğini ve birisi bana sakinleştirici yapıncaya dek, *"Baba!"* diye ağladığımı hatırlıyordum ama görüntüler zihnimde kesik kesikti. Hiçbir zaman tamamlanmadı. Kalbimde o gün yanan cehennem ateşi ise hiç sönmedi.

Sönemezdi de.

Bora ertesi gün, ben uyandığımda, *"Neden baba diye ağladın?"* diye sormuştu. Önce göğsünü yumrukladığımı, sonra elime geçen her şeyi ona atmaya çalıştığımı ama bir türlü beni sakinleştiremediğini az çok hatırlıyordum. Öfke nöbeti geçirmiştim. Ağlama krizine girmiştim. Uyandığımda kendimi yatağa kelepçeli bulmuştum. Alfabemin de dosyamın içinde, maket bıçağıyla özene bezene yaptığım özel bölmesinde olduğunu ve onu da yaktığını ne zaman anlamıştı, bilmiyordum. Belki de anlatan bendim. Belki değildim. Belki sayıklamıştım. Ama birkaç gün sonra bunu bir şekilde öğrenmişti. Bir gece yarısı, benden özür dilemeye kalkmıştı ve benden güçlü bir tokat yemişti.

O tokattan sonra, bu konuda bir daha ağzını açmaması gerektiğini anlamış olmalıydı.

"Nazlı," dedi Bora. Yataktan ne zaman kalktığını bilmiyordum. Elinde siyah bir dosyayla yatağa yaklaştı ve yavaşça oturdu. "Eren'e her şeyi anlatmana engel olmam lazımdı. Gözünün korkması lazımdı. Üzgünüm..." dedi.

Çatılan kaşlarımla bana uzattığı dosyaya bakarken, nutkumun tutulduğunu hissediyordum. Dosyayı elinden aldım ve ilk sayfasını açtım. Formüllerim... Gözümün önünde yaktığı geleceğim. Dehşet içinde bakışlarımı kara gözlerine diktim. Merakla, sorarcasına, şaşkınlıkla yüzüne bakıyor ve bunun nasıl olduğunun cevabını bekliyordum.

"Dosyanı yaktım ama içinde formüllerin yoktu," dedi. Dudaklarım hayretle açılırken, "Alfabeden de benim haberim yoktu Nazlı," diye ekledi, umutlanmamı istemez gibi. Kapkara gözlerine yerleşen pişmanlığı göstermekten çekinmiyordu. "Bilseydim keşke. Beklemeden verirdim sana. Sen *'Baba!'* diye kollarımda çırpınırken, verirdim sana." Bakışlarımı yeniden dosyaya çevirip, sayfaları karıştırmaya başladım. "Özür dilerim. Geçmişini siktim ama belki geleceğinin bir telafisi olur bu."

Ne hissettiğimi bilmiyordum.

Geleceğim var mıydı, o da muammaydı.

Hevesim kalmamıştı.

"Teşekkür ederim," dedim. İfadem yavandı. Bu teşekkürün içten ve samimi olmadığını Bora da biliyor, anlıyordu. "Harvard'a armağan edeceğim bu dosyayı."

"Sen bilirsin," dedi, ne diyeceğini bilemez gibi. Birkaç saniye içinde gözlerine anlık bir parıltı yerleşti. "Her şey bittiğinde, eğer yolun bir gün Türkiye'ye düşerse, ZNV Matematik Okulu'na da uğrar mısın?" dedi, merakla.

Kaşlarım havalanırken yüzümdeki ifadeyi takip edemediğimi hissettim. Sersemlemiş gibiydim. "Sanmıyorum," dedim. Bora'nın bakışlarına yerleşen hayal kırıklığı, sanki içimde bir noktaya batmıştı. "Ama belki de sen bu dosyayı oraya armağan etmelisin." Dosyayı kapattım

ve ona uzattım. "Şifreli alfabelerden birisini ÖRGÜT işi için kullanalım ama."

Bora'nın bakışlarına yayılan şaşkınlığın sebebini çözmeye çalışıyordum. "İş konuşuyor gibisin," dedi. Kaşları çatılırken, üç kez kirpikleri kırpıştı. "Heyecansız, ifadesiz... Hep ciddi. Ciddi değilsen de sarkastik."

Bu sefer şaşırma sırası bana geçmişti. "Yani?" dedim, sorar gibi. "İş konuşmuyor muyuz zaten?"

"Tüm bunlar... Senin için bir iş mi?" diye sordu. İfadesindeki merak oldukça baskındı. "Gerçekten öyle mi?"

Yüzümün yine kızardığını hissederken, "Senin hayatını kurtardım ve karşılığında para aldım, başarı ikramiyesi gibi..." dedim. Bora'nın dudaklarına bir tebessüm yayılmış, bakışlarına derin bir ifade yerleşmişti. "İş bu yani..."

Bana takılırcasına bir ifadeyle, "CEO maaşından yüksektir tabii ajanların maaşı," dedi.

Neden bilmiyorum, boğazımdan küçük bir kahkaha kopmuştu. "Sizin holdingtekinden kesin yüksektir, çünkü sen cimrisin!" dedim.

Bora, on saniye boyunca gülümseyerek bana baktı ve "Nazlı," dedi. Nasıl devam edeceğine büyük bir titizlikle karar vermeye çalışıyor gibiydi. "Eğer senin için de sakıncası yoksa, psikoloğunla tanışmak istiyorum."

"Olmaz," dedim, hiç düşünmeden. Hızlıca yataktan kalktım. Dosyayı, kanepenin üzerindeki notebookun yanına koydum. "Saat 10'a 21 var. Açlıktan ölüyorum!" Kapıyı açtım. "Aşağıdayım." Banyoya doğru kaçarcasına ilerlerken, gergin hissediyordum.

♠

Duş almış ve biraz banyoda oyalanmıştım. Bora da eşofmanı ile fermuarlı sweatshirtünü çıkartmış ve kot pantolon üzerine siyah bir gömlek giymişti. Gökhan ise bu süre zarfında yemek siparişi vermiş ve bizi beklemişti. Aşağıya indiğimde, Özge'nin dışarıda olduğunu, Holly'nin de akşamüzeri uğrayıp eşyalarını aldığını söylemişti. Holly beni uyandırmak istememiş ve selam söylemişti. Taylor da Holly

ile gelmişti ve bana iletilmesi üzerine, yeni bir flashbellek bırakmıştı. Yaptığım işin CIA kısmından çok da hoşlanmamam normal miydi? En çok Sergio ve Özge arasında geçen konuşmayı merak ediyordum. Özge şu an patlamaya hazır bir bomba gibiydi ve eve döndüğünde neler olacağını kestiremiyordum. Gerçi kötü bir şey olma ihtimali varsa, Sergio onu asla bırakmazdı ama yine de endişeleniyordum.

"Çok garip bir rüya gördüm," dedi Bora, salatasından bir çatal alırken. Gökhan'la bakışlarımız ona çevrilmişti. "Ablam baş ucuma kadar gelmişti. Rüyamda uyuyorum ama sesini duyuyorum garip bir şekilde."

Bora Türkçe konuştuğu için şanslıydım; duymamış gibi yaptım. Bakışlarım tabağımdaki yemeğe çevrilirken, Gökhan, "Hayır olsun," dedi. Suyundan bir yudum aldığını gördüm. Konuyu kapatmak yerine, "Ne dedi?" diye sordu.

"Çok hatırlamıyorum," dedi Bora, durgun bir şekilde. "*Senin bir yeğenin var* gibi bir şey dedi..."

"Zeynep malum olmuş herhalde ablana!" dedi Gökhan, gülümseyerek. Bakışlarımı *gerçekten mi* diye sorarcasına yüzüne çevirdim. Aynı bir zamanlar bana oynadığı gibi, şimdi de Bora'ya oynuyordu. Belki de hep oynamıştı. Nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Utanmak, çekinmek, vicdan azabı çekmek ne demek bilmiyor muydu? "Hayır olsun..." dedi, yeniden.

"Ben ne zaman rüyamda ablamı görsem, bir şeyler olur," dedi Bora, tedirgin bir şekilde. Sıkıntılı bir nefes verirken, çatalını bıraktı. "Kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum uyandığımdan beri." Neyse ki gördüğü şey rüya değil gerçekti.

"Yok artık!" dedi Gökhan, gülerek. "Bilim açıklıyor rüyaları oğlum, babaannen gibi konuşmasana!"

Bora'nın ters bakışları Gökhan'ın yüzünü hedef almıştı. "Kolun iyi mi?" diye sordum. Konuyu başka nasıl değiştireceğimi bilememiştim. Türkçe konuşmamla beni

hedef alan Bora'nın bakışları, şaşkınlıkla kaplanmıştı. "İlacını almayı unutma."

"Aklımda," dedi Bora. Şakacı bir tavra büründü. "Senin Türkçe konuşmanı kötüye yorabilir miyiz?"

Güldüm. "*Every cloud has a silver lining,*" dedim. Durdum. Dudaklarım açılırken, kaşlarım çatıldı. Çatalımı elimden bırakırken, bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Türkçe'sini hatırlamıyordum. Dilimin ucundaydı fakat bir türlü hatırlamıyordum.

"*Her işte bir hayır vardır,*" dedi Bora, yavaşça. "Haklısın tabii." Her ne kadar unuttuğumu yüzüme çarpmasa da bunu anladığını anlamıştım.

"Afiyet olsun size," dedim. Türkçe konuşmadığımda daha iyi hissedeceğim muhakkaktı ve zorlamanın alemi yoktu. Acaba unutkanlık problemim anadilime kadar yansımış mıydı, yoksa sadece kültür şoku mu yaşıyordum? Mutfağa ilerledim ve dolaptan bir bira çıkardım. Aynı Bora gibi ben de ilaç kullanıyordum ama umurumda olduğu söylenemezdi. Mutfaktan çıkarken, anahtar deliğinden gelen sesle, kapıya ilerledim. Bora'nın korumalarından birisi, Özge'nin ve Sergio'nun girebilmesi için kapıyı açıyordu. Evim tam olarak yol geçen hanına dönmüştü.

"Senin adın ne?" diye sordum sertçe. Bora sesimi duyduğunda, bana dikkat kesilmişti.

Özge ve Sergio, şaşkınlıkla bana bakarlarken, "Erdem, efendim..." dedi adam.

"Burası bir ev," dedim. Erdem, şaşkınlıkla başını salladı. İngilizce bilmesi işime gelmişti. "Sana anahtar verildi diye, her gelene kapıyı açamazsın. Zile basabilirsin. Kapıya vurabilirsin. Cama bile tıklatabilirsin. En kötü ihtimalle, telefon açabilirsin."

"Özge Hanım ve Çınar Bey yabancı değil diye-"

"Uzatma," dedi, Bora'nın arkamdan gelen sesi. "Burası benim evim değil." Erdem *anladım* der gibi başını salladı. "Atıf nerede? Neden onda değil anahtar?" diye sordu Bora.

"Selim Abi'nin yanında," dedi Erdem. Bora Türkçe konuşmuştu ama nedense o İngilizce cevap vermişti. *Adamın beynini yaktın Nina, çok normal!*

Bora'nın bakışları Sergio'ya çevrildi. "Hayırdır sen de buraya yerleştin herhalde, çıkmıyorsun bu evden."

Sergio öfkenin hedefi olduğunu fark edince iki elini kaldırarak, "Konuşmamız sen uyuduğun için yarım kaldı. Onu bitirmeye gelmiştim," dedi.

Bora sıkıntılı bir nefes verdi ve yeniden salona ilerledi. Sergio da salona geçtiğinde, Özge ve ben kapının önünde kalmıştık.

"Bu senin kuzenden çok sıkıldım," dedi, Gökhan'ın bıkkın sesi.

"Ben sana bayılıyorum ya çünkü!" dedi, Sergio'nun alaylı sesi.

Özge bakışlarıyla bana, *gel* der gibi bir işaret yaptığında, küçük adımlarla onu takip ettim. Bahçeye çıkıyordu. Eğer benim de adım Nina ise, bunun altından hiç hoş olmayan şeyler türeyecekti. Özge, bahçedeki masaya oturdu. Biramdan büyük bir yudum alıp karşısına geçtim.

"Çınar her şeyi anlattı," dedi. Her şey neydi bilmiyordum. "OCTO'dan ve yakınlığınızdan haberdarım."

"Yani?" dedim, sorarcasına. Her şeyin, resmen her şey olduğunu öğrenmekten hoşlanmamıştım ve bunu göstermekten yana bir çekincem yoktu. "Sadede gel." Türkçe kelime haznem kesinlikle daralmıştı.

"Bir şartla susarım," dedi Özge. Kaşlarının tehditkâr bir şekilde çatılması damarıma basılmasına sebep oluyordu. "O raporu yazmayacaksınız!"

Küçük fakat içten bir kahkaha attım. "O raporu yazdım ve Türkiye'ye göndereceğim," dedim. Özge'nin kaşları havalandı. "Evet Özge," dedim. Başımı da *evet* der gibi sallamıştım. "Uzun zamandır Bora'ya, ablasının yaşadığını nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum..." Yalan söylüyordum. "Sen söylesene, kurtar beni bu dertten!"

Özge bunu beklemiyordu. "Ama?" dedi, şaşkınlıkla. Birkaç saniye gözlerimin içine beni test eder gibi baktı. "Blöf mü bu?"

"Bora, ablasının yaşadığını öğrenirse eğer, sence... Mehmet Şahindağ'ı alt edebilir misin? Bora yapar mı bunu?" dedim, alayla. Gülümsedim. Kendimde nasıl bulduğumu bilmediğim bir cesaretle ayağa kalktım. Küçük adımlarla bahçe kapısına doğru yürürken, Özge'nin de beni takip ettiğini anlamıştım.

Salondaki konuşmayı duymazdan gelerek, muhtemelen herkesi şoke edecek bir şey yaptım: "Sevgilim!" diye seslendim. Çok uzun zaman sonra. İlk defa. Türkçe.

Salona girdiğimde, Bora şaşkınlıkla bana bakıyordu; Gökhan ve Sergio gibi.

"Ben bir rapor yazdım," dedim, tatlı bir ifadeyle. Bora'ya doğru ilerledim ve yanına oturdum. "Özge'nin Türkiye'ye geri dönmesini ve başka bir ajan gönderilmesini istiyorum. Özel sebeplerden ötürü. Bay Ortiz ile sen konuşur musun? Raporu ulaştırsın."

"Çınar!" dedi Özge'nin arkamdan gelen sesi. Öfke yüklüydü. Bora ise hala şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Eee... Nazlı Hanım," diye araya girdi Çınar Akbulut. Bakışlarım ona çevrildi. "Sorun her ne ise kendi aramızda çözebileceğimizin sözünü verdim Özge'ye. Bugün."

"Sen neden benim adıma bir söz veriyorsun, ben onu hiç anlamadım!" dedim, yapmacık bir şaşkınlıkla. SerÇın'ın gerildiğini hissediyordum. "Beni kimse tehdit edemez. Buna Özge de dahil!"

"Özge seni neyle tehdit ediyor?" diye sordu Bora, araya girerek. Anında sertleşen bakışları Özge'ye çevrilmişti. "Özge?" dedi, sorar gibi.

"Nazlı Hanım beni yanlış anladı," dedi Özge, dişlerinin arasından. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Görev icabı bir aradasınız sanıyordum. Israrla sormuş bulundum."

"Sonrasında da senin bir suçlu olduğunu söyledi sevgilim," dedim. Bora kesinlikle *sevgilim* dememe her defasında

şaşıracak gibiydi. "Seni denetliyormuş, sana güvenmiyormuş falan." Bora'nın bakışları yeniden Özge'ye çevrilirken, Gökhan da şaşkınlıkla beni izliyordu. "Bir de benim vatan sevgimi sorguluyor. Ben ki Kara'yı polise ihbar etmişim! Ki etmesem de bunu sorgulamak kimsenin haddi değil, bence..."

"Hala ne ile tehdit ettiğini anlamadım," dedi Bora. Bakışları yeniden beni bulmuştu.

"Bugün sen odada uyurken, odaya kadar girip seni kontrol etmek istedi..." dedim, yapmacık bir üzüntüyle. Muhtemelen bu yapmacık tavrımın, odadaki herkes farkındaydı. "Psikoloğum benim yanımda hayatının riskte olduğunu söylemiş ya... Ondan. Hayır bir de kendisinden hoşlanmamama şaşırıyor. Kocamdan hoşlanan birisinden neden hoşlanayım ki?!" SerÇın başını iki yana sallarken, Gökhan'ın kaşları havalanmıştı. "Rapor diyorduk sevgilim?" dedim, gülümseyerek.

Bora da yaptığım şovun farkındaydı. "Yani, seni ne ile tehdit ediyor?" diye sordu.

Gülümsedim. "Önemli mi?" diye sordum, merak eder gibi.

"Değil," dedi Bora. Muhtemelen önemliydi ve merak da ediyordu ama herkesin içinde uzatmak istemiyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm!" dedim ve Bora'nın yanağına küçücük bir öpücük kondurdum. Dışarıdan nasıl görünüyordum? Şımarık bir kız çocuğu gibi mi? İçimde bir yerlere batan kıymığı hissediyordum. Beyza Karabey'in yaşadığını öğrenmeden evvel, Bora'nın odasına girmek isteyen ve bunun için psikoloğumun beyanını öne süren Özge'nin bakışları midemi bulandırıyordu.

"Bunu halledebiliriz," dedi SerÇın.

Gülümseyerek, "Hallettik bile," dedim.

"Beni dinlemeyecek misin Bora?" diye sordu Özge. Uzatma ve konuşmaya devam etme hakkını nasıl bulduğunu bilmiyordum. Holly, Bora'ya kur yaptığını açık açık söylemişti. Dua etmesi gereken yerdeydik çünkü çok daha ağır şeyler yapabilirdim. Vatan sevgisini bahane ediyordu

fakat benim hayatımı kurtarması bile, söz konusu Bora olduğunda vatanına ihanet edebileceğinin en önemli kanıtıydı. Artık süslü sözlere karnım toktu ve insanları bakışlarından tanıyordum!

"Karımı dinledim, kafi..." dedi Bora. Yüzüme yayılan gülümsemeyle beraber arkama yaslanıp, kollarımı bağladım.

"Özge, sen bu gece bende kal..." dedi Çınar Akbulut. Alaycı bakışlarım ona çevrildi. Kendisine baktığımın farkındaydı fakat bunu umursadığı söylenemezdi. "Hatta sen önden git. Kapıda şoför var zaten, biliyorsun."

"Bu burada kalmaz Çınar!" dedi Özge, öfkeyle.

"Tamam!" dedi SerFoxÇın. Bu öyle bir *tamam*dı ki, Bora ve Gökhan'ın şaşkınlıkla ona dönmelerine sebep olmuştu. Özge hızlı adımlarla antreye ilerledi. Sertçe açtığı kapıyı çarparak kapattı.

"Kızı rezil etseydin?" dedi Gökhan, bana dönerek.

Zafer kazanmış gibi gülümserken Gökhan'a göz kırptım. Özge'nin, Beyza'nın yaşadığını öğrendiğini bilseydi, muhtemelen kalbine inerdi. Bir ara kesinlikle bunu söylemeliydim. Bora nefesini sesli verirken, birkaç saniye bana baktı. Yine bir şeyler çevirdiğimi fark etmişti ama ileri gitmekten kaçındığını gözlerinde görebiliyordum.

"Nazlı Hanım," dedi Çınar Akbulut. Ondan da sıkılmıştım! "Özge iyi birisidir."

Tavrımdan ödün vermeden, "Merak etme, onun yerine gönderilecek ajan daha iyi birisi" dedim.

"Kimin gönderileceğini nereden bilebilirsiniz ki?" diye sordu Çınar Akbulut, merakla. Ciddi olup olmadığını sorgularcasına yüzüne baktım. "Kim?" diye sordu, birkaç saniye içinde.

"Gürkan Erdal!" dedim.

Bora'nın bakışları yeniden bana çevrilirken, Çınar Akbulut da dumur olmuştu. İlk sesli tepki ise Gökhan'dan gelmişti: "Ne?!"

"Adam Kara'dan nefret ediyor!" dedi Çınar Akbulut, şaşkınlık dolu bir sesle.

"O Kara'nın sorunu," dedim. Kara'nın kara gözlerine yerleşen kırgınlığı görebiliyordum. Elbette Gürkan Abi'nin buraya gelmesini istemeyecek ve Özge hakkında yazdığım raporu Bay Ortiz'e teslim etmeyecekti. Fakat hem Özge'den alacağımı almıştım hem de Bora'ya onu önemsemediğimi göstermiş olmuştum.

Gürkan Abi, Kara'nın İstihbarat ile iş birliği yapmasının peşini bırakmamıştı ve en sonunda onu da İstihbarat'a almışlardı. Bu meseleyi oldukça kişiselleştirmişti ve Kara'yı denetim altında tutuyordu. Ona güvenmiyordu ve İstihbarat'a bir kazık atacağını düşünüyordu. Tüm bunları, Özge hakkında rapor yazarken, işleme geçtikten sonraki ihtimalleri değerlenmek adına, Falcon'un öğrenmesini istemiştim. Yemeğe inmeden, bana bu mesele hakkında bildiği ve araştırdığı her şeyi anlattığı mesajı okurken, hayal kırıklığına uğradığımı söyleyebilirdim.

"Kocamdan hoşlanan birisiyle çalışmaktansa, ondan nefret eden birisiyle çalışmaya razıyım... Ben de böyle ruh hastası bir aşığım işte!" dedim.

"Kara'yı korumaz!" dedi Gökhan, sitemle.

"Özge de sanki her gün Kara'nın hayatını kurtarıyor!" dedim, alayla. Güldüm. "Vasıfsızın teki, boşversene!"

"Nazlı Hanım. Özge benim arkadaşım! Benimle iş birliği yapı-"

"Tamam kesin!" dedi Bora. Sesine yansıyan sinir keyfimi yerine getiriyordu. Aptal değildi, kendisini riske atacak hali yoktu ve söylenenler boştu. Özge'nin gönderilemeyeceğini o da biliyordu. "Nazlı ne isterse o olacak."

Gülümsememin donduğunu hissettim.

Bakışları oldukça ciddi olduğunu haykırıyordu.

Bunu beklemiyordum.

Zil sesinin duyulmasıyla bakışlarımı Bora'dan ayırdım. Zilin sesi bir kaçıştı. Hızlıca kapıya doğru ilerledim. Nedense gelenin Özge olmasını istemiştim. Kapıyı açtım.

Artık dayanacak gücüm kalmamış olabilirdi.

"Girebilir miyiz?" diye sordu Tarantula. Yalnız değildi. Yanında Bay Guerra da vardı. Sağ elimle içeriyi gösterdim fakat mümkünse ben bu kapıdan çıkıp gitmek istiyordum. Hazır kapı açıkken içime derin bir nefes çektim. Kimin ne yapmaya çalıştığını pek de anlayamadığım zamanların içindeydim.

Tekrar salona döndüğümde Bora, Gökhan ve Sergio ayakta, Tarantula ve Bay Guerra ile tokalaşıyorlardı. Bora'nın asık olan suratının sebebi davetsiz misafirler miydi yoksa benim yaptığım hamle miydi, bilemiyordum. Tarantula ve Bay Guerra, Çınar Akbulut ile tanıştıklarına göre, burada ciddi bir oyun dönecekti. Herkes koltuklara otururken, ben Amerikan mutfak tezgahı önündeki bar sandalyesini kendime uygun bulmuştum.

"Tarantula ile tanışmışsınız," dedi Bay Guerra. Bakışları Bora'yı hedef almıştı. İtalyanca değil, İngilizce konuşuyordu. "Ondan öğrendim D.C.'de olduğunu..."

"Tanıştık tanışmasına ama bu tanışıklıktan memnun kalmadık," dedi Bora, kinayeli bir şekilde. Bakışlarını Tarantula'ya değdirmiyordu. "Neye borçluyum bu ziyareti?"

"Dostça bir ziyaret," dedi Bay Guerra. Gülümsedi. "Tarantula'nın istihbaratı iyidir. Kimyasal silah işine girmişsin... Yeni öğrendim."

Bakışlarım Sergio'ya çevrildi. Kimseye sezdirmeden bana değdirdiği bakışları güven vericiydi. Yani bu demek oluyordu ki, her an bir bokluk çıkabilirdi. Nefesimi farkında olmadan sesli ve sıkıntılı bir şekilde verdiğimde, bir an için odadaki herkes bana bakmıştı. Elimi destek almak istercesine boynuma götürdüm. AN kolyemi banyoda unutmuştum. Çıkıp alsa mıydım?

"Eee?" dedi Bora, Bay Guerra'nın devam etmesini ister gibi.

Bay Guerra'nın bakışları Tarantula'ya çevrildi. Planlanan şeyi ancak anlıyordum. Tarantula, kumarhaneye girdiğim akşam, Bora'ya haber ulaştırmak için Bay Guerra'yı kullanacağını zaten söylemişti. Bu yüzden barda Bora'nın

dikkatini çekmiş ve kendisiyle tanışmasını sağlamıştı. Böylece, sözde Bay Guerra'ya Kara'dan bahsedebilmişti. Bazen OCTO'nun işleyişine hayran kalıyordum; keşke beni sekizinci asil üye yapsalardı.

"Bir duyum almıştım," dedi Tarantula, ciddi bir ifadeyle. Gözlerini Gökhan ve Sergio'nun üzerinde dolaştırdıktan sonra Bora'ya sabitledi. "Guerra'nın dostu olduğunu bilmediğim için önemsememiştim pek... Bir toplantıya katılacakmışsın. O toplantı tuzak..."

Bora'nın bakışları kısılırken, lafa Sergio girdi. "Tuzak derken?" dedi, sanki cevabı bilmiyormuş gibi.

"Bay Akbulut," dedi Tarantula, gülümseyerek. "Haber kaynağım sağlam. Mehmet Şahindağ'ın tuzağı."

"Haber kaynağını biz de öğrensek?" dedi Gökhan.

"Sergio Morris diye bir adam var. Meksika'daki bir kartelin sağlam üyelerinden..." dedi Tarantula. Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Bana yanlış yapmaz. Bir süre önce bahsetmişti fakat Kara'nın, Guerra için önemli biri olduğunu bilmiyordum." Bora'nın bakışları gözlerimden ayrılmıyordu. Saniyeler içinde, Bora'nın gözünü kırpmadan bana baktığını fark eden herkesin bakışlarının hedefi olmuştum.

"Sorun mu var?" diye araya girdi, Bora'nın Sergio Morris olduğunu bilmediği kuzeni Çınar Akbulut. Kendisinin Meksika kartelinden olduğunu ben de yeni öğreniyordum.

"Tuzak..." dedi Bora, gözlerini benden ayırmadan. Bunu Bay Ortiz'e dün, bizzat benim de söylediğimi çok iyi hatırlıyor olmalıydı. "Guerra'nın mekanı..." dedi. Kabanıma GPS yerleştirdiği için beni o mekanda yakalamıştı. "Seni o mekana sokan Sergio..." dedi. Ne yazık ki John'a, kendisinin yanında, Sergio ile tanışıklığımı belli etmiştim. "Psikoloğunun arkadaşı olan!" dedi. Sırf Gökhan sorgulamayı bıraksın diye, böyle söylemiştim. "Meksika karteli..." dedi. İşte bunu ben de yeni öğreniyordum. Bakışları Tarantula'ya çevrildi. "Anlamadım?" dedi. Sanırım benim yüzümden delirmişti.

Tarantula sıkıntılı bir nefes verdi ve bana döndü. "Sergio Morris'i tanıyor musun?" diye sordu. Bu bilgiyi Bora ile

paylaşmayacağımı düşünmüş olmalıydı.

"Tanıdığım bi' Sergio var ama o mu bilmem," dedim, düz bir ifadeyle.

"Profesör John'un kardeşi sen misin?" diye sordu Gökhan, parçaları birleştirmeye çalışırcasına. Muhatabı Tarantula'ydı.

"Evet," dedi Bora, Tarantula'ya fırsat vermeden. "Ve John'u o kumarhaneye sokan da bahsedilen adam." Bakışları yeniden beni buldu. "Nazlı, Meksika'daki bir kartelin üyesiyle olan ilişkini açıklamak ister misin bize?"

İstemezdim.

"İnsanlara ne iş yaptıklarını sormak gibi bir adetim yok," dedim.

Bora'nın yüzüne soğuk bir gülümseme yayıldı ve bakışlarını Bay Guerra'ya çevirdi. "Mekanın kamera kayıtlarını iste. Derhal buraya getirsinler!"

"Böyle bir şeye hakkın yok!" dedi Tarantula, sertçe.

Bora bunu bekliyormuş gibi ayağa fırladı ve Tarantula'nın üzerine yürüdü. Tarantula da ayağa kalkmıştı. "Sana ne?!" diye bağırdı Bora. Bay Guerra Tarantula'yı tutarken, Gökhan Bora'yı tutuyordu. Biz de konunun muhatabı Sergio Morris ile birbirimize bakıyorduk.

Kendimden nefret ediyordum.

"Mekan benim de mekanım!" dedi Tarantula. Ya da bağırdı. "Neden sana kamera kayıtlarını vereyim?!"

Bay Guerra, ikaz dolu bir ifadeyle, "Tarantula, sakin!" dedi. Fakat Tarantula'nın sakin olmayacağı muhakkaktı.

"O kamera kayıtları bir saat içinde benim elimde olmazsa, Kıbrıs'taki imparatorluğu unut Guerra!" diye kükredi Bora. Dürüst olmam gerekirse, öfkesini Tarantula'dan çıkarması benim işime gelirdi zira gerçekten Sergio Morris'i nasıl açıklayacağımı bilemiyordum.

"Tamam," dedi Bay Guerra. Tarantula'nın bakışları şaşkınlıkla Bay Guerra'ya çevrildi. Aslında benim de çevrilmişti çünkü o kamera kayıtlarını alan Bora'nın, tuvalete beraber girdiğim adama da bakacağını biliyordum. Eğer onun kuzeni Çınar Akbulut olduğunu öğrenirse neler

olabileceğini gerçekten kestiremiyordum. "Lütfen önce sakin olun!"

Bora ve Tarantula öfkeyle birbirlerine bakarlarken, susadığımı hissetmiştim.

Bar sandalyesinden inerken ayağım takıldı fakat neyse ki reflekslerim iyiydi ve yere kapaklanırken, en az hasarı almıştım.

"N!"

"Nazlı!"

Aynı anda duyulan iki ses.

Aynı anda dibimde biten iki adam.

Birisi bana aşıktı.

Birisinin ise bana duyduğu şefkati aşk zannetmiştim.

Bora ve Tarantula, şoka girmiş gibi birbirlerine bakarlarken ben ayağa kalktım.

"Devam mı etsek?" dedi Çınar Akbulut. Fakat bu söylemi, ne Bora'nın ne de Tarantula'nın dikkatini çekmişti. Bakışları havada çarpışıyordu ve ikisi de sanki sessizce birbirlerine hesap soruyorlardı. Halbuki ikisinin de birbirine hesap sormaya hakkı yoktu fakat bunu umursadıkları söylenemezdi. Gerginlik odayı sararken, Çınar Akbulut, şansını bir kez daha denemek ister gibi, "Beyler?" dedi.

Bakışlarını ilk çeken Tarantula olmuştu.

Bora sanki bunu bekliyormuş gibi, "Devam edecek bir şey yok," dedi. Kara gözleri Bay Guerra'ya çevrildi. "Teşekkür ederim, haber verdiğin için." Sesi oldukça keskin ve ürkütücüydü; üstelik Tarantula'yı yok sayıyordu. "Şu Sergio Morris denen adama benim selamımı ilet, onunla tanışmak istiyorum... Ve kamera kayıtlarını... Derhal Guerra."

Tarantula, alaycı bir ifadeyle araya girerek, "Sen laftan anlamaz mısın?" diye sordu. "Kamera kayıtlarını vermeyeceğiz!"

"Senden haber bekliyorum," dedi Bora, Bay Guerra'ya. Tarantula'nın tavrını görmezden gelmesi karşısında şaşkınlıkla ona dönmüştüm. "Şimdi izninle," dedi. Yine kendisine yalnızca Bay Guerra'yı hedef almıştı.

"Bu iki oldu," dedi Tarantula, gülümseyerek. Bora'nın sabrını muhtemelen sınıyordu ve sonunun iyi olmayacağı oldukça açıktı. "Şimdi yine gidiyorum. Ama emin ol, üçüncüsünde giden ben olmayacağım..." Bora'nın ifadesiz fakat sert duran bakışları Tarantula'ya çevrildi. "Yaz bunu bir kenara. Hesaplaşacağız Kara." Tarantula'nın bakışlarının bana değdiğini fark ettim. Bora'nın önünden geçti ve antreye ilerledi. Bay Guerra da onu takip etti. Kapının kapanma sesi kulaklarımızı doldurdu.

Gökhan, hoşnutsuz bir tavırla, "Bu neydi şimdi?" diye sordu.

"Siz de çıkın," dedi Bora. Bunu bana değil, Çınar Akbulut ve Gökhan'a söylemişti. Sergio'nun bakışları beni bulduğunda, yüzünde ne yapacağını kestiremez bir ifade vardı.

"Kara?!" dedi Gökhan. Sorar gibi. Ya da ikaz eder gibi.

"Çık Gökhan!" diye bağırdı Bora. Kaşlarım havalandı. "Çıkın!" diye bağırdı. Gökhan ve Sergio, hızlı adımlarla önce salondan, sonra da evden çıktılar. Kapanan kapının sesiyle Bora'nın bakışları tümüyle bana çevrildi. Zift rengi gözlerindeki öfke, soluğuna dek yansımıştı. "Sakin olmaya çalışacağım," dedi, kendini telkin eder gibi. "Olacağım. Sakin olacağım."

Hiç aklımda yokken vakit gelip çatmıştı.

İntikam vakti.

"Bence de sakin olmalısın," dedim, rahat bir ifadeyle. Derin bir nefes aldım ve hiçbir şey yokmuş gibi koltuğa ilerledim. "Eğer sakin olmazsan, kaybeden oluyorsun genelde. Benim karşımda..."

Konuşan Nazlı'ydı.

İlk kez, Bora'nın gözlerinin içine baka baka, dışından, duyulur bir sesle konuşan Nazlı'ydı.

Az evvel kelimeleri seçmekte zorlandığı anadilinde, şimdi çatır çatır konuşuyordu.

"O herifi nereden tanıyorsun?" diye sordu, tükürür gibi. Tarantula'dan bahsediyordu. Olduğu yerde, kıpırdamadan,

gözlerimin içine bakıyordu.

"Dedim ya... O Sergio'nun Meksika kartelinden olduğunu düşün-"

"Tarantula denen heriften bahsediyorum!" dedi, sertçe. Birkaç adım atarak oturduğum koltuğa yaklaştı. "Sen de gayet iyi biliyorsun ondan bahsettiğimi Nazlı!"

"Bir tanıdık," dedim.

"Aranızda bir şey geçti mi?" diye sordu. Bu hayatta onu ilgilendirmeyen onlarca, yüzlerce, binlerce şey vardı ve bu da onlardan birisiydi. Kaşlarını kaldırarak, "Herifin sana âşık olduğunun farkında mısın?" diye sordu.

"Farkındayım," dedim.

"Nereden tanıyorsun onu?!" diye sordu. Ne kadar sorarsa sorsun, benden bir cevap alamayacaktı. "Nazlı!" dedi, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Delirtme beni!"

"Delir?" dedim, umursamaz bir ifadeyle. Derin bir nefes alırken gülümsedim. "Aşkı hoyrat kullanmayan bir ülke bulamadım..." dedim. Bora'nın kaşları çatıldı. "Beni hak eden birisini bulamadım... O yüzden kimseye aşık olamadım," dedim. Yüzümdeki ifade içtendi. "Ama iyi dileklerin işe yaradı!" Dişlerimi gösterircesine gülümserken, "Karşıma beni gerçekten seven bir adamın çıkmasını istemiştin ya..." diye ekledim. Minnettar kalmış gibi iç çektim. "Sonuçta ben çok zeki, çok güzel...her erkeğin arzulayacağı bir kadınım... Öyle demiştin."

Gözlerinde yanıp sönen şimşeği gördüm. "Kafa mı buluyorsun ya benimle?!" diye gürledi.

Bir şimşek gibi çakan ve bir gök gibi gürleyen oydu ama üzerine yağan yağmur Nazlı olacaktı.

Ters bir tavırla, kinayeli bir şaşkınlıkla, "Gerçekleri söylüyorum! Neden zoruna gitti bu, anlamadım. Bunu temenni eden sen değil miydin?!" diye sordum.

"Çarpıtma konuyu!" dedi, dişlerinin arasından.

"Sen çarpıtma asıl!" dedim. Sessiz ama güçlü bir rüzgâr çıktı. "Taylor benden hoşlanıyor. Bunun farkındasın... Önemsemedin bile! Neden? Çünkü sen de anladın

bakışlarından, öylesine bir beğeni... Belki hayranlık!" Rüzgâr, bir fırtınaya dönüşürken yağmura karıştı. "Ama Tarantula'nın gözlerinde sen de aşkı gördün! O yüzden o seni rahatsız etti! Onun beni gerçekten sevdiğini sen de anladın!" Nazlı'nın içinde uzun zamandır bekleyen intikam öfkesi bardaktan boşalırcasına Bora'nın üzerine yağıyordu. "Sen bunu umduğunu söylemedin mi bana?!"

Bununla yüzleşmeyi beklemiyordu. Söyleyecek tek bir kelimesi bile yoktu; o yüzden her zaman sığındığı gerçeğe sığındı. "Sen benim karımsın," dedi, çaresizce. Elinde avucunda bir tek bu varmış ve buna tutunuyormuş gibi.

Hırsla ayağa kalktım. "O zaman boşasaydın beni!" İşaret parmağımı onu tehdit eder gibi havaya kaldırdım. "Karşısına onu gerçekten sevecek birisinin çıkmasını umduğun karını boşasaydın madem!"

"O heriften uzak duracaksın," dedi. Çünkü verecek başka bir cevabı yoktu. Birkaç adım atarak, aramızdaki mesafeyi kapattı. "Ben onun ecdadını sikeceğim zaten ama sen de ondan uzak duracaksın!"

Kendimden emin bir ifadeyle, "Ona hiçbir şey yapamazsın!" dedim.

Kaşları hayretle havalanırken, yüzü yüzüme yaklaşmıştı. "Koruyorsun bir de onu, öyle mi?!"

"Öyle! Benim hayatımdaki hiç kimseye zarar veremezsin sen!" dedim, öfkeyle.

"Kim lan o herif kim?!" diye bağırdı. Öyle sinirliydi ki, çekip ikimizi de öldürebileceğini hissettim. "Senin hayatında nasıl bir yere sahip olabilir ki?!" Karşısında dimdik durabilmek için üstün bir çaba gösteriyordum. "Siktirtme bana hayatını da örümcek adamını da Nazlı!"

"Hiçbir şey yapamazsın!" dedim, meydan okur gibi. "Kimsin ki sen?!" diye sordum, alaylı bir şekilde gülerek. "18 günlük bir kocasın alt tarafı! O da benim zorumla! Ne kocalığından bahsediyorsun sen?! Biz gerçek karı koca değil-
"

Dudakları, karı kocaların yaptıkları gibi dudaklarıma kapandı. Öpücükleri öyle sert, öyle baskın, öyle telaşlıydı ki, sanki evliliğimizin gerçekliğini bana ispat etmeye çalışıyordu. Dudaklarının hışmına dayanamayan dudaklarım açıldığında, bugüne dek kalbime sayamadığım kadar çok kez bıçak sokan dilini hissettim. Acımasız kalbi, her geri attığım adımda bu anın bitmesi için yalvaran kalbimin peşini bırakmadı. Sırtım duvara çarptığında, kalbi tümden kalbimin üzerine sıkışmış, ona dermansız bir baskı uyguluyordu.

Dudakları dudaklarımdan ayrılırken, iki eliyle yüzümü kavradı. "Beni sevmiyor olamazsın Nazlı!" dedi. Nefesi yüzüme çarpıyor, kapkara gözleri beni hipnoz etmeye çalışıyordu. "Bana beni sevdiğini söyle..." Baş parmakları yanaklarımın üzerinde kadife kadar yumuşak bir şekilde hareket ediyordu. "Bana beni sevdiğini söyle Nazlı."

Titreyen dudaklarım bir cevap vermek yerine, aralık olan dudaklarını örttü. Son nefesim olduğunu hissedinceye dek, dudaklarım dudaklarına merak ettiği her şeyin cevabını verdi, kendilerince. Korkmadan, çekinmeden, cömertçe.

Bir eli başımı kavrarken, dudakları boynuma ulaştı. Oldukça tatlı görünen fakat zehirli olduğunu bildiğim dili, adının yazdığı yerle hasret giderirken, herkesten sakındığım ve sakladığım hazine, gerçek sahibine ulaşmış gibi hissediyordum. Boynum, nefesini ilk kez hissettiğim o yer, yalnızca onunla paylaştığım bir sırdı, yalnızca onun değerlendirebileceği bir tapınaktı ve ondan başka herkese yasaktı. Bedenim, şah damarımın hissettiği o efsunlu dokunuşlarla uyarılmayı öyle özlemişti ki, sonsuza dek dudakları oradan ayrılmasın istiyordum.

Ellerim gömleğinin düğmelerine ulaştıktan saniyeler sonra, düğmeler her yere saçıldı. Kollarını kumaş parçasından kurtarırken, muhtemelen yarası acıdığı için yüzü buruşmuştu fakat bunu önemsediği söylenemezdi. Elleri hızını kesmeden üzerimdeki ince kazağa ulaştı. Kazak kafamdan geçerken saçlarım elektriklenmiş, hemen ardından da Bora'nın beni kucağına alması sebebiyle

havalanmışlardı. Bacaklarımı beline sararken, kendi belimdeki silahı zar zor çıkartıp koltuğun üzerine attım. Sütyenim de silahın yanında kendine yer bulduktan sonra, ellerimi yarasına dikkat etmek suretiyle omuzlarına yerleştirdim. Dudakları yeniden dudaklarıma kapanırken, merdivenlere ilerledi.

Neredeyse her basamakta duruyor ve nefessiz kalıncaya dek beni öpmeye devam ediyordu. Düzenini bizim bile anlayamadığımız, içgüdülerimizin yönettiği bir sırayla sırtlarımız duvara çarpıyordu. Bu, birlikte yaptığımız en kısa mesafeli fakat en uzun süren yolculuk olabilirdi. Her bir durakta içimizden fışkıran özlem, birbirimizin dudaklarında, yanaklarında ve saçlarında görünmez izler bırakma peşindeydi. Bizi yukarıya ulaştıran ahşap merdiven, birbirleri için yanıp tutuşan iki bedenin birbirine kavuşmadan evvelki arzu dolu son çırpınışlarına şahit oluyordu. Ayakkabılarımız, çoraplarımız, Bora'nın silahı ve üzerimizde kalan son kıyafetler, bir günahın delili niteliğinde, geçtiğimiz basamaklara dökülüyordu. Bu bir geri sayımdı. Sondan ikinci basamakta, boğazımdan şehvet dolu bir sesin yükselmesine sebep olan ise, önümde diz çökmüş Bora'nın saçlarını koparmak istercesine çekiştirmek zorunda kaldığım, sersemletici, hem tatlı hem de zehirli bir dil darbesiydi.

Odaya nasıl girdiğimizi, yatağa nasıl ulaştığımızı, hangi ara Bora'nın üzerine çıktığımı bilmiyordum fakat dudaklarım çektiğim hasreti bile fark etmediğim köprücük kemiğinin üzerinde dolaşıyordu. Huzurlu ve kaygısız dünlerimin tadına sahipti köprücük kemiği. Hiçbir şey bilmediğim, toy, ürkek ama hevesli, bir aptal gibi beni sevdiğine inandığım ama mutlu olduğum, ölümden korkmadığım ve son arzumun yine o olduğu dünlerim... Köprücük kemiği, sadece bir köprücük kemiği değildi ve kokusu, aynı dün gibi başımı döndürmeye yetiyordu. Sabırsızlandığının farkındaydım fakat içinde büyüyen arzu ile baş ediyor ve köprücük kemiği ile yaşadığım aşka saygı duyuyordu.

Bana sadece yatakta saygı duyuyor olabilir miydi?

Gözlerim gözlerine değdi. Kirpikleri titredi. Ani bir hareketle yer değiştirmemizi sağladı. Mehmet Şahindağ'ın adamlarının vücudumda bıraktığı tüm çürük ve morluklara dudakları dikkatle, iyileştirici dokunuşlarda bulundu. Biraz evvelki tüm sabırsızlığı sanki tükenmiş ve hep hayalini kurduğu yaralarıma dokunabilmekmiş gibi yavaş ve özenli davranıyordu. Öptüğü her yer acıyordu fakat bunu önemsemiyordum çünkü o acı, dudaklarının yakıcı ıslaklığı kadar baş edilemez değildi. Zehirli fakat baştan çıkarıcı dilini, morluklarla kaplı karnımda hissettiğimde, kaslarımın üzerinde de parmaklarının tersini dolaştırıyordu. İfadesi, burada yalnızca bedeninin olduğunu fakat ruhunun onu çoktan terk ettiğini gözler önüne seriyordu; o da benimle beraber, o garaja gidiyor ve o anı hatırlıyordu. Ayva göbeğimi arıyor fakat bulamıyordu; bundan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordum fakat dudakları, karın kaslarımı da sevmişti çünkü öpücükleri oldukça baştan çıkarıcıydı.

Parmakları bacaklarımın arasına ulaşırken gözleri gözlerime değdi. Bir işkenceye maruz kalıyordum fakat öyle güzeldi ki, yüzümdeki her bir zerre bunu göstermekten kaçınmıyordu. Kapkara bakışları dünüm, bugünüm, yarınım olduklarını haykırırken, sonsuzluğun kilidi açılır gibi bedenlerimiz birleşti. Nefesini boynumda, kulağımda, şakağımda, yanağımda ve dudaklarımda hissediyor; yalnızlığımın timsali olan bu evi boğazımdan çıkan inlemelerle dolduruyordum. Güçlü ve haz dolu inlemelerle. Göğüslerim, kaderinin *-benim-* yazılı olduğuna bir zamanlar inandığım avuç içleri arasında sıkışırken, incecik fakat kızgın bir demir parçasının beynime battığını hissediyordum. Tüm boşluklarım doluyordu. Bu doluluk, kahredici bir şekilde çok güzeldi. Yokluğunda yaşadığım boşluk hissi öyle tarifi imkânsız bir eksiklikti ki, içimden çıkmasın istiyordum. İçimde kalsın. Gitmesin. Bitmesin. Sonu olmasın. Daha hızlı, daha sert ama sonsuza dek.

Tıpkı çektiğim acı gibi.

"Nazlı..."

Onu ilk kez görüyor gibiydim. Cehennem ateşinin yansımasıyla parlayan kapkara gözler, hiç kuşkusuz, bu dünyadaki en güzel manzaraydı. Gerildiği için incelmiş dudakları tekrar boynuma ulaşırken, ıslaklığımız birbirine karıştı. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, en son ne zaman böylesi bir duygu yaşadığımı düşündüğümde, bir kez daha durdu.

Görkemli veda gecem.

Onunla, o evde geçirdiğim, lanet olası 201.gün!

Nefesini boynumdan almaya çalışıyordu. Ellerim sırtına kapanmış, bir bacağı bacaklarımın arasına yerleşmiş, onun bir eli ise çoktan saçlarımın arasına ulaşmıştı. Şaşkındım. Sarhoş olmuştum ya da. Mutlu değildim ama iyi hissediyordum. Sanki acıdan delirmiş gibi.

"Hayalini bile kuramazdım..." dedi, boğuk bir sesle.

Nazlı da kuramazdı, hayalini bile...

"Sigara," dedi, Nina. Kendi dilinde.

Boynumdan öptü ve üzerimden çekilerek, yatağın sol tarafına geçti. Yataktan kalkacağım sırada kolumu tuttu. "Getireyim mi ben?" diye sordu, Nina'nın dilinde.

"Gerek yok," dedim. Yataktan kalktım. Odadan çıktım. Merdiven basamaklarında bıraktığım delilleri toplayarak aşağıya indim. Bir sigara yaktım ve giyinmeye başladım.

"Nazlı?" diye bir ses geldi yukarıdan. Aldırmadım. Uzun zamandır içtiğim en keyifli sigaraydı bu ve tadını çıkartmak istiyordum. Silahımı belime yerleştirdim ve mutfağa ilerleyip kendime bir bira açtım. En büyük şahidimizden gelen adım seslerini duyduğumda, biramdan kocaman bir yudum aldım. Salonun girişinde durdu ve merakla bana bakmaya başladı. Altına siyah bir eşofman giymişti fakat kalbindeki dövme olduğu gibi karşımdaydı. "Nazlı?" dedi, bir kez daha, sorar gibi.

Neden üzerinde montun var, diye sorar gibi.

"Tarantula ile aramda hiçbir şey yaşanmadı," dedim.

Dünyanın en güzel manzarası olan kara gözleri kısıldı.

"Çünkü ben önem verdiğim kimseyle birlikte olmuyorum," dedim.

Kapkara gözlerine büyük bir şaşkınlık yerleşirken, dudakları bir miktar açıldı.

"Bunu... Sevdiğin kimseyle poker oynamamak gibi düşünebilirsin... Ama benim hayatımda, senin hayatındaki gibi istisna olan bir Gökhan da yok..." dedim.

Ona ne yaptığımı ancak anlamış ve bu anlayış, inanmak istemez gibi, dudağının kenarında kırık dökük bir tebessüme bedellenmişti.

"Yabancılarla ve sadece bir defa," dedim.

Dünyanın en güzel manzarası kederli bir sise mahkum oldu.

"Bu arada, madem kaç kişi olduğunu merak ettin..." dedim.

Artık zümrüt yeşili olan gözlerime *yapma* der gibi baktı.

Ona kim bilir kaç kez böyle bakmıştım ama o her defasında yine de yapmış, yakmış, yıkmış, geçmişti.

Yanından geçtim. Kapıya ilerledim. Sırtım ona dönüktü ve bana baktığını biliyordum. "Artık seksen sekiz Bora," dedim. Aynı onun gibi, onca güzel şeyin üzerine, yakıp yıkmak istercesine, zalimce. Son kez ona döndüm. O nasıl, o gece, yerini yadırgayan bir misafire bakar gibi bana baktıysa, ben de ona şimdi, bir yabancıya bakar gibi baktım.

Kapıyı açtım ve evden çıktım.

Hissiz birlikteliklerimin sayısını saymamıştım. Belki seksen sekizdi, belki daha az, belki daha da fazla. Neden seksen sekiz dediğimi bilmiyordum. Benim için bunun Nazlı'nın intikamı olmak dışında hiçbir önemi yoktu. Bunun bir gün, bir intikama dönüşebileceğini dahi düşünmemiştim. Ben sadece dokunduğum ve bana dokunmasına izin verdiğim her tende onu aramış ve bulamamıştım. Çoğu zaman aslında onunla sevişmiştim fakat ne seviştiğim adamların ne de Bora'nın bundan haberi vardı. Herkes, bir süre sonra, o oluyordu ve ben bunun müptelası olmuş, cehennem ateşinin azabından biraz da olsa kurtulabilmiştim, o kadar...

Bu gece ise sonsuzluğa açılan kapıdan girmiştim ve böylesi bir şeyi bir daha yaşayamayacağımı biliyordum.

Bora benim ilkim ve sonum olmuştu.

Mehmet Şahindağ öldükten ve herkes her amacına ulaştıktan sonra buralardan gidecektim. Yavaş yavaş, *sadece sen bil* der gibi, etrafımdaki herkese bu fikri aşılamaya başlamıştım. Bir şey ne kadar çok dile gelirse, bir gün gerçekleştiğinde, o kadar da şaşırtıcı durmazdı. İnsanlar bir gün uyanacaklardı ve Nazlı'nın, Naz'ın, Nina'nın, N'nin... ya da adı her ne haltsa... gittiğini zannedeceklerdi. Dediğini yaptığını... Bir yerlerde, mutlaka başının çaresine baktığını ve iyi olduğunu düşüneceklerdi. Hayatlarına devam edeceklerdi. Acınacak, şefkat duyulacak, kimsesiz olduğu için sahip çıkılacak birisi değildim ben; hayatımı bir şekilde idame ettirdiğimi biliyor olacaklardı, içten içe.

Sevdiği adamın gözlerinde ilk kez aşkı gördüğü, yeşile en çok karanın yakıştığını fark ettiği en güzel durağına döneceğini, orada cehennem ıstırabına son vereceğini, en sonunda küle dönüşüp doğaya karışacağını kimse tahmin etmeyecekti.

101.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Öncelikle kısa bir not düşeceğim, "bölüm uzunlukları" tarafınızdan yorumlarda oldukça tartışılıyor. Yaklaşık 30'lu bölümlerden beri, (89.Bölüm hariç) tüm Maça Kızı 8 Bölümleri ortalama on bin kelimedir. Bazen dokuz binlerde kalır, bazen ise on bir binlere çıkar. Bu bölüm ise 89.Bölüm dışında, şimdiye dek yayınlanmış en uzun bölüm olacak. Sizlerden ricam, daha sonraki bölümlere bu bölümden mütevellit "kısa" yakıştırması yapmamanız. Maça Kızı 8 devam eden bir roman olduğu ve bölüm mantığında yazmadığım için, bölümlere ayırırken, 10 bin kelime ortalamasında, bölümü nerede kesmem gerekiyorsa orada kesiyorum.

Hepinizi çokça öperim, var olun... □□

Sizleri seviyorum. ♥

♠

Kasım ayının dördüncü perşembesi sona ermek üzereydi. OCTO tarafından Şükran Günü yemeğine davet edilmiştim. Herkes Amerikalı değildi fakat bu ziyafete eşlik etmek, şükretmek ve aile olduğumuzu unutmamak, Tarantula için çok önemliydi. Böylesi özel günlerin, bağlılığımızı arttırdığını ve bir arada olmanın gücünü kavramamıza yaradığını söylerdi. Fakat bunun bende işe yaradığını düşünmüyordum.

Benim bir ailem yoktu.

"Kutlama zamanı!" diye bağırdı Bear, sevinçle. Bakışlarım şaşkınlıkla ona çevrildiğinde, elinde kocaman bir pasta tutuyordu. "Kimsenin kıramadığı şifreyi kırarak, Harvard'da

herkesin kendisinden bahsetmesini sağlayan Nina Adams için pasta kesiyoruz!"

"Kimin arkadaşı!" dedi Falcon gururla.

"Benim benim benim!" diye bağırarak koştu Leo. "Ben üfleyeceğim!"

Bear elindeki pastayı masanın üzerine yerleştirebilsin diye, Lion masanın ortasını boşaltıyordu. Leo sandalyeye çıktığında, "Bebeğim, yalnızca doğum günü pastalarında mum üflenir..." dedi Annie. Gülümserken, Leo'nun saçlarını okşadı. "Bu kutlama pastası. Nina'nın başarısını kutlayacağız."

Leo'nun parıl parıl parlayan acı kahve gözleri beni buldu. "Hala okula gittiğin için seni tebrik ederim." Herkes küçük birer kahkaha atarken, Leo omzunu silkti. "Lütfen mum da üfleyelim! Ben üfleyeyim Nina." Ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Lütfen!"

Bat öne atılarak Leo'yu kucağına aldı. "Çakmak verin," dedi, komik bir ifadeyle. "Üflesin bakalım küçük adam." Sergio, cebinden çıkarttığı Zippo marka çakmağı ateşleyerek pastanın üzerinde tuttuğunda, Leo gözlerini kapatmıştı. "Dilek de diliyor..." dedi Bat, dudaklarını oynatarak.

"Hadi ama ufaklık, benzin pahalı..." dedi Sergio, gülerken.

"Diledim!" dedi Leo. Bir kolunu Bat'in boynuna sardı ve pastaya doğru eğildi. Çakmağı üflediğinde, Sergio herkese *hadi* der gibi bir işaret yaptı. Hepimiz Leo'yu alkışlamaya başlamıştık. Leo da kendisini alkışladığında, öyle mutlu görünüyordu ki, yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Leo, Bat'in kucağından kollarını boynuma sardığında Bat de bir elini belime uzatmıştı. Omuzlarımda Sergio'nun ellerini hissettim. Çok geçmeden Lizard, Falcon ve Bear da bize yaklaştılar.

"Nina Adams!" diye bağırdı Falcon, neşeyle. Zıplamaya başlamasıyla, Leo'nun boğazından kocaman bir kahkaha koptu. Altı kişi birbirimize sarılmış, Bat'in kucağındaki Leo ile birlikte, amaçsızca zıplıyorduk.

"*You go girl*!" diye bağırdı Lizard, coşkuyla.

Leo bir kahkaha daha attıktan sonra, "*You go girl!*" diye bağırarak Lizard'ı taklit etmiş ve bir kolunu havaya kaldırıp yumruğunu sıkmıştı.

"Bayan Morgan uyuyor!" dedi Annie, uyarıcı bir tonlamayla. "Yavaş olun!"

"Herkes uyansın çünkü Nina Adams burada!" diye bağırdı Falcon. Birisi ayağıma basmıştı. "Sen beni de geçtin!"

"Hadi ama OCTO?!" dedi Bear, dalga geçer bir ifadeyle. "Tarantula!" diye bağırdı. Herkes birbirinden ayrılırken, Leo Bat'in kucağında kalmıştı fakat onun bir kolu hala boynumda, Bat'in de bir eli belimdeydi.

"Tamam..." dedi Tarantula, bir elini kaldırarak. "Bundan pek hoşlanmıyorum ama..."

"Hadi ama!" dedi Falcon, *yapma* der gibi.

"Önce hanımlar," dedi Tarantula. Gülümserken bakışlarını Annie'ye çevirmişti.

Annie, sevecen gülümsemesiyle, "Bir!" dedi.

"İki!" dedi Tarantula, gülerek.

"Üç!" dedi Fox.

"Dört!" dedi Bat.

"Beş!" diye bağırdı Bear.

"Altı!" dedi Lizard.

"Yedi!" dedi Falcon.

Kısa süreli sessizliği, Leo'nun meraklı sesi böldü. "Sen?" dedi, bana dönerek. "Sen de *sekiz* desene?"

Leo'yu kucağıma alırken, "Sayılar sonsuza dek sürüyor fakat ısrarla onlar yedide bitirmek istiyorlar minik aslan," dedim.

Leo'nun kaşları çatılmıştı. "Sen sekiz de, devam ettir!" dedi, üzüntüyle.

Gözlerimi devirdim. "Yalvarsınlar, belki ancak o zaman..."

"Sen sekiz olmazsan, ben de dokuz olmam!" dedi Leo, kızgınlıkla. Kocaman attığım kahkahaya, herkes eşlik etmişti. "Pasta yiyecek miyiz?" diye sordu. Bakışlarını annesine çevirdi. "Pastayı keselim."

"İn sen Nina'nın kucağından, o kesecek pastayı..." dedi Annie, gülümseyerek. Leo kucağımdan inmek yerine, yeniden Bat'in kucağına çıkmıştı. Büyük bıçağı elime aldım ve pastayı dikkatle on parçaya böldüm. "Bayan Morgan'ın hakkını dolaba kaldırırım..." dedi Annie, teşekkür dolu bir ifadeyle.

Bat kucağındaki Leo ile beraber yan sandalyeme otururken, Sergio da diğer tarafıma geçmişti. "Pastayı Lion yapmış!" dedi, içten bir tavırla. "Kesinlikle bir pastane açmalısın! Kesinlikle!"

"Benim annem psikolog, Sergio!" dedi Leo, gülerek. "Neden pastane açsın?"

"Çok para kazanırsınız işte, fena mı?" dedi Sergio, dalga geçer bir tonlamayla. "Sienna'ya hediye alırsın bol bol."

Leo'nun bakışları birden annesine çevrildi. "Anne? Pastane açalım mı?" Masaya yayılan kahkaha sesleri, Leo'nun bir kez daha kaşlarının çatılmasına sebep olmuştu. "Anne, Sergio'ya bir şey söyle! Onun yüzünden bana gülüyorlar!"

"Gülmeyin oğluma!" dedi Lion, yapmacık bir kızgınlıkla. "Oğluma gülerseniz pasta yiyemezsiniz!" Leo annesine gülümsedi. Annie ise, Leo'nun gülümseyen yüzüne uzaktan bir öpücük göndermişti.

"Bu an, her şeye değer..." dedi Tarantula, durgun bir ifadeyle. Bakışları her birimiz üzerinde dolaşırken, "Dokuz kişilik, kocaman bir aileyiz..."

"Aile..." dedi Bear, Tarantula'yı onaylar gibi. Bakışlarını Annie'ye çevirdi. "Sence aile ne demek Lion?"

"Ben!" dedi Leo, gülümseyerek. Dudaklarına bulaşan çikolatayla çok komik görünüyordu. "Annemin ailesi benim. Bir de Nina. Bir de büyük annem. Bir de Gökhan."

"Ben?" diye sordu Sergio, şaşkınlıkla.

"Asıl ben?!" dedi Bat, alınmış gibi.

Leo'nun bakışları Sergio'ya çevrildi. "Sen benimle dalga geçtin!" dedi, kızarak. "Aileden atıldın!" Leo, başını çevirip, kucağında oturduğu Bat'e bakmaya çalıştı. "Siz de güldünüz bana! Aileden attım sizi!"

"Aileden kimse atılmaz," dedi Annie, bilge bir ifadeyle. Leo'nun bakışları annesine çevrildi. "Aile bağlılıktır..."

"İnançtır," dedi Fox.

"Dostluktur," dedi Falcon.

"Güvendir," dedi Lizard.

"Silah arkadaşlığıdır," dedi Bat, fakat bunu sesli söylememiş, ellerini masaya ritim tutar gibi vurarak anlatmıştı.

"Minnettir," dedi Bear.

"Sadakattir," dedi Tarantula.

"OCTO'dur," dedi Fox.

"Bir kez aile olursun..." dedi Annie, yeniden bakışlarını Leo'ya çevirerek. "Sonra hep ailesindir."

Tarantula, Leo'ya göz kırptı. "Dokuz kişilik bir aileyiz biz..." dedi.

"Hayır ama büyük annem on... Gökhan on bir," dedi Leo. Bat'in kucağından indi. "Siz saymayı bilmiyorsunuz!" Nefesini sesli verdi. "Anne, playstation oynayacağım ben."

Leo televizyona doğru ilerlerken, Sergio, "Bir de ailenin küçük ferdi söylese bize, aile onun için neymiş?" dedi. Bakışlarının bana çevrildiğini hissetmiştim. "Mikrofonu olan var mı, uzatalım?"

"Siz her şeyi söylediniz zaten," dedim, yavaşça. Güldüm. "Bayram reklamları gibi oldunuz hatta..." Yaptığım espriye yalnızca Annie ve Sergio gülmüştü. "Kültür çatışması yaşadık," dedim ve başımı iki yana salladım. Ayağa kalktım. "Bahçeye çıkayım ben, sigara içeceğim."

Kapının girişindeki gömme dolaptan montumu çıkardım ve üzerime giydim. Bahçeye çıktığımda, buz gibi bir soğukla çarpışmıştım. Montumun cebinden çıkardığım sigarayı yaktığımda, az evvel kapattığım kapı açılmıştı. Tarantula, küçük adımlarla yanıma yaklaştı ve kendisine bir sigara yaktı.

"Tebrik ederim," dedi. Ela gözleri, gözlerimle birleştiğinde, hafifçe gülümsemişti. "Hem OCTO hem CIA demeden, bir de Harvard'daki işlerine devam ediyorsun..."

Gelişigüzel bir tavırla, "Büyütülecek bir şey değil," dedim.

"John bile çözememiş Nina," dedi Tarantula, *yapma* der gibi. "Seni akademik kadroya almak isteyeceklerdir."

"Bir kızı bin kişi ister bir kişi alır..." dedi Sergio'nun sesi. Tarantula'nın bakışları Sergio'ya çevrilmişti. "Atasözümüz." Gülümsedi. "Merak ediyorum, Nina'yı kim alacak?"

Tarantula, kendinden emin bir ifadeyle, "Ben çoktan aldım," dedi. Ela gözleri gözlerimle birleşti. "N, OCTO'ya girerken yani... CIA'i de Harvard'ı da tümüyle arkasında bıraktı."

Sergio'nun tavrı alaycıydı. "Bir gün OCTO diye bir şey kalmayacak ahbap," dedi. İç çekti. "O zaman sen de bırakacaksın Nina'yı... Mecbur."

"Peki aile olmak?" diye sordu Tarantula, hafifçe gülümseyerek.

"O baki..." dedi Sergio. Gözleri gözlerime çevrildi. "Fakat Nina ile aile de olsak, o dilediğini yaşamakta özgür olacak. Hepimiz gibi."

Aklıma amcamın sözleri düşmüştü: "*Kahramanlara inanmam ama aile önemli. Ve aile olmak için sevgiye ihtiyaç var. Sevmen yetmez, sevilmen de gerek."* Benim artık bir ailem yoktu ve fakat, OCTO'nun asil üyeleri, ailem yokmuş gibi hissetmemem için ellerinden geleni fazlasıyla yapmışlardı.

"O gün geldiğinde, N için elimden gelen ne varsa yapacağım..." dedi Tarantula. Derin bir nefes aldı. "Benim ailem bu savaşın galibi olacak ve herkes kendisine yeni bir hayat kuracak. Herkes için, elimizden gelen her şeyi beraber yapacağız Fox."

♠

"Nina," dedi Leo. Birkaç dakikadır kendisini izliyordum ama o bunun farkına yeni varmıştı. Yüzüme yerleşen samimi gülümsemeyle beraber kollarımı açtığımda, oturduğu koltuktan kalktı ve bana yaklaştı. "Bu gece benimle uyur musun?" Kollarımla Leo'yu sararken, yanağına sulu bir öpücük kondurdum.

"Neden?" diye sordum, tatlı bir ifadeyle. "Sen kocamansın. Yatağa sığmayız!"

Leo gülerken, "Senin yatağına bile sığıyoruz," dedi. Kucağıma oturdu. "Benim yatağım daha büyük..."

"Evet tabii," dedim, inanmıyormuş gibi. "Ayrıca benim de evim, senin evinden büyük!"

Leo kahkaha attı. "Beni kızdırmaya çalışıyorsun..." Kaşlarını çattığında öyle sevimli oluyordu ki, yanaklarını ısırmak istedim fakat bundan hoşlanmadığını biliyordum. "Ama kızmayacağım. Çünkü evini seviyorum." Bir kez daha yanağından öptüm. "Annemden izin alsak... Ben seninle, senin yatağında uyuyabilir miyim?"

Normal şartlar altında Leo'yu asla kırmazdım ve bu ziyaretinden de oldukça memnun kalırdım ama anormal şartlar altındaydık. Artık o büyük evde, Leo'nun amcası ve dayısı ile birlikte kalıyordum çünkü CIA tarafından bana tahsis edilen ev hepimiz için küçüktü. Yani Leo maalesef bende kalamaz, benimle uyuyamazdı çünkü dayısıyla karşılaşması hoş sonuçlar doğurmazdı.

"Minik aslan," dedim, sevecen bir tavırla. "Benim misafirlerim var... O yüzden uygun olmaz..."

"Kim?" diye sordu Leo, merakla. "Benim tanımadığım bir arkadaşın mı var?" Yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti. "Kim?"

"Çok eski arkadaşlarım..." dedim, kafasında soru işareti bırakmamak için. "Seninle tanışmadan tanışmıştım onlarla..."

"Peki benden çok mu seviyorsun?" diye sordu. Kaşları hafifçe çatılmıştı ve acı kahve gözleri merak doluydu.

"Hayır," dedim, kafamı iki yana sallayarak. "Dünya üzerinde, senden daha çok sevdiğim kimse yok!"

Leo, duyduğu cevaptan memnun kalmış bir şekilde boynuma sarıldı. Aklıma Can düşerken, onun yanında da Asya beliriyordu. İkisinin de bana özlemle baktığını hissediyordum. Beni hatırlıyorlar mıydı? Leo ile akran sayılırlardı. Can, minicik yaşında ölüm tehlikesi atlatmıştı;

Asya ise annesini, babasını ve anneannesini kaybetmişti, benim gibi. Her ikisi de sarıp sarmalanması gereken çocuklardı ve fakat ben onların yanında olamamıştım. Leo'nun da farkında bile olmadığı yaraları vardı, aynı Can ve Asya gibi.

Leo, babasız büyümüştü. Hatta bir *baba* kavramına bile sahip değildi. Annesinin bir zamanlar kocası olan fakat kendisinin hiç tanımadığı Ivan'ın babası olmadığını biliyordu ama gerçek babasının kim olduğunu bilmiyordu. Annie, gelecekleri tam bir muamma olduğu için, Leo'ya babasından hiç bahsetmemişti çünkü eğer bahsederse, içten içe babasını bekleyeceğini biliyordu. Beklemesini istememesi en doğal hakkıydı çünkü bir gün birbirlerine kavuşabilecekler mi, onu bile bilmiyordu. Bu kavuşmanın geciktiği her bir gün, herkes için durum zorlaşıyordu ve sanki Leo'nun gözleri gitgide acıyordu. En azından bana hep öyle geliyordu. Ve o acı kahve gözlerin hatırı bende öyle büyüktü ki, gönlüm Leo'yu, Can'dan ve Asya'dan kayırıyordu.

"Piranha!" dedi Annie, gülümseyerek. "Uyumuş kucağında..."

Usulca Leo'ya baktım. Omzuma başını koymuştu. "Farkında değilim," dedim.

Annie birkaç saniye bana baktı ve yanıma oturdu. "İyi misin sen?"

"İyiyim," dedim. Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı tekrar Leo'ya çevirdim. "Çok özlüyorum onu... Onunla uyumamı istedi ama artık gitmem lazım. Geç oldu."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Annie. Yüzünü kaygı kaplamıştı. "Anlatırsan dinlerim..."

Ne her şey yolundaydı ne de anlatacak bir şeyim vardı. İçimden büyük bir zehri akıtmıştım fakat biraz olsun acım hafiflememişti. Aksine, canım o geceden beri daha da çok acıyordu. On altı gün geçmişti. Bora ile tek bir kelime bile konuşmadığımız, bir kez olsun gözlerimin içine bakmadığı, zaruri durumlar haricinde benimle aynı ortamda bile bulunmadığı on altı gün.

Tanımadığı Sergio Morris'in uyarısını dikkate almış ve ertesi gün toplantıyı iptal etmişti. O Çınar Akbulut'u eve çağırdığında, ben zaten Sergio'nun yanındaydım. Birlikte olduğunu çaktırmadan eve gittiğimizde, aldığım intikamdan sonra eve ilk gidişimdi. Zaten on iki saat bile geçmemişti. Çınar Akbulut ile yeni bir plan yapılmıştı. Bir sonraki sevkiyata kadar pusuda bekleyecekler, daha sessiz ilerleyecekler ve Mehmet Şahindağ'ın dikkatini çekmemeye çalışacaklardı.

Böyle bir şey mümkün değildi.

Dahası, bunun mümkün olmadığını OCTO da biliyordu. Ne kadar söylesem de beni dinlemiyorlardı. Sevkiyat toplantısına operasyon gözüyle baktıklarından ve sıkı hazırlık yapacaklarından bahsediyorlardı. Fakat bunların hiçbiri, sezgisel olarak bana yeterli gelmiyordu. Ben Bora'nın, ÖRGÜT liderinin Mehmet Şahindağ olduğunu öğrenmesinin doğru olduğuna inanıyordum çünkü o toplantılara katılacak ve ÖRGÜT liderine yaklaşacak kişi bizzat oydu. Ne Tarantula ne de Falcon hariç diğer asil üyeler, beni ısrarla anlamıyorlardı. Tarantula'ya göre, eğer Bora bunu öğrenirse CIA'e söylerdi ve bu da OCTO'nun işine gelmezdi.

On altı gündür bu meseleye kafa yoruyor ve içimde olası tüm ihtimallerin sağlamasını yapıyordum ama benim hiçbir karar yetkim yoktu.

Bay Ortiz, taşındığımız yeni ev fikrinden pek hoşlanmamıştı çünkü bu, kontrolün Bora'ya geçtiği anlamına geliyordu. O da sanırım biraz bana benziyordu ve emri veren kendisi değilse huzursuz hissediyordu. Aslında toplantının iptal edilmesinden de pek hoşlandığı söylenemezdi çünkü Özge Çimen'in hakim olduğu Oleg Ponomariov denen adam, Kara'nın verdiği sözde durmadığı gerekçesiyle, kurduğu irtibatı kesmişti. Yani yeni bir bağlantı gerekmişti ve bu da ciddi bir zaman kaybı demekti. Taylor bir yandan, Gökhan ve Bora bir yandan, birkaç gün boyunca, ÖRGÜT'e haber uçuracak yeni bir adam aramışlardı.

Bu noktada Bora'nın imdadına yetişen yine Çınar Akbulut olmuştu. Oleg Ponomariov ile irtibat kurmayı başarmış, Bora, Gökhan ve Bay Ortiz'in takdirini kazanmıştı. Onlar tabii ki bunu başaranın Sergio Morris kimliği olduğunu bilmiyorlardı. Bu sebeple Çınar Akbulut, artık çok rahat CIA toplantılarına da benim evime de girebiliyordu. Kim ona ne kadar güveniyordu bilinmez, Bora'nın gözünde de artı puan topladığı aşikardı.

Oleg Ponomariov, -ki ben kendisiyle tanışmamıştım- Mehmet Şahindağ'dan hoşlanmayan, onun da kendisinden hoşlanmadığını bilen, hatta onun ÖRGÜT ile bağlantısının kesilmesini isteyen başka bir kurbandı. Ne bizim aslında ÖRGÜT'ü çökertmeye çalıştığımızı ne de ÖRGÜT kisvesi altında iş yaptığı liderin Mehmet Şahindağ'ın bizzat kendisi olduğunu biliyordu. Galiba o hepimizin kurbanıydı.

Atılan adımları yakından takip ediyordum. Raporları düzenli inceliyor ve yanımda konuşan herkesi dinliyordum. Katılmadığım toplantıların notları hakkında da fikir sahibiydim. Fakat aktif olarak hiçbir şey yapmıyordum. Hatta gelinen son noktada, Bora Karabey'in karısı olmak dışında hiçbir vasfım olmadığına ve yalnızca varlığımla Mehmet Şahindağ'ı tahrik ettiğime emindim. Açıkçası bundan da memnundum çünkü bir diğer sevkiyat toplantısının da bizi amaca ulaştırmayacağına ve şu anda hareket alan herkesin boşa uğraştığına emindim.

Benim öyle ya da böyle eyleme geçireceğim başka planlarım vardı ve yalnızca doğru zamanın gelmesini bekliyordum.

Telefonuma düşen mesaja baktım:

"Geç mi geleceksin?"

Bora benimle öyle konuşmuyordu ki, Gökhan benimle konuşmak zorunda kalıyordu.

"Bora evde değil. Ben de dışarı çıkayım diyorum. Çok sıkıldım."

Bora bazı akşamlar çok geç geliyordu. Bazense hiç gelmiyordu.

"İstersen biz bir şeyler yapalım. Annie söyledi. Onlardaymışsın sanırım. Şükran Günü yemeği... Gelip alayım mı seni? Atlatırım peşimde adam varsa. Ya da eve kadar gelmem... Bir yerde buluşuruz?"

Gökhan'ın bir sevgilisi vardı ve Bora gibi gece geç saatlere kadar dışarıda durma ya da eve dönmeme lüksü yoktu.

"Naz bana cevap ver ya! Onlinesın işte!"

Gökhan'a acımam normal miydi?

Leo'nun üzerini örttüm ve saçlarının arasına küçücük bir öpücük kondurdum. Gece lambasının ışığını yaktım ve odanın ışıklarını söndürdüm. Leo'nun sabah uyandığında kumbarasına atması için, çantamdan bir poşetin içindeki bozuklukları çıkartıp komodininin üzerine bıraktım. Çalışma masasındaki yapışkanlı kağıtlardan bir tanesinin üzerine, *"Günaydın minik aslan, seni çok seviyorum. Nina."* yazdım ve poşetin üzerine yapıştırdım. Telefonumu elime aldım. Gökhan'a kısa fakat onun için büyük anlamı olacağına inandığım mesajı yazarken, başımı iki yana sallıyordum.

"Çay demle, dedikodu yaparız."

♠

Evin bahçesine girdiğimde, Selim ceketinin düğmelerini iliklemişti. Arabamı kendim park etmeye alışıktım fakat o da kapının önünde bekleyen adamlardan birisine park emri vermeye alışıktı; bu yüzden alışkanlıklarımız birbirine çarpıyordu. Bu sefer ona öncelik tanıyarak arabadan indim.

"Hoş geldiniz," dedi. Benimle sizli bizli ve İngilizce konuşuyor, mesafesini koruyor ve muhtemelen patronundan aldığı bir emirden ötürü bana *Bayan Adams* olarak hitap ediyordu. Bu onu zorluyor olmalıydı çünkü gerekmedikçe hitap da etmiyordu. Tıpkı Atıf gibi. Zaten Selim ve Atıf dışındaki hiçbir adamı tanımıyor ve onlarla tanışmıyordum. *Erdem'le tanışmıştın Bayan Adams!* Hızlı adımlarla eve doğru yürüdüm ve zile bastım. Gökhan hakkında yeni öğrendiğim şeylerden birisi de kapıyı açan kişi olmaktan nefret ettiğiydi. Bu yüzden anahtar kullanmayı bırakmıştım.

"Senin anahtarın var!" dedi Gökhan, gözlerini devirerek. Hemen peşinden de sıkıntılı bir nefes verdi.

İçeriye girerken güldüm. "Evet ama şu yüz ifadeni görmeye bayılıyorum!"

Gökhan kapıyı kapatırken, üzerimdeki paltoyu çıkarttım ve mutfağa ilerledim. Çantamla paltoyu sandalyenin üzerine bıraktım. "Çay demlememişsin," dedim, takılırcasına.

"Williamsburg'dan bu kadar çabuk nasıl geldin?" diye sordu Gökhan. Çay makinasına ilerledi ve düğmesine bastı. "Gelmene yakın demleyecektim."

"Helikopterle geldim," dedim. Mutfağın kapısını kapattım ve sandalyeye oturdum. Çantamdan sigaramı çıkarttım. Gökhan'ın yüzüme şaşkınlıkla baktığını ancak fark ediyordum. "Uzaylılar getirdi demedim, neye şaşırıyorsun?" diye sordum, benzer bir şaşkınlıkla.

"Helikopteri nereden buldun?" diye sordu.

"Param var Gökhan!" dedim, umursamaz bir tavırla. Param olduğu doğruydu ama helikopter OCTO'ya aitti ve bana ücretsizdi. Paramı Gökhan'ı bekletmemek için harcayacak değildim, sadece şanslı günündeydi, o kadar.

"Peki içki yerine çay içme sebebimiz ne?" diye sordu, meraklı bir tavırla.

"Seni unutulmaz bir tatla tanıştıracağım!" dedim gülümseyerek. Gökhan'ın gözleri kısıldı. Çantamdan çıkarttığım konyağı masanın üzerine koydum. "Çayla denedin mi hiç? Enfes oluyor!"

"Alkol, alkol, alkol. Yine!" dedi, hoşnutsuz bir ifadeyle. Sanırım benimle vakit geçirirken karaciğerini kaybetmenin bedbahtlığından hoşlanmıyordu. "Bazen benden bu şekilde intikam almaya çalıştığını düşünmüyor değilim!"

"İraden var, içme sen..." dedim, omuz silkerek. Gökhan sandalyesini çekti ve karşıma oturdu. "Şart koşmuyorum sonuçta... Eşlik etmek isteyen sensin!"

Derin bir nefes alırken, bakışlarını gözlerime sabitledi. "Kendine kazık atıyorsun... Daha çok gençsin," dedi.

Umursamaz bir ifadeyle güldüm. "Tek derdim bu olsun."

"Senin tek dert dediğin, en önemli dert..." dedi, ciddiyetini bozmadan. Başını hafifçe sola doğru eğdi. "Sağlığından olmana değmez, ne yaşamış olursan ol..." Elime uzandı ve bir elimi avucunun arasına aldı. "İzin ver, sana yardım edeyim... Alkolik olmak zorunda değilsin." Devam edecekti fakat sokak kapısından gelen sesle beraber, elimi bırakıp susmayı tercih etmişti. Saniyeler içinde mutfak kapısı açıldı. "Hoş geldin," dedi Gökhan. Buzdolabı açıldı ve kapandı. Bora göz hizama girdiğinde, sırtı bana dönüktü. Evyenin biraz ilerisinde kalan çekmeceden açacağı aldı ve dolaptan çıkardığı birayı açtı. "Kara, ne zaman bitecek bu küslük?!"

Yüz ifademi kontrol etsem de şaşırmıştım; aralarının bozuk olduğundan haberdar değildim.

"Sen arkamdan iş çevirmemeyi öğrendiğinde," dedi Bora. Gökhan'ın yüzüne bakmadan, hızlı adımlarla, birasını alıp mutfaktan çıktı. Kapıyı kapatmadığı için, sokak kapısının açılan sesi daha net duyulmuştu. "Sigara alsınlar bana!" dedi. Bakışlarım masanın üzerindeki paketime ilişti ama sanırım yüzüne bakmadığı birisinden, bir dal sigara dahi istemeyecek kadar gururluydu. Merdivenlerden gelen adım sesi ile birlikte, odasına çıktığını anlamıştım. Gökhan, derin bir sessizliğe gömülmüştü. "Sorun ne?" dedim, ifadesiz bir şekilde.

"Gururlu ve dediğim dedik!" dedi Gökhan, bıkkınlıkla. Ayağa kalktı ve iki fincan çıkarttı. "Bu kadar gururlu olunur mu?" diye sordu, kendi kendine. "Yarım bardak mı doldurayım çayı?" diye sordu, bana. Yüzünü de bana dönmüştü. Kafamı, onu onaylarcasına salladım. "Bir ben bu kadar gururlu olamadım zaten!" dedi, sitemle. Güldüm. Ben de olamamıştım.

Gökhan, yeniden karşıma oturduğunda, "N'oldu?" diye sordum.

Sıkıntılı bir nefes verdi. "Özge hakkında, görevden alınması için Bay Ortiz ile konuştu. Şu senin açtığın mesele. Ben de gittim Bay Ortiz'le konuştum üzerine, ondan habersiz. Gürkan'ın kardeşi ile Begüm'ün evli olduğunu

biliyor zaten adam... Ama bilmediği şeyler olduğundan bahsettim. Yani Gürkan'ın İstihbarat'ta çalışmasına rağmen Kara'ya düşman olduğundan, kendi kardeşini bile affetmediğinden, Kara'nın çıkarlarını asla düşünmeyeceğinden... Hadi sen Kara'nın kötülüğünü istiyorsun... Ama benim tarafımdan bak. Ben nasıl iyiliğini istemeyeyim? Haksız mıyım?"

"Kendince haklısın tabii," dedim. Çaylara konyak ekledim. "Gürkan Abi gelmiyor diye mi tavırlı yani sana?" Kendime yeni bir sigara yaktım. "Aslında ona büyük bir iyilik yapmışsın."

"Gürkan gelecek," dedi Gökhan. Fincanından büyük bir yudum aldı. "Bora benimle kavga etti. Bay Ortiz'e tekrar gitti. Bir de adama hesap sordu, onun lafı dururken beni ciddiye aldığı için... Özge, Gürkan gelene dek burada. Toplantı tarihinin netleşmesini bekliyorlarmış Türkiye'den. Gerekli gördükleri ilk anda Gürkan'ı göndereceklermiş."

"Manyak!" dedim, öfkeyle. "Bana inat yapıyor!"

"Tabii ki de sana inat yapıyor!" dedi Gökhan. O da öfkeliydi fakat bana değil, Bora'ya.

Şaşkınlıkla, "Senin bana öfkelenmen gerekmez mi?" diye sordum.

Gökhan yüzüme *daha neler* der gibi bakıyordu. "Ben seni kabul ettim Naz," dedi. Başını iki yana salladı. "Senin kendince sebeplerin var... Ama Kara'ya ne oluyor? Sen hamleni yaptın. Ona düşen bunu kabul etmemekti."

"Evet!" dedim, onu onaylarcasına. "Ben de zaten gıcıklık olsun diye yaptım... Sence ben, Gürkan Abi'nin gelmesini isteseydim, böyle mi davranırdım?"

"Asla!" dedi Gökhan. Başını iki yana salladı. "Kapıyı bir açardık Gürkan! Ruhumuz bile duymazdı geldiğini. Senin çalışma prensibini çok beğeniyorum ben... Açık vermiyorsun. Yalnızca laf soktun o akşam. Can yakmak için. Kara'nın umurunda olmadığını göstermek için. Hepsi bu!"

Kaşlarım havalandı. "Evet..." dedim. Boğazımı temizledim. "Umurumda da değil zaten." Derin bir nefes aldım. "O

inadından yapıyor... *Madem umurunda değilim* diye, bana meydan okuyor... Senden korkan senin gibi olsun hesabı..."

"Evet!" dedi Gökhan, öfkeyle. "Ben de bunu diyorum işte, ne gerek var?"

"Bu arada... Kendine haksızlık etme," dedim. İçten bir tavırla gülümsedim. "Sen de benim kadar iyisin. Bu dediğini sen de yapabilirdin. Sessiz ve derinden ilerlemek konusunda başarılısın."

Gökhan'ın bakışlarına gururlu bir ifade yerleşti. "Haklısın," dedi. Gülümsedi. "Biz seninle iyi bir ekip olurduk."

"Ne ekibi?" dedim, şaşkınlıkla. "Biz seninle ayrılmaz ikili olurduk!"

Gökhan, beni onaylarcasına başını salladı. "Birbirimizin dilinden anlıyoruz en başta..." dedi.

"Birbirimize benziyor muyuz sence?" diye sordum, merakla.

"Benim kadar zekisin sen de," dedi Gökhan, takdir eder gibi. "Her şeyden evvel, benim gibi sayısalcısın..."

"Sayısal zekâ başka zaten..." dedim, böbürlenerek. "Ama benim matematiğim daha iyi."

"Kesinlikle," dedi Gökhan, kendisine bir sigara yakarken. "E ben de senden güzel ilaç dozu ayarlarım. Ama olsun. Sen de ayarlayabiliyorsun sonuçta. Sonra, sen de kendi davandan kolay vazgeçen birisi değilsin. Kin tutmasını biliyorsun. Unutmuyorsun...ki bu çok önemli bir şey."

Gözlerim kısılırken, çayımdan birkaç yudum aldım. "Zaman kollamakta iyiyim," dedim.

"Ben de," dedi Gökhan. "Her şeyin bir zamanı var. Zamanı geldiğinde yapmak gerek. Bizdeki laf çok yerinde. *Erken öten horozun kafasını keserler*, maazallah..."

"Aman Allah korusun," dedim. Refleksif bir şekilde, masaya vurup kulağımı çektim. "Ava gidemeden avlarlar!"

"Dosta dostsun ama!" dedi Gökhan, Türkçe konuşmaya başlamıştı. "Bak bu özelliğinin hastasıyım!"

"Çooook..." dedim. İki elimi kaldırmıştım. "Bir insan gerçek bir dostsa, asla onu yarı yolda bırakmam. Bırakamam yani...

Ama işte gerçek dost bulmak zor bu devirde, orası başka." Ben de Türkçe konuşuyordum.

"Ben o konuda şanslıyım," dedi Gökhan, iç çekerek. "Yani Allah yukarıda, Bora harbi dosttur, hakkını yemeyeyim... Nispet yapmak gibi de olmasın."

"Yok ya ne nispeti, aşk olsun..." dedim, alınacakmış gibi. "Dostluk da aşk gibi. Her zaman denk gelmeyebiliyor."

"Öyle... Bak bana, Bora'dan başka dostum yok. Mecburum onu kollamaya. Ona bir şey olsa kim dost olacak bana?" dedi Gökhan. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ama insan nankör olmayagörsün!"

"Nankör olduğu konusunda çok haklısın!" dedim. Kollarımı bağladım. "Sen onun iyiliğini düşün... O sana tavır yapsın!"

"Aslında var ya... Şeytan diyor bas git... Yalnız kalsın amına koyayım!" dedi Gökhan, sıkıntıyla.

"Aman aman!" dedim, *bırak* der gibi. Yüzüm buruşmuştu. "O zaman da kafana kakar ileride... *Terk ettin beni* diye tribe girer. Hatayı kendinde arar mı sence o ya?"

"Aynaya bakma potansiyeli sıfır herifte!" dedi Gökhan, kızgınlıkla.

"Evet!" dedim. Gökhan'ın yaktığı ama içmediği sigaradan derin bir nefes aldım. "Bi' dur, kendine bak değil mi? Sıfır!"

"Allah da bunu böyle yaratmış..." dedi, *ne yapacaksın* der gibi. "Zor ya herif. Zor yani. Herifle konuşabilmenin, anlaşabilmenin belirli kuralları var. Kurallara uydun uydun... uymuyor musun? Siktiri çekiyor."

"Kendini dünyanın merkezinde sanıyor bence," dedim, tespit yaparcasına. "Yani bir evin bir oğlu olmak, soyadını sürdürecek tek erkek torun olmak, holding sahibi olmak, sonra mafya lideri olmak falan derken... Bu bayağı... Ben merkezci olmuş. Bencil. Aynen bencil... Sırf bencil olsa yine iyi. Cimri de. Bana ne dedi biliyor musun? Mal varlığını ikiye bölermişiz, Arjantin'deki evi de ben alırmışım. Ulan adamsan, tüm mal varlığını yap üzerime. Çünkü malum hayatımı siktin! Bence hak ettim yani bunu!"

"Ne diyorsun ya sen?" dedi Gökhan, inanamıyormuş gibi. "Servetini beşe katlayıp da sana armağan etse... Sana olan borcunu kapatamaz... Bana olan borcu da azımsanacak gibi değil. Beni vurdu vurdu!"

"Ayyy! Gökhan..." dedim, dehşete düşmüş gibi. "Ben, ne şaşırdım biliyor musun seni vurduğunda... Şoka girdim. En yakın arkadaş ya!" dedim. Gökhan, *maalesef* dercesine, başını iki yana sallamıştı. Derin bir nefes alırken gözlerim kısıldı. "Ama bak şimdi yukarıda Allah var, beni vurmaz. Yani ben ona bir kez daha silah çeksem, ölmeyi göze alır gibi. Yani güvenmiyorum falan ama o konudan emin gibiyim."

"Yok yok vurmaz seni," dedi Gökhan, beni doğrularcasına. "Zaten sen ona ne yaparsan yap sana bir şey yapmaz..."

"Yaptıkları yeter zaten, bir zahmet yapmasın!" dedim, memnuniyetsiz bir tavırla. "Vursa daha iyiydi, yaptıklarının yanında."

"Kesinlikle!" dedi Gökhan, gözlerini açarak. "Ben ona bin kez *yapma* dedim. *Pişman olursun sen* dedim. Tanıyorum çünkü herifi. Dinlemedi beni. Burnunun dikine gitti. Al sonuç..."

"Daha çok çekecek o benim elimden," dedim, ciddi bir tavırla.

"Vallahi az bile yapıyorsun bence," dedi Gökhan, büyük bir takdirle. "Ben senin yerinde olsam, takarım koluma elin herifini, getiririm bu eve, *bu da benim sevgilim, bundan sonra burada yaşayacak...* derim. Vallahi, yaparım bunu."

Gözlerim dediğini düşünürcesine kısıldı. "Öldürür?" dedim, sorarcasına.

"Öldürsün," dedi Gökhan, omuz silkerek. "Onu öldürdüyse, yeni birisini getirirdim. Sonsuza kadar öldüremez ya... Ülkede erkek kalmaz yoksa, bir yerde hapse girer zaten. Girsin. Bana ne?"

"Ayol adamların ne suçu var, ben onu kıskandıracağım diye ölüyorlar boşuna?" dedim, şaşkınlıkla.

"Kıskanmaz ki o noktada, cinnet geçirir," dedi Gökhan, gülerek.

"Aman! Manyak. Hangi erkek sevmediği kadın için bu kadar kafayı yer ya," dedim, hoşnutsuz bir şekilde. "Manyak işte! Ben merkezci, bencil, cimri manyak! *Karım da karım!* Hay o imzayı attığım günü sikeyim!"

"Sen boşanmış olmak istemez miydin Naz?" diye sordu Gökhan, aklına bu yeni gelmiş gibi.

"Deli misin?" diye sordum, öfkeyle. "İsterdim tabii!"

"Bak ben ona boşanma davası açmasını da söylemiştim... Aynıyız seninle biz, aynı! Birbirimizi anlayabiliyoruz..." dedi Gökhan.

"Beni kullanmaya devam etmesi gerekiyordu paşamın!" dedim, alayla.

"Cık cık cık..." dedi Gökhan, ayıplar gibi. "Allah da sana hakikaten en büyük cezayı vermiş, bununla karşılaştırmış seni."

"Hakikaten ya..." dedim. Gökhan sandalyesini bana yaklaştırdı ve beni kendine doğru çekerek bana sarıldı. "Sen de üzme kendini... Bırak konuşmazsa konuşmasın. Ben konuşurum seninle. Çok mu lazım onun değersiz iki lafı, çirkin çirkin...bakışı falan. Bakmazsa bakmasın. Yüzüne bakmasın! Çok mu lazım, o kötü...kara kara gözü...gözleri?!" dedim.

"Değil," dedi Gökhan. Bedenlerimiz, bizden bağımsız, hafifçe iki yana sallanmaya başlamıştı. "Özlemişim ya seni!" dedi. Elleri sırtımı sıvazlarken, "Bir akşam da poker oynayalım seninle," diye ekledi.

"Oynayalım," dedim. Ondan hafifçe ayrıldım. Başımı omzuna koydum ve gözlerimi kapattım. "Ben seni hiç özlemedim ama olsun!"

Gökhan küçük bir kahkaha atarken, "Ben de böyle söylerdim lan senin yerinde olsam, vallahi billahi aynıyız!" dedi.

Kahkaha atmaya başladım. "Hindi inanıveedim!"

Cümlemle beraber, Gökhan'ın kahkahaları da şiddetlendi. "Senin herif duymasa bari sesimizi!" Ağırlığımı ona vermiştim fakat onun da bedeni masaya doğru eğilmişti.

Galiba kolu çarptığı için, fincanlardan birisi yeri boylamıştı fakat bu sadece bizi daha çok güldürmüştü. Uzun zamandır, çok uzun zamandır bu kadar gülmemiştim. Gökhan'ı değil belki ama Gökhan'la gülmeyi çok özlemiştim.

Dakikalar sonra, Bora buz gibi bir sesle, "Gökhan!" diye bağırıncaya dek, kahkahamız kesilmemişti.

"Duymuş," dedi Gökhan, dişlerini dudağına bastırarak. Daha fazla gülmemek için o kadar komik bir ifadeye bürünmüştü ki, gecenin en yüksek kahkahasını attım. Ellerimi dudaklarıma bastırarak kendime gelmeye çalışsam da nafileydi, gülüyordum. Bora'nın adım sesleri mutfağa yaklaşırken, Gökhan da yüz ifadesini toplamaya çalışıyordu ama ben gülerken pek başarılı olduğu söylenemezdi.

"Gökhan diyorum!" dedi Bora. Hala kahkaha atıyordum ama Allah'tan sırtım kapıya dönüktü. Fakat Gökhan'ın vay halineydi çünkü Bora'nın alenen yüzüne bakarak gülmeye devam ediyordu. Bora birkaç saniye sonra, "Ne bu kadar komik olan?!" diye sordu. Öfkesi sesine yansımıştı. "Ben sana seni daha çok güldürecek bir şey söyleyeyim..." diye ekledi, Gökhan ona cevap vermeden. "İçimizde Mehmet'in bir adamı var!"

Gökhan, Bora'nın dediğinin aksine daha çok gülmemişti; ikimizin de kahkahası bıçakla kesilir gibi kesilmişti.

Şaşkınlıkla Bora'ya dönerken ayağa kalktım. Bora'nın bakışları Gökhan'ın gözlerinden ayrılmıyordu. "Topla adamların hepsini!" dedi, emredici bir üslupla.

"N'oldu?" diye sordu Gökhan. Gülerken gözlerinden akmış yaşları siliyordu. "Nereden anladın?"

Bora, sertçe, "Adamları bahçeye topla Gökhan!" dedi. Gökhan başını *tamam* der gibi salladı ve mutfaktan çıktı. Bora cebinden telefonunu çıkarttı ve hızla birisini aradı. Çok geçmeden, "Eve gel. Özge'yi de al!" dedi. Muhtemelen Sergio'yu aramıştı. Karşı tarafı dinleme gereği duymadan telefonu kapattı. Önce mutfaktan sonra evden çıkmıştı ama ben bir süre, olduğum yerde kıpırdamadan bekledim. İçimizde Mehmet Şahindağ'ın bir adamı olduğunu kabul

etmek istemiyordum. Bora ve Gökhan'ın bilgi eksikleri olduğu için imkanları da kısıtlıydı fakat benim değildi. Eğer içimizde, bugün hala bir hain olabiliyorsa, bu benim ve OCTO'nun suçu olurdu. Bunu kabul etmem mümkün değildi.

Banyoya girip kapıyı kilitledim ve OCTO ile irtibat kurduğum telefonu arka cebimden çıkarttım. Onlara mesaj atmam gerekiyordu fakat bunun doğru bir hamle olup olmadığını kestiremiyordum. Böyle bir şey mümkün değildi ama ya hain onlardan biri ise, o zaman ne yapardım? İhtimaller üzerime bocalanırken, kimseye güvenmediğim bir sınavda olduğumu düşünmüştüm. Sanki zombilerin arasında kalmıştım ve dünyayı kurtarmak benim elimdeydi. Açıkçası ben vampirleri daha çok seviyordum!

Telefon elimde uzunca bir süre geçirdiğimi Sergio'nun sesini duymamla anlamıştım. Tüm vücudum gerilmiş, içeriye gidebilmek için beynimden bir komut bekliyordum. Bensiz de başlayabilirlerdi fakat yanlarında olsam daha iyiydi. Her ne kadar Mehmet Şahindağ'ın gücüyle yüzleşmek, istediğim bir şey olmasa da bunu yapmak zorundaydım.

Aynaya baktım. Omuzlarıma kadar uzanan, düz sarı saçlarımın uçlarını parmaklarımla taradım. Gülmekten yaşaran gözlerim sebebiyle, göz kapaklarıma bulaşan rimeli temizledim. Fondöten ile kapatılmış dövmemin olduğu yere bakışlarım ilişti. Güçlü görünüyordum. İçerideki haini bulabilecek kadar güçlü.

Adımlarım salona ilerlerken, Bora'nın tok ve sert sesini duydum: "Hiç kimseye güvenmiyorum ben Çınar!"

"Haklısın ben de..." dedi Sergio, endişeli bir sesle. Salona girdim. Gökhan'ın, Sergio'nun ve Özge'nin bakışları bana çevrilmişti. Gökhan tek kişilik koltukta otururken, Özge ve Sergio üçlü koltuğun birer köşesine yerleşmişlerdi. Bora ise, hakimiyetin kendisinde olduğunu belli etmek istercesine ayakta duruyordu. "Ama hepimiz aynı amaç için uğraşıyoruz... Hain bizden, bu odadakilerden birisi olamaz." Gökhan'ın karşısındaki tekli koltuğa geçtim. Bacak bacak

üzerine atıp, ifadesiz bir şekilde bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Fakat onun gözleri beni yok sayıyordu.

"Ne malum?!" diye sordu Bora, alaylı bir ifadeyle. "Bak ben bu filmi daha evvel çok kez izledim..." dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi ve bakışlarını Gökhan'a çevirdi. "Benim evime daha evvel çok kez hain yerleştirildi."

"Hain olduğunu nereden anladın?" diye sordu Özge, merakla. Bora'nın bakışları Özge'ye çevrildi. "Eğer onu söylersen... Belki bir iz sürebiliriz."

"İşte kilit soru!" dedi Bora. Elini kot pantolonunun cebine soktu. Cebinden bir bileklik çıkarttı ve herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırdı. "Bu ablamın bilekliği!" dedi. Kimseden çıt çıkmıyordu. Sergio, Özge ve Gökhan, dumur olmuş gibi Bora'nın elindeki bilekliğe bakıyorlardı. "Bavulumdan çıktı!" dedi Bora.

Bu akşam Annie'nin kolunda bilekliği yoktu! Ben bunu nasıl fark etmezdim?!

"Ablanın değildir belki," dedi Gökhan, yavaşça. Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrildi. "Yani... Bileklik bilekliğe benzer Kara."

Bora, altın künyeye benzer, el işçiliği bilekliğin arkasını çevirdi. "Kaç tane bilekliğin arkasında, BK yazıyordur?" diye sordu, alayla. "Ben hediye ettim bunu ablama!"

"E belki Mehmet yaptırmıştır?" dedi Özge, şaşkınlıkla. Bora'nın gözleri kısılırken Sergio ve Gökhan hala ağzını açmıyordu. "Ablanın değildir bu... Sonuçta Mehmet biliyordur böyle bir bilekliği olduğunu... Kafanı karıştırmak için yaptırmıştır?"

"Ne diyorsun Özge?" diye sordu Bora, öfkeyle. Özge de ne dediğini muhtemelen bilmiyordu. Beyza Karabey'in yaşadığını öğreneli az bir zaman olduğu için sadece saçmalıyordu. Çünkü konu bilekliğin Beyza Karabey'e ait olup olmaması değil, Mehmet Şahindağ'ın bu eve bir bileklik sokmasıydı. En azından Bora için. Fakat işin aslı böyle değildi. O bilekliği bu eve Mehmet Şahindağ değil Beyza Karabey'in bizzat kendisi sokmuştu. Aslında bu eve de değil,

diğer eve. Bora ve Özge bilmese de, Sergio ve Gökhan biliyorlardı ki, Annie bu bilekliği kolundan asla ama asla çıkartmıyordu. "Ne fark eder Mehmet mi yaptırtmış ben mi yaptırtmışım? Mehmet bu eve bir adam sokmuş ve o adam da bu bilekliği benim bavuluma kadar koymuş işte... Yine yanı başımıza kadar girdiğinin mesajını veriyor bize!"

"Doğru..." dedi Özge. Sussa hepimiz için çok daha sağlıklı olacaktı. Sonuçta o bir ajandı ve ilk defa birinden bir şeyler saklamıyordu; azıcık soğukkanlı olması gerekiyordu. "Kim peki sence içerideki adam?"

"Ben de onu merak ediyorum," dedi Bora. Bakışları Sergio ve Gökhan arasında dolaşıyordu. "İçerideki adam kim?" diye sordu, merakla. "Selim dışında bu eve girip çıkan yok... Selim'le de konuşacağım, ayrıca!" Gökhan'ın bakışları hafifçe bana çevrildi. Bana sorarcasına bakıyordu. Birlikte Annie'yi görmeye gittiğimiz gün, o bilekliğin kolunda olduğunu görmüş olmalıydı ve on altı gün evvel gelip kardeşini gördüğü bilgisine vakıf değildi. "Belli ki kimse parmak kaldırmayacak?" dedi, Bora.

Sergio, ters bir ifadeyle, "Bu odadakilerden şüphelenemezsin," dedi.

Bora sinirle güldü. "Nedenmiş o?" diye sordu. Alaycı bakışlarını Sergio'nun gözlerinden çekmiyordu. "Benden nefret ediyorsun Çınar!" dedi. Kaşları havalandı. "Kara'ya karşı içinde büyüyen bir kibir var! Ne bileyim sözde benim yanımdaymış gibi davranmadığını?" Bakışları Özge'ye çevrildi. "Sen ajan değil misin? Ne bileyim seni İstihbarat'a yerleştirenin aslında Mehmet olmadığını? Ne bileyim her şeyin bir oyun olmadığını?!"

"Kara bi' sakin ol..." dedi Gökhan, uyarıcı bir ifadeyle.

"Sen kes sesini!" dedi Bora, öfkeyle. Bakışları şimdi de Gökhan'a çevrilmişti. "Senin güvenlik çemberine rağmen oluyor bunlar, farkında mısın?!" diye bağırdı. Öfkeli bir soluk verdi. "Bana laf yetiştireceğine, bu bilekliğin benim bavuluma nasıl girdiğini bul!"

"Ben koydum!" dedim, dan diye. Bora, on altı gündür bana değdirmediği kapkara gözlerini, yavaşça artık zümrüt yeşili olduğunu iddia ettiği ve fakat rengini benim bilmediğim, belki öğrenmek de istemediğim gözlerime çevirdi. Özge'nin susması gerektiğini iddia eden bana konuşma hakkını kimin verdiği kadar, dediklerimi nasıl toplayacağımı da merak ediyordum. "Yani bavuluna değilse bile... Mehmet'ten onu alan benim." Odayı kaplayan gergin sessizlikte, Bora bir parça şaşkın, bir parça meraklı bakışlarla bana bakıyordu. "Hain arama boşuna... Hain falan yok." İddialı cümleler kurmakta üzerime yoktu fakat dikkatleri öyle bir çekiyordum ki, Bora'nın beni hain zannetmemesi için de bir sebebi yoktu. "Baş başa konuşsak olur mu?" diye sordum.

Bora, hiç düşünmeden salondan çıkmak üzere adım attığında ayağa kalktım. Sergio, Özge ve Gökhan'ın bakışları üzerimdeydi ama bunu önemsememeye çalıştım. Bora'ya ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum fakat bir şekilde bir şeyler uyduracaktım. Uydurmak zorundaydım. İçeride hain olduğunu düşünmesi bizi düzlüğe çıkarmadığı gibi, her şeyi daha da karıştırırdı.

Bora, kendi yatak odasına girdiğinde, geçmem için beni bekledi ve sertçe kapıyı kapadı. Derin ve kesik bir nefes aldı. Birkaç adım atarak bana yaklaştı. Kapkara gözleri ifadeden yoksundu fakat derinlerindeki kırgınlık, o akşamki gibi yerli yerindeydi. "Bana bu kadarını da yapmış olamazsın, değil mi?" diye sordu.

Kendimden emin bir ifadeyle, "Hain değilim," dedim. Fakat bu yeterli bir açıklama değildi. "Mehmet Şahindağ beni kaçırdığında bana vermişti bu bilekliği... Sana iletmem için..." diye devam ettim, düşünüyormuş gibi. "*Ablasından kalan son şey* mi dedi, ne dedi... Öyle olmalı. Sana söylemeyi unutmuşum..."

"Unutmuşsun?" dedi, sorar gibi. Bunun unutulmayacak bir şey olduğunu kendisi de benim kadar iyi biliyordu.

"Bana güvenmediğini biliyorum," dedim. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Mehmet Şahindağ ile iş birliği yapacak son

insanım. En azından buna inanabilirsin."

"Sana bir kez inanmadım ve sonra çok pişman oldum Nazlı," dedi. Kara gözleri, gözlerimi delip geçerken, oynadığımız oyun yüzünden aceleye gelen nişanımıza rağmen beni hain ilan edişi, beni sevmediği için onu sevdiğime inanmayışı bir kez daha içimi kasvetle kapladı. "Sonra da her inandığımda pişman oldum..."

"Anlıyorum," dedim, kısaca. "Fakat unutma ki, Mehmet Şahindağ ailemin katiliymiş. Ve Anıl'ı aldı benden."

Başını beni anladığını belli etmek istercesine salladı. "Mehmet'e ayrı, bana ayrı oynayan ama ikimizin de hayatında bulunmuş bir kadın var içeride... Sakın yanlış anlama... Özge'yle seni kıyaslamak için söylemiyorum bunu. Ama çok zor ve kimin düşman olduğunu algılamakta artık zorlandığım bir hayatım var..." dedi.

"Anlıyorum," dedim, yeniden. "Haksız değilsin de..." Bakışları cevapsız sorularla doluydu. "Ben hain değilim Bora," dedim.

"Seni bulduğumuzda... Üzerinde ne çanta ne palto... Cebi olan hiçbir şey yoktu. Seni ben aldım oradan," dedi.

"Sütyenime koymuştum," dedim, hiç düşünmeden. "Dövüşürken kaybolmasın diye..."

Bakışları hala sorgulayıcıydı. "Seni banyoya ben soktum hatırlarsan Nazlı," dedi.

"Ben soyunurken sen bakmıyordun," dedim. O da düşünüyor ve parçaları birleştirmeye çalışıyor gibiydi. "Ilık suyu ayarlamaya çalışıyordun."

"Sana müdahale ettiklerinde sütyenini çıkartmamış olamazlar..." Bıkkın bir nefes verdi. "Nazlı, birisini mi korumaya çalışıyorsun?" diye sordu, merakla.

"Hayır," dedim. Yalan söylediğimi anlaması mümkün değildi. Şu anda, Bay Ortiz'in karşısında bile yapmaya üşendiğim rolü, hayatımın rolünü oynuyordum.

"Neden bana vermedin peki?" diye sordu.

"Unuttum," dedim, *zaten bunu söylemiştim* der gibi.

"Bu unutulacak bir şey mi?" dedi, *yapma* der gibi.

"Ben unutuyorum..." dedim. Bora anlamadığını belli edercesine bana baktı. "Psikolojik... Halüsinasyon, hafızada boşluklar ve kısa süreli dalgınlık..."

"Taylor ya da Bay Ortiz bana bundan bahsetmedi?" dedi, sorarcasına. Bilekliği avcunun içinde sıkmaya başlamıştı. "Psikolojik problemler yaşadığını biliyorum ama..."

"Onlar da her detayı bilmiyorlar," dedim. İfadem dümdüzdü. Hesap verir gibi. "Mehmet Şahindağ'ın *ev* dediği yere kaç saatte ulaşacağını duydum sanki ama silmişim o sayıyı... Siliyorum, bazen... Seni karargâhta gördüğümde, ilk gün... Çıktım gittim Boston'a. Oradan New York'a. Sonra yine Boston'a... Dönmek istemedim Langley'e. Bayılmışım Anıl'ın yattığı hastanenin orada... Hastanede uyanmışım John'un evine gitmeden mesela ama bende o an yok. Silinmiş. Öyle... Mesela kolum için doktora gitmeyi Gökhan'la konuştuğumuzu da hatırlamıyordum. Sen söylemiştin ya... Bazen oluyor."

"Bu çok ciddi bir durum..." dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bunu nasıl bilemezler? Psikoloğun bunu nasıl saklar?"

"Benim bir psikoloğum yok," dedim.

Bora'nın yüzüne bir kez daha yayılan şaşkınlık, bu kez dudaklarının da aralanmasına sebep olmuştu. "Ne?" dedi. Farkında olmadan, bana doğru bir adım atmıştı.

"Psikoloğum dediğim kişi... Arkadaşım," dedim. Ağırlığımı sağ bacağımdan sol bacağıma verirken, kollarımı bağladım. "Arkadaşım olduğu için de beni tedavi edemiyor... Zaten ben psikolojik yardım almak istemiyorum."

"Psikolog ama değil mi, arkadaşın?" dedi, merakla.

"Evet," dedim.

Başını *anladım* der gibi salladı. "Ona söyle... Artık değil," dedi. Öfkeyle, sesli bir nefes verdi. "Sana göz göre göre zarar veriyor!" dedi.

"Bu onunla benim aramda... Buna saygı duymak zorundasın... Aynı yatakta duyduğun gibi..." dedim. Bora'nın kaşları çatılmıştı. "Sana bunları beni düşün, benim için tasalan diye anlatmıyorum. Bilmen gerektiği için

anlatıyorum..." dedim. Bora *yapma* der gibi başını iki yana salladı. "Bak Bora," dedim, ciddi bir ifadeyle. "Eğer bunu Bay Ortiz'e söylersen, bana o zaman sen zarar vermiş olursun. Adam zaten beni değil ÖRGÜT'ün çökmesini önemsiyor. Sence beni önemsese, psikolojik problemler yaşamama sebep olan insanla çalışmayı, bana görev diye verir miydi?" Bora, yüzüne bir tokat yemiş gibi sersemledi fakat ben ona laf sokmuyordum.

"Bak sana laf sokmuyorum..." dedim, uzlaşmacı bir tavırla. Derin bir nefes aldım. "Olanı söylüyorum sadece... Lütfen bu aramızda kalsın..." Dudakları bir şey söylemek üzere aralandığında, konuşmasına fırsat vermeden ben devam ettim: "Sana bunu söylemeyebilirdim ve sen de bir hain aramaya devam edebilirdin. Ama ben seninle özelimi paylaştım."

Zorlukla yutkundu ve birkaç saniyeliğine başını kaldırıp gözlerini tavana çevirdi. Kapkara bakışları yeniden beni bulduğunda, "Bir psikologdan yardım alacağına söz ver bana," dedi.

"Sen söz ver," dedim. Gözlerine meraklı bir ifade yerleşti. "Bildiğini okumayacağına, kendi doğru bildiğin şeyi yapmayacağına, Annie'nin mesleğine dokunmayacağına, bana saygı duyup bekleyeceğine sen söz ver..." Bora hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine bakıyordu. "Eğer sen beni şaşırtırsan... Belki ben de tedavi olurum."

"Olmak zorundasın!" dedi, baskın bir tonlamayla. "Belki ne? Zorundasın!"

"Hiçbir şeye zorunda değilim," dedim, kestirip atar gibi. "Hayat benim hayatım. Ve bu hayatı nasıl yaşayacağıma sadece ben karar veririm."

Yüzüne buruk bir tebessüm yayıldı. "Haklısın," dedi. Gülümsedi fakat bu gülümseme oldukça tatsızdı. "Ben kimim ki?" dedi, başını iki yana sallayarak. Beni tepeden tırnağa süzdü ve kara gözleri, yine, gözlerimde durdu. "Önemsiz birisi..." Arkasını döndü ve hızlı adımlarla odadan

çıktı. Oda kapısı bu sefer gürültüyle değil, sessizce kapanmıştı.

♠

Salondaki üçlü koltuğa oturmuş, hazırladığım listeyi kontrol ediyordum. Mehmet Şahindağ'ın iş yaptığı adamlardan, bu civarda kumar oynayanların sayısını günlerdir uğraşarak çoğaltmayı başarmıştım. Bunun için CIA'in arşivinde epey zaman geçirmem ve birkaç kumarhanenin veri tabanına gizlice sızmam gerekmişti. Benim düzenli olarak kullandığım bilgisayarlar, hala CIA tarafından bana tahsis edilen evin bodrumundaydı ve bir ara onları oradan aldırmam lazımdı. Bunu OCTO'dan istersem, onlar bu eve sokamazlardı. Bora'dan yardım istemem lazımdı fakat o da on altı gün boyunca benim yüzüme bile bakmamıştı ve ben de ilk adımı atan olmamak için, konuyu açamamıştım. Dün akşam biraz olsun diyaloğa girdiğimiz için belki benimle barışabilirdi ama emin de olamıyordum.

"Günaydın," dedi Gökhan. Ayak ucuma oturdu. "N'apıyorsun?" diye sordu.

"Çalışıyorum," dedim, ekrandan bakışlarımı ayırmadan. "Erken kalkmışsın..."

"Harry geldiğinde uyandım ama canım biraz boş boş yatmak istedi," dedi. Gökhan'ın odası bu katta, arka bahçeye bakıyordu ve ben Harry ile dövüş çalışırken genelde uyanıp bahçeye çıkıyordu. "Dövüşürken neden bağırıyorsun?" diye sordu, merakla.

Güldüm. "Sence de daha havalı olmuyor mu?"

"Kendini daha çok yoruyorsun çünkü nefesini tüketiyorsun!" dedi Gökhan, kabul etmez bir tonlamayla. Sıkıntılı bir nefes verdi. Merakla, "Atış da çalışman gerekmez mi?" diye sordu.

"Gerekmez atışlarda iyiyim," dedim. Bu eve dokuz mil uzaklıktaki bir kumarhanede daha Mehmet Şahindağ'ın iş yaptığı bir adam avlamıştım. "*Yeep*!" diye bağırdım, sevinçle.

"N'oldu?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla. Bora'nın oda kapısının açıldığını duydum.

"Güzel şeyler," dedim, notebooku kapatırken. Sırtımı açmak için gerindim. Boynumu sağa ve sola yatırırken yorgun olduğumu hissetmiştim.

"Uyumadın mı sen dün akşam?" diye sordu Gökhan. Bora merdivenlerden inmiş ve mutfağa girmişti. "Neden bu kadar yorgunsun?" Gökhan da Bora'nın mutfağa girdiğini duymuş olmalıydı. "Bana da kahve yapsana!" diye seslendi. Benim için de kahve yaptırması için kaş göz yaptım. "Naz'a da yapacakmışsın!" diye bağırdı Gökhan. Karnına tekme attım. Anlık bir gafletle, "Ah!" diye bağırdı ve yüzüme *ne* dercesine bakmaya başladı. Bunun benim isteğim değil, kendisinin isteği gibi davranması gerekirdi!

"Zaten bütün gece uyumadım," dedim, ters bir ifadeyle. "Gece evde değildim. Sabah geldim!"

"Nasıl?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla. "Sabaha karşı yattım zaten ben, evden çıksan duyardım!" dedi.

"Duymuyorsun," dedim, gülerken. "Görünmez bir insan kadar sessiz olabiliyorum."

"Kapıdakiler gerizekalı mı bana haber vermediler?" dedi Gökhan. Kaşları çatılmıştı ama tam bir sabah mamuru gibi görünüyordu.

"Onların da haberi yok. Kaçtım," dedim, gülerek. Bora salona elinde iki fincan kahve ile gelmişti. Sanırım bana hala küstü. Keyfi bilirdi. "Çok iyi değil güvenlik şirketin..." dedim, alayla. Bakışlarımı Gökhan'dan çekmiyor ve Bora'ya bozulduğumu belli etmemeye çalışıyordum.

"Nasıl kaçtın?" diye sordu Gökhan, merakla. Bakış açıma fincan girdiğinde, şaşırdığımı gizlemeye çalışırcasına Bora'ya döndüm. Bana kahve uzatıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim, kahveyi elinden alırken. Başıyla *bir şey değil* der gibi bir işaret yaptı ve tekli koltuğa ilerledi.

Gökhan'ın bakışları Bora'ya çevrilmişti. "Bana?" dedi, sorarcasına.

Bora, ters bir ifadeyle, "Hizmetçin miyim oğlum ben senin? Git kendi kahveni kendin yap," dedi. Anlaşılan Gökhan'a hala kızgındı. "Ne bakıyorsun?" diye sordu, aynı ters ifadesiyle.

Gökhan'ın bakışları bana çevrildi. "Nasıl kaçtın?" diye sordu.

Kahvemden büyük bir yudum aldıktan sonra, "Bir gün seni de kaçırırım," dedim. Gülümsedim. "Poker oynadım. Aşırı iyi oyuncularla üstelik!"

Gökhan, alayla güldü. "Ama ben o masada oturmuyordum, nasıl aşırı iyi oyuncularla oynayabilirsin ki?" Komik değildi ama özgüveni karşısında kahkaha atmıştım. "Guerra'nın mekanında mıydın? Gerçi kamera kayıtları bize çalışıyor artık onların."

"Üyesi olduğum özel mekanlar var, artık Guerra'nın mekanına gitmem..." dedim, umursamaz bir tavırla. "Sizin devamlı izlediğiniz yerde ne işim olur benim, çok sıkıcı..."

"Sergio Morris avlamayı bekliyoruz," dedi Gökhan. Allah'tan Bora, gözlerini devirdiğini görmemişti.

Bora'nın Guerra'dan istediği kamera kayıtlarının, tam da Bora'nın söylediği gibi *derhal* geldiğini ben sonra, Gökhan'dan öğrenmiştim. Kamera kayıtlarını izlediğimde, Sergio tuvalete girmemiş gözüküyordu. Önce görüntülerin kesilip biçildiğini düşünmüş ve Gökhan'ın ekibinin bunu nasıl anlayamadığını şaşkınlıkla karşılamıştım fakat sonrasında gerçeği Sergio'dan öğrenmiştim. Sergio o akşam, tuvaletin içindeki, malzeme kabini olarak görünen fakat aslında özel bir geçite açılan kapıdan tuvalete girmiş ve yine o akşam kumarhane içinde hiçbir kameraya herhangi bir görüntü vermemişti. Bunu öğrendiğimde, Bora kamera kayıtlarını isterken panik yapmama sebebiyet verdikleri için hem Tarantula'ya hem de Sergio'ya kızmıştım fakat onlar beni umursamamışlardı. Söylediklerine göre bu da bir taktikti; bir şey saklıyormuş gibi davranıp altından hiçbir şey çıkmaması, Bora'nın güvenini kazanmalarına gidecek bir yoldu.

Açıkçası ben bahsettikleri bu yolun yol olmadığına emindim ama onları kendi hallerine bırakmıştım.

Telefonumun titrediğini fark ettiğimde, kahvemi tutması için Gökhan'a uzattım. Cebimden telefonumu çıkarttım. John arıyordu. "Günaydın Sevgili Profesör," dedim, neşeli bir tavırla.

"Sabah neşesi?" dedi John, sorar gibi. "Sana uğrar mıydı böylesi duygular?"

"Uyumadım daha..." dedim, gülerken. "Ondan."

"Süper!" dedi John, alaycı bir tavırla. "Yardımına ihtiyacım var, ne şanslıyım!"

"Dinliyorum," derken, ayağa kalkmış ve kahvemi Gökhan'dan alıp pencereye doğru ilerlemiştim. "Umarım bir sorun yoktur."

John derin bir nefes aldı. "DC'deyim Nina. Joseph ile görüşmem gerek. Ama ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum," dedi. Kahvemden büyük bir yudum daha aldım. "Bana telefon numarasını verir misin?"

"John, Tarantula'ya sormadan numarasını sana vermem doğru olmaz," dedim, düşünceli bir şekilde. "Ama bugün onu görmeye gideceğim. Dilersen sana ulaşmasını söylerim."

"Ulaşmaz," dedi John, kaygılı bir şekilde. Kısa bir es verdi. "Nina, bak bu çok önemli."

Kendimden emin bir ifadeyle, "Ben ısrarcı olursam arayacaktır seni," dedim. John'un sıkıntılı nefesi kulağıma çarptı. "Hadi ama John! Yaparım dediğim şeyi yaparım, biliyorsun beni."

"Peki," dedi John. "Haber bekliyorum."

Telefonu kapattım ve cebime koydum. Gökhan merakla bana bakıyordu ama Bora, bakışlarını elindeki telefondan çekmiyordu. "Sen nereden tanıyorsun bu Tarantula'yı?" diye sordu Gökhan, merakla.

Aksi bir şekilde, "Ne çok soru sordun sabah sabah!" dedim. Bu soru cevabını verebileceğim bir soru değildi. "Çok meraklısın!"

"Çünkü sen değilsin," dedi Gökhan. Yüzüne küskün bir ifade yerleşmişti. "Ben sana her şeyi anlatıyorum ama!"

Gözlerimi devirmem, Gökhan'ın yüzünün daha da asılmasına sebep olmuştu.

Bakışlarım Bora'ya çevrildi ama o hala elindeki telefonla ilgileniyordu. Bana kahve yapmasından aldığım cesaretle, "Yalnız konuşabilir miyiz bi'?" diye sordum. Bora'nın bakışları birkaç saniye beklememe rağmen beni bulmadı. "Bora?" dedim, sorarcasına. Ağır ağır bakışlarını telefondan kaldırdı ve sanki kendisine söylediğimi ancak anlamış gibi bir ifadeyle, Gökhan'a döndü. Gökhan kendisine iletilen sessiz mesaja kafa sallamakla yetindi ve ayağa kalktı. Hızlı adımlarla salondan çıkarken, bana şakayla karışık ters bir bakış atmıştı. Bora, kahvesinden bir yudum alırken, "Bodrumdaki bilgisayarların, teşkilattan kimseye belli edilmeden buraya taşınması gerek..." dedim.

Umursamaz bir ifadeyle, "Söyle Selim'e," dedi ve bakışlarını yeniden telefonuna çevirdi.

"Sen ilgilensen?" dedim, ısrarcı bir tavırla. "Ben tüm gün dışarıda olacağım ve döndüğümde bilgisayarlarıma ihtiyacım olacak. Ayrıca bodrumun arka tarafı cephanelik. Birisinin adamların başında-"

Bora telefonunu kulağına götürüp, "Efendim," dediğinde, cümlem yarım kalmıştı. "Müsaitim," dedi. Aslında müsait değildi çünkü benimle konuşuyordu. "Olur, bakarım..." dedi. Kahve fincanını sehpanın üzerine koydu ve ayağa kalktı. Ben kendisiyle konuşmaya çalışmıyormuşum kadar rahat bir ifadeyle salondan çıktığında, en amiyane tabirle mal gibi, arkasından bakakalmıştım.

♠

OCTO'nun toplantı binasının çatı terasında, sıkıntılı bir şekilde sigara içiyordum. Sinirden elim ayağım zangır zangır titriyordu ve duygularımı kontrol etmekte zorlanıyordum. Bora kimdi ki, beni salonda mal gibi bırakıp evden çıkabiliyordu? *O da onu dedi ya işte Naz, "Ben kimim ki?" dedi. Belli ki hala kırgın!"* Ona da kırgınlığına da başlamasını bilirdim ama sakin olmak zorundaydım. O benim hayatımın içine ederken ben ona böyle kaba davranmamıştım. *Emin*

misin Naz? Bir keresinde herkesin içinde "Allah belanı versin senin!" diye haykırmıştın ve tüm adamları size bakmıştı... İçimdeki ses susmazsa, beynimi bıçaklayarak o sesi öldürebileceğimi hissettim.

Derin derin nefesler almaya ve sakinleşmeye çalışıyordum. Keşke Bora'dan değil Gökhan'dan yardım isteseydim ama bilgisayarlarım ve cephanem öyle değerliydi ki, sadece Bora'ya güvenebilmiştim. Hem Gökhan'dan yardım istediğimde parçaları kurcalama ihtimali vardı ve üstün teknolojinin kaynağını araştırırdı. Bora ise bunu o kadar umursamazdı. Bilgisayar parçalarından falan anlamıyordu bir kere... *Ama bence silahlardan anlıyor Nina. O silahları nereden bulduğunu sormayacak mı?* İsteğimi umursamadığı için o silahları göremeyecek ve soramayacaktı. Bana kahve yapmış olmasının, benimle barıştığı anlamına gelmediğini ancak fark etmiştim. Arkasından mal gibi bakakaldığımda!

"Hey!" dedi Bat. Öfkeyle ona döndüm. "Ovv... Bu ne böyle?" diye sordu, şaşkınlıkla. Güldü. "Öldürücü bakışlar!"

"Çok sinirliyim!" dedim. Bat'in koyu mavi gözleri ışıldarken, yüzüne hin bir ifade yerleşti. "Sakın aklından bile geçirme!" dedim, kızarak. Fakat artık çok geçti. Bat çoktan köşedeki hortumu almış ve musluğu açarak suyu bana tutmaya başlamıştı. "Çocuk musun?!" diye bağırdım. Çığlık atarken, elimdeki metal çakmağı da Bat'e fırlatmıştım fakat çakmak ona değil, sesimizi duyup terasa çıkan Lizard'ın kafasına isabet etmişti.

"Sikeyim!" diye bağırdı Lizard, kafasını tutarken. Yerdeki çakmağı aldı ve hala beni ıslatmaya devam eden Bat'e fırlattı. "Kapat şu siktiğimin suyunu!" diye bağırdı. Bu yetmemiş olacak ki, "Vanayı kapatın!" diye aşağıya seslendi. Sırılsıklam olmuştum. Bat'e doğru atıldım ve elindeki hortumu çekiştirmeye başladım. Lizard da Bat'e doğru yaklaşınca, ikimize direnemedi ve suyu kesilen hortum benim ellerime geçti. Bat'in sırtına hortumla vururken,

katmerlenmiş öfkemi boşalttığımı hissediyordum. Lizard onu tutmasa benim hakkımdan gelebilirdi; o yüzden şanslıydım.

"Kavga çıkmış!" diye bağırdı Bear. Yanımıza yaklaştı ve beni karnımdan tutup kaldırarak, Bat'ten ayırmaya çalıştı. Hortumu onun yüzüne geçirdiğimde ise beni olduğum gibi yere bırakmak zorunda kalmıştı. "Bana neden vuruyorsun?!" diye bağırdı.

"Suyu açtır, Bat ıslanmadan aşağıya inmeyeceğim!" dedim, öfkeyle. Bat kocaman bir kahkaha attı. "Suyu açsın birisi, yoksa aşağıya atarım arkadaşınızı!"

Bat, kahkahalarının arasında, "Senin de arkadaşınım!" dedi fakat ben gülmüyordum. Hortumla ona bir kez daha vurdum. "Tamam yeter!" dedi, alaycı bir üzüntüyle. "Keskin nişancıyım ben! Kollarım bana lazım!"

"Neler oluyor?!" diye bağırdı Tarantula. "Tüm sokakta sesiniz duyuluyor!"

"O başlattı!" dedim, hortumla bir kez daha Bat'e vururken.

Tarantula'nın bakışları önce Bat'e, sonra yeniden bana çevrildi. "Hasta olacaksın. Hava buz gibi. Git üzerini değiştir!" dedi. Hasta olacak kadar narin bir bünyem yoktu ve bu derdim değildi. "Bat! Çocuk musun? Neden yaptın bunu?"

"Eğlendik!" diye bağırdı Bat, dan diye. Bu çıkışı beklemiyordum. Lizard da beklemiyor olacak ki, Bat'in kolunu bırakmıştı. "Sana ne Tarantula? Sen neden karışıyorsun?"

Tarantula'nın öfkelendiğini hissettim. Ben hortumu yavaşça yere bırakırken, Falcon, Annie ve Sergio da terasa çıkmışlardı. "Burada olan her şeyin beni ilgilendirdiğini unuttun sanırım?!" dedi Tarantula, sertçe.

Bat'in kaşları havalandı. "Seni ilgilendirenin ne olduğunu hepimiz biliyoruz!" dedi. Tarantula bu meydan okuma karşısında Bat'e doğru bir adım atarken, kalan herkes sus pus olmuştu. "OCTO içindeki söz hakkın, arkadaşlarımızla nasıl iletişim kuracağımızı da belirlemiyor herhalde değil mi?!"

"Haddini aşma!" dedi Tarantula, ikaz dolu bir ifadeyle.

"Neden, ne yaparsın?!" diye sordu Bat, alayla. Bu bir anlık bir şey olamazdı. Bat'in içinde her ne birikmişse, belli ki şimdi kusuyordu. "Nina ile görüşmemizi mi yasaklarsın? Ne yaparsın?!"

"Beyler!" dedi Annie sertçe. Ya da bu ikazı yapan bizzat Lion'du. "Toplantıya geçelim!"

Bat, Tarantula'yı tahrik etmek ister gibi, "Söyle?! Ne yaparsın?!" dedi.

"Bat!" dedi Lion. Tarantula ve Bat'in arasına girdi fakat bakışları yalnızca Tarantula'nın gözlerindeydi. "Lütfen uzatma," dedi. Öyle bir ifadeye sahipti ki, bana *görümcelik* yaptığını düşünmeden edememiştim. Tarantula'nın bana olan hislerinin pekâlâ Annie de farkındaydı ve bundan hoşlandığı söylenemezdi. Zaten kardeşini bunca seven bir kadının, kardeşinin karısına aşık olan bir adamın hislerinden hoşlanması, pek görülmüş bir şey de olamazdı.

"Biz sadece şakalaşıyorduk," dedim, ifadesiz bir sesle. Tüm gözler bana çevrildi. "İlk değil ve son da olmayacak."

"Her şaka Tarantula'ya kadardır," dedi Bat, bıkkın bir tavırla. Tarantula'nın yanından geçerken ona omuz atmıştı. İçeriye girdi. Lizard, Bear ve Falcon da Bat'i takip etti. Tarantula'nın bakışları Sergio ve Annie'yi es geçip bana çevrildi ve sıkıntılı bir nefes verip, o da içeriye girdi.

Sergio, üzerinden paltosunu çıkartıp benim omzuma koyduğunda, kendime hafif ıslanmış bir sigara yakmıştım. Annie, meraklı bakışlarla beni izliyordu. "Çok sinirliyim, Bat de kafamı dağıtmak istedi ama öfkeme çarptı. Krize döndü..." dedim, açıklamak ister gibi.

"Bat ve şebeklikleri... Sorun yok," dedi Annie. Sıcacık bir tavırla gülümsedi. "Tarantula belli ki tersinden kalkmış."

Sergio kocaman bir kahkaha attı. "Söz konusu Nina ise, düzünden kalktığını görmedim," dedi, kaşlarını havalandırarak. Kollarını bağlarken, terasın duvarına yaslandı. "Kara'ya da meydan okudu, asıl sen onu bilmiyorsun."

"Nasıl?" diye sordu Annie, merakla. Bora'ya benzeyen gözleri fal taşı misali açılmış ve hayretle Sergio'ya çevrilmişti.

"Açık açık ilan etti hislerini... Sessizce ama açık açık..." dedi Sergio. İfadesi belirsizdi, bu konuda ne düşündüğünü belli etmiyordu. "O cephede çetrefilli bir savaş bekleniyor, bilesiniz."

"Ne savaşı?" diye sordu Annie, bundan hoşlanmadığını bir kez daha belli ederek. "Tarantula'nın Bora ile savaşma lüksü yok. Baş koyduğumuz yolda onu korumakla yükümlü sadece. Ne savaşı?!"

"Kılıçla birbirlerine girişmek mi zorundalar illa Beyza?" dedi Sergio, gülerek. "Sağlam rakipler ve güç savaşına girecekler."

"Bora'nın eli o kadar da güçlü değil," dedim, araya girerek. Sergio ve Annie'nin bakışları beni buldu. Annie hiçbir tepki veremezken, Sergio bir şeyler olduğunun bilinciyle bana gülümsüyordu. "Bir savaş olmayacak Annie, üzülme..." dedim, sarkastik bir ifadeyle. "O savaşı ben başlamadan bitirdim."

Tarantula'nın benim için önemli birisi, Bora'nın ise önemsiz birisi olduğunu en çirkin biçimde vurgulamıştım ve Bora bu saatten sonra değil benim için savaşmak, kılını bile kıpırdatmazdı, biliyordum.

♠

Sergio'nun dairesinde üzerimi değiştirdim. Eski düzenimde, sıklıkla onun dairesinde sabahladığım, hatta bazı zamanlar -özellikle o kendi evindeyken- burada kalıp çalıştığım için, kıyafetim de vardı. Zaten Bat de bunu bilmese beni asla ıslatmazdı. Saçlarımı da kuruttuktan sonra, tekrar OCTO'nun çatı terasına geçip merdivenlerden indim. Tüm kat çalışma alanından ibaretti. Kattaki koridor ve çalışma alanı, boydan boya kurşun geçirmez camla ayrılıyordu. Toplantı odası ise, ses yalıtımı ile korunuyor ve içeride sinyal kırıcı bulunuyordu. Bu odaya ilk kez girmiyordum fakat içten içe, ilk girişimde dahi böyle

huzursuz hissetmediğimi düşünmeden edememiştim. Gri halının üzerinde küçük adımlar atarken, gergin hissediyordum.

Antrasit rengi, yedi koltuklu linolyum masaya oturan OCTO'nun asil üyeleri, tüm ciddiyetleriyle bana bakıyorlardı. Her zamanki gibi, aralarındaki tüm anlaşmazlıkları ve sorunları bu odanın dışında bırakmışlar ve yapacağımız toplantıya odaklanmış görünüyorlardı. Ne zaman bu masanın karşısında olsam, içimde bastıramadığım bir arzu, bu masada oturanlardan birisi olmak için çırpınıyordu fakat onlar, bana bir sandalye çekme zahmetinde dahi bulunmayarak, rütbemi bana hatırlatmaktan geri durmuyorlardı.

Falcon, koltuğu masanın baş köşesinde olan Tarantula'dan aldığı emirle birlikte, herkesin önünde bulunan sabit ekrana ve benim de görebilmem için, Tarantula'nın arkasındaki duvarda kalan büyük ekrana bir görüntü yansıttı. Bu görüntü Mehmet Şahindağ ve Oleg Ponomariov'a aitti.

"Bu, sabaha karşı çekildi," dedi Bear, büyük bir ciddiyetle. "Sizlere sabaha karşı mesaj atma, acil toplanma sebebimiz bu. Oleg ve Şahindağ restleşmesi bekliyorduk zaten. Şahindağ adama gözdağı verdi. Şimdi Oleg'in bunu Kara'ya ya da Çınar Akbulut'a anlatıp anlatmayacağı, operasyon için bir dönüm noktası olacak ve-"

"Bear," dedim, lafını keserek. Herkesin bakışları bana çevrildi. "İzninizle, söylemek istediklerim var."

"Seni dinliyoruz," dedi Fox, merakla. Bu odanın içinde, Sergio da tüm kimliklerinden arınıyor ve üstüm olduğunu belli etmekten geri durmuyordu.

"Biliyorum bunu daha önce konuştuk," dedim. Bakışlarımı herkesin üzerinde gezdiriyordum. "Tekrar tekrar aynı şeyi gündeme taşımak istemezdim fakat zorundayım."

Tarantula, sıkıldığını belli eden bir nefes verdi. "Kara'ya ÖRGÜT liderinin Mehmet Şahindağ olduğunu söyleyemeyiz N, bunun konuşulacak bir tarafı yok..." dedi.

"Bundan vazgeçtim," dedim, ciddi bir ifadeyle. "Buna sizi ikna edemeyeceğime karar kıldım. Oleg Ponomariov'u da kaybetmiş olabiliriz fakat buna rağmen, bundan vazgeçtim!" Tavrım baskındı ancak saygıda kusur etmiyordum. "Ben bir plan yaptım..." Herkes, merakla beni dinliyordu. "Mehmet Şahindağ'ın güçlü müşterilerine saldıralım. Müşterileri kendimize çekelim. Kara alıcı değil, satıcı olsun. Mehmet Şahindağ'dan beşe alıp üçe satsın... Uzun sürer fakat olmaz değil. Böylece gücünü azaltabiliriz."

"Saçmalık!" dedi Tarantula, gülerek. "Mehmet Şahindağ bunu elbet anlayacaktır!" diye ekledi. Başını iki yana salladı. "Neden Kara'ya kimyasal silah satmaya devam etsin?!"

"Zorunda, çünkü lider olduğunun bilinmesini istemez," dedi Falcon, beni onaylarcasına. Bakışları Tarantula'ya çevrildi. "ÖRGÜT'e ise bu normal şartlar altında dokunmaz, sonuçta Kara'ya yine beşe satıyor... Kara'nın malı kime sattığından ÖRGÜT'e ne? Hele ki Kara büyük alımlar yaparsa ÖRGÜT'ten, zaten gerisi ile ilgilenmez ÖRGÜT... Eğer bundan hoşlanmadığını belli ederse lider, kendi kimliğini ifşa etmeye yaklaşmış olacaktır."

Benim planım bu değildi.

"Şahindağ eğer güç kaybederse, elindeki formülü kullanmaya kalkacaktır," dedi Lion, tereddütle. Keskin bakışları bana çevrilmişti. "Bu ciddi bir risk Nina..."

"Bora Karabey'in sevkiyat toplantıları yapması da ciddi bir risk!" dedim, kollarımı bağlayarak. "Üzgünüm... Birliğimizin onu korumak zorunda olduğunu düşünüyorum. Ve sizin, liderinin Mehmet Şahindağ olduğunu bildiğiniz bir ÖRGÜT'le, o bilmeden onu masaya oturtmanız bana pek güvenli gelmiyor. Ancak dediğim gibi yaparsak... Liderin kim olduğunu bilirse... Güç Bora Karabey'e geçerse... Bunu kabul edebileceğim."

"N," dedi Tarantula. Sert bakışları birkaç saniye, hiçbir şey demeden gözlerimde kaldı. "Unutma ki senin bir şeyi kabul etmen gerekmiyor." Derin bir nefes aldı. "Kararı veren yedi kişiyiz biz."

"Bora Karabey'in karısı benim ama," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Siz yediniz değil!"

Tarantula, birkaç saniye, *öyle mi* dercesine yüzüme baktıktan sonra, "Lion da kardeşini en az senin kadar düşünüyordur..." dedi.

"Lion kardeşini ne kadar düşünüyordur bilmem," dedim, umursamaz bir tavırla. Lion'un bakışları şaşkınlıkla bana çevrilmişti ama ben gözlerimi Tarantula'nın ela gözlerinden çekmiyordum. "Kardeşi ile aynı evde yaşayan, Lion'un muhtemelen bile isteye bıraktığı bilekliğinin hesabını veren..." Tarantula, hayretle Lion'a dönerken, Fox gözlerini yummuştu. "Sen gelip ona meydan okuduktan sonra Tarantula, seninle nereden ve nasıl tanıştığımı açıklayamayan benim!"

"Upss!" dedi Bat, bıkkınlıkla. "İşte en başından beri dediğim şey bu! Nina'ya çok büyük bir sorumluluk yüklüyoruz!"

"Bizim için çalışıyor!" dedi Tarantula, sertçe. "Karşılığını da alıyor."

"Para?" dedim, şaşkınlıkla. Güldüm. "Bora benden şüpheleniyor yavaş yavaş ve ben bir noktada çok ciddi patlayacağım. Daha Sergio Morris'i nasıl tanıdığımı da açıklamış değilim... Ortada beni tüm kirli insanlarla tanıştırdı gözüken bir psikolog arkadaşım da var! Fakir olmayı tercih ederdim! Sen OCTO ile bağımı gerçekten paraya mı indirgiyorsun?"

"Bu kız CIA'e yakalanırsa, en iyi ihtimalle hapse girer, farkındasın değil mi?" diye sordu Falcon, şaşkınlıkla. "Haksızlık ediyorsun Tarantula."

Tarantula sertçe, "Onlar çatıda su savaşı yaparlarken, ben N'in arkasını topluyorum Falcon!" dedi.

"Hanımlar ve beyler, konudan sapmayalım..." dedi Bear, ciddi bir şekilde. "Oylayalım Nina'nın planını... Daha evvel ÖRGÜT liderinin Mehmet Şahindağ olduğunu Kara'ya söylemeyi önermesini nasıl oyladıysak... Bunu da oylayalım uzatmadan." Bakışları herkesin gözlerine değdi ve bende

durdu. "Mehmet Şahindağ'ın müşterilerini bir bir ele geçirme planına *evet* diyen var mı?" Yalnızca Falcon el kaldırmıştı. "Karar verilmiştir. Operasyonu konuşmaya devam-"

"Siz edin!" dedim, sertçe. Tarantula başını iki yana salladı. "Benim boş operasyonlarla işim yok! Vakit kaybı! Şahindağ lider ve hep önümüzü kapatacak! Bora da Bay Ortiz de Mehmet'i egale edip ÖRGÜT liderine yaklaşmak derdindeler, şaka mı yapıyorsunuz?!"

Arkamı döndüğüm sırada, Lion'un sert sesi kulaklarıma doldu. "Piranha!" dedi. Durdum fakat yüzümü ona çevirmedim. Ayağa kalktığını hissetmiştim. "Biz de Mehmet Şahindağ'dan en az senin kadar nefret ediyoruz... Haksızlık bu yaptığın!"

Yüzümü Lion'a döndüm. "Haksızlık ne biliyor musun?" diye sordum, ifadesiz bir şekilde. "Bora'nın onlarca adamla beraber, ne kadar tehlikeli ve ne kadar manyak olduğunu o kadar da bilmediği bir adamla baş etmeye çalışması!" Bir sinir harbinin, ifadesizliğimi alaşağı ettiğini hissettim. "Ölmeyen ablasının, onun önüne atlayarak kendini feda ettiği sanıldığı için, ölümüyle suçlanması... Haksızlık bu!"

"Bu haksızlığı düzeltmeye çalışıyoruz," dedi Sergio, araya girerek. Lion'un bana cevap veremeyecek kadar bozguna uğradığını fark etmişti.

"Dokuz buçuk yıldır yapamadığınızı mı yapacaksınız?" diye sordum, alayla. "Biraz daha bekleyin... Beni öldürür sevkiyatların birinde. Belki o zaman Şahindağ'ın içi biraz soğur ve siz benim planımı harekete geçirirsiniz."

Arkamı döndüm ve hızlı adımlarla toplantı odasından çıktım. Kimin hakkımda ne düşündüğünü bilmediğim gibi, kendimin bile ne düşündüğünü bildiğim söylenemezdi. İçimde çok garip bir his vardı. Mehmet Şahindağ, Bora'nın sevkiyat toplantısına katılmasını öyle baltalamaya çalışıyordu ki, onu daha çok tahrik ediyordu. İstese ÖRGÜT lideri vasfını kullanarak Kara ile iş yapılmayacağı talimatı verecekken, Bora'yı kendisine çekmek için öyle bir uğraşıyordu ki, altından bir şey çıkacağını görebiliyordum.

Bunu neden benden başka kimse göremiyordu?

Korkuyordum. Mehmet Şahindağ bana zarar vermek istese çoktan verirdi ama o, kedinin fare ile oynadığı gibi Bora ile oynamaya başlamıştı. Bu öyle bir oyundu ki, Bora ÖRGÜT tarafından kendisine bir oyun oynandığını dahi fark edemiyordu. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, sanki yeteri kadar sıkıntısı yokmuş gibi, bavulundan bir de ablasının bilekliği çıkıyordu. Yıllardır Annie'nin kolundan çıkmamış bileklik, bizi ziyarete geldiğinde düşecek değildi. Belli ki Annie o bilekliği bile isteye bırakmıştı, aklınca kardeşine mesaj göndermişti. Bora bilekliğe bakıp, *"Aaa ablam yaşıyormuş!"* diyecek değildi. Her sağlıklı zihne sahip birey gibi, içeride bir hain olduğunu düşünmüştü. Belki de benden şüpheleniyordu, bilemezdim. Şüphelenmesine de kızamazdım. Etrafında öyle dolaplar çevriliyordu ki, akıllı olan delirirdi. Elinde yeteri kadar parça olmadığı için, resmin sandığından büyük olduğunu dahi düşünmüyordu.

Kim, *acaba beni koruyan bir birlik mi var*, ya da *ulan acaba ablam hayatta olabilir mi* diye düşünürdü ki?

Kim, *düşmanının uluslararası bir örgüt lideri olduğunu ve elinde çok güçlü bir formül olduğunu* düşünürdü*;* bunu ben de bilmesem ve bana gelip bunu söylese, paranoya yaptığını ve tedavi olması gerektiğini söylerdim.

Neden ağladığımı bilmiyordum ama sıkışmış kalmıştım. Atacağım ya da atmayacağım hangi adımın Bora'nın iyiliği, hangi adımın kötülüğü olacağını kestiremiyordum. Yol gösteren, yolumu aydınlatan, bana cesaret veren hiç kimse olmaması, kendi kararlarımı da sorgulamama sebep oluyordu. Normal bir ruh halinde değildim ve hata yapmak istemiyordum.

OCTO'ya ait telefonuma, Tarantula'dan bir mesaj düştü:

"Bu son ikazım N! Eğer bir daha, saygısızca çekip gidersen, sana verdiğim tavizi senden alırım. Unutma ki sen, biz ne dersek yapmak zorundasın. Arkadaşlığımızdan yanlış ve hadsiz sonuçlar çıkarma! Bu sondu! İleri gittin!"

"John kendisine ulaşmanı rica etti benden. Ararsan iyi olur. Buradaymış. Önemliymiş! Unutma ki abin benim için değerli, önemli ve özel!"

Mesajı yazarken titreyen parmaklarıma birkaç damla gözyaşı karıştı. Yapayalnız hissediyordum. Hiç kimsem yoktu. Baş etmeye çalıştığım her şeyin altında eziliyordum ve hiç kimse yüklerimi hafifletmiyordu. Boğazım düğüm düğümdü ve ben bu kadar kimsesiz olmayı hak edecek ne yaptığımı sorgulamadan edemiyordum. Ben bu kadar kötü birisi değildim. Bunu hak etmemiştim.

"Tamam," dedi Sergio'nun sesi. Kolları bedenimi sararken, bir eli sırtıma yerleşti. "Ağlama..." Elleri sırtımı dostça okşarken, hıçkırdığımı hissettim. "Sen ağladığın zamanlarda nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum ve panik oluyorum. Ağlama lütfen Nina!"

"Beni kimse anlamıyor... Sen bile anlamıyorsun!" dedim, burnumu çekerek.

Sergio kollarını benden ayırdı ve metrodan çıkan insanlara baktı. "Muhtemelen şu an Çınar Akbulut'la bu bankta oturduğunu görüntüleyen birkaç kişi vardır. Mehmet Şahindağ'a güzel magazin veriyoruz. Ama buna rağmen buradayım. Sence seni anlamıyor muyum?" dedi. İspanyolca konuşuyordu.

"Lion'un da kardeşini düşünmesi gerekmez mi?" diye sordum, isyan eder gibi. "Neden hep Bora'yı düşünmek bana kalıyor?!"

"Elbette düşünüyor kardeşini," dedi Sergio, sıcacık bir sesle. "O da benim gibi yapacağımız operasyona güveniyor... Sen güvenmiyorsun diye, aynı fikri savunmuyoruz diye, sen bizi düşman ilan ediyorsun sadece... Hepsi bu." Omzumu silktiğimde, Sergio gülmüştü. "Bu da normal ne yazık ki..." dedi.

"Neden?" dedim, şaşkınlıkla. Gözyaşlarımı sildim. "Neden hep çıkıntılık yapan benim? Bunu isteyerek yapmıyorum!"

Sergio ağız dolusu bir kahkaha attı. "Nedenini söylersem tokat atmayacağına söz ver," dedi. Yüzümü buruşturdum.

"Ne yapayım ama aşıksın..." dedi. Beni kendine çekti ve bir kez daha bana sarıldı. "Ne kadar mantığınla hareket edersen et, kalbin de konuşuyor senin... Susturman mümkün değil. Ve kalbinin konuştuğu zamanlarda, hepimiz Kara'nın düşmanıymışız gibi davranıyorsun!"

"Lion bana kırıldı değil mi?" diye sordum, kısık bir sesle.

"Bilmem," dedi Sergio, umursamazca. "Yalan değildi söylediklerin Lion da farkındadır... Kara'ya kızgın olmam, senin söylediklerini doğru bulmadığım anlamına gelmez. Kırılsa da Lion da biliyordur doğruluğunu. Kara'nın yaşadığı şey haksızlık... Fakat bizi de anla Nina... Eğer Kara'ya bilmediklerini anlatırsak, onu kontrol etmekte zorlanırız. Çünkü o Kara. OCTO'yu söylersek olumsuz sonuç alırız. OCTO ile çalıştıramayız onu. Bizimle hareket etmez. Güvenmez. Vakit kaybederiz. İfşa olma riski demek bu..."

İçime derin fakat kesik bir nefes aldım. "Ben ikna edemez miyim?" diye sordum, merakla. Burnumu çektim. "Belki ben ikna ederim?"

"Edemezsin..." dedi Sergio, sevecen ve muzip bir tavırla. "Diyelim Kara OCTO'yu öğrendi, Lion oyun dışı kalmak zorunda olur... Kimler var OCTO'nun başında? Çınar Akbulut ve sana aşık Tarantula denen adamla beraber, artı dört adam daha... Alp de bizden... Başka şeyler de var ona asla söylememiz gereken. Mesela formül. Kafayı yer. Kafayı yemesi için de doğru bir zaman değil. Lion oyun dışı kaldığı sürece OCTO'nun gücünü belli edemeyiz bence..." Güldü. Dalga geçer bir tavırla, "İstersen onu da söyle?" dedi. Daha çok güldü. "Seni CIA'e casus olarak soktuğumuzu da söylediğimiz an sıçtık! Adam bize dost olmadan düşman olur! Şahindağ'ı bırakır bizimle savaşır!" dedi.

Ben de gülmüştüm. Kafamı Sergio'nun omzundan kaldırdım. "Kara'dan korkuyor musun?" diye sordum.

"Kara'dan herkes korkmalı Nina," dedi Sergio, içten bir ifadeyle. "Böyle söylediğimi eğer OCTO'da söylersen, yalanlarım..." Gülümsedi. "Nagihan Akbulut var sonuçta Kara'nın arkasında. Bir nevi onun sayesinde Kara oldu...

Gökhan babaannemden yardım istedi ve babaannem yardım etti! Bora Karabey'in düşmanı bilinen *Kara*'nın kumarhanelerine kaç adam yönlendirdi babaannem..." dedi böbürlenerek. Küçük bir kahkaha attım. Yine kendi ailesine pay çıkartıyordu. "Şaka bir yana..." dedi, ciddi bir şekilde. "Kara ne yapacağı kestirilemez bir adam. Yani bilemezsin, seni çekip vurabilir ya da bağrına basabilir. Okunması mümkün değil. Bu yüzden güçlü zaten... Sınırları var ve o sınırlar aşıldığında babasını bile tanımaz. Tanımamışlığı var. Elbette korkuyorum. Çekinmek gibi bir korku. O yüzden önüme çıksın istemem, hiçbirimiz istemeyiz."

"Neden onunla bir kibir savaşına girdin peki?" diye sordum, merakla.

"Ben de insanım!" dedi Sergio, gülerek. "Bak roundu aldım. Benimle işbirliği yapıyor şu an. Eğer onu tehdit etmeseydim beni ciddiye almazdı. Hoş, elim sağlamdı. Biraz da o benden çekinsin. Aksi takdirde uzlaşamayız, biliyorum."

"Tehdidine rest de çekti ama vurulduğu gece?" dedim, sorar gibi.

Sergio güldü. "Diyorum ya adamın ne yapacağını kestirmek güç!"

Zorlukla gülümserken, "Sizin operasyonunuza güvenmiyorum ama ne yapmam gerektiğini de bilmiyorum..." dedim.

Sergio derin bir nefes aldı. "Allah taksiratımı affetsin," dedi, Türkçe konuşarak. Ellerime uzandı. "Umarım Mehmet Şahindağ şu an çektirdiği fotoğrafları Kara'ya göndermez..." dedi. Sonra bu dediğine güldü. "Nina," dedi, yumuşak bir sesle. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun..." dedi. Bakışları gözlerime pelesenk olmuştu. "Bugüne dek hayatta nasıl kaldıysan... Şimdi de hayatta kalacaksın. Senin sınavın hep ölüm kalım sınavı..." Gülümsedi. "Sen safının Kara olduğunu çoktan belli ettin. Cesur ol. Ve ne yapmak istiyorsan onu yap." Dudaklarım bir şey söylemek için aralandığında, Sergio işaret parmağını dudağıma bastırdı. "Ben senin üstünüm Nina... Bana ne yapacağını söyleme. Yap!" dedi.

Bora'ya, ÖRGÜT liderinin Mehmet Şahindağ olduğunu söyleyeceğimi anlamıştı.

"Tarantula," dedim, durgun bir şekilde. Sergio'nun kaşları çatıldığında, "Yalnızca ihtimaller üzerinden konuşuyorum," diye ekledim. Ne yapacağımı ısrarla duymak istemiyordu. "Tarantula, bunu affetmeyecektir... Bunu cezasız bırakmayacaktır... Eğer Bora, liderin Mehmet Şahindağ olduğunu öğrenirse, nasıl davranacak bilemeyiz ve belki de bunu Bay Ortiz'e söyleyecek. Bu da CIA karşısında OCTO'nun güç kaybetmesi demek..."

"Bay Ortiz bunu öğrenmeyecek..." dedi Sergio, dikte eder gibi. "Eğer bunu Kara bir şekilde kendi öğrenseydi mesela, senden istenen bunu Bay Ortiz'e söylemesine engel olmak olurdu. Bunu sakın unutma..." Derin bir nefes aldı. "Kara'nın bilgi ağını genişleten biziz çoğu kez." Şaşkınlığa uğramış bir vaziyette, Sergio'ya bakıyordum. "Öyle Nina. Bugüne dek Mehmet Şahindağ'ın kafasına sıkmadıysa, sadece ablasına verdiği sözden değildi. Onun ölüsünün ailesine ve kendisine getireceği tehlikeleri çokça kez ona duyuran biziz. Çeşitli adamlar vasıtasıyla. Biz Mehmet Şahindağ'ın etrafındaki dost sayısını azaltmak, adamları Kara'nın safına geçirmek için senelerdir büyük uğraşlar veriyoruz. Ölüsü ölümümüz olmasın diye uğraşıyoruz. Fakat bu ciddi bir bilgi. Ucunda formül var..."

"Eğer Bora, liderin Mehmet Şahindağ olduğunu öğrenirse, ÖRGÜT'le yapılacak bir toplantıya katılmayacaktır. Bunu Bay Ortiz'e açıklayamaz..." dedim, endişeyle. "O da bunu açıklayamayacağını bilir. Bay Ortiz'e söylemek ister. Nasıl engellenir bu bilemiyorum..."

Sergio bana göz kırptı ve ayağa kalktı. "İstersen yaparsın Nina... Bilekliği nasıl kurtardığını dün gece bana anlattığında, seninle gurur duydum. Unutkanlıklarından Bay Ortiz'e bahsetmedi. Annie Morgan'ın mesleğini elinden alacak bir şey yapmadı."

"Henüz," dedim mırıldanarak. Sıkıntı dolu bir nefes verdim. "Aynı şey değil ayrıca. Senin de söylediğin gibi, bu ciddi bir

bilgi..."

"İyi düşün öyleyse Nina," dedi Sergio, ciddiyetle. Bakışlarını gözlerime dikti. "Ne yapacağını iyi düşün... Eğer yaptığın şey," dedi, kaşlarını kaldırarak. "Bugün ya da herhangi bir gün, bizim aldığımız bir kararla çakışırsa... OCTO önünde bana da hesap vermek zorundasın. Seni Tarantula'dan korumam. Hayat bize seçenekler sunar ve sonuçlarına katlanırız. Hepsi bu..." Yüzüme buruk bir tebessüm yayıldı; sanırım Sergio'nun en çok beni özgür bırakmasını seviyordum. "Ama," dedi, sertçe. Kaşları bir kez daha havalandı. "Ben yaşadığım sürece... Dünya üzerindeki hiçbir canlı sana zarar veremez. Orası da ayrı bir konu. Senin arkanda kapı gibi Çınar Akbulut var kızım, herkes adam olsun!"

"Çınar," dedim, ilk kez. Ben de ayağa kalkmıştım.

Adını söylemem onu gülümsetmişti. "Ben de seni seviyorum kardeşim," dedi. Yüzüme yayılan sımsıcak gülümsemenin tüm bedenimi kuşattığını hissettim. Önünü ya da arkasını, kime nasıl bir magazin verdiğimi düşünmeden ona sarıldığımda, biraz olsun acım dinmiş gibi hissediyordum. "Şimdi bana küfredeceksin..." dedi, biraz sonra. Kollarımı boynundan ayırıp merakla yüzüne baktım. "Telefon açık ve hatta Lion var," dedi. Güldüm. "O metro istasyonunun önüne gelecek kadar yürek yememişti..." Cebinden telefonunu çıkarttı ve bana uzattı.

Telefonu kulağıma götürdüğümde, "Alo..." dedim.

"Ben sana asla kırılmam... Bana ne dersen de... Ne söylersen söyle... Sen benim kardeşimsin... Sana kırılamam..." dedi Annie. Sesinin bana sarıldığını hissettim. Gözyaşlarım bir kez daha yanaklarıma boca olurken, yüklerim de biraz olsun azalmış, hafiflemiştim. "Sen benim de Çınar'ın da öz kardeşisin. Bizde özlük böyle! Buna koşulsuz inan!"

Buna yürekten ve gerçekten inanmıştım.

Öz kardeşleriymişim gibi.

♠

CIA tarafından bana tahsis edilen ev, on üç gündür kapalı olduğu için, oldukça havasızdı. Pencereleri açıp evi havalandırmaya üşendiğim için, bir an evvel işlerimi bitirmek ve buradan defolup gitmek istiyordum. Bu evi hiç sevmiyordum. Ahşap merdivene gözlerim takıldığında, nefesimin göğsüme yaptığı katlanılamaz baskıyı hissettim. Merdiveni es geçerek, dümdüz adımlarla, kendi odama ilerledim. Tek kişilik yatağım ve tek kişilik koltuğum olduğu gibi duruyordu fakat artık bu evde yaşanmadığını kanıtlamak ister gibi, üstleri bomboştu. Bu evdeki yaşam, sanki on yedi gün evvel bitmişti. Bu ev oksijensiz, güneşsiz, karanlıktı; tıpkı bir okyanusun keşfedilmemiş derinliği gibi.

Kapıdan gelen tıkırtıyı işittiğimde, kaşlarım çatıldı. Bu bir anahtar sesi değildi. Birisi, kapının deliğini zorluyordu. Belimdeki silaha davrandığımda, kapı açılmış ve içeriye birisi girmişti. Oda kapısını sertçe kapattım ve kapının yanındaki duvara pusu kurdum. İçeriye giren kişi ya evde birisinin olduğunu anlayıp korkup kaçacaktı; ya da aksine sesi takip edecek ve odaya gelecekti. Adım sesleri duyduğumda, nefesimi tuttum. Kapının kolu yavaşça çevrilirken, silahın emniyet kilidini açtım. Kapı ittirilirken hızlı davranıp gelen kişinin sırtını duvara yapıştırmaya yeltendim fakat bunu takip eden saniyeler içinde benim sırtım duvara yaslı, elimdeki silahın namlusu ise kalbime dönüktü.

Kapkara gözleri, en az benim gözlerim kadar şaşkınlık yüklüydü. Parmağım tetikteydi ve onun parmağı da parmağımın üzerini örtmüştü. "Öldün," dedi, kısık bir sesle.

Gülümsedim. Bora, muhtemelen beni gülümseten şeyin ne olduğunu merak ediyordu fakat kapkara gözlerini, gözlerimden çekmiyordu. Parmağının altındaki parmağımın hareketini fark ettiğinde, yüzüne bir kez daha şaşkınlık yerleşmişti. Tetiği çektim. "Ölmedim," dedim, kendimden emin bir tavırla.

Silahın içinin boş olduğunu idrak etmesine vakit tanımadan, dizimi kasıklarına vurmak üzere kaldırmak istedim fakat bunu yapacağımı nasıl anladıysa, bacaklarının

ağırlığını dizlerime yüklemek pahasına gövdesini gövdeme yasladı ve ellerimi, silahla beraber duvarda birleştirdi. "Ama sen hep bel altı vurmaya çalışıyorsun..." dedi, tehditkar bir ifadeyle. Ayakkabısıyla, az evvel dizimi kaldırmaya yeltendiğimde havalanan ayak bileğimi yokladığını hissettim. "İkinci bir silah için akıllı bir yer... Ama CIA 101..." dedi, alayla. Sinirden alt dudağımı dişledim. Onu alt etmemek için çok zor duruyordum fakat bu felaketle sonuçlanabilirdi. Belinden silahını çıkartacağını anladığım sırada, sakin kalmaya yemin ettim. Bir anda, bir elini karnıma yerleştirip beni çevirdi ve göğsümü duvara yasladı. Başımda, namlunun soğuk ucunu hissettim. "Öldün?" dedi, sorar gibi. Nefesi, kulağımın adeta içindeydi. Keşke tetiği çekip gerçekten beni öldürseydi çünkü egomu bile isteye öldürmek zorunda kalmak da benim için ölmek demekti.

Acaba gerçek gücümü gösterip sonrasında onu öldürse miydim?

Sırtımla göğsüne sertçe vurduğumda, bunu beklemediği için, bir adım da olsa geri gitmişti; bu hırsımı almama yetmezdi ama en azından biraz olsun iyi hissetmiştim.

"Ne işin var evimde?!" dedim, çemkirir gibi. "Neyle açtın sen kapıyı?! Tel tokayla mı?!"

Kapkara gözleri ifadesiz bir şekilde yüzümün aldığı şekli incelerken, cebinden babamdan bana kalan ve Kara'nın simgesi olan poker chipinden yapılmış anahtarlığı çıkardı. İçindeki anahtarlardan birisinin bağlı olduğu halkanın ucu dümdüz hale getirilmişti ve belli ki kapıyı bununla açmıştı.

"Neden geldin?!" diye sordum, ters bir tavırla.

"Bilgisayarlar ve cephanelik için," dedi, hafif imalı bir şekilde. "Görev verdin ya..."

Kaşlarım çatıldı. "Beni araman lazımdı," dedim. Kollarımı bağladım. "Bodrum kata nasıl inmeyi düşünüyordun beni aramadan? Benim telefonumdaki sistem olmadan giremezsin. Eğer sabah bana geleceğini söyleseydin ben senin telefonuna da sistemi yüklerdim! Ama sen arkanı

dönüp gitmeyi seçtin! Ayrıca size de bir anahtar verilmedi mi?! Neden hırsız gibi giriyorsun?!"

Bilgi verir gibi, "Anahtar Atıf'taydı, onun da bir işi vardı," dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bodrum kata da bir yazılım sistemi kullanarak inildiğini, takdir edersin ki bilmiyordum."

"Bilemezsin çünkü benimle konuşmak yerine, arkanı dönüp gittin!" dedim, sertçe. Eğildim ve yere düşen, içi boş silahımı aldım. "İstemiyorum yardımını! Kendim hallederim! Buraya kadar geldim sonuçta! Halletmem gereken çok önemli bir işim var ama ben buraya geldim!"

Birkaç saniye, hiçbir şey söylemeden yüzüme baktıktan sonra, "Sen bilirsin Nazlı," dedi. Ne yani, gidecek miydi? Arkamı döndüm ve hızlıca odadan çıktım. Öfkeli adımlarla salona doğru ilerlerken, hala peşimden bir adım atmamıştı. Cebimden telefonumu çıkarttım, saksıyı kenara çektim ve zeminin havalanmasını izledim. Adım seslerini duydum. Bir noktada adımları durdu. "Emin misin yardımımı istemediğinden?" diye sordu. Üzerimdeki montu çıkarttım ve üçlü koltuğa fırlattım. Ona hiçbir cevap vermeden bodrum kata yöneldim. Kazağımı çıkartarak, AN kolyesini siyah yüzücü atletimin içine soktum. Yeniden adım sesleri duyuldu. Salona girdiğini anlamıştım.

Siyah, dizlerinin üzerinde biten kaşe kabanı ile ceketini çıkartmış ve bodrum kata inmişti. Merdivenlerin önünde durup etrafa bakınırken, beyaz gömleğinin kol kısmının düğmelerini çözmeye başladı. "Bavul getirdim," dedi, düz bir sesle. Kollarını katladı. "Önce ekranları sökelim."

"Ben bilgisayarların kablolarını halledeyim... Sen de silahları kutula, daha pratik olur..." dedim. Yüzünü bana çevirdi fakat gözlerini gözlerimle birleştirmemişti. Başını *olur* der gibi salladı. "Şu koltuğu çekmemiz gerek, ara duvarı ittirince cephanelik..." dedim. Koltuğa doğru ilerlediğinde onu takip ettim. Koltuğu duvarın önünden çekti. Duvara birkaç kez, malzemesini anlamak ister gibi vurduğunda, ses geçirmediğini anlamıştı.

Tüm gücümle duvara yüklendiğimde, "Bırak sen..." dedi.

"Kolun yaralı," dedim.

Fakat beni umursamadan, "Çekil," dedi.

Duvarı güç kullanarak ittirdiğinde, silahların olduğu bölmeye kapı açılmıştı. Dudaklarından, beğenisini belli eden bir ıslık melodisi döküldü. "Harbiden cephaneymiş!" dedi. Sesinin tınısına karışan imayı duymazdan geldim. Duvarlardaki vitrinimsi bölmelere yerleştirilmiş silahlara bakarken, iki elini cebine sokmuş ve ne düşündüğünü belli etmek istemez gibi, ifadesiz kalmıştı.

"Köşedeki metal dolapta kutular... Ayrıca orada eldiven de var, onu kullanabilirsin. Parmak izi bırakma silahlarımda," dedim. Omzunun üstünden bana çevirdiği yüzünde, sorgulayıcı bir tavır vardı. Kısa bir süre bana bakıp yeniden silahlara döndü ve on beş saniye sonra dolaba doğru yürüdü. O eldivenleri takarken, ben de bilgisayarların kablolarını çıkartma işine koyulmuştum.

Yirmi dakika, on dört saniye boyunca bodrumda yalnızca, havalandırma sesine karışan, bizim çıkardığımız sesler duyulmuş ve ikimizin de ağzından tek kelime çıkmamıştı. Ben işimi çoktan bitirmiş, Bora'nın yanına geçmiş, eldiven takmış ve silahları kutulamasına yardım ediyordum. Göz göze gelmiyor, birbirimizle muhatap olmadan işimizi hallediyorduk fakat ben kaçamak bakışlarımı devamlı ona çevirmekten kendimi alamıyordum. Öyle pratik ve sistemli hareket ediyordu ki, silahlarla kurduğu arkadaşlığın hakkını veriyordu. Ondan böyle bir şey istemememe rağmen, silahları kutulamadan içlerini de temizliyor ve dolapta bulduğu malzemelerle bakımlarını da yapıyordu. Bu mesela, ne kadar önemli olduğunu bilsem bile benim üşendiğim bir işti.

"Bu silahların kaynağı ne?" diye sordu, sessizliğimizin otuz altıncı dakika, üçüncü saniyesinde. Bakışlarını bana çevirmeden, elindeki silahı kutusuna yerleştirmişti. "Nereden buldun bunları?"

Gelişigüzel bir tavırla, "Kumarda kazandım," dedim.

"Öyle olsun," dedi, üzerinde durmadan. "Bunu da yiyelim hadi..."

"Bora bir şey soracağım," dedim, dan diye. Gözlerime bakmasa da kafasını sallayarak, beni dinlediğini belli etmişti. "CIA'den sakladığın herhangi bir şey var mı?"

Bora'nın kaşları çatılırken, gözleri gözlerimi buldu. "Bu ne demek?" diye sordu, merakla.

"Yani," dedim, omzumu silkerek. "Kendine sakladığın bilgiler falan?"

"Yalnızca Mehmet Şahindağ'ın peşindeyiz Nazlı," dedi, bakışlarını silahlara çevirerek. "Üç yıl boyunca İstihbarat için çalışırken, yaptığım çoğu şeyin hesabını veriyordum ve istemediğim şeyleri de yapmak zorunda kalıyordum. Fakat Bay Ortiz'le anlaştıktan sonra, kendi alanımı koruma sözü aldım. Şimdi yalnızca Mehmet Şahindağ'ın peşindeyiz ve bunun dışında devam eden bir Kara düzeni var. Kara'nın da her zaman kendisine sakladığı bilgiler olur. ÖRGÜT'le alakalı olan her şeyi CIA ile paylaşırım, o kadar..."

"Yani diyelim ÖRGÜT hakkında bir şey öğrendin ama bunu CIA'in bilmemesi gerekiyor, ne yapardın?" dedim.

Bora'nın bakışları yeniden beni bulduğunda, bu konuda bir şey sakladığımı anlar gibi olmuştu. "Neden bilmemesi gerekiyor?" diye sordu, düz bir ifadeyle.

"Öyle," dedim.

"Söylerdim," dedi, hiç düşünmeden. "Söz verdim çünkü Bay Ortiz'e ayrı, Türkiye'ye ayrı. Şu an hapiste değilsem, Bay Ortiz sayesindedir. Seni CIA ajanı yapması için ben o adama rest çektiğimde, o adam bu rest karşısında sustu ve seni ajan yapmayı kabul etti. Karşılıklı çıkarlar var tabii işin içinde, babamın hayrına yapmadı, o da bana muhtaç kendince. Fakat ÖRGÜT hakkında bir bilgiyi saklamam demek, kendime ihanet etmem demektir." Kaşları havalanmıştı. "Ben bir söz verdiysem, ne pahasına olursa olsun, tutarım. Onlarla birbirimize canımızı emanet ettik."

Ben de OCTO'ya sadakat sözü vermiştim.

"Anladım," dedim.

"İngilizce konuşuyorum, anlarsın elbet, bildiğin bir dil..." dedi, imayla. Gözleri kısıldı. "Kartel, Tarantula, Sergio Morris, psikoloğun olmayan psikolog arkadaşın Annie Alexandra Morgan... Bunların hepsi, senin CIA'den sakladıkların, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Peki bana anlatmama sebebin, Bay Ortiz'e anlatacak olmam mı?" diye sordu.

"Anlatmaz mısın?" diye sordum.

Kendinden emin bir ifadeyle, "Anlatmayacağıma söz veremem," dedi. Kapkara gözleri, gözlerimi ifadesizlikle esir almıştı. "Ne anlattığına bağlı."

"Eğer bazı sakladığım bilgileri Bay Ortiz öğrenirse, yargılanabilirim..." dedim, *anlatmayacağını söyle* der gibi. "Çünkü arkalarından iş çevirmediğimi söyleyemem..."

"Belli o," dedi, net bir tavırla. "Seni ciddiye almıyorlar pek. Ciddiye almadıkları için de sana bakmıyorlar. Sana bakmadıkları için de göremiyorlar. Çoğu zaman Bay Ortiz'in karşısında inatçı, dediğim dedik, psikolojik problemleri üst düzeyde olan, konuşulamayan, iletişim kurulması mümkün olunamayan bir kimse gibi davranıyorsun. Umursamaz, asi, dengesiz... Rol yapıyorsun. Ve muhtemel böyle zamanlarda, Bay Ortiz seninle çalışmak zorunda olduğu için, Mehmet Şahindağ'dan ekstra nefret ediyor." Küçük bir kahkaha attığımda, Bora bakışlarını yeniden elindeki silah kutusuna çevirmişti. "Bu hayattaki tek derdin Mehmet Şahindağ'ı alt etmek ve bundan arta kalan zamanlarda ise içmek ve kumar oynamak gibi davrandığın için de... Onların arkasından bu konuda bir iş çevireceğini düşünmüyor olmalı. Benim merak ettiğim, bu büründüğün profili çıkarırken, kimlerden yardım aldığın..." Bakışları yeniden gözlerimi buldu. "Muhtemelen onlara böyle görünmüyordur ama ben senin tüm hallerini gözlemleyebiliyorum. Biliyor musun Nazlı, Mehmet Şahindağ için çalışsan da tam böyle davranırdın..."

"Evet," dedim sesizce. "Mesela Mehmet Şahindağ'ın *ev* dediği yere kaç saatte ulaşacağını unutmam, onun beni

öldürmemesi, Bob'u dövmem ama ısrarla ölmemesini istemem, bilekliğin bavuldan çıkması... Ne bileyim senin hayatını kurtaran kişi olmam... Müdavimi olduğum barda Mehmet'in adamları olması... Bunların hepsi beni, *Mehmet Şahindağ'ın adamı olabilir* gibi gösteriyor sana. Tüm olanlar bana çıkıyor, bende takılıyor. Üstelik bu sefer Caner Kozan uzantısıyla Seren'in uğraşmasına da gerek yok. Benim hareketlerim beni hain olarak gösteriyor."

"Evet," dedi, beni doğrular gibi.

Gülmeye çalıştım. "Birazdan gidip beni Bay Ortiz'e ihbar edecek gibi duruyorsun..." dedim, şakayla karışık. Bora bana hiçbir cevap vermeden, bir silahı daha kutusuna kaldırmıştı. "Hain olduğumu mu düşünüyorsun gerçekten?" diye sordum. Cevap vermedi. İşaret parmağımın ucuyla kolunu dürttüm. Bakışlarını yeniden yüzüme çevirdiğinde, "Sence ben Mehmet Şahindağ'ın adamı mıyım?" diye sordum.

"Umarım değilsindir," dedi. Sıkıntılı bir nefes verirken, gözlerini yumdu. "Bu hayatta Mehmet Şahindağ'a çalışmayacak tek bir insan var, o da ben. Çünkü ablamı öldürdü. Bu adamda ne varsa, herkes ona çalışabiliyor!" dedi, isyan eder gibi. Türkçe konuşmaya başlamıştı. "Ben anlamıyorum bu nasıl mümkün oluyor... Ben seni üç sene boyunca bulamadım! Bu nasıl oldu?! Seni kim sakladı?! Belli ki CIA değil! Yüzünü her yerde aradık Nazlı. Kafelere barlara girip çıkıyorsun. Herhangi bir insanın çektiği bir selfiede kenardan da olsa nasıl çıkmazsın ki? Girdiğin bir kumarhanede kimse mi görmez seni? Ulan ben Profesör John'un sempozyumuna geldim Mayıs'ta! Sen adamın asistanıymışsın, o sempozyuma katılmadın mı?! Ben seni orada bile bulamadım, göremedim!"

Aklıma Tarantula'nın sempozyumdan bir gün önce, evlilik yıldönümümüzde beni aradığı ve bir caddeden beni yine uzaklaştırdığı düşmüştü. Bora ile karşılaşmamamız için gösterdiği üstün mücadeleyi, keşke beraber çalışmamamız için de göstermiş olsaydı. Yalnızca Tarantula değil, OCTO'daki tüm asil üyeler, Bora'nın adını anmak, yüzünü

görmek, onunla alakalı bir şey duymak istemediğim zamanlara hep saygı göstermişlerdi. Ben onlara nasıl ihanet edecektim?

"Sempozyuma da mı geldin?" diye sordum, kısık bir sesle.

"O zaman seni saklayanlar, şimdi de Annie Alexandra Morgan'ı saklıyorlar," dedi, ciddiyetle. "Kadın hakkında ulaşabildiğim tüm bilgiler sınırlı. Bil bakalım nesi yok, fotoğrafı... Ama bir ofisi var. Elbet randevu alır ve giderim. Sonuçta ben arkadaşı değilim, bana yardımcı olabilecektir, değil mi?!" Kendi gitmeyip herhangi bir adamını da gönderebilirdi; OCTO da Annie de buna hazırlıklıydı.

"Sana kızmıyorum," dedim sessizce. Bora'nın kaşları çatıldı. "Hayat seni öyle bir hale getirmiş ki... Kimseye güvenmemen normal. Tetikte kalman normal. Ve en iyisi Bora... Çünkü insanlar acımasız ve güvenimizi hak etmiyorlar..." Derin bir nefes alırken, Annie'yi düşündüm. O bile, her ne kadar sebepleri olsa da, Bora'yı kandırıyordu. Ablası bile kardeşine bunu yapabiliyorsa, herkes herkese her şeyi yapabilirdi. "Herkes birisi için, başka birisini harcayabiliyor."

"Ben sana güvenmiştim Nazlı," dedi Bora, kaşlarını kaldırarak. Kapkara gözlerini gözlerime mühürlemiş, gözlerimle kavga ediyordu. "Kara'ya dair her şeyi olağan açıklığıyla senin parmak izlerine emanet ederken sana güvenmiştim..." Gözlerim yandı. "Tıpkı, iki hafta evvel..." Sustu. Yutkundu. Ama bir an olsun, gözlerini gözlerimden çekmedi. "Ama dediğin gibi, insanlar acımasız, kendimden biliyorum... Çünkü sen de bana güvenmiştin, bir zamanlar..."

"Bana bir daha asla güvenmeyeceksin değil mi?" diye sordum. Bora'nın bir cevap vermesine fırsat bırakmadan ifademi topladım. "Ben sana asla güvenmeyeceğim," dedim.

"Sadece şunu bil ki, çoğu şeyi yemiyorum..." dedi, karmaşık bir probleme bakar gibi. "Puzzle'ın görünen parçalarını yerleştirsem de eksikler çok fazla. Boş konuşmayı sevmem. Cevap alamayacağım sorular sormayı da. Anladıklarım yeterli değil. Bu yüzden, ağzımı açıp tek kelime

söylemeyişim. Fakat çok ciddi bir dolap dönüyor. Bir oyun oynanıyor, farkındayım. Malum ben de iyi bir oyuncuyumdur, nerede oyun göreyim hemen tanırım. Ama oyunu çözemiyorum." Nefesini sesli verdi. "İllaki anlarım Nazlı. Acelem yok. Bazı kitaplar defalarca kez okunmadan anlaşılmaz. Anladığımda konuşacağım ben. O zaman vereceğim sorduğun sorunun cevabını."

Yeniden bakışlarını yaptığı işe çevirip sessizliğe büründüğünde, konuşmak istedim. Psikoloji bilimi, içinde bulunduğum durumu nasıl açıklıyordu bilmiyordum fakat, en basit haliyle kaçan kovalanıyordu ve Bora'nın susmalarından rahatsız oluyordum. Ayak bileğimdeki küçük silahı çıkarttığımda, Bora'nın bakışları silaha çevrilmişti. "Silah koleksiyoneri mi olsam ben?" dedim. Bora bir cevap vermedi. "Senin de cimriliğin tutmazsa, destek olursun belki?"

"Sponsorun Sergio Morris olur senin, bana gerek yok," dedi, alayla. "Bunlar Meksika kartelindekilerin kullanacağı türde silahlar değil gerçi-" Yukarıdan duyulan zil sesi, Bora'nın cümlesini yarım bırakmıştı. "Kim bu şimdi?" diye sordu, merakla.

Refleksif bir şekilde yerimden kalkıp az evvel söktüğüm bilgisayarlara ilerledim fakat artık çalışır durumda değillerdi. Bora da arkamdan gelmişti. Hızlıca merdivenlerden çıktık. Telefonumdaki sistemden bodrum katı kapattığımda, Bora da zeminin üzerine saksıyı çekmişti. Kapının deliğinden baktım, gelen Taylor'dı. Birkaç saniye, Taylor'a neden burada olduğumuzu nasıl açıklayacağımızı düşündüm. Aklıma gelen fikirle Bora'ya yaklaştım ve gömleğinin birkaç düğmesini çözüp yanlış bir şekilde ilikledim. Antrede asılı çantamdan vişne aromalı rujumu çıkartıp dudağıma sürdüm ve ruju yiyerek yaydım. Bora nefesini sıkıntılı bir şekilde verdiğinde, *ne yapabilirim* der gibi yüzüne bakmıştım.

Bora'ya yaklaştığımda, tüm vücudumun yandığını hissetmiştim. Gömleğinin yakasına rujumu bulaştırdım. Onun da gerildiğini hissedebiliyordum. Ellerimle sakallarını

dağıttığımda, *abartma* dercesine bana bakıyordu ama bunu umursamadım. Üzerimdeki yüzücü atletinin bel kısmını hafifçe esnettiğimde, kolumu *yeter* der gibi tuttu. Açıkçası yetmezdi çünkü Taylor bir CIA ajanıydı. Zil ısrarla çalmaya devam ederken, eğildim ve saçlarımı dağıttım. Bu sırada nefesimi tutmuştum.

Kapıyı açtığımda, soluğum kesilmiş de nefes almaya çalışıyormuş gibi bir halim vardı. "Taylor?" dedim, şaşkınlıkla. "Bir şey mi oldu?!"

Taylor'ın bakışları dağılmış saçlarımdan, Bora'nın yakasındaki ruj izine ve akabinde yanlış iliklenmiş düğmelerine yöneldiğinde, dumura uğradığı fark ediliyordu. "Ben sadece, neden buraya geldiğinizi merak etmiştim..." dedi, kısık bir sesle. Geldiğine pişman olmuştu. "Taşındınız buradan sonuçta..."

"Almam gereken eşyalar vardı," dedim. Gülümserken, Bora'ya döndüm. "Bora da bana yardım etmeye geldi."

"Bay Karabey... Kapıyı ince bir demirle açmış sanırım. Kameraya yansımış da bu..." dedi Taylor, durgun bir şekilde. "Siz taşındığınızda, dış güvenlik kameralarını arttırdık, ne olur ne olmaz diye..."

"Bunun kilide zarar verdiğini düşünüyorsanız, kilidi değiştirtebilirim," dedi Bora. Ellerini ceplerine sokmuş ve dimdik bir ifadeyle Taylor'a bakıyordu. "Ama daha evvel, siz de benim kaldığım eve bu şekilde girmiştiniz Nazlı'yla... O zaman kilide bir zarar gelmemişti." Acaba Bora da benim gibi kindar mı olmuştu?

Taylor'ın bozulduğunu ele veren bakışları bana çevrildi. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm Nina. Kusura bakma lütfen," dedi.

"Kapıyı biraz geç açtım, sen kusura bakma lütfen..." dedim, anlayışlı bir ifadeyle. "Gelmeden evvel arasaydın, daha iyi olabilirdi."

Taylor, başını *haklısın* der gibi salladı. "Senin için yapabileceğim herhangi bir şey var mı?"

"Hayır, yok..." dedim. Gülümsedim. "Merak ettiğin ve ilgilendiğin için teşekkürler."

"Hoşçakal Nina," dedi Taylor ve arkasını dönerek bahçe kapısına ilerledi. Sıkıntılı bir nefes verdim ve kapıyı kapattım.

Bora, ağzının içinde bir küfür mırıldanarak mutfağa ilerlemişti. Ben ise salona girerek biraz oturmak istemiştim. Çok bir iş yapmamıştık fakat nedendir bilinmez, yorulduğumu hissediyordum. Bora, buzdolabını açtığında, bir küfür daha etti çünkü dolap bomboştu. Cebinden telefonunu çıkarttı ve bir numarayı aradı. "Neredesin?" diye sordu, sertçe. Kısa bir süre karşı tarafı dinledikten sonra, "İçecek bir şeyler getirsene Nazlı'nın evine," dedi. Herhangi bir cevap beklemeden telefonu kapattı. Salona geldi.

"Kahve yapabilirdik," dedim, sıcak bir tonlamayla. Bora bana cevap vermediği gibi, bakışlarını da yüzüme çevirmemişti. Koltuğun üzerindeki paltosunun cebinden anahtarlığını çıkarttı. "Yapmamı ister misin?" diye sordum.

Dudakları arasından "Cık," tonlaması çıkarken antreye yürüdü. Kapıyı açtı ve dışarıya çıktı. Biraz sonra, iki büyük bavulla beraber, yeniden eve girmişti. "Bagajda bırakırım bavulları. Sen kendi düzenine göre yerleştirirsin eve. Git, ne işin varsa hallet... Durma burada boşuna," dedi. Beni resmen yanında istemiyordu ve benim verecek bir cevabım yoktu. Zilin bir kez daha çalmasıyla beraber, Bora kapıya ilerledi. Delikten baktı ve kapıyı açtı.

Gökhan, "Hayırdır, n'apıyorsunuz burada?" diyerek eve girdi. Elindeki paketleri Amerikan mutfak tezgahının üzerine bırakmadan, bana başıyla selam verdi. Bakışları salona giren Bora'ya çevrildi. Bora'nın gömleğinin yakasındaki ruj izine bakarken gözleri kısıldı, ardından da yanlış iliklenen düğmeleri fark etmişti. Yüzüne yayılan aptal sırıtmayla beraber, "Sormadım say..." dedi.

Bora, Gökhan'a ters ters bakarken, gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı. Gökhan, yüzündeki aptal sırıtmayla beraber bana imalı bir şekilde göz kırptı ve koltukta yanıma oturdu.

"Saçmalama!" dedim, sertçe. "Öyle değil!"

"Bana ne canım," dedi Gökhan, gülerek. "Karı kocasınız sonuçta."

"Kes sesini Gökhan!" dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla. Gömleğinin düğmelerini yeniden, düzgün bir şekilde iliklemişti.

"Taylor buradaydı!" dedim, açıklama yapmak ister gibi. Gökhan başını *hı hı* der gibi sallamıştı. "Taylor neden burada olduğumuzu sorgulamasın diye!" dedim, ciddi bir şekilde. Gökhan'ın yüzündeki alaycı ifade sinirimi bozmuştu. Koltuğun üzerindeki yastıkla yüzüne vurduğumda, boğazından güçlü bir kahkaha duyuldu. "Gülüp durma!" diye bağırırken, Gökhan'a yastıkla vurmaya devam etmiştim fakat bu onun daha çok gülmesine, hatta anırmasına sebep oluyordu. "Git evimden!" dedim, hırsla. "Git, durma burada!"

"Tamam tamam inandım," dedi Gökhan, gülerken. Bakışlarını Bora'ya çevirdiğinde, eğer yanılmıyorsam, yüzünde *hadi yine iyisin* der gibi bir ifade vardı. Ne ara bu kadar hadsiz olmuştu?

"Bora kov şunu!" dedim, öfkeyle.

"Kime yüz verdiğine dikkat et, dün kahkaha krizine giriyordun onunla bak..." dedi Bora, imayla. Gökhan, az evvel kendisine vurduğum yastığı Bora'ya fırlattı. "Ben seni çok önceden uyarmıştım, Gökhan bu... Bokunu çıkartmayı sever!" diye devam etti Bora. Elindeki yastığı sertçe Gökhan'a geri attığında, Gökhan bir anda kolumdan çekerek beni kendi önüne siper etmişti fakat son anda kendimi koltuktan aşağı attığım için yastığı kafama yemekten kurtulmuştum. Gökhan'ın dizine attığım güçlü tekme, kendimi yere attığımda acıyan kalçam içindi.

"Bu nasıl bir refleks lan?!" dedi Gökhan, şaşkınlıkla. "Ser harbiden ajan olmuşsun!"

"Gerizekalı!" dedim, hırsla. Bora yanıma kadar gelmiş, ayağa kalkmam için bana elini uzatmıştı. "Beyinsiz bir arkadaşın var!" dedim, ayağa kalktığımda. Bora'nın kapkara gözlerine yerleşen sorgu dolu tavrı görmezden geldim. "Kov

şunu lütfen!" Reflekslerimin ne kadar güçlü olduğunu saklamam gerekiyordu fakat beklenmedik şeylerde bunu yapamıyordum; kendimi koruma ve hayatta kalma içgüdüm öyle baskındı ki, yine hata yapmıştım. "Gitsin!"

"Sen de git hadi," dedi Bora, düz bir ifadeyle. Yüzücü atletimin belini düzelttim. "Git işinle ilgilen. Hallederim ben kalanını."

"Ne işin var?" diye sordu Gökhan, merakla. "Senin bu devamlı olan işlerini merak ediyorum. Ben de geleyim mi seninle?"

Eğer biraz daha burada kalırsam, belli ki Bora beni resmen kovacaktı. Öfkeyle Gökhan'a döndüm. "Saçımı boyatacağım, gel tabii eksik kalma!" diye çıkıştım.

Gökhan gözlerini devirdi. "Yeni boyattın zaten. Yalan konusunda birazcık yaratıcı olabilirsin... Böylece zekama da hakaret etmemiş olursun..." dedi, alayla. Bora'ya döndü. "Sen neyin kalanını halledeceksin?" diye sordu, biraz evvelki gibi merakla.

"Her şeyi de merak etme amına koyayım," dedi Bora, bıkkınlıkla. Koltuğun üzerindeki diğer yastığı aldı ve sertçe Gökhan'a attı. "Her şeyi sorup durma!" Gökhan kendisine fırlatılan yastığa vurduğunda, yastık köşedeki sehpaya çarpmıştı ve üzerindeki saat yeri boylamıştı.

"Harbiden beyinsizsin!" dedi Bora, bağırarak. Sehpaya ilerledi ve yere düşen saati kaldırdı. Saatin camı çatlamıştı. Bora'nın mahcup bakışları beni bulduğunda, "Bunu yaptırırım ben, kusura bakma..." dedi. Yüz ifadesi, misafir geldiği evdeki bir eşyaya zarar vermiş bir çocuğunkisi kadar masumdu. Tekrar saate baktı. "Camını değiştirirler..."

"At çöpe gitsin ya..." dedim, *bir şey olmaz* der gibi. Bora'nın kapkara gözleri gözlerime değdiğinde, "Hiç uğraşmana değmez gerçekten... Benim için önemli bir şey değil," dedim.

Bora kaşları havalanırken, "*Önemli değil* demek," dedi. Zorlukla yutkunduğunda, beni yanlış anladığını anlamıştım. Bir açıklama yapmak ister gibi aralanan dudaklarımdan

hiçbir kelime çıkmadı çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Bakışlarına yerleşen kırgınlığı bu kez söküp almak istedim fakat yapamadım.

"Ne oldu oğlum?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla. "Kız için önemli değilmiş, neyin tribine girdin? Neye üzülüyorsun? Eski püskü bir saat zaten. Değerli bir şeye benzemiyor. At çöpe işte?"

Bora'nın kırgın bakışları Gökhan'a değdi. Gülümsedi. Hızlı adımlarla mutfağa ilerledi ve gürültülü bir şekilde, saati çöp kutusunun içine fırlattı. "Attım!" dedi, sertçe. Bakışları beni buldu. "Uğraşmaya değmezdi madem... Attım gitti."

Montumu giydim. Antreye ilerledim. Bakışlarım bir kez daha ahşap merdivenlere çevrildiğinde, mutfağın girişindeki Bora'nın da aynı yere baktığını fark etmiştim. Cebimden telefonumu çıkarttım ve Bora'ya uzattım. "Teşekkür ederim yardım ettiğin için," dedim sessizce. "Ve kalanını halledeceğin için. Eğer acil bir şey olursa..." Bora, cümlemi bitirmemi beklemeden sert adımlarla salona geçtiğinde, cümlemi bitirmesem de bir şey olmayacağını gayet iyi anlamıştım.

♠

McPherson Meydanı'nı geçtikten sonra, motosikletimi park ettim. Valeye anahtarımı uzattım ve kaskımı çıkarttım. Saçlarımı hafifçe düzeltip restorana girdim. Üzerimdeki montu vestiyere bırakırken, karşılama hostesine John'un adını vermiştim. Küçük adımlarla restoranda ilerlediğimizde, John görüş alanıma girmişti. Her zamanki masasına oturmuş, yavaşça yemeğini yiyordu. Karşısındaki sandalyeyi, garsona fırsat vermeden çektiğimde, bakışları teessüfle bana çevrildi.

"Bakma hiç, tahmin edilebilir bir adamsın," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Porterhouse Steak, patates püresi, ıspanaklı bilmem ne ve en önemlisi *Pinot Noir, Burgundy*..."

John, garsonun masaya getirdiği ikinci bir kadehe şarap doldururken, "Nazlı bir üzüm, enfes bir şarap..." dedi.

Gülümsedi. "Fransızlar, Burgonya bölgesindeki şarapların krallara layık olduğunu söylerler. Öyle doğru ki."

"Irkçılık gibi olmasın John fakat Fransızları pek sevmem," dedim, yapmacık bir şekilde gülümseyerek. Şaraptan bir yudum aldım. "Pinot Noir'a sözüm yok ama Napa Vadisi, Sonoma gibi eşsiz yerler var. Fransa'nın şarapları eski dünya şaraplarından artık... Amerika dahil olmak üzere pek çok yeni dünya şarabı, keşfetmen gereken onlarca güzel Kaliforniya lezzeti var!"

"Sen Kaliforniya Eyaleti'nde doğmuştun değil mi?" diye sordu John, imayla. "25 Eylül 1993'te?"

"Aman şarabına laf söyletme!" dedim, kadehimi masaya bırakırken. "Babanın memleketi sanki!"

John güldü. "Babamın memleketi değil ama aşkın memleketi bence..." dedi, yavaşça. "Ve ben damak tadına önem veriyorum. Kalitesinden, beklediğimi vereceğinden, gelenekselliğinden eminim."

"Garanticisin ve bu hiç hoş değil!" dedim, gözlerimi devirirken. "Ayrıca hala Kaliforniya'ya haksızlık ettiğini düşünüyorum."

"Türkleri anladım fakat Fransızlarla alıp veremediğin ne, onu pek anlamadım," dedi John. Bakışları oldukça sorgulayıcı, tavrı ise meraklıydı. "Öyle tuhaf tepkilerin var ki..."

"Sevmediğim bir Türk'ün Fransa'yı çok sevmesi yeterli mi?" diye sordum, omzumu silkerek. "Tam da o gelenekselliği sevmiyorum. Disiplin, katı kurallar, şarap yaparken bile yüzyıllardır değiştirmedikleri eski yöntemler..." Yüzüm buruşmuştu. "Sert bir kabuk, mesafeler, basmakalıp düşünceler, kendini seçkin görme, gereksiz bir iddia..."

John başını iki yana salladı. "Oldukça yargılayıcı konuşuyorsun Nina..." Şarabından bir yudum aldı ve gülümsedi. "Seçkinlik görecelidir, iddialı olmanın gerekli olup olmadığı da... Basmakalıp düşünceyi bilemem fakat bir iş adamının... Üstelik başarılı bir iş adamının düşüncelerinin basmakalıp olduğuna beni inandıramazsın. Disiplin iyidir.

Sert kabuk ve mesafe de iyidir. Kurallar ise, kurallara uymayanlara ancak katı gelir. Fakat kurallar önemlidir. İnsan sınırlarını bilmeli. Kuralsız bir matematik düşünebiliyor musun?"

"Unutmuşum, sen de elit kesimdendin değil mi?" dedim, alayla. John'un bıçağına uzandım ve tabağındaki etten bir parça kesip, bıçak yardımıyla ağzıma attım. "Harvard'da profesör olduğunu bazen unutuyorum. Ve Tarantula'nın abisi olduğunu... O kadar da benzemiyor değilsiniz!"

John içten bir kahkaha attı. "Kendi kardeşim diye söylemiyorum fakat Joseph serseridir..." dedi. Kaşları havalandı. "Salon beyefendisi değil anlayacağın. Ve o elit kesimin dışında kalıyor. Annem yaşasaydı muhtemelen Joseph için oldukça kaygılanırdı; babam ise onunla gurur duyar ve beni kınardı." Gözlerim kısılırken, John'a merakla baktım. "Annem ve babamı yad etmek için fazla yaşlıyım çocuk..." dedi, dalga geçercesine. Garsondan yeni bir bıçak istedi. "O yüzden sana ailemi anlatmayacağım," derken, tekrar yemeğini yemeye başlamıştı.

"Ama belki bana OCTO'dan bahsedebilirsin?" dedim, kısık bir sesle. John'un bakışları gözlerimi buldu. "Bildiğin ne varsa anlatabilirsin."

"Eminim ki benden daha çok şey biliyorsundur," dedi John, kinaye dolu bir tonlamayla. "Sonuçta bu pisliğin içinde olan sensin."

"Pislik?" dedim, sorar gibi. "Neden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Kurallar çocuk!" dedi John, ciddiyetle. Derin bir nefes aldı. "Yasalar var ve sizler bunu çiğniyorsunuz! Annemi çiğniyorsunuz!"

"Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Annenle ilgisi ne?"

John'un yüzüne alaylı bir ifade yayıldı. "Anlatmadı değil mi?" diye sordu. Başını iki yana salladı. "Anlatmamış!"

"John, anlamıyorum..." dedim.

"Annem, OCTO'nun kurucularından birisi..." dedi John. Gözlerim fal taşı gibi açılırken, şarabımdan büyük bir yudum

aldım. "OCTO, seneler evvel, sekiz özel CIA ajanı tarafından kuruldu. Uzun hikaye. Amaç Amerika'nın çıkarlarını gözetmek ve özel operasyonları yürütmekti. Benim annem de babam da CIA'dendi fakat babam OCTO'dan değildi. Daha sonra bir vatan haininin ihaneti sebebiyle sekiz ajanın kimliği ifşa oldu ve sekizi de eş zamanlı öldürüldü. Annem öldü. Babam, annemin ölümünü kaldıramadı. Delirdi. Annemin katillerinin peşine düştü. Ve bunu yaparken de CIA'in çalışmalarını durdurduğu OCTO'yu, CIA'den gizli, yeniden eyleme geçirdi. Varını yoğunu, tüm enerjisini OCTO'ya harcadı. Joseph'in de kanına girdi, onun da kafasını bulandırdı, onun da geleceğini yok etti. Babamın içeriden bilgi çaldığı anlaşılınca, hakkında soruşturma başlatıldı. Bir hücrede ömrünü geçirmesine karar verildi fakat Joseph babamı o hücreden kaçırdı. O zamanlar bu kadar güçlü değildi OCTO da Joseph de. Babam yakalandı ve o operasyonda öldü. Joseph durmadı. Durdurulamıyor. Senelerdir saçma sapan bir intikam davası güdüyor, babamın ölmüş de olsa önderliğinde..."

Boğazımın düğümlendiğini hissediyordum. "Şahindağ soyadlı birisi mi öldürmüş anneni?" diye sordum, korkuyla.

"Ben bana söyleneni bilirim Nina, annemin katili ya da katilleri bilinemiyor!" dedi John, direktif verir gibi. "Fakat Joseph'e göre, muhtemelen evet. Şimdi peşinde olduğu adamın annesi ve babası sanırım. Bilmiyorum. İlgilenmiyorum. Umurumda değil. Ben elli yaşında bir adamım. Annem ve babamın ölümünün peşinde koşarak saçma bir intikam davası ile uğraşacağıma, aydınlık nesiller yetiştirme derdindeyim. Bilime bir şeyler verme derdindeyim. Sana da bunu tavsiye ederim! Bak geçen hafta, kritik bir başarıya imza attın Harvard'da. Yapman gereken bu çocuk!"

Derin bir nefes alırken, kısık bir sesle, "Bir karar vermem gerek Profesör," dedim. John'un bakışları kısıldı. "Sezgilerimle mantığım arasında sıkıştım kaldım. Bir yanda

OCTO, bir yanda..." Sustum. "Korkuyorum... Kendim için değil."

John, kendinden emin bir ifadeyle, "Joseph, ona yanlış yaparsan, sana zarar verir," dedi. Bakışlarını birkaç saniye onu anlayıp anlamadığımı tespit etmek ister gibi yüzümde tuttu. "Bu hayatta tek bir gayesi olan bir adam o. Eğer o gayesine tezat bir davranışta bulunursan, sana zarar verir." Kollarını bağladı. "Sana karşı bazı hisleri var, bugünkü konuşmamızda, sana olan öfkesinden anladım bunu. Evli bir kadın olduğunu ona hatırlattığımda ise, beni kovdu." Gözlerimi yumdum. "Dert etme, ben de zaten onun yanına seni bırakması için gitmiştim. Sergio ile birkaç kez konuştum fakat istediğim arabulucuğu yapmadı. OCTO'yu bırakacaksın çocuk! CIA'in babama yaşattıklarını senin de yaşamana razı gelmeyeceğim!"

Gözlerimi açtığımda, başımı iki yana sallamıştım. "John, ben her şeyi göze aldım..." dedim. Sesim incelmiş, bakışlarım yumuşamıştı. "Tarantula bana zamanında açık açık söylemişti. Bazı yolların dönüşü olmaz. Benimkisi de böyle bir yol... Ben, OCTO'nun en büyük gayesine giden yolda, en önemli aracım. Beni yakalayan bırakmaz. Ne OCTO ne de CIA." John'un kaşları çatılmıştı. "Peşlerinde oldukları adam var ya... Mehmet Şahindağ... Onun bu hayatta yok etmeyi arzuladığı tek insanım ben."

"Neden?!" diye sordu John, şaşkınlıkla.

"Çok uzun hikaye..." dedim, sıkıntıyla. "Anlatamayacağım kadar çok uzun."

"Bunun, Bay Karabey ile alakası var mı?" diye sordu John. Şarabından bir yudum aldı. "O da CIA ile birlikte aynı adamın mı peşinde?"

Buruk bir şekilde gülümseyerek, "Zaten her şeyi başlatan o," dedim. Yutkundum. "Ya da benim... Bilmiyorum. Belki de babamdır? Bilmiyorum John. Mehmet Şahindağ'ın en büyük düşmanı Bora Karabey. Ve ben de Bora Karabey'in karısıyım. Hedefteki insan."

John merakla, "George seni gerçekten kullanıyor mu?" diye sordu. Boğazını temizledi. "Seni, Nazlı Alaca olduğun için mi almış CIA'e?"

"Evet," dedim, kısaca. Bakışlarımı şarap kadehime çevirdim. "Birileri beni bir şeyler için kullanıyorlar, kendilerince."

"Arada kaldığın şey ne?" diye sordu John. Bakışlarımı gözlerine diktim. "Vermeye çalıştığın karar?"

"Vermiş olduğum sözler, sadakat yeminleri, bağlılık, inanç, dostluk, güven, silah arkadaşlığı, minnet... OCTO..." Gözlerimi tavana çevirirken, gözyaşlarımı geri göndermeye çalıştım. "OCTO'ya güvenmem gerek biliyorum... Fakat," Gözlerim yeniden John'un gözlerine değdi. "Bora'ya bir şey olursa..." Gülmeye çalıştım. "Olmaması gerek John."

John merakla, "OCTO'nun Bay Karabey'e zarar vereceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır!" dedim, hiç düşünmeden. "Tarantula, sebebini bilmesem de, bana anlatmasa da Bora'yı koruyor. Buna eminim. Fakat ben Bora'nın bilgi eksikliğinden ötürü riske gireceğini düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum. Saçma bir his var içimde. Ama bu hissi susturamıyorum. Bilmesi gereken bir şey var ve bunu ona söylemek zorunda hissediyorum kendimi. Bence bilmesi gerekiyor ama herkes buna karşı çıkıyor. OCTO Bora'yı koruyor evet... Ama ya koruyamazsa John?"

John kısa bir süre gözlerimin içine baktı. Bu kısacık süre, kendi içinde bir savaş verdiğini anlamamı sağlamıştı. "Bir keresinde ben de aşık olmuştum," dedi, gülerek. Fakat bu öyle bir gülüştü ki, canının yandığını hissetmiştim. "Bakma bana öyle çocuk, ben de çocuktum bir zamanlar..." dedi. Gülümsedim. "Fransızdı..." dedi, kaşlarını kaldırarak. Yüzüme yerleşen mahcubiyetle beraber, şarabımdan son yudumumu aldım. "Seni daha da utandıracak bir şeyi söyleyeyim, annesi ve babasının Burgonya bölgesinde bağları vardı..."

Dudaklarımı, birkaç saniyeliğine birbirine bastırdıktan sonra, "Üzgünüm..." dedim.

John, *önemli değil* der gibi gülümsedi. "Ailesinin yanına gitmişti... Noel'de ise Boston'a, yanıma dönecekti. Dönmesini istemiyordum. Garip, açıklanamaz bir sebepten ötürü, Noel'de ailesiyle kalmasını istiyordum. O vakitler, biraz aramız açıktı... Aslında onun benimle arası açıktı. Kanser tedavisi görüyordu, saçlarını kaybetmişti. Bu onun psikolojisini öyle bozmuştu ki, kıskançlık krizlerine giriyordu. Herkesten kıskanıyordu beni, ne söylesem yanlış anlıyordu, devamlı ağlıyor ve artık onu sevmediğimi söyleyip duruyordu."

Güçlükle, "Çok acı..." dedim. Göğüs kafesimdeki sıkışmayı hissediyor ve yutkunamıyordum.

"Acıydı... O vakitler, yaşadığımız şey oldukça acıydı..." dedi John, düşünceli bir şekilde. İçine derin bir nefes sığdırdı. Yüzüne küçük bir tebessüm yerleşti. "Yanlış anlamasından korktum Nina," dedi. Dudaklarının kenarındaki tebessüm büyürken, "Kıskanmasından korktum ve içimdeki o hissi yuttum. *Gelme,* diyemedim."

"Bir şey mi oldu?" diye sordum, merakla. Alacağım cevaptan oldukça korkuyordum. "Geldiğinde bir şey mi oldu?"

"Bindiği uçak düştü," dedi John. Gözlerimden birkaç damla yaş aktığında, enseme darbe yemiş gibi fiziksel bir acıyla sarmalandığımı hissetmiştim. "Ve ben o vakit büyüdüm çocuk."

"John..." dedim, acı içinde. Ne söylenirdi bilmiyordum. Bir elimle ağzımı kapatmış, bakışlarımı John'un gözlerinden çekemiyordum.

John'un yüzündeki gülümseme yerli yerinde duruyordu. "Terapi görmem gerektiğini söylediler, dinlemedim. Benden *alkolik* diye bahsettiler, umursamadım. Kumara başladım. Ne bileyim, iyi geldi. Matematik de vardı... Matematik olmasaydı yaşayamazdım." John, garsonun kendisine doldurduğu yeni kadehini dudaklarına götürüp birkaç yudum içti. "Ama benim için en kötüsü, babamın ne hissettiğini en içeriden anlamaktı... Fakat benim hesap soracağım kimse

yoktu. Tanrı?" Gülmeye çalıştı. "Dine pek bağlı biri değilimdir ben Nina, ama sanırım şuna inanıyorum: Tanrı, kalbimizdedir. Ve bazen bize kalbimizden seslenir. Biz buna *his* deriz. Bazı hisler, yabana atılmaması gerektiği kadar kudretlidir. Ben Tanrı'nın sesine kalbimi kapatmasaydım, şimdi evimde, karımla, belki de çoktan doğmuş çocuklarımla oturuyor olabilirdim."

"Başın sağ olsun," dedim, üzüntüyle.

"Joseph seni affetmeyebilir. Ve sana bir ceza kesebilir. Bu beklediğinden daha kötü bir ceza da olabilir. Veya atacağın adım sana başka zararlar da getirebilir. Hangisinin acısının büyük olduğunu hesaplamak senin elinde Nina," dedi John. İfadesi oldukça ciddiydi. "Ben eğer ona *gelme* deseydim, benden ayrılırdı sanırım. Alınırdı. Kırılırdı. Kızardı. Altında bir şeyler arardı. Benden ayrılmasını tercih ederdim. Keşke korkak davranmasaydım..."

"Bilemezdin," dedim, *yapma* dercesine.

"Hissetmiştim," dedi. Kadehindeki şarabı kafasına dikti. "Hissetmiştim çocuk..."

Önümdeki karanlığa tutulan ışığın gücüne sığınırken, John'un gözlerine minnetle bakıyordum. "İyi ki varsın Profesör," dedim, fısıldayarak.

♠

Bora, verdiği sözlere sadık bir adamdı. CIA ve İstihbarat ile iş yaparken, onların arkasından iş çevirmeyeceğini açık açık belli etmişti. Tarantula, Bora'nın ÖRGÜT liderinin Mehmet Şahindağ olduğunu öğrendiği noktada bu bilgiyi Bay Ortiz ile paylaşacağı konusunda fazlasıyla haklıydı. Bunu Bora da söylemişti. Her ne kadar Bora'yı uyardığımda bana karşı gelmeyeceğini düşünmek istesem de bir şekilde bu bilginin Bay Ortiz ve Özge Çimen ile paylaşılması gerektiği konusunda bana direteceğini de biliyordum. Çünkü Mehmet Şahindağ'ın elindeki nükleer silah formülünü bilmiyordu. Liderin o olduğunun öğrenilmesi bu kapıyı da açacaktı ve Bora bu hataya istemeden de olsa düşecekti. Ve ben

Bora'nın hayatını riske atmayayım derken, o birçok işi riske atacaktı.

Bugüne dek çok kez iki yol arasında kalmıştım fakat belki de hiçbir seçim anı, beni bu kadar da zorlamamıştı. İnsan büyüdükçe, ilerlemeyi seçtiği ya da yok saydığı yolların kendisine faydaları ve zararları da büyüyordu. Fakat insan kaç yaşına gelirse gelsin, bazı yollar vardı ki, oraya sapacağı en başından belli oluyordu. Buna *aşk* deniyordu. Söz konusu yol Bora'nın hayatta kalması ise benim kendime başka bir yol seçmem mümkün değildi.

Amcam, kahramanlara inanmadığını ama ailenin önemli olduğunu söylerdi; aile olmak için sevgiye ihtiyaç olduğunu... Annem ve babamın ölümünden sonra dağıldığını hissettiğim ailenin ne denli güzel bir şey olduğunu ancak Bora ile tanışınca hatırlamıştım. Ama amcama göre, aile olmak için sevmek yetmezdi ve sevilmek de gerekirdi. Ben Bora'yla aile olamadığımı çok sonradan anlamıştım.

Benimle aile olmaması, bir ailesi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Bora, kocaman bir ailenin mihenk taşıydı.

Naz'ın annesiyle babasının ölümünden sonra, akrabalarının yanında hiçbir zaman hissedemediği o sıcaklığı, Nazlı'nın, Trabzon'daki kocaman ailede iliklerine kadar hissettiğini unutmam mümkün değildi.

Nazlı'nın, Trabzon'daki o balkonda dinlediği Bora'nın ablasının aslında yaşadığını ve bir gün oğluyla beraber o aileyle kavuşacağını düşünmemem mümkün değildi.

Çekirdek biten bir şey olduğu için onlar gerçek bir aile olmuşlardı ve bir kez aile olunca, hep aile oluyordun.

Aileye inancım derinden sarsılmış olsa da, kahramanlara artık inanmasam da, Nina Adams'ın bir ailenin kahramanı olacağını hissediyordum.

Kahraman olduğumda, Bora'nın oynadığı bu oyunda, hatırlamasına değer bir karakter de olurdum belki.

"Sizinle görüşmek istedim çünkü önemli bir bilgiye ulaştım," dedim. Başka bir yolum yoktu. "Mehmet Şahindağ,

ÖRGÜT'ün sadece bir üyesi değil... Lideri."

Bora madem er ya da geç bunu Bay Ortiz'e söyleyecekti ve ben her şeyin riske atılmasına sebep insan olarak suçlanacaktım; öyleyse direkt sonuca varmak en doğrusuydu.

"Emin misin?" diye sordu Bay Ortiz, şaşkınlıkla.

Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Beni bekleyen günleri zora sokmuş, kendimi riske atmış ve kendi felaketimi kendim çağırmıştım. Fakat, OCTO'ya ihanet edecek kadar Bora'yı sevdiğime ve ona bir şey olması ihtimalini dahi kabul edemediğime emindim.

102.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Bildiğiniz üzere bölümü yayınlamadan önceki gün çeşitli kontroller yapıyorum. Fakat dün ve bugün, maalesef depremin yarattığı gerginlikten ötürü kafamı buna veremedim. Gözümden kaçan bir şeyler olmuş olabilir. Umarım herhangi bir imla hatası ya da satırlar arası kayma yoktur, diyerek affınıza sığınıyorum.

Hepimize geçmiş olsun.

Sizleri çok seviyorum. □□□□

♠

Zaman göreceli bir kavramdı. Bazen oldukça hızlı, bazen oldukça yavaş geçiyordu. Bazense geçmek bilmiyordu. Zamanın bir türlü geçmek bilmediği günlerin birisindeydim. Mehmet Şahindağ'ın ÖRGÜT lideri olduğu bilgisini Bay Ortiz ile paylaşalı bir ay olmuştu fakat sanki bir yıl geçmiş gibiydi. Zamanın bir türlü geçmek bilmeme sebeplerinden birisi, OCTO ile aramızda sızmaya başlayan buz gibi sular da olabilirdi. Yalnız kalmıştım. Bu öyle bir yalnızlıktı ki, Noel'i bensiz geçirmişlerdi. Bunu Tarantula istemişti. Dediğini yapmış ve bana taviz vermeyi bırakmıştı. İmkanlarımı kısıtlamıştı. Artık izleniyordum. Telefonumu kapatmam yasaktı. Attığım her adımın hesabını Falcon'a vermek zorundaydım. Tarantula pozisyonumu değiştirmişti ve OCTO şifrelerini benden almıştı. Mesela, OCTO'ya artık her canım istediğinde gidemiyordum. Her çağrıldığımda ise ne olursa olsun gitmek zorunda kalıyordum. Fakat artık toplantı katına çıkmam yasaktı ve ben de her asil olmayan OCTO üyesi gibi, görüşmelerimi ikinci katta yapıyordum. Asil üyelere ait

apartmanlara gidemiyordum ve zaten, o apartmanlardaki insanların artık benimle görüşmek istemediklerini de biliyordum.

Yaptığım hamlenin, -ki buna ihanet deniyordu- affı yoktu.

O günden sonra Falcon, Sergio ve Annie dışındaki OCTO'nun asil üyelerini yalnızca bir kez görmüştüm ve gözlerindeki hayal kırıklığı hala ağrıma gidiyordu.

Tarantula, kalan altı asil üyenin önünde sertçe haddimi bildirirken, canımı nasıl yakacağını ön gördüğünü açık açık ima etmişti ve diğer OCTO üyeleri araya girememişti. Tarantula'nın Bora'ya bir zarar veremeyeceğini ve ailesini de korumakla yükümlü olduğunu bildiğim için söylemini pek önemsememiştim fakat onun bana kestiği ceza gerçekten oldukça ağır olmuştu.

John'un alkollü bir şekilde girdiği derste bir öğrencisiyle takıştığını ve ders çıkışında öğrencisini darp ettiğini iddia ederek, Harvard'daki kariyerine saldırmıştı.

Harvard John için hayat demekti ve fakat kurul, belirsiz bir süre boyunca ücretsiz izne ayrılmasına karar vermişti. Bir sonraki kurul toplantısı yılbaşından sonraydı ve John'un morali gerçekten de çok bozuktu. Derse hafif alkollü girdiği doğruydu fakat takıştığı kız öğrencisi Elisa, Tarantula tarafından tutulmuştu. Derste John'a saygısız birkaç kelime kullandığı ve John'un da sinirlenerek Elisa'ya dışarı çıkmasını söylediği de doğruydu; diğer öğrenciler bu duruma şahit olmuşlardı. Belli ki Elisa'nın amacı John'u öğrenciler önünde kışkırtmak ve aralarındaki münakaşaya şahit toplamaktı. Elisa ertesi gün, darp raporuyla beraber John'u şikayet ettiğinde, John hayatının şokunu yaşamıştı. Elisa'yı dersten sonra bir daha görmediğini söylese de nafileydi; olay *dünyaca ünlü Profesör'ün rezaleti* şeklinde, yansıması gerektiğinden fazla basına yansımıştı. Bu da Tarantula'nın işiydi ve OCTO'daki hiç kimse ona engel olamamıştı.

John'a bunu yapanın kardeşi olduğunu söyleyememiştim. Bana kesilen ceza John'nun başına gelen olayın vicdan azabıydı fakat John'un bundan haberi bile yoktu.

Tarantula'nın yeri gelmişken abisini de cezalandırdığını düşünmekten kendimi alıkoyamasam da kendi suçumu yok sayacak değildim. Her ne olursa olsun sonuç öyle kötüydü ki, içim yanıyordu. Kendisini mesleğine, Matematik'e adamış bir adamın şimdi dünyaya rezil olması ve tüm prestijini kaybetme noktasına gelmesi kabul edilebilir bir şey değildi.

Annie, *"Bir insan öz abisine bunu nasıl yapar?!"* diye çıkışmış olsa da Tarantula bunu önemsememişti.

Önemsemediği gibi, *"Senin kendi kardeşine yaşattığın şeyin yanında benimki ne ki Lion?!"* diyerek, üste de çıkmıştı.

Yani OCTO'nun asil üyeleri de benim yüzümden birbirlerine girmişlerdi ve ben hiçbir şey yapamamıştım.

Aslında, Sergio ve Annie de ihanetimle birlikte hayal kırıklığına uğramışlardı fakat bu konu, onlarla aramızda pek açılmıyor ve bana hissettiklerini belli etmiyorlardı. Zaten Annie'yi pek görebildiğim söylenemezdi çünkü ortalık çok karışıktı ve onunla Leo'yu riske atmak istemiyordum. Sergio'yu ise yalnızca Çınar Akbulut kimliğiyle görebiliyordum. Yaşanılanlar dayanılamaz biçimde beni sıkıştırsa bile, hala yaptığım hamlenin doğru olduğunu düşünüyordum. Oleg Ponomariov bağlantısını tam da tahmin ettiğim gibi kaybetmiştik çünkü Mehmet Şahindağ ile görüştüğünü bize söylememişti. Yani OCTO'ya ihanet etmediğim senaryoda, kim bilir bizi bekleyen nasıl tuzaklar vardı ve kim bilir başımıza neler gelecekti...

Bay Ortiz, öğrendiği bilgi ile kırmızı alarm yakmıştı ve yaptığım planı oldukça başarılı bulmuştu. Planım, ilk günlerde ciddi bir mesai gerektirmişti. Mehmet Şahindağ'ın -ÖRGÜT'ün- alıcılarının listesinin çıkartılması ve Bora'nın onlara ulaşabilecek yollarının kurulması için, karargâhta gece gündüz çalışmamız gerekmişti. Benim zaten OCTO sayesinde dişimle tırnağımla yaptığım bir liste vardı fakat bu listeyi sunamamıştım çünkü elimin kolumun bu kadar uzun olduğunu saklamam gerekiyordu. Sürpriz bir şekilde, Bay Ortiz'den izin alarak bizimle çalışmaya katılan Çınar Akbulut,

bu listeyi CIA'e sunan kişi olmuştu. Gerçekten de İstihbarat'tan olması onun daha az sorgulanması anlamına geliyordu. Bu noktadan sonrası ise kolaydı ve çoğunluklu olarak yapılması gereken beklemek olmuştu.

Kara yine ÖRGÜT'ün alıcısı olacaktı fakat kendi adına değil. Bir kartel lideri olduğunu yeni öğrendiğim ve CIA'e *bir kumar masasında tanıştığım bağlantım* olarak takdim ettiğim Sergio Morris, ÖRGÜT'ten kimyasal silah satın alacak ve bunu Kara'ya satacaktı. Falcon'un bir ay önceki toplantımızda yaklaştığı fakat tam tutturamadığı planım buydu. ÖRGÜT lideri kendimi ifşa ederim etmem tereddüdüne düşmeden, Kara'nın bu işte, şimdilik geri planda durduğunu düşünecekti ve Sergio Morris'i iyi bir alıcı, sağlam bir bağlantı olarak varsayacaktı. Sergio Morris, ÖRGÜT'ten mal alırken, Kara da ÖRGÜT'ün diğer alıcılarıyla bağlantılar kuracak ve gizliden, ÖRGÜT'ün malının aynısının, kendisinde daha ucuza olduğu haberini piyasaya yayacaktı. Üstelik, bu planımı destekleyen ve bana da sürpriz olan kısım, bazı isimlerin, hali hazırda Kara ile daha evvel uyuşturucu sevkiyatı yapmış olmalarıydı. Türk İstihbaratı bize o adamların listesini yollamıştı ve işimiz daha da kolaylaşmıştı. Yani Kara bir nevi, Sergio Morris uzantısıyla kendi örgütünü kuruyordu ve arkasında CIA ile Türk İstihbaratı vardı.

Buradaki tek sorun, hiç kimsenin Sergio Morris'e güvenmiyor oluşuydu.

Bay Ortiz ayrı, Gökhan ayrı ağzımdan girip burnumdan çıkmışlardı; Sergio Morris ile tanışmak istiyorlardı. Gökhan'ı pek kale aldığım söylenemezdi ve fakat Bay Ortiz'e, Sergio Morris'in bir suçlu olduğunu, Amerika'da bir kaçak olarak yaşadığını ve bizim karşımıza asla çıkmayacağını söylüyordum. Ancak bu işin sonunda, ÖRGÜT çöktüğünde, Amerika'ya yardımlarından istinaden kendisiyle tanışabileceklerini ve o zamana dek bir aracı olarak kendisini temsil edeceğimi belirtiyordum. Bu Bay Ortiz'in pek içine sinmese de, Sergio Morris'in ÖRGÜT'ü bir düşman

olarak gördüğünü biliyordu. Çünkü benim de yeni öğrendiğim üzere Taylor, ÖRGÜT hakkında bilgi topladığı zamanlarda, Sergio Morris ismine de rastlamıştı. Birkaç kez ÖRGÜT ile kartel arasında çatışmalar yaşanmıştı. Kartel, bu ÖRGÜT'ün bazı bağlantılarından hoşlanmıyordu ve bu ÖRGÜT'ün çökmesi Sergio Morris'in işine gelecekti.

Sergio Morris'in ve Taylor'ın da asla bilmediği ve fakat benim Bay Ortiz'i ikna etmek adına, bizzat Çınar Akbulut'un yanında söylediğim şey ise şuydu: *"Sergio Morris çok pişman. Temize çıkmak ve CIA için çalışmak istiyor... Birlikte onlarca suçlu yakalayabilirsiniz, buna kartelin diğer üyeleri de dahil. Casus olmak için gönüllü. Eğer bu işte bizimle olursa, kendisine güvenebileceğinizi biliyor. Kaçıramayız bu fırsatı!"*

Bay Ortiz birtakım görüşmeler yapmış ve en sonunda dediğimi kabul etmişti ve fakat ÖRGÜT çöktüğünde, karşısına Sergio Morris diye kimi çıkaracağımı gerçekten bilmiyordum. Sergio da yalnız kaldığımız ilk fırsatta, laf arasında, bunu çok merak ettiğini sormuştu. Hatta laf da sokmuştu: *"Kara'nın hayatını riske atamam derken, benimkini attığın için çok teşekkür ederim... Muhtemelen Mehmet Şahindağ'dan siz kurtulduğunuzda, ben Meksika'da yem olacağım... Olsun... Kara kurtulsun! Değil mi?!"*

Bu hem o gün hem de bugün, sonranın konusuydu.

Özge hala bizimle beraber çalışıyordu fakat onu eskisi kadar çok görmüyordum. Uzun soluklu toplantıların birisinde *asansör Bob*'un da konusu açılmıştı. Bora Bob'u öldürdüğü için yalnızca Bay Ortiz değil, Özge de Bora'ya kızmıştı fakat herkes, alacağımız her bilgiyi aldığımıza inanıyordu. Zaten Mehmet Şahindağ'ın tek bir adamından daha fazla bilgi alabileceğimizi düşünmek ütopik olurdu. Yine de Bora *uyarı* almıştı ama bunun ne anlama geldiğini kendisi de benim gibi bilmiyordu. Üç uyarısı olduğunda görevi elinden mi alacaklardı? Hepimiz farkındaydık ki, öyle ya da böyle Bora'nın aykırı kişiliğine katlanmak zorundalardı.

Benim aksime, çünkü ben katlanamıyordum.

Boston'daydım. Şehir, Noel coşkusunu geride bırakmış, tüm ihtişamıyla yılbaşını beklemeye devam ediyordu. Bir haftadır buradaydım çünkü Langley'de yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bora bazen Gökhan ile birlikte, bazen Çınar Akbulut ile birlikte, bazense yalnız, kumarhanelere gidiyor ve bağlantılarını genişletiyordu. Bunu ancak bir yere kadar yapabileceğini biliyorduk fakat esas güçlü bağlantılara ulaşmasının yolu da, kalabalıklaşmayı başarmasından geçiyordu. Hepimiz, Sergio Morris'in ÖRGÜT ile sevkiyat tarihi kararlaştırmasını bekliyorduk. OCTO'dan bana artık bilgi taşınmadığı ve Sergio da bu konu hakkında pek ağzını açmadığı için, onlar planım hakkında ne düşünüyorlardı bilmiyordum ama ÖRGÜT'ün bağlantılarını gerçekten de zayıflatıp müşterileri Kara'nın tarafına çektiğimizde olacakları merak ediyordum. Bu uzun vadeye yayılan bir plandı ve Mehmet Şahindağ en çok, Kara'nın kimyasal silahı nasıl elde ettiğini ve nasıl birden satıcı olduğunu anlamaya çalışırken, ciddi hatalar yapacaktı.

Ne kadar sürerse sürsün, o günün gelişini dört gözle bekliyordum.

Alışveriş merkezinde girip çıkmadık mağaza bırakmamıştım. Canım sıkılıyordu. Bora, içeride bir hain var sandığı andan beri her ne kadar yüzüme bakmaya başlamış olsa da yüzüme bakmasaydı daha iyi olacağını düşünmeden edemiyordum. Benimle kurduğu diyaloglar sınırlıydı. Çoğu zaman lafımı kesiyor, ben bir şey anlatıyorken o kadar da umursuyor gibi durmuyor, es kaza bakışlarımı ondan çekersem de fırsattan istifade diye düşünüyor olacak ki bulunduğum ortamdan kalkıp gidiyordu. Bu hareketleri yabancı değildi; zamanında Begüm'e de böyle davrandığına şahit olmuştum. Hatta Begüm, abisinin, sildiği insanlara tam da böyle davrandığını defaatle bana anlatmaya çalışmıştı da. Bora'nın davranışlarını Gökhan ve Sergio da benim kadar yadırgıyorlardı. Ben varmışım ama çok da önemli değilmişim gibi bir izlenim yaratıyordu ve herkesi, her defasında, dumur

ediyordu. Artık buna katlanamayacağımı fark ettiğimde Boston'a sürüklenmiştim.

Ona yaptığım şeyin çok ağır olduğunu biliyordum fakat bunu hak ettiğini kendime asla unutturmuyordum.

"Nazlı!" dedi bir ses. Elimde kahve, şaşkınlıkla sesin geldiği yöne döndüm. Sarı saçlı, laciverte yakın göz rengi olan bir kadın, gülümseyerek bana bakıyordu. "Tanımadın mı beni?" diye sordu. Tanımamıştım. "Melis ben... Bora'nın arkadaşı."

"Anıl'a aşıkmışsın... Gerçekten film gibi... Bora ile Anıl'a lazım olan parayı bulmak için girdiğin yolda karşılaşmış ve ona aşık olmuşsun... Nişanlanacaksınız bu hafta sonu... Bunu da biliyorum."

Gümüş rengi, uzun bir zincir... Ucunda da A ve N harfleri olan kolye... Boynumdaki zincirin ağırlığını hissederken, Melis'e dair hatırladığım ilk şey, AN kolyesini bana verdiği an olmuştu. Sadece o gün mü görüşmüştük?

"Tanıdım..." diye yalan söyledim. "Şaşırdım sadece." Ayıp olmasın diye gülümsedim. "Merhaba..." İngilizce konuşuyordum ve muhtemelen karşısında tam bir gerizekalı gibi duruyordum. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedi Melis, İngilizce konuşarak. Şaşkındı. Bu şaşkınlığın sebebinin İngilizce karşılık alması olduğunu anlamıştım. "Oturalım mı biraz?" Aslında benim oturmaya pek niyetim yoktu. Karton bardaktaki kahvemi alıp kampüse gidecektim fakat Melis'e ayıp olmasını da nedense istememiştim. "Vaktin varsa..."

"Olur," dedim. Kahve dükkanının önündeki masalara doğru ilerledik. Sandalyeye oturur oturmaz, "Afalladım bir an için..." dedim, Türkçe konuşarak. "Üç yıldır Amerika'dayım... Türkçe konuşmayı yadırgıyorum... Kusura bakma lütfen."

Melis rahatlamış bir ifadeyle gülümserken, arkasına yaslandı. "Normal," dedi, kısaca. "Ben liseyi de İngiltere'de okudum. Ardından Boston'a geçtim, düşün... Bazen benim de Türkçe'yi unuttuğum oluyor. Fakat neyse ki ailem ve arkadaşlarım var!" Melis attığı kahkahanın beni yok ettiğini

fark etmiyordu. "Bir saniye... Üç yıldır Amerika'da mısın? Nasıl?"

"Harvard'dayım... Akademik kariyer," dedim.

Melis'in yüzüne düşünceli bir ifade yayılmıştı. "E Bora bana bundan hiç bahsetmedi?" dedi. Kahvesinden bir yudum aldı. "Yani o Boston'a geldikçe görüştük... Senin Türkiye'de olduğunu söylemişti her defasında. Hatta, seninle gelmiyor diye kızıyordum."

"Karışık meseleler aslında," dedim, geçiştirir bir tavırla. "Saklı tuttuk..." Melis anlamış gibi başını salladı ama tam olarak ne anladığını yalnızca Allah bilirdi. "Sen anlat."

"Ne anlatayım... Zaten Bora'dan az çok biliyorsundur olanları," dedi gülerek. Bilmiyordum. "Bu arada saçlarına bayıldım! Çok yakışmış!"

"Teşekkür ederim..." dedim.

"E akşam gel bari Nazlı!" dedi, isyan eder gibi. Gülümsedi. "Kesinlikle bayılacaksın..."

"Neye?" diye sordum. Bora ile olan ilişkimiz, kesinlikle Melis'in hayal ettiği gibi değildi.

"Sergi resepsiyonu var ya... Andrea'nın. Bora bahsetmedi mi?" dedi, meraksız bir tavırla. Sanki bahsettiğinden, oldukça emin gibi. "Noel'de beraberdik. Bak bu sefer sormamıştım bile seni! Türkiye'desindir diye... Ama bizimkiler için bayağı gizemli kadınsın!" Kahkaha attı. "Bir Mila'ya nasip oldu seninle tanışmak bir de bana... Fakat akşam hep birlikteyiz. Sergiden sonra bir şeyler içmeye de gideceğiz. Ne iyi Bora ile de denk geldik bu sefer."

"Ben çok yoğunum bu sıralar," dedim, gülümsemeye çalışarak. "Yani Bora ile de birbirimizi zar zor görüyoruz desem, yeridir... Haberim yoktu sergiden..."

"E şimdi oldu," dedi Melis. Öyle enerjikti ki, içimin geçtiğini düşünmeden edemedim. "Akşama mutlaka gel. Hem kocanın üniversiteden arkadaşlarıyla da tanışırsın, fena mı?" Melis bana içten bir şekilde göz kırpmıştı. "Gerçi o arkadaşlar, düğüne çağrılmadıkları için hala kırgınlar ama..."

dedi, yapay bir imayla. "Takılıyorum!" diye ekledi, hemen sonrasında.

Gülümsemekten başka bir tepki verememiştim. Bora'nın Boston'a geldiğini dahi Melis'ten öğrendiğim için, vereceğim her tepkinin yersiz olacağını da biliyordum. Mehmet Şahindağ'a karşı oynamamız gereken bir karı koca oyunu vardı ve fakat, aynı şehirlerde farklı yerlerde kalmamız demek ki kocam için sorun olmuyordu. Ya da belki de benimle oyun oynamaktan sıkılmıştı. Aslında onu da anlıyordum. Sergio Morris'in kartel üyesi olduğunu reddeden karısı, CIA ile iş birliği yapmak istediğini öne sürerek, ne kadar yalancı olduğunu göstermişti ve bilmiyordu ki her şeyi aslında onun hayatını riske atmamak için yapıyordum. Benden uzaklaşması için elinde onlarca sebep vardı ve o benim aksime, bunları görmezden gelmiyordu. Nina'yı değil, Nazlı'yı özlemişti ve Nazlı'yı bulamayacağına tamamen ikna olduğunda, ne pahasına olursa olsun, silip atmayı seçmişti.

Melis'i dinlememiştim. Kahvelerimizi bitirip, *görüşmek üzere* diye sözleşirken de bir daha görüşmeyeceğimizi düşünmeden edememiştim. Bulunduğum şehir artık bana dar gelmeye başlamıştı. Havasını Bora'yla bölüştüğümü bildiğim hiçbir yerde huzur bulamıyordum. Bir şeylerin yanlış gittiğini hissediyordum. Belki de bana yaşattıklarından sonra, utanmadan karşımda takınabildiği tavrı sindiremiyordum. Ve fakat, ben ona alenen benim için önemsiz olduğunu vurguladıktan sonra, ne bekliyordum?

Saat 1 yönüne baktım... Tarantula yoktu. Muhtemelen bu saatten sonra olmazdı da. Sanırım ben, hayatımdaki herkesi Bora için harcayacak ve fakat hep Bora tarafından da harcanacaktım. Kendime dürüst olmam gereken bir an varsa, o da şimdiydi. Bu yalnızlık, hak edilmiş bir yalnızlıktı. Önce Hande'ye, Bora'nın bir mafya olduğunu saklayarak ihanet etmiştim. Sonra Eren'e... Bora, Eren'i bir şekilde kendisine gebe bırakmıştı ve ben buna göz yummuştum. Ben Anıl'a bile ihanet etmiştim zamanında; Bora haini ararken, onun telefonuna dinleme cihazı taktırmıştı ve ben

sesimi dahi çıkartmamıştım. OCTO da söz konusu Bora olduğunda, benden nasibini almıştı işte. İnsanın yaptığı her şeyin bir bedeli oluyordu ve ben göğsümü gere gere bu bedeli ödeyecektim.

Bu, ilk yalnız kalışım değildi.

♠

"Cafe galARTsy, Andrea DiCarlo."

Mesaj Falcon'dandı. Uzandığım koltukta hafifçe doğrulmuş, şaşkınlıkla ekrana bakıyordum. Ben ekrana bakarken, bir mesaj daha düşmüştü.

"İyi eğlenceler Nina :)"

Yutkunamadığımı hissettim. Koskoca Boston'da, Andrea'nın sergisinin nerede olduğunu bilmezken, kucağımdaki notebookta, Taylor'ın gönderdiği dosyayı inceliyordum. Fakat şimdi serginin yerini öğrenmiştim ve tüm keyfim kaçmıştı. Bu bir sınav mıydı? Neden Falcon beni sınıyordu?

"Neden?"

Saniyeler geçiyordu ama Falcon cevap vermiyordu. Mesajımı görmemiş olamazdı. Pekâlâ görmüştü ve beni bilhassa cevapsız bırakıyordu. Falcon'un vermediği cevaplara benim yeni sorularım ekleniyordu. O sergide ne işim vardı? Hangi sıfatla gidecektim? Gidince ne olacaktı? Bora ya bana yine, önemsiz birisiymişim gibi davranırsa, ne yapacaktım? İçimin kemirildiğini hissederken, koltukta oturur pozisyona geçtim. Huzursuz bacak sendromum varmışçasına bacaklarımı sallıyor ve dudağımı dişliyordum. Oraya gidersem, resmen Bora'ya bir adım atmış olacaktım ve bu adımı atmış olmak istemiyordum. *Neden Melis'i kıramamış gibi davranmıyorsun Naz?* Bora bunu asla yemezdi. Yememekle de haklı olurdu çünkü konunun Melis'le hiç mi hiç alakası yoktu.

"Bora'nın arkadaşı Melis. Soyadını hatırlamıyorum. Ya da bilmiyorum. Bana onun numarasını bulur musun?"

Falcon'un numarayı göndermesi bir dakika, kırk altı saniye sürmüştü. Diğer telefonumu elime aldım ve heyecanla

ayağa kalktım. Melis'in bana daha çok ısrar etmesi, artık onu kıramayacağım kadar ısrar etmesi lazımdı.

"Selam. Nina ben," yazdım önce. Sonrasında Melis'in Nina diye birisini tanımadığını hatırladım. *"Selam,"* yazdım Türkçe. "*Nazlı ben. Seni...hatta sizi kırmak istemezdim ama sanırım işlerimi yoluna koyabilecek gibi değilim..."* Mesajı gönderdim. Melis online olmamıştı. *"Umarım başka zaman tekrarı olur. İyi eğlenceler diliyorum."* Melis hala online olmamıştı. *"Başka bir sergi resepsiyonu demek istedim."* Melis, sinirlerimi bozuyordu. *"Geliri Oxford'a bağışlanacak demiştin değil mi?"* yazdım. Artık saçmalıyor ve gereksiz uzatıyordum. *"Umarım güzel bir rakama ulaşılır..."*

Melis belki de telefonunu kaybetmişti zira devir telefona bakmadan nefes alamama devriydi ve bu kadar uzun süre mesaj görmemek, biraz şovdu. Bekledim. Uzun zaman sonra ilk defa, birinin bana mesaj göndermesi için çaresizce bekledim. Fakat dakikalar geçmesine rağmen Melis bana umduğumu vermemişti. Şansıma küsmem gereken yere geldiğimi fark ettiğimde, yüzüm asılmıştı. Gitmezsem gitmezdim ve zaten serginin nerede olduğunu öğrenmeden evvel, gitmek gibi bir niyetim de yoktu. Şimdi neden böyle garip tepkiler veriyordum?

Kendime kahve yapmak üzere mutfağa ilerledim. Salonla mutfağı birbirine bağlayan yedi adımda, film izlemeye karar vermiştim. Fakat kahvemi içerken resepsiyonu arayacak ve yiyecek bir şeyler sipariş edecektim. Resepsiyonu hatırlamak canımı sıkmış ve aklıma yine sergiyi getirmişti. Hotel Le Huit in Boston'da sanırım bir daha konaklamayacaktım. Kahvenin hazırlanmasını beklerken, tezgaha yaslandım. Kendimi telkin edemiyor, hissettiğim burukluğu üzerimden atamıyordum. Hiçin yoktan çok daha iyi olduğu yerdeydim. Nerede ve ne yaptığını biliyor olmak iyi hissettirmiyordu. Eğer nerede ve ne yaptığını bilmeseydim, muhtemelen böyle boktan da hissetmezdim. Yanında olmak için anlamsız ve gereksiz bir arzu duymazdım.

Telefonun çaldığını duyduğumda içime keskin bir umut çöktü. Salona fırladım. Sehpanın üzerindeki telefonun ekranında görmeyi beklediğim isim *Melis* olsa da umutlarım bin parçaya bölündü ve ben ekranda yazan *Profesör* yazısına gözlerim yaşlı yaşlı bakmaya başladım. Ekrandaki aramayı cevaplandırma tuşuna basarken ise, manasızca zorlanmıştım.

"Hey!" dedi John, durgun bir tonlamayla. "Nasılsın?"

"İyiyim..." dedim. Bu kocaman bir yalandı. "Sanırım ölüyor olsam bile yalnızca *iyiyim* diyeceğim..."

"Sakin ol..." dedi John, yavaşça. "Bir sorun mu var?" Sessizce akıttığım gözyaşlarımı göremiyordu fakat eminim ki bir cevap vermemi bekliyordu. Bir değil, birden çok sorun vardı. Mesela bıkmamış ve Elisa'yı araştırmaya, nerede kaldığını ya da saklandığını bulmaya çalışmaya bugün de devam etmiştim fakat sonuç olumsuzdu. Tarantula, Elisa'yı her nerede saklıyorsa bulamıyor ve John'a attığı iftirayı geri çekmesi için Elisa ile konuşamıyordum. "Neredesin çocuk?" diye sordu John.

"Hotel Le Huit..." dedim. Sesim titremişti. Telefonu kapattım ve avucumun içinde sıkmaya başladım. Omuzlarımın sarsıldığını hissediyordum fakat sesim bana ulaşmıyordu. Bir otel odasında çaresizce en son ne zaman böylesine ağladığımı düşünmeye çalışırken, bu hayatta ne kadar çok ağladığımla yüzleşiyordum. İçim dolu doluydu. Tıkabasa doluydu ve içimdekileri bir türlü akıtamıyordum.

Telefon tekrar çaldığında, ekranda yine *Melis* değil aynı isim yazıyordu.

"Nina," dedi John, ciddi bir şekilde. "Bana nerede olduğunu söyleyip telefonu kapattın ama... Ben Boston'da değilim, biliyorsun." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Şimdi yola çıkayım desem varana dek üç dört saat zaman geçer..."

"Sorun değil," dedim, zorlukla konuşarak. Boğazımdan çıkan çığlığı engelleyemedim. "Sorun yok..."

"Kızma ama... Joseph'i aradım," dedi. Kısa süreli bir suskunluğa gömülmesi, benden bir tepki beklediği içindi. "O

bir şekilde gelecektir senin yanına." Boğazımdan ağladığıma dair sesler çıkıyordu fakat John'a hiçbir cevap vermiyordum. Kardeşinin kendisine ne yaptığını bilseydi, onu arar mıydı? "Sana değer verdiğini biliyorum en azından, her şeye rağmen yakın olduğunuzu..." OCTO'ya ihanet etmiştim ve tüm yakınlıklar, yerini buz gibi uzaklıklara bırakmıştı. "Seni seviyorum çocuk! Ağlama artık!"

Ağladım. Hem de sabaha kadar. İçimi birazcık olsun boşaltabilinceye kadar. Kendimi tekinsiz bir uykuya bırakmadan evvel, biraz olsun nefes alabildiğimi hissedinceye kadar.

Kimse gelmedi.

♠

Kapalı bir havaya gözlerimi açtığımda, başım zonkluyordu. Ensemde hissettiğim ağrıyla, acınası bir *ah* koptu dudaklarımdan. Dayak yemiş gibiydim. Elimi alnıma götürdüm ve alnımı sıvazlamaya başladım. Ağrı kesici almam lazımdı. Saat 15:46'ydı. Yavaş yavaş koltuktan kalkarken, OCTO'ya ait telefonuma da bakma ihtiyacı hissetmiştim.

Tarantula'dan bir mesaj vardı:

"Yanına gelmem mümkün değil. Kara Boston'da. Dikkat çeker. Yarın derhal D.C.'ye dönüyorsun!"

Bu bir emirdi. En azından görünmez prangalarımı çözmüş, bana birazcık olsun ne yapmam gerektiğine dair fikir vermiş, içimde hiçbir etkisi olmasa dahi dudaklarımın kenarında minik bir kıvrılmaya sebep olmuştu. Yalnızlığımı söküp almasa bile, bir yerlerde var olan birileri olduğunu hissedebilmemi sağlamıştı.

"John benim için endişelendi. Belki de ilişkinizi rayına oturtmak için beni kullanmıştır. Önemli bir şey yok. İyiyim. Elisa'yı hala bulamadım. Bana onun yerini söyle Tarantula!"

Mesajı gönderdikten saniyeler sonra, ekrana Tarantula'nın çağrısı düştü. Telefonu kulağıma götürürken, derin bir nefes aldım.

"Dinliyorum," dedim, dümdüz bir ifadeyle.

"N, nasılsın?" diye sordu Tarantula. Sesi her zamankinden oldukça farklı olsa da kaygılı bir tınısı vardı.

"İyiyim," dedim. Bu benim ezberimdi. "Elisa'yı aramak dışında herhangi bir sorunum yok."

"Sana çok kızgınım!" dedi Tarantula, bir avazda. Sıkıntılı sesi kulaklarıma çarparken, yutkunmakla yetindim. "Yaptığın şeyin cezası çok daha büyüktü! Bizimle tüm ilişiğinin kesilmesi gerekirdi. Belki de..." Devam edememişti fakat ben cümlenin sonunu çok iyi biliyordum.

"Öldürülmem..." dedim. Sesim buz gibiydi. OCTO, illegal bir kuruluştu ve aslında düşünülürse, mafyadan hiçbir farkı olmadığını zaten biliyordum. Sahip oldukları en önemli istihbaratı CIA ile paylaşmıştım ve bu, onları derinden sarsmıştı. Bana alkış tutmayacaklarını zaten baştan kabul etmiştim.

"Hedefin, içeride bir adamı var... Bay Ortiz'in bu bilgiyi paylaştığı insanlardan birisi olabilir bu kişi... Gizli yürütülen bir operasyon olsa bile riskli! Sen bizim varoluşumuza saldırdın N!" dedi Tarantula. Derin bir nefesi içine çektiğini duydum. "Yıllardır Kara'yı koruyorum ben! Sen yokken de koruyordum! Bana güvenmedin!"

"Güven kazanılır," dedim, mırıldanır gibi. "Söz konusu kendi hayatım değildi. Son zamanlarda yaptıklarınız benim size güvenmemem gerektiğini doğrular nitelikteydi. Üzgünüm. Risk alamazdım. Bunu bilmek zorundaydı..."

"Pişman değilsin yani?" dedi Tarantula, şaşkınlıkla.

Kendimden emin bir tavırla, "Değilim," dedim. Kısa bir süre bir cevap vermesini bekledim. "Onun zekasına ihtiyacımız vardı. Benim yaptığım plan, onun zekasıyla iş görüyor. Daha yalnızca bir ay geçti ve ilk aşamada hedeflediğimiz birçok insanı kendine çekti sayılır. İnsanları manipüle etmek konusunda başarılı."

"Hedef, güç kaybettiğini anladığında, ki eğer lider olduğunun öğrenildiğini bilmiyorsa... Belki bunu biliyordur bile! Güç kaybettiğini anladığında, formülü duyuracaktır. Ben geleceği öngörebiliyorum!" dedi Tarantula, sertçe. Sıkıntılı

nefesi kulaklarıma değerken, "O zaman için bir planın var mı peki?!" diye sordu.

"Var," dedim, içtenlikle. Gülümsedim. "Beni hiç dinlemedin... Seninle konuşmaya çalıştım ama sen beni katınızdan kovdurdun. Bana güven... Aptal değilim..."

"Planın mı var gerçekten?" diye sordu Tarantula, şaşkınlıkla. "Ne?"

"Diyelim formülü duyurdu... Bu bizim kulağımıza mutlaka gelecektir... Ona o formülü OCTO ile takas etmesi karşılığında, bu hayatta en arzuladığı şeyi vereceğim..." dedim, sakince. Tarantula derin bir sessizliğe gömülmüş, anlamaya çalışıyordu. "Kendimi... Beni öldürmesi için, ona gideceğim... Ve sana yemin ederim, onu öldürmeden ölmeyeceğim."

"Sen kafayı yemişsin!" diye soludu Tarantula, öfkeyle. "Şimdi git o zaman! Ne bekliyorsun?! Git şimdi öldürt kendini de rahatla! Önce sen öldür ya da! Başarabilecekmişsin ya!"

"Henüz gücünü elinden almadık..." dedim, alaylı bir tavırla. Odanın içinde birkaç adım atarak pencereye yaklaştım. "Henüz değil. İnan bana, ona gideceğim zamanı kestirebilirim. Şu an sana bunu spesifik olarak açıklayamam ama... O gün geldiğinde bunu hissedeceğimi biliyorum. Bu bir intihar değil, operasyon!"

"Öyle bir şey olmayacak!" dedi Tarantula. Sesi, bunu kabul etmediğini de doğruluyordu. "Senin bize ihanet ettiği-" Durdu ve derin bir nefes aldı. "Bize karşı çıktığını öğrendiğimden beri... Bir aydır ben de yedek planlar listesi hazırlıyorum! Bugüne kadarki emeklerimiz de boşa gitmeyecek, sen de onun karşısına çıkmak gibi bir aptallık yapmayacaksın!"

"Neden?" diye sordum, meraksız bir şekilde. "Size ihanet etmeme rağmen bana ciddi bir zarar da vermedin... Bir şifre olduğum için mi? Neden beni koruyorsun?"

Tarantula, ciddi bir tonlamayla, "Nedenini biliyorsun N," dedi. Boğazını temizledi. "Bir gün bunu sesli dile getirebilir

miyim bilmesem bile... Sen sessizliğimi okuyabiliyorsun..."

"Tarantula," dedim, aksi bir ifadeyle. "Beni, 25 Eylül 2017'de Bora'nın evinden çıkarttın sen..." Bazı şeyleri sesli dile getirmeden, bazı soruların nasıl sorulacağını bilmiyordum. "Belli ki sadece Bora'yı değil, beni de izliyordun... Ama neden?! Anlamıyorum. Neyin şifresi olduğumu ve senin gizemini çözemiyorum. Ve bu sır küpü hallerin, beni senden uzağa itiyor. Seninle arkadaş olamıyorum. Sana güvenemiyorum..."

"Bunun için üzgünüm," dedi Tarantula. Sesi ince fakat keskindi. "Her şey olması gerektiği gibi... Eğer bize ihanet etme sebebin bensem... Üzgünüm. Fakat geri adım atmayacağım. Yaptığının bedelini ödeyeceksin. Elisa'yı bulamayacaksın N!"

"Neyse..." dedim. Birçok soru daha cevapsız kalmıştı ve belli ki uzun süre de kalacaktı. "Ben birkaç gün daha Boston'da kalmak istiyorum... Langley'e dönmek istemiyorum." Tarantula verdiği emri görmezden gelerek, sessiz kaldı. "Özür dilerim... Size verdiğim sözü tutmadım. Beni affedebilir misin bilmiyorum. Aramızdaki ilişki zedelendiği için üzgünüm ama biraz evvel de dediğim gibi, pişman değilim."

"Kendine dikkat et N," dedi Tarantula. Telefonun kapandığını belli eden sesi duyduğumda, bezgin bir nefes verdim.

X ve Y'yi topladığında sonucun Z çıkıyor olması, X ve Y'yi bulmanın çok kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Ve ben sanırım en çok, Tarantula'nın bu problemde ne işi olduğunu anlamayacaktım. Sanki Z'nin yanındaki bir etkisiz elemandı fakat bazen de Z'nin bizzat kendisi oluveriyordu. Onu önemsemiyor ya da ona güvenmiyor değildim fakat bir o kadar da önemsediğimi ve güvendiğimi de söyleyemezdim. Ona karşı içimdeki her şey karmaşıktı. Bakışlarının derinliği ve sesine yerleşen ilgi her zaman beni rahatsız etmişti. Sanki bana aşık olmasa, onunla gerçekten de arkadaş olabilirdik ama hisleri hep bizim ilişkimizin boyutunu

kesmişti. Mantığım da kalbim de hep ondan uzak durmamı öğütler nitelikteydi ve ben bu öğüde her zaman sadık kalmıştım. Belki de arada Sergio ya da Annie olmasa, onun tarafında dahi kalamazdım. Tüm bunlara rağmen, çok garip bir şey daha vardı. Bazen Tarantula'nın, Bora'nın on bir yıl sonraki hali olduğunu düşünmeden de edemiyordum. Ondan uzak kalmak istememin en baskın sebebi buydu.

Tarantula, çakma bir Bora Karabey gibiydi ve ben bir taklide tahammül edemiyordum.

♠

Asansör giriş kata inerken, aynadaki yansımama gözüm takılmıştı. Yüzümdeki yaralar artık geçmeye yüz tutmuş olsa dahi, alnımdaki dikiş izini henüz ancak fondöten saklıyordu. Estetik dikiş yapılmış olduğu için şanslıydım çünkü yüzümde, Mehmet Şahindağ'ı hatırlatacak bir ize dayanamazdım. Keşke bileklerim kesildiğinde de estetik dikiş atılmış olsaydı. O zaman belki o bedbaht günü de hatırlayıp durmazdım. Aklıma Aydın'ın düşmesine engel olamamıştım. Bileklerime dikiş atmak, o hengamede ona kalmıştı. Elleri değilse bile gözleri titremiş ve en az benim kadar canı yanmıştı. Bora'yı vurduğum için bana öfkeli de olsa, ölmeme razı gelememişti. Asansörden gelen sesle beraber kapıya döndüm ve dışarıya çıktım. Resepsiyona doğru ilerlerken duyduğum ses, ayaklarımı yere çivilemiş ve bakışlarım sesin hedefi olmuştu.

Bora buradaydı.

Bana sırtı dönüktü ve resepsiyonun biraz ilerisinde, elleri cebinde, ayak üstü bir adamla sohbet ediyordu. Beni görmemişti fakat ben kapıdan çıkarken, dikkat ederse beni görmesi muhtemeldi. Veya şimdi arkamı dönüp tekrar asansöre ilerleyebilirdim ama es kaza arkasına dönse, beni asansör beklerken görme ihtimali vardı. Beni görmesi mi daha iyiydi yoksa görmemesi mi karar veremiyordum ve yalı kazığı gibi, olduğum yerde dikiliyordum. Burada ne işi vardı? *N, adam bu otelin yarı sahibi!* Benim burada ne işim vardı?

Küçük ve tedirgin adımlarla ona doğru yaklaştım. "Bora..." dedim, bir sohbeti bölüp bölmemeyi önemsemeden. Konuştuğu adamın bakışları bana çevrilirken, Bora şaşkınlıkla tümden bana dönmüştü. Kapkara gözleri benimle karşılaşmayı beklemediğini bas bas bağırırken, yüzüne onlarca soru yerleşmişti.

"Senin ne işin var burada?" diye sordu. İngilizce konuşmuştu. Neden sonra toparlama ihtiyacı hissetti ve "Burada mı kalıyorsun?" diye ekledi. Adamlarının güvenlik amaçlı beni izlediklerini biliyordum ama demek ki onlardan bilgi almıyordu.

"Evet," dedim kısaca.

Bora'nın bakışları birkaç saniyeliğine karşısında merakla bize bakan adama çevrildi. "Bay Kyzenko... Ortağım," dedi. Tereddütlü bakışları biraz bende kaldıktan sonra, tekrar Bay Kyzenko'yu buldu; beni nasıl takdim edeceğini bilmiyordu.

"Memnun oldum," dedim, Bay Kyzenko'ya elimi uzatarak. "Nina Adams."

"Ben de memnun oldum Bayan Adams," dedi Bay Kyzenko ve zarif bir şekilde elimi öptü. "Bay Karabey, bu güzel hanımefendi arkadaşınız mı?"

"Hayır. Evet." Bora'nın yaşadığı ikilem, Bay Kyzenko'yu şaşırtsa da ben şaşırmamıştım. Karısı olduğumu söyleyemiyordu çünkü muhtemelen ortağı, Nazlı Alaca Karabey'in varlığından haberdardı ve Nina Adams kimliğini açıklayamazdı. Muhtemelen karısı olduğumu söylese, Bay Kyzenko otelde Nazlı Alaca Karabey'in konaklamadığını biliyor olacaktı.

"Karısının arkadaşıyım," dedim. Bay Kyzenko'nun yüzüne yayılan gülümsemenin bir kur olduğunu fark eden yalnızca ben değildim. Bora'nın gerildiğini hissedebiliyordum.

"Çok memnun oldum," dedi Bay Kyzenko, bir kez daha. Gülümsemekle yetindim. "Hangi oda size ait? Otelimizde böylesine önemli bir misafirimiz varsa, özel ihtimam yapmalıyız..."

Bora başını sağa ve sola yatırdığında, geçiştirir bir tavırla, "Teşekkürler... Memnunum her şeyden," dedim.

"Aslında Bay Karabey ile konuştuğumuz konunun tam da üstüne geldiniz, uzun zamandır bir misafirin otelimizle alakalı yorumlarına ihtiyacımız vardı..." dedi Bay Kyzenko. Bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Değil mi Bay Karabey?" Yeniden bana döndü. "Arzu ederseniz birer kadeh bir şeyler içelim... Bay Karabey gitmek üzereydi... Bize eşlik edemez sanırım."

"Nazlı da benimle gelecek," dedi Bora, sinirli bir şekilde.

Bay Kyzenko'nun kaşları çatılırken, "Nazlı da mı gelecek?" diye sordum. Gülümsedim. Bora tam bir ezberci sistem insanı gibi davranıyordu, Allah'tan ben vardım. "Ben de geleyim madem seninle... Nazlı'yı görmüş olurum."

Bora'nın dudaklarına öfkeli, memnuniyetsiz bir gülüş yayıldı. "Gel tabii," dedi. Bay Kyzenko'nun bir şey demesine fırsat vermeden, "Sonra görüşürüz. Siz dosyaları ofise yolladığınızda... Haberleşiriz." Bora koluma dokundu ve hızlıca yürümeye başladık. Otelden çıkarken, ağzının içinde bir şeyler mırıldanıyordu fakat ne dediğini duymamıştım. Arabası otelin önüne çoktan yaklaşmıştı ve hızını kesmeden arabasına doğru ilerledi. Benim de adımlarım onu takip etti. Aklına yeni gelmişçesine bana döndüğünde, "Araban burada senin değil mi?" diye sordu.

"Otoparkta evet," dedim. Bu yolumuzun ayrıldığı anlamına geliyordu. "Şehir içinde araba kullanmayı sevmiyorum. Yürüyecektim aslında..." Yolumuzun ayrılmasını istemiyordum.

"Nereye gidiyorsun? Bırakayım," dedi. Aslında gidecek hiçbir yerim yoktu.

"Yakın zaten," dedim. Mesafeli sesi ve bakışları, bir an evvel benden kurtulmak istediğini düşündürüyordu.

"Sen bilirsin," dedi. Israr dahi etmemesi düşüncemi doğruluyordu.

"Görüşürüz o zaman," dedim. Ya da demek zorunda kaldım. Fakat o bundan memnun olmamış gibi değildi.

"İçeride olan şey için..." dedi. Dudaklarını birbirine bastırırken, yüzüne mahcup bir ifade yayılmıştı. "Durumu toparladığın için teşekkür ederim," diye ekledi. Arabasına yönelir gibi oldu ama yine bana döndü. "Ben burada kaldığını bilmiyordum... Harvard'la bağlantın hala var. Neden bir evin yok?"

"Kiradaydım ama Langley'e taşınınca çıktım evden," dedim. Başını *anladım* der gibi salladı. "Normalde John'da kalıyorum ama bu sefer oteli tercih ettim. Biraz kafamı dinlemeye ihtiyacım vardı. Burada kalmaya karar verdim işte ben de, seninle karşılaşacağımı düşünmemiştim..."

"Yavşak bir tip," dedi, bilgi verir gibi. Bir kez daha arabasına yönelirken sıkıntılı bir nefes verdi ve yeniden bana döndü. "Anlamışsındır zaten sen de..."

"Evli olduğumu söylerim," dedim. Dudağının kenarına, neredeyse hayal olduğunu düşünmeme sebep olacak kadar kısacık bir süre, minicik bir tebessüm yerleşmişti. "Tekrar karşılaşırsak eğer, söylerim..."

"Görüşürüz o zaman," dedi. Vale kapısını açtı ve sürücü koltuğuna geçti. Arkamı döndüm. Saniyeler sonra, hızlıca yanımdan geçerek gitmişti.

♠

Yaklaşık bir sene Boston'da yaşayan ve sık sık bu şehre gelen bir insan olarak, burada vakit geçirecek onlarca yer bulabilirdim. Kampüse uğrayabilir, John'un şimdi boş olan ofisine gidebilir, herhangi bir derse girebilir, kütüphanede oyalanabilirdim. Ayrıca sevdiğim onlarca kafe, pub ya da restoran vardı fakat ben bunların hepsini yok saymıştım. Sigaramdan hızlı birkaç nefes alırken, karşımdaki samanyolunu andıran tabela üzerindeki *Cafe galARTsy* yazısına bakıyordum.

Andrea'nın sergisini gezmek ve bir fincan kahve içmek için harika bir pazartesiydi çünkü benim yapacak daha iyi bir işim yoktu.

Güçlü fakat kibar adımlarla kafeye yaklaştığımda, gördüğüm ilk yüz Melis'e ait olmuştu. "Nazlı!" dedi, sevinçle.

Hayatımda beni gördüğünde böylesi mutlu olan çok az insan vardı.

"Merhaba," dedim, yumuşak bir ifadeyle. "Dün gelemedim... Mahcup hissettim."

"Mesajlarını çok geç gördüm!" dedi Melis, gülümseyerek. "Ev sahibiydim malum." Yüzüme meraklı bir ifade yayılmıştı. "Burası benim," dedi, açıklamak ister gibi.

"Öyle mi?" dedim, şaşkınlıkla.

"Önce kahve içeceğiz! Gel..." dedi. Kafeye girdik. Bana yön vermek ister gibi elini öne doğru uzattı. Küçük bir sanat galerisi ile şık bir kahve dükkanını aynı anda andıran bu kafe, aydınlatmalarıyla birlikte dev yıldızlar sisteminin içinde gibi hissettirmişti. "Bakın kim geldi?!" diye seslendiğinde, artık İngilizce konuşuyordu. Kafenin en uç kısmından ulaşılan açık alandaki yuvarlak masalarda oturan dokuz kişiden birisi de Bora'ydı. Biraz evvelki gibi bana şaşkınlıkla bakıyor ve muhtemelen bunun bir kâbus olduğunu düşünüyordu; benim gibi. "Nazlı," dedi Melis, beni Bora ile masayı paylaşan üç kişiyle tanıştırmak için. "Bora'nın eşi."

"Merhaba," dedi bir adam. "Andrea ben."

"Sonunda tanışabildik... Julia," dedi bir kadın.

"Memnun oldum Nazlı... Stefan," dedi diğer adam.

Ben onlarla tokalaşırken, Melis oturmam için Bora'nın hemen yanında bir sandalye ayarlamıştı. Julia sandalyesini Andrea'ya yaklaştırdığında, "Rahatsız ettim sizi de böyle..." diye mırıldandım. Üzerimdeki şaşkınlığı atamamıştım ve asıl rahatsızlık verdiğim insanın Bora olduğunu düşünüyordum.

"Seninle nihayet bir araya geldik," dedi Andrea, gülümseyerek. "Dün bize katılamadığın için üzülmüştük."

"Evet!" dedi Julia, hevesle atılarak. "Senelerdir adını duyuyoruz." Bora'nın kolunu sandalyemin arkasında hissettim. "Varlığının yalan olduğunu düşünecektik artık..." Beni var eden sevginin yalan olduğunu fark ettiğimde yok olduğum için, böyle düşünmelerinde aslında pek bir sakınca olmazdı.

"Hadi ama!" dedi Melis, gülerek. Andrea ile Julia'nın arasına oturmuştu. "Bunaltmayın kızı ilk dakikadan." Laciverte yakın gözleri beni buldu. "Ne içersin?"

"Espresso," dedim.

"Bora'nın karısı," dedi Julia, gülerek. Aslında espresso sadece Bora'ya has bir şey değildi. "Sert kahve!" Söyleyecek hiçbir şey bulamadığım için yüzüme fazla da içten olmayan bir gülümseme yerleşmişti. "Eee Nazlı? Anlatsana! Neler yapıyorsun?"

"Hakikaten Julia," dedi Bora, lafa girerek. "Boğmasan mı?"

Stefan gülerek, "Seneler sonra karını bulmuş, asla bu fırsatı kaçırmaz..." dedi.

"CV'sine kadar sormasan da olur hayatım," dedi Andrea, Julia'ya.

Julia ise söylenenlere sadece omuz silkmekle yetinmişti. "Benim sosyal ve konuşkan kişiliğimi hiçbir zaman çekemediler... Aldırma onlara sen!"

Attığım küçük kahkaha gergin fakat bu kez içtendi. "Yani anlatacak çok bir şey yok aslında..." dedim.

"Sıkılmıyor musun Türkiye'den? İnsan ara sıra da olsa kocasıyla kaçıp gelmez mi Amerika'ya? Olmadı İngiltere'ye?" dedi Julia, beni ayıplar gibi. Dirseğini masaya yerleştirirken, çenesini eline dayadı. "Senelerdir seninle tanışmak istiyoruz!"

Refleksif olarak Melis'le göz göze gelmiştik. "Siz Türkiye'ye gelseydiniz keşke," dedim.

Julia'nın kaşları çatılırken, bakışları Bora'yı buldu. "Sahi, bizi neden hiç davet etmedin?" diye sordu.

"Sizi o kadar da sevmiyor, anlayın işte artık!" dedi Melis, şakacı bir tavırla.

Julia'nın da tavrı, Melis'inkinden farksızdı. "Ben Begüm atlamaz, düğününe çağırır diyordum ama... O da abisi gibi alçak çıktı!" Melis'in yüz ifadesinin birden değişme sebebi, bir zamanlar Eren'le kısacık bir şey yaşadığı için miydi? "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu, Julia. "Sen neye bozuldun?"

Melis'in yüzüne yine zoraki olduğu belli bir gülümseme yayıldı. "Bozulmadım," dedi hızlıca. "Kahvelere bakayım ben... Yeni garson biraz tembel..." Ayağa kalktı ve seri adımlarla içeriye girdi.

Julia'nın bakışları merakla Bora'ya çevrilmişti. "Begüm'le bilmediğim bir şey mi yaşadılar?" diye sordu. Bora sıkıntılı bir nefes verdiğinde, "Hadi ama! Anlatmak zorundasın!" diye ısrar etti.

"Begüm'le değil," dedi Bora, sadece.

Julia'nın kaşları havalandı. "Şaka yapıyorsun!" dedi, şaşkınlıkla. Dudakları da bir miktar açılmıştı. "O adam, o adam mı?" Başını, bu duyduğunu unutmak istercesine salladı fakat başarılı olacak gibi değildi. "Begüm'ün kocası? İnanmıyorum!"

Stefan, konuyu kapatmak ister gibi, "Tamam neyse," dedi.

"Ama yaptığı affedilir bir şey değil!" dedi Julia, itiraz dolu bir tonlamayla. Bakışları Bora'yı bulmuştu. "Kusura bakma Bora ama... Ben senelerdir o adamın dedikodusunu yapıyorum! Melis'e ümit verdi fakat sonrasında öylesine bir şeymiş gibi gösterdi bunu. Tipik çapkın erkek eylemi! Ve sen de bu adamın, yalnızca birkaç ay sonra kardeşinle nişanlanmasına izin mi verdin gerçekten?"

"Kimse benden izin istemedi Julia!" dedi Bora, ters bir ifadeyle. Sandalyemin arkasındaki kolunu, omzumda hissetmiştim. "Ve bahsettiğin adam, ne olmuş olursa olsun, kardeşimin kocası. Yeğenimin babası. İstersen laflarını seçerek konuş..." Bora emin olabilirdi ki, Julia Eren'e hiçbir şey söylememişti bile. Bir de benimle Eren hakkında konuşsa, seçtiğim laflar için acaba ne düşünecekti?

Julia başını iki yana salladı. "Arkadaşım üç buçuk yıldır, o adam yüzünden acı çekiyor!" dedi. Melis ve Eren, bu kadar ciddi ne yaşamış olabilirlerdi? Julia, masanın üzerindeki sigara paketine uzandığında, garson kahvemi getirmişti. "Her neyse!"

"Julia!" dedi Bora, sertçe. Gerildiğini hissediyordum. "Eren'le ben evlenmedim, kardeşim evlendi. Bir derdin varsa

gidip Begüm'le çözebilirsin." Kolunu omzumdan çekti. "Ama ben senin yerinde olsam, üzerime vazife olmayan şeylere karışmamayı seçerdim. Benim yaptığım da bu çünkü!"

Julia, imalı bir ifadeyle, "Politik davranıyorsun..." dedi.

"Sergiyi dolaşmak ister misin Nazlı?" diye sordu Andrea, araya girerek.

Derin bir nefes alır gibi, "Çok sevinirim," dedim. Ayağa kalktığımda, Andrea'nın bana eşlik edeceğini anlamıştım.

"Kız arkadaşım diye söylemiyorum... Julia biraz fazla konuşkandır ve asidir," dedi Andrea. İfadesi oldukça mahcuptu. "Seni de gerdi, kusura bakma." Aslında beni geren Julia değil, Eren'den bahsedilmesiydi. "Tabloların bir kısmı dün akşam satıldı. Hepsini göremeyeceğin için şanssızsın..." diye devam etti Andrea.

Kafamı dağıtmak için en güzel yöntem, kesinlikle sanatla haşır neşir olmaktı. "Gelirinin öğrenciler için kullanılacak olması çok hoş bir detay," dedim. Andrea'nın bir tablosu karşımızda duruyordu. Dolunaylı bir geceye gölgesi düşmüş ağaçlar, ruh halimi yansıtır nitelikte karamsar bir çalışmaydı.

"Bu paraya ihtiyacım yok," dedi Andrea, içten bir ifadeyle. Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu. "Benim en büyük tutkum bu tablolar. Ama ille bir kazanca dönüşecekse, ihtiyacı olan nasiplenmeli. Bana kalsa hiçbir esere değer biçilemez..."

"Ama gülümsemesi... Kimsenin değer biçemeyeceği, izlemeye doyulamayan bir tablo gibi..."

"Buna sanatçı egosu da diyebilirsin tabii," diye devam etti Andrea.

"Anlıyorum," dedim. Bir diğer tablonun önüne gelmiştik. Mavi ile turuncunun iç içe geçtiği ve aralarına yer yer morun da karıştığı soyut bir çalışmaydı bu. "İnsan sevdiği işi yaptığında zaten para kazanmak ya da kazanmamak önemsiz oluyor..."

"Evet," dedi Andrea. Derin bir nefes almıştı. "Ne yazık ki beni anlayan çok az insan var. Kız arkadaşım ya da ailem anlamıyor..." Bakışlarını, duvardaki tabloya çevirdi. Fraktal

geometriyi renklere ayıran, soyut başka bir çalışmaydı. "Para hayatta kalmak için bir araç evet, fakat hayatta kalabiliyorum ve fazlasına ihtiyacım yok."

"Bohem bir hayat mı yaşıyorsun?" diye sordum.

Andrea güldü. "Düzen sevmiyorum..." dedi, işlediği bir suçtan bahseden yaramaz bir çocuk gibi. "Bu yüzden yargılanıyorum!"

Küçük ve samimi bir kahkaha attım. "Gerçekten ben seni anlıyorum," dedim.

"Büyümek istemiyorum," dedi. Başka bir tablonun önüne geldiğimizde, renkleri birbirine yakıştırmakta çok başarılı olduğuna ikna olmuştum zira kızıl gökyüzündeki koyu gri şimşek, çok etkileyiciydi. "İçimdeki çocuk çok arsız ve onu seviyorum."

"Adrenalini seviyor musun?" diye sordum merakla.

"Üşenmediğim zamanlarda," dedi Andrea, neşeyle. "Bu hayatta insan, bir kez de olsa her şeyi deneyimlemeli... O yüzden devamlı gezgin bir hayat yaşıyoruz Julia ile. Fakat onun bunu sevdiğini söyleyemem."

"Seni seviyorum, yetmez mi?" dedi Julia. Ben yanımıza geldiğini fark etmiştim fakat Andrea'nın ruhu duymamıştı. Andrea, Julia'ya gülümserken gözleri çakmak çakmaktı. Bakışlarım yeniden Cafe galARTsy'nin duvarlarına çevrildi. Andrea ve Julia, her ne kadar benimle dolaşıyor olsa da yağlıboya tablolarına sessizce bakıyordum. Soyut ve somut çalışmalar, renklerin cümbüşü, Andrea'nın düzen sevmediğinin en büyük kanıtıydı. Bu serginin konusu kesinlikle kendisi olmalıydı zira canı ne isterse o şekilde çalışmış ve bu çalışmaları belirli bir konsept altında toplamamıştı. Melis ve Bora da yanımıza geldiklerinde, bakışlarım beğeni ile köşedeki tabloya yoğunlaştı.

Yemyeşil yapraklı bordo bir ayçiçeği, tabiatına aykırı bir şekilde karanlığın içinde, yalnız başına duruyordu. Tabloya doğru hızlı adımlarla yaklaştığımda, dudaklarım da bir miktar açılmıştı. Karaya en çok yeşil yakışırdı ve fakat bordonun da hakkını yememek lazımdı.

"Bu şahane bir şey!" dedim, hayranlıkla. Andrea bana doğru yaklaştı. "Neden sarı değil bordo bilmiyorum ama... Harika. Tek kelimeyle harika!"

"*Chianti sunflower** bu çiçeğin adı..." dedi Andrea. Bakışlarımı tablodan alamıyordum. "Nadir bulunuyor bildiğim kadarıyla. Bu çiçeğin kendisini görmelisin. Esas harika olan o."

"Güneşe dönmesi lazım yüzünü..." dedi Bora. Gözlerim onu buldu fakat onun kapkara gözleri tabloya çevriliydi. "Fakat o, geceye inat... Tüm ihtişamını göstermekten geri durmuyor. Sanki gecenin..." Es verdi ve düşünürcesine tabloya bakmaya devam etti. "...gecenin içindeki, sönmeye yüz tutmuş bir güneş... Chianti'nin yaprakları özellikle... Şarap rengi ışınları andırıyor. Çarpıcı, soğuk ama yakıcı... *Güneş benim* der gibi, geceye bakan... Yeşil yaprakları nasıl da sert ve güçlü... Kesinlikle... Güneş olmak için günün sarısına ihtiyacı yok. Öyle bir duruyor ki... Sanki olağan, bilindik tüm günebakan çiçeklerinin sıradan olduğunu ve kendisinin özel olduğunu biliyor. Böylesi ruhu olan çok az şey gördüm. Yaşıyor sanki..."

"İşte," dedi Andrea'nın sesi. Onu duyuyordum ama nutkum tutulduğu için bakışlarımı Bora'dan çekemiyordum. "Bir tablonun pahası ancak böylesi bir yorum olabilir!"

Bakışlarımı zorlukla da olsa Andrea'ya çevirdim. "Ben bunu satın almak istiyorum!" dedim.

Ve fakat, Melis de benimle aynı anda konuşmuştu: "Dün Bora'nın yazdığı çeki kabul ederken böyle demiyordun ama Andrea..."

Andrea gülerken, "Sizin eve ait zaten tablo," dedi. Bakışlarımı özenle Bora'dan kaçırmıştım. Bizim ortak kullandığımız, duvarlarına tablo asacağımız bir evimiz yoktu. Ve hiçbir zaman da olmayacaktı. "Dresuarın üzerine layık görmüş doğum günü hediyemi... Umarım bu salonun baş köşesine falan yerleşir!"

Julia kocaman bir kahkaha atmıştı. "Adam resim delisi. Evinde ünlü sanatçıların oldukça pahalı eserleri var

bebeğim... Seninkine ancak evin girişi kalmış, ne yapsın?!" Bora'nın evindeki duvarlarda çeşitli tablolar vardı fakat ben resimle o kadar ilgilenmiyordum ki, hiçbirini incelememiştim. Ta ki o evde hapis hayatı yaşayıncaya ve evin her yerini karış karış gezmekten başka hiçbir işim kalmayıncaya dek... Yine de o tabloların çoğunun dekorasyon amaçlı var olduğunu düşünmüştüm. *Resim delisi* denilecek kadar resme meraklı olduğunu şimdi öğreniyordum. *Tarabya'daki garaj, Naz?!*

Andrea, "Sana güveniyorum Nazlı..." dedi ve göz kırptı. "Lütfen bu, salonun en güzel köşesinde dursun." Ne söylemem gerektiğini bilmediğim zamanlardan birisiydi. "Bora..." dedi Andrea, benden bir cevap beklemeden. Elini Bora'nın omzuna koymuştu. "Sen ne kadar daha Boston'dasın?"

"Bilmiyorum," dedi Bora. Yorgun bir nefes verdi. "Birkaç gün daha en fazla... N'oldu?"

"Dün yılbaşı planı yaptık," dedi Julia. Bakışları ben ve Bora arasında mekik dokuyordu. "Sen çıktıktan sonra konuştuk... Vegas mı NYC mi karar veremedik ama..." Julia, Bora'ya, az evvel tartışmamışlar gibi davranıyordu; bunun için oldukça samimi olmaları gerekirdi fakat bu konu hakkında da bir fikir sahibi olmadığımı fark ettim.

"Muhtemelen Las Vegas," dedi Melis, araya girerek.

"Aynen!" dedi Julia, gülerek. "Siz de eşlik etsenize bize..."

"Kim kim?" diye sordu Bora, meraksız bir tavırla.

"Tek eksik Mila tabii ki! O planını her zamanki gibi çoktan yapmış..." dedi Andrea.

"On bir kişilik yılbaşı programı," dedi Bora, gülümseyerek. "En sevdiğim! Kesin eşlik ederiz."

Melis, Bora'nın tepkisi karşısında devirdiği gözlerini bana çevirmişti. "Nazlı, sen en azından şu kocana bir şey söylesen! Maksat beraber olmak. Gelin işte siz de."

"Las Vegas'tan nefret ediyorum ben," dedim dan diye. Sesim öyle ters ve sert çıkmıştı ki, insanları afallattığımın farkındaydım. Gülümsemeye çalışsam da başarılı

olamamıştım. Elimi bel hizamdaki çantamın üzerine koydum. "Ah! Pardon," dedim yalandan. Çantamdan telefonumu çıkartırken kafenin açık alanına doğru ilerlemiştim. Telefonum çalmıyordu fakat çalmış gibi yapmakta sakınca görmemiştim. Ve telefonla konuşuyormuş gibi yapmaktan da... Andrea, Julia ve Stefan bana uzaktan el sallamışlar, Melis masaya kahve göndereceğini işaret etmiş ve Bora, kahvelerden önce gelmişti.

Bir dakika, on altı saniye daha sürdürdüğüm telefonla konuşma numarasını en sonunda bitirdiğimde, ağır adımlarla Bora'nın oturduğu yuvarlak masaya ilerledim. "Gittiler mi?" diye sordum, düz bir ifadeyle. Karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Selam söylediler sana. Zaten işleri vardı, çıkmaları gerekiyordu..." dedi Bora. Kahvesinden bir yudum aldı. Benimle göz teması kurmaması, yine ve yeniden beni yanında istemediğini düşünmeme sebep olmuştu.

"Ben de kalkayım," dedim.

"İç kahveni... Kalkarız beraber," dedi, öylesine bir şey söyler gibi. Birlikte kalksak da istikametimizin farklı olduğunu biliyordum. İç çekmeden edemedim. Kahve fincanını dudaklarıma götürdüğümde, bakışlarım hala yüzündeydi fakat o gözlerini etrafta gezdiriyordu.

Kendime bir sigara yakarken, "Ofise mi geldin?" diye sordum. Gözlerini gözlerime değdirdi ve kafasını beni onaylar gibi salladı. "Noel tatili değil mi?"

"Bana değil," dedi, kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra. "İmzalanması gereken dosyalar falan vardı. Konferans görüşmeleri..."

"Ekim'den beri Amerika'dasın... Holding?" dedim, sorarcasına.

"CEO'ya emanet," dediğinde, boğazımdan tuhaf bir mırıltı dökülmüştü. "İlgilenmeye çalışıyorum uzaktan da olsa..." diye ekledi.

"Çok fazla sorumluluğun var," dedim.

"Öyle, evet," dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi ve kendisine sigara yaktı. Yalnızca insanların sesinin duyulduğu bir sessizlik oldu. "Var mı bir yılbaşı planın?" diye sordu, biraz sonra.

Varla yok arası bir gülümsemeyle, "Bir teklifin mi var?" diye sordum.

Dudakları *bilmem* der gibi şekil alırken, gözleri nedense bildiğini alenen belli ediyordu. "Ben evde olurum büyük ihtimal... Sıkıcı bulursun sen..." dedi.

"Pijama? Terlik? Televizyon?" dedim.

Büyük fakat kısacık bir kahkaha attığında, içimde bir yerin sıcacık olduğunu hissettim. "Pijama ve terlikten emin değilim ama televizyon izleyeceğimi sanmıyorum..." dedi.

Kalbimden kopan gülümsemeye engel olamamıştım. "Sıkıcıymış gerçekten de!" dedim, şakacı bir tavırla. "Sanırım kendine tombala oynayacak birisini bulman gerekecek..."

Gamzesi tüm cazibesiyle gözlerimin önüne dökülürken, alt dudağımı dişledim. "Hile yapardın eminim ki," dedi.

Bakışlarımda gerçekten çok uzak, küçümseyici bir ifade vardı. "Sayılara fısıldayan bir insanım... Tombala hile yapmayacağım tek oyun olabilir," dedim.

Bir elini ensesine götürdüğünde, daha çok gülümsemişti. "İnanmadım..." dedi.

"Hile yapmak da bence bağımlılık," dedim, gülerken.

Başını beni esefle kınar gibi iki yana salladı. "Kesinlikle!" dedi. Diyecek bir şey bulamamıştım. Sessizlik oldu. Bu sessizlik yüzündeki gülümsemeyi soldurmuş ve yerini ciddiyete bırakmıştı. "Eğer," dedi. Gözlerimin en içine baktı. "Arzu edersen..." Durdu. Yüzümde nasıl bir ifade vardı, bilmiyordum. "Ya da sıkıcı bir şeyler yapmak istersen diyelim..." Eylemi bir türlü cümlenin sonuna getirmiyor, ya da getiremiyordu. "Gerçi sanmam ama..." Bir ay, on sekiz gün önce gururunu kırmıştım ve bu benden birkaç saniyeliğine kaçırdığı kapkara gözlerindeki okyanus bakışlarından okunuyordu. Bir cevap bekleyip beklemediğini bilmiyordum ama sanırım verecek bir cevabım da yoktu.

"Yoruldum," dedi Melis, yanımıza gelerek. Sandalyeyi çekti ve oturdu. "Acayip dağıttık dün gece... Uykum var resmen." Bizimle konuşmaya çalışıyordu fakat sanki Bora da ben de bambaşka alemlere dalmıştık. "Şu tabloyu senin eve mi yollatayım?" diye sordu Melis.

"Olur," dedi Bora. Bakışlarını Melis'e çevirdi. "Açık adresi yazayım mı?"

"İyi olur," dedi Melis. Bora cebinden telefonunu çıkarttı ve baş parmakları klavyesinde dolaşmaya başladı.

Saniyeler sonra, Melis'in telefon ekranı yerine, benim telefon ekranıma bir mesaj düşmesiyle, Bora'nın kendisine sitem etmesi aynı anda olmuştu: "N'apıyorum ben ya?!"

"N'oldu?" diye sordu Melis, merakla.

Bora ev adresini Melis'e değil bana yazmıştı. Bunu bilerek mi bilmeyerek mi yaptığı belirsizdi ve ben istemeden, onun ev adresini öğrenmiş bulunmuştum.

"Yok bir şey..." dedi Bora. Sıkıntılı bir nefes dudaklarından koparken, bakışlarını Melis'e çevirmişti. "Çocuklara bir şey belli etmediğin için sağ ol Melis." Benim hakkımda söylediği yalandan bahsediyordu. "Sana da mahcup oldum zaten."

Melis'in yüzüne samimi bir gülümseme yayıldı. "Saçmalama!" dedi. Bir elini Bora'nın omzuna birkaç saniyeliğine onu iter gibi dokundururken, "Beni çılgın zamanlarımda aileme karşı idare etmelerine saydım, ödeştik!"

Bora istemsizce gülmüştü. "Çılgın dönemin sona erdi mi gerçekten?"

Melis'in yüzündeki gülümseme sekteye uğrarken, derin bir nefes almıştı. "Sanırım," dedi. Yutkundu. "Yaş neredeyse otuz oldu!"

"Yaş neredeyse otuz mu oldu?" diye sordu Bora, dalga geçer bir tavırla. Kaşları havalanırken, yüzüne imalı bir tebessüm yayıldı. "Yirmidir o ya, sen kesin yanlış hesapladın!"

Kendimi tutamayıp kocaman bir kahkaha attığımda, Bora bana dönmüş ve göz kırpmıştı. "Hadi be oradan!" dedi Melis,

omuz silkerek. Bakışlarını bana çevirdi. "Senin bu kocan, neden kadınların asla otuz olamayacaklarını bir türlü anlamıyor? Ben yirmi dokuzdan sonrasını saymıyorum! Allah Allah! Keyfimin kahyası sanki!"

"Haklısın, münasebetsizdir biraz kendisi..." dedim, gülerek. Bora, yüzüme teessüf eder gibi bakmıştı.

"Ablan da yirmi dokuzdan sonrasını saymayacağını söylerdi, hatırlıyor musun?" diye sordu Melis.

Bora'nın bakışları Melis'e çevrildiğinde, gözlerine buruk bir ifade yerleşmişti. "Hakikaten de sayamadı... Otuz olamadı..."

Melis'in yüzüne *ben ne yaptım* ifadesi yerleşirken, utandığımı hissediyordum. "Özür dilerim, patavatsızlık ettim... Maksadım seni üzmek değildi..." dedi.

"Dokuz yıl bitti Melis," dedi Bora, gülümsemeye çalışarak. "Hakkında bahsedilmesi patavatsızlık olmayacak kadar çok zaman oldu anlayacağın..."

Melis'in yüzüne yayılan gülümseme acı dolu fakat gerçekti. "Ne güzel kadındı değil mi Bora?" diye sordu. Derin bir nefes aldı. "Geçen eski fotoğraflara bakarken de Julia'yla bir kez daha hayran kaldık o güzelliğe... Fakat bahtı da bir o kadar çirkin oldu!"

"Kader," dedi Bora. Kısa bir süre, derin bir sessizlik oldu. Melis'le tek tük süren, birkaç dakikalık diyaloğun ardından, Bora ile kafeden çıktık. Bu sefer arabasını kafenin önüne yanaştıran kendi adamları olmuştu.

"Yakın kavramının şehrin bir ucu olmasından ne anlam çıkarmalıyım?" diye sordu Bora, arabasının kapısını açtığında. Sesindeki boşluklar aramıza giriyordu. "Bırakabilirim seni otele?"

"Zahmet olmasın..." dedim, düz bir ifadeyle. "Kendim dönerim."

"Sen bilirsin," dedi. Fakat bu sefer arabaya binmek yerine, hala gözlerimin içine bakıyordu. "DC'ye dönerken belki denk düşeriz..."

"Belki... Ama ben arabayla geldim zaten Boston'a," dedim.

"Doğru," dedi, durgun bir tonlamayla. "Neyse..." diye ekledi. "Taylor'la toplantı ayın kaçındaydı?" diye sordu.

"4'ünde..." dedim.

"Haftaya bugün," dedi.

"Evet..." dedim.

"Tamam," dedi.

"Tamam..." dedim. Bir süre daha birbirimize baktık. "Görüşürüz," dedi.

"Görüşürüz," dedim. Arabasına bindi. Taksiyi durdurdum. Taksiye bindiğimi gördü. Arabası hareket ettiğinde, şoföre otelin adını vermiştim.

♠

"Geri sayıma tam altı saat, dokuz dakika kaldı!" dedim, neşeyle. "Ne dileyeceksin yeni yıldan, söyle bakalım..."

"Dilekler gerçek olacak mı ki?" diye sordu Leo, merakla. Ayaklarımı koltuğa uzatırken, telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım. Sigara paketime uzandım. "Gerçek olmayacaktır. Geçen sene dilediğim dilek hala gerçek olmadı!"

"Neydi ki?" diye sordum. "Aşk olsun! Keşke bana söyleseydin... Ben ne yapar ne eder gerçek yapardım minik aslan..."

Leo kıkırdadı. "Sen beni kandırıyorsun Nina, süper güçlerin olduğuna inanmıyorum," dedi.

"Hiç de bile... Benim süper güçlerim var!" dedim. Kaşlarımı çatarken, sigaramı yaktım. "Hep annen öğretiyor sana bunları değil mi? Yazık! Ona mı inanıyorsun bana mı?"

"Ona," dedi Leo, kıkırdayarak. "O benim annem! Her şeyin en doğrusunu o bilir!"

"İyi... Ödevlerini de bundan sonra annen yapar!" dedim, alınmış gibi. Leo'nun boğazından isyan eder gibi bir ses çıktı. "Sakın!" dedim, uyarıcı bir ifadeyle. "Israr etsen de yalvarsan da... Umursamayacağım."

"Tamam tamam," dedi Leo, telaşla. "İnandım. İnanıyorum. Senin süper güçlerin var!"

"Evet var," dedim, böbürlenerek. "Söyle bakalım. Neymiş dileğin?"

"Babamla tanışmak istiyorum..." dedi Leo. Sesi kulağımı doldurduğunda, yutkunamadığımı hissettim. "Ama bir türlü olmuyor... Madem süper güçlerin var... Babamı bulur musun?"

"Bu da nereden çıktı?" diye sordum, şaşkınlıkla. Sigaramı küllüğe bıraktım. "Anlamadım..."

"Anneme söylemezsen eğer, sana anlatırım," dedi Leo.

Çocuk sesine yerleşen ciddiyeti duyduğumda koltukta doğruldum ve bağdaş kurarak oturdum. "Söylemem," dedim.

"Hani babamın benden haberi yokmuş ya..." dedi Leo, sessizce konuşarak. Muhtemelen sesinin annesine ulaşmasını istemiyordu. "Belki onu bulursan, beni tanıtabiliriz..."

"Leo," dedim, içten bir sesle. Derin bir nefesi içime çektim. "Dileklerin ne zaman gerçekleşeceği pek belli olmaz..."

Ne diyeceğimi bilmediğim gibi, bunun bana düştüğünü de zannetmiyordum. Annie'nin, Leo'ya Aydın'dan hiç bahsetmediğini biliyordum. Leo için, bir pedagogdan yardım almıştı. Annie, Leo'nun babasından ayrıldığında anne olacağını bilmiyordu ve daha sonra iletişimleri kopmuştu. Leo'nun babasına Leo'dan hiç söz edememişti. Bu yüzden babasının dönme ve Leo ile tanışma ihtimali pek yoktu. Eğer babası bilseydi Leo'yu mutlaka arar ve ziyaret ederdi. Leo bu yalanla büyümüştü. Annesinin yalnız bir birey olduğunu kabul etmişti. Zaten etrafında, annesi ile yaşayan arkadaşları da vardı ve bu durum onun için fazlasıyla normaldi. Annie, Leo'ya babasıyla alakalı çok bir şey anlatmamış, hatta bildiğim kadarıyla, babasını fazla tanımadığını söylemişti. Annie'nin söylediğine göre, Leo babasıyla alakalı çok fazla soru sormaz ve hatta *"baba"* kelimesini nadiren kullanırdı.

Leo, Türk olduğunu dahi bilmiyordu çünkü güvenliği için bunu ondan saklamışlardı. Bulunduğu herhangi bir ortamda,

oluşturdukları sahte hayatın dışına çıkması riskliydi ve Annie, her şeye onun için katlanırken böylesi bir riski alamamıştı. Her ne kadar o, bir gün kardeşlerine kavuşmayı umut etse de oğlunu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu ve emin olmadığı şeyler hakkında umutlanmasını istemiyordu. Muhtemelen, Aydın'ın da çoğu zaman bir ölüm kalım savaşı verdiğini biliyordu. Gerçekçi bir insandı. Bir gün her şey bitse bile, belki de Aydın hayatta olmayabilirdi. En azından Sergio, bir kez laf arasında, Annie'nin böyle düşündüğünü söylemişti. Fazlasını o da bilmiyor ve benim kadar merak ediyordu. Annie, öyle ketumdu ki Aydın'dan hiç bahsetmiyordu. Varlığını yok saydığını söyleyemezdim ama bir gün Aydın'a kavuşacak olma hayali kurmadığına emindim.

"Ama bir gün... Mutlaka gerçekleşir mi?" diye sordu Leo.

"Babanla tanışacağını hissediyorum," dedim, fısıldayarak. Leo'nun nefesini tuttuğunu anlamıştım. "Ama aramızda kalsın bu. Sır."

"Söz!" dedi Leo, sevinçle. Bu yaptığımın çok yanlış olduğunu bilsem de Leo'nun yeni yıla girerken gülümsemesini istemiştim. "Seni çok seviyorum Nina!"

Telefonu kapattığımda, ekrandaki saate bakmaya başladım. Türkiye'de, saat 23:57'ydi ve ben aklımdan geçen şeyi yapmakla yapmamak arasında derin bir kaygı duyuyordum. Aydın'ı Aydın'a rağmen çok seviyordum. Hatta o kadar çok seviyordum ki, belki de bir tek ondan hiç nefret etmiyordum. Fakat artık onun beni sevip sevmediğini bilmiyordum. Ben her ne kadar onları hapse attıracak hamleyi yapıp çekilsem de, sonrasında başlarına benim yüzümden gelmeyen kalmamıştı ve haklı olmamın bir önemi olduğunu zannetmiyordum. En son gözlerime hayal kırıklığıyla baktığını unutamıyordum. Kalbimin sıkıştığını hissettim. Aydın'ı aramak, sesini duymak ve belki de biraz olsun onunla sohbet etmek istiyordum. Öte yandan bunun çok yanlış olduğunu da biliyordum.

23:58! *Kendine gel Nina. Sen bir gün buradan çekip gideceksin. Hiç kimseyle bağ kurmamalısın. Aydın da Bora'nın arkadaşı! Hem fiilen bir şey yapmamış bile olsa, o da senin esaretine göz yuman insanlardan birisi!* Nazlı olmak istediğimi hissettiğimde, gözlerimden akan yaşları durduramadığımı fark ettim. Nazlı olmayı kaldıramayacağımı biliyordum. Nazlı'nın utancı, pişmanlıkları, düş kırıkları öylesine ağırdı ki Aydın'ı aramak demek Nazlı olmayı kabul etmek demekti ve ben Nina'ydım.

23:59! Beyza ve Aydın, tam on sene önce, bir yılbaşı gecesi beraber olmuşlardı ve Leo, o gecenin armağanı olarak dünyaya gelmişti. O gecenin üzerinden tam on sene geçmişti. Çocuklarını çok seviyor olmam demek, onun bu konudaki eksikliğini yüreğimde hissediyor olmam demek, bir aptallık yapacağım anlamına gelmiyordu. Aydın'ı arayacak bir sıfatım ya da sebebim yoktu. Olamazdı.

Elimde tuttuğum ekrana arama düştüğünde, gözlerim kısılmıştı. Numara bir Türk numarasıydı ve ben bu numarayı tanımıyordum.

"Merhaba?" dedim, Nina'nın dilinde.

"Yenge merhaba," dedi Aydın, kendi dilinde. Dudaklarım şaşkınlıkla açıldığında, kalakalmıştım. Gerçekten süper güçlerim olabilir miydi? *Saçmalama Naz!* O zaman şimdi yaşadığım bu şeyin açıklaması neydi? Telepati? "Rahatsız ediyorum. Kusura kalma. Müsait misin?"

00:00! "Mutlu yıllar," dedim dan diye. Şaşkınlığımı hala üzerimden atamadığım gibi, boğazımın da kuruduğunu hissediyordum. "Hayırdır?" dedim. Az evvel sıkışan kalbim, şimdi deli gibi çarpıyordu.

"Numaranı Gökhan'dan aldım," dedi. O beni görmese de ben başımı *tamam* der gibi sallamıştım. "Biz şimdi çalışıyoruz da... Gökhan'ın gönderdiği *kriptobilmemne muhabbetin* gücüne bizim çocuklar da bakıyordu. Birkaç denemeleri var. Sana nasıl ulaştırabiliriz?"

"Gökhan'a yollasaydınız?" dedim.

"Burada o?" dedi Aydın, şaşkınlıkla. "İstanbul'da."

"Haberim yoktu..." dedim. Yutkundum. "Bir sorun mu var?" dedim.

"Yok," dedi Aydın, düz bir ifadeyle. "Yılbaşında burada olmak istemiş sadece."

Gözlerimi yumarken, "Bana mail atabilirsiniz," dedim. Gökhan'ın, sevgilisinin yanında olduğunu bilmenin beni ezmesi, muhtemelen aptalcaydı. "Alp... Ekipte, değil mi?" diye sordum, olmadığını bilmeme rağmen.

"Değil yenge," dedi Aydın, sıkıntıyla. "Kara onu ekip dışı bıraktı."

Kendimden emin bir tavırla, "Alp'in bu konuda iyi olduğunu biliyorum," dedim. Derin bir nefes alırken ayağa kalktım. "Ekibinizin denemelerini inceleyeceğim ama ben ekipte Alp'in de olmasını istiyorum."

"Kara'nın emrine-"

"Kara'ya selamımı iletirsin Aydın. Eğer ki ekibinizin denemeleri başarısızsa, bir de Alp şansını deneyecek," dedim, emri verenin ben olduğumun altını çizmekten kaçınmayan bir tonlamayla. Kısa süreli bir sessizlik olduğunda, Aydın'ın beni aradığına pişman olduğunu düşünmüştüm. "E-mail adresimi mesaj atacağım."

"Eyvallah," dedi Aydın, uzatmadan. "Sesini duyduğuma sevindim."

Sanki biraz evvel onu aramak için tutuşan ben değilmişim gibi, tavizsiz bir ifadeyle, "Hoşça kal," dedim. Telefonu bir cevap vermeden kapatarak, OCTO'ya ait telefonumu cebimden çıkarttım.

"Mutlu yıllar millet! Kara'nın ekibine verdiğim algoritmanın kodlarını size yolluyorum. Alp'e ulaştırın. Bora'ya ekibinin bunu başaramadığını ve Alp'in de denemesini istediğimi söyleyeceğim. Akabinde de Alp'i tekrar ekibe almasını sağlayacağım. Hiç kimseye ihanet etmiyor, sadece yapmam gereken neyse onu yapıyorum. Daha evvel olduğu gibi! Bu da size yeni yıl hediyem!"

♠

Dört sene evvel, bir yılbaşı akşamı karşılaştığım ve bu karşılaşmanın görünenden farklı bir önemi olduğunu o zaman anlayamadığım Ceren'in aklıma gelmesine engel olamamıştım. Yılın son rakamına artı bir eklenecekken değişen hayatlar insanı sersem ediyordu. Elif, bir yılbaşı akşamı Gökhan'ın girdiği dünyadan Ceren'e bahsettiğinde, muhtemelen bu kadar çok acının yaşanacağını bilmiyordu. Ve muhtemelen, şu an benim gibi Ceren'i de düşünmüyordu. Fakat ben her yılbaşında, Ceren'in, hayatımın mahvolduğu 2017 senesini Bora'ya armağan etmeme vesile olduğunu hiç unutmuyordum. Elif de Ceren de bu dünyayı reddeden, bu dünyanın karşısında duran insanlar olmuşlardı ve fakat bir şekilde acıdan nasiplerini almışlardı. Belki de insan, acıdan ya da kendisini bekleyen o nihai sondan kaçamıyordu. Ceren'in başına gelenler hiç şüphesiz Elif'inkinden de zordu. Hayatından olmuştu.

Vücudumu birden etkisi altına alan soğuğu görmezden gelmeye çalışırken, titrediğimi hissettim. Ellerimi kollarıma kapatırken, dayanılamaz bir üşüme furyasına tutulmuştum. O bedbaht, kanlı gün gözlerimin önünden gitmiyordu. Midemin bulandığını ve boğazıma kötü bir tadın yerleştiğini hissettim. Dikkatimi dağıtmam lazımdı. Dikkatimi tümüyle dağıtmam lazımdı. Derin derin nefesler almaya çalıştım. Panik atak krizi geçirmeyecektim. Ellerimi kollarımdan ayırdım ve yumruk yaptım. Birilerini aramam lazımdı. Birisiyle sohbet etmem ve kafamı dağıtmam lazımdı fakat sanki arayacak hiç kimsem yoktu. Vardı ama yoktu. Herkesin bambaşka bir önceliği vardı. Annie'nin oğluyla geçireceği zamandan, Sergio'nun babaannesiyle hasret gidereceği zamandan çalamazdım. OCTO üyelerine de bir kazık attıktan sonra, dara düştüm diye onları arayamazdım. Holly, Taylor, Frantz ya da Matt ile konuşmak istemiyordum. John ise bir kez daha kötü olduğumu duymasa daha iyiydi.

"Hey! Bana mutlu yıllar dilemedin!"

Ekranıma düşen mesaja şaşkınlıkla bakıyordum. Bu şaşkınlığımı katlayan, kızgın suratlı bir emoji olmuştu.

Gökhan'ın canı mı sıkılıyordu?

"Umarım geçirdiğin en kötü yıl bu yıl olur!"

"Neyse ki sen hala 2020'desin... Eh 2020'nin de güzel geçtiğini söyleyemem. Ama en kötüsü de değildi. Umarım hepimiz için en güzel yıl 2021 olur Naz."

Mesaja sitemle bakarken, cevap vermemeye karar verdim. Gökhan'a olan nefretim bir kez daha aklımı işgal ederken, iç çektim.

"Çok özledim seni. Döneceğim yılbaşından hemen sonra..."

"Sen de beni özledin mi?"

"Gökhan yüzsüz müsün ya? Ne özleyeceğim seni! İki güldük, samimi olduk diye ne bu özgüven? Neden sapık eski sevgili gibi mesaj atıp duruyorsun? Git başımdan!"

"Özledim diyorum tabii ki de mesaj atacağım kızım! Meğer ben seni ne kadar çok seviyormuşum. Tamam tatsız şeyler yaşamış olabiliriz ama bak şimdi farkındayım her şeyin. Ulan toprağıma döndüm. Yılbaşı partisinin ortasındayım ve yanımda sevdiklerim var ama ben seni özlüyorum. Sence bu mantıklı mı?"

"Değil! Bence hepiniz ruh hastasısınız!"

"Tüm akşam sana mesaj atacağım. Fotoğraf atmamı da ister misin?"

İstemezdim. Asla istemezdim. Kimsenin yüzünü görmek istemiyordum.

Ekrana Gökhan'ın selfiesi düştüğünde, derin bir nefes aldım. Sadece kendi fotoğrafını atmıştı ve mümkünse yalnızca şeytanın görmesini istediğim yüzüne çok şükür alışmıştım.

Video. Video atmıştı. Ne videosuydu şimdi bu?

"Yanıyo yanıyorum
Sayıyo sövüyorum
Bitmeyen hesabım var
Almaya geliyorum"

Kamera Gökhan'a dönüktü ve dudaklarıyla arkada çalan şarkıya eşlik ediyordu; kahkaha atmadan edemedim.

Gökhan'ın beni her daim güldürebilme yeteneği de kıskanılası bir özel güç sayılabilirdi. Deliydi ve onu değilse de bu deliliğini çok seviyordum.

"Yanıyo yanıyorum
Bir ihtimal biliyorum
O da ölmek senin için
Değer mi hiç sanmıyorum"

Öyle garip mimikler sergiliyordu ki, Kral Pop zamanından kalma şarkıcılar gibiydi.

"Allah cezanı vermesin!"

"Seçtiğin şarkıya bak!"

"İnsan özür temalı şarkı seçer!"

"O sırada çalan şarkı öyleydi ben ne yapayım? Sen iste sana özel şarkı açtırayım!"

Mesaja gülsem de Gökhan'a bunu belli etmeye şu an niyetim yoktu.

"Ha şarkı Türkçe diye beğenmedin sen kesin..."

Gökhan'ın mesajlarına cevap vermiyordum fakat anında mavi tik olması, okuduğumu anlamasını sağlıyordu.

"Seçtiğim şarkı saymalı sövmeli olmuş! Gerizekalıyım ben! Sen çok haklısın..."

Keyfim yerine gelmişti. Kendime bir kahve yaparken, Gökhan'ın atacağı bir diğer mesajı beklemeye başladım. Ben kahvemi yudumlarken gelen mesaj, yine bir videoydu.

"Alman frans ingiliz lo nedir ortak diliniz
İskuzmiden anlamam lo ben bilmem ne dediniz
Alman frans ingiliz lo nedir ortak diliniz
İskuzmiden anlamam lo ben bilmem ne dediniz"

Kahkaha atmaya başladım.

"I am sorry ne sorry güzelim siye ne olii
Dü dü düttüri herkes malı götüri
Dü dü düttüri millet malı götüri
I am de sorry ne sorry güzelim siye ne olii
Dü dü düttüri herkes malı götüri
Dü dü düttüri herkes malı götüri"

Gökhan, biraz evvelkinden de tuhaf mimiklerle, yüzünü titrete titrete Mahmut Tuncer şarkısı söylüyordu.

"yugo, isveç, 'amarikan', lo
başında fötr şapka
altında bir pantolon, lo
arkada levi's marka
I am sorry ne sorry güzelim siye ne olii
Dü dü düttüri herkes malı götüri
Dü dü düttüri millet malı götüri
I am de sorry ne sorry güzelim siye ne olii
Dü dü düttüri herkes malı götüri
Dü dü düttüri herkes malı götüri"

O kadar çok gülmüştüm ki, telefon elimden kayıp koltuğa düşmüştü. Kahkahalarımı tutamıyordum ama Gökhan'ın şarkıya karışan sesini hala duyuyordum. Telefonu tekrar elime aldığımda, Gökhan bir video daha göndermişti.

"Erik dalı gevrektir
Erik dalı gevrektir
Amanın eğmeye gelmez
Haydi eğmeye gelmez
Naz gızımız naziktir
Naz gızımız naziktir
Amanın değmeye gelmez
Haydi, değmeye gelmez
Eller oynasın Naz*, eller* Naz
Diller gaynasın, diller
Eller ne derse, desinler
O dillerini yesinler
Hadi bakalım, oturmaya mı geldik?!"

Gökhan, bir fotoğraf daha atmıştı fakat bu bir selfie değil ekran görüntüsüydü. Bora ile mesajlarının ekran görüntüsü... Üstelik bir değil, dört tane.

"Happy new year!!!" 00:40
"Naber?" 00:40
"İyi. Senden?" 00:41
"Eh işte... Napıp duruuuun?" 00:41

"Seni döndüğünde buralarda harcarlar. Dönme sen en iyisi." 00:43

"Hahahahahahaha" 00:45

"Napıyosun?" 00:45

"Bir şey yapmıyorum. Oturuyorum öyle. Evdeyim." 00:45

"Naz gelecek mi?" 00:47

"Sanmıyorum." 00:47

"Belki gelir." 00:47

"Sanmıyorum Gökhan." 00:49

"Aradın mı?" 00:49

"Hayır." 00:50

"Arasan?" 00:50

"Mecbur bırakmak istemiyorum." 00:50

"Belki aramanı bekliyordur?" 00:51

"Ben de cevap vermeni bekliyorum mesela..." 01:00

"Gökhan'dan Kara'ya, Gökhan'dan Kara'ya..." 01:12

"Sanmıyorum." 01:17

"Sanmazsan sanma amına koyayım." 01:17

Bora ve Gökhan'ın mesajlarını okurken hissettiğim duygunun ne olduğunu çözümleyemiyordum. Bora'nın yanına gitmek aklımın ucundan dahi geçmemekle birlikte, sanırım bunu istemiyordum da.

Parmaklarım titredi:

"Bana bunları neden atıyorsun Gökhan?"

"Bence ikiniz de yeni bir yılı birlikte karşılamayı hak ettiniz Naz. Bakarsın bir daha böyle bir şansınız olmaz..."

Muhtemelen olmayacaktı da. Fakat bir kez daha böyle bir şey yaşayamayacak olmamız, bu yılbaşını birlikte kutlayacağımız anlamına gelmiyordu. Bora geleceğimi sanmamakla oldukça haklıydı ve olması gereken de buydu.

"Senden af dilemeye yüzüm yok. Sana yaşattıklarım oldukça ağırdı. Hatamı biliyorum. Sana karşı ömrümün sonuna kadar başım eğik. Bazen, özellikle sinirlendiğimde, Bora'nın söz konusu sen olduğunda ne kadar üzgün ve kırgın olduğunu gördüğümde, senin bize yaşattıklarını düşündüğümde sana çok kızıyorum. Ama bu demek değil ki

seni sevmiyorum. Seni öldürecek kadar bile dellendim ama seni hep çok sevdim. Buna inanmayabilirsin. Ben senin yerinde olsam, ben de inanmazdım. Ben sadece isterdim ki, seninle bambaşka şartlar altında karşılaşmış olalım... Ayrılmaz ikili mi olurduk, birbirimizi egodan boğazlar mıydık bilinmez... Hayat bize bunu uygun gördü. Her şeye rağmen iyi ki seni tanıdım. Ve sen iyi ki, benim kardeşimin hayatına girdin."

"Mutlu seneler Naz. Umarım bu sene, gerçekten senin senen olur. Ve umarım, bunda bir nebze de olsa benim payım olur. Bora evde. Eğer şu an sana bu mesajı attığımı bilirse muhtemelen gelmişimi geçmişimi... Anladın sen... Bora evde ve seni bekliyor. Eminim ki sabaha kadar da bekleyecek. Bu mesajı hanginizi düşündüğüm için yazıyorum bilmiyorum. Onu mu mutlu etmeye çalışıyorum seni mi bilmiyorum."

"Bildiğim tek şey bugün bir arada olmanız gerektiği. Ona ne dedin, ne yaptın da tekrar bu kadar uzağına savruldu, parçalandı, kalbi kırıldı bilmiyorum ama o sana karşı mesafeli davrandığında senin de üzüldüğünü gördüm. Bunu bilmesem zaten şimdi yaptığım şeyi yapmaya cesaret edemezdim. Şu noktada olmayı maalesef hak etmiyorsunuz."

Hak etmediğim onlarca şey vardı ve bugün yılbaşını ayrı geçirecek olmamız, yalnızca hak etmediğim fakat bana biçilen tüm kötü şeylerin bedeliydi. Bora, kırgınlıklarından mütevellit de olsa, beni yarım ağız davet etmişti ve hatta bu daveti dile getirdiği cümlenin eylemi bile yoktu. Ev adresini ise belki bilerek belki de bilmeyerek, ama bence yanlışlıkla bana göndermişti. Bazı şeyleri sanmıyordu ve bu sanmadıkları, belki de kendisiyle alakalıydı.

Mesela ben de yılbaşını gerçekten benimle geçirmek istediğini sanmamakta haklıydım.

"N'apıyorsun?"

Bir şeyin olma ve olmama ihtimalini kabul edip, olmayacağına daha çok inandığım saniyelerde, tüm

inançlarımı kıran o mesaj...

"Oturuyorum. Sen?"

"Ben de oturuyorum."

2020'nin bitmesine 5 saat 44 dakika 12 saniye kala, tüm benliğimle zamanın durmasını istediğim ve hayatımda belki de ilk defa, *şimdi bu konuşma nasıl devam edecek* diye düşündüğüm sürünceme.

"Yaptın mı bari kendine eğlenceli bir yılbaşı planı?"

"Yaptım evet."

"Anladım. İyi eğlenceler."

"Teşekkür ederim. Sana da."

"Teşekkür ederim."

Mesajı mavi tik olmamıştı çünkü Bora'nın telefonunda bu ayar hala kapalıydı ve fakat online olduğum için okuduğumun farkındaydı. Telefonu koltuğun üzerine bıraktığımda, yüzümde anlamını çok da merak etmediğim bir tebessüm vardı. Bu geceyi beraber geçirmemiz oldukça saçmaydı fakat Bora'nın yine tam olarak eylemi dile getiremeden ağzımı aramaya çalışması, gerçekten de takdire şayandı. Herkesin bir karakteri vardı ve kabul etmem gerekirdi ki, Bora Karabey kendisini aşmıştı. En azından, beni önemsemiyormuş gibi davranmasına rağmen, yılbaşını gerçekten de benimle geçirmek istediğini anlamamı sağlaması bile, insanlık için normal fakat onun için oldukça şaşılası bir adımdı.

♠

Alışveriş merkezinin içinde, hızlı adımlarla yürürken, Bora'nın beni uzaktan izleyen adamlarını atlatmaya çalışıyordum. Boston'a geldiğimden beri peşimdeydiler ve zaten beni uzaktan koruyacaklarını bizzat bana söyleyen Gökhan'dı. Bana herhangi bir itiraz hakkı bırakmamıştı, ki ben de itiraz edecek değildim. *"Gerek yok!"* demem, yiğitliğin şanındandı ama açıkçası uzaktan izleniyor olmam hoşuma gidiyordu. Doğru olanın bu olduğunu biliyordum, hatta işime geliyordu. OCTO da beni uzaktan koruyordu, Bora'nın adamları da. Hatta zahmet olmazsa, CIA'den birkaç

kişi de koruyabilirdi. Canımı sokakta bulmamıştım ve Mehmet Şahindağ'ın yüzünü gülümseten kişi olmayacaktım.

Peşimdeki adamların hepsini birden atlatmam oldukça zordu ve kimler OCTO'dan, kimler Bora'nın adamları ayırt etmekte zorlandığımı söyleyebilirdim ama öyle ya da böyle hepsini atlatacağımı biliyordum. Bora benimle Hotel Le Huit'de ve Cafe galARTsy'de karşılaştığında gerçekten şaşırdığına göre, adamları ona anlık konumumu bildirmiyor olabilirlerdi fakat bu gece, eğlenceli yılbaşı planımı mutlaka öğrenmek isteyeceğine içten içe emindim.

Ona istediğini vermeyecektim.

Arabamı alışveriş merkezinin otoparkına park ettiğim için, tuvaletin yanındaki personel bölümüne gireceğimi ve buranın çıkışını kullanacağımı peşimdeki kimsenin düşünmeyeceğine de emindim.

OCTO'dakilere her şeyin yolunda olduğunu belirten bir mesaj attım. Zaten onların beni bulması kolaydı çünkü OCTO'ya ait telefonumun konumundan beni takip ediyorlardı. Fakat Bora için aynı şeyi söyleyemezdim çünkü diğer telefonumdaki konum takibini bloke etmem çok ama çok kolaydı.

Küçük adımlarla tenha sokakta yürürken, ince ve yüksek topuklu botlarımın kaldırımda çıkardığı sesi duyuyordum. Caddeye doğru ilerlerken, elimde tuttuğum telefonun çalmasını bekliyordum. Garip bir şekilde, Bora'nın beni arayacağını biliyordum. Caddeden bir taksi çevirdim. Her zamanki gibi şehre hakim olan bir trafik vardı fakat zamanım da vardı. Arkama yaslandım ve şehrin ışıltısını izleyerek, belki de ilk kez trafiğin tadını çıkarttım.

Ekranıma, kayıtlı olmayan fakat benim çok iyi bildiğim, tanıdığım, ezberim olan ve belki de asla unutamayacağım bir numaradan çağrı düştüğünde, taksinin ücretini ödüyordum.

"Efendim," dedim.

"Kaybetmişler seni! Neredesin Nazlı?!" dedi.

"Kapıdayım," dedim.

103.Bölüm

Ekranıma, kayıtlı olmayan fakat benim çok iyi bildiğim, tanıdığım, ezberim olan ve belki de asla unutamayacağım bir numaradan çağrı düştüğünde, taksinin ücretini ödüyordum.

"Efendim," dedim.

"Kaybetmişler seni! Neredesin Nazlı?!" dedi.

"Kapıdayım," dedim.

Bahçe kapısının hızlıca açılmasıyla birlikte, Bora'nın kollarını bedenime dolaması bir oldu. Yüzünü saçlarımın arasına gömmüştü ve solukları telaşlıydı. "Çok korktum!" dedi, boğuk fakat yumuşak bir sesle. "Çok korktum Nazlı!" Ellerim, çaresiz bir tereddütle Bora'nın sırtına ulaştığında, baş döndürücü kokusunun içime dolduğunu hissediyordum. Belki de tüm hayatımın en heyecanlandığım anı bu olabilirdi. Kaç yıl geçerse geçsin kalbimin söz konusu Bora olduğunda deli gibi çarpacağını, başka hiçbir an böylesi anlatamazdı.

Bu bir sarılma değildi; kalbimde hayat olduğunu gösteren beklenmedik bir mucizeydi.

"Sadece şaka yapmak istemiştim," dedim, biraz sonra. Bora benden ayrıldı ve gün geçtikçe daha da derinleştiğine emin olduğum okyanus bakışlarını gözlerime dikti. Okyanusa hakim olan zifiri karanlıktaki düşünceleri okumaya zorlansam da rahatladığını gevşeyen yüz kaslarından anlayabilmiştim. Aldığı nefes, karşısındaki kadını kaybetmekten korkan bir adamın aynı bakışları kadar derindi. Halbuki, kendi elleriyle hiçliğe ittiği o kadını bulmuş bile sayılamazdı.

"Gülmedim," dedi. Fakat ben güldüm. Öylesine doğal bir şekilde söylemişti ki bunu, ben de zaten bu şakayı gülsün

diye değil kızsın diye yapmıştım. Her ne kadar beni yanıltıp kızmak yerine endişelense de... Benim gülmem onu da gülümsetmişti. "Hoş geldin," dedi. Ellerini cebine soktuğunda, beni içeriye davet etmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. "Eğlenceli bir plan yaptığını söyleyince... Buraya gelmeyeceksin sanmıştım."

Şimdi Gökhan burada olsa, muhtemelen, *"Allah aşkına sen sanma!"* diye çıkışırdı fakat ben İngilizce konuşarak, "Şu yüz halinden başka hiçbir şey, beni daha çok eğlendiremezdi..." dedim. Hiçbir şey söylemeden yüzüme bakıyordu. "Fakat tüm akşamı burada, kapı önünde geçirmeyi hedefliyorsan, otele erken döneceğime eminim..." diye ekledim.

Ellerini cebinden çıkartırken, yüzüne mahcubiyet dolu bir ifade yayıldı. "Affedersin," dedi, benim gibi İngilizce konuşarak. Bir elini kapıya yöneltti. Önden geçmemi belirtircesine, "Lütfen..." dedi.

Bahçe kapısından girdim ve üç basamaklı merdivenden indim. Bora'nın küçük bahçenin içinde de adamları vardı ve bunlardan ikisi de Selim ve Atıf'tı. Evin kapısı açıktı. Dümdüz yüreyerek içeri girdiğimde, Bora da beni takip ediyordu. Bora, kapının sağında kalan gömme dolabın sürgülü kapısını açtığında, kaşe kabanımın kemerini çözdüm. Dolaptan bir askı çıkardı ve ben de kabanımı ona uzattım. Tekrar yürümemiz için, elini ileriye doğru uzattı. Duvarlarında birbirinden farklı tablolar olan hafif dar koridorda yürüdük, sağa ve sola uzanan iki ayrı koridoru yoksaydık ve dümdüz ilerleyip iki basamakla inilen, okyanus manzaralı kocaman bir salona ulaştık.

Yılbaşı salonuna...

Şaşkınlıkla Bora'ya döndüğümde, "Canım sıkılıyordu," dedi. Fakat ne kadar canı sıkılırsa sıkılsın, bu kadar şık bir yılbaşı masasını tek başına hazırladığına beni inandırması mümkün değildi. Zira belki de oldukça devasa duran ve fakat koca salonda çok da yer kaplamayan çam ağacını süslemesi dahi saatler sürebilirdi. Bunları tek başına

yapması için, beni davet ettiği 28 Aralık Pazartesi, saat 19:52'den itibaren, bunlarla uğraşıyor olması gerekirdi.

"Hepsini kendin mi hazırladın?" diye sordum, merakla. Bakışlarımı salonda gezdirirken, şöminenin üzerindeki chianti sunflower tablosu dikkatimi çekmişti.

"Evet," dedi, gülümseyerek. "Canım sıkılıyordu..."

Üzerimdeki şaşkınlığı atmaya çalıştım. "Çok güzel olmuş," dedim. Siyah örtünün üzeri, tabak ve kadehlerin arasındaki bordo mumları çevreleyen yemyeşil yapraklarla süslenmişti ve fakat hiç şüphesiz masanın en güzel ayrıntısı, bordo şakayık buketiydi. "Ellerine sağlık..."

Yüzündeki gülümseme daha da artarken, "Oturalım mı?" diye sordu. Başımı *olur* der gibi salladım ve çantamı, biraz ilerideki koltuğun üzerine bıraktım. Bora mutfağa ilerlemişti ve sanırım bazı yemekler için son dokunuşları yapıyordu.

Küçük adımlarla, salonla mutfağı ayıran ada tezgaha doğru ilerledim. "Bu yemekleri sen hazırlamış olamazsın!" dedim, kaşlarımı çatarak. "Yani rostoya mı şaşırsam, yoksa aperitiflere mi bilemiyorum ama!"

Bora'nın bakışları, tezgahın diğer tarafından gözlerimi buldu. "Neredeyse 10 yıldır yalnız yaşıyorum ben Nazlı," dedi.

"Evet ama yardımcın da vardı!" dedim, kabul etmez bir tonlamayla.

"Evet ama," dedi, beni taklit edercesine. Güldü. "En büyük hayalim, bir yatım olsun... O yatın kaptanı olayım... Rüzgar nereye eserse orada yaşayayım idi... Yani mutfakla haşır neşir olmak benim için temel şarttı." Verdiği küçük ese, derin bir nefes sığdırmıştı. "İlk defa mutfağa girdiğimi görmedin sonuçta, neden bu kadar şaşırıyorsun?"

"Her şeyi becermen sinir bozucu çünkü," dedim dan diye. Bora'nın küçük kahkahası salonda yankılanırken, ona arkamı döndüm ve hızlı adımlarla masaya doğru ilerledim. Servisi yapmasına da yardım etmeyecektim; onu da zaten kesin becerirdi. *Dakika bir gol bir, haset duygulara teslim oldun Nazlı!* İçimdeki sesten hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Yemek masasının baş köşesi ile onun sağ tarafına servis açılmıştı ve ben baş köşeye kendimin oturduğunu, Bora masaya geldiğinde fark etmiştim. "Ben böyle oturdum ama?" dedim, sorar gibi.

"Rica ederim," dedi, kibarlığından ödün vermeden. "Keyfine bak..." Arkama yaslandım. Bora, kadehlerimize şarap doldururken, bordo şakayık buketine küçük bir bakış atmıştım. Sandalyesine oturduğunda, "Afiyet olsun," dedi. Kadehini bana doğru yaklaştırdığında, ben de kadehimi havaya kaldırdım. "2021'e" dedi, yumuşak huylu bir sesle.

"2020'ye!" derken buldum kendimi. Gözlerinin, gözlerimin en içine kadar değmesi, umarım söylemediklerimi duyduğu için değildi. Eğer, 2020'de hayat bizi tekrar karşılaştırdığı için böyle düşündüğümü düşünürse yanılmazdı fakat bunu şuursuzluğuma da verebilirdi.

"2021'e," dedi, ısrar eder gibi. "Yeni, temiz, tertemiz bir sayfaya..."

Bir şey söylememek için kadehimi dudaklarıma götürdüm. Zira konuşmasam iyi olacaktı. Hatta acil bir işim çıkmış gibi kalkıp gitsem, çok çok daha iyi olacaktı. Fakat kalkmak yerine bacak bacak üzerine atarak, daha rahat bir şekilde oturdum ve o tabağıma masadaki yemeklerden servis yaptığında, tekrar ağzımı açtım: "2021'in geride kalan yıllardan bir farkı olacağına gerçekten inanıyor musun?"

Bakışları bana çevrildiğinde, altı saniye boyunca hiçbir şey demeden yüzüme baktı. "Umut olmadan yaşanmaz," dedi. Gülümsemeye çalıştı. "Bakarsın mucize olur..." Yutkundu. "Seninle bir daha karşılaşacağıma asla ihtimal vermezken, yalnızca yaşıyor olman için dua ediyordum. Ve seni bulamadıkça, günden güne umudumu yitiriyordum... Bir baktım, karşımdasın. *İyi ki* diyorum şimdi, iyi ki inanmaktan vazgeçmemişim."

Konuşmamak için kadehimden bir yudum daha almam gerekmişti ve fakat dudaklarımı oyaladığım her şey sanırım geçici bir süreliğineydi. "Vazgeçebilirdin de..." dedim.

"Ölürdüm o zaman," dedi. Kadeh elimde, öylece kalakalmıştım. "Yaşadığına dair umudum tükenseydi, ben de yaşayamazdım."

Yüzüme soğuk bir gülümseme yayıldı. "Anneni, babanı... Sevdiğin birçok insanı... Ablanı... kaybettin sen. Ne yazık ki birçok ölüm acısı yaşadın. Benim ölümüme mi dayanamayacaktın, gerçekten?" dedim, *daha neler* der gibi.

"Her acının yeri başka," dedi. Kapkara gözleri, bahsettiğimiz konuya ya da benim yüzümdeki gülümsemeye tezat derecede sıcacıktı. "Fakat senin de, benim hayatımdaki yerin bambaşka."

"Bir piyon?" dedim, kaşlarımı kaldırarak. Dudaklarım da bir miktar açılmıştı. "Güzel şaka!" dedim, alaylı bir kahkaha atarak.

Sıkıntılı bir nefes verdi. "Yapma Nazlı," dedi. Gözleri gözlerimi delip geçerken, daha yeni hayat bulunan kalbime değmeye teşebbüs ediyordu. "İkimiz de senin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyoruz." Gözleri kısıldı. "Karımsın sen benim."

"Bundan gerçekten nefret ediyorum!" dedim, bıkkınlıkla. "Verdiğin sözleri tutmaya çok sadık olduğun için sanırım... Seninle evlenmeyi istediğim, seni buna belki de zorladığım... O imzayı attığım için öyle pişmanım ki! Karın olduğum için, kendini benden sorumlu hissediyorsun. Keşke boşanmış olsaydık! Keşke!"

"Boşanmayı bu kadar çok mu istiyorsun?" diye sordu.

"Gerçekten bunu ne kadar çok istediğimi anlamadın mı?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Bunun Gökhan bile farkında!"

"Neden peki?" diye sordu, merakını gizlemeden. "Yani, benden nefret ettiğin için mi?" diye ekledi.

Birkaç saniye boyunca, bu sorduğunda ne kadar ciddi olduğunu anlamak ister gibi gözlerinin içine baktım. "Birileri oldu Bora?" dedim, *şaka mı yapıyorsun* der gibi. Cümlem bitmişti fakat şaşkınlıktan dudaklarım kapanmamıştı. "Yani senin için hiçbir anlamı olmayabilir fakat benim için evli olmak, birisinin karısı olmak, değerli ve önemliydi..." dedim.

Ağzımdan çıkanların İngilizce değil, bilmediği bir lisan olduğunu düşünmeme ramak kalmıştı. "Ben annemden ve babamdan böyle gördüm. Aile olmak... Aidiyet..." Pür dikkat beni dinliyordu. "Kocasını aldatan kadın olmak istemezdim mesela, senin yüzünden oldu bu. Sen benden boşanmadığın için. Ahlak değerlerimi tümüyle sarstın." Yutkundu fakat hiçbir şey söylemedi. "Annemin ve babamın karşısında beni yerin dibine soktun."

"Ben hiç böyle düşünmemiştim," dedi, düşük bir tonlamayla.

"Onu boşanmadığımız için çok iyi anladım ben!" dedim, alaycı bir tavırla. "Senin için de geçerli bu söylediklerim... Kendine de kazık attın aslında. Kumarhanede karşılaştığımız adamın elini bile sıkmadın fakat beni *karın* olarak takdim ettin. Karısı tarafından aldatılan bir koca... Kocasını aldatan bir kadın... Ya o kadar saçma ki! Ayrıca, sen de karını aldattın bu geçen zaman zarfında. Senin yüzünden bu saçma sapan durumun içindeyiz biz! Rezil olduk, oluyoruz belki! İnsanlar kim bilir bizim hakkımızda ne düşünüyorlar?! Bunlar çok ağır! Bu senin yüzünden yaşamak zorunda olduğumuz şey çok ağır!"

Gözleri yüzümde dolaştı fakat sonrasında, hiçbir şey söylemeden tabağını buldu. Ağır hareketlerle, sanki zorlanır gibi yemeğini yemeye devam etti. Yüzü asılmıştı ve bundan nefret ediyordum. Sanki onun yüzü asıldığında, cehennem ateşi dahi sönüyor, etraf zifiri bir karanlığa bürünüyor ve ben o karanlıkta onu seçemiyordum. Ben de yemeğimi yemeye devam ediyordum ama benim de iştahım kaçmıştı. Lokmalarımın kursağıma dizildiğini hissettiğimde, göz ucuyla Bora'ya baktım. Çatal ve bıçağıyla, tabağındaki eti parçalıyordu ve sanırım farkında bile değildi.

"Eminim ki bunları konuşmak için davet etmedin beni," dedim, uzlaşmacı bir ifadeyle. Gözleri gözlerime değdi. "En azından madem ben de geldim... Huzurlu bir akşam geçirebiliriz..."

"Benim olduğum yerde huzur bulamayacağına ikna oldum," dedi, buruk bir tebessümle. "Nazik bir kalbin var... Ondan geldin muhtemelen."

"Neden geldiysem geldim!" dedim, sitemkar bir şekilde. "Ve tartışmak istemiyorum."

"Ben de istemiyorum Nazlı..." dedi, soluk alır gibi. "Bir gece... Sadece bir gece her şeyi unutalım istiyorum, ne kadar mümkünse..."

"Karı koca olduğumuzu unutalım," dedim.

Başını iki yana salladı. "Bir tek onu unutmayalım," dedi, yalvarır gibi.

"İki arkadaş gibi olabiliriz," dedim.

"Evliyiz... Ve mutlu gibi davranabiliriz," dedi.

Belli ki ikimiz de kendimize yalanlar söylüyorduk ve fakat söylediğimiz yalanlar birbirinden oldukça farklıydı. Ne iki arkadaştık ne de mutlu bir evliliğimiz vardı. Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde, bakışlarımız arasındaki sessiz konuşmayı ikimiz de kalbimizle duyuyorduk. Bunu neye borçluyduk bilmesem de, ikimiz de bu gece kim olduğumuzu ve neden burada olduğumuzu unutmak istiyorduk. Tüm isimlerden, tüm sıfatlardan, tüm yaşananlardan ve muhtemel yaşanacaklardan arınmak, hayata bir geceliğine ara vermek istiyorduk. Ne iki arkadaştık ne de mutlu bir evliliğimiz vardı fakat birbirimizi ilk gördüğümüz andan beri aslolan tek bir şey vardı: biz evcilik oynamayı becerebilen iki sağlam oyun arkadaşıydık.

Yemeğimizi sessizce yedik. Göz teması kurmamaya yemin etmiş gibi, birbirimizi görmezden gelmeye söz vermiş gibi, akşamın kalanına kendimizi hazırlar gibi, dinlenir gibi ya da sükûnet bulmaya çalışır gibi, yavaşça ve tadına varırcasına yemeğimizi yedik. Bu yemeği birkaç kelimeyle izah edecek olsaydım, *tekmiş gibi davranıyorduk* derdim ve iki kişi, nasıl tekil hale geldiğimizi anlayamıyordum. Matematiğim yetmiyordu ve bu aramızdaki şey hayatımın tümüne meydan okuyordu. Yemeğimiz bittiğinde, sofrayı toplamaya ikimiz de yeltenmedik ve ellerimizdeki kadehlerle birlikte,

şöminenin başındaki karşılıklı, tek kişilik koltuklara geçtik. Bora'nın eklediği odunla harlanan ateş içimizi ısıtırken, aynı yemekte olduğu gibi, ikimiz de suskunluğumuza karışan çıtırtıyı dinledik.

Huzur neydi bilmiyordum fakat onunla susmanın bile oldukça tuhaf, gevşetici ve çok iyi bir tarafı vardı. Çıplak ayak toprağa basmaya, yağmurda denize girmeye, gelen hırçın dalgada denizin içinde zıplamaya ya da serin kumlarda koşmaya benziyordu. Plaj kokusu gibiydi ya da yağmurdan sonra duyulan toprak kokusu gibi. Bergamot ağacının altında oturmak gibiydi ya da saymak gibi. Günün tüm yorgunluğunu alan, yemek sonrası içilen sigara gibiydi. Ya da bergamot aromalı çay gibi. Güne kahveyle başlamak gibiydi. Ya da vişneli pasta gibi. Huzurun tanımı Bora'nın bizzat kendisiydi ve kendisinin bundan hiçbir zaman haberi olmayabilirdi.

Dakikalar sonra dudaklarımdan dökülen ilk cümle, Bora'yı oldukça şaşırtmıştı. *"Pinot Noir, Burgundy*..."

Kapkara gözleri, gözlerimde kaybolurken, "Fransızca mı biliyorsun?" diye sordu.

Kaşlarım çatılırken, gülümsemiştim de. "Kısacık bir şey söyledim!"

"Aksanın," dedi. Bir bacağını diğerinin üzerine atıp, bir kolunu da kolçağa dayadığında, üzerindeki lacivert gömlek gerilmişti. "Gerçi sen şive, ağız, aksan taklitleri konusunda oldukça yeteneklisin ama... *Noir* telaffuzun, sıradan değildi."

"C'est le ton qui fait la chanson..." dedim. Bakışlarım, tereddütle kısılırken, Bora takdirle gülümsemişti. "Daha uygun bir atasözü bulamadım. Şarkıyı şarkı yapan nasıl tonuysa, benimki de öyle işte... Aşırı profesyonel değil, ne kadar Fransızca denir, bilinmez."

"Beni tatmin ettin ama bu seni tatmin eder mi bilmem," dedi gülümseyerek. Boğazımdan engellenemez bir ses döküldü, nedendir bilinmez cümlesi beni memnun etmişti.

Aramıza yeniden bir sessizlik yerleşti. Birbirimize karşı oldukça tutuktuk. Sanki incelmiş bir ipi zaptetmeye,

kopmaması için büyük bir uğraş vermeye çalışıyorduk. Belki de birbirimizi ürkütmemek telaşındaydık ve ne söylersek doğru olacağını bilmiyor, bunun yerine susmayı tercih ediyorduk. "Oyun oynayalım mı?" diye sordum. Gözleri gözlerimi buldu. "*I have never,* bilirsin muhtemelen..."

"Hayret!" dedi, şaşkınlıkla. "Poker demedin..." Küçük bir kahkaha atarken, arkama yaslandım. "Oynayalım..." dedi ve gülümsedi. "Hile yapmak yok ama..." Kaşları havalanmıştı. "Tekilayla mı oynayalım?"

Başımı iki yana salladım. "Absolut Cherrys shot!" dedim, gülerek.

"Market değil burası," dedi, şakacı bir tavırla. "Nereden bulayım Absolut Cherrys'i?"

"Bunca hazırlık yapan adam... En az beş şişe Absolut Cherrys de almıştır!" dedim, kendimden emin bir ifadeyle. Gülümsedim. "Shot bardaklarını sen hazırlar mısın? Ben çok mayıştım..." Başını *hay hay* der gibi salladığında, içimin titrediğini hissettim. "Kuruyemiş, cips gibi şeylerden de getirir misin?" diye sordum, ayağa kalktığında.

Benim aksime Türkçe konuştu: "Başka bir arzunuz, küçük hanım?"

Kahkaha atarken, gözlerimi kapattım. Üzerimde su yeşili, uzun kollu, kısacık bir elbise vardı. Elbise, kol ile göğüs kısmında dik, bel kısmında yatay tül şeritlerle süslenmişti ve sırt kısmı yalnızca tülden ibaretti. Etek kısmı ise hafif bol, fırfırlıydı. Bacaklarım olduğu gibi açıkta kaldığı için, şömineden gelen sıcaklık tatlı bir şekilde tenimi yalıyordu ve buna bayılmıştım. Koltuk o kadar rahattı ki neredeyse uyuyacaktım. Bora'nın adım seslerini duyduğumda, zorlukla gözlerimi araladım.

"Eğer misafir geldiyse, çok heyecanlanırdım geç saate kadar oturacağım diye..." dedim, yavaşça. Bora elindeki cips tabağını, votka şişesinin yanına bıraktı. "Ama yemekten en fazla bir saat sonra uykum gelirdi. Dayanamazdım. Uyumayı kendime yediremezdim ama artık esnemekten bayılıncaya kadar, annemin kucağında otururdum. Öyle tatlı bir uykuyla

uyanıklık arası bir şey olurdu ki o... Böyle konuşulanları çok uzaktan duyar gibi..."

Yüzüne yayılan gülümsemeyle birlikte, bakışlarım gamzesine takıldı. "*Hadi yat uyu sen Nazlı*, derlerdi ama sen *hayır ya, dedikoduyu kaçıramam* derdin..." dedi.

Kaşlarım çatılırken, doğruldum ve hafifçe öne eğildim. "Evet?" dedim, şaşkınlıkla. "Nereden bildin?"

Dudaklarını *bilmem* dercesine büzerken, "Tahmin," dedi. Bakışlarını benden çekmişti. Yalan söylediği, bunun bir tahmin olmadığı aşikardı fakat nereden bildiğini anlamamıştım. Bunu ona birisi anlatmış olmalıydı. Shot bardaklarına votka doldururken, "Sen başla..." dedi.

"Peki..." dedim. Ayağa kalktığımda, bakışları beni buldu. İlerideki üçlü koltuğa ilerledim ve çantamı aldım. İçinden sigaramı çıkarttım. "Yalan söylemek yok... Ve gerçekten yapmadığımız şeyleri söyleyeceğiz önerme yaparken. Eğer söylediğimiz şeyi karşı taraf yapmışsa içer... En çok içen kaybeder!" Tekrar karşısına oturduğumda kendime sigara yaktım. Sehpanın üzerindeki küllüğü bana yaklaştırırken, o da kendisine bir sigara yakmıştı. Sigaradan birkaç duman aldı ve ayağa kalkıp, okyanus kıyısındaki bahçeye açılan kapıyı araladı. "Ben hiç..." dedim, düşünür gibi. Karşıma oturdu ve gözlerini gözlerime dikti. "Ben hiç... Sen başla!"

Güldü ve başını kabul edercesine salladı. Düşünmek ister gibi bakışları bardaklara çevrildi. "Ben hiç sek votka içmedim," dedi. Ben içmiştim. Bu yüzden shot bardağına uzandım ve kafama diktim. İçimin ferahladığını hissetmiştim.

"Kolay başladın," dedim, tasvip etmez bir ifadeyle. "Ben hiç uyuşturucu kullanmadım!" dedim, merakla. Nasıl olsa bu bir nevi soru sorma oyunuydu. Bora da kullanmamış olacak ki, shot bardağına dokunmamıştı ve sıra ona geçmişti. Bu nedense beni sevindirmişti; sanırım tümden deliriyordum.

"Ben hiç duşta şarkı söylemedim," dedi. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken, gülümsemişti. Bakışlarıyla shot bardağını işaret ettiğine göre, duşta şarkı söylediğimden

oldukça emindi! Onu sıkıştıracak bir şeyler bulmam lazımdı; aynı zamanda benim asla yapmadığım bir şey!

Shot bardağını kafama diktikten sonra, "Ben hiç, bir kadınla öpüşmedim!" dedim ve kaşlarımı çattım.

"Bu sayılmaz! Hemcins demen gerekir ki... Ben de hemcinsimle öpüşmedim. Ya sıra bana geçti ya da önermeni değiştir..." dedi.

Omuz silktim fakat haklıydı. "Ben hiç..." dedim, düşünür gibi. "Ben hiç..." Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Bora'nın kara gözleri merakla yüzümde dolaşırken, kafam da karışıyordu. "Ben hiç... Ben hiçbir şey bulamıyorum!"

"O zaman sıra bana geçti..." dedi, keyifle.

Bir shot bardağını, zorunda olmamama rağmen homurdanarak kafaya diktiğimde, "Sıkıldım bu oyundan!" dedim. Bora, minicik bir kahkaha attı. "Şişe çevirmece oynayalım. Hatta direkt soru sormaya başlayalım. Bir sen, bir ben!" dedim.

"Mızıkçılık yapıyorsun yani!" dedi, kaşlarını kaldırarak. Fakat benim yüzümde öyle bir ifade vardı ki, "Peki, kabul..." demek zorunda kaldı.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordum, ciddiyetimi bozmadan.

"Doğruluk..." dedi.

"Böyle sürekli doğruluk demek yok!" dedim, sitemle.

"Dur, daha yeni başladık?" dedi, şaşkınlıkla.

"Ben baştan uyarayım da..." dedim, ikaz eder gibi. Kollarımı bağladım. "Soruyorum..." dedim fakat ne soracağımı bildiğim söylenemezdi. "Bu hayatta ölen birisini geri getirme şansın olsaydı eğer... Bu kim olurdu?" Bora'nın gözlerine yerleşen burukluğu anbean izlerken, böyle bir soru sorduğuma pişman olmuştum.

"Anıl'ı..." dedi, neredeyse hiç düşünmeden. Hatta zaten bu soruyu daha önce düşünmüş ve bir gün, birisinin ona bu soruyu sormasını istiyormuş gibiydi.

"Neden?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Neden ablan değil? Annen? Baban?" diye sordum, hemen ardından.

"Hiçbiri Anıl kadar masum değildi," dedi, yavaşça. "Ve sen çok üzüldün onun arkasından... Hayatın boyunca geçmeyecek bir üzüntü... Ben alışkınım ama sen..."

"Anıl'ın trafik kazasında ölmesi gerekiyordu," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Fakat ben kaderi değiştirebileceğimi düşündüm," diye ekledim. "Direttim ve kendi felaketimi çağırdım, o casinoya girerek..." Bora'nın gözlerine yerleşen hüznün aynısı, benim içime çoktan işlenmişti. "Ben ölümün acısıyla, senden daha evvel, üstelik sana kıyasla daha küçük yaşta tanıştım. Ben annemi, babamı ve anneannemi kaybettim. Emin ol, ben senden daha çok alışığım kaybetmeye... Ben hayatım boyunca kaybettim..." dedim.

"Senin eğer, birisini yaşatma şansın olsaydı... Kimi yaşatırdın?" diye sordu, merakla.

"Beyza'yı," dedim, tereddütsüz bir şekilde. Kaşlarının çatılmasını önemsemeden ve sesimdeki tonlamanın tökezlemesine izin vermeden devam ettim: "Hepimizi kesişim kümesine alan o sonuçta... Mehmet Şahindağ'ın yok olduğunu görmeye hakkı var."

"İyi ki yaşamıyor..." dedi, zorlukla. Dudaklarını ısırırken, bakışlarını şöminede yanan ateşe çevirdi. "İyi ki annem de, babam da, dedem de, ablam da yaşamıyor... Ben dördünün de hatırladığı Bora'dan memnunum... Hiçbirinin Kara'yla tanışmasını istemezdim. Çok utanırdım."

Utanmaması gerekirdi çünkü öyle ya da böyle, keyfinden değil, Beyza Karabey yüzünden Kara olmuştu. Kalbinin, bilinen tüm gerçeklere tezat bir şekilde aslında ne kadar kırılgan olduğunu hissederken, karşımda, çok güzel bir rüyadan uyanmadan evvel gördüğüm adamı gördüğümü düşündüm. Hayalleri vardı. Kirlenmeden, bu dünyaya bulaşmadan, kötü birisine dönüşmeden evvel hayalleri vardı ve ailesi, onu o hayallerle hatırlasın istiyordu.

Bu çok acıydı.

"Cesaret!" dedim, coşkuyla. Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde, yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

Kafasının dağılmasını istediğim için, benden nasıl bir şey isteyeceğini bilmeden, kendimi riske atmıştım.

Hüzünlü ifadesi çok geçmeden dağıldı. Gözlerinden hinlikler geçiyordu ve ben bu bakışlardan pek de hoşlanmamıştım. "Banyoya git ve makyajını çıkart," dedi. Kaşlarım merakla çatılırken, "Boynundaki fondöteni de..." diye ekledi. Sıkıntılı bir nefes verdim ve ayağa kalktım. "Soldaki koridorda, ikinci kapı banyo..." dedi, bilgi verir gibi. Topuklarımın çıkardığı sesten ben de ürkmüştüm zira daha ilk dakikadan, sinirlerimi bozacak bir şey istemişti. Üstelik ben bu makyajı yapmakla on iki dakika, kırk bir saniye uğraşmıştım.

Banyoya girdim. Makyajımı neyle çıkaracağımı bilmiyordum çünkü banyoda bunun için gerekli hiçbir şey yoktu. Dolapları kurcalamaya başladım. Islak mendil bulduğumda, en azından bunun iş göreceğine emindim ve fakat boynumu bu ıslak mendille ancak çitilemem gerekebilirdi çünkü dövmemi kapatan fondöten kolay çıkmıyordu. Bora cimri olduğu için olsa gerek, ıslak mendil de çok iyi değildi zira rimelimi dahi zor çıkartmıştım. *Yalan söyleme kendine Naz, markası iyi bu ıslak mendilin!* Bu ıslak mendilin bir taklit olmadığına ya da pazardan alınmadığına ben pek emin değildim. *Saçmalama Naz! Ne pazarı?!*

Tekrar salona girdiğimde, Bora'nın meraklı bakışları yüzümde ve boynumda dolaşıyordu. Dudaklarının kenarına memnun bir gülümseme yerleşti. "Cesaret," dedi. Bu dediğine çok pişman olacaktı.

Neredeyse başında dikilerek, "Kalk, Selim'i öpeceksin!" dedim. Yüzüne yayılan ifade, kocaman bir kahkaha atmama sebep olmuştu. Bana dehşete düşmüş gibi bakıyordu. "Henüz gecenin başında olduğumuz için yanağından öpebilirsin... Gecenin sonu için pek söz veremiyorum," dedim, yapmacık bir üzüntüyle. "Sağ yanağına küçük bir öpücük kondurman yeterli..."

"Yapmayacağım bunu," dedi, başını iki yana sallayarak. "Ben niye Selim'i öpüyorum ya?!" dedi, sitem eder gibi.

"Oyun iki kişilik... Başkalarını karıştırmak yok..." dedi.

"Giderim?" dedim, tehditkar bir ifadeyle.

"Nazlı saçmalama!" dedi, kaşlarını çatarak.

"Selim'i öpeceksin ve ona *'İyi ki varsın...'* diyeceksin!" dedim. Ben de kaşlarımı çattım. "Uzattığın için arttırdım. Bir sonraki hamlem, Selim'le selfie çekinip Instagram'ından paylaşman ve *'Seni çok seviyorum Selim'* diye yorum yazman olacak... Yapmıyor musun? Giderim... Sen bilirsin..." Çok ama çok sıkıntılı bir nefes verdi ve ayağa kalktı. "Oyun oynadığımızı söylemen yasak! Diğerleri de öptüğünü görecek!" dedim. Gözlerimin içine baktığında, sinirlendiğini anlamıştım ve muhtemelen ben *cesaret* dediğimde, benden isteyeceği şey çok ağır olacaktı. Küçük adımlarla kapıya doğru yürüdüğünde, onun peşinden gidiyordum.

Kapıyı açtığında, Selim ve diğer adamları, emre hazır bir şekilde Bora'ya bakıyorlardı. Bora'nın gözleri bahçedeki altı adamın üzerinde hızlıca dolaştı ve Selim'i buldu. Birkaç adım atarak Selim'e yaklaştı. Selim merakla Bora'ya bakmaya başlamıştı. Bora bir elini Selim'in omzuna koydu. Sonra geri çekti. Kafasını kaşıdı. Sıkıntılı bir nefes verdi. Öyle zorlanıyordu ki, içimin yağlarının eridiğini hissettim. Selim'in sağ yanağından öptüğünde, yalnızca Selim değil Atıf ve diğer dört adam da dumur olmuş bir yüz ifadesine bürünmüşlerdi.

"İyi ki varsın Selim," dedi Bora, düz bir sesle. Başını bu dediğini onaylarcasına salladı ve bakışlarını *oldu mu* der gibi bana çevirdi.

Selim'in bakışları da beni bulduğunda, gülmemek için büyük bir direnç sağlıyordum. "Biraz duygusal da bu akşam..." dedim, İngilizce konuşarak. "Aldırma..." Arkamı dönüp eve girdiğimde attığım kahkaha, muhtemelen hepsinin kulaklarına ulaşmıştı. Bora kapıyı o kadar sert kapattı ki, ikinci kahkahamın sesiyle yarışırdı.

"Doğruluk!" diye bağırdım, koltuğa ilerlerken. Bora ise mutfağa girmişti. "Doğruluk doğruluk doğruluk!" dedim, gülerek. "Sonsuza kadar doğruluk!"

"Bir doğruluk, bir cesaret diyoruz!" dedi, karşımdaki koltuğa otururken. Elinde votka bardağı vardı. Kendisine votka doldurdu ve hala sinirli olan bakışlarını gözlerime sabitledi. "Söyle bakalım... Tuvaletteki adam kimdi?" Gülümsemem donarken, dudaklarımın bir miktar açılmasını engelleyememiştim. Oyunun bitmesi için çirkeflik yapmam gereken yere gelmiştik. "Sen beni *giderim* diye tehdit ettin ya... Ben de seni *ömrünün sonuna kadar buradan bir yere gidemezsin* diye tehdit ediyorum..." dedi, sahte bir gülümsemeyle.

"CIA kapıya dayanır!" dedim, çare umar gibi.

"Dayanana kadar bekleriz," dedi.

Emin olup olmadığını anlayamıyordum ama blöf yapıyor gibi durduğunu da düşünmüyordum. "Sergio," dedim, kısık bir sesle. Bora elindeki votka bardağını masaya bırakırken, beyninden onlarca soru geçtiğini anlamıştım. "Tamam anlatacağım," dedim, iki elimi *sakin* dercesine kaldırarak. Fakat burnundan soluyordu ve sağlıklı cümle kurup kuramayacağımı pek bilmiyordum. "Bana bir şey vermesi gerekiyordu. Bir flashbellek..." dedim. Hem yalan söylememem hem de Çınar Akbulut'u gizlemem gerekiyordu. "Gördüğün manzara gerçek değildi, daha evvel de söyledim. Beni öpmüyordu. Dudakları boynuma değmedi bile. Ama senden yüzünü saklaması gerekiyordu. İfşa olmaması gerekiyordu... O yüzden beni öpüyormuş gibi yaptı, hepsi bu..."

"Neden benden yüzünü saklaması gerekiyordu?" diye sordu, başını hafifçe sola çevirerek.

"Çünkü seni tanıyor," dedim. Bora'nın kaşları çatıldı. "Yani biliyor işte Kara'yı... Ve senin aramızdaki ilişkiyi sorgulayacağını da biliyordu. Ancak bu şekilde seni uzaklaştırabileceğini düşünmüş olmalı. Bilmiyorum. Çok anlık gelişti her şey."

Bora birkaç saniye yüzüme baktı ve hiçbir yorum yapmadı. Açıklamamın aslında onu rahatlatması gerekirken, daha çok

gerdiğini anlamıştım. "Doğruluk..." dedi, biraz sonra. Votkasından art arda birkaç yudum aldı.

"Özge'ye karşı ne hissediyorsun?" diye sordum, dan diye. Bora bu soruya şaşırmamıştı fakat ben çok şaşırmıştım.

"Hiçbir şey..." dedi. Benim konuşmamı bekliyor olacak ki susmuştu fakat ben hala sorduğum sorunun şaşkınlığı içindeydim. Birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra, yeniden konuşma ihtiyacı hissetmiş olmalıydı. "Hiçbir şey Nazlı. Başka bir cevabı yok bu sorunun."

"Tamam... Cesaret, mecburen..." dedim.

Güldü. "Mecburen tabii..." dedi. Arkasına yaslanırken, ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. "Bana sigara yak..." dedi.

"Pardon?" dedim, şaşkınlıkla.

"Bana sigara yak..." diye tekrarladı. Paketi, önümüzdeki sehpanın üzerindeydi. Yanında da çakmak vardı. Ona sigara yakmamın, cesur bir eylem olmak ile yakından ya da uzaktan bir alakası yoktu ama salağa yatarak bozmadım. Sigara yaktım ve ona uzattım. "Teşekkür ederim... Cesaret..." dedi. Ve sigarasından derin bir nefesi içine çekti.

Sinsice gülümsedim. "Evde tatlı var mı?" diye sordum, merakla. "Yılbaşı mönünde, pastaydı kekti bir şey vardır herhalde, değil mi?"

Yüzü ekşimişti. "Tatlı mı yememi isteyeceksin?" diye sordu.

"Evet!" dedim, gülümseyerek. Ayağa kalktım ve hızlı adımlarla mutfağa ilerledim. Görünürde herhangi tatlı bir şey yoktu. Buzdolabını açtım. Karşımda duran vişneli pasta aklımı başımdan almıştı. Mutfak dolaplarını kurcaladım ve kocaman iki dilim pastayı, iki ayrı tabağa yerleştirdim. Çatalları da aldım ve yeniden Bora'nın karşısına ilerledim. Tabağını ona uzatırken, "Afiyet olsun!" dedim.

"İyilik yap... Kötülük bul..." dedi, mırıldanarak. Çatalını pastaya batırdı ve ağzına küçük bir lokma attı. Yüzünde o kadar acı çeker bir ifade vardı ki, tatlıyı sevmediğine gerçekten de ikna olmak üzereydim. Fakat tatlı sevmemek, hele de vişneli pasta sevmemek delilikti! Aslında ona

kocaman bir iyilik yapıyordum. "Dolapta rokfor da var!" dedi, kızar gibi. Söylenmesine rağmen, keyifsiz bir şekilde de olsa pastasını yemeye devam ediyordu. "Soruyorum..." dedi. Gözlerini gözlerime çevirdiğinde, bakışlarımla *ye* dercesine işaret yapmayı ihmal etmedim. Maksat gıcıklık olmasıydı! "Örümcek adamı nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Marvel filmlerinden," dedim, gülerek.

"Çok komik!" dedi, alaycı bir ifadeyle.

"Sergio tanıştırdı bizi," dedim. Bir yandan pastasını yiyordu fakat bir yandan da dikkatle devam etmemi bekliyordu. "Onun yakın bir arkadaşıydı... Zamanla benim de yakın bir arkadaşım oldu." Dudakları bir şey söylemek üzere aralandığında, "Soruna cevap verdim! Sıra bana geçti. Şimdi ben soruyorum!" dedim. Sıkıntılı bir nefes verirken, başını *kabul* eder gibi salladı. "Tarantula mı daha yakışıklı sence, yoksa Taylor mı?" diye sordum. Bora'nın gözlerine aniden yerleşen öfkeyi görmezden gelip, alaycı bir merakla yüzüne bakıyordum.

"Sen sarışın seversin!" dedi, büyük bir sitemle. "Taylor'ı daha yakışıklı buluyorsundur muhtemelen!"

"Ben senin hangisini daha yakışıklı bulduğunu sormuştum ama?" dedim, gülerek.

"Nazlı beni çileden çıkartma!" dedi, uyarıcı bir tonlamayla. Güldüm. "Ya adam akıllı bir soru sor... Ya da ben şimdi gidip yatarım... Ve sen de bu evden çıkmayı rüyanda görürsün!" dedi. Onu kızdırmaya bayılıyordum. Bir *"Ne kadar salak salak sorular bunlar!"* demediği kalmıştı. "Gerçi bu evden çıkmamak kabus olur senin için!" diye, sitemine devam etti. "Sen sormuyorsun! Doldu soru hakkın! Cesaret demek zorundasın şimdi!" dedi, öfkeyle. Pastasından son çatalını aldı ve tabağı sertçe sehpaya bıraktı. "Git bu tabağı yıka!" dedi. Gerçekten cesur eylem anlayışı bayağı bir kıttı.

Aldırış etmeden ayağa kalktım ve gülerek tabağı elime aldım. Çatalı yıkamamı söylemediği için, çatalını bilhassa kendi tabağıma bırakmış ve onu yıkamayacağımın altını çizmiştim ama bunu umursadığı söylenemezdi. Mutfağa

gittim. Bulaşık deterjanıyla süngeri köpürttüm ve tabağı özenle yıkadım. Muhtemelen o *cesaret* dediğinde, bu bulaşık deterjanını ona içirmek zorunda kalacaktım.

Elime kocaman bir bardak aldığımda, "Bora!" diye seslendim. Çok geçmeden yanıma geldi. Bardağın içine biraz votka koydum. Üzerine biraz da şarap eklediğimde, şaşkınlıkla bana bakıyordu. Baharatların olduğu yere doğru ilerledim ve bardağın içine ne bulduysam, birer çay kaşığı eklemeye başladım.

"N'apıyorsun?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Bunu içeceksin!" dedim. Buzdolabını açtım. İçine yumurta mı ekleseydim yoksa hardal mı? *Abarttın artık Naz!* Daha çok abartacaktım.

"Çamaşır suyu eklemeyi unuttun içine," dedi Bora, elimdeki hardala bakarken. Yumurta kabuğunu çöpe attım. "Amacın ölmemi sağlamak ise... Kafama sıksam daha acısız." Bardağın içindekileri karıştırırken midem bulanmıştı. "Daha bardağın içine bakamıyorsun... Ve bana bunu içirtecek misin?" diye sordu.

"Evet, al!" dedim. Bardağı ona uzattım. "Tek dikişte bitirmeni istiyorum..."

"Yoksa?" dedi, cevabı biliyormuş gibi. "Gidersin?"

Sanırım, *gidersen git* diyeceği bir yer var ise, o da burasıydı. Fakat sonuçta bu kadarına da razıydım ve Langley'e döndüğümüzde, özellikle Gökhan'a, arkadaşının ne kadar mızıkçı olduğunu anlatabilirdim. "Evet, giderim!" dedim. Aslında gitmek istemiyordum fakat laf ağzımdan en başta çıkmış bulunmuştu. Bora elindeki bardağı dudaklarına yaklaştırdığında, kusacağımı hissettim. Gerçekten içecek miydi? Gözlerini kapatmıştı ve bardağın içindeki sıvıyı zorlanarak da olsa içmeye başlamıştı. Bu şekerli kahve içmeye ya da şekerli mercimek çorbası içmeye benzemiyordu. Resmen, dünyanın en iğrenç şeyini içiyordu. Gitmeyeyim diye mi? Yoksa sırf oyunun kurallarına uymak için mi? Bardağı tezgahın üzerine bıraktığında, yüzünde huzursuz ve hoşnutsuz bir ifade vardı.

"Beni özlemedin mi hiç?" diye sordu. Şaşkınlıkla ona bakıyordum fakat bu şaşkınlık sorduğu soru yüzünden değildi. Dünyanın en iğrenç şeyini içmişti ve oyuna devam ediyordu. Sabrı ne ara bu kadar artmıştı?

"Seni özlemedim," dedim. Bu bir yalan değildi. "Ama beni sevdiğini zannettiğim zamanlardaki bizi... Belki özlemişimdir. Sana dair her şeyi yok saydığım için... Nazlı'yı yok saydığım için... Düşünmedim. Bir de bence özlem çok garip ve yönetilebilir bir duygu... Neyse felsefe yapmayacağım..." Arkamı döndüm ve küçük adımlarla salona ilerledim. Bora da peşimden geliyordu. Tekrar karşılıklı koltuklara oturduğumuzda, betinin benzinin attığını fark etmiştim. Galiba kusması gerekiyordu. "Soruyorum... Beni bulamadığında ne hissettin?"

"Neredeydin?" diye sordu, dan diye. "O evden nasıl çıktın öyle kimseye görünmeden?" Sorular peşpeşe dudaklarından dökülüyordu. "Kim yardım etti sana?"

"Sıra bendeydi," dedim, ciddi bir ifadeyle. "Ben sordum."

"Korktum," dedi. Gözlerinde, gözlerimin yansıması vardı sanki. "Üç yılda onlarca duygu vardı hissettiğim fakat en baskını korkuydu... Başına bir şey gelecek diye çok korktum..."

"Korkunun bir insanı öldürebileceğini okumuştum bir kitapta..." dedim, kısık bir sesle.

Bora'nın yüzüne, bu düşünceye katıldığını belli eder bir ifade yerleşti. "Ben de korkunun amaca yönelik hareket etme kapasitesini körelttiğini..." dedi. Derin bir nefes aldı. "Kara'dan zaten korkarlardı. Geride kalan üç yılda, daha çok korkmaya başladılar. Kara ise korkusuzdu onların gözünde. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Ama ben de korkuyordum, hem de aynı onlar gibi. Üstelik kaybedecek bir şeyim hem yoktu hem de vardı. Bunu hiç kimse bilmedi. Ben bile tam olarak bilmemiş olabilirim. Öyle ironik ki... Neyse."

"Eğer bana rokfor yedirirsen..." dedim, ikaz dolu bir ifadeyle. "Kusarım, haberin olsun..." Sıkıntılı bir nefes verdim. "Yani kivi falan yedirsen daha makul... Ağzımın

tadının bozulmasını istemiyorum. Yemekler de pasta da çok lezizdi. Ve gecenin kalanında yine yiyeceğim, hepsinden..." Bora'nın yüzüne yayılan gülümsemenin samimi olup olmadığını anlamamıştım. Sonuçta o bana böyle bir şey söylese ben umursamazdım ve o da umursamazsa hakkıydı. "Tamam neyse... Cesaret."

"Gel," dedi, usulca. *Nereye* diye sorarcasına, gözlerinin içine baktım. Bir elini bana uzatırken, bir diğer elini bacağının üzerine yerleştirmişti. "On beş dakika sarıl bana... Kucağımda otur." Derin bir nefes aldığımda, bunu çok istediğimi fark etmiştim. Ayağa kalktım ve küçük hareketlerle sehpanın kenarından dolanarak yanına yaklaştım. Elini tuttum ve kucağına oturdum. Kokusu öyle büyüleyiciydi ki, yaşadığım her şeye rağmen ait olduğum yerin burası olduğunu düşünmeden edememiştim. Başım boyun girintisine yerleştiğinde, bana var gücüyle sarılmıştı. Aslında benim ona sarılmam gerekiyordu fakat o bana öyle bir sarılıyordu ki, bana hareket imkanı bırakmıyordu.

Ben güçlü bir kadındım. Beni bir piyon olarak kullanmasının hesabını ona sormuş ve onu polise şikayet etmiştim. Biriktirdiği tüm kozları, tüm delilleri, senetleri polise teslim etmiştim. Onun himayesi altından kurtulduğumda ayakta kalmayı başarmış ve kendime yeni bir hayat kurmuştum. Hiç kimseye muhtaç olmadan yaşamak ne demek kendime öğretmiştim. Bora'yı ne kadar seversem seveyim, ondan bir o kadar da nefret ediyordum ve bana yaptıklarını ömrümün son anına dek unutmayacaktım. Hala ağrıma giden, canımı acıtan, içimdeki zehirde boğulduğumu düşündüğüm, hatırlarsam ölecekmiş gibi hissettiğim onlarca şey vardı aramızda geçen ve ben tüm bunlara rağmen, dimdik ayakta durabilen, düşse bile defaatle kalkabilen, güçlü bir kadındım.

Peki neden kucağında, kolları arasında, kokusunun altında kendimi bir bebek kadar aciz hissediyordum?

Dudakları saçlarımın arasında dolaşıyordu; *öpme* diyemiyordum. Kokumu içmek ister gibi, hasretle aldığı

solukları duyuyordum; *yapma* diyemiyordum. Bu anı yaşamaya çok ihtiyacım vardı; *gidiyorum ben* diyemiyordum. *Cesaret* demiştim ve payıma düşen, on beş dakika boyunca kucağında oturmaktı; oyunun kurallarına uyuyordum. En azından kendimi böyle kandırdığımda, daha iyi hissediyordum.

"Geri sayıma az kalmış olmalı..." diye mırıldandım. Bora, cebinden telefonunu çıkarttı. Ekranda 23:39 yazıyordu. Geri sayıma kadar burada böyle otursam, çok ileri gitmiş olur muydum? "Bu oyundan da sıkıldım..." diye mırıldandım. Göğsünün hareketinden güldüğünü anlamıştım. "*I have never*'a devam edelim... Çünkü ben *cesaret* dediğimde, bana zor cezalar veremiyorsun. Bilmiyorsun bu oyunu oynamayı," diye söylendim.

"Kıyamıyorum," dedi. Kaskatı kesildiğimi hissettim. "Sana kıyamıyorum..." Gözlerimden bir damla yaş düştü fakat bu yaş acıdan mı, özlemden mi yoksa mutluluktan mı bilmiyordum. Ruhumu aradım. Daha sonra ise, ruhumun zaten Kilyos'taki o evden benimle çıkmadığını fark ettim. Muhtemelen hala oradaydı da, bir hayalet gibi. Ormana da gidiyor muydu? Bir gece yarısı benliğimi alt üst eden o anı yad ediyor muydu? Ruhum mu daha şanslıydı yoksa bedenim mi? "Geri sayıma kadar, hiç kıpırdamadan böyle dursak?" dedi. Hayat bulunmuş kalbimin, yerinden çıkacak kadar hızlı atmaya başladığını hissettim. "Lütfen..."

Sesimi çıkarmadım. Tek kişilik koltuğun üzerinde, Bora'nın kucağında, öyle zor ve saçma bir şekilde oturuyordum ki, muhtemelen ayağa kalktığımda bacaklarım sızlayacaktı. Ama önemli değildi. Dünü ya da yarını düşünmeden, ben de böyle kalmak istiyordum. Yeni yıla onun kokusuyla, sıcaklığıyla, varlığıyla, ona sarılarak...hatta onunla öpüşerek girmek istiyordum.

Hafifçe doğruldum ve yüzüne bakmaya başladım. "*Cesaret* diyeceksin," dedim.

"Devam mı ediyoruz?" diye sordu, üzüntüyle. Başımı *evet* der gibi salladım. "Peki..." dedi. Derin bir nefes aldı.

Yanağımdan öptü. "Cesaret," dedi.

"Şarkı söyle..." dedim, dan diye. Başımı tekrar boyun girintisine yerleştirdim. Söyleyeceği şarkının hiçbir önemi yoktu ama sesine ihtiyacım vardı. Konuşmasını istemiyordum ama sesini duymak istiyordum. Kulaklarımdan hiç silinmesini istemeyeceğim bir melodiye, gözlerimi her kapattığımda beynimin tüm kıvrımlarının haykırmasını istediğim herhangi yeni bir an'a gereksinim duyuyordum... Güzel, şimdiye ait, efsunlu bir andı dilediğim.

"Süresiz hayata vurgunluğumun molasıydı bana gülüşlerin
Diyordun,
Boşver aldırma,
Dedim böyle bir yazgı bizimkisi."

İçi yanıyormuş gibi çıkıyordu sesi.

"Anlat, çayını tazelerim ben,
Anlat, mazi yaşansın yeniden,
Deyince bir nefes çekti derinden,
Döküldü sevda hikayesi."

İçindeki yangın, bir sevda hikayesinden geliyormuş gibi...

"Ey maça kızı, uykuların katili,
Ey maça kızı, sevdanın simge ismi,
Uykusuzluk sebebim,
Gecelerden firari,
Ey maça kızı, savaşların galibi."

Maça kızına sevdalıymış gibi.

"Bilirim bu sohbet yıpratır seni,
Bir mavzer patlar derinden,
O maça kızı nasılsa gelmeyecek,
Anlat dökülsün yüreğinden."

Maça kızını kaybetmiş ve bir daha bulamayacakmış gibi.

"Bil ki,
Boynumuz yiğit boynudur,
Bükerse yalnızca sevda büker,
Bu hasret, bu sevda, elem, keder,
Bizimle mahşere gider."

Fakat ne kadar bulamasa da maça kızından başkasını sevmemeye yemin etmiş gibi.

"Ey maça kızı, Uykuların katili,
Ey maça kızı, sevdanın simge ismi,
Uykusuzluk sebebim,
Gecelerden firari,
Ey maça kızı, Savaşların galibi...!"

Başımı omzundan kaldırmış, gözlerinin içine bakıyordum. *"Belki maça kızının benim hayatımdaki görevi de buydu. Kardeşimin hayatını kurtarmaktı belki de?" dedi o Naz! Kendine gel! Sen maça kızısın ve senin görevin piyon olmak!* İçimdeki sesin, uzun zamandır bana iyi gelmediği aşikardı ve çenesini kapatması gerekiyordu. Kendimi öldürmemi söyleyip durduğu andan beri ondan nefret ediyordum ve onun ipiyle asla ama asla kuyuya inmemem gerektiğini biliyordum.

Bora'nın dudakları dudaklarıma ulaştıktan saniyeler sonra öpüştüğümüzü fark ettim. Dışarıdan gelen havai fişek seslerini duyuyordum. Yeni yıla nasıl girersek öyle geçeceği umarım bir yalandan ibaretti ve tüm sene boyunca öpüşmezdik. Çünkü o zaman, ondan asla uzak duramaz, aklımı, kalbimi karıştırmasına izin vermiş olurdum ve bu bizim için hiç iyi olmazdı.

"Mutlu yıllar," dedi, fısıldayarak. Alnını alnıma yaslamıştı. Nefesi hala dudaklarıma çarpıyordu. Sersemlemiş gibiydim. "Maça kızı benim için çok özel. Ve hayatımdaki görevi, kardeşimin hayatını kurtarmak değil..." dedi. Ondan biraz uzaklaşarak çatılmış kaşlarımla yüzüne bakmaya başladım. Hakikaten telepati ile anlaşabilmeyi başarmış, süper güçleri olan birisi olabilir miydim? "Bizim o akşamki konuşmamızı duymuşsun ya... Bunu da duydun eminim ki... Ama öyle değil," dedi.

"Oyun oynayalım," dedim. Onun söylediklerini duymamışçasına anormal davranıyordum. Kaçıyordum. Çünkü kaçmazsam olacakları bilmiyordum. Bilmediğim şeylerden neden korkuyordum? Nina Adams, bildiklerinden

korkar olmamış mıydı? Ben neden Nazlı gibi davranıyordum? Nazlı yoktu. Ölmüştü. Onu Bora Karabey öldürmüştü. Düşünmemeliydim.

Konuyu değiştirmek ister gibi, "Ben hiç kimseye çıplak fotoğraf atmadım," dedim. Bora'nın kucağından kalktım ve yüzüne bakmadan karşısındaki koltuğa geçtim. "Oyuna devam edelim."

İtirazsız bir şekilde, shot bardağına uzandı ve buz kovasından aldığı votkadan doldurdu. Bardağı kafasına diktiğinde, yüzüne sorarca bakıyordum. Kime çıplak fotoğraf atmıştı? "Elif'e atmıştım," dedi. Bu cevap beni nedensizce sinirlendirmişti. Ya da sinirlenmemin bir nedeni varsa da o nedeni bilmek istemiyordum. Elif o fotoğrafı yok etmiş miydi? Kendisini hackleyeceğimden hiç şüphem yoktu, onun da olmasa iyi olurdu. Bora, hiçbir şey söylemeyeceğimi anladığında, "Ben hiç yapmadığım bir şey için övünmedim," dedi.

Gözlerimi devirdiğimde, shot bardağına uzanmıştım. Benim hayatım, yaptığım ya da yapmadığım şeyler için övünmekle geçmiş olabilirdi. Ben sürekli içiyordum ama Bora'nın kaç shot içtiğini saymayı unutmuştum. "Ben hiç beni engelleyen birisine mesaj atmadım!" dedim.

Bora'nın havalanan kaşları, hamlemin güzel olduğunu takdir edercesineydi. Shot bardağını fondip yaptı. "Ben hiç birisini kıskandırmak için başka birisini kullanmadım," dedi. Belli ki oyunun ikinci roundu oldukça hararetli geçecekti. Bu shot, Serhat'a gidebilirdi! Ağzıma bu sefer cips de atmıştım.

"Ben hiç kendi suçumu başkasının üzerine atmadım," dedim. Sonrasında, bu dediğimin doğruluğundan biraz olsun şüphe ettiğimi de söylemem gerekirdi fakat belli ki Bora, kendi suçunu bir başkasının üzerine attığına çok emin bir kimseydi çünkü hiç düşünmeden içmişti.

"Ben hiç, bir çatıdan, başka bir çatıya atlamadım," dedi. Kocaman bir kahkaha atarken, mideme bir shot daha yuvarlamıştım. OCTO'ya bir gün gelmesi gerekirdi.

"Bu nereden çıktı?" dedim, gülerken.

"Amerikan aksiyon filmleri geldi aklıma," dedi *bilmem* der gibi. "Ajansın ya sen... Kesin denemişsindir diye düşündüm..."

"İyi düşünmüşsün!" dedim. Galiba cipsi tek başıma bitirecektim. "Çatılar arası mesafe önemli ama... Gerçekten abartmamak lazım!" Parmaklarımdaki kırıntıları dahi kemirmiştim. "Ben hiç sevgilimle yurtdışına çıkmadım," dedim.

Bora, *çok kötüsün* der gibi bir bakış attı. İlk ve tek sevgilim kendisiydi; Vegas'a gittiğimizde ise çoktan evlenmiştik. Fakat o Elif'le yurtdışında okumaya bile gittiği için bir shot daha atmak zorunda kalmıştı. Aromalı da olsa sek votka içmekten yüzü buruşmuştu. Belki de az evvel içtiği karışımla birlikte, votka daha çok midesini bulandırıyor da olabilirdi. "Ben hiç otostop çekmedim," dedi.

"Zenginliğin gözü kör olsun!" dedim. Kesin ondan önce ben sarhoş olacaktım. Benim otostop çekerek Bodrum'dan İstanbul'a gitmişliğim bile vardı. *O senin cimriliğindendi Naz!* "Ben hiç, bir havuza çıplak girmedim," dedim. Bora, boş bardağı sehpanın üzerine bırakırken, "Nasıl? Ne zaman girdin? Nerede?" diye sordum. Sıkıntılı bir nefes aldım. Alaylı bir ifadeyle, "Sen de soyunmaya çok meraklıymışsın!" dedim.

"Gençlik işte..." dedi. Güldü. Gömleğinin üstten üçüncü düğmesini çözdü. Kollarındaki kol düğmelerini çıkartıp sehpanın üzerine koydu. Kollarını kıvırırken, "Ben hiç Instagram stalkı yapmadım," dedi.

Bora'yı esefle kınamaktan kaçınmadığımı belli eder bir tavrım vardı. "Senin gençlik anıların enteresan," dedim. Shot bardağını sehpanın üzerine bıraktım. Instagram stalkını boş verip, bir müddet kendisine sitem edeceğimi anlamış olmalıydı ki, dikkatle azar faslımın geçmesini bekliyordu. "Yani ben kendi halimde arkadaşlarla evde toplanıp tekila partisi falan yaptım en fazla."

Gülmemek için çok zor durduğu belliydi. "Komşuları ve ev sahibeni asla rahatsız etmeden?" dedi.

"Evet!" dedim. Cipsin tadı çok güzel olduğu için, sitemim birkaç saniye duraksamıştı. "Zaten ben insanları rahatsız eden birisi değilimdir. Benim çevrem saygısızdı, ben değil." Bora, beni onaylarcasına başını sallasa da bu sarkastik bir eylem miydi anlamamıştım. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" diye sordum, kızar gibi.

"Asla," dedi ve küçük bir kahkaha attı.

Sesime yerleşen uyarıcı bir tonlamayla, "Ben ciddiyim!" dedim. *Tövbe estağfurullah* der gibi başımı çevirdim. "Sen çıplak çıplak havuza girersen birisi seni görebilir ve rahatsız olabilir. Mesajı yanlışlıkla başka birisine atabilirsin ya da! Toplumun belirli bir ahlak normu var. Bunun dışına çıkman hoş değil. Gerçekten oldukça kötü bir gençlik geçirmişsin, kusura bakma ama..."

"Haklısın," dedi, hatasını kabul eder bir ciddiyetle. "Özür dilerim."

"Önemli, ama neyse... Umarım bir daha tekrarlamazsın bunları..." dedim.

Güldü. "Yeterince büyüdüm bence," dedi.

"Hayır, ben de genç oldum!" dedim, isyan edercesine. Neden bir votkayı daha mideme yolladığımı bilmiyordum. "Birkaç gürültülü tekila partisi... Ne bileyim alkollü araç kullanma... Balıkçı teknelerini geceleri kıyıdan kaçırıp başka sahile bağlama... Birbirimizi gaza getirip elalemin arabasını çizme, sileceklerini falan kırma... Ahlaksız şeyler değildi benim yaptıklarım!" Bora'nın kaşları havalandı. "Yani kafelerde falan toplanıp bağıra bağıra oyunlar oynayıp mekanlardan kovulurduk en fazla, sonra o mekanları kötülerdik, müşterilerini kaçırırdık falan. Ya da birilerini mekana yollayıp tabak bardak kırdırırdık, yanlışlıkla olmuş gibi... Çıplak havuza girmek... Gerçekten kabul edilebilir bir şey değil."

Dehşete düşmüş bir ifadeyle, "Nazlı, sicilinin ne kadar fazla suçla dolu olduğunun farkında mısın?" diye sordu.

Şaşkınlıkla, "Havuza çıplak girmişsin! Bunu sen mi söylüyorsun?" dedim. Başımı *yok artık* der gibi iki yana

sallarken, "Benim yaptıklarımın utanılacak bir tarafı yok..." diye ekledim.

Bora kocaman, samimi bir kahkaha attı. "Haklısın," dedi, gülerken. "Utanılması gereken benim yaptığım."

"Evet!" dedim.

"Peki sen işlediğin suçların hangisinde utandın?" diye sordu, merakla. Boğazını temizledi. "Pardon, seninkiler gençlikte olabilecek şeylerdi... Bunları yaparken, utandığın bir şey oldu mu hiç?"

Gözlerim düşünürcesine kısılırken, bir votkayı daha fondip yapmıştım. "Ben pek kolay utanan birisi değilimdir..." Bora'nın attığı kahkahayı duymazdan geldim ve cips yemeye başladım. "Ama hazırlığa yeni başladığım sene olması lazım... Şimdi tam tarih veremem neyse, yine arkadaşlarla toplanıp oyun oynamıştık. Tatildi herhalde. Neyse. Doğruluk cesaretti o da... Ben cesur ve korkusuz bir insan olduğum için, cesareti seçmiştim..." Yüzümde gururlu bir ifade vardı. "Beremi kafama geçirmemi istemişlerdi benden. Arka masamızdaki adamların yanına gitmemi... Bu biraz utanç vericiydi." Bora'nın kaşları çatıldı. "Çünkü yani adamların duruşu oldukça ciddiydi, bize kıyasla. Bir de adamların derdi vardı, öncesinde neler konuştuklarını dinlemiştim. Ben yanlarına gittiğimde, saçma bir an yaşanmıştı. Söylediğim şey de oldukça saçmaydı..."

Bora bardaktaki votkayı kafasına diktikten sonra, "Ne söylemiştin?" diye sordu.

Yüzümü, utançla buruşturdum. Aynı o günkü gibi. *"Karadeniz'de gemileriniz mi battı? Ho ho ho!"* dedim. Bora, sinirleri bozulmuş gibi gülerken, botlarımın ucuyla ayak bileğine *gülme* der gibi dokundum. "Çok hoş değildi tabii. Hafif de çakırkeyiftim. Ben düşecekken adamlardan birisi beni tuttu, iyi olup olmadığımı sordu ama ben *'Ho ho ho!'* falan dedim. Gençler soyunmaz, böyle şeyler yapar!"

"Eğlenir," dedi, tuhaf bir tonlamayla. Bakışlarına yerleşen durgun ve şaşkın ifadenin sebebini çözememiştim. "Ve eğlenmekten de utanılmaz..."

"Evet aslında!" dedim, heyecanla. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Adamlardan birisi de böyle söylemişti." Bora'nın gözleri kısıldı. "Yani kalkarken bizim hesabımızı ödemişler..." İmalı bir ifadeyle, "Cimri değillermiş de!" diye ekledim. Bora, gülümserken, alt dudağını ısırdı. "Ve bana bir not bırakmışlar. Anıl adamların şov yaptığını düşündüğü için kızdı ve notu denize attı. Tam cümleleri çok iyi hatırlamıyorum ama adamlardan birisi cesaretimi takdir etmiş, kendime gülünmesine fırsat verecek kadar cesur olmamı... Eğlenmemi... Utanmamamı söylemişti."

"Eminim ki o adamın, o zaman en çok hasret duyduğu şey, böylesine eğlenebilmektir... Cesurca, korkusuzca, utanmadan... Ve pembe bereli bir kızın bu eylemi, o adamın gününü biraz olsun güzelleştirmiştir..." dedi.

Büyük bir özgüvenle gülümsedim. "Yaparım böyle şeyler!" dedim, övünerek.

Bora da gülümsedi. "Bayram gibi bayram olmuştur adama..."

"Evet!" dedim, rahatlamış gibi. "Bayramdı! Ben yalnızdım! İstanbul'da kalmıştım!" Durdum. Bora'nın kapkara gözlerine dikkatle baktım. "Kilyos'ta..." dedim, düşünürcesine. Gözlerindeki parıltının sebebi, beni şaşkına çevirirken, "Yok artık?" dedim, sorar gibi. "Olamaz bu, sen olamazsın o adam!" Zorlukla yutkundum. "Astronot muydun, müteahhit mi?"

Anlamadığı belli bir ifadeyle, "Ne?" dedi.

"Astronotun mesleğe dönme durumu vardı!" dedim, büyük bir gizemi aydınlatmış gibi. "Sen müteahhitsin çünkü Kilyos'ta arazi bakmıştın!"

"Ben anlamıyorum sanırım," dedi Bora, şaşkınlıkla.

"Ben essay yazıyordum," dedim gülerek. İki elimle birden, kısacık bir süre yüzümü kapatmıştım. "Sizi dinleyip sizden bir hikaye uyduruyordum. Yani öyle bir şeyler..."

Şakacı bir tavırla, "Hikayeyi sormaya korkuyorum," dedi.

"Bence de sormamalısın, 18 yaşındaydım!" dedim.

Kaşları havalandı ve "Kader," dedi. Verdiği sıkıntılı nefes, tüm bedenini esir almış gibiydi. "Daha evvel karşılaşmışız diye şaşıracağım ama kader *şaşırma* diyor..."

Arkama yaslanırken, yüzüme içten bir tebessüm yayılmıştı. "2017'ye girerken de sen Ceren'le telefonda konuşmuştun. Monte Carlo'dan... Ben o gün Ceren'le aynı mekandaydım. Hatta Ceren benden çakmak istemişti ve çakmağım onda kalmıştı. *08* yazıyordu üzerinde... *NA*... Öyle umutsuzdum ki, 2017'yi sana armağan etmiştim."

Bora'nın kaşları merakla çatılırken, "Nasıl yani?" diye sordu. Biraz evvel konuştuklarımızı sindirdiyse de bunu sindiremeyecek gibiydi. "Ben Ceren'le konuşurken, birebir bizi mi, yani benim sesimi mi duymuştun?"

"Evet," dedim gülümseyerek. Kendime bir sigara yaktım. "Yılbaşına beraber girmiştik aslında bir şekilde. Ceren mutsuzdu, kötüydü... Ve senin mutsuz bir kadınla konuşma şeklin, söylediklerin, ne bileyim, hoşuma gitmişti..." İçime derin bir duman çektim. "Bunu da çakmağı görünce hatırlamıştım. Parçaları birleştirmiştim. Monte Carlo falan. Öyle..."

"Yani sen bunu fark edeli çok oluyor?" dedi, durgun bir şekilde.

İç çektim. "Tabii, Tarabya'ya gitmiştik ya Vegas dönüşü... Oradayken," dedim.

"Bana neden söylemedin?" diye sordu, merakla.

Kalbimdeki ince sızı kendini hatırlatırken, "Oyuna dönelim mi?" diye sordum. Gülümsemeye çalıştım. "Sıkıldım konuşmaktan..." Bora, hiçbir şey söylemeden yüzüme bakıyordu. "Ben hiç, birisinin fotoğraflarını gizlice çekmedim," dedim. Sanki kader, benim onun oynadığı oyunda piyon olmam için elinden geleni fazlasıyla yapmıştı. Şimdi bunları düşünmek istemiyordum; sadece eğlenmem lazımdı. "Sen çektin biliyorum. Beni." Bora'nın yüzüne *hadi canım* der gibi bir ifade yayıldı ve shot bardağına uzandı. Oyuna tekrar adapte olmuş gözüküyordu. Burada

oturmaktan da sıkılmıştım. "Bu sehpayı itip yere otursak?" dedim.

Bunu neden dediğimi muhtemelen ben de bilmiyordum ama kendisine iş çıkmasından rahatsız olmamış olacak ki, ayağa kalkıp dediğimi yaptı. Ben de bu sırada direkt votka şişesini kafama dikmiş ve kocaman yudumlar almıştım. Bu içtiğimiz kaçıncı şişeydi farkında olmasam da bir bu kadar daha lazım olduğunu düşünmeden edememiştim. Yere oturdum, ayaklarımı şömineye doğru, ellerimi ise geriye doğru uzattım. Böyle oturmak çok rahattı. Bora da votkayı, bardakları ve cips tabağını alarak yanıma oturdu. Bir ayağını öne doğru uzatmış, bir dizini ise kırmış, dirseğini dizine yerleştirmişti. Doğruldum, ince ve yüksek topuklu botlarımı çıkarttım. Kenara ittim. Sonra tekrar, deminkisi gibi uzanıp bakışlarımı Bora'ya çevirdim.

"Şöminede ısınmayı çok seviyorum..." diye mırıldandım. Gülümsedim. "Sobalar vardı eskiden. Onu andırıyor... Ateşin sesini duymak çok güzel."

"Sobaya yetiştin mi sen ya?" dedi, kinayeyle. "Küçüksün sen..."

"Abart istersen! Altı yaş var aramızda alt tarafı!" dedim, küskün bir tavırla.

Gülümsedi. "Devam ediyorum..." dedi, sorar gibi. Başımı onu onaylamak istercesine salladım. "Ben hiç sobada elimi yakmadım," dedi.

"Ben yaktım..." dedim, mutsuz bir şekilde. Sanki acısını yeniden duymuştum. "Çok üşüyordum. İlk defa kar görmüştüm. İstanbul'daydık. Halamın kayınvalidesindeydik. Onların evinde soba vardı. Elimi gitgide daha çok yaklaştırmışım sobaya ısınacağım diye... Birden üzerine değmiş. Geri çektim tabii hemen ama çığlık ata ata. Çok kötüydü. Küçüktüm daha..." Bora, shot bardağına votka doldurdu ve bana uzattı. "Ben hiç kardan adam yapmadım," dedim.

Bora güldü. "Çünkü?" dedi, sorar gibi. Onun zaten yapmış olmamasına ihtimal bile vermemiştim.

"E kardan adam yapma yaşını geçmiştim İstanbul'a geldiğimde," dedim. Kahkaha attım. "Bir de zaten ben kardan adam sevmem. Eriyeceğini bile bile neden yaparlar, anlamam hiç. Çok saçma... Uludağ'a falan gitmiştik babamlarla birkaç kez ama... Karda kaymak varken, neden kardan adam yapayım? Ayrıca belki kadın? Kardan insan demeliyiz bence... Neyse konu bu değil... Nereden aklıma geldiyse..." dedim.

Bora da güldü. "Sarhoş oluyorsun, bırakalım bence oyunu..." dedi.

"Bu his çok güzel..." dedim, ağzım neredeyse kulaklarıma varırken. "Çok tatlı... Keyifli... Uzun zamandır böylesi keyifli değildi..."

"Ben hiç," dedi Bora, Türkçe konuşarak. "Ben hiç sarhoş olup kahkahalar atan birisi olmadım." Sesine ve yüzüne durgun bir ifade yayılmıştı.

"Ben oldum," dedim, onun gibi Türkçe konuşarak. "Satın aldığın evde... Sözde benim evim olan evde..."

"Duş başlığından su akmasına bile gülüyordun, evet..." dedi, gülümseyerek. "Kahkahaların her yere sinmişti... Şarkı bile söylemiştin yattığında, çok keyifliydin."

"Sesim çok güzel değil ama," dedim gülerek. Bardağı kafama diktim. "Hele sarhoşken şarkı söylüyorsam... Felaket!" İçime derin bir nefes sığdırırken gözlerimi kapattım. *"Ah bu şarkıların gözü kör olsun!"* dedim, mırıltıyla. Saniyeler akarken, şarkının melodisi salona yayılmaya başladı. Dudaklarımın kenarına tebessüm yerleşirken, kirpiklerimin ıslandığını hissettim.

Ben şarkı bile dinlemememe rağmen Bora'yı unutamamıştım.

Kolumda Bora'nın elini hissettiğimde, gözlerimi açtım. Bir dizini yere koymuş, bana elini uzatıyordu. Merakla yüzüne bakmaya devam ettiğimde, "Dans eder misin benimle?" diye sordu. Kahkaha atarken, başım da geriye düşmüştü. Fakat Bora, benim aksime oldukça ciddi görünüyordu. "Lütfen," diye ekledi.

Eline uzandım ve birlikte ayağa kalktık. Ellerini belime yerleştirdi. Topuklu botlarımı da çıkarttığım için karşısında oldukça kısa kalıyordum. Avuç içlerimi omuzlarına koyduğumda, gözlerim kara gözlerine değdi. Unutmak kolay değildi fakat yine de bu şarkıların gözü kör olabilirdi. Kaş çatar gibi gülüşlerine ve azarlar gibi en sıcak sözlerine bağlanmış ve öyle de kalmıştım. Kapkara gözleri kalbimin en derin yerine süzülüyordu ve ben yüzünü de belimdeki ellerini de hücrelerimle hissediyordum.

Şarkı devamlı kendini tekrar ederken, biz de kendimizi tekrar ediyorduk.

Bir kez daha ona çekiliyordum ve o da bundan hoşlanıyordu.

"Ben hiç senden nefret etmedim," dedi. Gözleri gözlerime, alacağı cevaptan emin bakıyordu. "Beni vurduğunda da... Beni polise şikayet ettiğinde de..." dedi. Ağır hareketlerle kollarından ayrıldım. Yerdeki şişeye uzandım ve shot bardağına votka doldurup, tek dikişte bitirdim. Midem yanmıştı fakat alkolden değildi. Ben ondan nefret etmiştim, hem de çok kez. Yaptıklarını hazmedemiyordum ve midem, bu hazımsızlıktan yanıyordu, biliyordum.

Yeniden şöminenin karşısına oturdum. Bakışlarımı ateşten çekemiyordum. "Ben hiç birisine aşık olmadığım halde, öyle düşünmesini sağlamadım," dedim. Bora'ya bakmasam da deminki gibi yanıma oturduğunu ve shot bardağına uzandığını görmüştüm. Cevabı ikimiz de biliyorduk. Tek bir shot atması değil, belki de şişeyi kafaya dikmesi gerekirdi çünkü benim duygularımı katletmişti.

"bir adın kalmalı geriye
bütün kırılmış şeylerin nihayetinde
aynaların ardında sır
yalnızlığın peşinde kuvvet
evet nihayet
bir adın kalmalı geriye
bir de o kahreden gurbet
sen say ki

ben hiç ağlamadım
hiç ateşe tutmadım yüreğimi
geceleri, koynuma almadım ihaneti
ve say ki
bütün şiirler gözlerini
bütün şarkılar saçlarını söylemedi
hele nihavent
hele buselik hiç geçmedi fikrimden
ve hiç gitmedi
bir topak kan gibi adın
içimin nehirlerinden
evet yangın
evet salaş yalvarmanın korkusunda talan
evet kaybetmenin o zehirli buğusu
evet nisyan
evet kahrolmuş sayfaların arasında adın
sokaklar dolusu bir adamın yalnızlığı
bu sevda biraz nadan
biraz da hıçkırık tadı
pencere önü menekşelerinde her akşam
dağlar sonra oynadı yerinden
ve hallaçlar attı pamuğu fütursuzca
sen say ki
yerin dibine geçti
geçmeyesi sevdam
ve ben seni sevdiğim zaman
bu şehre yağmurlar yağdı
yani ben seni sevdiğim zaman
ayrılık kurşun kadar ağır
gülüşün kadar felaketiydi yaşamanın
yine de bir adın kalmalı geriye
bütün kırılmış şeylerin nihayetinde
aynaların ardında sır
yalnızlığın peşinde kuvvet
evet nihayet
bir adın kalmalı geriye

bir de o kahreden gurbet
beni affet
kaybetmek için erken, sevmek için çok geç"

Dizeler Bora'nın dudaklarından dökülürken, gözlerinde boğulduğumu hissettim. Kapkara gözlerinde gördüğüm şey karşısında nutkum tutulmuştu. Kendime bile dahi, dile getirmekten korktuğum o ifadeyi tanımış ve Bora'nın gözlerinden derhal silmek istemiştim.

"*Ben hiç* dedik durduk ya üst üste, içimden geldi..." dedi. Yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. "Severim bu şiiri."

Tamamen ona döndüm ve dik bir şekilde oturdum. "Sevmek için çok geç!" diye tekrarladım, onu uyarır gibi. *Beni sakın sevme* der gibi.

"Kaybetmek için erken ama..." dedi. Bakışlarını şöminenin üzerindeki chianti sunflower tablosuna çevirdi. "Bu tabloyu neden satın aldım biliyor musun?" diye sordu. Bir cevap beklemeden, kendi devam etti: "Çünkü onda seni gördüm... Normalde ay çiçeği, yani bizdeki gibi sarı olan... Ege ve Karadeniz arasında sıkışıp kalmış Marmara'nın en önemli simgesidir ya... Tek derdinin *Anıl mı Bora mı* savaşı vermek olduğu günleri hatırlattı bana... Fakat bir o kadar da, o günlerden kurtulmuş bir Nazlı vardı bu tabloda. Marmara'yı terk eden ve yabancılaşan... Bambaşka bir renge bürünmüş bir Nazlı. Yalnız, dimdik, geceye meydan okuyan... Yeşil ve karanın ortasında... Çok sen."

"Kimsesiz," diye fısıldadım.

"Güneş saçların olmuş," dedi, bana döndüğünde. Ona öyle bir bakıyordum ki, neye bu kadar şaşırdığımı sorgulaması gerekirdi. "Öyle güzelsin ki... Öyle güzelsin ki Nazlı, sana bunu anlatabilmek isterdim."

"Anlatma," diye fısıldadım.

Yüzüne nahoş bir gülümseme yayıldı. Alt dudağını dişleyerek, birkaç saniye boyunca, hiçbir şey demeden yüzüme baktı. "Ben affedilmeyi hak etmeyen bir adamım..." dedi. Yutkunurken, boğazı acımış gibiydi. "Biliyorum bunu," dedi. Sesi öylesine titriyordu ki, ağlamamak için çok zor

durduğunu hissetmiştim. "Af dilemeye yüzüm yok zaten... Affı yok. Sen beni affetsen, ki affetmezsin, ben kendimi affedemem... Affetme sen de, senden bunu beklemiyorum..." dedi. Derin fakat kesik bir nefes aldı. "Ama ne bileyim..." dedi. Her ne diyecekse diyemediği ve şu an ne dediğini kendisinin bile bilmediği belliydi. "Ağrıma gidiyor..." diye fısıldadı. "Çok ağrıma gidiyor."

"Ne ağrına giden?" diye sordum.

"Böyle olmak," dedi, hiç düşünmeden. Bakışlarını birkaç saniye etrafta gezdirirken kirpikleri titredi, yüzünü yeniden bana çevirdiğinde ise sol gözünden akan bir damla yaş yanağına süzülmüştü. "Seninle böyle olmak. Senin için bir yabancı olmak."

"İçimden başka türlüsü gelmiyor," dedim. Bakışlarımı şömineye çevirdim. Dizlerimi karnıma çektim ve kollarımı dizlerime sardım. "Burada olduğuma, seninle oturup yeni yıla girdiğime bile şaşırıyorum..."

"Varsın ama yoksun..." dedi, acı dolu bir tonlamayla. "Ben her ne kadar kabul etmek istemesem de anladım... Sen beni bitirmişsin. Bunu söylesen bile o kadar inanmak istemedim ki... Ama artık biliyorum. Allah kahretsin ki, biliyorum!" dedi.

Nina. Nina'ya ihtiyacım vardı. Botlarımı giydim. Ayağa kalktım. Küçük adımlarla üçlü koltuğa ilerledim. Çantamı elime aldığımda, Bora da ayağa kalkmıştı. Çantamı açtım ve içindeki siyah zarfı çıkarttım. Merakla yüzüme bakıyordu. "Mutlu yıllar," dedim. Şaşırmıştı. Muhtemelen kendisine hediye alacağımı düşünmüyordu. Zarfı açtı. "Kaptanlı yat kiralamak daha pahalıydı... O yüzden kaptansız kiraladım! İdare edeceksin artık!" dedim. Gülerken başını iki yana salladı. Zaten hayali kaptan olmak olan adama, kaptanlı bir yat kiralamanın onu mutlu etmeyeceğini biliyordum fakat hayallerini düşündüğümü alenen söyleyecek de değildim. Anladığını bilsem bile bunu yapamazdım.

"İki hafta..." dedi, kaşlarını kaldırarak. "Cömert bir zaman..." Bakışları gözlerime değdi. "Teşekkür ederim."

Elindeki kartı zarfa koyarken, zarfın içindeki küçük not kağıdını fark etti. Kağıdı zarftan çıkardı.

"Marifet kışın kuzeyde okyanusa atlamakta!"

"Tarihi kendin belirlersin," dedim, tebessüm ederek. "Önceden arayıp haber vermen gerekir tabii, yat müsait mi diye öğrenmen... Şimdiden iyi eğlenceler..."

"Teşekkür ederim, çok ince bir hediye..." dedi. Başımı, *önemli değil* der gibi salladım. Bora derin bir nefes aldı ve masaya doğru ilerledi. Zarfı masanın üzerine koydu. Sandalyenin arkasında asılı olan lacivert ceketinin iç cebine elini soktu ve bir kutu çıkarttı. Yeniden karşıma geldiğinde, derin bir nefes daha alma ihtiyacı hissetmişti. "Eğer bunu kabul edersen, beni çok mutlu edersin..." dedi. Kutuyu bana uzattı.

Annie'nin senelerce bileğinden çıkartmadığı bileklik.

"Bora ben bunu kabul edemem," dedim, şaşkınlıkla. Kutunun kapağını kapatmadan, ona uzattım. "Bu ablanın... Bu çok değerli. Bunu kabul edemem."

"Ablam öldü Nazlı," dedi. Gülümserken, ellerini cebine soktu. "Kullanmak ister misin istemez misin bilemem fakat, senin olsun... Bu gecenin hatırası olarak hiç değilse..." Bakışları ona uzattığım kutuya çevrildi. "Ben severim BK'yi... Öyle, marka gibi kaldı bizde," dedi gülmeye çalışarak. "Hiç değilse benden bir şey olsun sende, somut, elle tutulur..." Kapkara gözleri bunun bir son olduğunu söyler gibi, gözlerime değdi. "Hiçbir şey almadan gittin İstanbul'dan... En azından bunu kabul et. Benim için çok değerli. Boynundaki kolyenin yanından geçemez belki ama-"

"Saçmalama," dedim, lafını keserek. "Kıyaslayacak değilim... Ablanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Sende kalmasının daha doğru olduğunu düşünüyorum sadece. Bu sana güç verecektir... Yani vermez mi?"

"Ben gücümü senden alıyorum," dedi.

Kutunun kapağını kapattım ve kutuyu çantama koydum. "Ben artık gideyim," dedim. Çantamı omzuma astım. "Güzel

bir geceydi..."

"Biraz daha kalsaydın," dedi, gülümseyerek. "Erken daha... Bırakırım ben seni daha sonra..."

"Gideyim," dedim, tekrardan. Hala Türkçe konuşuyor olmamız beni germeye başlamıştı. "Hem yürüyeceğim biraz, çok mayıştım. Hava alıp açılırım."

"En azından bir kahve yapsaydım sana..." dedi. Bakışları öyle ısrarcıydı ki, başımı *olur* diye sallarken buldum kendimi. Yüzüne dünyanın en güzel gülümsemesi yayıldı. Hızlı adımlarla mutfağa ilerledi. O kahveleri hazırlarken, ben de üçlü koltuğa oturdum. Kendimi yorgun ve her an uyuyacakmış gibi hissediyordum. Başımı arkama yasladım ve gözlerimi kapattım. Bora'nın adım seslerini duyana kadar zihnimi dinlendirmeye çalıştım. Bana uzattığı kahveyi aldığımda, koltukta yanıma oturmuştu. Dirseklerini bacaklarının üzerine koydu ve kahvesini yudumlamaya başladı. Yüzünde ekşimsi bir ifade vardı. Kendisine sorarcasına baktığımı fark ettiğinde, "Midem bulanıyor..." diye mırıldandı.

"Benim aptallığım," dedim, mahcup bir ifadeyle. "Oyuna kaptırdım kendimi... Ne bulduysam koydum o karışımın içine..."

"Bulaşık deterjanı koymadığına şükrediyorum," dedi. Kaşları çatıldı. Kahvesini sehpaya bıraktı ve hızlı adımlarla salondan çıktı. Biraz sonra banyo kapısı sertçe kapanmıştı. Sıkıntılı bir nefes verdim ve ayağa kalktım. Ben de kahve fincanımı sehpanın üzerine bırakmıştım. Öğürdüğünü duyuyordum. Ona içirdiğim iğrenç karışımın içinde, ketçap bile olduğunu düşündüğümde içimi derin bir azap kaplamıştı. Salonun içinde küçük adımlar atmaya başladım ama aklım banyodaydı. Banyodan gelen sesler kesilmişti fakat hala dışarıya çıkmamıştı.

Yavaşça banyoya doğru ilerledim. Kapıya tıklattım. "Bora? İyi misin?" dedim, merakla.

"İyiyim," dedi, kısık bir sesle.

"Gelebilir miyim?" diye sordum.

Sifona bastığını duydum. "Gel," dedi. Kapıyı açtığımda, yüzünü yıkıyordu. Burnunu çekti. Yüzünden akan sular gömleğine damlarken, havluya uzandı. Yüzü esmer tenine aykırı derecede bembeyazdı. "Hava alırsam geçer..." dedi.

"Bahçeye çıkalım?" dedim, sorar gibi. Başını beni onaylarcasına sallarken, havluyu yerine astı. "Ama gömleğini değiştir," dedim. Başını *gerek yok* der gibi salladı. "Saçmalama hasta olursun! Hava buz gibi!" dedim. Birkaç adım atarak ona yaklaştım ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım. Bunu neden benim yaptığımı bilmiyordum. Önü tamamen açıldığında, benim de dudaklarım tamamen açılmıştı ve ben şoka girmiş gibi köprücük kemiğinin altındaki yeni dövmesine bakıyordum.

0.8.15.6.12

Gözlerim köprücük kemiğine, boynuna, sakallarına, dudaklarına, burnuna ve en sonunda gözlerine değdi. "Nazlı?" dedim, bu ismi ilk kez görmüşüm gibi. "Benim alfabemle..."

"Bir adın kalmalı geriye, bir de o kahreden gurbet, beni affet, kaybetmek için erken, sevmek için çok geç" dedi, yeniden. Sevmek için çok geçti fakat sevmediğinden ya da sevemeyeceğinden değildi. O beni sevdiği zaman ben artık yoktum. Anladığım şeyler beynimi delicesine kamçılarken, fazlasını merak ediyordum fakat duyacaklarımdan ölesiye korkuyordum. "Seni seviyorum Nazlı..." dedi.

Başımı iki yana salladım.

"İnan ya da inanma..." dedi.

Başımı yeniden iki yana sallarken, bir adım geriye gittim.

"Daha fazla içimde tutamazdım..." dedi.

Başımı yeniden iki yana sallayıp, bir adım geriye giderken, bir de dudaklarımdan kelimeler kopmuştu: "Sen Anıl değilsin... Öyle demiştin. Kendi duygularının tahlilini yapmak için benim hayatında olmama ya da olmamama gerek yoktu. Bodrum'a gittiğinde o evin her köşesinde yokluğumu hissetmiştin ve bu alışkanlıktan öte bir şey değildi. Öyle demiştin!"

"Öyle demiştim, evet..." dedi. Başını bunu onaylarcasına salladı. "Ne yapayım?" diye sordu, sitemle. "Öyle söylemiştim... Ama ne yapayım?!"

"Bora beni sevemezsin!" dedim, korkuyla. Başımı yine iki yana salladım. "Sevemezsin... Bu çok saçma. İmkansız! Sevemezsin!"

"Seviyorum, ne yapayım?!" dedi, sesinin tınısına dikkat etme gereği duymadan. "Seviyorum! Çok seviyorum!" diye bağırdı.

"Elif'i de sevmiştin ama bitmişti!" dedim, ben de sesimin tınısına dikkat etmeden. "Her zaman biter! Bunu da söylemiştin!" diye bağırdım.

"Biter ya da bitmez, sana ne?" dedi, meraksız bir şekilde. "Senden herhangi bir beklentim yok Nazlı," dedi, yorgun bir tonlamayla. "Bizden bir beklentim yok... Beni artık sevmediğini de kabul ettim zaten... Senin için önemsiz, herhangi birisi olduğumu..."

İçine derin bir nefes çekti ve bileğime uzanıp hızlı adımlarla yürümeye başladı. Banyodan salona uzanan koridorda yürüdük, salona bağlanan yolu geçtik ve salonun girişinin sağ tarafında kalan koridora girdik. Koridorun sonundaki kapıyı açıp ışığı yaktı. Burası bir yatak odasıydı. Bileğimi bıraktı. Yatağın yanındaki komodine ilerledi ve ilk çekmeceyi açtı. İçinden bir dosya ile kalem çıkardı ve hızlı hareketlerle yanıma gelip dosyayla kalemi bana uzattı.

"Ben imzaladım," dedi.

Üzerinde *BK* yazan, dedemle anneannemin baş harflerinin babam aracılığıyla Ahmet Karabey'e geçtiği ve annesinin Bora'ya bıraktığı kalem...

"Sen de imzaladığında, kurtulacaksın benden..." dedi.

Anlaşmalı Boşanma Protokolü.

104.Bölüm

Elimde tuttuğum protokolün, her ne kadar anlaşmalı olduğu iddia edilse de bu doğru değildi. Bu sözleşme ancak, her iki tarafın da ortak beyanıyla hazırlanabilirdi ve ben herhangi bir beyanda bulunmamıştım. *Dilinden boşanmak istediğin düşmüyor Nazlı!* Öyle bile olsa, dava açmasını istememiştim çünkü zaten bunu istiyor olsam ben açardım ve önümde kimse duramazdı ya da bunu yapmamı kimse engelleyemezdi. Bora bir kez daha beni çiğniyor, benim adıma bir karar veriyordu. *Bu akşam yemekte söylediklerin neydi peki Nina?* Çoktan boşanmış olmamız gerektiği doğruydu ama bu şimdi, hemen, derhal boşanacağımız anlamına gelmiyordu. Zaten Bora bunu belli ki çoktan hazırlatmıştı ve bu gece canına tak ettiği için benim önüme çıkartmıştı.

Beni sevdiğini itiraf ettiği için.

Yatağın üzerine oturdum. Bora çoktan odadan çıkıp gitmişti ve nereye gittiğini bilmiyordum. Merak da etmiyordum. Tıpkı beni sevdiğini ne zaman anladığını ya da beni tam olarak ne zaman sevdiğini merak etmediğim gibi. Üşüdüğümü hissettim. Bu hayatta karşılaşabileceğim birçok şeye beni hazırlayan OCTO'nun ya da CIA'in, bir gün Bora'nın beni sevdiğini söyleyebileceği bir ana beni hazırlamayı unuttuğunu ancak fark ediyordum. Bu büyük bir eksiklikti. Bu durumla nasıl baş etmem gerektiğini bilmiyordum. Mesela küfür mü etmeliydim yoksa teşekkür mü etmeliydim? Bilmiyordum. Şu an, hiçbir şey bilmiyordum.

Kim olduğumu da.

Nina teşekkür ederdi; fakat Nazlı kesinlikle küfrederdi.

Ben kimdim?

Ayağa kalktım ve odanın köşesindeki boy aynasına ilerledim. Hiç kimsenin beni tanımadığını bu kadar derinden düşündüğüm başka bir an olmamıştı. Bu bedeni Nazlı'dan emanet alan Nina'nın kusursuz denilebilecek bir fiziği vardı. Saçlarını omuzlarına kadar kestirip sarıya boyatmaya karar vermişti fakat ne yaptıysa da lens kullanmaya Nazlı'yı ikna edememişti. Çünkü Nazlı, artık zümrüt yeşili olan gözlerini gördükçe hiçliğin içinde olduğunu kendisine hatırlatmak istemişti. Bu sebeple, Nina'nın dövmesini sildirmesi gerekirken de buna ısrarla karşı çıkmıştı. Nazlı, boynuna ne zaman baksa bu dövmeyi görmek istiyor ve bu sayede nefretini hep taze tutuyordu.

Muhtemelen Bora, Nazlı ve Nina arasındaki ilişkiyi, Kara ile olan ilişkisine benzetirken, Nina'nın Kara'yı simgelediğini düşünüyordu. Muhtemelen, her ikimizi birden tanıma şerefine erişmiş herkes gibi. Fakat bu bir yanılsamaydı. Bora kendisini kandırıyordu. Kara'ya benzeyen birisi varsa o da Nazlı'ydı. İçi nefretle, kinle, acıyla dolu olan, yaralı ve acımasız olan, canı yanan Nazlı'ydı. Nina, Nazlı'nın yanında masum sayılırdı çünkü Nina'nın herhangi bir duygusu yoktu. Nina sıfırdı. Sadece yaşayan, kalbi atan, düşünen bir insandı ve hatta kimseyle alakalı sıfırdan az ya da çok hiçbir düşüncesi yoktu.

İfadesizlik, onlarca kötü ifadeden daha iyiydi.

Nazlı, Kara'yı polise ihbar ederek intikamını aldığında yaşadığı her şeyin üzerini örtmüştü ve eğer o örtü kalkarsa soracağı hesabın şerrinden, Allah'ın herkesi koruması gerekirdi. Başta da Bora'yı. Bulduğu ilk fırsatta, artık zümrüt yeşili olan gözlerinin intikamını alan bir kadından, en çok Bora'nın korkması gerekirdi. Nazlı'nın, Mehmet Şahindağ öldükten sonra utanması gereken hiçbir şey kalmayacak, kendisine yapılan tüm kötülükler ulvi bir amaca hizmet edecek ve belki de kahrolan hayatı Leo'nun yüzü suyu hürmetine sayılacaktı. Bazı şeyleri deşmek yersizdi çünkü

Nazlı için Bora'nın kendisini seviyormuş gibi yapmasının affı yoktu.

Nazlı, Bora'yı ömrünün son günü bile affetmeyecekti.

Bora'nın bu hayatta başına gelen en kötü şey, Nazlı'yı sevmek olabilirdi zira eğer Nina'yı sevseydi, en azından bir şansları olabilirdi. Belki. Beklentisi olmadığını söylüyordu fakat buna inanmayacak kadar, aşkın ne olduğunu biliyordum. Aşk, zaten kendi kendine beklenti demekti.

Bora beni sevmediğinde bile, beni sevdiğini öğrendiğimde yaşadığım üzüntüyü yaşamamış olabilirdim fakat artık üzüldüğümde yıkılmıyordum. Yatak odasından çıktım ve kararlı adımlarla salona ilerledim. Bahçe kapısı az evvelki gibi aralık değil, sonuna dek açıktı. Çantamı omzuma astım ve bahçeye ilerledim. Bora, kumsala inen geniş basamaklara oturmuş, okyanusu izliyordu ve muhtemelen bunu zatürre olmak için yapıyordu.

"Ben gidiyorum," dedim, dümdüz bir ifadeyle. Başını ağır ağır bana doğru çevirdiğinde, bakışlarındaki soluksuzluğu gördüm. Derin, sesli bir nefes aldı ve ayağa kalktı. Çantamdaki telefonun titrediğini hissettim. Bora bana doğru yürürken, telefonu çantamdan çıkarttım. John arıyordu. "Merhaba," dedim, aceleci bir tavırla.

"Nina!" dedi John, neşeli bir sesle. "Umarım rahatsız etmedim. Çok geç bir saat."

Benim için değildi ama Bora için de öyle olmalıydı ki, çatılmış kaşlarının altındaki meraklı gözleriyle bana bakıyordu. Üstelik önü hala açıktı ve rüzgarda asla sakin kalamayan gömleği, hem kalbinin üzerindeki hem de köprücük kemiğinin altındaki dövmeyi gözlerimin önüne seriyordu. "Hayır, saçmalama! Ne rahatsızlığı..."

"Bir müjde vermek istedim," dedi John. Bora'ya arkamı döndüm ve küçük adımlarla salona girdim. "Bu akşamı kardeşimle geçirdim..."

"Öyle mi?" dedim, sevinmiş gibi. Açıkçası bu oldukça sevindirici bir haberdi fakat benim şu an hiçbir şeye sevinecek halim yoktu. "Nasıl oldu?"

"Aslına bakarsan beklenmedik-"

"Dur dur!" diyerek, John'un lafını kestim. "Evdeysen sana geliyorum... Uzun uzun anlatırsın..."

"Boston'da mısın?" diye sordu John, şaşkınlıkla. Bora'nın meraklı gözlerini hala üzerimde hissedebiliyordum. "Boston'daysan yılbaşını beraber geçiririz diye konuşmuştuk... Sen hiç aramayınca, Langley'e döndün sandım..."

"Boston'dayım evet," dedim. Kapıya doğru ilerlediğimde, Bora'nın adımları da beni takip ediyordu. "Geldiğimde anlatırım..."

"Öyleyse, eşinlesin?" dedi John, ifademi tartmak ister gibi. Boğazımdan *evet* manasına gelen bir mırıltı döküldü. "Benim gibi yalnız kalma çocuk!" dedi, sevecen bir tavırla. "İnsanın bir eşi olması çok güzel..."

"Ben o kadar emin değilim," dedim, kısık bir sesle. Kapının önünde durmuştum. Bora, kendi paltosunu giymişti ve benim kabanımı da elinde tutuyordu. "Neyse, geliyorum..."

"Kahvemi için," dedi John, sempatik bir tavırla. "Onu da davet ediyorum." Bakışlarım Bora'nın gözlerine değdi. İtiraz etmek üzere dudaklarımı aralayacakken John, "Ev benim evim çocuk! Sakın karşı çıkma..." dedi.

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Vazgeçtim!" dedim, küskün bir tavırla. "Ben otelime dönüyorum!"

John yüksek sesli bir kahkaha attı. "Eşinin oteline!"

"Çok kötüsün!" dedim, sitem edercesine.

"Hadi çocuk hadi... Konyak da var... Çabuk gelin," dedi John. Kısacık bir es verip, "Bekliyorum," diye ekledi. Kapattığını anladığımda, telefonu kulağımdan çektim ve çantama koydum. Bora, kabanı giymeme yardım etti.

"John..." dedim, bilgi verir gibi. Bora'nın gözlerindeki merak dağılmıştı. "Seni de bekliyor... Bir kahve içmek için..." dedim. Bora'nın dudakları aralandığında, "İşin olduğunu söyleyebilirim. Gelmek zorunda değilsin..." diyerek, söyleyeceği lafı ağzına tıkamıştım.

Ya da tıkayamamıştım. "Bir işim yok," dedi. Kapıyı açtı ve geçmem için beni bekledi. Dışarıya çıktığımızda, "Selim, sen kullan..." dedi. Selim başını *tamam* der gibi sallayıp hızlı adımlarla bahçeden çıkarken, biz de onu takip ettik. Bora, arabaya binmem için arka kapıyı açtı. Kendisi de diğer kapıyı kullanarak yanıma oturduğunda, Selim arabayı çalıştırmıştı.

Selim, dikiz aynasından bakışlarını Bora'ya sabitledi ve "Nereye gidiyoruz abi?" diye sordu.

"Profesörün evine," dedi Bora. Selim başını salladığında, adresi nereden bildiğini merak etmiştim. Fakat ağzımı açıp tek bir soru bile sorabilecek gibi hissetmiyordum. Bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim ve ışıl ışıl olan yolu izlemeye koyuldum. "Gökhan yola çıktı mı, biliyor musun?" diye sordu Bora, biraz sonra.

"Evet abi... Sabaha burada olur," dedi Selim.

"Alp işi ne?" diye sordu Bora.

"Şey... Onu ekibe istiyormuş da abi..." dedi Selim, çekinceli bir tavırla.

"Gökhan mı?" diye sordu Bora.

"Hayır," dedi Selim. Derin bir nefes aldı. "Bayan Adams..."

Bora'nın bakışları bana çevrilmişti. "Alp bu işte iyi... Ekibin kalanının denemelerini mail attılar bana bugün. İnceledim. Tahmin ettiğim gibi, çözememişler benim oluşturduğum algoritmayı... Alp'in çözebileceğine inanıyorum. Alp'i istiyorum..." dedim.

"Unut bunu," dedi Bora, hiç düşünmeden. "Alp'e güvenmiyorum. Harvard'daymışsın... Bir seneye yakın Boston'da yaşamışsın... Burnumun dibindeymişsin çoğu kez! Ve seni bulamadı! Bana kendimi tekrarlatma... Seni bulamadığına dair inancım sıfır... Buldu eminim ki... Fakat birisinin adamı... Belki senin, belki bir başkasının... Birileri seni bulmamı engellemek istedi... Alp'e zerre kadar güvenmiyorum!"

"Ne diyorsun Bora?" diye sordum, alaylı bir tavırla. "Birileri kim? Dış güçler mi var?"

Keskin bir ifadeyle, "İçini dışını bilmem!" dedi. Derin bir nefes verdi. "Alp'i de aldı, geliyor Gökhan... Öğreneceğim. Ve öğrendiğimde Alp için hiç iyi olmayacak."

Sakin kalmam gerekiyordu. "Alp yetenekli birisi... İşimize yarar..." dedim.

Bora güldü. "Alp yeteneksiz ki, seni bulamadı Nazlı..." dedi, kinayeyle. "Ya da öyle yetenekli ki, bir oyun çeviriyor... Anlayacağız..."

Başımı yeniden yola çevirdim. Bora'nın zekasını hafife almak mümkün olmadığı için, Alp hakkında ne desem de bana inanmayacaktı. İnanmamakta da haklıydı çünkü henüz bilmese de Alp, OCTO'nun adamıydı. Ve anladığım kadarıyla, Bora'nın bunu öğrenmesine de az kalmıştı. Alp'in Tarantula'ya ne kadar sadık olduğunu bilmiyordum. Fakat Tarantula bunu bilse iyi olacaktı çünkü Bora'nın, Alp'i konuşturmak için elinden geleni ardına koymayacağı muhakkaktı.

"Bu arada," dedi Bora, biraz sonra. Bakışlarımı *yine ne var* der gibi, ona çevirdim. "Elisa, yılbaşından sonraki kurul toplantısından evvel, her şeyi itiraf edecek."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla. Heyecanın tüm bedenimi sardığını hissettim. "Sen Elisa'yı nereden biliyorsun?"

Bora, gelişigüzel bir tavırla, "Olay gazetelere düştü," dedi.

"Gökhan?" dedim merakla. Bora'nın gözleri kısıldı. "Gökhan mı söyledi?!"

Birkaç saniye hiçbir şey demeden yüzüme baktı. "Sana yardım etmek istedi sadece... Gidip de bir şey söylemene, kızmana gerek yok-"

"Ne kızması?!" dedim, sevinçle. Bora'nın sersemlediğini hissettim. "Ben deli gibi aradım Elisa'yı ama hiçbir yerde bulamadım! Siz nasıl buldunuz?! Çok teşekkür ederim Bora!"

"Bizim elimizden bir uçan bir de kaçan kurtulur yenge," dedi Selim, gülerek. Bora'yla bakışlarımız aynı anda ona çevrilmişti. Dikiz aynasına yansıyan bakışlarına yerleşen ifade oldukça açıktı ve bunu doğrularcasına, "Pardon..."

dedi. Bora'yla aramızdaki konuşmaya neden atladığını muhtemelen kendisi de bilmiyordu. Gaza gelmişti.

"Nazlı uçmuş ya da kaçmış demek ki," dedi Bora, kinayeyle. Bu kinayenin muhatabı doğrudan Selim'di. Beni bulamadığı için, onu da mı suçluyordu?

"Teşekkürler..." dedim, tebessüm ederek. Selim bana bir cevap vermedi. Bakışlarımı yeniden Bora'ya çevirdiğimde, "Hepinize..." diye ekledim.

Tarantula'nın sakladığı Elisa'yı, Bora ve ekibi nasıl bulabilirdi?

Selim, John'un oturduğu sitenin girişindeki güvenlik kulübesinin önünde durdu. Bu sırada Bora'ya kendi camını açmasını işaret ettim. Ona doğru eğildim ve güvenlik görevlisine, "Merhaba!" diye seslendim.

Güvenlik görevlisi, Selim'in camının açılmasını bekliyorken, arabanın arka camının açıldığını fark edip bize yaklaştı. Beni gördüğünde gülümsedi. "İyi seneler Bayan Adams," dedi.

"İyi seneler, iyi geceler... John'un geleceğimizden haberi var," dedim.

Güvenlik görevlisi elindeki kumandaya basarak, sitenin kapısını bizim için açtı. "Profesör uyumuş sanırım ama sizin zaten anahtarınız var..." dedi.

"Bizi bekliyor, uyumuş olamaz..." dedim.

"Size bir zarf geldi, az evvel..." dedi.

"Nasıl?" dedim, şaşkınlıkla. Bora'nın asla umursamadığı muhabbet, an itibariyle onun için de ilgi çekici olmuştu. "Bu saatte?"

"Ben de şaşırdım," dedi, güvenlik görevlisi. "Fakat üniversitedenmiş. Kurye unutmuş bırakmayı. Arabasında kalmış. Bu gece de, sanırım eğlence dönüşü... Hazır buradan geçiyorken bırakmak istemiş... Profesör'e vereyim diye düşündüm ben de... Geç kalmış ya evrak, belki önemlidir diye... Ziline bastım açmadı. Işıkları da yanıyordu. O yüzden uyuyakaldığını düşündüm... Belki de tuvalette falandı. Bilemiyorum. Neyse, sizi görmüşken teslim edeyim..."

Güvenlik görevlisi kulübeye ilerledi ve saniyeler içinde elinde bir zarfla tekrar kulübeden çıktı. "Aslında siz bana telefon numaranızı verseniz, size evrak geldiğinde arayabiliriz. Profesör'ü her zaman evde bulamıyoruz malum."

"Vereyim numaramı," derken, zarfı açıyordum.

"Mutlu yıllar. Mehmet Şahindağ."

"Selim gaza bas!" diye bağırdığımda, Bora da kocaman zarfın içinden çıkan notu görmüştü.

"Arabada kal Nazlı," dedi Bora. Telefonumu çıkartmış, John'u arıyordum fakat çağrıma yanıt alamıyordum. "İnme..." diye fısıldadığında, Bora da benim gibi içeride bizi bekleyen manzarayı az çok tahmin edebiliyor gibiydi. Fakat onu dinlemedim. Araba, John'un evinin önünde durduğunda, hızla kapıyı açtım.

Bize eskortluk eden Bora'nın adamları, Selim'den aldıkları talimatla evin çevresini kuşattılar. Telaşlı parmaklarımla John'un anahtarını çantamdan çıkarttım, Bora'nın bir adamına uzattım ve silahımı çantamın içinde ulaşılabilir bir hale getirdim. Adam kapıyı dikkatle açtı, ayağıyla itti ve silahını boşluğa doğrulttu. Onun hemen arkasında da Bora vardı. Bir yandan beni gözetiyordu. Elime uzandı. Adamının arkasından eve girdiğimizde, içerideki odalardan birinden, bir şeyin kırılma sesi geldi. Bora'yla aynı anda birbirimizin elini bıraktık ve silahlarımıza davrandık. Bora iki adamına, başıyla odayı işaret etti. Başka iki adam da, evin kalanını dolaşmak üzere ilerlediler. Selim ise salona giden koridora dönmüştü fakat Bora antrede, beni duvara sıkıştırmış bir şekilde, öyle bir duruyordu ki, benim de geçebilmem için onu ittirmem gerekecekti. Gözlerimi gözlerine diktiğimde, başını *hayır* dercesine iki yana salladı.

"Ev temiz..." dedi bir adamı. "Kedi var sadece..."

"Abi buraya gel..." dedi Selim, cılız ve korku dolu bir sesle. Bora'nın gözleri gözlerime değdi. "Tek gel abi..."

Bora, koluma uzandı. "Bırak beni," dedim. Fakat o beni bırakmak bir yana, beni evden çıkartmak istemişti.

Direniyordum. "Dur! Bırak! Bırak, ben de bakacağım! Dur!" Bora, dudaklarımdan dökülen hiçbir yakarışı duymuyor, duymak istemiyordu. Elimden silahımı almış, kendi silahıyla beraber bir adamının ellerine tutuşturmuştu ve beni zorla arabaya yaklaştırıyordu. "Bırak beni! Bırak! Bakacağım bırak!" Hareketleri sertti, kolumu öyle bir tutuyordu ki ölse de bırakmayacağını anlamıştım. "Bırak!" diye bağırdım. Bora arabanın kapısını sertçe açtı ve beni arabaya bindirmeye çalıştı. Artık canımı yakıyordu ve fakat bunu önemsediğini düşünmüyordum.

"İnmeyecek!" diye bağırdığında, Bora'nın adamları arabanın önünde etten duvar örmüşlerdi. Saniyeler bir asır kadar yavaş geçerken arabanın kapısını kaç kez zorladığımı ve kaç kez adamları tarafından kapının tekrar kapandığını sayamıyordum. Sinirlerim bozuluyordu ve elimden hiçbir şey gelmiyordu.

"Metanet en önemlisi. Sakin olmak ve sakin davranmak en önemlisi. Her zaman derin bir nefes almakta fayda var! Derin bir nefes, her güçlükle savaşmamıza olanak sağlar."

Derin bir nefes alıp, koltuğun üzerindeki zarfa uzandım.

"Mutlu yıllar. Mehmet Şahindağ."

Bahçeye bir arabanın daha yanaştığını fark ettiğimde, arka cama döndüm. Gelen Tarantula'ydı. Tek başınaydı. Gözleri gözlerime değmeden, hızlı adımlarla eve doğru ilerledi. Eve girdi. Ellerimin titremesini önemsemeden, çantamdan OCTO'ya ait telefonumu çıkarttım. Sergio'nun numarasını tuşladım. Telefonu kapalıydı. Telefonu çaresizce kulağımdan çekerken, ekranıma Sergio'dan bir mesaj düştü.

"Havadayım. Langley'e geliyorum."

"John'a bir şey oldu Fox. Bana göstermiyorlar. Bir şey yap."

Sergio'nun çağrısı ekranıma düştüğünde, telaşla telefonu açtım. "N'oldu?" diye sordu, doğrudan.

"Bilmiyorum!" dedim, isyan eder gibi. "Beni aradı. Bora'yla ona gidiyorduk. Mehmet Şahindağ *mutlu yıllar* diye bir not göndermiş bana! Bora içeriye sokmadı beni. Şimdi Tarantula da geldi. Bir şey yap!"

"Nina, sakin ol..." dedi Sergio, ciddi bir tavırla. "Öğreneceğim."

Tarantula ve Bora'nın evden çıktığını gördüm. "Çıkıyorlar..." dedim, kısık bir sesle. Telefonu kapattım. Arabanın kapısını açmaya yeltendiğimde, Bora'nın adamları bu sefer beni engellememişti fakat Selim, John'un evinin kapısını kapatmıştı. Yavaşça arabadan indim. Tarantula dehşete düşmüş gibi boşluğa bakıyor, gözlerini ise benden kaçırıyordu. Ellerinde kan vardı. Küçük adımlarla onlara doğru ilerledim. "Nasıl olmuş?" diye sordum.

Tarantula'nın koyu kahveye dönmüş gözleri gözlerimi buldu. Başını iki yana salladı. "Beraberdik..." dedi. Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Gözlerindeki yıkık ifadeden hoşlanmamıştım. "Bana, *'Gitme, burada kal'* dedi... Kalmadım..." dedi Tarantula. Yeniden ona baktım. "Benim yüzümden... Kalmadım... Kendi abimi koruyamadım..." Ellerini kaldırdı ve elindeki kana baktı. "Kendi abimi koruyamadım."

"Nasıl olmuş?" diye sordum, yeniden. Tarantula'nın ıslanmış gözleri usulca kapanırken, yaşlar yanaklarına süzüldü. Bahçeye başka bir araba daha yanaşırken, Bora'nın adamlarının tetiğe geçtiğini hissettim. Fakat gelenler yabancı değil, Bat ve Bear'dı. Bakışlarım onlara çevrildiğinde, başlarıyla bana selam verdiler. Temkinli adımlarla, bize doğru yaklaşmaya başladılar. Tarantula'nın yüzüne ve ellerine baktıklarında, onlar da olanı biteni kabaca anlamışlardı.

"Tarantula," dedi Bat, yavaşça. Bir elini Tarantula'nın omzuna koymuştu. "Polisler gelmeden buradan çıkman gerek." Tarantula gözlerini açtı ve bomboş bir şekilde Bat'e döndü.

Bu sırada Bear, çalan telefonunu açtı ve "Geldik Sergio," dedi.

"John öldü," dedi Tarantula, Bat'e.

"İyi değil. Buradan çıkmamız lazım," dedi Bear.

"John," dedi Tarantula, tekrardan. "Öldü."

"Tamam, haber vereceğim..." dedi Bear.

"Ahbap, burada durmaman lazım!" dedi Bat.

"Bekle," dedi Bear. Hızlı adımlarla yanıma geldi ve telefonu bana uzattı. Gözlerim yüzüne çevrildiğinde, "Sergio..." dedi.

Telefonu kulağıma götürdüm. "Evet," dedim, biraz uzaklaşarak.

"Nina, beni iyi dinle," dedi Sergio. Derin bir nefes aldığını hissettiğimde, onun da benim gibi metanetli olmaya çalıştığını anlamıştım. "John'un yasal olarak Joseph diye bir kardeşi yok. Joseph öldü. Tarantula'nın derhal oradan uzaklaşması ve Bay Ortiz'in asla Joseph'den haberi olmaması gerek!"

"John öldü," dedim.

"Nina!" diye bağırdı Sergio. "Sakın!" dedi, emreder gibi. "Kendine gel!"

"Gücüm yok," diye fısıldadım.

"Var!" dedi Sergio. Elini sert bir zemine vurmuştu. "Annie'nin yanına göndereceğim Tarantula'yı. Onun oradan uzaklaşmasını sağlamak zorundasın!" Derin bir nefes aldı. "Nina... Lütfen. Şimdi değil. Sakin olmak zorundasın sen. Kendini topla!"

Telefonu kapattım. Bu çok zordu. Gözlerimi yumdum ve içimde bir yerlerde, ayağa kalkabilmek için bir güç aradım. Tekrar Tarantula'ya döndüm ve küçücük adımlarla ona doğru ilerledim. Bora da, aynı Bat ve Bear gibi Tarantula'nın yanındaydı fakat Tarantula burada değil gibiydi. Ölmüş gibi.

"Tarantula," dedim, keskin ve sert bir sesle. "Annie seni bekliyor." Tarantula'nın acı içinde kıvranan gözleri gözlerimi buldu. "Joseph ölü. Burada duramazsın. Polisler geliyor. Git."

Tarantula, *sen ne diyorsun* der gibi, "Gidemem," dedi.

"Neden?" diye sordum, buz gibi bir tonlamayla. "Onu çok mu seviyordun?" Bat'in ve Bear'ın şaşkın bakışları bana çevrilirken, Tarantula'nın bakışları da onlarınkinden farksızdı. "Kedinin fareyle oynadığı gibi onu kendine borçlandırdın daha dün... Bana borçlandırdın onu. Utandırdın..."

"N..." dedi Tarantula, başını hafifçe sağa çevirerek.

"Harvard'dan atılmasına sebep oldun! Kariyerini çok iğrenç bir şekilde sonlandırdın!" dedim sertçe.

"N..." Tarantula'nın gözlerinden akan yaşlar şiddetlenmiş, dudakları bir miktar açılmıştı.

"Elisa denen kızı kullanarak, John'un bu hayatta en önem verdiği şeyi... Prestijini yok ettin!" dedim, dik bir ifadeyle.

"N, sus!" dedi Tarantula.

"O kardeşine özlem duydu hep!" dedim, öfkeyle.

"Nina!" dedi Bear, uyarıcı bir ifadeyle.

"Git buradan Tarantula," dedim, emreder gibi. "En azından onun ölüsüne saygın olsun... Joseph'in öldü gözükmesinin bir yalandan ibaret olduğu çıkmasın ortaya, saygın kimliği bir de böyle zedelenmesin. Onu yine rezil etmeye hakkın yok!"

Tarantula'nın bakışlarındaki boşlukta, deniz gözlü çocuğu kaybeden Naz vardı. Bana doğru bir adım attığında, kanlı ellerinden sağdakini yumruk yapmıştı. Onun bana doğru attığı adımla, Bora, Selim, Bear ve Bat de oldukları yerde hareketlenmiş ve olası bir şeyde müdahale etmek için hazırda beklemeye başlamışlardı. Ne olabilirdi ki? "Hiçbir bok bilmiyorsun!" dedi Tarantula, öfkeyle.

"Senin bir suçlu, abinin ise tertemiz olduğunu biliyorum!" dedim, Tarantula'ya diklenir gibi. Gözlerimin içine bakarken, acının onu tümden yuttuğunu hissettim. Kalbini bir düşman gibi acımasızca kırıyormuş gibi gözüksem de aslında ona büyük bir iyilik yapıyor ve onu polislerden kurtarıyordum. "Git buradan!" Tarantula, bu tavrımı belki de ömrünün son gününe dek unutmayacaktı ve bunun affı yoktu, bunu da biliyordum. "Ya da kal... Ne halin varsa gör! İçeriye gir! Hapishanede geber!"

Tarantula'nın gözlerinden yaşlar oluk oluk aktı. "Senin düşmanın ben değilim," dedi, pürüzlü bir sesle. Şu durumda bile, kelimeleri özenle seçtiği ve kalbimi kırmamaya çalıştığı belliydi. "Eğer," dedi, zorlukla. "Acını benden çıkartmak seni rahatlıyorsa tamam..." Yutkundu. "Ama ben..." dedi. Gözyaşları yanaklarına bir kez daha hücum etmişti. "Bana

sarılmanı, acımızı bölüşmeyi isterdim." Islak gözleri ela renkteydi ve her ne kadar ona sarılmak istesem de duruşumdan ödün vermedim. Bakışlarımı Bat'e çevirdim ve *gidin* der gibi işaret yaptım.

Aksi bir tavırla, "Seni ömrümün son gününe kadar affetmeyeceğim Tarantula... Sen de kendini affetme!" dedim.

Tarantula bana arkasını döndü ve güçsüz adımlarla, Bat ile Bear'ın geldiği arabaya doğru ilerledi. Ne Bat'e ne de Bear'a baktım. Eğer bakarsam ağlardım. Küçük adımlarla Bora'nın arabasına doğru ilerledim ve ön kapıya yaslandım. Bakışlarımı Bora'ya da çevirmiyor, John'un evinin kapısında tutuyordum.

"Niye geldin sen?!"

"Bugün Dünya Yaşlılar Günü Profesör! Bugünü bensiz geçirme istedim!"

"Hadi oradan. Ben seni cebimden çıkartırım be! Lafa bak! Yaşlılar günüymüş! Ayrıca öyle bir gün yok... Var mı?"

Polisler geldi.

"Sen kaç yaşındasın?!"

"25"

"5 yaşındaki çocuk bile zile bir kez basıp beklemesini biliyor. Bak dokunacaksın parmağınla, sonra geri çekeceksin parmağını... Basılı tutmayacaksın. Anlayabiliyor musun?"

"5 yaşındaki çocuğun boyu zile yetişmez ki John..."

Bora, polislerle konuşuyordu.

"Hoş geldin çocuk..."

"Görüşürüz, demek daha doğru olabilir..."

"Efendim?"

"Diyorum ki... Çalışacağım zaten ben. Sıkıldım Langley'de. Sen de rahatsız etme beni. Git bir yerlere... Yazlığın falan yok mu ya senin?"

Polisler bana da bir şeyler soruyorlardı ve ne soruyorlarsa cevap veriyordum.

"Zilin pilini bitirdin pilini!"

"Klasik müzik neden? Hayır tamam anladım, profesörsün, elitsin, özel bir matematik zekan var... Belli paran da var! Ama yani zilin de klasik müzik olması... Neden hava atıyorsun el aleme anlamıyorum."

"Sen kendine bir ev tutsana, devamlı bana mı geleceksin?"

"Cesedin deşildiğini görünce..." dedi Selim, polislerle konuşurken.

"John John John! CIA'e kabul edildim John! Kabul edildim! Ajan eğitimine kabul edildim!"

"Bunu bağırmaman gerekiyor çocuk!"

"Deli misin?! Gazeteye ilan falan vermem gerekiyor!"

"21 bıçak darbesi," dedi bir polis.

"Sen kapıyı açana kadar 2021'e gireriz diyordum John!"

"Ben de 2020'nin nesi eksik diyordum? Nina'sı eksikmiş! Bir de... 1 Ocak günü ne yapılmaz? Sabah 7'de insanların kapısı çalınmaz!"

"Aman sanki yeni yılı kutladın... Kesin akşam 7'de uyumuşsundur sen. Çekil içeri geçeceğim."

"Bayan Adams'dan da parmak izi alalım," dedi bir polis.

"Şu parmağını zile basılı tutma Nina! Çocuk gibisin!"

"Klasik müzik John! Dinleyesim geliyor. Ne yapayım?!"

Birden, hızlı adımlarla eve doğru yürümeye başladım. Bora'nın bana seslendiğini ve hatta polislere rağmen *Nazlı* dediğini duymuştum fakat durmadım. Polisler evin çevresini kapatmışlardı ve muhtemelen beni zaten içeriye almazlardı.

Bora yanıma kadar geldiğinde, "Yapma bunu kendine," dedi, yavaşça.

Bakışlarımı Bora'ya değdirmeden, "Nina Adams, CIA..." dedim. Polis memuru gözlerimin içine bakarken, çantamdan kartımı çıkarttım. Bu kartı ilk kez dışarıda kullanıyordum.

"Olay yeri inceleme ekibi gelmeden hiçbir şeye dokunmamanız-"

"Tamam, biliyorum..." dedim, polis memurunun lafını keserek.

Bora koluma dokundu. "Nazlı girme," dedi. Kolumu silkeleyip elinden çektim ve ikaz şeridinin altından geçtim.

Kapıya ilerledim. Gözlerimi yumdum. İşaret parmağımı hafifçe kaldırdım ve zile dokundum. Ve parmağımı çekmedim.

"Aynen! Basılı tut! Tüm siteye gecenin bu saati müzik zevki yaşatalım çocuk!"

"Güzel fikir!"

"Çok seviyorsan bunu, sana bir plak alayım... Bir de pikap. Kendi evinde dinle! Bazen sırf zilime basmak için bana geldiğini düşünüyorum!"

John'a hiçbir zaman, Harvard Üniversitesi'ndeki Matematik Eğitimi'ne kabul edildiğim için üniversiteme gittiğim gün, arabada Beethoven'ın Moonlight Sonata'sını dinlediğimi söyleyememiştim. John hiçbir zaman, bu zilin sesini dinlemenin bende yarattığı tesadüfi duyguları bilemeyecekti. Hiçbir zaman kendi kendime dinleyemediğim bu müziğin bana hep Nazlı'yı hatırlattığını ve bunu dinlemeye bir tek kendisinin yanında cesaret edebildiğimi bilemeyecekti.

Zile basılı tutuyordum ama John gelip bana kızmıyordu. Bir daha da asla kızamayacaktı. Annemin her seferinde dört bardak su içmeme; babamın saçlarımı tam kurutmadan uyumama, anneannemin yaramazlık yapmama; Anıl'ın ise hem içkinin hem de sigaranın dozunu fazlasıyla aşmama artık asla kızamadığı gibi. Ölenler kızamıyordu. Ve ben onlara inat, belki dayanamazlar ve kızmak için dönerler diye şansımı denemekten asla vazgeçmeyecektim.

♠

Alacakaranlık okyanusun üzerine hakimiyet kurarken, Bora'nın evi ölüm sessizliğine bürünmüştü. Çıt çıkmıyordu. Kapı sessizce açılıyor, gelenler fısıldayarak konuşuyor, herkes ben bir kriz geçirecekmişim gibi tetikte bekliyordu. Üşüyordum. Bora sırtıma kalın bir battaniye yerleştirmişti fakat ben yine de üşüyordum. Topuklarım kuma batmıştı. Öyle ki kendimi bir zayiat gibi hissediyordum.

Kulaklarımda çınlayan sesler, okyanusun dalga seslerine karışıyordu. Hayatım boyunca kaybetmeye alışmıştım ve

artık kaybetmek bana koymamaya başlamıştı. Sanki elimde bir ölenler listesi vardı ve ben hayatım boyunca, bu listeyi güncellemeye mahkum edilmiştim. Sigaranın dumanı boğazıma dolarken, gözlerimi kapattım. John'u içimde hissetmeye, ona sarılmaya, onunla vedalaşmaya çalıştım. Kardeşine rağmen temiz kalmaya çabalamış bir adam olduğu için onunla gurur duydum, bir kez daha. Benimle ilgilendiği, bana bildiklerini öğrettiği, benimle eğlendiği, beni sevdiği için teşekkür ettim. Bir de özür diledim; onu defnettiklerinde yanında olmayacağım için. Bunu yapamayacak kadar korkak olduğum için. Anıl'ın cenazesine katıldıktan sonra, bir toprağa çiçek ekmekten bile nefret eder hale gelmiştim ve en azından John'un aklımda, onu en son gördüğüm haliyle kalmasını istiyordum.

29 Aralık 2020.

"Noel hediyen geç kaldı, kusura bakma..." demişti John, bana aldığı hediyeyi uzatırken. Müdavimi olduğu okyanus kıyısı restoranda, birlikte öğle yemeği yemiştik. *"Gerçi siz, Noel'i kutlamıyorsunuz. Fakat işte bunu yılbaşı hediyesi olarak da düşünebilirsin. Yeni bir yılı karşılama hediyesi..."*

Paketi merakla açarken, bir yandan da kendi aldığım hediyeyi John'a uzatmıştım. Ben ona dolma kalem almıştım ve onu hiçbir zaman kullanamayacağını bilmiyordum. O ise bana siyah, şık bir fular almıştı. Omzumdaki battaniyeyi kumların üzerine bıraktım ve ayağa kalktım. Sigaramı, az evvel Bora'nın getirdiği ama hiç içmediğim bitki çayının içine atarak söndürdüm. Topuklarım kuma batıp çıktığı için sinir olmuştum ve ayakkabılarımı çıkarıp yalın ayak yürümeye başladım. İçeriye girdiğimde, salondaki herkesin bakışları bana çevrilmişti. Bay Ortiz, Taylor ve Özge buradaydı.

"Bora, benim arabamı getirsinler..." dedim. Koltuğun üzerindeki çantamı açtım ve içinden arabanın anahtarını çıkarttım. "Eşyalarım var arabada." Bora anahtarı elimden alırken, Taylor'la bakışlarımız birleşmişti. Halimden ürktüğüne emindim.

"Nina, nasılsın?" diye sordu Bay Ortiz. Gözlerimi yüzüne çevirdim. Kendimi bilmiyordum ama onun iyi olmadığı muhakkaktı. Eski dostunu kaybetmişti. Gözleri muhtemelen ağlamaktan şişmişti ve solgun görünüyordu.

"İyiyim," dedim. Kumlu ayaklarımla, salondan çıktım ve Bora'nın yatak odasına ilerledim. Bora da peşimden geliyordu.

Odaya girdiğimizde, kaygılı bir şekilde, "Uyuyacak mısın?" diye sordu.

"Duş alacağım öncesinde," dedim, etrafa bakınarak. "Kıyafetlerim gelene kadar, senden bir şeyler giyeyim. Sonra uyuyacağım. Arabada kıyafetlerim var ama otelde de birkaç parça eşyam var. Aslında onları da toparlatsan sen... Langley'e geçerken hiç uğraşmasak... Ne zaman döneriz?"

Bora'nın dudakları *bilmiyorum* der gibi kıvrıldı ve cevap vermeden birkaç saniye boyunca, yüzüme baktı. "Cenaze?" dedi, usulca.

"Katılmayacağım," dedim.

Ne diyeceğini bilemez gibiydi. "Pazartesi, 4'ünde yani..." dedi, kısık bir sesle. "Bay Ortiz karargahtaki toplantıyı iptal etti. Salı günü de Harvard'da bir tören gerçekleşecekmiş."

"Zero nerede?" diye sordum, düz bir ifadeyle. "O da bizimle gelmişti."

"Dışarıda. Bizim çocuklar ilgileniyor. Huysuzlandı biraz," dedi.

"John'u arıyordur," diye mırıldandım. Bora'ya arkamı döndüm ve odadaki banyoya ilerledim. Suyu açtım. Zero'yla soğuk bir kış günü, ormanda koşarken tanışmıştım. Bir önceki akşam yağan yağmurda ıslanmış, bir ağacın dibine saklanmıştı. Yavruydu, açtı ve merhamete ihtiyacı vardı. Onun yaralarını sarabileceğine inandığım iki kişi vardı; birisi Annie diğeri ise John'du. Ben John'u tercih etmiştim ve Zero'nun karnını doyurup onu veterinere götürdükten sonra, John'a emanet etmiştim.

"Seni tanıdığım günden beri eksik bir şey var sende, düşünüyordum düşünüyordum bulamıyordum John. Yaşlısın,

aksisin... Kedin eksikmiş! Al bu One, yakında bunun ikisi, üçü de olacak..." demiştim, alaylı bir ifadeyle.

John, Zero'yu görür görmez çok sevmişti fakat bunu itiraf etmeyeceğini biliyordum. *"Geri sayım yapsak... Zero olsa bu, devamını istemem! Ama bu çirkin şeyi madem buraya kadar getirdin, bu kalabilir!"* demişti, çatık kaşlarıyla. Zero'yla ilgilenmekten keyif alıyordu. Onun tek kişilik sessizliğine Zero ses oluyor, onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Uzunca bir zaman sonra, *"Bana böylesi bir duyguyu yaşattığın için sağ ol çocuk,"* demişti. *"Bana kalsa ben asla bir evlat edinmezdim. Ama Zero bana çok iyi geldi!"*

John'un belki de en belirgin özelliği, herkesi evlat yerine koymasıydı. Çiçeklerini de. Sevgi dolu bir adamdı. Üretmeyi, beslemeyi, büyütmeyi çok seviyordu. Hep yalnızlıktan şikayet ederdi fakat aslında o kadar kalabalık bir ailesi vardı ki, hiçbir zaman onun gibi olamayacağımı hissediyordum. Onun kadar kalabalık olmak istiyor, ona gıpta ediyordum.

Küvetin içine başımı da soktum. Su o kadar soğuktu ki, dudaklarım titriyor ve dişlerim birbirine çarpıyordu. Ağlamak istiyordum ama kendimi öyle kilitlenmiş hissediyordum ki, gözlerimden damla yaş akmıyordu. *Bu sudan başını hiç çıkartma Nina. Nefessiz kalıncaya dek küvetin içinde kal.* Beynimin uğuldadığını hissettiğimde, başımı sudan çıkarttım. Su ne ara kıpkırmızı olmuştu? Bu ölümün rengiydi, ölüyor muydum? Kendime gelmek zorundaydım. Ayağa kalkmak istedim fakat gücüm yoktu. Gözlerimi sıkıca yumdum. Bir. Bir. Yine bir. İkiye geçemiyordum. Gözlerimi açtığımda, su yine kendi berrak rengine dönmüştü fakat bu sefer de etraf dönüyordu. *Bu paradoks asla sonlanmayacak Naz.* Beynimin içindeki sesin susmasını istiyordum.

"Nazlı?" diye bir ses geldi, içeriden. Bora'nın sesi. Kendi kendine yetmeyi öğrenmiş bedenim, acizliğine son verdi. Başım hala dönüyordu ama bunu umursamadan küvetten çıktım. Kenarda duran siyah bornozu giydim. "Nazlı, her şey yolunda mı?" diye seslendi Bora. Kapıyı açtım. Yüzümdeki

ifade oldukça normal olmasına rağmen, Bora'nın ürktüğünü hissetmiştim. Kapkara gözleri, gözlerimden ayrılmıyordu. "İyi misin?" diye sordu. Başımı belli belirsiz sallayıp, yatağa ilerledim.

Sadece uyumak istiyordum.

♠

Gözlerimi geceye açtım. Başucumdaki gece lambasını, ne kadar süre önce olduğunu bilmesem de Bora'nın yaktığını görmüştüm. Odaya girmiş, saçlarımı okşamış, yanağımdan öpmüş ve gece lambasını yakıp odadan çıkmıştı. Hafifçe doğrulduğumda, başımdaki şiddetli ağrıyı hissettim. Üzerimde Bora'nın bornozu vardı fakat küçük el çantam ve bavulum, odanın girişindeydi. Bora odaya geldiğinde, bunları da bırakmış olmalıydı.

Eşofmanlarımı giydim. Çok üşüyordum. Kalın bir çorap arasam da bavulumda bulamamıştım. Ya otelde, kirli sepetinde kalmıştı ya da arabada temiz çoraplarım olmalıydı. Hatırlamıyordum. Bora'nın çekmecelerini kurcalamaya giriştim ve onun çoraplarından giydim. Her ne kadar bana büyük gelse de ısınmam için idare ederdi. Odadan çıktığımda, evin hala çok sessiz olduğunu fark ettim. Salona ilerledim.

"Merhaba," dedi Gökhan, beni görür görmez. Uzandığı koltuktan hızlıca doğrularak, ayağa kalkmıştı. Bora ise, diğer koltukta oturuyordu ve kucağında Zero vardı.

"Hoş geldin Gökhan, n'aber?" dedim. Küçük adımlarla, Bora'nın oturduğu koltuğa ilerledim. Yanına oturdum ve Zero'nun kafasını sevmeye başladım.

"Bildiğin gibi..." dedi Gökhan, düz bir tonlamayla. Ben bakışlarımı ona çevirmeyince, devam etmemişti.

"Kucağına almak ister misin?" diye sordu Bora.

Başımı iki yana salladım. "Uyanmasın," dedim. Gülümsedim. "Belli, çok rahat ettiği..." Bir kapının kapanma sesi duyulduğunda, *evde kim var* diye sorar gibi, Bora'ya baktım. Fakat Bora bana cevap vermeden, adım sesleri

salona kadar gelmişti ve ben Aydın'la göz göze gelmiş bulunmuştum.

"Başın sağ olsun yenge," dedi. Gözleri hala acı kahveydi. Oğlunun gözleri gibi. Ondan sakladığım oğlunun. Sakladığımız... Bakışlarımı birkaç saniyeliğine Gökhan'a değdirdim. Sanki ne tepki vereceğimi anlamak ister gibi, tedirgin bir şekilde oturuyordu. Ne tepki verebilirdim ki? Herkesten olduğu gibi Aydın'dan da çok büyük sırlar saklayan, oyunbaz, iğrenç bir insandım.

John'a neden kendisinin kariyerine gölge düşürenin Tarantula olduğunu söylememiştim?!

"Hoş geldin," dedim, dümdüz bir ifadeyle. Aydın'dan farklı olarak İngilizce konuşarak... Bora'nın kucağındaki Zero'yu kendi kucağıma aldım. Bağdaş kurdum ve kolçağa yaslandım. Yanağımı ise koltuğun arka kısmına koymuştum.

"Yemek yemek için seni bekledik," dedi Bora. Benim gibi İngilizce konuşuyordu. Bakışlarımı etrafta gezdirdim. Salon yeni yıl coşkusundan arınmıştı fakat masanın üzerindeki bordo şakayık buketi, hala yerli yerinde duruyordu.

"Aç değilim," dedim. Zero'yu kendime daha çok çektim. Sıcaklığına ihtiyacım vardı. Bora hiçbir şey söylemeden, koltuktan kalktı. Şimdi John burada olsa, *"İlla zorla yemek yedireceğiz!"* diye söylenirdi. Ben aç kalmaya, o ise bana zorla yemek yedirmeye alışıktı. Üşüyordum. Gözlerimi kapattım. Aydın, Bora ve Gökhan'ın yemek yemek için bir şeyler hazırladıklarını duyuyordum fakat mümkün olduğu kadar ses yapmaktan kaçındıklarının ve küçük harflerle konuştuklarının da farkındaydım.

"Naz, çorba içsen en azından?" dedi Gökhan, tedirgin bir tonlamayla. Cevap vermedim. "Ya da sandviç hazırlayalım mı sana?"

"Üstüne gitme," diye fısıldadı Bora.

Salona derin bir sessizlik çöktü. Bu sessizliği ara sıra tabak, çatal, bıçak ve kaşıklardan gelen sesler böldü. Bora, Gökhan ve Aydın, bir süre, hiç konuşmadan yemeklerini yediler. Ara sıra da Zero miyavladı. Her miyavladığında, ona

daha sıkı sarılmıştım. Hayatın kocaman bir deja vu olduğunu düşünmeden edemiyordum.

"Şu dayı oğlunla karşılaşmak için saatleri saydım..." dedi Aydın, yavaşça. "Gökhan'la yolda uzun uzun konuştuk. Şimdi bu herif, bize dost mu? Emin miyiz bundan?"

"Bilmiyorum," dedi Bora. Ben biliyordum. Dosttu. Hem de nice dost görünenden daha dosttu. "İnan bana hiçbir şey bilmiyorum." Benim ise bildiğim tek şey, Sergio'nun dostluğuna ne kadar ihtiyacım olduğuydu. Yanımda olmasını istiyordum. Ona sarılmayı ve onunla dertleşmeyi arzuluyordum. Fakat şu şartlar altında mümkün değildi.

"Çağırdım ama gelmedi..." dedi Gökhan, kısık bir sesle.

"Ne zaman dönmüş o?" diye sordu Bora, meraklı bir tavırla.

"Eş zamanlı döndük sayılır... *'Bizle gel, aynı yere gidiyoruz,'* dedim ama... Pek umursamadı*. 'Sizin abi kardeş konuşacaklarınız vardır, Langley'de görüşürüz'* dedi. Buraya gelince aradım işte. Pazartesi günkü toplantının iptal olduğunu, Profesör'ü kaybettiğimizi söyledim. Taziye dileklerini iletti Naz'a..." dedi Gökhan. Derin bir nefes aldı. "Uçak veya helikopter ayarlayabileceğimi Boston'a gelmesini söyledim ama işleri varmış."

"Herifin uçağa ya da helikoptere ihtiyacı olduğunu sanmıyorum," dedi Aydın, araya girerek. Sesindeki tını ters ve aksiydi. Belli ki Çınar Akbulut'tan hoşlanmayalar hanesinde, onun da adı vardı. "Bu herif hakkında bildiğimiz her şeyi birleştirmeye çalışıyorum ama bunca gücü, özgüveni anlayamıyorum."

"Onu biz de anlamıyoruz," dedi Bora, sıkıntılı bir şekilde. "Hepsi bir kenara... Bir de Nazlı'nın CIA'e girebilmesi için George Ortiz'le konuşması var. Neden bunları yapıyor, çıkarı ne... Asla anlamak mümkün değil."

"Eli kolu uzun," dedi Gökhan. Nefes aldı. "Eli kolu fazla uzun ama nereye kadar uzandığı muamma."

"Şahindağ'ın düşmanı olduğuna emin miyiz peki?" diye sordu Aydın, ters bir tavırla. "Ya bir oyunsa bu?"

"O kadar da uzun boylu değil!" dedi Bora, sitemle. "Tamam herif hakkındaki bilgimiz yetersiz ama bu mümkün değil. Akbulut'lara Şahindağ'ın zararı büyük. Kaldı ki bu herifin babasını öldürttü Şahindağ..."

"Bir de Naz'ın annesiyle babasının-" Gökhan cümlesini yarıda kesti.

"O konu hala havada," dedi Bora, sert bir sesle. "Delili olmayan hiçbir şeye inanmıyorum."

"Yine de umarım altından çıkan isim Şahindağ olur," diye mırıldandı Gökhan. Sıkıntılı nefes sesini duydum. Sanırım umduğu, annemle babamı öldürenin Ahmet Karabey olmamasıydı. Gökhan'ın dudaklarından çıkanlar, Bora ve Aydın'ın da kelimelerini tüketmiş olmalıydı.

Uzun soluklu sessizliğin ardından Aydın, "Ben yine de bu herif hakkında araştırma yapmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi. Ne kadar araştırırlarsa da Sergio hakkında bir şey bulamazlardı. Gerçi Elisa'ya ulaşmışlardı. Kim kimden daha güçlüydü? Umurumda değildi. "İstihbarattaymış, sonra Amerika'ya gelmiş... Hala Türkiye ile bağlantıda mı? Nasıl bir bağlantısı var? Bunları öğrenmemiz lazım. Gökhan, sana kibirle yaklaştığını söyledi... Akbulut'ları adam yerine koymadın senelerce. Ya senden intikam almaksa derdi Kara?"

"Ne amacı? Öldürmek mi?" dedi Bora, hoşnutsuz bir tonlamayla. Çatalını tabağına bıraktığını duydum. "Elinde beni mahvedecek büyüklükte bir koz var Aydın ve bunu kullanmıyor, kullanmadı. Sadece bu kozla, onun emrinde çalışmamı istedi... Beni mahvedebilirdi. Mahvedebilir. Bir şey yapmıyor."

O kozun ne olduğunu da artık zerre merak etmiyordum.

"Ayrıca, Kara'ya öyle emir falan da vermiyor. Düşün biz bunu kabul ettik ama gayet medeni, söz dinliyor. Hani hiç *bana mecbursunuz* kafasında değil... Utanmasam Kara'yı sevdiğini bile düşünebilirim!" dedi Gökhan, alayla.

"Bana da şey dedi bir keresinde... *'Dua et, çok değer verdiğim birileri sana değer veriyor. Yoksa başka şartlar*

altında görüşürdük biz seninle!' Ben ne zırvaladığını anlamadım. Nagihan Akbulut'tan bahsediyor büyük ihtimal... Belki Zeki Akbulut..." dedi Bora.

"Özge'den de bahsediyor olabilir?" dedi Gökhan, sorar gibi. Sergio'nun aslında Annie'den bahsettiğini bilse, onların oldukça samimi olduğunu öğrense, acaba ne tepki verirdi?

"Cık," dedi Bora. Kısa süreli bir sessizlik oldu. "Nazlı'nın Özge'ye yaptığı Türkiye'ye geri gitme şovunda belli ederdi kendisini. Yani Özge'yle bir şekilde bir arkadaşlığı var, eyvallah... Ama Nazlı'ya kızmadı. Yani yüzünde bir *çattık* tavrı vardı fakat anlayışla karşıladı. Sonrasında da Özge ile aramızda köprü görevini üstlendi. Öyle ya da böyle, Özge'ye çok değer veriyor olsaydı, tavrı yüz seksen derece farklı olurdu. Nazlı'yla karşı karşıya gelmemek için, Özge'ye verdiği sözü çiğnedi. Neden çiğnesin ona değer verse?"

"Yengeye bile daha çok değer verir gibiydi, diyorsun?" dedi Aydın, merakla. Cümlesindeki *bile* yersizdi. Sergio'nun bana verdiği değer, Özge'ye verdiği değerle kıyaslanamazdı bile.

"Aynen o hesap," dedi Bora. Hareket ettiğini hissettim. "Nazlı?" dedi, seslenir gibi. Gözlerimi açtım ve yüzümü ona döndüm. Oturduğu sandalyede arkasını dönmüş, bana bakıyordu. "Çınar hakkında bildiğin herhangi bir şey var mı?" Sorgulayan, düşünen ve parçaları birleştirmek konusunda iyi olan her zeki insan, sonuca er ya da geç ulaşırdı. "Sen Bay Ortiz'in kızını tanıyor musun?" Fakat bana öyle toz konduramıyordu ki, elindeki eksik doneler onu hep sonuçtan uzaklaştırıyordu. Bu, Bora açısından pek de adil olmayan bir davaydı.

Başımı iki yana salladım. Bay Ortiz'in kızını tanımıyordum. Zero'yu koltuğun üzerine bıraktım ve küçük adımlarla bahçeye çıktım. Keskin soğuk yüzüme çarparken, atıştırmaya başlayan kar tebessüm etmeme sebep olmuştu. Kumsala inen merdivenlere oturdum. Dirseklerimi dizlerime, yanaklarımı da avuç içlerime yasladım. Beyaz taneler kuma

düşüyor, sonrasında hemen eriyip yok oluyorlardı ve bunu izlemek beni keyiflendiriyordu.

Sırtıma konan battaniyeyi hissettiğimde, omzumun gerisinden bunu kimin yaptığına baktım. Bora, bakışlarına yerleşen garip bir mesafeyle bana buruk bir şekilde gülümserken, geniş ağızlı bir kupaya koyduğu çorbayı uzattı. Canım bir şey yiyip içmek istemiyordu. Başımı iki yana sallarken, yeniden okyanusa döndüm.

Yumuşak bir tınıyla, "Oturabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii," dedim. Sırtımdaki battaniyeyi yere bırakarak ayağa kalktım. Bora, kendi kendine oturabilirdi çünkü ben yalnız kalmak istiyordum.

♠

Güneş doğmak üzereyken, okyanusun rengini çok seviyordum. Sabah ayazıyla ruhumu doyuruyor, içimdeki kasveti dağıtmaya çalışıyordum. Sırtımda yine battaniye vardı ve fakat bu sefer ayağımda spor ayakkabılarım vardı. Bora'nın verandada oturduğunu ve kumsalda oturan beni izlediğini biliyordum. Zero dışarı çıkmamıştı. Üşüyordu. Benim üşümem ise yeni bir durum değildi ama dışarıda ya da içeride olmamın bir önemi zaten yoktu. Omuzlarım kalkmayacakmış gibi hissediyordum. Bir daha gülemeyecekmişim gibi. Anıl'ın ölümünü atlatırken de yapayalnızdım ama o zaman bile, böylesi bir yalnızlık hissetmemiş olabilirdim. Ailesi vardı. En azından, Osman Amca'ya ve Nurcan Teyze'ye sarılmıştım. Şimdi hiç kimsem yoktu.

Bir başımaydım.

Mehmet Şahindağ'ın son hamlesi üzerine, Bora'nın tek başıma hiçbir yere gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum. En azından Langley'de, kendi evimde bir kaçış yolu bulabilirdim fakat Boston'da elim kolum bağlıydı. Sergio ve Annie ile vakit geçirme ihtiyacım deli gibi yoksunluk seviyesine çıkıyordu ve ben kendi kafamın içindekilerden zehirlenecek raddeye geliyordum.

Ayağa kalktığımda, bacaklarımın uyuştuğunu hissettim. Yüzüm buruşmuştu. Buz gibi olmuş kahveyi tek dikişte bitirdim. Bora hala bana bakıyordu. Gözlemlenmesi gereken bir cisimmişim ve benim hakkımda bir araştırma yazısı yazacakmış kadar ciddi bir ifadeyle, beni izliyordu. Fakat o profesör değildi. Profesör ölmüştü. Küçük adımlarla yürüdüm ve verandaya çıkan basamakları tırmandım. Bora'ya hiçbir şey demeden önünden geçtim ve salona girdim. Gökhan ve Aydın masada, en az Bora kadar ciddi bir ifadeyle oturuyorlardı ve ben içeriye girince onlar da bana bakmışlardı. Ben onlara bakmadım. Şöminenin önündeki yumuşacık halıda uyuyan Zero'nun kafasını sevdikten sonra, Bora'nın yatak odasına ilerledim.

Ben de uyumak istiyordum.

♠

"Üzerime gelme!"

Bora'nın sesi kulaklarıma çarparken, gözlerim aralanmıştı.

"Üzerime gelme benim! Boğuluyorum!"

Bora bağırıyordu fakat ben sesini uzaktan duyuyordum. Dışarıdaydı. Verandada. Yataktan kalkıp pencereye doğru ilerledim fakat son anda, doğrudan verandaya bakan pencereyi açmak yerine, evin yan cephesinden yalnızca okyanus seyri olan pencereyi sessizce açmayı tercih ettim.

"Tamam, sakin ol. Naz'ı uyandıracaksın..." dedi Gökhan.

"Beni sinirlendirip sinirlendirip, sonra da sakin olmamı söyleme amına koyayım!" diye bağırdı Bora. Sesinin yüksek desibelini bu kez çok net algılamıştım.

"Sinirlenme o zaman Kara!" dedi Gökhan, bezgin bir ifadeyle. "Kusura bakma, ben senin kadar çok sevmedim birisini. Ben eline boşanma protokolü verecek kadar çok sevmedim birisini!"

"Buna neden bu kadar taktın?" diye sordu Aydın, meraklı bir tonlamayla. Gökhan, kocaman bir kahkaha attı. "Anlamıyor musun adamı? Yenge boşanmak istemiş."

"Yengen boşanmak isteseydi, kendisi bir protokol hazırlatıp verirdi!" dedi Gökhan, öfkeyle. Adım seslerini işittim. Birisi,

ki muhtemelen Bora, hızlıca volta atıyordu. "Naz'ın bu tutum karşısında ne kadar mutsuz, ne kadar çaresiz olduğunu anlamıyorsunuz ikiniz de! Ben sizin hayata bakış açınızı sikeyim, ayrı ayrı! Tüm içtenliğimle söylüyorum bakın! Olma abi bu kadar düşünceli! Olma! Naz bir hamle yapana kadar sen bir hamle yapma! Bir kere de dur sadece, her şeyi yönetmeye çalışma!"

Adım sesleri durdu. "Benim bir şeyi yönetmeye çalıştığım falan yok Gökhan!" dedi Bora, sertçe. "Zaten bizim boşandığımızı düşündüğü için yapamadı bir hamle. Şu koşullarda da boşanamayız, Mehmet Şahindağ'a bir oyun oynuyoruz. Ben o protokolü sadece, verdiğim sözün teminatı olarak hazırlatıp imzaladım. O istediği için!"

"İyi!" dedi Gökhan, alayla. "Boşandıktan sonra da *eski karım eski karım* diye gezersin ortalıkta! Yine bir şey değişmez yani!"

Kısa süreli bir sessizliğin ardından ilk konuşan Aydın olmuştu. "Haksızlık ediyorsun Gökhan. Kara da neyin ne olduğunu anlıyor. Bir şeylerin değişmeyeceğinin, değişemeyeceğinin farkında."

"Bu anlamış hali mi?" diye sordu Gökhan, inanmaz gibi. "Boşanmasın o zaman! Ya da bugüne kadar boşansaymış o zaman! Ama madem boşanmamıştı, şimdi de boşanamaz!"

"Gökhan," dedi Bora, ciddi bir şekilde. "Ben yılbaşı gecesinde, *Nazlı ve Bora* diye bir şeyin gerçekten kalmadığını anladım. Ben yokken, ben olmayınca, ben olmazsam... Daha iyi o. Daha iyi oluyor. O kahkaha krizine girdiğiniz geceyi düşün... Ben olsaydım kahkaha atar mıydı öyle?"

"Kara saçmalama!" dedi Gökhan. Kısacık bir es verdi. "Sen olmayınca iyi olsaydı, onu bulduğumuzda da iyi olurdu!"

"Şimdikinden iyiydi belki de-"

"Kara! Ben anlattıklarına inanmamıştım bile. İyi olmadığına, Naz'ı görünceye kadar inanmamıştım bile! Ben onu görünce ona ne yaptığımızı anladım. Onu görünce anladım! Alkol sorunu vardı mesela Naz'ın, değil mi? Hala

içiyor, bırakmış değil ama bu o kadar da sorun değil, farkında değil misin? Sarhoş olmadığını fark etmiyor musun? Oluyor mu yoksa? Profesörün evinden geldiğiniz andan beri bir damla içti mi? İçmedi!" Gökhan, Bora'nın tezini çürütmek ister gibi, hızlı hızlı konuşuyordu. "Nazlı, dünden daha iyi Bora!"

"En azından şu an içmiyor, evet..." dedi Aydın, araya girerek. "Büyük bir acısı var ama içmiyor."

"İçemeyecek kadar acı çekiyor çünkü!" dedi Bora. Ağlamak istedim fakat beceremedim. "Keşke bütün acısını çekebilsem, alabilsem ondan. Ben acı çeksem onun yerine!"

"Senin çektiğin acı sana yeter be Kara," dedi Aydın.

"Kara," dedi Gökhan, yavaşça. "Omuzlarına battaniye koyarak alamazsın Naz'ın acılarını. Senin ona sarılman gerek. Anıl'ın ölümünden sonra yaptığını yapıyorsun. Kaçıyorsun. Kendini suçluyorsun çünkü. O orospu çocuğunun yaptığı hiçbir şeyin suçunu kendine yükleme artık."

"Beni istemiyor Gökhan," dedi Bora, üzüntüyle. "Yalnız kalmak istiyor. Bu evde kaldığına, gözümün önünde durduğuna şükrederken, gidip de ona sarılamam ben."

"Korkaksın!" dedi Gökhan, sitemle.

"Üzerime gelme!" dedi Bora, öfkeyle. "Sadece saygı duyuyorum Gökhan! Zorla var edemem kendimi. Ben o nişan günü Nazlı ağlarken, ona sarıldım. O nişanın tek kaybı Anıl değil, benim de kayıplarım vardı. Ben o gün, Nazlı istemedikçe ona sarılmamam gerektiğini anladım kardeşim! Gerçekten boğuluyorum. Üzerime gelme."

"Bugün yeni bir gün Kara. Ve bu yeni günde, karının sana ihtiyacı var. Sen farkında değilsin ama var! Üzgünüm ama eğer bir boşluk bırakırsan, o boşluğu doldurmak isteyenler olacaktır!" dedi Gökhan.

"Kim mesela?" diye sordu Aydın.

"Ben de merak ettim, kimmiş o?" diye sordu Bora, tehditkar bir sesle. "Kes o sesini de seni şu okyanusa gömmeyeyim."

"Alp ne olacak?" diye sordu Aydın, hızlıca. Gökhan'ın Bora'ya bir cevap vermesine engel olmaya çalıştığını anlamıştım.

"Beklesin!" dedi Bora, öfkeyle. "Sırası geldiğinde onu da gömeceğim bu suya, beklesin şimdi!"

Sessizce açtığım pencereyi, sessizce kapattım.

Uykumdan boşuna uyanmıştım.

♠

Bir köpeğin havlama sesi kulaklarımı doldururken, gözlerimi ovaladım. Yine başım ağrıyordu. Oda karanlıktı ve yalnızca gece lambasından sızan ışıkla aydınlanıyordu. Küçük adımlarla banyoya ilerledim, elime ve yüzüme soğuk su çarptım. Gözlerimin altı halka halka olmuştu ve yeşil renkteydi. Saçlarımı tepede küçük bir topuz olacak şekilde ellerimle topladım fakat sağıma soluma bakınıp toka bulamamıştım. Odaya girdim. Saçlarımı tutturacak bir şeye ihtiyacım vardı. Belki bir paket lastiğine. Komodinin üzerinde duran, Anlaşmalı Boşanma Protokolü'nün olduğu dosyanın yanındaki kalemi elime aldım. Bora evli kaldığımız için utandığım ailemin, boşanmamız üzerine atacağım imzayla gurur duyacağını düşünmüş olmalıydı ki, bu kalem meydana çıkmıştı. Dedemi tanımıyordum. Bora'nın annesini de. O yüzden bu kalemle saçımı tutturmakta herhangi bir sakınca görmemiştim. Zaten ikisi de ölmüştü.

Hatta, bu kalemi babama veren annem de. Daha sonra Ahmet Karabey'e veren babam da. Ve çocuklarından birisine vermek üzere Betül Karabey'e veren Ahmet Karabey de.

Herkes ölmüştü.

Kim saçımı bununla tutturdum diye kızacaktı ki?

Herkes ölüydü.

Odadan çıktım. Salona doğru ilerledim. Bora, Gökhan ve Aydın'dan başka, salonda bir de Tarantula vardı. Ayaklarının dibindeki siyah bir köpeğin başını okşuyordu. Zero, anladığım kadarıyla köpekten korkmamıştı ve Bora'nın yanında, gayet rahat bir şekilde oturuyordu. Ben de

köpeklerden korkmazdım fakat bu köpek, kendisinden korkmayan birisini dahi ürkütebilirdi.

"Selam," dedi Tarantula. Ayağa kalkmıştı. Ona yaklaşacağım sırada, köpek coşkuyla bana doğru yaklaştı ve ayaklarımın dibinde bitti. Bana havlıyordu. Sesi o kadar yüksek çıkıyordu ki, zaten ağrıyan başım şimdi de zonklamaya başlamıştı. Eğildim ve köpeğin başını sevdim. Bana patisini uzattı tuttum. Köpek havlayınca gülümsedim. Çok akıllıydı.

"Senin mi?" diye sordum, Tarantula'ya. Ayağa kalktım. "Bir köpeğin olduğunu bilmiyordum."

"Benim değil?" dedi Tarantula, şaşkınlıkla. Bakışlarını Bora'ya çevirdiğinde, ben de Bora'ya bakmıştım. Onun yüzüne de Tarantula'nın yüzündeki şaşkın ifadeden yayılmıştı.

"Nazlı?" dedi Bora, sorar gibi. "Noir'ı tanımadın mı?"

"Ne düşündün, en çok onu merak ediyorum? Anıl iyileşene kadar ben de bu herifi kendime aşık eder oyalarım... Sonra da kaçar gideriz diye mi düşündün? Fırsat ayağına gelince de... 5 Milyon çok mu tatlı geldi? Gitmeden bir de kazık atalım mı-"

Kulağıma çarpan tok ses. Sağ avuç içimdeki acı. Başı sola doğru çevrilen Bora ve havada asılı kalan elim.

Her bir parçamın, o eve ilk gittiğim gün fırlatılıp atılan tuzluğun içindeki her bir tuz zerresi gibi dağılarak etrafa saçıldığı, ilk an.

"Kara! Kara Noir'ı tut!"

Gökhan'a baktım.

Üzerimdeki hırkayı dişleri arasına geçirerek parçalayan bir köpek.

Noir'a baktım.

"Kim pişman olacak, göreceğiz küçük hanım."

Bora'ya baktım.

"KARA!"

Karaya vurduğum, hatta oturduğum ve belki de bir daha kalkamadığım ama bunu hiçbir zaman fark edemediğim o

gün.

"DUR!"

Kendisini aldattığımı, bir hain olduğumu, onu kullandığımı, Anıl'la Arjantin'e kaçacağımı düşündüğü gün.

Tarantula'ya baktım.

Bileğimdeki çipi Arjantin'e bıraktırarak, Bora'yı üç sene bir muammaya hapsedişi onu sevindirmiş miydi?

Aydın. En son olarak ona baktım. O, bu resmin içinde şu an için en rahatça yüzüne bakabildiğim insan olabilirdi ve fakat ondan da oğlunu saklıyordum. Bir gün, asıl o benim yüzüme bakmayacaktı.

Noir'a baktım. "Merhaba," dedim. Sesim bana yabancıydı. Noir İngilizce biliyor muydu? Bora'ya baktım. "İngilizce biliyor mu?" diye sordum. Herkesi germiştim. "Su alacağım," dedim. Arkamı döndüm ve mutfağa ilerledim.

Bir keresinde, Bora'yla yemek yemeye gitmiştik ve ben köprüden geçen arabaları sayıyordum. Bana Noir'dan, ilk kez o gün bahsetmişti. Arabaları saymamamı söylemişti. Yeşile en çok mavinin yakıştığını iddia etmiştim. O zamanlar inancım bu yöndeydi. Fransa'dan bahsetmiştik. Hatırlıyordum. Derin derin nefesler almanın hafızaya bile faydası vardı. Sorun yoktu. İyiydim. Her şey yolundaydı.

Tekrar salona geçtim. Herkesin bakışlarının benim üzerimde olmasından nefret ediyordum. Koltukta, Bora'nın yanına oturdum. Zero'yu kucağıma aldım. Noir bana yaklaştı ve gözlerimin içine bakmaya başladı. Noir'ın hızlı nefes sesleri dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Noir hala bana bakıyordu ve ne istediğini anlamıyordum. O Bora'nın köpeğiydi ve hep onun safını tutmuştu. Bana ait olduğunu hiç hissettirmemişti. Gökhan'ın onun arkadaşı olması gibi. Ben yalnızdım. Noir'a haksızlık etmek istemezdim, benimle yalnızlığımı bölüştüğü anlar fazlasıyla vardı ama emindim ki Bora'yı vurduğumu bilse beni parçalardı.

"Koltuğa çıkmak istiyor," dedi Bora, Noir'la yaşadığım anlamsız anı bozarak. "Seni özledi."

"Ben onu özlemedim," dedim dan diye.

"Kediyle anlaştı ama," dedi Gökhan, neşeli bir tonlamayla.

"Evet evet," dedi Aydın. Onun tonlamasının da Gökhan'ınkinden bir farkı yoktu. "Dün onu bizim çocuklar idare etti ama bugün bir deneyelim dedik."

"Severim ben Doberman," dedi Tarantula. Bağdaş kurdum ve kolçağa yaslandım. Kafamı, koltuğun arkasına koydum. Zero'nun kafasını boynuma, gövdesini göğsüme yerleştirdim. "Çok akıllı, belli..."

"Çok!" dedim. Tarantula'ya bakmıyordum. "Tüm olayı sahibini korumak üzerine." Tavrım alaycıydı ve bunu neden yaptığımı bilmiyordum. "Fakat işte insan akıllı bir köpekten, durum sentezlemesi yapmasını falan bekliyor... Yani madem akıllı..." Gülümserken, Gökhan'a döndüm. "Gerçi bunu insanların yapamamışlığı var!" dedim, abartılı bir kinayeyle. Aydın'a baktım. "İnsanlar bile emirle yaşayabiliyor, köpeğin suçu ne?" Sesim, ancak kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra bana ulaşıyordu. Bakışlarım Tarantula'yı buldu. "İnsanlar bile bağlarına saygısızlık ediyorlar... Abileriyle kurdukları bağları yok sayan insanlar var... Noir en azından, sahibi için o bağları yok sayıyor..."

"N," dedi Tarantula, gözlerini kısarak. "Ne söylemek istiyorsan açık açık söyle."

"Ne işin var burada?" diye sordum, düz bir ifadeyle. Kaşlarım havalandı. "Niye geldin?" Tarantula'ya gerçekten öfkeli olduğumu ancak fark ediyordum.

"Eskiden böyle değildi aramız kardeşimle... Çok iyiydik Nina. Abi kardeş değil, iki iyi arkadaştık sanki. Bana bakarken içi titrerdi. Beni öyle severdi ki... Ben de onu. Çok iyiydik. Çok özlüyorum. Sanki hasreti öldürecek beni."

"Bence o kötü birisi John! Eğer benim, senin gibi bir abim olsaydı, onu asla bırakmazdım. Aptalın teki olsa gerek! Senin kıymetini asla bilmiyor! Keşke sen, benim abim olsaydın!"

"Senin abin olmak için biraz fazla büyüğüm çocuk!"

"Doğru. Dedem sayılırsın!"

"Hadi be oradan!"

"Guerra saldırıya uğradı," dedi Tarantula. Zorlukla yutkundum. "Bu sabah, evinde öldürüldü." Dudaklarım bir miktar açıldığında, ne diyeceğimi bilememiştim. "Kara'nın da hatırı sayılır bir dostu olduğunu biliyorum. Bunu haber vermeye gelmiştim."

"Bence gereksiz gelip bunu haber vermen," dedim. Tarantula'nın kaşları çatıldı. "Yani zaten herkes ölüyor, alışık olduğumuz bir durum bu. Bence mesaj falan çeksen de olurdu. Guerra öldü. Bu kadar. Yeterdi yani. Herkes ölüyor. Ölmeye de devam edecek. Mehmet Şahindağ herkesten güçlü... Bence herkes bunu kabul etsin ve dağılalım. Mehmet Şahindağ öldürünceye kadar yaşasın herkes kendi kendine..."

"Mehmet Şahindağ mı yapmış bilmiyoruz," dedi Gökhan, araya girerek. "Yani belki başkasıdır. Bir düşmanı vardır..."

"Dün benim dostumu öldürttü, bugün de Bora'nın dostunu işte..." dedim, umursamaz bir ifadeyle. "Sen bu resmin içinde neredesin Tarantula, bilmiyorum. En acısı senin için olmalı... Zira yalnızca biri değil, ikisi de senin yakınındı..."

"Mehmet Şahindağ ilk kez yakınlarımı öldürmüyor," dedi Tarantula, ciddi bir ifadeyle. Sıkıntılı bir nefes verdi. "O benim uzun zamandır düşmanım."

"Şu Nazlı'nın arkadaşı Sergio," dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. "Senin de arkadaşın galiba..." Tarantula Bora'yı onaylamak için kafasını salladı. "Onun kendince bir meselesi var Mehmet'le anladım. Seninki ondan bağımsız mı?"

"Evet," dedi Tarantula.

"Bizim bir derneğimiz var," dedim. Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Mehmet Şahindağ'dan zarar görenler derneği..." Kahkaha attım. "Ara sıra bir araya gelip Mehmet'e küfrediyoruz. Çok eğlenceli oluyor! Siz de katılmalısınız bize!" Zero'nun kafasını öptüm. "Sen de gel!" dedim. Sesim, incecikti. "Sonuçta senin de babanı öldürdü sayılır!" Burnunu öptüm. "Sen de mi yapayalnızsın artık benim gibi? Senin de mi hiç kimsen yok? Bir arkadaşın bile yok mu? Ölmezsin korkma. Ben ölmüyorum. Maalesef."

"Naz!" dedi Gökhan. Sesi telaşlı çıkmıştı. "Sen sakinleştirici falan mı aldın?"

"Yok bu benim doğal halim," dedim, gülümseyerek. Bakışlarımı Tarantula'ya çevirdim. "Gidecek misin abinin cenazesine?" Tarantula şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Bu arada Gökhan," dedim, Gökhan'a dönerek. "Tarantula'ya iyi bak... Aydın öldüğünde bir gün, onun yaşadığını yaşaman çok yüksek ihtimal. Anlatsın sana, acısı nasıl oluyormuş..."

"Nazlı kendine gel!" dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. Bakışlarım ona çevrildi. "Abisi öldü. Anlıyorum, senin de acın büyük... Bunu deliliğe vurmak işine geliyor, anlıyorum. Ama *örüm*- kardeşini kaybetti. Buna saygı duymak zorundasın." Sanırım Bora buna saygı duyduğu için *örümcek adam* dememişti.

Başımı alaylı bir şekilde iki yana salladım. "Sana bir şey diyeyim mi Bora?" dedim, gevşek bir ifadeyle. "Kimseye saygı duymak zorunda değilim."

"Kardeş kaybetmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun çünkü!" dedi Bora. Kaşlarım havalandı. "Üzgünüm ama bunu bilmiyorsun Nazlı. Ama ben biliyorum. Ablamı kaybettim."

Yüzüme acı dolu bir ifade yayılmıştı. "Başın sağ olsun Bora," dedim. Derin bir nefes aldım ve Gökhan'a baktım. Hemen ardından da Tarantula'ya. Şimdi, şu anda, Bora'ya, ablasının yaşadığını söylesem ne yapabilirlerdi ki?

İkisi de bunu anlamış olmalılardı ki, ikisi de aynı anda, aynı şeyi söyledi: "İyi değil."

"Annie ile mi görüşsem ben?" diye sordum, kendi kendime konuşur gibi.

Gökhan, Tarantula'ya baktı. Tarantula da Gökhan'a bakmıştı. Gökhan, Tarantula'nın Beyza Karabey'in yaşadığını bildiğini anlamıştı. Tarantula ise, Gökhan'ın artık düşmanı olduğunu ve kendisini sıkıştıracağını fark etmişti.

Gökhan'a da Tarantula'ya da kızgındım. Herkese kızgındım. Her şeye. Ölenlere de!

"Kiminle görüşüyorsan görüş Nazlı, ama kendine gel," dedi Bora, uyarı dolu bir ifadeyle. O bambaşka bir dünyadaydı.

Muhtemelen ölen ablasını hatırlamış ve buna yeniden üzülmüştü. Belki de Tarantula ile empati yapmıştı. Zaten başka türlü, onunla aynı ortamda böylesine sakin olmasının bir açıklaması olamazdı. Kesin Tarantula'nın acısı taze olduğu içindi. Neden kimse benim acımı görmek istemiyordu? Neden Bora, acımı bildiğini söylemesine rağmen, bilmiyormuş gibi yapıyordu?

"Kendimdeyim ben," dedim, aksi bir tavırla.

"N, biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu, Tarantula. Sesi tok ve emrivakiydi.

"Konuşalım..." dedim, umursamaz bir ifadeyle.

Tarantula başını salladı ve "Bahçeye gelir misin?" dedi.

"Kocamdan bir şey saklamıyorum. Burada konuşalım," dedim. Güldüm. "Dinliyorum."

"Bence Naz, pek bir şey konuşabilecek durumda değil..." dedi Gökhan, telaşla araya girerek. Yüzüne baktım. İfadesi ciddi manada tutuştuğunu gösteriyordu. Sanki birazdan, *"Beyza yaşıyor!"* diyeceğim diye korkuyordu. Bu korku hoşuma gitmişti çünkü Bora'nın gözlerinin içine baka baka ondan bir şey saklamasından nefret ediyordum. Yaşadığım sürece, onun da bu korkuyla yaşamasını istiyordum. Bir ara, Özge'nin de bunu bildiğini söylesem harika olabilirdi. Sahi, hala niye söylememiştim?

"Depresyona mı girdim acaba?" dedim, alaylı bir ifadeyle. "Zaten psikolojim bozuk..."

"Biraz konuşmak ister misin?" diye sordu Gökhan.

"Konuşabilecek durumda olmadığımı söyledin?" dedim, gülerek. "Tutarsızsın!"

"Her neyse!" dedi Tarantula. İki eliyle alnını ovuyordu. "Ben N ile daha sonra konuşurum..." Bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Fakat seninle, şu Guerra'nın işini konuşsak-"

"Bari cenazeye saygın olsun!" dedim, araya girerek. Yüzümde alaylı bir teessüf vardı. "Adam yeni ölmüş ve arkasından iş mi konuşacaksınız?"

"Nazlı yeter!" dedi Bora. Kızgınlığını bastırmaya çalışsa da pek başarılı olamıyordu. "Kes şu tavrı!"

Ben ise çok sakindim. "Kesmezsem ne olur? Boşar mısın beni?" diye sordum.

"Ben gideyim!" dedi Tarantula. Gitmek için olsa gerek, ayağa da kalkmıştı. Gidebilir ve bir daha dönmeyebilirdi; sanki yanımda oluşunun bana bir faydası vardı!

"Abi... Çınar Akbulut geldi," dedi Selim. Tarantula'nın Türkçe bilip bilmediğini bilmiyordum fakat Selim'i anladığını anlamıştım. Salonun girişinde görünen Sergio'yla göz göze geldiğimde, canımın yandığını hissettim. O ne yazık ki Çınar Akbulut'tu; Sergio değil. Benim arkadaşım, kardeşim, dostum olarak burada bulunmuyordu.

"Beklemiyorduk seni," dedi Bora, ayağa kalktığında. Tarantula'ya ayıp olmasın diye olsa gerek, İngilizce konuşuyordu.

Tarantula, ifadesiz bir şekilde, "Çınar Akbulut'tu değil mi?" diye sordu.

Sergio birkaç adım atarak salonun ortasına geldi. Bakışları herkesin üzerinde dolaştı ve Tarantula'da durdu. "Evet," dedi, kısaca. "Fakat tek ismim bu değil." Tarantula'nın bakışlarına *sakın* dercesine bir ifade yayıldığında, benim de gözlerim kısılmış, kaşlarım çatılmıştı. "Uğraşma, döndüremezsin beni buradan..." dedi Sergio.

"Yanlış yaparsın," dedi Tarantula.

"Neler oluyor amına koyayım," dedi Aydın, mırıltıyla. "*Yeni geldin Aydın, sus sakin ol, karışma* diyorum ama olmuyor! İlla karıştırtacaksınız beni!"

Sergio'nun bakışları birkaç saniyeliğine bana değdi ve yeniden Tarantula'yı buldu. "Sana," dedi sertçe. "Mikrofonu asla kapatmamanı söyledim Tarantula! Ama o mikrofonu kapattığın için değil... Bana ihtiyacı olduğu için buradayım." Bakışları komple bana çevrildiğinde, merakla ayağa kalktım. "Bana ihtiyacı var." Başımı *evet* der gibi sallarken, kimsenin ne düşündüğünü bilmiyordum.

En çok da Bora'nın.

Sergio, *her şey yolunda* der gibi gülümsedi.

Küçük adımlarla ona doğru yaklaşırken, "Ne zaman böyle rahat rahat, her şeyin yolunda olduğunu ima etsen... Güven vermeye çalışsan... Kesin bir bokluk çıkıyor!" dedim. Sesim titrerken, çözüldüğümü hissettim ve gözlerimden bir damla yaş aktı. "Yine çıkacak kesin!"

Sergio acı çeker gibi güldü. "Beyler," dedi, Gökhan ve Aydın'a bakarak. Bora'ya bakmaması, o kadar da rahat olmadığının en önemli kanıtıydı. "Sergio Morris, benim."

Hiç kimsenin yüz ifadesini görmemiştim çünkü gözlerim kapanmış, kollarım Sergio'nun boynuna dolanmıştı. O benim kardeşimdi. Ona ihtiyacım olduğunu fark ettiğinde, önünü ya da arkasını düşünmeden koşup bana gelmişti. O benim kardeşimdi. Gözlerimden akan yaşlar mutluluktan değildi ama üzüntüden de değildi.

Yüreğimden kalkan ağırlığı izah edecek tüm kelimelerim tükenmişti.

105.Bölüm

Sevgili yol arkadaşlarım,

Bölümleri devire devire ilerliyoruz ve zaman varlığınızla çok hızlı geçiyor. Oylarınız için, yorumlarınız için, hafta boyunca yazdığınız mesajlar, attığınız tweetler için çok teşekkür ederim. Ne mutlu bana kalabalık bir otobüsün şoförüyüm. Her yeni gün, daha da büyüyoruz. Maça Kızı 8'e ayırdığınız her bir zaman için çok teşekkür ederim.

Pek yakında, yeniden, Instagram'da karakter soru-cevaplara başlayacağımızı ve oynayacağımız oyunu unutmadığımı da buradan bildirmek isterim.

Instagram: macakizi8

(Ve Maça Kızı 8'e dair her linke, profildeki biyografimden ulaşabilirsiniz.)

Hepinizi çok seviyorum.

Var olun.

♠

Sergio acı çeker gibi güldü. "Beyler," dedi, Gökhan ve Aydın'a bakarak. Bora'ya bakmaması, o kadar da rahat olmadığının en önemli kanıtıydı. "Sergio Morris, benim."

Hiç kimsenin yüz ifadesini görmemiştim çünkü gözlerim kapanmış, kollarım Sergio'nun boynuna dolanmıştı. O benim kardeşimdi. Ona ihtiyacım olduğunu fark ettiğinde, önünü ya da arkasını düşünmeden koşup bana gelmişti. O benim kardeşimdi. Gözlerimden akan yaşlar mutluluktan değildi ama üzüntüden de değildi.

Yüreğimden kalkan ağırlığı izah edecek tüm kelimelerim tükenmişti.

"John öldü," dedim, hıçkırırken. Sergio, ellerini sırtıma daha çok bastırdı. "John öldü!"

"Senin suçun yok..." dedi, güçlü bir sesle. "Yapma bunu kendine, senin suçun değil."

"*Mutlu yıllar* yazmış," diye haykırdım. Boğazımdan kopan çığlıkla beraber, Sergio'nun bir elini başımda hissettim. "Yılbaşını Bora'yla geçirdim diye!"

"Hayır hayır hayır!" dedi Sergio, hızla. Ellerini bedenimden ayırdı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Bak gözlerime!" dedi. Gözlerimden akan yaşlar şiddetlenirken, gözlerini seçemiyordum. "Nina! Seninle alakası yok!"

"Var!" dedim, öfkeyle. "Mehmet Şahindağ ile ilgili her şeyin benimle alakası var!" İçime nefes sığdırmak istedim ama başaramadım. "Yılbaşının bedeli..."

"Hayır!" dedi Sergio. Ellerini yüzümden çekti ve ellerimi tuttu. "Bana inanmıyor musun?"

"Aptal değilim!" dedim, sertçe. Burnumu çektim. "*Mutlu yıllar* yazmış! Bay Guerra'yı da öldürtmüş! Bedel ödetiyor!"

"Nina, ruh hastası bir adamdan bahsediyoruz!" dedi Sergio, ellerimi dostça okşarken. "Sana Bora ile beraber olma görevini CIA verdi. Yılbaşını onunla geçirmenden daha doğal hiçbir şey olamaz! Nina gözlerime bak!" dedi. Yumulu olduğunu ancak fark ettiğim gözlerimi açtım. Sergio'nun gözleri, bana güven vermek ister gibiydi. "Bak ben de ölebilirim, herhangi birisi de... En çok senin suçun yok!" Boğazımdan acı dolu bir çığlık daha koparken, Sergio beni koltuğa ilerletmiş ve yanıma oturmuştu. Beni kendine çekti. Başımı göğsüne yaslarken, yalnız olmadığımı hissediyordum ama içimdeki acı geçmiyordu. "Panik oluyorum. Ağlama..." dedi.

"John'u çok seviyormuşum!" dedim.

"O da seni çok seviyordu... Kızı gibi..." dedi.

"Kimi sevsem ölüyor!" dedim.

"Hala hayatta olan ve çok sevdiğin insanlar var," dedi.

"Onlar da ölürler zaten yakında!" dedim.

"Hayır. Kimse ölmeyecek. Söz veriyorum kimse ölmeyecek başka!" dedi.

"John'a veda bile edemedim!" dedim.

"Cenazesine gidersin..." dedi.

"Gitmem!" dedim.

"Tamam, sen bilirsin," dedi.

"Çok yoruldum her şeyden... Herkesten!" dedim.

"Derin bir nefes al..." dedi.

"Almayacağım!" dedim.

"Tamam... Nasıl istersen..." dedi.

Bir şey demedim. Ellerini sırtımda hafifçe dolaştırdığını ve bunu ritmik bir şekilde, beni rahatlatmak için yaptığını biliyordum. Odaya yayılan sessizlikte, yalnızca iç çekişlerimin sesi duyuluyordu ve ben gözlerimi açmıyordum. Muhtemelen herkes bana ve Sergio'ya bakıyordu. Bu manzarayı görmek istemiyordum. Dakikalarca, başımı göğsünden kaldırmadan, öylece durdum.

"Seni özledim..." dedim, biraz sonra. "Çınar Akbulut kimliğinden de sıkıldım!"

"Ben de Sergio Morris'ten..." dedi.

Burnumu çektim. "Neden? Kartel peşine mi düştü?" diye sordum, meraksız bir tavırla.

"Hayır ama an meselesi... Malum CIA ile iş birliği yapıyorum... Nina Adams'ın muhbiriyim! Birileri beni sattı da!" dedi, kinayeyle. Tekrar ağlamaya başladığımda, panik dolu bir sesle, "Şaka yaptım! Şaka yaptım! Yine başlama!" dedi. Fakat artık çok geçti. Omuzlarım düşüp kalkıyor ve boğazımdan çığlıklar kopuyordu. "Önemli değil!" dedi, buruk bir tonlamayla. "Kızmadım sana..."

"Ben kendime kızıyorum!" dedim. Sesim carlar gibi çıkmıştı. "Mehmet'in lider olduğunu söylerken, arkasını hiç düşünmedim!"

"Kara'yı korumaya çalışıyordun..." dedi. Omuz silktim. "İnandığın şeyi yaptın. Hem planın gerçekten zekiceydi. Sergio Morris üzerinden yaptığın da zekiceydi. Gerçekten..." dedi.

"Aptal mıyım ben tabii ki de planım zekice olacak!" dedim, burnumu bir kez daha çekerek. "Ama seni riske attım!"

"Bir seçim yaptın ve Kara'yı seçtin, ben öyle bakıyorum..." dedi. Yeniden omuz silktim. "Sergio Morris'i öldü gösteririz belki, dur bakalım..." dedi.

"Öyle bir ihtimal var mı?" dedim, merakla. Başımı göğsünden kaldırmış merakla yüzüne bakıyordum. "Bu mümkün mü?"

"Her şey mümkün," dedi Sergio, gülümseyerek. Gözümden akan yaşları sildi. "Vakti gelince düşünürüz olur mu? Üzülme sen..."

"Benim karnım aç," dedim. Derin bir nefes aldım. "Bana makarna yapsana..." Sergio, bakışlarıyla etrafı taradı fakat ben gözlerimi onun yüzünden çekmiyordum. Muhtemelen makarna yapmasının yeri ve zamanı olmadığını düşünüyordu ve odada bulunan herkese bir hesap vermesi gerekiyordu. "Cheddar var dolapta, gördüm. Karnım çok aç!" dedim.

"Ben gideyim..." dedi Tarantula'nın sesi. Sergio'nun bakışları sesin geldiği yere çevrilirken, ben kimseyle göz teması kurmadan, ayağa kalkıp mutfağa ilerlemiştim. "Sergio, sen de benimle gel," dedi Tarantula.

Kendimden emin bir ifadeyle, "Sergio!" diye seslendim. "Makarnayı haşlıyorum!"

"Git ahbap sen," dedi Sergio, kısık bir sesle. "Ararım seni ben çıkınca..."

Kısa süren bir sessizlikten sonra Tarantula, "Seni burada yalnız bırakmam," dedi.

"N'aparlar, öldürürler mi?" diye sordu Sergio, alaylı bir ifadeyle. Güldü. "Sıkıntı yok. Ölmekten korksaydım..."

"Delilik bu yaptığın," dedi Tarantula. Belli ki uzatacaktı. Mutfağa yaklaşan adım seslerine, Tarantula'nın sesi karıştı. Sert bir sesle, "Sergio benim kardeşim olur!" dedi. Bunu Bora'ya mı söylüyordu? Sergio'nun gözleri gözlerimi bulduğunda, başını iki yana salladı. "Eğer ona bir şey olursa, hesabını fena sorarım!" dedi Tarantula.

"Sen önce kendi abini öldüren adama hesap sorsana?" dedi Gökhan, dik bir sesle. "Daha uygun olur bence?"

Sergio salondakilere doğru dönerken, ben buzdolabına ilerlemiştim. "Tarantula," dedi yavaşça. Mutfak duvarına asılı çerçeveye Sergio'nun başı yansıyordu ve beni işaret ettiğini görmüştüm. "Git sen..."

"N!" dedi Tarantula. Ona dönmem gerekiyordu fakat eğer ona dönersem Bora ile göz göze gelirdim. Ve bu, şu an istediğim en son şey bile değildi. Her ne kadar Tarantula'ya dönmesem de dikkatimin kendisinde olduğunu anlamıştı. "Sergio sana emanet," dedi.

Sıkıntılı bir nefes verirken, buzdolabını kapattım. Yüzümü Tarantula'ya dönmeden, "Mehmet Şahindağ, Sergio'yu da öldürene kadar..." dedim. Tarantula'ya çok kızgındım. OCTO çatısı altında, sözde onlarca insanı koruyordu ama kendi abisini koruyamamıştı. Ondan nefret ediyordum! Cümlem keskin bir bıçak gibiydi ve muhtemelen yalnızca Tarantula'ya değil, bu odada bulunan herkese saplanmıştı.

Sergio tekrar yanıma geldi ve makarnanın sosunu hazırlamaya başladı. "Bunun nesini sevdiğini anlamıyorum," dedi. Güldü. "Bunu yakmak için deli gibi spor yapman gerekecek."

"Şarap da içelim mi?" diye sordum, dediğini umursamadan. "Kaliteli şaraplar var. Biraz kalite bulaşır sana da."

"Espri mi bu?" dedi Sergio, hoşnutsuz bir ifadeyle. Salonda hakim olan sessizlik, Gökhan, Aydın ve Bora'nın, bir film izler gibi bizi izledikleri şüphesine kapılmamı sağlıyordu. "Sanırım sana yılbaşı hediyesi olarak aldığım mizah dergileri işe yarayacak."

"Ben de sana hediye aldım!" dedim, gülümseyerek. "Bekle burada!" dedim. Koşarcasına mutfaktan çıktım ve Bora'nın yatak odasına ilerledim. Yerdeki el çantamı açtım ve içinden iki tane hediye paketi çıkarttım. Tekrar hızlı adımlarla salona girdim. Gökhan'ın masada oturduğunu mutfağa girip çıkarken görmüştüm. Elimdeki hediye paketlerinden birisini

ona uzattım. "Al, bu senindi." Yüzüne bakmadan, mutfağa ilerledim. "Bu da senin..." dedim, paketi Sergio'ya verirken.

"Herkese hediye mi aldın?" diye sordu Sergio, gülerek. "Karıştır sen..." diyerek, tahta kaşığı bana uzattı.

"Aydın'a da alırdım ama buraya geleceğini bilmiyordum," dedim. Bunu aslında Aydın duysun diye söylemiştim. "Çok param var, nereye harcayacağımı bilemiyorum... Yoksa başka bir sebebi yok." Bunu da sanırım bilhassa Gökhan duysun istemiştim. Belki de Bora.

"Güzelmiş bu parfüm," dedi Sergio. Bileğine biraz sıktığı için kokusu bana da gelmişti. Ağırlıklı olarak baharat notalarından oluşuyordu ve bence güzel değildi ama olsun. "Gökhan'la aynı kokmamızı istediğin için, ne kadar teşekkür etsem az..."

"Midem bulandı kokulardan, hazır buna karar vermişken... Herkese aynı kokudan aldım," dedim.

"Başka kime aldın?" diye sordu, merakla. Parfümü tezgahın üzerine bıraktı ve tahta kaşığı elimden alıp, tenceredeki sosu kendi karıştırmaya devam etti. "İşte Patrick'lere..." dedim. Falcon'dan bahsediyordum; OCTO'dakilerden. "Taylor'a, Matt'e, Frantz'e, Selim'e, Atıf'a ve Tarantula'ya."

"Hepimize aynı kokuyu mu aldın?" diye sordu Sergio, şaşkınlıkla.

Kaşlarımı çattım. "Midem bulandı diyorum, ayrı ayrı kokular seçemezdim..." dedim. Sergio, hayretler içinde başını iki yana sallıyordu. "Teşekkür etmen gereken yerde, şu yaptığına bak!" diye ekledim, sitemle.

"Ne teşekkürü? Çöpe atacağım!" Sergio, muhtemelen ağlayacağımı düşünmüyor olmalıydı ki, böyle söylemişti. Gözlerimin dolduğunu görür görmez, "Tamam tamam atmayacağım! Harika bir hediye!" dedi.

Burnumu çektim. "Midem bulanmıştı..." dedim.

"Tamam olur öyle şeyler," dedi Sergio. Gülümsedi. "Çok incesin... Hediye çeki de yaptırabilirdin ama olsun, yine de incesin."

"Teşekkür ederim," dedim. Derin bir nefes alarak gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. "Sen bana ne aldın? Bana John'dan başka kimse hediye almadı." Fakat gözlerim yeniden ıslanmıştı. "John bana fular almıştı... Çok şıktı..." Sergio, beni kendisine çekti ve bana sımsıkı sarıldı. "Bana hediye alan tek insan öldü!"

"Ben ölmedim," dedi Sergio. Sesi oldukça tatlı ve sıcaktı. "Ve sana hediye de aldım..."

"Ne aldın?" diye sordum, merakla. Gözlerimden akan yaşları sildim. "Umarım güzel ve pahalı bir hediyedir."

Sergio küçük bir kahkaha attı. "Benim maaşım seninkisi kadar yüksek değil!" dedi.

"Sen zaten zenginsin!" dedim, itiraz eder bir tonlamayla.

"Babaannem zengin, ben değilim..." dedi, gülerek. Göz kırptı. "Senin de kocan zengin, şartlar eşit sayılır."

"O zaman ben daha zenginim evet... En azından maaşım da bayağı yüksek..." dedim. Kaşlarımı çattım. "Bora'nın hayatını kurtardığım için prim verdiler bana... Ben de o parayı Harvard'a bağışladım."

"Söylemiştin bunu," dedi Sergio, sakin bir ifadeyle. Bunu ona söylediğimi hatırlamıyordum. "Unutkanlıkların sıklaştı mı? Noir'ı tanımadığını duydum..."

"Neden sen bizi dinliyordun ki? Çok ayıp bu," dedim, evyeye ilerlerken. Suyu açtım ve amaçsızca, tezgahın üzerindeki bardağı yıkamaya başladım.

"Nina sana akıl vermek haddim değil..." dedi Sergio, düz bir tonlamayla. "Fakat bence artık bir psikoloğa gitmen lazım."

"Makarna haşlandı galiba," dedim, ciddi bir ifadeyle. Gülümsedim. "Çok acıktım! Şarap içecek miyiz?"

"Çıkart beş tane kadeh..." dedi Sergio.

Mutfak dolabına ilerlerken birden durdum. "Beşinci kişi kim?" diye sordum, merakla. "Sen? Ben? Gökhan? Aydın?" Sergio ne diyeceğini bilemez gibi bana bakarken, küçük bir kahkaha attım. "Merak etme... Tarantula'dan bahsettiğini biliyorum," dedim. Sergio, dehşete düşmüş bir şekilde,

elindeki makarna dolu kaseyi bıraktı. "Şaka yapıyorum!" dedim, gülerek. "Henüz Bora'yı unutmadım..."

"Mizah anlayışın gerçekten zayıf!" dedi Sergio, sitemle. "Psikologluk bir durumun olmadığını kanıtlayacaksın diye, beni delirteceksin!"

"Bora'yı unutsaydım bu artık psikiyatrlık bir vaka olmaz mıydı?" diye sordum. Güldüm. "Gerçi nörolojik bir vaka da olabilir belki? Bilmiyorum. Ben doktor değilim."

"Kadehleri çıkart," dedi Sergio, ters bir ifadeyle. Bana kızmıştı ama umurumda değildi. Bora, Aydın ve Gökhan, çıt sesi dahi çıkartmıyorlardı. Muhtemelen onlar da bana çok kızgınlardı. Bu da umurumda değildi. *Bora seni öldürmeden, sen mi kendini öldürsen Naz?* Kadehlerden ikisini sertçe tezgaha bıraktığımda, Sergio bana bakmıştı.

"Ben yemeyeceğim," dedim. Sesim mesafeliydi. "Uyumak istiyorum."

"N'oldu?" diye sordu Sergio, merakla. Fırının kapağını kapattı ve yanıma geldi. *Sakın uyuma Naz, Bora en yakın arkadaşını öldürür. Tuvaletteki adamın o olduğunu da öğrendi. Zaten Çınar Akbulut'tan nefret ediyordu. Hem bu sessizliği hayırlı değil. Ölüm sessizliği gibi!* Elimle sertçe başıma vurdum. "Hey!" dedi Sergio. "N'oldu?!"

"Bora seni öldürecek..." dedim, telaşla. Gözlerimden birden akmaya başlayan yaşları engelleyememiştim. "Benim yüzümden... Benim yüzümden kendini ifşa ettin. Bora seni öldürecek!"

"Yok öyle bir şey!" dedi Sergio, yavaş fakat kendinden emin bir tonlamayla. "Dinleme o sesi..."

Başımı iki yana salladım. "Çok mantıklı konuşuyor ama..." dedim.

Sergio da başını iki yana salladı. "Hayır, seni kandırıyor!" dedi. Omuzlarım yeniden sarsılırken, ayakta duramayacak gibi hissediyordum. Tezgaha yaslandım ve bedenimin yavaşça yere doğru kaymasına izin verdim. Sergio da benimle yere eğilmişti. "Dinleme o sesi Nina!" dedi. *Ben doğruyu söylüyorum Nina! Sergio asıl seni kandıran!*

Kulaklarımı kapattım. Saymaya başlamıştım. "Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz...on dokuz, yirmi, yirmi bir..." Oldukça yüksek sesle, kimsenin ne dediğini ve içimdeki sesi duymadan, sayıyordum. "Kırk yedi, kırk sekiz, kırk dokuz..." Saymak rahatlatmıyordu ama güvende kalmamı sağlıyordu. Gözlerimi sımsıkı yummuştum. "Yetmiş dokuz, seksen, seksen bir, seksen iki, seksen üç, seksen dört, seksen beş, seksen altı, seksen yedi, seksen sekiz."

Seksen sekiz.

"Artık seksen sekiz Bora."

"Seni seviyorum Nazlı."

"Ben imzaladım... Sen de imzaladığında, kurtulacaksın benden."

Başımı göğsüne yaslayıp, beni sımsıkı saran Sergio değildi. Bu koku Sergio'ya ait değildi. Kollarını var gücümle sıktığım, hıçkıra hıçkıra ağlayarak sarıldığım, gözyaşlarımı gömleğine bulaştırdığım Bora'nın ta kendisiydi. Seksen sekizin ne anlama geldiğini, ondan başka birisinin anlaması mümkün değildi. Kendisinin benim için önemli olmadığını düşünüyordu ve fakat ben onun için belki de gerçekten önemliydim ki, bana destek olmak istiyordu.

Beni bu hale kendisi getirmemiş gibi.

Belki de yalnızca şefkat göstermek istiyordu.

"Senden nefret ediyorum," dedim. Bunu o kadar güçlü bir şekilde söylemiştim ki, sesim beni bile ürkütmüştü. "Benden ne istedin?!" Hiçbir şey söylemiyor, yalnızca saçlarımı öpüyordu. Arsızca. "Sevme beni!" Kolları bedenimi daha sıkı sardığında, "Bu saatten sonra sevemezsin beni!" diye bağırdım. Direniyor, kolları arasından kurtulmaya çalışıyor, göğsünü yumrukluyor, omuzlarını sıkıyordum. Ağzından tek kelime dökülmemesi, verecek bir cevabı olmadığı içindi. "Boşanacağım senden ben! Zaten o kağıdı da imzaladım!" En sonunda onu ittirmeyi başardım ve saçlarımı tutturan kalemi çekiştirdim. Kalemi tüm gücümle boşluğa fırlattım. "Hayatımı mahvettin! Beni bu hale getiren sen değilmişsin gibi bana sarılamazsın!" diye bağırdım. Dirayetimin

kalmadığını hissettiğimde, son kez gözlerine bakmak istemiştim.

Kapkara gözleri kuru soğuktu.

♠

"Bekle, onun da sırası gelecek!" Kulaklarıma Bora'nın sesi çarpıyordu. "Hepsinin bir sırası var Çınar Akbulut!" Gözlerimi güçlükle araladığımda, başucumda oturan Gökhan'ı fark ettim. Merakla yüzüme bakıyordu. Serum iğnesinden nefret eder hale gelmiştim.

"Senden korkacak değilim Kara!"

"Açlıktan bayıldın muhtemelen," dedi Gökhan, durgun bir tonlamayla.

"Yerinde olsam korkardım!"

"İyi misin?" diye sordu Gökhan, yüzünü buruşturarak. İçeriden gelen seslerden rahatsız oluyordu.

"Korkmuyorum Kara! Ne yapacaksan yap?! Her şeyi göze aldım ben!"

"Kavga ediyorlar?" dedim, sorar gibi. "Neden buradasın?"

"Yesinler birbirlerini, bana ne?" dedi Gökhan, cılız bir sesle. Gözlerinden bir damla yaş aktı. "Sen nasılsın?"

"Senin o gözünü de cahil cesaretini de sikeceğim ben!"

Gökhan, kıpırdamadan bana bakarken, "Sergio'ya bakmam lazım..." dedim ve serumun iğnesini çıkartmaya çalıştım.

"Kolaydı! Ne sanıyorsun lan sen kendini?!"

"Gökhan!" dedim, telaşla. "Kavga ediyorlar!"

"Etsinler, bırak..." dedi Gökhan. Gözlerinden akan yaşları sildi. "Umurumda değil..."

"Ben ne olduğumu biliyorum! Ben kocasıyım onun! Kocası!"

"N'oldu? Neden ağlıyorsun ya sen?" dedim, merakla.

"Sana," dedi Gökhan, acıdan kıvranır bir sesle. "Sen iyi değilsin..."

"Ben izin verdiğim için kocasısın! Ben ona hala evli olduğunuzu söylemediğim için! Ben bunu ondan sakladığım için! Eğer senin kendisinden boşandığını zannederken,

aslında boşanmadığınızı söyleseydim neler olurdu biliyor musun?! İlk uçakla Türkiye'ye gelirdi, senden boşanırdı ve dönerdi!"

Yatakta doğruldum ve bağdaş kurdum. Gökhan'ın bakışları o kadar çok serumun iğnesine dokunmamamı ister gibiydi ki, serumu çıkartmamıştım. Yutkunurken, bakışlarımı Gökhan'dan çekip kapıya yönelttim.

"Ne diyorsun lan sen?! Ne diyorsun?!"

"Doğruları söylüyorum Kara! Duymak zoruna gidiyor belki ama doğrular bunlar! Sen onun hayatını siktin!"

"Sen de hayat mı verdin ona?!"

"Evet!"

"Onu CIA'e sokarak mı yaptın lan bunu?! Bir tehlikenin içine atarak mı?! Mehmet Şahindağ'dan intikam alması için sen onu kullanmışsın işte, görünen köy kılavuz istemiyor!"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun! Ben onu kullanmadım! Kullanmam! Onun en büyük hayaliydi CIA'e girmek! Kendi istedi!"

"Kendi istedi! Tabii! Psikolog arkadaşınız var ama Nazlı'nın haline bak! Tedavi olması gereken kızın haline bak! O Annie Morgan mıdır nedir, ben onun da işini bitirmeyi biliyorum! Bekle sen! Bekle!"

Gökhan'ın gözlerinin içine korkuyla baktım fakat onun bu bile umurunda değildi. Bana öyle bir bakıyordu ki, bir günlük ömrüm kaldığını düşünmeme sebep oluyordu.

"Tedavi olmayı da kendi istemedi! Ben ona karışmam! Hiçbir zaman karışmadım! Bende onun kumandası yok! Ona karışmak haddim değil! Ben her ne olursa olsun, aldığı her karara hep saygı duydum ve duyacağım! Tıpkı Mehmet Şahindağ'ın ÖRGÜT'ün lideri olduğunu Bay Ortiz'e söylemesine karışmadığım gibi! Ben sen değilim! Ben sevdiklerimi yönetmem!"

"Aynı şey değil Çınar Akbulut! Eğer onun gerçekten iyiliğini isteseydiniz, bu hale gelmezdi! Alkol bağımlısı olmazdı!"

"Lan onu bu hale getiren sensin! Senin yüzünden yaşıyor bunları! Senin ona yaptıkların, yaşattıkların yüzünden!"

"Haklı," dedi Gökhan. Gözlerimi Gökhan'dan kaçırdım. "Bizim yüzümüzden..."

"Mecburdum!"

"Senin mecburiyetini sikeyim!"

"Sen kimsin?! Nasıl benim karşıma geçip benim karımı bana savunursun sen lan?!"

"Kardeşiyim lan oldu mu?! Kardeşiyim!"

"Kıskanılası bir ilişkiniz var," dedi Gökhan. Yüzüne ciddi olup olmadığını sorgular gibi baktım. "Belli, seviyorsun Çınar'ı..."

"Ne kardeşi amına koyayım?! Dün tanıştığın insanla, ne kardeşi?!"

"Dün mü?! Üç yıl, üç ay, sekiz gün! Ne dünü Kara?!"

"O evden sen çıkarttın değil mi Nazlı'yı?!"

"Evet! Ben çıkarttım! Ama Nazlı'yı değil! Bir harabeyi!"

"Ben onu yalnız bırakmazdım!"

"Ne yapardın?! Ona güvenli bir hayat mı sağlardın?! Senin tek anladığın şey güvenlik değil mi?! Bu kadar mı duygu yoksunusun?! Aman insanlar hayatta kalsınlar ama hayatlarının sikilip sikilmemesini önemseme sen?! Kız kardeşine de senelerce hayatı zindan ettin!"

"Yine haklı... Ama işte bu da Beyza yüzünden..." dedi Gökhan, buruk bir ifadeyle. "Mehmet Şahindağ'ın üzerimizde kurduğu baskı yüzünden... Belki benim de yüzümden... Herkes haklı ama Bora çaresiz. Bir bilse ablasının yaşadığını... Çınar biliyormuş, Tarantula denen lavuk biliyormuş... Herkes biliyor lan..." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bir Bora kaldı galiba bilmeyen, bir de Aydın..."

"Sen benim yaşadığım hayatı yaşadın mı da konuşuyorsun?! Senelerdir bütün sevdiklerimi tek tek kaybediyorum ben! Bunun ne demek olduğunu bilebilir misin?! Şahindağ pisliğini benim aileme bulaştıran senin soyadın Çınar!"

"Annenin soyadı yani! Halamın!"

"Evet! Bunu inkar mı ediyorum ben?! Evet! Ama bu benim karımı benden kaçırdığın gerçeğini değiştirmiyor! Ben üç

senedir mahvoldum amına koyayım! Ben her yerde onu aradım deli gibi! Ve sen onu benden kaçırdın!"

"Yüzünü görmek, sesini duymak istemiyordu! Senden bahsetmiyordu bile! Seni yok saydı! Sana iki tane fotoğraf gönderdiğimi bile bilmiyordu! Ben daha senin için ne yapabilirdim?! Ölme diye yolladım o fotoğrafları! Umudunu kesme, yaşadığını bil diye! Nankörlük yapma şimdi?!"

"Kafa mı buluyorsun lan benimle?! Nazlı yok senin karşında! Sen o fotoğraflarla beni tehdit ettin!"

Gökhan'a sorarcasına baktığımda, yüzüne boş bir gülümseme yayıldı. "Ne tehdidi?!" dedim, sorar gibi.

"Bora'ya sor," dedi omuz silkerek. "Veya Çınar'a sor... Pardon, Sergio'ya..." Kaşlarımı çattım. "Vallahi kimsenin arkasından iş çevirmeyeceğim artık," dedi.

"Evet çünkü sana karşı kullanabileceğim en büyük koz buydu Kara! Tek zayıf noktan buydu!"

"Ben o fotoğrafları Mehmet Şahindağ gönderdi bile zannettim Çınar! Nazlı'nın hayatının tehlikede olduğunu düşündüm! Şimdi benim karşıma geçip kardeşlik naraları atma, yemem! Ne malum Nazlı'yı kardeşim ayağına kandırmadığın?! Ne malum yarın Nazlı'ya zarar vermeyeceğin?! Ne malum beni ele geçirmek için onu yanında tutmadığın?!"

"Sana hiçbir şey ispatlamayacağım! Sen ne beni tanıyorsun, ne de onu! Altı aylık bir geçmişin var alt tarafı onunla da! Üç yıl, üç ay, sekiz gün diyorum amına koyayım! Sakın benim ona olan sevgimi sorgulamaya kalkma! Sakın, çünkü canını yakarım!"

"Yaksana!"

"Kara sakin..." Aydın, ilk kez konuşuyordu.

"Ben inandım seni sevdiğine," dedi Gökhan, yumuşak bir ifadeyle. "Zaten arada Beyza da varmış... Sahte olamaz sevgisi."

"Gökhan kendine gel!" dedim. Serum iğnesini çıkarttım ve yataktan destek alarak ayağa kalktım. İçeriye gitmem ve bu kavgaya bir son vermem gerekiyordu.

"Beni sakın tahrik etme Kara!"

"N'olur tahrik olursan lan?! N'olur?!"

"Beni yapmak istemediğim şeylere mecbur bırakma!"

"Yap amına koyayım yap! Ama evimden siktir git! Başka bir yerde yap! Bir daha da ne Nazlı'nın yanına yaklaşacaksın ne de benim! Seninle işim bitti! Sergio Morris'in sen olduğunu da Bay Ortiz öğrenecek zaten! Sonra ne bok yersen yersin! Mafyacılık oyunundan benim karımı uzak tutacaksın! Anladın mı?!"

"Bay Ortiz'e tek kelime edersen olacakların önüne geçemeyiz! Aptal olma! Dava hepimizin davası! Ben senin düşmanın değilim!"

"Siktir git evimden Çınar Akbulut! Siktir git!"

Sergio'nun gözleri beni bulduğunda, aralanan dudakları kapandı. Bora da benim geldiğimi anlamış olacak ki, sıkıntılı bir nefes verdi. Bana sırtı dönüktü fakat Sergio'nun bakışlarından, burada olduğumu anlamıştı.

Sergio adım atmak üzere hareketlendiğinde, *dur* der gibi elimi kaldırdım. "Bekle," dedim yavaşça. "Çantalarımı alayım..."

Bora yüzünü bana dönerken, Sergio da merakla bana bakıyordu. Bora'dan kaçırdığım gözlerimi, Sergio'nun yüzünde tutuyordum. Dudağından kan akıyordu fakat bunu pek önemser gibi değildi. "Sen nereye?" diye sordu.

"Seninle geleceğim," dedim.

"Kal burada," dedi Sergio. Bunu söylerken sesi öyle düşük çıkmıştı ki, içinin sızladığının farkındaydım. "Nereye gideceğim belli değil. Yorgunsun. Oradan oraya sürüklenecek halde değilsin."

"Senin kovulduğun bir evde kalmam," dedim. Bora'nın yüzüne yayılan ifadeyi görmesem de Sergio'nun belli belirsiz gülümsediğini görmüştüm. "Babam yaşasa ve seni kovsaydı da geçerliydi bu söylediğim. Ben de seninle geleceğim."

"Sen ona ne bakıyorsun?" dedi Sergio, umursamaz gibi. Fakat ne kadar gururlu olduğunu ve şu an yalnızca kuyruğunu dik tutmaya çalıştığını biliyordum. "İstesem evin

tapusunu üzerime alırım, elimde ona karşı çok ciddi bir koz var, biliyorsun..." dedi.

"Evet, benimle ilgiliymiş, anladım..." dedim. Kaşlarım havalandı. "Benden neden sakladığını da anladım... Benim hayatımla mı tehdit ettin onu? Bir soru sormuşsun ve Bora'nın cevabı *hayır*mış... Ne o soru? *Nazlı'nın ölmesini ister misin*, mi?"

"Saçmalama, öyle bir şey değil..." dedi, kısık bir sesle.

"O soru ne Sergio?" diye sordum, sert bir ifadeyle. Sergio'nun bakışları Bora'ya çevrildiğinde, ben de Bora'ya baktım. Kara gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Yeniden Sergio'ya döndüm. "Ben senin, benim kardeşim olduğunu ve bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum... Bora'nın neye inandığı umurumda değil. Ama o soru ne, bunu bilmiyorum. Ve şimdi öğrenmek istiyorum..."

"Bu onunla benim aramda..." dedi Sergio.

"Peki," dedim. Başımı da *tamam* der gibi sallamıştım. "O zaman sen de beni onunla beraber ararsın..." Sergio'nun gözleri kısıldı. "Kaç saat sürer izimi hepinize kaybettirmem?" Dudakları itiraz eder gibi aralandığında, "Boston'dayız ve elim kolum bağlı. Başlangıç noktam Langley olduğunda, beni hanginiz bulabilirsiniz?" diye sordum, ciddi bir tavırla.

"Hiçbirimiz," dedi Sergio. Bora, şaşkınlıkla Sergio'ya dönmüştü çünkü bu cevabı duymayı beklemiyordu. Sergio ise gözlerini gözlerimden ayırmıyordu çünkü beni çok iyi tanıyordu. "Sen yine kabanını kontrol et tabii... İçinden GPS falan çıkmasın," dedi, gülmeye çalışarak.

Fakat ben gülmüyordum. "Söylüyor musun, söylemiyor musun?" diye sordum.

Sergio'nun bakışları birkaç saniyeliğine Bora ile birleşti ve sıkıntılı bir nefes verdi. "*Mehmet Şahindağ'a yem olmasını ister misin?*" dedi, düz bir ifadeyle. Gözlerimin içine pişmanlıkla bakıyordu. "Özür dilerim Nina," dedi.

"Daha yaratıcı bir yalan bul," dedim. Kollarımı bağladım. "Bunu yemedim."

"Olan bu, istersen fotoğrafları göstersin Kara?" dedi.

"Attım," dedi Bora, hiç düşünmeden. Bakışlarım yeniden ona çevrildi. "Durmuyor fotoğraflar."

Kaşlarım hayretle havalanırken, yüzüme alaylı bir gülümseme yayılmıştı. "Sen Aydın?" dedim, merakla. "Sen de bir yalan bırak ortaya?"

"Kara'ya fotoğraf geldiğini yeni öğrendim yenge," dedi Aydın. Güldüm. Güzel bir yalandı.

"İki taneymiş hem de!" dedim, başımı iki yana sallayarak. "Bora'nın *hayır* cevabı vereceği ve ikinizin de benim duymamı istemeyeceğiniz soru ne olabilir? Çözerim elbet... Yalnız başıma, herkesten uzakta, fazlaca vaktim olacak..." dedim.

"Seni sevdiğimi öğrenmiş," dedi Bora. Bakışlarım ona çevrildi. "Nereden bilmiyorum... Fotoğrafın arkasına, *'Bunu ona da söylememi ister misin?'* yazmış. Cevabı *hayır*dı. Bunu öğrenmeni istemezdim. Çünkü senin de düşündüğün gibi... Zamanında sevmedim. İş işten geçince sevmemin hiçbir anlamı olmayacaktı."

"Bunu bana söyledin, neden bunu duymamdan korkasın?" dedim, şaşkınlıkla.

"Sana artık içimde tutamadığım için söyledim," dedi. Gözlerinde hiçbir ifade yoktu. "Fakat bilmeni istemezdim aslında. Çünkü bil ya da bilme... Sonucu değiştirmeyecek."

Sergio'ya döndüm. Yüzüne yayılan şaşkınlık, görülmeye değerdi. "Neye şaşırdın? Beni sevdiğini bana söylemesine mi?" diye sordum. Derin bir *of* çektim. "Kozun boşa çıktı, desene..."

"Öyle," dedi Sergio. Yalan söylüyordu. Bora, Aydın ve Gökhan'la konuşurken, Sergio'nun isterse kendisini mahvedebileceğini ama bunu yapmadığını söylerken, Bora zaten bana beni sevdiğini söylemişti. "Gideyim ben, Langley'de görüşürüz." Sergio, birkaç saniyeliğine dudağını dişlediğinde, durumun kurtarıldığını sandığı için rahatladığını anlamıştım. "Herhangi bir şey olursa ararsın."

"Seninle geleceğimi söyledim," dedim.

"İzin vermez Nina, kavga etmek istemiyorum!" dedi Sergio, sertçe.

"Ondan izin istemiyorum!" dedim. Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Ben Sergio ile gidiyorum!"

"Özür dilerim Çınar," dedi Bora. Sergio aniden Bora'ya dönmüş ve ona bakakalmıştı. Aydın gibi. "Gitmek zorunda değilsin."

"Ben özür dilerim," dedi Sergio. Zorlukla yutkundu. "Sergio Morris'i öğrendiğinde ne kadar sinirleneceğini biliyordum... Alttan almam lazımdı." Derin bir nefes aldı. "Gerçekten gitmem gerek... Tarantula'yı görmeliyim. Sonra yine gelirim, oturur adam gibi konuşuruz."

"Eyvallah," dedi Bora. İkisi de bu konuşmayı zorunluluktan yapıyorlar ve beni eğliyorlardı, aynı çocuk eğler gibi. "Ne zaman istersen, senin evin sayılır."

"Eyvallah, sağ olasın..." dedi Sergio. Gülümsemeye çalıştı. "Sen de bana gel..." Bakışlarını bana çevirdi. "Gidebilir miyim artık?" diye sordu.

"Seni ben geçireyim," dedim ve elimi, kapıyı gösterir gibi uzattım. "Önden lütfen."

Sergio ile birlikte kapıya doğru yürüdük. Bahçeye çıktık ve dış kapıya ilerledik. "Bu adamlar İspanyolca bilmiyorlardır umarım," dedi mırıldanarak.

"Sen yine de kısık sesle konuş," dedim.

Bakışları beni buldu. "OCTO'dan sakın bahsetme," dedi.

"Ne anlattın?" diye sordum, merakla.

"Aslında, hiçbir şey..." dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Seni o evden çıkarttığımı anladı ama nasılını falan bilmiyor... Senaryo şöyle... Ben Meksika Kartelindenim. Tarantula da benim arkadaşım. Onun da güçlü bağlantıları var kendince. *Mafya* de geç. Sen liderin Mehmet olduğunu, ben kendimi ifşa ettim. İkimiz de silkelenmeliyiz yoksa Tarantula silkeleyecek..."

"Alp'in hayatı tehlikede... Ya da OCTO'nun," dedim. Sergio'nun gözleri kısıldı. "Alp gelmiş ama ben görmedim daha onu. Birisinin adamı olduğuna emin..."

"Ben ulaşırım ona... Benim adamım olduğunu söyle sen," dedi Sergio, hiç düşünmeden. "Hayatta kalmasını sağla. Sen gitme diye benden özür dilediğine göre, bunu da yapabilirsin. Seni çok seviyor. Ve kaybetmekten gerçekten korkuyor..."

"Bu her dediğimi yapacağı anlamına gelmiyor," dedim, keskin bir ifadeyle. "Sınırları olduğunu sen de biliyorsun..."

"Sen söz konusu olduğunda bir sınırı olduğuna inanmıyorum Nina," dedi Sergio. Gülümsedi. "Mehmet Şahindağ'ı bitirmek için yapıyoruz bunları. Ve o Kara'nın baş düşmanı. Onu koruyoruz. Unutma bunu..."

Derin bir nefes aldım. "Beni seviyor olması bir şeyi değiştirmiyor Sergio," dedim, ciddi bir ifadeyle. "Boşanma davası açacak..."

"Mehmet Şahindağ ölmeden açamaz. Bu CIA'e ve İstihbarat'a karşı gelmek olur... Her şeyin bitmesini beklemek zorunda..." dedi.

"Her şey bittiğinde boşanacağız işte, ne fark eder?" dedim.

"Bu işin romantik tarafı," dedi gülümseyerek. "Sizin meseleniz olan tarafı." Kaşlarım çatıldı. "En azından bizim için önemli olan şimdi, Mehmet yaşarkenki hali... Her şey bittikten sonrası başka bir konu. Sizin konunuz. Ve klişe fakat gerçek... Boşananlar da hala aşık, o yüzden kağıt üstünde ne olduğunuzun pek bir önemi yok bana kalırsa..."

"Neyse, git artık..." dedim, ciddileşerek. "Ben de gidip biraz uzanayım."

"Ondan kaçma Nina," dedi Sergio, buruk bir ifadeyle. "Sana bir şey olacak diye ödü kopuyor. İyi olmadığının farkında... Sana yardımcı olmak istiyor. Ama izin vermiyorsun. Sana yaklaşamıyor. Çünkü senin peşinden koşmaya kalkarsa, senin tümden kaçacağını ve seni kaybedeceğini biliyor. Tamam, ben senin dostunum... Ama o da sevdiğin adam."

"Canın tokat istiyor galiba?" dedim, kaşlarımı çatarak. "Hiçbir bok bildiğin yok muhtemelen. Git başımdan. Fazla

maruz kaldım sana!" Sergio güldü. Beni kendine çekerek bana sımsıkı sarıldı. "Seni seviyorum ve artık bunu söylerken, birisi duyacak mı diye korkmayacağım!" dedi. Kahkaha attı. "Rahatladım," dedi.

"Gerizekalı!" dedim, mutsuz bir tavırla. Ona arkamı döndüm ve bahçe kapısına ilerledim. İçeriye girmeden, Sergio'ya kızgın son bir bakış atmıştım.

Eve girdiğimde, kulaklarımı tekrar Bora'nın sesi doldurdu: "Ne yapsaydım amına koyayım?" Bağırmıyordu ama sesi yüksekti. "Tükendim artık! Yetemiyorum! Hiçbir şeye yetemiyorum! Yine kayıplar vermeye başladık! Nazlı'nın halini görmedin mi?! Bir kere daha onun izini kaybetmeyeceğim Aydın!"

"Kara tamam da herifin dostluğundan emin bile değiliz!" dedi Aydın, sıkıntıyla.

"N'apmamı bekliyorsun?!" dedi Bora. Salona girdim. Aydın ve Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Tamam, kapat konuyu!" dedi Bora. Derin bir nefes aldı ve sesinin tınısını normale düşürerek, "Bir şeyler yemen lazım..." dedi.

Kaşlarımı çattım. "Konuşmak istemeyecek misin?" diye sordum, merakla.

"Aydın Demir," dedi Gökhan, salona girerken. "Biz otele geçelim, bir sorun varmış..."

"Olur," dedi Aydın.

"Bizi yalnız bırakmanıza gerek yok," dedim çıkışarak. Gökhan'ın durgun bakışları beni bulsa da Aydın çoktan salondan çıkmaya yeltenmişti. "Sonuçta size de yalan söyledim... En azından açıklasaydım."

"Çınar Akbulut'la neden ve nasıl tanıştığın beni ilgilendirmiyor Naz," dedi Gökhan. Başını iki yana sallarken gülümsedi. "Ama o adamla beraber bir buçuk aydır bize oynamana... Evet bozuldum. Fakat bir açıklama yapmak zorunda değilsin. En azından bana..."

Ters bir ifadeyle, "Sen de bana oynamıştın aylarca, hatırlamıyorsun galiba?" dedim.

Gökhan'ın yüzüne derin bir keder yayılırken, bakışları Bora'yla benim aramda mekik dokuyordu. "Çok iyi hatırlıyorum..." dedi. Başını tekrar iki yana salladı. "Hepimiz ayrı ayrı çok iyi oyuncularız. Sahtelikten ölüyoruz... Hepimiz!" Kendine de kızar gibiydi. "Söz konusu kötü bir eylemse, yalansa dolansa, nedenler çok önemlidir ama... Neyse... Sabah olacak zaten, otelde kalırız biz." Arkasını döndü ve salondan çıktı. Aydın da Bora'nın sessiz onayıyla, Gökhan'ı takip etmişti.

"Makarna pişmişti..." dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. Gözlerinden hiçbir şey okumam mümkün değildi. "Dışarıdan da bir şeyler söyleyebilirim ama eğer istersen... Belki çorba?"

"Bora, hiçbir şey olmamış gibi mi davranacağız gerçekten?" diye sordum, isyan eder gibi.

"Sindirmeme izin ver," dedi. Bana arkasını döndü ve mutfağa doğru ilerledi. "Ben de çorba yapabilirim."

Hızlı adımlarla yanına yaklaştım. "Sıcağı sıcağınayken konu, konuşalım..."

"Kötü bir şeymiş kandırılmak," dedi mırıldanarak. "Sevdiğin birisi tarafından kandırılmak..."

"Ben seni kandırmadım!" dedim, itiraz edercesine. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Benim amacım sana oyun oynamak falan değildi. Sergio ilk kez senin karşına çıktığında, 8 Kasım'da yani... Ben de en az senin kadar rahatsız oldum! Senin seviyene indim fakat ben bu riyakarlığı bile isteye yapmadım! Hak etmediğin için değil, ben böyle bir insan olmayı yediremediğim için..."

Bora'nın ifadesiz, kapkara bakışları gözlerimi buldu. "Ama sürdürdün," dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bana söyleyebilirdin ama sen, sürdürmeyi seçtin... Herif beni tehdit etti, benimle egosu üzerinden konuştu, sen sessizce izledin..."

"Sessizce izledim mi?!" diye sordum, şaşkınlıkla. Başımı iki yana salladım. "Hiçbir zorunluluğum olmamasına rağmen seni savundum ben ona! Hem senin yanında hem de sen

yokken! Senin safında olduğumu düşündü ama hayır! Adaletsizdi yaşadığın! Mehmet'in lider olduğunu bilmiyordun! O ise biliyor ve bunun üzerinden, soyadını kullanarak sana kibirle yaklaşıyordu! Adil olanı yaptım! Bay Ortiz'e liderin Mehmet olduğunu söylediğimde, *kardeşim* dediğim insana da Tarantula'ya da ihanet ettim ben! Senin hayatın riske girmesin diye! Hayatını kurtarmak için de değil bak... Riske girmesin diye!"

"Ona *kardeşim* demen, başlı başına bana ihanet zaten Nazlı!" dedi Bora, sertçe. "Adamı evimden kovuyorum, *o giderse ben de giderim* diyorsun bana..."

"Yine aynı hataya düşüyorsun," dedim, sitemle. Bora'nın kabul etmez bakışlarına aldırmadan devam ettim: "Kişisel algılıyorsun her şeyi... Onun senin kuzenin olması benim umurumda bile değil. Aranızda ne geçtiği ile ilgilenmiyorum! Bana bir seçenek sundu. Mehmet Şahindağ'dan intikam almak isteyip istemediğimi sordu. Hayat amacı verdi. Çünkü sen bütün amaçlarımı elimden almıştın! Senin düşmanın değil Sergio. Hiçbir zaman seni düşman olarak görmedi, göremez! *Babam* dedim, değil mi? Babama da aynı tepkiyi verirdim! Sergio benim kardeşim ve onun benim hayatımdaki yerine saygı duymak zorundasın!"

"Ona güvenmiyorum," dedi. Yüzüne yorgun bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten kardeşliğinize de asla inanmıyorum... Sen kendine tutunacak bir dal aramışsın ve bulmuşsun belki, ama o herifin bir çıkarı vardır muhakkak!"

"Sergio benim tutunduğum dal falan değil!" dedim, yüksek çıkan bir sesle. Kaşlarım havalanmıştı. "İşine gelmediği zamanlarda o kadar düz bakıyorsun ki!"

Alaylı bir ifadeyle, "Ne yapayım? Kardeşliğinizin derinliğine mi ineyim?" dedi.

"Sadece arkadaşım, Bora!" dedim, net bir tavırla. "Dostum... Dertleşebildiğim, konuşabildiğim, hayatın devam ettiğini bana hatırlatan iki insandan birisi!"

"Kim diğeri, Annie mi?" diye sordu. Güldü. "Ne malum Sergio'nun ya da Annie'nin seni gerçekten Mehmet'e yem

etmeyeceği? Neye güveniyorsun? Nasıl güveniyorsun?" Muhtemelen Annie'nin öldü sandığı ablası olduğunu bilseydi, bu söyledikleri için özür dilerdi. "Ben güvenmiyorum!"

"Sana bir şey kanıtlamayacağım," dedim.

Mutfak dolabına ilerledim ve bir tabak çıkardım. Tabağa makarna koyduğum sırada Bora, "Ama ben kanıtlayacağım Nazlı," dedi. Yüzümü ona çevirdiğimde, gözlerimde kavurucu bir merak vardı. "Sergio'nun gerçekten seni kardeşi olarak görüp görmediğini anlayacağız..."

"Ne yapacaksın?!" dedim, inanmaz bir tavırla. "Bora, elinde seni mahvedebileceğini düşündüğün bir koz var... Biliyorsun yemediğimi değil mi? Sen bana beni sevdiğini söyledikten sonra, dün akşam, Aydın'a söyledin bunu! Yani koz hala koz... Sergio yedim sandı ama koz hala koz!"

Bora'nın yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. "Sana kendimle ilgili bir şey söyleyeyim mi Nazlı?" diye sordu. Çekmeceden çatal ve bıçak çıkarttı. Birkaç adım atarak, aramızdaki mesafeyi kapattı. "Bazen, kendimden ben bile korkuyorum ve gözü kara bir adama dönüşüyorum..." Çatalla bıçağı tabağıma koydu ve bana daha da yaklaştı. "İnan bana bazen, ne kadar ileri gidebileceğimi ben bile bilmiyorum..." Nefesi, saçlarımın arasından geçip kulağımı yalıyordu. "Sınırlarım aşıldığında özellikle... Karşımdaki kim olursa olsun... Tanımam, ezer geçerim gibi..." Yutkunurken zorlanmıştım. "Bu hayatta en çok belki de, benim sevgime güvenmemek lazım... Zira ben, sırf seni öldürmek istiyor diye, Gökhan'ı vurmuş adamım... Bir gün, öldürebilirim de!" Geri çekildi ve gözlerimin içine baktı; bakışlarındaki bu ifadeyi tanıyordum.

"Begüm dışında herkesi öldürme potansiyelin var, evet..." Sesimin pürüzsüz çıkması için, olağan dışı bir mücadele vermiştim.

Soğuk bir şekilde gülümsediğinde, ürperdiğimi hissettim. "Kafam atarsa, onun da gözünün yaşına bakmam..." dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "İnan bana öyle şeyler yaşadım ki şu üç senede, kardeş sevgisi de bir yere kadar..." dedi. Kaşları

havalandı. "O yüzden, hiçbir zaman bağ kurmadığım bir kuzenin, gelmişini geçmişini pek umursamam. Kozmuş, tehditmiş... Kafamın atmasına bakar Nazlı..."

Kelimeler Bora'nın dudakları arasından dökülürken, sanki buna benzer şeyleri Sergio ile metro önünde konuşan ben değilmişim gibi, ürkmüştüm. Gökhan haklıydı; Bora, ablasının yaşadığını öğrendiğinde, Gökhan'ı gerçekten öldürebilirdi. Gözlerinde yalnızca Gökhan'ın değil, herkesin ölümünü görmüştüm. Sanki bir gün herkesi öldürüp kendi kafasına sıkacak gibi bakıyordu; çıldırmış gibi.

"Mehmet Şahindağ, bazı adamların sevgisinin tehlikeli olduğunu söylerken, yanılmamış yani!" dedim, sarkastik bir tavırla. Tabağımı aldım ve salona ilerledim. "Bence sen kimseyi sevmemelisin! Issız bir adaya falan mı yerleşsen, herkesten uzağa..."

"Bence benim sevdiğim insanlar ayaklarını denk almalı," dedi. Benim tavrıma tezat derecede, ciddiydi. Karşımdaki sandalyeye oturdu. "Benden mesela, bir şeyler saklamamalı!"

Alaylı bir kahkaha attım. "Neyse ki unutkan bir insanım, üstelik tescilli!" dedim. Bora yüzüme en az bir heykel kadar donuk bir şekilde bakıyordu. "Yapma Bora!" dedim, göz devirerek. "Beni öldürmenden korkmuyorum. Beni *öldürmezsin öldüremezsin* faslına girmiyorum bile bak... Korkmuyorum! İstediğini yap! Elinden geleni ardına koyma!"

"Peki biz hep başa mı döneceğiz?" diye sordu, meraksız bir tavırla. "Yani ben seni hep sevdiklerinle mi tehdit etmek zorunda kalacağım?"

"Ben de ne uslanmaz arlanmaz bir kimseyim!" dedim, gülerek. "Habire birilerini seviyorum!" Makarnadan bir çatal aldım. "John'u öldürmekle tehdit etsene beni..." Bora şaşkına uğrarken, ben daha çok gülümsedim. "Aptal mıymışım ben ya, yiyormuşum blöflerini... Bence sen geçmişte de kimseye zarar vermezdin de ben kandım durdum."

"Hadi bir de bana, benim iyi birisi olduğumu söyle?" dedi, hayrete düşmüş gibi. "Kötü birisi değilsin falan de?"

"Olmayabilirsin. Zira bu gece, Tarantula ile empati yaptığına şahit oldum! Gerçekten sana yakında *iyilik meleği* ödülü falan verecekler, az kaldı..." dedim, gülerken.

"O başka Nazlı," dedi, ciddiyetle. Gözlerimi devirdim. "Anlamıyorsun. Anlayamıyorsun. Kardeşin kardeşi bıçaklamasını ama dönüp kucaklayamadan o kardeşi kaybetmesinin ne demek olduğunu bilemiyorsun. Ve inan bana, iyi ki bilemiyorsun. Bunun hissi çok kötü. O herif, kendi abisini koruyamadığını dile getirip, vicdan azabı içinde kıvranırken, ben onda kendimi gördüm. Bunun ne demek olduğunu bilmediğin için şanslısın... Hani senin bu hayatta en çok istediğin şey bir kardeşin olması ya... Eğer senin bir kardeşin olsaydı, çoktan Mehmet tarafından öldürülmüştü. Sen, kardeşin Mehmet tarafından öldürülmediği için çok şanslısın! Bu senin şansın!"

"Anıl öldü!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Mehmet tarafından öldürüldü."

"Anıl senin hiçbir zaman kardeşin olmadı!" dedi, buz gibi bir ifadeyle. Bora'nın bakışları soluğumu kesiyordu. İçime derin bir nefes sığdırmaya çalıştım. "Öpüşmeyi ve belki de fazlasını arzuladığın birisinden kardeşim diye bahsetmeyeceksin herhalde?"

"Bir zamanlar," dedim, düzeltmek ister gibi.

"Ne fark eder Nazlı?" diye sordu, göz kırparak. "Öldüğünde sana aşıktı o adam."

"Neyse ki öldüğü için, *herif* değil *adam* olarak anılıyor, tarafınca..." dedim, imayla.

Bora'nın yüzüne soğuk bir gülümseme yayıldı. "Ölüm, birçok şeyin üstünde işte... Bu yüzden örümcek adamı anlıyorum. Onu anlıyor olmaktan nefret ediyorum, orası başka. Ama anlıyorum. Haklıyı haksızı bilmem ama abisiyle bir davası varmış. Ve bu davanın sonunu getiremedi. Neden? Çünkü abisi öldü. Sen sanıyorsun ki, abisine zarar verdiği için hiç üzülmüyor, hiç canı yanmıyor... En çok onun canı yanıyor Nazlı. En çok onun. İşte sen tam olarak bunu anlamıyorsun. Beraber büyümüşler, beraber oynamışlar aynı

evin içinde, beraber hayal kurmuşlar, arkadaş olmuşlar! Senin Anıl'dan başka, ki ona aşık olmuşsun, böyle kaç insan oldu hayatında?"

"Sen oturup Tarantula ile sohbet mi ettin?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Profesör ile ettim," dedi Bora. Yüzüme yayılan şaşkınlığı umursamadan devam etti: "Profesör kardeşini çok seviyordu. Seni, ondan korumamı istedi fakat nedeni hakkında bilgi veremeyecek kadar kardeşine düşkündü. Belki o farkında değildi ama örümcek adamın yüzünde gördüm ki, sevgisi karşılıksız değildi. Kardeşlik için kan bağı gerekmez ama yaşanmışlıklar önemlidir. Elini vicdanına koy ve bana cevap ver. Eren ölse ne hissedersin?" Kaşlarım çatılırken, dudaklarımın kıpırdamadığını hissettim. "Ben söyleyeyim. Begüm, ablamın ölümüyle ne hissettiyse onu. Saf nefret. Ölüm, senin için yaşananları sıfırlayan bir şey değil. Bazı insanlar da böyledir. Gökhan da böyle, senin gibi, yadırgamıyorum. Yargılamıyorum da. Ama sen, her ne olursa olsun, abisini kaybeden o herifin acısına saygı duymak zorundasın, maalesef... Maalesef çünkü, sana bunu dediğim için kendimden nefret ediyorum."

"Kardeşim dediğim çok insanı kaybettim," dedim sessizce. Bora başını iki yana salladı. "Ölmediler ama kaybettim!" dedim, direterek.

"Arkadaşlarındı onlar senin, hiçbir zaman, hiçbirini gerçekten *kardeşin* gibi görmedin Nazlı..." dedi, sakince. Bir cevap vermek istesem de dudaklarım aralanmadı. "Eren'in ya da Hande'nin hayatındaki yeri *kardeş* miydi gerçekten?" diye sordu. Düşünmek istemediğim ya da yüzleşmek istemediğim şeyleri dan dan dan suratıma çarpması beni sinir etse de bunu kötü niyetle yapmadığını biliyordum. "İstanbul'da senin bir tane kardeşin vardı..." dedi, kendinden emin bir tavırla.

Buz gibi bir sesle, "Begüm," dedim.

"O da sadece kendine hayrı olan bir insan, bencil. Onun kimseye faydası yoktu o dönem. Benim eserim bu. Gurur

duymuyorum ama bu sayede hayatta kaldı. Bazen kızsam da doğru olan buydu..." dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Sevgi dolu bir insansın sen Nazlı. Seviyorsun insanları. Yaşadıklarını küçümsemiyorum, yediğin kazıkları yok saymıyorum. Profesörü çok sevdiğini biliyorum. Acın çok büyük, görüyorum. Profesör'ün neyin olduğu önemli değil ve çok fazla kayıp verdin, anlıyorum. Ama sen vicdan azabı çekmiyorsun. Çekmemelisin de. Sen, muhtemelen hiç kimseye, ölse *ah* diyeceğin bir kötülük yapmamışsındır da. Örümcek adam yapmış. Sen söyledin Elisa üzerinden yaptığı en son şeyi, yüzüne. Ben de oradaydım. Ve ömür boyu da kendisini affetmeyecek zaten. Sadece abisine bunu yaptı diye değil. İlişkilerinin bir de şu boyutu var: Örümcek adam, annesiyle babasından da utanacak artık, onların yaşasalardı kendisine neler diyeceklerini düşünecek. Bu yüzden kardeşini bıçaklayıp kucaklayamamak çok ağır. Bu yüzden, bazı yaraları deşmemek gerekiyor."

Zaten bildiğim şeyin ne kadar derin olduğunu sanki ilk kez fark ediyordum. "Tüm bunlar, Beyza öldü diye, değil mi?" diye sordum, merakla. Bora'nın gözleri kısıldı. "Hayata o günden sonra bambaşka bakıyorsun, değil mi?"

"Kardeşin yeri dolmuyor," dedi. Derin bir nefes alırken gülümsemeye çalıştı. "O gün benim içime bir taş oturdu ve o taş bir milim kıpırdamıyor..." Gözlerimin dolduğunu hissettim. "Annem öldü benim, annem..." dedi, zorlukla. "Ama benim telefonumda hala Beyza'nın numarası kayıtlı. Aradığımda, aradığım numaranın kullanılmadığını söylüyor. Vicdanım sızlıyor. Elinden tutmadığım, peşinden gitmediğim, *dön abla* demediğim için her gün bir kere daha pişman oluyorum. Ablam bana emanetti. Ve ben annemin emanetine sahip çıkamadım. Bu kavgam ölünceye dek bitmez benim."

Benim de Bora'dan bir farkım yoktu. Vicdanım sızlıyor, birkaç damla yaşa bedelleniyor ve gözlerimden akıyordu. "Begüm'le ablalığı öğrendim ben," dedim yavaşça. Bora gözlerini kırpmadan yüzüme bakıyordu. "Sen kendine hayrı

yoktu, sana faydası olmadı diye düşünsen de, o da kendince kardeş oldu bana, en zor günlerimde..." Gözlerimden akan yaşları sildim. "Sergio ise bir abi, Annie ise bir abla..." Gülümsedim. "Ben Begüm'ü suçlamıyorum çünkü o öyle birisi ve o olmasa dayanamazdım yaşadığım esarete. Ve Sergio ile Annie olmasa da geride kalan üç yıl geçmezdi." Sıkıntılı bir nefes verdiğimde, Bora'nın ablasını çalmış gibi hissetmiştim. "Ayrıca... Senin kötülüğünle de iyiliğinle de ilgilenmiyorum." Bora'ya kinayeli bir bakış atıp gözlerimi tabağıma diktim. "Ben sadece yorgunum ve Mehmet Şahindağ'a karşı olan dışındaki hiçbir savaşın bir tarafı olmak istemiyorum..."

"Biz tek taraftık, sen ve ben..." dedi. Makarna tanelerinin boğazıma düğümlendiğini hissettim. "Seni korumak için *kardeşim* dediğim adamı vurmuştum ben... Arzu ettiğin yeni hayatı ben de sağlayabilirdim sana... Ya Çınar sana zarar verseydi?"

"Ölürdüm?" dedim, *ne var bunda* der gibi. "Bora ben senden nefret ettim. Seni müebbet yemen gereken, hapse gönderdim. Elim kolum bağlı oturup, seni mi bekleyecektim?! Neden? Beni sen kurtar diye mi?"

"Kurtulmuştun zaten Nazlı," dedi, buruk bir şekilde. "Dediğin gibi... Beni müebbete gönderiyordun... Sana mı kaldı Mehmet Şahindağ'dan intikam almak?! Ne intikamı?! Anıl geri mi gelecek?! Veya annen? Baban? İntikam ne Nazlı?!"

Ters bir tavırla, "Sen de intikam peşinde koşmuyor musun?!" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Benim derdim bambaşka..." dedi. İçine derin bir nefes çekti. "İnan bana Mehmet Şahindağ'ın yaşaması senin için bir tehdit olmasa, umurumda bile olmazdı! Dönerdim Türkiye'ye ben... Kapanmamış bir hesabımız var, doğru... Fakat hiçbir zaman intikam peşinde koşan birisi olmadım ben..."

"Derdin ne?" diye sordum, merakla. Bakışları bir yere kadar gittiğini ve oradan çıkıp geri gelemediğini

düşündürüyordu. "Nasıl bir derdin var onunla, intikam almaktan başka?"

"Herkesin derdi kendine," dedi, sıcacık bir şekilde gülümseyerek. Sürahiye uzandı ve bardağa su doldurdu. "Siz bana her şeyi anlatıyor musunuz da, benim de bir şeyler anlatmamı bekliyorsunuz küçük hanım?"

"Benim niyetim iyi!" dedim, kaşlarımı çatarak.

"Senin her şeyin iyi..." dedi. Konu buraya nasıl gelmişti? Bir eli yanağına gitti ve sakalını kaşıdı. "Hadi ye, soğumasın daha fazla..."

"Bana Sergio'ya zarar vermeyeceğine söz ver," dedim. Çatalı tabağın kenarına bıraktım. "Ona değer veriyorum... Bana söz ver..."

Başını iki yana salladı. "Tutamayacağım sözler veremem Nazlı," dedi.

"Onu da kaybedemem," dedim. Gözlerimin yeniden dolmasını engelleyememiştim. "Benden çok insan aldı hayat... Onu da kaybetmek istemiyorum."

"Asıl sen düz bakıyorsun," dedi, yavan bir tebessümle. "Gökhan'ı vurdum... *Kardeşim* dediğim adamı... Sen? Eren'in arkasından iş çevirmemi izledin. Hande'nin... Anıl'ın... Sıfatları n'olursa olsun, hepsini ayrı ayrı çok seviyordun. Beni ölesiye severken, beni vurdun sen... Polise şikayet ettin... Tüm bunlar bir şey ifade etmiyor mu senin için?"

Gözlerimden birkaç damla yaş aktı. "Ne bu? *Herkes öldürür sevdiğini...* deme şeklin mi?"

"Sana bu hayatta, şartlar ne olursa olsun asla zarar vermeyecek, seni canı pahasına koruyacak, söz konusu kim olursa olsun seni riske atma ihtimali asla olmayan... Tek bir insan biliyorum Nazlı," dedi. Gözleri gözlerime sanki mühürlendi, bir daha ayrılmayacakmış gibi. "Kimsenin içini, kendimden daha iyi bilemem..."

"Sen kardeşin için beni harcadın!" dedim, sitemle. Gözlerimden akan yaşları sildim. "Gerçekten bence asıl sen bir psikoloğa görünmelisin!"

"Birlikte gidelim?" dedi, sanki bunu bekler gibi. "İkimiz de gidelim?"

"Oldu!" dedim, burnumu çekerken. Birkaç yudum aldığı su bardağına uzandım. "Çift terapisine de başlarız istersen! Evliliğimizi kurtarırız!"

"Çok isterim," dedi. Suyu kafama diktim. "Bunu yapalım..."

"Ya manyak mısın sen?!" diye bağırdım. Bardağı sertçe masaya koydum. "Boşanma protokolü hazırlatıp imzalıyorsun, bir de evliliğimizi kurtarmaktan mı bahsediyorsun?!"

"Onu sen istediğin için hazırlattım..." dedi, adeta fısıldayarak. "Merkezde ben yokum, sen varsın. Her şey senin elinde Nazlı..." Bakışları şöminenin üzerindeki Chianti Sunflower tablosuna kaydı.

Birkaç saniye yüzüne bakakaldıktan sonra, "Beni seviyormuş gibi yaparken söylediklerinle... Sevdiğini söylediğinde söylediklerinin aynı olması... Çok ironik değil mi?" dedim. Bakışları bana çevrildi. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Deja vu yaşatmaya falan mı?"

"Ben sana hiç yalan söylemedim..." dedi. Ayağa kalktı. "Söylediğim her şeyde samimiydim..." Kaşlarım çatıldı. "Sana bir oyun oynadım, doğru. Fakat merkezde hep sen vardın, bu da doğru." Göz kırptı ve arkasını dönüp salondan çıktı.

♠

Sabah olmuş ve okyanusun üzeri aydınlanmıştı. Bora bu sefer benimle dışarıya çıkmamış, beni yalnız bırakmıştı. Fakat omuzlarıma battaniye koymayı yine de ihmal etmemişti. Sarılmamıştı. Sarılmaya cesaret edemeyeceğini biliyordum. Çünkü Anıl'ın öldüğü gün, o bedbaht nişan gününde, beni bahçeden uzaklaştırıp 8 numaralı odamıza çıkartmış ve orada bana sarılma gafletine düşmüştü. *"Çek ellerini benden!"* diye bağırsam da ne elleri ne kolları ne de bedeni, benden ayrılmamıştı. Kulağıma ne fısıldadığını o gün de dinlememiştim fakat nefesini hissetmek beni öfkelendirmişti. Anıl'ın ölümüne bir suçlu arıyordum ve Bora

bana sarılarak tüm okları kendine çekmişti. *"Sarılma bana kanlı ellerinle!"* diye haykırdığımı da hatırlıyordum. Ama Bora'yı benden ayıran, bu haykırışım değildi. Bacağımdaki silaha uzandığımı ve onu başıma dayadığımı anlamıştı.

İçinin dolu olduğunu bildiğim halde ve üstelik emniyet kilidini de açmıştım.

Gözlerinde gördüğüm ifadeyi unutmam mümkün değildi ve heybemdeki hiçbir kelimenin o ifadeyi karşılayamayacağını biliyordum. Şok. Dehşet. Korku. Endişe. Panik... Hiçbiri, Bora'nın zift rengi gözlerindeki ifadeyi açıklamaya yetmiyordu.

"Bırak." Dudaklarından dökülen tek bir kelimenin, yaşadığımız durumdaki sakilliği kulaklarımı tırmalamıştı.

"Sen öldürdün Anıl'ı!" diye bağırmıştım, öfkeyle. *"O kumarhaneye girdiğim günün Allah belasını versin! Senin teklifini kabul ettiğim için Allah beni kahretsin!"*

"Bırak."

"Sana, bana silah vermemeni söyledim!" diye bağırmıştım, var gücümle. *"Madem verdin... Madem öldü Anıl... Oyun bitti Bora Karabey! Ben kaybettim. Anıl kaybetti! Sen de kazanmayacaksın!"*

Kirpikleri titremiş, başı birazcık sağa eğilmiş ve yüzüme yalvarır gibi bakmaya başlamıştı. *"Nazlı, bırak o silahı elinden..."* Başımı kararlılıkla iki yana sallamıştım. *"Bırak Nazlı! N'olur bırak! Ne istersen yaparım! Bırak!"*

"N'apabilirsin ki?!" diye bir yakarış kopmuştu boğazımdan. *"Anıl'ı yaşatabilir misin ki?!"*

"Yaşatamam." Kapkara bakışları, gözlerimle tetik arasında gidip geliyordu. *"Bugün ve daha önce ölen kimseyi yaşatamam! Ben böyle olsun istemezdim! Özür dilerim! İzin ver, izin ver o silahı senden alayım Nazlı! Kendinde değilsin! Sakinleşmek zorundasın!"*

"Ne sanıyorsun sen beni?!" diye bağırdığımda, boğazım acımıştı. *"İnsanlar senin yüzünden ölecekler ve sen gelip bana sarılacak mısın?! Sen kimsin de beni sakinleştiriyorsun?! Mehmet Şahindağ'ın pisliğine beni*

bulaştıran sen değil misin?! Bana sakın o kanlı ellerinle dokunma! Bir daha bana dokunma!"

"Nazlı..."

Bana doğru bir adım atmaya kalktığı sırada, *"Dur orada!"* diye çığlık atmıştım. *"Yaklaşırsan basarım tetiğe! Daha evvel bastım! Daha evvel bastım ve sen de gördün! Keşke o gün ölseydin! Keşke ölseydin!"*

"Nazlı bırak o silahı!" Sesi, acizliğin en dibinden geliyor ve çaresizliği, delik deşik olmuş kalbimin cereyanına tutuluyordu.

"Merak ettiğim tek bir şey var," demiştim acıyla. Gözlerimden akan yaşlar görüş açımı bulanıklaştırıyorsa da aldırmamıştım. *"Değdi mi?"* Burnumu çektim. *"Bunca ölen, bunca acı, bunca kan kokusu... Değdi mi bana oyun oynamana? Dürüst ol ve bana cevap ver. Değdi mi?!"*

"Değdi..." dedi, bir itirafı gerçekleştirir gibi. Omuzlarım sarsılırken kulaklarıma inanamadığımı hissettim. Bu inkar anından Legolas geçip gitti ve ben bir kez daha bir dünya dolusu kötünün karşısında tek başıma kaldım. Namlu, Bora'ya dönerken, beynime komut veremediğimi fark ettim.

"Seni o gün öldürmeliydim!" dedim, kendimden emin bir tavırla. Bir şok anının içindeydim ve kendime de yabancıydım. *"Senin ölmen gerekiyor. Benim de. İkimizin de."*

"Öldür beni..." dedi, yalvarır gibi. *"Bu sefer öldür."*

Ölmek korkakların işiydi.

Gülümsedim. Bu gülümseme, bir deliliğin başlangıcının timsaliydi. Hem o andan önceki tüm gülümsemelerime benziyor hem de bu sefer başka olduğunu sergilemekten geri durmuyordu. *"Ölüm kolay olanı,"* dedim, kendimden emin bir şekilde. Silahın emniyetini kapattım ve silahı yere attım. *"İkimiz de ölmeyeceğiz. İkimizin de ölmesi gerekiyor ama ikimiz de ölmeyeceğiz..."* Yerdeki silaha amaçsızca bakıp, gözlerimi yeniden Bora'nın kapkara gözlerine çevirdim. *"Ve ikimiz de bugün ölmediğimize çok pişman*

olacağız. Yemin ederim. Seni yaşarken öldüreceğim. Ve ben de yaşarken, seninle öleceğim."

Bu bir meydan okumaydı ve fakat o anın Bora'da bırakacağı izleri ön gördüğüm söylenemezdi. Acı çeken insanın sözleri ciddiye alınmazsa da ben zalimlik etmiştim. Anıl'ın ölümüyle Bora'nın hiçbir ilgisi yoktu ama onu suçlamak, o an, kendimi suçlamaktan daha kolay gelmişti. Belki normal bir zamanda bana sarılmaya cesaret edebilirdi; aynı Mehmet Şahindağ beni dövdürttükten sonra sarıldığı gibi. Fakat bir vefatın ardından, üstelik Mehmet Şahindağ'ın sebep olduğu bir vefatın ardından, bana yaklaşmaya dahi cesaret etmesi mümkün değildi. Bana yaklaştığı takdirde, kendimi öldürmeye teşebbüs edecek kadar çıldıracağımı bir tek o biliyordu.

Emindim ki o an, hiçbir zaman unutamadığı anlardan birisiydi ve benim sesim kalbinde hep yankılanarak ona haksızlık etmeye devam edecekti.

Bora'nın kafasının içi onlarca soruyla doluydu. Bu sorulara yanıt bulabilmesi için, önce soruları ham hale getirip değerlendirmesi gerekecekti ve kuvvetle muhtemel, şu anda benden uzakta kalarak yaptığı şey, tam olarak da buydu. Kafasındaki sorulardan birisini yanıtlama işi bana düşmüştü; Alp'in, Sergio'nun adamı olduğunu söyleyecektim. Bu gerçek değildi ama yalan da değildi; sonuçta OCTO demek, Sergio demekti. Bora'ya, Alp'in Sergio'nun adamı olduğunu söylemek kolaydı fakat akabinde yaşanacakları engellemek kolay değildi. Alp, Kara'ya ihanet etmişti ve Bora onun niyetini muhakkak görmezden gelecekti. Ne anlatırsam anlatayım onu ikna etmem mümkün olmayacaktı.

Oturduğum yerden yavaşça kalktım ve battaniyeyi katlayarak elime aldım. Verandaya çıktığımda, kendime bir sigara yaktım. Battaniyeyi boş sandalyenin üzerine koydum ve Alp'in ölümünü nasıl engelleyebileceğimi düşünmeye koyuldum. Bora salonda yoktu fakat evin içinde bir yerlerde olduğuna emindim. Küçük adımlarla yatak odasına doğru ilerlerken, bu işi şimdi halledip halletmemeyi kafamda

tartmaya çalışıyordum. Eğer sonraya bırakırsam, Bora'nın Alp ile konuşma ihtimali vardı ve bunu benden öğrenmesi gerekiyordu. Yatak odasına girdim. Bora, eşofmanlarını giymiş ve yatağa uzanmıştı. Bakışları bana çevrilirken, hafifçe doğruldu.

"Uyuyacak mısın?" diye sordu. Eğer uyuyacağımı söylersem odadan çıkacaktı. Benden çekindiğini hissetmiştim. Sanki, nasıl davranması gerektiğine karar veremiyor ve ters bir tepki vermemden ölesiye korkuyordu.

"Duş alacağım, bak sen keyfine..." dedim. Aramızdaki göz temasına bir son vererek, banyoya yöneldim. Bora yeniden yatağa yerleştiğinde, yumuşak tavrımdan ötürü rahatladığını hissetmiştim. Belki de bir avazda söyleyip kurtulmalı ve sonrasına, vereceği tepkiye göre bakmalıydım. Alp'i Bora'nın yanına yerleştirmek ya da belki de zaten hali hazırda Bora'nın yanına yerleşmiş Alp'i kendi tarafına çekmek, Tarantula'nın dahiyane bir planıydı fakat sonrasını düşünmemiş olması canımı sıkıyordu. Alp'i harcayacak mıydı? Neden onu kurtarmak bana kalmıştı?

Bora'nın siyah bornozuna sarıldığımda, yine bornozun içinde kaybolmuştum. Kollarını kıvırdım ve saçlarımın suyunu, havluyla aldım. Derin bir nefes alıp kendimi Bora'yla karşılaşmaya hazırlarken, gözlerim aynadaki yansımama takılmıştı. Dövmemi açıkta bırakacak olmam, onu yumuşatır mıydı? Sanmıyordum. Banyodan çıktığımda, Bora'nın bakışları yeniden bana çevrilmişti ve benim yüzümde, abartılı bir gülümseme vardı. Bu gülümseme, Bora'nın gözlerinin kısılmasına sebep olmuştu.

"Bora," dedim, küçük bir kız çocuğu tonlamasıyla. Kaşlarını çattı. Yavaşça yatağa yaklaştım ve oturdum. Hafifçe doğrularak, sırtını yatak başlığına yasladı. Merakla yüzüme bakıyordu. "Senden bir şey isteyeceğim..." dedim, tatlı olmaya çalışarak.

"Belli ki kabul etmeyeceğim?" dedi, tedirgin bir ifadeyle. "Neden Türkçe konuşuyorsun sen?"

Bakışlarımı tavana diktim ve düşünür gibi, "Iııı..." dedim. Sesli bir nefes koyverdiğimde, gözlerimiz birleşmişti. "Kabul etmeyeceksin evet," dedim. Ayaklarımı yerden çekip, ona biraz daha yaklaştım ve dizlerimi kırarak, topuklarımın üzerine oturdum. "Bu aramızdaki şey... Yani partnerlik... Oyun... Her neyse, bitene kadar... Seninle beraber uyurum," dedim.

Kaşları havalandı. "Asla yapmayacağım bir şey belli ki," dedi, bir tespit yaparcasına. Derin bir nefes aldı. "Pazarlık aşamasına geçtik... Çınar'ı korumaya çalışma... Karşılığında ne teklif edersen et... Kabul etmem söz konusu bile değil."

"Konu Çınar değil," dedim, yumuşacık bir ifadeyle.

"Sergio da değil ama değil mi?" dedi, merakla. Güldüm. "Yani bir isim aldatmacası yapmıyorsun?"

"I-ıhh..."

Birkaç saniye yüzüme ne tepki vereceğini bilemez bir şekilde baktıktan sonra sıkıntıyla, "Boş kağıda imza atmam ben Nazlı," dedi. Ona daha da yaklaştım ve başımı göğsüne koydum. "Korkutuyorsun beni..." dedi, ifadesiz bir şekilde. Kollarımı karnına sardım. "Nazlı?" dedi, sorar gibi.

"Sarıl bana..." dedim.

"Neden?" diye sordu. Fakat cevabıyla ilgilenmiyor olsa gerek, kollarını bana dolamış ve hatta saçlarımın arasında dudaklarını dolaştırmaya başlamıştı. Bunu özlediğini hareketlerinden anlıyordum ve kısa bir süre tadını çıkarmasını bekledim. Bu anın tadını çıkartan yalnızca o değildi.

"Alp'i öldürme..." diye mırıldandım. Bedenime sardığı kollarının kaskatı kesildiğini hissettim. "Çünkü o Sergio'nun adamı..." diye mırıldandım. Kollarımı, belinden kurtarmak istedi fakat ben o kalkmasın diye ona daha sıkı sarılmıştım. "Çok özlemişim sana sarılmayı!" dedim, telaşla.

"Bırak Nazlı," dedi, dişlerinin arasından tıslar gibi. Öfkesi onu daha da güçlendirmişti fakat ben gücünü görmezden gelerek, var gücümle ona öyle bir sarılıyordum ki benden kurtulamıyordu. "Canını yakacağım..." dedi. Ancak beni

dövmeye kalkması gerekirdi; aksi takdirde bir mengeneyle aynı görevi gören kollarımdan kurtulması mümkün değildi.

"Birlikte uyuyacağız bak... Bence bu harika bir fikir!" dedim, diretircesine. Tüm bedenine yayılan gerginliği hissediyordum fakat canımı yakmadan beni nasıl alt edeceğini bilemiyordu. Kalbi muhtemelen sinirden öyle bir çarpıyordu ki, onu nasıl gevşeteceğimi bilmiyordum. Bedenine sımsıkı sarıldığım için kaslarım zorlanıyordu ve muhtemelen bir noktada yorulacak ve kendimi serbest bırakacaktım. O da o noktada beni çok rahat alt edebilecekti; bunu bekliyordu. "Seni önemsiyorum..." dedim, dan diye. Hızlı alıp verdiği nefesinin bir an için kesildiğini düşünmüştüm. "Yalan söyledim. Sırf intikam almak için. Herkesten bir farkın olmadığını düşün diye..." Yavaşça içine çektiği nefesi duydum. "Hak etmiştin... Ayrıca seninle beraber olmam zayıflıktı. Bunu toplamak zorundaydım." Kollarımın kasılmaktan titrediğini hissettim. "Alp'i öldürme... Gerçekten seksen sekiz mi bilmiyorum. Saymadım. Belki çok, belki az... Umurumda da değil sayısı. Yoruldum. Kollarım yoruldu. Alp'i öldürmeyeceğini söyle!"

"Bırak, tamam..." dedi, fısıldayarak.

"Söz ver," dedim.

"Söz tamam!" dedi, bıkkın bir ifadeyle. Ellerini kolumun üzerine yerleştirdi. "Bırak..."

"Ölmekten beter etmek falan da yok?" dedim, sorar gibi.

"Nazlı tamam!" dedi, sertçe. "Kollarına yazık, bırak!" Kollarımı serbest bıraktığımda, sesli ve acı dolu bir nefes vermiştim. "Söylediğin doğru mu?" diye sordu, merak dolu bir tonlamayla. Göğsünden başımı kaldırdım ve kapkara gözlerine baktım. "Beni önemsediğin?"

"Doğru," dedim, sessizce. Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden gözlerinin içine baktım. "Duygularınla oynayacak değilim... Böyle bir konuda yalan söylemem. Ben sen değilim..."

"Taylor'a kur yaptığını gördüm?" dedi, hoşnutsuz bir tavırla.

Başımı iki yana salladım. "Sen neden kendini devamlı başkalarıyla bir tutuyorsun bilmiyorum ama komik oluyorsun..." dedim, ters bir tavırla. "Eğer gerçekten seni önemsemediğime inandıysan... Yılbaşında burada olmama rağmen inandıysan... Ya ben gerçekten başarılı bir oyuncuyum... Ya da sen beni ne zannediyorsun acaba?"

Kaşlarını çattı. "Saçmalama Nazlı," dedi.

"Niye, hain olduğumu düşündüğünde...yatağına sızabileceğimi ima etmiştin sonuçta. Şaşırmam hakkımda ne düşünürsen düşün... Belli ki senin gözünde, her şeyi yapabile-"

Dudakları dudaklarıma kapanarak lafları ağzıma tıkarken, beni geriye doğru ittirmişti ve başım yastıkla buluşmuştu. Sert fakat tutku dolu dillerimiz, birbirlerine söyleyemediklerinin acısını çıkarırcasına, bizi soluksuz bırakıyordu. Bergamot kokusu aklımı başımdan alır gibi ciğerlerime dolarken, an yavaşlıyor ve Bora'dan başka her şey netliğini kaybediyordu. Dudaklarım, nefes alabilme ümidiyle dudaklarından ayrıldığında, başımın döndüğünü hissettim.

Oldukça aksi çıkmasına çalıştığım bir sesle, "*Beraber uyuyacağız,* dedim! Bunu kastetmedim!" dedim. Kaşlarım çatılırken, dudaklarımın dudaklarına çarptığını hissetmiştim. "Sadece uyuyacağız!" Kulaklarımın duyduğu cümle, bana ait değil gibiydi çünkü ben onunla ilk tanıştığımda bile bu cümleyi kuracak bir kadın olmamıştım. "Öpüşmeyeceğiz! Fazlası da olmayacak! Böyle anlaşmadık!"

"Bu bir anlaşma konusu değil zaten," dedi yavaşça. Yüzünü benden biraz uzaklaştırdığında, gözleri gözlerime değmişti. Bakışları o kadar arzu doluydu ki, zorlukla yutkunmama sebep olmuştu. "İkimiz de birbirimizi istiyoruz..."

"Ben seni istemiyorum," dedim, itiraz dolu bir sesle. "Nereden bu kanıya vardın asla anlamadım!"

"*Bana beni sevdiğini söyle*, demiştim..." dedi. Sesi öyle derinden çıkıyordu, bakışları öyle büyüleyiciydi ki, beni

hipnoz etmesine ramak kalmıştı. "Zamanı geri alıp oradan mı devam etsek?" dedi.

"Geçtik orayı, olmaz..." dedim, fısıldayarak. Dudaklarını tekrar dudaklarıma yaklaştırdı ve tüy kadar hafif bir dokunuş bıraktı. "Seni seveceğime..." dedim fakat nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Onun dudakları ise çoktan boynuma ilerlemişti ve ben ciddi bir baskı altındaydım. "Seni sevmek yerine yapacak daha önemli işlerim var." Ne dediğimi ben de bilmiyordum. "Senden nefret ediyorum." Bu cümlenin artık benim dudaklarımda hiçbir hükmü olmadığını, dilimden çıksa bile ayağa düştüğünü anlamıştım. Hayatını kurtardığım Alp'i, bizzat kendim öldürecektim!

"İntikamını güzel aldın..." dedi, gözleri yeniden gözlerime değdiğinde. "İnandım çünkü..." Bir eli saçlarıma ulaştığında, kıpırdamadan kapkara okyanusu izliyordum. "Canım yandı... Gerçekten yandı. Çok yandı." Boğazıma düğümlenen, yanık çıkan sesiydi. "Senin gözlerin hiçbir zaman zümrüt yeşili olmadı... Sen hiçbir zaman herkes gibi birisi olmadın benim için. Olamazsın. Sadece o an, bana ihanet etmeni kaldıramadım. Hala kaldırabildiğim söylenemez ama bununla barıştım. Seni anlamaya çalıştım. Ve sanırım bunu başardım... Benim hatamdı. Senden bir hamle beklememek, verdiğin söze, yaptığımız ateşkese güvenmek benim hatamdı çünkü muhtemelen bunu yaparken, sen bile ne yaptığını bilmiyordun. O zaman da sadece intikam almak, kurtulmak, canımı yakmak istiyordun, geleceğimi... İçin soğur zannediyordun..." Alt dudağını ısırdı. "Soğumadı değil mi?" diye sordu. Başını iki yana sallarken, nefesini sesli verdi. "Ne beni hapse soktuğunu düşündüğünde ne de karşıma geçip önemsiz birisi olduğumu söylediğinde... Bana ne yaparsan yap için soğumaz... İntikam kimsenin içini soğutmaz Nazlı..."

"Soğumadı..." dedim, yavaşça. İçime konuşabilmek için zaman kazanmak ister gibi, derin bir nefes çektim. "Çünkü ben seni seviyordum. Seni polise şikayet ederken de... Önemsiz birisi olduğunu söylerken de..." Dudakları iki yana

kıvrılsa da bu mutlulukla dolu bir gülümseme değildi. "Nefret ediyorum senden... Bu yalan değil. Ama evet, seviyorum da bir yandan... Bu da yalan değil."

"Ve beni seviyor olman, artık seni mutlu eden bir şey değil..." dedi, karanlığın içindeki cılız bir ışığa razı gelemez gibi.

Başımı onu onaylarcasına sallarken, gözlerimi gözlerinden kaçırdım. "Senin beni sevmen de beni mutlu eden bir şey değil..." Şakağıma süzülen yaşı sildi. "Beni mutlu eden herhangi bir şey yok hatta..."

"Seni iyileştireceğim Nazlı," dedi. Gözlerimi kapattım. "Sende bıraktığım her bir yarayı iyileştireceğim..." Bunu bana değil, kendisine söylüyor gibiydi. "Seni iyileştirmeden ölmeyeceğim." Kapalı gözlerimi sımsıkı yumduğumda, şakaklarım yeniden ıslanmıştı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum... Ama yapacağım..." Dudakları şakağıma değdi. "Alp'e de Çınar'a da dokunmayacağım... Eğer istediğin buysa... Ya da başka istediğin ne varsa... Ne istersen, koşulsuz yapacağım."

"Bunlar beni iyileştirecek mi ki?" diye sordum, fısıldayarak. Başımı iki yana sallarken, gözlerimi açtım. "İyileştirmeye çalışmana gerek yok... Bunu sen yapamazsın..." Kapkara gözleri, derin bir kederle gözlerimin içindeydi. "Sen bir ağrı kesiciydin... Ve ben seni fazlasıyla tükettim... Sonra bir gün." Yutkunurken boğazım acımıştı. "Sonra bir gün," dedim yeniden. "Zehirlendim. Esas ağrı veren sen olmaya başladın... Uzun süre de dinmedi ağrılarım..." dedim. Elimi kalbime koyduğumda, yaşlar yanaklarıma boca olmuştu. "Çok ağrıdı. Çok uzun süre ağrıdı... Sonra da..." Burnumu çektim. "Sonra da hissetmemeye başladım..."

"Bunun ne demek olduğunu biliyorum," dedi acı çeker gibi. "İnan bana biliyorum..."

"O zaman uzak dur benden," dedim yalvarır gibi. Yanaklarıma akan yaşları silmem nafileydi çünkü yerine yenileri ekleniyordu. "Madem beni seviyorsun, madem o ağrının ve sonrasında gelen hissizliğin ne olduğunu

biliyorsun... Madem iyi olmamı istiyorsun... Uzak dur benden. Tekrar yapma. Bırak, sen benden uzaktayken ben iyiyim."

"Durdum senden uzak," dedi kısık bir sesle. "Ona da dayanamadın... Boston'a kaçtın geldin..."

"Çünkü o zaman da çok uzak durdun," dedim. Burnumu çektim. "Yokmuşum, sesim ulaşmıyormuş gibiydi sana... Yok mu gerçekten bunun bir ortası? Ya hep ya hiç mi yani... İnsan gibi diyaloğa giremiyor musun?!"

"Giremiyorum..." dedi, buruk bir ifadeyle. "Ya en yakınında ya da en uzağında olabilirim... Ortası canımı yakıyor..." Omuzlarım sarsılırken yanıma uzandı ve beni kendine çekti. "Bunu denersem, iyi olur musun?" diye sordu. Başımı göğsüne yaslamış ve dudaklarını saçlarıma bastırmıştı. "Çok uzak durmazsam... Ama çok yakın da durmazsam... İyi olur musun?"

"Bilmiyorum," dedim, kısık bir sesle. Bir süre hiçbir şey demeden ağlamaya devam ettim. "Ama yani bunu istiyorum... Savaşmayalım. Ama sevişmeyelim de... Sadece iki iyi arkadaş gibi olalım istiyorum. Birlikte çalıştığımız süre boyunca... Ateşkes yapalım yine mesela... Ama bu sefer sevişmeyelim, lütfen. Bunu istemiyorum. Bu ikimize de iyi gelmeyecek. Ama sana söz verdiğim için seninle uyuyacağım. Alp'i öldürmediğin için... Ama o kadar. Sen Türkiye'ye dönene kadar... Mehmet Şahindağ ölene kadar... Eski konuları açmayalım hiç. Birbirimizi zorlamayalım."

"Nazlı," dedi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Sen istiyorsan başkalarıyla beraber olabilirsin. Benimle olma. Döndüğünde de boşanırız..." dedim. Fakat bu dediğim benim canımı öyle acıtmıştı ki, gözlerimden akan yaşlar şiddetlenmişti. "İşleme koyarsın protokolü..."

"Kimseyle beraber olmam," dedi kısık bir sesle. Sanki canımı yakanın bu olduğunu hemen anlamış gibi. "Boşanma işini de... Daha sonra konuşuruz. Sen istediğinde açarsın davayı... Bir dava açılacaksa, sen açarsın..." Bir eli başıma ulaştığında, parmakları saçlarımın arasında dolaşmaya

başlamıştı. "Sen ne istersen yapacağım... İstemeye istemeye de olsa... Merkez sensin... Yalnızca sana zarar verecek bir şey yapmam ya da senin zarar görecek bir şey yapmana müsaade etmem. Ama bunun dışında, sen nasıl istersen öyle olacak. Sadece, ben de senden tek bir şey istiyorum..."

"Ne?" diye sordum.

"Lütfen... Lütfen benden bir şey saklama Nazlı..." dedi. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Küçük ya da büyük... Benden hiçbir şey saklama..."

"Buna söz veremem..." dedim. Elleri omuzlarımda dolaşmaya başlamıştı. "Üzgünüm... Fakat şunu bil, Sergio gerçekten kötü birisi değil... Hiç değil. O da kendince çaresiz... Kardeşini arıyor..."

"Ne kardeşi?" diye sorduğunda, gözlerine bakmamı ister gibi, benden biraz uzaklaşmıştı.

Göğsünden doğrulurken, iki elimle gözlerimi ovaladım. "Zamanında... Hayri Şahindağ, Sergio'nun babasına gitmiş, dayına..." Bora dikkatle beni dinliyordu. "Babanı öldürmek istediğini söylemiş... Ama dayın bunu kabul etmemiş... Ve Hayri Şahindağ, dayına büyük bir ceza kesmiş... Sergio'nun annesini kaçırmış, hamileyken üstelik..." Bora'nın yüzüne yayılan şaşkınlık, dudaklarının bir miktar açılmasına sebep olmuştu. "Bebek doğmuş ve Sergio'nun annesini serbest bırakmışlar... Bu olayı baban da duymuş tabii... Bebeği arayanlardan birisi de babanmış... Ve bebeği baban bulmuş... Ölü olarak."

"Kardeşini arıyor dedin?" diye sordu, dudaklarım kapanır kapanmaz.

"Evet," dedim, yavaşça. "Bebek aslında ölmemiş... Söylediği bu... Baban yalan söylemiş..."

Bora'nın kaşları havalanırken, ne diyeceğini bilemediğini gözlerinden okuyabiliyordum. "Nereden biliyorsun?" diye sordu fakat sanırım böyle bir şeyi babasından beklemiyor değildi.

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Mehmet Şahindağ, bir gün, dayına bir paket yollamış... Diş fırçası. DNA testi yaptırması için... Annenle baban öldükten sonra oluyor bu... Dayından, Begüm'ü öldürmesini istemiş..." Bora'nın içine sığdırmaya çalıştığı nefes başarılı olamamıştı. Ayağa kalktı ve odanın içinde hızlı birkaç adım atarak, okyanusa bakan pencereye ulaşıp, pencereyi açtı. "Dayın, çocuğu aramaya koyulmuş... Erkekmiş. Begüm'e zarar vermeyi ise aklının ucundan bile geçirmemiş Sergio'nun dediğine göre. Bulamamış... Dayın öldükten sonra ise Sergio kardeşini aramayı görev edinmiş kendisine. Annesine ve babasına borcu bu. Ölü ya da diri bulmak istiyor kardeşini..."

Bakışlarını bana çevirdi. "Mehmet biliyor yani bu çocuğun kim olduğunu?" diye sordu, merakla. "Kaç doğumlu bu çocuk?"

"Bilmiyorum," dedim. Derin bir nefes aldım. "Bu konuyu çok konuşmayız. Yani o konuşmak ister ama ben hep bu konudan kaçarım. Sormadım hiç kaç doğumlu olduğunu, çünkü kardeşini bulabileceğine ihtimal bile vermiyorum..."

Kaşlarını çatarak, "Niye?" diye sordu.

"Ben çok düşündüm bunu," dedim. *Bilmem* der gibi dudaklarım büzülmüştü. "Baban neden bu çocuğu ölü olarak göstersin ki? Sonuçta annenin yeğeni... Annen ve baban birbirlerini çok seviyorlarmış. Baban her şeye rağmen annenin ailesine saygı duyuyormuş. Babanın, annenin ailesinden birisine bunu yapacağına ihtimal vermiyoruz."

"Vermiyoruz?" dedi şaşkınlıkla. Ne diyeceğimi bilemez bir şekilde gözlerine bakıyordum. Annie'den bahsediyordum, bir aptal gibi. Üstelik bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

"İngilizce konuşsak olur mu?" diye sordum, bezmiş bir tonlamayla. "Bozulmuş Türkçem sadece kafa karıştırıyor!" Birkaç saniye gözlerinin içine baktıktan sonra, "Annenin günlüklerini okumuştum, Tarabya'daki evde..." dedim, İngilizce konuşarak. "Yani sana yazdığı bir defteri... Babanı sevdiği belliydi. Ayrıca Sergio, anneni çok kez görmüş, aksini

söylemiyor... Senden ya da Begüm'den de duymadım. Bunu yapacağını düşünmüyorum babanın."

"Peki DNA testi?" diye sordu.

"Neden Sergio'ya ait bir diş fırçası olmasın?" diye sordum. Derin bir nefes aldım. "Gençlik zamanları... Herhangi bir evde, otelde ya da...herhangi kullandığı bir fırça Mehmet'in eline geçmiş olabilir. Ve bunu Begüm'e zarar vermek için bir fırsat olarak kullanmış olabilir... Sonuç aynı sonuç çıkacak nasılsa... O zamanlar, kimsenin aklına, diş fırçasındaki DNA ile Sergio'nun DNA'sını karşılaştırtmak da gelmemiştir tabii. Umut sonuçta... Bu arada, çocuğun adı da Umut."

Tüm düşünceleri birbirine dolanmış gibiydi. "Bunu ona söyledin mi hiç?" diye sordu.

"Söylemedim," dedim. Başımı iki yana salladım. "Zayıf noktası... Mehmet Şahindağ'dan bunu öğrenmek için her şeyi yapabilir... Bunu benden duymayı kaldıramaz. Çünkü aptal bir adam değil ve bunu eminim ki o da düşünmüştür. Fakat buna inanmak istemeyecektir..."

"Ya yaşıyorsa peki kardeşi?" diye sordu. Sıkıntılı bir nefes koyuverdi ve bakışlarını yeniden pencereye çevirdi.

"Olabilir ama Mehmet Şahindağ hiçbir zaman kim olduğunu söylemeyedebilir..." dedim, düz bir sesle. "Boşuna bir çaba olabilir bu... Yine de şansını denemek istemesini anlıyorum... Kardeşini asla tanımıyor ama onu çok seviyor..."

"Araştıracağım," dedi Bora, kısık bir sesle. Bir süre hiçbir şey demedi. Daha sonra, "Nasıl bir babam varmış amına koyayım..." diye mırıldanarak, Türkçe konuşmaya başladı. "Öyle ki, *yapmaz benim babam* bile diyemiyorum... Kim bilir nasıl bir çıkarı vardı!"

"Nasıl araştıracaksın?" diye sordum, merakla.

"Bilmiyorum şu an..." dedi. Yüzünü bana döndü. "Sen uyu," dedi. Kolundaki saate baktı. "Ben dışarı çıkacağım." Cebinden telefonunu çıkarttı ve bir numarayı tuşlayıp kulağına götürdü. "Neredesiniz?" diye sordu. Kısa bir süre karşı tarafı dinledi. "Kaldır Gökhan'ı da... Geliyorum. Lobide

buluşalım." Telefonu kulağından çekerken gözleri yine bana değmişti. "Yalnız kalman sorun olur mu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Uykum var zaten."

"Sen uyanmadan dönerim ben," dedi. Yataktan kalktım ve yerdeki bavuluma ilerledim. Ben içinden kıyafet seçerken, Bora yanıma kadar gelip kafamdan öpmüştü. Oyalanmadan ya da başka bir şey söylemeden, hemen odadan çıktı.

♠

Aslında uyumam gerekiyordu ve fakat uykumun tümden kaçtığını hissediyordum. Bedenim her ne kadar anda kalmak istese de aklım ve kalbim, tümüyle 2017'nin Temmuz'una gitmişti. Her bir günün, bir önceki kadar sancılı ve pişmanlıkla geçtiği Temmuz ayının, diğerlerinden sıyrılarak bir yıldız gibi parlayan gününe... Ağustos'u neredeyse kucaklamaya yaklaştığımız, Temmuz'un son günlerinden birisine... Hem Bora'nın hem de benim zihnimde *ateşkes* olarak nitelendirilen o güne...

Gökhan, yürüyüş yapması fakat evden de çok uzaklaşmaması gerektiğini söylemişti. Bora ise, evde yatmaktan sıkıldığını, vücudunun hamlaştığını ve biraz hava almak istediğini ama artık bahçede aldığı havanın ona yetmediğini dile getiriyordu. Ölümden dönmüş olmayı kabul etmiyordu ve artık hareketlerinin öylesine yavaş olmadığını anlatıyordu. Bora'ya göre bunu Gökhan da görüyor olmalıydı ve akşama dışarı çıkacaktı. Dışarıda yemek yiyecekti, nefes alacaktı çünkü çok bunalmıştı. Ona hak veriyordum, hatta en çok ben hak veriyordum.

Bunalmanın ne olduğunu biliyordum. Sabahtan akşama kadar ya film izliyorduk, ya poker denemeleri yapıyorduk, ya kitap okuyorduk, ya bir şeyler yiyorduk ya da uyuyorduk. Gün içinde yaptığımız başka hiçbir şey yoktu ve ekseriyetle pencereden dışarıyı izliyorduk; belki de saatlerce. Bu hem Bora'yı hem de beni bunaltıyordu çünkü yaptığımız şey içinde bulunduğumuz coğrafyaya aykırıydı. Doğanın bizimle konuşmak istediğini hissediyordum fakat özgürce bunu yapmam mümkün değildi. Doğayla konuşamadığımız için

kendi aramızda konuşuyorduk ama bu da pek iç açıcı değildi. *"Yemek mi yesek?"* ya da *"Ne izlesek?"* kadar sığ bir muhabbet bizi esir almıştı ve izlediğimiz filmler de artık tatsızlaşmıştı.

Beni, onu vurduğum için öldüreceğini düşündüğüm andan sonra, ikimiz de birbirimizin içindeki duygulara karşı kör ve sağır olmuş gibiydik. Olanların farkındaydık ve fakat bilmezden gelmeyi seçiyorduk. Bu da kasılmamıza ve rahat hareket edememize yol açıyordu. Tedirgin ve bir o kadar da ne yapacağını bilemeyen insanlar gibiydik. İzlediğimiz filmin ortasında ben uyuyakaldığımda, filmi dondurması gerekip gerekmediğini bilemediğini söylemişti bir defasında. Bunu da anlıyordum çünkü ben de yemek hazır olduğunda uyuyorsa, onu uyandırmam gerekip gerekmediğini bilemiyordum.

Sanki ikimiz de kırılacak bir nesneydik ve birbirimize karşı dikkatli davranıyorduk.

İkimiz de pişmandık; ben onu vurduğum için, o beni kendisini vurma raddesine getirttiği için...

O akşam, Bora bildiğini okumuş ve dışarıya çıkmak için hazırlanmaya başlamıştı. Ben ise mutfağa yönelmiş ve kendime atıştıracak bir şeyler hazırlamaya başlamıştım. Sesimi duymuş olmalı ki mutfağa gelmiş ve sanki benim hür iradem varmışçasına, *"Sen benimle gelmeyecek misin?"* diye sormuştu. Bu aklımdan geçen ya da olmasına pek ihtimal verdiğim bir şey değildi ama sevinmiştim. İnsan görecektim. Bora, Gökhan, Aydın, Selim, Atıf, Özgür ve diğer adamlar dışında bir insan görecek olma fikri, beni mutlu etmişti. O akşam, hayattaki mutluluk beklentimin dipleri boylamaya başladığı zamanların belki de ilkiydi.

"Çakal sesleri duyabilirsin, korkma..." dedi, dışarıya çıktığımızda. Hava sıcaktı fakat yanıma parlak sarı bir yağmurluk aldırmış ve yine parlak sarı yağmur çizmeleri giymem için ısrarcı davranmıştı. Kendisi de kot pantolonunun paçalarını yağmur çizmelerinin içine sokmuştu fakat onunkiler siyahtı. Bi' kafamıza fenerli baret

takmamız eksikti fakat elime tutuşturduğu el fenerini gördüğümde, içinde bulunduğumuz durumu unutmuş ve bizi bekleyen bir macera varmış kadar heyecanlanmıştım.

Bora, arabaya doğru ilerlediği sırada, Gökhan arkamızdan seslenmişti. *"Saçmalama sen araba kullanamazsın!"* Bora ise Gökhan'ı duymazdan gelerek, arabaya binmemi işaret etmişti. Arabaya bindiğimde, onların kendi aralarında ne konuştuklarını duymamıştım fakat tartıştıklarını anlayabiliyordum. Bu tartışmanın sonunda kazananın Bora olacağını ve sözünden dönmeyeceğini de. Öyle de olmuştu. Bora arabaya binmişti ve birlikte, zifiri karanlığa doğru yola çıkmıştık.

Arabanın camını açmış ve içime oksijen doldurmuştum. Geçtiğimiz yollar başlangıçta tenha ve engebe doluydu ama Bora'nın ne yaptığını bildiğine emindim. Bir süre sonra, daha merkezi bir yere geldiğimizde birkaç insan görmüştüm ve bu yüzümde bir tebessüm yaratmıştı. Fakat Bora durmamış ve arabayı sürmeye devam etmişti. Saatlerin geride kalması, arabayı yavaş kullandığı için de olabilirdi gideceğimiz yer uzak olduğu için de. Belki de nereye gideceğimizi bile bilmiyor, öylesine, canı nereye isterse oraya sürüyordu fakat sorun değildi. Arabanın camlarına hafif yağmur damlaları çarpmaya başlamıştı ve bu bana huzur veriyordu. Geçtiğimiz yollar her ne kadar orman içi de olsa, insan da görmesem, evdeki kadar tedirgin hissetmemeye başlamıştım.

Bora arabayı durdurduğunda, derme çatma, ahşap bir evin önündeki dik yokuşun başındaydık. Arabadan indiğinde, ben de inmiştim. Farlar, yürüyeceğimiz yolu aydınlatmak ister gibi hala yanıyordu. Eve doğru ilerlerken elime uzandı. Yerler çamur ve kaygandı. *"Dikkatli ol,"* demişti sadece. Saatlerdir ağzından çıkan tek şey bundan ibaretti. Dikkatli olmaya özen göstersem de ayağım kaymıştı fakat yanımdaki adam, benim kahramanım olmasa bile yine, yeniden, beni tutmuş ve yere kapaklanmamı engellemişti.

Ev, ahşap ayaklar üzerine kurulu olduğu için, önündeki merdivenleri tırmanmamız gerekmişti. Bora önce benim

geçmemi istemişti. Basamakları tırmanırken, ahşap tırabzana sıkı sıkıya tutunmuş ve kaymaktan korkmuştum. Bora yanıma geldiğinde kapıyı tıklattı. Çok geçmeden, yaşlıca bir adam, güler yüzlü bir şekilde kapıyı açmıştı. Bizi içeriye buyur ederken, karısına seslenmişti. Adamdan biraz daha genç görünen kadın, Bora'yı gördüğünde elini öpmeye yeltenmişti fakat Bora buna izin vermemişti. Adam ya da kadın kimdi bilmiyordum ama Bora'yı çok sevdikleri belliydi. Hazırladıkları yer sofrasını çeşit çeşit yemeklerle donatmışlardı.

Biz sofraya otururken onlar evden çıktıklarında, bakışlarımı sorar gibi Bora'ya çevirmiştim. *"Onların evi biraz ileride,"* demişti, açıklama olarak. *"Rakı içer misin?"*

"İlaç kullanıyorsun hâlâ?" demiştim, sorar gibi. Fakat bu Bora için bir önem teşkil etmemiş ve kadehlerimize rakı doldurmuştu. *"Dışarıda yeriz sanmıştım."*

"İnsan görmekten sıkıldım Nazlı," dediğinde, kendimi tutamayıp kocaman bir kahkaha atmıştım.

"Ben de aksine... Hep aynı insanları görmekten sıkıldım... Ben de insan göreceğim diye seviniyordum!" demiştim, kahkahalarımın arasında. Bu Bora'yı güldürmemiş, aksine yüzünün asılmasına sebep olmuştu. Bunu umursamadan kadehime uzandığımda, kocaman bir yudumu boğazımdan geçirmiş ve yemek yemeye başlamıştım. Bu yemeğin sonunda, bugün burada olmamıza sebep olan ateşkesi yapacağımızı bilemezdim.

Telefondan gelen ses düşüncelerime karıştığında kaşlarım çatılmıştı. Ekranda Annie Morgan yazıyordu. Annie, ya Bora'nın evde olmadığından emindi ya da acil bir şey olmuştu.

"Annie?" diye açtım telefonu.

"Selam Nina, müsait misin?" diye sordu bir ses. Fakat bu ses Annie'ye ait değildi. Belli ki tedbiri elden bırakmamıştı.

"Evet... Müsaitim," dedim hızlıca. "Yalnızım."

"Nina," dedi Annie, birkaç saniye sonra. "Seninle buluşmam gerek. Boston'dayım..."

Usulca yataktan kalktım. "Tamam, fakat bu çok riskli değil mi?" dedim. Çok kısa bir süre Annie'nin cevap vermesini bekledim. "Bora da Aydın da Boston'da..."

"Aydın mı?" dedi Annie, şaşkınlıkla. "Aydın Amerika'ya mı geldi?"

"Evet," dedim. Bu sefer aramızdaki sessizlik daha uzun sürmüştü. "Bir şey mi oldu? Eğer beni merak ediyorsan ben iyiyim..."

"Seni merak ediyorum tabii ki ama başka bir şey de var," dedi Annie, düz bir ifadeyle. "Peşindekileri atlatmanı istiyorum... OCTO'yu da."

"Annie, Mehmet Şahindağ tetikte..." dedim, telaşla. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Peşimde olan adamları atlatabilmem için, peşimde kimlerin olduğunu bilmem de gerek... Langley'deki gibi özgür değilim Boston'da... Gizli yollar bilmiyorum... Yanlış bir şey yapmak istemiyorum..."

Annie'nin ağladığını hissettim. "Tamam haklısın," dedi. Dudaklarımı ısırdım. "Seninle vedalaşmak istemiştim sadece..."

"Ne vedası?" diye sordum, şaşkınlıkla. Pencereye doğru ilerledim. "Ne oluyor? Nereye gidiyorsun?" Gözlerimi yumdum. "Kılık değiştir... Konum atacağım... Buluşalım."

"Sergio da yanında olsun o zaman," dedi Annie, hızlıca. Derin bir nefes aldı. "En azından senin güvenliğinden emin olurum..."

"Tamam, konum ve harita göndereceğim... Bana birkaç dakika ver, Bora'nın nerede olduğunu öğrenmeliyim..." dedim. Telefonu kapattım. Hızlıca notebookumu açtım ve OCTO'nun sistemine girdim. Sistem giriş hatası vermişti. OCTO'ya ihanet ettiğim için, sisteme erişimim dahi engellenmişti.

"Falcon... Bana Bora'nın konumu gerek."

"Bir sorun mu var?"

"Hayır. Nerede olduğunu merak ediyorum sadece."

"Tarantula'dan izinsiz bunu seninle paylaşma imkanım yok Nina."

"Tarantula'nın acısı büyük... Şu an bununla uğraşabileceğini sanmıyorum."

"Evet ben de. Üzgünüm. Seninle Tarantula'dan izinsiz bilgi paylaşmam yasak."

"Serginin olduğu kafenin yerini söylerken böyle demiyordun ama!"

"Bunu Tarantula istemişti..."

OCTO'dan medet umanda kabahatti. Kendi işimi kendim görebilirdim. Sergio'ya mesaj attım.

"Annie vedalaşmaktan falan bahsetti. Benimle buluşmak istiyor. Boston'daymış. OCTO'nun da haberinin olmamasını istiyor. Sen de benimle gel. Bora'nın nerede olduğunu bilmiyorum ama... Falcon konum bilgisini benimle paylaşmadı. Tarantula benimle bilgi paylaşmasını yasakladığı için sanırım."

"Evde misin?"

"Evet. Hazırlanıyorum."

"Tamamdır. Bekle beni. Gelip seni alacağım."

"Evden seninle çıkmayayım şimdi. Peşimizdekileri atlatınca Bora'nın dikkatini çekecek ekstradan. Zaten sana güvenmiyor. Daha fazla sorun yaşamayın benim yüzümden."

"Kırmızı alarm verdik Nina. Peşindekileri atlatmana müsaade edemem Boston'dayken. Çok tehlikeli. Şahindağ'ın yeni hamlesini bilemeyiz sonuçta. Beni bekle."

Sergio haklıydı. Bunun sonucu ne olursa olsun, Bora ne kadar kızacaksa kızsın haklıydı. Hem OCTO'nun adamlarını atlattığımda Tarantula da köpürecekti; yanımda Sergio'nun olması işime gelirdi. Telefonu yatağın üzerine bıraktım ve hazırlanmaya koyuldum.

♠

Kapının önüne çıktığımda, Selim'in bakışları bana çevrilmişti. Birkaç saniye düşünürcesine beni izledikten sonra, "Bora Abi dışarıya çıkacağınızı söylememişti," dedi. Selim'e cevap vermemi engelleyen, bahçe kapısının açılmasıydı. Sergio, ciddi bir yüz ifadesiyle merdivenleri

inerken, Selim bana arkasını dönerek ona baktı. "Bora Abi evde yok," dedi, sert bir ifadeyle.

Sergio gülümsedi. "Hadi canım?" dedi, kinayeyle. Kaşları havalandı. "Yemin et!" Sergio'nun yanına ilerledim.

Selim ise gülmüyordu. "Sana bir can borcum var Çınar Akbulut," dedi, ciddi bir tavırla. Gözlerinden akan nefret, kaşlarımın çatılmasına sebep olmuştu. "Fakat bu can borcu bir şey ifade etmiyor..."

Sergio başını iki yana sallarken, bakışlarını birkaç saniye gökyüzüne çevirmişti. "Selim," dedi, alaylı bir tonlamayla. "Seni, canına çok önem verdiğim için kurtarmadım ben o evden!" Selim'i baştan aşağı süzdü. "Mehmet Şahindağ, amacına ulaşamasın diye kurtardım sadece... Kendini önemseme çok fazla..."

"Sen de çok ayak altında dolaşma o zaman," dedi Selim, diklenir gibi.

"Zamanında bu tavrı kendi kayınbiraderine gösterseydin keşke..." dedi Sergio, baskın bir ifadeyle. Güldü. "Kara'sı bitiyor, adamı başlıyor... Hakikaten tat kaçırıyorsunuz."

"Alma lan Kara'nın adını ağzına!" dedi Selim, öfkeyle. Fakat bu öfkesinin sebebi, Sergio'nun ona Özgür'ün yaptığı hainliği hatırlatmasıydı. "Öldürürüm seni!"

"Denesene!" diye bağırdı Sergio.

Selim belinden silahını çıkarttı ve Sergio'ya doğrulttu. Silahın emniyet kilidini açması, saniyeler sürmemişti. Hızlı adımlarla Sergio'nun önüne geçtiğimde, Selim'in gözleri gözlerime değmiş ve yüzüne büyük bir şaşkınlık yayılmıştı.

"İndir o silahı!" dedim, emredercesine. Selim burnundan soluyordu. "Ya beni vur! Ya da indir o silahı!" Bu bahçedeki herkes gibi Selim de ateş edemeyeceğini biliyordu. "Neden Özgür'ü hatırlamak seni bu kadar sinirlendiriyor?!" dedim, sertçe.

"Önümden çekilin Bayan Adams," dedi Selim, uyarı dolu bir ifadeyle. Benim dudaklarımdan dökülenlerin onu daha çok kızdırdığı aşikardı. Selim'in de içinde bitmek bilmeyen bir öfke olduğunu ve bunun en çok kendisine olduğunu fakat

bununla henüz barışamadığını anlamıştım. "Hiç kimse, Bora Abi hakkında ileri geri konuşamaz!"

"Senin derdin bu değil... Bunu ikimiz de biliyoruz!" dedim. Sergio, *yapma* der gibi omzuma dokundu. "Senin derdin kendinle... Utanıyor musun Özgür'ün yaptıklarından?! Neden?! Kimse seni suçlamadı diye mi?! Hadi söyle... Kendi hatalarını söyle! Dışından söyle!"

"Bayan Adams!" dedi Selim, kısık bir sesle. Kendisini öyle bir sıkıyordu ki, silah tutan eli titremeye başlamıştı.

"Ben söyleyeyim! Onu sen bu ekibe aldırdın! Ona ilk güvenen sendin! Hatta Bora Abi'n, sırf sen güvendin diye ona güvenmeyi seçmişti! Ve sen istemeden, bu hayatta en zarar veremeyeceğin insana belki, en büyük kazığı attın!"

"Nina!" dedi Sergio, ikaz eder gibi. Önüme geçmeye çalıştığında, ona engel oldum. Selim'in damarına basmamdan korkmuştu ve silahı ateşleyeceğini düşünüyordu.

"Ölen insanlar oldu Selim! Özgür yüzünden ölen insanlar oldu! Ve sen de bunun sorumlularından birisin! Herkes gibi!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Böyle düşünüyorsun, değil mi?!"

"Evet!" dedi Selim, bağırarak. "Evet böyle düşünüyorum!"

"Güzel!" dedim, öfkeyle. İşaret parmağımı hafifçe Selim'e doğru uzattım. "Tam bir aptal insan davranışı!" Selim'in gözlerinden akan birkaç damla yaşa alayla baktım. "Sen bir insansın!" dedim, ciddi bir ifadeyle. "Hatalar yapabilirsin! Ne Bora ne de Gökhan gerizekalı değil. İradeleri var! Kimse senin bir lafınla Özgür'e güvenmez, anladın mı?! Özgür demek ki onlara da güven vermiş! Bana da güven vermişti! Bu senin suçun değil! O nişandaki kimse senin yüzünden ölmedi! İlla bi' vicdan azabı çekeceksen... Mehmet Şahindağ hala hayatta diye vicdan azabı çek!" Birkaç saniye boyunca Selim'in gözlerine baktım. "Ama senin bambaşka bir derdin var!"

"Karım benden ayrıldı..." dedi Selim, acı dolu bir sesle. "Kardeşinin başına gelenler için, beni affetmedi..."

"Doğrulttuğun silahın hedefiyim Selim!" dedim, sertçe. Selim, değişen konuyla ambale olmuş gibi eline baktı ve silahın emniyet kilidini kapatıp, elini indirdi. "İki dakika, kırk yedi saniye boyunca bana doğrulttun sen o silahı... Bana derdini anlatmadan evvel, bunu düşün!" Sergio'ya döndüm ve başımla *gidelim* der gibi bir işaret yaptım. "Ve patronuna vereceğin hesabı!" dedim, merdivenlerden çıkarken.

Sergio'nun arabasına ilerledim ve arabaya bindim. Bora'nın adamlarından dördü bir araca binerken, bahçe kapısının önünde olanı bir mesaj yazıyordu. "Çok üzerine gittin," dedi Sergio, düz bir ifadeyle. "Damarına basmak zorunda değildin... Ben sadece eğleniyordum."

"Hayır," dedim, Sergio hareket aldığında. "Sen sadece Selim'in laflarını ve onun hayatını kurtarmış olmayı yediremedin... Öyle gururlusun ki... İnsanların seni sevmemesi zoruna gidiyor... Kibirli birisi olmamana rağmen, bu şekilde davranmayı seçiyorsun söz konusu Bora olduğunda... Bile bile sevimsizleşiyorsun... Sen kötü birisi değilsin ama insanların seni sevmemesi zoruna gidiyor. Selim'i bile seviyorsun ama sen de onları sevmiyormuşsun gibi davranıyorsun, gururundan. Bu da senin en büyük hatan!"

"Seni ben eğittim!" dedi Sergio, kaşlarını çatarak. Yüzü yolla benim aramda gidip geliyordu. "Beni okumaya çalışmayı kes!"

Umursamaz bir ifadeyle, "İkimiz de biliyoruz ki, senden daha iyiyim..." dedim. Bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim. "Zayıf yönlerim yok..."

"Öyle mi?" dedi Sergio, gülerek. "Bora Karabey senin en büyük zayıf noktan!"

"Hayır değil," dedim, Sergio'ya dönerek. "Bora Karabey benim sevdiğim adam sadece." Sergio'nun gözleri gözlerimle birleşti. "Eğer zayıf noktam olsaydı, şimdi bu arabada olmazdım. Seninle görüşmezdim. Bir şeye çok değer vermek ile onu zaaf yapmak birbirinden farklı şeylerdir... Evet beni sen eğittin. Ama sadece sen

eğitmedin... Duygularımı yönetebilirim Fox, fakat sen bunu hiçbir zaman yapamayacaksın! Mesela şu an kırmızı ışık yandığını görmüyorsun!" Sergio yola döndüğünde hafifçe yavaşladı. "Sen hiçbir zaman bir Akbulut olduğunu unutmuyorsun... Ve ailene Karabey'lerin yaşattıklarını... Bora'nın seni sevmediğini... Kayıp kardeşini..."

"Sen Bora'nın sana yaşattıklarını unutuyor musun sanki?" diye sordu Sergio, yüzünü yoldan ayırmadan.

"Hayır unutmuyorum," dedim, düz bir ifadeyle. "Fakat bana yaşattıklarının beni ele geçirmesine müsaade etmiyorum... Ben yeri geldiğinde acımı çekiyorum ama yeri geldiğinde de yapmam gerekeni yapıyorum. İnsanım... Tökezliyorum elbet. Fakat beni tökezleten, seni ya da bir başkasını yere sererdi muhtemelen!"

"Çok sinir bozucusun," diye mırıldandı Sergio.

"Gerçekler herkesin sinirini bozar," dedim, ciddi bir şekilde. "Fakat ben kabul ettim... Sizin sorununuz kabul edememek... Hepsi bu..."

Sergio'nun bakışları beni buldu. "Bazen ifadesizliğin, bu donukluğun... Gerçekçiliğin... Dayanma eşiğinin bu kadar üst düzey olması..." Sıkıntılı bir nefes verdi ve yeniden yola döndü. "Üstelik senin psikolojin bozuk... Bir de olmasa!" Başını iki yana salladı. "Bazen beni korkutuyorsun... Bu dünyadan değilmişsin gibi... Bazen sadece rol yaptığını, insan gibi davrandığını fakat aslında bir robot olduğunu düşünüyorum..."

"*Bir ölü*, daha doğru olurdu..." dedim. Gülümsedim. "Bora, Alp'e zarar vermeyecek... Konuştum..." dedim.

"Nasıl ikna ettin?" diye sordu Sergio, şaşkınlıkla.

Kollarımı bağladım. "Duymaya ihtiyacı olan şeyi ona vererek..." dedim.

"Yani yalan söyledin?" dedi, anlamak ister gibi.

"Aksine," dedim başımı iki yana sallarken. "İlk kez gerçeği söyledim."

"Nina?" dedi Sergio, merak dolu bir sesle. "Gerçekten Mehmet Şahindağ öldüğünde, gidecek misin?"

"Bora'nın hayatta kalacağına emin olduktan sonra, evet..." dedim. Yüzümü yeniden cama çevirmiş, kaldırımda yürüyen insanları seyretmeye başlamıştım. "Aklımı bulandıran cümleleri var... Onu hayatta tutan tek bir şey var, ne bilmiyorum. Mehmet Şahindağ'dan bir şeyin cevabını almaya çalışıyor. Ne cevabı bilmiyorum... Tıpkı senin ona sorduğun soruyu da hala bilmediğim gibi! Eğer ben bir daha yok olursam, Bora bunu kaldırabilir mi, zannetmiyorum... Her şeyden emin olduktan sonra... Gideceğim evet."

"Gitmeden, helal süt emmiş bir kızla da evlendir istersen?" dedi Sergio, alaylı bir ifadeyle.

Yüzüme buruk bir tebessüm yayıldı. "Ölene kadar beni seveceğini biliyorum," dedim. Sergio'nun bakışları beni bulmuştu ama umursamadım. "Pişman," dedim kısaca. "Hiçbir zaman da geçmeyecek bu pişmanlık... Kendine dahi itiraf edemiyor belki açık açık... Ama pişman ve o da kendisini suçluyor... Suçlu da... Şimdi yüreğine yayılan bir aşk var... Vicdanı da sızlıyor muhtemelen. Ve bu aşk, maalesef, ölene dek onu terk etmeyecek... Vicdanının sesi de susmayacak..."

"Bir gün, bir şansınız olmaz mı?" diye sordu, merakla.

"Sence olur mu?" diye sordum. Gözlerim, Sergio'nun gözlerine dikkatle bakıyordu. "Sen söyle?"

"Öyle bir bakıyorsun ki... *Olur* demeye korkuyorum..." dedi.

"Ölülerin sevgisi bir anlam ifade etmez, ancak sevilirler... Ve Nazlı öldü... Onu severek öldü..." dedim, ciddi bir şekilde. Derin bir nefes alırken, gözlerimi konuşmanın bittiğini belli etmek istercesine kapatmıştım. Bunun üzerine Sergio, dilinin ucundaki dünyanın en önemli bilgisi dahi olsa, konuşamazdı, biliyordum.

♠

Annie, koyu kahverengi, kısa bir peruk takmıştı. Yüzüne yaptığı makyaj, yüz hatlarını değiştirmişti. Tarzı, kendi tarzından tamamen farklıydı. Başında bere, boynunda ise

atkı vardı. Üstelik taktığı kahverengi lensler ile ben bile onu tanımakta zorlanmıştım.

"Leo için..." diyordu. "Leo için, gitmem gerek..."

"Tarantula'nın emriyse bu, buna mecbur değilsin!" dedi Sergio, kızgınlıkla. "Tamam hedefin ileri gittiğinin farkındayım... Fakat sen güvendesin Lion! Leo ise en büyük önceliğimiz!"

"İşlerin ne kadar çığrından çıktığını görmüyor musun gerçekten?!" diye sordu Annie, sakince. Gülümserken, gözleri kısılmıştı. "Geride kalan birkaç aya bak... Bora'nın adamlarına saldırı düzenlendi. Nina kaçırıldı. Bora'ya saldırı düzenlendi. John öldü. Bay Guerra öldü. Bora seni öğrendi... Sergio olduğunu... Şimdiden sonra seni daha da araştıracak. Çünkü Nina'nın seninle ve Tarantula'yla bağını öğrenmeden rahatlamayacak... Bir gün OCTO'yu da öğrenecektir, eminim... Ve beni de..."

"Sen o evde bir bileklik bırakmışsın Annie!" dedi Sergio, sertçe. Kızgınlıkla güldü. "Öğrenmesini pek istemiyor gibi değilsin!"

"Ben o bilekliği sadece ona güç versin diye bıraktım..." dedi Annie. Dudaklarını yaladı. "Benden güç alıyor, varlığımdan... Bunu biliyorum. Ben onun, benim mezarımın başında, benimle ne konuştuğuna kadar biliyorum OCTO sayesinde... Gökhan sayesinde..." Bora o bilekliği bana verdiğine ve gücünü benden aldığını söylediğine göre, artık ablasıyla arasındaki ilişkisini bitirmiş miydi? "Bak o benim kardeşim... Benim yüzümden hayatı mahvolmuş kardeşim... Fakat ben ne yaptıysam oğlum için yaptım. Yine yapacağım. Evet kardeşime, kardeşlerime kavuşmak en büyük hayalim... Ama hedef ölmeden değil... Eğer Bora benim yaşadığımı öğrenirse, Leo'yu koruyamam... Aydın da gelmiş... Buradaymış... Doğru bir karar vermiş Tarantula!"

"Bizden ayrılman mı doğru bir karar?!" dedi Sergio, sitemle.

"Bak yine aynısını yapıyorsun!" dedim, yumuşacık bir sesle. Sergio'nun bakışları bana çevrildi. "Duygusal

davranıyorsun..."

"Sen bu kararı onaylıyor musun yani?" diye sordu Sergio, şaşkınlıkla.

"En azından buna mecbur olduğunu biliyorum..." dedim, ifademi bozmadan. Derin bir nefes alıp, kahvemdeki son yudumumu içmiştim. "O bir anne... Ve oğlunu korumak zorunda..." Bakışlarım Annie'ye çevrildi. "Gitmek de geçici bir çözüm ama, unutma bunu. Çünkü sen nereye gidersen git, aklın burada kalacak. Arkana bakacaksın..."

"Evet bunu biliyorum," dedi Annie, gülümseyerek. "Fakat korkuyorum, Leo için... Birkaç gündür tedirginim... İzleniyormuş gibi paranoya yapmaya başladım. Eğer Amerika'da kalırsam ruh sağlığımı kaybedeceğim ve bu oğluma büyük bir kötülük..."

"İzleniyor olsan bunu bilirdik," dedi Sergio, yavaşça. Biraz evvelki tavrından eser kalmamış ve Annie'yi uyarımla birlikte, anlamaya başlamıştı. Beyza Karabey onun en iyi arkadaşıydı ve onu kaybetmekten korkuyordu. "Senin için en doğrusu neyse, onu yap tabii... Üzgünüm, bakma bana..."

Annie, Sergio'nun eline uzanırken ayağa kalktım. "Tuvalete gidip geliyorum," dedim. Başbaşa vedalaşmaları daha uygundu ya da ben Annie'ye veda etmekten kaçmak istemiştim. Kafenin tuvaletine doğru ilerledim. Masadan kalkmadan çantamdan telefonumu çıkartmış ve Bora'nın kırkıncı çağrısını da görmezden gelmiştim. Beni merak ettiğini biliyordum ama ona nerede olduğumu söyleyemezdim.

"Müsait değilim dedim. Arayıp durma artık. Akşam görüşürüz."

"Nazlı gerçekten sinirlenmeye başlıyorum!"

"İyiyim işte. Senin de derdin iyi olmam değil mi?"

"Aç şu telefonu Nazlı!"

Ekrana yine Bora'nın çağrısı düştüğünde sıkıntılı bir nefes verdim ve tuvaletin kabinine girdim.

"Bora!" dedim, sitemle. "Duydun sesimi, mutlu musun?!"

"Bak sana Çınar'a zarar vermeyeceğimi söyledim ama beni tahrik ediyorsun!" dedi Bora, öfkeyle. Sesi sert ve keskindi. "Neredesiniz?!"

Birisi, kapının altından kabine doğru bir zarf attığında, Bora'ya cevap verememiştim.

"Sana soruyorum Nazlı!" dedi Bora, dişlerinin arasından.

"Bir saniye!" dedim, ciddiyetle. Eğildim ve yerdeki zarfı aldım. İçini açtım. Kâğıtta yazan şey, kanımı dondurmaya yetmişti:

"Beyza Karabey'in hayatta olduğunu önce kim öğrensin?

A- Mehmet Şahindağ

B- Bora Karabey

Eğlenceli bir oyuna başlıyoruz Nazlı. Hazır mısın?"

106.Bölüm

"Kapatmam lazım," dedim. Bora'nın bir cevap vermesini beklemeden, telefonu hızlıca kapattım. Kağıdı zarfın içine, zarfı da arka cebime koydum. Belimden silahımı çıkarttım. Dikkatle kabini açtığımda, lavaboya yaslanmış bir kadının topuklu ayakkabılarını görmüştüm. Yavaşça başımı kapıdan çıkarttığımda, kadın gözlerimin içine bakıyordu. Masmavi, kendisinden emin bakan gözleri, soğuk yüzüne tezat derecede ışıl ışıldı. Silahı hala namlu yere bakacak şekilde tutarak, kabinden çıktım.

"Kimsin sen?" diye sordum, sertçe.

"Yeni oyun arkadaşın," dedi kadın. Kolları bağlı, duruşu ise rahattı. Kendisine zarar veremeyeceğime inandığı belliydi. "O silahı indir!" dedi, beni yanıltmayarak.

"Kimsin sen?" diye sordum, bir kez daha. Sesimdeki netlik, gözlerinin kısılmasına sebep olmuştu.

"Eğer o silahı beş saniye içinde indirmezsen," dedi ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Kulağında mikrofon vardı ve bunu görmemi istemişti. "Yüzde elli ihtimalle Bora Karabey'e, yüzde elli ihtimalle de Mehmet Şahindağ'a bir zarf ulaşacak... Gerisi senin bileceğin iş!"

Silahımı belime koydum. "Ne istiyorsun?!" diye sordum, ifadesiz bir şekilde.

"Benimle geleceksin!" dedi, buyurgan bir tonlamayla. Kalçasını lavabodan ayırdı ve ellerini kot pantolonunun cebine soktu. "Patronum seninle görüşmek istiyor."

"Patronun kim?" diye sordum.

"Soru sorma!" dedi kadın, sertçe. Bakışlarıyla kapıyı işaret etti.

"İçeride arkadaşlarım var!" dedim, dik bir sesle. "Bana ulaşamazlarsa ortalığı ayağa kaldırırlar!"

Kadının yüzüne soğuk bir gülümseme yayıldı. "Ya da Bora Karabey, bunun hesabını Çınar Akbulut'a sorar..." dedi. Başını iki yana sallarken, bir elini kapıya doğru uzatmıştı. "Yürü... Bir daha söylemeyeceğim. Ve silahınla telefonunu da bana ver!"

Kadına teslim olmamak bir seçenekti fakat Beyza Karabey'in yaşadığını ne Mehmet Şahindağ'ın ne de Bora Karabey'in öğrenmemesi gerekiyordu. Kadının gözlerinin içine baktım. Bakışları yalan söylemediğini haykırırken, belimdeki silaha uzandım ve ona verdim. Telefonumla birlikte. Kadın çantasını açarken, önüme geçmişti. Tuvaletten çıktı ve kafenin arka kapısına doğru ilerledi. Arkasında olup olmadığımı kontrol etme gereği dahi duymuyordu. Bu acemilikten değil, aksine profesyonelliktendi.

Kafeden dışarı çıktığımızda kadın, siyah bir minibüse doğru ilerledi. Minibüsün plakasını aklıma not ederken, onu takip ettim. Kadın rahatça oturmuş ve geçmem için kapıyı açık tutuyordu. Minibüse bindiğimde kapıyı kapattı ve parmağını şıklatarak şoföre gidebileceğimizin işaretini verdi.

"Minibüsteyiz," dedi, her kim onu dinliyorsa. Akıcı İngilizcesi ve aksanı, Amerikalı olduğunu düşündürüyordu. "Fazla vaktimiz yok. Çınar Akbulut ve Bora Karabey karşı karşıya geldiğinde vakit kazanırız tabii ama en fazla bir saat. Siz kafenin güvenlik kameralarını halledin."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Kadının bakışları bana çevrildi ama sorduğum soruyu önemsememişti. Çantasından çıkardığı siyah bir kumaş parçasını bana uzattı. "Gözlerini bağla..." dedi. Bunu dahi benim yapmamı istemesi, kendisine itaat edeceğime oldukça emin olduğunu, yani çaresiz olduğumu bildiğini belli ediyordu. Sıkıntılı bir nefes verirken, gözlerimi bağladım. OCTO'ya ait telefonumun, masada Sergio ile Annie'nin yanında bıraktığım çantamın içinde olmasına lanet etmiştim.

On bir dakika, on dört saniye önce varlığını öğrendiğim yeni düşmanın karşısına çıkmaya hiç mi hiç hazır değildim.

Bir saat, yirmi dakika, dokuz saniye süren yolun sonunda araba durduğunda, kadın koluma girmişti. Yürümeme yardım ediyordu. İnce kazağımdan tenime ulaşan soğuk havaya aldırış etmeden, kadına uyum sağlayarak adımlarımı hızlandırdım. Kapalı bir alana girmiştik. Kadının topuklu ayakkabılarından çıkan ses yerdeki zeminde dağılırken, bulunduğumuz yerde, yankıyı engelleyen çok eşya olduğunu anlamıştım.

"Bayan Karabey," dedi, mekanik çıkan bir erkek sesi. Elimi gözlerimdeki kumaş parçasına yönelttiğimde, kimse beni engellememişti. Karşımda, tüm duvarı kaplayan kocaman bir ayna vardı ve kendimi görüyordum. "Nasılsınız?" Bu ayna, *sihirli ayna* dedikleri, sorgu odalarında da olan aynalardan olmalıydı ve benimle konuşan adam, beni görüyor olmalıydı.

"Kimsin?" diye sordum, sertçe.

"Henüz bunu bilmenizi istemiyorum..." dedi adam. Sesini daha evvel duyup duymadığımı algılamam mümkün değildi çünkü bir mikrofona konuşuyordu ve sesinin değiştiğine emindim. "Sizden küçük bir ricam olacak..."

"Ve karşılığında Beyza Karabey'in yaşadığını bir sır olarak tutacaksın, öyle mi?" dedim, inanmaz bir tavırla. Kollarımı bağladım. "Derdin ne? Hem Mehmet Şahindağ'a hem de Bora Karabey'e düşman olamazsın! Birisinden birisine düşman olan, diğerinin dostudur! Kimsin sen?!"

"Belki bizzat sizin düşmanınızımdır?" dedi adam, gülerken. Kaşlarım çatıldı. "Bu ihtimali görmezden gelmeniz oldukça etkileyici!" Etrafıma bakındım. Sıradan görünen, klasik bir şekilde dizayn edilmiş bir evdeydim ve adamın kim olduğuna dair herhangi bir ipucu yakalamam mümkün değildi. "Haklısınız... Sizin düşmanınız değilim... Fakat hem Bora Karabey'e hem de Mehmet Şahindağ'a düşman olamayacağım konusunda haklı değilsiniz... Giancarlo Guerra'yı ben öldürdüm..." dedi. Bakışlarım hızla aynadaki

yansımama çevrildi. "Bora Karabey'in kumarhanelerini ona devretmesini istemiyordum da..."

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Bora Karabey, kumarhanelerini kimseye devretmeyecek!" dedi adam, sertçe. Hiçbir tepki vermeden aynaya bakıyordum. "Ben aksini söyleyene kadar, Bora Karabey'in Kıbrıs'taki imparatorluğu bitmeyecek!"

"Kendisinin menajeri değilim!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Buna karışamam!"

Adamın güldüğünü duydum. "Peki öyleyse... Beyza Karabey'in yaşadığını önce Bora Karabey'e mi söyleyeyim yoksa önce Mehmet Şahindağ'a mı?" dedi. Sessizlik oldu. "Bir de bir çocuk var sahi ortada değil mi? Mehmet Şahindağ, baba olduğunu öğrenmeyi hiç mi hak etmiyor gerçekten?!"

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Derdin neyse açık açık söyle bana... Ne yapmamı bekliyorsun?! Bora'nın işine nasıl karışabilirim?!"

"Gökhan Demir, Beyza Karabey'in yaşadığını biliyor..." dedi adam. Sesindeki netlik yutkunmama sebep olmuştu. "Biz de onun sayesinde öğrendik... Onu takip etmenin bana böylesi bir koz vereceğini hiç düşünmemiştim! Ondan yardım isteyebilirsiniz!" dedi.

"Kumarhanelerin Bora Karabey'in elinde kalması, sana nasıl bir çıkar sağlayacak?!" diye sordum, sertçe. "Kimsin ve ne istiyorsun?!"

"Açıkçası Bora Karabey'in ölmesini," dedi adam. Güldü. "Fakat bu direkt rest çekmek olur... Halbuki kumar zevk işidir, sonuç kaçınılmaz belki ama biraz keyif alayım, değil mi?!" Ben derin bir nefes alırken, adam bir kez daha kahkaha atmıştı. "Sizin yaşamanızı istediğimi de söyleyemem ama bunu Mehmet Şahindağ yapacak zaten, ben neden elimi kirletiyorum?" dedi adam. Bakışlarım, yüzünde hiçbir mimik oynamadan aynaya bakan kadının yansımasına takıldı. "Begüm Karabey de ölebilir, karnındaki çocuğuyla birlikte üstelik..."

"Bora Karabey canını yakmış," dedim. Başımı iki yana salladım. "Ne yaptı sana?!"

"Beni kullandı..." dedi adam. Sesi düşmüş ve donuklaşmıştı. "Benden aldıklarını ben de ondan alacağım..."

"Peki Mehmet Şahindağ?" dedim.

"Düşmanımın düşmanı... Onunla dost olacağım günü bekliyorum... Biliyor musunuz, bu hayatta onu en mutlu edecek şey, Beyza Karabey'in ve oğlunun yaşadığını öğrenmek olabilir!" dedi.

"Senin tehdidine neden boyun eğeyim?!" diye sordum, sertçe.

"Bu sizin cevap vermeniz gereken bir soru!" dedi adam. Birkaç saniye, boğazından düşündüğüne dair bir ses çıkmıştı. "Ne yapacaksınız?!"

"Beyza Karabey'in yaşadığını öğrenen Mehmet Şahindağ, beni öldürmez!" dedim, kendimden emin bir ifadeyle. Kadının bakışlarının bana çevrilmesiyle birlikte, karnına sert bir tekme attım. Kadın beklenmedik darbeyle beraber iki büklüm olduğunda kollarımı boynuna sarmış ve arka cebimdeki çakıyı çıkartıp boğazına dayamıştım. "Kıpırdarsan ölürsün!" diye bağırdım kadına, sertçe. Kadın kazağımın kollarını çekiştirirken, medet umarcasına aynaya bakıyordu. "Muhtemelen bu kadının yaşayıp yaşamaması senin umurunda değildir!" dedim, aynaya bakarak. "Şimdi ara Mehmet Şahindağ'ı ve Beyza Karabey'in yaşadığını söyle! Sana inanır mı zannediyorsun?! Nasıl kanıtlayabilirsin ki?!"

"Elimde ne olduğunu bilmiyorsunuz bile!" dedi adam, telaşla. Sesindeki telaş, kadının onun için sandığımdan daha değerli olduğunu anlamamı sağlamıştı. "Fotoğraflar var!"

"Fotoğraflarda kim var bilmiyorum ama Beyza Karabey öldü!" dedim, sertçe. Şu anda kayıt altında olduğuma emindim. "Buraya neden geldim biliyor musun, planımızı test ettim! Sen sağlam bir oyuna geldin! Sen bu oyuna geldiysen, hamlemiz güzelmiş! Mehmet Şahindağ da oyuna gelecek! Keyfim yerine geldi!"

"Yalan söylüyorsun!" dedi adam, öfkeyle. Gördüğü kadının Beyza Karabey olmadığına onu ikna etmem belki mümkün değildi fakat bu kaydı her kime izlettirecekse, o kişinin ona inanmayacağı muhakkaktı. Elinde herhangi bir kanıt olsa, beni ikna etmek için, şu an bunu göstermekten kaçınmazdı. Beyza Karabey'in hiçbir görüntüde kendisine benzeyemeyeceğini çünkü hiçbir zaman kendisi gibi dışarıya çıkmadığını biliyordum. Kılık değiştirmediği zamanlarda bile kamufle olmuş bir şekilde dolaşıyordu ve bu adam elinde her ne olursa olsun, ne Bora'yı ne de Mehmet Şahindağ'ı ikna edemezdi. "Sana bunu ağır ödeteceğim!"

Kadın, boğazına dayadığım çakının etkisini arttırdığımda, çığlık atmıştı. "Bu söylentiyi ortaya yay ve kafaları karıştır!" dedim, adama. "Böylece ben de senin kim olduğunu öğreneyim ve beni buraya getirmenin bedeli...yani senin ölümün benim elimden olsun! Tıpkı şimdi bu kadını öldüreceğim gibi! Üstelik bonus olarak da Mehmet Şahindağ beni öldürmekten vazgeçer ve ben onu da kendi ellerimle öldürebilir durumda olurum!"

"Yapma!" dedi adam, telaşla. "Ona zarar verme!"

"Neden?!" diye sordum, sertçe. "Önüme onu bir yem gibi attın! Madem senin için önemliydi, benim karşıma neden çıkarttın?!"

"Ona zarar verme!" dedi adam, yalvarırcasına bir tonlamayla. Kadın ise gözlerinden akan yaşlarla aynaya bakıyordu. Hala daha içeriye kimse girip beni etkisiz hale getirmeye çalışmadığına göre, bu adam ya güçsüz birisiydi ya da beni fazlasıyla hafife almıştı. "Lütfen bırak o bıçağı!"

Çakıyı ani bir hareketle kadının yanağına kaydırdığımda, kadının boğazından acı dolu bir çığlık feryat etmişti. "Bu bir ikaz!" diye bağırdım, sertçe. Kadın yanağından akan kanı silerken, yere çökmüştü. Çakıyı aynaya doğru salladım. "Senin de kim olduğunu bulacağım!" dedim. Hızlı adımlarla koltuğa ilerledim ve kadının çantasını elime aldım. İçinden telefonumu ve silahımı çıkarttım. Silahı belime koyarken, kadının cüzdanı gözlerime takılmıştı. Cüzdanı hızlıca

çantadan aldığımda, bunu görüp görmediklerini anlamamıştım. Yeniden aynaya baktım. "Her kimsen... Adam gibi karşıma çık! Daha bana sahip çıkamıyorsun, Bora Karabey'i mi öldüreceksin?! Bol şans dilerim!"

Arkamı döndüm ve hızlı adımlarla kapıya yürüdüm. Burası site içinde bir evdi. Evden çıkarken, minibüsün başında bekleyen şoförle göz göze gelmiştim. Bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde, dört farklı noktadaki arabaların adam dolusu olduğunu ve hepsinin bana baktığını gördüm. Bu bir oyundu. Adam elinde gerçekten de sağlam bir kanıt olmadığı için beni buraya getirtmiş olmalıydı ki, belki de benden beklentisi Beyza Karabey'in yaşadığını dile getirmemdi. Fakat ben o kanıtı ona vermemiştim. Adamın güçsüz olmadığını öğrenmek canımı sıkmıştı ve kim olduğunu nasıl öğreneceğimi bilemiyordum.

Telefonumda 117 cevapsız çağrı vardı ve bunlar, Bora, Gökhan, Annie, Taylor, Tarantula ve Sergio'ya aitti. Önce kimi arayacağımı bilemezken, ekrana Gökhan'ın çağrısı düştü.

"Naz?!" dedi telaşla.

"Sakin ol, iyiyim..." dedim.

"Neredesin?" diye sordu Gökhan.

"Eve geliyorum," dedim. Sitenin dışına çıktım ve etrafıma bakındım. "Şarjım azalıyor, evde konuşalım..." dedim. Telefonu kapattım ve haritayı açtım. Nerede olduğumu bile bilmiyordum. Ana caddeye doğru ilerlerken, sutyenimin içinden para çıkarttım. Tedbirli gezmenin bir kez daha bana öğretilmiş en önemli şeylerden birisi olduğunu anımsarken, adımlarımı hızlandırdım. Taksiyi durdurdum ve Bora'nın evinin adresini verdim. Evde söyleyebileceğim yalanları düşünürken kararmaya başlamış gökyüzünün alacasını izlemiştim.

♠

Selim, mahcup bir ifadeyle, inmem için taksinin kapısını açarken para üstünü aldım. Doğruca bahçeye girdim ve eve ilerledim. Derin bir nefesi içime çekerek ifademi ayarlarken,

adımlarım kararlıydı. İçeriye girdiğimde doğruca salona ilerledim. Gökhan, okyanusa bakan pencereye ilerlemiş ve dışarıyı izliyordu. Adım seslerimi duyduğunda, solgun bir yüzle bana dönmüştü.

"Bora nerede?" diye sordum, merakla.

Fakat Gökhan bana cevap veremeden, Bora'nın "Konuşsana!" diye bağırdığını duymuştum. Ses, okyanus kıyısındaki bahçeden geliyordu. Hızlı adımlarla verandaya çıktığımda, Aydın'ın soğuk, acı kahve gözleriyle karşılaşmıştım. Bora'nın bir kez daha, "Konuş!" diye bağırdığını duymamla beraber, bakışlarım okyanusa çevrildi.

"Benimle boşuna vakit kaybediyorsun!" diye bağırdı Sergio. Sesindeki acı çeken tonlamayla beraber, birkaç basamağı inip okyanus kıyısına doğru koşmaya başladım.

Bora, Sergio'nun kafasını suya sokuyordu.

"Bora dur!" diye bağırdım, telaşla. Bora durmamış, Sergio'nun kafasını sudan çıkarıp ona bir de yumruk atmıştı. Karanlıkta zar zor gördüğüm Sergio'nun yüzü kan revan içindeydi. Hızlıca suyun içine girdim ve yanlarına yaklaştım. Bora'nın kolundan tutup bana bakmasını sağlamaya çalıştım fakat öyle hiddetliydi ki, dikkatini çekebildiğimi bile zannetmiyordum.

"Karışma Nina!" dedi Sergio, solur gibi. Elleri arkasından bağlıydı ve Bora'ya hiçbir karşılık veremiyordu. Bora'nın koluna daha da asılmamla beraber Sergio suya düştüğünde, ayaklarının da bağlı olduğunu anlamıştım. Bora beni görmezden geldi ve Sergio'nun kafasından tutup yüzünü bir kez daha suyun içine gömdü.

"Bora!" diye bağırdım öfkeyle. Bora ise bana dönmek yerine beni kolunun tersiyle ittirmişti. Kendimi suyun içine oturmuş bulduğumda, bakışlarımı yardım dilenircesine Aydın'a çevirdim fakat Aydın *hayır* der gibi başını iki yana sallamakla yetinmişti. Ayağa kalktığımda Bora'nın koluna daha güçlü bir şekilde asıldım ve "Yeter!" diye bağırdım.

"Çekil!" diye bir karşılık verdi Bora bana. Aynı zamanda beni engellemek için tekrar ittirmişti fakat ben bu sefer

dengemi sağlamayı başarmıştım.

"Ölecek! N'apıyorsun?! Bırak!" diye bağırdım, tüm gücümle. Bora ise buz gibi suyun dibine batırdığı Sergio'nun karnına güçlü bir tekme atarak, beni bir kez daha yok saymıştı.

Bora'nın kolunu yeniden tuttum ve bana dönmesi için amansız bir mücadeleye giriştim. "Nazlı'yı al Aydın!" diye bağırdı Bora. Beni bu sefer o kadar hızlı ittirmişti ki, dengemi sağlarken gerçekten zorlanmıştım. Çok geçmeden suyun içine giren Aydın kolumdan tuttu. "Konuş diyorum amına koyayım! Konuş!" diye kükredi Bora.

"Yenge gel!" dedi Aydın, sertçe.

"Bırak, sana zarar vereceğim!" dedim, uyarı dolu bir tonlamayla. Ama bu uyarımın Aydın üzerinde hiçbir hükmü olmamıştı. Beni sudan çıkmam için sertçe çekiştirirken, Kara'nın adamı olmaya yakışır bir şekilde, kulakları aldığı emirden başka hiçbir şeyi duymuyordu. Dirseğimi karnına geçirdiğimde canının yandığını anlamıştım fakat bu ne yürümesine ne de beni sürüklemeye çalışmasına engel olmuştu. "Aydın, son kez söylüyorum!" dedim, öfkeyle. Kuma çıktığımızda, Aydın'ın adımları daha da hızlanmıştı. Pantolonumun arka cebinden çıkardığım çakıyı, saniyeler içinde Aydın'ın koluna geçirdiğimde, boğazından acı dolu bir ses feryat etti. Bu ses, Sergio'nun boğazından çıkan sesle eş değer desibeldeydi.

Aydın'ın duraksamasıyla beraber ona çelme takmış ve düşmesini sağlamıştım. Gökhan, izlediği manzaranın şokuyla verandaya çıkarken, Bora da ondan farksızdı ve tüm dikkati bize çevrilmişti. Elimdeki kanlı çakıyı bırakmadan, "Yeter Bora!" diye bağırdım. Bora'nın gözleri içinde bulunduğumuz geceden daha da karanlık, içinde bulunduğu okyanustan daha da ürkütücüydü. Başını beni onaylar gibi salladı ve Sergio'nun kolundan tutarak onu suyun içinde sürüklemeye başladı. Kıyıya doğru geliyordu. Sergio'nun öksürükleri şiddetlenirken, Gökhan ise Aydın'ın yanına gelmiş ve kolundaki yaraya bakıyordu.

Seri adımlarla Sergio ile Bora'ya doğru ilerledim. Bora, Sergio'yu kumun üzerine ittirirken, ona yaklaşmama izin vermeden bir koluyla karnımı sarıp beni geriye doğru çekmişti. "Beni de yarala!" diye bağırdı, öfkeyle. Kapkara gözleri gözlerime meydan okurcasına bakıyordu. "Beni de yaralasana!" diye bağırdığında, sesi bir bombanın etkisi gibi kulaklarımı uğuldatıyordu. Çakıyı elimden bir çırpıda aldı ve kumun üzerine fırlattı. Bacaklarımdan tutup beni bir çuvalmışım gibi omzuna attığında, belimdeki silahı da aldığını anlamıştım. Saçlarım aşağıya doğru dökülmüştü.

Dirseğimi sırtına geçirip nefesini keserek onu alt edebilirdim fakat sanki ellerim kollarım kilitlenmişti ve ona zarar veremiyordum.

"Öldürme yetkisine sahip olup da öldürmüyorsan güçlüsündür..."

Güçlüydüm.

"Bora indir beni!" dedim, sertçe. İçeriye girmişti fakat beni hala omzunda tutuyor, üstelik bunun için de herhangi bir efor sarf etmiyordu çünkü kıpırdamıyordum. "İndir beni!" diye bağırdım.

Bora da güçlüydü. "Gökhan!" diye bağırdı, sertçe. Gökhan yanımıza geldiğinde, "İp bul bana Gökhan!" diye devam etti Bora. Duyduğum cümleyle öyle bir tepinmeye başladım ki, Bora beni yere bıraktı. Gözlerim yeniden gözlerine değdiğinde, "Sakın kıpırdama!" dedi. Bu öyle usulcacık bir tehditti ki, kurmadığı diğer cümlenin Sergio'yla alakalı olduğunu anlamıştım. "İp getir! Sonra da şu herifi buraya getir!" dedi, Gökhan'a. Fakat kapkara gözleri, hala benim gözlerimin içindeydi.

"Bak sana zarar vermek istemiyorum," dedim, sakinliğimi koruyarak. Bora'nın yüzüne alaylı bir gülümseme yayıldı. Tüm gücümle onu ittirdim fakat bu eylemim, kollarının bedenime sarılmasıyla sonuçlanmıştı. Sırtımı göğsüne yaslarken, ellerimi arkamda birleştirdi. Topuğumla ayak bileğine hafifçe bir tekme atmaya çalışsam da buna hazırlıklıydı ve etkilenmemişti.

"Ne yapacaksın ipi?" diye sordu Gökhan, merakla. Bora, Gökhan'a doğru dönerken, beni de döndürmüştü. Gökhan gözlerimin içine baktığında, yüzündeki yorgunluğu fark etmiştim. "Bağlı zaten herif Kara?" dedi.

"Nazlı'nın ayaklarını bağla sen," dedi Bora. Gökhan'ın gözleri iri iri açılırken, Bora'dan kurtulmak için hareketlendim fakat onun canını yakmadan bunu sağlamam olanaksızdı. "Rahat dur Nazlı! Sabrımın son sınırındayım! Rahat dur!" dedi, sertçe. "Bağlasana Gökhan!" diye bağırdı, hiddetle. Bu hiddet Gökhan'ın aksiyon almasına yol açmıştı ve sorgulamadan bize bir sandalye yaklaştırdı. Bora beni zorla sandalyeye oturttuğunda, Gökhan yere eğilmiş ve ayaklarımı bağlıyordu. "Sık o ipi sık! Çözer!" dedi Bora, emredercesine. Belli ki Bora kendini kaybetmişti fakat Gökhan'ın şuuru yerindeydi ve ipi ne gevşek bırakmıştı ne de çok sıkmıştı.

"Elalemin elini kolunu kırıyordun benim kolumda iz bıraktıklarında değil mi?!" dedim, tükürür gibi. Bora, dediğimi duymazdan gelerek, ellerimi sandalyenin arkasında bağlarken, Gökhan da düşmememem için sandalyeyi tutuyordu çünkü durmadan hareket ediyordum. "Ellerimi falan çözdürmüştün o depoya girer girmez!" diye bağırdım.

"Koli bandı falan bir şey bul bana, susmayacak başka türlü!" dedi Bora. Bakışlarını bana değdirmemiş, doğrudan Gökhan'a çevirmişti.

Gökhan'ın hayret dolu çıkan sesini duydum. "Kara aklını mı oynattın sen?!"

"Siktirtme bana sorularını! Git bir şey bul!" diye bağırdı Bora. Gökhan, hızlı adımlarla salondan çıkarken, Bora sandalyenin önünde eğildi ve kapkara gözlerini gözlerime sabitledi. "Eğer," dedi sessizce. "Bu sandalyeden düşersen, seni kaldırmayacağım..."

"Kaldırmazsan kaldırma!" diye bağırdım. Ellerimi ve ayaklarımı iplerin açılması için zorlarken, kendi canımı yakıyordum. "Daha bana bugün söz verdin! Sergio'ya zarar vermeyeceğine söz verdin!"

"Sen ortadan kaybolana kadardı o!" dedi, itiraz kabul etmez bir tavırla. Bir eliyle çenemi kavrayıp, hafifçe yüzümü kaldırdı. "Sen şansını kaybettin Nazlı!"

Aydın, kolundan akan kana rağmen, Sergio'yu kolundan sürükleyerek salona getirdiğinde, bakışlarım Bora'nın gözlerinden ayrılmıştı. "İyi misin?!" diye seslendim.

Sergio öksürürken, bakışları benimle birleşti. "Umarım tüm bunlara değecek bir yerdeydin Nina!" dedi, kısık bir sesle. Aydın, onu da bir sandalyeye oturturken, konuşmaya devam ediyordu: "Deli gibi merak ettim seni!"

"Kes lan sesini!" diye kükredi Bora. Bakışlarım şaşkınlıkla Bora'ya çevrilmişti. İçinden taşan ve sonu gelmeyen öfkeyi her ne kadar anlasam da tüm bu vahşetine akıl sır erdirebilmem mümkün değildi. Sergio'nun oturduğu sandalyeye tüm gücüyle bir tekme attığında, Aydın Sergio'nun düşmesini engelleyememişti.

"Bora kendine gel!" diye bağırdım. Aydın, Sergio'yu yerden kaldırırken, yüzünün dağılmış hali canımı yakmıştı. Gökhan, elinde bir koli bandıyla salona geldiğinde, Bora'nın bakışları Aydın'a çevrildi ve ona gözleriyle sessiz bir emir verdi. Bora bir parça koli bandıyla bana doğru yaklaştı ve bandı ağzıma yapıştırdı. Aydın ise, yerdeki bir ip parçasını koluna bağlayarak, akan kanı durdurmaya çalışıyordu.

Gökhan, olup bitenle hiç ilgisi olmayan birisiymiş gibi bize bakarken, onun da delirmek üzere olduğunu fark etmiştim. Olanları engelleyemediğimiz ve artık işlerin hepten çığrından çıktığı yere gelmiştik. Gökhan da bunu biliyordu. Üstelik bizi bekleyen diğer felaketleri henüz bilmediği halde, şu anda olanları bile, sanırım kaldıramıyordu.

Bora, Sergio'ya yaklaştı ve gömleğinin düğmelerinin kopup kopmamasını önemsemeden, hızlıca önünü açtı. Ne yapacağını anlamaya çalışırken, şöminenin başındaki Aydın dikkatimi çekmişti. Bir demir parçasını ateşte ısıtıyordu. Boğazımı zorlayarak boğuk sesler çıkarıyordum ama Bora benim çıkardığım her bir sesi duymazdan geliyordu.

"Ne kadar çabuk konuşursan, o kadar az canın yanar Çınar Akbulut!" dedi Aydın, sertçe. Bakışlarım ona çevrildi. "Kara'yı durduramayız, bence sen de az buçuk biliyorsundur bunu. Açıkçası durdurmak istediğimi de sanmıyorum."

"Ben sorularımı tekrar edeyim en iyisi..." dedi Bora. Bakışlarını Aydın'a çevirdiğinde, Aydın kızgın demir parçasıyla Bora'ya yaklaştı. Bora gözleriyle Aydın'a işaret verdiğinde, Aydın demir parçasını Sergio'nun tenine yaklaştırmış ama değdirmemişti. "Alp ne zamandan beri senin adamın?!"

"Konuşmayacağım!" dedi Sergio, kısık bir sesle. "Ne yaparsan yap!" Aydın, kızgın demir parçasını iki saniyeliğine Sergio'nun tenine değdirdiğinde, gözlerimden yaşlar boşalmaya başlamıştı. Fakat Sergio için bu baş edilebilir bir acıydı ve sadece derin bir "Ah!" çekmekle yetinmişti.

"Tarantula kim?! Karımdan ne istiyorsunuz?!" diye sordu Bora. Sergio'nun gözleri beni bulduğunda, Bora cevap vermeyeceğini anlamıştı. Aydın bir kez daha kızgın demiri Sergio'nun karnına değdirdiğinde, bu sefer iki saniyeden çok, üç saniyeden az bir süre bekletmişti. "O gün benim evime girmene sadece Alp mi yardım etti?! Karımı o evden nasıl çıkardın?!" diye bağırdı Bora.

Aydın tekrar şömineye yaklaşıp demiri ısıtırken, Bora Sergio'nun yüzüne güçlü bir yumruk atmıştı ve Sergio sandalyeyle beraber yere düşmüştü. Boğazımdan ağladığıma dair çıkan seslerle beraber, Bora'nın ifadesiz bakışları bana çevrildi. Gülümsedi fakat bu gülümseme hiç samimi değildi. Tekrar Sergio'ya baktığında, yüzündeki gülümseme daha da artmıştı. Bana doğru yaklaştı ve karşımda eğildi.

"Konuşmayacak..." dedi Bora, başıyla Sergio'yu işaret ederken. Zorlukla yutkundum. "Belki sen konuşursun? Çünkü ikinizden birisi konuşmadıkça, onun canı yanmaya devam edecek..."

"Nina ha-" Sergio'nun sesini kesen, Aydın'ın göğsüne değdirdiği kızgın demir parçasıydı. Üstelik bu sefer Kara'dan

emir alma gereği dahi duymamıştı. Bora, ağzımdaki bandı yavaşça çıkartırken canımı yakmaktan korktuğunu anlamıştım fakat tek umursadığı şeyin fiziksel acı olması içler acısıydı.

Bora'nın kaşları havalandı. "Sabrettim..." dedi. Sesi alçak fakat tekinsizdi. "Sana güvendim..." dedi. Boğazımdan dökülen hıçkırıkları yok saydı. "Sen bugün, bu herifle, peşindeki adamları atlatıp bir yere gittin ve ben seni defalarca aramama rağmen, bana sadece *'Müsait değilim'* yazdın..." Bora'nın kapkara gözlerindeki kırgınlık karşında gözlerimi yummuştum. "Seni deli gibi merak ettim ama *ya sabır* dedim. Seni aramaya, sana mesaj atmaya devam ettim. Açmadın. Cevap vermedin. Sonra cevap verdin. Sonra telefonumu açtın, iyi olduğunu söyleyip, beni geçiştirip yine kapadın telefonu... *Ya sabır* dedim. Bekledim..." Sesine yeniden yerleşen öfkeyle gözlerimi açtım. "Sonra bu herif beni aradı, *'Nina yok!'* dedi. Önce Nina'nın kim olduğunu bile anlamadım. *'Tuvalete gitti, dönmedi, senin yanında mı?'* diye sordu... Benim ne yaşadığıma dair, ne hissettiğime dair ufacık bir fikrin var mı Nazlı?"

"Anlatacağım nerede olduğumu, tamam..." dedim, kısık bir sesle. "Zarar verme ona daha fazla... Tamam!"

Bora başını iki yana salladı. "Nerede olduğunu geçtim ben senin artık!" dedi, keskin bir tonlamayla. Gözleri, gözlerimin en içine değerken bakışları bir mızrak kadar etkiliydi. "Sen bu adamla kurduğunuz tezgahı bana bi' anlatacaksın artık... Buradan dönüş yok!"

Verandadan gelen sesi duydum.

"Anlatacağım," dedim.

Fakat bu bir yalandı ve Bora'ya, OCTO'ya dair hiçbir şey anlatamazdım. Her neyin şifresiysem, o şifreyi kullanır ve beni öldürürlerdi, bunu biliyordum. Tarantula, Bora'nın OCTO'dan haberdar olmasını asla ama asla affetmezdi ve beni hiç kimse koruyamazdı. Tarantula bile beni kendisinden koruyamazdı çünkü bize öğretilen ilk şey, her zaman OCTO'nun varlığını reddetmek olmuştu. OCTO karşısında

Bora'nın bilmediğim bir dokunulmazlığı olduğunun ve Tarantula'nın Bora'yı koruduğunun farkındaydım fakat bunun sebebini bilmiyordum. Belki de Mehmet Şahindağ'a giden yolda önemli bir koz olduğu içindi. Fakat başka kimlerin dokunulmazlığı vardı ya da Bora'nın dokunulmazlığı ne kadar geçerliydi bilmiyordum. Ne Bora'yı ne de onun hayatındaki herhangi bir kimseyi riske atamazdım.

"Nina!" dedi Sergio, uyarı dolu bir sesle.

Aydın, kızgın demir parçasını bir kez daha Sergio'nun göğsüne değdirdiğinde, "Bora!" diye çığlık attım. "Anlatacağım!"

"Kızın psikolojisinin amına koydunuz!" diye bağırdı Gökhan, isyan eder gibi.

Omuzlarım sarsılırken, "Yeter, tamam!" dedi Bora, Aydın'a. Ayaklarımdaki ipi çözüyordu. "Nazlı anlatacak..." diye mırıldanırken, elleri bileklerimdeki ipe ulaşmıştı. "Nazlı bana anlatacak..."

"Hiçbir şey bilmiyorsun!" diye bağırdı Sergio. Bora'nın bakışları Sergio'ya çevrildi. "John'un evinde onu yaka paça arabaya bindirirken de, şimdi onu bir sandalyeye oturtup ellerini bağlarken de hiçbir şeyin farkında değilsin! Değilsiniz! Bunu yapmana izin veriyor, o kadar!"

Bora, ters bir ifadeyle, "Ne diyorsun lan sen?!" diye sordu.

"O bir ajan!" dedi Sergio, sertçe. "Hepinizden daha güçlü... Aydın'ı değil kolundan bıçaklamak, öldürebilirdi de... Ve seni de! Kendi başına iplerden kurtulabilirdi de... Yerinizde olsam, size dost olduğu için, dua ederdim!"

"İki senelik bir ajan eğitimi sadece!" dedi Bora, başını iki yana sallayarak. Gözlerimden akan yaşları sildim ve olacaklara kendimi hazırlamak için derin bir nefes aldım. "Neyin gücünden bahsediyorsun sen-"

"Yere yatın!" diye bağırdım. Bora'nın üzerime kapanmasıyla birlikte, on beş kişinin içeriye girmesi bir oldu. Baştan aşağıya simsiyah giyinmiş maskeli on beş kişi. Ellerinde uzun namlulu silahlar vardı ve içlerinden birisi, benim gibi, "Yere yatın!" diye bağırmıştı. OCTO'dan

gelmişlerdi ve muhtemelen Sergio'yu buradan alıp çıkartacaklardı. Belki beni de... Çünkü *anlatacağımı* söylemiştim. Sergio'yu dinlemiyor olma ihtimalleri yoktu çünkü olağanüstü bir halin içindeydik; ben ortadan yok olmuştum!

"Kimse kıpırdamasın!" diye bağırdı birisi. "Ellerinizi başınızda birleştirin!" Bu bozuk İspanyol aksanının, Tarantula'ya ait olduğunu düşünmüştüm. Başımı hafifçe kaldırdığımda, Tarantula'nın yanında duran, siyah maskenin altındaki siyah gözleri görmüştüm. Annie buradaydı. Zayiat raporu oluşturmak ister gibi, Bora'ya bakıyordu fakat Bora bundan habersizce, beni koruma derdindeydi. Kolları bedenimi sımsıkı sarmış, olası bir kurşunun kendi bedenine isabet etmesi için pozisyonunu çoktan almıştı. Annie'nin gözleri gözlerimi bulduğunda, başını çaresizce iki yana salladı. Yanına birisi gelip, başıyla *hadi* der gibi bir işaret yaptığında ise bakışları yerde yatan Aydın'a çevrilmişti. Yanına gelen kişi, Annie'nin koluna hafifçe dokunduğunda derin bir nefes aldı ve hızlı adımlarla verandaya ilerledi.

Sergio'yu buradan çıkarmışlar ve peşlerinden gitmemizi engellemek için içeriye ve verandaya farklı sis bombaları atmışlardı.

Duman genzime dolarken nefesimi tuttum ve salondan çıkmak için hareketlendim. Bora, Gökhan ve Aydın'ın da benden bir farkı yoktu. Öksürüklerim şiddetlenirken, kapıya doğru ilerledim. Gözlerim yanmaya başlamıştı. Gökhan, kapıyı açtığında, yerde kanlar içinde yatan Bora'nın adamları görüş hizamıza girmişti.

"Siktir!" diye bağırdı Aydın, öfkeyle. Gökhan ise duraksamadan yerde yatan adamların yaşayıp yaşamadıklarını kontrol etmeye girişmişti. Altı kişi... Altı kişi de öldürülmüştü. "Selim nerede?!" diye bağırdı Aydın. Sesi dehşete düştüğünü belli ediyordu. "Selim yok!"

"Taylor'la buluşmaya gitmişti," dedi Gökhan, sessizce. Yerde yatan ve artık hayatta olmayan adamlardan birisi Atıf'tı. Bakışlarım Atıf'ın kanlı bedenini terk ederken, zorlukla

yutkundum. "Kim bunlar Kara?!" diye bağırdı Gökhan, birden kendisini esir alan hiddetle. Bu sorunun cevabını Bora'nın da bildiğini zannetmiyordum. Fakat ben Tarantula'nın öfkesini sezebiliyordum. "Alp... Alp nerede?!" diye bağırdı, hemen ardından.

Bora'nın kapkara gözleri gözlerime değdi. "Kartelin adamları mıydı gelenler?!" diye sordu. İfadesizdi. "Alp'i de alıp gitmiş olmalılar." Benimle değil, kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Altı adamımı öldürdüler Nazlı... Bunun için bir açıklaman var mı?" Yoktu. "Bay Ortiz'i ara Aydın... Gelsin," dedi, dan diye.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken, "Ne?!" dedim. Saçlarımı telaşla kulaklarımın arkasına sıkıştırırken, "Olmaz!" dedim.

Bora bakışlarını etrafta gezdirdi ve yeniden bana baktı. "Olur olur!" dedi, başını sallayarak. "Çınar Akbulut'un aslında Sergio Morris olduğundan başlayarak, her şeyi Bay Ortiz'e anlatırsın!"

"Beni vatan haini ilan ederler," dedim hızlıca. Başımı iki yana salladım. "Bora bunu yapamazsın. Beni hapse atarlar!"

"Biliyor musun Nazlı, hapiste olmak da fena bir şey değil..." dedi Bora, kızgın bir şekilde. Koluma uzandı. "Yürü, gidiyoruz!"

Gökhan, Bora'nın koluna yapıştı. "N'apıyorsun amına koyayım?!" diye bağırdı fakat cevap olarak yüzüne sert bir yumruk yemişti.

"Sakın karışma!" dedi Bora, uyarı dolu bir tonlamayla. "Sakın!"

Gökhan ise yediği yumruğun afallamasından kurtulur kurtulmaz, tekrar, beni çekiştiren Bora'nın koluna yapıştı. "Kara! Dur!" Bora'nın durmaya niyeti yoktu. Gökhan'a bir yumruk daha savurdu fakat bu sefer Gökhan da karşılık vermiş, Bora'nın çenesine çok sert bir yumruk atmıştı. Saçma sapan bir şekilde, birbirlerinden öfkelerini çıkarıyorlardı üstelik etrafımızda cesetler vardı.

Kan kokusu midemi bulandırıyordu.

Ölen adamlar, OCTO'nun kati uyarısı niteliğindeydi. Bunca adamı *ortadan yok oldu* şeklinde gösteremezdik ve muhakkak bu durumu, ilgili yerler duyacaktı. Aksi takdirde bu cinayet Bora'nın üzerine kalırdı ve şu an gerek Türkiye, gerek de Amerika tarafından gözlem altındaydı. Belki de bu, OCTO'nun Bora'ya değil bana biçtiği cezaydı çünkü ortadan yok olmam ve akabinde Sergio'nun hayatının riske girmesi, Tarantula'yı kızdırmış olmalıydı. Tarantula, Bora'nın, gelen adamların kartele bağlı olduklarını düşüneceğini mutlaka hesaba katmış olmalıydı ve belki de vatan haini ilan edilip hapse girmemi istemişti.

Bora'nın beni arabaya bindirmesine itiraz etmemiştim çünkü bu yalnızca zaman kaybı olacaktı. Şu an çok sinirliydi ve o bu kadar sinirliyken, tek başıma onu alt ederek çekip gitmem mümkün değildi. Arabayı kendisi kullanıyordu ve Hotel Le Huit'e doğru ilerliyordu. Aydın'ın Bay Ortiz'i arayacağından emindim fakat Bay Ortiz'e ne diyeceğimi bilemiyordum. Normal zamanda yalan söyleyebilirdim; Kartel'in adamlarının, Sergio Morris'in bana çalıştığını öğrenip bize saldırdığı şeklinde olayın üzerini örtebilirdim fakat normal zamanda değildik. Çünkü muhtemelen Bora, benden evvel atılarak Sergio Morris'in Çınar Akbulut olduğunu söylerdi. Yalnızca ben değil, Sergio da tehlikedeydi. Belki de Tarantula, ona da kızmıştı çünkü OCTO'yu atlatarak Annie ile buluşmuştuk.

Tarantula'nın sinir harbi, ilk kez yaşadığım bir durum değildi. Daha evvel birçok kez, hata yapan adamlarını gözü kapalı harcadığına şahitlik etmiştim. Fox, OCTO'nun asil üyesiydi ve onu harcayıp harcayamayacağını bilemiyordum fakat söz konusu Mehmet Şahindağ olduğunda, herkes herkesi harcayabilecek gibi duruyordu.

Etrafımda onlarca insan vardı ve her birinin, farklı prensipleri vardı. Mesela Bora'nın gözlerinde, beni hayatta tutmak için, hapse girmeme bile göz yumabileceğini görüyordum ve bu kanımı donduruyordu. Bence hayatı zevklerime göre yaşamalı ve öleceksem de ölmeliydim fakat

bunu ona söylersem, muhtemelen beni kendisi öldürürdü. Bir hataya sürüklendiğini biliyordum. Bilinmezliklerin içinde yetersiz hissediyordu ve bu yetersizlik, onu dikleştiriyordu. Gururu devreye giriyordu ve beni koruyamamayı, değişen hayatımın gizlerine hakim olamamayı ve birilerinin kendisinden daha güçlü olmasını yediremiyordu.

Arabayı otelin otoparkında durdurduğunda hızlıca aşağıya indi. Ben ise, onun aksine sakin bir şekilde kapımı açmıştım. Bora'nın bakışları tedirgindi. Sanki kaçacakmışım ya da kaçmaya yeltenecekmişim gibi. Sakince, hareketlerine adım uydurdum ve birlikte asansöre bindik. Burnundan soluyordu ve onunla nasıl iletişim kurabileceğimi bilmiyordum. Fazlasıyla endişelenmiş ve hatta cinnet geçirme raddesine gelmişti. Belki de ona bir kez sarılsam, her şey geçecekti.

Asansör benim kaldığım odanın katında durduğunda, Bora'nın peşinden asansörden indim. Kendime daha da sakin olma ve ne olursa olsun asla öfkelenmeme şartı koşarken, Bora cebinden çıkarttığı kartla kapıyı açmıştı. Henüz salona geçtiğimizde kapı yumruklandı ve Bora, dudaklarının arasında okkalı bir küfür mırıldanarak tekrar kapıya yöneldi. Gökhan bir hışım içeriye girerken, Bora'yı ittirmiş, Aydın ise Gökhan'ın bu hareketine başını iki yana sallamakla yetinmişti.

"Benimle gel Naz!" dedi Gökhan, emredici bir tonlamayla.

Bora, Gökhan'ın yakasına yapışırken, "Senin gelmişini geçmişini sikerim!" diye bağırdı. Gökhan'ın da altta kalır bir yanı yoktu ve Aydın araya girerek, ikisini de birbirinden uzaklaştırmayı seçmişti. "Kimsin lan sen?! Kim veriyor sana bu haddi?!"

"Oyun bitti!" diye bağırdı Gökhan, öfkeyle. Onu çok kez sinirli görmüştüm fakat bu seferki tavrı gerçekten de başkaydı. "Oyun bitti Kara!"

"Ne diyorsun lan sen?!" diye bağırdı Bora.

Aydın bir kez daha araya girerek, Bora'nın Gökhan'a yaklaşmasını engellemişti. "Kara yapma!"

Bora, Aydın'ın kolları arasından Gökhan'a yaklaşmaya çalıştı. "Kartel ev basıyor, senin yetiştirdiğin adamlar geberip gidiyor lan!"

"Senin de adamların can verenler!" diye haykırdı Gökhan, hırsla. Sesi duvarlara çarparken, Bora'nın suratına ondan iğrenir gibi bakıyordu. "Güçsüzüz işte kabul et! Bizden daha güçlü Çınar Akbulut da Tarantula denen herif de! CIA'e söyleyeceksin de ne olacak?! Başımıza daha büyük bir bela alacağız! Ben yoruldum artık! Bıktım! Yeter artık! Bulaşmayacaksın o adamlara!"

"Bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleyemezsin!" diye bağırdı Bora. Bakışlarını birkaç saniyeliğine bana çevirip yeniden Gökhan'a döndü. "Sen benim yanımdan karımı alıp gidemezsin! Kimsin lan sen?!"

"Buyum, bu kadarım!" dedi Gökhan, isyan eder gibi. "Alp'i de fark edemedim! Edemiyorum ne yapayım?! Bu kadarım!"

"O Alp'in ecdadını sikmezsem, adam değilim!" dedi Bora. "Çek lan ellerini!" diye bağırdı Aydın'a. Aydın bu hiddet karşısında Bora'yı bırakmış fakat tetikte kalmayı bırakamamıştı. Bora'nın bakışları yeniden beni buldu. "Bana Çınar'la da Tatantula'yla da buluştuğun yerleri tek tek söyleyeceksin!"

"Ne yapabileceksin?!" diye bağırdı Gökhan, benim ağzımı açmama fırsat bırakmadan. "Hiçbir şey yapamazsın! Seni kimse siklemiyor anla artık! Senin karın da seni siklemiyor!"

Aydın, uyarıcı bir şekilde "Gökhan kes sesini!" dese de Bora'nın gözlerine yerleşen şaşkınlık karşısındaki tek tepkim, bir parça açılan dudaklarımdı.

"Üzgünüm Kara, ama olan bu!" dedi Gökhan, daha da sert bir sesle. "Senin borun burada ötmüyor!" diye ekledi. Bora, hiçbir şey demeden yalnızca Gökhan'ın gözlerinin içine bakıyordu fakat Aydın da aynı benim gibi olacaklardan korkuyordu. "Bazı şeyleri kabul et artık, sen sadece bir mahkumsun!" dedi Gökhan.

"Sussana amına koyayım!" dedi Aydın. Acı kahve gözleri olabildiğince koyulaşmış, sanki Gökhan'ın hayatta kalması

için tek başına bir mücadeleye girişmişti.

Fakat belli ki Aydın, Gökhan'ı susturamayacaktı. "Hapiste olmak yerine dışarıda olmak, sana bahşedilmiş bir lütuf! Bir tarafta ÖRGÜT'ün lideri, bir tarafta Meksika Kartel'i... Kimsin sen lan bu resimde? Kim sikler lan Bora Karabey'i?! Bu işi deşersen, bugün kapıda kanlar içinde yatan heriflerden bir farkın mı kalacak?! Kendine gel Kara!"

"Gökhan," dedim araya girerek. Gökhan'ın bakışları bana çevrildi fakat ben devam etmek için uygun kelimeyi bulamıyordum. Sadece susmasını istiyordum. Bora'nın damarına basması ve onun gururunu bu kadar kırması faydasızdı çünkü söylediklerinde haksızdı.

"Sen bugün Aydın'ı bıçakladın!" dedi Gökhan, sertçe. Aydın'ın koluna uzandı ve hala müdahale edilmemiş yarasını gösterdi. "Çınar'ı kurtarmak için Aydın'ı bıçakladın ve tarafını gösterdin! Artık herkesin bazı şeyleri anlaması gerekiyor! Kara da anlasın, has adamı Demir de! Ben bıktım!"

"Benim bir tarafım yok!" diye çıkıştım.

"Aydın için Çınar'ı bıçaklar mıydın?" diye sordu Gökhan, merakla.

Kendimden emin bir ifadeyle, "Evet!" dedim. Bakışlarım Aydın'a çevrildiğinde, Bora'nın bize arkasını dönüp pencereye ilerlediğini fark etmiştim. "Aydın kusura bakma ama ben artık kimsenin ölmesini istemiyorum. Sana beni bırakmanı söyledim, seni uyardım... Başka çarem yoktu!"

Aydın bunu bekliyormuş gibi, "Bizim de altı adamımız öldü!" dedi. Gökhan başını iki yana salladı. "Bugün kaybettiğimiz adamlarımız yenge?! Hepsi bizim arkadaşımız! Canımızı emanet ettiğimiz insanlar! Ama onların da canı bize emanetti! Geride kalan altı aile?!"

Ters bir ifadeyle, "Bu benim suçum mu?" diye sordum.

"Ortadan yok oldun yenge," dedi Aydın, sertçe. Acı kahve bakışları keskin, sesi ise oldukça netti. "Her dakika iyi misin, hayatta mısın diye tetikteyiz biz... Ama sen bize hiç yardımcı olmuyorsun. Kendimi saçma sapan bir olayın ortasında buldum ve belki bunları söylemek bana düşmez ama ben

konuşursam senin kalbin kırılır. Çünkü sen susuyorsun ve Gökhan'la Kara senin susmalarına saygı duyuyorlar. Ben bu kadar saygılı bir adam değilim. Mehmet Şahindağ en çok benim düşmanım! Ben bu davayı kimseye meze etmem! Bugün altı adamımız öldü ve ben tek bir kayıp daha vermek istemiyorum artık! Bugün evi basan insanlar, Çınar'ın kılına zarar gelmesin istediler... Onlar muhtemelen senin arkadaşlarındı... Ortak arkadaşlarınız... Senin arkadaşların öldürdü bizim altı adamımızı! Haksız mıyım?"

Haklıydı. Kendi penceresinden. Benim penceremin ise perdeleri koyu renkli ve sonuna dek çekiliydi; diğer pencereler gibi. Hangi pencerenin benim olduğunu ne Aydın ne de Bora bilmiyorlardı ve görüş açımı hesaplayamıyorlardı. Bilinmezlikler, ancak kendi bildiklerini, kendi görüş açılarını değerli kılıyordu ve bunda ikisi de haklıydı.

"Tamam..." dedim, sessizce. "Bir daha ortadan yok olmayacağım... Çip takın bana yeniden, bitsin bu işkence!"

"Buraya kadar..." dedi Bora'nın sesi. Bakışlarımı sırtına çevirdim. Elleri cebinde, dışarıya bakıyordu. Söylediğini idrak etmeye çalışırken, bana yardımcı olmak istercesine, devam etmek için on saniye beklemişti. "İster atlat peşindeki adamları, ister atlatma..." Yüzünü bana döndü. İfadesiz gözleri buz gibiydi. "İster yaşa, ister öl Nazlı, benden buraya kadar..."

"Bu... Bu ne demek?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Ben elimden gelenden fazlasını yaptım Nazlı, sen yaşa diye... Hayatım, hayatımız sikildi... Zorlamamak lazım. İnsanım ben, kahraman değilim... Dokuz, dokuz buçuk yıl oldu elime silah alalı... Bu işlerin içine doğmadım, hiç merak duymadım... Sadece mecbur kaldım. Ailem için. En çok da kardeşim için... Mecbur kaldım ve yapabildiğim bu..." Ellerini hafifçe iki yana açtı. "Bu kadar ancak... Gökhan haklı. Peşindeki adamları atlatmanı dahi engelleyemedim sonuç olarak. Daha da yapabileceğim bir şey yok benim! Benden buraya kadar. Bundan sonra özgürsün..."

Sert rüzgarlar, her defasında Bora'nın penceresinin şiddetle çarpıp tok gürültüler çıkarmasına sebep oluyordu. Beklemekten usanmıştı. Perdeleri açmamı ve beni görmeyi, ne gördüğümü anlamayı beklemekten usanmıştı. Ve en sonunda, en doğrusunun pencereyi kapatmak olduğuna karar vermişti.

Yine.

Belki de artık son kez.

Yüreğimde hissettiğim ağırlığın boğazımı düğümlediğini hissederken, "Ben Langley'e döneyim," dedim.

Koşullar ne olursa olsun aynı adamdı.

"Güle güle," dedi Bora. Gülecek durumda olmadığım aşikardı fakat bunu dile getirmedim.

"Bu mu gerçekten çözüm?!" dedi Gökhan, birkaç adım atarak. Bora'nın bakışları ona çevrilmişti. "Tüm köprüleri yıkmaktan başka bir bildiğin yok mu senin?!"

"Kes sesini, harbi öldüreceğim seni şimdi!" dedi Bora, dişlerinin arasından.

Gökhan yüksek sesli bir kahkaha atıktan sonra, "Ne duruyorsun amına koyayım?!" diye sordu. "Tam da senden beklenecek davranış! Karını sandalyeye bağlattın bugün! Önünde sevdiğini söylediği, arkadaşım, kardeşim dediği adama işkence ettin! Beni mi öldüremeyeceksin?!"

"Yeter Gökhan!" dedi Aydın, bıkkınlıkla. "Çizmeyi aşıyorsun!" Bence de yeterdi çünkü Bora her an belinden silahını çıkartabilecek gibi duruyordu. Daha fazla burada kalmak istemiyordum. Kendimi kovulmuş gibi hissediyordum ve fazlasını görmeye, duymaya tahammülüm yoktu. Canım yanıyordu.

"Ben de Naz'la dönüyorum!" dedi Gökhan, sertçe. Arkasını döndü ve hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledi.

Aydın'a baktım. "Özür dilerim kolun için," dedim. *Önemli değil* dercesine başını sallasa bile, aslında önemli olduğunu anlamıştım. Onun da gururunu ve bana olan inancını zedelemiştim. Bora'ya baktım. "Görüşürüz," dedim. Fakat onun bakışları ise, görüşmeyi pek de istemediğini belli

edercesineydi. Arkamı döndüm ve ben de kapıya doğru ilerledim.

Sabaha dönmek istedim.

Annie, beni aramadan biraz önceye...

Birçok şey benim suçum olabilirdi fakat bugün yaşananlarda gerçekten de masumdum...

♠

"Aklım almıyor Naz! Bu düşmanın kim olduğunu aklım almıyor!"

Gökhan, üç gündür, ekseriyetle bu cümleyi kuruyordu. Birlikte ihtimallerin üzerinden geçiyorduk ve Beyza Karabey'in yaşadığını kimin bilebileceğini anlamaya çalışıyorduk fakat bunda başarılı olduğumuz söylenemezdi.

Önceki gün John defnedildiği ve dün de Harvard'da anma töreni gerçekleştiği için Tarantula'nın Langley'de olmadığını biliyordum fakat bugün dönüyordu. Bora'nın evine yaptıkları baskından sonra, OCTO'dan kimseyle iletişim kurmamıştım ve onlar da biraz olsun zaman geçmesinin doğru olduğunu düşünmüş olacaklardı ki bana ulaşmaya çalışmamışlardı. Bay Ortiz de aynı OCTO'dakiler gibi hala Boston'daydı ve ben sadece, Taylor'dan, eve baskın yapıp Bora'nın adamlarını öldürenlerin kim olduğunu bilmediğimiz yalanını işitmiştim. Belli ki Bora ve Aydın, onlara bu şekilde anlatmışlardı.

Yapılması gereken işler listem gittikçe büyüyordu ve ben bu listenin altında ezildiğimi hissediyordum.

"Neyse Gökhan..." dedim, bezgin bir tavırla. Kahvemden son yudumumu aldım. "Bora döndüğünde onunla da konuşuruz."

"Nasıl anlatacaksın peki ona?" diye sordu Gökhan, merakla.

"Beyza'yı çıkartarak... Yani sadece gözdağı verdiğini söyleyeceğim adamın," dedim, hiç düşünmeden.

Gökhan, söylediğim şeyden pek emin değildi. "Yani saçma olmayacak mı? Bir kadın seni aldı, bir adama götürdü, adam

ben düşmanım dedi ve sen çıktın geldin... Neden gittin başta o kadınla, bunu sorgular..."

"Kafama silah dayadıklarını söylerim, ne yapayım?" dedim, omuzlarımı kaldırıp indirirken. "Saklamak istemiyorum Gökhan, sakladıklarım yüzünden olanlara bak! Hem bunu mecbur olduğum için Taylor'a anlattım. Bora benden duymasa Taylor'dan ya da Bay Ortiz'den duyacak zaten..."

Gökhan, sıkıntılı bir nefes verdi. "Anlıyorum," dedi. Kollarını bağlarken, bir bacağını diğerinin üzerine atmıştı. "Sormaya çekiniyorum ama bu kartelin Beyza'yla da bağı var değil mi?"

"Sorma bana bir şey..." dedim, mırıldanarak. "Yalan söylemek istemiyorum. Hiç bilmemen, daha iyi..."

"Bora karteli araştırmaya başladı Naz!" dedi Gökhan, bir felaket haberi verir gibi. Bazı şeylerin olacağına emin olmak için illa konuşulması bile gerekmezdi. "Başın belada mı Naz?"

"Değil. Değildi..." dedim. Gökhan'ın kaşları çatıldı. "Bora bir şeyleri zorladıkça, ister istemez başım belaya giriyor sadece."

"Beyza çok tedirgin," dedi. Birkaç saniye sessizlik oldu. "Gitmeye karar vermişti ama artık imkansız. Gün geçtikçe yaşadığını bilenler artıyor... Saatli bomba misali. Patlayacak biliyorsun... Ama ne zaman bilmiyorsun. Ben Özge'ye güvenmiyorum. Dün gece gene kabus gördüm. Bora'ya her şeyi anlatıyordu..."

"Saatli bombanın ne zaman patlayacağını bilirsin," dedim, düz bir tavırla. Gökhan'ın yüzüne konunun bu olmadığını belli etmekten kaçınmayan bir ifade yerleşti. "Bak, Bora'nın sandığının aksine... Sergio güvenilir birisi!" dedim, sitemle. Gökhan, dikkatle beni dinliyordu. "Gerçekten Annie'ye zarar verecek bir şey yapması mümkün değil... Özge'yi susturmasa, konuşmayacağından emin olmasa, bu kadar rahat olmaz! Bu yeni düşmanımıza gelince... Onu ben de bilemiyorum maalesef..."

"Yeni düşman neden Özge olmasın?!" dedi Gökhan, hırsla. Sesi normal bir desibelin üzerine çıkmıştı. Öfkeliydi fakat bu öfke, Özge'ye bile değildi; kendisineydi.

"Yeni düşman Özge olamayacak kadar güçlü birisi Gökhan," dedim.

Gökhan başını iki yana salladı. "Entrika Naz! Ya birisinin adamıysa? Ya bu bilgiyi Özge'den aldılarsa?"

Başımı kararlılıkla iki yana salladım. "Bunu Sergio ile konuşuruz. Fakat zannetmiyorum."

Gökhan, sıkıntılı bir nefes verirken, iki eliyle yüzünü kapattı. "Ben nerede açık verdim, anlamıyorum!" dedi, öfkeyle.

"Senin suçun değil!" dedim ve elini yüzünden çekmesi için koluna uzandım. Gökhan, bakışlarını bana çevirdi. "Peşinde kim olduğunu bilirsen atlatabiliyorsun çoğu zaman... Tek odağın Mehmet ve adamları... Nereden bilebilirsin ki?!"

"Çok yoruldum Naz..." dedi ve arkasına yaslandı. İçine derin bir nefes çekti. "Kaldıramıyorum bu yaşananları artık..."

"Bora'nın çok üzerine gittin..." dedim. Bakışlarımı Gökhan'dan çekmiş ve kendime bir sigara yakmıştım. "*Karın seni siklemiyor,* dedin... Bunun ne kadar ağır olduğunun bilincinde misin?"

"Durması lazım," dedi Gökhan, kendini savunur gibi. Sehpanın üzerindeki sigara paketine uzandı ve kendisine bir sigara yaktı. "Bir de karteli kendisine düşman edinmesiyle uğraşamam... Korkuyorum ona bir şey olacak diye!"

"Şimdi daha mı iyi oldu?" diye sordum, sakinlikle. Gökhan, düşünürcesine yüzüme bakıyordu. "Gururunu kırdın ki zaten kendisinden bir şeyler sakladığım için yetersiz hissediyor kendisini. Ben onun psikolojisini çok iyi anlıyorum..."

"Bunu benden daha iyi anlayamazsın Naz," dedi Gökhan. Birkaç saniyeye kasvetli bir sessizlik yayılırken, devam edip etmemeyi düşündüğünü anlamıştım. "Seni bulamadığı her gün kahroldu. Her gün... Başına bir şey gelip gelmediğini bilmeden, korkarak, umut ederek, dünyanın her yerinde seni

aradı. Seni bir daha kaybedeceğini düşünmek bile onu delirtiyor. Travma oldu resmen adamda... Onu ben de anlıyorum fakat izlediği yol yanlış. Seni sandalyeye bağladı ya, ötesi mi var?!"

Güldüm. "Buna ben bu kadar takılmadım," dedim.

"Takılınmayacak şey mi?" diye sordu Gökhan, kızar gibi.

"Evet," derken, içmekten vazgeçtiğim sigaramı söndürüyordum. "Yaptığı hoş değil fakat anlaşılır. Benim Aydın'ın koluna bıçak saplamamdan farklı değil... Ya da Bora'nın seni vurmasından... Kafayı yemiş gibiydi işte, bazen oluyor öyle... Merak ediyor başımın dertte olup olmadığını ya da Sergio'nun gerçek niyetini... Sergio'da da kabahat var, ne diye Bora'yı aradı benim ortada olmadığımı söyledi?! Anlıyorum, o da korkmuştur ama bu Bora'ya söylenir mi?! Kaldı ki beni alıkoyan insanın da planı buydu. Ve planı işledi!"

"Siz konuştunuz mu hiç Çınar'la?" diye sordu Gökhan. Tavrı meraksızdı fakat benimle ilgilendiğini göstermekten kaçınmıyordu.

"Aradım, açmadı. Mesaj attım..." dedim. Gökhan, bir tepki vermekten çekinircesine, sessiz kaldı. "Ve mesajıma cevap verdi..." Gülümsedim, cebimden telefonumu çıkartıp mesaj sayfasını açtım ve Gökhan'a uzattım.

"N, kafamı toplamaya ihtiyacım var. Beni anlamanı umut ediyorum. Yaptıklarını ya da seçimlerini sorgulamıyorum. Fakat seçimlerinin yol açtığı sonuçları göreceğini düşünüyorum. Bora beni öldürse de hakkıydı, çünkü seni o evden ben, kendime ve sana güvenerek çıkardım. Peşimizdeki adamları atlattım. Ve ne yazık ki, sen benim güvenimi boşa çıkardın. Bu benim için oldukça ağır, lütfen bana izin ver. Pazartesi, karargahtaki toplantıda görüşürüz."

"E bu adam bilmiyor mu?" dedi Gökhan, telefonu bana uzatırken. "Öğrenmedi mi, Beyza'nın yaşadığını bilen bir düşman olduğunu, onun yanında olduğunu?"

"Bilmiyorum," dedim, kısaca. Telefonu tekrar cebime koydum. "Pazartesi sabahı attı mesajı. Sonradan Annie

söylemiştir herhalde... Aradı beni pazartesi akşamı. Bir de dün öğlen... Açmadım."

"Neden?" diye sordu Gökhan. Hiçbir cevap vermeden, ayağa kalktım. "Nereye?"

"Ben biraz yürüyüşe çıkacağım..." dedim. Gökhan, merakla yüzüme bakıyordu. "Arka çıkıştan..." diye eklediğimde, o da ayağa kalkmıştı. "Annie'ye de uğrayacağım Gökhan ve onunla yalnız kalmak istiyorum."

"Sende bir şey var," dedi, bir gözlem yapar gibi. İfadesine kaygı bulaşmıştı. "Neyin var?"

Bunlar ne yazık ki Gökhan'la paylaşmak istediğim şeyler değildi. "Geç kalmam... Ararsan da açarım," dedim. Derin bir nefes aldım ve antreye doğru ilerledim. "Zannetmiyorum ama Bora ararsa ve beni sorarsa, uyuduğumu söyle..."

"Ben de zannetmiyorum..." diye seslendi Gökhan, salondan. "Ne beni arayacağını ne de seni soracağını." Güldüm. Gökhan'la başbaşa kalmıştık ve bir süre de pek arayıp soranımız olmayacaktı. "Ama dün Aydın'la konuştum işte... Adamların cenaze işleri için... Türkiye'ye gidişleri hakkında falan... Erdem götürecekmiş cenazeleri."

"Görüşürüz," diye seslendim ve hızlıca arka odaya ilerledim.

♠

Bazı kararları uygulamak kadar almak da zordu ve eğer o kararı alacak kadar cesaretim varsa, uygulamak da zor olmamalıydı. Buraya ilk gelişim değildi fakat ilk kez, kararlı adımlarla, aklım başımda, kendim için geliyordum. Paltomu askılığa asarken, gerildiğimi hissediyordum ve fakat hissettiğim her şeyi bir kenarda bırakmam gerektiğini kendime hatırlatmaktan da geri durmuyordum. Ben güçlü bir kadındım ve bunu yapabilirdim.

"Hoş geldin tatlım," dedi Annie, sevecen bir ifadeyle. Bana sımsıkı sarıldığında, gerginliğimin azalmak yerine arttığını fark etmiştim. "Seni beklemiyordum... Gel, odama geçelim... Müsaitim."

"Son hastanın randevu saatini öğrenmiştim," diye mırıldanırken, küçük adımlarla Annie'yi takip ediyordum.

"Danışanım!" dedi Annie, vurgulu bir tonlamayla. "Hasta demek yanlış olur..." Sekreterine döndü fakat belki de ona göre, *asistan* demeliydim. "Bize kahve getirir misin?" Koltuğa oturduğumda, Annie de yanıma oturmuştu. "Nasılsın?" diye sordu.

"İyi değilim," dedim. Annie'nin kaşları çatıldı. "Ben buraya tedavi olmaya geldim."

Annie, kısa bir süre bana bakarken, ne diyeceğini bilemez gibiydi. Yüzüne samimi bir gülümseme yayıldı. "Pekala..." dedi, içten bir tavırla. "Tedavi demeyelim... Terapi diyelim... Anladım." Hazırlıksız yakalandığı için ne diyeceğini seçmekte zorlanıyordu. "Güvendiğim birkaç arkadaşım var, sana onlardan bahsedeyim... Bakalım hangisi senin için-"

"Annie," dedim, lafını keserek. "Ben bir adamla beraber oldum, o adamın evinde Ceren'le Gökhan'ın fotoğrafını gördüm. Dünya çok küçük ve ben korkuyorum. Bir yabancıya açılamam. Bu öyle bir şey ki, sen mesela... Annie Morgan olarak oturuyorsun karşımda ama aslında Beyza Karabey'sin. Kimseye güvenmiyorum. Hiç kimseye! Bana yardım ediyorsan et, ama etmiyorsan da ben başka birisinden yardım almayacağım. Birisi senin varlığını öğrenmiş, nasıl risk alayım?! Kime ne anlatayım?! *Sevdiğim adamın ablası yaşıyormuş ve ben bunu bu adama söylemiyorum* diye kime ne söyleyebilirim?!"

Annie, şoka girmiş gibi bana bakıyordu.

"*Annie beni aradı ve buluşmak istedi. Ben de tabii ki kabul ettim. Fakat bunun için peşimdeki adamları atlatmam lazımdı. Bora'nın vereceği tepkiyi önemsemeksizin, Annie ile buluştum. Sonra bir kadın geldi ve Beyza Karabey'in yaşadığını bildiğini söyledi. Pardon, kapının altından kağıt attı. Beni Bora'ya ya da Mehmet Şahindağ'a bunu söylemekle tehdit etti! Gittim. Kocam ise ortadan yok olmamdan endişelenip aslında öz kuzeni olan Sergio'yu ölmekten beter etmekle meşgulmüş! Kabak başıma patladı.*

OCTO'danım, CIA'e sızan bir köstebeğim, herkesin arkasından iş çeviriyorum... Böyle mi söyleyeyim bir yabancıya?!" dedim, sitemle.

"Tamam..." dedi Annie, düz bir ifadeyle. "Tamam sana ben yardım edeceğim. Haklısın..."

"Her zaman haklıyım Annie, ama kimse anlamıyor!" dedim, sitemle.

"Öncelikle," dedi Annie, ciddi bir ifadeyle. "Bu yaptığımız şey kesinlikle etik değil, bunu bilmelisin."

"Sonuçta benim hakkımda yazdığın raporlar da etik değildi... Ve hatta kocam, bu yüzden senden nefret ediyor, sorun yok... Etik olmayan şeylere alışığım..." dedim.

Annie sıkıntılı bir nefes verip, "Etik olup olmaması umurumda değil ama benim sana yardımcı olabilmem için, aramızdaki mesafeyi korumak zorundayız. Yani normalde olması gereken bu. Mesela seans ücreti olması... Önemli. Bu aramızdaki sohbeti, bir arkadaşına dert anlatır gibi olmaktan öteye taşımalı senin için... Bana Annie dememelisin mesela. Senin hayatında, farklı bir yere konumlanmış bir Annie var çünkü..." dedi.

"Ücret mi ödeyeceğim yani sana?" dedim, hoşnutsuz bir tavırla.

"Yani... Bu daha farklı hissetmeni sağlayacaktır," dedi Annie, şaşkınlıkla.

"İndirim de mi yapmazsın?" diye sordum.

Annie, gözlerini devirmişti. "Paran mı yok?"

"CIA ödüyor zaten ücreti," dedim, omuz silkerek. "Fakat ne bileyim... Sen belki o parayı bana verirsin diye düşünmüştüm... Neyse." Annie yüzüme ciddi olup olmadığımı sorgularcasına bakıyordu. "Sana Beyza mı diyeceğim?"

"Hayır, bu isim daha tehlikeli..." dedi, gülümseyerek. "Farklı bir isim bul."

"Senin bulman daha sağlıklı değil mi?" diye sordum, merakla.

"Senin seçmeni istiyorum..." dedi.

"X diyebilir miyim?" diye sordum.

Gülümsedi. "Bu sana iyi hissettirecekse, tabii ki..." Yanımdan kalktı ve karşımdaki tek kişilik koltuğa oturdu. "Peki ben sana nasıl hitap etmeliyim?"

"Nina?" dedim, sorar gibi.

"Nazlı desem?" dedi.

"Hayır," dedim.

"Peki Türkçe konuşsak?" dedi.

"Olabilir," dedim Türkçe konuşarak. "Zaten Gökhan'la konuşuyoruz devamlı. Alıştım. Fakat bazen bazı kelimeleri hatırlarken zorlanıyorum. İdare edeceksin."

"Seni dinliyorum..." dedi. Yüzünde oldukça sakin bir tavır vardı fakat ben ne anlatacağımı bilmiyordum. "Neden bugün, buraya geldiğinden başlayabilirsin," dedi, aklımı okumuş gibi.

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Bora, *benden buraya kadar* dedi..." dedim. Kaşlarımın çatıldığını ve yüzümün asık olduğunu fark ediyordum. "Şimdi düşününce, neden *sen kimsin* diye hesap sormadığımı, neden isyan etmediğimi bilmiyorum. Üzgünüm. Üzgün olmak istemiyorum. Öfkeliyim biraz da. Yani tamam kaygılanıyor benim için, endişeleniyor, başıma bir şey gelmesinden korkuyor... Fakat her defasında tüm köprüleri yıkabiliyor. Bu da zoruma gidiyor."

"Zoruna giden tam olarak ne?" diye sordu.

"Bu işte... Bitirebilmesi. Bu kadar kolay siktiri çekebilmesi. Yıkılmaması belki. Bu kadar güçlü olması. Bana beni sevdiğini söylüyor ama bir o kadar da vazgeçebiliyor!" dedim.

"Güçlü..." dedi Annie, bu kelimeyi tartar gibi. X. O X'ti. "Peki sen, onun güçlü olduğunu düşündüğünde, yani o sana *benden buraya kadar* dediğinde, ne yaptın?"

"Langley'e döneceğimi söyledim, ne yapacağım? *Görüşürüz* dedim ve çıktım odadan!" dedim, sitemle.

"Fakat bunu söylerken güçsüzdün, öyle mi?" diye sordu. Başımı *evet* dercesine salladım. "Peki o güçsüz bir kadın mı gördü sence?" diye sordu.

Hiç düşünmeden, "Hayır," dedim.

"Peki onun içten içe güçsüz olup olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu. Bilmiyordum. "Güç ya da güçsüzlük nedir sence?" diye sordu. Bunu da bilmiyordum.

"Gökhan çok üzerine gitti," dedim. Dikkatle beni dinliyordu. "Çok ağır şeyler söyledi ona ben bile daha hazmedemiyorum. Benim onu siklemediğimi söyledi. Ama bunu çok çirkin bir tavırla söyledi. Bora da sanki buna benzer düşünüyordu ki, yüzleşti bu ağır gerçekle. Öyle bir hali vardı yani. Bu kesinlikle doğru değil!"

"Peki bunun doğru olmadığına dair bir davranışın oldu mu senin?" diye sordu. Kaşlarım daha da çatıldı. "Yani Gökhan'ın söylediğinin aksine, Bora'nın aslında senin için önemli olduğunu belli ettin mi ona?"

"Söyledim... Tüm bunların olduğu sabah... Onu önemsediğimi ona söyledim..." dedim.

"Peki inandı mı sence?" diye sordu.

"İnanmıştı... Fakat sonra ben onun adamlarını atlatıp ortadan yok olunca... Ondan sakladıklarımı merak ediyor. Sergio'nun beni 25 Eylül 2017'de o evden nasıl çıkardığını, Tarantula ile nasıl tanıştığımı... Onların kartel olduklarını ve benim bir şekilde yaptıkları işlerle bir bağım olduğunu düşünüyor. Bunları merak ediyor. Ben de hiçbir şey anlatamıyorum ona ve deliriyor. Sordu. Anlatamadım yine. Eve döndüğümde Sergio'yu öldüresiye dövüyordu! Araya girdim gözü beni görmedi. Sonra Aydın'a beni uzaklaştırmasını söyledi. Aydın'ı bıçakladım." X'in siyah gözleri şaşkınlıkla açılıp irileşti. "Kolundan sadece," dedim.

"Bıçakladın mı?" diye sordu, şaşkınlıkla. İlk kez, söz konusu Aydın olduğunda, yüzünde böylesi endişeli bir ifade görüyordum. Aydın'a karşı tam olarak ne hissettiğini çok merak ediyordum fakat sormaya da çekiniyordum. Anlattıklarından fazlasına sahip olduğu aşikardı. Yani bence. Acaba bir gün beraber olurlar mıydı?

X, yüzüme benden bir cevap beklercesine baktığında, dersi düşünceleriyle zihninde kaynatan çocuklar gibi

hissetmiştim. "Evet," dedim, suçumu kabul edercesine. "Sergio ölüyordu, ne yapsaydım?!"

Derin bir nefes aldı. "Devam et lütfen," dedi.

"Aydın'a karşı da suçlu hissediyorum. Leo'yu ondan saklamak benim için çok fazla... Utanmasam onu görmezden geleceğim. Keşke gelmeseydi buraya. Vicdan azabı çekiyorum ben. Yani onunla ne kadar az muhatap olsam o kadar iyi benim için. Bence o da anlıyor bunu, gerekmedikçe diyaloğa girmiyor benimle. Gerçi tam ne anladığı muamma. Kendisinden de nefret ettiğimi sanıyordur en fazla. Hoş, ona da öfkeliyim ama konu bu değil. Ondan evladını saklıyorum. Bu çok ağır. Üstelik Leo, babasını merak ediyor! Bu yaptığımız büyük haksızlık. Yılbaşında babasıyla tanışmak istediğini söyledi bana Leo!" dedim.

X'in bir kez daha yüzünü kaplayan şaşkınlık, muhtemelen benden sonra onun da bir terapiye ihtiyaç duyacağını kanıtlıyordu. "Ne dedi tam olarak?" diye sordu, merakla.

"Bunu anlatmak istemiyorum," dedim. Direteceğini anladığım sırada, "Sen benim psikoloğumsun X!" dedim, uyarıcı bir ifadeyle. Ona, onu kınar gibi bakıyordum. "Ben Bora'ya ablasının yaşadığını söylemek istiyorum," dedim, mutsuz bir şekilde.

"Bunun artılarını ve eksilerini düşündün mü?" diye sordu.

"Evet. Eksileri çok fazla..." dedim. Derin bir nefes aldım. "Benim içim çok dolu. İyi olmak istiyorum. Mutlu olmak istiyorum. Yoruldum. Fakat sanki etrafımdaki herkes yorgun zaten. Böyle bir karanlığa mahkum olmuşuz gibi. Aydınlık olan tek şey sen ve... Pardon... Annie ve Leo. Onların yanında huzurluyum sadece. O kadar. Hep huzurlu olmak istiyorum!"

"Huzur ne peki sence?" diye sordu.

"Bilmem..." dedim. Bakışlarımı gözlerine dikmiştim. "Gözlerin çok güzel. Gözlerine bakmak, sana sarılmak iyi geliyor. Leo hele!" Gülümsüyordum. "Onun bir parçası."

"Bora'nın..." dedi.

Başımı *evet* der gibi salladım. "Bora'dan nefret ediyorum," dedim. Dudağımı ısırdım. "Ama çok da seviyorum onu..." Kollarımı bağladım. "Bana yaptıklarını unutamıyorum. İçimde zehir gibi birikti sanki. Beni öldürüyor. Sızıntı var sanki... Nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Hem yakın olalım ama çok yakın olmayalım, hem de uzak olalım ama çok uzak olmayalım istiyorum. Ne uzak ne yakın demek daha doğru... Bunu ona da dedim. Ama bana *benden bu kadar* dedi akşamında. Sakinliği ve sükuneti özledim. Çok özledim."

"Senden vazgeçtiğini düşünüyorsun," dedi. Başımla onu onayladım. "Peki sen ondan vazgeçtin mi hiç?" diye sordu. Başımı *hayır* der gibi salladım. "Peki vazgeçmiş gibi yaptın mı hiç?" diye sordu. Alt dudağımı ısırırken, başımı aşağı yukarı salladım. "Belki o da bunu yapmıştır?" dedi.

"Olabilir mi böyle bir şey?" diye sordum merakla. Fakat bunu daha çok kendime sorar gibiydim. "Yani kızgındı, kırgındı... Gökhan da üstüne gitti. Olabilir. Belki..."

"Hayatta birçok kez, insanın içinde düşündüğüyle dışından verdiği tepkinin tezat olduğunu gözlemlemiştim..." dedi. Gülümsedi. "Fakat diyelim ki senden vazgeçti... Bu neden senin için bu kadar kötü?"

"Çünkü ben kimsenin vazgeçilmezi değilim," dedim. Zorlukla yutkundum. "Ben ona inanmıştım. Beni sevdiğine, onun için çok ama çok özel olduğuma... Beni herkesin yerinin ayrı olduğuna inandırmıştı. Begüm için, kardeşi için beni kullandı... Üç yıl geçti üzerinden! Hatta biraz daha fazla! Bana daha yeni, bir tek kendisinin benden vazgeçemeyeceğini bildiğini söyledi. Hep beni seçeceğini... Ama ilk fırsatta, *benden buraya kadar* diyebildi. Ben onun vazgeçilmezi olmayı çok isterdim..."

"Senin bir vazgeçilmezin var mı?" diye sordu. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Ne yaparsa yapsın bırakamayacağın, çok sevdiğin, asla bir zarar vermeyeceğin, kalbini kırmayacağın birisi?"

"Bora... Ama kalbini kırmışlığım var," dedim. Boğazımı temizleme ihtiyacı hissetmiştim. "Yani insanız sonuçta,

bazen kendimize engel olamayabiliyoruz. Hem o benim hayatımı mahvetti. Yani ben onun kalbini kırmışım, çok mu?!"

"Seni suçlamıyorum," dedi, sakin bir tavırla. "Kendini açıklamak zorunda değilsin, sadece sordum."

"Onu vurmuştum... Ama yani çok da bilinçli bir anım değildi. Bir de polise ihbar etmiştim. Fakat bu onu sevmediğim anlamına gelmez. Sadece kızgındım ben. Acı çekiyordum. Öfkeliydim. Hak etmişti. Ama yani asla ona zarar vermem, vermek istemem ya da. Yani şimdi özellikle. Kıyamam ki... Onu affetmeyecek bile olsam, o benim için vazgeçilmez birisi. Kırmızı çizgi olur ya hani, öyle... O çizgiyi ben geçebilirim bazen ama başka kimse geçemez! Benim kalbim onu bırakmaz hiç, ama o bunu bilmek zorunda değil!" dedim.

"Vurduğun, polise ihbar ettiğin, kalbini kırdığın, bırakamasan bile bırakmış gibi yapabildiğin... İnsani bir ilişkinin taraflarından birisisin... O da diğer tarafı..." dedi. Bu ne demekti? *Benden buraya kadar* demişti ama aslında oraya kadar mı değildi? Vazgeçemez miydi?

"Ona güvenmiyorum," dedim.

"Neden?" diye sordu.

"Beni kullandı..." dedim.

"Peki sence, tekrar kullanır mı?" diye sordu.

Kendimden emin bir ifadeyle gülümsedim. "Söz konusu kardeşi olduğunda mesela, neden olmasın?" diye sordum.

"Kardeşi hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Begüm..." dedim, kısık bir sesle. "Benim de kardeşim gibi olmuştu..." Yutkunduğumda boğazım acımıştı. "Birbirimize sarılıp yatardık bazı günler, eğer evdeyse... Geceleri sohbet ederdik. Ne bileyim... Beni gerçekten sevmesi zaman aldı. Yani, abisinin sevgilisi, nişanlısı ya da karısı olarak... Sevdi tabii ki ama benimseyerek sevmesi, yani... Gerçekten sevmesi biraz zaman aldı. Aslında abisine çok düşkün olduğu için onu paylaşmaya kapalıydı bence ve bu yüzdendi

başlardaki tavrı. Bizim aramızdaki ilişkinin ciddiyetini kavrayamadı en başta. Hoş ciddi değilmiş ya..."

"Devam et lütfen," dedi.

"İşte sonra bir gün, başına büyük bir badire geldi. Kerem hadisesi... Sonra bana inanılmaz güvenmeye başladı. Elif'in bir yeri vardı onda, Beyza'nın yerini almıştı sanki Elif... Zamanla da işte... Beni Elif'ten de çok sevdi, bunu hissediyordum... Anlıyordum," dedim.

"Nasıl anlıyordun?" diye sordu.

"Elif mesaj atıyordu mesela ona, o mesaja hemen bakmıyordu benimle sohbet ediyorsa... Ya da benimle evde pineklerken bile Elif aradığında açmayabiliyordu. Hani böyle küçük şeylerden anlar ya insan... Marka kurmaya çalışıyordu mesela o zamanlar, benim fikirlerimi daha çok önemsediğini fark ediyordum... Eren'le aralarındaki şey çok hızlı oldu ama hep bana anlattı. Dışarı çıkarken, abisinden önce beni öpüyordu mesela. Gerçek bir abla kardeş gibi olmuştuk. Begüm hafif bencil bir kız, paylaşıma genel olarak kapalı. Ama dolapta bir tane bira kalsa, bana *içecek misin* diye sormaya başlamıştı..." dedim.

"Ona kızgın mısın," diye sordu.

"Hayır, neden ona kızgın olayım ki?" diye sordum, şaşkınlıkla. "O bana bir şey yapmadı ki?"

"Ama Bora, onu korumak için seni kullanmış?" dedi.

"Begüm'ün suçu ne?" diye sordum.

"Abisinin sana oynadığı oyuna, nasıl bir tepki verirdi sence, eğer bilseydi?" diye sordu.

"Sen bilmediğini nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Gökhan söyledi," dedi.

"Hala mı bilmiyormuş?" diye sordum.

"Bilmiyormuş," dedi.

"Bilmem..." dedim. Sıkıntı dolu bir nefesi serbest bıraktım. "Yani o zamanlar öğrenseydi çok kızardı muhtemelen ama şimdi çok sular aktı o köprünün altından... Zaman geçti. Belki şimdi öğrense, o kadar da kızmaz..."

"Peki sen...sen neden söylemedin Begüm'e?" diye sordu.

"Söyleyemezdim," dedim.

"Neden?" diye sordu?

"Kardeşimi kaybetmemek için..." dedim. Öksürdüm. "Yani biz iyiydik ve bunun aramıza girmesini istemedim. Begüm'ün de abisini kaybetmesini istemedim. Ona çok inanıyor ve saygı duyuyor. Yani hayalleri yıkılırdı, hele Kerem'den sonra... Yani öyle... Bora'nın tehdidine göz yumuyormuş gibi davranmak işime geldi... Ne bileyim. Bir de korktum. Eren de Hande de Bora'nın safındaydı ve Begüm de o safta olsaydı, kafayı yerdim herhalde..."

"Onu özlüyor musun?" diye sordu.

"Bilmem..." dedim. Durdum. "Yani ben annemle babamın, anneannemin, Anıl'ın bile yokluğuna alıştım... Ben Bora'nın yokluğuna bile alıştım aslında. Begüm'ü özlemek... Özlemek... Bilmiyorum ki. Özlemle yaşıyorum zaten genel olarak. Bazen kendimi bile özlüyorum..."

"Nazlı'yı mı?" diye sordu.

"Bora'nın nazlı sevgilisini..." dedim. Gülümsedim. "Bir de Naz'ı..."

"Gökhan sana *Naz* diyor hep... Bu özlemini dindirmiyor mu?" diye sordu.

"Gökhan'ı, Eren ile Hande'den daha çok seviyorum..." dedim. Gözlerim dolmuştu. "Fakat benim özlediğim, Anıl'ın çocukluk arkadaşı olan Naz..."

"Anıl'ı özlüyorsun yani?" dedi.

"Her saniye!" dedim. Gözlerimden akan yaşları sildim. "O kadar çok özlüyorum ki! Bunu anlatamam. İzah edemem. Kanlı bedeni gitmiyor gözlerimin önünden. Eğer onu o nişana çağırmasaydım, birazcık daha yaşayabilirdi belki... Sebebi ben oldum!"

"Anıl da böyle düşünür müydü sence?" diye sordu. Yaşlı gözlerimi yere çevirdim. "Tüm günü izleseydi eğer... Bana anlatmıştın o günü... O yüzden bu kadar emin konuşabiliyorum. Seni suçlar mıydı?"

"Hayır, suçlamazdı..." dedim. Başımı iki yana sallıyordum. "*Salak salak konuşma güzelim sinirleniyorum*, derdi

muhtemelen!" dedim. Güldüm. "*Takıldın kaldın gene* de diyebilirdi..."

"Ondan özür dilemek zorunda hissediyor musun?" diye sordu, merak eder gibi. Bu soru kalbimin üzerine dek uzanan kolyeyi hissetmeme sebep olmuştu. Bir elim, çaresizce kazağımın üzerinden kolyeye giderken, *evet* der gibi başımı salladım. "Peki neden dilemiyorsun?" diye sordu.

Bakışlarım şaşkınlığa bürünürken, "Öldü," dedim. Kazağımla kolyeyi kavramış sıkmaya başlamıştım. "Öldü, nasıl özür dileyeceğim?"

"Onu seviyor musun?" diye sordu.

"Hem de çok," dedim. Omuzlarım aldığım nefesle kalkarken, "Hep çok sevdim..." diye devam ettim.

"Öldü ama?" dedi.

"Bu onu sevmeme engel değil ki!" dedim, çıkışarak.

"Peki neden özür dilemene engel olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu. Kaşlarım çatıldı. "Özrün kabul edilmesi mi önemlidir, yoksa kalpten ifade edilişi mi?" diye sordu. Dudaklarım aralandı fakat bir cevap veremedim. "Özür dilemek seninle mi alakalı, onunla mı?" diye sordu.

"Bora'nın bana öğrettiği bir şey var... Özür dilemek faydasız, özür dilenecek şeyler yapmamalı insan... Bu çok doğru bence... Ben istemeden onun ölümüne sebep oldum," dedim. Zorlukla yutkunurken, nefesimin yetmediğini hissetmiştim. "Ben özür dilediğimde o geri gelmeyecek ki..."

"Tam tersini yaşasaydınız ve o senden özür dileseydi... Sen ne hissederdin? Diyelim bir şekilde görebilseydin onu?" dedi.

"Onun bir suçu olmadığını söylerdim... Çünkü tahmin edemezdi böylesi bir facianın yaşanacağını. Kimse edemezdi..." dedim. Hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine bakıyordu. "Bora beni uyarmıştı. Bilmeden. Farkında olmadan. Bambaşka bir sebepten dolayı... Anıl'ın nişana gelmesini istemedi. Bora'yı dinleseydim, böyle olmayacaktı. Zaten ben Bora'yı hiç dinlemediğim için geldi başıma bunlar..."

"O günün sebep olduğu tek kaybın Anıl değil," dedi.

"Asya, annesiz ve babasız kaldı..." dedim. Gözlerimin yanması, ağlayabileceğimi gösteriyordu. "O gün facia... Herkesin hayatı derin kayıplarla dağıldı... Gülsüm Hanım mesela, onun yaşadıkları da çok kötü. Ömrüne kaç ölüm sığdırdı, hepsi canından candı..."

"Bebeğini kaybettin..." dedi.

"Anıl'ın cenazesinden sonra," dedim, onu düzelterek. Derin bir nefes almaya çalıştım. "Zaten aldırmak istediğim bir bebekti. Plansız bir bebek. Hamile kalmayı hesaplamamak benim hatam. Doğum kontrol hapı kullanmayı bırakmıştım fakat bir şekilde Bora'yla beraber olmaya devam ediyorduk. Benim hatam."

"Bora hapları kullanmadığını bilmiyor muydu?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. "Peki neden kullanmadın?"

"Çünkü eğer hapları kullanmazsam onunla beraber de olmam diye düşündüm. Kendimi zorladım. Fakat her defasında ona çekildim. Kendime engel olamadım. İyi değildim. Şimdikinden kötü müydüm bilmiyordum ama şok halindeydim..." dedim. Sıkıntılı bir nefes çıktı dudaklarımdan. "O bebeği dünyaya getirmem mümkün değildi. Hiç üzülmedim... Bu kötü bir şey mi? Hiç üzülmemek? Düştüğüne sevinmek?"

"Tabii ki de hayır," dedi gülümseyerek. "Bir bağ kurmamışsın ki... Hiç istemediğin bir şeyi kaybettiğine neden üzülesin? Ya da bir şeye üzülmek ya da üzülmemek, neden iyi ya da kötü olarak değerlendirilsin? Her duygu bizim için... Hiç üzülmemek de..."

"Bazen *keşke ben aldırsaydım* diyorum... Ama bazen de *iyi ki düştü* diye düşünüyorum... Fakat bir kez bile, *keşke yaşasaydı* demedim. Hiç demedim. Bazen bu konuda bu kadar katı olduğum için sorunlu olduğumu düşünüyorum..." dedim. Gözlerimi kıstım. "Gökhan bile üzüldü çünkü..."

"Bora'yla bunu paylaşmama sebebin ne?" diye sordu.

Ne diyeceğimi bilemediğim anlardan birisiydi. "Gerek yok," dedim, *bilmem* der gibi. "Bilse ne olacak ki?"

"Bir gün öğrenebilir," dedi.

Kendimden emin bir ifadeyle, "Bu özellikle sakladığım bir şey değil," dedim. Arkama yaslandım. "O zaman verdiğim bir karardı ve Gökhan da saygı duydu... Hepsi bu."

"Gökhan'ın kaybettiğin bebeğe üzülmesi sana ne hissettiriyor?" diye sordu.

"Ödeşmenin ağırlığı altında ezildi," dedim. Gülümsedim. "Hande benim yüzümden bebeğini aldırdı ve benim de bebeğim düştü. Etme bulma dünyası fakat bazen, edenin bulduğuna sevinemezsin bence. Gökhan için de böyle bir andı. Neden bilmiyorum..."

"Seni sevdiği için?" dedi, sorar gibi.

"Bora'yı sevdiği için ya da..." dedim.

"Seni sevmediğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Beni sevdiğini biliyorum fakat Bora'yı benden daha çok seviyor, düşünüyor, bunu da biliyorum... Aydın haklıydı... Bir keresinde, Gökhan'ın Bora'nın arkadaşı olduğunu söylemişti. Bora da bunu onaylamıştı... Gökhan'ı olduğundan ya da olması gerekenden farklı bir yere konumlayan bendim. Şimdi düşünüyorum da... Gökhan yapması gerekeni yaptı. Yani Bora'nın kararına saygı duyarak... İnsanlık dışıydı ama dostluğunu kanıtladı ona... Üstelik Beyza Karabey faktörünü de atlamamak gerek... Sakladığı sırrı... Gerçi son durumda, Bora'nın karşısında beni savunmadığını söyleyemem. Belki de artık bana yapılanları kaldıramıyordur. Bence hiçbir şeyi kaldıramıyor gibi. Bilmiyorum..." dedim.

"Sen ne hissediyorsun, Gökhan'a karşı?" diye sordu.

Gülümsedim. "Tanıştığımız ilk dakikadan itibaren, ben onu çok sevdim," dedim. Güldüm. "İnsanın hayatında Gökhan gibi bir arkadaşı olsa, hiç yaşlanmaz bence... Eğlenceli. Yani bir müzik aç, kalkar seninle dans eder... Ne bileyim... Seninle bence en saçma şeyleri yapabilir. Komik birisi. Kıpır kıpır..." Bakışlarım pencereye çevrilmişti. "Eren'le hep Gökhan'la olduğum gibi olmak isterdim. Begüm'le ilişkisi mesela, kıskanılası... Eren çok ağır birisidir, seni yargılar, eleştirir falan... Gökhan ise takdir edip, seninle senin kafanı yaşayabiliyor. Eğer bir zamanlar Anıl'a aşık olmasaydım,

Anıl'la da böyle olabilirdik ama o benim yanımda hep daha durgun oldu. Başkalarıyla böyle değildi..."

"Gökhan, Anıl'a mı benziyor sence?" diye sordu.

"Hayır, hiç benzemiyor hem de..." dedim, bakışlarım gözlerini bulduğunda. "Demek istediğim seninle hem eğlenen, hem de seninle oturup dertleşedebilen, seni yargılamayan, seni anlayan... Mesafesiz bir arkadaş Gökhan. Anıl'la da öyle arkadaş olabilirdik belki, ben ona aşık olmasaydım... O bana ümit vermekten korkmasaydı ya da... Çünkü bence korkuyordu... Eren'le ise hiç öyle olamadık. Çünkü Eren eğlenmeyi bilmez. Kuralcıdır. Katıdır. Ne bileyim..."

"Gökhan'ı sevdiğini söyledin..." diye sordu.

"Maalesef," dedim. Derin bir nefes alırken, verdiğim cevabı sindirmeye çalışıyordum. "Bana yaptıklarını hiçbir zaman unutmayacağım. Üzerinde bir hakkım varsa, helal edeceğimi dahi sanmıyorum. Çünkü o bana çok kötü davrandı... Bunları hazmedemem. Fakat evet, onu seviyorum... Çünkü o iyi bir arkadaş. Onu takdir ediyorum... Sadece benim arkadaşım değil, o kadar..."

"Senin Gökhan gibi bir arkadaşın yok mu peki?" diye sordu. Gözlerim kısıldı. "Takdir ettiğin..."

Başımı iki yana salladım. "Yok..." dedim. Yüzüme yayılan buruk gülümsemeyle beraber, gözlerimden birkaç damla yaş aktı. "Ben insanların hayatında son seçeneğe kalsam bile bir noktada eleniyorum."

"Sergio?" dedi.

"Beni dinlemeden, bir açıklama yapmama izin vermeden, aramıza mesafe koydu..." dedim.

"Mesafeler bazen iyi gelmez mi?" diye sordu.

"Belki... Fakat ben o mesafeyi hiç koymadım," dedim.

"Peki bu, seninle alakalı bir şey değil mi?" diye sorduğunda, alt dudağımı ısırdım. Haklıydı. "Kırgın mı hissediyorsun?" diye sordu. Başımı *evet* der gibi salladım. "Senden vazgeçtiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedim.

"Peki... Annie?" dedi, merakla.

"Bir gün kardeşine kavuşacak..." dedim.

"Bu sizin aranızda neyi değiştirir?" diye sordu.

"Her şeyi..." dedim.

"Neden peki?" diye sordu.

"Bora ablasını çok seviyor..." dedim, titreyen sesimle. "Ondan ablasını alamam..."

"Neden biriniz olmak zorunda, ablasının hayatında?" dedi.

"Elif değilim ben," dedim. Başımı iki yana salladım. "Onun senelerce yaptığını yapamam. Yapmayacağım. Bora ne zaman ki ablasının yaşadığını öğrenir, ki zaten muhtemelen Mehmet Şahindağ ölmüş olur... Benim hem Bora'yla hem de ablasıyla işim biter... Biter, çünkü, Bora'nın mesafeli bakışlarından nefret ediyorum. Hem hayatında olmak ama öte yandan da hayatında bile olamamak... Ki o da benim hayatımda değil. Hiçbir zaman olmayacak... Bana *benden buraya kadar* dedi. Bazı kelimeler çok can yakıyor. Benim yaşadığım onca şeye rağmen kullanamadığım bazı kelimeler... Bazı insanların dilinde, bol keseden, tüketilebiliyor..."

"Ve bazı insanların da eylemleri çok ağır oluyor," dedi. Durdum ve gözlerinin içine baktım. Bana bir imada mı bulunuyordu? Sanki bu ana dek kendimi uzaktan izliyordum fakat cümlesiyle beraber ruhum aniden bedenime girmişti ve ben gerçeğe dönmüştüm.

"Sıkıldım," dedim.

"Pekala..." dedi, gülümseyerek. "Bir hafta sonra, tekrar görüşelim mi?" diye sordu.

Bilmiyordum. Bir daha cesaretimi toplayıp gelip gelemeyeceğimin garantisi yoktu. Bugün bile neden geldiğimi ve neden bunları konuştuğumuzu bilmiyordum. Unutkanlıklarımdan bahsetmek istiyordum ve de John'dan, fakat konu onlara hiç gelememişti. Hafiflemiş hissetmiyordum. Aksine, içimi derin bir kasvet kaplamıştı; anlattıklarımı Gökhan'la ya da Sergio'yla paylaşmasından korkuyordum. Aslında Annie'ye güveniyordum; bunu

düşünmem çok saçmaydı. Fakat birisine anlatmasını kaldıramazdım.

"Sence Bora'yı aramalı mıyım?" diye sordum, dan diye.

Bir süre, ne diyeceğini bilemez gibi, yüzüme baktı. "Onu aramak mı istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır, istemiyorum..." dedim. Ayağa kalktım. "Neden isteyeyim ki?" Başımı iki yana salladım. "Bana *benden buraya kadar* demiş bir insanı neden arayayım?!"

Öyle bir gülümsedi ki, kendimi kötü bir şey yaparken yakalanmış gibi hissetmiştim.

♠

Kararlı adımlarım Falcon'un dairesine ilerlerken, kovulup kovulmayacağımı bilmiyor fakat kovulursam çirkefleşeceğimi tahmin edebiliyordum. Zile basışımın dördüncü saniyesinde, kapıda benim olduğumu gördüklerini biliyordum. Otomata basmalarıyla ise bir sorun yaşamayacağıma emin olmuştum. Bu Falcon'un gösterdiği bir müsamaha mıydı yoksa Tarantula'dan asil üyelerin dairelerine ve OCTO'ya yeniden giriş iznim mi çıkmıştı, hiçbir fikrim yoktu.

"Nina Adams!" diye bağırdı Falcon, apartmanın içinde. Sesi neşeli gibi çıksa da gergin bir anında olduğunu anlamıştım. "Ben de seni çağıracaktım! Kalplerimiz birmiş!" Merdivenleri bitirip daireye girer girmez, Falcon'un kaslı bedeniyle karşılaştım. Altında eşofman vardı fakat üstü çıplaktı. Gözlüğünü düzeltirken, çıplak oluşuna takılmadığını fark etmiştim. "Kafayı yiyeceğim Nina!"

"Neler oluyor?" diye sordum, merakla.

"Kara'yı izleyemiyoruz! Neden?!" dedi Falcon, sinirle. Hızlı adımlarla dairenin neredeyse yüzde sekseni kadar olan çalışma alanına ilerledi. "Sistemlerindeki her şey değişmiş!"

"Çok normal," dedim, dümdüz bir ifadeyle. Falcon'un kızgın bakışları gözlerimi buldu. "Alp'in Sergio'nun adamı olduğunu öğrendi..."

"Evet biliyorum. Bunu öğrenmeden, Alp'ten yalnızca şüpheleniyor olduklarında da kodlarda küçük oynamalar

yapmışlardı... Fakat kullandıkları güvenlik sisteminin algoritmasını tümden değiştirmek ne demek?!" dedi Falcon, öfkeyle. Gözlüğünü çıkarttı. "Derhal bilgilere erişim sağlamak zorundasın! Kara'yı takip edemiyoruz!"

Kollarımı bağlarken koltuğun kolçağına yaslanmıştım. "Bunu nasıl öğrenmemi bekliyorsun?" diye sordum, merakla. Falcon, anlamsız bakışlarını yüzümden çekmiyordu. "En son siz, yani sözde kartel evi bastığında, kendisiyle aram epey açıldı da!"

"Gökhan'a sor Nina!" dedi Falcon, itiraz kabul etmez bir şekilde. Bıkkın bir nefes verdi. "Ya da Aydın'a sor, o anlamaz zaten ne sorduğunu... İstediğin bilgiye eriştirir seni..."

Küçük fakat alaylı bir kahkaha attım. "Saçmalama Falcon! Aydın anlamadığı için daha çok deşer! Zira şu anda o da aynı Bora gibi bana asla güvenmiyor..."

"Nina bak," dedi Falcon, ciddiyetle. Avuç içlerini masaya koydu ve hafifçe eğildi. "Kara'nın ne yaptığı hakkında saatlerdir bilgimiz yok. Nerede olduğunu bir şekilde izliyoruz fakat anlık konumuna, kimlerle görüştüğüne, ne işler karıştırdığına erişemiyoruz." Ellerini sertçe masaya vurdu. "Bir şey olursa önüne geçemeyiz!"

Falcon haklıydı ve muhtemelen haklı da kalacaktı fakat benim bu konuda elimden bir şey gelmezdi.

"Ben buraya başka bir şey için geldim..." dedim, en az Falcon kadar ciddi bir ifadeyle. Çantamdan çıkarttığım beni o eve götüren kadının kimlik fotokopisini, etrafta gördüğüm adamların CIA'de çizilen robot resimlerinin bir kopyasını ve bindiğimiz araç ile evin adresini yazdığım kağıdı Falcon'a uzattım. "Bir de..." dedim, kısık bir sesle. "Boston'daki evde kaldı çakı. En son kuma fırlatmıştı Bora, sonra ne yaptılar bilmiyorum. Aslında ondan kadının DNA'sına ulaşabiliriz çünkü yüzüne çizik attım. Kanı bulaştı. Bir de Aydın'ın kanı var üzerinde." Falcon beni dikkatle dinledikten sonra masasına oturdu ve hızlıca ekranda bir şeyler yaptı. "Ben kadının kimliğini Taylor'a teslim ettim. Aynı bilgileri, yani plaka ve adresi ona da verdim. Kimlik bence sahtedir. Ama

çakıya ulaşabilirsek DNA bizim işimize yarar sanki? Çünkü bizden evvel CIA'in onlara ulaşması bize zarar verebilir. Ama öte yandan bir düşman olduğunu da bilmeliler. Karışığım. Sanırım Tarantula'ya ihtiyacım var."

"Ara Aydın'ı!" dedi Falcon, heyecanla. Kaşlarım çatıldı. "Çakıyı istediğini söyle..."

"Henüz birisinin beni alıkoyduğunu bilmiyorlar, ne diye isteyeceğim?" dedim, şaşkınlıkla. Nefesimi sesli verdim. "Bunu telefonda söylemek istemiyorum. Üstelik Bora'dan evvel Aydın'a söylemeyi hiç istemiyorum. DNA muhabbetine mi gireceğim?!"

"Kara, yalnızca mafya lideri Nina..." dedi Falcon, göz devirerek. Bakışlarıyla çantamı işaret etti, *telefonunu çıkart* der gibi. "DNA tespiti yaptıracak bir laboratuvarı ya da bulduğu DNA'yı aratacak bir veri tabanı yok. Çakı için bir yalan bul!"

Başımı iki yana sallarken, yalan söylemekten bıktığımı hissediyordum. Çantamdan telefonumu çıkarttım ve Aydın'ı aradım. Uzun uzun çalan telefon, en sonunda açıldığında, mesafeli de olsa "Yenge," hitabından geri durmayan o sesle karşılaştım. "Hayırdır?"

Hayır değildi. Şerdi. Yaptığım her şey şerdi. "Çakımı istiyorum," dedim, doğrudan. Falcon şaşkınlıkla beni izlerken, buna bir son vermesi için kaş göz yaptım fakat daha sonra ona arkamı dönerek odanın içinde volta atmaya başladım. "Çakımı ulaştır bana."

"Ne çakısı?" diye sordu Aydın, merakla. Fakat ben bir şey diyemeden hızla, "Beni bıçakladığın çakı mı yenge?" diye ekledi. Cevabı merak ettiğini pek sanmıyordum çünkü ses tonu buram buram ima kokuyordu. "Ben onu hatıra olarak saklamak istiyorum aslında!" Alaycılığını da atlamamak gerekirdi.

Tavrımdan ödün vermeden, "O çakı benim için önemli," dedim.

"Kolum daha iyi, sorduğun için sağ ol..." dedi Aydın. Kaşlarım havalanırken, bana gıcık olduğunun farkına

varmıştım. "Çakı ise Kara'da, sanırım ondan istemen gerekecek." Eğer beraber geçirdiğimiz dört ay, sekiz günlük zaman beni yanıltmıyorsa, Aydın bu şekilde yalnızca gıcık olduğu insanlarla konuşuyordu ve bana kesinlikle gıcık oluyordu. "Telefonu Kara'ya götürmemi ister misin?"

"17 Mayıs 2017," dedim kısık bir sesle.

"Caner Kozan'ın ölüm yıldönümü," dedi Aydın, hiç düşünmeden.

"Seninle tanıştığımız tarih," dedim hızla. Aydın sessiz kaldı. "Sanırım herkesin bir şekilde birden çok yüzü var ve ben şu an Demir'le konuşuyorum. O gün de aynı böyleydin çünkü."

"Ben kiminle konuşuyorum yenge?" diye sordu Aydın, attığım pası gole çevirme çabasından asla kaçınmayarak.

Fakat o top direkten dönecekti zira rakibini küçümseme hatasına düşüyordu. "Hala *yenge* dediğine göre?" dedim, imayla. Güldüm. "Pardon ama sende yenge çok! Elif de senin hala yengendi, değil mi?" Gol buydu fakat hiç kimse sevinmedi.

"Adam açığımız var," dedi Aydın. Bozguna uğramıştı fakat bunun üzerinde şimdi duramayacağı aşikardı. "Malum altı kayıp verdik..." Derin bir nefes alışı, sanki edebileceği onlarca küfrü yuttuğunu vurgular gibiydi. "Bir çakı için, bir adamı daha senin yanına göndermeyeyim... Zaten adamların çoğu orada ve Kara'nın güvenliğini de düşünmek zorundayız... Fakat eğer çakıyı istediğini Kara'ya iletmemi istersen, saatler içinde elinde olacaktır çünkü onun kendi güvenliğini umursadığını pek zannetmiyorum. Ne diyorsun?"

"Uzun konuşuyorsun Aydın," dedim, dümdüz bir ifadeyle.

"Efendim?" dedi Aydın, şaşkınlıkla.

Benim de derin bir nefese ihtiyacım olmuştu. "Sanırım içinde çok şey biriktirmişsin bana karşı ve de biriktirmeye devam ediyorsun..." dedim. Aydın, beş saniye boyunca hiçbir şey söylemeyince, "Birlikte ortak bir iş yapıyoruz..." diye devam ettim. Bakışlarım Falcon'la birleşti. "Benim algoritmamı almıştınız sevkiyatlardaki şifreli iletişim için, o konu havada kaldı sanırım çünkü detaylardan haberdar

değilim. Ayrıca güvenlik sisteminizle alakalı da bilgi almak istiyorum."

"Bunlar benim konum değil," dedi Aydın, gelişigüzel bir şekilde. "Bu konunun piri olan ama aslında bir boka yaramayan Gökhan seninle aynı evde..." Aydın, telefonu hoparlöre almıştı. "Neden onunla halletmiyorsun bunu?" Falcon gözlerimin içine bakarken, *maalesef* der gibi kafamı salladım. "Kendisiyle konuşalı yarım saat falan oluyor en fazla. Evde olduğunu söyledi bana. Sen mi evde değilsin?"

Ne diyeceğimi bilemeyince, "Neyse tamam," dedim.

"Selim'e göre evdeymişsin yenge. Neredesin?" diye sordu Aydın, baskın bir tonlamayla.

"Bence benim nerede olduğum benim sorunum," dedim. Sesim buz gibiydi. "İster yaşarım, ister ölürüm... *Buraya kadardı* ve o yeri geçtik." Soğuk, çok soğuk bir sessizlik oldu. "Çakımı istiyorum! Hemen!" Telefonu dan diye Aydın'ın suratına kapatmış olsam da, o telefonun Bora'nın suratına çarptığına emindim.

♠

Annie ile dün konuştuklarımızı düşünüyor ve kalbime ait bu kadar çok bilgi verdiğim için kendime kızıyordum. Kendime olan kızgınlığımı kum torbasından çıkartırken, fiziken rahatlamaya çalışıyordum. Bu pek mümkün olmuyordu ve kaslarımdaki dirayetin azaldığını fark ediyordum.

"Kendini çok yormadın mı bugün?" diye sordu Gökhan. Ona cevap vermek yerine, kum torbasına sağlam bir yumruk daha geçirdim. "Allah akıl fikir versin!" dediğinde ise, kum torbası tekmemden nasibini almıştı. Zil sesinin duyulmasıyla birlikte, Gökhan kapıya ilerledi.

Biraz sonra, Selim'in, "Tarantula denen adam geldi," dediğini duydum. Tarantula ile sonunda bugün görüşecektim fakat eve gelmesini beklemiyordum.

Gökhan, memnuniyetsiz bir tavırla, Tarantula'yla beraber salona geldiğinde, "Üzerini değiştir sen, ben misafirinle ilgilenirim o sırada..." dedi. Üzerimdeki yarım sporcu atleti

ve mini şort, Gökhan için, Tarantula'nın karşısında durulmayacak bir kombin olsa da benim için pek önemli değildi.

Tarantula, Gökhan'ın tavrından rahatsız olsa da bunu çaktırmamayı seçti. "Beklerken, bir kahve içerim..." dedi. Ela gözleri, gözlerimden ayrılmış ve Gökhan'a çevrilmişti. Yanlarından geçip odama doğru ilerlerken, salondan gelen seslerini dinliyordum.

"Kahvemiz bitti," diye yalan söyledi Gökhan. Bunu yalnızca problem çıkarmak için yaptığını anlamak mümkündü.

"N, kahvesiz durmaz," dedi Tarantula.

"Nazlı," dedi Gökhan, dik bir şekilde. Adımlarım dan diye durdu. "Onun adı Nazlı." Konuşan Gökhan değil, Bora'nın temsilcisiydi.

Odama ilerledim. Hızlıca bir duş aldıktan sonra üzerime rahat, Tarantula'nın karşısında durulabilir bir şeyler giydim. Bunu yaparken, Gökhan'ın yengeciliğine paye verdiğim için kendime küfür etmeyi de ihmal etmemiştim. Tekrar salona girdiğimde, Tarantula kahve içiyordu. Belki de kahvesini yanında taşıyordu. İlgilenmiyordum.

Gökhan'ın tavırlı bakışları gözlerimi bulduğunda, kendisini yanımızdan kovacağımı anlamıştı. "Bu, kartelin bir şeyi..." dedi, ters bir şekilde. İngilizce konuştuğu için *bu* diye bahsettiği Tarantula da söylediklerini anlıyordu. "Kara'nın muhtemelen hakkında bir şeyler öğrenmeye çalıştığı ya da öğrendiği ve nefret ettiği hayvanla..." Bakışlarını Tarantula'ya çevirdi. "Kusura bakmıyorsun değil mi, sonuçta Tarantula bir hayvan..." dedi. Fakat Tarantula'nın ters bakışlarına aldırmadan yeniden bana döndü. "Seni yalnız bırakacağım... Çünkü bu hayvan, Beyza'nın yaşadığını biliyor. Ve karşısında benim elim kolum bağlı..." Gökhan'ın sitemli sözlerinin zeminini dolduran öfkesi hissedilebilir şiddetteydi. "Bu benim gibi adi bir adam için bile çok ağır... Ve işin kötüsü, muhtemelen siz oturup, Kara size dair daha fazla bilgi bulamasın diye plan yapacaksınız ve ben buna izin vermek zorundayım. Yediremiyorum bunu kendime!"

"Verme," dedi Tarantula. Bakışlarındaki sertlik Gökhan'ın gözlerine değdi. "Söyle kurtul..." Gülümsemesi oldukça eziciydi. "Beyza'nın yaşadığını itiraf et dünyaya!" Gökhan yanıtsız bir kuyunun en köründeydi. "Abimin cenazesini uzaktan izledim..." diye devam etti Tarantula. Gökhan, bir elini yumruk yapmış ve gözlerini yummuştu. "Biliyorsun ne diyeceğimi işte... Ablasının cenazesine katılmış bir adamı uyandır ölüm uykusundan... Anlat ona, yaptığın acımasız planı. Anlat ona, onun duygularını nasıl harcadığını. Anlat Gökhan Demir! Kara benim değil, senin dostun! Sen dururken ben ablasının yaşadığının saklanmasından rahatsızlık duyacak değilim!" Gökhan gözlerini açtığında, bilendiği nefreti göstermekten çekinmiyordu. "Fakat sen de ne yazık ki ne yaptığının farkında bile değilsin. Sen bile o kadar da farkında değilsin. Annie de farkında değil. Ben ise yeni fark ettim, sizin ne yaptığınızı... Harbiden de kardeşi toprağa vermek lazımmış. İlginç, seneler sonra Kara ile gerçekten de bağ kurdum."

"Kimsin sen?" diye sordu Gökhan, kısık bir sesle. Bakışları bana çevrilse de bende kalmadı. "Ne istiyorsun bizden?"

"Vakti geldiğinde öğreneceksiniz," dedi Tarantula. Eğer onu tanımasaydım bu ifadesizliği karşısında nutkum tutulurdu. "Kafandan geçenleri biliyorum. Kara, ablasının yaşadığını hiç öğrenmesin istiyorsun, biliyorum. Ama unut bunu Gökhan! Herkes senden yana da olsa, ben karşında olacağım. Kara bir gün bunu öğrenecek. Beni öldürsen de öğrenecek. Buna kendini şimdiden hazırla!"

Gökhan'ın bakışları bana çevrildiğinde, "Al sana yeni düşmanımız..." dedi.

Sıkıntılı verdiğim nefesle beraber, "Bizi yalnız bırakır mısın," dedim.

Gökhan istemeye istemeye ayağa kalktı. "Bana ihtiyacın olursa, Selim'in yanındayım, kapıda..." dedi. Başımı *tamam* der gibi sallasam da Gökhan'a ihtiyacım olmayacağı muhakkaktı. Salondan çıkarken, Tarantula'ya ters bir bakış

atmaktan geri durmamıştı ve şu an onu öldüremediği için acı çektiğini resmen hissettirmişti.

Gökhan'ın salondan çıkmasıyla beraber, Tarantula, "Nasılsın?" diye sordu. Kahvesinden bir yudum aldı ve fincanını yeniden sehpanın üzerine bıraktı. "Uzun zamandır oturup konuşamıyoruz... Lion'la alakalı durumdan haberdar oldum fakat seni arayamadım. Cenaze malum..."

"İyiyim," diye yalan söyledim. Tarantula da pek iyi olmadığımın farkındaydı. "Yaptığınız baskından sonra zor durumda kaldım biraz ama mühim değil."

"Fox'u öldürmesinden korktum," dedi Tarantula, cümlem biter bitmez. Birkaç saniye, cevap bekler gibi yüzüme baktı. "Fox'u oradan almalıydık ve Alp'i de..."

"Adamlarını öldürmek zorunda mıydınız peki?" diye sordum, meraksız bir şekilde. Başımı iki yana salladım. "Gözdağı verdin... Bile isteye yaptın..."

"Başka türlü içeriye giremezdik, üzgünüm..." dedi. Söylediğinin aksine, üzgün görünmüyordu. Tarantula duygusal değil mantıksal davranan bir adamdı ve yapılması gerekenlere üzüldüğü pek görülmüş bir şey değildi. Fakat yine de böyle söylemeyi ihmal etmezdi. "Her zaman zayiat olur... Kendisinden güçlü olduğumuzu görmek zorundaydı."

"Kartel olduğunuzu düşünüyor anladığın üzere," dedim, gelişigüzel bir tavırla. Derin bir nefes alırken, bakışlarımı yerdeki halının üzerinde tutmuştum. "Her şey sandığımdan daha zor ilerliyor..."

"Farkındayım," dedi Tarantula. Bakışlarımı yeniden ela gözlerine çevirdim. Yüzüne sıcak fakat buruk bir gülümseme yayılmıştı. "Seni fazla ortada bırakıyoruz..."

"Bunu anlaman güzel," dedim. Tavrım adeta onu suçlar gibiydi. "Kafam allak bullak. Çok yorgunum. Tükeniyorum. Nina. Güç alamıyorum ondan sanki."

"Bunda sizin payınız var aslında," dedi Tarantula. Boğazını temizlerken, ciddi görünüyordu. "Şahindağ'ın lider olduğunu CIA'e söylemen... Sergio'nun kendini ifşa etmesi..." Bir cevap beklemediği aşikardı fakat kısa bir es verdi. "OCTO'nun da

ifşa olması riskini göze alamam. Bu konu ciddi ve ihmalkarlıklarınız sebebiyle ortada kalıyorsun. Annie ile buluşmak için peşinizdeki adamları atlatmasan... Biz de senin nerede olduğunu bilebilirdik, haksız mıyım?"

"Annie ile buluşmamız riskliydi ve izin vermezdin," dedim.

"Doğru olan da buluşmamınızdı zaten N, şimdi olanlar daha mı iyi oldu?" dedi Tarantula. Haksız olduğunu söyleyemezdim fakat bunu ona belli etmeyecektim. "Çocuk oyuncağına döndürdünüz işi. Kara'nın buraya gelişinin sizi bu kadar dağıtacağını beklemiyordum açıkçası. Lion saçmalıyor! Bilekliği diğer evde bırakması kadar saçma bir şey daha yok! Ve Kara'nın yanına yaklaşması kadar da... Yani Fox da saçmalıyor! Seni ise zaten anlamıyorum. Bizde misin onlarda mısın, anlamıyorum N! Can yakan oluyorum hep. Çünkü ciddiyetin farkında olan sadece benim. Kara, bugün OCTO'yu öğrenmeyecek, nokta. İster kartel sansın bizi, isterse örgüt. İsterse uzaylı sansın ama bugün OCTO'yu öğrenmeyecek!"

"Neden peki?" diye sordum, konuşmaya çalışır bir tavırla. "Anlat, neden?"

"Çünkü her şeyin bir zamanı var..." dedi Tarantula. Aldığı derin nefesi vermesini sabırsızlıkla bekledim. "Bu bir gizem değil, zaruriyet. Her şey maalesef sadece bana bağlı değil. Verilmiş sözler var. Bilmemen zararına değil, yararına. Hepinizin yararına. Gökhan ve Lion görüştükleri için, gizemli bir düşmanımız daha olmuş... Sorun bitmiyor. Odaklanmamız gereken tek şey Mehmet Şahindağ olması gerekirken... Son kaybımız benim abim, senin dostun üstelik... Sürekli dikkatimizi dağıtacak bir şeylere yol açıyorsunuz!"

"Ben Bora'ya OCTO'yu anlatacak değildim... Geldiğinizi duymuştum ve zaman kazanmak istemiştim sadece. Bora, Sergio'ya işkence ederken..." dedim. Tarantula buna emin görünüyordu çünkü hiçbir cevap vermemişti. "Ya Bora, Çınar Akbulut'un Sergio Morris olduğunu Bay Ortiz'e söyleseydi? Ya beni de sıkıştırsılardı ve hapse atsalardı?"

Tarantula'nın yüzüne garip bir gülümseme yayıldı. "Kara?" dedi, inanmaz gibi. "Seni hapse attıracak, öyle mi?"

Konuyu değiştirmek ister gibi, "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi, sıkıntıyla. "Kara'nın kumarhaneleri devretmesini istemeyen kim olabilir, bunun üzerine yoğunlaşacağız... Falcon verdiğin bilgileri araştırıyor. Sen de Taylor'dan haber akışını kesme. Bir çakı varmış bi' de..."

"Evet. Dün gece getirdi Bora'nın bir adamı. Ben de daha sonra gidip Falcon'a teslim ettim... Biz Gökhan'la elimizden geleni yapıyoruz, düşünüyoruz fakat pek yararlı olduğunu söyleyemem," dedim. Sıkıntılı bir nefesi serbest bıraktım. "Yani Guerra'yı da sözde bu kişi öldürmüş..."

"Kara'yla konuşulması lazım bu konunun..." dedi Tarantula. Gözlerime sorar gibi bakıyordu. "Haberi yok hâlâ, değil mi?"

"Döndüğünde konuşacağım," dedim.

"Çünkü?" dedi Tarantula, başını iki yana sallayarak. "Küs müsün şu an?"

"Kocam olduğu için," dedim kaşlarımı kaldırarak. Tarantula yutkunurken, "Araya ilişkimizle alakalı sorunlar da giriyor, kusura bakma..." Derin bir nefes aldım. "Sanırım karargahtaki toplantıya dek dönmeyecek. Pazartesi, Bay Ortiz'le toplantımız var. Taylor'la konuştum. Sevkiyat günü netleşecekmiş. Sergio Morris malları ÖRGÜT'ten alacak ve eş zamanlı olarak da Kara, ÖRGÜT'ten çaldığı müşterilere ucuza satacak... Müşteriler artık Kara'nın olacak. Fakat bunların hepsini Taylor'dan öğrendim, Bora'dan değil!"

"Şahindağ'ı çok fazla öfkelendirecektir bu hamle," dedi Tarantula. Sanırım *karı-koca* arasına girmemeyi daha doğru bulmuştu. "Bu plana güvenim hala yok."

"Belki..." dedim, *bilmem* der gibi. "Fakat onun gücünü zayıflatmanın en iyi yolu bu, biliyorsun."

"Sence, *Kara'nın güvenliğinden en emin olunacak yol* dememiz daha doğru olur..." dedi Tarantula. Yüzünde imalı bir gülümseme vardı. "Sana kızıyorum ama bir yandan da... Aşk böyle bir şey... Seni aslında çok iyi anlıyorum." Gözlerim

kısılırken, kollarımı bağladım. "Bana güvenmediğini biliyorum N..."

Duraksamadan, "Evet," dedim.

Tarantula ise, yepyeni bir şey duymamış olmasının rahatlığıyla, cebinden bir şey çıkardı. "Bu benim ruhum... Beni hayata bağlayan iki şeyden biri..." dedi. Elini bana uzattığında, tereddütle elindekini aldım. Küçücük bir zincirdi bu, bileklik gibi. "Ruhumu sana emanet ediyorum N... Eğer düşündüğün gibi Kara'ya yanlış bir şey yaparsam, bunu yok edebilirsin... Söz veriyorum yanlış bir şey yapmayacağım. Bana güven. Lütfen, çünkü buna ihtiyacım var. Bir gün, ruhumu senden geri alacağım."

Şaşkın bakışlarım avucumdaki zincire çevrilmişti. "Bu ne?" diye sordum.

"Oğluma, annesiyle doğum hediyemiz..." dedi, kısık bir sesle.

Tarantula'nın ela gözlerine çevrilen bakışlarım, dehşete düştüğümü göstermekten kaçınmıyordu. "Oğlun mu?" diye sordum. Kaşlarım çatıldı. "Senin bir oğlun mu var?"

"Vardı..." dedi. Gülümserken gözleri dolmuştu. "Bir zamanlar bir oğlum, bir de karım vardı... Ruhum sana emanet N." Bir cevap vermeme fırsat bırakmadan ayağa kalktı ve hızlı adımlarla salondan çıktı. Gözlerim yeniden avucumdaki zincire çevrildi; bunun Tarantula'yı geçmişe ve Mehmet Şahindağ'a zincirleyen bir kilit olduğuna emindim.

107.Bölüm

Sevgili yol arkadaşlarım,

Hafta boyunca devam eden yorumlarınız, tweetleriniz ve mesajlarınız için çok teşekkür ederim. İlginize, sevginize, varlığınıza minnettarım. Sizleri çok seviyorum!

Var olun...

♠

Keskin nişancılıkla değil, yakın atışlarla ilgilenmem gerekiyordu; en azından Bat'e göre. Fakat ben fazlasıyla meraklı bir insan olduğum için Bat'in verdiği eğitimlere zaman zaman katılırdım. Bu konuda bilgi sahibi olmanın herhangi bir eksisi olmayacağı gibi, artısı da olmayabilirdi. Önemli değildi. Şimdi olduğu gibi, çoğu zaman maksat eğlenmekti.

"Fizik problemi çözer gibi davranıyorsun... Ama bunu seviyorum!" dedi Bat, gülerek. Koyu mavi gözlerini gözlerime dikmiş, benimle eğlendiğini belli etmekten kaçınmıyordu. "Fazla dertli olmalısın, üç saat boyunca bana katlandığına göre..."

"Üç saat, on beş dakika, on altı saniye..." derken, üzerimdeki tozu silkeliyordum. "Bugün formundaydın, sıkmadın beni."

Bat küçük bir kahkaha attıktan sonra, "Nasıl gidiyor?" diye sordu. Belki de gitmiyordu ve ben götürülüyordum fakat bu bir sorun değil, alışık olduğum bir durumdu. Hortumla beni ıslattığı günden sonra, adam akıllı ilk kez sohbet edebiliyorduk ve beni merak ediyordu.

"İyi diyemem... Ama kötü de değil," dedim. Tam olarak hissettiğimin bu olup olmadığını pek bilmesem de içimden

böyle söylemek gelmişti. "Siz nasılsınız? Bir hayli zaman oldu biz bir araya gelmeyeli..."

"Daha pazar akşamı beraberdik," dedi Bat, şaka yapar gibi. Boston'daki eve düzenledikleri baskından bahsediyordu fakat benim buna gülecek halim pek yoktu. Bat de bunu anladığında ciddileşti ve "Olanlar için üzgünüm..." dedi. Olanlardan kastının ne olduğunu bilmediğim gibi, merak ettiğim de söylenemezdi. "Neden ayrı kaldınız, Kara'yla?" diye sordu.

"Sizin yüzünüzden," derken buldum kendimi. Gerçekten olanlardan yalnızca OCTO'yu sorumlu tutamazdım fakat belki de içten içe böyle düşünüyor ve bununla ilk kez yüzleşiyordum. Bat, verdiğim tepkiye birkaç saniye şaşırsa bile, akabinde başını anladığını belli edercesine sallamış ve hiçbir şey söylememişti. Kolumdaki saate bakarken, "Gitsem iyi olacak," dedim.

"Helikopter gelmek üzeredir," dedi Bat. Üzerime gelmeyeceğini ima eder gibi gülümsedi. "Bir sigara içelim beraber, birlikte döneriz."

"Helikopter geliyor zaten, vakit kaybetmeyelim..." dedim.

Bat'in gözleri kısılırken, kaşları da çatılmıştı. Geçen beş ila altı saniyelik sürede, helikopterin yaklaşan sesini o da duymuştu. "Bizden çok daha iyi olmaya başlıyorsun gün geçtikçe... Bu çok tehlikeli!" dedi. Helikopter çatıya yaklaştıkça saçlarım uçuşmaya başlamıştı. "Sürekli güçlendirilen silah gibi olmayı nasıl başarıyorsun?!"

"Meslek sırrı," dedim göz kırparken. Bu bir hayatta kalma savaşıydı. Ölmekten korkmuyordum fakat ölmemek için elimden gelenin fazlasını yapabilecek olmayı bir şekilde öğrenmiştim. Güvenli bölgede olmadığım her an tetikte yaşıyor ve etrafımdaki her sese karşı hassas davranıyordum. Bu öğrenilmiş bir refleksti ve algılarım açık yaşamaktan mutluydum. Kendimi bu sayede rahat ve iyi hissedebiliyordum.

Benim için, kimseye güvenmemek ve temkinli olmak bir seçim değil mecburiyetti. Hayat boyu mantıklı kararlar almış

bir kimsenin, durdurak bilmeyen hislerinin peşinden koştuğunda yere çakılmasının, kalbinin sesinin sonsuza dek susmasıyla sonuçlanması kaçınılmazdı. Bat'i seviyor olmam, ona güvendiğim anlamına gelmiyordu. Hatta Bat'e güvenmem bile ona güvendiğim anlamına gelmezdi. Bora, herkesten her şeyi beklediğini söylediğinde ona kızsam da, bu söyleminin hak verdiğim yanları vardı; herkes, en azından bazı şeyleri yapabilecek potansiyele sahipti. Herkesin bir zayıf noktası vardı ve bir kimsenin o zayıf noktası saptandığında, beni ne kadar severse sevsin, sonumu getirebilirdi. İnsanları tanımak ve buna göre davranmak gerekiyordu. Hiç kimseye güvenmeden ancak böyle yaşanabiliyordu.

Helikopter havada süzülürken, şehrin telaşını fark etmemek mümkün değildi. Belki de içindeyken dahi anlayamadığım bu kaos, yukarıdan daha net görünüyordu. Sakinliği ne kadar özlediğimi fark ettiğimde, içimde bir yerin sızladığını hissetmiştim. Karanlığın en koyusunda sıkışıp kaldığımı düşünmek, Bodrum'u özlemek gibiydi. Sabahları penceremi açtığımda burnuma çalınan o kokuya öyle hasrettim ki, hayatta kalmak için bir savaş verirken ölesiye yoruluyordum. Bir sabah uyanmayı ve annemle babamla aynı sofraya oturmayı istiyordum. Oldukça imkansız olan bu arzum, bastırılamaz derecede güçlüydü ve ben bu gerçek karşısında ağlamak istiyordum.

Dudaklarımdan dökülen mırıltı, Bat'in koyu mavi gözlerinin şaşkınlıkla bana çevrilmesine sebep olmuştu: *"Baba bir masal anlat bana, içinde denizle balıklar, yağmurla kar olsun, güneşle ay... Anlatırken tut elimi, uykuya dalıp gitsem bile, bırakıp gitme sakın beni..."* İçime hasret dolu bir nefes çekerken, kulaklarımdan silinmeyen melodiye kendimi teslim etmiştim. Babamı özlemiştim. Çok.

♠

"Pişt!" Gökhan'ın sesine başımı çevirirken, gülümsemiştim. "Yormasana kızım kendini, dışarıdan sipariş verirdik."

"Romantik bir koca olacağın aşikar," dedim. Ellerimi suyun altına tutarken, saate bakmıştım. Leo ve Annie gelmek üzere olmalılardı. "Fakat canım çok sıkılıyor, iyi geliyor yemek yapmak."

Gökhan gülerken kaşlarını kaldırdı. "Yemek?" dedi, sorar gibi. "Kısır, makarna salatası, patates topu gibi bir şey ve börek... Biz bunlara yemek demiyoruz ama olsun."

"Zıkkım ye Gökhan," dedim göz devirerek. Gökhan, börekten küçük bir dilimi ağzına atarken bana oldukça ciddi bakmaya başlamıştı. "Beğenmezsen döverim, çok net bu!" dedim, uyarır gibi.

"İyi bir ev arkadaşısın," dedi ve başını bu dediğini onaylar gibi salladı. "Harbi beğendim."

"Sen iyi bir ev arkadaşı değilsin ama," derken kaşlarım çatılmıştı. "Bulaşıkları hep benim yıkadığımın farkında mısın?"

"Fakir miyiz kızım biz, neden bir temizlikçi tutmuyoruz?" dedi, umursamaz bir tavırla.

"Evde insan istemiyorum..." dedim, omuz silkerek. "Ayrıca temizlikçi neden bulaşıkları yıkasın, yani tabağını çatalını bulaşık makinasına koymaktan aciz olmamalı insan... Alt tarafı bunu yapacaksın!"

"Makina var mı?" diye sordu, şaşkınlıkla. "E sen hep elde yıkıyorsun?"

"Üşeniyorum makinaya koymaya ya..." dedim, bıkkınlıkla. "*Yani o kadar uğraşa yıkarım artık sorun değil* derken, yıkıyorum da zaten. Senin her bulaşığın için senden ücret alacağım ama!"

Aklına bir şey geldiğini belli edercesine, "Benim gömleğim bitti, ütü yapılması lazım. Kuru temizlemeye verseydim keşke mal gibi yıkadım onları bak makinada..." dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ütüyü kaça yaparsın peki?"

"Az ye de uşak tut ya, bana ne?!" dedim, sitemle.

Gökhan da sitem ediyordu. "Az evvel evde kimseyi istemediğini söyledin!"

Bezgin bir nefes verdim. "Gömlek başına 100 dolarını alırım!" dedim.

Gökhan'ın gözleri fal taşı gibi açılırken, "Yuh!" dedi. Birkaç saniye yüzüme baktı. "Gömlek alırım kızım ben o paraya!"

"Al o zaman bana ne?" dedim, omuz silkerek.

"Beyza'ya ütülettireyim bari," dedi üzgün bir tavırla. "Hayır her işi yapabiliyorum ama ütü yapamıyorum anasını satayım. O çok zor! İz kalıyor!" Bir dilim börek daha yerken, "Karı koca gibi olduk biz seninle ya, neden böyle oldu?" diye sordu.

"Yok canım sana öyle gelmiştir o," dedim alayla. Kollarımı bağladım. "Leo gelecek diye tüm evi ben temizledim! Gayet de ben senin nedenini anlamadığım bir şekilde hizmetçin oldum!"

"Allah rızası için bir yardımcı alalım Naz," dedi, yalvarır gibi.

Ofladım. "Gökhan!" dedim, ciddiyetle. "Eve yabancı birisini sokamayız, kendine gel! İş bölümü yapmamız gerek!" Telefonumun melodisi duyulduğunda, ekranda Annie'nin adı yazıyordu. "Geliyorlar. Ben Leo ve Annie'yi içeriye alacağım. Sen anahtarı kapıda bıraktın değil mi dışarıdan açamasınlar diye? Selim falan içeriye girmesin?"

Gökhan, kendinden emin bir ifadeyle, "Yok yok, hallettim..." dedi. Son lokmasını ağzına attı. "Al sen onları içeriye... Ben de perdeleri kontrol edeyim. Aydın'la da konuştum. Yarın akşam ya da pazar sabahı gelecekler. Ki bence pazar akşam olur o, Bora ikimize de tavırlı." Gökhan mutfaktan çıktığında kapıyı kapattım. Evyenin altında kalan tezgahın mermerini tüm gücümle ittirdiğimde, gizli bölme açılmıştı. Tezgahın iç tarafında kalan, köşedeki kırmızı düğmeye bastım. Köşedeki dolap görünümlü kapıdan incecik bir ses duyuldu. Dolaba ilerledim ve dolabı açtım. Bu sözde kahve, çay, bisküvi gibi şeylerin saklandığı dolaptı. Rafı kendime doğru çekerek doksan derece kaydırdığımda, evin arka tarafına, iki sokak ötedeki bir kuru temizleme dükkanının alt katından uzanan tünelin kapısını açmıştım.

Annie ve Leo, henüz eve yaklaşmamışlardı fakat tünel öyle sessizdi ki, onları duyuyordum.

"Çok eğlenceli bu anne!" diyordu Leo, neşeyle. "Keşke ışıklı şapkamı unutmasaydık..."

"Bir dahakine unutmayız," dedi Annie. Güldü. "Ayaklarına tutma flashı... Karşıya tut..."

"Tutuyorum," dedi Leo, kıkırdayarak. "Mutfağın ışığını gördüm!" Ben de Leo'nun elinde tuttuğu, annesine ait telefondan gelen flashı görmüştüm. "Nina!" diye bağırdı Leo.

"Leo!" dedi Annie, uyarı dolu bir sesle. "*Tünelde bağırmak yok*, demiştik..." Leo bana doğru koşarken, gülmekle yetinmiştim. "Neyse ki akşam oldu... Fakat yine de bağırmamalısın. Unuttun mu, gizli bir şey yapıyoruz!" Leo kollarını boynuma dolarken, Annie hala söyleniyordu. "İçeride sarılırsınız!" Leo'yu kucaklarken, mutfağa geçtim. Annie yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu. "25 kilo o çocuk, yorma kendini," dedi, tatlı bir sesle. Bir yandan da mutfağı eski haline getiriyor, tünel kapısını kapatıyordu.

"Boyum da uzadı!" dedi Leo, gülerek.

Onu yere indirirken, "Bakayım," dedim. Yüzümdeki merak, Leo'nun hoşuna gidiyordu. Alnını bedenime yaslarken, dimdik duruyor, artık daha uzun olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. "Wow! Beni geçeceksin yakında!" dedim, abartılı bir şekilde. Annie yüzüme *daha neler* der gibi bakıyordu fakat bunu umursamadım. "Bence sen kesin 140 santimetre falan olmuşsundur!"

"1 metre, 29 santim henüz..." dedi Annie, Leo'nun saçlarını karıştırmak suretiyle, kafasında hızlıca elini gezdirerek. "Yarım metre bile olamadı daha beyefendi..."

"Olacağım ama az kaldı!" dedi Leo. Paltosunu çıkarttı. Annie, evyenin altındaki tezgahı kapattığında, mutfak kapısı açılabilir hale gelmiş ve Gökhan mutfağın kapısında görünmüştü. Fakat Leo'nun sırtı kapıya dönük olduğu için, henüz onu fark etmemişti. "Basketbol oynuyorum sonuçta ben!" Leo, paltosundan sonra hırkasını da çıkardığında, yine evin içinde formasıyla gezeceğini anlamıştım. "Anne

şortumu giyeceğim, onu da unutmadık değil mi?!" dedi, bekletilmenin rahatsızlığıyla.

"Unuttuysan da alırız," dedi Gökhan. Leo'nun kaşları çatıldı. Önce annesine, sonra bana baktı ve birkaç saniye içinde hızla kapıya döndü. Dudakları şaşkınlıkla açılırken, gözlerini birkaç kez kırpıştırmıştı. "N'aber concon?" diye sordu, Gökhan.

"*Uncle Gökhan*!" dedi Leo, sessizce. Gökhan, her ne kadar bunun *amca* anlamına gelmesini istese de, Leo Gökhan'ın *dayısı* olduğunu düşünüyordu. Hatta öz dayısı bile değildi. Leo, Gökhan'ı, annesinin bir arkadaşı olarak tanıyordu. "Gökhan!" diye bağırdı Leo, sevinçle. Hızlı adımlarla Gökhan'a ilerlediğinde, ikisinin de yüzü gülüyordu. "Senin burada ne işin var?!" dedi. Çoktan Gökhan'ın kucağına fırlamış, boynuna sarılmıştı. "Sen ne zaman geldin?! Nina'yı nereden tanıyorsun?! Beni neden görmeye gelmedin?! Hoş geldin!"

"Teker teker sor," dedi Gökhan, gülerek. Leo'ya öyle özlemle sarılıyordu ki, Annie'nin gözleri dolmuştu. "Özledim seni küçük adam! Neredeyse boyuma gelmişsin!"

Annie gözyaşlarının akmasını engellemek istercesine küçük bir kahkaha attığında, "Seni kandırıyorlar Leo!" dedi. Leo, çatık kaşlı çehresini annesine çevirmişti. "Senin onları geçmen için..." Güldü. "Bayağı bir zaman var."

"Nina kısa boylu, onu hemen geçerim," dedi Leo.

"Ne?!" dedim, şaşkınlıkla. Başımı iki yana salladım. "Sen kısa boylu kadın görmemişsin!"

Leo, Gökhan'ın kucağından inerken gülüyordu. "Annem senden uzun!"

"En fazla bir iki santimetre!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. Gökhan'ın bakışları şaşkınlıkla bana çevrilirken, Annie sempatik bir tavırla, başını iki yana sallamıştı. "Hadi üç santimetre olsun!" dedim.

"Her neyse," dedi Annie, gülerek. Uyarı dolu bakışlarını konuyu kapatmasını ve uzatmamasını ister gibi Leo'ya

çevirdi. Omzundaki çantayı Leo'ya uzattı. "Git şortunu giy sen bebeğim."

"Gökhan, gitme, tamam mı?" dedi Leo, heyecanla. "Hemen gitme."

Gökhan gülümserken, bir dizini yere koyarak Leo ile aynı hizaya geldi. "Buradayım concon. Bu gece beraberiz. Hiçbir yere gitmiyorum," dedi ve Leo'nun yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

"Yatana kadar oyun oynar mıyız?!" diye sordu Leo, sevinçle.

"Sen iste, yatarken bile oynarız!" dedi Gökhan. Leo'nun yanağından makas aldı. "Sen ne istersen o."

"Yatarken oynayamayız," dedi Leo, üzülmüş gibi.

Gökhan'ın kaşları çatılırken, "Neden?" diye sordu.

"Nina ile yatmam lazım. Onu da özledim!" dedi Leo, kararsızlıkla. Birden aklına bir fikir gelmiş gibi yüzünü bana çevirdi. "Nina? Üçümüz birlikte yatalım mı?!"

"Ama ben?!" dedi Annie, çocuksu bir tavırla. Leo, şaşkınlıkla annesine döndü. "Ben yalnız mı kalayım? Hem ben de arkadaşlarımı özledim."

"Tamam dördümüz yatalım... Ama nasıl sığacağız?" dedi Leo. Yanaklarını şişirdi. "Sığmayız." Çantasını sürükleyerek mutfaktan çıkarken, "Tamam ben tek yatarım. Siz üçünüz yatın!" diye sitem etti. Attığım kahkaha ile birlikte Leo'nun öfkelendiğini, adım seslerinden anlamıştım.

"Biz beraber yatalım bence concon!" diye seslendi Gökhan, Leo'ya. Fakat Leo'nun Gökhan'a verdiği cevap, çarptığı kapıydı.

"Leo eğer bir gün, *concon*'un anlamını öğrenirse... Elinden kurtulamazsın, benden söylemesi!" dedi Annie, sempatik bir tavırla. "Hala neden anlamını sormadığına da hayret ediyorum, orası başka!"

Gökhan kollarını bağlarken, kendinden emin bir şekilde buzdolabına yaslandı. "Sormadığını nereden biliyorsun?" dedi.

"Sen ciddi misin?" dedi Annie, merakla. Dudağını dişledi. "Ne zaman sordu? Nasıl açıkladın?"

"Sır," dedi Gökhan, gülümseyerek. "Fakat küçüktü sorduğunda... Çok oldu yani." Annie, meraklı gözlerle Gökhan'a bakıyordu fakat etkili olmadı. "Açlıktan ölüyorum!" dedi Gökhan, buzdolabını açarken. "Yemek yiyelim artık!"

♠

Yemek yediğimiz süre boyunca, Leo'nun Gökhan'la hararetli konuşmalarını dinlemiş ve Annie ile bu sohbette kendimize yer bulamamıştık. Leo, Gökhan'la yüz yüze görüşmediği zamanlarda yaşadığı her şeyi, neredeyse hiçbir detayı atlamadan anlatmanın telaşına kapılmıştı. Bazı şeylerden telefonda kısaca bahsetmiş de olsa, bir de yüz yüze anlatmak istemiş olacaktı ki susmak bilmemişti. Annie kahveleri hazırlarken salondaki koltuklara oturmuştuk fakat Leo, Gökhan'a bir şeyler anlatmaya devam etmenin derdine düşmüştü fakat son on yedi dakika, kırk üç saniyedir sınıf arkadaşı Sienna'dan bahsediyordu. Ve farkında değildi ki aslında şimdi anlattığı şeyi, ikinci kez anlatıyordu.

"Dennis, Sienna'yı evine davet etmiş. Laboratuvarı vardı ya Dennis'in. Ama artık benim de var. Hem ben de deney yapmayı çok seviyorum."

"Sen Dennis'den hoşlanmıyor musun?" diye sordu Gökhan, merakla. Annie, sakin bir ifadeyle, tekli koltukta arkasına yaslanmış, Gökhan'la ortamızda oturan Leo'ya bakıyordu. Leo, duyduğu soru karşısında ne cevap vereceğini bilemediği için, bakışlarını annesine çevirmişti. "Sienna'yı evine davet ettiği için mi hoşlanmıyorsun?" diye sordu Gökhan, bir cevap alamayınca.

"Birinden hoşlanmamak yanlış bir şey değil..." dedi Annie, ifadesini bozmadan. Leo, bunu duymanın rahatlığıyla gülümsedi. "Birisini kıskanmak da yanlış bir şey değil... İçimizde hissettiğimiz her şey bize özel. Ama dışımızdan yaptıklarımız ve ağzımızdan çıkanlar çok önemli..."

Leo'nun yüzü asılmıştı. "Annemi okula çağırdılar," dedi, bir itirafı gerçekleştirir gibi. "Sienna'yı ben de evime davet

etmiştim ama Dennis de davet etmiş. Hem de aynı gün için. Sienna da Dennis'e gideceğini söyleyince bana, çok kızdım!"

"Ve?" dedim, merakla. Koltuğun kolçağına yaslanmış, dizlerimi karnıma çekmiş, merakla Leo'ya bakıyordum.

"Dennis'i ittim. Düşeceğini düşünmemiştim," dedi Leo. Tavrı buna üzüldüğünü ve bundan fazlasıyla utandığını ortaya koyuyordu. "Ama düştü..."

"Sienna, seni değil Dennis'i seçtiği için mi onu ittin?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla.

"Evet..." dedi Leo.

"Bir seçim yok," dedim araya girerek. Leo'nun bakışları bana çevrildi. "Sienna'yı önce Dennis davet etmiş, ne var bunda? Başka bir gün de size gelirdi... Neden kaba bir çocuk gibi davrandın ki?"

"Dennis benden yakışıklı mı Nina?" diye sordu Leo, merakla. Alacağı olumsuz cevaba kendini hazırlamış gibi acımış gözleri, gözlerimin en içindeydi. "Onun gözleri mavi... Neden hep sarışın ve mavi gözlü erkekler kazanıyor?!"

"Öyle bir şey yok!" dedim, ciddi bir tavırla.

"Senin genlerin güzel," dedi Gökhan. Leo umutla ona bakmıştı. "Annen güzel, baban yakışıklı... Sonra-"

"Babam mı?" diye sordu Leo, şaşkınlıkla. Fal taşı gibi açılan gözleri, Gökhan'ın gözlerinden ayrılmıyordu. "Sen benim babamı tanıyor musun?"

Annie, "Lafın gelişi öyle söyledi bebeğim," diyerek, Leo'nun dikkatini kendi üzerine çektiğinde, Gökhan'ın yüzüne mahcup bir tavır yerleşmişti. "Sen tabii ki çok yakışıklısın ve Dennis de... Nina haklı, Sienna bir seçim yapmamış. Önce davet eden kazanmış. Hepsi bu."

"Ama anne!" dedi Leo, sitemle. Kollarını bağlarken, kaşlarını hepten çatmıştı. "Eğer beni çok sevseydi, benimle, bize gelirdi!"

"Leo," dedi Annie, gülümseyerek. "Bu konuda seninle aynı fikirde değiliz... Öğretmenin sana ne dedi? Pazartesi'ye kadar bu konuyu düşüneceksin ve daha sonra bunu öğretmeninle tartışacaksınız. O yüzden bence biraz kendin

düşün... Çünkü eğer kendin düşünürsen, Dennis'den ve Sienna'dan özür dilemen gerektiğini anlayacağına inanıyorum ben. Belki Sienna'ya çiçek almalıyız, Dennis'e de bir hediye-"

"Özür dilemeyeceğim!" dedi Leo, kızgınlıkla. "Onu düşsün diye itmedim ben! Düşmeseydi!"

"Leo bunu seninle tartışmayacağım," dedi Annie, hafif ciddi bir ifadeyle. "Öyle ya da böyle, arkadaşına zarar verdin."

"Sen zaten hep Dennis'i koruyorsun!" diye bağırdı Leo.

"Leo!" dedi Annie, uyarıcı bir tavırla. "Annenle konuştuğunu sana hatırlatmalı mıyım?!"

Leo öfkeyle ayağa kalktı. "Neden benim bir babam yok?! Babam olsaydı o beni korurdu!" Annie'nin yüzü buz keserken, Gökhan gözlerini yummuştu. Leo, sert adımlarla salondan çıkarken, Annie şoka girmişçesine oğlunun arkasından bakıyordu.

"Büyüdükçe hırçınlaşıyor..." dedim, mırıldanarak. Annie'nin bakışları beni buldu. "Bu şiddet eğilimi konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Gökhan, kabul etmez bir tavırla araya girdi. "Bir kere arkadaşını itti diye, şiddet eğilimi mi denir buna?!"

"Bir kez değil..." dedim, kısık bir sesle. Gökhan, yüzüme merakla bakıyordu. "Bir buçuk iki senedir böyle... Bazen aşırı agresif olabiliyor. Bağırmaya başladı annesine devamlı. Bu yaz, deniz kenarında bir çocuğu suya ittirdi mesela... Ailesiyle ciddi sorun yaşamıştık. Böyle küçük fakat keskin davranışları olmaya başladı maalesef."

Annie hüzünle, "Küçükken melek gibiydi," dedi. Zorlukla yutkunduğunu gördüm. "Çok uysal, söz dinleyen, çok sakin bir çocuktu... Okuldan nefret ediyor... Öğretmeni, babası olan arkadaşlarını kıskandığını söyledi. Pedagog randevularını sıklaştırmamız lazım."

"Babasız büyüyen tek çocuk o değil ki!" dedi Gökhan, sitem eder gibi.

"Onu cevapsız sorular bitiriyor," dedim. Gökhan'ın bakışları bana çevrildi. "Babası ölmüş olsa bile bu kadar etkilenmezdi muhtemelen. Fakat bir baban var, nerede bilmiyoruz olayı, onu eksik hissettiriyor."

"O zaman öldüğünü söyleyelim!" dedi Gökhan.

"Saçmalama Gökhan!" dedi Annie, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Bir gün, babasıyla tanışabilir..."

"Tanışmayadabilir..." dedi Gökhan.

"Gökhan! Oğluma bir yalan daha söylemeyeceğim!" dedi Annie, net bir ifadeyle. "Ne pahasına olursa olsun, önce onu düşüneceğim... Gerekirse, babasına götürür tanıştırırım ama-"

"Özür dilerim ama," dedi Gökhan, Annie'nin lafını keserek. "Fazla hayal kuruyorsun... Leo'yu Aydın'a götürmek demek, Leo'nun infazı demek. Farkında mısın?!"

"Sen de her dakika hayallerimi yıkıyorsun!" dedi Annie, sitemle.

"Boş hayal kurma o zaman!" dedi Gökhan. Sesini birazcık yükseltmişti ve Leo'nun duymasından endişelenmiş olsa gerek, Türkçe konuşmaya başlamıştı. "Ne sen eski Beyza'sın ne de Aydın eski Aydın... Çocuğu babasına götüreceksin de ne olacak?! Bambaşka travmalar yaşanacak! Sen bunlara hazır mısın?!"

"Aydın ve benden değil, Leo'dan bahsediyoruz!" dedi Annie.

Gökhan'ın yüzüne alaylı bir ifade yayılırken, "Doğru... Aydın ve sen tek gecelik bir ilişkiydiniz değil mi?!" dedi.

Annie, öfkeyle, "Laflarına dikkat et!" dedi. Ayağa kalkmıştı. "Senin karşında askerlik arkadaşın yok!" Lion. Bora'nın ablası olduğunu iliklerime kadar hissettiğim, Lion. "Hakkında konuştuğun insanlardan birisi benim, bir diğeri de abin!"

"Abim tabii... Söylesene," dedi Gökhan, alayla. "Ne hissediyorsun *abime* karşı?!"

"Bu seni ilgilendirmez!" dedi Annie. Yüzünü kaplayan boşluk, Gökhan'a *dur* diye bağırıyordu ve bunu Gökhan da

anlıyordu. "Leo'ya bakacağım..." Annie salondan çıkarken, Gökhan dudaklarının içinde bir küfür mırıldanmıştı.

"Herkesi teker teker kırmak zorunda mısın?" diye sordum, sakince.

"Aydın'a dair herhangi bir duygusu yok," dedi Gökhan. Bu onu kızdırıyor muydu? "Mehmet'e gerçekten aşık olduğunda onun için Aydın defteri kapanmıştı. Bir daha da açılmadı! Leo'ya rağmen muhtemelen! Tabii benim *abim* olan beyinsizin laflarını ve tavrını da atlamamak gerek! Hepsinden nefret ediyorum galiba!"

Meraklı bir ifadeyle, "Nereden biliyorsun bir duygusunun kalmadığını ki?" diye sordum.

"Beyza senin benim gibi değil..." dedi Gökhan, omuz silkerek. "Onu tanıyorum."

"Ben senin kadar emin değilim..." dedim, düz bir şekilde. "Yani aşk bu... Ansızın tepebilir. Tepmiş de, Aydın'la olmuş... Mehmet'ten nefret etti sonrasında. Yaklaşık 10 yıldır da Mehmet'i sevmiş olmanın bedelini ödüyor... Ben Aydın'ı özlediğine inanmak istiyorum."

"İnan ama bu gerçek değil!" dedi Gökhan. Derin bir nefes alırken, bakışlarını halıya dikmişti. "Her neyse, galiba bizi ilgilendirmez..."

"Öyle tabii... Ama insan kendine engel olamıyor," dedim koltuğa iyicene yerleşirken..." Sıkıntılı bir nefes koyverdim. "Ben Aydın'la Beyza'yı çok yakıştırıyorum."

Gökhan, bana doğru dönerken, bir dizini kırararak diğer bacağının altına yerleştirdi. Kendinden emin bir ifadeyle. "Bazen ben de," dedi. Gözleri kısılmıştı. "Ama imkansız. Bora, Aydın'ın yaptığını bilse ne yapar hiç emin olamıyorum ama muhtemelen öldürür ve ortada Aydın diye bir şey kalmaz..."

Yüzümde teessüf dolu bir ifade vardı. "Aydın da yani delikanlı adam falan ama... Hani bu adam Bora'ya karşı açık bir adamdı?" dedim.

Gökhan güldü. "İşte herkesin sakladığı bir şeyler var, hayat böyle..." dedi. Yüzüne alaylı ve hoşnutsuz bir tavır

yerleşmişti. "Sonuçta hoş bir şey değil... *Kara Kara* diye peşinden ayrılmadığın adamın ablasıyla bir..." Nasıl devam edeceğini bilemez gibiydi. "Bir münasebetin var..."

Alt dudağımı birkaç saniye dişledikten sonra, "Ne cesaret ama değil mi?" diye sordum.

Gökhan sıkıntılı bir nefes verdi. "Hem de ne!" dedi, vurguyla. Birkaç saniye tereddüt eder gibi yüzüme baktı. "Düşünsene, çocukları var!"

İnanamıyormuş gibi güldüm. "Aydın resmen baba!" dedim. Neye inanamadığımı ben de bilmiyordum.

"Öyle vallahi... Çok garip... Bora dayı, ben amcayım... Hele Begüm? Teyze ya! Resmen teyze... Eren enişte... Sen yenge... Hande de yenge mesela. Leo öyle bir çocuk ki, herkese bir sıfat yükleterek, hepimizi kesişim kümesine alıyor..." dedi Gökhan.

"Tabii kimsenin kümeden haberi yok," dedim. Gülüyordum fakat bu bir sinir bozukluğuydu ve Gökhan'ın da benden bir farkı yoktu. "O değil, en komiği... Leo'yu bazen Karadeniz kültürüyle tanışmış olarak falan hayal ediyorum. Trabzon'a gidiyor mesela, düşünsene... Kafayı yer kafayı!"

"Lan daha Türkçe bilmiyor!" dedi Gökhan, kahkahalarının arasında.

"Şiveli Türkçe öğrenir!" dedim, heyecanla.

"Uyy!" dedi Gökhan. Başını hafifçe eğmiş, elinin tersiyle fazla ses çıkarmamak için ağzını kapatmıştı fakat gülüşleri yine de şiddetliydi. "Eren, *ilk yeğen* deyip duruyor bazen Bora'ya... Kız olduğunu öğrendiklerinde, tüm bebek alışverişini Bora'ya kitlediler. Hayır, zaten Beyza'yı öldü biliyorlar, kaç çocuk yapacaklar sanki... Tüm yeğenleri mecbur bu ikisi yapacak yani bu mantıkta. Bir bilseler ilk yeğen faslı aslında çoktan kaçmış!"

Kaşlarım çatılırken, "Onların paraları yok mu, neden Bora'ya kilitliyorlar ki masrafları?" diye sordum. Güldüm. "Alışveriş Bora'ya kalsaydı, bu cimrilikle, en kalitesiz malları alırdı kesin bebeğe!"

"Her konuda abartan Begüm, bebek alışverişi konusunda da abarttı tabii!" dedi Gökhan, sitem eder gibi. Bakışları bunu tasvip etmediğini ortaya koyuyordu. "Her gün alışveriş yapar mı bir insan ya?! Her gün!"

"İsraf..." dedim, başımı iki yana sallayarak.

"Öyle tabii!" dedi Gökhan, ciddi bir ifadeyle. "İsrafı geçtim, bebek dediğin hemen büyür, onca eşyayı ne yapacaksın? Tamam zenginsiniz de abartmayın yani!"

"Ama bu ne biliyor musun, paranın kıymetini bilmemek..." dedim, kollarımı bağlayarak.

Gökhan gülerken, başını iki yana salladı. "Görmemişin çocuğu olmuş da diyebiliriz!" dedi.

Derin bir nefes aldım. "Neden bu kadar erken çocuk yaptılar?" diye sordum. Bu beni ilgilendirmezdi ama içimdeki merak duygusunu bastıramıyordum.

"Ne bileyim?" dedi Gökhan, omuzlarını kaldırıp indirirken. "Yani hepimiz şaşırdık. Ki daha ilişkileri bile oturmuş değil. Sorunlar var bazı bazı, üzerini örtseler de okunuyor dışarıdan. Umarım bu bebek onlara iyi gelir..."

"Ne sorunları?" diye sordum.

Gökhan, birkaç saniye gözlerimin içine baktı. "Bilmiyorum..." dedi, yavaşça. "Yani Hande'den bir şeyler duyuyorum ama üstü kapalı bahsediyor. Tek bildiğim çok da mutlu olmadıkları. Fakat sorun nedir, neyi paylaşamıyorlar, bilemiyorum..." Bezgin bir nefes verdi. "Bora'nın pek haberi yok. Yani ayrıntılı haberi yok. Konuştuğumuz konular değil. Kafasına takmasını istemiyorum. Herhangi bir şey olursa, Begüm zaten onunla ya da benimle konuşacaktır... Haberin olsun."

"Aman canım bana ne?" dedim, ters bir ifadeyle. Durdum ve gözlerimi kıstım. "Neden mutsuzlar acaba?" diye mırıldandım.

"Çok sık kavga ediyorlar ve bu pek hayırlı değil..." dedi Gökhan. Sesi durgunlaşmıştı. "Ben de şahit oldum bir iki tanesine..."

"Dedikodu mu yapıyorsunuz siz?" diye sordu Annie'nin şaşkınlık dolu sesi. "Begüm'ün dedikodusunu?"

Gökhan'la aynı anda, yüksek sesli bir tepki vermiştik:

"Ne dedikodusu Annie!"

"Ne dedikodusu Beyza!"

"Ben dedikodu sevmem!" dedim, devamında.

"Ben nefret ederim!" dedi, Gökhan.

Annie, inanmaz gözlerle bize bakarken, koltuğa doğru yürüdü ve biraz evvelki yerine oturdu. "Leo uyudu," dedi. Muhtemelen soğumuş kahvesinden bir yudum aldı. "Dalmadı henüz, sessiz olalım. Erken yattığı için, uykusuna güvenmiyorum." Arkasına yaslandı. "Şu benim varlığımı bilen adam hakkında bir gelişme var mı?"

"Henüz yok," dedim, ciddiyetle. Kollarımı bağladım. "Bora'nın kime zarar vermiş olabileceğini, en iyi kendisi bilir."

"Liste uzun," dedi Gökhan. Ofladı. "Bıktım ya..."

"Bora ne planlıyor?" diye sordu Annie. Bakışlarını Gökhan'a dikmişti. Gökhan'ın kaşlarının çatıldığını görünce, "Bir şeyler planlıyor..." diye ekledi.

"Ne gibi?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum," dedi Annie. Kahvesinden birkaç yudum aldı. "Babaannem benim mezarıma gelmiş bugün. Bora'yla konuşmuş. Onu anlattı. *'Sen gittin, kardeşin de gitti aslında...'* dedi. Babamla da kavga etti, kendi kendine. Bora'yla ne konuştuğunu bilmiyorum. Ama Bora bir şeyin peşinde. Bir şey planlıyor. Çünkü babaannem dedi ki, *'Kara oğlan plan yapmaktan uyku uyuyamaz olmuş belli ki, sesi yorgundu...'* dedi. Bir şeyler var."

Gökhan derin bir nefes alırken, Annie'ye senelerdir sormaktan kaçtığım soruyu sorarken buldum kendimi: "Bora senin mezarında, seninle ne konuşuyor?"

Beyza'nın bakışları donuklaşırken, yutkunmakta zorluk çektiğini hissettim. "Denizi," dedi, kısık bir sesle. "Uğradığı limanları..." Kaşlarım çatıldı. "Bir gün mezarıma geldi... *'Abla*

ben kaptan oldum,' dedi. Sonrasında da bunu hiç bozmadı. Anneme, babama ve bana hep hikayeler anlatıyor."

"On senedir mi?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Beyza, başını ağır ağır aşağı yukarı sallamıştı. "Sık sık gelemiyor çünkü karaya sık sık ayak basamıyor..." Gözlerinden birkaç damla yaş aktı. "Dünyayı dolaşıyor. Seninle beraber. Karısıyla..." Kesik bir nefes almaya çalıştı. "Sen hiç gelemedin çünkü, mezarlığı sevmiyorsun. Kendi annenin babanın mezarına dahi gidemiyorsun. Başka bir sebebi yok. Ama her defasında, selamın var."

"Allah bizim belamızı versin," dedi Gökhan.

Gökhan'ın dudaklarından çıkan arzu derhal gerçekleşecek gibiydi çünkü çalan zilin sesi evin içine yayılmıştı. Hepimizin birden hareketlenmesiyle beraber, Gökhan hızlı adımlarla kapıya yürüdü. Kapının kenarındaki kameranın üzerindeki tuşa bastığında, ben de sessizce ona yaklaşmıştım. Küçük ekranda, elinde kocaman bir bordo şakayık buketi olan Bora vardı. Yanında da Aydın. Yeniden salona gitmek üzere hızla arkamı döndüğümde, Annie'nin simsiyah gözlerinin küçük ekrana kilitlenip kaldığını fark ettim. Yavaşça koluna *hadi* dercesine dokunurken, zil bir kez daha çalmıştı.

"Uyumuş olabilirler mi?" diye sordu Aydın. Sesi, kapının hemen arkasından geliyordu.

"Bu saatte?" dedi Bora, *daha neler* der gibi. "Anahtarı versene Selim." Selim'in Bora'ya anahtar uzattığını anbean izlerken, bir kez daha Annie'nin koluna dokunarak, Gökhan'a baktım. Gökhan hızla fırladı ve Annie'nin salonda kalan çantasıyla hırkasını aldı. Hareketleri çok ama çok hızlıydı. Annie, kendini toparlamaya çalışarak mutfağa doğru ilerlediğinde, Bora anahtarı kilide takmaya çalışıyor fakat başaramıyordu.

"Leo?" diye fısıldadı Annie, telaşla.

Gökhan başını iki yana sallayarak, "Vakit yok!" dedi. Bakışlarını bana çevirdi. "Leo burada kalsın, idare edebilir misin?" Başka bir çarem olmadığı için başımı *evet* dercesine

salladım. Fakat nasıl idare edeceğimi bilememek, panik olmama sebep olmuştu.

"Panik olmak, iradenizi zorlar. Kendinize her defasında ne kadar güçlü olduğunuzu hatırlatın."

Bora, kapıya vurmaya başlamıştı. "Nazlı?! Gökhan?!" Mutfak kapısını çekerek kapıya doğru koşarcasına gittim ve derin bir nefes aldım.

"Bora?" diye seslendim, içeriden.

"Kapıyı açsana Nazlı?" dedi Bora. Gökhan ve Annie'nin mutfaktan tünele geçebilmeleri için zamana ihtiyacım vardı. "Anahtar sıkışmış! Uğraşıyorum!" dedim, sıkıntıyla.

"Gökhan nerede?!" diye sordu Bora. Küçük ekrandan yüzünü gayet net görebildiğim için, telaşlandığını fark edebiliyordum.

"Yok o evde," dedim. Bir yandan da anahtarı sallayarak, kilitle uğraştığıma dair sesler çıkartmaya çalışıyordum.

Bora'nın bakışları Selim'e sorar gibi çevrildiğinde, Selim, "Çıkmadı Gökhan Abi evden..." dedi. Bora'nın bir şey demesine daha fırsat vermeden kapıyı açtım. Yüzümde en güzel gülümsemem vardı fakat Bora için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. İfadesi meraklı, tedirgin ve temkinliydi.

"Hoş geldiniz," dedim. Bora içeriye girerken, Aydın *buralardayım* der gibi bir işaret yapmıştı. Kapıyı kapattığımda, Bora'nın gözleri nedenini bilmediğim bir şekilde, kapının yanındaki küçük ekrana çevrildi. Kameradan dışarıya baktığımı anlamıştı fakat zil çaldığında bunu yapmak, doğal değil miydi? Anahtara uzandı ve hiç zorlanmadan, anahtarı kilitten çıkardı. Yüzüme sorar gibi bakıyordu. "Bu çiçekler bana mı?!" dedim, neşeyle.

"Gökhan'a..." dedi.

Hiçbir şey yokmuşçasına gülümserken, "Gökhan yok... O zaman ben alayım," dedim. Çiçekleri Bora'nın elinden aldım ve yavaşça salona doğru ilerledim. Üç kahve fincanına bakışlarım takılmıştı ve Bora'nın da bunu fark edeceğine emindim.

"Çıkmamış Gökhan evden?" dedi, sorar gibi.

Koltuğa oturdum ve çiçekleri sehpanın üzerine bıraktım. "Benim gizli bir çıkışım var ya... Onu kullandı," dedim.

Bora, üçlü koltukta yanıma otururken, meraklı bir şekilde, "Neden?" diye sordu.

Kolçağa yaslandım ve dizlerimi karnıma çekerek, tamamen Bora'ya döndüm. "Arkadaşım buradaydı. Annie... Ama acil çıkması gerekti. Gökhan'dan onu götürmesini rica ettim. Mehmet Şahindağ bizi izliyor malum. Gelenimin gidenimin bilinmesini istemiyorum. O yüzden gizli çıkışımı kullandılar..."

"Nerede bu çıkış?" diye sordu. Gerilmişti ve bunu üzerinden atamıyordu. Bir şeyler döndüğünü gayet de anlamıştı ama bunu tam olarak anlamlandırabildiği söylenemezdi.

"Adı üzerinde, gizli..." dedim, gülerek. Derin bir nefes alırken, ciddileşmiştim. "Biz sizi Pazar bekliyorduk aslında... Cuma akşamından neden geldiniz?"

"Bazı değişiklikler oldu," dedi.

"Ne gibi?" diye sordum.

Bora'nın dudakları bir cevap vermek için açılamadan, bakışları salonun girişinden gelen adım seslerine çevrilmişti. Leo, diz hizasındaki şortu ve belinin biraz aşağısına dek uzanan atletiyle beraber, küçük bir Lebron James olarak karşımızda duruyordu. Gözlerini ovuşturarak, hayatında ilk defa insan içine karışmış kadar şaşkın bir şekilde, Bora ve bana bakıyordu.

"Minik aslan," dedim, tatlı olması için oldukça uğraştığım bir ifadeyle. Buradan sonrasını ben de bilmiyordum fakat sakinliğimi korumak için büyük bir çaba sarfediyordum. "Uyandın mı sen?" *Yok hala uyuyor Naz!* Bunun dünyanın en saçma sorusu olduğunun ben de farkındaydım. Aynı zamanda içimdeki sesin, en karışık, stresli ve ne yapacağımı bilemediğim zamanlarda ortaya çıktığını da, sanırım şimdi fark etmiştim.

"Annem nerede?" diye sordu Leo, kısık bir sesle. Küçük adımlar atarak bana yaklaştığında, elimi ona doğru

uzatmıştım. Leo, yanıma otururken kaçamak bakışlarını Bora'ya çevirmekten de geri durmamıştı. "Gökhan nerede?"

Gülümserken, Leo'nun dağınık saçlarının arasına küçük bir öpücük kondurmuştum. "Annenin acil bir işi çıktı... Gökhan da onu bırakıp dönecek..." Bakışlarımı ben de Bora'dan kaçırıyordum. Sanki o burada yokmuş gibi.

"Annem neden beni bıraktı? Beni neden uyandırmadı?" diye sordu Leo, sitem eder gibi.

Yumuşacık bir sesle, "Ben uyandırmamasını söyledim. Hani Şükran Günü'nde de benimle uyumak istediğini, bende kalmak istediğini söylemiştin ya bana... Ne güzel işte, beraber uyuyacağız!" dedim.

Leo, birkaç saniye sessiz kaldı fakat sonrasında, gerçekleşmesinden mümkünmüş gibi kaçtığım şeyi yaptı: Bakışlarını Bora'ya kilitledi ve "Sen kimsin?" diye sordu.

"Bora ben..." Bora'nın bakışları hala meraklı fakat tavrı daha rahattı. "Senin adın ne?" Elini Leo'ya tokalaşmak için uzattığında, Leo sorar gibi kafasını bana çevirmişti.

Bakışlarımla usulca, Bora'yla tokalaşabileceğini söylediğimde, Leo bakışlarını, yeniden, dayısı olduğunu bilmediği yabancıya çevirdi. "Leo."

"Memnun oldum," dedi Bora, gülümseyerek.

Leo'nun uykulu, acı kahve gözleri tekrar beni buldu. "Bora, arkadaşın mı?" diye sordu. Derin bir nefes alırken vereceğim cevabı düşündüm. "Gökhan da mı arkadaşın? Bu evde seninle mi yaşıyor? Eşyalarını gördüm bahçeye bakan odada. Ama eskiden sen yalnız yaşıyordun. Gökhan'la ne zaman tanıştınız?"

Leo, Bora'yı boşvermiş ve esas merak ettiği konuya dönmüştü fakat bu pek hayırlı değildi ve Allah yalnızca benim belamı verip, Gökhan'la Annie'yi pas geçmişti. "Gökhan, Bora'nın arkadaşı aslında..." dedim, Leo'nun dikkatini dağıtmak için. Gülümsedim. "Misafirlerim onlar benim. Hani sana misafirim olduğunu söylemiştim ben... Arkadaşlarımın bende kaldıklarını..."

Leo, söylediğimi hatırladığında başını salladı. "Ama en çok beni seviyorsun..." dedi, gülümseyerek.

"Evet!" dedim. Yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. "En çok. Her şeyden çok."

Leo'nun gözlerine yerleşen sevinç görülmeye değerdi. "Gökhan gelince, basketbol oynayalım mı?" diye sordu. "Ya da belki playstation?" Gözleri kısıldı. "Hayır hayır, basketbol..."

"Gökhan ne zaman gelir bilmiyorum," dedim, üzgün bir ifadeyle. "Yarın oynarsınız, olmaz mı?"

"Olur!" dedi Leo, uysal bir şekilde. "Sergio'yu da çağıralım mı? Sergio ve Gökhan'ı tanıştırmak istiyorum." Ben Leo'ya cevap vermeye fırsat bulamadan, yüzü asılmıştı. "Gelemeyebilir ama. Hastaydı. Merdivenlerden düştüğünü söyledi."

Bakışlarım, iğnelemeden oldukça uzak bir şekilde birkaç saniyeliğine Bora'ya çevrildiğinde, bakışlarına yerleşen mahcubiyetle karşılaşmıştım. "Öyleyse Sergio ve Gökhan'ı başka zaman tanıştırırsın minik aslan!" dedim.

"Tamam," dedi Leo. Bakışları sehpanın üzerindeki şakayık buketine değdiğinde, Bora'ya, "Bunları sen mi aldın?" diye sordu.

"Evet," dedi Bora. Sesi hafif durgun fakat tok çıkmıştı.

"Neden ki?" diye sordu Leo. Bana döndü. "Sana mı almış?"

"Nazlı'ya aldım evet," dedi Bora.

Leo'nun çatık kaşlı çehresi, birden Bora'ya döndü. "Kime aldın?" diye sordu, şaşkınlıkla. "Nazlı kim?" Fakat Bora'nın yüzünde ne diyeceğini bilemez bir ifade vardı.

"Bana aldı Leo," dedim, yumuşacık bir sesle. Leo, anlamak ister gibi bana bakıyordu. "Benim bir diğer adım, Nazlı..."

"Bunu bana söylememiştin," dedi Leo, buruk bir ifadeyle. Kafasını kaşırken, "Nina daha güzel bence..." dedi.

Gülümsedim. "Bence de..." dedim.

"Nina Nazlı Adams," dedi gülerek. "Anneme bunu söylemeliyim! Çok şaşıracak!" Elimi tuttu. "Telefonunu kullanabilir miyim? Annemi aramak istiyorum."

"Ama annenin işi var minik aslan," dedim. Leo'nun elini okşarken, mümkün olduğu kadar güven verici bir tavra sahip olmaya çalışıyordum. "O müsait olunca, bizi arar..."

"Tamam," dedi Leo. Bakışlarını Bora'ya çevirirken, kafasını göğsüme yaslamış ve hafifçe yanıma uzanmıştı. "Benim annem psikolog. Çok işi oluyor hep."

Bora'nın dudakları iki yana kıvrılmıştı. Bizden biraz uzaklaşarak, Leo'nun ayaklarını uzatabilmesi için ona alan açarken, bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Benim de ablam psikologtu," dedi. Leo, bu bilgi karşısında ilgiyle gözlerini açarken, kalbime keskin bir cam parçasının battığını hissettim.

"Wow! Benim kardeşim yok!" dedi Leo.

"İster misin kardeşin olmasını peki?" diye sordu Bora. Tavrı yeni tanıştığı bir insanı keşfetmek istercesine içten ve doğaldı.

"Olmaz ki... Babam yok," dedi Leo.

Bora'nın bakışları bana çevrilirken, ben Leo'nun saçlarının arasında elimi dolaştırmaya başlamıştım. "Basketbolu seviyorsun demek?" dedi Bora. Leo, konunun dan diye değişmesini umursamadan, heyecanla kafasını salladı. "İstersen birlikte oynayabiliriz."

Leo'nun kaşları çatıldı. "İstemem," dedi, kısık bir sesle. Güldüm. "Senin boyun çok uzun. Baksana bacaklarına... Beni yenersin. Gökhan'ın bacakları seninkisi kadar uzun değil. Ben onunla oynarım."

Bora, Leo'nun cevabına şaşırırken, kaşları havalanmıştı. "Kaç yaşındasın sen?" diye sordu.

"Dokuz," dedi Leo, gururla. "Nina bana doğum günümde ne aldı, biliyor musun?" diye sordu. Gülümsedi. Üzerindeki formayı göstererek, "Bunları ve basketbol topumu..." dedi.

"Hesap makinası almamış olması ilginç," dedi Bora, şakacı bir üslupla. Yüzümü buruşturarak, sessizce onu taklit ettiğimde, alt dudağını dişleyerek gülümsemişti.

"Hesap makinasına gerek yok ki, tüm matematik ödevlerimi Nina yapıyor zaten..." dedi Leo, ciddiyetle. "Ama

ben deney yapmayı seviyorum. Laboratuvarım var benim. Onu da Nina aldı. Nina, benim en iyi arkadaşım. Ne istersem alıyor." Kafasını göğsümden kaldırarak birkaç saniyeliğine bana bakıp yeniden Bora'ya döndü. "Nina'nın süper güçleri var mı sence?" diye sordu.

"Vereceği cevaba sakın inanma!"

"Var..."

Ben Leo'yu uyarmak isterken, Bora'nın dudaklarından dökülen *var* cevabıyla, ona bakakalmıştım. Kapkara gözlerindeki hipnoz etkisi beni kendisine çekerken, ben bile süper güçlerimin gerçekten olduğuna inanabilirdim.

"...ve bu inanılmaz bir şey. Senin de bunun farkına varmana sevindim."

Leo'nun yüzünde, aslında benim yüzümde olması gereken aptal bir gülümseme vardı. "Annem süper güçler diye bir şey olmadığını söylüyor ama Nina çok acayip! Kimsenin duyamayacağı sesleri duyuyor, biliyor musun?!" Bora, Leo'ya gülümsüyordu. "Ben bir keresinde havuza düşecektim, beni öyle bir tuttu ki düşmedim!"

"Beni annene de öv, süper güçlerim olduğuna onu ikna edelim!" dedim, şımarık bir ifadeyle.

"Tamam," dedi Leo, kıkırdayarak. Birkaç saniyeye yayılan gülüş sesleri içimi ısıtırken, tekrar saçlarını okşamaya başlamıştım. "Süper güçlerini benim maçım olduğunda da göster. Herkesi yeneyim!"

"Büyüyünce basketbolcu mu olacaksın?" diye sordu Bora.

Leo, bakışlarını Bora'ya sabitlediğinde, "Hayır..." dedi. Çok önemli bir hikayenin sonunu anlatıyormuşçasına heyecan yaratmak istiyordu. Kendisine merakla bir soru sorulduğunda, hep böyle yavaş yavaş yanıtlıyordu. "Ben kaptan olacağım." Bora'nın gözlerine yerleşen ifade, ancak kara kışın ortasındaki yalancı güneş kadar parlaktı; o yüzden şaşkınlıkla karışık gülümsemesi, gamzesini ortaya çıkarmamıştı. Cebimdeki telefondan duyulan melodi, Leo'nun hareketlenerek, "Annem mi?! Annem mi arıyor?!" diye bağırmasına sebep olsa da, Bora bakışlarını Leo'dan

çekemiyordu. Cebimden telefonumu çıkarttım. Leo, ekrandaki yazıyı benimle aynı anda okumuştu. "Ben de konuşacağım!" dedi, sevinçle.

"Al, sen aç..." dedim, telefonu Leo'ya uzatarak.

"Sergio!" dedi Leo, telefonu kulağına götürür götürmez. "İyileştin mi?!" Leo, merakla Sergio'yu dinlerken ayağa da kalkmıştı. "İyiyim ben..." Bakışları etrafı tarıyor, salonun ortasında minik adımlarıyla volta atıyordu. "Hayır, ben Nina'ya geldim." Gülümsedi. "Seni Gökhan'la tanıştırmalıyım! Bir de Bora'yla da tanıştırabilirim! Buraya gelsene..." Gözleri, sanki izin almak ister gibi beni bulduğunda, sahte olduğunu belli etmekten kaçındığım bir şekilde gülümsemekle yetindim. "Nina, Bora ve ben oturuyoruz. Aslında annemle Gökhan da buradaydı. Ama annemin bir işi çıkmış ve Gökhan'la gitmiş. Ben uyuyordum." Leo, tekrar salonda dolaşmaya başlamıştı. "Tamam," dedi. Durdu. "Hayır," dedi. Bakışlarını Bora'ya dikti. "Neden sordun ki bunu?" diye sordu. Güldü. "Tamam!" dedi sevinçle. "Bir saniye, veriyorum..." Bana doğru yürüdü ve telefonu almam için bana uzattı.

Leo'nun küçücük elinden aldığım telefonu, Sergio'nun suratına kapattım.

"Nina? Seninle konuşacaktı Sergio, kapatmamıştım telefonu?" dedi Leo, şaşkınlıkla. Acı kahve gözleri irileşmişti. "Neden kapattın?"

"Öyle mi, ben anlamadım, pardon..." dedim, geçiştirir bir tavırla.

Leo, birkaç saniye bana baktı fakat telefonu cebime koymamla beraber, "Aramayacak mısın onu?" diye sordu. Ses tonu düşerken, gülümseyen yüzü de solmuştu. Zorlukla yutkundu. "Seninle konuşmak istemişti. Küs müsün ona?"

"Hayır, değilim..." dedim. Derin bir nefes aldım. "Daha sonra ararım ben onu..."

"Nina, küsmüşsün ona!" dedi Leo, üzüntüyle. Bora'yla ortamıza oturduğunda, gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. "Neden küstün ki?"

Yüzüme yayılan gülümseme, bu sefer gerçek fakat buruktu. "Küsmedim... Kırıldım sadece," dedim. Leo, anlamak ister gibi, merakla bana bakıyordu. "Bak, Sergio ile beraberdik ama benim bir işim çıktı. Sonra birisi, Sergio'nun yanında beni göremeyince, Sergio'yu itti. Sergio düştü. Ve ben suçlu oldum."

Leo'nun kaşları çatıldı. "Birisi seni Sergio'dan mı kıskandı?" diye sordu, hayretle.

"Sen, Sienna'yı kıskanmış mıydın?" diye sordum, merakla.

"Hayır!" dedi Leo, panik olmuş gibi. "Kıskanmıyorum! Ben kıskanmıyorum! Kıskanmadım. Kim itti Sergio'yu?"

"Birisi işte," dedim, *boşver* der gibi.

Leo'nun gözleri sehpanın üzerindeki bordo şakayık buketine çevrildi. "Bora mı itti?" diye sordu, düz bir sesle. Yutkundu. "Ben de Sienna'ya çiçek mi almalıyım yani annemin dediği gibi?" Dudakları büzüldü. "Nina, Sienna beni affetmeyecek mi?" Sesi titremişti. Bakışları Bora'ya çevrildiğinde, ağlamaklı bir sesle, "Sergio'ya da hediye alman gerekebilir. Annem öyle dedi..." dedi.

"Şişt!" dedim, fısıldayarak. Oturduğum yerde doğrularak Leo'ya yaklaştım ve kafasını göğsüme dayadım. Boncuk boncuk akan yaşları tişörtüme değerken, saçlarını okşuyordum. "Minik aslan... Sienna seni tabii ki de affedecek... Kalpten dilenen özür, her zaman yerine ulaşır... Sen yanlış bir şey yaptın ama pişmansın... Dennis de Sienna da seni affedecek."

"Ben düşeceğini düşünmemiştim..." dedi Leo, hıçkırarak. Bir eliyle şortunun paçasını sıkarken, bir elini de sırtıma koymuştu. "Nina, ben Sienna bize gelsin istedim. Onunla oynayalım istedim. Deney yapalım istedim. Dennis'in evine hep gidiyor! Bir kere de bizim eve gelseydi! Ben... Ben çok üzüldüm Nina!"

"Tamam minik aslan..." dedim, usulca.

Bora'nın elini, Leo'nun başında hissettiğimde, bakışlarımı ona çevirdim. Gözleri kısılmış, yavaşça Leo'nun saçlarını okşuyordu. "Leo," dedi yumuşacık bir sesle. Leo, ıslak

gözlerini Bora'nın kapkara gözlerine dikti. "Benim, bir fikrim var..." Leo, burnunu çekerken, Bora'ya bakıyordu. "Sienna'yı evine davet ederken, Dennis'i de davet et... Böylece, arkadaşını istemeden ittiğine, herkesi ikna edersin..."

Leo'nun gözlerinden bir kez daha yaşlar boşaldı. "İsteyerek ittim!" dedi, pişmanlık dolu bir sesle.

Bora gülümsedi. "Bunu kimse bilmek zorunda değil..." dedi. Leo'nun gözlerinden akan yaşları, parmak uçlarıyla sildi. "Bence isteyerek itmemişsindir. O kadar çok kıskanmış- yani üzülmüşsündür ki... Bir anda, birden, itmişsindir. Bazen öyle olur. Bir daha yapmazsın, çünkü bunu yaptığında her şeyin daha kötü olduğunu, daha çok üzüldüğünü gördün... Yapar mısın?"

Leo, hızla başını iki yana salladı. "Yapmam. Yapmayacağım. Sienna bana küsmesin."

"Ve Dennis de?" dedi Bora, sorar gibi.

"Dennis'i sevmiyorum!" dedi Leo, isyan eder gibi. Omuzları sarsılırken, dudakları titremişti. "Sienna Dennis'i çok seviyor ama ben Dennis'den nefret ediyorum!"

Bora, Leo'ya uzandı ve onu kucağına çekti. Leo, başını Bora'nın tüm dünyanın yükünü sırtlamaya müsait omzuna yaslarken, ağlıyordu. "Sana bir sır verebilir miyim?" diye sordu, Bora. Leo'nun bir cevap vermesine fırsat kalmadan, "Benim de böyle nefret ettiğim birisi vardı..." dedi. Çenesini, Leo'nun başına dayadı. "Benim çok önemsediğim birisi, birisini çok seviyordu ama ben o birisinden nefret ediyordum."

"Sergio mu?" diye sordu Leo, boğuk bir sesle.

"Hayır. Başka birisi..." dedi Bora, mırıldanarak.

"Onu da mı ittin?!" diye sordu Leo, sitem eder gibi.

Bora, güçsüz bir kahkaha attı. "İtmedim. Ne yazık ki her nefret ettiğimiz insanı itemeyiz. Bazen itmemeyi seçmek zorundayız..."

"Ama Sergio'yu itmişsin!" dedi Leo.

"Sergio, nefret ettiğim birisi değil..." dedi Bora, açıklar gibi. "Güvenmediğim birisi."

"Nina'yı mı kıskandın?" diye sordu Leo.

"Hayır. Sergio yüzünden, ona bir şey oldu sandım..." dedi Bora. Birkaç saniye dudaklarını ısırdı. "Sergio, onu itti sandım."

"Sergio asla Nina'yı itmez! Onlar birbirlerini çok seviyorlar!" dedi Leo. İfadesi kendinden emindi ve benim onayıma ihtiyaç bile duymamıştı. "Ama en çok beni. Nina, en çok beni seviyor!" Kısa süreli bir sessizlik oldu. "Nina en çok beni, sonra annemi, sonra Sergio'yu seviyor!"

Şaka yapar gibi bir tavırla, "Annenle Sergio'yu eşit derecede seviyorum," dedim.

"Hayır en çok benim annemi seviyorsun!" dedi Leo. Kaşları çatılmıştı ve benimle kavga etmeye hazırdı. Sienna ile Dennis'i unutmasına ramak kalmıştı.

"Kıskanç mısın acaba sen?!" dedim, gülerek.

"En çok annemi sevmek zorundasın çünkü benim annem seni çok seviyor!" dedi Leo. Başını Bora'nın omzundan kaldırdı ve gözlerine baktı. "Sen de annemle tanışsana... Annemi çok seversin. Herkes benim annemi çok sever."

Bora gülümsedi. "Olur, tanışırım..." dedi, içten bir ifadeyle. Leo bilmiyordu ki, Bora'nın bu hayatta en çok sevdiği insanlardan birisi, zaten annesiydi. "Ne zaman istersen..."

"Beni almaya geldiğinde," dedi Leo. Başını yeniden Bora'nın omzuna koydu. "Benim annem çok güzel. Dünyanın en güzel annesi. Bazen beni sinir ediyor ama olsun."

"Her anne sinir eder," dedi Bora, gülerek.

"Benim anneannem de annemi sinir edermiş bazen..." dedi Leo. Gözleri hala ıslaktı ama artık kıkırdıyordu. "Annem bir keresinde saçlarını boyatmış. Anneannem çığlık atmış. Biz de Sergio'yla benim saçlarımı kazıtmıştık! Annem de çığlık attı!"

Bora güçlü ve neşeli bir kahkaha attı. "Çünkü anneler, çocukları belli bir yaşa gelinceye kadar, onların saçlarından sorumlu hissediyorlar kendilerini... Neden bilmiyorum," dedi. Leo da gülmüştü. "Benim saçımın nasıl olacağına da annem

karar verirdi hep. Ablamın ve kız kardeşimin saçına da karışırdı annem."

"Ne kadar kalabalıkmışsınız," dedi Leo.

"Kalabalıktık, eskiden..." dedi Bora.

"Şimdi kalabalık değil misiniz?" diye sordu Leo. Burnunu çekti. "Neredeler?"

Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde, başımı *evet* der gibi salladım. "Öldüler," dedi Bora. Derin bir nefes aldı. "Kız kardeşim ve ben kaldık."

"Üzüldüm..." dedi Leo. Bir kez daha burnunu çekti. "Keşke sizi yalnız bırakmasalardı..." Başını, Bora'nın omzundan kaldırdı. "Ama Profesör de öldü. Ölüm diye bir gerçek var, maalesef..." dedi. Annesinin cümleleriyle konuşması, onu büyümüş de küçülmüş bir çocuk haline getiriyordu. "Üzülme sen..." dedi, Bora'nın omzuna elini koyarken.

Leo bir kez daha burnunu çekerken, keyfinin biraz olsun yerine geldiğini hissediyordum. "Minik aslan," dedim, içten bir tonlamayla. Leo'nun acı kahve bakışları bana çevrildi. "Bora çok zengin..." Leo'nun dudakları iki yana uzandı. "Belki de kumbarana biraz olsun yatırım yapmalıdır?"

Leo'nun bakışları Bora'yı buldu. "Benim paraya çok ihtiyacım var!" dedi. Bora, *öyle mi* der gibi gülümsüyordu. "Büyükler çocuklara para verir." Bora, *anladım* der gibi kafasını sallarken, ceketinin cebinden cüzdanını çıkarttı. İçini açtı. Fakat Leo'nun yüzüne bir şaşkınlık yayılmıştı. Cüzdanı birden Bora'nın ellerinden çektiğinde, ben de şaşkındım; Bora gibi.

Uyarıcı bir tonlamayla, "Minik aslan, n'apıyorsun?" diye sordum. "Çok ayıp?"

"Fotoğraf..." dedi Leo. Kaskatı kesildiğimi hissettim. Bora'nın cüzdanında ablasının fotoğrafı vardı! Keşke, o terasta Begüm o vesikalık fotoğrafı atmasını söylediğinde, ben de ondan yana olsaydım diye düşünmeden edememiştim. Bora'nın gözleri kısılmıştı ve muhtemelen, Leo'nun ablası Beyza'nın fotoğrafına neden baktığını merak ediyordu. "Bu kadın kim?" diye sordu Leo. Bakışlarını

şaşkınlıkla bana çevirdi. Yüzünden düşünceler geçiyordu ve ben yaşanacak anı engellemek için hiçbir şey yapamıyordum. "Sana benziyor!" dedi Leo. "Ama siyah ve uzun saçlı sen..."

Kaşlarımı çatarken, cüzdanı Leo'nun elinden aldım. Fotoğraftaki bendim. Beyza Karabey değildi, bendim. Bora cüzdanında benim fotoğrafımı taşıyor diye değil, Beyza Karabey'inkini taşımıyor diye sevinmiştim. Yüzüme yayılan derin gülümseme hakkında Bora ne düşünüyordu bilmiyordum ama Allah'ın belamı vermediğine, hatta sevgili kulu olduğuma ikna olmuştum.

"Benim," dedim, sevinçle. Cüzdanı Bora'ya uzattım. "Kesinlikle, benim! Eski bir fotoğrafım!"

Leo'nun bakışları Bora'ya çevrildi. "Neden cüzdanında Nina'nın fotoğrafını taşıyorsun?" diye sordu. Sesi hafif sitemli çıkmıştı. Hesap sorar gibi.

Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde, kaşlarımı *hayır* dercesine kaldırdım. Leo evli olduğumu bilmiyordu. Bu şekilde değil, benden öğrenmesi gerekiyordu. Gerçi belki de öğrenmesi bile gerekmiyordu. Bilmiyordum. Fakat Bora'nın ne diyeceğini bilememekten ötürü gerildiğini hissettiğimde, ondan bu görevi almak zorunda olduğumu biliyordum.

"Biz evliyiz," dedim dan diye. Leo'nun fal taşı gibi açılan gözleri bana çevrildiğinde, sesim bana yeni ulaşmıştı.

"Ne?" dedi Leo. Yutkundu. "Sen bekarsın ama!"

"Bekardım," dedim, Leo'yu doğrulayarak. "Ama evlendim."

Leo, Bora'nın kucağından indi. Bana şaşkınlıkla bakmaya devam ediyordu. "Bana söylemedin!" dedi.

"Sana söylemeye fırsatım olmadı minik aslan," dedim üzüntüyle. Leo'nun eline uzandım ve onu kendime doğru çektim. Yanağına küçücük bir öpücük kondurduğumda, Bora bizi izliyordu. "Özür dilerim..." Leo'nun oldukça karışık bir hale geldiğini tahmin edebiliyordum. Benim evli olmam gerçeğini kaldıramayan çocuk, bir gün Bora'nın aslında dayısı olduğunu öğrendiğinde ne yapacaktı? "Biz yatalım mı seninle, yatakta konuşuruz."

Leo kucağımdan kalkarken omzunu silkti. "Ben eve gitmek istiyorum. Siz ikiniz yatın!" dedi, sitem eder gibi. Kendini kandırılmış, hayalleri yıkılmış hissediyordu. "Annemi arar mısın?! Gelsin beni alsın!"

"Leo, üzülüyorum ama?" dedim. Fakat Leo bana cevap vermek yerine arkasını dönerek hızlı adımlarla salonun girişine ilerledi. "Eşyalarımı topluyorum! Annem gelsin!"

Belki de Leo'nun gitmesi daha hayırlı olabilirdi, çünkü Aydın da dışarıdaydı ve başka bir kaos kaldıracak halim kalmamıştı. Fakat Leo'nun annesinin gelmesi, onu alması mümkün değildi. Gökhan da gelemezdi. Leo, onunla tanıştığını belli ederdi ve bu hoş olmazdı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Sergio'yu aramak da bir seçenekti fakat bunu asla yapmayacaktım. Tarantula'yı arasam olur muydu? Ya da OCTO'dan herhangi biri?

"Kırıldı," dedi Bora, düz bir sesle. Kapkara gözleri beni bulmuştu. Utandığımı hissettim. Çünkü yarın Leo'nun aslında kim olduğunu öğrenince o da bana kırılacaktı.

"En iyi arkadaşı benim... Arkadaşlar birbirlerinden bir şey saklamazlar onun nazarında... Ona böyle öğretildi," dedim.

"Bunu senin de bilmediğini söylesen? Ya da ben söylesem? Bilsen mutlaka ona söyleyeceğini?" dedi, merakla.

Güldüm. "Çocuk daha dokuz yaşında Bora, evlilik hayatıyla alakalı bir travma yaşatmamıza gerek yok ona..." Derin bir nefes alırken, gözlerim kısıldı. "Neden cüzdanında ablanın fotoğrafı yok?" diye sordum.

"Var," dedi. Bir kolunu, koltuğun yaslanma yerinin üzerine yerleştirdi. "Annemin de, ablamın da fotoğrafı var cüzdanımda." Hala elinde olan cüzdanı, ceketinin cebine yerleştirdi. "Onlarınkisi altta."

"Begüm?" dedim, şaşkınlıkla.

"Onu kaybetmedim," dedi. Neşeden uzak bir şekilde güldü. "Kaybettiklerimi taşıyorum cüzdanımda."

Kaşlarım havalandı. "Beni öldü farz ettin yani?" dedim.

Başını iki yana sallarken, "Annem ve ablamın ölümünü kabul edebildiğim söylenemez," dedi. Birkaç saniye bana

bakarken, derin bir nefes aldı. "Hep içimde yaşayacaklar."

"Baban?" diye sorarken buldum kendimi.

Gözlerine yerleşen hüznü gördüm. "Dedemin bile fotoğrafı yokken cüzdanımda, babamı düşünecek değilim..." dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Sanırım Leo'yla konuşmalıyım..."

Ayağa kalktığında, ben de ayağa kalkmıştım. "Bu doğru olmayabilir," dedim. Bakışları gözlerimi bulduğunda, ifadeden yoksundu. "Annesi ile çözsün durumu. Annesi anlatsın. Yanlış bir şey söylemeyelim. Ben arayayım, gelip alsınlar onu."

"Bana güven," dedi. Aralanan dudaklarımı ciddiye almadı ve hızlı adımlarla salondan çıktı. Arkasından ilerledim. Odamın kapısının önünde durduğunda, derin bir nefes aldı ve kapıyı tıklattı. İçeriden bir cevap almamasına rağmen kapıyı açtı. Leo, yatağa girmiş, içli içli ağlıyordu. Bora yatağa yaklaşsa da ben kapının girişinde kalmıştım.

"Annem geliyor mu?!" diye sordu Leo, sitemle. "O gelene kadar uzandım çünkü dinleneceğim. Ama gideceğim. Durmayacağım burada!"

Bora gülümserken yatağa oturdu. Leo, Bora'nın yatağa oturduğunu anladığında, ondan kaçarcasına tek kişilik yatağın diğer tarafına kaydı ve Bora'ya sırtını döndü. "Leo," dedi, sevecen bir tavırla. "Senin yerinde olsam ben de çok bozulurdum... Yani en iyi arkadaşım benden bir şey saklasaydı eğer... Fakat insan bazen buna mecbur kalabilir."

Acaba, Gökhan'ın Beyza Karabey'in yaşadığını sakladığını öğrenen Bora da bu cümleyi kurabilir miydi?

Leo, hiçbir tepki vermeden Bora'yı dinliyor ve belirli aralıklarla burnunu çekiyordu. "Gerçekten üzgünüm... Senin en iyi arkadaşın bunu, benim yüzümden sakladı senden. Çünkü gizli kalması gerekiyordu."

Leo, sırtüstü dönerken, "Nasıl yani?" diye sordu. Hızlıca, "Neden?" diye devam etti.

"Öyle işte..." dedi Bora, nasıl devam edeceğini bilemez bir şekilde. "Anlarsın ya..." diye eklediğinde, güldüm.

"Leo," dedim yavaşça. Leo başını hafifçe kaldırıp bana baktı. Şimdi ona en sevdiği şeyi söyleyecektim. Küçük adımlarla yatağa yaklaşırken, "Gizli bir görevimiz vardı..." dedim. Leo'nun ıslak gözleri parladı. "Evli olduğumuzun gizli kalması gerekiyordu."

Leo gülümsedi. "Yoksa söyler miydin bana?" diye sordu, merakla.

Yatağa oturdum. "Söylerdim tabii!" dedim. Leo, kollarını boynuma dolarken, kucağıma yerleşmişti. "Sen benim en iyi arkadaşımsın..." diye fısıldadım, kulağına. "En çok seni seviyorum." Leo, kollarını boynumdan ayırıp, yatağın üzerinde bağdaş kurdu. Kısa bir süre, öğrendiklerini kafasında tartıyormuş gibi sessiz kaldığında, elini okşayarak onu izledim. Daha sonra, "Kafana bir şey takıldıysa, sorabilirsin minik aslan..." dedim.

"Ajanların işi çok mu zor?" diye sordu Leo.

Güldüm. "Acayip zor!"

Leo da gülmüştü. "Seninle gurur duyuyorum!" dedi. Birkaç saniyeliğine bakışlarını Bora'ya çevirip, acı kahve gözlerini yeniden gözlerime dikti. "Ben sana, *'Annem evlenir mi?'* diye sormuştum..." dedi, kısık bir sesle. Dudaklarını büzdü. "Sen de bana, *'Ben evlenmediğim sürece senin annen evlenmez...'* demiştin," dedi. Yüzüme buruk bir gülümseme yayılırken, kafasını okşadım. "Ama şimdi sen evlenmişsin?" dedi.

"Annen evlenmez kimseyle, merak etme..." dedim, güven veren bir tonlamayla. Leo'nun gözlerinden yine birkaç damla yaş aktı. "Annen böyle bir şey yapmaz."

"Nina, ben babam olsun istiyorum!" dedi Leo. Sesi incelmiş ve yeniden ağlamaya başlamıştı. "Benim de babam olsun. Dennis'in babası var. Sienna'nın babası var. Benim de babam olsun."

Bora'nın bakışları bana değerken, merakla yüzüme bakıyordu. Sanırım yalnız kaldığımız ilk fırsatta, bana, Leo'nun babasını soracaktı. Bu anı yaşadığım için kendimden nefret ediyordu. Leo'nun babası, seslensek

duyabileceği kadar yakınımızdaydı ama buna dair ağzımı açıp tek kelime edemiyordum.

"Ama babası olmayan arkadaşların da var," dedim. Diyecek başka hiçbir şeyim yoktu. "Hadi uyuyalım biz artık..." Leo, omuz silkti. "Ama çok geç oldu," dedim.

"Benim boyum çok uzun ama..." dedi Bora, Leo'nun eline uzanıp. "İstersen, Gökhan boylarında bir arkadaşım var... Onunla basketbol oynamak ister misin?"

Ben istemezdim.

Leo, aynı babası gibi acı kahve olan gözlerini Bora'ya çevirdi. "Kim?" diye sordu.

Babası.

"Aydın," dedi Bora, gülümseyerek. "Gökhan'ın abisi."

"Gökhan'ın abisi mi?" diye sordu Leo, şaşkınlıkla. Burnunu çekerken, gözyaşlarını sildi. Dizlerinin üzerinde havalandı. "Nerede?" diye sordu, merakla.

Bora gülümseyerek yataktan kalkarken, "Hazırlan bakalım," dedi. Hızlı adımlarla odadan çıkarken, Leo da yataktan fırlamıştı.

Risk.

"Leo," dedim sessizce. Leo'nun bakışları beni buldu. Yanına ilerledim ve dizlerimin üzerine çökerek, onunla aynı hizaya geldim. "Seninle bir sırrımız olsa, olur mu?" Leo, merakla yüzüme bakarken, başını *evet* dercesine salladı. "Gökhan'la bu gece tanışmış, onu daha evvelden tanımıyormuşsun gibi davranır mısın?"

"Neden?" diye sordu Leo, ciddiyetle.

"Çünkü Gökhan ve annenin arkadaş olduğunu saklamak zorundayız..." dedim, fısıldayarak.

"Ama neden?" diye sordu Leo. Yüzüne yayılan merak, kafasının bir kere daha karıştığını gösteriyordu. "Neden saklıyoruz?"

"Söz veriyorum, sonra açıklayacağım..." dedim. Leo'nun kaşları çatıldı. "Tamam mı?" Leo için tamam değildi ama tamammış gibi davranacağını biliyordum. Başını usulcacık, beni onaylarcasına salladı. "Hadi şimdi eşofmanlarını giy,

dışarısı soğuktur..." dedim. Gülümsedim. "Teşekkür ederim minik aslan." Yanağından öptüm.

Odadan çıkarken, suçluluk duygusunun tüm benliğimi sardığını hissettim. O kadar çok yalan söylüyor ve sevdiğim insanları o kadar çok kandırıyordum ki, kendime olan öfkem gitgide artıyordu. Aydın'ın gözlerinin içine nasıl bakacağımı bilemiyordum. Küçük adımlarla arka bahçeye ilerlerken, Bora ile Aydın'ın sesini duydum.

"Ben ne anlarım basket oynamaktan Kara?" diyordu Aydın, sitem eder gibi.

"Zaten yenilmen gerekiyor," dedi Bora, neşeli çıkan bir sesle. "Gör bak çocuğu, sen de yenilmek isteyeceksin."

Bu gece yaşanacaklar Aydın'ın, Leo'nun ve Bora'nın hafızasında yer edecekti ve gerçekler ortaya çıktığında bu geceyi hatırlayıp, benden nefret edeceklerdi.

"Yenge!" dedi Aydın, *beni kurtar* der gibi. "Basket falan oynayamam ben."

Dünyanın en adi insanı olmaya yakışır bir biçimde gülümserken, "Leo sana öğretir..." dedim. Leo'nun arkamdan gelen adım seslerini duydum. Bıraksalar düşüp bayılırdım belki ama buna dahi lüksüm yoktu. Bu an, kesinlikle, hayatımın en zor anlarından birisi olmaya adaydı ve ben bunu atlatacak bile olsam, etkilerini atlatamayacağımı biliyordum.

Leo, bahçeye çıktığında, önce Aydın'ın acı kahve gözleri ona çevrildi. Bu, bir baba ile oğulun ilk karşılaşmalarıydı. Leo'nun acı kahve gözleri de Aydın'a çevrildiğinde, birkaç saniye boyunca, ikisi de birbirlerine bakmışlardı. Leo gülümseyince, Aydın da gülümsemek zorunda kaldı.

"Sen Gökhan'ın abisi misin?" dedi Leo. Aydın, *evet* dercesine başını salladı. "Gökhan bana senden bahsetmişti..." dedi Leo. Bakışlarını bana çevirirken, "Bu akşam bahsetti," diye düzeltti.

"Öyle mi?" dedi Aydın, şaşkınlıkla. "Ne dedi?"

"Seni çok seviyormuş," dedi Leo. Bora gülümsüyordu fakat Aydın için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. "Hadi

oynayalım!" dedi, Leo. Çimlerin üzerindeki basketbol topuna doğru ilerlerken, "Paltoyla oynayamazsın Aydın!" diye bağırdı.

Bora, bahçedeki masaya otururken, Aydın paltosunu çıkartıyordu. Daha sonra ceketini de çıkarttı ve gömleğinin kollarını kıvırdı.

"Leo, hava çok soğuk... Sadece yarım saat!" diye seslendim. Fakat Leo, söylediğimi duymazdan gelerek topu sektirmeye başlamıştı. Aydın, Leo'nun yanına ilerlerken, cebimden telefonumu çıkarttım ve Gökhan'a mesaj attım.

"Leo'yu tembihledim. Sana yakın davranabilir ama bu gece tanıştınız. Bunu bozmayacak. Şu an Aydın'la basketbol oynuyorlar. Eve dön artık, dikkat çekeceksin."

"Aydın'la basketbol mu oynuyorlar?"

"Evet."

"Gelmiyorum."

"Kendimi öldüreceğim."

Bora'nın bakışlarını üzerimde hissettiğimde, telefonumu cebime koydum. Küçük adımlarla masaya doğru ilerlerken, "Gökhan yoldaymış," dedim. Ben yanındaki sandalyeye otururken, Bora'nın bakışları Leo ve Aydın'a çevrilmişti. Aydın, Leo'nun elindeki topu almayı bir türlü beceremiyor ve deli gibi, muhtemelen ne yaptığını bile bilmeden, Leo'nun peşinden koşuyordu. Leo'nun yüksek sesli kahkahaları bahçeyi sararken, Annie'nin bu anı görmek için her şeyi yapabileceğini düşündüm. OCTO'ya ait telefonumun kamerasını açtım ve Aydın'la Leo'nun bu anlarını kaydetmeye başladım.

"İyi anlaştılar," dedim Türkçe konuşarak.

Bora'nın sesi de, aynı benim sesim gibi Aydın'la Leo'nun görüntüsünün fonuna kaydediliyordu. "Aydın alışık değildir öyle çoluk çocukla vakit geçirmeye ama... Olduğu kadar."

"Neden, Asya var?" dedim, sorarcasına.

"Asya korkuyor Aydın'dan," dedi Bora gülerek. "Aydın'dan korkmayan çocuk görmedim."

"Leo korkmadı işte," dedim. Bora'nın neşeli sesinin aksine, benim sesim dümdüzdü.

"Ben de ona hayret ediyorum," dedi Bora. Kahkaha attı. "Hatta Aydın korkuyor... Baksana, Leo topu bırakmasını söylediğinde pat diye bırakıverdi."

Kamerayı Bora'ya çevirdiğimde, *beni neden çekiyorsun* demek ister gibi göz kırptı. "Gülümse," dedim. Derin bir nefes alırken, "Hatıra kalsın Leo'da..." diye ekledim.

Bora, beni kırmayarak gülümsedi. Hatta öyle bir gülümsedi ki, bu gülümsemeyi görecek ablası, muhtemelen ölecekti ve yaşadığı bir sır olmaktan çıkacaktı.

"Nina, susadım!" diye bağırdı Leo. Videoyu durdurdum ve ayağa kalktım. OCTO'nun sistemine girerken, mutfağa doğru ilerliyordum. Videoyu Annie'ye gönderip Leo için bir bardak su doldurdum. Kapıdan bir ses duyulduğunda, Gökhan'ın geldiğini anlamıştım. Elimde bir bardak suyla antreye doğru ilerledim. Gökhan, suç ortağım olmanın bilinciyle bana bakarken, başımla koridorun sonunu işaret ettim. Ben önden yürüyordum, Gökhan da arkamdan mecburen geliyordu.

Bahçeye çıktığımızda Leo, sevinçle, "Gökhan geldi!" diye bağırdı. Gökhan'ın yüzüne yayılan gülümseme istemsizdi. Hayal edemeyeceği bir manzarayı yaşıyordu. Leo, Aydın ve Bora aynı karedeydi. Leo koşarak bize yaklaşırken, basketbol topu da elindeydi. Topu Bora'nın eline tutuşturdu ve Gökhan'ın kucağına zıpladı. "Sen de bizimle oyna!" diye bağırdı, neşeli bir sesle.

"Oynarım küçük adam," dedi Gökhan. Kucağında Leo ile masaya doğru ilerledi. Aydın da yorulmuş olacak ki, Bora'nın yanındaki sandalyeye oturmuştu. Leo, Gökhan'ın kucağında oturarak, kana kana suyunu içerken, ben ayakta kalmayı tercih etmiştim.

"Abin basketbol oynayamıyor," dedi Leo, bardağı masaya bırakırken. "Neden ona öğretmedin?"

Bora küçük bir kahkaha attığında, Aydın yapay bir merakla Gökhan'a bakıyordu. "Aslında ben öğretmesini çok istedim," dedi Aydın, kinayeyle. "Ama Gökhan benimle ilgilenmedi."

"Ben öğreteceğim. Kendiniz de oynarsınız," dedi Leo. Gülümsedi. "Hep beraber de oynarız. Sergio çok güzel oynuyor. Tarantula da! Ama içimizde en iyi oynayan Lizard!"

Bora'nın, Gökhan'ın ve Aydın'ın yüzüne yayılan şaşkınlık karşısında, küçük çaplı bir telaşa kapılmıştım. "Ne bu, hayvanlar alemi mi Kara?" diye mırıldandı Aydın, Türkçe konuşarak.

"Lizard kim?" diye sordu Bora, Leo'ya. Gökhan da oldukça meraklıydı fakat konunun nereye bağlanacağını bilmediği için, tedirgin olmuştu. Bakışlarını bana çevirdiğinde, usulca başımı iki yana salladım. Konunun kapanması gerekiyordu.

"Annemin arkadaşı," dedi Leo.

"Annenin arkadaşlarını saysana bize," dedi Aydın. Yüzüne yayılan gülümseme tamamen sahteydi.

"Sıkıştırmayın çocuğu!" dedim, Türkçe konuşarak.

Leo'nun bakışları bana çevrildi. "Ne dedin?" diye sordu, merakla.

"Uyuman gerektiğini söyledim minik aslan, hadi yatağa!" dedim.

"Hayır hayır," dedi Aydın, araya girerek. Sert bakışlarım yüzüne çevrilmişti. "Annesi hakkında konuşalım biraz..."

Leo, bakışlarını bana çevirdi. Yüzümdeki ciddiyet, ona konuşmaması gerektiğini net bir şekilde ifade ediyordu ve o bunu çok iyi anlıyordu. "Uyumam gerek," dedi sessizce. Gökhan'ın kucağından kalktı. "Nina, sen, ben yatalım mı?" diye sordu, Gökhan'a.

"Sen Nina ile yat bu akşam," dedi Gökhan, Leo'nun kafasını severken. "Annen beni size davet etti, ben sizde kalırım, beraber yatarız."

Leo gülümsedi ve başını *tamam* der gibi salladı. "Banyo yapmalısın yatmadan..." dedim. Sesimdeki sert ifade, Leo'nun dikkatinden kaçmamıştı.

Yanlış bir şey yaptığının farkında olarak yüzüme bakarken, "Tamam," dedi. Bakışlarını Gökhan, Bora ve Aydın'ın üzerinde dolaştırdı. "İyi geceler çocuklar," dedi. Üç iyi geceler ile banyoya uğurlanırken, oldukça mutsuz hissediyor

olmalıydı. Leo'nun peşinden odama gittim. Banyodan gelen sesi dinledim. Ona çantasından temiz çamaşırlar çıkarırken, derin bir nefes alıp kafamı toplamaya çalıştım.

Biraz sonra Leo, boyundan büyük bornozuma sarınmış halde banyodan çıktı. Yatağın üzerindeki kıyafetlere yaklaştığında, "Minik aslan," dedim. Mahcup acı kahve gözleri yüzüme çevrildi. "Tarantula dışında kimsenin lakabını kullanmıyorduk yabancılar arasında, unuttun mu?"

"Ama yabancı yok ki Nina?!" dedi, sitem eder gibi. "Gökhan, abisi ve Bora. Senin kocanmış. Yabancı yok ki?"

Hatırlatma yapar gibi, "OCTO dışındaki herkes yabancı," dedim. Sesim sertti ve Leo'nun kalbinin kırıldığını biliyordum. Ne yazık ki bunu yapmaya mecburdum. Bu, onun iyiliği içindi. Yaşaması içindi. "Lütfen bunu tekrarlama."

"Tamam, özür dilerim..." dedi Leo. Gülümsediğimde, biraz olsun rahatladığını hissetmiştim. Giyinmesi için odadan çıktım ve bahçeye ilerledim.

"Kusura bakma Kara ama biz böyle bir bok çözemeyiz!" diyordu Aydın, sitemle. Kendimi onlara göstermeden, bahçeye çıkmadan, konuşulanları dinlemeye başladım. "Sen de sorsan, ya da üstelesen-"

"Nazlı'yla barışmaya geldim Aydın! Küsmeye değil! Kaç kez daha tekrarlamam gerek?!" dedi Bora, ciddiyetle. Sesi yüksek değildi ama düşük olduğu da söylenemezdi. "Henüz özür bile dilemeden, yeni bir şey mi yapsaydım?! Sakladığı her ne ise, bilmemizi istemiyor işte!"

Aydın, öfkeyle, "Bilmeden mi yaşayacağız?!" diye sordu. Birisi masaya elini vurdu. "Sen neden bu kadar rahatsın amına koyayım?! Annie Morgan'la tanışma şerefine bi' tek sen erişmişsin! Anlatsana kadını!"

"Ne anlatayım?!" dedi Gökhan, sıkıntıyla. "Normal bir kadın işte... Nina'nın arkadaşı!"

"Nina mı?!" diye sordu Bora, ürkütücü derecede tehditkar bir tonlamayla. Herkesin derdi kendineydi. "Gökhan bana ecdadını siktirtme, ne Nina'sı?!"

Sandalyenin zeminde çıkardığı sesi duydum. "Yeter!" dedi Gökhan, bağırarak. "Gelir gelmez huzurumu kaçırdınız!"

Bir sandalyeden daha ses geldiğinde, Bora'nın da aynı Gökhan gibi ayağa kalktığını anlamıştım. "Senin o sesinin tınısını sikerim. Evde çocuk var!" dedi Bora. Muhtemelen Leo'nun su içtiği bardak yere düşmüş ve kırılmıştı. "*Öğreneceğiz her şeyi* dedim sana Aydın, ama Nazlı'yı zora sokarak değil. Sabretmesini bil!"

Bahçeye çıktım. "N'apıyorsunuz?!" diye sordum, kızgın bir şekilde. "İç savaş mı çıktı?!"

"O savaşı sen çıkarttın yenge!" dedi Aydın. Kaşlarım havalanırken, Bora arkasını dönmüş ve çimenlere doğru ilerleyip basketbol topuna bir tekme savurmuştu. "Bakma bana öyle yenge," dedi Aydın. "Haklı olduğumu biliyorsun... O gün, Çınar köpeğini almaya gelen adamlar kimdi, neyin üyesi bunlar, neden bu kadar çok hayvan adı var, bunları bize anlatmak zorundasın!"

Uyarıcı bir ifadeyle, "Sergio hakkında doğru konuş Aydın!" dedim. Ona doğru bir adım attığımda, Gökhan da aradan çekilmişti. "Üslubunu düzelt!"

"Düzeltmezsem n'aparsın?!" dedi Aydın, alayla. "Bir kez daha mı bıçaklarsın?!"

"Aydın kes şunu!" dedi Bora. Sesinden bezginlik akıyordu. "Bir yere varmayan kavgalardan yıldım artık!"

"Yenge sana açıkça bir şey soracağım," dedi Aydın, Bora'yı umursamayarak. Acı kahve bakışları oldukça keskindi. "Sen bizim dostumuz musun yoksa düşmanımız mı?" Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bak bu soruyu sana belli ki ne Kara sorabiliyor, ne de Gökhan... Beni az çok tanırsın. Seni severim, bunu da bilirsin... Ama artık benim canıma tak etti. Kusura bakma. Niyetin ne ise, açık açık söyle!"

Kendimden emin bir ifadeyle, "Dostunuz değilim," dedim. Bora'nın ve Gökhan'ın bakışları da bana çevrilmişti. "Düşmanınız da değilim..." Aydın'ın acı kahve gözlerine öfkeyle bakıyordum. "Ben sizin hiçbir şeyiniz değilim Aydın!"

"Eyvallah, bu kadar, biz de buna göre davranırız," dedi Aydın.

"Davranmaman kabahat!" dedim, dik bir tavırla. "Sen kendini, Bora ile Gökhan'ın bana oynadıkları oyunda aktif eleman olmadığın için masum zannediyorsun galiba ama..." Aydın'a doğru bir adım attım. "Benim tüm çaresizliğime göz yumduğun için, ikisi kadar suçlusun benim nezdimde!" Bir adım daha attığımda, Aydın zorlukla yutkunmuştu. "Emir kulusun eyvallah... İyi bir adamsın, eyvallah. Hep yanımda oldun eyvallah Aydın! Fakat insan ne görmek isterse onu görür! Ben baktığım açıyı biraz değiştirdiğimde, ne görüyorum biliyor musun?! Sen omurgasızsın! Kendi vasfın yok. Kendi hür iraden yok. Hayatını sadece, Bora'nın ağzından çıkan cümlelerle yaşıyorsun. Lafını ediyorsun ama icraat sıfır. Sen bana yardım etmediğin her bir günün, her bir saatin bedelini ödemek zorundasın aslında ama ben insanım ve senin yüzüne bakıyorum. Bunu yok sayıyorum! Şükret ve kes sesini!"

Trabzon'a sürgün edildiğim için Aydın'la beraber uçağa bindiğimizde, kendimi idam mahkumu gibi hissetmiştim. Aydın'a yalvarmıştım, bana yardım etmesi için. Yardım etmeyeceğini bilmeme rağmen, yardım etmesi için. Küçücük bir ışık aramış, bir mum yakmaya çalışmış, karanlığımın biraz olsun aydınlanması için Aydın'a yalvarmıştım fakat hiçbir etkisi olmamıştı. O an gibi onlarca anda, Aydın'ın beni iyi etmek namına hiçbir etkisi olmamıştı. Etkisiz elemandı. Kara ne derse onu yapmak zorunda olan kocaman bir sıfırdı. Emir kulu olduğunu kabul ederek hayatıma devam etsem de, ağzını açtığı anda, onun da hanesine yazacak tonla eksi donem vardı ve selameti açısından susması gerekiyordu.

"Keser artık," dedi Gökhan, mırıldanarak. "Çünkü birisinin bunu yüzüne çarpması gerekiyordu susması için!"

Kaşlarımı çattım. "Sen de kes sesini!" dedim, Gökhan'a. Bakışlarım ona çevrilmişti. "Sen sütten çıkmış ak kaşık mısın?! Ne bu özgüven?! Sen, en yakın arkadaşım mı oldun benim?! Kendine gel! Herkes kendine gelsin!" Bakışlarımı

Bora'ya sabitledim. "Selim de kendine gelsin! Bana silah çekecek haddi ona sen mi verdin, bilmiyorum!" Bora'nın bakışları şaşkınlıkla kısıldı. "Ama ben almasını bilirim!"

"Ne diyorsun ya sen?!" dedi Bora. Bakışlarını Gökhan'a dikti. "Selim'i çağır bana!"

"Ne yapacaksın, öldürecek misin?!" dedim. Bora'nın bakışları gözlerimi buldu. "Sizin biraz olsun benim karşımda utanmanız gerekmez mi?! Hepiniz nasıl bu kadar yüzsüz olabiliyorsunuz?!"

"Ben ne yaptım?!" diye bağırdı Gökhan.

"Sen mi ne yaptın?!" diye bağırdım, hırsla. Yüzümde kocaman bir alay vardı. "Ulan sen beni öldürüyordun!"

"Sen benim haklı sebeplerimi bilmiyor musun?!" dedi Gökhan, öfkeyle. Beyza Karabey ve Leo'nun varlığını sakladığı için, Mehmet Şahindağ'dan bir an evvel kurtulmak için bu kadar hırçın davranmak zorunda olduğunu kastediyordu fakat umurumda değildi.

"Bana ne?!" dedim. Öfkemin, Gökhan'ınkisinden bir farkı yoktu. İçimde uyuyan canavarın uyandığını hissediyordum. "Ben neden kurban seçildim?! Ben de bir annenin, bir babanın evladı değil miydim?! Bana ne?!" Gökhan'ın buz gibi olan yüzü, Bora'ya döndü. Kısa süre Bora'ya baktı ve başını hafifçe iki yana sallayıp içeriye girdi. "Hepinizden nefret ediyorum!" dedim, tükürür gibi. Bora'nın gözleri usulca kapanırken, dudağını dişlemişti. Arkamı döndüm ve hızlı adımlarla içeriye girdim.

♠

Duyduğum adım sesleriyle uykumdan uyanmıştım. Leo'nun mışıl mışıl uyuduğunu belli eden nefes seslerini dinlerken, yatağın esnediğini fark ettim. Bora, benim tarafıma, yatağın kenarına oturmuştu. Gözlerimi yavaşça açtığımda, gece lambası yüzünün sol tarafını aydınlatıyordu. Yorgun bakışlarını çevreleyen kirpiklerinin muntazam görüntüsünü izlerken, bir eli saçlarıma ulaştı. Leo dişlerini gıcırdattığında dahi, dikkati dağılmamıştı.

"Özür dilerim," dedi. Hiçbir şey söylemeden, gözlerinin içine bakıyordum. "Çok yaran var ve onlar iyileşmeden, yenileri ekleniyor üzerine..." Eğildi ve şakağımdan öptü. "Ben ekliyorum... Özür dilerim..." Gözlerimin içine, ömrünün sonuna dek özür dileyebilecekmiş gibi bakıyordu.

"Benden özür dilemeyeceksin! Özür dilenecek bir şey yapmamayı öğreneceksin!"

"Senin bir suçun yok," diye fısıldadım. Bakışları öyle sıcaktı ki, gülümsemiştim. "Garip ama... Bu gece sen suçsuzsun... Bana saygı duydun, Leo'yu sıkıştırmadın... Ya da Aydın'ın dile getirdiği soruyu, aklından geçse bile, sen bana sormadın."

"Çınar'a yaptıklarım için, seni bu işkenceye ortak ettiğim için, özür dilerim..." dedi. Belli ki Aydın'la ve Gökhan'la aramda geçen şey, onun umurunda bile olmamıştı. "Çok korktum Nazlı... Ortadan yok olduğunu öğrendiğimde, gerçekten çok korktum."

Bakışlarındaki burukluk, kalbime değiyordu. "Anlıyorum," dedim. Yavaşça doğruldum ve sırtımı yatak başlığına dayadım. Yorganın üzerinden, dizlerime elini koyduğunda, bakışlarım eline kaymıştı. "Selim'i mi dövdün Bora?" diye sordum, sıkıntıyla.

"Açıkçası bir süre, önüme geleni dövecek gibi duruyorum..." dedi, bir tespit yaparcasına.

"Çok öfkeliydim. Selim'i de aradan çıkartayım istedim sanırım... Bilmiyorum. Bilinçdışı... Aslında suçsuzdu o da. Kendini kaybetmişti..." dedim.

Dudakları, *bilmem* der gibi büzüldükten sonra, "Muhtemelen öyledir, yoksa sana silah çekecek bir şuursuzluk yapmazdı," dedi. Elimi, avcunun arasına aldı. Baş parmağı, parmaklarımın üzerini okşarken, "İleri gittim Nazlı. Gökhan haklıydı," dedi. Zorlukla yutkundum. "Ne buraya kadar Allah aşkına? Hiçbir şeyin bir yere kadar olduğu yok... Ama o an, gururuma yediremedim tüm yaşananları. Özür dilerim... *İster yaşa ister öl* ne demek? Ölemezsin. Sadece yaşamayı isteyebilirsin. Çok saçmaladım. Gerçekten saçmaladım." Sanki dudakları değil, kalbi dile geliyormuş

gibi bakıyordu. "Af dilemeye yüzüm yok ama... Seni bağlamam, sana o vahşeti izletmem... Kendimi kaybettim. Sen söz konusuysan, kendimi hiç bulamıyorum zaten."

"Gerçekten anlıyorum," dedim. Bora'nın baş parmağı, nabzıma ulaştı. "Senden sakladıklarım zoruna gidiyor... Fakat inan bana sebeplerim var. Ve bu sebeplerden birisi bile, senin aleyhine değil." Nabzımı okşamaya başladı. "Bilmemen daha iyi, ondan."

"Buna ben karar versem?" dedi, sorar gibi.

Üzgün bir ifadeyle, "Buna karar veren ben değilim," dedim. Kafasını karıştırıp karıştırmadığımı bilmiyordum. "Lütfen bana güven..."

"Nazlı?!" dedi, *yapma* der gibi.

Sırtımı dik bir konuma getirerek ona yaklaştım ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Endişe edecek bir şey yok. Beni koruyorlar. Mehmet Şahindağ'ı yok etme derdindeler. Düşman değiller. İyiler. Bana güven."

"Ben yaşadığım sürece," dedi. Yüzümü avuçları arasına aldı. "Hiç kimse, senin saçının teline zarar veremez." Baş parmakları, dudaklarımın kenarlarında geziyordu. "Saçının teline zarar verenin, eceli olurum." Burnuma küçücük bir öpücük kondurduğunda, kendimi küçük, nazlı bir kız çocuğu gibi hissettim.

Gülümsedim. "Bunu biliyorum," dedim. Sesim, bir fısıltı gibi çıkmıştı. "Fakat benim istediğim bu değil... Kalbim acıyor... Sen acıtıyorsun... Ve hep, benden vazgeçerek yapıyorsun bunu. Tam inanıyorum sonra-"

Dudakları dudaklarıma kapanarak, beni susturdu. "Özür dilerim... Aptal adamın teki olduğumu biliyorum," dedi. Nefesi, yüzümü yalıyordu. "Nazlı sevgilim benim..."

"Sana bakmamaya çalışıyorum," dedim, bir itirafı gerçekleştirir gibi. "Seni görmemeye, yanında durmamaya, seninle konuşmamaya..." Baş parmakları yanaklarımı okşarken, dikkatle beni dinliyordu. "Sanki böyle...çok çirkin bakıyormuşsun, çok kötü kokuyormuşsun, ses tonun çok iğrenç falanmış gibi... Kendimi kandırıyorum çünkü sana

güvenilmiyor. Eğer sana bakarsam kendimi kaptırırım ve sen de bana hemen *buraya kadar*- Nereye?" Eli elime uzanmış ve ayağa kalkmıştı. Hızlı adımlarla yürürken, beni de peşinden gitmeye mahkum etmişti. "N'oluyor Bora? Nereye?" Odadan çıktığımızda merdivenlere yöneldik. "Bu yol senin odana gidiyor, ne işimiz var orada?"

Kapıyı açtı, içeri girmem için bekledi, kapıyı kapattı, kilitledi ve beni yavaşça kapıya yasladı. Avuç içlerini, başımın kenarlarında kapıya sabitlediğinde, bakışlarımızın tutuştuğunu hissetmiştim.

Kısık bir sesle, "Birbirimizden uzak duracaktık," dedim. Yalnızca gözlerimin içine bakıyordu. Kapkara gözlerindeki arzu içime işlerken, kalbimin sesini duyurabilmek için beynime yaptığı baskıyı hissettim. "Çok yakın olmayacaktık, öyle demiştik..." Kapkara bakışları dudaklarıma kaydı. Aniden parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Uzak duralım," diye fısıldadım. Elleri belimi kavradı. "Yapmayalım bunu kendimize..."

Bedenlerimiz birbirine yaslandığında, "Yapmayalım," dedi. Dudakları dudaklarıma çarparken, bu dediği inandırıcılıktan oldukça uzaktı. "Dayanamıyorum..." dedi, isyan eder gibi. "Sana bu kadar yakınken senden uzakta olamıyorum Nazlı!"

"Ben de dayanamıyorum!" dedim. Sanki bunu bekleyen dili, ağzımın içindeki tutkunu olduğum keşfine başlamıştı. Zehirli dili. Ya da ballı. Her ikisi de. Bilemiyordum. Düşünmek istediğimi de sanmıyordum çünkü düşünemeyecek kadar acı çekiyordum. Üzerimdeki tüm kıyafetlerin ağırlık yaptığını, bacaklarımın arasındaki dayanılamaz sızıyı, bedenimin cayır cayır yandığını, kokusunun terime karışmasını deli gibi arzuladığımı hissediyordum. Bu acıya yalnızca o son verebilirdi. "Son kez?" dedim, bir anlaşmaya varmak ister gibi.

"Tamam. Son kez," dedi ve beni kucağına aldı. Son kezin lafta olduğunu ikimiz de bilsek bile, bazı vaatlere sığınmak, iyi hissettiriyordu. Sırtım yatağa değerken, nefesi boynuma ulaştı. Öptüğü yerlerde bıraktığı ıslaklık, dermanı olmayan

derdimdi. Kıyafetlerimiz odaya saçılırken, telaşlı ruhlarımız birbirlerine çarpıyordu. Onunla olmayı, en az onu sevdiğim kadar çok seviyordum çünkü o benim içimdeyken, tamamlanmış hissediyordum.

Tamamlanmak istiyordum.

Bu, asla sonu gelmeyecek bir birliktelikti, bunu ikimiz de biliyorduk. Bizim son sevişmemiz, ikimizden birisi ölmeden önce gerçekleşecekti. Tenlerimiz arasındaki uyumu, ilk kez bu kadar iyi gözlemliyordum. Birbirimiz için yaratıldığımızı düşünmem yine ancak romantik bir filme ait olabilirdi ama sanki gerçek buydu ve sanki ikimiz de bunun önüne geçemezdik. Güdülerimiz öylesine güçlü ve öylesine birbirimizi tatmin etmek üzereydi ki, ikimiz de korkmalıydık.

Bizim aramızdaki his bağı, insan aklının algılayabileceğinin çok üzerindeydi.

"De ki bana... Seni sevmedim Nazlı ama bir erkeğim. Okyanus kadar derin olabilirim, güçlü olabilirim, Kara olabilirim ama basit, sıradan bir erkeğim. Çok bile dayandım seninle aynı yatakta kardeş gibi uyumaya. Söyle bana bunları... İkimiz de biliyoruz Bora. Eğer benden etkilenmeseydin... Bana dokunmazdın. Beni öpmezdin. Sohbetim güzel diye sevişmedik herhalde? Ki sevişirken genelde sohbet etmiyoruz."

"Evet senden etkileniyorum. Duydun işte. Şimdi mutlu musun?"

"Kesmedi. Neden etkilendiğini merak ediyorum. Güzel bulduğun için değil herhalde sadece. Benden güzel onlarca kadın bulabilirsin... Hadi ama! Özge'yi nasıl anlattın bana... Şimdi de beni, bana anlatmanı istiyorum! Senden sonra hayatıma başka bir erkek de girecek sonuçta... Bana bir faydan dokunsun."

"Benden sonra ne yapıp ne yapmadığınla ilgilenmiyorum Nazlı, kapa şu çeneni... Beni sevdiğin için tamam mı? Yalnızca bedeninle değil ruhunla öpüştüğün, ruhunla seviştiğin için..."

"Seks ile sevişmeyi ayıran şeyden mi bahsediyorsun?"

"Öyle de denilebilir. Fazla arzu doluydun bana karşı. Ben tecrübesiz olduğunu dahi anlamamıştım seninle beraber olana dek. İçgüdülerin seni tecrübeli kılıyordu ve bana doğru itiyordu. O kaçma kovalamaca... Birisini öpmek için bile sevmen gerektiğine kendini inandırmış olman. Beni öpmemek için direnmen... Seni öpmem için çabalaman. Bunlar hep seni daha çok arzulamamı sağladı. Daha evvel bunu yaşamamıştım. Sen öyle bir bakıyorsun ki bana... Bakışlarınla sevişiyorsun adeta."

İlk kez sevişmiyordum ve seviştiğim tek adam Bora değildi fakat ben ilk kez, sevişme ile seksi birbirinden ayıran şeyin ne olduğunu, gerçekten de anlıyordum. Fakat bunun için, tek kişinin hislerinin etkili olmayacağını da biliyordum. Bora da ruhuyla sevişiyordu. Geçmişte olduğu gibi. Beni sevmiyorken de benimle böyle sevişmesi, akıl alır bir durum değildi. Sesler, boğazından, öylesi bir hazla dökülüyordu ki, aynı geçmişteki gibi. Yatağın içinde saydamlaşıyor ve en az kendi kadar beni de düşünüyordu. İçinde sevgi zerresi barındırmayan hiçbir insan, beraberlik anındaki bencilliğinden sıyrılamaz ve güdülerini kontrol altında tutamazdı.

Bu da mı şefkattendi?

Kapkara gözleri gözlerime değdiğinde, kendinden geçmiş gibiydi. En sevdiği oyuncağa kavuşan bir çocuk gibi. Özgürlüğüne kavuşmuş bir mahkum gibi. Yağmuru hissetmiş kurak bir ağaç gibi. Bana ilk kez böyle bakmıyordu. Oynadığımız oyun yüzünden aceleye gelen nişanımızın after party'sinden sonra, yattaki odamızda yaşadığımız bir olma anından sonra da bana böyle bakmıştı. Her defasında bana böyle bakmıştı. Hiçbir erkek, bana böyle bakmamıştı. Acaba Bora, başka kadınlara böyle bakmış mıydı?

Dudakları boynuma ulaştı. Boynumu öyle bir öpüyordu ki, sanki oksijen şah damarımdan salgılanıyordu. "Nazlı!" dedi, soluk alır gibi. Bir eli hala göğsümün üzerindeydi ve sanki kalbime dokunuyor, kalbimi sıkıştırıyordu. Bergamot kokusu aklımı başımdan alırken, bir diğer eli saçlarımın arasında

dolaşıyordu. Aldığım her nefesin Bora olduğunu hissediyordum. Dudakları usulca alnıma değdiğinde, gözlerimiz bir kez daha birleşti. Hala arzu doluydu fakat bunun arsızlıktan olmadığı belliydi. Açtı. Sanki sevişmemizin üzerinden asırlar geçmiş kadar aç. Benim gibi. Dudakları tekrar boynuma ilerlediğinde, "Bana nefes veren de nefesimi kesen de sensin," dedi.

Ben doğrulurken, başını boynumdan çekmek zorunda kaldı. Bu sefer gözlerimin içine tedirginlikle bakmaya başlamıştı. Başını yavaşça yastığa koyarken, sırt üstü uzanmıştı. Kapkara gözlerinde hüküm süren merak, ne yapacağımı ya da neden kalktığımı anlamak istediğini ortaya koyuyordu fakat dudaklarını kıpırdatıp herhangi bir soruyu dile getirmiyordu. Razıydı. Başına ne geleceğini bilmese bile, benden gelecek her şeye razıydı. Kıpırdamadan ona bakıyordum ve Bora bu bakışlarımı henüz çözemiyordu.

"Bora," dedim, yavaşça. Yutkundu. "Sana bir şey söyleyeceğim..."

"Söyle?" dedi. Eli saçlarıma uzandı ve terden alnıma yapışan birkaç tutam saçı düzeltti. "Dinliyorum." İki elini başının altına yerleştirdiğinde, beni dinlemeye hazır görünüyordu.

"Birileri oldu," dedim ve durdum. En çok bu huyunu seviyor ve en çok bu huyundan nefret ediyor olabilirdim. Söyleyeceklerimin tamamı bitmeden, dikkatle beni dinliyor fakat hiçbir tepki vermiyordu. Bu bazen iyi, bazen ise kötüydü. Şu an için iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum. "Hani seninle, asansörde konuşmuştuk, Begüm'le Eren'in nişanında..." dedim. Ben yine sustuğumda, bir tepki vermesi gerektiğini fark etmiş olmalı ki, başını *evet* der gibi salladı. "Hiç kimseyle böyle olmadı... Ama ben seni sevdiğim için değil bu... Senin de farklı davrandığını anlayabiliyorum..." dedim.

"Lafı dolandırma Nazlı," dedi, ifadesiz bir şekilde. "Açık konuş... Doğrudan söyle."

"1 Mart 2018'de, bir kumarhaneye gittim," dedim. Yutkundu. "Hile yaptım. Blackjack oynadım ve hile yaptım. Hiç kimse beni uyarmadı. Kimse masama oturmadı. Kimse beni alıkoymadı. Sen gelmedin."

"Neredeydin?" diye sordu, meraklı bir sesle.

"Monte Carlo," dedim. Derin bir nefes alırken, üşüdüğümü hissettim. Bora üşüdüğümü nasıl hissetti bilmiyordum ama doğruldu ve yatağın kenarındaki ince pikeyi omuzlarıma yerleştirdi. Ardından yine sırt üstü uzandı ve gözlerime bakmaya devam etti. "Sonra oradan çıktım, bir bara gittim. İlk kez orada tanıştığım birisi ile... Gerçi tanışmak da denmez, neyse. Seninle olduğu gibi değildi. Ama bir yandan da, öylesine seninleymiş gibiydi ki... Yalnız olduğumu, özgür olduğumu, Kara'nın karısı olmadığımı hissederken, bir yandan da sanki seninle sevişiyordum. Seni arıyordum, seni öldürüyordum, seni seviyordum, senden nefret ediyordum, Nazlı'yı yok ediyordum."

"Devam et lütfen," dedi, ben susunca. Gözleri hafifçe kısılmıştı fakat göz bebeklerinden sanki sevgi saçılıyordu. Konuşabilmem için bana cesaret vermek ister gibi bileğime uzandı ve nabzımı avcunun arasına yerleştirdi.

"Sen beni hain zannettikten sonra, Bodrum'a gittiğimde... Anıl'ın gözlerine her defasında heyecanla baktım. Her defasında... Belki ona karşı bir şey hissederim diye..." dedim. Konunun dan diye değişmesi bile onu afallatmamıştı. Sanki ne anlatırsam anlatayım, sonsuza dek dinlemeye hazırdı. "Hissedemedim. İşte bunlar da öyleydi... Aşktan nefret ediyordum ama ne bileyim... Bir şey olsun istedim mi istemedim mi... Bildiğim tek şey Nazlı olmak istemediğim, Nazlı olmaktan nefret ettiğim, Nazlı olmaktan çok utandığım..."

Dudakları iki yana kıvrıldı. "Doğrudan söyle dedim ama, sanki daha da dolayladın, inadına?" dedi.

Anlattıklarımın onu rahatsız etmemesi imkansızdı fakat karşımda inanılmaz bir hadde bürünmüştü.

"Anlattıklarım seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordum, merakla.

Hiç düşünmeden, "Etmiyor," dedi. Kaşlarım çatıldı. "Etmiyor Nazlı," dedi, bir kez daha. Gözlerine inanmayarak bakıyordum. "Boşandığını zanneden, böyle zannetmekte haklı olan, kocasından dünyanın en büyük kazığını yemiş, özgür bir kadındın sen... Keşke böyle olmasaydı, keşke sana o kazığı atmasaydım, keşke tüm bunlar yaşanmasaydı... İkimiz de sağlıklı tepkiler verebilecek durumda değildik, belki hala da değilizdir... Elbette bu bana koyuyor, canımı yakıyor, öldürüyor hatta, ama benim sana yaşattıklarımın yanında ne ki?" Buruk bir şekilde gülümsedi. "Bana anlatman değil beni rahatsız eden, benim sana bunu yapmış olmam. Eğer ben sana bir oyun oynamamış olsaydım, sen zaten bunları yaşamayacaktın..." Nabzımın attığı yeri öptü. "Nazlı'yı ben öldürdüm, Nina'yı da ben yarattım."

"Evet," dedim, onu suçlamaktan uzak bir ifadeyle. "Kendimi, beraber olduğum herkesi kullanan kadın olarak hissetmek, bana çok iyi geldi... Çünkü beni de en sevdiğim adam kullanmıştı... Birilerini kullanmak, sanki Nazlı'dan intikam almak gibiydi. Onun aptallığından uzaklaşmak gibi."

"Birilerinin olmuş olması, seni sen olmaktan çıkarmıyor," dedi, dikte eder gibi. "Nazlı ya da Nina birbirinden farklı insanlar değiller. Sen, sensin. Birileriyle beraber olman ayıp değil... Bedeninin bunu istemesi, ki seninki bedeninin arzusu bile değil, suç değil. Ölen ruhunun arzusu. Kırık kalbinin... Ve sen beni aldatmadın Nazlı. Sen, evli olduğumuzu bilmiyordun..."

"Ne zaman seni hatırlasam, seni hatırlamaktan kaçtım..." dedim, bir aydınlanma daha yaşar gibi. "Aslında daha çok içerek unuttum seni. Bazen atış yaparak. Bazen kum torbası yumruklayarak. Öyle yalnız hissediyordum ki..."

"Ama hiç unutamadın, değil mi?" diye sordu fakat cevabı kendisi de biliyordu.

"Herkes sana benziyordu bir yerden sonra, tek bildiğim bu..." dedim.

Beni kendine doğru çektiğinde, başım göğsüne yaslandı. Kolları bedenimi sımsıkı kavrarken, "Bu hissi biliyorum," dedi. Saçlarımın arasına başını gömdü. "Sana beni unutursun dediğim her bir ana, lanet olsun Nazlı!" dedi, boğuk bir sesle.

"Bora," dedim usulca. Birkaç saniye alt dudağımı dişledim. "Bazı şeyleri fark edebiliyorum..." dedim.

"Dolaylı yoldan anlatmaya devam edecek misin?" diye sordu, mırıldanarak.

"Bence, sen bana o zaman da aşıkmışsın..." dedim. Nefes almayı bıraktığını hissettim. "Ama farkında değilmişsin... Hani bazen olur ya..." Nefesini sesli verdi, *Allah kahretsin* der gibi. Köprücük kemiğinin üzerinde, Nazlı'nın adının yazılı olduğu yeri öptüm. Göğsünden doğruldum ve kısa bir süre kapkara gözlerine baktım. Dünya gözüyle görebileceğim en güzel şey, şüphesiz, bir çift kara elmastı. "Benim giyinip Leo'nun yanına gitmem gerek, uyandığında beni göremezse tedirgin olur..."

Bundan hoşlanmadığı yüzündeki ifadeden belliydi, fakat, "Tabii..." dedi. Gamzesini göstermek ister gibi gülümsedi ve yanağımdan öptü. "Sorun değil."

Gamzesinden öptüm. "Bir gün," dedim, düşünceli bir şekilde. "Bir gün yine, bu sefer gerçekten, bekar bir kadın olacağım..." Gözleri kısıldı. "Fakat sen benim sonsuzluğumsun, bunu hiç unutma, olur mu?" Bakışlarına merak yayıldı. "Hani bana, seni iyi hatırlamamı istediğini söylemiştin ya... Sen de beni, sende kalmış say... Bir gün..."

Dudakları aralandı, kapandı. Yutkundu. Kelimeleri seçemiyor gibiydi. Dudakları tekrar aralandığında, "Hep bende kalacaksın... Ben de sende..." dedi, beni onaylar gibi. Sesi titremişti. "Sana söz veriyorum, bir daha senden vazgeçtiğimi, köprüleri yaktığımı yıktığımı, uzağına savrulduğumu da hissetmeyeceksin. Bunu sana hissettireceğime, kendi kafama sıkarım."

"Söz mü?" dedim.

"Söz, Nazlı..." dedi.

"Her martta denize atlaman gibi?" dedim, emin olmak istercesine.

"Seninle aynı çatı altında, ayrı yataklarda uyumamam gibi..." dedi, emin olmamı istercesine.

"Ne yaparsam yapayım mı?" dedim.

"Ne yaparsan yap..." dedi. Boş bir kağıda imza atıyordu. "Sana bunu hissettireceğime, kafama sıkarım."

"Ben gideyim," dedim. Sanki o da benimle gelecekmiş gibi doğruldu. Gülümsemeye çalıştım fakat gözlerim dolmuştu. "Leo'nun yanına... *Sen de gel* derdim ama, gelme bu akşam... Zaten benim yatağım küçük. Sığmayız. Biliyorum söz verdim sana, *beraber uyuyacağız* diye ama... Gerçi Alp de senin yanında değil. Öldüremezsin onu. Ama olsun. Neyse gelme... Dişlerini gıcırdatır hep Leo... Ses olur şimdi sana. Gelme..." Ne saçmaladığımı bilmiyordum ama boynuna sarılıp ağlamamak için çok zor duruyordum.

Elimi öyle bir tutuyordu ki, gitmemi istemediğini anlıyordum. Gitmek zorundaydım. Kalırsam, bir daha hiç gidemeyeceğimi hissediyordum. Bir gün yine ayrılacaktık ve kendimi bu saçma şeye alıştırmamalıydım. "Ablam da dişlerini gıcırdatırdı uyurken... Babamdan geçmiş ona da. Irsi bir şey sanırım. Belki onun ailesinde de vardır... Geleyim. Alışığım ben," dedi.

"Özür dilerim," dedim sessizce. Yanaklarıma yaşlar süzüldü. "Yaptığım kötü, seni inciten, zora sokan, zarar veren her şey için..." dedim. Aslında kalbimden geçen, senden ablanın yaşadığını sakladığım için demekse bile, diyemedim.

Beni kendine çekti ve kollarını sırtıma doladı. "Benden özür dileme..." dedi, *sus* der gibi. "Sen bana hiçbir şey yapmadın."

"Yaptım," dedim, fısıltıyla.

"Hak etmiştim..." dedi.

"Gideyim," dedim, usulca.

"Gitme," dedi. Boğazımdan kopan çığlık, tutmaya çalıştığım gözyaşlarımın isyanı gibiydi. "Ya da ben de

geleyim..." Ne diyeceğimi bilemiyor, yalnızca ağlıyordum.

Bu, bir gün ondan nasıl ayrılacağımı bilememek gibiydi.

Elimden tutarak beni kaldırdı fakat bizim için seçtiği istikamet banyo olmuştu. Sıcak bir duşun, her şeye iyi geleceğini düşünüyor olmalıydı fakat ben artık, buz gibi suya alışmıştım. Alışkanlıklarımı bu gece ona hatırlatmayarak, kendimi rüzgarına bıraktım. Bu da, sorulan bir soruya *evet* ya da *hayır* cevabı vermemek ve tepkisiz kalmak gibiydi. İlk kez bir küvetin içinde değildik fakat ilk kez, dokunuşlarının ruhuma böylesi, doğrudan temas etmesinin bıraktığı hisle başa çıkamıyordum.

Çok uzun zaman sonra, sevildiğimi hissediyordum.

Asırlar sonra.

Bambaşka bir hayatta.

İnce, uzun ve esmer parmakları şampuan yardımıyla saçlarım arasında dolaşırken, her bir saç telim mutluydu. Onlar, Nina Adams'a ait olmayı beceremediğimişlerdi ve onlar, Bora Karabey'i çok özlemişlerdi. Sanki o, bir zamanlar, saç diplerime imzasını atmamış gibi, saç diplerim ise bir acı yaşamamış gibi, birbirlerine kavuşmanın sevinci içindeydiler. Omzum, dudaklarını hissettiğinde, *sonunda* diye bir nidaya tutulmuş ve bugüne dek kendisine böylesi naifliğin değmediğini Bora'ya anlatmaya koyulmuştu. Allah'tan Bora duymuyordu ve Allah'tan, dokunuşlarının hücrelerimde bıraktığı etkiyi tam da anlamıyordu. Tenimi temizleyen su olması gerekirken, Bora'nın her bir uzvu su ile yarışıyordu ve ben bu savaşın içinde, Nina Adams'ı arıyor ama bulamıyordum.

Sanki Bora, Nazlı'yı Nina Adams'ın maskesinden arındırıyor ve bunu yaparken suyu, sabunu eylemine alet ediyordu.

Boynum ise neredeyse suya sabuna değmemiş, yalnızca Bora'nın dilinin himayesi altına alınmıştı ve ben çaresizce kıvranıp, bu küvetten çıkmak için an kollamaya başlamıştım.

Fakat Bora, bu küvetten çıkmamam için, elinden, parmaklarından, dudaklarından, dilinden ve hatta komple bedeninden ne gelirse yapacakmış gibi görünüyordu.

Belki de görünmüyordu ve dünya dönüyordu. Parmakları, en sonunda bacaklarımın arasına ulaştığında, başım omzuna düşmüş ve boğazımdan sessiz fakat güçlü bir inleme kopmuştu. Sıcak su tenime değiyor, Bora'nın nefesi ise sıcakla soğuğun çarpışmasına sebep oluyordu. Avuç içleri göğüslerimi kavrarken, bana kendisini hatırlatmaya çalıştığını düşünmüştüm. Öpücüklerinin bıraktığı ıslaklık, dayanamayacağım kadar tahrik ediciydi. Enseme değen dudakları, bağımlısı olmama ramak kaldığını haykırmaktan geri durmuyordu. Hareketlerinin hızını takip edemesem bile dokunuşlarını tüm benliğimle hissediyordum.

Burası öyle tehlikeliydi ki, biraz daha kalırsam, ömrümün son anına dek kalacak gibiydim.

"Maça kızı," diye fısıldadı, kulağıma. Fakat ben bu dediğine odaklanmak bir yana, fısıltısını bastırırcasına, bir yaprak gibi titreyerek çığlık attım. Banyodaki ses yalıtımının ne kadar işe yaradığını bilmemekle birlikte, tüm ev sesimi duysa bile umurumda olmayacak kadar şuurumu kaybetmiştim.

Su bir kez daha bedenimden akarken, kendimi büyük bir savaştan çıkmış gibi yorgun hissediyordum fakat savaşın kazananı bilmiyordum.

"Üşüdüm," dedi Nina. Kendi dilinde. Sanki hala orada olduğunu göstermek ister, Bora'yı uyarır gibi. Sıcak su, bir kez daha bedenimden aktığında, Nina, cümlesinin Bora'ya ulaştığını anlamıştı. Savaşı kim kazanmıştı? Sanırım ben, her türlü kaybedecektim. Küvetten önce Bora çıktı ve kendi havlusuna uzanarak, benim de çıkmamı bekledi. Vücudum, lacivert bir havluya sarıldığında, hızlı adımlarla banyodan da çıktım. Bir an evvel kurulanmak ve aşağıya inmek istiyordum. Yatağa oturdum ve havluyla vücudumun ıslaklığını almaya koyuldum. Arkamda Bora'nın nefesini hissettiğimde, yatağa oturduğunu anlamıştım.

Tam arkama.

Saçlarıma bir şey değdi. Bir tarak. Saç tarağı. Bir saç tarağının saça değmesi kadar doğal bir şey daha yoktu fakat saç tarağı benim elimde değildi. Bora, nedenini

anlamadığım bir şekilde saçlarımı taramaya başladığında, bir ölüden farksız bir şekilde, kıpırdamadan, öylece kalakalmıştım. Tarak, zaten omuzlarıma dek uzanan saçlarım arasında yeterince gezdiğinde, bir ses çarptı kulaklarıma. Bu sese eş zamanlı olarak enseme değen sıcak hava ile birlikte bedenimi kavrayan şaşkınlığı izah etmenin karşılığını hiçbir dilde bulamayacağımı düşündüm. Bunu anlatan bir kelime henüz türememişti ve bu kelimeyi eğer ben türetecek olsaydım ne derdim, onu da bilmiyordum. Fakat bilmediğim o kelimenin karşılığını çok iyi biliyordum.

Aklın alamayacağı şeyler yaşarken, çarşafa ne zaman ve nasıl bulaştığını bilmediğin bir kül lekesini, tırnaklarınla kazımaya çalışma, çarşaftaki lekeyi çitileyerek çıkarmaya çalışma hali.

Leke çıkmıyordu. Su ve sabunla çıkması muhtemeldi, susuz sabunsuz çıkmıyordu. Benim ruhumdaki lekeler, su ve sabunla çıkmazdı; çarşaf oldukça şanslı hissetmeliydi. Saç kurutma makinasının, saçlarımla işi bitmiyordu. Her bir teline gerekli ihtimamı göstermesi gerektiğine ikna olmuş Bora, makinayı kapatmıyor ve beni serbest bırakmıyordu. Saçlarım kurumuşlardı ama bu konuda Bora'yı asla ikna edemiyorlardı. Ömrümün sonuna dek saçlarım kuruyayazar bir vaziyette kalacaklardı. Su ve sabunun yapamadığını yapmaya aday saç kurutma makinasını kırıp atmak istiyordum çünkü bu gece, bir kez daha gözlerimden kopan yaşlar; çarşaftaki kül lekesine akıyordu.

Bazı eylemler, görüldüğü gibi değildi.

Tıpkı benim, çok uzun zaman sonra ilk kez, üzüntüden ağlamadığım gibi.

Bora saçlarımı kurutmuyordu; çölü cehennem ateşiyle çevrelenmiş bir kadının ruhuna kadar getirdiği okyanus damlalarıyla, ilan-ı aşk ediyordu.

"Bana izin ver," diye fısıldadı, makinayı kapattığında.

O kadına verdiği ilk zarar, saçları üzerinden olmuştu ve o kadın, ondan sonra, ilk saçlarından vazgeçmişti.

"Lütfen bana izin ver, Nina..."

Belki benim ona dönmem gerekirdi fakat o buna fırsat bırakmadan, benim önüme gelmiş ve bir dizini yere yerleştirmişti.

"Nazlı'ya ulaşmama izin ver."

Göz bebeklerini saran keder, benim de ruhuma çöreklenmişti.

"Nazlı'yla arama girme."

Birbirimizden uzak duramayacağımızı ve devamlı yakın olacağımızı ama benim bunu engellemek için her şeyi yapacağımı biliyordu. Ben, Annie ile buluşmaya gitmeden evvel yatakta yaptığımız konuşmanın belirli bir noktasından devam ediyor, o zaman söylediği şeyi yapıyordu. Beni iyileştirmeye çalışıyordu. Bu sonucu zaferle taçlanmayacak zorlu bir yoldu ve ne gücü yeterdi ne de ömrü vefa ederdi.

"Bize bir şans ver..."

Belki de başaramayacağını kendisinin görmesi en doğru olandı.

"Ben odama gidiyorum," dedim sessizce. Gür kirpikleri kırpılırken, istekli ve ısrarlı bakışlarla bana bakıyordu. Ayağa kalktım. Az evvel üzerimden çıkan kıyafetleri odanın içinde, savruldukları yerde bırakarak, vücuduma sarılı havlu ile odadan çıktım. Koridorda hızlı adımlarla ilerleyip, dikkatle merdivenlere yöneldim. İçimde, seviştiğimiz için herhangi bir pişmanlık belirtisi aradım fakat bulamadım. Doğru olanı yapmadığımı biliyor ama yanlış yaptığım için suçluluk duymuyordum. Uyumaya devam eden Leo'nun yanından geçerek banyoya yöneldim. Kısa bir şort üzerine, uzun kollu, şortumu kapatacak kadar uzun, rahat bir şey giydim. Tekrar odaya geçtiğimde derin bir nefes aldım. Muhtemelen şimdi yapacağım şey de yanlıştı fakat ben bunun için de herhangi bir suçluluk hissetmeyecektim.

Huzurla uyuyan Leo'nun kafasına sessiz bir öpücük kondurdum ve onu kucağıma aldım. Leo hafifçe kıpırdasa da uyanmamıştı. Küçük adımlarla koridora çıktığımda, kendi yüzgeçleriyle oltadaki yeme giden aciz bir balık gibi hissediyordum. Merdivenleri çıkarken, Bora'nın oda kapısının

açıldığını duymuştum. Karşılaştığımızda bana şaşkınlıkla bakıyordu. Eşofman üzerine giydiği fermuarlı sweatshirtten anladığım kadarıyla bahçeye, belki de yürüyüşe çıkacaktı. Gülümsedi. Ona geldiğimi fark etmenin hazzıyla, yaza dönen kara kış gibi, otuz iki dişini göstermek ve gamzesini ayan beyan ortaya çıkartmak suretiyle gülümsedi üstelik. Ayağımın altından çekilen yere zaten çoktan alışmıştım fakat bu kadar güzel gülen bir adamın da katil olabileceğini öğrenmiştim. Neredeyse her şeyi bildiğim bir oyunda, bu saatten sonra, en fazla ne kaybedebilirdim ki? Kendimi bile kaybedeli çok uzun zaman olmuştu sonuçta. Bora, Leo'yu oldukça dikkatli bir şekilde kucağımdan aldı ve arkasını dönerek, hızlı adımlarla odasına ilerledi.

Hafiflemiş kollarımı birkaç kez salladım ve ben de Bora'nın peşinden odasına doğru yürüdüm. Etrafı toparlamış, çarşafı değiştirmiş ama nedenini anlamadığım bir şekilde, havlusunu odanın köşesindeki koltuğun üzerinde bırakmıştı. Leo'yu yatağın sağ tarafına yatırdığında, bana sarılmadan uyumak istemediğini alenen belli etmişti. Sweatshirtünü çıkarttığında, kısa kollu siyah bir tişörtle kalmıştı. Gözlerimin içine heyecanla, yatmaya hazır olduğunu söylercesine bakarken, gülümsemeden edemedim.

"Leo ile ortamızda yatacaksın. Ben sıkışıp ortada yatamam. Veya ortada yatmak istemezsen, Leo'yu ortaya kaydıralım... Madem bu kadar çok istiyorsun, buna katlanacaksın..." dedim. Bakışlarına yerleşen ifadeden anladığım kadarıyla, amacımı anlamıştı. Yatağın solunu hiçbir şeye değişemeyen Bora Karabey'e nazlanmak, en büyük hakkımdı. "Ne dersin?" diye sordum.

Bora yatağın ayak ucundan dolanarak diğer tarafa geçti ve yorganın içine girdi. Leo'nun yanına doğru kayarak, benim de yatmam için yatağın solunda boşluk bıraktı. Yüzünde öyle derin bir ifade vardı ki, kalbimin titrediğini hissettim. Artık kalbime de kızmıyordum. Bir kez daha kırılmayı hak edecek kadar aşık olduğu için, ona da kızmıyordum.

Yatağın içine girdiğimde, Bora'nın bir kolu ona sırtımı dönmemden gocunmaz bir ifadeyle karnımı sardı. Dudakları, boynuma küçücük bir öpücük bıraktı. Kokumu içine çekti. Bir diğer eli ise, yastığın altından bileğimi bulup nabzımın üzerinde durdu.

"Nereye gidiyordun?" diye sordum.

"Arabada uyuyacaktım," diye fısıldadı. Baş parmağı nabzımı okşamaya başlarken, "Bundan, bana bir şans verdiğin sonucuna ulaşabilir miyiz?" diye sordu. Fakat bir cevap beklemiyor olacaktı ki, "Teşekkür ederim Nazlı," dedi. Bana, mümkünmüş gibi biraz daha yaklaştı. Kokusuna duyduğum hasretin dağıldığını hissettim. "İyi geceler..."

İyi bir geceydi.

Çok uzun zaman sonra, ilk defa.

108.Bölüm

8 Kasım. 245 günlük anlaşmanın, varılamayan son günü. Üzerinden iki sene geçmiş. Kendi evrenimizde Nazlı ve Bora'ya değmek eşsiz bir tat benim için. Gün boyu yazdıklarınızı elimden geldiğince takip etmeye çalıştım. İyi ki varsınız!

Teşekkür ederim, sevginize ve ilginize...

♠

Gözlerimi açtığımda, Leo ile sarmaş dolaştık. Leo, bir bacağını bacaklarımın üzerine atmış, yanağını ise göğsüme gömmüştü. Hala derin bir uykunun içinde olduğunu nefes sesleri ele verirken, Bora'nın yanımızdan kalktığını duymadığımı fark etmiştim. Kaşlarım çatılırken, kendimi Leo'nun kollarından ve bacağından kurtarıp yataktan kalkmaya yeltendim fakat bu eylemimi sekteye uğratan Bora'nın kapkara gözleri yerimde sıçramama sebep olmuştu.

"Günaydın," dedi usulca. Yatağın biraz ilerisinde, komodinin önünde, sırtını duvara yaslayarak yere çökmüş bir halde, bana bakıyordu.

"N'apıyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla. Ondan farklı olarak İngilizce konuşuyordum.

"Seni izlemek, uyumaktan daha güzel..." dedi. Sesi öyle yumuşacık bir şekilde çıkmıştı ki, eğer yaşadığımız bu an bir film olsaydı, tekrar tekrar bu cümleyi dinleyebilirdim.

"Günaydın," dedim. Tatlı dil yılanı gerçekten de deliğinden çıkarır mıydı bilemiyordum ama tatlı sesi, benim sesimi yumuşatmış, dilimi Türkçe'ye çevirmişti. Bora duvarın dibinden kalkarken, ben de yataktan çıktım. Fakat bu yumuşak tınıyı takip eden sarkastik tavrımı ve dilimin

İngilizce'ye dönmesini engelleyemiştim. "Bari kahvaltı hazırlasaydın."

"Hazır," dedi, hiç düşünmeden. "Fakat ben hazırlamadım." Kimin hazırladığının bir önemi yoktu, mesele karnımın doymasıydı. Yanağıma tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu.

"Ortamızda uyuyamadın değil mi?" diye sordum, merakla. Gülümsedi fakat bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Kapıya doğru ilerlediğinde, arkasından bakakalmıştım.

♠

"Günaydın Naz kızım."

Sevim Hanım bana bakıyor, ben Sevim Hanım'a bakıyordum. O gülümsüyordu fakat benim için aynı şey söylenemezdi. Zira ben, oldukça şaşkın, oldukça afallamış durumdaydım.

"Nasılsın? Ay nasıl özledim seni!"

Sevim Hanım, yeteri kadar bakıştığımıza ikna olmuş olacak ki, beni kendine çekip sımsıkı sarılmıştı. Hareketleri bir dostu kucaklar, çektiği özlemi dindirir gibiydi. Fakat ben hala üzerimden şaşkınlığımı atamadığım için karşılık verememiştim.

"Maşallah, sarı saç da pek yakışmış!"

Sevim Hanım bana neden tatilden dönmüşüm mualemesi yapıyordu?

"Geç otur hadi, soğumasın çayın..."

Buraya neden ve nasıl gelmişti?

"Ayyy! Kusura bakma kızım... Benim densiz oğlan, sana bi' hadsizlik yapmış. Ama Bora Bey sağ olsun, bildirmiş haddini. Sen kusura bakma!"

Bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde, gözlerinin içindeki yersiz memnuniyetle karşılaştım. Üzerini değiştirmiş ve kot pantolon üzerine, siyah kısa kollu bir tişört giymişti. Gökhan'ın yüzünde ise, oldukça eğlenir bir ifade vardı ve bundan hoşlanmamıştım.

"Bora aklımızı okumuş," dedi Gökhan, neşeyle. Sevim Hanım'ın dozu bünyeme fazla gelen ilgisinden kurtulurken, masaya oturdum. "Vallahi daha dün yardımcı tutma işini

konuşmasak, sen söyledin sanacağım ama... Mümkün değil, bu kadar kısa sürede gelebilmesi Sevim Hanım'ın."

"Bilmiyordum konuştuğunuzu," dedi Bora, sakin bir ifadeyle. Kahvesinden bir yudum aldı. Sevim Hanım ise çoktan gözden kaybolmuş ve mutfağa doğru ilerlemişti. "Onu getirtmek bu eve çıktığımızdan beri aklımdaydı ama vizeydi falan derken, süreç biraz uzadı..."

"İyi oldu iyi," dedi Gökhan. Arsızca sofradaki tereyağa bıçağını batırdı. "Eli kolu da dolu gelmiş vallahi, ne iyi oldu." Tereyağı ekmeğine sürerken, keyfine diyecek gerçekten de yoktu. "Dün senin karın, ütüleyeceği gömlek başına 100 dolar istedi benden!"

Bora minik bir kahkaha attığında, bakışlarını tümden bana çevirmişti. "Az istemişsin."

Buz gibi bir sesle, "Sevim Hanım'ın işine son vermiştin," dedim. Bora'nın gülümsemesini perdeleyen ses tonum, bakışlarını benden kaçırmasına sebep olmuştu. "Öldürecektin kadını... Öldürmemen için sana yalvarmıştım. Ve sen, ne kadar dil döksem de yine de işine son vermiştin, telefonundan Anıl'ı aradım diye."

"Geçmiş gün," dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Fakat ne kadar geçmiş de olsa, bugün gibi hatırlıyordum. "Selim'in annesi sonuçta..."

En az Bora kadar, Gökhan'ın da tadı kaçmıştı. "Aydın kahvaltıya gelmeyecek mi?" diye sordu, konuyu değiştirmek ister gibi. Bu sorunun muhatabı Bora mıydı, ben miydim bilmiyordum ama ikimiz de cevap vermemiştik. Masaya çöken sessizlikle beraber, çayımı yudumlamaya başladım. Sabah kahvaltısında çay içmeyeli, hatta bu şekilde bir sabah kahvaltısı yapmayalı ne kadar olduğunu hatırlamıyordum. Bora'nın oda kapısının sesini duydum. Leo'nun adım sesleri önce merdivene, sonra salona doğru yaklaşırken, derin bir nefes alıp ifademi değiştirmeye çalıştım.

"Günaydın minik aslan!" dedim, yüzümdeki yapmacık gülümsemeyle. Leo, sabah mahmurluğunu belli eden çatık kaşlarının altındaki gözlerini ovalarken, bir kolumu *bana*

yaklaş der gibi ona uzatmıştım. "Çok erken daha senin uyanman için... Neden kalktın yataktan? Biraz daha uyusaydın?" Leo yanıma kadar geldiğinde, yanağına kocaman bir öpücük kondurdum ama bundan hoşlanmadığını biliyordum. Kesinlikle sabah çocuğu değildi ve kendisine gelebilene kadar, kendisiyle muhatap olunmasından nefret ediyordu. "Huysuzlanma!" dedim, kızar gibi ve yanağına bir öpücük daha kondurdum.

"Öpme," diye mırıldandı Leo ve kollarımdan kurtulmak istedi ama ona izin vermedim. O sabahları sevmiyor olabilirdi ama ben onunla uğraşmaya bayılıyordum.

"Öpeceğim!" dedim gülerek ve boynuna sulu bir öpücük kondurdum. Gökhan'ın da benden bir farkı yoktu ve biraz evvelki ruh hali dağılmış, Leo'nun kollarımdan kurtulma çabasını kahkahalarıyla izliyordu.

"Bırak dedim!" diye bağıran Leo'nun yumruğunu sertçe kafama geçirmesiyle ise Gökhan'ın kahkahası da benimkisi gibi kesilivermişti.

"Leo?!" dedi Gökhan. Sesindeki sitem oldukça açıktı. Şaşkınlıkla Leo'ya bakıyordum. O da şoka girmiş bir şekilde bana bakıyor ve bir tepki vermemi bekliyordu.

Ne tepki vermem gerektiğini bilmiyordum.

"Şaka yaptım," dedi Leo, birkaç saniye içinde. Gülümsemeye çalıştı fakat gözlerinin dolması, şaka yapmadığına emin olmamı sağlıyordu. "Şaka yaptım Nina. Şaka yaptım. Özür dilerim. Lütfen anneme söyleme. Şaka yaptım." Gözlerinden boşalan yaşlarla beraber, boynuma sarıldı. "Özür dilerim. Gerçekten. Şaka yaptım. Anneme söyleme."

Bakışlarım Gökhan'dan Bora'ya çevrildiğinde, yüzündeki kaygıyı gördüm. Gökhan'ın dün akşam konuştuğumuz şiddete eğilim sorununu hatırladığına ve bu yüzden yeğeni için endişelendiğine emindim fakat Bora, henüz yeni tanıştığı bir çocuğun bu davranışına nasıl bir anlam yüklemesi gerektiğini bilemediği belli, kaygılı gözlerle bana bakıyordu.

Bir elim Leo'nun sırtına ulaştığında, "Annene söylemeyeceğim," dedim. Elimi, sakinleşmesi için sırtını okşar gibi hareket ettiriyordum. "Ağlama... Kahvaltı yapalım."

Leo, kollarını boynumdan çekerken, Aydın salona girmişti. Onun gözlerinde ise bambaşka bir kaygı vardı. Benimle aynı ortamda bulunmaktan ötürü geriliyor ve dün geceden sonra kendisine bir tepki verip vermeyeceğimi bilememenin ağırlığını fazlasıyla açık ediyordu.

Leo'nun acı kahve gözleri gözlerimi bulduğunda, "Canın yandı mı?" diye sordu. Aydın, küçük hareketlerle masaya otururken, Leo, "İsteyerek yapmadım, gerçekten..." dedi.

"Bunu sonra konuşuruz," dedim. Sesimin normal bir tınıda çıkması için olabildiğince mücadele veriyordum. "Hadi, otur yanıma..."

"Annem bana çok kızar," dedi Leo, burnunu çekerken. Yanımdaki sandalyeye oturdu fakat yüzünü tümden bana dönmüştü. "Annem bir daha sana gelmeme izin vermez. Lütfen söyleme."

"Söylemeyeceğim," diye tekrarladım. Sofrada Leo'nun kahvaltıda tüketebileceği hiçbir şey yoktu. "Ne yemek istiyorsun, hazırlayayım sana," dedim.

"Bundan yerim," dedi. Hala gözlerinden yaşlar akıyordu. *Bundan* dediği beyaz peynirdi ve ağzına beyaz peynir sürmeyeceğine emindim. "Ya da bundan," dedi menemene bakarken. "Bu ne?"

"Pancake yapayım mı sana?" diye sordum.

"Neden yumurta yok?" diye sordu. Gözlerinden akan yaşları sildi. Yumurta menemenin içindeydi fakat bunu Leo'ya anlatacak enerjim yoktu.

Geçiştirir bir ifadeyle, "Yumurta bitmiş," dedim.

Gökhan, tavrımı anlamış olacak ki, "Bunun adı menemen," dedi. Leo'nun tabağına biraz menemen koydu. "Tadına bakarsan eğer çok seveceksin."

"Sevmez," dedim net bir ifadeyle. Zilin çalmasıyla beraber, Sevim Hanım kapıya ilerledi. Leo ise aç kalmış fakat bunu

dile getirmekten utanır bir şekilde, tabağındaki menemene bakıyordu. Neden her Amerikalı menemene bu muameleyi yapıyordu?

"Kim kahvaltıda donut yemek ister?" diye bağırdı, Sergio. Leo'nun acı kahve gözleri Sergio'ya çevrildiğinde ayağa kalktı ve ona doğru koştu. Muhtemelen bir tur da onun kucağında ağlayacaktı. Aydın'ın ağzının içinde mırıldandığı küfürle beraber, Bora'nın uyarı yüklü sert bakışları Aydın'a çevrilmişti. Ben ise menemene batırdığım çatalı ağzıma atıp kahvaltımla ilgilenmeyi tercih etmiştim. "Ağlama dur... Anlamıyorum ne dediğini," dedi Sergio'nun şaşkın sesi. Elindeki donut kutusunu masaya koydu ve Leo'ya iki eliyle birden sarıldı. "Ağlamadan anlat, ne oldu?!"

"Nina'ya vurdum!" diye bağırdı Leo, ağlayarak. Sergio'nun şaşkın bakışlarını üzerimde hissederken, Nina ben değilmişim gibi çayımdan bir yudum aldım. "Annem bana çok kızacak. Nina da bana küsecek. Yalnız kalacağım. Zaten Nina evlenmiş! Annem de evlenecek!" Leo'nun hıçkırık sesinin benim boğazımı sıkıştırdığını hissettim. "Babam geldiğinde ne olacak?!" diye haykırdı Leo.

Gökhan, acı dolu bir şekilde başını öne eğmiş ve bir elini masanın altında yumruk yapmıştı. Bunun anlaşılmadığını sanıyorsa yanılıyordu çünkü kolundaki damar fazlasıyla belirginleşmişti. Fakat bunu sakladığı kişilerin gerçekten de Gökhan'ın yumruğunu anlamadıklarına emindim. Zira Leo'nun babası da aynı Bora gibi, şaşkınlıkla karışık üzüntülü bakışlarla, Sergio'nun kucağındaki Leo'ya bakıyordu ve ikisi de Gökhan'ı görecek durumda değildi.

"Sakin ol aslan adam..." dedi Sergio. Yavaşça yanıma otururken, Leo da kucağındaydı. "Annen evlenmeyecek... Öyle bir şey yok."

Sergio'nun bakışlarının beni bulduğunu fark etsem de oralı olmadım. Benden yardım istiyor olmalıydı fakat verecek bir tavsiyem, ürettiğim bir çözümüm yoktu. Utancımdan yerin dibine girmek istiyordum fakat bunun yerine çayımı yudumluyordum. Belki de eğer konuşursam, Leo ile babasını

tanıştırmaktan korkuyordum. Bu bana düşmezdi. Bu hiçbirimize düşmezdi. Biz, dünyanın en acımasız ve iğrenç oyununun içine düşmüştük. Ya da ben düşmüştüm zira Gökhan bu oyunun kurucusuydu; Sergio ise yürüteni.

"Yenge," dedi Aydın'ın kısık sesi. Bakışlarım acı kahve gözlerini bulduğunda, rengimin kıpkırmızı olmasından korkmuştum. "Bu çocuğun babası nerede?" Bembeyaz kesilmiş de olabilirdim.

"Seninle konuşmuyorum Aydın!" dedim sert fakat kısık bir sesle. Yalan söylemektense, bilmediğimi söylemektense, Aydın'ın kalbini kırmayı yeğlerdim. "Bir süre sen de benimle konuşma!" Fakat Aydın'ın tavrı ısrarcıydı ve bu sefer de bakışları Sergio'ya çevrilmişti.

"Bilmiyoruz," dedi Sergio. Eylemin, gizli bir öznesi vardı ve o da bizdi. Fakat ben o bize dahil değildim. Onlar, bensiz bir biz yaratmış olmalılardı. "Tek gece-"

"Kapa çeneni!" dedim. Sesim, beni bile korkutacak kadar keskin çıkarken, Sergio'nun da buz kestiğine emindim. "Sana kalmadı insanların özel hayatını anlatmak!"

Leo'nun ağlaması kesilmiş, meraklı gözleri bana çevrilmişti. "Ne dedin?" diye sordu. Kaşlarını çattı ve karşımızda oturan Gökhan'a döndü. "Ben anlamadım, ne dediler?"

"Sana ben onların dilini öğreteyim," dedi Gökhan, gülümsemeye çalışarak. Bunu elbette ki yapmayacaktı ya da yapmazdı fakat laf olsun diye konuşuyordu.

"Onların dili ne?" diye sordu Leo. Sergio'nun kucağından, benim kucağıma geçti. "Sergio Meksikalı. Nina Amerikalı. İspanyolca da İngilizce de değil konuştukları dil."

"Sen İspanyolca biliyor musun?" diye sordu Gökhan, konuyu değiştirmek ister gibi. Sergio, Leo'ya bir donut uzatmıştı.

"Biraz," dedi Leo. Donut'ından ısırdı. "Hangi dilde konuştular?"

"Türkçe," dedi Bora. Bunu derken oldukça masum bir niyeti vardı ama verdiği yanıtın nelere yol açacağını

düşünse, kendisine oldukça kızardı. Leo'nun Türkiye ile herhangi bir bağ kurmaması, güvenliği açısından oldukça mühimdi.

Leo'nun meraklı bakışları Sergio'ya çevrildi. "Sen Türkçe mi biliyorsun?" diye sordu. Sesinin neşeli çıkması, dikkati dağıldığı içindi. "Ne zaman öğrendin?"

"Öğreneli çok oldu ama bu bir sır," dedi Sergio, yumuşak bir ifadeyle. "Benim Türkçe bildiğimi kimse bilmiyor."

"Annem de mi bilmiyor?" diye sordu Leo. Sesinde oldukça şaşkın bir tını vardı. "Nina'ya sen mi öğrettin?" Sergio bir cevap vermeden, Leo devam etti: "Nina'nın bir adı daha varmış. Nazlı'ymış. Çok acayip değil mi?"

"Öyle mi?" dedi Sergio, şaşırmış gibi. Gülümsediğini hissediyordum. "Hakikaten acayipmiş!"

Leo, yanağıma öpücük kondurduğunda, yanağımın çikolata olduğunu hissetmiştim. Aramızda bir sorun olmadığını belli edercesine, saçlarının arasında kısa bir süre parmaklarımı gezdirdim. "Gökhan!" dedi Leo, hızla. Gökhan'ın bakışları Leo'yu buldu. "Siz Sergio ile tanışmadınız!" Sergio'ya döndü. "Gökhan'ı ben çok seviyorum. Sen de onu sev. Beraber basketbol oynayacağız. Aydın da bizimle oynayacak. Gökhan'ın abisi..." Bakışlarını yeniden Gökhan'a çevirdi. "Bora, Sergio'yu itmiş. Ama isteyerek değil. O yüzden böyle morarmış yüzü."

Sergio'nun yüzünde gerçekten uzak bir gülümseme vardı. "Memnun oldum," dedi, Aydın ve Gökhan'a bakarak. "Bora neden bizimle oynamıyor?" diye sordu, Leo'ya. Kaşları havalandı. "Ben de kafasına basketbol topu atardım?"

Leo, çok ciddi bir şeyden bahsediyormuşçasına abartılı bir şekilde, "Çünkü onun bacakları çok uzun!" dedi. Güldü. "Hepimizi yener! Ayrıca rakibin kafasına basketbol topu atılmaz! Etik değil!"

"Aynı takımda olsak?" dedi Sergio, merakla.

"Saçmalama!" dedi Leo, kıkırdarken. "Takım arkadaşının kafasına hiç atılmaz! Ama zaten onu oynatmayacağım. Çok uzun boylu. Onun takımı hep kazanır."

"Ben de senden uzunum aslan adam..." dedi Sergio, tatlı olmaya çalışır gibi. Beceremememişti. "Ama sen beni yeniyorsun."

Leo yine kıkırdadı. "Zaten ben bir tek Nina'yı yenemiyorum."

"Kesin hile yapıyordur," dedi Bora. Bakışlarım kapkara gözlerini bulmuştu. Leo'nun bilmediği bir derdi vardı fakat onun yüzünü daha fazla güldürmek, kafasını tümden dağıtmak için uğraşıyordu. Biz ona ihanet ediyorduk ve o bunu haketmiyordu.

"Nina asla hile yapmaz," dedi Leo, Bora'yı ayıplar gibi. "Çok iyi oynuyor."

Bora gülümserken, lafa ihanet ettiğimiz başka birisi girmişti. "Sen de çok iyi oynuyorsun. Dün akşam gördüm. Beni yendin."

"Ama sen oynamayı hiç bilmiyordun ki..." dedi Leo, neşeyle. Aydın'la birebir aynı acı kahverengi gözleri havada kesişirken, hiç mi kan çekmiyordu?

"Leo doydun mu?" diye sordum. Leo, ikinci donut'ı neredeyse bitirmek üzereydi. "Hadi seni annene götüreyim ben."

"Onu götürmeye geldim ben, sen zahmet etme..." dedi Sergio.

Ters bir ifadeyle, "Asıl sen zahmet etmişsin. Ben götürürüm," dedim.

Leo, kucağımdan indi ve Sergio'yla aramıza girdi. "Nina'yı neden kırdın?" diye sordu, Sergio'ya. Tavrı hesap sorar gibiydi. "O sana kırılmış. Neden çiçek almadın? Bora bile çiçek aldı ona!"

Sergio, şaşkınlıkla Leo'ya bakıyordu. "Donut aldım?" dedi, mırıltıyla.

"Kadınlara donut alınmaz. Çiçek alınır," dedi Leo. Kollarını bağladı. "Ben de Sienna'ya alacağım."

"Ama sen Sienna'ya aşıksın," dedi Sergio, kabul etmez bir tavırla.

Kızgın bakışlarımı yüzüne diktiğimde, "Senin hayattaki misyonun, insanları küçük düşürmek ve kabul edemediği aşklarını yüzlerine vurmak mı?!" diye sordum.

Leo kalakalmıştı çünkü gerçekten de bir insana aşık olduğun gerçeğiyle yüzleşmek çok zordu, onu çok iyi anlıyordum. Başını iki yana salladı. "Değilim," dedi, yavaşça.

"Değilsin minik aslan, çocuksun sen daha..." dedim, yanağından öperek. "Sergio patavatsız birisi, sen onun kusuruna bakma."

"Gerçekten aşık değilim," dedi Leo, beni inandırmak ister gibi.

"Evet, biliyorum..." dedim, inanmış gibi.

Leo'nun bakışları Sergio'ya çevrildi. "Seni anneme söyleyeceğim. Nina'yı kırdığını söyleyeceğim!" Gökhan'a döndü. "Sen Nina'yı kırma olur mu?"

"Olur," diye mırıldandı Gökhan.

Leo, Aydın'a döndü. "Sen de sakın kırma," dedi, uyarır gibi. Aydın, Leo'ya *tamam* der gibi başını sallamıştı.

Aynı benim gibi, Leo'nun bunu Bora'ya da söylemesini bekleyen ama Leo Bora'ya hiçbir şey söylemediğinde şaşıran Sergio, merakla, "Bora'ya neden bunu söylemedin?" diye sordu.

"Onlar evlenmişler," dedi Leo, sıradan bir şeyi söyler gibi. "Eğer Nina'yı kıracak olsaydı, zaten Nina onunla evlenmezdi ki."

Kalbim kırıldı, bir kez daha.

Bora'ya baktım fakat bu öyle bir bakıştı ki, kırılan kalbimin tüm parçalarının ona battığını hissettim.

Sergio, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok!" dedim. Gökhan'a döndüm. Türkçe konuşarak, "Leo'yla bahçede basketbol oynar mısınız?" dedim. Her ne kadar bir soru soruyor gibi dursam da tavrım oldukça buyurgandı. Gökhan, beni onaylarcasına kafasını sallarken ayağa kalkmış, Leo'ya *hadi gel* der gibi bir işaret yapmıştı ve Leo sevinçle, sorgulamadan fırlamıştı.

"Nina, lütfen beni dinle!" dedi Sergio. İspanyolca konuşsa da bana yalvardığını Aydın ve Bora'ya ses tonundan belli ediyordu. "Özür dilerim... Her zamanki gibi savurgan davrandığını düşündüm. Seni kaçırdıklarını bilemezdim!"

"Ne kaçırılması?!" diye araya girdi Bora. İfadesindeki şaşkınlık, Aydın'ın bakışlarının da ona çevrilmesine sebep olmuştu. "Neyden bahsediyorsun sen?!" Bora'nın bakışları tümden bana çevrildiğinde, onun kadar olmasa da ben de şaşkındım; İspanyolca da mı biliyordu? "Nazlı! Ne kaçırılması?!"

"Git!" dedim, Sergio'ya dönerken. Öfkemi açığa çıkaranın ne olduğunu bildiğim söylenemezdi; en çok kime olduğunu da. "Söyleyemediğin ama aklından geçen gibi, bundan sonra birbirimizden uzak durmalıyızdır belki de! Yalnızca toplantıya kadar da değil!"

"Bilemezdim!" dedi Sergio, vurguyla. "Bora ile işler kızışınca, çok sinirlendim... Karşısında elimi kolumu bağladığın için çok sinirlendim... Özür dilerim!"

Ayağa kalktım. Bu, alttan almayacağımın ve bu özrü kabul etmeyeceğimin en birincil kanıtıydı. "Bana güvenebilirdin," dedim, yavaşça. Gülümsedim. "*Nina, beni riske atıp Bora'yla karşı karşıya geleceğimi önemsememezlik yapmaz...* diyebilirdin. Ama güvenmedin. Bana güvenmedin!" Sergio'nun bakışları pişmanlık yüklüydü fakat bu umurumda değildi. "Seninle konuşmak istemiyorum."

Arkamı dönüp, salondan çıkmak üzere ilerlemiş olsam da Sergio'nun dudaklarından dökülen cümleler, ayaklarımın yere çivilenmesine sebep olmuştu. "Eren'i kaç kez affettin?" Türkçe konuşuyordu. "Hande'yi ya da?" Olduğum yerde kalakalmıştım fakat yüzümü Sergio'ya dönemiyordum. "Onu bunu şunu?" Zorlukla yutkundum. "Benim sendeki kredim bu kadar düşük müydü gerçekten?!"

Sergio'nun bendeki kredisi, onun sandığından bile yüksekti fakat artık kimseye kredisini açık etmeyecek kadar ketumdum. Yüzümü yavaşça Sergio'ya döndüğümde, Bora ve Aydın'ın da tedirgin bakışlarının üzerimde olduğunu fark

etmiştim. "Onlara tolerans gösteren Nazlı'ydı," dedim, İngilizce konuşarak. Alayla güldüm. "Nazlı onlara o toleransı göstermeseydi, senin hayatında Nina olmazdı şimdi..." Birkaç saniye boyunca, Sergio'nun sersemlemiş yüzünü inceledim. "Nazlı, yaşadığı sürece tek bir insana kazık attı, tek bir insanı sattı, o da hak etmişti!" Bora'nın gözlerinin usulca kapandığını fark etsem de bakışlarımı Sergio'nun yüzünden ayırmadım. "Fakat ben-"

"Sen!" dedi Sergio, ayağa kalkarken. "Nina..." diye eklediğinde, bana doğru birkaç adım atmıştı. "Söz konusu Kara olduğunda, gözün kimseyi görmüyor..." Kaşlarımın çatılmasını umursamadı. "Kara'yı korumak için mesela, hiç düşünmeden, Sergio Morris'i yem edebildin CIA'e... ÖRGÜT liderinin Şahindağ olduğunu hiç düşünmeden söyledin Bay Ortiz'e..." Nefesimin kesileceğini düşündüm. "Bu ve bunun gibi şeyler işte... Oldu da olmaya devam edebilir de... Çünkü senin önceliğin Kara... Yalan mı?"

"Bu benim görevim! Ben CIA'denim!" dedim, sertçe.

Sergio, beni başıyla onaylarken, "Evet," dedi. Derin bir nefes alıp tam karşıma geçti ve gözlerini gözlerime dikti. "Ne mutlu sana ki, CIA'den aşık olduğun kocanı koruma görevini aldın, Nina..." Başını bir kez daha aşağı yukarı salladı. "Nazlı ya da... N... Nicole... Nadia... Hiç fark etmez!" Gözlerim gözlerine ifadesizlikle bakıyor olsa da Sergio bunu umursamıyordu. "Sen bu adamı karargahta gördün," dedi, başıyla Bora'yı işaret ederken. "Boston'a... Yetmedi New York'a gittin, karakolluk oluyordun! Adamı alıkoydun, mahkemelik oluyordun! İlk günlerde, onunla devamlı tartışıp günlerce ortadan yok oluyordun! Senin arkanı bir şekilde, yettiğimce, hep ben topladım! Sen dağıttın ben topladım!" Bakışları da aynı sesi gibi sertleşmişti. "O gün de aynen böyle bir şey olduğunu düşündüm, anladın mı?! Tuvalete diye kalktın, zaten Bora arayıp duruyordu, onun yanına gitmek zorunda kaldın diye düşünüp önce onu aradım! Sonra da yine herhangi bir sebepten ötürü ters düştünüz ve

aldın başını çektin gittin sandım!" İşaret parmağı hafifçe, tehditkar bir şekilde havalandı. "Yapmadığın şey mi?!"

"Vay be!" dedim. Kaşlarım havalanmıştı. "Ne çok şey biriktirmişsin içinde..."

"Nina saçmalama!" dedi Sergio, yüksek çıkan bir sesle. "İşine geldiği gibi anlama! Yalnızca sana kendimi açıklamaya çalışıyorum. Ve bunu yaparken de aynaya bakman gerektiğini söylüyorum, o kadar!"

"Toplama arkamı! Senden böyle bir şey istemedim ben!" dedim, sertçe.

"Bunu mu anlıyorsun söylediklerimden?!" diye bağırdı Sergio.

"Bağırma ona!" diye bağırdı bir ses.

Bu sesin, küçücük bir gırtlaktan çıkması belki de herkes için ama en çok benim için şaşırtıcıydı. Gökhan'ın gözlerinde, üzgün olduğunu ve belli ki Leo'yu zaptedemediğini belli eden bir ifade vardı. Leo küçücük boyuyla, Sergio'nun karşısına dikilmiş, öfkeyle ona bakıyordu.

"Anneme seni söyleyeceğim! Nina'yı üzemezsin sen!" dedi Leo, bağırarak. Sesi öyle cırtlaktı ki, sanki biraz daha zorlasa boğazına zarar verecekti. "Özür dile Nina'dan!" diye bağırdı, bu kez de.

"Leo," dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Ben şaşkınlıkla Leo'ya bakarken, Bora ona yaklaşmıştı. Sergio ise ne diyeceğini, nasıl davranacağını bilemiyordu çünkü ilk kez böyle bir şey yaşıyordu. Yaşıyorduk. Bizim sakin, sükunet içindeki günlerimiz ne ara dün olmuştu? "Hani onlar arkadaşlardı?" dedi Bora, Leo'yu kucağına alırken. Leo, merakla, Bora'ya bakıyordu. "Arkadaşlar bazen tartışırlar... Ve arkadaşlar tartışırken araya kimse girmemeli. Ne olursa olsun... Bak, biz karışmıyoruz... Aydın da Gökhan da karışmıyor."

"Karışın!" dedi Leo, yüksek çıkan bir sesle. "Kimse Nina'ya bağıramaz!" Küçücük bedenini ele geçiren sinir harbinin de

bugünlerde iyice dengesinin şaşmasıyla alakası olmalıydı. "Nina'yla konuşurken herkes sesinin tınısına dikkat edecek!"

Bora, duyduğu cümle karşısında oldukça şaşkındı. Annie, oğluna kardeşini anlatmayı biraz abartmış olabilirdi fakat onun da bir suçu olmadığını biliyordum. Bora ve Leo'nun, bu şekilde aynı ortama gireceğini nereden bilebilirdi ki?

"Leo," dedim, yumuşacık bir sesle. Gülümsedim. "Haklısın... Ama Sergio bana bağırmak istememiştir, eminim..." Bora'nın şaşkın bakışları bana çevrilmişti. Türkçe konuşarak, "Leo sayende bayağı prim yapıyor," dedim. Gözlerimi Leo'nun acı kahve gözlerine diktim ve onu taklit eder gibi, *"Watch your tone of voice!"* dedim. Gülmeye çalıştım. "Bunu söylemeye çok alıştın!" Gergin hissediyordum. Ellerimi iki kez birbirlerine çarparken, "Herkes dağılsın! Eğlence bitmiştir!" dedim. Sergio'ya döndüm. "Hadi sen de git artık."

Gökhan'a usulcacık değen bakışlarım, onun da sersemlediğini gözler önüne seriyordu. Senelerdir Bora ile Aydın'a bir oyun oynayan o değilmişçesine dağılmış görünüyordu. Soğukkanlı değildi ve sanırım böyle zamanlarda bir de onu toplamam gerekecekti. Sergio kapıdan çıkarken, Leo Bora'nın kucağından indi ve hızlı adımlarla bana yaklaştı. Bana sımsıkı sarıldığında, bir süre aslanlık mertebesinin bittiğini ve kedi yavrusu taklidi yapacağını anlamıştım.

"Odamıza gidelim mi?" diye sordum, yavaşça. "Biraz daha uyumak ister misin acaba? Uyuyalım seninle."

"Olur," dedi Leo, mırıltıyla. Küçük adımlarla odaya doğru ilerlemeye başladığımızda, Bora'nın bakışlarının bizde olduğunu hissedebiliyordum. Muhtemelen arkamızdan gelecekti.

"Dünkü odada yatalım mı minik aslan?" diye sordum. Leo'nun adımları benim odama gitme fikrini es geçerek, merdivenlere yöneldi.

"Nasıl gittik biz dün oraya?" diye sordu, meraklı bir ifadeyle.

Merdivenleri çıkarken, "Süper güçlerim sayesinde!" dedim. Güldüm. "Orası, bundan sonra bizim odamız olsun mu?"

"Olsun, sevdim..." dedi Leo, mırıltıyla. "İkimiz mi yattık?"

"Sen, ben ve Bora..." dedim. Leo ile birlikte odaya girdik. Leo, yatağa doğru ilerledi ve yorganın içine girdi. Suratı asıktı ve modu hepten düşmüştü. Onu nasıl teselli etmem gerektiğini bilmiyordum. Yavaşça yanına uzandığımda, tahmin ettiğim gibi, kapı açılmıştı.

Bora, yumuşacık bir ifadeyle, "Gelebilir miyim?" diye sordu. Kendisine Leo'yu muhatap almıştı. Leo, usulca başını salladığında Bora odaya girdi ve kapıyı kapattı. Gözleri beni kontrol edercesine bana değse de Leo'nun tarafına yaklaşmıştı. Leo, Bora'nın da yatağa yatması için bana doğru yaklaşarak yatağın ortasına geçti. Sessizlik odaya yayılırken, Leo da Bora da tavanı izliyorlardı.

Biraz sonra Leo, benim elimi tuttu ve başını omzuma yerleştirdi. Uykuya dalmak üzere olduğunun farkındaydım. Dün gece çok geç yatmış, sabah ise çok erken kalkmıştı. Asabiyeti, uykusuzluğundan da geliyor olabilirdi. Saniyeler dakikalara çevrilirken, odada çıt çıkmıyordu ve uzun zamandır böylesi bir sessizliğe ihtiyacım olduğunu ancak anlıyordum. Bora'nın parmak uçlarını saçlarımda hissettiğimde, yüzümü hafifçe ona çevirdim. Bir kolunu başının altına almış, beni ve Leo'yu izliyordu. Gözlerine yerleşen tasa, kaçırıldığımı öğrendiği içindi ve sahip olduğu tüm soru işaretlerini silmem gerekiyordu.

"Tuvalete gitmiştim," dedim fısıldayarak. Leo'nun uyanmayacağını biliyordum ama her ihtimale karşı, Türkçe konuşuyordum. "Seninle telefondaydım o sırada hatta... Bir kadın, kendisiyle gelmemi söyledi. Silahlıydı. Bir eve götürdüler beni. Kim ya da kimler bilmiyorum. Fakat sanırım Bay Guerra'nın ölümüyle alakalı... Kumarhaneleri devretmeni istemiyorlar." Bora'nın yüzüne yayılan şaşkınlığa gülümserken buldum kendimi. "Birinin kuyruğuna fena basmış olmalısın... Kim olabilir? Biz Gökhan'la konuştuk ama bir sonuca ulaşabildiğimiz söylenemez."

"Sana zarar verdiler mi?" diye sordu Bora. Şaşkınlık, yerini öfkeye bırakmıştı ve her ne kadar sessiz konuşuyor olsa da sesi sertti. "Bir şey yaptılar mı sana?!"

"Hayır, hiçbir şey yapmadılar..." dedim, güven vermek ister gibi. "Sen bu adamın kim olduğuna odaklansan iyi olur."

"Bana neden söylemedin daha önce Nazlı?! Mehmet Şahindağ'dır kim olacak! Amına koyayım böyle hayatın!" dedi Bora. Yavaşça doğruldu ve sırtını yatak başlığına dayadı. "Bitmiyor ecdadını siktiğimin herifinin hamleleri!"

Dudaklarım şaşkınlıkla açılmıştı fakat kısa bir süre, boğazımdan bir kelime dökülmemişti. Bora, böyle düşünmekte haklıydı fakat ben, benimle görüşen adamın Mehmet Şahindağ ile bağı olmadığından emindim. Beyza Karabey'in yaşadığını adamın bildiğini ona söyleyemediğim için, bu olayı da Mehmet Şahindağ'a bağlıyordu ve ben ona şimdi ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Mehmet Şahindağ ile alakası yok," dedim yavaşça. Leo'nun başını yastığa koydum ve doğrulup bağdaş kurdum. Bora'nın gözleri gözlerimin en içindeydi. "Bu adamın derdi başka... Onu kullanmışsın, öyle söyledi. Ondan her ne aldıysan senden onu alma peşinde... Mehmet Şahindağ'dan, *düşmanımın düşmanı* diye bahsetti, bir gün onunla dost olacakmış. Bu adamın seninle bambaşka bir derdi var. Zarar verdiğin, canını yaktığın insanlardan birisi bu adam..."

Bora'nın yüzünde alaylı bir gülüş belirdi. "Ne malum bunun Mehmet Şahindağ'ın bir oyunu olmadığı?" diye sordu.

"Değil Bora," dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Takdir edersin ki düşmanı hamlelerinden tanıyabilirim. Bu adam başka birisi. Zarar verdiğin, canını yaktığın, kumarhaneleri devretmeni istemeyecek insanları düşün."

"Samanlıkta iğne aramak bu Nazlı," dedi Bora, sıkıntıyla. Başını iki yana salladı. "Benim zarar verdiğim, canını yaktığım, üstelik bunu kumar masasında yaptığım ya da bir şekilde kumar bağlantısıyla yaptığım insan sayısı...Bu şehrin nüfusu kadar olabilir, farkındasın değil mi?"

Değildim.

"Kara'nın zarar vermediği, canını yakmadığı insanları düşünmek zorunda kalsaydık, daha kolay olurdu!" dedi.

Haklıydı ve bu çok acıydı.

"Ah abla!" dedi, hırsla.

Konu buraya nasıl gelmişti?

"Mahvettin hayatımı!" dedi.

Buna katlanamazdım.

Bakışlarım Leo'ya kaydığında, bir portre gibi çizilmiş yüzünde Bora'nın mahvolan hayatının izlerini aradım. Bora da refleksif bir şekilde bakışlarını Leo'ya çevirmişti. Bir elini uzatarak, Leo'nun saçlarına dokunduğunda, mahvolan hayatının sebebini sevdiğini bilmiyordu. Ama kara gözlerinde öyle bir sıcaklık vardı ki, bir gün, aynı benim gibi, mahvolan hayatından *iyi ki* diye bahsedeceğini biliyordum. Leo, bir gün, Bora'nın en kıymetlisi olacaktı ve bu kabus bitecekti. Ablasını hiç affetmese bile, ablasının oğlunu çok sevecekti.

"Keşke şu yaşıma dönebilsem," dedi. Kendisiyle konuşuyordu. "Dokuz yaşında olsam keşke." Eğildi ve Leo'nun saçlarına dudaklarını değdirdi. "Seni öyle seviyor ki..." dedi, bakışlarını bana çevirmeden. "Ablamla ben gibi."

Bu kadarı da fazlaydı; kaldıramıyordum.

"Kaptan olmak istediğini söylediği andan beri, ablam aklımdan çıkmıyor... Bir de annesi psikolog!" dedi.

Şimdi ona her şeyi söylesem, en kötü ne olabilirdi?

"Dün geceden beri Gökhan'a bakıyorum ablam, Selim'e bakıyorum ablam, Aydın zaten ablam! Kafayı yiyecek gibi hissediyorum..." dedi.

Ben zorlukla yutkunurken, Bora hala Leo'nun saçlarını seviyordu.

"Eğer ben delirmiyorsam, bu çocuk ablam gibi kokuyor..." dedi.

"Her şey çok üst üste geldi," dedim. Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Seni anlıyorum..."

"On yıl önce bugünler, hayatımın son günleriydi Nazlı..." dedi, çaresizce. Birkaç saniye dudağını dişlediğinde, konuşmakta zorlandığını anlamıştım. "9 Ocak 2011... Son aile kahvaltımızdı... Annem, babam, ablam, üç numara... Son kez, bir aile gibi o pazar sofrasına oturmuştuk. İki gün sonra annemle babamın öleceğini bilmiyordum. Bilsem, annem *'Reçel de yesene oğlum,'* dediğinde, saçma salak tepkiler vermez, yerdim. *'Çocuk muyum ya ben?'* diye göz devireceğime, annemin sözünü dinlerdim." Gözlerimden birkaç damla yaş süzüldü fakat Bora, benim aksime gülümsüyordu. "On yıl geçti ama o reçelin kokusu hala burnumda. Ablamın o sofradaki mutsuzluğu, Begüm'ün kıpır kıpır enerjisi, babamın asık suratı... Annemin hepimiz bir arada olduğumuz için şükreden bakışları... Biraz önce gibi Nazlı!" Bora'nın eline uzandım ve parmaklarımı elinin üzerinde dolaştırmaya başladım. "Sevim Hanım, her 9 Ocak'ta, sofraya gül reçeli koyar. Fark ettiğimi biliyor mu bilmiyorum. Ama annemin, o gün, *'Bu çocuğa reçeli sevdireceğiz Sevim!'* diye çıkıştığını biliyorum. Bugün de koydu. Sırf o gül reçelini bugün de sofraya koyabilsin diye çağırmışımdır belki onu. Artık kendime dair de hiçbir şey bilmiyorum."

Leo'nun ayak ucundan dolanarak, Bora'nın yanına ulaştım ve bacaklarının arasına yerleştim. Başımı göğsüne yaslayarak ona sımsıkı sarıldığımda, saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurdu. Kolları omuzlarımı sararken, gözlerimden yaşlar akıyordu. Yaşadığı, yaşamak zorunda kaldığı hiçbir şeyi hak etmiyordu. Onu karaya tutsak eden olaylar, bambaşka birisi olmasına sebep olmuştu ve belki de en büyük kazığı ben yemiştim ama şu an umurumda değildi. İstediğim tek şey, daha fazla üzülmemesiydi.

Bora üzülünce ben kahroluyordum.

"Annemi özledim," dedi, fısıldayarak. "Ablamı da..." Çenesini başımın üzerine yerleştirdi. "Bu kadar yükü sırtlanamıyorum, ben de insanım!"

"Geçecek," dedim. Bu dediğime ne kadar inandığımı bilmiyordum fakat inanmak istiyordum. "Bir gün, herkesi yeneceğiz."

"O gün, bizden geriye hiçbir şey kalmayacak Nazlı..." dedi, sitemle. Yutkunduğunu hissettim. "Her yeni gün biraz daha eksiliyoruz. Tükeniyoruz. Yok oluyoruz. İnsanlıktan çıkıyoruz."

"Mecburuz," dedim. Sustu. Ben de sustum. Leo'nun gıcırdattığı dişlerinden gelen sese, nefes seslerimiz karıştı. Neden sonra kolları arasından doğruldum ve bakışlarımı yüzüne çevirdim. Parmak uçlarımı sakallarına değdirdiğimde, avucumun içinden öptü. Kapkara gözleri, gözlerime umarcasına bakıyordu. "Söyle," dedim yavaşça. "Bir şey isteyeceksin..."

"Sarıl bana, uyuyalım biz de..." dedi, yalvarır gibi. Dün gece ne kadar uyuduğunu bilmediğim gibi, boğazıma da bir yumrunun oturduğunu fark ettim. "Buna çok ihtiyacım var."

Gülümsedim. "Masal da anlatmamı ister misin?" diye sordum, şaka yapar gibi.

"Kokun yeter," dedi. Bir elini uzatarak, alnıma düşen saçları geriye itti. "Ama sesine de hasretim. Ne anlatırsan, masal gelir zaten bana..."

Biraz ileriye kayarak, başımı yastığa koydum. Bora da başını benimle aynı yastığa koydu ve bana döndü. Burunlarımız birbirine değiyordu. Gözlerimi kapatırken, kolunu başımın altında hissettim. Kafamı göğsüne yerleştirdiğimde, Bora sırt üstü uzanmıştı. İki kolu bedenimi sıkıca kavradı. Deniz kenarından esen tuzlu meltemin karıştığı bergamot kokusu ciğerlerime dolarken dudaklarım iki yana kıvrılmıştı.

"Babam çok güzel masallar anlatırdı," dedim. Bora'nın parmakları omzumun üzerinde dolaşıyordu. "Eğer hayatım bir roman olsaydı, yaşadığım hayata, *babamın anlattığı masallardaki kahramana ulaşma serüvenim* derdim... Amcam ise kahramanlara inanmadığını söylerdi, babamın aksine. Ailenin önemli olduğunu söylerdi. Babam, amcamdan daha romantikti."

"Yengen seni çok özledi," dedi. Kaskatı kesildiğimi hissettim. Bora'nın dudakları saçlarıma karıştı. "Yengen, en azından sesini duymayı hak ediyor Nazlı."

"Ben Nazlı değilim..." diye fısıldadım.

Adeta büyüleyici bir tonlamayla, "Sen benim nazlı sevgilimsin," dedi. Kalbinin üzerindeki elimi avcuna aldı. "Sen geride bıraktığın herkes için çok özelsin, çok değerlisin..."

"Bora, sus..." dedim, yalvarır gibi. Bunları duymak, dinlemek istemiyordum. "Uyuyalım."

"İzin ver bana, yengenle konuşmanı sağlayayım..." dedi. Onun ses tonu da benimkisinden farklı değildi. O da bana yalvarıyordu. "Halan değil bak, yengen..." dedi. Gözlerimden yine birkaç damla yaş süzülmüştü. "Annenle baban öldükten sonra, seni büyüten kadın..." Dudakları saçlarıma değdi. "Yarın yengene bir şey olursa, çok pişman olursun... Annenin gelinliğini sana giydirdiğinde, o düğün yemeğinin ne koşullarda olduğunu bilemezdi. Yapma bunu ne kendine ne ona..." Başımı göğsünden kaldırdığımda, yanından kalkacağımı düşünmüş olacak ki, tereddütle kolumu tutmuştu. Gözlerimi, kapkara gözlerine diktim. "Beni bulduğunu biliyorlar mı?" diye sordum, merakla.

Başını iki yana sallarken, gözlerine keder çökmüştü. "Kimse bilmiyor," dedi. Derin bir nefes alırken zorlandığını hissettim. "Gürkan da bilmiyor muhtemelen... Saklıyorlar ondan. Öğrenirse, söyleyecektir ailesine. Duyulur mutlaka."

"Neden söylemedin kimseye?" diye sordum.

Kirpiklerinin titrediğini fark ettim. "Halanla yengen benden nefret ediyor," dedi. Yüzüne mahcup bir ifade yayılmıştı fakat bunu yok etmek ister gibi gülümsedi. "Haklı olarak... Özcan, Canan, Eren'in ailesi... Hepsi benden nefret ediyor."

"Biliyorlar haliyle artık, kim olduğunu?" dedim, sorar gibi.

Bora, beni onaylarcasına başını salladı. "Biliyorlar, evet... Ne bildiklerini bilmiyorum. Eren'le görüşmeye devam ediyorlar. Haberlerini ondan alıyorum. En azından kendi ailesi hariç, diğerleriyle görüşüyor o..."

"Nurcan Teyze? Osman Amca? Esin?" dedim.

"Onların yüzüne bakacak bir yüzüm yok," dedi, güçlükle. Birkaç saniye, ifadesizce yüzüne baktım. "Onları en son Begüm'ün nişanında gördüm ben. Bir daha karşılarına hiç çıkmadım. Çıkmam da..."

"Osman Amca, babalarımız arasındaki bağlantıyı biliyor olabilir?" dedim, sorar gibi.

"İsterse evrenin en önemli sırrını bilsin Nazlı, evlatlarını kaybettiler..." dedi.

Derin bir nefesi içime çektim ve "Senin yüzünden değil," dedim.

"Ölmesini istiyordum Nazlı," dedi, pişmanlık dolu bir sesle. "Sırf seni sevdiği için ölmesini istiyordum."

"Ve ölünce, aslında bunu istemediğini anladın?" dedim, buruk bir tebessümle.

Bora, başını iki yana salladı. "Ailesinin yüzüne bakacak yüzüm yok. Kanıma dokunuyor. Acıtıyor. Utandırıyor. O gün keşke, Anıl yerine ben-"

"Kes sesini Bora!" dedim, sertçe. Leo, yüksek çıkan sesimle beraber, başını oynatmış ve bize doğru dönmüştü. "Saçmalama!" Sıkıntılı bir nefes verdim. "Anıl öldü. Keşke ölmeseydi ama öldü. Ve sen de iyi ki yaşıyorsun!"

"Anıl'ın ölümüyle beraber, senin de bir parçan öldü... Benim yakama yapışmanı, Anıl'ı yaşatmam için bana yalvarmanı aşamıyorum..." dedi, acı çeker gibi.

Kaşlarımı kaldırarak, "Sen ölseydin, daha iyi mi olacaktı?" diye sordum. Başımı iki yana salladım. "Sen Anıl'ı yaşatmak için elinden geleni yaptın! Ben de yaptım! Yaşamadı işte... Yaşatmayan Allah da yaşatmıyor! Bu kadar! Bunun acısını tarif edemem, onu ne kadar özlediğimi tarif edemem..." Bora, gözlerimde biriken yaşları baş parmağıyla silerken, şakağımdan öpmüştü. "Ama senin yerine onun yaşamasını dileyecek değilim!" dedim. Dudaklarım titriyordu. "Şimdi bir hakkım olsa, ben onun için mezara yine girerim! Ama sen değil! Sana n'oluyor?!"

Dudakları, uzun saniyeler boyunca dudaklarıma değdi. "Özür dilerim sevgilim," dedi. Burnumu çektim. "Onu koruyamadığım için çok özür dilerim..."

"Sen kahraman değilsin," diye fısıldadım. Yeniden göğsüne başımı koyarken, "Sen de bir insansın, benim gibi, herkes gibi..." Gözlerimden durmaksızın akan yaşlar, Bora'nın tişörtüne karışıyordu. "Hepsi geçecek... Her şey geçecek... Bir gün bu acılar dinecek!" Acı diner miydi bilmiyordum ama gözyaşlarım dinmiyordu. "Mehmet Şahindağ ölecek!"

"Ölecek!" dedi, yemin eder gibi. "Onun ölümü hangi acıyı dindirir bilmiyorum ama hak ettiğini bulacak..." Birbirimize sımsıkı sarıldığımızda, gözlerimi kapatmıştım. Leo dişlerini gıcırdatırken, Bora'nın kalp atışlarının sesini dinliyordum. Bu iki sesin, ruhumu okşadığını hissettim. Yalnız mıydım yoksa artık yalnız değil miydim bilmiyordum. Fakat içinde bulunduğum an'a, garip denecek bir biçimde, muhtaçtım. Bunun hiç bitmemesini diledim. Eğer bu da bir rüyaysa, bu sefer hiç uyanmamayı... Bora'yı ne affedebilirdim ne de ona güvenebilirdim. Fakat ona sarılmak, bana her zaman, iyi gelecekti.

♠

Başımı Bora'nın göğsüne yaslamış, *Spider-Man: Far From Home* izliyordum. Beni, bunu izlemek zorunda bırakan Leo ise, yerde, televizyonun önünde bağdaş kurmuştu. Gökhan, bir diğer kanepede, arkasına yaslanmış otururken, filmi izlemiyor ve elindeki telefonla ilgileniyordu. Muhtemelen Annie, benim gibi Gökhan'a da mesajlar atmıştı ve her neredeyse kafayı yediğine emindim. Oğlunu ona getirmemizi istiyordu. Sergio'ya diklenirken, Annie'yi hesaba hiç katmamıştım.

"Nina, bak şimdi!" dedi Leo, heyecanla. Yerinden kalktı ve koşarak yanımıza geldi. Televizyona sırtını dönmüştü. "Şimdi ne olacak biliyor musunuz?!"

"İzin versen de izlesem?" dedim, şaşkınlıkla. "Filmi izlemeyeceksek sen anlat... Ama izleyeceksek, spoiler verme de zevk alalım!"

"Ya ama ben izledim, izlerken zevk almıyorum!" dedi Leo, mutsuz bir şekilde. "Ben anlatmaktan zevk alıyorum. Ama film açık değilken detaylarını unutuyorum, ne yapayım?"

"*Örümcek Adam*'ın nesini seviyorsun?" diye sordu Bora, Leo'ya. Tarantula'dan bahsettiğini anladığım için, dirseğimle, hafifçe karnına vurdum. Leo'nun kafasını karıştırmaması gerekiyordu. "Gereksiz bir karakter bence. Daha iyi süper kahramanlar var! Gerçek süper kahramanlar!"

"*Batman* mi mesela?" dedim, alayla.

"O evrenden değil ama *Batman*," dedi Leo.

"Ben *Batman* demedim, onu Nazlı dedi," dedi Bora, ellerini iki yana kaldırarak.

"Nina!" dedi Leo, uyarı dolu bir tonlamayla. "Nazlı değil!"

"*Iron Man* en iyisi!" dedi Gökhan, bakışlarını telefondan kaldırmadan.

"En iyisini seçiyorsak, *Thor*'un hakkını yedirmem!" dedim. Leo nefesini sesli verdi. "Ne?" dedim, sorarcasına. "Ben *Thor*'u seviyorum!"

"Ama o sarışın!" dedi Leo, hoşnutsuz bir ifadeyle. "Dennis gibi! Onu sevemezsin! Sarışın sevemezsin Nina!"

Gülerek, "Ama *Chris Hemsworth* bunu duysa ağlar!" dedim.

"O kim bilmiyorum ama şimdi ben ağlayacağım!" dedi Leo, ayağa kalkarak. Topuğunu yere vurdu. "Sarışın ve mavi gözlü olan kimseyi sevemezsin!"

"Tabiatıma ters," diye fısıldadığımda, Bora'nın öksürdüğünü işitmiştim. İki tarafım da düşman işgaline tutulmuştu ve özgür irademe elimden alınıyordu.

"Sana hak veriyorum Leo," dedi, Bora. Sesindeki imayı duymazdan geldim. "Kesinlikle çok haklısın."

"Yazık... Travmalı iki insan birbirini çekiyor!" dedi Gökhan, gülerek. Bakışlarını telefonundan kaldırmış, Bora ile Leo'ya bakıyordu. "Leo!" dedi, neşeyle. "Sana mavi lens mi alsak? Saçlarını da sarıya boyatırız?"

"Benimle dalga geçme, seni anneme söylerim!" dedi Leo, öfkeyle. Kollarını bağladı ve pencereye doğru ilerlemeye

başladı.

"Hey! Minik aslan!" dedim, hızlıca Bora'nın göğsünden doğrulurken. Leo'nun bakışları bana çevrildi. "Ön pencereye yaklaşmıyorduk, unuttun mu?"

Leo'nun yüzüne mahcubiyet dolu bir ifade yayıldı. "Unuttum, pardon..." dedi. Kollarımı gel der gibi açtım. Leo bana yaklaştı fakat tavrı küskündü. "Sarılırım ama sarışın sevmek yok..." dedi.

"Tamam," dedim gülerek. Küçücük kollarını boynuma doladığında, ben de yeniden Bora'nın göğsüne yaslanmıştım. Leo'nun boynundan öptüğümde kıkırdadı. "Seni annene götüreyim mi artık?" diye sordum. Aydın'ın anahtarla eve girdiğini duymuştum.

"Ben bu gece Gökhan'la uyuyacağım, hiçbir yere gitmem!" dedi Leo. Bakışları Gökhan'a çevrilmişti. "Beraber uyuyacağız değil mi?"

Aydın, salona girdiğinde, "Kara, önemli..." dedi.

"Evet, beraber uyuyacağız, anlaştık ya!" dedi Gökhan, gülümseyerek. Ayağa kalktı. "Gel hadi mısır patlatalım seninle, odada izleyelim filmi beraber."

Leo güldü. "Sen devamlı sevgilinle mesajlaşıyorsun... Film izlemiyorsun!" Leo, kafasını Bora'yla bana çevirdiğinde, gözleri gözlerimi hedef almıştı. "Gökhan'ın sevgilisi çok güzel. Sana fotoğrafını gösterelim mi? Ama senden güzel değil!"

"Hadi Leo, gel..." dedi Gökhan, hızla. Sanırım konunun Hande'ye gelmesinden hoşlanmayacağımı düşünmüş ve kasılmıştı. "Mutfağa gidelim, koş!"

"Dur ama!" dedi Leo, mızmızlanarak. "Nina'ya, sevgilinin fotoğrafını gösterelim!"

"Gördüm ben daha önce minik aslan," dedim, gülümseyerek. Leo'nun gözleri parladığında, onu onaylamamı istediğini anlamıştım. "Evet, gerçekten çok güzel sevgilisi..." Bunu sırf Leo'yu onayladığım için söylemiyordum, bu doğruydu da. Fakat esas marifet kalp

güzelliğiydi ve bunu Leo'ya açıklayamazdım. "Hadi mısır patlatın siz..."

Leo kafasını *tamam* der gibi sallayıp, Gökhan'a doğru yürümeye başlarken, ben de Bora'nın yanına geçtim. Fakat her ne olduysa Leo birden durdu, yeniden yanımıza geldi ve bakışlarını Bora'ya sabitledi. "Yastığımın altına sen para bıraktın, değil mi?" Bora, Leo'ya yalnızca gülümsemekle yetinmiş ve elini hızlıca onun saçları arasında dolaştırmıştı. "Teşekkür ederim. İlk defa kağıt paralarım oldu. Normalde biz kumbaram boşaldığında kağıt para yaptırıyorduk." Leo bir dizini koltuğun üzerine koyarak yükseldi ve Bora'nın yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. "Anneme söyleme ama çok para verdin diye kızabilir." Leo, yeniden kapıya doğru ilerledi fakat bu sefer de Aydın'ın önünde durup, bakışlarını ona çevirmişti. "Sen de bizimle film izlesene," dedi.

"Benim işim var," dedi Aydın, düz bir ifadeyle. Gülümsedi. "Sen bana sonra anlatırsın filmi."

"Tamam ama filmi açmam gerek. Yoksa unutabiliyorum..." dedi Leo, içten bir tavırla. "Bu akşam anlatacağım. Sen de bizimle uyu. Gökhan, sen, ben ve Nina uyuyalım..." Birden aklına gelmiş gibi, "Bora da uyusun bizimle..." dedi. Neden herkesi birlikte uyutmaya çalıştığını hiçbir zaman anlamayacaktım.

"Yatağa sığmayız," dedim üzüntüyle. Leo'nun bakışları bana çevrildi. "Sen Aydın'la Gökhan'ın ortasında yatabilirsin ama... Ben bu fikri sevdim."

"Tamam," dedi Leo, dünyanın en sevimli ifadesiyle. Sol yanağındaki çukuru bana göstermek istercesine gülümsedi ve arkasını dönüp Gökhan'la yürüdü.

Aydın, Leo ile Gökhan'ın salondan çıkmasıyla beraber, bakışlarını Bora'ya dikmişti. "Kara," dedi hızla. "Alp'i bulduk."

Bakışlarım Bora'ya çevrildiğinde, gözlerinin kısıldığını ve ifadesinin oldukça rahat olduğunu görmüştüm. "Alp'i mi arıyorduk?" diye sordu, meraksız bir ifadeyle.

"Aramıyor muyduk?" diye sordu Aydın, şaşkınlıkla. Alp, OCTO ile beraberdi; onu nasıl bulmuş olabilirlerdi ki? "Vallahi ben arıyordum Kara, sen neden aramıyordun onu anlamadım."

Bora derin bir nefes alırken, ben Alp'i nasıl kaçıracağımı düşünmeye başlamıştım. "Arasam, bulurdum Aydın," dedi Bora, dümdüz bir ifadeyle. "Gönderin gitsin."

"Anlamadım?!" dedi Aydın, hafif sinirli çıkan bir sesle. "Kara n'apıyorsun?!"

Bora, Aydın'ın tepkisini umursamadan ayağa kalktı. "Kıyamıyorum..." dedi, ciddi bir ifadeyle. "Yine..." diye eklediğinde, Aydın'ın bakışları bana çevrilmişti. Bora, hızlı adımlarla salondan çıkarken, Aydın bunun arkasında benim olduğumu anlamıştı. Dahası bu Bora'yla yaptığımız bir anlaşmaydı; ben onunla uyuyacaktım o da Alp'e zarar vermeyecekti fakat bunun hala geçerliliğini sürdüreceğini düşünmemiştim. *Ortada sürdürülen bir geçerlilik yok Naz, seni kırmıyor! Pardon, kıyamıyor!*

"Yanlış yapıyorsun yenge," dedi Aydın, durgun bir şekilde. Ellerini cebine sokarken, devam edip etmemeyi kafasında tartar gibiydi. "Büyük bir zarar gelecek başımıza..."

Gülümsedim ve ben de ayağa kalkıp Aydın'a doğru birkaç adım attım. "Ne gibi mesela?" dedim, yapay bir merakla. "Nasıl bir zarar gelirse gelsin, senden gelen zarar gibi olmaz!"

Aydın, şaşkınlıkla, "Nasıl yani?" diye sordu. Kaşları çatılmıştı. "Ne kastettiğini anlayamadım."

"Aynaya bak Aydın," dedim, sertçe. "Gerçek zararın ne olduğunu aynada gör!"

İleriye doğru bir adım atacağım sırada, Aydın koluma yapıştı. "Neyden bahsettiğini açıkça söyle yenge! Ortaya bir şey atıp gidemezsin!" dedi. İfadesi sert değil, merak doluydu. "Benimle bir derdin var, bunu anlıyorum. Bakışların mesafeli, tavrın mesafeli... Bana karşı eskisi gibi değilsin. Bir derdin var ama derdini anlayamıyorum."

Ciddi bir ifadeyle, "Derdimi anladığın gün, derdin en büyüğü senin başında olacak," dedim. Bakışlarım, Aydın'ın kolumdaki eline kaydı. "Bırak kolumu!" dedim, dişlerimin arasından.

"Yenge sorun ne?" dedi Aydın. Kolumu ise bırakmamıştı. Gözlerimi sertçe acı kahve gözlerine çevirdim. "Sorunu söyle bana." Kolumu elinden silkeledim ve sertçe Aydın'a arkamı döndüm. İçinin içini yiyecek olması, ona verebileceğim en güzel dersti.

Ben koridorda ilerlerken, Bora merdivenlerden inmişti. "Sevim Hanım nerede?" diye sordu.

"Selim'le beraber dışarıya çıktılar," dedim. Bora'nın kaşları çatıldı. "Uzun zamandır görüşmüyorlar malum. Hasret giderecekler," dedim. Bora, bundan hoşlanmadığını göstermekten asla rahatsız olmadan, sinirli bir nefes verdi. "Anne oğul, malum..." dedim, *bunda ne var* der gibi.

"Kocaman ev nelerine yetmiyor?!" dedi Bora, kızgınlıkla. Neye kızdığını anlamıyordum. "Olmadı bahçede hasret giderselermiş! Kimden izin aldılar?!"

"Benden?" dedim, dik bir ifadeyle. "Hatta fikir bizzat benimdi!"

Bora'nın kapkara gözleri kısıldı ve ne diyeceğini bilemezcesine, birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Sesli bir nefes koyverdi ve "Ütü nerede?" diye sordu.

"Ne yapacaksın ütüyü?" diye sordum, merakla.

"Saçlarımı düzleştireceğim Nazlı," dedi, ciddiyetle. Buna neden kahkaha attığımı bilmiyordum. "Dışarı çıkmam lazım. İşim var. Ama bil bakalım ne yok?! Ütülü gömlek!"

Kollarımı bağlarken, yüzümde hala aptal bir gülümseme vardı. "Kazak giy?" dedim, bir öneride bulunur gibi.

Alaylı bir ifadeyle, "Teşekkür ederim styling fikrin için... Boğazlı mı olsun, bisiklet yaka mı?" diye sordu.

"Boğazlı bence. Balıklı yaka..." dedim.

"Balıkçı," dedi Bora, beni düzelterek.

Kaşlarımı çattım. "Gömlek giymek istediğine göre, ciddi bir görüşme yapacaksın belli ki... Benim neden haberim yok?"

"Ütü nerede Nazlı?" dedi, sorumu umursamadan. "Vaktim yok. Hadi."

Birkaç saniye yüzüne baktım fakat Bora'nın sorumu yanıtsız bırakacağını anlamıştım. Küçük adımlarla koridorda ilerlediğimde, Bora da beni takip ediyordu. Aşağıya inen merdivenlere yöneldim ve bodrum katın ışığını yaktım. Bora, merdivenlerin başında durmuş ve beni bekliyordu. Ütüyü alarak yeniden merdivenleri çıktığımda, Bora elini bana uzatmıştı. Ütüyü ona verdim. Teşekkür eder gibi göz kırptı ve hızlıca koridorda ilerleyip yukarıya çıkan merdivenlere yöneldi. Ben de peşinden gittim. Kendi odasına girdiğinde, yatağın üzerine fırlatılmış, buruşuk siyah gömleği görmüştüm. Kısa bir süre, elindeki ütüye baktı ve yeniden bana döndü.

"Ütü masası yok mu?" diye sordu. Sıkıntılı bir nefes verdim ve ütüyü Bora'nın elinden aldım. Yatak neyine yetmiyordu? Yorganı kaldırıp, gömleği dikkatle çarşafın üzerine yerleştirdim. Ütüyü prize taktım ve ısınmasını beklemeye başladım. "Bunun işe yarayacağına emin misin?" diye sordu. Ters bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Baştan savma iş yapmayalım hiç... Ben ütü masasını alayım, kendim ütülerim," dedi, *bırak* der gibi.

"Zaten cimrisin!" dedim, sitemle. "İstanbul'dan Langley'e bavul taşıdın. Boston'a da bavulla gitmişsin. Buruşur tabii gömleklerin! İnsan gittiği her yerden kıyafet almaz mı?!" dedim. Bora'nın gömleğini ütülemeye başlamıştım. "Kaç kez giyiyorsun sen bir gömleği? Üstünde paralanıncaya kadar falan mı?!"

"Sen düğmelerini koparıncaya kadar," dedi imayla. Sustum. Bundan sonra düğmelerini koparmamaya özen göstersem iyi olacaktı. Derin bir nefes alırken, gömleği ütülemeye devam ediyordum. Bora, bir dakika on dört saniye sonra, "Şimdi sen, benden de ütü parası istersin..." dedi, tatlı bir sesle.

Güldüm. "Düğmeleri koptuğu için giyemediğin gömleklerine sayarım," dedim. Bakışlarım ona çevrildiğinde,

gözlerinde yanan ateşi görmüştüm.

"Ve tişörtlerime..." dediğinde, ütünün sıcaklığının bana fazla geldiğini hissettim. "Gerçi ben de senin sutyenini saklamıştım," dedi.

"Neredeydi o?" diye sordum. Bakışlarımı yalnızca ütülediğim gömleğin yakasında tutmaya çalışıyordum. "Bulamamıştım sahiden onu."

"Bir gün, ihtiyacın olursa, veririm..." dedi. Derin bir nefes aldığımda, gömlekle işimin bir an evvel bitmesi gerektiğine karar vermiştim. "Ama benimle İstanbul'a kadar gelmen gerekebilir," dedi. Sesi, aklımı başımdan almaya yelteniyordu ve benim deli aklım, buna dünden razıydı. "Gelsene," dedi. Ütüyü fişten çektiğimde, Bora gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Bakışlarını gözlerime mühürledi. "Ya da çıkart istersen, yine saklayabilirim..."

"Acelen varmış, al gömleğini git..." dedim. Gömleğini çıkardığında, bakışlarım göğsündeki dövmeye takılmış fakat yeniden gözlerini bulmuştu. "Giyinip."

"Biraz daha vaktim var," dedi, arzulu bir sesle. Kapkara gözleri, tutkuyla gözlerimde bir cevap arıyordu fakat ben vermem gereken cevabı bilmiyordum. "Senin var mı vaktin?" diye sordu, üsteleyerek. Birkaç adım atarak bana yaklaştığında, kokusunu duydum. Baş parmağı ve işaret parmağıyla çenemi nazikçe kavradı. "Nazlı," dedi. Adımı söylemekten haz duyduğunu hissetmiştim. Dudakları, kulağıma yaklaştı. "Nazlı sevgilim," diye fısıldadı, *seni istiyorum* der gibi.

Dudakları, adının yazdığı yere değerken gözlerimi kapattım. Benim için vakit hep Bora'ydı. Dilinin karşı konulamaz darbeleriyle şah damarım mest olurken, tırnaklarımı omuzlarına geçirmiştim. Dudakları dudaklarımı buldu. Yavaş fakat arzulu dokunuşlarla, dudaklarımız birbirlerine doymaya çalışıyorlardı. Dili, dilimle bütünleştiğinde, ellerim kollarına kenetlenmişti.

"Kara!" diye seslendi Aydın. Bora, bu sese rağmen dudaklarını dudaklarımdan çekmedi. Kapı tıklatıldı ama

umursamadı. Öyle özlem doluydu ki öpücükleri, benden ayrılamayacağını, beni bırakamayacağını, bensiz yaşayamayacağını hissettim. "Kara?" dedi Aydın, yeniden.

Dudaklarımı biraz uzaklaştırarak, "Odaya girecek," diye fısıldadım. Bora sıkıntılı bir nefes verdi ve gözlerini gözlerime sabitledi. Dikte eder gibi, "Akşama kaldığımız yerden devam edeceğimizi söyle bana," dedi.

"Kara geç kalacağız. Daha Gökhan'la konuşacaksın. Her şey yolunda mı?!" dedi Aydın.

Bora, başını arkaya attı ve "Değil amına koyayım! Bi' rahat verin!" diye bağırdı. Güldüm. Bakışları yeniden gözlerimi bulmuştu. Almak istediği bir cevap vardı. Gözlerimi *tamam* der gibi, usulca kırpıştırdım. "Söz mü?" diye sordu. Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına arzulu bir öpücük kondurdum; bu verebileceğim nice sözden daha etkiliydi. "Artık gidebilirim," dedi.

"Nereye?" diye sordum, merakla. Gözleri, birkaç saniye boyunca, cevap vermeden gözlerimde kaldı. "Şu düşmanı mı araştıracaksın?"

"O da var," dedi. Avuç içi yanağımı kapladı. "Ama başka işlerim de var."

"Ne?" diye sordum, merakla.

"Yarın gece, çok önemli bir gece..." dedi. Gözlerim kısıldı. Kolundaki saate baktığında, sıkıntılı bir nefes verdi. "Bir kahve içelim bahçede," dedi.

"Sen hazırlan... Ben yaparım kahveleri," dedim.

"Gökhan'la Aydın'a da yapar mısın?" dedi. Başımı onu onaylarcasına salladım. Hızlı adımlarla odadan çıktım ve merdivenlere ilerledim. Mutfağa girdim. Kahve makinasını çalıştırdıktan biraz sonra, Bora da aşağıya inmişti. Adımlarının sokak kapısına doğru ilerlediğini duydum. "Aydın, Noir'ı da alıp gelsene..." dedi. Kapıyı kapatmadan, mutfağa doğru yaklaştı. Ben kahveleri fincanlara doldururken, "Gökhan!" diye seslendi. Gökhan'ın odasının kapısı açıldı. "Bahçeye gelsenize," dedi Bora.

Kahvelerle beraber bahçeye ilerlediğimde Bora, Leo'yu Noir'la tanıştırıyordu. Leo'nun parlayan acı kahve gözleri fıldır fıldır dönerken, yüzündeki heyecan saatlerce izlenebilir derecede güzeldi. Noir, Leo'nun üzerindeki turuncu monta patilerini dayamış, bu tanışıklıktan fazlasıyla memnun görünüyordu.

"Oğlum," dedi Bora, içten bir ifadeyle. "Leo'ya iyi davran, olur mu?"

"Çok güzel! Keşke benim de köpeğim olsaydı!" dedi Leo, bakışlarını bana çevirirken.

Bora'nın bakışları beni buldu. "Yalnız bırakma Leo'yla. Ne olur ne olmaz..." dedi, uyarıcı bir ifadeyle.

"Gökhan evde olacak zaten," dedi Aydın. Ellerini ceplerine sokmuş, gülümseyerek Leo ve Noir'a bakarken hissettikleri tam olarak neydi bilmesem de ileride yaşayacaklarının acısını şimdiden seziyordum.

Gökhan, merakla, "Siz nereye?" diye sordu.

Bora eğilerek Leo'yla aynı hizaya geldi. "Leo," dedi, sıcacık bir tavırla. "Noir'ın topunu alıp, çimlerde onunla oynamak ister misin?"

"Evet!" dedi Leo, gülümseyerek. "Dennis'in köpeği var! Onunla oynamıştım!"

"Bu Dennis'in de her şeyi var!" dedi Gökhan, sitemle.

Leo'nun yüzü düştü. "Noir'ı okula götürebilir miyim?" diye sordu Bora'ya.

"Anlaşırsanız, bakarız..." dedi Bora, gülümseyerek.

"Gel bakalım!" diye bağırdı Leo, Noir'a. Leo'nun koşmaya başlamasıyla beraber, Noir da koşmuştu. Leo, Noir'ın topunu fırlattı.

"Oturun bakalım," dedi Bora, ciddiyetle. Merakla sandalyeye oturup, kahvemden kocaman bir yudum aldım. Her ne kadar üzerimde montum olsa da üşüyordum. Soğuğu uzun zamandır hissetmediğim için, şimdi üşümeyi yadırgıyordum fakat şimdi bunu düşünemezdim. Kendime bir sigara yaktığımda, Bora da kendisine bir sigara yakmıştı. Leo'yu Noir'la tanıştırma amacı, şu an için ayak altında

dolaşmasını engellemek olabilirdi fakat bunun benim fesat düşüncem olması da muhtemeldi. "Bildiğiniz üzere, Mehmet Şahindağ'ın iş yaptığı adamları kendime çekmeye çalışıyorum bir süredir. Yani bu Nazlı'nın planıydı ve buna uğraşıyoruz."

"Bir gelişme mi var?" diye sordu Gökhan, heyecanla.

"Vallahi sanırım sonuç var," dedi Bora. Sigarasından bir duman çekti. "İhtimal vermiyordum fakat büyük bir av yakaladım... Peligro'nun ev sahipliği yaptığı yarınki müzayede!"

"Hassiktir! Harbi mi?!" dedi Gökhan, hızla. Aydın'ın rahatça arkasına yaslanmasından anladığım kadarıyla, bundan haberdardı. "Nasıl bağladın oğlum Peligro'yu!"

"Henüz bir şey bağladığım yok," dedi Bora, düz bir ifadeyle. Kahvesinden içerken, en doğru kelimelerle kendini anlatmaya çalıştığını fark etmiştim. "Herifler şampiyon. Ve ben ancak onlarla masaya oturma daveti aldım, o kadar."

"Lan seni masaya oturtmaları bir lütuf!" dedi Gökhan, Bora'yı takdir eder gibi. "Kendi içinde kapalı bir grup bunlar. Herkese davetiye göndermezler. Ve bunlar, Şahindağ'ın doğrudan iş yaptığı en önemli adamlar. Senden nefret ediyor olmaları gerekiyor."

"Küçümsedikleri doğru," dedi Bora, ciddiyetle. "Fakat ne yapıp ne edip onlara kendimi ispatlamam gerek. Benimle çalışmaları için elimden ne geliyorsa yapmam gerek. Kimyasal silah işine girdiğim duyuldu zaten. Malı kimden temin ettiğim şu an muamma onların gözünde. Sergio Morris'in yapacağı sevkiyat tarihi, ortalama bir şekilde, Pazartesi Bay Ortiz'le yapacağımız toplantıda kesinleşecek diye biliyorum. İşte ben de yarın gece Peligro ve takımıyla oynayacağım. Öncesinde müzayededede cömert bir alıcı olacağım, herkes gibi, şov amaçlı. Akabinde oyun olacak. Her şey o masada konuşuluyor, biliyorsun."

Gelişigüzel bir tavırla, "Seni neden aralarına alıyorlar?" diye sordum.

Bora'nın bakışları bana çevrilirken, sigarasını söndürdü. "Muhtemelen Şahindağ'ın düşmanını tanımak istiyorlardır," dedi.

"Pekala bunu oyun masasında değil, müzayedede de yapabilirlerdi?" dedim, merakla. Başımı iki yana salladım. "Sence de kapalı bir grubun içine seni sokmaları çok mantıksız değil mi?"

"Değil çünkü Kara ile ancak kumar masasında tanışırsın," dedi Bora, hiç düşünmeden. Aslında haklıydı. "Kimyasal silah işinde yeni olabilirim, uyuşturucu işini ise elime yüzüme bulaştırmış olabilirim ama..." Bu ne demekti? "Kumar dendiğinde, dünyada hatırı sayılır bir adım var."

"Herkes Kara ile bir kez olsun oynamak ister," dedi Aydın, araya girerek. Öylesine bir şeyden bahsediyor gibi bir tavrı vardı. "Haz meselesi. Kumar bu adamların tek eğlencesi. Kumar masasında milyar, hatta milyon dolarlık kirli işler çevrilir fakat kumardan zevk almaya da bakılır. Ve hemen herkes şunu düşünür: *Lan acaba ben Kara'yı yenebilir miyim?* Çünkü kumar masasında Kara'yı alt edenin sağlam bir forsu olur."

"Böyle bir forsa kendiliğinden sahip olanı görmedim..." dedi Gökhan, alayla. "Kara partiden kendi vazgeçmezse eğer..." Güldü. "Tabii kendim hariç."

Gökhan'ın dediğini umursamadan, bakışlarımı Bora'ya diktim. "Neden bu bir tuzak olmasın?" diye sordum.

"Olabilir elbette," dedi Bora, beni doğrulayarak. "Fakat bu ihtimal yüzünden, o masaya oturmaktan vazgeçecek adam, ben değilim."

"Tuzaksa ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Gökhan, Aydın ve Özge, benimle içeride olacak..." dedi Bora. Kaşlarım havalandı. "Sen gelemezsin Nazlı, çünkü dediğin gibi, tuzak olma ihtimali var."

Derin bir nefes aldım. "Unuttuysan diye söylüyorum, ben CIA ajanıyım."

"Elbette unutmadım," dedi Bora, gülümseyerek. Fakat bu gülümsemesi samimi değildi. "Bay Ortiz'le Boston'da

konuştuk. Sen ve ajan arkadaşların... Hemen kapının önündeki kamufle bir minibüsün içinde olacaksınız."

Başımı teessüfle iki yana sallamam, Bora'yı güldürmüştü. "Her şeyi düşünmüşsün," dedim, sitemle. Bora *aynen öyle* der gibi kafasını sallarken, Annie'nin bahsettiği ve Bora'nın planladığı şeyin bu olup olmadığını merak etmiştim. Fakat Peligro'nun Gülsüm Hanım'la bir bağlantısı olamayacağı için bu çok saçmaydı. "Diyelim tuzak değil... Adamları seninle çalışmaya nasıl ikna edeceksin?" dedim, merakla.

Bora, rahat bir ifadeyle, "Sen nasıl ikna ederdin?" diye sordu.

"Üzerine düşünmek lazım," dedim.

"Vaktimiz az," dedi Bora, sıkıntıyla. Alt dudağını dişledi. "Masaya oturmama davet çıkacağını dahi düşünmüyordum. Çok ani gelişti. Dost biriktirmenin faydaları... Yarın geceye kadar, düşüneceğiz bir şeyler..."

"İkna edemesen de mühim değil bence," dedi Gökhan, düşünür gibi. "Birebir tanışman, kendini göstermen yeter."

"Bence de, çünkü bu kadar kısa sürede bu daveti almamız bile Şahindağ'a bir tehdit," dedi Aydın, kendinden emin bir tavırla.

"Tabii davet aslında Şahindağ'dan gelmediyse," dedi Bora. Bakışlarını yüzüme dikti. "Nazlı'nın dediği gibi bu bir tuzak değilse bile, Şahindağ'ın gövde gösterisi de olabilir."

"Fakat oraya gelemez çünkü, kırmızı bültenle aranan bir suçlu artık..." dedi Gökhan, alayla. Güldü. "Sıkıyorsa gelsin."

"Şu an nereye gidiyorsunuz peki?" diye sordum, merakla.

"Nina! Sen de gel!" diye bağırdı Leo. Bakışlarımın ona çevrilmesiyle, Bora ayağa kalkmıştı. Yanıma yaklaştı ve yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu.

"Geç mi geleceksin?" diye sordum.

"Çok geç kalmam," dedi.

Kahvemden hızlı birkaç yudum aldım. Ben Leo'nun yanına ilerlerken, Bora ve Aydın, Gökhan'la beraber içeriye girmişlerdi.

♠

Kapının önünde, Mehmet Şahindağ olmayan ve heybesinde Beyza Karabey gibi oldukça büyük bir kozu olan düşmanımız vardı fakat biz böyle bir şey yokmuşçasına, Noir ile oynayan Leo'yu izliyorduk. Bazen, buralardan giderken yanıma Gökhan'ı da almak istiyordum çünkü onun da yükleri oldukça fazlaydı. Gökhan'ın Leo'yu izlerken sakinleştiğini gözlerinde görüyordum ve bu hissi çok iyi biliyordum. Bora ve Aydın gittikten biraz sonra, Leo ile beraber içeri girip iki saat kırk iki dakika boyunca playstation oynamışlardı ve en sonunda Leo yine bahçeye çıkmak için izin koparmış, Noir'la vakit geçirmeye başlamıştı. Son yirmi dört dakika, on beş saniyedir bahçedeydik.

"Dur oğlum!" deyip kahkaha attı Leo. Noir ile sandığımdan çok daha çabuk kaynaşmasını, dünyayı güzelleştirebilecek enerjisine veriyordum. "Ama sen çok yaramazsın!"

"Nasıl da mutlu..." dedi Gökhan, içtenlikle. Bakışlarımı yeniden yüzüne çevirdim. "Evinde sanki..." Bora ile Aydın hala dönmemişlerdi ve ben de aynı Gökhan gibi, azıcık da olsa Leo'nun mutluluğundan bulaşan huzurun tadını çıkartmak derdindeydim. "Keşke her şey bitmiş olsa... Böyle kocaman bir aile olsak..." dedi Gökhan.

Bahçeye yaklaşan adım sesleri duyulduğunda, Gökhan'ın da bakışları kapıya doğru çevrilmişti. Saniyeler içinde Sevim Hanım, bahçe kapısında göründü. "Çınar Bey geldiler," dedi, gülümseyerek. Kaşlarım şaşkınlıktan çatılırken, Gökhan'ın ise bundan hoşlanmadığını fark etmiştim. "Salona aldım."

Sandalyemden kalkarken, "Leo!" diye seslendim. Leo'nun bakışları bana çevrildi. "İçeriye! Sıcak bir banyo yapman gerek, çok fazla üşüdün. Sonra da yemek yemelisin!"

"Noir da gelsin mi?" diye sordu Leo, gülümseyerek. Noir, Leo'nun yanında durmuş, gözlerimin içine bakıyordu. "Bora, Noir'ı içeriye sokmamamı söylemiş Gökhan'a... Neden? O da gelsin, lütfen..." Bora, Noir'ı yatağına dahi alır, onunla aynı tabaktan yemek yerdi çünkü Noir onun oğluydu; içeriye girmesini istememesi benimle alakalı olmalıydı. Benim, artık Noir'dan da hoşlanmadığımı düşünüyordu. "Lütfen Nina!"

"Tamam ama önce banyo yapacaksın..." dedim, gülümseyerek. Leo yerinde zıplarken, bakışlarımı Noir'a çevirdim. "İçeriye!" dedim. Noir yanıma yaklaştı ve patilerini montuma dayadı. Birkaç saniye gözlerimin içine baktı ve sonrasında Leo'nun peşinden koştu. Leo, yatak odasına girdiğinde, Sevim Hanım'dan ona yardımcı olmasını istedim. Sevim Hanım'ın İngilizce bilmediğini biliyordum ama Leo'ya temiz kıyafetler çıkartmak ve havlu vermek için lisana ihtiyacı yoktu. Salona ilerlediğimde, Gökhan ve Sergio, karşılıklı kanepelerde oturuyorlardı. Bakışlarım Sergio'yu bulduğunda, yüzüne sorarcasına bakıyordum.

"Bora çağırdı," dedi Sergio, bilgi verir gibi. "Evde değilmiş. Sen, beni neden çağırdığını biliyor musun?"

"Hayır?" dedim, merakla. Sıkıntılı bir nefes verirken, Sergio'nun yanına oturdum. "Neden çağırsın ki seni, üstelik sabah yaşananlardan sonra..."

"Hazır yalnızken konuşalım, şu adamı araştırmaya başladık ama henüz bir şey çıkmıyor..." dedi Sergio. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Kara'nın kumarhaneleri devretmesini istememesi yalnızca dikkat çekme ya da hedefi şaşırtma hareketi olabilir. Yoğunlaştık bakalım..."

"Siz kimsiniz?" diye sordu Gökhan, ciddi bir ifadeyle. Sergio'nun bakışları Gökhan'a çevrilmişti. "Neden yardım ediyorsun Beyza'ya?"

"Kuzenim olduğu için olabilir mi?" dedi Sergio, ters bir tavırla. "Daha mantıklı sorular sor istersen!"

"Sana..." dedi Gökhan, baskın bir tonlamayla. "Asla güvenmiyorum Çınar Akbulut!"

"Senin ne düşündüğün beni zerre alakadar etmiyor!" dedi Sergio. Alayla gülümsedi. "Sen benim muhatap alacağım bir adam değilsin!" Zil sesinin duyulmasıyla beraber, Gökhan Sergio'ya bir cevap verememişti. Sevim Hanım kapıya ilerlerken, salona derin bir sessizlik çöktü.

Bora, biraz sonra, Aydın'la beraber salona girdiğinde, bakışları doğrudan beni hedef almıştı. "Gelir misin bi' sevgilim?" dedi.

Dayanılamaz bir merakla ayağa kalktım. Bora hızlıca salondan çıkmış ve koridorda biraz ilerleyerek, merdivenlerin başında durmuştu. "N'oluyor?" diye sordum.

Bora'nın bir eli yanağıma yerleştiğinde, bakışları bir okyanus kadar derin fakat bilinmezdi. "Biraz sonra yaşanacakları kişisel algılama," dedi. Burnuma minicik bir öpücük kondurdu. "Seninle alakalı değil..." Kaşlarım çatılırken, dudaklarım aralandı fakat Bora, aralık dudaklarımdaki boşluğu beni öperek doldurdu. "Herhangi bir şey sorma ya da söyleme... Bana da kızma..."

Gözleri gözlerime değdiğinde, kötü bir şey yapacağını anlamıştım.

Hızlıca arkasını döndü ve salona ilerledi. Salona girer girmez, bakışları Sergio'yu hedef almıştı. "Hoş geldin kuzen," dedi, alayla. Karşısındaki kanepenin ucuna oturdum. Yüzüne yayılan ifade oldukça rahatsız ediciydi ve bu aynı benim gibi Gökhan'la Sergio'yu da afallatmıştı. "Nasılsın görüşmeyeli?"

"Hayırdır?" dedi SerFoxÇın. Sanırım SerFoxÇın olmaya ilk kez hakkı vardı.

Bora, dirseğini köşesinde oturduğu kanepenin kolçağına dayayıp, diğer kolunu kanepenin yaslanılan yerinin üstüne yerleştirdi. Arkasına yaslandı ve bacak bacak üzerine attı. Oturuşu bile çok ciddi bir mesaj veriyordu; birazdan güzel şeyler olmayacaktı. "Hayır hayır, merak etme," dedi, oturuşunun verdiği mesajın aksine. "Biraz sohbet edelim istedim..." Aydın, köşedeki konsola daha da yaslanırken, sinsi bir şekilde gülümsemişti. "Ne var ne yok, kuzen?"

"O kadar eğreti duruyor ki *kuzen* kelimesi ağzında!" dedi Sergio, yavaşça. Olayları anlamaya çalışıyordu fakat başarılı olduğu söylenemezdi. "Yakışmıyor yani!"

"Seni sevmediğimdendir be Çınar," dedi Bora, gülümseyerek.

"Ben de sana bayılmıyorum. Sadede mi gelsen?" dedi, Sergio. Bakışları birkaç saniyeliğine, sorarcasına bana çevrildi fakat ben de hiçbir şey anlamamıştım. Sergio'nun

benden medet umması, Bora'yı ekstra gülümsetmişti. "Dinliyoruz, Kara..." dedi Sergio, ciddiyetle.

"Biz seni dinliyoruz," dedi Bora. Derin bir nefes aldı. "Şimdi sen, Nazlı'ya..." diye devam ederken, ifadesiz bakışları bana değmişti. "Onu kullandığını itiraf edeceksin."

Sergio'nun kaşları havalanırken, Gökhan, "Doğru mu bu?" diye sordu, merakla.

"Değil!" dedi Sergio, sertçe.

"Doğru doğru..." dedi Bora. Sanki pantolonunda bir leke varmışçasına, elinin tersini, dizinin üzerinde hızlıca iki kez gezdirdi. "Alp, baştan mı senin adamındı daha sonra mı satın aldın bilemem... Fakat bir şekilde benim güvenlik zırhımı deldin. O evden, o odadan Nazlı'yı çıkarttın. Onu üç sene boyunca benden kaçırdın. Beni elinde tuttun, öte yandan; her yıl bir fotoğraf... Akıllıca olduğunu kabul etmeliyim Çınar... Ve bir gün, Kara ile, Nazlı sayesinde aynı ortama girdin. Peki neden?"

"Neden?" diye sordu Sergio, merak eder gibi.

"Kardeşin için..." dedi Bora.

Sergio'nun bakışlarındaki şaşkınlığın aynısı, benim de bakışlarıma yerleşmişti fakat Aydın ve Bora, kendilerinden emin bir şekilde, gülümsüyorlardı.

"Dedin ki kendince, Ahmet Karabey'in öldü gösterdiği çocuğun kim olduğunu Bora Karabey de kesin biliyordur... Mehmet Şahindağ ortak düşmanımız zaten, benim Kara ile aynı ortama girmek için bahanem çok. Karısı dursun yanıbaşımda, onu kandırayım kardeş ayağına... Kazancım katlansın. Bu yol için epey çalışmışsın kuzen, tebrik ederim..." dedi Bora. Bakışları birkaç saniye boyunca Sergio'yu tepeden tırnağa süzdü. "Fakat inan bana, bir kardeşin olduğunu bilmiyordum. Eğer Nazlı söylemese, öğrenemezdim de..." Sergio'nun bakışları refleksif bir şekilde bana çevrildi fakat ben yalnızca Bora'ya bakıyordum. "Demek senin zaafın kardeşin..."

"Kardeşimin kim olduğunu bilmediğini tahmin edebiliyorum Bora," dedi Sergio, ters bir tavırla.

"Bilmiyor-dum..." dedi Bora.

"Buldun demek aradığımız adamı," dedi Gökhan, gülümseyerek. Sevinçli bir şekilde ayağa kalkıp Aydın'ın yanına ilerledi. "Çabuk olmuş?" dedi, sorar gibi.

"Arayıp da bulamadığım kim var?" dedi Aydın, gereksiz bir özgüvenle. Cebinden siyah bir zarf çıkarttı ve Gökhan'a uzattı.

"Mehmet Şahindağ!" dedim, sertçe. Aydın'ın bakışları bana çevrilmişti. Onun yüzündeki gülümseme perdelense dahi, Gökhan gülümseyerek zarfı açtı çünkü Çınar Akbulut'un alt edilmesi hoşuna gitmişti. "Bu arada... Madem herkesi bulabiliyorsunuz Gökhan," dedim, öfkeyle. "Acaba Leo'nun babasını da mı arasanız siz? Sen Aydın'a bahset istersen biraz?"

Gökhan söylemimi umursamadan zarfın içindeki kağıdı çıkarttı. "Vay vay vay!" dedi, gülümseyerek. "Milyon dolarlık bilgi! Beleşe vermeyelim!"

Sıkıntıyla ofladım. Bakışlarım Bora'yı hedef aldı. "Her ne yapıyorsan, buna bir son ver Bora!" dedim. İfadem sert değildi fakat yumuşak da değildi.

"Önce sevgili dostun, kardeşin, arkadaşın ya da her ne haltsa, sana seni kullandığını itiraf etsin Nazlı..." dedi Bora, tavrından ödün vermeden. "Yoksa ben ona istediğini vermeyi düşünmüyorum."

Kendimden emin bir ifadeyle, "Kimsenin beni kullandığı yok!" dedim. Bora, beni yok sayıp bakışlarını yeniden Sergio'ya çevirdiğinde, "O cevabı alamayacaksın!" diye ekledim.

Sergio sıkıntılı bir nefes verse de heyecanlandığını anlamıştım. "Bora, seni anlıyorum..." dedi, sakin bir şekilde. Cümlesinin ona ulaşıp ulaşmadığını anlamak ister gibi, yavaşça konuşuyordu. "Parçaları birleştirdiğinde ortaya çıkan şeye ve buna inanmana hak da veriyorum. Fakat," Sergio'nun bakışları beni buldu. "Ben Nina'yı gerçekten çok seviyorum. O benim kardeşim."

"Benim karımı neden sevesin ki?" diye sordu Bora, alayla. Gülerken, başını iki yana sallamıştı. "Sana inanmıyorum!"

"Karını sevmiyorum, kardeşimi seviyorum!" dedi Sergio, sertçe. "Nina'nın, senin karın olmak dışında da bir kimliği var!" Derin bir nefes alırken, sakinleşmek ister gibiydi. "İnan ya da inanma... Onu bugüne kadar hep korudum ve ömrümün son gününe kadar da koruyacağım."

"Benden mi?" diye sordu Bora, geniş bir ifadeyle. Bu haline tahammül edemiyordum. "Neden bir anda karşımıza çıkan, Nazlı'yı kaçıran düşman sen olmayasın Çınar?" diye sordu, yapmacık bir merakla. Bıkkın nefesim odaya yayılırken Gökhan'a baktığımda, Bora'nın söylemine şaşırdığını fark etmiştim. Şimdi de gülseydi ya! "Sana güvenmiyorum," diye devam etti Bora.

"Üzgünüm," dedi Sergio. Gülümsedi. "Güvenmen için yapabileceğim herhangi ekstra bir şey yok."

"Aslında var," dedi Bora. Sergio'nun bakışlarına yayılan merakın aynısı benim de bakışlarımdaydı. Bora derin bir nefes alırken, elini Gökhan'a doğru uzattı. Gökhan kağıdı tekrar zarfa koydu ve zarfı Bora'ya verdi. "Bunda," dedi Bora, zarfı havaya kaldırarak. "Kardeşinin kim olduğu yazılı..." Sergio, yerinde hareketlenmiş ve dikkatle Bora'yı dinliyordu. "Bu zarf tek bir şartla senin olabilir."

"Nasıl?" dedi Sergio, şaşkınlıkla. "Nasıl buldun kardeşimi?"

Bora gülümsedi. "Babamın ruhu şad olsun..." dedi, kinayeyle. "Öldüğünde bana kalan dosyalarla zerre ilgilenmedim ama içlerinde işe yarar şeyler de varmış işte... Kardeşine ait bilgiler de buna dahil."

"Yaşıyor mu?" diye sordu Çınar Akbulut. Nefesini hızlı alıp vermeye başlamıştı. "Bana lütfen yaşadığını söyle..."

"Kendin öğren," dedi Bora, ilgisiz bir şekilde. "Akbulut soyu beni ilgilendirmiyor. Orası artık senin meselen kuzen! Gerekli bilgi bugün ulaştı bana. Bu zarfı ister misin?"

"Şartını söyle..." dedi Çınar Akbulut. Fakat Bora'nın şartı her ne olursa olsun, kabul edeceği gözbebeklerinden

okunuyordu. Bakışlarını zarfa diktiğinde, çoktan razı gelmiş bir tavırla, ödemesi istenecek bedeli beklemeye başlamıştı.

"Bu zarfı al ve Nazlı'nın hayatından siktir git!" dedi Bora.

Sergio'nun yerine benim dudaklarım açılırken, Bora'nın ifadesiz kapkara gözlerine bakakaldım. Bu, Sergio'nun tek başına ödeyeceği bir bedel değildi; beni de ilgilendiriyordu ve içimde bir yerin sızladığını hissediyordum. Bora, Sergio'nun benim kardeşim olmadığını kanıtlamak için, ona öz kardeşini vermeyi teklif ediyordu ve ben bir kez daha yabana atılan insan oluyordum. Bora benim ne hissedeceğimi düşünmüyordu. Düşünse de umursamıyordu. Hiçbir zaman derinlere batmayan ve devamlı su yüzüne çıkan bir gerçek, Bora tarafından tekrar yüzüme çarpılıyordu: Ben kimsenin kardeşi, önceliği, vazgeçilmezi değildim.

Hiçbir zaman olmamıştım.

Her ne kadar buna inanmasam da, Sergio'nun bir gün kardeşine kavuşma ihtimali vardı fakat bunun şimdi olmasına ve Bora'nın dayattığı üzere, kendi kardeşine benden tümden vazgeçerek kavuşmasına hiç hazır değildim.

109.Bölüm

Heyecanla yeni bölümü bekleyen herkesin, kalbinden öperim. Böylesi bir tutkuya sahip olmanız, durmaksızın yorumlar yapmanız, ilginiz ve sevginiz beni gururlandırıyor. Ne DM mesajlarınıza ne de yorumların tümüne cevap veremesem de hepsini elimden geldiğince okumak için çabalıyorum. Lütfen cevap alamadığınızda gönül koymayın.

İyi ki beraberiz, iyi ki yol arkadaşlarımsınız.

Var olun, sizleri çok seviyorum.

♠

Sergio'nun bakışları, Bora'nın kapkara gözlerine pelesenk olmuştu. Derin bir nefes aldığında, yüzüne samimi bir gülümseme yayıldı. Saniyeler geçerken tüm dikkatimi zarftan çıkacak isme odaklamaya çalışmıştım. Sergio, biraz sonra, yanı başımda en büyük hayaline kavuşacaktı ve bu an'ı onunla paylaşmak eşsiz olacaktı. Gözleri ağır ağır, en sonunda benim gözlerime çevrildiğinde, dudaklarım iki yana kıvrılmıştı.

"Bunu çok bekledin," dedim, sıcacık bir şekilde. "Al o zarfı..." Sergio, beni onaylarcasına başını salladı. Belki de benden destek görmek onu daha çok rahatlatmıştı. Ayağa kalktı ve onun gibi ayağa kalkan Bora'nın elindeki zarfa uzandı.

"Yalnız," dedi Bora, otoriter bir tonlamayla. O da ayağa kalkmıştı. "Senden söz istiyorum Çınar. Nazlı'yla aradaki iletişimi keseceksin!"

Sergio, bir kez daha gülümsedi. Ya da gülümseyen artık tümden Çınar Akbulut'tu. Bora'nın elindeki zarfı aldı.

Gözlerini kapatarak, zarfı kalbine bastırdığında kardeşine sarıldığını düşünmüştüm. "Affet beni," dedi, fısıldar gibi.

"Affettim," dedim hızla. Sergio gözlerini açtı. "Senin en büyük hayalin bu!" Zarfı dört parçaya ayrılacak şekilde yırtıp, elindeki parçaları yere attığında afallamıştım. "N'apıyorsun?!" diye sordum, şaşkınlıkla. "Saçmalama Sergio!"

"Ben bir kardeşim için, diğerinden vazgeçmem Bora Karabey!" dedi Sergio, tükürür gibi. Bakışları, yere saçılan zarf parçalarına değdi. "Blöf mü yapıyordun yoksa ciddi miydin asla bilemeyeceğim ama... Umurumda değil!" Bora, ellerini cebine sokarken, dik fakat ifadesiz bir şekilde Sergio'ya bakıyordu. "Sen kabul et ya da etme... Ben Nazlı'nın hayatından çıkmayacağım!"

"Mehmet Şahindağ hala hayatta tabii," dedi Bora, Sergio'nun söylediklerinden etkilenmediği belli bir şekilde. "Hala kardeşinin kim olduğunu öğrenmek için bir şansın var, değil mi?"

Sergio işaret parmağını sallayarak, "Mehmet'in de tek şartı bu olsun, asla öğrenemeyecek olayım, gene aynısını yaparım!" dedi. Birkaç saniyeliğine bakışları Aydın'la Gökhan'a çevrilip yeniden Bora'yı buldu. "Ben ne şimdi ne de sonra, öz kardeşim ve Nazlı arasında bir seçim yapmayacağım!"

"Beni kardeşi için kullanan bir adamın bunu anlayabileceğini zannetmiyorum." Cümleler dudaklarımdan döküldüğünde, Bora'nın kapkara gözlerini yüzümde hissedebiliyor fakat ona dönmüyordum. Sergio'nun yüzüne yayılan ifade, anlayış doluydu. Benim için üzüldüğünü göstermekten geri durmuyordu fakat ben üzgün değildim. Ben bu gerçeğe çoktan alışmıştım. "En başından beri amacın zaten bunu Mehmet Şahindağ'dan öğrenmekti, Bora'ya boyun eğmene değmez. Kendi adıma zarfı yırtıp attığın için teşekkür ederim." Sergio bir şey söylemek üzere dudaklarını açtığında, başımı iki yana salladım ve o da dahil herkese arkamı döndüm.

Adımlarım Bora'nın yatak odasına doğru ilerledi çünkü Leo oradaydı. Yatakta Noir'la oyun oynuyorlardı. Sevim Hanım ise başlarında, sessizce kitabını okuyordu ve ben gözlerimden akan yaşlar hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum. Sevim Hanım'ın beni kaç kez ağlayarak gördüğünü de. Ama en kötüsünü, sanırım ki, hatırlıyordum. Telefonunu kullanabilmek için, Anıl'ı arayabilmek için ona ağlayarak yalvarmıştım. Bakışları, o gün de, şimdi olduğu gibi merhamet yüklüydü ve bana kıyamayıp telefonunu verdiğinde, neredeyse sonu oluyordum. Gözlerimden akan yaşlara aldırmadan gülümsediğimde, Sevim Hanım da bana gülümsedi ve hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

Yatağa yavaşça uzandığımda, Noir gözlerini bana çevirerek, sorgulayıcı bir tavırla bakmıştı. Leo ise ne yapacağını bilemez bir sessizliğe bürünmüştü çünkü beni ilk kez ağlarken görüyordu. Belki de ilk kez değildi. Bilmiyordum. Umursamıyordum. Noir, başını bana doğru uzattı ve boynunu Leo'nun koluna yerleştirdi. Kafasını hafifçe okşamaya başladığımda, Leo'nun ayak ucundan dolanarak yanıma gelmiş ve kafasını göğsüme dayamıştı. İlk kez Noir'a sarılarak ağlamıyordum fakat ilk kez neden ağladığımı bilmiyordum. Ne üzüntüden ne de mutluluktandı. Kendimi sıkışıp kalmış ve bir çözüme ulaşamıyormuş gibi hissediyordum. Kırılan kalbim miydi, gururum muydu bilmiyordum. Noir ön patisini belime uzattığında, sarmalanmaya ne kadar da ihtiyacım olduğunu hissetmiştim. Öte yandan Leo'nun eli elimi bulmuştu ve iki sevgi dolu kalp ağlamamam için büyük uğraş veriyordu.

Fakat benim gözyaşlarım dakikalar boyunca durmadı.

Bir saat, on yedi dakika, kırk bir saniye geçtiğinde yatak odasının kapısı yavaşça açıldı. Gözlerimden akan yaşlar dinmiş olsa da kendimi iyi hissetmiyordum. Şu an Bora'yla değil konuşmak, onu görmek bile istediğim söylenemezdi. Ne zaman güvensem, yine bir kazık yiyordum ve bu beni sersemletiyordu.

Bakışları, diğer tarafımda uyuyakalan Leo'ya ve kendisine dikkatle bakan Noir'a birkaç saniyeliğine çevrilip beni buldu. "Lütfen konuşalım," dedi, düz bir tonlamayla. "Lütfen dinle beni."

Yataktan dan diye kalktığımda, Noir da neye uğradığını şaşırmıştı; aynı bir adım geriye giden Bora gibi. Bütün bedenimden taşmakta olan öfkenin altında kendi benliğimin ezildiğini hissediyordum. Hiçbir tepkim bilinçli değildi. Ayakkabılarımı giydim. Hızlı adımlarla odadan çıktığımda, Bora'nın arkamdan gelmemesini dahi dileyebilirdim çünkü ağzımdan ne çıkacağını ben de bilmiyordum.

Antreden paltomu aldığımda, Bora da merdivenlerden iniyordu. Benim aksime o, üzerindeki gömlekle bahçeye çıkacaktı. Ayakkabımın tabanlarının zeminde bıraktığı ses sanki kafamın içinde yankılanıyordu. Bahçe kapısını açtım ve biraz ilerideki masaya doğru ilerledim. Masanın üzerindeki sigara paketine uzandım. Kendime bir sigara yakıp birkaç nefesi hızla içime çektiğimde, biraz olsun durulmuş hissetmiştim.

Bora, Sergio'nun karşısında olduğu gibi rahat oturmuyordu. Bakışlarımı yüzüne diktiğimde, "Sana olan sevgisinin gerçek olmadığını sana ispat etmek istemiştim," dedi. Sesinden akan pişmanlık, boşanmak üzere olan karı kocaların ekseriyetle yaşadığı anlardan birisinde olduğumuzu hissettirmişti. Sahi, bizim anlaşmalı boşanma protokolümüzü ne zaman işleme koyacaktı? "Tek niyetim sana bunu ispat etmekti."

"Zarfı yırtıp attığında ne hissettin?" diye sordum, ciddi bir şekilde. Sigaramdan içime derin bir nefes daha çektim. "Vazgeçmedi benden! Ne hissettin?!"

Bir itirafı gerçekleştirir gibi, "Bunu beklemiyordum..." dedi. Masanın üzerindeki pakete uzandı ve o da kendisine bir sigara yaktı. Ocak soğuğunu iliklerime kadar hissediyordum fakat bu, ona pek işlemiyor gibi görünüyordu. "Şaşırdım..." dedi, gözleri gözlerimi bulduğunda.

Derin bir nefes alırken, sigaramı küllüğe yerleştirdim. "Senin sorunun ne biliyor musun?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak. "Sen bana saygı duymadığın gibi, arkadaşlarıma da saygı duymuyorsun..."

"Hayır Nazlı," dedi.

"Evet Bora!" dedim, sertçe. Parmak uçlarımı hafifçe masaya vurdum. "Anıl hain olabilir, Eren'e Kara'yı ifşa etmesin diye bir oyun kurabilirsin, Hande Mehmet Şahindağ'ın adamı olabilir... Benim arkadaşlarım, senin gözünde, parayla satın alınabilir adamlar! Çünkü ben senin gözünde, sevilmeye değmeyen bir kadınım, öyle değil mi?"

Lambanın altında kalan yüzü, karanlığın içinde parlıyordu ve gözbebeklerinin büyüdüğünü anbean görmüştüm. "Saçmalama Nazlı! Çok yanlış yerden bakıyorsun!" dedi.

"İki tane arkadaşım senin tarafını seçti, haksız değilsin... Ama Anıl hep benim tarafımdaydı. Hep!" dedim, baskın bir şekilde. Güldüm. "O da bana aşıkmış. Belki ondandır. Evet belki ben iyi bir arkadaş değilimdir, olabilir... Ama sana Sergio ile kardeş olduğumuzu söylemiştim!"

"Akbulut o," dedi.

"Ne yapayım?!" dedim, sertçe.

Sevim Hanım'ın bahçeye çıkmasıyla, Bora'nın keskin bakışları, rahatsız olduğunu belli etmekten kaçınmaksızın, ona çevrildi. Sevim Hanım ise sanki, bu bakışlarla karşılaşacağına oldukça emindi. Hızını kesmeden bize doğru ilerledi. Elindeki tepside iki fincan dumanı tüten kahve, kolunda ise Bora'nın kabanı vardı. "Hava çok soğuk..." dedi, açıklama yapar gibi. Tepsiyi, dikkatle masanın üzerine koydu ve kolundaki kabanı çekinceli bir ifadeyle Bora'ya uzattı. "Üşümeyin..."

Bora, sıkıntılı bir nefes verdi. "Teşekkür ederim," dedi.

Sevim Hanım, rica eder gibi başını salladı. "Affınıza sığınarak bir şey söylemek istiyorum," dedi, çekinceli bir ifadeyle.

"Önemli bir şey konuşuyoruz Sevim Hanım, daha sonra..." dedi Bora.

Fakat Sevim Hanım bu söylemi duymazdan gelmişçesine, yüzünü bana çevirmişti. "Çınar Bey'e ne kadar güveniyorsun ben bilemem... Haddim de değil sorgulamak..." Kaşlarım çatılırken, Sevim Hanım derin bir nefes almıştı. "Kendince güvenmekte haklısındır elbette. Ama biz de güvenmemekte haklıyız."

"Anlamadım?" dedim, şaşkınlıkla.

Sevim Hanım'ın bakışları Bora'ya çevrildiğinde, Bora *sakın* der gibi, başını iki yana sallamıştı. "Karışmayın!" dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla.

"Çınar Bey, benimle karşılıklı oturdu Naz kızım," dedi Sevim Hanım. Bora sıkıntılı bir nefes daha verirken, gözlerini kapatmıştı. "Kendisine laf taşımam için, beni kızımla, torunumla, oğlumla tehdit etti."

"Ne?" dedim, şaşkınlıkla. Bakışlarım birkaç saniyeliğine Bora'yı bulurken, tekrar Sevim Hanım'a çevrildi. "Ne zaman oldu bu?"

"Bir-iki senesi var," dedi Sevim Hanım. İfadesine yayılan kızgınlığı hissedebiliyordum. "Sözde, Nagihan Hanım için yaptı bunu... Nagihan Hanım, torunlarından haber alabilsin diye... Fakat Nagihan Hanım'ın bundan haberi bile yok. Çünkü aradım ve sordum. Kadın mahcup oldu, özür diledi benden."

"Kimseye bir zarar vermedi ama, değil mi?" dedim, derin bir merakla.

"Bilmiyorum verir miydi," dedi Sevim Hanım. Gülümsedi. "Kendisine düzenli olarak rapor veriyorum, Bora Bey'in istediği şekilde." Aslında Sergio Morris'in bunu OCTO'ya bilgi akışı sağlamak için ve aslında Bora'yı korumak için yaptığını anlamam mümkündü fakat bunu eksik bilgi vererek açıklayamazdım. Açıklardım fakat inanmazlardı. Çünkü benim de elimdeki bilgiler çok yeterli değildi ve tek dayanağım Beyza Karabey'di. "Alp de onun adamıymış ama onun verdiği raporlar, Bora Bey'in zararına..." Öyle görünmesi, öyle olduğu anlamına gelmezdi. "Demem o ki, seni seviyor olabilir ama Bora Bey'i sevmiyor."

"Tamam!" dedi Bora, sertçe. Boğazını temizledi. "Yeter bu kadar ifşa," dedi, ifadesini yumuşatmaya çabalamış bir şekilde. Sevim Hanım, aynı geldiği gibi hızlı adımlarla içeriye girdi. Bu yaptığının Bora'da karşılığı neydi bilmemekle beraber, ilk kez sınırları geçtiğini ve bir yardımcı gibi değil, *anne* gibi davrandığını görmüştüm. Buna Bora da benim kadar şaşırmıştı fakat öte yandan sanki, bu davranışın altında yatan sebebi de biliyor gibiydi. "Bunu lütfen Çınar'a söyleme," dedi. Gözlerim kısıldı. "Bırak içeride hala bir adamı olduğunu düşünsün..."

"Söylemem," dedim. Kahvemden büyük bir yudumu içime çekerken, Bora kabanını omuzlarına atmıştı. "Bu yüzden mi hiç güvenmiyorsun Sergio'ya?" diye sordum merakla.

"Ablamın cenazesine gelmişti..." dedi. Kendime yeni bir sigara yakacakken kalakalmıştım. "O kadar çok gözyaşı döktü ki, ablamı ne kadar sevdiğini ancak fark etmiştim..."

"Ablanla bi' bağları var mıydı ki?" diye sordum, şaşkınlıkla. Sergio ve Annie'nin aile bağlarını öyle umursamıyor ve yok sayıyordum ki, bu soruyu daha önce ikisine de sormadığım yeni aklıma gelmişti. "Yani görüşüyorlar mıydı?"

"Evet," dedi Bora, gelişigüzel bir tavırla. "Çok sık olmasa da... Benim çocukluğumdan beri kopmayan bi' kuzen bağları vardı. Annem de severdi Çınar'ı... Ama ben hiçbir zaman sevmedim. Isınamadım. Neden, inan bilmiyorum. Bazen olur ya... Annem, ara ara İzmir'e giderdi, annesine. Ben o evden nefret ederdim, gitmemek için direnirdim. O ev iyi gelmezdi anneme, ne zaman oraya gitse, çok ağlardı. Babasının ölümünden kendisini suçlardı. On dokuz, yirmi yaşında falandım bana bunu alenen itiraf ettiğinde... Tam hatırlamıyorum cümlelerini ama, Çınar'a her baktığında vicdan azabı çektiğini söylemişti. Sebebini anlamamıştım. Ama muhtemelen, annem de biliyordu şu kardeş meselesini."

"Sergio'nun kardeşi kim?" diye sordum.

Bora'nın yüzüne buruk bir tebessüm yayıldı. "Sana bunu söylemem Nazlı," dedi, çaresizmiş gibi. "Sana rağmen,

Çınar'a rağmen, o örümcek adama rağmen korumaya çalıştığım bi' Kara var benim. Sana bunu söylemem. Beni de anla..."

"Seni anlamaktan nefret ediyorum," dedim, kısık bir sesle. "Her defasında güvenimi alaşağı ediyorsun. Ve ben nasıl bir aptalsam, yine güveniyorum yine güveniyorum!"

"Ben bu akşam senin güvenini kıracak bir şey yapmadım Nazlı," dedi, *yapma* der gibi. "Senin arkadaşınsa, kardeşinse... Benim de kuzenim! Herif benim karşıma geçip kibir savaşı yaptığında da benim kuzenimdi. Beni tehdit etti bu adam, sen de biliyorsun. Benim yaptığım mı kötü bunca şey arasında? O benim zaafımı kullanmadı mı?!"

Haklıydı. Haklı olmasına tahammül edemiyor olsam da haklıydı. "Eğer bana söylersen kardeşinin kim olduğunu, Sergio'ya söylememden mi korkuyorsun?" diye sordum.

"Söylemez misin?" diye sordu. Zorlukla yutkunurken, kara gözleri, gözlerimin en içine değiyordu. "Söylemeyeceğini söyle, söyleyeyim sana..."

Birkaç saniyeliğine gözlerimi yumdum. "Söyleme," dedim, yeniden gözlerimi açtığımda. "Cehalet mutluluktur."

"Kara'yı İstihbarat'a söyleyen Çınar'dı," dedi Bora, durgun bir ifadeyle. Gözleri gözlerimden ayrıldı ve bahçede bir noktaya çevrildi. "O kadar çok dil dökmüştüm ki... Söylememesi gerekiyordu. İstihbarat'ın beni sıkıştıracağını ve Mehmet Şahindağ'a karşı elimi kolumu bağlayacağını biliyordum. Beni en önce uyuşturucu işi için zorlayacaklarını biliyordum. Bir noktada, polise bunu söylemekten kaçınmayacaklarını da... Babasını yeni kaybetmişti ve bunun acısını benden çıkarttı." Sıkıntılı bir nefes verdi. "İstihbarat'a çalıştığını bilmiyordum. Muhtemelen Nagihan Akbulut da bilmiyor. Fakat bu Çınar'ın görevi bile olsa, karşıma geçip o gün de kibirli kibirli konuşmuştu."

"Nasıl yani?" diye sordum, merakla.

Bora, gözlerini gözlerime sabitledi. "Benden nefret ediyor. Muhtemelen babasına yardım etmeyi reddettiğim için. *'Senin sonunu ben getireceğim,'* demişti. Buna öyle

inanıyordu ki... *'Gün gelecek, ben de en sevdiğinle vuracağım seni!'* demişti..." Bakışları yeniden, boşlukta bir noktaya çevrildiğinde, gözleri düşünürcesine kısılmıştı. "Benim aklıma nasıl gelmedi, o fotoğrafları onun yollayabileceği?" diye sordu, kendi kendine konuşur gibi. "Nasıl anlamadım?!"

Elini tuttum. "Odak meselesi," dedim, sessizce. Bora'nın gözlerinde meraklı bir ifade vardı. "İnsan sadece elinde olan verilerle bir şeylerden şüphe eder. Bilgisiz, bağlantısız şüphe paranoyadır. Ve sen paranoyak bir adam değilsin. Kendini suçlama..."

"Bu herif hem İstihbarat'a hem de Meksika Karteli'ne nasıl çalışıyor Nazlı?" diye sordu. Parmakları parmaklarımı kavradı. "Benim elime bir şey ver. Karşısında güçlü durabileceğim bir şey ver."

"İnan bana kartel bağlantısını bilmiyorum," dedim. Bora, sıkıntılı bir nefes verdi. "Ama gerçekten sana zarar vermeyeceğini biliyorum. Bunu yapmaz. Güven bana. Kefilim ben Sergio'ya... Nasıl ki zamanında, Kereviz'i sana teslim etti, hep bir şekilde seni kollar, söz konusu Mehmet Şahindağ ise."

"Sen nasıl güvendin ona?" diye sordu, şaşkınlıkla. "O evden çıkardı seni bir şekilde... Ne dedi? Nasıl ikna etti seni kendisinin yanında kalmana? Hiç mi korkmadın? Ya sana zarar verseydi?"

Gülümsedim. Sergio Morris'e gerçekten güvendiğim gün, Lion'la tanıştığım gündü fakat bunu Bora'ya bugün açıklamam mümkün değildi. "Güvenimi boşa çıkartmadı Bora," dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Sana garip gelebilir ama sezgilerim beni kolay yanıltmaz. Şansıma güvenirim bu yüzden. Benim sezgilerim beni yalnızca, sen konusunda yanıltmış olabilir..." Derin bir nefes aldığımda, Bora'nın baş parmağı nabzıma ulaşmıştı. "Seçimlerime karışmaz, bana saygı duyar, dürüsttür... Eminim ki, sen bizden rahatsız oluyorsun diye, o da rahatsız aslında..." dedim.

"Senin tanıdığın Çınar'la benim tanıdığım Çınar'ın alakası bile yok!" dedi, sitem eder gibi.

"Evet senin içine o gün bir bomba bırakmış," dedim, içten bir ifadeyle. "Ama ne bileyim, sen de ablanın cenazesinden sonra, Aydın'a, onun günlüğünden yırttığın sayfayı vermişsin... Öfke, acı, toyluk... Bakma Sergio'nun 39 yaşında bir adam olduğuna, söz konusu ailesi olduğunda küçük bir çocuk gibi oluyor. Sanki Akbulut Ailesi öyle ezilmiş ki, herkesi, özellikle seni ezecek hırsa bürünüyor. Dedeniz masum onun için, Zeki Akbulut da... Sen de onların suçsuz olduğunu kabul et istiyor, bence... Seni buna ikna etmek tüm derdi. Çocukça bir kırgınlık, hepsi bu..." Bora, tüm ciddiyetiyle beni dinliyordu. "Senin ondan, anneannenden bu kadar nefret etmeni yediremiyor kendisine. Çünkü bugüne dek sana zarar verecek bir şey yapmadı, yapmadılar... Hem Sergio'nun elinde sana karşı kullanabileceği bir koz var! Ya bunu kullansaydı sen ona *kardeşin mi Nazlı mı* derken?"

"O kozu artık hükümsüz Nazlı," dedi Bora, sessizce. "Beni oradan yaralamayacaktır..." Derin bir nefes aldı. "Ablam Mehmet'i çok sevdi Nazlı," dedi, hissiz bir şekilde. "Ablam, Mehmet'i bana sevdirdi..." Güldü. "Annem ölmüş, babam ölmüş, ablam ölmüş... Yirmi üç, yirmi dört yaşındayım... Kendimi mafyanın içinde bulmuşum... Bildiğim tek şey, Şahindağ denen pisliğin aileme Akbulut'lardan bulaştığı... Ne yapabilirdim?"

"Sana haksız olduğunu söylemiyorum," dedim. Bora'nın bakışları yeniden gözlerimi terk ettiğinde, susmuştum. Bir dakika, dört saniye boyunca, sessizce, baş parmağının nabzımdaki hareketinin sistematiğini beynime kazımaya çalıştım. Sonrasında, "Ben de haksız değilim... Çınar Akbulut'un sana ya da ailene zarar vermeyeceği konusunda... Sana açık çek... Eğer bir zarar verirse, bana istediğini yapmakta özgürsün." Bora'nın bakışları gözlerimi buldu. "Ona zeytin dalı uzat, kardeşinin kim olduğunu söyle."

"Bunu yapmam," dedi, hiç düşünmeden. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Ona uzatacağım tek zeytin dalı, onu adam yerine koymaktır Nazlı," dedi. Bileğimi elleri arasından çektim. "Bana bu yüzden trip atamazsın," dedi, *yapma* der gibi.

"İstediğimi atarım!" dedim, sertçe. Kollarımı bağladım. "Seninle konuştuğum için bile şükretmen gereken yerdesin hatırlarsan... Bari tepkilerime karışma!"

"Ben yaşadığın her saniye şükrediyorum Nazlı," dedi, acı dolu bir sesle. "Sesini duyabildiğim, varlığını hissedebildiğim, yanımda olduğun her an... Fakat beni tanıyorsun... Mehmet Şahindağ bir gün ona bir seçenek sunabilir; senin canına karşılık, kardeşini ona sunabilir. O gün geldiğinde, o herifin seni seçmeyeceğini biliyorum! O yüzden umarım Mehmet de söylemez kardeşinin kim olduğunu! Senin, kimsenin yakınına bu kadar girmemen gerekiyor! Bundan nefret ediyorum!"

"Bora sen de kardeşini seçtin, üstelik ortada söze dökülmüş bir tehdit bile yokken!" dedim, bıkkınlıkla. Sıkıntılı verdiğim nefesle beraber ağzımdan çıkan buhar, dibime kadar giren Bora'nın yüzüne çarpmıştı. "Annie Leo'yu seçer mesela... Gökhan seni seçer... Aydın seni seçer, Gökhan'ı seçer... Herkes seçer birini! N'apayım asosyal mi olayım? Kimseyle görüşmeyeyim mi? Birisi bir yere çağırınca *tuzaktır* mı diyeyim? Siz de çıkın gidin o zaman buradan! Bu ne saçma şey?!"

"Sakin ol," dedi, kısık ve yumuşacık bir sesle. "Sinirlen diye söylemiyorum."

Kendimden emin bir tavırla, "Ben kimseye güvenmiyorum," dedim. Bora'nın elleri bağlı olan kollarıma ulaştı, bağlarını çözdü ve elimi avuçları arasına aldı. "Kime ne kadar güveneceğimi tartarak iletişim kuruyorum insanlarla..." Parmak uçlarımı öptü. "Daha evvel, seni korumak için, Mehmet Şahindağ'ın tuzağını ortaya çıkarmak için, Sergio'yu sattım ben. Sabah duydun. ÖRGÜT liderinin Şahindağ olduğunu söyledim ve bu, benim asla CIA'e

söylememem gereken bir şeydi çünkü adamın köstebekleri var!"

"Sadece bana söyleyebilirdin," dedi.

"CIA'le iş yaparken, onların arkasından iş çevirir miydin?" dedim, bu dediğini reddercesine.

"Çınar'ın, Sergio Morris olduğunu söylemiyorum?" dedi, aksini iddia edercesine. "Şu an CIA'in arkasından iş çevirmiyor muyum?"

"Eğer Sergio Morris'in Çınar olduğunu CIA'e söylersen, benim de yargılanacağımı biliyorsun," dedim, başımı iki yana sallayarak. "Kandırma kendini..."

"Evet, tamam, haklısın!" dedi, sitemle. Parmak uçları, sesimizin tınısını önemsemeden, nazikçe elimi okşamaya başlamıştı. "Teşekkür ederim beni koruduğun için... Seni kim koruyacak?!" dedi, kızar gibi.

"Ben!" dedim, öfkeyle. Birkaç saniye, inatçı bir tavırla, kara gözlerine baktım. "Kendimi koruyabiliyorum! Kimsenin korumalık yapmasına ihtiyacım yok benim!" Bu dediğime inanması mümkün bile değildi. "Bora, ben senin çocuğun değilim!" dedim, öfkeyle. Ellerimi ellerinden çektim ve ayağa kalktım. "Kız kardeşin değilim!" dedim, vurguyla. "*Karın da değilim* diyeceğim ama lanet olsun ki hala evliyiz!" Yüzündeki *evet* ifadesi buna fazlasıyla sevindiğini hissettirirken, beni şu an yalnızca sinirlendiriyordu. "Beni seviyorsan sev, sevmiyorsan da ne halin varsa gör, yaklaşma yanıma!"

"Seni sevdiğimi biliyorsun Nazlı," dedi, ayağa kalktığında.

"Eğer beni seviyorsan, beni sorgulama..." dedim, tehditkar bir şekilde. "Hatırlamanda fayda var, ben senin sayende hayatın sillesini yedim!" dedim. Kara gözlerine çekilen koyu perde, bunu duymaktan hoşlanmadığını haykırıyordu. "Senin yaptıkların bile beni öldürmediyse, hiçbir şey öldürmez Bora!" Güçlükle yutkunurken, dudakları aralanmıştı ama konuşmasına fırsat vermedim. "Ben kendimi korumayı da insanlara güvenmemeyi de öğrendim. Kime nasıl davranmam, kiminle arama ne kadar mesafe koymam

gerektiğini öğrendim ben! Zor oldu, acıdı, bittim, ama öğrendim! Ve yaşıyorum da Bora! Eğer şimdi seninle yeniden konuşuyorum diye..." Kaşlarım havalandı. "Seni seviyorum diye... Benim hakkımda yanlış bir fikre kapıldıysan, bunu *papazın ikinci kez aynı pilavı yemesi* olarak değerlendiriyorsan... Beni devamlı sorgulama sebebin buysa... Aramızdaki iletişimi derhal kesebilirim!"

"Hayır!" dedi, net bir şekilde. "Seni sorgulamak değil bu!"

"Ya ne?!" diye bağırdım.

"Korkuyorum!" diye bağırdı, tüm gücüyle. "Sana bir şey olacak diye ödüm kopuyor anlamıyor musun?!" Dudaklarım titrerken, gözlerimden bir damla yaş süzülmüştü. "Eğer sen yaşa diye tüm insanlığın ölmesi gerekiyorsa, herkesi ellerimle öldürebilirim! Kimseye güvenmiyorum sen söz konusuyken! Herkes potansiyel bir hain! Herkes senin potansiyel katilin!" Yutkunmaya çalıştım. "Paranoyak olmadığımı söylüyorsun ya... Ben ruh hastası olduğumu düşünüyorum Nazlı! Aşk böyle illet bir şey işte! Kafam en son ne zaman yerindeydi hatırlamıyorum! Benim gözlerim senden sonra başka hiçbir şey görmedi, kulaklarım senin sesinden sonra başka hiçbir ses duymadı! Ve ben senin aldığın her nefeste, Mehmet Şahindağ'ı bile anlıyorum! Beyza'yı kaybetmenin onda yarattığı enkazı anlıyorum! Sana bir şey olursa, ben de öyle delirebilirim! Hatta arttıyorum, ben, sana bir şey olma ihtimali olduğunda bile, delirmiş hissediyorum!"

Bir adım atarak, aramızdaki mesafeyi kapattı ve ellerini belime yerleştirdi.

"Ben Allah kahretsin ki, seni bile anlıyorum! Anıl yaşasın diye, o kumarhaneye girip hile yapan kızı anlıyorum!" dedi. Kapkara gözlerindeki ifadenin kalbimin tam üstüne kapandığını hissettim. "Hatta, Allah kahretsin ki..." dedi, kızgın bir tonlamayla. "Anıl'ın yaşaması için kafasına sıkmaya kalkan kızı bile anlıyorum! Annem için sıfırdan bir imparatorluk var eden babamı anlıyorum! Babam için ailesine karşı çıkan annemi anlıyorum! Mehmet için babama

diklenen ablamı anlıyorum! Tarihteki tüm aşıkları anlıyorum anasını satayım!"

Dağlar yerinden oynamamış, dünyanın coğrafyası değişmemiş, gökyüzüyle deniz yer değiştirmemişti fakat kesin buna benzer bir şeyler olmuştu çünkü duyduklarımı beynimin algılaması ve bir mantığa oturtması mümkün değildi. Bu cümleler, kafamın içindeki Bora Karabey'e ait kodlarla uyuşmadığı gibi, hafızamın gerilerine itilen çok bilinmeyenli denklemimi dahi çökertiyordu.

Kesik bir nefes vererek, "Ben yaşayayım diye ölmeye kalkma da..." dedim.

"Sen yapmaz mıydın?" diye sordu, yorgun bir sesle. Nefesi yüzümü yakıyor, kokusu ise hücrelerime baskı uyguluyordu. "Haklısın, her şeyden önce, seni senden korumam mümkün değil. Bunu da anladım artık..." dedi. Başını, teessüf eder gibi iki yana salladı. "Mehmet Şahindağ sana gelse, sana seçenek sunsa, sen beni seçersin, kendini değil!"

Gözlerinden akan bir damla yaş, burnuma düşmüştü.

"Eğer bunu yaparsan, bil ki değmez, çünkü arkandan gelirim..." dedi. Bir eli saçlarıma ulaştı ve yüzüme düşen birkaç tutamı sever gibi, kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Beni bununla sakın sınama Nazlı, lütfen..." dedi. Gülümsemeye çalışsa da nafileydi çünkü gözlerinden bir damla yaş daha düşmüştü. "Beni ben hayattayken, sensiz bırakma..." dedi. Dudakları dudaklarıma kapandı. "Benden uzakta da olsan, beni hiç affetmesen de, yaşa n'olur..." dedi. İki eliyle yüzümü kavradı. "Yaşadığını hissettir sen bana, ben hücrede de olsam, yine şükrederim." Gözyaşlarıyla ıslanmış burnumu öptü. "*Ah* dersem namerdim... Sana bir hayat borçluyum ve ben bunu canımla da olsa öderim."

Kollarımı boynuna dolayıp var gücümle Bora'ya sarıldığımda, bana borçlu olduğu hayatı beni severek ödeyebileceğini ona söylemek istemiştim. Sadece severek... İhtiyacım olan tek şey buydu. Bora'nın kız kardeşi ya da çocuğu değildim fakat, Begüm'ü de, Beyza'yı da, Noir'ı da öyle bir seviyordu ki, bu sevgiyi ölesiye kıskandığımı böyle

anlarda daha iyi anlıyordum. Beni artık sevdiğini biliyordum ama nedendir bilinmez, yetmiyordu. Sevmediği tüm günlerin acısının içimden nasıl silineceğini bilemiyordum.

Ondan uzakta da olsam, onu hiç affetmesem de, hücrede de olsa, beni hep sevsin istiyordum.

Hep ve çok.

♠

Gitgide daha güçlü tekmeler savurduğum insan görünümlü makete, içimde biriken tüm hislerin hesabını soruyordum. Beni, Leo'yu ve Bora'yı, Noir'la beraber sığdırabilen yatağın devasa oluşunun acısını dahi bu maketten çıkarabilirdim. Tüm gece, Bora ile beraber yatağın birer ucuna yerlemiş ve aramızda uyuyan Leo ile Noir'ın çıkardığı sesler eşliğinde, tavanı izlemiştik. Aslında tavanı izlemek, ikimiz için de yapıyor göründüğümüz şeydi ve kendi içimize gömülmüştük. Ağzımızdan tek kelime dahi çıkmamıştı fakat ayak parmaklarımızın birbiriyle temasına ikimiz de son vermemiştik. Sanki, birbirimizin tenini hissetmek, ikimizi de güvende tutuyor gibi.

"İyiydi," dedi Bora, düz bir sesle. Bakışlarım bahçenin girişine çevrilirken, dudaklarımın iki yana kıvrıldığını fark ettim. "Bence tek eksiğin, beslenmene dikkat etmemen."

"Sen daha yeni uyumadın mı?" diye sordum, yerdeki havluya uzanırken. "Neden erkenden kalktın?" Alnımdaki teri silerken, yorulduğumu hissetmiştim.

"Sen odadan çıkarken uyandım," dedi Bora. Bana doğru birkaç adım atıp bakışlarını makete çevirdi. "Dayanıklı mı bari?"

"Bob kadar değil!" dedim, imayla. Bora küçük bir kahkaha atarken, "Ama bu da fena sayılmaz..." diye ekledim.

Bora'nın kapkara gözleri, sabah ayazına tezat derecede ışıl ışıldı. "Mekikle aran nasıl?" diye sordu. Bedenimin titrediğini hissettim. "Var mısın?" dediğinde, başım benden habersizce, aşağı yukarı kendisini sallamıştı.

Bana yaklaştı. Ellerini belime sabitledi ve beni kucağına aldı. Bacaklarımı beline yerleştirdiğimde, gözleri beni

cehennem ateşinden çekip okyanusa atmak için yakarıyordu. Ellerini hafifçe belimden çektiğinde, ellerimi çapraz bir şekilde göğsüme koydum. Bedenimi, gövdem dümdüz oluncaya dek geriye attım. Tekrar kalktığımda, Bora'nın kısılan bakışlarına yerleşen hayranlıkla karşılaşmıştım. Dudakları dudaklarıma küçücük fakat tutku dolu bir öpücük kondurduktan sonra, kendimi tekrar geriye ittim. On küçücük fakat tutku dolu öpücük, karın kaslarımın yanmasına da bacaklarımın gerilmesine de değmişti.

"Aferin benim kızıma!" dedi, elleri yeniden belimi kavradığında. Sesinin boğuk çıkma sebebi, dudaklarının boynuma gömülmesiydi. Bu cümleyi, neden bilmiyorum, çok seviyordum. "Seninle gurur duyuyorum Nazlı!"

Gülümsedim. "Atışlarım da harika!" dedim, bir müjde verir gibi. Dudakları yanağıma ulaştı. "Ama bir türlü maça çizemiyorum!"

Gözleri gözlerime merakla değdiğinde, "Denedin mi?" diye sordu. Kendimi, suç üstü yakalanmış gibi hissetmiştim. "Sana nasıl yaptığımı öğretebilirim," dedi, cevabını beklemeden. "Poligona gidelim mi bir gün, beraber?"

"Olur," dedim. Nefes alışverişlerimin hızını düzenleyemiyordum. "Koşuya çıkacaktım... İstersen bana eşlik et?"

"Zevkle," dedi. Sesindeki arzuyu yok sayamıyordum. "Üzerimi değiştireyim, geleyim."

Kucağından indiğimde, bir an için ayakta duramayacağım zannetmiştim. Bedenimin değilse bile, ruhumun desteğine ihtiyacı vardı ve hayranlığıyla benliğim zevke erişiyordu. Egomun karşısında aciz bir hale bürünmesi ne kadar hoşuma gitmese de yapabileceğim tek şey, bunu anlamaması için dua etmekti. Birlikte içeriye girdik. Bora, üzerini değiştirmek için kendi odasına giderken, ben Gökhan'ın odasının yolunu tuttum. Kapıya birkaç kez tıklatsam da içeriden ses gelmedi. Kapıyı açtım ve içeriye girdim. Gökhan, hiçbir dünya derdi yokmuşçasına rahat bir

şekilde, yorganı bacaklarının arasına almış, yastığa sarılmış, horlayarak uyuyordu. Yatağa yaklaştım ve omzunu dürttüm.

"Git başımdan," dedi, uykulu bir sesle. Bir kez daha omzunu dürttüğümde, sertçe bileğimi tuttu. Diğer elimle, biraz evvel kollarının arasında olan yastığı aldım ve güçlü bir şekilde kafasına vurdum. "Ah!" diye bağırdığında, sanırım uyanmıştı fakat saldırıya uğradığını düşünüyor olmalıydı ki, bileğimi bırakıp saçlarıma yapıştı. Karnına dizimi geçirdiğimde, elleri saçlarımdan ayrılmıştı. Beni görmeyi beklemiyor olmalıydı çünkü şoka girmişti. "N'oluyor amına koyayım?!" diye bağırıp ayağa kalktı.

"Asıl sana n'oluyor?!" diye bağırdım, sertçe.

"Nazlı?!" dedi Bora, odaya geldiğinde. Aydın da uyku mahmuru gözlerle, hemen Bora'nın arkasında bitmişti. "N'apıyorsun Gökhan?!" diye sordu Bora, bize doğru birkaç adım atarak.

"Uyuyordum ben!" dedi Gökhan, kendini savunmak istercesine. "Uyuyordum ben bir şey yapmadım!"

Gökhan'ın bileğine yapıştım. Bileğini döndürdüğümde, Gökhan dişlerini sıkarak yana doğru eğilmişti. "Saçımı çektin!" dedim, öfkeyle. Bileğini biraz daha döndürdüğümde, Gökhan'ın boğazından acı dolu bir ses yükseldi. "Saçıma yapıştın!"

"Odaya- Ah! Kırılacak!" dedi Gökhan, acıyla.

"N'olmuş ben anlamadım," dedi Aydın. Bakışlarımı ona çevirdim. Üzerinde takım elbisesi vardı; uyurken bile eşofman giymediğini düşünmeye başlamıştım.

"Bırak kolumu Naz!" dedi Gökhan, dişlerinin arasından solur gibi. "Bora al şu karını tepemden, canını yakacağım."

"Yaksana!" dedim öfkeyle. Birden Gökhan'ın bileğini bıraktığımda yere düşmüştü. Karnına tekme attım. "Yaksana!" diye bağırdım.

"Manyak mısın ya sabah sabah?!" diye bağırdı Gökhan. Bir eli karnına yerleşmişti. Medet umarcasına fakat tehditkar bir şekilde, bakışlarını Bora'ya çevirdi. "N'oluyor sabah sabah Kara?!" diye sordu.

"N'olduğunu bilen yok," dedi Aydın, *çattık* der gibi. "Mevzu benlik değilse, biraz daha uyuyacağım... Bu arada, iyi tekmeydi yenge!"

"Aydın!" dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla. "Nazlı?" dedi ardından, merakla. Olaya müdahale etmekle etmemek arasında kararsızdı fakat ben Gökhan'a bir tekme daha atmamak için çok zor duruyordum. "Söyleyecek misin artık?!"

"*Biz Bora'yla koşuya çıkıyoruz, Leo sana emanet,* demeye gelmiştim!" dedim, sitemle. Gökhan yavaşça yerden kalktı ve yatağa oturdu. "Önce bileğime yapıştı sonra saçımı çekti!"

"Lan ben uyandığımda beni yastıkla boğuyordun!" dedi Gökhan, şaşkınlıkla. "Olay böyle başladı! Ben senin sen olduğunu bile anlamadım!"

"Kes sesini vallahi suratını dağıtırım!" dedim, carlar gibi. Ya da gibisi fazlaydı. "Sen bana saldırdın!" Parmağımı havaya kaldırmış, Gökhan'ın üzerine eğilmiştim. "Dua et öldürmedim seni!"

"Naz sen hasta mısın?!" dedi Gökhan, hayrete düşmüş gibi. "Sana neden saldırayım?!"

"Tamam, kesin şunu!" dedi Bora, yüzünü buruşturarak. "Yürü Nazlı, hadi."

Kaşlarımı çattım. "Hiçbir yere gitmiyorum. Benden özür dileyecek!" dedim. Bunu neden dediğimi ben de bilmiyordum fakat saçlarım hassas olduğum bir noktaydı. Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Saçımı çekti diyorum, saçımı!"

"Dövmemi ister misin Gökhan'ı?" diye sordu Bora. Ciddi olup olmadığını anlamıyordum. "Ne istiyorsun şu an?" Gökhan'a döndü. "Özür dile çabuk!" Sanırım çocuk eğler gibi benimle dalga geçiyordu.

"Lan ne bileyim elime saçları geldi!" dedi Gökhan, ayağa kalkıp. "Bileğimle karnıma saysın!"

Gökhan'ın çirkefliğiyle beraber, ayak bileğinin üzerine tekme attığımda, Bora uyarıcı bir tonlamayla, "Nazlı!"

demişti. Heceleyerek ve *ı* harfini uzatarak. Bu tonlama çok hoşuma gidiyordu. Acaba bir kez daha Gökhan'a tekme mi atsaydım?

Gökhan ise, attığım tekmeyle beraber, *günah benden gitmek üzere* der gibi, "Kara!" diye bağırmıştı.

"Nazlı çık şu odadan," dedi Bora, ciddi bir şekilde.

Sıkıntılı bir nefes verdim. Gökhan'a baktım ve *seninle işim bitmedi* dercesine, işaret parmağımı salladım. Hızlı adımlarla odadan çıkarken, "Leo'nun yanına git!" diye de ekledim.

Gökhan'ın fırlattığı ve sırtıma isabet edecek yastık havadayken Bora'nın tekmesine değmiş ve Gökhan'a geri itmişti. "Çocuklaşma amına koyayım!" dedi Bora, öfkeyle. "Uyma!"

Sanırım, Bora'nın, Beyza Karabey ile ortak bir özelliği de buydu. Annie nasıl ki Leo'nun bana uymasına kızıyorsa, Bora da Gökhan'ın bana uymasına kızıyordu. Beni kendi halime bırakmalarına bayılmadığımı söyleyemezdim; bundan zevk almadığımı da.

Bora peşimden mutfağa geldiğinde, kapıyı kapattım. Tünel geçidinin açılması için adımları uygularken, beni merakla izliyordu. Bu konuda ilhamı labirentten aldığımı inkar edemezdim. Gerçi böyle şeyler filmlerde de oluyordu; Bora da kesin fikri bir yerden çalmış olmalıydı. *Sen yapınca ilham, o yapınca çalıntı Naz?* İçimdeki ses yine neden gelmişti?

Telefonumun flashıyla yolumuzu aydınlattığımda Bora, "İçinde ne varsa kus Nazlı," demişti fakat ona cevap vermemiştim. Gökhan'a uyguladığım gereksiz şiddetin sebebinin geçmişten kalanlarla alakalı olduğunu anlamayacak kadar aptal değildi. Fakat bunların, benim yüzleşmek istediğim şeyler olmadığını biliyordum; buna hazır değildim. Yaşanıp bittiğini düşünmeli ve yolumuza bu konuyu açmadan devam etmeliydik. Fakat Bora, bir yandan geçtiğimiz tünel geçidini inceliyor, bir yandan da benden cevap beklediğini alenen belli ediyordu. Kuru temizlemenin arka kapısına çıktığımızda, kısa bir süre, nereye çıktığımızı anlamak istercesine etrafa baktı.

"Beni takip et," dedim, dümdüz ilerlerken. Kuru temizlemenin içine girdiğimde, makinaların başındaki kadın beni başıyla selamlamıştı. Bora bunu yadırgamamıştı ama şaşırmadığını da söyleyemezdim. Kuru temizlemeden çıktıktan sonra, hızlı adımlarla parka doğru ilerledik. Parkın ilerisindeki caddeye doğru yürüdüğümüzde, hızlı adımlarım yavaşça koşar adımlara dönüşürken, Bora da bana ayak uydurmuştu. Oksijenin tüm hücrelerime dolduğunu hissederken, bedenim gevşiyordu. Koşmayı çok seviyordum, sanki beynime özgürlüğümü fısıldıyordu. Bora'nın atletik ve çekici bedenine gözlerimi değdirmekten kendimi alamıyordum fakat aynı şeyi onun da benim için hissettiğini anlıyordum.

On beş dakika, yirmi üç saniye boyunca adanın etrafında dört tur atmıştık. Beşinci turumuzda duyduğumuz bir ıslık sesiyle adımlarım yavaşladı. Bir ıslık sesi daha duyduğumda tümden durmuş ve arkamı dönmüştüm. Bat, hızlı adımlarla bize doğru yaklaşıyordu. Onun da koşuya çıktığı belliydi.

Koyu laciverte dönmüş gözleri ışıldarken, içten bir tavırla, "Günaydın Nina," dedi. Bora'ya elini uzattı. "Sam," diye tanıttı kendisini. Bora, Bat'in elini sıkmış ve adını söylemekle yetinmişti.

"Geç kalmışsın koşmak için?" dedim, sorar gibi. Bora'nın bakışları benimle Bat arasında gidip geliyordu. "Akşam dağıttın kesin."

Bat'in yüzüne sevimli denebilecek bir gülümseme yayıldı. "Sergio," dedi, tok bir tonlamayla. "Pek iyi değildi. Beraberdik." Bat'in cümlesinin Bora'ya bir taş niteliğinde olduğunu yalnızca ben anlamamıştım. "Alkolü biraz fazla kaçırmış olabilirim."

"Sergio nasıl?" diye sordum, merakla. Bat'in bakışları birkaç saniyeliğine Bora'ya değse de yeniden beni bulmuştu. "Çok üzgün mü?"

"Kara'nın kendisine bir savaş açtığının farkında," dedi Bat. Bora'nın Kara hitabıyla gözleri kısılmıştı. "Kardeşinin kim

olduğunu öğrenmeden rahatlamayacaktır ama bu bilmediğin bir şey olmasa gerek."

Bora sertçe, "Bu bir tehdit mi?" diye sordu. Duruşu dimdik, yüz ifadesi ise tavizsizdi.

Bat'in bakışları tümden Bora'ya çevrildi. "Uyarı," dedi, içten bir ifadeyle. Bora'nın kaşları havalanmıştı. "İnan bana iyiliğini istiyorum ahbap. Sergio Morris'i karşına almak istemezsin."

"Kimi karşıma alıp kimi karşıma almayacağımı ben bilirim!" dedi Bora, öfkeyle.

Bat'e doğru bir adım attığında, kolunu tuttum. Bat, şaşkınlıkla Bora'ya bakarken, "Kötü niyetli değil Bora!" dedim.

Bat başını iki yana salladı. "Ben dostum," dedi, açıklama yapar gibi. Bakışlarını birkaç saniyeliğine gözlerime değdirip yeniden Bora'ya döndü. "Ben Nina'nın dostuyum. Ve Nina'nın da sana değer verdiğini biliyorum. Ama Sergio sana çok öfkeli. Yalnızca bunu anlatmaya çalışıyorum."

Gülümsedim. "Teşekkürler Bat," dedim. Bora'nın kolunu bıraktım. "Tarantula haberdar mı?" diye sordum. Bat başını *evet* der gibi salladı. "Sergio'yu yalnız bırakmayın. Zayıf noktası kardeşi. Bora'ya bir şey yapmaya kalkacağını sanmıyorum ama belli olmaz." Bora'nın çatılan kaşları yüzümü bulmuştu. "Ben Sergio ile konuşacağım fakat biraz zaman geçsin."

"Sen kimseyle benim için bir şey konuşmayacaksın!" dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla. "Çınar Akbulut, bana bir bok yapamaz!"

"Tarantula bunun bir savaşa dönüşmesine izin vermeyecektir," dedi Bat, Bora'nın cümlesini önemsemeden. Muhatabı yalnızca bendim. "Fakat yine de tedbiri elden bırakmayın Nina." Bat'in bakışları Bora'ya çevrildi. "Kendine dikkat et ahbap," dedi, dostça bir tavırla. Bana göz kırptı ve koşar adımlarla yanımızdan ayrıldı.

Bora, Bat'in arkasından bakakalırken, okkalı bir küfür mırıldanmıştı. "Nesin sen, mafya lideri falan mı?!" diye

sordu, bana döndüğünde.

Güldüm. "Beni çok önemseme..." dedim. Sonuçta benim OCTO'da bir koltuğum bile yoktu. "Eve dönelim mi?"

"Nazlı, sikeceğim bu gizemi çok sıkıldım!" dedi, Bora. Sesi ve ifadesi oldukça öfkeliydi. "Hiç sevmediğim şeyler!"

Aslında benim de Bora'nın yanındayken Bat ile karşılaşmaktan hoşlandığım söylenemezdi fakat bunun tesadüf olmadığı ve Tarantula'nın, Bora'nın da duyacağı bir şekilde bizi uyardığı, Sergio'nun Bora'ya bir şey yapmasından endişelendiği belliydi.

Düz bir ifadeyle, "Gizem yok. Her şey açık ve yalın," dedim. Bora başını iki yana salladı. "Sergio'nun çok yakın arkadaşları işte... Sam de Tarantula da. Belli ki Sergio sana bilenmiş, rahat durmayacak. Onlar da senin zarar görmeni istememişler. Bu kadar."

"Bu Sam de mi kartelden?" diye sordu, merakla.

"Benim kartelle bir bağım yok. Bilmiyorum. Sadece arkadaşım onlarla..." dedim. Bora'nın gözleri kısıldı. "Güçlü olduklarını biliyorum. Mehmet'ten nefret ettiklerini biliyorum. Bu kadar..." Bora derin bir nefes alırken, bakışlarını sabır dilenir gibi gökyüzüne çevirmişti. "Üşüdüm. Hadi gidelim..." dedim. Bora'nın kapkara gözleri gözlerimle buluştuğunda, yüzündeki ifade, *bunu da yemedim ama her şeyi öğrendiğimde seni çok fena yapacağım* der gibiydi.

Eve gider gitmez, Bora hiçbir şey öğrenmeden Mehmet Şahindağ'ın ölmesi için adak adamam lazımdı.

♠

"Ama ağlama minik aslan!" dedim, yumuşacık bir sesle. Leo'nun akıttığı gözyaşları kalbimi parçalıyordu "Yarın okula gideceksin... O yüzden bir gece daha burada kalamazsın."

Leo'nun boğazından küçük bir inilti koptu. "Senden ayrılmak istemiyorum," dedi boynuma sarılarak. "Burada çok eğleniyorum." Bakışlarımız Bora ile birleştiğinde, onun da Leo ağlıyor diye üzüldüğünü fark etmiştim.

"Yine gelirsin..." dedim, sıcacık bir tonlamayla. "Haftaya hafta sonu?" Gökhan ve Aydın da Leo ile bana bakıyorlardı.

Gökhan kaygılı, Aydın ise şaşkındı. Neye şaşırdığını bilmiyordum fakat belki de Leo'nun bir yabancıyken neden beni bu kadar sevdiğini anlamıyordu.

Leo kollarını boynumdan ayırıp başını iki yana salladı. "Okula gitmek istemiyorum. Dennis'den özür dilemek istemiyorum. Lütfen burada kalayım Nina."

"Acaba annesinden bir gece daha kalması için izin mi istesek?" diye sordu Gökhan.

Leo'nun bakışları heyecanla Gökhan'a çevrildi. "Sen söylersen izin verir. Seni çok seviyor!" dedi.

"Neden?" diye sordu Aydın, araya girerek.

"Ben sevilesi bir adamım çünkü!" dedi Gökhan, Türkçe konuşarak. Baskın ve ters bir tavra sahipti. "Siz Boston'dayken birkaç kez görüştük. Tatlı bir kadın. Sevmiş işte beni, sevemez mi?! Oğluyla iyi anlaştım! Sana ne?!" Leo merakla Gökhan'a bakıyordu. "Ağlama küçük adam," dedi Gökhan, içtenlikle. İngilizce konuşmaya başlamıştı. "Nina arar şimdi anneni... Alırız izin."

"Bu yaptığın doğru değil," dedi Bora, Türkçe konuşarak. "Çocuğun sorunlarından kaçmasına yol açıyorsun."

"Görmüyor musun çocuk nasıl ağlıyor?" diye sordu Gökhan, çıkışarak. Derin bir nefes aldı. "Sorunlar beklesin. Hiçbir şey onun gözyaşlarından kıymetli değil. Okula bir gün gitmedi diye eğitim hayatı bitmez!"

"Neden bu kadar fazla sahipleniyorsun bu çocuğu?" diye sordu Aydın. Leo meraklı gözlerle, ne konuştuklarını anlamadığı Aydın, Gökhan ve Bora arasındaki sohbeti takip etmeye çalışıyordu. "Annesi dururken, Nazlı Yenge dururken... Sana ne oluyor?!"

"Siktir git Aydın," dedi Gökhan, aksi bir şekilde. Bu anı üç buçuk sene önce görsem muhtemelen anlamlandıramaz ya da *Gökhan işte* der geçerdim ama şimdi çok iyi anlıyordum. Gökhan köşeye sıkıştığı noktada agresif ve sert davranıp, üste çıkıyordu. "Empati yoksunu bir insanla konuşacak değilim."

"Çocuklara karşı ekstra hassas davranıyorsun!" dedi Aydın, uyarıcı bir ifadeyle. "Dünya üzerindeki her çocuğa, kaybettiğin çocuğunmuş gibi davranıyorsun! Ya git tedavi ol ya da git çocuk yap. Ama kimsenin çocuğunu yanlış yola sürükleme!"

"Alt tarafı bir gün okula gitmemesini söyledim!" dedi Gökhan, yüksek çıkan bir sesle. Hırsla ayağa kalktığında, Leo'nun gözyaşları durmuş ve acı kahve gözleri fal taşı misali açılmıştı. "Leo'ya zarar verecek bir şeye göz yumacak değilim!"

"Gökhan," dedim, gülümsemeye çalışarak. İngilizce konuşarak, "Leo kavga ediyorsunuz sanıyor..." diye devam ettim.

Gökhan'ın bakışları Leo'yu buldu. "Kavga etmiyoruz küçük adam," dedi, sesinin tınısını düşürerek. "Sadece konuşuyoruz."

Leo, *tamam* dercesine başını salladı. "Annemi ara lütfen," dedi.

Gökhan, Leo'ya gülümserken, "Nina arasın, daha doğru olur..." dedi.

"Ama annem de gelsin Nina. Annemi de çok özledim. O da burada kalsın bu gece," dedi Leo. Gökhan'ın kaşları çatıldı. "Annemi de çağır."

Cebimden OCTO'ya ait telefonumu çıkarttım. Gökhan'a *gördün mü* dercesine bir bakış attığımda, utandığını hissetmiştim. Ahize sesini, dışarıya ulaşmasına engel olacak şekilde kısarak, Annie'nin numarasını tuşladım. Annie, telefon çalmaya başlar başlamaz açmış ve ses vermeden benim konuşmamı beklemişti. "Hey!" dedim, ben olduğumu belli ederek. "N'aber?"

"İyiyim, her şey yolunda mı?" dedi Annie, merakla.

"Evet," dedim. Sesimdeki gerginlik Annie'ye de geçiyor olmalıydı. "Leo burada kalmak istiyor bu akşam da..." dedim, doğrudan sadede gelmek için. "Sen de gel istersen, çünkü seni de özledi," dedim, mecburen.

"İki gecedir oğlumdan ayrıyım," dedi Annie. Sesi, içimin titremesine yetmişti. "Aklım çıkıyor Bora ya da Aydın bir şey anlayacak diye. Yeter Nina. Kalmasın. Oğlumu istiyorum. Getir oğlumu."

Derin bir nefes aldım. "Demek Sienna ve annesi size gelecek?" dedim, heyecanlanmış gibi. Leo'nun gözleri bana çevrilmişti. "Neyse o zaman... Salı günü okulda görüşürler, bu gece burada kalacak çünkü Leo."

"Eve gidebilirim," dedi Leo, hızla. Bora küçük bir kahkaha atarken, Gökhan tebessüm etmekle yetinmişti. "Yine gelirim buraya. Eve gideyim."

"Harikasın Piranha!" dedi Annie, acı dolu bir tonlamayla. "Oğlumu çok özledim..."

"Evet evet," dedim gülümseyerek. "Gelmek istiyor o da..." Gözlerimi Leo'nun gözlerine sabitledim. "Gidecek misin?" diye sordum. Leo, başını *evet* der gibi salladı. "Sen Sienna'nın annesini ara Annie, Leo'nun eve varmasına yakın gelsinler..."

"Ben de annemle konuşacağım," dedi Leo. Telefonu elimden aldı. "Anne!" dedi, heyecanla. Hızlı adımlarla yürüyerek salondan çıktığında, Gökhan'a başımla Leo'yu yalnız bırakmaması için sessiz bir işaret verdim. Gökhan Leo'nun peşinden giderken, Aydın da kısa bir süre etrafına bakınmış ve yapacak bir şey bulamamış gibi salondan çıkmıştı. Sıkıntılı bir nefes verirken, koltuğa uzandım.

"Sienna'nın gelişi, senin uydurduğun bir hikaye değil mi?" dedi Bora. Gözlerim gözlerini buldu. Yerinden kalktı ve oturduğum koltuğa oturdu. Ona bir cevap vermemiştim ama yüzümde sinsi bir gülümseme vardı. "Hayalleri yıkılacak çocuğun."

"Çağırır Annie, Sienna ve annesini..." dedim, gülümsemeye devam ederken. Bora'nın kapkara gözleri dudaklarıma kaydı. "Oğlu için her şeyi yapar. Ne yapar ne eder yapar. Leo eve gittiğinde Sienna ya orada olur ya da yolda olur..." Bora'nın boğazından *hmm* dercesine bir ses döküldü. Üzerime doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma

değdirdi. "Leo da artık Sienna'yı tavlayacaksa tavlasın... Gerçekten sıkıldım," dedim.

"Zor bir kız demek ki," dedi Bora. Dudakları dudaklarımı kavradı. "Sana benziyordur belki..."

Kollarımı Bora'nın boynuna doladım. "Ben mi zorum?" dedim, *daha neler* der gibi. Bora bana bir cevap vermeden, beni öpmeye başlamıştı. "Bir şey diyeceğim..." dedim, dudaklarımı ondan uzaklaştırarak. Bora, kapkara gözlerindeki yangınla gözlerime baktı. "Lütfen bu akşam ben de seninle müzayedeye geleyim..." Dudakları bir şey demek üzere aralandığında, boşluğa sızdım. "Lütfen..." dedim, ısrarcı ve mızmız bir tavırla. Derin bir nefes aldı. "Lütfen geleyim... Söz veriyorum, sözünden çıkmayacağım." Başını, ağır ağır *tamam* dercesine salladığında, sevinçle dudaklarına yapıştım.

"Anne! Nina ve Bora öpüşüyor!" dedi Leo, şaşkın bir sesle. Bora hızla benden uzaklaşırken, afalladığımı hissettim. Koltuktan kalkıp hızlı adımlarla Leo'nun yanına gittim.

"Yanlış anladın," dedim, telaşla. Telefonu elinden alıp kulağıma götürdüm. Annie, kahkaha atıyordu. "Yanlış anladı!" dedim, sertçe.

"Sorun değil..." dedi Annie, gülmemeye çalışarak. Utandığımı hissettim. "Dokuz yaşında Leo. Evli olduğunuzu öğrenmiş zaten. Sorun yok. Televizyonda ya da dışarıda da öpüşen çiftleri gördü daha evvel-" Annie konuştukça, onun Beyza Karabey olduğunu düşünmekten geri duramıyordum. Telefonu Annie'nin suratına kapattım.

"Anneme neden *görüşürüz* demedin?" diye sordu Leo, şaşkınlıkla.

"Sen neden her şeyi annene söylüyorsun?" diye sordum, sitemle. Kaşlarımı çattım. "Gökhan nerede?"

"Şeftali suyu istedim. Onu hazırlıyor," dedi Leo, masum bir ifadeyle. "Şeftali suyumu içip öyle kalkacaktım. Anneme de söylemiştim."

"Al bakalım," dedi Gökhan, salona girdiğinde. Elindeki bardağı Leo'ya uzattı. Bakışları Bora'yı bulduğunda gülerek,

"Sevim Hanım'a bir saat anlatamadı çocuk şeftali suyu istediğini. Annesine *'Türkçe biliyor musun, beni anlamıyor buradaki kadın...'* falan dedi. Sevim Hanım da çocuğu anlamıyor ya uzaylıymış gibi bakıyor."

"Çok komik!" dedim, hırsla. Gökhan'ın bakışları şaşkınlıkla bana çevrildiğinde, Bora sırıtıyordu. "Leo'nun peşinde dolaş, sana mı kaldı şeftali suyu vermek? Dokuz yaşında çocuk, açar dolabı alır!"

"Sen yine neye kızdın ya?" diye sordu Gökhan.

"Anneme, Bora'yla Nina'nın öpüştüğünü söyledim. Ona kızdı..." dedi Leo. Gökhan'ın kaşları havalanırken, Bora kocaman bir kahkaha atmıştı. Leo panikle yüzüme baktığında, "Ağzımdan kaçırdım," dedi.

"İşine geleni kaçır, işine geleni sır diye sakla... Bu ne biçim arkadaşlık?!" dedim. Ellerimi belime koymuştum. "Bak sana küserim, bir daha da asla barışmam!"

Leo kıkırdadı. "Sen bana küsemezsin," dedi, bilmiş bir tavırla. "Sen beni çok seviyorsun."

"Ayıp!" dedim, Leo'yu kınar gibi. "Mahremiyet diye bir şey vardır!"

"Sadece evli insanlar öpüşür değil mi?" diye sordu Leo, merakla. Şeftali suyunu Bora'ya verdi. Koltuğa çıktı. "Evli olmayanlar öpüşemez, değil mi?" Koltuğa iyice yerleştiğinde, şeftali suyunu Bora'dan geri almıştı.

"Değişir," dedi Gökhan, ne diyeceğini bilemez bir ifadeyle. Bana baktı. "Değişir, değil mi?"

"Sevgililer de öpüşebilir," dedim, kızgın bir şekilde. "*Değişir* ne?"

"Annem öpüşebilir mi?" diye sordu Leo. Gökhan'ın kaşları çatılırken, yeniden bana bakmıştı.

Derin bir nefes aldım. Koltuğa ilerledim ve Leo'nun yanına oturdum. "Annenin sevgilisi yok," dedim.

"Babamla öpüşmüşler midir?" diye sordu Leo.

"Muhtemelen," dedim. Saçlarını okşadım. "Hadi bitir şeftali suyunu, gidelim."

Leo, oldukça ciddi bir ifadeyle, "Aydın'la önemli bir şey konuşacağım ama gitmeden..." dedi. Kaşlarım merakla çatılırken, Leo Gökhan'a dönmüştü. "Abini çağırır mısın?"

"Benimle konuşsan?" dedi Gökhan, sıkıntıyla.

"Olmaz," dedi Leo. Şeftali suyunu kafasına dikti. "Aydın'la konuşmalıyım."

Bora, cebinden telefonunu çıkarttı ve muhtemelen Aydın'a mesaj attı.

"Ne konuşacaksın?" diye sordu Gökhan. Bakışları beni bulduğunda, *yakamdan düş* der gibi bir işaret yaptım. Her fırsatta bana bakmasından sıtkım sıyrılmıştı. Gökhan'ın bakışları yeniden Leo'yu buldu. "Ama merak ederim," dedi, tatlı olmaya çalışarak.

Aydın salona geldiğinde, Leo heyecanla gülümsedi. "Leo, seninle bir şey konuşacakmış..." dedi Bora. Aydın şaşkınlıkla Gökhan'ın yanına otururken, bakışları Leo'ya çevrilmişti.

"Sen, Alp diye birisini bulmuşsun Aydın..." dedi Leo, garip bir ciddiyetle. Bir an için gözlerimin, minik bir mafya lideri görür gibi olması umarım yanıldığımı gösteriyordu. "Doğru mu?"

Aydın'ın bakışları merakla Bora'yı bulmuş ve yeniden Leo'ya çevrilmişti. "Evet?" dedi.

"Kayıptı Alp, değil mi?" diye sordu Leo.

"Evet," dedi Bora, Aydın'a fırsat bırakmadan. "Sen nereden biliyorsun?"

Leo'nun yüzüne sımsıcak bir gülümseme yayıldı. "Duydum. Aydın telefonla konuşuyordu," dedi. Bakışları kendisininki gibi acı kahve olan gözlere kilitlendi. "Benim babamı da bulur musun Aydın, o da kayıp."

Sıcak. Çok sıcak. Çok çok sıcak.

Leo, babasının tam karşısındaydı ve eğer biz *sıcak soğuk* oynuyor olsaydık, hemen bulabilirdi.

"Bulabilir miyim bilmiyorum," dedi Aydın, tereddütle. Bakışları yardım dilenircesine bana çevrildi. Kendimden iğrendiğimi hiç bu kadar hissetmemiştim. "Yenge?" dedi, sorar gibi.

"Baban hakkında ne biliyorsan anlat Aydın'a, belki yardımcı olabilir..." dedim. Cehennem ateşinin içime düşen şeytani koruna rağmen, sesim buz gibi çıkmıştı. Bunu yapmaya mecburdum fakat bazı mecburiyetler, mide bulandırıcı derecede, beni içinde bulunduğum odadaki herkese yabancı hâle getiriyordu.

Leo ayağa kalktı ve Aydın'ın oturduğu koltuğa doğru ilerledi. "Annem babamı çok sevmiş," dedi, kendinden emin çıkan bir sesle. Bakışları düşünürcesine yere çevrilmişti. "Babamla yılbaşında tanışmışlar. Babamın gözleri çikolata rengindeymiş. Benim gibi. Bitter çikolata."

Bence, acı kahveydi.

"Başka?" dedi Aydın.

"Iııı..." dedi Leo, zorlanır gibi. "Babam yakışıklıymış. Benim gibi."

"Başka?" dedi Aydın, yine.

"Bu kadar yetmez mi? Bana benziyormuş babam işte. Benim gibi..." dedi Leo.

Aydın'ın gözleri şaşkınlıkla beni bulup, yeniden Leo'ya çevrilmişti. "Adı?"

"Bilmiyorum," dedi Leo. Kaşları çatılmıştı. Acı kahve gözlerini yüzüme çevirirken, "Sen biliyor musun?" diye sordu.

Net bir ifadeyle, "Hayır," dedim.

"Gökhan," dedi Leo, heyecanla. "Sen biliyor musun?"

"Bilmiyorum..." dedi Gökhan, kısık bir sesle.

"Belki Sergio biliyordur?" dedi Leo. Umudunu kaybetmediği için ona sımsıkı sarılmak istesem de buna hakkım olmadığını düşündüm. "Sorayım mı?"

"Annene sorsan?" dedi Aydın.

"Ya üzülürse?" dedi Leo. Yüzü düşmüştü. "Babamla alakalı onunla konuşmuyoruz."

Aydın'ın acı kahve gözleri bir kez daha bana çevrildiğinde, gözlerimi ondan kaçırmıştım. "Minik aslan," dedim, şefkat dolu bir sesle. "Dilersen biraz araştırma yapalım... Daha sonra parçaları birleştiririz... Ne dersin?" Aydın, Leo'nun

gözlerinden süzülen birkaç damla yaşı sildi. "Hem ben sana söz verdim, bir gün babana kavuşacaksın," dedim.

Leo'nun gözlerinden yeniden yaşlar akmaya başlayınca, Aydın onun küçücük ellerini tutmuştu. "Ağlama..." dedi, içten bir tavırla. "Ama sen çok ağlıyorsun... Erkekler bu kadar ağlamaz..."

"Cinsiyet ayırma," dedi dudaklarım. Fakat bu yersiz ve şu an için pek de şart olmayan bir çıkıştı.

Aydın, uyarım karşısında mahcup olduğu belli bir ifadeyle, "Ben sana yardımcı olurum Leo. Babanı beraber buluruz," dedi.

Leo'nun dudakları incecik hale gelirken, Aydın onu kendisine çekmiş ve başını göğsüne dayamıştı. Bunu izlemeye dayanamayan Gökhan'ın telefonu çalmışçasına salondan çıkışı ise, benim de istediğim fakat yapamadığım bir şeydi.

Bora da oturduğu koltuktan kalktı ve Gökhan'ın peşinden ilerleyerek Aydın, Leo ve beni yalnız bıraktı. Leo ile Aydın'ı yalnız bırakamazdım fakat Bora'nın neden Gökhan'ın peşinden gittiğini de merak etmiştim. Leo'nun Aydın'dan ayrılmasını sabırla bekledim.

Sevecen bir ifadeyle, "Hadi Leo, eşyalarını topla... Montunu giy," dedim. Leo beni onaylayarak odaya ilerlerken, ben Sevim Hanım'a, Gökhan'la Bora'nın nerede olduğunu sormuştum.

Adımlarımı bahçeye doğru hızlandırdığımda, Gökhan'ın öfkeli sesi kulaklarımı doldurdu: "Saçmalama Kara!"

"Asıl sen saçmalama Gökhan!" diye bağırdı Bora, hırsla.

Bahçeye çıktığımda Gökhan'ın bakışları bana çevrildi. "Şu kocana bir şey söyle, elimde kalacak!" dedi.

"N'oluyor?" diye sordum. Kaşlarım çatılmış, onlara doğru birkaç adım atmıştım. "Derdiniz ne?"

Gökhan, alaycı bir tavırla, "Benim Leo'nun annesine, Annie'ye karşı hislerim varmış!" dedi. Yüzünü kaplayan ifade, Bora'nın imasına tahammül edemediğini haykırıyordu.

"Cuma akşamı Annie ile çıkıp gitmemi ve Leo'yu bu kadar çok sevmemi, buna yormuş!"

Bakışlarım Bora ile birleştiğinde, gözlerindeki yargıyı gördüm.

"Ya neye yorsaymış Gökhan?" dedim, dümdüz bir ifadeyle. Gökhan'ın kaşları çatılmıştı. "Aynısını ben de sana söyledim. Annie'den hoşlandın, kabul et..." Gökhan yüzüme, *sen ne diyorsun* der gibi bakıyordu fakat Leo'yu sahiplenme konusunda, Bora'yı bir yargıya vardıracak kadar açık vermişti ve bunu kotarmanın tek yolu buydu. "Kadını görür görmez dibin düştü!"

"Vay vay vay!" dedi Aydın, keyifli bir tonlamayla. "Ben de diyorum ki, neden babacılık oynuyor?"

Gökhan'ın bakışları bana çevrildiğinde gözlerinde tek bir ifade vardı: *"Yaptığını beğendin mi?"*

"Sevgilisi var!" dedi Bora, uyarı dolu bir ifadeyle. Kapkara ve sert bakışları Aydın'ı bulmuştu. "Ben çok sıkıldım Gökhan'ın aşkından da meşkinden de... Başımıza yeni bir bela açamaz! Dalgasını geçeceğine, kardeşini uyar Demir! Bu sefer elimde kalır!"

"Öyle bir şey yok!" dedi Gökhan, kendini açıklamak istercesine. "Gerçekten Annie'ye karşı bir şey hissettiğim falan yok. Sadece Leo'ya çok kanım kaynadı. Hepsi bu!"

"Ben kaynatacağım senin kanını," dedi Bora, başını aşağı yukarı sallayarak. Bakışlarını bana çevirdi. "Çocuğu beraber bırakıyoruz, hazırlan hadi!"

Rahat bir ifadeyle, "Biz Gökhan'la gideriz," dedim.

Bora'nın kaşları çatılırken, yüzünü öfkeden olduğu belli, soğuk bir gülüş kapladı. "Dediklerimi duymadın mı?" diye sordu.

"Duydum," dedim. Omuz silktim. "Hande'yi aldatmasında hiçbir sakınca görmüyorum. Malum, kendisinden nefret ediyorum da..." Gökhan sıkıntılı bir nefes verirken, Bora *ya sabır* der gibi başını sağa ve sola yatırmıştı. "Ben Gökhan'la gideceğim. Hem Annie onu da davet etti."

"Beraber gidiyoruz Nazlı, konu kapanmıştır!" dedi Bora.

"Hayır!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Sen artık benim hiçbir arkadaşımla tanışmayacaksın!" Bora'nın yüzüne sorgulayıcı bir merak yerleşti. "Ya benim arkadaşlarıma dikleniyorsun ya da kendini sevdirip kendi tarafına çekiyorsun! Annie'yi de sana kurban etmeyeceğim!" Bora benimle gelemezdi ve çirkefleşebildiğim kadar çirkefleşmek zorundaydım. "Sen artık beni biraz rahat bırakacaksın ve bu hayatta BENİM DE bir arkadaşım olacak Bora! Hande gibi, Eren gibi gözünü boyayamayacaksın! Bat'e, Tarantula'ya, Sergio'ya yaptığını Annie'ye de yapamayacaksın! Sen artık durman gereken yerde duracaksın!" Bora'nın gözlerine yerleşen hüzün içimi kıyıyordu. "Bıktım ben senin yüzünden yapayalnız kalmaktan!" Bana bir cevap vermesine fırsat kalmadan arkamı döndüğümde, canım yanmıştı.

Fazlasıyla haklıydım ve fakat bir o kadar da haksız.

"Bir hayvanımız daha oldu... Bat," dedi Aydın arkamdan.

Sona az kalmıştı.

♠

"İzlenmeyeceğimize emin misin," diye sordu Gökhan. Bu kabul edebildiğim bir soru olmamakla beraber, elimden gelenin en iyisini yaptığımı biliyordum. Araba hızlıca ilerlerken, Leo'nun gülümseyen yüzüne de sık sık dikiz aynasından bakmayı ihmal etmiyordum. Evden çıkmadan evvel, Bora'yla ve Aydın'la vedalaşmak için onlara sarıldığında aldığı harçlıklar yeniden fazlasıyla mutlu olmasını sağlamıştı. Otelin otoparkına girdiğimizde, Gökhan'ın yüzüne meraklı bir ifade yerleşmişti. Asansöre bindiğimizde Leo olayı çoktan anlamış ve en üst kata basmıştı.

"Biz Gökhan'la da binmiştik helikoptere ama ben küçüktüm!" dedi Leo, bana bakarak. Gülümsedim. "Nina'yla da hep biniyoruz..." Bu sefer de muhatabı Gökhan'dı.

"Helikopterle mi gideceğiz?" diye sordu Gökhan, mırıltıyla.

"En güvenlisi bu," dedim. Asansör durduğunda, koridorda ilerledik ve çatı terasına çıkan merdivenlere ulaştık. Bear, Leo'yu sevgiyle kucaklarken, dalga geçer bakışlarını da

Gökhan'dan çekmiyordu. Gökhan ise Bear'dan ve onunla yine karşılaşmış olmaktan hiç hoşlanmamıştı ve bu yüz ifadesinden de belli oluyordu. Leo, Bear'e *Brandon* diye hitap ederek, güven testimden bir kez daha geçmiş ve OCTO'daki lakapları Gökhan'a bile açık etmemesi gerektiğini kavramıştı. Ona çok yüklendiğimizin farkındaydım ve fakat en azından bunu düşünmesi gerekenin annesi olduğunu kendime hatırlatarak, sorumluluk kabul etmemeyi seçiyordum. Aklım evdeydi, Bora'da. Aklım Bora'dayken de zaten ondan sakladığım şeylerin yükünü hissediyor, yeterince eziliyordum.

"Benim de size eşlik etmemi ister misin Nina?" diye sordu Bear.

Gülümseyerek, "Gerek yok," dedim. Bear, Leo'nun helikoptere binmesi için yardımcı olurken, "Teşekkürler her şey için..." diye ekledim.

"Arabayı şehrin diğer tarafındaki pistin oraya park edeceğim. Oraya inersiniz..." dedi Bear, bilgi verir gibi. Onu başımla onayladım. Bunu yapma sebebi, bu binaya girdiğimizi gören ve bizi dışarıda bekleyen her kim varsa, benim şehrin diğer tarafına geçtiğimi zannetmesiydi. Ben de helikoptere bindiğimde, Gökhan mecburiyetten olsa gerek, Bear'la tokalaşmıştı.

Helikopter havalandığında, Gökhan bir süre, yanında oturan Leo gibi aşağıda kalan manzarayı seyretti. Neden sonra bakışlarını bana çevirdi. Bir süre, herhangi bir şey demeden amaçsızca Leo'ya baktı. Derin bir nefes aldığında, konuşmaya hazır hissetmiş olmalıydı ki, "Yalanını dahi midem kaldırmıyor. Bu hoşlanma iması..." diye söze girdi. Leo, Gökhan'ın sesini kulaklıktan duymuştu fakat Türkçe konuşmasını önemsemeden, merakla aşağıya bakmaya devam ediyordu. "Yarın kim olduğunu öğrendiklerinde, ben bunu nasıl açıklarım?"

"Emin ol," dedim, net bir ifadeyle. "Yarın kim olduğunu öğrendiklerinde, buna açıklamana sıra gelmeden, seni öldüreceklerdir..." Gökhan'ın gözleri birden dolarken, canının

ne kadar yandığını anlamıştım. "O yüzden endişelenme... Açık vermeseydin! Mesafeni korusaydın çocuğa karşı..."

"Amcasıyım Naz," dedi Gökhan, *dayanamıyorum* der gibi. "Her dakika hasretini çektim bu çocuğun ben..." Bakışları usulca Leo'ya değdi. Leo, Gökhan'ın kendisine baktığını hemen hissetmiş, ona dönüp gülümsemişti.

"Fakat babası ve dayısına saygından, bu hasreti içine gömerek, davranışlarını kontrol etmeliydin!" dedim, tavizsiz bir şekilde. "Duygularının seni sersemletmesine fırsat veremezsin!"

"Haklısın ama-"

"Haklıyım Gökhan!" dedim, ciddiyetle. "Benim de canım yanıyor ama ben Bora bizimle gelmesin diye onun kalbini kırabiliyorum. Sevdiğim adama yapıyorum bunu. Keyfimden değil herhalde?!"

"O kadar benz-"

"Gökhan!" diye seslendi Leo, araya girerek. "İngilizce konuşsanıza!" Leo'ya gülümsedim. Gökhan ise bakışlarını benden çekmiş ve Leo ile sohbet etmeye başlamıştı.

♠

Leo annesine doğru heyecanla koşarken, Annie'nin gözlerindeki yaşları fark etmiştim. Oğluna öyle bir özlemle sarılıyordu ki, Leo'yu mu çok özlemişti yoksa üzerine Bora'nın ya da Aydın'ın kokusunun sineceğini mi düşünmüştü bilmiyordum. Leo da Annie'den farksızdı. Bazen benimle beraber kalsa da annesinin yokluğuna fazla dayanamazdı.

"İçeriye geçin," dedi Annie, oğlundan ayrıldığında. "Hava çok soğuk..." Gökhan, bana sorarcasına baksa da, içeriye girmek istediğini anlamıştım. Annie'yle vakit geçirmek ona iyi geliyor olmalıydı. Gökhan'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden, hızlı adımlarla içeriye geçtiğimde, salonda Bayan Morgan'la karşılıklı oturan Sergio'yu görmüştüm.

"Hoş geldin Nina," dedi Bayan Morgan. Ayağa kalktı. "Gökhan!" dedi, içten bir tavırla.

Gökhan Sergio'yu gördüğüne pek sevinmemişti fakat Bayan Morgan'a minnetle bakıyordu. "Nasılsınız?" diye sordu. Elini, zarifçe öptü. "Gittikçe gençleşiyorsunuz!"

Bayan Morgan neşeli bir kahkaha atarken, kısa beyaz saçlarını tarar gibi düzeltti. "Seni gördüğüme çok sevindim..." dedi, kibar bir şekilde. Bir elini Gökhan'ın yüzüne yerleştirdi. "Kendini çok özlettin!" Bayan Morgan, kendisine koşarak gelen Leo'yu fark ettiğinde bakışları ona çevrilmişti.

"Büyükanne! Sana anlatacaklarım var!" dedi Leo, gülümseyerek. "Ama Sienna gelmeden üzerimi değiştirmek istiyorum." Leo, Bayan Morgan'ın elini tuttu. "Sienna'ya kek yapmalısın, çok seviyor, çikolatalı, hadi."

Bayan Morgan, Gökhan'a, "Geleceğim," diyerek, Leo ile beraber ilerledi. Annie oğluyla Bayan Morgan'ın arkasından gülümseyerek bakarken Sergio'nun yanına oturmuştum.

"Sienna söz konusu ya, beni görmedi bile!" dedi Sergio, gülerek.

"N'aber?" dedim, gülümseyerek. "Ben görüyorum..."

"Barıştık mı?" diye sordu Sergio, şaşkınlıkla.

"Küs müydük?" dedim, alayla.

"Öyleyse iyiyim. Birazdan daha iyi olacağım..." dedi Sergio. Bakışlarını karşımızdaki koltuğa yeni oturan Gökhan'a çevirmeden, henüz ayaktaki Annie'yle göz göze gelmişti. "Gökhan Demir..." dedi, kibir dolu bir sesle. Gülümsedi. "Gelelim fasulyenin faydalarına..."

Gökhan nefesini sesli verdi. "Derdin ne ise direkt söyle!"

"Derdim belli!" dedi Sergio, imayla. Gözlerini, buyurgan bir ifadeyle Gökhan'ın gözlerinde tutuyordu. "Kardeşim... Umut!"

"Eee?" dedi Gökhan, terslenerek.

"Bana Umut'un kim olduğunu söyleyeceksin... Adı sanı, adresi... Kara, onun hakkında her ne bulduysa!" dedi Sergio.

Gökhan, neşeden uzak bir kahkaha attı. "Allah Allah?" dedi, alayla. Kaşları havalandı. "Başka?"

"Söyleyeceksin Gökhan!" dedi Sergio. Annie'nin bakışları pencereye çevrildiğinde, bu gerilimden hoşlanmadığını anlamıştım. "Yoksa Kara, Beyza Karabey'in yaşadığını öğrenecek!" Gökhan'ın bakışları Beyza Karabey'e çevrildi fakat o ısrarla pencereden dışarıyı izliyordu. "Bakma hiç!" dedi Sergio.

Annie sıkıntıyla, "Benim işime gelir bu Gökhan," dedi. Gökhan'ın yüz ifadesi dumura uğradığını açık açık belli ediyordu. "Bir gün öğrenecek zaten... Ha bugün, ha yarın..."

"Bunu bir de benim yüzüme söylesene!" dedi Gökhan. Sesine yansıyan öfke, salonun her yerine yayılmıştı. "Bu hıyarın tarafını mı tutuyorsun?!"

Annie'nin bakışları Gökhan'ı buldu. "Bir taraf tutmuyorum! Adil bir anlaşma... Umut'un kim olduğunu söylemediğin takdirde Çınar'ın yapacağı hamle, benim de işime geliyor!"

"Pardon?" dedi Gökhan, ayağa kalkarak. Kocaman bir kahkaha attı. "Kızım sen benimle taşşak mı geçiyorsun?!" Bir kahkaha daha attığında, birkaç saniyeliğine gözlerimi yummuştum. "Biz neden yıllardır saklıyoruz seni?! Can sıkıntısından mı?! Bora senin yaşadığını öğrenirse soğukkanlı davranamaz diye değil mi?!"

"O eskidendi," dedi Annie, tereddütsüz bir şekilde. Zorlukla yutkundu. "Sen de biliyorsun, Bora aynı adam değil. Soğukkanlı bir şekilde neler yapabildiğini, neler başarabildiğini biliyorsun. Biz o kötü olmasın dedik ve o maalesef en kötüsü oldu, biliyorsun... Mehmet Şahindağ Leo'nun varlığını sezerse onu yaşatmaz... Ama Bora akıllı olduğu kadar iyi de bir oyunbaz artık ve yeterince güçlü, korur oğlumu, sen de biliyorsun..."

"Bencilsin!" dedi Gökhan, öfkeyle. Kaşları havalanmıştı. "Çünkü Bora'nın hayatında bir bu eksik! Bi' senin oğlunu koruması eksik! Az yükü var çünkü! Ulan Bora senin yaşadığını öğrenirse, Mehmet'i bulduğu yerde öldürür ve ÖRGÜT, bize uyuşturucu işini zorla yaptırırdı! Biz seni senelerce bu yüzden sakladık! Ama sen ÖRGÜT'ün gerçek

liderinin Mehmet Şahindağ olduğunu zaten bildiğin halde susmuşsun!"

"Mehmet'i öldürecek kadar güçlü değildiniz! Ben bu yüzden sustum!" dedi Annie, acıyla. "Siz Mehmet'in üstesinden gelinceye dek, bin kez sizi, oğlumu öldürürdü!"

"Bana bak Beyza!" dedi Gökhan. Bakışlarını bürüyen kızgınlık, gözle görülür derecede hissedilirdi. "Bir telefon açarsın, *Mehmet selam* dersin, gidersin yanına, zaten nutku tutulur, sıkarsın kafasına biter gider!" Gökhan'ın sesinden akan nefret, benim nutkumun tutulmasına sebep oluyordu. "Senden bunu istemiyorum çünkü kazara sen de ölebilirsin! Ama ben senden bunu istemiyorum diye, üste çıkmaya çalışma! Sakın! Bora eskiden senin yaşadığını öğrenseydi, Mehmet'in kafasına sıkardı, eyvallah... Ama Bora senin yaşadığını şimdi öğrenirse, kendi kafasına sıkar! Senin yaşıyor olmanın sebep olduğu durumları değerlendirelim istersen... On yıl, ne on yılı lan... Üç yıl öncesiyle bile şimdi arasında uçurum kadar fark var!"

Annie'nin dudakları titredi. "Umut kim?" diye sordu.

Gökhan başını iki yana salladı. "Bu yaptığın bana ihanet! Kardeşine ihanet!"

"Kardeşimi karıştırma!" dedi Annie, parmağını havaya kaldırırken. "Asıl Bora'nın Çınar'a yaptığı düpedüz kötülük! Çınar'ı, Nina ve Umut arasında bir seçim yapmaya zorlamak da ne demek?!" Annie, Gökhan'a doğru birkaç adım atıp kollarını bağladığında, Lion rolü giydiğini anlamıştım. "Sen şimdi Umut'un kim olduğunu söyleyebilirsin belki de bize? Çünkü sizin Nina'dan korumaya çalıştığınız Çınar, benim de Nina'nın da dostu! Sizin de dostunuz! Ya da ben şimdi Bora'yı ararım Gökhan. Benim borcum bu Çınar'a..."

"Benim dostum Çınar Akbulut değil, Bora Karabey!" dedi Gökhan, tehditkar bir ifadeyle. Gülümserken, bakışları Sergio'ya çevrilmişti. "Bana baksana sen," dedi hırsla. "Kara'dan Beyza'nın yaşadığını saklıyorum diye sen beni çok yanlış anlamışsın... Elimdeki bilgi değil senin kardeşinin adı, Williamsburg'un haritası kadar basit, bulunabilir bir bilgi bile

olsa... Kara*, 'Söyleme'* dediyse, söylemem! Ben Kara'ya ihanet etmem!"

Sergio ayağa kalktı. "O zaman yarın senin cenaze namazını kılmak üzere, İstanbul'a gidiyoruz... Çünkü Kara seni sağ bıraksa, Aydın Demir bırakmayacaktır..."

"Siktir git, nereye istiyorsan!" dedi Gökhan, bıkkınlıkla. "Leo'nun başına bir şey gelirse, ben senin sülaleni sikerim ama bunu sakın unutma." Bakışlarını Annie'ye çevirdi. "Sen de bu yaptığını sakın unutma Beyza!" dedi, sertçe. Arkasını bize döndüğünde, "Geliyor musun Naz?" diye sordu.

Sergio'nun bir anda beni çekip ayağa kaldırmasıyla beraber, neye uğradığımı şaşırmıştım. Saniyeler içinde kafamda hissettiğim namlu beni sinirlendirse de derin bir nefes aldım. Gökhan bize şaşkınlıkla dönmüş ve bir an için ne yapacağını bilememiş fakat hemen ardından silahını çıkartıp Sergio'ya doğrultmuştu. "N'apıyorsun lan?!" dedi, hiddetle.

"Umut kim?!" diye bağırdı Sergio. Bayan Morgan salona gelmiş ve Sergio'nun kafama silah dayadığını görünce şoka girmişti. Leo'nun oda kapısının açıldığını duyunca da hızlı adımlarla, muhtemelen Leo'nun gelmesini engellemek için, salondan çıkmıştı. "Ben bu cevabı bugün almazsam Nazlı Karabey ölecek çünkü benim kaybedecek hiçbir şeyim yok!"

Bu yalnızca bir blöftü.

"İndir silahını, saçmalama!" dedi Gökhan. Bakışlarını Annie'ye değdirse de beni göz hapsinde tutmaya devam ediyordu. "Beyza bir şey söyle!"

Beyza Karabey ağzını açamadan, "Kes sesini Beyza!" diye bağırdı SerFoxÇın. Başıma dayadığı silahın emniyet kilidini açtı. "At silahını!" dedi Gökhan'a, emreder gibi. Gökhan, birkaç saniye kararsız kalsa da SerFoxÇın, bir kez daha, "At silahını!" diye bağırınca, silahını yere koymuştu.

Gökhan'ın tavrı uzlaşmacıydı. "Saçmalıyorsun şu an... Kardeşinin kim olduğunu madem bu kadar merak ediyordun ve Naz madem bu kadar umurunda değil... Zarfı yırtıp atıp erkeklik yapmasaydın!"

SerFoxÇın'ın gülümsediğini hissettim. "Zarfın içinin boş olduğuna emindim," dedi, alayla. "Fakat kardeşimi bulduğunuza da eminim. Kara sadece o zarfla beni test etti... Testi geçtim. Karısına değer verdiğimi ona gösterdim. Fakat Kara haklıydı... Karısı zerre umurumda değil! Kafasına silah dayandığında, konuşacaktır mutlaka..."

Gökhan, tehditkar bir ifadeyle, "Bak, pişman olursun eğer Naz'a zarar verirsen..." dedi.

"Kara'yı ara!" dedi SerFoxÇın.

"Ya Allah aşkına saçmalama!" diye bağırdı Gökhan. Çaresiz görünüyordu. "Yapma şunu! Hem senin elinde Kara'ya karşı kullanabileceğin bir koz yok mu?! Onu kullan! Bırak Naz'ı!"

"O koz artık geçersiz!" diye bağırdı SerFoxÇın, öfkeyle. Boğazımdaki kolunu biraz sıkılaştırırken, "Ara Kara'yı!" diye bağırdı. Gökhan sıkıntılı bir nefes verdi ve cebinden telefonunu çıkarttı. Parmakları titremeye başlamıştı. "Hoparlöre al!" Çalan telefonun sesi, salonda duyulmaya başladı.

"Efendim," dedi Bora.

"Kara," dedi Gökhan, zor çıkan bir sesle. "Umut'u soruyor Çınar?" Birkaç saniye boyunca telefondan ses gelmedi. "Kara! Umut'u soruyor diyorum Çınar?!"

"Hayırdır?" dedi Bora, merakla. "N'oluyor?!"

"Karını öldürüyorum!" diye bağırdı SerFoxÇın. Annie, elleriyle yüzünü kapatmıştı. "Bana derhal Umut'un kim olduğunu söylemezsen, karını öldürüyorum!"

"Nazlı'nın başına silah dayadı Bora!" dedi Gökhan, panik dolu bir ifadeyle. "Çok üzgünüm!"

Bora, tok bir sesle, "Adresi söyle," dedi.

"Şimdi söyleyeceksin şimdi!" diye bağırdı SerFoxÇın, öfkeyle. "Benim sabrım kalmadı!"

"Kara, bu lavuk *test* diyor, *Kara haklıydı* diyor, zarfın blöf olduğunu düşündüğü için yırtmış atmış ama şimdi oldukça ciddi..." dedi Gökhan.

"Aydın, Bay Ortiz'i aramaya hazırlan. Ellerindeki Annie Alexandra Morgan'a ait adresin yanlış olduğunu söyle.

Bulsunlar kadının gerçek adresini. Nazlı'nın o kadının evinde, Sergio Morris *sahte kimlikli* Çınar Akbulut tarafından rehin alındığını söyle... Kadın da işin içinde. Dokuz yaşında bir oğlu var. Ne biliyorsan anlat. Kurşun sesi duydun. Çınar Akbulut, karımı öldürdü," dedi Bora. Annie'nin gözlerinden yaşlar sessizce akarken, "Öldür lan Nazlı'yı," dedi Bora, ciddiyetle.

Gökhan'ın gözlerindeki dehşeti gördüm. "Kara. Ciddi bu adam." Adeta bozulmuş bir plak gibi, sürekli olarak aynı şeyi söylediğinin belki de farkında bile değildi.

"Bunu sen istedin Kara," dedi Sergio.

"Ben istedim evet! Ben, şimdi, senin karımı öldürmeni istiyorum! Bunu da söyle Bay Ortiz'e, Aydın! *Kara istedi* de. *Emri o verdi* de. Sonrasında *Çınar'ı da Kara öldürdü* de," dedi Bora, sertçe.

Sergio'nun bir dirseğini sırtımdaki kemiğe bastırmasını beklemediğim için boşta bulundum ve boğazımdan kocaman bir *ah* koptu. "Kara!" diye bağırdı Sergio. "Son kez soruyorum, Umut kim?!"

Gökhan, bir kez daha, bu sefer isyan edercesine, "Kara!" dedi.

Birkaç saniyelik sessizlik, asırlar kadar uzun sürmüştü. "Blöf yapıyor!" dedi Bora, bağırarak. "Sikerim onu da blöfünü de!" Bir şeyin devrildiğini duydum. "Nazlı!" diye bağırdı. "Blöf değil mi?!"

Blöftü.

Sergio, dün, benim için, kardeşinin adını öğrenmekten vazgeçmişti ve şimdi blöf yaptığını söylersem, ona ihanet etmiş olurdum.

"Nazlı!" dedi Bora. Öfkeli nefesi telefona çarpıyordu. "Dün gece anlattıklarına inandım! Yapma bana bunu!"

"Sıkıldım," dedim.

Boğazımdan çekmesi için, Sergio'nun koluna elimi uzattım. Gökhan, korku dolu bakışlarını Sergio'nun gözlerinden ayırmazken, "Kıpırdama Naz!" diye bağırdı. Sergio'nun gözlerinde ne görüyorsa, ciddi olduğunu düşünüyordu.

"N'oluyor?!" diye bağırdı Bora.

Öfkeyle, "Sergio yeter!" diye bağırdım. İçim öyle daralmıştı ki, boğulacak gibi hissediyordum. "Söylemeyecekler işte Umut'un kim olduğunu! Kes şunu!"

"Bu bir oyun değil!" diye bağırdı SerFoxÇın. Sesi, adeta kulağımın dibinde patlamıştı.

"Öldürtürüm Umut'u!" dedi Bora, tüylerimi diken diken eden tehditkar bir sesle. "Hemen şimdi, onu öldürtürüm!"

"Sergio... Bora çok öfkelendi... Yeter!" diye fısıldadım.

"Duydun mu lan beni?!" diye bağırdı Bora.

"Yalan söylüyorsun!" dedi SerFoxÇın. "Zamanında beni kullanarak, aynı bu şekilde, babaannemi de tehdit etmiştin! İşin gücün blöf!" Sesine çöreklenen kinin bedenime bulaşacağından korktum. "Sen yalancısın Kara!"

"Üç saniyen var!" dedi Bora, otorite yüklü tonlamasıyla. "Üç... İki..." Ayağımın tabanıyla, Sergio'nun bileğine sertçe tekme atarken boynumu içeriye çektim ve iki elimle tuttuğum kolunu var gücümle ısırdım. "Bir?" Sergio, böyle bir şey yapacağımı tahmin etmediği için hazırlıksız yakalanmış ve iki büklüm olmuştu. "Gökhan n'oluyor?!" diye bağırdı Bora.

"Gerizekalı!" diye bağırdım, Sergio'yu ittirirken.

"Silahını al!" diye bağırdı Gökhan.

"Boş silahı!" dedim, bezgin bir ifadeyle. "İçi dolu silahı kafama dayamak sıkar biraz!"

"Nina!" dedi Sergio, kızgınlıkla. Yerde, yanına düşen silahını aldım ve namluyu ona doğrulttum. "Umut'un kim olduğunu öğrenecektim!"

"Eğer bu silahın içi boş değilse ve sen dolu bir silahı benim kafama dayadıysan... Üzgünüm ki öleceksin!" dedim, sitemle. Sergio'nun ateş saçan bakışları gözlerimden ayrılmıyordu. Tetiği çektim. "Aferin!" dedim, ciddiyetle. "Gerizekalı!"

OCTO'da öğrendiğimiz en önemli şeylerden birisi, düşmana bilerek kaptırmak üzere, içi boş bir silah da taşımaktı.

"Söyleyecekti!" dedi Sergio. Yüzüne yerleşen üzüntü, oldukça somuttu, dokunsam tutacakmışım gibi. "Blöfü yemelerini sağlayabilirdin!"

Ters bir ifadeyle, "Umut'u bulduysa, gözünün yaşına bakmaz ve öldürür, biliyorsun değil mi?!" dedim.

"Ne kadar kötü birisi olduğunu ve kazanmak için ne kadar ileri gidebileceğini, en iyi bilenlerdenim!" diye bağırdı Sergio.

"Nazlı'yı al ve buraya getir Gökhan!" diye emretti Bora.

"Beni kullanamazsın Sergio!" dedim, dikte eder gibi. Sergio'nun bacağına güçlü bir tekme daha attım. "Benimle tehdit edemezsin sen kimseyi! Sen dün kardeşini öğrenmekten vazgeçtin! Seçtiğimiz yollar ve bedelleri!"

Gökhan, kapanan telefonla beraber, tükenmiş gibi kendini koltuğa bırakırken, "Allah senin belanı versin Çınar!" dedi. Sergio bunu duyunca, sinirden olsa gerek kocaman bir kahkaha atmıştı. Bileğime uzandı ve beni de yere düşürdü. Ben öfkeyle Sergio'nun göğsüne vururken, "Ciddisin sandım amına koyayım!" diye bağırdı Gökhan.

"Beni neden yere düşürüyorsun?!" diye bağırdım.

"Ya Beyza'yı söyleseydim korkudan?!" diye bağırdı Gökhan.

"Ya neden herkes bağırıyor?!" diye bağırdı Leo. Bayan Morgan onun elinden tutmak istese de Leo onun elini bırakmış ve bize doğru koşmuştu. "Bıktım! Bağırmayın artık! Sienna geldiğinde korkacak bizden!" Birkaç saniye kızgın bir şekilde herkese bakarken, gözleri bana takıldı. Koşarak yanımıza geldi ve kendisini Sergio'nun üstüne attı. "Seni anneme söylemeyi unuttum. Anne! Dün Sergio, Nina'ya bağırdı! Ona kızman gerek!" Sergio, yerde, Leo ile beraber yuvarlanmaya başlamıştı. Leo kendisini Sergio'nun üzerinden benim üzerime attı.

"Yazıklar olsun..." dedi Gökhan, Türkçe konuşarak. Sanırım muhatabı Annie'ydi. "Cidden yazıklar olsun sana ya!"

"Sen ne anlattın benimle ilgili Kara'ya?" diye sordu Sergio. O da Türkçe konuşuyordu. Leo kollarını boynuma dolayıp

kıkırdarken, "Harbiden seni öldürmeyeceğime inanacak kadar... Ne anlattın?" dedi.

"Sana ne be?!" dedim, aksi bir şekilde.

"Ben sizi anlamıyorum! Bundan da bıktım! Yeter artık! Türkçe öğreneceğim!" dedi Leo.

Leo'ya gülümsedim. "Biz artık gidiyoruz minik aslan!" dedim, az evvelki tavrıma tezat bir neşeyle. "Veda vakti..."

"Senden bıkmadım," dedi Leo, yumuşacık bir sesle. "Yine gel... Bora'yla Aydın da gelsin..." Annie, içli bir ifadeyle oğluna bakıyordu. Ayağa kalktığında, bakışları Sergio'nun gözlerine mühürlenmişti. "Sen nasıl Nina'ya bağırırsın?!" diye sordu. Leo zevkten mest olmuş bir şekilde kahkaha attı. Sergio gözlerini devirse de Annie'nin çok da şaka yapmadığının farkındaydı. "Özür dilemen gerekiyor sanırım..."

"Özür dile lütfen" dedi Leo, gülümseyerek. "Küsmeyin..."

"Özür dilerim sevgili kardeşim," dedi Sergio, antipatik bir şekilde. "Bir daha olmayacak."

Bir sürü şey söyleyebilirdim ama tüm bunlar yerine yüzümü buruşturup, dilimi çıkartmayı tercih etmiştim.

♠

Gökhan derin bir sessizliğe gömülmüş, aşağıdaki manzarayı izliyordu. Sergio'nun yaptığı hamle onu fazlasıyla korkutmuştu ve bu korku sağlıklı düşünmesini engellemişti. Belki de blöf olduğunu anlamadığı için kendisini suçluyordu. Sanki yaşadığımız dokuz dakika, kırk bir saniyelik olay onu gereğinden fazla germiş ve yaşlandırmıştı. Bu kadar kötü olmasının sebebi, Annie ile yaşadığı çekişme de olabilirdi. Göz göze geldiğimizde, yüzüne limoni bir gülümseme yayıldı.

"İyi misin?" diye sordum, tebessüm ederek. "Çok korktun..."

"Korktum," dedi Gökhan, bir itirafta bulunur gibi. "Bana emanetsin sonuçta." Gözleri kısıldı. "Nasıl emin oldun sana bir zarar vermeyeceğinden?"

"Kardeşim o benim..." dedim, içtenlikle. Derin bir nefes alırken, Gökhan'ın yüzüne dikkatle baktım. "Bana zarar vermez..."

Gökhan'ın kaşları havalandı. Bir tespit yaparcasına, "Buna Bora'yı da ikna etmişsin belli ki..." dedi. Başını iki yana salladı. "Belki bunu seninle paylaşmamalıyım fakat... Bora bu kartelle alakalı ciddi ilerlemeler kaydetmiş olabilir."

"Ne gibi?" diye sordum, merakla.

"Bilmiyorum. Bora'nın artık bana güvendiğinden bile şüpheliyim. Soramıyorum çok fazla. Fakat Aydın bir şeyler geveledi ki o da pek bir şey bilmiyor. Tarantula'yı tanıyan birkaç kişiyle görüşme ayarlamış kendisine Kara..." dedi Gökhan.

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Neden bunu bana anlatıyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum..." dedi Gökhan, omuzlarını kaldırıp indirirken. "Psikolojik bir şey olsa gerek... Seninle çok büyük bir sırrı göğüslüyoruz diye... Ne bileyim... Senden bir şey saklamak istemiyorum."

Gülümsedim. "Umut'un kim olduğunu saklıyorsun benden... Sergio'nun Bora'ya gönderdiği fotoğrafların arkasında ne yazdığını da..." Yapay bir alaycılıkla kaşlarım havalandı. "*İşime geleni söylüyorum* desene şuna, kartelin ucu Annie'ye dokunacak diye korkuyorsun..." Gökhan'ın utandığını hissettim. İçten bir ifadeyle, "Sen yalnızca, bu akşamki poker partisine odaklan şimdi... Kara'nın en önemli sınavı bu. Peligro'yu büyülemesi gerek. Ne yapacağını çok merak ediyorum..."

Gökhan, başını beni onaylarcasına salladı. "Profesörün vefatı sebebiyle toplantı ertelenmeseydi belki daha sağlam hazırlanılabilirdi buna... Bay Ortiz'le ayak üstü de olsa konuşmuşlar gerçi. Hoş, Kara şovunu poker masasında gösterecek her şeyden evvel. Bu ilk tur. Yalnızca bir yem."

Helikopter piste doğru alçalırken, Gökhan'la birlikte yeniden sessizleşmiştik. OCTO'ya ait telefonuma Tarantula'dan gelen mesajları okuyarak birkaç dakika

geçirdim. Bu akşam için alınan önlemleri tek tek bana bildirmiş ve dikkatli olmam konusunda beni uyarmıştı. Bana düşen bazı görevler vardı ve bunlardan en önemlisi, cephanemin sağlam olmasıydı. Gökhan'la arabaya doğru yürürken, kendi telefonumdan Bora'yı aradım. Gökhan'ın dikkati öyle dağınıktı ki, farklı telefonlar kullandığımı anlamıyordu. Gerçi ben de oldukça titiz davranıyor ve ikisini de aynı anda meydana çıkartmıyordum.

"Evet?" dedi Bora, dümdüz bir sesle. Bu dümdüz ses, arabada duyulduğu için Gökhan da şaşırmıştı.

Fakat ben şaşırmamıştım. Bana kızgın olmalıydı. Arabayı sürmeye başladığımda, "Uygun mu değilsin?" diye sordum. Bana kızgın olduğunu anladım diye, kabul edecek değildim. Salağa yatmak, en akıllıca olan taktikti.

"Söyle Nazlı," dedi Bora, nefesini sesli vererek. "Uygunum."

"Hazırlıklar tamam mı, diye soracaktım..." dedim.

"Plan değişti," dedi. Kaşlarım merakla çatılırken, sabırsızca devam etmesini bekledim. "İlk plana dönüyoruz. Yalnız gitmeye karar verdim. Sen gelmeyeceksin."

"Anlamadım," dedim, şaşkınlıkla. "Neden?"

"Basit..." dedi kısaca. "Nasıl ki ben senin arkadaşlarınla tanışmak, görüşmek zorunda değilsem... Uzak durmalıysam... Durmam gereken yeri bilmeliysem... Senin de bu akşam o müzayedede işin yok."

"Kısasa kısas mı yapıyorsun Bora?" dedim, sakinliğimi koruyarak. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Aynı şey değil, saçmalama. Biri iş-"

"Son sözümü söyledim," dedi Bora, lafımı keserek. Bir elimi hızla direksiyona geçirdiğimde, Gökhan alt dudağını dişlemişti. "Zaten Bay Ortiz ile az evvel, yapılacakları teyit ettik. CIA'den kimse içeride olmayacak fakat dışarıyı ablukaya alacaklar. Yalnızca kendi adamlarım ve Özge ile içeriye gireceğim. Daha önce konuşulduğu gibi."

"Sağa çek," dedi Gökhan, beni ikaz eder gibi.

"Dalga mı geçiyorsun benimle Bora?!" diye bağırdım. Gökhan'ı dinlememiş ve arabayı sürmeye de devam etmiştim.

"Sesinin tınısına dikkat et Nazlı," dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla. "Plan yapılırken Sergio ile evcilik oynayacağına yanımızda olsaydın!"

"Bana ihtiyacın var!" dedim, sertçe. Derin bir nefes aldım. "Bensiz giremezsin içeriye! Mehmet Şahindağ'ın yuvası orası! Bak eğer beni düşündüğün için böyle davranıyorsan-"

"Kapatıyorum Nazlı..." dedi Bora. Dudaklarım aralandı fakat kelimeler ağzıma tıkıldı. Çünkü telefonun kapandığını belli eden ses arabanın içine yayılmıştı. İki elimi direksiyona geçirdiğimde, Gökhan sakin olmam için bir şeyler söylüyordu fakat ona aldırmadım. Kısa bir süre sonra o da bir şeyler söylemekten vazgeçti. Evin arka sokağında arabayı durdurduğumda, bakışlarını merakla bana çevirmişti.

"İn Gökhan," dedim. Gökhan'ın tedirgin ifadesini görmezden gelmeye çalıştım. "Gelmiyorum ben. İn sen."

"Nereye?" diye sordu, kısık bir sesle. Yorgun bir nefes verdi. "İnatlaşma Kara'yla... CIA'dekiler etrafı ablukaya alacaklarsa, giremezsin içeriye. Saçma sapan bir şey yapma..."

Oflarken Gökhan'a dönmüştüm. "Sadece, iner misin?!"

"Nereye gidiyorsun?!" diye sordu Gökhan.

"Cehennemin dibine!" diye bağırdım, öfkeyle. Eğildim ve Gökhan'ın kapısını açtım. "İn aşağı!" Bakışlarımı yeniden yola çevirdiğimde, Gökhan arabadan inmişti. Gaza bastığımda içimden taşan öfkeden yanaklarım ıslanırken, sakin olmak için yemin etmem gerekmişti.

♠

Taylor, minibüsün içine yerleşmiş, dikkatle bilgisayar başında oturan iki kişinin yönlendirdiği ekranları izliyordu. Kumarhanenin giriş ve çıkışlarında herhangi bir kör nokta yoktu fakat içi konusunda bazı sıkıntılar vardı. Bay Ortiz ile birkaç telefon görüşmesi yapsa da başarılı bir sonuç elde

edebildiği söylenemezdi. Bay Ortiz, Mehmet Şahindağ'ı alt edebilmek konusundaki en önemli insanın Peligro olduğunu bildiği için risk almak istemiyordu. İçeride kim var kim yoksa çok ciddi aramalardan geçeceklerdi ve eğer ifşa olan birisi olursa, Kara adına yapılan bu plan suya düşerdi. Bay Ortiz bu gece Kara'nın sakince Peligro ile tanışmasını, ona kendisini sevdirmesini istiyordu ve başka bir aksiyona gerek yoktu. Bu Taylor'ın hoşuna gitmiyordu.

Minibüsün kapısı açıldığında, Anton bizi başıyla selamladı. Üzerinde tamirci tulumu vardı. Elindeki paketi bize uzattığında, ucuz bir aksiyon filminin içinde olduğumu düşünmüştüm. Gençliğimin baharında, bir minibüsün içine tıkılmış, Amerikan klişesi bir ajan gibi çörek yiyordum.

"Nina da içeriye girseydi keşke," dedi Anton. Sergio ile değişen durum hakkında mutlaka istişare yapmış olmalılardı fakat bu saatten sonra konuşmak faydasızdı.

Taylor'ın bakışları kısa süre Anton'da kalıp yeniden ekrana kilitlendi. "Bay Ortiz'e anlat derdini..." dedi, mırıltıyla. "Biz de girmeliydik bence ama anlamıyor. Bu kadar geride kalmayı mantıklı bulmuyorum!"

Ekran önündeki koltukta oturmaktan sıkıldığımda, minibüsün arkasındaki yekpare koltuğa geçerek yan bir şekilde oturdum ve bir ayağımı diğerinin üzerine atarak, karşıya uzattım. Bileğimin biraz yukarısına dek uzanan botlarımın çamur olduğunu fark etmiştim. "Islak mendil var mı?" diye sordum, gelişigüzel bir tavırla. Taylor etrafına bakınırken, minibüsün kapısı bir kez daha açıldı. Bora minibüse binerken, kapkara gözleri beni bulmuştu. Saçları ve siyah kaşe, uzun kabanı hafif yağan yağmurda biraz ıslanmış olsa da bunu önemsiyor gibi görünmüyordu. Taylor, en sonunda bulduğu ıslak mendil kutusunu bana uzatırken, umursamaz bir ifadeyle, "Kahve de alsaydınız keşke..." dedim.

"İsteriz çocuklardan getirirler," dedi Taylor. Ben ıslak mendille botlarımı temizlerken, o kapının hemen önündeki

katlanıp açılan koltuğa oturan Bora'ya dönmüştü. "Her şey yolunda mı Bay Karabey?"

"Yolunda..." dedi Bora, ciddi bir şekilde. "Tek eksik Bayan Çimen."

"Beş Americano, bir Espresso..." dedi Taylor, yakasındaki mikrofona. Bakışlarını yeniden Bora'ya çevirdi. "Ajan Çimen yoldaymış, bilgisi geldi." Sandalyesiyle beraber hafifçe bana döndü. "Sen yorgun görünüyorsun?"

"Sıkıldım..." dedim. Bunu ispatlarcasına nefes de vermiştim. "Benim yapabileceğim herhangi bir şey yok burada. Evde olmayı tercih ederdim."

"Neredeyse bütün adamlar burada. Senin için en güvenli yer, bu minibüsün içi şu an..." dedi Bora. Gözlerimi gözlerine aldırmaz bir şekilde diktim. "Burada kalsan daha iyi."

"Bay Karabey haklı," dedi Taylor, keskin bir ifadeyle. Gülümsedi. "Mehmet Şahindağ senin içeride olmadığını biliyor olacak."

"Kendimi koruyabilirim," dedim. Cümlem kimseyi tatmin etmemişti. "Anton'un da burada aktif bir işi yok... O da gelsin benimle o zaman eve?"

"Ajan Smyth, hareket var..." dedi, bilgisayar başındaki kadın.

"Peligro mu?" diye sordu, Taylor. Bakışları, aynı Bora'nın bakışları gibi ekrana çevrilmişti. "Plakaya yaklaşın." Mikrofonunda bulunan bir tuşa bastı. "Bay Ortiz'le görüşeceğim."

"Peligro değil," dedi Bora. Bay Ortiz'in karargahtaki görüntüsü de ekrana yansımıştı. "Ama bu adam da avlayacağımız balıklardan."

"Chakrii Jaa..." dedi Bay Ortiz, memnun bir tonlamayla.

"Yanındaki kadın?" dedi Taylor, sorarcasına.

"Daria Petrova..." dedim, ciddiyetle. Üzerime çevrilen bakışları umursamadan ekrana bakıyordum. "Masadaki oyunculardan birisi. Muhtemelen yasak aşk yaşıyorlar çünkü kadın evli."

"Aşk yaşadıklarını nereden anladın?" diye sordu Taylor, merakla. Bora'nın bakışları da tümüyle bana çevrilmişti. "Büyük bir organizasyonun parçası ikisi de... İş ilişkisi olabilir aralarındaki?"

Gülümsedim. "O yüzden mi aynı odada kalıyorlar?" diye sordum. Taylor'ın bakışları kısılırken, "Sekiz oyuncu, yedi süit Taylor!" dedim, imayla. "Sakın bana kontrol etmediğini söyleme!"

"Evet yedi süit olduğunu biliyorum fakat Bay Karabey'in süiti olmaz diye düşünmüştüm," dedi Taylor, şaşkınlıkla.

"Süit davetiyesi gönderildi Bay Karabey'e!" dedi Bay Ortiz, sertçe. "Senin ajanın sana iş öğretiyor Ajan Smyth!"

"Kusura bakmayın," dedi Taylor, bozulduğunu belli etmekten kaçınmadan. "Tüm odağım müzayedenin olacağı binada benim. Ne Peligro'nun özel davetlilerine çalışabildim ne de izlenecek stratejilere... Her şeyi komple Bay Karabey'in kanaatine bıraktığınız için..."

"Nina," diye seslendi Bay Ortiz. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Daria Petrova hakkında ne biliyorsun?"

Ayaklarımı uzatma işine son vererek kalktım ve ekran önündeki koltuğa geçip, Bay Ortiz'le kamerada göz teması kurdum. "Peligro'nun peşinde ama hiçbir zaman onun yatağına ulaşamadı..." Bay Ortiz kahvesinden bir yudum alırken, *devam et* der gibi bir işaret yapmıştı. "Daria Petrova, Rusya'da sakin bir hayat yaşıyor. İhtişamını oradaki hayatına hiç yansıtmıyor. Nasıl derler... Sanki iki farklı karaktere bürünüyor. Oradaki kadın oldukça mütevazı, acenteci... Buradaki kadın ise lükse asla doymuyor. Sergio Morris'ten aldığım bilgiye göre, esas amacı Peligro! Hedefinde o var."

"Yedi kişinin yedisine de hakimsin, değil mi?" diye sordu Bay Ortiz.

Hiç düşünmeden, "Peligro hakkında bilinen çok az şey var..." dedim. Kaşlarım havalandı. "Ama diğer altısı... Kolay lokma."

"Sergio Morris'ten mi topladın tüm bilgiyi?" diye sordu Bay Ortiz.

"Bazı kumarhanelerde çoğunun namı var," dedim, umursamaz bir ifadeyle. "Duymak isteyene haklarında bilgi çok fakat Peligro hariç."

"Sahada olduğum günleri özlememe sebep oluyorsun Ajan Adams!" dedi Bay Ortiz, gülerek.

"Bayan Çimen, otele giriş yapıyor efendim," dedi, bilgisayar başındaki kadın. Birkaç saniye içinde Özge'nin görüntüsü ekrana yansımıştı. Saçlarını sıkı bir at kuyruğu yaptığını görsem de üzerindeki palto sebebiyle ne giydiğini anlayamıyordum.

"Bay Karabey için ayrılan süitin şifresi kendisinde mevcutmuş," dedi Taylor, bilgi verir gibi. Sanırım eş zamanlı olarak, Özge ile yazışıyordu.

Kaşlarım çatıldığında, Bora, "Güvenlik amaçlı yalnızca..." diyerek araya girmişti. Bakışlarım ona çevrildi. "Kendi odası var." Burada bulunan insanlara saygısızlık yapıp yapmadığına bakmaksızın Türkçe konuşuyordu.

"Ben de geleyim," dedim. Dudaklarım arasından dökülen Türkçe kelimeler, Taylor'ı duraksatmıştı. "Lütfen Bora..."

"Hayır," dedi Bora, tavizsiz bir şekilde.

Aramızdaki konuşmanın çok kısa sürdüğünü anlayan Taylor, "Ajan Çimen kendisini Bay Karabey'in asistanı olarak tanıtacak," diye devam etti. "Fakat asistanı değil koruması olduğunu aslında herkes biliyor. Görmezden geleceklerdir, çünkü genelde iş insanları *koruma* kelimesinden hoşlanmaz. Ajan Çimen, Bay Karabey ile salonda oturabilecek, tıpkı Aydın Demir ve Gökhan Demir gibi. Fakat özel oyun salonuna her oyuncu tek başına giriyor. Odalarda gizli kamera olduğu uyarısı da herkese yapıldı. Peligro'nun oyun salonuna 12 gibi giriş yapması bekleniyor. Dört saat, on yedi dakikamız var."

"Güzel... Bay Karabey, birazdan Bayan Çimen'in yanına, odaya çıkmalısınız. Çok geçmeden de salona girerseniz gözlem yapmaya ve kontak kurmaya vaktiniz olacaktır..." dedi Bay Ortiz. Tatminkâr bir ifadeyle gülümsedi. "Herhangi bir sıkıntısı olan var mı?"

"Ben eve gitmek istiyorum," dedim. Bay Ortiz'in ekrana yansıyan bakışları kısıldı. "Benim burada yapabileceğim herhangi bir şey yok."

Bay Ortiz beş saniye sessiz kaldı ve en sonunda, "Pekâlâ Nina..." dedi. Benim yüzüme gülümseme yayılırken, Bora'nın sinirlendiğini fark etmiştim. Fakat umurumda değildi. Bu minibüsün içinde beklemeyecektim.

♠

Belime kadar uzanan şarap rengi saçlarımı biraz daha hacim kazanmaları için elimle düzelttim. Saçımın yarısını dağınık bir şekilde toplarken birkaç tutamını omzuma aldım. Perçemlerimi parmaklarımla tararken, aynadaki aksimi tanımakta zorlandığımı hissetmiştim. Simamı dahi değiştiren makyaj, benden yine, bambaşka bir kadın yaratmıştı. Omuzları açık, siyah, uzun ve derin yırtmaçlı elbisemi düzelttim. İçimdeki korse, vücut hatlarımı daha belirgin hale getirmişti. Acı ve baharatlı notalarla harmanlanmış parfümü sıkarken, hazır hissediyordum.

Telefon yalnızca iki kez çaldı ve açıldı: "Natalya?!" Heyecanlı bir ses.

"Hey Dylan!" Kısa bir es. "Ben geldim." Rus aksanı. "Bu akşam n'apıyoruz?" İngilizce telaffuzu bozuk fakat oldukça seksi bir tonlama.

"Ne kadınsın ama!" dedi Dylan. Güldü. "Her zamanki otelde misin?"

"Evet Bay Peligro," dedim, cilveyle. "Fakat sen her zamanki gibi, yalnızca lobiye gelebilirsin Bay Peligro!"

"*No hay rosa sin espinas!*" dedi Dylan. Halbuki gülün dikenlerini henüz gördüğü bile söylenemezdi. "Lobiye de razıyım. Yeter ki seni görmek olsun!"

Yüzümdeki memnun gülümseme ile telefonu kulağımdan çektim. Çantamdan kendi telefonumu kapatmak üzere çıkarttığımda, ekrana düşen mesajı görmüştüm.

"Sana ihtiyacım olduğu doğru. Sadece bugün değil. Sadece şimdi değil. Her an Nazlı. Ama unutma ki çöpleri kocalar atar."

Ekrana şaşkınlıkla bakıyordum. Annesiyle babasının neden aynı anda kendisini terk ettiğini etrafındaki herkese defaatle anlatan Naz gözlerimin önüne geldiğinde, yutkunamadığımı hissettim. *"Yani mesela çöpleri kocalar atar Eren! Sadece babam gitseydi, annem çöp atmak zorunda kalacaktı. Ama atamazdı ki. Çöpleri kocalar atar!"* Annesiyle babasının beraber gitmek zorunda olduklarına, aslında etrafındakileri değil kendisini ikna etmeye çalışan Naz, yalnızca bir değil, onlarca sebep bulmuştu ve çöpleri kocaların atması gerektiği de onlardan birisiydi. Zamanın geçtiğini ama küçük Naz'ın acısının hiç geçmediğini hissederken, Mehmet Şahindağ'a duyduğum nefret körükleniyordu.

"Aslında kadınların ve erkeklerin hayatı beraber göğüsleyebilecek eşitlikte oldukları söyleniyor, bilmem hiç duydun mu bunu... İşime geldiğinde doğru, işime gelmediğinde doğru değil bence. Yani kısacası ben de çöpleri atabilirim Bora, sen zahmet etme."

"Çöpleri senin atamayacağını düşündüğüm için değil, çöp çıkacak bir evimiz olsun diye uğraşıyorum."

"O zaman beni anlayacaksın. Buna çok sevindim."

"Hangi konuda?"

"Düşünme bunu şimdi. Geceye odaklan."

"Bana senin hakkında, bilmediğim bir şey söyle Nazlı."

Gözümden bir damla yaş koptu ve nabzımdaki, büyük bir ustalıkla resmedilmiş geçici dövmenin üzerine düştü.

"Ben bir Pirana'yım."

110.Bölüm

Dylan'ı aradığım telefondan, lobiyi anlık olarak seyrediyordum. Otele yalnızca yakın korumasıyla giriş yapmıştı. Resepsiyonistle selamlaşmış, kendisine bir kadeh viski siparişi vermiş ve geniş oturma grubuna sabırsızlıkla kurulmuştu. Devamlı kolundaki saate bakarak, viskisini yudumluyordu. Yedi dakika, on bir saniye önce bana geldiğini yazmış olmasına rağmen hala aşağıya inmediğim ve mesajına bir cevap vermediğim için geriliyordu. Gergin yüz ifadesini telefonumun ekranından dahi anlıyordum fakat beni görür görmez bu ifadesini yok edecekti. Hep bunu yapıyordu.

Asansör giriş kata ulaştığında, Dylan'ın bakışları bana çevrildi. Viski kadehini sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalktı. Yüzündeki gerginlik silinirken, bakışlarına derin bir hayranlık, dudaklarının kenarına ise kendine has yamuk yumuk bir gülümseme yayıldı. Adımlarımı oldukça aheste bir şekilde atıyor olmam, Dylan'ı daha da kışkırtıyordu.

"Natalya!" dedi Dylan, büyülenmiş bir tonlamayla. Elime uzandı. "Her zamanki gibi, çok güzelsin..." Elimin üzerine küçük bir öpücük kondururken, oturmam için koltuğu işaret etti. "Özledim!" Tekli koltuğa yerleştim. Derin yırtmacımın açıkta bıraktığı bacağım, diğer bacağımın üzerine yerleşmişti. Dylan'ın karşısında, beğenildiğinin ve arzulandığının bilincinde olan Natalya'nın özgüvenine sahiptim. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedim gülümserken.

Garson yanımıza geldiğinde, Dylan benim adıma konuşmuştu. "Votka. Sek." Gözleri gözlerimi buldu. "Neye borçluyum bu ani ziyaretini?"

Boğazımdan küçük fakat seksi bir kahkaha koptu. "Seni özledim Dylan!"

Dylan'ın kahkahası, benimkinden farklı olarak alaycıydı. "Hayatta inanmam!"

Garson votkamı getirdiğinde, kısa süreli bir sessizlik olmuştu ve bu sessizlik, Dylan'ın merakını arttırmaya yetmişti. "Duydum ki Peligro bu gece büyük bir davet veriyormuş..." dedim. Votkamdan küçük bir yudum aldım. "Müzayedeleri hep çok sevmişimdir! Canım eğlence çekti..."

Dylan'ın gözleri kısıldı. "Benimle, davete katılmak mı istiyorsun?" Yüzünün aldığı şaşkınlık, gülümsememi arttırmıştı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten, çünkü davetiyesiz içeriye giremem," dedim. Votkamı yudumlamaya devam ettiğimde, Dylan konuşmam için büyük bir istek duyuyordu. "O yüzden seninle geleceğim."

"Davet senindir," dedi, memnun bir şekilde. "Fakat merak ediyorum, nedir seni bu davete katılmak zorunda bırakan?" Viskisinden büyük bir yudum aldı. "Böyle organizasyonları sevmediğini biliyorum."

"İş peşindeyim," diye fısıldadım.

Dylan'ın kaşları, *şimdi anladım* der gibi havalandığında, yüzünde yine yamuk yumuk bir gülümseme vardı. "İçeride önemli birisi mi var?"

"Evet," dedim Rusça. Hafifçe eğilerek, çok gizli bir şey söylüyormuş edasıyla, Dylan'a yaklaştım. "Bana milyon dolarlar kazandıracak bir adam!" Yine, Rus aksanlı bozuk İngilizcemle konuşmaya başlamıştım.

"Kim?" diye sordu Dylan. Muhtemelen hayatının hiçbir noktasında, hiç kimseyle konuşurken, bu kadar çok soru sormak zorunda kalmamıştı. İstediği her ne ise onu elde etmeyi bilen bir adamdı ve ben onun kimliğine oldukça tezat bir şekilde davranıyordum. "Söylemeyecek misin?"

"Avımdan sana bahsedersem, avcı olmaya kalkarsın!" dedim. Arkama yaslanırken elime votka kadehimi de almıştım. "Milyon dolarlarımı riske atmayacağım!"

"Anlaşıldı..." dedi Dylan, hevesle. İki elini birbirine sürttü. "Yine güzel bir duyum almışsın..." Göz kırparken, alt dudağımı dişlemiştim. "Natalya, ben de sana kazandırabilirim, biliyorsun. Kimden bahsettiğini bana söyle, avını ben avlayayım, kazancımızı bölüşelim."

Başımı iki yana sallarken, boğazımdan bir kahkaha daha kopmuştu. "Bu kez büyük oynuyorum Dylan!" dedim. İtiraz dolu tonlamam, Dylan'ın yutkunmasına sebep oldu. "Bu sefer balık çok büyük!" Dudaklarımı *üzgünüm* dercesine büzdüm. "Karteller ittifak yapmışlar. Bu kısım bende kalsın. Eğer avı kendileriyle çalışmaya ikna edersem verecekleri parayı duysan, dudakların uçuklar... Senin vereceğin pay beni kesmeyecektir!" Dylan'ın bakışlarına yayılan ciddiyet, dikkatini çektiğimi gösteriyordu. "500 Milyon Dolar Dylan!" Gözleri *yok artık* dercesine açıldı. "Eğer onlara ihanet edeceksem, senden 750 Milyon Dolar isterim!"

Dylan, ağız dolusu, inanmaz bir kahkaha attı. "İçeride 10 Milyon Dolar bile eden adam yok. Deli misin?!" dedi, alayla. Bir kahkaha daha attı. "Sana 500 Milyon Dolar teklif eden salaklar, milyar dolarlar kazanmayı amaçlıyor olmalılar. İçerideki herkesi tanıyorum Natalya! Orada milyar dolar kazandıracak bir adam yok!?"

Kaşlarım *emin misin* dercesine çatılırken, "Peki," dedim. Votkamdan bir yudum aldım. "Beni davete götürmen yeterli. 500 Milyon Dolar'a razıyım ben."

"Sen ciddi misin?" diye sordu Dylan. İfadesindeki kararsızlık, inanmakla inanmamak arasında gidip geldiğini gösteriyordu. "Bana biraz avdan bahset..." Bakışlarına yerleşen sinsilik, kazanma açlığındandı. "Eğer söylediklerin kafama yatarsa, avını elinden alırım ve sana 1 Milyar Dolar veririm!"

Derin bir nefes aldım. "Benim söylediklerim, ne zaman senin kafana yatmadı?" diye sordum. Kinayeli bir tavırla etrafıma bakınırken, "Benden daha iyi bir iş bitirici tanıdın mı hayatında? Sayemde onlarca adama ulaştın ve sayemde servetine servet ekledin!"

"Av kim?" diye sordu Dylan.

"Masanda oturacak sekizinci," dedim.

Dylan'ın kaşları çatıldı. "Kara mı?" diye sordu, şaşkınlıkla. Başını iki yana sallarken, yüzünde bu dediğimden hoşlanmadığını belli eden bir ifade vardı. "Ben de bir şey sandım Natalya!" Güldü. "Kara, 1 Milyon Dolar bile etmez!" Viskisini kafasına dikti. "Kara'yı bana bağlarsan, sana ancak bir içki ısmarlarım... O da güzelliğinin hatırına..." Kadehini sehpaya bıraktı. "Ve sana bir şey diyeyim mi?" dedi, dalga geçer gibi. "Kara zaten bana bağlı sayılır. Bu gece masama oturacak ve beni kendisiyle çalışmam için ikna etmeye çabalayacak. Çünkü kendisi Marco ile değil, onunla yola devam etmem konusunda beni etkileceğini zannedecek kadar ahmak!" Birkaç saniye, ifadesizlikle kaplı yüzümü inceledi. "Onun masama oturmasına, yalnızca ahmaklığıyla yüzleşmesi için izin verdim, o kadar."

"Peligro," diye seslendi yakın koruması. Dylan'ın bakışları adama çevrildi. "Geç kalıyoruz."

"Dylan!" dedim, seksi bir tonlamayla. Bakışları yüzüme çevrilmişti fakat ben bunu önemsemez gibi, çantamda bir şey arıyordum. "Görünen dünyanın güçlü isimlerinden Kara, sen ise görünmez dünyanın güçlü isimlerindensin..." Çantamdan bir chip çıkardım. "Doğru muyum?" diye sordum, göz göze geldiğimizde.

"Doğrusun," dedi Dylan. Bakışları bir an için elimdeki chipe kaymış ve yeniden gözlerimi bulmuştu.

"Görünmez dünya, liderliği simgeler..." dedim. Dylan, beni başıyla onayladı. "Senin o *ahmak* diye bahsettiğin Kara, yarın görünmez dünyanın patronu olacak... Ne sen ne de senin Marco diye zikrettiğin pislik, yani gerçek adıyla Mehmet Şahindağ... Kimse Kara'yı engelleyemeyecek..."

Dylan, kendinden emin bir ifadeyle, "Marco, Kara'nın güçlü olmasına asla izin vermeyecektir!" dedi.

"Ondan izin alan yok..." dedim. Dylan'ın gözleri kısıldı. "Ben bu gece Kara'yı avlayacağım ve Meksika'yla yolunu bağlayacağım. Sen de izleyeceksin. Ve yarın bir gün, bu

geceyi hatırladığında, derin bir iç çekeceksin... Ben para havuzunda yüzerken, sen lider vasfını kaybedeceksin..."

Dylan birkaç saniye boyunca, dikkatle yüzüme baktı. "Bilmediğim, anlatmadığın bir şeyler var?" dedi sorar gibi. Viski kadehini doldurmaları için garsona işaret verirken, bozulduğunu fark etmiştim. "Kara'nın elinde nasıl bir güç var? Gizli silahı nedir?"

Minik bir kahkahayla beraber, başımı hafifçe geriye atmıştım. "Dylan!" dedim, *yapma* der gibi. Alayla ve şımarıkça. "Yakın dostun Marco'ya anlatacağın ve engelleteceğin bir şeyi sana söyler miyim?" Hafifçe eğilerek yakınına sokuldum ve zaten düzgün olan gömleğinin yakasını, aşağılayıcı bir tavırla düzelttim. Yeniden göz göze geldiğimizde bakışlarım sertti ve Dylan bu bakışları çok iyi tanıyordu. "Meksika, Marco'dan hoşlanmıyor!" dedim, dikte eder gibi. "Ve ben asla Mehmet Şahindağ'a iyilik yapmayacağım!"

Dylan'ın bakışları, kısa süreliğine elimde döndürdüğüm koyu kırmızı chipe takılsa da dikkatini hemen topladı. "Marco... Yani senin deyiminle Mehmet Şahindağ... Sana çok büyük bir zarar verdiğini anlıyorum Natalya... İnsanın sevdiğini kaybetmesinin ne demek olduğunu biliyorum. Kocanın ölümünü atlatamıyorsun... Fakat Marco'nun gücünü görmezden gelmen, senin zararına olur."

"Onun gücünü yerle bir edeceğim Dylan!" dedim, yemin eder gibi. Dylan'ın bakışları kısıldı. "Sana benimle aynı safta olmanı teklif ederken, samimiydim. Fakat kabul etmedin. Marco'dan ayrılmadın! Bu da üzgünüm ki, senin ahmaklığın. Çünkü bir gün, onunla beraber yok olacaksın."

"Kara ile Marco arasındaki husumet hakkında bilgin var mı?" diye sordu Dylan, merakla.

Umursamaz bir tavırla, "Bu konuda konuşulan onlarca şey var, bir şeyler duydum elbette," dedim.

"Peligro, müzayede başlamak üzere..." dedi, yakın koruması. Fakat Dylan bunu önemsemiş görünmüyordu. "Helikopteri hazırlatayım mı?"

Dylan, gözlerini yüzümden çekmeden, "Geç kalacağımı söylesinler..." dedi. Boğazını temizledi ve "Pardon Natalya," diye ekledi. "Bir aşk hikayesinin enkazı tüm bu yaşananlar," dedi, yavaşça konuşarak. Garsonun biraz evvel getirdiği viskisinden bir yudum aldı. "Kara'nın kardeşi... Marco ile tutku dolu bir aşk yaşıyor. Bu öyle bir aşk ki... Marco'yu deli ediyor. Deliliğinin hakkını verircesine, sevdiği kadın için, annesini de babasını da karşısına alıyor. Marco'nun annesi o zamanlar eski bir CIA ajanı. Babası ise Türkiye'nin önemli mafya liderlerinden birisi. Hatta Kara'nın babasının eski ortağı..." Dylan'ı aldırış etmez gibi dinlerken, votkamı yudumlamaya devam ediyordum. "Neyse. Kara ve Marco, bir gün karşı karşıya geliyorlar. Marco, Kara'ya silah çekiyor. Kara'nın kardeşine isabet ediyor kurşun. Kadın kendini feda ederek ölüyor."

"Hazin son," diye mırıldandım.

"Son değil Natalya," dedi Dylan, yamuk yumuk bir gülümsemeyle. "Başlangıç. Çünkü Marco ve Kara düşmanlığı tam da böyle başlıyor."

"Marco'nun Kara'dan alacak bir intikamı var fakat gerçek pislik, anlattığın hikayede, Marco'nun ta kendisi?" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Pislik..." dedi Dylan, düşünür gibi. İç çekti. "Marco'ya *pislik* diyebilir miyim, bilmiyorum. Zira ben de çok temiz sayılmam."

"Ben de çok erdem sahibi birisi sayılmam Dylan," dedim, ciddiyetle. Dylan'ın gözleri kısıldı. "Yaşadığın hayat kolay bir hayat değildi... Sana *pislik* diyemem çünkü seni bu noktaya getiren yaşanmışlıkları yok sayamam."

Dylan, dünyada ne hikayeler olduğunu duyduğumda kanımı donduracak derecede bir hayata sahipti ve bu doğumundan başlıyordu. Meksika'da bir baron, bir gün, sahip olduğu gücü devam ettirebilmek adına, veliahtı olan oğlunu evlenmesi için zorlamış ve her şey böyle başlamıştı. Dylan'ın annesinin talihsizliği, evlendiği veliahtın eşcinsel olması değildi; kocası tarafından, bir adamla ilişkiye girmesi

ve hamile kalması için dayatmaya maruz kalmıştı. Dylan, talihsiz annesinin karnında, bir gücü korumak maksadıyla can bulması yetmezmiş gibi, küçük yaştan itibaren, *baba* demek zorunda olduğu ve kendi varlığı sayesinde artık veliahtlıktan krallığa terfi etmiş adamın tacizine uğramaya başlamıştı.

Babası onu bir odaya kapattırıyor, arkasından o odaya geliyor ve saatlerce onu istismar ediyordu fakat annesi, onun *babası (!)* tarafından şiddete uğradığını düşünüyordu. Herkes gibi. Dylan, o zamanlar, yaşadığı şeyin ne olduğunun bile farkında değildi ve etrafında sadece pislik vardı. Bana göre, bu pisliğin içinde en masum, en temiz ve en saf şey kendisiydi fakat o bunu hiçbir zaman kabul etmemişti. On bir yaşında ilk cinayetini işlemesi için eline silah veren *babası (!)* bunu büyük bir eğlence ile kutlamış ve Dylan'ın veliahtlığını dosta düşmana ilan etmişti. Akabinde yaşanılanlar da kaçınılmaz olmakla beraber, kimse Dylan'a el uzatamamıştı ve Dylan da kaçıp gidememişti çünkü henüz *babasına (!)* baş kaldıracak kadar güçlü olmadığı gibi, annesini de arkasında bırakamazdı.

Bir gün hayat onu, Marco olarak tanıdığı Mehmet Şahindağ ile karşılaştırmıştı ve bu, Dylan'ın denize düşüp yılana sarılmasından başka bir şey değildi. Meksika'daki kartellerle yıldızı barışamayan Mehmet Şahindağ, bir veliahtın hayatına dokunma ve onu kendine borçlandırma şansını elbette ki geri tepmemişti. Dylan'a gayri resmi bağlantılar sağlamış ve Amerika'da bir düzen kurması konusunda yardım etmiş, üstelik Dylan'ın annesini de Meksika'dan kaçırmıştı. Aslında bana kalırsa, Mehmet Şahindağ da bir o kadar kötü ve leş bir insandı fakat şunun da farkındaydım ki, herkes yılan kendisini soktuğu sürece, onun bir yılan olduğunu kabul ediyordu. Mehmet Şahindağ'ın Dylan'ı hiçbir zaman sokmaması ise ancak benim talihsizliğim olabilirdi. Zira bu oyunda Şahindağ'ın safında olan herkes zarar görecekti ve açıkçası ben içten içe, Dylan'ın kalbindeki o çocuğu görüyor ve iyileşsin istiyordum.

Bu, dünyanın en yanlış isteklerinden birisi olabilirdi çünkü kalbinde bir çocuk gördüğüm Dylan yüzünden kaç çocuğun kimyasal silah sebebiyle zarar gördüğünü dahi bilemezdim.

Zaten Dylan'ın da iyileşmesi mümkün değildi. Çünkü onu iyileştirmeye en müsait kadın, seneler evvel, *babasının (!)* silahından çıkan kurşunla, evini terk edişinin bedeli olarak öldürülmüştü ve o günden sonra daha da hastalıklı bir beyine sahip olmuştu. Yani kendisi böyle anlatıyordu ve ben de bunun doğruluğunu iliklerime kadar hissediyordum.

Elimdeki chipi Dylan'a uzattım. "Bu gecenin hatırası olarak sende kalsın... Karşılığında, o masaya dokuzuncu olarak oturmamı sağla. Sen Kara'yla dalga geç, ben ise daha da zengin olayım!"

Dylan şaşkınlıkla, "Dokuzuncu mu?" diye sorarken, sıkıntılı bir nefes vermişti. Birkaç saniye tereddütle yüzüme baktı. "Neden?" Başını *olmaz* der gibi iki yana salladı. "Seni özel odaya sokarım. Kara'yla tanışırsın ama masaya oturamazsın Natalya."

"Eğer masaya oturmazsam," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Senin kadınınmışım gibi saçma bir imaj çizerim!"

Dylan memnuniyetle gülümsedi. "Bunun nesi kötü?"

"Senin için kötü!" dedim. Alnımın sağ tarafındaki perçemi kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Çünkü bütün gece Kara'ya asılacağım... Yanında kadının olarak götürdüğün birisinin bunu yapmasından hoşlanmayacaksındır!" Dylan sinirlenmişti. "Masaya oturt beni!" dedim, doyumsuz, tok bir yalvarışla.

Dylan, "Neyse ki adam evli," dedi. Aldırmamış gibi davransa da aslında beni umursadığını fazlasıyla belli ediyordu. "Duyduğuma göre karısını da bayağı bir seviyor. Yani eğer böylesi seksi bir kadın oluşuna güveniyorsan, şansına küsmek zorundasın."

Yüzüme yayılan sımsıcak gülümsemenin sebebini Dylan hiçbir zaman anlamayacaktı. "Karısı şansına küssün," dedim. Dylan'ın gözleri kısıldı. "Kara daha *Piranha* ile tanışmadı çünkü." Koltuktan çantamı aldım. "Beni bilirsin Peligro,"

dedim, ciddiyetle. Arkamı döndüm. "Kızıl ölüm..." Omzumun gerisinden Dylan'a baktım. "Kendimden büyük avımdan dahi, büyük parçalar koparabilirim. Kara benimdir, konu da kapanmıştır."

Dylan'dan evvel otelden çıkıp, kapıda hazır halde bekleyen limuzine doğru ilerlerken, gecenin sonunu şimdiden görebiliyordum.

Biz kazanmıştık.

Nazlı ile Bora.

♠

Müzayedenin olduğu otele yaklaştığımızda, CIA tarafından yerleştirilen kameraların bizi göreceğini biliyordum fakat asla tanınmayacağımı da biliyordum. Beni bu gece tanısa tanısa bir tek Bora tanıyabilirdi. Gözlerimden. Göz göze gelmediğimiz ve az konuştuğum senaryoda, onun bile beni tanıyamayacağından emindim çünkü sesimi dahi değiştirebilmemi biraz yeteneklerime, biraz da aldığım eğitimlere borçluydum.

"Davetlilere bilgi geçin, özel oyun dokuz kişilik oynanacak," dedi Dylan. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde, dudaklarımın kenarında hoşnut bir gülümseme vardı. "Natalya Agapova." Kulaklığını çıkarttığında, gözleri gözlerimi bulmuştu. "Bugüne dek seninle çok kez iş yaptık..." dedi, ciddi bir ifadeyle. Derin bir nefes aldı. "İlk kez yanıldığına şahitlik ediyorum." Kaşlarım çatıldı. "Kara'yı elde etme çabana değmeyecek."

"Konum alın!" dedi, Dylan'ın yakın koruması. Kulaklıktan gelen konuşmaları dinledikten sonra, "İki dakika," diye ekledi.

"CIA'in minibüsü ve etrafı saran polisleri, biz içeriye girdikten on beş dakika sonra göndersinler," dedi Dylan, yakın korumasına. Kaşlarım çatıldı. "Herhangi bir salaklık yapmasın bizimkiler. Bu gece olaysız geçecek."

"CIA mi?!" dedim, merakla.

Dylan'ın gözleri gözlerimi buldu. "Endişelenme Natalya," dedi, içten bir tavırla. "Bir süredir peşimdeler. Mehmet

Şahindağ'a ulaşmak derdindeler. Polisler de onlar burada olduğu için burada. İspatlanabilir bir şey yok. Bir sorun çıkmayacak. Biz içeri girince ajanların içinde olduğu minibüsü bir yoklayacaklar, *kimsiniz* diye soracaklar ve onlar da uzaklaşmak zorunda kalacak."

"Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?!" diye sordum, korkmuş gibi. "Nereden biliyorsun hem peşinde olduklarını?!" Başımı iki yana salladım. "Bilsem seninle görüntü vermeye kalkmazdım Bay Peligro!"

"Endişelenme," dedi Dylan, kendinden emin bir ifadeyle. "Marco'nun içlerinde adamı var. Her şey kontrolüm altında."

Zorlukla yutkunurken, öfkemi Mehmet Şahindağ'a çevirdim. "Şaşırmadım!"

"Hem sana sevineceğin bir şey daha söyleyeyim," dedi Dylan, gülerek. "Kumar partisinden haberleri var fakat o parti burada olmayacak."

Öksürürken, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Golf kulübünde olacak oyun... Şansına... Orayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum..." dedi Dylan, gülerek. Bu sırada limuzin otelin giriş kapısına yaklaşmıştı fakat benim, bu yeni bilgiye adapte olmak için zamana ihtiyacım vardı. Etrafı saran otuz dört koruma, etten duvar örmüşçesine bizim inmemizi bekliyorlardı. Dylan benden evvel indi ve elini bana uzattı. Otel odalarındaki balkonlara yerleşen keskin nişancılara attığım hızlı bakışı, hiç kimsenin fark etmediğine emindim. Dylan'ın koluna girdim ve duraksamadan büyük sütunların arasından geçerek otele girdik. Korumalar bize otelin içinde de eşlik ediyorlardı ve onlarla asansöre ilerledik. Bizimle birlikte, Dylan'ın yakın koruması ve dört adamı da asansöre binmişti.

Davet, otelin en üst katındaki balo salonundaydı. Rakamlar ardışık olarak artarken, derin birkaç nefes aldım. Her ne olursa olsun gerilmeyecek ve kontrolü elden bırakmayacaktım. Bu gece yaşanabilecek her şeye şimdiden kendimi hazırlamam gerekirdi. Bu ve bunun gibi onlarca gece için, çok uzun zamandır eğitiliyordum ve üstesinden

gelebilirdim. Ben bir piranaydım. Asansörün kapısının açılacağına dair ses duyulduğunda, Dylan'ın üç koruması önümüzde, iki koruması arkamızda olacak şekilde konum aldılar. Asansörden inerken, yeniden Dylan'ın koluna girmiştim. Dümdüz ilerleyip gösterişli bir salonun geniş kapısının önüne geldiğimizde, tüm gözler bize çevrildi.

Peligro'nun yanında hiç kimse bir kadın görmeyi beklemiyor ve bana merakla bakıyorlardı. Gördükleri kadının güzel olmadığını biliyordum ve fakat iddialı bir yırtmaca sahip siyah elbisesinin ve oldukça uzun, gür şarap rengi saçlarının ihtişam yarattığını fark ediyordum. Kalın ve çeneme dek uzanan perçemlerim, makyajla bambaşka bir kadına ait olması sağlanan simamı kapatıyordu ve ben garip bir gizeme ev sahipliği yapıyordum. Peligro, kendisine çevrili bakışlardan haz duyar nitelikte, onun için salonun en güzel yerinde ayrılan kokteyl masasına ilerlerken kolunda kalarak ona eşlik etmiştim. Potomac Nehri'ni ayaklar altına alan manzaraya bakışlarım takılırken, kalabalık içinde Bora'yı bulmamak için çok zor duruyordum.

"Hoş geldiniz," dedi Dylan, otoriteyle. Konukların alkış sesleri kulağıma dolarken, yanı başıma kadar gelip bana şampanya servis eden garsona döndüm. Başımla *içmeyeceğim* der gibi bir işaret yaptığımda, garsonun arkasında kalan noktada Aydın'ı görmüştüm. Tüm dikkatiyle, Dylan'a bakıyordu. "Bu hayır dolu geceleri hep çok sevmişimdir!" Dylan'ın tonlamasındaki sarkastik tavır karşısında, Aydın'ın yüzü buruşmuştu. "Eğlence başlasın!"

Küçük adımlarla, terasa açılan çift kanatlı kapıya doğru ilerledim. Birkaç yüzün beni bulduğunu fark etsem de kimseyle göz teması kurmamaya özen göstermiştim. Peligro yeni geldiği ve gereksiz bir konuşma yaptığı için, teras bomboştu. Arlington Köprüsü'nün ışıklarının nehirde bıraktığı eşsiz görüntüyü izlerken, çantamdan bir sigara çıkartıp yaktım. İçeriden yükselen alkış sesleri ve ardından başlayan enstrümanların melodisi, Peligro'nun konuşmasının bittiğine işaretti.

"Bayan Agapova!" diye seslendi, Dylan'ın yakın koruması. Bakışlarım merakla ona çevrilirken, "Yalnız kalmasanız daha iyi..." diye ekledi. Çoktan yanıma gelmiş ve bana bir kadeh sek votka uzatmıştı. Bu, Dylan'ın ikramı olmalıydı. "Sıkıldığınız takdirde, size Bay Peligro'nun süitine kadar eşlik edebilirim."

"Pardon, çakmağınızı kullanabilir miyim?" diye sordu, Gökhan'ın sesi. Dylan'ın yakın korumasının bakışları sertçe Gökhan'a çevrilirken, benim yüzüme eşsiz bir gülümseme yayılmıştı.

"Elbette," dedim, tok bir sesle. Çantamdan çakmağı çıkarttım ve yüzümü Gökhan'a döndüm. Gökhan bana nazikçe gülümsedi ve çakmağı elimden aldı.

Beni tanımamıştı.

"Gökhan Demir," diyerek kendini tanıttı. Elini bana uzattı. Muhtemelen, ya Peligro'nun beraber salona giriş yaptığı kadınla ya da yakın korumasıyla iletişim kurmaya çalışıyordu. Gökhan'ın elimi öpmesine izin verirken, Özge'nin bizi uzaktan izlediğini fark etmiştim.

"Natalya," dedim, kısaca. Gökhan'ın bakışları kısıldı. Natalya Agapova'nın bu gece masaya oturacak dokuzuncu kişi olduğunun farkındaydı ve belki de amacı, kim olduğumu anlamaktı.

"Dilerseniz içeri girelim Bayan Agapova," dedi Dylan'ın yakın koruması.

"Kalabalıktan nefret ediyorum, sen gir..." dedim, kısaca. Yeniden bakışlarım Gökhan'ı bulduğunda çakmağımı cebine koyduğunu fark etmiştim. Bu ucuz bir taktikti ve tekrar benim yanıma gelebilmek için, çakmağımın kendisinde kaldığını bahane edecekti. Dylan'ın yakın koruması hızlı adımlarla içeriye girdiğinde, Gökhan adamın arkasından dikkatle bakmış ve Özge'ye anlamını çözemediğim bir işaret yapmıştı.

Gökhan'ın bakışları biraz sonra beni buldu. Meraklı bir ifadeyle, "Peligro'nun kız arkadaşı olmalısınız," dedi.

"Hayır," dedim. Gökhan'ın kaşları, *öyle mi* der gibi çatılırken, "Fakat sanırım bizi dikkatle izleyen hanımefendi, sizin kız arkadaşınız?" dedim.

Gökhan'ın yüzüne kur yapar bir gülümseme yayıldı. "Hayır," dedi, aynı benim gibi kısaca. Peligro'nun kız arkadaşı olmadığımı anladığı için bana asılacak ve ağzımdan laf almak için çabalayacaktı.

Telefonumun çaldığını ima ederek, "Pardon," dedim, kibar bir şekilde. Rus aksanlı bozuk İngilizcem, Gökhan'ı eğlendiriyordu. Yanından uzaklaşarak terastaki uzak bir noktaya doğru yürüdüm. Rusça konuşmaya başladım. Cümlelerim, nerede ne yaptığımı merak eden bir arkadaşımla konuşuyormuşçasına doğaldı. Kısa süreli esler veriyor, karşıyı dinliyormuş gibi yapıyor ve etrafı kolaçan etmeyi ihmal etmiyordum. Peligro'nun adamları civarı öyle bir sarmışlardı ki, otelin çatısında dahi en ince tedbirler alınmıştı.

"Gelsene Gökhan, n'apıyorsun burada?" diye sordu Bora'nın sesi. Kalbimin ritmini şaşırdığını hissettim. Bu öyle bir şeydi ki, keşke tüm geceyi onunla göz göze gelmeden atlatabilseydim. "Sikeceğim daveti de eğlenceyi de müzayedeyi de hayrı da amına koyayım. Şu oyun başlasın artık!" Sesi öyle yılgın ve gergindi ki, küfrederek deşarj olmaya çalıştığını düşünmeden edemedim. Kulağımdaki telefonu çekemiyor ve yüzümü ondan tarafa dönemiyordum. "Irzını siktiğimin herifiyle tanışamadım bile daha!"

"Sakin ol, daha yeni başladık," dedi Gökhan, yatıştırıcı bir tonlamayla. "Şu kızıl afeti görüyor musun?" diye ekledi. Gözlerimi birkaç saniyeliğine kapattığımda, Bora'nın bakışlarının sırtımda olduğunu hissedebiliyordum. "Natalya Agapova, masaya oturulmasına son anda karar verilen dokuzuncu kişi."

"Herifin sevgilisi mi?" diye sordu Bora, merakla.

"Değilmiş," dedi Gökhan, gevşek bir ifadeyle. Kısa süreli sessizlik, kaşlarımın çatılmasına sebep olmuştu. "Acaba diyorum ki Kara, geceyi bu hatunla mı geçirsen?"

"Acaba diyorum ki Gökhan, Nazlı seni öldürse mi?" dedi Bora, hızla. Dudaklarımın kenarına yerleşen tebessümle beraber, kalbimin kanat çırptığını hissettim. "Deli misin divane misin amına koyayım? Laf mı söylediğin?!"

"Bu işler böyle yürümez yalnız!" dedi Gökhan, sitem eder gibi. "Ben iş diyorum, sen aşk!" Gökhan'ın sıkıntılı nefesi kulaklarıma çarptı. "Bu herifin katıldığı herhangi bir davete bir kadınla gelmişliği yok. Bu kadın değerli bir kadın belli ki... Ne yapıp ne edip ona ulaşmak zorundayız. Ve belli ki geceyi onunla geçirme işi bana kaldı. Donmasın diye omuzlarına ceketimi koyayım bari."

"Geçirirsin sen," dedi Bora, ters bir tonlamayla. "Sevgilisi olduğu halde Annie'den hoşlanmaya utanmayan adama bu mu koyar?!"

"Natalya..." diye seslendi, Dylan. Omzumun gerisinden ona döndüğümde, Bora bakış açımda değildi. Dylan'ın bakışları birkaç saniyeliğine Bora ile Gökhan'a çevrilse de sonra beni buldu. Küçük adımlarla bana doğru yaklaştı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, İspanyolca konuşarak. Omuzlarıma ceketini yerleştirmiş, gömleğiyle kalmıştı.

Yüzümü yeniden manzaraya çevirirken, "Evet," dedim, aksanı yine bozuk bir İspanyolca ile. "Fakat sıkıldığımı inkar edemem."

"Aradığını buldun mu?" diye sordu Dylan, imayla. Kara'yla tanışıp tanışmadığımı merak ediyordu. Bora henüz Peligro ile birebir tanışamamış olabilirdi fakat Dylan pekala terasta bulunan iki adamı tanıyordu. Bu yüzden üstü kapalı konuştuğunun farkındaydım.

"Henüz değil," dedim, kısaca. Kara ile tanışmak için başka bir planım vardı ve bu Dylan'a da sürpriz olacaktı. "Bu şehri özlemişim ve şimdi bunun tadını çıkartmaya çalışıyorum."

"Keşke ben bu şehirde yaşamak zorunda olmasam..." dedi Dylan, tatsız bir sesle.

Bora'nın bize doğru yaklaştığını adım seslerinden anladım. "Bay Peligro?" dedi Bora'nın sesi. Dylan, arkasına döndü. "Merhaba," dedi Bora.

"Merhaba?" dedi Dylan, üstten konuşur bir tavırla.

"İçeriye geçiyorum..." dedim. Dylan'dan hiçbir cevap beklemeden ve Bora ile göz göze gelmeden, hızlı adımlarla yürümeye başladım. Görüş açıma Aydın ve Özge girdi. İkisi de beni dikkatle süzmüşler ve kendi aralarında benim hakkımda konuşmaya başlamışlardı. Bunu sanırım, şu anda balo salonunda bulunan herkes yapıyordu fakat benim umurumda olan yalnızca Özge ile Aydın olmuştu. Hızımı kesmeden bara doğru ilerledim. Barmene, "Votka," derken, bir Rus'un yerel içkisiyle duyduğu gurura sahiptim. Elbette ki sek. Fakat çok da abartmasam iyi olacaktı çünkü sarhoş olursam biterdim.

Omuzlarımda hala Dylan'ın ceketi vardı ve ceketinin iç cebinde cep telefonu olduğunu fark edebiliyordum. Açıkçası, ne kadar düşünsem de telefonunu kopyalama işinin bu kadar basit olacağını tahmin edemezdim. Gecenin kalanıyla alakalı, Dylan'ın kafasından her ne geçiyorsa, izleri muhakkak telefonunda olmalıydı.

"Çakmağınız bende kalmış," dedi Gökhan'ın arkamdan gelen sesi. Sanırım peşimi bırakmayacaktı. "Kusura bakmayın..."

Samimi olmasına çabaladığım bir gülümsemeyle ona dönerek, "Teşekkürler..." dedim. Çakmağımı elinden aldım ve çantama koydum. Bu sırada, hazır çantamı açmışken, OCTO'ya ait telefonumdan Falcon'a mesajla *C* harfi göndermiştim. *Copy.* Votkamı elime alarak, aheste adımlarla Gökhan'ın yanından ayrıldığımda, muhtemelen arkamdan bakakalmıştı. Omuzlarımdaki ceketin cebindeki telefonun titrediğini hissettim.

Biraz sonra fazla uzun sürmeyeceği baştan planlanan, göstermelik bir müzayede başlayacaktı ve garsonlar insanların arasında dolanarak buna dair açıklamalar yapıyorlardı. Dylan ve Bora da dahil olmak üzere sekiz kişi de müzayedenin ilk aşamasında bulunacaktı. Muhtemelen onlar derhal birkaç büyük parça satın alarak görevlerini yerine getirecekler ve sonrasında otelden ayrılma faslına

geçilecekti. Ceketi elime, telefonun düşebileceği şekilde aldım ve telefon yere düştü. Beni kim görüyordu bilmiyordum ama yüzümde *hay sikeyim* ifadesi vardı. Hızlıca eğildim ve telefonu yerden alırken, Falcon'un gönderdiği mesajdaki linke hızlıca tıkladım. Otuz saniyeye ihtiyacım vardı. Otuz saniye içinde, Falcon, Dylan'ın telefonuna tümden erişebilecek, gönderilen mesajı ve kalacak tüm izleri silecekti. Dylan'ın içeriye girdiğini görsem bile, Bora ben bardayken ortadan yok olmuş olmalıydı. OCTO'ya ait telefonuma Falcon'un tam da bu sırada gönderdiği mesaj, Bora'nın neden ortadan yok olduğunu açıklıyordu.

"Kara sana ulaşamıyormuş. Sevim Hanım odanda olduğunu fakat kapının kilitli olduğunu, ses vermediğini söylemiş. Anton'u aradı. Adamlar kapıyı kıracaklar. B planına geçiyoruz."

B planı, Bora'ya evde sıkıldığımı ve Annie'ye geldiğimi söylemek için oluşturduğum ses kaydıydı. Falcon, bu ses kaydının arkasına, Leo'nun sesini de eklemişti ve böylece inandırıcılığımız artıyordu. Bora'nın ilk olarak Anton'u arayacağını tahmin etmek zor değildi, bu yüzden bana ulaşamadığı için beni merak ettiğinin haberini de sözde Anton'dan almıştık. Mesajı Falcon, benim hattımı kullanarak yollayacak ve konumum da Bora'nın adamlarınca Annie'nin CIA arşivlerindeki evi olarak görünecekti. Temennimiz Bora'nın bununla yetinmesiydi çünkü sesimi duymak için ısrarcı olursa, Falcon benim adıma Bora'yla konuşmak ve bu konuşma sırasında kaydedilmiş kayıtlardan yararlanmak zorunda kalacaktı. Bu biraz riskliydi çünkü soracağı her soruyu öngöremeyeceğimiz için, Falcon'un elindeki kaydedilmiş kelimeler ya da cümleler yeterli olmayabilirdi.

Bora görüş açıma girdiğinde, bakışlarımı kalabalığa çevirdim. Gökhan'ın, Bora'nın yanına doğru ilerlediğini göz ucuyla görmüştüm. Dylan yanıma yaklaştığında, konuklar müzayedenin yapılacağı salona doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Kopyalama işlemi için son 15 saniye.

"Telefonum ceketin cebinde kalmış," dedi Dylan, gülümseyerek. Telefonu avucumun içinde tutuyordum. Diğer elimi, Dylan'ın omzuna yerleştirdim. "Alabilir miyim?"

10 saniye.

"Bilmem," dedim, cilveyle. Yüzümü Dylan'a yaklaştırdım. "Alabilir misin?"

Dylan'ın yüzüne yine yamuk yumuk gülümsemesi yayıldı. "Kara'ya asılacağını sanıyordum?"

"Sen başkasın..." dedim, seksi bir tonlamayla.

Kopyalama işlemi başarıyla gerçekleşmiş olmalıydı.

"Natalya, sen de bize katılmak ister misin?" dedi Dylan, davetkar bir tavırla.

Telefonunu kokteyl masasının üzerine koydum. Kravatını düzeltiyormuş gibi yaptım. "Göstermelik şeylerle ilgilenmiyorum," dedim. Dylan gülümserken, bakışlarını birkaç saniyeliğine biraz ilerimizdeki adamına çevirdi. Dudakları bir şey söylemek üzere aralandığında, "Bir ihtiyacım olursa karşılanır, biliyorum!" diyerek, konuşmasına engel oldum.

"Hükmetmenin bu kadar yakıştığı bir kadın görmedim..." dedi Dylan, büyük bir hayranlıkla. İçine derin, arzu dolu bir nefes çekti. "Birazdan görüşürüz..." Hafifçe eğildi ve yanağıma dudaklarını değdirdi. "Gece uzun olacak fakat keşke bu şekilde olmasaydı bu uzunluk, sen ve-"

"O cümleyi bitirme Dylan!" dedim, buyurgan bir tonlamayla. Dylan'ın gözleri gözlerimle birleşti. "Eğer o cümleyi bitirirsen, kazanacağım tüm milyon dolarları yakar, buradan giderim!"

"Seni bu yüzden seviyorum işte!" dedi Dylan.

"Peligro," dedi, yakın koruması. Dylan'ın bakışları ona çevrildi. "Hediyemizi yollayacağız..."

Peligro, başını *tamam* der gibi sallamakla yetindi. Elimi nazikçe öptü, telefonu ile ceketini aldı ve hızlı adımlarla, müzayedenin yapılacağı salona doğru ilerledi. Etrafa bakındım. Bora, Gökhan ve Aydın çoktan müzayedenin yapılacağı salona girmişlerdi fakat Özge balo salonunda

kalmıştı. Müzayedenin başladığını duyuyordum fakat Özge, hararetli bir şekilde elindeki telefonuyla ilgileniyor, muhtemelen Taylor'la yazışıyordu. Bir süre sonra, çalan telefonunu yanıtlayarak, balo salonundan çıktı. Kendimden emin adımlarla Özge'yi takip ettiğimde tuvalete girdiğini gördüm. Arkasından gittim. Özge kabinin içindeydi. Ellerimi suyun altına tuttuğumda, tuvalet kapısı açıldı.

Peligro'nun koruması olduğunu bildiğim esmer bir kadın, beni başıyla selamlayıp, "Bayan Çimen!" diye seslendi. Sifonun çekildiğini duyduk. Özge kabinden çıktı ve merakla, önce bana, sonrasında kadına baktı. Çantamdan çıkarttığım rujumu tazelemeye koyuldum. "Bay Karabey, müzayededen aldığı parçalarla alakalı sizinle görüşecekmiş. Ödemelerini siz yapacakmışsınız ve eserleri size emanet edecekmiş. Süitte bekliyor sizi."

"Tamam," dedi Özge, kısaca. Yanıma yaklaştı ve bana nazik bir şekilde gülümseyip, ellerini yıkamaya başladı. "Hemen geliyorum."

"Bay Karabey'in davetiyesindeki kodu görebilir miyim?" dedi kadın. Özge, hızlıca ellerini kuruladı. Çantasından telefonunu çıkarttı ve telefonunda kısa bir şeyler yapıp, kodu kadının telefonunun kamerasına okuttu. "Bay Karabey'in süitinde buluşalım," dedi kadın ve hızlıca tuvaletten çıktı.

"Niye sinyal yok?!" diye hayıflandı Özge, sitemle. "Telefonum resmen bozuldu! Aşağıda kod okuturken de aynısı olmuştu! Çekim hatası veriyor!"

Yalan söylüyordu.

"Pardon, telefonunuzu kullanabilir miyim?" diye sordu, içtenlikle. "Patronuma mesaj çekmem gerekiyor da... Sanırım telefonumda bir sorun var."

Çantamdan telefonumu çıkarttım ve Özge'ye uzattım. Mesaj sayfasına girdiğini, Bora'nın numarasını tuşladığını ve *"Ben Özge. Avla gelen kadının telefonu. Belki numaradan bir şeyler çıkar... Süite geliyorum şimdi..."* diye yazdığını, aynadan görmüştüm. Fakat Özge, kanıt bırakmak istemez gibi, Bora'ya gönderdiği mesajı sildi.

Telefonumu bana uzatırken, "Rujunuzun rengi çok güzel," dedi. Ben gülümsemekle yetinirken, Özge tuvaletten çıkmıştı.

İçimden ona kadar saydım ve tuvaletin kapısını açtım. Koridor bomboştu. Müzayede salonundan gelen yüksek seslere kulak kabartıp, asansöre doğru ilerledim. Asansöre en son binen Özge olmalıydı ve Bora'nın da süitinin bulunduğu üçüncü katta, asansör durmuştu. Asansörü çağırdım. Temkinli davranıyor olsam da acele etmem gerektiğini biliyordum. Üçüncü katta asansör durduğunda, Dylan'ın yakın koruması ile göz göze gelmiştik.

"Senin adın ne?" diye sordum, sertçe.

"Burada olmamalısınız Bayan Agapova!" dediğinde, onun da tonlaması en az benimkisi kadar sertti.

"Peligro... Hediyemizi yollayacağız..."

"Bayan Çimen nerede?!" diye sordum. Fakat adamdan bir cevap alamayacağımı bildiğim için, hızlı adımlarla koridorun sonuna doğru ilerlemeye başlamıştım.

"Durun!" dedi, yakın koruma fakat aldırmadım. Dylan'dan izin almadan bana zarar vermesi mümkün değildi. Aslında emir eri olan insanları biraz da bu yüzden seviyordum; bana zaman kazandırıyorlardı.

Bora'nın süitinin önüne geldiğimde, Dylan'ın yakın korumasının ne düşüneceğini umursamadan, "Aç şu kapıyı!" dedim, emreder gibi. Adamın gözlerine yerleşen öfke kendini belli ederken, cebinden kartını çıkarttı.

"Bay Peligro'yu öfkelendireceksiniz!" dedi adam.

"Sen beni öfkelendirirsen, seni öldürürüm. Seni öldürürsem bana n'apar Dylan?!" Adama meydan okumam, adamı daha da kızdırıyordu. "Ama sen beni öldürürsen, yine ölürsün... Haksız mıyım?! Şimdi bana susturucu takılı silahını ver!" Adam kartı kapıya okuttuğunda, silahını da bana uzatmıştı. "Burada kal!" dedim ve içeriye girip kapıyı kapattım.

Süitin dar koridorunda ilerledim. Duvarın arkasından yavaşça eğilip salona bakış attığımda, Özge'nin yerde dizleri

üzerinde, elleri başının arkasında, kafasına silah dayalı bir halde durduğunu ve karşısındaki bir başka Dylan'ın adamının ona bir telefon tuttuğunu görmek zorunda kalmıştım. Telefonun hoparlöründen taşan ses ise Mehmet Şahindağ'a aitti: "Bana ihanet etmenin cezasını bilmiyor olamazsın!" Özge'nin kafasına silah dayayan adamın tüm dikkati, telefonun ekranındaydı ve Mehmet Şahindağ'ın yüzünü görmek onu heyecanlandırmış olmalıydı.

"Marco!" diye bağırdığımda, tüm dikkatleri üzerime çekmiştim ve Özge'nin başından ayrılan silah, Dylan'ın adamı tarafından anlık bir gafletle bana çevrilmişti. Vakit kaybetmeden adamın alnına sıktığımda, elindeki silah yere düşmüştü ve Mehmet Şahindağ'ın ekranda olduğu telefonu tutan adam ne yapacağını hesap edemeden, Özge yere düşen silahı almış ve telefonu tutan adamı öldürmüştü.

Fakat sorun şuydu ki, Özge'nin silahının hedefinde şimdi de ben vardım. "Kimsin sen?!" diye bağırdı, korkuyla. Yerdeki telefon hala açıktı çünkü her ne kadar Mehmet Şahindağ karanlık bir ekran görüyor olsa da ben onun yüzünü ekrandan görebiliyordum.

"Natalya Agapova!" dedim, sertçe. Kendimden emin adımlarla Özge'ye doğru ilerlerken, dirseğimi hafifçe kırarak, elimdeki silahın namlusuyla tavanı hedef almıştım. Özge ise eli titremeden bana uzattığı silahla birlikte, geri geri gidiyordu. Eğildim ve telefonu elime aldım. Kamera Özge'ye dönük bir şekilde kaldırdığımda, Mehmet Şahindağ merakla ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "N'aber Marco?!" diye sordum alayla. "Kazak yakışmış..."

Mehmet Şahindağ, tehditkar bir tonlamayla, "Kimsin sen?!" diye sordu.

"Sohbet etmeye vaktim yok," dedim ve telefonu kapattım. Bakışlarım Özge'ye çevrildiğinde, "İndir o silahı..." dedim.

Kapı açıldı. "Neler oluyor?!" diye bağırdı Dylan, büyük bir öfkeyle. "Natalya?! Sen n'aptığını sanıyorsun?!" Özge'ye döndü. "İndir o silahı!"

"Müzayedeler oldukça eğlenceliymiş," dedim, alaylı bir tonlamayla. Güldüm. "Mehmet Şahindağ'ı bugün de mutsuz ettim ya... Daha ne isterim?!"

Dylan, öfkeli bir soluk verdi. "Bunu yapmayacaktın!"

"Yapacağımı biliyordun!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Hediyeden benim yanımda bahsetti adamın, bu kadını benim yanımda çağırdınız, beni engellemediniz!" Başımı iki yana sallarken, Dylan'a doğru bir adım attım. "Beni test ettin Dylan!"

"Natalya," dedi Dylan, soluk alır gibi. Ya da etmek istediği tüm küfürleri bastırır gibi. "Ne testi?! Saçmalama!"

"Sen ne testi olduğunu çok iyi biliyorsun!" dedim, tavizsiz bir tavırla. "Şimdi derhal..." Özge'ye baktığımda, silahını hala bana tuttuğunu görmüştüm. "Bu kadını buradan gönder!"

"Kara'nın koruma-"

"Biraz evvel öldürtecektin kadını!" dedim, bağırarak. "Kara bunu duymayacak!" İşaret parmağım havaya kalktı. "Kara bunu duyarsa, oyuna kalmaz ve onunla konuşamam! Kara bunu duymadan, bu kadın buradan, sağ kalmış bir vaziyette çıkacak!"

Dylan öfkeli bir nefes verirken, bakışlarını birkaç saniyeliğine Özge'ye çevirmiş ve yeniden bana dönmüştü. "Sen umursamadığın birisi için kılını bile kıpırdatmazsın Natalya!" dedi, bir tespitte bulunur gibi. "Demek Kara'yı avlamak, senin için gerçekten de çok önemli... Kara'nın gizli silahı ne?!"

"Zaten bunu test etmedin mi?!" dedim, tükürür gibi. "Bu kadının ölmesi ya da yaşaması senin umurunda bile değil ki!" Başımı iki yana salladım. "Kim bu kadın biliyor musun?! Marco, neden bu kadına bir ceza kesiyor, hiç sorguladın mı?!" Dylan'ın kaşları çatılmıştı. "Kara'nın karısının hayatını kurtararak, Marco'yu sattı!" Gözleri kısılan yalnızca Dylan değildi; Özge de söylemime şaşırmıştı. "Centilmen bir dövüş değil senin yaptığın!"

"Kara'yı nereden tanıyorsun?!" diye sordu Özge, araya girerek. Çenesini kapatması adına sertçe ona döndüğümde,

gerildiğini hissediyordum.

Dylan, "David!" diye seslendiğinde, yakın koruması odaya girmişti. "Bayan Çimen'i buradan çıkart ve bir taksiye binmesine yardımcı ol."

"Onu buradan ben çıkartacağım!" dedim. Söylemim bir emirden farksızdı ve bunu herkes fazlasıyla anlamıştı. "Beni takip edin Bayan Çimen!" Özge, elindeki silahı bırakmadan peşimden yürürken, çekinceli davranmaktan geri durmuyor ve bunun da bir tuzak olması ihtimaline karşılık, tedbiri elden bırakmamaya çalışıyordu. Belli ki odadaki iki adamla boğuşmuştu çünkü saçları dağılmış, kollarında ise darp edilmekten olsa gerek, kızarıklıklar oluşmuştu.

Asansöre doğru ilerlediğimiz sırada, "Bay Karabey'le beraberim. Gidemem. Onu burada yalnız bırakmam!" dedi. Asansöre bindiğimizde, zemin kata bastım. "Beni duymuyor musunuz?!" diye bağırdı Özge ve asansörü durduran tuşa bastı. "Kara'nın yanına gitmek istiyorum!"

Falcon'un, Dylan'ın telefonuna sızarak öğrendiği ve derhal bana ilettiği bilgiye göre, asansörler temizdi.

Gözlerimi Özge'nin yüzüne diktim ve kendimden emin bir ifadeyle, "Gidin ve kendi canınızı kurtarın Ajan Çimen!" dedim. Türkçe konuşuyordum. Üstelik kendi sesimle. Nazlı gibi. Özge'nin gözleri fal taşı misali açılırken, aklına gelen şeye inanmakta zorluk çektiğini hissettim. "Karısı olarak onu korurum. Sizden daha iyi üstelik." Başını hafifçe iki yana sallaması, aklından geçen şeye inanamadığını, inanamayacağını gösteriyordu. "Birisinin size, işinize duygularınızı karıştırtmamayı öğretmesi gerek!"

"Ne duygusu-"

Kaşlarımı kaldırarak, "Bora seni süitte bekliyor diye koşmak zorunda değilsin Özge," dedim.

Özge zorlukla yutkunup, "Ben bir plan dahilinde-" diyerek cümleye başladı fakat o cümleyi bitiremeyecekti.

"Bora seni süitte beklemez!" diyerek, lafını son kez kestim. Son kez, çünkü bundan sonra Özge ile oturup herhangi bir sohbetin parçası olmayacaktım. "Sana bir can borcum vardı;

ödedim. Ya kendine gel ya da kendine gel çünkü bu operasyona duygularını karıştırma hakkı olan son kişi bile değilsin!"

Aslında buna ne ben, ne de bir başkası karışabilirdi. Kafamın içinde, casus romanlarındaki tek bir şeyin doğru olduğuna dair bir bilgi vardı: o da insanı hayata bağlayan tek şeyin aile olduğuydu. Fakat bu aile gen bağıyla değil, gönül bağıyla bağlı olduğumuz insanlardı ki bunun bir diğer adı da zaaflarımızdı. Sevgi ve zaaf arasında ayrılamaz bir ilişki vardı ve zaafların yönetilmesi, öğrenilmesi oldukça zor olan ve genelde başarısızlıkla sonuçlanan bir olaydı.

Özge, istihbarat toplamak üzere eğitilen bir saha ajanıydı fakat zamanında çok ciddi bir falso vermesi, Bora'ya aşık olması ve bunun üzerine derhal işine son verilmemesi, onun bugüne aynı hatayla gelmesine sebep olmuştu. İnsan hatalarından ne kadar ders çıkartırsa çıkartsın, zaafı zaaf olarak kaldığı sürece, aynı hatayı tekrar tekrar yapması kaçınılmazdı. Bu görevde olması da, zaafının Türk İstihbaratı'nın, kendi amaçları doğrultusunda kullanılması sebebiyleydi. Kara'ya aşıktı; Kara'yı en iyi o korurdu. Bu teoride doğru olsa da pratikte şöyle bir yanlışlığı vardı: İnsan, oksijen maskesini önce kendisine takmak zorundaydı ki, etrafındaki insanları kurtarabilsin. Özge, Kara'yı korumaya öyle odaklıydı ki, önce kendini korumayı ihmal ediyor, Kara peşinden gelmemesini söylediğinde ona itiraz edemiyor ve Kara'yı aslında hiç mi hiç koruyamıyordu.

Muhtemelen başarısız bir ajan olsa da iyi bir insandı ve fakat hayatta kalmak için iyi bir insan olmak, maalesef, yetmiyordu.

Beyza Karabey'in yaşadığını bilmesi, bunu aslında çoktan İstihbarat'la paylaşmış olması gerekiyordu fakat Sergio'ya zamanında nasıl bir koz verdiyse, oyunda kendi açısından kurtarıcı değil bozucu bir görev alıyordu.

Otelin lobisinde, yakasında *X* rozeti olan, uzun boylu, geniş omuzlu, sırt çantalı, en fazla yirmi yaşında olduğu belli çocukla tokalaştığımda, beni başıyla nazikçe selamlaşmıştı.

Dylan'ın adamları muhtemelen derhal kurduğum bu bağlantı hakkında oldukça meraklanmışlardı; tıpkı, haberi verecekleri patronları gibi. Özge'nin ne düşündüğünü bilmesem de çocuğa her şeyin yolunda olduğunu belli eden gülümsemem yetmişti. Özge'nin paltosunu vestiyerden almalarını ve otelden çıkmalarını izledikten kısa bir süre sonra, ben de vestiyerden kabanımı aldım ve otelden çıktım. Silahımı, çocuğa vermesi ve temizlenmesi üzere Özge'ye emanet etmiştim. Büyük sütunların arkasında kalan sota bir konumda, çantamdan çıkarttığım sigaramı yakarken, etrafı kolaçan etmeyi ihmal etmiyordum. Taylor'ın içinde bulunduğu minibüs gerçekten de etrafta değildi ve bu da uzaklaşmak zorunda kaldıklarını gösteriyordu ama yine de çok uzaklaştıklarını da sanmıyordum.

Mehmet Şahindağ'ın Özge'ye zarar verme ihtimali, en az Nazlı'ya zarar verme ihtimali kadar yüksekti ve bunu hiç kimse düşünmemiş olamazdı; sanırım Özge'nin harcanması ya da harcanmaması, Bora da dahil kimsenin umurunda olmamıştı. Özge'nin kendisinin bile.

Caddenin diğer tarafındaki karşı binanın çatısında bir hareketlilik fark ettiğimde, geniş sütunun tümden arkasına geçtim. OCTO'dan birisi olabilirdi ya da Dylan'ın ekibinden. CIA'den ya da Mehmet Şahindağ'ın adamlarından. Herkes olabilirdi ve ben herkesi oluşturan kalabalıklardan boğulduğumu hissediyordum. Gece daha başlamamıştı bile ve ben şimdiden istifa edip çekilmek istiyordum. Çöpleri kocaların atacağı, kabul etmekte zorlanmadığım bir gerçekti; balıklara bile yem vermeye üşenen ben, her gece çöp falan çıkaramazdım zaten.

"Bayan Agapova," dedi, yanıma yaklaşan bir adam. "Bay Peligro sizinle otoparkta buluşacak."

Başımı belli belirsiz sallayıp sigaramdan son birkaç nefesi içime hızlıca çektim. Büyük küllüğe izmariti attıktan sonra, topuklu ayakkabılarımın gecede yankılanan sesine yakışır bir şekilde, yeniden otele girdim. Bana eşlik eden Dylan'ın adamı, benim yön duygum yokmuş, asansörün yolunu

bilmiyormuşum ya da asansörü çağıramıyormuşum gibi davranırken, kendimi gecenin kalanına adapte etmeye çalışıyordum. OCTO'ya ait telefonumun titrediğini fark ettiğimde, çantamdan telefonumu çıkarttım.

"Başlıyoruz."

Tarantula'dan gelen mesaj oldukça açıktı ve benim de Özge sebebiyle düşmüş enerjim, böyle işin gelmişine geçmişine başlama isteğimi arşa çıkarıyordu. Asansörün kata geldiğine dair ses duyulurken, Tarantula'ya hararetle mesaj yazmaya başlamıştım.

"Son dakika planlarından hoşlanmıyorum."

Bora.

Saçma bir şekilde, üstelik çok saçma bir şekilde, aynı asansörle mi otoparka iniyorduk?!

"Natalya'yı kaybettim Tarantula. Bana yardım et."

"Yenge eğer haklıysa, bu bir tuzaksa ne halt edeceğiz ben de onu düşünüyorum. Her şeyi geçtim, Özge'nin ani gidişinin de altında bir şey var ama iletişim kurmamız mümkün değil şu an."

Aydın'a sarılmak isterken, Natalya'yı bulmam zaten pek de mümkün değildi.

Gökhan'ın, Bora ve Aydın'a tezat bir şekilde bana baktığını görebiliyordum. Neyse ki gözlerim telefon ekranındaydı ve önüme düşen gür perçemlerim yüzümü kamufle ediyordu.

"Araca bindikten sonra bizimle iletişim kur."

Asansörün kapısı tekrar açıldığında Bora, Aydın ve Gökhan, önce benim inmemi bekleyerek, nazik bir davranışta bulunmuşlardı. Dylan'la göz göze geldiğimde, yüzünde biraz evvel olanlar hiç yaşanmamışçasına hayranlık dolu bir ifade olduğunu fark ettim. Belki de hayranlığı kendisine atar gider yaptığım için de olabilirdi; açıkçası yaşına bakmaksızın, inkar edilemez derecede bir ergen gibi davrandığını çok kez gözlemlemiştim.

"Hayatım," dedi Dylan, içten bir tavırla. Bana uzattığı elini tutarken, elimin titrememesi için büyük bir uğraş vermiştim. Sırtıma yüzleri dönük olan Aydın, Gökhan ve Bora'ya baktı.

"Birazdan görüşürüz beyler," dedi, buram buram yergi kokan bir tonlamayla. Elimi elinden çektim. Hızlı adımlarla, Dylan'ı da beklemeden, bizi buraya getiren limuzine ilerlerken, dönüp Bora'ya bakmamak için çok zor durmuştum.

♠

Yirmi dört dakika, on yedi saniyedir oyun salonundaydım. Çalışkan bir öğrenci misali taktığım gözlük sayesinde, ben ne görüyorsam OCTO da onu görüyor, ben ne duyuyorsam OCTO da onu duyuyordu. Kulağımın etrafını saran küpe, kulağımın içine uzanıyordu ve ucunda kulaklık vardı; ben de bu sayede onları duyabiliyordum. Golf kulübüne de Dylan ile giriş yaptığım için aranmamıştım. Dylan, daha evvel şahitlik ettiği için gözlüğümü yadırgamayacaktı. Kulağımdaki küpe ise gür saçlarımdan zaten görünmüyordu.

"Nerede kaldılar?" diye hayıflandı Sergio. Halinden memnun olan yalnızca bendim çünkü Bora ile göz göze geleceğim an ne kadar ertelenirse, o kadar iyiymiş gibi hissediyordum.

Washington DC'den herkes, Dylan'a ait özel araçlarla getirilmişti. Bunun takip edilmemek ve CIA ajanlarına izimizi kaybettirmek için yapıldığını anlamak güç değildi. Bir saat on dört dakikalık yol geldiğimiz yetmiyormuş gibi, gelir gelmez de oyun salonuna giriş yapılmamıştı. O yüzden ben tek başıma vakit geçirmek zorunda kalmıştım. Dylan, benim yalnız kalmak istemelerime öyle alışıktı ki, bunu yadırgamamıştı. Sekiz konuğunu ve konuklarının adamlarını, sahip olduğu koca arazideki başka bir binada ağırlamış, onlara içki ikram etmişti. Tüm bunları yapmasının tek bir sebebi vardı: İyi bir ev sahibi olduğunu göstermek. Bir insan, ne kadar iyi bir ev sahibiyse, ev dediğimiz yerin de epey lüks olduğunu ve onlarca güzel imkana sahip olduğunu düşünürsek, o kadar güçlü oluyordu. Bulunduğumuz yer şehrin merkezinden uzakta, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdi. Aslında burayı gerçekten de seviyordum ve Dylan'la beraber birkaç kez golf oynamaya ya da açık poligonda atış yapmaya gelmiştim. Bunların hepsi, bugün için hazırlık

yapmaktan başka bir şey değildi ve ben bu hazırlığın içindeyken, bugünü Bora ile yaşayacağımı hiç düşünmemiştim.

Peligro ile arkadaşlığımız OCTO'nun en iyi planlarından birisi olmakla birlikte, Nina Adams'ın da hayatındaki bir dönüm noktası olma niteliği taşıyordu.

Krupiye ile göz göze geldiğimde, ona göz kırptım. Adamın yüzündeki ne tepki vereceğini bilemez ifadeyi görebiliyordum. Ve sanırım kızarmıştı da.

Falcon, imayla, "N'aptın adama?!" diye sordu. Güldüm. Krupiye kendisine gülüyorum sanmıştı.

"21?" dedim krupiyeye. Adam, bir emir almışçasına başını salladı ve bana iki tane kart açtı. Kendisinin ise bir kartı açık, diğer kartı kapalıydı.

"Oyun oynanacak evde, Peligro'nun da hiçbir adamı olmayacak, bundan eminiz değil mi?" diye sordu Sergio, ciddiyetle.

"Evet," dedi Tarantula. Güldü. "Kendi adamlarına bile işi söz konusu olduğunda güvenmeyen bir manyak. Risk almıyor. Ama her boku gidip Mehmet Şahindağ'a anlatmasını biliyor!"

"Natalya başlamış bile!" diye bağırdı Dylan, neşeyle. İstifimi bozmadım. Ağır ağır masaya yaklaşan adımları duymama rağmen, önümdeki 7'li ve 11'li ile krupiyenin önündeki 4'lüye yoğunlaştım.

"Her krupiyeyi öldürüyor mu oyunlardan sonra, gerçekten?" diye sordu Lizard.

"Evet," dedi Tarantula.

"Aç kartını," dedim, krupiyeye.

Omuzumda Dylan'ın elini hissettim. "Lütfen, Natalya'yı üslubu için bağışla Thomas," dedi, kibar bir şekilde. Omuz silktim. Krupiye bir kart daha açtı. Kupa 9'lu. Bir kart daha. Maça As. Bir kart daha. Karo 10'lu. Yüzüme hin bir gülümseme yayıldı ve kartlarımı masanın ortasına ittirdim; ben kazanmıştım.

"Kasa her zaman kazanmaz," dedim, alayla.

"Kasa, beleşe oynandığının farkındadır..." dedi Dylan, gülerek. Elime uzandığında, ayağa kalkmamı istediğini anlamıştım. "Seni dostlarımla tanıştırayım..." dedi.

"Bir saniye!" dedim, aceleyle. Gözlerimi Dylan'ın gözlerinden çekmemiştim. "Ben küçük bir oyun oynamak istiyorum."

"Natalya Agapova özüne döndü!" dedi Sergio ve kocaman bir kahkaha attı.

Dylan'ın kaşlarının havalandığını önemsemeden, ayakta bekleyen yedi kişiye hızlı bakışlar atarak, en sonunda Sırp iş adamı Emir Milić'e gülümsedim. "Kara?" dedim, sorarcasına.

Emir Milić'in bakışları kısılırken, Dylan küçük bir kahkaha attı. "Dersine o kadar da iyi çalışmamışsın Natalya!" dedi, alayla. "Beyefendi, Emir Milić. Neye göre Bay Karabey olduğunu düşündün, anlamadım. Kara'nın yakışıklı olduğunu falan mı duydun?"

Kaşlarımı çattım. "Yakışıklı olduğuna dair bir bilgi alsaydım..." Bakışlarımı Daria Petrova, Monica Downey ve Emir Milić dışındaki dört kişinin üzerinde gezdirdim. "Uzak Doğulu beyi atlıyorum..." Üç kişi kaldığında, Bora'nın gözlerinin içine baktım. "Şu adamı seçerdim, en yakışıklıları o."

Kaçınılmaz an.

Bora'nın yüzüne yerleşen şaşkınlığın fotoğrafını çekmek ve sonsuza dek o kareye bakmak isterdim çünkü muhtemelen hayatının şokunu yaşıyordu.

Beni tanımıştı.

Zümrüt yeşili olmayan ve tonunu yalnızca kendisinin bildiği gözlerimden.

Dylan'a döndüğümde, bakışlarına yerleşen kızgınlığı görmezden geldim; Bora'ya ettiğim iltifatı kıskanmıştı. "Doğru tahmin..." dedi, yarım ağız. "Kara o, evet..." Şaşırmış gibi yaptım. Gülümseyerek yeniden Bora'ya baktığımda, donakaldığına artık emindim.

"Üzgünüm Nina ama tam anlamıyla sıçtın!" dedi Sergio, düz bir sesle.

"Dikkatini dağıtma!" diye uyardı Tarantula.

"Bu gece orada ölmezse, Kara öldürecek Nina'yı!" dedi Bat, gülerek.

"Kesin sesinizi!" dedi Falcon, sinirle. "Nina, artık konuşacak mısın sen de? Yaklaşık on saniyedir, manasızca Kara'ya bakıyorsun!"

"Ben böyle sarışın, renkli gözlü bir bey bekliyordum. *Kara*, sarkastik bir namdır diye düşünüyordum... Yakışıklı olduğunuz bir gerçek fakat sanırım centilmen değilsiniz..." dedim, alayla. Bora, beni anlamamıştı. "Elimi öpmeniz gerekmez mi?"

"Adama kal geldi, operasyon çökecek!" dedi Sergio.

Bora'ya elimi uzattım. "Natalya Agapova."

"Bora Karabey." Bora, kendisine uzattığım elime dudaklarını değdirdi. "Merakımı mazur görün," dedi, hala üzerinden atamadığı bir şaşkınlıkla. "Iıı...belli ki ne siz beni tanıyorsunuz ne ben sizi... Siz kimsiniz? Yani isminiz de bende herhangi bir çağrışım yapmadı maalesef."

Beni tanımıştı fakat sanırım *bu kadar da değildir ya* ihtimaline sığınarak, yanılmak istiyordu.

"Natalya, benim için önemli birisi..." dedi Dylan. Elini belime yerleştirirken, beni hafifçe kendisine doğru çekmişti. "Özel misafirim, hatırı sayılır bir dostum. Bu gece burada olmasının sebebi de sizinle tanışmak istemesi."

Bora'nın ifadesiz bakışları Dylan'ın gözlerinden ayrılıp yeniden benim gözlerimi buldu. "Neden peki?" diye sordu.

"Gece uzun!" dedim, kinayeyle.

"Seni diğer dostlarımla da tanıştırayım..." dedi Dylan. Bakışları ayakta bekleyen insanlara çevrildi. "Lütfen masaya geçelim." Bora'yı ve Dylan'ı net bir şekilde görebileceğim bir koltuğa yerleştim. "Louis Canet, Fransa'nın en önemli iş adamlarından birisi. Kozmetik, sağlık, hijyen alanında üretim yapan bir holdingi var."

"Yani holdingi sayesinde kimyasal ham madde kaçakçılığını legal olarak yapabiliyor pezevenk," dedi Bear.

"Chakrii Jaa," dedi Dylan, masanın köşesinde oturan Uzak Doğulu adamı göstererek. Bora'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Öyle bir kasırga oluşacaktı ki, muhtemelen beni de yutacak ve geride sağlam hiçbir şey bırakmayacaktı. "Tayland başta olmak üzere çeşitli Asya ülkelerindeki teknoloji alanındaki büyük yatırımcılardan birisi," diye ekledi Dylan.

"Aynı zamanda da Mehmet Şahindağ'ın teknoloji altyapısını oluşturan adamın ta kendisi!" dedi Tarantula, iğrenir gibi.

"Daria Petrova... Gemi acentacısı. Her ne kadar Bayan Petrova'nın şirketi Rusya'da da olsa, çeşitli ülke ve limanlarda çok iyi bağlantılara sahip, başarılı bir iş kadını..." dedi Dylan. Daria Petrova, bu açıklama karşısında, davetkar olduğu belli bir şekilde Dylan'a gülümsemişti.

"Bu kadın en kolay lokma!" dedi Sergio, ciddiyetle.

"Emir Milić, İsviçre'deki bir bankanın ortaklarından. Hepimizin servetini garanti eden kendisi..." dedi Dylan. Emir Milić'e gülümserken, Bora'nın sağ elinin dört parmak ucunun, masanın üzerinde öfkeli fakat sessiz bir ritim tuttuğunu görmüştüm.

"Ve Mehmet Şahindağ'ın da!" dedi Bat, alaylı bir takdirle.

"Bizim için kilit adam!" dedi Tarantula, ciddiyetle.

"Bay Milić, aslında sizin de yakışıklı olduğunuzu belirtmek isterim..." dedim, samimi bir ifadeyle. Emir Milić'in yüzüne sempatik bir gülümseme yayıldı. "Kesinlikle Kara siz olmalıydınız!"

"Arkadaşınla," dedi Emir Milić, Dylan'a döndüğünde. "Neden daha evvel tanışmadık?"

"Kendime saklamak istedim," dedi Dylan, Emir Milić'e meydan okur gibi. Bu bir ikazdı. Bakışları beni buldu. "Rafael Araújo'nun tarım üzerine bir şirketi var, Natalya..." dedi Dylan.

"İhracatçıların gümrükle ilişkileri iyidir tabii," dedi Bear.

"Monica Downey," dedi Dylan, gülümseyerek. "İtiraf etmem gerekirse en çok onun yaptığı işi seviyorum..."

Sergio'nun sesi, Dylan'ın sesinin üzerine binmişti. "Silah üretimi!"

"Ve Bora Karabey'i de sanırım sen, bizden iyi tanıyorsun..." diye ekledi Dylan. Sesine yansıyan ima Bora'nın da dikkatinden kaçmamıştı. "Bay Karabey iş adamı... Ulaşım, lojistik, gıda, tekstil gibi birçok alanda hizmet sunan bir holdingi var. Fakat bunlar pek de önemli değil."

"Çünkü holdingini yaptığı işlerin dışında tutacak ve kara para aklamayacak ya da ülkesini dolandırmayacak kadar namuslu!" dedi Sergio'nun öfkeli sesi.

"Yaptığınız işler kulağımıza geliyor Bay Karabey," dedi Dylan, alayla. Bora'nın ifadesiz bakışları tümden Dylan'a çevrilmişti. "Kimyasal silah işine atılacakmışsınız..." Dylan gülümserken, göz ucuyla bana baktı. "Marco'nun dostu olmayan birisi için ciddi fakat gereksiz bir hamle!"

"Marco?" dedi Bora, meraksız bir tavırla.

Dylan kocaman bir kahkaha attığında, Bora'nın bakışları bana çevrilmişti. "Mehmet Şahindağ'dan Marco diye bahsedilir," dedim, açıklama yapar gibi.

Bora'nın kaşları havalanırken, Dylan yeniden söze girdi. "Biraz fazla çömez kaldınız Bay Karabey."

"Aslında belki de Mehmet Şahindağ'ın kurduğu düze-"

Dylan, "Eşiniz nasıl Bay Karabey?" diyerek, Bora'nın lafını kesti. Bora'nın ifadesiz kapkara gözlerinin üzerindeki kaşları çatıldı. "Davete onunla katılmanızı bekledik. Kendisi için eşsiz sürprizlerimiz vardı." Bora, gözünü kırpmadan Dylan'a bakıyordu. "Evde yalnız mı bıraktınız eşinizi? Aklınız kalmıyor mu? Marco..."

"Bay Peligro," dedi Bora, ciddiyetle. Biraz evvel çatık olan kaşları şimdi tehditkar bir şekilde havalanmıştı. "Eğer benim karşımda, Mehmet Şahindağ'ın dili olacaksanız, konuşma başlamadan biter." Sağ elini, yavaşça fakat meydan okur gibi masaya vurdu. "Siz siz olun-"

"Sakin Bay Karabey!" dedi Dylan, neşeyle gülerek. "Yalnızca sohbet ediyoruz. Neden alınganlık yapıyorsunuz?" Dylan, bakışları beni bulduğunda, "Bay Karabey eşine biraz

fazla düşkündür," diye ekledi. Gerildiğimi hissettim. "Marco ile Bora Karabey arasındaki husumeti konuşmuştuk ya bugün, işte eşi Marco'nun hedefinde..."

"Biliyorum Dylan!" dedim. İfademin rahat olmasına özen göstermiştim. "Marco tam bir ruh hastası, bunu bildiğimi de sen biliyorsun!" Kocaman bir kahkaha attığımda, Dylan ve Bora haricindeki gözlerin şaşkınlıkla bana baktıklarının farkındaydım. Bu masada Marco gıyabında kötü konuşmamak bir çeşit kuraldı fakat benim kurallara uymayacağım muhakkaktı. "Bay Karabey'in eşini Marco'ya götürsem, çok sevgili dostunuz en önce sizi satar."

"Peligro?" dedi, Monica Downey. Yüzünü kaplayan merak gözle görülürdü. "Bana hanımefendinin yanıldığını söyle..."

"Bu masadaki hiç kimse Marco'yu tanımaz Natalya," dedi Dylan, uyarı dolu bir ifadeyle. Nazikçe gülümserken, sessizce de ileri gitmemem konusunda beni ikaz ediyordu. "Fakat ben Marco'ya kefilimdir, dostlarım da benim sözüme itimat eder..."

"Yani?" dedim, tavrımdan ödün vermeden. "Bayan Karabey için, seni satmaz mıydı Mehmet Şahindağ?" Bora, kısılmış gözleriyle, ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çabalıyordu. "Seni satmayacağını söyleyebilir misin Dylan?"

"Bildiğim tek şey, Marco ile Kara arasında bir savaş olduğu..." dedi Dylan, durgun bir ifadeyle. "Ve bizler bu savaşın bir tarafı değiliz. Ve eminim ki Marco, bugün istese, Bayan Karabey'i öldürebilir." Bora, elini sertçe masaya vurduğunda, herkesin bakışlarının hedefi olmuştu ve en çok da Dylan bundan hoşlanmamıştı. "Gerçekleri duymak canınızı yakıyor belli ki..." diye ekledi Dylan.

"Bu saçma sohbet ne kadar daha sürecek Peligro?" diye sordu Louis Canet. Dylan, sıkıntılı bir nefes vermişti. "Bize ne tüm bunlardan? Zaman geçiyor." Louis Canet'in bu çıkışı, Emir Milić'i gülümsetmişti; çünkü her ne kadar Dylan'ın dostu gözükse de değildi. Yerinde gözü varken, onunla dost olması zaten imkansızdı. Bana düşen de bu kıskançlığı alenen kaşımaktı.

"Haklısınız," dedi Dylan, mahcup bir ifadeyle. Boğazını temizledi. "Affedersiniz... Sizler tabii Marco ile tanışmadığınız için-"

"Dostum, bunun Marco'yu tanımakla ya da tanımamakla alakası yok..." diye lafa atıldı Emir Milić. Birkaç saniyeliğine, destek almak ister gibi, masadaki diğer insanlara baktı. "Ben yalnızca işe ve paraya bakarım. Bildiğim kadarıyla Bay Karabey de bizimle iş konuşmaya geldi. Kabul edeceğiz ya da etmeyeceğiz, önemli değil. Ama bizi Marco ile arasındaki düşmanlık ilgilendirmez."

"Elbette ki Marco'nun düşmanı olması, onunla iş yapma ihtimalimizi düşürür," dedi Rafael Araújo.

"Süper!" dedim, sevinçle atılarak. Herkesin şaşkın bakışlarının odağı olmaya bayılıyordum. Gözlüğümü çıkarttım. "Eğer, sizler Bay Karabey'i reddederseniz, umarım reddedersiniz, kendisine benim bir teklifim olacak. Gerçi reddetmezseniz de olacak. Ama reddetmeniz işime gelir."

"Bu akşam enteresan şeyler oluyor..." dedi, Daria Petrova. Kısılan gözleri Dylan'a çevrilmişti. Gözlüğümün sapını dişlerimin arasına sıkıştırırken, Daria Petrova'dan daha çok Rus olduğumu hissetmiştim. "Hem masamıza Bay Karabey oturuyor ve bizimle iş konuşacak, ki kendisi Marco'nun düşmanıymış... Hem de bu kadın..." Bakışları beni buldu. "Bu kadın belli ki bir avcı! Fakat anlamadığım, Peligro'nun masasında avlanma cüretini kimden aldığı?"

Dylan, sertçe, "Başlayalım mı?" diye sordu. Derin bir nefes alırken, krupiyeye gerekli işareti vermişti. Gözleri beni bulduğunda, sessizce, bir sorun olmadığını söyledi. Gülümsemem içtendi ve gülümsememin içten olduğunu fark eden yalnızca Dylan değildi.

Bora. Gözleri mümkün mertebe dikkatle yüzümü buluyordu. Gecenin başından beri kendisiyle aynı ortamda bulunduğumu, şimdi bu masada oturduğumu, lakabı *tehlike* anlamına gelen Peligro ile arkadaş olduğumu sindirmesi için zamana ihtiyacı vardı. Olanlar onun için belki de tümden bir

kabustu ve uyanmak istiyordu. Kabul edemediği muhakkaktı ama bunu belli etmiyordu.

"Masayı göremiyoruz Nina!" dedi Falcon. Gözlüğümü gözümden çıkartıp, seksi olduğuna inandığım bir şekilde sapını çiğnemekle meşgul olduğum için, OCTO şu anda yalnızca masanın üzerini görüyordu. Önüme kartlarım geldiğinde, yeniden gözlüğümü taktım. Derin bir nefes alarak, bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Gözlerimin hedefine Bora girdiğinde, sol elindeki alyansa bakakalmıştım.

Neden alyans takmıştı?

"Kara alyans takmayı hiç bırakmadı," dedi Sergio. İçimi okuduğu falan yoktu fakat yaklaşık on beş saniye boyunca alyansa baktığım ve baktığım her yer, onların ekranına yansıdığı için, beni an'a döndürmeye çalışıyor olmalıydı. "Eğer bu dünyadan birileriyle beraberse özellikle, hep takıyor alyans."

"Biz önce oyun oynarız Bay Karabey," dedi Dylan, el devam ederken. "Ritüelimizdir." Bora, anladığını belli eder gibi başını salladı. "Parasını kaybeden, oyununun sonuna dek, iş konuşulacak zamanı sıkılarak bekler. Sıkılmamak için kazanmak zorunda kalırız. Bir çeşit pratik..."

"Bugüne dek hiç beklemedim," dedi Bora. Meraklı bakışlarım ona çevrildi. "Kimseyi. Bir dakika bile. Benim için sorun yok. Yine bekleyen olmayacağım." Yüzümü kaplayan arsız gülümsemeyi Dylan da fark etmiş olmalıydı ve en amiyane tabirle, Bora'nın sahip olduğu özgüven karşısında dibim düşmüştü.

"Seksi bir cevap!" dedim.

"İyi oyuncu olduğunuzu ben de duymuştum." Bu cümle, Louis Canet'e aitti. Bora'nın ifadesiz bakışları benden ona çevrilirken, masaya bahsi gördüğünü belli etmek üzere chiplerini sürdü. "Kazanan herkes seksidir ayrıca," dedi Louis Canet, bana döndüğünde. Güldü. "Bazı insanlar henüz kazanmadan cümleleriyle kazanır. Sanırım siz de Bayan Agapova için, o insanlardan oldunuz!"

"Cümlelerimiz kim olduğumuza dair bir ipucu vermez mi?" diye sordum. Louis Canet, beni başıyla onayladığında, bakışlarımı kartlarıma çevirdim. Oyunda kalmak için dikkatimi toplamam ve tedbirli davranmam gerekiyordu. Oyunun henüz başındayken, mümkün olduğunca geri planda kalacak ve bir noktada elden çekilerek paramı harcamayacaktım.

Fakat Daria Petrova benim gibi değildi; parasını tümünü ilk kaybeden olmuş ve masadaki dengeleri değiştirmişti. Kartlarına güvenmiş, Rafael Araújo'nun yaptığı hamleyi görememiş ve restine karşılık vererek iflas etmişti. Bu eylemi, onun karakterini de oldukça belli ediyor ve gelecek hakkında bir fikir veriyordu. Hırslıydı ve bu hırs, onun sonunu getirecekti.

Aslında iyi oyuncular kolay kolay rest çekmezdi fakat Rafael Araújo'nun kartları ikinci turda da güzel gelmişti. Louis Canet dışında hepimiz elden çekilirken, o alenen "Bu kadar da şanslı olamazsın!" dedi. Fakat Rafael Araújo blöf yapmıyordu. Garantici bir adamdı ve eline güvenmese rest çekmeyeceğini tahmin edebiliyordum. Nitekim, Louis Canet de ikinci turda iflas etmişti ve Rafael Arújo masanın en zengin insanı olma yolunda ilerliyordu.

Dört oyun, ilk ikisine kıyasla daha sakin geçerken, masadaki insanlar hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışıyordum. Adrenalin gitgide yükseliyordu ve ego yarışı her geçen saniye kendini daha da belli ediyordu. Poker, temeli matematiğe dayanan bir oyun olsa da psikolojiyi atlamamak gerekirdi. Kazanan olabilmek için vücut dili okuyabilmek, baskıya dayanıklılık ve sağlam bir irade sahibi olabilmek gerekiyordu. Bora, zaten iyi bir poker oyuncusu olmaktan geldiğini sandığım ifadesizliğini korusa da diğerleri eğlenmekten kaçınmıyorlardı. Özellikle de Dylan. Daria Petrova iflas ettiği için, bilhassa ona takılıyor ve masadaki oyuncuların eğlenmesini sağlıyordu. Aslında bu bir taktikti; bunu yaparken, kendi eli hakkında bir bilgi vermiyor ve diğer oyuncuların dikkatini dağıtıyordu.

Emir Milić, Chakrii Jaa ve Monica Downey kendi aralarında temkinli oynayarak küçük paralar kaybediyorlardı. Var olan toplam paralarının yüzde onundan fazlasını pota koymamaları oldukça akıllıcaydı fakat hızlanmamız gerekiyordu. Rafael Araújo, kartlarına güvenmediği takdirde geri planda kalabilen bir oyuncuydu. En çok para onda olduğu için bu dengeyi birisinin değiştirmesi gerekiyordu.

Birkaç tur boyunca, paramın azalması pahasına bahisleri arttırarak, son kart açılmadan önce elden çekildim. Rafael Araújo da benim kadar olmasa da parasından olmuştu ve tam da hesapladığım üzere, Emir Milić'in parası biraz olsun artmıştı. Fakat büyük bir yanılsamanın içine girmek üzereydi çünkü kendisine kur yaptığımı fark ediyor ve kaçamak bakışlarını bana çevirmekten geri durmuyordu. Dylan da Bora da yapmaya çalıştığım şeyi anlamışlardı fakat ikisi de ağızlarını açıp tek bir söz söyleyemiyorlardı. Emir Milić, iki kez üst üste kazandığında, takdir dolu bakışlarımla kendisini süzmüş ve egosunun okşanmasını sağlamıştım.

Bir sonraki oyunda Emir Milić bahsi arttırdıkça, Chakrii Jaa da arttırmıştı ve ikisi de gereksiz bir mücadeleye girmişlerdi. Bu durumda yapmam gereken şey basitti: *Chakrii Jaa mı kazanacak* diye heyecanlanmak. Emir Milić tahmin ettiğim üzere bunu kendine yediremedi ve rest çekti. Chakrii Jaa da oyun dışı kaldığında, Emir Milić bana kaybetmeye hazır hale gelmişti.

Rafael Araújo'yu hemen oyun dışı etmem mümkün değildi fakat, Emir Milić'in Monica Downey'i de yutmasını sağlayabilirdim. Çünkü yaptığı hamleler konusunda kendisine hayran olmuş gibi davranıyor ve kafasının tümden karışmasına ve hatta amatör bir oyuncuya bağlamasına sebep oluyordum. Ne kadar amatör bir oyuncuya bağlarsa bağlasın, iyi bir oyuncuydu ve Monica Downey'i de çok geçmeden alt etmişti; fakat bunu kazanmak için değil, beni etkilemek için yapmıştı. İradesi zayıftı!

Rafael Araújo'nun, Dylan'ın ve Bora'nın çekildiği elde, son kart açılmadan evvel, Emir Milić'le baş başa kalmıştık.

Yerdeki kartlar kupa 4'lü, sinek 7'li, karo vale ve karo 2'ydi; rest çekmiştim. Üstelik elimde kupa As ve sinek beşli vardı. Yani blöf yapıyordum. Çektiğim restle pota koyduğum para, Emir Milić'in sahip olduğu paranın yanında hiçbir şeydi. Fakat eğer restimi görürse ve kaybedersem oyun dışı kalacaktım; bunu istemiyordu.

Emir Milić, farkında olarak ya da olmayarak, paramın artmasını sağlamıştı.

Ve bunu, üç oyun üst üste yapmıştı.

Gelinen son noktada, Bora, Dylan ve Rafael Araújo paralarını korurken, Emir Milić kaybetmeye yaklaşmıştı.

Bir kez daha rest çektim. Bu Emir Milić'i sinirlendirmişti çünkü bu oyunun kazanını olmak onun için oldukça önemliydi.

"All in!" dedi, sertçe. Kaşlarım havalandı. "Kaybettiğimi geri alma zamanı Bayan Agapova."

Emir Milić'in en büyük hatası, aynı Daria Petrova gibi gözünü bürümüş hırsıydı. Daria Petrova gücün Peligro'nun yatağından geçtiğini düşünürken, Emir Milić doğrudan Peligro olmak istiyordu.

Kartlarımız açıldı; artık benim bir servetim vardı Emir Milić ise iflas etmişti.

"Natalya'yı hafife aldın Emir!" dedi Dylan, neşeyle.

Emir Milić zorlukla gülümsedi. "Muhakkak rövanşı olur bu oyunun..." Bakışlarıyla bana rest çekmesi, doyumsuzluğunu gözler önüne seriyordu.

Yüzüme arsız, seksi ve bir o kadar da alaylı bir ifade yayılırken, bir elimle boynumu okşamıştım. "Sanmam. Tekrar masanıza oturacağım kadar iyi bir oyuncu olduğunuza beni ikna edemediniz!"

Dylan, eğlenir bir kahkaha atarken mest olduğunu fark etmiştim. "Natalya'yı işte bu yüzden seviyorum. Yanılmaz kolay kolay..."

"Dur bakalım Peligro," dedi Emir Milić. Sinsi bakışları Dylan'a çevrilmişti. "Henüz sen de rüştünü ispatlamadın."

"Dylan'ın rüştünü ispatlaması için kumar masasında kazanmaya ihtiyacı yok Bay Milić," dediğimde, Bora'nın bakışları da bana çevrilmişti. "Bu kumar masasına onun sayesinde oturabildiğimizi atlamamak gerek."

Emir Milić'in damarına basmıştım ve eziklik tohumu onu hızla zehirlemeye başlayacak, kısa zamanda kendi bile fark edemeden benim avım olacaktı.

"Başarılı!" dedi Tarantula.

Dylan'ın yüzüne yayılan masum, yamuk yumuk gülüş, pisliğini örtmeye yetmese de, annesinin takdirini alan küçük bir çocuk gibi, koltukları kabarmıştı. "Emir böyledir Natalya," dedi, takılır gibi. "Hem kaybeder, hem ağlar."

Dylan'a yalnızca gülümsemekle yetindim ve dikkatimi yeniden oyuna verdim. Rafael Araújo, ağırlıklı olarak Bora ile Dylan arasında dönen oyunlarda pasif tarafta dursa da elin başında pota bıraktığı mecburi paralarla, gitgide eriyor ve oyunda önemsiz hale geliyordu. Önce Dylan'a yöneldim. Ellerin birinde, potu gereksizce yükseltip geri çekildim. Başka bir elde, daha az bir parayla blöf yaptım ve bilerek Dylan'a kaybettim. Bunu bir kez daha tekrarlamasam da korkak bir role büründüm. Ve en sonunda Rafael Araújo ile başbaşa kaldığım bir elde, ona rest çektim. Kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı için restimi gördüğünde, ben kazanmış, en sonunda Dylan ve Bora ile potta başbaşa kalmıştım.

Dylan'ın önündeki para, Bora'nınkisinin iki buçuk katıydı.

Yerde maça vale, maça papaz, maça 10'lu vardı. Potun yükselmesiyle beraber, yere kupa 4'lü açılmıştı. Elimdeki kartlar bu elde dünyanın en iş görmeyen kartlarıydı fakat bahsi bir kez daha arttırmaktan geri durmamıştım. Yere kupa 3'lü açıldı. Bu sefer bahsi arttıran Bora'ydı fakat Dylan elden çekilmişti.

Rest çektim.

Bora'nın bakışları gözlerimi buldu. Eğer restimi görürse, kaybettiği takdirde oyun dışı kalacağını ve iflas edeceğini biliyordu çünkü benim param onunkisinin bir buçuk katıydı. Oldukça durağan oynamış ve parası yavaş yavaş erimişti; bu

bazen getirisi bazen ise götürüsü olan bir şeydi. Potta sağlam para vardı ve eğer kazanırsa, Dylan'dan daha avantajlı olacaktı çünkü Dylan bu ele ciddi bir para yatırarak kendisine yazık etmişti.

"Zor bir karar," dedi Emir Milić. Herkes, merakla, Bora'nın yapacağı ya da yapmayacağı hamleyi bekliyordu. Eğer Bora elden çekilirse, Dylan gibi çok az bir parayla oyuna devam edecekti ve çok iyi kartlar gelmediği sürece pek şansı kalmadığını kendisi de biliyordu.

"Mantıklı olan çekilmek," dedi Monica Downey.

"Blöf yaptığını anladı," dedi Tarantula. Sesini duyduğumda ürkmüştüm çünkü Bora'nın okyanus karası gözlerinin içinde kaybolduğum için nerede olduğumu ve ne yaptığımı unutmuştum.

"Tartıyor, Nina'nın amacını..." dedi Sergio. Sesinden heyecan akıyordu. "İnşallah aptallık edip, *kazansın bari* demez!"

"Kara o," dedi Bear, gülerek. "Kumar masasında kimseyi tanımaz."

"Satranç oynamıyoruz Bay Karabey," dedim, alayla. Bora'nın gözleri kısıldı. Kumar masasında kimseyi tanımıyor olsa da beni tanımıştı ve damarına basmak zorundaydım. "Korkaklar ancak bu kadar uzun süre düşünür!" diye ekledim. Eğer damarına basmazsam, blöfümü yemiş gibi yapmasından yana endişem vardı.

"Ve amatörler ancak rakipleriyle alay eder," dedi Bora, ciddiyetle.

"Kaybettiniz! Öyle ya da böyle! Elden çekilseniz de restimi görseniz de!" dedim, genişçe gülerek.

Bora derin bir nefes aldı. "Royal Flush... Her oyuncunun en beklediği, en arzuladığı... Ve en nadir olanı..."

Kendimden emin bir ifadeyle, "Ve bunun için iki eksik var," dedim. Yüzüme hin bir tebessüm yayıldı. "Birisi maça ası..." Bora, önündeki chipleri yere sürerken, kartlarından birisini açtı. Maça asını. Kaşlarım sanki şaşırmışım gibi havalandı. "Maça kızı da sizde mi peki?" diye sordum.

"Maça kızı her zaman bana gelir. Her zaman bendedir. Aksi bir ihtimal düşünülemez," dediğinde, maça kızını da açmıştı. Royal Flush.

"Wow!" dedi, Daria Petrova. Utanmasa, Bora'nın içine düşecekti. Bora, Daria Petrova'ya göz kırptığında soluğumun kesildiğini hissettim. O evliydi! Hem de Maça Kızı ile!

"Tebrik ederim Bay Karabey!" dedim, burada olduğumu hatırlatır bir ses tonuyla.

Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde, kapkara gözlerinde oldukça derin bir ifade vardı. "Teşekkür ederim," dedi, yumuşacık bir tonlamayla. Bu teşekkür, zaten kazanacağı elin değerini fazlaca arttırıp Dylan'ın parasını zayıflattığım içindi. Gülümserken, derin bir nefes aldım. Onu öpme düşüncesinin aklımdan derhal çıkması lazımdı.

"Devam edelim," dedi Dylan. Neşesi kaçmıştı ve kaybeden olmak istemiyordu. Her ne kadar para söz konusuymuş gibi dursa da itibar Dylan için daha önemliydi. Fakat kaybedecekti çünkü rakibi Maça Kızı'nın zümrüt yeşili olmayan gözlerinden güç alıyordu ve Dylan'ın bu güçle baş etmesi mümkün değildi. Nitekim öyle de oldu. Bora, üç oyunda Dylan'ın var olan parasını en aza indirgeyip, son oyunda ise yok etti.

"Sizin kadar iyi çok az oyuncu tanıdım," dedi Daria Petrova. Biraz daha Bora'ya asılırsa, saçını başını yolabileceğimi hissediyordum. "Sizinle daha sık oynamak isterim."

"Evet... Namınız gerçekmiş Bay Karabey," dedi Dylan, keyifsiz bir şekilde.

"Şans işte," dedi Bora, mütevazılık ederek. Bakışları bana değdi fakat bende çok kalmadan yeniden Dylan'ı buldu. "Siz de iyi oynadınız."

"Sen masaya oturmayacaktın Natalya," dedi Dylan, bana dönerek. Gülümsemeye çalıştı. "Sen benim uğurumsun, yanı başımda olsaydın böyle olmazdı."

"Sen benim uğurumsun Nazlı. Madem sen... Kara'yı kabul ettin ve beni buna inandırdın... Şunu hiç unutma. Sen benim

yanımda olduğun sürece... Hiçbir uğursuzluk değemez bize."

Bora'ya baktım fakat onun bakışları Dylan'ın üzerindeydi. Yüzünü öyle bir öfke kaplamıştı ki, her an masayı devirecek ve Dylan'a saldıracak gibi duruyordu. Daria Petrova'ya göz kırptığı için ya da Daria Petrova ona kur yaptığı için sinirlenen ben, bu halini yadırgayamazdım fakat elimden gelen hiçbir şey yoktu.

"Biraz da iş mi konuşsak?" dedim. Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde, buzdağına çarpan bir gemi gibi hissetmiş ve paramparça olmuştum. "Sanırım Bay Karabey önce sizinle..." Bora'nın bakışları parçalarımı un ufak ediyordu. "...konuşmak ister öncelikle." Cümlemi toparlayamamıştım fakat bunu kimsenin fark etmediği aşikardı.

"Herkes Marco ile aramdaki düşmanlığı biliyor belli ki," dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. O cümlesini toparlamakta zorlanmamıştı. "Kimyasal silah işine girdim. Mehmet Şahindağ, yani Marco, gücünün büyük bir kısmını, sizlerle yaptığı ortaklıktan alıyor. Ona bu masada çok ciddi bir ham madde, nakit akışı, teknolojik destek ve mühimmat sağlanıyor. Ve o da sizleri günün sonunda büyük bir şekilde ödüllendiriyor. Bir veriyorsanız beş alıyorsunuz. Bu ödülü size güçlü müşterileri sayesinde sağlıyor fakat en güçlü müşterileri de aslında yine sizsiniz. Size verdiği büyük ödül, daha güçsüz fakat sayıca az müşterilerden aldıkları... Yakında alamayacak."

"Biz müşterisi değiliz," dedi Monica Downey. Kaşları çatılırken, masadakilerle göz teması kurmamıştı. "Hepimiz birbirimizin müşterisiyiz bu şekilde bakarsanız. Fakat aynı zamanda büyük bir işin satıcısıyız, alıcıları değil."

"Ben size on vermeyi vaadediyorum," dedi Bora. Masadaki herkes şaşkınlıkla birbirine bakarken, "Benimle çalışın..." diye ekledi.

"Belli ki Marco'nun bazı müşterileriyle anlaştınız," dedi Dylan, alayla. Bora'nın ifadesiz bakışları Dylan'a çevrildi. "Ve bazı müşterilerini kendinize çektiniz diye hadsiz bir özgüvene kapıldınız."

Aslında bu özgüven hadsiz değildi; çünkü bu planı Nina Adams yapmıştı!

"Mehmet Şahindağ'ın gücü eskisi gibi olmayacak yakında," dedi Bora, bıkkınlıkla. "Sizin *bazı* diyerek küçümsediğiniz müşteriler olmasa, siz de olmazsınız. Çünkü Mehmet Şahindağ'ın sizlerle ilişkisi, o müşteriler sayesinde! Ham madde sizde. Banka sizsiniz. Mühimmat sizsiniz. Bağlantı kuran sizsiniz. Sizin ekstra sahip olduğunuz müşteriler de cabası! Siz olmazsanız Mehmet Şahindağ da bir hiç! Neden onun verdiği beşe kanaat edesiniz?! Beş zaten sizsiniz!"

"Bay Karabey," dedi Dylan, gülerek. Başını iki yana sallamıştı. "Biz Şahindağ'a muhtaç değiliz. Biliyor musunuz, o da bize muhtaç değil. Biz ona saygı duyuyoruz. O da bize... Fakat siz, bize muhtaçsınız... Hem kimyasal silah üretimi için gereklilikler konusunda, hem bu işte aktif olabilmek konusunda, hem de bizi kendinize çekerek Şahindağ'ı zayıflatma konusunda!"

Chakrii Jaa, sıkıntılı bir nefes verdiğinde gözler ona çevrilmişti. "Siz bize on vermeyi vaadettiniz, nasıl?" diye sordu.

"Açıkçası bunu ben de merak ettim," dedi Emir Milić. Göz bebekleri parlarken, kumarda kaybettiğini unutmuş gibi duruyordu. "Kestirip atmamakta fayda var dostlar..." Bakışları herkesin üzerinde dolaştı. "Marco'nun kurduğu garanti görünen düzenle alakalı bazı sıkıntılarımız var biliyorsunuz. Dylan'la bunu paylaştığımızda önemsemese de... Aldığımız riske değecek kadar kazandığımızı düşünmüyorum. Sonuçta büyük bir suçlu ile çalışıyoruz."

"Lütfen sözlerine dikkat et Emir," dedi Dylan, uyarıcı bir tonlamayla.

"Doğruları söylüyorum Peligro," dedi Emir Milić.

"Eğer birlikte çalışırsak müşterilerimiz de sayıca daha fazla olacak. Unutmayın ki, Kara'nın yanındaki adamlar Mehmet Şahindağ ile çalışmazlar. Eğer benimle çalışırsanız daha çok kazanacaksınız..." dedi Bora. Bu söyleminin ispatı olmadığı müddetçe, masadaki kimseyi tatmin etmeyeceğini

kendisi de biliyor olmalıydı. "Bağlantılarım oldukça güçlü, size kendimi anlatmama gerek yok diye düşünüyorum."

"Bence var," dedi Louis Canet. Dylan'ın attığı yüksek sesli kahkaha, Bora'nın sinirlerini hepten bozmuştu. "Beni yanlış anlamanızı istemem Bay Karabey ama sizin bize en fazla yapacağınız yardım, kumar oynayabileceğimiz daha iyi mekanların tedariği olur."

"Tüm söyleyecekleriniz bu mu gerçekten?" dedi Emir Milić, şaşkınlıkla.

Bora'nın birileri karşısında ilk kez ezildiğini görüyordum fakat buna üzülecek değildim; her ne kadar kötü birisi olduğunu iddia etse de, o kadar da kötü birisi olamadığı için eziliyordu.

Bora, bu masadaki pisliğin yanında, kendisine *Kara* demeye dahi utanması gerekecek kadar aktı.

"Uyuşturucu sevkiyatları yaptığınızı duymuştum," dedi Rafael Araújo. Dylan, *evet* der gibi kafa salladığında, bir komedi filmi izlercesine mutlu olduğunu hissetmiştim. "Fakat o iş için bile size güvenemezdim. Kaldı ki kimyasal silah işine yeni giriyorsunuz. Bizler toy birisiyle çalışamayız."

Bora'nın bakışları Daria Petrova'ya çevrildi. Kalan yedi kişiden neden onu seçtiğini bilmesem de sinir olmuştum. "Maalesef Bay Karabey, arkadaşlarım haklı."

Monica Downey, derin bir nefes aldı. "Emir doğru söylüyor. Marco konusunda sıkıntılar yaşıyoruz, artık işler eskisi kadar rahat değil. Marco ile kurduğumuz bağ biliniyor fakat ispatlanamadığı için özgürüz. Ailemden miras aldığım gücü de serveti de Marco uğruna kaybetmek istemem. Fakat doğru kişi, bence de siz değilsiniz. Güçlü değilsiniz çünkü. Maalesef. Zaman kaybı bu görüşme bizler için."

Kendimden emin bir ifadeyle, "Bay Karabey!" dedim.

"Başlıyoruz!" dedi Tarantula.

"Ben, Ricardo Simo adına buradayım," dedim. Bora'nın yüzüme çevrilen mesafeli gözleri kısıldı. "Kendisi sizinle çalışmaya talip..."

"Gerçekten mi?!" dedi Dylan ve bir kahkaha attı. "Onu temsilen mi buradasın?!"

Ters bakışlarımı, birkaç saniyeliğine Dylan'a çevirip yeniden Bora'ya döndüm. "Ricardo Simo, güçlü bir kartelin lideri. Kendisinin adını duymuş muydunuz?"

"Hayır," dedi Bora, düz bir ifadeyle.

"Sergio Morris'i duymuşsunuzdur ama?" dedim, ciddiyetimi bozmadan. Bora hiçbir şey söylemeden yüzüme bakıyordu. "Bay Morris ve Bay Simo, kısa bir süre önce ters düştüler. Çünkü Bay Morris, Mehmet Şahindağ ile çalışmaya başladı. Şimdi maalesef onun müşterilerinden birisi oldu Bay Morris... Meksika, Şahindağ'dan hoşlanmaz ve Bay Morris'in bu eylemini ihanet olarak nitelendiriyorlar." Anlattıklarım tümden kurmacaydı fakat hiç kimse bunun kurmaca olduğunun farkında değildi. "Birkaç kartel ortak bir anlaşmaya vardı. Başlarında Bay Simo var. Ve Bay Simo, Sergio Morris'in ihanetine karşılık, sizinle çalışmak istiyor. Size her türlü desteği sağlayacak."

Bora bir cevap vermeden, Dylan lafa girdi. "Ne yani, yalnızca Sergio Morris, Marco ile çalışıyor diye mi?" Bakışlarımı Dylan'a çevirdim. "Ricardo Simo böyle bir şey yapmaz." Açıkçası ben Ricardo Simo'yu tanımadığım için böyle bir şey yapıp yapmayacağını bilemezdim. "Sergio Morris'in, Mehmet Şahindağ ile bağlantıya geçmesini ise zaten ben sağladım." Acaba, Sergio Morris diye bildiği kişi kimdi, bu da benim için muammaydı. "Bu adamlar başka adamlar Natalya. Sen daha iyi bilirsin elbette. Stratejik düşünmezler. Sokak adamları neticede hepsi... Ben de içlerinde büyüdüm. Bu adamların adları bir tane, cisimleri çokçadır. Daha Sergio Morris kimsenin karşısına çıkmazken, Ricardo Simo'ya ulaşmak imkansızdır. Sanırım birisi seni ciddi anlamda kandırmış."

Masada kimsenin çıtı çıkmıyordu fakat Bora'nın hala dimdik duran omuzlarının, içten içe çöktüğünü görebiliyordum. "Düşün işte, Ricardo Simo'yu benim karşıma çıkaracak kadar değerli Kara..." dedim, kaşlarımı kaldırarak.

Dylan'a imalı bir şekilde gülümsedim. "Kara, senin için 1 Milyon Dolar etmeyebilir... Fakat Bay Simo için ederini hesaplamak mümkün değil."

Dylan, alaylı bir kahkaha daha atarken Bora'nın zorlukla yutkunduğunu görmüş ve muhabbetten koptuğunu hissetmiştim. "Simo için bu kadar değerli tek bir şey var..." dedi, hala gülerken. Başını iki yana salladı. "Ve onun da ne olduğu belli. Yana yakıla kimde olduğunu aradığı, seneler evvelden kalma, CIA'den çalınma bir nükleer silah formülü efsanesi!" Ben içten bir şekilde gülümserken, Dylan'ın ifadesi yavaşça ciddileşmişti. "Yoksa?" dedi, *yok artık* der gibi. Bakışları Bora'ya çevrildi. "Sizde mi?"

"Artık bizde!" dediğimde, masadaki herkesin bakışları Bora'ya çevrilmişti.

Bora şaşkınlıkla bana bakarken, "Ve sazanlar teker teker oltaya gelir," dedi Sergio.

"10 Milyar Dolar Natalya!" dedi Dylan, bana döndüğünde. Kaşlarım havalandı. "Ricardo Simo'ya gideceksin ve Kara'da nükleer silah formülünün olmadığını söyleyeceksin!"

"Şimdi!" dedi Falcon.

Nefesimi sesli verirken ayağa kalktım. "Senin dostların var da benim yok mu Dylan?" dedim, kinayeyle. "Ricardo Simo benim karşıma geçmiş, bana yüzünü göstermiş, onu satar mıyım?" Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Bay Karabey... Peligro ve diğerlerinin, az evvel size yaptığı imayı unutmamanızı dilerim. Lütfen benimle gelin. Şahindağ'ın dostlarından size dost olmaz!"

"Kara'nın değeri uçtu!" dedi Bear, bir maç izliyormuşçasına heyecanla.

"Bay Milić," dedim, yapay bir üzüntüyle. Emir Milić duyduklarını idrak etmeye çalıştığı için, yüzüme bakarken sersemlediğini hissediyordum. "Üzgünüm... Rövanşı belki de yapabilirdik ama Peligro ve bitmek bilmez Marco aşkı!"

Dylan öfkeyle ayağa kalkarken, "Oyun oynadın!" diye bağırdı. Sandalyesi geriye doğru gürültüyle itilirken, kaşlarım çatıldı. "Bizim Kara'ya bilhassa böyle

davranmamıza göz yumdun! Beni küçük düşürdün! Bilerek yaptın! Onu avlamak için bilerek yaptın!"

"Silahı var N, unutma!" dedi Sergio.

"Sen beni bu masaya oturturken, kim olduğumu biliyordun Dylan!" dedim, onunkine benzer bir öfkeyle. "Ben bir piranayım!"

Dylan, başını iki yana salladı. "Kara'yı alıp buradan gidemezsin Natalya, unut bunu!"

Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Çoktan ayağa kalkmış ve olası herhangi bir tehlike karşısında atağa geçmek adına tetikte bekliyordu. İçeriye mecbur tutulduğu için silahsız girmişti ve muhtemelen ne yapacağını bilmiyordu. O da Dylan'ın silahı olduğunun farkındaydı fakat aramızdaki muhabbetin nereye bağlanacağını kestiremiyordu. Kimliğimi riske atmaktan korktuğunu hissettim; çünkü şu an Nazlı Karabey olduğum ortaya çıkarsa olabileceklerin önüne hiçbirimizin geçemeyeceğini biliyordu. Kara, Peligro'nun, Natalya Agapova'ya bağırmasına tepki göstermeyeceği için, Bora oldukça öfkeli hissediyor olmalıydı.

"Eğer unuttuysanız, Kara benim!" dedi Bora, sertçe araya girerek. Dylan'ın bakışları da ona çevrilmişti. "Kimse beni alıp oradan oraya sürükleyemez Bay Peligro! Fakat uğurunuzla aynı fikirdeyim!"

"Bu gece kesin öldürecek Nina'yı Kara," dedi Bat.

"...Bence de Ricardo Simo ile tanışmak, benim yoluma devam etmem açısından en doğrusu." Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Ben çıkıyorum. Gelmek isterseniz, buyurun."

"Bear ve Bat hazırlanın!" dedi Tarantula.

Çantamı aldım. "Üzgünüm Dylan," dedim. İfadem dümdüzdü. "Sana kaybedeceğini söylemiş olmalıyım..."

"Basma damarına!" dedi Tarantula.

"Çok da iyi tanımadığın birisinden, Mehmet Şahindağ'a uyup da *ahmak* diye bahsetme bir daha bence... Dengeler her zaman değişir. Ahmak diye anılanlar da!" dedim, alayla.

"N!" dedi Tarantula, kızarak.

"Sana görünmez dünyanın patronunun Kara olacağını söylemiştim!" dedim, ciddiyetle.

"Kocanın intikamını alıyorsun anladık ama öleceksiniz şimdi! Zaman geçiyor!" dedi Sergio, öfkeyle.

Bora, her ne kadar Peligro'yu tavlamak istese de bunu hiçbir zaman yapamazdı çünkü Peligro, hissettiği vefa borcundan ötürü, Mehmet Şahindağ'ı asla ama asla satmazdı. Dylan, bu masanın patronuydu ve masadaki diğer altı kişiye ancak o isterse ulaşabilirdik; ulaşmıştık. Bundan sonra, yolumuza Peligro olmadan devam etmek zorundaydık. Muhtemelen, Peligro'dan sonraki bu masanın diğer patronu olmaya müsait Emir Milić'le. Emir Milić'in, Dylan'ı ortadan kaldırmak için ona bir suikast düzenleyeceği ve hatta bunu yaparken, masadaki diğer insanlardan da yardım alacağı kaçınılmaz sondu. Dylan'ı harcayarak Kara'nın gücünü göstermiştik, bu herkesin içindeki kazanma hırsını tahrik eden bir hamleydi ve şimdi Emir Milić, Mehmet Şahindağ'a bağlı olmadan, kalan beş kişiyi temsilen, bizim ayağımıza kendi dayanılmaz arzusuyla gelecekti.

Dylan, Nina Adams'ın hayatında bir dönüm noktasıydı; çünkü Nina, bir gün kurbana dönüşeceğini bildiği bir piyonla arkadaşlık kurup vakit geçirirken, kendisini, Nazlı'yı kandıran Bora Karabey gibi hissetmişti.

Acımasızca, asla kabul edilemez, çok yanlış bir oyun.

Neyse ki ben Dylan'la sevişmeyecek ve ona durması gereken yeri hep hatırlatacak kadar etik davranmıştım.

Mesela onunla evlenmemiştim.

Hatta, işime duygularımı karıştırmayacak ve Dylan öldükten sonra, *"Ben ne yaptım?!"* demeyecek kadar profesyoneldim de, Bora'nın aksine.

Bunları düşünmemem lazımdı.

Ne şimdi ne de sonra.

Mehmet Şahindağ ölene dek.

Hızlı adımlarla masanın etrafında dolaşıp kapıya doğru ilerledim. Bora beni takip ediyordu. Odadan çıktığımızda, hızlıca kapıyı kilitledim. Bora çantamdan aldığım anahtara

şaşkınlıkla bakarken, bir açıklama yapıp yapmamam gerektiğini bilememiştim. Golf kulübüne geldiğimizde, tuvalete gitme bahanesiyle, personel odasından anahtarı çalmıştım ve bu planım dahilinde olan bir şeydi. Bize zaman kazandıracaktı. Koridora ulaştığımızda, "Bizi buradan böylece çıkarmazlar," dedi.

"İçeride telefon ya da adamları yok. Dylan birilerine haber verene kadar biz çıkacağız... Gökhan, Aydın..." dedim. Bora, çatılan kaşlarıyla beraber duraksadığında eline uzandım ve hızlanmasını işaret ederek, merdivenlere yöneldim. "Sana demedim onu, hızlı ol."

"Gökhan'la Aydın için konum göndereceğim Bear," dedi Falcon.

"N evden çıktığı anda, sinyali kesin!" dedi Tarantula.

Bora'yla beraber oyun oynanan evin kapısına yaklaştığımızda, "Şimdi!" dedi Falcon ve tüm arazi gecenin karanlığına esir oldu. Hızlıca topuklu ayakkabılarımı çıkarttım ve elime aldım. Işıkların yeniden yanması için yalnızca bir dakika otuz saniyemiz vardı ve bu süre, bu evin önünden uzaklaşıp diğer binaya varmamız için yeterli, hatta fazlaydı. Soğuk hava tenimize çarparken, çiseleyen yağmurun damlaları üzerimize düşüyordu ve biz golf sahasına yakın binaya doğru koşuyorduk. Bu koşumuzla alakalı Bora'nın ne düşündüğünü bilmiyordum fakat bana ayak uydurmaktan geri durmaması bana güvendiğini gösteriyordu ve tuttuğum elindeki alyansı hissetmek bana güç veriyordu.

"Son otuz saniye!" dedi Tarantula.

Binanın bahçe kapısından içeriye girdiğimizde, arazinin ışıkları yanmış ve içerisi de biraz olsun aydınlanmıştı. Hızlıca telefonumun flaşını açtım. Önümdeki ilk koltuğun minderini kaldırdım fakat silah yoktu. Diğer koltuklara hızlıca yönelsem de nafileydi. Silahların burada olması gerekmiyor muydu?!

"Silah yok Tarantula!" dedim. Bora'nın bakışları bana çevrildi. Kara gözlerini yağmur damlalarıyla ıslanmış gözlüğümün arkasından görüyordum. "Silahlar yok!" dedim.

Sessizlik oldu. Bu sessizlik, bir yerlerde bir yanlış yaptığımızın en önemli göstergesiydi. "Tarantula bir şey söyle!"

"Diğer sahanın oradaki binadaymış silahlar..." dedi Tarantula, cılız bir sesle.

"Sikeyim!" dedim, kısık fakat öfkeli bir tonlamayla. Bora'nın kapkara gözleri, gözlerimden ayrılmıyordu. "Nasıl çıkacağız buradan silahsız?!"

"Senin silahın yok mu?" dedi Sergio.

"Kafan mı güzel senin Sergio?!" dedim, carlar gibi. "Küçücük bir cep tabancasıyla mı alt edeceğiz o kadar adamı?!"

Dışarıdan adım sesleri duyulduğunda, Bora gözlerini gözlerimden çekti ve köşe duvardaki golf sopalarına doğru ilerledi. Uzun, metal bir sopayı eline aldığında, avuç içine test eder gibi vurmuş ve bakışlarını *bu iş görür* der gibi bana döndürmüştü. Hayır, iş görmezdi. Silahlı adamların karşısına, golf sopasıyla çıkmak kadar saçma çok az şey olabilirdi.

"Çok tehlikeli," dedi Tarantula. Benim adıma Bora'ya cevap veriyor olsa gerekti fakat Bora onu duyamıyordu. "Bu siktiğimin hatası kimden çıktıysa, onun işi bitti!" dedi, öfkeyle.

Elbisemi yukarıya kaldırdım ve silahımı çıkarttım. Silahı Bora'ya uzatırken, "Bora bunu al," dedim.

"Sen de kalsın o," dedi. Bu delilikti. Gerçi hangimizde silah olmayacaksa, o daha delirmiş olacaktı ama önemli değildi. Öncelikli görevim Bora'yı korumaktı ve silahı alması için ısrarcı bakışlarımı gözlerinde tutuyordum fakat ona işlemiyordu.

"İçeriye giriyorum," dedi bir ses, yavaşça. Belli ki bu ses, yaka mikrofonuna konuşan bir korumaya aitti. Bora, kapının arka tarafına saklanırken, başıyla bana kapının görüş açısından çekilmemi işaret etmişti.

"Sinyal mesafesine sakın N girmesin, irtibatımız bir saniye olsun kesilmeyecek!" dedi Tarantula.

Kapı hafifçe dışarıdan çekildiğinde, Bora iki eliyle tuttuğu sopayı havaya kaldırdı ve içeriye küçük adımlarla girmeye yeltenen adamın kafasını saniyeler içinde yardı. Adamın elinden fırlayarak yere düşen silahı aldım. Bora ise yerde yatan adamın belindeki silahı almıştı. Adamın ceketinin ceplerini yokladığında bulduğu şarjörü kendi cebine koydu.

"Nina bana odaklan!" dedi Falcon. Klavyeden çıkan sesler, onun sesini bastırıyordu. "Diğer kapıdan çıkın derhal. Kuzeybatı yönünde ilerleyeceksiniz."

"Araziye girdim. Sizi ben çıkaracağım," dedi Bear.

Bora, kulaklıkla talimat aldığımın farkındaydı. Eline uzandım ve hızlıca diğer kapıya doğru ilerledim. "Kapıdan çıkıp kuzeybatı yönünde ilerleyeceğiz," dedim.

Bora, başını *tamam* der gibi sallarken, "Siz birbirinizi bulana kadar sizdeyim!" dedi Falcon.

Bora, dikkatle kapıyı açtı ve önden çıktı. Arkasından ilerlemeye yeltendiğim sırada, "Çıkma!" diye bağırıp ateş etti. Bora'nın başlattığı kurşun sesine karşılık, saniyeler içinde başka silahlardan da kurşun sesleri duyulmaya başlanmıştı ve bu tam olarak ateş hattında kaldığımız anlamına geliyordu.

"Onlara doğru gidiyorum," dedi Bear, hızla.

"Gelme Bear!" dedim, öfkeyle. Bora nereye ateş ettiğini biliyor muydu bilmiyordum fakat ben onun bedeni bana siper olduğu için hiçbir şey görmüyor, bilinmezliğe kurşun sıkıyordum. "Kaç adam var?!" diye bağırdım.

"Binayı çevirecekler!" dedi Sergio. Kulaklıktan kurşun sesi duyulmasıyla beraber, öfkeyle, "Siktir!" diye bağırdı. "Deliriyorum!" Diğer kapının açıldığını duymamla beraber, silahımı hızlıca arkaya doğrulttum. "Ben dostum!" diye bağırdı Sergio, keyif duyar gibi. Bora'nın bakışları göz ucuyla Sergio'ya çevrilse de ateş etmeyi bırakmamıştı. "Abine bir yer aç bakayım," dedi Sergio, zevzek bir tavırla. Üzerindeki çelik yeleği bir çırpıda çıkarttı ve bana uzattı. "Al giy sen bunu... Dikkatin diğer kapıda olsun, aferin!" Bora'nın

yanından çekildiğimde, Sergio Bora'nın omzuna dokunmuştu. "Sen de abiye yer aç," dedi.

"Sikeceğim şimdi seni de abini de he!" dedi Bora, öfkeyle. Sergio Bora'nın tınısına dikkat etmediği sesi karşısında yüzünü buruştururken, Bora bir anda Sergio'nun sertçe kolundan çekerek, onu yere düşürdüğünde, kapının yanındaki duvara bir kurşun saplanmıştı. "Mal mısın amına koyayım, beynine yiyeceksin kurşunu!" diye bağırdı Bora, hırsla.

Sergio, afili tavrına tezat bir şaşkınlıkla yerde, kapının iç tarafında yatıyordu ve hayatının Bora tarafından kurtarılmasını kolay sindiremeyecek gibi duruyordu.

"Tarantula vuruldu!" dedi Lizard. Soluk alışverişleri hızlıydı. "Biriniz derhal Tarantula'nın yanına gitsin! Tarantula vuruldu!"

"Ne?!" dedim. Bora'nın bakışları bana çevrilirken, Sergio dikkatli bir şekilde ayağa kalkmış, pencereye yaklaşıp açmış ve ateş etmişti. "Tarantula vurulmuş," dedim, korkuyla.

"Tarantula cevap ver!" dedi Sergio, ateş etmeye ara vermeden. Duvarlara isabet eden kurşunlar, odanın içinin tozla dolmasına sebep oluyordu. Sergio, arka cebinden çıkarttığı şarjörü Bora'ya uzattı. "Biriniz Tarantula'ya bakın! Bat!"

"Akbulut? Sen misin lan?!" dedi Aydın'ın kulaklığıma düşen sesi. Sergio, pencerenin kenarındaki duvara yaslanmışken, aynı anda birbirimize baktık. Bora ise Sergio'dan aldığı yeni şarjörü silaha takmış, kapının kenarından ateş etmeye devam ediyordu. Silahından çıkan saniyelik kıvılcımlar gözümü alırken, bakışlarındaki keskinliğin bir mermi kadar öldürücü olduğunu fark etmiştim. Bir eli ise bakışlarına tezat yumuşaklıkla arkasına uzanarak, elimi tutuyordu. Sanki elimi tutmasa, kurşunların arasına fırlayacaktım.

"Aydın Demir, çok merak ediyorum, sen bu kadar hızlı oraya nasıl ulaştın?!" dedi Sergio, merakla. Öfkeli bir soluk verdi. "Tarantula nasıl?!"

"Şimdilik iyi," dedi Aydın, ciddiyetle. "Fakat birazdan ölebilir çünkü bize yaklaşan onlarca adam var. Ama en kötüsü bu değil. Mermim bitti." Sergio, ateş ettiği pencerenin komple aşağıya inmesi sebebiyle geri çekilip duvarın dibine çöktü. Ben ise onun ateş etmeyerek açtığı boşluğu doldurmak istercesine, Bora'nın hafifçe yanına yaklaştım. Karanlıkta adamları seçmek zordu ve kurşunların çoğu, kendilerini korumak üzere saklandıkları ağaçların gövdesine isabet ediyordu.

"Bat, Aydın'la Tarantula'nın yanına git!" dedi Sergio, emredici bir tonlamayla. "Gökhan nerede?!"

"Nazlı dikkat et!" diye bağırdı Bora, kızar gibi. "Kafanda yelek yok! Çıkartma kafanı!"

"Onunla, Bear'dan silah ve navigasyon yüklü cihazları alıp ayrıldık. Buluşma yerini biliyor," dedi Aydın.

"Bana Nazlı deme şurada," dedim, öfkeyle. "Kimliğimi riske- VURDUM VURDUM!"

"Bu adamların arkası kesilmeyecek," dedi Bear.

"İyi halt ettin! Aferin!" dedi Bora, sitemle.

"Sergio, ben geliyorum size doğru!" dedi Bear.

"Aracın zırhlı değilse gelme!" dedim, bağırarak.

"Saçmalama Nina! Tabii ki de zırhlı!" dedi Bear. Gelen seslerden arabayı çalıştırdığını anlamıştım. "Oyun oynamıyoruz herhalde!"

"Bana yanlış binayı söyleyen adamdan her şeyi beklerim!" dedim, alayla.

"Beyinsiz!" dedi Sergio. Sesindeki öfke oldukça açıktı. "Kuzeybatıya gitmesi gereken insanları doğuya göndermek ne demek?!"

"Kontrol etseydiniz!" diye bağırdı Bear, isyan eder gibi. "Golf kulübüne gelineceğini öğreneli birkaç saat olmuyor. Her şey birbirine girdi! Ne yapabilirim?!"

"Tarantula ve Aydın'la beraber, ormana giriyoruz Sergio!" dedi Bat.

"Sana burada ihtiyacımız var Bat!" dedi Sergio. Binaya girdiğimiz kapının yanındaki pencerelerin kırılmasıyla, o

kapıya ilerlemiş ve oradan ateş etmeye başlamıştı. "Tarantula, neden hiç konuşmuyor?!"

"Aydın mikrofonunu ve kulaklığını gaspettiği için!" dedi Bat, kızgınlıkla. "Tarantula yaralı, onu o hengameye sokamayız ayrıca!" diye devam etti. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Lizard, benimle buluş, Aydın'la Tarantula'yı sen al."

"Beni kimse bir yere alamaz! Ben Kara'nın yanına gideceğim!" dedi Aydın, sertçe.

Bear'ın arabasının farlarının araziyi aydınlatması, bize ateş eden adamların dikkatini dağıtmış olacaktı ki, Bear'a doğru ateş etmeye başlamışlardı. Fakat Bear ateş eden adamların üzerine arabayı sürerek oldukça ihtişamlı bir şov peşine düşmüş ve adamların biraz olsun kaçışmalarını sağlamıştı. Bora, Bear'dan kaçarken es kaza bize doğru yaklaşan bir adam olursa indirebilmek için atakta bekliyordu. Bir kez daha ateş etmeyi denediğinde, "Kurşun bitti!" dedi, öfkeyle.

"Sana da şarjör dayanmıyor be kuzen!" dedi Sergio, alayla. Yeniden yanımıza gelmiş ve merakla Bear'i izlemeye koyulmuştu. "Kusura bakma hakladığım adamın cebinde bulduğum şarjörü verdim sana. Şansına, basit teknik çalışıyorlarmış. Hepsinin silahı aynıydı."

"Size geliyoruz Aydın'la birlikte," dedi Bat.

Bora, tehditkar bir ifadeyle, "Dua et ki, kurşunum bitti Çınar..." dedi.

Bear, zırhlı aracı, bize yağacak kurşunları engellemek ister gibi yanaştırırken, Bora üzerimde çelik yelek yokmuş gibi hareket ederek, benim için aracın arka kapısını açtı. Ben arka koltuğa yerleşirken, Çınar da ön koltuğa oturuyordu.

"Bora eğil!" diye bağırdığımda, Bora eğilmemişti.

Eğer eğilseydi, az evvel çıktığımız kapının önünde duran bir adamın silahından çıkan kurşunun hedefi olacağımı Bora'nın hızlıca kapattığı kapıya çarpan mermi ispatlıyordu. Çelik yeleğim vardı ve vücudumun bir noktasına, belki karnıma yiyeceğim bir kurşun beni en fazla bayıltır, asla öldürmezdi. Fakat Bora bu riski almamış ve saniyelik bir refleksle kapıyı kapatıp, hafifçe kenara çekilmişti. Üstelik,

silahının içi boş olmasına rağmen. Muhtemelen silahında daha nice kurşun olan bir adamın karşısında, zırhlı aracın artık kendisi için tümden önemini yitirdiği bir halde kalmayı, çelik yelek giyili bedenimin bir kurşun yemesine tercih etmişti.

Bora kendisini öldürmüştü ve ben söz konusu *ölümün* bugüne dek ne kadar yakınımdan geçse de aslında hep uzağımda kaldığını yeni anlıyordum. Çünkü şimdi, ilk kez, ölüm birebir içimden geçiyor, beni yok ediyor, buz kestiriyor, şoka sokuyordu. Kıpırdayamıyordum. Bana kalırsa saymaya başlamış ve katrilyonlara gelmiştim, belki de çok daha fazlasına, oktodesilyonlara. İzafiyet Teorisi. Bana kalsa belki de seneler geçmişti fakat bana kalmıyordu. Benim seneler ölçütüm, devam eden zamanda -kabul edilene göre- yalnızca üç saniyeye tekabül ediyordu ve ben o üç saniyede, Allah'ın yarattığı alelade bir bedendeki nefesin kesilme ihtimalinin benim nefesimi sandığımdan daha hızlı, sanki nefeslerimiz birbirine bağlıymışçasına çok hızlı bir şekilde kesebileceğini hissedebiliyor fakat algılayamıyordum. Üç saniyenin gerçekten üç saniye olduğunu kabul edersem, bugüne dek Bora'yı kaybetme korkusunu hiç yaşamamış olmayı da kabul etmem gerekirdi. Fakat yaşamıştım; Bora'yı kaybetmekten, ona bir şey olacak olma ihtimalinden çok kez korkmuştum; o zaman şimdi yaşadığım neydi?

"Nazlı," dedi Bora. Yanımdaydı. "Bir şey olmadı." Elimi tutuyordu. "Bir şey olmadı Nazlı..."

Onların zamanında geçen üç saniyede, Sergio oturduğu koltuktan fırlayıp, silahından çıkan ilk kurşun arabaya isabet eden ve hemen ardından namlusu Bora'ya çevrilen kapının önündeki adamı öldürmüş ve kuzeninin hayatını kurtarmıştı fakat benim zamanımda seneler devrilmişti ve ben Bora'nın ölümünü seyretmeme, arkasından nefesim kesilmesine rağmen ölmeyi, ölebilmeyi bir türlü beceremeden, olduğum yerde kalakalmıştım.

Bear, Bora'ya su uzatırken, arabayı hoyratça sürmeye devam ediyordu ve zırhlı aracın üzerine kurşunlar yağıyordu

fakat ben öyle korkmuştum ki, kendime gelemiyordum. Bora pet şişenin kapağını açtı ve bana biraz su içirdi. Sergio, sık sık arkaya bakıyor ve beni kolaçan ediyordu. Buradaydım. Vardım. Her şeyi duyuyor ve görüyordum. Ama korkudan uçup giden aklımı bulamıyordum.

"Nazlı, iyi misin?" diye sordu Bora.

Dudaklarına yapışırken, omuzlarına tutundum. Muhtemelen çok kez ölümden dönmüştü. Bugüne dek ona silah doğrultan onlarca insan olmuştu. Fakat şimdi kendisine bir şey olacak diye deli gibi korkan ve dudaklarına yapışan kadın tarafından kalbinin üç santimetre yakınına ateş edildiği gerçeği kalbimin üzerine feci bir baskı uygulamaya başlamıştı. Ona çok kez zarar vermiştim; ve o da bana. Ancak görebiliyordum ki, bizim birbirimize verdiğimiz zarar, dönüp dolaşıp kendimize zarar vermemizden başka bir şey değildi. Telafisi olmayan yollardan geçmiştik ve belki de geçmeye devam ediyorduk ama hayatta kalmasının, yaşanabilecek her kötü şeyden daha değerli olduğunu daha önce hiç içimden dahi geçirmemiştim.

Bora yaşasın diye yapabileceklerimin sınırı olmamakla birlikte, yaşamazsa yapabileceğim hiçbir şey olmadığını, kirpiklerimi bile oynatacak gücü bulamayacağımı daha evvel hissetmemiştim.

Bora'nın kapkara gözlerine bakarken, nefes alma ihtiyacı içindeydim. Gözlüğümü o çıkartmış olmalıydı ve bunu gözlerimi daha yakından görebilmek için yapmadığına beni hiç kimse ikna edemezdi. Sanki golf sahasının engebesini hafif bir sarsıntıyla atlatan zırhlı araçta değildik, sanki uçurum kenarındaki tepelere tırmanıyorduk ve sanki ellerim ellerine kenetlenmese aşağıya yuvarlanacaktım.

İnsan, kendisinden bile çok sevdiği birisi öldüğünde, intikam alacak kuvveti nasıl bulabilirdi ki?

Ellerin ellerini tutmadığında, gözlerin gözlerini görmediğinde, kulakların kalbinin sesini duymadığında, kokusu burnuna dolmadığında, dilin teninin tadına varmadığında, hareket etme gücünü nereden alabilirdin?

Bir yerlerde yaşıyor olma ihtimali bile olmadığında, sen yaşamaya nasıl devam edebilirdin?

"Seni anlamam mümkün değil Natalya... Marco'dan intikam almak istemeni elbette kavrıyorum. Kocanı öldürmüş. Bunun ne demek olduğunu biliyorum. Bu acıyı çok ama çok iyi biliyorum... Fakat benim anlamadığım, sen Marco'yu öldürürsen ne değişecek ki?"

"Senin gibi birisinin bunu anlamaması çok enteresan gerçekten Dylan! İntikam. Ben de onu öldürdüğümde, tüm yaşadığım acılara değecek!"

"Değmez... Değeceğini bilsem, bir saniye düşünmez ve babamı öldürürdüm. Ama değmez. Babam ölürse, Svetlana geri gelmeyecek. O yüzden babamdan alacak bir intikamım yok. Onu öldürdü. Bu kadar. Maalesef bu kadar basit bir şey ölüm."

"Svetlana geri gelmeyebilir ama baba dediğin o şerefsizin yaşıyor olması hiç mi canını sıkmıyor? Cezasını çekiyor olsa, bir hücrede olsa neyse... Ama dışarıda ve özgür olduğunu söyledin!"

"Bugüne dek sayısız insandan intikam aldım. Paramı çalanlar, casusluk yapanlar, ihanet edenler, arkadaşlarımı öldürenler... Hepsini gözümü kırpmadan öldürdüm Natalya. Ben pisliğin içinde büyümüş ve pislikten daha da pislik olmuş bir adamım. Bana zarar veren insanlar özgürce nefes aldıklarında canım sıkılıyor. Zararım karşılansın, sevdiklerim geri gelsin, acım dinsin değil derdim. Ödetmek. İntikam tam da bu. Peligro'ya zarar veren, elbet zarar bulur. Her şeyden önce ben varım. Peligro'nun arkadaşı ölen. Benim arkadaşım. İyelik eki. Benim param, benim işim, benim, benim, benim. Benim bencilliğim. Bana zarar veren zarar bulur. Ama Svetlana'nın ölümü ile ilgili hissettiklerim böyle şeyler değil. Bu canımı sıkmıyor. Çünkü babam Peligro'ya değil, Svetlana'ya zarar verdi. Çünkü ben Svetlana'yı kendimden çok sevmiştim. Söz konusu o olduğunda, ben kelimesinin bir hükmü yoktu. Şimdiden sonra arzu ettiğim tek şey bir gün Svetlana'ya kavuşmak. Neden bugün değil

diye soracak olursan, neden kendimi öldürmediğimi sorgulayacak olursan, annem hayatta. Annemi yalnız bırakma kararını veren ben olamam."

"Bu dünya için fazlasıyla kötüsün Dylan ama inkar edemediğim masum bir tarafın da var! Çocuksun. Etrafında gördüğü şeyi kendisine ayna edinmiş bir çocuk... Büyüyememiş, yazık edilmiş bir çocuk."

"Erken büyümüş bir çocuk demek daha doğru... Bana çocuk demen, çocuklara hakaret olur Natalya."

"Svetlana öldüğünde ne hissettin?"

"Ölülerin de yaşayabildiğini."

Peligro'yu ancak şimdi anlıyordum; belki de kocamı gerçekten kaybetmediğim içindi. Kocamı kaybetmememe rağmen, şimdi, ne demek istediğini anlıyordum. Senelere tekabül eden üç saniye, bir müsibetin bin nasihattan daha etkili olmasını kanıtlar nitelikteydi. Belki de ilahi bir uyarıydı.

"Nina?" dedi Sergio, kısık bir sesle. Bakışlarım ona çevrildi. "İyi misin?" Bora, bir dizini yere koyarak önümde eğilmiş, gür kirpiklerinin altından tedirginlikle bana bakıyor, elleri ise ellerimi hala sımsıkı tutuyordu. "İn, biraz hava al..." dedi Sergio.

Aslında en başında gitmemiz gereken kuzeybatıdaki golf sahasının gerisinde başlayan ormanın içinde olduğumuzu, arabanın durduğunu, Sergio, Bear ve Bora'nın arabadan indiğini, benim ayaklarımı aşağıya sallandırarak oturduğumu ve omuzlarımda muhtemelen Bear'a ait kalın bir palto olduğunu, Bat ve Aydın'ın da burada olduğunu yeni fark ediyordum.

Baş parmaklarım, Bora'nın nabzına yerleşmişti; beni yaşatan, hiç şüphesizdi ki, yaşıyor olmasıydı.

"İyiyim," dedim, pürüzlü bir sesle. Boğazımı temizledim. "N'apıyoruz?"

"Eğer istersen su savaşı?" dedi Bat. Bakışlarım ona çevrildi. "Ya da her ne yapmak istersen, sen seç!"

Dudağımın kenarında beliren tebessüm Bat'e değerken, içime derin bir nefes çektim. "Gidelim buradan..." dedim.

Bora, bir elini elimden çekti ve nabzımın üzerindeki geçici pirana dövmesini öptü. "Bir süre savaşmayalım mümkünse. Hele ben böyle saçma sapan bir elbiseyleyken ve ayaklarım çıplakken!"

"Sen hava al diye durduk," dedi Bear, açıklama yapar gibi. "Sanırım araziden çıktığımızı düşünüyorlar, peşimizi bıraktılar. Eğer iyiysen devam edelim. Eve yalnızca silah bırakmamıştık, kıyafet de vardı. Değiştirirsin üzerini. Ormanın sonunda helikopter var. Lizard, Tarantula ve Gökhan orada. Bizi bekliyorlar. Bitti işimiz."

"Rotayı tekrar tekrar kontrol et Falcon," dedi Bat.

"İşiniz bitmedi..." dedi, kulaklığımdan duymamam gereken bir ses. Alp'in sesi. "Gökhan Abi yok. Gökhan Abi onlarla beraber helikopterde değil."

111.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Öncelikle iyi dilekleriniz ve dualarınız için teşekkür ederek başlamak istiyorum. Hayatın bir sınanmadan ibaret olduğunu unutmamakla ve Allah'ın beterinden daima sakınması için şükretmeyi ihmal etmemekle beraber, zor ve sıkıntılı günlerden geçiyorum. Babam önümüzdeki hafta küçük bir operasyon geçirecek; babaannemin ise hastalığının detayları hala araştırılıyor, bir yandan da tedavisi devam ediyor. İlgilendiğiniz ve sorduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu süreçte önce annem, sonra da ben yorgan döşek hasta olmasak belki her şey daha kolay olabilirdi ama nasip.

Üst üste yaşanan birçok şey sebebiyle, kafam açıkçası pek yerinde değil ve ruhen de çok iyi hissetmiyorum. Bunun aslında sağlık sorunları dışında da nedenleri yok değil. Hissettiklerimi anlatacak en doğru kelimeyi lugatımda çokça aradım ama bulamadım. Daha sonra ise, belki de en doğru olanın, hissettiklerimi paylaşmamak olacağını düşündüm. Fakat daha sonra da bunun riyakarlık olabileceği fikrine kapıldım. Dürüst olmak gerekirse, kalbim kırık. Genel olarak. Haksızlıklar, ithamlar, hatta iftiralar bazen bazı şeyleri bambaşka bir boyuta taşıyabiliyor ve sizlerin oradan gördüğüyle benim yaşadıklarım arasında, takdir edersiniz ki dağlar kadar fark var.

Benim hayatım sadece beni ilgilendirir ama belki de bunun dışında, alt tarafı bir roman yazdım ve

yayınlıyorum diye türlü hakaretlere maruz kalacak olmayı hesaplayamamak benim hatamdır. Zira insanların içlerinin ne denli kötücül olabildiklerini ilk kez öğrenmiyorum. Zira her şeyin çok ince bir sınırı vardır ve bu sınırı aşan insanlar, kendilerinde her türlü haddi bulacak kadar pişkinlikler yapabiliyorlar. Fake hesaplarla üstelik. Çok şükür atılan çamurun eserimde izi kalmaz ve kalmaması için de gerekli olan her şeyi yapacağım ama kalbimde kalacak izi ne geçirir, inanın bilemiyorum.

Öyle işte.

Sadece açıkta kalan durumu kapatmak adına, sizlerle de bunu paylaşmak istedim.

Geçen hafta bölüm yayınlayamadığım için, bu bölümü daha uzun kestim dosyadan. İki bölüm veremezdim, çünkü bir diğer bölüm zaten kendiliğinden uzundu. Hem sizin gönlünüz olsun, hem de diğer bölüme de çokça haksızlık etmeyeyim istedim.

Sevgiyle, saygıyla, sağlıkla.

♠

"Sen hava al diye durduk," dedi Bear, açıklama yapar gibi. "Sanırım araziden çıktığımızı düşünüyorlar, peşimizi bıraktılar. Eğer iyiysen devam edelim. Eve yalnızca silah bırakmamıştık, kıyafet de vardı. Değiştirirsin üzerini. Ormanın sonunda helikopter var. Lizard, Tarantula ve Gökhan orada. Bizi bekliyorlar. Bitti işimiz."

"Rotayı tekrar tekrar kontrol et Falcon," dedi Bat.

"İşiniz bitmedi..." dedi, kulaklığımdan duymamam gereken bir ses. Alp'in sesi. "Gökhan Abi yok. Gökhan Abi onlarla beraber helikopterde değil." Herkes birbirine şaşkınlıkla bakarken, Bora da bir şey olduğunu anlamıştı fakat bakışlarını gözlerimden çekmemişti.

"Ne demek Gökhan Abi onlarla beraber helikopterde değil?!" dedi Aydın, öfkeyle. Bora'nın gözleri usulca yumulurken, benim gözlerim fal taşı misali açılmıştı. Aydın,

Bear'e döndü. "Sen bize helikopterin olduğu konumu vermedin mi?!" diye bağırdı. Yakasına yapışmıştı. "Nerede Gökhan?!"

"Alp n'oluyor?!" dedi Sergio.

"Hepimiz arazi içinde dağıldık. Sen de öyle. Sen nasıl Tarantula'nın yanına ulaştıysan, onun da ulaşması gerekiyordu," dedi Bear, endişeyle. Bora'nın dizinin üzerindeki eli bir yumruk haline geldi. "Benim elimden gelen buydu sadece. Sana da silah ve cihaz verdim, ona da."

"Cihazdan gelen sinyali kaybetmişiz," dedi Falcon, tedirgin bir tonlamayla.

"Ne demek sinyali kaybetmişiz Falcon?!" diye bağırdı Sergio. "Uyuyor musun sen?!"

"Son bir saatte neler olup bittiğinin farkında mısın Sergio?!" diye bağırdı Falcon. Klavyeden gelen sesler, onun savaşının hala bitmediğini belli ediyordu. "Son bir saatte, o savaş alanından dokuz adamı sağ çıkardım ben! Herkesi tek tek kontrol etmeye çalıştığımda, sizler ölmek üzereydiniz! Unuttum Gökhan'ı!"

Sergio ağzının içinde bir küfür mırıldanırken, Aydın duyduğu cümle karşısında Bear'a yumruk atmıştı fakat Bat, ikincisine izin vermeyeceğini belli etmek ister gibi araya girdi. "Sakin ol!" dedi, kaşlarını kaldırarak. "Şimdi, sakin ol!"

Aydın'ın öfkesi, Sergio'yu telaşlandırıyordu. "Neden Lizard'ı duyamıyorum?!" diye sordu.

"Helikopterin arazide olduğu anlaşılmasın diye, o bölgede sinyali kestik," dedi Alp, hızla.

"Ne yapacağız?!" diye bağırdı Bear. Hissettiği suçluluk duygusu kocaman cüssesini esir almıştı. "Aydın'la Gökhan'a neden kulaklık ve mikrofon vermedik?!" diye bağırdı, isyan eder gibi. İsyanı tam olarak kimeydi bilemiyordum.

"Sakin olun," dedi Tarantula'nın sesi. Zor konuştuğu belliydi. "Aydın ve Gökhan'a kulaklık vermedik çünkü içeriden çıkışları çok basit olacaktı. Eğer sen, N'i yanlış binaya yönlendirmeseydin!"

Bear'ın dudakları aralandı fakat ağzından tek kelime çıkmadı. Beni bulan gözlerine mahcubiyet dolu bir ifade yayılırken, Bora'nın yumruk yaptığı eline uzanma ihtiyacı hissetmiştim. Bora derin bir nefes alırken gözlerini açtı. Her şeyin yolunda olduğunu belli etmek istercesine gülümsese de iyi olmadığının farkındaydım. Üstelik yaşadığı her ne ise içine atıyor olması ve konuşup bir tepki vermemesi de cabasıydı.

"Falcon!" dedi Tarantula, emredici bir tonlamayla. "Gökhan'ı bulmak zorundasın."

"Ben bulurum Gökhan Abi'yi," dedi Alp. Hızlı nefesi kulaklarımıza çarparken, "Bana zaman verin!" dedi ve mikrofonundan gelen ses kesildi.

"Nasıl bulacak?!" diye sordu Aydın, merakla. Bakışları doğrudan Sergio'yu hedef almıştı. "Cihazdan sinyal alınamıyorsa, nasıl bulabilir?!"

"Bilmiyorum," dedi Sergio. Başını iki yana sallarken, utandığını hissetmiştim. Muhtemelen bu, operasyon başarılı geçiyor görünmediği içindi. Alp'in Gökhan'ı bulup bulamayacağı belli olmadığı gibi, bulması fakat çok geç kalmış olmamız ihtimali de vardı. Her geçen saniye Gökhan'ın aleyhine işliyordu ve Sergio da bunun farkındaydı.

"Dylan'ı arayayım," dedim. Bora'nın kapkara gözleri gözlerimi buldu. "Dylan'a sorayım."

"Eğer Gökhan yaşıyorsa, yaralı bir şekilde bir yere sindiyse ve Peligro bunun kokusunu alırsa, Gökhan'ı öldürür!" dedi Tarantula, sertçe.

"Haklı," dedi Bora, kısaca. Kaşlarım çatıldığında, kulağına çoktan bir kulaklık takmış olduğunu yeni fark ediyordum. "Riske atamayız Gökhan'ı. Ne yapar ne eder, bizden önce bulur. Arazi onun."

Bora elimi bırakıp ayağa kalkarken, ben de arabadan indim. Ayağıma batan hiçbir şey, canımı yakmıyordu. "Tarantula," dedim fakat bakışlarım herkesin üzerinde geziyordu. "Bugün Özge'yi öldürmeye yeltenen Mehmet Şahindağ, ya Gökhan'ı da öldürmesi emrini verdiyse

Dylan'a?!" Aydın'ın yüzünü şaşkınlık kaplamıştı fakat Bora'nın sırtı bize dönük olduğu için onun yüzünü göremiyordum. Ellerini ceplerine sokup, başını havaya kaldırmıştı.

"N," dedi Tarantula, güçlükle. Nefes alışverişlerinin düzensizliği yarasının ciddi olduğunu düşünmeme sebep oluyordu. "Her şey olabilir ama sen Dylan'ı aradığında bu çözülmeyecek."

"Yanlış!" dedi Bat, lafa girerek. "Peligro'nun Natalya'ya ciddi bir zaafı var. Ve Natalya ile karşı karşıya gelmeden, Gökhan'a bir zarar vermez!" Bora'nın ağaç gövdesine attığı sert tekme, Bat'in de hafifçe arkasını dönüp ona bakmasına sebep olmuştu. *Sussam mı acaba* diye düşündüğünü ele veren koyu lacivert gözleri bana çevrildi.

"Gökhan onun yanında olmayabilir," dedi Tarantula.

"O zaman neden ona verdiğimiz cihazdan sinyal alamıyoruz?!" diye bağırdı Bear, öfkeyle. Aydın'ın bakışları Bear'i buldu. Gökhan için Bear'ın da endişelendiğini anlamıştı fakat bunun Aydın için herhangi bir karşılığı var mıydı, emin değildim. "Tarantula! N'e karışma! Peligro'yu en iyi tanıyan o!"

Bakışlarım usulca Bora'nın bize sırtı dönük bedenine değdi.

Sergio, bir fikir belirtir gibi, "Alp'ten haber bekleyelim," dedi.

Bora, başını hafifçe iki yana sallamıştı ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Alp dünkü çocuk Fox!" dedi Bat, uyarıcı bir tonlamayla. "Alp'e mi güveneceğiz?!"

Sanırım artık Bora'dan OCTO'yu saklamıyorduk.

"Kara'nın yanındaki adamımız mı dünkü çocuk, anlamadım?!" dedi Sergio, Bat'e meydan okur gibi. "Kaç kişinin yapamadığını yaptı bugüne dek hep! Eli silah tutmuyor diye mi kale almıyorsun Alp'i?!"

Bora, yüzünü yavaşça Sergio'ya döndüğünde, dünyadaki tüm kurşun tedariklerinin tükenmesini dilemiştim.

"Beyler sakin olun!" dedi Falcon'un kulaklarımıza düşen sesi.

"Sen hiç açma o sikik çeneni!" diye bağırdı Sergio. Sanırım hırsını birisinden almazsa rahatlamayacaktı. "Asıl Falcon'a güven olmuyormuş!"

"Sen binaya girer girmez, Kara'ya şov yapacağım diye ölüyordun, farkında mısın?!" diye sordu Falcon, iğneleyici bir tonlamayla. "Bence de ben sikik çenemi açmayayım!"

"Peligro'nun yanında!" dedi Alp'in sesi. "Yaşıyor!"

"Nereden buldun?!" diye sordum, ciddiyetle.

"Bazı saatlerine dinleyici yerleştirmiştim," dedi Alp. Aydın'ın kaşları havalandığında, gözlerimi ondan kaçırdım. Bora'ya ise hiç bakabilecek gibi değildim. "Şanslıyız, onlardan birisini takmış. Hangisini taktığını bulmam zaman aldı."

"Bundan benim neden haberim yok?" diye sordu Tarantula, şaşkınlıkla.

"Üzerimizi aradılar?" dedi Aydın, lafa karışarak.

Sanırım ikisinin söylediği de önemli olmayan ayrıntılardı çünkü Gökhan'ı bulmuştuk; daha ne istiyorlardı?

"Aydın Abi, anlatması gerçekten uzun sürer..." dedi Alp, aceleci bir tavırla. "Bu seninle paylaşmadığım onlarca bilgiden yalnızca biri Tarantula... Şu an Gökhan Abi'yi konuşturmaya çalışıyorlar. Arazinin güneydoğusundalar."

"Peligro'nun evi," dedim, hızla. Kimseden çıt çıkmıyordu. "Bize seslerini dinletme şansın var mı?"

"Maalesef Naz Hanım, çünkü beni bindirdikleri minibüsteki ekipmanlar oldukça dandik," dedi Alp.

"Sikeyim! Dandikmiş!" dedi Falcon, şaşkın bir tonlamayla.

"Bana bir şey ver Alp!" dedim, emreder gibi. "Gökhan'dan ne istiyor?! Ne için konuşturmaya çalışıyor onu?!"

"Nükleer silah formülü," dedi Alp. Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde yüzü ifadesizdi. "Formülü soruyor."

"Gökhan ne diyor?!" dedim, merakla.

"Sence?" dedi Falcon, araya girerek. Belli ki o konuşmaları Alp'le beraber dinleyebilmişti. "*Kara söylemediyse, benden*

asla öğrenemezsin!" Aydın, neşeli bir kahkaha atarken Bora'ya bakmıştı. "Evet, yeni planımız nedir? Hazırlık yapayım da sonra sikik çeneme vurmasın!" Sergio, Falcon'un durmaksızın atacağı belli taş karşısında bıkkın bir nefes vermişti.

"Bu kadar mı?" diye sordum, merakla. Kaşlarım çatıldı. "Natalya'nın N'si geçmedi mi hiç?"

"Anlık dinleyebiliyoruz, kaydedilmiyor..." dedi Alp, hızlıca. "Yalnızca bir adamına, *Natalya'yı bulmak zorundayız* dediğini duydum. Gökhan Abi ile aralarında bir konu değildi bu."

"Bear," diye seslendim. Bear'in emre hazır bakışları beni buldu. Aslında benden emir alması asla ama asla mümkün değildi ama suçlu hissettiği için ne desem yapacağını biliyordum. "Üzerimi değiştirmeyeceğim ama ayakkabıya ihtiyacım var. Rica etsem, zırhlı oyuncağınla beraber, doğru olan binaya gidip gelebilir misin?!"

"N! Sen içeriye giremezsin!" dedi Tarantula, hızlıca. "Peligro seni yaşatmaz! Ona oyun oynadın!"

"Geçmiş olsun Tarantula," dedim, içtenlikle. "Kusura bakma sıra gelmedi..."

Kulağımdaki küpeyi çıkartıp attığımda, kulaklıkla işim bitmişti. Tarantula burada olmadığı için onu alt etmem kolaydı fakat Bora'nın keskin bakışları eylemim karşısında bana çevrilmişti. Onu nasıl alt edeceğimi henüz bilemiyordum. Bear suçluluk duyduğu için onu önemsemiyor, geride kalan Bat, Sergio ve Aydın'ı ise umursamıyordum. Yani Bora'yı egale edersem gerisi kolay olacaktı fakat Bora'yı egale etmek kolay olmayacaktı. Elbet üzülecektik. Mutlaka bir iz bırakacaktı. Sezen Aksu.

Aşk.

Sanırım Bora'ya, suratıma çarparak kurşunun bana gelmesine engel olduğu araba kapısının hesabını sormam ve eğer Sergio olmasaydı kendisinin öleceğini bas bas bağırmak suretiyle üste çıkmam gerekecekti.

Aşk böyle bir şeydi.

Bora'nın dakikalar evvel yaptığı fedakarlığın şimdi kendi başına gelmesinde bir sakınca görmüyor ve arttırıyordum; öyle eyleme, böyle eylem.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?!" diye sordu Sergio.

Omuzlarımı geriye doğru hareket ettirirken, "Sessiz ol," dedim. Gözlerimi kapattım. "Ağaçların sesini duyamıyorum."

"N'apıyor o?" diye sordu Bat, merakla.

"Hiçbir zaman anlamadım. Anlayan varsa anlatabilir," dedi Sergio.

"Ben zaten daha yüzüne alışamadım," dedi Aydın.

"Role giriyor," dedi Bora. Sesi kendinden emin ama hafif kinayeliydi. "Natalya olmaya çalışıyor." Derin bir nefes aldım. "Boş bir çaba olduğunu önemsemeden..." Omuzlarımdaki paltoyu silkeleyip, bedenimi saran çelik yeleği sert hareketlerle çıkartmam ve yere atmam, yeterince açık seçik bir tepki olsa gerekti. "Nazlı saçmalama! Seni ellerimle o herife götüreceğime inanmıyorsun, değil mi?!"

Oflarken gözlerimi açmıştım. "Bana bir zarar vermeyecek," dedim, kendimden emin bir tavırla. "Vermez."

"Lan herif üzerine kurşun yağdırdı!" dedi Bora, hafif yüksek çıkan bir sesle. Yüzüne öfkeli bir gülümseme yayıldı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?!"

"O başka, bu başka!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. Boğazımı temizledim çünkü sesimi yormamam lazımdı. Derin bir nefes aldım. "Ben ona kendi ayaklarımla gittiğim sürece, bana asla zarar vermez."

Bora bakışlarını Aydın, Bat ve Sergio üzerinde gezdirirken, oksijene muhtaçmış ama yeteri kadar tedarik edemiyormuş gibi, sertçe burnunu çekti. "Nazlı," dedi dünyanın en tatlı tonlamasıyla. "Nazlı'cığım..." diye devam ettiğinde, bu tatlılığın bir tehditten ibaret olduğunu fark etmiştim. "Sabrım taşıyor... Hadi bin git helikopterine sen, evde görüşürüz."

Sergio'nun kaşları, Bora'yla aynı anda çatılmıştı. Aydın'ın kaşları havalanmış, Bat'in ise dudağı iki yana kıvrılmıştı. Fırlatıp attığım kulaklıktan her ne duyuluyorsa, bana ayıp

olduğu aşikardı. Bear'ın arabası yeniden bize yaklaştı. Araba durur durmaz bagajı açtım ve siyah, kalın topuklu botlarımı çıkarttım. Peligro da artık kombinimin kusuruna bakmayacaktı. Siyah, dizlerimin üzerinde biten paltoyu da giydiğimde, zatürenin eşiğinde olduğumu hissetmiştim.

"Senin sözüne neden güveneyim?" diye sordu Bora, sertçe. Bakışlarım merakla ona çevrildi. Kiminle konuşuyordu?

Bear'a döndüm. Kendisine bakan birisi olup olmadığını kontrol edip, bacağına parmak uçlarıyla ritim vurarak, bana konuşmayı aktarmaya başlamıştı.

"Önünde iki seçenek var Kara, sen de biliyorsun. Birincisi, N'i dövüp bayıltarak etkisiz hale getirmek ve içeriye girmek. İkincisi, Gökhan'ı içeride bırakmak ve buradan gitmek. Çünkü N'i etkisiz hale getirmediğin sürece, sabaha kadar konuşsan da girecek içeriye seninle. Samimi söylüyorum kolundan tutup arabaya bindiremezsin şu anda, çünkü seni asla içeriye tek göndermez. Göndermeyecek. Vakit kaybetme boşuna. Söz veriyorum içeriden çıkaracağım sizi. Peligro'yu oyalayın biraz. Bunu N'in yapması çok kolay. N'in kılına zarar gelmeyecek, söz."

Bora da bunun üzerine Tarantula'ya, *"Senin sözüne neden güveneyim?"* diye sormuştu.

"Sözlerimi tutarım, kuzenine sor!" demişti Tarantula.

"Kuzenimin sözüne itimat edeceğimi nereden çıkardın?" dedi Bora. Allah'tan Tarantula yaralı olduğu için yavaş konuşuyordu da güncele çabuk yetişmiştim. Bear'ın gözlerine, eksiksiz aktarma istediğimi belli eden bakışlarımı diktim.

"N'e sor öyleyse!" Bora'nın bakışları beni buldu. *"Tahmin ediyorsundur ki, N'e bir zarar gelmesini asla istemem."*

"Neden?" diye sordu Bora, meydan okur gibi. Kapkara bakışları hala benim gözlerimin içindeydi fakat ifadesinin sertleştiği oldukça açıktı.

"Duyduğunda ne değişecek Kara?"

Bora gülümsediğinde, gamzesi ortaya çıkmıştı. "Seni çok daha rahat öldürebileceğim!" dedi, içten bir tavırla. "Elime çok güçlü bir sebep vermiş olacaksın!" Yutkundum. "Bugün burada yaşanan her şeyin sebeplerinden biri de sensin!" Hala gülümsüyor olması oldukça ürkütücüydü. "Ben Nazlı'ya bir şey sormayı bıraktım. Ama biliyor musun, seni döve döve konuşturtmamak için hiçbir sebebim yok örümcek adam!" Acaba ben gerçekten helikoptere binip gitse miydim? "Sen benim altı adamımı gözünü kırpmadan öldürdün veya öldürttün... Abisini yeni kaybetti dedim, acısını anlıyorum dedim, alttan alayım dedim, susayım dedim... Dedim, neler dedim! Ama sen de bi' dile gel de artık katliam çıksın!" Çıkmasa da olurdu. "Çünkü ben!" dedi Bora, yüksek sesli bir kahkaha atarak. "Kaçak dövüşmenden çok sıkıldım örümcek adam!" diye bağırdı. "Senden de hayvanlarının gizeminden de çok sıkıldım!" Derin bir nefes aldığında, ifadesi ciddileşmişti. "Senin o kalbinden de geçen, aklından da geçen... Her bir düşünceyi sikerim, anladın mı?!" diye bağırdı, öfkeyle. "Şimdi söylesene bana, Nazlı'ya zarar gelmesini neden istemediğini?!" diye kükrediğinde, nefesimi tutmuştum. "Söylesene!"

Bear'a bakıyordum fakat asla bir tepki vermiyordu; bu Tarantula'nın sessiz kaldığı anlamına mı geliyordu?

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Bora. Kulaklığını çıkarttı ve ağacın dibine fırlattı. Bakışlarını sertçe Sergio'ya çevirdiğinde, Sergio da en az benim gibi dut yemiş bülbül taklidi yapıyordu. "Guerra'nın mekanını hatırlıyor musun Çınar?" diye sordu Bora, biraz önceki tavrına tezat bir sakinlikle. Sergio'nun yüzünde mimik oynamadığı gibi, dudakları da aralanmıyordu. "Ben unutmuyorum..." diye devam etti Bora. Derin bir nefes aldı. "Ben şimdi içeriye Nazlı'yla giriyorum," dedi tehditkar bir ifadeyle. "Eğer Nazlı'nın tırnağının ucuna, saçının teline zarar gelsin içeride..." diye eklediğinde, kaşları havalanmıştı. "Seni, o Guerra'nın mekanının tuvaletinde sikerim!" dedi.

"Kara-"

"Dışarıda kal!" dedi Bora, Aydın'ın devam edemediği ama nereye bağlanacağı belli lafını keserek. Bakışları Aydın'ı buldu. "Bizi içeriden nasıl çıkartmayı planlıyorlarsa, beraber çıkartırsınız artık."

"Çok tehlikeli değil mi?" diye sordu Aydın.

"Gökhan içeride!" dedi Bora.

Aydın'ın kaşları havalandı. "Benim kardeşim olan Gökhan, evet!" dedi. Bora'ya doğru bir adım attı. "Sözüne itimadım sonsuz. Ne emredersen o. Ama üçünüz birden içerideyken, ben dışarıda kalmam. Anca beraber, kanca beraber Kara!"

"Ben de geleceğim!" dedi Bear. Bora'nın çatılan kaşları Bear'a çevrildi. "Tüm bunlar benim yüzümden. Konum karışıklığım yüzünden. Hatamı telafi etmezsem içim rahat etmez." Bear'ın bakışları beni buldu. "Ben de Nina'yı yalnız bırakmıyorum. Ben de geleceğim."

Bora bir cevap veremeden, Bat lafa girdi. "Sen dışarıda kal, ben girerim!"

Bear kafasını salladı. "Benim hatam Bat!" dedi.

Bat'in koyu lacivert gözleri yüzüme çevrildiğinde, yüzünde alaylı bir ifade vardı. "Hatası olmasa girmeyecek bu beyinsiz! Yerinde olsam beni seçerdim." Kaşlarım çatıldığında, "Tarantula birimizi seçmeni istiyor," diye ekledi.

"Bu herif, insanların duygularıyla oynayan bir manipülatör!" dedi Bear, kızgınlıkla. Yalvaran bakışlarını bana sabitledi. "Ben geleyim sizinle."

"Beni daha çok sevdiğini hepimiz biliyoruz Nina," dedi Bat, gülümseyerek. Sergio, gözlerini devirmişti. "Beni seçmek zorundasın."

"Sen silahın olmadan bir hiçsin! Keskin nişancısın alt tarafı ve içeride silahsız olacağız! Ben ise dövüşebiliyorum, senden çok daha iyi!" dedi Bear, Bat'i omzundan hafifçe ittirerek. "Nina! Haklıyım, biliyorsun. Hem bu herif yüzünden, bana hortumla vurmuştun!" Aydın'ın mı yoksa Bora'nın mı daha çok şaşırdığını kestiremiyordum. "Bat sadece aksiyon seviyor! Ben ise gerçekten iyi bir amaç uğruna girmek istiyorum! Gökhan'a borçlandım."

"Ne çok konuştunuz!" diye isyan etti Sergio, bıkkınlıkla. İfadesinden anladığım kadarıyla, içeriye girmemiz için acele ediyordu. "Ver kararını Nina, çabuk ol."

"Dört kişi giremeyiz, okey oynamaya mı gidiyoruz?!" dedim, şaşkınlıkla. Başımı iki yana sallarken, kararsızlığımı alenen itiraf ediyordum. "Bear'ın bizimle olması avantaj olur... Üç kişi girelim." Bakışlarımı Aydın'dan yana çevirmemem ise, son kararımın ne olduğunu belli ediyordu.

Kulağıma götürdüğüm telefon yalnızca iki kez çaldı ve açıldı. "Natalya?!"

"Hey Dylan!" dedim. Derin bir nefes alırken, yüzüme hin bir gülümseme yayılmıştı. "Ben geldim."

"Ne kadınsın ama!" dedi Dylan. Gülüyordu. "Bu sefer erken görüşüyoruz, desene!" O da aynı benim gibi sarkastik bir tavırla konuşuyordu ve bu biraz olsun rahatlamamı sağlıyordu. "Neredesin? Kara yanında mı?"

Dylan'ın sorusunu es geçerek, "Kara'nın arkadaşı yanında mı?" diye sordum.

"Evet!" dedi Dylan. Yalnızca üç saniye süren ve üç saniye olduğunu anlamakta asla zorluk çekmediğim bir sessizlik oldu. "Neredesiniz Natalya?"

"Yakınlardayız fakat Kara sana çok öfkeli," dedim. Bozuk İngilizce aksanıma rağmen sesimde taşıdığım ciddiyetin Dylan'a ulaştığını biliyordum. "Marco ile Kara arasında bir seçim yapmazsan, Bay Simo ile çalışmaktan gocunmayacak."

Dylan'ın neşesiz, böbürlenir kahkahası kulaklarıma çarptı. "Eğer Kara, nükleer silah formülünden bana bahsetmezse, arkadaşı ölecek!"

"Tehditle iş yaptırabileceğin bir adam değil," dedim. Dylan sessiz kaldı. "Krizi fırsata çevir, Kara'ya da arkadaşına da nazik davran, huylarına git!" dedim, uyarı dolu bir tonlamayla. "Seninle zaten çalışmak istiyordu! Ama Marco'yla da çalışmana göz yummaz!"

"Kara'yı bana getir Natalya," dedi Dylan, *lütfen* der gibi. Derin bir nefes aldı. "Konuşalım. Sakin sakin konuşalım. Bay

Simo'dan evvel benimle konuşmasını sağla!"

"14 Milyar Dolar!" dedim. Sergio, kendinden emin bir ifadeyle gülümserken, "Pazarlık payı yok! Her birinizden 2 Milyar Dolar alırım," diye eklemeyi de ihmal etmedim.

"Kabul," dedi Dylan. Derin bir nefes aldı. "O formülün gücü umurumda değil. Bana çok başka bir şey için lazım. Bay Simo'nun değil, benim elime geçmesi lazım!"

"Neden bu kadar önemli senin için?" diye sordum.

"Natalya! Yalnızca gelin!" dedi Dylan. Gücünü elinden bırakmak istemiyordu. "Silahsız. Yalnızca ikiniz!"

"Üzgünüm, arkadaşım da bizimle..." dedim. Bear, beni başıyla selamlarken Aydın yerdeki bir taş parçasına, sinirle tekme atmıştı. "Arkadaşımı da içeriye alacaksın!"

"Hayır!" dedi Dylan, sertçe. "Yalnız siz. Bekliyorum!" Telefonu kulağımdan çekerken bakışlarım Bear'i buldu. İçeriye giremeyeceğini anlamış olmasının gerginliği yüzüne yayılırken, sıkıntılı bir nefes verdi.

"Öfkeli mi?" diye sordu Bat, merakla.

"Çaresiz aslında," dedim.

"Kara," dedi Sergio. Bora'nın kısılan bakışları ona çevrildi. "Ağırdan al. Kabul etme. Mehmet Şahindağ ile yollarını ayıracağını fakat hemen ayıramayacağını söyleyecektir. Nazlan. İnanma. İkna olma. Zorla. Oyala... Güç sende çünkü nükleer silah formülünün yerini senden öğreninceye dek, sana ne söylerse söylesin, blöf yapıyor olacak."

"Bana iş öğreteceğine, çıkış planını hazırla!" dedi Bora, emredici bir tavırla. Sergio sıkıntılı bir nefes verdi. "5'e 3 var. Sabah oldu. En geç öğlen 12'de bizi oradan çıkarmış olacaksınız! En geç..." dedi Bora. Bakışlarını birkaç saniyeliğine Bear'e çevirip yeniden Sergio'ya döndü. "Bana içeride Nazlı'yla birbirimizden ayrılma ihtimalimize karşı iletişim kurabileceğimiz bir şey ayarlayın. Kulaklık mı veriyorsunuz, çip mi takıyorsunuz, ne bok yiyorsanız çabuk olun!"

"Falcon?" dedi Sergio, yakasındaki mikrofona. "Alp'e malzeme ver, en hızlı o düzenek kuracaktır." Gülümsedi.

"Aferin!" dedi, haz duyar gibi.

Bora'nın bakışları merakla Aydın'a çevrildi. "Hazırlamış zaten," dedi Aydın, nefesini sesli verirken.

"Hayır hayır. Alp taksın, sen yerinden ayrılma Falcon!" dedi Sergio. Kaşları çatıldı. "Ne diyorsun oğlum?" diye devam etti, Türkçe konuşarak. "Lan zaten bu adamlar seni yeni buldular. Öldürseler öldürürlerdi amına koyayım. Çabuk buraya gel!" Kısa bir süre, muhtemelen konuşan Alp'i dinledi ve öfkeli bir nefes verdi. "Lan Kara'nın seni öldürecek hali var mı sence şu an?!" dedi, dişlerinin arasından konuşarak. "Alp buraya gelmezsen, ben seni öldüreceğim!" dedi, hızla. İki eliyle yüzünü kavrarken, "Sabır ver Allah'ım!" diye bağırdı. "Falcon! Acele et!"

Bora, bu sefer Aydın'dan bir açıklama istememişti fakat Aydın yine de kendine engel olamadı: "Son iki haftada senin karşısına çıkmaktan devamlı yırtmış, yaşadığı korku ona yetermiş, seninle bundan sonra asla yüz yüze gelmeden hayatına devam etmek istiyormuş. Seni en son 20.10.20'de görmüş, bu sayıların dizilimi çok iyiymiş ve bu tarihin son olması gerekiyormuş..." Aydın kendi dile getirdiği cümleleri tartarcasına, kaşlarını çattı. "Manyak herif! Tarih mi attın amına koyayım?!"

Alp, gerçekten de Bora'nın umurunda değildi. Bora küçük adımlarla bana yaklaştı ve başıyla *gel* der gibi bir işaret yaptı. İnsanlardan biraz uzaklaştığımızda, okyanus karası gözleri, gözlerime mühürlenmişti. "Eğer içeride," dedi, ciddiyetle. "O herif sana dokunmaya kalkarsa..." Vereceğim cevap çok basitti fakat Bora'nın cümlesini kendi kendisine bitirmesini bekliyordum. "Dokunmayacak!" Derin bir nefes alırken, elimi tuttu. "Yüzüne dokunmayacak! Elini beline koymayacak! Seni öpmeyecek! Ona yaklaşmayacaksın! Beni pişman etme..." Kollarımı Bora'nın boynuna sardığımda, tek amacım varlığından güç almaktı. "Ama ben seni çok pişman edeceğim!" dedi, rahatlamış gibi. Elleri belimi sımsıkı kavradı. "Bunun hesabını çok fena soracağım Nazlı!" dedi. Yanağımdan öptü. "O adamın yanında, *karım lan o benim*

diyemediğim her bir saniyenin acısını senden çıkartmazsam, ben de Bora değilim!"

"Ölebilirdin," dedim, mırıltıyla.

"Daha çekmem gereken nazlar varmış," dedi, ciddiyetle. Nefesi kulağıma değiyordu. "Güzel kokmuyorsun," dedi. Güldüm. "Nazlı girme içeriye..." dedi. Sesindeki tını adete yalvardığını düşünmeme sebep oluyordu. "Git buradan. Lütfen..."

Kollarımı Bora'nın boynundan ayırdığımda, gözlerimi kapkara gözlerine diktim. "Bırak Gökhan'ı içeride... Gel benimle, seninle her yere giderim."

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun," dedi.

"Ama sen, seni yalnız bırakmayacağımı bilmiyorsun..." dedim, kısık bir sesle. "Tarantula bile biliyor, sen bilmiyorsun."

"Maalesef yanılıyorsun," dedi Bora. Yüzüne buruk bir tebessüm yayılırken, derin bir nefes almıştı. "Ben beni yalnız bırakmayacağını, üç buçuk yıl önce de biliyordum. Hani önce kendini düşünmeyi öğrenmiştin?"

"Kendimi düşünüyorum zaten," dedim. Bora'nın kaşları çatıldı. "Hani sen, bendin... Unuttun mu?"

"Vegas," dedi, hiç düşünmeden. Unutmadığını ispat eder gibi. "Bir gün, benimle Vegas'a gider misin yine?"

Bora'nın kapkara gözlerine belirsizlikle baktım. Bu cevabını içimde aramaya korktuğum sorulardan birisiydi ve ne diyeceğimi bilemiyordum. Muhtemelen ağzımdan *hayır*dan başka bir şey çıkmazdı fakat küçük çaplı da olsa bir operasyona gidiyorduk ve onu üzmek istemiyordum. Çünkü Bora'nın, vereceğim olumsuz cevaptan etkileneceğini çok iyi biliyordum.

"Nina!" diye seslendi Falcon. Bakışlarım ağaçların arasında, birkaç fenerle aydınlanan köşede Falcon'u bulduğunda, Bora da başını çevirip sese dönmüştü. Falcon ağır adımlarla yanımıza yürürken, omzunda kalınca askısı olan bir çanta da vardı. "İletişim kurmanız için..." dedi Falcon, bize yaklaştığında. Gözleri gözlerime değerken,

çantayı yere bıraktı. Eğildi ve çantayı açıp içinden bir şeyler aramaya başladı. Bat de yanımıza kadar gelmiş, Falcon'a yardımcı olmak ister gibi çantanın içine fener tutuyordu.

"Falcon," dedim yavaşça. Falcon'un bakışları bana çevrilirken ayağa kalkmıştı. "Her hatanın telafisi vardır."

Falcon'un yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. "Bazı zamanlarda yapılan bazı hataların telafisi asla yoktur Nina," dedi. Bora'nın da bakışları Falcon'u bulmuştu. "Hata, hata getirir. Ve biz bu gece tam anlamıyla sıçtık!"

"Hayır," dedim. Kaşlarım havalanmıştı. "Sen, dediğin gibi, o savaş alanından tam dokuz kişiyi çıkarttın!"

"Gökhan'ı unuttum," dedi Falcon, üzgün bir tonlamayla. Bakışları elinde tuttuğu kulaklığa çevrilmişti. "Herifler onu öldürmemiş olabilirler ama ona zarar verdiler ve bunun ne yazık ki telafisi yok."

"İşini çabuk hallet!" dedi Bora, sert bir tavırla. Falcon, bakışları Bora'ya değmeden, başını sallamıştı.

♠

Arabayı Dylan'ın evine yaklaştırırken, Bora'nın kasıldığını hissediyordum. Burada benimle beraber olması ve birazdan bir bilinmezliğe girecek olmamız onu da en az Dylan gibi çaresiz kılıyordu.

"Pirana," diye fısıldadı. Bakışları bana çevrildiğinde, arabanın etrafını silahlı adamlar sarmıştı. "Neden?"

"Tüm bunları sonra konuşuruz," dedim. Kapkara gözlerinden iliklerime kadar cesaret bulaşıyordu. "Söylememe gerek yok biliyorum fakat, kimliğimi belli edersen, bunun geri dönüşü olmaz."

"İnin arabadan!" diye bağırdı bir ses. Bora'nın bakışları küfredercesine, arabaya yaklaşan silahlı adama çevrildi. Derin bir nefes alarak, arabanın kapısını açtım. "Kaldır ellerini!" diye bağırdı adam. Ellerimi kaldırırken, gözlerim usulca arabadan inen Bora'yı takip etmişti. O da aynı benim gibi ellerini kaldırmıştı. Başka bir adam başıyla *yürüyün* der gibi bir işaret yaptığında, evin girişine kadar ellerimiz havada, yan yana yürüdük. Eve girmeden evvel,

adamlardan birisi, dedektör yardımıyla üstlerimizi aramıştı. Silahsızdık. Fakat Bora'nın sahip olduğu yalanını söylediğim nükleer silah formülü, nice silahtan daha güçlü olduğu için, güvendeydik. En azından şimdilik.

Kapıdan içeriye girdiğimizde, Dylan'ın bizi beklediğini görmüştük. Ellerimiz artık havada değildi ve Bora da ben de rahat bir izlenim vermek için elimizden gelenden fazlasını yapmıştık. "Natalya!" dedi Dylan, tek başımaymışım gibi. "Hoş geldin..."

"Daha hoş zamanlarım olmuştu Dylan!" Rus aksanlı, bozuk İngilizce. "Kara, arkadaşını görmek için sabırsızlanıyor!"

Dylan'ın bakışları, Kara'nın burada olduğunu sanki yeni farketmişçesine Bora'yı bulduğunda, dudaklarının kenarında kendi has yamuk yumuk ve oldukça sinsi bir gülümseme peyda olmuştu.

"Gökhan nerede?!" diye sordu Bora, sonuca bir anda varmak istercesine. Ses tonu iddialı denecek kadar sertti. Ve de korkusuz. Yüreğinde taşıyabileceği tüm kaygıları bilmiyor olsam, kendisine çok güvendiğini ve burada gerekirse her şeyi kaybetmeyi göze aldığını dahi söyleyebilirdim. Çehresi ifadesizlikle kaplı değilken, çok az anda bir maske takıyor ve böylesi bir oyunculuk sergiliyordu.

"Formül nerede?!" diye sordu Dylan. Ellerini ceplerine sokarken, kendinden emin görüntüsünü bozmamış ve üstünlüğünü sergilemekten kaçınmamıştı.

"Marco ile çalışmayı bırakmazsan, formülü rüyanda bile göremezsin!" dedi Bora. Sesinin pürüzsüzlüğü, söylediğim yalana beni dahi inandıracak gibiydi.

Dylan gülümserken, bir elini *buyurun* der gibi öne uzattı. "Bay Demir, salonda Natalya..." dediğinde, ayaklarım harekete geçti. Bora da Dylan gibi peşimden geliyordu.

Gökhan'ın gömleği çıkarılmış, bilekleri tavandan sarkan bir ipe bağlanmış, ağzına ise kalınca bir bez parçası sıkıştırılmıştı. Gözleri bana değse de üzerimde çok durmadan arkamdaki bir noktaya, Bora'ya çevrildi. Bora'nın dudaklarından dökülen küfürle beraber, Dylan'ın üç

adamının Gökhan'a silah çevirmesi bir oldu. Arkamda gözlerim yoktu fakat her şey oldukça açık seçikti: Bora'nın, Gökhan'ın yanına ilerlemeye yelteneceğinin Dylan da farkındaydı.

"Kara," dedi Dylan. Sesindeki ikaz dolu tınıyla beraber, adamlarından birisi Gökhan'a yaklaşmıştı. "Artık iş konuşma zamanı..."

Gökhan'a ilk kez elektrik vermiyor olmalılardı fakat belli ki bu işe yaramamıştı ve onu konuşturamayacağını anlayan Dylan'ın esas amacı, bu manzarayı Bora'ya izletmekti. Bir insanı konuşturmak için, ona türlü işkenceler edilebilirdi ve fakat bazı insanların konuşması için işkenceye uğramak bile sonuç vermeyebilirdi. Fakat hiç kimse için, sevdiği birisine yapılan işkenceye katlanmak kolay değildi ve Dylan, Bora'nın algılarıyla oynuyordu.

Gökhan'ın çıplak tenine değen ama muhtemelen Bora'nın beynini zonklatan kaç voltluk akım, Bora'yı konuşturmaya yeterdi?

Ne konuşacaktı?

Her şey benim öne sürdüğüm bir kurmacadan ibaretti.

"Vaktimiz çok," dedi Dylan, neşeyle. Gökhan'a doğru yaklaşırken, Bora'nın ellerini kollarını görünmez bir iple bağlamaya yeltenmişti; çünkü odanın içindeki adamları, hala Gökhan'ı hedef alıyorlardı. "Nükleer silah formülünü sizden dinlemek için sabırsızlanıyorum."

"Benim sana anlatacak bir şeyim yok!" dedi Bora, kararlı bir ifadeyle.

Bakışlarım şaşkınlıkla yüzüne çevrilirken, Gökhan'ın çıkardığı acı ses odanın içinde patlamıştı. Fakat Bora bundan zerre etkilenmedi. Dik bir ifadeyle Dylan'a bakarken, Gökhan sanki dikkatini dağıtmışçasına ona dönmekle yetindi. Dylan'ın yüzüne yayılan sinsi gülümseme, Gökhan'ın yaşayacağı daha ağır şeylerin habercisiydi fakat Bora'nın yüzünde mimik oynamıyordu. Gerçek değilmiş gibi. İradesi nasıl bu kadar yüksek olabiliyordu bilmiyordum fakat zannediyorum ki hayatımın şokunu yaşıyordum. Gözü

önünde en yakın arkadaşına, *kardeşim* dediği adama işkence ediyorlardı ve fakat Bora, ifadesizliğini korumayı başarıyordu. Gökhan umurunda değilmiş gibi davranarak ters taktik yapıyor da olamazdı; çünkü buraya, alenen Gökhan'ı kurtarmaya gelmişti. Gökhan'ın boğazından çıkan sesler beni dahi afallatırken, Bora buna nasıl dayanıyordu?

İnsan, sevdiği birisinin acı çekmesine nasıl dayanabilirdi?

"Dylan!" dedim, panikle. Dylan'ın bakışları beni bulduğunda, Gökhan'ın sersemlemiş bakışları da zar zor bana çevrilmişti. "Seninle başbaşa konuşmak istiyorum."

"Şimdi sırası değil Natalya," dedi Dylan.

"Sırası!" dedim, sertçe. Bir adım atarak Bora'yla aramı daha da açtım. "Kara konuşmuyor, arkadaşı ise boşu boşuna işkenceye maruz kalıyor! Çok saçma! Seçtiğin yol yanlış!"

"Açıkçası benim seçtiğim bir yol yok," dedi Dylan, samimi bir ifadeyle. Ellerini ceplerine sokarken, yan gözle dudakları titreyen Gökhan'a baktı. "Hazırlıksız yakalandığım için, hızlı bir karar verdim o kadar."

"Dylan, lütfen başbaşa konuşalım..." dedim. Dylan derin bir nefes alırken, dikkatle yüzüme baktı. "Maksadın öldürmek değil, konuşturmak... Fakat bu şekilde ne Kara'yı ne arkadaşını konuşturamayacağını anlamış olmalısın."

Dylan beni onaylarcasına başını sallarken, yanındaki adamına döndü. "Natalya haklı. Hazır biz Kara'yı misafir ederken, siz Bayan Karabey'i bana getirin..."

"Sakın!" dedi Bora, itiraz dolu bir sesle. "Sakın aklından bile geçirme!" Öne doğru atıldığı sırada, refleksif bir şekilde kolundan tuttum. Sanki bunu bekliyormuşçasına, sanki kolunu elimden kurtaramazmışçasına ve sanki Dylan'ın adamları Nazlı Karabey'i buraya getirebilirmişçesine bir edayla, "Karımı bu işe karıştırmayacaksınız!" diyerek, Dylan'a işaret parmağını salladı.

"Bu değil mi, Bay Karabey?" dedi Dylan, neşeyle. "Sizin tek zayıf noktanız, eşiniz?"

"Evet," dedi Bora, hiç düşünmeden.

Bu yaptığı, çok sevdiğini söylediği karısının hayatını tekrar tekrar tehlikeye atmaktan başka bir şey değildi üstelik. Gerçi bunu yapmasa da değişen bir şey olmazdı; zaten zamanında yapacağını yapmıştı. Mesela bulunduğu her ortamda alyans takmış ve karısını çok sevdiğini aleni bir şekilde belli etmekten hiç gocunmamıştı. *Belki de karısı bir piyon olarak oyuna girdiği için, artık onu sevse bile, piyon görevi üstlenmesinden kaçamıyordur Naz. Karısını öne sürerek, Gökhan'ın mı hayatını kurtarıyor peki sence? Ya da sevdiği diğer insanların mı?* Dylan'ın Bora'ya verdiği cevabı duyamadığımı fark ettim. *Naz, Bora'nın seni gerçekten de sevdiğine eminiz değil mi?* Natalya. Oyunda Natalya vardı. *Belki Bora da yine oyun oynuyordur Naz!* Çelik yeleği olan karısına kurşun değmesin diye eğilmek yerine arabanın kapısını kapatan ve namlunun ucunda, silahsız bir şekilde kalakalan adamın sevgisinden şüphe edemezdim. *Gökhan'a verilen elektrikten zerre etkilenmiyormuş gibi davranabilen bir adamdan bahsediyoruz Naz, yaşadıklarını ne çabuk unuttun? Karşındaki çok iyi bir oyuncu ve her oyunda risk alınır.*

Dylan, koluma dokundu. Bakışlarındaki tedirginlik karşısındaki şaşkınlığım, kolumu derhal bırakmasına sebep olmuştu. "İyi misin?" diye sordu, merakla. "Su içmek ister misin?"

"Votka," dedim, kısık bir sesle.

Dylan, odadaki adamlardan birisine bir işaret verdikten sonra, "Bay Karabey'in karar vermek için iki saati var. Dilersen sen de bu süre zarfında biraz dinlen..." dedi.

Başımı *olur* der gibi sallarken, Dylan'ın iki adamının Gökhan'ın bileklerini çözdüğünü fark etmiştim. Bora'ya asla çevrilmeyen gözlerim kapıyı buldu ve hızlı adımlarla salondan çıktım. Geçmişi ne kadar düşünmemeyi seçsem de peşimi hiç bırakmayacağını biliyordum. Sadece, kendini hatırlattığı zamanların hayati önem teşkil eden zamanlara denk gelmesi, bir tür talihsizlikti ve bununla baş etmek zorlayıcıydı. Strese maruz kalmak içimdeki sesi tetikliyordu

ve içimdeki ses, nice düşmandan daha tehlikeliydi. Evin üst katındaki bir odaya girdiğimizde, Dylan sessizliğini korumaya devam etmişti. Tek kişilik koltuğa oturdum ve gözlerimi kapattım. Kafamın neden dağıldığına dair sağlam bir açıklama yapmam gerekiyordu fakat kulaklığıma Bora'nın sesi düşerken, bunu nasıl başarabileceğimi bilmiyordum.

"İyi misin, bana bir şey söyle!" diyordu. Başında Dylan'ın adamları varken, mini kulaklığı ne ara kulağına yerleştirebildiğini ve bana sesini duyurabildiğini bilmiyordum ama her an yakalanabilirdi ve muhtemelen çok vakti yoktu. "Bir şey söyle bana, iyi misin?!"

"İyiyim!" dedim, sertçe. Dylan'ın bakışları bana çevrildi. "Votkam nerede kaldı?!"

"Çok gerginsin..." dedi Dylan, bir tespitte bulunur gibi.

Sert tavrımdan ödün vermedim. "Evet! O yüzden votka istedim!"

"Tüm bu yaşananlar seni de germiyor mu Dylan?" diye sordum, inanamıyormuş gibi. Kapı tıklatıldı ve içeriye Dylan'ın adamlarından birisi girdi. Dylan'a bir kadeh viski bana ise sek votka servis edip, sonrasında odadan çıktı.

Dylan, karşımdaki tekli koltuğa otururken, gözlerini gözlerimden ayırmamıştı. "Öncelikle olanlar için üzgünüm," dedi. Yavaşça konuşuyor olmasından, beni sakinleştirmek istediği sonucunu çıkarmıştım. "Bir çatışma çıkmasını istemezdim."

Votkamdan büyük bir yudum aldım. "Eminim üzgünsündür!" dedim, alayla.

"Sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun," dedi Dylan. Başımı iki yana sallamam inkar mahiyetindeydi. "Fakat bu olanlar, senin de üstünde Natalya..."

"Nükleer silah formülü her şeyin üstünde olsa gerek!" dedim, kinayeyle. Güldüm. "Anlıyorum tabii!"

Dylan derin bir nefes aldı. "Kara'daki nükleer silah formülünü elde etmek derdinde değilim," dedi. Viskisinden birkaç yudum aldı. "O formül, umurumda bile değil!" Kaşlarım çatılırken, Dylan'ın bakışları elindeki viski kadehine

odaklanmıştı. "Fakat o formülün Simo'nun eline geçmesini engelleyeceğim."

"Neden?" diye sordum, merakla. Gözleri gözlerimle birleşti. "Sende olmasını istemediğin bir formülün, ki buna inanmıyorum, neden Bay Simo'da olup olmadığıyla ilgilenesin?"

"Bana okumayı Swetlana sevdirdi," dedi Dylan, içtenlikle. Güldüm. Dylan ne zaman konuşmak istemese, konuyu dan diye değiştirirdi ve ben artık buna alışmıştım. "Bence Ruslar, Dünya Edebiyatı'nın başına gelmiş en iyi şey." Votkamdan bir yudum daha alırken, arkama yaslanmıştım. "Çünkü insanı anlatırlar. Ve öyle güzel anlatırlar ki, sadece onları okumak isterim. Dönüp dönüp sadece onları anlayabilmek. Tolstoy'un şöyle bir cümlesi vardır: *"Mutlu kişi henüz doğmamış olandır."* Ben ise bazen, henüz doğmamışken de mutsuz olduğumu hissederim. Çünkü benim çilem henüz doğmadan başlamış... Bir amaca hizmet etmek için dünyaya gelmeme karar verilmiş, ne acı."

"Aslında baktığında, hepimiz zaten bir amaca hizmet etmiyor muyuz?" diye sordum. Dylan'ın yüzüne yamuk yumuk gülümsemesi yayıldı. "Bir döngü var. Bizden çok önce başlayan ve bizden sonra da çokça devam etmesi muhtemel bir döngü. Çark hep dönecek ve bizlerin de bu çarkı döndürmek üzere belirli görevleri var."

"Haklı olabilirsin," dedi Dylan. Bir bacağını diğerinin üzerine atarken, keyfinin yerine geldiğini fazlasıyla açık ediyordu. "Her şey aslında sebep sonuç ilişkisinin birer parçası... Mesela sen, o gün, o casinoya girmeseydin... Seninle tanışamayacaktım ve bugün burada olmayacaktım."

Küçük bir kahkaha attım. "Dylan!" dedim, seksi bir tonlamayla. "Eminim ki, benim hakkımda, bu cümleyi kuracak onlarca insan vardır..."

"Doğru," dedi Dylan, neşeyle. "Kim bilir bugüne dek kaç casinoda, kaç kişiyi avladın!"

"Saymayı sevmem," dedim. Dudağımı ısırırken gülümsüyordum. "Ama itiraf etmem gerekirse, en iyi avım

Kara... Ve onu sana yem etmem."

"Natalya," dedi Dylan, kaşlarını kaldırarak. "Swetlana, tanıdığım en özel insandı." Dilinin altında bir bakla olduğunu anlasam da bunu sezdirmemeye çalıştım. "Aşk, insanın başına devamlı gelmiyor. Fakat şunu bilmelisin ki, sen de benim için çok özel oldun..." Gözlerimi gözlerine merakla sabitledim. "Sen Swetlana'yla beraber üzerime atılan toprağı silkeledin. Hem ona çok benziyordun hem de ondan çok farklıydın da... Son iki yılda benim hayatımda birçok değişikliğe sebep oldun. Arar mısın diye telefonuma baktım. Gelir misin diye yolunu gözledim. Seninle sohbet etmek bana hep iyi geldi. Sen bana iyi geldin."

"Veda ediyor!" dedi Bora'nın sesi.

"Neden veda ediyor gibi konuşuyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Dylan'ın gözlerinden birkaç damla yaş akarken, "Öldür onu!" dedi Bora.

"İngilizce konuşun!" diye bağırdı, Bora'nın yakınından gelen bir ses.

"Dylan?" dedim, merakla.

"Üzgünüm Natalya..." dedi Dylan. Her ne yapacaksa, bunu yapmakta zorlandığı belliydi. "Gerçekten üzgünüm."

"Sana bir zarar verecek!" diye fısıldadı Bora.

"Dylan..." dedim, sertçe. "Ne oluyor?!"

"Hoşlanmayacağın bir şey..." dedi Dylan. Cebinden telefonunu çıkarttı ve bir numarayı tuşladı. Hoparlörü açtı ve telefonunu sehpanın üzerine koydu.

Ekranda *Marco* yazıyordu.

"Peligro!" dedi Mehmet Şahindağ. Sesi meraklı ve sertti. "Saatlerdir senden telefon bekliyorum!"

"Golf kulübüne gel," dedi Dylan, kısık bir sesle. Gözlerini gözlerimden çekmiyor ve sanki benden sessizce özür diliyordu. Aynı sessizlik Bora'ya da bulaşmıştı fakat onunkisi şaşkınlıktan olmalıydı. "Bazı önemli gelişmeler oldu..."

"Nedir?" diye sordu Mehmet Şahindağ.

"Nükleer silah formülü," dedi Dylan, ciddiyetle. Gözlerimi yumdum. "Kara'daymış!" Mehmet Şahindağ'ın sessizliği de aynı Bora'nınkisi gibi şaşkınlıktan olmalıydı çünkü bahsi geçen nükleer silah formülünün kendisinde olduğunu biliyorken, buna elbette ki şaşıracaktı. "Simo bunu öğrenmiş. Kara'nın peşine düşmüş. Kara ve arkadaşı Gökhan buradalar. Yanımda. Simo, Kara'yı kurtarmaya gelecektir. Sen de gel. Ben formülü alayım, sen de istediğini."

"Peligro..." dedi Mehmet Şahindağ. Sesinin kontrolsüzlüğünü iliklerime kadar hissederken, korkunun beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyordum. Gözlerim hala kapalıydı. Sanki gözlerimi açarsam, Dylan her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu ve Kara'da bir formül olmadığını anlayacaktı. "O formül Kara'da olamaz. Kara o kadar güçlü değil. Seni kandırmış!"

"Bana güven Marco," dedi Dylan. Derin bir nefes aldığını duydum. "Kaynağım sağlam."

"Asıl sen bana güven!" dedi Mehmet Şahindağ. Sesi azarlayıcı bir tonda çıkmıştı. "Bu bir oyun!"

"Simo buraya gelecek," dedi Dylan, kendinden emin bir tavırla. "Simo, Kara için buraya gelecek!"

"Peligro! Kara'yı da Gökhan'ı da serbest bırak ve benim yanıma gel!" dedi Mehmet Şahindağ, emredici bir tonlamayla.

"Peki Nazlı Karabey'i?" dedi Dylan, merakla. Gözlerimi açtım. Dylan gözlerimin içine ciddiyetle bakarken, nutkumun tutulduğunu hissediyordum. "Onu da serbest mi bırakayım?"

"O da mı orada?" diye sordu Mehmet Şahindağ.

"Karşımda oturuyor," dedi Dylan. Mehmet Şahindağ'ın verdiği sesli nefes, Dylan'ı gülümsetmişti. "Nazlı Karabey'in herkesin zayıf noktası olmasına bayılıyorum! Bunu kullanmak istemezdim Marco, fakat gelmek zorundasın. Ben Simo ile hesabımı görürken, sen de kendi hesabını görmek zorundasın!"

"Benden haber bekle," dedi Mehmet Şahindağ.

Telefonun kapandığına dair bir ses duyulurken bile, bakışlarım Dylan'ın gözlerinden ayrılmamıştı. Dylan, cebinden ona verdiğim kırmızı chipi çıkarttı ve sehpanın üzerine koydu. Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde, "Sence gelecek mi?" diye sordu.

"Bilmem. Senin dostun sonuçta," dedim. Sesim herhangi bir ifadeden uzak, dümdüzdü. Rus aksanlı bozuk İngilizce'me sığınırken, Dylan'ın Mehmet Şahindağ'a blöf yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordum. "Sence, gelecek mi?"

"Aradığında anlayacağız..." dedi ve ayağa kalktı. Odanın içinde ağır adımlarla volta atarken sessiz kaldı. Bora hiçbir şey söylemiyor olsa da kaygılı olduğunu tahmin edebiliyordum. "Ama eğer gelirse," dedi Dylan, biraz sonra. "Nazlı Karabey'in burada olmadığını fark edecek ve o zaman bana çok kırılacak."

Bora'nın verdiği derin nefesle beraber, ben de derin bir nefes almıştım.

"Marco'nun kırılması işime gelir," dedim, alayla.

Dylan durdu ve bakışlarını yüzüme sabitledi. "Sana bunca acı yaşatmış bir adamla iş çevirdiğim için beni bağışla Natalya..." Hiçbir tepki vermedim. "Seni göndermek isterdim fakat sana güvenmiyorum. Simo'ya haber uçuracağını biliyorum. Marco'nun işi bozulsun diye her şeyi yaparsın. O yüzden maalesef burada kalacaksın. Ben Simo ile hesabımı gördükten sonra, sen Marco ile ne yapmak istersen yaparsın. Seni engellemeyeceğim."

Ayağa kalktım. "Marco'yu öldürmeme izin mi vereceksin yani?" diye sordum.

"Buraya onlarca adam ile geleceğinden şüphem yok. Muhtemelen onu öldürürsen, sen de ölürsün..." dedi Dylan. Birkaç adım atarak bana yaklaştı ve elimi tuttu. Bora beni göremiyor, sadece duyuyordu fakat yine de kendimi izleniyor gibi hissetmiştim. "O yüzden yerinde olsam, böyle bir hata yapmaya kalkmam. Fakat sana karışmayacağım. Yaptığım şeyden sonra, buna hakkım kalmadı." Dylan'ın

sehpanın üzerindeki telefonundan mesaj sesi duyuldu. Hızlı adımlarla sehpaya ilerlediğinde, ben de onu takip etmiştim.

"Geliyorum."

"Geliyor," dedim. Dylan'ın bakışları telefonun ekranından bana çevrilse de bunu o duysun diye söylememiştim.

"Gelmez," diye fısıldadı Bora.

"Nazlı Karabey'i öldürmek için muhtemelen," dedi Dylan, bana cevap olarak.

"Kara'nın karısı," dedim, merakla. "Kayıp mı?" Dylan'ın gözleri kısıldı. "Neden onu bir tek sen ele geçirebilmişsin gibi davranıp, şimdi geliyor?"

"Bu ne demek?" diye sordu Dylan, şaşkınlıkla.

"Bu adamın Nazlı Karabey'e ulaşması bu kadar zor mu? Merak ettiğim için soruyorum..." dedim.

"Gelmeyeceğini mi ima ediyorsun?" diye sordu Dylan.

"Bilmiyorum," dedim. Başımı iki yana sallarken, nefesimi sesli vermiştim. "Anlamıyorum... Seni de anlamıyorum. Kara'yı konuşturtmak için arkadaşına yaptıkların, sonra bundan vazgeçmen..."

"Kara ya da nükleer silah formülü... İkisi de aynı hesap benim için. Hangisinin bende olduğu önemli değil Simo karşısında. İkisi de aynı şey..." dedi Dylan. Birkaç adım atarak kapıya yaklaştı. "Sana son bir iyilik yapayım," dedi. Gözlerim kısıldı. "Kara'yla konuş. Formülün yerini öğren. Böylece, Marco karşısında senin elin güçlü olur Natalya. O da formülün peşindeki başka bir adam. Pekala güzel bir intikam senin için."

"Simo'yla derdin ne?" diye sordum. Dylan bana arkasını döndü ve kapıyı açtı. "David!" diye seslendi. "Kara ile Gökhan'ı buraya getirin!"

♠

Otuz metre kare bir oda. Altı kişilik yemek masası. Bar. Bir tane üç, iki tane tek kişilik koltuklardan oluşan oturma grubu. Kapının dışında bekleyen, silahlı iki adam. Gökhan üçlü koltuğa uzanırken, Bora tek kişilik koltukta oturuyordu. Ben ise volta atıyor ve bir çözüm arıyordum. Aradığım

çözüme şu an ulaşamıyor olsam da denemekten vazgeçmiyordum. Bora ve Gökhan, bulunduğum odaya getirildiklerinden beri yalnızca otuz yedi dakika, on bir saniye geçmişti ve biz hiç konuşmamıştık. Bu anlaşarak verilmiş bir karar olmasa da ikimiz de böyle olmasını uygun bulmuş gibiydik.

"Bıktım amına koyayım!" dedi Gökhan, öfkeyle. O ise devamlı konuşuyor ve eğer soru sormuşsa, Bora'dan tek tük cevaplar alıyordu. "Hayat mı lan bu?!" Bora nefesini sesli verdi. "Gerçekten bıktım. Herkesin amına koyayım. Hepsinin. Bizi bu duruma getiren herkesin. Hepsinin. Hepsinin gelmişini geçmişini sikeyim! Dayımın da! Mehmet'in de! Senin babanın da! Kendi babamın da! Mehmet'in babasının da! Aydın'ın da! Hepsinin! Beyza'nın da!"

"Yavaş!" dedi Bora, sertçe. Adımlarım durmuş ve yüzüne hapsolmuştu. "Ağzından çıkan lafa dikkat et!" Bora'nın bakışlarındaki keskinlik, Gökhan'ın öldürmeyen ama muhtemelen sürüngüren elektrik akımlarından daha tehlikeliydi. "Yalnız ağzından çıkması da mühim değil. İçinden bile, sakın bir daha ablama küfür etme. Sakın."

"Elektrik çarptı kusura bakma!" dedi Gökhan, sitemle.

"Ben çarparsam daha kötü olur Gökhan," dedi Bora, ciddiyetinden ödün vermeden.

"Sen benimle uğraşacağına karını düşün!" dedi Gökhan, öfkeyle. "Karını belki de bir daha göremeyeceksin bile! Buna üzülüp ağlasana sen!" Nefesini sesli verdi. "Bu kadının aklına uyup buraya gelmişsin! Bizi kurtaracaklarına falan inanmışsın bir de!" Bora'nın bakışları yüzüme değse de Gökhan'ın sesini duymasıyla yeniden ona çevrildi. "Neyse ben iyi tarafından bakacağım. Şerefimle ölüyorum. Yavşağın önde gideni olduğum henüz ortaya çıkmadı."

"Ne diyorsun amına koyayım?" dedi Bora, ters bir tavırla.

Gökhan yavaşça uzandığı yerden doğruldu ve Bora'ya döndü. "Hadi günah çıkartalım." Bora sabır dilenir gibi nefes aldı. "Hadi oğlum hadi! Çocukluğumuzdaki gibi.

Birbirimizden sakladığımız ne varsa itiraf edelim birbirimize."

"Seni öldürmek istiyorum," dedi Bora, hiç düşünmeden. "Seni aslında hiç sevmiyorum ve neden buraya seni kurtarmak için döndüğümü bilmiyorum. Safi salaklık!"

"Makul," dedi Gökhan, bozuk bir sesle. Gülsem ayıp olur muydu? "Kızmayacağım." Birkaç saniye Bora'ya baktı. "Senin arkandan konuşmuşluğum var."

"Dedikoducu olduğun yeni bir bilgi değil benim için," dedi Bora. Arkasına yaslanırken, bıkkın bir tavrı vardı.

Gökhan'ın sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum ama onun bıkmadığı, sesinden belliydi. "Dedikodu denmez aslında..." Güldü. "Ama yani seni bayağı bir gömdüm. Azıcık karını dolduruşa getirmiş olabilirim. Yani azıcık." Bora'nın bakışları Gökhan'ın yüzünden bana çevrildiğinde bile, Gökhan devam ediyordu. "Ama yani sözlerimin arkasındayım. Sana az yapıyor bence. Tamamen kişisel fikrim. Sonuçta senin yaşattıklarına kıyasla, onun sana yaşattıkları düşünülürse..."

"Kes sesini Gökhan!" dedi Bora, aksi bir ifadeyle.

"Yoo niye kesiyormuş?" dedim, alayla. Gökhan, omzunun üzerinden bana şaşkınlıkla döndüğünde, "Haksız mı?!" diye sordum.

"Nasıl lan?" diye sordu Gökhan. Ayağa kalktığında bana uzaylıymışım gibi bakıyordu. "Harbi mi?" diye sordu, büyük bir hayretle.

"Natalya'yla geceyi beraber geçirme fikrini senin burnundan fitil fitil getireceğim, o ayrı!" dedim, hırsla.

"Siktir!" dedi Gökhan, gülerek. "Naz lan bu."

"Yavaş!" dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla. "Bağırma!"

Gökhan bağırmasa da pek normal davrandığı söylenemezdi çünkü bir hışım yanıma gelmiş ve var gücüyle bana sarılmıştı. Parmaklarım, çıplak sırtında açılmış yaraları incitmekten korkarcasına karşılık verirken, Gökhan ayaklarımı yerden kesti ve beni havaya kaldırıp kendi ekseni etrafında sebepsizce döndürdü. Fakat başı da bizim

dönüşümüze eşlik etmiş olacak ki yalpalamış ve beni yere bırakıp, ayakta kalabilmek için koltuğun sırt kısmından destek almak zorunda hissetmişti.

"Çok kötüyüm lan!" dedi, gülerken. "Bayağı kötüyüm!"

"Beter ol inşallah!" dedim, gülümseyerek. Gökhan'ın bakışları gözlerimi bulurken, bir elimi omzuna yerleştirdim. "Sana da az yaptım çünkü. Allah'ından böyle böyle bul!"

"Birazdan bizi öldürecekler... Bence beni sevdiğini itiraf etmelisin!" dedi, tatlı olmaya çalışarak.

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Seni sevmiyorum Gökhan..." dedim.

"Yalan söylüyorsun," dedi, mızmızlanır gibi. "Beni çok seviyorsun."

Bakışlarımı Bora'nın kapkara gözlerine diktim. "Bora bu bana uzun uzun mesajlar yazıyor eski sevgilimmiş gibi," dedim. Bora'nın kaşları çatıldı. "Garip garip hareketleri var. Yılbaşında ilan-ı özür temalı gibi dursa da yakışık almayan videolar atmıştı. Rahatsız oluyorum bunun haraketlerinden. Bence sen, bununla görüşme."

"Öleceğiz zaten be güzelim..." dedi Gökhan, yeniden bana sarılarak. "Sen kızıl mı oldun şimdi de?" dedi, bir çocukla konuşur gibi. Bence, bir çocukla bile böyle konuşulması doğru değildi. Neden iki yana sallanmaya başladığımızı bilmiyordum. "İyi ki tanımışım seni be!" dedi, içten bir tavırla. Silah seslerinin duyulmasıyla beraber, refleksif bir şekilde beni yere düşürdü ve üzerime kapandı fakat bununla eş değer saniyelerde dudaklarından dökülen kelime de oldukça manidardı: "Kara!"

Buna ne yardan ne de serden vazgeçememek deniyordu ve muhtemelen yari Kara'sı, seri ise ben oluyordum.

Kapının zorlanmaya başlamasıyla beraber, Bora yanımıza ulaşmış ve sanki Gökhan'dan emanetini alırcasına beni kendi koruma kalkanıyla kuşatmayı uygun görmüştü. "N!" diye bir ses duyuldu dışarıdan. Bu ses, Tarantula'ya aitti. Kapı açıldı ve önce Tarantula içeriye girdi.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı Sergio. O da odaya girdiğinde, karnını tuttuğunu görmüştüm.

"İyi misin?" diye sordum Sergio'ya.

"Akciğerimi deşti!" dedi Sergio, hiddetle. Neyse ki bu deşme bir yumruk ya da tekmeden ibaret olmalıydı zira vurulmuş da olabilirdi.

"Karaciğer orası!" dedi Gökhan, alaycı bir ifadeyle. "Yaşarsın merak etme..."

Sergio, şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Hayatınızı kurtarıyorum şu an?" dedi. Odaya maskeli iki kişiyle birlikte Aydın girdi. Maske takanlardan birisi Bat'ti fakat diğerinin kim olduğunu anlamamıştım. Kesinlikle Annie değildi çünkü buna imkan yoktu fakat keşke Annie olsaydı. Bat Gökhan'a, Bora'ya ve bana silah uzatırken, Gökhan Sergio'ya cevap vermemişti.

"Kara?" dedi Aydın, *bir emrin var mı* diye sorar gibi.

Bora başını hafifçe iki yana sallarken, odaya maskeli iki kişi daha girmişti. Tarantula birisinin elinden aldığı yeleği bana uzattı. "Giy hemen üzerine," dedi.

Elimdeki yeleğe bakarken, merak dolu bir ifadeyle, "Bora?" dedim.

"Ve Gökhan?" dedi Gökhan, kaşlarını kaldırarak.

"Giy N!" diye emretti Tarantula. Bakışlarını maskeli adamlardan birisine çevirdi. "Diğer yelekler nerede kaldı?!" Bora ve Gökhan için de yelek geleceğini öğrendiğimde, hızlıca elbisemin üzerine yeleğimi giydim. "Sen," dedi Tarantula, Gökhan'a. Odaya giren yeni maskeli adamlardan birisinin elindeki kıyafetleri Gökhan'a uzattı. "Bizim gibi giyineceksin. Kamufle olacaksın. Aydın Demir, sen de." Maskeli adamlardan birisi Bora'ya çelik yelek uzattı. "Kaç dakikamız var?" diye sordu Tarantula. Falcon'la iletişim halinde olmalıydı. Bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Benimle gelin."

Bora da benim gibi itirazsız bir şekilde Tarantula'yı takip ederken, Sergio'nun da arkamızdan geldiğini anlamıştım. Merdivenlerden dikkatlice indiğimizde, geniş antreye ulaştık.

Kapıya doğru yaklaştım ve onay almak ister gibi tekrar Sergio'ya baktım. Dışarıya çıktığımda, etten kocaman bir çember oluşturmuş maskeli adamlarla karşılaşmıştım. Çemberin ortasında yaşlıca, bastonlu bir adam vardı. Merakla yeniden Sergio'ya döndüğümde, onun da aynı Tarantula gibi maske taktığını fark etmiştim.

"Peligro'yu getirin!" diye bağırdı Tarantula. Dizlerinin titrediğini yalnızca ben fark ediyor olamazdım. Muhtemelen yarasına hızlıca müdahale edilmişti fakat çok iyi olduğu söylenemezdi. Dylan'ın kollarından tutan iki maskeli adam, ormanlık alandan çembere doğru yaklaşırlarken, oyunun sonuna geldiğimizi biliyordum.

"Ellerini başının arkasına yerleştir!" diye bağırdı Sergio. Dylan, ellerini başının arkasına yerleştirdi. "Geç şöyle!" dedi Sergio. Dylan, bu emri de ikiletmeden, Sergio'nun kendisine doğrulttuğu silah eşliğinde, çemberin tam ortasına, Bay Simo olduğunu sandığım adamın karşısına geçmişti.

"Yalnızca beş dakika Bay Simo," dedi Tarantula.

Bay Simo'nun bakışları Dylan'a çevrildi. "Peligro..." dedi. Dylan da büyük bir öfkeyle Bay Simo'ya bakıyordu. "Büyümüşsün evlat..."

"Seni huzuruma getireceğimi söylemiştim," dedi Dylan. Öfkeli bir kahkaha atarken, ellerini indirdi. "Gördün mü?!"

"Ellerini başının arkasına koy!" diye bağırdı Bay Simo, hiddetle. Kendisinden böylesi bir çıkış beklemediğim için şaşırmıştım. Dylan'a doğru yaklaştı ve suratına okkalı bir tokat indirdi. "Sakın gevşeme. Çünkü huzuruna değil, senin sonun olmaya geldim!" Bakışlarını Sergio'ya çevirdi. Sergio cebinden çıkarttığı telefonda bir şeyler yaptı ve hoparlörden çıkan ses etrafa yayılmaya başladı.

"Dylan?" dedi Mehmet Şahindağ, merakla. "Sen misin?"

"Geleceğini söylemiştin," dedi Dylan, meraksız bir tonlamayla. "Neredesin?"

"Sen de Nazlı Karabey'in orada olduğunu söylemiştin ama değilmiş..." dedi Mehmet Şahindağ. Kısa bir sessizlik oldu. "Şartlarımız eşit bence."

"Öyle olsun Marco," dedi Dylan.

"Eğer oraya gelseydim, ya Kara beni öldürürdü ya da ben Kara'yı. Ölmek istemiyorum. Kara'nın ölmesi için de erken. Seni uyarmıştım. Kendi hesabınla, benim hesabımı ayrı tutman konusunda seni uyarmıştım..." dedi Mehmet Şahindağ.

"Ne zaman karşıma çıkacaksın?" diye sordu Bora'nın sesi. Türkçe konuşuyordu. Hafifçe arkamı döndüm. Gözleri yerdeki bir noktayı hedef alsa da ifadesindeki şiddet hissedilirdi. "Uzun zaman oldu."

"Günü geldiğinde," dedi Mehmet Şahindağ.

"Gün bugün," dedi Bora, hızlıca. Bakışları şimdi de Sergio'nun elinde tuttuğu telefonu hedef almıştı. "Korkuyorsun Mehmet. Herkese karşı benim senden korktuğum yalanını aşılasan da benden ölesiye korkuyorsun. Bob'un dilini kestim. Ama inan bana, senin bir tek diline nazik davranacağım. Seninle yaşanan her şeyden bağımsız bir davam var. Ve sen bana cevap vermeden, ölmeyeceksin! Karşıma çıkacaksın. Çıkmadığın her gün gücün gitgide eriyecek ve yok olacak. Sana yemin ederim, seni öldürmeden ölmeyeceğim."

Neyden bahsettiğini anlamıyordum.

"Çok şey biriktirmişsin içinde," dedi Mehmet Şahindağ. Sesi hafif kinayeli çıkmıştı. "Sende numaram mı yok benim, arasaydın keşke."

"Aramıştım," dedi Bora, gülerek. "Açmamıştın."

"Şükret bence, daha sana en büyük kötülüğü yapmadım!" dedi Mehmet Şahindağ.

"Yerimiz belli," dedi Bora, hızla. "Adamlarını yollama, kendin gel."

"Eğleniyoruz işte, fena mı?" dedi Mehmet Şahindağ.

"Ben daha eğlenmeye başlamadım Mehmet!" dedi Bora.

"Senin de eğlendiğin günler gelir elbet," dedi Mehmet Şahindağ. Kahkaha attı. "Belki karın söylemiştir, yaşanacakları ona anlatmıştım. İntikamını al da karından

hele. Yani senin de eğlendiğin günler gelir ama ben görmem muhtemelen. Alacağımı almış, göçüp gitmiş olurum."

"Karım bana tek bir şey söyledi," dedi Bora, ciddiyetle. "O da seni gözünde büyüttüğü."

"Annenle babanın öldüğü gün, bana meydan okuyabilmen çok ilginç," dedi Mehmet Şahindağ. Güldü. "Eski sevgilinin doğum gününü kutla benim için de. Benden selam söyle... Peligro! İntikamını alacağım dostum!"

Telefonun kapandığını belli eden ses duyulurken, bakışlarımın hedefinde Dylan vardı. Bora'nın gözlerine bakmaktan korkuyordum çünkü orada annesiyle babasını kaybeden çocuğu görmek istemiyordum. Bora'nın yaşadığı acı, okyanusun dibinin tekinsizliğine gömülü kalırsa, bugüne katlanmak çok daha kolaydı. Çünkü o acı, nice acıya sebebiyet vermişti ve bugünümüzden, en çok o gün sorumluydu.

"Sana Marco denen iblisle çalışmanın bedelini ödeteceğim Peligro!" dedi Bay Simo. Dylan da son anda Marco'dan kazık yiyen bir başka insandı. *Dostum* dediği adamın ihanetine uğramıştı ve bunu kaldırması zor olmalıydı.

"Benim ömrüm bedel ödemekle geçti baba!" diye haykırdı Dylan. Şaşkınlıkla Tarantula'ya döndüğümde, yutkunamadığımı hissettim. Onun da bakışları beni bulmuştu. "Al bak Natalya, sana bahsettiğim o adam..." dedi Dylan, tükürür gibi. Gözlerimi zorlukla da olsa Dylan'a çevirdiğimde ne tepki vereceğimi bilemiyordum. "Benden her şeyimi alan o adam!" Dudaklarımın titrediğini hissettiğimde, benliğimden Dylan'ın cümleleri ve gözyaşları geçiyordu. "Bana zulmeden o adam..."

"N!" diye bağırdı Tarantula. Fakat ben onun gözlerine bakma sırasını savmıştım ve gözlerimi Dylan'ın gözlerinden çekmiyordum. "N!" diye bir kez daha bağırdı Tarantula. Beni kendime getirmeye, ana döndürmeye çalışıyordu fakat ben bunu başaramıyordum.

"Ve sen benim babamla ortak oldun Natalya..." dedi Dylan. Yaptığım tüm planların ayağıma dolandığını ve içimi büyük

bir vicdan azabının kapladığını hissettim. "Bana yaptıklarıyla yetinmeyip, benden sevdiğim kadını alan adamla bana kumpas kurdun..." Gözlerim doldu. "Teşekkürler..."

Silahımı ani bir kararla Bay Simo'ya döndürdüğümde, n'aptığımı bildiğime emin değildim. Karşımdaki Bay Simo muydu yoksa Mehmet Şahindağ mı? Silahım geçmişi mi hedef alıyordu, yoksa şimdiyi mi? Dylan'ın intikamını mı düşünüyordum, yoksa içimde sadece öldürme dürtüsü mü vardı? Pisliklerin de kendi içinde bir sıralaması oluyordu ve hiç şüphesiz, karşımdaki adam, iğrenç bir insandı. Sanki o yok olursa, tüm pislikler yok olurmuş gibi hissediyordum.

"N!" diye beni ikaz eden, bu sefer Sergio'ydu. "İndir o silahı! Kendine gel! N'apıyorsun?!"

"Herkes silahını indirsin!" diye bağırdı Bora, öfkeyle. Bay Simo'nun buraya tek başına gelmeyeceği, onun adamlarının da maskeli adamların arasına karıştığı ve silahlarının hedefinde olduğum aşikardı fakat bu bile yeterli değildi.

Yalnızca Dylan değil ben de tuzağa düşmüş gibi hissediyordum.

Bay Simo, endişeyle bana bakarken, "Dylan'ı öldürmeyeceksin!" dedim, öfkeyle.

"Sergio!" dedi Bay Simo, celallenerek. "Şu kadına haddini derhal bildir!"

Sergio bana yaklaştı. "Natalya Agapova!" dedi, sertçe. "Marco senin kocanı öldürdü ve Peligro da Marco ile çalışıyor! Unutma bunu!" Bu bir ikazdı, planımızı unutmamam gerektiğinin ikazı. Duygularımla hareket etmemin yeri ve zamanı olmadığının ikazı.

"Bay Simo da Dylan'ın karısını öldürdü!" dedim, acıyla. Sanki Dylan'ın bu zamana kadar çektiği tüm acı içimden taşıyor ve tam da bu an kendisini gösteriyordu. "Dylan'a neler yaptığını bilsen..."

"Natalya!" dedi Sergio, sertçe. "Sana silahını indirmeni söyledim!"

"Olmaz!" diye haykırdım. "Dylan'ı ben bile öldürebilirim ama babası öldüremez!"

Duyulan kurşun sesiyle beraber, kulaklarımda cılız bir çığlık peyda oldu. "Sanırım artık devam edebiliriz," dedi Bora'nın ifadesiz sesi. Silahından çıkan kurşun Dylan'ın kafasına isabet etmişti. "Çok sıkıldım da ben!" Bay Simo'ya doğrulttuğum silahı Sergio yavaşça elimden alırken bile, bakışlarımı Bora'dan çekememiştim.

Dylan'ın ölüm kararını, henüz onunla tanışmadan kabul etmiştim ve fakat hiçbir şeyin o kadar da kolay olmadığını anlatan bu an üzerine nice romanlar yazabilirdim.

Tarantula, maskesini çıkarırken öne doğru atıldı. "Simo," dedi ciddiyetle. Adımları da aynı sesi gibi kendisinden emindi. "Oğlunu sen öldürdün," diye ekledi. "Kara değil!"

"Elbette," dedi Bay Simo, istifini bozmadan. Ellerini cebine soktu. "Düşünmek zorunda olduğum bir nam var." Bakışları, yerdeki cansız bedene çevrildi. "Artık namımı kurtarma zamanı geldi. Sırada Marco var."

Maskeli dört adam, Bay Simo'nun emriyle beraber Dylan'ın cansız bedenini taşırlarken, Bora da Bay Simo'nun yanına yaklaşmıştı. Dylan'ın anlattığı roman kahramalarını düşünmemeye çalışsam da başarılı olduğum söylenemezdi. Bu ölümü hak etmemişti. Ölüm hak edilmiyordu. Dylan ölüyorsa, Bay Simo da ölmeliydi.

"Ben Dylan'ı kendi evladım gibi büyüttüm," dedi Bay Simo. Bakışları oldukça keskindi. "Fakat bunu haketmedi. Soysuz Marco'yla aynı masaya oturduğu gün beni kaybedeceğini biliyordu ama bunu önemsemedi. Namımı hiçe saydı! Onun bize, birliğimize saldırmasına izin verdi!"

"Kendi evladın gibi büyüttün öyle mi?" dedim, alayla. Bay Simo'nun bakışları bana çevrilirken, Sergio bir elini omzuma *yapma* der gibi koymuştu. "Küçücük bir çocuğa yaptığın işkenceleri ne çabuk unuttun?"

"Ben Dylan'ı kendi evladım gibi büyüttüm ama o, hiçbir zaman, benim evladım olamadı..." dedi Bay Simo, gözlerimin en içine bakarak. Sıkıntılı verdiği nefes oldukça sesliydi. "Tarantula," dedi sertçe. "Arkamda kanıt bırakmayı

pek sevmem, beni bilirsin. Bu kadını sen mi öldürürsün, yoksa ben mi öldüreyim?"

"Onunla işim henüz bitmedi," dedi Tarantula. Öfkeli bakışlarımı ona çevirdim. Bora bir elini alnına götürmüş sıvazlarken, Tarantula kendinden emin görünüyordu. "Emir Milić, Peligro'nun yerini alsın... Söz veriyorum, Natalya Agapova diye birisi yaşayamayacak bu dünyada..."

Bay Simo, tehditkar bir ifadeyle, "O kadar sabrım olmayabilir!" dedi. Bakışları yeniden gözlerimle birleşti. "Bana diklenme cüreti gösteren kimse hayatta uzun süre kalamaz çünkü."

"Öyle mi?" diye sordum, gülerek.

Bora öfkeyle, "Sen artık bi' kes sesini!" dedi bana.

Öne doğru bir adım attım. "Bay Simo," dedim, alayla. Aldığım derin nefes, ne diyeceğimi bilemediğimi gösterir gibiydi. Ya da düşünür gibi. Oysa ben ne diyeceğimi gayet iyi biliyordum. "Namınızı kurtarmak için aramaya devam ettiğiniz karınızın..." dedim, küçümseyici bir tavırla. "Nerede olduğunu biliyorum!"

Bay Simo'nun şaşkınlıkla açılan gözleri Tarantula'yı buldu. "Bilmediğini söylemiştin!" dedi, öfkeyle.

"Bilmiyordum!" dedi Tarantula. Bakışlarını bana çevirdi. "N?! Bu da nereden çıktı?!"

"Dylan'la samimiyetim... Kimsenin aklına ben gelmezmişim... Annesini bana emanet etmişti..." dedim, gülümseyerek. Derin bir nefes alıp birkaç saniyeliğine yerdeki kan birikintisine baktım. "Öldürsenize beni Bay Simo!"

Bay Simo, hırsla bana doğru yaklaştığında, Bora dan diye önüme geçmiş ve tehditkar bir şekilde, "Şişt!" demekle yetinmişti. "Kimse dokunamaz ona."

"Emir Milić, Peligro'nun yerini alana kadar dedik..." dedi Sergio, Bora'nın cümlesine açıklama yapar gibi. "Şimdilik, kimse dokunamaz Natalya'ya..."

Bay Simo oldukça korkutucu bir tonlamayla, "Karımın nerede olduğunu öğrenmek istiyorum!" dedi.

"Öğrenirsin," dedi Bora, dişlerinin arasından.

"Bir anlaşma yaptık Simo," dedi Tarantula, sinirli bir şekilde. Bakışlarını kısa bir süreliğine bana değdirdi. "Karının yerini öğreneceksin ve sonrasında seninle hiçbir işimiz kalmayacak."

"Nerede karısı?" dedi Sergio, ciddiyetle. Gözlerini gözlerime dikmiş, merakla bana bakıyordu. "Söyle yerini."

"Önce bi' Simo'nun Peligro'yu öldürdüğünün haberi yayılsın etrafa..." dedim, hükmedici bir şekilde. Bay Simo'nun kaşları çatıldı. "Bu cinayete Kara'nın asla karışmayacağından emin olalım..."

"Sen delirdin mi?!" dedi Bay Simo, öfkeyle. Başını iki yana salladı. "Bu cinayet benim şerefim!"

"Mehmet Şahindağ, arkadaşı Peligro'yu öldürdüğün gerekçesiyle karşına dikildiğinde de umarım şerefin, hayatta kalmandan daha öncelikli olur!" dedim, tehditkar bir şekilde. "Fakat bana bunu kanıtlamak zorundasın."

Bay Simo ürkütücü bir soluk verdi. "Karımın yerini öğrenmeden seni buradan göndermem!" dedi.

"Simo," dedi Tarantula, araya girerek. Alt dudağını dişlerken, bir karar vermeye çalıştığını anlamıştım. "Haklı. Şahindağ karşısında göstereceğin tutuma kadar, bu bilgi bizde kalmalı."

"Bu kadına güvenmedim!" dedi Bay Simo, tükürür gibi.

"Muhatabın benim," dedi Tarantula, hızla. "Kendimi koyuyorum ortaya. O adresi sana ben vereceğim."

Bay Simo'nun bakışları birkaç saniyeliğine Bora'ya değip yeniden Tarantula'yı buldu. "Nükleer silah formülü... O ne olacak?"

Tarantula'nın kaşları çatıldı. "Ya karın, ya formül diye konuştuk. Ve sen karını seçtin. Şerefini kurtarmayı..."

"Eğer o formül, Marco'nun eline geçerse-"

"Geçmeyecek Simo!" dedi Tarantula. İfadesi kendinden emin olduğunu gösteriyordu fakat bu bir yalandan ibaretti. Formül zaten Mehmet Şahindağ'daydı. Bay Simo istemeye istemeye Tarantula'nın sözüne razı gelmişti. Etrafımızı saran

adamlarına bakışlarıyla sessiz bir işaret yaptı ve hızlı adımlarla yanımızdan ayrıldı.

Bora'nın kapkara gözleri gözlerimi bulduğunda, yorgun bir nefes koyverdim. Herkes ormanlık alana doğru ilerlerken, biz bir kan birikintisinin yanında, iki başımıza kalmıştık. Kısa bir süre, birbirimizin gözlerinin içine baktık. Daha sonra Bora'nın bakışları saçlarıma ve yüzüme değdi. Beni tepeden tırnağa doğru süzerken, Natalya'yı aydınlanan yeni günün yalancı güneşinde tanımaya çalışıyor gibiydi.

"Kara!" diye seslendi Aydın. Bora'nın gözleri usulca Aydın'a çevrilirken, onun da en az benim kadar yorgun olduğunu fark etmiştim. "Hadi."

♠

Bora, tereddütsüz bir şekilde elime uzandığında, tüm yüklerimin, pişmanlık ve azaplarımın, bir elektrik akımı gibi onunla bölüşüldüğünü hissetmiştim. Bakışları dimdik ileriyi hedef alsa da ara ara bana bakıyordu. Gergin değildi fakat rahatlamamıştı da. Ormanlık alanda çalışır vaziyette bekleyen geniş minibüse ilerledik. Gökhan ve Aydın, minibüsün önünde bizi bekliyorlardı.

"Tarantula ile Çınar içeride. Bizim adamlar arka araçta. Nasıl yapalım?" diye sordu Aydın, mekanik bir şekilde.

Bora sıkıntılı bir nefes verirken, "Siz de gelin bizimle..." dedi. Özge'nin minibüsün ön koltuğunda oturduğunu görmüştüm. "Az kaldı," diye fısıldadı kulağıma. Bu fısıltı, ürpermeme sebep olmuştu. "Ben bu gecenin hesabını sana soracağım Nazlı." Bora'nın gözlerinin içine dahi bakmadan minibüse bindim. Sergio ve Tarantula, en arkadaki yekpare koltuğun birer köşelerine geçmişlerdi. Karşılarına oturduğumda, Bora da çok geçmeden yanıma geldi ve elimi avucunun içine aldı. Gökhan da minibüse bindiğinde, Sergio *nasıl yapsak* der gibi bir bakışı Tarantula'ya atmış ve en sonunda ona yaklaşmayı uygun bulmuştu. Gökhan, karşımdaki cam kenarına yerleşirken, Aydın ise kapının girişindeki açılıp kapanan koltuğa oturmuştu.

Minibüs hareket ettiğinde, Tarantula, Sergio'ya Özge'yi işaret etti. "Sorun yok," dedi Sergio. Tarantula sıkıntılı bir nefes verdi. "Sorun yok ahbap..." diye tekrarladı Sergio.

"Bay Simo'ya karısının yerini söylemeyeceğim," dedim dan diye. Tarantula ve Sergio'nun bakışları bana çevrildi. Bora ve Gökhan gibi. Allah'tan Aydın görüş açımda değildi. "Karısını öldürecek muhtemelen ve ben buna sebep olmayacağım."

"Kadın, Mehmet Şahindağ himayesinde senelerdir ve-"

Sergio'nun lafını kestim. "Bu, kadını *öldürülebilir* mi kılıyor senin için?" dedim, aksi bir şekilde. "Anlamadım?"

"Saçmalama Nina," dedi Sergio, bezgin bir tavırla. "Kadını öldürmek istediğini sanmıyorum ayrıca!"

"Adam, o kadının oğlunu öldürdü!" dedim, sertçe. Başımı iki yana salladım. "Öldürecekti ya da... Neyse! Kadın bana emanet ve bu karar bana ait." Bakışlarımı Tarantula'nın gözlerine diktim. "Benim adıma söz vermeden iki kere düşünseydin. Kadının yerini söylemeyeceğim."

"Seni öldürecekti," dedi Tarantula, yavaşça. "Farkında mısın?"

"Nazlı'yı, Mehmet Şahindağ'ın dostu olduğunu bildiğiniz bir adamın yanına, başka bir kimlikle de olsa sokmanın, ne kadar tehlikeli bir şey olduğunun sizler farkında mısınız?" diye sordu Bora. İfadesindeki sakinlik karşısında, yüzüne bakma gereği duymuştum. "Deşifre olabilirdi..."

"Yapma Kara, ben tanımadım..." dedi Gökhan, düz bir ifadeyle. Bakışlarım Gökhan'ı bulduğunda gülümsedim. "İyi rol yapıyorsun."

"Planın zekice olduğunu kabul ediyorum fakat riskli!" dedi Bora, Gökhan'a çıkışarak.

"Dylan'ın içinde Mehmet Şahindağ sevgisi kadar Natalya sevgisi de vardı," dedim. Sıkıntılı bir nefes verirken başımı camdan dışarıya çevirdim. "Bay Ortiz, Bora'nın bu kadar saat içeride kalmasıyla alakalı ne düşünüyor?"

"Kara, Peligro'nun dikkatini çekti..." dedi Aydın, tok bir sesle. "Birlikte oynadılar. Oyunu Kara kazandı. Ve Peligro da

onunla vakit geçirmek istedi. Kara'nın yalnız gelmesini istedi fakat biz buna izin vermedik."

"Peligro'nun Kara'nın teklifini düşüneceğini söyleyeceğiz," dedi Sergio. Bakışlarım yüzüne çevrilmişti. "Fakat teklifi kabul edemeden, babası tarafından öldürüldüğünü duyacağız. Sen duyacaksın Nina. Sergio Morris'ten alacaksın bu bilgiyi. Ve yeni bir plan kurulacak. Yeni hedefimiz Emir Milić, ki bu bizim için çocuk oyuncağı olacak çünkü zaten o bizim en başından beri hedefimizdi." Sergio'nun bakışları Bora'nın gözlerindeydi. "Peligro ile pek anlaşamadın ama masada seninle çalışmak isteyen adamlar vardı. Bunlardan birisi de Emir Milić oldu. Bunu vurgularsın toplantıda."

"Şu nükleer silah formülü muhabbeti," dedi Bora, düşünceli bir ifadeyle. Tarantula ve Sergio, tavırlarından ödün vermeden Bora'yı dinliyorlardı. "Bunun bende olduğunu düşündüler, eyvallah. Ama bende böyle bir formül yok."

"Bu formülün öne sürülmesine pek şaşırmamış gibisin?" dedi Tarantula, merakla.

"Ağzımı arıyorsan eğer," dedi Bora, ciddiyetle. "Kulaktan kulağa yayılan ve kimde olduğuna dair teoriler üretilen formülü tabii ki de duydum."

"Peki sence bu gerçek mi?" diye sordu Tarantula.

"Eğer gerçekse ve formülün gerçek sahibi bunun bende olduğunu duyarsa, o zaman ne olacak diye düşünüyorum sadece..." dedi Bora. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Gerisi çok da umurumda değil açıkçası."

"Hiç kimse çıkıp kendisinde böyle bir formül olduğunu ifşa etmez," dedi Tarantula.

"Elbette ki etmez, kim elini gösterir?" dedi Bora, ters bir ifadeyle.

"Ve kimse kendi takımındaki bir eli de göstermez," dedi Aydın. Bora, hafifçe Aydın'a döndü. "Yani onun sende olduğunu da duymayacaklardır."

"Evet," dedi Bora, yeniden Tarantula ve Sergio'ya döndüğünde. "Anlatın bakalım şimdi. Kimsiniz siz? Kartel

olmadığınız belli. Başka bir şeysiniz. Ne?"

"Örgüt?" diye sordu Özge, bıkkın bir tonlamayla.

"Özge!" dedi Sergio, sertçe.

Tarantula'nın bakışları Sergio'yu buldu. "Bu kadının gerçekten güvenilir olduğuna emin misin?"

"Ben güvenilir falan değilim!" dedi Özge. Sesi oldukça öfkeli çıkıyordu. "Sadece tehdit ediliyorum!" Tarantula, anlamaz bakışlarını bir kez daha Sergio'ya çevirdiğinde, Sergio gözlerini yummuştu. "Ve sabrım taşıyor! Eğer ben bugün bitmeden oğlumu göremezsem, hepinizin sonu olacağım!"

Sergio hariç her kafadan bir sesin çıktığı bir uğultu olmuştu.

"Sakin olun!" dedi Sergio, gülümseyerek. "Sadece çok gergin. Oğlunu özledi. Özlem de onu saçmalatıyor..."

"Kadının çocuğunu mu rehin aldın?!" diye sordu Tarantula, Sergio'ya. Tavrı oldukça sertti. "Bana yanlış anladığımı söyle!"

"Tarantula," dedi Sergio. Tonlamasında imayı ben ve Gökhan, çok iyi anlamıştık. "Bazı bilgileri saklaması için buna mecburdum!" Beyza Karabey'in yaşadığı bilgisinden bahsediyordu. "Haftada birkaç kez oğlunu görüyor ayrıca. Bu haftam biraz yoğun ve sarsıcı geçti, o kadar! Kara beni öldürüyordu da!"

"Çocukların dokunulmazlığı var!" dedim, sertçe.

"Çocuk gayet iyi!" dedi Sergio, üste çıkmaya çalışır gibi. "Özge?" diye seslendi. "Oğlun gayet iyi değil mi?!"

"Anneyle oğlunu ayıramazsın!" dedim. Durdum. Bana ne oluyordu? Merakla, "Kaç yaşında bu çocuk?" diye sordum.

"Beş," dedi Özge.

Neden bilmesem de Gökhan'la bakışlarımız birleşmişti ve sanki o benden, sormaktan korktuğum ve belki de asla soramayacağım soruyu çalmıştı. "Babası kim?"

"O kısım aslında biraz karışık," dedi Sergio, durgun bir şekilde. Bu ne demekti? "Mertcan, Özge'nin kendi oğlu değil. Ablasının oğlu. Ablasını ve eniştesini, bir operasyonda

kaybetti Özge. Mertcan henüz birkaç aylıktı. Tüm sorumluluğu Özge aldı ve o büyütüyor Mertcan'ı. Annesi ile beraber büyütüyorlar..."

Çocuğun Bora'dan olmadığını anladığımda derin bir nefes alma ihtiyacı hissetmiştim ve bu Bora'nın dikkatinden kaçmamıştı fakat buna tek tepkisi, kendisinden şüphelenmemi tasvip etmez bakışlarıydı.

"Neyse ne... Oğlunu görmek zorunda," dedi Tarantula, ciddiyetle. Sergio ise bu ciddiyeti sorguluyordu. "Ayrıca illaki çocuğu teslim edeceksin, o zaman susmasını nasıl sağlayacaksın?"

"Mertcan'ı Mehmet Şahindağ başta olmak üzere, tüm canını yaktığım insanlara afişe ederek..." dedi Özge, ters bir tonlamayla. Sıkıntılı nefesi kulaklarımıza çarpıyordu. "Sergio, bir çocuk üzerinden beni tehdit edecek kadar kalbi kör olmuş bir insan!"

"Burada kalbi kör olmayan insan yok!" diye çıkıştı Sergio, itiraz dolu bir ifadeyle. Başını iki yana sallıyordu. "Eğer Mertcan'a zarar gelsin istemiyorsan, susarsın. Bu kadar basit!" Bakışlarını gözlerime diktiğinde, aksi bir şey söylememi istemediğini alenen belli etmişti. "Ne olursa olsun, dediğimi yaparım. Çok üzgünüm Özge ve umarım buna mecbur kalmam!" diye ekledi.

"Örgüt'e dönsek?" dedi Gökhan, merakla. Hafifçe eğilmiş, Tarantula'ya bakıyordu. "Sizin örgütünüze!"

"Dönecek bir şey yok," dedi Tarantula. Yüzüne dikkatle baktığımda, artık konuşmakta zorlandığını anlıyordum. "Bence sen de bi' doktora görün Gökhan, halsiz görünüyorsun, benim gibi." Derin bir nefes aldı. "Maalesef yollarımız ayrılıyor," dedi, sahte bir şekilde gülümseyerek. "Kara ve siz, burada iniyorsunuz." Tarantula'nın bakışları bana değdi. "Senin için de mahsuru yoktur herhalde? Gizli geçiti kullanarak bu kılıkta da eve girebilirsin?"

Başımı *evet* der gibi sallarken, "Karargahtaki toplantıya kadar kafamı toplamam gerek... Oyalanmak istemiyorum," dedim. Bora hiçbir şey söylemediği gibi, bakışlarını da

nerede olduğumuzu anlamaya çalışır gibi dışarıya çevirmiş ve arabasına yaklaştığımızı fark etmişti. Minibüs durduğunda önce Aydın, daha sonra Gökhan aşağıya indi. Bora elimi bıraktığında, benim geçmem için öncelik verdiğini anlamıştım. Ayağa kalktım.

Minibüsten ineceğim sırada Bora oturduğu koltuktan fırlamış ve Tarantula'nın yakasına yapışmıştı. "İn!" diye bağırdı öfkeyle. Aşağıya doğru bir adım atmamla beraber, Bora da Tarantula'nın yakasından çekiştirerek onu aşağıya indirmişti. Her şey saniyeler içinde olup biterken, Sergio'nun da arkadaki araçlardan inen maskeli adamların da bir tepki veremediklerini fark ettim. Bora, Tarantula'nın sırtını sertçe kendi arabasının kapısına yaslarken, yüzüne okkalı bir yumruk attı. "Kimsiniz siz?!" Bat'in ve Bear'ın içinde olduğu araç da bize yaklaştığında, hızla aşağıya inmişlerdi. Tarantula'nın bir emir vermesini bekler gibi ona bakıyorlardı fakat Tarantula emir verecek durumda değildi. Bora, onun yüzüne sert bir yumruk daha indirdiğinde, Tarantula'nın tüm gücünü kaybetmeye yaklaştığını hissetmiştim. Bora belinden silahını çıkarttı ve Tarantula'nın başına dayadı. "Konuş!" diye bağırdı, öfkeyle.

Bora'nın belki fark etmediği, belki de umursamadığı şey ise, maskeli adamlarla beraber Bear, Bat ve Sergio'nun da silahlarının kendisine çevrildiğiydi. Gökhan'ın, Aydın'ın ve Selim de dahil Bora'nın diğer adamlarının silahlarının hedefinde ise Sergio, Bat, Bear ve maskeli adamlar vardı. İlk kez böyle bir ateş hattında kalmıyordum fakat kimseye silah doğrultmamak konusunda, bu kez Özge de bana eşlik ediyordu. Minibüsten inmiş, bıkkın bir tavırla, birbirlerine silah doğrultmuş çelik yelekli insanlara bakıyordu.

"Ben buradan dönmem!" diye bağırdı Aydın, hırsla. Bileğini hafifça sola doğru çevirmiş, silahını yatay bir şekilde tutuyordu ve hedefinde Bear vardı. "Ben altı arkadaşımın kanını yerde bırakmam!"

"Fox! Silahlarınızı indirin!" dedi Tarantula. Gökhan'ın namlusu ise Sergio'yu gösteriyordu ve gözlerinde her an

ateş edebilecek kararlılık vardı. "Fox! Bat! Herkes silahlarını indirsin! Hepiniz indirin!"

Bora, Tarantula'nın sırtını sertçe arabaya çarparak, "Neyine güveniyorsun sen?!" diye bağırdı. Sesinden hiddet akıyordu. "Kim var senin arkanda?!"

"Öldür!" dedi Tarantula, kısık bir sesle. "Bitir bu işi! Ben de seni öldürmek istiyorum ama bunu yapamıyorum! Sen öldür beni!" Derin bir nefes almaya çalıştı. "Fox! Silahlarınızı indirin!"

Sergio, "Sikeyim!" diye bağırırken, Bora'ya doğrulttuğu silahı yavaşça indirdi ve bakışlarıyla herkese silahlarını indirmelerini işaret etti.

"Ya şimdi anlatırsın ya da öleceksin zaten!" dedi Bora, sertçe. Tarantula başını hafifçe çevirerek gözlerimin içine baktığında, Bora onu sarsarak, "Bana bak bana!" diye bağırdı.

Tarantula öksürdü. "Sen birisine silah doğrultursan, öldürürsün zaten Kara..." dedi, yavaşça. Bora'nın kısılan gözleri, Tarantula'nın şakağına dayalı silahın hafifçe kaymasına sebep olmuştu. "Hadi bitir şu işi!"

Kimseden çıt çıkmıyordu. Bora, birisinin kafasına silah dayayıp değil dakikalar, saniyelerce bile düşünecek bir insan değildi çünkü o genelde, önceden düşünüyor ve öyle hareket ediyordu. Şimdiki tereddütünün sebebini bilmiyor olsam da tahmin edebiliyordum; yapacağı hamlenin getireceği sonuçları tartmaya çalışıyordu. Fakat bu denklemi istese de çözemezdi çünkü bilinmez değerleri çok fazlaydı.

"Tarantula!" dedim, dik bir sesle. Tarantula başını hafifçe bana doğru çevirse de Bora'nın kapkara bakışları hala onun yüzündeydi. "Ölmeni istemiyorum. Ama Bora'yı engellemek de istemiyorum. Ona, seni öldürmemesi için bir sebep ver." Tarantula kaşlarını *hayır* der gibi kaldırdığında, "Bana söz verdin! Mehmet Şahindağ ölene kadar yanımda olacağına dair, bana söz verdin! Sana her ihtiyacım olduğunda saat 1 yönünde olacağına dair bana söz verdin! Ölemezsin!" diye bağırdım.

Tarantula gözlerini yumdu ve bakışlarını Bora'nın yüzüne çevirdi. Bir elini yumruk yapmıştı ve muhtemelen içinden bana küfür ediyordu. Gözlerini yeniden açtığında, ifadesiz bir şekilde Bora'ya bakıyordu. "Vedat Alaca ve Zeynep Alaca'ya düzenlenen suikastın tüm görüntüleri ve delilleri bende var..." dedi. Boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Onların ölümünün arkasında babanın olup olmadığını araştırıyorsun, biliyorum. Bir sonuca vardın mı bilemem fakat, bunun arkasında Mehmet Şahindağ olduğunu sana kanıtlayabilirim." Kesik bir nefes aldı. "Bunun doğru olmasını arzuladığını, kendi kaygılarında yanılmak istediğini biliyorum. Haklısın da. Lütfen bana zaman ver."

Bora'nın kapkara bakışları yüzüme çevrildiğinde, başımı aşağı ve yukarı salladım. "Neden zaman istiyorsun?!" diye sordu Bora, yeniden Tarantula'ya baktığında.

"Çünkü şimdi toplantıya gitmeniz gerekiyor. Sana söz veriyorum Kara, bu hafta bitmeden, sana her şeyi anlatacağım. Her şeyi! Bana zaman ver..." dedi Tarantula.

"Kara!" dedi Aydın, uyarıcı bir tonlamayla. Bora'nın bakışları Aydın'ı buldu. "Ben buradan dönmem."

Bora, Tarantula'nın başından silahını çekerken, Aydın maskeli on dört adamın içinden üçünün kafasına ateş etmişti. "Bu borcunuzun yarısı!" dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Sert bakışları Tarantula'nın gözlerinden ayrılmıyordu. "Bir hafta dolduğunda ben her şeyi öğrenmiş olmazsam, senin hayvanat bahçeni kapattırırım örümcek adam."

Soğuk. Çok soğuk. Buz gibi bir soğuk.

♠

Aydın arabayı kullanırken, Gökhan da onun yanına oturmuştu. Bora ve ben, arkada suskunluğumuza gömülmüştük. Bu suskunluğun sonunda yeri yerinden oynatacak bir sarsıntıya mahkum olacaktım ve bundan kaçışım yoktu. Natalya Agapova kusursuz bir plandı fakat Bora'nın içinde olmadığı kusursuz planlara karşı alerjisi olduğunu biliyordum.

Bora'nın telefonunun usulca titrediğini duymamla, bakışlarım ona çevrilmişti. Kim arıyordu bilmemekle beraber, yüz ifadesinden anladığım kadarıyla Bora'nın da konuşmaktan kaçındığı birisiydi.

"Efendim Bahar," dedi, durgun bir sesle. Derin bir nefes alırken, bakışları camdan dışarıya çevrilmişti. Arabanın içi öylesine sessizdi ki, Bahar'ı çok net duyabiliyordum.

"Uyandırmadım değil mi kuzen?" diye sordu Bahar, merakla. Eren'le Begüm'ün nişanındaki feryadı kulaklarıma dolarken, boğazım düğünlenmişti.

"Yok," dedi Bora, kısaca. "Hayırdır?"

"Ne var ne yok?" diye sordu Bahar. Sesi dolu dolu çıksa da bir şey söylemek istediğini anlayan yalnızca ben olamazdım. "Boston'a yerleştin kaldın..." Güldüğünü duydum. "Seni tanımasam birisini bulduğunu düşüneceğim vallahi!"

"Allah'tan tanıyorsun beni," dedi Bora. Gökhan'ın gerildiğini ve rahatlamak için omuzlarını oynattığını görebiliyordum. "Ben de seni tabii... Hayır değil şer belli ki?"

"Kuzen vallahi kusura bakma," dedi Bahar.

"Kuzenlerin kusuruna bakamıyorum bugünlerde," dedi Bora, kinayeli bir şekilde. Bahar bu kinayeyi pek anlamadığı gibi, üzerinde de durmamıştı. "Söyle..."

"Söyleyeceğim çünkü, yoksa yani içime dert olacak..." dedi Bahar, sıkıntıyla. "Begüm ve Eren kavga etmişler..."

Bora sağ bacağını hafifçe sallarken, Aydın'ın kullandığı araba benim ineceğim sokağa yaklaşmak üzereydi. "Begüm ve Eren, hep kavga ediyorlar zaten. Bu şerden çok, alışıldık bir durum."

"Bu seferki başka," dedi Bahar. Bora'nın kaşları çatılırken, Aydın kuru temizlemenin önünde arabayı durdurdu. "Nasıl söylenir bilmiyorum ama..." Elim, kapının kulpuna uzandığı sırada Bora ile göz göze geldik. Benim gizli geçitten eve ulaşmam, onların ise normal kapıdan girmeleri gerekiyordu. "Eren camı pencereyi aşağı indirmiş, Begüm'ün eli falan kesilmiş..." dedi Bahar.

"Begüm'ün eli mi kesilmiş?!" dedi Bora, şaşkınlıkla. Sesinin tınısı oldukça yüksekti. Gökhan ve Aydın'ın bakışları da Bora'ya çevrildi. "Nasıl?"

"Bilmiyorum kuzen. Ama Begüm çok kötü... Vallahi Eren'in yaptığı hiç hoş değil. Sonuçta kız hamile. Olacak iş mi bu? Anlatmadığı bir şeyler var. Bir şey saklıyor. Bana kalırsa Eren, Begüm'e bir şey yapmış." Elim kapının kulpunda kalakalırken, inip inmemem gerektiğini bilmiyordum.

"Begüm'e bir şey yapmış ne demek Bahar?" diye sordu Bora, sertçe. Kapıyı açtım. "Eğer o Eren olacak it, kardeşimin tırnağına zarar verdiyse, gelmişini geçmişini sağ bırakmam!" Bahar bir cevap veremeden, "Kapat Bahar!" dedi Bora. Bakışlarını Gökhan'a dikti. "İlk uçağa bilet al, hemen!"

"Sakin ol," dedi Gökhan, yavaşça. "Anlayalım bi' ne olup bittiğini."

"Nesini anlayacaksın lan?" diye bağırdı Bora. Elinde olsa arka koltuktan öne fırlayacak ve Gökhan'a saldıracaktı. "Hamile kadınla evi barkı yıkacak kadar kavga edilir mi?" Arkama bakmadan arabadan indim. Çünkü arkama bakacak gücüm yoktu. Bora için kız kardeşinin dokunulmazlığı vardı ve ona dokunma cüretine sahip kişi kim olursa olsun, muhtemelen elinde kalırdı. Eğer Eren, Begüm'e bir zarar verecek bir şey yaptıysa, Bora'nın ilk uçakla İstanbul'a gidişinin, Eren'in selası anlamına geldiğini anlayabiliyordum ve bununla ilgilenmiyordum. Kendi aile meselelerini, kendi kendilerine çözmelerinde fayda vardı.

♠

Natalya Agapova, Nina Adams'a dönerken, evin içinde hararetli dakikalar yaşanıyordu. Natalya'nın kıyafetlerinden ve vücudunu şekillendiren korseden arınmıştım fakat yirmi dört dakika, kırk bir saniyedir makyaj çıkartıyordum. İçeride duyulan seslerden anladığım kadarıyla, Gökhan, birazcık sabretmesi için Bora'yı ikna etmişti. İkide karargahta toplantımız vardı ve Gökhan'a göre, Bora nezaketen de olsa Bay Ortiz'le konuşmalı, İstanbul'a gitmesi gerektiğini ona bizzat söylemeliydi. Aydın da bu fikri doğru buluyordu

çünkü, ona göre de Bora'nın ülkeden kafasına göre çıkmasına izin verilmeyebilirdi ve eşeklerini sağlam kazığa bağlamaları gerekiyordu.

Bora ise o kazığı Eren'in münasip bir tarafına sokacağını, ettiği küfürlerle alenen belli etmişti.

Bora'nın telefon hoparlöründen salona taşan ses devamlı aradığı numaraya şu anda ulaşamadığını söylerken, ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Bir şey düşünmesem de olurdu.

Bora'nın hoparlöründen taşan ses, bu kez aradığı numaraya ulaşamadığını söylemiyor, aksine ulaşılır bir numara olduğunu belli etmek ister gibi uzun uzun çalıyordu fakat karşı taraf telefonunu açmadığı için, Bora açısından değişen bir şey olmuyordu.

"Sikeyim!" Bora'nın öfkeli sesi duvarları aşıp benim odama kadar geliyordu. "Begüm'ü de Eren'i de bulun!"

"Sakin ol abi... Bahar, Begüm'ün uyuduğunu söyledi..." dedi Gökhan, yavaşça.

Siyah, uzun ve ince topuklu çizmelerimi giydikten sonra, kırmızı boğazlı kazağımın yakasını düzelttim. Montumu elime alırken, çantamı omzuma astım. Odadan çıkıp koridora yöneldiğimde, çizmelerimin topuklarından çıkan sesler muhtemelen salondan da duyuluyordu. Köy yanarken saçlarını tarayan deli kız misali, "Ben hazırım," diye seslendim. Ses tonum ateş hattından oldukça uzakta olduğumu belli etmekten kaçınmıyordu. Bir cevap beklemeden evden çıktım. Kararlı adımlarım Bora'nın arabasına doğru ilerlerken, arkamdan geldiğini duyabiliyordum.

Duş almaya fırsat bulamasa da üzerini değiştirmişti. Giydiği siyah kaşe kaban dizlerine dek uzanıyordu fakat önü, ruh halini göstermek ister gibi açık, yiyeceği rüzgarların kendine tesir etmediğini haykırıyordu. Katılacağı toplantının ciddiyetine yakışır giydiği baştan aşağı siyah takımı, her zamanki haline kıyasla birazcık uzamış sakalları ve muhtemelen sinirden devamlı karıştırdığı için dağılmış

saçları da ürkütücü görünmesine sebep oluyordu. Ürkütücü fakat seksi. Buradaki seksilik, asla ürkütücü olduğu için değildi. Aksine, seksi görünmesi oldukça ürkütücüydü çünkü muhtemelen benim aklımdan geçenlerle, onun aklından geçenler asla bir olamazdı.

Gerçi benim aklım, Eren'in ölümü ya da ölmekten beter hale getirilmesi dışında her şeyi düşünmeye razıydı.

Mesela, hemen şimdi, bu arabanın içinde Bora'yla sevişmeyi.

John'un acısı henüz tazeydi. Hatta Dylan'ın ölümüne de üzülmüştüm. İnsan iki kelam ettiği değil, hiç tanımadığı birisinin ölümüne dahi üzülebiliyordu ve fakat ben Eren'in ölümüyle alakalı hiçbir şey hissetmiyordum. Belki de Eren'i çoktan öldürdüğüm içindi.

Bora'nın telefon melodisinin arabanın içinde yankılanmasıyla, "Begüm," demesi arasında saliseler vardı.

"Abi, uyuyordum..." Begüm'ün sesi arabanın içine yayılırken, Bora arabayı kullanmaya devam etmemiş ve sağa çekmişti. Bize eskortluk eden, önümüzdeki ve arkamızda iki araba da Bora'nın yaptığını yapmışlardı; sanırım hazır durmuşken, benim aşağı inmem lazımdı. "Bir şey mi oldu?"

Elim kapının kulpuna gitti fakat Bora'nın incecik çıkan sesini duyduğumda, yüzümü ona çevirmek zorunda kaldım. "Nasılsın üç numara?" Bora gözlerini yumup başını koltuğa yaslamıştı. İfadesindeki yorgunluk kendini açıkça ele verirken, kalbimin acıdığını hissettim.

"İyiyim abi," dedi Begüm. Sesi uyku mahmuru, durgun ve kısıktı. "Sen nasılsın?"

"Seni ihmal ediyorum. Yine..." dedi Bora, kederli bir sesle. Yutkunurken yüzü buruşmuştu. "Özür dilerim..."

"Yapman gereken önemli işler olmasa, yanımda olurdun..." dedi Begüm. Derin bir nefes aldı. "Ama yalan değil, özlüyorum seni. Çok özlüyorum." Kısacık bir es daha verdi. "Ama ilk kez ayrı kalmıyoruz ki... Sen ayrı, ben ayrı İngiltere'de yaşadık yıllarca..."

Bora, Begüm'ü dinlerken dişlediği alt dudağını serbest bıraktı. "Bir abin olduğunu biliyorsun değil mi üç numara?" diye sordu. İki eliyle direksiyonu kavrayıp sıktığında, konuşmakta zorlandığını hissetmiştim. "Yaşadığı sürece hep yanında olan ve olacak bir abin var senin."

"Biliyorum," dedi Begüm, ağlamaklı bir sesle. "Ya zaten hormonlarla başım dertte! Beni ağlatma!" Nefesini sesli verdi. "Abi, bir şey mi oldu? Senin neyin var?"

"Kardeşim..." dedi Bora, gülümserken. "Kardeşim var. Baş belası."

Begüm gülmemiş, aksine ağlamaya başlamıştı. "Yalnızca basit bir kavga," dedi, en çok kendisini ikna etmek ister gibi. "Önemli değil... Gerçekten."

"Yanına geleceğim," dedi Bora, kararlı bir tonlamayla.

"Gel... Sarılıp uyuruz beraber..." dedi Begüm. Güldü. "Herhalde birbirimize sarılıp uyumayalı on sene olmuştur!" Kahkaha attı. "Hayır, kocamla kavga ettiğimde gidebileceğim bir baba evim de yok... Turist gibi hissediyorum. En azından senin bi' evin olsaydı..." Ağlamaya başladı. "Yani aşk olsun, insan kardeşim gelir diye bir ev açmaz mı İstanbul'da?!"

"Gülmedi Nina... İnan bana hiç gülmedi. Ben hep acı çeken bir adam gördüm. Seninle yaşadığı o eve bile ayak basmayan bir adam."

"Tarabya'da babanın evi var aslında," dedi Bora, kısık bir sesle. İçine sığdırdığı derin nefes yetmemiş olacak ki, camı açmıştı. "Neden Bahar'dasın?"

"N'apacağım ben ya o kadar büyük evde?" dedi Begüm, şaşkınlıkla. "Hayır, kendin dönmediğin gibi, herkesi de aldın yanına... Gökhan'ı, Aydın Abi'yi... Yetmedi Sevim Teyze'yi... Boston'a yerleşmeye karar verdiysen bileyim..." Burnunu çekti. "Aaa," dedi, aklına bir şey gelmiş gibi. "Tarabya'da beraber yatmıştık. Birbirimize sarılıp. On sene olmamış. Üç buçuk sene falan oldu herhalde, değil mi? Yalnız değildik ama... O da bizimleydi. Şey..."

Ben.

"Aşağı yukarı," dedi Bora, kısaca.

"Abi," dedi Begüm, merakla. "Ondan bahsedilmesi seni üzüyor mu?" Bir kez daha burnunu çekti. "Ya da kızdırıyor mu? Canını yakıyor mu veya? Ne hissediyorsun yani?"

Bora sessizce iç çektiğinde, ne diyeceğini bilemediğini anlamıştım. "Ne üzüyor ne de kızdırıyor..." dedi, yavaşça. Dudaklarını ıslattı. "Canımı yakmıyor... Neden yaksın?" Birkaç saniyeliğine durdu fakat dudakları aralık kalmıştı. "O değil ayrıca... Nazlı," dedi, baskın bir tonlamayla.

"Bize ihanet etti," dedi Begüm. Sesinden akan öfke, yutkunmamı zorlaştırmıştı. "Sırf Anıl öldü diye, seni müebbet hapse mahkum etti. Hepimizi ateşe attı. Bizim kaybımızı görmeden, seni, sevdiğini iddia ettiği kocasını yaktı..." Bora gözlerini sımsıkı yumduğunda, yüzümde manidar bir gülümseme vardı ve o bunu görmüyordu. "Ona olan aşkın, benim aşk algımın çok üzerinde abi. İnsan, sebepsiz yere kendisine bunu yapan bir kadını nasıl bu kadar çok sever?" Bora ağzını açıp tek kelime etmedikçe, Begüm daha çok konuşuyordu. "Sen onu sadece sevdin ama o senin hayatını mahvetti!"

"Vardır belki onun da kendince sebebi," dedi Bora, güçlükle konuşarak.

"Ne sebebi abi? Anlıyorum Anıl'ı çok seviyordu ama senin ne suçun vardı Anıl'ın ölümünde? Bizim kayıplarımız can değil miydi? Yapma Allah aşkına! Ne zaman konuşsak bunu, tam da böyle onu haklı çıkarmak istiyorsun!" dedi Begüm, sitemle.

"Neden Bahar'dasın?" Bora'nın, aslında olanları Begüm'e itiraf etmesi demek, kendi çirkinliğiyle yüzleşmesi demekti. O yüzden konuyu değiştirmekten başka çaresi, kendince, yoktu. Bunu anlıyor fakat bundan nefret ediyordum. Muhtemelen şu an yanında olduğum için utanıyor da olmalıydı. Benden ayrı, kendinden ayrı.

"Dedim ya Tarabya'da tek başı-"

Bora, "Neden Hande'yle değilsin?" diye sorarak, Begüm'ün lafını kesti. Fakat Begüm, bu soruyu cevaplamak istemiyordu

ki sessiz kalmıştı. "Onunla da mı bir şey oldu?"

"Onunlayken her şey daha kötü oluyor bazen," diye mırıldandı Begüm.

"Açık konuş benimle," dedi Bora, merakla. Begüm, yine sessiz kalmıştı. "Begüm," dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla.

"O, Eren'in arkadaşı..." dedi Begüm, kesik bir nefesle. Nazlı araya girerek yanıldığını, aslında kendisinin arkadaşı olduğunu söylerdi fakat Nina, Begüm'ün cümlesini sessizce kabul ediyordu. "Bir şekilde Eren'le bizi bir araya getiriyor, emrivaki yapıyor fakat bu sefer bunu istemiyorum. Biraz kafamı toplamaya ihtiyacım var. Hem Asya sıkılıyor Hande'nin evinde. Malum ev arkadaşı var Hande'nin. Masal. Asya, Bahar'la en azından mutlu."

"Ev arkadaşı mı?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla. "Masal'la ev arkadaşı mı oldu?"

"Evet, Gökhan söylemedi mi?" diye sordu Begüm, benzer bir şaşkınlıkla. "Görümcemle... Pardon, benden nefret eden görümcemle ev arkadaşı oldu."

"Hayır söylemedi," dedi Bora.

"Hande, Gökhan bir süre Amerika'da kalacağı için," dedi Begüm. Bora'nın yumulu gözlerinin üstündeki kaşları havalandı. "Benden duymuş olma ama..." dedi Begüm, rahatsız bir tonlamayla. "Yılbaşında Gökhan buradaydı ya, kavga ettiler. Gürkan Abi, İstihbarat'ta ya... Gökhan rahatsız oluyor Hande'nin Masal'la aynı evde olmasından. Ama Hande yalnız kalmak istemediğini söyledi. *Yani madem ev arkadaşım olsun istemiyorsun, dön artık İstanbul'a o zaman,* diye düşünüyor."

"Buse peki?" diye sordu Bora, merakla. "Bahar senin ilk tercihin olmaz... Çünkü meseleyi duyurmak istemezsin aileye. Neden Buse'ye gitmedin?"

"Benimle konuşmuyor," dedi Begüm.

"Neden?" diye sordu Bora.

"Tahmin etmesi zor değil..." dedi Begüm, mırıltıyla.

"Neden kıza benim adıma hediye gönderdin?" diye sordu Bora.

"Ben göndermedim," dedi Begüm. Bora gözlerini açarken, hafifçe yerinde kıpırdanmıştı. Sanki Begüm karşısındaymış kadar ciddi bir ifadeyle gözlerini telefon ekranına dikti. "Sadece buna cüret eden ben olabilirdim, o kadar."

Bora'nın kaşları çatılmıştı. "Nasıl yani?" diye sordu.

"Hande'nin fikriydi," dedi Begüm, hızla. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Buse'yi sana ayarlamaya çalışmak zaten tümden Hande'nin fikri, en başından beri... Bunu yaparken de beni kullanıyor. Çünkü ben senin kardeşinim ve bana bir şey demezsin, biliyor."

"Sen aptal mısın?" diye bağırdı Bora, hırsla. Elim, eline uzanıp uyarıcı dokunuşlarda bulunduğunda, gözleri yüzüme çevrilmişti. Kaşlarımı *bağırma* der gibi neden kaldırdığımı bilmiyordum fakat, en azından şimdi, Begüm'le konuşurken dikkatli olmasını istiyordum. Begüm'ün boğazından kopan hıçkırık seslerinin duyulmasıyla, Bora sıkıntılı bir nefes verdi. Dişlerinin arasından konuşur gibi, "Neden Hande'nin bunu yapmasına ya da seni kullanmasına izin veriyorsun?" diye sordu.

"Çünkü yalnızım!" diye bağırdı Begüm. Boğazından çıkan uğultularla beraber, Bora yeniden gözlerini yummuş ve avucunun içindeki elimden güç almak ister gibi, parmaklarımı sıkmıştı. "Tek bir arkadaşım yok! Hande ve Buse dışında kimsem yok! Onları da kaybetmek istemiyorum çünkü tek başımayken kafayı yiyecek gibi hissediyorum!" Bora dudağını ısırırken, derin bir nefes aldım. "Benim kimsem yok... Hande'ye bir kez *hayır* dediğimde, beş gün trip atıyor! Yapayalnızım! Günün sonunda dönüp dolaşıp Elif Abla'yı arayacağım diye korkuyorum... Ki hatırlarsan, en son onu aradığımda, sen ağzıma sıçmıştın!"

"Tamam..." dedi Bora, kısık bir sesle. "Tamam, ağlama..."

"Ben hamileyim abi," dedi Begüm, boğuk bir sesle. "Ve benim kuru kalabalık dışında hiç kimsem yok."

"Senin kocaman bir ailen var," dedi Bora, kabul etmez bir tonlamayla.

"Öldüler abi," dedi Begüm, acıyla. "Engin Abi senin işlerinle ilgileniyor. Samet ve Sultan ise yurtdışında. Kim var ailem? Emel Yenge ve Filiz Halam Trabzon'da. Babaannem de öyle. Sevim ve Harun Abi bana arkadaş olsun desem, onlar bile Trabzon'da. N'apayım Trabzon'a mı yerleşeyim abi? Bahar Abla var işte sadece. Ben de onun yanındayım işte. Ne Buse umurumda ne de Hande. Ama şimdi dışarı çıkmak istesem, alışverişe gidiyor olsam mesela, ya da kahve içmek istesem, ne bileyim sadece bir ses duymak istesem, yine mecbur Hande'yi ararım. Çünkü başka arayacak kimsem yok!"

"Ben geleceğim," dedi Bora, ciddiyetle.

Begüm, yine burnunu çekti. "Sen ancak Eren'e hesap sormaya geliyorsundur abi, benim yanımda olmaya değil..." dedi. Nefesini sesli vermişti. "Kabul etmek gerekir ki, sen ve ben hiçbir zaman arkadaş olmadık. Beyza'yla olduğun gibi olamadın benimle. Ben bunun için ne kadar uğraşsam da olmadı. Ben babamla bile, seninle olduğumdan daha arkadaştım. Sen bana hep öğretmeye çalıştın. Sen beni hep bir kalıba sokmaya çalıştın. Sen benden benim dışımda bir şey yaratmaya çalıştın. Sen beni hep korkuttun, sindirmeye çalıştın... Babam olmaya çalıştın. Şimdi daha iyi anlıyorum... Eren de sana benziyordu. Ciddiyeti, ağırlığı... Birçok şeyi seni andırıyordu ve ben sanırım bundan etkilendim. Sana benzemesinden ama sana benzeyen birisiyle arkadaş olmaktan."

"Eren sana bir şey yaptı mı?" diye sordu Bora. Ses tonundaki hiddet karşısında, sessizce yutkundum. "Herhangi bir şey..."

"Yüz yüze konuşalım..." dedi Begüm, zor çıktığı belli bir sesle.

"Karnındaki bebeğin babası falan demem, öldürürüm onu!" dedi Bora. Gözleri gözlerime değmişti ve bu sanki aynı zamanda benim de bilmemi istediği bir şeydi. "Yemin ederim öldürürüm." Begüm'ün sessiz kalışının hayra alamet

olmadığı oldukça açıktı. "Sen şu an sadece beni bekle, olur mu?"

"Eren'in karnımdaki bebekle ilgilendiğini sanmıyorum," diye mırıldandı Begüm. Kısa süreli sessizlikte, sanki nefesi bile oldukça kırılmış olduğunu belli ediyordu. "Eğer ilgilenseydi, bebeğimin erkek olduğunu bilirdi."

"Ne?" dedi Bora, şaşkınlıkla. Bakışları destek almak ister gibi gözlerime çevrilmişti. Yeniden telefona bakarken, "Nasıl erkek?" diye sordu.

"Cinsiyetine yanlış bakılmış," dedi Begüm. Sesi titriyordu. "Daha sonraki kontrollerimden birisinde öğrendim aslında erkek olduğunu."

"Bana neden söylemedin?" diye sordu Bora, kısık bir sesle. "Eren bunu nasıl bilmez Begüm?!"

"Beni arayıp sormuyorsun abi..." dedi Begüm. Güldü. "Ben aradığımda da müsait olmadığını söylüyorsun, acil bir şey olup olmadığını soruyorsun, kapatıyorsun. Gökhan da öyle. Eren ise benimle kontrollere bile gelmiyor."

"Begüm!" dedi Bora, dişlerinin arasından.

"Keşke annemle babam yaşasaydı..." dedi Begüm, üzüntü dolu bir sesle. "Keşke hayatta olsalardı..."

"Ben geleceğim," dedi Bora, yine.

"Tamam," dedi Begüm.

"Asya'yı öp..." dedi Bora.

"İyi ki o var," dedi Begüm. Yeniden ağlamaya başlarken, "Asya olmasa ben n'apardım?" dedi.

"Ben de aynı şeyi senin için düşünüyorum üç numara..." dedi Bora. Yüzüne yayılan gülümseme içimi ısıtmıştı. "İyi ki varsın..."

Telefon kapandığında, elimi Bora'nın elinden çektim. "Eğer İstanbul'a gittiğinde," dedim, oldukça sakin bir ifadeyle. Bora'nın gözleri gözlerime değdi. "Begüm'e, bana ne yaptığını itiraf etmezsen..." Kısacık bir es verdiğimde, yutkunmuştu. "Dönme Bora." Bakışlarımı ön cama çevirdiğimde, herhangi bir cevap beklemediğim oldukça açıktı.

♠

Ne zaman bu binaya girsem, hayallerimin gerçeğe dönüşünden etkilenirdim fakat bu sefer, bu durum biraz daha farklıydı. Benimle beraber karargaha giren Bora, elimi avucunun içine almıştı. Bir zamanlar, Bora'nın varlığı tüm hayallerimi alt üst etmiş ve zirveye kendi adını yazdırmıştı ve bugün dumanlı zirvede göz gözü görmüyordu. Ne gerçek bir CIA ajanıydım ne de Bora'yla gerçek bir evliliğimiz vardı. Fakat yine de bazı oyunlara kendini kaptırmanın büyülü bir tarafı vardı ve Bora'yla el ele yürüdüğüm binanın içinde iyi hissetmeye kendimi şartlamıştım.

Toplantı odasına girdiğimizde, Sergio ile karşılaşmıştık. Sanki daha sadece birkaç saat önce büyük bir operasyonu birlikte kucaklamamışız gibi selamlaşırken, Bora'nın gerginliğinin onun da gözünden kaçmadığına emindim. "Kara," dedi, düz fakat yumuşak bir tonlamayla. Bora'nın bakışları ağır ağır Sergio'ya çevrildi. "Başın sağ olsun..." dedi Sergio, kasılarak. "Bugün..."

"Ölüm yıldönümleri, evet..." dedi Bora, duraksamadan. "Eyvallah."

"Ben halamı çok severdim Kara," dedi Sergio. Fakat devam etmeye fırsat bulamadan, Taylor odaya girmiş ve nazikçe bana gülümsemişti. "Günaydın Ajan Smyth," dedi Sergio, yapay bir samimiyetle. "Nasılsınız?"

"Sinirli," dedi Taylor. Bakışlarını, tam karşısında oturan Bora'nın gözlerine dikmişti. "Peligro ile Bay Karabey arasında neler geçtiğini merak ediyorum. Oyunun dışında kalmaktan hoşlanan birisi değilim. Otoritemiz sarsılıyor."

"Haksız değilsiniz!" dedi Sergio. Muhtemelen benim için ayrılan yer, Sergio'nun karşısında, Bora'nın yanında kalan sandalyeydi fakat ben oturmak yerine, kasvetini koyu renk mobilyalarla arttıran camekan kaplamalı odanın içinde küçük adımlarla volta atıyordum.

"Sanırım iyi bir geceydi," dedi Taylor, biraz sonra. Bay Ortiz'i beklemeden, Bora ile konuşabilmek için çabalıyordu. "Neyse..." Adımlarım durdu. "Konuşacağız şimdi. Bay Ortiz

geliyor..." Gelen yalnızca Bay Ortiz değildi. Şaşkın bakışlarım camekan kapıda kalakalmıştı.

Bay Ortiz'in yanında, Gürkan Abi de vardı.

"Günaydın," dedi Bay Ortiz. Her zamanki gibi oldukça ciddi görünüyordu. Gürkan Abi'ye döndü. "Sizi Ajan Smyth ve Çınar Akbulut ile tanıştırayım."

Taylor ve Sergio da Gürkan Abi'yi görmeyi beklemiyor olacaklardı ki, şaşkınlıklarını üzerlerinden atar atmaz onunla tokalaşmışlardı. "Aslında Bay Akbulut ile tanışıyor sayılırız," dedi Gürkan Abi. Sergio hafifçe gülümsedi. "Gıyaben..."

"Evet, ben de sizin hakkınızda çok şey duydum..." dedi Sergio. Gülümsedi. "Hoş geldiniz."

Bay Ortiz masanın başına geçtiğinde, karşısına Gürkan Abi oturmuştu. "Nasılsınız Bay Karabey?" diye sordu Bay Ortiz, düz bir ifadeyle.

"Teşekkürler," dedi Bora, kısaca. Ortama yayılan sessizlik, Taylor'ın ve Sergio'nun hafifçe arkalarına dönüp bana bakmalarına sebep olmuştu. Sanırım Gürkan Abi'nin benimle ya da Bora'yla muhatap olmaması ve benim oturmak yerine ayakta kalmam, dikkat çekiciydi. Küçük adımlarla ilerledim ve Gürkan Abi'yle göz göze gelmemeye özen göstererek Bora'nın yanına geçtim.

"İyi gördüm seni Kara," dedi Gürkan Abi. Sert ve alaylı tavrı içimi sıkmıştı. Bora'nın bakışları Gürkan Abi'ye çevrilirken, ifadesizdi. "Nasıl gidiyor mahkumiyet?" Belki de yalnızca benimle muhatap olmuyordu fakat Bora'yla da yalnızca ezici bir güç gösterisine giriyordu.

"Kardeşin," dedi Bora, sert fakat sessiz bir şekilde. "Muhtemelen onu bulduğumda, çok daha iyi olacağım."

Sergio'nun *neler oluyor* der gibi bana baktığını gördüğümde, masaya yerleştirdiğim parmaklarımla ritim tutar gibi yaparak, ona mesaj verdim: *"İyi şeyler olmuyor!"*

Bay Ortiz araya girerek, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Benim acilen İstanbul'a gitmem gerek," dedi Bora. Bakışları Bay Ortiz'e çevrilmişti. "Kız kardeşimi görmeliyim."

"Sergio Morris'in ÖRGÜT ile yapacağı sevkiyatın tarihini netleştireceğiz. Şu anda hiçbir yere gidemezsiniz," dedi Bay Ortiz şaşkınlıkla. Masanın üzerindeki kaleme uzandı ve önündeki dosyayı karıştırmaya başladı. "Üzgünüm," derken, Bora'yla göz teması kurmamıştı.

"Umurumda değil," dedi Bora, baskın bir ifadeyle. "Kız kardeşimi görmem gerek."

"Bay Karabey," dedi Bay Ortiz, sıkıntıyla. Derin bir nefes aldığında, cümlelerini toplamaya çalıştığını hissetmiştim. "Burada tatil yapmıyorsunuz!" Odaya bir kez daha yayılan sessizlik, Bora'nın mahkumiyet prangalarını kalbimde hissetmeme sebep olmuştu. "Eğer İstanbul'a gidecekseniz, kız kardeşinizin yanına değil hapishaneye gidersiniz ancak. Üzgünüm. İşbirliğini iptal etmek zorunda bırakmayın beni."

Bakış açımda yalnızca Sergio'nun bakışları vardı ve o da epey endişelenmişti. "Affedersiniz Bay Ortiz," dedi araya girerek. "Kız kardeşiyle alakalı önemli bir sorun varsa eğer, bu operasyonun elbette ki üzerinde değildir fakat Bay Karabey'in motivasyonunu kaybetmesini de istemeyiz, değil mi?"

"Neyi yakmak istiyorsanız yakabilirsiniz," dedi Bora, tavrından ödün vermeden. Bakışlarının hedefinde yalnızca Bay Ortiz vardı. "İstanbul'a gideceğim ve kız kardeşimi göreceğim."

"Kız kardeşin ancak seni hapiste ziyaret eder," dedi Gürkan Abi'nin alaylı sesi. Bora'nın bakışları ona çevrilirken, ben hala Sergio'ya bakıyordum. "Tabii eğer sana görüş izni verirlerse ya da sen içeriye girer girmez öldürülmezsen..."

"Kes sesini Gürkan, hırsımı senden alırım!" dedi Bora, öfkeyle.

"Bay Karabey!" dedi Bay Ortiz, otoriter bir tonlamayla. Bora'nın bakışları Bay Ortiz'e çevrilmişti. "İçeride, Mehmet Şahindağ'ın casusu olduğuna dün gece emin olduk. Çünkü ajanlarımın içinde olduğu kamufle minibüsü uzaklaşması için uyaran adamlar, kim olduğumuzun gayet bilincindeydiler fakat bunu açıkça belli etmediler. Amerika Birleşik Devletleri

topraklarında, yapabileceğimiz hamleler kısıtlı. Üstelik yukarıdan çok ciddi bir baskının altındayız. Benim iş disiplinim ile sizin iş disiplininiz uyuşmuyor ve ben size müsamaha gösterdikçe, siz daha çok bizimle iletişimi koparıyorsunuz. Açıkçası bana kalsa, ben zaten sizinle çalışmaya meraklı değilim. Fakat mecburum. Çünkü aldığım emir böyle. Sizi kaybetmemek için daha ne kadar size taviz verebilirim bilemiyorum. Lütfen artık bu aylaklığa bir son verin!"

"Aylaklık mı?" diye sordu Bora, alaylı bir şaşkınlıkla. "Dün ben ölüyordum, bu mu aylaklık?!"

"Ölümünüz bizi şaşırtmaz çünkü kurallara uymuyorsunuz. Sizin, herhangi bir yer değişikliği yapma lüksünüz yoktu. O otelden ayrılmak ve onlarla devam etmemek zorundaydınız!" dedi Taylor, araya girerek.

"Ben sizin ajanınız değilim!" dedi Bora, sertçe.

Fakat onun sesini bastıran, Gürkan Abi'nin sesi olmuştu: "Bora Karabey adına sizden, Türk İstihbaratı'nı temsilen, özür dilerim." Bakışlarım Gürkan Abi'ye çevrildi. O ise kendisine Bay Ortiz'i hedef almıştı. "Bir daha hiçbir disiplinsizliğin yaşanmayacağına da sizi temin ederim."

"Bay Karabey'in kız kardeşi ve eşi arasında ciddi bir tartışma yaşanmış," dedim, sertçe. Tüm gözlerin bana çevrildiğini fark etsem de Bay Ortiz'le konuşuyordum. "Eren Erdal'ın," dedim, soyadını vurgulayarak. "Kız kardeşine bir zarar vermiş olabileceğini düşünüyor Bay Karabey..." Bay Ortiz'in kısılan gözleri, merakla Gürkan Abi'ye çevrildi. "Eğer böyle bir şey yaptıysa, muhtemelen, onun da hapse girmesi için Bay Karabey elinden geleni yapacaktır..." Gürkan Abi'nin imalı ses tonumu anlamaması mümkün değildi. "Hamile bir kadından bahsediyoruz çünkü."

"Begüm hamile mi?" diye sordu Gürkan Abi, şaşkın bir tonlamayla. Bunu nasıl bilmezdi? "Gerçekten mi?"

"Haberiniz yok muydu?" diye sordu Sergio, Gürkan Abi'ye dönerken. Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Elbette Kara, kız

kardeşi için yüksek güvenlik önlemleri aldı fakat siz halkanın bu kadar dışında mısınız?"

Gürkan Abi, Sergio'ya bir cevap veremeyince, Bay Ortiz boğazını temizleyerek dikkati üzerine çekmişti. "Pekala kız kardeşinizin nasıl olduğu sizin için bu kadar önemliyse eğer... Kız kardeşiniz buraya gelsin," dedi, uzlaşmacı bir tavırla. "Daha fazlasını yapamam."

"Tüm bu olayların göbeğine?" dedi Bora, inanmaz gibi. Güldü. "Yapmayın... Bu delilik!"

"Onu koruruz," dedi Bay Ortiz, tavrından ödün vermeden. "Güvenin bana. Kız kardeşinizi koruruz. Hem de sizin yanınızda olması, içinizi daha çok rahat ettirmez mi?"

"Mehmet Şahindağ'ın odak noktası burası ve ben Begüm'ün bu odağın dışında olmasından ötürü yeterince rahatım..." dedi Bora. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bilmiyorum ne kadar farkındasınız ama burası benim için oldukça yabancı bir yer ve ben buraya bu kadar yabancıyken, kız kardeşimi koruyamam."

"Biz koruyacağız," dedi Taylor, lafa girerek. Keskin bakışları Bora'nın gözlerinin içindeydi. "Belli ki kendi kocasının yanında bile güvende değil çünkü." Kaşlarım hafifçe havalandığında, Taylor'ın nedenini anlamadığım bir şekilde Gürkan Abi'ye laf soktuğunu sezmiştim.

"Benim kardeşim, karısına zarar vermez!" dedi Gürkan Abi, yüksek çıkan bir sesle. Yine ona döndüm fakat o bunu fark etmemiş, bu sefer de Taylor'a bakıyordu. "Ortada bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim!"

"Ben de Bay Karabey'in, işbirliğimize gösterdiği sadakatten eminim Bay Erdal," dedi Taylor, sertçe. Yüzüme oldukça yersiz bir gülümseme yayıldı. "Eğer şimdi bunca zamanlık emeğini ve aldığı riskleri yok sayıp hapse girmeye dahi razıysa, ortadaki şey o kadar yanlış bir anlaşılma olamaz! Sadece bazı teknik sorunlar yaşıyoruz. Sanırım kendisi bizimle çalışmayı hesap vermek olarak görüyor. Dün bizi ilk kez hayal kırıklığına uğrattı. Ama bunu çözebileceğimize eminim. Değil mi Bay Ortiz?"

Aslında tüm bu ithamların muhatabı Bora değil; bendim.

"Kara sizi de zehirlemiş Bay Smyth," dedi Gürkan Abi.

"Bay Erdal," dedi Taylor, tehditkar bir ifadeyle. "Yerinizde olsam deplasmanda olduğumu unutmazdım!"

"Taylor," dedi Bay Ortiz, uyarı dolu bir tonlamayla. "Belli ki bu bir aile meselesi-"

Gürkan Abi, "Aile diye bir şey yok!" diyerek, Bay Ortiz'in lafını kesti. Sesinden taşan öfkeden, bu odadaki herkes nasibini alıyordu. "Ne Eren, ne Begüm ne de Kara benim ailemin parçası değiller!"

"Kardeşimin adını bir kez daha ağzına alacak olursan, bir ailen olmayacak!" dedi Bora. Cümlesiyle eş zamanlı olarak masaya sertçe değen avuç içi, odaya buz gibi bir sessizliğin çökmesine sebep olmuştu. "Sen kendini ne sanıyorsun bilmiyorum ama-"

"Bay Karabey yeter!" dedi Bay Ortiz. Ayağa kalkmıştı. "Lütfen nerede olduğunuzu unutmayın!"

Bora, Bay Ortiz'in çıkışmasını umursamadan, "...Edebini takınmazsan, seni pişman ederim Gürkan Erdal!" diyerek, cümlesini tamamladı.

"On dakika mola veriyoruz!" dedi Bay Ortiz, emredici bir şekilde. Bakışları beni buldu. "Lütfen Bay Karabey'i sakinleştir Nina!"

Dudaklarım şaşkınlıkla açılsa da Bay Ortiz derhal odadan çıktığı için, bir cevap verememiştim.

"Nina demek?" dedi Gürkan Abi. Gözlerimi, bana kızgınlıkla bakan gözlerine çevirdim. "Tüm bu kabusu başlatan sensin, biliyorsun değil mi... Nina?!"

"Anlamadım," dedim. Bunu neden dediğimi bilmiyordum çünkü anlamıştım ve de zaten anlaşılmayacak da bir şey yoktu.

"Kara'yı hayatımıza sen soktun!" dedi Gürkan Abi, öfkeyle. Bora, ağzının içinde bir küfür mırıldanarak ayağa kalktı ve hızlı adımlarla odadan çıktı. Nereye gidiyordu bilmiyordum ama Gürkan Abi'yle ne konuşacaksak, dinlemek istemediği

belliydi. "Ailemi paramparça ettin! Annenle baban, senin yüzünden, mezarlarında ters dönmüştür eminim ki!"

"Bay Erdal," dedi Sergio, sakince. Gürkan Abi'nin bakışları Sergio'yu buldu. "Siz buraya bizimle Mehmet Şahindağ'ı bitirmeye mi geldiniz yoksa kin kusmaya mı?"

"Benim içimdeki kin, ne kadar kussam da bitmez!" dedi Gürkan Abi. Bakışları yeniden beni buldu. "Kardeşim bir yandan, kardeşim gibi sevdiğim bu kız bir yandan... Beni yok ettiler!"

"Biz böyle çalışamayız yalnız," dedi Taylor, ayağa kalkarak. "Burada oturup, ajanıma ettiğiniz hakaretleri dinlemeyeceğim!"

"O zaman dışarı çıkın Bay Smyth!" dedi Gürkan Abi.

"Ben dışarı çıkmam, sizi attırırım!" dedi Taylor.

"Gürkan Abi," dedim. Bakışlarım gözlerine pelesenk olduğunda, ifadem oldukça içtendi. "Seni anlıyorum ama yeri değil. Zamanı da değil. Geçti gitti bitti. Yapacak hiçbir şey yok. Sen Kara'nın peşindeydin, ben ise Kara'ya aşıktım. Onu senden de herkesten de sakladım. Sakladık. Eren de sakladı. Olan oldu. Günün sonunda, sana çok önemli bir fırsat verdim. Kara'yı tutukladın! Ben de öldüm. Benden daha ne istiyorsun?"

"Anıl öldü!" dedi Gürkan Abi, kaşlarını kaldırarak. "Eren'in nişanına gelen teşkilattan iki arkadaşımla beraber!"

"Üzgünüm..." dedim, kısık bir sesle. "Üçünü de geri getiremem..."

"Üzgünsün... Peki..." dedi Gürkan Abi. Bora odaya girerken, arkası dönük olduğu için onu fark etmemişti. "Ona hala aşık mısın?" diye sordu, merakla. Alayla gülümsediğinde, Bora konunun kendisi olduğunu gayet anlamış ve olduğu yerde durmuştu. "Cevap ver bana! Hadi her ne olduysa pişman oldun ve onu ihbar ettin... Ortadan yok oldun, senin yüzünden onun müebbetini İstihbarat'a kaptırdım, buna da peki... Şimdi?! Şimdi bir şeyler değişti mi gerçekten?!"

Kendimden emin bir ifadeyle, "Şimdi her şey değişti," dedim. Gürkan Abi'nin kaşları çatılırken, Bora masaya yaklaşmış ve yeniden yanıma oturmuştu. "Fakat içimdeki aşk hariç..." dediğimde, Taylor ne konuştuğumuzu merak ettiğini alenen belli etmişti. "Kimi neden sevdiğimin hesabını sana vermeyeceğim. Annemle babam yaşasa, onlara da bir hesap vermezdim." Gürkan Abi zorlukla yutkundu. "Seni tatmin eder mi bilmem fakat, babam Ahmet Karabey'in dostuymuş." Gürkan Abi'nin bakışlarına yayılan şaşkınlığı birkaç saniye izledikten sonra, "Yani kimse mezarında ters dönmemiştir, sen rahat ol..." dedim.

Kapı yeniden açıldığında, Bay Ortiz odaya girmiş ve Gürkan Abi bana bir cevap verememişti.

"Evet, başlayalım..." dedi Bay Ortiz, biraz evvelki yerine geçerken. "Sizi dinliyoruz Bay Karabey..."

Bora, Tarantula'nın söylediklerine uyum sağlamıştı. Aslında dün akşamki oyunda birkaç ismi Mehmet Şahindağ yerine kendisiyle çalışmaları için ikna edecek gibi olmuştu fakat Peligro sorun çıkaracak gibi görünüyordu. Yine de teklifi düşüneceğini söylemişti fakat eğer ikna olursa da belli ki Emir Milić sayesinde olacaktı çünkü Bora en iyi onunla anlaşmıştı. Bora'yı nerede ağırladıklarını Bora da bilmiyordu çünkü yolun yarısında kendi arabasından indirilmiş ve oldukça lüks döşenmiş bir kamyonun arkasında, diğer konuklardan bazılarıyla viski içerek yolculuk etmişti. Taylor, Bora'yı en az Bay Ortiz gibi dikkatle dinlerken, çeşitli notlar almayı ihmal etmemişti.

Konu Peligro'dan, Sergio Morris sevkiyatına geldiğinde, "14 Ocak Perşembe'yi 15'ine bağlayan gece," dedim, ciddiyetle.

Bay Ortiz'in yüzüne memnun bir gülümseme yayılırken, "Sergio Morris'e para ne zaman ulaştırılacak?" diye sordu.

"Benden haber bekliyor," dedim.

"Para alışverişini bir gece öncesine ayarlayabiliriz," dedi Taylor.

"Kanada'nın Ontario Eyaleti'nde gerçekleşecek alışveriş yalnız," dedim, araya girerek. "Cobalt'ta buluşacağım Sergio

Morris'le." Sergio, kendisinden bahsetmiyormuşum gibi, herkes kadar dikkatle beni dinliyordu. "Amerika Birleşik Devletleri sınırları içinde olmasını istemiyor alışverişin. Tarafsız bölgede anlaştık."

"*James Bay Körfezi* deseymişsiniz zira Cobalt yeterince tekinsiz değil!" dedi Taylor, şaşkınlıkla. Derin bir nefes alırken, kaşlarını çattı ve masanın üzerine haritayı yansıttı. "Seni oraya tek başına gönderemeyiz."

"Bence de," dedi Gürkan Abi, atılarak. "Parayı biz götürmeliyiz."

"Buna ikna edemem Sergio Morris'i..." dedim, düşünceli bir şekilde. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Yani şu durumda maalesef kendisi ne derse kabul etmek zorundayız."

"Takip edilir para kullanacağız zaten," dedi Bay Ortiz. Sergio'nun bakışları *öyle mi* der gibi Bay Ortiz'e çevrilmişti. "Bu da bir risk... Riski çoğaltmamalı ve Nina'nın, Sergio Morris ile olan bağlantısını kaybetmemeliyiz."

"Katılıyorum," dedi Sergio, ciddiyetle. "Sergio Morris'i kızdırmamakta fayda var."

"O kızmayacak derken, Nina'ya bir zarar gelmesi riskini göze alamayız!" dedi Taylor, kabul etmez bir tonlamayla.

"Ben yanında olacağım," dedi Bora. Taylor'ın bakışları Bora'ya çevrildi. "Cobalt ne kadar tekinsiz bilmiyorum ama ben de pek tekin birisi sayılmam."

"Bay Ortiz," dedi Taylor, Bora'yı umursamadan. "İzlemeliyiz onları, Nina'yı yalnız bırakmamalıyız." Bay Ortiz birkaç saniye sessiz kaldığında, karar veremediğini anlamıştım. "Ne olur ne olmaz. Tedbiri elden bırakacak değiliz!"

"Taylor'a katılıyorum," dedi Sergio. Şaşkın bakışlarım kendisine çevrildi. Fakat o, ciddiyetinden ödün vermeden Bay Ortiz'e bakıyordu. "İzlemenizde fayda var. Tabii görünmeyerek..."

"Bu pek mümkün değil yalnız, çünkü bize bir bar adresi mi verecekler yoksa yol ortasında bir yer mi, boş arazi mi ya da bilmiyoruz..." dedim, araya girerek.

Bay Ortiz sıkıntılı bir nefes verirken, Taylor, "Sergio Morris'i merak ediyorum," dedi. Bay Ortiz'in bakışları Taylor'ı buldu. "Ve eminim siz de merak ediyorsunuzdur," diye ekledi Taylor.

"Evet," dedi Bay Ortiz, ciddiyetle. "Fakat yukarıdan, Sergio Morris'i tanıyanlar var. Danışmak zorundayım bu kararı. Onları ikna etmeye çalışacağım. İzlemek istediğimize ve bunun Ajan Adams'ın güvenliği için olduğuna ikna edersem, izleriz..." dedi Bay Ortiz, kararlılıkla. Bana döndü. "Saat ve adres netleştiğinde haberleşelim. Yazdığın düzenli raporlar ancak arşivlerimizi besliyor Nina, beni değil. Senin gibi, ajan olmak için fazlasıyla hevesli birisinin, şimdi bu kadar uyumsuz ve pervasız olması beni şaşırtıyor."

Derin bir nefes alırken, arkama yaslandım. "Bana bu görevi veren hayat, bazen kafamı karıştırıyor, ne yapayım?" dedim, imayla. Bay Ortiz'in kaşları çatıldı. "Umarım ajanlığımı yakmazsınız..."

"Bir diğer konuya gelirsek," dedi Gürkan Abi, Bay Ortiz'in bana cevap vermeyeceğinden emin olduğunda. Masanın üzerindeki dosyalara bakarken birkaç saniye oyalandı. "Nazlı Karabey'i 3 Ocak günü alıkoyan kişi ya da kişiler..." Merakla, Gürkan Abi'ye bakıyordum. "Kadın ölüymüş, sözde..."

"Evet," dedi Taylor, Gürkan Abi'yi doğrulayarak. "April Susan Brooke, yedi yıl evvel ölmüş gözüküyor. Sahte kimlik olduğunu tahmin ediyorduk zaten. Araştırılması için FBI'a verdik dosyayı. April'in yakınları ile görüştüler. Oradan bir şey çıkmayacak çünkü zaten fotoğraflar da uyuşmuyor. Nina'nın çizdirdiği robot resimlerden de herhangi bir şey çıkmadı, elimizde kayıtları olan yüzlerden değiller. Kadın da değil maalesef. Araca bir hurdalıkta ulaştık. Ne evden ne de araçtan parmak izi çıkmadığı gibi, araç ve ev sahipleri de ölü."

Falcon'a teslim ettiğim çakıdan alınan DNA'nın da bizi bir yere ulaştırmadığını, evden çıkmadan evvel, Sergio Morris'le yapılacak alışverişin yerine karar verilmesi için OCTO

sistemine girdiğimde öğrenmiştim ve bu konuda CIA ile aynı bilgi seviyesindeydik.

Gürkan Abi, "Senin hiç mi tahminin yok?" diye sordu, Bora'ya.

"Yok," dedi Bora, düz bir sesle. "Bay Smyth ile konuştuk Cumartesi, spor salonunda." Bay Ortiz, bundan haberdar olduğunu belli edercesine kafasını sallarken, Bora'nın Sergio'ya kardeşiyle alakalı rest çekmeden evvel dışarı çıktığında hallettiği işlerden birisinin bu olduğunu yeni öğreniyordum.

"Nazlı Karabey'in yazdığı rapora göre, kullandığın ve canını yaktığın birisiymiş... Neden kumarhaneleri devretmeni istemiyor, hiç mi aklına bir şey gelmiyor?" diye sordu Gürkan Abi.

"Gelmiyor!" dedi Bora, yüksek çıkan bir sesle. "Bilmiyorum kim ya da kimler!"

"Eve sen gittin mi peki?" diye sordu Gürkan Abi, Bora'nın yükselen sesini önemsemeden. Bora, *hayır* der gibi başını salladığında, Gürkan Abi bakışlarını Bay Ortiz'e çevirdi. "Bence Kara o eve gitmeli. Belki sizlerin gözünden kaçan bir detay, ona tanıdık gelebilir. Çünkü tüm dikkatimiz Mehmet Şahindağ'ın üzerindeyken, başka bir taraftan bir vurgun yemeyi kaldıramayız. Kara'nın pisliklerini temizleyelim bari."

"Gereksiz değil mi bu?" diye sordu Sergio, bıkkın bir ifadeyle. Verdiği sıkıntılı nefes, Gürkan Abi'ye uyuz olduğunu gösteriyordu. Aslında haklıydı çünkü bu düşmanımız, Beyza Karabey'in yaşadığını biliyordu ve Bora'nın o eve gitmesi riskliydi. "Raporları görmediniz mi, ev temiz. Kara pekala evde çekilen videoyu izleyebilir ya da fotoğraflara bakabilir. Vakit kaybı tekrar Boston'a gidip gelmeleri."

"Bence makul Bay Akbulut," dedi Bay Ortiz. Bakışlarını Bora'ya çevirmişti. "Sizin için bir sakıncası yoksa eğer, ben de sizin o eve gitmenizden yanayım." Bora'nın yüzünde *fark etmez* der gibi rahat bir ifade vardı. Bay Ortiz derin bir nefes alırken, bakışları beni bulmuştu. "Bu operasyonu sen yönet

Nina... Bu akşam gidin. Bakalım herhangi bir şey çıkacak mı?"

"Emredersiniz efendim," desem de en az Sergio kadar endişeli hissediyordum.

"Şimdilik bu kadar," dedi Bay Ortiz, ayağa kalkarken. Gözlerini Gürkan Abi'ye çevirdi. "Birkaç arkadaşım size eşlik edecek. Siz de Bayan Çimen'in kaldığı eve yakın bir yere yerleşeceksiniz."

Gürkan Abi, Bay Ortiz'i onayladı ve bakışlarını ayağa kalkmış Bora'ya dikti. "Gözüm üzerinde," dedi, tehditkar bir ifadeyle. Türkçe konuşmuştu. "Dilerim bir yanlışını gösterir Allah bana... Buradaki adamlarla iş birliği yapıyor olabilirsin, onlardan emir almıyor olabilirsin... Ama benim emrimdesin! Sakın unutma!" Odadan Bay Ortiz'le beraber çıktığında, nefesimi sesli vermiştim.

Bora ne kadar bunu hak etmiş olsa da tüm bunlar, benim yüzümdendi.

Elim, Bora'nın avucuna hapsolduğunda, Taylor'ı odada bırakıp hızlı adımlarla toplantı odasından çıktık ve asansöre ilerledik. Sergio ceketinin cebinden çıkarttığı telefonda kısa bir süre bir şeyler yapıp birisini aradı. "Toplantıdaydım," dedi, kısık bir sesle. Yüzünü şaşkınlık kaplarken, "Anlamadım babaanne?" dedi. Bora da birkaç saniyeliğine ona bakmıştı fakat Sergio'nun tek dikkati kulağındaki telefondaydı. "Ya senin ne işin var burada?" diye sordu Sergio, sitemle. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bekle. Geliyorum..." dedi ve telefonu kapattı.

"N'olmuş?" diye sordum, merakla.

"Babaannem gelmiş!" dedi Sergio.

"Gerizekalı değilim, onu anladım..." dedim. Sergio başını iki yana salladı. "Neden gelmiş? Daha yılbaşında görüştünüz."

"Bilmiyorum ama kesin kötü bir şey oldu," dedi Sergio, sıkıntı dolu bir tonlamayla. "Yoksa neden gelsin ki?"

"Haber ver bana, merak ederim..." dedim.

Sergio'nun bakışları kısa süreliğine Bora'ya çevrilse de yeniden beni buldu. "Akşamki operasyonda dikkatli ol," dedi.

"Ne operasyonu ya?" dedim, ters bir ifadeyle. "Ağzıma bir parmak bal çalıyor adam. Gidip *Sherlock*'çuluk oynayacağız. Bir de yani operasyonu benim yönetmemi istedi... Hakaret resmen!" Bora'nın bakışlarının yüzüme çevrildiğini hissetsem de oralı olmadım. "Sergio Morris'le yapılacak para alışverişiyle alakalı görüşürüz, fikir çatışması yaparız..."

"Bu asansörler dinleniyor mu?" diye sordu Sergio, merakla. Bakışlarını etrafta dolaştırmıştı. "Yalnız adamlarda sağlam teknoloji var!" Dilerim dalga geçiyordu; çünkü CIA'den bahsederkenki şuursuzluğuna bir açıklama bulamamıştım. Asansör durduğunda, Bora hızlıca çıkış kapısına doğru yürüdüğü için ben de yürümek zorunda kalmıştım. Sanırım kuzeni Çınar Akbulut ile asla muhatap olmak istemiyordu. "Görüşürüz N!" diye seslendi Sergio, binadan çıktığımızda. Hafifçe arkama döndüm ve ona göz kırptım.

Selim de en az Bora kadar, Sergio ile samimiyetimize alışamayacak görünüyordu. Bora, arabasının kapısını benim için açtığında, "Öküz müsün acaba?" diye sordum, sitemle. Yüzüme ters bir şekilde baktıktan sonra, kapımı sertçe kapattı. Fakat söylenmelerim bitmemişti ve Bora arabaya biner binmez, "Neden insan gibi iletişim kurmuyorsun Sergio ile?" diye sordum.

"İnsan olmadığım içindir," dedi Bora, imayla. Bakışlarını birkaç saniyeliğine yoldan çekip bana yöneltti. "Öküzüm ya..." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Natalya Agapova'ya rağmen hala sağ olduğuna dua etsin o... Sen de dua et ki gündemimiz çok hızlı değişiyor Nazlı, o konu daha kapanmadı benim için."

Bakışlarımı camdan dışarıya çevirirken, yorulduğumu hissediyordum. Bu his belki de Dylan'ın ölümünü hatırlamamla beraber içime çöreklenmiş de olabilirdi. "Begüm ve Eren, senin gündemin... Benim değil." Bora'nın bakışlarının bana çevrildiğini hissetsem de ona bakmadım.

"Gürkan canını sıktı," dedi, durgun bir tonlamayla. "Beni içeri atamadı ya... Onun acısını senelerdir herkesten çıkarmaya çalışıyor."

"Haksız değil Bora," dedim, gözlerimi kapatırken. "Kara'yı yakalamak için uğraşıyordu fakat senin Kara olduğundan habersizce hem benim nişanıma geldi, hem de kendi kardeşinin... Resmen Kara'dan kız aldı yani! Adamı salak yerine koyduk."

Bora bana bir cevap vermediğinde, kendimi tetikte fakat tatlı bir uykunun kollarına bıraktım. Arabayı durdurduğunda dahi gözlerimi açmadım. Uyumuyordum ama uyanık da değildim. Kapımı açtığını ve beni kucağına alarak havalandırdığını fark etmiştim. Kollarımı boynuna sarıp, başımı omzuna koydum. Eve girdiğini, merdivenlerden çıktığını, odasının kapısını açarken belime diziyle destek verdiğini ve beni yatağa bıraktığını hissettim fakat kendimi asla gerçek dünyaya teslim etmedim. Çizmelerimi çıkarttığında, bacaklarımı karnıma doğru çekip yan döndüm. Duştan gelen su sesinden sanki hemen bir saniye sonra, ışınlanmış gibi, yatağın hareket ettiğini hissetmiştim. Bora bana sımsıkı sarılırken, gülümsemeden edemedim.

"Yapacağın hiçbir işi küçümseme," dedi, ciddiyetle. Dudakları yanağıma değdi. "Sana verilen iş ne olursa olsun, dünyanın en önemli işiymiş kadar özen göster..." Boğazımdan *sus* der gibi bir mırıltı döküldü. "Bir gün, sana dünyanın en önemli işini vereceklerdir zaten, çünkü sen çok başarılısın." Bu sefer, *konuşmaya devam et* demek ister gibi, boğuk bir ses çıkartmıştım. "Sana o Natalya Agapova'nın hesabını soracağım Nazlı ama çok başarılıydın."

"Sormayacaksın," dedim, neredeyse fısıldayarak. Dudakları boynuma ilerledi. "Kıyamaz- Ay karışamazsın."

"Soracağım soracağım... Öyle bir karışırım ki..." dedi, ciddiyetle. Ben sakallarına elimi uzatırken, o başımı göğsüne koydu. "Sana kendimi hatırlatmam lazım... Peligro'yla nasıl, nerede, ne zaman tanıştın... Bana anlatacaksın..."

"Hı hı," dedim.

"Uyanınca," dedi.

"Hııı..." dedim.

Bergamot kokusu kalbime baskı uygularken uyumak kadar güzel çok az şey vardı.

112.Bölüm

"Nazlı," dedi Bora'nın yumuşacık sesi. Gözlerimi ağır ağır açtığımda, kapkara gözlerini gördüm. "Uyanman gerek artık. Akşam oldu..."

"Tamam," dedim. Gülümsedim. "Çok güzeldi uyumak, dinlenmişim..." Dudakları yanağıma değdi. "Sen de uyudun mu?"

"Biraz," demeden evvel, dudakları burnuma küçücük bir öpücük kondurmuştu. "Bir şeyler yiyelim..." Sakalları boynumu huylandırdı. Kollarımı boynuna doladığımda, "Sonra Peligro hakkında konuşacağız..." dedi.

Kaşlarımı çattım. "Operasyondan önce dikkatimizi dağıtmasak mı?" diye sordum.

"Kavga mı edelim illa?" diye sordu Bora, imalı bir tonlamayla. Dudakları alnıma değdi. "Bak ben yeteri kadar alttan alıyorum, bence daha fazla zorlamamalısın."

Yüzüme arsız bir gülümseme yayıldı. "Beni öldürmediğin için teşekkür ederim," dedim, şımarır gibi. Bora başını iki yana sallarken, alt dudağımı ısırmıştım. "Bizim çocuklar, senin beni öldüreceğinden çok eminlerdi."

"Sizin çocuklar?" dedi, merakla.

"Özellikle Bat," dedim. Kaşları havalandı. "Sanırım Kara'yı fazla abartıyorlar."

"Kaşınıyorsun," dedi Bora. Güldüm. "Öldürmekten daha güzel cezalarım var..."

"Ne gibi mesela?" dedim. Dudaklarım dudaklarına kapandığında, bundan daha güzel bir ceza olamayacağını haykırır gibi, tutkuyla onu öpmeye başlamıştım fakat Bora böyle düşünmüyor olmalıydı ki, çok geçmeden dudaklarını

dudaklarımdan çekmişti. "Beni öpmemek gibi mi mesela?" dedim, üzgün bir ifadeyle.

"Konuyu dağıtıyorsun ve bundan hoşlanmıyorum," dedi, kızgın bir ifadeyle. Kollarımı boynundan ayırırken, beni de yataktan kalkmaya zorlamıştı. Bir kolunu belime dolarken, parmak uçları saçlarıma ilerledi. "Saçını siyaha döndürmek mesela, daha makul bir bedel... Kızıl saçların aklıma geldikçe delirecek gibi oluyorum ve sanırım ancak saçların siyah olursa bunu unutabilirim."

"Ben sarı saçlarımdan gayet memnunum," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

Parmaklarını saçlarımdan çekti ve sol elimi tuttu. "Alyans takmak ve asla çıkartmamak mesela... Bu da makul bir bedel. Böylece kimin karısı olduğunu unutmazsın hiç..." Elimi dudaklarına götürdü.

Başımı iki yana salladım. "Bunu başka yollarla da hatırlatabilirsin bana... Mesela derhal benimle sevişerek?"

Gamzesini huzurumda sergilediğinde, içim gitmişti. "Veya sevişmeyerek... Biraz böyle kedi gibi gezsene sen peşimde benim."

"Pirana!" dedim, ciddiyetle. Kolları tümden belime dolandığında, ellerimi omuzlarına yerleştirdim. "Ben piranayım, pişman ederim seni!"

"Evet bir hayvanlar alemi mevzubahis, farkındayım," dedi, tasvip etmez bir tavırla. Dudakları boynuma ulaştı. "O kadar da sevmem ki piranaları, ancak bu kadar olur... Fakat kim kimi pişman eder, görürürüz."

"Natalya'yı da sevmedin zaten, sorun yok..." dedim. Kokusu genzime dolarken, dili biraz daha boynumda gezerse onu zorla yatağa sokabileceğimi hissetmiştim. "Sevmezsen sev-ayh... Güzel sarı."

Dudakları dudaklarıma ulaştığında, Bora'nın da evdeki hesabı her ne ise çarşıya uyamamış olmalıydı ki, konuyu kendisinin dağıtacağı aşikardı. Belki de pişman edeceği, bilmiyordum. Bacaklarım beline sarıldığında, elleri kalçalarıma ulaştı. "Sarı saçlarını deli gönlüme bağlarım

bağlamasına ama..." dedi, beni yatağa yatırırken. Üzerime kapandığı sırada, hızla kazağımı çıkartmıştı. "Nazlı'nın saçları siyah ve konu kilit benim için."

Nazlı da saçları da umurumda değildi çünkü Bora göğüs ucumu parmakları arasında sıkıştırarak beynimde bir yerin sızlamasına sebep olurken, her bir saç telimi tek tek cımbızla yoluyorlarmış gibi hissediyordum.

"Sonra parmağında alyansı var," dedi, dudakları karnımda dolaşırken. Dudaklarının ne ara karnıma ulaştığını bilmediğim gibi bir eli de taytımın içine girmişti. Taytımı biraz sıyırırken, kalçamı kaldırarak ona yardım etmiştim fakat Bora, emredici bir tonlamayla, "Hareket etme!" diyerek, beni durdurdu. Gülmemek için kendimi çok zor tutuyordum çünkü korkutucu olduğunu sanıyorsa fazlasıyla yanılıyordu. "Kapat gözlerini," dedi.

Gözlerimi kapatmamla açmam arasında yalnızca saniyeler vardı çünkü vücudumda garip bir şekilde karıncalar geziyor gibi hissetmiştim. Şaşkınlıkla Bora'ya bakmamı sekteye uğratan ve huylanmama sebep olan kızıl peruğun uçlarının verdiği o kahredici derecede güzel his, yatağın içinde yan dönmeme sebep olmuştu ve Bora'nın avuç içi hızla kalçama değdiğinde çıkan tiz sesle beraber, kendimi tutmayı bırakıp kocaman bir kahkaha atmıştım.

Kimin kimi pişman edeceği belli olmamakla beraber aldığım keyfi açıklayamazdım.

Kızıl peruğun uçları göğüslerimden boynuma doğru ilerliyor ve ben kahkaha atarak hareket ettikçe, Bora kalçama hızlı ama çok da sert olmayan şaplaklar atıyordu.

"Natalya Agapova demek," dedi Bora, tehditkar bir sesle. Bir kolunu karnımda sabitleyerek, sırtımı göğsüne yasladı. Bir eli bacaklarımın arasına sızdığında, dudaklarımdan fışkıran haz dolu inlemeye karşılık, bacaklarını bacaklarımın üzerine atarak hareket alanımı kısıtlamıştı. "Anlat bakalım, nasıl Natalya Agapova olduğunu!" Sesimi çıkarmayacağımı anladığı sırada, parmaklarının hareketi durdu. Sanki hava bozmuş ve fırtına şehri esir almış gibi, memnuniyetsiz

uğultular çıkarttım. "Anlat Nazlı..." dedi, hükmedici bir tonlamayla.

"Mehmet Şahindağ'a yakın olmak için..." dedim, üzüntülü bir sesle. Bora'nın parmakları yeniden bacaklarımın arasını mest ederken, "Durma..." dedim. Ya da emrettim.

Fakat emrimin onda bir karşılığı var mıydı bilmiyordum. Net bir tavırla, "Konuşmaya devam ettiğin sürece durmayacağım," dedi.

"Bir kumarhanede tanıştık ama..." Bir eli göğsümü kavramışken ve diğer eli bacaklarımın arasında dolaşırken konuşmaya nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. "Bilerek! Planlı!" diye çığlık attım. Elleri yeterince tatlı işkencesinde aktif rol almıyormuşçasına, sakallarını da boynuma sürtüyor ve benim aklımı başımdan alıyordu. "Arkadaş olduk."

"Nasıl bir arkadaşlık bu?" diye sorduğunda inlemek zorunda kalmıştım fakat bunun sorduğu soruyla alakası bile yoktu.

"Normal."

"Detay istiyorum Nazlı," dedi, boğuk bir sesle. Sesinin boğuk çıkma sebebi, dudaklarının da tümden boynuma kapanmış olmasıydı. Detay verecek halde değildim çünkü konuşacak dermanım kalmamış, tümden kavurucu bir yangının ortasına düşmüştüm.

Parmakları hareketini durdurduğunda, "Normal işte!" diye bağırdım. Durması, çaresiz hissettiriyordu. Devam etmesi, hatta mümkünse bir an evvel beni doruk noktasına eriştirmesi gerekiyordu. "Sohbetin muhabbetin zamanı değil!" diye bağırdım.

Kolunu karnımdan çekti ve sırt üstü yatmam için beni döndürdü. Üzerime eğilerek, "Neyin zamanı?" diye sordu. Dudakları göğsüme ulaştığında, içimdeki noksanlığı hissettim. Ben konuşmadığım sürece istediğimi vermemeye yemin etmiş gibi davrandığını ancak fark ediyor ve egomdan özür dileyerek, beni pişman ettiğini kabul ediyordum.

"Önce sen bana istediğimi ver!" dedim, kararlı bir ifadeyle. Beni pişman etmesi, bunu ona belli edeceğim anlamına

gelmiyordu. Gözleri gözlerime değdiğinde, ona muhtemelen küskün bakıyordum.

"Konuşmadığın sürece sana istediğini vermeyeceğim," dedi. Onun ifadesindeki kararlılığın da benimkisinden bir farkı yoktu. Eşittik ve birbirimizi dengeliyorduk fakat bu dengenin hiçbir eğlenceli, haz dolu, kışkırtıcı tarafı yoktu. Birimizin sözünden dönmesi gerekiyordu.

"Öyleyse sonsuza dek burada, böyle kalacağız herhalde..." dedim.

"Ben şimdi gidip bu peruğu yakacağım, sonrasını bilmem..." dedi. Elbette gidebilirdi çünkü giyinikti; sahi o nasıl giyinik kalmıştı?

"Hiçbir yere gidemezsin!" dedim, sertçe. Kaşlarım çatılırken, Bora'yı çekiştirerek uzanmasını sağlamış ve kendim doğrulmuştum. "Operasyonum var benim! Böyle kalacak değilim!" Gömleğinin düğmelerini koparırcasına önünü açar açmaz, dudaklarımı köprücük kemiğindeki dövmeye kapadım. Benim ellerim de en az onunkiler kadar başarılıydı çünkü köprücük kemiğini doyasıya öperken bile, kemerini çözebilmiştim. "Anlatacağım," dedim, uzlaşmacı bir tavırla.

Bacaklarının üzerine yerleştiğimde, "Anlat," dedi.

"Normal arkadaşlık işte," dedim, dudaklarımı boynuna gömerken. "Natalya, onun ölen kız arkadaşına çok benziyor. Saçı, yüz tipi..." İşaret parmağı, sırtımda belirli daireler çizerken, gücün kendimde olduğunu hissediyordum ve istediğimi alacaktım. Gerçi Bora da istediğini aldığı için, gücün kendisinde olduğunu düşünebilirdi. Belki de hala eşittik fakat birbirimizi dengelerken, hazza ulaşmayı ertelemiyorduk. "Konuşması ve tavırları da hatta... Dylan bana çekilsin diye yaptık... Çekildi de... Aşık olmadıysa bile hayran oldu... Bana güvendi." Gözlerimi gözlerine değdirdiğimde, bundan nefret ettiğini fark etmiştim. Kalçamı biraz kaldırarak, tamamlanmak üzere arzuyla gülümserken, "Aramızda hiçbir şey geçmedi. Abartılacak bir tarafı yok.

Tabii Dylan'ın duygularını yok sayarak söylüyorum bunu!" dedim.

Saçlarım yüzüne dökülürken, elleri belime ulaşmıştı. "Ah... Nazlı!" dedi, beni ayıplar gibi. Ayıplayacak birisi varsa o da ben olmalıydım çünkü tam da doruğa çıkarken Natalya Agapova'yı düşünecek değildim. Burası her şeyin geride kaldığı ve etkisiz hale geldiği bir uç noktaydı ve umurumda olan sadece Bora'ydı.

Dudakları dudaklarımı kavradığında, öpücüklerindeki şiddetin öfkesiyle alakalı olduğunu anlamıştım. Çok geçmeden yer değiştirmemizi sağlayıp, sırtımı yatakla buluşturduğunda, içinde biriktirdiği her bir hissi bu şekilde attığını düşünmeden edememiştim. Vücudumu kavrayışı, yüzümde dolaşan dudakları ve bizi tekil hale getiren hareketleri, ona ait olduğumu haykırıyor fakat bunu sesli dile getirme tenezzülünde dahi bulunmuyordu.

Doruk noktasına varmak üzereyken göz gözü görmez olmuştu ve ben neredeyse en tepeye ulaşmak üzereydim.

"Bir daha asla ama asla Natalya olmayacaksın!" dedi. Birden durduğunda düşecek gibi hissetmiş ve gözlerimi zorlukla açıp, huzursuzlukla kıpırdamıştım. "Söz ver!"

"Gerçekten mi?" diye sordum. Bir yerden güç alma ihtiyacı hissettiğimde, omuzlarına tutundum. "Yalnızca anlatmamı istedin, zaten anlatacaktım ve anlattım da." Gözleri gözlerime büyük bir iradeyle baksa da onun da dayanılamaz bir sürüncemenin ortasında olduğunu ve kendisine de eziyet ettiğini görebiliyordum. "Bu konuda sana söz veremem. Üzgünüm..." dedim, ciddiyetle.

Bundan sonrası, onun vereceği bir karardı.

Bizi doruğa da çıkarabilirdi; paldır küldür yuvarlanmamıza da sebep olabilirdi.

Birkaç saniye boyunca gözlerimin içine baktı ve sonrasında hızlı hareketlerine devam ederek, benimle beraber doruğa çıktı. Fakat o sırada fark etmiştim ki, ruhu yuvarlanıp düşmüş ve yalnızca bedeni buraya ulaşmıştı. Gerilen yüzünden, çatık kaşlarından, incelen dudaklarından

okunuyordu ki, kıskançlığı, merakı ve beni kontrol edemeyişi yaşadığı hazzı eksiltiyordu. Kafasının içindeki sorular, onunla benim arama giren birer kara kediydi. Bundan nefret ediyor fakat bana söz verdiği gibi, benden vazgeçmiyordu. O yüzden bizi eksik bırakmaya gönlü el vermemiş, beni sevdiğini hissettirmekten geri durmamış, sabahtan beri içimde taşıdığım sevişme arzusunu görmezden gelmemişti fakat tüm bunları yaparken ruhu yara alıyordu.

Dudakları bir imza atar gibi alnıma değdi. "Nazlı," dedi, soluklanır gibi. Kendisini yatağa bıraktığında, gözlerini kapatmış ve kolunu alnının üzerine koymuştu. Mutlu değildi. Hatta belki küfretmek istiyordu. Bana değilse bile duruma.

"İçine atma," diye fısıldadım. Beni duyuyordu ama bana bakmadı. "Ne hissediyorsan söyle, konuş benimle..." Derin bir soluk aldı. "İçinden ne geçiyorsa bileyim..."

"Aynı şeyi duymaktan bıktın muhtemelen," dedi. Başımı göğsüne yasladığımda, kolunu alnından çekip omzuma attı. "Ben söylemekten bıkmadım ve asla bıkmam..." Güldüğünü hissettim. "Kendini tekrar etmeyi, aynı cümleleri tekrarlamayı seven bir adam değilim ama... Hiçbir cümle bu kadar güzel değil. *Sen benim karımsın,* şiir gibi." Dudakları saçlarımın arasına değdi. "Evlendik. Bunca sahtekarlığın ortasındaki en gerçek şey bu..."

"Şu an yaşadığımız şey, sahte bir şey değil ki..." diye mırıldandım. Kaşlarım havalandı. "Nina Adams'ı kastediyorsan eğer-"

"O da kastettiğim şeylerden birisi... Öte yandan Tarantula'nın örgütü, CIA'e söylediğin yalanlar, benim söylemek zorunda olduğum yalanlar, Sergio Morris... Her şey sahte Nazlı, etrafımızdaki..." dedi. Beni hissetmek ister gibi kendisine doğru bastırırken, parmak uçları kolumu okşuyordu. "Sen ve ben... Evliyiz. Bu gerçek..."

"Evliliğimiz bir-"

"Gerçekti," dedi lafımı keserek. "Nikah kıydık. Bu gerçekti."

"Gerçeklik anlayışın-"

"Nazlı, lütfen!" dedi, *sus* der gibi. Duymak istemediği her ne varsa, dilimden dökülmeye hazırdı fakat o hazır değildi. Belki de benim gibi. "Alyansını sana vermek istiyorum..."

"Takamam," dedim, hızlıca. "İstemiyorum."

"Takma Nazlı," dedi, kısık bir sesle. İç çekti. "Takma ama sende kalsın..."

Sessizlik.

"Sende dursun," dedi.

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Çünkü o senin..." dedi.

Susmaya devam etmekten başka bir seçeneğim yoktu.

"Ben onu sana özel yaptırdım," dedi.

Konuşursam yer yerinden oynardı.

"Gerçi," dedi gülerken. "Ben gidememiştim... Begüm, babaannem ablamın mezarına gitmesi için zorlayınca, ağlama krizine girmişti... Gökhan halletmişti... Trabzon'dayken..."

Konuşamayacak kadar şaşkın olduğuma, şükrediyordum.

"Ustaya ben tarif etmiştim modelini... Son aşamasını gözlerimle görmek isterdim ama kısmet olmadı..." dedi.

Nazlı, o alyansı 25 Eylül 2017'de, bir daha hiç takmamak üzere çıkartmıştı ve bunu Bora'ya nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

"Ben o alyansı yaptırırken, 8 Kasım'da ayrılacağımızı düşünüyordum Nazlı... Fakat o alyans sende kalsın istemiştim, hep... Ama parmağında ama hayatının bir köşesinde... Bir gün sana vermek üzere cebimde taşıdım ben o alyansı hep. Lütfen beni kırma..." dedi.

Benim kırıklarımı göremeyecek kadar mı kördü?

"O alyans sana yeminimdir, bir gün onu yeniden parmağına takmak isteyeceksin..." dedi.

Bu mümkün değildi.

"AN yazan kolyeyi hiç çıkartmıyorsun-"

"Dün Natalya olduğum için evde bıraktım fakat mümkün mertebe hep takıyorum. Takmıyorsam da yanımda oluyor..." dedim. Muhtemelen Bora, böylesi bir detay vermemi

beklememişti fakat bir noktada kendisine cevap vermem gerektiği için, ancak burayı uygun bulmuştum. "Bir keresinde de düşürmüşüm aslında sen de gördün..." Sustum. Çünkü bu şekilde devam etmem de çok yanlıştı. "Güzel bir anlamı var kolyenin." Her cümlem yanlış anlaşılmaya müsaitti.

"Eğer," dedi merakla. "Anıl'a ihanet olarak düşünmezsen bunu..." Gözlerimi kapattım. "Alyansını kolyeye takar mısın?"

Yutkunduğumda boğazım acımıştı. "Çok nesne iyi değil," dedim. Cevap vermedi. "Ablanın bilekliğini de bana verdin..." Alt dudağımı ısırdım. "Tarantula da oğlunun künyesini verdi bana... Herkes bir şey veriyor." Sıkıntılı bir nefes verdim. "Tabii sen herkes değilsin... Onu kastetmedim..."

"Biliyorum onu kastetmediğini," dedi ve saçlarımın arasını öptü. "İstediğim şey seni zorluyor, bunun da farkındayım..." Bir eli yanağıma ulaştı. "Lütfen... Gücüm azalıyor... Bana güç ver... Lütfen..." Sessiz kaldığımda, derin bir nefes aldı. "Özür dilerim," dedi. Baş parmağı yanağımı okşuyordu. "Kendini hiçbir şeye zorlamak zorunda değilsin Nazlı," dedi, yorgun bir sesle. Dudakları, yeniden saçlarımın arasına karıştı. "Bakma sen bana... Haklısın. Saçmalıyorum. Unut gitsin."

"Bora," dedim, usulca. Başımı göğsünden kaldırdım ve gözlerimi kapkara gözlerine diktim. Kendince bir şeyleri telafi etmeye çabalamak için, yapayanlış bir adım atıyordu. "Eğer bu seni iyi edecekse, sana güç verecekse, kolyemde taşırım, tamam..."

Gülümsediğinde, sanki ruhu bedenine yeniden ulaşmıştı. "Bencillik değil mi, bu istediğim?" dedi. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı *evet* der gibi salladım. "Aşk, bencil bir şey..." dedi, zorlukla konuşarak. "Ben ya da sen diye bir şey yok..." dedi, kendi kendine konuşur gibi. Ellerimi tuttu. "Korkarım, Nina Adams'a da hayran oluyorum," dedi. Konu buraya nasıl gelmişti? Başını bundan hoşlanmaz bir tavırla iki yana salladı. "Her koşulda sen, sensin... Ben her gün senin başka bir yönünü keşfediyorum." Saçlarımı kulağımın

arkasına sıkıştırdı. "Her gün seni yeniden seviyorum. Çok seviyorum Nazlı... Öyle böyle değil." Ellerimi öptü. "Nazlı... Nazlı, sevgilim benim..." dedi, sitem eder gibi.

Onu anlamakta hiç bu kadar zorlanmadığımı hissetmiştim.

"Ben hazırlanayım..." dedim. Yavaşça yataktan kalktığımda, Bora hala konuşmaya devam ediyordu.

"Çok seviyorum!"

♠

"Ajan Adams konuşuyor," dedim, tok bir sesle. Baştan aşağı simsiyah deri giyinmiş ve siyah rahat bir bot tercih etmiştim. Üzerimdeki kombini tamamlayan çelik yelek ve bacağımdaki silahlarla beraber, zaten ajan olduğumu fazlasıyla belli ederken, bir de bunu sesli dile getirmek hoşuma gidiyordu. O yüzden Nina Adams değil, Ajan Adams konuşuyordu. "Yarım saat sonra, helikopter pistinde buluşuyoruz." Bence arada bir mikrofonu açarak kulaklığa konuşmak oldukça havalı bir eylemdi.

"Ajan Adams?" dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Açık olan odamın kapısından başını uzatmış ve gülümseyerek bana bakıyordu. Onun da kulaklığı olduğu için, mikrofonu kullanarak konuştuğum her şeyi duyuyordu. Son bir saattir, beş dakikada bir, helikopter pistinde buluşacağımızı tekrarlamamdan bezdiğini sezmem zor değildi.

"Buyurun Bay Karabey?" dedim, ciddiyetimden ödün vermeden. "Bir şey mi vardı?"

"Bende bir emanetiniz vardı da..." dedi, içeriye girerken. Beni tepeden tırnağa süzdüğünde, gözlerindeki memnuniyetle karşılaşmıştım. "Böyle mi oluyormuş ajanlar, gerçekten?" dedi, neşeli bir tonlamayla.

"Ben canım nasıl isterse öyleyim, onlar bana uyum sağlasınlar..." dedim, bilmiş bir edayla.

Bora'nın kaşları havalandığında, benimle beraber, su yeşili elbise aldığımız alışveriş merkezindeki mağazaya gittiğine emindim. Gülümsedi. Bir dizini kırarak önümde eğildiğinde, şaşkınlıkla ona bakmaya başlamıştım. Cebinden bir kutu

çıkarttı ve içini açarken, "Maça kızı," dedi. Platin rengi, ortasına siyah pırlantalarla maça işareti işlenmiş, alyansım.

Kutuyu Bora'nın ellerinden alırken, garip bir biçimde heyecanlandığımı hissetmiştim. "Sen bana maça kızının ne olduğunu anlatmadan, kartelmiş örgütmüş sorma bence!" dedim. Yüzüğü, sanki başına bir şey gelmiş mi gelmemiş mi diye kontrol edercesine incelerken, 25 Eylül 2017 yine aklıma gelmişti. O yüzüğü, Sergio ile labirente girmeden Bora'nın çalışma masasına bırakmıştım ve bunu yaptığım için, bunca zaman hiçbir pişmanlık taşımamıştım. Fakat insanın bir yüzüğü böylesi özleyebileceğini, ilk kez deneyimliyordum. Bora'nın eline gözlerim takıldığında, alyansının parmağında olduğunu fark ettim.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum... Teşekkür ederim... Eğer yine de istemiyorsan, istemezsen, anlarım..." dedi.

"*I said yes!*" dedim, kaşlarımı kaldırarak. Bora güldü. "Kolyem konsolun üzerinde..."

Bora derin bir nefes alırken, sol elimi öptü. Ayağa kalktı. Gözleri gözlerimden ayrılmazken, dudakları nabzımın attığı yeri buldu. Kutuyu elimden aldı, alyansı çıkarttı ve kutuyu yatağın üzerine attı. Konsola ilerledi ve kolyeyi eline aldı. Dikkatle klipsi açtı. Bizi birbirimize bağlayan hislerimizle yarışır güzellikteki çemberi zincire geçirirken, yüzünde dillere destan bir mutluluk vardı. Bora'nın o kolyeden çok da hoşlanmadığının bilincindeydim fakat şu an yaptığı, kendi kapasitesince attığı kocaman bir adımdı. Yanıma yaklaştı ve kolyeyi dikkatle boynuma taktı.

"Bu yüzüğü bir gün parmağına takacaksın," dedi, yemin eder gibi. "Bugün değil. Ama bir gün."

Kollarım boynuna sarıldığında, ben de içimden söz vermiştim:

Yeniden Sümela'ya gittiğimde, parmağımda yalnızca bu yüzük değil, aile yadigarı yüzük de olacaktı.

♠

Helikopter, Hotel Le Huit'in çatı terasına yaklaşırken, Bora sol elimi avucunun içine almıştı. Tenlerimiz siyah ve beyazın zıtlığından doğan çekiciliğini yansıtırken, birbirimize ne kadar yakıştığımızı düşünüyordum. Aslında düşünmem gereken bir operasyon varsa da, bir eve girip orada araştırma yapmayı ciddi bulmadığım için, bunu önemsemiyordum.

"Naz!" diye seslendi Gökhan. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde, "Taylor'a söyle, bana emir verip durmasın, elimde kalır!" dedi.

"Seni operasyondan atarım he!" dedim, sertçe. Aydın, kocaman bir kahkaha attığında, Gökhan ters bakışlarını yüzüme çevirmişti. "Farkında mısın bilmiyorum ama Taylor benim üstüm!" dedim, Gökhan'a.

"Senin üstün, benim değil..." dedi Gökhan.

"Operasyonu ben yönetiyorum ve Taylor benim üstüm!" dedim, ciddiyetimi bozmadan. Neden bilmesem de şu an Taylor'ı koruyasım gelmişti. Sonuçta deliydim ve ne yapsam yeriydi. Helikopter çatıya yaklaşırken, dik bir ifadeyle Gökhan'a baktım. "Uslu dur!"

Helikopter durduğunda, çatıya indim. Bu sırada Bora'nın elini bırakmamış ve peşimden onu da sürüklemiştim. Taylor'ın ekibi bizden biraz önce çatıya inmişti fakat onların helikopteri durmadan yeniden havalanmıştı ve içinde kalan iki kişi, bizi yukarıdan izleyecekti.

Gökhan ve Aydın da helikopterden indiğinde, Taylor, yanında duran üç ajanla beraber bana yaklaştı. "Söz sende," dedi, merakla.

"İki motorsiklet, bir araba..." dedim, kararlılıkla. Taylor, kabul ettiğini belirtircesine kafasını salladı. "Bora ve ben... İki ajan... Motorsikletle geçelim. Aydın, Gökhan, sen ve bir ajan arabayla."

"Bay Karabey'in korumaları otelde, önden geldiler?" dedi Taylor.

"Sekiz kişi. Otelde keyifli vakit geçirsinler," dedim.

"Nasıl yani?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla.

Gökhan'ı es geçip bakışlarımı hala elini tuttuğum Bora'ya çevirdim. "On altı kişi bir eve girmeyelim bence, gerek yok."

"Sen bilirsin," dedi Bora. Gökhan gözlerini devirdiğinde, "İstersen Gökhan'ı da bırakalım burada," demeyi ihmal etmemişti.

Aydın yine bir kahkaha attığında, Gökhan, *"Küstüm oynamıyorum..."* diyecek gibi duruyordu.

Hızlı adımlarla çatı terasından içeriye girdik ve asansörlere doğru ilerledik. Otoparkta buluşmak üzere anlaştığımızda Bora, ben ve Taylor'ın seçtiği iki ajan aynı asansöre binmiştik. Ajanlardan birisinin adı Bonnie, bir diğerinin ise Michael'dı.

"Motoru ben kullanacağım, değil mi?" dedi Bora, Türkçe konuşarak. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, yüzümde gayet açık bir ifade vardı: *hayır.* "Giderken ben, dönerken sen?" dedi, anlaşmaya varmak ister gibi. Sıkıntılı bir nefes verip cebimden yarım parmak deri eldivenlerimi çıkarttım. "Tamam, çok istiyorsan giderken sen kullan..." dedi.

"Tamam!" dedim, sevinçle.

Bonnie'nin bakışlarının bizde olduğunu fark ettiğimde, "Türkçe biliyor musun?" diye sordum.

Bonnie gülümseyerek, "Biraz," dediğinde, asansörün kapısı açılmıştı.

♠

Bora, kollarını belime sarmışken, Bonnie ile Boston sokaklarında yarış halindeydim. Aslında belki de bu yarıştan Bonnie'nin haberi yoktu fakat ben onu geçmek için elimden geleni yapıyordum ve Bora bunu çok iyi anlıyordu. Fakat ses etmiyor ya da bundan memnun değilmiş gibi görünmüyordu. Adrenalini iliklerimde hissettiğim dakikalarda, onun da benimle aynı hisleri paylaştığını anlayabiliyordum. Soğuk gece Boston'a çökmüştü ve motorsikletin hızıyla sertleşen rüzgar, bergamot kokusunu buram buram içime çekebilmemi sağlıyordu.

"Ajan Adams, sokağa son 2 Mil," dedi, tanımadığım Ajan'ın kulağıma dolan sesi. Geçtiğim yolları unutmam mümkün

olmadığı için biliyordum. Bonnie'nin bir kez daha önüne geçtiğimde, Gökhan'ların içinde olduğu aracı epey arkamda bırakmıştım. "Son 1 Mil," dedi Ajan. Biraz sonra sokağa girdiğimde, Bonnie'nin kullandığı motorsiklet ile Gökhan'ların aracının bana yaklaşması için biraz yavaşlamıştım.

Siteden içeriye girdiğimizde, helikopter ulaşacağımız evin üzerinde dönüyordu. "Hızlı davranıyoruz," diye komut verdim. "Michael ve Aydın, kapıda kalmanızı istiyorum." Motorsikleti durdurdum. Bora, hızlıca inerek elini bana uzattı.

"Jan kapıyı aç," dedi Taylor. Gökhan, Aydın, Taylor ve Jan da araçtan inip eve yaklaşmışlardı. Jan, usta bir hırsız gibi kapıyı hiç zorlanmadan açarken, bakışlarımla etrafı tarıyordum.

"Herkes eldivenlerini taksın!" dedim. Benim ise yarım parmak eldivenlerimi çıkartıp başka bir eldiven takmama gerek yoktu çünkü parmaklarımın içini şeffaf ojeyle boyayarak, parmak izi bırakma sorununu doğruca ortadan kaldırmıştım. Eve girdik ve salona doğru ilerledik. "Korniş yuvası, düğme soket arkaları, koltuk içi, tuvalet tankı, ampul yuvaları, klima peteği... Her yer teker teker kontrol edilecek! Aydın, herhangi bir olumsuzluk olduğunda doğrudan bize haber verin..."

"Tamam yenge," dedi Aydın. Operasyon benim için bitmiş kadar olmuştu çünkü bir ajan ancak bu kadar rezil edilebilirdi. Gökhan'ın attığı neşeli kahkahaya, Bonnie de eşlik etmişti.

"Bonnie ve Jan, odalara dağılın!" dedim, sertçe.

Sihirli aynanın karşısındaki Bora ile bakışlarımız aynada birleşti. "Buradan mı konuştu seninle?" diye sordu. Başımı *evet* der gibi salladığımda, Taylor da aynaya bakmıştı.

"Bonnie, aynanın arkasına geç..." dedim, düşünceli bir şekilde.

"Aynanın arkasındayım Ajan Adams," dedi Bonnie. Birkaç saniye sessiz kaldı. "Buradaki mikrofona konuşmamı ister misiniz?"

"Evet," dedi Taylor.

Bonnie, aynanın arkasındaki mikrofonu kullanarak, "Deneme," dedi. Sesi robotikleşmiş ve tıpkı bilgisayar programlarını andırırcasına mekanik çıkmıştı. "Sistem bizdekiler kadar gelişmiş değilse bile, iyi bir teknolojiye sahip."

"Evet incelediler," dedi Taylor.

"Arkadaşlar," dedim, ciddiyetle mikrofona konuşarak. "Ne aradığımızı bilmiyoruz o yüzden bulduğumuz her şey önemli olabilir!"

"Banyo temiz," dedi Jan.

Sergio ve Tarantula ile yaptığımız uzun sohbetler aklıma geldiğinde, "Musluğu aç Jan," dedim.

Jan, dört saniye sonra, "Sular akmıyor..." dedi.

Bora'nın bakışları bana çevrilirken, "Musluğun altındaki boruyu sökelim," dedim. Taylor, gururlu bir ifadeyle yüzüme baktığında gülümsemişti. "Gökhan, köşedeki saksıyı boşalt, dibine bak."

"Bu oda temiz," dedi Bonnie, hızla. "Yer değiştirelim ben de koltuk içlerine bakayım."

Bora'ya bakışlarımla benimle gelmesini işaret edip, aynanın arkasındaki odaya ilerledim. Bora da etrafı tarıyor ve muhtemelen bu eve bir şey saklayacak olsa ya da bu evde bir iz bırakacak olsa neresi olurdu, düşünüyordu. Aynanın arkasındaki oda, küçük ve penceresiz, havalandırması olan bir odaydı. Bu odaya giren birisinin bakacağı ilk yer havalandırma olacağı için bu çok basit olurdu.

"Havalandırmanın içine baktım Ajan Adams," dedi Bonnie. Gülerken, karşımdaki odaya baktım. Bunu düşüneceğimi anlamış olması, iyi bir ajan olduğunu gösteriyordu. Zaten odanın içindeki koltuk, havalandırmanın altına çekildiği için oraya tırmandığını anlamıştım çünkü evin içinde çekilen foroğraflarda koltuk köşede duruyordu. Bora, odanın içinde tur atarken duraksadı ve botunun tabanıyla sertçe zemine vurdu.

"Burası boş mu, bana mı öyle geliyor?" diye sordu, gözlerime baktığında. Benim de test etmem için geri çekildi. Gösterdiği yere aynı onun gibi topuğumu vurduğumda, haklı olduğunu anlamıştım.

"Bu musluğun altındaki borudan bir saat çıktı," dedi Jan.

"Testere getir arabadan Michael," dedim. Gökhan ve Taylor da merakla odaya geldiklerinde, Bonnie hala salondaki koltukların içine bakıyordu. Jan, su borusundan çıkan saati odaya getirdi. Michael da testereyi getirdiğinde, Jan parkeyi kesmeye başladı. Bora, Taylor'ın incelediği köstekli altın saati aldı. Saatin içinde *NA* yazıyordu. Bora da hepimiz gibi, N ve A'nın baş harflerim olduğunu biliyordu.

"Ne şimdi bu?" diye sordu Bora, mırıldanarak.

"Nazlı Alaca mı acaba, yoksa Nina Adams mı?" dedim, alaylı bir sinirle.

"Burada bir zarf var," dedi Jan, yüksek çıkan bir sesle. Levhayı kaldırmış ve elini birazcık derinliği olan yere uzatmıştı. Bora, zarfı Jan'ın elinden aldı ve dikkatle açtı.

İki tane fotoğraf.

Benim fotoğrafım.

"Nagihan Akbulut," dedi Bora, ciddiyetle. Çatılan kaşlarım Bora'ya çevrilirken, elindeki fotoğrafları bana gösterir gibi havaya kaldırdı. "Çınar Akbulut'un bana gönderdiği fotoğrafların bir kopyası bunlar!"

"Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Kumarhaneleri devretmeni istemeyen düşman, Çınar Akbulut mu yani?" diye sordu Gökhan, şoka girmiş gibi.

Çınar Akbulut, Beyza Karabey'in yaşadığını biliyordu.

Çınar Akbulut, benimle o gün o kafeye kendisi gelmişti.

Çınar Akbulut, bugün bu eve gelmemizi istememişti.

"Tuzak," dedi Bora, hiç düşünmeden. "Birisi Çınar Akbulut'a tuzak kurmuş."

Su borusu. Köstekli saat, Sergio'nun bana bir evde bir şey ararken bakmamı öğütlediği yerlerden birisinde çıkmıştı. Çınar Akbulut, Bora Karabey'e karşı büyük bir kin besliyordu

fakat beni seviyordu ve beni kaçıran düşman, tırnağıma dahi zarar vermemişti.

Üzerimdeki çelik yeleğe gizlenmiş kamera ve mikrofondan bizim şu anımıza şahitlik eden OCTO, bu konu hakkında ne düşüyordu?

"Tuzak olduğuna emin miyiz?" diye sordu Gökhan, merakla. Belli ki Aydın da kulaklıktan duyduklarıyla yetinmemiş ve şaşkınlıkla içeriye kadar gelmişti. Taylor sessizce kafasının içinde durum değerlendirmesi yaparken, Jan ve Michael dışarıya çıkmışlardı.

"Herifin senden nefret ettiğini düşünürsek, bu bir tuzak olmayabilir Kara," dedi Aydın, ciddiyetle. Zorlukla yutkundum. "Kaldı ki şöyle düşün... Kumarhaneleri istemesi çok doğal değil mi sence de? Akbulut'larındı sahip olduğun imparatorluk bir zamanlar. Adam soyadını kurtarmak derdinde belli ki!"

Kulağım ilk kez, OCTO'dan bir sesi duydu.

Annie'nin sesini.

"Çınar böyle bir şey yapmaz!"

Annie, belli ki Aydın'a cevap veriyor, Aydın'la kavga ediyordu fakat onu sadece ben duyduğum için, kendi kendisine konuşmaktan başka bir şey yapmış olmuyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Gökhan.

"Nina!" dedi Annie, sertçe. "Onlara Çınar'ın asla bunu yapmayacağını söyle!"

Aslında asla, *asla* dememem gerektiğini öğreneli, çok olmuştu.

Bu cümle, oldukça ironik değil miydi?

"Nina?" dedi Taylor, meraklı bir ifadeyle. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Çınar Akbulut'u çok iyi tanımıyorum," dedim. Bunu her ne kadar Taylor öyle bildiği için söylemek zorunda olsam da yalan sayılmazdı. Ben Sergio Morris'i tanıyordum ve Çınar Akbulut'un kişisel hırslarına, Bora'nın karşısındaki tavrına ve belki de yapabileceklerine yabancıydım.

Bora'nın ifadesiz bakışları yüzüme çevrildi fakat yüzümde çok kalmadan Taylor'ı buldu. "Bu bir tuzak."

"Vay be!" dedi, Sergio Morris'in kulağıma gelen sesi. Yutkunmakta zorlandığımı hissettim. "En azından Bora Karabey tanımış beni."

Kulaklığı kulağımdan çıkartırken, midemin bulandığını hissettim. Hızlıca odadan çıktım ve dış kapıya doğru koştum. Temiz hava alma ihtiyacı tüm bedenimi kuşatırken, cebimdeki küçük cihazdan OCTO'ya ait kamerayı ve mikrofonu kapattım. Ardından çelek yeleği bir hışım çıkarttım ve motorun üzerine attım. Vücudumu ele geçiren titremeyi engelleyemiyor ve kusma arzumu bastıramıyordum.

"Nazlı, iyi misin?" diye sordu Bora'nın sesi. Değildim. "Su ver Aydın." Bora, saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve yüzümü avuçları arasına aldı. "Bana bak Nazlı," dedi yumuşacık bir sesle. "Gözlerimin içine bak." Bora'nın zift rengi gözlerinden, ondan ayrı olduğum, Sergio'nun yanında olduğum günler ve geceler geçiyordu. "Bize biraz izin verin," dedi, Jan ve Michael'a. Yalnız kaldığımız sırada, "Çınar değil," dedi, dikte eder gibi. "Derin derin nefes al... Bunu yapan Çınar değil."

"Ya oysa?" diye sordum.

Bora, yanımıza gelen Aydın'dan aldığı şişenin kapağını açtı ve dudaklarıma yaklaştırdı. "İç hadi biraz." Aydın tekrar yanımızdan uzaklaşırken, sudan birkaç yudum aldım. "Çınar değil, Nazlı."

"Nereden biliyorsun?!" diye çıkışıp, su şişesini yere fırlattım.

Bora beni kendine doğru çekti ve sıkıca bana sarıldı. Kulağıma, "O senin kardeşin..." diye fısıldadı. Elleri belimi sararken, ses tonu güven vericiydi. "Sana bunu yapmaz."

"Başıma silah dayayarak, beni kullanarak, seninle konuştu!" dedim, fısıltıyla.

Benden ayrıldı ve gözlerini gözlerime sabitledi. "Silahın içi boştu," dedi. Ellerime uzandı. "O başka... O bir şans

denemesiydi onun için."

Başımı iki yana sallayarak, "Ben senin kadar emin değilim," dedim.

"Bak şu anda, benim düştüğüm hataya düşüyorsun..." dedi, buruk bir tebessümle. Baş parmağıyla yanağımı sevdi. "Parçaları gördüğüm yerden, korktuğum yerden, hızlıca birleştirmiş ve seni hain zannetmiştim... Düşünmek için yanlış bir zaman Nazlı. Şimdi düşünme." Gözlerimden yaşlar boşaldı. "Açıklayamayacaksın bu tepkini... Biraz kendini topla... Taylor bakıyor..." Bora beni tekrar kendine çektiğinde, başımı kolları arasına saklayarak ağlamaya devam ettim.

♠

Taylor ve ekibi Langley'e dönse de biz sabah döneceğimizi söyleyerek, Gökhan ve Aydın'la beraber, Bora'nın Boston'daki evine gelmiştik. Aydın, şömineyi de yakarak evin ısısını arttırırken, bu evde kalan eşofmanlarımı giymiş, salondaki kanepeye yerleşip sırtıma battaniye almıştım. Gökhan, Selim'in biraz evvel getirdiği pizzayı tabaklara servis ederken, Bora elleri kot pantolonunun ceplerinde, pencereden dışarıyı izliyordu.

Telefonlarımın her ikisi de kapalıydı ve hiç kimseyle iletişim kurmak istemiyordum fakat olacakları biliyordum. Köstekli saat ile fotoğraflar, Taylor tarafından Bay Ortiz'e anlatılacaktı ve o da derhal Çınar Akbulut'la görüşecekti. Çınar Akbulut'un bir de benim fotoğraflarımı neden çektiği ve Bora'ya gönderdiği hakkında hesap vermesi gerekecekti. Kendisinin çektiğini söyleyemeyeceği için, muhtemelen peşime adam taktırdığı yalanını atarak, saçma bir durumla daha boğuşacaktı.

"Kara, gel..." dedi Gökhan. Beş dilim pizza koyduğu tabağı bana uzattı. Bora, yanıma oturduğunda bir kolunu omzuma atmış ve kucağımdaki tabaktan bir dilim pizza almıştı.

"Şarap da açsaydın keşke," dedim, Gökhan'a.

"Alkol bütün kötülüklerin anasıdır," dedi Gökhan. Karşımızdaki koltuğa oturduğunda, elindeki pizzadan

kocaman bir ısırık almıştı.

"Sen niye yemiyorsun?" diye sordum Aydın'a.

Aydın, şöminenin önündeki tek kişilik koltuklardan birisine oturmuş, bakışlarını ateşte tutuyordu fakat sorduğum sorunun kendisine olduğunu anlayıp bana dönmüştü. "İştahım kaçtı benim yenge."

"Kafan çalışmaz aç aç," dedi Gökhan.

"Sen benim yerime dünyayı yiyecek gibisin zaten Gökhan, afiyet olsun..." dedi Aydın, bıkkın bir tavırla. Ayağa kalktı. "Ben yatıyorum Kara, bir emrin var mı?"

"Yok, iyi geceler..." dedi Bora, ikinci dilim pizzaya uzanırken. "Yarın uzun bir gün olacak, sevgili anneannemle görüşeceğiz malum." Bakışlarımı merakla Bora'ya çevirdim. Aydın salondan çıkarken Bora, "Bana mesaj attı yoldayken. Konuşacakları varmış," dedi, açıklama yapmak ister gibi. Pizzasını kucağımdaki tabağa bıraktı ve elini peçeteye sildi. Kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarttı ve bana uzattı.

Bora'nın kilit şifresini tuşladım ve WhatsApp'ına girdim. En üstte duran Nagihan Akbulut'un mesaj sayfasını açtığımda, kırk yedi dakika önce atılmış mesajla karşılaşmıştım:

"Yarın 3'te beni Çınar'ın evinden aldırtır mısın? Seninle konuşmak istediğim önemli bir mesele var."

"Ne konuşacak acaba seninle?" dedi Gökhan. Bora'nın ekranını kilitlemek üzereydim ki, ODTÜ'lü Buse'den mesaj geldi.

"Selam. Müsaitsen beni arayabilir misin?"

Bakışlarım üstteki mesaja kayarken, Bora da kendisine yeni gelen mesajı fark etmiş ve göz ucuyla telefonuna bakmıştı. ODTÜ'lü Buse, 9 Kasım'da Bora'ya uzun, upuzun bir mesaj atmıştı.

"Bora, iyi geceler. Gerçi Boston'da sanırım henüz akşam üzeri. Her neyse. Dün aramızda saçma sapan bir konuşma yaşandı. Yani aslında saçma sapan olan benim tavrımdı desem daha doğru olabilir. Kusura bakma. Hediyeyi sanırım Begüm göndermiş. Neden senin adına bana hediye

gönderme gereği duyduğunu bilmiyorum. Aslında biliyorum. Sen de biliyorsun. Bilmiyormuş gibi davransan da bildiğini biliyorum. Bora ben sana aşığım. Belki yine bilmiyormuş gibi yapmaya devam edersin ama seni çok seviyorum. Senin bana karşı hiçbir şey hissetmediğini biliyorum. Senden herhangi bir beklentim yok. Zaten hala evli olan bir adamdan bir şey beklemek saçma olurdu. Fakat evli olman, hislerime engel olmuyor. Sen bana Nazlı'yı anlattın, ben sana aşık oldum, evet. Sen bana Nazlı'dan bahsettin, ben seni sessizce dinledim ve bir gün Nazlı olmak istediğimi fark ettim. Utanıyorum. Fakat daha çok utandığım bir şey varsa, o da benim hislerimi bilmezden gelmen. Ve bilmezden gelirken, benden uzak durman. Holdingte olduğun zamanlar benimle aynı binada bile olmaya tahammül edemiyor olmalısın ki, devamlı ihalelere, otellere ya da merkez dışındaki ofislere gönderilmemi istiyorsun. Eğer Begümlerle beraberken ben gelirsem sen kalkıyorsun. Kaç kez de ben varım diye gelmedin muhtemelen. Benim katıldığım toplantılara sen girmiyorsun. Bunun gibi bir sürü şey! Ben bunlara katlanamıyorum. Bunlar benim canımı yakıyor. Seninle arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Çok merak ediyorum, sana karşı yanlış bir davranışımı gördün mü? Bana verdiğin tavizi kötüye kullandığımı gördün mü? Ben sana ne yaptım Bora? Hislerim bu kadar mı rahatsız edici? Tamam sana aşık oldum ama ben bunu sana hiç belli etmedim ki! Belki de ben yanılıyorumdur. Eğer öyleyse, belki de profesyonel tarafta durmalı ve istifa etmeliyimdir. Çünkü kendimi bu şekilde bok gibi hissediyorum."

Kaşlarım çatılırken, hissettiklerimin ODTÜ'lü Buse'ninkisinden bir farkı olmadığını söyleyebilirdim. Kocama ilan-ı aşk eden bir kadının mesajını okumanın kalbimi sıkıştırması kaçınılmazdı. ODTÜ'lü Buse'nin geçmiş mesajına cevap yazmak istiyordum fakat bunu yapacak değildim.

ODTÜ'lü Buse'nin Bora'ya attığı mesajlar tek tük, kısacık, çoğunlukla iş ile alakalı, aralarda ise Begüm'ün yanında

olduğunu belirten bildirimler şeklindeydi fakat hiç şüphesiz, 21 Mayıs 2020'de attığı bir mesaj, benim için epey şaşırtıcıydı.

"Merhaba. Boston'daymışsın. Begüm söyledi. Yarın matematik sempozyumu var, Harvard'da. Dünyanın her yerinden katılımcılar olacak, ev sahipliğini Profesör John yapıyor. Belki ilgilenmek istersin. Biliyorum sen Harvard'dan bir şey çıkmayacağından eminsin artık. Bu ihtimali eledin. Ben de seni boşu boşuna ümitlendirmek istemiyorum fakat belli olmaz. Söylemezsem pişman olurdum. İyi geceler Bora."

Daha fazla üste gitmeye mecalim olmadığı gibi, gidersem ne olacağını da kestiremiyordum.

"Elbette ki biliyordum," dedi Bora. Bakışlarım ona çevrilirken, "Sempozyumu..." diye ekledi.

"Ne anlattın benimle ilgili?" diye sordum. Sesimdeki yavanlık, kulağımı rahatsız etmişti.

Bora derin bir nefes alırken, "Seni," dedi. Yüzüne içten bir gülümseme yayıldı. "Seni ne kadar sevdiğimi çoğu kez."

"Neden ona?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Bora'nın gözleri düşünür gibi kısılırken, dudakları *bilmem* der gibi bir şekil almıştı. "Bir yabancıya anlatmak her zaman iyi gelir," dedi, kendisine bir cevap verir gibi. "Seni yargılamaz yabancı..."

"Yabancı?" dedim, alayla. "Sana aşık olmuş olan bir yabancı!" Serzenişim Bora'ya değildi fakat kimeydi ben de bilmiyordum. "Nazlı olmanın çok matah bir şey olduğunu sanan yabancı!"

"Bana bir şeyler hissettiğini geç fark ettim," dedi, bir açıklama yapar gibi. Telefonu koltuğun üzerine bıraktım. "Onu kırmak istemedim ve uzak durdum ama sanırım bu daha kırıcı oldu."

"Nefret ediyorum ondan," dedim, ters bir ifadeyle.

Bora'nın kaşları havalandı. "Nefret besleyeceğin kadar önemli bir durum değil bu," dedi. Omuz silktim. "Bir örümcek adam değil," dedi, imayla. Gözlerimi devirdim.

"Hatta arttırıyorum, Taylor bile değil! Peligro bile olmayabilir, biliyor musun?"

"Arkadaş olmuşsun onunla!" dedim, sitemle.

"Konuştum sadece Nazlı," dedi. Kolunu yeniden omzuma atıp beni kendine doğru çekti. "Onun bunu nasıl değerlendireceğini düşünecek, onunla ya da başka birisiyle bir arkadaşlık kuracak kadar çok vaktim yoktu."

"Hande ne yapmaya çalışıyor?" diye sordum, öfkeyle. "Neden ODTÜ'lü Buse'yle seni baş göz etmeye çalışıyor?!"

"Ne Hande'si?" dedi Gökhan, dan diye. Onun da bizimle birlikte, salonda olduğunu yeni hatırlıyordum. "Begüm o, Hande değil..." dedi, beni düzeltir gibi.

Bora'nın bakışları da Gökhan'a çevrilmişti. "Begüm'ün kanına giren Hande'ymiş," dedi, düz bir ifadeyle. Gökhan'ın kaşları çatılırken, hafifçe yerinde kıpırdanmıştı. "Begüm söyledi bugün. Mecbur kalıyormuş Hande'yi kaybetmemek için."

"Emin misin?" diye sordu Gökhan. Öfkelendiğini hissetsem de bunu alenen belli etmemek için üstün bir çaba gösteriyordu.

"Begüm'ün yalan söylemek için bir sebebi yok," dedi Bora. Nefesini sesli verdi. "Nazlı'ya oynadığımız oyunu bilmediği için ve Nazlı'ya maalesef kızgın olduğu için, bunu yaptığını söylemekten gocunmaz."

"Hande ne yapmaya çalışıyor abi?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla.

"Nazlı da onu sordu ya az evvel," dedi Bora. Birkaç saniye sessiz kaldı. "Ama sanırım buna sen daha iyi cevap verirsin... Senin kız arkadaşın çünkü."

Gökhan ayağa kalktığında, bakışları beni bulmuştu. "Özür dilerim," dedi, kısık bir sesle. Bir cevap vermeme fırsat dahi bırakmadan salondan çıkmak üzere hızlı adımlar atmıştı ve zaten benim verecek bir cevabım da yoktu.

"Hande, senin bana oynadığın oyunu biliyor..." dedim, sessizce. Bora, çenesini başımın üzerine yerleştirdi. "Bu yaptığı çok ayıp."

"Hadsizlik," dedi Bora, cümlem biter bitmez. Sesi kendisinden emin ve toktu. "Hande'yi hiçbir zaman sevmedim. Ona yalnızca senin arkadaşın olduğu için taviz verdim. Verdiğim her tavizi kötüye kullandığı gibi, senin onunla nasıl ve neden arkadaş olduğunu da hep sorguladım Nazlı."

"Bilmiyorum," dedim, omzumu kaldırıp indirirken. "Düşünmek de istediğimi sanmıyorum."

"Lakayıt ve kendini beğenmiş birisi," dedi Bora. Sıkıntılı nefes verdiğinde, başımı koyduğum göğsü kalkıp inmişti. "Gökhan'ın onda ne bulduğunu anlamam da pek mümkün değil. Fakat sanırım göz boyayan da birisi. Yani sahtekar hareketler içinde. Oyunbaz insanları hiç sevmem."

"Sen de oyunbaz olduğun içindir," dedim. Cevap vermedi. "Hande'nin gerçek yüzünü ben çok acı bir şekilde gördüm," diye mırıldandım. "Onun ayrı, Eren'in ayrı."

"Eren başka," dedi, hızla. Kaşlarım çatıldı. "Eren'le Hande'yi bir tutamazsın. Bak Eren'i gördüğüm yerde öldürebilirim fakat hakkını da yiyecek değilim. Eren'in sana olan sevgisi tartışılmaz."

"Dalga falan geçiyor olmalısın!" dedim, sertçe. Başımı göğsünden kaldırmış, öfkeyle yüzüne bakıyordum. "Herif, beni bir piyon gibi kullanan adamın, sen oluyorsun o, kız kardeşiyle nişanlanırken, *senin sorunun beni bağlamaz* ayarı çekiyordu bana?!"

"Bunu seninle tartışmayacağım," dedi Bora, sıkıntıyla. "Eren benim kıskacımdaydı."

"Ne fark eder?" diye sordum, sitem eder gibi. "Korkmasaydı, cesur olsaydı? Bak Sergio'ya-" Sustum. Sıkıntılı aldığım nefes, içime dolmuştu. "Sergio gerçekten kardeşim olmuştu..."

"Maalesef öyle," dedi Bora, bundan hoşlanmadığını belli etmekten kaçınmayarak. "Geçmiş zamanlı konuşmana gerek yok Nazlı. O senin kardeşin. Ben bile buna inandım, sen düşün."

"Eğer," dedim, ciddiyetle. Bora'nın okyanus karası gözlerine, derin bir merak yerleşti. "O düşman Sergio'ysa, bunu yaptıysa, ben onu da asla affetmem."

"O değil," dedi Bora, kendinden emin bir tavırla. Gülümsedi. "Kara'ya bu şekilde vuracak bir adam değil o."

"Umarım sen haklısındır," dedim. Bora ayağa kalktığında, elini benim de kalkmam için uzatmıştı. Merakla yüzüne bakarken, ayağa kalktım. Battaniyeyi dikkatle omuzlarıma yerleştirip, okyanus kıyısındaki bahçeye doğru ilerledi. Verandaya çıktık. Soğuk içimize işlerken, Bora'nın eli, elimi daha sıkı sarmıştı. Kumların üzerine doğru yürüdüğünde, adımlarına eşlik ediyordum. İskeleye yaklaştığımız sırada durdu ve dudaklarıma yumuşacık bir öpücük kondurdu. Kapkara gözlerindeki büyülü ifadeyi gördüğümde, iki elini birden tuttum. "Yapma, çok soğuk!" dedim.

"Marifet kışın, kuzeyde..." dedi, ellerimi bırakırken. "Boston senin için ne kadar kuzey kabul edilir, bilemiyorum ama..." Gülümsediğinde içimin buz kestiğini ve buna dayanamayacağımı hissettim. "Üşüyünce bana söyle..." dedi.

"Şimdiden üşüdüm," dedim, yeniden ellerini tutarken. "Lütfen girme!"

Gözleri kısılırken, bir elini ellerimin arasından çekip yanağımda gezdirdi. "Kış bitmeden, ben bu suya girmek zorundayım..." dedi, net bir tavırla.

"Kışın bitmesine daha var," dedim. Gözleri gözlerimden ayrılırken, beni kendisine doğru çekip kollarını battaniyenin üzerinden belime doladı. "Hem bu kış giremezsen, seneye girersin..."

"Sen de yanımda olur musun?" diye sordu, tutku dolu bir tonlamayla.

"Bunu kaçıracak değilim!" dedim, havaya tezat bir sıcaklıkla. "Ara, hemen gelirim..."

"Sen hemen geleceksen, ben bu sudan hiç çıkmam!" dedi.

"Abi," dedi Selim'in sesi. Bora, kollarını benden ayırırken, anında sertleşen bakışlarını Selim'in sesinin geldiği

verandaya çevirdi. "Kusura bakma abi, rahatsız ediyorum."

"Evet," dedi Bora, elime uzanırken. "Rahatsız ediyorsun."

"Abi önemli," dedi Selim, ciddi bir tonlamayla. Bora başını aşağı yukarı salladığında, hızlı adımlarla kumlara indi ve bize yaklaştı. "Eren Abi'yi bulmuşlar." Bora'nın gözlerinde yanıp sönen öfke ateşini gördüm. Selim, elinde tuttuğu telefonu Bora'ya uzatırken, "Erdem'in yanında," dedi Selim.

Bora telefonu kulağına götürmeden evvel, Selim'in sessize aldığı çağrıyı aktif hale getirdi. "Erdem!" dedi, dik bir sesle. "Onu ver telefona!"

Erdem, muhtemelen Eren'i telefona verirken, Bora'ya başımla *içerideyim* der gibi bir işaret yaptım. Bora'nın Eren'le konuşmasını duymak istemediğim gibi, ortamda bile bulunmak istemiyordum. Benim için bu çok fazlaydı. Katlanabileceklerimin üzerinde.

Küçük fakat hızlı adımlarım salona ulaştı. Omuzlarımdaki battaniyeyi koltuğun üzerine bıraktım ve mutfağa gidip dört bardak su içtim. Bora'yı bekleyecek kadar enerjim olmadığını hissettiğimde, adımlarımı Bora'nın yatak odasına doğru zorladım.

Fakat koridorda patlayan sesi duymam, Aydın'la göz göze gelmemi sağlamıştı:

"Beni oraya getirtme Hande!"

Gökhan, evi ayağa kaldıracak kadar kendinden geçmiş bir halde odasında bağırırken, Aydın da koridora çıkmış ve merakla neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

"Ben seni uyardım kızım! Ben seni, daha önce uyardım!"

Gözlerim Aydın'ın acı kahve gözlerinden ağır ağır çekilirken, ona arkamı döndüm ve koridorun diğer tarafına yönelerek, Bora'nın odasının yolunu tuttum. Kapıyı açtım ve geniş odaya alıcı gözüyle baktım. Hayatımın bundan sonrasını, bu odada, hiç dışarıya çıkmadan geçirmek fikrinin beynime ne kadar da iyi geldiğini hissederken, gülmeden edememiştim.

♠

Sıfır beş kırk iki.

Hava hala zifiri denebilecek kadar karanlık ve bulutluydu. Bora, otuz sekiz dakika, on beş saniye evvel saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurmuş ve beni uyandırmak istemez gibi yavaş hareketlerle sıcacık yatağımızdan çıkmıştı. Verandaya çıktığını anlasam da sabahın kör saatinde verandada ne yaptığını bilmiyordum. Otuz dakika evvel uyumamaya ve pencereyi açıp Bora'ya bakmaya karar vermiştim fakat otuz dakikadır sıcak yatağı terk edemiyordum.

Sıcağa bu kadar alışmak tehlikeliydi; cehennem ateşine alışmak gibi.

Bir hışım yataktan kalktım ve esneyerek pencereye doğru ilerledim. Verandaya bakan pencereyi açtığımda kumların üzerinde, teneke içinde yanan ateşin etrafına dizilmiş sandalyelerde, Bora'nın, adamlarıyla beraber oturduğunu görmüştüm.

Atlantik... Sabahları... Bir başka... Oluyor?

Bir tek gitarları eksikti fakat bunu pek önemsedikleri de söylenemezdi.

"Bana düşmez belki abi ama bu kadar boş bırakmamak lazım," dedi, birisi.

"Haklısın koçum," dedi Aydın. Çayından bir yudum aldı. "Boş bırakmamalıyız. Ama Kara bilir en nihayetinde."

"Aydın bi' gidip görünse mi?" diye sordu Gökhan, Bora'ya dönerek.

Bora, bacak bacak üzerine atmış, sandalyede oldukça rahat fakat otoriter bir şekilde oturuyordu. Bakışlarını Gökhan'a çevirdiğinde, Aydın devam etmişti: "Hiçbir şey Kara'nın görünmesi kadar etkili olmaz!"

"Bora Abi'nin burayı boş bırakmaması gerek," dedi Selim, itiraz eder gibi. Herkes gibi o da hafif çekinerek lafa girmişti. "Mehmet Şahindağ'dan daha önemli değil o adamlar."

"O zaman tüm dikkati buradan çekmeliyiz belki de," dedi, adamlardan birisi. Yatağa ilerledim ve üzerindeki ince yorganı omuzlarıma alıp pencerenin kenarına oturdum. Keşke benim de içecek, sıcacık bir şeyim olsaydı. "Yani,

Kara'nın buradan da olsa işleri devam ettirdiğini göstermek gibi."

"Abi burada kumarhane mi açsak?" dedi, bir başkası.

"Saçmalama amına koyayım," dedi Gökhan, terslenerek. "Kara, kumarhanelerden kurtulmaya çalışıyor."

"On tane adamsınız... İçinizde bir tane adam akıllı fikir üretebilen yok mu gerçekten?" dedi Bora, başını iki yana sallayarak. Ses tonundaki baskın tonlama, birazdan hepsini öldürecekmiş kadar bıkkındı. "Bakın sorun çok basit... Kara iki buçuk aydır meydanda yok ve bu insanlar meydanı boş sanmaya başladılar. On tane adamdan bir tane düzgün fikir çıkmıyorsa, niye çalışıyorum lan ben sizinle?!"

Yerimden kalktım ve bu kez komodine ilerledim. Komodinin üzerindeki cep telefonumu aldım ve açtım. Ekran ışığını sonuna kadar kısarak, yine pencereye yaklaştım.

"Haklısın Kara. Fakat benim bildiğim tek yol kurşun dökmek," dedi Aydın, düz bir ifadeyle.

"50 Bin Dolar."

Bora, telefonuna düşen mesaja bakarken gözleri kısıldı ve bakışları refleksif bir şekilde yatak odasının penceresine çevrildi. Beni fark etti fakat varlığımı kimseye fark ettirmek istemez gibi hiçbir tepki vermedi ve bana cevap yazdı.

"?"

"Aylık ücretim. Seve seve ekibine yöneticilik yaparım."

"CV'ni bir ara incelemek isterim."

"Ne dersin Kara?" diye sordu Gökhan. Bora'nın kaşları çatıldı ve Gökhan'a döndü. Gökhan'ı duymadığı her halinden belliydi.

"Aydın'ın sağındaki adam dedi ki, herkese tek tek senden selam mı götürselermiş?"

"Saçmalık," dedi Bora, Gökhan'a. Başını iki yana sallarken, kaçamak bakışlarını da mesaj atıp atmadığımı kontrol etmek istercesine telefonuna çeviriyordu. "İcraat gerek Tamer, icraat! Kuru selamla olacak iş değil bu. Düzensizlik ve kaotik ortam var diyoruz! Alenen Kara'yı hatırlamaları gerek."

"Çayınız varsa ben de geleyim."

"Başka bir fikir çıkmıyor," dedi Selim, sıkıntıyla.

"Geleyim mi?"

"Daha vasıflı insanlar bulmalıyım sizin yerinize," dedi Bora. Ayağa kalktı. "Silah sıkmakla, yumruk atmakla olmuyor bu işler! Bulmaca çözün arada, bulmaca!"

"Benden vasıflısını bulamazsın ki, boşuna arama."

Bakışları telefonun ekranına kaydığında, yüzünde minicik bir tebessüm boy göstermişti. "On beş dakika sonra geliyorum. Tek tek soracağım her birinize. Fikri olmayan kendine yeni bir iş bulur!" Bora, hızlı adımlarla verandaya doğru ilerlerken, yedi adamla beraber, Selim, Gökhan ve Aydın da Bora'nın arkasından bakmışlar ve pencerenin kenarında oturduğumu görmüşlerdi.

Onlara el salladığımda, Bora da başını iki yana sallamıştı.

Pencereyi kapatıp perdeyi çektiğimde, oda kapısı açıldı. Bora'nın düşüncelerle örtülmüş gözlerinin içine bakarken gülümsedim. Ağır adımlarla bana yaklaştı ve beni kendisine çekti. Soğuk havanın kokusu üzerine sinmişti. Kafamı kaldırıp, gömleğinden açıkta kalan köprücük kemiğine bir öpücük kondururken, kolları arasında küçücük kaldığımı hissettim.

"Günaydın sevgilim," diye fısıldadı. Parmakları saçlarımın arasına karıştı. "Çok erken daha, bizim sesimize mi uyandın?"

"Sen yataktan kalktığında uyanmıştım," dedim. Kolları benden ayrılırken, yüzümü avuçları arasına alıp dudaklarımdan öptü. "Ben de geleyim mi? Harika fikirlerim var!"

Gülerken gözleri kısıldı. "Bayılıyorsun değil mi?" dedi, teessüf eder gibi. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp, sol elimi tutmuştu. "Doymuyorsun aksiyona!" Nabzımı öptü. "*Sakin sakin uyuyayım, dinleneyim, kafamı dağıtayım* demek yok?"

"Ben çocukken Matrix'tekiler gibi olmak istiyordum," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Üstelik bunu babana bile

söylemişliğim var!"

Bora'nın kaşları havalanırken, elimden tutup beni yatağa ilerletti. Kendisi yatağa oturduğunda, beni kucağına çekmişti. "Babamı günlükte yazdıkların dışında, hatırlıyor musun?" diye sordu, merakla.

"Hayal meyal..." dedim, duraksayarak. "Yani biraz..."

"Nasıldı babanla ilişkileri?" diye sordu, merakla.

"Bayağı arkadaşlardı işte," dedim. Bir elimi destek almak ister gibi Bora'nın omzuna koyarken, ayaklarımı çapraz bağlamıştım. "İyiydiler."

"Nazlı," dedi Bora, kısık fakat tok bir sesle. Derin bir nefes aldı. "Çok konu var, farkında mısın, çözülmesi gereken..."

"Evet," dedim, ciddiyetle. "Fakat hayat bana bir şey öğretti... Akışı zorlamamak gerek. Çözülür elbet... İplik... Çorap ipliği gibi."

Bora gülerken, yanağımdan öpmüştü. "Pamuk ipliği o, sevgilim. Çorap söküğü gibi ya da..."

Kaşlarımı çattım. "Türkçe konuşmam bak," dedim, tehditkar bir tonlamayla. "Üstüme gelme benim."

"Gelmiyorum," dedi, saçlarımı okşayarak. Yüzüme öyle büyük bir aşkla bakıyordu ki, kaşlarım çatık kalamıyordu. "Unutkanlığın azaldı ama sanki... Farkında mısın?"

Başımı *evet* der gibi salladım. "Evet," dedim. Kafamı omzuna yasladım. "Sevginle iyileşiyorum galiba, gerçekten de..." Bu gerçek değildi fakat enteresan bir şekilde, yalan olduğunu da söyleyemezdim.

"Romantizm güzel şey," dedi Bora, elleri belimi sımsıkı kavrarken. Saçlarımın arasına kocaman bir öpücük kondurdu. "Fakat sadece seni bunaltmak istemediğim için bu konuyu açmıyorum. Psikoloğa gitmen gerek Nazlı."

"İçki de içmiyorum öyle eskisi gibi," dedim, söylediğini duymazdan gelerek. "Zaten ben alkolik değildim. Sadece içmek istiyordum. O kadar..." Konuyu değiştirdiğimi anladığı için sessiz kalmıştı. "Aslında Annie ile bir seans yaptım," dedim, yavaşça. Derin bir nefes aldım. "Daha bir hafta bile olmadı, sen buradayken. Garip ama bana iyi geldi. Bir hafta

sonra yine görüşmek istemişti, belki giderim." Omzumu silktim. "Belki de gitmem. Annie seni tutuyor olabilir."

"O ne demek?" diye sordu, merakla. Başım omzunda olduğu ve kucağında oturduğum için yüzünü görmüyordum ama kaşlarının çatıldığını anlamam zor değildi.

"Yani ne bileyim... Sen böyle devamlı benden vazgeçiyorsun ya... Anladığım kadarıyla aslında benden vazgeçmemiş olabileceğin konusunda beni manipüle etti. Senin sözlerin ağırmış, benim de eylemlerim. Aslında olağan bir cümle kurmuş da olabilir. Bilmiyorum..." dedim, bir avazda.

Bora derin bir nefes aldı. "Ben Annie'yi gün geçtikçe daha çok merak ediyorum," dedi.

"İ'yi çıkart adından," dedim.

"Nasıl?" dedi, şaşkınlıkla.

"Annie'den i harfini çıkart," dedim.

"Anne," dedi.

"Evet işte sana Annie'yi özetledim," dedim.

Gülerken kafamdan öptü ve yüzüne bakmamı ister gibi, benden biraz uzaklaştı. Başımı omzundan kaldırdım. "Leo, çok güzel bir çocuk..." dedi. Gülümsedim. "Eğer bambaşka şartlarda olsaydık, Leo gibi bir oğlum olsun isterdim." Bir elin boğazımı sıktığını hissetmeme rağmen, gülümsemeye devam ettim. "Ya da sana benzeyen, senin kadar zeki, senin kadar güzel, senin kadar nazlı bir kızım..."

"Anne olmak istediğimi sanmıyorum," dedim, zorlukla konuşarak. Yüzümdeki gülümseme hala silinmemişti. "Zaten şu şartlar altında, dünyanın en saçma şeyi olurdu, dediğin gibi... Hem unutmamalısın ki, Mehmet Şahindağ öldüğünde, biz ayrılacağız." Yüzüne derin bir keder yayıldı. "Seni üzmek için söylemiyorum Bora ama gerçek bu..."

"Belki ayrılmayız?" dedi, umut eder gibi.

Aldığım derin nefesle beraber, yüzümdeki gülümseme silinmişti. "Bora," dedim, içten bir şekilde. Yüzünü avuçlarım arasına alırken, sakalları avuç içlerimi gıdıklamıştı. "Yapamam..."

"Neyi?" diye fısıldadı.

"Senin beni kullandığını yok sayamam... Seni affedemem," dedim, keskin bir tonlamayla. "Bazı cümlelerin kalbinden kopup dile gelişini unutamam. Şimdi hatırlamak istemiyor oluşum, unutabileceğim anlamına gelmiyor. Mecburdun anlıyorum. Kendince. Ve dediğine göre değdi de belki... Seni anlıyor olmam sana hak verdiğim anlamına gelmiyor ve sana hak vermek gibi bir şey söz konusu olamaz zaten. Sana hak veren insanın, insanlığından şüphe ederim ben. Beni sevmeseydin, hiç sevmeseydin ve bunu bana söyleseydin mesela, buna hak verirdim ama sen benimle oynadın, benim duygularıma tecavüz ettin. Zalimce. Bunları konuşmak, bunları düşünmek istemiyorum. Seni seviyorum. Ne yazık ki. Şimdi beni sevdiğini de biliyorum. Fakat ikimizin hisleri de bir şeyi değiştirmez, bunu söylemiştim. Eğer seninle olursam, ne seni mutlu ederim, ne de ben mutlu olurum."

Zorlukla yutkunurken, sol yanağındaki elimin üzerine elini koydu. "Şimdi mutlu değil misin Nazlı? Benim yanımda, benimle olduğunda?"

"Mutluyum fakat bu çok anlık bir şey," dedim, bir itirafı gerçekleştirir gibi. "Uzun vadede mutlu olacağıma dair inancım yok... Güvenim yok... Hevesim yok..."

Avucumun için öptü. "Severek ayrılacağız yani?" dedi, acı çeker gibi. Birkaç saniyeliğine alt dudağını ısırdı. "Yapacaksın bunu bize?"

Kendimden emin bir ifadeyle, "Seninle olamam Bora," dedim. Omuzlarım çaresizce kalkıp inerken, yüzüme üzgün, ıstırap dolu bir ifade yayılmıştı. "Türkiye'ye dönemem..." Buruk bir şekilde gülümsedim. "Beni hiçbir şey Türkiye'ye döndüremez... Hiçbir şey!" Döneceğim zaman, kaçınılmaz sonumdu ve bunu Bora'nın bilmesine gerek yoktu.

"Sen nerede olmak istersen, ben orada olurum..." dedi, hiç düşünmeden. "Tek sorunun bu olsun."

"Tek sorunum bu değil ama," dedim, başımı iki yana sallayarak. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Ben seninle Nazlı ile Bora olmayı seviyorum fakat senin sorumlulukların, Nazlı'nın

canını yakıyor." Kaşları çatıldığında, dudakları aralandı ama konuşmasına fırsat vermeden devam ettim: "Kız kardeşinin başımın üzerinde yeri var. Ben seni, sana dair her şeyle seviyorum. Fakat kız kardeşinin kocasının adını duymaya dahi tahammülüm yok. Sen dün, kız kardeşinle kocası hakkında konuşurken buna maruz kalmak benim canımı yakıyordu. Ne hissedeceğimi düşünmeden, benim yanımda konuştun Begüm'le, Bora. Gökhan'ı seviyorum ama Gökhan'ın kız arkadaşından nefret ediyorum. Gürkan Abi, dün suratıma, her şeyin sebebi olduğumu haykırmaktan geri durmadı. Babaannen benden nefret ediyor muhtemelen... Ve senin, Begüm'e de söylediğin üzere, kocaman bir ailen ve o aileye karşı sorumlulukların var."

"Kimse umurumda değil benim," dedi, itiraz eder gibi. Başını iki yana sallarken, kapkara gözleri kapalı havaya yakışır bir şekilde sise mahkum olmuştu. "Sen olduktan sonra, kimse umurumda değil. Kimseyle görüşmem gerekirse-"

"O zaman Bora olmazsın ki," dedim, tebessüm ederek. Parmaklarımın tersini alnında gezdirdim. "Bora'yı Bora yapan bazı değerler var ve bunlardan birisi de *aile."*

"Sen ve ben, bir aileyiz zaten..." dedi, kaşlarını kaldırarak. "Çekirdek aile."

"Çekirdek biter," dedim. Kaşları çatıldı. "*Godfather*'ın en güzel repliklerinden birisidir: '*Ailesiyle vakit geçirmeyen bir adam asla gerçek bir adam olamaz.'* Senin ailen çok kalabalık. Gökhan, senin ailenden birisi. Aydın da öyle. Selim de. Sevim Hanım da. Diğer adamların da... Senin gerçek ve kocaman bir ailen var. Ve ben o aileyi çok sevmiştim. Siz bana, yalnızlığımı unutturmuştunuz..." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Sen o ailenin direğiydin ve ben direğin altında kaldım. Ezildim. Siz toparlarsınız ama ben-"

"Sana bugüne kadar, Gökhan ve babaannem dışında bir saygısızlık yapan oldu mu?" diye sordu, merakla. Kaşlarım çatıldı. "Benim sana oynadığım oyunu ailemden bilen sadece halamdı, o da bana seni savundu... Eğer babaannem

bilse, beni öldürür Nazlı." Gözlerimi deviremeden, "Arar babaannemi anlatırım bak şimdi, ciddiyim izletirim sana sonra olacakları..." diye ekledi.

"Anlatsaydın?" dedim, meraksız bir ifadeyle. "Babaannene sıra gelene kadar, Begüm'e anlatsaydın mesela?" Gözlerimin içine ne diyeceğini bilemez gibi bakıyordu. "Ben Elif değildim Bora," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Sen mağdur, ben zalim değildim." Yutkunmaya çalıştı. "Senin, bilmediğim bir zamanda bana aslında aşık olduğunu anlaman, fark etmen, seni mağdur yapmaz. Ben seni polise ihbar ettim, ailenin nefesini arttıran...böyle demiştin değil mi? Bu bilgileri polise verdim. Ve senin başına gelmeyen kalmadı belki. Ama bu bile seni mağdur yapmaz." Nefesini sesli verdi. "Bora..." dedim, *ah* der gibi. "Ama sen üç yıl, bir ay, bir gün boyunca mağduru oynamışsın... Yetmemiş, ben ağzımı açmasam, mağduru oynamaya devam edeceksin... Arsızca."

"Vegas'ta kastettiğin buydu, değil mi?" diye sordu, yavaşça. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldığında, hızla devam etti. "Hani kızdığımda, sakin sakin konuştuğumu söylemiştin ya, bağırsam daha iyi olacağını... Mahcup olmuştun. Ağlayacaktın neredeyse," dedi. Sesi sanki kupkuru çıkıyordu fakat bakışlarına yerleşen ifadeden pişmanlık okunuyordu. "Havuzda hani. Poker oynamıştık." Derin bir nefes almaya çalıştı. "Anlıyorum galiba," dediğinde, yüzünde metazori bir gülümseme vardı. "Ne kastettiğini... Keşke sen de bağırıp çağırsan bana."

"Ben sana kızgın değilim," dedim, yavaşça. Başını iki yana salladığında, daha fazlasını duymak istemediğini hissetmiştim. "Keşke kızgın olsaydım..."

"O ne demek?" diye sordu, merakla.

"Bitti," dedim. Belimden bir elini çektiğinde, yumruk yaptığını anlamıştım. "25 Eylül 2017'de bitti. İki yüz birinci günümüzde." Başını iki yana salladı. "Hiç başlamadı sonra." Çenesi seğirdi. "Ben birçok kez hayal gördüm. Senin hayalini... Bir gün, tüm bu olanların da bir hayalden ibaret olduğuna ikna edeceğim kendimi." Gözlerimde her ne

görüyorsa, gözlerini yumdu. "Biz ayrılacağız ve ben o zamana dek bu hayalin tadını çıkartmaya çalışıyorum. An'dayım yani, sadece. Boynumdaki kolyenin hakkını verircesine."

Kapkara gözleri yeniden gözlerimle birleştiğinde, "Senden bir kez daha ayrılmaya katlanamam Nazlı," dedi.

Gülümsemem içten ve sıcaktı. "Ben senin yaptıklarına katlandıysam, herkes her şeye katlanır..." dedim. Bir elimi yine sakalları arasında dolaştırmaya başlamıştım. "Sergio, senin aslında o zaman da beni sevdiğini, beni *sevmiyorum* diyerek kandırdığını, yani bana yalan söylediğini düşünüyor." Kaşları çatıldı. "Düşünüyormuş ya da. Bunu bana bir kez söyledi, onda da cevabını aldı. Sen mükemmel derecede kusursuz bir oyun oynadın. Kendi kız kardeşin bile, bizimle aynı evin içindeyken bile, anlamadı beni sevmediğini. Benim aslında ne kadar acı çektiğimi... Sen benim verdiğim açıkları dahi örtecek kadar planlı hareket ettin hep. Ben buna katlandıysam, herkes her şeye katlanır."

Kapı tıklatıldığında, aralanmış dudakları kapandı. "Kara," dedi Gökhan'ın sesi.

"Gel," dedi Bora. Kucağından kalkarak, yanına geçtiğimde, omzuma elini atmıştı. Sanki bana sarılmazsa, kaçmaya yelteneceğimi düşünüyor gibi davranıyordu.

Gökhan içeriye girdiğinde bakışları doğrudan Bora'yı bulmuştu. "Seni bekliyoruz?" dedi.

"Günaydın," dedim, gülümseyerek.

Gökhan, gözlerini gözlerime değdirmeden, yarım ağız, "Günaydın," dediğinde, kaşlarım çatılmıştı. "Gelecek misin Kara?"

"N'oluyor Gökhan?" diye sordum, sert bir sesle. Bora'nın kanadının altından çıkıp ayağa kalktım. "Ne şimdi bu, sabah sabah?"

Gökhan'ın bakışları beni bulduğunda, yüzünde mahcup fakat soğuk bir ifade vardı. "Bir şey olduğu yok," diye mırıldandı fakat yalan söylüyordu.

"Zekama hakaret etme istersen?" dedim.

"Konuşmak istemiyorum Naz," dedi Gökhan, sıkıntıyla. "Zorlama. Anlayış göster."

"Neden?" diye sordum.

"Dışarıdayız Kara, bekliyoruz..." dedi Gökhan. Arkasını döndü ve odadan çıktı.

Hızlı adımlarla peşinden ilerledim ve kolundan tutarak, onu durdurdum. "İnsan gibi derdini söyle bana!" dedim, kısık sesle fakat sertçe. Bora'nın da odadan çıktığını fark etsem de ona dönmemiştim. Gökhan'ı duvara ittirdiğimde, sırtının acıdığını anlamıştım. "Derdini söyle bana! Ne yaptım ben sana da konuşmak istemiyorsun benimle?!"

"Bu seninle ilgili değil!" diye bağırdı Gökhan, öfkeyle. "Sen bana hiçbir şey yapmadın! Ben yaptım! Biz yaptık! Bu benimle ilgili anladın mı?!" Gözlerinden fışkıran mahcubiyet, öfkesiyle yarışır derecedeydi ve öfkesi kendisineydi. "Dün gece sevgilimin, kocanın koynuna kadın sokmaya çalıştığını öğrenip, bugün senin yüzüne bakacak adam değilim ben! O kadar da yüzsüz değilim, anladın mı?!"

"Anlamadım!" dedim. Gökhan, gözlerini gözlerimden çekmiyordu. "Bu neden senin kabahatin, onu anlamadım! Sen neden bir başkasının yaptığı şey yüzünden utanıyorsun?! Sen sadece bana yaptıkların yüzünden utanabilirsin!" Gökhan derin bir nefes almaya çalışırken, hızla göğsüne vurdum. "Salak salak davranıp benim canımı sıkma amına koyayım!" Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Ben de geleyim mi bahçeye?!" dedim.

Bora'nın dudakları zaten açıktı ve "Gel," dedikten sonra dahi, kapanmamıştı.

Sert ve kendimden emin adımlarla salona girdim. Koltuğun üzerindeki battaniyeyi omzuma alırken, "Gökhan! Bana da çay getir!" diye seslendim. Verandaya çıktığımda, Aydın da dahil herkes ayağa kalkmıştı. "Günaydın!" dedim, tok bir sesle.

Kimisi *"Günaydın yenge,"* derken, kimisi, *"Günaydın Nazlı Hanım,"* demişti fakat bir tek Selim, *"Günaydın Bayan Adams,"* diyerek, dikkatimi üzerine çekmeyi başarmıştı.

Bora'nın biraz evvel kalktığı sandalyeye oturduğumda, "Oturabilirsiniz!" dedim. Herkes birbirine bakarken, Aydın'ın yüzünde gülmemek için çok zor durduğu belli bir ifade vardı. "Gündem ne? Hızlıca anlatsın biriniz!"

Bora ve Gökhan bahçeye çıkarlarken, Aydın, "Kara bir süredir İstanbul'da olmadığı için, işler biraz kızışıyor..." dedi. Selim hızlıca kalkıp Bora'ya yer verirken, Gökhan çayımı uzatmıştı. "Kara'nın meydanı boş bırakmadığını belli etmek gerek," diye devam etti Aydın. Yanımda oturan Bora'ya döndüm ve montunun cebine elimi sokarak, sigara paketini ve çakmağını aldım. "Bu insanlar lider olmayınca hemen azıyorlar..." Kendime bir sigara yaktım ve çayımdan kocaman bir yudum aldım.

"Kara, neden Amerika'da, büyük bir kumar partisi organize etmiyor?" diye sordum, merakla. Gökhan'ın kaşları çatılırken, bakışları Bora'yı bulmuştu. "Davet Kara'nın olduğu için, katılım da zorunlu tabii. Hem varlığını tekrar hatırlatmış olur hem de herkesi kendi ayağına çağırmış olur." Gülümsedim. "Aşırı cool!"

Okyanusun dalgaları, sessizliğe karıştı ve on bir saniye boyunca kimseden ses çıkmadı.

"Çok mantıklı." İlk konuşan Bora olmuştu. "Bunu biz neden akıl edemedik?"

"Mehmet Şahindağ'ı çok kızdırır bu yalnız," dedi Gökhan. Bakışlarım ona çevrildi. "Partiyi sabote etmeye kalkacaktır."

"Kendi kazdığı kuyuya kendi düşecek o zaman," dedi Bora, sertçe. Parmaklarımın ucundaki sigarayı aldı ve derin bir nefes çekti. "Bu sefer onu sevindirmeyeceğiz!"

"Belki de davete yeni dostlarını da çağırmalısındır," dedim, Bora'ya dönerek. Bakışlarına yerleşen hinlik, onun da aklından geçenin bu olduğunu haykırıyordu. "Emir Milić ve diğerlerini..."

"Arttırıyorum," dedi Bora. Yüzünde pek de samimi olmayan bir gülümseme vardı. "Gelmiş geçmiş tüm *dostlarımı* bu partiye davet etmeliyim bence." Dost dediklerinin dost olmadığını belli eden ses tonu, tehlike dolu

bakışlarını daha da ürkütücü hale getirmişti. "Şu gizemli düşmanım da gelir belki... Belli mi olur?"

Bir taşla birden çok kuş vurmak, tam olarak da buna deniyordu.

"Nerede olacak bu parti?" diye sordu Aydın.

"Vegas," dedi Bora, hiç düşünmeden. "Kumarhaneleri devretmeyeceğimi daha iyi bir yerde açıklayamazdım." Bakışları herkesin üzerinde tek tek gezdi ve Gökhan'da durdu. "Şu Alp'in bıraktığı işi devam ettiren çocuğun adı neydi?"

"Çağdaş," dedi Gökhan.

"Ona ne kadar güveniyorsun?" diye sordu Bora, merakla.

"Eh," dedi Gökhan, çekinceli bir ifadeyle. "Ben Alp'e aşırı güveniyordum da n'oldu?" Sıkıntılı bir nefes verdi. "İşinde iyi, sağlam bir güvenlik duvarı oluşturdu, bildiğim bu."

"Alp'le çalışabiliriz," dedim, Bora'ya dönerek.

"Hayır," dedi Bora. Bakışlarını benim üzerimde tutmaması, bu konunun kendisi açısından tartışılacak bir tarafı olmadığının en önemli kanıtıydı. Bakışlarını yeniden Gökhan'a dikti. "Çağır bu çocuğu, gelsin Langley'e."

"Eyvallah," dedi Gökhan. Bakışlarını adamlara çevirdiğinde, "Herkes görevinin başına!" dedi. Otoriter tonlamasıyla beraber, Selim ve Aydın dışındaki herkes kalkmıştı.

Adamların salona girmek yerine, iskelenin diğer ucuna geçmeleri ve evin etrafında dolaşarak ön bahçeye ulaşmaları, şaşırılacak bir şey değildi. Bunun tek bir açıklaması vardı: Kara ve her daim geçerli kuralları.

"Abi, benden istediğin bir şey var mı?" diye sordu Selim, Bora'ya.

Fakat Bora, Selim'e cevap veremeden, Gökhan lafa girmişti. "Kara," dedi. Sesindeki çekince, Bora'yı kızdıracağını belli ediyordu. "Eğer sen Çınar Akbulut'a güveniyorsan, Alp'le neden çalışmıyorsun?"

"Çınar Akbulut'a güvenmiyorum..." dedi Bora, *daha neler* der gibi. "Sadece onun gizemli düşman olduğuna

inanmıyorum, o kadar."

"Yani?" dedi Gökhan, merakla.

"Nazlı'ya ucundan da olsa zarar verecek bir şey yapmaz... Hepsi bu," dedi Bora, kestirip atar gibi.

"O partide Nazlı da olursa eğer," dedi Gökhan, yavaşça. Kaşları havalandı. "Alp zararsız olur." Derin bir nefes alıp hızlıca devam etti: "İzin ver, partiyi Alp'le kotaralım. Senelerdir bizimle. Düzenimize fazlasıyla hakim. Ekibin başında o olduğundan beri, birçok suikastı geri püskürttük. Saatime dinleyici takmış lan herif. Belasını sikeceğim bak, o başka."

"Alp'in bu mevzuda zararsız olacağını kavrayacak kadar aklım çalışıyor," dedi Bora, ciddi bir şekilde. "Fakat takdir edersin ki prensipler... Kara'ya ihanet etti Alp. Yeri mezar aslına bakarsan da... Açtırma şimdi ağzımı."

"Yenge de sana ihanet etti Kara," dedi Aydın. Bora'nın bakışları Aydın'ı buldu. "Yani Kara'yı polise ihbar etti... Alp'e madem, yengenin hatırına, bir istisna gösterdin... Şimdi de göster Kara. Risk almayalım."

"Alp diye birisi yok," dedi Bora, yüksek çıkan bir sesle. Ayağa kalktığında, konunun kapandığını vurgulamak ister gibi, Aydın'a ters bir bakış attı. Sert adımları verandaya doğru ilerlediği sırada, Gökhan sıkıntılı bir nefes vermişti.

"Yenge, Kara'yı ikna et..." dedi Aydın, Bora salona girdiğinde. Bakışlarım Aydın'ı buldu. "Donanımı ve iletişimi en iyi belli ki Alp sağlar bize." Bakışlarım tenekenin içinde yanan ateşe çevrilirken, derin bir nefes aldım. Bora'yı Alp'le çalışmaya ikna edemeyeceğimi biliyordum fakat Çağdaş her kimse, onunla çalışmaması için ikna edebilirdim.

El mahkum, Çağdaş'ı harcayacaktım.

♠

Hotel Le Huit'in kahvaltı salonunda, Bora'yla başbaşa kahvaltı yaptıktan sonra, helikoptere binip yeniden Langley'e gelmiştik. Selim'in kullandığı arabanın arka koltuğunda otururken, Bora'nın da aynı benim gibi çeşitli düşüncelere gömülmesi, bizi bekleyen sorunlarla baş

etmekte zorlanacağımızın habercisiydi. Hayatın planlarımız dışında ilerlemesine belki ikimiz de alışıktık fakat bunun ağrımıza gittiği, yüzleşilmesi zor bir gerçekti. Tıpkı dün gece, gizemli düşmanın evinden Bora'nın evine motorsikletle değil, arabayla dönmemiz gibi.

Belki de hayatın keşmekeşinde havada asılı kalan arzularımız, bizi hayal kurmaktan alıkoyuyordu.

"Bana borcun var," dedim, sessizce. Bora'nın şaşkınlıkla bana dönmesinin sebebi, Fransızca konuşmam da olabilirdi. "Motorla şehir turu istiyorum. Sen kullanacaksın."

Bora, yüzüne yayılan tebessümle içimdeki cehennem ateşini serinletirken, "Ne zaman istersen," dedi.

"Benim Tarantula ile görüşmem gerek," dedim. Bora'nın yüzündeki tebessüm dağıldı. "Sergio ile alakalı, onunla konuşmayalım. Ve yarınki para alışverişi hakkında da... Sergio, Bay Ortiz gözetiminde olacaktır şimdi. Nasıl bir yol izleyeceğimizi anlamalıyım."

Bora sıkıntılı bir nefes verirken, bakışlarını birkaç saniyeliğine camdan dışarı çevirdi. "Nerede bırakalım seni?" diye sordu.

"Parkın orada inerim," dedim.

Bora, dikiz aynasında bakışlarını Selim'le birleştirdi. "Parkın orada bırakacağız Nazlı'yı," dedi, Türkçe konuşarak. Selim Bora'yı kafasını sallayarak onayladığında, Bora yeniden bana dönmüştü. "Geç kalma."

Gülümsemem, Bora için, tüm dillerdeki *tamam* kelimesinin karşılığından daha etkiliydi.

Selim, parkın önünde arabayı durdurduğunda, Bora bileğimden tutarak beni kendisine çekti ve yanağıma güçlü bir öpücük kondurdu. "Kaçırılma, ortadan kaybolma, telefonunu açmamazlık yapma, aksiyona bulaşma... Aklım sende kalıyor Nazlı," dedi.

"Anlaşıldı hünkarım," dedim, gözlerimi devirerek.

Arabadan indiğimde, OCTO'ya ait telefonumu aldım ve Falcon'a mesaj attım.

"OCTO'ya geliyorum. CIA, Bora'nın adamları, gizemli düşmanımız, Mehmet Şahindağ... Peşimde kim var kim yok bilmiyorum. Parktayım. Bana güvenli rota çıkart."

Ağır adımlarla parkın içine girdim ve kendime bir sigara yaktım. Ben sigaramı söndürmeden, Falcon rotayı oluşturmuş ve göndermişti. Parkın diğer çıkışına yönelerek, benzin istasyonunun yolunu tuttum. Markete girerek, tuvalete ilerledim. Tuvaletin yanındaki personel odasına girdim ve soyunma dolaplarının en üst katından sırt çantasını aldım. Kot pantolonun üzerine giydiğim, dar beyaz kazağın kollarını sıvadım. Saçlarımı kıvırdım ve kasketli şapka taktım. Siyah sweatshirtü de üzerime giyip, sırt çantamı sırtıma geçirdim. Soyunma dolabından aldığım salaş paltoyu da elime alarak, benzin istasyonunun yine ön kapısından dışarı çıkmıştım.

♠

Toplantı katındaki ortak çalışma alanına kurulan Falcon, Tarantula'nın sorularını yanıtlarken, herkesin yüzünün, belki de gereğinden fazla asık olduğunu fark etmiştim. Annie, biraz ilerideki kanepede Bat'le hararetli bir tartışmaya tutulmuştu. Bear ise, telefonla konuşuyor fakat bu konuşmadan memnun görünmüyordu. Telefonu kapattığında, "Lizard'a gelmemesini söyledim. Canlı bağlantı yapacak acil bir şey olursa bizimle, laboratuvardan. Sorun olur mu?" diye sordu. Soruyu ortaya sorar gibi dursa da Tarantula'ya sorduğu belliydi.

"Olmaz," dedi Tarantula, Falcon'un açtığı ekrandan bakışlarını çekmeden. "Anton'dan haber var mı?"

"2'de," dedi Annie, tok bir sesle. "Poligrafla sorgulanacakmış Sergio."

Tarantula bakışlarını ekrandan çekerek dikleşti ve ellerini cebine soktu. "Sergio'nun poligrafı kandırması, çocuk oyuncağı!"

"Bizim bu herif her kimse bulmamız ve Sergio'yu aklamamız gerek!" dedi Bat, ayağa kalkarak. "Tüm işleri durdurmalı ve enerjimizi buna harcamalıyız. Sergio'yu

yargılatacak değiller ama içlerinde şüphe kalacak. Onlar da pekala bir istihbarat ajanının yalan makinasını kandırabilecek eğitimleri aldığını biliyorlar. Duygularını ve düşüncelerini, vücudunun tepkilerini dahi değiştirebilir. Deneyimli birisi tarafından sorgulanacaktır. Sakladığı şeyler dikkat çekecektir. Aklamalıyız. Aksi bizim işimize gelmez!"

"Kafam karıştı," dedi Tarantula, oturduğum tek kişilik koltuğun kolçağına yaslanarak. "Ortada bir herif var mı, inanın bilemiyorum."

"Bu ne demek?" diye sordu Annie, merakla. Ayağa kalktığında kollarını bağlamış ve sert bakışlarıyla Tarantula'ya bakıyordu. "Fox'tan gerçekten şüpheleniyor musun?!"

"Bilemiyorum Lion," dedi Tarantula, sıkıntıyla. Yavaş yavaş konuşması da kafasının karışıklığını doğruluyordu. "Kara söz konusuyken, Fox'un yapabileceklerini kestirmek güç."

"Çınar kardeşime zarar vermez," dedi Annie, kabul etmez bir tonlamayla. Bakışlarını herkesin üzerinde dolaştırıp bende durdurdu. "Sen de söyle Nina."

"Bora da Sergio'nun yapmadığını düşünüyor," dedim. Tarantula'nın bakışları beni buldu. "Ben de ne düşüneceğimi bilemiyorum açıkçası. Sanırım beklemek en doğrusu."

"Sen de mi şüpheleniyorsun Çınar'dan?" diye sordu Annie, şaşkınlıkla.

"Ben Çınar'ı tanımıyorum Annie," dedim, kendimi savunmak ister gibi. Derin bir nefes aldım. "Ben yalnızca Sergio Morris'i tanıyorum."

"Şimdi derinin altındaki çipi çıkartacağız," demişti Sergio. Uçaktaydık. Tarih hala 25 Eylül 2017'i gösteriyordu ve belki de İstanbul'u son görüşümdü. Kuş bakışı. Uzaktan bakıldığında her şeyin ne kadar da net göründüğünü ve Bora'nın derdinden daha küçük olan İstanbul'un aslında o güne dek görebildiğimden daha büyük olduğunu, ilk kez, acıyla fark ediyordum. *"Şu an sinyal alınamıyor zaten fakat alacakları ilk sinyal, bizim istediğimiz yerden olacak."* Maskenin altında bana bakan gözlerin Lizard'a ait olduğunu

bilmiyordum. Elinde bir şırınga vardı ve benden izin ister gibi gözlerimin içine bakıyordu. *"Arkadaşım sana yardım edecek..."* demişti, Sergio.

Bileğimi uzattım. Canımın o kadar da tatlı olmadığını, Bora bileğimle elim arasına, baş parmağımın biraz yanına, deri altı çipini yerleştirme emrini verdiğinde anlamıştım. Belki de canımın tatlı olmamasına sebep, nazlanamamış oluşumdu. Hiç acımamıştı ve ben hep, gerçekten mi acısız bir eylem yoksa kalbimdeki acıdan dolayı mı hissedememiştim, merak etmiştim.

"Bu yalnızca güvenlik amaçlıydı," diye açıkladı Sergio. Bomboş bakan gözlerimi gözlerine diktim. *"Kara bunu yalnızca güvenliğini sağlamak için deri altına yerleştirmişti. Ama şu saatten sonra, senin güvenliğinden ben sorumluyum. Bunun bileğinin altında olması, seni daha güvensiz hale getirecektir."*

"Bunların ses kaydeden çeşitleri de var," demişti, maskenin altındaki başka bir yüz. İngilizce konuşuyordu. Fakat Türkçe konuşan Sergio'yu anladığına göre, Türkçe de biliyor olmalıydı. Çipi, elindeki cımbıza benzer bir şeyin arasında tutarak incelemesine anlam veremezken, onun Falcon olduğunu o gün bilmiyordum. Bir süre sonra, önündeki bilgisayarda bir şeylere bakmış ve *"Sağlık bilgileri, nabız, konum, telefon erişimi... Fakat yalnızca tek bir mobil cihazla eşleşmesi var. Gürkan Erdal'ı başka bir telefondan aramış olmalısın... Ya da başka bir numarayı arayıp ona ulaşmışsındır belki. Telefon hareketlerini görebiliyor bu çip ama sesini kaydedemiyor..."* demişti.

Ben ona hiçbir cevap vermediğimde, Sergio kaş göz yaparak susmasını söylemiş ve bana dönmüştü. *"Biliyorum neler olup bittiğini anlamıyorsun. Merak etme anlayacaksın... Sana her şeyi anlatacağız. İki arkadaşımız daha var. Onlarla da tanışırsın belki. Tarantula ve Lion..."* Sergio anlatıyordu fakat benim bakışlarım, ölü bir balıktan farksızdı. *"Biraz uyumak ister misin?"*

Gözlerimi kapattığımda, bir devri kapattığımı ben bile bilmiyordum.

İçim çekilmişti ve sanki hissetmiyordum.

Gözlerimi açsam da görebildiğim söylenemezdi.

Ekseriyetle, hiçliğin içinde, geniş bir pencerenin hemen önünde, öylece oturup ağaçları seyrediyordum. Ağzımdan tek kelime dökülmediği gibi, hiçbir şey yiyip içmemiştim de. Çok fazla zaman geçmediğini az çok kestirebiliyordum fakat ne kadar zaman geçerse geçsin 2017'nin 25 Eylül'ünde kalakalacağımı da biliyordum. Cehennem koru yüreğimi kavururken, yine, o eve gittiğimiz andan beri aralıklı olarak duyduğum sesi duymuştum.

Sergio'nun sesini.

"Üç gün oldu. Bu kız böyle giderse delirecek. Bir şey yapmamız gerek."

Nerede olduğumuzu bilmiyordum. Hangi şehirdeydik, o şehir hangi ülkeye bağlıydı, tüm yaşananlar gerçek miydi yoksa ben kafamda mı kuruyordum, bilmiyordum.

"Birkaç kez konuşmaya çalıştım. Beni anlamıyormuş gibi bakıyor bana. Korkutmak istemiyorum... Bu nasıl anlatılır tam bilmiyorum ama... Kara'nın evinden aldığım kız değil bu. Sanki yolda bedenine başka bir ruh getirdi. Çok garip! Gel, yoksa ben ne yapacağımı bilemiyorum."

Kuru sessizlik evin duvarlarına yeniden yayılmaya başlarken, bedenime hüküm süren titreme nöbeti bir kez daha kendini göstermişti. Dizlerimi karnıma çekip kollarımı bacaklarıma doladım fakat ne yapsam da nafileydi. Sayamıyordum. Birden başlıyordum ama ikiye ulaşamıyordum. Sanki bir ve iki arasındaki yolu yok etmişlerdi ve ben bundan sonra hep birde kalacağımı üzülerek kabul ediyordum.

"Nazlı merhaba," demişti bir ses. Sergio'nunkisinden farklı olarak, bu ses bir kadına aitti. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, çünkü hala birdeydim. Meraksız bir şekilde sese döndüğümde, gözlerimin önünden gitmeyen kapkara bakışların bir benzerinin karşımda durduğunu görmüştüm.

Önce algılayamamıştım. Kaşlarım çatılmış ve gözlerim kısılmıştı. *"Beyza ben... Bora'nın-"*

Korku. Nedenini bilmediğim, delici ve acınası bir korku. Ayağa kalktığımda, kadının cümlesi yarım kalmıştı ve *ablası* olduğunu söyleyememişti. Ne yapması gerektiğini pek de bilmiyor gibi, endişeyle bana bakıyordu. Bir adım atamıyor, bir şey daha söyleyemiyordu.

"Lütfen sakin ol Nazlı," demişti Sergio. İlk düşündüğüm şey, Beyza Karabey'in Çınar Akbulut tarafından rehin alındığıydı ve bunu da göstermekten kaçınmamıştım. Sergio'nun bana *kendimi güvende hissetmem* ve *kendisinden korkmamam için* verdiği silaha canhıraş uzanmış ve ona doğrultmuştum. *"Nazlı bi' dinle..."*

Neler söylediğimi hala hatırlamıyor olsam da, Sergio'nun hiç unutmadığına emindim.

Suçlayıcı, hakaret içerikli, çok kötü şeyler.

Tetiğe de basmıştım.

Sergio, acı içinde yere düşerken, başka bir erkek sesi, *"Sana kıza silah verme dedim!"* diye bağırmıştı. O zaman, o sesin Tarantula'ya ait olduğunu bilmiyordum.

Beyza Karabey panikle Sergio'nun yanına eğilmiş ve karnındaki yaraya elini bastırırken, Tarantula'nın bana yaklaştığını fark etmişti. *"Sakın!"* dedi, otoriteyle. *"Sakın Nazlı'yı korkutma Tarantula!"* Ayağa kalkıp bana yaklaştığında, silahımın hedefi olmuş fakat bunu önemsememişti. Bakışlarını usulca Tarantula'ya değdirdi. *"Fox'u götürün siz. Ben ilgilenirim Nazlı'yla."*

"İndir o silahı," demişti Tarantula. Başımı iki yana sallamıştım. *"Sakın!"*

"Tarantula, Fox'u götür!" diye bağırmıştı Beyza Karabey.

"İndir o silahı!" diye bağırdığında, silahımın hedefi Tarantula olmuştu. *"Kendine gel!"*

Kendime hiçbir zaman gelemeyeceğimi, ben de onlar gibi bilmesem de en azından onlardan farklı olarak, hissediyordum.

"Bağırma Nazlı'ya!" diye bağırmıştı Beyza Karabey

Kim konuşsa, elimdeki silahın namlusu ona dönüyordu.

"Bora Karabey'in ablasına zarar vermek istemezsin," demişti Sergio. Usulca, ona bakmıştım. Bir katilin suç mahallini yeniden ziyaret etmesi gibi, dayanılamaz bir merakla... Kanlar içinde kalmış halde bile, bakışlarını bizim üzerimizde tuttuğunu ve Beyza Karabey için endişelendiğini gördüğümde, silahım yavaşça elimden düşmüştü.

Odaya giren adamlar, Sergio'yu dikkatle yerden kaldırırlarken, Tarantula da onların yanına gitmişti fakat Beyza Karabey, merhametli bakışlarını benden çekmiyordu. Sergio'yu odadan çıkartırlarken, ayaklarımda derman kalmadığını hissettim. Bedenim yere yığılırken, Beyza Karabey başucuma gelmişti. Kapanmaya yüz tutmuş gözlerimle ona bakarken, kendimi gördüğüm şeyin gerçek olmadığına inandırmaya çalışıyordum fakat bu boşuna bir çabaydı.

Kapkara gözlere benzer gözleri yeniden gözlerime değdiğinde, çok güzel bir kadın olduğunu ilk o an fark etmiştim.

Gözlerim kapanmadan hemen önce.

"Pekala... Bat haklı. Şu gizemli herif her kimse onu buluyoruz ve Sergio'nun üzerindeki bu lekeyi temizliyoruz!" dedi Annie, kararlılıkla. "Gerekirse Bora'nın zarar vermek zorunda kaldığı herkesi tek tek sorgulayacağız. Tek tek!"

"Lion sakin ol," dedi Tarantula. Başını iki yana sallamıştı. "Sağlıklı düşünebilmemiz için, panik olmadan hareket etmek zorundayız, biliyorsun."

"Sevgilim."

Telefonuma düşen mesaja göz ucuyla baktım.

"Müsait misin?"

Bora'ya cevap vermek üzere telefonumu elime aldım.

"Ne zaman biter işin?"

"Bizim Kara'yı yeniden izlememiz lazım. N, bu akşam Kara'nın telefonuna bir sistem kurmanı istiyorum," dedi Tarantula. Kafamı hafifçe kaldırıp şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Falcon sana yardımcı olacaktır." Bakışlarımı yeniden elimdeki telefona çevirdim.

"Henüz bitmedi."

"Ama geç kalmayacağım."

"Sen n'apıyorsun?"

"Evdeyim. Bay Ortiz aradı. Çınar'la alakalı, benimle konuşmak istiyor. Karargaha geçeceğim. Seni bekleyeyim mi?"

"Gerek yok. Hallet sen işini."

"Tamam sevgilim."

"Gelirken haber ver bana."

"Bunu nasıl yapabilirim, bilmiyorum..." dedim, Bear'in dinlemediğim lafını keserek. Bir anda oluşan sessizlikte, Tarantula'nın sıkıntılı nefes sesi duyuldu. "Bana telefonunu vermez Bora..." Yalan söylüyordum. Ve bu odadaki herkesin de bunun farkında olduğunu biliyordum. "Ayrıca güvenlik duvarları var ve-"

"Yalnız konuşalım N!" dedi Tarantula. Ayağa kalktığında, bakışlarını gözlerime sabitlemişti. "Lion, sen de gel..."

Tarantula hızlıca yürüyüp toplantı odasına girdiğinde, derin bir nefes aldım ve kimseyle göz teması kurmadan onu takip ettim. Toplantı odasına girdiğimde, Annie de arkamdan gelmişti. Annie kapıyı kapatırken, Tarantula ortak alandakilerin bizi görmemeleri için jaluzileri indirmişti. Yedi kişilik masanın baş köşesine oturduğunda oldukça tavizsiz ve sert bir ifadesi vardı. Bir elini dostane bir şekilde uzatarak sağında kalan sandalyeyi göstermesi, muhtemelen nezaketendi. Bu masada benim bir yerim yoktu fakat başbaşa konuşmalarda bunun bir önemi olmasa gerekti. Sandalyeye oturup gözlerimi ifadesiz bir şekilde, Tarantula'nın ela gözlerine diktiğimde, Annie de karşıma geçmişti.

"Neden Kara'yı izlememizi istemiyorsun?" diye sordu.

Boğazımı temizledim. "Kara'yı izlemeniz ya da izlememenizle ilgilenmiyorum fakat buna yol açan ben olmak istemiyorum Tarantula." Tarantula, düşünürcesine

yüzüme bakarken, hızla devam ettim. "Ben ona alenen bir oyun oynamak istemiyorum. Fiilen bir şey yapmak istemiyorum. Hem sen Bora'ya bir hafta içinde her şeyi anlatacağını söylemedin mi?"

Tarantula, beni anladığını belli eder gibi başını salladı. "Peki senin isteklerin, onun canından kıymetli mi?" diye sordu. Kaşlarım çatıldı. "Gerçekten onu koruduğumuza ne zaman inanmayı düşünüyorsun? Ben çok sıkıldım çünkü senin git gellerinden."

"Sakin," dedi Annie, uyarıcı bir tonlamayla.

"Kara'yı oyalıyorum N... Ona bir şey anlatacak değilim. Anlatamam. Zamanı gelmedi. Hayatının alt üst olması için yanlış zaman! Sana, beni hayata bağlayan iki şey olduğunu söylemiştim..." dedi Tarantula, kararlılıkla. "Ruhumu sana vermiştim."

"Evde, kasada..." dedim.

Tarantula sıkıntılı bir nefes verdi. "Nerede olduğuyla ilgilenmiyorum, bir gün senden onu alacağım..." dedi. Bakışlarını birkaç saniyeliğine Annie'ye değdirip, yeniden bana yöneltti. "Beni hayata bağlayan bir diğer şey ise OCTO'ya ait çok gizli olan bilgiler." Gözlerim kısılırken, Tarantula yüzünde mimik oynamadan bana bakıyordu. "Biraz sonra söyleyeceklerim bu odadan çıkmayacak N," dedi, dikte eder gibi. "O çok gizli bilgiler, Annie'de. Eğer kardeşine bir zarar verirsem, pekala onları aleyhime kullanabilir ve beni de OCTO'yu da yok edebilir."

Şaşkınlıkla Annie'ye baktığımda, usulca, *evet* der gibi kafasını sallamıştı. "Bora'yı kendi canımdan daha çok seviyorum Piranha!" dedi, içten bir tavırla. "Elbette ki gözüm kapalı Tarantula'ya güvenecek değildim." Sesi titremişti. "Tarantula ne yaptığını biliyor, bana inan."

"Tamam," dedim. Annie'nin aynı kardeşi gibi simsiyah gözleri, bana minnetle bakıyordu. "Bu akşam halledeceğim."

"Bir şey daha var," dedi Tarantula. Başımı ona çevirdiğimde, dudağının içini kemirdiğini fark etmiştim. "Sergio ne zaman aramıza döner bilemiyorum... Fakat yarın,

CIA'in takip edilebilir paralarının Sergio Morris'e ulaşması gerek. Operasyonunuz var."

"Evet," dedim, yavaşça. "Ne yapacağız?"

"Sizi izleyeceklermiş," dedi Tarantula, bakışlarını bana çevirdiğinde. Derin bir nefes aldı. "Sergio Morris'e ulaşmak istiyorlar fakat bunu imkansız hale getireceğiz. Sergio Morris sana güvendi, tek geleceğine inandı ama sen peşine CIA ajanlarını takıyorsun. Bunun bir bedeli olmalı... Sergio Morris, bunun bedelini ödetmeli..."

"Evet," dedim.

Tarantula'nın gözleri eladan kahveye dönerken, "Para alışverişinde vurulacaksın N," dedi.

"Ne?!" dedi Annie, şaşkınlıkla. "Ne diyorsun sen Tarantula?!"

"Sakin ol, öleceğini söylemedim..." dedi Tarantula, bakışlarını Annie'ye çevirdiğinde. Ayağa kalktı ve ellerini ceplerine soktu. "Sadece CIA'e küçük bir uyarı... Sergio Morris'i hafife almamaları için... Minik bir uyarı kurşunu..."

"Saçmalık!" dedi Annie. Hırsla ayağa kalkmıştı. "Vücuda girecek bir kurşundan bahsediyoruz! Kendine gel! Nina'dan bahsediyoruz!"

"Sıyırıp geçebilir de," dedi Tarantula, kaşlarını kaldırarak.

Annie öfke dolu, alaylı bir kahkaha atıp, korkutucu bakışlarını Tarantula'nın gözlerine sabitledi. İşaret parmağını havaya kaldırmıştı. "Buna izin vermeyeceğim!"

"N, haklı olduğuma inanıyor ki, susuyor..." dedi Tarantula. Bakışları beni bulmuştu. "Bay Ortiz, Nazlı Karabey'e bir şey olması ihtimalini göze almayacaktır. Çünkü eğer Nazlı Karabey'e bir şey olursa, Kara'yı kaybedeceğini bilir."

"Nazlı Karabey kimsenin oyuncağı değil!" dedi Annie, sertçe. Başını iki yana salladı. "Kılına zarar gelmesine izin vermeyeceğim Tarantula!" Gözleri kısılırken, yüzüne endişeli bir ifade yayılmıştı. "Hem Bora, Çınar'ın Sergio Morris olduğunu biliyor, farkında mısın? Nina'nın saçının teline zarar gelirse, Çınar'ı yaşatmaz!"

"Çınar Akbulut, CIA'in göz hapsinde tutulacaktır. Bu sahte çatışmayı çıkaranın ben olduğumu söyler Sergio! Kendisinin bir haberi olmadığını söyler!" dedi Tarantula, fikrinden taviz vermeden.

"Seni yaşatır mı sanıyorsun?!" diye bağırdı Annie.

"Beni öldürmek kolay değil!" diye bağırdı Tarantula.

"Yeter!" diye bağırdım.

Fakat Annie, benim bağırmamı önemsememişti ve öfkeli solukları Tarantula'nın kararlı duruşuna çarpıyordu. "Bora'nın onlarca adamından birisi vurulsun, Selim vurulsun, Gökhan vurulsun, Aydın vurulsun, Bora vurulsun! Neden Nina vuruluyor?! Kurşun onları sıyırsın geçsin! Bu kızın yaraları yeter de artar! Söylesin Bora'ya yapsınlar beraber plan! Maksat CIA'e gözdağı vermek madem! Nazlı'ya oynadıkları oyunun bedeli olarak kabul edip fedakarlık yapıversinler!" dedi.

"Anlamıyor musun Lion," dedi Tarantula, sertçe. "Hiçbiri, Kara'yı N'in vurulması kadar sinirlendirmez!"

"Bora onun vurulmasına izin vermez!" dedi Annie.

"Bilmeyecek!" dedi Tarantula.

"Yeter!" dedim, ayağa kalkarak. Sesimin tınısı öyle yüksek çıkmıştı ki, bu sefer Tarantula da Annie de bana dönmüşlerdi. "Yeter! Benim adıma karar verip durmayın!"

"Ben senin adına bir karar vermiyorum, sana emrediyorum!" dedi Tarantula. Annie, yumruğunu sıkarken, sandalyeye sert bir tekme atmıştı. "Ve benim emirlerimin nihai huzurumuz olduğunun aslında Annie de farkında!"

"Vurulurum tamam!" dedim, öfkeyle. Bezgin bir nefes koyverdim. "Bunu da yaparım, tamam!"

Annie, iki elini masaya yerleştirirken, "Piranha! Bana baksana sen!" dedi. Sesini ve bakışlarını ele geçiren tehlikeli sakinlik, gözlerimin kısılmasına sebep oldu. "Yapmayacaksın böyle bir şey!" Bir elini sertçe masaya vurdu. "Sen bunu yapmayacaksın!"

"Lion! Kes şunu!" dedi Tarantula, bıkkınlıkla.

"Asıl sen kes şunu!" diye bağırdı Annie. Tarantula'nın karşısında, biraz sonra onu boğazlayacakmışçasına bir öfkeyle duruyordu. "Eğer Nina, Bora'ya vurulacağını söylemez ve vurulursa... Bora'yı kimse tutamaz! Kimse!"

"Sen kardeşini mi düşünüyorsun yoksa Nina'yı mı?" diye sordu Tarantula. Annie bıkkın bir şekilde gözlerini yumarken, derin bir nefes almıştı. "Belki de sadece kardeşinin karşısına çıktığında artı puanın olsun diye uğraşıyorsundur!"

"Sabrımı zorluyorsun," dedi Annie, mırıldanarak. Sanki gözlerini, burada olduğunu unutmak istercesine açmıyor ve sakinleşmeye çalışıyordu. "Kes sesini artık!"

"Söylesene... N, senin kardeşinin karısı olmasaydı da korur muydun onu?!" dedi Tarantula. Annie'nin kaşları havalandı. "Sadece kardeşine, sevdiği kadına sahip çıktığını ispatlamaya çalışıyorsundur belki de!"

Annie yavaşça gözlerini açtı. "Beni bu kadar tanımamış olamazsın Tarantula," dedi, *yapma* der gibi.

"Seni tanıyorum Lion... Sen sadece sevdiklerini kayırırsın. Sadece sevdiklerini! Sevdiklerinin arkasını toplarsın hep! Belki de kardeşinin arkasını topluyorsundur N'e sahip çıkarak!" dedi Tarantula. Güldü. "Ben senin kardeşinin, N'e ne yaptığını bilmiyorum ama sen biliyorsundur mutlaka. İyi şeyler yapmadığı muhakkak! Ne bu yaptığın? Karabey Ailesi'nin vicdan temizliği mi?!"

"Laflarına dikkat et!" dedi Annie, uyarıcı bir tonlamayla.

"Ne yaparsın?!" dedi Tarantula, alayla. "Ortaya çıkmakla mı tehdit edersin beni yine?!"

"Ben seni hiçbir zaman tehdit etmedim!" dedi Annie. Öfke onu adeta ele geçirmişti. "Bunu yaparım. Sen çok iyi biliyorsun. Şimdi şu kapıdan çıkıp Bora'ya giderim. Yaparım bunu. Bugüne dek neden yapmadım? Sana inandığım için. Ama sakın yanlış bir sonuca kapılma. Ve sakın benim damarıma basma. Şimdi çıkar, Bora'ya giderim!"

"Eğer bunu yaparsan, oğlunun cesedini bile bulamazsın-"

Annie'nin elinin havalanmasıyla beraber gözlerimi yumduktan yalnızca bir saniye sonra, Tarantula'nın

yanağından çıkan sert sesi duydum.

"Eğer bir daha," dedi Annie. Gözlerinden yaşlar boşalmıyormuşçasına net çıkan sesi, Tarantula'nın yüzüne kederli bir pişmanlığın yayılmasına sebep olmuştu. "Oğlumdan bu şekilde bahsedersen seni öldürürüm."

"Özür dilerim Lion," dedi Tarantula, yavaşça. Annie'nin eline uzanmak istese de, Annie elini çekmişti. "Özür dilerim. İkimiz de öfkelendik. Çok özür dilerim. Leo'ya-"

"Oğlumun adını ağzına alma!" dedi Annie, öfkeyle.

"Özür dilerim!" dedi Tarantula.

"Ben siz değilim!" dedi Annie, tehditkar bir ifadeyle. "Ben bugüne kadar elime silah alıp kimseyi öldürmedim!" Gözlerinden akan yaşları parmaklarının tersiyle sildi. "Fakat on senedir, benim yüzümden ölen insanların sayısını da sayamadım..." Burnunu sertçe çektiğinde, yüzünde dişi aslanın bakışları vardı. "Eğer elime silah alırsam tereddüt etmeden ateş ederim." Tarantula, zorlukla yutkundu. "Seni öldürürüm Tarantula. Seni öldürür ve yoluma sensiz devam ederim."

"Lion ben sadece, ortaya çıkmanın riskinden bahsettim," dedi Tarantula, acıyla. "Bunun Leo için ne anlama geldiğini bilmesen, bin kez ortaya çıkardın zaten. N'olur beni yanlış anlama."

"Biz, birbirimizi hiç anlamamışız..." diye fısıldadı Annie. Gülümsediğinde, yüzüne eski püskü, hor görülmüş bir ifade yerleşmişti. "Eğer dediğin gibi, Nina'ya olan sevgim kardeşimin *emaneti* kadar saçma sapan bir şey olsaydı... Nina'nın bir mal olduğunu düşünseydim yani... Senin karşına bin kez geçer ve ona hissettiklerin için önce sana haddini bildirirdim!" Tarantula, Annie'nin cümlesiyle beraber gözlerini yumarken, Annie arkasını dönmüş ve sert adımlarla kapıya ilerlemişti.

"Lion," diye seslendim.

Annie durdu ve yüzünü bana çevirdi fakat konuşmama fırsat vermeden dudakları aralanmıştı. "Ve sen Piranha," dedi, tok bir sesle. "Eğer yarın akşam senin bedeninden bir

kan akarsa... Seni affetmem!" Ben yutkunmaya çalışırken, onun gözyaşları bir kez daha yanaklarına boca olmuştu. Kapıyı açtı ve dışarıya çıktı.

Kısa bir süre, kapanan kapının arkasından, öylece baktım.

Kararım belliydi ve bunun önünde hiç kimse duramazdı; çünkü Tarantula haklıydı. Bora Karabey'i öfkelendirecek tek şey benim vurulmamdı; Bay Ortiz'in bu öfkeyle burun buruna gelmesi, Sergio Morris'i küçümsememesi ve kalan zamanlarda benim üzerimden onun peşine düşmemesi gerekiyordu.

Lion beni hiç affetmeyecek olsa bile.

"Geliyorum...

Parmaklarım, uzun zaman sonra, sekiz kez seçili harflere basmanın şaşkınlığı içindeydi.

...sevgilim."

Uzun zaman sonra, belki de son kez çünkü ben vurulduktan sonra, Bora beni muhtemelen sevgililikten men edecekti.

113.Bölüm

Ne kadar itiraz etsem de Bat beni yalnız bırakmamış ve eve kadar bana eşlik etmişti. Bahçeye girdiğimizde, Selim'in bakışları doğrudan kısılmış ve yüzüne ise memnuniyetsiz bir ifade yayılmıştı.

"Hoş geldiniz Bayan Adams," dedi, baskın bir tonlamayla. Sanki yalnızım ve yanımda Bat yok gibi davranıyordu fakat buna şaşıracak değildim.

"İçeri gelip bir kahve içmek ister misin?" diye sordum. Bat'in koyu mavi bakışları bana çevrildi. Kararsız olduğunu fark ettiğimde, "Uzun zamandır sohbet edemiyoruz..." diyerek, ısrar ettim.

"Bir sorun çıkmasın?" dedi Bat, merakla. Selim'in tavrından rahatsız olduğu aşikardı fakat bunu umursamıyor görünmeye çalışıyordu. "Gir sen... Sonra ederiz sohbet." Bat'in sorun diye bahsettiği muhtemelen Bora'ydı ve bu konuda nasıl bir tavır almam gerektiğini bilmiyordum. Çünkü aynı Bat gibi, Bora'nın bir sorun çıkartıp çıkartmayacağını kestiremiyordum. Bat benim arkadaşımdı ve arkadaşımı evime çağırırken Bora'dan izin alacak değildim ama öte yandan normal bir hayat yaşamadığımız için ve Bat OCTO'dan olduğu için, onunla aynı ortamda olmanın Bora tarafından anlayışla karşılanmayacağı da aşikardı. Bat'e gülümsedim ve hızlı adımlarla eve girdim.

Bora salondaki tekli koltuğa oturmuş, ayaklarını önündeki pufa uzatmış gazete okuyordu. Salona girdiğimde, beni baştan aşağı süzerek, değiştirdiğim kıyafetlerimi incelemişti fakat bununla alakalı herhangi bir yorumda bulunmadı. "Hoş geldin," dedi, içten bir tavırla. Gazeteyi katlarken ayaklarını

puftan çekti ve gazeteyi kolçağın üzerine bıraktı. "Beklediğimden erken geldin..."

Etrafıma bakınırken, "Herkes nerede?" diye sordum.

"Arka bahçedeler," dedi. Yavaş birkaç adım atarak, Bora'nın oturduğu koltuğa doğru ilerledim ve pufa oturdum. Kapkara gözleri merakla yüzümde dolaşırken, esmer ellerinin arasına parmak uçlarım yerleşti. Alyansı hala takılıydı, sanırım artık çıkartmayacaktı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, yavaşça.

"Aslında konuşmamız gerek," dedim.

"Dinliyorum," dedi. Bana güç vermek ister gibi, baş parmakları ellerimin üzerinde dolaşmaya başlamıştı. "Anlat hadi..."

Anlatmak demek, hatırlamak demekti fakat bazı anları hatırlamak çok, çok zordu.

Kıyım gibi.

♠

Zil sesinin duyulmasından biraz sonra, Sevim Hanım'ın adım seslerini takip ettim. Bora, üçlü kanepenin köşesine yerleşmiş kahvesini yudumlarken, Gökhan da diğer kanepede oturuyordu. Aydın biraz daha uzakta, tekli koltukta oturmayı uygun bulmuştu fakat benim yerim, şüphesiz ki her zaman olduğu gibi Bora'nın yanıydı. Kalın topukların çıkardığı sesler salona yaklaşırken, Nagihan Akbulut'la karşılaşmaya hiç ama hiç hazır olmadığımı hissetmiştim fakat hayat benim neye ne kadar hazır olduğumu sorgulamaksızın akmaya devam ediyordu.

"Merhaba," dedi Nagihan Hanım. Siyah ipek bir gömlek ve siyah, dizlerinin biraz altında biten bir etek giymişti. Sarı saçlarını, şık bir tokayla topuz yapmıştı ve yüzünde hiç makyaj yoktu. Gergin görünüyordu. Gökhan ve Aydın da benim gibi ayağa kalkmışlardı fakat Bora, böylesi bir kibarlığa gerek duymamıştı. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Gökhan, Nagihan Hanım'a oturması için az evvel kalktığı kanepeyi gösterdi. Nagihan Hanım,

çantasını Gökhan'la arasına koyarak kanepenin ucuna oturdu ve bakışlarını dikkatle bana çevirdi. "Merhaba..."

"Merhaba," dedim. Nagihan Hanım, ellerini nereye koyacağını bilemez gibi, birbirlerine kenetlediğinde, zor bir konuşma yapacağını anlamıştım. "Ne içersiniz?"

"Bir şey almayayım," dedi. Gülümsemeye çalıştı. "Çok kalmayacağım." Bakışları Bora'yı buldu. "Seninle konuşmam gerekiyor oğlum... Çok acil."

"Dinliyorum," dedi Bora, meraksız bir tavırla. Bacak bacak üzerine atarken, elini de omzuma yerleştirmişti. "Nedir konu?"

"Konu..." dedi Nagihan Hanım, çekinceyle. "Umut."

"Torunun, Umut'un kim olduğunu öğrenmek için, şimdi de babaannesini mi kullanıyor?" diye sordu Gökhan, alayla.

Nagihan Hanım sıkıntılı bir nefes verirken, bakışlarını Gökhan'a çevirmişti. "Çınar'ın burada olduğumdan ve bu konuşmayı yaptığımızdan haberi yok..." Gökhan'ın kaşları havalanırken, Nagihan Hanım'ın gözleri beni bulmuştu. "Ve haberi olmasın."

"Çınar ve Nazlı arasındaki arkadaşlıktan haberdar mısın?" diye sordu Bora, düz bir sesle.

"Evet," dedi Nagihan Hanım. Derin bir nefes aldı. "Yeni haberim oldu. Yılbaşında..."

"Peki Çınar'ın ne bok yediğinden haberdar mısın?" diye sordu Aydın, araya girerek. Nagihan Hanım'ın kaşları çatıldı, Aydın'ın ne kastettiğini anlamamıştı. "Kartel, örgüt falan filan... İstihbarat... Senin masum, kirlenmemiş torunun... Farklı olan hani..."

"Mehmet Şahindağ'ın peşinde, evet..." dedi Nagihan Hanım. Bakışları Bora'ya çevrildi. "Dün akşam bir adam geldi... İsmini bilmiyorum, kendisini Tarantula diye tanıttı. Çınar'ın arkadaşıymış. Ela gözlü, uzun boylu, yapılı, hoş bir adam... Çınar'ın CIA tarafından sorgulandığını fakat olayın yargıya intikal etmeyeceğini söyledi. Sanırım senden intikam almak isteyen bir adamın, Çınar olabileceğini düşünüyorlarmış."

"Bir ev var," dedi Bora, elini omzumdan çekerek. Hafifçe öne eğildi ve dirseklerini bacaklarının üzerine yerleştirdi. "O evden, üzerinde NA yazan köstekli bir cep saati çıktı..." Cebinden telefonunu çıkarttı ve saatin fotoğrafını Nagihan Hanım'a gösterdi. "Bu kimin?"

"Hüseyin'in..." dedi Nagihan Hanım, incecik bir sesle. "Çınar'a mirasıydı..."

"Neredeydi bu saat?" diye sordu Bora, merakla.

"Çınar'daydı..." dedi Nagihan Hanım, hiç düşünmeden. "Bildiğim kadarıyla yani..."

"Bu saat o eve nasıl gitti bilmiyorum. Fakat ben Çınar'dan şüphelenmiyorum," dedi Bora. Tavrı kendinden emindi. "Tarantula denen lavuk haklı... Çınar'ı yalan makinasıyla sorgulayacaklardı, akabinde eve dönecektir." Nagihan Hanım yavaşça başını salladığında, Bora telefonunu ceketinin cebine koydu. "Umut'a gelince... Kim olduğunu söylemeyeceğim."

"Ben zaten Umut'un kim olduğunu biliyorum," dedi Nagihan Hanım. Bora'nın kaşları çatılırken, birkaç saniye boyunca odayı derin bir sessizlik kaplamıştı. "Sizden ricam, Umut'un kim olduğunu Çınar'ın öğrenmemesi..."

"Neden?" diye sordu Aydın, merakla.

Nagihan Hanım'ın bakışları Aydın'a çevrildi. "Çünkü eksilir," dedi, acı çekiyormuş gibi. "Kaldıramaz..." Derin bir nefes aldı. "Senelerdir aradığı kardeşinin, yeni öldüğü gerçeğiyle yüzleşemez." Ne Aydın ne Gökhan ne de Bora, Umut'un kim olduğunu bilmediklerini büründükleri ifadesizlikle, alenen itiraf etmişlerdi. "Umut'uma sarılamadan onu toprağa verdim..."

"Umut kim?" diye sordum, merakla. Belli ki bu soruyu sormaya cesaret edebilecek tek insan bendim. "Bana söylemedi Bora kim olduğunu, belki siz söylersiniz?" dedim, herkes merakını giderebilsin diye.

"Atıf," dedi Nagihan Hanım. Eli, nefes almaya çalışırcasına boynuna gitti. "Keşke saklamasaydım..." Nagihan Hanım'ın yüzüne derin bir keder yayılırken, tek gözü seğirmişti. Aydın

ve Gökhan'ın yüzü acemi bir şaşkınlıkla kaplanırken, Bora da benim gibi ifadesiz kalmıştı. "Ahmet'in onu kendi adamının oğlu olarak göstermesi çok akıllıcaymış..."

"Canice ya da..." dedi Bora.

Bora'nın bu cümleyi bu kadar sakin ve alaylı bir şekilde kurabilmesi, Nagihan Hanım gelmeden evvel ona anlattıklarım yüzündendi. Trabzon'a sürgün edildiğimde geçirdiğim günlerin birisinde, Gülsüm Hanım'la Nagihan Hanım'ın telefon sohbetine şahit olmuştum ve kulaklarım duyduklarına inanmakta güçlük çekmişti. Gülsüm Hanım, Nagihan Hanım'a "*ahretliğim*" diye hitap ediyordu. Böylesi bir samimiyete sahip olmaları benim için beklenmedik ve şaşılasıydı. Bunu içimde bir sır gibi neden sakladığımı bilmemekle beraber, Trabzon'da geçirdiğim günler hatırlamaktan kaçtığım ve istenmediğimle fazlasıyla yüzleştiğim zamanlardı. Gülsüm Hanım, kendisini duyduğumu hiçbir zaman öğrenmemişti. Zaten bunu hiç kimse öğrenmemişti. Fakat Bora da, biraz evvel, en az o zaman benim şaşırdığım gibi şaşırmıştı ve şimdi Nagihan Hanım'ın yalanını yemiyordu.

Benim anlattıklarıma karşılık, Bora'nın da anlattıkları vardı. Umut'un varlığını benden öğrendikten sonra, babaannesini aramış ve bu konuda bir şey bilip bilmediğini sormuştu fakat Gülsüm Hanım ona, hiçbir şey bilmediğini söylemişti. Fakat bu Bora'yı durdurmamıştı ve Sergio'ya içi boş bir zarf uzatma planı yapmaktan alıkoymamıştı. Bora, Gülsüm Hanım'la konuştuktan kısa bir süre sonra, ne hikmetse Nagihan Hanım Amerika'ya gelmişti. Bu da aleni bir şekilde göstermese de Nagihan Hanım ve Gülsüm Hanım'ın bir şeyler karıştırdıkları hakkında şüpheye düşmeme yetmişti. Bora da benimle aynı fikirde olmalıydı ki, Umut'un Atıf olduğuna inanmıyordu.

Nagihan Hanım, Umut'un Atıf olduğunu söylüyorsa, Umut'un bulunmasını istemiyordu.

"Atıf'ın pozisyonu, bok yoluna gitmeye çok müsait bir pozisyondu..." dedi Gökhan, dehşet içinde. "Allah taksiratını

affetsin... Çınar'ın arkadaşları öldürdü Atıf'ı."

"Ahmet bunu hesaplayamaz-"

"Neden saklıyorsun Umut'u?" diye sordu Bora, Nagihan Hanım'ın lafını keserek. "Babaannemle neden samimisin?" Nagihan Hanım, bunu beklemiyor olacaktı ki, şaşkınlıkla Bora'ya bakakalmıştı. "Umut kim?!"

"Atıf olduğunu-"

"Bana maval okumayı kes!" diye bağırdı Bora, hiddetle. Nagihan Hanım zorlukla yutkundu. "Babaannem aksidir, hırçındır, zaman zaman kalbi taşlaşır falan ama... Senin gibi karanlık değildir! Babaannemi senelerdir bizden seninle samimiyetini saklamasına iten sır belli ki Umut! Kim Umut?!"

Gökhan ve Aydın sus pus olmuşlardı; aynı Nagihan Hanım gibi.

"Nagihan Hanım," dedim, yumuşak bir sesle. "Neden Çınar'ın kardeşini bulmasını istemiyorsunuz?" Nagihan Hanım'ın gözlerinden birkaç damla yaş aktı. "Bize söyleyebilirsiniz... Lütfen," dedim. Nagihan Hanım'ın yaşını belli eden, kahverengi lekelere bürünmüş eline uzandığımda, gözlerimi gözlerine hapsetmiştim. "Söyleyin..."

"Dediğim gibi," dedi Nagihan Hanım, kısık bir sesle. Gözlerinden yaşlar akmaya devam ederken, çaresizlikle elimi sıkmıştı. "Umut, Atıf'tı..." Gözlerini gözlerimin en içine kenetledi. "Kendini Çınar'ın yerine koy... Farz-ı misal," dedi, derin bir nefes almaya çalışarak. "Sen yana yakıla aradığın kardeşinin öldüğünü öğrensen, ne hissedersin? Ölen bir yakının yaşıyor olması kadar acı verici..." İç çekti. "Bazı sırlar ortaya çıkmamalı kızım, değil mi?"

Nagihan Hanım, Beyza Karabey'i bildiğini, sessizce itiraf etmekle kalmıyor, aynı zamanda beni tehdit ediyordu.

"Ne zamandan beri biliyorsunuz?" diye sordum.

"İlk andan beri," dedi.

Artık konumuz Umut değil, Beyza Karabey'di.

"Gülsüm Hanım?" diye sordum, korkuyla.

"Bunu bilmiyor," dedi.

Yüreğime bir ağırlık çöktü fakat bu ağırlığın altında ezilecek olan ben değildim; Bora'ydı.

Nagihan Hanım, ellerini yüzüne götürdü ve gözyaşlarını sildi. Yavaşça ayağa kalktı. "Artık gitmeliyim," dedi. Çantasını eline alıp salondan çıkarken, kimse onu durdurmamıştı. Sessizlik, ağır bir şekilde salona yayıldığında, herkes kafasının içindeki tilkilerin kuyruklarını düzeltme derdindeydi ve fakat gerçek tilki, bizden oldukça uzakta ve tüm bunlardan habersizdi.

"Bu Umut her kimse, öğrenilmesinden korkuyor bu kadın," dedi Bora, dakikalar sonra. Verdiği nefes de sesi gibi sıkıntılıydı. "Belki kim olduğunu babaannem de biliyordur, güvenmiyorum... Empati yapmamızı istediğine göre, Atıf olduğuna inanıp konuyu kapatmamızı istiyor." Alt dudağını birkaç saniye dişlerken, "1985 doğumlu..." dedi, düşünür gibi. "Ya bizden çok uzakta, düzeni bozulmasın istiyor... Ya da bize çok yakın, yine düzeni bozulmasın istiyor."

"1985 doğumlu adamların listesini mi çıkarsak?" diye sordu Gökhan.

Bora'nın gözleri kısıldı. "En üste kimi yazardın?" diye sordu.

Gökhan'ın dudakları bilmem der gibi büzülürken, "Ne bileyim..." dedi. Başını salonun girişine doğru çevirirken, "Sevim Hanım!" diye seslendi. Bu sırada Bora ve Aydın göz göze gelmişlerdi. Sevim Hanım, saniyeler içinde salona girdiğinde, içtenlikle Gökhan'a gülümsemişti. "Oturun," dedi Gökhan, yanını göstererek. Sevim Hanım, bir sorun olduğu belli bir ifadeyle, Nagihan Hanım'ın biraz evvel kalktığı yere otururken, merakla Gökhan'a bakıyordu. "1985..." dedi Gökhan, ciddiyetle. "Ahmet Karabey'in adamlarının çocukları falan... O sene doğanlar... Hatırlıyor musunuz, doğumu gündem olan herhangi birisini?"

Sevim Hanım'ın kaşları çatılırken, yüzündeki gülümseme silinmemişti. "E siz varsınız ya," dedi. Gülümsedi. "Bir de benim kız var. Sema."

Gökhan'ın yüzüne hoşnutsuz bir ifade yerleşse de Bora ve Aydın'ın ciddiyeti bozulmamıştı. "Kendimden bahsetmiyorum Sevim Hanım! 85 doğumlu olduğumu biliyorum, şükür!" dedi Gökhan. Derin bir nefes aldı. "Sema'dan da bahsetmiyorum... Metin Akbulut'un ölen çocuğu... Kim olabilir bizim içimizde... Onu arıyoruz."

Sevim Hanım'ın yüzüne şaşkın bir ifade yayıldı. "E siz diyorsunuz ölen çocuğu diye..."

"Ölmemiş olma ihtimali yüksek," dedi Bora, araya girerek. Sevim Hanım'ın bakışları Bora'ya çevrildi. "Babam öldü göstermiş çocuğu." Sevim Hanım'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir ihtimal, bu çocuk içimizde... Adamlarından birisine emanet etmiş olabilir."

"Bilmiyorum," dedi Sevim Hanım, şaşkınlıkla. "Umut'un ölüm haberi geldiğinde soğuktu çok. Bi' Betül Hanım'ıma sarılırken, ellerinin buz kestiğini hatırlıyorum..." Yutkunurken Gökhan'a döndü. "Seninle çok arası yok o çocuğun."

"Ne diyorsunuz Sevim Hanım?!" dedi Gökhan, öfkeyle.

"Sakin!" dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla.

"Kemal Bey haber vermişti Betül Hanım'a," dedi Sevim Hanım, Bora'ya döndüğünde. Birkaç saniye sessiz kaldı. "Atıf!" dedi, heyecanla. "Atıf'ın doğumu da o zamanlar olmalı. Mevlüt'üne gitmiştim." Gözleri doldu. "Cenazesine de gitmek varmış..."

"Atıf uzun bir süre şehir dışında yaşadı, değil mi?" diye sordu Aydın, araya girerek.

"Evet," dedi Sevim Hanım, başını sallayarak. "Dedesi hastaydı. Annesi uzun süre babasına baktı, Atıf'ı da yanına kattı. Adana'daydılar..."

"Atıf'ın Umut olma ihtimali var mı?" diye sordu Aydın.

"Bilmem ki oğlum," dedi Sevim Hanım, düz bir ifadeyle. "Ben annesinin hamileliğini görmedim, köşkten çıktığım mı vardı benim..." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bilmiyorum."

"Peki Gökhan olabilir mi?" diye sordu Bora, ifadesiz bir şekilde.

"Ne diyorsun amına koyayım?!" diye çıkıştı Gökhan. Sevim Hanım, Gökhan'ın çıkışıyla birlikte, yüzünü buruşturmuştu. "Saçmalama!"

Bora, Gökhan'ın çıkışını umursamadan, "Sevim Hanım?" dedi, merakla.

"Beni vuracak gibi bağırıyor," dedi Sevim Hanım, Gökhan'ı şikayet eder gibi.

"Vururum çünkü!" dedi Gökhan, öfkeyle.

"Olamaz herhalde," dedi Sevim Hanım, çaresizce. Derin bir nefes aldı. "Bizim Gökhan Bey'den haberimiz yoktu, Aydın da biliyor..." dedi, destek almak ister gibi. "Bir gün evimize bir bebek geldi..."

"Babam olacak orospu çocuğu, annemi öldürdüğü için sizin evinize gelmişimdir!" dedi Gökhan, sertçe.

"Gökhan, sakin ol!" dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla. "Kimse seni herhangi bir şeyle itham etmiyor... Anlamaya çalışıyoruz."

"Bu Umut, Gökhan'ın doğumundan önce mi sonra mı öldü?" diye sordu Aydın.

"Hatırlamıyorum oğlum," dedi Sevim Hanım. Gözleri kısıldı. "Önce herhalde."

"Bu şerefsize de gün doğdu bak bak," dedi Gökhan, alayla. "Beni nasıl da nüfusundan atmaya çalışıyor ibne!"

"Ne küfür ettin be!" dedim, çemkirir gibi. "Çocuk gibisin Gökhan!"

"Kusura bakma her gün evlatlık olduğum iftirasına kurban gitmiyorum!" dedi Gökhan, ayağa kalkarak. Bakışlarını Bora'ya dikti. "Çınar Akbulut denen heriften ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun değil mi?! Amma meraklıymışsınız beni Umut yapmaya!" Öfkeyle soluk aldı. "Umut ne amına koyayım ya?! Umut ne?! Benim gelişim Gökhan!"

"En azından DNA-"

"Sakın Kara!" dedi Gökhan, işaret parmağını havaya kaldırarak. Başını iki yana salladı. "Benden bunu isteyemezsin!"

"İçimizde şüpheyle mi yaşayalım?!" diye bağırdı Bora, öfkeyle. Bora'nın bağırmasıyla Sevim Hanım olduğu yerde sıçramış ve gözlerini kapatmıştı.

"Sizin içinizde şüphe var, benim değil!" dedi Gökhan, isyan eder gibi. Aydın'a döndü. "Senin ekmeğine yağ sürmem! Kabul et ya da etme, ben Demir'im!"

"Bunu kabul edemeyen ben değilim ki sensin?" dedi Aydın, şaşkınlıkla.

"Senin abim olmandan nefret ediyorum!" dedi Gökhan, bıkkınlık dolu bir öfkeyle. "Keşke," dedi, zorlukla konuşarak. "Keşke Umut ben olsam da senin kardeşin olmasam amına koyayım! Ama maalesef kardeşiz seninle! Konu kapandı!"

"Gökhan," dedim ciddiyetle. Gökhan'ın bakışları beni buldu. "Neden Betül Hanım sana bu kadar düşkündü, hiç düşündün mü?"

Gökhan itiraz eder gibi başını salladı. "Betül Teyze, Aydın'a da düşkündü!"

"Ahmet Bey?" diye sordum, duraksamadan. Gökhan'ın kaşları çatıldı. "Aydın'ı kendi adamı yaparken, seni neden yapmadı?"

"Saçmalıyorsun şu an!" dedi Gökhan, itiraz dolu bir ifadeyle. "Bayağı saçmalıyorsun hem de!"

Bora derin bir nefes alıp, "Kardeşim," dedi yavaşça. "İnsan, ancak yüzleşmekten korktuğu şeyleri sorgulamaktan kaçar, yapma." Gökhan'ın gözleri kısıldı. "Biz herhangi bir ithamda bulunmuyoruz ama sen öyle hırçınlaşıyorsun ki..."

Zil sesinin duyulması, Gökhan'ı bir cevap vermekten alıkoydu. Sevim Hanım, Bora'nın gözlerinden aldığı sessiz emirle beraber ayağa kalktı ve hızlıca kapıya doğru ilerledi. Bu süre zarfında Gökhan bulunduğu yere sığamaz olmuş, salonun ortasında volta atmıştı.

"Merhaba," dedi Taylor, salona girerken. Gürkan Abi ile gelmişti. Fakat Gürkan Abi, buradaki hiç kimseyi selam vermeye değer bulmamış olmalıydı ki, herhangi bir şey söylememişti. Hızlıca yürüdü ve Sevim Hanım'ın kalktığı yere oturdu. Sanırım bugün Bora ve benim için kabul

günüydü. Taylor ise Gürkan Abi'nin aksine oldukça içtendi. Onun yanına oturduğunda, yüzünde nazik bir gülümseme vardı. "Sizi son durumdan haberdar etmemiz gerekiyor," dedi.

"Çınar Akbulut?" dedi Aydın, merakla.

Taylor'ın bakışları Aydın'ı bulduğunda, "Evet..." dedi. Derin bir nefes aldı. "Yalan makinasından geçti. Gizemli adamımız o değil gibi görünüyor." Bora, Aydın ya da Gökhan bu konuda ne düşünüyordu bilinmez, Çınar Akbulut için yalan makinasını kandırmak çocuk oyuncağıydı. "Tabii ki istihbarat geçmişi olan, eğitimli bir adam. Sadece buna güveniyor değiliz. Fakat Bay Ortiz, delil yetersizliğinden, şu an Bay Akbulut için işlem başlatmak istemiyor. Gerekli yerlerle ve Bay Guerra'nın ailesiyle görüşülecek. Mezarın açılmasını istiyoruz."

"Peki Çınar'ı tutacaklar mı?" diye sordu Bora, merakla.

"Hayır," dedi Taylor, başını iki yana sallarken. "Acil durumlar haricinde, eyalet değiştirmeyecek bir süre. Her ne olursa olsun Amerika Birleşik Devletleri'nden ayrılmayacak. Suçsuzluğu kanıtlanıncaya dek, göz hapsimizde fakat onu misafir de etmiyor ya da ettirmiyoruz." Taylor, bakışlarını Bora'ya dikti. "Bunda sizin de payınız var. Onun olmadığına emin olduğunuzu söylediniz. Bay Ortiz de sizin gibi düşünüyor."

"Bay Akbulut, temiz birisi..." dedi Gürkan Abi. Ses tonundaki iğnenin Bora'ya battığı aşikardı fakat derisi öyle kalındı ki, etkilenmiyor gibiydi. "Bence de o değil."

"Neyse," dedi Taylor, Bora'ya bir cevap hakkı vermeden. Gözleri gözlerime değdi. "Biliyorsun, içeride Mehmet Şahindağ'a çalışan bir köstebek var." Başımı usulca, Taylor'ı onaylamak için salladım. "Senin CIA ajanı olduğun biliniyor. Bay Karabey'in de Türk İstihbarat'ını temsilen burada olduğu. Köstebekten şüphelenmiyor değildik fakat Peligro'nun oteline düzenlenen operasyonu bilen sayılı kişi var. Hepsi sorgulanıyor, ben dahil."

"Benim de mi sorgulanmamı istiyorsunuz?" diye sordum, merakla.

"Bay Ortiz istiyor," dedi Taylor, hiç düşünmeden.

"Bay Ortiz'i kim sorgulayacak peki?" diye sordum, merakla.

"Bunu sorgulamak bize düşmez Nina," dedi Taylor. Bakışlarını birkaç saniyeliğine Gökhan ve Aydın'a çevirip Bora'ya sabitledi. "Köstebeğin sizin adamlarınızın içinde olması da muhtemel. Belki de açık sizdedir."

"Belki de," dedi Bora, tavrından ödün vermeden.

"Adamlarınızı da birkaç saat misafir etmemizin sakıncası yoktur umarım?" dedi Taylor.

Bora, "Yok," dedi.

Taylor'ın bakışları yeniden beni buldu. "Win Bar'a gidip, Mehmet Şahindağ'a biraz malzeme vermeniz gerekiyor..." dedi. Kaşlarım çatılırken merakla Taylor'a baktım. "Matt'le kurduğun bağdan haberdar olan daha az sayıda insan var. Köstebeğin Bay Ortiz ya da bu odadakilerden birisi olmadığına inanmak zorundayız."

"Nasıl bir malzemeden bahsediyoruz?" diye sordum.

"Şu anda Mehmet Şahindağ'ın baktığı pencereden, Kara herhangi bir sevkiyat yapabilecek güçte görünmüyor..." dedi Gürkan Abi. Bakışlarım ona çevrilmişti. "Yani en azından Mehmet Şahindağ, senin Sergio Morris bağlantını bilseydi, sevkiyat iptal olurdu. Bu da gösteriyor ki, köstebek bunu bilen insanlardan birisi değil. Ben değilim. Bay Ortiz değil. Ajan Çimen değil. Ajan Smyth değil. Sen de değilsin. Aslında Kara'nın bu bilgiyi paylaştığı adamları da değil." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Tabii Şahindağ'ın bunu bilip sustuğu senaryodan bahsetmiyorum. Her neyse. Kara, elinin kolunun bağlı olduğunu... Peligro'yu ikna edemeyecek gibi durduğunu, ne yapacağını bilmediğini söyleyecek barda. Mehmet Şahindağ, eli kolu bağlı bir Kara görecek. İki gün sonra Sergio Morris sevkiyat yaptığında... Gerçek güç zaten Kara'ya geçecek."

Gürkan Abi'nin anlattıkları eksik ve yanlış olsa da mantıklıydı. Mesela Mehmet Şahindağ da en az Bora gibi, Peligro'nun artık istese de ikna olamayacağını ve öldüğünü biliyordu ama sorun değildi. Eğer Bora ve ben bara yalnız gideceksek, kendi doğrularımızca konuşabilir, hatta formülden de bahsedebilirdik.

Bora, "Sadece ikimiz mi gideceğiz?" diye sorduğunda, benim gibi düşündüğünü belli etmişti.

"Bizden birisinin gelmesi ekstra bir şey kazandırmayacaktır size ya da bize," dedi Taylor. Haklı olduğunu düşünmesi için, yüzüme buruk bir gülümseme yayıldı. "Bizi haberdar edersin Nina," diye devam ettiğinde, başımı tamam anlamında sallamıştım.

♠

John'un kalbime selam verdiğini hissediyordum. Onunla defalarca kez geldiğim, D.C.'de en sevdiği restoranda, Bora ile akşam yemeği yiyorduk. Bora'ya bu restorandan ben bahsetmemiştim fakat onun burayı tercih etmesinin beni şaşırttığını da söyleyemezdim. Bora da en az John kadar nezih zevklere sahip bir adamdı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum, merakla.

Bora'nın kapkara gözleri gözlerime değdi. "Keşke, yemeklerin ne kadar lezzetli olduğunu düşünebilseydim..." dedi, mırıldanarak. Kadehine uzandı ve şarabından kocaman bir yudum aldı. "Umut meselesi kafamı karıştırıyor. Ve açıkçası, Umut'un Gökhan çıkmasından korkuyorum."

"Neden?" diye sordum. Çatalımla bıçağımı bıraktım ve kadehimi elime aldım. "Bu seni neden korkutuyor ki?"

"Nedeni belli değil mi Nazlı?" diye sordu, şaşkınlıkla. "Gökhan, Çınar'ı sevmiyor... Öte yandan Aydın..."

"Kuzen olurdunuz, iyi tarafından bak..." dedim. Şarabımdan içtim. Bora ise fal taşı misali açılan gözleriyle bana bakıyordu. Daha evvel şarap içen insan görmemiş olamayacağı için, cümlemdeki rahatlığa şaşırmış olmalıydı. "Bence bu, bu kadar dramatize edilecek bir şey değil... Çünkü bence, Umut, Gökhan olamaz."

"Sana bunu düşündüren ne?" diye sordu Bora, merakla.

"Eğer Umut, Gökhan'sa... Gökhan'ın kafasına sıkması gerek çünkü," dedim gülerken. Bora'nın şimdi de gözleri kısılmıştı. "Hatırlıyorsan eğer, üç buçuk sene önce, Nagihan Hanım masana oturmuştu... Çınar'ın tertemiz olduğunu söylerken, size iş buyurmuştu. Kadın, kendi torununa bunu yapar mı? Umut'a bunu yapar mı?"

"Nazlı, ben de torunuyum ya hani?" dedi Bora, ne alaka der gibi. "Benden isteyen, Gökhan'dan mı istemez?"

"Evet ama sen Kara'sın... Bilmiyorum Bora... Ben de bi' yükseldim falan ama yine de uçuk geliyor bana. Yani Umut'u içinize bu kadar sokmuş mudur baban?" dedim, umursamaz bir tavırla. "Kabul, mantıklı... Fakat bir o kadar da tehlikeli."

"Gökhan'ı DNA testi yaptırmaya ikna etmek zorundayız," dedi Bora, hiç düşünmeden. "İçimiz rahat etmeli."

Gülümsedim. "Neden ikna ile zaman kaybediyorsun ki?" diye sordum, merakla. "Al diş fırçasını... Ben de Sergio'dan diş fırçası alayım. Biz yaptıralım, gitsin."

Bora başını iki yana sallarken, "Mahremiyet ihlali," dedi.

Sıkıntılı bir nefes verdim. "İşine geldiği zaman çok dürüstsün!"

"Ben her zaman dürüstüm," dedi Bora, kaşlarını kaldırarak.

"Bana oyun oynarken gerçekten çok dürüsttün," dedim, alaylı bir tavırla. "Yapma Allah aşkına!"

"Tamam Nazlı, neyse..." dedi Bora, bıkkın bir ifadeyle. Bakışlarını gözlerimden çekti ve yemeğini yemeye devam etti.

Bana bir oyun oynadığını yüzüne çarptığım her an bozulan morali, bununla ömür boyu yaşayamayacağının en önemli kanıtıydı. Az bile yapıyordum. Hatta, hiçbir şey yapmıyordum. Fakat o, buna bile katlanamıyordu. Katlanamadığı zamanlarda aldığı tavır, benim de dilimi lal ediyordu. Zira uzatsam bile bir sonuca varamayacağımı biliyordum. Düşünmekten kaçtığım zamanları çok seviyordum ama karşımda dürüstlükten bahsettiğinde,

susamıyordum. Susamayışlarımın çoğalmasından korkuyordum. Eğer çoğalırsa, bu konu aramızda konuşulabilir bir hal alırdı ve o zaman normalleşirdi. Normalleşmesini istemiyordum.

Ortada kocaman bir gerçek vardı ve biz, birlikte, o gerçeğin etrafından dolanıyorduk. Etraf kalabalıktı ve biz, başka şeylerle çarpışmamak için birbirimize yapışmıştık. Ne zamanki etraftaki kalabalık azalacak ve biz o gerçekle baş başa kalacaktık, işte o zaman o gerçek ayan beyan bize kendisini gösterecekti. O gün, Mehmet Şahindağ'ın öldüğü ve benim gideceğim gündü. O güne kadar istediğim tek şey, Bora'nın, bu gerçekten bahsetmek zorunda kalacağım cümleler kurmamasıydı.

Nazlı sessizce iç çekerken, Nina yemeğini yemeye devam ediyordu.

Zamana ihtiyacımız vardı. Yemeğimiz bitene kadar, kafamızı dinlememiz ve az evvel olan şeyi unutmaya çalışmak ya da yok saymak için sessiz kalmamız gerekiyordu. Aynı yılbaşı gecesi olduğu gibi ya da birçok kez olduğu gibi, kursaklarımıza dizilen lokmalarımız, yaşadığımız her anın kekremsi tadına eş değerdi. Beraberdik ama ayrıydık. Yan yanaydık ama uzaktık. Sevişiyorduk fakat tatmin olmuyorduk. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyor ama orada mahvolan hayatımızı görüyorduk. Mutluyduk ama mutsuzduk. Tamamlanmak yerine eksiliyorduk. Yaşarken ölmek gibi.

"Tatlı yer misin?" diye sordu. Gülümsedim. Bu gülümseme gerçekten çok uzak, sahte ve iç yakıcıydı. Aynı sorduğu soru gibi olağan ama yersiz.

"Yerim," dedim. Onun da yüzüne, gamzesini ortaya çıkartan bir gülümseme yayıldı. Benimkisine benzer şekilde, sıcakla soğuğu bir arada barındıran ve ne idiği belirsiz.

İkimiz de karşı karşıya oturuyorduk fakat birbirimizin gözünden düşmüştük.

Yine ve sertçe.

♠

Bardaki tanıdık simalar, buraya devamlı geldiğim günleri hatırlatırlarken, bazı yerlerde Bora'yla yeni anılar yaratıyor olmanın kalbime baskı uyguladığını hissettim. Bu baskının sebebini bilmiyor ve de merak etmiyordum. İyi bir şey de olabilirdi, kötü bir şey de. Her ne ise cevabını bilmek bana bir şey kazandırmayacaktı. Hem de hiçbir şey.

Kafamı dağıtmak ve düşünmemek için içmek istiyordum fakat içimde nedenini bilmediğim bir his, dozundan fazla içmemi engelliyordu. Sanki içki içersem, Bora neden içtiğimi anlayacaktı ve ben bu sefer, anlamasını istemiyordum. Garip bir şey vardı: Annie, terapide sanki bana bir haftalık bir ağrı kesici vermişti ve bir hafta dolmak üzere olduğu için ağrılarım boy göstermeye başlamıştı. Böyle bir şey yoktu, ben öyle hissediyordum. Bana bir hafta sonra yine görüşmeyi teklif ettiği için olsa gerek, psikolojik bir şekilde, kanıma işlemişti. Gözlerimi bar tezgahının üzerindeki votka kadehinde tutuyor ve Frantz'le Bora her ne konuşuyorlarsa, dinlemiyordum.

"Nina!" diye seslendi Matt. Bakışlarım yavaşça ona çevrildiğinde, Bora'nın da dikkatinin bana kaydığını fark etmiştim. "Kartını evine yollamıştım. Aldın mı?" Almamıştım. Ve hatta kredi kartımı iptal ettirmiştim. Fakat Matt'in bunu bilmesine gerek olmadığı için, başımı evet dercesine salladım. Frantz'in kalkmak üzere Bora'dan izin istediğini fark ettiğimde, ona dönüp gülümsedim. Gözleri bir kez daha canımı yakmıştı. Nasıl Anıl'ın deniz gözlerine bu kadar çok benzeyebilirlerdi? AN kolyesinin ağırlığını hissederken, alyansımın da kalbime değdiğini fark etmiştim. "Harvard'a ağırlık verdin herhalde? Uğramıyorsun eskisi kadar?" dedi Matt.

"Boston'a çok sık gidip geliyoruz evet," dedim. Matt'in bakışları usulca Bora'ya değdi. Hakkımda ne düşündüğünü bilmiyordum. Bora'dan nefret ettiğimi sanıyordu fakat bununla alakalı kafasında nasıl bir fikir inşa ettiğini anlayamıyordum. Matt'in kafasının içindekiler önemli olmamakla birlikte, Mehmet Şahindağ'ın şu an ne

düşündüğünü dahi umursayamadığımı hissettim. Bar tezgahının üzerindeki mumluğa değmeyen gözlerim, uykuyu arzu edecek kadar yorgunlardı.

"Nazlı," dedi Bora, Matt'in muhtemel kuracağı yeni bir cümleyi engelleyerek. Türkçe konuşuyordu. "Haberin oldu mu, bilmiyorum... John, üzerine atılan iftiradan kurtuldu. Aklandı yani. Basında bununla alakalı haber çıktı..."

"Bugün mü?" diye sordum merakla. Bora başını beni onaylarcasına salladı. "Haberim yoktu." Derin bir nefes aldım. "Muhtemelen öldüğü için, ilgili kişilerin olayı örtbas ettikleri düşünülecek."

Bora'nın yüzüne sıcak ve içten bir gülümseme yayıldı. "Ne fark eder ki?" diye sordu, meraksız bir tavırla. Bir eli elime uzandı. "Kimin ne düşündüğü önemli mi gerçekten?"

"Değil mi?" diye sordum merakla. Kaşlarım çatılmıştı. "İntiba tabii ki de önemli değil mi?"

"Her zaman değil," dedi. Bar sandalyemi çekerek, kendisine yaklaşmamı sağladı. "John'a gerçekten saygı duyanlar, Elisa'ya yaptıklarına inanmamışlardır zaten. Gerçekten saygı duymayanların da ne düşündükleri, John'u ilgilendirmez."

Kaşlarım havalanırken, tamamen Bora'ya döndüm. "Sen bir iş adamısın... Basının bir insanı bitirebilecek kadar güçlü bir manipülatör olduğunu daha iyi bilmen gerekmez mi? Birileri çamur atar ve maalesef izi kalır. Şüphe, ince bir hastalık gibi yayılır insanın içine. Tehlikelidir."

"Yeterince temizsen, hiçbir çamurun izi kalmaz..." dedi Bora, gülümseyerek. "Anıl'la senin hakkında da neler neler konuşulmuştu, siz de basına düşmüştünüz. Bunları umursamamıştım. Ancak cahil insanlar inanır bazı şeylere, sorgulamadıkları ve araştırmadıkları için. Bilmediği bir konu hakkında atıp tutan o kadar çok insan var ki Nazlı... Sana attıkları çamurun izi kalmadı sende. Kalmazdı da."

Kafamı anladığımı belli eder gibi sallarken, "Neden ben o çocukla magazine düşmek istediğimde, engel oldun ve o

kadar sinirlendin o zaman?" dedim. Yüzüme sinsi bir gülümseme yayıldı. "Hala içimde ukde!"

"Hangi çocukla?" diye sordu, şaşkınlıkla. Hafifçe kaşlarını çattı. "Gece kulübüne gitmiştin hani... Ondan mı bahsediyorsun?"

"Evet! İstanbul Boğazı'nda sonlanan geceden bahsediyorum..." dedim.

Bora'nın bakışları mumluğa çevrildi ve yeniden beni buldu. "Neyse..." dedi, konuşamayacağını belli eder gibi. "Marifet, kışın, kuzeyde... Ayrıca her martta da boynumun borcu..." Gülümsemem bu kez sıcaktı. Verdiği sözleri ne pahasına olursa olsun tutuyor olmasının, güven verici bir tarafı vardı. "Bu hayatta beni senin kadar çok sinirlendirebilen kimse olmadı," dedi, bir itirafı gerçekleştirir gibi. "Bak gene hatırladım... Nasıl çıldırtmıştın beni!"

"Çok da önemli değil," dedim ve votkamdan kocaman bir yudum aldım. "Çıldıracağın kadar önemli bir şey değil bu... Bi' ODTÜ'lü Buse değil mesela..."

Bora bana yaklaştı ve dudaklarını yanağıma değdirdi. Kulağıma, "Ben seni tanıdıktan sonra," dedi, yumuşacık bir fısıltıyla. "Gerçekten tanıdıktan sonra... Benim için kalan herkesin cinsiyeti, ırkı, dili, dini aynı... Dünyada yaşayan herkes ve sen Nazlı... İnsanlar benim için böyle ayrışıyorlar. ODTÜ'lü Buse'ymiş, Oxford'lu Sandra'ymış-"

"Sandra kim?" dedim, Bora'dan uzaklaşarak. Kapkara gözleri şaşkınlıkla kısılırken, "Hayırdır ya?" dedim sitemle. "Ne Bora Karabey'miş maşallah! Herkes ona aşık!" Kafamı neden salladığımı bilmiyordum. "ODTÜ'lü Buse ile bir daha görüşmeyeceksin!" dedim, dikte eder gibi. "Asla görüşmeyeceksin!"

"Evde konuşalım mı bunu?" dedi, sakin bir ifadeyle. Muhtemelen Mehmet Şahindağ bizi dinlediği için rahatsız oluyordu fakat bu benim umurumda değildi. "Görüşmem... Fakat evde konuşalım..."

"İstersen görüş!" dedim, kızgınlıkla. Votkamı kafama diktim. "Bak ben n'apıyorum..."

Ben hakikaten n'apıyordum?

"Nazlı, tamam..." dedi, susmamı söyler gibi.

Nazlı.

Bu ben değildim; Nazlı'ydı.

Bora'nın yüzüne sıkıntılı bir ifade yayıldı. "Zaten canım sıkkın..." Merakla gözlerine baktım. "Peligro da öldü..." dedi. Oyuna başlamıştı. "Benimle çalışacak adam bulamıyorum. Mehmet Şahindağ'ın gücünü azaltamıyorum..."

"Haklısın... Ama gün doğmadan neler doğar..." dedim. Yüzüme buruk bir gülümseme yerleştirirken, Bora'nın parmaklarını yavaşça okşamaya başlamıştım. "Natalya Agapova'dan bana biraz bahsetsene Bora..."

Bora'nın çatılan kaşlarının altına yerleşen öfke, yutkunmama sebep olsa da buna mecburdum. Mehmet Şahindağ, Natalya Agapova'nın peşine düşerse, boşu boşuna zaman kaybederdi ve bu da bizim işimize gelirdi. "Nesinden bahsedeyim?" diye sordu Bora.

"Kadının arkasında Bay Simo var," dedim, usulca. "Öyle söyledin..." Bora, sessiz kaldı. "Meksika karteli..."

"Kızıl saçlı," dedi Bora, ciddiyetle. "Çirkin birisi... Bozuk aksanlı..." Dudaklarını büzdü. "Albenisi yok."

"İnceleseymişsin," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"İnceledim inceledim," dedi, gülerek. "Bana asıldı da..."

"Kızıl saçlı... Rus..." dedim, düşünür gibi. "Gözleri?" Bora derin bir nefes aldı. "Gözleri ne renkti?"

"Ne bileyim sevgilim," dedi. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "O değil de... Kadın bende formül var sanıyor... Gerçi inandı mı bilmem... Sıfıra sıfır elde var sıfır..."

"Kimyasal silah sevkiyatı yapmaya mal yok..." dedim, üzüntüyle. "Sıkıştıracaklar seni. Mehmet Şahindağ'ı avlaman ve yok etmen mümkün değil."

"Maalesef," dedi Bora. Başını iki yana salladı. "Çıkış yolumuz yok..." Viskisinden birkaç yudum aldı. "Eve gidelim mi Nazlı? Yoruldum..." dedi.

Mehmet Şahindağ'ın daha fazla bir şey duymasına gerek yoktu çünkü konuştuklarımız oldukça spontane gelişmiş

görünüyor ve doğal duruyordu. Aramızdaki sohbetin inandırıcı olmaması mümkün olmamakla birlikte, düşmanı sevindirdiğimize de emindim. Bora'ya gülümsediğimde, bana göz kırpmıştı. Ceketinin cebinden cüzdanını çıkarttı ve bir miktar nakit parayı tezgahın üzerine bıraktı. Paltosunu giymek yerine eline aldı fakat benim montumu giymeme yardımcı oldu. Cebimdeki OCTO'ya ait telefonun titrediğini fark ettiğimde, cebimden telefonumu çıkarttım. Çıkışa doğru yürürken, Annie'nin çağrısını yanıtladım.

"Nina!" dedi Leo, sitemle. "Sienna'ya çiçek alacağım. Dennis'e de hediye! Öğretmenimle konuştum dün ve bugün. Çok mutsuzum."

"Minik aslan..." dedim, tatlı bir ifadeyle. Bora, arabanın arka kapısını benim için açtı. "Doğru olan, bence de bu." Bora da diğer tarafa geçtikten sonra, Selim arabayı çalıştırmıştı. "Ne hediye alacaksın?"

Bora, cebinden telefonunu çıkarttı ve "Eve gidiyoruz Selim," dedi.

"Bilmiyorum. Ama yarın alacağız hediye annemle. Sabah okula gitmeyeceğim. Öğleden sonra gideceğim. Sen de gelir misin bizimle?" dedi Leo. Kendi telefonum da titremeye başladığında, yanımda Bora olduğu için çantamdan çıkartmaya yeltenmemiştim. Çantam! Matt, bara gittiğimizi bağlantıda olduğu kişiye haber verdiğinde telefonlarımıza mesaj gelmişti ve ben Bora'nın gözü önünde telefonumu çantama koymuştum; fark etmiş olabilir miydi? "Nina? Orada mısın?" dedi Leo.

Usulca Bora'ya döndüğümde, ifadesiz bir şekilde bana bakıyordu. Elindeki telefonun ekranını bana çevirdi: Ekranda Nazlı yazıyordu.

"Minik aslan... Yarın işim var," dedim. Çantamdan diğer telefonu çıkarttım. Ekrandaki Bora'ya ait cevapsız çağrı bildirimini kapattım. "Ama seninle konuşalım, olur mu?"

"Tamam," dedi Leo, tatsız bir sesle. Konuyla ilgilenmemem canını sıkmış olmalıydı fakat kapatmak zorundaydım çünkü Bora'nın bakışları benim üzerimdeyken oldukça kasılmış

hissediyordum. Çağrıyı sonlandırdığımda, Bora telefonunu cebine koymuş ve bakışlarını camdan dışarıya çevirmişti. Sanırım onun için, iki telefonum olması üzerine konuşacak herhangi bir şey yoktu.

"Bora," dedim, net bir ifadeyle.

"Eğer örümcek adam, bir hafta dolduğunda, ağzını açıp bana tek kelime anlatmamış olursa, onu yaşatmayacağım..." dedi, ciddiyetle. Kapkara gözleri yüzüme çevrildiğinde, şaka yapmadığını daha iyi anlamıştım. "Sen de artık saat 1 yönüne ne zaman baksan bir boşluk göreceksin... Kötü olacak..." diye eklediğinde, sıkıntılı bir nefes verdim. "İşte bu yüzden Buse'den nefret etmeni anlamıyorum Nazlı," dedi, hemen ardından. "Belki Elif'ten nefret edebilirsin benim hayatımda... Bunu anlarım. Saygı duyarım. Bir başkasından değil. Ben sınırları olan bir adamım ama senin sınırsızlığın harbiden de hayran olunası!" Dudaklarım aralandığında konuşmama izin vermemişti. "Ben bitirebiliyorum Nazlı. Ben insanlar varken, etrafımdayken duvar olabiliyorum. Ama sen mesafe koymayı bilmiyorsun!"

"Ne mesafe koymaması?" dedim, şaşkınlıkla.

"Taylor seni benim yanımda düğüne davet etti!" diye bağırdı.

"Elif de evlenmemize rağmen, sen onu hain mi acaba diye aradığında, seninle gevşek gevşek konuşmuştu!" diye bağırdım.

"Elif'ten zaten et ediyorsan nefret!" diye bağırdı.

"Tarantula ne yaptı?!" diye bağırdığımda, Selim arabayı durdurmuştu.

"O değil sen!" diye bağırdı, hırsla. "Arkadaşın değil mi?! Benim, bana karşı hisleri olan bir insanla arkadaşlık kurduğumu gördün mü?! Taylor arkadaşın! Örümcek adam arkadaşın! Anıl arkadaşındı! Peligro'ya bile değer vermişsin belli!"

"Evet!" dedim, öfkeyle. "Arkadaşlarımdan uzak dur!" Hızla arabanın kapısını açtım ve dışarıya çıktım. Gerçekten hissettiklerim bunlar değildi. Taylor da Tarantula da

arkadaşım değildi ama altta kalmak istememiştim. Bora ile karı koca gibi kavga etmek, yanında Nazlı olmak, Nina'yı geride bırakmak ağrıma gidiyordu. Ben anahtarla kapıyı açmaya çalışırken, Sevim Hanım benden evvel davranmış ve kapıyı açmıştı. Buna da sinirlenmiştim. Kendi evimde benim istemediğim bir hüküm sürülüyordu. Kimse bana Sevim Hanım'ın gelmesini isteyip istemediğimi sormamıştı. Bora benden izinsiz, kendi canı istediği gibi davranamazdı. Benimle uyuyamazdı da. Ben bu gece kendi odamda, kendi yatağımda yatacaktım. Bir şeye çarptım. Aydın'a. Evim ev değil; yol geçen hanıydı. Noir, Aydın'ın yanında, aynı Aydın gibi merakla bana bakıyordu.

"Yenge?" dedi Aydın.

"Ne var?" dedim, öfkeyle. Bakışlarımı Noir'a çevirdim. "Benimle gel!"

Noir beni anlamış gibi peşimden gelirken, kapanan kapının sesinden Bora'nın da eve girdiğini anlamıştım. Noir'la odama girdik. Kapıyı sertçe kapattığımda, Noir sesten rahatsız olmuş olacak ki havlamıştı. Kapıyı kilitledim. Çok geçmeden Bora, kapıyı tıklattı. Ona bir cevap vermesem de Noir içeride olduğumuzu belirtmek ister gibi havlamıştı.

"Aç şu kapıyı Nazlı!" dedi Bora. Sesindeki emrivaki tonlama canımı sıkıyordu. "Aç şu kapıyı!"

"Konuşmak istemiyorum!" dedim. Onun aksine İngilizce konuşuyordum. "Rahat bırak beni!"

"Ama ben konuşmak istiyorum!" dedi Bora. Noir, Bora'nın tok sesini duyduğunda, güçlü bir şekilde yine havladı. Hangimize havlıyordu bilmiyordum. Benim kapıyı açmamı mı Bora'nın gitmesini mi istiyordu bilmiyordum. "Nazlı, kırarım bu kapıyı!" dedi Bora.

"Beni rahat bırak!" diye bağırdım.

Kapıdan gelen güçlü seslerle beraber, Bora'nın kapıya omzuyla yüklendiğini anlamıştım. Öfkeyle kilidi açtığımda, Bora da kapıyı açmıştı. O da öfkeliydi; en az benim gibi. Noir, karı koca kavgasına karışmak istemez gibi odadan dışarı çıkarken, Bora odaya girdi.

"Hadi bana saygın yok..." dedim, sertçe. "Kendine de mi yok?!" Bora'nın kaşları çatıldı. "İstemiyorum işte seni! Neden peşimde dolaşıp duruyorsun?! Nerede senin gururun?!" Dudakları şaşkınlıkla açıldı. "Ben senin karın olabilirim Bora Karabey!" dedim, konuşmasına izin vermez gibi. "Ama sen benim kocam değilsin! Beni rahat bırak!" Dudakları kapandı.

Yüzüme, ne diyeceğini bilemez gibi bakıyordu. Zaten diyebileceği hiçbir şey yoktu. Benim cümlelerim, onun sarf edebileceği her bir cümlenin harflerini yok etmişti. Yakarak. İçimde cehennem ateşinde, onun harfleri yanmıştı belki de; babamın alfabesi gibi. Harfleri olmayan bir adamın ağzından tek kelime dahi dökülemezdi. O yüzden arkasını döndü ve odadan çıktı.

Bugüne kadar ama yavaş ama sertçe çok kez kapıyı yüzüme çarpmıştı fakat belki de ilk kez, kapıyı açık bırakarak odadan çıkıyordu.

Benden vazgeçmediğinin altını çizmek ister gibi.

♠

Gece yarısının soğuğu üstüme çöreklenirken, rüzgarın uğultusunu dinliyordum. Kar atıştırıyordu fakat bunu umursamadan, bahçede oturmaya devam ediyordum. Erimeyecek kadar katı halde olduğumu hissediyordum. Ellerim belki de buz kesmişti ve kar, ellerimden daha soğuk olamazdı. Kalbimin de buz kesmesini çok isterdim ama cehennem ateşi buna müsaade etmiyordu. O anı yaşamayı benim kadar iyi beceremiyor olmalıydı ki, beni Nazlı olmaya zorluyordu.

"Kara çıktı yenge," dedi Aydın'ın sesi. Başımı yavaşça ona çevirdiğimde, yüzümde hiçbir ifade yoktu. Elindeki iki fincan kahvenin birisini bana uzattı. "Sana söylememi istedi..." Bu, Bora'nın lügatında, gitse bile bitmediği anlamına geliyor olmalıydı. "İznin var mı? Oturabilir miyim?"

"Konuşmak istemiyorum..." dediğimde, başımı yeniden karşıya çevirmiş ve Aydın'ın getirdiği sıcacık kahveden kocaman bir yudum almıştım.

"Dinlemek ister misin?" diye sordu. Cevabıyla ilgilenmiyor olacak ki, sandalyeyi çekerek karşıma oturdu. Bakışlarımın hedefine kendisini koymuş olması, dinlemek istesem de istemesem de konuşacağı anlamına geliyordu. Kalkıp içeri gidebilirdim ama bugün sussa, yarın susmayacak gibi bakıyordu. "Yaşadıklarını küçümsemiyorum..." dedi, tok bir sesle. Alnındaki yara izini kaşırken, bakışlarını gözlerimden önüne koyduğu fincana çevirmişti. "Lütfen beni doğru anla..." Kabanının cebinden sigara paketini çıkarttı ve önce bana uzattı. "Ben güzel cümleler kurabilen, belki de kendini doğru ifade edebilen bir adam değilim... Sen beni doğru anla."

"Çakmak vermeyecek misin?" diye sordum. Aydın, rahatlamış gibi bir nefes alırken, hafifçe kaykıldı ve pantolonunun cebinden çıkarttığı çakmağı bana uzattı. Sigaramı yakmamı sabırla izledi. Çakmağı tekrar ona uzattığımda, kendisine de sigara yakıp acı kahve gözlerini gözlerime dikmişti.

"Yenge... Bazen istemediğin şeyler yapmaya mecbur kalırsın. Kara çok güçlü bir adam..." dedi, sakince. Tane tane konuşuyordu. Her ne kadar kendini doğru ifade edemediğini düşünse de bunun için çabaladığı ve cümle kurmadan düşündüğü belliydi. "Güçlü. Kolay yıkılmaz bir adam. Aman dilemez. Kimsenin karşısında eğilmez, bükülmez..." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ben bugüne dek bir şekilde hep onun yanındaydım. Otuz üç yıldır tanıyorum onu. Ben onu ilk defa bu kadar çaresiz görüyorum. Yani nasıl diyeyim? Seni ararken bile bu kadar çaresiz değildi. Şimdi benim bu dediğim sana küfür gibi gelecek biliyorum ama Kara'yı üzme n'olur. Üzme yenge. Bugüne kadar onun boynunu yalnızca sevda büktü. Sana olan sevdası." Yüzüne garip bir gülümseme yayıldı. "Sevdalanmış Kara hep şaşırttı beni. Afallattı. Bu dediğim aramızda kalsın ama... Kara'ya sevda yakıştı."

"Sevda..." dedim, fısıldayarak. Beyza Karabey'in aklıma düşmesine engel olamamıştım. "Sevda..."

"Yenge ben bir kere sevdim, biliyorsun..." dedi Aydın, ciddiyetle. Sigarasından içine çektiği derin dumanla, içindeki yangının dumanı kıyasıya rekabet halinde gibiydi. "Ben sevdasında korkak bir adam oldum. Maalesef. Ve ben Kara'nın cesaretini hep takdir edeceğim."

"Beyza..." diye fısıldadım.

Aydın'ın yüzüne, gece gibi karanlık bir tebessüm yayıldı. "Yenge, Beyza öldü," dedi, acıyla. Yutkundu. "Benim sevdiğim kadın öldü yenge... Ölümün ne olduğunu, sevdasını toprağa gömen adam bilir." İç çekti. "Çok iyi bilir... Sevdiği yaşarken boşa harcadığı her günün değerini sonradan anlar... Kara da sen de yaşıyorsun..." Derin bir nefes aldı. "Keşke Beyza da yaşasaydı. Benden uzakta da olsa yaşasaydı."

"Bir gün karşında görsen onu, ne hissedersin?" diye sordum.

Aydın, acı dolu bir kahkaha attı. "Yüzüne bakamazdım muhtemelen..." Sigarasını söndürürken, gözlerini benden kaçırmış ve kahvesinden birkaç yudum almıştı. "Rüyalarımda görüyorum devamlı. Karanlık bir odada karşılaşıyoruz. Ölmemiş gibi. Geçiyor karşıma... Öyle bir bakıyor ki yüzüme... Gözlerime..." Acı kahve gözlerini, yeniden gözlerimle birleştirdi. "Kafamı çevirmek istiyorum, görmeyeyim gözlerini diye... Olmuyor. Yapamıyorum. Sonra bir çocuğun sesini duyuyorum. *Anne* diye bağırıyor. Kanıma dokunuyor. Beyza yok olup gidiyor."

"Ne kanına dokunan?" diye sordum. Aydın'ın gözleri dolarken, dudakları titremişti. "Kanına dokunan ne?"

"Biz..." dedi, zorlukla konuşarak. "Biz..." dedi, acı içinde. Yutkunmakta güçlük çektiğini fark ettim. "Yılbaşında..." dedi ve gözlerini yumdu. "Hamileymiş!"

Dudaklarım bir parça açılırken, Aydın'ın asla anlatamadığı şeyi anlamıştım: Beyza Karabey'in karnındaki bebeğin babasını Mehmet Şahindağ sandığı için, muhtemelen o yılbaşı gecesinde hamile olduğunu sanıyordu. Nefes alamadığımı hissettim. Aydın, Beyza Mehmet'in çocuğuna

hamileyken, onunla beraber olduğunu sanıyordu. On bir senedir.

"Bilemezdim... O da bilemezdi muhtemelen," dedi, gözyaşları akarken. "O gece hiç yaşanmamalıydı... Çok sonradan anladım. Düğün yaptıkları gün, Kara'ya hamile olduğunu söylemiş. Ben o öldükten sonra öğrendim. Yılbaşında bilemezdim karnında bir bebek olduğunu. Ertesi gün ise tümden kıyametti. Öldüğü gün de kıyametti." İki eliyle birden yüzünü kapadı. "Hani şimdi Eren, hamile bir kadını üzdü diye kızıyor ya Kara... Benim yaptığımı bilse var ya..." Aydın'ın boğazından küçük bir çığlık koptu. "Kendimi asla affetmeyeceğim. Sevdiğim kadına yaptığım bu şey yüzünden, kendimi asla affetmeyeceğim. Onu bile bile kırdım. Bir kez değil! Bir kez değil, bin kez kendi ellerimle Mehmet'e ittim ben!"

"Aydın," dedim, kısık bir sesle. Fakat Aydın bana bakmamıştı. Gözyaşlarını durduramıyor olmasının sebebi, belki de senelerdir içine akıttığı içindi. Her sırrın bir yükü vardı ve Aydın yüklerinden öyle yorulmuştu ki, senelerin zehrini boşaltıyordu. Alt dudağımı ısırdım. Beyza Karabey'in yaşadığını söylemek ve söylememek iki dudağımın arasındaydı ve ben bir arafta sıkışıp kalmıştım. "Beyza," diye mırıldandım.

"Beyza," dedi Aydın, ıslak acı kahve gözlerini yüzüme diktiğinde. "Beyza benden daha iyilerine layıktı. O aktı yenge. Onun adının anlamı bile ak. Lekesiz. Tertemiz. Beyazdı o. Ben ise onun yanında leş gibi kalıyordum. Ben sadece benimle kirlenmesin istedim. Beyaza leke çabuk değer. Ona hiçbir siyahlık değmesin istedim. O aktı. Kardeşi de aktı. Begüm de. Babalarına rağmen onlar masumdu. Tertemizlerdi. Ben yanlarına yakışmazdım. Sırıtırdım. Benden Beyza'ya sevgili olmazdı. Korktum. Çok korktum. O gün aldanıp yarın pişman olmasından korktum. Ahmet Karabey, Mehmet'in ölüm emrini vermişti bana. Beyza'ylayken bunu yapamazdım."

"Ve?" dedim, dümdüz bir sesle.

"Mehmet'e dönmez sandım. Dönemez sandım. O defter kapandı sandım. Sonra çok geçmeden onun ailesi de benim dayım da öldü..." dedi Aydın. İçine derin bir nefes çekmeye çalıştı. "Beyza gitti. Sonra o da öldü... Beyza ölünce, herkesin aklığına kara değdi. Herkes benim gibi oldu." Aydın, kahvesini kafasına dikti. "Yenge," dedi, ciddiyetle. "Benim boynumu sevda bile bükemedi ve ben çok pişman oldum. Kara'nın karşısında benim boynum kıldan ince. Ben Beyza'nın ölümüyle, kalan ömrümü Kara'ya adadım. Onun kardeşi diye. Onun en sevdiği diye..." Sanki aldığı nefes yetmiyordu. "Begüm de ayrı bir yerdedir elbet de Beyza bir başka severdi Kara'yı. Yani Begüm'den çok demek istemiyorum ama... Kara onun en iyi arkadaşıydı. En kıymetlisiydi. En özeliydi. Kimselerle paylaşamadığıydı. Benim yeminim var, Kara ölmeden ölmem. Bu yüzden yaşıyorum. Bir tane canım var, Kara için seve seve veririm, Beyza'nın ruhu şad olsun."

Köyden ne kadar uzaklaştığımı bilmiyordum fakat arabayı sürebildiğim kadar hızlı sürüyor, ıssız ve engebeli yolları geçiyor, özgürlüğe ulaşıyordum. Öyle sanıyordum. Daha da doğuya gittiğimi biliyordum ama ne planladığımı bilmiyordum. Sadece gidiyordum. Esaretimden ve Bora'dan gidiyordum. Artvin'e yaklaşıyordum. Param ya da telefonum yoktu ve benzin azalıyordu. Benzin tamamen bittiğinde ne yapacağımı düşünemiyordum. Belki de yapabileceğim tek şey benzin tümden bitene dek arabayı sürmekten başka bir şey değildi. Öyle de yaptım. Karanlık gecede, tekinsiz bir ormanın içinde, kendimle baş başa kalıncaya dek arabayı sürdüm. Param ya da telefonum yoktu, benzinim de bitmişti ama silahım vardı. Torpidoda bulmuştum.

Duran bir arabanın içinde kaç saat geçirdiğimi bilmiyordum fakat özgür olduğumu hissediyordum. Özgürlüğümü solumak istercesine kapıyı açıp indim ve elimde silahımla beraber, ormanın karanlığına ilerledim. Yürüdüm. Doğuya mı batıya mı, kuzeye mi ya da güneye mi olduğunu bilmeden yürüdüm. Karşıma vahşi bir hayvan da

çıkabilirdi fakat bu bile, karanlık ormana ışık tutan araba farları kadar tehlikeli değildi.

Sesler duyuyordum, uzaktan.

"Araba burada!" diye bağırıyordu o ses.

"Benzini bitmiş!"

"Fazla uzaklaşmış olamaz!"

O ses, benim kaçtığım sesti. Kulaklarımdan silmeye yemin ettiğim, duymak istemediğim, canımı acıtan ses. Bilekliğimden kurtulmuş olmam bir şey ifade etmiyordu çünkü arabada da GPS olmalıydı ve ben bir kez daha aptallığımla yüzleşmiştim. Kaçacak yerim yoktu. Kara'dan kaçılmıyordu. Beni bulmuştu. Hep buluyordu. Evin içinde ya da dünyanın herhangi bir yerinde. Beni neden buluyordu? Güneş bensem, ben mi onu kuvvetle çekiyordum? Bilmiyordum. Ormanın ortasında, gözlerim kapalı öylece duruyordum. Görünmez olmak istiyordum. Bir kere kaçmıştım ve yeniden onun esaretine boyun eğemezdim.

"Şükürler olsun!" dedi, sesi. Gözlerimi açtığımda, sesine tezat gözlerini görmüştüm. Karanlığın içinde sinsi bir şekilde parlayan gözleri, felaketimdi.

"Git!" dedim. Bora'nın aksine ben geriye doğru bir adım attım. *"Yaklaşma bana! Git!"* Silahımı, tehditkar bir ifadeyle doğrulttum. *"Git buradan! Özgürüm artık ben!"*

"Kara!" diye bağırdı Gökhan. Tedirgin bakışlarım ona çevrilirken, elimdeki silaha hayretle baktığını gördüm. Bir anda bize doğru yaklaşan sayamadığım kadar çok adam vardı ve ben korkudan bir adım daha geriye gittim.

"Nazlı! Hadi uğraştırma beni! Yürü! Gidiyoruz!" dedi Bora, sertçe. Doğum günüydü. Otuz yaşına bastığı gün. *"Nazlı! Hadi dedim!"*

Gidemezdik. Ancak ayrı ayrı gidebilirdik ama beraber hiçbir yere gidemezdik. Ben Trabzon'a sürgün edildiğimde yollarımız ayrılmıştı ve bir daha birleşemezdi. 7 Temmuz'un akşam üzeri kalkıp peşime düşmek zorunda kalmış olmalıydı ve yeni günü ya havada ya da karada ama bir şekilde benim peşimde karşılamıştı. Doğum günüydü. Muhtemelen

otuzuncu yaşını böyle hayal etmemişti ama benim de böyle hayal etmediğim onlarca şey vardı; beni anlardı.

"Senden nefret ediyorum! Keşke doğmasaydın!" diye haykırdım. Bana doğru bir adım attığında, yine geriye gittim. *"Hayatımı mahvettin! Beni mahvettin! Beni yok ettin! Senden nefret ediyorum!"*

Başını hafifçe arkasına çevirdi ve hızlıca adamlarına baktı. Rezil olmuş hissediyordu. Ne kadar rezil olmuş hissederse hissetsin, benim rezilliğimin yanında, onunkisi bir hiçti. *"Bırak o silahı ve yürü Nazlı! Evde görüşeceğiz seninle!"* dedi, öfkeyle. Ne zamandan beri, üstünde dam olan yere ev deniyordu?

Bana doğru attığı bir adımla geriye gittiğimde, sırtımı ağaca çarpmıştım. Sırtım ne zaman bir yere değse, bana yaklaşıyor ve beni sırtımın değdiği yerle kendisi arasına sıkıştırıyordu. Bu kez, bunu yapamayacaktı. Korkuyla emniyet kilidini açtım. *"Yaklaşma!"* diye bağırdım.

"Dağılın!" dedi Aydın, sertçe. *"Arabaların orada bekleyin!"*

"Nazlı! Bırak o silahı! Yeteri kadar uğraştırdın zaten bugün beni! Yeteri kadar rezil de olduk! Yürü gidiyoruz!" diye bağırdı Bora.

"Yaklaşma!" diye bağırdım.

"Nazlı yeter dedim!" diye kükredi.

"Yaklaşma dedim! Bırak beni. Bırak beni gideyim. Ben sana hiçbir şey yapmadım." Bana doğru attığı her bir adım, özgürlüğümü elimden alıyordu. *"Bırak beni özgürlüğüme kavuşayım artık. Kendine başka bir oyuncak bul! Yaklaşma!"* dedim, acı içinde.

"Kara!" diye bağırdı Gökhan.

Gökhan'ın sesi, Bora'nın sabrını taşırmıştı.

"Yeter artık bu kadar... Naz...lı!"

Nazlı'nın iki hecesine bir kurşun sığmıştı.

"Kara!"

Karalar birbirine bağlanmış, kurşun ise Bora'nın göğsüne saplanmıştı.

"Nazl."

l'sı yoktu.

Yutmuştu.

Gülümsemesi hayal miydi gerçek miydi bilmiyordum fakat gamzesini huzurlarıma sererken, önce dizlerinin üzerine çökmüş, sonra elimden kayan silahın yanına düşmüştü.

Doğum günüydü.

"Bora'yı vurduğumda, ne hissettin?" diye sordum, Aydın'a. Acı kahve gözleri kısılırken, bunca dakikalık suskunluğumdan sonra, böyle bir soru beklemediğini açıkça belli etmişti. "Kara'dan önce ölmeme yeminin var madem... Gökhan çok öfkelendi. Herkes. Tüm adamları... Sen de kızdın biliyorum. Ama ne hissettin?"

"Senin Kara'nın karısı olduğunu..." dedi Aydın, içten bir ifadeyle.

"Benimkisi öfkeden çok daha fazlasıydı..." dedi Gökhan. Bakışlarım bahçe kapısına çevrilirken, iki elini soğuğa alışmak istercesine birbirine sürtmüştü. "Tüm samimiyetimle söylüyorum, eğer Bora ölseydi seni yaşatmazdım Naz..."

"Sen, onu polise ihbar ettiğimde dahi beni vurmaya yeltenmiş bir adamsın... Bunun beni şaşırttığını söyleyemeyeceğim," dedim, ciddiyetle.

Gökhan, yanımdaki sandalyeyi çekip otururken, bakışlarını gözlerimden kaçırmıştı. Derin bir nefes aldı. "Bora benim canım. Canıma çok kez kastettin," derken, gözlerini gözlerime çevirmişti. "Sen benim kadına şiddet söz konusu olduğundaki tüm yargılarıma kastettin. Anneme verdiğim sözü kaç kez çiğnettin. Senin canını yaktım. Her defasında köpek gibi pişman oldum. Ama canını yaktım, biliyorum. Bora söz konusu olduğunda... Zayıf noktam işte! Tüm dengesizliğim. Kayboluşlarım. Pişmanlıklarım... Biliyorsun işte. Söyleyebileceklerimden fazlasını. Söyleyemediklerimi de."

Bakışlarım Aydın'a çevrildi. Gökhan'ın yüzüne, onu anlamak istercesine bakıyordu fakat bunu ne kadar başarıyordu, bilemiyordum. En sonunda, "Neden geldin?" diye sordu, ters bir tavırla. "Biz konuşuyorduk."

"Benimle de konuşun. Sıkıldım," dedi Gökhan, omuz silkerek.

"Yenge bugün Kara'yı öldürse, onu yine öldürmek ister misin?" diye sordu Aydın, merakla.

Gökhan'ın kaşları çatıldı. "Yengen bugün Kara'yı öldürmez."

"Diyelim öldürdü?" dedi Aydın, ısrarcı bir şekilde. Gökhan sessiz kaldı. "Ben öldürmem işte, çünkü o Kara'nın dokunulmazı. O yüzden şimdi buradan siktir git ve bizi yalnız bırak!"

"Bir gün beni öldürür müsün lan?" diye sordu Gökhan, dalga geçer gibi.

"Seni zaten nefes aldığım her an öldürmemeye çalışıyorum," dedi Aydın, sabır dilenir gibi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Hadi ikile. Önemli bir şey konuşuyoruz yengeyle."

Gökhan güldü. "Yengene bunlar sökmez oğlum," dedi, imayla. Bakışlarını birkaç saniyeliğine bana değdirip yeniden Aydın'a çevirdi. "Yengen Kara'yı affetmeyecek, zorlama hiç." Derin bir nefes aldı. "Senin Kara, kafasını daha çok vuracak taşlara. Çok çıkıp gidecek o kapıdan. Daha çok yatacak arabada. Hak etti çünkü. Ben, o ne istediyse onu yaptım. Sen de öyle. O ne istediyse... Bunu Kara istedi Aydın. Zorlama."

"Arabada mı?" diye sordum. Gökhan'ın bakışları bana çevrildi. "Kapının önünde mi?" diye sordum. Gökhan derin bir nefes koyverirken, başını *evet* anlamında sallamıştı.

Ayağa kalktım. Fakat koridoru bitirip antreye ulaşamayacağımı, kendi odamın önüne geldiğimde anlamıştım. Odama girdim ve Bora'nın açık bırakarak çıktığı kapıyı ben kapattım.

♠

Aynadaki yansımamın iyi görünmesinin sebebi, ruhumun dışarıdan görünmemesi olmamalıydı. Odamdan çıktım. Koridorda ilerledim. Evdeki sessizlik ne kadar hayırlıydı bilinmez, sessizliğimizde boğuluyordum. Salona girdiğimde, Aydın ve Gökhan kahvaltı yapıyorlardı.

"Günaydın. Bir yere mi gidiyorsun?" dedi Gökhan.

Bakışlarım arkamdaki koridora çevrilirken, "Bora gelmedi mi?" diye sordum.

"Odasında. Hazırlanıyor," dedi Gökhan. Başımı sallarken, paltomla çantamı sandalyenin üzerine koydum. Derin bir nefes alıp yürüdüm ve üst kata uzanan merdivenlere ulaştım. Adım seslerim evin sessizliğine yayılırken kafamı toplamaya çalışıyordum. Pek mümkün olmuyordu ama yine de hiç yoktan iyiydi.

Bora'nın oda kapısını tıklattım. "Gel," dedi. Kapıyı açtığımda, kaşe kabanını giyiyordu. Bakışları beni bulduğunda, kabanının yakasını düzeltti. İçine siyah, balıkçı yaka kazak gitmişti. Uykusuz olduğunu biliyordum fakat aynı benim gibi, dışarıdan düzgün görünüyordu.

"Ben çıkıyorum," dedim. Formalite icabı söylediğim belli, sıradan bir ses tonum vardı. Bir cevap vermesini beklemeden arkamı döndüm fakat odadan çıkamadım. Gözlerim yeniden gözlerini bulduğunda, elimi arkaya uzatıp kapıyı kapattım. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Bora senden sakladığım bazı şeyler var..." dedim, yumuşak bir tavırla. "Biliyorsun... Bunlar zaten beni fazlasıyla geriyor. Yoruyor. Anı yaşamaya çalışıyorum seninleyken. Benim bir görevim var. Mehmet Şahindağ. Görevden çok daha fazlası bu benim için. Yok olmasını istiyorum. Bunu beraber yapmak zorundayız... Seni seviyorum, biliyorsun. O yüzden seninle yan yana olup senden uzak duramıyorum. Ama... Karı koca olmak benim için çok fazla. Mesela sana ODTÜ'lü Buse ile görüşmemeni söylemek benim için çok fazla. Gerçekte istediğim bu değil. Bu ben değilim, Nazlı. Nina bunu umursamaz. Senin eylemlerin Nazlı'ya ulaşıyor bazen ve bu beni inanılmaz zorluyor. Bazı yasaklı kelimeler var mesela, dürüst olduğun gibi. Bunları duymaya tahammülüm yok. Ama sen durmuyorsun. Devamlı kaşıyorsun açık yarayı. Saygı duymuyorsun bana. Yaşadıklarıma. Yaşattıklarına... Bora ben başka bir adamın bana yaşattıklarını sana yansıtmıyorum, sen bana yaşattın bunları. Duymak zoruna

gidiyor belki ama sen benim hayatımı siktin ve sikmemiş gibi davranıyorsun. Dün de delirdim işte. Bazen geliyorlar. Çünkü benim anı yaşama arzumla, senin arzuların birbirinden farklı. Ben bunu istemiyorum..."

"Biz, biz değiliz..." dedi, bir tespitte bulunur gibi.

"Evet!" dedim, onu onaylarcasına. "Çünkü ben Nazlı değilim. Bunu anlamana sevindim. Ben Nazlı değilim. Nazlı olamam."

"Ne sevişirken, ne konuşurken..." dedi, kararlılıkla. Zorlukla yutkundum. "Sen kimsin bilmiyorum. Ama sen her kimsen, beni de ben olmaktan çıkartıyorsun."

"Bunu istemiyorum..." dedim.

"Sen ne istiyorsun?" diye sordu, cümlem biter bitmez. Kaşlarım çatıldı. "Merkezde en başından beri sen varsın. Sen ne istersen biz onu yaşadık. Bu hiç değişmemişti. Ya da ben öyle sanıyordum. Ama değişmiş. Şimdi farklı. Benden ne istiyorsun? Söyle bana." Ellerini pantolonunun ceplerinden çıkarttı. "Git de, kal de, dur de, gel de, konuş de, sus de. Ne yapayım ben? Evden mi gideyim? Burada mı kalayım? Bu ülkeden gideyim mi mesela? Söyle. Git hapise gir de ona da tamamım. Ne istiyorsan söyle bana Nazlı. Sadece sevme deme, çünkü bunu yapamam, ama hissetirme dersen, bunu yapmayı biliyorum. Ben ben olmaktan çıktım zaten. Karaktersiz, gurursuz, ezik, yüzsüz bir adama dönüştüm. Çaresizim ben Nazlı! Senin karşında ben çaresizim! Görmüyor musun? Nasıl görmüyorsun?! Söyle bana yine. Sen söyle. Açık açık söyle çünkü ben artık seni okuyamıyorum." Omuzlarım hafifçe kalktı, indi ve dudaklarım açıldı ama Bora konuşmaya devam edince yine kapandı. "Sarılmak istiyorsun sarılıyoruz. Öpüşmek istiyorsun öpüşüyoruz. Sevişmek istiyorsun, sevişiyoruz. Konuşmak istiyorsun konuşuyoruz. Küsmek istiyorsun küsüyoruz. Kavga etmek istiyorsun kavga ediyoruz. Sen ne istersen biz onu yaşıyoruz ama merkezde sen varsın diye değil. Benim artık hiçbir hükmüm kalmadı. Sen çekiyorsun ve ben çaresizce oraya sürükleniyorum. Çünkü ben ne

yaparsam yapayım, olmuyor. Senin için tamam olmuyor. Peşinden geliyorum olmuyor, gidiyorum olmuyor, zorluyorum o da olmuyor. Susuyorum olmuyor, konuşuyorum olmuyor. Rahat bırakıyorum olmuyor, sıkıştırıyorum olmuyor. Sen istemedikten sonra, ben ne yapsam olmuyor! Şimdi söyle bana... Ne istiyorsun benden? Ne yapayım? Söyle ne istediğini."

Zorlukla yutkunurken, "Ben..." dedim. Gözlerimin içine bakıyordu. "Ben... Bilmiyorum."

Göz kırptı. "Tamam, sen bi' düşün..." dedi, ciddiyetle. Yatağın üzerindeki atkısını aldı. "Ben çıkıyorum. Gökhan'la işim var." Hızlı adımlarla yürümeye başladı. Yanımdan geçeceği sırada kolunu tuttum. Durdu. Kapkara gözlerindeki kırgınlık içimdeki bir noktaya değerken, "Sen düşün ve o zamana kadar konuşmayalım Nazlı," dedi.

"Benim nereye gittiğimi sormayacak mısın?" diye sordum.

"Sanırım benim yapılacaklar listesine ihtiyacım var. Mümkünse, açıklamalı. Ne zaman, hangi soruları sorabileceğime dair. Ben artık, senin beni terslemelerinle başa çıkamıyorum. Seni anlıyorum Nazlı. Seni de acılarını da çok iyi anlıyorum. Bu şekilde davranmanın, bize daha iyi geleceğini bilsem, başımla beraber kabul ederim. Ama sen bizi biz olmaktan alıkoyuyorsun. Ben seni öldürdüm, sen bizi öldürüyorsun."

"Bizi sen öldürdün," dedim, itiraz ederek.

"Bizi ben öldürseydim... Elin hala kolumda olmazdı Nazlı," dedi. Elime baktım ve elimi kolundan çektim. "Ben seni ve kendimi öldürdüm. Bizi değil."

"Biz yokmuş ki?!" dedim, isyan ederek. "Sen bir oyun oynamışsın ve oyun oynarken bana aşık olmuşsun. Farkında bile değildin hislerinin!" Gülümsedi. Onu vurduğum geceki gibi, saçma sapan bir yerde, olmayacak bir şekilde ama çok güzel gülümsedi. Gitmeye yeltendiğinde, yeniden kolunu tuttum. Gülümsemesi silinmemişti. "Neden gülümsüyorsun?!" diye sordum, sitemle.

"Ağlanacak haline gülersin bazen... Benim de gülmeye mecalim yok, gülümsemekle yetiniyorum," dedi. Kaşlarım çatıldığında, "Çıkmam gerek Nazlı," diye ekledi. Yeniden kolunu bıraktım. Kapıyı açtı ve odadan çıktı. Sıkıntılı bir nefes verdim. Odadan çıkacakken, yatağın üzerindeki zarfı fark etmiştim. Kişisel eşyalara dokunmanın ayıp olduğu bilinciyle yatağa ilerledim. Zarfı elime aldım. Çoktan açılarak mührü bozulmuş, üzerinde "Bora'ya" yazan bir zarf. Zarfın içinden mektubu çıkarttım. Adım sesleri duyduğumda, bakışlarım kapıya çevrilmişti. "Cüzdanı unutmuşum," dedi Bora, kısık bir sesle.

Mektubu zarfın içine koyarken, "Burada kalmış da kaldırıyordum," dedim. Neden yalan söylemiştim? "Yani şey-"

"Okumak istiyorsan oku..." dedi. Odaya girdi ve komodine yaklaştı. "Babamın yazdığı mektup, çok önemli bir şey değil."

"Senin özelin sonuçta, neden okuyayım?" dedim. Aslında demek istediğim bu değildi. Garip bir biçimde, mektupta ne yazdığını merak etmiştim. "Merak etmiyorum ki... Ne zaman okudun bunu? Mühür bozulmamıştı. Daha evvel bu zarfı gördüm ben, hatırlıyorum. Beni ilgilendirmez."

Cüzdanını cebine koyarken, "Ben odaya gelmeseydim okuyacaktın..." dedi. Kaşlarım çatıldı. "Kim kime saygı duymuyor, tartışılır." Zarfı yatağın üzerine bıraktım. "Oku oku, içinde kalmasın... Yalan söyleyeceğin kadar merak etmişsin sonuçta... Bir de dürüst olsan... Pardon, bu yasaklı kelime miydi?" dedi.

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle?!" diye sordum sitemle. "Yalancı mı diyorsun bana?! Saygısız mıyım ben?!"

"Olur mu Nazlı?" dedi. Sesi baskın, bakışları ise netti. "Bir insanın gözünün içine baka baka yalan söylemek kim, sen kim?! Saygısız olmak kim, sen kim?! Ben saygıyı hak etmiyorum, ondandır. Başkası olsaydı karşında, yapmazdın muhtemelen böyle! Yalan da söylemezdin!"

"Anladım şimdi senin dürüstlüğünü! Sen saklarsın! Yalan söylemez, susarsın!" dedim, başımı aşağı yukarı sallayarak. "Evlat olsan sevilmezsin!" dedim, çemkirir gibi. "İnşallah baban da seni ne kadar sevmediğini yazmıştır!" Bora, kendini tutamamış olacak ki kocaman bir kahkaha atmıştı. "Ben çıkıyorum!" dedim ve öfkeli adımlarla kapıya ilerledim.

♠

OCTO'nun toplantı katında oturuyordum. Kendimi bekleme salonuna alınmış ve bekletilmesinden rahatsızlık duyulmayan, önemsiz bir kimse gibi hissediyordum. Ben neler neler yaşamıştım da OCTO'daki hayvanların bana yaptığı muameleyi başka bir yerde görmemiştim. *Ne diyorsun Nina?* Gerçekten, ben ne diyordum? Hayvanlar nereden çıkmıştı? Tüm bunlar Bora, Aydın ve Gökhan yüzündendi. Kodlarımı bozmuşlardı.

Toplantı odasının kapısı açıldı. Bear, başıyla *gel* dercesine bir işaret yaptı. Yerimden kalktım ve hızlı adımlarla toplantı odasına ilerledim. Yedi kişi, sandalyelerinde oturuyorlardı ama ben ayaktaydım. Her zamanki gibi. Bu bana ne kadar daha koyacaktı? Ne zaman alışacaktım? Sanırım benim egom, buna alışmama asla müsaade etmeyecekti ve ben her zaman hor görülmüş hissedecektim.

"Akşam için her şey hazır," dedi Tarantula. Kimseden çıt çıkmıyordu. Bakışlarım usulca Sergio'ya değdiğinde, yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Seni Bat vuracak."

"Ne?!" dedi Bat, şaşkınlıkla. Bakışlarını Tarantula'nın gözlerinin içine kilitlemişti. "Nina'yı mı vuracağım?!"

"Evet," dedi Tarantula. Bir anda yükselen sesleri, masaya sertçe elini vurarak kesti. "Bu konu tartışmaya açık değil arkadaşlar!"

"Ne zamandan beri hiyerarşi var bizim aramızda?" diye sordu Falcon, merakla. Bakışlarını herkesin üzerinde dolaştırıp Tarantula'nın gözlerinde durdu. "Fox'un kendi dairende, hiç kimseyle iletişim kurmadan kalacağını söylemeni de hala anlamış değilim. Bizler oy kullanarak karar almıyor muyuz?!"

"Yapılması zorunlu şeyler vardır," dedi Tarantula, açıklama yapar gibi. "Bu da onlardan birisi." Ela gözlerini gözlerime sabitledi. "Üstelik Nina bana karşı çıkmadı..." Bakışları Sergio'ya çevrildi. "Fox gibi."

"Bana güvenmiyorsun. Beni nerede tuttuğun umurumda değil. Ama Nina'nın vurulmasına izin verecek değilim!" dedi Sergio.

"Konu kapandı!" dedi Tarantula, sertçe. Bakışları Bat'i buldu. "Kendim vurmam dersen, başkası vurur. Artık senin kadar iyi mi, Nina'nın aldığı yaraya bağlı olarak karar veririz."

"Bittiyse, Sergio ve bana izin ver biraz," dedi Annie, sertçe. "Konuşacaklarımız var!" Tarantula'nın bakışları Annie'ye çevrilmese de ayağa kalkmıştı. Onun ayağa kalkmasıyla beraber, Falcon, Lizard, Bat ve Bear da kalktılar. Herkes teker teker toplantı odasından çıkarken, Annie oturmam için karşısındaki sandalyeyi işaret etmişti. Yerime oturduğumda, sertçe, "Bat'le konuşacağım... Gökhan'ı vuracak. Gökhan'la da konuşacağım, kabul edecektir. Önemli bir yara almayacak zaten."

"Buna gerek yok," dedim, düz bir sesle. Annie'nin kaşları çatıldı. "Aksiyon iyidir."

"Ne diyorsun?" dedi, şaşkınlıkla. "Gerçekten vurulursan-"

"Vurulacağım. Çok uzadı bu muhabbet. Kurşunun önüne atlarım gerekirse. Tarantula haklı. Benim vurulmam, Bay Ortiz'i korkutacaktır..." dedim. Bakışlarımı Sergio'ya çevirdim. "Nasılsın?"

"İyiyim ben," dedi Sergio. Gülümsedi. "Babaannem size gelmiş. Ne dedi?"

"Bilmem," dedim. Sergio yalan söylediğimi anlayamazken, Bora nasıl anlıyordu? Onun karşısında çok mu amatör davranıyordum? Zaten neden yalan söylediğimi de bilmiyordum. Zarfın içinden mektubu çıkartıp, neden kaldıracağımı söylemiştim ki? "Ben oturmadım yanlarında."

"Nina, ben değilim..." dedi Sergio, ciddiyetle. "Gizemli düşman ben değilim."

"Peki o fotoğrafların bir kopyası ve köstekli saat, o eve nasıl girdi?" diye sordum, merakla.

"İnan bilmiyorum," dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Fikrim yok... Ama bu bir tuzak."

"Kim olduğunu bulacağız," dedi Annie, kararlılıkla. "Herkes olabilir ve biz onu bulacağız."

"Her kimse, çok canı yanmış belli ki. Oyun oynuyor..." dedi Sergio. Başını iki yana salladı. "Kara ona her ne yaptıysa, bu çok büyük bir şey!"

Mesaj sesi duyulduğunda, cebimden telefonumu çıkarttım.

"Gençken bir roman okumuştum..." dedi Annie, düşünceli bir şekilde. "Şimdi bu oyun Bora üzerinden dönüyordu ama işin içine sen de girdin Fox. Kitap da böyle gizemli bir casus romanıydı. Baş karakterin üzerinden dönüyordu oyun romanda da. Fakat sonunda, baş karakterin düşmanı, yakın arkadaşının kardeşi çıkıyordu. Kardeşten kimsenin o ana kadar haberi yoktu. Aslında hedef, en başından beri yakın arkadaşmış... Yani sen tabii ki Bora'nın yakın arkadaşı değilsin ya da Bora'nın yakın arkadaşlarının gizemli kardeşleri yok ama senin var. Olmaz biliyorum ama sadece bir teori... Umut her kimse, bu gizemli düşman o olabilir mi?"

"Naz, Çınar Akbulut'un diş fırçasını al. DNA testi yaptıracağım. Fakat bu şimdilik aramızda kalsın."

114.Bölüm

Sevgili yol arkadaşlarım,

2020, maça kızının tekrar Bora'ya geldiği sene. Kaderde ne yazdığını bilemiyoruz fakat her şeyin bir zamanı var. Demem o ki, 2020 sizler için de yaşadığınız her kötü, sıkıntılı, tatsız hadisenin bir mucizeye bedellendiği zaman olsun. Zaman kalbinizi heyecanla çarptırsın, hayallerinize kavuştursun, gönlünüzden geçenleri yaşatsın, huzur ve sağlıkla dolsun. İstemekten ve inanmaktan vazgeçmeyin. İlk kez bir yılı Maça Kızı 8'le kapatıyoruz. Dilerim güzel olan tüm ilkler, 2020'de peşimizi bırakmaz.

Mutlu seneler...

Var olun!

♠

Beyazla kaplanmış çam ağaçları geceyi aydınlatırken, Cobalt'a doğru, zırhlı bir aracın içinde yol alıyorduk. Şoför koltuğunda Selim, yanında da Bora oturuyordu. Neden benim değil, Selim'in yanında oturduğunu bilmiyordum fakat benim yanımda da içi para dolu kocaman bir bavul vardı. Havanın eksi yirmi üç derece olması gibi bir gerçekle karşı karşıya olduğumuz için, yanımıza kar maskesi de almıştık. Yakınlardaki bir hastanenin helikopter pistinde Taylor ile ayrılmıştık. Aracı, hastanenin otoparkına CIA ajanları bırakmıştı ve biz yolumuza üçümüz devam etmiştik. Eski maden ocağına çıkan köprünün üzerinde duracaktık ve ben OCTO'dakilerin, köprünün biraz ilerisindeki binalardan birisinde beklediklerini biliyordum.

En azından Bat, beni vuracağı zamanı beklemek üzere oradaydı. Yakınımıza uğramayacaktı fakat uygun bir zamanda, Sergio Morris yerine geçecek kişi geldiğinde,

hepimizin dikkati dağıldığında, beni uzaktan, tahminimce bir tabanca menzilinden vuracaktı. Çelik yelek giymemiştim. Her ne kadar bunu konuşmamış olsak da bu planın gerçekçi kılınması için, omzumdan ya da karın boşluğumdan vurulmam gerektiğini kestirebiliyordum. Üzerimde geniş ve uzun bir kar montu olduğu için, çelik yelek giymemem pek dikkat çekmemişti ve zaten Bora'nın da dikkati benim üzerimde değildi. Hoş, onun kanaatinde pek endişe duyulacak bir şey olduğunu da sanmıyordum çünkü Bora, Sergio Morris'in Çınar Akbulut olduğunu bildiği için, bu akşamın sorunsuz geçeceğini düşünüyor olabilirdi.

Haklı olarak.

Vurulduğum zaman beni sevgililikten men edeceğini biliyordum ve fakat artık ortada sevgililik de kalmamıştı. Buna gelinceye kadar çoktan kavga etmiştik. Sahi, biz neden kavga etmiştik? Kavgayı cümlelerine ve tavrına sinirlendiğim için ben çıkartmıştım. Belki de bunu farkında bile olmadan, beni sevgililikten men edemesin diye yapmıştım. Bilmiyordum. Bildiğim tek şey şu an bana uzak olduğuydu.

"Yol ne kadar sürerse sürsün, gıkım çıkmaz abi," dedi Selim. Yirmi beş dakika, otuz iki saniyelik yolun yarısından beri Bora ile durmadan sohbet ediyorlardı. "Gözünü sevdiğimin kilometresi! Milden kurtulduğuma seviniyorum." Bora, küçük bir kahkaha attı. "Ben Kanada'yı sevdim. Amerika'dan çok daha iyi."

"Yaklaşık yarım saattir Kanada'dasın Selim," dedi Bora. Sesinde neşeli bir tını vardı. "Ki kuzeyindesin de şu an. Eksi yirmi üç derece amına koyayım. Allah'tan rüzgar yok bu gece. Amerika'yı ben de sevmiyorum ama Kanada'yı da tercih etmem."

"Sen burada oynamıştın değil mi abi?" diye sordu Selim, merakla.

"Amerika sınırında. Niagara'da..." dedi Bora. Birkaç saniyelik sessizlik oldu. "Casino sahibi Monte Carlo'nun

saygın isimlerinden. Temsili bir casinosu var işte kendi ülkesinde de. Amerika'dayken geçmiştim buraya."

"Hotel Le Huit açılacaktı burada, olmadı o iş değil mi?" dedi Selim.

"Cık," dedi Bora, tatsız bir tavırla. "Uğraşamam. Var olanlar yürüsün gitsin işte. Ben Bay Martin değilim. Habire büyüyelim kafasına giremem. Ki zaten bence öyle değeri de yitiyor. Ender olan güzeldir, her yerde rastlayamayacağın."

"Büyük şehirlerden uzaklaştıkça benzin fiyatları birkaç cent düşüyormuş Kanada'da," dedi Selim. Güldü. "Ben emekliliğimde buraya yerleşip kar kürümek istiyorum."

"Derdin benzinse Amerika'da daha hesaplı oluyor," dedim, araya girerek. Selim'in dikiz aynasına değen bakışları beni buldu. "Burada litre ile satılıyor ama Amerika'da galonla. Aradaki farktan dolayı, Amerika'da daha ucuz. Yani Kanada'da yaşarsan, sık sık Amerika'ya geçip deponu doldurup dön bari."

"Yolda harcadığım benzini düşününce, değmez ki?" dedi Selim, şaşkınlıkla. Ciddi olduğumu mu sanmıştı? "Ama işim düşerse, muhakkak depoyu doldurup geçerim buraya."

"Çınar'la iletişim kuracak mısın?" diye sordu Bora. Başı yan dönmüş camdan dışarıya çevrilmişti fakat benimle konuştuğu aşikardı.

"Hayır," dedim. Bora bir şey demeyince, devam etme ihtiyacı hissetmiştim. "Sergio pek müsait değil. Tarantula, gizemli düşmanın o olduğunu düşündüğü için, onu biraz göz hapsinde tutuyor."

"Köprünün ortasında duruyorum abi?" dedi Selim.

"Fark etmez," dedi Bora. Selim yavaşladığında Bora etrafına bakıyordu. "Bu herifler pusu kurdular şimdi, öyle mi?" diye sordu. Dudaklarım aralandı fakat o devam ettiği için susmak zorunda kaldım. "Etrafta tek bir hareketlilik yok. Şu ajancılık işlerinden nefret ediyorum. On saniyede yüz kişi olup etrafımızı sarabilirler gibi."

"CIA abi," dedi Selim, *ne yapacaksın* der gibi. "Saat 2'ye 10 var. 2'de gelecek değil mi, Sergio Morris? Ya da onun

yerine her kim gelecekse?"

"Evet," dedim, düz bir sesle. Saat 2 olduğunda, ben de araçtan inecek ve dışarıda duracaktım. Yani Tarantula'nın en son bana söylediği buydu. "Zaten CIA müdahale etmeyecek. Onların amaçları Sergio Morris'ten görüntü almak."

"Kar maskesiyle gelirse?" diye sordu Selim, merakla.

"Takip edecekler," dedim. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Zaten parayı da takip edecekler ya..." Alt dudağımı ısırdım. "Eğer her şey yolunda giderse, yarın gece Mehmet Şahindağ'a bile ulaşabilirler aslında..." CIA için hiçbir şey yolunda gitmeyecekti fakat OCTO, gerçekten de yarın gece Mehmet Şahindağ'ın adamlarından kimyasal silah alıp onlara takip edilebilir para verecekti. Acaba o zaman, Mehmet Şahindağ'ın veya adamlarının karşısına, Sergio Morris diye kim çıkacaktı? "Parayı ben teslim edeyim Bora," dedim, kısa bir sessizliğin ardından. Bora'nın bakışları dikiz aynasından gözlerimi buldu. "En başından beri benim bağlantıda olduğumu biliyor CIA, altı dolu gözüksün."

"Kimi yollayacaklar Sergio Morris'in yerine, kim gelecek yani?" diye sordu Bora.

"Bilmiyorum," dedim. Saniyeler sular seller gibi akarken, yerini dakikalara bıraktı. "İneyim ben," dedim, saat 2 olduğunda. Bora bir şey söylemediğinde, kar maskemi yüzüme taktım, kapüşonumu başıma geçirdim ve arabadan indim. İçi para dolu olan bavulu elime almıştım fakat bunu taşımak istemediğim için, tekerin yanına bıraktım. Hava çok soğuktu. Elimde eldivenlerim olmasına rağmen, ellerimi cebime sokma ihtiyacı hissettim. Selim farları açık bıraktığı için etraf aydınlıktı. Köprünün tırabzanlarına ilerledim ve aşağıya baktım. Saat 2'yi 11 dakika, 22 saniye geçmişti ama gelen giden yoktu.

Bora'nın araçtan indiğini fark ettiğimde, bakışlarımı ona çevirdim. O kar maskesini takmamıştı fakat belinde biten siyah kar montunun fermuarını sonuna dek kapatmıştı. Siyah kot pantolonu ve siyah kar botlarıyla gecenin içinde kaybolmaya müsaitti fakat bu şekilde kendini karlara atsa,

onu hemen bulabilirdim. Birkaç adımla yanıma geldi ve cebinden sigara paketini çıkartıp kendisine bir sigara yaktı. Etrafı kolaçan etmeyi ihmal etmediği gibi, bakışlarını ara ara da olsa bana çevirmekten de geri durmuyordu.

Saat 2'yi 14 dakika, 52 saniye geçe, "Sen neden sigara içmiyorsun?" diye sordu.

"Canım istemiyor," dedim. İçime derin bir soğuk çektiğimde, gerildiğimi hissediyordum. Bat nerede kalmıştı? "Ya da bir duman alayım mı seninkinden? Ama ellerimi cebimden çıkartamam."

Bora kapkara gözleri kısılırken, baş parmağı ve işaret parmağı arasına sıkıştırdığı sigarayı dudaklarıma uzattı. İnsan çok soğukta içtiği sigaradan da haz almıyordu. Bat'in artık gelmesi gerekiyordu. Muhtemelen bu soğukta vurulunca daha çok üşüyecektim. Bora, sigarayı tekrar kendi dudaklarına götürdü ve hızlı birkaç nefes alıp izmariti yere attı. Saat, 2'yi 16 dakika, 11 saniye geçiyordu.

"Vurulunca... Ne hissettin? Fiziksel olarak?" Ağzımdan çıkanı kulaklarım duyduğunda, oldukça şaşkına dönmüştüm. Sanırım soğuktan beynim durmuştu çünkü yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmişken, saçmalayamazdım. "Beklemeleri sevmiyorum. 2 dedik! Nerede kaldılar?!"

"Sakin ol, çok gerginsin..." dedi Bora, yumuşak bir sesle. Etrafına bakınıp gözlerini yeniden gözlerime sabitledi. "Neden bu kadar gerginsin?"

Zorlukla yutkunurken, "Bilmiyorum..." dedim. Yalan söylüyordum fakat Bora'nın bunu anlamaması için elimden geleni yapmayı da ihmal etmiyordum. "Çok soğuk." Gözümün önüne bir cisim düştü. "Bu ne ya?!" dedim, yüksek çıkan bir sesle. Refleksif bir şekilde silahıma sarılmış olsam da bir drone'a ateş edecek değildim. Fakat drone nereden çıkmıştı, kime aitti, ne oluyordu asla anlamıyordum.

Bora, bakışlarını benim baktığım yere çevirdiğinde, bir tespitte bulunurcasına, "Drone," dedi. O havada bir drone görmeyi çok sakin karşılamıştı. Drone bize yaklaştığında, ucunda bir zarf olduğunu fark etmiştim. Bunu her kim

uçuruyorsa, notu Bora'ya olmalıydı çünkü tam da onun önünde durmuştu. Bora, küçük zarfı eline aldığında, drone bizden hızla uzaklaşmıştı. Bora zarfı açtı, içindeki notu okudu ve çoktan arabadan inmiş olan Selim'e, "Bitti işimiz. Gidiyoruz," dedi.

"Ne?" dedim, şaşkınlıkla. "N'oluyor?" Bora'nın elindeki not kağıdını aldım. "Ne bu?"

"Para bende Kara. Yarın gece mal da bende olacak. Malı sana ulaştırmak için tarih vereceğim. O zamana kadar bana bir bavul daha hazırla. Eğer bu kez de CIA'i arkana alırsan, bu kadar ucuza kurtulamazsın, karının hastane, belki de cenaze masrafları da üzerine eklenir. Sergio Morris."

"Nasıl ya?" dedim. Bakışlarım Bora'ya çevrildi fakat o beni yanıtlamak yerine tekerleğin yanına bıraktığım bavulu arabanın arka koltuğuna koymuştu.

"Bin hadi," dedi, yüzüme bakmadan. Kendisi ise ön koltuğa yönelmiş ve arabaya binmişti. Notu cebime koyarken kafamı toplamaya ve anlamaya çalışıyordum ama olmuyordu. Arabaya bindiğimde, Bora telefonla konuşuyordu. "Hastanede buluşalım yine. Anlatacağım," dedi. Taylor'la konuşuyor olmalıydı. "İleriden dön Selim," dedi, telefonu kapattığında.

"Bora?! N'oluyor?!" diye sordum, ısrarcı bir tonlamayla. Bora, hala elinde olan telefonda bir şeyler yaptı ve telefonu, omzunun üzerinden bana uzattı. Bakışları ise dümdüz önündeki camdaydı. Benimle çok da muhatap olmak istemez gibi.

"Ben Annie Morgan. Bilmenizi istediğim bir şey var. Nina bu gece, siz Sergio Morris'e parayı götürdüğünüzde vurulacak. Bunu kendisi de biliyor. CIA'in Sergio Morris'ten çekinmesi ve onun kontrolünün tümden Nina'da kalabilmesi için yapılan bir plan bu."

"Çünkü?"

"Çünkü Sergio Morris, karınıza zarar verdiğinde, CIA sizi kaybetmekle karşı karşıya kalacak ve siz de Bay Ortiz'e

tepki göstereceksiniz. Çünkü Sergio Morris, peşinize ajanların takılmaması için Nina'yı uyarmıştı."

"Sergio Morris'in bundan haberi var mı? Parayı teslim ederken neler olacağından?"

"Sergio yanımda. Kendisi bir süre telefon kullanamayacak. Size mesaj yazdığımdan haberdar. Maalesef bu konuda herhangi bir söz hakkı ona doğmadı. Hiçbirimize doğmadı. Ne Bear'e ne Falcon'a ne Lizard'a ne de Bat'e. Nina'yı Bat'in vurması istendi fakat o bunu yapmayacağını söylediğinde başka birisi görevlendirildi."

"Sizin de bir lakabınız vardır muhakkak."

"Lion."

"Bilmediğim başka bir hayvan adı kaldı mı?"

"Yedi tane."

"Piranha?"

"Sadece yedi tane."

"Örümcek adamı nerede bulabilirim?"

"Eğer bize uyum sağlamak isterseniz yeni bir plan yaptık. Bay Ortiz'le irtibat kurduğunuz telefona, Sergio Morris'ten bir tehdit mesajı alacaksınız. Bu gece Cobalt'a CIA ajanlarıyla geleceğinizi biliyor olacak. Sizi karınızla tehdit edecek. Ve siz de risk almak istemediğiniz için, planı bozmamış gibi Nina ve CIA ajanlarıyla beraber, konuşulan yerde olacaksınız. Fakat gerçek alışveriş Amerika'da olacak. Oraya da en güvendiğiniz adamlarınızı yollarsınız. Sergio Morris gelmemiş olacak, bir adamını yollamış olacak. Hala iyi niyet göstergesi içinde, karınızı öldürebilirdi fakat bu sefer bunu görmezden gelecek, size biraz daha pahalıya mal olacak o kadar."

"Aydın Demir. Bu numaradan sizinle iletişim kuracak. Siz de Sergio Morris'in tehdit mesajını, diğer hatta yollayın."

"Sergio, Aydın Demir'in mesajını bu numaradan cevaplayacak."

"Sizden, örümcek adama benim bir mesajımı iletmenizi istesem, fazla mı ileri gitmiş olurum?"

"Sizinle iletişim kurduğumu saklamayacağım."

"Güzel. Ona deyin ki... Mehmet Şahindağ, Kara'nın annesini ve babasını öldürtmüş birisi. Mehmet Şahindağ, Kara'nın ablasını onun gözünün önünde vurmuş birisi. Mehmet Şahindağ, Kara'nın tüm ailesine saldırmış birisi. Ve Kara, Mehmet Şahindağ'a bile sana davrandığından daha iyi davranacak. Ya Kara'nın karşısına çık ya da kendini öldür."

"Mesajınızı ileteceğim. Şunu da bilmenizde fayda var, Nina yalnızca kendisine verilen emirleri yerine getirmekle yükümlü."

"Bu ne demek?"

"Vurulacağını bilen ve bunu sizden saklayan Nina'ya, kızmamanız gerektiğine dair, küçük bir ikaz."

"Bundan beni haberdar etmeseydiniz yaşanacaklar ile haberdar ettiğinizde yaşanacaklar arasında, benim açımdan hiçbir fark yok. Sadece siz, arkadaşınıza büyük bir iyilik yaptınız ve onun vurulmasına engel oldunuz, hepsi bu."

"Kardeşim."

"Anlamadım?"

"Nina benim arkadaşım değil, kardeşim. Sergio'nun da benim de kardeşimiz."

"Leo'ya selam söyleyin."

"Söylerim :)"

Gözün gördüğüne inanması her zaman mümkün olmuyordu. Mesajları tekrar tekrar okuyarak tükettiğim dakikalar bir işe yaramıyordu ve bu anı benliğimden silmek yerine, daha çok işliyordum. En sonunda Bora'nın telefonunu kilitledim fakat ona uzatamadan elimde tutmaya devam ettim. Selim'in sürdüğü araba hastaneye ulaştığında, Bora'ya telefonunu ancak uzatmıştım. Arabadan indik ve hızlı adımlarla helikopter pistine ilerledik. Biraz sonra Taylor da geldiğinde helikoptere binmiştik. Bora, Annie'nin kendisine ilettiği kusursuz görünen planı Taylor'a büyük bir ciddiyetle aktarırken, ben altımda kalan manzarayı seyretmeyi tercih etmiştim.

Vurulmadığım için sevinmeyecek değildim ve fakat içimdeki kaygı, sevinme dürtüsünü bastırıyordu.

Kaygılanma sebebim Bora'nın vereceği tepkinin büyük olacağını bilsem bile ne kadar büyük olacağını kestiremiyor oluşumdu. Nezdinde suçlanmak, vurulmayı kabul ettiğim için muhtemelen aptal bulunacak olmak, oldukça ego zedeleyiciydi. Bu tepkileri vurulduğumda da verecekti fakat ben can derdinde olacağım için o kadar da önemsemeyebilirdim. Şimdi ise can değil, ruh derdine düşmüştüm. Kavga edecektik. Yine, yeniden, çok büyük kavga edecektik. Bunu tahmin edebiliyordum. DC'ye vardığımızda, sabah olmak üzereydi. Cobalt'ın buz gibi soğuğundan, makul bir kış soğukluğuna ulaşmak oldukça keyif vericiydi fakat buna bile keyiflenememiştim. Bora'nın suskunluğu kafamı da kalbimi de sancılı bir şekilde sıkıştırıyordu ve ben yaramazlık yapmış bir çocuk gibi, kaçamayacağımı bildiğim o anı bekliyordum.

Evin önüne geldiğimizde, Selim inmemiz için arabayı durdurdu. "Park etme arabayı," dedi Bora, Selim'e. Arabadan indi. Arabanın kapısını kapatmadan, "Geleceğim şimdi," diye de ekledi. Hızını kesmeden içeriye girdiğinde, rahatlamadan edememiştim. Evden gitmesinin işime gelmediğini söyleyemezdim. Sinirini dışarıda atacak olması, benim açımdan makuldu çünkü ne kadar geç konuşursak o kadar iyiydi. Odasına çıktığını fark ettiğimde, salona girdim. Üzerimdeki montu çıkartıp koltuğa bıraktım. Aslında kendi odama da gidebilirdim ama ortadan kaybolmuş gibi davranmak istemiyordum. O üzerini değiştirip çıkarken, en azından korkmadığımı görsün istiyordum.

"Sağ olun Sevim Hanım, gece gece uğraştırdım sizi..." dediğini duydum. Koridordaydı. Merdivenden adım sesleri duyulduğunda, derin bir nefes aldım ve antreye ilerledim. Bora merdivenlerden indiğinde, elinde küçük, tekerlekli bir bavul vardı. Yüzümdeki ifadesizliği korumaya çalıştım. Evi terk ediyordu ve bununla baş edebilirdim. Uç da olsa beklemediğim bir tepki değildi. Bavulu merdivenin kenarına bıraktı ve bana yaklaşarak karşımda durdu. Tok bir sesle, "Gidiyorum," dedi.

"Otele sanırım?" dedim.

"İstanbul'a," dedi.

Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken kaşlarım çatıldı ve kendi sesimi duydum: "Ne?"

Bora, derin bir nefes aldı. "Ben sana ne istediğini sormuştum Nazlı... Sen bana bir cevap vermedin... Sevdim olmadı, sövdüm olmadı..." dedi, yumuşacık bir sesle. Kasıldığımı saklamak ister gibi, ellerimi kot pantolonumun arka ceplerine yerleştirdim. "Senin saçının teline zarar gelmesin diye ne yaparsam yapayım, seni senden koruyamadım ben." Bora'ya cevap vermememin tek sebebi, verecek bir cevabımın olmamasıydı. "Daha evvel de söyledim. Mehmet Şahindağ'la kapanmamış bir hesabım var ama burada kalmamın tek sebebi, onun varlığının senin için bir tehdit oluşuydu... Yoksa dönerdim. Üzgünüm ama Nazlı, ben burada senin vurulmanı izlemek için kalmamıştım. Bu kadarı çok fazla."

"Sadece sıyırıp geçecekti belki de," dedim, omuzlarımı kaldırıp indirirken.

"Rüzgar, anlık bir el titremesi... Kurşun bu Nazlı, seker de sapar da," dedi, kızgın fakat yavaş bir tonlamayla. "Vücudun reaksiyon gösterir, yanlış bir yere değer, sıyırdı sanarsın saplanır felç eder, şoka sokar, kan kaybından öldürür... Yüzlerce olasılık çıkartırım ben sana. Sen ne biçim matematikçisin?"

"Bu dediklerin olmayabilirdi de..." dedim. Kapkara gözlerindeki eksi yirmi üç derece soğukluğu görmezden gelmeye çalıştım. "Fevri karar verme," diye ekledim. Yutkundum. "Vurulmadım ne güzel. Değişti plan. Değiştirmişsiniz. Sağ olun..."

"Fevri karar?" dedi, merakla. Kaşları havalandı. "Fevri değil... Çok sakin bir kafayla verilmiş bir karar bu, son kararım..." Gülümsedi. "Bende hiçbir şey değişmeyecek Nazlı," dedi, içten bir ifadeyle. "Bu bir vazgeçiş değil. Senden vazgeçmiyorum. Sadece, burada da bir boka yaradığım yok, en azından ben hapisteyken başına bir şey

gelirse, '*Ben içerideydim'* diye telkin ederim kendimi. Bu, izlemekten çok daha iyi..." Alt dudağını ısırırken, üç saniye gözlerimin içine baktı. "Eğer dersen ki, yok ben bunu bir vazgeçiş sayıyorum, şimdi kafama da sıkabilirim, sen seç..."

"Saçmalama Bora," dedim, *daha neler* der gibi. Ellerimi arka cebimden çıkarttım ama nereye koyacağımı bilememiştim. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Kafana sıkmanı söyleyecek değilim." Yutkundum ve kollarımı bağladım. "Benden vazgeçtiğini düşünmüyorum şu an... Yani anlıyorum seni, sanırım."

Bora, *eyvallah* der gibi göz kırptı, merdivenin kenarındaki bavulu eline aldı ve kapıya yöneldi fakat tek bir adım dahi atamadan durup yeniden bana baktı. "Kendine iyi bak. Benim sana bakmaya çalıştığım gibi. Gerçekten iyi bak. Aldığın her nefesin kıymetini bil." İçimdeki cehennem ateşinin boğazıma ulaştığını hissediyordum. "Eğer bir gün beni görmek istersen, yerim belli..." dedi. Bu kez yüzüne yayılan gülümseme başkaydı çünkü hava yirmi üç dereceye dönmüştü fakat hala soğuktu. Sadece buz kesmiyordu. "Bil ki aldığın her nefes, benim nefesimi arttıracak." Kapıyı açtı ve yavaşça evden çıktı.

Kapıya ilerledim. Bana dönük fakat dimdik duran sırtına bakarken, bir adamı bavulunu elinden almış ve bagaja yerleştirmişti. Bahçeye, Gökhan'ın kullandığı araba yaklaştı. Önce Aydın, sonra da Gökhan arabadan indi. Bahçeye onlara eskortluk ettiği belli bir araba daha yaklaştığında, bir filmi izlercesine etkisiz durduğumu fark etmiştim.

"Nereye?" diye sordu Gökhan, merakla. Bagaja bir bavul yerleştirildiğini görmemiş olamazdı. "Hayırdır?" dedi ve bakışlarını birkaç saniyeliğine bana değdirdi.

"Begüm'ü havaalanında karşılayıp otele yerleştireceğim," dedi Bora, ciddiyetle. "Eren'in başında da Selim duracak. Sonrası sende. Otele gidersin bugün. Ben Gürkan'a geçeceğim Begüm'ü otele yerleştirdikten sonra. İstanbul'a dönüyorum. Konuştuğumuz gibi Gökhan, sen dışarıda kalacaksın... Noir'a dikkat et."

Noir, bunu bekliyormuşçasına koşarak Bora'nın yanına geldiğinde Bora eğildi ve Noir'ın kafasını sevdi. "Oğlum!" dedi, gülerek. "Seni yanımdan ayırmamaya çalışıyorum ama olmuyor..." Gıdısına dokundu. "Sana da iyi bir baba olamadım... Özür dilerim..."

"Ne diyorsun amına koyayım?" dedi Gökhan, sitemle. Aydın'ın bakışları doğrudan, merakla bana çevrilmiş fakat Bora karşısındaki suskunluğunu korumayı başarmıştı. "Ne İstanbul'u?"

"Eren'i Nazlı'ya, Nazlı istemediği sürece yaklaştırma," dedi Bora, Aydın'a bakarak. Bu bir emirdi. "Gökhan'ı dövüyor musun ne yapıyorsan yap... Çınar'ı bul onunla konuş. Annie Morgan'ı bul, onunla konuş. Kiminle ne konuşursan konuş Aydın... Seni de sınır dışı edip Türkiye'ye yollayacaklardır fakat o zamana dek, Nazlı'nın güvenliğinden emin ol. Ben Amerika'dan çıktığım anda Mehmet bir şey yapabilir. İlk güvenliği sağlama işi sende." Noir'ın son kez kafasını sevdi ve ayağa kalktı.

"Sonra?" dedi Aydın, düz bir sesle.

"Sonrası yok," dedi Bora. Tavrı belirsiz fakat netti. "Nazlı ne istiyorsa konuşursunuz. Zaten ben içerideyken, ÖRGÜT'ü yakalamak konusunda pek güçlü olamaz CIA. Sevkiyat falan yalan oluyor. Bay Ortiz'in hamlesini kolla. Nazlı'yı elinde tutmaya mı devam edecek yoksa serbest mi bırakacak. İzle. Nazlı eski düzenine dönsün veya yeni bir düzen oluştursun, sonra sen de yakalan ya da gidip teslim ol, dön Türkiye'ye. Ya da kaç istersen istediğin yere, kafana göre, yedek planı biliyorsun."

"Ya sen kafayı mı yedin Kara?!" diye bağırdı Gökhan.

Bora Noir'ın havlamasıyla beraber, göz ucuyla Gökhan'a bakıp sıkıntılı bir nefes verdi. "Aydın," dedi, ciddiyetle. "Tarantula'yı bulursan, ona benden selam götür. Beni mutlaka ziyaret etmesini rica ettiğimi söyle. Şu an bununla uğraşmak için yeterli enerjim yok."

Gökhan, Bora'nın arabasının tekerine sert bir tekme atarken, Aydın söze girmişti. "Leo'ya söz verdim. Babasını

bulacağım. O işi de halledince, teslim olurum."

Bora bakışlarını Gökhan'a çevirdi. Dik ve çok sert bir sesle, "Her şey olabilir!" dedi. Gökhan umursamaz bir ifadeyle Bora'ya bakıyordu. "Kıyamet bile kopabilir mesela! Ama sen kıyamet de kopsa, Nazlı'nın izini kaybetmeyeceksin!"

"Hapse girdiğin anda Nazlı'yı öldüreceğim!" dedi Gökhan, tehditkar bir ifadeyle.

Bora, Gökhan'ın omzuna elini iki kez vurdu. "Dikkat et de o seni öldürmesin kardeşim," dedi. Arabasının kapısını açtı. "Hadi Allah'a emanet!" dedi ve arabaya bindi. Selim, Bora'nın kapısını kapatıp hızlıca şoför koltuğuna geçtiğinde, dört adam da başka bir arabaya yerleşmişti. Selim'in kullandığı araba bahçeden çıkarken, diğer araba da onları takip etti.

Bora yerine, Aydın ve Gökhan dönüp bana bakmışlardı.

"Naz! Bir şey yap!" dedi Gökhan, sitemle. Bana yaklaştı ve tam karşımda durdu. "Bir şey yap! Adam gidiyor!" Sersemlemiş hissediyordum ve ne yapmam gerektiğini gerçekten bilmiyordum. "Peşinden gidelim seni dinler. Sana *hayır* diyemez. Seni dinler! Peşinden gidelim n'olur!" Gökhan kolumu tuttu ve hafifçe *gel* der gibi beni çekiştirmek istedi. Noir, bunu bekliyormuşçasına Gökhan'a havlarken, Aydın eğilip Noir'ın kafasını severek, onu sakinleştirmek istemişti.

"Bırak kolumu!" diye bağırdığımda ise, sert ve yakıcı bir cisme değmişçesine, Gökhan elini kolumdan çekmişti. Kolumu çekiştirmesi, bir çocuğun annesini bir yere götürmek istemesi kadar masumdu fakat Gökhan'ın sabıkası vardı. "Giderse gitsin!" dedim.

Ne kadar istesem de *"Gitmesin!"* diyememiştim. Aynı, Bora'ya *"Gitme!"* diyemediğim gibi.

Nereye giderse gitsin, benden gitmezdi.

Bende olduğu sürece, nerede olduğunun bir önemi yoktu. Varsa bile yoktu. Yok saymak zorundaydım. Onu kendi ellerimle mahkum ettiğim ağırlaştırılmış müebbetten, kendi ellerimle çekip çıkaramazdım. Onun ağırlaştırılmış müebbeti en başta bendim. Öyle tükenmiş, öyle bitmiş ve öyle yok

olmuştu ki, onun için içeride olmak gerçekten de dışarıda olmaktan daha iyiydi. Gururunu defalarca kez kırmıştım ve şimdi ne yaparsam yapayım, ona daha iyi hissettiremez ve onu burada kalmaya ikna edemezdim.

Kendimden biliyordum.

Bora'nın bu seferki gidişinin dönüşü yoktu.

♠

OCTO'nun çatı terasına oturmuş, ayaklarımı aşağıya doğru sallarken, elimde telefon, Bora'nın konumunu izliyordum. Cobalt'a gitmeden evvel, telefonuna bir yazılım yüklemiştim. Üstelik bunu yaparken, ilk kez ondan izin almıştım. Karşı çıkmamıştı. Bunu yapmamı benden Tarantula istemiş bile olsa, bunu yaptığımı onunla ya da herhangi bir başkasıyla paylaşmayacaktım çünkü Bora'ya söz vermiştim. *"Sadece sen izleyeceksen,"* demişti. Ben de söz vermiştim. Aslında Cobalt'ta yollarımız ayrılmayacaktı fakat ben de Bora için endişelenen birisiydim, ne olur ne olmazdı. Gerçi Bora'ya verdiğim söz biraz eksikti; çünkü ona bu yazılımın yalnızca altı saat geçerli olduğunu söylemiştim. Ona gösterdiğim altı saatlik süre, yazılımın yüklendiği her altı saatte bir, kod değişeceğini gösteriyordu fakat ben ana kaynağa kendi bilgisayarımı yerleştirdiğim için, kod değişimi beni bağlamıyordu. Tabii Bora bunu bilmiyordu. Ama sözüm sözdü; konumunu kimseyle paylaşmayacaktım. Sadece ben izleyecektim.

Dediği gibi havaalanına gitmiş ve oradan DC'de bir otele geçmişti. Son otuz iki dakika, on bir saniyedir oteldeydi. Eğer yazılım yüklerken daha fazla vaktim olsa, telefon konuşmalarını dinleme ve mesajlarını okuyabilme gibi çeşitli kodları ekleyebilirdim ama bu kadarına da razıydım. Belki de tekrar havaalanına gitmezdi ve ben de derin bir nefes alıp dans etmeye falan giderdim. Belki Begüm'le alakalı ciddi bir sorun çıkardı. Ya da ne bileyim, belki Begüm'den ayrılmaya içi el vermezdi. Sonuçta olasılıkları değerlendirebilecek kadar iyi bir matematikçiydim.

Yüreğime oturan taşı atmaya çalışsam da başarılı olamıyordum ve kendimi bu terastan aşağıya atarsam her şeyin duracağını biliyordum.

Cebimden, Bora'nın babasının mektubunu çıkarttım. Bunu odasındaki konsolun üzerinde bulmuştum. Parfüm şişesinin altında. Dedemin kaleminin sağında. Evlilik cüzdanımızın solunda. Bu dört şeyi Bora bilerek, bana bırakmış olmalıydı ve bunu neden yaptığını biliyordum. Beni seviyordu. Bora'nın beni sevmesinden nefret ettiğimi, ağlamak istediğimde fakat ağlayamadığımda anlamıştım. Çünkü eğer beni sevmeseydi vurulup vurulmayacağımla da ilgilenmez ve gitmezdi.

"Böyle hayal etmemiştim. Hiçbir şeyi. Seninle beraber içmeye gidecektik, rakı sofrasında dertleşecektik. Sen bana anlatacaktın, ben dinleyecektim. Ben anlatacaktım, sen dinleyecektin. Seni büyütürken, hep genç olmanı, o günlerin gelmesini bekledim. Delikanlı olduğun günler gelsin, şöyle baba oğul salına salına gezelim istedim. Ablanla gezdim ama seninle gezemedim be evlat. Senin gençliğin, hayatımın kabus günlerine denk geldi. Mehmet denen iblis hayatımıza girdi. Sen bana düşman oldun. O rakı sofrasına belki Mehmet'le bile oturdun ama benim yüzüme bakmaz oldun. Çok içim yanıyor evlat.

Bunları seni suçlamak için söylemiyorum, yanlış anlama. Babamın ahını aldım. Ben babamı çok üzdüm. Ve sen, bana bunu hiç unutturmak istemez gibi babama benziyorsun. Upuzun boyun, kömür gözlerin, esmer tenin... Kaşlarını çatışın bile Reşat Karabey! Vicdan gibi duruyorsun karşımda. Her gün senin yüzüne bakmaktan korkuyorum, babamı göreceğim diye. Biliyorum, babam affetti beni. Ama sen affedemedin oğlum. Hiçbir zaman affetmeyeceksin. Çünkü ben senin sevdiklerini üzdüm senin gözünde. Anneni. Ablanı. Üç numarayı. Sana ne söylersem söyleyeyim, nafile olacak. Ama şunu yine de söyleyeceğim. Ben annene aşık oldum. Çok aşık oldum. Sonra ablana. Sonra sana. Sonra üç numarama. Ben her birinize ayrı ayrı yandım oğlum. Ben iyi

bir adam değilim ama evlatlarımı üzecek bir şey yapmam. Eğer bir gün, çok sevdiğinin iyiliği için çok sevdiğinin karşısında sert, kararlı, dediğim dedik durmak zorunda kalırsan anlarsın beni ancak. Dilerim Allah bunu yaşatmasın sana.

Sen bu mektubu ne zaman okuyorsun bilmiyorum. Ben bu satırları, sen bana "Ne yapacaksın, yine tokat mı atacaksın?" diye sorduğun gece yazıyorum. Kaç zaman geçti üstünden ama unutmadın. Unutamazsın. Keşke elim kırılsaydı oğlum. Sen bunları okurken bir denizin ortasında mısın, bir kumar masasında mısın bilmiyorum. Belki bana çok kızgınsın. Belki de kırgın. Belki benden nefret ediyorsun. Üzgünüm evlat. Kadere karşı gelemiyorsun. Sen de mafyanın oğlusun, haklısın. Fakat senin gözünde ne kadar kıymetlidir bilmesem de ben Sadri'den temizim.

Bunları ne bugün ne de yarın yüzüne söylemeye cesaretim yok. Kimselerden korkmayan, korkusuz Ahmet Karabey, kendi oğlundan korkuyor çünkü. Gözlerinde gördüğüm nefret, bana olan nefretin, senin korkusuzluğun. Sen babana bile karşı gelmeye cüret edebiliyorsun. Ben babamı ardımda bırakıp Trabzon'dan İstanbul'a geldim ama senin kadar cesur değildim. Piranalardan bile korkmamayı başardıysan, seni de daha hiçbir şey korkutamaz zaten. Nasıl büyüdün... Ne çabuk büyüdün evlat. Dilerim, hep böyle kalırsın.

Son nefesimi alıncaya dek, benim işlerimi devralman konusunda sana ısrarcı olmaktan başka bir çıkış yolum yok. Başka türlü kendini ve aileni korumanın imkanı yok. Diyeceksin ki bana, baba ben bu yüzden mi dünyaya geldim. Hayır. Ama maalesef sen benim günahıma ortak olmazsan ben ailemi koruyamam. Bunlar bencil satırlar oğlum. Fakat bencil oldukları kadar dermansız satırlar da aynı zamanda. Ben bir yük aldım omzuma, annenle mutlu olabilmek için. O zaman, bugünü düşünemedim. Bana ne desen hakkındır. Sana ya da ablana, üç numaraya sezdirmeden senelerce o mutlu hayatı yaşadık sizlerle. Büyüdüğünde, yaşadığın mutlu çocukluğun bedelini ödemek

zorunda kaldığın için üzgünüm. İşlerimi ablana devredemeyeceğim, başka bir erkek kardeşin olmadığı için de üzgünüm. Fakat sana yaptığım işin gerçekliğini anlatmama da gerek yok. Bu işlerden kurtulmak diye bir şey yok. Ancak ölünce. Tüm sülalen öldürüldüğünde. Bunu biliyorsun. Bunu aslında sen hep bildin.

Kaptan olmak senin için bir hayaldi. Bir çocuğa çok yakışan bir hayal. Fakat büyüdün Bora. O limandan ancak, kalan kimse umurumda değil diyebilirsen ayrılırsın ve unutma evlat, o limana yeniden döndüğünde, ailenden sağ kalan olmaz. O gün seni de sağ bırakmazlar. Çünkü sen Ahmet Karabey'in oğlusun. Eğer bir gün o denize açılmak istiyorsan, hayatta kalmak için, sevdiklerini hayatta tutmak için, benim işlerimi yürütmek zorundasın. Başka yol yok.

İnkar etmeyeceğim. Ben hırslı bir adamım. Sınırlarım yok, biliyorum. En güçlüsü oluncaya dek uğraştım seneler boyunca. Çünkü en güçlüsü olmasaydım, yitip giderdik. Masaya oturdun. Elin belli, ortadaki kağıtlar belli. Yeter mi evlat? Rakiplerinin de kağıtlarını bileceksin. Gözlerinden okuyacaksın. Yüzlerinden, mimiklerinden. Kim aç, kim tok, kim kendine güveniyor göreceksin. Görmemiş gibi yapacaksın. Blöf yapacak adam harcayacaksın. Ancak böyle kazanabileceğini biliyorsun. En güçlüsünün böyle olunacağını. Sadece maça kızını istemek yetmez evlat. Hırslanmazsan her şeyini kaybedersin. O yüzden ben tüm desteye diktim hep gözümü. Destelerim oldu. Sonra masalarım. Sonra masalara oturttuğum insanlar. Bana patron dediler. Elimi öptüler. Karşımda saygıda kusur etmekten çekindiler. Çünkü ben alemde kumarda tektim. Sen de öyle olacaksın! Unutma ki, her şey kumar masasında döner. Eğer kumarın patronu olursan, herkesin patronu olursun.

Elini kirletmekten korkma. Sen ne kadar kirlenirsen, kendini de aileni de öyle korursun. Emir vermek yetmez. Elini ateşe sokmayanın kimse maşası olmaz. Bu sözümü aklından çıkartma. Her bir kumar oynanan yer senin kalen.

Kaleni sakın kimseye kaptırtma. Ne kadar çok kalen olursa, o kadar güvende olursun. Küçük bir kahvehane de senin kalen, kocaman bir kumarhane de. Üzerine geleceklerdir. Seni bitirmeye çalışacaklardır. Polis ayrı, devlet ayrı, düşmanların ayrı. Kendine mukayyet ol. Asla teslim olma. Ne yaparsan yap, teslim olma. İçeri girersen ölürsün.

Hakkım sana helaldir.

Baban."

"N," dedi Tarantula'nın sesi.

"İçeri girersen ölürsün."

"N?" dedi yine, Tarantula'nın sesi. Açık olan ağzımı kapatıp, hızlıca mektubu katladım ve cebime koydum. Terasın kenarından inip Tarantula'ya döndüm. Terasın kapısının yanındaki duvara yaslanmış, büyük bir merakla bana bakıyordu. "İyi misin? Ne okuyordun?" diye sordu.

"Bora teslim olmaya gitti," dedim.

Tarantula, duvara yaslanmayı bırakıp dikleşirken kaşları çatıldı. "Anlamadım?" dedi.

"Bora," dedim, ciddiyetle. "Hapse girecek."

"Ne diyorsun sen N?!" dedi Tarantula, öfkeyle. Bana doğru birkaç adım attı. "Anlamıyorum. Nasıl?! Neden?!"

"Vurulmayı kabul ettiğim için!" dedim, sitemle. Tarantula'nın ela gözleri kahverengine dönerken, "Güçsüz olduğunu hissediyordu zaten. Bizim de aşamadığımız onlarca sorun var ve-"

"Bana ne sizin sorunlarınızdan N?!" diye bağırdı Tarantula.

"Sesinin tınısına dikkat et!" diye bağırdım. İçimden dökülen hiddet, tepemden tırnağıma kadar yansımıştı. "Hiçbiriniz tanımıyorsunuz onu! Ne sen, ne babası, ne Gökhan! Hiçbiriniz!" Ahmet Karabey'in acı dolu gerçekleri yazdığı, bencil fakat dermansız satırların acısını Tarantula'dan çıkartıyordum. "Onu sadece ablası tanıyor! Eğer ben vurulsaydım hapse girmek yerine hepinizi öldürürdü! Hepinizi! Her şeyi dağıtır, yakar, yıkardı! Lion sayesinde yine çevresindekiler için, benim için en makul, en zararsız şeyi yapıyor şu anda! Hiçbiriniz tanımıyorsunuz

onu! Dönmez! Dönmeyecek! Bu kadar gizemin içine dönmez Bora! Senin sakladığın sırlar onun yararınaydı değil mi?! Ona en büyük zararı sen verdin!" Tarantula iki kolumdan beni tutmuş, sakinleşmemi istercesine sırtımı duvara yaslamıştı fakat sakinleşmem söz konusu bile değildi. "Bora'nın damarına basmaktı bu!" dedim, hiddetle. "Şimdi mutlu musun?!"

"Kara'nın gitmesine engel olacaksın!" dedi Tarantula, emreder gibi.

Kollarımı ellerinden kurtarıp, göğsünden onu ittiğimde, birkaç adım geri gitmişti. "Asla!" diye bağırdım, tükürür gibi. "Asla engel olamam! Olmayacağım! Bunu sen istedin!"

"Öldürürler onu!" diye bağırdı Tarantula. Sergio ve Annie'nin terasa çıkmasıyla beraber, bakışları kapıya çevrilmişti. "Kara hapse girecekmiş! Türkiye'ye dönüyormuş! Yaptığını beğendin mi Lion?! Eğer N vurulsaydı sence aklına ilk olarak gitmek mi gelirdi?!"

Annie'nin yüzüne yavan, bunu beklediği belli bir ifade yayıldı. "Eğer Nazlı vurulsaydı," dedi, kaşlarını kaldırarak. "Senin bunca zamanlık tüm uğraşın çöpe giderdi!" Tarantula'ya doğru bir adım attı. "Eğer Nazlı vurulsaydı," dedi, kelimelerin üzerine basa basa. "Buna bile engel olamadığı için, bir aptal gibi Çınar Akbulut'a güvenip Nazlı ile oraya gittiği için... Kendisini öldürürdü!"

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Sergio. Bakışları Tarantula ve Annie arasında mekik dokuyordu. "Biraz öncesi hakkında konuşmayı bırakın! Şimdi ne yapacağız?!"

"N engel olacak gitmesine!" dedi Tarantula, sertçe. "Durduracak onu!"

"Bu kez onu N de durduramaz!" dedi Annie. Tarantula'nın kaşları çatıldı. "Bakma bana öyle! O zaten sevdiği kadını koruyamadığını düşündüğü için kaçıyor!"

"Sen durdur o zaman!" dedi Sergio. Tarantula başını iki yana sallarken, Annie'nin aynı kardeşi gibi olan gözleri Sergio'ya çevrilmişti. "Çık karşısına."

"Bu şu an için çare değil!" dedim, sertçe araya girerek. Tüm bakışların bana çevrildiğini fark etsem de ben bakışlarımı yalnızca Lion'ın gözlerinde tutuyordum. "Tek bir şoku daha kaldıramaz şu anda! Kendisini güçsüz hissediyor. Halbuki en güçlü olanın kendisi olduğunun farkında bile değil! Çünkü gücü yanlış yerde arıyor, benim seçimlerimde ve tavırlarımda!" Başımı ağır ağır iki yana salladım. "Eğer şu anda, yaşadığı her acının bir yalandan ibaret olduğunu öğrenirse... İşte o zaman her şey daha da sarpa sarar. Ablası öldü Bora'nın! Yaşadığını öğreneceği zaman şimdi değil!"

"Peki ne olacak?!" diye sordu Sergio, merakla.

"Onu ben durduramam," dedim, ciddiyetle. Aldığım derin nefeste büyük bir kararlılık vardı. "Ama kimin durdurabileceğini biliyorum."

♠

Zamanla yarışıyordum. Ne kadar hızlı davranmış olsam da Bora'nın hızına yetişebilmem mümkün değildi. Ne ara Gürkan Abi'nin yanına gitmiş ve havaalanına geçmişti gerçekten de anlamamıştım. Bu hız, Gürkan Abi yüzünden olmalıydı. Bora, *"Ben hapse giriyorum!"* dediğinde, Gürkan Abi sadece, *"Tamam!"* demiş olmalıydı. Neyse ki Bora'nın kendi uçağıyla uçacağını Aydın'dan öğrenmiştim ve neyse ki bir CIA ajanıydım. Ben Bora'nın yanına varıncaya dek o uçak kalkmayacaktı. Bay Ortiz'in de hakkını yiyemezdim; Bora'nın İstanbul'a gitmesi işine gelmiyordu ve bana sınırsız yetki vermişti. Gerçi ulusal kriz çıkartmamdan korkmadığını da söyleyemezdim.

Özel uçak sahibi de olsan pasaporttan geçmek zorundaydın fakat kuyruğa girmeme ayrıcalığın olabiliyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum çünkü hiç özel uçağım olmamıştı. Fakat benim sahip olduğum haklar da kısıtlı değildi; CIA ajanıydım. Bugün bu kimliğimi çok seviyordum. Hatta bu kimliğimi hiç bu kadar sevmemiş olabilirdim. Havaalanında beni karşılayan polis sayesinde, özel uçuşların yapıldığı alanın bekleme salonuna, normalden çok daha hızlı bir şekilde erişmiştim. Gürkan Abi pisti izleyen camekanın

önünde, bana arkası dönük bir şekilde elleri ceplerinde dururken; Bora tek kişilik koltuğa oturmuş, dirseklerini dizlerine yerleştirerek hafifçe öne eğilmiş, yüzünü de avuç içlerine yaslamıştı. Adımlarım onlara doğru yaklaşırken, Gürkan Abi muhtemelen sese dönmüştü fakat Bora, yanlarına kimin yaklaştığını önemsememiş olsa gerek, ellerini yüzünden çekip bana bakma gereği duymamıştı.

"Selam," dedim. Bora, hızlıca doğrulup yüzüme bakarken, dudakları da bir parça açılmıştı. Üzerimdeki kıyafetleri tanımış mıydı? 25 Eylül 2017'de, elime geçen ilk pantolon ve ince kazak: siyah renkte dar bir kot, bej rengi dik yaka bir kazak. Belki tanımıştı, belki tanımamıştı, belki de umurunda değildi. Bora'yı şaşkına çeviren dalgalı ve uzun siyah saçlarım olmalıydı.

Ayağa kalktığında, bir hayal görüp görmediğini anlamak ister gibi bana bakıyordu. Dudaklarından çıkan "Nazlı," bana seslenişi değildi. Bu öyle bir *Nazlı* demekti ki, sanki adımı kendisine saklayacaktı.

"Bizi biraz yalnız bırakır mısın, Gürkan Abi." Gürkan Abi'ye bakmadığım gibi, cümlem soru ya da rica değildi. Gürkan Abi de bunu anlamış olsa gerek, hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

"Neden?" diye sordu Bora. Sesinin tınısında, aynı o günkü gibi, ciddi bir merak hakimiyet kurmuştu. Ailesinin nefesini arttıran bilgileri neden polise verdiğimi sorar gibi, şimdi, neden burada olduğumu, neden saçlarımın Nazlı'nın saçları olduğunu, neden dövmemin açıkta olduğunu ve neden o günkü kıyafetleri giydiğimi soruyordu. Kıyafetlerden emin değildim. Henüz bunu anlamamış da olabilirdi.

"İçeriye girmeni istemiyorum," dedim. Afalladığını hissettim. "Sana güvendim ve seninle bir yola çıktım. Beni yarı yolda bırakamazsın."

Kaşları çatılırken, "*Senin yolun yol değil,* diyeceğim... Olmayacak..." dedi.

"Bence atasözlerini, deyimleri falan çok yerinde kullanıyorsun!" dedim, neşeyle.

"Hı?" diye bir ses çıktı boğazından.

"Pası diyorum, gole çevirmekte sen de fena değilsin!" dedim, gülümseyerek.

"Nazlı ben anlamıyorum..." dedi, kafasını sallayarak. Bakışlarını saçlarımdan alamıyor ve gözlerini, gözlerimde tutmakta zorlanıyordu. "Neden buradasın?"

Derin bir nefes alırken, ellerimi iki yana açtım. "Çünkü gidemezsin," dedim, çok basit bir şeyi söyler gibi. "Sana *gitme, kal* falan demeyeceğim. Gidemezsin." Bora'ya doğru bir adım attım. "İzin vermiyorum," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Burada kalacaksın."

"Kararım kesin," dedi, düz bir sesle. Bir elini korkarcasına havaya kaldırdı ve saçlarıma değdirdi. "Aynı saçların gibi..." Dudaklarını yalnızca iki saniyeliğine birbirine bastırdı. "Aynı saçların gibi, burada kalmamı isteyişin de gerçek değil... Kafanda bir peruk var, yüzünde de bir maske..." Dudaklarının kenarına bitkin bir gülümseme yayıldı. "Senden geriye gözlerin kalmış sadece... Sen Nazlı değilsin."

"Ben Nazlı'yım," dedim. Ona doğru iki adım daha attığımda, aramızdaki mesafeyi kapatmıştım. Bir elimi, kazağının üzerinden kalbindeki kurşun yarasına kaparken, gözlerini görebilmek için başımı kaldırdım. "Ben Nazlı'yım... Bora'nın, Mehmet Şahindağ'a karşı oynadığı oyundaki, başrol olan Nazlı..." Göğsü şişip inerken, kokusu burnuma doldu. "Nazlı'ya borcun var... Nazlı boşuna harcanmadı ya... Mehmet Şahindağ'ı yok ederken, Nazlı'nın sana ihtiyacı var. Ona borcunu ödemeden değil hapse, Nazlı istemezse markete bile gidemezsin!" Başını hafifçe iki yana salladı. "Mehmet Şahindağ'dan intikamını al... Nazlı'nın çektiği hiçbir acı boşuna olmasın... Özgür olsun artık Nazlı. Senin esaretin, Nazlı'yı da esir bırakacak. Bunu Nazlı'ya yapma. Büyük bir oyun oynadın, arkasında dur, yarı yolda kaçma... Nazlı'nın sana ihtiyacı var..." Gözlerini çoktan kapatmıştı. "Senin de Nazlı'ya... Ve buna *kader* deniyor. Biz birbirimizin kaderiyiz Bora..." dedim.

Gözlerini açtığında bir adım geriye gitti. Elim yer çekimine karşı koyamazken, Bora bana arkasını dönmüş, camekana doğru ilerlemişti. Bir savaş veriyordu ve bunu anlamakta zorlanmıyordum. Bora ve Kara arasındaki savaşa benzer bir savaştı bu. Benim için verdiği birçok tavizi, başka zaman reddedecek olsam bile şu an reddedemezdim fakat verdiği her taviz, onu eksiltiyordu. Kendisinde belki de son bir güç bulmuştu; hapse girmek, onun kanaatinde kuvvetle muhtemel hak edilmiş bir eylem olacaktı. Müebbete mahkum olacak suçlar işlemenin gurur duyulan bir tarafı olamazdı fakat Bora, eminim ki hapse girdiğinde kendisiyle gurur duyacaktı. Dışarıda kendisi olmaktan çıkarken, içeride kendisi olacaktı.

"İkimiz de biliyoruz Bora," dedim, ona yaklaşırken. Sıkıntılı verdiği nefesi duydum. "Buradan benimle çıkacaksın. Vakit kaybetmeyelim bence."

Yüzünü bana döndü. "Nazlı," dedi, sakin bir sesle. Kapkara gözleri ruhuma akıyor ve oradaki bir boşluğu dolduruyordu. "Ben başladığım hiçbir işi yarım bırakan bir adam değilimdir..." Gülümsedim ve başımı onu onaylarcasına salladım. "Ama bu işi gerçekten tamamlayamayacağım..."

"Tamamlayacaksın," dedim, gülümserken.

"Yoruldum," dedi, içten bir şekilde. "Gerçekten çok yoruldum."

"Dinlenirsin," dedim. Bir sıkıntılı nefes daha verdi. "Normal hayat değil yaşadığımız, elbet yorulacaksın, olağan bir şey bu. Seninle alakalı değil. Kim olsa yorulurdu."

"Ne bu?" dedi, sitemle. "Yaşam koçluğuna mı başladın?"

"ODTÜ'lü Buse'ye fırsat vermiştin ama!" dedim, carlayarak.

"Ne?" dedi, şaşkınlıkla.

"Paslanmışsın be Bora!" dedim, onu tepeden tırnağa süzerek. Bakışlarımı yeniden gözlerine çevirdim. "Vallahi, yazık..."

Memnuniyetsiz bir tavırla, "Beynim yokmuş gibi hissediyorum şu an..." dedi.

"Diyorum ki, dan dan geçişlerimi çabuk unutmuşsun!" dedim, kızgınlıkla. "ODTÜ'lü Buse'ye alıştınsa tabii, normal!" Başımı *yazık* der gibi iki yana salladım. "Cık... Cık... Cık..."

"ODTÜ'nün de..." dedi, başını aşağıya yukarıya sallayarak. "ODTÜ'lüsünün de... Buse'sinin de..."

"Beraber oldunuz mu?" diye sordum, dan diye. Beraber olmadıklarına, aslında emindim. Bu dünyanın en gereksiz sorusuydu fakat benim maksadım başkaydı.

Yüzüne yayılan şaşkınlık karşısında gülümsememek için zor dursam da yüzümdeki kızgın merakın silinmesine izin vermedim. "Saçmalama Nazlı!" dedi, tok bir sesle. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?! Herhalde aramızda bir şey yaşansa, sana *konuştum sadece* demem, değil mi?! Seni anlattım diyorum, ne beraber olması?!" Öfkeli bir soluk aldı. "Ya sen beni hiç mi tanımadın?!"

"Tanıyamamışım!" dedim. Aradığım kilit kelime tam da buydu. "Benim tanıdığım Bora, karşımda gördüğüm adam değil!" Bakışlarımda teessüf dolu bir ifade vardı. "Benim tanıdığım Bora, herkesi hizaya getirirdi. Bir şeylerin peşinden koşardı. Tarantula'yı bulurdu mesela ve Nazlı'nın vurulma emrinin hesabını sorardı!"

Kabul etmez bir şekilde güldü. "Sonra da sen dile gelirdin, *bana saygı duymuyorsun* diye başlardın..." Birkaç saniyeliğine alt dudağını dişledi. "Yapma Nazlı. Dönmeyelim başa. Ben bilmediğim şeylerin peşinden koşmayı da denedim koşmamayı da... İnan bildiğim bilmediğim ne varsa yapıyorum 24 Ekim'den beri. Olmuyor... Ne hayvanlar aleminin sır perdesini aralayabildim, ne babanla babamın ilişkisini çözebildim... Çınar'la tanıştığını bile anlayamadım..." Kaşları çatılırken, yüzü buruşmuştu. "Vurulmaya gittiğini bile anlayamadım senin Nazlı." Güçlükle yutkundu. "Anlamıyorum... Aptal gibi hissediyorum. Aptal yerine konuyorum. Kaldıramıyorum..." Nefes almaya çalıştı. "Sana soruyorum cevap vermiyorsun. Gözümün içine baka baka yalan söylüyorsun. Güceniyorum. Bakıyorsun ama görmüyorsun." Kirpikleri titredi. "Kendime olan saygımı

yitiriyorum artık. Çünkü seni, karımı koruyamıyorum. Ben seni koruyamadıktan sonra, sikmişim özgürlüğü de, Mehmet'i de, alınacak intikamı da... Ben kaybettim Nazlı. Ben, dün gece, kaybettim. Sen gözümün içine baka baka, vurulduğumda fiziksel olarak ne hissettiğimi sorduğunda, sen vurulacak olmaktan deli gibi korkarken, gerilirken, bunu belli etmemeye çalışırken ben kaybettim. Kim kazandıysa kazandı ama ben kaybettim!" Yüzüne buruk bir tebessüm yayıldı. "Ama en kötüsü de ne biliyor musun? Annie bana o mesajı atmasaydı, ben sana vücuda kurşun girdiğinde vücutta neler olduğunu oturur anlatırdım aptal gibi. Yapardım bunu. Anlamazdım. Bunu da anlamazdım."

"Empati kurmak, düşmanı yere sermek için başvuracağınız içsel bir yolculuktur. Kendinizi düşmanınızın yerine koyun ve onu anlayın. Fakat empati kurarken, şuna mutlaka dikkat etmek zorundasınız: Eğer, düşmanın acısını çok fazla içselleştirirseniz, o sizi yere serecektir."

Bora benim düşmanım değildi ama alt etmek zorunda olduğum bir rakip olduğu için, şu an onu düşman kategorisinde değerlendirmek zorundaydım.

Yani galiba ona, kurduğu cümlelerden ötürü sarılmamam gerekiyordu.

Yani en azından şu an.

Sonra sarılacaktım.

"Kendine haksızlık ediyorsun!" dedim, itiraz dolu bir ifadeyle. "Ve bunu seni övmem için yapıyorsun!"

Kapkara gözleri fal taşı misali açıldı. "Beni övmen için mi yapıyorum?!" diye sordu, yüksek çıkan bir sesle. "Beni övmen için?!" dedi, baskın bir tavırla. Sinirlensin ve muhabbet uzasın diye öyle söylemiştim; neden bu kadar şaşırıyordu? "Övgü istiyorum senden?!" dedi, hayretle. "Ben?!"

En sonunda cebimdeki telefonum titredi.

"Sıkıldım," dedim. Bora, bana inanamıyormuşçasına kahkaha attı. "Benimle, kendi iradenle, geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordum.

"Gelmiyorum," dedi, aksi bir tavırla.

"Sağlık olsun..." dedim. Bakışlarımı köşede bekleyen havaalanı polisine çevirdim ve başımla *şimdi* der gibi bir işaret yaptım. Bora da şaşkınlıkla önce bana, sonra polise, ardından yine bana bakmıştı. "Seni müebbete mahkum etmek için tutuklatmıştım ya..." dedim, kapkara gözlerine bakarak. "Şimdi de müebbete mahkum etmemek için tutuklatıyorum..."

Dört polis bize yaklaşırken, Bora, şaşkınlıkla, "Ne?!" dedi.

Gürkan Abi de hareketliliği fark etmiş olacak ki, yanımıza gelmişti. "N'oluyor?" diye sordu, merakla.

Bakışlarımı Gürkan Abi'nin gözlerine dikerken, iki polis Bora'nın koluna girmişti. "Ben bu adamı tutuklatmıştım ya..." dedim, ciddi bir ifadeyle. "Nefretimdendi o..." Gürkan Abi'nin kaşları çatıldı. "Şimdi de tutuklatıyorum... Ama bu sefer sevgimden!" dedim. Gürkan Abi, anlamadığı belli bakışlarını Bora'ya ve polislere çevirdi. "Bay Ortiz sana anlatır Gürkan Abi, bizim gitmemiz gerekiyor, bir saattir zaman kazanmak için boş boş konuşuyordum zaten sıkıldım havaalanından da..." dedim.

Ben önde, Bora ve koluna girmiş iki polis arkada, çıkışa doğru yürürken, ilk roundu hile yoluyla da olsa kazanmıştım. Her zaman *kazanmak, kazanmaktır* kafasında bir insan olduğum için, hile ile kazandım diye üzülecek değildim. Fakat ikinci rounddan çok emin olamıyordum. Eğer Bora ile berabere kalırsak, mecbur uzatmalara gidecektik.

Arabamın önüne geldiğimizde, Gökhan bizi bekliyordu. Aykırı karakterini, işime geldiği için bugün seviyordum. Bu yaptığını Aydın asla yapmazdı. Yapmamıştı da. Bunun acısını Aydın'dan daha sonra çıkartacaktım. Bora, delici bakışlarını Gökhan'a dikerken, Gökhan sırıtıyordu. "Çanta hazır. İstediğin her şey içinde. Alışverişi de yaptım. Her şey bagajda..." dedi.

Kollarımı Gökhan'ın boynuna sardığımda, Bora polisler tarafından arabamın ön koltuğuna oturtulmuştu. Polisler de benden yanaydı. Bora her ne kadar, *"Bir saniye izin verir*

misiniz?" falan dese de, hatta bağırsa da, polisler ona izin vermemişti. Bora'nın sağ bileğine taktıkları kelepçenin ucunu ise, yukarıdaki tutunma yerine takmışlardı. Polisler Bora'yı, bana aşık bir terör örgütü lideri zannediyorlardı; fakat bu çok gizli bir bilgiydi. Bay Ortiz, bunun bir sır gibi saklanması konusunda, polisleri ikaz etmişti. Ve peşimize de kimse takılmamalıydı çünkü bu çok dikkat çekerdi.

Silahını da elbette ki bana teslim etmişlerdi.

Arabaya bindiğimde, Bora'nın sert bakışları yüzüme çevrildi. Fakat bakışlarından etkilenmeye pek niyetli değildim çünkü bu gece, benzerleriyle daha çok kez karşılaşacağımı biliyordum. Aynı, onu burada kalmaya havaalanında ikna edemeyeceğimi bildiğim gibi. Uzun bir gece olacaktı. Muhtemelen de soğuk.

"Nazlı, ver şunun anahtarını!" dedi, buyurgan bir tonlamayla.

Göz ucuyla başının yukarısında tutmak zorunda olduğu eline baktım. "Kaçmayacağına emin oluncaya dek, o kelepçeyi bileğinden çıkartmam!" dedim. Bora'nın bezgin nefesi arabanın içine yayıldı. "Uslu durursan eğer, biraz sonra kenara çeker, çıkartırım."

"Nazlı!" dedi Bora, sertçe. Yüzü tümden bana dönmüştü. "Nazlı... Nazlı... Nazlı..." dedi, başını koltuğa hafifçe vurarak. "Küfür!" diye mırıldandı. "Küfür Nazlı küfür!" Sanırım onu haddinden fazla sinirlendirmiştim. "Nazlı! Sabır! Küfür! Sabır!" Susmamda fayda olacağını hissettiğim için sustum fakat arabanın içini sessiz bırakmayacaktım.

Nil Karaibrahimgil.

Hakkında Her Şeyi Duymak İstiyorum.

Deja vu.

Yolculuğumuz da Bora için zor geçecekti çünkü onu anılarında yolculuğa çıkartmam gerekecekti. Hakkımda her şeyi duymak istediği yalan değildi; aşktı. Onu anlıyordum. Bir zamanlar aynısını ben de yaşamıştım. Karşındaki insanın kapalı bir kutu olmasının ne demek olduğunu en iyi ben bilirdim. Fakat unutmaması gerekirdi ki, kendisi de dünyanın

en açık seçik insanı değildi. Yol aynı zaman gibi akıp giderken, şarkı beş kez tekrar etmişti. Altıncısına artık Bora'nın katlanamayacağını bildiğim için arabayı yolun kenarına çektim ve müziği kapattım. Bakışları usulca bana çevrilirken, ilk andaki gibi sinirli görünmüyordu.

Kemerimi çözdüm ve aşağıya indim. Arabanın önünden dolaştım. Bora'nın oturduğu koltuğun kapısını açtım. Polislerin taktığı emniyet kemerini çoktan çözmüştü ve sabırsızca bana bakıyordu. Yan bir şekilde dizlerine oturup torpidoya yaslandığımda, yüzüne bir kez daha şaşkınlık yayıldı. Fakat benim yüzümdeki ifade, onunkisinden farklıydı. Gülümsüyordum. Parmak uçlarım, bileğindeki kelepçenin kenarında dolaşırken, bakışlarımı kapkara gözlerine sabitledim. Kapkara gözleri kavurucu bir merakla kaplıydı.

"Dışarıdan ne görünüyor bilmiyorum ama Tarantula benim arkadaşım değil," dedim, sessizce. Bora derin bir nefes alırken, bileğinden çektiğim parmak uçlarımı sakallarında gezdirdim. "Taylor da arkadaşım değil... Dylan'a değer verdim doğru fakat bu da öyle bir şey değil. Ben Dylan'a üzüldüm daha çok. Acıdım..."

"Ben senin yerinde olsaydım, Buse'yi kıskanmazdım," dedi, ciddiyetle. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki, sanki kendisine bir jestte bulunmuş insana, aynı şekilde bir jestle karşılık vermesi gerekiyordu. "Anlamıyorum neden kıskandığını da... Ama cidden senin kafanda büyüttüğün bir şey, ilk andan beri. Buse benim için, işinde iyi sıradan bir çalışandı. Önce Hande'yle, daha sonra Begüm'le arkadaşlık kurdu. Sık sık Begüm'e gidip geldiği için biz de karşılaştıkça diyalog kurduk..." Bora'nın serbest olan eli belime yerleşti. "Bir akşam Begüm'e yemeğe gitmiştim. Her ne olduysa Gökhan'la Hande kavga etmeye başladılar. Bunun üzerine de Begüm'le Eren tartışıp sofradan kalktılar. Biz Buse ile sofrada baş başa kaldık. Kasıldı maruz kaldığımız durum yüzünden. Bir şey anlatmak zorundaymış gibi hissetti belki de bilmiyorum. ODTÜ'den bahsetmeye başlayınca, ben de

senden bahsettim şuursuzca. Daha sonra birkaç kez daha böyle bir araya geldik. Birkaç iş yemeğinden sonra yolda baş başa falan kaldık. Ben anlattım, o dinledi. Hepsi bu. Toplasan on etmez. Ben Türkiye'de çok kalmadım zaten Nazlı. Çoğunlukla yurt dışındaydım."

"Gıcık oluyorum," dedim. Bora'nın yüzüne yayılan gülümseme, açık olan arabanın kapısından içeriye dolan soğuğu bastırıyordu. "*Bey* de demiyor."

"Kıyaslamak gibi olmasın da... Tarantula da sana garip bir şekilde, yalnızca baş harfinle hitap ediyor..." dedi.

"Evet çünkü o Nina'ya inanmıyor," dedim. Bora'nın kaşları merakla çatıldı. "Ondan, en başından beri itiliyorum. Yani hiç içim ısınmadı. Ona değer vermediğimi söyleyemem ama karşılıklı oturup sohbet dahi etmedik. Ben etmedim."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü sana çok benziyor," dedim. Bora'nın kaşları havalandı. "Senin sahtenmiş gibi... Hatta birkaç kez, onun sana çalıştığını bile düşündüğüm olmuştu. Çakma Bora Karabey gibi geliyor. Bazen." Alt dudağımı birkaç saniyeliğine ısırırken, elimi Bora'nın koluna yerleştirdim. "Nasıl anladın onun senden hoşlandığını?"

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Bir keresinde Buse ve Hande, Gökhan'a gitmişler. Gökhan da beni çağırmıştı. Yalnız olduğunu zannediyordum. O gece, Hande, *'Biz böyle double date yapıyor gibi olduk,'* falan diye yersiz yersiz konuştu. Ben Hande'yi bozmadan, Buse'nin bir gülümsemesini yakaladım. Bu yakıştırmadan hoşlanmıştı. Benim aklıma bile gelmeyeceği için, o güne dek fark etmemişim. Sen de demiştin ya, fotoğrafları Çınar'ın yolladığını anlamayışımla alakalı... Galiba zaten benim, seni son gördüğüm gün beynim durdu. Bir daha da çalışmadı."

"ODTÜ mü Boğaziçi mi?" diye sordum, merakla.

"Oxford," dedi.

"Bora!" dedim, kızar gibi.

"Sen," dedi. Yutkundum. "Benim öyle saat 1'miş, 2'ymiş gibi kavramlarım yok. Sadece sen. Sen neredeysen, hangi

yöndeysen, hangi okuldaysan..." Ağzımın kulaklarıma vardığını hissettim. "Seni tutuyorum ben... Oldu mu?"

"İstanbul'a gitmekten vazgeçtin mi?" diye sordum.

Bora derin bir nefes aldı. "Hayır Nazlı," dedi, yavaşça. "Tüm bunlar başka, o başka... Kararım kesin... Yapma, uzatma..."

"Bu gece değiştireceğim o kararı," dedim, kendimden emin bir tavırla. "Göreceksin." Yüzüne buruk bir gülümseme yayıldığında, dizlerinden kalktım ve arka cebimden kelepçenin anahtarını çıkarttım. Bora anahtarı elimden aldığında, kapısını kapattım ve yeniden kendi yerime geçtim. Arabayı çalıştırdım. "Göreceksin..." diye fısıldadığımda, içimdeki taş göğsüme sanki daha sancılı bir baskı uygulamıştı.

♠

Karla kaplı yol karanlığa bürünmüşken, varış noktasına on mil kalmıştı. Sekiz saat, elli yedi dakika, beş saniyedir araba kullanıyordum ve zannediyordum ki ben, yoldan önce bitmiştim. Bora ise ne nereye gittiğimizi sormuş, ne neden uzun bir yolculuğa çıktığımızı sorgulamıştı. Dünya umurunda değildi. Yedi saat, on bir dakika, on üç saniyedir yanımdaki koltukta bir gözlerini kapatıyor, bir açıyordu. Ara ara uykuya daldığını anlıyordum fakat uyandığı zamanlarda da etrafına bakınmaktan başka bir şey yapmıyordu. Mesela konuşmuyordu. Herhangi bir konuda sohbet etmeye çalışmıyordu. Hele ki *karım araba kullanıyor, onunla konuşayım da zaman çabuk geçsin falan* diye hiç düşünmüyordu.

Aslında ne kadar yorgun olduğu buradan da belliydi. Bora'nın gerçekten de nasıl olduğu üzerine sanki ilk kez düşündüğümü fark ettiğimde, ne hissedeceğimi bilememiştim. Benim hedefim gibi, yolum da netti ve fakat Bora için durum böyle değildi. Onun yolu sisle kaplıydı ve belki de aylardır, gerçekten ben nereye çekersem oraya gelmekten başka bir şey yapmamıştı. Hiç beklemediği bir anda, maskeli bir vaziyette karşısına çıkmış ve ona

İstanbul'a dönmesini söylemiştim. Daha sonra ise, burada kalması için onu Matt'in barına götürerek bir mecburiyet yaratmıştım. CIA ajanı olan *karısı* Nazlı ile Mehmet Şahindağ'ın karşısında barışmış gibi davranması gerekirken, ben aslında barışmadığımız haberini Matt'e duyurarak, Bora'nın ilk kafa karışıklığını yaşamasına sebep olmuştum ki her şey de böyle başlamıştı.

Çok geçmeden oyuna kuzeni Çınar Akbulut, kibriyle beraber girmişti. Onun ardından Tarantula'nın varlığıyla yüzleşmişti. Tüm bunlar olurken, CIA'in ve Bora'nın arkasından iş çevirdiğimi saklamaktan gocunmamış ve devamlı yeni bir bilgiyle parmak kaldırmıştım. Mehmet Şahindağ'ın aslında ÖRGÜT lideri olduğunu öğrenmesinden, gizemli Sergio Morris'in kuzeni çıkmasına kadar bir sürü şey ile beraber, *hayvanlar alemi*nin gizemi Bora'yı muhtemelen boğmuştu. Sanırım en büyük vurgun, onun için, Peligro ile kumar masasına oturmak üzereyken, benimle karşılaşmak olmuştu. Sergio Morris'in bizden olduğuna inanmasına rağmen, sözde tarafından vurulacak olmam, bunu kabul etmiş olmam, Bora için bardağı taşıran son damlaydı.

Sanırım Bora'nın bana *buraya kadar* demesi gereken yer, tam da burası oluyordu ve fakat Allah'tan aceleci davranmış ve bunu önden tüketmişti de şimdi dile getiremiyordu.

Neler hissettiğini tahmin edebiliyordum. Kafası karman çormandı ve bildikleri, bilmediklerinin yanında hiçbir şeydi. İyi ki bunu bilmiyordu. Ve her şey olup biterken, devamlı söylediği üzere, beni koruyamadığını düşünüyordu. Kaçırılıyordum, alıkoyuluyordum, kafama göre bir yerlere gidiyor fakat Bora'ya bilgi vermiyordum, bir şeyler biliyor ama ondan saklıyordum ve Bora dolmuştu. İçinde, yeni bir şeyle karşılaşmaya yer kalmamıştı. En çok bundan kaçıyor olmalıydı.

Demek ki Bora'nın bana yaptığını, ben ya da bir başkası Bora'ya yapsaydı, hayatta kalamazdı.

Çünkü yaşadıkları kolay değilse bile, benim yaşadıklarımın yanında hiçbir şeydi.

E sen, Bora'dan daha mı güçlüsün peki N?

Bu soru kafamı karıştırmıştı.

Gün, kıyas günü değil, beraberlik günüydü.

"Geldik," dediğimde, arabayı yeni durdurmuştum.

Bora gözlerini açıp, meraksız bir tavırla etrafına baktı. "İstanbul'dan bayağı uzaklaştık sanırım," dedi.

"Yok aslında yaklaştık mantıken," dedim, şaşkınlıkla. Kapkara bakışları beni buldu. "Yani uçuş menziline göre... Öyle olmalı... Kafam az evvel karıştı zaten, emin değilim."

"Kafan mı karıştı?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Hı hı," dedim. Sıkıntılı bir nefes verirken, arkama yaslanıp başımı Bora'ya çevirdim. "Hani böyle problemi çözersin, çözersin, çözersin... Tam, konuyu kavradığına emin olursun... Ama başka bir konuyla kesişim kümesine girmişsindir artık çünkü resim küçülür, en derindesindir. O sırada karşına bir soru çıkar. Tebrikler! Onun cevabını bilmiyorsundur ve çözdüğün problem havada kalır. Konuyu kavradın mı kavramadın mı telaşı... Mecbur diğer konuya da baştan başlaman gerekecektir..."

Bora yüzüme on beş saniye sessizce baktıktan sonra, "Anlamaya çalışmayı bıraksam iyi olacak..." dedi. Başını hafifçe iki yana sallarken, bakışlarında merak vardı. "Senin acaba IQ'un kaç?" diye sordu.

"Ölçtürmekten korkuyorum," dedim, üzüntüyle. Bora'nın dudakları açıldı fakat ben devam edince, kapandı. "Ya beklentimin altında çıkarsa? Kendime rezil olurum. Benim egom bunu kaldıramaz Bora..."

"Anlıyorum seni..." dedi fakat anlamak şöyle dursun, bana bilinmeyen bir cisimmişim gibi bakıyordu. "Zor tabii."

"İnelim mi?" dedim, gülümseyerek.

"Kimin evi burası?" diye sordu.

"John'un dağ evi," dedim, kısık bir sesle. Derin bir nefes aldım. "Severim burayı." Ben arabadan indiğimde, Bora da inmişti. Dokuz saat, beş dakika, kırk üç saniye araba kullanan ben değilmişim gibi bacaklarını salladı ve kafasını sağa sola yatırıp, omuzlarını hareket ettirdi. Utanmasa, eve

girer girmez uyumak da isteyecekti. Sanırım, benimle aynı çatı altında, ayrı yataklarda uyumak gibi bir şansı olmadığı için şükretmem gerekiyordu. Bora eve doğru ilerlediği sırada, ben arabanın bagajına yöneldim. Bagajdan Gökhan'dan istediğim çantayı, polis memurlarının havaalanından aldığı Bora'nın bavulunu ve market torbalarını indirdim.

Bora ne yaptığımı sonradan fark etmiş olacaktı ki, yanıma beklediğimden beş saniye daha geç geldi. "Kalsın bu bavul," dedi, düz bir ifadeyle. "Yerleşmeyeceğiz herhalde eve?"

"Kalmasın," dedim, ciddi bir tonlamayla. İtiraz etmedi. Kendi bavulunu bir eline, market torbalarını bir eline aldı ve elimde tuttuğum çantayı omzuna astı. Ben bagajı kapatırken, o yeniden eve ilerlemişti. Hızlı adımlarla önüne geçtim ve her ne kadar temizlense de kar kalıntıları barındıran merdivenleri çıktım. Kapıyı açtım. Buranın, eğer evde kimse yoksa haftada iki kez, pazartesi ve perşembe günleri temizlendiğini biliyordum fakat John öldükten sonra dahi buna ara verilmediğini Bay Ortiz'den, bugün konuştuğumuzda öğrenmiştim. Aynı zamanda evin artık benim olduğunu da. Aslında John'un nüfusa kayıtlı yaşayan tek akrabasının, babasının kuzeninin torunu olduğunu ve onun da her ne hikmetse John'dan kalan mirası bana devretmek istediğini de bugün öğrenmiştim. Bunun arkasında elbette Tarantula'nın olduğunu anlamıştım fakat öyle acelem vardı ki, bu konuyu geçiştirmiştim. "Bodrum'daki evde, yengem mi yaşıyor?" diye sordum, dan diye.

Bora üzerindeki montu çıkartırken, resmen kalakalmıştı. Bana döndü ve yüzüme ne diyeceğini bilemez gibi baktı. "Anıl'ların evinde yaşıyormuş..." dedi. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Oraya yerleşmiş. Paraya ihtiyaçları varmış Osman Amca'ların. Eren söylemişti. Yardım kabul etmeyeceklerini de... Evi satışa çıkartmışlardı."

"Yani sen satın aldın?" dedim. Bora derin bir nefes alıp, başını *evet* der gibi salladı. "Neden yengem, bizim evde

değil de orada yaşıyor peki?" diye sordum. Başım hafifçe sağa eğilmişti. "Yengemin de senden nefret ettiğini söylemiştin. Neden, senin satın aldığın bir evde yaşıyor?" Dudakları, *bilmem* der gibi büzüldü. "Senin satın aldığını mı bilmiyor?" diye sordum.

"Bilmiyor bildiğim kadarıyla," dedi.

"Neden bizim evde değil de orada kalıyor peki?" diye sordum, merakla. "Kimin evinde oturduğunu düşünüyor? Kira vermiyor mu?"

"Bunu bir gün yengene sorarsın..." dedi. Bana arkasını döndü ve şömineye ilerledi. "Odun var mı acaba?" diye sordu.

"Çok saçma..." dedim. Bora'nın yanına ilerledim. "Yani bizim evden çıkıp, senin satın aldığın bir eve, senden izin almadan geçmedi herhalde bu kadın? Eren satın aldı falan mı sanıyor? Çok saçma. O zaman da Begüm'ün parası olurdu... Benim o evi sattırmadığımı biliyorlar," dedim, ısrarcı bir tavırla. "Osman Amca ile Nurcan Teyze nerede kalıyor peki?"

"İstanbul'a taşınmışlar," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Mış?" dedim. Bora'nın ifadesiz gözleri gözlerimi buldu. "Kiraya mı çıkmışlar ev mi almışlar?"

"Ev almışlar," dedi.

"Ucuza almışlardır kesin..." dedim. Bunu da Bora'nın organize ettiğine yüzde yüz emindim. "Kene... Kele miydi? Kenepir?"

"Kelepir," derken, dudaklarının kenarında bir tebessüm peyda olmuştu. "Öyledir belki..." dedi.

"Neden herkese yardım ediyorsun?" diye sordum, merakla.

"Herkes değil onlar," dedi, beni düzeltmek istercesine. "Ailen... Benden nefret etmeleri de benim için önemli değil. Yardıma ihtiyaçları var. Benim de durumum uygun."

"Halamın da hesabına aydan aya para yatırsaydın!" dedim, alayla. Bora hiçbir şey söylemeden yüzüme

baktığında, bunu zaten yaptığını veya yaptırttığını sessizce kabul etmişti. "Yok artık?" dedim.

"Depo nerede? Soğuk ev..." dedi, konuyu değiştirmek ister gibi. Bu yüz ifadesini çok ama çok iyi tanıyordum: mahcubiyet. Aynı, Anıl'ın ameliyat masrafları diyerek çıktığımız yolda, insanların uçak biletlerini karşılayacak kadar cömert davrandığı dile getirildiğinde duyduğu mahcubiyet gibi. "Ben bakayım," dedi, benden bir cevap alamadığında. Hızlı adımlarla, üzerindeki kazakla, dışarıya çıktı.

Kalbinin katran karası olduğunu görmesem, çok nazik bir kalbi olduğunu söyleyebilirdim.

Benim gibi.

Altı dakika, on dört saniye sonra, elindeki odunlarla içeriye girdi. Kapıyı ayağıyla itip şömineye yaklaştı. Ben onu izlerken, o ateş yakmakla uğraştı. "Isınır şimdi burası," dedi, kendi kendine.

Kapının girişindeki market torbalarına gözlerim takıldığında, "Bana yemek yapar mısın?" diye sordum. Kara gözleri gözlerime değerken, usulca başını *hay hay* der gibi salladı. "Makarna yiyeceğiz gerçi. Başka seçeneğimiz yok. Gökhan'dan makarna ve sos için malzeme istedim sadece. Aklıma o geldi sadece."

"Olur," dedi. Şöminenin önünden kalktı. Bu katta sadece salon, mutfak ve küçük bir banyo olduğu için, banyoyu bulması zor olmamıştı.

Alt kata indim ve bir şişe şarap alıp tekrar yukarı çıktım. Bu sırada evin ısıtmasını da çalıştırmıştım. Bora, market torbalarını almış ve mutfağa geçmişti. Şarabı açtım ve iki kadeh çıkarttım. Kadehlerimize şarabı dikkatle doldururken, Bora da makarnayı haşlanması üzere ocağa koymuştu. Üçlü kanepenin üzerindeki battaniyeyi omzuma aldım ve Amerikan mutfak tezgahındaki bar sandalyesine oturdum. Şarabımı yudumlarken, Bora'nın domatesleri minicik fakat orantısız doğramasını izliyordum. Bir ara gözlerime baktı ve domatesleri göz hizamdan çekti. Yüzüme yayılan içten

gülümsemeyi görememişti. Biberlere el uzattığını gördüğümde, onları da katledeceğini biliyordum. Kendimi öyle bir salmıştım ki içim Nazlı ile doluydu. Bora'yı kendine getirmek isterken, Nina'nın kendinden geçmesine sebep oluyordum. Fakat umurumda değildi. Nazlı'nın özgürlüğüne giden yolu, Nina saygıyla karşılardı.

"Babanın mektubunu okudum," dedim. Bora'nın bakışları önündeki tavada olsa da dikkatinin bende olduğunu fark etmiştim. "Sen ne zaman okudun?"

"İki buçuk, üç yıl oluyordur..." dedi.

"Aslında bir nevi, dediklerini yapmışsın, farkında olmadan..." dedim.

"Dediklerinden fazlasını yaptım," dedi. Tavayı salladı. "O mektubu Begüm'e okutmak isterdim asıl," dedi, buruk bir sesle. "*Beyza yüzünden* deyip duruyor ya... Ablam bambaşka bir yoldan ilerleseydi de kendi babasının, babamın bana biçtiği hayatı, Begüm görsün isterdim..." Alayla güldü. "Hoş, Begüm'den farklı düşünmüyorum... Benim bu hayata neden girdiğim belli... Babamın söyledikleriyle alakası yok. Sadece ben Begüm'den farklı olarak-"

"Ablanı suçlamıyorsun," dedim.

"Evet," dedi.

"Öldüğü için?" dedim.

"Evet," dedi.

"Ölmeseydi?" dedim.

"Öldü," dedi.

Bir şey diyemedim.

Babasının ona biçtiği hayatı reddedişi, bir çeşit savunma kalkanı olsa da kendi tercih edeceği hayatta muhtemelen savunmasız olurdu.

"Ablam eğer ölmeseydi, Mehmet böylesine delirmezdi..." dedi. Bora, ablasıyla Begüm'ü gerisinde bırakıp, o limandan ayrılamazdı. "Beni değil ablamı öldürdü diye bunca öfkesi." Bilmediği çok şey vardı. "O düğüne hiç gitmeseydim, tüm bunlar yaşanmazdı belki..." dedi. Aslında o düğüne

gitmeseydi yine yaşanması muhtemel onlarca şey olurdu fakat nasıl olurdu, hiçbir zaman bilemezdik. "Ölmezdi en azından ablam." Bunda haksızdı; çünkü o düğün, Beyza Karabey'in ölmesi üzerine kurgulanmıştı.

"Mehmet Şahindağ hasta," dedim.

Bora, tavanın altını kıstı ve yüzünü bana döndü. "Mehmet Şahindağ hakkında konuşmak istemiyorum Nazlı," dedi, yavaşça. Bıkkın bir nefes verdi. "Usandım. Sıkıldım. Mehmet Şahindağ'dır belki de kazanan. Amacına ulaşmıştır. Bitirmiştir beni."

"Sen pes edecek birisi değilsin," dedim, kısık bir sesle. Bora, haşlanmış makarnayı süzmek üzere yeniden bana sırtını döndü. "Neden pes ediyorsun?"

"Sos çok güzel oldu," dedi. Bir konu ancak bu kadar kati kapatılabilirdi. Sanki, açmamak üzere. Bora sosla karıştırdığı makarnayı tabaklara servis etti. Mutfaktan çıkıp yanıma geldi ve bar sandalyesine oturdu. "Afiyet olsun," dedi, düz bir tonlamayla.

Makarnamı yemeye başlasam da bakışlarımı sık sık Bora'ya çevirmeden edemiyordum. Hafifçe ona doğru dönmüştüm. Kendisine baktığımı fark edip etmediğini bilmiyordum ama şarabımın bittiğini görmediğine emindim. Dalgındı. Tüm bu olanlar, onun için sandığımdan ya da algıladığımdan fazla kırıcı olmalıydı ve onunla nasıl bir iletişim kurmam gerektiğini çözemiyordum. Bir set çekmişti. Sanki ne yaparsam yapayım o sınırı aşamayacak gibiydim. Umutsuzluğa kapılmaktan korksam da gecenin sonunun istediğim gibi olmayacağını düşünmeye başlamıştım.

"Sevgi anlayışın gerçekten de gözlerimi yaşartıyor!" dedim, aksi ve alaycı bir tavırla. Bora yüzünü benden yana döndü. "Hem sev, hem de terk et git!"

Eli hızlıca beline gitti. "Sikeyim," diye mırıldandı, kendi kendine. Havaalanına girerken silahını bıraktığını ve belinde silah olmadığını gerçekten yeni mi hatırlıyordu? Ayağa kalktığında kaşlarım çatıldı. Mutfağa ilerledi ve çekmeceden büyük bir bıçak çıkarttı. Sandalyeden yavaşça indim. Bıçağın

sapını kavradı ve sivri ucunu, kazağının üzerinden göğsüne dayadı. "Eğer bunun gerçekten seninle ilgili olduğunu düşünüyorsan, bir saniye beklemem..." dedi. İfadesi, yalnızca bana bilgi vermek ister gibi doğaldı.

"Bırak şu bıçağı..." dedim, sertçe. Sola doğru ilerledim ve tezgahtan destek alarak, tezgaha çıkıp mutfağa atladım.

"Bunun seninle alakalı mı olduğunu düşünüyorsun?!" diye sordu, merakla. Bunun benimle alakalı olmadığını anlamıştım. Bora'nın benden vazgeçmediğine emindim. Fakat bunu ona söylemeyecektim. O yüzden, elindeki bıçağı almaya yeltendiğimde, elini benden çekmiş ve bıçağı havaya kaldırmıştı. "Bana cevap ver Nazlı!" dedi, emreder gibi.

Göğsüne hafifçe, iki elimle vurdum ve "Ver şu bıçağı!" dedim. Boyu benden uzun olduğu için ve kolunu Özgürlük Anıtı gibi kaldırdığı için, bıçağa uzanamıyordum. Zıplamıştım fakat bu da bir sonuç vermemişti. "Bora!" dedim, öfkeyle fakat Bora, gözlerini yüzümden ayırmadan, benden bir cevap bekliyordu. "Ver şu bıçağı!" dedim, kapkara gözlerine bakarak.

Vermeyecekti.

Ben ona bir cevap vermeden, o bıçağı bana vermeyecekti.

Parmak ucumda yükselip dudaklarına kapanmamı beklemiyordu ki, dudaklarının hareket etmesi üç saniyeden çok, dört saniyeden az bir süre gecikmişti. Fakat sert öpücüklerime karşılık vermeye henüz başlamışken, birden beni aynı öpücüklerim kadar sert bir şekilde ittirdi. Ne olup bittiğini algılamam biraz zaman almıştı.

Onu öptüğüm zaman, muhtemelen, kocaman bıçağı tuttuğu eli gevşemişti ve Bora, bıçak benim üzerime düşmesin diye ya da bana değmesin diye çok ani bir refleksle beni ittirip bıçağı keskin yerinden yakalamıştı. Avucuyla. Ve bıçağı muhtemelen öyle bir sıkmıştı ki, kaderinin yazıldığı yerde derin bir kesik oluşmuştu. Kana bulanmış bıçak yere düşmüştü. Bora'nın sıktığı avucunda biriken kan damlaları da yere akıyordu. Ama Bora, kilitlenip

kalmışçasına bana bakmaya devam ediyordu. Sanki yüzümde bir şeyin cevabını arıyordu ama bulamıyordu.

"Sarmamız lazım elini," dedim, zorlukla konuşarak. Bakışları yüzümden çekilip eline çevrildiğinde, elinin kesildiğini yeni fark ettiğine yemin edebilirdim. Avucunu açtığında, orada biriken kan hepten yere akmaya başladı. Bora, hızlıca elini musluğun altına tuttu ve kanı mümkün mertebe evyenin içine akıtmak için uğraştı. "Dikiş atılması gerekebilir," dedim, yanına ulaştığımda. "Çok kanıyor."

"Senden çok daha fazla kan akacaktı, eğer vurulsaydın..." diye mırıldandı. Dediğini duymazdan gelerek, hızlıca banyoya geçtim ve ilk yardım çantasını aldım. Çantayı mutfak tezgahının üzerine koyduğumda, Bora elini musluğun altından çekmiş ve avucuna peçete bastırıyordu. "Sarsak yeter. Dikişlik bir şey yok."

"Buna sen mi karar veriyorsun?!" diye sordum, sertçe.

"Bir şey yok Nazlı," dedi, derin bir nefes aldıktan sonra. "Alt tarafı bir kesik. Öldürmez."

"Bir kıymık bile öldürebilir bazen," dedim. Bora'nın bakışları yüzüme çevrilse de ben eline pansuman yapmaya başlamıştım. Esmer eli, avucumda kocaman kalıyor ve elindeki kesik, benim canımı yakıyordu. Buna aşk deniyordu. Ben onun elinin kesilmesine dayanamazken, kendimi gözlerinin önünde vurdurmayı kabul etmiştim. Bu çok ağırdı. Elini sararken dikkatli olmaya özen gösteriyordum fakat daha derin bir kesiğin, içinde bir yerlerde var olduğunu da düşünmeden edemiyordum. Çünkü bir kıymığın, *o gece, o salonda* kurulan cümlelerin, beni nasıl öldürdüğünü ben biliyordum. *"Öldürmek için silah, hançer mi olmalı?"* diye soruyordu Victor Hugo. Ölmek için, ille de ölmek gerekmiyordu.

Bora, sardığım elini yumruk yapıp yapamadığını kontrol etmek ister gibi parmaklarını hareket ettirirken, güçsüz bir nefes koyverdim. Mutfaktan çıkıp ona ve kendime şarap doldurdum. Kadehimi aldım ve şöminenin önüne ilerledim. Ayaklarımı kalçamın altında toplayarak oturdum ve sırtımı

koltuğun arkasına yasladım. Çok geçmeden Bora da yanıma geldi. Bir dizini kırdı, bir dirseğini dizinin üzerine koydu, bir ayağını ise dümdüz öne uzattı. O benim gibi koltuğa yaslanmıyordu fakat sanki zaten boşlukta sallanıyordu.

"Seni çok iyi anlıyorum," dedim, yavaşça. Bakışlarını ateşten çekmeden, şarabından birkaç yudum aldı. "Fakat yine de şu an yaşadığımız şeyi, bir çeşit zaman kaybı olarak görüyorum. Odaktan uzaklaşıyoruz." Sessiz kaldı. "Bu yapmak istediğin, bir filmi, bir kitabı yarım bırakmak gibi bir şey..."

"Zaman değerli," dedi. Kapkara gözleri yüzüme çevrildiğinde, dudaklarının kenarına tebessüm yerleşmeye yeltenmişti fakat orada duramayacağı belliydi. "Pekala bir film de bir kitap da tam ortasında, hatta sona çok yaklaşmışken dahi kapatılabilir. Seni yoruyorsa, boş verirsin olur biter. Eğer bir şey öğretmiyorsa, bir şey katmıyorsa, orada gördüklerini zaten görmüşsen ya da daha evvel... Kapat gitsin. Zaman değerli Nazlı." Aynı bakışları gibi, tebessümü de kayıp kadehine düştü ve şarabını tek dikişte bitirdi.

"Peki bugüne dek onun için harcadığın zaman?" diye sordum, merakla. "O zamanı nasıl telafi edeceğiz?"

"Önemli olan sonu mu gerçekten?" diye sordu, *yapma* der gibi. "Alacağını önden alırsın bazen. Sonu önemli değil. Herkes bir gün ölür. Bu finalde gerçekleşir ya da gerçekleşmez ama herkes bir gün ölür. Eğer sonu önemliyse, al sana son."

"Kimin kazandığının önemi yok mu yani?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

Başını hafifçe sallarken, gözlerini gözlerime sabitledi. "Herkes kaybeder. Hep. Ama sevdiklerini, ama zamanı, ama yaşanabilecek mutlu günleri... Kazananın bile kaybettiği bir şey ya da bir şeyler vardır muhakkak. Görece meselesi..." Derin bir nefes aldı. "Gerçek kayıp, bazı insanlar için, onur kaybıdır. Öz saygının yitirilişi..."

"Sen o zaman erken kaybettin?" dedim, alaycılıktan uzak bir samimiyetle. "Bana bir oyun oynarken, beni seviyormuş gibi yaparken, kendine olan saygını kaybettiğini söylüyordun çünkü..."

Başını *evet* der gibi salladı. "Belki de zaten çoktan kaybetmiştim, ona gelene kadar..."

"Senin için her şey üst üste geldi..." dedim, içten bir tavırla. Gözleri gözlerimdeydi fakat beni gerçekten dinleyip dinlemediğini çözemiyordum. "Yani bir çok duygu iç içe geçti içinde... Eksik hissediyorsun. Yetersiz hissediyorsun. Pasif hissediyorsun. Gücendin. Kırıldın... Ben anlıyorum seni, gerçekten. Buradan dönülmez, toparlanılmaz gibi geliyor sana... Yoruldun ve de... Bunları anlıyorum. Fakat senin anlamadığını düşündüğüm şey-"

"Bir yabancıyla savaş mı daha zordur sence, yoksa iç savaş mı?" diye sordu, lafımı keserek.

"Tabii ki iç savaş daha zordur," dedim, şaşkınlıkla.

"Yabancıyı öldürmek mübah mıdır yani?" diye sordu, cevabıma cevap olarak.

"Hayır," dedim. Durdum ve birkaç saniye, bakışlarımı ateşe çevirdim. "Ama kendi insanınla savaşmak, onu öldürmek... Bu daha zor." Yeniden kapkara gözlerine baktım. "Öldürmek her türlü kötü, kabul... Ama kimi öldürdüğüne göre de kötülüğün boyutu değişir. Mesela ailenden birisini öldürürsen, *cani* olursun. Ablanı öldürdüğüne inandığımda bana kırılmıştın, kızmıştın..."

"Peki kendini öldürmek?" diye sordu. Kaşlarım çatıldı. "Bunu nasıl kategorilendirirdin?" Bunun üzerine konuşmak istediğimi sanmıyordum. "Hiç kendini öldürmeyi düşündün mü?" Konunun kapanması gerekiyordu. "Her şey bittiğinde mesela?"

"Ne ima ediyorsun?" diye sordum. Sesim sert, tavrım ise suçlayıcıydı.

"Her şey bitene kadar, diyorsun ya..." dedi. Güldü. "Mehmet'i hakladık diyelim... Öldü. Ulaştın amacına. Özgür oldun... Ne yapacaksın? Kendini öldürmeyecek misin o gün?"

Kirpiklerim birkaç kez kırpılırken, dudaklarım mühürlenmişçesine hareketsiz kalmıştı. "Senin kendini öldürmene hizmet etmek için, neden burada kalayım Nazlı?"

"Kendimi öldüreceğim de nereden çıktı?" diye sordum, şaşkınlıkla. Bakışlarımı şöminedeki ateşe diktim. "Çok saçma bu!"

"Bence de çok saçma..." dedi. Sesi ifadesizdi. "Ama *özgürlük* kelimesiyle ifade etmeye çalıştığın şey tam da bu... Zaten şüpheleniyordum da emin olamıyordum. Şimdi de gözlerinde gördüm." Şarabımdan birkaç yudum alırken, bakışlarımı ateşten çekmedim. "İyi ki gitmeye karar vermişim. Doğru bir kararmış."

"Çoktan kendimi öldürmüş olabilirdim," dedim. Derin bir nefes aldım. "Ölmüş ya da öldürülmüş..."

"Kendini öldürmezdin de... Öldürülme ihtimalinden elbette ki çok korkmuştum. Benden saklandığını, bilhassa benden uzaklaştırıldığını bilmediğim için... Normal bir şekilde ölme ihtimalin olabileceği de pek düşündüğüm bir şey değildi açıkçası..." dedi. Bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Kalp krizi mesela... Normal insanların hayatında, maalesef böyle şeyler var..." İnanamaz gibi güldü. "Ben yaşamadım. Ben bi' suikastin ne olduğunu çok iyi biliyorum... Baksana, senin annenle baban bile suikaste kurban gitmiş. Babamla ilişkileri yüzünden."

"Kendimi öldürmeyeceğimden nasıl bu kadar emindin?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Pekala seni polise ihbar edip kafama sıkabilirdim?"

"Silahla öldürmezsin sen kendini," dedi, bir tespitte bulunurmuş gibi. "Kurşunun açısını, hızını hesaplayamamak ve hiç kurşun yaran olmadığı için, bilinmez bir acıyla ilk kez karşılaşacak olmak, seni bu düşünceden iter... Başka bir yolu tercih edeceksindir. Kansız. Kansız olduğu için daha acısız olduğuna inandığın. Ve muhtemelen ardında delil bırakmak da istemeyeceksindir. Yani intihar ettiğin bilinsin, düşünülsün istemeyeceksindir. Okyanusta boğulmayı falan mı planlandın?"

"Asıl senin IQ'un kaç?!" diye sordum, dehşete düşmüşçesine. "Bu, beni okuyamayan halin mi?"

Gözleri kısıldı. "Doğru tahmin mi?" diye sordu, merakla.

"Çok yanlış bir tahmin!" dedim, kızgınlıkla.

"Cehennem ateşi!" dedi, başını aşağı yukarı sallayarak. "Kendini mi yakacaksın gerçekten? Bunu mu planladın?"

"Sus!" dedim, sertçe.

"Dişlerini falan sökmezsen, delil bırakırsın..." dedi. Yüzünü şöminede yanan ateşe çevirdi. "Nasıl mazoşistsin belli değil!"

"En azından zararım kendime!" dedim, yüksek çıkan bir sesle. "Sen sadistsin! Onu ne yapacağız?!"

"Kendini öldürmeyeceğini biliyordum," dedi, cümlemi önemsemeden. "Hiçbir şeyden emin olmadığım kadar bundan emindim. Bu bir kumar değildi." Kapkara gözleri yeniden gözlerime ulaştığında, göz bebeklerinde ateşin yansıması vardı. "Çınar'ın gönderdiği fotoğraflar... Onlar da düşüncemi doğruladı. Sen belki mutsuzdun, belki acı çekiyordun fakat gülebilmişsin. Bu da sana bir amaç verilmesiyle alakalı olsa gerek. Sen güçlü bir kadınsın Nazlı. Annesiyle babasının ölümüyle baş edebilmiş, anneannesi gözlerinin önünde ölmesine rağmen bunun üstesinden gelebilmiş, ayakları üzerinde tek başına durabilmiş, senelerce aşık olduğu adam ve sevgilisiyle yan yana durup yine de nefes alabilmiş bir kadınsın... Üç buçuk sene önce de psikolojinin çok şahane olduğunu söyleyemezdik elbette, fakat sen ne yaşarsan yaşa... Amacın varsa eğer, kendini öldürmezsin."

"Seni polislere ihbar ettiğimde, bir amacım kalmamıştı?" dedim, kendime şarap doldururken. "Nereden biliyordun kendime bir amaç edindiğimi?"

"Bilmiyordum," dedi, hiç düşünmeden. "Ama kendine bir zarar verecek olsan, annen ve babanla mutlaka vedalaşırdın... Bunu biliyorum. Mersin'e giderdin. O bergamot ağacına dokunmadan, kendine bir şey yapman mümkün değildi." Zorlukla yutkunurken, duyduklarıma

inanamadığımı hissetmiştim. "O bahçe annen, baban, anneannen, Anıl... En sevdiklerin... Öyle değil mi?"

"Nereden biliyorsun tüm bunları?" diye sordum. Bora'nın kapkara gözlerine yerleşen ifadeyi anlamakta güçlük çekiyordum. "Bilemezsin! Kim anlattı sana bunları?! Bunları bilemezsin!"

"En büyük şansım, senin de ablam gibi günlük tutmuş olmandı Nazlı..." dedi. Sesindeki tınıya karışan mutluluk oldukça garipti. "Gerçi senin günlüklerin epey şahsına münhasır ama olsun... Bir yerden sonra, dili kavrayınca, gerisi geliyor..."

"Benim günlüklerimi nereden bulmuş olabilirsin ki?!" diye sordum, merakla.

"Mersin'de, anneannenin evinin bahçesindeki, bergamot ağacının dibine gömdün sonuçta... Kimse bulamaz, değil mi?" diye sordu, gülümseyerek.

"Manyak mısın sen?!" dedim, sitemle. "Ağacın dibini neden eşeledin?! Ya ağaca bir şey olduysa?!"

Bora samimi bir kahkaha attı. "Anıl'a söylemişsin..." dedi. Afallamış hissediyordum. "Bunun senin en büyük sırrın olduğunu söylemişsin... Günlüklerini oraya gömdüğünü..."

"Aaa?" dedim, alaylı bir şaşkınlıkla. "Ölülerle iletişim kurmanın yollarını mı keşfettin?!"

Bora yüzüme *sen ciddi misin* dercesine baktı ve derin bir nefes aldı. "Karşımda, *'Sen Naz'a dair ne biliyorsun ki, onun en büyük sırrını bilen bile benim... Kocası oldun da ne değişti?'* diye atıp tutarken, en büyük sırrını söyleyivermişti..." dedi. Susmak ister gibi alt dudağını dişlediğinde, Anıl'a küfür etmemek için büyük bir direnç gösterdiğini hissetmiştim. Anıl ölmüştü fakat ondan hala nefret ediyordu. Birisini yaşatma şansı olsa, Anıl'ı yaşatacağını söylemesine rağmen, ondan nefret ediyordu. Anıl'ın bunu umursamayacağı muhakkaktı çünkü o da Bora'dan nefret ediyor olmalıydı. Yine de gaza gelip sırrımı söylemesi hoş değildi; eğer yaşıyor olsaydı muhtemelen çok

kızardım. Şimdi ise pek bir şey hissetmemiştim. *Helal olsun,* demekten başka da bir şey söyleyemezdim.

"Doğum günümde mi oldu bu?" diye sordum.

Bora, "Cık," dedi ve kendisine biraz evvel doldurduğu şaraptan büyük bir yudum aldı. "Hani şu," dedi başıyla işaret eder gibi. "Eren'in, Hande'nin falan geldiği gün..."

"Alfabemle dosyamı yaktığın gün?" dedim, *doğru mu anladım* der gibi.

Bakışlarını büyük bir utançla gözlerimden çekti. "Aynen," dedi. Şarabını kafasına dikti. "O gün işte..."

"Anlamadım," dedim, merakla. "Siz o gün görüştünüz mü? Neden? Nasıl?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Birisiyle kavga etmiştin... Dudağında yara vardı... Anıl'la mı kavga ettiniz?! Anıl'ı mı dövdün?!"

"Öldürüyordum aslında," dedi, alelade bir şeyden bahseder gibi.

"Neden?!" diye sordum, ısrarcı bir tavırla.

"Karşıma geçip sana aşık olduğunu söyledi de ondan!" dedi, sertçe. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bora'nın kapkara gözleri yeniden gözlerimi buldu. "Seni istese, alabilirmiş benden."

Kaşlarım çatıldı. "Gerçekten kavgada söylenmezmiş!" dedim. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Kim ayırdı sizi?"

"Eren'le Gökhan," dedi, memnuniyetsiz bir tavırla. "Ben evli birisine aşık olsam... Olmam ama hadi oldum diyelim... Ağzımı açıp tek kelime etmezdim. İnsanlar fazla genişler. Çok genişler."

"ODTÜ'lü Buse mesela..." dedim.

"Mesela," dedi, duraksamadan.

"Alfabemi ezbere mi biliyorsun?" diye sordum.

Başını beni onaylarcasına salladı. "Eren öğretti," dedi.

Şarap şişesinin dibini kendi kadehime doldurdum. "Uyusak mı? Ben araba kullandım o kadar, çok halsiz hissediyorum... Yarın ve daha sonraki günlerde, bunları uzun uzun konuşuruz..."

"Yarın döneceğiz Nazlı," dedi Bora. Bunu söylerken de duraksamamıştı. "Kararım değişmedi... Seni daha fazla incitmek istemiyorum... Bir şey yapıyorsun, saygı duyuyorum ve buna engel olmuyorum. Ama yarın gece, ben o uçağa binip döneceğim İstanbul'a."

"Şimdi git!" diye bağırdım, dan diye. Bora'nın çatılan kaşlarını umursamadım. "Şimdi git o zaman! Bekleme!" dedim, öfkeyle.

"Seni burada tek başına bırakmam," dedi, normal bir şeyden bahseder gibi.

Hızla ayağa kalktım. "Sen yoktun ve ben burada çok yalnız kaldım!" dedim, bağırarak. "Hep sen mi vardın sanki?!" Bora sesli bir nefes verdi. "Kalk! Oturma yanımda! İstemiyorum seni!"

"Hay hay," diye mırıldandı ve boş kadehini kenara iterek ayağa kalktı. Onun kenara ittiği kadehe tekme attığımda kadeh benim gibi, Bora gibi, bizim gibi parçalara ayrılmıştı fakat Bora ise yüzüme bomboş bir bakış atmakla yetinmişti. Şişeye de tekme attım fakat Bora çoktan sırtını bana dönmüş ve duraksamadan, cam kenarındaki tek kişilik koltuğa ilerlemişti. Kırılmayan şarap şişesini Bora'nın kafasında kırmamak için hiçbir engelim yoktu. Bir sinir harbi bedenime vururken, ayaklarımın titrediğini hissettim. Kadeh kırıklarına dikkat ederek yere çöktüğümde, içim ağrıyordu. Sanki tüm organlarım bir hastalığa tutulmuşlardı. Ölümcül bir hastalık. Yalnızlık.

Saniyeler durmaksızın kaçıyorlardı ve ben onları yakalayamıyordum. Aramızda oluşan sessizliğin yarattığı kakafoninin kulaklarıma acı verdiğini hissediyordum. Bora'nın susmalarını sevmiyordum. Sanki benimle bağıra çağıra kavga etse bir şekilde anlaşabilirdik fakat bir karar vermesi ve o karardan inatla dönmemesi beni delirtiyordu. Bora'nın çaresizliği, beni çaresiz kılıyordu. Bu çaresizlikte nefes alınmıyordu. Bora dört duvar arasına girdiğinde, güneşi hiç mi özlemeyecekti? Bir suçlu olduğunu ve cezasını çekmesi gerektiğini biliyordum ama kalbim onu kayırıyordu;

hapse girmesini istemiyordum. Bana yaptıklarını ben ona çektirebilirdim ama başka kime ne yaptıysa umurumda değildi. İçeride kesin birileriyle kavga ederdi çünkü muhakkak içeride, Mehmet Şahindağ'ın bir adamı olurdu. Onu yine, benimle vururlardı. Bora o adamı döverdi ve hücre cezası alırdı. Bir insan, hücrede nasıl yaşayabilirdi? Uçsuz bucaksız denizlere hasret bir adam hücrede yaşayamazdı. Hücrede nefes alınmazdı. Ölünürdü. Bora'nın ölmemesi lazımdı. Hücreden çıkması lazımdı. Hücre çok ama çok soğuk olurdu fakat hiçbir zaman karı hissedemezdi. Üzerine kar yağmazdı ve bu yaşamamakla eş değerdi. Hücrede yaşanmazdı.

Bora'yı hücreden çıkartmam lazımdı.

Uzaklardan, çok uzaklardan sesler geliyordu ama hücre öyle soğuk, öyle karanlık, öyle kimsesizlik barındırıyordu ki sesleri duyamıyordum.

"Duyamıyorum!" diye bağırdım tüm gücümle fakat sesim bir mırıltıdan farksızdı. "Göremiyorum!" Dudaklarım titredi. "Üşüyorum!"

Boynuma, kulağımın tam altına bir şey değdi. "Hisset..." dedi o ince, yumuşacık ve şefkat dolu ses. "Sakin ol... Odaklan... Hisset Nazlı." Kafamı dik tutamadığımı hissettiğimde, başım sert bir yere çarptı. "Birlikte nefes alacağız sevgilim." Hücredeydim ve Bora'ya ulaşmıştım. "Un..." dedi. Boynumu öperken, bir parmağını nabzıma yerleştirmişti. "Hadi, oyna benimle... Un..."

"Deux..." dedim.

"Trois..." dedi.

"Quatre..." dedim.

"Nazlı..." dedi.

"Six..." dedim.

"Sept..." dedi.

"Huit..." dedim.

"Neuf..." dedi.

"Bora," dedim.

Aslında oynadığımız oyun, *bom* oyunuydu. Sadece Fransızca oynuyorduk; beş ve beşin katlarında ise birbirimizin isimlerini söylüyorduk. Fransızca sayıları, 100'e kadar Bora öğretmişti. Geçmişte. Ben ne zaman panik atak krizine girsem, bu oyunu başlatıyordu ve Bora'yı yenebilmek için büyük bir hırs yaparken, panik atağımı unutuyordum. Oyun tabii ki benim isteğim doğrultusunda, bununla sınırlı kalmamıştı ve zamanla, sadece beş ve beşin katlarında değil her rakamın katlarında bu oyunu oynamıştık. Hatta bunu çeşitli dillerde de oynamıştık. İspanyolca mesela. İspanyolca bildiğini bana söylememişti. Fakat en garibi, bu oyunu Endonezce'de bile oynamış oluşumuzdu. Birlikte sayıları ezberliyorduk ve sonra *bom* oynuyorduk. Birbirimizin adını söyleyerek. Bora bunu hiçbir zaman öğrenmemişti fakat, panik atak krizlerini bile sevmemi sağlamıştı.

"İyi misin?" diye sordu. Sesinde insanı sakinleştiren bir tını vardı. "Sıra sende..." Etrafıma bakındım. Beni dışarı çıkartmıştı. Karlardan ıslanmış merdivene oturmuş, beni kucağına yerleştirmiş ve montunu ise omuzlarıma koymuştu. Tüm bunları ne ara yaptığını bilmiyordum ama Stowe'un soğuğuna tezat olan nefesi, kulağımı yalayıp geçiyordu. Omuzlarımın sarsıldığını, "Ağlama sevgilim..." dediğinde hissettim. "Devam edelim..."

"Gidemezsin!" dedim, hıçkırırken. "Amma naz yaptın ya! Sen ben misin?! Sen naz yapamazsın! Ben yapabilirim! Sen Nazlı mısın?! Sen Bora'sın! Beni sinirlendirme gidemezsin! Ben gideceğim bi' kere! Vakti gelince! Sen gidemezsin!" Burnumu çekerken, karnıma doladığı koluna tırnaklarımı geçirmiştim. "Hep sen gittin! Daha kaç kez gideceksin?! Tamam! Benden gitmiyorsun ama hapse de gidemezsin! Bana sordun mu?! O zaman girseydin hapse! Şimdi istemiyorum girmeni! Hapse girersen kaçırırım seni! Girmeyeceksin! Gidemezsin!" Boynumu öptü. "Gitmeyeceksin! Yeter artık beni dinlemediğin! Burada emirleri ben veriyorum!" Yutkundum. "Bana cevap ver!" diye çığlık attım.

"Veriyorum ya," dedi sakince. "Dinlemiyorsun..."

Durdum. Duymamıştım. Hafifçe yan döndüm ve merakla yüzüne baktım. Kapkara gözleri kapanmaya yüz tutmuştu. Dudaklarını burnuma değdirdiğinde, "Ne dedin?" diye sordum.

"Gitmeyeceğim, tamam," dedi. Sargılı eliyle saçlarıma dokundu. "Hadi içeri girelim... Çıkart şu peruğu da lütfen... Sahte hiçbir şeye tahammülüm kalmadı..."

"Bir daha söyle... Söz ver?" dedim, kısık ve endişeli bir sesle. "Söz ver, gitmeyeceğine söz ver."

"Gitmeyeceğim Nazlı..." dedi, yavaşça. Fakat bu gitmemenin, onu ne kadar mutsuz ettiğini göstermekten de çekinmiyordu. "Gitmeyeceğim. Söz."

Gülümsedim. Kucağından hafifçe doğrulduğumda, sanki düşecekmişim gibi, ellerini belimde birleştirmişti. "Bu peruk benim saçımdan, biliyor musun?" dedim. Bora'nın kaşları çatılırken, kafamı saran peruğun ense kısmındaki tokayı açmaya çalışıyordum. "Annie kıyamamış saçlarıma... Peruk yaptırmış... Belki kullanırım diye... Ama ben ilk kez kullandım. Bugün." Peruğu kafamdan çıkarttığımda, Bora'nın yüzüne hepten bir şaşkınlık yayılmıştı. "Kaşlarımı da boyattım sonuçta, bir peruk taktım diye değmez herhalde, anlaman lazımdı saçımı da boyattığımı..." dedim. Bora, saçlarıma, yine algıları kapanmış gibi bakıyordu. "Seni neden havaalanında o kadar beklettim sanıyorsun... Ama güzel oldu. Sarıdan da sıkılmıştım zaten... Biraz da siyah kullanayım." Saçlarımdaki tel tokaları tek tek çıkartıp, Bora'nın avucuna koyuyordum. "En fazla altı ay içinde, kendi saç rengime dönecek... Gerçi mat oluyor boyasız saç. Ben parlak saça da çok alıştım. Belki yine siyaha boyatırım. Bilmiyorum. Sence mat mı güzel, yoksa parlak mı?" Birkaç tutam saçımın yanına, peruğu koydum. "Bence parlak daha güzel... Bilemiyorum. Belki yeşile falan bile boyatabilirim. Bazen çok sıkılıyorum aynada devamlı aynı şeyi görmekten."

"Nazlı?" dedi Bora, şaşkın bir tonlamayla.

"Efendim?" dedim. Parmak uçları saçlarıma ulaşırken, avucuna koyduğum tel tokalar merdivene düşmüştü. "Çok güzel..."

"Parlak değil mi?" dedim, onu onaylarcasına. "Bence de devamlı siyaha boyatmalıyım. Parlaklığı gitmemeli. Fönle de harika oluyor. Bir dönem Brezilya fönü kullandım ben. Ama benim saçlarım dalgalı ya, kabarık kabarık oluyordu... Kuaför fönü gibi olmadı. Sonra da zaten dalgalı haline döndü uzadıkça. Ama ben kestirdim saçlarımı sürekli. Uzatmam herhalde. Çünkü kısa saç kullanmak daha pratik ve-"

Bora, dudaklarıma dudaklarını bastırdığında susmak zorunda kalmıştım. Dokunuşları sert değildi ama yumuşak olduğu da söylenemezdi. Fakat hissettiği heyecan, üzerindeki tüm yorgunluğu almaya yeltenmiş ve tüm kuvvetsizliğine rağmen bir anda adrenaline kavuşmuştu. Hatta dolmuş taşmıştı ve biraz evvel ki kıpırdamaya mecali olmayan adam gitmiş, yerine gayet dinç, kıpır kıpır, tutku dolu bir adam gelmişti. Dudaklarımı değil, ruhumu öpüyordu. En son ne zaman böyle öpüştüğümüzü dahi hatırlamıyordum ve fakat sönmeye yüz yutmuş, monotonlaşmış ve özünü kaybetmiş tüm ilişkileri toplamaya, bir saç boyasının yeteceğini tüm *kadın ve yaşam* konulu forum sitelerine yazasım gelmişti. Bizim ilişkimiz sönmeye yüz tutmuş, monotonlaşmış ya da özünü kaybetmiş değildi ve fakat hiçbir forum sitesine, ilişkimize tam olarak ne olduğunu yazamayacağım için, *herkes gibi* davranmak zorundaydım.

"Keşke mafyaların da forum sitesi olsaydı," dedim, dudaklarım dudaklarına değerken. Yüzümü avuçları arasına almıştı ve nefesi yüzüme çarpıyordu. "Ajanların da yok gerçi... Ama onların böyle seansları oluyor, *adsız alkolikler*den hallice bir şey. Forum sitesinin canlı versiyonu gibi. Aslında tam değil. Ama keşke mafyaların forum sitesi olsaydı."

"Keşke," dedi ve yeniden dudaklarıma kapandı. Beni sanki seneler sonra bugün bulmuşçasına bir özlemle tadıyordu.

Kokusu aklımı başımdan almaya teşebbüs ederken, üzerimize karlar yağıyordu. Sakallarına buz gibi olmuş ellerimi değdirdiğimde, soluksuz kalmıştım. Fakat Bora'nın soluk almaya ihtiyacı olmasa gerek, dudaklarını doğrudan boynuma gömdü ve oksijeni şah damarımdan dilenmeye yeltendi. Başımı geriye attığımda, omuzlarımdaki montu düşmüştü. "Nazlı sevgilim," diye fısıldadı kulağıma.

"Senden bunun acısını fitil fitil çıkaracağım," dedim. Güldüğünde boğazından dökülen melodi, kulağımda değil kalbimin derinliklerinde patlamıştı. Gözleri gözlerime değdi ve mevsim değişti. "Nazlanmak neymiş... Sana göstereceğim... Kork benden... Elimden çekeceğin var..."

"Yalnız elinden mi?" diye sordu, çekici bir tonlamayla. "Dilinden ayrı, gönlünden ayrı..." Dudaklarıma küçücük fakat sıcacık bir öpücük kondurdu. "Yapacağın her şey kabulüm... Sen ne istersen o..."

Kollarımı boynuna doladım. "Ben bu gecelik Nazlı'yım sadece... Yanlış bir fikre kapılma..." dedim, kaşlarımı çatarak. "Sen anı yaşayamıyorsun, Nina'ya da razı gelmiyorsun..." Neden gülümsediğini umursamadan, gamzesine dokundum. "Ama sana çektirmek için Nazlı'ya ihtiyacım yok benim. Nina da çektirir merak etme..."

"İçeri girelim mi?" diye sordu, lafım bittiğinde. "Titriyorsun..." Kollarımı boynundan çektim ve omuzlarından destek alarak ayağa kalktım. Sargısız elinden tutarak Bora'nın da kalkmasına yardım ettim. Bora yerdeki peruğu alırken, ben de montunu almıştım. "Sıcak bi' duş al hemen..." dedi, içeriye girerken.

"Sen?" dedim, merakla. "Önce sen gir banyoya... Islak yere oturdun..."

"Gir sen önce," dedi ve şömineye ilerledi.

Sıkıntılı bir nefes verdiğimde, bakışları bana çevrilmişti. "Benim sözümün üzerine söz söyleme!" dedim, ikaz dolu bir tonlamayla. "Yürü banyoya! Ceza olarak benimle birlikte gireceksin duşa!"

Güldü fakat ben komik bir şey olduğunu hiç ama hiç zannetmiyordum. "Nasıl istersen," dedi. Sert adımlarla merdivenlere ilerledim. Bora da kedi gibi peşimden geliyordu. Onun lakabı da yoktu, kedi ona uygundu! *Bora ve kedi mi Naz? Kedigiller demek istedin sanırım ki ona ancak kaplan olur.* Kedi demiştim. Kedi olacaktı.

Üst kattaki misafir odasına girdim ve banyoya ilerledim. Üzerimdekileri çıkartırken, bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Bunları hatırladın mı?" diye sordum.

Bora'nın bakışları yerdeki kazakla pantolona değdi. "Seni ilk gördüğüm günkü kıyafetleri unutacak değilim," dedi ve bir çırpıda kazağını çıkarttı. Şaşkınlıkla yüzüne bakıyordum. "Kumarhanede bunlar yok muydu üzerinde?" diye sordu. Ciddi görünüyordu fakat bu kadar şuurunu kaybetmiş de olamazdı. "Bir dakika," dedi, şimdi hatırlamış gibi. "Yoksa bunları şirkete ilk geldiğin gün mü giymiştin?"

"Seni döverim Bora," dedim, çemkirir gibi. Kemerini çözdü. "Kemerle döverim ve elimden kimse alamaz." Pantolonunu çıkarttı. "Kelepçem de var arabada," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Seni yatağa kelepçeler, öyle döverim!"

"Bu sıcak su, elimi acıtır mı?" diye sordu, merakla.

"Elini ıslatmaman lazım evet," dedim, kısık bir sesle. Bakışlarım eline kaydığında, Bora'nın attığı kahkahayla beraber cinlerimin tepeme çıktığını hissettim. Elindeki kesiğe dayanamayan ben, onu elbette ki dövemezdim fakat bunun yüzüme çarpılmasına gerek yoktu. Hızlıca duş başlığına uzandığımda, Bora hala kahkaha atıyordu. Soğuk suyu açtım ve duş başlığını Bora'ya tuttum. Yeterince tazyikli olmasa gerek bu ona etki etmemiş ve onu daha çok güldürmüştü. Acaba kaynar suyu mu açsaydım? Banyo komple ıslanıyordu ama Bora sadece kahkaha atıyordu. Onun kahkahasını biraz daha içime işleyebilmek için ömrümün sonuna kadar onu ıslatmam da gerekse, gam yemezdim. Çok güzel gülüyordu. Ona tuttuğum su bana çarptığında, ürperdiğimi hissettim. Çivi gibi suda durabilen ben, ne ara bir damla sudan etkilenecek hale gelmiştim?

Duş başlığını Bora'dan çektim ve sabit durması için, yerine astım. İç çamaşırlarımı çıkarttım ve duşun altına geçtim. Bora da arkama geldiğinde, tepemden soğuk, çok soğuk bir su akıyordu. Fakat çok geçmeden su önce ılıklaştı, sonra sıcağa döndü. Omuzlarıma lif değdi. Yumuşacık bir şekilde omuzlarımda gezen liften çıkan köpüklerin bedenimi gevşettiğini hissediyordum. Lif kalbimin üzerine uzanan AN kolyesi ve onun üzerindeki alyansıma değdiğinde, Bora'nın elindeki yüzüğe bakmak istemiştim. Boşta olan sol eline uzandım ve elini karnıma yerleştirdim. Lifi sargılı eliyle tuttuğunu fark ettiğimde ise, iş işten geçmişti. Duştan sonra yeniden elini sarmamız gerekecekti. Sıcak su tepemizden akarken, yerde hafif bir siyahlık oluşmuştu. Saçımdaki boya akıyordu. Ruhumdaki Kara'nın etkileri de böyle akıp gidebilir miydi? Belki de Kara'dan arınmaya en çok Bora'nın ihtiyacı vardı fakat ne yazık ki bunun bir çaresi yoktu.

"Canını yaktığım her bir saniye için özür dilerim," dedi. Sesi sanki kabinin buğusuna karışmıştı ve ben de sesini, soluduğum buharla teneffüs etmiştim. "Su seni durgunlaştırıyor..." dedi. Kaşlarım merakla çatılsa da bunu yalnızca fayanslar görmüştü. "Suyu çok seviyorsun... Suyu gerçekten çok seviyorsun... Ne zaman suyla temas etsen, sükunetle doluyorsun." Omzumu öptü. "Okyanus, cehennem ateşini söndüremez mi Nazlı?"

"Ellerim buruş buruş oldu," dedim, neşeli çıkan bir sesle. Kahkaha attım. "Çocukluğumdan beri bu beni hep güldürür." Bora, boynumu öptü. "Çıkalım mı artık? Hem yine elini saracağız..." Üzerimize akan su durduğunda, Bora kabini açtı ve benden evvel dışarı çıkarak raftaki havlulardan birisine uzanıp beline sardı. Başka bir havluyu da bana uzatmasını beklesem de o yanıma kadar gelip, havluyu vücuduma doladı. Islak ayaklarımızla alt kata inmeden, saçlarıma da havlu sarmıştım. Bora kendi bavulundan eşofman çıkartırken, ben de Gökhan'ın Sevim Hanım'a hazırlattığı çantadan iç çamaşırlarımı, şortumu ve sweatshirtümü almıştım.

"Doğru düzgün bir şey giysene Nazlı," dedi Bora. Bakışlarım ona çevrildi. "Bu soğukta şort giyecek kadar delirmiş olamazsın."

"Bacaklarıma battaniye örterim," dedim. Havluyu yere attım ve hızlıca giyinmeye başladım. Bir an evvel şöminenin önündeki yumuşacık halının üzerine geçmek ve battaniyeyle sarmalanmak istiyordum. "Ben şey yaparken, sen şöminenin önündeki cam kırıklarını süpürebilir misin?" dedim.

Bora benim şortumu beğenmezken, kısa kollu siyah bir tişört giymişti. Tişörtün belini düzeltirken bakışları beni buldu. "Sen ne yaparken?" diye sordu.

"Şey işte," dedim, düşünürken. Fakat ne kadar düşünsem de bir şey bulamamıştım. "Seni beklerken..."

"Sen tembel misin?" diye sordu, merak ediyormuş gibi. Gözleri kısılmış ve dudağının kenarı kıvrılmıştı. "Sadece merakımdan soruyorum."

"Kadehi senin yüzünden kırdım!" dedim, kaşlarımı çatarak. Bora güldü. "Lütfen," dedim, sevimli olmaya çalışarak. "Ben araba kullandım... Kollarım ağrıyor... Merdivenlerden in, hemen görürsün süpürgeyi..."

Bora'ya arkamı döndüm ve havluyu saçımdan çektim. Öne doğru eğilip kısacık saçlarımı aşağı sarkıttım. Havluyla saçlarımın nemini almaya başladığımda, bu işi uzatabildiğim kadar uzatmak zorunda hissediyordum ki, Bora'nın yaptığı işi onunla bölüşesim yoktu. *İşte şimdi gerçekten Nazlı olduğuna inandım Naz!* Derin bir nefes verirken, şömineye yaklaştım. Bora cam kırıklarını süpürmüştü. Hatta, halıda cam kırığı kalmış olması ihtimaline karşılık, kapıyı açıp halıyı bile silkelemişti. Normal zamanda ideal bir koca gibi görünüyordu. Keşke her şey normal zamanda kalsaydı ve gerçekten de böyle bir dağ evinde, herkesten uzakta, geçmişi ya da geleceği asla düşünmeden, mutlu mesut yaşasaydık.

Bora halıyı yeniden şöminenin önüne serdi ve koltuğun üzerindeki battaniyeyi aldı. Biraz evvelki gibi şöminenin önüne oturup sırtımı koltuğun arkasına yasladığımda, Bora

omzuma battaniyeyi koymuştu. Yanıma oturdu ve o da sırtını koltuğa yasladı. Bu sefer bir ayağını diğerinin üzerine atarak, öne doğru uzatmıştı. Yanıma aldığım ilk yardım çantasıyla elindeki sargıyı değiştirdiğimde, bakışlarını ateşten çekmiyordu. Yine dalgınlaşmıştı. Elbette ki yorgunluk dediğimiz şey hemen geçmezdi fakat biraz olsun mutlu olması gerekmez miydi? Elini sarıp ilk yardım çantasını öteye ittiğimde hafifçe yan döndüm ve ellerimi omuzlarına yerleştirip, omuzlarını ovmaya başladım.

"Yapma," dedi, fısıldayarak. "Uyurum."

"Uyu?" dedim, *ne olacak* der gibi. "Başına silah dayamışım da seni buraya getirmişim gibisin."

İçten fakat cılız bir kahkaha attı. "Estağfurullah," dedi. Ben de güldüm. Yaptığım çok da farklı sayılmazdı, haklıydı. Derin bir nefes aldığında, omuzlarına masaj yapmaya devam ediyordum. "Araba kullandın sen... Kolların ağrıyor," dedi, bana sataşır gibi. Kahkaha attım. "Böyle susunca, durunca, her şey yine hatırlatıyor kendini... Öyle değil mi?"

"Düşünmesene Bora," dedim. Bir elimi omzundan çekerek, parmak uçlarımla ensesini sevdim. "Çok düşünüyorsun... Kuruyorsun kafanda... Sal kendini... Akışa bırak... Her şeyi kontrol etmeye çalışma... Sadece yaşasana..." Hiçbir şey demediğinde, kolundan tutarak onu kendime doğru çektim. Başını göğsüme yasladığında, kesik bir nefes vermişti. Onu da battaniyeye sardım ve parmak uçlarımı, nemli saçlarında dolaştırmaya başladım. "Yaşa sadece. Anı yaşa. Hiçbir şey senin istediğin gibi ilerlemez. Yorma kendini. Yapma bunu kendine..." Eğildim ve alnına dudaklarımı değdirdim. "Hayata bir kez geliyoruz. Yaşa... Sen yaşamıyorsun. Sadece hayatta kalıyor ve insanların da hayatta kalmasını sağlamaya çalışıyorsun. Yaşaman gerek..."

"Yaşayamıyorum," dedi, mırıldanır gibi. "Yaşatmıyorlar."

"En son ne zaman kendin için, gerçekten kendin için bir şey yaptın?" diye sordum.

"21 Mayıs 2017'de," dedi. İçime derin bir nefes çektim. "Herif haklı... Babam yani. Benim kaderim baştan belliydi.

Hayallerim vardı ama o hayalleri yaşayamayacağım baştan belliydi. Benim hayal kurmam hataydı." Alaylı bir şekilde güldüğünde, sanki benden destek almak ister gibi, bileğimi tuttu ve karnının üzerine götürdü. "Ablam öldükten sonra, Adem Kaptan çekti gitti... O da o limandan ayrılamayacağıma kesinkes emin oldu herhalde. Ne bileyim..." Baş parmağı nabzımı okşarken, ben de onun saçlarını okşamaya devam ediyordum. "Sana gıpta ediyorum. Sen hayallerini bir şekilde yaşıyorsun... Çok güçlüsün Nazlı..."

"Sen de öylesin," dedim, kısık bir sesle. Elimi saçlarından çektim ve kalbinin üzerine yerleştirdim. Parmaklarım hafifçe hareket ederken, "Senin hayatındaki insanlar... Ailen... Çok şanslı Bora... Hayatta kalmak iç güdüsel bir şey fakat başkalarını hayatta tutmak için mücadele vermek, gerçek güç. Kız kardeşin için yaptıkların... Zalimce fakat-"

"Zalim olmak," dedi, lafımı keserek. "Zalim olmazsan eğer, yaşatamıyorsun..." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Kendimden nefret ediyorum Nazlı," dedi. Çenemi kafasının üzerine koydum. "Hapse girmek istiyorum... Vicdanım öyle sızlıyor ki artık ve o kadar mücadele edecek gücüm kalmadı ki... Huzuru içeride bulacağımı biliyorum. Benim prangalarım var. Şimdi de özgür değilim zaten. Yaptığım şeyler midemi bulandırıyor. Bana dayattıkları hiçbir şeyi kaldıramıyorum. Kimyasal silah sevkiyatı yapmak istemiyorum. O adamlara mal vermek istemiyorum. Kendimden nefret ediyorum."

"Uyuşturucu-"

"Sus," dedi. Gözlerini sımsıkı yummuştu. "Madem yalnızca bu gece Nazlı'sın... Bahsedeceğimiz şey bu olmamalı. Asla bu olmamalı." Bora kötülük yapan bir insandı fakat bu kötülükleri yapmasına sebep olan, tam olarak kimdi? Ablası mı, yoksa babası mı? Tüm suçu Şahindağ soyadına atmak, ailesini temizler miydi? "Bırak, hapse gireyim..." diye fısıldadı, yalvarır gibi. "Bırak, artık acım dinsin."

"Bırakmayacağım," dedim, sertçe. "Bu konuyu kapattık." Derin bir nefes aldım. "Bak hortumla adam dövmüşlüğüm,

insanların kafasına bardak fırlatmışlığım falan var. Beni çileden çıkartmak istemezsin..." dedim, tehditkar bir ifadeyle.

Bora göğsümden doğruldu ve biraz ileriye kayarak, başını bacaklarıma yerleştirip, ayaklarını yanımıza doğru uzattı. Kapkara gözleri gözlerime pelesenk olurken, yüzünde muzip bir ifade vardı. "Hortumla Bear'ı mı dövdün sen?" diye sordu.

"Aslında Bat'i," dedim. Gözleri kısıldı. "Beni neşelendirmek için ıslatmayı seçmişti... Çünkü gerizekalı! Çok sinirliydim. Bear de bizi ayırmak istedi. Beni kucağına almaya kalktı. Ben de hortumu galiba yüzüne geçirdim." Bora alt dudağını dişlerken, konuşmaya devam ettim: "Bir keresinde de, yine Bat... Kendisine kahve yapmış ama telefonu çalmış, bırakmış masada gitmiş. Ben de kahveyi içmeye başladım. Geldi yanıma, *benim kahvem de benim kahvem...* Susmak bilmedi. Keyfimi kaçırdı. Kahve bardağını kafasına fırlattım. Tabii refleksleri iyi, son anda geri çekildi, fincan duvara çarptı." Bora, küçük bir kahkaha attı. "Şiddete meyilli olabilirim gerçekten de. Bilemiyorum. Kum torbası falan kesmiyor beni. Bob'u öldürmeyecektin. Yazık oldu. Bana asansör bulmak zorundasın."

"Bulacağım," dedi. İki elimi de sargılı avucuna aldı. Gözleri birkaç saniyeliğine bileklerimdeki dikiş izlerine takılmıştı. "Sözüm söz."

"Ben Sergio'yu vurdum biliyor musun?" dedim. Bora'nın kaşları çatıldı. "Bana silah vermişti. Kendi hatası. Ben de düşman mı dost mu anlık bir kararsızlığa kapıldım. Vurdum onu." Kahkaha attım. "Bat'le de atış çalışırken, yanlışlıkla Bat'i vurmuştum. Kolundan. Bir daha iyi atış yapamayacak diye çok korkmuştu. Ben de üzülmüştüm. O yüzden onu ayrı bir seviyorum."

"Korkutuyorsun beni," dedi.

Gülümserken gözlerimi devirdim. "Sana bir sır vereyim mi?" diye sordum fakat cevabını önemsemeden devam ettim. "Annie, Leo'nun düzgün yetişmesini istiyor. Ama ben Leo'ya gizlice kendini korumasını öğretiyorum. Minik ve

zararsız figürler. Bence bu onun ödevlerini yapmamdan farksız. Gerçi Annie bunu da bilmiyor. Anlıyordur, salak değil. Bana çok laf söylemiyor da kesin Leo'ya bunun ne kadar yanlış olduğuna dair etik etik konuşuyordur." Bora içten bir kahkaha attı. "Hiç gülme! Senin gibi Annie de. Ahlaklı biraz. Yani doğrular ve yanlışlar ayrımı var. Kuralcı hafiften. Gereksiz bir disiplin. Allah'tan ben varım. Çocuk sayemde milletten para alıyor. Annie'ye göre bu da ayıp! Çocuk yahu o! Tabii ki de insanlardan para alacak. Kumbarası var onun. Neymiş annesinden aldığı harçlıkları biriktirecekmiş... Neden annesiyle sınırlı kalsın ki? Sayemde zengin oluyor." Kaşlarımı çattım. "Haksız mıyım?!"

"Haklısın," dedi Bora. İçten içe beni haksız bulduğuna emindim. "Neyse, ne diyordun?" dedi, gözlerimi kısıp kızgınlıkla ona baktığımda.

"Harvard'da bir çocuk var. Gözlüklü, inek bir tip. John'un yalakasıydı," dedim, heyecanla. Asistanlık sınavları oluyor. İşte derecelendiriliyoruz kendi içimizde. Her neyse. Çocuk bir sınavda benden yüksek puan aldı. Ben sınava derbeder bir halde gitmiştim, kafam doluydu, çünkü 8 Temmuz'du." Bora'nın yüzüne bitap bir gülümseme yayıldı. "Ben sinir oldum tabii benden yüksek puan almasına. Çıldırdım ya! Çocuğu tehdit ettim. Bir de para verdim. John'a gidip kopya çektiğini söyledi. En yüksek puanı ben almış oldum. Fakat adil bir insan olduğum için, John'u sınavı tekrar etmesi için ikna ettim. Tekrar sınava girdik. Hakkımla en yüksek puanı aldım."

"Adalet duyguna inancım tam," dedi, içten bir ifadeyle. Parmak uçlarımı dudaklarına götürdü. "Acaba bir kardeşin olsaydı... Onu ne kadar kıskanırdın?" diye sordu, kendi kendine.

"Benden zeki olmaması için, onu aptallaştırırdım, o kesin..." dedim, ciddiyetle. "Matematiği benden iyi olamazdı. Bunu kaldıramazdım."

"Tahmin edebiliyorum," dedi, gülerek. "Başka anlatmak istediğin, içinde tutmak istemediğin, itiraf etmek istediğin

suçların, pardon, anıların var mı?"

"Ömür boyu anlatacak kadar," dedim. Bora başını aşağı yukarı salladı. "Sence ben kötü birisi miyim?" diye sordum. Gülümsedi. "Sen herkese yardım ediyorsun... Ben bencil miyim acaba, sadece Harvard'a bağış yapıyorum..."

"Ben herkese yardım etmedim, ailene ettim," dedi, beni düzeltmek ister gibi.

"Can'a?" diye sordum, merakla.

"Her şey yolunda," dedi. Derin bir nefes aldı. "Zaten hastane masrafları benim sorumluluğumdu. Nişan, kardeşimindi."

İç çektim. "Özgür'ün çocuğundan haberin var mı?"

"İyi. O da annesi de..." dedi, durgun bir tonlamayla. Kapkara gözlerine çöken hüzün, benim gözlerimin yansıması gibiydi. Ellerim, saçlarına ulaştı ve parmak uçlarım saçları arasında yeniden dolaşmaya başladı. Gözleri kapanıncaya dek, gözlerini gözlerimden çekmedi. "Yanımdan kalkma," diye mırıldandı, bir süre sonra. Güldüm. Zaten yanından kalkacak olsam, başını bacaklarımdan çekmem gerekirdi ve bunu mutlaka hissedip uyanacağına emindim. Bu cümleyi bilinçli bir şekilde kurmamıştı. Yalnızca, aynı çatının altında benden ayrı uyuyacak diye ödü kopuyordu. Bence onun da kendince takıntıları vardı.

Ben ne kadar adil değilsem, hayat da adil değildi. O beni gözünü kırpmadan harcamış olabilirdi fakat o da hayat tarafından harcanmıştı. Onu hiçbir zaman affedemeyecek olsam da, en azından şimdi kucağımda uyumasına izin verebilmemin tek sebebi, bir mahkum olduğunu biliyor olmamdı. Bora kader mahkumuydu. Hayatının son on senesinin bir yalandan ibaret olduğunu bilmeyen bir kader mahkumu. Ben de çok acı çekmiştim fakat en azından gerçek bir acı çekmiştim. Çektiğim acıya değmesi için, Mehmet Şahindağ'ın ölmesi gerekiyordu. Fakat ya çektiğim acı, yalandan bir acı olsaydı? Ya Bora, Sergio'nun dediği gibi beni aslında seviyorken, *sevmiyorum* diye bir oyun oynamış olsaydı? Böyle bir ihtimal yoktu fakat Bora'yı anlamak için

bu ihtimal varmışçasına düşünmeye dahi tahammül edemiyordum. Bu korkunçtu. Bora, ablasının yaşadığını öğrendiğinde ne olacaktı?

Telefon melodisi evin içinde yankılanırken, Bora çok da derin olmayan uykusundan uyandı. Sıkıntılı bir nefes verdiğinde başını bacağımdan çekti ve ayağa kalktı. Her kim arıyorsa kapatmıştı. Bora, antrede asılı montuna ilerledi ve montunun cebindeki telefonu eline aldı. Melodi tekrar duyulurken, ekrana kaşlarını çatarak bakmıştı. "Begüm?" dedi. Sargılı elini alnına götürüp, alnını sıvazladı. "İyi misin?" diye devam etti hızlıca. "Bir şey mi oldu?" Sorularını peşpeşe sıralıyordu çünkü gecenin bu saatinde hayırlı bir konu olacağına dair inancı, haklı olarak yoktu. "Anlamadım?" dediğinde, kaşları daha da çatılmıştı. "Kimi gördün?" Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Beyza'yı mı gördün?"

115.Bölüm

Telefon melodisi evin içinde yankılanırken, Bora çok da derin olmayan uykusundan uyandı. Sıkıntılı bir nefes verdiğinde başını bacağımdan çekti ve ayağa kalktı. Her kim arıyorsa kapatmıştı. Bora, antrede asılı montuna ilerledi ve montunun cebindeki telefonu eline aldı. Melodi tekrar duyulurken, ekrana kaşlarını çatarak bakmıştı. "Begüm?" dedi. Sargılı elini alnına götürüp, alnını sıvazladı. "İyi misin?" diye devam etti hızlıca. "Bir şey mi oldu?" Sorularını peşpeşe sıralıyordu çünkü gecenin bu saatinde hayırlı bir konu olacağına dair inancı, haklı olarak yoktu. "Anlamadım?" dediğinde, kaşları daha da çatılmıştı. "Kimi gördün?" Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Beyza'yı mı gördün?"

Bora'nın kapkara gözlerindeki şaşkınlığın tıpatıp aynısı benim gözlerimdeydi.

"Ne diyorsun üç numara?" dedi Bora, hafifçe gülerek. "Kim var senin yanında?" Derin bir nefes aldı. "Ver bana, Gökhan'ı ver..." dedi, kısık bir sesle. Gözleri gözlerimi bulduğunda yüzündeki yorgunluk apaçıktı. "N'oluyor oğlum?" dedi Bora. Gökhan'ı dinlerken sargılı elini ensesine götürmüş, ensesini ovalıyordu. "Ben bu kızı buraya getirttim ama hiç düşünemedim... Psikoloğundan ayrıldı," dedi. Yüzüne yerleşen kaygıyı yok edebilmek için neler vermezdim. "Kız hamile! Kocası olacak andaval cam pencere indirmeli kavga ediyor kızla! Hangimizin psikolojisi düzgün zaten?!" Sıkıntılı bir nefes verip, on saniye sessiz kaldı. "Yanında kalabilir misin?" diye sordu, merakla. "Bana ihtiyacı olduğunu biliyorum... Ama benim de Nazlı'ya ihtiyacım var. Kendim iyi değilken, Begüm'e de faydam dokunmayacak. Bak ne Eren'e ne Begüm'e tek kelime sormadım, İstanbul'a gidiyorum

diye... *Hapse girmeden cinayet işlemeyeyim* dedim. Oraya gelirsem ve ters bir şey olduğunu anlarsam öldürürüm Eren'i ben, samimi söylüyorum." Gözlerini birkaç saniyeliğine yumarken, başını hafifçe sağa çevirmişti. "İyi tamam. Sabah konuşuruz. Ayrılma yanından. Odasında kal."

"N'olmuş?" diye sordum, Bora telefonu kapatır kapatmaz.

Telefonunu yeniden montunun cebine koydu. "Camdan bakıyormuş. Beyza'yı görmüş sözde, aşağıda. Gökhan'ı çağırmış dönüp. Gökhan görmemiş. Begüm de diyormuş ki *'Oradaydı, gördüm, eminim... Hani korku filmlerinde olur ya... Öyle...'* İyi değil zaten." Yeniden yanıma yaklaştı. Bu sefer, sırtını benim gibi koltuğun arkasına yaslamıştı ve bakışları şöminedeki ateşteydi. "Ama halüsinasyon görecek kadar da kötü değil... Bilmiyorum. Ama kabus görüyor devamlı, bunu biliyorum. Annemin, babamın, ablamın yaşadığı günleri görüyor. Tarabya'daki evi. Sonra Mehmet geliyor bir şekilde ve her iyi anı mahvediyor. Özellikle hamile kaldıktan sonra, bebeğini kaybetmekten çok korkuyor. Her gece kabus... Psikoloğa gidiyor işte." Yerinden kalktı ve şömineye yaklaştı. Derin bir "Ah!" çekti. "Hapse girmeli ve ulaşılamaz olmalıydım."

"Bence şu anda kardeşinin yanında olmalısın," dedim, sakince. Bora'nın bakışları beni bulurken, yüzüme samimi bir ifade yerleştirmek için çabalamıştım. "Helikopter kiralayalım ve dönelim istersen."

"Ona iyi gelmem," dedi, kararlı bir tavırla. Gözlerine yerleşen sıkıntı silsilesini görmek katlanılamazdı. En azından düşünmek zorunda olduğum kimse olmadığı için kafamın Bora'ya kıyasla daha rahat olduğunu hissediyordum. Bakışlarını yeniden şömineye çevirdi ve şömineye odun atmaya başladı. "Konu ablamdan açılırsa, bin saat konuşur şimdi. Bir şey de diyemiyorum hamile diye. Endişeleniyorum." İç çekti. "Daha sana yaptıklarımı da anlatma fırsatım olmadı. Burada iyiyim anlayacağın."

"Çocuk gibisin," dedim, düz bir sesle. "Kaçıyorsun."

Bora, beni onaylarcasına başını salladı fakat hala yüzü şömineye dönüktü. "Kaçıyorum, evet..." dedi, çaresizce. "Bana da demediğini bırakmayacak, haklı olarak..."

"Begüm'e herhangi bir şey anlatma," dedim. Başını iki yana salladı. "Ciddiyim. Bırak, doğumdan sonra anlatırsın..."

"Bugüne dek anlatmamam kabahatti Nazlı," dedi, itiraz dolu bir tonlamayla. Gözleri gözlerimi buldu. "Çoktan anlatmam gerekiyordu."

"Evet," dedim, hiç düşünmeden. "Ama şimdi zamanı değil."

Bora derin bir *of* çekti. "Bilmiyorum," dedi, zorlukla. Gözleri kısılmıştı. "Zaman dursun istiyorum. Şu kapıdan çıktığımızda her şey üzerimize yeniden yığılacakmış gibi sanki..." Cevap vermedim çünkü tam da dediği gibi olacaktı. "Her şeyden bıktım!" dedi, şikayetçi bir tavırla. Bakışlarım Bora'nın gözlerinden, yeniden harlanan ateşe çevrildi. Ateş her şeyi küle döndürürken, kendisini izlettirmeyi başarıyordu. Hem ısıtıyor, hem de yok ediyordu. Bora'nın da ağzından başka bir şeyler çıkmayınca, ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre tüm odağımı ateşte tuttum. Şömineden gelen sesin insanı tetikte kalmaya zorlayan garip bir tınısı vardı. "Neyse, nerede kalmıştık..." diye sordu Bora, yanıma geldiğinde.

Bakışlarım yeniden gözlerini bulurken, beni önce kendisine doğru çekti fakat daha sonra sırtım yerdeki halıyla buluştu. Ben ne olduğunu anlamazken, Bora beni gıdıklamaya başlamıştı. Parmak uçları koltuk altlarımla karnım arasında mekik dokuyor, boğazımdan sesli kahkahalar dökülüyor, sakalları boynuma değiyordu. Burada kalmadığımız gibi, konuyu bilhassa kendisi buraya getirmişti fakat bunu önemsemeden beni gıdıklamaya devam ediyordu. Sanki üzerimden bir bir yükler kalkıyordu ve güldükçe rahatlıyordum. Onu gıdıklayan yoktu ama o da benimle beraber kahkaha atıyordu. Muhtemelen gülmenin bana ne kadar iyi geldiğini anlıyor ve bundan zevk duyuyor olmalıydı.

Başı yanıma düştüğünde, Bora da soluk soluğa kalmıştı. Sargılı avucunu yanağıma yerleştirdiğinde, yüzümü ona dönmüştüm. Dudaklarımız arasında çok azıcık bir mesafe vardı ve benim bakışlarım çoktan dudaklarına kaymıştı fakat Bora, gözlerini gözlerimden çekmiyordu. Ben de yeniden gözlerine baktığımda okyanusun şiddetli bir dalgası, cehennem ateşimin üzerine boca oldu. Ne ateş söndü ne de su yandı. Ne Bora'nın içinde ne de benim içimde hiçbir şey değişmedi fakat kalplerimiz birbirine ilk kez bu kadar yaklaştı.

Dudaklarım, dudaklarına değdi. Bora, sanki bunu bekliyormuşçasına beni yavaşça öpmeye başladı. Hareketleri öyle dikkatli, öyle narin, öyle yavaştı ki kırıklarımı iyileştirmek için üstün bir mücadeleye giriştiğini hissetmiştim. Baş parmağı yanağımı okşarken, Bora ciğerlerime denizden gelen tuzlu melteme karışmış bergamot kokusunu üflüyordu. İçime Mersin doldu. Annem, babam ve anneannemle geçirdiğim o son güne gittim. Bergamot ağacının altındaki küçük kızı buldu kapalı gözlerim. Çok özlemiştim. Elim, yanağımın üzerindeki Bora'nın eline kapanırken, annesiyle babasının biricik kızlarına, Nazlı'ya sarıldım. Onun başına çok kötü şeyler gelmişti muhakkak fakat ben de az değildim ve ona en başta ben kötü davranmıştım.

"Aslında benim kardeşim olacaktı," dedim, bir itirafı gerçekleştirir gibi. Bora'nın nefesini yüzümde hissediyordum fakat gözlerimi açmadım. "Yani annem de babam da kardeşim olmasını çok istiyorlardı..." Bora, burnumu öptü. "Ama ben istemedim. Kardeşim olmasını hiç istemedim. Annemi de babamı da bir başka çocukla paylaşma fikrinden hep nefret ettim. Kıskandım... Sonra annem bir gün hamile kaldı. Ben dokuz yaşındaydım. Bana *'Kardeşin olacak,'* dediler. Çok ağladım. Ağlamaktan tıkanıncaya kadar ağladım. Evden de kaçtım. Manavdan kivi aldım. Kivi yedim." Gözlerimi açtım. Bora'nın kapkara gözlerinde suçlayıcı, yargılayıcı, kendimi kötü hissetmeme sebep olacak

herhangi bir ifade aradım. Yoktu. Beni gerçekten anlıyor olabilir miydi? "Annem çok korkmuştu... Babam da çok korkmuştu ama annem daha çok korkmuştu. Beni bulduklarında bilincim kapalıymış ama hastanede gözlerimi açtığımda, annemin bana bir sarılması var... Hiçbir sarılması öyle değildi. Çok korkmuştu."

"Sonra?" dedi Bora, merakla.

"Sonrası yok... Kardeşim olmadı," dedim. Bora bir kolunu uzattığında, başımı koluna yerleştirmiştim. "Düşük mü yaptı yoksa kürtaj mı oldu bilmiyorum. Ama bence kürtaj oldu." Bir ayağımı, Bora'nın bacaklarının üzerine attım. "O zaman akıl edemezdim tabii de... Büyüyünce de sormadım kimseye. Cevabıyla yüzleşmekten korktum bu sorunun. Merak etmedim hiç. Kaçtım bu cevaptan. Ama Semra Teyze bana kızmıştı, onu hiç unutmam. *'Küçücük çocuksun, dünyayı yönetmeye kalkıyorsun, annenle baban da sana ayak uyduruyorlar!'* demişti." Kaşlarım çatıldı. "Semra Teyze'ye çok kızmıştım o gün. O günden sonra Nurcan Teyze'yi daha çok sevdim."

"Pişman oldun mu peki?" diye sordu Bora.

"Hem evet, hem hayır..." dedim, kararlılıkla. Bora'nın yanağımdaki eli saçlarıma ulaştı. "Yani annem, babam ve anneannem ölünce, çok yalnız kaldım. *Keşke bir kardeşim olsaydı* dediğim oldu, o zamanlar için. Fakat *iyi ki olmamış* da dedim. Çünkü o zaman o çocuk da annesiz, babasız kalacaktı..." İçime derin bir nefes almaya çalıştım. "Bir de sorumluluk hissi... Ben sorumluluk almayı seven birisi değilim. Ben bir balığa yem vermeye erinen birisiyim. Eğer bir kardeşim olsaydı, uğraşamazdım onunla. Alamazdım o sorumluluğu. O kumarhaneye giremezdim mesela Anıl için, kardeşimi düşünmek zorunda kalırdım."

"Annene karşı kendini suçlu hissediyor musun peki?" diye sordu Bora. Bacaklarının üzerine attığım ayağımı çekip sırt üstü dönmek istediğimde, eli hızlıca belime gitti ve buna izin vermedi. "Tamam... Sormadım..." dedi.

"Yoo sordun!" dedim, kaşlarımı çatarak. Bora alnımı öptü. "Ben hissetmiyorum da... Hissettirdiler... Hissettirmeye çalıştılar..." dedim. Bora'nın gözleri merakla kısıldı. "Yani annemle babam öldükten sonra, hep, *'Ah ne güzel bir kardeşi olacaktı. O zaman yalnız kalmayacaktı!'* falan dediler. Duydum hep böyle konuşmaları. Ama yengem, ama amcam, ama halam ama Semra Teyze. Ben de onlar öyle konuştukça, *demek ki yalnızım* diye düşündüm hep. Bazı şeyleri dile getirmek çok zor..." Boğazımın düğüm düğüm olduğunu hissediyordum. "Ben mesela çok düşündüm... Şu onlardan ayrı geçirdiğim üç senede çok düşündüm... Benim kendi param olmasaydı... Evim olmasaydı..." Omuzlarım kalkıp indi. "Bana ne kadar bakarlardı?"

"Yapma," diye fısıldadı Bora. Dudaklarının kenarına saf bir tebessüm kurulmuştu. "Yengen seni çok seviyor."

"Çünkü çocuğu yok!" dedim, yüksek çıkan bir sesle. "Kendi çocuğu olsaydı eğer, halamdan farklı davranmazdı belki de... Aile, öyle bir şey değil. Aile, bizim olduğumuz gibi bir şey değil. Aramakla sormakla aile olunmuyor. Hiçbir zaman gerçekten benimle ilgilenmediler. Ben Anıl'ın peşinden İstanbul'a gitmeye kalktım, lisede... Lisedeydim ya daha... Karşı çıkmadılar. Halamın işine geldi mesela. Çünkü ben kulaklarımla duydum, '*Naz da bende şimdi... En azından biraz fazla para girecek eve,'* dediğini, kulaklarımla duydum. Bu mu hala olmak? Beni başıboş bıraktılar. Ama ben bunun saygıdan olduğunu düşünmüyorum. Değil. Sen de demiştin ya, insan bakış açısını değiştirmezse hep aynı şeyi görüyor... Yani sadece bakıyor diye... Ben bakış açımı biraz değiştirdiğimde çok nahoş şeyler görmeye başladım onlarla ilgili. Belki de hep hissediyordum ve o yüzden uzaktım onlara... Bilmiyorum..." Sıkıntılı bir nefes verdim. "Ya ben bir adamın evine yerleştim evine! Halam bana komedi filmi çekiyormuşuz gibi, *zengin mi yakışıklı mı* falan diye soruyordu. Belki katildi o adam? Belki mafyaydı? Belki hayatımı sikecekti? Nitekim sikti de!" O adam Bora'ydı fakat kendisi değilmiş gibi, dudaklarıma küçücük bir öpücük

bıraktı. "Ve başıma gelenleri önemsemeden... Yani senin mafya olduğunu falan öğrenmelerine rağmen... Nasıl ayrıldıysak ayrıldık, ne biliyorlarsa biliyorlar... Senin paranı kabul ediyorlar! Şaka gibiler!"

Bora, derin bir nefes aldı ve "Kendini doldurma," dedi.

"Ben Anıl'ı kurtarmak için, makul olmayan bir para buldum... On yıllık kocamdan bulmadım ben bu parayı. Birisi de çıkıp ciddi ciddi *'Ne alaka?'* diye sormadı. Sana teşekkür ederlerken, nasıl bu kadar hızlı yol alabildiğimizi, ciddi ciddi kaç kişi sorguladı?" dedim, sitemle. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Eren bile en azından *acaba karşılığında ne verdin* falan diye sormuştu. O zaman çok sinirlenmiştim ama şimdi daha mantıklı geliyor. Soru sorudur çünkü. O da iş işten geçince sordu ama olsun. Yine de halamla yengemden daha kabul edilebilir..."

"Bir şekilde uzaklaştırmışsın kendini onlardan Nazlı," dedi Bora, sessizce. Saçlarımı okşadı. "Onlar da o uzaklıktayken, seni sorgulamayı bırakmışlar."

"Babaannen bana hakaret ederken, daha gerçekçi bir tepki veriyordu!" dedim, kızgınlıkla. Bora'nın kaşları çatıldı. "Henüz beni ne kadardır tanıyordu ki? Belki de sana layık olmayan birisiydim. Olabilirdi. Benim ailem dediğim insanlar, bunu hiç sorgulamadı. Sen zengindin ya bana layıktın çünkü! Belki de yaşadığım her şeyde onların da suçu vardır. Seninle nişanlanmadan aynı eve yerleştim. Üstüne nişanlandım aynı evde yaşamaya devam ettim. Bi' gizlice nikah kıyınca mı battı yani o insanlara? Bu mudur? Düğünde göbek atamadılar diye mi o kadar yaygara kopardılar? Önemli miydi gerçekten nikahın kıyıldığı anı görmek? Tek sorun bu muydu?! Ben seninle kavga edince gidecek yer bulamadım ya kendime... Tarabya'ya gittim, saçmalığa bak! Benim annem ya da babam hayatta olsaydı, benim hayatım bambaşka olurdu! Bu ne demek?! Demek ki ailem, o kadar da aile değilmiş bana! Ben kendimi kandırmışım!"

"Anne ve baba bambaşka ama Nazlı, onların yerini kim tutabilir?" dedi.

Gülümsemem alaycıydı. "Aydın da Gökhan da Begüm'ün gerçekten abisini aratmazlar!" dedim. Kaşlarımı çattım. "Begüm *herkes Trabzon'da* ya da *yurtdışında* diye sana insanları sayarken, kuzenlerinden de bahsetti. Engin, Harun Abi, Samet, Sultan diye saydı... Hadi Sevim küçük... Ama kuzenler ve bu gerçekten geçiyordu bana. Bak, Bahar'a sığınmış. Ben neden Canan'a sığınamadım? Benim kuzenim, Anıl'a nasıl kız ayarlamaya kalkabilir ya?! Senin kuzenin, Elif'e birisini ayarlar mıydı?!" Bora, sorum karşısında sessiz kaldı. "Eren bana tüm ailemden daha yakındı... O da şerefsiz olduğunu çok sonradan belli etti!" Bakışlarımı Bora'nın kapkara gözlerine kararlılıkla diktim. "Keşke dost biriktirseymişim. Gerçekten dost..."

"Ceren, benim için çok farklı bir yerdeydi..." dedi, hüzünlü bir tebessümle. "Herhalde bir insan, sonradan tanıştığı bir insanı ne kadar çok sevebilirse, o kadar çok sevdim ben Ceren'i. Özel bir kızdı. Gerçek, doğal, dürüst ve samimi... Berkan, ben, Ceren... İkisi de benim için Saint Benoît'ın özeti. Lisedeyken, *hiç ayrılmayız* diyordum. *Böyle, ömrümüzün son gününe kadar beraber oluruz.* Ama hayat işte, hiçbir zaman planladığın gibi ilerlemiyor."

"Ceren'i özlüyor musun?" diye sordum, merakla.

"Ceren'i özlemeye fırsatım olmuyor," dedi, bir itirafı gerçekleştirir gibi. Birkaç saniye, hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı. "Ceren çok takılırdı bana... *'Varsa yoksa kız kardeşlerin!'* diye. Dedemin çakmağını, ki benim için çok önemlidir, onun evleneceği adama vereceğimi söyledim ona. *'Benim evleneceğim adam sigara içmiyor!'* demişti. Gökhan'la evleneceğine o kadar emindi ki... Biz iyiydik Ceren'le. Çok iyiydik. Bizden çıkmazdı. Gökhan'la çok uzun süre, uzaktan uzağa birbirlerinden hoşlandılar. Açılmadılar tam manasıyla birbirlerine. Bir gün başladılar ve güzel de gitti ilişkileri. Ceren daha ağırbaşlıydı. Birbirlerine zıttılar ama birbirlerini dengeliyorlardı. Seviyordum etraflarına verdikleri ışığı. Gökhan bizim okul çıkışlarına gelirdi falan... Neyse, Ceren'i şundan dolayı dedim. Dostumdu Ceren. Ama

ne kadar dostum olsa da bir şekilde koptuk işte hayatın keşmekeşinde. Büyüdük çünkü. Büyüyünce bir şeyler istediğin gibi gitmiyor maalesef."

"Arda n'apıyor, Ceren'den sonra?" diye sordum.

"Arda okulda da seviyordu Ceren'i ama Ceren pek oralı olmadı," dedi Bora, hafifçe gülümseyerek. Gözleri kısılmıştı. "Hatta Gökhan'la beraber olduğunu bilmiyorken, ben de Arda'nın Ceren'i sevdiğini bilmiyorken, bana gelip, *'Benim sevdiğim kızın bir sevgilisi var. Kızı üzüyor, kıza zarar veriyor. Çıkışa gelecek. Benim yanımda durur musun?'* falan demişliği var. Hepimiz öyle öğrenmiştik Ceren'i sevdiğini. *Üzüyor* dediği de klasik liseli sevgili kavgasından başka bir şey değil. İşte seneler sonra, Ceren'le Gökhan ayrılınca bir şekilde tekrar karşılaşıyorlar. Bir partide sanırım. Yeniden başlıyorlar. Ama Arda, Gökhan konusunda epey kompleks yapmıştı. Ceren'in Gökhan'ı unutmasına asla izin vermedi, Gökhan'ı pişirip pişirip Ceren'in önüne koydu. Şimdi ne yapıyor bilmiyorum. Aşabildi mi, bir fikrim yok. Muhtemelen pişmandır, onca geçirdikleri zaman mahvolduğu için."

"Hande'yi sevmemende, Ceren'in de etkisi var mı?" diye sordum.

Bora'nın dudakları *bilmem* der gibi büzüldü. "Belki," dedi, içten bir tavırla. "Ben Gökhan'ın yanına, Ceren'den başkasını hiçbir zaman yakıştıramadım."

"Elif onlara gerçekten yazık etmiş," dedim, üzgün bir tavırla. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Hoş ben de farklı bir şey yapmadım. Hande ile Gökhan'a, Elif'in Ceren ile Gökhan'a yaptığının aynısını yaptım."

"Gökhan, Hande'ye aşık olmuştu... Ama bu daha çok, seneler sonra masumiyete tekrar kavuşması gibiydi..." dedi Bora. Baş parmağı alnımda dolaşırken, diğer parmakları saçlarımın arasındaydı. "Normal birisi gibi hissediyordu Hande'yleyken. Silahsız, kavgasız, dövüşsüz birisi gibi. Ama bu da çok kısa sürdü. Hande'yle yeniden bir araya gelmesinde, muhakkak ki Ceren'in ölümünün etkisi var. İçindeki acıyı Hande'yle dindirmek istedi. Fakat artık Hande,

onun masum birisi olmadığını biliyordu. İşte o saatten sonra yaşadıkları şey gerçekten aşk mıydı yoksa düzenli bir ilişki arzusu mu bilemiyorum. Gökhan bu konuda kendisine bile dürüst değil ki, bana olsun..."

"Hande'nin bebeğini aldıracağını bilsem, ağzımı açmazdım..." dedim, zorlukla konuşarak. "İlk cinayetimdi."

"Hande çocuk mu doğuracaktı?" dedi Bora, alaylı bir ifadeyle. "Gökhan'ın çocuğunu?" Güldü. "Delilik. Gökhan baba mı olacaktı yani bu hengamede?" Başını hafifçe iki yana salladı. "Gökhan'ın baba olmak gibi bir şansı yok. Benim de öyle. Aydın'ın da... Hiçbirimizin yok. Begüm'ün hamileliğinden dahi nefret ediyorum içten içe. Çılgınlık bu. Doğmamış bir çocuğun hayatını mahvediyorlar. Yani demem o ki, Hande o çocuğu senin yüzünden aldırmasaydı, benim yüzümden aldırırdı. Çünkü Hande'nin hamile olduğunu öğrendiğimde, ben gerçekleri anlatırdım ona."

"Ben hamile kalsaydım?" diye sorarken buldum kendimi.

"İyi ki kalmadın," dedi. Yüzümde mimik oynamadan, gözlerinin içine bakıyordum. "İnsanlar hamile kalmamak için korunurlar... Doğum kontrol haplarını düzenli kullanıp kullanmadığını bu yüzden takip ediyordum..." Derin bir nefes aldı. "Nazlı," dedi, sıcacık bir sesle. "Babamın mektubunu okudun. O mektubun içeriği, benim hiçbir zaman baba olamayacağımın kanıtı. Eskiden baba olmayı çok isterdim çünkü hayallerim bambaşkaydı. Fakat maalesef hayat beni öyle bir noktaya getirdi ki, baba olamam. Hedefe kendi canımdan bir parçayı bilhassa koyamam. Aptallık bu! Ben bir çocuğun omuzlarına miras diye bu karanlık hayatı yükleyemem..."

"Haklısın," dedim. Yüzümde samimi bir gülümseme vardı. "Ben mesela, senden bir çocuğum olsun istemiştim. Eskiden... Ama sonra bunun delilik olduğunu düşündüm. İyi ki öyle bir hata yapmamışım."

"Sen, ben sana bir oyun oynadığım için bu isteğinden vazgeçtin muhtemelen..." dedi, ciddiyetle. Bakışlarında anlamını çözemediğim bir derinlik vardı. "Fakat bundan

bağımsız olarak, benden olan bir çocuğun infazının henüz sen hamile kaldığında verileceğini tahmin etmen, bu sebeple bunu istememen gerekirdi."

Mehmet Şahindağ, o nişanı, ben hamileyim diye taramıştı.

"Hayali çok güzel... Ama bazı şeyler, maalesef sadece hayal olarak kalmalı..." dedi.

"Uykum geldi," dedim, yavaşça. Gözlerimi kapattım. "Yatağa gidelim."

"Gidelim," dedi, yanağımı öptükten sonra. "Özel güçlerini kullan, ışınlanalım..."

Kahkaha attım. "Onu sadece kendim için kullanabilirim... Sana kendimi taşıtmak da bence bir çeşit özel güç..." dedim, cilveli bir tonlamayla. "Hadi beni uçur!" Bora hafifçe yanımdan kalkarken, başımı kolunun altından çekip yere koymuştum. Bir dizini yere koyarak, beni kucaklamasını izledim ve ona hiç yardımcı olmadım. Ama kucağına kavuştuğumda, bir kolumu boynuna dolamış ve kafamı omzuna yerleştirmiştim. "Bence senin özel güçlerin var," diye fısıldadım. Kucakta taşınmak mükemmel bir olaydı. Sırtım yatakla buluştu, yorgan üstümü örttü. Çok geçmeden Bora'nın eli belime ulaşmış ve beni kendisine doğru çekmişti. Kafamı göğsüne koyduğumda, hepten uykuya çekiliyordum. Dudakları saçlarımın arasına yerleştiğinde, tutkunu olduğum kokusuna sarılmıştım.

Bazı anlar ömürlüktü.

Kalbinin atışlarını dinleyerek uykuya dalmak mesela.

İki yüz bir.

♠

Dışarıdan gelen seslere uyandım. Gözlerimi zorlukla açtığımda, güneş gözlerimi kamaştırmıştı. Bora, bahçede birisiyle konuşuyordu ama kiminle konuştuğunu bilmiyordum. Evin içi bergamotlu çay kokuyordu. Merakla bahçeye çıktığımda, Bora'nın kahkahasını işittim. Kahvaltı sofrası hazırlanmıştı.

"Nazlı," dedi babam. "Günaydın..."

Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde, yüzünde hala kahkahasından kalma güleç bir ifade vardı. "Günaydın Nazlı..." dedi.

"Nazlı," dedi annem. "Günaydın..."

"Siz öldünüz," dedim yavaşça. Ayaklarım zamkla yapıştırılmış gibi eşikte kalmış, dışarıya doğru bir adım atamıyordum.

"Gelsene Nazlı, kaldın orada..." dedi annem. Bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Turunçgillerin kokusunu duyduğum her sabaha şükürler olsun!"

"Ben şimdi güzel kızıma bergamot reçeli de çıkartırım," dedi anneannem. Sesine döndüm. Bergamot ağacının yapraklarını seviyordu. "Bakalım bebeği de sevecek mi?"

"Ne bebeği?" dedim, şaşkınlıkla.

"Sever sever," dedi annem, gülerek. "Nazlı, bebeğini de getirsene..."

"Gözü çıktı ya onun," dedi babam. Kaşlarını çatmıştı. "Balkondan düştü..."

"Yenisini aldık," dedi annem.

"Nazlı?" dedi Bora, meraklı bir ifadeyle. "Bana neden söylemedin bebeğimin balkondan düştüğünü?"

"Bu başka bir bebek. Oyuncak," dedim.

"Oyuncak değil..." dedi Anıl. Bakışlarım Anıl'ı arıyordu. "Ben biliyordum..." Anıl neredeydi? "Benimle beraber gelmek istedi." Sesi, topraktan mı geliyordu? "Beraber düştük." Ayaklarım hareketlendi ve bahçeye koştum. Anıl'ın sesini daha çok duyabilmek için, kulaklarımı toprağa dayadım. "Yanımda şimdi. Gözleri kırmızı. Kan kırmızısı. Adı da Mehmet."

"Nazlı seni kandırıyor," dedi annem. Nefesini ensemde hissediyordum. "Anıl seni kandırıyor..."

"Anıl beni kandırmaz anne!" dedim, sitemle. Toprağı tırnaklarımla kazmaya başladım. "Anıl! Çık dışarıya!"

"Anıl, senin Nazlı olmanı istemiyor..." dedi babam. Elleri belimi sarmış, beni topraktan ayırmaya çalışıyordu. "Senin

adın Nazlı. Anıl seni Nazlı olmaktan alıkoyuyor. Bırak Anıl'ı artık..."

"Bırakmayacağım!" dedim, öfkeyle. Babamı ittim. Babam yere düştü. Üstü başı çamur olmuştu. "Anıl! Gel buraya!"

"Benim hayatımın bir bedeli olmalı Naz!" diye bağırdı Anıl. Toprağın altından gelen sesi, deniz mavisi gökyüzünde yankılanıyordu. "Ruhumun huzura ermesini istiyorsan, Bora'yı öldür. Nazlı'yı öldürdüğün gibi, Bora'yı da öldür!"

"Bora'yı seviyor!" diye bağırdı annem.

"Bora'dan nefret ediyor!" diye bağırdı Anıl. Annem kazma bulmuştu ve toprağa sertçe vurmaya başlamıştı. Anıl'ın canı acıyacaktı.

"Anne yapma!" dedim, çaresizce. "Anne! Anıl'a zarar verme!"

"Bora'yı seviyor!" diye, bu kez babam bağırmıştı. Onun da elinde kazma vardı, o da toprağa vuruyordu.

"Bora onun hayatını sikti!" diye feryat etti Anıl.

"Nazlı bana bak!" diye bağırdı annem. Beni kollarımdan tutarak sarsıyordu. "Nazlı aptal olma! Bana bak! Bora seni çok seviyor! O sana hayat verdi! O senin gözünü açtı! Nazlı! Nazlı'yı dinle Nazlı!"

"Nazlı aptaldı!" diye bağırdım. Annemi de ittim. Sadece yere düşer sanmıştım ama toprak annemi kendisine çekti. Annem yok oldu. "Anne?!" diye bağırdım, korkuyla. Toprağı bu kez tüm gücümle, annemin bıraktığı kazmayla kazmaya başladım. "Anne geri dön!" diye bağırdım. Babama baktım. Bana hayal kırıklığıyla bakıyordu. "Baba! Yardım et bana!"

"Nazlı'yı öldürdüğünde biz de öldük..." dedi babam, kırıldığı belli bir tonlamayla. Kaza kaza açtığım çukura girdi ve elleriyle kendi üzerine toprak attı. Benim saatlerdir uğraşarak açtığım çukur, saniyeler içinde kapanmış ve babam da toprağa karışmıştı.

"Anneanne!" dedim, ağlarken.

Anneannem yere yığıldı.

Bergamot ağacı, anneannemin üzerine yıkıldı.

Bora'ya döndüm. Kahvaltı yapıyordu. Yanına gittim. Beni görmüyordu. "Bora?" dedim, kısık bir sesle. Duymuyordu. Kolunu tuttum. Hissetmiyordu. Sertçe masaya vurdum. Masanın üzerindeki bıçak fırladı ve kalbine saplandı. Kan birden turkuaz mavisi gömleğine yayılmaya başladı. Bu gömleği tanıyordum. Kumarhanede ilk karşılaştığımız gün, üzerinde bu gömlek vardı. Bıçağı kalbinden çıkartmaya çalışıyordum ama başaramıyordum. "Ölme!" diye bağırdım, avazım çıktığı kadar. "Bora ölme!"

"Ölecek," dedi bir ses. Sese döndüm. Bu ses Mehmet Şahindağ'a aitti. Nefes alamadığımı hissettim. "Ölecek... Benim sevdiğim kadın nasıl öldüyse, senin sevdiğin kadın da ölecek..."

"Öldüremezsin onu!" diye bağırdı Bora. Siyah, balıkçı yaka kazağıyla, Mehmet Şahindağ'ın arkasında dikiliyordu. Korkuyla kahvaltı masasına baktım. Turkuaz mavisi gömleğiyle yerde kanlar içinde yatarken, nasıl Mehmet Şahindağ'ın arkasında da durabiliyordu? "Ben yaşadığım sürece, Nazlı'nın kılına bile zarar veremezsin!" dedi, öfkeyle.

"Sen öldün!" dedi Mehmet Şahindağ, Bora'ya. Kahkaha attı. Attığı kahkaha gök gürültüsünü andırıyordu. Islandığımı hissettim. Üzerimize kan yağıyordu. "Seni Beyza'nın yanına gömdüler."

"Bora!" dedim, korkuyla. "Bora ölme!"

"Gözlerini aç sevgilim..." dedi. Gözlerimi Sümela'ya açtım. Yeşil ve karanın ortasındaydım. Nutkum tutuldu. "Nazlı... Uyan..."

"Çok güzel bir rüyadan uyandım," dedim, fısıldayarak. Annemi gördüm. Uçurumun kenarındaydı. Yanında da babam vardı. Beni çağırdılar. Onlara doğru koştum. Annem ve babam el ele tutuşup aşağıya atladılar. "Beni de bekleyin!" diye bağırdım. Kendimi aşağıya bıraktım. Birisi tuttu beni.

Kapkara gözleri vardı.

"Nazlı," dedi, endişe dolu bir tonlamayla. "İyi misin?"

Uyanmış mıydım?

"Nazlı," dedi, yeniden. "Su ister misin?"

"Kabus..." diye fısıldadım. "Saçma sapan bir kabus."

Bora, hafifçe doğrulmamı sağladı ve beni kendisine doğru çekti. Terden sırılsıklamdım. Alnımı göğsüne doğru yasladı. Dudaklarımın titremesine engel olamıyordum. Gözlerimi yeniden kapattığımda, Mehmet Şahindağ'ın yüzünü gördüm. İçime derin bir nefes sığdırmaya çalıştım ama yapamadım. Kalbim sıkışıyordu. Bora'yı hafifçe ittirdim ve hızlıca ayağa kalktım. Yatak odasından çıktığımda, Bora arkamdan "Nazlı," diye seslenmişti. Nazlı olmadığım için annem ve babam benden nefret ediyorlardı. Salona indim. Işıkları yaktım. Yerdeki bavulu açtım. Bora, arkamdan gelmiş ve merakla ne yaptığıma bakıyordu. Bavulun içinde bulabildiğim en kalın ve rahat şeyleri giymeye başlamıştım. Bora hiçbir şey söylemeden bana ayak uydururken, evden çıkacağımı anlamış olmalıydı.

Anahtarı cebime tıkıştırıp kendimi dışarıya attığımda, nefes aldığımı hissettim. Lapa lapa kar yağıyordu. Karanlığı gölgelendiren kar, tam da altında olmak istediğim en güzel doğa olayı olabilirdi. Merdivenleri dikkatle indim ve kollarımı iki yana açtım. Gözlerimi bilhassa kapatmıyordum çünkü Mehmet Şahindağ'ın yüzünü görmekten korkuyordum. Çok geçmeden Bora'nın nefesini arkamda hissettim. Boynuma bir atkı sardı. Bu benim atkım değildi ama bunu umursamadım. Kafamı da örtme gereği duymuştu. Elime uzandı ve avucuma eldivenlerimi bıraktı. Benim arkamdan bavulumdan almış olmalıydı. Hava çok soğuktu ama bu umurumda değildi. İkimizin de yanımızdaki en kalın kıyafet kavramının kot pantolon olması biraz içler acısıydı. Çok lazım olursa Bora kendisine kayak kıyafeti alırdı. Ama benim şu an almak istediğim tek şey nefesti. Soğuğu hissetmek. Yaşamak. Karın tadını çıkartmak. Bora'nın üzerindeki mont kar montu değildi. Botları da kar botu değildi. Benimkisi de değildi. Ama sorun da değildi. Bora, eldivenli elime eldivenli elleriyle uzandığında beraber yürümeye başladık. Bu yolun dağ yoluna çıktığını biliyordum. Orada ayak basılmamış kar

birikintileri de olurdu. Kendimi karlara bırakıp karlara gömülebilirdim. Buna çok ihtiyacım vardı.

Kar geceyi aydınlatırken, Bora'yla el ele ağaçların arasından yürüdük. Elimizdeki eldivenlere rağmen birbirimizin avuç içlerini hissedebiliyorduk. Belki de eldivenler yünden olduğu içindi. Kar motoruyla bu yollardan geçildiği belliydi ama ağaçların dibinde gerçekten de biriken karlar vardı. Bora'nın elini bırakmış ve karlarda zıplamaya başlamıştım. Hakkımda ne düşündüğünü bilmiyordum. Belki de deli olduğuma kesinkes ikna oluyordu ama bu yeni bir bilgi değildi. Kahkaha atıyordum. Yerdeki karı avuçluyor ve kafamdan aşağıya dökülmesine izin veriyordum. Montumun şapkası başımdan düşmüştü ve kar beyazı, siyah saçlarıma çok ama çok yakışıyordu. Bu beni daha da mutlu ediyordu. Biraz daha ilerleyip yamaca yaklaştım. Fazla dik değildi ve etekte sık ağaçlar vardı. Kendimi aşağıya bırakmak ve karlarda yuvarlanmak istiyordum.

Başımı hafifçe arkaya çevirdim. Bora, meraklı gözlerle bana bakıyordu. Elimi ona uzattım. Annemle babam aklıma gelmişti. Bora, sorgusuzca elimi tutarken kendimi aşağıya bırakacağımı anlamamış olamazdı. Gülümsedi. Derin, çok derin bir nefes aldığımda kendimi karların arasına atmış ve peşimden Bora'yı da sürüklemiştim. Attığım kahkaha, Bora'nın göğsünde patladı. Birlikte aşağıya doğru anlamsızca yuvarlanıyorduk fakat etrafımızda ağaçlar olduğu için de sürekli durmak zorunda kalıyor, her durduğumuzda da avuçlayarak tepemize döktüğüm karların altında kalıyorduk. Bilmediğim bir zamanda, gördüğüm bir Instagram postundan ötürü bunu yapmayı ne kadar arzuladığımı ancak hatırlıyordum. Bir insan neden karlarda yuvarlanmayı arzu ederdi hiçbir fikrim yoktu fakat yaşadığım mutluluğu tarif edemezdim.

En sonunda yokuşun dibinde, bir düzlüğe varmıştık. İki elim Bora'nın kollarının yanındaydı. Saçlarım yüzüne doğru dökülmüştü ve nefeslerimiz birbirimizin yüzüne çarpıyordu. Burnu burnuma değdiğinde, hangimizin burnunun daha

soğuk olduğunu anlayamamıştım. Ellerini belime sardı ve bizi bu kez kendisi yuvarladı. Saçlarım kara gömüldüğünde, dudakları dudaklarımı buldu. Soğuğu bastıracak kadar sıcacık nefesi içime dolarken, korka korka da olsa gözlerimi kapatmıştım. Öyle ilginçti ki, gözlerim kapalı olmasına rağmen bembeyaz karlara yatmış bizi görmüştüm. Sanki tepemizdeki bir ağaca oturmuş, karların arasında ateşli bir şekilde öpüşen bizi izlemiştim. Bu manzarayı unutabilmem mümkün değildi.

Gece, güne döndü.

Biz çoktan eve girmiştik.

Fakat eve girdiğimiz gibi, sessizce anlaşmışçasına, öpüşmeye kaldığımız yerden devam etmiştik.

Sırılsıklam olmuş kıyafetlerimiz bedenlerimizden ayrılırken, içi geçmiş şöminenin başına kadar gelmiştik. Kar taneleri, cehennem ateşinin üzerine de yağsa, okyanusun üzerine de yağsa yok olurdu. Belki de bizim en belirgin ortak özelliğimiz karı etkisiz hale getirebilmemizdi. Bu hep böyleydi. Magma dünyanın var oluşunu, cehennem ise yok oluşunu simgeliyordu. Kar tanesi, lava da etki edemezdi. Mümkün değildi. Biz, en başından beri karı etkisiz hale getirebilirdik. Bora'nın dudakları boynuma ulaştığında, ürperdiğimi hissettim.

Volkan patlamalarının keşfedilmiş bir belirtisi yoktu; birden bire oluyordu.

Ve hiç şüphesizdi ki, en görkemli yanardağ patlaması okyanusun dibinde gerçekleşiyordu ve bu jeolojik bir mucizeden başka bir şey değildi.

Olağanüstü bir birleşme.

Chianti sunflowera benzer renkte, kırmızının en can yakıcı tonu olan magma, buz gibi suyla karşılaştığında donakalıyor ve kara kayalar, deniz yatağına doğru kayıyorlardı.

Engel olamıyordum.

Sanki içimde nefes alıyordu. Ona dokunmak, kendime dokunmak gibiydi. Onsuz noksandım, ancak onunla bir olabiliyordum ve bunu anlamaya Matematik gerçekten de

hiçbir zaman yetmeyecekti. Ruhumun bedenimden ayrıldığını ve hasretle Bora'ya sarıldığını hissediyordum. Okyanus, içimdeki tüm azgın ateşi bastırıyor ve beni özüme davet ediyordu. Özüme ulaşabileceğim tüm yolların karla kaplı, sisli, fırtınalı olduğunu bilsem de büyük bir mücadeleye girişmiştim. Okyanus sanki tüm gelgitleriyle, karı temizleyecekti. Sanki o gözün gözü görmediği noktaya erişirsek gözümüz açılacaktı. İmkansızı başarmak, en olmaz denilen zamanda olacaktı.

Kalbimin üzerinde, Bora'nın elindeki kesiği hissettim. Sargısından kurtulmuş, şifasını kalbimde arıyormuşçasına göğsüme kurulmuştu. Boğazımdan dökülen her bir yakarışın acemiliğine akıl sır erdiremiyordum. Ya cehennem ateşi dünyayı küle çevirmiş ve yeni bir hayat başlamıştı; ya da yanardağ patlaması dünyayı yok etmiş ve yeni bir gezegen oluşmuştu. Bilmiyordum. Bora içimdeki tüm boşluğu doldururken, ben Nazlı'ya hamile kalıyor, Nazlı'yı doğuruyordum. Her birliktelik, önce yok olup sonra yeniden var olmak demekse bile, ben ilk kez bu kadar savunmasız ve bu kadar da korunaklı hissediyordum.

Dakikalar geçiyordu. Belki de saatler. Şömine yeniden harıl harıl yanmaya başlamıştı. Ne kadar süre önce olduğunu bilmesem de giydiğim ve giydikten sonra iki kez daha çıkartıp giymek zorunda kaldığım Bora'nın lacivert kısa kollu tişörtünü, yine giymiş ve sigara içiyordum. Bora'nın da parmaklarının ucunda sigarası vardı ve dumanı üflediğimizde çıkan ses, haz dolu çığlıklarımızın kulaklarımda kalan yankısına karışıyordu. Tek kelime konuşmuyorduk. Saatlerdir, sözleşmiş gibi, hiç konuşmuyorduk. Konuşmamak, karın her şeyi örtmesi kadar sahteydi. Fakat bu sahteliğin huzurlu bir yanı olduğunu inkar edemezdik. Belki de bu iç huzura kavuşmak, konuşacağımız zaman bize dayanabilme gücü verecekti. Bilemezdik.

Nazlı, Kara'yı polise ihbar ederek intikamını aldığında yaşadığı her şeyin üzerini örtmüştü ve o örtü kalkarsa, soracağı hesabın şerrinden, Allah'ın herkesi koruması

gerekiyordu. Başta da Bora'yı. Nazlı'nın örttüğü örtü de kardan mıydı? Bora, beni kendisine çektiğinde, başım göğsüne yaslandı. Altında bir eşofman vardı ama üzeri çıplaktı. Kolları karnımı sardığında, çenesini başımın üzerine yerleştirmişti. Nazlı olmamı bu kadar çok isterken, Nazlı'yla baş etmeye hazır mıydı? Bana bir oyun oynadığını o hatırlamak bile istemiyordu; ben ise onu asla affetmeyecektim. Nazlı olmak bana ne kazandıracaktı? Tekrar tekrar birbirimizi öldüresiye kıracaktık; değecek miydi?

Keşke hep susabilseydik. Ömür boyu susup, birbirimizin gözlerinin içine bakıp, birbirimize sarılıp, başka kimselerle görüşmeden, burada, böylece kalabilseydik. Kaçsaydık, gitseydik, ikimiz olsaydık. Mümkün değildi ama keşke yapabilseydik.

Çünkü Bora çok da farkında olmasa da Nazlı'nın derdi, sadece kendisiyle değildi.

"Nazlı bana bak! Nazlı aptal olma! Bana bak! Bora seni çok seviyor! O sana hayat verdi! O senin gözünü açtı! Nazlı! Nazlı'yı dinle Nazlı!"

Keşke Nazlı'nın tek derdi Bora'nın ona yaptıkları olsaydı.

♠

"Uyan hadi..." diyordu babam. Sakallarının yanağıma battığını hissettim. "Hadi ama Nazlı... Annen kızacak şimdi bize. Kahvaltı hazır."

"Beş dakika daha," diye mırıldandım.

"Olmaz," dedi babam, gülerek. Sesi uykumu bölüyordu. İncecik yorganı kafama kadar çektim.

"Hadi! Yumurta soğuyor!" diye seslendi annem. Babam yorganı açtı. Ben yorganı yeniden örtemeden, beni gıdıklamaya başlamıştı.

"Baba yapma!" diye bağırırken, kahkaha atıyordum. "Ya yapma!" Nefes nefese kalmıştım. "Yapmasana!"

Kızarmış ekmek kokusuna, bergamot aromalı çayın kokusu karışıyordu. Babamdan kaçtım ve nefes almak ister gibi yatağın diğer ucuna gittim. Sırtımı annemin göğsüne

dayadım. Annem yanağımdan öperken, "Kahvaltı hazır!" dedi.

"Kızımın balıkları bile yaptı kahvaltılarını! Biz yapamadık!" dedi babam, bana takılır gibi.

"Bizim de balıklarımız var!" dedim, neşeyle. "Nazlı ve Bora... Biz evlendik." Babam gülümserken, anneme bakmıştı. "Ama Bora ayırdı onları. Beraber yüzemiyorlar. Birbirlerini öldürürlermiş. Tatlı su balığıymış birisi. Diğeri de tuzlu su balığıymış. Beraber yüzüp ölebilirlerdi. Birbirlerinden ayrı ayrı, çok yaşayacaklar da ne olacak?!" dedim. Yüzüm düşmüş, sesim kırılmıştı. "Siz beraber öldünüz! Ne güzel işte!"

"Sana bir hikaye anlatmıştık..." dedi babam, yavaşça.

"Bir gün bir balıkla bir kuş birbirlerine aşık olmuşlar," dedi annem, söze girerek. Yüzünü görmüyordum ama sesi, gülümsediğini belli ediyordu. "Ama ne aşk... Kuş denizin kenarında, balık sığ yüzeyde... Birbirlerine bakıyorlar, birbirlerini izliyorlar. Balık yüzüyor, kuş üstünde uçuyor... Özgürlüklerini hediye etmişler birbirlerine. Öyle bir aşk ki aralarındaki, kuş gökyüzünü, balık denizin derinliklerini yasaklamış kendine..."

"Balık, kuşa *'Git uç, bırak beni...'* demiş. Kuş balığa, *'Git yüz, bırak beni...'* demiş. Ama ikisi de birbirini bırakmamış. Bırakamamış. İmkansız bir aşka kapılıp gitmiş ikisi de..." dedi babam.

"Ve tabiat, bu aşkın mükafatını vermiş bir gün..." dedi annem, yumuşacık bir sesle. "Uçsuz bucaksız deniz gökyüzüyle birleşir... Yüzmüş, yüzmüş, yüzmüş balık. Kuş da uçmuş, uçmuş, uçmuş... Zaman geçmiş ve kavuşmuşlar birbirlerine. İlk kez dokunmuşlar, sarılmışlar birbirlerine, denizle gökyüzünün birleştiği yerde..."

"Ben karaya vurdum," dedim, üzüntüyle. "Biz kavuşamadık. Ben öldüm..."

"Sen balık değilsin Nazlı." Bunu annem mi söylemişti, yoksa babam mı? İkisi de aynı anda konuşmuş da olabilirdi. Boğuluyordum. Su yutuyordum. Çırpınıyordum ama sanki

ayaklarıma taşlar bağlanmıştı ve yüzeye ulaşamıyordum. "Sen balık değilsin... Okyanusun kalbinde olman, balık olduğunu göstermez!"

"Ben bir piranayım!" diye bağırdım. Yüzmeye çalıştım. Ayağımdaki taşlardan kurtulmaya. "Balığın kuşa duyduğu aşk daha imkanlıydı aslında, çünkü kuş çok sevmişti balığı!" Nefesim kesiliyordu. "Ama siyah balık, yeşil balığı sevemedi!"

"Nazlı..." dedi annem.

"Nazlı..." dedi babam.

"Nazlı..." dedi bir ses. Bora'nın sesi. Gözlerimi hafifçe araladığımda, Bora'nın kapkara gözlerini gördüm. "Uyan hadi... Beş dakika fazlasıyla doldu. Yumurta soğuyor..." Yüzüne şaşkınlıkla bakıyordum. "Akşam kahvaltısı yapacağız... Hadi..." dedi, yavaşça. Etrafıma baktım. Salondaki koltukta yatıyordum. Hava kararmak üzereydi. "Elini yüzünü yıka... Bekliyorum." Yanağımdan öptü.

Kızarmış ekmek ve bergamot aromalı çay kokusunu aldığımda, yutkunmakta zorluk çektiğimi hissettim. "Kahvaltılık bir şey yoktu..." dedim, güçlükle konuşarak.

"Aldım," dedi Bora, kısaca. Fincanlara çay dolduruyordu. "Çay makinası vardı... Bunu beklemiyordum..."

"John çayın içine konyak koymayı severdi," diye mırıldandım. Koltuktan kalktım ve banyoya ilerledim. "Hiçbir şey duymamışım. Ne yattığımızı, ne senin kalktığını..." diye seslendim.

"Çok derin uyuyordun," dedi Bora. Aynaya yansıyan görüntümdeki siyah saçlarımı bir an için yadırgamıştım. Bora'nın telefon melodisi evin içine yayıldı. "Efendim..." dedi. Yüzümü yıkadım. "Asıl seni sormalı?" derken, sesinde imalı bir tonlama vardı. "Bilmiyorum. Kapalı herhalde telefonu..." dedi. Banyodan çıktım. Bavulun içinden kıyafetlerimi aldım. "Eee n'oldu şu sevkiyat?" diye sordu. Sergio ile mi konuşuyordu? "Tamam yani? Aldınız malı? Sende?" dedi, merakla. Üzerimi değiştirmeye başladım. "Eyvallah. Sergio Morris'ten malı almak üzere de bir

operasyon falan düzenlenir herhalde. Konuşayım Bay Ortiz'le veya Taylor'la da. Haber veririm sana. Bu numaradan mı ulaşayım?" Amerikan mutfak tezgahına oturduğumda, artık Sergio'nun da ahizeden taşan sesini duyabiliyordum.

"Nina bana ulaşır," dedi, gelişigüzel bir tonlamayla. "Yani nasıl ulaşacağını bilir..."

"Tamam. Haberleşiriz," dedi Bora. Kızarmış ekmeğe uzandım.

"Kara... Bir şey daha var," dedi Sergio.

Bora, çayından bir yudum aldı ve "Söyle?" dedi.

"Tarantula, Nina'yı derhal görmek istiyor... Mümkün olan en kısa sürede... İletmemi istedi..." dedi Sergio. Bora bir şey demeyince, kısa süreli bir sessizlik olmuştu. "Acil..." diye ekledi Sergio. "Acil ve önemli." Nina bendim ama ben değilmişim gibi çayımdan içtim. "Hatta eğer mümkünse, Nina'yı telefona versen?"

Bora bana telefonu muhtemelen vermezdi; o yüzden ben elinden çektim. "Kapsama alanı dışındayım," dedim, sitemle. "Ne var?!"

"Buraya gelmen gerekiyor," dedi Sergio, ciddiyetle. Ben az evvel nasıl onun sesini duyuyorsam, şimdi Bora da duyuyor olmalıydı ve Sergio bunu mutlaka akıl eder, derdini telefonda söylemezdi. "Ne zaman döneceksiniz?"

"N'oldu?" diye sordum, merakla.

"Telefonda konuşamayız," dedi Sergio. Bora'nın telefonunu kulağımdan çektim. Bay Ortiz'in bildiği değil, kişisel telefonuydu.

Telefonu tekrar kulağıma götürdüğümde, "Kısaca söyle," dedim. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Kısaca bahset, ben de ona göre gelmeye ya da gelmemeye karar vereyim."

"Tarantula'ya kızgın olduğunu biliyorum... Ama uzatma Nina. Önemli..." dedi Sergio.

"Senin mahkumiyetine son verdi mi?" diye sordum, merakla.

"Hayır. Tam karşımda kendisi..." dedi Sergio, gülerek.

"İyi tamam. Canım ne zaman isterse o zaman dönerim. Çok acilse, o gelsin..." dedim. Sergio'nun derin bir nefes aldığını duydum ama umursamadım. "Neyse kapatıyorum. Açım," dedim ve telefonu kapattım.

"Her nereye gideceksen, seninle geleceğim..." dedi Bora. Bakışlarımı ona çevirdim. "Madem kalıyorum, örümcek adamı görmeliyim."

"Bak şöyle yapalım..." dedim, gülümseyerek. "Çift araba gidelim, sen beni takip et. Bir noktada kaybedersin zaten."

Bora da gülümsedi. "Başladık mı?" diye sordu, meraksız bir tavırla. "Nina mı oldun? Yine?"

"Sana Nazlı'ya emir verebileceğini düşündüren şey ne?" diye sordum, ters bir tavırla. "Tarantula'yı istersen öldürmeyi dene... Fakat bensiz. Beni kullanma bunu yaparken. Beni artık bi' kullanmayın!"

"Örümcek adamdan neden emir alıyorsun?" diye sordu. Bakışlarına yayılan ifadesizliğe rağmen, sesinde samimi bir tonlama vardı. "Neden ve nasıl o sana emir verebiliyor? Sen neden onun emirlerine sadık kalmak zorundasın? Kendini vurdurtmaya dahi razı gelmen neden?"

"Çünkü ben onun emirlerine razı gelmezsem, o beni öldürür!" dedim, dan diye. Bora'nın gözleri şaşkınlıkla kısılırken, benim dudaklarım açılmıştı. Ben ne demiştim? Ben bunu Bora'ya nasıl derdim? "Bora bak-"

"Ne diyorsun sen ya?!" dedi Bora, lafımı keserek. Elindeki çatalı sertçe tabağına bırakmış ve sandalyesiyle tümden bana dönmüştü. "Ne demek beni öldürür?!"

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Açıklayamam," dedim.

"Sikerim lan ben böyle işi!" dedi Bora, öfkeyle. Ayağa kalkmıştı. "*Güvendi herhalde*, diyorum... *İşin içinde Çınar varmış,* diyorum... *Mehmet'e onlar da düşman,* diyorum... *Herif, John'un kardeşiymiş* falan diye açıklamalar yaratıyorum kendime... Ölüm korkusuna mı o herife bağlısın sen?!"

"Tam öyle değil," dedim. Bora'nın aksine ben ayağa kalkmamıştım. Hatta o da otursa da kahvaltımıza devam

etsek diye bekliyordum. "Ölmekten korkmuyorum zaten. Ama yani emirlerine uymazsam olacağı en nihayetinde bu diye söyledim." Sıkıntılı bir nefes verdim. "Söylemesem de olurdu..."

"Nazlı beni çıldırtmak mı senin amacın?!" diye sordu Bora. Sesi sertti. Yeniden sandalyesine oturdu fakat ciddi bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. "Amacın ne amacın?!" Kaşlarını kaldırdı. "Bir daha onunla görüşmeyeceksin! Bitti!"

"Öldüremez beni, o kadar kolay değil," dedim, çıkışarak. Ellerini avucuma sığdırmaya çalıştım. "Eğer benden vazgeçmesi o kadar kolay olsaydı, bin kez yapardı bunu... ÖRGÜT'ün liderinin Mehmet Şahindağ olduğunu söylediğimde mesela. Tarantula biraz amaçlarına bağlı birisi... Vurulmayı kabul ettim çünkü en mantıklısı buydu."

"Mantık?!" dedi, dehşete düşmüş gibi. Derin bir nefes aldım. "Seni tehdit mi ediyor?!" diye sordu. Bu anı silip baştan yazamıyor muyduk? "Neyle?! Kiminle?!"

"Sen ailemle tehdit etmiştin... Sevdiklerimle," dedim. Bora donakalmıştı. "Bir amacın vardı. Mehmet'e karşı beni seviyor gibi yapıyordun. 8 Kasım'daki sevkiyatı bekliyordun. Sevdiğin kadını öldürmesine izin verecektin. Öldürmesine izin vermeyecektin ama o öldürdüğünü sanacaktı. Her şey yolunda giderse... Eğer sizi zora sokarsa, Mehmet'in önüne de atabilirdin Nazlı'yı... Sorun yoktu. Neden? Bir amacın vardı? O amaç uğruna harcadın Nazlı'yı. Belki bir çok insanı hatta. Kardeş kaybettik diye empati yapacağına, amaçlarınız uğruna da empati yapsana! Mehmet Şahindağ'ın düşmanı işte Tarantula da... Bu kadar basit!" Bora gözlerini kapatırken, alt dudağını ısırmaya başlamıştı. "Beni tehdit ettiği falan yok. Bana bir zarar veremez. Merak etme. Şimdi müsaade edersen kahvaltımı yapmak istiyorum."

Bora gözlerini açtı ve telefonuna uzandı. Ben kahvaltımı ederken, bir numarayı tuşlamış ve telefonunu kulağına götürmüştü. "Her n'apıyorsan bırak," dedi sertçe. Kaşlarım çatıldı fakat istifimi bozmadan, çayımdan birkaç yudum içtim. "Monte Carlo'daki büyük masaya haber uçur. Örümcek

adam kimdir, neyin nesidir, nerede yaşar, ne yapar... Onu bulup bana getireceksin Pazartesi'den önce Demir! Begüm'ün etrafındaki güvenlik çemberini bozmadan, tüm adamları bu işe ver!" Derin bir nefes aldım. "Meksika'da bir güçleri var unutma. Gerekirse bizim uyuşturucu işi yaparken bağlantıda olduğumuz herifleri devreye sok. Yüzlerini şeytan görsün diyordum ama ilk kez şeytan olmuyoruz, sıkıntı yok." Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Tarantula'yı bulup getirene, Kara kumarhanelerini devrediyor." Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Hiç bu kadar ciddi olmamıştım Aydın."

"Bora saçmalama!" dedim.

"Kahvaltını yap Nazlı," dedi, telefonu kapatırken. "Yap kahvaltını."

"Kumarhaneleri devretmeni istemeyen bir düşmanın var!" dedim, sitemle.

"O bulsun o zaman Tarantula'yı!" dedi, bağırarak.

"Sen kafayı mı yedin Bora?!" dedim, daha sakin olmaya çalışarak. "Saçmalıyorsun şu an..."

"Kara," dedi, ciddiyetle. "Bora değil... Kara." Dudaklarım aralansa da Bora konuşmama izin vermedi. "Tarantula'ya fazla müsamaha gösterdim. Benim karşıma çıkacak o adam! Gizemli düşman da! Mehmet Şahindağ da! Bunlar neden bugün benim karşıma çıkmıyorlar, etrafımdan dolaşıyorlar, hiç düşünüyor musun Nazlı?!" Beş saniye boyunca, bir cevap vermemi bekler gibi yüzüme baktı. "Düşün o zaman!" diye bağırdı.

"Sesinin tısınına dikkat et!" diye bağırırken, Bora'nın oturduğu bar sandalyesinin ayak kısmına da tekme atmıştım. "Bağırıp durma bana!" Sıkıntılı bir nefes verdiğimde, Bora dudağının içini kemirerek yüzüme bakıyordu. "Tarantula senin düşmanın değil!" dedim, dikte eder gibi. "Hatta sadece senin düşmanın değil!"

"Eyvallah," dedi, kafasını sallarken. "Mehmet Şahindağ'ın düşmanına *dost* diyor belli ki... Eyvallah, tamam..." Gülümsediğinde, yüzüne aydınlık bir ifade yayılmıştı. "Ama unutma ki, bir kez bile olsa seninle *ölüm* kelimesini aynı

cümle içinde kullandıysa, benim dostum olamaz..." Derin bir nefes aldı. "Karıma aşık bir adam zaten benim dostum olamaz ama bu konu dışı..." Kendisine bir sigara yaktığında, onun için kahvaltının bittiğini anlamıştım. "Bu arada," dedi. Yüzünü bana döndü. Aydınlık gülümsemesi, tehlikeli bir hal almıştı. "Madem kaldım... Madem gitmedim İstanbul'a... Madem göndermedin beni... Şimdi izin verirsen, Kara bi' Amerika'nın tadını doya doya çıkarsın... Zira o yeni geldi. Zorla getirttiler."

Kara bugüne dek gelmemiş miydi?

"Kimsenin onu zorla getirttiği yok. Kara otursun bence oturduğu yerde," dedim, kısık bir sesle. Hissettiğim şey korku değildi fakat yaşanması olası şeyler karşısında tedirgin olmuştum. "Nerede oturuyorsa..." diye ekledim fakat Bora, kapkara gözlerini gözlerimden çekmeden sigarasını içiyor ve bana bir cevap vermiyordu. "Yani ne bekliyordun ki?" dedim, normal bir tonlamayla. "Evini bastılar, altı adamını öldürüp Sergio'yu çıkarttılar. Çok da sempatik bir oluşum değil... Örgüt müdür kartel midir artık ne haltsa, ben bilmem... Söylemem. Ama sempatik olmadıkları muhakkak. Ben de onlarla beraber çalışıyorum. Amaçları ve niyetleri iyi... Yani görev alıyorum onlardan... Mesela seninle çalışma görevini de onlardan aldım. Tarantula olmasaydı, seninle çalışmaya başlamazdım ben. Doğruya doğru şimdi..."

"CIA'den baskınlar mı senin için?" diye sordu.

"Evet," dedim, kaşlarımı çatarak. "Bunu zaten belli etmiyor muyum?"

"Dışarıdan görünen, işine nasıl geliyorsa öyle davrandığın..." dedi. Gözlerim kısılırken ağzıma bir tane zeytin attım. "Onlara da karşı çıktığın oldu, ki bunu sen ayrı Çınar ayrı söylediniz."

"Seni korumak içindi o," dedim hiç düşünmeden. Zeytinin çekirdeğini tabağımın kenarına koydum. "Bana kalırsa da her şeyi bilmelisin. Hatta henüz benim bilmediklerimi bile öğrenmeli ve bana anlatmalısın... Tarantula gizemli. Bu gizem benim de hoşuma gitmiyor. Fakat gizemli olduğu

kadar net şeyler de var. Ve ben o net olan şeyler konusunda eminim. Bir sorun yok."

"Benden istediği bir haftalık süreyi çürütecek değil mi?" diye sordu. Yerimden kalktım ve hem kendime hem de Bora'ya çay doldurdum. "Bana bir şey anlatmayacak?" dedi Bora, ben cevap vermediğimde.

"Sanmıyorum," dedim. Bora'ya fincanını uzattım ve kendi fincanımla beraber, üç kişilik koltuğun köşesine ilerledim. Bora da oturduğu sandalyeden kalktı ve yanıma geldi. "Monte Carlo'daki büyük masa ne?"

"Bilginin alışveriş hali makbuldür Nazlı," dedi, ifadesiz bir şekilde. "Sen bana yeni bir şeyler söylemiyorsun. Benden de yeni bir şeyler duymalı mısın, bilemiyorum."

"Aldıklarımızın verdiklerimizin listesini mi yapacağız?" diye sordum, şaşkınlıkla. Omuz silktim. "Senin bana zarar vermen mübah, başkaları zarar verince mi suç?" diye sordum, laf sokmadan oldukça uzak bir tavırla. "Sen de beni kullandın... Dün, ben istediğim için evlenmiştin ama bugün, kendin için yaptığın en son şey bu... Dün gerekirse beni Mehmet'in önüne atabilirdin, bugün saçımın teline zarar gelmesini göze alamıyorsun. Dün, maça kızının hayatındaki görevi belki de kız kardeşini kurtarmaktı ama bugün, görevi bu değildi... Dün, sen Anıl değildin, benim kıymetimi ben gidince anlamazdın ama bugün, beni o zaman bile aslında sevdiğini anca fark ettin... Dün beni kıskanman bir yanılsamadan ibaretti ama bugün, öyle çok kıskanıyorsun ki, sevdiğinden. Dün polise gidemezdim de sana olan sevgimden kendimi öldürürdüm ama bugün, kendimi öldürmeyeceğimden aslında çok emindin. Dün, Özge'den bile hoşlanmıştın ama bugün Özge umurunda bile değil." Bora'nın ifadesiz kara gözlerine birkaç saniye baktım. "Benimle ölüm kelimesini aynı cümlede kullanan kimse dostun olamaz ama en iyi dostun benim ölmemi defalarca kez istedi... Seni yargılamıyorum, suçlamıyorum ve bunları da konuşmak istemiyorum. Fakat şu bir gerçek ki, beni en önce sen kullandın. CIA beni kullandığında sinirlenmeni, Tarantula

beni kullandığında sinirlenmeni, hayır kabul etmiyorum. İçinden sinirlen Bora, yoksa ben sinir oluyorum."

"Nefretini taze tutmanı da söylemiştim..." dedi. Sesine yerleşen durgunluk, bakışlarına da yansımıştı. "Nefretini hep taze tutarsan, benden intikam almak için, mutlu bir hayat yaşayabileceğini..."

"Karşıma beni gerçekten seven bir adam çıkmasını istediğini de söylemiştin ama Tarantula'nın beni gerçekten sevdiğini anladığın anda, kıyameti kopardın!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. Başımı iki yana sallarken, gözümün önüne gelen jakuziyi savuşturmaya çalışıyordum. "Bora, bunları düşünmek istemiyorum. Unutabilmem mümkün değil ama hatırlamadan yaşamam biraz olsun mümkün. Lütfen bana bunu yapma... Bak, belki de tüm bunlara suçluluk psikolojisinden bu kadar sinirleniyorsundur. Yani vicdan azabı çektiğinden, çok pişman olduğundan belki de. Çünkü seni anlıyorum. Nazlı'nın canını artık kimsenin yakmamasını istemeni anlıyorum. Rol yapmanı isteyecek değilim. Fakat lütfen, beni bu konunun dışında tut. Tarantula'yla ne yaşarsan yaşa... Buna dahil olmak, bunun bir seyircisi olmak istemiyorum."

Bora, kelimeleri henüz tam seçememiş gibi, dudaklarını adeta ağır çekimde araladı ve "Haklısın," dedi. Bunu duymak, biraz olsun rahatlamamı sağlamıştı. "Söylediğin gibi vicdan azabından ya da suçluluk psikolojisinden sinirlenmiyorum tüm bunlara ama diğer şeylerde haklısın. Yani bunları hatırlamak istememeni anlıyorum ve sana hak veriyorum. Öyle ki, kurduğum çoğu cümle seni rahatsız ediyor olabilir. Bunu değiştiremem... Maalesef, sen beni çok sevdin ve ben sana bir oyun oynadım." Boğazımın acıdığını hissettiğimde, birkaç yudum çay içtim. "Seni şimdi seviyor olmam, senin için değerli olmasa gerek..."

"Yoo," dedim çıkışarak. "Değersiz değil... Beni şimdi sevmen benim hoşuma gidiyor." Gülümsedim. "Bu hiçbir şeyi çözmez, hiçbir şeye yetmez belki... Ama hoşuma gidiyor." İç çektim. "Evet üç buçuk yıl önce de

seviyormuşsun beni ama kendin bile farkında değilmişsin... Bunu ben seninle sevişirken anladım. Ama yeteri kadar sevmiyordun o zaman bence. Yeteri kadar sevseydin fark ederdin. Sevgi fark edilir. Ne bileyim... Formüllerim yandığında mesela, ben o kadar ağlarken mesela, *'lan ben bu kızın gözyaşlarına katlanamıyorum'* falan derdin. Demedin. Dedin mi? Demedin. Desen, belli ederdin. Amacına öyle bağlıydın ki, kafanı karıştırmayacak kadar profesyoneldin. Bana bir oyun oynadığını hiç unutturmadın kendine. Bir ajan kadar titizdin. Aynısını ben Dylan'la yaşadım. Neyse. Lütfen konuşmayalım. Bunları konuşmak beni korkutuyor. Bunlar aramızda konuşulabilir olduğunda benim için normalleşecek diye ödüm kopuyor. Bora bu normal bir şey değil. Bu korkunç bir şey. Senin bana yaptığın korkunç bir şeydi. Aynısı kız kardeşinin başına geldiğinde, sen de ne kadar ağır olduğunu anladın. Lütfen sus. Lütfen konuşmayalım. Şu an seninle karşılıklı konuşmamız bile korkunç. Ama ne yapayım?" Bora duyduklarını sindirmekte zorluk çekiyor gibi bana bakarken ben devam ettim: "Ne olduysa oldu. Şimdi birlikteyiz. Birbirimizi seviyoruz. Mehmet ölecek. Biz ayrılacağız. Sen yoluna ben yoluma. Bu o kadar da korkunç bir şey değil. Yaşadıklarımızın yanında zaten bu en kolay olanı. Allah aşkına sadece yaşayalım. Anı yaşamak bu kadar kötü bir şey değil. Hayatta daha kötü, daha korkunç şeyler var. Senin bana oynadığın oyun korkunçtu. Sergio'nun aradığı kardeşini babaannesinin biliyor olması korkunç mesela, ne bileyim. Adam senelerdir babaannesiyle beraber üzülüyor, acı çekiyor falan ama Nagihan Hanım, gözünün içine baka baka yalan söylemiş ona. Kandırılmış. Daha da korkunç şeyler var. İnsanın başına neler geliyor. Mesela birisi ölüyor. Üzülüyorsun. Kahroluyorsun. Sonra öğreniyorsun ki aslında ölmemiş. Bu çok korkunç değil mi? Dylan'ın başına gelenler de korkunçtu. Üvey babasının, yani Simo denen adamın, istismarına uğramış senelerce. Adam, karısına başka bir adamın tecavüz etmesine göz yummuş. Korkunç. Ben sana böyle neler sayarım. Her olay aslında

kendi içinde korkunç olabiliyor. Kıyaslamak çok yanlış. Allah beterinden korusun gerçekten de. Sen duydun mu hiç? Mesela kadın zannediyorsun. Ancak öldüğünde erkek olduğu anlaşılıyor, adli tıpta. Hayatta gerçekten neler-"

"Nazlı!" dedi Bora, yüksek çıkan bir sesle. "Soluklan. Takip edemiyorum."

"Tamam," dedim.

Bora'nın kaşları çatıldı. "Aynı anda kaç şey düşünebiliyorsun ve olayları birbirlerine nasıl bağlayabiliyorsun, gerçekten anlaması çok güç..." dedi. Bir şey demedim. "Sen Harvard'da, derslere girmedin mi hiç? Yani ders anlatmadın mı öğrencilere?"

"Anlattım," dedim.

"Anladılar mı?" diye sordu.

"İlgilenmedim," dedim.

"İnsanlar senin kafanın içini görmüyorlar, biliyorsun değil mi?" dedi, gülümseyerek. "Senin geçiş ve bağlantı hızın, akabinde çok seri devam edişin, insanları sersemletebilir... Günlüklerin de böyleydi. Hele bir yer var, anlayabilmek için bin kez falan okumak zorunda kaldım, ezberledim artık. *'Anıl'ın Ayça'ya kolye alması canımı yaktı çünkü kolyeyi bana seçtirdi. Gerçi benim kırılan bardağımı düşününce, Ayça'ya kolye seçmek o kadar da koymadı. Ama kolye çok güzel. Ayça'ya yakışacağına eminim. Bardakla kolye farkını ortaya koyuyor. Keşke kırılmasaydı. Hande'nin entrikaya müsait zekasının bir kez daha işe yaradığını gördüm. Acaba Ayça bardağı beğenecek mi? Kolyeyi beğenmeyeceğine eminim...'* Ezberlemişim bence!"

Kahkaha attım. "Bin kez okumana gerek yoktu bunu anlamak için, bence..." dedim.

"Bin kez okumuşumdur ama... Anlamadım Nazlı," dedi Bora, kaşlarını çatarak. "Kim kime ne almış, bardak senindi Ayça'ya nasıl gitti? Kolye hem Ayça'ya yakışacak, hem çok güzel, hem Ayça beğenmiyor... Bir bok anlamadım!"

"Günlükler, başkası anlasın diye yazılmaz ki..." dedim, sitem eder gibi. "Bir kere senin onları okuman etik değil.

Gökhan'la Sergio'ya gizlice DNA testi yaptıramıyoruz ama sen benim günlüklerimi okuyabiliyorsun... Oh ne iyi!"

"Dua et, merakıma yenik düşüp Hande'ye sormadım," dedi kızgınlıkla. "Deli gibi merak ettim, onun altında yatan hikayeyi."

"Sorsaydın, hemen anlatırdı sana yaranmak için..." dedim, gözlerimi devirerek.

"Senin özelini kimseyle paylaşacak değilim Nazlı," dedi.

"Niye? ODTÜ'lü Buse'ye beni anlatırken, özelimizi paylaşmadın mı?" dedim, çemkirerek.

"Saçmalama Nazlı," dedi, sitem eder gibi. "Sence de ben ne anlatılır, ne anlatılmaz, birbirinden ayırmaz mıyım?"

"Aman tamam," dedim, omuz silkerek. "En etik sensin, kabul!" Gözlerimi tehditkar bir ifadeyle kıstım. "Şu dakikadan itibaren günlük tutmaya başlamak zorundasın, ben de senin günlüklerini okuyacağım!"

Bora minicik ama içten bir kahkaha attı. "Eğer Anıl'ın, senin günlüklerini okuma şansı olsaydı..." dedi, yavaşça. "Muhtemelen o kumarhaneye girmezdin, çünkü seninle çoktan evlenmiş olurdu." Yüzüne buruk bir tebessüm yayıldığında, bakışlarını yere çevirmişti. "Çok saf bir sevgiydi ona beslediğin..."

"İlk aşk," dedim, ne diyeceğimi bilemeyince.

İçine derin bir nefes çektiğinde, gözleri beni bulmuştu. "Biliyor musun, o günlüklerde sen varsın. Gerçek sen. Sen insanlara rol yapmışsın Nazlı. Hep olmadığın birisi gibi davranmışsın. Acını içine atmışsın, sıkıntını içine atmışsın, canının yandığını belli etmemişsin... Kendini saklamışsın. Ketum olmuşsun. Herkese karşı. Anıl'a karşı da... Bin hissediyorsan, muhtemelen Anıl bir bilmiş... Ben gururlu bir adamım. Yani bazı şeyleri gurur meselesi haline gereğinden fazla getiren bir adamım. Ama senin yanında, kendimi gursuz ilan edebilirim. Sen öyle dimdik, öyle umursamaz, öyle vurdumduymaz bir profil çizmişsin ki etrafına... Bir şekilde toparlayan, takmayan, ciddiye almayan... Eren bile seni tanımıyor."

"Eren'in Allah belasını versin diyeceğim ama... Vermiş zaten. Belasını değilse de Kara'sını... Selasını bile vermesi zannediyorum ki yakın... Kısmet..." dedim, aksi bir tavırla. Bora, söylediğim şeye aşırı sevinmiş gibi güldü. "Benim için selası okunmuş kadar oldu gerçi... Allah sevenlerine sabır versin. Gerçi onu da yine Kara verecek. Sevenlerinden birisi kız kardeşi olduğu için. Kısmet." Bora'nın kendini tutamayıp attığı kahkaha, adeta cümlelerimden zevk duyduğunu belli eder gibiydi. "Beyinsiz! Anıl almış gibi bana çiçek göndermişliği falan da var! Aklıma geldikçe sinirleniyorum. Hayır, Anıl'ın çiçek göndermediğine üzülmeyeceksem bile üzülüyordum onun yüzünden."

Bora'nın gözlerinin içi parladı. "Evet," dedi, gülümseyerek. "Okudum." Benim konum bu değilse bile, Bora için konu bu olmalıydı. "Seni en iyi ben tanımışım... O günlükleri okuduğumda, bunu çok daha iyi anladım. Çünkü sen, kendini bana gerçekten de açmışsın..." Başını iki yana salladı. "Ama o günlükleri okuduğumda şunu da anladım... Bana hiç göstermediğin bir tarafın da var... Varmış. Muhtemelen benim yanımda asla yapmadığın, yapmayacağın şeyler de var. Yani... Hani sen Bodrum'dayken Anıl'a, bizim seninle arkadaş olmadığımızı söylemiştin ya... Birbirimizi yeteri kadar tanımadığımızı. Buna bozulmuştum ben. Ama o günlükleri okudukça anladım, ne demek istediğini..."

"Seninle beraberken tuttuğum günlüğü de okudun mu?" diye sordum merakla. Bora'nın kaşları çatıldı. "Benim odamdaydı. Çalışma masasındaki kitaplıkta... Bulamamış olamazsın, değil mi?"

"Yoktu günlük falan?" dedi, sorar gibi.

"Ne demek yoktu?" dedim, şaşkınlıkla. "Var. Vardı."

"Hayır, yoktu... Bütün eşyalarına tek tek baktım. Günlük falan yoktu." dedi, hızlıca.

"Cildi kitap gibi görünüyor," dedim. Bora'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Kitap sanmışsındır."

"Olabilir!" dedi. Dünyası başına yıkılmış gibiydi ve her an kalkıp ilk uçakla Türkiye'ye gidebilirdi. "Bunu gözden

kaçıracak kadar aptal olamam..."

"Bence de," dedim, gülerek. "Dalga geçiyorum." Bora'nın şaşkınlıkla karışık üzgün ifadesi, yerini kızgın bir ifadeye bırakırken kahkaha attım. "Seni kandırabiliyor olmaya bayılıyorum!"

"Çok komik!" dediğinde, bir kahkaha daha atmıştım.

"Hiçbir şey, senin oturup Ayça-Anıl-Hande-Nazlı dörtlüsü arasında geçen olayı anlayabilmek için bin kez okuman, ama yine de anlayamaman ve bunu çok merak etmen kadar komik değil!" dedim, gülerken. "Benim günlüklerim çok saçma. Sadece para hesabı yaptığım sayfalar falan var!"

"Sana dair hiçbir şey saçma olamaz," dedi. Kapkara gözlerindeki saydamlık, aklımı başımdan almaya yeltendi. "Benim için onları okumak, seninle olmak gibiydi. Mucize gibi. Anıl'ın ruhuna her defasında Fatiha okumamı sağlayan bir mucize." Mucize, gözlerinden içime aktığında, yüzümde eşsiz, gerçek ve en az kapkara gözlerindeki kadar saydam bir gülümseme vardı.

♠

DC'ye vardığımızda gün Cumartesi'ye döneli on bir saat, kırk beş dakika, kırk bir saniye olmuştu. Arabayı bu kez Bora kullanıyordu. Ben onun gibi susup uyuyan bir yol arkadaşı değildim ve yolculuğumuz boyunca devamlı konuşma gereği duymuştum. Bora'ya Amerika'nın keşfedilişinden başlayarak, çeşitli tarihi, coğrafi, kültürel bilgiler aktarmıştım. Anlattıklarım değerliydi, kıymetini bilmesi gerekirdi. Bir ara Amerikan Edebiyatı'ndan sevdiğim yazarlardan da bahsetmiştim ama o konu benim için sıkıcı geçmişti çünkü Bora, önce *Jack London*'dan başlayarak dümeni kendi eline almıştı. Sanırım hayatı boyunca, birisi Amerikan Edebiyatı'ndan bahsetse de konuşsam diye beklemiş olmalı ki, bir anda bilgi veren o olmuştu. Konu, bir süre *Ernest Hemingway*'in etrafında dönüp durmuştu; *Yaşlı Adam ve Deniz*'i neden sevdiğini, ihtiyar balıkçıya duyduğu saygıyı, kitabı tekrar tekrar okudukça aldığı farklı hazları ve anlamları uzun uzadıya anlatmıştı.

Onu dinlerken kendimi sorguladığımı hissettiğim için, konunun kapanmasını istemiştim. Çünkü öyle bir anlatıyordu ki algılarım şaşıyordu. Zamanı unutuyordum. Bilmediğim, daha evvel deneyimlemediğim bir dürtü beni ele geçiriyordu ve Bora'nın boydan boya kütüphane olan duvarının önünde, *Aşk ve Matematik*'e uzanmak için çırpınırken at biblosunun kafasını koparan Nazlı'yı hatırlıyordum. Aşkla matematiğin kesiştiği o kumarhanede, at biblosunu Bora'ya hediye eden *rahmetli* ablasına aşık olan adama oynanacak oyunun altına imzasını atan Naz'ı da. Bora konuştukça geçmişe gidiyordum. Aldığı eğitimlerin, kendine eklediklerinin, çok okumasının, çok izlemesinin, çok gezmesinin somutlaşmış hali olan aktarımları, onu Kara'dan ayırıyor ve bambaşka bir adam haline getiriyordu. Oturup, saatlerce sohbet edilebilecek bir adam haline. Aşık olunası, hayran olunası, ömür geçirilesi birisi haline.

Ben Bora'ya aşık olduğumda onu belki de ruhen tanımıştım ama gerçekten tanımamıştım.

Tanıdığımı sandığım adam hem bir fiyaskodan ibaretti hem de değildi.

Üstü çıplak yatmaktan hoşlandığını biliyordum. Çayı ya da kahveyi şekersiz içtiğini. Tatlı sevmediğini. Araba tamir etmeyi sevdiğini.

Ama yaşamak istediği, gerçekten var olmak istediği şehir neresi olurdu; bilmiyordum.

Biz onunla hiçbir zaman dünya hakkında, yaşam hakkında, edebiyat hakkında, sanat hakkında, bilim hakkında, insanı insan yapan değerler hakkında doyasıya bir sohbet edememiştik.

Biz birbirimizi hem tanıyor; hem de tanımıyorduk.

Neden denizi bu kadar çok sevdiğini, neden kaptan olmak istediğini, bilmiyordum.

Bilmek de istemiyordum.

İnsan, mesela bir kitap hakkında konuşurken, kendinden gizler veriyordu ve aslında kendini anlatıyordu. Kurduğu her

cümle, kendisi hakkında birer ipucuna dönüşüyordu. Kendisi hakkında bir şey söylüyordu.

Bora'yı tanımaktan, gerçek Bora'yı tanımaktan korktuğumu fark ettim.

Keşfedersem, bırakamazdım.

Boş konuşmalıydık. Bomboş şeylerden bahsetmeliydik. Belki geçmişimizden ama asla kendimizden değil. Kendimizi tutmalıydık. Ben Bora'nın, *"Olmaz ama... Bir gün eğer denize açılırsam..."* diye başlayan cümlesini duymamış olmalıydım. Zaten dinlememiştim. Beni ilgilendirmezdi. Anı yaşamak böyle bir şey değildi. Merak etmiyordum.

Araba parkın önüne yaklaştığında, Bora bakışlarını bana çevirmişti. "Eve mi yoksa..."

"Benim Tarantula ile görüşmem gerek," dedim.

"Güvende olduğundan nasıl emin olacağım?" diye sordu, merakla.

"Güvende olacağım..." dedim. Bakışlarında kasvet vardı. Bu arabadan inmemi ve Tarantula ile görüşmemi istemese de tepki gösteremiyordu. Sanırım Kara, Amerika'ya gelse bile, benim yanıma uğrayamıyordu. "Haberleşiriz."

Arabadan ineceğim sırada kolumu tuttu. Yeniden ona döndüm. "Telefonunu açık tut," dedi. Bana doğru yaklaştı ve yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu. "Lütfen, aradığımda aç..."

"Tamam," dedim ve arabadan hızlıca indim.

♠

OCTO'ya gelir gelmez yaptığım ilk şey Sergio'yu görmek ve ona sarılmak olmuştu. Buraya son gelişimde, dairesinde üzerimi değiştirme bahanesiyle, diş fırçasını çalmıştım ve o bunu bilmiyordu. Şu anda diş fırçasının kayıp olduğunu düşüneceğini dahi zannetmiyordum çünkü bir esir gibi gözetim altında tutuluyordu. Akşamları uyumak üzere dairesine geçiyordu fakat başında nöbetçiler oluyordu. Bu durum yalnızca beni değil, Tarantula dışındaki tüm asil üyeleri üzüyordu ve konunun nasıl çözüleceğini biliyorlarsa bile henüz bir şey yapamıyorlardı.

Perşembe gecesi, Sergio Morris olarak sevkiyata katılması üzerine, bir adam görevlendirilmişti. Sevkiyatta Mehmet Şahindağ'ın adamlarıyla tanışmıştı. Bu adamlar asansör müydü kat mıydı artık orasını Falcon araştırmaları bittiğinde söyleyecekti. Sergio Morris'in yerine geçen bizim *X* olarak bildiğimiz kişi ile muhatap olan ve Mehmet Şahindağ'ın kıdemli bir adamı olduğu sanılan Nhamo, kuşkucu bir kimseydi. X'e birçok soru sormuş, aldığı silahların dağıtımı konusunda ikazlarda bulunmuş ve ÖRGÜT ile çalışmaya devam etmek istiyorsa, Bora Karabey ile asla çalışmayacağı konusunda, onu tehdit etmişti. Tüm bunlar beklemediğimiz şeyler değildi. Bora'nın şimdi ağırdan alması ve yeterli birikime sahip olduktan sonra harekete geçmesi gerekiyordu. Bu arada Sergio Morris, ÖRGÜT'e yeni alıcılar da bulacak ve onlar adına da sevkiyatlar yapmaya devam edecekti.

OCTO'ya derhal çağrılmış olsam da üç saat, on iki dakika, on yedi saniye boyunca sevkiyatın detaylarını dinlemiş, çeşitli fotoğrafları tekrar tekrar incelemiş, plan taslaklarını gözden geçirmiş, X'in ÖRGÜT'le haberleşmesi üzere kullanılacak şifreli dilin açıklarını araştıran Falcon ve ekibinden bilgi almıştım. Aslında bunlar benim bir süre önce, çok uzun olmayan bir süre önce, Bora Amerika'ya gelmeden önce devamlı yaptığım şeylerdi. Spor da öyleydi. Atış talimleri de. Kendimi saldığımı düşünmeden edememiştim çünkü vaktimin birçoğunu burada geçirdiğim günlere kıyasla paslanmış hissediyordum. Gerçekten ÖRGÜT üzerine oturup çalışmayalı çok olmuştu ve amacımdan sapıyordum. Dengelerim alt üst olmuştu. Bana iş düşmese bile ben kendime iş bulan birisiydim ve bir an evvel toparlanmam gerekiyordu. Toparlanmaya tam da şimdi başlayabilirdim. Şimdi, güzel bir zamandı.

"N!" dedi Tarantula'nın otoriter sesi. Şimdiyi ertelemek konusundaki üstün başarısını takdir edercesine gülümsedim. Gülümsemem soğuktu. "Toplantı odasına!"

"Yalnızca Fox ve Falcon burada?" dedim, sorar gibi.

"Başbaşa konuşacağız," dedi Tarantula. Bakışlarım Sergio'ya çevrildi. Yüzünde *bilemiyorum* der gibi bir ifade vardı. "Hadi N!" dedi Tarantula.

Falcon'dan müsaade isteyerek ayağa kalktım ve toplantı odasına ilerledim. Ben Tarantula'nın ekibindendim ve onunla ilk kez başbaşa toplantı yapmıyorduk. Toplantı odasına girdiğimde, Tarantula jaluzileri indirmişti. Ben de kapıyı kapattım. Yedi kişilik masanın üzerinde çeşitli dosyalar vardı. Tarantula masanın başındaki koltuğuna kurulurken, hızlı adımlarla ilerleyip yanına oturdum. Önündeki ekranda Taylor'ın fotoğrafı vardı.

"Bunlar," dedi Tarantula, ciddiyetle. Önüme dosya yığınlarını sürdü. "Taylor'ın ÖRGÜT hakkında ve Mehmet Şahindağ hakkında topladığı bilgiler. Spor salonu üzerinden bağlantıya geçtiği isimler, onlarla konuşmalarının notları. Senin de okumanı istiyorum."

"Evde inceleseydim?" dedim, burun kıvırır gibi. "Saatlerce burada kalmam demek, bunları okumam."

"Başka bir işin mi var N?!" diye sordu Tarantula. Aslında yoktu. "Bunları derhal oku. Üzerine konuşacağız."

"Son zamanlarda gerçekten de bir hiyerarşi hissediliyor," dedim, mırıldanarak. Dosyalardan birisini açmış ve okumaya başlamıştım. "Bu da fazla sıkıcı."

"N," dedi Tarantula, ciddiyetle. Bakışlarımı dosyadan çekip yüzüne bakmadım. "Gergin günlerden geçiyoruz. Kendi içimizde fikir ayrılıkları yaşıyoruz. Birbirimize bileniyoruz. Fakat yedi kişi... Sen tüm bunların dışındasın, biliyorsun değil mi?" Kaşlarım çatılsa da Tarantula'nın yüzüne bakmamıştım. "N, sen en başından beri bizim için çalışıyorsun... Bizimle değil... Çok ince bir ayrım var. Farkındasın değil mi?"

"Yani?" dedim, yarım ağız.

"Yani gerçekten sabrım taşıyor," dedi Tarantula. Keskin bakışlarım, kahverengi gözlerine çevrildi. "Seni oyun dışı bırakırım."

"Beni tehdit mi ediyorsun?!" diye sordum, sertçe.

"Sana, sadece ne yapacağımı söylüyorum," dedi. Kaşları havalanırken, ayağa kalkmıştı. "Özgüvenin çok yüksek. Fazla yüksek. En başından beri böyleydi belki ama Kara'nın gelişinden sonra, seni tanıyamıyorum ve artık sahip olduğun tavrı çirkin buluyorum."

"Beni nasıl oyun dışı bırakabilirsin ki?" diye sordum, ayağa kalkarak. Karşısına geçtiğimde, ellerimi rahatça üzerimdeki şişme yeleğin ceplerine sokmuştum. "Öldürür müsün?"

Tarantula'nın yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. "Beni sınama," dedi.

Cebimdeki telefonun titrediğini hissettiğimde, Tarantula'ya cevap vermedim. "Bora?" dedim. Tarantula, müsaade dahi istemeden telefonumu açmam karşısında kaşlarını çatmıştı.

"N'apıyorsun?" dedi Bora.

"Çalışıyorum," dedim. Bora'nın aksine ben İngilizce konuşmuştum. Tarantula'ya arkamı döndüm ve yeniden masaya ilerledim. "Taylor'ın ÖRGÜT hakkındaki araştırmalarına..." Toplantı odasının kapısı sertçe kapandığında, gülümsedim. "...bakıyorum."

"Biraz vaktin var mı?" diye sordu Bora.

"Acil değilse, sonra konuşsak?" dedim, incecik bir sesle. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Önümde bir dosya yığını var. Bir an evvel başlamam gerek."

Bora, birkaç saniye sessiz kaldı. "Tamam," dedi. Boğazını temizledi. "Evde konuşuruz. Akşam."

"Tamamdır," dedim ve telefonu kapattım.

Önümdeki dosya yığınlarına gözlerimi devirdim ve okumaya başladım. Sayfalar da zaman gibi akıp gidiyordu ve ben her bir satırda şaşkınlığa uğramadan edememiştim. Taylor ÖRGÜT hakkında çok şey biliyordu. Biz de Taylor'ın bunları bildiğini bilerek, çok şey biliyorduk. ÖRGÜT liderinin Mehmet Şahindağ olduğunun öğrenilmesi, Taylor'ın istihbaratına çok değişik bakış açıları kazandırmıştı ve kangren bilgilerin üzerine sağlıklı, yeni, canlı bilgiler eklenmişti. Taylor, sayemde öğrendiği bilgiyle, araştırmalarına ciddi bir ivme kazandırmıştı. Tarantula,

muhtemelen bunları, *ne yaptığımı göreyim* diye okumamı istemiş olmalıydı. Boynumu sağa sola yatırırken, yorulduğumu hissediyordum. Saatlerdir bir fincan kahve dahi içmemiştim. Son bir dosya kalmıştı. Bakışlarımı telefon ekranıma çevirdim. Dört saat, bir dakika, üç saniyedir aynı yerde, hareketsiz bir şekilde oturduğumu görünce afallamıştım. Bora bana bir saat, on yedi dakika önce mesaj atmıştı. Eve ne zaman geleceğimi sormuştu. İşimin bitmediğini ve ne zaman biteceğini bilmediğimi yazdım, yerimden kalktım ve son dosyayı elime alarak, odanın içinde volta atmaya başladım.

Fakat adımlarımı durduran satır, çok sertti.

"Nükleer silah formülü efsanesi doğru mu? Marco'da mı?"

"Ne?!" dedim, yüksek sesle. "Ne?! Nasıl yani?!" Hızlıca toplantı odasından çıktım. Tarantula, katın ilerisindeki büyük masada Sergio, Falcon ve Bat ile oturuyordu. Masa başında çalışan tanıdık simaların arasından geçerek onlara yaklaştığımda, dördünün de bakışları beni bulmuştu. "Bu ne?!" dedim, sertçe.

Tarantula ayağa kalktı. "Sonuç," dedi, yavaşça. Derin bir nefes aldı. "Liderin hedef olduğunu öğrendiklerinde, kaçınılmaz olan buydu... Bunu öğrenmelerini istemediğimizi biliyordun. Şaşırma boşuna."

Dosyayı masanın üzerine bıraktığımda, Sergio eline almıştı fakat belli ki, zaten o dosyayı çoktan görmüştü. "Şimdi ne olacak?!" diye sordum, merakla.

"Toplantı odasına geç. Geliyorum," dedi Tarantula. Dosyayı Sergio'nun elinden aldı ve önden yürümeye başladı. Seri adımlarla peşinden ilerledim ve odaya girdikten sonra kapıyı kapattım. "Taylor'ı ortadan kaldıracağız."

"Ne?!" dedim, şaşkınlıkla. "Ne diyorsun sen?!" Tarantula'nın kaşları çatıldı. Küçük adımlarla masaya doğru yürüdü. Kalçasını masaya yasladı ve bir süre yüzümdeki şaşkınlığı inceledi. Konuşmaması beni tümden daralttığında, "Sadece görevini yapıyor. O bir ajan ve yapması gerekeni

yapıyor. Yani masum! Yani sırf, bizim istemediğimiz bir şeyi öğrendi diye, onu öldüremezsin!" dedim.

Tarantula bir elini *dur* der gibi havaya kaldırdı. "Doğru mu anlıyorum, bilmiyorum..." dedi, merakla. "Sen, benim karşımda, üç yıl boyunca öğrendiğin her şeye aykırı bir tutum mu sergiliyorsun şu anda?!"

"Masum olan birisine zarar veremezsin Tarantula!" dedim, sertçe. "Bu adil değil!"

"Peki kendimizi tekrar edelim," dedi Tarantula, gülerek. Başını aşağı yukarı sallamış, ellerini önünde birleştirmişti. "Eğer formülün Şahindağ'da olduğu duyulursa, özgürlüğüne karşılık kullanır bunu. CIA de kabul eder ve-"

"Umurumda değil!" dedim, ısrarcı bir tavırla. "Taylor, sadece görevini yerine getiriyor. Masum o!"

"Umurunda mı değil?" dedi Tarantula, duyduğuna inanamamış gibi. Dudaklarını ıslattı. "Umurunda değil?" dedi, sorar gibi. "Ciddi misin sen?"

"Ben bunun vicdan azabıyla yaşayamam!" dedim, öfkeyle. "Onu öldürtürsen, ben bunu kaldıramam!"

Tarantula derin bir nefes aldı ve "Onu sen öldüreceksin N," dedi. Başımı iki yana salladım. "Yeni görevin bu! Eğer Taylor'ın hayatını bu kadar önemsiyorduysan, liderin Mehmet Şahindağ olduğunu Bay Ortiz'e söylemeden önce düşünseydin!"

"Bunu yapmam," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Bunu yapamam..." Gözlerim kısıldı. "Taylor'ın hayatını önemsediğimden değil! Masum olduğundan! Yapamam! Lütfen... Başka bir çözüm bulalım... Başka bir yol arayalım Tarantula! Bana zaman ver. Bağlantıya ulaşalım, bağlantısını yok edelim!"

"Taylor susmayacaktır. Durmayacaktır. Konuyu deşmeye devam edecektir. Ben bunun hesabını verememe. Önünün kesilmesi gerek!" dedi Tarantula, tavizsiz bir tavırla.

"Ne hesabı?" dedim, merakla. "Kime hesap vereceksin?" Zorlukla yutkundum. "Sen kime çalışıyorsun?" Dudaklarım açıldı ve birkaç saniye boyunca Tarantula'nın ela gözlerine

baktım. "Biz nasıl Taylor'ın elindeki dosyayı böyle detaylı ele geçirebildik?"

"Herkes ama herkes sizin düşmanınız. Düşmanlarınızın her bir cümlesini kaydedin. Üzerine asla ama asla düşünmeyin. Kaydedin ve kayıtlı her cümleyi biriktirin. Eksik parçalarla resmin tamamını göremez, yanlış bir sonuç çıkartırsınız. Bir gün biriktirdiğiniz tüm parçalar, size resmin tamamlandığını belli eder. İşte o gün, kaydettiğiniz tüm cümleleri alt alta sıralayıp bir sonuca ulaşırsınız. Artık üzerine düşünebilirsiniz."

"Sekiz özel CIA ajanı..." dedim, düşünür gibi. Tarantula'nın kaşları çatıldı. "Baban durmadı... OCTO'nun faaliyetine devam etti... Fakat yasal olarak değil, köstebek olarak..." Tarantula konuşmaya yeltendi fakat ben devam edince, bir şey diyemedi. "Sonra babanın ne yaptığı ortaya çıkınca hücreye atıldı. Bunları bana John anlattı..." Tarantula, öfkeyle gözlerini yumdu. "Yani OCTO ifşa oldu. Ama sen babanı kaçırdın hücreden. Babanı öldürdüler. OCTO, CIA'e ifşa oldu ama... Sen devam ettin... Ama ifşa oldu..." Ben susunca, Tarantula gözlerini açmak zorunda kaldı. "Tarantula?! Sana içeriden yardım ediyorlar! OCTO'ya CIA yine destek veriyor!" Tarantula, *sus* der gibi başını iki yana salladı. "Beni içlerine sokman... Beni bu kadar rahat içlerine sokman... Bay Ortiz'in haklarının kısıtlanması... Özellikle benim tüm pervasızlığımın kabul görmesi... Bu kadar özgür olabilmemiz... Bay Ortiz'in üstleri... Aldığı emirler... Sana Bay Ortiz'in üstlerinden birisi ya da birileri yardım ediyor!"

"N yeter!" dedi Tarantula, kızgınlıkla. "Tüm bunlar senin asla bilmemen gereken şeyler! Yeter!"

"OCTO, CIA'e çalışıyor aslında..." dedim, bunu sindirmeye çalışır gibi. "Fakat bunu bilen çok az insan olmalı. Çünkü özellikle Bay Ortiz'den bir şeyler saklıyoruz. Belki de daha da üstlerden?"

"N! Sus!" dedi Tarantula, bana doğru bir adım atarak.

"Amerika'nın çıkarları değil konu... Öldürülen sekiz ajanın... Belki de babanın onuru? Tam anlamıyorum fakat-"

"Yeter, dedim!" dedi Tarantula, sertçe. "Taylor'ı öldüreceksin ve bu konuşmayı yaşanmamış sayacağız..."

"Öldüremem!" diye bağırdım, öfkeyle. Tarantula'ya doğru hızlı birkaç adım attım. "Bunu yapmam! Yapmayacağım! O da masum! Yapmayacağım!"

"Yapacaksın!" dedi Tarantula. Ani bir hızla belimden silahımı çıkarttım ve Tarantula'ya yaklaşıp göğsüne dayadım. "İndir şu silahı!" diye bağırdığında, emniyet kilidini açmıştım.

"At silahını!" diye bağıran sesi duymazdan geldim ve bakışlarımı Tarantula'nın ela gözlerinden çekmedim. Odaya ya üç ya da dört kişi girmişti ve benim sırtımı hedef alacak şekilde, bana silah doğrultuyor olmalılardı. "Nina Adams! At silahını!"

"Öldürmeyeceğiz onu?!" dedim, *bana söz ver* der gibi.

"Ya indir ya da ateş et!" dedi Tarantula, sakinliğini bozmadan.

Sergio'nun, "Nina?!" dediğini duydum. Odada değildi. Bat ya da Falcon odaya girmiş miydi bilmiyordum.

Tarantula, bakışlarını arkamda duranlara çevirdi. "Sekiz saniye içinde beni öldürmez ya da silahını indirmezse... Ateş edin!" dedi ve gözlerini yeniden gözlerime dikti. "Ver kararını N!"

Altıncı saniyede, kolumda bir el hissettim. Bat'in eli. Silahı titreyen elimden alırken, "Herkes silahlarını indirsin! Çıkın dışarıya!" diye bağırdı.

"Eğer," dedi Tarantula, sertçe. "Düşmana onu öldürecek kadar yaklaşırsan, onun tarafından öldürülmeyi de göze almışsın demektir." Bir anda eli boynuma gitti ve AN kolyesinin zincirini kopartarak çekti. Elim acı içinde boynuma giderken, birkaç saniye tepki veremeyecek kadar kalakalmıştım. Akabinde her ne kadar elinden kolyemi almak için hareketlensem de iki kişi koluma girerek beni durdurmuştu. "Alyans?" dedi Tarantula, benden uzaklaşarak. "İkisinden birisi senin olacak N, hangisini seçiyorsun?!"

"Ver şunu!" diye bağırdım. Koluma girmiş adamlardan birisinin kasıklarına tekme atarak, onu bir an için etkisiz hale getirmiş; diğerini ise sersemlemesinin bana kazandırdığı zamanla ittirmiş ve Tarantula'ya yaklaşmıştım. "Ver şunu!" dedim, öfkeyle.

"Bunlar da senin ruhunun bir parçası... Artık sana güvenmiyorum..." dedi Tarantula. Dudaklarımın titrediğini hissediyordum. "Kolye mi alyans mı?" diye sordu, meraksız bir tavırla. "İstersen, ikisinden birisini vereyim? Ama bir diğeri bende kalacak!"

"Ver şunu bana!" dedim, öfkeyle. Tarantula'ya vurmayı da deneyebilirdim ama yine ondan uzaklaştırılacağımı biliyordum. "Bir şey yapın!" diye bağırdım, Sergio'ya dönerken. Bat'e baktım. "Versin!" Bakışlarım, hala kapının dışında olan Falcon'a çevrildi. "Bir şey yap!"

"Ne yapsak da vermeyecek Nina," dedi Bat, aksi bir tavırla. Koyu mavi gözleri Tarantula'ya dikilmişti. "Şu an çok sinirli. Hadi git sen."

"Kolyemi almadan gitmem!" dedim, isyan eder gibi. Bakışlarım yeniden Tarantula'nın ela gözlerini buldu. "Ver kolyemi," dedim, kısık bir sesle. Ağlayacak gibi hissediyor ama yine de kendimi tutuyordum. "Kolyemi ver."

Tarantula, alyansı kopmuş zincirden ayırdı ve kolyemi bana uzattı ama benim gözlerim, cebine koyduğu alyansta kalmıştı. İçinde maça olan alyansta. Alyansımda.

"Git buradan N," dedi Tarantula. Dudaklarım açıldı, sonra kapandı. Alyansımı almadan gidemezdim. AN kolyesini avucumda sıkarken, "Yüzük bende. Kocana bir de bunu söyleyebilirsin. Her türlü beni öldürecekmiş ya... Öldürmeden evvel alır benden, çok isterse." Alt dudağımı dişlediğimde, ayaklarımın hareketsiz kaldığını hissediyordum. Kolyemi isterken, alyansımı da kastetmiştim. "Git!" dedi Tarantula.

25 Eylül 2017'ye gittim.

O gün, o alyans, tenimden ayrılmıştı.

16 Ocak 2021'de, tarih bir kez daha tekerrür ediyordu fakat durum çok başkaydı.

♠

Bora beni iki kez aramıştı. Telefonlarını açmam gerektiğini bilmeme rağmen, açamıyordum. Canım yanıyordu. Sanki telefonu açar açmaz, alyansıma Tarantula tarafından el koyulduğunu söyleyeceğimi biliyor ve bunu söylemekten ölesiye çekiniyordum. Ayaklarımın altındaki zemin gitgide kayganlaşıyordu ve sağlam adımlarımı yitirmiştim. Kimdim, ne yapıyordum, artık anlamakta zorluk çekiyordum. Kafamın içi dumanlı ve çok karışıktı. Oturduğum yerden, metronun önündeki banktan kalkamıyordum. Kalktığımda yeri göğü inleteceğimi hissediyordum. Belki de Tarantula'yı gözümü kırpmadan öldürebileceğimi. Ama hayır, Taylor'ı öldürmeyecektim.

Bora'nın konumuna baktım. John'un sevdiği restorandaydı. Telefonlarını açmaktan çekinsem de konuşacağımız anı ertelesem de bir şekilde görüşeceğimiz için, daha fazla kaçmamın bir anlamı olmadığını biliyordum. Karnım açtı. Belki de Bora'ya sarılmalı, karnımı doyurmalı, şarap içip sarhoş olmaya çalışmalı, eve gidip uyumalıydım. Kolyemin zincirini de yaptırmalıydım ama artık onun yarına kalmasında bir sakınca yoktu. Hava kararmıştı, üşüyordum.

Belki de ağlasam her şey geçecekti ama kilitlenip kalmış, ağlayamıyordum.

Ayağa kalktım. Montumun kapüşonunu başıma geçirdim. Ellerimi cebime soktum ve hızlı adımlarla yürümeye başladım. Herkesten nefret ediyordum. Her şeyden. Tarantula'dan. OCTO'dan. Mehmet Şahindağ'dan. Kendimden. Derin derin nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. En azından Bora'nın karşısına cenazem varmışçasına dağılmış bir halde çıkmak istemiyordum. Kalbimin üzerine değmeyen AN kolyesi ve alyansımın yokluğunu hissetmek de istemiyordum. Başımı öne eğdim ve adım attıkça ayağımın altına denk düşen yeri izleyerek

kafamı dağıtmaya çalıştım. Kaldırımı kafamın içinde karelere bölerek, saymaya. Unutmak zorundaydım.

Restorana girecekken, restorandan çıkan birisiyle çarpıştım.

Kapüşonumu çıkartırken, "Pardon," dedim.

Dudaklarım açık kaldı.

Bakışlarım dondu.

Kaskatı kesildim.

Cansızmışçasına hareketsiz kalmış bedenim, ikinci bir çarpışmaya tutuldu. Kulaklarım, "Kardeşim!" diye bir ses duydu. Kolları bedenimi sararken, bir çift el sırtıma değdi. Başım, bir boyunun yanına düştü. "Naz!"

İçimde dolup taşan tüm hıncım kollarıma yüklendiğinde, bana sarılmaya cüret eden bedeni sertçe ittirdim ve içim Nina'nın dilinde feryat etti: "Dokunma bana!"

Bana tekrar yaklaşmaya çalıştı fakat bu kez sırtını sertçe restoranın kapısına yaslamış ve dizimi karnına geçirmiştim.

"Eren Abi! Dur!" dedi Selim, yeniden bana yaklaşmasını engellemek ister gibi. Restoranın valesi ve güvenlik görevlisi de yanımıza gelmişti. Saldırgan olarak ben göründüğüm için beni engellemek zorunda olmalılardı fakat Bora'nın adamları bir anda etrafımızı sarmış ve onların benim yakınıma ulaşmalarına izin vermemişti.

"Bırak beni!" diye bağırdı, Selim'e. Selim'i ittirmeye çalıştı. "Naz! N'olur dinle beni!"

"Kes sesini!" diye bağırdım, Nina'nın dilinde.

Beni tutan yoktu ve uzaktan da olsa Eren'in dizine attığım tekme, Selim'i çaresiz bırakmıştı.

"Bora Abi'ye haber ver!" diye bağırdı Selim, birisine.

"Naz, her şeyi anlatmama izin ver! N'olur her şeyi anlatayım!"

"Sus!" diye bağırdım, tüm gücümle. "Sus!"

Bora'nın restorandan çıkmasıyla beraber, Eren Bora'nın yakasına yapıştı. "Naz'ı bulduğunu bana nasıl söylemezsin lan?!"

Birisi, birisinin yakasına yapışacaksa bu ben olabilirdim fakat benim nutkum tutulmuştu. Bora'nın arkasından restorandan önce Begüm, sonra Gökhan, en son da Hande ile ODTÜ'lü Buse çıkmıştı.

116.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Desteğiniz, ilginiz, heyecanınız, bağlılığınız ve sevginiz için çok teşekkür ederim.

Var olun...❣

♠

Bora'nın restorandan çıkmasıyla beraber, Eren Bora'nın yakasına yapıştı. "Naz'ı bulduğunu bana nasıl söylemezsin lan?!"

Birisi, birisinin yakasına yapışacaksa bu ben olabilirdim fakat benim nutkum tutulmuştu. Bora'nın arkasından restorandan önce Begüm, sonra Gökhan, en son da Hande ile ODTÜ'lü Buse çıkmıştı.

Bora'nın yakasında elleri olan Eren'e kafa attığını hayal meyal görürken, Eren'in sesi kulaklarımda yankılanıyordu: "Kendini aklayıp, beni çamurda mı bırakacaksın Kara?!"

Arkamı dönmüş, kapüşonumu tekrar başıma geçirmiş, ellerimi ise ceplerime yerleştirmiştim fakat bu kez başım dimdikti. Hızlı, çok hızlı adımlarla geldiğim yola ters istikamette yürümeye başladım. Köşeyi dönmek üzereyken, bir el kolumu tuttu. "Nazlı, dur!"

Kolumu, elinden kurtardım ve yürümeye devam ederken, "Yalnız kalmak istiyorum!" dedim, İngilizce konuşarak. Fakat Bora, yalnız kalmama izin vermeyecek olmalıydı ki kolumu tutuyor ve benimle beraber yürümeye devam ediyordu. İlla koşmaya başlamam ve izimi kaybettirmem mi gerekiyordu? "Yalnız kalmak istiyorum!" diye tekrarladım, yeniden.

"Beni bi' dinle!" dedi, beni durdururken. "Lütfen dinle!"

Gözlerimi, çaresizce bana bakan kapkara gözlerine diktim. Sert bir şekilde, "Git!" dedim. Başını iki yana sallarken,

sırtımı hafifçe duvara yaslayıp iki kolumu birden tuttu. "Canını yakacağım. Git!"

"Haberim yoktu!" dedi, isyan eder gibi. "Hande'yle Buse'nin Amerika'ya geldiklerini bilmiyordum!"

"Bana ne?!" diye bağırdığımda, kaldırımda yürüyen bir adamın bakışları beni bulmuştu. Derin bir nefes alıp sakin olmaya çalıştım. "Amerika'ya gelenin gidenin listesini tutmak niyetinde değilim! Umurumda değil! Bana ne Bora?! Bil, bilme... Bana ne?!"

"Sandığın gibi değil," dedi, kısık bir sesle.

"Sanmıyorum," dedim. Başımı iki yana sallarken, sırtımı duvardan ayırdım. "Herhangi bir şey sanmıyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum. Gelme peşimden." Bir adım atmaya yeltendiğimde, Bora beni kendisine çekti. "Bırak beni!" dedim, isyan eder gibi. "Git! Arkadaşların bekler!"

"Saçmalama! Seni bırakmam!" dedi. Başını iki yana salladı. "Nereye gideceksin?!"

"Cehennemin dibine!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Uzun zamandır olduğum yere..."

Bora, "Seni yalnız bırakmam!" dedi.

Bize yaklaşmakta olan motorsikleti gördüğümde, "Arkadaşların bekler," dedim. Bora'nın kaşları çatıldı. Elimi koluna uzattım ve elini sertçe kolumdan çektim. Bir anda koşmaya başladığımda, Bora'nın da birkaç saniyeliğine duraksayıp peşimden koştuğunun farkındaydım. Fakat o birkaç saniyelik duraksama, onun için ciddi bir kayba dönüşmüştü. Bear'ın kullandığı motorsiklete ben daha tam yerleşemeden, Bear gaza basmıştı ve gürültüye karışan "Nazlı!" yakarışından hızlıca uzaklaşmıştık.

En çok neye şaşırdığımı bilmiyordum. Eren'in bana olan tavrına mı, ODTÜ'lü Buse'nin gelişine mi, yoksa Bora'nın hepsiyle oturup yemek yiyişine mi? ODTÜ'lü Buse ile görüşmeyeceğini söylemişti. Hande'yi sevmediğini. Kime kızgındım? En çok kimdi bu resimde canımı acıtan? Hande, benim arkadaşım olan Hande, üç sene sonra sesini duymaya cesaret edebildiğim tek insan olan Hande, Bora evli

sandığımda *ailem*den bir parça olarak görüp aradığım Hande, benim hayatımı mahveden insanlardan birisi olan Gökhan'la barıştığı yetmezmiş gibi, bir de kocama birisini ayarlamak derdine düşmüştü; herhalde en çok ona kızgındım. Ya da Eren'e belki de. Yirmi dört senelik dostluğu bir kalemde silip, cesaret gösteremeyip, beni korumak yerine Kara'yı hayatlarına soktuğum için beni suçlayıp, Kara'nın kardeşiyle evlendiği için. Bora'ya ya da. Tüm bunlar onun yüzündendi. Hayatın sillesini yemiş ve aslında yapayalnız olduğum gerçeğiyle, onun yaptıkları yüzünden baş başa kalmıştım. O çok güzel rüyadan uyanmasaydım ya da o rüyayı hiç görmeseydim, kalabalıkmışçasına yaşamaya devam edecektim. Sahte insanlarla dolu, fakat acısız bir hayatım olacaktı. Gerçek yalnızlıklardan daha iyi değil miydi?

ODTÜ'lü Buse'ye de kızgındım ama diğerleri kadar değil. Keşke Nazlı olmak ne demek bilseydi ve keşke onunla yer değiştirebilseydik. Birisine platonik aşık olmak da pek matah bir şey değildi ama ben bunu zaten yaşamıştım ve bu kalbimin kaldıramayacağı bir şey değildi. Üstelik, Bora tarafından sevilmemenin ne demek olduğunu bile bilecek kadar bunu yaşamıştım ve belki de ben zaten ODTÜ'lü Buse'ydim. Diplomamı merdivenlerde Bora'dan almıştım ve törenin onur konukları da Gökhan ile Aydın'dı.

Bear, tenha bir sokağa girdiğimiz zaman yavaşça durdu. "Teşekkürler kurtardığın için," dedim. Motorsikletten indim ve Bear'e arkamı döndüm fakat Bear da kolumdan tutmuştu. Herkes kolumdan tutuyordu.

Ters bakışlarım gözlerini bulduğunda, "Bora plakanı almıştır," dedim. Bear gülümsedi. "Koru kendini. Ölme."

"Yalnız kalmamalısın," dedi Bear, kolumu bırakırken.

Ona arkamı döndüğümde, yüzümde imalı bir gülümseme vardı fakat Bear bunu görmemişti.

♠

İnsanın kendine dair anlattığı her şey, zaaflarına giden kapıyı açıyordu. Bear'ın annesi ölmüştü. Annesinin ölüm

tarihini hiç ama hiç unutmuyor, aksine her yere yazarak kendisine devamlı hatırlatıyordu. Öyle demişti. Annesinin öldüğü tarihi devamlı görmek, Mehmet Şahindağ'a olan nefretini diri tutuyordu. Zaaf, zekayı gölgede bırakıyordu ve motorsiklete bindiğimizde Bear'ın cebinden çaldığım anahtar kadar, annesinin ölüm tarihi de dairesine girebilmeme olanak tanıyordu. Anahtar deliğe yerleştiğinde girdiğim şifre ile beraber, sistem beni Bear sanıyor ve herhangi bir tehlike sezmiyordu.

Gözüm kararmıştı ve yaşanacaklar umurumda bile değildi.

Bear'ın dairesinden Falcon'un dairesine geçtiğimde elimde bir silah vardı.

"Kıpırdama Falcon!" dedim, sertçe. Falcon'un iri iri açılan gözleri yüzüme çevrildiğinde, bilgisayarın başından kalktı. "Kıpırdama!" dedim, bir kez daha.

"Nina?" dedi, şaşkınlıkla. "N'apıyorsun?!"

"Çoktan yapmam gerekeni!" dedim.

Falcon zorlukla yutkunurken, ellerini havaya kaldırdı. "Sakin ol..." dedi.

"Fox'un dairesine gireceğiz beraber," dedim. Falcon, bir kez daha yutkunurken aklına Tarantula geldiğine emindim. "Fox'u bu mahkumiyetten kaçırıyorum!"

Falcon başını korkuyla iki yana salladı. "Bu Tarantula'yı çok kızdırır," dedi, hızlıca konuşarak. "Bak, Fox'un suçsuz olduğunu ispat-"

"Sus!" dedim, sertçe. Falcon sıkıntılı bir nefes verdi. "Fox'un dairesine yürü! Kapıyı sen açacaksın!" Falcon birkaç saniye, tereddütle yüzüme baktı. Emniyet kilidini açtım. Hafifçe hareketlendiğinde, "Sakın!" diye bağırdım. "Silahına dokunmayı aklından bile geçirme!"

"Nina, beni zor durumda bırakıyorsun!" dedi, kızgınlıkla. Fakat kurduğu cümleye tezat bir şekilde, Sergio'nun dairesine doğru ilerledi. Silahım hala ona dönüktü fakat kapı açıldığında, içerideki adamların beni göremeyeceği şekilde saklandım. Falcon'un gözleri beni bulduğunda, ne yapmasını istediğimi anlamıştı. Başını beni esefle kınar gibi iki yana

sallarken, bıkkın bir nefes koyverdi ve kapıya vurdu. Silahımı belime koydum ve cebimden bayıltıcı spreyi çıkarttım. "Falcon!" dedi, kapının açılması için.

Kapının açılmasıyla öne atıldım ve kapıyı açan adamın yüzüne sprey sıktım. Adam öne doğru yalpalarken, Falcon gürültüyle yere düşmemesi için adamın bedenini tutmuştu fakat yine de adamın içerideki diğer adamlara seslenmesine engel olamamıştı. Bir anda önümde silahlı üç adam belirse de ben de yalnız değildim çünkü Falcon silahına davranmıştı.

"Atın silahınızı!" dedi Falcon, sertçe. Benim adamlar üzerinde herhangi bir otoritem yoktu fakat onun vardı.

"Tarantula'nın emri-"

"Atın silahlarınızı dedim!" dedi Falcon, sertçe. Adamlar birbirlerine kısa bir bakış attılar ve silahlarını yere bırakıp, bize doğru ittirdiler. Sergio'nun, adamların arkasında olduğunu ancak fark ediyordum. Spreyi yüzlerine sıkmak için adamlara yaklaştığımda, bana herhangi bir karşılık veremeyecek kadar çaresizdiler. "Kıpırdayan ölür!" dedi Falcon, baskın bir tonlamayla.

Üç adam da sersem halde ileri geri adımlayıp yere düştüğünde oluşan gürültü, hızlı davranmamız konusunda uyarıcı nitelikteydi.

"N'oluyor?" diye sordu Sergio, merakla.

"Seni kaçırıyorum!" dedim, ciddiyetle. Hızlıca Falcon'a döndüm. "Eğer seni de bayıltmazsam, başın derde girecek."

"Nasıl çıkacaksınız?" diye sordu Falcon, merakla.

"Bear'ın dairesinden. Anahtarını çaldım," dedim. Falcon derin bir nefes alırken, yandan bir bakışı Sergio'ya attı. "Bayıltıyorum?" dedim, spreyi yüzüne tutarak.

"Bensiz hareket edemezsin!" dedi Falcon, kaşlarını kaldırarak. "Daireden çıksanız da Tarantula bir sorun olduğunu anlarsa, siz yoldayken bulur sizi. Bu bölgeden çıkmadığın sürece, kaybolamazsın. Ne kadar uzaklaşabilirsiniz? Ben başımın çaresine bakarım. Seni yönlendireceğim."

"Sana güvenmiyorum," dedim. Falcon'un gözleri kısıldı. "Tarantula'ya haber de verebilirsin."

"Nina!" dedi Sergio, araya girerek. Adamların üzerinden atlayarak yanımıza geldi ve spreyi elimden aldı. "Falcon haklı. Uzaklaşmamız için yardımına ihtiyacımız var. Beni satmaz." Falcon, gözlüğünü düzeltti ve bana *yazıklar olsun* dercesine bir bakış atarak, kendi dairesindeki adamı, Sergio'nun dairesine doğru sürüklemeye başladı. Sergio da eğilerek, ona yardım etmişti. "Adamların üzerindeki telefonları al," dedi Sergio, Falcon'a. Bu sırada kendisi silahları toplayarak, arka odaya ilerlemişti. "Ara kapıyı kilitleyelim. Adamları bağlayalım," diye seslendi.

"Ben hallederim, siz oyalanmayın," dedi Falcon, hızlıca. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Spreyi bana ver. Tarantula'nın gelmesine yakın, kendimi bayıltacağım." Sergio, montunu giymiş ve kasketli bir şapka takmıştı. Yanımıza geldiğinde spreyi Falcon'a uzattı. "Dikkatli olun Fox," dedi Falcon.

Sergio'nun bakışları beni bulduğunda, başıyla *hadi* dercesine bir işaret yapmıştı. Onu ikiletmeden kararlı adımlarla ilerledim. Bu hamlemin sonuçları elbette ki olacaktı fakat o sonuçları bertaraf edebilecek kuvvette olduğumu hissediyordum. OCTO'nun CIA ile bağlantısını öğrenmiş olsam da korkmuyordum. Sergio ile beraber Bear'ın dairesine geçtik. Daireden sisteme açık vermeyecek bir şekilde çıktık. Merdivenleri inerken de sokağın sonundaki arabaya binerken de ikimiz de konuşmamıştık. Sustuklarımızın bizi kocaman bir patlamaya ulaştıracağını hissederken, arabayı çalıştırdım. Sergio, rahatlamış bir şekilde derin bir nefes alırken, biraz evvelki sakinliği gitmiş ve öfkesi gün yüzüne çıkmıştı.

"Hadi bakalım," diye mırıldandı. Yüzüne tehlike arz ettiği belli bir tebessüm yayılmıştı. "Hadi bakalım!" dedi, daha yüksek çıkan bir sesle. Bu bir başkaldırıydı ve şimdi düşünme sırası Tarantula'ya geçmişti.

♠

"Sakin ol!" diyordu Annie. Sergio, salonun ortasında bir ileri bir geri hareket ediyordu. "Haklısın... Ama haklıyken haksız duruma düşeceğin herhangi bir şey yapmana izin vermeyeceğim."

Falcon, söylediği gibi bize güvenli bir rota vermişti ve biz de Annapolis'teki kürkçü dükkanına gelmiştik. Aslında buraya *kürkçü dükkanı* diyen Annie'ydi çünkü *tilki*nin dönüp dolaşıp geldiği yer burasıydı. Severn Nehri'ne bakan, yeşilliklerin arasında kurulmuş bu ev, Sergio'nun dünyadan soyutlanmak istediği zamanlardaki sığınağıydı. OCTO'ya ait dairesinde kalmadığı zamanların çoğunu burada geçiriyordu ve bu evin adresini hiç kimse bilmiyordu. Annie ve benden başka, hiç kimse. Bu ev üçümüze aitti; tıpkı burada olduğumuz zamanlar gibi.

"Şu gizemli düşman her kimse, onu bulmam gerek!" dedi Sergio, öfkeyle. Durdu ve bakışlarını Annie'nin gözlerine kilitledi. "Ama o düşmanı bulduktan sonra, Tarantula'ya yapacağımı biliyorum!"

"Tamam... Nina'yı dinleyelim," dedi Annie, yavaş bir tonlamayla. Biraz evvel ara verdiği eylemine devam ederek, parmaklarını saçlarımın arasına daldırdı. "Planın ne?" diye sordu, merakla. Başım omzunda olduğu için, gözlerini göremiyordum ve açıkçası buna seviniyordum. Çünkü sandıkları gibi değildi. "Neden Sergio'yu çıkarttın daireden? Neden beni çağırdın buraya? Ne yapacağız?" Hep birlikte oturabilirdik mesela, çünkü Sergio'yu daireden çıkartmamın ve Annie'yi buraya çağırmamın tek amacı, kardeşlerimle olmak istememdi.

"Nina?" dedi Sergio, ben sessiz kalınca. Birkaç adım atarak bize yaklaştı ve oturduğumuz kanepenin hemen önündeki sandık sehpanın üzerine oturarak, bakışlarını bize sabitledi. "Seni dinliyoruz?"

Annie'nin telefon sesi duyulduğunda başımı omzundan kaldırdım. Hafifçe doğrularak, pantolonunun arka cebindeki telefonu eline aldı ve "Pardon," dedi. Telefonu kulağına götürdü.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, Gökhan, "Beyza?" demişti.

"Acil değilse, sonra konuşalım mı Gökhan?" dedi Annie, hızlıca. "Yarın, müsait olduğunda, haberleşiriz."

"Dur dur dur!" dedi Gökhan, telaşla. Sergio da Gökhan'ın sesini duyduğu için gözlerini kısarak, merakla Annie'ye bakıyordu. "Acil. Çok acil hem de. Naz kayıp."

"Ne?" dedi Annie, bakışlarını bana çevirirken. Yerdeki koyu krem tonlarındaki halı ve üzerindeki ahşap sandık sehpa, beyaz mobilyalarla oldukça uyum yaratmıştı ve ben bunu ilk kez görmüyordum. "Nasıl kayıp?"

"Bastı gitti işte!" dedi Gökhan. "Bora çıldırıyor! Bulamıyoruz!" Annie'nin bakışlarının bir kez daha bana çevrildiğini hissettiğimde, Sergio bir elini kaldırarak, telefonu hoparlöre almasını işaret etmişti.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Annie, merakla.

Gökhan'ın verdiği sıkıntılı nefes evin içine yayıldı. "Beynim durdu Beyza. Olan bu..." dedi. Sergio ile göz göze geldik. "Bora, Begüm'ü buraya getirtti ya... Tabii Eren'i de çünkü onun bi' ağzına sıçması lazımdı... Fakat çarşı karıştı. Ne yapmam gerektiğini gerçekten bilemiyorum."

"Nasıl yani?" diye sordu, Annie.

"Hande ile Buse de geldi..." dedi Gökhan.

"Buse kim?" diye sordu Annie, şaşkınlıkla. Bakışları bir kez daha beni bulduğunda ayağa kalktım ve terasa doğru ilerledim. "Anlamıyorum neler olduğunu Gökhan."

"Öf bu çok uzun hikaye," dedi Gökhan. Kendime bir sigara yakarken, terasın kapısını açık bırakmıştım ve biraz uzaktan da olsa Gökhan'ın sesini duymaya devam ediyordum. "Buse, holdingin bir çalışanı. Zamanla Hande ile arkadaş oldu. Hande aracılığıyla Begüm'le de samimi oldu. Neyse bu Buse, Bora'ya aşık. Bora'ya ilan-ı aşk falan etmiş, ben bu kadar detay bilmiyordum, yeni öğrendim sayılır. Buse'ye, Bora adına hediye gönderilmişti. Biz Begüm sandık ama aslında Hande'ymiş. Çünkü böyle bir süredir garip bir hal var bu konuda. Yani nasıl desem, Begüm sanki Bora ile Buse'nin

arasını yapmaya çalışıyor gibiydi. Yani dışarıdan görünen buydu. Ama Hande'ymiş. Neyse. Öyle işte."

"Na-nasıl?!" dedi Annie, kekeleyerek. "Ne alaka? Neden hediye yollamış Hande? Peki Buse? O neden gelmiş? Bunun Nina'nın kaybolmasıyla ilgisi ne?"

"Bunun Nina'nın- Aman Naz'ın kaybolmasıyla ilgisi yok. Sen Buse'nin kim olduğunu sordun diye anlattım," dedi Gökhan. Sessizlik oldu. "Naz, hepimizi aynı anda gördü. Ondan kayıp. Yani aslında Bora'ya kızdı sanırım. Bulmamız lazım Naz'ı."

"Kızdıysa eğer, kafasını toplayıp sakinleşmeye ihtiyacı vardır. Siz bulamazsınız belki onu ama çıkar gelir, merak etmeyin..." dedi Annie, rahatlatıcı bir tonlamayla.

"Bora'ya böyle mi söyleyeyim?" diye sordu Gökhan, sitem eder gibi. "Ablan, *merak etmememizi söyledi* mi diyeyim?!" Annie hiçbir şey söylemeyince yine Gökhan devam etmişti: "Kafamı toplayamıyorum Beyza. Bana yardım et. Hiç iyi değilim. Hiçbirimiz değiliz... Şiştim!" diye devam etti.

"Sana yardımcı olabilmem için, bana tam olarak ne olduğunu anlatır mısın?" diye sordu Annie, merakla.

"Ben Hande ile kavgalıydım... Bora adına Buse'ye hediye gönderdiğini öğrenince, kavga etmiştik..." dedi Gökhan, durgun bir sesle. "Buse, Bora'ya istifa edeceğini söylemiş bir süre önce ama, Bora Amerika'da olduğu için ve Buse'ye bir cevap da vermediği için askıda kalmış konu. Buse de birkaç şirkete başvuruda bulunmuş. Manhattan'da bir şirkete kabul edilmiş. Pazartesi başlıyormuş. İstifa mektubunu da Bora'ya elden verip, Bora ile vedalaşmak istemiş. Neyse Hande de demiş ki Buse'ye, *'Ben de seninle geliyorum.'* Begüm'lerin ardından kalkıp gelmişler. Hatta bu kısım biraz komplike. Yani önce Boston'a uçmuşlar. Hande beni aramıştı dün akşam. Ben ona DC'de olduğumu, Begüm'le olduğumu falan söylemiştim. Zaten kavgalıydık ya ben pek siklemedim kızı, işim de başımdan aşkındı. Neyse ben bugün onları karşımda görünce şoka girdim. Meğer Hande'yi koruyan ekip Aydın'a ulaşmış ama Begüm iyi değildi, bazı karışıklıklar oldu, biz

iletişim kuramadık Aydın'la. Neyse geldiler otele, bu sabah. Tabii Bora da... Naz'la döndüler sabah. Naz'la yolda ayrılmışlar, Bora otele geldi. Ama Bora direkt Begüm'ün odasına gidince, dedim ki *kendisi görsün Hande'yle Buse'yi... Ben ölsem söylemem.* Çünkü Hande'yi burada gördüğünde o da benim ağzıma sıçacak. Neyse Bora Begüm'le yemek falan yedi otelde. Sonra bir ara Aydın çağırdı Bora'yı, çıktı o otelden. Kaşla göz arasında Hande ile Begüm bir araya gelmiş, engel olamadım. Kavga etmeye başlamışlar. Eyvah ki ne eyvah! Bora bunları kavga ederken basmasın mı... Sonrasını ne sen sor ne ben söyleyeyim. Begüm'ü aldı çıktı otelden akşama kadar Begüm'leydi. Sonra bana mesaj attı *Eren'i getir* diye. Restorana... Hande'ye de mesaj atmış, *gel* diye. Buse'ye de."

"Neden ki?" diye sordu Annie. Hiçbir şey anlamadığı ses tonundan belliydi. "N'aptı restoranda?"

"Sorma sorma!" dedi Gökhan, yapmacık olduğu belli, üzüntülü bir tonlamayla. "Oturttu herkesi aynı masaya Beyza, restoranın üst katındayız. Adam toplantı salonunu kapattırmış. Herkesi tek tek birbiriyle yüzleştirdi. O hediyeyi gönderen Hande'ydi de, Begüm'e suçu attı da, Begüm aptaldı sustu da... Buse sen kimsin de beni görme cüretini kendinde bulup, bulunduğum şehre geliyorsun da... Sana bu yüzü veren Hande mi de... Susmadı amına koyayım, susmadı. Üçünün de rengi mosmor, üçünü de ayrı ayrı yerin dibine soktu. Ne Hande'nin hadsizliği kaldı, ne Buse'nin yüzsüzlüğü, ne Begüm'ün acizliği... Siz beni okuldan arkadaşınız mı sanıyorsunuz da... Ben görmezden geldikçe tepeme çıkıyorsunuz da... İlla aşağılanmak mı istiyorsunuz da... Ya neler neler söyledi... Yazık olan Begüm'e oldu, o bu kadar ağır lafları hak etmiyordu. Bu arada, sıra bana da geldi tabii ki! Kız arkadaşım, kendisinin hayatına müdahale edecek haddi acaba benden mi alıyormuş? Kız arkadaşım böyle saçma sapan davranırken, acaba benden mi cesaret alıyormuş? Bir daha, benim kız arkadaşımla aynı ortama girmek istemiyormuş. Bir seçim yapmak zorunda değilmişim

fakat bir daha asla onları bir araya getirmeyecekmişim. Öyle ki, Hande eğer benim kız arkadaşım olarak kalacaksa, bu kadar lafın üzerine kalır mı muamma, neyse kız arkadaşım olarak kalacaksa, yine onu istediğim gibi, Kara'nın imkanlarını kullanarak koruyabilirmişim ama o kadarmış! Fakat bana yasak olmayan Hande, artık Begüm'e yasakmış... Begüm eğer Hande'yle görüşürse, abisini silecekmiş. Bu kadar da netmiş bu konu Bora için!"

"Gökhan!" dedi Annie, hayrete düşmüş gibi.

Gökhan ahizeye doğru oflamıştı. "Herifin susmayan sesi hala beynimde! Konuştu, konuştu, konuştu! Sonra kaldırdı Buse ile Hande'yi masadan ama gitmelerine izin vermedi. *'Başka masaya geçip beni bekleyeceksiniz',* dedi... O sırada konu Eren'e geldi sandık tabii. *'Anlat derdini Begüm'* dedi. Eren de diklendi falan Bora'ya kendince. Üç adam oturttu Eren'i yerine, Begüm öyle devam etti. Devam etmesi de kem kümden ibaret ha, fazlası değil. Bu arada Buse bilmiyordu Bora'nın mafya olduğunu... Bunlar olup biterken, o kız da şokta tabii. Neyse. Bora, Eren'i konuşturtmadı, Begüm'le konuştu. Söz sırasının Eren'e geçeceğini sandığımız anda, Hande'yle Buse'yi masaya çağırdı. Rezalet bir durum. Yani onlar adına ben utanıyorum. İnsanlık dışı ya! *'Şimdi gidebilirsiniz'* dedi Hande'ye de Buse'ye de. Herif bekletti bir saat, sonra *gidebilirsiniz* demek için masasına çağırdı ikisini de. Donup kaldılar. Ne yalan söyleyeyim ben de mal gibi kalakaldım. Eren hepsinden önce ayağa kalktı küfür ederek. O da ayrı bir göt, demez mi, *'Karımı almadan gitmem'* diye. Begüm de dedi ki, *'Ben seninle gelmem.'* Eren çıktı gitti tek başına... Ya da gitmek zorunda kaldı diyeyim çünkü biraz daha kalsa, Bora harbi çekip vuracak gibi bakıyordu Eren'e. Onunla işi daha başlamamış bile. Eren'in gelmişini geçmişini sikecek bak, demedi deme. Uzun zamandır Kara'lık yapmıyordu, ay biz ne kadar huzurluymuşuz amına koyayım! Neyse işte, Eren çıkarken restorandan Naz'la karşılaşmış. Kıza sarılmış. Naz da bağırıp

çağırmaya başlamış, itmiş Eren'i. O sırada biz restorandan çıktık, Naz da bastı gitti."

"Şimdi ben doğru mu anladım?" diye sordu Annie, sert bir sesle. "Hande... Evleneceğin kadın... Nina'nın arkadaşı fakat Bora'ya birisini ayarlamaya çalışıyor?"

"Tüm anlattıklarımdan sende sadece bu mu kaldı?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla.

"Sence de en önemlisi bu değil mi?" diye sordu Annie. Yüzünü görmesem de kaşlarını çattığını biliyordum.

"Naz yok Naz!" dedi Gökhan, bağırarak.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Bora'nın sesi. Bakışlarımı refleksif bir şekilde salona çevirip, Annie'ye baktım. Gözlerini yummuştu. "Sana soruyorum oğlum? Kim o?"

"Çınar," dedi Sergio, hızlıca. Annie'nin elinden telefonu aldı.

"Çınar!" dedi Gökhan, bilmeceyi son anda çözmüş çocuk kadar heyecanlı bir sesle. "Çınar'la konuşuyorum!"

"Aradım ben Çınar'ı. Telefonu kapalı," dedi Bora.

"Ver Bora'yı bana," dedi Sergio.

"Çınar?" dedi Bora, meraklı bir tonlamayla. Sergio'nun bakışları usulca bana değdi. "Telefonun kapalıydı. Kaç kez aradım seni."

"Bora Karabey..." SerFoxÇın konuşuyordu, sanırım mecburen. "Yine karını kaybetmişsin!" Annie, kızgınlıkla omzuna dokunduğunda, SerFoxÇın ayağa kalkmıştı. "Gökhan'ın bir sesini duyayım demiştim," dedi alayla. "Benden yardım istedi..."

"Biliyor musun Nazlı'nın yerini?" diye sordu Bora, ifadesiz bir sesle.

"Belki evet, belki hayır..." dedi SerFoxÇın. Sesindeki müthiş denilebilecek kibir karşısında ona sırtımı dönmüş ve kendime bir sigara daha yakmıştım. "Ama pazarlık yapabiliriz."

"Çınar!" dedi Bora, sert bir tonlamayla. "Uzatma!"

"Ama çok zevkli!" dedi SerFoxÇın. Zorlama bir kahkaha attı. "Azıcık eğlenmeyeyim mi?!"

"Anladım," dedi Bora, ciddiyetle. "Ya yerini biliyorsun ya da yanında... Yoksa bu kadar rahat olamazdın."

"Farkında mısın Kara, bana devamlı borçlanıyorsun..." dedi SerFoxÇın.

"Nazlı'nın yerini söylemeni isteseydim ve sen de söyleseydin, sana borçlanırdım... Öğrenmesem de olur. İyiyse, yalnız değilse sıkıntı yok..." dedi Bora. Sigaramdan içime derin bir nefes çektim. "Ona, onunla konuşmak istediğimi söyle. İstediğinde arasın beni. Başına bir şey gelirse, senin ecdadını sikerim, öldürülecekler listesine eklettirtme kendini." Sesli, bezgin bir nefes verdi. "Bu arada," dedi. Bakışlarımı merakla, sanki Bora'yı görecekmişim gibi salona çevirdim. "Geçen gece Nazlı'nın vurulacağını bana haber verip planı değiştirdiğinizde sana borçlandım, haklısın..." dedi, düşük bir tonlamayla. "Eğer Nazlı'ya *kardeşim* diyorsan, onun hayatından sen de sorumlusun sanmıştım. Buna istinaden Annie'nin bana haber verdiğini düşünmüştüm. Yanılmışım. Sanırım ben haklıyım, Nazlı değil. En başından beri Nazlı üzerinden yaptığın her şey benimle ilgili belli ki. Eyvallah, öyle olsun. Bundan sonra yaptığın iyilikleri bir kenara yazar, daha sonra ise mutlaka öderim. Kara kimseye borçlu kalmaz."

Sergio'nun bana çevrilen gözlerine bomboş bir bakış attım. "Kusura bakma," dedi Sergio, kısık bir sesle. Yıkılmış gibi kanepeye oturmuştu. "Ben-"

Dıt dıt dıt.

Bora, telefonu Sergio'nun yüzüne kapatmıştı.

"N'apıyorsun sen Çınar?!" dedi Annie, sitemle. Ayağa kalkmıştı. "N'apıyorsun?!" Sergio'nun verecek bir cevabı yoktu. "Tarantula bile sana inanmazken, Bora inanmıştı!" Sergio, pişmanlıkla gözlerini yumdu. "Tamam durumu kurtarmak için abuk sabuk davrandın ama bir yerde şaka yapar gibi kessene!" Terastan salona girdiğimde, Annie'nin bakışları birkaç saniyeliğine beni bulmuştu. "Gerçekten

hakkında ne düşünse haklı! Özellikle Bora seni sevmesin diye uğraşıyor gibisin!"

"Lion tamam!" dedi Sergio, sıkıntıyla. "Haklısın! Tamam!" dedi, mahcup bir ifadeyle. Ayağa kalktı. "Üzerime gelme!" dedi, *lütfen* der gibi. "Hıyarın tekiyim, tamam mı?!" dediğinde, kendisiyle kavga ediyordu. Hızlı adımlarla yanımdan geçti ve salondan çıktı.

Kanepeye ilerledim ve Sergio'nun kalktığı yere oturdum. Alt dudağımı dişleyerek, yerdeki halıya bakıyordum. Annie de yanıma oturduğunda, başımı yeniden omzuna yasladım. Gözlerimi kapattım. Annie'nin bir eli saçlarımın arasına giderken, iç çektim. "Güzel olmuş saçların," dedi, tatlı bir sesle. Saçlarımın arasına dudaklarını değdirdi. "Sana her renk yakışıyor..."

Beyza Karabey'i ilk kez gördüğüm günü düşündüm. Dermansız bir şekilde yere yığılmış ve gözlerimi kapatmıştım fakat sanki bir saniye sonra yeniden açmıştım. Bana bir saniye gelen zamanın gerçekte neye tekabül ettiğini bilmiyordum fakat gözlerimi açtığımda, saçlarımın arasında parmakları dolaşıyordu. Ona gerçekliğini sorgularcasına bakmamı umursamadan gülümsemiş ve yanımdan kalkmıştı. Döndüğünde beni bıraktığı yerde bulacağına emin davrandığı için, yerimden kalkmaya cesaret edememiştim.

Bir süre sonra, sıcacık bir çorbayla yanıma geldiğinde, *"Şimdi bunu içeceksin, sana iyi gelecek,"* demişti. Sesi yumuşacıktı fakat kapkara gözlere benzer gözlerindeki saklı otorite, itiraz hakkımı elimden almıştı ve ben ona karşı gelememiştim. Birkaç kaşık alıp bıraktığım kaseye gülümseyerek bakmıştı. Ardından kaseyi eline almış ve bana kaşık kaşık içirmişti. İçmek istemediğimi belli eden tavırlar sergilesem de aldırmamıştı ve *"Lütfen,"* diye diye, çorbayı bitirmemi sağlamıştı. Kaseyi sehpanın üzerine bıraktığında elime uzanmış ve kendisiyle gelmemi istemişti. Üzerimdeki bej kazakla siyah kot pantolonu çıkartarak beni sıcacık suyun altına sokmuştu. İç çamaşırlarımı bilerek, rahatsız olmamam için üzerimde tuttuğunu o gün değilse bile,

sonradan fark etmiştim. Duştan çıkmadan evvel, bir bebekmişim gibi beni bornoza sarmıştı. Temiz kıyafetler vererek dışarı çıktığında, kendimde bulduğum belki de son güçle giyinmeye çabalamıştım.

"Şimdi de saçlarını kurutalım Nazlı," dediğinde, odaya geldiğini ancak fark etmiştim. Halimden ürktüğü öyle belliydi ki, bugün bu beni gülümsetiyordu. Fakat o gün, çığlık ata ata ağlamıştım çünkü saçlarımdan da saçlarımı kurutacak olmaktan da nefret ediyordum. *"Ağla,"* demişti, içtenlikle. Beni kendisine çekmiş, benimle beraber ağlamıştı. Belki dakikalarca, belki de saatlerce. Bir hiçe sarıldığının bilincindeydi fakat o hiçi öyle sıkı tutuyordu ki, hiç olmadığımı bana kanıtlamaya çalışır gibiydi. *"Geçecek,"* diyordu fakat kendi yaraları bile geçmemişti. *"Yemin ederim geçecek."*

"Saçlarımı kes!" diye bağırmıştım. Saçlarımı, ellerinden fırsat bulduğum kadar çekiştire çekiştire, *"Kes saçlarımı! Dayanamıyorum! Kes!"* diye bağırmıştım.

Beyza Karabey de gözyaşlarıma dayanamamıştı. Makas tutan eli titremesine rağmen, ben daha fazla ağlamayayım diye, kendisi de hala ağlarken üstelik, saçlarımı kesmişti.

"Ağlama ama artık, bak kestik..." demişti, gözyaşlarımı elleriyle silerken. Benim ellerim ise onun uzun, siyah saçlarına gitmişti. İçim acıyarak dokunduğum saçlarına kısa bir bakış atmış ve hiç düşünmeden makası kendi saçlarına götürmüştü. Benim içim gitmesin diye. *"Ben de kısa kullanırım seninle!"* demişti, sıcacık bir sesle.

Annem ve babam gelmişti aklıma.

Kiviye alerjim var diye, kivi yemeyen annem ile babam.

Beyza Karabey'in anne olduğunu ve ailesi için yaptığı fedakarlıkları o gün bilmiyordum fakat bu yaptığını, sadece koşulsuz sevginin ne olduğunu bilen birisi yapabilirdi.

"İyi ki beni dinledin ve saçlarını uzattın," diye mırıldandım.

Annie güldü. "Kırka merdiven dayadım ama genç kızken kullandığım saçı kullanıyorum senin yüzünden."

"Genç kızlardan daha iyisin!" dedim, kızar gibi. Başımı omzundan kaldırdım ve bağdaş kurarak oturup koltuğa yaslanırken, gözlerinin içine baktım. "Neyin eksik senin genç kızlardan?!"

"Güçlü atan kalbim," dedi, buruk bir tebessümle. Kaşlarımı çattım. "Hayata dair umutlarım... Peşinden koştuğum hayallerim... Gülümsemelerim eksik."

Annie'nin dediklerini duymazdan geldim ve "Leo da seni uzun saçlarınla seviyor," dedim.

"Evet ama sana bir sır vereyim," dedi, şaka yapar gibi. "Onun için değil, senin için uzattım saçlarımı." Küçük bir kahkaha attığımda, "Leo bunu duymazsa çok sevinirim," diye ekledi.

Aramıza beklenmedik bir sessizliğin yayılma sebebi, benim ona cevap vermememden kaynaklanmıştı. Konuşmak ve öylece durmak istediğimi anlamış olmalı ki, *gel* dercesine bir işaret yaptı. Başımı bu kez omzuna değil, dizlerine koymuş ve ayaklarımı karnıma çekerek uzanmıştım. Derin bir nefes aldım ve kafamdaki tüm sesleri susturmak için, Annie'nin saçlarımın arasında dolaşan parmaklarına odaklandım. Herhangi bir şey düşünecek bir isteğim dahi yoktu. Düşünürsem, ağlardım.

Bir saat, on yedi dakika, on bir saniye sonra Sergio'nun adım seslerini işittim. Yeniden salona gelmişti. Annie'nin yanına oturduğunda, başını onun omzuna koyduğunu biliyordum. Hep öyle oluyordu. Sığındığımız kürkçü dükkanı sessizliğimizi kucaklarken, kardeşlerimle beraber olmanın içimi her zamanki gibi dolduramadığını hissettim. Bir an için bile olsa, dolu dolu olamadığımı. Tamamlanamadığımı. Belki de Leo olmadığı içindi. Yine düşünmeye başlamıştım. Düşünmek istemiyordum. Eksiklik vardı. Delik. Bu delik bir ayazı çekiyor, cehennem ateşimi harlıyordu. Dinginliğime rağmen, içimde kıyamet kopuyordu.

Bora'yı istiyordum.

Sadece kardeşlerim yetmiyordu.

Evin içinde çok yüksek desibelde olmayan, daha çok zil sesine benzer bir alarm sesi duyulurken kaşlarımı çattım. Bu alarm, bahçeye birisinin girdiğini belli ediyordu fakat bu imkansızdı, çünkü üçümüz de buradaydık. Başımı Annie'nin dizlerinden kaldırdım. Sergio ile Annie göz göze geldiğinde, ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. "Keşke sorsaydın," diye fısıldadı Annie, Sergio'ya.

"Nina da bunu istiyor," dedi Sergio. Ayağa kalktı. "Saklan Beyza."

Kaşlarım havalanırken, sıkıntılı bir nefes verdim. Annie de ayağa kalkarken, "Sen bu değilsin Fox," dedi. Sergio'nun yüzüne hoşnutsuz bir ifade yayıldı. "Sen, Nina'nın kararlarına saygı gösteren birisin. Bora'ya karşı kendi hatanı tolere etmeye çalışırken, Nina'yı harcıyorsun şu anda."

"Saklan," dedi Sergio, salonun çıkışına doğru yürürken. Annie'nin cümlelerine katılıyor olmalıydı ki, suçunun farkında olması kaçmasına sebep oluyordu. "Üst kata çık..."

Annie'nin kapkara gözlere benzer gözleri bana çevrildiğinde, yanağıma avucunu yerleştirdi. "Seni seviyorum," dedi, yumuşacık bir tonlamayla. Kollarımı boynuna sardığımda, ondan alacağım güce muhtaç hissediyordum. Bunu anladığı her halinden belliydi ve buna şaşırmıyordum. "Sen çok güçlüsün..." dedi, dikte eder gibi.

Annie'den ayrılırken derin bir nefes almaya çalıştım. Zil sesi evin içinde duyulurken, Annie yukarı çıkması gerektiğini bildiği halde, gözlerimin içine bakıyordu. Bir şey söylemeye çalıştığımı anladığı için, merakla söylememi bekliyordu. "Hiçbiriyle yüz yüze gelmek istemiyorum," dedim, zorlukla konuşarak.

"Sen masumsun, onlar suçlu..." dedi Annie, kaşlarını kaldırarak. "Onlar seninle yüz yüze gelmekten çekinsin, sen değil..." Zil sesi bir kez daha duyulurken gülümsedi ve yanağıma çabucak bir öpücük kondurdu. "Senin kimseden herhangi bir çekincen olamaz!" dedi. Hızlı adımlarla salondan çıktı. Annie'nin arkasından bakarken, ne yapacağımı bilemeyince, terasa çıkmaya karar verdim.

"Dediğim gibi, amacım şaka yapmaktı..." dedi Sergio'nun sesi. Aslında amacı şaka yapmak değil, durumu toplamaktı çünkü Gökhan, *"Naz yok Naz!"* diye haykırırken, mecburen kibirli bir tutum takınmış, onları kıvrandırıyormuşçasına SerFoxÇın kimliğine bürünmüştü. "Durumun ciddiyetini idrak edemedim..." Sırtım salona dönük olduğu için Sergio'nun yüzünü görmemiştim ama muhtemelen Bora'nın gözlerinin içine bakarak konuşmuyor olmalıydı.

Bora, "Önemli değil," diye karşılık verse de sesi, bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu belli ediyordu. Sergio'ya bozulmuştu fakat bunu aleni bir şekilde dile getirmiyordu. Belki bana da bozulmuştu. Bilmiyordum. "Nazlı..." Sesi şimdi çok yakınımdaydı. Yüzümü ona dönerken, sigaramı kül tablasında söndürdüm. Bora etrafına kısa bir bakış atarken, üzerindeki siyah kaşe kabanı çıkarttı. Küçük adımlarla bana yaklaştı ve kabanını omuzlarıma koydu. Göz göze geldik. Gözlerinin karasında, okyanusun durgun olduğu anların biri vardı. "Seni merak ettim," dedi.

Sergio'nun adım seslerini duyduğumuzda, bakışlarımız onu bulmuştu. Elindeki iki fincan kahveden duman tütüyordu. "Hava soğuk," dedi. Kahvelerimizi bize uzattı. "Koltuklara geçsenize, ısıtmayı çalıştırırım şimdi..." diye ekledi. Bora, soğuğu düşünmüyor gibiydi ama Sergio'nun söylediğini mantıklı bulmuş olmalıydı ki, koltuklara doğru ilerledi. İkili koltuğun köşesine hafif yan bir şekilde oturup, bacak bacak üzerine attı. Ben de peşinden gidip, yanına oturdum.

"Sen, örümcek adam tarafından gözetim altındaydın diye biliyordum?" dedi Bora, Sergio'ya bakarak. Sergio keyifli bir şekilde gülümserken, kahvemden birkaç yudum aldım. "N'oldu? Şu düşmanla alakalı bir gelişme mi var? Nasıl serbest kaldın?"

"Karın beni kaçırdı," dedi Sergio, neşeli çıktığı belli bir sesle. Minik bir kahkaha attı. "İçerideyim. Bir şey isterseniz seslenin."

Sergio içeriye girdiği sırada, Bora'nın bakışları beni bulmuştu. Kahvesini sehpanın üzerine bıraktı. "Örümcek adamı karşına mı aldın?" diye sordu, merakla. Kaşları havalandı. "Neden?"

Derin bir nefes aldım. "Öyle... Sergio'yla olmak istedim. Ama bulunduğu yerde değil. Burada."

"Nazlı, sandığın gibi değildi..." dedi, ciddiyetle. Yavaş konuşuyor, gözlerini gözlerimden bir an olsun kaçırmıyor ve kendisini dinlememi arzu eder gibi bakıyordu. "Ben Hande ve Buse'nin DC'de olduklarını bilmiyordum. Bundan ben de hoşlanmadım. Hepsini bir araya toplayıp konuşmak istedim... Konuştum da. Gördüğün manzarayı yanlış yorumladın."

"Ne konuştun?" diye sordum.

"İşte... Bu durumdan hoşlanmadığımı söyledim..." dedi. İçine büyük bir nefes sığdırdı. "Tahammülüm kalmadı herhangi bir saçmalığa. Bunu izah ettim."

Bora kendisine bir sigara yakarken, "Tamam da ne konuştun?" diye sordum.

Kahvesinden bir yudum alırken, bana tereddütle bakmıştı. "Begüm ve Hande bir daha görüşmeyecekler. Gökhan, Hande konusunda ne yapar bilmiyorum. Eren ve Begüm'ün meselesi henüz çözülmedi. Buse de Manhattan'da bir şirkete transfer oldu."

"Neden gelmiş buraya?" diye sordum.

"İstifa mektubunu vermeye," dedi, sigarasını üflerken. "Vedalaşmak istemiş."

"Yüzsüz!" dedim, yüzümü buruşturarak. Bora'nın yüzüne içten bir tebessüm yayıldı. "Ona yüzsüz olduğunu söylemeliydin!" Dudakları aralanırken, hızlıca devam ettim. "Gerçi ona yüzsüz olduğunu söyleseydin, kaba bir erkek olurdun, sana yakışmazdı. Muhtemelen böyle bir şey yapsaydın senden soğurdum." Dudakları kapanırken, yüzündeki tebessüm silinmişti. "Ama bunu yapmasaydın da senden soğurdum çünkü yani evlisin ve bu bir sorumluluktur." Dudakları tekrar açılırken, "Yine de yüzsüz

demen yakışık almazdı..." diye ekledim. Bora'nın kararsız yüz ifadesi karşısında gülmemek için çok zor duruyordum. "Yüzsüz dememen de çok ayıp olurdu, bana karşı."

Sıkıntılı bir nefes verdi ve sigarasından son bir duman alıp söndürdü. "Gökhan'la mı konuştun?" diye sordu, merakla. "Ne zaman?"

Kocaman bir kahkaha attığımda, elimdeki fincanın içindeki kahve dökülecek diye çok korkmuştum. "İyi ki Gökhan var! Sen ketumluktan ölüyorsun! Orada olup ODTÜ'lü Buse'nin yüzünü görmek isterdim!"

"Seni aramıştım," dedi Bora. Benim aksime o gülmüyordu. "Gelir misin gelmez misin bilemesem de sana sormak için, seni aramıştım."

"Müsait değildim," dedim.

"Bekleyemeyecek kadar sinirliydim," dedi.

Kahve fincanımı sehpaya bırakırken, "Anlatsana," dedim, heyecanla. "Ona yüzsüz dediğinde, ne tepki verdi?"

"Bilmiyorum," dedi dudaklarını büzerek. "Dikkat etmedim."

"Aslında dürüst olmak gerekirse, ki dürüst olmayı çok seven birisi değilimdir, bence ODTÜ'lü Buse araya kaynamış. Yani her şey ve herkes üst üste geldiği için Kara'dan nasibini almış... Yoksa ona söylediklerin de fazla aslında," dedim, bir tespitte bulunur gibi. Kollarımı bağladım. "Yine de hoşuma gitmediğini söyleyemem."

"Diğerleri hakkında ne düşünüyorsun peki?" diye sorduğunda, yüzüne meraklı bir ifade yayılmıştı.

Kollarımın bağını çözdüm ve yeniden kahve fincanıma uzandım. Kahvemden birkaç yudum alırken, dirseklerimi dizlerime yerleştirmiş ve karanlığın hüküm sürdüğü göle bakmaya başlamıştım. "Düşünmüyorum," dedim, biraz sonra. "Düşünmeyeceğim de..."

Bora elime uzandı ve kahve fincanını elimden alıp sehpanın üzerine koydu. Ellerim avucunun içindeyken, yüzümü ona döndürmemi ister gibi, baş ve işaret parmağının arasına çenemi yerleştirmişti. Baş parmağıyla çenemi okşadı. Kapkara bakışlarındaki ifade şefkatten başka

bir şey değildi. Bunun yüreğimi sıkıştırdığını hissettim. Bir elimi avucundan çekip nefes almak istercesine, boğazlı kazağımın yakasını ileri geri çekiştirerek ve kendime rüzgar yaptım. Bora'nın şefkatli bakışları kısılırken, kaşları çatıldı ve dikkatle boynuma baktı. İşaret parmağı boynumda bir yol çizdi. Gözleri yeniden gözlerimle buluştuğunda, şefkatli ifade tuz buz olmuştu.

"N'oldu boynuna?" diye sordu, baskın bir merakla. Alt dudağımı ısırdım. "Nasıl oldu bu? Yırtılmış?"

"Kolyemle oynuyordum," dedim. Diğer elimi de Bora'nın avucundan çekip kazağımın yakasını düzelttim. "Farkında olmadan fazla asılmışım. Koptu. Koparken de boynumu kesti."

Bora başını iki yana sallarken, "Neden dikkat etmiyorsun?" diye hayıflandı. Kazağımın yakasını biraz aşağı çekerek, "Tetanoz aşın var mı?" diye sordu.

"Evet," dedim, hızlıca. "Geçer bir iki güne... Tenim hassas diye büyük bir şey gibi duruyor. Kanadığını bile fark etmemiştim... Sonradan gördüm."

"Nerede kolyen?" diye sorduğunda Sergio, zaten açık olan cam teras kapısını tıklatmıştı.

"Birer fincan kahve daha hazırlayacaktım..." dedi. Sanırım Sergio hem Bora'ya telefondaki tavrı sebebiyle mahcup hissettiğinden hem de Beyza Karabey'in üst katta olduğunu saklıyor olmaktan ötürü suçluluk duyduğundan, gereksiz bir misafirperverliğe bürünmüştü. Bora'nın bakışları Sergio'ya çevrildi. "Kulak misafiri oldum konuştuklarınıza..." Sergio bize doğru birkaç adım attığında, ben de omzumun gerisinden ona bakmıştım. "Neden Nina?" diye sordu. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Doğruyu neden söylemiyorsun?" diye sordu.

"Bora'yı benden izinsiz buraya çağırmana sustum diye, tepeme çıkma!" dedim, sertçe.

"Doğruyu söyle," dedi Sergio. Onun da bakışları en az benimkiler kadar sertti. Annie de boynuma ne olduğunu sormuştu ve ona da doğruyu söylememiştim. O zaman

herhangi bir tepki vermemişti fakat şimdi neden böyle yapıyordu? "Bilmesi gerek..."

"Sergio!" dedim, öfkeyle. "Bana karışma!"

"Bu senin inisiyatifinde olan bir şey değil, üzgünüm..." dedi Sergio.

"Nazlı?" dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Bakışlarımı ona çevirdim. "Seni dinliyorum..."

"Saçmalıyor," dedim, ters bir tavırla. "Kalkalım mı? Eve gidelim?"

"Kahve istemiyoruz Çınar," dedi Bora, gözlerini gözlerimden çekmeden. Kalkmaya yeltendiğim sırada, *otur* der gibi kolumu tuttu. "Bize müsaade eder misin?" dediğinde, bakışları mümkünmüş gibi daha da kararmış ve tehlikeli bir hal almıştı. Sergio'nun adım sesleri bizden uzaklaşırken, "Dinliyorum Nazlı," dedi. Fakat bu cümlesinin bir emirden ibaret olduğunu ikimiz de biliyorduk. "Anlat hadi..."

Şu an Beyza Karabey'in yaşadığını ve üst katta olduğunu söylemek bile, Tarantula'nın bana yaptığını söylemekten daha kolaydı.

"Bora," dedim, yavaşça. Sesim lime lime edilmişim gibi acılı çıkmıştı. "Anlatacağım, söz. Ama şimdi değil."

"Kim yaptı?" diye sordu, ifadesiz bir sesle.

"Şimdi değil," dedim, *lütfen* der gibi.

"Örümcek adam mı yaptı?" diye sordu.

"Bora..." dedim, ısrarcı bir tavırla. Eline uzandım. Parmak uçları buz gibi olmuştu. "Şimdi değil."

Tanıdığım kadarıyla Kara'nın yakıp yıkması, bağırıp çağırması, içeriye gidip kuzeni Çınar Akbulut'u konuşturmaya çalışması falan gerekirdi fakat o tüm bunları yapmak yerine, "Peki," dedi. İnanmakta zorluk çektiğimi hissettim. "Bekleyeceğim Nazlı," dedi.

Sanki boynuma ne olduğunu anlatmamı değil de Nazlı'yı ömür boyu beklemekten bahseder gibiydi.

♠

Bora arabayı sürerken, ben başımı cama çevirmiş, yolu izliyordum. Kendimi düşünmemeye öyle şartlamıştım ki, olaylardan ve kişilerden uzaklaştığımı hissediyordum. Bu uzaklığın muhakkak, bana faydalı dönüşleri olacaktı. Nina Adams, başarısını uzaklaşabilmeye borçluydu. Bir şeye uzaktan baktığında daha geniş bir açıyı görmek mümkün oluyordu ve düşünmemek, düşünmekten daha işe yarar hale geliyordu. Normal koşullarda Tarantula'nın zarar görmesini istemezdim fakat kolyemi boynumdan çekip alyansıma el koyarak koşulları değiştirmişti. Bunun altında kalmayacağım gibi, beni tahrik etmenin ve damarıma basmanın cezasını kesecektim. Sonuçları umurumda değildi. Artık, hiç kimse ama hiç kimse beni üzemezdi. Ezemezdi. Üzerime basamazdı. Hırpalayamazdı. Buna teşebbüs edenler bedelini ödemek zorundaydı.

Bora'nın telefon melodisi arabada patladığında yerimde sıçradım. Öyle dalmıştım ki duyduğum ses beni şimdiye döndürmüştü. "Kara," dedi Aydın'ın bezgin sesi. "Acil durum."

"N'oldu?" diye sordu Bora, merakla. Bakışlarını yoldan çekmemişti. "Örümcek adam ile alakalı bir gelişme mi var?"

"Yok," dedi Aydın. Bora sıkıntılı bir nefes verirken, "Begüm'ün yanına geçmen gerek. Otele," diye devam etti.

"Gökhan yanındaydı Begüm'ün, bir şey mi olmuş?!" diye sordu Bora.

Aydın, birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra ancak cesaret kazanmışçasına konuşabilmişti. "Begüm otelde yalnız. Eren ile Gökhan kavga etmişler. Sonu emniyette bitmiş. Bütün adamları toplayıp götürmüş polisler. Durum ciddi sanırım, Gökhan herkesin içinde, otelin barında silah çekmiş Eren'e. DC'ye geliyorum ben de..." Sesindeki gerginlik sanki arabaya yayılıyordu. "Hande'yi Buse'yi falan da almışlar. Otelde Begüm'ün yanında kimse yok. Begüm'ün yanına bir herif gelmiş, CIA'den olduğunu ve onun kendisinin koruması altında olduğunu söylemiş ama... Ne olur ne olmaz. Ben

huylandım. Ayrıca Begüm iyi değil. Benimle konuşurken ağlıyordu."

"Beni neden aramıyor?!" diye bağırdı Bora, öfkeyle.

"Yengenin yanına gittiğini söylemişsin," dedi Aydın. Bora nefesini sesli verdi. "Durumu pek önemsemiyormuş gibi konuştu. Beş bin saat önemsemediğini anlatıp durdu. Kızgın mı kırgın mı çözemedim. İyi değil. Seni arayacağımı söylediğimde, *'Şimdi rahatsız etme abimi, çünkü çok önemli değil,'* deyip durdu. Bir herifle oynuyordum Begüm'le konuşurken, zor odaklandım. Bir daha da aramak istemedim."

"Kapat," dedi Bora, sert bir sesle. Aydın'ın telefonunu kapatır kapatmaz, Begüm'ü aramaya başlamıştı. Telefon beş kez çaldıktan sonra açıldığında, "Begüm?" dedi Bora, hızla. "Her şey yolunda mı?"

"Uyuyordum," dedi Begüm, kısık bir sesle. "Yolunda... İyiyim ben. Bir sıkıntı yok."

"N'oldu otelde?" diye sordu Bora. Sesini her ne kadar normal bir tonlamaya sabitlemeye çalışsa da öfkeden arındıramıyordu.

"Abi, çok yorgunum..." dedi Begüm. Derin bir nefes aldı. "Başım çok ağrıyor. Uyumak istiyorum."

"Eşyalarını topla. Otelde tek başına kalamazsın," dedi Bora, Begüm'ün dediklerini önemsemeden. "Ya da dur, yat sen şimdi... Benim gelmem yarım saati bulur. Ben gelene kadar uyu. Ben gelince beraber toplarız eşyalarını, yorulma..." dedi, telaşla devam ederek.

"Nerede kalacağım?" diye sordu Begüm.

"Ev ayarlayacağım," dedi Bora, hiç düşünmeden.

Begüm, tereddüt eder gibi, "Naz'la kaldığını söylemiştin?" dedi. Boğazını temizledi. "Kendini mi klonlayacaksın?"

Bora, aksi bir tavırla, "Bu gece seninle kalırım Begüm," dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bu geceyi yalnız geçirmeni istemiyorum."

"Yarın gece ne yapacağım?" diye mırıldandı Begüm. Sesi uyuyormuş gibi derinden çıkıyordu. "Sonraki gece?" Sanki

dokunsalar ağlayacaktı. "Yalnızlığa alışmak zorundayım. Bakıcıya ihtiyacım yok. Bundan sonra yalnızım. Alışırım. Aciz olmak istemiyorum."

"Bana laf sokma!" diye bağırdı Bora. Bakışlarımı şaşkınlıkla yüzüne çevirdim. Bu şekilde davranmanın hiç kimseye hiçbir şey kazandırmayacağının farkında olmasa gerek, her şeyi daha da zora sokuyordu. "Hamilesin Begüm. 7,5 aylık hamilesin! Elbette ki yanında birisinin olması gerekiyor."

"Mesela, oğlumun babasının?" dedi Begüm, kinayeyle. Güldü. "Hâlâ kızı değil, oğlu olacağını bilmeyen babasının." Kahkaha attı. "En çok onu dersin diye bekledim abi. Benim acizliğimi yüzüme vururken, keşke Eren'in de sorumsuzluğunu yüzüne vursaydın. Herkese bir sürü laf saydın. Eren'e tek kelime etmedin. Tek kelime!"

"Onun da sırası gelecek," dedi Bora, yemin eder gibi. "Merak etme sen."

"Gelmene gerek yok cidden. Ben iyiyim. Ajanlar da koruyorlarmış beni. Sorun yok. Sabah görüşürüz," dedi Begüm, ısrarcı bir tonlamayla.

"Boş konuşuyorsun," dedi Bora, tavrından ödün vermeden. "Geliyorum." Telefonu Begüm'ün suratına kapattı. Diğer telefonundan başka birisini arıyordu. Ekranda *Taylor Smyth* yazdığını gördüğümde, boğazımın düğümlendiğini hissetmiştim. "İyi geceler," dedi, Taylor telefonu açar açmaz. "Rahatsız ediyorum bu saatte ama önemli."

"Dinliyorum Bay Karabey," dedi Taylor.

"Oteldeki, kız kardeşimi koruyan ajanlarınızla bu gece görüştünüz mü?" diye sordu Bora. Bir robot gibi davrandığını düşünmeden edememiştim. Olası her şeye hazırlıklıymış ve acil durumlarda yapılması gerekenleri önceden planlamış gibi davranıyordu. "Durumdan haberdar mısınız?"

"Evet," dedi Taylor, üzgün bir tonlamayla. "Ekibinizdeki adamları gözaltına ve iki hanımefendiyi ifade vermeleri için polis merkezine almışlar. Bay Demir, Bay Erdal'a silah çekmiş. Amerika Birleşik Devletleri vatandaşı değil. CIA ile

olan bağlantısı da açık etmek istediğimiz bir durum değil. Bildiğim kadarıyla Bay Erdal şikayetçi olmuş, Bay Demir'den. Kasıtlı ve ciddi bir eylem. Suça teşebbüs. Şahitlerin ifadelerine göre durum değişecektir muhtemelen fakat kasıtlı cinayet teşebbüsünden yargılanması muhtemel. Bay Erdal şikayetçi olmasa bile yaptığı şey, toplum düzenini bozmak ve vatandaşların can güvenliklerini riske atmak gibi suçlar teşkil ediyor. Üstelik silahının ruhsatsız olması gibi bir durum söz konusu. Sanırım iyi bir avukat tutmalısınız. Dilerseniz size bu konuda yardımcı olurum."

"Yapabileceğiniz tek şey bu mu gerçekten?!" diye sordu Bora, kızgın bir tonlamayla. "Avukat bulmama yardımcı olmak mı?!"

"Üzgünüm," dedi Taylor, ciddiyetle. "Ülkemizde belirli yasalar var ve Bay Demir bu yasaları çiğnemiş."

"Durumu net bir şekilde ifade ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Bora, iğneleyici bir tonlamayla. "Ben anlamamıştım."

"Bay Karabey size ve ekibinize verdiğimiz haklar, gangsterliği destekler nitelikte değildi," dedi Taylor. Bora'nın yüzünün aldığı şekli görse, cümlesine devam eder miydi bilmiyordum. "Maalesef sizin de uymak zorunda olduğunuz kurallar-"

Bora, telefonu Taylor'ın da suratına kapatmıştı.

"Bana ev bulsana Nazlı," dedi, buyurganlıktan uzak bir ifadeyle. Derin bir nefes alırken, sakinleşmeye çalıştığını anlamıştım. "Begüm'ün güvende olacağından emin olduğum, senin evine mümkünse çok yakın bir ev..."

Başımı *tamam* dercesine sallayarak, konuşmama yemini etmişçesine, sessiz kalmayı tercih etmiştim. Dünyadaki bütün saatleri durduracak gücüm olsa, zamanı da durdurabilir miydim? Saliseler birikip saniyelere dönüşerek nasıl kocaman bir zaman dilimi de yaratabiliyorlarsa, Bora'nın da hissettiği her küçük şey birikiyor ve kocaman bir öfkeye dönüşüyordu. Arabayı saran sessizlikte en çok onun sessizliğinden korkuyordum çünkü bu, kopacak fırtınanın en

belirgin kanıtıydı. Belki çok sert geçen, belki de bana çok sert gelen Ocak'a yakışır nitelikteki hava gibi, Kara da etrafımızı yaşanamayacak hale getirecekti.

Buna biraz da ben sebep olacaktım, belki.

Araba otelin önüne yanaşırken Bora'nın bakışları beni buldu. Bilgi verir gibi, "Begüm'ü alıp geleceğim hemen," dedi. Mesela benim buraya kadar gelmeme gerek yoktu, yolda inebilir ve eve gidebilirdim fakat Bora için bunun seçenekler dahilinde olmadığını, eve çok yakın olan parkın önünden geçmemize rağmen durmadığında ya da bunu teklif etmediğinde anlamıştım. "Şu ev işini hallet bir an evvel Nazlı," dedi, arabadan inerken. Beni emlakçı sanıyor olabilir miydi?

Bora'nın arkasından aldığım derin nefesle beraber, cebimden telefonumu çıkarttım. Arabanın kapısını açarak aşağıya indim ve kendime bir sigara yaktım. Aslında burada sigara içmem yasaktı ve birkaç adım atarak sigara içilebilen alana ulaşabilirdim fakat gece yarısını geçeli iki saat, on sekiz dakika olması, bunu önemsememe engel oluyordu.

"Hey!" dedim, samimi çıkmasına çabaladığım bir sesle. "N'aber?"

Ne kadar olduğunu bilmesem bile azıcık bir vaktim vardı ve onu değerlendirmek zorundaydım. Geniş çevrem sayesinde Begüm'ün kalması için bir ev de bulabilirdim ama bunun için enerjimi tüketmeyecektim, zira çevremi Gökhan'ın serbest kalması için kullanmam gerekiyordu. Telefonu kapatmak üzereyken, otelin önüne bir taksi yanaştı. Vale taksinin kapısını açtığında, taksiden inen ODTÜ'lü Buse ile göz göze gelmiştik.

Konuşmam sonlanırken, en sonunda "İyi geceler," de deyip telefonu kapattığımda, ODTÜ'lü Buse kısa süreli kararsızlığın ardından, bana yaklaşmaya başladı.

"Merhaba Nazlı Hanım," dedi, tedirgin bir ifadeyle. "Nasılsınız?"

"İyiyim," derken, belki de hayatımda hiç olmadığım kadar iyi gözüküyordum. Arabanın kapısına yaslanırken,

balıklarımızı aldığım güne gitmiştim ve açıkçası dönmek de istemiyordum.

"Çok sevindim," dedi ODTÜ'lü Buse. Kabanının yakalarını kendini rüzgardan korumak için kaldırırken, "Bora'yla barıştığınıza..." diye eklemişti.

"Öyle mi?" diye sordum.

"Evet..." dedi, tebessüm ederek. "Bora sizi çok seviyor."

"Biliyorum... Ama senin bunu bilmenden hoşlanmıyorum," dedim, meydan okur gibi. Gülümsedim. "Kendi adına sevindin mi peki, barıştığımıza?" diye sordum.

ODTÜ'lü Buse'nin gülümsemesi de benimkisi gibi içten değildi. "Ne kastettiğinizi anladım," dedi. Bozulduğunu belli etmemeye çalışsa da bunu başaramıyordu. "Merak etmeyin... Bora'nın hayatından çıkıyorum..."

"Merak etmiyorum," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Çünkü, zaten Bora'nın hayatında değilsin ki çıkasın..."

ODTÜ'lü Buse birkaç saniye gözlerime baktığında kalbinin kırıldığını belli ediyordu. "Bana olan öfkeniz, Bora'ya karşı hislerim yüzünden mi?" diye sordu, meraklı bir ifadeyle.

Başımı iki yana salladım. "Bora'ya karşı hislerin yüzünden sana öfkelenemem," dedim, *daha neler* der gibi. "Hatta hislerini içinde tutmak yerine, evli bir adama ilan-ı aşk etmene bile öfkelenmemiş olabilirim..." diye devam ettiğimde, ODTÜ'lü Buse'nin utandığını hissetmiştim. "Beni öfkelendiren, o adamın karısının karşısına geçip konuşacak cesareti kendinde bulman..."

Bakışlarım otel kapısına çevrilirken, ODTÜ'lü Buse de omzunun gerisinden Bora ve Begüm'e bakmıştı. Bora, Begüm'e ayak uydurmak için daha yavaş adımlarla yürüyordu. İkisi de ODTÜ'lü Buse ile bana kısa bir bakış atmışlardı fakat bakışlarını uzun süre bizim üzerimizde tutmamışlardı. Oteldeki bir görevli, bavulları bagaja yerleştirirken, Bora, Begüm'ün binmesi için arabanın arka kapısını açtı. ODTÜ'lü Buse bir adım atarak arabanın kapısına elini koydu ve "Begüm'cüğüm?" dedi, yumuşak bir sesle. "İyi misin?"

Begüm'ün bakışları ODTÜ'lü Buse'ye çevrildiğinde, gözlerindeki örtüyü gördüm. Bu örtüyü kendimden tanıyordum. Hissettiği her şeyi en derinlerinde tutmak üzere kendine bir söz vermişçesine dik bakıyordu. "Neden soruyorsun?" diye sordu, hissiz bir tonlamayla. "Bora'nın kardeşi olduğum için mi?" ODTÜ'lü Buse'nin yüzünü görmüyordum fakat belli ki şaşırmıştı. "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu Begüm, bu kez de. "Bora'nın kardeşi olmasam, çekilir dert değilim?" Yüzüne alaylı bir gülümseme yayılırken, "Hande'ye böyle söylemedin mi?" diye sordu, yapmacık bir merakla. Bakışlarını ODTÜ'lü Buse'den çekti ve arabaya bindi.

Bora, Begüm'ün kapısını kapatırken ODTÜ'lü Buse ile göz göze gelmişti ve bakışlarındaki ifade, Begüm'ün abisi olduğunu haykırmaktan geri durmuyordu. Bora, Begüm'le alakalı binlerce olumsuz şey düşünebilirdi fakat en nihayetinde onun abisiydi ve onu üzen hiç kimseye iltimas etmezdi. Arabanın ön kapısını açarken kapkara gözleri bana değdi. "Bin sevgilim," dedi.

"İyi geceler," dedim ODTÜ'lü Buse'ye. İçimdeki garip dürtü, *"Hayatta başarılar!"* falan diyerek çirkinleşmek istese de bunu yapmamış olduğuma şükrediyordum. Arabaya bindim, emniyet kemerimi taktım ve Bora'nın da direksiyon başına geçerek arabayı çalıştırmasını bekledim.

"Ev buldun mu Nazlı?" diye sordu, otelden ayrılırken. Bana gerçekten fazla güveniyor olabilir miydi? Sessizliğimden *evet* anlamı çıkartmış olacaktı ki "Gönderir misin konumu?" dedi. Bakışları dikiz aynısına değdi. "Önce Nazlı'yı bırakacağım. Uyu sen istersen," dedi. Cebimden telefonumu çıkarttım ve Bora'ya kendi evimin konumunu attım. "Sevim Hanım gelir yarın yanına," diye eklediğinde, ona kendi evimin konumunu attığımı henüz idrak etmemişti. Yol tarifini de açtığında, idrak yeteneğini yitirecek kadar dalgın olduğunu fark etmiştim. "Anlat şu olayı en baştan! Geveleme bu sefer!" diye emretti.

"Abi gerçekten bilmiyorum," dedi Begüm, sıkıntıyla. "Hande mesaj attı işte, *Eren geldi, Gökhanla olay çıktı, bardayız,* diye. Bara indim. Ben indiğimde her ne olduysa Eren'le Hande tartışıyorlardı. Eren bir iki laf edince, Gökhan *'Düzgün konuş lan!'* falan dedi. Eren de *'Bugün Kara'nın yanında yaptın mı bu erkekliği?'* diye sorunca, Gökhan küfür edip yumruk attı Eren'e. Eren de karşılığını verdi. Derken Gökhan silah çekti. Ben neyin kavgasını yaptıklarını bile anlamadım. Bilmiyorum. Her şey çok hızlı gelişti. Selimler içeriye girdi, Buse indi falan derken polisler bastı oteli. Beni de alacaklardı ama işte bir CIA ajanı engel oldu."

Bora'nın bakışları şaşkınlıkla bana çevrildi fakat bunun Begüm'ün anlattıklarıyla alakası yoktu. Ona gönderdiğim konumun ev adresim olduğunu ancak fark etmişti.

"Şikayet geri alınırsa, Gökhan'ı serbest bırakacaklar," dedim. Bora'nın daha da şaşırdığını anladığımda, bakışlarımı yola bakmadığını hatırlatmak ister gibi yola çevirmiştim. "Fakat serbest de kalsa, senin gidip alman lazım onu. Kayıt dışı bir prosedür uygulayacaklar. Holdingin Boston'daki ofisini ve çeşitli şehirlerdeki Hotel Le Huit'leri öne sürdüm polisle konuşurken. Yani Amerika'da iş yapan ve buraya da hizmet eden bir iş adamı olduğunu... Meselenin bir aile meselesi olduğunu... Gökhan'ın güvenlik şirketinin seninle çalıştığını ve senin kız kardeşinin güvenliğinin tehlikede olduğunu düşündüğünü falan..."

Bora'nın sürekli yol ile benim aramda gelip giden bakışları tümden bana çevrildiğinde, merakla, "İçeride tanıdığın birisi mi vardı?" diye sordu.

"DC'deki kıdemli polis memurlarını tanırız," dedim, sıradan bir şeyden bahseder gibi. "En nihayetinde hepimiz aynı bölgedeyiz."

"Fakat belli ki hatırını kırmamışlar?" dedi, sorar gibi. "Neden?"

"İllegal olayları ihbar etmişliğim çok. Yani bu aslında bir vatandaşlık görevi elbette ama ben bilhassa suçlu bulup güven kazanmak ve yarın işim düştüğünde yardım

alabilmek için, birkaç insan biriktirmiştim kenarda," dedim. Bora'nın bakışları bir kez daha beni bulduğunda, dudakları açıktı. "Kumarhanelerde çok suçlu oluyor. Değerlendirmek gerekiyordu."

Hiçbir şey söylemediğinde, duyduklarını sindirmeye çabaladığını anlamıştım.

♠

Eve girdiğimizde ne Bora'nın ne Begüm'ün ağzından tek kelime dökülmüştü. Ben ise garip bir biçimde, ipleri elime almışım gibi bir tutum sergilemek zorunda kalmıştım. Bora'nın adamlarından birisine, üst kattaki Bora'nın odasının karşısındaki odaya bavulların çıkartılması talimatını verirken, Sevim Hanım'dan da odayı hazırlamasını rica etmiştim. Herkes söylediğim her şeye kafa sallıyordu. Bora'ya, Gökhan'ın pasaportunun yanında olmadığını, polis merkezine giderken götürmesi gerektiğini belirtmiş ve bu Bora'nın suçu olmadığı halde ona sitem etmiştim. Sitemim bununla da sınırlı değildi. Evde ağır bir yemek kokusu vardı ve Begüm astım hastasıydı. Mutfak, kapalı bir özel bir geçite açıldığından, havalandırılması iyi değildi ve de zaten bu ev, mutfakta yemek pişirilsin diye tutulmamıştı. Evin acilen havalandırılması gerekiyordu ve Sevim Hanım da yemek yapmayı çok istiyorsa tesisatçı mı buluyordu, ne buluyordu bilmiyordum, önce mutfağın havalandırılma sistemini çözmesi gerekiyordu.

Mutfağa girdim. Sevim Hanım'ın yatmasıyla beraber, pişirdiği yemeklere kısa bir bakış attım. Et sote ve pilav yapmıştı. Her ne kadar eve ağır bir koku sinmiş olsa da lezzetine diyecek tek söz bulamayacağımı biliyordum. Karnımı doyurma ümidiyle restorana gittiğimden beri açtım ve artık yemek yiyebilirdim. Yemekleri ısınmaları için ocağın üzerine koyarken, buzdolabından hazırlanmış fakat sosu dökülmemiş salatayı çıkarttım. Sıktığım limonu yağ ile buluşturup, sirke almak için dolaba yöneldiğimde Begüm ile göz göze gelmiştik. Islanmış bir kedi yavrusu gibi, bakışlarını ocağın üzerinde ısınan tencerelere çevirdiğinde aç olduğunu

anlamıştım. Sirkeden vazgeçtim, sirke Begüm'ün midesine dokunuyordu.

Çekmeceden çıkarttığım iki çatal ve bıçağı, peçeteyle beraber Begüm'e uzattığımda kendisini aç bırakmayacağımı anlamış olmanın etkisiyle olsa gerek, bakışlarına kısacık bir an için bile olsa, minnet dolu bir ifade yerleşmişti. Kendisine verdiğim görevi yerine getirmeyi pek başaramamıştı çünkü mutfakta yemek yiyeceğimizi düşünmüş, çatallarla bıçakları mutfak masasına koymuştu. Bunu umursamamaya çalıştım. Tabaklara yemekleri servis edip ekmek çıkarttım. Çekmeceden Bora'nın aldırdığı ekmek bıçağını alarak, ekmeği dilimlemeye başladım. Bir anda kasılmış ve evime önemli bir misafir gelmiş gibi iyi bir sunum yapma telaşına düşmüştüm. Begüm ekmeği ve beni beklemeden, kendisine koyduğum yemeği hızlıca yemeğe başladığında, bardaklara su doldurdum.

"Saat üçü dört geçiyor," dedi Bora'nın sesi. Salatayı karıştırdım ve masanın üzerine koydum. Begüm'ün karşısındaki sandalyeye oturduğumda, bakışlarımı Bora'ya çevirmiştim. Duş almış, üzerini değiştirmişti. "Bu yediğin yemeği hazmetmek için bir saat bekleyeceksin, uyuyamayacaksın. Sabah yerdin," dedi.

"Çok açtım," dedi Begüm ve suya uzandı. "Zaten eve girer girmez kokusunu duymuştum. Çok güzel kokuyordu. Sonra koku artınca, birisinin yemeği ısıttığını anladım. Canım çekti. Çok açtım bi' de. Restoranda en azından yemek söyleyebilirdin bana. Orada da çok güzel kokular vardı. Ben seni dinlerken, yerdim."

Bora'nın bakışları kısılırken, bir tarafı duvara dayalı üç sandalyeli masada, Begüm'le aramıza oturacak şekilde, duvarı karşısına almıştı. Begüm yemeğini yemeye devam ederken, şaşkınlıkla karışık üzüntüyle Begüm'e bakıyordu. "Düşünemedim," dedi biraz sonra. "Kusura bakma."

"Eren ya şikayetini geri almazsa?" diye sordu Begüm, merakla. Bakışlarını abisinin gözlerine dikmişti fakat *cevap*

verse de yemek yemeye devam etsem der gibi bakıyordu. "Bence almayacak."

"Alır alır," dedi Bora, *sen merak etme* der gibi. Gülümserken Begüm'ün tabağının kenarındaki eline uzanmıştı. "Yemeğini ye, biraz otur ya da bahçeye çık, koridorun sonundaki kapı... Sonra uyu... Benim daha geç olmadan çıkmam gerek."

"Tamam," dedi Begüm, mırıltıyla. İlk kez gerçekten yüzüne baktım. Gözlerinden uyku atıyordu ve rengi solmuştu. Kilo almıştı fakat çok değil. Renginin solgun olmasına rağmen yüzüne farklı bir güzellik gelmişti.

Bora, Begüm'ün eline dudaklarını değdirip ayağa kalktı ve bana yaklaştı. Kafamın üzerinden öptüğünde, ucunda salata olan çatalımı yeni ağzıma atmıştım. "Dikkatli ol sevgilim," dedi. Begüm, duyduğu cümleyle beraber kaçamak bir bakışı bize atmış olsa da herhangi bir şey dememişti. Bora, "Konuştuklarımızı sakın unutma Begüm," dediğinde, Begüm yüzünü kaldırıp abisine baktı. Tembihli olduğunu ancak anlamıştım. Bu tembih, muhtemelen bana karşı saygısızca bir şey söylememesi, herhangi bir imada bulunmaması, belki de benim hakkımda düşündüğü ne varsa bana yansıtmaması içindi. Başını belli belirsiz salladı. Fakat zaten belli ki benimle olanlar hakkında muhatap olacağı varsa bile, gücü yoktu.

Bora ne kadar farkındaydı bilmemekle beraber, Begüm gerçekten iyi değildi.

Bora'nın çıkmasıyla beraber, sessizce yemeğini yemeye devam etti. Bir ara telefonuna bir mesaj geldi fakat cebinden telefonunu çıkartıp mesaja bakmaya tenezzül etmedi. Salata kasesinin dibini iştahla sıyırdı ve suyundan son yudumu aldı. Ağzını peçeteyle sildikten sonra ayağa kalktı, çatalını ve bıçağını tabağının içine koyup tezgahın üzerine bıraktı.

"Teşekkür ederim," dedi, bana arkasını döndüğünde. "Eline sağlık." Mutfaktan çıktı. Adım sesleri yediklerini hazmetmek için beklemeyeceğini gösteriyordu. Odasının kapısı kapandı.

Arkama yaslandım ve bir süre, bomboş bir şekilde, açık olan mutfak kapısının karşısındaki duvarı izledim. Neden sonra buna bir son verdim ve masanın üzerindeki her şeyi önce tezgaha kaldırıp, ardından yıkamaya başladım. Ben de gidip uyumak istiyordum fakat artık kafamın içinde ittiğim ne varsa önüme koyma, onları kronolojik bir sıraya dizme ve bir plan dahiline oturtma vaktim gelmişti.

♠

Begüm'ün sesini duyduğumda, kahvemi sehpanın üzerine bıraktım ve salondan çıkıp üst kata yöneldim. "Bırak bebeğimi!" diye bağırıyordu. Odaya girdim. Başını hızla sağa sola çeviriyor, belli ki birisiyle kavga ediyordu.

Yatağa otururken, omzunu dürttüm. "Begüm, kabus görüyorsun..." dedim yavaşça. "Uyan..."

Begüm, nefes nefese kalmış bir halde doğrulurken, can havliyle olsa gerek sımsıkı boynuma sarıldı. Ağlıyordu. Zorlukla yutkunurken, ellerimi tedirgin bir şekilde sırtına yerleştirdim. Fakat çok geçmeden, kendine gelmiş olacaktı ki benden ayrıldı ve "Pardon," dedi. Yan bir şekilde yattığında, ağlamaya devam ediyordu fakat gözlerini kapatmıştı. Islak bir kedi yavrusu olduğu yetmezmiş gibi, çok da mutsuzdu.

"Bir şey ister misin?" diye sordum.

"Hayır. Teşekkürler," dedi. Gülümsemeden edememiştim. Annesiyle babası onu komşuya emanet edip eğlenmeye gitmişlerdi ve komşuyu hiç sevmiyordu, annesiyle babasına kırgındı ve burnunu çeke çeke annesiyle babasını bekliyordu. Onlar geldiğinde, komşuya gayet saygılı ve kibar davrandığı için, ödüllendirileceğini düşünüyor da olabilirdi. Odanın içindeki tekli koltuğu yatağın ayak ucuna doğru yaklaştırdım. "Başımda beklemene gerek yok. Rahatından olma," dedi.

Ayakkabılarımı çıkarttım ve ayaklarımı yatağa uzattım. "Çok rahatım," dediğimde, ses tonum da bunu doğruluyordu.

"Yük olmak istemem," dedi, burnunu çekerek. Bir yük değildi fakat bunu söylesem de inanmayacaktı. O yüzden sessiz kaldım. Begüm'ün iç çekişlerinin dinmesini ve nefes alışverişlerinin uykuya teslim olmasını sabırla bekledim. Ezbere bildiğim yüzünü inceledim. Annie'nin onun çocukluğuyla alakalı Leo'ya anlattığı masalları anımsadım. Maalesef büyümüştü. Bir tarafı her zaman küskün bir çocuk olarak kalacak olsa bile, onu da yaşı değil hayat büyütmüştü.

♠

Oda kapısı açılırken, başımı yataktan kaldırdım ve elimi Begüm'ün elinden çektim. Begüm uykusunda sayıklamaya devam ederken koltuğumu başının hizasına yaklaştırmıştım ve uykusunda elime yapışmış, elimi bırakmamıştı. Ben de diğer kolumu yatağın üzerine, başımı da kolumun üzerine dayayarak, elini tutmaya devam etmiştim. Günün aydınlandığını ancak fark ediyordum. Koltukta sırtımı gererken, Bora odaya girdi ve bana büyük bir minnetle bakıp, kafamın üzerine küçücük bir öpücük kondurdu. Bana minnet duysun diye bu odada değildim. Begüm, bir zamanlar benim kardeşimdi ve farkında olmadan acılarımı unutmamı sağlıyordu. Begüm'e karşı, Begüm'ün dahi bilmediği bir vefa borcum vardı ve borçlu kalmayı sevmiyordum. Bora'nın bunu nasıl nitelendirdiğini bilmesem de farklı anlamlar yüklemesini, bizi bir aile zannetmesini istemiyordum.

Ayağa kalktığımda, "Yanında kal, sayıklıyor devamlı..." dedim. Neden bilmesem de Bora'nın gözlerinin içine bakmaktan çekindiğimi hissediyordum. Begüm ve Bora'yla aynı ortamda olmak beni eski günlere götürüyordu. Belki çok acıtmıyordu ama derin bir sızı duyuyordum. Düşünmeden yaşadığımda ve yaşayıp geçtiğimde baş etmesi oldukça kolaydı fakat Bora'nın gözlerine minnet yerleşirse, kendimi sorgulamam icap edecekti. Bunu istemiyordum. Kendimi sorgular ve kendi kırgınlıklarımı hatırlarsam, sağduyumu kaybeder, Bora'ya duyduğum derin

öfkeyi Begüm'den çıkartırdım. Hatta Hande'ye ve Eren'e de duyduğum öfkeyi Begüm'den çıkartacak olmam olasıydı çünkü tüm bu insanların birleştirici gücü bizzat kendisiydi.

Bora'nın odasına girdim ve kapıyı kapattım. Yatağa yattığımda sadece uyumak istiyordum. Kardeşi için bana acımasızca bir oyun oynayan adam, olması gerektiği şekilde, karşı odada, kardeşinin yanında kalacaktı. Çift kişilik yatakları sevmediğim anların birisindeydim ve aslında belki de gidip kendi odamda yatmalıydım. Tek kişilik yatağımda. Elim boynuma gittiğinde, kolyem yoktu. Kolyemi yaptıracaktım, zincire yine alyansımı takacaktım. Yarın ne olursa olsun alyansımı Tarantula'dan alacaktım. O alyans benim tüm umutsuzluğuma küçücük de olsa bir gölge düşüren yegane şeydi. O alyansı parmağıma taktığım gün, Bora'ya onu sevdiğimi söylemiştim. Onunla sevişmiştim. Her şey bir yalandan da ibaret olsa, Nazlı'nın o alyans parmağındayken çok mutlu olduğu günler olmuştu. Belki mutsuz olduğu günler daha fazlaydı ama önemli değildi. O yüzük Nazlı'nındı. Hiç kimse, Nazlı'nın istemediği bir şeyi, Nazlı'ya yaptıramazdı. Bu artık bir gurur meselesiydi.

Odanın kapısı açıldığında, hafifçe doğrularak, merakla Bora'ya baktım. Kapıyı açık bırakarak içeriye girdi, yatağa yaklaştı ve yorganı kaldırıp yanıma yattı. "N'oldu?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Uyuyacağım?" dedi, herhangi bir şeyden bahseder gibi.

"Begüm sayıklıyor uyurken?" dedim, kaşlarımı çatarak. Bora kaşlarımın arasına dudaklarını değdirdi. Ardından dudakları burnuma değdi. Dudaklarıma. Dudaklarıma kısacık ama çok güçlü bir öpücük kondurdu. Beni kendisine çekti ve bana sımsıkı sarılarak, kafasını boyun girintime yerleştirdi. Kokumu içine çektiğini hissettim.

"Kapıları açık bıraktım, duyarım sayıklarsa..." dedi, boğuk bir sesle.

"Begüm gerçekten iyi değil!" dedim, sitem eder gibi. "Verdiğin sözleri tutmanın zamanı mı?" Dilim böyle söylese de kolumu karnına sardım. "Git, uyu orada."

"Sensiz uyuyamıyorum Nazlı," diye fısıldadığında, çift kişilik yatağın amacına ulaştığını hissetmiştim. Ona daha çok sokuldum. "Haram oluyor," dedi.

♠

"Ulan!" diyordu Gökhan, yüksek çıkan bir sesle. "Polisler Kara'yı alırlarken girmemişim ben içeriye! Sen kimsin amına koyayım?!" Bu cümleyi eviriyor çeviriyor, değişik kombinasyonlarıyla altıncı kez tekrar ediyordu. "Geleceğini siktiğimin herifi kendi hayatını bitirdi! Elimden kimse alamaz onu!" Bunu ise dokuzuncu kez.

"Alt tarafı gözaltına alınmışsın Gökhan, sus artık!" dedi Aydın, bıkkınlıkla. "Çıktın işte. Tamam. Uzatma!"

"Kahvaltını da otelde yapsaydın da bizim beynimizi sikmeseydin!" dedi Bora, kızgınlıkla. Kahvesinden birkaç yudum alırken, zaten kaçık olan ağzının tadını hepten kaybettiği yüzünden belliydi. "Sus artık!"

"Niye?" dedi Gökhan, alayla. "Sen de dün gece benim beynimi siktin?"

Bora'nın kaşları havalandı. "Hiç açma o konuyu, sana hala çok sinirliyim!" dedi Bora.

Merdivenlerden gelen adım seslerinin duyulmasıyla kısa süreli bir sessizlik oldu. Begüm salona girdiğinde Gökhan'a gülümseyerek baktı ve "Geçmiş olsun," dedi. Bir tek benim yanımdaki sandalye boş olduğu için, benim yanıma oturmuştu. Tabağına kahvaltılıkları doldurmaya başladığında, Gökhan Begüm'e sinir olmuş gibi bakıyordu. "Nasıldı hapis hayatı?" diye sordu Begüm, gülerek.

"Bora şu kardeşine bir şey söyle!" dedi Gökhan, kızgınlıkla.

"Niye, kız bir şey sordu?" dedi Bora, alaylı bir şaşkınlıkla. "Ağlayıp duruyorsun geldiğinden beri, haklı."

"Siz Naz'a dua edin!" dedi Gökhan, ters bir tavırla. "Onun sayesinde çıktım oradan ben!"

"Şikayetçi olunsaydı ben de çıkaramazdım," dedim, ciddiyetle. Gökhan omuz silkti. "Yani duanın yarısını hak ediyorum açıkçası." Güldüm. "Ben senin anılarını dinlerim, bir ara çay içelim seninle."

"İçelim içelim!" dedi Gökhan, sinsi bir ifadeyle. Bora'ya nispet yapar gibi bir hali vardı. "Zaten benim de sana anlatacaklarım var. Dün tadı çıkmadı. Seans yapalım!"

"Şifreli bir diliniz mi var sizin?" diye sordu Bora, merakla. Gökhan da benim gibi Bora'ya cevap vermemişti. "Ne seansı?"

"Çay seansı! Sana ne?!" dedi Gökhan, çemkirir gibi.

Telefonum titrediğinde, cebimden çıkarttım. Bat arıyordu. "Alo?" dedim, ciddi bir tonlamayla. Bu tonlama, dün akşam yaptıklarımdan sonra nasıl bir tavırla karşılaşacağımı bilmediğim içindi.

"Nina günaydın, misafirin var. Bizi mutfaktan içeriye alır mısın?" dedi Bat, neşeli bir tonlamayla. "Biraz üzgünüz. Ve de sinirli." Ayağa kalkarken, mutfağa ilerledim. "N'oluyor?" diye sorduğumda, Sevim Hanım'ı önemsemeden mutfağın kapısını kapatmış ve gizli geçiti aktif hale getirmiştim. Sevim Hanım mutfak dolabından insan çıktığını fark ettiği sırada, şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibi bakıyordu. Bat gülümseyerek telefonu kapatırken, Leo bana sarılmıştı. "Basketbolu bırakıyormuş!" dedi Bat, bilgi verir gibi. Güldü. "Buralardayım ben. Birkaç saate alırım Leo'yu."

Leo benden ayrılıp montunu çıkartırken, Bat'e "Kahve içseydin?" dedim.

"Yok," dedi Bat. Gülümsedi ve yeniden gizli geçite girdi. "Görüşürüz," dedi. Kısa bir süre bekledim ve sistemi eski haline getirdim. Mutfak kapısı açıldığında, Leo hızlı adımlarla salona ilerlemişti.

"Gökhan!" dedi, bağırarak. "Beni kaptan yapmadılar!"

"Ne kaptanı?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla.

"Takımın kaptanı Dennis oldu!" dedi Leo, kızgın bir tavırla. Benim sandalyeme oturmuştu. "Bıktım artık! Dünyayı da Dennis yönetsin! Bu ne?!" Aydın ve Bora, Leo'yu gülerek, Begüm ise şaşkınlıkla izliyordu. "Antremandan çıktım! Annemin yanına geldim! Annem Dennis'i tebrik etmemi söyledi! Anneme de kızdım!" Sevim Hanım benim için bir sandalye getirdiğinde masanın başına, Bora'nın karşısına

oturmuştum. "Nina! Bundan sonra seninle yaşayacağım!" dedi, Leo. Bakışlarını bana çevirirken, Begüm'ü fark etmişti. "Sen kimsin?" diye sordu.

"Begüm ben," dedi Begüm.

Bora lafa girerek, "Benim kız kardeşim," dedi, Leo'ya. "Sana bahsetmiştim ya..."

Leo, hatırladığını belli edercesine kafasını salladı. "Ben de Leo. Memnun oldum," dedi ve Begüm'e elini uzattı. Begüm tereddüt eder gibi Leo'yla tokalaşırken, bakışlarını hepimiz üzerinde gezdirme gereği duymuştu.

"Bebeğin mi olacak?" diye sordu Leo, bir anda gülümseyerek. Öyle sıcakkanlı bir çocuktu ki, etrafına yaydığı neşeye bayılıyordum. "Kız mı erkek mi?" diye devam etti hızlıca.

"Erkek," dedi Begüm, Leo'nun kafasını severken. Gökhan ve Aydın şaşkınlıkla birbirlerine bakmışlardı.

Leo, çok önemli bir konuya dikkat çeker gibi, "Babası nerede?" diye sordu.

Begüm, ne diyeceğini bilemediği belli bakışlarını birkaç saniyeliğine tabağına dikip, "Buralarda," diye yanıtladı Leo'yu.

"Buralarda buralarda," dedi Gökhan, alayla. Leo'nun bakışları Gökhan'ı hedef almıştı. "Daha dün beraberdim onunla küçük adam."

"Güzel," dedi Leo, kısaca. Begüm'e döndü. "Karnına dokunabilir miyim?" diye sordu.

Begüm arkasına yaslanırken, "Tabii..." dedi. Leo gamzesi ortaya çıkarken, bir elini Begüm'ün karnına yerleştirip kahkaha atmıştı. "Şanslısın. Bugün çok hareketli," dedi Begüm.

"Nina!" dedi Leo, heyecanla. "Oynuyor benimle!" Gülümsedim. "Sen de dokunsana!" dedi. Gözlerinde keyifli şimşekler çakıyordu. "Hadi!"

Bir anda, Begüm'ün karnına dokunma isteğiyle kıvrandım. Refleksif bir şekilde, izin ister gibi, bakışlarımı yüzüne çevirmiştim. Dudaklarının kenarında küçücük bir tebessüm

oluştuğunda, Begüm'e doğru eğildim. Masada Leo'nun kıkırdamalarından başka bir şey duyulmuyordu. Elimi Begüm'ün karnına yerleştirdiğimde, parmak uçlarım Leo'nun parmaklarına değmişti. Elimin uzandığı iki can da Bora'nın kanındandı fakat bunu sesli bir şekilde itiraf edemiyordum. Begüm'ün karnındaki bebeğin hareket ettiğini fark ettiğimde, boğazımdan aynı Leo'nunkisi gibi garip bir kıkırdama çıkmıştı.

"Çok güzel!" dedi Leo, zevkle. Elini Begüm'ün karnından çektiği için, ben de çekmek zorunda kalmıştım. "Adı ne olacak?" diye sordu.

"Bilmem," dedi Begüm, hüzünlü bir ifadeyle. "Henüz bilmiyorum." Gülümsedi. "Ama bir yeğenim var. Benimle yaşıyor. Onun adı Asya."

Gökhan, Asya'nın Asya Kıtası olduğunu Leo'ya belirtme gereği duymuştu. "Benim de arkadaşım var. Sienna..." dedi Leo, Begüm'e. Sevim Hanım ona şeftali suyu getirirken, şeftali suyunu içerken, ağzına bir şeyler atarken, masadan kalkıp Begüm'le beraber koltuklara geçerken, delirmiş gibi Sienna'yı anlatıyor ve hiç susmuyordu. Arada Begüm'ün karnına da dokunuyordu; aynı birbirlerine yabancı olmalarının kanıma dokunması gibi. Leo, sanki çocuk kalbiyle, Begüm'ün güldürülmeye ihtiyacı olduğunu anlamış ve onu sarıp sarmalamıştı. Islak yavru kedi ve minik aslan, aynı familyadan oldukları için, umabileceğimden çok daha iyi anlaşmışlardı.

Aydın'ın telefonu çalana kadar, dört kişi kaldığımız sofrada Leo ve Begüm'ün sesinden başka bir şey duyulmamıştı. Aydın masadan kalktı, beş dakika kadar salondan çıkarak telefonda konuştu ve geri geldi. "Kara," dedi, yeniden yerine otururken. "Bir bağlantı yakaladım. Dünkü görüşmem işe yaradı. Bir adamla görüşeceğim. Biliyormuş örümceğin yerini. En geç bu gece ama saat 12 olmadan, Pazartesi olmadan, herifi senin karşına çıkartacağım."

Bora arkasına yaslanırken, yüzüne keyif dolu bir gülümseme yayılmıştı. "Yüzümü kara çıkarmayacağını

biliyordum," dedi, tatmin ve tebrik dolu bir ifadeyle. "Eyvallah."

"Bulduğum bağlantı, kumarhanelerin devredileceğinden emin olmak istiyor..." dedi Aydın.

"Saçmalık!" dedi Gökhan, başını iki yana sallayarak. Ne Bora ne de Aydın onu umursadı. "Salaksınız siz amına koyayım."

Aydın masadan kalkıp salondan çıkarken, Bora'ya döndüm. Tatlı olmasına çabaladığım bir tavırla, "Leo'ya para verir misin?" diye fısıldadım. "Mutlu olsun."

Bora başını sallarken gülümsedi ve masadan kalkıp koltuğa ilerledi. Gökhan'a yanlarına gitmesini işaret edip ayağa kalktığımda, Aydın'ın odasına doğru ilerledim. Kapıyı yavaşça tıklattım ve "Gel?" dediğini duyduğumda, içeriye girdim. "Buyur yenge?" dedi, merakla.

İçeriye girdim ve kapıyı kapattım. Aydın, ne yapmaya çalıştığımı anlamak istercesine bana bakarken, "Kumarhaneler Kara'da kalacak," dedim, otoriter bir tonlamayla. "Ara bağlantını ve anlaşmanın iptal olduğunu söyle."

Aydın sıkıntılı bir nefes verdi ve başını iki yana salladı. "Kara'nın arkasından bir iş çeviriyorsun?" dedi, bir tespitte bulunur gibi. "Hayırdır yenge?"

"Aydın," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Şimdi beni sorgulama. Yalnızca dediğimi yap. Lütfen. Bak bu çok önemli. Kumarhaneler Kara için büyük güç. Ayrıca gizemli bir düşmanı var ve kumarhaneleri devretmesini istemiyor. Riskli. Tarantula'ya olan öfkesinden elinde olan en önemli şeyi ortaya koydu. Bana güven! Ona zarar verecek bir şey yapmam."

"Yenge mesele sana güvenip güvenmemem değil," dedi Aydın, itiraz ederek. "Kapalı kapılar ardındayız. Kıl olduğum işler. Ben Kara'nın arkasından iş çevirmem. Yapma gözünü seveyim. Öldür beni daha iyi."

"Aydın," dedim, ısrarcı bir sesle. Birkaç adım atarak ona yaklaştım. "Eğer pişman edersem seni, gel suratıma tükür.

İnan bana sonuçtan sen de memnun olacaksın. Söz veriyorum." Aydın'ın acı kahve gözleri yumulurken, alt dudağını birkaç saniye dişlemişti. "Bir kez ya... Sadece bir kez komut adamı olma! Lütfen!"

Gözlerini açtığında, "Tamam," dedi.

Sevinçle ona daha da yaklaştım ve boynuna sarıldım. "Teşekkür ederim," dedim, içtenlikle. Aydın'ın eli sonradan da olsa sırtıma değdiğinde, kendimi çok güçlü hissetmiştim. Ondan ayrıldığımda, bakışlarımı gözlerine diktim. "Bora'yı oyala. Bağlantından telefon beklediğini söyle..."

"Eyvalllah," dedi Aydın. Gülümsedim ve odasından çıktım. Salona geçmeden evvel cebimden telefonumu çıkartmış ve Sergio'ya mesaj atmıştım:

"Bize gel. Bora seni çağırıyor."

Yeniden salona geçtiğimde, üçlü kanepede oturan Bora ve Begüm'ün ortasındaki Leo'ya göz kırpmıştım. Kısa günün kârı olarak Bora'dan kaç dolar kopardığını bilmesem de sevindiğini biliyordum. Gökhan, Bora, Begüm ve Leo'dan uzakta tekli koltuğa yerleşmişti. Muhtemelen kendisini bekçi gibi hissediyordu ve bu onu kırıyordu. Her şey normal görünüyordu, doğal akışında.

Fakat birazdan akış değişecek ve öfkemden nasibini ilk alan insan, diğerlerine korkutucu ve caydırıcı örnek teşkil edecekti.

♠

Sergio'nun gelmesiyle beraber, salonda garip bir ambiyans oluşmuştu. Bora, Sergio'nun kendisiyle konuşacakları olduğunu söylediğim için içten içte sadede gelmesini bekliyor; Sergio ise Bora'nın kendisini neden çağırdığını muhtemelen artık öğrenmek istiyordu. Fakat tüm bunlar iç hesaplaşmalardı ve Bora ile Sergio da aynı Gökhan, Aydın, Begüm ve benim gibi dışlarından herhangi bir şey söylemiyorlardı. Sergio geldiğinde Leo, kendisi ve benim aramdaki ilişkiden söz ediyordu. Begüm'e, bebeğini çok seveceğimi ama en çok kendisini sevdiğimi söylemişti. Bunun Leo için asla değiştirilemez bir kural olduğunu zaten

bilmeyen kalmamıştı. Ama yine de Begüm'ün bebeğini sevecektim, ona hediyeler alacaktım, onunla basketbol oynayacaktım, onun ödevlerini yapacaktım ve onu hep koruyacaktım; bir de benim özel güçlerim vardı. Kendisini, ondan çok sevmem önemli değildi, mesela kendisini Sergio'dan da çok seviyordum ama Sergio buna üzülmüyordu. Bir de üzerine Sergio'dan buna üzülmediğinin onayını alarak, Begüm'ü rahatlatmıştı. Begüm'ün rahatlaması üzerine, biraz da Sergio ile sohbet etmiş ve nasıl geçeceğini kestiremediğim zamanın su gibi geçmesine olanak sağlamıştı. Leo gideli beş dakika, on dört saniye olmuştu. Bat'e mesaj atmış, Leo'yu gelip almasını istemiş, Leo'ya annesinin eve döneceğini ve Sienna'nın onlara geleceğini söylemiştim. Leo ile Sienna'nın arasında bir şey olmayacaksa bile, korkarım böyle böyle olacaktı. Annie'den Sienna ve annesini davet etmesini fakat sebebini sormamasını rica etmiştim ve Allah'tan insanlar bana güveniyorlardı.

Begüm ve Sergio arasında geçen, zorundalıktan yapıldığı belli ve ikisinin de kasıldığı *merhaba, naber, nasılsın, doğum da yakın* muhabbeti yavaş yavaş kesilirken, nihayet zil çalmıştı.

"Ben açarım!" diye bağırdığımda, tüm şaşkın bakışların hedefi olmuştum. Yerimden kalktım ve kapıya koştum. Sevim Hanım yeniden mutfağa ilerlerken, yüzüme korkudan ödü kopmuş bir ifade yerleştirdim ve kapıyı açtım. Kahverengiye dönmüş ela gözlerin de benden farkı yoktu. "Salondalar," dedim kısık bir sesle.

Tarantula benden evvel öne atıldı ve salona ilerledi. Salona girdiğinde önce Aydın'la Sergio şoka girmiş gibi ayağa kalkmışlardı. Daha sonra da Bora. Gökhan hala Begüm gibi oturuyor ve ne olduğunu çözmeye çalışıyordu. Tarantula yüzünü yavaşça bana döndüğünde, salondaki herkes kadar şaşkındı.

"Sürpriz!" diye bağırdım, abartılı bir neşeyle. Tarantula zorlukla yutkunduğunda, birkaç adım atarak ona yaklaştım

ve gözlerimi gözlerine kilitledim. Cebimden çıkarttığım bebek künyesini hipnoz yapar gibi sallarken, "Beni hafife aldın!" dedim, yapmacık bir üzüntüyle.

"Kazık attın," dedi Tarantula, derin bir hayal kırıklığıyla. "Bu kez, sağlam kazık attın."

Kocaman bir kahkaha attım. "Nasıl inandın?" diye sordum, alayla. "Nasıl sorgulamadın?"

Tarantula sorum karşısında sessiz kalırken, Sergio, "N'oluyor?" diye sordu.

Tarantula, gözlerini gözlerimden çekmeden, "Sen Kara'yı vurdun. Kim olduğu belli olmayan o düşman senmişsin..." dedi, aynı ona yazdığım mesajda olduğu gibi.

"Ve sen de bir saniye düşünmeden geldin çünkü Sergio'yu yalnızca sen durdurabilirdin..." Yüzüme tehlikeli bir gülümseme yayıldı. "Kara seni bulmak için kumarhanelerini feda edecekti. Bu gece zaten görüşecektiniz. Ben kumarhanelere kıyamadım. Ondan buradasın..."

"*Piranha* olduğunu kanıtladın, mutlu musun?" diye sordu Tarantula, *yazıklar olsun* der gibi.

Kahkaha attım. "Henüz değil..." dedim, hoşnutsuz bir ifadeyle. "Boynumdan koparıp çektiğin kolyemi yaptırıp, *'Yüzük bende. Kocana bir de bunu söyleyebilirsin. Her türlü beni öldürecekmiş ya... Öldürmeden evvel alır benden, çok isterse,'* dediğin alyansımı da kolyeme taktığımda mutlu olacağım. Ha bir de... Taylor'ı öldürmeyeceğim. Bu da senin canına karşılık ödeyeceğin bedel olacak. Yaşamak için Taylor'ın üzerindeki ölüm kararını iptal edeceksin... Çünkü o masum ve ben masum bir insana asla zarar vermem!"

Kimseden çıt çıkmıyordu.

Bakışlarımı Gökhan'a çevirdim. "Begüm'e öğle yürüyüşü yapmak iyi gelecektir..." Gökhan bir vahşetten kaçmaya hevesli bir şekilde ayağa kalkarak, Begüm'ün eline uzandı ve onu kaldırdı. Hızlı adımlarla salondan çıkmaları için Begüm'ü çekiştirirken, arkalarından, "Mutfaktan çıkın!" diye seslendim.

Sergio'nun, "Hakkımızda hayırlısı," diye fısıldadığını duydum.

Bakışlarım yine Tarantula'yı bulduğunda, artık çok ciddiydim. "Kuralların umurumda değil. Sen bana hiçbir zaman hükmetmedin, kafama yattı, kabul ettim. Bu en başından beri böyleydi. Senden korkmuyorum. Bana yapabileceklerinden korkmuyorum. Çünkü benim zaafım, senin de zaafın. O yüzden buradasın ya... Yani sen bana hiçbir şey yapamazsın Tarantula! Fakat en sonunda başardın ve uyuyan devi uyandırdın. Psikolojik şiddetin ve dayatmaların bir yere kadar katlanılırdı, o da ben seni umursamadığım için. Ama sen haddini aştın. Hiç kimse ama hiç kimse, benim kişisel eşyama zarar vermeye cüret edemez! Bunu en son yapan insan, müebbet yedi."

Tarantula'nın eline uzandım ve bebek künyesini avucuna koydum.

"Ölüp ölmemen umurumda değil ama ölmeni gerçekten istemiyorum. Bunu istesem, bir saniye düşünmez, beni öldüreceklerini bilmeme rağmen seni ben öldürürdüm zaten. Buradasın çünkü, alyansımı senden kocam alacak, ben değil. Ve sen de biliyorsun ki, kocamın hayal gücü çok kuvvetli. Dilerim, seni öldürmesi için ona yalvarmazsın."

En sonunda Bora'yla göz göze geldim. Bakışlarındaki karanlık Tarantula'nın kıyametini fısıldarken, benim gözlerim ise bambaşka bir şeyi görüyordu.

Bora, nazlı sevgilisine ilk kez, hayranlık dolu sonsuz bir takdirle bakıyordu.

117.Bölüm

Bora'nın kafa atmasıyla beraber Tarantula geriye doğru sendelemiş ve bir elini burnuna götürmüştü. Bora, bulduğu boşluktan yararlanmak istercesine Tarantula'nın avucundaki bebek künyesini alırken, Aydın belinden silahını almıştı.

"Ver alyansı," dedi Bora, sertçe.

"Önce elindeki zinciri ver!" diye çıkıştı Tarantula fakat yüzüne yediği yumruk, onun sözlerinin hükümsüzlüğünü kanıtlar nitelikteydi.

"Ver alyansı!" dedi Bora, bir kez daha. Ses tonundaki katılık ve bakışlarındaki keskinlik beni dahi ürkütüyordu. Sergio ile göz göze geldik. Karman çorman olmuş ve ne düşüneceğini bilemez gibi bana bakıyordu. Tarantula'nın eli cebine gitti. Alyansımı cebinden çıkarttı ve Bora'ya uzattı. Bora başını aşağı yukarı salladı ve Aydın'a bakışlarıyla bir işaret yaptı.

Aydın, Tarantula'nın kolundan tutup, "Yürü!" diye emretti.

"Nereye?" diye sordu Sergio, merakla.

"Bundan sonrasını izlemek sakıncalı!" dedi Bora, Aydın'la Tarantula'nın arkasından bakarak. "Bundan sonrası bayağı sakıncalı!" Birkaç adım atarak bana yaklaştı. Kapkara bakışları gözlerime değdiğinde, "Geç gelirim," dedi. Başımı belli belirsiz sallarken, yüzümdeki tedirgin ifadeyi fark etmemiş olamazdı. "Ölmeyecek, merak etme..." dedi. Elime uzandı, elimi öptü ve avucuma alyansımı koydu. "Ölmeyecek," diye fısıldadı, kendisini durmaya şimdiden şartlar gibi. Elimi bıraktı ve hızlı adımlarla salondan çıktı.

"Tarantula yalnız gelmemiştir," dedi Sergio, hızla. "Mutlaka birileri vardır."

Dudaklarım *bilmiyorum* der gibi büzülürken, Tarantula'nın bir kez daha Bora'yı karşısına alamayacağını az çok hissediyordum. "Göreceğiz," dedim. Ne göreceğimizi bilmesem de kendimi yine akışa bırakmıştım.

♠

Salon hafif loş ve sessizdi. Koltuğa uzanmış beynimi dinlendiriyordum. Sergio evden çıktıktan biraz sonra Gökhan ve Begüm eve gelmişti fakat Gökhan çok kalmadan çıkmış, muhtemelen Bora'nın peşinden gitmişti. Begüm de gün içinde ortalarda gezmemiş, odasına çıkmış, hatta öğle yemeğini ve akşam yemeğini odasında yemişti. Sevim Hanım, Begüm'ün yanından fazla ayrılmıyor ve onunla bir bebekle ilgilenir gibi ilgileniyordu. Bugün, benim için, uzun zamandır arzu ettiğim fakat arzu ettiğimi bile fark etmediğim lütuf tadında bir gündü. Önce, John'un yerine geçen profesörle iletişim kurarak, Harvard'la ilişkimi kesmek istediğimi fakat herhangi bir şey olur ya da bana ihtiyaçları olursa, istedikleri zaman ulaşabileceklerini söylemiştim. Daha sonra kendimi Matematik'e vermiştim. Bora'nın yaktığını sandığım ama yakmadığı dosyanın içindeki formülleri incelemiştim. Amatör olduğunu düşündüğüm bu formüller yine de geliştirilmeye müsaitti fakat kafamı buna veremezdim. Yine de dosyayı incelemek bana iyi gelmişti ve sanki beynimdeki pası atmama sebep olmuştu. Hatta formüllerimi incelediğimde parıldayan beyin kıvrımlarından aldığım gazla bahçeye çıkmış ve spor yapmıştım.

Anahtardan gelen sesi duyduğumda, merakla yerimden kalktım. Kısa bir süre sonra, Gökhan gülümseyerek salona girdi. Ona doğru birkaç adım attığımda, merakla, "Bora nerede?" diye sordum.

"Otelde. Begüm'ün suitinde," dedi, gülerek. Anahtarını cebine koydu ve üzerindeki montun fermuarını açtı. Etrafına bakınırken, "Begüm uyuyor mu?" diye sordu.

"Uyuyor mu bilmiyorum, odasında..." dedim, yemek masasına kalçamı yaslayarak. "Yani yirmi üç dakika önce tuvalete girdiğini duydum ama yeniden yatıp uyudu mu,

bilmiyorum." Gökhan derin bir nefes aldı. "Bora neden suite gitti?" diye sordum.

"E temizlenecek üstündeki kandan çamurdan," dedi Gökhan, gülerek. "İşi uzun onun. Gelmez bir iki saat daha."

"Neler oldu?" diye sordum.

Gökhan, sahip olduğum meraktan haz almış bir ifadeyle, "Ben hızlıca bir duş alayım, sen de çay koy..." dedi. Gülümsediğimde, başımı da hevesle *tamam* der gibi sallamıştım. Gökhan, montunun iç cebinden konyak çıkarttığında, gözlerimin de parladığına emindim. Konyağı bana uzattı. "Açım ama ben. Bir sandviç falan da yap gözünü seveyim. Saat 11 oldu, hala kahvaltıyla duruyorum..." diye söylendi. Bana arkasını döndü ve adım sesleri odasına doğru ilerledi.

Mutfağa gittim, konyağı masanın üzerine koydum ve çay makinasını çalıştırdım. Boynumu sağa sola gererken, bastıran uykuyu geri savuşturma gayretine düşmüştüm. Sevim Hanım, muhtemelen sesimi duyunca yanıma gelmiş ve bir şey isteyip istemediğimi sormuştu, ben de teşekkür ederek, uyuyabileceğini söylemiştim. Gökhan, on beş dakika yirmi bir saniye sonra mutfağa geldiğinde çay demlenmiş, sandviçler de masanın üzerindeydi.

Gökhan, sandalyesini çekip otururken çayları doldurdum. "Anlat bakalım," dedim, merakla. "Ne yaptı Bora?"

"Herifin boynunu yaktı," dedi Gökhan, sandviçinden ısırmadan evvel. Şaşkın bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde, lokmasını çiğniyordu. "*Kara is back*, diyordum zaten ben... Senin boynunda kolye iz mi bırakmış ne yapmış... Aynısından şimdi örümcek adamda da var. Kardeş gibi gezersiniz artık." Gökhan gözlerini kısıp boynumdaki ize baktı. "Seninki geçer de onun estetik olması şart herhalde. Kısmet artık."

Çayları masanın üzerine koyup duvarın karşısındaki sandalyeye oturdum. "Bu mu yani sabahtan akşama kadar yaptığı?" diye sordum.

"Elini kırdı?" dedi, kafasını sallayarak. "Herife türlü işkenceler etti." Yüzü buruşmuştu. "Vahşet ya!" dedi, memnuniyetsiz bir tavırla. "Mide bulandırıcı şeyler."

"E konuşturmaya çalışmadı mı?" diye sordum merakla.

Gökhan fincanından kocaman bir yudum aldı. "Çalıştı tabii ama konuşmadı herif," dedi. Arkasına yaslandı. "Sıkı herifmiş. Ya da ölmeyeceğini bildiği için konuşmadı belki, bilmiyorum. Tabii iyi ki konuşmadı! Konuşursa ben biterim, biliyorsun..." Beyza Karabey'in yaşıyor olmasını kastediyordu. "Yani kenarda sinsi sinsi beklemek benim için çok zordu. Ödüm koptu amına koyayım, ödüm!"

"En nihayetinde olacak olan bu," dedim, yavaşça.

Gökhan'ın yüzüne aksi bir ifade yayıldı. "Belli olmaz o işler," dedi. Dudaklarının kenarını peçeteyle sildi. "Bakarsın bu sır, mezara gider."

İtiraz dolu bir tavırla, "Seninle belki," dedim. Gökhan'ın kaşları çatıldı. "Ama sen ölsen bile, bu sır bir gün açığa çıkar..."

"Aydın," dedi Gökhan, kısık bir sesle. "Annie Morgan ile görüştü... Bunu biliyor musun?"

"Ne?" dedim, şaşkınlıkla. "Nasıl?"

"Örümcek adam olacak lavuk... Birisini ayarlamış, yollamış Aydın'ın yanına *Annie Morgan* diye. Dün. Bora da tanışmış tabii kadınla ayaküstü. Daha Bora Hande ile Buse'yi görmeden, otele geldiğinde oluyor bu. Bir ara Aydın aramıştı onu, çıkmıştı otelden, o zaman. Ben Beyza'nın haberi var sanıyordum ama yokmuş. Bora Hande ile Begüm'ü kavga ederken gördü, sonra sen kayboldun ortadan falan kaynadı konu, konuşamadım Beyza ile. Az evvel konuştuk. Bilmiyordu, benden öğrendi. Çıldırdı."

"Tarantula ile daha çok açılacak araları," dedim, korkuyla. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Çok kötü olmuş bu!"

"Annie'yi senelerdir, Bora ile yaptığımız intikam planına güvenerek susturuyordum. Onun da güvenmesini, her şeyin kontrolüm altında olduğunu söylüyordum. Tabii sonradan öğrendim ki, aslında Çınar da bir yandan bastırıyormuş onu.

Hatta örümcek adam da. Fakat artık susması için bir sebebi kalmadı, bunu hem biz biliyoruz hem o..." dedi Gökhan, sessizce. Başını iki yana sallarken, kapalı olan mutfak kapısına, omzunun gerisinden kısa bir bakış atmıştı. "Bana açıkçası bir plan yapıyormuş gibi geliyor. Begüm'ün otelinin önüne gitmiş. Penceresinin karşısına geçmiş, kafasını kaldırmış, bakmış öyle bomboş... Riske bak. Etraf Bora'nın adamlarıyla dolu, aldığı riske bak! Güvenlik kameralarını yok edeceğim diye aklım çıktı ama zaten yok edilmiş benden evvel. Cidden Begüm halüsinasyon görmüş gibi. Kesin işte örümcek adamın örgütünden birisinden yardım aldı. Begüm'ün kendisini görmesini muhtemelen o da beklemiyordu tabii de!"

"Bileklik bırakmasından belliydi zaten, kafasında bir plan olduğu..." dedim, mırıldanarak. "Bence ara sıra vazgeçse bile zaten esas amacı, artık ortaya çıkmak. Bunu ne kadar engelleyebiliriz, bilemiyorum. Ben her an, buna hazırlıklıyım aslında."

"Ben değilim!" dedi Gökhan, çemkirerek.

"Biraz makul ol, onu da anla..." dedim, yumuşak bir sesle.

"O beni anlasın amına koyayım!" dedi Gökhan, terslenerek. "Ben senelerdir yanımdaki herifleri sikip duruyorum!" Çay fincanını kafasına dikti. "Adem Kaptan aradı beni dün... Hastaymış. Bora ile vedalaşmak istiyormuş. Artık her şeyi itiraf etmek istiyormuş!" Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken, ne diyeceğimi bilememiştim. "Herifi ikna edene kadar akla karayı seçtim!"

"Haksız değilsin," dedim, içtenlikle. "Ama Annie de haksız değil." Gökhan başını iki yana salladı. "Beraber bir işe kalkışmışsınız, niyetiniz ise ortada... Bu ikinizin sorumluluğunda. Şimdi bu ortaya çıkarsa, sonuçlarını bölüşeceksiniz."

"Naz," dedi Gökhan, kararlılıkla. Gülümsemesi alaycıydı. "Niyetimiz iyiydi eyvallah ama başımıza gelenler o kadar iyi değildi. Biz Bora'nın gözünde, ne yaşadıysak, Mehmet'in öfkesinden dolayı yaşamadık mı? Ruh hastası amcık, bize ne

yaşattıysa, Bora, ablası ve çocuğu öldüğü için yaşattığını zannediyor."

"Evet," dedim, başımı sallayarak. Derin bir nefes alırken, inatçı bir tavırla Gökhan'a bakıyordum. "Ama unutma ki, siz bu oyunu oynamasaydınız, Bora ablasını korumak için canını ortaya koyacak ve ölecekti. Belki Aydın da. Belki sen de. Begüm de. Hepiniz ölecektiniz."

Gökhan minicik bir kahkaha attı. "Haklısın..." dedi. Ayağa kalktı ve kendisine çay doldurup, içine konyak ekledi. Yeniden köşedeki sandalyeye oturduğunda, gözleri nefretle koyulaşmıştı. "Hepimiz çok şükür yaşıyoruz," dedi, gülümseyerek. "Ceren öldü ama olsun, biz yaşıyoruz." İçimin buz kestiğini hissettim. "Kamera kayıtlarını tekrar tekrar izliyorum. Ceren'e kurşun sıkan herifin yüzü ezberimde. Çok aradım ama bulamadım onu." Dudaklarını yalarken, kısa bir es vermişti. "Biz yaşıyoruz da onca yaşamın amına koyduk."

"Nereden bilecektiniz?" diye sordum, *yapma* der gibi. Bu hayatta bir insanın başına gelebilecek en kötü şeyi yaşıyor, Ceren'in ölümünden kendisini sorumlu tutuyordu. "O zaman, Anıl da sizin yüzünüzden mi öldü yani? Saçmalık!" dedim, teessüf eder gibi. "Mehmet Şahindağ ruh hastası bir manyak Gökhan! Kendi sevdiği kadını, karnında bebeği olmasına rağmen, öldüresiye döven bir manyak! Böylesi bir manyağın hangi tavrı kestirilebilir?"

"Yiyorsa izlesene nişanın görüntülerini," dedi Gökhan, bana kafa tutar gibi. "İzle yiyorsa... Ondan sonra konuş bana *manyak* diye. Bal gibi de bizim yüzümüzden! Biz ölseydik! Ben ölseydim, Bora ölseydi, Aydın ölseydi! Ama Ceren ölmeseydi!"

Dudaklarımın kenarına incecik fakat keskin bir tebessüm konarken, elimi Gökhan'ın titreyen eline uzattım. "Bak, Annie'yi ya da Begüm'ü öldüremedin hayalinde bile..." dedim, ima dolu bir tonlamayla. "Yapma... Suçlama kendini... Annie'yi rahat bırak Gökhan... Onun yükü zaten çok ağır. Onun için zaten hiç kolay değil. Önlem almış olmasına rağmen hamile kalmış bir kadın o... Yaşadığı onca şeye

rağmen bebeği tutunmuş ona... Başına gelen, başımıza gelen en güzel şey Leo. Baksana, Begüm'ün bile yüzünü güldürdü. Allah aşkına... Bir gün zaten Annie'ye yapmadığını bırakmayacak onlarca insan olacak, sen onlardan olma." Gökhan'ın gözleri dolmuştu. "Annie'nin, şimdi değil de Mehmet Şahindağ öldükten sonra ortaya çıkmasını her şeyden çok ben istiyorum. Çünkü o gün hayatınızda olmayacağım... Onun canını yakacaklar. Onu suçlayacaklar. Onu anlamayacaklar. Bora'dan Gülsüm Hanım'a kadar herkes onu yaşıyor olduğuna pişman edecek. Bunları görmeyeceğime seviniyorum. Çünkü ben Annie'yi o kadar çok seviyorum ki, onun canını yakanın canını alırım Gökhan."

"Ona nasıl bağlandın bu kadar?" diye sordu Gökhan, merakla. Gözlerinde biriken ama akmayan yaşları sildi. "Yani elbette onu sevmeni anlıyorum. Zaten öyledir o, çok sevilesi biridir. Ama onu bu kadar çok sevmene sebep olan ne?"

"Kardeşi oldum," dedim, buruk bir ifadeyle. Çayımdan birkaç yudum alırken, bakışlarımı önüme çevirmiştim. "Bana gerçek bir abla oldu... Annemden ve babamdan sonra belki de hiç sevilmediğim kadar çok sevdi beni. Sardı sarmaladı, sarıldı sıkı sıkı, bırakmadı... En çok beni sevmiyordur belki. Ama beni o kadar çok seviyor ki, onun sevgisiyle tutundum hayata. Üstelik bunu Bora'ya borçlu hissettiği için ya da Bora'nın verdiği hasarı yok etmek için yapmadı. Annie, benimle olan ilişkisine Bora'yı hiç katmadı. Ben Annie için, *Bora'nın karısı* değildim. Bendim. Sadece ben. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin." İç çektim. "Sergio'ya da çok şey borçluyum elbette ama bu dünyadaki en büyük borcum Annie'yedir benim. İstemez... Ama istesin, canımı veririm Gökhan. Hayatlarınızda açılan yaralar beni ilgilendirmez fakat benim hayatımda kapattığı yaralar çok fazla."

"Psikolog tabii," dedi Gökhan, burun kıvırarak. "Kime nasıl davranacağını biliyor." Gözlerimi kızgınlıkla gözlerine diktiğimde, Gökhan küçük bir çocuk gibi omuz silkmişti.

"Bana ne?!" dedi, umursamaz bir tavırla. "Ortaya çıkamaz, yaşadığını itiraf edemez, o kadar!"

"Dünya senin etrafında dönmüyor," dedim, başımı iki yana sallayarak. "İstediği buysa yapar bunu. Önünde dağ olsa duramaz."

"Kara var ya Kara..." dedi Gökhan, kaşlarını tehditkar bir ifadeyle kaldırarak. "Gazabından bizi kimse koruyamaz! Mehmet Şahindağ'ı özlerken buluruz kendimizi!"

"Emin ol, Annie bunu göze alabilecek kadar Kara'nın ablası," dedim.

Gökhan oflarken telefonu çalmıştı. Eşofmanının cebinden telefonunu çıkarttı ve ekrana baktı. Ardından bakışları tedirgin bir şekilde beni buldu. Benden rahatsız olduğunu fark edince, çayımı kafama dikmiş ve ayağa kalkmıştım. "Efendim?" dedi, kısık bir sesle.

Mutfak tezgahının üzerindeki kekten kendime bir dilim keserken, Hande'nin, "Nerede kaldın?" dediğini duydum.

"Evdeyim. Gelmeyeceğim bu akşam," dedi Gökhan.

Dolaptan tabak çıkarttım. Zaman kazanmak için bilerek yavaş hareket ediyor ve bilhassa ses çıkartmıyordum. "Ne demek gelmeyeceğim?" dedi Hande'nin kızgın sesi. "Pardon da ben senin metresin miyim, kafana göre gelip gelmiyorsun?"

Gökhan'ın boğazından *ef* ile *öf* karışımı bir ses çıktı. "Saçmalama ya... Başlama yine! İşim var. Yat uyu. Sabah görüşürüz."

Fincanıma çay doldurdum. "Kendi kendime vakit geçirmekten çok sıkıldım Gökhan!" dedi Hande, sert bir sesle. "Bu böyle yürümüyor! Adam akıllı konuşalım! Ya devam edelim ya ayrılalım! Ben çok sıkıldım bu sürüncemeden! Gel buraya, bardayım."

"Yorgunum," dedi Gökhan, sıkıntıyla. Çayıma konyak da ekleyip, keki koyduğum tabakla beraber yeniden masaya geçtim. Cebimden telefonumu çıkarttım ve OCTO'nun sistemine girmek üzere, ayarlarımı değiştirdim. "Daha sonra konuşuruz."

"A-aaa?! Bora neden burada?!" dedi Hande.

"Gitme sakın yanına!" dedi Gökhan, telaşla. "Hey! Duyuyor musun beni?!" diye bağırdı.

"Ben seni duyuyorum da..." dedi Hande. OCTO'nun sistemine giremiyordum. "O benim yanıma geliyor?"

"Hay sikeyim!" dedi Gökhan, mırıltıyla. Birisi benim OCTO'ya girişimi engellemek üzerine bir talimat vermiş olmalıydı. "Hoparlöre ver şu telefonu!" Yakında evi de tahliye etmemi isterler miydi?

"Eren'den haberin var mı?" diye sordu Bora'nın sesi.

"Yok?" dedi Hande, kısaca. "Abisi aldı onu emniyetten, abisiyledir. Bugün aradı beni. Begüm'ün nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Bilmediğimi söyledim. Sonra Gökhan'dan Naz'ın nerede kaldığını öğrenmemi istedi. Sarhoştu sanırım. Küfür falan edince kapattım telefonu suratına. Arkadan Gürkan Abi'nin sesini duydum ama. Beraberler muhtemelen."

"Gürkan benim telefonlarımı açmıyor," dedi Bora. Sert çıkan sesi karşısında, Gökhan gözlerini kısıp neredeyse nefesini tutmuştu. "Ara bakayım bi', belki senin telefonunu açar... Öncesinde, her kiminle konuşuyorsan kapat tabii!"

"Eline n'oldu?" diye sordu Hande'nin şaşkın sesi.

"Ver şu telefonu!" dedi Bora. Kısa süreli bir sessizlik oldu. "Kapat Gökhan!" dedi akabinde, emreder gibi.

Gökhan telefonu kulağından çekip cebine koyduğunda, bakışları beni bulmuştu. "Hande'yle beraber olmam, seni rahatsız ediyor mu?" diye sorduğunda, gözlerimi telefonumdan çekmiştim. "Saçma bir soru oldu, sanırım."

"Senin ilişkin beni alakadar etmez," dedim, başımı iki yana sallayarak. "Umurumda bile değilsiniz."

Gökhan nefesini sesli verirken, önümdeki kekten bir parça koparıp ağzına attı. "Hande'nin sana yaptığı çok çirkin bir şey. Yani Buse ile Bora'yı yakıştırması, salak salak hediye göndermesi... Belki Buse'yi bile dolduruşa getiren Hande'dir, bilemiyorum. Tüm bunların çirkinliğini kabul ediyorum..." Gözlerimi yeniden elimdeki telefonda açık olan makaleye

çevirdiğimde, Gökhan ekranımı kilitleyerek, kızgın bakışlarımın muhatabı olmuştu. "Beni dinle n'olur..." dedi, yutkunarak. "Çok değil, ben buraya gelene kadar... Hatta ben seni görene kadar... Hani o orospu çocuğu seni kaçırmıştı ya... Ben de Hande gibiydim. Senin dönmeyeceğini, Bora'nın seni bulamayacağını, bir daha yan yana gelemeyeceğinizi, Bora'nın boşuna kürek çektiğini düşünüyordum. Üzülüyordum Bora için. Hissettiğim ne varsa Hande ile paylaşıyordum. Tamam, ben belki Bora'ya birisini ayarlamaya kalkmıyordum ama bu da Bora'yı tanıdığımdan. Hande, Bora'yı tanımıyor ve-"

"Ne anlatıyorsun Gökhan?" dedim, şaşkınlıkla karışık bir kızgınlıkla. "Annie'yi anlamıyorsun ama Hande'yi mi anlıyorsun?" Kaşlarım havalandı. "Gerçekten mi?"

"Anlamak değil!" dedi Gökhan, isyan eder gibi. "Sadece yediremiyorum... Yani ben de sana az sövmedim. Bora'nın yanında değilse bile arkasından. Çünkü senin yaptığın hamle... Yani Bora'yı polise şikayet etmen... Bizim senelerce biriktirdiğimiz ne varsa polise vermen... Sonra bu belgelerin İstihbarat'a geçmesi... Ben kendimi suçlamak yerine seni suçladım Naz. Kolayıma bu geldi. Bora çok ağır şeyler yaşadı... İlk uyuşturucu sevkiyatı yapması istendiğinde mesela... Eline geçen malların olduğu kocaman tırı ateşe verdi. Bu ne demek biliyor musun?" Gözlerim fal taşı gibi açılırken, boğazım yanmıştı. "Kara'yı bir çocuğu azarlar gibi azarladı herifler. Seninle tehdit ettiler. İstihbarat senin nerede olduğunu biliyordu sözde. Blöftü tabii bu. Ama Kara inanmadı bunun bir blöf olduğuna. Eğer kurallara uymazsa, Mehmet Şahindağ'ı haklamak için yapması gerekenleri yapmazsa, senin yerini hiçbir zaman öğrenemeyeceğini söylediler. Sike sike yeniden yaptı sevkiyatı. Zararı kendi karşıladı. Ne zaman dirense, onlar daha da bastırdılar. İstihbarat'ın karşısında küçücük kaldı Kara. Ezildi. Tüm değer yargıları alaşağı edildi. İnandığı ne varsa bir bir yok oldu. Onun çektiği acıyı gördükçe, senden nefret ettim ben. Bir gün İstihbarat'ın aslında blöf yaptığını anladı tabii. Ona ilk

kez fotoğraf geldiğinde. 8 Kasım 2018'de. Ama iş işten geçmişti. Bu kez de senin hayatın için endişelendi... Ben bunun senin oyunun olabileceğini bile düşündüm ama... Nefretim öyle baskındı ki ve kendime suçlu olarak seni öyle bir hedef almıştım ki... Ben de acı çekiyordum. Hala çekiyorum. Korkuyorum. Benim sakladığım sır boyumdan büyük..." Nefes almaya çalıştım. Dudaklarım hareket ediyordu ama sesim çıkmıyordu. "Hande masum değil. Ama ben de değilim. Biz birbirimizin dengiyiz."

"Gökhan," dedim, zorlukla konuşarak. "Hande masum değil, evet... Ama olayları birbirinden ayırman gerek. Sığ bir insan gibi bakamazsın hiçbir şeye... Hande, yalnızca, kötü bir arkadaş... Senin yanında yine masum kalıyor maalesef... Senin bana yaptıkların elbette ki çok daha ağır fakat sen de Bora için iyi bir arkadaşsın. Gerçek bir dost. Fedakar, özverili... Sen benim arkadaşım değildin, o yüzden bana yaptıklarına takılmıyorum. Fakat Hande benim arkadaşımdı. Onun bana yaptıklarının savunulacak bir tarafı yok."

"Kalbi kötü değil aslında," dedi Gökhan, kaşlarını çatarak. "Hırslı. Çok hırslı. Hayatla bir derdi var. Mutluluk anlayışı farklı. Onun için iyi bir iş, iyi bir eş, iyi bir arkadaş ortamı çok önemli. Bunları bugün öğrenmedim ben." Başını iki yana salladı. "Ben, Ceren'i kaybettiğimi kabul ettikten bir süre sonra, Hande'ye kendim gittim. Kendimi anlattım. Özür diledim. Yalvardım yakardım. Boşluktaydım ve bu boşluğu Hande ile doldurmaya çalıştım. Onunla iyi oldum. Gerçekten iyi geldi bana." İçine derin bir nefes sığdırdı. "Şimdi onu yarı yolda nasıl bırakabilirim?"

"Bırakma?" dedim, şaşkınlıkla. "Senden bırakmanı isteyen mi var?"

"Ama mutsuzum..." dedi, bir itirafı gerçekleştirir gibi. "Derdimi bölüşemiyorum. Beni anlamıyor. Sadece vakit geçiriyoruz ama gerçek bir ilişki değil yaşadığımız. Aramızdaki yaş farkı bana batmaya başladı. Olmuyor. Olduramıyoruz. Olgun değil."

"O zaman bırak?" dedim, kaşlarımı kaldırarak. Gökhan sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Benden ilişki tavsiyesi istemeyeceksin değil mi?" dedim, alayla. "Beni Annie ile karıştırmış olabilir misin?"

"Onunla konuşmaya çalıştım bu akşam," dedi Gökhan, yarım ağız. "Bunca derdinin arasında, evli olan kardeşine kadın ayarlamaya çalışan birisi hakkında benimle konuşmak istemiyormuş." Attığım kahkaha içtendi. "Yani senin ablan olabilir ama benim düşmanım mübarek!"

"Şimdi anladım ona bugün neden bu kadar uyuz olduğunu," dedim, gülerken.

"Mesajla ayrılsam, çok mu ayıp olur?" diye sordu Gökhan, gülmemi önemsemeden.

Ben de onun cümlesini önemsememiştim. "Annie'ye, keşke, Bora'ya Natalya'yla yatmasını söylediğini de anlatsaydın... Bir de bu yüzden azar yerdin! İçimin yağları hepten erirdi."

Gökhan gözlerini devirirken, "Bora'nın Natalya'yla yatmayacağını biliyordum Naz," dedi.

"Nereden biliyordun?" diye sordum, çemkirerek. "Ya aklına yatsaydı? Ya şeytana uysaydı?"

"Şeytana uysa, üç yıl boyunca bin kez uyardı ya amına koyayım!" dedi, ters bir ifadeyle. "Evli bir adam olduğunu hiç unutmadığı için, şeytan bu konuda onu baştan çıkarmaya bile çalışmıyordur artık, malum."

"Nasıl yani?" diye sordum. Dudaklarım açık kalmıştı. "Bora üç yıl boyunca, hiç kimseyle beraber olmadı mı?"

"Bilmiyor muydun?" diye sordu Gökhan, korkuyla. Gözlerini yumdu. "Hay dilimi eşek arısı soksun!"

"Emin misin Gökhan?" diye sordum.

Gökhan gözlerini açtığında, ne diyeceğini bilemiyor gibi bakıyordu. "Yani Naz..." dedi, garip bir yüz ifadesiyle. "Bence eminimdir..." Dudakları *bilmem* dercesine bir şekil alırken, "Yani sonuçta ben de bir yere kadar bilebilirim..." dedi. Ofladı. "Yani bana bu konuda söylenmiş bir şey yok ama, ne diyeyim şimdi anasını satayım... Bir şeyler bellidir. Anlarsın

bunu. Söylenmesine gerek yoktur. Herif otuz üç senelik arkadaşım. Pekala tanıyorum onu." Sokak kapısı açıldığında, Gökhan bir tepki vermemi istercesine endişeyle bana bakmıştı. "Bunu duymamış ol lütfen..." dedi, *yalvarır gibi.*

Bakışlarım tabağa çevrilirken, keke bakakaldım.

"Ben sadece merak ediyorum... Günü geldiğinde... Kardeşine... 'Evli olduğunuzu biliyordum. Ve onun birileriyle ilişki yaşadığını da biliyordum. Ama yine de ona bunu söyleyemedim ve sustum... Kocasını aldatıyordu ve ona bunu söylemedim...' diyebilecek misin? Bana bunu yapmamalıydın. Bana bunu söylemeliydin."

"Evet bunları kardeşime söyleyebilirim... Bora senin kocan değil çünkü senin hayatını mahvetti! Ama sen onun karısısın, çünkü sen onu sadece sevdin! Sen yalnız ve özgür bir kadınsın. İstediğinle, istediğin ilişkiyi yaşarsın. O senden sadakat bekleyemez! Çünkü seni bir şekilde bir yalana inandırdı! Fakat o gerçeği yaşıyor. O seni seviyor. O sana sadık kalmış olmak zorunda. Ve ben de senin kiminle ne yaşadığından değil, iyi olup olmadığından sorumluyum. Bu benim ablalık vazifem. Hem ona hem de sana... O benim geçip karşıma bunu soracak, bunu sorgulayacak bir erkek değil. Eğer sorgularsa da cevabını alır."

"Eğer bir daha... Onun beni sevdiğini söylersen... Beni kaybedersin Lion."

"Tatlım... Seni o kadar çok seviyorum ki... Aynı anneden, aynı babadan olsak ancak bu kadar sevebilirdim! Fakat seni ne kadar seversem seveyim, inandığım şeylerden senin için vazgeçmeyeceğim. Sana saygım sonsuz. Ancak susabilirim."

Mutfak kapısı açıldığında, bakışlarım Bora'nın kapkara gözleriyle birleşmişti.

"Çünkü seni bir şekilde bir yalana inandırdı!"

"Sıhhatler olsun," dedi Gökhan, şakacı bir tavırla. Bora'nın bakışları kısa bir süreliğine Gökhan'a çevrilip, yeniden beni buldu.

"Çünkü seni bir şekilde bir yalana inandırdı!"

"Sağ ol," dedi Bora.

"Çünkü seni bir şekilde bir yalana inandırdı!"

"Nazlı?" dedi, daha sonra. "İyi misin?"

"Çünkü seni bir şekilde bir yalana inandırdı!"

Dudaklarım iyi olduğumu söylemek üzere aralanamadan, dışarıdan garip, gürültülü fakat neye ait olduğu anlaşılmaz bir ses duyuldu. Dışarıdan bir ses duyulması belki de fena değildi çünkü her ne kadar *iyi olduğumu* söyleyecek olsam da bu doğru değildi. Güneşli bir havanın aniden yağmur bulutlarıyla kaplanması gibi üzerime çöken kuşku dolu kasveti Bora'ya açıklamak istemezdim fakat *iyi olduğumu* söylemek de istemezdim. Sese kulak kabartan yalnızca ben değildim. Gökhan da Bora da benim gibi koridora çıkmışlar ve kapıya ilerlemişlerdi.

"Çık lan dışarıya!"

Bora, sesi yakından duyduğunda üç saniyeliğine durdu ve bakışlarını Gökhan'la birleştirdi. Her ne kadar kapıyı açan Gökhan olsa da, Bora dışarıya ondan evvel çıkmıştı.

"Oooo Karabey!"

Ayaklarım, Gökhan'ınkiler kadar cesur değildi ve eşiği geçememişti. Bora, "Yerde ararken gökte buldum lan seni!" diye bağırıp Eren'in yakasına yapışırken öylece durmuş ve onlara bakıyordum.

Keşke görünmez olsaydım ama değildim.

Eren, Bora onu sarsarken beni fark ettiğinde, "Naz!" diye bağırdı. Legolas'ın da Eren'in yüzüne mutlu bir ifade yayıldığı konusunda, benimle aynı düşüneceğine emindim. Öyle ki yersiz, abartılı mutluluğu Bora'yı bile afallatmıştı. "Naz bu?" dedi Eren, bakışlarını Bora'ya çevirdiğinde. Zil zurna sarhoştu. "Naz değil mi? Naz?!" Kendinde bile değildi ki, benim ben olduğuma ikna olamıyor, çaresizce Bora'dan onay bekliyordu.

Bora, "Alın şunu!" diye Eren'i ittirdi. Eren, yere düştüğünde bakışlarını yine bana çevirmiş, tam bir aptal gibi sırıtıyordu. Selim ve bir adam, Eren'in yanına ilerleyip onu kaldırırlarken, Aydın bahçeye yeni giriyordu.

"Karımı sormaya gelmiştim, Naz'ı buldum!" diye bağırdı Eren. Bana yaklaşmak üzere birkaç adım atma gafletine düştü fakat ayakta bile zor duruyordu. "Her şey bu herifin suçu!" diye bağırdı. İşaret parmağıyla bir yeri gösteriyordu, boşluğu.

"Şunu götürüp ayıltın, elimden bir kaza çıkacak!" diye bağırdı Bora.

Eren, koluna giren Selim'e engel olmaya çalışırken, "Sikerim lan! Dokunma bana! Pezevenk!" diye bağırdı. Bakışları yeniden beni buldu. "Beni tehdit etti Naz!" diye bağırdı. Yere düştü. "Yemin ederim beni tehdit etti! Başka çarem yoktu." Selim, iki adamla beraber, Eren'i güç bela kaldırırken, o hâlâ konuşmaya devam ediyordu. "Yoksa ben sana böyle bir şey yapar mıydım Naz?! N'olur beni affet!" Bu sırada, kapının biraz ilerisine, otoparktan çıkarılan bir araba yaklaştırılmıştı. "Tehdit etti Naz! Bu herif beni tehdit etti!" Neredeyse yaka paça denilecek bir halde, Eren'i arabaya bindirmeye çalışıyorlardı. "Bana başka şans tanımadı!"

"Çok kolay yakalandı fakat Kara'nın Bora Karabey olduğunun ispat edilmesi o kadar kolay değildi. En iyi ceza avukatlarının onu savunacağına karşı herkes hazırlıklıydı fakat onun savunmasını Eren Erdal yapacaktı. Aslına bakarsan, Eren Erdal'ı zorlamayacak bir gözaltı süreciydi bu. Bora Karabey karısını başka bir kadınla aldatmıştı ve karısı da ona böyle bir iftira atmıştı. Üstelik karısının ülkeyi derhal terk etmesi de Bay Karabey'in lehineydi. Aldatıldı gösterilen eşi iftira ile suçlayarak müvekkilini savunmak, Eren Erdal'ın izleyebileceği en mantıklı yoldu. Çünkü aldatmanın kanun önünde cezası yoktu."

"Selim! Dur!" Bu ses, benden çıkmıştı. "Bekle!" Selim'in korku dolu bakışları Bora'ya çevrilse de kararlı adımlarla evden çıktım ve ayakta kalmak için arabanın kapısına tutunan Eren'e yaklaştım. "Ne için tehdit etti seni?!" diye sordum, alayla. "Aldatıldığım yalanını öne sürerek, hapse girmesine engel olman için mi?!" Eren'in yüzü kaskatı kesilirken, avuç içimi sertçe arabaya vurmuştum. "Daha

evvel de farklı şeyler söylememiştin... Bana adice bir oyun oynayan adamın kız kardeşiyle nişanlandığın gün de tüm aileni öldüreceğini düşündüğünü söylemiştin! Sen korkaksın!"

"Sus..." dedi Eren, yalvarır gibi.

"Susmuyorum!" diye bağırdım, öfkeyle. Yüzümden ve sesimden akan tavır, Eren'den iğrendiğimi göstermekten çekinmiyordu. "Ne dilemiştim, hatırlıyor musun? Allah'ın belanı vermesini! Senin de ömür boyu mutlu olamamanı! Sen daha doğacak bebeğinin cinsiyetini bilmeyen bir acizsin lan!" Eren'in kaşları çatılırken, Selim'in suratına, benim ne dediğimi sorar gibi aval aval bakmıştı. "Bu kadarını gerçekten ben bile dilememiştim! Eee... Alma mazlumun ahını çıkar aheste aheste!"

"Kızımız olacak?" dedi, başını iki yana sallayarak. "Zeynep."

Ellerim Eren'in montunun yakalarına gittiğinde onu sertçe ittirdim. Sırtı arabaya çarparken, bağırarak, "Benim annemin adını ağzına alma!" dedim. "Benim annemi bu kadar seviyordun madem... Bora'nın beni bir piyon olarak kullandığını, aslında beni sevmediğini öğrendiğinde yapacaktın adamlığını! Seni ne annem ne babam affedecek! Sen korkak, aciz, kaypak bir adamsın! Ben senden nefret bile etmiyorum lan! Yoksun sen benim için! Öldün!"

"Abi?" diye bir ses duydu kulaklarım. Ellerim, Eren'in montunun yakasından ayrılırken Eren'le göz göze gelmiştik fakat o, korkak olduğunu bir kez daha belli etmiş ve ilk saniyede gözlerini sımsıkı yummuştu. "Nasıl yani? Ne diyor?"

Eren'in güçlü kahkahası gecenin sessiz karanlığında patladı. Gözlerini kapalı tuttuğu beş saniye boyunca kendisinde nasıl bir güç bulduysa, karşımdan çekildi ve zorlukla da olsa birkaç adım atarak benden uzaklaştı. "Anlatsana Bora Karabey!" diye bağırdı, tüm gücüyle. "Kardeşine de anlatsana oyunumuzu!"

"Ne oyunu?!" diye bağırdı Begüm. Arabanın ilerisinde duran bakışlarım, Aydın'ın acı kahve gözlerini seçti. İfadesiz

bir şekilde, *olacak olan buydu* der gibi, arkamdaki bir noktaya bakıyordu. "Abi sana soruyorum! Ne oyunu?!"

"Üşüyeceksin..." dedi Bora'nın kısık sesi.

"Ne oyunu?!" dedi Begüm. Fakat bu kez muhatabı abisi değildi. Eren de değildi. Aydın, Gökhan, Selim de değildi. Bahçede onlardan başka kimse kalmamıştı, diğer adamlar ne zaman gitmişlerdi? "Ne oyunu Naz?!" Begüm, yanıma kadar gelmiş ve bu soruyu bana soruyordu. Arabanın kapısını yavaşça kapatıp Begüm'e döndüm. "Cevap ver bana!" diye bağırdı. "Ne oyunu?!"

Derin bir nefes aldığımda, sanki karşımda Sergio vardı. Belki de Annie. "Uzun cümleler kurmayacağım..." dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Zaten işin özü basit. Her şey yalanmış ve beni Mehmet Şahindağ'ı alt etmek için kullanmış."

"Ne?!" dedi Begüm. Önce yüzüne garip bir tebessüm yayıldı. Daha sonra bu tebessüm büyük bir gülümsemeye, ardından da kocaman bir kahkahaya dönüştü. Başını iki yana sallarken, "Saçmalık bu!" dedi. Bir kahkaha daha attığında, eli karnına gitmişti. "Saçmalık!" Bana arkasını döndü ve abisine baktı. "Abi? Karın ne diyor?" Bir kez daha kahkaha attığında, Bora tedirgin bakışlarını birkaç saniyeliğine Gökhan'a çevirmişti. "Abi?! Bir şey de Allah aşkına! Saçmalık bu!"

Gökhan derin bir nefes aldı ve Begüm'e yaklaştı. "İçeriye girelim," dedi.

Begüm, Gökhan omzuna dokunduğu sırada, dirseğiyle onu ittirmiş ve "Abi sana soruyorum!" diye bağırmıştı. "Söylesene!" Artık kahkaha atmıyordu ve sesinden öfke akıyordu. "Yalan desene! Sen seviyorsun Naz'ı!"

Eren'in attığı kahkahayla beraber, Begüm kızgınlıkla ona dönmüştü fakat Eren, ağzını kapatarak, "Pardon aşkım," dedi.

"Sen seviyorsun Naz'ı!" dedi Begüm, bastırarak. İnatçı ses tonu, Bora biraz daha konuşmazsa avaz avaz haykırabileceğini gösteriyordu. "Sen onu seviyorsun! Hep çok sevdin! Ama o Anıl'ın ölümünden seni sorumlu tuttu!

Seni polise şikayet etti! Sen onu kullanmış olamazsın! Ne kullanması?! Sen böyle bir adam değilsin ki! Yalan bu!"

"Doğru," dedi Bora.

"Bunu herkes yapar ama sen yapmazsın! Mümkün değil! Yalan söylüyorlar değil mi?! Bunu yapmazsın sen! Yalan söylüyorlar..." dedi Begüm, başını iki yana sallayarak. "Evet evet! Yalan bu! Çünkü yani yalan!"

"Doğru Begüm..." dedi Bora. Begüm'e doğru bir adım attığı sırada, Begüm hızla geriye gitmiş ve sırtı Gökhan'ın göğsüne çarpmıştı.

"Sen Bora Karabey'sin..." dedi Begüm, kısık bir sesle. "Sen böyle iğrenç bir şey yapamazsın!"

"Beni de aklayacaksın!" dedi Eren. Begüm'ün başı zorlukla Eren'e döndü. "Beni çamurda bırakamazsın! Beni tehdit ettin! Senin yüzünden karıma bile ağzımı açıp tek kelime edemedim! Beni tehdit ettin!"

Gökhan'ın, "Üç numara!" diye bağırmasıyla beraber, Begüm'ün gözleri kapanmış ve Gökhan'ın kollarına yığılmıştı. Bora telaşla Begüm'e yaklaşmıştı. Eren de bunu yapmaya yeltenmişti fakat bir adım bile atamadan yalpalayıp yere düşmüştü. "Arabanın kapısını açın!" diye bağırdı Gökhan. Bora yerde yatan Begüm'ü kucaklarken, Aydın koşarak gelmiş ve arabanın kapısını açmıştı.

Her şey, hızını kestirmekte zorlandığım bir şekilde cereyan ederken, kendimi arabanın ön koltuğunda, üstelik direksiyon başında, arabayı sürerken bulmuştum.

Bunu benden başka yapacak insan mı yoktu, yoksa ben herkesten önce davranarak mı bu rolü üstlenmiştim, belki de hiçbir zaman bilemeyecektim.

Bildiğim tek şey Begüm'ün, adı *Zeynep* olmayacak bir erkek çocuğuna hamile olduğuydu.

♠

Dünyanın tüm hastaneleri aynı kokuyordu ve ben bu kokudan nefret ediyordum. Begüm de bebeği de iyiydi. Doktor böyle söylemişti. Muhtemelen doktorun böyle söylemesi, Begüm'ün içini göremediği için olabilirdi. Sadece

bayılmıştı ve endişe edilecek bir şey yoktu. Kendine geldikten biraz sonra nefes alamadığını söylemiş, küçük çaplı bir astım krizi geçirmişti ve ona hava vermişlerdi. Tansiyonu düşüktü ve kalp atışları normalin biraz üzerindeydi. Birkaç saat gözetim altında tutulacak, tansiyonu ve kalp atışları izlenecekti. Şimdi uyuyordu. Ben onun yerinde olsam doğum yapana dek uyumayı tercih ederdim sanırım çünkü uyandığında yaşanacaklar beni geriyordu. O da gerilecekti. Uyumak güzeldi.

"Beni hiç affetmeyecek," demişti Bora. Üzerinden asırlar geçmiş gibi gelse de muhtemelen daha iki saat ya geçmişti ya da geçmemişti. Bana değil, Gökhan'a söylemişti. Yine de ben de duymuştum.

"Nereye kadar kaçacaktın bundan? Bunu sen seçtin Kara," diye cevap vermişti Gökhan, Bora'ya.

En nihayetinde hepimiz seçimlerimizin bedelini ödüyorduk ve Bora'nın da payına düşenlerden birisi buydu. Belki en kötüsü değildi fakat en kötüsünün ne olduğuna, onun adına benim karar vermem yanlış olurdu. Bora, ortancaydı. Çiçek adı da olan *ortanca*. Bir ablası, bir de kız kardeşi vardı. İkisinin de ona olan sevgisinin ucu bucağı yoktu. Konduramıyorlardı. Nasıl ki Begüm abisinin bana -hatta belki ben değil bir başkası bile olsa bu değişmezdi- bunu yaptığına inanamamıştı; Beyza Karabey de inanamıyordu. Bu gerçeği kabul etmeleri çok zordu, hatta imkansızdı. Onların kanaatinde, Bora Karabey sevmediği bir kadını seviyormuş gibi yapacak birisi değildi. Annie'ye *aslında beni sevmiş ama kendisi de farkında değilmiş,* diyecek olsam belki kocaman bir kahkaha atardı; Begüm'ün benim cümlem karşısında attığı kahkaha gibi.

Fakat doğru olan buydu.

Herkes aksine inansa bile doğru olan buydu.

Zaten aksi korkunçtu.

Yaşadığım her acının bir yalandan ibaret olması kadar korkunç bir şey olamazdı.

"Naz..." dedi Begüm, fısıldayarak. Neden bu odada olduğumu bilmiyordum. Neden Begüm'ün başında bekleyen olduğumu bilmiyordum. Bazı şeyler refleksif ve çok fazlaydı. Bu da öyle bir şeydi.

"Abine haber vereyim," derken buldum kendimi.

Koltuktan kalkacağım sırada, Begüm bir elini *hayır* der gibi kaldırdı. Durdum ve gözlerinin içine baktım. "Bir şey var... Yalan söylüyorlar," dedi. Ne tepki vermem gerektiğini kestiremiyordum. "Lütfen beni götür buradan. Şu an kimseyi görmek istemiyorum."

"Haber vermemiz lazım," dedim, ne diyeceğimi bilemeyince. Begüm'ün gözlerinden damla damla yaşlar süzülmeye başlayınca, birkaç adım atarak ona yaklaştım. Yatağının kenarına oturdum. "Begüm..." dedim, yumuşacık bir sesle. "Kendini üzmemen lazım. Bebeğin için..."

"Yapmaz!" dedi Begüm, gözyaşlarının arasında. Dudakları gerilmiş, incecik olmuştu. "Benim abim böyle bir şeyi nasıl yapsın?! Yapmaz!"

"Şöyle yapalım," dedim, çabucak. "Bir süre, benim diğer evde kal sen... CIA'in bana tahsis ettiği evde. Ev arkadaşım da burada değil zaten, görevde. Gerçi burada olsa da bir şey değişmez ama en azından rahat edersin... Söyleyeyim, hazırlasınlar evi."

"Yapmaz..." dedi Begüm, bileğimi tutarak. "Abim seni çok seviyor... Kesin altında başka bir şey var... Benim abim bunu yapmaz... O bir kadının duygularıyla oynamaz... Hiçbir kadını kolay kolay kırmaz o... İncitmez."

"Begüm," dedim, aksi bir ifadeyle. Ses tonumu ayarlayamadığım için yüzüme *kusura bakma* der gibi bir ifade yerleştirdim. "Konuşmak istemiyorum bu konu hakkında ben. Lütfen. Abinle konuşursun."

"Neden peki?" diye sordu Begüm, burnunu çekerek. "Neden bunu yapmış?"

Kız kardeşi içindi. "Abinle konuşmalısın," dedim, kısaca. "Benimle değil."

"Benimle kalır mısın?" diye sordu, incecik bir sesle. Gözyaşlarını silmeye çalıştı. "Sen de benimle kalır mısın?" Daha fazla ağlamamak için iç çekti. "Ne Eren'i, ne Gökhan'ı... Hiçbirini istemiyorum. Aydın Abi'yi de! Selim'i bile istemiyorum! Hepsi biliyordu sana söylenen bu yalanı değil mi?! Hepsi beni kandırdı! Hepsi beni ayakta uyuttu! Yalan! Abim seni seviyordu hala seviyor!"

Begüm'ün kısılan, altı kızarmış gözlerinde Nazlı'yı görmekten kendimi alıkoyamıyordum. Aptal Nazlı'yı. Bir zamanlar ben de Begüm gibiydim. İnanamıyor ve inkar ediyordum. Kabul edemiyordum. Gülümsedim. Nazlı'yı Begüm'ün gözlerinden çekip almak ve Nazlı'ya sarılmak istedim ama yapamadım. Bunun yerine daha çok gülümsedim. Yatağın kenarından kalktım ve yavaş adımlarla kapıya ilerledim. Kapıyı açtığımda, görmeyi en çok istediğim kapkara gözlerle karşılaşmıştım. Begüm'ün gözlerinden çekip alamadığım Nazlı'yı yok eden adamla. Kız kardeşi için bana acımasızca bir oyun oynayan adamla. Bora'yla. Ya da Kara'yla. Belki de Bora Karabey'le. Kim olduğu umurumda değildi. Bildiğim tek şey Nazlı'nın başına gelenlerle yüzleşmekten çok ama çok korktuğumdu.

"Begüm'ü diğer eve götüreceğim," dedim, gözlerinin içine bakarak. Bora'nın biraz arkasında, Begüm'ün görmek istemediği diğer yüzler de vardı. Ayılmış Eren, mahcup Gökhan, yüzünde mimik oynamayan Aydın ve emre hazır Selim. "Evi bir havalandırsın Sevim Hanım. Zaten düzenli temizlik yapılıyor. Bir de birkaç eşyasını taşısınlar. Birkaç gün kafasını dinlesin. Dinlensin."

"İyi mi?" diye sordu Bora. Kapkara gözleri, doktorun ümitli bir haber vermesini arzulayan fakat bir yandan da içinde taşıdığı derin tedirginliği bastıramayan bir hasta yakını gibi mahzundu.

"Arafta," dedim, sıradan bir şeyden bahseder gibi. "Ya inkar edecek iyi olacak ya da kabul edecek ve bir daha hiç iyi olamayacak." Muhtemelen Bora'nın kafası, Tarantula'ya kafa attığında dahi bu kadar acımamıştı çünkü attığım taşın

daha sert olduğunu biliyordum. "Bana kalırsa iyi olmayı seçecek... Sana rağmen, senin bunu yapmadığına inandıracak kendisini..." Kaşlarım havalandı. "Merak ediyorum, bu da planının bir parçası mıydı? Ben beni sevdiğine inanmasaydım, başkaları da inanmazdı, kabul... Ama herkesin gerçekten beni sevdiğine inanması için, özellikle bir şey yaptın mı?" Bora'nın nefes almaya çalıştığını hissettim. Gözlerini gözlerimden çekti ve bana arkasını dönerek, koridorda ağır adımlarla ilerledi. Göz hizama Eren, Gökhan, Aydın ve Selim girdiğinde, "Doktor çağırın biriniz. Begüm'ü gönderirlerse gidelim!" dedim, sertçe.

♠

Arabayı yine ben kullanıyordum fakat bu kez Begüm arkada, başı abisinin omzuna yaslı bir şekilde oturmuyordu. Yan koltuğumdaydı. Arabada yalnızdık. Bora'nın adamlarının güvenlik amaçlı bizi izlediklerini biliyordum. Fakat Bora hastaneden çıkıp gitmişti ve nerede olduğunu merak etmiyordum. Begüm başını camdan dışarıya çevirmiş, alacakaranlığın hüküm sürdüğü yolu izliyordu. Muhtemelen kafasından türlü düşünceler geçiriyor ve kafasında bir şeylerin muhakemesini yapıyordu. Bu evreyi biliyordum: Boşa koyacak ve dolmayacak ama doluya koyduğunda da almayacaktı. En azından ağlamıyordu.

Arabayı bahçe kapısının önüne çektiğimde, Begüm merakla etrafına bakındı. Hastaneye getirilen montunu giymek yerine eline almıştı ve arabadan inince de giymedi. Bahçeye girdik ve kapıya doğru yürüdük. Anahtarla kapıyı açtığımda, içeriye geçtik. Sevim Hanım çoktan buraya gelmiş, evin ısıtmasını çalıştırmıştı ama ev henüz çok ısınmamıştı. Begüm, ağır adımlarla salona geçti, elindeki montu sandalyenin üzerine bıraktı ve kanepeye ilerledi.

"Bir şeyler hazırlayayım mı?" diye sordu Sevim Hanım, Begüm'e. Gözlerinin şiş olduğunu fark ettiğimde, ağladığını anlamıştım. "Yer misin kuzum?"

"Battaniye gibi bir şey var mı?" diye sordu Begüm, bana dönerek. "Biraz üşüdüm."

Sevim Hanım da merakla yüzüme bakmıştı. "Üst katta, soldaki odada. Dolabın üst kısmında," dedim. Begüm ayakkabılarını çıkarttı. Sırtını kanepenin kolçağına yasladı. Bir dizini kırarak bileğinin üzerine oturdu. Diğer ayağı yere değiyordu. Eliyle kanepeyi işaret ederek, yanına oturmamı istedi. Bir şey anlatacak kadar hevesli, çakmak çakmak parlayan gözlerine tereddütle bakarken, Sevim Hanım battaniyeyi getirmişti. Battaniyeyi dikkatle Begüm'ün omuzlarına yerleştirip üzerine doğru almasına yardımcı oldum. "Ev birazdan daha da ısınır," dedim.

"Naz... Bak ben çok düşündüm," dedi Begüm, ısrarcı bir tavırla. Yanına oturup ona doğru döndüğümde, yüzümde muhtemelen şaşkın bir ifade vardı. Her şeyi öğreneli en fazla altı saat olmuştu ve bunun bir kısmını uykuda geçirmişti; hangi ara çok düşünmüş olabilirdi? "Asla mantıklı değil-"

"Begüm," dedim, lafını keserek. Sesimin yumuşacık bir tınıda olmasına dikkat ediyordum. "Seni anlıyorum... İnanması çok güç. Tüm bu evrelerden ben de geçtim. Yani tüm bu yaşadıklarını ben de yaşadım. Aynı senin gibi düşündüm. Olduramadım, konduramadım... Bak, sen benim için özelsin... Çünkü ben senin yanındayken, yalandan da olsa mutluydum. Mutluymuş gibi yapmak, mutlu ediyormuş insanı, ben bunu seninle öğrendim. Sana sarılmalarım gerçekti. Seninle uyumalarım da... Sen benim kardeşim olmuştun." Begüm'ün yutkunmakta zorluk çektiğini hissettim. "Buradayım. Şimdi yanındayım. Çünkü senin birisine ihtiyacın var. Biliyorum. Ben yapayalnızdım Begüm, sen benim yalnızlığımı dindiriyordun. Farkında olmasan da yalnızlığımı dindiriyordun işte. Şimdi siz de yalnızsınız... Ve ben siz yalnız olmayın istiyorum. Sen ve bebeğin."

Begüm'ün yüzüne sıcacık bir tebessüm yayılırken, elime uzandı. "Sence ben?" dedi, kaşlarını kaldırarak. "Yirmi yedi senelik abimi tanımaz mıyım?"

"Abin seni çok seviyor," dedim, içtenlikle. "Onun bu hayattaki en kıymetlisi, en vazgeçilmezi sensin..." Begüm başını iki yana salladı. "Bak tüm yaşananlar, benim çok

gerilere ittiğim şeyler... Gün yüzüne çıkması beni güçsüz kılar. Ben Bora'yı sevdim, o da beni sevdi sandım... Bir gün öğrendim ki, aslında her şey bir yalanmış... Başta kabul etmedim." Kaşlarım çatılmıştı. "İnkar ettim... Sonra ikna oldum, isyan ettim... Savaştık. Sevişerek savaştık... Sonra bir gün onu vurdum." Begüm, bir elini ağzına götürdüğünde, duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. "Ölecek sandım, çok korktum... Sonra durduk... Ateşkes yaptık... O bana özgürlüğümü verdi, ben de yaşadığım her şeyi kabul ettim... Fakat Anıl'ın ölümü beni sarstı." Başımı iki yana salladığımda, ağlamamak için kendimi çok zor tutuyordum. "Bora'dan intikam almak istedim. Geçmişimi de geleceğimi de yok eden adamdan intikam almak istedim. Onun da geleceği olmasın istedim... Hapse girsin istedim. Hepsi bu. Yaşandı ve bitti. Konuşmak istemiyorum Begüm."

"Tüm bu olanlar... Ben neredeydim?" dedi, şaşkınlıkla.

Cılız bir kahkaha attım. "Çoğunlukla Bahar'da... Abin uzak tutuyordu seni. Marka kuruyordun, Eren girmişti hayatına... Kalabalıktı gündemin. Evdeysen de bir önemi yoktu, sana herhangi bir şey söylemeye yeltenmedim hiç. Hande'nin ve Eren'in verdiği tepkiden sonra, korktum... Seni de kaybetmekten korktum."

Begüm başını iki yana sallarken, "Hiç belli etmedin!" dedi. Gözleri dolmuştu. "Asla belli etmedin!"

"Ben de fena oyuncu değilmişim işte," dedim, gülmeye çalışarak. "Kara'nın karısı..."

"Naz!" dedi, ısrarcı bir tavırla. "Seni anlamıyorum sanma... Ama inanmıyorum tüm bunların gerçek olduğuna... Üzgünüm, inanamıyorum."

Begüm'ün parmaklarını okşadım. "İnan ya da inanma... Gerçek bu... Eğer senin için teselli ikramiyesi olacaksa, beni sevdiğinin kendisi de farkında değilmiş... Ya da kendisine bile itiraf edemiyordu belki, bilmiyorum. Sormadım. Sorgulamadım. Ne zaman fark etti bunu, umurumda değil. Şu an seviyor yani..." Yutkunmaya çalıştım. "Evliliğimiz bile bir yalandı... Şimdi sorsan, kendisi için yaptığı en son şey

ama... Yalandı. Gözümün içine baka baka beni kandırıyordu. Aptal gibi inandım ona. Herkesin gözünü boyadı..." Sıkıntılı bir nefes verdim. "Suçlama kendini boşuna... Filiz Hala'n biliyordu, neyi değiştirebildi? Sen de bilsen bir şey değişmeyecekti. O yüzden iyi ki bilmiyordun ve o günlerde bile güzel anılarım var seninle." Derin bir nefes aldım. "Gökhan'la mesela... Çok kötü anılarım var... Ama yine de Eren'le ya da Hande'yle kıyaslandığında, çok gerçek bir adam..."

"Naz! Eren seni çok seviyor!" dedi Begüm, kaşlarını çatarak. Elini elimden çekti ve hızlıca ayağa kalktı. Sandalyeye yürüdü ve montunun cebinden telefonunu çıkarttı. Telaşlanmıştı. Telefonu kulağına götürdüğünde, merakla ona bakıyordum. "Neredesin abi?!" diye sordu. Kısa bir süre karşıyı dinleyip, "İçeriye gel, hemen!" dedi. Telefonu kapattı ve masanın üzerine bıraktı. "Dışarıdaymış," dedi ve seri adımlarla antreye ilerledi. Kapıyı açtı. Bora'nın kolundan tuttu ve onu içeriye soktu. Kolunu bırakmadı ve çekiştirerek salona gelmesini sağladı.

"Sakin ol Begüm," dedi Bora, yavaşça. Kolunu Begüm'ün elinden çekti. "N'oldu?" diye sordu, merakla.

Begüm, Bora'nın karşısında durmuş, kafasını kaldırmış ve onun kara gözlerine bakıyordu. "Sen Naz'ı çok seviyorsun..." dedi Begüm, direktif verir gibi. Bora'nın bakışları bir an için bana çevrilecek gibi olmuş fakat Begüm'ün gözlerinden ayrılmamıştı. "Söyle... Neden yaptın? Neden sevmiyormuş gibi yaptın onu? İtiraf et hadi. Nedenini anlat... Çok acı çekmiş... Ben fark etmemişim... Anlat nedenini, öğrenelim... Bir şeyden mi korktun? Birisi mi tehdit etti? Başka bir şey mi planlıyordun da bozuldu? Korumak mı istedin onu? Kara'nın hayatı ona zarar veriyor diye mi? Neden kandırdın Naz'ı? Hadi söyle abi, n'olur..." Gökhan, küçük adımlarla salona girdiğinde, Begüm'ün bakışları ona çevrilmişti. "Abim neden Naz'a bir oyun oynadı?" diye sordu, merakla. "Neden Naz'ı inandırdınız abimin onu sevmediğine?" Gökhan başını iki yana sallarken gözlerini yummuştu. "Neden abimin oyununa

uydun ki sen Gökhan?!" Begüm'ün bakışları yeniden Bora'ya çevrildi. "Abi neden? Anlat? N'olur!"

Bora, Begüm'e doğru bir adım attı ve onu kendisine çekip yavaşça sarıldı, aralarında Begüm'ün bebeği de vardı.

"Abi," dedi Begüm, zorlukla. "Sen kız kardeşine yapılan bir adiliği, bir kadına yaşatmazsın! Sen Kerem değilsin!" Bora, ifadesiz bir şekilde Begüm'ün gözlerine bakıyordu. "Abi bir şey de!" diye bağırdı Begüm. "Sustukça kabul ediyorsun bunu! Bir şey de!"

"Özür dilerim," dedi Bora. Sesi kupkuruydu. "Bu şekilde öğrenmeni istemezdim..." Kuru bir soğuk. "Ben... Mecburdum." İliklerime kadar dondum.

"Ne diyorsun sen be?!" dedi Begüm, abisini göğsünden ittirerek. "Ne diyorsun?! Neye mecburdun?!"

"Başka çarem yoktu..." dedi Bora. İliklerime kadar donduğum için mi böylesine soğukkanlıydım? Muhtemelen Bora, içimden geçeni bilse, kelime esprisi yaptığımı düşündüğü için hoşnut olmazdı fakat ben ciddiydim. Çünkü gözümün önünde bir aile faciası yaşanırken, koltukta böylesi bir rahatlıkla oturuyor olmamın başka bir sebebini varsa bile bilmiyordum. "Üzerime gelme!"

"Nasıl yaparsın ya nasıl?!" diye haykırdı Begüm. Bora'nın sertçe iki kez göğsüne vurmuştu. Kurşun yarasının üzerine. Dövmesinin. "Sen bunu nasıl yaparsın?! Nasıl bu kadar alçalabilirsin?!"

"Senin için!" dedi Gökhan'ın odanın içinde patlayan sesi. Begüm, başını hızla Gökhan'a çevirirken Bora gözlerini kapatmıştı. "Senin için yaptı... Seni korumak içindi bu plan... Ailesini... Bir kız bulmak ve onu seviyormuş gibi göstermek..." Gökhan, bir kez daha Bora'nın dostu olduğunu kanıtlıyordu; belki de onu ipten alıyordu. "Mehmet Şahindağ'ı bilmiyor musun?! Abinin sevdiği kadını öldürmek için tetikte beklediğini bilmiyor musun?!"

Begüm'ün başı abisine çevrilirken dudakları da bir parça açılmıştı. Bora, Begüm'ün kendisine baktığını anlamışçasına gözlerini açtı. "Doğru mu?" diye sordu Begüm, acı çeker gibi

bir sesle. Doğruydu. Begüm annesini ve babasını kaybetmişti fakat bir abisi vardı; dağ gibi bir abisi. "Doğru mu abi?" Sesi zor çıkıyordu. Belki de abisine sarılmak için, benim oturduğum bu koltuktan kalkmamı bekliyordu. "Sana doğru mu diyorum?!" Bu çığlık, beklenmedikti.

"Yeter!" dedi Bora, kızgın bir tonlamayla. "Hamilesin! Bütün bunları düşünmemek zorundasın! Yeter!"

"Allah kahretsin!" dedi Begüm. Gözlerinden yaşlar boşalmaya başlamıştı. Avuç içlerini dermansız bir şekilde yeniden Bora'nın göğsüyle kavuşturdu. "Allah kahretsin! Nasıl yaparsın böyle bir şeyi?! Nasıl oynarsın Naz'ın duygularıyla?! Nasıl seviyormuş gibi yapabilirsin?! Sen bu değilsin! Allah kahretsin! Benim abim bu değil!" Omuzları sarsıla sarsıla ağlıyor, Bora'nın göğsünü yumrukluyor, üzerine yürüyordu. "Nefret ediyorum senden!" Bora geri gide gide sırtı duvara çarpmıştı. "Keşke Naz seni vurduğunda ölseydin!"

"Keşke!" dedi Bora, yavaşça.

"İğrenç bir insansın sen!" diye bağırdı Begüm. Hıçkırdı. "Senin de Kerem'den bir farkın yokmuş! Kerem'i öldürdüğün gibi kendini de öldürseydin keşke! Senden nefret ediyorum! Eğlendin mi onunla oynarken he?! Mutlu oldun mu?! Kendinle gurur duydun mu?! Ne hissettin he?! Söylesene! Videoya da çektin mi onu?!"

"Sus Begüm!" dedi Bora, dişlerinin arasından.

"Keşke benim abim olmasaydın! Keşke sen de Beyza gibi ölüp gitseydin! Keşke beni bu kadar utandırmasaydın!" dedi Begüm, incecik bir sesle. Başını, Bora'nın göğsünün üzerindeki ellerine yasladığında nefes almaya çalıştığını düşünmüştüm fakat kıpırdayamıyordum. Sanki ben bu odanın içinde değildim, unutulmuştum, görünmüyordum ve hareket edersem dikkat çekecektim. "Ya ben Naz için neler dedim?! Ondan nefret ettim! Bize yaptıkları için, bize yaşattıkları için ona beddua ettim! Bana bunu nasıl yaptın?! Bunu ona nasıl yaptın?!"

"Begüm... Bebeğini düşün-"

"Kes sesini!" diye bağırdı Begüm, Gökhan'a. Başını da ellerini de Bora'nın göğsünden çekmiş ve bir hışım Gökhan'a dönmüştü. "Sen de konuşma! Sen de suçlusun! Sen de bu adi oyunun parçasısın! Senden de tiksiniyorum! Hepinizden tiksiniyorum! Sen benimle oturdun, bu kız için *'Hayatımızı mahvetti!'* dedin be! Sen de insan değilsin! Sen de beş para etmez birisin!"

"Doktor çağır Gökhan," dedi Bora, sessizce.

"Her şey boşuna mıydı?!" dedi Begüm, yeniden abisine döndüğünde. Bora, ifadesiz bir şekilde Begüm'e baktı. "Her şey boşuna mı yaşandı yani?! Ben sana boşuna mı üzüldüm?! Sürünüyordun be! Ölüyordun acıdan! Ruh gibi geziyordun! Ben sana boşuna mı üzüldüm?! Yaşadığın her şeyi hak etmişsin sen! Başına gelen her şeyi hak etmişsin sen!"

Bora, duyduklarını sindirmeye çalışır gibi derin bir nefes aldı. "Hak ettiğimi söylemiştim."

"Eren, Naz'ı savunuyor diye boşuna mı kavga ettik biz?!" diye bağırdı Begüm. İçinden çıkan öfke salona yayılırken, hırsını alamıyormuş gibi yeniden Bora'nın göğsünü yumrukladı. "Ben boşuna mı onca kavgaya katlandım?! Boşuna mı savundum ben seni?! Boşuna mı yedim o tokadı he?! Boşuna mı?!"

Bora'nın başı hafifçe sola doğru eğilirken, gözleri kısılmıştı. "Ne dedin?" diye sordu, duymamış gibi. Kaşları havalanırken, Begüm'e doğru bir adım atmıştı fakat Begüm daha fazla dayanamış olacaktı ki yere çökmüş ve ağlıyordu. Bora'nın tetiğe basılmış bir kurşun gibi fırlamasıyla, o sırada muhtemelen doktoru çağırarak salona yeniden giren Gökhan neye uğradığını şaşırmıştı.

"N'oldu?" diye sordu Gökhan, Begüm'e. Begüm'ün Gökhan'a cevap verecek hali yoktu. Gökhan'ın bakışları benimle birleşti. "N'oldu?!" diye sordu, bana da. Dudaklarım oynamıyordu. "Naz!" diye seslendi Gökhan, korkarak. "Ne dedi Begüm?!" Begüm'e döndü. "Begüm! Ne dedin?!"

Gökhan, önce Begüm'e yaklaştı fakat Begüm'ün, "Dokunma bana!" diye bağırmasıyla beraber, anında geri çekildi.

Ardından, küçük adımlarla bana yaklaştı ve koltukta yanıma oturdu. Muhtemelen şokta olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Şoka falan girmemiştim. Buradaydım. Sadece her şey ortaya saçılmıştı ve saçıntıların arasında yönümü bulamıyordum. Yerdeydim. Ayağa kalkmam lazımdı fakat birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

"Naz! Beni duyuyor musun?!" dedi Gökhan.

Parmağını gözümün hizasına getirip şıklattığında, hızla gözlerimi kapattım ve başım *evet* der gibi, varla yok arası hareket etti. Begüm'ün hıçkırık sesleri beynimde yankılanıyordu ve bu ses bana iyi gelmiyordu. Parmağını şıklatan Özgür'ü hatırlamıştım ve Begüm'ün boğazından çıkan iniltiler de beni 25 Ağustos'a götürüyordu. Kanlı nişana. Saçıntıların arasında değil, cesetlerin arasında dolaşıyordum. Panik atak krizi. Gelmemesi lazımdı. Nefes aldım. Yetmiyordu. Bu oda çok havasızdı. Aldığım nefes yetmiyordu. Begüm, aynı o gün gibi, ağlamalarının arasında "Abi!" diye feryat ettiğinde, hızla ellerimi kulaklarıma götürdüm. Duymak istemiyordum. Kolyem boynumda yoktu. Henüz kolyemi yaptıramamıştım. Tarantula'dan nefret ediyordum. Saymamıştım. Cesetlerin sayısını saymamıştım neden o günü unutamıyordum? Karnımın kasıldığını hissettiğimde, tonlarca yükü sırtımda taşıdığım gerçeğiyle yüzleştim. Bütün o insanlar benim yüzümden ölmüştü, ben hamileyim diye.

"Begüm yeter ağlama!" diye bağırdım fakat bu yalnızca Begüm'ün Sevim Hanım'a sarılarak daha da ağlamasına sebep olmuştu. Ayağa kalktım ve hava alabilme ümidiyle, koşarcasına antreye ilerledim. Burnumda buram buram bir kan kokusu vardı ve hava almadığım sürece geçmeyecekti.

"Nereye gidiyor amına koyayım?!" dedi Gökhan'ın sesi. Bahçeye ne zaman çıktığını bilmiyordum. "Bilmiyorum Aydın! Fırladı gitti bir bok anlamadım!" dedi, kızgınlıkla. "Dur

bi' saniye," dedi, hemen ardından. Yanıma geldiğini anlamıştım. "Naz? İyi misin?!"

"Nina," dedim, çaresizce. Gökhan'ın bakışları beni bulduğunda, gözbebeklerinin içine işleyen ifadeden nefret ettiğimi hissettim. Yüzüm gerilirken, gözlerim doldu. "Sevme beni!" dedim, başımı iki yana sallarken. İki elimle yüzümü kapattım. "Hayatımın amına koydunuz! Hiç sevmediniz! Şimdi de sevmeyin beni!" Gökhan bileğime dokunduğunda, "Çek elini!" diye bağırdım, ıstırap dolu bir tonlamayla. Ellerimi yüzümden ayırdığımda, gözyaşlarım yanaklarıma boca oluyordu. "Bileklerimdeki dikişler yeni sayılırdı be! Sargıdaydı bileklerim!" Duydukları, Gökhan'ın zoruna gidiyordu. "Güçsüzdüm! Bitkindim! Kolumdan çeke çeke eve sürükledin beni! Beni senden Bora korudu! Hayatımı siken adam, beni senin gazabından kaç kez korudu!" Kazağımın kollarını sıvayıp, öfkeyle bileklerimi Gökhan'a gösterdim. "Fondötenle kapattım diye geçmedi bunlar tamam mı?! Buna her baktığımda sadece Bora'yı vurduğumu değil, senin bana yaptıklarını da hatırlıyorum ben! Sen de unutma!"

Gökhan'ın dudaklarından dökülen tek kelime Anıl'dan ibaretti. "Naz," demişti, sırf Anıl *L* harfini söyleyemiyor diye, şimdi Gökhan da bana *Naz* demişti. Anıl'dan da nefret ediyordum; o olmasaydı, o kumarhaneye girmezdim!

Bir elim acı içinde enseme gittiğinde, ayakta zor durduğumun farkındaydım. "Kadına şiddet mi senin zayıf noktan?" diye sordum, alayla. Güldüğümde Gökhan'ın gözleri dolmuştu. "Senin tek bir zayıf noktan var... Onu biliyoruz... İkimiz de biliyoruz..." Gökhan'ın gözlerinde biriken birkaç damla yaş yanaklarına aktığında benim neden canım yanıyordu?! "Bekle sen..." dedim, ağlamasına hiç üzülmemişim gibi. "O gün geldiğinde... Hani gelmesinden korktuğun o gün var ya... O gün geldiğinde sen de yaşayacaksın yaşayacağını... Senin de sıran gelecek elbet."

Gökhan beni kendisine çekti. Ne kadar pişman olduğunu ilk kez belli etmiyordu. "Özür dilerim," dedi, fısıldar gibi. Başımı iki yana, özrünü asla kabul etmediğimi belli eder gibi

salladığımda, bir eli başımı kavramıştı. "Özür dilerim Naz..." Ayak bileğine, ayakkabımın ucunu hızla geçirdim. "Beni affet!" dedi, yalvarır gibi.

"Affetmeyeceğim," dedim, kararlılıkla. "Seni asla affetmeyeceğim."

"Allah belamı versin," dedi Gökhan, kısık bir sesle.

"Amin! Bir daha da seninle çay içersem, benim de belamı versin!" dedim. Gökhan'ın telefon melodisi duyuluncaya kadar, saniyeler boyunca, birbirimize sarılı halde kaldık. "Çekil," dedim, sonra.

"Söyle," dedi Gökhan, telefonu kulağına götürdüğünde. "Nerede Kara?" Kaşları çatıldı. "Ne diyorsun lan?!" Bakışlarını bana çevirdiğinde, burnumu çektim. "Begüm ne dedi Kara'ya?" diye sordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldığında, tüm olanları yeni hatırladığımı fark ediyordum. "Eren! Eren, Begüm'e tokat atmış!" dedim, hızlıca.

"Geliyorum Erdem!" dedi Gökhan, derhal. Bakışları, bahçe kapısının ilerisindeki Selim'e çevrildi. "Selim!" diye seslendi. "Tüm adamlar evin etrafına yayılsın!" Bana döndü. "CIA'den kimi arıyorsan ara, bu evin çevresinde kuş uçmayacak!" Koşar adımlarla bahçe kapısına ilerlediğinde, Gökhan'ın peşinden gitmiştim. "Selim! Çağdaş nerede?! Begüm'ün konumunu anbean göreceğim ben! Güvenlik düzeyini en yükseğe çekiyoruz! Begüm'e dikkat et! Birazdan doktor gelir! Tedbir amaçlı! Adamı kontrol etmeden almayın!" Gökhan arabaya binince ben de yanındaki koltuğa geçmiştim. "Sen nereye?!" diye bağırdı, bana.

"Sesinin tınısına dikkat et!" diye bağırdım. Gökhan, benimle uğraşmak yerine hiç vakit kaybetmeden arabayı çalıştırıp gaza yüklendi. "Neredeymiş Bora?!"

"Evde," dedi Gökhan, gözünü yoldan ayırmadan. "Eren'i getirtmiş eve." Ben de bakışlarımı yola çevirdim, hakikaten ben nereye gidiyordum? "Öldürecek." Sessizlik oldu. "Bana nasıl o lavuğun Begüm'e tokat attığını söylemezsiniz amına koyayım?! Giderdim Kara'nın peşinden!"

"Yeğeninin babasını öldürmez herhalde," dedim, düşünceli bir tonlamayla. "O kadar da değil."

"Diğer yeğeninin babasını da öldürecek. Yaz bir kenara, o gün beni yad edersin..." dedi Gökhan, gaza biraz daha yüklendiğinde. Ellerini direksiyona hızlıca geçirip, "Sikeyim böyle hayatı!" diye bağırdı. Gaza biraz daha yüklendiğinde, ya polislerin bizi çevireceğini ya da öleceğimizi anlamıştım. "Pişman olur!" dedi, itiraz eder gibi. "Eren'i öldürürse çok pişman olur! O çocuğun yüzüne bakamaz!" Camı, oksijene muhtaçmışım gibi açtım. "Ama öldürür! Çok doldu! Her şeyin acısını çıkartacak Eren'den! Caner Kozan'ı öldürmesinden farkı yok bunun! Her şey mahvolacak! Her şey yine mahvolacak!"

Cebimden telefonumu çıkarttım ve Bora'nın numarasını tuşladım. Beşinci kez çalışında, "Bir şey mi oldu?" diye sordu Bora'nın ifadesiz sesi.

"Eren'i öldürme!" dedim, hızlıca. "Yapma sakın bunu!"

"Bir şey olmadıysa kapat Nazlı!" dedi, sert bir tonlamayla.

"Eğer Eren'i öldürürsen seni asla affetmem!" dedim, telaşla.

"Sen beni zaten hiçbir zaman affetmeyeceksin," dedi. Nefesini sesli verdi. "Affetme de zaten." Acı dolu bir inleme sesi duydum. "Senin hayatının amına koydum!" diye bağırdı, öfkeyle. Gözlerimi kapattım. "Yine olsa yine yaparım! Değdi! Anlıyor musun beni?! Değdi! Ama bu ibne..." Bora'nın sesine, acı dolu bir çığlık karıştı. "Her şeyi biliyordu! Benim kardeşim bilmiyordu! Ben nasıl kardeşimi usturuplu bir şekilde susturduysam, o da susturacaktı!" Eren'in boğazından kopan ses yüzümü buruşturmuştu. "Şiddetle değil! Konuşarak! İnsan gibi!"

"Bora bi' sakin ol," dedim, lafımın etkisiz olacağını bilmeme rağmen.

"Kapat Nazlı," dedi, nefesi kesilmiş gibi. "Suratına kapatmak istemiyorum."

"Kapatma!" dedim, panikle. "Kapatma. Beni bekle!"

"Al şunu Aydın!" dedi Bora, tavizsiz bir sesle. "Kapatma!"

"Alo?" dedim, ne olup bittiğini anlamayınca.

"Yenge?" dedi Aydın, ne diyeceğini bilemez bir tonlamayla. "Kapatmamamı söyledi."

"Gökhan daha hızlı sür!" diye bağırdım, bezgin bir ifadeyle. "Daha hızlı!"

Kalbim, her geçen saniyede daha da hızlanıyordu. Bastırdığım panik atak krizinin yeniden boy göstermesine ramak kaldığını hissediyor fakat anda kalmaya çalışıyordum. Sakin olmak istiyordum. Hissiz. Bora'nın, henüz doğmamış yeğeninin babasını öldürmemesi gerekiyordu fakat ben şimdiden işlemediği cinayetin tüm vicdan azabını benliğimde hissediyordum. Benliğim zonkluyordu. Kafamın içinde beni telkin edecek bir cümle arıyor fakat bulamıyordum. Dermansız bir derde yakalanmıştım; beynim durmuştu. Ama kalbim durmuyordu. Kalbim de dursa her şey en azından *benim için* çözülebilirdi fakat kalbim o kadar güçlü atıyordu ki, nefes almam da zorlaşıyordu.

Gökhan arabayı durdurur durdurmaz, kapıyı açtım. Adımlarım çok hızlıydı. Gökhan da peşimden geliyordu. Eve girer girmez, sesin geldiği yere doğru koştum. Aydın, Gökhan'ın oda kapısının karşısındaki duvara yaslanmış, elleri cebinde duruyordu. Beni görünce sırtını duvardan ayırdı ve ellerini cebinden çıkartıp, dimdik bir şekilde karşıma geçti.

"Hamile lan!" diye bağırdı Bora, hiddetle. Sesi Gökhan'ın odasından geliyordu. "Çerçeveyi elinden almaya çalışırken eli kesildi tamam! Nasıl vurursun lan sen ona?! Nasıl vurursun?!"

Avuçlarımla kapıya vurdum. "Bora! Aç şu kapıyı!" Aydın koluma dokundu. "Kapıyı kıralım!" dedim, ona döndüğümde.

"Yenge," dedi Aydın, çekinceli bir ifadeyle. "Emir verdi. *'Gelecek, kapıdan uzak tut Nazlı'yı, girmeyecek içeriye,'* dedi. Beni zor durumda bırakma, geç şöyle..."

Aydın'ın başıyla ileriyi göstermesini umursamadan ellerimi yumruk yaptım ve kapıya geçirdim. "Bora! Aç şu kapıyı!"

"Yenge, emretti diyorum, lütfen..." dedi Aydın, kolumu tutarak. Onu umursamadan bir kez daha şiddetle kapıya

vurdum. "Yenge!" dedi Aydın, ikaz dolu bir ifadeyle.

"Başlatma yengene Aydın!" dedim, sinirle. Kolumu sallayarak elinden kurtardım. Bakışlarım Gökhan'ı buldu. Kapının karşısındaki duvarın önünde, varlığını hatırlamamamızı ister gibi duruyordu. "Gökhan! Kapıyı kır!" dedim, direktif verir gibi.

"Sen de beni çok hafife aldın!" diye bağırdı Bora, öfkeyle.

Gökhan'ın bakışları birkaç saniyeliğine kapalı kapıya çevrilip beni buldu. "Çok sinirli," dedi, bir tespit yapar gibi. Dudaklarım şaşkınlıkla açıldı. "Ben giremem. O kadar kafayı yemedim." Bir şey diyeceğim sırada, "Durum farklı Naz!" dedi, Gökhan, beni uyarır gibi. "Konu sadece Eren değil. Her şey. Her şeyin öfkesi bu. Uzak durmak lazım."

Kaşlarım havalanırken iki saniyeliğine etrafıma bakındım. "Aşağıya inip, bodruma... İnce bir şey bulursam... Demir gibi falan... Açarım bu kapıyı. Sadece zaman yok! Kapıyı kırabilirim ama omzum çok acır. Ve bu da zaman alır. Kapı masif ağaçtan. Darbeye dayanıklı. Kır kapıyı Gökhan. Eğer kapıyı kırarsan seni affederim."

Gökhan'ın gözleri bir an için kısılsa da aniden duvarın önünden ayrıldı ve kapıya yaklaştı. İçimden derin bir nefes alırken, buna değeceğini biliyordum. "Saçmalama Gökhan!" dedi Aydın fakat Gökhan onu umursamadı. Kapıya omzuyla yüklendiğinde, kapıda herhangi bir açılma belirtisi görülmemiş olsa da omzunun çok acıdığına emindim. "Öldürür lan seni de!" dedi Aydın.

"Değer," dedi Gökhan, acıyla. Kapıya bir kez daha omzuyla yüklendiğinde, "Siktir!" diye bağırdı. "Böyle oda kapısı mı olur amına koyayım?!" Geri geldi ve koşar adımlarla bir kez daha kapıya yüklendi. Onun bu kadar zorlandığı kapıyı benim kırabilme ihtimalim daha zayıftı. "Kurşun yediğim taraf bu. Senin için iki oluyor!" Hem kapıyı kırmaya çalışıyor, hem de konuşuyordu. Bir kez daha denediğinde, en nihayetinde kilit kırıldı fakat sanırım Gökhan omzunu hissetmiyordu.

"Senin de gelmişini geçmişini sikeceğim Gökhan! Bekle sen!" dedi Bora, öfkeyle. Eren yerde iki büklüm yatıyor, ağzından kan akıyordu. Yüzü gözü dağılmıştı. Bora, Eren'in karnına güçlü bir tekme daha attığında, odaya girdim.

"Yeter!" dedim, korkuyla. Bora'nın kolundan tutarak önüne geçtim. "Yapma!" Kapkara gözleri gözlerimin içindeydi ama beni görüp görmediğini anlamıyordum. "Ölecek! Yapma!"

"Gebersin!" dedi, nefretle.

Başımı iki yana salladım. "O senin doğmamış yeğeninin babası," dedim, yumuşak bir sesle. "Bunu kaldıramazsın! Yapma!" Başımı omzumun gerisinden Gökhan'a çevirdim. "Hastaneye götürün Eren'i!"

"Eğer!" dedi Bora, tehditkar bir ifadeyle. "Tek bir adım atarsan sonun olurum Gökhan!" Kara gözleri, yeniden gözlerimle birleşti. "Git Nazlı buradan," dedi, uyarıcı bir tınıyla. "Git hadi..." Aydın'a baktı. "Rica etsem alır mısın Nazlı'yı?!"

"Hayır!" diye bağırdım.

"Naz!" dedi Eren, inleyerek.

Bora sıkıntılı bir nefes verip kenara çekildi ve Eren'in karnına bir tekme daha atarken, "Konuşma lan!" diye kükredi. "Konuşma amına koyduğumun çocuğu! Konuşma!"

"Bora!" dedim, sertçe. Yeniden önüne geçtim. "Lütfen!" İki elimi yanaklarına yerleştirdim. "Bir tepki ver! Beni duymuyor, görmüyor gibisin! Kendine gel!"

"Kendim mi kaldı?" diye sordu Bora, sakin bir sesle. Gülümsedi. "Her şey sikildi yine!" Başını iki yana sallarken, gülümsemesi de artmıştı. "En başta, daha ilerideydik! Şimdi var ya... O kadar geriye düştük ki... Artık kaldıramıyorum!"

"Eren'i hastaneye götürsünler! Ölecek!" dedim.

Bora'nın gözlerinin karası dumanlanırken, "Benim ablam neden öldü biliyor musun?" diye sordu. Yavaşça bileklerime uzandı ve ellerimi yüzünden çekti. "Anlatmıştım sana... Mehmet Şahindağ denen orospu çocuğu var ya... O ablamın koluna yapışınca, ben etrafımı çevreleyen heriflerden birisine yumruk attım, sonrası kaos... Koluna yapıştı koluna!

Bak bu kadar basit! Bu kadar basit! Tahammül edemedim. O herif orospu çocuğu da olsa benim ablamın kılına zarar vermezdi bu arada, sadece o an ablam bana doğru gelmeye çalışınca onu engellemek istemişti, o kadar!"

"Tamam ama Eren'i hastaneye götürsünler," dedim, güçlükle. Diyecek başka hiçbir şeyim yoktu. Mehmet Şahindağ'ın, hamile karısına yaptığı zulmü Bora'ya anlatsam da yine önce Eren'i öldürecek gibi bakıyordu. "Lütfen! Benim için!"

Bora hızla bana arkasını döndü, başını yukarı kaldırıp iki eliyle yüzünü kapatırken, "Yapma şunu!" diye bağırdı. "Yapma!"

"Sadece bebeği için," dedim, ısrarcı bir tonlamayla. "Bebeği babasız kalmasın!"

Bora'nın hiçbir şey söylemediği beşinci saniyede Gökhan'a döndüm ve başımla *hadi* der gibi bir işaret yaptım. Bakışlarım Eren'e kaydı. Kan revan içindeki yüzünde zar zor seçilen gözleri kapalıydı. Bayılmış mıydı? Aydın birilerini çağırmak için koridorda ilerlerken, Gökhan aklımdan geçenleri anlamış gibi Eren'in yanına eğildi ve şah damarına parmağını bastırdı. Anıl'ın şu an aklıma gelmemesi gerekiyordu.

"Acele edin Aydın!" diye seslendi Gökhan.

Bora bu sesi duyduğunda, ellerini yüzünden çekti ve Gökhan'ın yanına yaklaşıp onu ayağa kaldırdı. Yakasından tutup Gökhan'ı kapıya yasladığı gibi, suratına da güçlü bir yumruk atmıştı. "*Bir şey yok* öyle mi?" diye bağırdı öfkeyle. "*Klasik karı koca kavgaları işte,* öyle mi?"

"Bunu bilmiyordum!" diye bağırdı Gökhan. Bora, Gökhan'a bir yumruk daha savurdu. "Yemin ederim bilmiyordum! Bilsem müdahale ederdim!"

"Ben yoktum ama sen bunların yanındaydın!" dedi Bora, hırsını alamamış gibi. Aydın ve beş adamın gelmesiyle beraber geri çekildi. Adamlar, dikkatle Eren'i yerden kaldırırlarken, "İş bu raddeye gelinceye kadar fark etmen lazımdı!" dedi Bora.

"Dikkatli taşıyın!" dedi Gökhan, adamlara. Daha sonra bakışları Bora'yı buldu. "Eren'e toz kondurmayan sendin!" diye haykırdı, kızgınlıkla. Bir adım atarak Bora'ya yaklaştı. "Eren sana gelip Begüm'le arasında bir şey olduğunu itiraf ettiği zaman, bağırdın çağırdın herifi dövdün ama günün sonunda bu ilişkiyi onayladın Kara! Sen onaylamasan olmazdı bu iş! Belki başka zamanda bu kadar kısa sürede işi ciddiye bindirmelerine kızardın, izin vermezdin, kabul etmezdin ama senin tek dikkatin Naz'ın üzerindeydi, Eren'le Begüm'ü o kadar da umursamadın! Yalan mı?!" Bora başını *yalan* der gibi iki yana salladı. "Doğru Kara!" dedi Gökhan, bastırarak. "Eren'i seviyordun! Sen Eren'e toz kondurmadın!"

"Kes sesini!" dedi Bora, karşı çıkar bir tavırla. "Sus!"

"Gerçekleri kabul et!" diye bağırdı Gökhan. İşaret parmağını havaya sallarken, "Sen fark etmedin asıl! Eren'i bile ne hale soktuğunu sen fark etmedin!" diye ekledi. Bora gözlerini kapatırken, Gökhan, "Biz senin rol arkadaşların olsak da senaryo senin!" dedi, tükürür gibi. "Şimdi otur, her şeyi bu hale nasıl getirdim diye yan!"

"Yeter," dedi Bora, fısıldayarak. Bize arkasını dönüp odadaki pencereye yaklaştı. Camı açtı. "Yeter artık!" dedi, fısıldayarak.

"Daha çok yanacaksın!" dedi Gökhan, alaylı bir gülümsemeyle. Odadan çıkarken, kilidi kırılmış kapıyı çarpmıştı.

Bora'nın sanki ayaklarının bağı çözüldü. Olduğu yere çökerken, pencerenin altındaki duvara yaslanmıştı. Üst üste önüne gelene kafa atması, yumruk savurması, tekme atması onu güçsüzleştirmiş hatta yara bere içinde bırakmıştı fakat hiç şüphesiz en büyük yarasını, Begüm'ün ve Gökhan'ın kelimeleri açmıştı. Eren'in? Belki de benim. Herkesin, hepimizin. Kusursuz yaratılmış yüzünün en güzel ayrıntısı olan kapkara gözlerini saklamak ister gibi, sımsıkı yummuştu fakat yanakları ıslanıyordu.

Dayanamıyordum.

"Yapma," dedim, yanına yaklaşıp. Sanki bunu bekliyormuş gibi bedenini bir rüzgar ele geçirdi ve derdi İstanbul'dan büyük adamın gözyaşları şiddetlendi. "Şişt!" dedim, kızar gibi. Başını iki elimle göğsüme bastırdığımda, Bora'nın boğazından kopan feryat benim gözlerimi yaktı.

"Ben yaptım!" dedi, boğuk bir sesle. İkimizin gözlerinden akan yaşlar birleşip küçük bir okyanus oldu ve cehennem ateşine döküldü. "Begüm de beni hiçbir zaman affetmeyecek!" Çenem daha fazla titremesin diye başının üzerine yaslayıp, tüm gücümle alt dudağımı dişledim. "Bir tek o kalmıştı..." Kollarımın arasında dağ gibi bir adam değil, küçücük bir çocuk vardı. "Mecburdum!" dedi. Kendini savunmaya çalışmıyor, adeta isyan ediyordu. "Başka diyebileceğim tek bir şey bile yok!"

Benim ise vardı fakat söylemem fayda sağlamayacaktı. Mesela Begüm, çok değil biraz bile düşününce, ama gerçekten düşününce, abisini anlayacaktı. Bora'nın yaptığı eylem bana yönelikti; başka kimseye değil. Ben bile onu anlıyorken, Begüm de anlardı. Belki aynı benim gibi abisine hak vermezdi, belki de verirdi, bilmiyordum fakat mecbur olduğunu biliyordum. Mehmet Şahindağ'ı çok ama çok iyi tanıyordum. Her ne kadar mecburiyeti beni ilgilendirmese ve bana yaptıklarını kabul edilebilir kılmasa da mecburdu. Mesela hiç beni seviyormuş gibi *sözde* benim kurduğum oyuna dahil olmayabilirdi ama seçtiği yolu tartışmak için artık çok geçti.

"Bana yine nefretle baktın," dedi mırıldanarak. "Hastanede bana nefretle baktın... Sonra da bir daha bakmadın bile."

"Okyanusa kıyısı olan bir ev düşün..." dedim, yavaşça. Bir elim Bora'nın başından omzuna kaydı. "Ama Boston'daki gibi bir ev değil... Daha izole bir ev." Parmak uçlarım omzunda geziyordu. "Düşün ki, yattığımız yerden okyanus görülüyor... Gündüz okyanusu izliyoruz, gece yıldızları..." Bora, nefes bile almıyordu. "Sadece sen ve ben varız. Başka kimse yok. Zaman yok. Sen, ben ve her gün, yeniden."

"Yatımız da mı yok?" diye sordu, boğuk bir sesle. Kaşlarını çattığını tahmin edebiliyordum. "İmkansız."

"Yok... Beni yata tercih ettin... İkisinden birisini seçebiliyordun, üzgünüm..." dedim, kinayeli bir tonlamayla.

"Demek ki bazen doğru seçimler yapabiliyormuşum," dedi, sitemle.

Boğazımdan bir kahkaha dökülürken, gözlerimden de sessizce yaşlar akmıştı. "Kesinlikle," diye fısıldadım. Fakat Bora'nın gözlerinden akan yaşlar sessiz değildi. "Mesela poker oynardık seninle... Zamanla senin tüm paran, resmen benim olurdu..."

"Ben sevdiğim hiç kimseyle oyuna oturmam... Gerçekten, asla oturmam. Seninle de oturmam..." dedi, itiraz ederek.

"Bu prensibinden de vazgeçtin... Burada her şey benim istediğim gibi. Ben ne istiyorsam o..." dedim, ciddi bir tavırla.

Başını göğsümden kaldırdı ve okyanus karası gözleri, zümrüt yeşili olmayan gözlerime değdi. Sanki onun da gözlerinden yaşlar akmıyormuş gibi, parmak uçlarıyla gözyaşlarımı sildi. "Sen ağlama," dedi. Gülümsediğinde, Nazlı'nın ruhunun gömüldüğü yere, bir damla yaş karıştı. "Örümcek adamı bulup bana getirene, tüm kumarhaneleri devredeceğimi söylemiştim..." dedi.

"Nasıl da kurtardım ama kumarhaneleri," dedim, göz kırparak.

"Bütün kumarhaneler artık senin," dedi. Kaşlarım çatıldı. "Seni riske atamam, bunu şu an resmiyete dökemem ama sözüm sözdür, biliyorsun. Hepsi senin... BlackJack dışında ama çünkü o Aydın'ın."

"Nasıl hepsi benim?" diye sordum, şaşkınlıkla. Zorlukla yutkunurken *yok artık* der gibi güldüm. "Nasıl benim?!" diye sordum, doğrularak. "Hepsi mi benim?! Yani hepsi mi benim?!"

"Evet," dedi Bora. Derin bir nefes aldı. "Hepsi senin."

Dudaklarım açıldı, kapandı, ne tepki vereceğimi bilemedim. Hepsi benimdi. Kaç kumarhane vardı

bilmiyordum ama çok olduğunu biliyordum. Bu bir imparatorluk demekti. Nezaketen de olsa, bunu kabul edemeyeceğimi söylemem gerekir miydi? Bora'ya güvenmiyordum, kabul edemeyeceğimi söylersem bir anda *'Tamam o zaman,'* diyebilirdi.

"Bir de şu kumar partisi organize etme fikri için, 50 Bin Dolar istemiştin... Arada kaynadı. Hesabına yatırıldı o para. Ufaktan kapatalım borçları..." dedi.

Kocaman bir kahkaha attığımda, Bora da gülmüştü. "Okyanusa kıyısı olan evden vazgeçtim! Her gece kumarhanede sabahlardık!" dedim, heyecanla. Bora'nın gözleri kısıldı. "Hayale bak! Kumarhanede sabahlama hayali! Harika! Gerçek olmayabilir ama hayali bile güzel!"

"Eh, sen sabahlarsın artık..." dedi, muzip bir ifadeyle. "Davet edersen, ben de gelirim."

"Beni bir gün, Monte Carlo'daki büyük masa mı ne, ona oturtur musun?" diye sordum, merakla. Bora'nın kaşları havalandı. "Ben Monte Carlo'da çevre yapmak için çok uğraştım. Ama olmadı. Lütfen, orada saygınlık kazanmama yardım et..." Küçük bir kahkaha attı. "Bak kumarhanelerin benim olmasıyla alakası yok bunun... Ayrıca şaka da yapmıyorum. Hayal de değil bu. Aşırı ciddiyim. Şu an çok ciddiyim. Kara'nın forsundan istiyorum. Ben de istiyorum."

"Doyumsuz musun sen?" diye sordu, gülerken.

"Hı hı," dedim. Başımı da *evet* der gibi sallamıştım. "Matematik'te kendimi kanıtladım. Profesör John'un gözdesi oldum. Sonra CIA ajanı olarak da iyiyim. Kabul etsinler ya da etmesinler, kendimi kanıtladım. Tarantula'ya da keza kendimi kanıtladım, mesela dün. Kumarda da çok iyiyim ama henüz o arzu ettiğim forsa ulaşamadım. Lütfen bana bu iyiliği yap."

Bora derin bir nefes alırken, "Her şey değişse bile bir şeyler hiç değişmez değil mi?" dedi, kendisine sorar gibi. Bana arzuyla bakıyordu. "Değişmesin zaten..." dedi, yalvarır gibi. Beni kendisine çekip sımsıkı sarıldığında, "Beni bunca derdin arasında, nasıl böyle güldürebiliyorsun?" diye sordu.

Kokumu içine çekti. "Dışarıda kıyamet kopuyor ama... Senin hakikaten özel güçlerin var..." Saçlarımın arasına dudakları değdi. "Gerçek değilsin..." Kolları beni daha sıkı sarmaladı. "İyi ki varsın sevgilim..."

"Bence beni kırma," dedim, tatlı olmasına çabaladığım bir sesle. "Monte Carlo'da saygınlık istiyorum. Lütfen."

"İyi tamam," dedi Bora, şakacı bir sitemle. "Yaparız bir şeyler!"

"İşte benim kocam!" dedim, neşeyle.

Bora uzun soluklu bir kahkaha atarken ben de kendime gülmüştüm. Elimden başka bir şey gelmiyordu. Yaşamın Bora'yla beraber gülmek olduğu, cehennem ateşinde cayır cayır yanan eski bir defterde yazıyordu. O defter zoruma da gitse, şimdi kendimi değil Bora'yı düşünüyordum. Artık akıl sağlığımızı kaybetme raddesine gelmiş olsak bile, sağlığımız için biraz vitamin depolama isteğini bulmam bir lütuftu ve buna sığınıyordum. Hayat onu gülümsetmesin istemiştim. Ne zaman gülümseyecek olsa ya da ne zaman dalıp gülümsese, beni ve bana yaptıklarını hatırlamasını. Konuşan öfkemdi. Nefretim. Kıskançlığım. Acım. Her gülümsediğinde içi acısın istemiştim, hayat ondan kahkahaları alsın. Yürekten dilediğimi söylemiştim ve gerçek olmuştu.

Bu gerçeklik beni mutlu etmiyordu.

Şimdi beraber gülebilmemiz bir şans bile olsa, ben yokken de gülebilmesini arzuluyordum.

Bunun nafile bir arzu olduğunu, kendimden biliyordum.

"Kendime bir zarar vermeyeceğim," dediğimde, Bora'nın kahkahası kesildi. Gözlerimin içine dikkatle baktı. "Yapmayacağım bunu..." Yavaşça yutkunduğunda, devam etmemi istediğini fark etmiştim. "İzimi de kaybetmeyeceksin... Yani Mehmet Şahindağ öldükten sonra kendime nasıl bir hayat kuracağımı bilemiyorum fakat her nerede olursam olayım, sen bunu bileceksin..."

Yüzüne şaşkın fakat mutlu bir ifade yayılırken, şükreder gibi, "Nazlı," dedi.

"Bana yaptıkların çok ağır ve telafisi yok kabul... Ama adalet terazisi... Senin yaşadıkların da çok ağır..." dedim, buruk bir tebessümle. Baş parmakları nabzımın attığı yere yerleşti. "Hayatın sana biçtiği şey öyle ağır ki... Benim yaptığım ya da yapacağım her şey sadece tuz biber ekmekten başka bir şey olmayacak."

"Yaşadıklarımın ağır olduğunu kabul ediyorum ama seninkiyle kıyaslanmaz bile," dedi, pişmanlık dolu bir tonlamayla. Benim duygularıma tecavüz edilmişti; onun ise hayatının tümüne. "Benim yaşadığım ne Allah aşkına?!" Yanılıyordu, çünkü bir gün, ablasının yaşadığını öğrenecekti ve o zaman çektiği tüm acının ve hatta bana kurduğu oyunun bile boşuna olduğu hissine kapılacaktı.

"Her neyse," dedim. Derin bir nefes aldım. "Ne yaşandıysa yaşandı... Ben hazır değilim yüzleşmeye. Begüm'ün tepkisi bile bana fazla geldi. Panik atak krizi geçirecektim. Düşünmek istemiyorum olanları. Kapatalım konusunu, açmayalım... Sen söylediğime odaklan. Nerede olduğumu bileceksin... Şimdiden söz veremem ama belki bir gün, bir kumarhanede, yine böyle güleriz, olmaz mı?"

"Kışın, kuzeyde, ben okyanusa girerken... Öyle de güleriz?" dedi, sorar gibi.

"Olur..." dedim, omuzlarımı kaldırıp indirirken. "Belki bir gün, yaşadığım hayattan sıkılırsam, holding için sana danışmanlık veririm. Türkiye'ye gelmem ama, ülke çok sonuçta... Buluşuruz elbet bir yerde."

"Olur, çok isterim..." dedi. Yüzüne eşi benzeri görülmemiş, çok samimi, çok gerçek bir gülümseme yayılmıştı bile. Cebimden telefonumu çıkarttım. Kapkara gözleri merakla ışıldadığında kamerayı açtım. Kafamı omzuna yaslayarak ön kameraya geldim. Bu bizim ilk selfiemizdi ve yüzlerimizdeki gülümseme, bundan sonraki hayatımıza dair kocaman bir umuttu.

118.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

**16 Milyon okunma kapıda! **

Bugün burada olduğunuz için çok teşekkür ederim.

**Var olun. **

♠

Sonu mutlu biten, eğlenceli aşk hikayelerini ele alan filmler *romantik komedi* olarak değerlendiriliyordu ve ben bu türden nefret ediyordum. Bir kere gerçekçi değildi. Komedi filmlerini ya da romantik filmleri sevebilir, hikayeye inanabilir ve atmosferin içine girip karakterlerin peşine takılabilirdim ama romantik komediler absürt hatalarla doluydu ve zekam örseleniyordu. Harcadığım zamana yazıktı. İzlemesem de olurdu. Bıkmıştım. Gece yarısını geçeli bir saat yirmi dakika olmuştu ama film bitmediği için Begüm uyumuyordu. Begüm'ün kıkırdarken bana bakmasıyla birlikte, yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. O hamileydi ve onun seçimlerine saygı duymak zorundaydım. Belli ki romantik komediler onu mutlu ediyor, aksiyon ya da suç ağırlıklı filmler ise onu kötü etkiliyordu. Benim seçtiğim bir filmin sonunda, esas oğlan hapse girdi diye on yedi dakika, elli dört saniye ağladığında, film seçimini ona bırakmam gerektiğini anlamıştım. Gerçi romantik komedilerde bile ağlayabiliyordu. Dün gece izlediğimiz filmde, esas kızın bir abisi vardı ve Begüm'ü bu bile ağlatmıştı. Hassas bir dönemden geçiyordu.

Esas kızın dondurma yediğini görünce, "Dondurma mı yesek?!" diye sordum. Begüm başını bana çevirirken, "Canım dondurma istedi! Senin istemedi mi? Hamilesin sen!" dedim.

"İstemedi... Aşerme dönemim çoktan bitti... Bazen, bir şeyleri canım çok istiyor sadece. Nadiren..." dedi.

"Ama dondurma yersin, değil mi?!" dedim, ısrarcı bir tavırla. "Çikolatalı seviyordun sen... Ben hemen alayım."

Koltuktan kalktığım sırada, Begüm'ün kaşları çatılmıştı. "Neden istemiyorsun?" diye sordu, şaşkınlıkla. "Sen gitme?"

"Yok ya şimdi..." dedim, lafı geveleyerek. "Ayıp olur yani kapıdaki adamlardan birisini dondurma almak için markete göndermek... Bu saatte! Ben gider gelirim."

"İnternetten isteyebilirsin anlamında demiştim," dedi Begüm, kısık bir sesle. Filmi durdurdu. "Hemen getirirler?"

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Güvenli değil," dedim, endişe duyuyormuş gibi. "Şimdi gece gece risk almayalım. Ben gider gelirim."

"O zaman ben de geleyim," dedi.

Kolçaktan destek alarak ayağa kalktığı sırada, "Ne işin var senin bu saatte dışarıda?" dedim, teessüf eder gibi. "Sen kal burada... Devam et filme... Ben hemen gider gelirim... Aaa! Sen benim misafirimsin. Aşk olsun!" Begüm'e arkamı döndüm. "Duymamış olayım..." Hızlıca antredeki montumu giydim. "Geç kalmam..." diye seslendim. Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. "Dikkatli ol Selim," derken, Selim'in yüzüne bile bakmamıştım.

Bahçe kapısına doğru yürürken, dudaklarımın kenarına gerçek bir gülümseme yayılmıştı. Benim dudaklarımın kenarındaki gülümsemenin aynısı, Bora'nın dudaklarının kenarında da vardı. Boynuna atladığım sırada elleri belime kenetlenmiş, ayaklarım yerden ayrılmıştı. Bergamot kokusuna denizden esen tuzlu meltem karıştı ve hepsi içime doldu. İçim Bora oldu.

Selfie çekileli tam bir hafta olmuştu ve biz yedi gündür, yedi gecedir birbirimizden ayrıydık.

"Bu gece ne alıyor çocuklar yenge?" diye sordu Aydın, bana takılır gibi.

Her ne kadar Bora'yla yedi gündür ve yedi gecedir ayrı da olsak, bana *"Günaydın,"* demeden günü başlamış saymıyor,

"İyi geceler," demeden, geceyi kapatmıyordu. Her defasında evin önüne geliyordu. Sabahları spor yapma bahanesiyle dışarı çıkıp onu görüyordum. O zaman çok uzaklaşmamak kaydıyla, beraber kahvaltı yapıyorduk. Bazen arabada, bazense bir restoranda. Geceleri ise tamamen Begüm'ün durumuna göre farklılık gösteriyordu; eğer uyumuşsa Bora'yla arabada sabahlıyorduk ama eğer uyumamışsa, ben bir şey alma bahanesiyle dışarıya çıkıyordum ve yarım saat de olsa vakit geçiriyorduk. Kendimi çok garip hissediyordum. Begüm sanki *kaynana* olmuştu. Hem benim kaynanam, hem de Bora'nın kaynanası. Neden böyle olmuştu anlamış değildim. Yani neden yasak aşk yaşıyormuş gibi davranmak zorunda olduğumu bilmiyordum, her şey çok ani gelişmişti ve ben önünü alamamıştım.

"Çikolatalı dondurma," dediğimde, Aydın *tamamdır* der gibi kafasını salladı.

Bora ile beraber arabasına ilerledik. Arabayı çalıştırdı ve evin yakınındaki parka sürdü. Gözaltlarındaki morluklar uykusuzluğunu belli ediyordu. Açıkçası buna üzülecek durumda değildim çünkü benim de uykularımın çok rahat olduğu söylenemezdi. Bora'yı özlüyordum ve onunla böyle ayrı düşmek beni rahatsız ediyordu. Sanki beraber olduğumuz zamanın değerini bilmek yerine, romantik komedileri tercih ediyormuşum gibi.

"Çok sıkıldım," dedi, bezgin bir tonlamayla. Güldüm. Her gün, bunu en az on kez söylüyordu. Yüzünü bana çevirdiğinde derin bir nefes aldı. "Kendimi çok tuhaf hissediyorum böyle... Karımla gizli saklı görüşüyorum."

"İyi tarafından bak," dedim, cilveli bir tonlamayla. "İlişkimize renk geldi..."

"*En başta daha ileride*ydik, derken bunu kastetmemiştim ama olana bak... Bu gerinin de gerisi!" dedi, sitem eder gibi. Kaşlarını çattı. "Biz tanıştık ve beraber yaşamaya başladık. Gizli saklı görüşmek ne?!"

İçten, samimi bir kahkaha attım. "Yani normalde insanlar tanışıp aynı evde yaşamaya başlamıyorlar biliyorsun ki..."

dedim, kaşlarımı kaldırarak. Koltuğumu geriye ittim ve ayaklarımı arabanın önüne uzattım. "Ben de bu durumdan memnun değilim ama zevkli tarafları da yok değil."

"Neymiş zevkli tarafı?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Birbirimizi özlüyoruz..." dedim.

Bora alaylı bir kahkaha attı. "Sen yan odaya gitsen, ben seni özlerim zaten... Böyle heyecanlara gerek yok!" Gülümserken, alt dudağımı dişledim. "Bak geleyim... Konuşayım Begüm'le... Bu durum çok saçma... Daha ne kadar sürebilir?"

"Beni, Begüm'den mi isteyeceksin?" diye sordum, kahkaha atarken.

"Nazlı... Lütfen ciddi olur musun? Çünkü ben eğlenmiyorum!" dedi, kızgın bir ifadeyle. Yüzünü ön cama döndü ve arkasına yaslandı. "İpin ucu kaçarsa, daha kötü olacak..." Elimi koluna uzattım, ayaklarımı topladım, doğruldum ve ona yaklaşıp yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Bora'nın kapkara bakışları gözlerimi buldu ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bir eli belimi kavramıştı. "Özlüyorum..." diye fısıldadı. "Yokluğuna dayanamıyorum."

"Konuşacağım Begüm'le," dedim, kısık bir sesle. Bir elim Bora'nın sakallarına karıştı. "Biraz zaman ver... Şu kumar partisi geçsin... Söz konuşacağım."

"Bir hafta var ona Nazlı!" dedi, sitemkar bir tonlamayla. Benden biraz uzaklaşmış, itiraz eder gibi yüzüme bakıyordu. "Bir hafta daha beklemek istemiyorum sana sarılıp uyumak için!" Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bir arkadaşında kalacağını falan bahane etmeni söylüyorum, bir gece olsun adam akıllı beraber olalım diyorum, ona da razı gelmiyorsun."

"Sevgilim bunları konuştuk," dedim, yumuşacık bir sesle. "Kızın yanında kalabilecek bir tane insan yok... Başka zaman olsa Aydın yanında olur, ya da Gökhan... Ama hiçbirini istemiyor... Sevim Hanım da grip olacak zamanı buldu işte, kısmet... Bugün konuştum hala kötüydü sesi, ki senin bunu daha iyi bilmen gerekir, kadınla aynı evdesin."

"Şu düştüğümüz hale bak," dedi Bora. Gözlerini kapatıp, başını üç kez koltuğa vurdu. "Çok sıkıldım!"

"Sabret," dedim. Yeniden arkama yaslanıp, ayaklarımı arabanın önüne uzattım. "Hazırlıklar nasıl gidiyor, parti için?"

Bora başını koltuktan çekmeden bana çevirdi. "İyi," dedi, düz bir tonlamayla. "Cuma uçacağım Vegas'a."

"Erken değil mi?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Pazartesi günü parti?"

"Erkenden orada olmam gerek maalesef... Son anda gitmek istemiyorum," dedi, bundan hoşlanmadığını belli eder bir ifadeyle.

"Benim gelmemi istemediğinden emin misin?" diye sordum, merakla. Bora, başını *evet* der gibi salladı. "Bir faydam olabilirdi belki?"

"Kafam çok dolu ve tehlikeli bir şeye karşı hazırlıksız yakalanmaktan korkuyorum," dedi, bir itirafı gerçekleştirir gibi. İçine derin bir nefes sığdırdı. "Dost, düşman herkes orada olacak. Ben kendi şovumu yapayım ve döneyim. Daha sade ama daha korkutucu olsun. Güvenliği de daha az odakta tutmakta fayda var... Böylesi daha iyi."

"Emir Milić'ten haber var mı?" diye sordum.

Bora başını *hayır* dercesine iki yana salladı. "Davet edildi ama... Gelip gelmeyeceği muamma."

"Aslında ben Natalya olarak iletişime geçebilirim?" dedim, sorar gibi.

"Hayır Nazlı," dedi, kaşlarını kaldırarak. "Natalya, Peligro ile beraber öldü farz et. Unut bunu." Bakışlarına yayılan tedirginliği hissettim. "Bay Ortiz'le görüştük bugün. Yine konu Peligro'ya geldi. Babası tarafından öldürüldüğü bilgisi ulaştı ya onlara... Kapatacak gibi durmuyor konuyu ya da babasını, yani Simo'yu hedefine aldı... Bilmiyorum... O cephede bir gelişme yok mu? Herif, karısının yerini öğrenmek için bastırmıyor mu?"

"Bilemiyorum," dedim, ciddi bir ifadeyle. "Tarantula'yla görüşmediğim için bilemiyorum. Yani, *o benimle görüşmüyor* demem daha doğru olur. Diğerleriyle kişisel yollardan

haberleşiyorum ama herkesle karşı karşıya geldiğini anlayabiliyorum. Yani sıkıyönetim ilan etti bir nevi belli ki."

"Benim yapacağım ilk sevkiyat, kumar partisiyle eş zamanlı olacak," dedi. Kaşlarım hayretle havalandı. Bora cebinden bir sigara çıkartıp yakarken, sabırsızca devam etmesini bekliyordum. "Toplamda dört sevkiyat oldu Sergio Morris'in yaptığı. Bu hafta gerçekleşti dördüncüsü. Sana sorular sorup duruyorum ya bir haftadır... Yani, *'Sen Marco'dan mal alıyor olsan, şöyle bir durumla karşılaşsan, tepkin ne olurdu?'* falan gibi. Bu plan bir süredir beynimin içinde dönüp duruyordu. Oturtmak için çok uğraştım. En sonunda ikna ettim kendimi. Kimse, özellikle de Şahindağ beklemeyecek o gece böyle bir hamle yapmamı. Üstelik en iyi müşterilerinden birisi ile anlaşacağım. Marco'dan 5 Lira'ya alabileceği malın iki katını, ben ona 2,5 Lira'ya vereceğim."

"Bu senin değerini düşürmez mi?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Kimyasal silah işine kabul edilmek için, ne kadar hırslandığımı gösterir..." dedi Bora, diğer fikri sunar gibi. Gülümsedi. "Üstelik benim bu kadar ucuza iki katı mal verdiğimi Sergio Morris de duymuş olacak ve ÖRGÜT'e, yani Şahindağ'a, benimle çalışmak istediğine dair imalarda bulunacak. Şahindağ, Sergio Morris gibi bir alıcıyı kaybetmemek için, ona kıyak geçecektir. Fakat yine de piyasada kulaktan kulağa yayılacak bu, karışıklık çıkacak. Eğer Emir Milić'i de benimle çalışması için ikna edersem... İşte o zaman, Şahindağ'ın tahtı derinden sallanacaktır."

"Nasıl? Bunu Sergio ile mi konuştun?" diye sordum, merakla.

"Henüz değil. Konuşacağım," dedi.

"Şahindağ eğer güç kaybederse, elindeki formülü kullanmaya kalkacaktır. Bu ciddi bir risk Nina..."

"Büyük oynuyorsun Bora," dedim, başımı iki yana sallayarak. "Daha küçük oynamalısın..." Derin bir nefes aldım. "Sergio bu dediğini kabul etmeyecektir. Çünkü ben bu

planı devreye soktuğumda, yavaş adımlarla ilerlememiz gerektiğinin altını çizdim. Beşe alıp üçe satmakla, on olanı iki buçuğa satmak arasında çok ama çok ciddi bir fark var matematiksel olarak. Üstelik Şahindağ'ı, Sergio Morris'i kullanarak tehdit etmek, şu an için çok riskli. Bak beklediğimiz oldu. Emir Milić, Peligro'dan kalan boşluğu doldurdu. Bir de Emir Milić ve diğerlerini bağlama hamlesini şu an kullanmamalısın. Yani hepsi aynı anda fazla gelir. Çok fazla gelir. Kurşunlarını iyi değerlendirmen gerek, bir anda hepsini tüketemezsin."

Bora gülümsedi. "Sana katılmıyorum Nazlı..." Sigarasından art arda çektiği dumanı, biraz evvel açtığı camdan dışarıya üfledi. "Küçük şiddetli depremler uyarı niteliğindedir. Tedbir aldırır. Aldırmalıdır da. Ama yüksek şiddetteki bir deprem yıkar, yok eder. Benim de yıkıp yok etmem gerekiyor."

Başka şartlar altında haklıydı fakat Mehmet Şahindağ'ın elindeki formülden haberdar değildi; yani Bora'nın planı, bizim kıyametimizi getirirdi.

"Üzerine düşünülmesi gerekir," dedim. Formülü Bora'ya söylersem ne olurdu, bilmiyordum. Bunu iyi düşünmem ya da bir bilene danışmam gerekirdi, buna kendi adıma karar veremezdim. Çünkü bu formülün Mehmet Şahindağ'da olduğu OCTO'nun bilinen en büyük sırrıydı ve bu sırrı Bora ile paylaşmak, OCTO'nun varoluşunu temelden sarsabilirdi. Bir parçası olup olmadığımı artık bilmesem de bu birliğe zarar vermek istemezdim. Asla. "Bay Ortiz'e de açmadın konuyu sanırım?"

"Hayır," dedi Bora, başını iki yana sallarken. "Zaten Bay Ortiz belli etmiyor fakat bir hayli dağılmış durumda."

"Taylor, Mehmet Şahindağ'ın adamı falan değil!" dedim, yüksek çıkan bir sesle. Ayaklarımı arabanın ön tarafından çektim ve doğruldum. "O kadar öfkeliyim ki!" Sakinleşmek için derin birkaç nefes aldım. "Tarantula, Taylor'ı öldürme işinden vazgeçtiği için, bir anda, birkaç gün içinde, onun üzerine yıktı köstebeklik suçunu! Sırf deşmesin diye!"

"Neyi deşmesin diye?" Bora'nın bakışları merakla kısılmıştı. "Ne alıp veremediği var Taylor'la?"

"Ulaşmaması gereken bir bilgiye ulaşmış işte," dedim, gelişigüzel bir tavırla. "Bay Ortiz çok üzgün evet, ama inanmış olabileceğini düşünüyorum. Çünkü *top secret* dedikleri bir kanıt varmış elinde. Üstlerinden gelmiş bu bilgi! Tarantula'nın işi! Taylor masum ve ben onu kurtarmak için elimden geleni yapacağım! Zamana ihtiyacım var sadece! Bugün Holly ile konuştum, kuzeni biliyorsun, Bay Ortiz'den DC'ye dönmek için izin istemiş. Bay Ortiz de düşüneceğini söylemiş. Adamın tüm hakları kısıtlandı. Üstü her kimse, ne derdi varsa, ben onun derdi olacağım!"

"Yavaş gel sevgilim," dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla. "Yavaş..."

"Taylor masum diyorum!" dedim, sitem eder gibi.

"Olabilir," dedi Bora, tonlamasını koruyarak. "Fakat Taylor masum diye, üst düzey bi' CIA ajanıyla uğraşmana göz yumamam. Sakin ol... Örümcek adamla, CIA'in alakası ne?"

"Bilmiyorum!" dedim, ayaklarımı yere vurarak. "Gerçekten bilmiyorum!"

"Peki," dedi, sessizce. "Zamanını bekleriz onun da... Hiçbir şey gizli kalmaz. Çıkar elbet kokusu..." Derin bir nefes aldı. "Ben yaptığım planın arkasındayım. Bu şekilde ilerleyeceğim, haberin olsun. Önce Çınar'la, sonra Bay Ortiz'le konuşacağım. Çınar'a da fazla söz hakkı tanımayı düşünmüyorum. Kafam atarsa, söylerim Sergio Morris'in o olduğunu Bay Ortiz'e... Çünkü senin bunu bilmediğine dair bir açıklama da buldum. O yargılanırken, biz seninle izleriz."

Dudaklarım bir parça açılırken, "Şaka yapıyorsun?" dedim.

Bora'nın gözleri kısıldı. "Her şakanın altında bir gerçek yatar mı sence?" diye sordu, merak ediyormuş gibi.

Kaşlarımı çattım. "Sergio'ya dokunma diye pankart açıp eylem mi yapmam gerekiyor?" diye sordum. Nefesimi sesli verdim. "Hem, belki yarın, en iyi arkadaşının abisi çıkabilir?" Bora'nın yüzü gölgelendi. "Yarın alacak DNA testinin sonucunu Gökhan. Konuştunuz mu hiç?"

"Hayır," dedi, düz bir tonlamayla. "Gelmiyor eve... En son geçen hafta işte. Kapıyı çekip çıktı ya beyefendi..."

"Vallahi bizim bahçeye sık uğruyor," dedim, gülerek.

"Hande burada mıymış hâlâ?" diye sordu, meraksız bir ifadeyle.

"Öyle sanırım," dedim. Kendime bir sigara yakıp camı açtım. "Seninle kavga etmek bahanesi oldu. Düzeltmişlerdir aralarını bu vesileyle belki."

"Ne bok yerlerse yesinler," dedi, umursamadığı belli bir şekilde. "Umurumda değil."

"Yarın brunch yapacağımızı söyledim ona... Hem de işte zarfı beraber açacağız. Bir takım şirinlikler... Sordum, kabul etti. Haberin olsun," dedim. Bora'nın kaşları çatıldı fakat bu beklemediğim bir şey değildi. "Bakma bana öyle... Sonucu merak ediyorum. Hem barışın artık. Fazla uzadı bu."

"Gökhan'la eskisi gibi değiliz Nazlı," dedi. Yüzündeki ifade karışmış, karman çorman olmuştu. "Bu nasıl doğru ifade edilir bilemiyorum fakat... Özellikle Amerika'ya geldiğimizden beri, Gökhan değişti. Yani şöyle bir düşünüyorum... Dengesiz biridir zaten... Aslında Gökhan, tanıdığım en dengeli herifti eskiden. Ama sonra bizim bu işlere girmemizle özellikle, kaldıramadığı için, dengesizleşti. Fakat şimdi tüm bu dengesizlikleri rayından çıktı. Eskiye göre daha suskun, daha anlayışsız. Veya daha sert. Tarif edemiyorum, öyle bir dengesizlik ki, değişiyor... Biz beraber vakit geçirirdik eskiden, dertleşirdik. Her şeyi konuşabilirdik. Çok uzun zaman oldu mesela oturup insan gibi konuşmayalı... İçinde bir öfke var. Nedenini bilmiyorum. Ama kopuyor benden. Bunu hissediyorum."

Beyza Karabey'in yaşıyor olduğunu öğrenen insan sayısının çoğalması ve Annie'nin tavırları, yaşanan olaylarla beraber Gökhan'ın üstündeki baskıyı arttırıyor ve onu gün geçtikçe mahvediyordu.

"Ben insanların duygularını okuyabildiğime inanıyorum," dedi Bora, düşünceli bir ifadeyle. "Beyinlerini okuyamam

elbette ama birçok şey ele verir insanı... Kaldı ki tanıyorsan karşındakini... Gökhan'ın Annie Morgan ile ilişkisi var."

"Ne?!" dedim, şaşkınlıkla.

"Siz o akşam... Annapolis'te, Çınar, sen ve Annie'ydiniz... Gökhan, Çınar'ın kendisini aradığını söyledi ama yalan..." dedi Bora, başını iki yana sallarken. "Yemedim." Zorlukla yutkunduğumda, külümün arabanın içine düştüğünü fark ettim fakat bunun için herhangi bir şey yapamadım. "Annie ile konuşuyordu, benden sakladı. Gündüz ben Annie ile görüşmüştüm. Ona da Gökhan hakkında bir iki soru sorduğumda, ne diyeceğini bilemedi, renkten renge girdi. Bazen ortadan kayboluyor, Annie'ye gidiyor muhtemelen. Leo'nun ona bakışları çok farklı. Sıradan değil."

"Bora..." dedim, *yok artık* der gibi.

"Hande'den ayrılması lazım..." dedi, tepkimi önemsemeden. "Hande'yi sevmiyorum falan ama aldatılmayı hak etmiyor. Zaten Ceren'le aldatıyor kızı fikren... Bir de bu..." Yüzü buruşmuştu. "Ayıp amına koyayım! Çok ayıp! Kendisine saygısı olan insanın yapacağı bir şey değil bu en başta!" Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Sen ne düşünüyorsun bilmiyorum. Ama ben rahatsız oluyorum. Kimsenin ilişkisine karışacak değilim, ama benim arkadaşımın bunu yapması beni rahatsız ediyor. Kaldı ki diğer tarafta Leo, *baba baba* diyor. Bu kadın bizim karşımıza geçti ve Leo'nun babası hakkında bilgi verdi. Kilimcinin kör oğlu! Sarışınmış, mavi gözlüymüş, İngilizmiş... Ara ki bulasın." Dudaklarımı kapatamıyordum. "Buldu Aydın diyelim herifi... Ne olacak? Bunca muhabbetin arasında, Gökhan'ın yaptığı saçmalığa bak amına koyayım! Hayır, derdim şu, üzülecek... Muhtemelen kadın psikolog diye çekildi kadına, bunu da düşündüm... Çünkü bir süredir, *'Kimse beni anlamıyor!'* diye tribe giriyordu. Hande ile zaten adam akıllı konuşamıyor, biliyorum. Ama günün sonunda yaptığı kabul edilebilir bir şey değil."

Bora'ya bir cevap vermem gerekiyordu fakat uzun sayılacak bir süre yüzüne baktığım için cevap veremedim.

Bu sırada imdadıma beni her kim arıyorsa o yetişmişti. Begüm. "Nerede kaldın?" diye sordu, ben telefonu açar açmaz. "İyi misin?"

"Evet evet," dedim hızlıca. "Geliyorum. Yoldayım."

"Merak ettim," dedi rahatlamış gibi. Kısa süreli bir sessizlik olduğunda, Bora'nın da bakışları beni bulmuştu. "Şey... Sana ayıp olmayacaksa ben yatayım mı? Film bitti. Uykum da geldi. Dondurma yemek istemiyorum."

"Tabii ki de kuzum," dedim gülümseyerek. Bora'nın bakışlarına yerleşen hüznü görmezden gelmeye çalışsam da olmuyordu. "Tatlı uykular." Telefonu kapattığımda, gitmemiz gerektiğini anlamıştı. Gözlerini benden çekti ve hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdı.

♠

John'un sevdiği restoranın köşe masasında oturuyorduk. Masa çoktan donatılmıştı fakat Gökhan'a bizimle saat 12'de buluşmasını söylememe rağmen henüz gelmemiş, on yedi dakika gecikmişti. Bu gecikme Bora'nın umurunda olmuyordu çünkü baş başa kalmamız işine geliyordu. Aslında benim de.

"Hiç bahsetmedi mi Eren'den?" diye sordu Bora, meraksız bir tavırla. "Yani ne hissettiğinden falan?"

Kahvemi masanın üzerine koyduğumda, "Sadece durumunu sordu. O da olayın üstünden üç gün geçince. İki kaburga kırığından sonrasını pek dinlemek istemedi..." dedim.

"Kaburgada iki kırık mı varmış?" diye sordu Bora, umursamaz bir tavırla. Sıkıntılı bir nefes verdim, gerçekten dövdüğü adamın akıbetini hiç mi merak etmemişti? "İyi kurtulmuş."

"İç kanamayı zor durdurmuşlar sevgilim," dedim, kaşlarımı çatarak. "Yani iyi değil, zor kurtulmuş!"

"Ayağa kalkınca bi' kurban kessin bence," dedi, çatılan kaşlarımı görmezden gelerek. "Çünkü, iyi kurtuldu..." dedi, *iyi*yi bastırarak. "Sana dua etsin..."

"Bana niye dua ediyor?!" dedim, sitemle. "Bebeğine dua etsin!"

Bora'nın yüzüne ciddi bir ifade yayıldı. "Çocuğun da hayatının içine edilmese bari." Kahvesinden birkaç yudum aldı. "Umarım aklı başına gelmiştir."

Göz hizama Gökhan girdiğinde gülümsemeden edemedim. "Hoş geldin," derken ayağa kalkmış ve Gökhan'ı yanaklarından öpmüştüm. "Erkencisin?"

"Geç kaldım, kusura bakma..." dedi Gökhan. Sandalyesini çekti ve yanıma oturdu. "N'aber?"

"İyi... Senden?" dedim hızla. Fakat bir cevap vermesini beklemeden, "Aldın mı test sonucunu?" diye sordum.

"Aldım," dedi Gökhan. Ceketinin cebinden bir zarf çıkarttı ve bana uzattı. "Sen aç... Belli ki en çok sen merak ediyorsun." Bora'nın bakışları Gökhan'ın üzerindeydi fakat belli ki Gökhan onunla muhatap olmayacaktı. "Gözünü seveyim alıştıra alıştıra söyle Naz."

Derin bir nefes aldım. Garson, Gökhan'a kahve getirdiğinde zarfı dikkatlice açtım ve içindeki kağıdı zarftan çıkarttım. Masada gergin bir sessizlik olmuştu ve Gökhan da Bora da dudaklarımdan dökülecek cümleyi bekliyorlardı.

"Umut, sen değilsin..." dedim, kaşlarımı kaldırarak. Gökhan derin bir nefes alırken gülümsemiş ve kağıdı elimden alıp, emin olmak istercesine kendisi de bakmıştı. "Umut'un kim olduğu konusunda, sıfıra sıfır noktasındayız..."

Gökhan, elindeki kağıdı *al bak gör* der gibi Bora'ya uzattı. "Çok şükür!" dedi, sevinçle. Bakışlarımı ona çevirdim. Masada ne var ne yoksa tabağına servis yapmaya başladı. "Keyfim yerine geldi be!"

"Tebrikler," dedi Bora. Gökhan, ona cevap vermedi. Bora'nın kapkara gözleri beni buldu. "Bu durumda Çınar'la konuşmak lazım. Belki Atıf'ın mezarının açılması gerekebilir, belki test yaptırmak isteyebilir."

"Bunu sen halletsen?" dedim, düz bir sesle. Bora'nın yüzüne sorgulayıcı bir ifade yayıldığında, "Üzülecek, bunu görmek istemiyorum..." diye ekledim.

"Atıf da olmayabilir," dedi Bora, kısık bir sesle.

"Yine de üzülecek..." dedim.

Bora'nın yüzüne buruk bir tebessüm yayılırken, bakışları Gökhan'a çevrildi fakat tek kelime etmedi. Sessizce tabağındakileri yemeye başladığında, ben de ona eşlik ettim. İki dakika, kırk bir saniye süren sessizliği ilk bozan Gökhan'dı ve yine muhatabı bendim. "Sen neden gelmiyorsun Vegas'a? Aydın öyle bir şeyler söyledi bu sabah?"

"Bora istemiyor," dedim, kısaca.

"Ne zamandan beri Bora ne derse o oluyor senin için?" diye sordu Gökhan ve kahvesinden bir yudum aldı. Kaşlarım çatılmıştı. "Gelmek istiyorsan gel." Göz ucuyla Bora'ya baktım fakat onun çoktan sertleşmiş bakışları, Gökhan'a kilitlenmişti. "Tozunu attırırız seninle Vegas'ın."

"Yok," dedim, mırıltıyla.

"Doğru... Vegas'ta pek iyi anıların yoktur," dedi Gökhan ve bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Mehmet Şahindağ burnunun dibine kadar silahlı bir adam sokmuştu." Derin bir nefes aldığımda, Gökhan yine bana dönmüştü. "Herifi de Çınar Akbulut bulup getirmişti değil mi? Olaya bak! Kaçırdığıma sevindiğim bir hadise... Gerçi ben de o sırada Kerem'le ilgileniyordum. Begüm'ün duygularıyla oynamıştı hani, o Kerem... Şerefsiz olan..." Bakışlarımı kahveme çevirip, kahvemden bir yudum aldığımda kendimi sakin olmaya şartladım. "Özgür'ün hain olduğu da çok açıktı o olayda ama işte... O Özgür sonrasında, kocaman bir nişanın taranmasına sebep oldu..."

"Ne yapmaya çalışıyorsun Gökhan?" diye sordum, uyarı dolu bir ifadeyle. Aslında ne yapmaya çalıştığı oldukça açıktı; yaşadıklarının acısını Bora'dan çıkartıyordu. "Sus."

"Şimdi benim anlamadığım bir şey var," dedi Gökhan, ciddiyetle. "Sen beni affettin ve benimle samimisin. Bora'yı affetmedin ama onunla da samimisin. Bu ikisi aynı anda nasıl oluyor?" Kaşlarım havalandığında Gökhan'ın, Bora'nın

yarasını kaşımaya devam edeceğini anlamıştım. "Bir fark olması gerekmiyor mu?"

"Bora'nın yarasını kaşıdığını sanarken, benim yaralarımı da kaşıdığının farkında mısın?" diye sordum, ters bir tavırla. "Sus artık."

"Özür dilerim," dedi Gökhan, samimi bir şekilde. "Bizi yalnız bırakmaya ne dersin?"

"Yavaş!" dedi Bora, sert bir sesle. "Bir derdin varsa, Nazlı yokken gelirsin yanıma. Şimdi onu bu masadan kalkmak mecburiyetinde bırakamazsın."

"Senin yanına gelmem," dedi Gökhan, alayla. "Sen, senin yanına ne zaman gelsem, beni pişman ettin." Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Sen benim tanıdığım en yavşak adamsın."

Bora'nın yüzüne yayılan gülümsemeden korkmuştum. "Tahrik etme beni," dedi, fısıldayarak.

"Ne yaparsın?" dedi Gökhan, kaşlarını kaldırarak. Onun gülümsemesi oldukça alaycıydı. "Öldürür müsün?"

"Siktir git Gökhan," dedi Bora.

"Belki de Begüm haklıydı Kara?" dedi Gökhan, imalı bir şekilde göz kırparak. "Belki de senden uzak durulmalıdır. Belki de ben, en başında, senden uzak durmalıydım." Bora'nın bakışları donup kalırken, duyduklarıma inanmakta zorluk çektiğimi hissettim. "Yalnız," dedi, tehditkar bir ifadeyle. "Ben ne Hande'ye benzerim ne de bir başkasına... Sen beni masandan kovamazsın." Arkasına yaslandı. "Ben Aydın Demir de değilim çünkü."

Bora başını aşağı yukarı salladı ve ayağa kalkarken, "Hadi Nazlı," dedi. "Kalk." Kalkmak yerine bir şeyler yemeye devam ettiğimde, "Kalksana Nazlı?" dedi, şaşkınlıkla. Kalkmayacaktım. Bakışlarım gözlerini buldu. Kapkara gözlerine yerleşen ifade içimi kıymıştı. "Gökhan'la mı kalacaksın?" diye sorduğunda, sesinden hayal kırıklığı akıyordu.

"Henüz bir şeyler yiyemedik," dedim, ne diyeceğimi bilemez gibi.

Bora da kısa bir an için ne diyeceğini bilememişti fakat üzerine çok düşünmedi. "Sen bilirsin Nazlı," derken, sesi bir bıçak gibi keskindi. Yapacak hiçbir şeyi olmadığından muhabbeti uzatmamış, kesip atmıştı. Hızlı adımlarla masadan uzaklaştığında, söyleyemediğim birkaç kelimelik cümleler boğazıma takıldı ve boğazımı yaktı.

"Fena bozuldu sana da," dedi Gökhan.

Bir hışım ona döndüğümde, "Seni öldürürüm!" dedim. Gökhan'ın gözleri kısıldı. "Çok samimi söylüyorum... Bora yapmazsa ben yaparım."

"Yaşadıklarını hatırlattığım için üzgünüm," dedi Gökhan, duygusuz bir sesle. Hakikaten de içinden dolup taşan bir öfke vardı ve bu öfkeden gözü kör olmuş gibiydi. "Ama Bora'ya çok kızgınım!"

"Sen kimsin de Bora'ya kızıyorsun ya?!" dedim, sertçe. Biraz evvel Bora'nın sesinde olan bıçak, sanki şimdi benim sesimdeydi. "Ona ne dedin farkında mısın? En başında ondan uzak durmalıydın, öyle mi?! Dursaydın Gökhan! Leo ile Annie'nin sorumluluğunu kendi kendine alsaydın ve Bora'yı karıştırmasaydın! Onu bu işlere girmeye mecbur bırakmasaydın mesela?!" Gökhan, bir bıçak darbesi yemiş gibi sarsıldı. "Benim gördüğüm resimde tek bir yavşak var, o da sensin! Benim neler yaşadığımı bildiğin halde nasıl oturup hiçbir şey bilmeyen Begüm'ün cümlelerini desteklercesine konuştuysan... Az evvel de Bora'nın yaşadıklarını görmezden geldin!"

"Aynı şey değil," dedi Gökhan, sıkıntıyla.

"Aynı şey!" dedim, sertçe. "Bak seni seviyorum ama şunu aklından çıkartma ki sen masum değilsin. Ve ben masum olmayan birisini harcamaktan kaçınmam. Eğer bir daha Bora'yı üzersen, seni ben öldürürüm!"

"Bora'yı çok mu seviyorsun?!" diye sordu Gökhan, kaşlarını çatarak. "Ne kadar çok?" diye sordu, bir cevap beklemeden. "Uğruna öldürecek kadar mı çok?" diye devam etti. "Ben Bora'yı, senin anlayabileceğinden çok daha fazla seviyorum Naz ve sen benim onunla aramdaki ilişkiye

karışamazsın! Onu ne kadar sevdiğimi anlaman için, inandığın her şeye ihanet edebilmen gerekir." Yüzüne sinsi bir ifade yerleşti. "Ben, Beyza'yı bilmemesi gerektiğine inanıyorum ama sen bilmesi gerektiğine mesela... Söylesene Bora'ya? Söyleyebilir misin? Satabilir misin ablanı?" Kahkaha attı. "Fazla duygusalsın Naz!"

Gökhan ayağa kalktığı anda koluna yapıştım. "Gökhan?!" dedim, sertçe. Ben de ayağa kalkmıştım. "Beni daha tanımıyorsun!" Gökhan'ın kaşları havalandı. "Ne kadar acımasız olduğumu gördüğünde, pişman olursun!"

Gökhan kolunu silkelediğinde, elimi kolundan çektim. "Elinden geleni ardına koyma ve öldür beni," dedi. Masanın üzerindeki zarfı cebine koydu, cüzdanını çıkarttı ve bir miktar parayı masanın üzerine bıraktı. Bileğimi tuttu ve hızlıca yürümeye başladı. Bileğimi elinden kurtarabilirdim fakat herkes bize bakıyordu ve bu daha çok dikkat çekecekti. Vestiyerden montumu almak için durduğumda, sabırsızca beni bekledi. Restorandan çıktık. Valeye, "Araba!" diye bağırdı. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Vale henüz bir dakika dolmadan Gökhan'ın arabasını getirdiğinde, bana sertçe "Bin!" dedi.

Arabaya bindiğimde, telefondan gelen ses arabada yankılanıyordu.

Bora'yı arıyordu.

"Ne var amına koyayım?!" diye açtı Bora, telefonu.

"Karın benim yanımda," dedi Gökhan. Ses tonundaki şiddet, bakışlarımın şaşkınlıkla ona çevrilmesine sebep olmuştu. "Ya gelip beni öldür ya da ben karını öldüreceğim." Kendime hakim olamamış ve kocaman bir kahkaha atmıştım. "Sessiz kaldığına göre beni anlıyorsun Kara! Ve bunu yapacağımı biliyorsun da! Gel, beni öldür!"

"Nereye geleyim Gökhan?" diye sordu Bora.

Bora'nın sesindeki ifadesizlik Gökhan'ı gülümsetmişti. "Güzel. Eve gel. Başın derde girmesin. Beş dakika sürmez yol."

Bora telefonu kapattığında, hayretle Gökhan'a bakıyordum. "Sen gerizekalı mısın?!" diye sordum, bağırarak. "Derdin ne senin?!"

"Kaldıramıyorumdur artık belki de," dedi Gökhan, yavaşça. Gaza yüklendi. "Artık bitsin istiyorumdur. İntihar edemiyorumdur belki. Ben çok severek okudum TIP'ı. Çok istedim cerrah olmayı. Kafamın neresine sıksam ne olur, göğsümün neresine sıksam ne olur, nasıl en kolay ölünür falan bunları biliyorum ve bunları bilmek beni geriyor. Korkuyorum. Kendim yapamıyorum. O yüzden beni birisi öldürsün. Ölmek istiyorum."

"Kiralık katil tut!" diye bağırdım, öfkeyle. "Bora, arkadaş katili mi olsun?!"

"Kuzen katili," dedi Gökhan. Kaşlarım çatıldı. "Bir Akbulut'u öldürmekten haz alacaktır." Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken, araba durmuştu. "Eğer bunu Bora'ya ben ölmeden söylersen... Yemin ederim Çınar Akbulut'u ben öldürürüm!"

Bora'nın arabasının da evin önüne yanaştığını gördüm. Ben kıpırtısız bir şekilde oturduğum koltukta kalakalmışken, Bora hızlıca arabadan indi. Gökhan'ın kapısını açarken, "İn lan," diye bağırdı. "İn aşağıya!" Kendimi toparlamaya çalışıp hızla arabanın kapısını açtım ve aşağıya indim. Gökhan da arabadan inmişti. Bora, Gökhan'ın omuzlarından ittirdi ve onu sertçe arabaya yasladı. "Ne lan senin derdin?!"

"Bırak Bora!" dedim, koluna yapışarak. "Bilerek yapıyor, seni tahrik etmeye çalışıyor sadece! Bırak! Uyma!" Gökhan, Bora'yı ittirince, geriye doğru sendeledim ve düşecek gibi oldum. Bora bunu gördüğünde, Gökhan'a güçlü bir yumruk attı. "Bırak!" dedim, hızla. "Allah aşkına bırak!"

"Geç lan içeriye!" dedi Bora, Gökhan'ın kolundan tutup. Gökhan umarsızca gülüyordu. Elinden başka bir şey gelmez gibi. Gerçekler onu delirtmiş gibi. Delirmekte haksız da sayılmazdı. Gökhan Demir değil, Umut Akbulut olduğunu öğrenmişti. Otuz beş yıldan biraz daha fazla bir süre sonra aslında sandığı kişi olmadığını fark etmek, kabul etmesi oldukça zor bir şeydi. Mesela babası, annesinin katili değildi.

Aydın, *annemizin intikamını alalım* diye yaraladığı babasını Gökhan'ın öldürmesini beklerken mesela, ona haksızlık edilmişti. Hayatta olan ailesi, Aydın'dan ibaret değildi. Hatta Aydın, gerçek ailesi bile değildi. Kardeş değillerdi. Tüm hayatı bir yalandan ibaretti. Bora'yı anlıyor olmalıydı. Çok değil en fazla beş altı yıl önceye kadar belki, öz babası Metin Akbulut hayattaydı ve Gökhan onunla kim bilir kaç kez yüz yüze gelmişti. Bir yalanın içine hapsolmak ve aptal yerine konmak, bir insanın başına gelebilecek en korkunç şeylerden birisiydi; Gökhan, Bora'ya yaptığını hazmedemiyor ve bunun acısını yine Bora'dan çıkartıyordu. Kendisini öldürtme pahasına. Gökhan böyle bir insandı. Suç kendisindeyken hep ve hep başkasını suçlamak, belki de vicdan azabından ölmemek için başvurduğu tek yoldu.

"Sevim Hanım! Dışarıya çıkın!" diye bağırdı Bora, eve girer girmez. Salona ilerledi. Gökhan'ı sertçe yere ittirdiğinde, Gökhan halının üzerine düşmüş ve kafasını sehpaya çarpmıştı. "Ne lan senin derdin bugün?!" diye bağırdı Bora, öfkeyle. "Söyle bana derdini?! Söyle?!"

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı Gökhan, hızlıca. "Senin yüzünden!" DNA testini Bora yüzünden yaptırdığı için mi Bora'yı suçluyordu? Muhtemelen öyleydi. Çünkü ona kalsa, Bora ablasının yaşadığını asla öğrenmemeliydi ve o da aslında Umut Akbulut olduğunu öğrenmek istemezdi. "Öldür beni Kara! Yoksa sözümün arkasındayım! Ben karını öldüreceğim!"

"Allah'ım bana sabır ver," dedi Bora, dişlerinin arasından.

Gökhan, sehpaya tutunarak ayağa kalktı. "Beni ciddiye al!" diye bağırdı. Kaşları havalanmıştı. "Yaparım!"

Bora, koltuğa tekme atarken, "Gökhan bana gelmişini geçmişini siktirtme!" diye bağırdı.

Gökhan kocaman bir kahkaha attı. "Sik!" diye bağırdı, hala gülerken. "Kim lan benim gelmişim geçmişim?"

"Her şey bu değil mi senin için?!" diye bağırdı Bora, öfkeyle. Başını iki yana sallarken yüzünde kaskatı bir ifade vardı. "Her şey senin için DNA testinin sonucundan mı

ibaret?!" Gökhan da aynı benim gibi donup kalmıştı. "Anlamayacağımı mı sandın Gökhan?!" diye bağırdı Bora, *ne şaşırıyorsun* der gibi. "Sen sonucu Cuma almadın mı?!"

"Sen beni mi izlettiriyorsun?!" diye sordu Gökhan, kızgınlıkla.

"Annie Morgan ile bir ilişkin olduğuna emin olmak için evet!" diye bağırdı Bora.

"Ne?!" dedi Gökhan, şaşkınlıkla. Bakışları kısa bir an için gözlerimi buldu. "Ne saçmalıyorsun lan sen?!"

"Sonucu aldın," dedi Bora, daha yavaş fakat hiddetli bir tonlamayla. Gökhan'a doğru bir adım attı. "Sonuç neydi bilmiyordum. Beni aramadın, bana kızgınsın diye sandım. Nagihan Akbulut'a gittin. Kafamda onlarca ihtimal türese de emin olamadım. Ama dün gece Nazlı... Sonucu bugün alacağını söyleyince... Anladım sonucun pozitif çıktığını... Ve senin bize aksini kanıt olarak sunacağını..."

Gökhan'ın yüzüne yayılan ifade dalga geçer gibiydi. "Bravo!" dedi, alkış yaparak. "Zekaya bak!" Kahkaha atarken, bakışları bana çevrildi. "Sapyoseksüeldin değil mi sen?! Gerçekten kocan diye söylemiyorum... Tam senin kaleminde bir adam! Bir ömür boyu mutluluklar dilerim size!" Bora'nın kapkara gözlerine baktı. "Hadi Bora Karabey! Öğrenelim örümcek adamın sırrını, Çınar Akbulut'u benimle vururuz! Hadi! Durma! Ara herkesi! Ara Aydın'ı lan! Ararsın sen! Herkesin bunu bilmesi gerekir değil mi?! Hadi! Dünyaya haykır! Kanı bozuk bi' Akbulut olduğumu dünyaya haykır!"

"Bu değil mi derdin?!" dedi Bora. Sesinde yavan bir tonlama vardı. "Hiç mi tanımadın lan beni?!" Bu yavanlık, kocaman bir *yazıklar olsun* barındırıyordu. "Sen benim kardeşimsin lan!" Başını iki yana sallarken, gözünden Gökhan'ı düşürüyordu. "Haykırırdım ama sadece sana... Ben bunu sadece senden saklamazdım Gökhan! Sadece senden! Ne Çınar benim dostum ne Aydın! Sen *kimse bilmeyecek* desen karşıma geçip, ben susarım!"

"Dostluk mu kaldı?!" dedi Gökhan, alayla. "Soyadı Akbulut olan, o soydan olan kime dostluk beslersin ki sen?!"

"Ne diyorsun amına koyayım?!" dedi Bora, şaşkınlıkla. "Sen kafanda ne kuruyorsun bilmiyorum ama ben o sandığın insan değilim! Benim annem bir Akbulut!"

"O zaman Çınar Akbulut'u neden hiç sevmedin?!" diye bağırdı Gökhan, isyan eder gibi.

"Soyadı Akbulut diye değil!" Bora'nın öfkesi, Gökhan'ın öfkesinden de çoktu. "Ne bileyim! Sevmedim işte! Güvenmedim! Mide bulandırıcı bir kibre sahip! Senin soyadın neyse ne?! Bana ne Gökhan?! Sen benim kardeşimsin! Bana ne?!"

Gökhan'ın gözlerinden birkaç damla yaş akarken, "Benim bir tane abim var... O da Aydın Demir..." dedi. Bora başını *evet* der gibi sallarken, Gökhan devam ediyordu: "Ablam var Beyza. İki tane de kardeşim var. Begüm'le sen. Başka kimse yok. Başka kardeş istemiyorum. Bu kadar." Nefes almaya çalıştı. "Betül Teyze ve Ahmet Amca... Onlara asla *hala, enişte* falan demem. Benim bir tane annem var, Filiz Abla'm. O kadar... Gerçek annem öldü. Babam öldürdü. O kadar..." Sanki nefesi kesilmek üzereydi. "Sadece senin karın benim *yengem* olabilir. O kadar! Başka kimsenin karısı yengem olmaz! O kadar!"

"O kadar," dedi Bora, Gökhan'ı onaylayarak.

"Kimse bilmeyecek Bora," dedi Gökhan, tehditkar bir ifadeyle. "Biz Nagihan Akbulut'la anlaştık. Başka birisini *Umut* diye çıkartacak Çınar'ın karşısına. Ölmüş birisini. Çınar yüzünden ölmeyen ama ölmüş olan birisini. Kapanacak bu defter. O kadın da Çınar'ın bunu bilmesini istemiyor. Ben de istemiyorum."

Gökhan, on sene boyunca, reddettiği insan olmanın yükünü içinde taşımıştı. *Mafya* değildi, mecburdu. *Katil* değildi, mecburdu. *Kötü* değildi, mecburdu. *Kara'nın adamı* değildi, mecburdu. *Kirlenmemişti,* mecburdu. Reddettiği insanın ta kendisi değildi, mecburdu. Kendisini mecburiyetleriyle avutmuştu. Tek bir hayali vardı, bir gün her şey bitecekti ve temiz, tertemiz bir hayata adım atacaktı. Bunun mümkün olmadığını pekala kendisi de

biliyordu fakat bunu biliyor olmayı reddediyordu. Tıpkı şimdi Umut Akbulut olmayı reddettiği gibi.

"Sen istemediğin sürece, kimse bilmeyecek..." dedi Bora, söz verir gibi. Gökhan'ın gözlerinden akan yaşlar çoğalmıştı. "Sen benim kardeşimsin Gökhan. Ben sana kazık atmam." Bora farkında değildi ama cümleleri Gökhan'ın vicdanını dayanılamaz derecede sızlatıyordu. "Sen ne istersen o..." dedi, net bir ifadeyle. "İster miyim lan ben, seni mutsuz edecek bir şey olmasını?!" Gökhan'a doğru bir adım attı. "Babama saatini senin kırdığını söyledim mi?! Ablama, ödevine kola dökenin sen olduğunu söyledim mi?! Anneme, en sevdiği heykeli senin kırdığını söyledim mi?! Ceren lan Ceren! Ceren, benim arkadaşımdı. Çok iyi arkadaşımdı. Ona gidip girdiğimiz işleri söyledim mi?! Sattım mı lan seni?! Hande'ye söyledim mi?! İnsan kardeşini satar mı?! Yalan söylemem eyvallah ama senin için kaç şey sakladım lan ben bugüne kadar?! Bunu saklamaz mıyım?! Biz seninle kan kardeşi değil miyiz?! Sen bana kan vermedin mi?! Birbirimizden, birbirimizle ilgili hiçbir şey saklamayacağımıza söz vermedik mi?! Hande'nin kürtaj olduğunu, senin üzüleceğini bile bile sana söylemedim mi ben?! Birbirimizden bir şey saklamayacağız diye söz verirken, birbirimiz için, başkalarından bir şey saklamaya, birbirimizi hep koruyup kollamaya söz vermedik mi biz?!"

"Kes sesini amına koyayım," dedi Gökhan, ters bir ifadeyle. Bora, ona ihanetini hatırlatıyordu. "Beni vurmuş adamsın sen!"

"Fena mı? Seni vurmasam gözaltına alınacaktın," dedi Bora, güçsüz bir tebessümle.

"Hee sanki o yüzden vurdun!" dedi Gökhan, bir çocuk gibi. "Aydın'la çalışmak da yoktu sözde ama aldın onu yanımıza!"

"Çünkü Mehmet Şahindağ'ın ölmesi gerekiyordu!" dedi Bora, hiç düşünmeden.

"Hemen üste çık!" dedi Gökhan, kızgınlıkla.

"Barıştık mı?" diye sordu Bora. Yüzündeki güçsüz tebessüm, ancak Gökhan'ın tavrıyla güç kazanacaktı.

"Barışalım istiyorum."

"Karın beni affetti! Seni affetmedi!" dedi Gökhan, omuz silkerek. Kanepenin ucuna oturdu. "İnşallah hiç affetmez de sürünürsün! Senin yüzünden kötü davrandım ona hep! Oyun oynadım!" Burnunu çekti. "Senden hâlâ nefret ediyorum!"

Bora, Gökhan'ın yanına oturdu. Gökhan'ın omzuna elini koyarken, "Begüm'le Eren'in yaşadığı hiçbir şey senin suçun değildi..." dedi. Gökhan'ın bakışları yere sabitlenmişti. "Hatta öyle ki, sen sadece hep benim yanımda oldun..." Gökhan, alt dudağını ısırırken gözlerini kapattı. "Mecbur değildin. Çok defa bırakıp gidebilirdin beni. Ne Mehmet ilgilendirirdi seni ne de intikamı. Ama sen beni yalnız bırakmadın. Hep arkamı kolladın. Senin sayende Aydın da yanımda oldu. Sana kaç can borcum var bilmiyorum..." Gökhan'ın kapalı gözlerinden sessizce yaşlar akıyordu. "Seni Beyza ile Mehmet'in düğününe ben götürdüm... Ve sen o düğünde, benim yüzümden hayatını bıraktın... Ceren'i de benim yüzümden kaybettin... Benimle arkadaş olduğun için başına gelen iyi hiçbir şey yok..."

"Evet," dedi Gökhan, gözyaşlarının arasında. Gerçek düşüncesinin bu olmadığı apaçık meydandaydı. "Keşke arkadaşın olmasaydım!"

"Öyle işte..." dedi Bora. Gökhan'ın boğazından kopan hıçkırık duvarlara çarpıp yere düştü. Yerden kimse eğilip onu alamayacaktı ve her şey ortaya çıktığında, Bora Gökhan'ı o hıçkırıkta boğacaktı.

"Begüm'le de aramı düzelteceğim sana inat," dedi Gökhan, mırıldanır gibi. Herkesin bir şekilde dertleşebildiği biri varsa da Gökhan acısını, azabını, derdini hep içine atmak zorunda kalıyordu ve belki de o artık sadece yaralarından ibaretti. "O da en çok beni sevecek. Naz da beni senden daha çok seviyor. Kıskan amına koyayım. Sen çok kötü bir insansın. Biz iyiyiz."

"Aynen kardeşim," dedi Bora, sıkıntılı bir nefes verirken. Kara gözleri gözlerime değdi. Elini Gökhan'ın omzuna daha da bastırırken, "Fakat atlamamak gereken bir şey var..." diye

devam etti. Gökhan gözlerini açmış, Bora'ya dönmüştü. "Sen nasıl ki benim kardeşimsin... Nazlı'nın *kardeşim* dediği de Çınar..." Gökhan'ın ıslak gözleri hızla bana çevrildi. "Ben susarım ama Nazlı susar mı bilmem..."

Açıkçası susup susmayacağı, Nazlı'nın da bildiği bir şey değildi. "Ben..." dedim, soğukkanlı bir ifadeyle. Derin bir nefes almaya çabalarken, diğer kanepeye oturdum. Bora, Gökhan'ın omzundan elini çekip arkasına yaslanmıştı. "Çok ani... Dumur edici."

"Çınar Akbulut'tan nefret ediyorum Naz," dedi Gökhan, sessizce. Gözleri kan çanağı olmuştu. Eğildi ve kolçağın üzerindeki elime, elini kapattı. "O nasıl hayaller kuruyor bilmem... Ama bende, onun hayallerinin karşılığı yok."

"Umut'a hediyeler alıyor," dedim, gözlerimi kısarak. "Annesine ve babasına sözü var... Babası, Ahmet Bey ölmesin diye oğlundan olmuş. Seneler sonra, Umut'un yaşadığını öğrenmiş fakat onu bulma karşılığında Begüm'e zarar vermeyi kabul etmemiş... Umut'u bulmak Sergio'nun hakkı... Umut'la *abi-kardeş olmak* değilse bile, bulmak hakkı."

Gökhan hızla başını iki yana salladı. "Anlattıkların benim için hükümsüz," dedi. Kaşları havalanmıştı. "Umurumda değil!" Bakışlarım birkaç saniyeliğine, Bora'nın ifadesiz gözlerine kaydı. "Naz!" dedi Gökhan, kararı kesin bir tonlamayla. "Bir Umut yaratacak işte Nagihan Hanım... Ölü ya da diri bir kardeş istiyormuş Çınar. Tutmuş olacak sözünü. En doğrusu bu!"

"Çınar benim kardeşim," dedim. Diğer elimi Gökhan'ın elinin üzerine koydum. "Bana bugüne kadar sadece iyilik yaptı... Ona ihanet edemem Gökhan. Ondan bunu saklayamam. Bu vefasızlık olur." Gökhan sıkıntılı bir nefes verirken, elini ellerimin arasından çekmişti. "Aranızda taraf tutmuyorum ve her zaman, bana en mantıklı gelen şey neyse onu seçiyorum ama bu bambaşka. Bu, doğrudan onunla ilgili... Yarın, bu ortaya çıkarsa, yüzüne bakamam... Bunu hak etmiyor."

Gökhan, iki eliyle yüzünü kapatıp parmak uçlarıyla alnını ovalarken, "Ahmet Amca!" dedi, küfür eder gibi. "Yapıyorsun bir iş... Bari kanıtlarını yok et..."

"Belki de bir ömür boyu saklamak değildi amaçları?" dedim, sorar gibi. Bora'yla bakışlarımız birleşti. "Sonuçta suikaste kurban gittiler. Belki anlatacaklardı?"

"2011'den 1985'i çıkartsana Naz!" dedi Gökhan, sitem eder gibi. Ellerini yüzünden çekti. "26 çıkacak ama sonuca aldanma. Ocak'ta 25 yaşında sayılırım ben. Of! Ne fark eder?! Kaç yaşına gelmemi bekliyorlardı sence? Belli ki anlatmayacaklardı işte!" Gökhan'ın gözleri, gözlerime kenetlendi. "Çınar, sana neden hâlâ evli olduğunu söylemedi?" diye sordu, merakla. "Neden Bora'ya fotoğraf gönderdiğini söylemedi? Neden fotoğrafların arkasında ne yazdığını hâlâ bilmiyorsun sen?!"

"Gökhan..." dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla. "Centilmence savaş... Nazlı'yla Çınar'ı birbirine düşürmeden..."

"Evli olduğumu söylememiş çünkü ben Bora'nın B'sini ağzıma almıyordum," dedim, sakin bir ifadeyle. "Yok sayıyordum. Yoktu işte..." Derin bir nefes aldığımda, Bora'nın da dikkatle beni dinlediğinin farkındaydım. "Ben özgürleşmeye çalışırken, aslında hâlâ bir şekilde bir bağlılık olduğunu söylemeye çekinmiş bana. Sadece Sergio değil. Annie de söylemedi. Bat de mesela... Kimse..." Gülümsemeye çalıştım. "Bilmem gerekiyordu bence... Ben de böyle düşünüyorum. Fakat bilseydim, dönerdim İstanbul'a, boşanmak isterdim ve..." Yüzüme düşünceli bir ifade yayılmıştı. "Muhtemelen Bora boşanmak istemezdi ve bilmiyorum her şey daha karmakarışık olurdu sanırım." Gökhan, bir sonuca bağlamamı bekliyordu ama ben sonucu bulamıyordum. "Yani belki de kendi perspektifinden baktığında doğru olan buydu. Geçtim ben orayı."

"Fotoğraflar?" dedi Gökhan, *ona ne kulp takacaksın* der gibi.

"Bora'yı tehdit mi etti bilemem..." dedim, kısık bir sesle. "Neyle bunu da öğrenemiyorum. Fakat bildiğim tek şey, yani emin olduğum... Sergio bunu kötülük için yapmadı. Aslında iyi olduğumu duyurmak istedi bence. Kibirli evet. Bora'ya karşı. Ama ne olursa olsun, Bora'yı sevdiğini biliyorum. Beni o evden alıp uçağa bindirdiğinde, derimin altındaki çipi Bora'nın kötü amaçlı takmadığını anlatıyordu ya bu adam! Seviyor o Bora'yı..."

"Sevgisini sikeyim! Biz onu sevmiyoruz!" dedi Gökhan, yüksek çıkan bir sesle. "İstemiyorum ya! Bu kadar abi! İs-te-mi-yo-rum!"

"İste ya da isteme," dedim, *bana ne* der gibi. "Ben bunu Çınar'dan saklamayacağım."

"Tabii," dedi Gökhan, gülerek. "Sana da benden intikam almak için gün doğdu!"

"Bana saldırma," dedim, yorgun bir ifadeyle. "Devamlı, herkese saldırıyorsun... Kendine bunu yapma."

"Çınar'ı öldürmeyen Gökhan'ın anasını siksinler lan!" Ayağa kalkmıştı. "Zaten anası kim Gökhan'ın o da belli değilmiş!" Ensesini ovarken, "Ulan başıma gelene bak!" diye bağırdı. Bana döndü. "Sen Bora değilsin ya!" dedi, kükrer gibi. "Sen Eren'den neleri sakladın, Hande'den neleri sakladın! Sen insanlardan neleri saklıyorsun! Bu kadar dürüst bir insan değilsin sen! Sen benimle aynısın! Kandırma kendini! Şimdi mi dürüst olacağın tuttu?!"

"Sesinin tınısını sikeceğim şimdi!" dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla. "Yavaş ol biraz!"

"Çınar öğrenirse Aydın da öğrenir!" diye bağırdı Gökhan, Bora'ya. Gözleri dolmuştu. "İstemiyorum Aydın'ın bunu öğrenmesini!"

"Ne?!" dedim, şaşkınlıkla. "Tek derdin Aydın'ın bunu öğrenip öğrenmemesi mi?!" Ayağa kalktım. "Aydın öğrenince ne olacağını sanıyorsun?!"

"O da yavşak! Sevinir buna!" dedi Gökhan, sert ama kısık bir tonlamayla. "Devamlı başıma kakar anladın mı?! *Akbulut'sun sen* der bana! *Kanın bozuk* der! Yıl 2021 kan

davası yapar o ibne! *Demir değilsin sen* der! Zaten hiç sevmedi beni!"

"Saçmalama Gökhan!" dedim, başımı iki yana sallayarak. Büyümüş olması, Aydın Demir'in küçük kardeşi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. "Bu kadar yaralı mısın gerçekten bu konuda da?" Yaralarının belki de en eskiye dayandığını hiç düşünememek, beni afallatmıştı. "Begüm'ün baktığı yerden bakıyorsun resmen! O nasıl ki ablası ve abisi tarafından dışlanan bir çocuk gibi hissediyorsa hâlâ sen de aynısısın! Aydın seni çok seviyor! Kendine gel!"

"Duygusalsın işte! Herkesi kendin gibi sanıyorsun! Kardeşlik güzel bir şey değil. Ayak bağı! Seni kandırmışlar!" dedi Gökhan, sitemle.

"Sana bunu kanıtlayacağım," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Bunu Aydın'a anlatacağız!"

"Hayır!" dedi Gökhan, öfkeyle. "Sakın!"

"Madem senin derdin Sergio'nun bunu duyup duymaması değil... Madem, Sergio bu kadar umurunda değil... Sana saygı duyacağım... Eğer bir gün, Sergio karşıma geçer ve bunu neden ona anlatmadığımı sorarsa, *'Umut, Umut olduğunu kabul etmedi!'* diyeceğim. *'Beni ilgilendirmezdi!'* Ama tek şartım, Aydın'a bunu söyleyeceğiz. Şimdi."

Gökhan korkuyla Bora'ya bakınca, ben de baktım. Sanırım Bora karar merciiydi ve onun onayına ihtiyacımız vardı. "Yani şık değil ama anlaşılır," dedi Bora, ifadesiz bir şekilde.

"Ne?" dedi Gökhan, yüzünü buruşturarak. "Ne diyorsun amına koyayım?"

"Anlamasan da olur..." dedi Bora, ifadesizliğini koruyarak. "Ben anlıyorum. Çok yaşadım. Devamlı yaşıyorum." Derin bir nefes alırken, bakışlarını Gökhan'ın gözlerinden çekmedi. "*Bir sevmek bin defa ölmek demekmiş...*" dedi, gülerek. Ayağa kalktı. "O da sevdiklerine böyle davranan birisi. Kindar."

"Ben bunu intikam almak için yapmıyorum!" dedim, itiraz ederek.

"Gökhan'dan?" dedi Bora, sorar gibi. "Evet... Ama Çınar'dan alıyorsun. Kısasa kısas bu yaptığın. Onun senden sakladıklarına karşılık... Yoksa çoktan aramıştın Çınar'ı." Kaşlarım çatılırken, Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrildi. "Sana ise şimdi adamakıllı bir iyilik yapıyor. Ama zaten genel olarak seni devamlı sözleriyle öldürdüğünden, sen de iyi bilirsin Nazlı'nın kinini. Az evvel de restoranda beni yollayıp, senin ağzına sıçtı çünkü muhtemelen." Bora beni kendisine çekerken, saçlarımın arasına kocaman bir öpücük kondurdu. "Aydın'a söylemeyi mi tercih edersin, yoksa Çınar'a mı Gökhan?"

"Hiçbirine!" dedi Gökhan, dişlerinin arasından. Kollarımı Bora'nın beline sardım. Gökhan, derin bir nefes aldığında ondan cevap beklediğimizi fark etmişti. Yüzüne bıkkın bir ifade yayıldı. "Yabancıyı sevindirmeyelim bari amına koyayım." Yüzü alayla buruştu. "Aydın sevinsin bari... Yazık. Bayram yapsın!"

Bora'nın güldüğünü hissettim. "Nasıl tuttun lan bunu içinde iki gün?" diye sordu.

"Sen benim neleri içimde tuttuğumu bilsen var ya..." dedi Gökhan, sıkıntıyla. "Alıştım içime atmaya..."

"Sen?" dedi Bora. Keyfi yerine gelmişti. "Sen ve içine atmak?"

Gökhan'ın gözleri gözlerime değdi. "Eğer," dedi, kaşlarını kaldırarak. "Bu adamla oturup bir gün benim dedikodumu yaparsan, seni affetmem!"

"Sen kimsin de beni affetmiyorsun be?!" dedim, çemkirerek. Güldüm. "Üzülme... Beceremez ki zaten." Yüzüme yapmacık olduğu belli, üzüntülü bir ifade yerleştirdim. "Mayasında yok." Gökhan zorlukla gülümserken, başımı kaldırıp Bora'ya bakmıştım. "Meraksız bir kere benim kocam. Bu da çok ciddi bir sorun!"

♠

Bora, CIA tarafından bana tahsis edilen evin önüne minibüs getirilmesini istemişti. Gökhan, gergin bir şekilde ayaklarını sallarken, minibüs de sallanıyordu. Aydın'ı

bekliyorduk. Selim'in söylediğine göre, on iki dakika kırk bir saniye evvel yemek yemeye gitmişti. Karton bardaktaki kahvemden kocaman bir yudum aldığımda, Gökhan ofladı. Beklemek onu inanılmaz sıkıyordu. Bora'nın omzuna başımı koydum ve gözlerimi kapattım. Sergio'dan Umut'u saklamaya dayanıp dayanamayacağımı bilmiyordum. Öte yandan, Bora'dan ve Aydın'dan sakladığım şeyler de vardı ve zaten her bir tarafımız yalanla çevriliydi.

Minibüsün kapısı açılırken, benim de gözlerim açıldı. Başımı Bora'nın omzundan kaldırırken, "Gelmek için yemeğe gitmemi mi beklediniz?" diye sordu Aydın, sitem eder gibi.

"Neden istetmedin de uzaklaştın evin önünden amına koyayım?!" dedi Gökhan, kızgınlıkla. Aydın, Gökhan'ın yanına otururken, yüzüne bomboş bir bakış atmıştı. "Sana emanet şu anda Begüm! Ne zamandan beri emanete ihanet ediyorsun sen?!"

Aydın, *ya sabır* der gibi başını sağa çevirirken, gözlerini Bora'nın kara gözlerine dikti. "Çınar içeride, Begüm'ün yanında..." dedi. Sessizlik. "Yengeyi görmeye gelmiş aslında, evde olmadığını söyleyince içeriye girmeden dönecekti ama Begüm'ün canı sıkılıyor herhalde, Çınar'ı içeriye davet etti. O da girdi."

"Neden izin verdin?!" diye kızdı Gökhan, bu sefer de. "Ya herif aslında düşmansa?! Neden güveniyorsun herife?!"

"Bunu gidip Begüm'e söylesene!" dedi Aydın, yüksek çıkan bir sesle. "Benden yine hiç yoktan çekiniyor... Sen söyle de seni bi' benzetsin!" Sıkıntılı bir nefes verdi. "Kara bana Çınar'a güvenebileceğimi söyledi, ben de güveniyorum! Sen neden karışıyorsun benim işime?!"

"Tamam," dedi Bora, araya girerek. "Uzatmayın."

Aydın'ın bakışları Bora'ya çevrildi. "Kara, herif tatil yapıyoruz gibi davranıyor," dedi, öfkeyle. "Geçerken bi' uğruyor, etrafı kolaçan ediyor sözde, sonra koşa koşa otele gidiyor! Kaç gündür uyumuyorum ben, sizin haberiniz var mı?! Sağ olsun arada yenge uyanık olduğunu haber veriyor da ben de birkaç saat gözümü kapatıyorum arabada! Sen

gelince sadece yengeylesin, başımla beraber! Ama bu herif neden gelip nöbet tutmuyor?!

"Haklısın Aydın..." dedi Bora, yavaşça. "Kusura bakma sana kaldı tüm sorumluluk."

"Kara, lafım sözüm yok sana! Ama bu herif de gelip sike sike uykusuz kalacak!" dedi Aydın, sert bir tonlamayla. "Ancak ahkam kesiyor. Bezdim! Hele iki gündür devamlı huysuzluk ediyor! Arayıp hesap falan soruyor! Açmıyorum bile artık telefonlarını! Kafayı yemiş resmen amına koyayım!"

"Ölürüm inşallah da kurtulursun!" dedi Gökhan, çemkirir gibi. Aydın hayretle Gökhan'a baktı. "Bensiz bir bok halledebilirsin sanki."

"Lan senin yaşın kadar tecrübem var benim, sen kimsin?!" diye sordu Aydın, şaşkınlıkla. "Ne sanıyorsun kendini asla anlamıyorum ki... Birkaç saat gözaltında kaldı diye ağlayan adama bak amına koyayım!"

"Tamam Aydın," dedi Bora, uyarır gibi. Aydın, sıkıntılı bir nefes verdi. "Bir şey konuşacak seninle Gökhan... Konuyu dağıtmayalım."

"Ben konuşmayacağım!" dedi Gökhan, mızıkçılık yapar gibi. Bakışları beni buldu. "Sen konuşacaksın... Ben izleyeceğim!"

Kahvemden bir yudum daha alırken, bacak bacak üzerine attım. "Aydın," dedim, ciddiyetle. Aydın'ın acı kahve gözleri, gözlerime kenetlendi. "Gökhan DNA testi yaptırmıştı biliyorsun ki... Sonuçlandı..."

"Eee?" dedi Aydın, düz bir ifadeyle.

"Şüphelerimizde haklıymışız," dedim. Aydın'ın kaşları çatılırken, Gökhan'ın yüzü bembeyazdı. "Yani-"

"Yani sevinebilirsin!" dedi Gökhan, lafımı keserek. Aydın, yüzünü Gökhan'a çevirdi. "Ama çok sevinme! Benden kurtulamayacaksın! Çınar Akbulut bunu asla öğrenmeyeceği için, bu bir sır olarak aramızda kalacak! Dördümüzün sırrı bu! Kendi içinde sevin!"

"Umut sen miymişsin yani?" diye sordu Aydın, sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi.

"Evet," dedi Gökhan, zorlukla yutkunurken.

"Kim diyor?" diye sordu Aydın.

Gökhan, bir şey demeyince oluşan sessizliği Bora'nın sesi bozmuştu: "DNA testi."

"Senin kardeşin de..." dedi Gökhan, titreyen bir sesle. "Annemle beraber ölmüş... Baban olacak pezevenk, annemi öldürünce, bebek de karnında ölmüş." Anne Gökhan'ın annesiydi fakat babasının kendi babası olduğunu reddetmeyi seçiyordu; o Aydın'ın babasıydı. "Nagihan Akbulut söyledi. Ona da zamanında Ahmet Amca'yla dayım söylemiş."

"Neyi?" dedi Aydın.

Gökhan'ın kaşları çatılırken, "Kıt mısın amına koyayım?!" diye carladı. "Anlatıyorum ya işte. Kardeşinin öldüğünü!"

"Benim kardeşim ölmedi," dedi Aydın, itiraz ederek. "Öküzün trene baktığı gibi, yüzüme bakıyor şu anda." Gökhan, Aydın'ı anlamış mıydı bilmiyordum ama ben anlamıştım ve ağlamamak için Bora'nın elini sıkıyordum. "Yani DNA testi yaptırmak iyi oldu bence, emin olduk neyin ne olduğundan... Allah korusun ileride hastanelik bir işin olmasın diye, genlerde hangi hastalıklar falan var bilmek lazım. Nagihan Akbulut'un şekeri var diye biliyorum mesela, dikkat et... Bunun dışında o sonuç beni bağlamaz. Bunca senelik kardeşimin abisi olup olmadığımı DNA testi benden iyi bilemez herhalde?"

"Edebiyat yapma hiç!" dedi Gökhan, sitem eder gibi. Gözlerinden yine birkaç damla yaş akmıştı. "Sevindin! İtiraf et! Zaten ben bebekken kafama takunyayla vurmuşsun!"

"Sen de bana vur da ödeşelim Allah aşkına ya!" dedi Aydın, sıkıldığını belli eder bir tavırla. "İnip sigara içeceğim oğlum hadi bittiyse diyeceklerin."

"Sevindiğini kabul etmeden bu arabadan inemezsin!" dedi Gökhan, bağırarak.

"Aksine üzüldüm Gökhan," dedi Aydın, düz bir tavırla. "Beni *abi* kabul etmeyen sensin. Dünyada böyle senin gibi,

abisini sevmeyen milyonlarca insan vardır. Bazılarının şansı olabilir belki, başka bir abi bulma şansı, sen onlardansın aslında ama... Benim yerime geçecek heriften de belli ki nefret ediyorsun. Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık senin için... Bari bağrına basabileceğin, *abi* diye sarılabileceğin bir herife denk gelseydin. Benim kardeşim olmaktansa, Umut olmaya *keşke* demiştin fakat anlıyorum ki, şu an buna da bayılmıyorsun..."

"Dayım ayrımcılık yapmamış, için rahatlamıştır!" dedi Gökhan, kısık bir sesle. "Beni kayırıp seni harcamamış! Beni bu sikik işlere bulaştırmamak, dayımın kanaatinde değildir yani!"

"Dayımın kanaatinde değildi zaten," dedi Aydın. Verdiği sıkıntılı nefes telaşlıydı. "Ne sanıyorsun oğlum sen? Ahmet Karabey, senin aslında kim olduğunu bildiği için mi seni kendi dünyasına sokmadı?" Aydın'ın bakışları Bora'ya çevrildi. "Bunun kafası mı güzel? Yenge o gün bilmeden, '*Ahmet Bey, Aydın'ı kendi adamı yaparken, seni neden yapmadı?'* falan diye sordu buna da, bu neden inandı?!" Aydın'ın bakışları yeniden Gökhan'ı buldu. "Lan Ahmet Karabey, kendi oğlunu bu dünyaya sokacaktı, sen kimsin?!" Güldü. "Sen kayırıldığını falan mı düşünüyorsun gerçekten? Neden TIP okumana izin verildi senin?! Doktor lazım çünkü! Kaptan lazım değildi ama doktor lazımdı! He dersen ki, *en azından ben eğitimli bir adamı olacaktım Ahmet Karabey'in,* eyvallah. O doğru. Ben şart koşmuştum okumanı." Gökhan'ın dudakları bir parça açılırken, Aydın başını iki yana salladı. "E ben de kullandım doktor olmanı. Babamı masada bırak diye, sana getirdim lan. Düşün benim de kafa aynı çalışıyormuş." Aydın, bir elini Gökhan'ın bacağına koydu ve iki kez vurdu. "Bu arada Ahmet Karabey severdi beni," dedi, *hata olmasın* der gibi. "Ben kızına sevdalanarak karşıma aldım onu. Haklıydı. Benim de bir kızım olsa, ben de benim gibisine vermezdim."

Gökhan gülümsediğinde, gözlerinden yine yaşlar aktı. Bakışlarını bana çevirdi. "Buna," dedi, başıyla Aydın'ı

göstererek. "Oğlan yakışır."

"Aman aman!" dedi Aydın, *istemez* der gibi. Gözümden süzülen bir damla yaş, Bora'nın kucağımdaki elime kenetli eline düştü. Bora, bir elini benim omzuma attı. "Ben talihsizim oğlum! Amcasına falan çekerdi oğlan, mazallah, *concon* olurdu!" Bora, kafamı öptü. "İyi böyle, çoluksuz çocuksuz." Aydın konuşurken, Bora'nın parmakları omzumu seviyordu. "Bittiyse iniyorum, sigara içeceğim."

"Eğer bir gün çocuğun olursa..." dedi Gökhan, hızla. "Ben amcası olacağım, değil mi?"

Aydın, küçük bir kahkaha atarken, Bora'yla bana bakmıştı. "Herifin derdine bak," dedi, başını iki yana sallayarak. Gökhan'a döndü. "Evet," dedi neşeli bir ifadeyle. "Fakat sırf boşuna ümitlenme diye söylüyorum, böyle bir gelecek planım yok. O yüzden kendine benzetebileceğin bir yeğen vermeyeceğim sana. Git Begüm'le düzelt aranı, onun oğlu yolda."

"Düzelteceğim lan!" dedi Gökhan, sitemle. "Sizi affetmeyecek ama beni affedecek!"

"Bol şans kardeşim," dedi Aydın, kinayeli bir tonlamayla. "Zaten ben bu yüzden kaybediyorum. Senin gibi üçkağıtçı olmadığımdan. Ben de geçen gün yengeye yardım ettim ama hiç bana böyle jestler yapılmıyor."

"Ne yardımı?" diye sordu Gökhan, araya girerek.

"Hâlâ anlamış değilim buna nasıl *tamam* dediğini," dedi Bora, dik bir sesle. Sıkıntılı bir nefes verdi. "İki oldu bu."

"İki mi?" diye sordu Aydın, şaşkınlıkla.

"Nazlı'nın Kıbrıs'a geldiğini bana haber vermemiştin," dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Kolunu omzumdan çekip, şaşkınlıkla ona döndüm. Ciddi miydi? "İki oldu Aydın Demir."

Aydın'ın kaşları havalanırken, yüzüne garip bir tebessüm yayıldı. "Ben sanki onun cezasını çekmiştim ama..." dedi, takılır gibi.

"E bunun da çektin," dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. Usulca Gökhan'a baktım. O da Aydın ve *Kara* arasındaki muhabbete dikkat kesilmişti ve anlamaya çalışıyordu. "Ama bak

Nazlı'nın yanında söylüyorum," diye devam etti Bora, direktif verir gibi. "Üçüncüsünde seni silerim." Aydın'ın gözleri gözlerime değdi. Aslında üçüncüsü vardı; Beyza Karabey ile yaşadıkları. "Eğer benden sakladığın, zamanında söylemediğin bir şey daha olursa, seni silerim Aydın. Bu konuda sana olan güvenimi sarsma benim. Kardeşin olacak herifin dostluğuna, senin ise sadakatine güveniyorum."

Aydın boğazını temizlemiş ve "Eyvallah," demişti.

Gökhan, nefesini sesli vermişti.

Bora ise bir gün öyle bir sarsılacaktı ki, muhtemelen bir daha kendine gelemeyecekti.

Minibüsün camına tıklatıldığında, hepimizin bakışları Sergio'ya çevrildi. Aydın kapıyı açtı ve aşağıya indi.

"Selamünaley-"

"Çınar Abi!"

Begüm'ün seslenmesi, Sergio'nun cümlesini kesmiş, Aydın'ın ise sigarasını yakmadan cebine geri koymasına sebep olmuştu.

"Efendim?" dedi Sergio, yola dönerek.

"Bir şey soracağım," dedi Begüm'ün sesi. Onu göremiyorduk fakat birkaç adım daha atarsa, o hepimizi görebilirdi.

Sergio, *sor* der gibi kafasını salladıktan kısa bir süre sonra, dönüp Aydın'a baktı. "Özel mi?" diye sordu, tereddüt eder gibi.

"Yok," dedi Begüm, sıkıntıyla. "Değil aslında..." Bora derin bir nefes alırken, Begüm devam etmişti: "Sen, Beyza'yla ne kadar samimiydin?"

"Yani... İşte... Kuzenlik..." dedi Sergio, kem küm eder gibi. "Neden sordun?"

"Sence yaşıyor olsa... Sana ulaşır mıydı?" diye sordu Begüm. Gökhan'ın fal taşı gibi açılan gözlerine bakakaldığımda, Bora'nın sıkıntılı nefesi duyulmuştu. "Yani seni sevdiğini biliyorum. Konuşuyordu annemle, duyuyordum. Sence yaşıyor olsa ama bize söyleyemiyorsa mesela, sana söyler miydi yaşadığını?"

"Ben anlamıyorum..." dedi Sergio, şaşkın bir tonlamayla. "Bu da nereden çıktı?" Üç saniyeliğine Aydın'a dönüp, yeniden Begüm'e baktı. "Beyza öldü?" dedi.

"Ben gördüm onu," dedi Begüm, itiraz dolu bir tonlamayla. "Otelin penceresinden bakarken, gördüm onu. Kimse bana inanmadı. Gökhan'a anlattım, abime anlattım... Kimse inanmadı."

"Nasıl gördün?" diye sordu Aydın, şaşkınlıkla.

"Seninle konuşmuyorum," dedi Begüm, küskün bir tonlamayla. "Ama gördüm işte. Otelin önündeydi. Bana baktı. Gülümseyerek bana baktı. Sonra ben inanamadım, Gökhan'a seslendim. Döndüm, Gökhan'a seslendim yine. Bir daha baktığımda orada yoktu. Ama gördüğümden eminim. Kanlı canlı gördüm."

"Saçmalama Begüm," dedi Aydın, düz bir sesle.

"Saçmalamıyorum!" dedi Begüm, direterek. Birkaç adım attığında, görüş açımıza girmişti. Şaşkınlıkla bize baktı. Muhtemelen abisiyle yan yana olmam, bu minibüsün içinde olmamız, beklediği bir şey değildi. Bozulduğunu saklamaya çalışsa da beceremedi. Bakışlarını Aydın'a sabitledi. "Bak Gökhan'la abim, halüsinasyon gördüğümü düşündü... Bana da başta mantıklı geldi bu. Fakat bu sabah film izlerken aklıma geldi. *13 Going on 30,* hafif fantastik bir film. Daha önce de izlemiştim ama bu sabah yine izledim. Eğer halüsinasyon görseydim, Beyza'yı son gördüğüm hali olması gerekmez miydi? 10 sene evvelki hali yani?"

"Nasıldı gördüğün hali?" diye sordu Aydın.

"Sen diyorsun Begüm, *fantastik film* diye..." dedi Sergio.

"Saçları uzundu yine. Siyah. Başında bere vardı. Siyah, kasketli bir bere. Siyah uzun kabanı vardı. Bunu tarif edemem ama aynı değildi. Zaten sadece birkaç saniye gördüm ama aynı değildi..." dedi Begüm.

"Yaşadıkların zor," dedi Sergio. Buna *karma* deniyordu. O nasıl ki Begüm'le Bora'nın ablasını saklıyorsa, onun da kardeşini saklayan birileri vardı. Benim gibi. "Eğer istersen, seni bir psikoloğa yönlendirebilirim..."

"Senin kardeşin yaşıyormuş ya!" dedi Begüm, aksi bir ifadeyle. Bora'yla Gökhan'ın bakışları birleşti. "Bir saattir onu anlatıyorsun içeride. Beyza neden yaşıyor olmasın?!"

"Begüm," dedi Bora, araya girerek. Hızlıca arabadan indiğinde, Begüm kaşlarını çatmış ve bir adım geriye gitmişti. "Seninle konuşmaya çalışmayacağım, endişelenme..." dedi Bora, yumuşak bir sesle. "Beni görmek istemediğini biliyorum." Begüm başını *evet* der gibi salladı. "Sadece aradaki farkı kavra diye düzelteceğim. Çınar'ın kardeşinin öldüğü söylenmiş. Hiç görülmemiş bir bebek. Belki ölü bir bebek çalmışlardır hastaneden, *al bu senindi* demişlerdir, bilemiyorum. Belki dememişlerdir bile." Begüm, kızgın yüzünü gölgeleyen merakla abisine bakıyordu. "Ama Beyza benim kollarımda can verdi. Öldüğüne asla inanmadım. Reddettim. Cansız bedenine belki dakikalarca, *yaşayacak* umuduyla sarıldım. Nabzına bakana kadar. Nabzının atmadığını anlayıncaya kadar. Yani filmlerde neler neler oluyor... Senin o izlediğinde değilse bile, başka bir film açıp *aslında ölmemiş* çıkan insanları görebilirsin. Gerçekte de oluyordur belki, bilemem. Ama ablam yaşamıyor. Çünkü son nefesini verdiğinde ben yanındaydım."

"Keşke yaşasaydı!" dedi Begüm, sitemle. "Naz'a yaptıkların için suratına tükürürdü senin!"

"Sen onun boşluğunu dolduruyorsun fazlasıyla," dedi Bora, sertçe.

"Yetmiyor!" dedi Begüm, öfkeyle. "Yetmiyor! Anlıyor musun?!" diye bağırdı. "İçim soğumuyor!" Elini hızlıca saçlarının arasından geçirdi. "Ben bebeğim dünyaya gelince Londra'ya yerleşeceğim ve Eren'den boşanacağım!" Abisine arkasını dönerken, "Hiçbirinizle görüşmeyeceğim bundan sonra!" demişti.

"İnşallah İngiltere yolu Gökhan'a gözükür," diye mırıldandı Aydın, Begüm'ün arkasından. "Oraya da ben gideceksem sıkıntı büyük."

"Çok tehlikeli İngiltere'ye gitmesi," dedi Sergio.

"Sana ne amına koyayım?!" diye çıkıştı Gökhan, minibüsten inerek. Bora Gökhan'a yandan, sert bir bakış atmıştı. "Sana ne bizim aile meselemizden?!"

"Sadece fikrimi dile getirdim," dedi Sergio, *ne var bunda* der gibi.

"Getiremezsin!" diye bağırdı Gökhan. Sergio'yu ittirdi. "Karışamazsın sen!"

Aydın, dünyayı umursamıyormuşçasına bir sigara yakarken, Bora Gökhan'a yaklaşmış ve "N'apıyorsun amına koyayım, kendine gel!" diye uyarıda bulunmuştu.

"Karışmasın!" dedi Gökhan, sertçe. "Bizim aile meselemiz onu ilgilendirmez!"

"Kafayı yemişsin sen," dedi Sergio, yüksek çıkan bir sesle. Bakışları Bora'ya çevrildi. "Dün de beni arayıp küfür etti kapattı! Bence bir doktora görünsün! Hiç iyi değil!"

Aydın'dan oğlunu, Sergio'dan kardeşini, Bora'dan ablasını saklıyordum; Gökhan tüm sırlarla kesişim kümesine giriyordu ve kendisinden sakladığım hiçbir şey yoktu. Minibüsten indim ve Gökhan'ın omzuna dokundum. "Yürü hadi. Aydın dinlensin biraz. Bahçeye sen..." dedim. Parmak uçlarımda yükselip Bora'nın yanağından öptüm. Sergio'ya döndüm. "Bora bir plan yapmış kumar partisi için... Siz konuşun. Sonra biz de konuşuruz seninle..." dedim. Aydın'a el salladım.

Gökhan'ın koluna girdim ve onu çekiştirerek, ağır adımlarla da olsa bahçeye doğru ilerlemesi için zorladım. İlahi adaletten nasibini almıştı. Bora'yı, Aydın'ı, Begüm'ü ve hatta birçok insanı yalandan bir hayata mahkum ederken, kendi hayatı tepetaklak olmuştu. İki gündür Umut Akbulut olduğunu biliyordu fakat bunu sindirmesi için daha nice güne ihtiyacı vardı. Önünde Bora'ya yaptıklarını, Aydın'a yaşattıklarını, Begüm'ün çektiklerini hazmetmek zorunda kalacağı uzun ve meşakkatli bir yol vardı.

Eden, sahiden de buluyordu.

♠

"N'apıyorsun sevgilim?"

Özlüyordum.

"Holly ve Begüm film izliyorlar. Sen?"

Bora, bugün Las Vegas'a gitmişti.

"Öyleyse onlara iyi seyirler."

Aramıza üç saatlik zaman farkı girmişti.

"Her şey yolunda mı?"

Benim için hiçbir şey yolunda değildi; buluşmamız gereken saat gelmişti.

"Hazırlıklar başladı. Her şey yolunda bunu soruyorsan. Ama beni soruyorsan eğer, şimdiden çok özledim seni."

"Sergio yarın mı gelecek?"

"Evet."

"Yemekten sonra ne yapacaksın?"

"Gökhan oyun oynayalım diyor ama bakalım."

"Hotel Le Huit'te mi?"

"Yok. Hazırlıklara başlandı dedim ya, casino kapalı şimdiden. Tadilat dolayısıyla... Magic'e geçeceğiz herhalde, Philip'in mekanına."

"Sen bizim balayı yaptığımız odada kalacaksın değil mi?"

"Evet."

"Vegas'a gittin mi hiç? 2017'den sonra?"

"Birkaç kez."

"Kışın Vegas güzel oluyor mu?"

"Bilmem. Kendin deneyimlemelisin."

"Monte Carlo sözünü unutmadım."

"Ben de unutmadım sevgilim."

"Çabuk dön. Sıkıldım."

"Ona özledim denir."

"Demeyeceğim. Beni neden götürmedin sanki?"

"Yapma."

"Bir şey yapmıyorum!"

"Özlüyoruz işte birbirimizi!"

"Yoo. Ben özlemiyorum!"

"Ben döndüğümde bu saçmalık bitecek bak sevgilim, Begüm artık kabullensin yoksa sinirleniyorum. Ben seni

yanımda istiyorum."

"Bana ne?"

"Nazlı!"

"Küstüm ben sana. Neden bugünden gittin ya?! Bugün daha cuma. Sen dönene kadar salı olacak."

"Salı günü acısını çıkartacağız, söz."

"Ben bara gideceğim."

"Bar nereden çıktı şimdi ya?"

"Sıkıldım diyorum. Holly ile Begüm film izliyorlar. Kapıya da bütün adamların yığılmış halde. Selim de var. Bear da devriye geziyor, Sergio rica etmiş. Ev değil kale. Ben gidip azıcık sosyalleşeyim. Sen sakın Özge ile sosyalleşmeye kalkma he! İlla ajan lazımsa, Gürkan Abi'yle sosyalleş."

"Mehmet Şahindağ, Vegas'ta olduğumu biliyordur Nazlı. Win Bar'a gittiğinde ona da haber gidiyor, biliyorsun. Aklımı sende bırakma benim."

"Bana ne? Benim aklım da sende?"

"Sevgilim aklın niye bende? Normal normal duruyorum işte restoranda. Ne var aklının bende olacağı?"

"Kim var senin yanında?"

"Gökhan'la Aydın."

"Oyun oynayacakmışsınız! Kesin Özge de gelir güvenlik falan diye diretir!"

"Oynamam Nazlı, tamam."

"Söz mü?"

"Söz."

"Kumar partisinde de oynamayacaksın ama?"

"Abartma Nazlı."

"Of!"

"Yemek yiyeceğiz şimdi. Ararım yemekten sonra."

"YOO ARAMAK YOK. BEGÜM YANIMDA VE SENİNLE KONUŞAMAM."

"Bu ne şimdi?"

"Londra'nın acısını çıkartamamıştım malum. Neden? Çünkü Londra'dan döner dönmez hayatımızda KÜÇÜK

değişiklikler olmuştu. Sen beni aramış mıydın? Bir kez miydi? Salı gününe kadar bir kez duyacaksın sesimi."

Bora, Londra'dayken, sesimi bile duymak istemediğini söylemişti. Merdivenlerdeyken duymuştum. Sesimde öyle bir tonlama vardı ki, *"Ölürüm senin için!"* diye bağırıyordu. Özge'den bile hoşlandığı halde, beni hiç sevmediğini Aydın'a söylemişti. Hatırlamak istemiyordum. Hiçbir şeyi hatırlamak istemiyordum. Her şey Begüm yüzündendi; her şeyi duyası tutmuştu ve tüm anıların beynime hücum etmesine sebep olmuştu. Günlerdir her şey bana o geceyi hatırlatıyordu. Bir bardak bile.

"BEN DE SENİNLE MESAJLAŞMAK BİLE İSTEMİYORUM TAMAM MI?!"

"SANA YAZIKLAR OLSUN!"

"SENİ ENGELLEYECEĞİM."

"Bin defa ölüp de hiç ölmemekmiş."

"Naz, sana da kahve yapayım mı?" diye sordu Sevim Hanım. Başımı kaldırıp yüzüne bakmadan Bora'yı engelledim. En azından birkaç saat engelli kalmasında herhangi bir sakınca yoktu. Şeytan ömür boyu engelli kalmasını kulağıma fısıldıyordu ama abartmamam lazımdı. Gerçi istersem abartırdım da. Kimse karışamazdı.

Sevim Hanım'a gülümseyerek, "Olur," dedim ve Gökhan'ın mesaj sayfasına girdim.

"Bora'nın telefonunu çal. Benimle konuşmasının ekran görüntüsünü çekip at bana. Onu engelledim. Bir şey yazıp yazmadığını merak ederim."

"Ne diyorsun kızım? Nasıl alayım telefonunu adamın?"

"Nasıl alırsan al. Dediğimi yapmak zorundasın!"

"Dur bi Naz. Konu derin zaten. Bu Annie, Leo'nun babasının mavi gözlü olduğunu söylemiş Aydın'a."

"Evet, biliyorum."

"Leo da bitter çikolata renginde babamın gözleri demişti ama."

"Evet, hatırlıyorum."

"Bora'nın telefonunu çal."

"Bu gizemi çözmek üzere kafa patlatılıyor şu an bulunduğum masada."

"Benim de gözlerime herkes zümrüt yeşili diyor fakat gel gör ki Bora bunu reddediyor. Bakan gözlerin kanaati zaar. Ne diyeyim? Artık hiçbir şeyi çok düşünmüyorum. Ne olacaksa olsun ve sen BORA'NIN TELEFONUNU ÇAL ARTIK!"

"Mavi ne alaka bitter çikolata rengi ne alaka?! Bora da senin gözüne mor diyorsa, bir sıkıntı vardır. Zümrüt yeşili bence ok."

Holly'nin masanın üzerine kahve bırakmasıyla beraber, bakışlarımı yüzüne çevirdim. Kendisi de kahvesini almış ve yanıma oturmuştu. Taylor'ın başına gelenler yüzünden pek iyi değildi ama sanırım romantik komedi izlemek, şu an için ona da iyi gelmişti. "Daha iyi misin?" diye sordum, merakla. Holly saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken, başını *evet* der gibi salladı. "Taylor'la görüşemedin bugün de değil mi?"

"Onu ziyaret etmeme izin vermelerini bekliyorum," dedi Holly. Kahvesinden birkaç yudum aldı. "Neyse. Aklım dağılsın biraz, kapat bu konuyu. Sen anlat. Neler yapıyorsun?"

"Operasyon devam ediyor işte... Görevdeyim. Bildiğin gibi," dedim. Arkama yaslandım. Göz ucuyla koltukta uyuyakalmış Begüm'e bakıp yeniden Holly'e döndüm. "Sen ne zaman tümüyle ülkeye döneceksin?"

"Belki bir daha yollamayabilirler," dedi Holly, hevesle. "Ele geçirmem gereken bir belge vardı. Aldım onu. Başarılı geçti. Toplantılar devam ediyor. Bay Ortiz dosyayı başkasına devretmişti, yalnızca sizin operasyonla ilgileniyordu ama son aşamada o da toplantıya katılacak tabii. Pazartesi günü belli olacak benim akıbetim."

"Sevindim, tebrikler..." dedim, gülümseyerek.

Holly de gülümsemişti. "Ben de seni iyi gördüğüme sevindim," dedi. Omzuma dokundu. "Söyle bakalım, özledin mi *N&H*'yi?"

Holly ile CIA'deki iki yılımı beraber geçirmiş sayılırdık. Bu beraberliğimiz, yurt arkadaşlığı gibiydi. Yani birlikte ortak bir evi paylaşmıştık fakat bu paylaşımımız yine de kısıtlıydı. Muhtemelen benim yüzümden. CIA'in içine, kendi isteğimle, OCTO tarafından sızdırılmış bir ajan olmam, Holly ile yakınlık kurmamı engellemişti. Yani ben kendime bunu sebep göstermiştim fakat işin aslının bu olmadığını da içten içe yeni anlıyordum. Dışarıdan bakıldığında aşırı samimi görünebilirdik, beraber çok kez partilere katılmış, filmler izlemiş, *N&H* adı verilen geceler düzenlemiştik fakat ben yine de ona kalbimi tümden açamamıştım.

N&H.

Night and Hangover.

Nina gecesi ve Holly günü.

Nina'nın N'si ve Holly'nin H'si.

N&H.

Naz ve Hande.

Holly'nin bana Hande'yi hatırlatması, kendi suçu değildi. Olamazdı da. Beni çok kez yerden kaldırmıştı, barlardan toplamıştı, kavgaya karıştığım zamanlarda yanıma koşmuştu, üzerime gelmemişti, iyi olmam için belki de elinden geleni yapmıştı. Fakat kalbime kurulamamıştı. Ona ne zaman baksam Hande'yi gördüğümü ancak fark ediyor ve Hande'yle yarım kalan arkadaşlığımı sürdürmeye çalıştığımı ama bunu başaramadığımı ancak anlıyordum. Üç seneden daha fazla bir süre boyunca, Hande'ye yaşattıklarım için vicdan azabı çekerken, Holly'e de hep mesafeli davranmıştım. Ama Hande'yi ne zaman özlesem, onun buluşu olan *N&H*'yi Holly ile paylaşarak, özlemimi dindirmeye çabalamıştım. Holly hiçbir zaman Hande olamadığı gibi, Hande de zaten çok kötü bir arkadaştı.

İçime körkütük bir nefret yerleşti ve bu nefret derin bir arzuyu körükledi.

Gidip Hande'ye hesap sorma arzusu.

Çünkü belli ki ben N'nin yanına Holly'nin H'sini koyduğuma üzülürken ve Holly'nin kalbime girmesine mani olurken,

Hande elin ODTÜ'lü Buse'sini hiç üzülmeden kalbine koymuş ve fakat bununla da yetinememiş, Bora'nın hayatına sığdırmaya çalışmıştı.

H&B.

HeartBreakers.

Onlara en çok bu yakışırdı; birbirlerini bulmuşlardı ve beraber kalp kırıp dururlardı.

Holly, kendisine bir cevap vermediğimde, Begüm'e baktı. "Çok tatlı bir kız... Birkaç gündür bana ilaç gibi geldi enerjisi," dedi.

"Öyledir," derken, anlamsız bir gurura sahiptim. Kahvemden içtim. "Ben uyandırayım Begüm'ü de... Yukarıda rahat rahat uyusun."

"Ben sizin düzeninizi bozdum," dedi Holly, üzgün bir ifadeyle. "Sana oda kalmadı. Ben gerçekten salonda yatabilirim Nina."

"Saçmalama!" dedim, kızar gibi. "Burası senin de evin! Sevim Hanım, Begüm... Misafiri olan benim. Lütfen..." Kahvemden birkaç yudum daha alıp ayağa kalktım. Begüm'ün yanına ilerledim ve omzuna hafifçe dokunarak, "Hadi yukarı çıkalım..." dedim. Begüm uyku mahmuru bir halde başını salladı. Elini tuttum ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Cebimdeki telefon titredi fakat bunu önemsemeden, Begüm'le beraber merdivenlerden çıktım. Daha evvel Bora'nın kaldığı odayı Begüm'e vermiştim. Holly kendi odasında, Sevim Hanım benim alt kattaki odamda kalıyordu ve bana salondaki kanepe düşmüştü. Begüm, yatağa yerleşirken cebimden telefonumu çıkarttım.

"Herkes kendi odasına dağıldı. Alamadım Bora'nın telefonunu."

"Saat daha 9'u 4 geçiyor orada?"

"Evet. Bora yorgun olduğunu söyledi. Aydın da günler sonra uyuyacağım diye seviniyordu. Yarın erken kalkacaklar zaten. Çınar malı geliyormuş."

Gözlerimi devirip Begüm'e baktım. "Yanına uzanayım mı?" diye sordum.

Begüm gözlerini açtı ve hevesle, "Tamam," dedi. Devamlı yanında kalmamı söyleyemiyordu ama buna bayıldığını biliyordum. Başını göğsüme iliştiriyor, elimi tutuyor ya da kolunu karnıma uzatıyordu. Varlığımı istiyordu. Yanında birisinin olması, ona güç veriyordu. Yatağa yerleştiğimde, Begüm bana doğru sokuldu ve elini karnımın üzerine koydu. Bora'nın engelini kaldırdım ve Gökhan'a cevap yazmaya başladım.

"Ömrünün sonuna kadar Çınar'a kötü davranamazsın Gökhan!"

"Bora da Aydın da konusunu açmadılar lan bir daha. Kimse bana laf sokmuyor. Çok garip."

"Neden laf soksunlar ki? Sen tavrını koydun ve onlar için de bu konu kapandı."

"Onların konuyu açmamaları bunu unutmamı sağlıyor. Biraz olsun iyi hissediyorum."

"Annie'ye anlattın mı?"

"Hayır. O söyler Çınar'a."

"Annie, istemediğin bir şeyi yapmaz."

"Ortalarda hayalet gibi gezmesini istemiyorum ama geziyor!"

Aslında artık istese de gezemeyebilirdi çünkü Tarantula bu olaya el atmıştı. Aydın, henüz Las Vegas'a gitmeden, Sergio'ya Annie ile alakalı sorular sormuştu. Leo'nun bahsettiği çikolata rengindeki gözler ve sahte Annie'nin bahsettiği mavi gözler ciddi bir fiyaskoydu; bırakılan bileklik ve otel önü ziyareti ile birleştiğinde, suyun ısınmaya başlaması anlamına geliyordu. Begüm'ün Sergio'ya sorduğu soruları da duyan Tarantula, Annie ile Leo'yu tatile göndermişti. Buna her ne kadar *tatil* dense de hepimiz bunun bir tür güvenlik önlemi olduğunun farkındaydık ve Annie'nin kafasında bir plan vardıysa bile ısınan suya düşerek kendini yok edecek, hatta suyu tekrar soğutacaktı. Bir süre Annie ve Leo'nun ortalıkta gezinmemeleri gerektiği konusunda Tarantula'nın kararlı olmasına, Sergio da dahil OCTO'nun diğer asil üyeleri de el kaldırmıştı ve Annie'nin

başka bir çaresi kalmamıştı. Nerede olduğunu ben de bilmiyordum çünkü onun bizimle iletişim kurması, muhtemelen Tarantula tarafından engellenmişti. Yine de Leo'nun bensizliğe çok fazla dayanamayacağına ve bir noktada Tarantula'nın, Annie'ye telefon verilmesi talimatını vermek zorunda kalacağına adım kadar emindim. Annie de buna güveniyordu. Sergio bana tüm bunları anlatırken, bunu da eklemişti.

"Nasıl bu kadar rahat yazıyorsun sen bunu WhatsApp üzerinden?"

"Benim telefonum mesajları imha ediyor. Aslında WhatsApp üzerinden yazışmıyorum seninle. WhatsApp'ı aracı olarak kullanıyorum. Ne senin belleğinde ne de benim belleğimde kayıtlı kalmıyor konuşmalar."

"Aaa bana da söylemen lazım bunu nasıl yaptığını."

"Çocuklar yapar."

"Bora'yı ikna edemedim ya Alp'le kumar partisine katılması için. Çağdaş'ı harcarım falan demiştim ama olmadı. Tarantula konusunda ciddi olaylar yaşadık ya, açıkçası çekindim. Bora'nın istemediği bir şey olmasın dedim. Alp'i öldürmeye kalkar falan."

"Olsun. Böyle olması daha hayırlıdır belki. Zaten sen burada olmadığın için fazla kasmaya gerek yok. Kimse bizi öldürmeye kalkmayacaktır durup dururken diye düşünüyorum. Çağdaş da iyi işinde. Kimsenin köstebeği çıkmazsa eğer."

"Neden geç cevap veriyorsun?"

"Bora'yla da yazışıyorum."

"Şimdi ayrıldınız."

"Çok özlüyor beni. Duramıyor bensiz."

"Komik değil."

"Viski açmış. Ben Bora'nın odasına gidiyorum."

"Niye? Senin odanda viski yok mu?"

"Asjsksjsjsjaja var da duvara bakıp içeceğime yakışıklı bir adama bakıp içeceğim. Aydın da gelecekmiş gerçi, göz zevkim azıcık bozulacak."

"Aydın'ın senden yakışıklı olmadığını sana düşündüren ne?"

"Güzel espriydi."

"Hani uyuyacaktı onlar?"

"Burası Vegas, burada her an her şey olabilir."

♠

Telefonumun titremesiyle gözlerimi araladım. Begüm'ün hâlâ derin bir uykuda olduğunu fark ettiğimde, sessizce yanından kalktım. Komodinin üzerindeki telefonumu aldım. Saat 3'tü. Mesaj ise Bora'dandı.

"Kaçtığım senin sesin değildi. Benim kendi sesimdi. Duymaktan korktuğum. İçeriden gelen bir ses. Derinlerden. En derinden. Karanlıktan. Ben senin sesine o kadar hasret kaldım ki Nazlı. Kimde ne videon varsa sesinin duyulduğu, kaç kez dinlediğimi ben sayamadım. Ezberledim. Ama bir yerden sonra çok eksik gelmeye başladı. Hep aynı kelimeler. Yeni kelimeleri istedim arsızca. Önce ses unutuluyor. Sesini unutacağım diye çok korktum. Unutuluyor çünkü. Mesela ablamın sesini hatırlamıyorum. Birkaç kelimesi dönüp duruyor kulağımda, o kadar. Yine de Allah beni bildiği gibi yapsın. Haklısın."

Şarkı linki.

Benden selam söyleyin.

Ahmet Kaya.

Montumu giydim ve bahçeye çıktım. Şarkıyı açtım ve kendime bir sigara yaktım. Bora çevrimiçiydi ve muhtemelen benim bir cevap yazmamı bekliyordu. Ne cevap vermem gerektiğini bilmiyordum.

"Neredesin?"

"Hamakta."

"Düşme?"

"Düşeli çok oldu, koymaz."

"Bahçedeyim ben de. Uykumdan uyandırdın beni. Begüm'le yatıyorduk ne güzel."

"Begüm, tanıdığım en şanslı insan."

"Benim de. Çünkü senin kardeşin."

"Benim bir şeyim olmanın şanslı bir tarafı yok maalesef."

"Sen öyle san."

"Bana iyi geceler demeden neden uyudun?"

"Sana zaten iyiydi geceler. Viskiler, arkadaşlar..."

"Ben on bir gecedir iyi değilim."

"Ben de."

Salondaki kanepeye ilerledim. Bora hala çevrimiçiydi. Onu aramamı beklediğini biliyordum fakat parmaklarıma kalbimin komutu geçmiyordu. Garip bir şekilde o beni arasın istiyordum.

"Bir şey demeyeceksen ben yatıyorum."

Ekranıma Bora'nın çağrısı düştü.

"Nazlı," dedi, tutku dolu bir sesle.

"Efendim?" dedim.

Kanepeye uzandığımda, "Ben senin kumarhanelerinin işletmecisiyim," dedi. Derin bir nefes aldı. "Bizim seninle günde birkaç kez konuşmamız lazım. Kafama göre iş yapamam. Bilgi vermem gerek."

"Ver," dedim, gülerken.

"Yarın bütün gün güvenlik önlemleriyle ilgileneceğim," dedi, ciddiyetle. "Benden habersiz kuş uçmaması için her şeyi kontrol edeceğim."

"Güzel," dedim, sessizce. "Sakın gaza gelip, kumarhaneleri bana devrettiğini söyleme..." Sesim, emrivaki bir tonlamaya sahipti. "Kara'nın forsunu kaybetmesini istemiyorum."

"Çünkü Monte Carlo'da Kara sana lazım," dedi, imalı bir tavırla.

"Aynen öyle," dedim. Bora'nın boğazından güldüğünü gösterir bir mırıltı döküldü. "Başka bir şey var mı?"

"Yok..." dedi, hızlıca. "Ama yarın da devamlı ararım. Bilgi vermek için. Sonraki gün de. Pazartesi de. Sonuçta kumarhaneler senin. Bilgi almak zorundasın benden."

"Eee n'apayım, sesini duymaya katlanacağım artık..." dedim, kısık bir sesle. Küçük bir kahkaha attım. "Ben de ararım belki. Bir şeyler sormak için. Mecburiyetten."

"Emrine yirmi dört saat amadeyim sevgilim," dedi. Gözlerimi kapattım. "Hadi uyu..."

"Bora," dedim, yavaşça. "Sen çöp atmaya çıktığında, ben seni bekliyor oluyorum evde, unutma olur mu?"

"Bana güven, ne yaptığımı biliyorum..." dedi.

"Çöpü at ve hemen gel," dedim, fısıldayarak.

♠

Bora ile Cumartesi ve Pazar günü, sık sık fakat kısacık konuşmalar yapmıştık. Günleri beklediğimden, belki de onun da tahmin ettiğinden yoğun geçiyordu. Bazen de aramızda tek tük yazışmalar oluyordu fakat bunlarda da çoğunlukla ne yaptığımı, nasıl olduğumu, her şeyin yolunda gidip gitmediğini soruyordu. Etrafında devamlı birileri vardı ve yalnız kalmıyordu. İçinde bulunduğu trafik benim başımı döndürüyordu. Geceleri ise benim *tatbikat* dediğim fakat onların ne dediğini bilmediğim şeyden yapıyorlardı. Casinodaki sinyali kesiyorlardı ve sadece iç iletişimi aktifleştiriyorlardı. Kimin salona nereden gireceği, kimin nerede duracağı, davetli listesi falan derken Bora odasına çıktığında tükenmiş oluyordu.

Tüm bunları bana ayrıntılarıyla Gökhan anlatıyordu.

Gökhan'ın Sergio'dan kaçması benim işime yarıyordu.

Sergio, Tarantula'ya Bora'nın planını da anlatmıştı fakat Tarantula bu plana müdahale etmemişti. Söylediğine göre, *"Umurumda değil. Ben elimden geleni yaptım. Kara da bildiğini okuyabilir, siz de bildiğinizi okuyabilirsiniz!"* diyerek, bu konuyla ilgilenmediğini belli etmişti. Bu durumda bize düşen tek şey Bora'ya formülü söylemekti fakat Sergio'nun haklı olduğu bir şey vardı: "Mehmet Şahindağ'ın elinde nükleer silah formülü var..." cümlesi, inandırıcılıktan çok ama çok uzaktı. Bora'yı ikna etmek için her şeyi anlatmak lazımdı ve bunun için de vakit yoktu. Üstelik Sergio bazı şeyleri anlatmanın çözümsüz olacağını, kanıt sunmak gerektiğini ve tüm kanıtların Tarantula'nın elinde olduğunu söylemişti. Tarantula da muhtemelen bunu bildiği için, kendisinde bunun rahatlığı vardı ve formülün Mehmet

Şahindağ'ın elinde olduğundan Bora'ya bahsedemeyeceğimizi biliyordu.

Bilmediğim şey, Bora büyük oyununu oynadığında olacakları Tarantula'nın nasıl engelleyeceğiydi fakat belli ki ya bir planı vardı ya da bir planı vardı ve başka bir ihtimal düşünülemezdi.

Sergio'nun içten içe Tarantula'ya güvendiğini biliyordum. Çünkü Tarantula, umurunda olmadığını söylediği kumar partisi için yine de bazı tedbirler almıştı ve Sergio'nun da yardımıyla, içeriye takviye olsun diye adam göndermişti. Kara, yalnız benim değil Tarantula'nın da zaafıydı ve bunu bilmek benim de içime su serpmiyor değildi.

Emir Milić, dün nihayet Bora'nın davetine cevap vermişti ve bu akşam beş arkadaşıyla beraber, o da partiye katılacaktı.

"N'apıyorsun?" diye sordu Begüm. Ayaklarımı yanıma oturması için toplarken, kucağımdaki boş kahve fincanını sehpanın üzerine bıraktım. Begüm'ün bakışları elimdeki telefona kaydığında, Bora'yla fotoğrafımızı gördüğünü fark etmiştim. Galeriden çıktım ve telefonu kilitledim.

"Ne zaman uyandın? Duymadım?" dedim, gülümseyerek.

"Çok oldu... Dalmıştın herhalde fotoğrafa?" dedi. Gözleri kısıldı. "Birkaç gündür iyi görünmüyorsun."

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Halsiz hissediyorum," dedim. "Yorgun." Başımı sağa ve sola yatırıp boynumu esnettim. "Rahat uyuyamıyorum geceleri. Tedirginim bir de... Aydın yok ya kapıda... Gerçi Selim'in hakkını yemeyeyim ama... Düşük enerjim işte. Spor da yapamadım." Aslında Begüm'ün pimpiriklenmemesi için durumu yumuşatıyordum. Geceleri tıkır tıkır sesler duyuyor, eve birisi girmiş gibi endişeye kapılıyor ve devamlı etrafı kolaçan etme gereği duyuyordum. Begüm'ün canının bana emanet olması muhtemelen üzerimde ciddi bir ağırlık yapmıştı ve başına bir şey gelmesinden ölesiye korkuyordum. "Dönsünler de... Uyurum elbet. Bir şey kalmadı..."

"Abimi özledin, değil mi?" diye sordu Begüm. Bakışları sitemden uzaktı fakat bunun hoş olmadığını belli etmekten de çekinmiyordu. "Beraber yaşıyordunuz. Benimle kalmak zorunda hissettin, ben her şeyi öğrenince. Ki herhalde devamlı görüştünüz de benden sakladın..." Zorlukla yutkundu. "Nasıl affettin onu Naz?"

"Affetmedim!" dedim, sertçe. Bu çıkışımın yersiz olduğunu fark edince, derin bir nefes alarak ifademi yumuşattım. "Geçmiş orada duruyor Begüm. Geçmedi. Geçmez de. Düşünmekten kaçtığım, sırasını devamlı savdığım, yok saymaya çalıştığım fakat asla unutmadığım bir geçmiş. Ama biz bugündeyiz. An'dayız. İyi hissediyorum. O kadar kötü hissettiğim günler, geceler oldu ki... Yoktu ama onunlaydım. Öyle kötüydü ki... Şimdi iyi hissediyorum. Ne yapayım? Bugün iyiyiz. Dahası, iyi olmak da zorundayız. Savaşmak çözüm getirmez. Biz rakip değiliz ki... Sen benden daha çok aldın, ben senden daha çok aldım kavgası yapamayız. Bizim beraber savaştığımız bir düşmanımız var. O düşmanın karşısında, el ele durmak zorundayız. Aksi bizi zayıflatır, gücümüzü alır. Çünkü birbirimizi seviyoruz."

"Mehmet Şahindağ senin düşmanın değil ki?" dedi Begüm, kaşlarını kaldırarak. "Bizim düşmanımız. Abimin düşmanı... Abim olmasaydı, nereden tanıyacaktın sen onu?"

"Bunları boşver sen," dedim, karnına elimi uzatarak. "Sen nasılsın?" Karnını yavaşça seviyordum. "Bugün kontrolümüz var."

"Abime nasıl güveniyorsun Naz?" diye sordu, merakla. Gülümsedim. "Ya seni yine kullanırsa? Ne bileyim... Ya hissettiği aşk değil de vicdan azabıysa?" Yüzüme *daha neler* der gibi bir ifade yayıldı. "Ya seni yine birisi için harcarsa?!"

"Harcamak," dedim, düşünür gibi. Elimi Begüm'ün karnından çektim ve kollarımı bağladım. "Biz Bora'yla ateşkes yapmıştık, ben onu vurduktan sonra... O gün ne zaman aklıma gelse, kafamı dağıtmak için her şeyi yaparım. Çünkü o gün, Bora'ya ne yazık ki hak verdiğim bir gün. Maalesef o gün *'Sen de haklısın be!'* demiş bulunmuştum.

Şu konuda... Henüz 24 yaşını doldurmamış, gencecik bir delikanlıyken, ilk defa bu işlere girmişken, hiç kirlenmemişken belki, bir plan yapılıyor... *Bir kız bul, seviyor göster, sonra öldü göster, kıza iyi bir hayat sağla, Mehmet'i zayıflat ve kazan.* Senelerce kendisini bu plana adıyor. Kızı nereden bulacağını bilmiyor ama bir gün bulacağına inanıyor. Çöpsüz üzüm olması lazım kızın. Ve mağdur. Paraya ya da iyi bir hayata ihtiyacı olması lazım. Seren'le tanışıyor bir gün. Seren'i uyuşturucu batağından kurtarıyor. Ona bir iş veriyor, iyi bir hayat sağlıyor ve onu en yakınında tutuyor. İçten içe, bu oyunu Seren'le oynayacağını düşünüyor. Sözde aşka dönüşen iş ilişkisi olacak... Fakat bir yandan da Seren'e acıyor çünkü onunla bağ kurmuş. Ben Bora'nın acımasızlığına çok kez şahit oldum Begüm ama senin abin merhametli birisi."

"Annem ve Beyza da öyleydi," dedi Begüm, lafımı keserek. "Ben babama çekmişim. Mesela ben bahçede böcek görürsem öldürürdüm çocukken, babam korkusuz olduğum için beni alkışlardı. Ama annem, Beyza ya da abim alkışlamazlardı. Aksine bunun ne kadar yanlış olduğunu söylerlerdi. Ne yapsaydım?! Eve alıp, evde böcek mi besleseydim?!"

Küçük bir kahkaha attım. "Seren'in karşısına geçip ona bu oyunu teklif etmekten çekinmiş. Çünkü Seren devamlı Bora'nın bir *kurtarıcı* olduğunu dile getirdiği için, Seren'i kullanıyor olmayı yedirememiş herhalde. Devam etsin böyle, işine gücüne istemiş. Ve yabancı birisini aramaya başlamış. Bu kez bağ kurmayacak. Derken ben çıkmışım karşısına. Senelerdir planladığı oyun için uygun bir kız. Kaldı ki en başında bana bu oyunu anlattı. Ben kabul ettim." Begüm'ün şaşkınlıktan dudakları açılmıştı. "Evet. Biz böyle başladık. Ben, bunun bir oyun olduğunu bile bile kabul ettim. Hatta gerçekten ölmeye *tamam* dedim. Karşılığında Anıl'ın yaşaması için gerekli parayı verdi bana. Sonra gerçekten ölmeyeceğimi söyledi. Sekiz ay dolduğunda çekip

gidecektim. Plan buydu. Ama sonra işte ben aşık oldum. O da hep bir oyun oynadığının bilincinde davranmış."

"Bunda haklı olduğu ne var?!" dedi Begüm, kızgınlıkla.

"Ne zaman kendini kaptırsa bana... Aklına hep sen gelmişsin..." dedim, buruk bir tebessümle. Begüm'ün utandığını hissettiğimde, bir sorun olmadığını belli etmek ister gibi eline uzandım. "Kendi hikayende, abin senin kahramanın Begüm. Maalesef bazen birileri için birileri gözden çıkartılabiliyor. Ben onu anlıyorum. Annesini, babasını, ablasını kaybetmiş bir adamın elinde kalan en değerli şey sensin. Ablasını koruyamadığını düşünüyor ama seni korumak istemiş. Ben de sevilmeye öyle açmışım ki... Ben dedim Begüm, *beni seviyorsun* diye. Nasıl inanmışsam... Bozmaya kıyamamış... Zaten haksız olduğu yer burası. Karşımda adam gibi durup, *"Kendine gel, bu bir oyun!"* dememesi. Diyememesi. Belki bu da işte farkında olmadığı ya da bastırdığı hislerindendi... Ne bileyim. Bu yüzden diyemedi bunu belki. Bunu düşünmesi gereken ben değilim, o."

"Seni esir tutmuş," dedi Begüm ve alt dudağını ısırdı.

"Evet," dedim, başımı onu doğrular gibi sallayarak. "9 Haziran 2017'den sonrası çok acı... Bak o zaman savaştık işte. Ne kazandık? Çok şey kaybettik. Yaptığının ne kadar büyük bir adilik olduğunu Bora da biliyor. Şuursuz bir adam değil o... Fakat *değdiğini* söylüyor Begüm." Elimi karnına uzattım. "Sen hayatta olduğun sürece değecek de... Ve biz, bana yaptıklarının bedelini, ikimiz birden ödeyeceğiz onunla. Birbirimizi ömür boyu seveceğiz ve ömür boyu ayrı yaşayacağız. Belki bazen görüşeceğiz. Sarılacağız, ağlayacağız ama yine ayrılacağız. Bu bedel zaten çok ağır." Güldüm. "Üstelik yapan o ama bedelini ikimiz de ödeyeceğiz."

"Bu kadar anlayışlı olamazsın Naz! Bunu anlayamazsın!" dedi Begüm, itiraz eder gibi. "Bunu kendine yapma!"

"Dünya kocası ya da karısı tarafından sevilmeyen insanlarla dolu," dedim, derin bir nefes alarak. "Her gün

uyanıyorlar, kahvaltı yapıyorlar, işe gidip geliyorlar, akşam yemeği yiyorlar, aynı yatağa giriyorlar ve *'Seni sevmiyorum,'* demeden sevişiyorlar..." dedim. Begüm'ün kaşları çatılmıştı. "Elbette bu normal değil... Ama en azından Bora'nın bunu yaparken bir amacı varmış. Kız kardeşi açısından baktığında, iyi bir amaç. Bencilce bir eylem değil. Hatta, Mehmet Şahindağ öyle bir pislik ki, dünya için bile iyi bir amaç. Tek sorun ben masumdum, ben de bir annenin bir babanın evladıydım ve rızam alınmamıştı. Kandırıldım. Ama babam bana şunu öğretti: *Kötülük yaparken bile iyilik yapma amacın olsun...*"

"Nasıl yani?" diye sordu Begüm, şaşkınlıkla.

"Kendi halinde bir böceğe dokunma mesela... Ne zamanki böcek hanene girdi, yatağına girdi, sevdiğin birisine zarar verecek... Onu ancak öyle öldür..." dedim, gülümseyerek. Begüm'ün yüzüne düşünceli bir ifade yayılmıştı. "Ben de çok böcek öldürdüm, üzülme. Öldürmek için eve girmesini beklemezdim. Ama babamın dediğini benim yapmıyor olmam, birilerinin yapmayacağı anlamına gelmez. Ben işte böceğin önündeki yem oldum biraz, bana yem olduğum söylenmedi... Gibi..."

"Onu çok mu seviyorsun?" diye sordu Begüm, ağlamaklı bir sesle. "Benim onu anlamamı isteyecek kadar çok mu seviyorsun?!"

"Bora bana çok büyük bir kötülük yaptı," dedim, tebessüm ederek. "Ama bana yaptı. Bana..." Begüm'ün yanakları ıslandı. "O, hayatındaki herkese iyilik olsun diye yaptı bana bu kötülüğü. Haksızlığa uğruyor senin tarafından. Onu alkışlamak zorunda değilsin. Ama ölmesini istemen... Çok ağır."

Begüm başını iki yana salladı. "Sana katılmıyorum," dedi. Gözyaşlarını sildi. "Sen benim ablam gibi olmuştun. Senin başına gelen, benim başıma gelmiştir."

"O zaman," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Bil ki *ablan* saydığın insana yapabileceğin en büyük kötülük, onun sevdiği adamın canından olmasını istemektir. Onun

tırnağının ucu zarar görse, benim canım yanıyor..." Begüm omuz silkti. "Bak şimdi sana ne diyeceğim," dedim, göz kırparak. "Sorsan güneşli havayı severler... Ama güneşi perdeleyen bulutların şekillerine bakmayı da sevdiklerini görürsün... Cesaret edemezler *havayı parçalı bulutlu seviyorum* demeye... Ben ediyorum işte... Güven, *güveniyorum* ya da *güvenmiyorum* gibi bir şey değil... İnsanın kesinkes net tavrı olamıyor hayatta, her şeyi var olan koşullarda değerlendirmek gerek. Bora'ya güvenmiyorum ama güveniyorum da. Benim için hiç düşünmeden ölür, biliyorum. Ama benim için seni öldürmez, bunu da biliyorum. Öldürmesin de zaten. Anlatabiliyor muyum? Parçalı bulutlu seviyorum."

"Yani çok... Ben bu kadar çok sevmek ne demek bilemiyorum," dedi Begüm, şaşkınlıkla. Dudakları titremişti. "Bilemediğime de seviniyorum." İçine derin bir nefes çekti. "Başlarda çok katı değildim sana karşı. Yani sinirlenmiştim, üzülmüştüm, kızmıştım, ağlamıştım bize ihanet ettiğini sanınca... Ama çok katı değildim." Gözlerinden yaşlar aktı. "Bir gün abimle buluştuk. Yemek yedik. Eren yoktu, Ankara'daydı. Üç dört aydır evliydik herhalde en fazla. Restorandan çıktık. Deli gibi yağmur yağıyor. Vale arabayı getirmişti ama abimin bakışları bir yere kilitlendi. Birisini gördü sandım. Arabaya nasıl bindirdi beni anlamadım bile. Son sürat kullandı arabayı herhalde, öleceğiz sandım. Bir arabayı takip ediyordu, delirmiş gibi. Ne dediğimi duymuyordu. Arabaya kustum! Delirmiş gibiydi hiçbir şey görmedi. En sonunda arabanın önünü kesti. Açtı kapıyı. Arabadan uzun, siyah saçları olan bir kadın indi. Kadın da korkudan titriyordu. Polisi aramış zaten takip edildiğini düşününce. Trafik polisi falan sardı etrafımızı... O gece, senden nefret ettim."

Gözlerimi yumduğumda, "Anlatma," dedim.

"Bir gece bize geldi..." dedi Begüm, kısık bir sesle. "Asya uyuyordu. Çocuğu uyandırdı. *'Bana o masalı anlat,'* dedi. Aklını yitirdiğini düşündüm. Gerçekten ama yani... Hani bu

kadar da olmaz, dediğim an. Yattı Asya'nın yanına. Zaten içmiş, sarhoş, üstü sırılsıklam... Atlamış denize yine. Hava buz..." Boğazımı bir elin sıktığını hissettiğimde, gözlerimi sımsıkı yumdum ve gözlerimden yaşlar boşaldı. "Asya'yla devamlı Boğaziçi'ne giderdi. İstanbul'daysa haftada belki üç kez. Kedilere salam veriyorlarmış. Okulun içinde geziyorlarmış. Sonra okulun yakınlarında bir kafede oturuyorlarmış. Devamlı senin hakkında konuşuyorlarmış. Sanki sen ölmüştün ve o da yavaş yavaş kendini öldürüyordu senin anılarında."

"Bir sevmek bin defa ölmek demekmiş," dedim, fısıldayarak. "Bin defa ölüp de ölememekmiş."

Telefonum titredi. Gözlerimden dökülen yaşları umursamadan, cebimden telefonumu çıkarttım. Bora'dan olmasını dilediğim mesaj Falcon'dandı:

"Emir Milić, Natalya'nın hattını aradı üç kez. Bilgin olsun."

♠

"Tamam ama senden ne istediğini anlamadım Nazlı."

"Kur yapıyor işte, nesini anlamadın?"

"Çünkü bir saattir, kur yaptığını söylemek yerine, abuk sabuk şeyler anlatıyorsun. Yok Rusya'dayım, dedim. Yok bana her zaman ulaşamayacağını söyledim falan."

"Natalya'dan hoşlandığını o gün de anlamıştım zaten. İşte partiye benim de gelmemi istedi. Ben de gelemeyeceğimi söyledim. Amerika'ya döndüğümde onu aramamı istedi. Seninle iş yapmayı düşündüklerinden bahsetti."

"Neden arıyorsun? Öldü farz et Natalya'yı demiştim sana. Aramamalıydın."

"Önemli bir şey söyleyebileceğini düşündüm."

"*En azından aramadan bana söyleseydin. Herif sana sormadan adını yazdırmış. Davetli listesinde Natalya Agapova'yı görünce çıldırdım. Bin tane şey geldi aklıma. Senin de sağın solun belli olmaz. Her an bir yerden çıkacaksın diye ödüm kopuyor."*

"Kdkdkdşdkdushsj"

"Evdeyim vallahi."

"Evde kal sevgilim."

"Bu gece son... Sabaha karşı burada olursun herhalde?"

"İnşallah."

"Uyuyamıyorum ben de. Beddua ettin sanırım bana."

"Begüm'le konuştun mu?"

"Konuştum konuştum. Merak etme. O da gelir mi bilmiyorum. Zorlamak istemedim. Ama ben eve dönüyorum."

"Sonunda."

"Neyse. Çok uzun mesajlar yazıyorsun, oyalıyorum seni. Uzun uzun mesaj yazmak zorlamasın seni. İstersen sonra konuşuruz. Böyle uzun uzun..."

"Kalabalık etraf."

Bora, çevrimdışı olmuştu.

"Tamam."

Bora, çevrimiçi olmamıştı.

"Ok baby. Love you too."

Bora, çevrimiçi olmuştu.

"?"

"Pardon."

"Yanlış oldu."

"Fark ettim. Kime yazacaktın?"

"Arkadaşıma."

"Arkadaşın kim?"

"Jack."

"Jack?"

"Arkadaşım."

"Baby?"

"Bebeğim demek."

"Sözlüğe bakma zahmetinden beni kurtarmana sevindim, sağ ol."

"Rica ederim."

"Açacak mısın Jack'i?"

"Hayır."

"İyi. Bana numarasını gönder. Ben açarım."

"Etrafın kalabalık değil miydi? Zahmet olmasın."

"Dalga geçiyorsun benimle değil mi?"

"Yeep baby!"

"Ndjdjxjxjxjxxjzjkfkfkfkfkkhdjdk"

"Dağıt benim dikkatimi dağıt. Aferin."

"Sıkılıyorum yaaa! Kendime uğraş bulamıyorum. Yapacak bir şeyim kalmadı. Biraz evvel Elif'in mailini hackleyip oradan bilgisayarına ve telefonunu sızdım."

"Ne?"

"Gerçekten. Ona attığın fotoğrafı saklıyor mu diye merak ettim. Seninle mesajlaşırken o fotoğraf gelip durdu aklıma."

"Saklamıyormuş."

"Hatta birlikte hiç fotoğrafınız yok."

"İnşallah tab ettirmemiştir."

"Sene kaçtı sen GENÇKEN?"

"90'lar mı?"

"Yok 70'lerin sonu."

"Kdkdkdjdjdjjdjdjd"

♠

Kocamın çöpü atmasını beklerken yorulduğumu hissediyordum. Burada saat ona yirmi vardı. Orada parti başlamamıştı fakat Bora'nın telefonu şimdiden kapalıydı. Fırsat bulduğu anda arayacağını söylemişti ama onun aramasını bekleyip bekleyemeyeceğimi bilmiyordum. Başım ağrıyordu. Begüm ve Holly film izliyorlardı. Bu seste nasıl uyuyabileceğimi de bilmiyordum ama uyumak istiyordum. Cebimden telefonumu çıkarttım ve yeniden ekrana baktım. Ona on sekiz vardı ama hiç mesaj yoktu.

"Sevgilim benim çok uykum var. Uyuyacağım. Mesajım sana uğur getirsin ve her şey çok güzel geçsin."

Bora'ya sınava giriyor muamelesi yapıp yapmadığım üzerine birkaç saniye düşünüp ekranımı kilitledim. Aslında

şu anda Falcon'la iletişim içinde olmam ya da Selim'le beraber, içeriden bilgi almam gerekirdi. Çöpü Bora atıyordu. O çöpü atarken sülalem rahat bir şekilde uyuyacak olmam dünyanın en saçma ve en ayıp şeyiydi.

"Naz'ın üzerini örteyim," dedi Begüm.

Duyduğum son şey buydu.

♠

Belimi bir kolun sardığını hissettim. Gülümsemeye çalıştım. Gözlerimi açmak ve Bora'yla konuşmak istiyordum ama sanki bunu dahi yapmaya mecalim yoktu. Boynuma sakalları değdi. Ona döndüm. Gecenin karanlığında yüzünü zar zor seçiyordum.

"Saat kaç?" diye sordum, mırıldanarak.

"Üç," dedi, tok bir sesle.

Kafamı boyun girintisine soktum. "Bu kadar erken nasıl geldin?" diye sordum, şaşkınlıkla. Vücudumu bir titreme esir alınca, üzerimdeki örtüyü omuzlarıma kadar çektim.

"Seni özledim," dedi. Gülümsedim. Parmak uçları saçlarımın arasına karıştı. "Çok özledim..."

"Ben de çok özledim..." dedim, mırıldanarak.

"Bana beni sevdiğini söyle Nazlı..." dedi, yumuşacık bir sesle.

"Seni seviyorum," dedim.

Boğazından kocaman, haz dolu bir kahkaha döküldü. "Sessiz ol... İnsanları uyandıracaksın!" dedim, kızar gibi. Bir elimi çıplak göğsüne koydum. "Sen?"

"Ben ne?" dedi, fısıldayarak.

"Sen de bana beni sevdiğini söyle..." dedim. Kafamı öptüğünde, başımı boyun girintisinden çektim ve yüzüne baktım. "Söylesene!" dedim, direktif verir gibi.

"Ah nazlı sevgilim!" dedi, iç çekerek. "Öyle aptalsın ki!" Kaşlarım çatıldı. "Seni sevdiğimi sanacak kadar aptal!" Yüzüne bakakaldım. "Her defasında nasıl da kanıyorsun ama bana..."

Başımı iki yana salladım. "Sen gerçek değilsin!" dedim, öfkeyle. Gözlerimi kapattım. Sayarsam yok olurdu. Ona

kadar saymak onu yok ederdi. Bir. İki. Üç. Yanağımdan öptüğünde burnuma çöp kokusu doldu. "Sen gerçek değilsin!" diye bağırdım, hırsla. Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Kahkahasına tahammül edemeyince gözlerimi açtım ve onu ittim. Yere düştü ve bir kahkaha daha attı.

Tüm evi uyandıracak bir kahkaha.

Holly salonun ışığını açtığında, "Aptalsın Nazlı!" diye bağıran Bora'nın sesini duydum.

Kanepeden fırladım ve Holly'nin yanına ulaştım. Yüzündeki şaşkınlıkla karışık endişeye güvenerek, "Bora'yı sen de görüyor musun?!" diye sordum, korkuyla. "Görmüyorsun değil mi?!"

"Görüyorum?" dedi Holly. Başımı iki yana salladım. Bu olamazdı. Bahçeye koştum. Tüm bunlar kabustu ve birazdan uyanacaktım. Kabus görüyordum. İçime derin derin nefesler sığdırdım. Birazdan uyanacaktım.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Altı. Yedi. Sekiz.

"Naz?" Gözlerimi açtım ve Begüm'e döndüm. Eli karnında, omzunda Sevim Hanım'ın hırkası, tedirgin bir şekilde bana bakıyordu.

Neden uyanmıyordum?

"Kabus görüyorum..." dedim. Sevim Hanım ne dediğimi anlamadığı için ona tebessüm ettim. "Kabus," dedim, Türkçe de konuşarak. "Hepiniz kabusumun içindesiniz." Hem Türkçe, hem İngilizce konuşuyordum. Holly'nin bir parça açılan dudaklarını görünce kahkaha attım; kendimi korkuya teslim etmeyecektim. "Ben birazdan uyanacağım."

"Bebeğim," dedi Holly, bana yaklaşırken. "Uyumuyorsun şu anda... Uyanıksın..."

"Uyuyorum!" diye bağırdım ve Holly'i omuzlarından ittirdim. Begüm'e döndüm. "Uyuyorum! Uyuyor olmak zorundayım! Bora gelmedi ve bana bunları söylemedi! Uyuyorum ben! Kabus bu!" Begüm'le Sevim Hanım'ın arasından geçerek, salona koştum. Kanepe boştu ve biraz evvel üzerimde olan örtü de yastık da yere düşmüştü.

Bora yoktu.

Antreye geçip kapıyı hızla açtığımda, Selim'in merak dolu bakışları beni bulmuştu. "Bora gelmedi değil mi?!" diye sordum.

"Hayır yenge- Bayan Adams..." dedi Selim. Kısa bir süre yüzüme bakıp, "Uçağa daha yeni bindiler. Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Hızla Holly'e döndüm. "Bana Bora'yı gördüğünü söyledin!" diye bağırdım. Holly'i sertçe duvara yasladım. "Beni neden kandırdın?!"

"Görmediğimi söyledim," dedi Holly, yumuşak bir sesle. Bakışlarını Begüm'e çevirdi. "Sen de merdivenlerden iniyordun? Görmedin mi? Yataktan kalktı, bana Bora'yı görüp görmediğimi sordu, sonra koşarak bahçeye çıktı?"

"Naz?" dedi Begüm ve alt dudağını ısırdı. "Doğru söylüyor Holly." Selim de içeriye girmişti ve yüzünü esir alan karmaşayla bana bakıyordu. Sevim Hanım da bir şeyler olup bittiğinin farkındaydı ama lisanlar birbirine girmişti ve ne anladığını bilmiyordum. "Doktor çağıralım mı? Sakinleştirici yaparlar?" dedi Begüm, endişeyle.

Başımı iki yana salladım. Yavaşça salona baktım. Muhtemelen kabus görmüş ve uyanmıştım fakat uyandığımı hemen idrak edememiştim. Uyku ile uyanıklık arasında gerçeklik kavramını yitirmiştim. Nefes almaya çalıştım. Geçmişti. İlk kez olmuyordu. Geçmişti. Bir şeyim yoktu. Begüm, Holly, Selim ve Sevim Hanım bana bakıyorlardı. Geçmişti. Bir şeyim yoktu. Kabustu. Geçmişti.

Omzumda bir el hissettiğimde birden arkama döndüm.

Arkamda Bora vardı.

119.Bölüm

Omzumda bir el hissettiğimde birden arkama döndüm.

Arkamda Bora vardı.

"Naz?" dedi Begüm, kendisine bakmamı ister gibi. Bakışlarımı usulca ona çevirdim fakat aklım arkamda kalmıştı. Yine arkamı döndüm. Bora kaybolmuştu. Yoktu. Bir görünüp bir kaybolarak beni delirtmeye çalışıyorsa, bunu kesinlikle başarıyordu. "Uyuyalım mı seninle?" diye sordu Begüm. Dikkatimi kendisinde tutmamı istediğini anlamış ve buruk bir şekilde gülümsemiştim.

"Benim," dedim, zorlukla konuşarak. "Biraz yürümem lazım."

Hızlıca salona ilerleyip koltuğun kenarındaki botlarımı giyerken, Begüm'ün, "Naz! Olmaz!" dediğini duymuştum.

Holly de telaşlanmış olsa gerek, "Ben de onunla çıkarım," demişti.

Antredeki montumu giydiğimde, Selim dışarı çıkmış ve telefonunu kulağına götürmüştü. Muhtemelen Bora'yı arıyordu. Uçakta diye iletişimi kopartacak değildi ve internet üzerinden ona ulaşmak mümkün olmalıydı. "Yalnız kalmak istiyorum Holly!" dedim, sertçe. "Tek başıma çıkacağım!" Bahçeye çıktığımda, arkamdan kimin ne dediğini önemsemedim.

Begüm'ün, "Naz, bari telefonunu yanına al!" diye bağırmasını da.

Sadece yürümek istiyordum.

Her şeyi unutuncaya kadar yürümek.

♠

Bardan çıkarken bir gölge gördüm. Takip ediliyordum. Adımlarımı hızlandırdım. Peşimde kim ya da kimler varsa

atlatacaktım. Hızlı adımlarım sokağın sonundaki parka doğru ilerlerken, bir gölge daha gördüm. Koşmaya başladım. Bir apartmanın otomatiğine basıldığını fark edince, sese doğru koştum. Apartmanın kapısı kapanmadan apartmana girdim ve hızlıca bodrum kata indim. Peşimdeki adam ya da adamlar da apartmana girdiler.

"Üst kata çık!" dedi bir ses. Bu erkek sesini tanıyordum ama nereden tanıdığımı bilmiyordum. Türkçe konuşuyordu. "Ben alt kata iniyorum!" dedi, aynı ses. Silahımı çıkarttım. Adamın adımları bana doğru yaklaşırken, merdivenin kenarındaki büyükçe, eski metal dolabın yanına saklandım. Silahımın kabzasıyla adamın başına vurduğumda, adam sersem adımlar atarak yalpaladı. "Bayan Adams!"

Kaşlarım çatılırken, "Beni nereden tanıyorsun?" diye sordum. Adamın yüzüne yayılan korku, bu soruya cevap veremeyeceğini gösteriyordu. "Kimsin sen?!"

"Selim ben!" dedi adam, kısık bir sesle. "İyi değilsin! Sarhoşsun!" Silahımı adama doğrulttum. Selim diye birisini tanımıyordum. "Benim! Selim!" dedi, korkuyla. "İndir silahını yenge!"

Yenge.

"Abi?" dedi bir ses. Silahımı adamdan çekmeden sese döndüm. Birkaç basamak yukarıda, merakla ve endişeyle silahımın namlusunun karşısındaki, bana *yenge* diyen Selim'e bakıyordu.

Selim'e neden silah çekmiştim?

O da mı bana bir şey yapmıştı?

Ne yapmıştı?

"Ne yaptın bana?!" diye bağırdım, Selim'e dönerek. Dairelerden birinin kapısının açıldığını duydum. Polisi arayacaklardı. "Seninle işim bitmedi!" dedim, tükürür gibi. "Bana her ne yaptıysan sana ödeteceğim!" Silahımı belime koydum ve merdivenlere yöneldim. Merdivenlerdeki adam beni kolumdan tutmaya yeltendiği sırada bileğini çevirdim ve onu sertçe duvara yaslayıp, dizimi kasıklarına geçirdim. "Sakın!" dedim, öfkeyle. "Deneme bile!" Adamı, Selim'in

yanına doğru ittirdiğimde duvara tutunmaya çalışmış ama beceremeden tepetaklak aşağıya yuvarlanmıştı.

Yeniden koşmaya başladım. Bu kez daha hızlı koşuyordum. Selim'in bana ne yaptığını ve neden ondan kaçtığımı hatırlamıyordum ama aklıma gelen bir ihtimal vardı: Belki de Selim, Mehmet Şahindağ'ın adamıydı ve ben bunu öğrenmiştim fakat unutmuştum. Bazen, unutabiliyordum. Derhal Bora'yı aramam lazımdı. Onu, Selim konusunda uyarmak zorundaydım. İçeride bir köstebek olduğunu Bob mu söylemişti? Birisi söylemişti.

Köstebek Selim'di.

Telefonum cebimde yoktu ve onu da Selim'in çalmış olabileceğinden yana şüphelerim vardı. Derhal bir telefon bulmam lazımdı. Nereden bulacaktım? Etrafıma bakındım. Hande'nin kaldığı otelin yakınlarındaydım. Eğer yeterince hızlı koşarsam, Selim'ler bana yetişemeden otele gidebilirdim. Hem orada Bora'nın başka adamları da olabilirdi ve onlara da Selim'in hain olduğunu söyleyebilirdim.

Otelin girişine geldim. Etrafta Bora'nın adamı olabileceğini sandığım hiç kimse yoktu. Hızlı ve çabuk adımlarla resepsiyona ilerledim. "Hande," dedim, telaşla. "Hande Bayraklı ile görüşmek istiyorum."

"İyi geceler... Kendisini arayalım," dedi resepsiyonist, şaşkınlıkla.

"CIA ajanıyım," dedim, cüzdanımı çıkartarak. Kimliğimi gösterdim. "Oda numarasını öğrenmeliyim. Vaktim yok!"

Resepsiyonist beni onaylayarak başını salladı ve önündeki ekrana baktı. "Dördüncü kat, 4210 numara..."

Selim. Selim'i gördüm. Koşmaya başladım. Asansörle vakit kaybedemezdim. Dördüncü kata ulaştım ve oda numaralarına baktım. Hande'nin odası bu kanatta değilse muhtemelen kanat değiştirirken Selim'le karşılaşacaktım. Derhal Bora'ya ulaşmam lazımdı. Şanslıydım. 4210 numaralı odanın önüne geldiğimde, hızlıca kapıya vurmaya başladım.

"Pardon?" dedi Hande'nin sesi. "Kimsiniz?!"

"Benim," dedim, telaşla. "Aç kapıyı! S.O.S."

Kapı açıldı.

"Nazo, bir gün birbirimizden ayrı düşersek mesela..."

"Neden birbirimizden ayrı düşelim ki?"

"Ya mesela diyorum, ciddi olur musun?!"

"Eee Hande?!"

"Diyelim birbirimizden ayrı düştük... Küstük mesela. Diyelim çok kötü kavga ettik... Birbirimizi özledikçe-"

"Çok kötü kavga ettiysek, birbirimizi neden özlüyoruz?"

"Doğru... Ama ne bileyim... Ben seni çok özlerim ya! N'olur biz küsmeyelim!"

"Neden küselim kızım ya?! Deli misin nesin?! Birbirimize küsmek için nasıl bir sebebimiz olabilir ki?!"

"Ama hayat ya sonuçta Naz. İnsanın başına ne geleceği belli mi olur?"

"Belli olmaz ama biz seninle küsmeyiz! Kızım ben seni Anıl'ı sevdiğim gibi..."

"Abartma canım abartma!"

"Tamam ama en azından Eren'i sevdiğim gibi seviyorum yani..."

"O olur..."

"Yani benden sana yanlış olmaz! Dur be kızım, nefes alamıyorum sarılıp durma!"

"Başlarda çok yadırgıyordum. Yani o kadar beni sevdiğine inanmıyordum ki... Ama senin soğuk sevmelerine alıştım sanırım. Sen benim kardeşim oldun ya... İyi ki Boğaziçi'ne girmişim! İyi ki!"

"Ya manyak mısın sen?! Boğaziçi'ne benim yüzümden mi iyi ki diyorsun gerçekten?!"

"Al işte! Sen kesin benimle tanışmana sebep olmasına iyi ki demiyorsundur!"

"Şarap sende kafa yapıyor! Tabii ki de demiyorum! Sen bir yana ama Boğaziçi bir yana... Annemle babamın okulu kızım!"

"Aman! Tamam! Küsersek de hemen barışalım ama olur mu?! Zaten ben sana küsmem! Kızarım mızarım ama asla

küs kalamam sana!"

"Küsmeyiz. Ama aramıza yollar yıllar girebilir. Vallahi CIA ajanı olursam gözünün yaşına bakmam. Gerçi o zaman Anıl'ın bile gözünün yaşına bakmam. Giderim kızım Amerika'ya, ne yapacağım Türkiye'de?! Hem benim hocam da demişti, ben burada harcanıyorum."

"O zaman Amerikalı bir eniştem olacak desene! Anıl'a da oh olsun!"

"Ya demesene öyle! Olmuyorum ajan falan! Vazgeçtim! İstemiyorum ben Amerikalı biriyle evlenmek!"

"Neden ırkçı mısın?"

"Gülme! Irkçı değilim Anıl'cıyım!"

Hande karşımdaydı.

"Anıl öldü," dedim, fısıldayarak. Hande'nin kaşları çatıldı. "Yoktun sen. Begüm'le Eren'in nişanında yoktun. Biz Anıl'la dans ediyorduk. O sırada öldü. Ben Bora'yı göreyim diye beni çevirmişti. Özgür parmağını şıklattı. Anıl öldü." Hande'nin bakışları arkamda bir noktaya değdi, birkaç saniye orada kaldı ve yeniden gözlerimi buldu. "Begonvil çalıyordu... Biz dans ederken..."

"Naz? Sarhoş musun sen?" diye sordu Hande. İfadesi tutuktu. "Kahve?" Dönüp odaya baktı. "Kahve içer misin?"

"Sen neden nişanda değildin?" diye sordum, merakla. Herkes o nişandaydı ama Hande yoktu. Belimden silahımı çıkarttığımda, Hande'nin boğazından minik bir çığlık koptu ve birkaç adım geriye doğru gitti. "Herkes oradaydı! Sen yoktun! Mehmet Şahindağ'ın adamı mısın sen?! Biliyor muydun nişanın taranacağını?! Ondan mı gelmedin?!"

"Yenge..." dedi, Selim'in arkamdan gelen sesi. "Silahını indir lütfen..."

Selim de Hande de haindi ve etrafım hainlerle sarılmıştı.

Selim'e döndüm. "Kapatın kapınızı Hande Hanım," dedi, direktif verir gibi. Bakışlarını gözlerimden çekmiyordu. "Yenge... Abim uçaktan inmedi daha. Hadi eve gidelim."

Başımı iki yana sallarken, "İkiniz de Mehmet Şahindağ'ın adamısınız! İkiniz de öleceksiniz!" dedim.

"Kapatın kapınızı Hande Hanım!" dedi Selim, sertçe.

"Naz," dedi Hande, korku dolu bir sesle. "İndir silahını, konuşalım..." Aniden Hande'ye döndüm. Ona döndüğümde telaşla ellerini havaya kaldırdı. "İndir silahını, n'olur..." dedi, yalvarır gibi. "Konuşalım."

"Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok!" dedim, sertçe. Selim'e döndüm. "Gir içeriye!" dedim, emreder gibi. Selim, beni onaylarcasına başını salladı. Küçük adımlarla Hande'nin odasına girdi. Taylor'ı aramam lazımdı. Köstebeği hatta köstebekleri yakaladığımı söylemem lazımdı. Fakat telefonum yoktu. Mehmet Şahindağ hem Hande'nin hem de Selim'in telefonunu dinliyor olmalıydı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Onları bu odaya kilitlemem lazımdı ama bunu nasıl yapacaktım? "Kıpırdamayın!" dedim, öfkeyle. "Oturun şuraya!"

İp bulsam ve onları bağlasam olur muydu?

"Hande!" dedim, sert bir ifadeyle. "Banyoya git ve bornozun kuşağını getir." Hande'nin beni anlamadığını hissettiğimde, "Çabuk!" diye bağırdım.

"Yenge, abimi arasan?" dedi Selim, *lütfen* der gibi. "Bora Abi'yle konuşsan?"

"Sonra Mehmet Şahindağ sizi yakaladığımı anlasın değil mi?!" dedim, gülerek.

Hande, bornoz kuşağını getirdiğinde, "Selim'in ellerini bağla!" diye emrettim. Sıkıntılı bir nefes verdi ve Selim'e yaklaştı. "Sıkı bağla!" dedim, öfkeyle. Selim'in ellerini arkasında bağladığında, bakışlarım Hande'nin üzerindeki sabahlığın kuşağına kaymıştı. Kuşağı belinden çektim ve Hande'ye fırlattım. "Ayaklarını da bağla!" Hande, beni ikiletmeden bu dediğimi de yaparken, Hande'yi neyle bağlayacağımı düşünmeye başlamıştım. Bulamadım. Başka bornoz mu isteseydim?

"Yenge, abimi arayalım..." dedi Selim, yalvarır gibi.

"Selim'in ağzına bir şey sok!" dedim bağırarak. "Konuşmasın!" Hande yüzüme baktı. Daha sonra sıkıntılı bir nefes verdi ve küçük adımlarla yatak odasındaki dolaba

yürüdü. Bir yastık kılıfı aldı ve yastık kılıfını Selim'in ağzının içine zorlukla da olsa tıkıştırdı. "Üzerini değiştir! Çıkıyoruz!" dedim, sertçe. Hande'nin gözleri kısılırken, Selim koltuğun üzerinde tepinmeye başlamış ve yere düşmüştü. "Çabuk ol!" dedim, bağırarak.

Hande, hızlı adımlarla yeniden yatak odasına geçti. Kapıyı kapattı. Biraz sonra konuştuğunu duymuştum. Sessizce yatak odasına doğru ilerledim. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," diyordu. "Korkuyorum. İyi değil." Kapıyı açtığımda bakışları beni buldu. "Geldi," dedi, fısıldayarak. "Duydu."

"Kiminle konuşuyorsun?!" diye sordum, ifadesiz bir şekilde. Silahımın emniyetini açtım. "Kime söylüyorsun Selim'in iyi olmadığını?! Kim o?!"

"Gökhan," dedi Hande, titreyen bir sesle. "Gökhan'la konuşuyorum..."

"Gökhan da mı hain?!" dedim, *yazıklar olsun* der gibi. "O da mı Mehmet Şahindağ'ın adamı?!" Kaşlarım havalandı. "Herkesten beklerdim ama ondan beklemezdim!"

"Seni istiyor..." dedi, telefonu bana uzatmaya çalışarak. Başımı iki yana salladım. "Al..." dedi, ısrar eder gibi telefonu sallayarak. "Al... Bora..."

"Hayır, bu imkansız!" dedim, sertçe.

Hande, telefonu hoparlöre aldı.

Bora'nın sesini duydum. "Nazlı?"

Bora da mı haindi?

Dünyam başıma yıkılmıştı.

Bu nasıl mümkündü?

"Nazlı," diyordu Bora. Beni öldürse daha iyiydi. "Sevgilim, bana cevap ver!" diyordu. Ağzım şaşkınlıktan açıktı ve dudaklarımdan tek bir kelime dökülemiyordu. "Nazlı!"

"Her şey mi yalandı?!" dedim, zorlukla konuşarak. "Mehmet Şahindağ en başından beri beni istiyordu değil mi?! O yüzden mi beni kullandın?! Beni ona vermek için?!" Gülümsemeye çalıştım. "Pes!" dedim, şaşkınlıkla. "Bir şey diyemiyorum artık..."

Silahımın emniyet kilidini kapattım, silahımı belime koydum ve Hande'ye arkamı döndüm. Elinde tuttuğu telefondan gelen hiçbir sesi duymak istemiyordum. Bu kadarı çok fazlaydı. Herkes Mehmet Şahindağ'ın adamıydı ve herkes benim düşmanımdı. Odadan çıktım. Asansöre ilerledim. Bora bile Mehmet Şahindağ'ın adamı çıkmıştı. Annie, bunu duyunca çok üzülecekti. Mehmet Şahindağ, Annie'ye ve annesinin karnındaki Leo'ya neler yapmıştı ama kardeşi Mehmet Şahindağ ile çalışıyordu. Bu çok ama çok kötü bir şeydi. Benim bunu acilen Annie'ye söylemem lazımdı ama nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Otelin otoparkına indim ve otoparktan dışarıya çıktım. Koşmaya başlamıştım. Annie ile konuşmalıydım ama öncesinde içki içmeliydim çünkü bunu ayık kafayla yapamayacaktım.

Koştum. Koştum. Koştum. Nefesim kesilinceye kadar koştum. Sabah olmak üzereydi ve bu saatte açık bar bulup bulamayacağımı bilmiyordum. Koştum. Daha hızlı koştum. Herhangi bir bar kapanmadan yetişmek için koştum. En sonunda bir tane buldum. İçeriye girdim. Kendime votka söyledim. Vişneli.

Omzumda bir el hissettiğimde arkama döndüm. Koyu mavi gözlerle karşılaştım. Gülümsedim. Ama gözlerimden yaşlar da akmıştı. "N'aber?" diye sordu Bat, gözümden akan yaşlar kadar sıcak bir tavırla. Yanımdaki sandalyeye oturdu. "Barı kapatıyorlarmış. Artık kalksan mı?"

"Kapatmasınlar," dedim, omuz silkerek. "Sen söylersen kapatmazlar..."

"Nina," dedi, kısık bir sesle. Elimden votka bardağını alıp bar tezgahının üzerine koydu. "Çok sarhoşsun..."

"Henüz her şeyi hatırlıyorum," dedim. Başımı Bat'in omzuna koydum. "Unutmak istiyorum..."

"Neyi unutmak istiyorsun?" diye sordu, merakla.

"Her şeyi..." dedim. Gözlerimi kapattım. "Kim olduğumu mesela, unutmak istiyorum."

"Seni eve götürmeliyim," dedi Bat. Omuz silktim. "Kara uçaktan indi. Yolda..." Burnumu çektim. "Ya da..." dedi,

mırıldanarak.

"Nazlı..."

Hızla gözlerimi açıp başımı Bat'in omzundan kaldırdım. Ayağa kalktım ve geri geri ilerledim. Başımı iki yana salladım. "Gerçek değilsin sen!" dedim, korkuyla. "Bora yolda! Sen gerçek değilsin! Halüsinasyonsun sen." Gözlerimi kapattım. "Bir! İki! Üç! Dört! Beş! Altı-"

"Nina," dedi Bat. "Sakin ol... Gerçek... Ben de görüyorum..." dedi.

Gözlerimi açıp şaşkınlıkla Bat'e baktım. "Gerçekten görüyor musun?!" diye sordum. Bora da bana yaklaşmıştı. "Bat!" diye bağırdım hızla. "Birazdan görmediğini söyleyeceksin değil mi?!" Halüsinasyon olan Bora bana dokunmak istediği sırada onu güçlü bir şekilde ittirdim. Sırtı bar tezgahına çarptı. "Tabii ya!" dedim, hırsla. "Mehmet Şahindağ'ın adamı olan Bora da halüsinasyondu! Gerçek değildi! Bora neden Mehmet Şahindağ'ın adamı olsun?!"

Halüsinasyon olan Bora, doğruldu ve yeniden bana yaklaşmak istedi. İzin verdim. "Nazlı," dedi, acı çeker gibi.

Koluma dokunduğu sırada kolunu tuttum ve hafifçe çevirdim. "Seni öldürürüm!" dedim, öfkeyle. Aynı Bora gibi olan yüzüne iğrenerek bakıyordum. "Ama ben öldürsem bile ölmezsin, biliyorum! Kafamın içindesin anladın mı?! Gerçek değilsin! Ben izin verdiğim kadarsın! Her şeyin farkındayım!" Onu bir kez daha ittirdiğimde, ayağı sandalyeye çarpmıştı. "İnsanlar korkup kaçtılar senin yüzünden! Ben aptal değilim anladın mı?! Eğer bir daha bana aptal dersen kendimi öldürürüm ve sen de kafamın içine falan giremezsin! Ben ölürsem sen de ölürsün! Sen sadece benim olduğum kadarsın! Alt tarafı bir halüsinasyonsun! Senin yüzünden Bora'yı köstebek sandım ya! Annie'yi arayacaktım senin yüzünden!"

"Nina," dedi Sergio'nun sesi. Ona döndüğümde, yanında Gökhan ve Aydın'ın da olduğunu gördüm. Bora neredeydi?

"Bora nerede?" diye sordum. Aydın'ın kaşları havalanırken, Gökhan gözlerini yummuştu. Sergio ise dikkatle bana

bakıyordu. "Bora nerede?" diye sordum, bir kez daha. "Çok önemli şeyler oldu!"

"N'oldu?" diye sordu Sergio, bana yaklaşırken.

"Selim, Hande ve Gökhan, Mehmet Şahindağ'ın adamıymış..." dedim. Gökhan gözlerini açtı ve yüzüme baktı. Sergio ise Bat'e baktı ve birkaç saniye sonra Bat'in getirdiği sandalyeye beni oturttu. "Kaçmasın Gökhan?" dedim, sorar gibi.

"Kaçamaz," dedi Sergio, yavaşça. Önümde eğildi ve ellerimi tuttu. "Hadi bana her şeyi anlat..."

"Aydın kaçmasına yardım edebilir, çünkü Gökhan'ı çok seviyor..." dedim. Gözlerimden yaşlar aktı. "Aydın abisi onun!" Kaşlarım havalanmıştı. Bir elimi Sergio'nun ellerinin arasından çektim ve yanağına dokundum. "Umut da senin kardeşin... Sen de abisin ama onu almışlar senin elinden... Üzülme tamam mı?" Burnumu çektim. "Ben varım," dedim, gülümsemeye çalışarak. "Ben senin kardeşinim..." Kaşlarım çatıldı. "Sen de hain çıkma ama... Lütfen..."

"Çıkmam," dedi Sergio. Gözlerinden bir damla yaş akmıştı. "Hadi bana anlat neler olduğunu..."

Elimi yanağından çektim ve tutması için kucağıma koydum. "Bardan çıkmıştım... Takip ediliyordum. Önce kimin takip ettiğini anlamadım. Ama sonra tanıdım hemen. Selim'di. Silah çektim ona. Neden hatırlamıyorum ama herhalde Mehmet Şahindağ'ın adamı olduğunu duydum, o yüzden takip ediyordu beni. Sonra kaçtım yine. Telefon lazımdı Bora'yı aramam için. Hande'nin kaldığı otele gittim. Selim peşimdeydi. Sonra otele gidince anladım. Hande de Mehmet Şahindağ'ın adamı. Nişanda yoktu. Nişanda neden yoktu? Çünkü Mehmet Şahindağ'ın nişanı taratacağını biliyordu. Selim'i bağlattım Hande'ye. Ama Hande'yi bağlayamadım. Üzerini değiştirmeye odaya gitmişti. Gökhan'ı aradı. Ondan yardım istedi. Gökhan da Mehmet Şahindağ'ın adamı... Bora'nın sesini duydum ama o halüsinasyondu. Evden çıkmadan da oldu. Eskiden olduğu gibi. Yine oldu. Şimdi de oldu. Bora yok ama gelmiş gibi

oldu. Hala görüyorum. Karşıdan bana bakıyor. Halüsinasyon."

Sergio, parmaklarımı okşarken, "Ne kadar içtin sen?" diye sordu.

"İlk barda dokuz kadeh," dedim. Yutkundum. "Burada da yedinci kadehimi içecekken Bat geldi, yarım kaldı."

Sergio'nun kaşları havalandı. "Neden içtin bu kadar?" diye sordu.

"Duymuyor musun?!" dedim, sitemle. "Herkes hain!" Ellerimi Sergio'nun ellerinden çektim ve ayağa kalktım. "Bora nerede?! Ben Bora'yı istiyorum!"

Sergio da ayağa kalkmıştı. "Nina, halüsinasyon görmüyorsun şu anda..." dedi, ciddiyetle. "Bar tezgahına yasladığın Bora'nın ta kendisiydi..."

Başımı iki yana salladım. "Değildi," dedim. Göz ucuyla halüsinasyon olan Bora'ya baktım. "O gerçek değil..."

"Hastaneye gidelim mi?" diye sordu Sergio, yumuşacık bir sesle. "Hani bir keresinde çok sarhoş olmuştun-"

"Begüm evde yalnız," dedim, kaşlarımı çatarak. "Hastanede uyuyamam."

"Sevim Hanım yanında," dedi Sergio, gülümseyerek. "Holly de evde..."

"Ya Sevim Hanım da hainse?" dedim, endişeyle. "Sonuçta Selim hainmiş..."

"Nina," dedi Sergio, elimi tutarak. "Kimse hain değil..." Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Nina, saydığın insanlar hain değil..."

"Sen de mi hainsin?! Arkadaşlarını mı koruyorsun?!" diye bağırdım, elinden elimi çekerek. "Kimseye güvenemeyecek miyim ben?!" Bir elimi alnıma götürdüm. "Başım dönüyor..." dedim. Nefes almaya çalışırken gözlerimi kapatmıştım. "Kusmak istiyorum..." Sergio'yu ittirdim. "Bora ne zaman gelecek?! Ne bitmez yolmuş!"

"Sevgilim ben geldim," dedi Bora'nın sesi. Gözlerimi açtım. Dudaklarının kenarında küçücük bir tebessümle bana

bakıyordu. Demek ki bu da gerçek değil halüsinasyondu çünkü Bora beni bu halde görse kızardı.

"Ben senden kurtulamayacak mıyım?!" diye bağırdım, öfkeyle. Sandalyeye tekme attım. "Yeter! Görmek istemiyorum seni! Sen gerçek değilsin!"

"Nazlı benim..." dedi, yumuşacık bir sesle. "Gerçeğim..."

"Aptal değilim ben!" diye bağırdım, hırsla. "Bora beni burada böyle bulsa gülümsemez, kızar! Aptal değilim ben!" Halüsinasyon olan Bora'nın kaşları havalandı. "Yok artık sana ihtiyacım! Bırak peşimi! Ruh hastası mısın?! Laftan anla azıcık!"

Halüsinasyon olan Bora iki elini ensesine götürdü ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Sarhoş mu, iyi mi değil anlamıyorum..." dedi, sitem eder gibi. Bakışlarını Gökhan'a çevirmişti. "Bir şey söyle çabuk..."

"Hipokrat beni görse ağlar şu an, bakma bana hiç..." dedi Gökhan, endişeyle. Ona kızgınlıkla baktım. "Beni bile hain sandığına göre, sadece sarhoş olamaz..." diye ekledi.

"Beni *bile* sandı asıl," dedi Bora, düzeltir gibi.

Gökhan, halüsinasyon olan Bora'yı nasıl görüyordu?

"Sen de mi görüyorsun onu?" diye sordum, Gökhan'a? Dudaklarım bir parça açılmıştı. "Nasıl görüyorsun?"

"Yenge gel biz çıkalım seninle dışarıya," dedi Aydın. Elimi uzattım. Elimi değil, kolumu tuttu. Yavaş adımlarla dışarıya çıktığımızda, yüzüme soğuk hava çarpmıştı. Arabaya doğru ilerledik. Arka kapıyı açtı. Oturdum ve ayaklarımı dışarıda bıraktım. "İyi misin?" diye sordu, merakla. "Miden bulanıyor mu?"

"Bora ne zaman gelecek?" diye sordum, mırıldanarak.

"Çağırayım mı?" dedi Aydın.

Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oldu. "Ya sen manyak mısın?!" dedim, bağırarak. "Beni böyle görmesin. Okyanusa falan atmaya kalkar. Uğraş dur sonra... O görmeden eve gidelim." Kaşlarım çatıldı. "Bak sen de söylemeye kalkma... Söylemezsen, seni affederim. Boş ver sana dediklerini. Sen

beni dinle. Zaten kumarhaneler benim. Benim adamım sayılırsın sen. Madem komut adamısın... Ben ne dersem o."

Aydın sıkıntılı bir nefes verdi. Gökhan, "Aydın!" diye seslendi. Aydın, arkasını döndü. "Kara eve gitmiş," dedi, yeniden bana döndüğünde. "Eve gidelim... Sen zaten eve gidene kadar açılırsın. Anlamaz sarhoş olduğunu. Hadi, ayaklarını içeriye sok..."

"Tamam da hangi eve?" dedim, merakla. "Begüm'ün olduğu eve gitmem lazım benim."

"O eve gitmiş yenge Kara," dedi Aydın. Ayaklarımı içeriye kendisi soktu. "Biz de gidelim, hadi..." Kapıyı kapattı. Koltuğa yattım.

♠

"Kalbini kıracağım," diyordu Bora'nın sesi. Benim kalbimi zaten çok kez kırmıştı, yine neden kırıyordu? "Kes sesini artık." Ben konuşmadığıma göre, bana diyor olamazdı. "Çok üzerime geliyorsun!" Kim üzerine geliyordu?

"İşine gelmiyor," dedi Begüm. Ben ne zaman uyumuştum? "İşine gelmediği için böyle davranıyorsun..." Uyuyor gibi yapmaya devam etmeliydim çünkü belli ki Bora çok sinirliydi ve Aydın'ın da ona sarhoş olduğumu söylediğine emindim. "Ama kusura bakma abi... Sen daha beterini hak ettin!" Aydın'ın beni uyandırıp içeriye sokması lazımdı, beni uyandırmazsa Bora tabii ki de sarhoş olduğumu anlardı; bunu da ben mi söyleyecektim?

"Ne işime gelmiyor ya?!" diye çıkıştı Bora. Sesi kısık fakat hiddetliydi. "Ne işime gelmeyen?!"

"Naz'a yaptıklarını duymak..." dedi Begüm. Bu konudan nefret ediyordum. "Bunlarla yüzleşmek işine gelmiyor!"

"Peki sen Begüm?" diye sordu Bora. Bunları duymak istemiyordum. Uyandığımı söylesem Bora ile kavga edecektik; burada böyle dursam bunları duyacaktım; ben ne yapacaktım? "Sen işine gelmeyenleri duymaya hazır mısın?"

"Neymiş benim işime gelmeyenler?" diye sordu Begüm.

"Ben sana hiç yalan söyledim mi Begüm?" diye sordu Bora, ifadesiz bir sesle. "Seni çok güzel bir hayatımız var

diye kandırdım mı? Sen en başından beri benim yaptığım işleri bilmiyor muydun? Dört bir yanımın düşmanla çevrili olduğundan habersiz miydin?"

"Ne alakası var şimdi konunun bununla?" diye sordu Begüm. Açıkçası konunun değişmesi benim işime gelmişti. Yeniden uyumak istiyordum.

"Ben bir oyun kurdum eyvallah," dedi Bora. Ne güzel konuyu değiştirmişken, yine niye bunu söylüyordu? "Ama sanki ben bu oyunun içindeyken çok eğlenmişim gibi davranmandan nefret ediyorum!"

"Kıyamam abi..." dedi Begüm, alayla. "Çok mu üzüldün?!"

"Bana bak Begüm," dedi Bora, sertçe. "Ben sizin hedef tahtanız olmaktan çok sıkıldım... Bakma bana öyle, senin de ecdadını sikerim şimdi." Kime küfür ediyordu? "Yeter amına koyayım! Her gelen bana yükleniyor! Ben bu dünyaya sizin kahrınızı çekmeye mi geldim?!" Merakıma yenik düşünce gözlerimi açtım ve başımı yastıktan kaldırdım. "Ne sanıyorsunuz siz beni?! İstediğinizi söyleyeceksiniz ve ben sineye mi çekeceğim devamlı?!" Bora ayak ucumda oturuyordu; Gökhan ve Begüm ise karşısında. "Çok fazla oldunuz!"

"Tamam, kız uyandı..." dedi Gökhan, uyarır gibi.

"Uyanacak tabii!" dedi Bora, yüzüme bakmadan. "Bağırıyorum çünkü!"

"Tamam bağırma işte," dedi Gökhan, ters bir ifadeyle. "Yeter."

"Sana yeter lan!" dedi Bora, öfkeyle. "Soktun bin tane laf, şimdi mi yeter?! *Senin yüzünden* deyip durmadın mı bana yol boyunca?! Ben bilmiyor muyum benim yüzümden olduğunu?! Yeter! Gelmeyin üzerime! Ne istiyorsunuz benden?! Kendimi mi öldüreyim?! Senin kafana silah mı dayadım ben amına koyayım?! Oynamasaydın o zaman sen oyun! Sen değil miydin Nazlı'ya silah çeken?!" Begüm, hızla Gökhan'a döndü. "Ne bakıyorsun Gökhan'a?!" dedi Bora, Begüm'e. "Sen Nazlı'nın kitabının arasındaki fotoğrafı önüme fırlatıp beni aldattığını ima etmedin mi?!" Begüm'ün

bakışları yere çevrildi. "Siz her boku yiyeceksiniz sonra bana konuşacaksınız, öyle mi? Ulan siz Nazlı konusunda ağzını açabilecek insanlar mısınız?!"

"Su içmen lazım yenge," dedi Aydın'ın sesi.

"Aynaya bakın biraz!" dedi Bora, sertçe. Ayağa kalktığımda, Aydın'ın masada oturduğunu gördüm. "Annem mektup yazacak, bu işlere girersem bana hakkını helal etmediğini söyleyecek, ama kız kardeşimi de bana emanet edecek, ben kız kardeşimi korumak için bu işlere gireceğim... Sonra kız kardeşim gelecek bana demediğini bırakmayacak öyle mi?!" Mutfağa girdim ve kendime su doldurdum. "Ne sanıyordun kızım sen beni?! Dünyanın en iyi insanı mı?! Sen kimsin de bana *Seren'i de kullanacakmışsın* falan diye atarlanabiliyorsun?! Tüm derdin bitti de Seren'i kullanıp kullanmamam mı kaldı?! Ne çabuk unuttun Seren'in Caner'in adamı olduğunu?!"

"Hamile kız," dedi Gökhan, *sus* der gibi. Boş su bardağını tezgahın üzerine bıraktım. "Sonra konuşursunuz..."

"Hamileyse hamile!" dedi Bora, sitem eder gibi. Salona yeniden geçtiğimde, Aydın'ın yanına oturmuştum. "Yanlış bir şey söylemiyorum, gerçekleri söylüyorum..."

"Bırak konuşsun," dedi Begüm, kısık bir sesle. "Bebeğim doğduktan sonra yüzümü göremeyecek zaten..."

"Yüzünü göremeyeceğim öyle mi?" dedi Bora, gülümseyerek. "Hadi abicim hadi, çok duydum ben bunları... En son bunu deyip çekip gittiğinde, komşuculuk oynadığın adam, baş düşmanının adamı çıkmıştı..." Yüzüne ciddi bir ifade yayılmıştı. "Ben olmasam var ya Begüm," dedi, kaşlarını kaldırarak. "O karnındaki bebeği doğduğu an öldürürler." Begüm'ün eli refleksif bir şekilde karnına gitti. "Bu da sana babanın mirası güzel kardeşim..."

"Babam çok büyük kötülükler yapmış olabilir... Ama hiçbir kadına senin yaptığın şerefsizliği yapmazdı!" dedi Begüm, öfkeyle.

"Begüm sus!" dedi Gökhan.

"Hani *biz seninle arkadaş olamadık* deyip duruyorsun ya..." dedi Bora. Hafifçe gülümsedi. "Neden olamadık biliyor musun?" Kısa bir süre Begüm'ün gözlerinin içine baktı. "Çünkü sen eğer benim kardeşim olmasaydın, yüzüne bakacağım insan da olmazdın..." Begüm'ün gözlerinden süzülen yaşlar içime oturmuştu fakat araya girip Bora'yı susturamıyordum. "Çünkü ben senin karakterinden nefret ediyorum..." Begüm alt dudağını ısırırken, bakışlarını yere dikti. "Ve Beyza'yla eğer kardeş olmasaydık da... Yine kardeş olurduk biz..." Aydın, gözlerini yumarken, Gökhan bana bakmıştı. "Senin benim gözümde o çok yakın arkadaşın olan Hande'den bir farkın yok ama kardeşsin diye susuyorum işte... Atılmıyorsun satılmıyorsun..."

"Ben de sana bayılmıyorum," dedi Begüm, zorlukla konuşarak.

"Şimdi kulaklarını iyi aç ve beni iyi dinle," dedi Bora, sertçe. Begüm ıslak gözlerini abisinin kara gözlerine çevirdi. "Hande var ya Hande... Yalnız kalmamak için dibinden ayrılmadığın Hande... O bile sana, defalarca kez, Nazlı'nın suçsuz olduğunu ima etti. Aynı Eren gibi. Benim gibi. Çünkü Hande de Nazlı'nın başına gelenleri en başından beri biliyordu. Kimse sana açık açık bir bok anlatmamış olabilir ama sen pembe dünyandan çıkmak istemedin. Hani senelerce yaşadığımız hayatı görmezden gelip, kulaklarını kapatıp kapatıp konserlere kaçtın ya... Babamı iyi bilip bir tek Beyza'yı kötü bildin ya... Aynen öyle yaptın yine. Çünkü altından çıkacak şeyden korktun... Bak Hande'yi günahım kadar sevmem ama o bile sana Nazlı'yı savundu... Hatırlıyor musun?!" Derin bir nefes almaya çalıştım. "Hatırlıyor musun?!" diye bağırdı Bora.

"Hatırlıyorum!" diye bağırdı Begüm.

"Güzel... Hep hatırla," dedi Bora. Yüzündeki ifade sertleşmişti. "Ve aynı Hande, Nazlı'ya senin ne dediğini sorduğumda, bana asla ne dediğini söylememişti. Yani Hande'yi herkes kötüleyebilir ama sen değil... O bana Buse'yi ayarlamaya çalıştı doğru... Hadsizlik... Ama kusura

bakma da adamın kız kardeşi buna göz yumarsa, adamın kız kardeşi devamlı *abim acı çekiyor* diye gidip Hande'ye ağlarsa, adamın en iyi arkadaşı da gidip şuursuz şuursuz konuşursa, Hande de bu haddi kendinde bulur! Ona siz yüz verdiniz! O size *Nazlı dönmeyecek, dönmez* dedi, siz ona *aman da dönmesin* dediniz. Şimdi bütün suçu Hande'ye atıp çekilemezsiniz!"

"Naz'ın arkadaşı olan oydu, biz değil..." dedi Gökhan, itiraz dolu bir sesle.

"Hande'ye barıştığınızda koştuğun şart neydi Gökhan?!" dedi Bora, sertçe. Gökhan'ın yüzüne şaşkınlık dolu bir ifade yayıldı. "*Naz'ın arkadaşı olmayacaksın Hande! Onu unutacaksın Hande! Ancak öyle olur Hande! Geçmişe sünger çekeceksin Hande! Sadece ben ve benim etrafımdakiler Hande! Eğer Naz'ın arkadaşı olduğunu hissedersem, bu iş biter Hande!"* Gökhan'ın kaşları çatıldı. "Hande'nin bunu bana anlatmayacağına inandın mı gerçekten?" diye sordu Bora. Başını iki yana salladı. "Tüm bunlar Hande'yi gözümde haklı yapmıyor. Hande benimle aynı ortamda bulunamaz. Evlen, yine bulunamaz! Ama o da senin başka bir hedef tahtan! Buse'yle beni yakıştırması Nazlı'nın sorunu fakat unutma ki, belki de senin yüzünden buna mecbur kalmıştır. Belki ben *Nazlı* dedikçe, seninle kavga ettiği için kendi küçük aklınca böyle bir çözüm bulmuştur?! Bunu bilmek koyuyor zaten sana!"

"Ben bütün bu dediklerini kabul ediyorum," dedi Gökhan, kısık bir sesle. "Ne yapayım?! Ben sütten çıkmış ak kaşığım mı diyorum?! Zamanı geri alamam... Naz benim günah keçimdi..."

"Sorumluluk al," dedi Bora, tükürür gibi. "Sorumluluk alın biraz..." dedi Begüm'e bakarak. "Ben hiçbir şeyi keyfimden yapmadım..." Yine Gökhan'a baktı. "Sen benim en yaralı olduğum anda, bana *senin yüzünden* diyerek, kendi yaptıklarını yok sayamazsın anladın mı?!" Begüm'e döndü. "Sen de benimle aynı babanın kızı olduğunu inkar edemezsin!" Çenesi seğirirken, bir elini yumruk yapıp dizine

vurmuştu. "Seni bin defa uyardım. Biraz hayatına aldığın insanlara dikkat etmen için, bin defa uyardım. Kerem, Mehmet'in adamı çıktı! Hande seni kullandı! Buse arkandan neler söylemiş! Eren sana tokat atmış! Bir insan hayatı boyunca bir tane mi insan seçemez ya?! *Şunu seçtim de doğru düzgün birisiydi* dediğin kim var senin?! Bir tane olmaz mı?!"

"Yok işte," dedi Begüm, mırıldanarak. "Yok..."

"Doğuma çok az kaldı Begüm," dedi Bora, ayağa kalkarken. "Düşün taşın... Bebeğini kucağına alınca yaşamak istediğin hayatı seç... Ben buyum, kabul edersen... Yok etmezsen, kapı orada... Bebeğini kendin korursun." Begüm, gözlerinden akan yaşları sildi. "Seni çok sevdiğime beni pişman ettiğin için, çok teşekkür ederim Begüm..." dedi Bora, buruk bir tebessümle. "Beni, karnı burnunda hamile kardeşimle, bunları konuşmak zorunda bıraktığın için çok teşekkür ederim." Begüm'ün dudakları titredi. "Şimdi ben Nazlı'yı da alıp bu evden gidiyorum. Ya bak başının çaresine ya da gel bizimle. Doğuma kadar bana katlanmak zorunda kalırsın, gerisini sen bilirsin."

Begüm, kolçaktan destek alarak ayağa kalktı. "Bebeğimi korumak zorundasın," dedi, yavaşça. Başını iki yana salladı. "Beni de bebeğimi de korumak zorundasın." Karnını tutuyordu. "Seninle aynı ortamda olmak istemiyorum ama ben neredeysem, sen bizi korumak zorundasın."

"Yirmi yedi yaşında olacaksın yarın," dedi Bora, ciddiyetle. "Ben seni koruyacağım diye benim hayatım sikildi... Ben seni koruyacağım diye *Kara* oldum. Ben seni koruyacağım diye hapse girmedim hapse!" Nefesini sesli verdi. "Sen kendi hayatına bakarken... Eğlenceden eğlenceye koşarken, hayatını yaşarken, istediğin işi yaparken, evlenirken ben hayatta kalmaya ve sevdiklerimi hayatta tutmaya çalışıyordum. Sen bir kere benim yanıma gelip, *abi, iyi misin* diye sordun mu?! Aksine hep beni suçladın. Hep! Üzgünüm ama bundan sonra gerçekten umurumda değil... Derdimi benimle bölüşmeyenin, derdi umurumda değil..." Bora'nın

bakışları bana çevrildi. "Topla eşyalarını hadi," dedi, yumuşak bir sesle.

Begüm gözlerimin içine *ayağa kalkma* der gibi bakarken ayağa kalktım. "Gökhan," dedim, yavaşça. "Sen de Begüm'e yardım et... Onun da eşyalarını toplayalım..." Begüm *hayır* der gibi kafasını sallarken, Bora salondan çıkmıştı. "Hadi Begüm," dedim, keskin bir ifadeyle. "Seni burada bırakacak değilim. Sen de benimle geliyorsun. Hadi çabuk."

"Abimin yüzünü görmek istemiyorum, bana bunu yapma..." dedi Begüm, yalvarır gibi. Kapının sertçe kapandığını duydum. "Gelmek istemiyorum."

Gökhan'a baktım. Ona bir şey söylememişim gibi oturuyordu. "Bir posta da ben mi konuşayım?!" dedim, kızgınlıkla. "Bora kurduğu cümlelerde yerden göğe kadar haklı!" Bakışlarım Begüm'e çevrildi. "Seni çok seviyor Begüm. Karakterinle ilgili söylediklerine aldırma, sinirden. Ama sen de onu çok seviyorsun ve sen de sinirden neler diyorsun! Onun kalbini kırıp durmayın artık! O da bir insan ve ona çok yükleniyorsunuz!" Gökhan'a baktım. "Hele sen yok musun sen?!" dedim, başımı iki yana sallayarak. "Çabuk ol! Hadi!"

Arkamı döndüm ve merdivenlere ilerledim.

♠

Bora'nın elleri saçlarımın arasında dolaşıyordu. Saçlarım kupkuru olsun diye on yedi dakika, kırk bir saniye boyunca çalıştırdığı kurutma makinasının sesi ise hala beynimde yankılanıyordu. Uykumu alabilmiş değildim. Midem bulanıyordu fakat duşa girmeden o kadar çok kusmuştum ki, içimde bir şey kalmamıştı. Bora, Sevim Hanım'ın nane limon yapmasını istemişti ve her ne kadar direnSem de içmem konusunda beni ikna etmişti. Başım ağrıyordu ve bu ağrı geçecek gibi değildi. Bora yorganı omuzlarımı kapatacak kadar örttü ve yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu. Yüzlerimiz birbirine dönüktü. İki elimi yanağımın altına yerleştirdim ve gözlerimi kapattım.

Bora, gözlerimi kapatmamı bekliyormuş gibi, "Yarın doktora gidiyoruz," dedi. İçime derin bir nefes sığdırdım. "İtiraz etme sakın, Nazlı..."

"Gerek yok," dedim, gözlerimi açarken. Bora, *gerek var* der gibi kaşlarını kaldırdı. "Bak... Uzun zaman sonra halüsinasyon görünce çok korktum. Paniğe kapıldım. Aslında kabustu gördüğüm. Ama ben halüsinasyon olmasından öyle çok korktum ki... Kendimi alkole verdim. Çok içtim, çok sarhoş oldum. Sonra da karıştım, her şey karıştı beynimde. Hatırladıkça utanıyorum. Selim'i mi hain sanmadım, Hande'yi mi hain sanmadım... Sarhoşluktan. Komalık içtim resmen. Kendimde değildim. Kendimi kaybettim."

"Uzun zaman sonra halüsinasyon gördüğüne göre, doktora gitmemiz gerekiyor..." dedi, ciddiyetle. Parmak uçları ses tonuna tezat bir şekilde, saçlarımın arasında dolaşmaya devam ediyordu. "İyi değilsin Nazlı. Ve maalesef artık seni zorlama pahasına, bu konuya el atmak zorundayım. İstediğini düşünebilirsin... Sana saygı duymadığımı, seni sıkıştırdığımı, bunalttığımı... İyi olman benim için her şeyden daha önemli."

"Bora," dedim usulca. Kapkara gözleri gözlerime değdi. "İlk halüsinasyon gördüğümde de böyle olmuştu. O kadar çok korkmuştum ki, kendimi alkole vermiştim yine. İnanılmaz içmiştim. O zaman da böyle her şey birbirine girmişti kafamın içinde. Korkuya teslim olursan, böyle oluyor. Ben de korkuya teslim oldum işte. Doktora gitmek falan istemiyorum. Lütfen üzerime gelme. Hem tedavi olursam, senden uzaklaşırım."

"O ne demek?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla.

"Çok açık değil mi? Akıllı bir insan olsam, seninle bu yatakta ne işim var?" dedim, kaşlarımı çatarak.

"Aşıksın bana Nazlı," dedi, afallamış bir tonlamayla. "Ben de sana aşığım ve o yüzden bu yataktayız."

"Aşk zaten deli işi?" dedim, sorar gibi.

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Ne alakası var?" dedi, kabul etmediğini belli eder bir ifadeyle. Başını iki yana salladı.

"Ayrıca umurumda değil. Tedavi olduğunda benden uzaklaşacaksan da uzaklaş, ne yapayım?! Yanımda kalman için senin kötü olmana göz yumacak değilim."

"Doktora gitmeyeceğim," dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Ben bir bireyim ve senin bu konuda bana karışmaya hakkın yok."

"Hepimizin psikolojisi bozuk Nazlı..." dedi, yavaşça. "Yaşanılanlar kolay değil. Fakat senin yaşadıkların, yani benim sana yaşattıklarım, hepimizinkinden beter. Ve bu halüsinasyonlar, unutkanlıklar, öyle zamana bırakılması gereken şeyler değil... O yüzden boşuna diretme... Çünkü üzgünüm ama zorla da olsa götüreceğim seni doktora."

Bora'nın kapkara gözlerine dikkatle baktım. Gözlerindeki kararlılık ne söylersem söyleyeyim umursamayacağını belli ediyordu. "Öyleyse Perşembe," dedim, yarım ağız. "Yarın Begüm'ün doğum günü. Onunla plan yaptık biz. Dışarı çıkacağız..."

"Bütün gün dışarıda olmayacaksınız herhalde-"

"Sevgilim," dedim, bıkkınlıkla. Sıkıntılı verdiğim nefes, Bora'nın kaşlarının çatılmasına sebep olmuştu. "Perşembe gideceğim dedim işte. Bir günden de ölmem değil mi?!"

Meraklı bir ifadeyle, "Nereye gideceksiniz Begüm'le?" diye sordu.

"Çok tatlı bir kafe var... Oraya," dedim. Bora, beni göğsüne doğru çekti. "Seni de davet ederdim ama kız kıza olacağız. Öyle sözleştik. Begüm, Holly ve ben."

"Davet etsen de gelmem zaten," dedi, düşünceli bir sesle. İç çekti. "Abilikten istifa ettim ben."

Boğazımdan küçük bir kıkırtı döküldü. "Oluyor mu ya öyle?" diye sordum.

"Oluyor," dedi, ciddiyetini bozmadan. "Bana neler söyledi..."

"Çok sinirliydi-"

"Nazlı, lütfen..." dedi, sertçe lafımı keserek. "Bana Begüm'ü savunma."

Bora'nın göğsü kalkıp inerken, "Çok korktum, biliyor musun," diye fısıldadım. "Öyle gerçekti ki..."

"Ne gördün?" diye sordu, meraksız bir sesle. "Anlat bana..."

"*Ah Nazlı sevgilim,*" diye fısıldadım. "*Öyle aptalsın ki! Seni sevdiğimi sanacak kadar aptal! Her defasında nasıl da kanıyorsun ama bana!"* Bora, saçlarımı öperken, beni sıkı sıkı sarmalamıştı. "Kahkaha attı... İğrenç bir kahkaha." Ciğerime bergamot kokusu dolarken, Bora'nın kalbinin üzerindeki, dövmesiyle kapanmış kurşun yarasını öptüm. "Çok korktum gerçek olmasından."

"Muhtemelen her an korkuyorsun," dedi, soğuk bir sesle. "Benim eserim bu da..."

"Beni seviyorsun," dedim, emin olmak ister gibi.

"Evet," dedi Bora. Başımı kaldırmamı ister gibi çenemi tuttu. Kapkara bakışları gözlerime değdi. "Çok seviyorum hem de!" Bakışlarındaki hipnoz etkisi, dudaklarımın iki kenara kıvrılmasına sebep olmuştu. "Bundan sakın şüphe etme sevgilim..."

"Etmem herhalde," dedim. Başımı yeniden göğsüne koydum. "Geçmiş bir kenarda dursun..." dedim, kaşlarımı çatarak. "Düşünmeyelim, konuşmayalım..." Zorlukla yutkundum. "Birileri senin çok üzerine geldiğinde, seni savunmak zorunda hissediyorum. O zaman seni anladığım taraftan bir şeyleri açıklamak zorunda kalıyorum. Keşke böyle bir insan olmasaydım. Körü körüne küfür edebilseydim, düşüncesiz olsaydım... Ne bileyim insan olmasaydım keşke. Fakat maalesef senin öyle üstüne geliyorlar ki, kendime haksızlık etme pahasına senin de kendince haklı yanlarını ortaya çıkartmak zorunda kalıyorum. Sonra bana çok ayıp oluyor. Çok yazık oluyor. Bu olmasın artık. Geçmiş bir kenarda dursun Bora. Sen beni sev, ben seni seveyim, Mehmet Şahindağ ölünceye kadar böyle anda kalalım. N'olur..."

"Perşembe günü doktora gideceksin ve bu konu açılacak Nazlı," dedi, dediklerimi umursamadan. "Bundan ne sen ne

ben kaçabiliriz. Haklısın... Bu konuyu hatırladıkça benden uzaklaşabilirsin. Belki ben de görüşürüm o doktorla. Çift terapisine çağırır belki bizi... Önceliğim sensin. Sen bi' git de..."

Sessizlik odayı sarıp bizi kucakladı. Bora'nın kalp atışlarına odaklanarak, zihnimi dinlendirmeye çabaladım. Saatler sular seller gibi geçerken, uyuyup uyandım mı, yoksa hiç uyumadım mı bilmiyordum ama bir huzura teslim olmuştum.

♠

Oda kapısının tıklatılmasıyla beraber gözlerimi araladım. Bora'nın çıplak kolu belime dolanmış, kafası ise boynuma gömülmüştü. Kapı bir kez daha tıklatıldığında, Bora'nın kolunu yavaşça kendimden ayırdım. Başı hareket etti ve gözlerini araladı.

"Geleyim mi?" diye bir ses duyuldu dışarıdan. Gökhan'ın sesi. Bora, komodinin üzerindeki gece lambasını yakıp telefona baktı.

Gökhan kapıyı bir kez daha tıklatınca, Bora zamanı kavramak ve neler olduğunu anlamak ister gibi bakışlarını bana çevirdi. Giyinik olup olmadığımı idrak etmeye çalıştığını anlamıştım. "Gel," dedi. Gökhan kapıyı açarken, Bora da benim gibi yatakta doğruldu. "N'oldu Gökhan? Saat on bir buçuk? Bırak da uyuyalım işte amına koyayım!" dedi Bora, sertçe.

Gökhan, Bora'ya gözlerini devirip bakışlarını bana çevirmişti. "Aldım pastayı," dedi, heyecanla. "Yatıyor Begüm... On ikide odasına gideceğiz değil mi? Konuştuğumuz gibi?"

Kaşlarım çatılırken, "Evet," dedim. Alnımı sıvazladım. "Bunu ne zaman konuştuk?" diye sordum.

Gökhan'ın bakışları Bora'ya çevrildi ve yeniden beni buldu. "Eve geçince..." dedi, kısık bir sesle. Birkaç saniye sessiz kaldı. "Sen söyledin ya bana... Bora, Sevim Hanım'ın yanındaydı... Ben sana ilaç getirmiştim, mide bulantın kesilsin diye..."

"Hatırlamıyorum," dedim. İki elimle kafama vururken, "Hatırlamıyorum!" diye çıkıştım.

"Şişt! Şişt! Şişt!" dedi Bora, beni kendine çekerken. "Sakin ol sevgilim..."

Gözlerimden yaşlar boşalıyordu. "Hatırlamıyorum! Neden hatırlamıyorum?!" dedim, isyan eder gibi. "Ya çok önemli şeyleri de unutuyorsam?!" Dudaklarım titrerken, başımı Bora'nın çıplak omzuna yasladım. "Halüsinasyonlardan korkmuyorum ama unuttuklarımdan çok korkuyorum..." Bora, başımın üzerini öptü. "Her şeyi unutmak istiyorum ama bunu değil... Bir pastayı değil mesela!"

"Tamam, sakin ol..." dedi Bora, yumuşacık bir sesle. "Sakin olmazsan her şey daha kötü olur..."

"Selim'i bile unuttum!" diye bağırdım, öfkeyle. "Bağlattım onu... Vurabilirdim de!"

"Naz?" dedi Begüm'ün sesi. Sesime uyanmış olmalıydı. Bir sürpriz yapmayı bile beceremediş ve Begüm'ü uyandırmıştım. Kafamı Bora'nın omzundan kaldırmadan ağlamaya devam ettim. Begüm'ün yatağa oturduğunu hissettim. Başıma elini koydu. Bana yardımcı olmak istiyordu ama elinden, başımı okşamak dışında bir şey gelmezdi. Ben Annie'yi istiyordum; benim ona ihtiyacım vardı. Tarantula, benden Annie'yi de almıştı. Ondan nefret ediyordum. "Ağlama..." dedi Begüm, ağlamaklı bir sesle. "Lütfen ağlama..." Başımı Bora'nın omzundan kaldırdım ve Begüm'e baktım. Boğazımdan küçük bir hıçkırık koptu. "Selim iyiymiş..." dedi Begüm, kısık bir sesle. "Merak etme..."

Bakışlarım, ayakta bekleyen Gökhan'ı buldu. "Hande de iyi..." dedi, ben sormadan. Zaten asla sormazdım ama onun söylemesi biraz olsun nefes alabilmemi sağlamıştı. "Korkmuş zaten sadece. Senin için. Bir şey yok."

Bora, başımın üzerini öptü ve yorganın altından çıkıp ayağa kalktı. Tekli koltuğun üzerindeki uzun kollu tişörtünü giydi. Dolaba yürüdü ve montunu aldı. Tüm bunların kendisi yüzünden olduğuyla yüzleşmek onu yine üzmüş olmalıydı ki, hızlı adımlarla odadan çıktı. Boğazımdan dökülen hıçkırık

seslerine, merdivenlerden uzaklaşan adım sesleri karıştı. Begüm elimi tutmuş parmaklarımı okşarken, dış kapının kapanma sesi duyulmuştu. Bora eşofmanlarıyla nereye gidiyordu bilmiyordum ama tüm bu olanlara dayanamıyordu.

"Salona inelim," dedi Gökhan. Begüm, merakla bana baktı. *Hadi,* der gibi. *İnelim,* der gibi. Başımı belli belirsiz salladığımda, gözlerimden akan yaşları sildim. Begüm yavaşça ayağa kalktı. Gökhan, odadan önce Begüm'ün çıkmasını beklemişti. Begüm çıkarken, Gökhan bana döndü ve hafifçe gülümsedi. Ben de gülümsedim ve yataktan kalktım. Merdivenlere ilerlerken, dış kapının yine açılıp kapandığını duymuştum.

Bora antrede bekliyordu ve yanında da Selim vardı.

Selim'le göz göze gelmekten utandığımı hissettim. "İyi akşamlar yenge," dedi. Yüzüne bakamadım. "Nasılsın?" diye sorduğunda, Bora bana cesaret vermek ister gibi, yavaşça gözlerini kırpmıştı.

"İyiyim, sağ ol..." dedim. Çekinerek Selim'in gözlerinin içine baktım. "Kusura bakma..."

"Estağfurullah yenge... Benden yana bir sıkıntı yok..." dedi Selim. İçten miydi yoksa Bora'nın emriyle mi bunu söylüyordu, bilmiyordum. Belki de böyle konuşmaya onu iten, hatırdı. Bora'nın hatırı. Sevim Hanım, elinde pastayla mutfaktan çıktığında, Selim'in bakışları üzerimden çekilmişti fakat Bora, hâlâ bana bakıyordu.

Gökhan'ın, "İyi ki doğdun Begüm!" diyerek başlattığı melodiye eşlik eden Sevim Hanım salona doğru yürürken, Selim önden gitmiş ve salonun ışığını söndürmüştü.

Bora'nın elini tuttum ve benimle beraber, salona gelmesini sağladım. Elini tutmasam bunu yapmayacak gibiydi. Begüm'ün yüzüne yayılan gülümsemenin burukluğu, gözden kaçmayacak kadar keskindi. Mutlu değildi. Hatta belki *niye doğdum* diye sorguluyordu fakat bir kaideyi yerine getirir gibi, pastasının üzerindeki o tek mumu üflemekten geri durmadı. Begüm'ü alkışlayan kimsenin mutlu olduğu da söylenemezdi ama bazen, bazı tatlı mecburiyetler, bazı kötü

şeyleri yüzeyin çokça altında bırakıyordu. Bir tek Bora, bu mecburiyetlere ayak uydurmuyordu. Begüm, muhakkak, iyi ki doğmuştu ama Bora bunu dile getiremeyecek kadar kırgındı. Yine de her ne kadar istifa ettiğini söylese de o bir abiydi. Begüm'ün abisi. Begüm, bana ve Sevim Hanım'a içtenlikle, Gökhan ve Selim'e tavırlı bir şekilde sarıldıktan hemen sonra herkesin bakışları Bora'ya çevrilmişti. Bora ise zaten bunu bekliyormuş kadar rahat bir şekilde, kimsenin beklemediği bir şey yaptı: kanepeye yeni oturmuş Begüm'e yaklaştı, yanına geçti ve elini karnına yerleştirdi. Dudaklarını Begüm'ün karnına bastırdığında, Begüm'ün gözleri dolmuştu. Bora, montunun cebinden bir anahtar çıkarttı ve sehpanın üzerine koydu.

"Dayının, İstanbul'da, ne zaman istersen gidebileceğin bir evi var artık... Sakın, kimsesiz hissetme."

Begüm'ün gözlerinden akan bir damla yaş yanağına süzüldü. Teşekkür etmedi. Ya da herhangi bir şey söylemedi. Sadece Bora'ya baktı. Bu bakışın anlamını yalnızca Bora bilebilirdi. Fakat ben de tahmin edemiyor değildim; Bora, bana yaşattıklarıyla, Begüm'ün biricik abisini öldürmüştü. Belki Begüm'ün karnındaki bebek kimsesiz değildi fakat Begüm, artık kimsesiz hissediyordu.

♠

"Yorgunum Naz," dedi Begüm, kısık bir sesle. "Zihnim yorgun..." Begüm'le beraber kafeye gelmiştik ve sohbet ediyorduk. Holly ile buluşmamıza bir saat on dakika vardı. Erken gelmiştik. Bora, Gökhan ve Aydın evde oldukları için Begüm'ün odasından çıkmadığını fark edince, onu erken de olsa evden çıkartmayı daha uygun bulmuştum. Bunun Begüm'e iyi geleceğini düşünmüştüm fakat konuştukça anlıyordum ki, Begüm nerede olursa olsun iyi değildi. "Bozulmuyorsun değil mi bana? Yani o kadar uğraştın sonuçta..."

"Saçmalama," dedim, sıcacık bir tonlamayla. Şubat'a rağmen açan güneş gözlerimi alıyordu. "Ne yaptım ki?"

Begüm, yüzüne yayılan gülümsemeyle beraber, bakışlarını etrafa çevirdi. Kafe çok kalabalık değildi fakat insanların sesi küçük çaplı da olsa bir gürültü yaratıyordu. Begüm sanki, onların neden ya da nasıl bu kadar neşeli olabildiklerini çözmek ister gibi, bakışlarını tek tek yüzlerinde gezdiriyordu. Biraz sonra, çantasından telefonunu çıkarttı ve tüm dikkatini ekrana çevirdi. O telefonuna dalınca, ben de cebimden telefonumu çıkartmış ve gelen mesaja bakmıştım.

"İyi eğlenceler sevgilim. Yaz bana arada."

"N'apıyorsun?"

"İşler güçler Naz, siz n'apıyorsunuz?"

"Sorması ayıp, kocamın telefonu neden sende Gökhan?"

"Genel temizlik."

"Ok."

"Bye."

Telefonumu yeniden cebime koyduğumda, Begüm'ün de telefonunu masanın üzerine bırakıp bakışlarını dışarıya çevirdiğini fark etmiştim. Gözlerinden yine boncuk boncuk akan yaşlar karşısında, kaşlarımı çattım. Elimi eline uzatırken, "N'oldu?" diye sordum. "Neden ağlıyorsun?"

Begüm, masanın üzerindeki telefonu aldı ve kilit kodunu girdi. "Al bak," dedi, telefonunu bana uzatırken.

"Seni aramaya yüzüm yok. Yanına gelmeye de. Doğum günün kutlu olsun Begüm. Böyle hayal etmemiştin, biliyorum. Ben de böyle olmasını hiç mi hiç istemezdim. Yanlış zamanda başladık. Çok yanlış bir zamanda. Bunda senin kabahatin yok. Susmak benim suçum. Özür dilesem de boş, biliyorum. Sadece bil ki seni çok seviyorum. Seni de bebeğimizi de."

"Boşanmak istiyorum."

"Son kez görüşelim mi?"

"Hayır."

"Lütfen. Beni de dinle. Beni hiç dinlemedin. Lütfen beni de dinle. Eğer hala boşanmakta kararlıysan, söz veriyorum sesimi çıkartmayacağım."

"İstemiyorum."

Bakışlarımı Begüm'e çevirirken, telefonu kilitledim ve masanın üzerine koydum. "Konuşabilirsin benimle," dedim, sessizce. "Dinlerim seni."

"Konuşacak bir şey yok ki..." dedi Begüm, gülümsemeye çalışarak. "Ben hata yaptım. Eren'le olmam doğru değildi." Birkaç saniyeliğine, düşünür gibi bakışlarını tavana dikti. "Kerem'den sonra büyük bir boşluğa düşmüştüm. Eren, o boşlukta çıktı karşıma. Abime benziyordu. Ben abisine aşık bir kız çocuğu olarak büyüdüm Naz... Eren'e kapılıp gittim. Eren beni seviyor, biliyorum. Ama Eren, sevdiği zaman bu sevginin arkasında durabilecek birisi değil. O beni hor gördü. Hırpaladı. Aşağıladı." Begüm'ün kaşları çatılmıştı. "Bu değildi, ne benim hayal ettiğim ne de olması gereken..."

"Sen peki Begüm?" dedim, merakla. "Sen ne hissediyorsun?"

Begüm'ün yüzünden geçen ifadeleri yakalamakta zorlandığımı hissettim. Dudaklarının kenarındaki gülümseme yaşlı, yorgun bir gülümsemeydi. "Çok aşık olmuştum," dedi. İçine derin bir nefes çekti. "Ama aşk bitti."

Birkaç saniye konuşmak ve konuşmamak arasında gidip gelsem de en sonunda, "Ne zaman?" diye sordum. "Ne zaman bitti?"

"Bilmiyorum... Bence bunu bilemiyorsun da zaten..." dedi Begüm. Bakışlarını camdan dışarıya çevirdi. "Abim, nişanlanmak için acele etmemem konusunda çok diretmişti. Ama ben tezcanlıyımdır. Eren bana evlenme teklifi edince, üstelik bu kadar kısa bir sürede edince, kabul ettim. Zaten hemen evlenmek Eren'in fikriydi." Bakışları yeniden gözlerimi buldu. "Abime karşı ayıp olmasından korkuyordu belki de. Yani benimle gönül eğlendirmediğini ispatlama derdindeydi belki de... Bilmiyorum. Abim bana, *'Sana o nişanı attırmam Begüm... İyi düşün, iyi karar ver!'* dedi." Omuzları kalkıp indi. "Ama aşık olunca zaten iyi düşünemiyorsun ki..." Gülümsedi. "Ne düşünürsen düşün, doğru geliyor sana..." Kaşları çatıldı. "O nişan zaten benim

için travma oldu... Eren, Anıl'ın ölümünden sonra öyle içine kapandı ki... Beraber yaşıyor gibi falandık ve abim bunu görmüyordu bile. Görüyorsa da bir şey demiyordu. Onca kayıptan sonra..." Yine gülümsedi. "Sonra sen gidince... Abim ayrı dağıldı, Eren ayrı dağıldı... Kime nasıl yardım etmem gerektiğini bilememeye başladım. Biraz zaman geçince, babaannem nikah kıymamız konusunda direktif verdi. Her şey çok karmaşıktı ve hiç üzerine düşünemedim. Bunu isteyip istemediğimi sorgulayamadım. Bir nikah, sadece... Abimin, Aydın Abi'nin, Gökhan'ın, halamın, babaannemin, Samet'lerin falan olduğu... Formalite icabı bir nikah."

"Devam etmek istemiyorsan zorlama kendini," dedim, içtenlikle.

Begüm başını iki yana salladı. "Zorlamalık bir şey yok... Olanı anlatıyorum," dedi, ruhsuz bir şekilde. "Ki bu kadar da zaten... Evlendik ama hiç mutlu olmadık. Eren gitgide daha çok içmeye başladı. Asya bizdeyken, ki genellikle bizde oluyor, ya Eren geç geliyordu ya da hiç gelmiyordu. Sarhoş geziyordu ama Asya'nın yanına öyle çıkmayacak kadar da bilinçliydi (!)."

"Hamilesin?" dedim, sorar gibi.

Begüm'ün eli karnına gitti. "Evet, hamileyim..." dedi, kaşlarını kaldırarak. "Eren'den bin kez ayrılırdım ama her defasında ayrılmak yerine mücadele etmek zorunda kaldım. Çünkü Begüm'ün Eren'den ayrılması herkesin beklediği ve bu olursa, hiç kimsenin şaşırmayacağı bir şeydi... Begüm şımarıktır, Begüm ayran gönüllüdür, Begüm ne istediğini bilmez, Begüm çabuk sıkılır, Begüm hep sorun çıkarır... Herkes benim için böyle düşünüyor. Herkesin o kadar çok derdi vardı ki, kimse dönüp bana bakmadı. Korktum boşanmaktan. Abisine dert yaratan kardeş olmaktan... Eren'le her konuşmamda, sözler verdi bana. Bir daha içmeyecekti, bir daha kavga etmeyecektik, bir daha olmayacaktı... Ayıkken bambaşka birisi... Ama sarhoşken, benden nefret ediyormuş gibi. Bütün acısını hep benden

çıkarttı. Sözleri öyle kırıcıydı ki... Bir gün, baba olmak istediğini söyledi. O zaman her şeyin yoluna gireceğine beni ikna etti. Öyle aptalım ki, inandım. Ya da inanmak istedim diyelim... Bir bok değişmediği gibi her şey daha da kötü oldu..."

"Begüm..." dedim, ne diyeceğimi bilemeyince.

"Ben kendime geldim Naz," dedi, kararlılıkla. "Ben, bize bir dünya kuracağım..." Gülümsemesi umut doluydu. "Bebeğim, ben ve bizimle olmak isterse Asya... Bu dünyada başkasına yer yok." Elini karnından çekti. "Eren de ne zaman isterse oğlunu görebilir. Ama bu kadar. Bitti."

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Yaşadıkların çok zor..." dedim. Begüm bakışlarını yeniden camdan dışarıya çevirmişti. "Ama bence sen, çok tatlı bir anne olacaksın. Çok iyi bir anne..."

"Zorundayım," dedi. Sanki içindeki kavga sesine yansıyordu. "Bebeğime hamile kaldığımda, kocaman bir sorumluluk aldım." Gözleri, gözlerimin en içine değdi. "Ben insanların parmakla gösterdiği Begüm değilim Naz... Keşke olsam. Keşke eski hayat enerjime kavuşabilsem... Ama olmuyor... O nişandan sonra hiçbir şey eskisi gibi değil. Ben bundan sonra yine kendim olmak zorundayım. Çünkü ben ne kadar kendim olursam, bebeğimi de iyi yetiştirebilirim. Bunu psikoloğumla da çok konuştuk. Babaanneme sorsan, muhtemelen, *'Bebeğini babasız bırakma sakın!'* der. Ama benim bebeğim babasız kalmayacak ki, babası da olacak hayatında. Sadece biz ayrı olacağız. Anne babayız tabii ki de ama karı koca olmayacağız. Mutsuz bir evliliğin içinde büyüyen bir çocuk olmaktansa, ayrı ayrı ama mutlu anne ve babası olmalı onun. Gerçekten hem benim hem de onun için doğru olan bu."

"Sana hak veriyorum," dedim. Begüm'ün gözleri, anlaşılmanın verdiği rahatlıkla parladı. "Fakat bana kalırsa, bunları Eren'e açık açık söylemelisin. Yani konuşmaktan kaçmamalısın... Çünkü, ne yaşamış olursanız ol, sen de biliyorsun ki, bebeğiniz için iyi bir iletişiminiz olması gerekiyor." Begüm'ün gözleri kısıldı. "Sen kararını verdiysen

eğer... Son bir kez ilişkiniz hakkında konuşmanızdan ne zarar gelir ki?"

Begüm başını iki yana salladı. "Mümkün mü bu?" dedi, merakla. "Eren bana tokat attı Naz. Psikolojik şiddeti bir kenara bırakıp, fiziksel şiddet uyguladı..." Nefes almaya çalıştı. "Senin ve kendisinin olduğu bir fotoğrafı çerçevelettirmiş, salonun baş köşesine koymuş. Görünce nevrim döndü. Ben seni, bizim hayatımızdan çıkartmaya çalışıyordum çünkü ne zaman konu sen olsan, biz kavga ediyorduk. Çerçeveyi atmak istedim. İzin vermedi. Çerçeve yere düştü. Eğilip aldı. Ben de elinden çektim, elim kesildi. Bağırıp çağırmaya başladım. Senin için yakışıksız kelimeler kullandım ve o da bana tokat attı. Ben senin masum olduğunu bilmiyordum Naz. Benim baktığım yerden, sen abime kazık atan birisiydin. Öyle ki, Eren abimi kurtarmak için, abimin seni aldattığı yalanını söylemişti... Abimin asla yapmayacağını düşündüğüm şeyi... Ben abim acı çekiyor diye, Eren'le evliliğime bir gölge gibi düştün diye, senden nefret ediyordum. Ben o tokadı hak etmedim."

Begüm, sadece o tokadı değil, yaşadığı hiçbir şeyi hak etmemişti. Bundan 27 sene önce, 1994'ün 3 Şubat'ında dünyaya geldiğinde, onu kucağına alan annesi, emindim ki bugününü çok başka hayal etmişti. Fakat hayat tam da böyle bir yolculuktu. Annelerin, evlatlarının tahtını yapıp da bahtını yapamaması dilden dile aktarılan bir söylemdi ve bu söylem doğruydu. Begüm'ün de rol yapmayı öğrendiğini, Holly yanımıza gelince daha iyi anlamıştım. Hiçbir şey yokmuş gibi Holly'e gülümsediğinde, gözlerinde yine Nazlı'yı görmüştüm. Bir anda doğum günü kızına dönüşmüştü ve bu tavrının yapaylığı, fark edilmeyecek kadar gerçek duruyordu. Dakikalar geçiyordu ve Begüm, Holly ile gayet sıcak bir sohbeti paylaşıyordu. Fakat hayat Begüm'ün birazcık olsun düşüncelerinden uzaklaşmasına izin vermeyecek gibi duruyordu. Telefonuna gelen mesaja baktığında yüzüne yerleşen endişeyi Holly de şaşkınlıkla karşılamıştı.

"Eren," dedi Begüm, bana bakarak. "*Evin önündeyim*, diyor." Bir şey söylememe fırsat kalmadan, "*Abinle Naz'a görünmem, bekliyorum* diyor."

"Çoktan görmüşlerdir," dedim, kaşlarımı çatarak. Holly var olan soruna karışmaması gerektiğinin bilinciyle kahvesini yudumluyordu. "Evde olmadığını söyle?" dedim Begüm'e.

"Yazdım. Ama cevap vermiyor. Offline oldu," dedi Begüm. Masa sallandığı için ayaklarını salladığını anlamıştım. Gerilmişti. "Yazmıyor. Online olmuyor. Kesin abim gördü Eren'i," dedi telaşla. Telefonu kulağına götürdü. Telefonun açılmasını, alt dudağını ısırarak bekliyordu. "Ben aramıyorum," dedi Begüm, korkuyla. "O beni aradı. Ben aramadım." Telefonu açan Bora olmalıydı. "Hayır. Görüşmüyoruz..." dedi, bir kabahat işlemiş gibi. "Bana bağırma abi!" dedi, yüksek çıkan bir sesle. "Gursuz falan değilim ben!"

"Bana ver Begüm," dedim. Begüm, bunu bekliyormuşçasına telefonu kulağından ayırıp bana uzattı. Ayağa kalktım ve masadan uzaklaştım.

"Bitti bu evlilik!" diyordu Bora, bağırarak. "Begüm'ün yüzünü zor görürsün lan sen bundan sonra!"

"Bora," dedim, uyarıcı bir tonlamayla. "Sakin ol!"

"Nasıl sakin olayım?!" diye bağırdı Bora. Yüzüm buruşurken, telefonu biraz olsun kulağımdan uzaklaştırmıştım. "Herif ölümden dönmüş, soluğu kardeşimin kapısında almış! Korkmadan! Çekinmeden! Pişkin pişkin konuşuyor bir de! Nasıl sakin olayım ben?!"

"Bora lütfen," dedim, hafif sert bir tonlamayla. "Sadece konuşmak istemiş. Karı koca onlar. Konuşabilirler, değil mi?!"

"Bu pezevenk kardeşime tokat atmasaydı evet!" dedi Bora, öfkeyle. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Ben Begüm'ü ona emanet etmiştim! Onu koruyup kollaması gerekirken, ona zarar veriyorsa, sikerler böyle sevgiyi de evliliği de! Konuşma lan, elimde kalacaksın şimdi, bu sefer hastaneye götürülmene de izin vermem!"

"Benim bir abim olmadığı için mi sen bu kadar rahat at koşturmuştun?" dedim, iğneleyici bir tavırla. Bora'nın sessiz kalışının onu kendine getirdiğini biliyordum. Bugün de Begüm'ün bebeğinin babasının hayatını kurtarmıştım. "Oluyor bazen böyle şeyler. Begüm de kararlı, ayrılmak istiyor. Fakat sen sakin olmak zorundasın çünkü Begüm'ün bebeğinin babası Eren." Bora, hiçbir şey söylemedi. "Bırak, gitsin..."

"Eğer," dedi Bora, dik bir ifadeyle. "Bir daha benim kardeşimin ya da benim karşıma çıkarsa, ölür Nazlı... Bu iki oldu. Üçüncü olmaz..."

"İlla ki karşılaşacaklar-"

"Naz?" dedi Eren, üzgün bir sesle. Bora suratıma kapatmamıştı fakat telefonu Eren'e vermişti. "Begüm'le görüşmem-"

Telefonu Eren'in suratına kapattım.

Masaya yeniden döndüğümde, Begüm merakla bana bakıyordu. "Eren'in bir süre herhangi bir şey yapmaması lazım," dedim. Begüm, telefonunu benden alırken derin bir nefes koyverdi. Holly ile göz göze geldiğimizde gülümsedim. "Bora'nın elinde kalacak..."

Holly, Begüm'e baktı. "Haddim değil karışmak ama ciddi bir şekilde konuşsan mı Begüm?" diye sordu. Begüm'ün ben telefonla konuşurken Holly'e, neyi ne kadar anlattığını bilmiyordum ama belli ki mecbur kalmıştı. "Çünkü aksi takdirde sen üzüleceksin."

Begüm'ün bakışları bana çevrildi. "Buluşsam mı Eren'le?" diye sordu.

"Selim, Eren'i gördüğü anda, Bora'ya haber verir..." dedim, düşünceli bir tavırla. "Bu kez Bora'yı kimse sakinleştiremez. Biraz sular durulmalı bence. Az evvel ben de konuşmanız taraftarıydım fakat belli ki Eren de Bora'ya dikleniyor. Suçunu ona karşı da kabul etse, Bora böyle çıldırmaz. Doğru zaman değil bence..."

"İşte ben suların durulması için konuşmalıyım," dedi Begüm, ısrarcı bir ifadeyle. "Kimseye görünmeden çıkamaz

mıyız buradan?"

Yüzüme *daha neler* der gibi bir gülümseme yayıldı. "Şaka yapıyor olmalısın," dedim. Başımı iki yana sallamıştım. "O kadar cesur olamayabilirim..."

"Naz... Eren durmayacak. Yine gelecek!" dedi Begüm. Yüzüne yayılan üzgün tavıra aldanmamam lazımdı. "Abim o zaman gerçekten bir şey yapacak. Bebeğimin babası o. Buluşayım, konuşayım... Sonra anlatırız abime. Anlar o da..."

"Begüm," dedim, ciddiyetle. "Tehlikeli bir oyun oynayamayacağımız kadar hamilesin!"

"Bir şey olmaz," dedi Begüm, sıkıntıyla. Holly'e döndü. "Sen de bizimle gelirsin?" Bana baktı. "Naz, sen çok güçlüymüşsün. Dün gece Gökhan anlattı. Sen korursun beni!"

"Begüm-"

"Naz lütfen..." dedi Begüm, lafımı keserek. "Bak Eren umurumda değil. Ama bebeğim umurumda. Abimle her ne yaşadılarsa, birbirlerine çok öfkeliler. Eren'le konuşmak istiyorum. Bu işi bitirmek de istiyorum. Onu durdurmak istiyorum. Lütfen."

Birkaç saniyeliğime gözlerimi kapattığımda, dudaklarım "Tamam," demişti.

♠

Arabayı ben kullanıyordum. Peşimizdeki Bora'nın adamlarını atlatır atlatmaz, CIA ajanlarını da atlatmam gerekiyordu ve bunun için arabayı OCTO'ya gider gibi sürüyordum. Elbette beni isterlerse plakadan da bulabilirlerdi fakat amacım sadece Bora ile konuşuncaya dek zaman kazanmaktı. Gerçi Bora, Selim'in başında olduğu adamlarını atlatmamın ikinci dakika, on yedinci saniyesinde beni aramaya başlamıştı fakat henüz telefonunu açamamıştım. Kör nokta olduğunu bildiğim sokağa girip yeniden aynı yöne çıktığımda, CIA ajanlarını da atlatmıştım; çünkü onlar muhtemelen sokağın sağından çıktığımı düşüneceklerdi. Eren'e verdirdiğim konum, çok kalabalık olmayan bir yerde, insanların pek uğramadığı, bir

apartmanın arkasında kalan, bakımsız bir parktı. Arabayı apartmanın otoparkına park edecektim ve yürüyerek parka geçecektik. Apartmanın otoparkının şifresi, genellikle Tarantula ile o parkta buluştuğumuz için bende vardı ve bu bölgeye fazlasıyla aşinaydım.

Arabayı park ettiğimde, Holly ve Begüm arabadan indiler. "Sevgilim sakin ol," diye açtım, telefonu.

"Nazlı!" dedi Bora, soluk alır gibi. "Ah Nazlı ah!"

"Eren'le konuşacaklar ve ben yanlarında olacağım..." dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Endişelenecek hiçbir şey yok."

Bora'nın tonlaması oldukça tok ve buyurgandı. "Dönün Nazlı."

"Lütfen bana güvenir misin?!" diye çıkıştım.

"Lütfen sözümün üzerine söz söylemez misin?!" diye çıkıştı Bora da. Sesini yumuşatmak ister gibi derin bir nefes aldı. "Nazlı bak, sen zaten iyi değilsin... Begüm'ün de şahane bir psikolojide olduğu söylenemez... Eren'le görüşmek ikinize de iyi gelmeyecek."

"Buna biz karar verebiliriz," dedim, itiraz eder gibi. Aynadan Holly ve Begüm'e baktım. "Bir saat sonra evde olacağız. Söz."

"Konum at bana Nazlı," dedi Bora.

"Buraya gelmeyeceğine söz ver?" dedim. Bora'nın sessizliği her şeyi açıklıyordu. "Bak Selim'ler gibi CIA ajanlarını da atlattım çünkü onlarla iletişim kurardın. Burada senlik bir şey yok. Konuşacaklar ve döneceğiz. Lütfen anlayışla karşıla."

"Nazlı!" dedi Bora, sertçe. "Sinirleniyorum!"

"Bana güvenmiyor musun?!" diye sordum, öfkeyle. Sesimin keskinliğinden ben de korkmuştum. "Eğer bana güvenmiyorsan, dönüyoruz şimdi!"

"Sana güveniyorum-"

"O zaman sorun yok!" dedim, lafını keserek. "Lütfen şimdi kapat ve bir saat sonra evde görüşelim."

"Küfür Nazlı!" dedi Bora.

"Ben de seni seviyorum sevgilim," dedim ve bir cevap vermesine fırsat bırakmadan, telefonu kapattım.

♠

Begüm ve Eren, parkın ücra köşesindeki bankta oturuyorlardı. Begüm'ün titreyen ellerinde, Holly'nin beş dakika kadar yürüyerek ulaştığı küçük kahveci dükkanından aldığı, kafeinsiz kahve vardı ve bakışlarını bardağa dikmişti. Eren ise kendi kahvesini yere koymuştu ve tüm dikkatiyle Begüm'e bakıyor, devamlı cümle kuruyordu. Seslerini duyamıyordum ama dudaklarını okuyabiliyordum fakat aslında ne konuştuklarıyla ilgilendiğim söylenemezdi. İstediğim tek şey, Begüm'ün kendini iyi hissetmesi ve daha sonra buradan ayrılıp eve dönmemizdi. Holly'e baktım. Aynı benim gibi, burada olmaktan çok da hoşlanmadığı belli bir ifadeyle, bankta oturuyordu. Ben ise devamlı küçük turlar atıyor, etrafı ne olur ne olmaz diye kolaçan ediyor ve sık sık saatime bakıyordum. Bora'ya söz vermiştim. 17:42'de, Begüm'le beraber, evde olacaktım. Bunu Begüm de Eren de biliyordu ve konuşmalarını kısa tutmak zorundalardı.

OCTO'ya ait telefonum titredi. Cebimden telefonumu çıkarttım ve Holly'den biraz uzaklaşarak kulağıma götürdüm. "Sergio?"

"Yine kaçakmışsın?" dedi Sergio, gülerek. Ben de gülümsedim. "Bu sefer Begüm'ün telefonundaki konumu da patlatmışsın! Bora'ya merak etmemesini söyledim ama yine de fazla sinirli. Ayrıca endişeli. Bana söyle bari, neredesiniz?"

"Tarantula'yla her zaman geldiğim park..." dedim, kısık bir sesle. Sergio minik bir kahkaha attı. "Güvendeyiz, merak etme."

"Merak etmiyorum," dedi Sergio, gururlu bir tonlamayla. "Sen bir şey yapıyorsan doğrudur. Eşeğini de sağlam kazığa bağlamışsındır."

"Çok alıştın Türkçe konuşmaya," dedim, laf sokar gibi.

"Asıl sen alıştın," dedi, altta kalmayarak. "Ben zaten konuşuyordum."

"Eren kalkıyor galiba, kapatıyorum..." dedim. Eren'in bakışları Begüm'den ayrılmıyordu fakat Begüm bakışlarını hâlâ ellerindeki kahve bardağında tutuyordu. Holly'nin yanındaki banka yaklaştım ve ben de oturdum. Bankın üzerindeki kahvemden son birkaç yudumu alarak, kendimi sakin olmaya şartladım. Eren, yavaş birkaç adım atarak bana yaklaştığı sırada Holly'e döndüm ve zaten biliyor olmama rağmen, "Saat kaç?" diye sordum.

"Naz," dedi Eren. Bakışlarım her ne kadar istemesem de gözlerini buldu. "Seni zorlamayacağım. Bunaltmayacağım. Ama seninle de konuşmak istiyorum. Ne zaman istersen."

"Hiçbir zaman," dedim, tükürür gibi. Ayağa kalktım ve Begüm'ün yanına ilerledim. Begüm'ün yanına oturdum ve ellerindeki kahve bardağını alıp yere koydum. Gözlerinden akan yaşları sildiğimde, Begüm kafasını omzuma yaslamıştı. Eren şimdi de Holly ile konuşuyordu. Bana sırtı dönük olduğu için ne söylediğini bilmiyordum fakat Holly'nin dudaklarını okuyabilmiştim:

"Lütfen gidin şimdi. İkisi de çok üzgün."

Begüm'ün, kendi rengine dönmüş saçlarını öptüm. "Boşanıyoruz," diye mırıldandı. Ona daha güçlü sarıldım. "Bebeğimizi görmeye ne zaman isterse Londra'ya gelecek." Yanağından öptüm. "Boşanıyoruz."

"Geçecek," dedim, sevgi dolu bir sesle. "Geçecek..."

Gözlerimi kapadım ve gözlerimden yaşlar aktı.

Gözlerimi açtım. Midem bulanıyordu. Karanlığın içine yayılan çöp kokusuna tahammül edemediğimi hissettim. Uzaktan bir ses geliyordu. Bir telefonun çaldığını belli eden bir ses. Bu ses benim telefonuma ait değildi. Sese dikkat kesilirken ayağa kalkmaya çabaladım. Ellerimle etrafı yokladığımda, daracık bir yerde olduğumu fark etmiştim. Elimi havaya kaldırdım ve tavanı zorladım. Biraz olsun oksijen alabildiğimde, bir çöp konteynırının içinde olduğumu anlamıştım. Nefes almaya çabaladım. Konteynırın içinde bir telefon vardı ve durmaksızın çalıyordu. Karanlık ve daracık sokakta yankılanan sese son vermek ister gibi, telefonu

elime aldım. Nokta olarak kaydedilmiş numaradan gelen çağrıyı cevapladığımda, konteynırdan aşağı atladım.

"Nazlı Hanım, bir an hiç uyanmayacaksınız zannettim. Ben Mehmet Şahindağ."

Neler olduğunu anlamak ister gibi etrafıma bakarken, omzuma yapışmış tavuk derisini silkeledim.

"Kocanıza henüz talihsiz haberi vermedim. Belki siz vermek istersiniz."

Burası neresiydi?

Saat kaçtı?

Ben buraya Begüm'ün yanından nasıl ve ne zaman gelmiştim?

Begüm neredeydi?

"Sevgili baldızım, benimle beraber. Lütfen, Bora'ya merak etmesini söyleyin..."

120.Bölüm

"Nazlı Hanım, bir an hiç uyanmayacaksınız zannettim. Ben Mehmet Şahindağ."

Neler olduğunu anlamak ister gibi etrafıma bakarken, omzuma yapışmış tavuk derisini silkeledim.

"Kocanıza henüz talihsiz haberi vermedim. Belki siz vermek istersiniz."

Burası neresiydi?

Saat kaçtı?

Ben buraya Begüm'ün yanından nasıl ve ne zaman gelmiştim?

Begüm neredeydi?

"Sevgili baldızım, benimle beraber. Lütfen, Bora'ya merak etmesini söyleyin..."

Dudaklarım açıldı, kelimeleri kustum. Acıyla öne doğru eğilirken, hâlâ konteynerden gelen çöp kokusunu duyuyordum. Mehmet Şahindağ telefonu çoktan kapatmıştı fakat ben içimde ne varsa çıkartmaya devam ediyordum. Bir elimle telefonu sıkarken, diğer elimi dizime geçirdim. Istırap içinde bir kez daha öğürürken, titrememeye çalıştım. Ruhumdan bir küfür koptu ve boğazımdaki yanık tada karışıp dudaklarımdan aktı.

"Nina Adams," diye fısıldadım, bulduğum tüm güçle. Kim olduğumu hatırlamaya ihtiyacım vardı. "Nina Adams," diye fısıldadım, bir kez daha. Şimdi çaresizliğe teslim olamaz ve düşmana boyun eğemezdim. "Nina Adams," diye fısıldadım son kez. Bu fısıltı adeta bir çığlıktı ve tüm kayıplarımın ruhuna ulaştı.

♠

Karanlığa gölge düşüren cehennem ateşi, attığım adımlarla beraber geçtiğim yolları ısıtıyordu. Yollar yeminime karışıyordu. İhanet, artık acıtmıyordu. Kandıkça, kanıyordum. Benim kanım elbet duracaktı ve fakat başkalarından akacak kan için kendime dahi söz veremiyordum. Evin sokağına girdiğimde, bir kameraya muhakkak görüntümün düşeceğini ve fark edileceğimi biliyordum. O yüzden bahçeye girdiğimde karşılaştığım manzaraya şaşırmamıştım.

Kapkara gözlerin, panik dolu kaybetme korkusu.

Çöp kokusuna bergamot kokusu karışırken, Bora'yı sertçe göğsünden ittirdim. "Dokunma bana!" dedim, Nina'nın dilinde. Sesim o kadar yüksek desibelde çıkmıştı ki Noir'ın bile havlamak yerine, donup kalmasına sebep olmuştu. Donup kalan sadece Noir değildi, başkaları da vardı: Sergio, Gökhan, Aydın, Selim, Hande, Eren, beş adam ve Holly. Bir de Bora. "Sakın bana dokunma!"

Bora afallamış bir şekilde bana baktı. Saçlarıma, kıyafetime, kusmuk bulaşmış botlarıma ve gözlerime. "Nazlı?" dedi. Kaşları çoktan çatılmıştı. "N'oldu sana?"

Gülümsedim. "Beni boş ver!" dedim, alayla. "Ne olduysa oldu... Kardeşinden haberin var mı senin?!" Daha çok gülümsedim. "Mehmet Şahindağ'ın yanında..."

"Evet..." dedi Bora, şaşkınlıkla. Arkasını dönüp Gökhan'a yandan bir bakış attığında, bu anın gerçek olup olmadığını sorguladığına emindim. "Evet..." dedi, yeniden bana döndüğünde. "Sen neredeydin? Çekip gidiyorsun parktan. Öyle korktum ki sana ulaşamayınca..." Derin bir nefes aldı. "Begüm'ü bulacağız, merak etme..."

"Merak etmiyorum," dedim, hissiz bir şekilde. "Umurumda bile değil Begüm!" Bora'nın kaşları çatıldı. "Oyun bitti Bora Karabey!"

"Ne?" dedi, anlamadığı belli bir tavırla. "Ne diyorsun Nazlı?"

"Bıkmıştım," dedim, yüzümü buruşturarak. "Herkese rol yapmaktan çok sıkılmıştım!" Bakışlarımı, dehşete

düşmüşçesine bana bakan insanların üzerinde gezdirdim ve yeniden Bora'nın kapkara gözlerine değdirdim. "Herkes seni sevdiğimi sayıkladı, herkes! Sen dahil herkes!" Başımı iki yana salladım. "Sana ve adamlarına tahammül edemiyordum, bir de başıma kardeşin çıktı! Kafayı yedirdiniz ya bana! Kafayı yedim artık sizin yüzünüzden! Öyle boğuluyordum ki! Mehmet Şahindağ'ın bir hamle yapmasını bekliyordum ama bu kadar geç değil!" Bora'nın kaşları havalandı. "Şimdi başlıyor senin sınavın Bora Karabey... Şimdi!"

Bora'nın bakışları, sağ avucumdaki telefona değdi, üç saniye avucumda kaldı ve yeniden gözlerimi buldu. "Hepsi yalandı?" dedi, merak dolu bir sesle.

Başımı onu onaylar gibi sallarken, "Kabul et, inandın?" dedim.

"Gerçek gibiydi Nazlı!" dedi.

Dudaklarımın kenarında küçücük bir tebessüm belirdi. "Mehmet Şahindağ, sevdiği kadının hamile kız kardeşine zarar vermez!" dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Üstelik sevdiği kadın öldüğünde, Deniz'e hamileydi!" Bora'nın kaşları bir kez daha çatılırken, sessiz kalmıştı. "Kardeşini kurtarırsın korkma... Mehmet Şahindağ seni öldürür ve ben de senden intikamımı almış olurum!" Bora derin bir nefes aldığında, bakışlarım bir kez daha, yerinden kıpırdamadan ve çıt çıkarmadan bize bakan insanlara çevrildi. "Sonra buradaki herkesi tek tek öldürüp..." Durdum. "Çınar Akbulut'la bir derdim yok," dedim, kendimi düzeltir gibi. "Ama kalan herkesle var!"

Bora, beni anladığını belli eder gibi başını salladı. "Ya ben seni öldürürsem?" diye sordu, merak eder gibi. "Halbuki Mehmet Şahindağ sana, bazı adamların sevgisinin tehlikeli olduğunu söylemişti de..."

"Öldür?" dedim, meydan okur gibi. "Öldür, öldürebilirsen?" Bora, alt dudağını ısırırken bakışlarını birkaç saniyeliğine gözleri kadar karanlık gökyüzüne çevirmişti. "Sen beni

öldürebilir misin?!" dedim, alay eder gibi. "Seni müebbete mahkum ettim de yapmadın!"

"Kardeşimin kılına zarar gelirse, ben diye bir şey kalır mı sence?" diye sordu, ifadesiz bir sesle. Başını iki yana salladı. "Zaferinin tadını çıkarttıysan yeteri kadar, yapacak çok işim var!"

Gökhan'ın hareket ettiğini fark ettiğimde, bakışlarım onu buldu. Bora da bize yaklaştığını anlamış olacaktı ki, omzunun gerisinden Gökhan'a bakmıştı. "Gökhan Demir..." dedim, iğneleyici bir tonlamayla. "Kahve seansı da yapmıyoruz ama hadi sana bir dedikodu vereyim..." Gökhan, gözlerime dikkatle baktı. "Aydın Demir'i neden öldürmemiş Mehmet Şahindağ biliyor musun? Beyza Karabey onu kalbinde öldürdüğü için!" İğrenç bir kahkaha attığımda dahi, Gökhan gözlerini gözlerimden çekmemişti. "Aydın Demir de aynı Bora gibi zavallı... Sen bunların arasına nasıl düştün?! Herkesi öldürüp seni hayatta mı bıraksam? Bazen seninle arkadaş olasım geliyor. Çünkü sende şeytan tüyü var!" Derin bir nefes aldım. "Dur sana bir güzellik yapayım..." Avucumdaki telefonu Gökhan'a uzattım. "Mehmet Şahindağ beni bu telefondan aradı. Belki bir iz sürersin... Onu ne kadar çabuk bulursanız, Kara o kadar çabuk ölür." Bir kahkaha daha attım. "Acele et!"

Gökhan telefonu elimden aldığında Aydın, Sergio, Selim, Hande, Eren, beş adam ve Holly'nin arasından geçerek, çok hızlı adımlarla eve ilerledim. Kendi kahkaham kulaklarımda çınlıyor, adım attıkça başıma keskin bir ağrı saplanıyordu. Bora'nın bahçeden içeri girerken, "Nazlı!" diye bağırdığını duyduğumda, üst kata çıkıyordum. "Bırak beni!" diye kükredi.

"Bir CIA ajanından güçlü değiliz!" diye bağırdı Gökhan, sertçe. Odaya girdiğimde, Bora'nın merdivenlerden gelen adım sesini duymuştum. "Kendine gel! Nina Adams'ın kılına zarar gelirse, bizi bitirirler!"

Bora odaya girer girmez kolumdan tuttu ve beni kendine çekti. Güçlü kolları bedenimi sarmalarken, "N'oldu sana?"

diye fısıldadı. Çöpten çıkmış olduğumu söylemesem de buram buram kötü kokuyor olmalıydım ama o bunu umursamıyordu. Gökhan ve Sergio'nun da odaya girdiğini ve kapıyı kapattıklarını duydum. "İyi misin sevgilim?"

"İyiyim," dedim, Bora'dan ayrılırken. Kendimi pis hissediyordum. "Begüm'e sarıldım. Gözlerimi kapattım, tekrar açtığımda çöp konteynerindeydim." Bora'nın gözleri fal taşı misali açılırken, dudakları da gözlerine eşlik etmişti. "Çöpte o telefon vardı. Zaten ben de onun sesine uyandım. Begüm yanındaymış. Sana söylememi istedi. Merak etmeni söyledi." Bora, henüz çöpte uyanmış olmamı atlatamadığı için, dediklerimi anlamıyor olabilirdi. "Çöpten, sen Vegas'tayken bahsetmiştik hatırlıyor musun?" dedim, hızla devam ederek. "Kesin evde dinleyici vardı. Holly hain."

"Burada olmadığını nereden biliyoruz?" diye sordu Gökhan, merakla. "Ya kaşla göz arasında, bu odaya falan da yerleştirdiyse?"

"Bu ev temiz. Bu evin sistemi gereği, direkt Falcon'a sinyal giderdi..." dedim, rahat bir ifadeyle. "N'olur n'olmaz diye düzenli temizlik yapıyoruz ama sinyal giderdi." Bakışlarım yeniden Bora'nın kara gözleriyle birleşti. "Siz nereden öğrendiniz?" diye sordum, merakla.

"Kamera görüntüleri var," dedi Bora.

Bakışlarını Gökhan'a çevirdiğinde, Gökhan telefonunu Bora'ya uzatmıştı. Bora bir video açtı. Begüm'ü zorla arabaya bindiriyorlardı ve ben de onu arabaya bindiren adamlardan birisiyle, kenarda konuşuyordum. Kaşlarım korkuyla havalandığında, ayakta duramadığımı hissetmiştim. Bora, belimi kavradı ve birkaç adım atarak yatağa ulaşmamı sağlayıp, saçlarımın arasına kocaman bir öpücük kondurdu. Begüm'ü zorla arabaya bindiriyorlardı ve ben bunu görüyor olmama rağmen ses etmiyor, engel olmuyor, üstelik gayet normal bir şekilde hiç tanımadığım bir adamla konuşuyordum. Adam daha sonra, Begüm'ün bindirildiği arabaya biniyordu, araba gidiyordu, bir süre arabanın arkasından bakıp yoluma devam ediyordum.

"Montaj?" dedim, şaşkınlıkla. Bora bir dizini yere koyarak önümde eğilmiş ve iyi olduğumdan emin olmak ister gibi, bir elimi tutmuştu. "Montaj bu?"

"Değil yüksek ihtimalle," dedi Sergio. Şaşkın bakışlarım gözlerini buldu. "İnceliyorlar hâlâ ama yüksek ihtimalle değil. Sen zan altında kalma diye Bay Ortiz'e haber vermedi Bora... Hiç hatırlamıyor musun?"

"Gözlerimi kapadım. Begüm'e sarılırken gözlerimi kapadım. Sonrası yok," dedim, korkuyla. Bora'nın kapkara gözlerine baktım. "Sonrası cidden yok..." Dudaklarım titredi. "Ben beni uyuttular diye düşündüm... Halüsinasyon görmeme de Holly sebep oldu diye düşündüm. Hatta öncesinde de o sebep oluyordu belki, ama bu video gerçek olamaz."

Gökhan yanıma oturdu ve çeneme elini koyarak, yüzümü kendisine çevirmemi istedi. "Dur, korkma..." dedi, yavaşça. Gözlerimin içine dikkatle bakıyordu. Sıkıntılı verdiği nefes gerilmeme sebep olmuştu. "Ağzında kuruluk hissi var mı?"

Dudaklarımı yalayıp yutkundum. Boğazım acımıştı. "Evet," dedim.

"Hastaneye gidelim," dedi Gökhan, Bora'ya bakarak. "Kan ve idrar testi yapılsın. Bakalım ne vermişler, öğrenelim."

Bora, "Gidelim," derken, Sergio ile göz göze geldik. İkimizin de aynı şeyi düşündüğü oldukça açıktı.

"Duş alayım hızlıca. On beş dakika sonra aşağıya ineceğim." Bakışlarım Bora'nın kapkara gözlerine değdi. "Sen de çöp kokma, bana sarıldın, üzerini değiştir. Ya da duş al." Gözlerine saklı korku yerli yerinde duruyordu ve fakat bu kez, mahcubiyetle beraber. O, karısı çöpe atıldığı için utanıyordu; ben Holly'nin ihaneti yüzünden. Eşittik ve birbirimizi dengeliyorduk, yine ve yeniden. "On beş dakika sonra aşağıda..." dediğimde, Gökhan ve Sergio odadan çıkmışlardı. Bora bana son bir bakış atıp, başını ağır ağır salladı. Ben banyoya ilerlerken, o da ayağa kalkmıştı.

Üzerimdeki kıyafetleri, botlarımla beraber çöp kutusuna attım. Kendimi suyun altına attığımda, kafamı toplamaya

çalışıyordum. Holly'nin hain olduğunu çöpten çıktıktan sonra değil, o çöpe hiç girmeden fark etmem gerekiyordu. Mehmet Şahindağ bunu derhal anladığımı anlayamazdı ve Bora'yı sevmediğimi neden haykırdığımı merak edecek, kafası karışacak, şüphe bir kor gibi içine yayılacak ve onu er ya da geç bir hatanın kıyısına getirecekti. Holly'nin onun adamı olduğunu bugüne dek nasıl anlamadığıma kızarken, pislikten arınmaya çalışıyordum. Burnumun dibinde bir adamının olması hissi benliğimi ele geçirirken, bedenim kendini endişeye bırakmasın diye derin derin nefes alıyordum. OCTO'nun belki de en büyük hatası Holly'i fark edememekti ve ben bunu alayla Tarantula'nın yüzüne çarpacaktım. Begüm'ün tırnağının ucuna zarar gelirse, bunda benim olduğu kadar OCTO'nun da payı olacaktı.

Köpükler vücudumdan kayarken, banyo kapısının açıldığını fark ettim. Bora, yavaşça duşakabini açtı ve yanıma geldi. Bakışlarımız birleşti. Dudaklarının kenarındaki küçücük tebessüme rağmen, kapkara gözlerinde salt nefret vardı. Korku ve mahcubiyetin yerini alan nefret, tüylerimi diken diken etmişti. Duş başlığını elimden aldığında, yaşanacaklara kendini hazırlamaya çalıştığını anlamıştım. Kız kardeşi, Mehmet Şahindağ'ın elindeydi; Bora'nın ayakta durabilmesini bile takdirle karşılarken, yapacağı her şeye hazır olduğumu hissettim. Duşakabinden çıkmadan, son kez ona baktım. O da bana baktı. Yeşil ve kara birbirine karıştı. Lisanını bilemediğimiz bu bakışma, bundan sonra günahın hepimizden gittiğine dair, sessiz bir anlaşmaydı.

♠

Salona girmeden, bodrum kata ilerledim. Kapının açık olduğunu fark ettiğimde, Sergio'nun içeride olduğunu anlamıştım. Bakışları kısa bir an için bana çevrilse de üzerimde çok kalmadı. Beline, cephaneliğimden seçtiği bir silahı koyarken, "Sen de sıkı hazırlan diyeceğim ama..." dedi ve yeniden bakışlarını bana çevirdi. Beni tepeden tırnağa süzerken, "Sen zaten Nina Adams olmuşsun..." diye eklemeyi ihmal etmemişti. Siyah dar kot üzerine, siyah

boğazlı kolsuz kazak giymiştim. Siyah deri ceketimin ceplerini ise bıçak, bayıltıcı iğne ve fazladan şarjörle dolduracaktım. Dolaptan deri, parmaksız eldivenlerimi aldım ve taktım. Botumun içine çakı yerleştirdiğim sırada, Sergio, "Bora'nın sakinliği seni de ürküttü mü?" diye sordu.

"Sakin değil," dedim, ciddiyetle. Sergio'nun kaşları havalandı. "Sağlıklı düşünemeyecek kadar öfkeli hatta."

"Bana sakin geldi," dedi, karmakarışık bir ifadeyle. "Seni ararken de çok sakindi. Saatlerce dışarıdaydık, yeni gelmiştik sen döndüğünde. Ki onun lafıyla döndük. *'Eve döner Nazlı, eve dönelim...'* dedi. Delirdiğini düşünecektim neredeyse." Ceketimin iç cebine mini bir silah daha yerleştirdim. "Ben Eren'e patlar diyordum ama ona bile tepki göstermedi. Bunu söyleyeceğim aklıma gelmezdi ama Kara çok kötü."

"Annie'nin asla ama asla bu olayı öğrenmemesi gerek," dedim. Sergio sıkıntılı bir nefes verirken, başını iki yana salladı. "Fox!" dedim, sertçe. "Her şey inanılmaz karışık bir halde. Annie bunu duyarsa, Mehmet Şahindağ'ın karşısına dikilir. Duymaması lazım!"

"Tarantula da senin gibi düşünüyor," dedi, memnuniyetsiz bir tavırla. Belli ki Sergio bize katılmıyordu. "Begüm hamile Nina! Sonunun annem gibi olmasından korkuyorum..."

"Saçmalama," dedim, kızgınlıkla.

"Beni hatırlamıyormuş," dedi, üzgün bir ifadeyle. Göz bebeklerine yerleşen kederi fark ettim. "Yani birkaç sene önce ona varlığımı hatırlatmışlar. Sonra sonra düşünüp de *sahi bi' Çınar Abi vardı* diye hatırlamış. İşte halamla Beyza'nın konuşmaları falan aklına gelmiş. Yoksa sadece babaannemi biliyormuş. Ne babamı ne beni düşünmemiş hiç... Geçen hafta konuştuk ya biraz, o zaman söyledi." Sergio'nun canının yandığını hissettim. "Halamın kızı o benim. Kuzenim. Canımdan bir parça Nina... Onu bulmak zorundayız. İyi olmak zorunda. Bir gün ablasına kavuşacak."

"Fox!" dedim, uyarıcı bir ifadeyle. "Duygusallığın zamanı değil!" Ona arkamı döndüm ve merdivenlere ilerledim.

"Savaş başlıyor, gardını al!"

Antreye ulaştığımda, Holly, "Nina!" diye seslenmişti. Omuzlarım dimdik, adımlarım sert, yüzüm ise ifadesizdi. Salona girdim. Hande, çekinceyle, her an kalkacakmış gibi tekli koltuğun ucunda oturuyordu. Gökhan ise onun karşısındaki koltuğa, gayet rahat bir şekilde yerleşmişti. Hande'yi buraya getiren Gökhan olmalıydı ve belli ki acil durum sinyali verildiği için, herkes bir arada olsun istemişti. Holly oturduğu sandalyeden kalktığında, göz göze geldik. Yanına yaklaştım. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Holly. İhanetiyle yüzleşmesem, üzgün olduğunu söyleyebilirdim. "Yardım edebilirim size..."

Aydın, "Yenge!" diye seslenince, omzumun gerisinden ona baktım. Eren'le beraber, arka bahçeden salona gelmişti. "Kara nerede?"

"Gelir şimdi," dedim. Holly'e dönerek, "Sen neredeydin Begüm kaçırılırken?" diye sordum.

"Beni sen gönderdin," dedi Holly. Kollarımı bağladım. "Hatta ben Eren'e mesaj gönderdim."

"Begüm'le yalnız kalmak istediğini söylemişsin," dedi Eren. Ağladığı şişmiş gözlerinden belliydi. "Ben, parktan ayrılmadan evvel, Holly'e numaramı vermiştim. Herhangi bir şey olursa araması için. O da sizin yanınızdan ayrılırken, bana mesaj çekmiş. Daha sonra ben parka geldim. Parkta Çınar'la karşılaştık. Siz yoktunuz, Begüm'ün çantası bankın üzerindeydi yalnızca."

"Sanırım hatırlamıyorsun?" dedi Holly, dudaklarını büzerek. Merdivenlerden duyulan adım sesi, Bora'nın aşağı indiğini söylüyordu. "Geçen geceki halini düşününce tabii..."

"Evet..." dedim, Holly'i onaylayarak. Bora salona girdi. "Hafızam bulanık-"

Bora, bir eliyle Holly'nin boğazına yapışınca cümlem yarıda kesilmişti.

Gökhan, "Sakin!" diye bağırsa da Bora umursamamıştı.

Holly'nin boğazından elini çekmeden onu sürüklemiş ve sırtını sertçe duvara yaslamıştı.

"Kardeşim nerede?!" diye bağırdığı sırada, Holly'nin eli beline gitti.

Her şey birbirini takip eden saniyelerde, kimsenin olanı biteni engelleyemeyeceği kadar hızlı bir şekilde gerçekleşmişti.

Holly'nin kolunun sola doğru uzandığını fark edince, silahının namlusunun beni hedef alacağını anlamış ve hızlıca yere yatmıştım.

Silahtan çıkan ateşleme sesini, Bora'nın, "Nazlı!" diye bağırması takip ederken, Hande'nin çığlığı salonda patladı.

Aydın, "At silahını!" diye bağırınca, parke zemine düşen silahı gördüm.

Başımı hafifçe kaldırdığımda, Bora Holly'nin saçlarına yapışmış ve kafasını duvara çarpmıştı.

Hızlıca doğrulduğumda, salona yeni gelmiş ve şaşkınlıkla olanı biteni anlamaya çalışan Sergio ile göz göze gelmiştim. Göz ucuyla Hande'ye baktım. Tam arkamda, dizlerinin üzerine çökmüş ve şok içinde kolunu tutuyordu. Ben aniden yere yattığım için, kurşun ona değerek geçmiş ve biraz arkasındaki duvara saplanmıştı. Hande'nin acı içinde ağlama sesine, Holly'nin çaresiz feryadı karışınca cebimden bayıltıcı iğneyi çıkarttım ve Sergio'ya fırlattım. Gökhan, Hande'nin yanına koştu. Sergio, şırıngayı Holly'nin boynuna batırırken; Gökhan, Hande'nin kolundan akan kana elini bastırıyordu. Aydın, Bora'yı uzaklaştırdığında, Sergio, Holly'nin gürültülü bir şekilde yere yığılmasını engellemişti.

Eren ise olanla bitenle asla ilgilenmemiş gibi, ağır adımlarla kanepeye ilerleyip oturmayı seçmişti.

"İlk yardım malzemesi getirin!" diye bağırdı Gökhan, öfkeyle. İçeri henüz giren Selim, Gökhan'ın emriyle yeniden dışarı fırlamıştı.

"Konuşturacağım adamı neden bayıltıyorsun Çınar?!" diye bağırdı Bora, öfkeyle.

"Yok bir şey. Ağlama," dedi Gökhan, daha yavaş bir tonlamayla. Bora, duvara tüm gücüyle tekme attı. "Temiz bir bez bulup getir Aydın!" diye bağırdı, Gökhan.

"Saldırıya geçti çünkü. Zararsız hale getirmemiz lazım önce Holly'i. Sabret!" dedi Sergio.

"Ne sabrı lan ne sabrı?! Benim karımla aynı evde yaşıyordu bu! Aynı evde!" diye bağırdı Bora.

Hande'nin canının yandığını belli eden sesini duymamaya çalıştım. "Hastaneye gideceğiz hemen. Ağlama..." dedi Gökhan, Hande'nin yanağından öperken. "Sakin ol," diye ekledi.

Bora, bir hışım antreye ilerleyip volta atmaya başlamıştı. "Hastaneye gidemeyiz," dedi Sergio. Holly'nin salonun girişindeki baygın bedenine baktım. Selim, elindeki ilk yardım çantasıyla, telaşlı bir halde salona girdi. Aydın da hemen arkasından gelmiş ve yardıma ihtiyaç olup olmadığını sorgular gibi, Gökhan'la Hande'nin başında dikilmişti.

"Bana bak Akbulut, asabım zaten bozuk. Senin ecdadını sikerim şimdi!" dedi Gökhan, hırsla.

"Sıyırdı zaten," dedi Sergio, düşünceli bir tonlamayla. Gökhan, Hande'nin koluna tampon yaparak, kanı durdurmaya çalışıyordu. "Sen dikiş atabilirsin?"

"Hastaneye gideceğiz!" dedi Gökhan, itiraz kabul etmediğini belli eder gibi. "Kapa çeneni!"

"Hastaneye gidilmeyecek," dediğimde, Bora volta atmaya son vererek durmuş ve bana bakmıştı. Gökhan'ın kaşlarının havalandığını fark etsem de bana bir cevap vermedi. "Ölmez. Eğer ölürse de *kaderi böyleymiş* deriz. Hastaneye gitmeyeceğiz. Polisle uğraşacak zamanımız yok."

Gökhan, yaptığı işe ara vermeden, "Buluruz bir bahane," dedi.

"Benim bileklerime Aydın dikiş atmıştı. Pekala sen de Hande'nin koluna atabilirsin, hem de âlâsını!" dedim.

"Enfeksiyon-"

"Tamam, kes Gökhan!" dedi Bora, hiddetle. Gökhan'ın bakışları Bora'ya çevrildi. "Benim kardeşim Mehmet Şahindağ'la beraber şu an. Holly'nin silahından çıkan kurşun Nazlı'yı öldürecekti. Hande, kurşunu kafasına yemediğine şükrederek, hayatına devam edebilir!" Selim'e döndü.

"Burada bekleyeceğine, Çağdaş'ın başında durman gerekmiyor mu senin?!" Sert ve öfke dolu bakışları Aydın'a çevrildi. "Sen n'apıyorsun Demir?! Monte Carlo'daki masayla iletişime geçmeni söylemedim mi ben sana?! Sikeceğim yapacağınız işi!"

"Belki de çoktan-"

Bora, Eren'in lafını kükreyerek kesmişti: "O cümleyi tamamlarsan seni diri diri mezara gömerim!"

Aydın ve Selim salondan çıkarlarken, "Fox," dedim, yavaşça. "Vakit kaybediyoruz."

"Nazlı hastaneye gideceksin," dedi Bora, sertçe. Sergio da benim gibi Bora'ya bakmıştı. "Sana ne verdiler, öğrenmemiz lazım."

"Bu da bize sorun yaratır," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Aynı şey benim için de geçerli." Bora'nın dudakları aralandığında hızla devam ettim: "Yapılacak test. Merak etme. Ama hastanede değil."

"Siz çıkın," dedi Sergio, bana döndüğünde. "Gökhan, Hande'nin yarasıyla ilgilensin, ben de onları alıp gelirim."

"Biz?" dedim, merakla. Bora, çatılan kaşlarıyla beraber, Sergio ile aramda dönen muhabbeti anlamaya çalışıyordu.

"Kara ve sen," dedi Sergio. Gözlerimi sıkıntıyla yumdum. "Ben araç isteyeceğim. Holly'i de biz alırız. Siz önden, senin usulünle gidin. En garanti olanıyla."

"Sen de yanımızda olsaydın, iyi olurdu..." dedim, bezgin bir tavırla. Derin bir nefes aldım. "Neyse... Evi ayarlayın çıkarken. Işıklar kapanmasın. Evdeyiz sanılsın..." Bora'ya doğru birkaç adım attığımda, meraklı bakışlarıyla karşılaşmıştım. Eline uzandım. "Begüm'ü koruyamadım," dedim, mahcup bir tavırla. Bora'nın gözleri kısıldı. "Güvenini boşa çıkarttım..." Bora zorlukla yutkundu. "Şimdi bana bir kez daha güvenmeni istiyorum."

"Güveniyorum," dedi Bora, hiç düşünmeden. Bakışlarındaki çaresizlik içime dokunmuştu. "Sana güveniyorum. Gidelim nereye gideceksek."

♠

Bora'yla beraber el ele, hızlı adımlarla, bir sekiz çizer gibi bölgenin etrafında dolanarak takip edilmediğimizden emin olmuş ve yirmi dört saat açık olan markete girmiştik. Marketin deposuna ilerlediğimiz sırada, Bora'nın meraklı bakışları yine bana çevrilmişti fakat ağzını açıp tek kelime etmiyor ya da herhangi bir şey sormuyordu. Deponun arka kapısındaki personel şifresini girerek, yaklaşık bir metre genişliğindeki dar sokağa çıktık. Hızlı adımlarımız, gecenin karanlığında görünmez izler bırakırken, bir tarihin yazıldığını hissediyordum. Kafenin arka kapısının yanına uzanan yangın merdivenine ulaştığımızda Bora'nın elini bıraktım ve hızlıca merdivenleri tırmanmaya başladım. Bora da beni takip ediyordu. Binanın çatısına çıktığımızda, en sevdiğim kısma gelmiştik; yan binanın terasına atlayacaktık.

"Yapabilirsin," dedim. Gülümsedim. "Yapabilirsin. Korkma sakın."

Bora başını hafifçe sağa eğerken, boğazından güldüğüne dair bir ses duyuldu. "Önden buyur Nazlı," dedi, elini uzatarak.

"Hayır önce sen," dedim, ellerimi belime koyarak. "Atla hadi." Bora derin bir nefes aldı ve saniyeler içinde, diğer binanın terasına geçti. Bunu yapabilmesi, umduğumdan çok daha kolay olmuştu. Bozulduğumu belli etmemeye çalışırken, ben de yanına atladım. Hızlıca merdiven kulesine ilerledim. Şifrenin değiştiğini biliyordum ve fakat yeni şifreyi bilmiyordum. O yüzden, sertçe birkaç kez teras kapısına vurdum. Kameraya bakarak, "Biz geldik," dedim. Açıkçası bizim gelmemizden hoşnut olunup olunmayacağını bilemiyordum. "Kapıyı açın!"

Kapı açıldı ve Tarantula terasa çıktı. Ela gözleri önce Bora'ya sonra bana çevrilmişti. Bakışlarım alçıda olan koluna değdiğinde, bir adım geriye giderek Bora'nın elini tuttum. "Mehmet Şahindağ, Begüm'ü kaçırdı..." dedim. Tarantula'nın bakışları birkaç saniyeliğine Bora'ya değip yeniden beni bulduğunda, boynundaki yanık izini fark etmiştim. Begüm'ün kaçırıldığını bildiğini biliyordum. Üstelik, bizim buraya

gelişimiz bile onun için sürpriz olmamalıydı fakat yine de garip bir biçimde kasılmıştım. "Bize yardım et."

"Kara'yı buraya getirmemen gerektiğini bilmiyor musun?" diye sordu Tarantula. Tavrı ne sertti ne de yumuşak. "Kimden izin aldın?"

"Bay Ortiz'e gidemiyoruz," dedim, kaşlarımı kaldırarak. Tarantula, dimdik bir ifadeyle gözlerimin içine bakıyordu. "Holly hainmiş ve içeride başka bir hain daha varsa, bu Begüm'ün zararına olur. Hepimizin..."

"Begüm..." dedi Tarantula, Bora'ya bakarak. "Nasıl kaçırıldı?" Bora'nın kaşları çatılırken, Tarantula devam etti: "Üst düzey güvenlik çemberi oluşturmuştun kız kardeşin için... Bu nasıl yıkıldı?" Alt dudağımı ısırdım. "Gerçekten aklım almıyor Kara. N'in böyle bir şey yapmasına nasıl izin verebildin?"

"Hatamı telafi etmek için buradayım!" dedim, sertçe. Bora'nın elini sıkıyordum. "Eğer hatalardan bahsedeceksek, Holly'nin hain olduğunu anlamamak da senin hatan!"

"Hayır N! Senin hatan!" dedi Tarantula, uyarıcı bir ifadeyle. Başını iki yana sallamıştı. "Gözünün önündekini görememek senin hatan! Hiç şüphelenmemek senin hatan! Halüsinasyon görüp geçmek, unutup geçmek, psikolojini bahane edip geçmek ve asla doktora gitmemek, senin hatan!"

Bora'nın elini bırakıp, Tarantula'ya doğru sert bir adım attım. "Bana bak!" dedim, öfkeyle. Tarantula'nın gözleri kısılmıştı. "Holly beni öldürebilirdi! Bir kez değil, bin kez Holly beni öldürebilirdi! Sen bana ne anlatıyorsun?! Taylor'la uğraşacağına, CIA'in içindeki gerçek köstebeği bulmaya çalışsaydın! Benim umursamazlığımı görüyordun madem, sen benim gözümün önündekileri kontrol etseydin!"

"Beni yanına yaklaştırdın mı?!" diye sordu Tarantula. Sıkıntılı verdiği nefes benim nefesimin sıkışmasına sebep oluyordu. "Ben seni hiçbir zaman kontrol altında tutamadım! Hep bildiğini okumaya kalktın!"

"Tüm bunların kavgasını yapmak için doğru zaman değil!" dedim, hırsla. Başımdaki ağrı sinirlendiğimde

keskinleşiyordu. "Begüm kayıp!"

Teras kapısı yeniden açıldığında, Sergio'nun sesini duyduk: "Neler oluyor?!" Buyurgan bakışları Tarantula'yı buldu. "Neyin kavgasını yapıyorsunuz?!"

"Sanırım buraya gelmemeliydik," dedi Bora. Sesi ve yüzü ifadesizdi. "Rahatsız ettik."

"Yanlış zaman Kara!" dedi Tarantula. Başını sağa ve sola yatırdığında, sakinleşmeye çalıştığını anlamıştım. "Ama madem geldiniz, buyurun..." Bora'nın elini tuttum. "Fakat," dedi Tarantula, ciddiyetle. "Fox, bir araba dolusu insan getirdiğini haber vermişti. Gökhan Demir, Aydın Demir, Eren Erdal, Hande Bayraklı... İçerisi bir sır yuvası. Eğer buradan dışarıya bilgi çıkarsa, senin zararına olur, bilmiş ol."

"Çıkmaz," dedi Sergio, Bora'ya fırsat vermeden. Tavrı Tarantula'ya meydan okuduğunu belli ediyordu. "Hepsi benim misafirim!"

"Misafir?" dedi Tarantula, gülerek. "Pekala..." Sağ kolu alçıda olmasına rağmen, sağ eliyle kapıyı işaret etmişti. Bora ve ben önden içeriye girdiğimizde, Bora'nın ne düşündüğünü bilmiyordum. Kendimin de. İstenmediği yere zorla girmekte sakınca görmeyen bir insana yakışan bir şekilde merdivenlerden inerken, herhangi bir rahatsızlık duyduğum da söylenemezdi. Burası değilse bile, Tarantula değilse bile, buradaki insanlar benim arkadaşlarımdı.

"Bayan Adams!" diye bağırdı Falcon. Söz konusu koşullara kıyasla, neşeli olduğu söylenebilirdi. Oturduğu masanın ilerisindeki kanepeye suratsız bir şekilde dizilmiş Eren, Hande ve Gökhan'a rağmen gülümsüyordu. "Görmen gereken bir şey var!" dediğinde, Bora'nın elini bıraktım ve ayakta bekleyen Aydın'ın yanından geçerek, Falcon'un oturduğu masaya ilerledim. Falcon, işaret parmağını bilgisayar ekranındaki haritanın üzerine koyarak, "Şu noktayı görüyor musun?" diye sordu. Yüzüme derin ve içten bir tebessüm yayılırken, başımı *evet* der gibi salladım. "Hedef, küçük Karabey'i seni kaçırdığı yere götürecek kadar salak değildir fakat bugün, orada bir hareketlilik var."

"Bizden bir ekip yola çıktı mı?" diye sordum, heyecanla.

Falcon gözlerini devirdiğinde, haritada başka bir nokta yanmıştı. "Bu da bizim ekibin konumu Nina," dedi, alınmış gibi. Bora ve Gökhan da Falcon'un masasına ulaşıp, merakla ekrana bakmışlardı. Falcon, bilgisayar ekranına bir kamera görüntüsü yansıttığında, bir helikopterin içindeki maskeli adamları görmüştük. "Tarantula emir verince, girecekler içeriye. Bölgeyi gözlüyorlar henüz."

Lizard, alt kattan yukarıya bağlanan merdivenlerin başındaki şifreli cam kapının önünde belirdiğinde, bizleri görmüş ve kaşları çatılmıştı. Şifreyi tuşlayıp hızlı adımlarla bize doğru yürürken, bakışları şaşkınlıkla Eren'in, Hande'nin, Aydın'ın, Gökhan'ın ve Bora'nın üzerinde geziyordu. Elindeki çantayı tekli koltuğun üzerine bırakırken, "Nina," diye seslendi. "Kan ve idrar testi yapılacakmış sana. Laboratuvara göndereceğim."

"Ver bana çantayı," dedi Sergio, araya girerek.

"Ben hallederim," dedi Gökhan, sertçe. "Sen ne anlarsın kan almaktan?!"

"Ameliyat yapacağımı söylemedim," dedi Sergio, terslenerek.

Gökhan, Lizard'a doğru ilerledi. Lizard, enjektörü ve tüpleri çantadan çıkartırken bana bakmıştı. "Nina, bu aşağıdaki kadın ayılmıyor. Dozu kaçırmış olabilir misin?" diye sordu.

Masanın üzerine oturdum ve deri ceketimi çıkarttım. Kolumu öne doğru uzatırken, "Bilmem," dedim, yapay bir kararsızlıkla. "Belki. Biraz..."

"Herkes ne zaman toplanır Falcon?" diye sordu Tarantula. Falcon bir şey diyemeden, Bat ve Bear da şifreli cam kapıda görünmüşlerdi. Lizard'dan farksız bir şekilde, aynı şaşkınlıkla bize doğru ilerlerlerken, Gökhan, turnikeyi koluma taktı.

"Herkes tamamlandı," dedi Sergio, gülerek.

İğnenin, sinek ısırığı kadar cılız acısını hissettiğimde, Tarantula'nın bakışları herkesin üzerinde gezip Bora'nın kapkara gözlerinde durmuştu. Dile getirdiği cümle oldukça

garip olsa da Aydın'ın hoşuna gideceğini tahmin etmek güç değildi:

"Welcome to my jungle."

♠

Verdiğim kan ve idrar OCTO'ya ait laboratuvara gönderilmiş, aldığı ağrı kesiciden ve yaşadığı şoktan dolayı sersemlemiş bir halde olan Hande'nin dinlenmesi için alt katta boş bir oda ayarlanmış, sinirleri harap halde olduğu ve kafasının bir şey kaldırmayacağı gerekçesiyle Eren de bekleme alanında bırakılmıştı. Arka planda Begüm'ü arama çalışmaları devam ederken, toplantı odasının yanındaki geniş salonda, gergin bir sessizlik hakimdi. Aydın, Gökhan ve Sergio deri kanepede oturuyordu. Karşılarındaki deri kanepeye ise Bear, Lizard ve Falcon geçmişti. Tarantula ve Bora karşılıklı tekli koltuklarda oturuyorlardı. Bat, Falcon'un yanındaki kolçağa yaslanırken, ben de onun tam karşısında, Sergio'nun yanındaki kolçağa yerleşmiştim. Bu salona geçmek ve konuşmak Tarantula'nın teklifiydi fakat buna rağmen henüz konuşmak adına herhangi bir adım atmamış olması, oldukça ilginçti.

"Birisi artık konuşacak mı?" diye isyan etti Gökhan. Aldığım derin nefes kahkaha atmamak içindi. "Sıkıldım."

"Lafa Kara'nın girmesini bekliyorum," dedi Tarantula, Gökhan'a bakmadan. Bakışları Bora'nın gözlerinden ayrılmıyordu. "Fakat istersen sen başla Gökhan Demir."

"Ben başlayabilirim," dedi Aydın, rahat bir ifadeyle. "*Jungle* demişken, hayvanlar alemini biraz açabiliriz. Kimsiniz, amacınız ne, burası neresi, anlatabilirsin..."

"OCTO," dedi Tarantula. Bora'nın kapkara gözleri de Tarantula'nın ela gözlerine kilitlenmişti. İki kolunu kolçağa yerleştirmiş, bacak bacak üzerine atmış, kendinden emin bir şekilde arkasına yaslanmıştı fakat bakışları kurşun kadar tehlikeliydi. "Ailem."

Bu, Bora için herhangi bir şey ifade etmemişti. "Yani?" dedi. İfadesi alaycılıktan uzaktı fakat samimi de değildi.

"OCTO, yıllar önce, sekiz özel CIA ajanı tarafından kurulmuştu..." dedi Tarantula. Kaşları çatılan yalnızca Bora değildi çünkü bu cümle, buradaki herkesi şaşırtmıştı. "CIA'e bağlı, fakat sadece bazı insanların bilgisi dahilinde, yani gizli operasyonlar yürüten bir birlikti. Annem de bu sekiz ajandan birisiydi. Kendini OCTO'ya adamıştı. OCTO, bir gün, bir istihbarat alıyor. Nükleer silah formülü. Bu uzun bir konu. Neyse, daha sonra bu formülü ele geçirmek için, başarılı bir operasyon yürütülüyor. OCTO, formülü CIA'e teslim ediyor. Formülün değerli olduğu düşünülüyor fakat daha sonra incelendiğinde, formülde kullanılan radyoaktif elementin doğada bulunmadığı anlaşılıyor. Yapay yollarla sentezlemeyi deniyorlar fakat zamanın imkanları bunun için yetersiz. CIA için bile yetersiz. Bu yüzden yanlış bir istihbarat olduğunu, bir çeşit düzmece olduğunu düşünüyorlar. Formül çalışmalarını askıya alıyorlar. Bir gün formül çalışmalarında görevli doçent ve ekibi ortadan yok oluyor. Formülle beraber. Ekibin başı, Cindy April Turner. Mehmet Şahindağ'ın annesi."

"Ne?" dedi Gökhan, şaşkınlıkla. "Mehmet Şahindağ'ın annesi CIA ajanı mıydı?"

"Evet," dedi Tarantula. Bakışları neredeyse herkesin üzerinde geziyordu. "Yalnız annesi değil, annesinin babası da ajandı. Zaten bu olayın üzerini de o adam örtüyor. Bir süre sonra OCTO, Cindy'i buluyor. Bir Rus çetesi tarafından kaçırılmışlar ve formülü kaptırmışlar. Ekipteki herkes öldürülmüş fakat Cindy, formülün çok önemli olduğuna dair yalanlar atarak, kaçırıldığı insanların elinden kurtulmayı bir şekilde başarmış ve Rusya'da bir köye sığınmış. Böyle söylüyor ama işin aslı başka tabii. Cindy'nin babasıyla, *King* diye bilinir, o Rus çete ortak iş yapıyorlar. Formülü satan, King'in bizzat kendisiymiş yani. Tabii OCTO, Cindy'i kurtardığı için, ajanlar deşifre oluyorlar ama Cindy de babası da CIA'den olduğu için bunun bir tehdit oluşturacağı düşünülmüyor. Cindy'nin psikolojisi bozuluyor sözde. Babası aracılığıyla CIA'den istifasını istiyor. İzin veriyorlar çünkü Cindy'nin babasının hatırı büyük. Derken bir adamla

tanışıyor, Türk. Sadri Şahindağ. Evleniyorlar. OCTO'nun dikkatini çekiyor bu durum, çünkü Sadri Şahindağ'ın babası Hayri Şahindağ, Rus çetesine çalışan bir herif. Böylece, OCTO durumu fark ediyor. Cindy'nin de King'in de hain olabileceği ihtimali üzerine yoğunlaşıyorlar fakat bunu kimseye duyuramadan, eş zamanlı bir suikaste kurban gidiyorlar."

"Sadri mi öldürüyor?" diye sordu Aydın, merakla.

"Rus çetesiyle beraber. Evet," dedi Tarantula. İfadesine yerleşen üzüntü oldukça açıktı. "Tüm bunlar olup biterken ben küçücüktüm. Babam, OCTO'dan değildi fakat vatanına hizmet eden, sadık, başarılı bir CIA ajanıydı. Annemin ölümünden sonra, Cindy'nin babasının hain olduğunu söyleyip durdu fakat kimse babama inanmadı. Ya da inanmak istemediler. Önce, süresiz izne çıkartıldı. Çocuklarıyla ilgilenmesi istendi. Babam delirmişti. Anneme o kadar aşıktı ki, işin peşini bırakmadı. John kolejdeydi, yatılı. Babamın o hallerini çok saçma buluyordu ama ben babamı anlıyordum. Babamı anlayarak büyüdüm."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Gökhan. Sanırım Tarantula'nın duygularından bahsetmesini değil, doğrudan konuya devam etmesini istiyordu.

"CIA için OCTO devri kapanmıştı. Fakat babam için kapanmadı. Şahindağ'ları yok etmeye ve o formülü onlardan almaya adadı kendisini," dedi Tarantula, yavaşça. Derin bir nefes aldığında, düşünceli bir hale bürünmüştü. "Çünkü her şeye sebep olan o formüldü ve onu ele geçirip yok etmek istedi. Ne Amerika'ya ne de Şahindağ'lara bırakacaktı o formülü."

"Şöyle ki," diyerek lafa girdi Lizard. Herkesin bakışları ona çevrilmişti. "50'li yıllarda, nükleer bir deney kalıntılarında, Amerika tarafından bir element keşfediliyor. Bu elementin keşfi birkaç yıl gizli tutuluyor fakat daha sonra keşif raporu açıklanıyor. Nükleer deneydeki bir elementin füzyonuyla oluştuğu tahmin ediliyor bu elementin. Fakat üretilmesi oldukça zor ve meşakkatli. O zamanın imkanları göz önünde

bulundurulduğunda, imkansız hatta. Henüz CIA'in bilmediği şey şu ki, Cindy'nin çaldığı formülde kullanılan radyoaktif element, nükleer deneyde keşfedilen element de kullanılarak sentezlenebiliyor aslında. Teoride de olsa, mümkün bu. Pratik kısmı ise bilhassa beni oldukça düşündürüyor. Üzerine çalışmaya devam ediyoruz. Bildiğimiz tek şey o formülün çok ama çok tehlikeli olduğu ve Şahindağ'ların tüm gücünün bu formülden geldiği."

"Lizard kimya profesörü," dedi Tarantula, bilgi verir gibi. Aydın'ın çatık kaşları pek bir şey anlamadığını haykırırken, konu Gökhan'ın dikkatini çekmişti. "Formül üzerine çalışan büyük bir ekibin lideri."

"Tarantula'nın annesinin, babasıyla her şeyi paylaşması büyük bir kâr bizim için," dedi Lizard, ciddiyetle. "Formülü hiç görememiş olsak bile, bu konuda çok sağlam adımlar attık. CIA'de formülü derinlemesine gören ekipten kimse kalmadığı için ve Rus çetesini King ile Hayri Şahindağ bitirdiği için, formül hakkında derinlemesine bilgi sahibi olan bi' biz varız."

"Babam Şahindağ'ların peşine düşerken, beni de bu iş için yetiştirdi. CIA'e döndükten sonra, arşivden, OCTO'ya ait tüm bilgileri çaldı. Faaliyetleri gizlice yürüttü. Bir gün babamın radarına Ahmet Karabey girdi..." dedi Tarantula. Bora'nın kaşları çatılmıştı. "Sadri Şahindağ ile yollarını hemen hemen yeni ayırmış Ahmet Karabey. Sene 1991."

"Bu hikaye gitgide ilginçleşiyor," dedi Aydın.

"Babam, Ahmet Karabey'e ulaşıyor," dedi Tarantula. Herkes dikkatle onu dinliyordu. "Ona ortaklık teklifinde bulunuyor. Ahmet Karabey başta bu durumu yadırgıyor. Kabul etmekte zorlanıyor. Zaman istiyor. Sadri, Hüseyin Akbulut'u öldürdüğü için suçu babası üstlenmişti. Formül King'deydi diye tahmin ediyoruz ve King, yoluna, damadıyla devam etmek istemişti. Yani Sadri ile. O yüzden Hayri Şahindağ'ın hapise girmesinde King'in payı var bizce. Çünkü Hayri Şahindağ, kafası çalışan bir adam değildi. Yakıp yıkmayı biliyordu ama King'e stratejik hamleler yapabileceği

bir suç ortağı lazımdı. O yüzden babama da zeki, korkusuz bir ortak gerekiyordu. Babamın planları belliydi fakat bu planları hayata geçirebilmek için ciddi bir maddi sıkıntısı vardı. Ahmet Karabey'in ise parası vardı fakat King ve Şahindağ ile savaşacak kadar güçlü değildi. En nihayetinde el sıkıştılar. Ortak oldular. Ve OCTO, resmen işe koyuldu."

"Ne gibi?" dedi Gökhan, kaşlarını çatarak. Bora'ya baktım. Yüzünde mimik oynamadan Tarantula'ya bakıyordu. "İşe koyulmak ne demek?"

"Dünyaya yayılmak," dedi Tarantula. Yüzünde böbürlendiğini göstermekten kaçınmayan bir gülümseme vardı. "Ahmet Karabey, maddi destekten hiç ama hiç kaçınmadı. Günün sonunda tek bir şartı vardı. Şahindağ yok olana dek, ailesini korumamız." Derin bir nefes aldı. "Ne kadar güçlensek de ne CIA'den güçlü olabildik ne de ÖRGÜT'ten. Rus çeteyi bitirerek bir sürü adam almışlardı yanlarına. Öyle pislerdi ki... Yaptıkları onlarca kirli iş vardı. Kaldı ki formülü duyurarak kendilerine bağladıkları, sömürdükleri ve sonra yok ettikleri insanlar onlara inanılmaz bir güç kazandırıyordu. Arkalarında King'in sayesinde CIA'in imkanları da vardı. Devamlı birilerine para yediriyorlar ve Amerika'yı tehdit altında bırakacak hamlelerden kaçınıyorlar, böylece dikkat çekmeden büyüyorlardı. Ama babam dikkat çekti. King ve Şahindağ, babamı fark etti. Babam, içeriden bilgi sızdırdığı için vatanına ihanetten yargılandı. Hücreye tıkıldı. İlk kez CIA ajanı kimliğim işe yaradı ve-"

"Sen de mi ajandın?" diye sordum, şaşkınlıkla. Tarantula bakışlarını bana çevirdiğinde, dudaklarım da bir parça açılmıştı.

"Babamı kaçırdım. Fakat maalesef yakalandı ve öldürüldü," dedi Tarantula. Kaşları çatıldı. "Yolun sonu dediğim yerdi orası. 1999. Yirmi üç yaşındayım. Üç yıllık evliyim. Karım hamile. Dönüşü yok sanıyordum ama döndüm. Bir CIA ajanı elimden tuttu. Kendisinin üzerinde, vefat eden sekiz ajanın hakkı olduğunu, Şahindağ'ın ve

King'in ne olduğunu bildiğini ve bana yardım etmek istediğini söyledi. Kaçmamı sağladı ve beni bir uçak kazasında öldü gösterdi. Aslında bana yeniden hayat vermişti. Türkiye'de karımla buluştuk. Ahmet Karabey'le, ilk kez Türkiye'de tanıştım."

"1999'da Ahmet Karabey'le çalışıyordum," dedi Aydın.

Tarantula başını iki yana sallarken, "Evet, hapise yeni girmiştin..." dedi. Bakışları Aydın'a çevrildi. "Ahmet Karabey'in dünyasına resmen girmiştin."

"Babamı tanıyor muydun?" diye sordum. Sesimi ve yüzümü kaplayan merak sınırsızdı. "Tanışmış mıydın onunla?"

"Sayılmaz," dedi Tarantula. Aldığı derin nefes bile zaman kaybı gibi geliyordu, hızlıca devam etmesini bekliyordum. "Ahmet Karabey, önemli toplantılarını, Nazlı Butik Otel'de yapıyordu. Tanıştık ama bu selamlaşma gibiydi." Gözleri kısıldı. "Ahmet Karabey'le, Sadri Şahindağ'ın ve King'in gücünü azaltmak adına plan yaptık. Artık CIA'den bağlantım da vardı. Daha güçlüydük. İstanbul'a yerleştik karımla. Bir oğlum oldu. Şahindağ'ın kumarhanelerine saldırıyordum. Ahmet Karabey sayesinde Türkiye'deki bağlantılarım güçlendi. Rusya'ya gidip geliyor ve çeşitli istihbaratlarla önemli sevkiyatları ihbar ediyordum. Ama plansız, hoyrat davranışlardı yaptıklarım. En sonunda büyük bir açık buldum ve King'in ajanlığını yaktım. Bu onun için yolun sonu demekti. King, öldürüldü. Yaptığım yanlıştı, düşüncesizlikti, toyluk... Bedelini de ödedim. Mehmet Şahindağ'ın bildiğimiz ilk cinayeti 2001'de. Oğlumu ve karımı benden aldı. Yüzünü ilk kez o gün gördüm ve hiç unutmadım."

"Tarantula!" dedi Bear, şaşkınlıkla. Sanırım içimizdeki en yüreklisi oydu ve konuşmaya o cesaret edebilmişti. "Bunu bugüne dek nasıl anlatmazsın?!"

"Sadri Şahindağ'ın çok dikkatini çekmiştim. Ahmet Karabey ayrı, CIA'deki bağlantım ayrı uyarmıştı beni. Onlar birbirlerini tanımıyorlardı ama ikisi de aklıselim insanlardı. Benden daha olgun, daha öngörülüydüler..." dedi Tarantula,

hafifçe gülümseyerek. "King'in ölümü hiçbir şeye yaramadı. Sadri Şahindağ lider koltuğuna oturdu üstelik. Aralarındaki bağlantıyı hiçbir zaman ispatlayamadım. Cindy, babasının yaptığı işleri bilmiyordu sözde. İnanır mısınız, Sadri de! Hayri Şahindağ ve King'e rağmen temiz bir hayat kurmuşlardı Cindy ve Sadri (!). Yani King'i öldürdüğümle, karımı ve oğlumu da kaybettiğimle kaldım. Ama ailemi kaybedince olgunlaştım. Dersimi aldım. O günden sonra düşünmeden hareket etmemem gerektiğini anladım."

"Sonra zamanla bize ulaştın?" dedi Falcon, sorar gibi. "Ekip kurdun kendine?"

"Öyle ama daha sonraları," dedi Tarantula, memnuniyetle. "Amerika'ya döndüm. Yeni bir kimlikle. Zamanla da ÖRGÜT'ten zarar gören, donanımlı, kimsesi kalmayan herkesi topladım etrafıma..." diye ekledi, şaka yapar gibi. "Yeni bir ailem oldu." Bakışları bana çevrildi. "2006'da sen de aileni kaybettin," dedi. Gözlerim kısıldı. "Daha evvel de söylemiştim, babanla Ahmet Karabey arasındaki ilişkinin boyutunu bilmiyorum. Biz Ahmet Karabey'le, bilmemiz gereken şeyleri paylaşırdık yalnızca birbirimizle. 2001'den 2006'ya dek zaten epeyce güçlenmiş, çevremizi genişletmiş ve ÖRGÜT'ü zayıflatmıştık. Bildiğim kadarıyla, Ahmet Karabey'le dost oldukları için öldürüldü ailen. Yani Ahmet Karabey'in bana söylediği buydu."

"Mehmet Şahindağ mı öldürttü?" diye sordu Bora.

"Mehmet Şahindağ o zamanlar tam manasıyla bu işlerin içinde değildi," dedi Tarantula, kendinden emin bir tavırla. "Yalnızca babasından aldığı birkaç emri yerine getiriyordu, o kadar. Yani Sadri Şahindağ öldürttü fakat pimi çeken, yani suikasti ayarlayan Mehmet Şahindağ'dı. Aslında Sadri Şahindağ, oğlunu, bu işlere hazırlıyordu." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Zaten daha sonra aralarının açıldığını duyduk. Bu da bize güç kazandırdı. Hayri'nin birkaç akrabasını, önemli dostlarını, King'den kalma güçlü bağlantılarını yok ettik. Bunlar bizim için önemli adımlardı. Daha sonra ortaya çıktı ki, Mehmet Şahindağ ve Beyza Karabey arasında bir ilişki

varmış. İşte Ahmet Karabey'in ve benim yediğimiz en büyük vurgun buydu." Gökhan iç çekerken, ben birkaç saniyeliğine de olsa gözlerimi yummuştum. "Sonrası hesaplanamaz olaylar..."

"Ahmet Karabey'in, Sadri Şahindağ'ı öldürmesi?" dedi Aydın, merakla.

"Evet," dedi Tarantula, keder dolu bir ifadeyle. "Kızını Mehmet Şahindağ'dan korumaya çalışıyordu. ÖRGÜT hakkında bildiklerini, alenen anlatamıyordu. OCTO da yaptıklarımız da birer sırdı ve altın kural, az şey bilmekti. Az şey bilen insanlar güvendeydi. Hiçbir şey bilmeyen daha da güvendeydi. Ahmet Karabey o eve gittiğinde..." Bakışları Aydın'ın yüzünde biraz oyalandı. "Sen de oradaydın... Sadri, Cindy'i öldürmüştü. Çünkü Cindy, mutsuz evliliğinin intikamı olarak, formülü kocasından çalmış ve satmaya kalkmıştı. Biz de bunu sonradan öğrendik. Sadri'nin bir adamını konuşturunca. Ahmet Karabey Sadri'yi öldürdü. Tıpkı benim King'i açığa çıkartmam gibi olmaması gereken bir eylemdi bu. Mehmet Şahindağ'ın dedesi Hayri Şahindağ, onu intikama zorladı. Ama onun intikam mı umurundaydı, Beyza Karabey'e kavuşma deliliği mi bilinmez, o da maalesef dayınla beraber, Ahmet Karabey ve Betül Karabey'i öldürdü."

"Soyumu sopumu sikeyim," diye mırıldandı Gökhan, Türkçe konuşarak. "Bu nasıl bir kıyım lan?!"

"Mehmet Şahindağ sevgisiz büyüyen birisi..." dedi Tarantula, ciddiyetle. Konunun Beyza Karabey etrafında dönmesi gerilmeme sebep oluyordu. "Bir gün size, çocukluğu hakkında elimizde olan bilgileri gösteririm. Vahşet bir çocukluk. Beyza Karabey'le ilk kez sevgiyi tattı ki, bu sevgi onda takıntılı bir hale dönüştü."

"Yazık!" dedi Gökhan, sert bir alayla.

Tarantula, göz ucuyla Gökhan'a bakıp yeniden gözlerini Bora'nın gözlerine sabitledi. "Ahmet Karabey öldüğünde, OCTO'nun öngörülemez bir gücü vardı... Benim için onun ölümü, büyük bir boşluktu. Can dostum gibi olmuştu. Bir abi

gibi... Baba gibi. Fox, o vakitler benimleydi. Ahmet Karabey sayesinde ulaşmıştım Fox'a ben. Fox bunu şimdi öğrense de... Akbulut Ailesi de Şahindağ'lardan çok çekmişti ve Çınar Akbulut, annesini, onlar yüzünden kaybetmişti. Benimle çalışacağı garantiydi ve üstelik, bir ajan olarak yetişmiş, deneyimli bir adamdı."

"Kardeşimi de," diye mırıldandı Sergio.

"Ahmet Karabey'in ölümüyle seni de korumak zorundaydım artık," dedi Tarantula. Bakışları Bora'nın gözlerinden ayrılmıyordu. "Fakat sen benim tahminimden çok güçlendin. Seni korumakta güçlük çekeceğimiz kadar çok..."

"Atladın," dedi Bora, ifadesiz bir sesle. "Ben henüz güçlenmeden ablam ölmüştü." Tarantula sessiz kaldı. "Bir saattir şöyle güçlendik, böyle güçlendik deyip duruyorsun ama bana bir güçlenme hikayesi yerine, daha çok kimi nasıl kaybettiğinizi anlatıyormuşsun gibi geldi. Madem OCTO bu kadar güçlüydü... Başta ablamı neden koruyamadın?"

"Koruyabildiklerimi korudum," dedi Tarantula, sakin bir tavırla. Bakışları herkesin üzerinde dolaşırken, "Tanrı değilim ben. İnan bana elimden geleni yaptım ve bu konuda altı büyük şahidim var."

"Mehmet Şahindağ'ın yanında, başka örgütler de vardı..." dedi Sergio, lafa girerek. "Bilirsiniz, çıkarlar söz konusuyken pislik pisliği çeker. Bir sözleriyle bin hayat kaydırıyorlardı. Mehmet Şahindağ bazı devletlerden de yardım alıyordu. Biz bu gücü azaltmak için çok uğraştık. Çok şey yaptık ve başarılı da olduk. Oradan bakıldığında görünmüyor olabilir ama-"

"Kız kardeşim Mehmet Şahindağ'ın elinde şu anda!" dedi Bora, sertçe. Sergio *maalesef* der gibi başını salladı. "Bu hikayenin bağlanacağı bir yer var mı?!"

"Ben neyin şifresiyim?" diye sordum, merakla. Yalnız Tarantula'nın değil, Bora'nın da bakışları bana çevrilmişti. "Beni kullanmadığını söylemiştin. Söz verdiğini ve vakti

gelmeden açıklayamayacağını söylemiştin. Neyin şifresiyim ben?"

"Yalan söyledim," dedi Tarantula, hiç düşünmeden. Kaşlarım çatıldı. "OCTO, benim seçtiğim altı üyesiyle beraber, sekize tamamlanmayı bekliyordu. Minnet borçlu olduğum Ahmet Karabey'in oğluna, yani gerçek sahibine kavuşmayı... Kara'ya. Aslında henüz zamanı vardı. Ahmet Karabey öldüğünde bana ulaşan mektupta, doğru zaman geldiğinde, benim bundan haberdar olacağımı yazıyordu. O zamana dek susmak ve kendimi belli etmemek zorundaydım. Bu bana onun vasiyetiydi. Senin Kara'yı polise ihbar etmen, onun ayrı, kız kardeşinin ayrı başını yakmıştı. Ve Kara öyle bir adam olmuştu ki, onu kendimize çekmemiz imkansızdı. Seni bizimle tutmak zorundaydım. Ancak sen bizimle olursan, Kara bize güvenirdi... Çünkü Kara'nın şifresi, zaafıydı."

Yalan söylediğini söylerken yalan söylüyordu.

Kaşlarım havalanırken, yüzüme derin bir gülümseme yayılmıştı. "Yani beni kullandın?" dedim, bozuntuya vermeden. Tarantula başını *evet* der gibi salladı. "Bravo!"

"Bundan da haberim yoktu," dedi Sergio, sertçe araya girerek.

Elimi omzuna koyduğumda, "Boş ver," dedim. Başımı iki yana salladım. "Önemli değil. Alışığım ben."

"N," dedi Tarantula, titreyen bir sesle. Ela gözleri kahverengine dönüşmüştü. "Özür dilerim..."

"Önemli değil," dedim, bir kez daha. Hiçbir suçları ve bilgileri olmamalarına rağmen Bat'in, Falcon'un, Lizard'ın ve Bear'ın da utandığını hissediyordum. Annie burada olsa, muhtemelen o da utanırdı. "Sen de Mehmet Şahindağ'a olan öfkesinden gözü dönmüş bir manyaksın neticede."

Tarantula gözlerimin içine baktı; bunu burada söyleyemeyeceğini dile getiremese de, ben anlamıştım.

"Yenge pardon," dedi Aydın. Tarantula, Aydın'a bakarken, gözlerini benden kaçırmak zorunda olduğuna şükreder

gibiydi. Uzatmadığıma sevinmişti. "Lion... Yani Annie Morgan, bu resimde nerede?" diye sordu Aydın.

"Yedi kişiyiz," dedi Tarantula, ciddiyetle. "Yedi asil üye."

"Ben asil üye değilim Aydın," dedim, alayla. Bora'nın bakışları bana çevrilirken yüzünde garip bir ifade vardı ve muhtemelen asil üye olmak için can attığımı anlamıştı.

"Peki, Annie Morgan neden burada değil?" diye sordu Aydın, merakla.

"Onun bir oğlu var," dedi Tarantula, hafifçe gülümseyerek. İçine derin bir nefes sığdırdı. "Ortalık savaş alanı... Onu korumak için uzaklaştırıldı."

"Leo'nun babası, Mehmet Şahindağ mı?" diye sordu Aydın. Tarantula'nın kaşları çatıldı. "Leo bitter çikolata gözler diyor, Annie Morgan mavi gözler... Tutarsızlık ve gizem had safhada. Mehmet Şahindağ'dan zarar görenlerden oluşan bir birlikse eğer burası... Babasını Mehmet Şahindağ öldürdü diyeceğim, çocuğa neden babasının öldüğünü söylemeyesiniz... Mantıklı değil."

"Evet. Mehmet Şahindağ," dedi Tarantula. Ne diyeceğimi bilemediğim yere gelmiş bulunmaktaydık ve mümkünse inmek, bir daha da binmemek istiyordum. "Leo bizim dokunulmazımız. Mehmet Şahindağ, onun varlığından asla haberdar olmayacak."

Gökhan, konuyu değiştirmek ister gibi, "Bizim ne kadar içimizdeydin?" diye sordu.

"Alp'i sizin yanınıza yerleştirmiştim," dedi Tarantula, ciddiyetle. Bakışları Bora'ya çevrildi. "Sadık bir çalışan oldu sana. Bana neyi ne kadar anlatması gerektiğini hep bildi. Bunun dışında, Hotel Le Huit bizim en başarılı çalışmalarımızdan. Bay Martin, yakın dostum. Seninle ortak olmasını istediğimde, beni kırmadı. Guerra da öyle. Monte Carlo'daki büyük masanın üyelerindendi. Birkaç hatırlı dostum var böyle... Onlar bana sizden bilgi getirdiler zaman zaman."

"Başka," dedi Bora, ifadesiz bir şekilde.

"Aklıma gelenler bunlar," dedi Tarantula. Boğazından düşündüğünü belli eden bir ses çıktı. "Zamanla zaten diğer ayrıntıları da öğrenirsin. OCTO senin, bizimlesin."

Bora'nın kaşları havalanırken, "Hadi ama..." dedi. Sesinden abartılı bir alay akıyordu. "Beni iyi tanıyor olmalısın. Gerçekten inandın mı, sizinle olacağıma?" Minik bir kahkaha attı. "Örümcek adam!" dedi, sertçe. "Anlattıkların umurumda bile değil..." Bakışları bir saniyeliğine bana değdi. "Sana daha fazla söyleyeceğim var ama... Ne yeri ne zamanı..."

"Sekizinci koltuk boşsa, ben oturabilirim..." dedim, kinayeli bir tonlamayla. Tarantula'nın bakışları beni buldu. "Ya da oturmam, neden oturayım ki? Beni Kara'yı çekmek için kullanmışsın..." Yüzümdeki sahte üzüntü, bu muhabbeti uzatacağımı kanıtlıyordu. "Bir dakika, anlamadığım bir şey var..." dedim, heyecanlanmış gibi. "Sen beni öldürmekten bahsediyordun... Kara'ya bunu nasıl açıklayacaktın?!"

"N!" dedi Tarantula, uyarıcı bir tonlamayla. "Lütfen!"

"Nina!" dedim, tehditkar bir ifadeyle. Herkesin içinde, hiç utanmadan beni kullandığı yalanını söyleyeceğine, kullansa daha iyiydi! "Bana bir daha sakın *N* diye hitap etme! Sakın!"

"Benim de anlamadığım bir şey var, pardon Nina..." dedi Bat, araya girerek. Tarantula sıkıntılı bir nefes verdi. "Şimdi, OCTO'nun Kara'ya ait olduğunu söylüyorsun... Çünkü onun babasıyla ortaktın ve borçlusun..." Bat'in bakışları birkaç saniyeliğine bana çevrilip yeniden Tarantula'ya sabitlendi. "Öyleyse, nasıl Kara'nın karısına-"

"Kapa çeneni Bat!" dedi Tarantula, öfkeyle. Bana olan aşkının dile gelecek olması bile onu çileden çıkartıyordu. "Olmasını istemediğimiz şeyler vardı. CIA'deki bağlantımla, gizli bir operasyon yürütüyorduk. Onların kendi çıkarları var, bizim kendi çıkarlarımız. Resmi belgeler ayrı, top secret belgeler ayrı derleniyor bu operasyonda. Kara'nın ve karısının başrolde olduğu operasyon... Resmi belgelerde Mehmet Şahindağ, yalnızca ÖRGÜT'ün bir üyesi olarak geçecekti. Fakat Nina, onun lider olduğunu Bay Ortiz'e

söyledi. Sizler, Sergio Morris'in Çınar Akbulut olduğunu bilmeyecektiniz. Çünkü bir şeyi ne kadar çok kişi bilirse, o şey o kadar güçsüzleşir. Bu da Fox'un kazığı OCTO'ya. Sergio Morris'in hamlelerine artık Kara tarafından karar veriliyor." Tarantula, Bora'nın gözlerinin içine bakarken gülümsedi. "Sen, bildiklerin doğrultusunda, Vegas'ta doğru bir hamle yaptın... Bildiklerin doğrultusunda... İşte zaten senin bu kadar çok şey bilmemen gerekiyordu. Ya her şeyi öğrenmeliydin ya da hiçbir şey bilmemeliydin. Ve hiçbir şey bilmediğinde güvendeydin. Herkes güvendeydi. OCTO'nun tüm üyeleri..." Bakışları bana değdi. "Senin hakkında, kafandan geçenler hakkında, planın hakkında bilgi almaya çalıştım ve Bay Ortiz'in hamlelerini öğrenmeye..." Yeniden Bora'ya baktı. "Fakat olmadı. Bunu söylediğim için bana sinirlenme ama, Nazlı Alaca senin hayatına girene dek, gerçekten de Mehmet Şahindağ'ı bitirmek üzereydik. Sen de sona yaklaşmıştın ben de."

"Sen nefes aldıkça ben sinirleniyorum zaten," dedi Bora, ifadesiz bir sesle.

"Kabul et," dedi Tarantula, dik bir tavırla. "Üst üste çok hata yaptın."

"Hatasız insan yok," dedi Bora, hiç düşünmeden.

"Yine de fena gitmiyordun bence," dedi Tarantula. Dudakları bir kez daha iki yana kıvrıldı. "Benim göremediklerimi bile sen görüyordun bazen, takdir ediyordum seni. Kara başlı başına çok güçlüydü zaten. Artık kayıp vermiyordu. Ben de iyiydim, biz de iyiydik. Senin göremediklerini de biz görüyor, seni, aileni ve kendimizi koruyorduk. Öldürmeye çalışıyorlardı ama geri püskürtüyorduk. Birkaç kez ucundan dönüldü, kabul. Sen bile isteye Kozan'ın seni kaçırmasına göz yumduğunda mesela, dikkatimizi dağıtmıştın ve Nazlı Alaca'nın kaçırılmasına engel olamamıştık. Vegas'taki kolye olayı, Begüm'ün erkek arkadaşı... Bunun gibi şeyler oldu elbette ama yine de iyiydik. Bir şekilde hayattaydık. Kız kardeşinin nişanına kadar..."

"O nişanda da zaten onlarca senelik kayıp vererek açığı kapattık!" dedi Bora, göz kırparak.

"Evlenmen, başlı başına bir hataydı," dedi Tarantula.

"Sana danışmayı atladığım için bağışla," dedi Bora.

"Ama bu hayatta, Beyza Karabey ve Mehmet Şahindağ ilişkisinden sonra yediğim ikinci vurgun, karının seni polise şikayet etmesi ve senelerce azimle topladığın tüm kozların İstihbarat'a geçmesine sebep olmasıydı..." dedi Tarantula. Başını iki yana salladı. "Benim senelerce koruduğum ve polisten kaçırdığım adam, İstihbarat'ın avucuna düşmüştü. Hoş, İstihbarat'ın senin kim olduğunu bilmesinde de Fox'un payı var ama o yine çok dert olmamıştı. Elinde ne varsa hepsi gitti karın seni ihbar edince. OCTO'nun varlığına yapılmış bir saldırıydı bu. Zaten esas hata, karının o belgelere erişimine izin vermendi. Sanıyorum ki ben 25 Eylül 2017'yi aşamıyorum."

"Ben de," dedi Bora, kaşlarını kaldırarak. "25 Eylül 2017'de karım gitti ve o günden sonra, ondan haber alamadığım her bir saniyenin aşamadığım acısını senden çıkartabilirim!"

Kapının tıklatılmasıyla beraber, Tarantula bakışlarını Bora'nın gözlerinden çekti. "Evet!" dediğinde kapı açıldı.

Alp, 20 Ekim 2020'dan sonra bir kez daha, Kara'nın karşısına çıkıyordu.

"Bölüyorum ama önemli," dedi, mekanik bir tavırla. "Bir iz bulduk."

Bora ayağa fırlayınca, Alp bir adım geri gitmek zorunda kalmıştı. "Ne izi?!" diye sordu, telaşla.

"Bir adres," dedi Alp. Sesi bir önceki cümlesi kadar cesur çıkmamıştı. "Bir adrese ulaştık."

Falcon da ayağa kalktı ve hızlı adımlarla, salonun köşesindeki masanın üzerinde bulunan laptopa ilerledi. "Gel buraya Alp," dedi, emredici bir tonlamayla. "Göster ne bulduğunuzu."

Alp, Falcon'un yanına ilerledi. Falcon'un açtığı laptopu önüne çekti ve sertçe tuşlara bastı. "Richmond," dedi, kendinden emin bir ifadeyle. "Buradan sinyal alıyoruz."

"Nasıl sinyal alabiliyoruz?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla. "Kimin telefonundan?"

"Telefon sinyali değil," dedi Alp, başını iki yana sallayarak. "Yazılım sinyali." Gökhan'ın kaşları çatılırken, Alp'in yanına doğru ilerledim. Göz göze geldik. "Siz," dedi heyecanla. "Matthew Gilson'ın bilgisayarına bazı tuzaklar yerleştirmişsiniz. Barda kurulan sisteme erişen aygıttan sinyal alıyoruz."

"Ciddi misin?!" dedim, sevinçli bir ifadeyle. Falcon'a döndüm. "Daha önce oldu mu bu?!"

"Olmuştu evet, sen adresi bulmuştun..." dedi Falcon, kaşlarını çatarak. İşaret parmağıyla gözlüğünü düzeltti. "Bay Ortiz'e rapor etmiştin ama adresten bir şey çıkmamıştı. Fakat daha sonra olmamıştı. Erken sevinmeyelim."

"Tuzak," dedi Tarantula, kısık bir sesle. Ona döndüm. "Tuzak kurmuş olmalı. Sinyal almamızı istedi." Bora yeniden koltuğa oturdu ve başını iki elinin arasına aldı. "Yine de hazırlanalım. Bear ve Bat... Siz gidin."

"Biz de gidelim!" dedi Aydın, hızlıca. "Kara?!"

"Zaman kaybı," dedi Bora, başını kaldırmadan. "Bence de tuzak çünkü."

"Laboratuvar sonuçları gelmiş," dedi Lizard, elindeki telefonun ekranına bakarak. Bu sırada Bat ve Bear odadan çıkmışlardı. "Zamanı mı bilmiyorum ama..."

"Biz benim dairedeyiz," dedi Falcon, kapıya ilerlediğinde. Bir cevap beklemeden, Alp'le beraber salondan çıkıp kapıyı kapatmışlardı.

"Zamanı, ver..." dedi Gökhan, Lizard'dan telefonu isteyerek. Bora başını kaldırmış ve merakla Gökhan'la Lizard'a bakmıştı. "Tahmin ettiğim gibi, kanda antikolinerjik bir madde var. Göz bebeklerinin büyüklüğü, ağızda kuruluk... Bu açıklıyor."

"Bu antikolinerjik türde bir uyuşturucu madde," dedi Lizard, Gökhan'ı doğrulayarak. "Merkezi sinir sistemine etkisi olan, iradeyi kontrol edip etkisiz hale getiren bir uyuşturucu."

"Nasıl yani?" diye sordu Sergio, şaşkınlıkla.

Lizard'ın bakışları Sergio'yla birleşirken, "Bir çeşit hipnoz etkisi gibi düşün..." dedi. Ellerini ceplerine soktu. "Aynı zamanda uyku etkisi de var. Hafızada bulanıklık, unutkanlık..."

"İdrarda da uyarıcı ve halüsinojen var. Hem de en kötülerinden birisi," dedi Gökhan. Gözleri gözlerime değdi. "Bu da geçen gece yaşadığın şeyi çok iyi açıklıyor. Kafa karışıklığı, paranoya etkisi de muhtemelen uyuşturucu yüzünden."

"Yani ben iyi miymişim?" diye sordum, merakla. Bora'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Holly'nin bana verdiği şeyler yüzünden mi saçmalıyormuşum? Halüsinasyon görüyormuşum? Unutkanlığım da mı bu yüzdenmiş?"

"Naz bu işin uzmanı değilim," dedi Gökhan, çekinceli bir tavırla. Doğru cümleleri aradığı ve kendini iyi ifade etmeye çalıştığını anlamıştım. "Travmatik şeyler yaşadın. Alkol problemin var. Psikolojinin de iyi olduğu söylenemez. Her şeyi sana verilen maddeye bağlayabilir miyiz, bilemiyorum. Sana başka hangi maddeler verildi, hangi dozlarda verildi bilmiyoruz. Bu maddeler yalnızca vücudundayken değil, uzun dönemde de çeşitli etkiler gösterebilir. Zaten senin genel bir taramadan geçmen gerekiyor. Psikiyatriste gittiğinde, o da bunu isteyecektir muhakkak."

"Holly'e soralım!" dedim, heyecanla. Bora'ya döndüm. "Holly'i konuşturalım!"

"Lizard, Holly'i kontrol et ve ayılmasını sağla lütfen..." dedi Tarantula, buyurgan bir tonlamayla. Lizard başını salladı, Gökhan'dan telefonunu aldı ve odadan çıktı. Nefes alamadığımı hissettiğimde ben de Lizard'ın arkasından odadan çıkmıştım fakat benim istikametim Holly'nin yanı değil, terastı. Merdivenleri tırmanırken, biraz olsun hiçbir şey düşünmemeye kendimi şartlasam da bu konuda ne kadar başarılı olacağımı kestiremiyordum. Terasa çıkarken, havanın aydınlanmak üzere olduğunu fark ettim. Deri

ceketimin önünü kapattım ve cebimden bir sigara çıkarttım. Aslında karnım açtı ama içimin hiçbir şey almayacağını biliyordum.

Teras kapısını açtığımda, bir çift mavi göz bana çevrilmişti: Hande. Omzunda bana ait olan ve Sergio'nun dairesinde olduğunu sandığım kalınca bir şal vardı. Duvarın dibine oturmuş, sigara içiyordu. Gözlerine yerleşen kaygı oldukça netti ve vereceğim tepkiyi ölçmeye çalışırcasına, merakla bana bakıyordu.

Hayatın bizi nereden nereye getirdiğinin idrakıyla gülümserken, kalbim acımıştı. "Ucuz atlattın," dedim.

"Sen de," dedi, yumuşak bir sesle. "Ölebilirdin." Yerden destek alarak ayağa kalktı. Terasın mermer duvarına kalçamı yaslayıp kendime bir sigara yaktığımda tam karşıma geçmişti. "Reflekslerin çok hızlı... CIA ajanı olmuşsun..."

"Evet," dedim. Yüzümdeki gülümseme artmıştı. "Geçen gece için kusura bakma, olur mu? Uyuşturucu koymuşlar kahveme..." Hande'nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Holly'nin işi. Hain olduğunu anlamışsındır herhalde. O kadar aptal olamazsın."

"Bunca tehlikenin ortasında ne işin var Naz?" diye sordu, merakla. Güçlükle yutkunurken, şala daha sıkı sarılmıştı. "Kendine doğru düzgün bir hayat kurmuş olman lazımdı."

"E sen benim yerime kurdun ya..." dediğimde, Hande'nin kaşları çatılmıştı. Sigaramı küllüğe bıraktım. "Benim kocamla, benim görümcemle falan... Doğru düzgün bir hayat kurmadın mı sen?"

"Benim amacım, senin hayatını elinden almak değildi..." dedi, beni düzeltir gibi. Bakışları birkaç saniyeliğine arkamdaki manzarada dolaşıp yeniden gözlerimi buldu. "Ben yalnızca Gökhan'la barıştım. Beni gerçekten sevdiğini anladım. İsteyerek yalan söylemediğini... Benim mafya korkum, nefretim onu yalan söylemek zorunda bırakmış. O derdini anlattı, ben derdimi anlattım ve tekrar başladık. O sana kızgındı. Aslında senin hiçbir suçun olmamasına

rağmen, hıncını senden aldı. Engel olamadım. Bora da olamadı... Ben senin dönmeyeceğini biliyordum Naz."

"Ve o yüzden, hayaletimle savaşmak yerine, kocam ve ODTÜ'lü Buse ile double date yapmak geldi aklına!" dedim, neşeli bir tavırla. Güldüm. "İlahi Hande! Çok yaratıcı!"

"Yalnızca kendime bir düzen kurmak derdindeydim," dedi Hande, üzüntülü bir ifadeyle.

"Peki, Levent Duman bu düzenin neresinde?" diye sorduğumda, Hande'nin şaşkınlıktan dudakları açılmıştı. Nefesimi *ah* der gibi sesli verdim. "Bora Vegas'tayken çok canım sıkılıyordu. Tanıdığım birkaç mafya var, Levent de onlardan... Telefonuna sızmayı denedim ve başardım. İnanır mısın, mesajlarınızı göreceğimi bilsem, daha önce yapardım!" Hande ne diyeceğini bilemez gibi yüzüme bakıyordu. "Adam, Vegas'ta senin sevgilinin yanında... Ve seninle mesajlaşıyor! Olaya bak! *Artık bu iş bitsin Hande. Gökhan lavuğundan ayrıl. Ne zaman konuşacaksın? Sıkıldım. Özledim. Seni istiyorum..."* Kahkaha attım. "Ama seni takdir ettim. Bir şey geçmemiş aranızda. Gökhan'la ayrılmadan, onunla asla görüşemeyeceğini kesinkes ifade etmişsin. Helal olsun! Senden beklemezdim!"

"Gökhan'a söyleyecek misin?" diye sordu Hande, korkuyla. Bir elini omzuma koydu. "Naz, lütfen, bunu benden duymalı. Lütfen yapma. Zamanı değil."

Hande'nin omzumdaki eline uzandım ve elini avuçlarımın arasına aldım. "Kuzucuğum," dedim, yapay bir samimiyetle. "Çok üzgünüm... Gökhan duydu bile!" Hande panikle arkasına döndüğünde, terasın girişindeki Gökhan'la göz göze gelmişti. "Sır olduğunu bilsem, söylememeye gayret ederdim..." diye eklediğimde, Hande'nin beni duyduğundan bile emin değildim. Sigaram da aynı Hande gibi kendi kendisini söndürmüştü. "Seni anlıyorum Gökhan," dedim. Gökhan'ın bakışları gözlerime değdi. "Hayatta kalmak için, her zaman bir hedefe ihtiyacın olmuş." Birkaç adım atarak Gökhan'a yaklaştım. "Fakat çok iyi biliyorsun ki ben yanlış hedefim. Bana attığın, benden geri seker."

"Gökhan," dedi Hande.

Kısa bir an için Hande'ye dönüp yine Gökhan'a baktım. "Bana bir daha hata yapma Gökhan!" dedim, tehditkar bir tonlamayla. "Bu sana kaçıncı iyiliğim, ben sayamıyorum." Gökhan, cebinden telefonunu çıkarttı. "Birbirinizin dengi misiniz bilmem fakat bir şeyde çok haklıydın," dedim. Gökhan'ın bakışları elindeki telefonun ekranından ayrılmıyordu. "Benim arkadaşım sen değildin, Hande'ydi. Belki de benim en büyük ayıbım, seni Hande'yle tanıştırmaktı. Yazık geçen zamanına."

Hande'nin ağladığını işittim. Terastan içeriye girerken, Gökhan'ın sert sesi kulaklarımı doldurmuştu: "Levent. Konum vereceğim. Gel ve sevgilini al."

"Gökhan!" dedi Hande, isyan eder gibi.

"Kes sesini," dedi Gökhan. Merdivenlerin başında durmuştum ve aşağıya inemiyordum. Gökhan'ın Hande'ye herhangi bir şey yapmayacağını biliyordum fakat içim rahat etmiyordu. "Kendimi sana denk gördüm lan ben. Halbuki senin dengin, karısını öldüren bir adam. Dikkat et, ona da bana yaptığını yaparsan, benim kadar kibar davranmaz." Derin bir nefes alıp merdivenlerden indim. Üzerimden kocaman bir yük kalkmıştı. Bu ne bir intikamdı, ne de ödeşme. Bu yalnızca, geç kalınmış bir cevaptı.

♠

Bora, Tarantula, Aydın ve Sergio, Holly'i konuştururlarken, ben Falcon'un dairesindeydim. Bear ve Bat'in önderliğinde, sinyal gelen adrese baskın düzenleniyordu ve biz de naklen bu adresi izliyorduk. Mehmet Şahindağ'ın beni kaçırdığı evde bulunan adamların temizlik görevlisi olduğunun anlaşılması ve hiçbir şey bilmediklerinin ortaya çıkması üzerine, tek umudumuz şu an düzenlenen baskındı. Bunun da bir tuzak olma ihtimali vardı ve fakat insan umut etmekten geri duramıyordu. Falcon bölgeyi kontrol ediyor ve ekibin adımlarını yönlendiriyordu. Alp ise teknik akışı sağlıyor, ekipteki adamların iletişimi için kulaklıklar arası geçişi yönetiyordu. Ben ise Alp'in önüme koyduğu başka bir işi

yapmakla meşguldüm; Mehmet Şahindağ ya da adamlarının birisi, şu anda operasyon düzenlenecek evden bir mesaj göndermişti. Bu mesaj karışık harflerden oluşan, içine bir tür şifre saklanmış bir mesajdı ve Alp incelememi istemişti.

Falcon'un önündeki sisteme, Tarantula'dan, *"Falcon. Bağlantı 01,"* şeklinde bir mesaj düştüğünde, merakla ne yapacağını izlemeye koyuldum. *Bağlantı 01* koduyla kayıtlı birisine ait bir mesaj sayfası açtı ve sayamadığım kadar hızlı saniyelerde, *"Haini teslim alabilirsin!"* yazıp, sayfayı kapattı. Bakışlarımın kendisinde olduğunu fark edince, "Holly'i bağlantısına teslim edecek," diyerek, bana bilgi verdi.

"Lion, okumayacak mı bu mesajları?" diye sordum, merakla. Alp'in konuşmalarımızı anlamaması için dikkatli olmaya çalışıyordum. "Telefonu yok biliyorum fakat eminim ara ara da olsa Leo için alıyordur. En azından Bayan Morgan'la iletişim kurması için."

"Onun olmadığı bir sistemden yazışıyoruz," dedi Falcon, göz kırparak. Bakışlarını yeniden önündeki ekrana çevirdi. "Onun olduğu sistemden de sahte bir yazışma devam ettiriyoruz. Günlük rutinimiz olan..."

Bakışlarımı yeniden önümdeki şifreli dile çevirdim. Annie'ye ne kadar ihtiyacım olduğunu hissedince, bu hissin bencilce olduğunu kendime hatırlatmak zorunda hissetmiştim. Begüm ortada olmadığı gibi, zor durumdaydı ve belki de en çok onun bir ablaya ihtiyacı vardı. Begüm'ü bulduktan sonra doyasıya Annie'ye sarılabilirdim ama şimdi sırası değildi. Karışık harfler arasına saklanmış mesajı anlamaya çalışırken garip bir dürtüye teslim olmuştum. Bu algoritmayı bir yerden tanıyordum ve fakat bu tanıdıklık hissinin yanıltıcı olup olmadığına karar veremiyordum. Alp, tekrar eden harflerin grafiğini çıkartmıştı fakat bu onu bir sonuca ulaştıramadığı gibi, harflerin düzenini de çözememişti. Alp'le ortak paydada buluşabildiğimiz tek kesin şey, bunun özelleştirilmiş bir kriptografik sistem olduğuydu ve çözmesi o kadar da kolay değildi.

Şifreli mesaj her neyse, bunda kullanılan harflerin diğer harflerden ayrışacağını tahmin edebiliyordum. Bir kez daha Alp'in harf sayılarını yazdığı grafiğe baktım. Elbette yalnızca harfleri tekrar ederek kullanmayacaklardı ve aralara, bir kez geçen harfleri ya da harflerden bazılarını da yerleştireceklerdi. Harflerden giderek çok zaman kaybederdim ama bir ipucu bulup, algoritmayı çözmem gerekiyordu. Öncelikle tanıdık gelme hissini bir kenara bırakmalıydım çünkü odaklanmamı engelliyordu. Gözlerimi kapattım ve kendime zaman verdim. Kapının açıldığını duydum. Alp ve Falcon'un sesinde odaklanmam zaten mümkün değildi; bir de başkaları gelmişti. Oda kapısı da açıldığında, gözlerimi açtım. Bora'nın kapkara gözlerini gördüm.

"Şimdi seni bir bebekle tanıştıracağım. John's Wonder."

"Wow! Yaşlanmamışsın Profesör!"

"Ne zamandan beri CIA için çalışıyorsun?"

"Yardım ediyorum sadece."

John's Wonder.

Sergio, Mehmet Şahindağ bize siber saldırı yapabilsin diye sevkiyatlar için şifreli bir dil kullanmak istediklerini dile getirdiğinde, algoritmayı CIA'den istememi çünkü içeride Mehmet Şahindağ'ın adamları olabileceğini düşündüğünü söylemişti. Hatta benim yazılmış bir algoritmam olmadığını öğrendiğinde, John'dan istememi önermişti fakat ben de ona John'un da bu konuda Bay Ortiz'e yardım ettiğinden yeni haberdar olduğumu ve CIA'de şifresi olmayan bir dil istiyorlarsa John'un yanlış adres olduğunu söylemiştim.

John'un, John's Wonder'ı sattığını biliyordum ama bir algoritmayı kime sattığını sormak etik değildi ve zaten hiç umurumda da olmamıştı.

Mehmet Şahindağ'a satmış olabilir miydi?

"Nazlı? İyi misin?" Bora çoktan yanıma gelip elimi tutmuştu fakat ben iyiden ziyade şaşkındım. "Sevgilim?"

"Bir saniye," dedim, telaşla. Alp'e dönüp omzunu dürttüm. Alp bana baktığında, muhtemelen Bora'nın varlığından ötürü

gergin görünüyordu. "Çözdüm," dedim, hızla. "Yani algoritmayı çözdüm. Şimdi mesajı deşifre edeceğim."

Alp'in bakışlarına *daha neler* der gibi bir ifade yayılırken, "Bunu, bu kadar kısa sürede çözebilecek olsaydınız, şimdi NSA'de olurdunuz..." dedi.

"Alp," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "CIA kariyerime son verip NSA'ye geçmem için beni tahrik etme! Çözdüm diyorsam, çözdüm!" Bakışlarımı önümdeki kağıda çevirdiğimde, Sergio da aynı Bora gibi merakla bana bakıyordu. Alp ise hala inanmıyordu, bakışlarını çoktan önündeki ekranına çevirmiş ve işine devam ediyordu. John's Wonder'ı hatırlamak için hafızamı zorlarken, bir elimle Bora'nın elini sıkıyordum. Dışarıdan bakan birisi, ayin yaptığımı düşünebilirdi fakat ben gerçekten Bora'dan güç aldığımı biliyordum.

Bora'nın elini bıraktığımda yüzümde derin bir gülümseme vardı. Elime kalem aldım ve algoritmayı kullanarak, harfler üzerinde sadeleştirmeye gittim. İlk satırda sırayla dört, üç, iki ve bir atlama yapıp bu rakamların katlarındaki harfleri işaretledim. Her bir satırda yapmam gereken işlem farklıydı. Masanın üzerindeki bir kalemi Bora'nın eline tutuşturdum ve söylediğim harfleri, verdiğim boş kağıda yazmasını istedim.

"hollyninihanetianlaşılmışolabilirdevreyediğerplanısokuyor uzemirmilicleiletişimegeçin"

"Holly'nin ihaneti anlaşılmış olabilir, devreye diğer planı sokuyoruz, Emir Milić'le iletişime geçin."

"Adreste iki adam var," dedi Falcon, heyecanla. Sergio, Bora ile aynı anda, kağıtta yazan yazıdan bakışlarını kaldırıp Falcon'a baktı. "Alıyoruz!" dedi Falcon, emreder gibi. "Onları canlı getirin Bear!"

"Emir Milić üzerinden ne yapacaklar?" diye sordu Sergio, Bora'ya dönerek.

"Bilmiyorum," dedi Bora, düşünceli bir şekilde. Eğildi ve saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurdu. "Sağ ol sevgilim," dedi, fısıltıyla.

"Nasıl çözdünüz?" dedi Alp, merakla.

Bakışlarım yanımda oturan Alp'e çevrilirken gülümsedim. "Meslek sırrı," dedim, göz kırparak. Fakat Alp bir robot olduğu için gülümsemiyordu. Falcon'a döndü ve "Benim işim bitti sanırım?" dedi. Falcon onu başıyla onayladığında, Alp ayağa kalkmıştı. "Çınar Bey," dedi, Türkçe konuşarak. "Naz Hanım'a bir telefon verilmiş. İçinde dinleyici olduğu tespit edilmiş. O telefonun yazılımını inceleyecekmişim. Telefon nerede?"

"Ofiste, toplantı odasında. Sinyal kırıcı var odada. Sakın, o telefon, o odadan çıkmasın," dedi Sergio, uyarır gibi. "Hata istemiyorum Alp."

"Merak etmeyin," dedi Alp. Falcon'un arkasından dolaşarak kapıya ilerlediği sırada birden durdu ve yüzünü yeniden bize çevirdi. "Bora Bey," dedi, yavaşça. Bora'nın kapkara gözleri Alp'e çevrilirken, yüzü ifadesizdi. "Ben sizin mahremiyetinize hep önem verdim," dedi Alp. Bu kez tavrı mekanik değil, üzgündü. "Size ihanet etmedim. Aksine, sizin güvenliğiniz için Tarantula ile çalıştım. Bana sunduğu donelere inandım ve Tarantula hiçbir zaman güvenimi boşa çıkartmadı. Sizi ve ailenizi yalnızca korudu."

"Nazlı'nın yerini benden sakladın mı Alp?" diye sordu Bora. Alp başını öne eğdi. "Ben çaresizce Nazlı'yı ararken, sen bilhassa onu bulamamazlık yaptın mı? Beni devamlı Nazlı'dan bile isteye uzaklaştırdın mı?" Alp gözlerini yummuştu. "O zaman bana ihanet etmişsin. Şimdi siktir git karşımdan."

Alp gözlerini açıp yalnızca bir saniyeliğine bana baktı. "Sizin yanınızda ne kadar mutsuz olduğunu gördüm," dedi, titreyen bir sesle.

"Çık dışarı Alp!" dedi Sergio, hızla.

Fakat Alp dışarı çıkmıyor, hatta konuşmaya devam ediyordu: "Ve Tarantula, Naz Hanım'ın güvenliği için en doğrusunun kendi yanında kalması gerektiğine beni ikna etti. Ben düşünerek hareket ederim. En mantıklısının bu olduğuna inandım kendimce, üzgünüm..." Alp yeniden bana baktı ve başını yine öne eğdi. "Benim yerimde olsaydınız ve

ihtimalleri değerlendirseydiniz, siz de beni anlardınız. Özür dilerim Bora Bey."

"Öldü zannettim lan!" diye bağırdı Bora, hırsla. İleriye doğru atılacağı sırada Sergio önüne geçmiş ve Bora'yı omuzlarından tutmuştu. "Senin mantığını sikeyim! Siktir git benim karşımdan! Seni öldürmediğime de dua et!"

Alp, kapıyı açıp odadan çıkmadan, "Dilerim bir gün, size kendimi affettirebilirim..." demişti.

Bazı temennilerin ne kadar yersiz ve boş olduğunu fark ettim. Bahsi geçen mutsuzluğun kendime ait olduğunu duymanın, beni ne kadar incittiğini. Yaşanan her bir olayın ruhumu nasıl sıkıp bunalttığını. İçinde olduğum dört duvarın bile bana ihanet eden kocama ait olduğunu. *Sen bunları hak ettin Naz!* Nefesim daraldı. Ayağa kalkıp odadan çıktım ve balkona koştum. Bora da sanki benim içimde yaşıyormuşçasına peşimden koşmuştu. Nefes alma ümidiyle oksijen dilenirken, elleri arkamdan belimi sardı. Kafamı göğsüne yasladım. Kokusu, oksijenden evvel içime doldu. Ölmek üzere olan bir bitkiyi hayata döndürmek için çırpındığını hissettim.

"Benim yüzümden, değil mi?" diye sordum.

"Hayır hayır hayır," dedi, hızlıca fakat yavaş bir tonlamayla. Zihnimi esir alan suçluluk duygusundan kurtulamıyordum. "Seninle hiçbir ilgisi yok."

"İçimde kocaman bir ateş var," dedim, fısıldayarak. "Kin, nefret, öfke dolu kocaman bir cehennem ateşi." Gözlerimden süzülen yaşlar, belime sarılı Bora'nın ellerine düştü. "Korku, belirsizlik, kaygı, suçluluk..."

"Nazlı," dedi Bora, nefes alır gibi. Dudakları boynuma değdi. "Örümcek adamın anlattıklarını düşün... Tüm anlatılanların seninle uzaktan ya da yakından alakası yok. Sen masumsun. Bizimse kaderimiz kirli. Ablamın da benim de Begüm'ün de. Sen olmasaydın da bir şekilde olurdu bu... Kendini suçlama. Bir suçlu varsa benim."

"Senin ne suçun var ki Begüm'ün kaçırılmasında?" diye sordum, *yapma* der gibi.

"Bana sevmek yasak," dedi, mırıldanarak. Bir elini belimden çekti ve saçlarımın arasında dolaştırdı. "Bana sevmek yasak ve ben bu yasağı çiğnedim sevgilim."

♠

Holly'nin bana verdiği maddeler halüsinojen, uyuşturucu ve unutkanlığı tetikleyici etkiye sahipti. Beraber kaldığımız iki sene boyunca, Mehmet Şahindağ'dan emir aldıkça bazen kahveme, bazen de içkime bir şeyler karıştırmıştı ve özellikle tek bir maddeye bağımlı olmamama dikkat etmişlerdi. Belirli aralıklarla karargahta kontrolden geçtiğim için, zaten sık sık madde veremiyorlardı ve zaten gördüğüm halüsinasyonların kontrolden çıkmasını, ortalığı ayağa kaldırmamı ya da bunun tehlikeli bir hal almasını istemiyorlardı. Mehmet Şahindağ'ın arzu ettiği tek şey, Holly'nin anlattıklarına göre, depresif ruh halinden hiç ayrılmamamdı.

Sergio, Bora'nın Holly'i neredeyse öldüreceğini fakat Tarantula'nın araya girerek, onun bir CIA ajanı olduğunu ve böyle bir şey yapmasının her şeyi daha da karıştıracağını söylediğini anlatmıştı. Tarantula'ya göre konsantre olunması gereken Holly'nin akıbeti değil, Begüm'ün nerede olduğuydu. Holly cezasız kalmayacaktı ve onun cezasını CIA'deki bağlantısı kesecekti. Ve de zaten CIA'deki üst düzey ajan tarafından görevlendirilen bir ekip de Begüm'ü arıyordu ve şimdi, herkesin bu konuya kafa yorması gerekiyordu. Sergio'nun dediğine göre, Bora'nın Tarantula'ya verdiği tek cevap küfür etmek olmuştu.

Aydın'ın Monte Carlo'da görevlendirdiği bir adam, Amerika'nın altı farklı bölgesindeki adreslere ulaşmıştı. Tarantula ise Bay Simo ile iletişime geçmiş ve Marco'nun en son nerede görüldüğüne dair iz sürmesini istemişti. Bat ve Bear'ın, Richmond'da sinyal aldığımız evden getirdiği iki adamın sorgusu da Bora ve Gökhan tarafından yapılmıştı. Anlaşılana göre, o adamlar da aynı Holly gibi, asansörün alt katlarındaydılar ve Mehmet Şahindağ'a dair hiçbir şeyden haberleri bile yoktu. Tüm bunlar olurken Sergio Morris de ÖRGÜT'ten tanıdığı kişiyle bağlantıya geçmiş ve yeni bir

sevkiyat talebinde bulunarak, Mehmet Şahindağ'ın dikkatini çekmeye ya da dikkatini dağıtmaya çalışmıştı.

Herkes üzerine düşen görevleri eksiksiz yerine getirirken, Tarantula'yı anladığımı hissediyordum. OCTO bu kadar güçlenirken onlarca kayıp verilmişti, çünkü düşman çok kuvvetli, korkusuz ve bencildi. Böylesine kötü olabilmek için akıl sağlığını kaybetmiş olmak gerekirdi ve de zaten öyleydi. Begüm'ün ruh hastası bir manyağın elinde olması endişeye kapılmama sebep olsa da kendimi bırakmamaya gayret ediyor ve kimseye içimdeki savaşı belli etmemeye çalışıyordum. OCTO, sabaha karşı, yeni adreslere baskın düzenleyecekti ve birkaç saat dinlenmek için eve dönmüştük. Aslında Bora eve dönmeye çok zor ikna olmuştu çünkü ona kalsa sokağa çıkıp, kapı kapı gezerek kız kardeşini arayabilirdi. Saatler geçtikçe, herkesin bir umutsuzluğa düştüğünü hissediyordum. Fakat herkes, kendi umutsuzluğunu bir başkasına yansıtmayarak, güçlüymüş gibi yapıyordu, bunu da anlıyordum. En çok da Bora. Begüm'ün kaçırılmasının üzerinden tam yirmi dört saat geçmişti ve hâlâ Mehmet Şahindağ, Bora'yı aramamıştı.

Gökhan, salondaki kanepeye uzanmıştı; Eren tekli koltukta, bakışlarını yerdeki halıya dikmiş, ruhu emilmiş gibi oturuyordu. Aydın ise kendini kapının önüne atmıştı. İki fincan kahve ile beraber, küçük adımlarla bahçeye doğru ilerledim. Bora da aynı Aydın gibi eve sığamamış ve hava alabileceği bir yerde oturmayı uygun bulmuştu. Bahçeye çıktığımı da masanın üzerine iki fincan kahve bıraktığımı da fark etmedi. Yanındaki sandalyeye oturdum. Elini tuttum. Elleri buz gibi olmuştu.

Bakışları gözlerimle kesiştiğinde gülümsedim. "Konuş benimle," dedim.

"Ne konuşayım?" diye sordu, yumuşak bir tonlamayla.

Ellerini ellerimin arasından çekti. Kendisine bir sigara yakarken, "İçine atma, bana anlat..." dedim.

"Anlatacak bir şey yok ki..." dedi. Sigarasından derin bir duman çekti. "Yirmi dört saat oldu... Hâlâ bir haber yok. Tüm

imkanlarımızı kullanıyoruz. Çok büyük imkanlar bunlar Nazlı..." dedi, hayret ediyormuş gibi. "Ben anlamıyorum. Ne kadar güçlü olduğumuz ortada ama bir bok yapamıyoruz."

"Bulacağız Bora," dedim, tebessüm ederek. Kahvemden birkaç yudum aldım. "İnan bana bulacağız."

"Önce sen kayıptın, seni arıyorduk..." dedi, kaşlarını kaldırarak. Bakışları sigarasına kaydı. "Sonra sen geldin. Holly'i öğrendim. Örümcek adamın örgütüne gittik. Orada bir sürü şey anlatıldı. Holly'i konuşturduk. Ev bulundu. Mesaj çözüldü. Adamlar getirildi falan derken... Kafam hep meşguldü. Şimdi biraz olsun durunca, garip hissettim. Çok garip..."

"Ne garip olan?" diye sordum. Konuşmasını istiyordum. İçindeki zehirin akması için, susmadan konuşmasını istiyordum. "Anlat bana."

"Küçücüktü," dedi, pişmanlık dolu bir tonlamayla. "Öyle büyük bir hevesle beklemiştim ki doğmasını... Abi olacaktım." Dudakları, acı içinde iki yana kıvrıldı. "3 Şubat 1994... Küçücüktü, doğduğunda... Ama çok güzeldi." Boğazından minik bir kahkaha çıktı. "Kıskançlık duygusunun ne olduğunu ilk Begüm'le tattım ben... Bir buçuk yaşında falandı herhalde. Gökhan'a da *abi* dedi... Nasıl bozuldum var ya, anlatamam. Paylaşamadım onu. Paylaşmak istemedim. Onun bir tane abisi vardı, o da bendim." Kapkara gözleri buğulandı. "Çocuk aklı... Onu *Gökhan Abi* demeye alıştırmaya çalıştım. Lüzumsuz buldu herhalde, *Gökhan* diye kaldı dilinde. *Abi* demedi. Ve ben bunu hiç kimseye söylemedim."

"O çok güçlü bir kız," dedim. İçimdeki inanç yüzümün her bir zerresinden okunuyor olmalıydı. "Ona hiçbir şey olmaz, olmayacak..."

Bora, inancımdan güç almak ister gibi gözlerimin içine baktı. "Bisiklete binmeyi öğretecektim onun çocuğuna... Söz vermiştim..." dedi. Kaşları kederle çatıldı. "Ona öğretemedim ama çocuğuna öğretecektim." Onun yüzündeki her zerreden de çektiği azap okunuyordu. "Neden bir çocuğum

olmasından çok korkuyorum, biliyor musun?" dedi, bir itirafı gerçekleştirir gibi. Sanki nefesi sıkışıyordu. "Benim zaten bir çocuğum var. Begüm... Begüm benim çocuğum gibi. Ve ben bir çocuğa sahip olmanın nasıl çaresiz hissettirdiğini, kötü bir baba olmanın ne demek olduğunu, onunla çok erken anladım. Ağlatmak ya da arkasından ağlamak... Ben ağlatmayı seçtim hep. Ama bu da yetmedi. Korkularımda çok haklıymışım... Eğer ona bir şey olursa-"

"Olmayacak," dedim, *bana güven* der gibi.

"Eğer ona bir şey olursa... Bana da olur Nazlı," dedi.

"Olmayacak," dedim, bir kez daha. Ben de kendime bir sigara yaktım. "Abisi onu ne pahasına olursa olsun kurtarır." Sigaramı yavaşça üfledim. "Tarantula'nın bugün anlattığı şeylerin çoğunu bilmiyordum fakat bir süredir seni ve aileni koruduğunu biliyordum. Begüm'ü koruyamıyorlarmış biliyor musun?" dedim. Bora merakla yüzüme bakıyordu. "Öyle büyük bir güvenlik çemberi oluşturmuşsun ki, korumak için bile yaklaşamıyorlarmış."

"Türkiye'deydi o," dedi. Başını iki yana salladı. "Onu buraya getirmemeliydim. Birisine güvenince... Gerçekten güvenince ve güvenin boşa çıkınca, ne kadar güçlü olursan ol, yıkılıyorsun... Begüm de bana güvenmişti. Senin gibi. Begüm de yıkıldı. Senin gibi. O yüzden şimdi Mehmet'in karşısında güçlü değildir. Aç mıdır, susuz mudur, öyle korkuyorum ki... Hamile o ya! Hamile!" İçine derin bir nefes sığdırmaya çalıştı. "Daha annem babam hayattayken bile, Begüm'ü korumaya çalışıyordum ben. Düşmandan değilse de düşmanı aratmayan babamdan... Hırsından, kininden, nefretinden, karanlık dünyasından, iki başını sevdi diye kendini Begüm'e iyi bir baba oldu zannetmesinden, umursamazlığından..." Gözleri doldu. "Bugün öğrendiklerim öyle zoruma gitti ki Nazlı... Sen örgütten bozma bir yapı inşaa et, vakti gelince oğlunun öğreneceğini öne sür. Ne vakti lan?! Ne vakti?! Kim ölecek daha?! Öldük hepimiz! Geberdik! Ne zaman öğrenecektim?!"

Sigaramı küllüğe bıraktım ve Bora'nın bileğini tutarak, "Şişt..." diye fısıldadım. Başımı omzuna koydum. "Sakin ol..."

"Anlamıyor değilim," dedi, zorlukla konuşarak. Ağlamamak için kendisini sıkıyordu. "Zamanında, Rus çetesi, CIA ajanı falan derken felaket bir ÖRGÜT ortaya çıkmış. Zaten paravan kullanarak dikkat dağıtmışlardır, anlıyorum. Arkalarına aldıkları devletler de varmış, eyvallah. Anlıyorum bu pisliği ve bu pislikten gelen gücü. Sıkıntı yok bunda. Ama anlamadığım ne biliyor musun?!" Sessiz kaldığında kafamı omzundan kaldırdım ve yüzüne baktım. Gözlerinden düşen birkaç damla yaşı baş parmağımla silerken, "Ulan..." dedi. Yutkundu. "2006'da öğrendi Mehmet'le ablamı! Biz Mehmet'le 2006'dan 2011'e kadar kaç kez görüştük! Hepimiz! Nasıl içine sindi?! Nasıl içi aldı?! *'Mafyanın oğlu'* dedi geçti. Mehmet'i istememe sebebi olarak, bize sadece bunu söyledi! Hepimizi tehlikenin göbeğinde bıraktı lan! Bu nasıl babalık?!"

"Bilirseniz de tehlikede olacakmışsınız ya," dedim, yavaşça. Bora, *hadi oradan* der gibi başını sağa çevirip sinirle güldü. "Bence o kadar saçma değil bu," dedim, direterek. Parmak uçlarımla, avucumdaki elini okşuyordum. "Ben OCTO'nun gücünün farkındayım Bora..." dedim, yumuşak bir tonlamayla. "Henüz senin için çok yeni... Sen de anlarsın yakında. O yüzden saçma değil. OCTO bir sır yuvası. İllegal bir kuruluş evet ama dayanağı sağlam. Ben onların yapabildiklerinin ne kadar ucu açık olduğunu üç sene boyunca gözlerimle gördüm. Maalesef bir seninle, bir Mehmet Şahindağ ile tam manasıyla baş edebildikleri söylenemez. Ama Tarantula'nın ne kastettiğini anlıyorum. Planlı programlı olmak konusunda, özellikle. OCTO'nun kendisi bir plan zaten. Senin Kara olman gibi aslında. Öyle düşün. Belki bugüne dek defalarca kez öğrenebilirdin doğru, ama olmadı. Nitekim öğrendin. Bugün öğrendin. Belki de bu, Mehmet Şahindağ'ı bitirebilmene vesile olur. Dün olmazdı belki ama bugün olur... Akış diye bir şey var ve-"

Bora dudaklarıma yapıştığında bir an için kalakalmış fakat hemen ardından karşılık vermiştim. Zamanı ve koşulları unutuncaya, kendimizi buluncaya, belki de savaşmaya devam edebilmek için biraz olsun güç kazanabilinceye dek birbirimizin dudaklarında soluk aldık.

"Ya Holly sana bir şey yapsaydı?" dedi, acı çeker gibi.

"Yapmadı," dedim.

"O çöp konteynerini onun..." Dudaklarını öptüğüm için cümlesi yarım kalmıştı fakat bulduğu ilk boşlukta konuşmaya devam etti. "Çok kötü şeyler olacak Nazlı. Hissediyorum. Kıyametimiz yakın." Gözlerime, zifiri karanlıkta minicik bir ışık görmüş gibi baktı. "Kıyamet de kopsa umurumda değil. Sen benim yanımda kal, elimi tut, bana sarıl... Olur mu?" Gülümsedi. "Kardeşim ve bebeği iyi olsun, sen iyi ol... Begüm nerede olursa olsun, senin nefesin bana yakın olsun. Kıyamet de kopsa kabulüm." Dudakları şakağıma değdi. "Sen benim nefesimi yakınında istemezsen, ona da razıyım ben Nazlı. N'olur size bir şey olmasın."

"Olmayacak," diye fısıldadım.

Bora'nın iki eli birden yanaklarıma yerleştiğinde, dudakları yine dudaklarımla buluştu. "Çok üşümüşsün," dedi. Kaşları çatıldı. "İçeri girelim." Elime uzanıp ayağa kalktığında, beni de peşinden gitmeye mecbur bırakmıştı.

Salona girdiğimizde, Gökhan uzandığı kanepeden doğruldu ve boynunu esnetti. Eren ise sadece kimin geldiğine bakmak ister gibi birkaç saniyeliğine başını yerden kaldırmış fakat sonra yine gözlerini halıya sabitlemişti. Ben Gökhan'ın yanına otururken, Bora karşımızdaki tekli koltuğa yerleşti. Bir elimi Gökhan'ın bacağına koydum ve "İyi misin?" diye sordum.

"Begüm'ü bulursak daha iyi olacağım," dedi Gökhan. Eren'in bakışları yeniden yerdeki halıdan kalktı ve Gökhan'ı buldu. Ayağa kalktı, küçük adımlar atarak salondan çıktı. "Kara, bu hiç iyi değil he," dedi Gökhan, Eren'in arkasından. "Kesici delici aletlerden uzak tutmak lazım, kendini öldürecek gibi bakıyor." Banyonun kapısı açıldı ve kapandı.

"Bir şey olmaz," dedi Bora, umursamaz bir ifadeyle.

"Oğlum ciddiyim," dedi Gökhan, ısrarcı bir tavırla. "Konuşmuyor, yemiyor, içmiyor. Tamam hepimiz kötüyüz de Eren gidik, haberin olsun."

"Sen nasılsın?" diye sordum, bir kez daha. Gökhan bana döndü. "N'oldu Levent'le?"

"Bir şey olmadı," dedi. Başını iki yana salladığında benden gözlerini kaçırmıştı. "Zaten bitecekti..." Gülümsemeye çalıştı. "Benim aldatılmamdan daha önemli dertlerimiz var. Boş ver."

"Levent'i aşamadığını biliyordun zaten," dedi Bora. Bakışlarım kapkara gözlerine çevrildi. "Bu senin için çok şaşırtıcı olamaz. Seni seviyordu veya sevmiyordu, Levent'te aklı kalmıştı..."

"Kendi aklımı sikeyim," dedi Gökhan, gülerek. Sıkıntılı verdiği nefes salonda dağıldı. "Bok vardı da gittim kapısına. Ayrılmışsın işte. Bırak. Böyle yaparlar işte adama. Bana müstehak!" Gözleri gözlerime değerken, anahtarın kilitte çıkarttığı sesi duydum. "Ben aldatılan kadın da aldatılan erkek de gördüm. Böyle şeylere dışarıdan baktığında anlayabildiğini sanarsın. Başına gelinceye dek bilmezsin bunu. Yaşaman lazımmış."

"Sergio'dan Umut'u saklıyorum," dedim, yavaşça. Cümlemi sindirmek ister gibi derin bir nefes almıştım. "Eğer öğrenirse, senin rahat durmayacağın aşikar. Zamana ihtiyacın var-"

"Üst üste neler neler öğrendim..." dedi Gökhan, yaşadıklarıyla alay eder gibi. "Umarım kör bir kurşuna hedef olurum da biter bu işkence. O kurşun Hande'ye değip geçeceğine kafama saplanaydı ya!" Kaşları havalandı. "Yalnız sana da helal olsun. Hayran kaldım. Sen efsane bir şey olmuşsun kızım!"

Küçük bir kahkaha attım. "OCTO'nun asil üyesi olmayabilirim ama benim de lakabım *Piranha* yani!" dedim.

Gökhan'ın yüzü buruşmuştu. "O konuyu hiç hatırlatma n'olur!"

"Zamana ihtiyacın var," dedim, biraz evvelki lafımı tamamlamak ister gibi. Derin bir nefes aldım. "Hande'nin ihanetini böyle öğrenmeni aslında istemezdim açıkçası fakat pişman değilim. Bunun sana bir iyilik olduğunu biliyorum ama öğrendiğinde canının yanacağını da biliyordum. Ve şimdi yanıyor da canın..." Bir elimi yeniden Gökhan'ın bacağına koydum. "İhanet böyle yakıyor işte. Beklemediğin yerden gelen bıçak darbesi böyle acıtıyor. Şu an senin hissettiğin şey var ya..." Gökhan, güçlükle yutkundu. "İşte o, benim hissettiğimin yanında hiçbir şey!" Gülümsemem içtendi. "Bana ihanet eden Bora'ydı ve benim canım acıyordu. Ama sen benim acıma saygı duymadın. Bencilce davrandın ya da önceliklerin farklıydı. Ben kimdim ki senin için..." Gökhan nefes almaya çalıştığında duyduklarının canını daha da acıttığını anlamıştım. "Seni anlıyorum fakat seni anlamak bu kez beni üzmüyor. Çünkü sen bu kez kendin kaşındın. Çünkü sen şunu atladın: *En iyi arkadaşım* dediği, *kardeşim* dediği insanı, beni yok sayan, kocama başkasını ayarlamaya çalışarak beni satan kadın, seni neden satmasın?" Kaşlarım havalandı. "Bazı şeyleri, bazı zamanlarda öğrenmek ağır gelir. O yüzden Sergio'dan Umut'u saklıyorum. Ama şunu bil ki, senin Hande'nin ihanetini öğrenmenin sana ne hissettireceğini umursamadım. Zamansız ve yersiz yapılan iyilik, bazen kötülük olabilir. Ben sana iyilik yapmış olduğumun arkasındayım ama kendin için en doğru kararı sen verirsin. Efsane bir şey oldum, haklısın. İyilikle kötülüğü iç içe çok güzel harmanlıyorum."

"Kara!" Aydın, çoktan salona girmişti fakat cümlemi yarıda kesmemişti. "Çınar Akbulut aradı. Sabaha karşı olacak baskınlar için, bizden kimlerin, hangi adreslere gideceğini soruyor. Bi' konuşalım mı?"

"Yaptık o planı biz Gökhan'la," dedi Bora, ciddiyetle. Aydın'ın bakışları Gökhan'ı bulup yine Bora'ya çevrilmişti. "Selim'de liste. Selim nerede?"

"Sevim Hanım'la çıktı o," dedim. Bora'nın bakışları beni buldu. "Kadın iyi değildi, biraz hava alsın, yürüyüş yapsın dedim. Gelirler birazdan. OCTO'dayken hat getirtmiştim kendime, bodrumda da yedek telefonum vardı. Sevim Hanım'la beraber indim aşağıya. Fenalaşır gibi oldu. Fazla belli etmemeye çalışıyor sanırım ama epey kötü ve üzgün."

"Begüm kızı gibi," dedi Gökhan, tebessüm ederek. Derin bir sessizlik oldu. Bu sessizlik herkesin nefesini kesmeye teşebbüs ediyordu. Banyo kapısı açıldı ve Eren'in adım sesleri yeniden salona yaklaştı. Aydın, birkaç adım atarak camın önündeki koltuğa ilerlediği sırada, Eren az evvelki yerine oturmuş ve yeniden bakışlarını halıya dikmişti. "İyi misin lan?" dedi Gökhan. Eren, ona bakmadı. "Eren?!" dedi Gökhan, hafif yüksek çıkan bir sesle.

"Efendim?" dedi Eren. Gözleri kan çanağı olmuştu. "Bir haber mi var?" diye sordu, merakla.

"Yok," dedi Gökhan, düz bir sesle. Bora'yla bakışlarımız birleşti. Bu *yok* onun da içini kıyıyordu. "Topla kendini. Dağılma bu kadar. Sabaha karşı baskın var. Belki de bitecek bu kabus," dedi Gökhan.

"Dağılsam ne olur ki?" diye sordu Eren, kısık bir sesle. Dudakları zorlukla iki yana kıvrıldı. "Ben ne yapabilirim ki? Sadece burada oturabiliyorum. Ya da nereye giderseniz, oraya gelip oturabiliyorum. Başka ne yapabiliyorum ki?"

Gökhan, Bora'ya *ne diyor lan bu* der gibi bakarken, ben de telefonuma gelen mesaja bakmıştım.

"Orada oturmak senin tercihin," dedi Aydın. Eren'in gözleri yeniden halıya sabitlenmişti. "Sen elinden bir şey gelmediği için oturmuyorsun orada. Suçlusun ve hiçbirimizin yüzüne bakmaya yüzün yok. O yüzden öylece oturuyorsun orada."

Ayağa kalktığımda, Bora'nın bakışları gözlerime değdi. "Kahve yapayım," dedim. Gökhan'la Aydın'a baktım. "Size de yapıyorum." Birkaç adım attım ve Eren'in önünde durdum. "Bana yardım eder misin?" Eren bakışlarını halıdan kaldırıp gözlerime diktiğinde, "Bunu da yapabilirsin herhalde?" dedim, sorar gibi.

Eren ayağa kalkarken Bora'ya baktım. Kapkara gözlerindeki ifade, *nasıl nazik kalpli bir karım var lan benim* der gibiydi. Ya da bana öyle gelmişti. Ama bence, öyle der gibiydi. Yüksek ihtimalle. Çünkü Eren'den nefret ediyordum ama öte yandan ruhu daha fazla emilmesin diye, nefretime rağmen, onu mutfağa çağırıyordum. Bunu da ancak nazik kalpli birisi yapabilirdi. Her şeyin yolunda olduğunu belirten gülümsemem, Bora'nın herhangi bir şey demesini engellemişti. Arkamı dönüp salondan çıktığımda, Eren de peşimden geldi.

Eren mutfağa girdiğinde evyeye ilerledim. Evyenin altındaki tezgahın mermerini tüm gücümle ittirdim ve gizli bölmeyi açtım. Tezgahın iç tarafında kalan, köşedeki kırmızı düğmeye bastığımda, dolap görünümlü kapıdan incecik bir ses duyuldu. Dolabı açtım. Rafı kendime doğru çekerek doksan derece kaydırdığımda, tünelin kapısı açılmıştı.

Gözleri yuvalarından neredeyse çıkacakmış gibi bana bakan Eren'e döndüm ve "Beni takip et!" dedim. Cebimden telefonumu çıkartıp tüneli aydınlatırken, Eren'in kolunu tuttum ve hızlanması için onu çekiştirdim. Bora en fazla beş dakika içinde mutfağa gelir ve mutfakta olmadığımızı fark ederdi. Yalnızca beş dakika içinde bölgeden olabildiğince uzaklaşıp izimizi kaybettirmek zorundaydık. Eren neler olup bittiğini anlayamıyor fakat dudaklarından da tek kelime dökülmüyordu. Kuru temizlemecinin üst katına çıktığımızda, kadına adımlarımı durdurmadan selam verdim ve çabucak dükkandan çıktık.

Ben koşmaya başlayınca, Eren de koşmaya başlamıştı.

Küçüklüğümde, yokuş aşağı inerken, ben birden koşmaya başlayınca, *"Dur düşeceksin Naz!"* diye peşimden koşmaları gibi.

"Çok fazla cesursun Naz ve bu kabul edilebilir seviyenin üstünde. Bir gün... Cahil cesaretinin, aptal çılgınlığının bedelini çok ağır ödeyeceksin. O başına buyruk hallerin var ya hani, kural tanımaz tavırların, başkaldırmaların... Seni yere çakacak... Eğer bir gün yere çakılırsan parçalara

ayrılırsın çünkü çok katısın. Kırılmaya o kadar müsaitsin ki... Emin ol Naz... Sen bile hesaplayamazsın kaç parçaya ayrılacağını."

Hesaplayamamıştım. Hem kaç parçaya ayrıldığımı, hem de Eren'in kaç parçamın üzerine basarak beni ezip geçtiğini.

Halbuki ben o kokuyu bulduğumu, ilk ona söylemiştim.

İçki dükkanına girdim ve hızlıca kasaya ilerledim. "Arabaya ihtiyacım var Wilda!" dedim, telaşla. Wilda ikiletmeden çekmeceyi açtı ve arabasının anahtarını bana uzattı. "Teşekkür ederim!" diye seslendiğimde, Eren'in koluna uzanmış ve ilerlemesi için onu çekiştirmiştim. Köşeyi döndük ve Wilda'nın arabasına ilerledik. Ön kapıyı açtım ve Eren'in binmesini sağladım. Çoktan cebinden telefonunu almıştım ve ruhu bile duymamıştı. Direksiyonun başına geçtiğimde arabayı çalıştırdım ve gaza yüklendim.

"N'oluyor?!" diye sordu Eren, en sonunda. Üzerindeki sersemliği ancak atmış ve ancak bir şeyler yaptığımızı fark etmiş gibi bir hâli vardı. "Nereye gidiyoruz Naz?!"

"Sana," dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Koltukta oturmaktan başka bir fırsat yaratıyorum." Ölümcül bakışlarım yüzüne çevrildi. "Operasyon başladı!"

121.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Yarım saatlik gecikme için sizlerden özür dilerim.

**Var olun. Sağlıkla, saygıyla, sevgiyle... **

♠

Bir kitapta, Bacon'un bir cümlesine rastlamıştım: *"İntikam üzerine çalışan kişi, başka türlü iyileşebilecekken yarasını taze tutmuş olur."* Bora'dan intikam almak için onu polise şikayet etmiş ve gizli tapınağındaki her şeyi ellerimle toprağa gömmüştüm. Pişman olmamıştım. Hiç. Kendimi başına neler geldiğini asla merak etmemeye şartlamış ve onu yok saymıştım. Hiç olmamış gibi. Bir insanı hiç olmamış gibi görmek bile varlığını hep kabul etmekti. Adını anmamaya gayret göstermek bile her an onu hatırlamaktı. Unutmak için alkole sığınmak bile, onu unutamamaktı. Hep onunla yaşamak.

"İçindeki yangın var ya... Sönecek sandığın... Sönmeyecek Nazlı. Sen o yangını öyle bir harladın ki şimdi, beni değil...kendini müebbete tutsak ettin aslında."

Kindar birisiydim. Bana yapılanı unutmayan ve zamanı geldiğinde muhakkak karşılığını vermeyi ihmal etmeyen, iğneleyici cümlelerini sakınmayan, ödeşmekten adeta haz duyan birisiydim. Fakat kimseyle ödeşmek uğruna büyük büyük planlar yapacak birisi de değildim. Vakti zamanı gelirse o vakti muhakkak değerlendirecek olmam, bir vakit kovalayacağım anlamına gelmiyordu. Fakat Bora'dan intikam almak için gerçekten kendimi aşmıştım. Bu beni hiçbir zaman mutlu etmemişti. İçim soğumadığı gibi, içimdeki ateş daha da harlanmıştı. Pişman olmamıştım. Hiç. Fakat insan bazen tek bir duygu hissedemiyordu ve tüm

duygular birden içine çörekleniyordu. Ben kendimi tüm duygulardan arındırıp hissizleştirmeseydim, muhtemelen dayanamazdım.

Belki de onu müebbete mahkum etmeden çekip gitseydim Nina Adams olmazdım.

Kim olurdum, nerede olurdum, ne yapardım ya da var olabilir miydim bilmiyordum ama Nina Adams'ı seviyordum. Çünkü o Naz'ın, Nazlı'nın, Vedat ile Zeynep'in kızının, Bora'nın karısının, kısacası beni ben yapan her şeyin tüm hataları temizlenmiş üst sürümü gibiydi. Mantık insanıydı ve kalbinin sesine kulak vermiyordu. Takıntılarına teslim olarak koşulları değiştirmeye çalışmıyordu. Saymayı hayatının gerekli yerlerine dahil ediyor, gerekmediği yerde bunu asla yapmıyordu. Kabuğunu hiç kimsenin kırmasına izin vermiyor ve kendi arzularına dahi set çekebiliyordu. İfadesiz bir maske takıyor ve aklından geçenleri yüzünde ya da bakışlarında sergilemiyordu. Üşümüyordu. Üşüse bile üşümüyordu. Üşüdüğünü fark edecek birisini özlememek için, hiç üşümüyordu.

Nina Adams sıfırdı. Hiçbir şeye karışmayan, kimseyle alakalı hiçbir düşüncesi olmayan, yapması gereken ve yapmaması gerekenleri ayırt edebilen, kime neyi söyleyeceğini ve kime neyi söylemeyeceğini bilen, çoğu kez insanlara görmek istediklerini gösteren ve duymak istediklerini duyuran, kendini devamlı geliştiren, çevresini sürekli genişleten, hayatta kalma içgüdüleri baskın birisiydi. Yalnızca B planı değil, onlarca planı vardı. Her durumda ve her şartta, eldeki verilere göre, bir şekilde durumu toparlar ve yangından muhakkak bir şey alarak çıkar, eli hiç boş kalmazdı.

Nina Adams, mental bir oyundu ve bu oyunu oynamak çok eğlenceliydi.

İnsan, neye uzun süre maruz kalırsa, o oluyordu. Üşümemeye de alışıyordun, saymamaya da. Kendine devamlı acımadığını söylediğinde, bir yerden sonra acısa da duymuyordun. Düşünceleri yönetmek mümkündü ve en

evvel kendine rol yapmaya alışmak zorundaydın. Çünkü bir düşünceyi değiştirmenin ilk kuralı, onun aksini düşündüğünü kendine söylemek ve daha sonra buna inanmakla oluyordu. Çayı çok sevdiğin halde, aslında çayı hiç sevmediğini kendine devamlı hatırlattığında, bir süre sonra buna inanmaya başlıyordun ve artık canın çay istemiyordu. Bunu yapmak belki çok zordu ama ben başarmıştım. OCTO sayesinde Nina Adams olmuş ve Nina Adams olduğuma da inanmıştım.

Nazlı'yı Bora öldürmüştü. Ölüp ölmediği muğlaktı fakat yaşayıp yaşamadığı da muğlaktı. Belki de hâlâ can çekişiyordu. En nihayetinde Kara, ölümden beterini yaşatmakta ustalaşmış bir kimseydi. Hiçbir acıyı boşuna çekmemiş olmak, boşuna o kadar kayıp vermemiş olmak, boşuna harcanmamış olmak, boşuna ölmemiş olmak Nazlı için çok önemliydi ve Nina Adams'ın OCTO için neyin şifresi olduğunu bilmesem bile, Nazlı'nın özgürlüğüne giden kapının şifresi olduğunu biliyordum. Begüm hayatta olduğu için, Bora Nazlı'ya yaptıklarına ve yaşattıklarına değdiğini düşünüyor olabilirdi fakat bu yeterli değildi. Her şeye değdiğini söyleyebilmek için, Mehmet Şahindağ'ın ölmesi gerekiyordu.

Mehmet Şahindağ'ın kötülüğünden nasibini alan çok insan tanımıştım fakat çocukların yeri başkaydı. Leo'nun annesinin karnındayken uğradığı şiddeti ben yaşamışım gibi hissediyordum. Üç sene boyunca Can'ın öldüğünü düşünmüştüm. Asya, benim gibi aynı anda hem annesiz hem babasız hem de anneannesiz kalmıştı. Tarantula'nın minicik oğlunun canını almıştı. Lizard'ın da. Mehmet Şahindağ çocukların dünyasını karartmış, aşağılık, pislik, iğrenç, leş, ruh hastası bir manyaktı. Sırada Begüm'ün bebeği olmayacaktı; izin vermeyecektim.

Gerekirse ölecektim ama Mehmet Şahindağ'ı öldürmeden ölmeyecektim.

Eren'in söylediği her şeye kulağımı kapatmıştım. Zaten söyledikleri samimi gelmiyordu. Benim için endişelenmesi

gereken yeri çoktan geçmişti ve bu saatten sonra benim için endişelenmesinin herhangi bir önemi yoktu. Takip edilmediğime emin olduktan sonra arabayı depoya sürmüştüm. Sokakta yaşayan çocukları bir ıslıkla yanıma çağırmış ve Eren'i arabada tutmalarını istemiştim. Onlar Eren'i tutarlarken ben depodan kelepçe ve kablo alıp Eren'in ellerini ve ayaklarını bağlamıştım. Üzerime bir mont almış, Eren için de depodan battaniye çıkartmıştım. Sonra çocuklara depoda sakladığım paranın bir miktarını vermiş ve onları yanımızdan uzaklaştırmıştım. Bir operasyona gitmeye hazır olduğumda tekrar arabaya binmiş ve kendimden gayet emin bir şekilde arabayı sürmeye devam etmiştim.

İstikametim Mehmet Şahindağ'ın, Frantz aracılığıyla bana ulaştırdığı adresti.

Frantz'in kapısına bir zarf bırakılmıştı. Üzerinde herhangi bir şey yazmadığı için açmıştı. Fakat açınca zarfın kendisine değil, bana ait olduğunu anlamıştı. Bana gönderdiği mesajda bunu belirtip, önemli olup olmadığını anlamadığını söyleyip, içindeki notun fotoğrafını göndermişti. Not bilgisayardan yazılmıştı ve *"Nina Adams, seni bekliyoruz..."* kadar kısacıktı. Altına da bir adres iliştirilmişti. Bekletmeyi sevmediğim için derhal yola çıkmak istemiştim zira gün ödeşme günüydü. Kendime mi daha çok güveniyordum yoksa Mehmet Şahindağ'ın kafa karışıklığına mı bilmiyordum fakat bir kez daha, Bora'yı sevip sevmediğimi anlamaya çalışacağına emindim.

"Eren kes sesini artık!" dediğimde, yolu neredeyse yarılamış, iki saat on dört dakikalık zamanı geride bırakmıştım. "Odaklanamıyorum senin yüzünden!"

"Kimsenin yapamadığını mı yapacaksın?!" diye bağırdı Eren, hırsla. Öfkeden deliye dönmüş gibiydi. "Naz! Allah aşkına dur! Bak sana bir şey olursa bunun hesabını verememben! Dur ne olur!" Cevap vermeden gaza yüklendim. Ne kadar hızlı olursam, Eren'in çenesinden o kadar çabuk kurtulurdum. "Annene babana bunun hesabını verememben!" Keşke ağzını da bantlasaydım fakat şimdi bunun

için durarak, vakit kaybetmeyecektim. "Beni hiç kimse ciddiye almıyor zaten! Bari sen al lütfen! Dur ya dur! Seni de kaybedemem! Bu yaptığın cahil cesareti!"

Eren'e bir cevap vermedim. Aynı kapıya çıkan cümleleri farklı şekillerde kuruşunu da dinlememeye devam ettim. Bir kulağımdan girdiği gibi, hemen diğerinden de çıktı. Yola konsantre oldum ve yapacaklarıma. Geride iki saat kırk beş dakikalık bir yol kaldığında, ormanlık alana saptım. Fazla ilerlemeden arabayı durdurduğumda, Eren nereye geldiğimizi anlamak ister gibi etrafına bakmıştı.

"Bak şimdi," dedim ciddiyetle. Eren'in bakışları gözlerimi buldu. "Bir saat kırk beş dakika sonra, Mehmet Şahindağ'ın verdiği adreste olacağım..." Beni anladığından emin olmak için, yavaşça konuşuyordum. "Seni burada indireceğim. Bileğindeki kelepçe, zamanlı çalışıyor. Kırk dört dakikaya ayarlı şu anda. Yani ben senin yanından ayrıldıktan kırk beş dakika sonra Bora'yı aramış ve telefonuna kaydettiğim adresi Bora'ya vermiş olursun... Helikopterle geleceklerdir. Bir saat uçuş süresi fakat piste varmaları, oraya kadar helikopterle gelip kendilerini belli edemeyecekleri için erken inmeleri falan derken, sen onu aradıktan sonra bir buçuk saat dolmuş olacak..." Eren, şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Yani ben Mehmet Şahindağ'ın yanına girdikten yarım saat sonra Bora ve yanında her kim varsa, gelmiş olacaklar. Ben yarım saat içinde Mehmet Şahindağ'ı öldürüp oradan çıkarsam ne mutlu... Yok çıkamazsam, yarım saat hayatta kalabilirim, Begüm'ü de hayatta tutabilirim. Endişe edilecek bir şey yok."

"Bu mu planın?!" diye bağırdı Eren, şaşkınlıkla. "Yarım saatte sizi kaç kez öldürür, haberin var mı senin?!"

"Eren!" dedim, sertçe. Eğilerek kapısını açtım ve Eren'in emniyet kemerini çözüp, onu arabadan aşağı ittim. Battaniyeyi üzerine attım. Telefonu ise çoktan cebine koymuştum. "Mehmet Şahindağ zaten istese Begüm'ü öldürürdü şu ana dek. İstese beni de öldürürdü. O sadece psikolojik bir savaş ilan etti ve ona istediğini vermeyeceğim!

Onu öldüreceğim bugün ve bu savaş bitecek!" Daha da eğildim ve arabanın kapısını sertçe kendime doğru çektim.

Ne formül umurumdaydı ne de başka bir şey.

İstediğim tek şey Mehmet Şahindağ'ın ölmesiydi.

Bugün.

♠

Arabadan indiğimde kapının önünde bekleyen iki adamla karşılaştım. Maskeli, iri yarı adamların bana gayet düzgün davranacakları tavırlarından belliydi fakat benim için aynı şey geçerli değildi. Yanıma yaklaştıkları sırada birisinin bacağına dizimi geçirirken, diğerinin boynuna içinde bir tür zehir olan şırıngayı sapladım. Bacağına dizimi geçirdiğim adam henüz silahına davranamazken, ben onu şakağından vurdum. Beklenmedik anda, beklenmedik kişiden gelen tepkilerin insanın hayatını nasıl sonlandırabileceğini bir kez daha hatırlarken, çoktan muhtemel bir kameraya yakalanmış olmalıydım ve artık Mehmet Şahindağ, kendisini öldürmeye geldiğimi anlamış olmalıydı.

Eğilerek, yarım açık kepenkin altından geçtim ve içeriye girdim. Karşıma çıkan maskeli adam henüz silahına davranamadan eğildim ve kafasını sertçe demir kepenke vurdum. Adam debelendi, bana karşılık vermek istedi fakat cebimden çıkarttığım iğneyi boynuna sapladığım için mücadelesi sekteye uğramıştı. Begüm'ün, "Naz! Dışarıya çık!" diye bağırdığını duyduğum sırada, sesine döndüm. Bir sandalyede oturuyordu. Elleri ve ayakları bağlıydı. Ona doğru ilerlediğim sırada, kepenkin gürültüyle kapandığını duydum fakat durmadım.

"İyi misin Begüm?!" dedim, endişeyle. Yanına ilerlediğim sırada, cebimden çakımı çıkarttım ve ayaklarına bağlı kabloyu hızla kestim. Arkasına geçtim ve ellerini de çözdüm. "Tamam... Geçti. Kurtaracağım seni. Merak etme..." dedim, telaşla. Tüm gücümle Begüm'e sarıldım. "Ben geldim. Bitti."

"Naz," dedi Begüm, gözyaşlarının arasında. "Neden geldin?! Gelmemeliydin!"

Begüm'ün elinden tuttum ve ayağa kalkmasına yardım ettim. "Mehmet Şahindağ neredesin?!" diye bağırdım. Begüm'ün ıslak gözlerine baktım. "Nerede?" diye sordum.

Begüm, kısık bir sesle, "Bilmiyorum..." dedi.

"Mehmet Şahindağ!" diye bağırdım. Bugüne dek yaşadığım her şey bir yılan gibi içimden çıkıyor ve sesimle küçücük odaya yayılıyordu. "Çık karşıma!"

"Nina Adams!" dedi, Mehmet Şahindağ'ın mekanik çıkan sesi. Deponun ışıkları sönerken, Begüm'e siper oldum. Birden tüm ışık geniş duvara yansıdı ve projeksiyonla karşı karşıya kaldık. Mehmet Şahindağ'ın duvara yansımış gülümseyen yüzüne bakamadan hemen arkasındaki mezar taşını gördüm: *Beyza Karabey.* Dudaklarımın arasından fısıltı şeklinde bir küfür koptu. Mehmet Şahindağ kendisini öldüremeyeceğim kadar uzakta, Trabzon'daydı.

"Nasıl?" diye sordum, hayrete düşmüş gibi.

"Evden çıktığınızı görmedik... Gizli bir geçidiniz mi var yoksa?!" dedi Mehmet Şahindağ.

"Karşıma çıkacak cesaretin yok muydu?!" diye bağırdım, hırsla. Alaylı bir kahkaha attı. "Oysa ben bir şeyler içeriz diye düşünmüştüm! Belki içine bir şeyler de karıştırırdın!"

"Arkanızdaki dolapta, kumanda var Bayan Adams," dedi Mehmet Şahindağ. Tavrı sahte bir şekilde içtendi. "O kumanda, kepenki açmanızı sağlar. Fakat kepenk açıldığı takdirde, bomba patlayacak." Kaşlarım çatılırken, bakışlarım hızla kepenke çevrildi. Kepenkin üzerindeki bombayı yeni görüyordum. Begüm'ün boğazından bir çığlık koptuğunu duyduğumda, omzuna sarıldım. "O yüzden ben sizin yerinizde olsam, kepenki açmazdım."

"Bırak Begüm'ü!" dedim, öfkeyle. Mehmet Şahindağ'ın yüzüne manidar bir gülümseme yayıldı. Beyza Karabey'in mezarı başında olduğu için, OCTO'nun da bombadan haberdar olduğunun farkındaydım. "İzin ver Begüm çıksın! Başbaşa kalalım seninle! O masum ve suçsuz!"

"Biraz daha buradasınız," dedi Mehmet Şahindağ. Hafifçe başını çevirdi ve mezar taşına baktı. "Sevgili baldızım fazla

yorulmasın bence, otursun..." Sıkıntılı bir nefes verdim ve Begüm'e döndüm. Yüzünü avuçlarımın arasına aldığımda, gözlerinden durmaksızın yaşlar akıyordu. Yanağına kocaman bir öpücük kondurdum ve elinden tutarak yeniden sandalyeye ilerlemesine yardım ettim. "Merak etmeyin, iyi..." dedi Mehmet Şahindağ.

"Senin derdin abisiyle! Benim de öyle!" dedim, bağırarak. Begüm sandalyeye oturduktan sonra, duvarın kenarındaki kameranın karşısına geçtim. "Derdini Bora'yla hallet!"

"Başarılı bir CIA ajanı olduğunuz söyleniyor," dedi Mehmet Şahindağ. Başını iki yana salladı. "Tahmin edersiniz ki Trabzon'da olduğum ya duyulmuştur ya da duyulmak üzeredir. O yüzden sizinle sohbet edecek kadar vaktim yok. Hızlı davranmak zorunda olduğum için beni bağışlayın. Böyle planlamamıştım fakat gelişen olaylardan ister istemez etkilendim. Yakalanmamam gerekiyor, zamanım yok..." Cebinden bir telefon çıkarttı ve hızla bir numarayı tuşladı. Hoparlörden yayılan ses bana ulaşırken, "O sizi duyamayacak..." demişti.

"Mehmet!" dedi Bora'nın öfkeli sesi. Saniyeler içinde ekran ikiye bölündü ve Bora'nın görüntüsü duvara yansıdı. Duvara yansıyan ışığı takip ettiğimde, üst katta bir oda olduğunu ve o odada birilerinin olduğunu fark etmiştim. "Beni daha erken aramalıydın!" Bora yol kenarında, gürültülü bir yerdeydi. Hesaplarıma göre buraya varmalarına henüz on dokuz dakika vardı fakat şu an havada, bir helikopterin içinde olması gerekiyordu. "Neredesin lan sen?!"

"Bir an, hiç fark etmeyeceksin sandım..." dedi Mehmet Şahindağ, kahkaha atarken. Begüm, kahkahasına katlanamadığı için olsa gerek, kulaklarını kapatmıştı. "Ablana selamını iletiyorum. Ve pek tabii karın ve kız kardeşine de... Şu an seni onlar da duyuyorlar. Ben maalesef onların yanında değilim ama yanlarında güvendiğim birkaç adamım var. Sen yine de merak et tabii..."

"Ne istiyorsun?!" diye sordu Bora, kısık bir sesle. Çehresine yayılan ifadeyi açıklayacak kelimelerimin

yetersizliğini hissettim. Merak, endişe, korku, panik, kaygı... Tüm sıkıntılı duygular yüzüne çöreklenmiş, gözlerinin kısılmasına sebep olmuştu. "Ne istiyorsun lan?! Ne?!"

"Açıkçası ben eğlenmek istiyorum Bora ama sen çok sıkıcısın," dedi Mehmet Şahindağ, memnuniyesiz bir tavırla. "Yani sözde düşmanın benim ama etrafındaki insanların dertleri tasaları hiç bitmediği için bana konsantre olamıyorsun. Karınla bir dargın bir barışık ilişkin var. Devamlı karın bir yerlere gidiyor ve sen devamlı karını arıyorsun. Senin beni araman gerekiyor halbuki! Kardeşin desen apayrı bir dert! Evlendi, yine bitmedi derdi... Benden duymuş olma ama Eren içip içip olay çıkartıyormuş. Baldız çok mutsuz. Nazlı Hanım'a anlattı da öyle duydum. Gökhan Demir desen zaten evlere şenlik bir dost. Yarardan çok zarar sana! Gökhan'la Eren'i nezaretten bile topladın! Diğer tarafta, sorunlu bir dayı oğlun var. Umut diye diye kafayı yemiş manyak, baksana karınla kanka bile olmuş senden habersiz! Yediniz bitirdiniz birbirinizi be! İç savaştan dış savaşa vakit yaratamıyorsun ki... Üzülüyorum senin için. Gerçekten... Yani öyle dostların var ki, benim gibi düşmanı özletiyorlardır sana!"

Bora, derin bir nefes almaya çalıştı.

"Azıcık eğlenmek istiyorum ama olmuyor," dedi Mehmet Şahindağ, sitem eder gibi. Yüzünde mide bulandırıcı bir alay vardı. "Herkesi seviyorsun! Düşünsene şimdi Beyza'nın kamburu Aydın Demir'i öldürdüğümü... Kaç sene sürecek kendine gelmen Bora?! Dış kapının mandalını, Profesör'ü öldürdüm de kaç gün yasınız bitmedi! Olacak iş mi bu?! Çok sıkıcı! Yakınından insan öldürmeye korkar oldum!"

Bora alt dudağını hiddetle ısırırken, bir cevap vermemek için kendisini sıkıyordu.

"Bana meydan okuyorsun, eyvallah! Peligro'dan kalan ekibin liderini, Emir Milić'i tavlamaya çalışıyorsun... Şu efsanevi nükleer silah formülünün sende olduğu yalanını da yaymışsın ortalığa... Harika bir hamle... Natalya Agapova diye bir dostun varmış, yakında ben de onunla tanışırım... Ve

yakında, nasıl olduğunu çözerim, kimyasal silah sevkiyatlarına da başlamışsın. Bak şahane eylemler bunlar. Böyle şeyler görmek istiyorum işte ben. Sen Vegas'ta dillere destan bir kumar partisi yap, Mehmet Şahindağ'ın gücüne rest çek... Karın, kız kardeşin ve damat, böylesi önemli bir zamanda, tedbirsiz tedbirsiz parklara gitsinler! Kusura bakma ama önüme gelen fırsatı tepmem ben. Hayır, senin suçun o kadar yok ki... Sana acıyorum. Sen ne yaparsan yap, kimseye söz geçiremiyorsun!"

Bora'nın yüzüne sinirden olduğu belli, soluk bir tebessüm yayıldı.

"İhmalkarlıklar konusunda haklıydın Bora... Sana katılıyorum..." Mehmet Şahindağ'ın kaşları çatılmıştı. "Baldız'ın en büyük hatası Kerem'di... Şimdi beni duyduğu için onu daha fazla mahcup etmek istemiyorum fakat o var olan durumu hiç ciddiye almadı. Hep açık hedefimdeydi aslında, sana rağmen, çünkü sen peşine bir ordu adam da taksan onları atlatıyordu. Sevgi açlığı var bence. Eren'e de çabucak güvendi ama pişman oldu. O nişandan sonra devam etmemeleri lazımdı. Bence." Güldü. "İhmal sadece Begüm'de de değil ama... Eren'e ne demeli?! Gül gibi karısı var ama kıymetini bilmedi. İstesem var ya bin kez yeğenini babasız bırakırdım da yine sana acıdım. Kardeşini teselli etmeye çalışırken, beni ihmal etme diye dokunmadım o Eren'e..."

Bora'nın yüreğinin tükendiğini hissettim.

"Senin o kadar çok sevdiğin insan var ki Bora... Kapındaki köleleri bile seviyorsun sen. Özgür'ü seviyordun lan! Onun bebeğine hâlâ bakacak kadar enayisin sen! Millete yardım ederek mi temizliyorsun vicdanını, bazen merak ediyorum! Aldığın canların günahı temizlensin falan diye mi bu kadar sevap işliyorsun? Allah kabul etsin, ne diyeyim... Bana kalırsa boşuna bir çaba ama... Sen benim sevdiğim kadınla bebeğimi aldın benden. Ne yaparsan yap, bunun günahını ödeyemezsin..."

Bora'nın dudakları iki yana kıvrıldığında, birkaç saniyeliğine kaşları havalanmıştı.

"Çok direndim!" dedi Mehmet Şahindağ, sertçe. Beyza Karabey'in mezarından aldığı bir avuç toprak, yumruk yaptığı elinden akıyordu. "Beyza'ya verdiğim sözü tutmak için çok direndim! Seni öldürmemek için çok direndim! Hâlâ direniyorum! Aynı baban gibi kendini bir halt zannediyorsun! Sizin kocaman bir aileniz var ya, en güçlüsü sizsiniz değil mi?! Sizin etrafınızda, sizi seven dostlarınız var ya... En güçlüsü sizsiniz değil mi?! Öyle zannediyorsunuz! Ne aptallık ama!" Döndü ve *Ahmet Karabey* yazan mezar taşına baktı. "Karın ve kız kardeşin benim elimde Bora! Ailen nerede?! Aydın Demir nerede?! Gökhan nerede?! Çınar nerede?! Selim nerede?! Senin Kara olmana yardım eden Nagihan Akbulut nerede?! Dünyada Kara'nın forsu var ya, kumar oynadığın dostların nerede?!" Başını iki yana sallarken, gözlerinde kibir vardı. "Bak hiç kimse yok! Gördün mü?! Benim ise gücüm var Bora Karabey! Belki sevenim yok... Belki ailem yok... Belki dostlarım yok... Ama gücüm var! Yanımda binlerce insan tutmaya yetecek kadar gücüm var!"

Bora, Mehmet Şahindağ'ın yükselen sesi karşısında zorlukla yutkunmuştu.

"Bu kadar kalabalık olmanız sizin var olan gücünüzü emdikçe, ben tek başıma gücüme güç kattım!" diye bağırdı Mehmet Şahindağ. Gözleri anlamsızca dolmuştu. "Kimseyi sevmedim! Kimseye değer vermedim! Kimseyi önemsemedim! Tek başıma kaldım! Beyza'nın ruhu bana arkadaşlık etti sadece! Onun ruhundan destek aldım! Bugün, yine sevdiğim kadın sayesinde yüzüne bakıyorum! Sen, onun mezarına bile beni hasret bıraktın ama o beni hiç terk etmedi! O beni sana rağmen terk etmedi!"

"Mehmet," dedi Bora, pürüzlü bir sesle. Boğazını temizledi. "Haklısın..." diye devam ederken, yüzünden türlü düşünceler geçiyordu. "Ablamın mezarına istediğin zaman gitmeliydin, senden bunu esirgememem lazımdı."

Mehmet Şahindağ, kocaman bir kahkaha attı. "Geç kaldın be Bora!" dedi. Daha fazla gülmemek için olsa gerek, derin bir nefes aldı. "On yıl olacak... Şunun şurasında, 1 Mart'a ne kaldı... On yıl olacak... Çok geç kaldın..." Ayağa kalktı. "Nazlı Hanım ve Begüm'ün konuşmalarını dinledim Bora..." Sesinde tereddüt vardı. "Oynadığın oyun... Kız kardeşin için, Nazlı Hanım'ı harcaman... Beni yenmek için onu kullanman... Oturdum ve bunları Nazlı Hanım anlatırken, dinledim... Kurduğu cümleler beni şaşkına çevirdi. Kendisini esir tutmuş bir adamı hiç affetmeyeceğini söylüyor, başına gelenleri hak etmediğini düşünüyor fakat o adamın penceresinden baktığında o adama hak veriyordu... Sonra, Nazlı Hanım'ı bardan eve getirdiğinizde, kız kardeşin sana hesap sordu, bunları da dinledim. Gökhan'la ve Begüm'le kavga edip, karını savundun. Seni polise şikayet eden karını... Hayatını bitiren kadını... Sizin birbirinizi, birbirinize yaptıklarınıza rağmen bu kadar çok sevmeniz beni çok sinirlendirdi!"

"Affetmeyecek beni," dedi Bora, hızla. İfadesi kendinden emindi. "Beraber çalışıyoruz sadece. O CIA'de, ben Türk İstihbarat'ında. O kadar. Ayrılacağız, merak etme. Sen iste ya da isteme, ayrılacağız."

Mehmet Şahindağ sıkıntılı bir nefes verirken, "Sanmıyorum," dedi. Yüzüne garip bir gülümseme yayıldı. "Baban, Beyza ile beni ayırdığında, biz de ayrılmıştık... Fakat ben Beyza'dan ayrı duramadım. O utancından bana yaklaşamıyordu fakat ben ne yaptım, ne ettim... Beyza'ya kavuştum. Kavuşmazsam öleceğim sandım..." Derin bir nefes aldı. "Yani severken ayrılmaya pek inanmıyorum ben, maalesef."

"Beni çok sevdiği hâlde, polise şikayet edebilmiş birisinden bahsediyoruz Mehmet!" dedi Bora. Sesindeki vurgu, ondan ne olursa olsun ayrılacağıma duyduğu eminliği haykırıyordu. "Ayrılacağız. Hemen şimdi Türkiye'ye dönebilirim. Hapise girerim. İçin rahat olur. Böylece bir araya gelemeyiz. Hemen şimdi dönebilirim!"

"Oraları geçelim," dedi Mehmet Şahindağ. Kolundaki saate baktı ve bakışlarını yeniden ekrana çevirdi. "Ben artık bu durağanlıktan çok sıkıldım ve Mehmet Şahindağ olduğumu herkes hatırlasın istiyorum. Başta da sen!" Gülümserken, ellerini cebine sokmuştu. "Hamile ablanı kaybettin... Bunun acısının ne olduğunu biliyorsun değil mi?" Bora'nın kaşları çatıldı. "Kız kardeşin de hamile... Sohbet ettik biraz, otuz dördüncü haftasındaymış... Ben pek anlamıyorum, doğuma az kaldı mı oluyor, ne oluyor?"

"Mehmet sakın!" dedi Bora, tehditkar bir ifadeyle.

"Çok seviyorsun değil mi kardeşini?" dedi Mehmet Şahindağ, abartılı bir samimiyetle. "Beyza da çok severdi, Begüm'ü... Abla değil de küçük annesi gibi hissederdi kendisini... Az değil, on iki yaş var arada, normal... Küçücüktü değil mi Bora? Ne ara büyüdü, evlendi, hamile kaldı, hayret edilesi..."

"Sakın..." dedi Bora, bir kez daha. Bu kez sesi kısık ve çaresiz çıkmıştı. "Sakın dokunma ona..."

"Bu sana bağlı," dedi Mehmet Şahindağ. Bora'nın yüzüne tedirgin bir ifade yayıldı. "Kız kardeşinin hayatı, vereceğin karara bağlı."

Bora'nın nefes alamadığını hissettim.

"Seni üzmemek için, beklemediğin bir şeye maruz kalmaman için, seçimi sana bırakıyorum... Kız kardeşin mi yaşasın yoksa karın mı yaşasın, sen seçeceksin..." dedi Mehmet Şahindağ.

Bora gözlerini bir daha hiç açmayacakmış gibi yumdu.

"Dilersen, kız kardeşin ve yeğenini kurtar..."

Bora'nın gözlerinden yaşlar boşaldı.

"Dilersen, bir kardeşini daha ölüme gönder ve karını yaşat, sen bilirsin..."

Ya Begüm yaşayacaktı ya Nazlı fakat Bora çoktan ölmüştü.

"Bana bunu yapma!" diye çıkışmıştı fakat bu çıkışma, bir ölünün isyanı kadar etkisiz ve boşunaydı. "Sakın! Sakın bana bunu yapma! Benden bunu isteme! Sakın! Beni öldür! Benden bunu isteme! Sakın!"

Dakikalardır, dikkatimi dağıtmamak için gözyaşlarını ve boğazından çıkan hıçkırıklarını yok saydığım Begüm'e döndüm. Bora'nın biricik kız kardeşine. En sevdiğine. Bu hayatta öldüremeyeceği tek insana. Kendi kız kardeşim gibi olan Begüm'e.

"Hangisini hayatta tutmayı seçiyorsun Bora?" diye sordu Mehmet Şahindağ, gülümseyerek. Bir gün, bu gülümsemenin sonu olacağına hâlâ inanıyordum fakat ben bunu belki de göremeyecektim. "Fazla zamanın yok. Hemen bir karar vermek zorundasın."

Bora'nın gözlerinden boşalan yaşları silmek istedim fakat o da öldürme maksadıyla geldiğim Mehmet Şahindağ kadar olmasa bile, yine de bana uzaktı. Bu seçimi bir yerden hatırladığımı fark ettim, Caner Kozan'dan. Anıl ve Bora arasında asla seçim yapamadığım o gün, 17 Mayıs 2017, sanki bugünmüşçesine gözümün önünden geçerken ürperdim. O gün beni kurtaran, Mehmet Şahindağ mıydı yoksa Aydın Demir miydi? İkisinin aynı cümle içinde geçmesi bile çok ironikken, aklıma minik aslan düştü.

"İkisinden birisinin hayatı dudaklarının arasında, söz hayatta kalmasını arzu ettiğin hangisiyse, onu serbest bırakacağım... Beyza'nın üzerine yemin ederim..." dedi Mehmet Şahindağ.

Leo'nun babasına sarıldığı günü hiç göremeyeceğimi düşündüm fakat verdiğim söz elbet bir gün gerçek olacaktı ve o babasına kavuşacaktı. Begüm'ün karnına baktım. Oğluyla hiç tanışamayacaktım fakat Leo, benden mutlaka kuzenine bahsederdi, buna emindim.

"Kimin hayatta kalmasını istersen iste, bir diğeri seni affetmeden toprağın altına girmiş olacak..." dedi Mehmet Şahindağ.

Bora'ya evden çıkmadan son kez sarılmamıştım çünkü ona son kez sarılmamak, dönmek için bir sebepti fakat bunu başaramamıştım.

"Bu hayatta öldüremeyeceğim tek insan Begüm, biliyorsun... Gerekirse öldürürüm. Gerekmesin istiyorum

sadece... Mehmet Şahindağ'ın tek amacı Nazlı'nın ölmesi. Eğer bizi zora sokarsa, Mehmet'in önüne de atabiliriz Nazlı'yı. En başta, onunla Kıbrıs'ta ilk konuştuğumuzda, ben onu buradan göndermeye karar vermeden evvel olması gerektiği gibi. Her şeyden önce Begüm gelir. Bu kadar basit."

"Begüm!" dedi Bora, acıyla. Kapkara gözlerini, bizim onu görüp görmediğimizi belki de bilmeden ekrana dikmişti. Gülümsemem içtendi. "Özür dilerim!" Dilediği özürü kabul ettiğimi, asla bilemeyecekti. "Çok özür dilerim." Önemli değildi çünkü ben Begüm'ün, Bora'nın vazgeçilmezi olduğunu biliyordum. "Begüm..." Abi kardeş olmak, böyle bir şeydi. "Söz veriyorum abiciğim, hemen arkanızdan geleceğim. Söz veriyorum. Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Kaşlarım çatılırken, Mehmet Şahindağ'ın da benim gibi bir tepki verdiğini gördüm fakat o benden farklı olarak konuşmuştu da: "Yani?" dedi, şaşkınlıkla.

"Bırak Nazlı'yı," dedi Bora, zorlukla konuşarak.

"Kız kardeşini... Hamile kız kardeşini öldürmeme izin mi veriyorsun yani?" diye sordu Mehmet Şahindağ.

"Serbest bırak Nazlı'yı lan!" diye bağırdı Bora, tüm gücüyle. Yaşadığı şoktan ötürü, Begüm ve Nazlı'yı karıştırıyor olabilir miydi? "Hemen şimdi Nazlı'yı serbest bırak!"

Begüm elimi tuttu. Dudaklarım açık bir şekilde ona döndüm. Gözlerinden akan yaşları silmiş, gergin bir şekilde yüzüme bakıyordu. "Abime onu affettiğimi söyle," dedi. Başımı korkuyla iki yana salladım. "Onu bul... Kendine bir şey yapmasına asla izin verme..." Acısını bastırır gibi dişlerini sıktı. "Abime onu affettiğimi söyle. Ve onu çok sevdiğimi. Onu çok sevdiğimi söyle abime."

"Hayır!" diye bağırdığımda, Mehmet Şahindağ'ın dudakları iki yana kıvrıldı. "Dinleme Bora'yı!"

"Peki Bora Karabey," dedi Mehmet Şahindağ. Bora gözlerini yumduğunda, yanaklarına yaşlar hücum etti. "Kardeşine ayrı, bebeğine ayrı değdi kurşunlar... Tam

kalplerine." Duvardan Bora'nın görüntüsü gittiğinde, kurşunun asıl benim kalbime saplandığını ve hep orada kalacağını hissetmiştim. "Ne diyorsun bu işe baldız?" dedi Mehmet Şahindağ, gülerek. "Biricik abin... Sattı seni?"

"Öldür beni yeter!" diye bağırdı Begüm, birden ayağa kalkarak. Sesi titrerken, ellerini saçlarının arasından geçirmişti. "Dayanamıyorum sesine de sana da! Yeter! Bitir artık şu saçmalığı!" Mehmet Şahindağ'ın keyifli kahkahasına, Begüm'ün boğazından kopan "Ah!" sesi karıştı.

"N'oldu?!" diye sordum, panikle. Begüm, öne doğru acıyla eğilirken, "N'oluyor?!" diye sordum.

"Naz!" dedi Begüm, şaşkın bir şekilde. Elime yapıştı ve elimi var gücüyle sıktı. Bir eli ise karnının altındaydı. "Naz, bir şeyler oluyor!"

"Bora'ya bu yeter!" dedi Mehmet Şahindağ. Begüm'ün sırtına elimi koyarken, bakışlarımı duvara çevirdim. "Kardeşini öldürmüş sayılır... Abin seni öldürdü baldız! Yaşadığın her nefeste unutma ki, abinin almak istediği canını ben bağışladım... Benim sayemde hayattasınız, sen de bebeğin de..."

"Bombayı etkisiz hale getirt!" diye bağırdım, öfkeyle. Begüm'ün nefes almaya çalıştığını hissettim. "Kapıyı açtır!"

Kepenkin açılmaya başlamasıyla beraber, kapının önünde birilerinin olduğunu fark ettim. Kepenk yukarıya doğru çıktıkça, maskeli on beş kişinin arasındaki Aydın'ı gördüm. Maske takmayan sadece oydu ve herkesten evvel, hızlıca bize doğru koşmaya başladı. "Kara'yı arayın!" diye bağırdı. Bakışları duvara kaydığında, omzumun gerisinden ben de duvara baktım. Mehmet Şahindağ, ellerini cebine sokmuş, dik bir ifadeyle buraya bakıyordu. Aydın'a. Aydın'ın ise Beyza Karabey'in mezarındaki Mehmet Şahindağ'ı görmeyi hazmedemediği belliydi. "Bir gün ulan!" dedi, bağırarak. "Bir gün!"

"Hadi Aydın!" diye bağırdı, Sergio'nun dışarıdan gelen sesi. "Çabuk olun..." Bakışları maskeli birisini buldu. "Aldılar civardaki adamları! Yukarıdaki odaya çıkın derhal!"

"Suyum geldi," dedi Begüm, yavaşça. Aydın, bakışlarını ekrandan çekip Begüm'e çevirdi. "Çok erken!"

"Sancın var mı?" diye sordum. Begüm, şaşkınlığını üzerinden atamadığı belli bir ifadeyle yüzüme bakarken, başını iki yana salladı. "Hastaneye gidiyoruz..." dedim.

"Unutma canını ben bağışladım baldız!" diye bağırdı Mehmet Şahindağ.

"Kes sesini orospu çocuğu!" diye bağırdı Sergio, öfkeyle. Aydın ise elini Begüm'ün beline koymuş ve yavaş adımlarla, maskeli insanların arasından geçerek, onu dışarıya çıkartıyordu. Sergio birden içeriye girdi ve belinden çıkarttığı silahla, kameraya ateş etti.

"Helikopteri hazırlasınlar!" diye bağırdı Aydın. Arabanın arka kapısını açarak Begüm'e yardım ederken, bana döndü. "Yenge! Hadi!" dedi. Bir kez daha döndüm ve duvara baktım. Mehmet Şahindağ artık orada yoktu. Tıpkı onun artık orada olmadığı gibi, başka birisi de yoktu: Bora.

Neredeydi, bilmiyordum.

Bildiğim tek şey neredeyse, öldüğüydü.

Begüm'le beraber.

♠

Herkesin tek tek öldüğü bir dünyaya beklenilenden oldukça erken bir vakitte gelmeye çalışan bir bebekti, Begüm'ün karnındaki. Mehmet Şahindağ'a maruz kalmaktan kurtulamamıştı ve belki de annesine destek olmak için daha fazla beklemek istememişti. Bora, *çocuğu gibi gördüğünü söylediği* kız kardeşini, karısı yaşasın diye ölüme gönderirken, Begüm'ün karnındaki bebek varlığını hatırlatmış ve adeta annesine, *sen benim vazgeçilmezimsin* diye avaz avaz bağırmıştı. Begüm'ün çekirdek ailesinin temel yapı taşı en nihayetinde bebeğiydi ve belki de abisinden ayrılarak, yeni bir küme kurduğu ve bunun ne anlama geldiğini bildiği için, abisine onu affettiğini ve onu çok sevdiğini söylememi istemişti. Tüm bunlar, içinde bulunduğumuz koşullarda oldukça romantik düşünceler

olabilirdi fakat Begüm'e ya da bebeğine bir şey olacak olması korkusunu üzerimden atmam için de elzemdi.

Yol boyunca, "Daha çok erken!" diye bağıran Begüm'ün sesi kulaklarımdan silinmezken, aynı yol boyunca onun elini hiç bırakmamış Aydın'a bakıyordum. Hiçbir kan bağları olmamasına rağmen, candan bir kardeşlik kurduklarını ise iliklerime kadar ilk kez hissediyordum. Begüm'ü önce normal doğuma almışlardı; suyu gelmesine rağmen sancısı olmadığından suni sancı vermişlerdi fakat bebeğin kalp atışları düşmeye başlayınca, acil sezaryene alınmıştı. Aydın ile beraber yapabildiğimiz tek şey, ameliyathaneye götürülen Begüm'ün, bebeğiyle ve sağlıklı bir şekilde içeriden çıkması için, ameliyathanenin biraz ilerisindeki bekleme salonunda dua etmekti. Aydın, kendi bebeğinin doğumunu bekliyormuş gibi heyecanlı ve gergindi. Devamlı ayağa kalkıyor, bekleme salonundan çıkıyor, sonra tekrar geliyor, volta atıyor, sık sık kolundaki saate bakıyor ve bir noktada yine koltuklardan birisine oturuyordu.

Sergio'nun ise hastanenin yönetimiyle görüştüğünü, etrafı adamlarla çevirdiğini, güvenlik önlemlerini üst düzeyde tuttuğunu Bat'ten öğrenmiştim. Çünkü Bat de bir ara yanımıza gelmiş ve bu konuda Aydın'a ve bana bilgi vermişti. Dünyaya sağlıkla gelmesi için uğraşılan bebeğin babasının nerede olduğunu bilmiyordum fakat dayısının nerede olduğunu telefonumdan kontrol edebiliyordum. Bora, bir yere gidiyordu. Ve her geçen saniye, buradan uzaklaşıyordu. Hastaneye getirildiğini bildiğini sandığım Begüm'ün ya da bebeğinin yanına gelmek ya da benim yanıma gelmek gibi bir amacı, zannediyorum ki yoktu. Ne halde olduğunu tahmin etmeye çalışmak bile içimi dayanılamaz bir şekilde sıkıştırıyordu. Değil Begüm'ün ya da bebeğinin yüzüne, aynadaki aksine dahi bakacak yüzü yoktu. Kaçıyordu. Hem kendisinden hem de bizden. Beni aramamıştı fakat ben de onu aramamıştım. Bazı anlarda konuşmak bile anlamsızdı ve belki de şu an için konuşacak

hiçbir şeyimiz yoktu. Fakat üzerime vazife olduğuna emin olduğum şeyi yapmış ve ona bir mesaj çekmiştim:

"Begüm seni affettiğini ve seni çok sevdiğini sana söylememi istedi. Kendine bir şey yapmamanı... Ve üstelik bunu söylerken, kurtulabileceğini bile düşünmüyordu."

Mesajımı okuyup okumadığını bilmiyordum. Bir cevap beklediğim de söylenemezdi. Aslında iki seçenek arasında kaldığında, hele ki seçeneklerden birisi kız kardeşiyken, beni seçmesini de beklemezdim. Zaten beni seçmemeliydi de. Bora için benim yaşamam, kız kardeşinin yaşamasından daha kabul edilebilir olmamalıydı ve kaldı ki, hamile olması bile Begüm'ü kayırmasına yetmeliydi. Hiç kimsenin vazgeçilmezi olmamaya alışmış nazik kalbim, Bora'nın bu keskin seçimi karşısında hâlâ şaşkın, hâlâ sersem durumdaydı. Bu seçim beni mutlu etmemiş, hatta omzuma çok ağır bir yükün yüklenmesine sebep olmuştu. Begüm'e karşı mahcup hissediyordum; ondan abisinin önceliğini almışım gibi.

Bekleme odasının kapısı açıldığında, içeriye Gökhan girdi. Aydın bir anda ayağa kalktı ve "Neredesin lan sen?!" diye bağırdı. "Saatlerdir neredesin sen?!"

"Begüm nasıl?!" diye sordu Gökhan, merakla. Bakışları Aydın'ı es geçti ve beni buldu. "Durumu nasıl?"

"Bilmiyoruz," dedim, mırıldanarak.

"Bora nerede?" diye sordu Gökhan, bu kez de.

"Onu da bilmiyoruz!" dedi Aydın, sertçe. Aslında ben biliyordum fakat Bora'nın nerede olduğunun bilinmesini istemeyeceğini de bildiğim için, susmak zorunda kalıyordum. "Sen neredeydin?! Örümcekle beraber ortadan yok oldunuz! Geride kalmışsınızdır diye düşündük ama siz bir türlü gelemediniz!"

"Tuzak kurmuş Mehmet Şahindağ!" dedi Gökhan, küfür eder gibi. Sesindeki ve yüzündeki sıkıntı durumun ciddiyetini haykırır gibiydi. "Kurşun yağdı üzerimize!"

"Yedi ceddini siktiğimin herifi!" dedi Aydın, öfkeyle. Sanki içinde biriktirdiği tüm gerginliği kusmaya yer bulmuştu.

"İyisin sen değil mi?!"

"İyiyim," dedi Gökhan. Bakışları birkaç saniyeliğine bana değip yeniden Aydın'ı buldu. "Sıkıntı yok. Sizde durumlar nasıl? Bora neden burada değil?"

Aydın *sorma* der gibi başını iki yana sallarken, olanların Gökhan'a anlatılmasını dinleyemeyeceğimi hissettim. Belki de içimde kapatmaya çalıştığım bir konuyla tekrar yüzleşmek istemiyordum. Anda kalmak, benim için tek yoldu ve şu an için yoldan sapamazdım. Bekleme salonundan çıktığımda, duvarın dibine çökmüş oturan Eren'i fark etmiştim. Hastaneye ne zaman geldiğini, ne zamandır burada böyle oturduğunu ya da burada böyle oturarak ne yaptığını bilmiyordum. Gürkan Abi'yi gördüm. Koridorda, Eren'e uzak bir mesafede, ellerini cebine sokmuş ve duvara yaslanmıştı. Ne Eren'le ne de Gürkan Abi'yle muhatap olmak istemediğimi fark edince, küçük adımlarla koridorda ilerlemeye başladım. Bahçeye çıkıp sigara içmek, kasvetli hastane ortamında durmaktan ve istemediğim diyaloglar kurmaktan çok ama çok daha iyiydi.

"Naz!" diye seslendi Eren. Sesine kulaklarımı kapatsam da duvarın dibinden kalkmış ve koşar adımlarla peşimden gelmişti. "Naz! Bekler misin?!" Arkamı döndüğümde göz göze geldik. "Teşekkür ederim," dedi, kısık bir sesle. "Begüm'ü sen kurtarmışsın..."

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım. Kollarımı bağladım. "Ayrıca, öyle bile olsaydı, bu bana teşekkür edeceğin bir şey değil. Begüm benim kardeşim gibi ve konunun seninle hiç ilgisi yok!"

"Tahmin edebiliyorum," dedi Eren. Yüzüne buruk bir ifade yayıldı. "Sence kurtulacaklar mı?" diye sordu. Arzu ettiği cevabı verebilecek kişi olmadığımın farkında mıydı bilmiyordum. "Zor bir doğum da olsa iyi olur ikisi de değil mi?"

"Umarım," dedim.

Eren gülümsedi. "Sana bir şey vermek istiyorum," dedi. Derin bir nefes koyverirken, montunun cebinden bir cüzdan

çıkarttı. Çok geçmeden gülümseyen yüzüne ciddiyet yayıldı ve cüzdanından bir kağıt çıkarttı. "Emanetin..."

Dosyamın özel bölmesindeki, yandığını sandığım alfabem.

Kaşlarım çatıldı ve bir süre, alfabeye inanamıyormuş gibi baktım; önüne, arkasına, sayılara... Sahte olmasından deli gibi korktuğumu hissettim. Ama gerçekti. "Nasıl olabilir?" diye sordum, şaşkınlıkla. Bakışlarım Eren'in gözlerini buldu. "Bora yandığını söyledi?"

"Öyle sanıyor," dedi Eren. Bakışlarına yerleşen tereddüt devam edip etmeyeceğinin muhakemesini yaptığını gösteriyordu. "Sen dosyanı bana vermiştin. Bora benden geri istedi. Bir sorun olduğunu hissettim. Dosyaya zarar vereceğini hissettim. O dosyayla alakalı bir şey olduğunu hissettim işte, ne bileyim... Yani formüllerine dokunacağına ihtimal vermedim ama dosyaya bir şey olmasından korktum ve aldım içinden alfabeyi. Tahmin ettiğim şey olmuş. Yakmış dosyayı manyak. Tabii iç kısmında alfaben olduğunu öğrenince ve bunu gerçekten yaktığını sanınca yıkılmış. Çok sonradan söyledi bana bunu. Anıl öldükten sonra ama sen daha gitmeden... Alfabenin bende olduğunu söylemedim Bora'ya. Pişmanlığını yaşasın istedim kendimce. Bir tür pasif direnişti yaptığım. Sana da veremedim. Görüşmüyordun benimle. Kaldı öyle bende. Bir gün sana vermek için, cüzdanımda taşımaya devam ettim. En nihayetinde bugüne kısmetmiş..."

Elimde tuttuğum kağıt parçası geçmişimdi. İstesem, çok daha zorunu oluşturabileceğim fakat babama ihanet etmemek için, onun el emeği göz nuru yazdığı ve benim hiç vazgeçemediğim alfabemdi. Annemle bağımız olan sayıları, babamla da bir bağa dönüştürebilmiştik ve okuduğum her metinde bu alfabeyi kullanmış, dokuz yaşından beri günlüklerimi hep bu alfabeyle yazmıştım. Aileme kavuştum sanki, yeniden. Beni sıkı sıkı sarmaladılar. Babam, üzerimden hiç elini çekmemişti ve annem aramızdaki aşkı, gururla seyrediyordu. Onları çok özlemiştim.

"Çok önceden vermeliydin," dedim, kaşlarımı kaldırarak. Alfabeyi dikkatle arka cebime koydum. "Bora nasıl ki geçmişimi yaktıysa, sen de geçmişimi çaldın benden!"

"Haklısın," dedi Eren. Gözlerindeki suçluluk dolu ifadeyi gördüm. "Ne desen haklısın..."

Eren'e arkamı dönecekken, Gökhan'ın, "Konuşmamız lazım Naz!" diye seslendiğini işittim. Bakışlarım Gökhan'a çevrilirken, Eren bana arkasını döndü ve yeniden az evvel dibinde oturduğu duvara doğru ilerledi. Gökhan yanıma gelir gelmez hafifçe kolumdan tuttu ve beni köşeye doğru çekiştirdi. "Tarantula vuruldu!" dedi, fısıldayarak. "Beyza vurdu!"

"Ne?!" dedim, şaşkınlıkla. Sesimi düşük desibelde tutamadığım için, Gürkan Abi birkaç saniyeliğine dönüp bana bakmıştı.

"Arabanın kurşunlanması falan hikaye!" diye fısıldadı Gökhan. İfadesindeki telaş bana geçiyordu. "Leo ateşlendiği için Williamsburg'a dönmek zorunda kalmışlar. Üç gün ateşli kalınca, korkmuş. Kendi doktorundan başkasına gitmediği için dönmüşler. Dönünce de Mehmet'in Begüm'ü aldığını, senin gittiğini öğrenmiş. Yola çıkmış. Biz yoldayken Tarantula'ya haber geldi. Apar topar yolunu kestik Beyza'nın. Kavga etti. Benimle ayrı Tarantula'yla ayrı. Direndi, binmedi arabaya. En sonunda da çekti vurdu herifi!"

"Ne diyorsun Gökhan?!" dedim, endişeyle. Bir elimle açık olan ağzımı kapatmıştım. "Nasıl durumu? Lion nerede?"

"Tarantula ameliyatta..." dedi Gökhan, ciddiyetle. "Özel bir hastaneye yönlendirdi Falcon beni. Şehrin neredeyse diğer ucunda. Bir noktadan, ambulans helikopterle almışlar onu. Ameliyata alınmış ve son durumu bilmiyorum. Beyza'nın gözü dönmüş gibiydi. Çok korktum. Allah'tan birilerine haber uçurmuştu Tarantula da Beyza onu vurduktan hemen sonra birileri geldi. Bu gelenlerin sayesinde etkisiz hale getirildi. Uyutuldu yani. Birileri Tarantula'yla ilgilenirken, birileri de Beyza ve bana eskortluk etti. Williamsburg'a götüremedim.

Çınar, Annapolis'teki evine yönlendirdi bizi. Uyuyordu ben çıkarken hâlâ. Beş kişi diktim başına. Odaya kilitledim."

"Yanına gitmem lazım," dedim. Başımı iki yana salladım. "Yanına gidip iyi olduğumuzu söylemem lazım."

Hızla atmaya başladığım adımları durduran, koridorda duyduğum heyecan dolu bir bağırmaydı: "Oğlum doğmuş!"

♠

Çok kısa bir zaman evvel Begüm'ün karnında olan bebek şimdi tam karşımda, birazdan annesinin de getirileceği odada, beşiğinin içindeydi. İki kilo altı yüz elli gram doğmuştu ve boyu kırk yedi santimetreydi. Her gün bir doğumda bulunuyormuşçasına profesyonel davranan, annesinin kuzeni Çınar Akbulut, içinde bulunduğumuz koşullara bakmaksızın, derhal bir hastane çantası hazırlatmıştı ve beşiğinde yatan bebeğe, burada oldukları süre boyunca onunla ve annesiyle ilgilenecek özel hemşire tarafından, beyaz bir tulum giydirilmiş ve pamuklu beyaz bir battaniyenin içine yerleştirilmişti.

Beşiğin başına üşüşmüştük. Aydın, Gökhan, Sergio ve ben, hayatımızda hiç yeni doğmuş bir canlı görmemiş gibi bir merak dürtüsüyle, devamlı kollarını ve ayaklarını oynatan bebeği izliyorduk. Gözleri kapalıydı fakat küçücük dili ara sıra dudakları arasından dışarıya çıkıyordu. Çirkin yüzü ve ağlamak yerine ara sıra adeta vıraklaması, onun minik bir kurbağa olduğunu düşünmeme sebep oluyordu. Annesini arıyordu. Annesi yanına gelsin istiyordu. Aslında, babası da buradaydı. Beşiğin dibine kadar gelmese ya da gelemese de, salonla odayı ayıran kapının hemen önünden, oğluna bakıyordu.

"Çok güzel!" Eren, ekseriyetle bunu söylüyordu.

Ve Eren ne zaman bunu söylese, salonda kalan ve odaya girmeyen Gürkan Abi, uyarıcı bir tonlamayla, "Maşallah!" diyordu.

"Begüm ne zaman gelir?" Aydın ise, salondaki geniş kanepede oturan hemşireyi bıktırmaya niyetlenmiş bir şekilde, devamlı bunu soruyordu.

Gökhan ile Sergio ise herhangi bir şey söylemiyorlardı. Gökhan'ın ve Sergio'nun aklına Leo'nun düşmemesi mümkün değildi. Bir zamanlar Leo da karşımızdaki kuzeni gibi minicik bir bebekti ve Gökhan ile Sergio'nun, Aydın'dan oğlunu saklarlarken bu anı onunla beraber yaşamaları, canlarını yakıyor olmalıydı. Üstelik ne Annie ne de Leo burada değillerdi ve bugünü, nice dünler gibi kaçırmışlardı. Onların eksikliklerini en çok Gökhan ile Sergio hissedebilirdi ve bu belki de aynı anne ile aynı babadan doğma iki kardeşin tek ortak duygusuydu.

Begüm odaya getirildiğinde, Eren hariç herkes salona geçmişti. Hemşire minik kurbağayı annesinin kucağına bırakırken, nefesimin kesileceğini zannettim. Bu bir anne ile oğulun ilk tanışmasıydı ve her ikisi de garip bir keşfe kapılmıştı. Canım yanıyordu çünkü kalbime saplı bir kurşun vardı. Annie ile Leo'nun burada olamamasının çok önemli bir sebebi vardı ve fakat Bora'nın burada olamama sebebini ben yaratmıştım. İstemeyerek de olsa, minik kurbağayı dayısından, Begüm'ü ise abisinden ayırmıştım. İçinde bulunduğumuz hayata tezat renkteki kıyafetleriyle vazgeçilmezine kavuşmuş bebeği de annesini de Bora yanlarına gelinceye dek, onun yerine de sevmem lazımdı.

Begüm çok yorgun görünüyordu. Dolu dolu gözleri bebeğinden ayrılmadan, hemşirenin kendisine anlattıklarını dinliyordu. Bebeğine süt vermek isteyen acemi telaşını gördüğümde, yanlış bir şey yapmaktan deli gibi çekindiğini fark ettim. İçgüdüsel bir yolculuğun henüz başlangıcındaydı ve fakat çekincesinden yolculuğun hiçbir aşamasında kurtulamayacaktı. Annemden biliyordum. Anneme göre, *annelik*, yanlış bir şey yapmaktan deli gibi korkmak demekti. Bunu bana değil, yengeme söylemişti. Yengem, annem işteyken benimle ilgilendiği zamanlar için, yanlış bir şeyler yapmaktan deli gibi korktuğunu söylemişti; annem de *anneliğin* bu olduğunu.

"Naz, abim nerede?" diye sordu Begüm, kısık bir sesle.

Yüzüme yayılan gülümsemenin gerçek olmadığını gizlemek için büyük bir güç sarf etmiştim. "Gelecek."

Begüm de gülümsedi fakat bu gülümsemenin gerçek olmadığını gizlemeye bile çalışmadı. Kısa bir süre Eren'e baktı ve "Aydın Abi!" diye seslendi.

Aydın, yeniden odaya geldiğinde, Gökhan, Sergio ve Gürkan Abi de merakla kapıdan bakıyorlardı. "Allah sağlıkla, analı babalı büyütmeyi nasip etsin..." dedi Aydın.

Begüm hâlâ dolu olan gözlerini, kucağında karnı doymuş bir şekilde uyuyan minik kurbağaya değdirip, Aydın'a baktı. "İzin verirsen," diye mırıldandı. Derin bir nefes aldı. "Oğlumun adı, Demir olsun..." Aydın'ın acı kahve gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Beni hastaneye sen ve Naz taşıdınız... Kız olsaydı eğer ismini Naz'a seçtirirdim... Soyadın, oğlumun adı olsun. İzin verirsen..."

"Şeref duyarım," dedi Aydın. Gözlerindeki şaşkınlık, yerini yavaş yavaş bir gurura bırakırken gülümsedi. "Yapmam gerekeni yaptım sadece." Aydın, Begüm'ün yatağına doğru birkaç adım attı. Kısa bir süre, adı artık Demir olan minik kurbağaya baktı ve daha sonra eğilip, Begüm'ün alnından öptü. "Abilik vazifem..." diye mırıldandı Aydın.

Gökhan ve Sergio'nun da gözleri dolarken, Gürkan Abi, Aydın ile Begüm'e hissiz bir şekilde bakıyordu. Eren'in ise bir şeyler hissettiği belliydi fakat ne hissettiği belli değildi. Belki Eren de bilmiyordu. Henüz ne Begüm'e tek kelime etmişti ne de oğluna yaklaşabilmişti. Yatağın başında öylece duruyordu ve sanki bedeni buradaysa bile ruhu buraya çok uzaktı.

"Naz! N'oldu?! Neden ağlıyorsun?!"

"Çünkü gerizekalı Anıl, bir gün dayı olacakmış! Bana sen teyze olamayacaksın dedi! O da amca olamayacak! Ben de hala olamayacakmışım! Ama o dayı olacak ya hava attı bana! Gülme Eren seni döverim!"

"Üzülme dur! Ağlama! Anıl bomboş konuşmuş! Sen benim çocuğumun halası olacaksın!"

"Biz seninle kardeş değiliz ki!"

"Kardeşiz! Ve sen benim çocuğumun halası olacaksın!"

Hemşire, Demir'i beşiğine yatırmak üzere, annesinin kucağından alacakken, "İzin verir misiniz?" dedim. Hemşire gülümseyerek geri çekildiğinde, minik kurbağayı dikkatle kucağıma aldım. "Merhaba Demir," dedim, fısıldayarak. Küçük adımlarla beşiğe ilerledim. "Artık tanışalım seninle ya! Benim adım Nazlı." Muhtemelen beni duymuyordu fakat bu umurumda değildi. "Evet... Senin yengenim... Dayının karısı..." Belki de dilini çıkarması beni duyduğu anlamına geliyor da olabilirdi. "Ben de çok memnun oldum... Evet, dayının çok önemli bir işi vardı minik kurbağa... Ondan gelemedi seninle tanışmaya... Ama sakın merak etme, sen prense dönüşmeden tanışacaksınız..."

♠

Annie'nin bakışlarında gördüğüm ifadenin bir benzeri, bugünlerde herkesin bakışlarında vardı. Ama saklı, ama belli belirgin bir suçluluk. Ağlamaktan gözleri kızarmıştı. İki elimi birden tutmuş, anlattığım her şeyi detaylandırmam için ısrar ediyordu. Begüm'ün oğlunu ilk kez kucağına aldığında nasıl bir ifadesi olduğundan, minik kurbağanın kurulmuş bir saat gibi, bir buçukta saatte bir mutlaka vırakladığını, ayrıntılarıyla dinlemek istiyordu. Dilimden dökülen kelimeler, bakışlarındaki suçluluğu biraz olsun dağıtıyor ve boşlukları umutla dolduruyordu. Yeğeninin adını fısıldarken, oğlunun aslında soyadını fısıldadığını düşünmüyor olamazdı fakat bunu sesli bir şekilde belirtmenin yeri ve zamanı değildi. Haddim de değildi. Fakat Aydın'ın Begüm'ün doğum hikayesinin başrolüne yerleşmesinin, Beyza Karabey'i içten içe bile olsa mutlu ettiğini hissediyordum. Yorulmadan ya da sıkılmadan geride kalan beş günlük hastane macerasını, eksiksiz bir şekilde, bir filmden bahseder gibi, heyecanla Annie'ye aktarmaya devam ettim.

Tüm bunları konuşurken, başka bir hastanedeydik. Tarantula'nın tedavi gördüğü hastanede. Beyza Karabey'in silahından çıkan kurşun, Tarantula'nın bağırsaklarına zarar vermiş, sol böbreğini ise parçalamıştı. Zor bir ameliyat gerçekleşmişti ve fazlasıyla kan kaybetmişti. Sadece kan

değil, böbreğini de kaybetmişti. Hayati riski bir süre devam etmiş, sonrasında yavaş yavaş da olsa toparlamıştı fakat çok sevdiği Lion'un bu yaptığını hazmedebilmesi biraz zaman alacaktı. Aslında yaptığı şeyi Annie'nin bile hazmedemediği muhakkaktı.

"Bir an için her yer kapkara oldu..." dedi, kaşlarını çatarak. Kendini ifade etmekte zorlandığını hissettim. "Yani bir an sadece... Bir saniye belki, bilemiyorum... Begüm'ü ve seni kurtarmak istedim. Başka hiçbir şey umurumda olmadı. Leo'nun Bayan Morgan'ın yanında güvende olduğunu biliyordum. Başında OCTO'dan ekip de vardı... Bir an için Leo'ya mutlaka birisinin bakacağını düşündüm. Gözüm karardı işte. Tarantula'yı geçmem gerekiyordu, önümdeki engeldi o ve ben de vurdum onu..."

Yüzüme buruk bir tebessüm yayılırken, kahvemden birkaç yudum aldıktan sonra, "Düşünme artık... Tarantula iyiymiş işte..." dedim.

"Ölebilirdi," dedi Annie, üzüntüyle. Başını iki yana salladı. "Tüm hayatı ailemi korumak üzerine kurulu onun... Benim bu yaptığım nankörlüktü."

"Anlaşılabilir bir sebebin vardı," dedim.

Annie, gözlerinden akan yaşları silerken, "Birini öldürmeye teşebbüs etmenin anlaşılabilir bir sebebi yoktur..." dedi. Burnunu çekti. "Ben, ailemi korumak için yapmadım ki bunu... O da ailemi korumaya çalışıyordu sonuçta... Ben önümden çekilsin diye yaptım. Halbuki, önümden çekilmeme sebebi de yine beni ve oğlumu korumaktan başka bir şey değildi."

"Keşke hiç duymasaydın..." dedim.

"Hayır, aksine, keşke daha erken duysaydım!" dedi Annie, sertçe. Derin bir nefes aldı. "Keşke sen oraya gitmeden duysaydım... O zaman belki böyle olmazdı. Bora'ya o kadar çok üzülüyorum ki..." Dudakları titredi ve gözlerinden yeniden yaşlar boşaldı. "Kimsesiz gibi bir başına şu anda... Gidemiyorum yanına. Sarılamıyorum ona... Bir insanın

yaşayabileceği en ağır sınanma değildi ama en ağırına yakındı başına gelen."

"Bundan daha ağırı ne olabilir ki?" diye sordum.

"Evladınla sınanmak..." dedi. Gözlerini birkaç saniyeliğine yumduğunda omuzları ağlamaktan sarsılıyordu. "Ben kardeşlerimi güvende tutmak için büyük bir kumar oynamıştım... Annemi, babamı kaybetmiştim. Karnımda bebeğim varken ölesiye dayak yemiştim. Gözümü açtığım hastane odasında, geride bıraktığım herkesin Beyza Karabey'in ölümüne ağladığını biliyordum ve bundan daha büyük bir acının olamayacağını düşünmüştüm... Ama bir gün oğlumu kucağıma aldım Nina... Ve oğlumu kucağıma aldığım anda en büyük korkum, onunla sınanmak oldu... Ona bir şey olması ihtimalinden bile ölesiye korkarken buldum kendimi. Defalarca kez Bora'yı aramak, yaşadığımı söylemek istedim. Defalarca kez Mehmet'in karşısına çıkıp onu yok etmek istedim. Ama hep geride bırakacağım oğlumu düşündüm. Her şeyin daha çok karışacağını bana hatırlatan insanlar vardı hep etrafımda. Gökhan da bunlardan birisi. Zaten Tarantula'yı vurduktan sonra şoka girmeseydim, Gökhan'ı da vururdum herhalde. Allah korudu onu benden. Mehmet, kardeşlerime ilk kez bu kadar çok yaklaşmadı elbette. Bir şekilde hep zarar verdi ama bu kez söz konusu bir bebek daha vardı... Demir... Leo'nunki can da onunki değil mi? İş işten geçmemişti ve yapılacak bir şey vardı. İlk kez elimden bir şey geliyordu. İlk kez..."

"Minik kurbağa bir şekilde kurtuldu... Bunu düşün," dedim, sevimli bir tonlamayla.

"Senin bebeğin kurtulamamıştı..." derken, gözlerinden yine yaşlar akmıştı.

Kaşlarımı çattım. "Onu istemiyordum Lion!" dedim. Ses tonum oldukça sertti. "Bu bir kayıp değil, kurtuluştu... Onun kurtuluşuydu... Kurtuldu bizden. Bu dünyadan... Bu dünyaya çocuk getirmek kadar saçma sapan bir şey daha yoktu. Leo, doyasıya bir çocukluk yaşayabiliyor mu? Hep tedbir, hep tehlikelerden korunma yollarıyla tanışma... Demir de

yaşayamayacak. Hastanede alınan güvenlik önlemini görsen bi' keşke. Bu hayatının her anında olacak onun."

"Anne olmak gibi bir niyetimin olup olmadığını hiç bilmiyorum," dedi, düşünür gibi. Bakışları kahvesine çevrilmişti. "Böyle bir hayal kurdum mu, kurmadım mı... Hatırlamıyorum. Bora'nın baba olmayı çok istediğini biliyorum, o çocukları çok severdi. Benim çok yakın bir arkadaşım vardı Robert'ten, Gamze. Gamze erken evlendi. Erkenden de anne oldu. Işık'ın annesi. Bora, Gamze'yi ve Işık'ı benden daha çok ziyaret ederdi. Işık'a hediyeler alırdı. Ama Bora zaten hep böyleydi. Korumacı, sevgi dolu, olgun ruhlu bir adam... Gökhan, Bora'dan büyük ama Bora Gökhan'a abilik yapardı. Begüm'ün doğacağını öğrendiğinde öyle sevinmişti ki... Begüm altı aylıktı, Bora beşiğinin başında sinek gelmesin de Begüm'ü ısırmasın diye beklerdi... Ben de sevgi dolu birisiyimdir ama Bora kadar mı, bilemem. Leo aynı Bora gibi işte. Herkesi seviyor o da... Begüm'ün karnına dokunmuş, hâlâ bunu anlatıp duruyor bana. Bebeğine hediye almak istedi, kumbarasını açtı, paralarını saydı falan. Neyse, demem o ki Leo benim için büyük bir sürprizdi. Ama bebek dediğimiz şey zaten sürprizdir. Sen planla ya da planlama, o gelir. Geleceği zamanı bilir. Elbette bir şekilde hayatta kalacağını falan söylemeyeceğim... Allah korusun herkesin çocuğunu... Ama bunu yaşamak, en azından kendi adıma, çok güzel bir duygu tatlım benim... Allah sana da nasip etsin."

"İsteyene nasip etsin," dedim. Kahvemden son yudumumu aldım. "İnsanlar zamanla değişiyorlar... Ben hiçbir zaman *anne olayım* kafasında birisi olmadım. Ben Anıl'ı sevdim. Çok sevdim. Annem, babam ve anneannem öldüğünde, bana evleneceğimizi söyledi. Ben de inandım. Evleneceğiz sandım. Anıl'a bakarken bazen hayatı kaçırdım, kabul. Büyüyemedim belki. Sonra karşıma Bora çıktı. Ona aşık oldum. Çok aşık oldum. Bir yanım hâlâ çocuktu. Ben inatçı birisiyimdir, biliyorsun beni..." Annie, gülümseyerek başını salladı. "Yani çabuk gaza gelir, hemen tahrik olurum. Bora,

asla baba olmayacağını söyleyince... Garip bir şekilde *nasıl yani* oldum ve kendimi ondan çocuğum olsun isterken buldum. Matematik kariyeri yapmak varken, Bora'nın dizinin dibinde oturmam yanlıştı. Dahası, mezun bile olmamışken evcilik oynar gibi davranmam yanlıştı. Bora'nın hayatı ise maalesef, belki de ondan bağımsız, belirli kurallar dahilinde yaşanması gereken bir hayattı. Bir de galiba ben Elif'i çok kıskandım. Çünkü ben çok tecrübesizdim, Bora ise nikahın kıyısından dönmüştü. Öyle yani... Anne olma arzum, bir çeşit özgüven eksikliğindendi..."

"Birisini çok sevince, ondan çocuğun olsun da isteyebiliyorsun..." dedi Annie, *bu normal bir şey* der gibi. "Aslında toplum, bunun üzerine seni manipüle ediyor. Fakat bu manipülasyon evrensel bir manipülasyon. Mutlu sonla biten hikayelerin çoğunda, aşıklar kavuşur ve çocukları olur. Bu arada, bu kötü bir şey değil. Yani çoğalmak, bir birey yetiştirmek, onu hayata hazırlamak... Dünyanın daha iyi bir yer olması için araçlarız biz, çocuklarımız da öyle. Ayrıca çoğalmak için illa üremek de gerekmez. Dünyada bir annenin, bir babanın sevgisini arzulayan, iyiyle ve doğruyla yetiştirilmeyi bekleyen çok fazla çocuk var. Gökhan, bunlardan birisiydi. Halam, anne oldu ona. Asya da... Begüm, belki de hayatındaki en güzel kararı vermiş. Sen de öyleymişsin... İyi ki yengen ve amcan varmış. Bunlar bir şekilde kan ya da manevi bağ taşıyan örnekler fakat yine de güzel örnekler. Yani anne olmak için, bir bebeği dokuz ay karnında taşımak zorunda değil kimse. Ve anne olma arzusu, sevmekten gelir. İnsan sevmenin ne güzel bir şey olduğunu genelde karşı cinsi sevince hatırlıyor fakat sevgi hep içimizde. O sevgiyi bir çocuğa akıtmayı düşlemek, özgüven eksikliği değildir bence."

"Ne yani, her kadın anne mi olmalı?" diye sordum, sitem eder gibi.

Annie minik bir kahkaha attı. "Tabii ki de hayır. Kimse kimseye böyle bir dayatma yapamaz. Bir insana değil, bir hayvana ya da bir bitkiye de annelik yapılabilir. Sevgimizi

akıtabileceğimiz canlılar çeşitli... Benim bir çocuğu evlat edinme şansım yok. Maalesef evcil bir hayvan da sahiplenemiyoruz, Bayan Morgan sebebiyle. Ama benim de çiçeklerim ve bitkilerim var Nina. Onları yetiştiriyorum ben de Leo'yla beraber."

"Annelik yapmak şart ama yani?" dedim, kaşlarımı çatarak.

"Şart diye bir şey yok..." dedi, başını iki yana sallayarak. "Cinsiyet ayırmaya da gerek yok. Ben kadınım, annelik yapıyorum... Pekala bir erkek de babalık yapabilir... Ama bir çocuğa, ama bir hayvana, ama bir bitkiye... Şart yok, sevmek var. Bir sorumluluk alamayacak insanlar da var tabii. Ama öyle insanların bile elinden bir şey illa ki gelir. Leo her yaz ve kış başında, kendisine küçük gelen iyi durumdaki kıyafetlerini ya da artık oynamak istemediği oyuncaklarını, bunlara ihtiyacı olan ve hiç tanımadığı arkadaşlarına hediye ediyor."

"Sen evladını her şeyin üzerinde tutan bir anne olarak böyle düşünmekte haklısın," dedim, tebessüm ederek. Kaşlarım havalanmıştı. "Fakat ben şu an senin hastan... Pardon danışanın olsaydım, eminim ki bu cümleleri kurmazdın... Bunlar seni sen yapan duygular. Sen şahane bir annesin... Buna saygım sonsuz. Fakat söylediklerin bana işlemiyor, üzgünüm..." Güldüm. "Hatta çok kamu spotu yapıyormuşsun gibi geliyor!"

"Sanırım biraz didaktik konuştum..." dedi, kendine kızar gibi. "Kusura bakma... Haddimi aştıysam-"

"Olur mu öyle şey?!" dedim. Gülümsedim. "Ne anlatsan, dinlerim... Biliyorsun. Kamu spotu bile olsa!"

Annie'nin yüzüne tereddüt dolu bir ifade yayıldı. "Bir kez daha haddimi aşmak istemem ama... Bora'yı neden aramıyorsun?"

"Arayamıyorum," dedim. Gözlerimi Annie'den çekip etrafta gezdirirken, "Aradığımda, ne diyeceğimi bilemiyorum..." diye mırıldandım.

Annie, bu konunun bana iyi gelmeyeceğini anlamış olsa gerek, uzatmamıştı. Bora'yı çok özlemiştim fakat ilk kez, bir arada olmayışımızın, üzerimde kötü bir etkisi yoktu. Tam olarak içimden geçen hisleri tahlil edebildiğimi söyleyemezdim. Öncelikle Bora'ya çok kızgındım. Hamile kız kardeşini ölüme göndererek ve arkasından kendisinin de geleceğini söyleyerek, yani üç kişinin hayatına karşılık beni hayatta bırakmasına çok kızgındım. Öte yandan bu seçimi, benim yüzümden yapmak zorunda kaldığını biliyordum. Kendi ayaklarımla Mehmet Şahindağ'a giderek, olayı bu noktaya bizzat ben taşımıştım ve bunun da elbette ki bir sonucu vardı; bu sonuçtan hepimiz nasibimizi almıştık. Payıma düşen nasibi beş gündür düşünüyordum ama işin içinden çıkamıyordum. Bora'yı hâlâ aramamış olma sebebim, biraz da bundandı.

Karmakarışıktım.

Kızgın olduğum kadar suçluydum. Ve fakat içimdeki karmaşıklık bunlarla da sınırlı değildi. Elbette Bora'nın seçimi beni asla mutlu etmemişti. Ama mutlu olmadığım kadar, içimde garip ve açıklanamaz bir duygu da vardı. Hiçbirimize bir şey olmadığına emin olduktan sonra, içime o duygu da dolmuştu. Bora'nın vazgeçilmeziydim. Önceliği. Begüm'e bir şey olsaydı ona da olurdu; ama bana bir şey olması ihtimaline bile dayanamamıştı. O garip ve açıklanamaz duyguyu hissetmenin, şu koşullarda çok ama çok ayıp olduğunu biliyordum fakat yine de içime engel olamıyordum. Belki de Bora'yı ararsam, bu garip ve açıklanamaz duygunun beni terk etmesinden korkuyordum.

Çok güzel bir rüyadan uyanmama benzemesinden.

O yüzden konumunu adım adım takip etmekle yetiniyor ve belki de hem ona hem kendime biraz olsun zaman veriyordum.

Tarantula'nın odasının önüne geldiğimizde, kapıda bekleyen adamlar geri çekilmişti. Yavaşça kapıyı tıklattım ve içeriye girdik. Bakışları önce bana, sonra Annie'ye çevrildi. Uzandığı yatakta hafifçe toparlanırken, kolundaki alçının

çıktığını fark ettim. Bu da bir şeydi. "Geçmiş olsun," dedim, durgun bir sesle. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedi Tarantula. Ziyaretimizden hoşlanmadığı belliydi. "Sen nasılsın? Kahramanlık işleri nasıl gidiyor?"

Boğazımı temizlerken, odadaki koltuğa oturdum. Annie ise ayakta kalmayı tercih etmişti. "Operasyon!" dedim, Tarantula'yı düzeltir gibi. "Mehmet Şahindağ'ın Trabzon'da olduğunu bilemezdim."

"Öldürecektin yani onu, öyle mi?" diye sordu Tarantula, gülümsemeye çalışırken. "Onu öldürdüğünde başımıza ne geleceğini biliyor muyuz? Formülü almadan onu öldürmek, çok saçma değil mi? Kaldı ki hadi öldürdün diyelim... Sen ölmeden nasıl çıkacaktın oradan?" Sessiz kaldım. "Sen de ölecektin, değil mi?"

"Ne olduysa oldu..." dedim, konuyu kapatmak istediğimi belli ederek. "Herkes iyi... Önemli olan da bu."

Tarantula sıkıntılı bir nefes verirken, kısa bir süreliğine Annie'ye bakıp yeniden bana dönmüştü. "Kara çekip gitmiş?" dedi, sorar gibi.

"Evet... Gelecektir mutlaka," dedim. Kaşlarımı çattım. "Aslında seninle konuşmak istediğim şeyler var... Bu şekilde, yani sen hastanedeyken seni bunlarla oyalamak istemem fakat vaktim yok. Begüm'ün yanına dönmem-"

"O nasıl? Oğlu nasıl?" diye sordu, merakla. Gözleri kısılmış ve yüzüne sıcacık bir ifade yayılmıştı. "Demir koymuş adını?"

"Evet," dedim, şaşkınlıkla. Gülümsedim. "Sağlıklı bebek... Erken doğmasına rağmen... Herhangi bir sorun yaşamadı... Begüm'ün doğumu zordu... Aslında bu sabah taburcu olacaktı fakat tansiyonu bir düşüp bir yükseliyor. Doktoru, biraz daha hastanede kalmasını istedi."

"Sen mi kalıyorsun onlarla?" diye sordu.

Neden bu kadar çok soru sorduğunu anlamıyordum fakat, "Evet," dedim. Derin bir nefes aldım. "Hemşire var zaten başında. Aydın, Gökhan, Sergio, Bat, Bear ve Eren de hep etrafımızdalar. Ama ben kalıyorum yanında..."

"Neden yalan söylediğimi mi soracaksın?" dedi. Kaşlarım havalanırken, dudaklarıma *vay be* der gibi bir ifade yerleşmişti. "Neyin şifresi olduğun konusunda?" Başımı *evet* der gibi salladım. "Zamanı gelmedi. Kara'nın OCTO'nun sahibi olduğunu söylemenin de zamanı değildi fakat mecbur kaldım. Aslında bu bir hata. Çünkü Kara'ya güvenmiyorum. Bizimle çalışmayacak. Üstelik, Aydın ve Gökhan'la da sırrımızı paylaşmak zorunda kaldım. Çünkü Kara, onlara bunu mutlaka anlatacaktı zaten. Eğer senin bir şifre olduğunu öğrenirse, bunun peşini bırakmazdı. Mehmet Şahindağ'ın söylediklerini dinledim sonradan. Beyza Karabey'in mezarına kaydedildiği için... Haklı N. Çok haklı. Çok ciddi bir konsantrasyon sorunumuz var."

Mehmet Şahindağ'ın söylediklerinden bahsetmek istemiyordum. "Bora'nın bir lakabı olacak mı?" diye sordum.

Tarantula gülümsedi. "Onun zaten bir lakabı var, Kara..." dedi. Minik bir kahkaha attı. "O bizim sekizincimiz N. Bizler arasında bir hiyerarşi yok fakat Kara, bizim üstümüz. Yedi koltuk ve sekizinci. Yedi asil üye ve bir lider, bu da OCTO demek."

"Neden onun söz hakkı, sizinkinden...ya da seninkinden çok olsun ki?" diye sordum, merakla. "Sonuçta Ahmet Karabey'den önce baban vardı. Sen vardın?"

"Babam da ben de bu gücü Ahmet Karabey'e borçluyuz," dedi Tarantula. Kurduğu cümleden, fazlasıyla memnun görünüyordu. "Ahmet Karabey babama sonsuz hak verdi ve karışmadı. Güvendi. Daha sonraları bana öğüt verdi ama karışmadı. OCTO, sekizincisini beklerken, yedi asil üyesiyle Tarantula devrini yaşadı. OCTO hep yedi koltukluydu N. Lion'dan önce, başkası da vardı mesela. Öldü. Yedi asil üyenin yeri hiç boş kalmadı ve kalmaz da. Bugün ben ölsem, yerime bir başkasını alması gerektiğini Lion biliyor mesela. Onda bazı belgeler var." Göz ucuyla Annie'ye baktığımda, Tarantula'yı doğrulamıştı. "Şimdi OCTO, Kara devrini yaşayacak. Bu Ahmet Karabey'e sözümdür."

"Ne yani, herhangi birisi asil üye olabilir mi?" diye sordum. Kaşlarım çatılmıştı. "Asil üye olmanın herhangi bir seçkinliği yok mu yani?"

"Elbette var," dedi Tarantula, gülerek. "Mehmet Şahindağ'ın gücünün bitmesini arzulamak ve kimsesiz olmak."

"Sergio kimsesiz değildi?" dedim, çıkışarak.

"Anlattım ya... Ahmet Karabey yönlendirdi beni ona," dedi Tarantula. Sorularımı dikkatle yanıtlasa bile, çok basit bulduğu da belliydi. "Asil üye olmak istediğini biliyorum. Üzgünüm N. Yedi koltuk var sadece."

"Asil üye olmak istemiyorum," dedim, kaşlarımı kaldırarak. Buna neden takmıştım, bilmiyordum. "CIA'deki bağlantın kim?" diye sordum, yalanımın ortaya çıkmasını engellemek ister gibi. "Onun neden bir koltuğu yok?"

"Dünyada OCTO'nun bağlantısı çok biliyorsun ki..." dedi Tarantula. Yüzünde bu güçle gurur duyduğunu göstermekten kaçınmayan, sempatik bir gülümseme vardı. "Hotel Le Huit gibi bir zincirin lideri OCTO. CIA'deki bağlantı da bundan farklı değil. Herkese koltuk verecek değiliz. İnsanlar bize yardım etmenin karşılığını alıyorlar fazlasıyla. Bazen para veriyoruz, bazen halledemedikleri bir işi hallediyoruz..."

"Alp'in önüme koyduğu algoritma, hani Emir Milić'le iletişime geçeceğini öğrendik... John'a ait?" dedim.

"Öyle mi?!" dedi Tarantula, heyecanla. Kaşlarım çatıldı. "Mehmet Şahindağ'a bunun ulaştığını bilmiyordum. Harika!" Konuşurken zorlanmıştı. "John, kumar borcu oldukça algoritma satıyordu. O bilmiyordu ama bazen ona bağlantıları biz sağlıyorduk. Derin Ağ aracılığıyla. Bu algoritmaların Mehmet Şahindağ'a ulaşması için de çok çabaladık. Bağlantısı olduğunu tahmin ettiğimiz adamlara satılmasını sağladık. Ama sonuç aldık mı hiçbir zaman bilemedik. Eğer öyleyse, güzel bir kapı aralamışızdır!"

"Sonunda iyi bir şey!" dedim. Ben de heyecanlanmıştım. "Peki Bora, OCTO'nun başına geçmezse ne olacak?" diye sordum.

"Öncelikle Kara," dedi Tarantula, beni düzeltir gibi. "Bora değil."

"Kurallar, kurallar, kurallar!" dedi Annie, alayla.

"Evet kurallar!" dedi Tarantula, sertçe. "OCTO'nun bugünlere gelmesine sebep olan kurallar!" Kaşlarım havalanırken, Bora'nın kendisine *Kara* dememden hoşlanmayacağını düşündüm. "Kara eğer OCTO'nun başına geçmezse, kendi bilir. Bugüne kadar nasıl devam ettiysek, öyle ederiz."

"Eğer OCTO'nun başına geçerse de ego savaşına gireceksiniz," dedi Annie. Tavrı yine alaycıydı. "Sen ondan emir almazsın Tarantula! O da senden emir almaz!"

"Ben kurallara uyarım!" dedi Tarantula, başını iki yana sallayarak.

"Öyle mi?!" dedi Annie, gülümseyerek. Ama bu gülümseme samimi değildi. "Nina'yı senin ekibinde tutmayacaktır. Ve Nina'ya yüklediğin misyonu yok edecektir. Buna katlanabilir misin?!"

"N, benim ekibimde!" dedi Tarantula ve eli çarşafın üzerinden yarasına gitti. "Ve ekip asla değişmez! Ekipteki bir üye, başka bir ekibe geçmez! Kural böyle! Ekipten üye nasıl silinir?! Üye öldüğünde! N ölmeyeceğine göre, benim ekibimde!"

"Kuralları takmaz," dedi Annie, ciddiyetle. Ellerini üzerindeki şişme yeleğin ceplerine soktu. "Bora, ne ona göstereceğin belgeleri önemser ne de seneler evvel koyulan kuralları. O, ben değil Tarantula! O, nasıl hayata tutunacağını, nasıl hayatta kalacağını ve bundan sonra ne olacağını bilemeyen Beyza değil! Onu *biz buyuz, işine gelirse* diye sindiremezsin sen! Onun aldığı kararları, önüne zaafını koyup değiştirtemezsin! Dahası onu, ailesini koruyor olmakla da etkileyemezsin... Yani ben senin yerinde olsaydım, Kara'nın OCTO'nun başına geçmesini istemezdim çünkü yapacağı ilk şey, seni yok etmek olur!"

"O biraz zor Lion!" dedi Tarantula. Sinirlenmişti. "Kardeşini çok seviyorsun ve ona çok güveniyorsun anlıyorum ama-"

Annie, iğneleyici bir ifadeyle Tarantula'nın lafını kesti: "Kardeşimden bahseden kim?! Ben Kara'dan bahsediyorum Tarantula!"

Tarantula, Lion'a uzun uzun baktığında, sanırım ona sessizce hak vermişti.

Aydın ve Bora'ya, Leo'nun babasının Mehmet Şahindağ olduğunun söylendiğini, iyi ki Lion'un bilmediğini düşünürken, gözlerimi yummuştum.

♠

Demir'in hastane çantasını, annesinin kuzeni Çınar Akbulut hazırlatmış olabilirdi fakat çıkarken giyeceği kıyafetleri, ona yengesinin hediyesiydi. Kırık beyaz renkte bir zıbının göğüs kısmında, kocaman yeşil bir kurbağa, hemen altında da bordo renkli küçük bir papyon vardı. Papyonun biraz aşağısında, *little cute frog* yazıyordu. Zıbının yaka kısmı ve ağ kısmı da yeşildi; tıpkı patikli pijaması ve şapkası gibi. Patikli pijamasında ve şapkasında, siyah, kurbağa ayak izleri vardı ve üstelik şapkasının kulakları da vardı. Bu takımı görür görmez aşık olmuştum; nitekim Demir de minik bir kurbağaydı. Minik, sevimli kurbağa.

"Çok mu yakışıklı oldun sen?" diye sordum, kaşlarımı çatarak. "Şimdiden böyleyse, prens olduğunda ne yapacağız ya?" Demir, gözleri kapalı yattığı yatakta, iki eliyle birden işaret parmağımı tutuyordu. "Azıcık gözlerini açmalısın ama... Hep uyunmaz ki!"

"Battaniyesi nerede Naz?" diye sordu Begüm. Tansiyonu sonunda normale dönmüştü ve doğumunun yedinci gününde taburcu ediliyordu. "Tamam buradaymış. Bir şey unutmayalım."

"Aldık her şeyi," dedi Eren. Begüm bakışlarını Eren'e çevirmeden, yine çantayı açtı ve benimle yarışacak bir takıntılı düzeyde, çantanın içindekileri kontrol etmeye başladı. Eren, Begüm'ün kendisini yok sayması üzerine, her defasında pişmanlık ve çaresizlik dolu bir tavra bürünüyordu fakat çırpınmak yerine, her defasında köşesine çekiliyordu.

Şimdi olduğu gibi. Kenara çekildi ve sessizce oğlunu izlemeye başladı.

"Oto koltuğunu taktılar mı acaba," diye mırıldandı Begüm. Bakışları benim üzerimdeydi. Bana Demir'i büyüteceği partneri gibi davranıyordu ve açıkçası bunun ne kadar sağlıklı olduğunu bilmiyordum. Begüm ile Eren'in artık karı koca olmadıklarını hissettim. "Sen istersen kar tulumunu giydir Naz. Çıkabiliriz sanki."

Yatağın üzerindeki sarı renkteki kar tulumunu Demir'e giydirmeye başladığımda, hafiften kaşları çatılmış ve huzuru bozulmuştu. "Artık gidiyoruz minik kurbağa!" dedim; gülerek. Tulumun kapüşonunu da kafasına taktım ve onu kucağıma aldım. Eren, yatağın üzerine ana kucağını koydu. Dikkatle Demir'i ana kucağına yerleştirdiğimde, yeniden huzura kavuşmuş gibiydi. Begüm, ellerine kalın bir eldiven de giydirip, battaniyesini üzerine örttü. Eren ana kucağını aldı ve Demir'in büyükçe çantasını omzuna astı.

Odadan çıkarken Aydın'la karşılaştık. Eren'in elinde taşıdığı Demir'e gülümseyerek kısa bir bakış attı ve "Araba hazır," dedi. Arabanın hazır olması, Eren'le de yolumuzun ayrılacağı anlamına geliyordu. Begüm biraz yalnız kalmak istiyordu. En azından bugün, Eren'in onu ve oğlunu yalnız bırakmasını istemişti. Küçük adımlarla arabaya doğru ilerlerken, Eren'in ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordum. Muhtemelen kendisini dışlanmış hissediyordu. Bunu gören sadece ben değildim; Gürkan Abi bile, günler sonra, kardeşine üzgün bir şekilde bakıyordu.

Arabanın önüne geldiğimizde, Gürkan Abi, Eren'in hafifçe havaya kaldırdığı ana kucağının içine, derin bir merhametle baktı ve Begüm'e dönerek, "Oğlan sana emanet..." dedi. Begüm, belli belirsiz başını salladı.

Eren ana kucağını, arabanın ortasındaki oto koltuğuna yerleştirdi. Begüm, diğer kapıdan, Demir'in yanına otururken, Eren oğlunun parmaklarını, eldivenlerinin üzerinden yavaşça sevmişti. "Sizi seviyorum," diye fısıldadı. Cümlesi havada asılı kaldı ve bir karşılık alamadı. Gökhan,

direksiyonun başına, Aydın da onun yanına oturmuştu. Eren, Demir'in yanından geri çekilmeden, "Hoşça kalın..." dedi. Bakışları bana değdi. "Dikkatli olun..." dedi. Ben de Demir'in yanına oturduğumda, Eren kapımı kapatmıştı.

Begüm'ün gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü. Bu, Eren'i son görüşü değildi fakat belli ki bundan sonra ona hep gözleri kapalı olacaktı. Dili kilitli. Elleri, kolları bağlı. Bir elini oğlunun battaniyesinin üzerine koyduğunda, ne kadar kararlı olduğunu fark ettim. Eren, Begüm için artık, sadece Demir'in babasıydı.

♠

Helikopterden indiğimiz yerde, Sergio ve Leo ile buluşmuştuk. Daha sonra bindiğimiz minibüsün yekpare koltuğunun ortasına yine Demir kurulmuştu ve bir yanında da yine annesi vardı fakat bu kez, diğer yanında Leo oturmuştu. Leo, yol boyunca Demir'i parlayan gözlerle izlemiş ve onunla sohbet etmiş, bizi de bu sohbete dahil olmaya zorlamıştı. Demir'e ve bize, küçük bir hastalık geçirdiğini uzun uzadıya anlatmış, kullandığı ilaçlardan bahsetmiş, idrar yolu enfeksiyonunun ne olduğuna dair bilgiler vermişti. Özellikle Begüm'e, hastalığının asla bulaşıcı olmadığını belirterek, endişelenmesini istemediğini dile getirmişti. Demir'i öpmeyecekti; Demir'i hiçbirimiz öpmemeliydik, yeni doğan bebekler öpülmezdi. Tüm bunlar annesinden öğrendiği şeylerdi ve karşımızda takındığı tavır, büyümüş de küçülmüş bir insan olduğu izlenimine kapılmamıza yol açmıştı. Aydın, yanımdaki koltuktan, şaşkınlık dolu bir ifadeyle Leo'nun bitmek tükenmek bilmez enerjisini seyretmişti. Leo ve Demir kimya deneyleri yapacaklar, basketbol oynayacaklar, basketbol maçına gidecekler, playstation turnuvasına katılacaklardı. Bunlar elbette ki Leo'nun en çok sevdiği ve ilk aklına gelen şeylerdi. Eren'le karşılaşmadığı için, Demir'in babasının nerede olduğunu sormayı da ihmal etmemişti ve bunun üzerine Aydın, kısık bir sesle, bu konu hakkında benimle konuşacağı bazı şeyler olduğunu dile getirmişti.

Boston'daydık. Kış güneşi kendisini bir gösteriyor bir bulutların ardına saklanıyor ve bizimle oyun oynuyordu. Kucağımdaki Demir'le beraber attığım her bir adımda, Leo'nun dudakları arasından çıkan ve içinden dolup taşan coşkuyu cesurca belli eden sesleri duyuyordum. En nihayetinde kaptan olmak isteyen bir çocuk için marina, büyüleyici bir yerdi. İki haftalık kiralık yat hakkının bir haftasını dolduran Bora, yaklaşık yirmi dakika evvel, açıldığı derinliklerden marinaya geri dönmek zorunda kalmıştı ve pek tabii bu, benim çeşitli hilelerim sonucunda olmuştu. O, marina yönetiminin, neden kendisini dönmeye zorladıklarını henüz bilmiyordu fakat bizi görünce anlayacaktı.

"Dikkatli ol Leo," dedim. Leo, kocaman adımlarla yata binerken, benim adımlarım daha temkinliydi. "İçeriye geçelim..." Leo, başını beni onaylamak için salladı ve masanın etrafından dolanarak, yatın salonuna açılan cam kapıya ilerledi. Centilmen bir erkek gibi önce bizim geçmemizi bekledi ve hemen ardından kapıyı kapattı. Merdivenlerden adım sesleri duyulurken, Demir'i battaniyesinden ayırıp kar tulumuyla bıraktım ve battaniyeyi, tutması için Leo'ya verdim.

"Nazlı?" dedi Bora. Gördüğü manzaranın onu hayrete düşürdüğü ve bizi asla burada beklemediği belliydi. Yüzüme hasret yüklü bir gülümseme yayılırken, ona doğru birkaç adım attım. Bakışları kucağımdaki Demir'e çevrildiğinde gözleri kısıldı ve dudakları bir parça açıldı. "Bak minik kurbağa..." dedim, fısıldayarak. "Dayın geldi..." Bora, puslu kapkara gözleriyle bana baktığında, başımı aşağı ve yukarı doğru sağladım. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmasını ve korkacak hiçbir şey olmadığını bilmesini ister gibi, Demir'i ona uzattım. "Demir, seni çok bekledi dayısı... Neredeyse prense dönüşecekti artık!"

Bora, Demir'i kucağına aldığında, Leo da yanıma gelmiş ve merakla bana bakmıştı. Bu anın neden bu kadar duygu dolu olduğu hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum fakat kafasını bedenime yasladığında, bana güç vermek ister gibi

bir hâli vardı. "Merhaba Demir," dedi Bora, titreyen bir sesle. Yüzünden geçen ifadeleri yakalamak çok zordu fakat mutluluğu her bir zerresinden okunuyordu.

Leo'ya dönüp göz kırptığımda, cebinden hızla telefonu çıkarttı. Bir insanın onun gibi bir operasyon arkadaşı olması şahane bir şeydi. Çok geçmeden salonun cam kapısı açıldı. Bora'nın bakışları arkamızda kalan kapıya çevrildiğinde, gözlerine kısa bir an için korku yerleşmişti. "Merhaba abi," dedi Begüm'ün arkamdan gelen sesi. Bora, ne tepki vereceğini bilemediği için, kaskatı kesilmişti. "Seni çok bekledik..."

Minik kurbağanın vıraklamasıyla Bora bakışlarını kucağındaki Demir'e çevirdi. Gözlerini açmış ve Bora'ya bakıyordu. Dudaklarının tıpkı meme emer gibi hareket etmesi, Bora'nın kaşlarını çatarak gülümsemesine sebep olmuştu. "Yine acıktı..." dedim, somurtarak.

Begüm, Bora'ya doğru yaklaştı ve Demir'in tulumunu açtı. "Battaniyesini verir misin Leo?" dedi, yumuşacık bir sesle. Battaniyeyi alırken, "Gökhan'a seslenir misin, çantayı getirsin..." diye de eklemişti. Leo, henüz bir çocuk olduğu için kendisine görev verilmesine bayılıyordu. "Dikkat et ama, düşme..." dedi Begüm, uyarıcı bir tonlamayla. Leo, heyecanla başını salladı ve kapıya koştu. Bora'nın kucağındaki Demir'i kar tulumundan ayırması için Begüm'e yardım ettim. "Bak üstündekilere abi..." dedi Begüm. Sesi cıvıl cıvıl çıkmıştı. "Yengesinin hediyesi... Yengesi Demir'i minik, sevimli bir kurbağa ilan etti!"

Bora'nın gözleri beni buldu. Boston'un değilse bile, kapkara okyanusun üzerine güneş doğmuştu. "Sizi bekletmek istemezdim..." dedi. Bakışları benim gözlerimden önce Begüm'e, sonra yeniden Demir'e çevrildi. "Demek yengen, sen yakışıklı ol diye uğraştı... Ama olmamış... Sen hâlâ çok çirkin bir şeysin!" Begüm de benim gibi gülümsemişti. "Minik kurbağayı sevdim!"

Demir'in vıraklamasıyla beraber, Bora minik bir kahkaha attı. "Efendim?" dedi, sorar gibi. "Sen de mi sevdin?"

"Dayısını kayırıyor!" dedim, gülerek. "Yani gözlerini bir dakika, on yedi saniyedir açık tutması bile buna işaret! Ayıp ayıp! Bir haftadır başında ben sabahlıyorum senin!" Demir'in burnuna dokunduğumda, dili dışarıya çıkmıştı. "Hiç de sevimli değilsin bi' kere! Şu burun çok çirkin... Sonra gözler çok çirkin... Yanaklar çok çirkin... Sen çok çirkinsin! Hele bu kulaklı şapkayla!"

Bora'nın kapkara gözleri, birden Begüm'e çevrildi. "Aynı senin bebekliğin üç numara... Birebir aynısı!" Gözlerim gamzesine takılırken, o Demir'in kokusunu içine çekmişti. "Kokunuz bile aynı..." Begüm'ün gözleri yaşarırken, benim de yüzüme buruk bir ifade yayılmıştı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Demir..." diye fısıldadı Bora. "Dilerim sen de memnun olursun..."

"Oldu," dedi Begüm. Gözlerinden akan birkaç damla yaşı elinin tersiyle sildi. "O konuşabilene kadar, ben ona sözcülük yapacağım. Annesiyim ben. Hissederim. Çok memnun oldu."

Bora başını gülerek iki yana salladı ve "Senin anneliğini yesinler," diye mırıldandı. Demir'e baktı. "Senin annen de benim gözümde, senin gibi küçücük! Sanırım ben senin bebeğini de kucağıma alsam, büyüdüğünüzü kabul edemeyeceğim..."

"İltifat kabul ediyoruz, değil mi oğlum?" dedi Begüm, kinayeli bir tonlamayla. "Genç kalacağız biz seninle hep! Senin arkadaşların, beni senin ablan sanacaklar, değil mi?"

"Hayallere bak!" dedi Bora, şakacı bir alayla. Begüm ise bu ifadeye gülmekle yetinmişti. Aralarındaki bağların kuvvetini hissetmek ve başlarına gelen elim felaketi düşünmemeye ya da düşünseler de birbirlerine belli etmediklerini görmek, kalbime saplı kurşunun çıkmasını sağlamıştı.

Leo, kocaman bebek çantasıyla yeniden salona girdiğinde, "Çok ağır o... Gökhan neden taşımadı?!" diye sitem ettim.

"Benim basketbola giderken taşıdığım çanta daha ağır ki!" dedi Leo, kaşlarını çatarak. Çantayı koltuğun üzerine koyduktan sonra kafasını kaldırdı ve Bora'ya baktı. "Bana

yatı gezdirecek misin?" Bora, gözlerini kucağındaki Demir'den çekti ve Leo'nun acı kahve gözlerine baktı. "Ben yatı gezmek istiyorum. Ama annem, kendi başıma bir şey yapmamamı söyledi. Bana yatı gezdirir misin?"

"Tabii," dedi Bora. Karşısındaki çocuğun Mehmet Şahindağ'ın oğlu olduğunu düşünmesi, kalbimi kırmıştı. Demir'i annesine uzattıktan sonra, kocaman kollarıyla ikisini birden sardı ve Begüm'ün saçlarının arasına kocaman bir öpücük kondurdu. Begüm görmese de ben Bora'nın dudaklarını okuyabilmiştim: "Şükürler olsun..." Yeniden Leo'ya döndüğünde, "Gel, aşağıdan başlayalım..." dedi. Bana yaklaştı ve beni de kolları arasına aldı. "Ah! Nazlı sevgilim," diye fısıldadı kulağıma. Boynumdan öptü. "Ah!"

"Bir saniye!" dedi Leo, aklına bir şey geldiği belli bir ifadeyle. Montunun fermuarlı cebini açtı ve cebinden küçük bir paket çıkarttı. "Annemle beraber, Demir'e hediye aldık biz." Begüm, şaşkınlıkla karışık gülümsemeyle Leo'ya bakarken, paketi onun minicik elinden aldı. "Aslında annem aldı... Çünkü ben hastaydım hani. Anlatmıştım. Ama ben de çok sevdim. Annemle beraber paketledik."

"Teşekkür ederiz," dedi Begüm. Paketi açmasını ister gibi abisine uzatırken, salonun cam kapısı da açılmıştı. Aydın, elinde ana kucağıyla salona girerken, Begüm, hayranlık dolu bir tonlamayla, "Çok güzel!" dedi.

Bora'nın elindeki altın bebek künyesine baktım. Üzerinde *Demir* yazan bu künye yeni değil, eskiydi ve Leo'ya aitti. Bunu ne Leo biliyordu ne de Bora, Begüm ya da Aydın anlamıştı. *Demir* yazısının yanında minicik bir çapa işareti vardı ve muhtemelen herkes, bunun Leo'nun hayali olduğunu sanıyordu.

Hayaller, hayallerin üzerine biniyor ve belki kuşaktan kuşağa aktarılıyordu.

Bora, Leo ile beraber yatı dolaşırken, Aydın ve Gökhan da onlara eşlik etmişti. Begüm ise geniş kanepeye yerleşmiş, oğlunu emzirmiş, altını değiştirmiş ve yeniden mışıl mışıl bir uykuya dalmasını sağlamıştı. Demir'i, Aydın'ın getirdiği ana

kucağına yerleştirdiğinde, battaniyesini de üzerine örttü. Gözlerimiz birleştiğinde, yüzüne sıcacık bir gülümseme yayıldı. "Her şey için çok teşekkür ederim Naz," dedi. Eğildi ve elime uzandı. "İyi ki bizimlesin, iyi ki varsın!"

"Bir şey yapmadım," dedim. Salonun kapısının açıldığını duyduğumda, cama Bora ve Leo'nun yansıması düşmüştü. "İstersen geçelim eve Begüm," dedim, kısık bir sesle. "Yorgunsun sen de... Dinlen."

"İngilizce konuşun. Ben anlamıyorum!" dedi Leo, kızar gibi. Yanıma geldi ve yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu.

Ellerimi yanaklarına koyarak, "Buz gibi olmuşsun!" dedim.

"Zorla indirdim aşağıya," diye mırıldandı Bora. Ellerini ceplerine sokmuş, Leo'ya bakıyordu. "Bıraksam yüzmeye kalkacak..."

Leo kıkırdadı. "Burası çok güzel Nina!" Boynuma sarıldı. "Acaba bundan sonra, yatta mı yaşasak?"

"Ne zaman yata binsek, aynı tepkileri verdiğinin farkında mısın acaba?" diye sordum, alay eder gibi. Kucağıma oturmasını sağladım. "Yatta yaşanır mı hiç?!"

"Bence yaşanır," dedi Leo. Omuz silkmişti. "Ama elektriği ve suyu tasarruflu kullanmak gerek. Hijyen konusu çok önemli. Fakat istediğimiz zaman marinadaki duşu kullanabiliriz. Tabii eğer yatımız çok lüks ise, belki su ve elektrik konusunda fazla sıkıntı çekmeyebiliriz. Ama çok çok çok lüks olması gerek!"

"Çok çok çok lüks yat alacak paran var mı senin?" dedim, gülerek.

"Biriktiririm," dedi Leo, bilmiş bir ifadeyle. Kaşlarını çattı. "Bu yat kiralıkmış, Bora'nın değilmiş. Sen hediye etmişsin ona... Bana neden böyle hediyeler almıyorsun?" Begüm, küçük bir kahkaha attığında, Leo kızar gibi ona bakmıştı. "Neden güldün?" diye sordu.

"Pardon," dedi Begüm. Alt dudağını ısırdı. "Kabalık ettim."

"Bora'nın kendi yatı Türkiye'deymiş... Keşke Türkiye'ye gidebilsem. Çok merak ettim Nina," dedi Leo. Dudakları, üzüntüyle büzülmüştü. "Demir gidecek değil mi?" Sıkıntılı bir

nefes verdi. "İki gün sonra 14 Şubat... Beni Türkiye'ye götürmek ister misin?"

"15 Şubat'ta okul yok mu?" diye sordum, ciddiyetle. Leo gözlerini devirdi. "Sen güzel alıştın bakıyorum gezmeye... Tatil yapa yapa, okulu unuttun!"

"Özel öğretmen gelip durdu tatile de," dedi Leo, burun kıvırarak. Ofladı. "Hem Sienna yoktu hem de ders vardı. Her şey çok sıkıcıydı. O kadar sıkıcıydı ki, hasta bile oldum..." Bakışları Demir'e çevrildi. "Bu bebek çok şanslı... Okula gitmiyor..."

"Sürekli acıkıyor, bence bu pek güzel bir şey değil..." dedi Begüm, Leo'ya moral vermek ister gibi.

"Ben de çok acıktım," dedi Leo. Saçlarımı sevdi. "Nina," dedi, üzgün bir ifadeyle. Acı kahve gözlerine merakla baktım. "Annem bunu söylediğim için bana çok kızacak ama söylemek zorundayım..." Leo, beni geriyordu. "Sarı saçların daha güzeldi. Neden siyah yaptın?! Bunu yaptığını bana annem söylemişti. Ve bu konu hakkında yorum yapmamam için beni uyarmıştı. Ama alışamıyorum. Lütfen sarışın ol..." Başını omzuma koydu. "Her şey çok garip. Sana *Naz* diyorlar, *Nazlı* diyorlar. Devamlı Türkçe konuşuyorlar. Sen de Türkçe konuşuyorsun. Sergio da. Sizi eskisi gibi göremiyorum. Beni aramıyorsun bile. Annemin de sürekli işleri oluyor artık. Herkesi çok özlüyorum. Eskiye dönelim, lütfen..."

"Minik aslan," dedim, incecik bir sesle. Saçlarının arasında parmaklarımı gezdirdim. "Ama annen sana anlatmıştır, çok önemli işlerimiz var... Biliyorsun."

"Aydın babamı bulamamış," dedi Leo. Gözlerinden süzülen birkaç damla yaşın, içime aktığını hissettim. Sesi kırık dökük ve çaresizdi. "Çok aramış ama bulamamış. Aramayacakmış artık..."

"Öyle söylemedi," dedi Bora, araya girerek. Leo omzunu silkerken, var gücüyle boynuma sarılmıştı. "Sana dedi ki, *'Elimden geleni yaptım ama bir sonuç alamadım. Çok aradım, bulamadım. Sen fazla umutlanma ama herhangi bir*

şey olursa, bulunursa baban, sana söylerim.' Aramayacağını söylemedi."

"Bulamayacak işte, aynı şey..." dedi Leo. Saçlarının arasına kocaman bir öpücük kondurdum. "Nina... Eskiden çok mutluyduk. Yine mutlu olalım..."

"Leo," dedi Begüm, şefkat dolu bir ifadeyle. "Ben de çok acıktım. Hadi aşağı inelim, mutfağa... Bakalım yiyecek neler varmış, ne dersin?"

Leo'nun boğazından minik bir hıçkırık koptu fakat bunu önemsemeden, ayağa kalkıp merdivenlere ilerledi. Begüm de onun peşinden gittiğinde, Bora'ya döndüm. Küçük adımlarla Begüm'ün kalktığı yere oturdu ve bakışlarını ana kucağının içinde uyuyan Demir'e sabitledi.

"Nasıl yaptın bunu Bora?" diye sordum, yalnız kalmamızı fırsat bilerek. Demir'in üzerindeki battaniyeyi düzeltti. "Nasıl feda edersin kardeşinle bebeğini?"

Bora'nın kapkara gözleri yüzüme çevrildiğinde, derinliklerindeki yangını fark ettim. "Bunun için hesap vermeyeceğim!" dedi. Sesi sert fakat düşük desibelde çıkmıştı. "Ne sana ne de bir başkasına... Beş dakika önce böyle bir soruyla karşılacağımı bilsem, böyle bir seçim yapmak zorunda olacağımı bilsem, asla cevap veremeyeceğimi düşünürdüm. Fakat duyduğunuz, gördüğünüz gibi bir cevap verdim. Pişman da değilim. Begüm benim kalbimdeki bir odacıkta... Doğru. Begüm'e bir şey olursa, bana da olur, evet... Kafama sıkacaktım arkasından, evet... Ama sana bir şey olursa yaşam durur... Güneş söner ve dünya yok olur... Sen nefes al, ben toprağın altında da olsam, tüm ruhumla iyi olurum Nazlı! Pişman değilim. O yüzden bence, bu konuda hiç konuşmayalım."

Nazlı'nın, haz dolu bir gülümsemeyle Nina'nın üzerine basarak, bu anı doya doya izleyebilmek için çırpındığını hissederken, mimik oynamayan bir yüzle Bora'ya bakıyordum. "Neden bir haftadır buradasın peki? Neden aramadın?" diye sordum.

Bora derin bir nefes alırken, bakışlarını Demir'e çevirdi. "Düşündüm," dedi. Kaşları çatıldı. "Yine suçlanmaktan korktum belki, biraz. Kendimi hazırlamaya çalıştım. Begüm'le yüz yüze gelmekten çekindim. Kolay değil, kardeşinin ölüm infazını vermek. Seninle de karşılaşmaya hazır değildim. Çünkü senin de beni suçlayacağını biliyordum. Ayaklarıyla Mehmet Şahindağ'ın karşısına çıkan bir kadın, yaptığım seçimden mutlu olmazdı elbet..."

"Mutlu olmadım," dedim, kaşlarımı kaldırarak. Bora'nın yüzüne *tabii ki* der gibi bir gülümseme yayılırken, bakışlarını Demir'in yüzünden çekmemişti. "Ama seni anladım." Şaşkınlıkla gözlerime baktı. "Benim kardeşim yok. Yaptığın seçimin ne denli büyük olduğunu anlayamam elbette. Ama seni anlıyorum." Bora'nın okyanus gözlerine, anlaşılmanın verdiği dinginlik yayıldı. "Yaptığı şey, içinde olduğumuz psikolojik savaşta, çok güçlü bir hamleydi."

"Öyle," dedi, imayla. Bir eli ensesine gitti ve ensesini ovuşturdu. "Ne yapayım? Ben de önüne, babasının Mehmet Şahindağ olduğu söylenen çocuğu mu atayım? Aydın buna asla inanmıyor benim anladığım. Benim ise umurumda bile değil. Ablamı aldatmıştır, aldatmamıştır... İnan bana, umurumda bile değil. Kendi de söyledi ya... O yalnız bir adam. Onun herhangi bir zaafı yok artık..."

"Onun zaafı gücü," dedim, gülümseyerek. Bora'nın gözleri kısıldı. "Bizim de elimizde çok iyi, psikolojik bir darbe var aslında... Onu köşeye sıkıştıracak, neye uğradığını şaşırtacak, kenarda beklettiğim ve en nihayetinde zamanı gelen bir hamle... Bazı hamleler, aslında o kadar da değerli değildir hani... Ancak, düşman her şeyin lehine ilerlediğini, savaşı kazandığını zannettiğinde değerli olur. İşte bizim hamlemiz de böyle bir hamle... Daha doğru bir zamanı olmamıştı öncesinde..."

"Nasıl yani?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla. "Ne o?"

"Anlatacağım sevgilim... Ama öncesinde arkana yaslan ve keyif almaya bak... Çünkü bu akşam, Mehmet Şahindağ ile

telefonda konuşacaksın ve şu an ne kadar keyif depolarsan, akşam da o kadar işine yarar bu keyif!"

OCTO için Kara devrinin başlayıp başlamadığını bilmiyordum fakat Mehmet Şahindağ için çok sıkıntılı bir dönem başlamak üzereydi.

122.Bölüm

"Onun zaafı gücü," dedim, gülümseyerek. Bora'nın gözleri kısıldı. "Bizim de elimizde çok iyi, psikolojik bir darbe var aslında... Onu köşeye sıkıştıracak, neye uğradığını şaşırtacak, kenarda beklettiğim ve en nihayetinde zamanı gelen bir hamle... Bazı hamleler, aslında o kadar da değerli değildir hani... Ancak, düşman her şeyin lehine ilerlediğini, savaşı kazandığını zannettiğinde değerli olur. İşte bizim hamlemiz de böyle bir hamle... Daha doğru bir zamanı olmamıştı öncesinde..."

"Nasıl yani?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla. "Ne o?"

"Anlatacağım sevgilim... Ama öncesinde arkana yaslan ve keyif almaya bak... Çünkü bu akşam, Mehmet Şahindağ ile telefonda konuşacaksın ve şu an ne kadar keyif depolarsan, akşam da o kadar işine yarar bu keyif!"

OCTO için Kara devrinin başlayıp başlamadığını bilmiyordum fakat Mehmet Şahindağ için çok sıkıntılı bir dönem başlamak üzereydi.

"Arkama yaslanıp keyif almam için, derhal konuya girmen gerekiyor..." dedi Bora, kaşlarını kaldırarak. İçini kaplayan merak hoşuma gitmişti. "İçinden konuşuyorsan eğer, duymuyorum sevgilim..." dedi, imayla.

Küçük bir kahkaha attım. "Leo, Demir'i çok merak etmişti. Gördüğüne göre, Sergio onu artık götürebilir. Begüm ve Demir'i de Aydın'la Gökhan, senin eve götürsünler. Dinlenmesi lazım Begüm'ün, çok yorgun."

"Yalnız kalalım, diyorsun?" dedi Bora. Gamzesini ortaya çıkarmak suretiyle gülümserken, aklından nelerin geçtiğini tahmin edebiliyordum. "Olur... Uyar bana... Severim ben, yatakta seninle sohbet etmeyi..."

Merdivenlerden duyulan adım sesleriyle beraber, boğazımı temizledim. Leo'nun da Begüm'ün de elinde birer sandviç vardı. Önünde masa olan U koltuğa otururlarken, "İçecek hiçbir şey bulamadık," diye hayıflandı Begüm. "Dolapta sadece içki ve su vardı."

"Sandviçini ye, sonra eve git..." dedi Bora. Begüm, abisini onaylamak için başını salladı. "Alınması gereken bir şeyler var mı? Geç olmadan hallettireyim?"

"Alınması gereken çok şey vardı ama Çınar Abi halletti," dedi Begüm. Sandviçinden bir ısırık daha aldığında, Bora'nın kaşları çatılmıştı. "Anne yanı beşik de aldırmış. Sevim Teyze üç gündür evde dip köşe temizlik yapıyor, evi havalandırıyor, gelen eşyalarla uğraşıyor..." dedi, bir eliyle ağzını kapatarak.

"Eren nerede?" diye sordu Bora.

"DC'de o, abisinin yanında..." diye cevap verdi Begüm. Muhabbetten sıkıldığını belli etmek ister gibi, bakışlarını Leo'ya çevirdi ve gülümsedi. "Sen de bizimle eve gelecek misin?"

"Bilmem," dedi Leo, ciddiyetle. Bakışları gözlerimi buldu. "Gidebilir miyim Nina?"

"Geç olmadan eve dönmen gerek ve yolun uzun," dedim, üzüntüyle. Leo'nun yüzü asılmıştı. "Belki Sergio'ya sorabilirsin, bir saat vaktiniz varsa... Olur." Demir'in birden vıraklamasıyla Leo yerinde sıçradı. "Hayret! Daha bir buçuk saat dolmadı!" dedim, gülerek.

Begüm, elindeki sandviçi henüz bırakamadan Bora, Demir'i ana kucağından çıkartmış ve kucağına almıştı. "N'oldu?" diye sordu, Bora. Sesi yumuşacıktı. "Biz seni rahatsız mı ediyoruz?" Kulaklı ve kurbağa ayağı izleriyle dolu yeşil şapkasını düzeltti. "Huzurunu mu bozduk?"

"Neden İngilizce konuşmuyorsun?!" diye bağırdı Leo. Bora'nın bakışları şaşkınlıkla kendisine bağıran Leo'ya çevrildi. Elindeki sandviçi öfkeyle fırlatmış ve ayağa kalkmıştı. "Bıktım sizi anlayamamaktan!" Begüm'ün de

Bora'dan bir farkı yoktu. Demir'in yanına varamadan, salonun ortasında kalakalmıştı.

Gülümseyerek ayağa kalktım. "Leo," dedim, tatlı bir sesle. Leo da kendi verdiği tepkiye en az Bora ve Begüm kadar şaşkındı. Güçlükle yutkunduğunda, yüzüne korku dolu bir ifade yayılmıştı. "Biraz hava alalım mı?" diye sordum.

Leo, başını *evet* der gibi salladığında, elini tuttum. "Özür dilerim," diye mırıldandı. Muhatabı sanırım Bora'ydı fakat onun yüzüne bakmamıştı. Küçük adımlarla beraber salondan çıkarken, göz ucuyla Bora'ya baktım. Demir'i annesinin kucağına vermiş, Leo ile beni izliyordu.

♠

Leo, Begüm'le beraber gitmekten vazgeçmiş, eve dönmek konusunda ısrarcı olmuştu ve Sergio ile beraber, helikopter pistine gitmişlerdi. Begüm ise, Aydın ve Gökhan ile beraber, Bora'nın Boston'daki evine geçmişti. Bu sırada ben de yemek ve içki siparişi vermiştim. Bora yatı kullanıyordu. Massachusetts Eyaleti'ndeki Cape Cod'un en uç noktasına, Provincetown'a gidiyorduk. Önce duş alıp rahatlamak istediğim için, kendimi yatın giriş katındaki kocaman yatak odasının banyosuna atmıştım. Aslında keyfim yerindeydi fakat sıcak su, daha da gevşememe olanak sağlamıştı. Duştan çıktıktan sonra hızlıca saçlarımı taradım ve kafama havlu sardım. Üzerimden çıkarttığım kıyafetleri çamaşır makinasına attığım için, Bora'nın yerleştirmek yerine odadaki koltuğun üzerine serdiği gömleklerden siyah olanına uzandım ve üzerime geçirdim. Koltuğun kenarındaki küçük bavulun içinde bulduğum siyah çorabı da ayağıma giydikten sonra, odadan çıktım. Mutfağa indim. Bora yatın tekrar hareket etmesi için gerekli hazırlıkları yaparken sipariş ettiğim kebabı mikrodalgada ısıtırken, buzdolabına koyduğum rakıyı, suyu ve mezeleri çıkarttım. Patlıcan salatasını, haydariyi, humusu ve ezilmiş peyniri servis tabaklarına yerleştirdim. Yeniden buzdolabına ilerledim ve doğranmış kavunları da büyük bir tabağa koydum. Üst kata çıktım. Cam kenarındaki U koltuğun önündeki masayı

hazırlamaya başladım. Tüm hazırlıkları tamamlayabilmem için, dört kez aşağı inip yukarı çıkmam gerekmişti.

U koltuğun ortasına oturup haydari yemeye başladığımda, yatın hareketi durmuştu. Henüz Provincetown'a yanaşmamıştık fakat Bora'nın koya demir atmak istemesine de şaşıracak değildim. Zaten öyle acıkmıştım ki, dünya umurumda değilmişçesine, çatalın ucuyla meze kemirmeye başlamıştım. Patlıcan salatasının tadını beğenmiştim fakat etler yine soğuyordu ve Bora bir an evvel gelmezse yemek yemeye başlayacaktım. Kendime biraz rakı doldurdum ve üzerine su ekledim. Sofradan uzaklaşmaya karar verdiğimde, bardağımı elime aldım, sağa kaydım ve U koltuğun köşesine yaslanarak, ayaklarımı uzattım. Etrafı saran sessizliğin tadını çıkartmaya çalışırken, rakımdan kocaman bir yudum içtim. Başımdaki havlunun ağırlığını hissettiğimde, nemli saçlarımı serbest bıraktım ve havluyu biraz ilerideki oturma grubuna fırlattım.

En nihayetinde Bora, salona geldi. Ne ara olduğunu bilmesem de üzerini değiştirmiş, bisiklet yaka lacivert bir kazak ve kot pantolon giymişti. İlk olarak, kaşlarını kaldırarak gördüğü manzarayı süzdü. Islak saçlarıma, üzerimdeki gömleğine, açıkta kalan bacaklarıma ve elimdeki yarısı boşalmış rakı bardağına baktı. Gözleri yeniden gözlerimle buluştuğunda, bakışlarında hoş bir ifade vardı.

"Bir şeyler atıştırmak istediğini söylediğinde, bunu beklemiyordum," dedi. Uzamış sakallarını hafifçe kaşıdı. Ona herhangi bir cevap vermedim fakat yanıma oturması için dizlerimi karnıma doğru çektim. Koltuğa oturup önündeki masaya bir kez daha göz attı ve kendisine sek rakı doldurdu. Parmaklarımın ucuyla belini dürtüp, bardağımı ona doğru uzattım. Bardağının alt kısmını, bardağıma yavaşça değdirdi. Ben rakının kalanını kafaya dikerken, o bardağını hafifçe masaya vurup, "Sana..." demişti.

"Babam, *'Rakı kadehini masaya vurmak, denizci adetidir... Denizde ölenlerin ruhuna değer...'* derdi," dedim. Bora, rakısından bir yudum aldıktan sonra, bana döndü ve

gözlerime baktı. "Gerçi sanmıyorum ki sen, rivayetlere inanasın."

"Bir şeyler ye, hızlı gitme..." dedi, yavaşça. Bacaklarımı aşağı sallandırdım ve Bora'nın yanına yanaşarak, rakı bardağımı masaya koydum. Kebabı lavaşa sardım ve kocaman bir ısırık aldım. "Denizin ortasındayız..." dedi, biraz sonra. Bakışlarım gözlerini buldu. "Sen yanımdasın... Birazdan hava da kararacak... Bundan daha keyifli olamam herhalde. Anlat artık."

"Emir Milić," dedim, ciddiyetle. Bora arkasına yaslandığında, dirseğimi masaya, yüzümü de elime yaslamıştım. "Mehmet Şahindağ'la çalışmaktan pek hoşlanmıyordu. Hatta bu konuda diğerlerini de dolduruşa getiriyordu fakat Dylan'ın, Marco'ya karşı sonsuz bir minnet duygusu vardı. Emir, hırslı birisi. Kıskanç da biraz. Dylan ölürse, yerine Emir'in seçileceğini biliyorduk, çünkü onda lider olma arzusu da vasfı da vardı. Bu plan OCTO'da yapılmıştı." Bora, rakısından birkaç yudum alırken, dikkatle beni dinliyordu. "Dylan ise, Emir'in ayağını kaydıracağından şüpheleniyordu. Emir'i pek sevmezdi. Emir de Dylan'ı... Diğer insanları da manipüle ettiğini, Marco yüzünden yakalanmaktan korktuklarını biliyordu. Bundan Mehmet Şahindağ'a da bahsetmişti. Kaygılarında haklıydı aslında... Çünkü OCTO, bu insanların kulağına hep, Marco'nun güvensizliğini aşılayıp durdu. Etraftan aldıkları bilgiler hep olumsuzdu fakat Dylan, Marco'ya hep kefil oluyordu."

"Sen Emir Milić'le ve diğerleriyle hiç tanışmamıştın ama daha önce, değil mi?" diye sordu, merakla.

"Hayır," dedim, onu onaylayarak. "O gece tanıştım ilk kez. Fakat Dylan'a öyle yakındım ki, sayesinde herkesi çok iyi tanıyordum... Neyse, Mehmet Şahindağ Emir Milić ve diğerlerine karşı bir gün kullanmak üzere çeşitli kozlar toplaması tavsiyesinde bulundu Dylan'a. Sevkiyatların belgeleri, beraber iş yaptıklarının çeşitli kayıtları... Atılan imzalar. Kaçakçılık kanıtları... Mesela Emir, ortağı olduğu banka sayesinde, ciddi bir kara para aklama düzeneğinin

başında... Mehmet Şahindağ bulunamıyordu ama diğerleri, ortada olan ve yeri yurdu belli insanlar. Eğer Emir, Dylan'a bir kazık atsaydı, bu belgeler Mehmet Şahindağ aracılığıyla ifşa edilecekti."

Bora'nın gözleri kısıldı. "Bunun bize sağladığı fayda ne? Sonuçta, böyle bir şey de olmadı?" dedi.

"Olmadı evet. Emir'in, zaten hiçbir şartta Mehmet Şahindağ ile çalışacağını düşünmüyorduk. Ve bir gün Mehmet Şahindağ'ın, bu belgelerle Emir'i ya da diğerlerini tehdit edeceğini ve onlarla öyle iş yapacağını düşünüyorduk..." dedim. Rakımdan kocaman bir yudum daha aldım ve gülümsedim. "Belgeler, Dylan'ın annesindeydi ve o belgelerin Mehmet Şahindağ'a hiç ulaşmaması lazımdı. O yüzden Dylan öldükten sonra, Sergio, güvendiği bir adamı, Dylan'ın annesinin yanına yollamıştı. Onu Bay Simo'dan koruma karşılığında, ondan o belgeleri almıştı. Ve kadını daha iyi, daha izbe bir bölgede, güvenli bir eve yerleştirtmişti." Bora'nın kaşları havalandı. "Mehmet Şahindağ belgelerin peşine bence düştü fakat ne kadını ne de belgeleri bulamadı. Bununla uğraşmamış olamaz."

"Emir Milić'e teklifte bulunduğumu da biliyor üstelik," dedi Bora, kaşlarını çatarak.

"Aynen!" dedim, gülümseyerek. "Emir Milić'i kendisiyle çalışmaya ikna etmesinin herhangi bir yolu, aslında yok. Hani bir alfabe çözümlemiştik ya, operasyon yapılan evden alınan bir sinyalden... Emir Milić'le iletişime geçileceğini öğrenmiştik. Bunun üzerine Tarantula, Emir Milić'in etrafındaki adamlarını harekete geçirdi ve bir kumarhanede telefonunun kopyalanmasını sağladı. Fakat telefon korunaklı olduğundan, yakın mesafe kopyalama ile yalnızca altı dakika telefonun içinde kalabildiler. Ama o altı dakikada bile önemli bir şey öğrendik, bu gece Emir Milić, Marco'nun bir adamıyla buluşacak. Emir, paranın hazır olup olmadığını sormuş. Buradan da anladık ki, daha çok para kazanacaksa, Mehmet Şahindağ ile çalışmaya devam edecek."

Bora sıkıntılı bir nefes verdi ve gözlerini yumdu. "Keyfim kaçtı," dedi, sitem ederek.

Koluna dokundum. "Kaçmasın çünkü bu, elimizdeki hamleyi değerli yapan şey!" dedim. Bora'nın kapkara gözleri, gözlerimin en içine değdi. "Dylan'ın annesinden aldığımız belgelerin bir kopyasını, Emir Milić'e ulaştırmak üzere, bir grup insan şu anda benden haber bekliyor. Emir, o belgeleri görünce, Marco'nun kendisine attığı kazığı anlayacak..." Bora'nın gözlerinin parladığını gördüm. "Yani, Mehmet Şahindağ ve Emir Milić'in ilişkisi ciddi bir zarar görecek. Mehmet Şahindağ'ın o ekibi kaybetmesi çok ama çok büyük bir şey! Oradaki düzenin bozulması onu çok ciddi bir bozguna uğratacak! Çok sağlam, psikolojik bir darbe atıyoruz ona... Çünkü kaybedeceği paradan ve insanlardan ziyade, köşeye sıkışacak ve neye uğradığını şaşıracak." Bora'nın dudakları iki yana kıvrıldı. "Müjdeyi ona senin vermeni istiyorum."

"Dylan'ın ölümünün uzun vadedeki etkisi," dedi Bora, mırıldanarak. "O ölmeseydi eğer, bugün böyle bir hamlemiz olmayacakti?"

Başımı, *hı hı* der gibi salladım. "Aynı zamanda, Emir Milić, dün o kadar da umursamayacaktı bu belgeleri. Korkabilirdi ama bir çözüm bulmaya çalışırdı. Neticede, özellikle Dylan'ın ölümünden sonra, Marco ile ekibin bağları askıya alındı. Fakat şimdi, bir anlaşma sağlamak istiyorlar ve bu da işte, bizim bu hamlemizi değerli kılan şey! Seninle görüntülü konuşurken, Emir Milić'ten bahsederken, kendinden emin bir tavrı vardı. Şu anda onlarla devam ettireceğini sandığı düzene bel bağlamış durumda ve en önemli müşterilerini, bir bakıma ortaklarını kaybedecek..."

"Nazlı," dedi, içten bir ifadeyle. Elime uzandı ve avucumu öptü. "Buluşsunlar..." Kaşlarım çatıldı. "Anlaşmaya varsınlar. O belgeler Emir Milić'e bu gece ulaşmasın."

"Neden?" diye sordum, merakla.

"Bu akşam aramayacağım Mehmet'i..." dedi. Derin bir nefes aldı ve rakı bardağına uzandı. "İki gün sonra..."

Rakısını yudumladı. "14 Şubat'ta arayacağım..."

Yüzüme şaşkınlık dolu bir ifade yayılmıştı. "Anlamadım?"

"İadeiziyaret sevgilim," dedi, sinsi bir tonlamayla. "Biraz da biz özel günlerde onu hatırlayalım..."

"Kafanda bir şey daha var senin?" dedim. Gülümserken, alt dudağını ısırdı. "Planımın üzerine bir plan daha ekledin?"

Eğildi ve yanağımdan öptü. "Bir şey de kaçsın gözünden..." Dudakları boynuma ulaştı. "Var evet..." dedi, fısıldayarak. "Siz ajanlar..." Kokumu içine çekmişti. "Operasyonlarınıza isim takıyorsunuz değil mi? Filmlerde öyle oluyor..." Dudakları dudaklarıma ulaştı. "Benim operasyonumun adı, *madalyonun öteki yüzü* olsun..." Dudaklarımın arasındaki boşluğu doldururken, bir eli belimi kavradı.

Öpücüklerine karşılık verirken, gözlerimi kapamıştım. Bir anda kendimi bacaklarının üzerinde otururken buldum ve ayaklarımı zar zor da olsa, koltuğun ilerisine uzattım. "Bay Karabey!" dedim, nefesim dudaklarına çarparken. Bir kolumu çoktan boynuna sarmıştım. "Neden bir anda, bu kadar samimi olduğumuzu sorabilir miyim?"

"Gömleğim üzerinizde olduğu için olabilir mi Ajan Adams?" dedi, baştan çıkarıcı bir tonlamayla. Dudakları yeniden dudaklarımı kavradı ve ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre, birbirimizde nefes aldık. Kalbime yakın kalbinin sesini duyarken, bir eli saçlarımın arasına karıştı. "Yine zifiri karanlığa umutla doğdun."

Parmak uçlarım tedirgin bir şekilde sakallarına uzandı. "Ne zaman uzaklaşsak, sakallarını uzatıyorsun..." Sesimdeki merakı gizlemeyi başaramamıştım. "Hani benimle konuşmamıştın ya bir süre... Ablanın bilekliğini buluncaya kadar... O zaman da fazla uzundu sakalların..." Elime uzandı ve parmak uçlarımı öptü. "Sanki böyle..."

"Tükenmişim gibi," dedi, küçücük bir tebessümle. Bir avucunda parmak uçlarımı tutarken, bir eliyle yüzüme düşen saçlarımı, kulağımın arkasına sıkıştırmıştı. "Yalan sayılmaz

Nazlı... Ruhum çekilmiş gibi hissederken, saçımı sakalımı düşünecek durumda olamıyorum..."

"Ne düşündün?" diye sordum, yavaşça. Gülümsemeye çalıştım. "Bir hafta yattaydın, açılmıştın... Düşündüğünü söyledin, ne düşündün?"

"Mehmet Şahindağ'ın söylediklerini..." dedi. Eğildi ve rakısına uzandı. O, rakısından kocaman bir yudum alırken, ben de masanın üzerindeki paketten bir sigara yakmıştım. "Haklıydı... Haklılığını hazmetmeye çalıştım. Pes ettim. Çekildim. Kendime kızdım, kendimle kavga ettim. Onu yere sermek için onlarca şey düşündüm, sonra hepsi için uzun zaman gerektiğini hatırlayınca, vazgeçtim. Vegas'ta yaptığım şov geldi aklıma, o zaman ne kadar inançlıydım..." Sıkıntılı bir nefes verirken, birkaç saniye gözlerimin içine acı yüklü bir şekilde gülümseyerek baktı. "Dönünce seni o halde gördüm ya barda... Benim halüsinasyon olduğumu zannediyordun ya... Çok sarhoştun... Sana yaptıklarımla bir kez daha yüzleşince, tüm inancım yok oldu yine. Akabinde Begüm'le, Gökhan'la kavga ettik zaten... Ertesi gün de Begüm'ü kaçırdı. Ben zaten Begüm kaçırıldığında, çoktan kaybolmuştum."

"Sonuçta bana madde veriyorlarmış," dedim, rahatlamasını ister gibi. Parmak uçlarımı ensesine değdirdim. "Her kötü şeyin, iyi bir kazanımı vardır ya hani... Bunu öğrenmiş olduk işte. Pes edecek zaman mı şimdi?!"

Bora'nın kaşları havalandı. "Seninle, iki yıl boyunca aynı evde yaşayan bir kadın, Mehmet Şahindağ'ın adamıymış... Sana kaç kez doktora gitmen gerektiğini söyledim, dinlemedin... Begüm ve Eren'i buluşturmaya çalışman da... Ben ne kadar konuşsam da sen beni dinlemedin. Herif haklı. Kimse dinlemiyor ki beni... Ne Begüm ne Gökhan... Eren'e bile söz geçiremiyorum ben, devamlı elimden aldın onu... En yakınımda duran kimse dinlemiyor ki beni. Kimse beni dinlemiyorken, ben nasıl savaşacağım ki?" Boğazından sinirli, minik bir gülüş koptu. "Yata geldiğinizde, Leo'yu yukarıya, güverteye çıkarttığımda, Gökhan'la konuştuk.

Utanmadan bana *'Kara nerede?'* diye soruyor. Gücüm, Tarantula'ya kadar mıymış? Ne gücü lan? Ne gücü? Güç mü bıraktılar?" Bora'nın şakağına kocaman bir öpücük kondurdum. "Seni kırmamak, seni incitmemek için özellikle... Öyle taviz veriyorum ki Nazlı... Allak bullak oldum." Konunun yine bana gelmesinden hoşlanmasam da bunu belli etmemeye çalıştım. "Harbiden seni aramak için sarf ettiğim enerjiyi Mehmet Şahindağ'a harcasaydım var ya... Ben pes etmeyeyim de kim etsin?!"

Kaşlarımı çattım. "Açık konuş," dedim. Sigaramı küllüğe bıraktım, Bora'nın kucağından, yanına geçtim ve ciddiyetle kapkara gözlerine baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Nazlı," dedi. İfadesi bir bıçak kadar keskindi. "Bir hafta boyunca burada..." derken, bakışları etrafta dolanmıştı. "Sessizce fakat çok gürültülü bir şekilde, kendimle yüzleştim ben. Çok eski bir arkadaşımla hesaplaşmak gibi bir şeydi bu..." Kendisine rakı doldurmadan, küllüğe bıraktığım sigarayı aldı ve içine birkaç duman çekti. "Kara neden güçlüydü? Çünkü hiç kimsenin canının acısını önemsemiyordu. Bir yere kadar Kara'ya yaklaşabiliyorlardı ama o bir yeri hiç geçemiyorlardı. Kara'nın sözünden çıkanın başına gelmeyen kalmıyordu ve de. Gökhan, Aydın'la çalışmaya başladık diye, oyunbozanlık etti. Dikkatimi dağıttı, senetleri eve getirdim. Seren'e bir kapı açıldı. Biz açtık o kapıyı. Senin o güne kadarki hal ve hareketlerin ile benim kıskançlığım çok yanlış bir sonuca kapılmama sebep oldu. Ardından yaşananlara bakınca da farklı bir şey görmüyorum. Seninle kavga ettik, bana Anıl'la seni rahat bırakmamı söyledin ve ben kaçırıldım. Güvenlik duvarı delinince de siz kaçırıldınız. Caner'i öldürdüm. Planımın yapı taşından vazgeçtim, biliyorsun bunları... Evlendik. Mehmet'in tahrik olacağını görmezden geldim ve evlendik. Özge'nin inisiyatifiymiş seni hayatta tutan... Özge olmasaymış, o gün ölecekmişsin..."

"Annemle babamın mezarına gitmiştim... Evlenmiştim... Mutluydum. Kötü bir ölüm olmazdı," diye mırıldandım.

Başını iki yana salladığında, beni onaylamadığı belliydi. "Gökhan, evlendiğimiz için beynimi sikip duruyor diye, Özgür ve Aydın'la gittik Vegas'a. Gökhan'ı çekemezdim. N'oldu? Mehmet Şahindağ yine bir adamını burnunun dibine kadar soktu. Eş zamanlı olarak, Begüm'ün olayı... Kerem konusunda dikkatli olmadı, başına gelenler malum. Döndük. Öfkeden gözüm kör olmuştu. Gemi patlattım... Uyuşturucu işine girmeye bile göz yumdum. Bunlar olurken, gözümün önündeki Özgür'ü göremeyecek kadar kör olmuştum. Çünkü ailemi koruma içgüdüm öyle baskındı ki, Mehmet Şahindağ, Özgür'ü hain sanmamızı istiyor sandım. İki ile ikinin toplamına dört demek yerine, cevabın daha zor olduğunu sanmak gibiydi bu da. Karmaşık düşününce, ana bütünden uzaklaşıyorsun işte. Zaten daha sonra da tüm konsantrasyonum sendin. Begüm'ü mesela, görmüyordum. Eren'le apar topar nişanlanmaya kalktı ve kısa zamanda alabileceğimiz önlemi aldık ama o nişan tarandı. O nişanda ölen herkesin vebalini aldım ben. Hepsinin katiliyim. Kendi halamın, kendi kuzenimin, kendi arkadaşımın da... Hepsinin. Anıl'ın... Herkesin."

"Senin bir suçun yoktu Bora," dedim, baskın bir tonlamayla.

Rakısını kafasına dikti. "Beni vurmuş olmana rağmen, sana güvenim sarsılmamıştı benim," dedi, düşünür gibi. Kapkara gözlerine, bu güvenin nasıl sarsılmadığını sorguladığı belli bir ifade yerleşmişti. "Kara'yı Kara yapan her şeyi polise verdiğini öğrendiğimde, bir enkaza dönüştüm ben. Bugüne dek onlarca darbe yedim ama hiçbiri böylesine öldürücü değildi." Nefes alıp gülümsedi. "Beynim durdu... Gürkan, senin nerede olduğunu sordu bana emniyette. Seni alıkoydurttuğumu düşünmüş. Özgürlüğüme karşılık seni vereceğimi zannetmiş. Algılamıyordum. Eren, benim seni aldattığımı söyleyeceğini, iftiraya uğradığımı söyleyeceğini falan söylüyordu ama ben anlamıyordum. Kulaklarımda sadece, hapise girmemi istediğin çınlıyordu... Ve ben de her şeyi itiraf ettim."

Bir önceki kendi kendini tüketmiş sigarama boş bir bakış atıp, kendime yeni bir sigara yaktım. "Kara yok olsun diye..." dedim, fısıltıyla.

"Beynim durdu o gün... Bir daha da çalışmadı. Kim nereye çekerse oraya gittim," dedi, kaşlarını kaldırarak. Sigaramdan çektiğim derin nefesi üfledim. "Muhbirlik, hayatta en nefret ettiğim şeydi, yaptım. İnsanlar benimle aynı masaya oturdular, bana güvendiler ve ben onları İstihbarat'a sattım. Bu yine de zor değildi. İlk başta Kara olurken, kirlenmek gibiydi. İlkelerine aykırı gelen fakat yapmak zorunda olduğun bir şey... Begüm için, Asya için, kalanlar için... Başta hapise girmemem için, ailemle manipüle etti beni İstihbarat. Sonra uyuşturucu işini koydular önüme. İsyan ettim. Yapamadım. Kirlenmenin de bir sınırı olmalıydı. Bu sefer seninle tehdit ettiler beni. Nerede olduğunu bildiklerini söylediler..." Dudakları *bilmem* der gibi büzülürken, "Nasıl inandım..." dedi. Kendisine yeniden rakı doldururken, "Beynim çalışmıyordu işte..." diye ekledi. Rakısından bir yudum aldı. "İnandım... Her defasında daha da yerin dibine girdim. Zaten bir enkazdım, beni enkazın altında bırakıp, üzerime kocaman bir bina diktiler..."

"Bir sürü pisliğin içeriye tıkılmasını sağlamışsındır," dedim, gülümseyerek.

Bora gözlerimin içine baktı ve "Öldürülmesini de..." dedi. Zorlukla yutkundu. "Yakalandığın takdirde seni korumayacaklarını bildiğin, kurnaz olman gereken, atılgan davranman gereken, karşındaki pislikten daha da pislik yapman gereken bir oyun... Kumarhaneler yük gelmeye başlamıştı artık. Sonu gelmeyen bir yolda, nereye olduğunu bilmeden yürüyordum ve bıkmıştım. Ne zaman kumarhaneye gitsem babamı hatırlıyordum ve bundan nefret ediyordum. Kurtulmak istedim. Kumarhanelerde bana gösterilen ihtimam, midemi bulandırıyordu. O ihtimamın yol açtığı şey yüzündendi her şey. Bir gün, işler büyüdü. Mehmet Şahindağ hakkında yeni bilgiler, CIA ve başka bir

oyun... Bu sefer de Langley'e sürüklendim." Gözlerimin içine bakarken, kısa bir es vermişti. "Maça kızı bana geldi..."

Rakımdan birkaç yudum alırken, başımı hafifçe onu onaylar gibi sallamıştım. "Bu da beklenmedikti senin için..."

"Gökten kucağıma düştün birden bire, yine..." dedi, gülümseyerek. Gamzesine dokundum. "Hiç hesapta kitapta yokken, birden bire..."

"Ama bu kez, düşerken fena çarptım seni?" dedim, kinayeyle ve sigaramın dumanını yüzüne üfledim.

Bora, minik bir kahkaha atarken elimi tutmuştu. "İlkinden daha mı şiddetliydi düşüşün? Belki?" dedi, kararsız bir tonlamayla. Rakısından birkaç yudum aldı. "Beyni çoktan durmuş bir adam... Her yerde aradığı karısı, CIA ajanı olmuş... Harvard'daymış, o adam tabii ki oraya bakmış ama karısını bulamamış... Karısı, karısı olduğunu bile bilmiyor adamın... Üstelik adam, karısının hayatının amına koymuş... Önce dönmemi istedin, sonra kalmamı... Ne yapacağımı bilemedim. Beni kalmaya mecbur bıraktın çünkü Mehmet Şahindağ'a barıştığımızın haberini gönderdin. Sonra, benden intikam almak istediğinin... Şaşkındım, sersem gibiydim, gördüklerime, sana, bunların gerçek olduğuna inanamıyordum. Hasretten ölüyorum, seni seviyorum, seni sevdiğimi söylemeye korkuyorum, suçluyum biliyorum, iyi değilsin görüyorum... Ne yapmalıyım, nasıl davranmalıyım... Her şey flu, her şey keşmekeş... Bildiğim bir şey var, sert davranmak, olmuyor. Diğer bildiğim şey, yumuşak davranmak, bu da olmuyor. Mehmet Şahindağ da ÖRGÜT de umurumda değildi... Yepyeni bir felaketin habercisiydi o dumur oluşum..."

"Benim için de çok zordu," dedim, mırıldanır gibi.

"Takvim değişti ama yaşanan şey değişmedi. Başka bir kıskançlık anı, başka bir çekip gidiş ve Mehmet Şahindağ seni kaçırdı," dedi, kendine kızar gibi. Beni duymadığını hissettiğimde, sigaramı söndürdüm. "Devamlı aynı hatayı nasıl yapıyorum bilmiyorum. Bok vardı seni yılbaşında çağırdım... Beraber girdik 2021'e de ne oldu? Profesör öldü...

Tarih tekerrürden ibaret. *Kural 1, sevmek yasak.* Babam söylemişti bunu, ablama. Ablam, Mehmet Şahindağ'ı sevdiğini söylerken, babam bu kuralı haykırmıştı. Çünkü babam, annemi sevdiği için hayatlarımızın geldiği nokta bu."

"Sevmek yasaklanamaz," dedim. Bora'nın parmak uçları nabzıma değerken, gözlerinin içindeki hüzün içime battı. "Sevmek yasaklanabilseydi, ben bugün burada olmazdım."

"Ben de çiğnedim işte bu kuralı," dedi. Kapkara gözleri, dünyanın en güzel manzarasını seyreder gibi zümrüt yeşili olmayan gözlerime dalmıştı. "Mehmet Şahindağ bir yana, tek odağım sen oldun. Sergio Morris kim, Meksika ve kartel ne alaka, örümcek adamla bağın ne... Sorguladım durdum. Ortadan yok oldun, Çınar'ı suçladım. Gözüm dönmüştü. Bir şeyleri bilmemek, beni delirtiyordu. Sağlıklı düşünemiyordum. Başına bir şey gelecek sandığım her an, içimde bir patlama oluyor ve her bir hücrem yok oluyor Nazlı... Aslında ne yapıyorsun, gerçekten Çınar'ın dediği kadar sıradan bir ajan değil misin, bu ne demek... Çınar seni kullanıyor mu, amacı ne... Seni esir mi tutuyorlar... Bir şeyler hep vardı ama parçalar birleşmiyordu... Çoktan durmuş beynimi tekrar çalıştırmaya gayret ederken, her defasında bir cümlenle, bir bakışınla, bir siteminle, sana yaptıklarımla karşı karşıya kaldım ve her şeyi unuttum. Utanç, insanı ele geçiriyor zaten... Daha beterini hak etmiştim ve sen, daha beterini bile layık görmüyordun bana. Korkuyordum. Güvende olup olmadığını bilmiyordum. Merak ediyordum. Üzerine geliyordum olmuyordu, bir kenarda anlatmanı bekliyordum ve o da olmuyordu. Peligro'nun karşısında seni gördüğümde, *tamam* dedim. *Ölebilirsin Kara, bu kadar ayakta uyuyorsan, ölmelisin de.* Ölmedim. Ama sana bir şey olacak diye ölüp ölüp dirildim."

"Çınar olmasaydı ölüyordun," dedim, sitem eder gibi. O anı hatırlayınca, ben de Bora'nın nabzını tutmak istemiştim. İçime derin bir nefes sığdırmaya çalıştım. "Asıl ben ölüp ölüp dirildim!"

Bora, tek eliyle masanın üzerindeki pakete uzandı ve kendisine bir sigara yaktı. Başını geriye atıp sigarasından içine kocaman bir duman çekti. Yüzünü bana doğru çevirdiğinde, kapkara gözleri yeniden gözlerimi bulmuştu. "Sonra senin vurulmayı kabul ettiğini öğrendim... Her aldığım nefeste pişman oluyorum, biliyor musun, dönmem lazımdı..." Gözlerine bulutlar çökmüştü. "Hapise girmem lazımdı... Orası çünkü, Kara'nın mağlubiyeti kabul ettiği yerdi. Belki de orada beynim çalıştı benim. Belki de orada ancak anladım ben kaybettiğimi. Veya hiç kazanamayacağımı." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Orası, her şeyin önemini yitirdiği yerdi. Arka planda sözde Mehmet Şahindağ'ı bitirme planı yapıyorduk ama senin bu uğurda, bile isteye kendini vurdurtmayı kabul etmen, benim kabul edebileceğim bir şey değildi. O zaman anladım, Kara mağlup. Kara, 25 Eylül 2017'de, o yatak odasında, yok olmuş."

"Amerika'ya geldi ya?" dedim, kaşlarımı çatarak. Rakımdan içtim. "Dağ evinde, geldi ya?"

"Saçmalık," dedi. Gülümserken, içine derin bir duman daha çekmişti. Sigarasını küllüğe bıraktı ve rakısından kocaman bir yudum aldı. "Dönebilir sandım. Yeniden kafası çalışabilir sandım. Yeniden başarırım sandım." Başını iki yana salladı. "Ama öyle yorgundum ki... Yapamadım. Başaramadım. Hande ve Buse'nin geldiğini gördüm. Öfkelendim. Hadlerini bildirmek istedim. N'oldu? Sen gördün bizi ve çektin gittin yine." Güçlükle yutkundu. "Seni bulamayacağım diye çok korktum. Beynim durdu yine. Panik oldum... Tarantula'dan yalnızca boynundan çekip aldığı kolyenin değil, o korkunun da acısını çıkarttım ben. Seni bulamayan Alp'in... Hakkında bilmediğim her şeyin... Kara, Türkiye'de forsunu kaybetme noktasında ve bir kumar partisi yapmayı bile ben akıl edemiyorum. Benim ekibim akıl edemiyor. Yeni bir düşman var, kim olduğu belli değil, öyle köşede duruyor. Hızlanalım istiyorum, kumar partisinde büyük bir şov yapayım çünkü zaman geçiyor ve gerçekten

çok uğraştık ama öte yandan Begüm'ün sorunlu evliliği, Gökhan'ın Annie Morgan'la garip alakası, senin Hande ve Eren'le diken üstü ilişkin... Gökhan'ın Hande'den ayrılmak isteyip ayrılamaması, Begüm'ün sana devamlı geçmişi hatırlatması... Mehmet Şahindağ'ın yaptığı işlerden gelen gücünü zayıflatmaya yönelik bir hamle yaptığımıza sevinemeden, derin bir nefes alamadan, döner dönmez seni o barda gördüm ya Nazlı... Çaresizlik içime işlenmiş, anladım. Her şey benim yüzümden ve sikeyim Mehmet Şahindağ'ı da onu bitirmeyi de..."

Yüzüme şakacı bir ifade yayıldı. "Konu kendini tekrar ediyor sevgilim, bana madde veriyorlarmış..." dedim.

"Vegas'taki o hamle üzerine, üstelik Begüm'ün doğum gününde, dışarı çıkmana izin vermek, benim en büyük aptallığım olabilir!" dedi. Bardağındaki rakıyı kederli bir şekilde, tek dikişte bitirdi. "Engel olmaya çalışsaydım mesela, kavga ederdik muhtemelen. Sen, sana saygı duymadığımı öne sürerdin... Taviz vermezsem, kalbin kırılırdı belki. Geçmişi önüme çıkarırdın. Bunu da umursamamayı başarırsam eğer, çünkü Kara hiç kimsenin canının acısını önemsememeli, evde kalırdınız. Kitlerdim belki seni odaya. Kaçma diye... Ne bileyim. Ya da hadi çıktınız. Beni aradığında, sana güvenip güvenmediğimi sorduğunda, güvenmediğimi söyleseydim, ne olurdu? Canın yanardı en fazla. Ya da gelirdim her neredeyseniz, zorla, yaka paça bindirirdim seni arabaya. Ne Begüm kaçırılırdı ne de seni çöpe atma cüretini gösterebilirlerdi. Veya her şeyi geçtim... Sen Eren'i kahve yapmak için mutfağa çağırdığında, altında bir şey olduğunu düşünmeme rağmen, sırf saygımdan susup izlemek yerine... Çünkü orada Eren'e gösterdiğin ilgi yersizdi... Arkanızdan gelseydim mutfağa, sen bir kere daha kendi ayaklarınla gidemezdin Mehmet Şahindağ'a!"

"Normal davrandığın için kendini suçluyorsun şu an!" dedim, sitem eder gibi. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Elbette dışarı çıkmamıza karışmaman, bana güvenmeyi seçmen, ne

bileyim Eren'le mutfağa gitmem karşısında sessiz kalman, olması gerekenlerdi."

"Normal davranma lüksüm yok işte..." dedi. Dudaklarının kenarındaki tebessüm alaycıydı. "Canını yakma pahasına, canını düşünmek zorundayım çünkü sen kendi canını düşünmüyorsun. Ve maalesef, eğer ben senin canını düşünmezsem, sen bir noktada öleceksin."

"Ölebilirim," dedim, *ne var bunda* diye sorar gibi. "Ben bir insanım ve insanlar ölür..." Bora'nın iki elini birden avucuma aldım. "Önemli olan mutlu, iyi yaşamak değil mi? Ne kadar yaşadığımın ne önemi var? Ben geçen hafta ölseydim de gam yemezdim. İyiydim. Seni seviyordum, sen beni seviyordun. Ve güvenini boşa çıkartmamıştım. Kardeşini kurtarmış olurdum."

Bora, ellerini avucumdan çekerken, öfkeyle, "Ölmekten, yere düşmek gibi bahsediyorsun!" dedi. Kaşları çatılmış ve çenesi gerilmişti. "Yaşadın mı sen iyi, mutlu bir hayat?! Yaşamadın! Ne yaşadın sen?! Anıl'ı severek sürüklendin Kara'ya vurdun... Sonra? Birden kendini Mehmet Şahindağ'ın hedefinde buldun! Bu mu gerçekten kendine yakıştırdığın hayat?! Allah aşkına saçmalama!"

"Ne duymak istiyorsun, yalan mı söyleyeyim?" dedim, sakinliğimi koruyarak. Kendime şişedeki son rakıyı doldururken, bakışlarımı Bora'nın gözlerinden çekmiştim.

"Artık kendine gelmeni istiyorum," dedi, sertçe. Rakımdan birkaç yudum aldım ve ağzıma bir parça kavun attım. "Artık, kendine gel, Nazlı."

"Yani?" dedim, sıkıldığımı belli etmekten kaçınmadan. "Ne yapayım? Dizinin dibinde mi oturayım?"

Bora başını iki yana sallarken, "Konuşmak denen şeyden haberin var mı senin?" diye sordu. Tavrındaki sertlik yerli yerinde duruyordu. "İletişim kurmak, beyin fırtınası yapmak belki? Beraber hareket etmek?"

"Seni Begüm'le benim aramda bir seçim yapmak zorunda bıraktığım için üzgünüm ama sadece bunun için üzgünüm," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Benim planım gayet

başarılıydı. Eren ve Begüm'ü parkta buluştururken, yanımda Holly olmasaydı, onun hain olduğunu önceden tahmin edebilseydim, orada da bir şey olmazdı... Mehmet Şahindağ, Trabzon'da değil o depoda olsaydı, onu öldürebilirdim de... Zoruma gitti Begüm'ün benim yanımdan kaçırılması... Sadece senin egon yok ya..."

"Gel beraber kafamıza sıkalım, hadi?" dedi, alaylı bir hevesle. "Ya da bağlayalım ayağımıza bir ağırlık, atalım kendimizi suya?"

"Niye? Manyak mıyız biz?" dedim, kinayesini anlamazdan gelerek. Umursamaz bir tavırla kendime bir sigara yaktım. "İntihar ve operasyon arasındaki farktan sen haberdar değilsen, ben ne yapayım, Allah Allah!" Bora'nın sıkıntılı nefes sesi yatın salonuna dağılırken, havanın karardığını fark etmiştim.

"Kara, senin kendisine nazlanmana izin vermez Nazlı," dediğinde, fal taşı gibi açılan gözlerimle Bora'ya dönmüştüm. Şaka mı yapıyordu yoksa gerçekten ölmek istiyordu da onu öldürmem için beni tahrik mi ediyordu, bilmiyordum. "Bakma bana öyle," dedi, dik bir ifadeyle. Kaşlarım havalandı. "Ciddiyim. Mehmet Şahindağ'ı bitirmek istiyorsak, kendine gelmek zorundasın."

"Kapı açık," dedim, sertçe. "Kara benim nazımı çekemezse eğer, arkasına bile bakmadan gidebilir..."

"Bora gidemez," dedi. Az evvel fal taşı gibi açılan gözlerim, şimdi de kısılmıştı. "Bora senden gidemez ama Kara arkasına bile bakmadan gider ve biz biteriz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Hikaye anlatmadım..." dedi. Gözlerime dikkatle ve istekli bir tavırla baktı. "Sana gözden geçir, süzgeçten geçir, üzerine düşün ve tart diye yaşadıklarımızı anlattım. Çünkü ben çok düşündüm." Ayağa kalktı. "Merkezde sen varsın Nazlı... Eğer sen yanında durursan Kara hayatımızın bir parçası olabilir... Yok eğer karşısında durursan, Kara arkasına bakmadan gider ve sen ruhu çekilmiş bir adamla başbaşa kalırsın. Mehmet Şahindağ ikimizden birisini veya ikimizi

birden öldürene kadar. Kara mağlup oldu Nazlı. Defalarca kez. Alması gereken rövanşlar birikti. Eğer o cepheye bir daha çıkarsa, çok sert ve tavizsiz çıkmak zorunda. Onu savaşmaktan alıkoyan hiçbir şeye odaklanmamak zorunda." Birkaç adım atarak masanın etrafında dolandı ve sağıma geçerek, denize baktı. "Gökhan haklıymış... Alışmışım ben Kara olmaya... Kara'ya dönüşmüşüm belki de... Bora olmak, koca olmak, abi olmak, arkadaş olmak, sıradan bir patron olmak ya da... Beceremiyorum. Normal bir insan olunca hata yapıyorum. Kalbimin sesini dinleyince, her şeyi elime yüzüme bulaştırıyorum. Kara'nın stratejilerini özlemişim ve bunu en çok, Mehmet Şahindağ ile konuşurken anladım. Belki onlarca plan kurabilirdim on dakikada fakat ben boş boş ekrana baktım... Bir haftadır düşünüyorum. Rotası olmayan kaptan mı olur... Benim kaptanım Kara olmuş." Bakışları gözlerimi buldu. "Şimdi seçim yapma zamanı senin Nazlı..." Bana arkasını döndü ve merdivenlere ilerledi. "İnşallah birkaç şişe rakı sipariş etmişsindir."

Kısa bir süre, Bora'nın arkasından baktıktan sonra, yavaşça ayağa kalktım. Oturma köşesindeki koltuğun üzerindeki montumu giydim ve küçük adımlarla, cam kapıya ilerledim. Cam kapıyı açtığımda yüzüme çarpan soğuğu önemsemeden tutunma yerine ilerledim. Gecenin zifiri karanlığını dağıtmaya niyetlenmiş yatın bıraktığı ışıltıyı izlemeye koyulurken, buram buram okyanus havasını içime çektim. Uçsuz bucaksız Cape Cod açıklarına bakarken, çok uzakta da olsa, nokta kadar bile olsa bir ışık görebilme arzusuna kapılmıştım. Kafamı kaldırdım ve pek de açık olmayan gökyüzüne, yıldız görme umuduyla baktım. Fakat göremedim. Geceyi aydınlatan tek şey yattan sızan aydınlatmaydı ve bu da doğal değil yapaydı.

Bora, omuzlarıma bir battaniye koyarken, arkamdan beni sıkı sıkı sarmış, boynuma kocaman bir öpücük kondurmuş ve kulağıma, "Üşüyeceksin bu halde," diye fısıldamıştı.

"Okyanusun dibi hep gece gibi," dedim. Bora hafifçe geri çekilerek, battaniyenin, gömleğinden açıkta kalan

bacaklarımı da örtmesini sağladı. "Çok karanlık. Keşfedilmemiş bir karanlık." Yeniden bana sarıldığında, ellerini karnımda birleştirmişti. "Ben güneş olsam, okyanusun dibini aydınlatamadığım için bozulurdum." Bora'nın boğazından garip bir melodi döküldü. "*Abis* deniyor o güneş ışığının ulaşamadığı karanlık yerlere. Bulmacada çıkardı hep." Bora, başımı öptü. "Leo kaptan olmak istiyor. O çok araştırır denizcilerin hayatını... Videolar izler, yazılar okur, sorular sorar. Sevdiği şeylerin peşini bırakmayan bir çocuk. Beraber izlediğimiz bir belgeselde, doğanın işine akıl sır erdirilemeyeceği ve denizde hiçbir şeyin garanti olmadığı hakkında örnekler vardı. Ne kadar tedbirli olsan da yetmeyebiliyor ve seni her zaman, sadece, zekan kurtarıyor. Bunu göze alarak açılırmışsın... Ama bence, denizde, sezgi de çok önemli olsa gerek."

"Mesela ben saatler geçtikçe havanın eksilere düşeceğini seziyorum... Malum Ptown'a yanaşmadım. Açıklardayız. Şubat'ın ortası..." dedi Bora, imalı bir tonlamayla. "Seni hasta etmeden içeri mi girsek, yarı çıplaksın ve de?"

Yüzümü Bora'ya dönerken, sırtımı yatın tutunma yerine yaslamıştım. "Kendime güveniyorum," dedim. Bora'nın kapkara gözleri kısılırken, ellerimi beline sardım. "Silahını alacağım..." dedim, yumuşacık bir sesle. "Tetikte ol."

"Alamazsın-" Bora'dan ayrıldığımda, elimdeki silahına çok kısa bir süre hayretle bakmış ve ardından gözlerini sanki fantastik bir şey yapmışım gibi gözlerime dikmişti.

"Alabildim," dedim. Bora, nefes almaya çalıştı. "Çünkü kendimi ne olursa olsun silahını almaya şartladım ve sana düşünmen için zaman tanımadım. Sana sarıldığımda böyle bir şey söyleyeceğimi beklemiyordun ve henüz idrak edemeden silahını aldım. Çünkü sen, o an, alabileceğimi dahi düşünmemiştin henüz. Eğer birkaç saniye geçse, evet alamazdım."

Bora, beni onaylayarak başını sallarken, "Ne demek istiyorsun yani?" diye sordu.

"Senin sorunun benim aslında," dedim, düşünceli bir ifadeyle. Battaniyeye daha çok sarıldım. "Sen herkesten her şeyi bekliyorsun ama benden herhangi bir şey beklemiyorsun. Benim dışımda gelişen olayları yönetebiliyorsun ama içinde benim olduğum her olay seni tökezletiyor, benim olduğum yerlerde hep dışarıdaki tehlikeye karşı tetiktesin ama bana güvenle sırtını yaslıyorsun fakat tehlike bizzat ben olduğumda, yine tökezliyorsun. Mehmet Şahindağ'ın beni kaçırmasına bile hazırlıklısın belki ama benim ona kendi rızamla gidişime hazırlıklı olamıyorsun."

"Şimdi tekrara düştük sanki?" dedi, ellerini ceplerine sokarken. "Benim söylediğim şeyler de üç aşağı beş yukarı bunlar değil miydi?"

"Evet, bunlardı..." dedim. Derin bir nefes aldım. "Söylemek istediğim sadece şu, bana aşıksın ve beni hiçbir zaman zekanla alt edemeyeceksin. Kara'nın önündeki engel ben değilim yani."

"Doğru ama eksik..." dedi Bora, gülümseyerek. "Ben seni alt etmek, seninle savaşmak istemiyorum ki... Ben, sen benim yanımda ol istiyorum..."

Anne ve babası öldüğünde, masalları tükenen küçücük bir kız çocuğu vardı. Bergamot ağaçlarının altında, ailesiyle son mutlu oldukları an'da zamanı durdu farz etmişti küçük kız.

Eksilerek büyümüş, bir kokunun peşine düşmüş, karşılıksız bir aşka yenilmiş, tek başına ayakta kalmak zorunda olduğunun farkına vararak yaşamış ve bir gün eğer düşerse, babasının ona anlattığı masallardaki kahramanın gelip kendisini bulacağına ve düştüğü o yerden onu kaldıracağına inanmıştı.

Küçük kız, kahramanı olacağını söyleyen ama hiçbir zaman bunu başaramamış deniz gözlü çocuğu kurtarmak için kahraman olmaya kalkmış ve öyle bir zindana düşmüştü ki; her yer kapkaranlıktı.

Çünkü o zindanda Kara vardı.

Küçük kız, o zindanda, hem en mutlu hem de en mutsuz anlarla dolu iki yüz bir gün geçirmişti.

Küçük kız, zindandan başını çıkarttığı zaman, bir gün böyle bir anın yaşanacağını tahmin edemezdi fakat Kara'nın ruhu, küçük kızın önünde diz çökmüştü ve yeniden var olabilmek için, küçük kızdan izin istiyordu.

Kollarımı boynuna doladığımda, Bora'nın elleri belimde birleşmişti. Dudaklarımız birbirine kavuşurken, beni kucağına aldı ve battaniye omuzlarımdan düştü. Güçlü öpücüklerini karşılıksız bırakmayarak, ona verebileceğim en doğru cevabı verdiğime inanıyordum. Beline sarılmış bacaklarıma soğuk çarparken, elimdeki silahı zar zor zaptettiğimi hissettim. Bora salona girdiğinde, dudaklarımız hala birbirine kenetliydi ve hiç ayrılacak gibi de değildi. Oturma grubundaki geniş koltuğa oturduğunda, ben de dizlerimi kırarak kucağına oturmuş, ayaklarımı iki yanına sarkıtmış, elimdeki silahı da diğer koltuğa fırlatmıştım. Soluklanma ihtiyacıyla dudaklarımız ayrıldığında, hafifçe yerimde yükseldim ve hızla montumu çıkardım. Bu sırada Bora'nın elleri kalçalarıma ulaşmış ve dudakları burnuma değmişti.

Nisan değil, Şubat'tı. 2017 değil, 2021. Le Pique'de değil, Destiny'deydik. Yüzlerimiz aynı insan olduğumuzu öne sürse de o günkü insanlar değildik.

Zaman geçiyordu ama bizim için değil.

Bizim birlikteliğimiz, zamanı durduracak kadar, efsunluydu.

Geçmeyen zamanın bir noktasında, dudaklarını dudaklarımdan çekmeden ve beni bırakmadan ayağa kalktı. Ayağı sehpaya çarptı. Sehpanın üzerindeki kül tablası yere düştü ama kırılmadı. Bora'nın evindeki, onu ilk kez kıskandığımda kırdığım kül tablasına kıyasla ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. Bora, sırtı kapıya değdiğinde, bir elini belimden çekmiş ve zorlukla da olsa kulpa uzanmıştı. Kazağının yakasına elini götürüp kazağını çıkarttı ve dudaklarını boynuma gömdü.

Kara'nın adının yazdığı yeri usul usul öptüğünde, belki de dövmemi neden bugün kapatmadığımı içinden sorguluyordu, belki de sorgulamıyordu.

Hızlıca kalan kıyafetlerinden de kurtulmaya çalıştığında, ellerim üzerimdeki gömleğin düğmelerine gitti fakat Bora, "Bekle sevgilim," diyerek, beni durdurdu. Beni kendisinin soyacağını anladığımda gülümsedim, iki elimi başımın altına yerleştirip bir dizimi kırdım ve uzandığım yerde bacak bacak üzerine attım.

Bora, büyük bir arzuyla bana bakarken, yanıma sokuldu ve dudaklarımdan öptü. Bir eli gömleğin düğmelerini bulurken, dudakları dudaklarımdan ayrıldı ve boğazıma değdi. Düğmeleri çözdükçe, sakallarını açıkta kalan tenimde hissediyordum ve bunun kışkırtıcılığı karşısında huylanıyordum. Dudakları göbeğimdeyken bacaklarımı serbest bıraktım ve kocaman bir kahkaha attım. Elleri göğüslerimi kapattı. Dudakları, bacaklarımın arasına ulaştığında ise pirana tatlı suları artık geride bırakmıştı.

Suyun bir anda soğuması pirananın beynini zonklatırken, vücudunu sanki yosunlar sarmıştı. İçi gıdıklanıyor, tenine bir şeyler batıyordu. Dayanılamaz derecede güzel olan bu hisle beraber, suya alışmaya başlamıştı ve hatta, suyun ısındığını düşündü. Suyun içinde yangın çıktığını. Hatta rüzgar. Pirananın tenine değen bir nefes onu kıvrandırsa da, dayanmasının mükafatını alacağını çok iyi biliyordu. Boğazından kopan sesler suyun içinde yok oluyordu fakat az kaldığını biliyordu. Çok az kaldığını. Dudakları açılıp kocaman bir nefes verdiğinde, o andaydı.

Pirana, sonunda, okyanusa gelmişti.

Nisan değil, Şubat'tı. 2017 değil, 2021. Le Pique'de değil, Destiny'deydik. Yüzlerimiz aynı insan olduğumuzu öne sürse de o günkü insanlar değildik.

Güneşe ideal uzaklıkta olan Dünya'nın bir mucizesi olan okyanus, bugüne dek sayısız türde canlı türü görmüştü fakat bir pirana ile ilk kez karşılaşıyordu; çünkü pirana, tatlı sudan kaçıp, günlerce ve gecelerce, türlü badireler atlatarak ve

büyük bir yaşam savaşı vererek, çok merak ettiği o okyanusa yüzmüştü.

Bora'yı yatağa doğru çekiştirdim ve bacaklarına oturdum. Dudaklarım, köprücük kemiğine ulaştı. Adımın yazdığı yeri yavaş fakat tutku dolu bir şekilde öperken, sırtımda dolaşan Bora'nın parmak uçlarını hissediyordum. Bu, okyanus ve pirananın ilk kez karşılaşmalarına rağmen, birbirlerine karşı kocaman bir özlem duymaları gibiydi. Çünkü ikisi de tuhaf bir hisle dolmuştu; sanki başka bir hayatta birbirleri için yaratılmışlar, birbirlerine dokunmuşlar, birbirleri için ölmüşler fakat yeniden var oldukları hayatta, kavuşmaları epey bir zaman almıştı. Bora'nın boynundan aldığım nefes, tüm hayatım boyunca aldığım en güçlü nefesti.

Pirana için okyanusa sığınmak oldukça tehlikeliydi fakat okyanus onu korur kollar ve ondan, bir tek ondan vazgeçemezdi.

Hayat Bora'yı bir gece kadar karanlık okyanus olmaktan alıkoymuyor fakat beni her ne yaparsa yapsın, okyanusa tutuklu bırakıyordu.

Kalbini öptüm. Pirana, okyanusun yüzeyinde nazlı nazlı süzülmeye başladı. Bora için anlamı, salıncakta sallanan küçük, nazlı bir kız çocuğu olsa da artık büyüdüğü belli olan -kalbindeki- kendime dokundum. Okyanus, pirananın hızlıca yüzmesini ve en dipte birleşmelerini büyük bir sabırsızlıkla bekliyordu. Bir zamanlar bana yer kalmayan o odacığa inat, şimdi tümden yerleştiğimi bildiğim, attığına her daim şükrettiğim kalbe elimi bastırdım. Okyanus, piranayı ürkütmekten çekinircesine yavaşça hareketlendiğinde, pirananın karanlığa duyduğu arzu da kabarmıştı. Kucağına kurulmuş olmak, elimin altında kalbini hissetmek, aşk dolu gözlerine bakmak, onun üzerinde sonsuz bir güce sahip olduğumu haykırıyor ve bu da nutkumun tutulmasına sebep oluyordu. Pirana, keşfedilmemiş okyanusun, derin dalgalarına doğru zevkle yol aldı. Bora'nın elleri belime ulaştığında, dudaklarına kapandım. Okyanus, oyunbaz hırçın dalgalarıyla, piranayı göz gözü görmez bir karanlığa çekti.

Sırılsıklam olmuş bir halde birbirimize sarıldığımızda, yine, yaşadığımı hissetmiştim.

Her şey değişse bile, tek bir şey aynıydı:

Nazlı ile Bora.

Güneş doğana kadar, soluk soluğa kaldıkça birbirimizin teninde soluklandığımızda ve her soluklandığımızda yeniden soluk soluğa kalmaya yemin etmişçesine bir olduğumuzda, bizi daha çok hissetmiştim.

♠

"Beş dakika sonra, söz."

Bana ait olması gereken bu cümlenin, onuncu kez Bora'nın dudaklarından döküldüğüne inanamıyordum.

"Sevgilim!" dedim, kızgınlıkla. "On keredir beş dakika sonra kalkacağını söylüyorsun!"

Bora, bana daha sıkı sarıldı. "Bu kez söz verdim," diye fısıldadı. Gözlerimi devirdim. Bir bacağını bacaklarımın üzerine atmış, kafasını ise boynuma gömmüştü ve kendi kalkmadığı gibi, benim de kalkmama fırsat vermiyordu.

"Acıktım Bora!" dedim, mızmızlanarak. Boynumu öptüğünde doyacağımı zannediyorsa yanılıyordu, çünkü aşkın karın doyurduğu görülmüş şey değildi. "Akşam oldu, ben yata uyumaya gelmedim, kalk!"

"Sesinin tınısını Nazlı!" dedi, başını boynumdan çekerken. Kaşları çatılırken, gözlerini zorlukla aralamıştı. "Kulağımın zarı delindi!"

Yastıkla omzuna vururken, "Benim de açlıktan midem delindi!" dedim, sertçe. Kollarımı bağladım. "Uyanmak bilmedin, ben sana bir şey diyor muyum?!"

Bora gülümseyerek yeniden yanıma sokuldu ve yanağıma güçlü bir öpücük kondurdu. "Sabahtan beri bir şey demeyi bırakmadın ya hani sevgilim..." Dudağımı öptü. "Bir daha düşün istersen..."

"Hiç de bile!" dedim, huysuz bir tonlamayla. Bora, çatılan kaşlarımın arasını öptü. "Ben uyandığımda saat dördü yirmi üç geçiyordu! Ne sabahı?! Acıktım!"

"Yatmadan dünyaları yedin..." dedi, kabul etmez bir tonlamayla.

"Dünyalar dediğin, iki kaşarlı sandviç ve üç donut!" diye sitem ettim. Bora, şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Bu mu dünyalar?!" Omuz silktim. "Duyan da bir şey yedim sanar! Son donut'ı bıraktım!"

"Haklısın," dedi, gülerek. "Ben tatlı seviyor olsam, dördüncü donut'ı da yiyecektin ama neyse ki son anda, uyuyup uyanınca yemeyi kabul ettin... Benim yemeyeceğimden emin olunca yani... Dünyaları yemek ancak o son donut'ı da yeseydin olabilirdi. Pardon sevgilim..."

Yataktan kalktım. Yerdeki gömleği hızlıca üzerime geçirdim. Banyoya ilerlerken, Bora'ya yandan, kızgın bir bakış attım ve kapıyı sertçe kapattım. Yüzüme buz gibi su çarpıp aynadaki yansımama baktığımda, gülmüştüm. Gözbebeklerimin içinde sanki birer yıldız vardı ve parıl parıl parlıyordu. Geçmişi düşünmüyordum, geleceği düşünmüyordum ve aynadaki yansımamda gördüğüm memnuniyet, dudaklarımın kenarında anlam buluyordu. Bir elimi kalbime götürdüm. Kalbim çarpıyordu. Çarpmak için değil, gerçekten çarpıyordu. Uzun zaman sonra ilk kez kendimi enerjik, sağlıklı ve aslında capcanlı hissediyordum. Banyodan çıkmadan derin bir nefes aldım.

Bora, yalnızca altına bir eşofman giymişti ve ellerini ceplerine sokarak, küçük pencereden manzaraya bakıyordu. Arkasından geçeceğim sırada elini uzatarak beni tuttu ve kendisine çekti. "Günaydın sevgilim," dedi, yumuşacık bir sesle. Birbirimize sarıldığımızda, denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusunu duydum. Çenesini, başımın üzerine yerleştirdi. "Ne güzel aydı gün..." dedi.

Ayan günü güzel yapan, hiç şüphesiz, aşktı.

♠

Karnımı doyurmuş, üzerime kuruyan kıyafetlerimi ve montumu giymiş, bir elimde kahve, bir elimde sigara, yatın üst katındaki açık kısımdaki köşe koltukta bağdaş kurarak

oturmuş, akşam üzeri keyfi yapıyordum. Bora, yirmi dakika önce, yatın salonundaki masadan kalkarken, *"Sen çık sevgilim yukarıya, geliyorum ben..."* dese de gelmemişti. Keyfim gayet yerinde olduğu için kalkmaya da nerede olduğuna bakmaya da üşenmiştim ve *"Sevgilim!"* diye seslenmiştim. *"Geliyorum!"* diye bana karşılık vereli de dört dakika, üç saniye olmuştu ve fakat hâlâ gelmemişti.

"Bora!" diye seslendim bu kez.

"Geldim," dediğinde, adım seslerini de duymuştum. O da üzerini değiştirmiş, kot pantolon ve kirli beyaz bir kazak giymişti. Kapkara gözleri gözlerimle buluşurken, "Telefondaydım," dedi. Kahvesini sehpaya bıraktı ve yanıma oturup, bir elini bacağımın üzerine koydu. "Sıkıldın mı?"

"Yok da merak ettim..." dedim. Sigaramı söndürdüm. "Kiminle konuşuyordun?"

"Şu kafamdaki planı anlatayım sana..." dedi, ciddiyetle. Bir bacağını diğerinin üzerine atarken, hafifçe bana dönmüştü. "Alberto Ribas... Duydun mu hiç bu adamı?" Başımı iki yana salladım. "Alberto, sokaklarda büyümüş bir çocuk. Annesiz, babasız... Sokakta büyürken de karışmadığı pis iş kalmamış. Henüz genç yaşta, uyuşturucu sattırmaya başlıyorlar Alberto'ya. Hızlı büyüyor, her anlamda. Bir çetenin lideri oluyor. Lakabı, *Invisible*."

"Görünmez? Yakalanmadığı için mi?" dedim, merakla.

"Aynen," dedi, Bora. Gülümserken, içine derin bir nefes çekmişti. "Alberto, çok geçmeden, İspanya'nın bir numaralı uyuşturucu satıcısı oluyor. Ve bir gün, büyük patronla tanışma şerefine erişiyor. Marco. Yani Mehmet Şahindağ..."

"Bak sen," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Alberto namının Avrupa'ya taşındığını bildiği için, işi büyütmek istemiş. Farklı ülkelerden birkaç bağlantı bulmuş fakat o ülkenin satıcılarıyla arasında kanlı bir savaş çıkmış. Üstelik savaşı Alberto kazanmış. Mehmet, o yüzden önünü kesmek derdine düşüyor Alberto'nun. Çünkü her ülkede bir adamla çalışmak Mehmet'in işine geliyor. Böylece hem o adamların büyümesini kontrol altında tutabiliyor, hem de

çok fazla adamı oluyor. Ayrıca, tek uyuşturucu örgütü Mehmet'inki değil. İşler kızışıyor, Mehmet'in, Alberto yüzünden biraz başı ağrıyor... Alberto'ya eğer kurallara uymazsa, gücünü elinden alacağını söylüyor."

Kahvemden kocaman bir yudum aldıktan sonra, "Alberto ne yapıyor peki?" diye sordum.

"İspanya'nın patronu olmayı kaybetmek istemediği için, sinip oturuyor gözüküyor. Fakat aslında Mehmet'ten habersiz, bazı bağlantılar da kuruyor. Bir gün, İspanya'ya gelen Fransız bir turist, yolunu kaybediyor ve yolu Alberto ile kesişiyor. Eva. Alberto'nun aksine tam bir asilzade. Beraber iki hafta geçiriyorlar. İki hafta sonra Eva, Fransa'ya, ülkesine dönüyor. Hamile olduğunu fark ediyor. Babasına durumu anlatıyor. Babası da bu arada, kozmetik sektörünün devlerinden. Eva ile kavga ediyorlar. Eva babasına, servetine, tüm hayatına rest çekiyor ve İspanya'ya, Alberto'nun yanına dönüyor."

Başımı iki yana sallarken, "Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine..." dedim. Bora güldü. "Cidden devamını dinlemesem de olur. Mutlu son..." diye ısrar ettim.

Bora, devamını anlatmaya çok meraklı olduğu için, dudaklarını araladığında, kahvemden bir yudum almıştım. "Beraber yaşamaya başlıyorlar. Bir süre sonra bir kızları oluyor. İspanya'da devamlı tehlikeyle burun buruna kaldıkları için, Eva kızını da alıp Chicago'ya yerleşiyor. Alberto, İspanya ve Amerika arası gidip geliyor devamlı. Birkaç sene sonra bir sevkiyatta sorun çıkıyor. Alberto vuruluyor. Uzun bir süre komada kalıyor ve onun işlerini en yakın arkadaşı Yanko devralıyor. Fakat Yanko, Alberto kadar başarılı değil. Mehmet bu durumu affetmiyor ve İspanya'dan başka bir adamla çalışmaya başlıyor. Alberto kendine geldiğinde ve işin başına dönmek istediğinde, Mehmet sorun çıkartıyor. Para suyunu çekmeye başlamış durumda..." Bora kendisine bir sigara yakarken, kısa bir es vermiş ve gözlerime bakmıştı. "Eva'nın kızıyla Amerika'ya yerleşmesi, İspanya-Amerika arası gidip gelmek, Alberto'nun tedavi

masrafları derken... İşten de oldular... Her şey tepetaklak oluyor ve bir süre geçim sıkıntısı çekiyorlar."

"Yani üzülemeyeceğim," dedim, gözlerimi devirerek. "Uyuşturucudan para kazanıyorlardı sonuçta..."

Bora, *bir zahmet üzülme* der gibi yüzüme bakarken, sigarasını üfledi. "Kader... Eva'nın babası ölüyor. Ve Eva da tek mirasçı... Fransa'ya geliyor. *L'expérience* markası, Eva'nın bıraktığı gibi değil. Babası son zamanlarında, kozmetik sektörüne yönelen yeni markalarla savaşamamış. Önce Avrupa'daki birkaç ülkede olan mağazaları, sonra birer birer Fransa'daki mağazaları kapanmış. Fabrika küçültülmüş, ürünlerin çoğunun üretimi durdurulmuş, birkaç şehirde birkaç mağaza kalmış. En sonunda L'expérience, kimsenin almaya tenezzül etmediği, prestij kaybı yaşayan, annem yaşlarındaki insanların muhakkak bileceği ama bir alt jenerasyonun burun kıvıracağı bir marka haline gelmiş. Başlayıp büyümesi yavaş ama bitip küçülmesi çok hızlı olmuş anlayacağın... Eva, birkaç görüşme yapıyor ama hiçbir şirket, markayı kendi bünyesine katmıyor. Ve Eva, L'expérience'ın iflasını açıklıyor. Evleri, arabaları... Babasından kalan her ne varsa satıyor." Kaşlarım çatıldığında, Bora'nın nereye bağlayacağını anlamış gibiydim. "Tüm o paralarla, kendileri uyuşturucu üretmeye başlıyorlar," dedi. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Alberto, Mehmet Şahindağ'a öyle öfkeli ki, imparatorluk kurma hırsından gözü dönmüş durumda. Ve bu hırs, çok geçmeden, lakabını elinden alıyor. Yakalanıyor. Hüküm giyiyor. Fakat içeride de yaşatmıyorlar tabii. Hırsının da Mehmet Şahindağ'ın da kurbanı oluyor."

"Korkunç!" dedim, ters bir ifadeyle.

"Eva ve Yanko ise, Alberto'nun intikamını almak için, kalan uyuşturucu işini devam ettirmeye çalışıyorlar. Polisin haberdar olamadığı paralar ve mallarla, işi devam ettiriyorlar. Fakat küçücükler. İspanya'da iyi müşterileri var ama her an onları da Mehmet Şahindağ'a kaybedebilir durumdalar. Alberto'nun eski dostlarıyla görüşmeye

kalkıyorlar fakat hep bir şekilde, Mehmet onların önünde. Devamlı bir şeyler yapmaya çalışıyorlar ama aslında hiçbir şey yapamıyorlar..."

"Peki senin planın ne?" diye sordum, merakla.

"Dediğim gibi Eva'nın ve Yanko'nun, Alberto'dan kalma bağlantıları pekala iyi," dedi Bora, ciddiyetle. "Çünkü Mehmet Şahindağ'ın büyük patron olduğunu öğrenmiş sayılı insanlardan biriler... Fakat bir atılım yapamıyorlar. İspanya'dan çıkmaları lazım ama çıkamıyorlar. Eva, kızıyla beraber, hala Chicago'da yaşıyor fakat Amerika'da iş yapmaktan çekiniyor." Gözlerim merakla kısıldı. "Korkak değiller fakat yaşananlardan ötürü, pasif durumdalar. Desteğe ihtiyaçları var. Eğer arkalarında, sağlam birisi olursa, Mehmet Şahindağ onların güçlendiğini görürse, bir kalesini kaybeder... Aslında ben Eva ve Yanko'yu, Akbulut'lara benzetiyorum. Onlar da eski. Eğer çekinmeseler, bastırılamasalar, Kara olmasa yani, alemin sahibi olurlar."

"Mehmet Şahindağ'a, tek seferde, birkaç yerden saldırmak istiyorsun?" dedim, bir tespit yapar gibi. "Eva ve Yanko'ya destek mi vereceksin?"

"Uyuşturucu işini bırakmalarını ve benimle beraber, kimyasal silah işine girmelerini isteyeceğim..." dedi Bora. Yüzündeki ifadesizlik, aklından geçenleri okumamı engelliyordu. "Bu da değil sadece... L'expérience'ın yeniden üretime geçmesini istiyorum, Karabey Holding bünyesinde." Şaşkınlığımın yüzüme yayıldığına emindim. "Eva Ribas'a ortaklık teklifinde bulunacağım. Avrupa'da ve Amerika'da mağaza açabilmeleri için öncülük yapacağım. Kozmetikte arkasında Karabey Holding olması, Eva'nın, kimyasal silah sevkiyatlarını, benim lojistik ve taşımacılık imkanlarımı kullanarak yapabilmesini sağlayacak." Bora'nın yüzüne sinsi bir tebessüm yayıldı. "Kara, kimyasal silah işinden, şimdilik çekiliyor Nazlı..."

"Eva'yı, yani L'expérience'ı maşa olarak kullanacaksın?" dedim, hayrete düştüğümü göstermekten kaçınmayarak.

"Evet," dedi, hiç düşünmeden. Derin bir nefes aldı. "L'expérience'ın iflasını okuduğum günü düşünüyorum. Trabzon'daki konağa gittiğimiz gündü. Sen odada uyuyordun. Gece yarısına kadar uyumuştun hani... Bu sana anlattığım hikayeyi ise Vegas'ta öğrendim. Alberto'nun sonu bir şehir efsanesi gibi yayılmış tabii etrafa... Öğrendiğimde üzerine düşünmeye başlamıştım ama bölündü durdu. Sen dün, Emir Milić'ten bahsedince, benim de aklıma bu geldi. Eş zamanlı hamleler zinciri. Hem psikolojisine hem de gücüne oynamak üzere..."

"Aklıma takılan bir şey var," dedim, kaygıyla. Bora'nın gözlerine merak yayıldı. "Karabey Holding'i asla karanlık dünyaya bulaştırmıyorsun sen... Bunu yapmak istediğine emin misin gerçekten?"

Bora'nın yüzüne yayılan karmaşayı anbean izledim. "Annem, elimin silah değil kalem tutmasını istedi diye..." dedi, buruk bir sesle. Gülümsemeye çalıştı. "O yüzden holdingin temiz kalması, benim için her şeyden önemliydi..." Elini tuttuğumda dudaklarım aralandı fakat Bora, konuşmama izin vermeden kendi devam etti: "Annemin doğurduğu evladı kurban etmişim Mehmet Şahindağ'a, geçen hafta..." Kaskatı kesildim. "Holdingi mi kurban edemeyeceğim?" Yutkunmaya çalıştım. "Belki bir ihtimal, annem hakkını helal eder diye... Ama... Bu saatten sonra zaten imkansız. İki emanetine de sahip çıkamadım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin!" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

Bora, ellerimi tuttu. "Kara'nın yanında olacaksın, karşısında değil..." dedi, yumuşacık bir sesle. "Öyle anlaştık... Lütfen..." Başımı belli belirsiz salladım. "Gel," dedi, yavaşça.

Yanına yaklaştığımda, bir kolunu omzuma atarak bedenimi kendine yasladı. "Ne zaman görüşeceksin Eva ile?" diye sordum. Başımı omzuna yasladım. "Ne zaman yapacaksın teklifini?"

"Bu gece," derken, saçlarımı öpmüştü. "Boston'daki bir kumarhanede."

"Boston'da mı?" diye sordum, merakla. "Malikane tipi kumarhanelerden mi?"

"Evet," dedi, sessizce. "Eva, Yanko ile gelecek. Özel bir davet aldılar kumarhaneden. Herhangi bir bağlantı yakalama umuduyla gelecekler. Benimle görüşeceklerini bilmiyorlar. Telefonda olduğumu söylemiştim ya, bunu organize ediyordum."

"Kara olasın varmış hakikaten," diye mırıldandım. Beraber vakit geçirmek, herkesten uzakta olmak öyle güzeldi ki, dönüşümüzün zorunlu olduğunu bilsem de dönmek istemiyordum. "Ben de Begüm'ün yanına geçeyim bari eve, yatta kalmayayım tek başıma..."

"Sen bilirsin," dedi, düz bir sesle. "Ben, bana eşlik edersin diye düşünmüştüm ama..." Başımı şaşkınlıkla omzundan kaldırdım. Ciddi miydi? "Evet, ciddiyim!" dedi, gülerek. Elime uzandı. "Nazlı..." Elimi öptü. "Ben sana kabuğuna çekil, geride dur, arka planda kal demiyorum... Yapmak istediğin ve yapacağın şeyleri engellemek niyetinde de değilim. Sadece, beraber adım atalım istiyorum. Kara'nın önüne çıkmadan ya da arkasından dolanmadan, tedbirli ve fikir çatışması yaşayarak hareket edelim istiyorum..." Dudaklarım, iki yana kıvrıldı. "Vegas'a gelmeni istememiştim çünkü sen yanımdayken dikkatim dağılacaktı. Ama sen yanımda değilken de huzurlu değilim. Beni örümcek adama götürdüğünde, orada plan yaparken, sana karıştım mı?" Başımı iki yana salladım. "Yanımda dur. Arkamda değil. Ama önümde de değil. Yanımda..."

Kollarımı boynuna sardım. "Tek kişilik kocaman bir ekip!" dedim, heyecanla. Elleri belime dolandı. "Nina Adams ve Kara!" diye bağırdım, coşku dolu bir tonlamayla. "Tek kişilik ekibiz biz!"

"Hay sesinin tınısını Nazlı!" diye mırıldandığında, kulağının dibinde, çok yüksek desibelde bir kahkaha patlatmıştım.

♠

Yat, Boston'daki marinaya yaklaşmadan evvel Bora bazı telefon görüşmeleri yapmıştı. Kıyıya vardığımızda bizi bekleyen kalabalık bir insan topluluğu vardı. Yatın alt kattaki odaları, bir anda, giyinme ve hazırlanma odalarına dönüştürülmüştü. Bora'nın ne giyeceğini seçmesi benimkinden çok daha kolay olmuştu. Mendilinden kravatına kadar siyah olan bir takım elbiseyi seçmiş ve saçı ile sakalını düzelttirmek üzere, bir diğer odaya gitmişti.

Siyah, tek kolu açık, bedeni saran, mini, payetli kumaştan bir elbise, altına da varla yok arası ten rengi, diz üstü bir çorapla beraber, diz üstü ve suni deri, siyah bir çizme giydim. Kutu kutu getirtilen mücevherleri tek tek incelerken, kendimi Oscar'a katılacak ve kırmızı halıda senelerce konuşulacak pozu verecek, dünyaca ünlü bir film yıldızı gibi hissetmiştim çünkü önümdeki markayı, ancak onlar taşıyorlardı. Fakat önüme kadar gelmişken buna itiraz edecek değildim. Siyah pırlanta bir küpe ile açıkta kalan sol koluma da siyah, pırlanta bir bileklik taktım. Hazır olduğumda odaya gelen kuaför, benim yönlendirmemle, sanki düz fön bozularak hafifçe dalgalanmış gibi, saçlarımı doğal görünecek bir şekilde yapmıştı. Ağırlığı sağ tarafıma vermiş ve sol tarafta kalan saçlarımı da kulağımın arkasına sıkıştırarak, küpemi ön plana çıkartmıştı. Sade tutulmuş bir göz makyajıyla beraber bordo ruj sürdürtmüştüm. Bordo ojelerim de kuruduğunda, marka logosunda gereksizce siyah elmaslar kullanılmış el çantamın içine minik bir silah, deri çizmemin içine de çakı yerleştirdim. Bordo rujum ve bordo ojelerime rağmen *Kara'nın karısı* olduğumu destekler nitelikteki, siyah, uzun, suni kürkümü de elime aldığımda, ihtişamlı gece için hazırdım.

Merdivenleri çıkıp üst kata ulaştığımda, Bora'nın dışarıda olduğunu fark ettim. Arkası bana dönük bir şekilde oturmuş, viskisini yudumluyordu. Üzerine siyah kabanını giymişti ve yakası hafifçe kalkıktı. Çizmemin ince topukları muhtemelen yatın zeminine zarar verirken, cam kapıya doğru yürüdüm. Bora, adım seslerimi duyduğunda omzunun gerisinden bana

baktı ve ayağa kalktı. Beni baştan aşağı süzerken bakışlarına yerleşen hayranlık karşısında istifimi bozmadan, kendimden emin bir şekilde dışarıya çıktım. Kürkümü ve çantamı sandalyenin üzerine bırakırken, havanın soğuduğunu fark etmiştim.

"Çok güzel olmuşsun," dedi Bora. Sakallarını ve saçlarını hafifçe kısalttırmış, derbeder görüntüsünden kurtulmuş ve yeniden bir bakanın bir daha dönüp bakacağı, çekici bir ifadeye sahip olmuştu. Açıkta olan nabzımı öptü ve sandalyenin üzerine bıraktığım kürkü, giymem için tuttu. Kürkümü giydiğimde, benim için de getirmiş olduğu bardağa, birazcık viski doldurmuştu.

"Her şeyi düşünmüşsün yine," dedim. Oturmam için sandalyemi çekti ve ardından, yanıma oturup beğeni dolu bakışlarını bana çevirdi. "*Şunu unutmuşsun,* diye kavga çıkartabileceğim hiçbir şey olmadı." Gamzesi aklımı başımdan alıyordu. "Rengarenk kıyafetler vardı, uzunlu kısalı, elbisesinden pantolonuna kadar... Ama ben de baştan aşağı kara olmak istedim."

"Cesur bir kıyafet giyeceğini tahmin ettim," dedi, imalı bir tonlamayla. "Bayılıyorsun kısacık şeyler giymeye... Sanırım alıştım."

Viskimden küçük bir yudum aldım. "Senin sevgilin, bazı kurallar dahilinde giyinebilirdi, değil mi?" dedim, imasına karşılık vererek. "Gerçi sadece kıyafetler için de değildi bunlar... Yanılmıyorsam, herhangi bir erkeğin yaşadığı bir eve falan da giremezdi, senin sevgilin!" Bora, kendisine atılan taşın farkında bir şekilde, kaşlarını havalandırdı. "Neyse ki kurallar yıkılmak içindir. Severim ben sisteme baş kaldırmayı!"

"Aferin sevgilim," dedi, bozuntuya vermeden. "Böyle böyle değişecek dünya..."

"Dalga geçme!" dedim, eline sertçe vurarak. O ise eğilmiş ve yanağımdan öpmüştü. Parmaklarıma çarpan alyansına gözüm takıldığında, kaşlarım da çatılmıştı. "Benim alyans takmamam, dikkat çekmeyecek mi?" diye sordum, merakla.

Bora, birkaç saniyeliğine değişen yüz ifadesini hızlıca toplayarak, "Sistem karşıtlığı işte," dedi. Gülümsemesinin samimi gözükmediğinin farkında olup olmadığını bilmiyordum. "Herkes alyans takacak diye bir kural mı var?"

"Hayır yok," dedim. Viskisini yudumladı. "Fakat biliyorum ki, Kara'nın karısının da alyans takması, sergilediğimiz tavır açısından, epeyce önemli." Başını iki yana salladığında, gözleri gözlerimle buluşmuştu. "Sonuçta bu da Mehmet Şahindağ'a indirilen bir darbe olmaz mı?"

"Böyle bir zorunluluğun yok," dedi, çıkışarak.

"Evet yok," dedim, onu onaylayarak. "Ama takarsam daha iyi olur, bunu biliyorum."

"O yüzüğü bir gün yeniden takman, benim için büyük bir arzu, Nazlı," dedi, elime uzanarak. Parmaklarımı yavaşça okşadı. "Fakat bu şekilde, bir görev icabı değil. Rol amaçlı değil. Buna izin vermem."

Selim'in "Abi," diye seslenmesiyle beraber, Bora'nın bakışları yatın girişine çevrilmişti. "Genç bir çocuk geldi. Yengeyi görecekmiş. '*X deyin, Bayan Adams anlar,'* dedi."

"Kim?" diye sordu Bora, merakla.

"Haberim var evet," dedim, Bora'nın elini bırakırken. Ayağa kalktım. "Ben çağırdım. Gelsin."

Bora'nın çatılan kaşlarını umursamadan, yatın girişine doğru ilerledim. Adını bilmediğim genç çocuk, elinde bir paketle beraber yata doğru yaklaştı. Göz göze geldiğimizde, başını hafifçe eğerek bana selam verdi ve yata geçti. "Bayan Adams, merhaba..." dedi.

"Merhaba," dedim, kibarca. Genç çocuğun elindeki paketi aldığımda, Selim merakla bana bakıyordu. "Teşekkür ederim, zahmet oldu..."

"Rica ederim," dedi çocuk.

Bakışlarımı Selim'e çevirdim ve kaş göz yaparak, çocuğa bahşiş vermesini istediğimi belli ettim. Selim beni başıyla onayladı ve çocukla beraber, yattan ayrıldı.

"N'oluyor?" diye sordu Bora. Bakışlarım ona çevrildi. "Ne o?"

"Özel bir şey," dedim. Bora'nın merakının hepten arttığını anladığımda, aksi bir tavırla, "Kişisel bakım malzemesi, hijyenik ped, ağda, jilet, epilasyon aleti, prezervatif, fantazi seti... Neyse ne?! Özel!" dedim. Kaşlarımı çattım. "İnternette hepsini çok ucuza buldum, stok yapmak için aldım belki, ne yapacaksın?!" Hızlı adımlarla yatın salonuna girdiğimde, Bora'nın cama yansıyan görüntüsünden, arkamdan tanınmayan bir cisme bakar gibi baktığını görmüştüm.

♠

Bora'yla el ele malikaneye girerken, kapıda karşılanmıştık. Bugüne dek sayısız kez açık ya da kapalı kumarhaneye girmiştim fakat böylesi bir özel ihtimam görmemiştim. Kumarhanenin sahibi olduğunu sandığım adam, Bora'ya oldukça içten fakat bir o kadar saygılı davranırken, biz vestiyere uğramadan üzerimizdeki kıyafetleri aldırmış ve bizimle beraber doğrudan VIP salonuna ilerlemişti. VIP salonunun kapısı da en az içi kadar şık, sade fakat gösterişli bir dizayna sahipti. Bora ile ben, çeşitli yiyecekler ve içkiyle donatılmış sehpanın bulunduğu oturma alanındaki geniş kanepeye geçtiğimizde, Bora, kumarhanenin sahibi olduğunu sandığım adama, eliyle *oturabilirsin* der gibi bir işaret yapmıştı.

Adam, karşımızdaki çapraz konumlanmış tek kişilik koltuklardan birisine otururken, Bora, "Geldiler mi?" diye sordu.

"Evet," dedi adam, ciddiyetle. "Özel bir oyuna davet edildiklerini düşünüyorlar. Şu an oyun masasındalar."

"Herhangi bir sorun var mı?" diye sordu Bora.

"Her şey istediğin gibi Kara," dedi adam.

"Güzel," dedi Bora, keyifle. "Birazdan, içerideki odalardan birisine alın ikisini de... Korumaları var mı yanlarında?"

"Dışarıdalar," dedi adam. Derin bir nefes aldı. "Yalnız, bilmende fayda var, seni sordu Yanko..." Bora'nın kaşları çatıldı. "Oyuna senin de dahil olup olmayacağını sordu daha doğrusu... Ne kadar mümkün bilmiyorum fakat bence, bu kumarhanenin senin olduğundan haberdar."

Kaşlarım çatılırken, şaşkınlıkla Bora'ya döndüm. O da refleksif bir şekilde bana bakmış fakat hemen ardından adama dönmüştü. "Karanlık dünya insanları... İlla ki duyum almışlardır," dedi, bunun normal olduğunu düşündüğünü gösterir gibi. Ben, karanlık dünya insanı olmadığım için mi, bu kumarhanenin benim olduğunu bilmiyordum? "Bence zaten bir şeyler olacağını düşünüyorlar ama ne olacağını bilmiyorlar. Ani bir teklif aldılar."

"İzninle, ben içeriye geçiyorum..." dedi adam. Bora, başını salladı. Adam ayağa kalkıp salondan çıkarken, Bora önündeki sehpaya uzandı ve çerez tabağından bir badem alıp ağzına attı. Bana döndüğünde yüzünde, *buralar hep benim* der gibi bir ifade vardı ya da bana öyle gelmişti.

"Ne zamandan beri Amerika'da kumarhanen var?" diye sordum.

"Çok uzun zamandır," dedi, ne diyeceğini bilemez gibi. Bu soruma şaşırdığı belliydi. "Yani beş seneden fazla olmuştur herhalde."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bundan benim neden haberim yok?!" diye sordum.

Bora'nın dudakları *bilmiyorum* der gibi bir şekil alırken, "Yani dünyanın birçok yerinde kumarhanem var elbette, aksi takdirde nasıl tanınacaktım? Yani hepsi, Türkiye ve Kıbrıs'taki imparatorluğun parçaları..." dedi.

"Vegas'ta yoktu?" dedim, sorar gibi. "Var mıydı? Neden oraya gitmedik?"

"Vegas'ı gözünde büyütüyorsun!" dedi Bora, hoşnutsuz bir tavırla. Bir bacağını diğerinin üzerine atarken, kolunu da kolçağa yerleştirmiş ve hafifçe bana dönmüştü. "Vegas bir eğlence merkezi... Kıbrıs gibi aslında ama Kıbrıs'ın farkı, Türkiye'de kumarın yasal olmaması. Fakat Amerika'da öyle değil. Casinolar, kâr amaçlı işletilen kuruluşlar. Benim ise para kazanmak gibi baskın bir amacım hiçbir zaman olmadı. Hatta kumarhaneler genelde kısa vadede bana zarar ettiriyor. Malum, insanları kendime borçlandırıyorum ve onlardan para almak yerine, onların bana borçlu kalmasını

tercih ediyorum. İşletme masrafları, çalışanların maaşları vesaire, safi zarar."

Kaşlarım havalanırken, "Ne yani, ben zarar mı edeceğim şimdi?!" diye sordum.

Bora içten, neşeli bir kahkaha attı. "Masrafları ben işletmecin olarak karşılarım sevgilim, merak etme..." dedi. Göz kırptı. "Sen sadece kârına bakarsın."

"Harika!" dedim, sevinçle. Elini tuttum. "Tam bana layık bir kocasın!" Bora, ağzına bir badem daha attığında, bakışlarına garip bir ifade yayılmıştı; zannediyordum ki bademi değil, beni yemek istiyordu. "Bakma bana öyle!" dedim.

"Nasıl?" dedi, boğuk bir sesle.

"Beni yiyecekmiş gibi..." dediğimde, dudakları iki yana kıvrılmıştı. "Seni öpersem görürsün! Bordo rujum bulaşır yüzüne!"

"Öpsen mi? Yıkarım yüzümü?" dedi, bana sokularak. Dudakları boynuma değdi. "Ya da ben öpeyim, senin borcun olsun..." diye fısıldadı. Nefesi kulağımın en içindeydi. "Benim canıma kastın var, o kesin!" dedi.

Ateş bastığını hissettiğimde, "Tamam dur!" dedim. Bora, minik bir kahkaha atarak geri çekildi. "İş yapmaya geldik, azıcık ciddiyet lütfen!" dedim, yakınır gibi.

VIP salonunun kapısının açılmasıyla beraber, az evvelki adam yeniden içeriye girdi. "Kara, odaya aldık misafirlerini... Dördüncü salon," dedi.

Bora ayağa kalktı ve benim de kalkmam için elime uzandı. Bakışlarındaki ateş, bedenimde hissettiğim ateşin birebir aynısıydı. Kumarhanemde rezil olmaktan çekinmesem, onu hemen, şuracıkta soyardım fakat iş yapmak zorundaydık. Geldiğimiz yerin aksine, salondaki başka bir kapıya yöneldiğinde, elimi tutuyordu. İş yapmak için gerekli dikkati nasıl toplayacağımı düşünürken, derin birkaç nefes aldım. Bir kapıdan geçip koridora çıktık ve koridorda biraz yürüyüp, önünde Selim'in beklediği bir alana girdik. Selim'i dışarıda bıraktığımızı biliyordum ve buraya ne zaman geldiğini bilmiyordum. Selim, içeriye girmemiz için kapıyı açtı.

Yuvarlak bir kumar masasında oturan bir kadın ve bir erkek, bizi gördüklerinde, ayağa kalkmışlardı.

Bora, yavaş adımlarla masaya yaklaştı ve önce, kahverengi saçları dağınık bir şekilde toplanmış kadına döndü. Bir elini belime yerleştirdi ve "Merhaba," dedi. Kadına, diğer elini uzattı. "Ben-"

"Sizi tanıyoruz..." dedi Eva, çekinceyle. "Sanırım siz de bizi...." Bora'ya elini uzattı. "Eva Ribas," dedi. İfadesi öyle karmaşıktı ki, bunu bize de belli ediyordu.

"Nazlı," dedi Bora, bana bakarak. Yeniden Eva'ya döndüğünde, "Karım," diye eklemişti.

"Memnun oldum," dedi Eva, elimi sıkarken. Yanındaki adamı tanıtmak ister gibi, "Yanko..." dedi. Yanko benim elimi öpmek istediğinde ani bir hareketle, gerek olmadığını belli ettim ve tokalaşmakla yetindim. Yanko, daha sonra elini Bora'ya uzattı ve Eva hemen sadede geldi: "Bizimle neden görüşmek istediniz?"

Bora, "Lütfen oturun..." dedi. Onun sadede gelmesi, belli ki hemen olmayacaktı. Sandalyemi çekti ve önce benim oturmamı sağladı. Bakışlarını Selim'e çevirirken, yanıma oturdu. Karşısında Yanko vardı. Benim karşımda ise Eva. Çok geçmeden, elinde ikişer çanta olan iki görevli odaya girdi ve hepimizin önüne, chipler yerleştirildi. Bu sırada sessiz olan ortamda, Eva ile Yanko'nun gerildikleri belli oluyordu. "Kartları ben dağıtırım," dedi Bora, kendi kendine. Eline kartları aldı ve karmaya başladı. "Nasılsınız?" diye sordu, Fransızca konuşarak.

Eva, şaşırdığını gizlemeye çalışarak, "İyiyim... Siz?" dedi.

Bora, "İyiyim," dedi. Kartları dağıtmaya Eva'dan başlamıştı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Fransızca, sevdiğim bir dil değildi fakat seksi olduğunu inkar edemezdim.

"Fransızca bilmiyorum," dedi Yanko, İngilizce konuşarak. Bora'nın bakışları Yanko'ya çevrildi. "İngilizce konuşun..." Bora'nın kaşları çatıldı. "Lütfen," diye ekledi Yanko.

"Üslubunuz sert," dedi Bora, alaylı bir tavırla. "Hep mi böylesiniz, yoksa bana özel mi?"

"Açıkçası gerginim," dedi Yanko, kartlarını bırakarak. Eva'ya birkaç saniyelik bir bakış attı. "Sizinle kumar masasına neden oturduğumuzu bilmiyorum çünkü. Siz herkesle kumar oynamazsınız! Sizi biliyoruz! Hakkınızda çok şey duyduk!"

Bora, soğuk bir şekilde gülümsedi. "Abartıyorlar," dedi. Başını hafifçe iki yana salladı. "Ben herkesle oynamayı severim... Dostlarımla da düşmanlarımla da..."

"Peki biz hangisiyiz?" diye sordu Eva, araya girerek. Yanko'ya kıyasla o daha cesurdu. Sözünü sakınmıyor, Yanko kadar korkmuyor ya da korkuyorsa bile, bunu belli etmiyordu. Bora'nın bakışları Eva'ya çevrildiğinde, yüzündeki soğuk gülümseme büyümüştü. "Lütfen açık konuşalım, Kara."

"Onu siz seçeceksiniz," dedi Bora. Arkasına abartıdan uzak bir özgüvenle yaslandı. "Marco'yu yenmek isterseniz eğer, dostum olmanız için bir kapı aralanır." Eva ve Yanko, şaşkınlıkla birbirlerine bakmışlardı. "O kapıdan girersiniz... Eğer şartlarıma uyar, herhangi bir hata yapmaz, bana ihanet etmezseniz... Dost olabiliriz, bir gün."

"Nasıl yani?" diye sordu Yanko.

"Kendi malınızı kendiniz üretiyorsunuz," dedi Bora. Eva ile Yanko yine birbirlerine bakarlarken, Bora kartlarını eline almıştı. "Fakat müşteri çekmek için ucuza verip devamlı zarar ediyorsunuz." Bora, oyunun oynanmayacağını anlamış olsa gerek, önündeki iki kartı açık bir şekilde masaya koydu. Birisi maça ası, diğeri ise maça kızıydı. "İspanya'da bile güçlü değilsiniz artık. Mehmet Şahindağ elinizi devamlı görüp, sizi yeniyor."

"Sizin bize aralayacağınız kapı ne?" diye sordu Eva, merakla.

Bora, ifadesiz bir şekilde Eva'ya baktı. "Uyuşturucu işini boş verin," dediğinde, kısa süreli bir sessizlik oldu. "Kimyasal silah işine girmelisiniz."

"Biz bunun altından kalkacak kadar güçlü değiliz ki," dedi Yanko, şaşkınlıkla.

"L'expérience, bizim için bir paravan olacak..." dedi Bora. Eva'nın dudakları açıldı fakat Bora devam edince, yeniden kapandı. "Karabey Holding gerek üretim konusunda, gerek diğer konularda L'expérience markasının arkasında duracak. Yani öncelikle, size ortaklık teklif ediyorum Bayan Ribas..."

"Devam edin lütfen," dedi Eva.

"Bir kozmetik markası, kimyasal silah sevkiyatları için güzel bir araç. Dünyanın çeşitli ülkelerindeki Hotel Le Huit'lerin yarı ortağıyım. L'expérience ürünlerini kendi otellerimde de kullanmak isterim. Yani, dünyanın her yerinde sevkiyat yapabilmeniz için size aracı olurum..." dedi Bora. Yanko gülümserken, Eva sakinliğini koruyordu. "En önemlisi Amerika... Boston'da bir ofisimiz var. Ve burada şimdiden iyi bağlantılar elde ettim. Sizi bağlantılarıma ulaştırırım. Ve pek tabii, sizin Avrupa'daki kendi bağlantılarınızla da tanışmak isterim."

Eva birkaç saniye sessiz kaldı ve ardından, "Kimyasal silahı siz mi üretiyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Bora, gülümseyerek. "Hazır üretilmişini satın almayı tercih ediyorum. Marco'dan."

Yanko, "Siktir!" derken, Bora ona dönmüştü.

"Nasıl yani?" diye sordu Eva.

"Siz bu kısımlarıyla ilgilenmeyeceksiniz," dedi Bora, ciddiyetle. Derin bir nefes aldı. "Siz müşteri bulacaksınız. Şimdi uyuşturucu sevkiyatlarında yaptığınız taktiğin aynısı... Daha ucuza, aynı kalite mal."

"Peki kârı ne bunun?" diye sordu Yanko.

"Yaptığınız sevkiyatların karşılığında benden para alacaksınız," dedi Bora. Yanko'nun gözleri kısıldı. "Ne kadar çok müşteri getirirseniz, kazandığınız parayı o kadar katlarsınız. Fakat bu işi para için değil, Marco'nun bitmesi için yapacağız... Siz de bunu istiyorsunuz değil mi?"

"Elbette," dedi Eva.

"Fakat para da önemli," dedi Yanko. Eva, çatılan kaşlarıyla beraber, Yanko'ya dönmüştü. "İleride ortada kalmamamız için Eva!"

"Bayan Ribas," dedi Bora, Eva'ya bakarak. "Eşiniz, Alberto, bir çatışmada yaralandı ve her şey mahvoldu, değil mi?" Eva, yüzü durgunlaşırken, Bora'yı onaylamak için kafasını salladı. "Siz Chicago'daydınız, çünkü kızınızı korumaya çalışıyordunuz. Yanko ise işin başındaydı. Alberto'dan kalan işin..."

Yanko, sertçe, "Bunları hatırlamak istemiyoruz," diye araya girdi.

"Alberto kaçaktı," dedi Bora, Yanko'yu umursamadan. "Onun tedavisinin illegal yollardan olması, sizin devamlı İspanya'ya gelip Amerika'ya dönmeniz oldukça masraflı bir süreçti... Bir seneden fazla komada kalmış Alberto. Uyandıktan sonra toparlaması da oldukça uzun sürmüş..." Eva, yeniden başını salladı. "Nazlı," dedi Bora, bana dönerek. "Matematikçidir." Kaşlarım hafifçe çatılırken, Bora yine Eva'ya bakmıştı. "Karım diye söylemiyorum, çok zeki bir kadındır." Eva bana gülümsedi. "Hikayenizi bugün, Nazlı'ya anlattım... Beni şaşırttı ve sorgulamadı. Sanırım söz konusu trajik bir aşk hikayesi olduğunda, insan bazen, bazı şeyleri hemen düşünemiyor. Belki, siz de bu yüzden düşünemiyorsunuzdur. Belki ben de bu şekilde öğrenseydim, sorgulamayabilirdim."

"Neyi?" diye sordu Eva. Anlamadığı belli bir tavrı vardı fakat ben geç de olsa Bora'nın ne kastettiğini anlamıştım.

"O kadar para nasıl biter?" diye sordu Bora. Yanko'nun değişen yüz ifadesi, bu sorunun cevabının ne olduğunu gösteriyordu. "Alberto, yanlış insana güvenmiş Bayan Ribas." Eva, şaşkınlıkla Yanko'ya bakarken, Yanko ayağa kalkmak istedi fakat Selim'le beraber bir adam hızlıca masaya geldiler ve Yanko'yu zorla yerine oturttular. "Alberto'nun hırsından hoşlanmayan Marco, ölüm emrini, Yanko'ya vermiş..." dedi Bora. Eva'nın fal taşı gibi açılan gözleri, duyduklarına inanmakta zorluk çektiğini

haykırıyordu. "Fakat Alberto ölmemiş. Hayatta kalmış. Yanko'nun hesaplayamadığı, Alberto'nun çetesindeki diğer adamların onu hastaneye yetiştirmeleri olmuş..."

"Doğru mu?" diye bağırdı Eva. Ayağa kalktı ve Yanko'yu sarstı. "Doğru mu bunlar?!"

"Alberto hayatta kalınca, Marco, Yanko'yu da cezalandırmış..." diye devam etti Bora. Eva'nın gözlerinden akan yaşları umursamıyordu. "Daha sonra babanızın vefatı ve o parayla kendi malınızı üretmeye başlamanız, Yanko için yeni bir ihanet fırsatına dönüşmüş. Marco'ya bu durumu söyleyerek sizi satmış ve Alberto'nun yakalanmasını sağlamış!" Eva, yeniden sandalyesine oturdu ve eliyle yüzünü kapatarak, hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Marco, düşmanlarını kendine yakın tutmayı sever. Yanko aslında Marco'ya yani Mehmet Şahindağ'a çalışıyor Bayan Ribas... Bu yüzden isteseniz de büyüyemiyorsunuz. Her müşterinizi, Marco'nun İspanya'daki adamına kaptırıyorsunuz. Çünkü Yanko, her adımınızı bildiriyor." Bora, sıkıntılı bir nefes verdi. "Aslında sizin de çoktan öldürülmeniz lazımdı fakat Yanko, buna engel olmuş belli ki..."

"Çünkü size aşık," dediğimde, Bora'nın dudakları kapandı. Kapkara gözleri gözlerime değdi. "Ve en başında, Alberto'nun öldürülmesini isteme sebebi de buydu..." dedim.

"Evet," dedi Bora. Selim'e döndüğünde, Selim ve diğer adam, Yanko'yu zorla kaldırmışlar ve masanın biraz uzağına sürüklemişlerdi. Susturucu takılı olan bir silahtan gelen patlama sesiyle beraber, Eva muhtemelen ölmüş olan Yanko'ya ağzı açık bir şekilde bakmıştı. Bu sırada Bora ayağa kalkarak, "Kendimi takdim edememiştim... Kara," dedi.

Eva'nın Bora'ya olan bakışları girdiği şoktan ötürü bomboştu.

♠

14 Şubat 2021, 02:48, Boston.

Kader diye bir şey vardı. Emindim.

Lisenin son iki senesini Anıl'ın peşinden sürüklendiğim için İstanbul'da okumuştum. Sınıftaki tek burslu öğrenci

Hakan'dı; kendini kötü hissetmemesi için onunla ekstra bir yakınlık kurmuştum. Anıl'ın peşinden İstanbul'a sürüklendiğim için tanıştığım, lisedeki arkadaşım Hakan'ın, kumarhanede çalışıyor olması sayesinde, Anıl'ın ameliyat parasını kumarda kazanmaya çalışmıştım. Çünkü Anıl, 14 Şubat 2017'de benim yanıma gelirken trafik kazası geçirmişti ve ben ona aşıktım. Bu boktan sarmal, beni Kara'nın karşısına çıkartıp hayatımı değiştirmişti ve bugün, buradaydım.

Kara'yla aynı poker masasında.

14 Şubat 2021, 02:49, Boston.

Bora, ısrarlarıma dayanamamıştı. Ne kadar sevinçle hazırlandığımı bahane etmiş, uzun zamandır kumar oynamadığımdan yakınmış, eğer yata dönersek geceyi burnundan getireceğim yalanıyla onu kandırmış ve zar zor da olsa poker oynamayı kabul ettirmiştim. Elbette ki kem küm etmiş ve sevdiği hiç kimseyle kumar masasına oturmayacağını dile getirmişti fakat bu kısmı çoktan geçtiğimizi direterek söylediğimde, sanırım beni kırmak istememişti. İfadesiz bir yüze sahip olduğu için onun eğlenip eğlenmediğini bilmiyordum fakat ben çok eğleniyordum. Aynı masada oturduğumuz üç erkek ve bir kadınla beraber, ben de hayranlıkla onun hamlelerini takip ediyor ve öte yandan kazanmak için elimden geleni de yapıyordum.

Anıl'ın yaptığı trafik kazasının üzerinden dört yıl geçmişti fakat bu dört yıl, bana kırk yıl kadar uzun geliyordu. Miladım 1 Mart 2017 miydi yoksa 25 Eylül 2017 miydi bilmiyordum. Fakat hayatım kesinlikle ikiye ayrılıyordu ve bir yerde, bir şeyler, geriye dönülemez bir şekilde değişmişti. Bir şeyler, geriye dönülemez derecede değişirken, Nazlı ve Bora nasıl değişemiyordu, bunu da anlayamıyordum. Cevabı bildiğim tek yerde, annem ile babamın aşkında arıyordum. İki kişi matematiğe aykırı bir şekilde bir olunca, kader o insanları birbirinden ayırıyor, birbirine çarpıyor, acıyla toplayıp gözyaşıyla bölüyordu fakat hep bir araya getiriyordu. Aşk

galip geliyordu. Her zaman değilse bile, belki de gerçekten bir olabilince.

Tek bir parti atmak üzere oturduğumuz masada, benim ısrarlarım sonucunda, üçüncü partiyi oynuyorduk fakat bunun son olduğunu, Bora'nın kapkara bakışları ele veriyordu. Yerde kupa 4, sinek 3, kupa 7 ve maça 10 vardı. Bora oyunu hızlandırmak için, bir önceki ellerde oldukça sert oynamış ve herkesin önündeki parayı toplamıştı. Yaptığı hamlenin karşılıksız kalmaması açısından rest çektiğimde, o da restimi görmeyi tercih etmişti. Altıncı kez. Kazanamayacağı garanti ellerde, habire restimi görüyor ve kaybetmeye oynuyordu, çünkü muhtemelen çok sıkılmıştı. Hatta kendisinin rest çekerek blöf yapmışlığı bile vardı. Kara için oyun satmak, muhtemelen görülmüş bir hadise değildi ve insanlar da bir taktik yaptığını falan düşünüyor olmalılardı. Fakat artık bu son oyundu çünkü, paralarımız eşitlenmişti. Yere sinek papaz açılırken, biz de kartlarımızı açtık. Bora'nın elinde sinek 6 ve maça 2, benim elimde ise kupa 3 ve karo 3 vardı.

"Tebrikler Bayan Karabey," dedi, masadaki kadın. Ona dönerek gülümsedim. "Çekişmeli bir oyundu." Aslında öyle değildi; Bora sıkıldığı için kazanmıştım.

"Gidelim mi sevgilim?" diye sordu Bora. Ayağa kalktığımda yanıma gelmiş ve bir elini belime yerleştirmişti. Çabuk davranmasa yeni bir partiye başlayacağımdan korktuğu, her halinden belliydi. Chipleri toplaması için birisine işaret yaptığında, Selim'e de başıyla bir talimat vermişti. Meraklı gözlerim yüzüne çevrildiğinde, kulağıma, "Ödemeni yapacaklar," diye fısıldadı. "İyi geceler," dedi masadakilere ve elime uzandı.

"Kumarhane zaten benim, ödemeye gerek yok..." dedim. Baştan çıkmamı ister gibi gülümsedi fakat herhangi bir şey söylemedi. "Cidden... Hani benimdi?"

"Senin," dedi, kaşlarını çatarak. "Ama ben kaybettim. Borçlu kalamam. En nihayetinde ödeme alman şart."

"Tamam kasada kalsın param," dedim. Bora, bir adamın elinden kürkümü aldı ve giymeme yardımcı oldu. "Tamam mı?" dedim. Kendisi de kabanını giydi. "Sana diyorum?! Tamam mı?!" dedim.

"Tamam öyle olsun," dedi, bıkkınlıkla. "Ne inatçısın!"

"Öyleyimdir," dedim. Yeniden elimi tuttu ve kapının önüne yanaşan arabaya ilerledik. Oturmam için arka kapıyı açtı ve daha sonra, diğer kapıdan, o da arabaya bindi ve yine elimi tuttu. Ellerimiz birbirine tutkalla yapıştırılsa, buna da itiraz etmeyecek gibiydi. Fakat buna benim de itiraz edeceğimi söyleyemezdim. Ya da söyleyebilirdim. Çünkü her ne kadar bundan sonra ona dürüst olacak olsam da, bazı sakladığım şeyler de yok değildi. Sonuçta dürüstlüğün de bir sınırı vardı; mesela o da bana Eva'nın hikayesini olduğu gibi anlatmamış ve ters köşe yapmıştı. Düşünceli bir şekilde arkama yaslandım ve bakışlarımı camdan dışarıya çevirip yolu izlemeye başladım.

Sıkıldığı için ya da değil, en nihayetinde Kara'yı yenmiştim. Ve belki de Kara'yı yenebildiğimi artık bildiğim için, onun yanında olmak, onunla olmak, gerçekten hoşuma gidiyordu. Her ne kadar savaşmıyor da olsak, üzerinde sonsuz bir güce sahiptim ve bu güç, kendime olan sevgimi yüceltiyordu.

Bora, telefonuna gelen mesajı okumak için elimi bıraktığında, bakışlarım ona çevrildi. "Sözleşmeyi imzalamış Eva," dedi.

Derin bir nefes alırken, "Kendisine gelmesi için yine de zamana ihtiyacı olacak..." dedim. Araba marinaya yaklaştı. "Zor şeyler öğrendikleri..."

"Öyle..." dedi Bora. Kapım bir adamı tarafından açılmıştı. Aşağıya indiğimizde, "Fakat çok da bir zamanı yok. Derhal işlere başlamak zorunda," dedi. Ellerimiz birleşti ve yata doğru yürümeye başladık. "Bu arada atlamayayım..." dediğinde, ona dönmüştüm. "Seni kaçırdığında birisini konuşturmaya çalıştığını söylemiştin ya... Yanko yüzünden yakalanan bir İspanyol... Ondan, başka kimlerin kendisine ihanet ederek Eva ve Yanko'dan mal aldıklarını ya da

alacaklarını öğrenmeye çalışıyormuş." Yata önce kendisi bindi ve bana da yardımcı oldu. "İbret olsun diye adamı öldürmüş ve sırtına, diğer aldığı isimleri kazıtıp, cesedi İspanya'ya yollamış... Zaten olay böyle patlayıp duyulmuş ve Vegas'ta benim kulağıma geldi."

"Ben de atlamayayım!" dedim ve salona girdim. "Hile yaptın!" İfadem oldukça sitem içerikliydi. Üzerimdeki kürkü çıkarttım ve koltuğun üzerine attım. "Bana anlatabilirdin hikayenin orijinalini!"

"Ama sevgilim," dedi Bora, kabul etmez bir tavırla. Ellerini belime sararken, yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. "Daha heyecanlı oldu işte senin için de... Fena mı?" Dudakları boynuma ilerledi. "Hem sen de hile yaptın... Bir parti atıp kalkacağımızı söyledin, üçüncü partiden sonra, bana ayıp olmasın diye kalktın!"

Bora haklıydı ama haklılığını kabul edecek değildim. "Ama n'apim," dedim, üzülmüş gibi. Gözleri gözlerimi buldu. "Kara'yla aynı masada oturmaktan aşırı memnunlardı... Çok eğleniyordum! Hem yendim herkesi! Seni de! Bir daha böyle fırsatı kolay kolay bulamazdım..."

"Hmm," dedi Bora ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Biraz da acaba benimle mi eğlensen sevgilim..." Nefesi, dudaklarıma değiyordu. "Biz de kolay kolay böyle fırsatlar bulamıyoruz, malum..." Bir eli dizlerimin arkasına, bir eli ise belime yerleşti. "Şu elbiseye biraz yakından bakalım... Ne kadar kısa olduğunu tam anlayamadım... Hem bana öpücük borcun var!"

Kollarımı Bora'nın boynuna sardım ve "Bakalım ne kadar kısaymış!" diye bağırdım.

Yüzü buruşurken, "Senin o..." dedi, dişlerinin arasından.

"Efendim sevgilim?" dedim, anlamamış gibi.

"Senin o," dedi yeniden. Yüzüne yapmacık bir gülümseme yayılmıştı. "Tınısı yüksek sesini, seveyim sevgilim!"

"Sev sevgilim..." dedim. Elmacık kemiğini öptüm ve daha sonra orada çıkan ruj izine bakıp, bir kez daha yüzünü buruşturan, koskocaman bir kahkaha attım.

♠

Dün, kumarhaneye gitmeden evvel getirttiğim paketle beraber güverteye çıktım. Siyah taytımın üzerine giydiğim kayık yaka kırmızı kazağın açıkta bıraktığı tek omzuma değen soğuğu görmezden geldim. Bora, bakışları bana çevrilirken, siyah balıkçı yaka kazağın üzerine giydiği montu çıkarttı. Yanına oturduğumda montunu omuzlarıma yerleştirdi ve "Üzerine neden bir şey almadın?" diye kızdı.

"Üşümüyorum," dedim ve elimdeki paketi ona uzattım. Bora, merakla pakete bakarken, "Kapitalist sisteme de karşıyım aslında ama Sevgililer Günü bir bahane olsun... Bu senin..." diye ekledim.

Paketi elimden alırken, şaşırdığını fark etmiştim. Poşetin içine baktı ve bir kutuyla karşılaştı. Kutuyu poşetten dikkatle çıkarttı ve kapağını açtı. Kaşları çatılırken, dudakları aralanmıştı. Önce bana baktı, sonra kutuya baktı, sonra yine bana baktı. Gözlerine inanamadığı, yüzünün her bir zerresinden okunuyordu. Yeniden kutuya bakarken, hafifçe alt dudağını ısırmıştı.

Kafası kırılmasına rağmen kendi ayakları üzerinde durmayı uzunca bir süre başarmış at biblosunun aynısını görmek, onun için büyük bir sürprizdi.

"Ben bunu her yerde aradım," dedi, zorlukla. Bakışları gözlerime değdi. Gözlerinin karasındaki mutluluk, kalbimi kanatlandırıyordu. "Nasıl buldun bunu Nazlı?" diye sordu.

"Bulurum ben," dedim. Aslında en büyük yardımcım, kırdığım ve kırdığımı dahi hatırlamadığım bu bibloyu Bora'ya ilk başta hediye eden Beyza Karabey'di. "Beğendin mi sevgilim?"

"Beğenmez miyim..." dedi, kutuyu sehpanın üzerine bırakarak. Bileğime uzandı ve birden, beni kendisine doğru çekti. Montu omuzlarımdan kayıp yere düşerken, dudaklarıma yapışmıştı. Bora'yı mutlu etmenin hazzıyla öpücüklerine karşılık verdim. En az benim alfabeme kavuşmam gibi, o da at biblosuna kavuştuğuna seviniyor, bir parçasını bulmuş olmanın tamamlayıcılığını hissediyordu.

Dudaklarının dudaklarımdaki hareketi, bir teşekkürden çok daha fazlasıydı; bana minnettar kalmıştı. "Çok teşekkür ederim sevgilim," dedi, içtenlikle. Yeniden sehpanın üzerindeki kutunun içine bakıp bana döndü. "Benim hediyem sönük kalacak ama..."

"Sen de mi bana hediye aldın?!" dedim, şaşkınlıkla. Bora, tek omzu düşmüş yakamı kaldırdı fakat kazak kayık yaka olduğu için, yeniden düştü. "Dün zaten bir sürü hediye almıştın. Küpe, bileklik, elbise, ayakkabı, kürk, çanta, iç çamaşırları ve hatta çoraplar!" Bora omzumu yeniden kapatmaya çalıştı. "Bu üzerimdekileri ve hoşuma giden birkaç parçayı da aldım vallahi. Çok güzel bir kovboy çizme vardı. Giyerim ben onu. Ayağıma gelen fırsatı tepmedim. Haberin olsun." Bora düşen omzuma kaşlarını çatarak baktığında, "Modeli öyle, kazağımı rahat bırak!" dedim.

"Onlar hediye değildi..." dedi. Eğildi ve yere düşmüş montunu alıp yeniden omuzlarıma koydu. "Üşüyeceksin Nazlı."

"Nasıl yani?" dedim. Kaşlarım çatılırken, bozulduğumu belli etmemeye çalıştım. "Geri mi alacaksın onları?"

Bora, şaşkınlıkla karışık küçük bir kahkaha attı. "Hayır, tabii ki de senin hepsi. Ama hediye değildi..." dedi. İçim rahatlamıştı. Benim de param vardı ve gider kendi alışverişimi kendim yapardım ama bir an için, verdiği malı geri alacak zannetmiştim. Omuzlarımdaki montun iç cebine elini uzattı ve küçük bir kutu çıkarttı. Kutuyu bana verdiğinde, "Al bakalım sevgilim," dedi.

Kutuyu heyecanla açtım. Kutudan bir kağıt çıktı. Kağıdın üzerindeki İngilizce yazıya bakarken, gülümsemeye çalıştım. "Teşekkür ederim," dedim. Verdiklerini benden geri alsa daha az bozulacağımı, beterin beteri olduğunu, bu kadar kısa sürede daha iyi anlayamazdım. Ya da keşke gerçek hediyem onlar olsaydı. Zira her şey, bu hediyeden daha güzel olabilirdi. Kutusu bile, hediyenin kendisinden daha güzeldi. Bora, bana, dijital bir ekonomi dergisinin, ömür boyu süreyle aboneliğini hediye etmişti ve her ay bu dergi

mailime gönderilecekti. "Sağ ol," dedim. Benim nazik bir kalbim vardı ve çirkefleşmeyecektim.

"Bunun ne olduğunu sormayacak mısın?" dedi.

"Okuma yazmam var," dedim. Bora'nın kaşları çatılırken, ifademi yumuşatmaya çalıştım. "Yani neyi soracağım, anlamadım. Dijital yayınlanan bir ekonomi dergisiymiş işte. Dergi her ay mailime gönderilecekmiş."

Bora'nın kaşları havalandı. "Beğendin mi?" diye sordu.

"Çok!" dedim. Boğazımı temizledim ve yalandan da olsa gülümsedim. "Çok beğendim..."

"E iyi..." dedi. Sanırım benimle dalga geçiyordu. "CEO olursun belki bir gün, işine yarar..."

"Onlar küçük hayallerdi be sevgilim," dedim, alayla. Bora'nın gözleri kısıldı. "NASA'da çalışmak falan dururken, CEO olmak da neymiş... Ama sağ ol... Ekonomi! Çok önemli sonuçta!"

Bora başını iki yana sallarken, gülmemek için çok zor duruyordu. Belki de Sevgililer Günü'ne inanmıyordu ve kendisine aldığı aboneliği, ayak üstü bana hediye etmişti. Açıkçası böyle şeylere gerek yoktu. "Sana neden ekonomi dergisi aboneliği hediye edeyim Nazlı?"

"Onu sana sormak lazım!" dedim, kağıdı kutuya tıkıştırarak. Kutuyu, içinde at biblosu olan kutunun yanına koydum. "Herhalde Oxford mezunu olmak böyle bir şey olsa gerek! Kendine mi aldın artık, yoksa sana hediye mi ettiler, Allah bilir!"

Bora, kocaman bir kahkaha atarken, beni yine kendisine çekti. Başımın üzerini öptüğünde, montu yine yere düşmüştü. "Ah! Nazlı!" dedi. Omzumu silktim ve bunu neden yaptığımı düşünmedim. "Hani böyle kendini serbest bıraktığında, içinden küçük bir kız çocuğu çıkıyor ya... İşte ben o kız çocuğu için, her şeyi kurban ederim..." Hediyesi güzel olmasa da kendisi romantikti. Açıkta olan omzumu öptü. "Sevgilim," dedi, neşeli çıkan bir sesle. "Senin için, 30'u seçtim... Dövmendeki sayıların toplamı, unutma. Gerçi sen unutur musun bunu?!" Ne dediğini anlamıyordum. "Her

ay, derginin otuzuncu sayfasındaki sayı, eğer birden çok sayı varsa da rakamların toplamı, senin şifren olacak..."

"Ne şifresi?" diye sordum, kafamı hafifçe kaldırarak.

Bora'nın yüzüne içten bir tebessüm yayılırken, "Monte Carlo'daki büyük masaya giriş şifren..." dedi. Hızla ondan ayrıldım. "Her ay değişiyor şifreler..." diye eklediğinde, ne tepki vereceğimi bilememiştim. "Otuzuncu sayfa," diye tekrarladı.

"Bora..." dedim, *a* harfini gereksizce uzatıp sonuna *ğ* de ekleyerek. Buna erimek, hatta süblimleşip havaya karışmak deniyordu. Gözlerimden kalpler çıkıyor, onlar da bir bir Bora'nın gözlerine akıyordu. Monte Carlo'daki büyük masada, sonunda bir yerim vardı. Hayatımda aldığım en ama en güzel hediye bu olabilirdi; hem de şifreli bir hediyeydi. Rakamlı, toplamalı, özel bir hediye. Monte Carlo'da alınmadığım o kumarhanenin acısını çıkartmazsam, ben de ben değildim. Ben zaten ben olmaktan çıkmıştım. Utanmasam, ağlayacaktım.

Birisi, koluma dokundu. Bora. Dudaklarının hareket ettiğini fark ettim. "İyi misin sevgilim?" diye sordu. Birden boynuna sarılmamı o da beklemiyor olacaktı ki, ellerini sırtımda hissetmem, birkaç saniyeyi almıştı. "Allah yardımcım olsun..." diye mırıldanmasını ise umursamadım. Çok mutluydum.

Bu anı ölümsüzleştirmek isteyecek kadar mutlu!

"Hadi selfie çekelim!" dedim, heyecanla.

Bora, kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarttı ve bana uzattı. Sırtımı göğsüne dayadım ve telefonu kaldırdım. Arkamıza aldığımız okyanus, mavinin koyu fakat canlı bir tonundaydı. Telefonun açısını ayarlamaya çalışırken, saçlarım yüzüme doğru uçuyordu. Bora, karnıma bir elini sardı ve bir eliyle de yüzümü kapatan saçlarıma uzandı. Fotoğrafı çektiğimde, Bora'nın bir eli saçlarımdaydı ve gülümseyerek ekrana değil saçlarıma bakıyordu.

Hoşnutsuz bir tavırla, "Bir tane daha çekelim ama sen çek, rüzgar buradan gelince saçlarım uçuyor," dedim. Bora

telefonu elimden aldığında, diğer tarafa döndük. Boyu benden uzun olduğu için, gövdesi beni kapatıyordu. Öne doğru eğildiğimde ise rahat edememiştim. Dizlerimin üzerine oturdum ve Bora'nın gövdesini, istediğim şekilde ayarladım. Hafifçe arkasında kaldığımda, açıyı beğenmiştim. Nereye çeksem oraya gelmesi, beni duygulandırmıştı. Hiç söylenmeden, her dediğimi yapıyordu. Beni, Monte Carlo'daki büyük masaya da oturtacaktı. "Dur çekme!" dedim, dan diye. Arkadan boynuna sarıldım ve eğilip yanağına kocaman bir öpücük kondurdum.

"Bence şahane oldu!" dedi, gülerken. Kafamı merakla kaldırdım ve elindeki telefona baktım. Saçlarım açıkta olan omzumu ve yüzümü hafifçe kapatırken, yanağından öptüğüm sırada fotoğrafı çekmişti ve gerçekten de arkamıza aldığımız okyanusla beraber, söylediği gibi şahane görünüyorduk. Ellerimi sevinçle birbirine çarptım ve bir kez daha, üstelik bu kez sulu bir şekilde, yanağından öptüm. "Monte Carlo yüzünden aşka geldin değil mi?!" dedi, sitem eder gibi.

"Evet!" diye bağırdım, hâlâ boynuna bir ahtapot gibi sarılıyken. "En romantik sevgili, benim sevgilim!" Bu sefer sesimin tınısına bir şey söylememişti. "Montu giyeyim de üşümeyeyim," dedim, ona yaranmak ister gibi.

"Bak bak bak," dedi Bora, inanamaz bir tavırla. Ayağa kalktım ve bana kocaman gelen montu giydiğimi göstermek ister gibi, kollarımı iki yana açtım. Hatta, kendi eksenim etrafında da döndüm. Bora, içten bir kahkaha attı. "Gel buraya sevgilim," dedi, yumuşacık bir sesle. "Gel... Sarılayım sana."

Yanına gittim. Sırtımı göğsüne dayayarak, ayaklarımı koltuğun kalanına uzattım. Bora da beni sımsıkı sarmış, ellerini karnımda yumruk yaparak bağlamıştı. Yat, hafifçe salınırken, rüzgarın ve dalgaların sesi, nefes seslerimize karıştı. Gözlerimi kapattığımda, dudaklarım anlamsızca gülümsemek istemişti.

♠

Boston'daki evine geldiğimizde, Bora'nın gözlerindeki minnettar, anlaşıldığından emin olan, umutlu fakat bir o kadar da sert ifadeye güvenle baktım. Kara'ya olan inancımın en önemli dayanaklarından birisi, her ne adım atacak olursa olsun, benimle konuşacak olmasıydı ve bu içimi rahatlatıyordu. Salona girdiğimizde, Begüm telefonundan bakışlarını kaldırıp bize baktı. Yerinden kalktı ve koşar adımlarla yanımıza gelerek önce bana, sonra abisine sarıldı.

"Oğlan nerede?" diye sordu Bora.

"Uyuyor," dedi Begüm, gülerek. "Zaten hep uyuyor!"

"Bakayım ben ona," dedim.

Begüm, yeniden koltuğa geçti ve bağdaş kurarak, telefonunda her ne yapıyorsa ona devam etti. "Uyanır birazdan, o zaman doya doya bakarsın yengesi. Benim epey işim var..." dedi.

Bu sırada Gökhan, bahçeden içeriye girmiş ve "Hoş geldiniz," demişti.

"Ne işi?" diye sordu Bora, Gökhan'a başıyla selam verip. Elimi bırakmadığı için, ben de onunla beraber, üçlü koltuğa oturmak zorunda kalmıştım.

"Tasarımlarıyla alakalı sosyal medya keşfine kafayı taktı bugün," dedi Gökhan, gözlerini devirerek. Begüm'ün yanına oturdu. "Çok takipçili birisi, saçma bir yorum mu yapmış, ne olmuş... Anlamadım ben de-"

"A-aaa!" dedi Begüm, kaşlarını çatarak. "İyi de az evvel yoktu bu... Abi?" Bora'nın bakışları da benim gibi Begüm'e çevrildi. "Neden Türkiye'de, Twitter'ın Trend Topic listesinde, Bora Karabey var?"

Aslında bu sorunun cevabı oldukça basitti. Bora Karabey, ilk kez Instagram'a fotoğraf yüklemişti; karısıyla çekildiği iki fotoğrafı; üstelik 14 Şubat'ta. Bir fotoğrafta eli karısının saçlarındaydı ve gülümseyerek karısının saçlarına bakıyordu; bunu kaydırınca görünen fotoğrafta da karısı onu öpüyordu. Magazin yüzü olan, ünlü bir iş adamıydı ve üç buçuk yıldır evli olmasına rağmen, emindim ki hâlâ birçok

insanın hayallerini süslüyordu. Muhtemelen bir saat on yedi dakika önceki paylaşım çok konuşulmuştu ve hatta yüksek ihtimalle, insanlar devamlı fotoğraf paylaşacağını düşüneceklerdi, takipçi sayısı da artacaktı. Belki de birileri, fotoğraf altındaki yazının ve emojinin ne ifade ettiğini çözmeye çalışıyordu.

"Recién estamos comenzando. Nos vemos. "

İnsanlar ne düşünürlerdi bilmiyordum ama İspanyolca olan bu metin, bizim için, Nazlı ile Bora için, fazlasıyla manidardı.

"Daha yeni başlıyoruz. Görüşürüz. "

Gerçekten de daha yeni başlıyorduk. Bora, Mehmet Şahindağ'ı aramayacaktı ve koyduğu emojiyle beraber, ondan telefon beklediğini açık açık ilan etmişti. Bu fotoğrafları Instagram'a yüklemeden evvel bana sormuştu ve ben de seve seve kabul etmiştim. İtiraf etmem gerekirse bunu kabul ederken, ne kadar hızlı plan yapabildiğine de hayret etmiştim. Çünkü selfie çekmek benim fikrimdi ve bunları Instagram'a yükleme fikrinin, onun bu kadar çabuk aklına gelmesi hayret edilesiydi. Kara, üzerindeki pası pek hızlı atmıştı ve bundan sonra bana da ancak, zevk almak düşerdi. İlişkimizi tüm dünyaya ve en çok da Mehmet Şahindağ'a duyurmuş, korkmadığımızı, korkmayacağımızı ve er ya da geç bu savaşı kazanacağımızı, aşkımızla haykırmıştık.

Kara'nın yapacakları bunlarla da sınırlı değildi.

Henüz yattayken benden yardım istediğinde, detaylıca konuşmuş, birlikte artı ve eksi değerlendirmesi yapmış ve bambaşka bir plan daha kurmuştuk.

Sokak kapısının açıldığını duyduğumda, kendime düşen görevi yerine getirmenin gururuyla Bora'ya döndüm.

Yattan ayrılmadan evvel, birbirimize bir söz vermiştik: Hiç durmadan, cesur fakat temkinli bir şekilde saldıracak, birbirimizi devamlı kollayacak, birbirimizin hep yanında olacak, ne zaman bunalırsak da muhakkak kaçacak bir fırsat yaratıp, beraber dinlenecektik.

123.Bölüm

Maça Kızı 8 Ailesi, çok özledim!

Sevginiz, ilginiz, heyecanınız için...

Var olun.

♠

Kara'nın yapacakları bunlarla da sınırlı değildi.

Henüz yattayken benden yardım istediğinde, detaylıca konuşmuş, birlikte artı ve eksi değerlendirmesi yapmış ve bambaşka bir plan daha kurmuştuk.

Sokak kapısının açıldığını duyduğumda, kendime düşen görevi yerine getirmenin gururuyla Bora'ya döndüm.

Yattan ayrılmadan evvel, birbirimize bir söz vermiştik: Hiç durmadan, cesur fakat temkinli bir şekilde saldıracak, birbirimizi devamlı kollayacak, birbirimizin hep yanında olacak, ne zaman bunalırsak da muhakkak kaçacak bir fırsat yaratıp, beraber dinlenecektik.

"Merhaba," dedi Nagihan Akbulut. Sergio'nun gözleri gözlerimi bulurken, Begüm elindeki telefonu bırakmış ve şaşkınlıkla abisine bakmıştı.

Gökhan, memnuniyetsiz bir tavırla, "Nereden çıktı lan bunlar?" diye mırıldanırken, Bora ayağa kalkmıştı.

"Hoş geldiniz..." dedi. Fakat konuşan Bora mıydı yoksa Kara mıydı, işte onu ayırt etmekte zorlanıyordum.

"Beni kırmadığınız için teşekkür ederim," dedim. Benim de Bora'dan bir farkım yoktu ve belki ikimizin de en başarılı olduğu şey, oyun oynamaktı. "Hoş geldiniz." İyi bir ev sahibi olmanın birinci kuralı, konukları geldiklerine en baştan pişman etmemek olabilirdi.

"Bu daveti beklemiyordum..." dedi Nagihan Hanım. Yüzüne içten bir tebessüm yayıldı. "Demir'i göreceğiz diye öyle

sevindim ki!" Bakışları Begüm'e çevrilirken, gözbebeklerinden özlem okunuyordu. "Keşke doğumuna gelme şansım da olsaydı... Halbuki Çınar'a çok söyledim ama dinlemedi beni."

"Sevim Hanım'a söyle, kahve yapsın..." dedi Bora, Begüm'e. Eliyle, bahçe kapısını işaret etti. "Buyurun dışarıda oturalım öncelikle. Demir uyuyor henüz. Hem Nagihan Hanım sigara kullanıyor, daha rahat eder..."

Nagihan Hanım gülümsedi ve başıyla Bora'yı onayladı. Bir salon hanımefendisi olduğunu belli eden küçük adımlarıyla, Bora'nın açtığı bahçe kapısına doğru ilerlerken, Gökhan'a küçük bir bakış atmıştı. Sergio da önümden geçip bahçeye çıktığında, Bora'nın kapkara gözleri, sorar gibi Gökhan'ın üzerindeydi.

"Ne işim var ya onlarla benim?!" dedi Gökhan, ters bir tavırla. "Çıkın siz!"

"Saçmalama da yürü," dedi Bora, Gökhan'a itiraz hakkı tanımadan. Elime uzandı. "Yürü Gökhan!"

Gökhan'ın da arkamızdan bahçeye çıkmasıyla beraber, herkes masada kendisine bir yer bulmuştu fakat Bora ayakta kalmayı tercih etmişti. Ya da Kara. İçime derin bir nefes çekerken, aynı Nagihan Hanım gibi sigara yaktım.

"Size İstanbul yolu görünüyor Nagihan Hanım," dedi Bora, beklemeden. Nagihan Hanım'ın kaşları çatıldığında, hızla devam etti: "Hakkı Akbulut'un cenazesi için..."

"Öldü mü?!" diye sordu Nagihan Hanım, şaşkınlıkla. Sergio da aynı Gökhan gibi, şaşkın bir şekilde Bora'ya bakıyordu. "Nasıl?" diye sordu Nagihan Hanım. "Ne zaman?!"

"Henüz ölmedi," dedi Bora, sakince. "Ama fazla yaşamayacak..."

"Neredeymiş?" diye sordu Sergio. Şaşkınlığı yerini bir sinir harbine bırakırken, "Nasıl buldun yerini?!" diye devam etti. "Ben deli gibi aradım onu!"

"Bunu bir tek Kara'nın yapabileceğini biliyordum," dedi Nagihan Hanım, gururla. Sigarasını kül tablasına bıraktı.

"Helal olsun sana!" dedi, içtenlikle. "Babanın oğlusun sen de!"

"Bunu benim yapmam lazım!" dedi Sergio, çıkışarak. Nagihan Hanım'ın bakışları Sergio'ya çevrilmişti. "O herif benim babamın katili! Bunu benim yapmam lazım!"

"Sana hâlâ kızgınım Çınar!" dedi Nagihan Hanım, sertçe. Bora'nın, bu sert tavır karşısında gözleri kısılmıştı. "Fakat Hakkı'yı öldürürsen başına neler gelir, bir düşünsene... Mehmet Şahindağ'ı karşına alırsın!" Nagihan Akbulut, Bora'nın anneannesi değilse bile, Çınar Akbulut'un babaannesiydi.

"Tabii şimdi de Kara karşısına alacak Mehmet Şahindağ'ı," dedim, araya girerek. Nagihan Hanım bana baktı. "Pardon, siz torunlarınızı kayırıyordunuz, unutmuşum..."

"Hayır kayırmıyorum," dedi Nagihan Hanım, itiraz eder gibi. Sevim Hanım verandaya çıkıp kahve servisi yaparken, Begüm de montunu giymiş ve yanımıza gelmişti. Gökhan'ın yanındaki sandalyeye sakince oturdu ve kendisi için hazırlanmış bitki çayını eline aldı. "Kara, zaten Mehmet Şahindağ'ın karşısında... Ve Çınar, ne yaparsa yapsın, Kara kadar güçlü olamaz."

"Neye göre, kime göre?" dedi SerFoxÇın. Kaşları çatılmış ve yüzüne kibir yayılmıştı. Gökhan, SerFoxÇın'ın kibri karşısında gözlerini devirirken, Begüm sessizce neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. "Babaanne," dedi, sertçe. "Artık kabul et... Ben, Kara'dan, Kara'nın karısını sakladım!" Begüm, bakışlarını bana çevirirken, bitki çayını zorlukla yutmuştu. "Ben de güçlüyüm!"

"İyi bok yedin!" dedi Gökhan, aksi bir tavırla. Bora'ya baktı. "Ödül istiyor herhalde... Kurşun paklar bunu."

Bora'nın yüzüne yayılan gülümseme alaycıydı. "Haklısın," dedi. Derin bir nefes alırken, birkaç saniyeliğine bakışlarını Sergio'ya çevirmişti. "Peki ya seni?" Gökhan'ın yüzüne Bora'nın ne kastettiğini anlamadığını belli eden bir ifade yerleşti. "Sen çok mu masumsun?"

"Ne diyorsun oğlum?" dedi Gökhan, merakla. Bakışları kısa bir süreliğine beni bulurken, aklına ilk gelen şeyin Beyza Karabey olduğu belliydi fakat bunun için korkması yersizdi. Bora, bunu bilmiyordu. Fakat bunu bilmemesi bile, Gökhan'ı Bora'nın gözünde masum yapmıyordu.

"Eylemler ve bedelleri," dedi Bora, kısaca. Gökhan'ın kaşları çatıldı. "Burnunun dikine giderek yanlış yaptın. Bir kez de değil. Defalarca. Seni uyardım ama durmadın..." Bora'nın ifadesiz bakışları, Gökhan'ın gerilmesine sebep oluyordu. "Yaptıklarını tek tek yüzüne vurmama gerek yok. Ama senin yüzünden de kaç kez yolumu şaşırdım ben... Mehmet Şahindağ'a giden yolda, motivasyon kaybı yaşattın bana, sen de!" Gökhan, zorlukla yutkunurken, Bora'nın nereye bağlayacağını anlayamıyordu. "Sen bu cezayı çoktan hak ettin..."

"Ne cezası?" dedi Gökhan, ayağa kalkarken.

"Mehmet Şahindağ'ın elinden bir koz eksilecek Gökhan," dedi Bora, sertçe. "Çınar Akbulut'un, artık, Umut'un sen olduğunu öğrenmesi gerekiyor."

Sergio'nun fal taşı gibi açılan gözlerini, dudakları da takip etti. Gökhan ise adeta şoka girmişti, Bora'nın kapkara gözlerine bakıyor ve hiçbir tepki veremiyordu.

Bazı gerçekler, alelade bir şeymiş gibi ortalığa dökülürken, Sergio kardeşini kazanıyor fakat Bora kardeşini kaybediyordu.

"Yarın öbür gün, bu herif..." dedi Bora, başıyla Sergio'yu göstererek. "Umut'u bulacağım diye bir hata yaparsa, bununla baş edemeyiz."

"Vay be!" dedi Gökhan, konuşabildiğinde. Begüm de aynı Sergio gibi, Bora ve Gökhan arasındaki diyalogları takip etmeye çalışıyordu. "Bu kez de sırtımdan yedim kurşunu he?!"

"Kara'yı çok özlemiştin," dedi Bora, ifadesizliğini koruyarak. "Al sana Kara, Gökhan!"

Gökhan, Bora'nın yüzüne, tiksinir gibi bakıyordu. "Helal olsun Kara..." dedi. Küçük bir kahkaha atarken, yumruğunu

sıkmıştı. "Helal olsun lan!"

Gökhan, arkasını dönüp içeriye gireceği sırada, Bora, "Gökhan!" diye seslenerek, onu durdurdu. "Yüzüme bak!" Gökhan'ın hâlâ bir eli yumruk halindeydi. Sergio, hafifçe Gökhan'a dönerken, Gökhan da gözlerini Bora'nın kapkara gözleriyle birleştirmişti. "Eğer benim dostumsan... Bildiğini okumaya devam edecek, beni dinlemeyecek, emirlerime itaat etmeyeceksen, durma, git! Nereye gidiyorsan git! Ama eğer burada kalacaksan, yanımda olacaksan, benim dostum değil, Kara'nın adamısın! Tek bir yanlışına daha göz yummayacağımı da bil!"

"Neden onu durdurmadın?!" diye sordu Gökhan, kısık bir sesle. "Neden izin verdin?!"

Sergio'nun bakışları birden bana çevrildi fakat herhangi bir şey söylemedi. Gökhan, dudaklarımın arasından çıkacak cevabı beklemeden arkasını döndü ve hızla içeriye girdi. Gökhan'ın içeriye girmesiyle beraber Sergio kocaman bir kahkaha attı. "Plana bak be!" dedi, abartılı bir tonlamayla. Bakışlarını Nagihan Hanım'a çevirdi. "Umut'u aramayı bırakayım diye neler düşünmüşler..."

"Maalesef, gerçek..." dedi Bora.

Sergio ise alayla başını sallayıp yine Nagihan Hanım'a bakmıştı. "Salak mı sanıyor bunlar bizi?" Gözleri gözlerimi buldu. "Sen de mi bu oyunun içindesin yoksa seni de mi kandırdılar?"

"Nagihan Akbulut!" dedi Bora, sertçe. Sergio ise merakla, benden bir cevap bekliyordu. "Bildiklerini hemen şimdi anlat!"

"Begüm," dedi Sevim Hanım. Begüm'ün Sevim Hanım'a bakacak takati bulması biraz zaman almıştı. "Oğlan ağlıyor."

"Doğru, Çınar..." dedi Nagihan Hanım. Sergio'nun kaşları çatıldı. "Gökhan... Umut."

Sergio, hızla başını iki yana sallarken ayağa kalktı. "Ne diyorsun babaanne?!" diye bağırdı. Başını bir kez daha iki yana sallarken, burnundan soluyordu. "Saçmalama! Ne alaka?!"

Begüm, Sevim Hanım'la içeriye girerken, Nagihan Hanım, "Oğlum sakin ol," demişti.

Sergio, kaşları havalanırken, kalktığı sandalyeye sert bir tekme attı ve "Anlamadım?" dedi, gülerek. "Sakin mi olayım?!"

"Ben, bunu bilmenin seni daha kötü etkileyeceğini düşündüğümden sustum!" dedi Nagihan Hanım. Gözyaşları yanaklarına hücum ederken, korktuğu belliydi. "Her şeyi anlatacağım... Neden Gökhan'ı sakladığımızı-"

"Sus!" diye bağırdı Sergio, hırsla. "Sus! Bu doğru olamaz! Umut, Gökhan olamaz! Ben Gökhan'dan nefret ediyorum! Sus!" Nagihan Hanım'ın hıçkırıklarını duyan Sergio'nun nefessizlikten boğulduğunu düşündüm. Kendini kumsala doğru atarken, "Allah kahretsin!" diye bağırdı. Kumlara tekme attı. "Benim hayatım Umut'u aramakla geçti! Bu kadar yakınımda mıydı?! Allah kahretsin!"

"Çınar..." diye ağladı, Nagihan Hanım. "Ah oğlum!"

Fakat daha çok ağlayacaktı zira Sergio'nun, kendisinden saklanan bu gerçeği affetmeyeceğini kendisi de biliyordu.

"Git!" dedi Bora, sertçe. Nagihan Hanım'ın ıslak gözleri Bora'nın kara gözleriyle birleşti. "Her ne anlatacaksan, şimdi dinlemeyecek seni!"

"Bilerek yaptın! Beni de cezalandırdın!" dedi Nagihan Hanım, hıçkırıklarının arasında. "Benden de intikam aldın!"

"Evet," dedi Bora, hiç düşünmeden. "Yeni mi anlıyorsun bunu?!" Yüzüne öfkeli bir gülümseme yayılmıştı. "Sen çok mu masumsun sevgili anneanneciğim? Gökhan'ın ayrı Çınar'ın ayrı hayatını sikmişsin be!"

Nagihan Hanım, çantasını eline alıp ayağa kalkarken, küçük adımlarla Sergio'nun yanına ilerledim. Kumların üzerine oturmuş, dizlerini karnına çekmiş, başını da ellerinin arasına almıştı. "Allah kahretsin!" diyordu. "Allah kahretsin!"

Yanına oturdum ve bir elimi omzuna koydum. "Çınar..." diye mırıldandım. Ona Sergio ya da Fox değil, Çınar diye hitap etmem, başını birden kaldırıp bana bakmasına sebep olmuştu. "Sanırım Çınar'a da alışmaya başlıyorum."

"Ne zaman öğrendin?!" dedi, acı dolu bir tonlamayla. "Bana neden söylemedin?!"

"Çok olmadı," dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Vegas'a gittiğiniz hafta..." Sergio başını kabul edemez gibi iki yana sallarken, "Umut... Umut olduğunu kabul etmedi," diye mırıldandım. Sergio'nun gözlerinden birkaç damla yaş aktı. "Henüz o da kabul edemedi... Zamana ihtiyacı var. Kolay bir şey değil. Otuz beş yaşında adam. Otuz altı..."

"Belki yalandır," dedi, aklına yeni bir fikir gelmiş gibi. "DNA testi yaptıracağım. Kesin yalandır! Olamaz böyle bir şey! Gökhan, Umut olamaz! Anlardım ben, eğer olsaydı! Kan çekerdi... İnsan kardeşini tanımaz mı?! Kesin yalan."

"Gökhan, DNA testi yaptırdı," dedim, yavaşça. Sergio'nun gözlerinden bir kez daha yaşlar boşaldı. "Ben ona iki seçenek sundum. Ya Aydın'a söyleyecekti ya da sana. Aydın'a söylemeyi seçti. Sen de benden evli olduğumu saklamıştın. Bora'ya fotoğraf gönderdiğini... Bazı şeyleri saklamak ayrı, söylemek ayrı zor Fox... Sana söyleseydim işler daha da karışırdı. Çünkü seni istemiyor. Akbulut olduğunu kabul etmiyor... Nagihan Hanım'la anlaşma yapmışlar, bunu saklamak üzerine..."

Sergio'nun titreyen dudakları zar zor açılmıştı. "Ben Gökhan'dan nefret ediyorum..." Elini tuttum. "Kardeşimden nefret ediyorum Nina, bu nasıl iş?!"

"Çok üzgünüm," dedim. İçime dolan hüzün karşısında tüm kelimeler anlamını yitiriyor ve değersizleşiyordu. Sergio'yu rahatlatmak için kelime haznemde bir şeyler arıyor fakat bulamıyordum. Ancak üzgün olduğumu söyleyebiliyordum ve bu da muhtemelen, onun hiçbir işine yaramıyordu. Başımı omzuna yasladığımda, dostluğun tüm kelimelerden üstün olduğunu hissettirmek istemiştim.

Sergio, bir elini omzuma atarken, "Sana kızmadım," dedi. Pürüzlü çıkan sesi, içimi yakmıştı. "Keşke şimdi de öğrenmeseydim... Umut'u ömrümün son gününe kadar arayıp, bulamadığımı zannetmeyi tercih ederdim..."

"Şimdi böyle düşünüyorsun," dedim, ne diyeceğimi bilemeyince. "Ailene verdiğin sözü tuttun bir şekilde... Öyle düşün."

"Annem ve babamdan nefret ediyordur," dedi, sinirle. Nefes alışverişleri hızlanmıştı. "Böyle hayal etmemiştim... Ben tamamlanacaktım kardeşime kavuşunca... Böyle olmamalıydı... Gökhan, Umut olmamalıydı..."

"Onun için de çok zor..." dedim, kısık bir sesle. Sergio, bu acıyla kendi kendine baş edemeyeceğini söylemek ister gibi, bana var gücüyle sarıldı. "Tüm hayatının bir yalandan ibaret olduğunu öğrenmek çok zor..."

"Ben..." dedi, titreyen bir sesle. "Ben hep Aydın'la ona gıpta ederdim..." Gözlerimden akan yaşlar, hafif esen rüzgâra karışırken, dilimin lal olduğunu hissettim. "Öyle seviyor ki Aydın Demir'i... Öyle bağlı ki ona..." Muhtemelen, Gökhan'ın Leo'ya ve Annie'ye olan düşkünlüğü Sergio'nun bu hissini pekiştiriyordu.

"Evet," dedim, dümdüz bir sesle. "Birbirlerini çok seviyorlar."

"Kalabalık bir ailesi var onun..." dedi. İfadesindeki karmaşa sesine doluyordu. "Sadece Aydın da değil... Bora, Begüm, Filiz Hanım..." İçine keskin bir nefes çekti. "Allah kahretsin lan!"

"Zaman," dedi Bora'nın sesi. Yanımıza oturduğunu duyduğumda, Sergio'nun yüzü de ona çevrilmişti. "Zaman geçince... O da herkes gibi alışır bu fikre, merak etme."

"Ben nasıl alışacağım?" diye sordu Sergio, kinayeli bir tonlamayla. Ona daha sıkı sarıldım. "Söylesene Kara?"

"Büyük bir haksızlığın parçasısın sen de bu hikayede," dedi Bora, ifadesiz bir sesle.

"Yani alışamayacağım?" dedi Sergio.

"Alışırsın Çınar..." dedi Bora, iç çekerek. "İnsan, bir şekilde, her şeye alışıyor çünkü."

Sergio, burnunu çekerken, "Beni asla kabul etmeyecek," dedi.

"Abi kardeş olmak zorunda değilsiniz ama belki bir gün, dost olabilirsiniz..." dedi Bora, sıcacık bir sesle. "Karımı alabilir miyim," diye eklediğinde, Sergio elini omzumdan çekmişti. Bora'ya yaklaştım ve başımı bu kez onun omzuna koydum. "Baksana, ben bile senden nefret etmiyorum artık... Nazlı sayesinde..."

"Ne mutlu bana!" dedi Sergio, aksi bir tavırla.

"Sana en büyük ceza zaten Gökhan Demir..." diye mırıldandı Bora. Ellerimi karnına sararken, gözlerimi kapattım. "Bakma, ona ceza verir gibi konuştum ama senden de aldım hırsımı..." Bora'nın dudakları saçlarımın arasına karıştı. "Senin için de geçerli söylediklerim. Hata istemiyorum bundan sonra."

Sergio, alaylı bir tonlamayla, "Emrin olur!" deyince, gülmüştüm.

"Üzüldün mü lan?" diye sordu Bora.

"Yok!" dedi Sergio, terslenir gibi. "Çok sevindim Kara!"

"Yani, ben senin yerinde olsam, ben de sevinirdim..." dedi Bora. Başımı omzundan kaldırdım ve yüzüne baktım. Ellerini omzumdan çekince, elimi tutmuştu. "Gökhan iyi adamdır..."

"Sana iyidir Gökhan!" dedi Sergio, alayla. Yavaşça ona döndüm. "Senden başkasına iyi olduğu, henüz görülmüş şey değil!"

"O zaman, sen de bana iyi ol Çınar..." dedi Bora, bir teklifte bulunur gibi. "Zira Gökhan'ı kazanmanın yolu, benden geçer."

"Gökhan'ı kazanmak gibi bir derdim yok!" dedi Sergio, itiraz dolu bir ifadeyle. "Biyolojik olarak kardeşiz diye-"

"Fox!" dedim, lafını keserek. Sergio'nun bakışları gözlerimi buldu. "Kendini kandırma..." Gözleri kısıldı. "Kendini sakın kandırma..."

Sergio, derin bir nefes alıp ayağa kalkarken, Bora'nın telefon melodisi duyulmuştu. "Sence ben..." dedi, Sergio, hırçın bir sesle. "Beni istemeyen kardeşe, *kardeş* der miyim?"

"Efendim?" dedi Bora. Bakışlarım merakla ona çevrildi. "Müsaitim. Buyurun?"

"Gidip bebek seveceğim," dedi Sergio. Fakat bebek sevmek yerine ağlayacağının farkındaydım. Kendini kapattığı, kibirli maskesinin altına saklandığı için ona şimdi ulaşamayacağımı ve biraz zaman geçmesi gerektiğini çok iyi biliyordum.

Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Kasıldığını hissediyordum ama sebebini anlayamıyordum. Parmak uçlarımla elini okşarken, her şeyin yolunda olup olmadığının merakıyla yanıp tutuşuyordum.

"Anlıyorum tabii," dedi Bora. Farkında olup olmadığını bilmiyordum ama elimi sıkıyordu. "Evet tabii..." Bakışları gözlerimi buldu. "Tabii..." Bir karar vermeye çalışır gibi yüzüme bakarken, dudakları sessizce kıpırdamıştı: "Yengen."

Elimi hızla Bora'nın elinden çektim ve ben de sessizce dudaklarımı oynattım: *"Bebek seveceğim."*

♠

"Hadi bakalım, beyefendi..." Begüm, Demir'in altını değiştirmiş, karnını doyurmuş, gazını çıkartmış ve onu ev tipi, ahşap, sallanan ana kucağına yatırmıştı. "Bak bugün de şükür, ilgiye doyuyorsun oğlum..." Sevim Hanım, Begüm'ün hemen yanında oturuyordu. Bora, biraz ilerideki kanepeden Demir'i seyrederken, Sergio ile ben merakla daha da yakınında, ana kucağının hemen önündeydik. "Hediyelere de doydu benim oğlum..." Sergio, Demir'e bir kese hediye etmişti ve kesenin içinde kaç adet altın olduğunu saymamın görgüsüzlük olacağını düşünmüştüm. "Çok mutlu oldun, değil mi?" Ben ise Sergio kadar cömert davranmamış fakat yine de elim boş gelmek istemediğim için, Demir'e kurbağa desenli kar montu hediye etmiştim.

"Şimdi mutlu olmadıysa bile, büyüyünce olur..." dedi Sevim Hanım, gülerek. "Hele dayısının hediyesine..." Bora, Demir için özel bir hesap açtırmış ve eğitim masraflarını üstlenmişti. Begüm'ün söylediğine göre, Bora bunun

aynısını, zamanında Asya için de yapmıştı ve Esma ile Bülent, inanılmaz mutlu olmuşlardı.

"Dediğim gibi zaten Sevim'i, Samet'i, Sultan'ı falan da abim okutuyor... Bunu ayrıcalıklı bir hediye olarak kabul etmiyoruz," dedi Begüm, şakacı bir tonlamayla. "Yani zaten Demir'i okutacağı kafadan belliydi..."

"Bi' seni okutamadım zaten," dedi Bora, imayla. Aslında gerçek hediyesi Begüm'ü havalara uçuracaktı fakat Begüm'ün henüz bundan haberi yoktu. Asya, şu anda havadaydı ve Boston'a geliyordu. Bora, bunu, henüz biz yattayken organize etmişti ve Asya'nın sevinçli sesi, en az onun kadar, beni de mutlu etmişti.

"Çocuğumun yanında, benimle ne biçim konuşuyorsun ya? Çok ayıp!" dedi Begüm, alınmış gibi. Bakışları Demir'e çevrildi. "Duyma oğlum sen dayını... Senin annen üniversiteyi bitirmemiş olabilir ama çok başarılı, aşırı başarılı, efsane başarılı bir tasarımcı oldu!"

"Bizi anlıyor mu acaba?" diye sordu Sergio. Şaşkınlıkla ona döndüğümde, ciddi olup olmadığını merak etmiştim. "Anlamıyor herhalde, değil mi?"

"Dokuz gün, on bir saat, kırk yedi dakika, on yedi saniyelik henüz..." dedim, kaşlarımı kaldırarak.

Sergio, *anlıyorum* der gibi başını sallarken, "Leo da bu kadardı," dedi. Demir'e baktı. "O nasıl büyüdü hiç anlamadım. Sen de çabuk büyü, olur mu?"

"Sağlıkla inşallah," dedi Sevim Hanım. Begüm, gülümsedi. "Anasıyla, babasıyla..."

Demir'in babasından bahsedilmesi, etrafa derin bir sessizlik yayılmasına sebep olsa da, Bora'nın telefon melodisi bu sessizliği çok geçmeden dağıtmıştı.

Bora'nın kapkara gözleri gözlerimle buluştuğunda, arayanın Mehmet Şahindağ olduğunu anlamıştım.

Bora, bahçeye çıktığında, biz de Sergio ile peşinden gittik. Yirmi sekiz dakika evvel eve gelen fakat içeride çok durmadan direkt bahçeye çıkan Aydın, bizi görünce ayağa kalkmış ve o büyük anın geldiğini anlamıştı.

Bora, telefonu hoparlöre aldı ve "Çok beklettin be Mehmet Şahindağ!" dedi. Telefonu masanın üzerine koyarken elimi tuttu ve beni kendisine çekti.

"Açıkçası seni aramam için tüm Türkiye'yi ayağa kaldırmanı beklemiyordum," dedi Mehmet Şahindağ. Sesindeki neşenin Bora'nın sinirini bozmaması için, iki elimi birden beline sardım. "Hakkınızda atılan tweetleri okurken, zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım... Ondan geç aradım."

Bora, kocaman bir kahkaha attı. "Dur daha gece Türkiye'de... Yarın görenler falan da olur. Onları da oku mutlaka."

"Okurum okurum," dedi Mehmet Şahindağ. O da gülüyordu. "Magazin programlarında falan konuşulur kesin, onları da izlerim. Hatta belki canlı bağlantıyla katılırım. Konu bayağı ilgi çekici."

"İlgini daha çok çekecek muhabbetler de var bende," dedi Bora, alayla. Bir elini belime yerleştirirken, diğer eliyle bileğimi, nabzımın attığı yeri tuttu. "Emir Milić..." dediğinde, Sergio hızlıca cebinden çıkarttığı telefonda bir mesaj yazdı. "Şu anda, onun arkasından çevirdiğin dolapları öğreniyor. Maalesef, seninle çalışmayabilir. Peligro, zamanında senden aldığı akılla, Emir'i bitirecek kozları toplamıştı ya hani... İşte onların bir kopyası artık Emir'de..."

Mehmet Şahindağ, yalnızca üç saniye süren bir sessizlikten sonra, "O belgelere nasıl ulaştın?" diye sordu.

"Yanko öldü," dedi Bora, Mehmet Şahindağ'ı umursamadan. "Ben öldürdüm. Ve Eva Ribas'la ortak oldum. Beraber çalışacağız artık. Haberin olsun."

"Nasıl?!" dedi Mehmet Şahindağ, şaşkınlıkla.

"Hakkı Akbulut..." dedi Bora. Elindeki taşları düşmanın kendisini korumasına izin vermeden, hızla boca ediyordu. "Son bir yıldır, benim için çalışıyor Mehmet Şahindağ. Sana çaktırmadan, belli etmeden, sinsice, içinize yayılıyor. Ve Hakkı Akbulut aracılığıyla kazandığın herkes..." Aydın da elinde hazırda beklettiği telefonda hızla bir mesaj yazdı. "Artık birer tutuklu." Bora'nın attığı tiz kahkaha bahçeye

yayılmıştı. "Hepsini öldürmezsen başın yanacak. Yok öldürürsen, o kadar müşteriyi yeniden bulmak ne kadar zamanını alacak, çok merak ediyorum."

"Başka?!" dedi Mehmet Şahindağ, dişlerinin arasından.

"Başka?" dedi Bora, düşünür gibi. "Sanırım, yaptığım ya da yapacağım başka bir şeyi şimdiden söyleyerek işin sürprizini bozmak istemiyorum."

"Okyanusun ortasında geçirdiğin on gün sana yaramış," dedi Mehmet Şahindağ. Her ne kadar sesindeki öfkeyi bastırmaya çalışsa da başaramıyordu. "Aferin... Adamakıllı oynamaya başladın."

"Çok teşekkür ederim!" dedi Bora, heyecanlanmış gibi. "Yerden göğe kadar haklıydın..." Sesindeki keskinliğin Mehmet Şahindağ'ın nefesinin kesilmesine teşebbüs ettiğine emindim. "Sana, senin bir tek diline nazik davranacağımı söylemiştim ya... Ondan da vazgeçtim be Mehmet... Seni bulduğum yerde indireceğim!"

"Kolay gelsin," dedi Mehmet Şahindağ, alayla. "Dikkat et de ava giderken avlanma..."

"Aslında sen beni avladın," dedi Bora, sertçe. Derin bir nefes aldığında, kısa süreli bir sessizlik olmuştu. "Çok kez avladın da hırsının kurbanı oldun ve serbest bıraktın... Annemi öldürdün. Babamı öldürdün. Ablamı öldürdün. Karımı öldürdün. Kız kardeşimi öldürdün. Beni de öldürdün..." Soluduğum havaya karışan bergamot kokusuna şükrettim. "Anam avradım olsun ki," dedi Bora, öfkeyle. "Seni indireceğim Mehmet Şahindağ... Ve bunu yaparken, önüme, kendi kanımdan birisi çıksa bile gözünün yaşına bakmadan ezip geçerim!"

"Kara kızmış..." dedi Mehmet Şahindağ. Ses tonunda bariz bir keyif vardı. "Epey kızmış hem de..."

"Sen bir daha, Kara'nın gözyaşlarını görmeyeceksin..." dedi Bora, yemin eder gibi. "Bir daha ne aileme ne de bana... Bu kadar yaklaşamayacaksın..."

"Emin misin?" diye sordu Mehmet Şahindağ, alayla. "Gökhan, şu an nerede?!"

Başımı kaldırdım ve Bora'nın gözlerinin içine baktım. "Gökhan'ı bilmem ama senin onu takip eden adamın, artık bizim elimizde..." dedi Bora. Kendimden emin bir şekilde gülümsedim. "Tek bir adamın kalmayıncaya kadar, hepsini haklayacağız Mehmet Şahindağ!" dedi Bora. Minik bir kahkaha attı. "Fotoğrafımızı beğen, beni takibe al, ara sıra sana minik sürprizler yapacağız."

Mehmet Şahindağ'ın yüzüne telefon kapandığında verdiği tepkiyi çok merak etmiştim.

"İşte bu kadar," diye mırıldandı Bora. Yanağıma kocaman bir öpücük kondurup bana tüm gücüyle sarıldı. "Bundan sonra böyle..."

"Bear, Gökhan'ı takip eden adamı, OCTO'ya ait bir depoya götürüyor," dedi Sergio, bilgi verir gibi.

Aydın'ın bakışları Sergio'ya değdiğinde, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Bora, Sergio'ya Umut'un kim olduğunu söylemek istediğinden ve Mehmet Şahindağ'ın bize karşı kullanabileceği bir kozu azaltmak istediğinden bahsettiğinde oldukça kararsızdı ve Bora'yı, bunu mutlaka yapması konusunda yüreklendiren, bizzat bendim. Çünkü, bunun Gökhan'a ihanet etmek olup olmayacağı konusunda çekinceler taşıyordu fakat yarın bir gün, Beyza Karabey'in yaşadığını ve bunu Gökhan'ın bildiğini öğrendiğinde, Bora'nın bunu yapmadığına pişman olacağını biliyordum. Her gerçek er ya da geç ortaya çıkıyordu ve Umut gerçeği de ortaya çıkacaksa, bizim kontrolümüz altında çıkmalıydı. Mehmet Şahindağ bir gün gerçekten Sergio'nun Umut zaafını kullanabilir ve Sergio'yu bir felakete sürükleyebilirdi. Kara, önce benden izin almıştı çünkü Sergio'ya mahcup olmamı istemiyordu. Açıkçası Sergio bana kızacak bile olsa bunun üstesinden gelebileceğimi ve kendimi ifade edebileceğimi düşünecek kadar, ilişkimize güvendiğim için bunu sorun etmemiştim. Çünkü zaten, bu eylemde asıl darbeyi yiyen Sergio değil, maalesef Gökhan olacaktı. Kara, benimle konuştuktan sonra, Aydın'ı da yata çağırmış ve onun izninin olup olmadığını da sormuştu. Her ne kadar

Gökhan'ın bunu hak ettiğini düşünse de Gökhan'ın abisi Aydın'dı ve Aydın'ın onaylamayacağı ya da gönül koyacağı bir şey yapmak da istememişti.

Aydın, "*Bence de öğrensin Çınar Akbulut,"* demişti. *"Neden saklıyoruz? Ne yapacak, Gökhan'ın velayetini mi alacak? Bu sırlar yüzünden Mehmet Şahindağ olacak ibnenin evladına yenilemeyiz. Baksana, biliyor Çınar'ın Umut'u aradığını, bununla dalga geçiyor."*

Fakat Aydın, her ne kadar gerçeklerin Çınar Akbulut'a söylenmesi gerektiğini düşünse de bu anı izlemeyi tercih etmemişti. Ve yüzündeki tuhaf ifadeye bakılırsa, bu durumdan hoşnut da değildi. Muhtemelen Sergio'nun aklından neler geçtiğini düşünüyor ve bundan sonra Gökhan ile iletişimlerinin nasıl olacağını da deli gibi merak ediyordu.

Benim gibi.

"Gürkan Erdal ve Özge Çimen, CIA karargahında, Türk İstihbaratı ile iletişimdeler. Hakkı Akbulut'un ihbar ettiği adamları tek tek toplamışlar," dedi Aydın, kendisine gelen mesajı okurken.

"Emir Milić belgeleri almış," dedi Sergio.

Eş zamanlı yürütülen her operasyon bir bir neticelenirken, içime derin bir nefes çektim. "Hadi biriniz Instagram'daki fotoğrafımızın kaç beğeni aldığını da söyleyin..." dedim, gülerek.

Bora minik bir kahkaha attı ve masanın üzerindeki telefonunu eline aldı. Her ne kadar Instagram'a girmesini beklesem de o mesaj kutusuna girmişti. Galeriden, az evvel çektiği Demir'in fotoğrafını Mehmet Şahindağ'a atmak üzere olduğunu görünce, gözlerimin yuvalarından çıkacağını sanmıştım. Bora'nın parmakları klavyeye değerken, merakla ne yazdığına bakıyordum:

"Hayatını bağışladığın, benim yeğen. Demir. Annesi isim olarak, biricik Aydın Abi'sinin soyadını... Alemdeki lakabını vermeyi uygun gördü. Tahmin edersin ki Begüm, Aydın'ı çok seviyor. Malum, rahmetli ablası da çok severdi. Maşallah de mutlaka. Nazarın değmesin."

♠

Gecenin zifiri karanlığı okyanus üzerine çökmüştü. Aydın, dış kapının önüne çıkmış ve güvenlik çemberinin bir parçası olma görevini layıkıyla yerine getirmeye çalışıyordu. Sevim Hanım, uykusuzluğa daha fazla dayanamamış olsa gerek, erkenden yatmıştı. Bora ise Asya'yı karşılamak üzere havaalanına gitmişti. Bora'nın gidişini fırsat bilen Gökhan da eve dönmüştü fakat eve dönmesi, bize dönmesi anlamına gelmemişti. Ne benimle ne de Begüm'le konuşmuştu. Önce odasına kapanmış daha sonra ise mutfağa geçmişti. Mutfakta her ne yapıyorsa bilhassa oyalandığı belliydi.

Begüm ve ben salonda oturuyorduk. Benim önümde notebook, onun elinde tablet vardı. Demir ise yerde, ana kucağının içinde, mışıl mışıl bir uykuya dalmıştı. Begüm'ün elindeki tablette neye baktığını bilmiyordum fakat ben Falcon tarafından OCTO'nun sistemine yüklenen bilgileri inceliyordum. Emir Milić'in, Mehmet Şahindağ ile iletişim kurması bekleniyordu ve bu kontağa ulaşabilmek için belli başlı bazı noktalara sanal ve gerçek tuzaklar kurulmuştu. Planın Hakkı Akbulut cephesi Türk İstihbaratı veya CIA aracılığıyla Bora'ya iletilecekti ve hem o kanaldan hem de Eva Ribas kanalından benim şu an bilgi almam mümkün değildi. Aslında Bora ile OCTO'ya gitmemiz ve planlar dahilinde izleyeceğimiz yolları orada birleştirmemiz gerekiyordu fakat OCTO'da Kara döneminin başlayıp başlamayacağı hâlâ gizemini koruyan bir hadiseydi. Sergio, evden çıkmadan Bora'yla konuşmaya çalışmış ve OCTO'nun lideri olduğunu dile getirmişti fakat Bora onu sert bir tavırla susturmuş ve böyle bir şeyin olmadığını, olmayacağını söylemişti.

"Zaten senin bu konuda fikrin olmasa şaşardım!" dedi Begüm, sitemle. Başımı notebooktan kaldırıp yüzüne baktım. Kaşları çatılmış, elindeki tabletle kavga eder bir tavra bürünmüştü. "Büyük büyük cümleler!"

"N'oldu?" diye sordum, merakla.

"Bir şey yok," dedi Begüm, bakışlarını tabletten çekmeden. "Saçma sapan şeyler işte."

"Kadın, Türkiye'nin en büyük dergilerinden birisinde genel yayın yönetmeniyken, şimdi bir gazetenin kıçı kırık magazin ekinde yazarlık yapıyor Begüm..." dedi Gökhan. Bar sandalyesine oturmuş ve dirseklerini Amerikan mutfak tezgahına yerleştirmişti. "Kuyruk acısından..."

"Okudun mu?" diye sordu Begüm, gözlerini devirerek. Neyden bahsettiklerini anlamasam da konunun Bora ve benimle ilgili olduğunu anlamıştım.

"Okumadım da haberi geldi," dedi Gökhan, umursamaz bir ifadeyle. "Çok mu sert?"

Begüm, Gökhan'a "Okusana!" dediğinde, gözleri bir an için bana çevrilmişti.

"Sesli oku," dedim, bir komut verir gibi.

Gökhan, cebinden telefonunu çıkarttı ve kısa bir süre bir şeyler yaptı. Sıkıntılı bir nefes verdiğinde, *ya sabır* der gibi hafifçe başını eğmişti. *"14 Şubat Sadakası..."* dedi, dişlerinin arasından. Kaşlarım hayretle havalandı. *"İş dünyasından ziyade magazin dünyasının daha iyi tanıdığı, sosyetik iş adamı Bora Karabey'in reklam kokan selfiesi, sosyal medyayı salladı."*

"Kim yazmış bunu?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Sena Alkın!" dedi Gökhan. Dudaklarının kenarında yapmacık bir gülümseme vardı. *"Cemiyetin gözdelerinden, defilelerin aranan yüzlerine dek birçok kadınla adı aşk dedikodularına karışan Bora Karabey, müzmin bekarlığına 2017 senesinde son vererek; bir teknede, bir adamla sarmaş dolaş görüntüleri basına sızan nişanlısı Nazlı Alaca ile gizli bir nikah töreniyle evlenmişti. Her ne kadar ortaya atılan iddialar Nazlı Alaca'nın hamile olduğuna dair olsa da bu nikahın sebebi aslında, bir hatanın üzerini örtmeye çalışmaktan başka bir şey değildi. Aldatıldığıyla alakalı çıkan haberlere son vermek isteyen Karabey, adeta Firdevs Yöreoğlu'ndan ders almış gibi, milletin sadece mücevherlerini konuşmasına karar vermiş ve karısına hediye*

ettiği milyon dolarlık mücevher ile gündemi değiştirmeyi başarmıştı. Fakat bu sürpriz evliliğe çok geçmeden, çapkın iş adamının kumar tutkusu gölge düşürmüştü. Sürekli Kıbrıs'a gidip geldiği, her defasında kumar masalarında servet ödediği ve bu bağımlılığından kurtulmak için tedavi olmak istediği bilinen Karabey'in- Kafayı yemiş lan bu kadın!"

"Devam et!" dedim, merakla.

"... ve bu bağımlılığından kurtulmak için tedavi olmak istediği bilinen Karabey'in kumar borcu, modacı kız kardeşinin nişanına kan sıçratmıştı. Günlerce haberlerden düşmeyen ve bir mafya hesaplaşması gibi duran suikastın yaşandığı o nişanda, iki polisimiz de hayatını kaybetmişti. Davetlilerden olan ve acı bir biçimde hayatını kaybeden..." Gökhan, içine derin bir nefes çekti. *"...Ceren Zorel, ölmeden dakikalar evvel..."* Gözlerinden akan yaşı elinin tersiyle sildi. *"...Bora Karabey ve Gökhan Demir ile çekilen fotoğraflarını 'Depuis le début et jusqu'à la mort' yazısıyla Instagram hesabından paylaşmıştı..."*

"En başından ve ölüme kadar."

"O fotoğraf, o nişanın unutulamaz simgelerinden birisi hâline geldi ve bugün hâlâ akıllarda. Bora Karabey'in eşi Nazlı Alaca'nın da son görüntüsü, o nişandan paylaşılan Instagram videolarından birisinde vardı ve bu da bir süre konuşulmuştu. Videoyu Karabey'in kız kardeşinin bir arkadaşı yüklemişti ve kadraja, Nazlı Alaca ile Anıl Nacar da girmişti. Daha evvel sarmaş dolaş görüntülerinin basına sızdığı ve Bora Karabey'in aldatıldığı dedikodularının çıktığı Anıl Nacar ile Nazlı Alaca dans ediyordu. Ve bu onların son dansıydı çünkü Anıl Nacar da o nişanda hayatını kaybeden bir başka isimdi..."

"Daha fazla okuma," dedi Begüm, başını iki yana sallarken. Gökhan'ın dudakları arasından bir küfür koparken, önümdeki notebook'ta yazıyı çoktan açmıştım.

"Eğer, Bora Karabey'in kız kardeşinin nişanı trajik bir şekilde sonlanmasaydı konuşulacak şeyler ise bambaşka olacaktı. Mesela Bora Karabey'in eski sevgilisi Elif Güner'in

de o nişana katılması... Elif Güner ile Bora Karabey'in evlenmesi beklenirken, 2012 yılında uzun soluklu ilişkilerini sonlandırmışlardı fakat magazin basınının çok iyi bildiği üzere, Bora Karabey'in kız kardeşi ve eski sevgilisinin dostluğu bitmemişti. İkili sık sık bir araya geliyor, birlikte davetlere katılıyorlar ve düşman çatlatıyorlardı. Ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, 2017 senesine geldiğimizde, artık Bora Karabey evlenmişti ve kız kardeşinin nişanına, eski sevgilisinin de davetli olması oldukça abesti. Fakat o gün kurşunlar konuşunca, herkes bunu görmezden gelmeyi seçmişti. Bir kişi hariç. Bora Karabey'in karısı, Nazlı Alaca."

Ekrana bakakaldığımda, Nazlı Alaca'nın gerçekten de görmezden gelmediği şeyin bu olduğu evrende, ne kadar mutlu olabileceğini düşünmüştüm.

"Nazlı Alaca ve Bora Karabey boşanmadılar ama o nişandan sonra aralarının açıldığı, herkesin bilmesine rağmen ısrarla yalanlanan bir gerçekti. Nazlı Alaca, o nişandan sonra, sanki bir hayalet olmuştu. Bora Karabey'le hiçbir davete katılmamış, Begüm Karabey Markası'nın lansmanına gitmemiş, Hotel Le Huit'in organizasyonlarında boy göstermemişti. Bora Karabey, hiçbir soruyu yanıtlamadığı gibi, eşi hakkında da herhangi bir soruyu yanıtlamıyordu fakat kız kardeşi, kendisine ne zaman mikrofon uzatılsa, her şeyin yolunda olduğunu ve abisinin evliliğinin gayet iyi bir şekilde devam ettiğini, ilişkilerini gözden uzakta yaşamayı seçtiklerini söylüyordu. Bu cümleleri yalanlayabilecek tek kişi Nazlı Alaca'ydı fakat onu da görebilen yoktu. Sosyal medya hesaplarına artık girmiyordu ve hatta Bora Karabey'in kız kardeşinin nikah törenine bile gitmemişti. Tüm bunlar, ortada ciddi bir ayrılık olduğunu gösterirken, 2018 yılının Kasım ayında, magazin basını büyük bir haberle çalkalandı: Bora Karabey, bir gece yarısı, eski sevgilisi Elif Güner'le Nişantaşı'nda, zil zurna sarhoş bir vaziyette görüntülenmişti."

Yazının orta yerine yerleştirilmiş fotoğrafa baktığımda ilk gördüğüm yüz Selim'e aitti. Kadraja girmiş altı koruma

arasında bu fotoğraf nasıl çekilmişti bilmiyordum fakat bir minibüse binmek üzere olan Elif'in de Bora'nın da siması gayet seçiliyordu.

"Bu görüntülenme Bora Karabey'in suskunluğunu bozmasına ve ertesi gün, daha da büyük bir sansasyonun magazin basınına düşmesine sebep olmuştu. Karabey, yaptığı yazılı açıklamada, çirkin iddiaları sert bir dille reddetmiş ve evli olduğunun unutulmaması gerektiğinin altını çizmişti. Sanırım bu açıklamasının ne kadar ironik olduğunu, ona kimse söylememişti. Devirdiği çamlar bununla da sınırlı değildi. Görüntülendiği eski sevgilisi Elif Güner'in bir ilişkisi olduğuna ve evlenmek üzere olduğuna da açıklamalarında yer vermişti ve tüm Türkiye, ünlü modacının evleneceğini, Bora Karabey sayesinde öğrenmişti. Fakat hiç kimse, bir gece yarısı, birisi evli diğeri ise evlenmek üzere olan iki eski sevgilinin neden görüştüklerini ve Karabey'in bu kadar sarhoş olma sebebinin ne olduğunu öğrenememişti. Belki de Karabey'in sapıtmasına yol açan, Elif Güner'in evlenecek olmasıydı ve bunu dile getirme cesareti hiç kimsede yoktu."

Sena Alkın'ın bu cesareti nereden aldığını gerçekten merak etmiştim.

"Elif Güner, Haziran 2019'da, eski bir İngiliz mankenle, Londra'da sade bir düğünle evlenmişti. Bir süre sonra düğün elbisesiyle çektirdiği fotoğrafı Instagram hesabında paylaşan Güner, fotoğrafın altına akıllarda soru işareti bırakan bir yazı yazmıştı: 'Benden geçti ama dilerim ondan geçmez.'

"Başına gelecek var!" Gökhan'ın daha yakından gelen sesini duyduğumda, notebook'u kapattım ve yazının devamını okumadım. Sena Alkın, zaten bilinen gerçekleri delil olarak sunup, üzerini kendince süslemişti. Bora Karabey'in Kıbrıs'ta kumar oynadığına daha evvel rastlamış birisi, pekala kumarbaz olduğuna da inanabilirdi, tedavi gördüğüne de. Sena Alkın'ın kaleme aldığı her şeye inanmak mümkündü. Türkiye gündemini meşgul eden selfiemizi karalayarak, bizim üzerimizden prim yapmaya çalışıyordu.

"Dava açayım da görsün gününü," dedi Begüm, öfkeyle. Kaşları çatılmıştı. "Ya da abim açsın!"

"Ben odama gidiyorum," dedi Gökhan, sıkıntıyla. Bakışları ana kucağındaki Demir'e çevrildiğinde, yüzüne buruk bir tebessüm yayılmıştı. "Bu beyefendi de gelsin mi benimle? Uyandığında getiririm sana."

"Olur," dedi Begüm, gülümseyerek. Gökhan'ın kendi kuzeni olduğunu öğrenmiş fakat bu konu hakkında hiçbir yorum yapmamıştı. Belki hâlâ idrak edememişti belki de Gökhan'dan çekiniyordu. "Dikkatli ol ama Gökhan Dayı'sı..."

Gökhan, eğildi ve incitmekten çekindiği belli bir tavırla Demir'i kucağına aldı. Önce bana, sonra Begüm'e dönüp gülümsediğinde yüzünde çocuksu bir ifade vardı. Sanki Demir'i kucaklamayı başardığı için takdir bekliyordu. Küçük adımlarla salondan çıktığında, sokak kapısının açıldığını duydum.

"Abim geldi herhalde," dedi Begüm. Çok geçmeden adım sesleri bize doğru yaklaşmaya başladı. Bora ve Asya el ele salona girdiklerinde Begüm heyecanla ayağa fırlamıştı. "Bebeğim... Sen nereden çıktın?!"

"Dayımla sürpriz yaptık!" dedi Asya, gülümseyerek. Kollarını hasretle, onunla aynı boyda olmak için eğilmiş olan Begüm'ün boynuna sardı. "Demir'i görmek istiyorum. O nerede?!"

Begüm, minicik bir kahkaha atarken, Asya'dan ayrıldı. "Görüntülü konuştuk ya..." dedi, Asya'nın yanağından makas alırken. "Beni daha çok özlemiş olman lazım..."

"Olsun, ben yine de Demir'i göreyim..." dedi Asya. Begüm'ün saçlarını sevdi. "Kardeşim o benim."

"Prensesim," dedi Bora, tatlı bir sesle. Asya, kafasını kaldırıp Bora'ya baktı. "Yengene, *merhaba* demeyecek misin?"

"O bana demedi?" dedi Asya, kaşlarını çatarak. "Ben taaa Türkiye'den geldim. Ama o ayağa kalkmadı? Sarılmadı?"

Gülümserken ayağa kalktım ve Asya'ya yaklaştım. "Haklısın, affedersin..." dedim. Asya'nın gözleri gözlerimi

buldu. "Hoş geldin Asya... Nasılsın?"

"Küsüm sana," dedi Asya, hoşnutsuz bir tavırla.

"Asya!" dedi Bora, hafif tok çıkan bir sesle. "Ne konuştuk biz seninle dayıcığım?"

Kaşlarımı çatılmamaları için zorlarken, sevimli çıkması için çabaladığım bir sesle, "Neden?" diye sordum.

"Gittin," dedi Asya, hiç düşünmeden. Yüzünü ele alan kızgınlık bakışlarına da yansımıştı. "Bıraktın bizi. Aramadın hiç. Biz her yerde seni aradık dayımla."

"Asya'cığım," dedi Begüm, içten bir ifadeyle. Asya'nın yanağından öptü. "Büyükler kendi aralarında hallederler böyle şeyleri, biz karışmayalım, olur mu?"

Asya derin bir nefes alıp başını sallarken, "Demir'i görelim mi?" diye sordu. Begüm ayağa kalktı ve Asya'nın elinden tuttu. Asya, salondan çıkmadan evvel, dönüp son kez bana bakmıştı.

"Kocaman olmuş," dedim, gülümseyerek. Bora'nın kapkara gözleri gözlerime değdiğinde derinlerinde saklı ifade kendini direkt ele vermişti; mahcubiyet. "Aralık'ta sekiz yaşını doldurdu, değil mi?"

"Evet," dedi Bora. Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktı. "Ben ona anlattım," dedi, bir açıklama yapar gibi. "Benim yüzümden gittiğini anlattım. En başından beri biliyor benim yüzümden gittiğini. Ama daha çok küçük... Beni çok sevdiği için-"

"Sekiz yaşında bir çocuğun söylediklerine kulak asacak değilim," dedim, *daha neler* der gibi. Küçük bir kahkaha attım. "Aldırış etme..."

"Haksızlığa uğramana tahammül edemiyorum," dedi, incecik bir sesle. Bana yaklaştı ve elimi tuttu. "Kahroluyorum..."

"Çocuk daha o," dedim, gözlerimi devirerek. "Bana yapılan haksızlıkların yanında, Asya'nın yaptığı ne ki?!"

Bir eli saçlarımın arasından geçerken, "Sevgilim," dedi. Beni kendisine çektiğinde, elleri belimi sarmıştı. Kokusu içime dolarken, günün tüm yorgunluğunu kolları arasında

çıkarmanın ne kadar sakinleştirici olduğunu düşündüm. "Nasıl özlemişim..."

"Ben de..." diye fısıldadım.

"Bir şey diyeceğim sana..." dedi, bana daha sıkı sarılırken.

"Hı?" diye bir ses çıktı boğazımdan.

"Yengen-"

"Sakın!" dedim, yüksek çıkan bir sesle. Bora'dan onu iterek ayrıldığımda sakinliğimden eser kalmamıştı. Hatta kan beynime sıçramıştı. Bora'nın endişe dolu kapkara gözlerine, öfkeyle bakıyordum. "Duymak istemiyorum! Farkında değil misin?!" dedim, sertçe. Bora, elimi tuttuğunda elimi hızla geri çektim. "Beni, seninle böyle iyi olduğuma pişman etme!" Bora'ya arkamı döndüm ve çabuk adımlarla salondan çıktım.

Yatak odasına girer girmez, parmaklarım Annie'nin numarasını tuşlamıştı. Beynimi esir alan öfke ve nefrete direnirken, telefon beklediğimden uzun çaldı. Açıldığında ise her zamanki gibi, önce benim bir tepki vermem gerekmişti:

"İnanılmaz gerginim Lion..."

"N'oldu?" diye sordu Annie, telaşla. Ne olduğunu nasıl izah edeceğimi bilemediğim için, sessiz kaldım. "Nina?" dedi Annie, biraz sonra.

"Buradayım," dedim. Fakat burada olmam, ne olduğunun cevabı değildi. "Bilmiyorum..."

"Tamam," dedi Annie, sakin bir tonlamayla. "Şöyle yapalım tatlım... Son olan şeyi anlat bana..." Verdiğim sıkıntılı nefes, herhangi bir şey anlatmak istemediğimi fazlasıyla belli ediyordu. "Ne anlatmak istersen, onu anlat ya da..."

"İstemiyorum," diye fısıldadım. Annie, es vermeme rağmen araya girmemiş ve sabırla devam etmemi beklemişti. "Bazı şeyleri düşünmek ya da hatırlamak..." Güçlükle yutkunduğumda sanki boğazıma takılan düğümler geçmişin sökülmüş dikişleriydi. "Aslında her şey yolunda... Düşüncelerimi yönetebiliyorum. Kendimi şimdiye odaklayabiliyorum ve şimdi, burada, mutluyum aslında. İyiyim yani. Anda kalmak birçok şeyin geçici birer çözümü.

Ama bazen... Öyle bir şey oluyor ki... İçim öfkeyle, acıyla, mutsuzlukla doluyor. O zaman çok kötü hissediyorum. Bok gibi hissediyorum. Hem ölmek istiyorum hem de öldürmek. Bu histen nefret ediyorum. Beni dibe çekiyor. Kabul etmek bu kadar zor olmamalı değil mi? Bana geçmişi hatırlatmasın işte!"

"Bora'yla yaşadıkların mı?" diye sordu Annie, merakla.

"Hayır," dedim, sıkıntıyla. "Yani onlar da var ama başka şeyler de var. Ben hiçbir şeyi hatırlamak istemiyorum. Nazlı'yı hatırlamak istemiyorum. Hatırlayamam. Korkuyorum. İstemiyorum."

"Hatırlamaktan neden korkuyorsun?" diye sordu Annie. Beklemediğim bu soru kaşlarımın çatılmasına sebep olmuştu. "Tatlım, özür dilerim fakat orada iltihaplı bir yara var ve bunu yok sayman, o yaranın iyileşmesini engelliyor. O yara iyileşmediği gibi, iltihap başka yerlere de yayılıyor... Elbette sana akıl vermek haddim değil fakat en azından, bir psikiyatrdan randevu almanı sağlayabilirim." Kısa süreli sessizliğe korku dolu nefesim karıştı. "Piranha... Bana bir keresinde demiştin ki, *'Annem ve babam öldüğünde, keşke hiç param olmasaydı...'* hatırlıyor musun?"

"Hayır," dedim. Kaşlarım daha da çatılırken, kendimi çırılçıplak kalmış gibi hissettim. "Muhtemelen çok sarhoştum. Saçmalamışım." Gülmeye çalıştım. "O para sayesinde hayatta kaldım ben."

"En derindeki şeyle yüzleşmek çok zor, bunu anlıyorum..." dedi Annie, sevgi dolu bir sesle. "Fakat yaşadıklarını hatırlamak istemene engel olan şey, çok içeride ve senin orayı iyileştirmen lazım." Nefes alamadığımı hissettiğimde pencereye ilerledim. "Annesi ile babasını kaybetmiş o küçük kız çocuğuna dokunman lazım..." Bora okyanusun içindeydi. "Oradaki iltihabı kurutman lazım."

"Bora'yı da..." dedim, şaşkınlıkla.

Annie, "Nasıl?" diye sorarken, hızlıca banyoya ilerleyip havlu almıştım.

"Kapatıyorum. Leo'yu öp," dedim.

Telefonu cebime koydum ve montumu giydim. Bora'nın da montunu elime alıp odadan çıktım ve bahçeye ilerledim. Soğuk, yüzüme çarparken kumsala indim ve iskeleye yürüdüm. İskelenin ucuna geldiğimde, elimdeki havluyu ve montu, Bora'nın üzerinden çıkarttığı kıyafetlerinin yanına bıraktım ve ayaklarımı aşağıya sallandırarak oturdum. Marifet kışın, kuzeyde okyanusa girmekti fakat Bora bir marifet sergilemekten ziyade, sanki kendini cezalandırıyordu. Suyun dibindeki yaşamı keşfetmişçesine dalıyor ve saymak dahi istemeyeceğim süre boyunca kafasını suyun dışına çıkartmıyordu. Aklına gelen ya da onu yine suya hapseden neydi bilmesem de benimle ilgili olduğu açıktı. Belki de az evvel verdiğim tepki yüzündendi.

"Aşk uğruna soğuktan donmayı saçma buluyorum. Eğer hastalanırsan seninle asla ilgilenmeyeceğim," dediğimde, okyanus karası gözleri bana çevrildi. "Çık hadi... Bu kış okyanusa atlama kotan doldu... Mart'ta atlarsın ama tabii, kaynamasın arada..."

"Soğuk değil..." derken, sesi buz gibiydi.

"Dedi, Mayıs'ta İstanbul Boğazı'nda denize girdi diye hasta olan adam!" dedim, imayla. Bora'nın neşeliymiş gibi çıkması için bile zahmet etmediği kahkahası geceye yayılırken, "Hadi çık!" dedim.

"İyi geliyor, Nazlı..." dedi yavaşça ve yine suyun içine daldı. Boynumun uyuştuğunu hissettiğimde kaşlarım havalandı. Sinirleniyordum. Sözümü dinlememesinden ve kendisine zarar vermesinden nefret ediyordum. Ayaklarımı gergin bir şekilde sallarken, sudan çıkmasını bekliyordum fakat geçen saniyeler beni daha fazla sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyordu. En sonunda bir hışım montumu çıkarttım ve ben de suya atladım. Bora, hızla kafasını sudan çıkartmıştı. Çatılmış kaşlarıyla yüzüme bakarken, "Beğendin mi yaptığını?!" diye bağırdım.

"Sen neden atlıyorsun?!" diye bağırdı.

Yüzüne, elimin tersiyle itelediğim suyu boca ederken, "Sesinin tınısına dikkat et!" diye bağırdım.

"Çık şu sudan!" dedi, sertçe.

"Çıkmıyorum!" dedim ve yüzüne bir kez daha su attım.

Ben onunla savaşırken, o benimle savaşmayacağını açıkça belli etmek ister gibi bana doğru yüzdü ve ellerini belime sardı. "Tamam, ben de çıkacağım..." dedi. Derin bir nefes aldı ve dudaklarını birkaç saniyeliğine dudaklarıma değdirdi. Sinirim uçup gitmişti ve hafiflemiştim. Bacaklarımı beline doladım ve sırtımı suya bıraktım. "Titriyorsun Nazlı, hadi!" dedi, uyarıcı bir tonlamayla. Hava rüzgarlı olmasına rağmen gökyüzü açıktı ve yıldızlar tepemizdeydi. Bora, beni kendine doğru çektiğinde, ellerimi omzuna yerleştirdim. Gözleri de aynı açık bir gece gibi parıl parıl parlıyordu. "Hadi sevgilim..." dedi, dişlerinin arasından.

"Bak gördün mü, böyle çıkartırlar işte adamı!" dedim, buram buram ego kokan bir sesle. Bora'nın kolları arasından ayrıldım ve iskeleye doğru yüzdüm. Merdivenlerden dikkatle çıktığımda, Bora da beni takip ediyordu. Havluyu ona uzattığımda elimden aldı ama önce benim yüzümü kuruladı. Montumu üzerime giyerken, tam anlamıyla donuyordum. Bora yalnızca boxerlaydı. Havluyu beline sardı ve montunu üzerine geçirdi. Ayakkabılarını giyerken, ben hızlıca eve doğru yürümeye başlamıştım.

Verandadan salona açılan kapıyı ittirdiğimde, Begüm korkuyla çığlık attı ve kucağındaki kurbağa vırakladı. Gökhan ve Asya da aynı Begüm gibi, şaşkınlıkla bize bakıyorlardı. "Ödüm koptu!" diye mırıldandı Begüm.

Bora, Begüm'e yandan anlamsız bir bakış atıp salondan çıkarken, "Hadi Nazlı!" demişti. Gökhan'ın Bora'yı görmesiyle değişen yüz ifadesinin içimi kıydığını fark ettiğimde, olduğum yerde durup ona baktım. "Nazlı!" diye seslendi Bora.

"Bağırttırma şunu gece gece, çekemem hiç..." dedi Gökhan ve hemen ardından bakışlarını gözlerimden çekip ayağa kalktı, mutfağa ilerledi.

"Nazlı!" diye bir kez daha seslendi Bora.

"Sıhhatler olsun," dedim, Begüm'e.

Begüm, kucağındaki Demir'le beraber bir o yana bir bu yana sallanırken, "Size de..." dedi. Damağını kaldırdı. "Nasıl korktum ya... Hiç anlamamışım bahçede olduğunuzu!"

"Nazlı!"

Begüm'e gülümsedim ve hızlı adımlarla salondan çıktım. Paçalarımdan damlayan sular geçtiğim yerde iz bırakırken, yatak odasına doğru yürüdüm. Odaya girdiğimde, "Ne oldu?" diye carladım. Montumu çıkartırken, söylenmeye de devam etmiştim. "Nazlı! Nazlı! Nazlı! N'oldu?!" Banyoya girdim. "Heh! Geldim! Söyle!" Bora, küvete sıcak su doldurmuştu ve muhtemelen girmek için beni bekliyordu. "İki kelime ettirmedin!" Bora beni kucağına aldı ve yavaşça küvetin içine bıraktı. "Oturmayacağım herhalde ıslak ıslak... Geleceğim. Bi' dursana... Evde bir çocuk bir de bebek var! Neden bağırıyorsun?!" Bora da küvete girdi, arkama yerleşti, başını küvet yastığına dayadı ve duş başlığından akan sıcak suyu saçlarıma tuttu.

"Gevşe..." diye fısıldadı, kulağıma. Nefesi tenimi yalarken, boynumu öptü. Duş başlığını yerine asarken, köşedeki tuşa dokundu ve küvetin içindeki tıkaç kapandı. Kenardaki şişelerden birisine uzandı, kapağını açtı ve suyun köpürmesi için suya bir şey damlattı. Burnuma dolan bergamot kokusu gülümsememi sağlamıştı.

"Biraz daha damlatsana," dedim fakat beni dinlemedi. Cimriydi ve hep cimri kalacaktı. "Masaja gidelim mi?" diye sordum, sırtımı göğsüne yaslarken. Gerçi cimri olduğu için bunu da kabul etmeyebilirdi fakat belki kendisi bana masaj yapmayı akıl ederdi. "Sanırım vücudum çok gergin..."

"Farkındayım," dedi ve dudaklarını omzuma değdirdi. "Ben sevmiyorum masaj yaptırmayı ama git sen..."

"Nasıl sevmiyorsun?" dedim, hayrete düşmüş gibi. Bora, parmak uçlarını omuzlarıma yerleştirdi ve yavaşça dokunduğu yerleri ovmaya başladı. "Sen zenginsin! Nasıl masaj sevmeyebilirsin?!"

Boğazından dökülen kahkaha banyonun duvarlarına yayıldı. "Hoşlanmıyorum birinin bana dokunmasından...

Rahatsız oluyorum."

Gözlerim kısılırken, "Çok güzel kadınların da mı?" diye sordum.

"Masaj yaparken yüzükoyun uzanıyorsun genelde sevgilim... Görmüyorsun güzel mi değil mi yapan kişi..." dedi, gülerek.

"Yani yaptırdın?" dedim, gözlerimi tavana dikerken. Bora'nın sakalları boynuma değdi. "Hani sevmiyordun?"

"Sevmiyorum... Ama evet yaptırmışlığım var," dedi. Bunu duymak anlamsızca beni daha çok germişti. Parmak uçları omuzlarımı hafifçe sıkarken, içimin de sıkıldığını hissettim. "Söyle söyle... Kalmasın içinde," dedi, şakacı bir tavırla.

"Ne söyleyeceğim canım," dedim, omuz silkerek. Bir elimi köpüklü suya daldırmış, suyun içinde daireler çiziyordum. "Ben de çok yakışıklı erkeklere masaj yaptırırım, ödeşiriz... Hem görmüyorsun ki masajı yapan kişi yakışıklı mı değil mi..."

"Bak sen," dedi, neredeyse içinden. Elleri karnıma sarılırken, beni kendisine daha da yaklaştırmıştı. "Ağzından çıkanları kulağın duymuyor mu acaba sevgilim yoksa ben yanlış mı anlıyorum?"

"Yoo, doğru anlıyorsun!" dedim, meydan okur gibi. İşaret parmağımla köpüğe fiske attığımda, su sıçradı ve küçük bir kahkaha attım. "Altta kalamam kusura bakma. Ödeşmek zorundayız. Eşitlenmek zorundayız. Birbirimizi dengelemek zorundayız. Acilen masaja gitmem gerek. Çok yakışıklı birisinin bana masaj yapması gerek..."

Dudakları boynuma değdi. "Çıldırtma beni," diye fısıldadı, emir verir gibi. "Adamakıllı masaj yaptırıyorsan yaptır, damarıma basma benim..."

"Sen adamakıllı yaptırmamıştın sanırım?" diye sorduğumda, o göremese de kaşlarım çatılmıştı. "Fesatlık ettiğine göre, erotik masaj yaptırdın?"

"Erotik masaj mı?!" dedi Bora, şaşkınlıkla.

"Evet?" dediğimde, şaşırmasına şaşırdığımı alenen belli etmiştim. "*Happy ending* diye bir şeyi duymamış olamazsın

değil mi?" Bora'nın sıkıntılı nefesi enseme değdi. "Hani çırılçıplak yatıyorsun... Böyle yağlar sürüyorlar sana... Sonra her yerini yavaş yavaş ovuyorlar... Ve tabii cinsel bölgeni de... Orgazm oluyorsun. *Mutlu son* dedikleri de bu..."

"Sen nereden biliyorsun ya?!" diye sordu. Bu sorunun ne kadar saçma olduğunun muhtemelen kendisi de farkındaydı fakat şu an kıskançlıktan basireti bağlanmıştı. "Saçma saçma şeyler..." dediğinde ise muhtemelen kendisinin saçmaladığının bilincinde değildi.

"Neden bilmeyeyim? Genel kültür," dedim. İki elimle avuçladığım köpüklü suları üzerime dökerken, oldukça ciddi bir yüz ifadesine sahiptim. "Ayrıca bence saçma değil, aksine çok mantıklı bir masaj türü... Hem bu orgazm olmak için yapılan bir masaj da değil, sonucu bu oluyor. Bir tür terapi aslında... Eğer hakkında kötü şeyler duyduysan, muhtemelen bölgeyle alakalıdır. Yani iyi ve kaliteli yerlerde, bu sadece masaj-"

"Mantıklı masaj ne demek ya?!" diyerek lafımı kestiğinde, suratıma verdiği tepkiyi garipseyen bir ifade yerleştirerek, ona dönmüştüm. "Masajın mantıklısı mı olur? Saçmalık."

Aklıma gelen hin fikre sarıldım. "Çiftlere özel seansları var," dedim, bilgi verir gibi. Bora'nın kaşları havalandı. "Bence bunu denemeliyiz. O zaman sen de ne kadar mantıklı bir masaj olduğunu anlar, bana hak verirsin... Düşünsene... Biz ikimiz uzanıyoruz ve bana bir masör, sana ise bir masöz-"

"Sikerim şimdi senin masajını he!" dedi, dan diye. Küvetten hızla çıktığında, suyun bir kısmını da banyoya taşırmıştı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyordum. Beline havluyu sardı ve banyodan çıktı. "Düşünseneymiş! Happy endingmiş!" dedi, öfkeyle. Sesinin tınısı yükseldiğinde derin bir nefes aldım ve boğazıma dolan kahkahayı geri ittim. "Beraber yaptıracakmışız!"

Yavaşça küvetten çıktığımda, üzerime hiçbir şey sarmamıştım. Odaya geçtim. Sırtı bana dönük bir şekilde yatağa oturmuştu. Ona doğru ilerledim ve sırtındaki

dövmeye dokunarak, ben de yatağa oturdum. "Neden bu kadar dar kafalı bir erkek gibi davrandığını anlayamıyorum?" dediğimde, yüzümde ciddi bir ifade vardı. Bora'nın birden bana çevrilen bakışları, birkaç şarjör kurşunla eş değerdi. "Sen ki Oxford'da okumuş, görgülü, modern bir insansın... Yani sen, partnerinle, erotik masaja gidebilirsin bence."

Bora, aniden yataktan kalktı ve sertçe "Nazlı!" dedi. Dudakları bir şok yaşıyor gibi açıktı ve adeta hayretlerden hayret beğeniyordu. "Sabır testi mi yapıyorsun bana?! Gelmesene üzerime! Kapatsana şu konuyu!"

"Üzerine mi geliyorum?" diye sorduğumda, üzülmüş gibi yaptım. "Neden ki?" İstemeden kabahat işlemiş birisi gibi, kapkara gözlerine bakıyordum. "Yani özür dilerim... Ben, buna kızacağını düşünmedim."

"Kızacağımı düşünmedin mi?" diye sordu, bana inanamıyormuş gibi. Mahzunlaşmam, onun verdiği tepkiyi öyle büyük bırakmıştı ki, ne yapacağını bilemez bir vaziyette yüzüme bakıyordu. "Bundan hoşlanacağımı düşünmedin herhalde?!"

"Ama yani bunu yaptıran çoğu kişi, bundan hoşlanır... Adı üstünde, *happy ending*..." dedim, inatçı bir tavırla. Ofladım. "Tamam ya neyse. Sen yaptırma. Ben yaptırırım."

"Nazlı seni öldürürüm!" dedi, bağırarak. Attığım kocaman kahkaha odaya dağılırken, kaşları çatılmıştı. Birkaç saniye neden güldüğümü anlamak ister gibi yüzüme baktı. Daha sonra yavaş yavaş da olsa kendisiyle dalga geçtiğimi anlamıştı. Boynunu sağa ve sola yatırdığında, artık onun da çok ciddi bir masaja ihtiyacı olduğu açıktı. "Pes!" dedi, sitemle. "Gerçekten pes!"

"İşine geldiği yerde *karıcığım çok yaşa,* işine gelmediği yerde *Nazlı seni öldürürüm*!" dedim ve kocaman bir kahkaha daha attım. Sırtım yatağa değerken, zevkten mest olmuştum. "İnandın ya!" dedim, kendi kendime. "Gerçekten inandın!" Banyo kapısının çarpılmak suretiyle kapandığını duyduğumda, bir kahkaha daha attım. "Küsme küsme! Sadece şaka yaptım!" diye seslendiğimde, hâlâ gülüyordum.

Gülmemek için saymayı denedim fakat nafileydi; Bora'nın yüz ifadesi gözlerimin önünden gitmiyordu.

Banyo kapısı tekrar açıldığında, nefes alışverişlerim yeni yeni düzene girmişti. Bora duş almıştı. Önümden geçip gardıroba ilerlerken, "Pişt!" dedim fakat yüzüme bakmadı. Başımı iki yana sallarken yataktan kalktım ve banyoya ilerledim. Küvetin tıkacını açıp içindeki suyu boşalttım ve duşa ilerledim. Sıcak suyun altına girdiğimde, kocaman bir kahkaha daha atmıştım. Aklıma saçma sapan görüntüler üşüşüyordu. Bora'yla beraber gerçekten de *happy ending* masajı yaptırdığımızı düşünüyordum ve muhtemelen yaşayacağımız ilk şey dünyadan bir masörün eksilmesiyle sonuçlanıyordu. Allah'tan böyle sonuçlanıyordu çünkü masör öldüğünde, masöz kaçıyordu ve benim de onu öldürmeme gerek kalmıyordu. Derin derin nefesler alıp gülmemeye çalışsam da başaramıyordum ve muhtemelen kıkırdamalarımı Bora duyuyordu.

Duştan çıkıp bornoz giydim ve saçlarımı havluya sardım. Dişlerimi fırçalamak için macunu sıkarken aklıma gelen yeni fikirle, kaşlarımı çatmıştım. Fakat çatılan kaşlarıma tezat gülümsemem hayranlık uyandırıcıydı. Ağzımı hızla çalkaladım, telefonumun mesaj kısmına girip Annie'ye mesaj çektim ve banyodan çıktım. Bora yatağın soluna yatmış, gözlerini ise çoktan kapatmıştı. Hiçbir şey söylemeden odadan çıktım ve hızlı adımlarla koridorda ilerledim. Salonun ışıkları kapalıydı. Doğruca Begüm'ün odasına yürüdüm, hafifçe kapıyı tıklattım ve içeriye girdim. Begüm, Asya ile aynı yatakta yatarken, Demir yatak yanı beşiğindeydi ve üçü de uyuyordu. Sessiz olmaya özen göstererek banyoya girdim. Tam da tahmin ettiğim üzere, Begüm'ün vücut yağı vardı. Zaten vücudunun çatlaklarla dolu ve kuru olduğunu devamlı dile getirdiği için, banyosunda çeşit çeşit vücut yağı bulamasam şaşardım. En pahalı marka olduğunu bildiğim, bergamot da dahil olmak üzere birçok esansiyel yağın karışımından elde edilmiş masaj yağı şişesini, hiçbir utanma ya da sıkılma hissetmeden çaldım. Sevgili görümcem bunu,

Las Vegas'tan aldığım, kullanması için kendisine ödünç verdiğim fakat bana asla geri dönmeyen rujuma sayabilirdi.

Begüm'ün odasından çıktım ve yeniden yatak odasına yürüdüm. Masaj yağını bornozumun cebine koydum. Odaya girdiğimde, Bora ile göz göze geldik. Sırtını yatak başlığına dayamış, merakla bana bakıyordu. Hiçbir şey olmadığını belli ederek gülümsedim. Saçımdaki havluyu odanın bir köşesine fırlattım ve yatağa oturdum. Bora'nın kapkara gözlerindeki küskün ifade karşısında, kahkaha atmaya devam etmek istiyordum fakat bunu yapmayacaktım.

"Bana masaj yaparsan, seninle barışırım..." dediğimde, kaşları çatıldı. Çünkü bana küsen kendisiydi ve benim onunla barışacak olmam oldukça saçmaydı. Ama o bana küsemezdi. Birisi küsecekse, ben küsebilirdim; bunu çok iyi bilmesi lazımdı. "Ama rahatlamam lazım... İyi bir performans sergilemelisin..." dedim. Dudaklarının kenarında, sinirden olduğu belli bir tebessüm belirdi. "Hafif bir müzik açıp odayı loş bir ışıkla aydınlatırsan, daha iyi hissederim."

"Nazlı," dedi. Devam etmek üzere birkaç saniye açık kalan dudakları kapandı ve derin bir nefes aldı. "Küfür Nazlı..." diye fısıldadığında, sırt üstü uzandım ve ellerimi başımın altına koydum. "Küfür!"

Bornozun cebindeki masaj yağını çıkarttım ve gözlerimi kapattım. Bir sır veriyormuşçasına, "Begüm'ün banyosundan çaldım," dedim.

Bora'nın yataktan kalktığını hissettim. Biraz sonra kulaklarımın pası hoş bir melodiyle silinirken, odanın ışığının da azaldığını fark ettim. Yatak yeniden hareket ettiğinde, bornozumun kuşağı çözüldü. Karnıma değen yağın soğukluğu ürpermeme sebep olsa da hemen ardından Bora'nın ellerini hissetmek, beni gülümsetmişti. "Sen çok büyük bir sınavsın," diye fısıldadığında, başımı onu onaylar gibi salladım. Bu kurduğu cümleyi olumlu da olumsuz da algılamak mümkündü fakat umurumda değildi. "Gerginlikten kaskatı kesildim..."

"Şişt!" dedim, kızar gibi. "Sana masaj yapmam için böyle numaralar yapma! Ben masaj yaptırıyorum şu an! Üstelik hayatımda ilk defa! Tadını çıkartmak istiyorum müsaadenle!" Bora'nın ne yaptıklarını çok iyi bilen elleri, göğüslerim ve omuzlarım arasında dolaşıyordu. "Böyle saatlerce sürsün, lütfen!"

"Peki," dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Kendimi dokunuşlarının mucizesine bıraktığımda, her bir parçamın gevşediğini ve rahatladığını hissediyordum. Saymadığım zaman belirsizliğe hapsoluyordu ve bundan şikayetçi değildim. Kaslarım, düğümlerinden kurtulacak tedaviye kavuşurlarken, boğazımdan memnuniyet dolu garip sesler çıkıyordu. Boynum, omuzlarım, sırtım, belim, kasıklarım, kollarım ve bacaklarım hatta şakaklarım bile Bora'nın şifa etkili parmaklarından nasibini alıyor ve ona müteşekkir kalıyordu. Bedenime yapılan masajın kalbime de işlediğini hissettim. Hiç masaj yaptırmamış olsam da daha evvel masaj yapmıştım ve en etkili masajın, aşkla yapıldığını deneyimlemiştim.

"Psikiyatrdan randevu aldım," dedim. Bora'nın topuklarımda olan elleri kısa bir an için duraksarken, gözleri gözlerimi buldu. "Az evvel."

Gözlerinin içi gülümsemiş fakat yüzü herhangi bir mimik sergilemekten kaçınmıştı. "Ne zaman randevu?" diye sordu.

"16 Şubat," dedim. Bora'nın elleri ayak tabanımdaki tüm yorgunluğu dağıtmaya devam ediyordu. "Yarın yani ama daha biz uyumadık... Uyuyacağız uyanacağız, uyuyacağız uyanacağız ve psikiyatra gideceğim!" diye ekledim, alaylı bir neşeyle.

Bora'nın mimikleri alaylı neşem karşısında kayıtsız kalamayınca, kaşları havalanmış ve dudakları iki yana kıvrılmıştı. "Nerede?" diye sordu.

"Langley'de. DC'ye döneceğim yani ben. Sen burada kalırsın herhalde? Begüm'le?" dedim. Bora, diğer ayağımı himayesi altına alırken, sabırsızca devam ettim: "Zaten

dönmem de gerek. Sen OCTO'yu reddedebilirsin ama ben reddedemem. Onlar için çalışan bir garip ajanım..."

"Sen neredeysen, ben oradayım..." dedi, bakışları ciddiyetle ayağıma çevrilirken. Tüm dikkatini yaptığı işte tutuyor görünmesinin nedeni, OCTO hakkında konuşmak istemeyişinden kaynaklanıyordu. "Gider geliriz Begüm'ün yanına. O sorun değil."

"Bora," diye fısıldadığımda, kapkara bakışları yeniden gözlerimi buldu. "Sergio konusunu açtı Mehmet'le telefonda konuştuktan sonra ama oralı olmadın... Baksana, planına koşulsuz şartsız yardım ettiler. Gerçekten OCTO'nun başına geçmeyecek misin?"

"Hayır Nazlı," dedi, kararlı bir ifadeyle. Ayak bileğimi hafifçe ovarken, "Bilmem gereken ya da beraber adım atmamız gereken bir şey olursa, zaten sen bana söylersin. Bu konu hakkında konuşmak bile istemiyorum. Benim için OCTO diye bir şey yok. Zerre ilgimi çekmiyor." Bakışlarını gözlerimden çektiğinde, konuyu açamayacağım kadar net bir şekilde kapatmıştı.

♠

"Mutlu" olduğu aşikardı, fakat "son" değildi. Eğer son olsaydı saatlerce sürdüğünü sandığım masajın mutluluğunu henüz aşamamışken Bora ile banyoya gitmez, küvetin içine girmez ve bir kez daha mutlu olmazdım. Üstelik bu kez mutlu olan sadece ben de değildim. Bora'nın büyük bir özenle beni gevşetmesinin mükafatını şehvet dolu öpücüklerimle vermiş ve onun da mutluluğa ulaşmasını sağlamıştım. Banyodan çıktıktan sonra beni banyo tezgahına oturtmuş ve saçlarıma büyük bir titizlikle kurutma makinasını tutmuştu. Ben bu sırada oldukça sıkıldığım için, dudaklarımı köprücük kemiğine gömerek onun işini epey zorlaştırmıştım fakat herhangi bir şikayette bulunmamıştı. Beraber yatağa geçtiğimizde öylesine dinlenmiş hissediyordum ki, uyuyabilecek gibi değildim.

Değildik.

Bora'nın dudakları boynumu mesken eylediğinden, sakalları beni huylandırıyordu. Boğazımdan kopan minik kıkırtının hoşuna gittiği öylesine belliydi ki, bile isteye sakallarını boynuma sürtüyordu. Dünya belki kendi ekseni etrafında dönmeye devam ediyordu fakat bu bizi ilgilendirmiyordu. Parmak uçları saçlarımın arasında dolaşırken, bir eli belimi kavramıştı. Nefesi boynuma değdikçe aitlik kavramına olan inancımın daha da arttığını hissediyordum.

"Sigara içelim mi?" diye sordum, fısıldayarak. Bora, boynuma güçlü bir öpücük kondurdu ve kapkara gözlerini gözlerime kenetledi. "Vazgeçtim," dedim, hemen ardından. "Üşendim kalkıp giyinmeye..."

Yüzüne yerleşen gülümseme sıcacıktı. "Burada içmek ister misin?"

"Evde bebek var," dedim, üzüntüyle. "Yoksa benim öyle takıntılarım yok malum. Hatta en keyiflisi böyle bence yatakta sigara içmek olabilir."

"Bebek, evin diğer ucunda..." dedi, gülerek. "Baksana rüzgarlı hava. Camı açarsak sabaha koku kalmaz odada. Bir kerelik istisnadan ölmeyiz." Alt dudağımı cilveyle dişlediğimde, Bora'nın bakışları dudaklarıma kaymış ve hemen ardından, dudaklarıma küçücük bir öpücük kondurmuştu.

"Bu odada hiç sigara içilmedi, değil mi?" diye sordum, merakla.

"Hayır," dediğinde, keyifli bir kahkaha attım. "Kahve de yapayım mı?"

Ellerimi başımın altına yerleştirirken, "Beni şımartıyorsun!" dedim.

"E benim vazifem bu?" dedi, sıradan bir şeyden bahseder gibi. Güldüğümde yine dudaklarımı öpmüştü. "Sana layık bir koca olmaya çalışmak..." Yataktan hızlıca kalktı ve koltuğa ilerleyip, eşofman altını giydi. Üzerine hiçbir şey geçirmeden kapıya yürüdü fakat kapıdan çıkmadan evvel bana dönüp göz kırpmıştı. Kısa bir süre kapanan kapıya gülümseyerek

baktım. Daha sonra ben de yataktan kalktım ve yattan getirdiğimiz bavulun içinde giyebileceğim bir şeyler aradım. Petrol yeşili dizlerimin biraz üzerinde biten bir sabahlığı, iç çamaşırlarımın üzerine geçirdim.

Bora elinde bir tepsiyle odaya geldiğinde, şaşkınlıkla ona bakıyordum. Espresso yapmasını bekliyordum fakat o Türk kahvesi yapmıştı. Dumanı tüten kahvenin kokusu odayı sararken gülümsedim ve yatağa geçip arkama yaslandım. Bora tepsiyi yatağın üzerine koydu, çekmeceden sigara ve çakmak çıkarttı. Tepsinin içinde sadece kül tablası değil, çikolata da vardı. Pencereye ilerleyip perdeyi ve camı açtığında, içeriye karanlık temiz hava dolmuştu.

Köpüğü muntazam kahvemden küçük bir yudum aldım. "Bir buçuk küp şeker," dedim, bir tespitte bulunur gibi. Bora yanıma geldi ve kendi fincanını eline aldı. Bir sigara yaktığımda yaşadığım zevk yüzümde kocaman bir gülümsemeye bedellenmişti. "Ellerine sağlık sevgilim."

"Afiyet olsun," dedi Bora, gülümseyerek. Gözleri gözlerimi buldu. "Sevim Hanım su içmeye kalkmış, ondan yapmasını istedim." Gözlerimi devirdiğimde, Bora gülmüştü. "Benimkisi bu kadar güzel olmazdı, tadını çıkart işte."

"Bence, Demir'in doğumu, en çok Sevim Hanım'a yaradı," dedim. Bora, küllüğe bıraktığım sigaradan içine bir duman çekti. "Yani kadının aşırı canı sıkılıyordu. Şimdi Demir'le oyalanıyor."

"Bence o bıktı bizden," dedi Bora. Şaka yapar gibi bir tavrı olsa da cümlesi yarı ciddiyet barındırıyordu. "Her dakika bir olay oluyor. Begüm'ün kaçırılmasından sonra hele dağılmış epey. E yaşlandı da artık. Altmışına merdiven dayadı. Senelerdir çalışıyor, hâli vakti yerinde. Dinlenmesi gerekiyor artık. Ki bunu istediğine de eminim fakat bir şey diyemiyor. Çok vefalı."

"Doğumundan beri yanında olan bir kadınla arandaki ilişkinin *Hanım-Bey* seviyesinde olması, bana tuhaf geliyor," dedim. Bora'nın kaşları çatıldı. "Neden ona hiç *Sevim Teyze*

demediniz? Bir tek Begüm öyle hitap ediyor ama ablanla sen daha mesafeliymişsiniz."

"Ablam mı?" diye sordu, şaşkınlıkla. Tüm vücudumun buz kestiğini hissettim. "Ablamın nasıl hitap ettiğini sen nereden biliyorsun?"

Sigaramdan birkaç nefes içime çektikten sonra, sakinliğimi koruyarak, "Sevim Hanım söylemişti diye hatırlıyorum," dedim. Düşünür gibi iç çektim. "Bana *Naz* demesini istediğim zamanlarda, öyle lafı geçmişti sanki."

"Bilmem," dedi Bora, verdiğim cevabın üzerinde çok durmadan. Kahvesini yudumladı. "Öyle alıştık herhalde biz. Gökhan da öyle alışmış mesela. Samimiyet buradan ölçülür mü, emin değilim. Yani birisine nasıl hitap ettiğin ne kadar önemli, bundan emin değilim. Sevim Hanım benimle çalışan birisi. Selim de öyle mesela. Fakat ikisi de bizim evin bir insanı. Yani akraba gibi. Trabzon'dakiler gibi. Sevim Hanım'ın kızı var, Sema. Onu da çok severim mesela. Antalya'da yaşamaya başlamıştı evlenince fakat şimdi Berlin'e taşındı eşiyle beraber."

"Begüm'ün nişanından sonra İstanbul'a gelmişti, tanışmıştık..." dedim. Bora'nın bundan haberinin olmadığını fark etmiştim. "Sen Trabzon'daydın," dedim, ciddiyetle. "Cenazeden sonra hemen dönmemiştin. Gökhan'la beraber İstanbul'a dönmüştük ya biz... O zaman Sema da gelmişti."

Bora'nın bakışlarına yerleşen sıkıntı kendini ele veriyordu. Kahvesinden son yudumunu aldı ve fincanını tepsiye bıraktı. Ben sigaramı söndürürken, o kendisine bir sigara yakmıştı. "Hâlâ anlamıyorum, Gökhan neden Bodrum'da kaldı seninle," dedi, sorgular gibi. Kaşları çatılmıştı. "Ceren'in cenazesine bile katılmadı. Yani bana seni kendisinin koruyacağını söyledi. Beni senin yanına yaklaştırmadı. Senin kendini vurmaya kalktığını da öğrenince... *Uzakta dur biraz* deyip durdu."

"Ceren'in ölümüyle yüzleşmek istememiştir," dedim, gelişigüzel bir tavırla. Aslında durumun iç yüzü daha başkaydı. Ben bir bebek düşürmüştüm ve Gökhan bunu

Bora'nın öğrenmesini engellemek için bizi birbirimizden uzakta tutmaya çalışıyordu. Üstelik bu kayba ben hiç üzülmezken, Gökhan oldukça üzülüyordu ve benimle gerçekten de garip bir biçimde ilgilenmeye başlamıştı. Bana acıdığını çok iyi anlıyor fakat bundan nefret ediyordum. "Sena Alkın'ın bugünkü yazısını okudun mu?" diye sordum, konuyu değiştirmek için. Bora'nın kapkara gözleri gözlerime değdi. "Ceren'in bahsinin geçtiği yerlerde çok kötü oldu Gökhan."

"Okudum," dedi Bora, memnuniyetsiz bir tavırla. "Asya'nın uçağının inmesini beklerken yaptım o hatayı."

"Tam olarak kuyruk acısı ne?" diye sordum, merakla. Bora, sigarasından birkaç dumanı içine çekti. "Yani neden bu kadar nefret ediyor senden?"

"Uzanamadığı ciğere murdar demeyen kedi bulmak zor," dedi, mırıldanarak. Kahve fincanımı tepsiye bırakırken, kaşlarım havalanmıştı. "Ne?" dedi, şaşkınlıkla. "Çok belli değil mi? Kumar bağımlısı kadın. Herhalde ortak özelliğimiz var sanıyor, kendince. Ne bileyim."

"Asıldı mı sana n'aptı?" dedim, merakla.

"Bu beni biraz utandıran bir anı," dedi Bora, yarım ağız. Sigarasını söndürürken, sabırsızca devam etmesini bekliyordum fakat onun zannediyorum ki böyle bir niyeti yoktu. Parmak ucumla omzunu dürttüğümde, gözleri gözlerimle birleşti. Nefesini sesli verdiğinde, yüzü karmakarışık olmuştu. "Elif'le o gece beni gören Sena Alkın'mış. Ben çok sarhoştum. Bana mesaj attı. İşte gizli tehdit içerikli bir mesaj. *Bunun basına düşmesini istemiyorsan, Kıbrıs'ta bir gece geçirelim* gibi akıl yoksunu bir mesaj."

"Eee?!" dedim, kaşlarımı çatarak.

"Ben de cevap yazmışım. İnan hatırlamıyorum. Ertesi gün fark ettim," dedi, yüzünü mahcup bir şekilde buruşturarak. Başını iki yana salladığında, komodine döndü ve telefonunu eline aldı. Telefonunu bana uzattığında, Sena Alkın'ın mesaj sayfasını açmıştı.

"Siktir git amına koyayım ya basını sikeyim lan düşsün lan bana ne amına koyayım neden yatayım seninle evliyim lan ben ahlaksız."

Attığım kahkaha içtendi. Bora'nın daha çok utandığını hissettim fakat kusura bakmaması gerekiyordu çünkü Sena Alkın'a verdiği cevap çok komikti. Evliydi. Eski sevgilisiyle buluşmuş olabilirdi ama evliydi. Bir kahkaha daha attığımda, Bora telefonunu elimden aldı.

"Eski sevgilinle buluşmuş olabilirsin ama ahlaksız değilsin," dedim, dalga geçer gibi. Bora bakışlarını tavana çevirdiğinde, "Tamam tamam, küsme yine..." diye ekledim. "Şaka yapıyorum."

"Yapma," dedi, sitemle. Sıkıntılı bir nefes verdiğinde, bakışları kısılmıştı. "Elif'le ilk ve son buluşmamızdı o. Buluşma bile denmez gerçi. Ben sarhoştum zaten. Geçerken onun da orada olduğunu gördüm. Görmez olaydım. Beynini siktim onun da."

"Beni ne kadar çok sevdiğini mi anlattın?" diye sordum, gülümseyerek. Bora, derin bir nefes aldığında, hiçbir şey demeden gözlerimin içine bakıyordu. "Elif'i evliliğe iten de bu görüşme oldu?"

"Bilmem. Belki," dedi.

"Sergio'yla Londra'ya gitmiştik," dedim, sessizce. Bora'nın bakışları gözlerimden ayrılmıyordu. "Eski bir İngiliz ajanıyla buluşacaktık. Peligro'dan o İngiliz ajanıyla alakalı bir bilgi öğrenmiştik. Her neyse. İngiliz ajanı tedbir maksadıyla bize Londra sokaklarında daire çizdirince biz rotamızı şaşırdık. Bir köşeyi döndüğümüzde, bir kadın, *'Çınar?'* diye seslendi. Dünyanın ne kadar küçük olduğunun kanıtıydı bu. Ben de ani bir refleksle sese dönünce, Elif'le göz göze gelmiş bulundum." Bora'nın gözleri fal taşı gibi açılırken, yerinde sıkıntıyla kıpırdamış ve tepsiyi ileriye itmişti. "Elif şaşkın, ben şaşkınım, Çınar yani Sergio şaşkın... Öyle mal gibi herkes birbirine baktı birkaç saniye."

"Ne zaman oldu bu?" diye sordu Bora, merakla.

"Evli değildi henüz," dedim. Derin bir nefes aldım. "Sergio İngiliz ajanıyla buluşurken, ben Elif'le kahve içtim. Endişeliydi. Meraklı. Ortadan yok olduğumu bildiğini anlamıştım. Fakat net bir tavrım vardı. Senden, eskilerden bahsetmek istemiyordum. Bunu anladı. Biraz da çekiniyordu çünkü karşısında gördüğü kadın bambaşka bir kadındı. Neler yaptığımı sorduğunda, yuvarlak cevaplar verdim. Kendimle alakalı hiçbir şey anlatmadım. Ve onu tembihledim, ne pahasına olursa olsun, bu karşılaşmadan kimseye bahsetmemesi için..." Bora, gözlerini kederle yumduğunda yüzüme buruk bir tebessüm yayılmıştı. "Karşı çıktı. Özür diledi. Bunu sana mutlaka söylemek zorunda olduğunu, senin beni çok sevdiğini söyledi... Ben de güldüm. Kahkahalarla güldüm." Bora, gözlerini daha da sıkı yumarken iç çekmiştim. "Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını söyledim. Benim de Kara'dan ciğerimin yandığını... Kayıplarımdan bahsettim. İçimdeki öfkeden, nefretten, kinden... Beni gördüğünü sana söylese bile, senin beni bulamayacağını söyledim. Çınar'dan bahsederse her şeyin daha da karışacağını. Manipüle ettim işte onu."

Bora gözlerini açtığında, "Söylemedi," dedi. İfadesindeki hayal kırıklığı açık seçik okunuyordu. "Bu kaçıncı ihanet acaba," diye mırıldandı, kendi kendine. Gülümsemesi alaycıydı. Kendisine bir sigara daha yakarken, sakinleşmeye çalışıyordu. "Yazık."

"Beni düğününe davet etti," dedim. Bora'nın bir kez daha fal taşı gibi açılan gözlerine gülümseyerek baktım. "O gün geçirdiğimiz birkaç saat o kadar tuhaf bi' birkaç saatti ki... Benim için Elif, senin bu hayatta sevdiğin tek kadındı. Seni baba yapmasını istediğin... Hayaller kurduğun, belki. Ne bileyim Kara olmasaydın, ablan ölmeseydi yani asla ayrılmayacağın kadın..." Bora'nın başını iki yana salladığını görmezden geldim. "Seni çok seviyordu, hâlâ. Ne kadar bunu dile getirmese de gözlerinden belliydi. Bana kendince açıklamalar yapmaya çalıştı. Kıskançlığın kendisine hiç iyi gelmediğini, varlığımla yüzleştiği o doğum gününden beri

beni deli gibi kıskandığını, ucuz bir kadın gibi davrandığını ama aslında bu olmadığını... Ve işte düğününe çağırdı."

"Saçmalık," dedi Bora, elime uzanırken. "Neden gidesin onun düğününe?"

"Bence de," dedim, onu onaylayarak. Gülümsedim. "Ama gittim." Bora'nın elimi okşayan parmak uçları dururken, dudakları şaşkınlıkla açılmıştı. "Neden gittim bilmiyorum. Ama gittim." Omuzlarım hafifçe kalkıp indi. "Sadece gelin odasına girdim, düğüne kalmadım. Elif'i tebrik ettim. Neden gelinlik giymediğini sordum, neden beyaz bir elbise tercih ettiğini... Bir de eğer seni terk ettiği güne, evleneceğiniz güne dönme şansı olsaydı, ne yapacağını..." Zorlukla yutkundum. "Yine ayrılırmış, düşünebiliyor musun? Pişmanmış ama bugün olsa, yine ayrılırmış senden." Bora'nın yüzüne bunu tahmin ettiği belli bir gülümseme yayıldı. "Aynı bakıyorsunuz hayata sanırım. Çünkü garip bir şekilde, iyi ki senden ayrıldığını ve buna değdiğini söyledi. Beni sinirlendirdi yani."

Bora çok derin bir nefes alırken, tepsiyi komodinin üzerine koydu ve beni kendisine çekti. Parmak uçlarıyla omuzlarımı okşarken, "Elif'e değer verdiğimi inkar edemem," dedi. Sesi incecik çıksa da tınısında büyük bir ciddiyet barındırıyordu. "Bugün olsa, bugün de ayrılırdı benden doğru. Fakat yanlış olan, ayrılmış olmasına rağmen, bitirememesiydi. Çünkü ben de Elif'i çok sevmiştim ama bitmişti. Bitmemesi, empati yapabildiğim, anlayabildiğim, bana geçen bir duygu değildi. Sana kadar... Seninle anladım ben bazen de bitemediğini. Senden sonra anladım, Elif'in ne hissettiğini... Değdiğini düşünüyor çünkü, ben seninle tanıştım. Elif, seni ne kadar çok sevdiğimi, o gece anladı. Evleneceğini söyledi. Tebrik edip seni ne kadar sevdiğimi anlatmaya devam ettim. İlk kez aşk acısı çeken ergenler gibiydim karşısında. Sanki yarın okula gideceğiz. Yadırgadı muhtemelen tutumumu. Ben olsam ben de yadırgardım. Bir de yani bu konunun muhatabı o kadar Elif değildi ki, bunları onunla konuşmam öyle yersizdi ki..."

"Bence de," dedim, kısık bir sesle. Elif'in ne kadar kalbinin kırıldığını tahmin etmem zor değildi. "Ama bir yerden sonra acımaz ya hani... Canı çok acımış olsa, benimle o kadar içten konuşamazdı."

"Kabul edilmiş çaresizlik," dedi, kendinden emin bir tavırla. Saçlarımın arasını öptü. "Ertesi gün çok utandım. Ama öte yandan rahatladım da. Çünkü konuşacak hiç kimsem yoktu. Gökhan'la konuşamıyordum. Begüm'le konuşamıyordum. Bazen Hande'nin kafasını sikiyordum, bazen Eren'in. Genellikle Aydın'ın. İşte ara sıra önüme kim çıkarsa, Sultan, Bahar ya da Samet. Harun Abi. Emel Yenge. Engin. Nazan Hanım. Filiz Halam. Babaannem. Yengen. Karşıma kim çıkarsa... Buse, Berkan, Ceren'in ya da Anıl'ın mezarbaşı ya da. Herkese karısından bahseden, çektiği acıyı anlatan, karısını deli gibi arayan bir adama dönüşmüştüm. Aciz gibi geziyordum. Kendimden ben bile tiksiniyordum." İçime dolan ürperme, Bora'ya daha da sokulmama sebep olmuştu. "Aslında süreçler var. Bazen her şey çokça yolundaymış gibi davranıyordum bazen de deliriyordum. Mesela Mila ile ya da Melis ile beraberken rol yapmak iyi geliyordu. Kafayı yediğimin farkındaydım."

"Aydın'a göre, Kara'ya sevda yakışmış..." dedim. Başımı kaldırdım ve Bora'nın yanağından öptüm. "Yine hiç hoşuma gitmeyen şeylerden bahsediyoruz..." diye mırıldandığımda, o da benim burnumu öpmüştü.

"Benim baba olmak istemem, Elif'ten bağımsız bir konuydu..." dedi Bora, ciddiyetle. Beni hafifçe kendisinden ayırmış ve gözlerini gözlerime dikmişti. "Bu benimle alakalı bir şeydi. Baba olmak istiyordum. Neden bilmiyorum. Seviyorum çocukları. Begüm'le Samet'in doğumu arasında çok bir şey yok. Ben abi olmuştum, Harun Abi baba. Çarpık yapılaşma işte. Harun Abi, Samet'e nasıl davranıyorsa ben de Begüm'e öyle davranıyordum. Özendim belki de, bilmiyorum. Dedem de sürekli soyunu benim sürdüreceğimi, benim baba olacağımı beklediğini söyleyip duruyordu. Yani Elif'le beraberken elbette ikimizin çocuğu olacağını

düşünüyordum, doğal olarak. Ama o kadar..." Bir eli yanağıma yerleşti. "Ben baba olmamam gerektiğini anlayacak kadar büyüdüm artık. Fakat, sana ve bana bir gelecek yazma şansım olsaydı, senin dünyaya getireceğin bebeğin babası olmak bana gurur verirdi." Gözlerim gamzesine takıldı. "Kucağında Demir'i gördüğümde düşündüğüm ilk şey, hayatın bize biçtiği bu savaştan ne kadar nefret ettiğimdi."

Belki de Gökhan haklıydı; Bora bir bebek kaybettiğimi öğrenseydi, çok üzülürdü.

"Demir'i çalsak mı?" diye sordum, heyecanla. Bora minicik bir kahkaha attı. "Severiz. Dur bekle, çalıp geleyim..."

"Sigara içtik ya burada sevgilim," dedi. Yüzüme üzüntülü bir ifade yayıldı. "Ama illa çalmak istiyorsan, salona geçelim."

"Olur!" dedim, dizlerimin üzerinde otururken. "Ben üzerime bir şeyler giyeyim. Dişlerimi fırçalayayım. Sen de fırçala!"

Bora beni kendisine doğru çekip boynumdan öptü. Hızla yataktan kalktım. Siyah, mini bir şort giydim. Siyah yüzücü atletimin üzerine, bordo sweatshirtümü geçirdim. Doğruca banyoya gidip dişlerimi fırçaladım. Bora da banyoya geldiğinde, "Saçlarım sigara kokmuyor değil mi?" diye sordum. Bora'nın kaşları sorduğum sorudan ötürü çatılmıştı. "Kokmaması lazım. Saç yağı kullanıyorum ben. Leo, sigara kokusunu almasın diye. Uzun zamandır buna alıştım. Ama sen yine de bi' koklasana. Kuru şampuanla da çözebilirim olayı."

Bora, eğilip saçlarımı koklarken, "Ben senden bugüne kadar hiç sigara kokusu almadım," dedi. Kaşlarım hayretle havalanırken, delirdiğini düşünmeden edememiştim. "Almadım Nazlı?" dedi, *ne var* der gibi. "Her zamanki gibi kokuyorsun işte."

"Her zamanki gibi?" dedim, merakla.

"Yaz gibi," dedi, düşünceli bir tavırla. "Nasıl tariflenir bilemiyorum. Belki güneş kremi gibi. Belki yeni toplanmış

vişne gibi. Belki de güneşe aşık olmasına rağmen güneşe bile nazlanan şakayık gibi. Sen şakayık çiçeğinin hikayesini biliyor musun?" Elimdeki diş fırçasını tezgahın üzerine koyarken, başımı iki yana salladım. Bora gülümsedi ve tezgaha yaslandı. "Aslında farklı rivayetler var."

"Ve belli ki sen çoğunu biliyorsun?" dedim, merakla.

"İlaç tanrısı Asclepius'un öğrencisi Paeon, Apollon'un annesi Leton tarafından, ormana bir çiçek bulması için gönderiliyor. Bulacağı çiçek, şakayık, hamile kadınların çektikleri ağrılara deva olacak. Fakat Asclepius, Paeon'u çok kıskanıyor. Zeus da Paeon'u Asclepius'un hışmından korumak için Şakayık'a dönüştürüyor. Ve şakayık, *Paeonia* adıyla anılıyor..." dedi. Derin bir nefes alırken, birkaç tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmıştı. "Ama benim en sevdiğim bir Akdeniz efsanesi. Tanrılar tarafından çok beğenilen ve kur yapılan Paeonia adında güzeller güzeli bir peri varmış. Kıskanç bir tanrıça, Paeonia'yı bin yapraklı bir çiçeğe dönüştürmüş. Ve çiçekken bile kainatın en güzeli olmaya devam etmiş Paeonia... Yani Şakayık... Şefkati, aileyi, fedakarlığı simgelediği söylenir. Birçok ilaç yapımında da kullanılıyor."

Şaşkınlıkla karışık bir tebessümle, "Bunları ne zamandan beri biliyorsun?" diye sordum.

"Birisini anlamak için, sevdiği şeyleri anlamak gerek en başta..." dedi Bora ve tezgahtan ayrılıp diş fırçasına uzandı.

Herkesin görebildiğinden farklı bir şeyi görmek tam olarak bu oluyordu. Bora'yı izlerken, sebepsizce sevdiğim şakayık, benim için farklı bir yere konumlanıyordu. Bir insanı sevmek kolaydı fakat onun penceresinden bakmak, onun sevdiği şeyleri anlamaya çalışmak, onun gördüğü kadarını yorumlamak, onun dilinden konuşmak, ona dair her şeye değer vermek, yani o olmak herkesin yapabileceği bir şey değildi. Bora, beni bir noktada sevmişti ya da sevdiğini fark etmişti fakat sonra *seviyorum* deyip geçmemişti. Sevmiş ve geçememişti.

Elif'in düğün günü çektirdiği fotoğrafın altında yazan yazıyı anımsadım: *"Benden geçti ama dilerim ondan geçmez."* Bu yazıyla alakalı kimin ne düşündüğünü bilmemekle beraber, mealini belki de yalnızca ben anlıyordum.

Bora, Elif'ten geçmişti fakat Elif, Bora'nın benden geçmesini istemiyordu.

Çünkü evlendiği gün, Elif bana büyük bir itirafta bulunmuştu: *"İnan bana beni de sevdi ama seni nasıl sevdiğini görünce, beni hiç sevmemiş diyesim geliyor. Bir gün dön Nazlı. O sensiz yaşayamaz. Lütfen dön."*

Elif'in itirafı üzerinde pek de durmadığım, bir kulağımdan girip diğerinden çıkan ve içime yer etmeyen cümlelerdi. Bora'nın beni sevmediğini düşündüğüm için ya da Elif'le Bora'nın yokluğumda bir araya gelip benim hakkımda konuşabileceklerini düşünmediğim için, o gün o cümlelere değer vermemiştim. Benim gözümde, Elif de herkes gibi, Bora'nın beni çok sevdiğine inandırılmış bir kurbandı. O cümlelerin, bugün de çok derin bir anlamı olduğunu söyleyemezdim. Bora, zamanında, bana zalimce bir oyun oynamıştı ve ben onu hiçbir zaman affetmeyecektim. Fakat Bora'yı o kadar çok seviyordum ki, öyle ya da böyle beni sevmiş, çok sevmiş olması, benden geçemiyor olması, önceliği ve vazgeçilmezi olmam beni mutlu ediyordu. Bu bencilce bir mutluluk dahi olsa buna tutunmak, bu hisle anımı geçirmek ve bir gün ayrıldığımızda onun en sevdiği olarak kalacağımı bilmek benim için çok önemliydi.

Belki de annem ile babam, gerçekten de huzura ermişlerdi ve ben büyümeye kaldığım yerden devam edebilirdim.

Bora'nın telefonunun melodisi duyulurken kaşlarımı çattım. Aynada bakışlarımız birleştikten birkaç saniye sonra odaya geçtim ve komodine ilerledim. Aydın, aynı evin içinde, Bora'yı neden arıyordu bilmiyordum. Tekrar banyoya girdiğimde, Bora dudaklarını kuruluyordu. Telefonu elimden aldı ve "Efendim Aydın?" dedi.

"Kara, kusura bakma, uyandırdım..." dedi Aydın. Bora, havluyu tezgahın üzerine bırakırken, bu cümleye herhangi

bir yorum yapmamıştı. "Fakat şafak sökmeden biraz eğlenmek isteyeceğini düşündüm."

"Doğru mu anlıyorum?" dedi Bora. Değişen ifadesi şaşkınlığını ele veriyordu. "Nasıl hallettin bu kadar çabuk?"

"İnanmayacaksın ama Gökhan yardım etti," dedi Aydın. Bora'nın kaşları havalandı. "Üst katta, terastayız. Gel, konuşuruz."

Bora'nın gözlerinin içi parlamıştı. "Geliyoruz," dedi, memnun bir tonlamayla. Telefonu kapattı ve eşofmanının cebine koydu. Dudaklarının kenarında minicik fakat içten bir gülümseme belirmişti. "Demir'i sevme işini birazcık ertelememiz gerekiyor," dedi. Başını iki yana salladığında yüzündeki gülümseme daha da artmıştı. "Sana bir sürprizim var sevgilim."

♠

Bahçeden, evin yan cephesindeki merdivenlerden çıkılan üst katta, Bora'nın adamları kalıyordu fakat burası, aşağısı gibi değildi. Odaları nispeten küçük olmalıydı ki, oda sayısı daha fazlaydı ve kocaman kapalı teras, bir kış balkonu gibi dizayn edilerek, salondan yer çalmıştı. Aslında kış balkonunun da kış balkonluğunun kaldığını söylemek yersizdi çünkü on iki kişilik masanın üzerine dört bilgisayar yerleştirilmişti ve yerler karmakarışık olmuş kablolardan geçilmiyordu. Kulaklıklar, ses sistemleri ve envai çeşit teknolojik cihaz terasın her yerine yayılmıştı. Gökhan, üç tanımadığım adamla beraber masada otururken, Aydın ve Selim, terasın diğer ucundaki köşeye yerleştirilmiş L şeklindeki koltukta oturuyorlardı. Biz terasa çıktığımızda ise Gökhan hariç herkes, muhtemelen saygılarından, ayağa kalkmışlardı.

"Çay içer misin abi?" diye sordu Selim. Bora, L koltuğun bir ucuna otururken elimi bırakmış, kolunu benim oturduğum yerin sırt kısmına yerleştirmiş ve bir bacağını diğerinin üzerine atmıştı. "Bayan Adams?"

"Nazlı'ya şu şekilde hitap etmeyi kes artık!" dedi Bora, bıkkın bir tavırla. Açıkçası, bu çıkış için geç bile kalarak beni

şaşırtmıştı.

Aydın gülümserken, Selim'in ne diyeceğini bilemediği yüzünden okunuyordu. "Senin emrindi ya abi..."

Bora, ciddi olup olmadığını sorgular gibi Selim'e bakarken, lafa Aydın girmişti. "İçerler çay koçum. Söyle, getirsinler." Selim, başını *tabii* der gibi sallayıp uzaklaştığında, Aydın arkasından küçük bir kahkaha atmıştı.

"Eee? Anlat bakalım," dedi Bora, bakışlarını Aydın'a çevirirken.

Aydın derin bir nefes alıp Gökhan'a baktı fakat Gökhan, biz burada yokmuşuz gibi, bilgisayarda her ne yapıyorsa ona devam ediyordu. "Gökhan!" Kendisine seslenildiğini fark edince, dönüp Aydın'a baktı. "Gelsene buraya?"

Gökhan omuzlarını gevşetmeye çalışır gibi bir hareket yaptı, aheste aheste yerinden kalktı ve bize doğru yaklaştı. Aydın'ın yanına oturduğunda, Selim, iki bardak çayla terasa çıkmıştı. Gökhan, kendisine bir sigara yaktı. "Bir emrin yoksa, ben aşağıya iniyorum abi?" dedi Selim.

"Dikkatli ol Selim," dedi Bora, ciddiyetle. Eğilip çay bardağına uzanırken, bakışlarını Selim'den çekmemişti. "Ekibin yönetimi sende."

"Merak etme abi," dedi Selim. Kulaklığını taktı. "Kontrolümüz altında her şey."

Aydın, Selim yanımızdan uzaklaşırken, Bora'ya dönmüş ve "Beklemeye gerek olduğunu düşündük," demişti.

"Neler oluyor?" diye sordum, merakla.

Bora yüzünü bana çevirdiğinde, kapkara gözleri gözlerimle birleşti. "Vakit vardı, anlatacaktım sana... Ama ben de hazırlıksız yakalandım, planın bu kadar çabuk gelişmesine... Madem şimdi gerçekleşecek, sana da sürpriz olsun sevgilim ve-"

"Gündüz yaptığın..." Gökhan, bile isteye Bora'nın sözünü kesmişti. Gözleri sigarasının ucundaydı. "Mehmet Şahindağ'a yenilmemek içindi madem... Bu iş, her şeyin üzerinde madem... Dostluğun, kardeşliğin..." Bir insanın ayıbı olduğunda, bu ayıbı bilen birisinin varlığı kendisini

rahatsız ediyordu. Gökhan, bana kısa bir bakış attığında, Beyza Karabey'in yaşadığını saklamasıyla, Bora'nın Umut'u Sergio'ya söylemesinin aynı şey olmadığını anlatmak ister gibiydi. İçine, sigaradan derin bir nefes çekti ve "Ben de malum... Kara'nın adamıyım..." dedi. Bora'ya çevrilen bakışlarında abartısız bir ima vardı. "Aydın kendi bildiği şeye odaklandı, ben kendi bildiğim şeye. Hazırız yani."

"Gökhan'a planı ben anlattım," dedi Aydın, tok bir sesle. Çayından bir yudum almak için, kısa bir es vermişti. "Sen evden çıktığında aradım onu. Eve dönmesini söyledim. Planı anlattım ve yardım istedim. Sen havaalanındayken biz arka planı hızlandırdık. Sen de evden çıkmadan, *keşke hemen halledebilsek ama çok zor* demiştin ya... Bence de en doğrusu hemen olmasıydı."

Bora yavaşça boğazını temizledi. "Gökhan," dedi. Sesi ve yüzü ifadesizdi. "Bana kırıldığının farkındayım fakat sana kendimi açıklamayacağım."

"Bana söyleyebilirdin," dedi Gökhan, hafifçe gülümserken. Yine gözlerini Bora'nın gözlerinden çekmiş ve sigarasına bakmıştı. "Sattın beni..."

"Bizi korumak için seni sattım," dedi Bora, ifadesizliğini koruyarak. Nefesini sesli verdi. "Hak etmiştin Gökhan... Sana söyleseydim, dersini almış olmazdın. Şimdi eminim ki dokunulmaz olmadığının farkındasındır artık. Kara'nın hayatında hiç kimsenin dokunulmaz olmak gibi bir şansı yok. Tek bir kişi hariç..." Gökhan'ın bakışları usulca bana değdi. "Bundan sonra böyle Gökhan. Her hataya bir ceza keserim."

"Eyvallah patron!" dedi Gökhan, sinir bozucu bir tonlamayla. Gülümsedi. "Düşman ortak düşmanımız..." Yüzü ciddileşirken, bakışları sertleşmişti. "Düşmanı yok ettiğimizde yollarımız ayrılır..."

Bora'nın kaşları havalandı, birkaç saniye Gökhan'ın yüzüne baktı ve "Eyvallah," dedi. Aydın'ın bakışları terasın camlarından dışarıya, gecenin karanlığına çevrilmişti. "Zaten uzatmaları oynuyor gibiydik."

"Aslında ikimiz de 25 Eylül 2017'de içeriye girdik," dedi Gökhan. Bakışları kısıldığında, bir aydınlanma yaşıyor gibi bir tavrı vardı. "Ayrı hücrelerdeyiz o günden beri. Bu yüzdendi belki o uzatmalar... Ne bileyim. Büyüdük, değiştik. Ve birçok şey..."

Bora'nın yüzündeki donukluk içimi üşütürken, Aydın, uyarı dolu bir tonlamayla, "Beyler!" dedi. Gökhan ve Bora'nın bakışları Aydın'a çevrilmişti. "Gökhan!" dedi Aydın, hemen ardından. "Kara tam da bundan rahatsız. Kafasını dağıtma. Bırak yapacağı şeye odaklansın. Ne bok olacaksa, günü geldiğinde olur!"

Bora, derin bir nefes alırken, elimi tuttu. "Plan nasıl gerçekleşecek?" diye sordu.

"Online koordinasyonu Çağdaş yönetecek," dedi Gökhan. İfadesindeki ciddiyet, iş ile dostluk arasındaki kalın çizgiyi belli ediyordu. "Mehmet Şahindağ'a bir mail göndereceksin... Bir link. Linke tıklamayacaktır muhtemelen, seni arayacaktır. Sen de ona linki kendi bilgisayarından açmamasını yoksa bilgisayarını hackleyebileceğini söyleyeceksin ki, amacının bu olmadığından emin olsun..." Bora kendisine bir sigara yakmıştı. "Sonuç olarak, öylesine kullanılan bir bilgisayardan, linke tıklayacak. Sen de kendi önündeki bilgisayardan aynı linki açacaksın. Bu Çağdaş'ın yöneteceği bir canlı bağlantıyı sağlayacak. Akabinde planını uygulayabilirsin. Aydın, kafandaki sıralamayı anlattı Çağdaş'a." Bora kısa bir süre, Gökhan'ın anlattıklarını tartmak ister gibi sessiz kalmıştı. "Ve en son seni görmesini istemişsin. En son önündeki bilgisayarın kamerası aktif olacak."

"Eyvallah," dedi Bora. Sigarasını kül tablasına bırakırken, çayından birkaç yudum aldı. "Sıkı çalışmışsınız." Bakışları Aydın'a çevrildi. "Diğer iş ne oldu peki? Onu da ayarlayabildin mi?"

Aydın telefonunu çıkarttı ve hızlıca bir numarayı tuşlayıp, telefonu kulağına götürdü. "Terasa getirin," dedi ve telefonu kapattı.

Çok geçmeden, iri yarı bir adam, Alp'le beraber terasa gelmişti.

"Bir gecede neler olmuyor ki," diye mırıldandı Bora, keyifli bir tavırla. Gökhan ayağa kalktı ve yeniden masaya ilerledi. Alp'in elleri önünde birleşmişti ve endişeyle Bora'nın gözlerinin içine bakıyordu. "N'aber Alp?" diye sordu Bora.

"Teşekkür ederim," dedi Alp kısaca. Yalnızca masadaki adamlar ve Gökhan arasındaki küçük harfli konuşmaların klavye seslerine karıştığı sessizlikte, Alp'in korkusunu hissettim. Bu korkunun sebebi, zannediyordum ki muammaydı. Neden burada olduğunu bilmiyordu ve bu da Alp'in gerilmesine sebep oluyordu.

"Sana bir teklifim var," dedi Bora.

Alp hiç düşünmeden, "Emredin," dedi.

"Emrederim genelde de..." dedi Bora, düşünür gibi. "Bu kez sadece bir teklif sunacağım." Alp'in gözleri kısılmıştı. "Biraz sonra Mehmet Şahindağ ile görüşeceğim. Maksimum on dakika sürer fakat minimum ne kadar sürer bilmiyorum. Bakarsın yirminci saniyede suratıma kapatır..." Alp, anladığını belli eder gibi başını salladı. "Bağlantı kuracağı bilgisayarda herhangi bir şey bulabileceğini sanmıyorum. Almış olduğu güvenlik önlemine de güveniyorum. Fakat yine de senden küçük ya da büyük, hiç fark etmez, somut bir veri istiyorum. Bağlantımız sonlandığında benim elimde, beni kâra geçiren bir bilgi olsun istiyorum..."

"Elimden geleni yaparım," dedi Alp, mekanik tavrıyla.

Bora başını iki yana salladı. "Elinden gelenin fazlasına ihtiyacım var," dedi. Alp'in bakışları kısa bir an için Aydın'a çevrilirken Bora devam etmişti: "Ya bilgisayarın başına oturur ve yeniden Kara'nın adamı olmak için bir şans yaratırsın kendine... Ya da şimdi bu kapıdan çıkıp gidebilirsin Alp." Alp'in kaşları çatıldı. "Fakat unutma ki bilgisayarın başına otururbut fakat bana herhangi bir bilgi veremezsen, seni öldürürüm."

"Kabul," dedi Alp, hızla. Rahatladığını hissettim. "Teklifinizi kabul ediyorum Bora Bey."

"Manyak mısın sen?!" diye sordum, dan diye. Alp'in gözleri gözlerimle birleşirken, Bora da bana dönmüştü. "Bilgisayarın içinde herhangi bir bilgi olmayabilir, konumu tespit edilemeyebilir, neyine güvenerek kabul ediyorsun bu teklifi?!" Sıkıntılı bir nefes verdim. "Blöf yapmıyor, çok ciddi görmüyor musun?! Öldürür seni!"

"Küçük ya da büyük, herhangi bir bilgi istedi Bora Bey," dedi Alp. İfadesi itiraz yüklüydü. "Eğer zaten bu bağlantı sırasında herhangi bir bilgi bulamayacaksam boşuna yaşıyorumdur."

Kaşlarım hayretle havalanırken, Alp'in manyak olduğuna kim bilir kaçıncı kez emin olmuştum.

♠

Dakikalar ilerlemiş fakat şafak sökmemişti. Alp, Gökhan'ın yanına gitmiş ve kendisine verilen bilgisayarın başına geçerek kurulacak bağlantının ayrıntılarına çalışmaya başlamıştı. Elbette çalışmaya başladığı gibi bir sürü teknolojik istekte bulunmuştu ve bu kaprisi kimse için beklenmedik değildi. Bora, Mehmet Şahindağ'a içinde bir linkin yer aldığı bir e-mail göndereli dört dakika, kırk bir saniye olmuştu. Herkes Bora'nın telefonunun çalmasını bekliyordu fakat belki de Mehmet Şahindağ'ın araması zaman alacaktı.

"Ya uyuyorsa?" dedim, en sonunda. Bora, kolunu omzuma atıp bana yaklaştı ve saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurdu.

"Mutlaka uyandırırlar," dedi, mırıltıyla. Gözleri gözlerime değdi. "Yirmi dört saat kesintisiz iletişim kuran birisi. Ona ulaşamamak gibi bir şey söz konusu olamaz..."

"En fazla beş dakika sonra arar," dedi Aydın. İfadesindeki sıkıntı dikkatimi çekerken, gözüm yara izine takılmıştı. "Kara," dedi Aydın, çekinir gibi. Bora'nın bakışları Aydın'ın acı kahve gözlerini bulduğunda, "İznin olursa..." diye ekledi fakat devam etmedi.

"Git Aydın sen." Bora, Aydın'ın cümlesini kendi tamamlamıştı. "Planıma saygı duydun, hızlandırdın, kim bilir

kaç saattir nasıl uğraşıyorsun... Eyvallah."

Bora'nın telefon melodisi duyulduğunda, Gökhan "Kulaklıklarınızı takın!" diye emir vermişti. Bora, Aydın'ın dizine elini iki kez dostça vurduğunda, Aydın ayağa kalkmıştı.

"Ama ben senin sesini duymamak için sana mail attım!" dedi Bora, telefonu hoparlöre verir vermez. Aydın terastan çıkarken, masadaki adamlardan birisi, önümüzdeki sehpaya bir laptop bırakmıştı.

Mehmet Şahindağ'ın neşeli kahkahası duyulurken, Bora da gülümsedi. "Kusura bakma Bora'cığım ya... Öyle her linke tıklasaydım... Ne söyleyeceksen, yüzüme söyle. Boş ver sen linki falan."

"E yüzünü gören cennetlik be Mehmet!" dedi Bora. Kendime bir sigara yaktığımdaki rahatlığımı neye borçlu olduğumu bilmiyordum. "Karşıma çıkmıyorsun ki, yüzüne söyleyeyim."

"Aşk olsun," dedi Mehmet Şahindağ. Bora bana göz kırparken, *aşk zaten var* mı demek istemişti? "Görüntülü konuştuk ya daha kaç gün oldu? Karın ve kız kardeşin benimleydi hani..."

"Yetmiyor," dedi Bora. Ses tonundaki sahte üzüntü takdire şayan oyunculuğunu ortaya koyuyordu. "Görüntülü konuşmak kesmiyor beni!"

"Dur dur anladım," dedi Mehmet Şahindağ. Kısa süreli sessizlikte, Bora'nın bakışları kontrol amaçlı Gökhan'a değmişti. "Sen beni üzdün ya akşam üzeri... Uyku girmedi gözüne değil mi? O yüzden aradın!"

"Ben mail attım, sen aradın!" dedi Bora. Gökhan, baş parmağını *tamam* der gibi kaldırdığında, "Maildeki linki aç Mehmet," diye devam etti. Bizim önümüzdeki laptopun ekranı da maviye dönmüştü. "Ama kendi bilgisayarından açma, tutamam kendimi, hacklettiririm. İşe yaramaz bir bilgisayar kullan. Çabuk ol, bekliyorum."

"İnat edeceksin yani?" dedi Mehmet Şahindağ, sıkılgan bir tonlamayla. Boğazından çıkan abartılı oflama terasa

yayılırken, "Bekle öyleyse..." diye eklemişti. "Hayır, mailime falan sızacaksan, baştan söyleyeyim kredi kartı kullanmıyorum."

Muhtemelen Mehmet Şahindağ'ın böyle bir espri yapmasını beklemeyen Bora, birden samimi bir kahkaha atmıştı. Ben ise dudaklarımı birbirine bastırmış ve başımı Bora'nın omzuna gömmüştüm. Neden böyle olmuştu ya da nerede hata yapmıştık bilmiyordum. Bora, bir eliyle omzundaki yüzümü kavrarken, "Gül sevgilim gül, Mehmet rahatsız olmaz..." demişti.

"Nazlı Hanım da mı yanında?" diye sordu Mehmet Şahindağ.

"Tabii ki," dedi Bora, beklemeden. "Benim yerim karımın yanı."

"Allah ayırmasın," dedi Mehmet Şahindağ. Bora bakışlarını sehpanın üzerindeki telefona dikti. "Ama ben ayırabilirim, dikkatli olun."

"Açtın mı bilgisayarı?" diye sordu Bora, ciddiyetle. Başımı omzundan kaldırdım ve önümüzdeki laptop ekranına yansıyan binaya baktım. Ekranın sağ üst köşesindeki tarih ve saat, bu görüntünün canlı olduğunu gösteriyordu.

Heyecanlı bir film izliyormuşum gibi, sigaramdan derin bir dumanı içime çektim. "Burası neresi?" diye sordu Mehmet Şahindağ. Ben de onun gibi hiçbir şey bilmiyordum fakat bundan rahatsız da olmuyordum. "Daha iyi kamera yok muydu, karanlıkta neresi olduğunu seçemedim."

"İnsan, sevdiği kadınla tanıştığı yeri tanımaz mı?" diye sordu Bora, ayıplar gibi. Merakla yüzüne baktım fakat onun bakışları laptop ekranındaydı. "Öğrenciyken az mı gittiniz bu binaya? O zamanlar dernekti tabii... Sonra dernek taşınmış buradan ama binayı sen satın almışsın..." Bora'nın bakışları Gökhan'la birleştiğinde, Gökhan başını *evet* der gibi sallamıştı. "Lan aydınlatsanıza binayı! Mahcup ediyorsunuz beni Mehmet Şahindağ'a!"

Gecenin içine yayılan turuncu alev, çok geçmeden gri dumana dönerken, gözlerim ve dudaklarım kocaman

açılmıştı.

"N'aptın sen?!" diye bağırdı Mehmet Şahindağ.

Birden ekran değişti ve bu kez bir ev gördük. "Uzun süre kaldığın ev..." dedi Bora, ciddiyetini bozmadan. "Ablam siz sevgili olduktan sonra, az mı geldi Seattle'a senin yanına?"

"Sakın!" dedi Mehmet Şahindağ, korku dolu bir sesle. Sigaramın külü bacaklarıma düşerken, tam olarak akıl tutulması yaşıyor gibiydim. "Yapma sakın Bora!"

Mehmet Şahindağ'ın konuşması yersizdi, bu ev de turuncu alevlere büründüğünde, ekran ikiye bölünmüş ve az evvelki binayla yan yana yanmaya başlamışlardı.

"Oralarda Beyza'nın ruhu vardı!" diye bağırdı Mehmet Şahindağ, öfkeyle. Sesi titriyordu. "Nasıl yaparsın bunu?!"

Ekran değişmiş ve günün aydınlığına kavuşmuştu. "Bak bu da İstanbul'daki evin," dedi Bora, hızını kesmeden. Telefondan gelen yüksek ses, Mehmet Şahindağ'ın hıncını çıkartmak için bir şeyleri kırmaya başladığını belli ediyordu. "Burada da çok kalmıştınız, değil mi?"

Ev havaya uçtuğunda, Mehmet Şahindağ, "Seni öldüreceğim!" diye bağırdı.

Yeni görüntü geldiğinde, "Bak burası Riva, hemen tanıdım..." dedi Bora, dalga geçercesine. "Annemle babam öldükten sonra ablam sana geldiğinde, burada kalmışsınız... Sonradan öğrenmiştim..." Bora'nın cümlesi biter bitmez görünen alevler, zorlukla yutkunmama sebep olmuştu. "Arabası bile duruyor evin önünde öyle mi?" dedi Bora, şaşırmış gibi. Araba da çok geçmeden alevlere bürünmüştü.

"Beyza!" diye bağırdı Mehmet Şahindağ, sanki arabanın içinde Beyza Karabey varmış gibi. "Beyza özür dilerim!"

"Bak burayı hatırladın mı?" diye sordu Bora. İfadesindeki keskinlik tüylerimi diken diken etmişti. "Ben çok iyi hatırlıyorum!" Bora'nın içindeki kin, beni bile korkutuyordu. "Düğününüze gelmiştim! Evlenecektiniz! Kısmet olmadı..."

"Dur!" diye bağırdı Mehmet Şahindağ. Veya yalvardı. "Dur! Allah aşkına dur! Yapma!"

Fakat yalvarmasının Bora'da hiçbir karşılığı yoktu, ekran altıya bölünmüştü ve ekrandaki her yer cayır cayır yanmaya devam ediyordu.

"Birkaç sene önce bir şey öğrenmiştim," dedi Bora. Sesinin tınısı haz doluydu. "Meğer sen ablamın hiçbir eşyasını yanında taşımaya cesaret edemiyormuşsun... Bu evlerde yaşatmaya çalışıyormuşsun onu... Hiçbir eşyanın yerini bile değiştirmemişsin. Bu bilginin bir gün işime yarayacağını tahmin edemezdim..." Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrildiğinde, ekrana gecenin içinde beyazlara bürünmüş bir ev yansıdı. "Kanada'da yaşayacaktınız evlenince demek?"

"Sana bunu ödeteceğim!" dedi Mehmet Şahindağ, zorlukla konuşarak. "Yemin ederim bunu yanına bırakmayacağım!"

"Dur daha bitmedi..." dedi Bora, alaylı bir ifadeyle. Ekrana yansıyan aydınlık ve boş arazinin ortasındaki büyük çöp konteynerine kaşlarımı çatarak baktım. "Ablamın bütün eşyaları..." Bora'nın ifadesi sertti. "Günlükleri, kitapları, fotoğrafları, saklanan bazı kıyafetleri, alyansınız, takıları... Nesi var nesi yoksa..." Çöp konteyneri patladığında, Mehmet Şahindağ'ın elini sertçe bir yere vurduğunu anlamıştım. "Ben senin sevdiğin kadını öldürmemiştim Mehmet Şahindağ. On senedir bununla itham ediliyorum fakat bu doğru değildi. Ama madem bu uğurda başıma gelmeyen şey kalmadı, ben bugün sevdiğin kadının sende kalan ruhunu öldürüyorum!"

"Seni mahvedeceğim!" dedi Mehmet Şahindağ.

"Mahvolmuş bir adamı mahvedemezsin," dedi Bora, başını iki yana sallayarak. "Eminim ki telefonunda, bilgisayarında fotoğraflar ve videolar vardır. Sadece onlar var artık. Çünkü ölenler sadece fotoğraflarda kalır! Sevdiğin kadın öldü! Kara öldürdü! Artık dilediğin gibi sayıklayabilirsin bunu! Artık gerçek bu!"

"Sana insaflı davranıyordum," dedi Mehmet Şahindağ, dişlerinin arasından. Nefes alışverişleri güçleşmişti. "Sen benim hiçbir zaman rakibim olamamıştın. Benim düşmanım olamayacak kadar güçsüzdün. Sana *Kara* diyorlar ama ben bunu hiç önemsemedim çünkü seni bitirmem sadece birkaç

saniyemi alırdı... Sen benim için, Beyza'nın küçük kardeşiydin!" Bora'nın görüntüsü, önümüzdeki laptopun ekranına yansıdı. "Sen bugün Kara oldun! Artık insaf yok! Artık Mehmet Şahindağ kimmiş göreceksin!"

Bora, ekrana gülümseyerek bakarken, sweatshirtünün cebinden cüzdanını, cüzdanının içinden de Beyza Karabey'in vesikalık fotoğrafını çıkarttı. Kameraya fotoğrafı gösterirken, "Sana, daha yeni başladığımızı söylemiştim..." dedi. Mehmet Şahindağ'ın sessizliği, Beyza Karabey'in fotoğrafına baktığı için olmalıydı. "Asıl sen Kara kimmiş göreceksin Mehmet Şahindağ!" dedi Bora, yemin eder gibi.

Sehpanın üzerinde duran çakmağı eline aldığında, Mehmet Şahindağ, "Yapma!" diye inlemişti.

Bora, tereddüt dahi etmeden, ablasının fotoğrafını ateşe verdiğinde, kapkara gözlerinde sanki yangın çıkmıştı. "Bugünü sakın unutma Mehmet Şahindağ!" dedi, hiddetle. Bora, elindeki fotoğrafı kül tablasının içine attığında, Beyza Karabey'in fotoğrafı küle dönüyordu. "Ben bugün sadece senin sevdiğin kadını değil... Ablamı da öldürdüm!" Fotoğraftan çıkan incecik dumanın isi içime doluyordu. "Anılarına ihanet ettim. İçimden söktüm attım ablamı. Bitti Mehmet Şahindağ! Bitti! Ben artık Beyza Karabey'in kardeşi değilim! Ben artık, canından çok sevdiği öz ablasından vazgeçebilmiş, öz ablasını öldürebilmiş bir caniyim! Beni bundan sonra böyle hatırla!"

Alfabemi yaktığını bilmeden dosyamı ateşe vermiş gibi davranan fakat benden babamı aldığını fark edince çok üzülen adamı hatırladım; kendi geçmişini yok edebilecek kadar gözünün kararması, ancak Kara'nın yapabileceği bir şey olsa gerekti. Beyza Karabey aslında yaşıyor olmasına rağmen ikinci kez ölmüştü ve Kara, dokuz yıl, on bir ay, on yedi günün en karanlığındaydı. Gözlerimden bir damla yaş koptu ve Bora'nın geri dönmesi imkansız ruhuna aktı.

"Bundan sonra nefes aldığın her saniyede tükenmeye bir adım daha yaklaşacaksın Mehmet Şahindağ ve artık ablamın

ruhu da yok yanında! Yapayalnızsın! En yalnız zamanın başladı! Kimsesizsin artık!"

Eren'in Kara'nın Bora olduğunu abisine söylemekle beni tehdit ettiği fakat benim, Bora, Sena Alkın'ın ve kimsenin derdi de dermanı da olamaz gibi küçük emrivakilerimin olduğu, Begüm'ün, abisinin cüzdanında ablasının fotoğrafını gördü diye nefret kustuğu, Bora'nın ablasından kalan, yanlışlıkla kafasını kopardığım at biblosunu eski hâline getirdiği ve birçok sorunun cevabını alfabemde aradığım güne gittim ve oradan şimdiye baktım.

"Eğer yakınımdan birisinin daha canı yanarsa, inan bana sıradaki hamlem, ablamın sana yasak olan mezarını ateşe vermek olacak!"

124.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi, öncelikle hepimize büyük geçmiş olsun. Her ne kadar bir an evvel geçip gitmesini de dilesek, maalesef o kadar kolay olmayacak gibi görünüyor. Hepimizin, birbirimizin hayatından sorumlu olduğu şu vakitlerde, lütfen bilhassa tedbirli olmaya, hijyen konusunda dikkatli olmaya, bol bol evlerimizi havalandırmaya, gerekmedikçe kalabalık ortamlarda bulunmamaya önem gösterelim. Bunları duymaktan sıkılmış olabilirsiniz ama ne kadar çok dile getirirsek, o kadar iyi... Allah korusun fakat kendinizde herhangi bir belirti görürseniz, bunu lütfen ihmal etmeyin. Corona'yı en az hasarla, bilinçli bir şekilde atlatalım.

Allah yardımıcımız olsun.

Ellerimizi bol sabunla yıkayıp, bol suyla duruladıysak ve iyicene de kuruladıysak bölüme geçebiliriz.

Dışarıda olanlar varsa, kolonyalarınızı sürün, başlıyoruz.

Sizleri seviyorum!

Var olun...

♠

"Yapmasana Nazlı," dedi Bora. Sözde sitem ediyordu fakat yüzündeki gülümseme, onun da eğlendiğini gayet belli ediyordu. Omuz silkerken, işaret parmağımı yine Demir'in dudaklarına değdirdim. Demir'in ağzı tekrar açıldı ve dili dışarı çıktı; parmağımı annesinin memesi zannediyordu ve bu beni çok güldürüyordu. "Yazık, her defasında çocuğun hayalleri yıkılıyor..."

"Akıllanmıyor ama o da!" dedim, küçük bir kahkaha atarken. Demir'in eldiveni üzerinden parmaklarını okşamaya başladım. Dayısının kucağında öylesine huzurlu görünüyordu ki, insanın bebek olası geliyordu. "Nasıl bir duygu?" diye sordum, merakla. Bora'nın kapkara gözleri gözlerimi buldu. "Kardeşinin bir çocuğu olması? Dayı oldun..."

"Bilmem..." dedi Bora, düşünceli bir tonlamayla. "İdrak etmesi güç..." Baş parmağım ve işaret parmağımla Demir'in yanaklarını sıkıştırıp dudaklarının balık dudağı şeklini almasını sağladım. Bora'nın attığı minicik kahkahayla beraber, ben de gülmüştüm. "Benim küçük kız kardeşim büyüdü ve anne oldu... Sanırım bunu idrak etmesi güç."

"Bir kurbağanın annesi oldu!" dediğimde, işaret parmağımı yeniden Demir'in dudaklarına götürmüştüm. "Çok çirkinsin sen!" dedim, kaşlarımı çatarak. "Kurbağa prens ne olacak!"

"O da büyüyecek değil mi?" dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Kucağında uyuyan Demir'i izlerken çehresine yayılan sakinlik, büyük bir yorgunluğun sonunda kazandığı ödül gibiydi. "Kocaman olacak..."

"Evet," dediğimde, bakışlarımız birleşmişti. "Dayı olacağını öğrenince ne hissettin peki?"

Bora derin bir nefes alırken, "İlk kez dayı olacağımı öğrenmiyordum..." dedi. Kapkara gözlerine yerleşen tereddüt karşısında duraksasam da bunu ona belli etmemek için büyük bir çaba sarfettim. "Tabii ablam bana hamile olduğunu söylediğinde hissettiğim şey sevinme değil daha çok şaşkınlıktı. Korku dolu bir şaşkınlık..." Gözleri Demir'e değip yeniden beni buldu. "Bazen düşünüyorum, yaşasalardı, çocuğu dokuz buçuk yaşlarında olacaktı..."

"Mehmet Şahindağ'a yaptığın..." dedim, yavaşça. Bora bakışlarını Demir'in yüzünden çekmiyordu. "Nasıl vazgeçebildin ablandan? Anılarından?"

"Mehmet Şahindağ ile olan anıları beni pek de ilgilendirmiyor," dedi Bora, ifadesiz bir sesle.

"Tarabya'daki anıları?" diye sordum. Yutkunurken yüzü buruşmuştu. "Cüzdanındaki fotoğrafı?"

Bakışlarındaki katran, yeni aydınlanmış günde kendini daha da ortaya çıkartıyordu. "Bazen bakış açısını değiştirmek gerekiyor..." dedi, kararlılıkla. Bu vazgeçiş ani miydi yoksa üzerine düşünmüş müydü anlayamıyordum fakat yaptığından pişman olmadığını görüyordum. "Mehmet Şahindağ, sen ve Begüm arasında bir seçim yapmamı istedikten sonra, kendime bunu neden yaşamak zorunda kaldığımı sordum. Ve o sorunun cevabı beni çok rahatsız etti. Ölümün her şeyi temizlediğini düşünüyordum zaten. Ablamı bile isteye akladığımın, kayırdığımın bilincindeydim. Ablamdı çünkü. Ben hayatta kalayım diye canından olmuştu. Fakat artık buna bir son verdim. Benim için canını feda etti eyvallah fakat geride bıraktığı adam, ailemin canına defalarca kastetti. Ben ablama borcumu çoktan ödedim Nazlı."

Gözlerimin dolması kaçınılmaz olmuştu. "Bora," dedim, yumuşacık bir sesle. Gözlerine yerleşen ifadedeki eksiklik, muhtemelen bir tür yanılsamaydı. "Ablanla kalbin arasına mesafe koyma..."

"Kalbimde Beyza Karabey'e yer yok," dedi. Derin bir nefes almaya yeltendi fakat sanki nefesi kesiliyordu. "Neden biliyor musun?" Dudaklarının kenarındaki buruk tebessüme dudaklarımla dokundum. "Kara, Beyza Karabey'in ölümüyle doğdu zaten. Kara'nın ona olan sevgisi, Kara'nın Mehmet Şahindağ önündeki en büyük engeliydi. O engel artık kalktı. Beyza Karabey gerçekten de öldü artık. Allah taksiratını affetsin..."

Dudaklarının dudaklarıma verdiği karşılık, ablasının yaşayamadığını düşündüğü saniyeleri bana yüklüyormuşçasına cömert ve naifti. Bakışları yeniden Demir'e çevrildiğinde, cümlelerimi yutmak zorunda kalmıştım. Mehmet Şahindağ'ın bugüne dek yaptığı onlarca kötülük vardı ve fakat bana göre hiçbiri, Bora'nın ablasını kendi içinde öldürmesi kadar ağır değildi. Ablasına duyduğu sevginin katlini azmettiren Mehmet Şahindağ'ın karşısına çıkmak ve Beyza Karabey'in yaşadığını söyleyerek onu tam

kalbinden vurmak istediğimi hissettim. Bu his, çok baskın bir şekilde içime yayılırken, başımı Bora'nın omzuna koymuş ve kucağındaki Demir'i seyretmeye dalmıştım.

Bazı şeyler için çok geçti.

Mesela, Beyza Karabey'in ortaya çıkması için.

♠

"Ayıp denen bir şeyden haberiniz var mı sizin?" Uzaklardan bir yerlerden Aydın'ın sesini duyuyordum. "Arka odaya gidelim. Onlar uyurken burada yemek mi yiyeceğiz?"

"Uyuyorlar!" dedi Gökhan, sitemle. Bora'nın sakallarının boynuma battığını hissettim. "İnsani bir eylem. Ne eskimiş herifsin!"

"Eskimiş herifler uyumuyor mu?" diye sordu Asya.

Begüm, minik bir kahkaha attıktan sonra, "Yengenle dayın karı koca ya... Karı kocalar uyurken, yanlarında durulmaz. Ayıp. Aydın Abi'n bunu kastediyor. Gökhan Abi'n ise, bunun eski bir düşünce olduğunu söylüyor..." dedi.

"Ama ben daha önce durdum. Onlarla yattım?" dedi Asya, şaşkın bir tonlamayla. Kısa süreli bir sessizlik olduğunda, Bora bir bacağını bacaklarımın üzerine atmıştı. "Annemle ve babamla da yattım. Seninle ve eniştemle de yattım."

"Ne haliniz varsa görün!" dedi Aydın, sitemle. "Ben gidiyorum." Adım sesleri salondan uzaklaşırken, gözlerimi açmaya çalıştım fakat yapamadım. Uykum vardı.

"Neden burada yattı bunlar?" diye sordu Gökhan. Sesinde bizden pek hoşlanmıyormuş gibi bir ifade vardı. "Tüm gün salona girmedik de artık bir zahmet uyansınlar."

"Demir uyandı herhalde sabaha karşı bir ara, ben duymamışım. Onu almışlar benim yanımdan. Altını falan da değiştirmişler..." dedi Begüm, kısık bir sesle. "Asya uyanmış. Zaten jet lagdı kız, tüm gece döndü durdu. Beni uyandırıp Demir'in olmadığını söyleyince, kalktım yataktan. Salonda yatıyorlardı, koltuğu yatak hâline getirmişler, Demir'i de ortalarına almışlar." Camdan olduğu belli bir şey yere düşüp kırılırken, Bora başını boynumdan kaldırdı. "Yandın mı bebeğim?!" diye bağırdı Begüm, korkuyla.

"Yok!" dedi Asya. Bora, çatılmış kaşlarıyla neler olduğunu anlamaya çalışırken, ben de zorlukla yattığım yerde doğruldum. Asya nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde çorba kasesini yere düşürmüştü. Demir çoktan vıraklamaya başlamıştı ve Begüm, Asya'nın yanmadığından emin olunca yerinden kalkıp, ana kucağında yatan Demir'in yanına ilerledi. "Dayımları da Demir'i de uyandırdım," dedi Asya, üzüntüyle.

Bora, bir eliyle başını sıvazlarken, "Bu çocuktan bu kadar çok ses nasıl çıkabiliyor?" diye mırıldandı.

"Benden mi?" diye sordu Asya.

"Yok be prenses," dedi Bora, üzerindeki örtüyü kaldırırken. Bakışları Begüm'le Demir'e çevrildi. "Bu bebek görünümlü kurbağadan bahsediyorum."

"Kurbağa mı?" dedi Asya ve kahkaha attı. Koltuktan kalktım ve Begüm'ün yanına ilerledim.

"Günaydın," dedi Sevim Hanım, salona geldiğinde. Bora, koltuğun kenarındaki tişörtü üzerine giyerken, Sevim Hanım, "Size de servis açayım..." demişti.

"Ne günaydını?!" dedi Asya, gülerken. "Hava çoktan karardı Sevim Teyze!"

Minik kurbağanın burnuna dokunurken, "Ye annesi sen yemeğini..." dedim. Demir'i kucağıma aldım. Kolumu hafifçe sallarken, "Sizde de sese hassasiyet gelişti beyefendi! Bu böyle gitmez! Sizin sese alışmanız lazım!" dedim. Ben gülerken, Demir ağlamayı bırakıp gözlerini kapatmıştı.

"Televizyon falan mı açsak?" diye sordu Sevim Hanım. Bakışlarımı ona çevirdim. "Alışır belki seste uyumaya? Ben, benim çocukları hep öyle alıştırdım."

"Hayır hayır," dedi Begüm, çıkışarak. Bora yanıma gelmiş ve Demir'in yanağını parmağının ucuyla sevmişti. "Televizyonla tanışmayacak benim çocuğum."

"Ağlamadığında çok sevilesi oluyorsun," dedi Bora, kaşlarını çatarak. Güldüm. "Böyle uslu olsana oğlum hep..."

"Abi," dedi Begüm, imalı bir tonlamayla. Bora, bakışlarını Begüm'e çevirdiğinde, Begüm başıyla Asya'yı işaret etmişti.

"Prenses?" dedi Bora. Asya, Sevim Hanım'ın yeniden önüne koyduğu çorba kasesinden başını kaldırdı ve merakla Bora'ya baktı. "Gel, sana bi' sarılayım." Asya gülümsedi ve yerinden kalkıp Bora'ya yaklaştı. Bora, Asya'yı kucağına aldı. "Ohh!" dedi Bora, Asya'nın yanağından öptüğünde. "Banyo yapmışsın!"

Asya kıkırdarken, "Hı hı!" dedi. Kollarını Bora'nın boynuna sardı. "Hani bugün gezecektik beraber? Akşama kadar uyudun!"

"Gezeriz," dedi Bora. Asya'yla beraber yemek masasına doğru yürüdü. Asya'yı sandalyesine bırakırken, "Geç olmadı ki..." diye ekledi.

Zil sesinin evin içinde yankılanmasıyla beraber, Demir yeniden ağlamaya başlamıştı. "Bu evin zili nasıl çalabiliyor?!" dedi Bora, sitemle. Bu soruyu sorarken kendisine kimi muhatap aldığını bilmiyordum. "Kapının önünde bin tane adam yok mu?!" Eren, salonun girişinde görüldüğünde, kucağımdaki bebeğin ağırlığını hissetmiştim. "Sen mi bastın zile?" diye sordu Bora.

"Aydın bastı," dedi Eren. Bora'nın emekli amca tavrını önemsediği söylenemezdi. Bakışları önce kucağıma sonra Begüm'e çevrildi. "Salon müsait değil miymiş neymiş..." diye mırıldanırken, Asya'ya bakmıştı. "Hoş geldin Asya..." Asya oturduğu yerden kalkıp Eren'e yaklaştı. Eren eğildi ve Asya'yı yanaklarından öptü. "Ne zaman geldin sen?"

"Dün," dedi Asya. Eren'e karşı tavrı içten fakat mesafeliydi. "Demir seni özlemiştir. Neden dün akşam gelmedin? Burada da mı işin oluyor?"

"Evet," dedi Eren, mahcubiyet dolu bir ifadeyle. Ayağa kalkıp bana doğru yaklaştı. Parmağının tersiyle Demir'in alnını severken, "Merhaba..." dedi. Sesinden akan özlem kulaklarıma doluyordu. "Büyümüşsün ya sen..." Demir dudaklarını oynatırken, onu Eren'in kucağına verdim. "Kocaman olmuşsun ben görmeyeli..."

"Niye görmediysen..." dedi Gökhan, kinayeyle.

Eren, Demir'i koltuğa bırakıp yanına otururken, Begüm, uyarıcı bir tonlamayla, "Gökhan!" dedi. "Lütfen!"

"İyi akşamlar," dedi Gürkan Abi. Bora'nın bakışları salonun girişine çevrilmişti. "Habersiz geldim ama umarım rahatsız etmiyorumdur."

Yatak odasındaki telefonumun çaldığını duyunca, Gürkan Abi'nin yanından geçip salondan çıktım ve hızlı adımlarla yatak odasına ilerledim. OCTO'ya ait telefonum çalıyordu ve Falcon arıyordu.

"Hey!" dedi Falcon. Sesindeki ciddiyet kaşlarımın çatılmasına sebep olmuştu. "Önemli bir şey var Nina..." Duraksadı. "N'aber? Uygun musun?"

"Söyle Falcon ne söyleyeceksen," dedim, iğneleyici bir tavırla. "Laf olsun diye soruyorsun hatırımı."

"Hayır," dedi. Şu anda bilgisayar başına gömüldüğünü ve tüm dikkatinin ekranlarda olduğunu tahmin edebiliyordum. "Sadece hatırını sormak aklıma sonradan geldi. Merak ediyorum tabii ki, sikeyim, pardon, bir saniye... Sistem hata veriyor, neden? Dur bir dakika... Nina!"

"Buradayım," dedim. Falcon'un gerginliği bana da geçmişti. "Ne oluyor?"

"Önemli bir şey değil. Yani şu anda olan. Ben seni başka bir şey için aradım..." dedi. Klavye sesleri kulağımı tırmalıyordu. "Emir Milić, Natalya Agapova'yı arıyor yine. Tarantula, onunla iletişime geçmeni istedi. Bağlantı kurmanızı sağlayacağım. Emir Milić sana sesli mesaj da bıraktı. Seninle önemli bir şey konuşmak istediğini söylüyor mesajda. Uygunsan-"

"Şu an bunun için uygun değilim," dedim, Falcon'un lafını keserek. Beynime üşüşen düşünceler, Bora'ya bahsetmeden Emir Milić'le konuşmanın hoş olmayacağını destekliyordu. "Ben seni ararım müsait olunca, olur mu?"

"Peki ama acele et," dedi Falcon, buyurgan bir tonlamayla.

Kapı tıklatıldı ve birazcık açıldı. Asya kafasını kapıdan içeriye uzatırken, "Geleyim mi?" diye sordu.

"Gel tabii?" dedim, gülümseyerek. Asya küçük adımlarla odaya girdi ve yatağın üzerine oturup gözlerini yüzüme dikti. "Falcon," dedim, ciddiyetle. "Arayacağım." Asya dikkatle beni izliyordu. "İngilizce biliyor musun?" diye sorarken, telefonumu cebime koymuştum.

"Biraz," dedi Asya.

"Bir şey mi söyleyeceksin bana?" diye sordum, merakla.

"Benimle barışmak ister misin?" diye sorduğunda, küçük bir kahkaha attım. Asya kendisine güldüğümü sanmıştı fakat ben kendime gülüyordum. Acaba ben de Bora'ya barışmak üzere şart koşarken, Asya gibi sevimli mi görünüyordum?

"İsterim," dedim, yanına otururken.

Asya gülümsedi ve çok önemli bir şey söylüyormuş gibi, "Büyük anneannemi ararsan, seninle barışırım..." dedi.

Yüzümdeki ifadeyi koruyarak, "Gülsüm Hanım'ı?" dedim.

"Evet," dedi Asya, başını sallayarak. "Ben aslında sana küs değilim yenge. Biz dayımla seni aradık hep. Ama dayım benimle konuştu, senin gitmeye mecbur olduğunu anlattı, ondan küsmedim. Ama büyük anneannem seninle konuşmak istiyormuş. Onda numaran yokmuş. Kimse de senin numaranı vermemiş ona. '*Yengene beni arat yoksa sana küserim*' dedi bana. Büyük anneannem bana küserse, ben çok üzülürüm. O yüzden benim aklıma bu geldi. Arayacak mısın onu?"

Asya'nın elini tuttum ve yavaşça okşadım. "Merak etme," dedim, içtenlikle. Gülsüm Hanım'a küfür etmemeliydim fakat bir çocuğu kullanmasına ancak küfür edilebilirdi. "Barıştığımıza çok sevindim."

Asya, kollarını boynuma sararken, "Seni çok özledim yengeciğim," dedi. Yanağından öptüm. "Can da seni çok özledi." Diğer yanağından da öptüm.

"Hadi içeriye gidelim," dediğimde, son cümlesi kalıcılığını imha etmişti.

"Ben Selim Abi'nin yanına çıkacağım çünkü Noir geldi bugün," dedi Asya, sevinçle. Ellerini birbirine alkış yapar gibi

vurmuştu. "Siz uyurken geldi. Yemekten sonra onunla oynayabileceğimi söyledi teyzem."

Asya'yla odadan çıktık. Selim salonun girişinde bekliyordu. "Üzerine bir şey giymeyi unutma Asya," dedim.

"Beni anlıyorsun, değil mi?" diyordu Eren'in sesi. Asya, Selim'in uzattığı eli tutmadan antreye doğru ilerlediğinde, güldüm. "Yani en olması gereken bu..." Selim beni başıyla selamlayıp Asya'nın peşinden ilerledi. "En doğrusu..."

Salona girdim. Eren ve Begüm yan yana, toplanarak yatak görünümünden uzaklaşmış kanepede oturuyorlardı. Demir, ortalarda görünmediğine göre, Sevim Hanım onu salondan çıkartmış olmalıydı. Gökhan hâlâ yemek masasında oturuyor, Aydın Amerikan mutfak tezgahına yaslanarak ayakta duruyordu. Gürkan Abi tekli koltuğa yerleşmişti. Bora ise salonda değildi fakat bahçe kapısı açıktı. Muhtemelen bu konuşmanın içinde bulunmak istememiş ve verandaya çıkmıştı.

"Evet anlıyorum," dedi Begüm, bozuk bir tavırla. "Sen bilirsin."

"Karışmak istemem ama ben anlamıyorum," dedi Gökhan, sertçe. Eren'in bakışları Gökhan'a çevrildi. "Yani iki kişi değilsiniz siz, farkında mısın?"

"Ben çok konuştum," dedi Gürkan Abi, araya girerek. Bakışları bir ok kadar keskin dursa da sesi daha normal bir tonlamadaydı. "Ama Eren beni takmayı çoktan bıraktı ki bugün buradayız."

"Beni anlamanızı beklemiyorum," dedi Eren, sıkıntıyla. Bakışlarını Begüm'e çevirdi ve yumuşacık bir sesle, "Sen anlıyorsan, tamamdır..." diye ekledi.

"Eren!" dedi Aydın, sinirli olduğu belli bir çıkışla. "Bak koçum, hiçbirimizin birbirine bakacak yüzü yok aslında..." dediğinde, kaşları çatılmıştı. "Fakat biz bir şeyleri telafi edebilmek adına uğraşıyoruz. Çünkü bir aileyiz. Aile olmak böyle bir şey. Sen, Begüm kaçırıldığında susup oturdun. Çocuğun doğduğunda susup oturdun. Begüm çocuğa isim koyarken susup oturdun. Begüm çocuğu alıp Boston'a

gelirken susup oturdun. Biz seni dışlamıyoruz Eren, sen kendini dışlıyorsun! Şimdi de işte yengemin arkasına saklanmışsın, onu bahane ederek kaçıyorsun. Yenge sana kötü davranıyor, öyle mi? Lan ben buraya geldiğimden beri yengenin bir tek Begüm'e iyi davrandığını gördüm! Sen yengeyi bahane ederek, kendi oğlunu terk ediyorsun, farkında mısın?!" Aydın'ın bakışları gözlerime çevrildi. "Kusura bakma yenge..." dedi ve yeniden Eren'e baktı. "Lan senin kendi çocuğun söz konusuyken, yenge kim?!"

"Ne terk etmesi?" diye sordum, şaşkınlıkla. Eren bakışlarını yere eğerken, derin bir sessizlik olmuştu. Salonun ortasına doğru büyük birkaç adım attım. "N'olmuş?" diye sordum, Gökhan'a.

Gökhan, aksi bir ifadeyle, "İstanbul'a dönüyormuş Eren," dedi.

"Nasıl?!" dedim. Kulaklarıma inanabildiğim söylenemezdi. "Anlamadım?"

"Ben babalık yapamam..." dedi Eren, hayıflanarak.

"Madem babalık yapamayacaktın, bu çocuk neden dünyaya geldi?!" diye sordu Gürkan Abi, sertçe.

Küçük bir kahkaha attığımda, herkesle beraber, Gürkan Abi'nin de bakışları bana çevrilmişti. "Biraz geç kalınmış bir soru değil mi?" diye sordum. Alaycı ifadem, Gürkan Abi'nin kaşlarının çatılmasına sebep olmuştu. "Sen Eren'e sırtını dönmüştün? N'oldu? Neden şimdi burada, Eren'in yanındasın?"

"Sen bana hesap mı soruyorsun?" dedi Gürkan Abi, taviz vermeden. "Hangi sıfatla Naz?!"

"Hangi sıfatla?!" dedim, hayrete düşmüş gibi. Bazı insanlara, bazı cümleleri kurmak, kıyameti çağırmak demekti. "Doğru... Kimim ki ben?!" Açığa çıkan öfkemi gizleyemiyordum. "Başıma gelenleri sana anlattım. Anlattıklarıma üzülmek yerine, '*Kara olduğunu ispat etmemiz lazım!'* dedin. Sana belgelerden bahsettim, *'Eğer ihbar ettiğini anlarsa belgeleri yok eder!'* dedin. Beni de öldürebilirdi ama sen sadece belgeleri düşündün." Gürkan

Abi'nin utandığını hissettim. "Eğer ben senin için önemli birisi olsaydım, beni düşünürdün, değil mi Gürkan Abi?!"

"Doğru mu bu abi?!" diye sordu Eren, kızgınlıkla.

"Sen kes sesini!" dedim, sert bir şekilde. Eren'in bakışları gözlerimi buldu. "Senin konuşmaya hakkın yok! Sen farklı bir şey mi yaptın?! Sana, *'Bora beni kullanıyormuş, hiç sevmemiş, oyun oynamış!'* dedim de ne oldu? *'Belliydi! Herif seni bu kadar kısa sürede neden sevsin ki?'* dedin bana! Gözümün içine baka baka bunu dedin bana Eren! Senden yardım istedim, bana yardım etmeyeceğini söyledin! *'Mafya kızım bu,'* dedin. *'Sana şaka gibi gelebilir ama maalesef şakası yok. Hiçbirimizi yaşatmazlar. Ben aklımı peynir ekmekle yemedim. Herif öldürmeyecekmiş madem seni, sen de en başında o kumarhanede bunu kabul etmişsin, git işte yurtdışına, ömrünün sonuna kadar bakar sana!'* dedin. Şimdi abine artistlik taslama sakın!"

Gerçeklerle yüzleşmekte Eren de zorlanmıştı. "Naz..." dedi. Devam etmesini bekledim fakat etmedi. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Haklıydım ve haklı olmak kalbimi bir kez daha delik deşik etmişti.

"Senden nefret ediyorum!" dedim, hırsla.

"Neden sadece benden?!" diye sordu Eren. Ayağa kalktığında, bakışlarıyla isyan ediyordu. "Sadece ben mi yaptım sana kötülük?! Gökhan yapmadı mı?! Aydın?! Bora yapmadı mı?! Neden sadece ben?! Neden sadece benden nefret ediyorsun?!"

"Neden biliyor musun?!" Nazlı'nın yaşadıklarının üzerini örten örtüyü ruhumla sıkı sıkı tutmaya çalışıyordum. "Çünkü sen riyakarsın ama Gökhan dürüst!" Eren'in kaşları çatıldı. "Sen hep inkar ettin. Hep kendini savundun. Ama Gökhan karşıma geçti ve çatır çatır nefretini, kızgınlığını, öfkesini kustu bana! Ağlak bir açıklamanın arkasına sığınmadı! Herhangi bir tehdidin ardına saklanmadı!" Örtünün altından dahi saçılmayı başaran öfke, Eren'in yüzünde patlıyordu. "Gökhan bana çok haksızlık yaptı fakat bu haksızlıkları yaparken, Bora'nın arkadaşıydı! Ya sen?! Ya sen kimdin

Eren?!" Eren, ağzını dahi açmadan yüzüme bakıyordu. "Gökhan nefretini esirgemedi benden, doğru. Ama sevgisini de esirgemedi! Üç sene sonra geçti karşıma, *böyleyken böyle* dedi. Kendi penceresinden kendisini anlatırken, beni aslında çok sevmiş de şartlar başka şekilde gelişmiş gibi davranmadı! Yeri geldi... En iyi arkadaşının, kardeşim dediği adamın karşısında da durabildi benim için! Çünkü vicdanı vardı, benim için üzülüyordu... Ya sen?!" Başımı hafifçe iki yana salladım. "Gökhan, kendince nefret ediyordu benden o zaman, arkamdan konuştu ve bunu saklamadı benden. Hakkı olmadığını bildiği halde yaptı bunu ve dürüstçe hep itiraf etti. Bugün olsa, bugün yine aynı şekilde davranır! Şimdi olsa, şartlar öyle ilerlese, çekip vurmaya kalkar beni! Ve bunu bana söyleyebilecek kadar açık kartları! Yalansız, gerçek bir şey onunla aramızdaki şey! Dostluk değil, kardeşlik değil, belki arkadaşlık bile denemez buna! Ben, Gökhan'ın *kardeş* dediği adamın karısıyım, bu kadar! Ya sen Eren?! Sen kimin kardeşiydin? Öldün mü? Süründün mü? N'oldu sana benden sonra?!" Gülümsememin soğukluğu Eren'in bakışlarını dondurmuştu. "Ben söyleyeyim... Evlendin!"

"Ama..."

"Aması maması yok!" dedim, lafını keserek. "Evlenebildin!" Eren'in bakışları belli belirsiz Begüm'ü buldu. "Benim hayatımı mahvetmiş adamın kız kardeşiyle, benim nerede olduğumdan bile haberin olmamasına rağmen, evlenebildin!"

"Aydın peki?" dedi Eren. Kendisine beslediğim nefreti kaldıramıyor, birisiyle bölüşmek istiyor, kendine çaresizce arkadaş arıyordu. "Bora?"

"Aydın?" dedim, sorar gibi. Bakışlarım Aydın'ın acı kahve gözleriyle buluştu. "Ahmet Karabey'in yetiştirdiği, hayatını Ahmet Karabey'in oğluna adamış adam!" Eren, zorlukla yutkundu. "Aydın'ın beni çekip o esaretten kurtarması beklenecek son şey bile değildi bence, aptal mısın sen?!" Dudaklarım titredi. "Gerçi senin kayınbiraderine soracak

olursak, sen aptal değildin ama!" diye ekledim, alayla. Boğazımdan kopan kahkahanın altında Eren'in ezildiğini hissettim. "Sen en önemli şeyi atlıyorsun! Hepiniz atlıyorsunuz! Sizin kıymet verdiğiniz ben olmalıydım! Sen de Hande de diğerleri de Bora'nın ve etrafındakilerin uydusu olmamalıydınız! Üzgünüm, çok üzgünüm... Ama herkes kendi tarafını kayırır ve Bora'nın etrafındaki insanlar, Bora'yı kayırdılar. Benim tarafımda ise sadece ben vardım! Sadece ben! Herkesle davam var, doğru. Herkese çok kızgınım, doğru! Kimseyi affetmeyeceğim, doğru! Ama nefretin de derecesi var Eren! Senin yanında Gökhan dahi melek gibi kalırken, Aydın'dan bahsedemezsin! Sen, benim hayatımı hiçe sayan adamı içeriden kurtarmanın peşine düştüğün yetmezmiş gibi, ona tavır almak şöyle dursun, gidip kardeşiyle evlendin! Alfabe saklamakla pasif direniş yapılmaz! Begüm'le evlenmeseydin eğer ayakta alkışlardım ben seni!"

"Sevdim," dedi Eren, kısık bir sesle. "Çok sevdim."

Kaşlarım havalandı. "O yüzden mi Begüm bu kadar yalnız?!" diye bağırdım. Eren gözlerini yumdu. "Madem bana arkadaşlık, kardeşlik, abilik yapmadın... Bari karına gerçekten de koca olsaydın! Bari karının gözünden akan yaşların sebebi olmasaydın! Bari kendi çocuğunun cinsiyetinden bihaber yaşamasaydın! Bari baba olabilseydin!"

"Allah belamı versin!" dedi Eren, acı dolu bir sesle. Gözlerinden akan yaşları umursamadan, gözlerimin içine bakıyordu. "Lanet olası pisliğin tekiyim evet! Bunu duymak istiyorsun değil mi?!"

Başımı iki yana salladım. "Hayır Eren..." dedim, kararlılıkla. Sesim hiçliğin içinden çıkıyordu. "Hiçbir şey duymak istemiyorum seninle ilgili... O kadar çok konuşmadık ki, konuşabileceğimiz her şeyi tükettik artık." Birden sakince konuşmaya başlamam herkesi ambale etmişti. "Ben gözlerimi yumdum, kulaklarımı kapattım, bilmiyormuş gibi yaptım... Üç maymunu oynarken ezberden yaşamaya

devam ettim. Annem ölmüştü. Babam. Anneannem. Siz vardınız. Ailem sizdiniz. Ve ben sizi, size dair hiçbir şeyi sorgulamadım. İyi şeyleri düşündüm. Güzel şeyleri. Sizi ne kadar sevdiğimi... Sizin de tüm davranışlarınızı, beni seviyorsunuz olarak yorumladım. Belki sevdiniz de. Öylesine..." Eren'in kaşları çatılırken, gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu. "Anıl benim her şeyimdi. O kaza geçirince, Dünya dönmeyi bıraktı. Ve ben Dünya yeniden dönsün diye kendi kendime uğraşırken, sizler seyrettiniz. Benim gibi üç maymunu oynayarak..." Derin bir nefes aldığımda, gülümsüyordum. "Bir gün Trabzon'a gittim ve kendime bile itiraf edemesem de ailenin ne olduğunu anladım..." Duyduğum adım sesleri salonun girişinde durdu. "Her aile bir değildir tabii... Ama bir gün Amerika'ya geldim Eren... Ve o gün, bizim aslında sizinle bir aile bile olmadığımızı fark ettim."

"Hayır," dedi Eren, itiraz dolu bir sesle. "Biz aileyiz Naz. Hayır."

"Bu adam var ya," dedim. Başımı hafifçe arkaya çevirdiğimde, Sergio'nun kaygılı bakışları gözlerime değmişti. "Eğer Bora tırnağımın ucuna zarar verirse..." Yeniden Eren'e dönmüştüm. "Kuzeni olmasına rağmen, Bora'yı öldürür!" Eren kabul etmez bir şekilde başını salladı. "Diyelim öldürmedi, öldüremedi... Beni o esaretin içinde bırakıp sıcacık yatağında uyuyacak kadar vicdansız değildir. Benden haber alamadığında evlenmeye kalkacak kadar şerefsiz hiç değildir! Al bak, aile dediğin böyle olur!"

Eren, "Sus..." derken, hıçkırıklarını içine gömmeye çalışmıştı ve bu yüzünün gerilmesine sebep olmuştu.

"Biz Bora'yla en başta bir oyun oynamıyor olsaydık, ben Anıl komadayken, hastayken evlenmeye kalkabilir miydim?!" diye bağırdım, dan diye. Öfke, yeniden benliğimi ele geçirmişti. "Çok aşık da olsam saygımdan beklerdim, saygımdan! Zaten Anıl da en çok buna bozulmuştu! Ama ona her şeyin bir oyundan ibaret olduğunu anlattığımda beni anlamıştı!" Sergio, *yeter* der gibi omzuma dokunduğunda,

kolumu silktim. "Çünkü Anıl ailemdi! Yine de içinizde tek ailem oydu! Bir tek o vardı! Onun da varlığı varlık bile değildi! O da beni hiç sevmedi!"

"Özür dilerim," dedi Eren. Koltuğa oturdu. "Çok özür dilerim."

"Hangi biri için?" diye sordum, gülerek. Birkaç adım atarak Eren'e yaklaştım. "Herkes adına mı?" Acıdığını, çok acıdığını hissettim. "Yengem adına da benden özür diler misin Eren?" diye sordum, kinayeyle. Hükmü kalmayan canımın neredeyse bedenimden çıktığını... "Hüngür hüngür ağladım Eren. *'Yenge,'* dedim. *'Çok mutsuzum, bana yardım et yenge!'* dedim. *'Evliliğin ilk zamanlarında olur öyle...'* dedi bana. Annemin gelinliğini giymek istemedim. Yalvarıp yakardım. İstemediğimi söyledim! *'Gülsüm Hanım'a bahsettim gelinlikten, beni mahcup etme!'* dedi bana. Sormadı, sorgulamadı! Kötü olduğumu gördü ama sesini çıkartmadı! Bunun için de özür diler misin benden Eren?!" Eren'in aslında özür dileyecek yüzü en başta bulamaması gerekiyordu. "Ben bu acıyı çekerken, sen acı çektiğimi bile bile susuyordun, hatırladın mı?!" Tüm yüzsüzlerin gerçek yüzünden tiksiniyor ve bunu ifademe yansıtmaktan gocunmuyordum. "Daha sayayım mı dilenmesi gereken özürleri?! Hangi birini, hangi birinizi sayayım?!" Geçmişim ve geleceğim bulanıyor, kalabalıklar içindeki yalnızlığımı kusuyordum. "Sözde benim ailem olan ama Bora'dan nefret etmelerine rağmen onun parasını yemeye devam eden insanların özrünü ben ne yapayım?! Canan'ın, Özcan Abi'nin falsolarını da sayayım mı?!"

"Biz de çok acı çektik!" dedi Eren. Kısık çıkan sesindeki gizli çığlık, ölümümün feryadıydı. "Biz de kahrolduk! Ben kahroldum! Kendi karıma dünyayı zindan ettim! Ben, senden sonra, yaşadığım her gün kahroldum!"

Eren'e birkaç saniye bomboş baktım. "Gökhan kahrolmadı. Bence Aydın da..." dedim, hissiz bir tonlamayla. Eren'in bakışları refleksif bir şekilde Gökhan'la Aydın'a çevrilmişti. "İşte bu yüzden onların samimiyetine inanıyorum. Çünkü sen

kahrolduğunu söylediğinde, benim gülesim geliyor." Eren'in dudakları açıldı fakat konuşmasına fırsat vermedim. "Çünkü ben kahrolmak ne demek çok iyi biliyorum Eren! Kahrolurken, tüm bunların sebebi olan insanla akrabacılık oynayamıyorsun! Senin kendi kurduğun ailendeki davranışların bile bana olan davranışlarının birebir aynısı işte... Sevgi senin dilinde, kalbinde değil... Kalbinde sevgi olan adam, on günlük bebeğini terk etmeye kalkmaz!" Kaşlarım havalandı. "Geçersin bir gün onun da karşısına, verirsin onun için değerli olan bir şeyi... Ona aldığın ama veremediğin hediyeyi belki? O da affeder seni hemen değil mi? Bana alfabemi verdiğinde ben de seni affederim sandın, değil mi?!"

"Nasıl alfabeyi verdiğinde?" diye sordu, Bora'nın ifadesiz sesi. Bakışlarım bahçe kapısına çevrildiğinde, gözlerim ifadesiz kapkara gözlerine değmişti. "Az evvel de *pasif direniş* dedin. Anlamadım?"

"Yanmamıştı alfabe!" dedi Eren, hırsını Bora'dan almak ister gibi. Begüm ya da Gürkan Abi ne anlamışlardı bilmiyordum fakat Gökhan ile Aydın bir felaket yaşanıyormuşçasına birbirlerine bakmışlardı. "Sen benden dosyayı istediğinde almıştım içinden alfabeyi!" Gökhan ile Aydın'ın bakışları birbirini takip eden saniyelerde Bora'ya çevrilince, ben de yine Bora'ya baktım. "Yanmamıştı yani alfabe! Bendeydi! Sakladım senden!" Bora'nın kapkara gözlerinde hiçbir ifade yoktu. "O alfabeyi yaktığını düşünmeni istedim, çektiğin azap dinmesin istedim! Ben de böyle aldım senden Naz'ın intikamını! Benim sana yapabildiğim tek şey buydu!"

"Kara!" dedi Gökhan, uyarı dolu bir tonlamayla. Bora, kendisine bakmasa da konuşmaya devam etti. "Önemli olan alfabenin yanmamış olması... Naz?" Gökhan, hızla bana dönmüştü. "Sende mi şimdi alfabe? Verdi mi sana Eren? Ne zaman?"

"Demir'in doğduğu gün verdi," dedim.

Bora, Eren'e doğru bir adım attığında, Gökhan tüm dikkati üzerine çekmek ister gibi, "Harika!" dedi. Bora bakışlarını Eren'den çekmiyor, adeta bilenen bir bıçak gibi Eren'e bakıyordu. "Gerçekten çok sevindim. Kara'nın da üzerinden bir yük kalkmıştır. Değil mi Kara?!"

Bazı anları kestirmek benim için bile güçtü. Bora, Eren'in kolunu tutarken, Sergio, "Siz şimdi gitseniz iyi olacak," demiş, Gürkan Abi ise hızla ayağa kalkmıştı. Bora, Eren'i kolundan tutup çekiştirdiğinde Gürkan Abi hemen atılarak araya girmiş fakat çok geçmeden bunu yaptığına pişman olmuştu. Çünkü Bora, belinden silahını çıkartmış ve Eren'in kafasına dayamıştı. Begüm'ün boğazından kopan çığlık ile Gökhan'ın kurduğu ve duymadığım cümle birbirine karışırken, Sergio ve Aydın sessizce olanı biteni izlemeyi tercih etmişti.

"Yürü!" diye emretmişti Bora, Eren'e. Eren, hiçbir hükmü yokmuş ve bir komutla çalışıyormuş gibi çaresizce yürürken, Bora'nın elindeki silah ensesine değiyordu.

Aydın, böyle bir emir almamış olmasına rağmen Gürkan Abi'nin silahına davranmasını engellemişti. Sayıca fazla olan onlardı ve bu Gürkan Abi'nin elini kolunu bağlıyordu. Sergio ise derhal Begüm'ün yanına ilerlemiş ve Bora ile Eren'in peşinden gitmesine müsaade etmemişti.

Elbette ki Gökhan, aynı benim gibi, Bora ile Eren'in hemen arkasındaydı.

Bora, Begüm'ün odasının kapısını açtı ve Eren'in sırtına değen silahla onu içeriye ittirdi. Sevim Hanım, birden ayağa kalkmış, şaşkınlıkla ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. "Al kucağına!" diye bağırdı Bora. Eren, korkuyla Bora'ya döndü fakat Bora'nın sesi ve ifadesi daha da sertleşmişti: "Al lan o bebeği kucağına!" Silahın namlusu, hedefindeki Eren'i şaşırmadan Bora, Sevim Hanım'a döndü. "Bebeği Eren'in kucağına verin!"

Bora'nın yüksek sesine dayanamayan minik kurbağa vıraklarken, Sevim Hanım Demir'i ana kucağından aldı ve Eren'in eline verdi. Eren, oğlunu elleri arasında oldukça

eğreti bir şekilde tutarken, bu durumu ne kadar yadırgadığı belliydi. Demir ağlamaya devam ediyor ve Eren bariz bir şekilde panik oluyordu. "Sus..." dedi, neredeyse duyulmayacak bir tonlamayla. "Ağlama sus!"

"Bak, neden yaşıyorsun," dedi Bora, sertçe. Eren'e doğru birkaç adım attı ve silahını Eren'in şakağına dayadı. "O kucağındaki bebek... Senin yaşama sebebin..." Eren'in gözlerinden akan birkaç damla yaş, Demir'in battaniyesine düştü. "Ben senin canını almayacak olsaydım da, onu kucağına aldığın an, zaten senin yaşama sebebin olmalıydı."

"Bora," dedi Eren, zorlukla. Demir'in ağlaması kesilirken, Eren'in onu tuttuğu elleri titriyordu. "Beni şu an öldürürsen, elimden düşer... Yapma."

"Benden alfabeyi saklayarak bana azap çektirdin ya... Sen oğlunu bırakıp gittiğinde, azap çekmeyecek misin?!" dedi Bora, öfkeyle. Silahın ucunu hafifçe Eren'in şakağına bastırmıştı. "Anlatayım mı lan sana ben çektiğim azabı?!" diye sordu. Sesi yüksek değildi fakat keskindi. "Ama sen zaten birebir gördün değil mi?!"

"O bensiz daha iyi olur," dedi Eren. Bakışları göz ucuyla oğluna değdiğinde, kirpikleri titremişti. "Siz daha iyi bakarsınız ona..." Yüzüne bitik bir gülümseme yayıldı. "Azap çekeceğim doğru. O yüzden öldür beni... Kurtar..." Başını hafifçe çevirerek Bora'ya baktı. "Ama lütfen öncesinde izin ver, Demir'i bırakayım..."

"Bırakmayacaksın!" dedi Bora, buyurgan bir tonlamayla. Silahını Eren'in şakağından çektiğinde, Eren'in gözleri kısılmıştı. "Kardeşimi sana emanet ettim. Sana, kardeşime iyi bakmanı söyledim. Nazlı'ya baktığın gibi değil, gerçekten iyi bakmanı söyledim." Eren'in bir kez daha gözlerinden boca olan yaşlar, ne kadar pişman olduğunu haykırıyordu. "Sen kardeşime de iyi bakamadın..."

Eren, bir itirafı gerçekleştirir gibi, "Beceremedim," dedi.

Bora, silahını hafifçe havaya kaldırdı. "Bak bu silah var ya... Abin hatırlar bu silahı..." dedi, sertçe. Eren'in abisi tam arkamdaydı ve aynı Eren gibi Bora'ya bakıyordu. "Kara'nın

evine baskın düzenlediğinde, Kara'yı müebbete mahkum etmek için aldığında, Kara'nın üzerindeki silah bu... Abin o zaman el koyduğu bu silahı unutmamıştır. Babamın silahı... Nasıl kirlendiğimin en sağlam kanıtı..." Eren'in bakışları birkaç saniyeliğine silaha çevrildi. "Ben bu silahla hiç adam öldürmedim... Öldürmeyeceğim de yeminim var... Eğer bu çocuğa da iyi bakamazsan, bununla kafana sıkacaksın! Eğer sıkmazsan, piyasada silah çok..."

"Bakamam ki!" dedi Eren, endişeyle. Başını iki yana sallıyordu. "Şimdi sıkayım! Bakamam ki, mümkün değil! Ben baba olmayı bilmiyorum ki! Ben nasıl baba olunur bilmiyorum ki! Ben ona iyi bakamam! Benden bunu bekleme sakın! Kimse beklemesin!"

"Korkuyorsun," dedi Bora. Silahı boşluğa uzattığında, Gökhan birkaç adım atarak Bora'ya yaklaşmış ve elinden silahı almıştı. "Aslında gitmek değil, kalmak istiyorsun ama korkuyorsun. Herkes seni suçlarken, herkes sana kızgınken, sen kendi suçunun farkındayken, oğlunla da aynı şeyleri yaşamaktan korkuyorsun... Otuz dört yaş sadece kimlikteki bir sayı; sen kendini toy, acemi hissediyorsun..."

"Evet," dedi Eren. Bakışları Demir'e sabitlendi. "Sanki o bile benden daha büyük, daha olgun, daha kabiliyetli... O en azından derdini anlatabiliyor, ben onu da beceremiyorum."

"Sen bunları sadece kendinin mi hissettiğini sanıyorsun?" diye sordu Bora, kaşlarını kaldırarak. "Ablam bana hamile olduğunu söylediğinde, ben de senin gibi hissetmiştim. Onun çocuğuna babalık yapabileceğimi söylerken yani, korkuyordum. Allah nasip etmedi... Üstünden 10 yıl geçti, kardeşim hamile kaldı, onda da aynısını hissettim. Acemi olan sadece sen değilsin ki... Demir'i ilk kucağıma aldığımda, hissettiğim korku daha da büyüdü. Üstelik ben onun babası bile değilim Eren. Ben hiç baba olmadım... Ama eğer olsaydım, henüz baba olacağımı öğrendiğimde, bırak onu terk etmeyi, aksine onun için tüm dünyayla savaşırdım. Bir bok bildiğimden değil... Öyle yapmaktan başka bir şeyi düşünme ihtimalim bile olmadığından!"

"Ne yapardın yani baba olsaydın?" diye sordu Eren, şaşkın bir ifadeyle. "Savaşmak ne demek?"

Bora'nın bakışları da Eren'in ellerindeki Demir'in yüzündeydi. "Dünyadaki her canlı bir yana, o bir yana değil mi senin için?" diye sordu Bora, yumuşacık bir sesle. Dudaklarının kenarına buruk bir tebessüm yayılmıştı. "Onu ben de koruyabilirim, Gürkan da koruyabilir. Herkes ona hayatı, doğruyu, ahlakı öğretebilir. Hepimizin göz bebeği olabilir... Zaten öyle." Eren memnuniyetle gülümserken, ellerindeki Demir'i kalbine yaklaştırmıştı. "Onu, bu hayattaki her şeyden çok seven bir annesi var... Hepimiz çok seviyoruz onu. Sevgiye doyabilir... Çok iyi yetişebilir... Mükemmel bir çocuk olabilir. Herkes, her şeyini verebilir ona... Tek bir şey hariç..." Eren, merakla Bora'ya bakmıştı. "Babasının şefkati." Eren'in gözlerinden yine birkaç damla yaş süzüldü. "Hiçbirimiz onun babası değiliz ve babası olamayız Eren..."

"Uyuyacak... Bayılıyor senin kucağına!" Annemin sesini hatırlamakta güçlük çekiyordum. *"Hep aynısını yapıyorsun! Alma kucağına diyorum, alınca uyuyor işte! Bebek değil artık, farkında mısın? Altı yaşında!"*

"Yoruldu ama..." Bazen, babam ve ben anneme karşı bir takımmışız gibi hissederdim. *"Hem uykulu uykulu bakıyordu."*

"Okula başlayacak bir ay sonra hayatım..." Annem, babama kıyasla daha disiplinliydi. *"Beş yüz metre, Semraların evinden bizim ev! Elini yüzünü yıkar, dişlerini fırçalar, üzerini değiştirir ve yatardı eve gidince. Kıyamıyorsun!"*

"Ne var kıyamıyorsam? Hem okula başlayınca ne değişecek ki, o benim bir tanecik kızım! Bugün kucağımda taşırım, yarın sırtımda taşırım. Baba değil miyim ben?!"

Annemin kahkahası geceye siniyordu. *"Hem de gördüğüm en iyi babasın!"* Sesindeki tını içimi güvenle dolduruyordu. *"Nazlı'm, babasının şefkat dolu kucağına sahip olduğu için çok şanslı."*

Bora, işaret parmağıyla Demir'in yanağını severken, "Babasız büyüyen ya da iyi bir babaya sahip olmayan milyonlarca çocuk vardır belki," dedi. Eren'in canının yandığı bakışlarından belliydi. "Fakat oğlunun, o çocuklardan birisi olmamak için bir şansı var." Bora, elini Eren'in omzuna koydu. "Bu aynı zamanda senin de şansın Eren... Sana ihtiyacı olan, sevgine ve ilgine muhtaç olan bir cana iyi bakarsan, belki kendini affedebilirsin. Eğer kendini affedebilirsen, ruhundaki pranga sökülür. Herkese böyle bir şans vermiyor hayat." Bora, hafifçe iki kez Eren'in omzuna vurdu. "Savaşmak, ondan hiç vazgeçmemek demek..."

Bora, Eren'e arkasını döndüğünde Begüm'le göz göze gelmişti. Kapkara gözleriyle kardeşinin gözlerine birkaç saniye boyunca baktı ve hiçbir şey söylemeden yürümeye devam etti. Önce odadan, daha sonra ise evden çıktı. Eren, hâlâ kucağındaki Demir'e bakarken, Bora'nın söylediklerini düşündüğü belliydi. Begüm, tereddütlü adımlarla Eren'le Demir'e yaklaşırken yalnız kalmaları gerektiğini herkes biliyordu. Odanın kapısını yavaşça kapatırken, Eren'in Demir'i kucağından bırakmadan yatağa oturduğunu görmüştüm.

"Nina," dedi Sergio. Gözlerine sinmiş ifadenin kaygı dolu içtenliği içimdeki boşluklara dolarken, sanki biraz evvel olanı ve biteni ben yaşamamışım gibi gülümsedim. Sergio bana var gücüyle sarıldığında gözlerimden birkaç damla yaş akmıştı fakat bunu önemsememeye çalıştım. "Geçecek..." dedi. Geçecekse dahi izi kalacaktı ve bunu benim gibi o da biliyordu.

"Geçecek," diye fısıldadım. Geçmesini arzu eden sadece ben değildim; Sergio da en az benim kadar yaralıydı. "Alışacaksın..."

Sergio benden ayrılırken, gözlerini gözlerime kenetlemişti. "Ömrümü adadığım kardeşimin Gökhan olduğunu öğrendim Nina! Şu anda deli gibi içmem, gidip babaannemle kavga etmem, öfkemi saçmam, acımı yaşamam... Olmadı Lion'un dizlerine yatıp ağlamam gerekiyor ama ben buradayım!" İki

eliyle yüzünü kapatıp derin bir nefes aldı. "Çünkü," dedi, sertçe. "Bu kez hata yapmayacağım. Hiçbirimiz yapmayacağız. Kara'ya yardım etmek zorundayız. Mehmet Şahindağ ile savaşırken, içimizdeki hesapları kontrol etmek zorundayız. Onu bir daha sevindirmeyeceğiz!" Bu cümleleri aslında bana değil kendisine söylüyor, kendisine direktif veriyor ve belki de doğrusunun bu olduğuna kendisini ikna etmeye çalışıyordu. "Kardeşimi bizden onlar aldı ve onlar bir daha sevinmeyecekler!"

♠

Yollar ne kadar tanıdık olsa da insanlar değişiyordu. Kaldırımlar tabanlarımızın izini saklarken, adımlarımızdan duygularımızı okuyordu. Telaşlı bir yürüyüş ile sakin bir yürüyüş arasındaki fark asfalt zemine kaydedilirken, geçen saniyelerde insan ömrü biraz daha kısalıyordu. Ellerimi paltomun cebine soktum ve adımlarımı hızlandırdım. Buradan kim bilir kaç kez geçtiğimi düşündüğümde aşağı yukarı bir sonuca ulaşıyordum fakat bu beni tatmin etmiyordu. Okyanusun hırçın dalgaları kulaklarımı doldururken, ilerideki bankta oturan Bora göz hizama girmişti. Siyah montu, siyah eşofmanı ve siyah spor ayakkabılarıyla gecenin içinde saklanmış gibiydi. Dimdik bir şekilde arkasına yaslanmış, aynı gece kadar karanlık olan dalgaları izliyordu. Belki de o dipsiz karanlığa dalmış ve bir türlü oradan çıkamıyordu. Banka yaklaştığımda Bora beni fark etmişti. Gamzesi olağan güzelliğiyle kendini ortaya çıkartsa da bakışlarını okyanustan çekmedi. Küçük hareketlerle yanına oturup bacak bacak üzerine attım ve arkama yaslandım.

"Bana neden söylemedin?" diye mırıldandı, dört dakika, on iki saniye sonra.

"Çünkü bu benimle ilgili," dedim, yavaşça. Bora'nın bakışlarındaki hüznü dağıtmak için, bir elimi yanağına yerleştirdim. "Sen o dosyayı yaktın. O alfabeyi yaktın. Alfabemin şimdi bende olması hiçbir şeyi değiştirmez."

Bora, avucumu öperken, bileğime baş parmağını yerleştirmişti. "Yine de sevindim," dedi, mahcup bir tavırla. "Hakkım yok belki sevinmeye ama senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum." Sıkıntılı nefesi yüzüme çarptı. "Kaçmaya çalıştıkça bırakmıyor geçmiş peşimizi..." dedi. Kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. "Her defasında hatırlıyorsun ve her defasında yanıyorsun aynı cehennem ateşinde, değil mi?"

Başımı omzuna koydum. "Geçmişe dokunsam yanarım muhtemelen," dedim, soğuk bir sesle. "Hepimiz yanarız... Fakat dokunmuyorum. O örtüyü ne pahasına olursa olsun kaldırmıyorum. Çünkü Mehmet Şahindağ'ı bitirmek zorundayız..."

"Eren'e söylediklerin-"

"Söyledim, bitti!" diyerek, Bora'nın lafını kestim. Parmak uçlarıyla saçlarımı hafifçe okşamaya başladı. "Az bile söyledim. Çok daha fazlası hissettiklerim, hissetmemeye çalıştıklarım, düşünmekten kaçtıklarım... Kendini Gökhan'la, Aydın'la ne bileyim seninle bir tutmaya çalışıyor. Öncesinde değilim, şimdideyim şu anda. Şu an sen dürüstsün. Beni kandırmıyorsun. O zaman sevmiyordun beni, şimdi seviyorsun. Ama Eren öyle değil. Sen sevmediğin bir kadına yaptın yaptıklarını ama Eren, sevdiği arkadaşına..." Yüzümde kinaye dolu bir tebessüm vardı. "Tüm bunları konuşurken, düşünürken, sanki yaşayan üçüncü bir kişiymiş, ben değilmişim gibi geliyor... Her neyse. Uzatmayalım. Haklısın ya da haksızsın muhabbetine girmeyeceğim, zaten bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun. Sen sevmediğin ya da sevdiğini fark etmediğin kadının hayatını siktin. Bu bile daha kabul edilebilir, Eren'in ya da kalanların... yanında..." Derin bir nefes almaya çalıştım. "İnsan eğer sevdiğine göz göre göre zarar veriyorsa, oradaki sevgiden şüphe edilir Bora, bunun başka bir açıklaması yok. Eren, Hande, halam, yengem, Canan, Özcan Abi, Gürkan Abi... Bana zarar verdiler."

"Bazen, severken de acıtmak zorunda kalırsın..." dedi Bora, ifadesiz bir sesle.

Başımı iki yana salladım. "Bana Eren dahil hiç kimseyi savunma!" dedim, sertçe. Başımı omzundan kaldırdım ve kararlılıkla gözlerine baktım. "Sen zararlı çıkarsın, yapma!"

Bora ayağa kalktı, kıyıdaki demir parmaklıklara doğru yürüdü ve ellerini cebine soktu. Bir süre hiçbir şey söylemeden öylece durdu. Daha sonra yeniden yanıma geldi, banka oturdu ve bana sarıldı. O konuşmak istiyordu fakat ben konuşmak istemiyordum; o yüzden tüm harfleri yutmak zorunda kalıyordu. Ancak, sarılabiliyordu. Ve muhtemelen herkesle arama giren mesafeden ötürü kendisini suçluyordu.

"Babaannen," dedim, usulca. Bora'nın gözleri gözlerimle birleştiğinde, yüzüne meraklı bir ifade yayılmıştı. "Asya'ya, benim kendisini aramamı sağlamasını tembihlemiş. Çocuk da büyük anneannesi kendisine küsmesin diye, bana küsmüş gibi davranmış." Bora'nın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Eğer büyük anneannesini ararsam, benimle barışacağını söyledi bana..."

"Ah babaanne!" dedi Bora, dişlerinin arasından. "Küçücük çocuğu alet etme bari böyle entrikalara!"

"Ben de sinirlendim," dedim, sertçe. Bora ne diyeceğini bilemezcesine yüzüme bakıyordu. "Lütfen konuş babaannenle. Benim onunla konuşacak herhangi bir şeyim yok!"

"Özür dilerim Nazlı," dedi. Kollarım bağlanırken, bakışlarım okyanusa çevrilmişti. "Konuşurum tabii."

"Bir şey daha var," diye mırıldandım. Bora'nın bakışlarının yüzümde olduğunu fark ediyor fakat ona dönemiyordum. "Emir Milić, Natalya Agapova'ya ulaşmaya çalışıyormuş."

"Neden?!" diye sordu Bora, hızla. "Ne alaka?! Nereden biliyorsun sen?!"

"Falcon aradı," dedim kısaca. Gözlerim dimdik karşıdayken, ses tonumun net çıkması için büyük bir uğraş veriyordum. "Emir Milić ve Mehmet Şahindağ'ın arasını

bozduk sonuçta. Belki de Kara'ya ulaşmak için Natalya'dan yardım isteyecektir, kim bilir."

"Bana ulaşamaması gibi bir durum söz konusu değil Nazlı!" dedi Bora, yüksek çıkan bir sesle. "Derdi başka belli ki! Bu Natalya Agapova'dan kurtulamayacak mıyız biz?!"

"Bence en azından arayıp derdini öğrenebilirim," dediğimde, bakışlarımız birleşmişti. Bora'nın gözlerinin içinde ciddi olup olmadığımı sorgulayan ve söylediğimi kabul etmediğini haykırmaktan çekinmeyen bir ifade vardı ve bu da beni geriyordu. "Ki olması gereken bu. OCTO da bunu isteyecektir."

"Sikerim OCTO'yu!" dedi, sertçe. "Bana ne OCTO'dan!"

"Sakin olsana Bora," dedim, yumuşacık bir sesle. Verdiğim sıkıntılı nefes gecenin ayazına karışırken, kaşlarımı çatmıştım. "Neden bu kadar sinirleniyorsun?!"

"Sence?!" dedi. Bu bir sorudan çok, nedeninin bariz bir şekilde belli olduğu bir sitemdi. Fakat telefonunun çalması sitemine kısa bir es vermek zorunda olduğunun habercisiydi. "Evet?" diyerek açtı, telefonunu. Artık gerginliğinden telefonunun ucundaki insan da haberdardı. "Unuttum onu..." dedi. Nefesini sesli verdi. "Geliyorum tamam." Telefonu kapattığında, bakışları ağır ağır bana çevrilmişti. "Bunu sonra konuşacağız," dedi, muhabbetin asla burada kalmayacağının altını çizer gibi. "Kalkalım mı?" diye sordu. "Eve bırakayım seni?"

"Sen?" dedim, şaşkınlıkla.

"Hakkı Akbulut'la bir görüşmem vardı," dedi. Telefonunu montunun cebine koydu. "Unutmuşum."

"Ben de geleyim," dedim. Bora'nın yüzüne yayılan hoşnutsuzluk, bunun uygun olmadığını bağırıyordu. "Zaten Hakkı Akbulut'u merak da ediyorum. Aynen geleyim!"

"Nazlı," dedi, itiraz etmeye hazır bir tonlamayla fakat kapkara gözlerine kararlılıkla baktığımda, isteksiz bir şekilde *hay hay* der gibi kafasını sallamak zorunda kalmıştı.

Keza şimdi yaşadığımız bu şey, Emir Milić'i arayacak olmamın da bir ön gösterimiydi.

♠

Karabey Holding'in, Boston'da yaşamama rağmen önünden geçemediğim görkemli ofis binasının bodrum katı, hiçbir şeyin dışarıdan göründüğü gibi olmadığının yegane kanıtı olarak karşımda dururken garip bir hisse sürüklenmiştim. Beyaz floresanın beton duvarlara yansımasıyla oluşan soğukluk içimi ürpertmişti. Bodrum katın bir köşesindeki sandalyeye oturmuş yaşlı adamın yüzündeki bilinmezlik endişesinin bir benzerini yaşadığım o kumarhane gecesini düşünmeden duramıyordum. Gökhan ve Sergio adamın çaprazına konumlanırken, tam karşısında Bora duruyordu. Aydın ise Bora'nın karşısında, Hakkı Akbulut'un arkasındaydı.

"Ne demişler..." dedi Bora, alayla. Ellerini rahat bir şekilde eşofmanının ceplerine sokmuştu. "Akraba akrabayı Boston'da bulurmuş." Aslında böyle dememişlerdi fakat Hakkı Akbulut'un bu cümleyi düzeltmeye yelteneceğini zannetmiyordum. "Sevgili kuzenim Çınar, tutturdu *ben de geleceğim, büyük amcamı özledim* diye... Durduramadım." Hakkı Akbulut, burnunun kenarından akan kanı elinin tersiyle silerken, Bora'nın yüzü buruşmuştu. "Büyüğe pek saygısı yok, biliyorum. Kusura bakma, ben gelene kadar hırpalamış seni..." Bora'nın bakışları Aydın'a çevrildi. "Neden engellemedin Demir?! Alacağın olsun!"

"Aslında engellemeye çalıştım Kara," dedi Aydın. Onun da ifadesi aynı Bora'nınki gibi alaycıydı. "Ama Çınar Akbulut, *'Sen karışma, aile meselesi bu!'* dedi. Düşündüm de haklı sanırım..."

"Böyle anlaşmamıştık!" dedi Hakkı Akbulut, isyan eder gibi. Sesinin tınısı korktuğunu gösteriyordu. "Benim sayemde Mehmet'in uyuşturucu sattığı müşterilerinin birçoğunu yakalattın! Sana yardım ettim!"

Bora'nın bir eli sakallarına giderken, kaşları çatıldı ve Gökhan'a baktı. "Nasıl anlaşmıştık?!" diye sordu, sahte bir merakla.

Gökhan'ın dudakları bilmediğini belli edercesine bir hâl alırken, "Bu herifin sana çalıştığını bilmiyordum ki ben..." dedi.

"Hadi ya!" dedi Bora. İfadesindeki sarkazm Hakkı Akbulut'un daha çok gerilmesine sebep oluyordu. "Sen biliyor muydun Demir?!"

"Biliyordum," dedi Aydın, ciddiyetle. Hakkı Akbulut, omzunun gerisinden Aydın'a döndü. "Ama anlaşma kısmını dinlememiştim. Barcelona - Real Madrid maçının gollerini izliyordum."

Bora kocaman bir kahkaha atarken, Gökhan ve Sergio da gülmüştü. "E ben de hatırlamıyorum anlaşmayı, ne yapacağız şimdi..." dedi Bora.

"Hayatta kalacağımı söylemiştin!" dedi Hakkı Akbulut, hızla.

"Hayatta kaldın işte," dedi Bora, hayrete düşmüş gibi. Yüzündeki ifade *bu muydu* dercesine sahtelik barındırıyordu. "Anlaşmaya uymuşum yani!"

"Çınar," dedi Hakkı Akbulut, fısıltıyla. Çınar Akbulut, adeta saldırıya geçecek gibi gözlerini avına dikmişti. "Öldürür beni Kara!"

Bora derin bir nefes alırken, "Muhakkak," dedi. Bakışları nedensizce bana çevrilmiş ve birkaç saniye gözlerimin içine bakmıştı. "Ama emin ol, benim seni Çınar Akbulut'a bırakmaya niyetim yok!" Ağırlığımı sağ ayağımdan alıp sol ayağıma verirken, duvarın köşesine yaslandım. "Onun senden öğrenmek istediği bazı şeyler var. Onların cevaplarını almak için burada." Bora'nın sesindeki keskin ve gizli çığlık bodruma yayılıyordu. "Onunla işin bitsin... Seni ben öldüreceğim ve cenazeni İstanbul'a göndereceğim! Oğlunun mezarının yanına!"

"Konuş!" dedi Çınar Akbulut, Bora'nın cümlesi biter bitmez. "Bütün yaptıklarını tekrar anlat!"

"Ohooo yeğen Akbulut!" dedi Aydın. Acı kahvenin en sert tonuna sahip bakışlarından akan bezginlik, bir imayla beraber Çınar Akbulut'a bulaşıyordu. "Bıktım amına koyayım

yakın tarihli geçmişten. Bilmediğimiz bir şey anlatmıyor işte herif! Yeter!"

"Demir haklı... Tüm bunlar eskimiş konular," dedi Hakkı Akbulut, yorgun bir ifadeyle. Sesi de aynı yaşlı bedeni gibi titriyordu. "Hatalıyım. Hırsımın kurbanı oldum. Hayri'ye aldandım. Şahindağ'lara hiçbir şey olmadı ama Akbulut'ları tükettiler..." Çınar Akbulut'un yüzündeki ifadesizlik, benim için yabancıydı. "Ahmet Karabey tüketti bizi. Aslında biz seninle aynı yolun yolcusuyuz Çınar. Sen ve ben... Bir Akbulut'uz."

"Ne diyorsun lan sen?!" diye bağırdı Çınar Akbulut, öfkeyle. Hakkı Akbulut'un oturduğu sandalyenin ayağına öfkeyle attığı tekme, yaşlı adamın korku içinde kollarıyla yüzünü kapatmasına sebep olmuştu. "Ne aynıyız biz seninle?! Nasıl aynıyız?!" Aynı olmadıkları gibi, belki de Hakkı Akbulut'un dünya üzerinde eşi benzeri de yoktu. Yeğeni Betül ile Hayri Şahindağ'ın oğlu Sadri'yi evlendirmek için ateşlediği fitilin çıkarttığı yangında, bir şekilde, bugün burada bulunan herkes yanmıştı. "Lan sen Akbulut soyunun yüz karasısın! Babamı öldürdün! Belki annemin kaçırılmasında da payın var! Belki de halamın öldürülmesinde! Senin o kirli elinin değmediği Şahindağ suikasti var mı acaba?!"

"Pişmanım!" dedi Hakkı Akbulut, bağırarak. Gökhan, buz gibi bir yüzle Hakkı Akbulut'u izlerken ne düşündüğünü merak etmiştim. "Ölmek istemiyorum!"

"Kaç yaşındasın sen?" diye sordu Bora, sakin bir sesle. "Yetmiş beş mi? Seksen mi? Seksen beş mi? Ne yapacaksın bu saatten sonra yaşayıp, çok merak ediyorum."

"Kazık çakacak," dedi Gökhan, araya girerek.

"O kazığı ben nereye sokacağımı biliyorum!" dedi Çınar Akbulut. Sesini ve yüzünü kaplayan tiksinti, babasının amcası olacak adamla aynı havayı solumaya dahi katlanamadığını gösteriyordu. "Sen çok bile yaşadın soysuz!"

"Kara!" dedi Hakkı Akbulut, korkuyla. Bora'nın kapkara bakışlarına medet umar gibi bakıyordu. "Elimde işine yarar, çok önemli bir bilgi var!"

Bora'nın dudakları iki yana kıvrılırken, "Bunca sene nasıl hayatta kaldığın belli," dedi. Hakkı Akbulut, nefes almaya devam edebilme ümidiyle acizce Bora'nın dudaklarından çıkacak kelimeleri bekliyor ve bugüne dek işlediği günahların altında eziliyordu. "Senin hayat hikayen, ders niteliğinde okutulmalı mafya camiyasında bence... Ne kirli çıkısın ama ihtiyar Akbulut!"

"O zaman da aynısı olmuştu!" dedi Aydın, gülerek. Bora ile bakışları birleşti. "Sen bu herifi öldürecektin, elinde sağlam bilgiler olduğunu söylemişti. Bu böyle böyle eceli gelene dek yaşar bak..."

Bora başını iki yana salladı. "Tek seferde konuşmuyor da pezevenk." Gözleri, kendisiyle Hakkı Akbulut'un ölüm kalım muhakemesini yapan bir cellat gibi etrafta dolaştı ve en sonunda yaşlı adamın yüzünde durdu. "Söyle bakalım, neymiş o çok önemli bilgi..."

Hakkı Akbulut derin bir nefes alırken, "Beni öldürmeyeceğinizden nasıl emin olacağım?" diye sordu. Tedirgin bakışları Çınar Akbulut ile Umut Akbulut olduğunu bile bilmediği Gökhan arasında gidip geliyordu. "Bana bir garanti sunun..."

"Helikopter ister misin?" diye sordu Gökhan, alaylı bir ciddiyetle. "Bir miktar para?" Hakkı Akbulut'un kaşları çatılmıştı. "Konuş amına koyayım, daha gidip uyuyacağım! Dün gece de uyuyamadım ben!"

"Kara?" dedi Hakkı Akbulut, Gökhan'ın alayını görmezden gelerek. "Hayatta kalacağımdan emin olmam gerek!"

"Seni bugün de öldürmeyeceğim Hakkı Akbulut," dedi Bora, ellerini yeniden eşofmanının ceplerine sokarken. Başını sağa ve sola yatırırken, sıkılmaya başladığını sessizce itiraf etmişti. "Konuş hadi. Neymiş o çok önemli bilgi?"

"Kimyasal silah işindesin," dedi Hakkı Akbulut. İfadesindeki kendinden eminlik karşısında, Bora'nın gözleri

kısılmıştı. "Mehmet Şahindağ'ın gücüne rakipsin fakat ona kıyasla daha küçücüksün."

"Bir şey mi biliyorsun bu konuda?" diye sordu Gökhan.

"Evet," dedi Hakkı Akbulut. Nefes almaya çalıştı. "Ortağını biliyorum."

"Ne ortağı?!" dedi Sergio Morris, gülerek. "Mehmet Şahindağ'ın ortağı mortağı yok!"

"Var!" dedi Hakkı Akbulut. Bakışları Gökhan'la Sergio'yu es geçip Bora'ya sabitlenmişti. "Kâr ortaklığı demek daha doğru olabilir. Tüm sevkiyat düzeneklerini sağlamasına yardım eden bir herif var. Kanadalı. Herif bir ilaç şirketinin ortağı. Üretim olarak gösterilen bir yer, Mehmet Şahindağ'ın kimyasallarına ayrılmış durumda. Kimyasallar, ilaç dağıtımı gibi gösterilerek Amerika ve Avrupa'ya yayılıyor. Böylece kimsenin dikkatini çekmiyor. Her şey yasal prosedürlerle örtülü."

Hızlı adımlarla Bora'nın yanına yaklaştım. "Başka ne biliyorsunuz?" diye sordum. Hakkı Akbulut şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu. "Bu adamın adı ne? Siz nereden duydunuz bunu?"

Hakkı Akbulut, kısa bir süre cevap vermeyince, SerFoxÇın, "Sana bir soru sordu!" diye bağırmıştı.

"Ryan!" dedi Hakkı Akbulut. Konuya müdahil olmamı beklemediğinden sersemlemişti. "Türkiye üzerinden Orta Doğu'ya açılmak için bana bir teklifte bulunmuştu Mehmet Şahindağ. Kendisi bahsetti bu durumdan." Gözleri kısıldı. "Bilgim bu kadar. Ama detaylarını öğrenebilirim. Sorarsam söyler. Bana güveniyor."

"Geçti Boston'un pazarı..." dedi Bora, derin bir nefes aldıktan sonra. "Daha evvel söyleseydin, ona göre plan yapardım. Mehmet Şahindağ, senin bana çalıştığını biliyor artık... Belki başka bir bilgi vardır hafızanda?"

"Yok," dedi Hakkı Akbulut, üzüntüyle. Aydın, belinden silahını çıkarttığında, Kara'nın sözünü tutacağını anlamıştım; Hakkı Akbulut'u kendisi değil Aydın Demir öldürecekti. "Tüm bildiklerim maalesef bu kadar."

Aydın birkaç saniyelik tereddütten sonra elindeki silahı Sergio'ya doğru fırlatırken Bora'nın arkasına doğru geçtim ve Hakkı Akbulut'un alnına yediği mermiyle beraber ağzından fışkıran kan, Bora'nın üzerine boca oldu.

"Yapacağın işe tüküreyim Aydın!" diye bağırdı Bora, hırsla. Gökhan kocaman bir kahkaha atarken, Sergio da başını iki yana sallamıştı. "Öldürsene kendin işte!" Bora, öfkeyle Sergio'ya döndü. "Ya da madem sen sıkacaksın, beş saniye bekle de kenara çekilelim!" Sweatshirtünü çıkarttı ve eline de sıçrayan kanı silmeye çalıştı. "Battı üstüm başım amına koyayım!Tişörtüme kadar bulaştı kan!" diye isyan ederken, bir hışım tişörtünü de çıkartmıştı.

"Eyvallah Aydın," dedi Çınar Akbulut, minnet duyar gibi. Aydın'a silahını uzattı. "Onu öldürmek benim hakkımdı. Bir an için bunu benden alacaksın sandım."

"Hay sikeyim!" dedi Bora, eşofmanının bel kısmına bakarken. "Hakkınıza da eyvallahınıza da sizin!"

"Abi," dedi Selim. Bodrumun girişindeki merdivenlerin önünde durmuş, muhtemelen Bora'nın üzerinin çıplak olmasını yadırgıyordu. "Misafirin var da..."

Bora kaşlarını çatıp önce Hakkı Akbulut'un kafası geriye gitmiş kanlı bedenine, daha sonra Selim'e baktı. "Misafir?" dedi, sorar gibi. "Burada?"

"Ne misafiri amına koyayım?!" dedi Gökhan, öfkeyle. "Şu herifi kaldırın buradan!"

"Tarantula gelecekti," dedi Sergio. Bora, şaşkınlıkla Sergio'ya döndü. "Ofise çıksak?"

Bora'nın aldığı sesli nefes sabır dilenircesineydi. Bora, sweatshirtünü ve tişörtünü yere atıp Gökhan'a döndü. "Burasını temizlesinler, sonra güvenlik kameralarını tekrar çalıştırsınlar." Gözlerime bakıp *hadi* der gibi bir işaret yaptığında, küçük adımlarla merdivenlere ilerlemiştim.

Merdivenleri çıkıp zeminin bir alt katına ulaştığımızda, Bora ile beraber asansöre bindik. Sergio da Gökhan ve Aydın gibi aşağıda kalmayı tercih ettiğine göre, Tarantula'nın bizimle ne konuşacağını biliyordu. Aslında ben de tahmin

etmiyor değildim; konunun Emir Milić olduğu aşikardı. "Gece gece bi' örümcek adam eksikti!" dedi Bora. Asansörün aynasında gözlerimiz kesiştiğinde, gülmeden edememiştim. "Umarım ofiste giyecek bir şeyler vardır." Asansörün en üst kata geldiğini belli eden ses duyuldu. Kat kapkaranlıktı. Bora, cebinden telefonunu çıkarttı ve flashıyla önümüzü aydınlattı. Daha sonra bundan vazgeçmiş olacak ki, bir numarayı tuşlayıp telefonunu kulağına götürdü. İngilizce konuşarak, "Üst katın ışıklarını açın!" diye emretti. Kat tümden aydınlandığında, bodruma tezat sıcaklıktaki bir ofisle karşı karşıya kalmıştık.

Bora'yı takip ettim. Geniş masaların ve camekanla birbirinden ayrılmış odaların arasından geçerek, koridorun sonuna ilerledik. Şifreli, kırılmaz camdan olduğu belli, siyah filmle görüşü engellenmiş bir kapının önüne geldiğimizde, Bora hızla şifreyi tuşlamıştı. *38118.* Büyük bir odaya girdik. Bir ucunda Bora'nın çalışma masası, bir ucunda başka bir odaya açılan bir kapı, bir ucunda şehre tepeden bakan bir oturma grubu, Boston manzarasının tam karşısında ise yerden tavana dek uzanan, cam kapaklı geniş bir kütüphane vardı. Ofisin çekiciliği aklımı başımdan almaya yeltenirken, Karabey Holding'e ilk kez gittiğim gün aklıma gelmişti. Boston'ın ışıklarını izlemek üzere boydan boya uzanan cama yürüdüğümde, Bora da muhtemelen üzerini değiştirmek için, odanın içinde bulunan kapıya ilerlemişti.

25 Eylül 2017'den sonra, kaç kez ikimizin de aynı anda Boston'da olduğunu düşünürken, karşımdaki şehir gözüme çok büyük görünmüştü. Bora ile karşılaşmamı engellemek için bana durmaksızın rota çizen Tarantula'ya müteşekkir mi olmalıydım bilmiyordum ve fakat, eğer durup dururken bir sokakta yürürken, aynı Elif'le karşılaştığımız gibi Bora'yla karşılaşsaydık neler olurdu, merak ediyordum. Bu, öylesine bir meraktı ve kafamdaki onlarca konuyu dağıtmama yetiyordu. Eren'le konuştuklarım ve hatta konuşamadıklarımın üzerine binen Hakkı Akbulut cinayetini

unutmaya çalışırken, kendimi dalından kopmuş bir yaprak gibi savunmasız hissediyordum.

"Odama gelsin," dedi Bora'nın, içeriden gelen sesi. Derin bir nefes almaya çalışırken, biraz sonra yaşanacakları da düşünmekten kaçtığımı hissettim. "Açık kapı." Tarantula aceleci davranıyordu ve bu yüzden bizim için pek iyi olmuyor, olamıyordu. Bora, Natalya Agapova'nın Emir Milić'le konuşmasına elbet ikna olurdu fakat üzerine gitmemekte fayda vardı. "Sevgilim?" Bora'ya döndüm. Kot pantolon üzerine, siyah bir kazak giymiş ve az evvel olan şeyin izlerini üzerinden silmişti. "Kahve içer misin?" Fakat olanı biteni ruhundan silemediğini pekala biliyordum. "Söyleyeyim mi?" Hakkı Akbulut, Bora'nın hayatının bitmesine yönelik ilk taşı atan insandı ve onun yok olmuş olması, derhal geçilebilecek bir konu değildi.

"Yok," dedim, yavaşça. Bora yanıma geldi ve ellerime uzandı. "Buraya gelirken arabada içtik ya zaten. Canım istemiyor."

"Açsın da..." dedi, yumuşacık bir sesle. Kara'nın şu an için düşündüğü şeyin karısı olması karşısında attığım minik kahkaha, Bora'nın da gülümsemesini sağlamıştı. Bir eli yanağıma yerleşti ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Sana sarılıp saatlerce uzanmak istiyorum. Başka hiçbir şey yapmadan."

"Uyandık ve başımıza gelmeyen kalmadı," dedim, sıkıntıyla. Kolçağa oturdu ve beni kucağına çekti.

Dudakları boynuma gömülürken, "Tanıştık ve başımıza gelmeyen kalmadı sevgilim," diye fısıldadı. Nefesi boynuma değerken, ellerini sıkı sıkı tutmuştum. "Tarantula da ne söyleyecekse söylesin, sonra eve gideceğiz Nazlı..."

Kapı tıklatıldığında, Bora'dan ayrıldım. Açılan kapının önünde önce Aydın göründü. Bora'nın başını belli belirsiz sallamasıyla Aydın geri çekildi ve Tarantula ile beraber genç bir kadın içeriye girdi. Bora da aynı benim gibi, Tarantula'nın yanında herhangi birisini görmeyi beklemiyordu. Bakışları

usulca, kadını tanıyıp tanımadığımı sorar gibi bana çevrilirken, kaşlarımı *hayır* dercesine kaldırdım.

Tarantula, "İyi geceler," derken, bakışlarım tümden kadına çevrilmişti. At kuyruğu yaptığı sütlü kahve saçları, koyu gri renkteki kazağının üzerine giydiği siyah deri ceketin sırtına dek uzanıyordu. Siyah, dar pantolonunun altına giydiği ince topuklu botlarının çıkardığı ses, bakışları gibi sertti. Hafif ve abartısız makyajına bakılırsa, sadelikten gelen seksiliğe inanıyordu. Dominant bir kadın olduğunu ilk bakışta anlamış olmam, benim zekamı göstermiyordu. Aksine, bu kadın her kimse, bunun zaten anlaşılmasını istiyordu. "Rahatsız ediyoruz."

"İyi geceler," dedi Bora. Bir eliyle oturma grubunu gösterdi. Tarantula ve kadın karşılıklı tekli koltuklara otururlarken, biz de üçlü koltuğa oturmuştuk. Kadın, bacak bacak üzerine atarak arkasına yaslanırken, Aydın'ın kapıyı kapattığını duymuştum.

"Sizi Ofelia ile tanıştırayım..." dedi Tarantula. Bora'nın bakışları kadına çevrilse de ben Tarantula'ya bakıyordum. "Kendisi CIA'den bir dostum. Sizinle konuşmak istedikleri var..."

"Merhaba," dedi Ofelia. Sesini bilhassa net bir tona ayarladığını fark etmiştim. "Ben sizi tanıyorum elbette, Bay Karabey." Kaşlarım havalandığında, bakışlarımın hedefi olmuştu. "Ve tabii sizi de Bayan Adams."

"Soyadınızı bahşetseniz de biz de sizi araştırsak," dedim, iğneleyici bir tonlamayla. Ofelia'nın yüzüne sahte bir gülümseme yayıldığında, ben de arkama yaslanmış ve bacak bacak üzerine atmıştım.

"Aslında benim kim olduğumun bir önemi yok," dedi Ofelia. Bakışları her ne kadar beni de bulsa, ağırlıklı olarak Bora'nın gözlerinde duruyordu. "İçeride bazı radikal değişiklikler oluyor. Sizleri bilgilendirmek için buradayım. Bay Ortiz'e zorunlu emeklilik uygun görüldü. Mehmet Şahindağ Operasyonu'nu artık o yönetmeyecek." Ofelia, kaşlarımın çatılmasını önemsemeden devam etmeyi uygun

bulmuştu: "Bunda takdir edersiniz ki birçok sebep var. Son olarak Mehmet Şahindağ'ın Trabzon'da görülmesine rağmen izinin kaybedilmesi, başarısızlığının göze batmasına sebep oldu."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Bora, meraksız bir tavırla.

"OCTO'nun yardımıyla, Emir Milić ve Mehmet Şahindağ'ın arasını açtınız..." dedi Ofelia. Bakışlarını kısa bir an için Tarantula'ya çevirmiş fakat çok geçmeden Bora'ya dönmüştü. "Emir Milić'in etrafındaki Tarantula'nın adamları sayesinde, telefonunu kısa süreli dinlemeye alabildik. Mehmet Şahindağ'ın, Emir Milić'i yakalatmak üzere hazırladığı belgeler aralarında büyük bir soruna yol açtı. Ve Mehmet Şahindağ, Emir Milić ile ekibini kaybetmemek için, büyük bir kozunu kaybetti. Bu da-"

"Koz?" dedi Bora, Ofelia'nın lafını keserek.

"Bay Ortiz ile Ankara'daki ilk toplantınızı hatırlıyor musunuz Bay Karabey?" diye sordu Ofelia. Bora, başını *evet* der gibi salladığında, "ÖRGÜT ile alakalı bir bilginin peşinde olduklarını söylemişti size..." diye ekledi. Derin bir nefes alırken, merak edilen şeye bile isteye heyecan katmak isteyen ucuz filmlerden fırlamış gibi görünüyordu. "O bilginin cismini bilmediklerini söylemişti size Bay Ortiz. Belki bir harici bellek, belki bir kâğıt parçası, belki bir şifre, belki de bambaşka bir şey. O bilgi, belki Cindy April Turner yüzünden belki de King yüzünden yok olan bir bilgi. Ve CIA'deki hatırı sayılır kişilerin yok olduğunu bildikleri tek bilgi. Sizden istedikleri buydu."

"Bunun konumuzla ilgisini anlayamadım," dedi Bora, dümdüz bir sesle.

Ofelia Tarantula'ya bakıp yeniden Bora'ya döndüğünde, kendisini en az bir buçuk kat hızda izlemek istediğimi düşünmüştüm. "Emir Milić'in korkusu yakalanmak ya da CIA'in ağına takılmaktı. Ona gönderdiğiniz kopya belgelerden haberi olan Mehmet Şahindağ, Emir Milić'e karşı koyamayacağı bir teklif yaptı. Elinde, CIA için çok önemli olan bir şeyler olduğunu ve bunu kendisiyle çalışmaya

devam edecekleri takdirde, teminat olarak vereceğini söyledi." Dudaklarım bir parça açılırken, ne tepki vermem gerektiğini bilememiştim. "Emir Milić tabii ki kabul etti bunu. Mehmet Şahindağ da ona, Natalya Agapova ile tanışmak istediğini, üçünün buluşacakları gün, bu bilginin, cismi her neyse, Emir Milić'e geçeceğini söyledi."

"Yani CIA karşısında elini sağlamlaştıran bir şeyi Emir Milić'e teklif etmesi elindeki planların azaldığının göstergesi," dedi Tarantula, lafa girerek. Bakışlarım ela gözleriyle birleşmişti. "Elbette Peligro'nun ekibinin Mehmet Şahindağ için ne kadar önemli olduğunu biliyorduk ama yine de köşeye sıkışması, bizim doğru yolda olduğumuzu gösteriyor."

"Kara'nın yaptıkları da var üstelik," dedi Ofelia. Ses tonundaki hayranlığı gizlememişti. "Özellikle Hakkı Akbulut aracılığıyla Türk İstihbaratı'nın aldığı bazı adamların konuştukları, CIA'in şimdiki araştırma gündeminde... Eva Ribas'la ortaklığını da atlamamak gerek. Tüm bunlar Mehmet Şahindağ'ın kalelerine yapılan ciddi saldırılardı. Etrafı sarıldı."

"Fakat Beyza Karabey'i kullanarak yaptığın vurgun," dedi Tarantula, yavaşça. Bora'nın yüzünde mimik oynamıyordu. "Mehmet Şahindağ'ı gerçekten sarsmış olacak ki Emir Milić ona bir daha ulaşamadı. Şu anda Mehmet Şahindağ'ın sesi çıkmıyor. Emir Milić'e müsait olmadığını ve birkaç gün sonra kendisini arayacağını söylettirmiş."

Bora, bir kolunu kolçağa koyarken, ifadesizliğini koruyarak, "Varmak istediğiniz yeri merak ettim," dedi.

"CIA ile iş birliği içerisindesiniz fakat CIA'den çok önemli bir bilgiyi saklıyorsunuz; Mehmet Şahindağ'ın elindeki nükleer silah formülünü..." dedi Ofelia. Yüzüne yayılan ciddiyet sadede geldiğini belli ediyordu. "Onlar, binlerce parça toplayıp, günün sonunda parçaları birleştirmek üzerine çalışırlar. Er ya da geç formüle ulaşacaklardır ve bunu hiçbirimiz istemeyiz. Formüle ulaşabilecekleri en önemli kapıyı kendilerine açan Bayan Adams'tı, Mehmet

Şahindağ'ın ÖRGÜT lideri olduğu bilgisini Bay Ortiz ile paylaşmıştı. Kaldı ki Taylor iyi bir analist ve formülün gerçek olup olmadığına ve gerçekse Mehmet Şahindağ'da olup olmadığına dair şüpheye çoktan kapılmıştı."

"Taylor'ı oyundan çıkartmak zorundaydık... Bana kalırsa ölmesi gerekiyordu fakat o kısım biraz karıştı, zaten biliyorsunuz..." dedi Tarantula, sıkıntıyla. Her zamanki gibi hedefe giden yoldaki kararlılığı, gamsızlığını ortaya koyuyordu. "N'in, en başından beri başını karargahtan çıkartmaması, oradaki her bir adımı anbean takip etmesi gerekiyordu. Böyle anlaşmıştık. Fakat psikolojik sorunlarının psikoloğu tarafından öne sürülmesi, hiyerarşi değişikliğine yol açtı ve Bay Ortiz'in öncelikli olarak seninle iletişim kurmak istemesi, N'in daha geride kalmasına sebep oldu. Bay Ortiz'in disiplini ile N'in başına buyrukluğu büyük bir çatışma yaratıyordu ve yaratacaktı da zaten, seninle iletişim kurmak, Bay Ortiz'in işine geldi."

"Ve de zaten Bay Ortiz, Bayan Adams'ın ajanlığına pek sıcak bakan birisi değildi..." dedi Ofelia. Verdiğim sıkıntılı nefes odada dağılırken, neden bunları konuştuğumuzu anlamaya çalışıyordum. "Üstlerinden aldığı emirler doğrultusunda hareket ediyordu. Bayan Adams'ın başarısının farkındaydı ama öyle disiplinli bir adam ki, Bayan Adams dünyayı da kurtarsa, Bay Ortiz kanındaki alkol miktarına takılır."

"Teşekkürler," dedim, daha fazla dayanamayınca. Ofelia şaşkınlıkla yüzüme bakmıştı. "Görevden alınan ve emekli olan Bay Ortiz hakkında verdiğiniz bilgiler için..." diye eklediğimde, sesimden kinaye akıyordu. "Kendisi golf oynarken ona eşlik ettiğimde, bu bilgiler epey işime yarayacaktır..."

"Öyleyse sadede geleyim," dedi Ofelia. Her ne kadar bozulduğunu saklamaya çalışsa da becerebildiği söylenemezdi. "CIA, Mehmet Şahindağ ile uğraştığı müddetçe alanınız kısıtlı. Her adımınızı onlarla paylaşamadığınız için devamlı risk alıyorsunuz. Özellikle siz,

Bayan Adams... CIA'in peşinde olduğu bilgiyi Mehmet Şahindağ'ı ele geçirmeden almamız mümkün değildi fakat o bilgi Emir Milić'e geçtiğinde şansımız fazlasıyla artıyor. O bilgiyi Emir Milić'ten almak zorundayız. Bunun için de Bay Karabey'in, OCTO ile sağlam bir iş birliği yapması gerekiyor."

Bora sahte bir kahkaha attı ve "Bunca şeyi bunun için mi anlattınız?" diye sordu.

"Eşiniz," dedi Ofelia, Bora'nın kahkahasını önemsemeden. "CIA'in içine sızmış bir köstebek... Eğer yakalanırsa yargılanır Bay Karabey..." Bora'nın dikleşmiş bakışları Tarantula'ya çevrilirken, Ofelia devam etti: "Ve bu yargılanmanın dönüşü olmaz. Bunu hiçbirimiz istemeyiz, değil mi? Bana kalırsa, o bilgi Emir Milić'e geçer geçmez almalı, CIA'e teslim etmeli ve CIA'i doğrudan oyun dışı bırakmalıyız."

"Wow!" dedim, abartılı bir tonlamayla. Ofelia'nın gözleri merakla kısılırken, yüzüme büyük bir gülümseme yayılmıştı. "Bunu nerede görsem tanırım."

"Neyi?" diye sordu Ofelia.

"Tehdidi..." dedim. Ofelia'nın yüzüne donuk bir ifade yayılırken, kaşlarımı kaldırdım. "Bana bak!" dediğimde, tavrım sertti. "Kimin maşasısın bilmiyorum... Muhtemelen Tarantula'nın CIA'deki bağlantısını temsilen buradasın, görünen yüz olarak... Eğer ben yanarsam, ki bundan korkmuyorum, herkesi yakarım. OCTO'yu, seni, arkandaki ajanı, Tarantula'yı, herkesi!" Bakışlarım birkaç saniyeliğine Tarantula'nın ela gözlerine çevrildi. "Benden bahsetmedin sanırım?" Ofelia da şaşkınlıkla Tarantula'ya bakmıştı. "Siz Kara'ya ve gücüne güveniyor, onunla çalışmak istiyor olabilirsiniz. Bence de bu olmalı. Ama Kara'yı buna ikna ederken, sakın beni kullanmayın! Bakın ben Kara'ya benzemem... Benim gerçek yüzümle tanışırsanız, Kara'yı yana yakıla ararken bulursunuz kendinizi!"

Odaya yayılan gergin sessizlik, yirmi beş saniye sürmüş ve bu sessizliği ilk bozan Tarantula olmuştu. "Iıı..." gibi bir ses çıkmıştı boğazından. "Evet," demişti, sonrasında da. Kafasını toplayıp konuşması zaman almıştı. "Sonuç olarak şu konuda

aynı fikirde olmalıyız N..." Bakışları Bora'nın gözlerine değip yeniden beni buldu. "CIA istediği bilgiye ulaşıp dosyayı rafa kaldırdığında, sen de özgür olacaksın. Yakalanmanı hiçbirimiz istemiyoruz, bu bir tehdit değil, bile isteye aldığın bir risk. İçerideki bağlantım bize yardım etmeye devam edecek, bu konuda bir sıkıntımız olmayacak. O yüzden Mehmet Şahindağ'ı köşeye sıkıştırmış olmayı değerlendirmeli ve o bilgi Emir Milić'e geçtiğinde, ondan çalmalıyız."

"Bilemiyorum," dedim, rahat bir tavırla. Bora'nın bakışları da yüzüme çevrilmişti. "Belki de Bay Ortiz'in yerine operasyonun başına geçen ajanı severim ve ona nükleer silah formülünden bahsederim, kim bilir?"

"Şaka yapıyor," dedi Tarantula, Ofelia'ya. Ofelia'nın gerginliği yüzüme samimi bir gülümsemenin yayılmasını sağlamıştı. "Ciddi değil."

"Emin misin?" diye sordu Ofelia, tedirgin bir şekilde. "Bana Bayan Adams durumun ciddiyetinin farkında değil gibi geldi de?"

"Diyelim ki farkında değil," dedi Bora, sertçe. Ofelia'nın bakışları Bora'nın kapkara gözleriyle buluşurken, ifadesi karışmıştı. "Ne yapacaksın ki?"

"Üstlerim bundan hoşlanır mı sizce?" dedi Ofelia, gözlerini kocaman açarak. Başını iki yana sallarken derin bir nefes almıştı. "Burada oyun oynamıyoruz!"

"Öyle mi?" diye sordum, dalga geçercesine. Tarantula, bakışlarıyla Ofelia'nın bana bir karşılık vermesini engellemişti. "Bunu söylediğin iyi oldu. Hiç anlamamıştım."

"Tamam," dedi Tarantula, konuya bir son vermenin telaşıyla. Ayağa kalkmıştı. "Siz düşünün... Daha sonra üzerine konuşuruz." Ofelia da ayağa kalkarken, Tarantula'nın gözleri gözlerimi buldu. "Belli ki N biraz yorgun..." Bora'ya baktığında yüzündeki ciddiyet artmıştı. "Senden haber bekliyorum Kara. OCTO'nun başına geçmen, senin ve karının da avantajına olacak, unutma..."

Tarantula'nın dudakları arasından çıkan sihirli cümle Bora'nın gözlerini parlatmasa da içinde bir yere değdiğini sezmemek aptallık olurdu; söz konusu şey Bora'nın karısının avantajıysa, mutlaka ama mutlaka üzerine düşüneceğini, Tarantula da en az benim kadar iyi biliyordu.

♠

Langley'in kuru soğuğu yüzümüze çarparken, varlığı pek de belli olmayan güneş tepemize ulaşmıştı. Bora'nın ofisinden eve geçer geçmez hazırlanmaya koyulmuş ve sabaha karşı arabayla yola çıkmıştık. Begüm, Asya ve Demir, Selim'in başlarında olacağı bir koruma ekibinin kontrolünde, Sevim Hanım ile birlikte Boston'da kalmışlardı. Ben her ne kadar kendisiyle muhatap olmasam da eve döndüğümüzde Eren hâlâ oradaydı ve Bora'ya, İstanbul'a dönmekten vazgeçtiğini, Begüm Amerika'da olduğu müddetçe Amerika'da kalacağını ve sık sık oğlunu görmek için uğrayacağını söylemişti. Bu kararın yalnızca Demir'le alakalı olduğu sesli dile getirilmese de fazlasıyla belliydi çünkü Begüm'ün Eren'e karşı oluşturduğu mesafe kolay aşılabilecek gibi değildi. Begüm, ben eşyalarımı toplarken beş dakikalığına odaya gelmiş ve bana sımsıkı sarılıp ne kadar mutsuz olduğunu bir kez daha göstermişti. Bir şeyleri geride bırakabilmek için attığı her adım, Eren'in yaptıklarıyla beraber bozguna uğruyor ve her defasında Begüm daha da uzağa savruluyordu. Bu, çok yakından tecrübe ettiğim bir şeydi fakat Begüm'e nasıl yardımcı olabileceğime dair herhangi bir bilgim yoktu. Belki de sadece zaman lazımdı. Zaman ya kötü hislerini yok edecek ya da iyi hislerini dahi tümden süpürecekti ve her ne olacaksa, bir gün olacaktı. Bugün değil. Bir gün.

Aynı zamana, Gökhan'ın da ihtiyacı vardı. Açık açık söyleyemese de Sergio'nun varlığının onu kıskaç altına aldığı ortadaydı. Sergio Morris veyahut Çınar Akbulut, Bora'nın öyle ya da böyle beraber çalışması gereken bir kimseydi ve Gökhan'ın buna nereye kadar katlanacağını, nerede patlayacağını merak ediyordum. Zamanında, abisi ile

çalışmamak için Bora'ya rest çeken adam, şimdi, bambaşka koşullarda, başka bir abisi ile çalışmaktan yana büyük bir rahatsızlık içindeydi ve bu hayatın ona biçtiği bir ironiden başka bir şey değildi. Tepeden tırnağa var olan yaraları geçmek yerine, her yeni gün bir kez daha kanıyordu ve gözümüzün önünde acı içinde tükeniyordu.

"Hazır mıyız?" Ve tükenirken, kendini işe veriyordu. "Hızlı davranacağız." Onu bugüne kadar görmediğim kadar ciddiydi ve bu tavrı şaşırmama sebep oluyordu. "Hiçbir hata istemiyorum. Herkes konum alsın." Gökhan Demir, belki de hayatında ilk kez, güvenlikten sorumlu kocaman bir ekibin liderliğini gerçekten yapıyordu. "Başlıyoruz!"

OCTO tarafından bana tahsis edilen evin önündeki korumalardan birisi, kendisine verilen anahtarla kapıyı açtığında içeriye girdik. OCTO'ya ait dairelerin temizliğinden sorumlu üç kişilik bir ekip, Fox ile Falcon kontrolünde bizden evvel eve ulaşmış ve eşyalarımızı toparlamışlardı. Zaten Bora'nın eşyaları birkaç bavuldan, benim eşyalarım ise birkaç bavula ek cephanelik ve bilgisayarlardan başka bir şey değildi. Bana yalnızca kasanın içindeki özel eşyalarımı almak düşüyordu ve bunun için hızlı davranacaktım. Mehmet Şahindağ, bu evin başka bir çıkışı olduğunu öğrendiği için artık burada kalmayacaktık. Bat, sahip olduğu güvenli evlerden birisini bizim için düzenlediğini biz yoldayken söylemiş ve bizi bir ev ayarlama zahmetinden kurtarmıştı. Bat'e ait bir eve yerleşme fikri Bora'nın içine sinmese de aslolan şeyin tedbir olduğunun bilincindeydi ve olumsuz bir çıkışta bulunmamıştı. Kendisinin bir ev bulmakla uğraşması ve onu yaşayabileceğimiz hâle getirmesi epey zaman alacağından, en doğrusunun bu olduğunu biliyordu.

Kasadaki eşyalarımı küçük el çantasına doldurduktan sonra, etrafıma bakındım. Çok uzun zamandır ait olduğum ve hakkını vere vere *evim* dediğim bir yer olmamıştı, her yerde bir göçebe gibi yaşıyordum. Her an taşınabilecek gibi, en fazla birkaç bavulla evden rahatça çıkabileceğim, sahip olduğum hiçbir eşyaya bağlanmayacağım ve orasını burasını

çerçevelerle ya da kişisel süs eşyalarıyla doldurmadığım, çatısı olan, beni soğuktan ve dışarıdaki hayattan koruyan bir dört duvarın içinde yaşamak demek, bir evin olması demek olmuyordu. CIA tarafından bana tahsis edilen evin haricinde, üçüncü kez ev değiştiriyordum ve sanırım artık bu duruma alışmıştım. Yerleşik düzene geçmek gibi bir arzum ya da ne zaman badana yaptırmam gerektiğini düşünmek gibi bir derdim yoktu. Arabada dahi yaşayabilir, kalan ömrümü o şekilde doldurabilirdim. Fakat yine de en uzun kaldığım ev buydu ve bu evin ayrıcalıklarını sevmiştim. Bu duygusal bağın oluşmasında Leo'nun da etkisinin olduğu aşikardı ve bu evle vedalaşırken, içim Leo'ya sarılma isteğiyle dolmuştu.

"Ver bana," dedi Bora ve elimdeki çantayı aldı. Yüzündeki normal ifadeye bakacak olursak, onun için de taşınıyor olmanın herhangi bir önemi yoktu. Zaten onun Langley'de pek de iyi hissetmediğini biliyordum ve yaptığımız her şeye zafere giden yoldaki birer teferruat gözüyle bakıyor olmalıydı. Mutfaktaki gizli geçit yerine, bodrum kattan ulaşılan acil durum tünelini kullanarak üç sokak öteden çıkacaktık. Aydın yolda, bir noktada bizden ayrılmıştı ve helikopter kullanarak yeni eve geçmişti.

"Teşekkürler, her şey için..." dediğimde, Falcon gözlüğünü düzeltirken gülümsedi. Sergio ile Falcon'la yolumuz burada ayrılıyordu; kendilerine ait görev tamamlandığı için, mutfaktaki gizli geçidi kullanarak evden çıkacaklardı. "Bilgisayarların kurulum aşamasında ve sistem güvenliğinde sana yine işim düşecek Falcon."

"Her zaman," dedi Falcon, kibar bir tonlamayla. Sergio'ya döndü. "Çıkalım mı ahbap?"

"Olur," dedi Sergio, yavaşça. Gökhan, Falcon'un koluna *eyvallah* der gibi dokunup bodrum kata doğru ilerledi. Sergio, bakışlarını Bora ile birleştirmeden, göz ucuyla Gökhan'ın arkasından bakmıştı. "Haberleşiriz Kara."

"Haberleşeceğiz," dedi Bora, konuşacakları olduğunu ima eder gibi. "CIA ile toplantı varmış yarın. Öncesinde bi' seninle de konuşuruz."

"Tabii," dedi Sergio. Gülümsediğimde bana göz kırpmıştı. "Görüşürüz."

Ağır adımlarla Gökhan'ın arkasından ilerlediğimde, Bora da peşimden geldi. Bodrum kata indik. Elime uzandığında, kısa bir an için ona dönmüştüm. Kapkara gözleri savaşmaktan korkmadığını haykırırcasına güven verici ve umut doluydu. Bu evden ayrılmamız her ne kadar sembolik ve öylesine bir şey de olsa, birlikte yepyeni bir sayfa açıyormuşuz gibi hissetmekten kendimi alamayışıma hayret ettim. En nihayetinde tebdilimekânda ferahlık vardı ve belki de değişiklik, bize iyi gelecekti. Adımlarımızı hızlandırdığımızda, içim yaklaşmakta olan baharın coşkusuna kapılmıştı.

♠

Yeni yaşamaya başlayacağımız eve eşyalarımızı bırakıp salona şöylece bir göz atar atmaz, yatak odasında üzerimizi değiştirmiş, duş almış ve derhal evden çıkmıştık. Bora, psikiyatr randevuma gecikmemem konusunda, çocuğu sınava girecek bir ebeveyn gibi özenli davranıyordu ve gereksizce heyecanlandığını benden saklayamıyordu. Bacaklarımı amaçsızca sallıyor ve bekleme salonundaki yeşil bitkilerin arasında, zamanın geçmesini bekliyordum. Erken gelmiştik. Bora, erken geldiğimize dair her türlü söylemimi sabırla dinlemiş ve bana herhangi bir karşılık vermemişti. Hatta, *'Haklısın sevgilim,'* diyerek, sinir bozucu kontrol manyaklığını bile kabul etmişti. Bekleme salonundaki sehpanın üzerinde bulduğu bir ekonomi dergisini eline almış ve sayfalarını karıştırırken, sık sık bana bakıyor ve benimle sohbet edip etmemenin kararsızlığına düşüyordu. Gerçi benim kendisini rahat bırakmam söz konusu değildi çünkü içimde büyüyen bir sıkıntının kurbanıydım ve Bora'yı maalesef ki stres topu olarak görüyordum.

"Üfff!" dediğimde, Bora yine bana bakmıştı. "Artık cidden yıldım, her yerde iş adamı olduğunu belli etmeye çalışıyorsun!"

Bora'nın kaşları çatılsa da çok geçmeden düzeldi ve gülümsedi. "Okumayayım en iyisi," dedi, dergiyi kapatırken. "Bom oynayalım mı seninle?"

"Neden bom oynayalım?!" dedim, kısık fakat sert bir tonlamayla. Bora, derin bir nefes aldı. "Bana çocukmuşum gibi davranma. Sinir oluyorum."

"Vakit geçsin diye-"

"Vakit, erken geldiğimiz için geçmiyor olabilir mi acaba?!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. Bora, dudağını ıslatırken, bir kez daha içine derin bir soluk çekmişti. "On dakika erken gelmek ne demek ya?! On koca dakika!"

"Tamam sevgilim, bir şey kalmadı zaten..." dedi. Kollarımı bağlayıp başımı onun tersi tarafa çevirdim. Gözümün takıldığı tablodaki mavi ve turuncu renklerin ılık etkisi beni rahatsız etmişti. "Neden ekonomi dergisi koymuşlar ayrıca buraya?! Ya ben iflas etmiş bir holding sahibiysem?! Bu nasıl bir düşüncesizlik?!"

"Bayan Adams?" dedi bir adam, sıcacık bir sesle. Bakışlarımı adama çevirdiğimde kaşlarımı çatmıştım. Otuzlu yaşlarında, mavi gözlü, gözlüklü, sakalları temiz bir kesime sahip, sarışın bir adamdı. "Blake." Bana tokalaşmak üzere elini uzattığında, hafifçe gülümsemişti. "Buyurun lütfen, içeri geçelim." İngilizdi. Bakışları birkaç saniyeliğine Bora'ya çevrildi ve yeniden beni buldu. "Yalnız mı girmek istersiniz yoksa beyefendi de bize eşlik edecek mi?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. Bakışlarım endişe içinde Bora'nın kapkara gözlerine değdi.

Bora elime uzanıp nabzımın üzerine bir öpücük kondurdu ve "Kendini nasıl rahat hissedeceksen..." dedi. Açıkçası hiçbir şartta rahat hissettiğim söylenemezdi. "Sen bilirsin sevgilim."

Bakışlarım Blake'e çevrildiğinde, "Yalnız..." dedim. Blake gülümsedi ve elini hafifçe kaldırarak, odasını gösterdi. Ayağa kalktım ve çantamı omzuma astım. Daha sonra bundan vazgeçerek çantamı koltuğa koydum. "Sana emanet," dedim Bora'ya. Yavaş adımlarla danışmaması bir alanda oturan genç

kadının önünden geçerek, Blake'in odasına ilerledim. Hardal sarısı üçlü kanepenin önündeki lacivert berjere göz ucuyla baktığımda, odayı sevmediğime karar vermiştim. "Berjerde siz mi oturacaksınız?" diye sordum, Blake'e.

Blake gülümsedi ve "Dilerseniz siz oturabilirsiniz," dedi. Kendimden emin adımlarla berjere ilerledim ve oturdum. Blake, masasının üzerinden bir defter ve kalem alarak üçlü kanepeye ilerleyip rahatça karşıma oturdu. "Nasılsınız?"

Gözlerimle duvarlardaki tabloları süzmeye bir son verdim ve kısaca, "İyiyim," dedim.

Blake, dikkatle yüzüme bakıyordu. "Biraz kendinizden bahseder misiniz?" diye sordu. Ses tonundaki sıcak tınıdan da hoşlanmamıştım. "Ne işle meşgulsünüz?"

"Akademik kariyer," dedim. Bu refleksif verilmiş bir cevaptı. "Matematik üzerine..."

Akademik kariyer yaptığımı bile aklında tutamayacak olmalıydı ki, kısaca not etti. "Evli misiniz?" diye sordu.

"Hayır," dedim, önce. Nina Adams'ın insanlara verdiği otomatik cevaplar belleğimde fazla yer kaplıyordu. "Evet," diye devam ettim, hemen sonrasında. "Bekleme salonundaki... Eşimdi. Bora."

"Yeni mi evlendiniz?" diye sordu.

"Üç yıl, sekiz ay, yirmi altı gün önce..." dedim.

Blake, kısa bir not aldı ve "Bugün buraya gelmenizin sebebi nedir?" diye sordu.

Kollarımı bağlayıp bacaklarımı sallarken, "Aslında zorla getirtildim," dedim. Blake buna şaşırmış gibi durmuyordu. "Yani buna o kadar çok ihtiyacım olduğu söylendi ki... En sonunda ben de herkes mutlu olsun istemiş olabilirim."

"Siz ne düşünüyorsunuz peki?" diye sordu Blake, yavaşça.

Gözlerim kısılırken, kollarımın bağını çözdüm ve parmaklarımla oynamaya başladım. "Düşünmemeye çalışıyorum..." Kısa süreli sessizlik, benim devam etmem gerektiğini hissetmeme sebep olmuştu. "Düşünmesem daha iyi."

"Neden, düşünmemenizin daha iyi olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu Blake. Kafam karışmış ve çoktan seçmeli bir sınavdaki paragraf sorularına benzer bir kısır döngünün içine hapsolmuştum. "Benimle rahatça konuşabilirsiniz..." dedi. İfadesindeki sükunetin birazının bende olmasını dilemiştim. "Burada olmakla alakalı herhangi bir çekinceniz varsa, lütfen benimle paylaşın..."

"İçini kolay açabilen birisi değilimdir," dedim. Blake, anladığını belli eder gibi başını salladı. "Sanırım herhangi bir şey anlatmak istemiyorum size."

"Öyleyse, şöyle bir yol izlemeye ne dersiniz?" dedi Blake, beni bırakmaya niyeti yokmuşçasına. "Günlük aktivitelerinizden, rutininizden bahsetmek ister misiniz? Bir gününüz nasıl geçer mesela?"

"Değişir," dedim, yarım ağız.

"Uyku ile aranız nasıl?" diye sordu.

"Tedirgin uyuyorum genellikle," dedim, düşünür gibi. Gözlerim kısılmıştı. "Yani Bora ile uyumuyorsak..."

"Ayrı uyuduğunuz zamanlar oluyor mu?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. "Aynı çatı altında hayır," dedim. Blake'in masmavi gözleri, gözlerimden ayrılmıyordu. "Uyumuyor asla aynı çatı altında benden ayrı. Söz verdi. Sözünü tutuyor."

"Peki, eşinizden ayrı uyuduğunuz zamanlarda, tedirgin hissetmenize yol açan şey nedir?" diye sordu.

"Güvenlik," dedim, hiç düşünmeden.

Blake başını usulca sallarken, "Güvenliğinizden yana endişeleriniz mi var?" diye sordu.

"Eşimin düşmanı var," derken buldum kendimi. Blake not almaya devam ediyordu. "Ondan."

"Peki polisten bu konuda herhangi bir yardım talebinde bulundunuz mu?" diye sordu. İfadesi bana yardımcı olmak için yanıp tutuşan bir dost kadar samimi olsa da bu samimiyete inanmıyordum. Ben CIA ajanıydım ve bu bilgiyi Blake ile paylaşmadan, yalandan bir hikaye anlatacak olmanın bana hiçbir faydası olmayacağını biliyordum.

"Evet," diye yalan söyledim.

"Peki bu sizin kendinizi daha rahat hissetmenizi sağlamadı mı?"

Bakışları koyulaştığında, aklıma Anıl düşmüştü.

"Dışarı çıkmak istiyorum!" dedim, sertçe.

Blake, sakinliğini koruyarak, "Neden?" diye sordu.

"Sıkıldım!" dedim. Blake'in masmavi gözleri denizin akşam üzeri tonuna döndü. "Durmak istemiyorum burada!"

"Arzu ederseniz randevuyu erteleyebiliriz," dedi.

"İstemiyorum!" dedim, ayağa kalkarak. Blake de benimle beraber ayağa kalkmıştı. "Sorgulanmaktan nefret ediyorum!"

"Sizi sorgulamıyorum Bayan Adams, lütfen sakin olun..." diye bir ricada bulundu. "Yalnızca sizi tanımaya çalışıyorum."

"Ben size kendimi tanıtmak istemiyorum!" dedim, öfkeyle. Hızlı adımlarla kapıya yürüdüm ve koridorda ilerleyip bekleme salonuna geçtim. Bora, beni bu kadar kısa sürede beklemiyor olacaktı ki, şaşkınlıkla bana bakakalmıştı. Gözlerimiz buluştuğunda adımlarımın durduğunu ve yanaklarımın ıslandığını fark ettim. Bora ayağa kalkıp yanıma ulaştı ve beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. "Yapamadım," dedim, mırıltıyla. "Sevmedim Blake'i."

"Tamam sevgilim," dedi Bora, saçlarımı öperken.

"Abuk sabuk sorular sorup durdu. Yok nasıl uyuyorum, yok polise gittim mi, yok birisini öldürdüm mü..." Burnumu çekerken, Türkçe konuşmama rağmen hâlâ burada olmaktan yana mutsuzdum. İzleniyormuşum gibi bir baskı altındaydım ve derhal buradan kurtulmak istiyordum. "İstemiyorum bir daha buraya gelmek. Bana psikiyatr mı yok?!"

"Tamam, ağlama..." dedi Bora. Sesindeki yumuşaklık bana nice terapiden daha iyi geliyordu. "Çıkalım hadi..."

"Senin yüzünden!" dedim, sitemle. Bora'dan ayrıldım ve koltuğa ilerleyip çantamı aldım. "Sen psikolojimi öyle bir bozdun ki, düzgün olan eski anılarım da bozuldu. Uyandırdın!" Bora, hiçbir şey söylemeden elimi tuttu. "Şimdi

senin yüzünden uğraş dur... Of! İstemiyorum terapi merapi ben. Sen bozdun, sen düzelt!"

"Tatlı mı yesek?" diye sordu Bora, muayenehaneden çıkarken. Islak bakışlarımı, kapkara gözlerine diktiğimde, yine burnumu çekmiştim. "Ne ısmarlayayım sana?"

"Bilmem," dedim, omzumu silkerek. Asansörün önüne geldiğimizde içimi tuhaf bir korku kaplamıştı. "Merdivenlerden inelim Bora..." dedim. Bora, merakla yüzüme baktı. "Klostrofobim varmış gibi hissediyorum şu anda. Asansörde kalıp ölecekmişiz gibi. Nefesim daralıyor. Açık alanda olmak istiyorum."

"Tamam," dedi Bora. İtirazsız bir şekilde merdivenlere ilerlerken, elimi de bırakmadı. "İstersen arabadan montlarımızı alıp yürüyüş yapalım?"

Basamakları inerken sayıyor ve saydıkça biraz olsun rahatlıyordum. "Olabilir," dedim. Binadan dışarıya çıktığımızda yüzüme çarpan temiz havayı solurken, başımı mavi ile gri arasında sıkışıp kalmış gökyüzüne çevirmiştim. Çantamdan sigaramı çıkarttım ve kendime bir sigara yaktım. Bora, dudaklarının kenarındaki tebessümle beni seyrediyordu. "Neden bakıyorsun öyle?" diye sordum, merakla.

"Seviyorum," dedi, çapkın bir tonlamayla. "Sana bakmayı..."

Yüzüme yayılan gülümsemeyle beraber iç çektim. "Blake beni andan çıkartacak diye ödüm koptu," dedim, bir itirafı gerçekleştirir gibi. "Ben sorgulamak istemiyorum. Sorgulanmak da. Sadece yaşamak istiyorum, dünü ve yarını düşünmeden. Bana dokunmasın kimse. Lütfen. Engel ol."

Bora'nın kapkara gözlerinde, yansımam vardı. "Dün de yarın da sana ait..." dedi. Bakışlarıyla sanki beni hipnoz altına almaya çalışıyordu. "Bugün elbette çok önemli. Anı yaşamayı saçmalık olarak bulmuyorum asla. Seni anlıyorum. Bu birçok insanın yapamadığı bir şey. Bu yüzden seni takdir de ediyorum." Anlaşılmak, daima, insanın kendisini iyi hissetmesini sağlıyordu. "Yalnızca dünle yüzleşmekten

kaçmamanı ve yarını, dün olanları kabul ederek karşılamanı istiyorum." Sigaramdan derin bir duman çekerken, bakışlarımı Bora'dan kaçırmıştım. "Sana yaptıklarımı, yaşattıklarımı biliyorum Nazlı... Ve seni ne kadar sevdiğimi de sen biliyorsun." Başımı belli belirsiz sallarken, sigaramın külünü ayaklı kül tablasına dökmüştüm. "Ben buna rağmen, benden vazgeçme ihtimaline rağmen, benden ayrılma ihtimaline rağmen iyi ol istiyorum... Aşabilmeni... Aşabilmeyi ya da... Benim de ihtiyacım var. Eğer biz birbirimize iyi geleceksek, bize de iyi gelen bir şeyler olmalı... Neden bu açıdan bakmıyorsun?" Gözlerimi Bora'nın kapkara gözlerine diktim. "Yalnızca senin travmaların yok ki sevgilim, benim de var..."

"Sen neden yardım almıyorsun?" diye sordum, merakla.

"Buna hiç sıra gelmedi," dedi. Kaşlarım çatıldı. "Hiç kimse, bunu önceliği yapmadı hayatında..."

"Ama sen benim psikiyatra gelmemi birçok şeyin önüne koydun-" Birden sustuğumda dudaklarım açık kalmıştı.

"Bence bunun keyfini sür," dedi Bora, küçülmüş sigarayı elimden alırken. Küllükte söndürdü ve elime uzandı. "Hadi gidelim..." dedi. Ne diyeceğimi bilemediğim anların birisindeydim. Bora, arabadan montlarımızı aldı ve arabanın anahtarını adamlarından birisine verdi. "Biraz yürüyeceğiz..." derken, montunu giymişti. Benim montumu giymeyeceğimi anlamış olmalı ki, montumu elimden alıp bir çocukmuşum gibi bana kendi giydirdi ve önümü kapattı. Çantamı yeniden omzuma astığımda, yavaş adımlarla yürümeye başlamış fakat hiç konuşmamıştık. Konuşacak bir şey yoktu. Bora'nın kaybolan yıllarında herkese yetmeye çalışırken kimsenin dönüp de bir kez olsun yüzüne bakmadığı gerçeğini sindirmeye çalışıyordum.

Yüzüne bakmayanlardan birisi de bendim.

Eline dikiş atılıp atılmamasını önemsiyor fakat ruhundaki yaraların iyileşip iyileşmediğine o kadar da önem vermiyordum.

Aklıma gelmemişti.

Yapabildiğim tek şey yanında olmak, onu anlamak, onu anlamayanlara kızmak zannetmiştim ve fakat onun daha iyi olabilmesi için herhangi bir adım atmasına yardımcı olmak aklıma gelmemişti.

♠

"Türkiye'yi özledin mi?" Bora'nın bakışları gözlerime çevrildiğinde, kahve fincanını yavaşça masanın üzerine bırakmıştı. "İstanbul'u?"

"Sen buradasın," dedi. Gözleri hafifçe kısılmış, sesi ise alelade bir şeyden bahseder bir tonlamaya bürünmüştü. "Sen buradayken, başka bir yeri nasıl özleyebilirim ki?"

Kahvemden küçük bir yudum aldım. "Ama burayı sevmediğini biliyorum," dedim.

"Önemli olan nerede olduğun mu yoksa kiminle olduğun mu?" diye sordu. Gözlerimi devirdiğimde, kocaman, neşeli bir kahkaha atmıştı. "Ciddiyim..." dedi, yüzündeki ifadeyi toplarken. "Seninle olduktan sonra çölde de yaşarım ben. Hiç denizin üzerinde olmadan... Ben kaptan olmak istiyordum Nazlı. Kaptan olmak demek, hiçbir yere ait olmayıp her yere ait olmak demektir..."

"Hani travmalar dedin ya..." dedim, utana sıkıla. Bora, merakla devam etmemi bekliyordu. "OCTO'yu reddetme sebebin, özünde Tarantula ile ilgili değil, değil mi?" Gamzesi ortaya çıkarken, dikkatle bana bakmıştı. "Babanla ilgili aslında? Sen onun yardımını reddediyorsun, değil mi?"

"Belki," dedi Bora, gülümserken. Kahve fincanını dudaklarına götürdüğünde konuşmasına kısacık bir ara vermişti. "Sana zoruma gittiğini söylemiştim."

"Belki de sen de babanla yüzleşmelisindir?" dedim. Bora içine derin bir nefes çekti. "Belki de *madem öyle* demeli ve Mehmet Şahindağ'a karşı dururken, bu imkanı elinin tersiyle tepmemelisindir?" Telefon melodimin duyulmasıyla beraber, Bora bakışlarını yavaşça dışarıya çevirmişti. Falcon'un aradığını gördüğümde, kaşlarımı çattım. "Ayrılalı ne kadar oldu ki?" diye sordum, şaşkınlıkla. "N'oldu?"

"Nina, acil durum..." dedi Falcon.

"Acil mi?" diye sorduğumda, Bora'nın kapkara gözleri gözlerimi buldu. "N'oldu?"

"OCTO'ya gel. Burada konuşacağız. Emir Milić ile alakalı," dedi Falcon. Sesindeki telaş hafife alınacak gibi değildi. "Lion hariç hepimiz toplandık. Çabuk ol lütfen Nina. Sana ihtiyacımız var."

"Tamam," dedim. Sandalyemin arkasındaki montu alıp ayağa kalktığımda, Bora şaşkınlıkla yüzüme bakmıştı. "Gitmem gerekiyor. Emir Milić'le alakalıymış. Toplanmışlar. Beni çağırıyor Falcon. Bana ihtiyaçları varmış."

"Seni bırakayım?" dedi Bora, cebinden cüzdanını çıkartırken.

"Gerek yok sevgilim," dedim. Montumu giydim ve yanına yaklaştım. Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına güçlü bir öpücük kondurdum. "Kendim giderim. Hem zaten bir ordu adamın takılır peşime. Güvende olurum merak etme..."

Çantamı omzuma astığımda, Bora kolumdan tuttu ve beni tekrar kendine çekti. Kapkara gözleri gözlerimde bir şeyin cevabını ararcasına bana bakarken, "Lütfen dikkatli ol Nazlı," dedi. Başımı beni merak etmemesi için salladım. "Mesaj at bana. Habersiz bırakma beni."

"Tamam sevgilim," dediğimde, saçlarımın arasından öpmüştü.

Hızlı adımlarla kafeden çıktım ve Bora'nın baktığı camın önünden geçerken, ona gülümseyerek el salladım. Başıyla adamlarına bir emir verdiğini ve dört adamının peşime takılacağını fark etmiştim. "Nazlı Hanım..." dedi, adamlardan birisi. "Ufuk ben." Elini uzattığında, tokalaştık. "Herhangi bir ihtiyacınız olursa, direkt benimle muhatap olabilirsiniz."

"Teşekkürler," dedim. Tekrar Bora'ya döndüğümde, ellerini cebine sokmuş bizi izliyordu. Göz kırptığında dişlerimi göstermek suretiyle sırıttım ve yürümeye başladım. Sokağın sonuna ulaşıp ana caddeye çıktım, oradan da parka doğru ilerledim. Parka girdiğimde takip edildiğim hissine kapılarak duraksamış ve Bora'nın adamlarını kontrol etmiştim. Dördü de bir şekilde görüş alanımdaydı fakat ben, dördünün

dışındaki, kafeye girerken görüş açıma giren bir adamı şimdi yine görüyordum. Parkın içindeki bir banka oturdum ve cebimden telefonumu çıkartıp, telefonumla ilgileniyormuş gibi baktım. Bir süre sonra sıkılmış gibi etrafıma bakındım. Adam, biraz ilerimdeki banka oturmuştu. İç çektim ve ayağa kalktım. Parktan küçük adımlarla çıktım ve parkın solundaki dar sokağa girdim. Bora'nın adamları takip mesafesini korudukları ve fazla yanıma sokulmadıkları için peşimdeki adamı fark edip etmediklerini bilmiyordum. Kafeye girerken adamın üzerinde spor kıyafetler, kafasında siyah bir bere vardı; şimdi ise takım elbiseliydi ve üzerine kaşe palto giymişti. Kamufle olmayı bildiği gibi, Langley'de bir akşam üzeri takım elbiseyle dolaşmak asla dikkat çekmezdi. Dar sokağın sonunda köşeyi döndüm ve durdum. Adam da köşeyi döndüğünde, önce göğsüne yediği sert darbeyle duraksamış, hemen ardından da kendisini duvara yasladığım için afallamıştı.

Bora'nın dört adamının ikisi, hızlıca yanıma doğru koşarlarken, "Kimsin?!" diye bağırdım. Adamın bakışları gözlerimi bulurken, onu bir yerden tanıdığımı fark etmiştim. Kesinlikle bu ilk karşılaşmamız değildi. "Kimsin sen?!"

Bora'nın iki adamı da, karşımdaki adamın kollarından sertçe tuttular. "Sakin ol..." dedi, adam.

"İyi misiniz?!" diye sordu, Ufuk.

"İyiyim," dedim ve kendisini tutan iki adama asla zorluk çıkartmayan adama döndüm. Sert ve tavizsiz bir ifadeyle, "Seni nereden tanıyorum?!" diye sordum.

"Gece kulübünde tanışmıştık," dedi adam. Kaşlarım havalanırken, bu tanışıklığı hatırlamayacak kadar sarhoş ve önemsemeyecek kadar pervasız olduğumu düşündüm. "Daha sonra ise bir kumarhanede karşılaşmıştık. Guerra'ya ait bir kumarhanede..."

Yüzüme yayılan şaşkınlıkla baş edememiştim. "Sen?!" dediğimde, artık adamın kim olduğunu biliyordum.

Hiçliğin, hissedilebilir bir şekilde var olduğu zamanların birinde kalmış bir tanışıklıktı bizimkisi; cehennem ateşinin

keskin yakıcılığında. Evinde Ceren ile Gökhan'ın fotoğrafını görüp ilk cinayetimi hatırladığım, AN kolyemi düşürdüğümü bile fark etmediğim, daha sonra Bora'nın da olduğu bir yerde dan diye karşıma çıkan ve fakat bunun üzerine dünyanın boyutunu dahi sorgulamadığım adamdı. Bora'nın kendisiyle tokalaşmaktan kaçındığı adam.

Herhangi bir adamdı ama herhangi bir adam olsaydı, şimdi karşımda da olmazdı.

"Neden beni takip ediyorsun?!" diye sordum fakat bu çok yersiz bir soruydu. Birisinin adamı olduğu gerçeğiyle yüzleşmem, buz gibi kesilmeme sebep olmuştu. "Kim tuttu seni?! Kim benimle tanışmanı istedi?! Kim beni takip etmeni istedi?! Kimin adamısın sen?!"

Belki de alacağım her cevaba hazırdım; fakat buna değil.

"Tarantula'nın adamıyım."

125.Bölüm

Herkese merhaba,

Bu yola çıkarken, yani Maça Kızı 8'in ilk satırlarını yazarken, bugünü -o satırların okuruyla buluşacağı anı- düşünmedim. Bana kalırsa yazar bunu düşünmemelidir de zaten. Çünkü kendini bile düşünmediğin, yalnızca o evrene konuk olduğun ve orada anlatılanlara kulak kabarttığın, hissetmen gereken, tam içeride karşılığını durmaksızın aradığın bir şey bu yazmak süreci. İş değil. Hobi değil. Bir yaşam şekli. Yazıyorum, öyleyse varım kadar basit ve keskin.

Bugün buradayız. Nazlı, bana bir pencere açtı ve sizler de benimle beraber, o pencereden bakıyorsunuz gözümden sakındığım bu evrene. Birlikteyiz. Ve kalabalığız. Kalabalık çoğu zaman gürültüye sebep olur. Herkes kendi arasında fısıltıyla bile konuşsa ortaya kocaman bir gürültü çıkar, bu kaçınılmazdır. Bu gürültünün ahenk içindeki melodisine hayranım ben ve bu melodiyi işitmenin çok güzel tarafları var. Bunun için okurlarımın varlığına minnettarım.

Sevgi karşılıklı; Maça Kızı 8'e veyahut naçizane, Nazlı'nın açtığı pencereye sizleri de davet ettim diye bana karşı beslediğiniz sevginin karşılığı kalbimde çokça var.

Kalabalığız ve bazen ışığı gören gelir; amacı o pencereden bakmak, ne olduğunu görmek değildir. Sesleri var olan melodinin içine karışır ve artık orada hoyrat, sert, duygusuz, saygısız nefret dolu söylemler

ve yuhalamalar duyulmaya başlar. Ben de bunun karşılığı yok, hiçbir zaman olmadı. Burası artık benim fısıldamayı bile bıraktığım yer çünkü ben bu dili iyi ki bilmiyorum.

Dünya, büyük bir salgınla sınanıyor. Ve pek tabii bizler de. Zaman zaman sakinliğimizi kaybettiğimiz, duyduklarımıza ve okuduklarımıza bir insan olarak çok üzüldüğümüz, aklımızda devamlı birilerinin olduğu, canımızın belki hiçbir şey yapmak istemediği ve hatta verim namına hiçbir şeyin kalmadığı günlerden geçiyoruz. Yarını düşünüyoruz. Şayet hayatta kalmayı başarabilirsek, hayatın nasıl devam edeceğini sorguluyoruz kendi içimizde.

21 Mayıs 2017'den beri düzenli olarak bölüm yayınlayan bir yazar olarak, okurlarımla kurduğum gönül bağına her zaman sadık kaldığımı ve hiçbir zaman sorumsuzluk yapmadığımı biliyorum ve sizlerin de bilmesini isterim.

61.Bölüm'ü yayınladım, iki hafta ara verdim, 62.Bölüm'ü yayınladım, tekrar görüşeceğiz dedim, sekiz ay mola verdim.

63.Bölüm'le döndüm. Maça Kızı 8'i aynı şekilde, kurduğumuz gönül bağını asla zedelemeden, düzenli bir şekilde yayınladım. 88.Bölüm'ü yayınladıktan sonra iki hafta ara verdim. 89.Bölüm'ü yayınladım, tekrar görüşeceğiz dedim. Yedi ay mola verdim. Ve eski okurlarım bilir, benim kitap yayınlama prensibim budur.

90.Bölüm'le döndüm ve gönül bağımızın düzenine yine sadık kaldım. Fakat bu dönüşümde maalesef bazı kötü şeyler de peşimi bırakmadı. Bir kez bölüm yayınlamadım, sizlerden özür dileyerek ve sağlığın her şeyden üstün olduğunu düşünerek. Gönül bağıyla yapılan bir şey karşılıklı mutluluk gerektiriyor; bunun, bölümün zaten hazır olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu, ben de bu heyecanı yaşamaktan ötürü keyif

alıyorum çünkü okurlarımla kurduğum şahane bir dostluk var. Yazdım zaten, atayım aman, okusunlar... Zannetmiyorum ki bunu yapan bir yazar olsun. Allah korusun. Başka bir bölüm maalesef şehit haberlerimizin hemen üzerine gelecekti. Sizlerden yine özür dileyerek ve acımızın ortak olduğunu düşünerek bölüm yayınlamadım.

2020 acı dolu bir yıl oluyor. Benim için 2019 da çok garipti ve oldukça sıkıntılıydı fakat şimdi, bugün, Dünya için oldukça acı dolu, üzücü, sıkıntılı günlerin içindeyiz. Eğer geçen hafta bölüm yayınlamamam gerçekten sorumsuzluk olarak algılandıysa -ki bazıları böyle düşündüklerini "özgür yorum" kisvesi altında çok güzel gösterdi- benim söyleyecek tek sözüm yok. Bölüm hazırdı evet ama ben hazır değildim ve bunun ne demek olduğunu gerçekten bilen, anlayan insanların var olduğunu bildiğim için bugün 125.Bölüm'ü okuyacağız.

"Zaten kitabı bitirmeye sebep arıyor."

Böyle bir sebep arayışında hiçbir zaman olmadım, eğer olsaydım çoktan çeker giderdim ve bu hayatımda duyduğum en garip şey, bunu söylemeden geçemeyeceğim.

Hayat bu. Başımıza her an, her şey gelebilir. Başıma bir şey gelmediği sürece, YÜZ YİRMİ BEŞ AY bölüm yayınlamasam bile, yastığa başını koyduğunda, "Dilara bölüm yayınlamaya devam edecek, kesin çok önemli bir şeyden ötürü yayınlamıyor, biliyorum." diyebilecek kadar beni tanımış herkese çok teşekkür ederim. Öyle bir şey oluyorsa iletişim sıkıntısı çekiyorumdur kesin, yoksa neden yayınlamadığımı söylerdim mutlaka, açıklamasız bırakmam kimseyi. Ve Allah'ın nasip ettiği o ilk an, yine yayınlardım o yeni bölümü; bana inananları pişman etmezdim.

Hiçbir zaman da etmem.

Sizlerden ricam, olur da Cuma günü bölüm yayınlama düzenimiz şaşarsa, bir şey olur da o hafta bölüm olmazsa, endişelenmemeniz ve Instagram'da mutlaka yapmış olacağım duyuruyu okumanız. Düzenimiz olur da aksarsa bile mutlaka devam eder, merak etmeyiniz ya da panik yapmayınız.

Sevginin hakaretten geçtiğini düşünen, en çok kendisinin Maça Kızı 8'i sevdiğini ispat etmek için bana hakaret eden, anlayışlarını sorguladığım ve açıkçası tuhaf bulduğum ve "okurum" diyemeyeceğim bazı insanların içi rahat etsin diye şunu da söyleyeceğim... Cuma günü telefonum bozuldu ve maalesef zaten bölüm veremeyecekmişim. Cumartesi günü de bir güzel hastalandım ve hâlâ toparlanabilmiş değilim. Yani bölüm yayınlamama sebeplerim de çoğaldı kabul edebilirseniz, ve belki o zaman beni mazur görebilirsiniz. Tabii, "Tüm bunlardan bana ne?" demezseniz.

Sağlıkla...

♠

"Gece kulübünde tanışmıştık," dedi adam. Kaşlarım havalanırken, bu tanışıklığı hatırlamayacak kadar sarhoş ve önemsemeyecek kadar pervasız olduğumu düşündüm. "Daha sonra ise bir kumarhanede karşılaşmıştık. Guerra'ya ait bir kumarhanede..."

Yüzüme yayılan şaşkınlıkla baş edememiştim. "Sen?!" dediğimde, artık adamın kim olduğunu biliyordum.

Hiçliğin, hissedilebilir bir şekilde var olduğu zamanların birinde kalmış bir tanışıklıktı bizimkisi; cehennem ateşinin keskin yakıcılığında. Evinde Ceren ile Gökhan'ın fotoğrafını görüp ilk cinayetimi hatırladığım, AN kolyemi düşürdüğümü bile fark etmediğim, daha sonra Bora'nın da olduğu bir yerde dan diye karşıma çıkan ve fakat bunun üzerine dünyanın boyutunu dahi sorgulamadığım adamdı. Bora'nın kendisiyle tokalaşmaktan kaçındığı adam.

Herhangi bir adamdı ama herhangi bir adam olsaydı, şimdi karşımda da olmazdı.

"Neden beni takip ediyorsun?!" diye sordum fakat bu çok yersiz bir soruydu. Birisinin adamı olduğu gerçeğiyle yüzleşmem, buz gibi kesilmeme sebep olmuştu. "Kim tuttu seni?! Kim benimle tanışmanı istedi?! Kim beni takip etmeni istedi?! Kimin adamısın sen?!"

Belki de alacağım her cevaba hazırdım; fakat buna değil.

"Tarantula'nın adamıyım."

Kulaklarımda içli bir uğultu feryat ettiğinde kafamdan onlarca düşünce geçiyordu fakat yapmam gereken ilk ve tek şey, şimdiyi düşünmekti. Cebimden telefonumu çıkarttım ve sabırsızca çağrımın yanıtlanmasını bekledim.

"Efendim Naz?" dedi Gökhan, en sonunda.

"Sevgilim n'apıyorsun?" diye sordum, tatlı bir tonlamayla.

Gökhan'ın boğazından, "Hı?" diye bir ses çıkmıştı. Şaşkınlıkla devam etti: "Ne?"

"Süper," dedim, ne diyeceğimi bilemeyince. Ufuk ve Bora'nın diğer üç adamı, benim patronlarıyla konuştuğumu düşündükleri için telefonlarına sarılamayacaklardı. "Bir sorun var da... Endişelenme endişelenme... Evet, Ufuk da yanımda sevgilim..."

"Naz! N'oluyor?!" diye sordu Gökhan, merakla. "İyi misin?! Neredesin? Konum gönder bana!"

"Evet iyiyim," dedim, yumuşak bir tonlamayla. Gökhan'la aramızda şifreli bir dil olmadığı için zor durumda kalmam dışında, herhangi bir sıkıntım yoktu. "Endişelenme dedim ya... Gelirsen iyi olur. Küçük bir sorun var yalnızca..."

"Dur, ben Ufuk'un konumunu buldum..." dedi Gökhan, hızla. Sesine yansıyan paniğin, buraya ulaştığında muhtemelen daha da artacağı belliydi. "Geliyorum hemen," diye eklediğinde, telefonu kapattım. Her ne kadar yaşanacakları bilmesem de acil durum ilan etmiştim ve bundan sonrasını tek başıma yönetmeyecektim.

♠

OCTO'nun toplantı odasının kapısını sertçe açtığımda, masada oturan beş kişinin bakışları dan diye bana çevrilmişti. "Beni Tarantula'yla yalnız bırakın!" diye bağırmamı, tek bir kişi dışında hiç kimse beklemiyor olmalıydı. Tarantula'ya çoktan haber uçtuğunu tahmin etmem zor değildi ve belki de yapacağı onlarca açıklamayı benliğinde sıralamış, bana sunmak üzere bekletiyordu. Herkes şaşkınlıkla birbirine bakarken, "Dışarı çıkın!" diye bağırdım.

"Müsaade edin," dedi Tarantula. Tonlaması benden daha kibar olsa bile yine de buyurgandı. Bakışları bana çevrildi. Ela gözlerine öfke saçarak bakıyordum. Toplantı odası boşalırken, Tarantula ayağa kalktı. Kapı kapandığında masaya hafifçe kalçasını yaslamıştı. "Dinliyorum N," dedi.

Ona doğru birkaç adım atarken, derin bir nefes almıştım. "Neden?!" Tarantula'nın ela gözleri kahverengiye döndü. "Bana mantıklı bir cevap ver! Neden?!"

"*S*," dedi, ciddiyetle. Duraksadığında, bunun ne anlama geldiğini bilmediğimi fark etmişti. "Kod adı... Ben ona *S* diyorum. Kıymetli bir dostum..." Kollarını bağladı. "Ona bir görev verdim. Seni, Kara'nın gelişine hazırlaması için... Gökhan'la Ceren'in fotoğrafı vardı elinde ve bunu senin karşına çıkarması gerekiyordu. Toparlanman, Kara'yı hatırlaman gerekiyordu..."

Kaşlarım hayretle havalanırken, yüzüme alaylı bir gülümseme yayıldı. "Bu mu?" diye sordum, inanamıyormuş gibi. "Dalga mı geçiyorsun benimle?!"

"Çok ciddiyim N," dedi. İfadesindeki netlik sinirlerimi bozuyordu. "Zamanında Ahmet Karabey, Gökhan'ın ve Ceren'in hayatına sokmuştu S'i. Çünkü İstanbul'un kalabalık yerlerine gidiyorlar ve dillerini geliştirmek için saçma sapan turist arıyorlardı. Güvende değillerdi. Gökhan, Kemal'i dinlemiyordu ve peşine kimsenin takılmasına, korunmalarına izin vermiyordu. Ahmet Karabey'in de yapacak herhangi bir şeyi yoktu. Benden yardım istedi ve onların S ile tanışmalarına vesile olduk..."

"Tüm bunlardan bana ne?!" diye bağırdım. Öfkemi kontrol edemiyor ve sakinliğimi koruyamıyordum. Sanki kendimi biraz serbest bıraksam zangır zangır titreyecektim fakat öte yandan hâlâ kendimde biraz olsun güç buluyor ve bu güce tutunuyordum.

"Kara, Langley'e gelmek üzereydi ve karşılaşmanız yakındı... Bay Ortiz sana görev vereceğini söylediğinde, hayatına çekidüzen verdin. Günlerce sabrettin! Fakat sonra bir şey oldu ve yeniden bıraktın kendini! Seni kendine getirmem gerekiyordu! Kara'yı hatırlaman gerekiyordu." Başımı kabul edemez bir tavırla iki yana salladım. "N bak, bu sana kendini kötü hissettirmesin-"

"Beni kullandın!" diye kükredim, hırsla. Adımlarım, Tarantula ile aramızdaki mesafeyi benden komut almamasına rağmen azaltmıştı. "Bu bana kendimi kötü hissettirmesin öyle mi?"

"Hayır bu kullanmak değil!" dedi Tarantula. Hâlâ pişkin pişkin kendini açıklamaya çalışabilmesi midemi bulandırıyordu. "Onunla beraber olmak senin seçimindi! S sana sadece fotoğrafı gösterecekti. Bulduğu yol onu ilgilendirirdi! Yalnızca ikiniz arasındaydı!" Derin bir nefes alırken, ifadesini yumuşatmaya çalıştı. "Kullanılmak konusundaki hassasiyetini geç de olsa anladım... Mehmet Şahindağ, Begüm Karabey'i kaçırdığında... Kara, seni kullandığı için-" Elim birden havaya kalksa da bileğim Tarantula'nın avucunda sıkışmıştı. Gözleri keskin ve koyu bir kahverengine sabitlenirken, "Sakın N! Sakın!" dedi. "Bir daha bunu deneme... Sen Lion değilsin!"

Birden açılan kapıyla Tarantula bileğimi bıraktı ve sert bir tonlamayla, "Sergio Morris!" dedi. Başımı omzumun üzerinden kapıya döndürdüğümde yalnızca Sergio'yu görmemiştim. Bora da buradaydı. "Öylece çekip gittin! Neredesin sen?!" Tarantula muhtemelen bana olan hışmını Sergio'dan çıkartarak rahatlamaya çalışıyordu.

Meraklı bakışlarım sorgularcasına Bora'ya çevrildi. "Geldim işte," dedi Sergio, umursamaz bir tonlamayla. Bora'nın

ifadesiz kapkara gözlerinde ipin herhangi bir ucunu yakalayamıyordum. "Üstelik Kara ile beraber. Toplantıyı onunla yapacağız."

"Nasıl yani?" diye sordu Tarantula; en az benim kadar şaşkın bir tavırla.

"Fazla vakit kaybetmeden başlayalım," dedi Bora. İfadesizliğinin gölgesinde kalan ses tonundaki netlik, Tarantula'nın kaşlarını havalandırmıştı. "Gündem yoğun."

Sergio, hafifçe arkasına dönerek, "Arkadaşlar?" dedi. "Buyurun..."

Herkes odaya girerken, Bora ellerini ceplerine sokmuş ve kapının yanındaki cam bölmeye yaslanmıştı. "Pardon," dedim, kendi kendime. Bu bir kaçıştı. Cebimden çıkarttığım telefonumu kulağıma götürdüm ve "Efendim?" dedim.

Nefes alma ihtiyacıyla odadan çıkarken, kimseyle göz göze gelmemeye çalışmış ve Tarantula'nın "Çabuk ol N!" diye seslendiğini duymazdan gelmeyi başarmıştım.

Fakat bu kez başaramadığım şeyler de vardı:

Gülümsemek.

Gözlerimden durmaksızın akan yaşların hak edilmiş yaşlar olduğunu bu kez biliyordum. Tarantula'nın yaptığı çirkinliği örtmek için yüzüme haykırdığı gerçekler, benim senelerdir sandık içinde sakladığım bilgilerdi. Sandık kilitliydi, anahtar okyanusun dibindeydi. O sandığın açılması ve kirli çamaşırların ortaya çıkması, Bora'nın beni kullandığı gerçeğinden daha kötü olamazdı fakat ben buna değil, Tarantula'nın -ve tüm OCTO'nun- bunu öğrenmesiyle yüzleştiğim için ağlıyordum. Kim daha çok suçluydu? Kara'yı yeniden hayatıma bile isteye sokan Tarantula mı, yoksa Kara'ya direnemeyen ben mi? İnsanlar da zümrüt yeşili olmayan ve tonunu yalnızca Bora'nın bildiği gözlerimin içine bakarken, benim ne kadar gurursuz olduğumu mu düşünüyorlardı? Ne zamandan beri?

Derin nefesler alıp vermek bu kez işe yaramıyordu ve ben gerçekten işe yarayan şeyin ne olduğunu bildiğimi sanmıyordum.

Yaşanan her şeyin üzerine örttüğüm örtünün altına komple saklanmak ve yok olmak istiyordum. Utancımdan. Utanıyordum. Çok utanıyordum. Ama yaşadıklarımdan değil.

Yaşadıklarıma rağmen bitip tükenmeyen aşkımdan.

Işık söndü, karanlıkta kaldım. Eğer hiç hareket etmezsem, ışığın yanmayacağını biliyordum. Cehennem ateşi önümü aydınlatırken yalnızca en kötü şeyleri gösteriyordu ve ben aynada görmeye devam ettiğim yanıltıcı aksimle karşı karşıya kaldığımda, gerçekleri seçemiyordum. Işığın yeniden yanmasını istiyordum ve fakat bunun için bir şey yapabilecek takati kendimde bulamıyordum. Eski, aydınlık günlerimi özlediğimi düşündüm. Ama en eskiyi. Annemin ve babamın yaşadığı zamanları. Sevginin en şeffaf haline sarmalandığım ve hiç bitmeyecekmiş gibi yaşadığım yarım kalmış çocukluğum aklıma düştü. Küçük Nazlı, beyaz elbisesiyle aynada görünürken annesi ve babası onun hemen yanıbaşındalardı. Aşkla birbirlerine sarılıyorlardı. Babası nazlı kızının saçını severken, annesi yanağından öpüyordu. Bir anıda kalmayı hak etmeyecek kadar içten ve sahici bu görüntü, beni cehennem ateşinin kalbine atıyordu.

Annemi ve babamı kaybetmemin bir trajediye dönüşmesine sebep olan herkesten bir kez daha nefret ettiğimde, gözlerimden yine sessizce yaşlar akmıştı.

Yüzümü yıkadım ve kuruladım. Sahte gülümsemem gözlerimin içini parlatmasa da zorundalıklarıma katlanabilmeme yardımcı oluyordu. Tuvaletten çıktım ve kararlı adımlarla toplantı odasına ilerledim. Kapıyı açtım ve odaya girdim.

Tarantula, omzunun gerisinden bana dönüp kısa bir bakış attı ve cümlesine devam etti: "...böylece bunu organize edebiliriz." Gülümsedi. "N de geldiğine göre... Başlayalım." Tarantula, Annie'nin koltuğuna oturmuş ve kendi koltuğunu da Bora'ya teslim etmişti.

"Bence de bir an evvel başlayalım ve bitsin," dedi Bora. Etrafa kısa bir bakış attı ve ayağa kalktı. Ben, tam karşısında kalan masanın boş kısmına doğru ilerlerken ise, "Gel otur

böyle Nazlı," dedi. Bora'nın gayet doğal bir şekilde dudakları arasından dökülen bu cümle, herkesin önce birbirine ve daha sonra da Tarantula'ya bakmasına sebep olmuştu. "Bir sandalye getirtsenize" dedi Bora. Solunda Falcon olduğu için, gayri ihtiyari ona bakmıştı. Fakat çok geçmeden Bora'nın kapkara gözleri beni buldu, kaşları çatıldı ve bakışlarını herkesin üzerinde dolaştırıp, Tarantula'da sabitledi. "Sorun ne?"

"Kurallar," dedi Tarantula, boğazını temizledikten sonra. Ayaklarım bulundukları yere zamklanmış gibi, kalakalmıştım ve Tarantula'ya bakıyordum. "Öncelikle bilmelisin ki N bizim asil üyelerimizden birisi değil ve asil üyelerimizle üyelerimiz arasında bir hiyerarşi var. N bizim için değerli, önemli... Fakat toplantılarımızda yalnızca asil üyelerimiz oturur, koltuk sahibi olanlar. Yani seninle beraber sekiz kişi... Lion burada olmadığından, onun koltuğuna ben oturdum, yoksa masanın diğer başına bir koltuk daha gelecekti."

"Anladım," dedi Bora. Tarantula belli belirsiz gülümsedi. "Gel Nazlı." Bakışlarım şaşkınlıkla Bora'ya çevrildi. "Otur."

"Anlamadın sanırım Kara?!" dedi Tarantula, baskın bir tonlamayla.

"Çok iyi anladım," dedi Bora. Bakışlarım kapkara gözlerine değdiğinde, başıyla usulca *hadi* der gibi bir işaret yapmıştı. "Gel sevgilim." Tarantula ise açıkça *hayır* der gibi yüzüme bakıyordu fakat bunu önemsemeyeceğim bir an varsa, o da bu andı. Hızlı adımlarla Tarantula'nın arkasından dolaşarak masanın başına ilerledim ve Bora'nın koltuğuna oturdum.

"Bir sandalye ayarlayayım," dedi Bear, hızla ayağa kalkarak.

"Gerek yok!" dedi Bora, sert bir üslupla. Oturduğum koltuğun kolçağına yerleşti. "Kurallarınız bozulmasın! Böyle iyi!"

Kısa süreli gergin bir sessizlik odayı esir alırken, bu toplantının sandığımdan daha zor geçeceğini hissetmiştim.

Tarantula yeniden boğazını temizleyerek söze girmesi gerektiğini düşünmüş olmalıydı ki, "Sana işleyişimizden

bahsedelim Kara," dedi. Bu koltuktan herkes açık açık seçiliyordu ve masanın başında oturmak kadar güzel bir konum daha yoktu. Solumda kalan Falcon'a, Lizard'a ve Bat'e; sağımda kalan Bear'a, Fox'a ve Tarantula'ya kısaca baktığımda kendi üstünlüğümü hayal ederek, içime çöreklenen kötü duyguları yok etmeye, sandığı unutmaya çalışıyordum. "Her birimizin birer ekibi var. Ve ekibimizin ekibi. O ekibin ekibi... Bu şekilde yüzlerce dostumuz var. Her biriyle tanışmazsın, herkes her birini tanımaz. Ama hepimizin ekibindeki belli başlı kişilere aşina olacaksın."

"Nazlı?" dedi Bora. Başımı kaldırıp yüzüne baktım fakat onun bakışları Tarantula'nın gözlerindeydi. "O kimin ekibinde?"

"Benim," dedi Tarantula.

"Artık değil," dedi Bora.

Tarantula başını iki yana salladı. "Bu değişemez!" dedi, uyarıcı bir tonlamayla.

"Ne bu? Hammurabi Kanunları mı?" dedi Bora, yüzünü buruşturarak. Alaycı ifadesi Sergio'nun da gülümsemesine sebep olmuştu. "Çok eski örümcek adam... Benim kendi kanunlarım var. Başkasının kuralları, kanunları... Huyum değil. Uyum sağlayamam."

"Bak-"

"Sen bana bak örümcek adam!" dedi Bora, hafifçe masaya eğilerek. İki elini masanın üzerine yerleştirmiş ve dik bir şekilde Tarantula'ya bakıyordu. "Nazlı, senin emrinde çalışmayacak!"

"Tarantula," dedi Bat, lafa girerek. "Neler oluyor?"

"Kara'nın zorluk çıkartacağını biliyorduk Bat, yapma!" dedi Tarantula, gülümseyerek.

Bat'in çatılan kaşları kısa bir süre için Bora'yı bulsa da yine Tarantula'ya çevrildi. "Açıkçası kısa bir süre önceye dek Kara'nın gerçek lider olduğunu bile bilmiyorduk. Şimdi değişmesi gereken kurallar gündeme geldiğine göre, otoritemiz temelden sarsılmıyor mu?"

Bora yeniden arkasına doğru yaslanırken, kollarını bağladı ve "İşinize gelirse..." dedi.

"Otoriteyle alakalı bir sorunumuz yok!" dedi Tarantula. Bakışları herkesin üzerinde dolaşırken, "Biz kendi içimizde sizlerle bir toplantı daha yaparız çocuklar..." diye ekledi. Bunun her ne kadar kimsenin hoşuna gitmediği belli olsa da kimse bir şey diyemedi. "İşleyişi şu an için bir kenara bırakalım... Gündemi konuşalım. Bay Ortiz görevden alındı. CIA'in Kara'dan istediği bir bilgi vardı. Onun Emir Milić'e geçmesi mevzu bahis... Bizler de onu Emir Milić'ten alacak ve Nina Adams'ın CIA ile çalışmalarını durduracağız. Ayrıca CIA komple oyundan çıkacak. Bu birinci gündem... İkincisi ise biraz daha acil ve öncelikli. Ryan Hayward. Kara ve Fox'un, Hakkı Akbulut'tan aldıkları isim. Mehmet Şahindağ'ın kâr ortağı."

Önümüzdeki ekranda bir fotoğraf açıldı. "Adamı araştırdım," dedi Falcon, ciddiyetle. "Bir ilaç şirketinin ortağı. Şirketin tüm depolarını bulabiliriz fakat şirkete girip çıkacak her tırı kontrol altına alamayız ve trafiği bilemeyiz. Hacklemeyi denedim ama uluslararası koruma devreye giriyor. Yani şirketin ana binasına yakın bir yerden denemeliyiz ama ne buluruz ya da sistem ne zaman kendini acil durum korumasına alır kestiremiyorum şu an için."

"Bunu CIA ile paylaşmalı ve durumu doğrudan onlara paslamalıyız bence," dedi Sergio.

"Bence de," dedi Bora, düz bir sesle. "İstihbarat birimleri beraber iş yapacaklardır zaten. Adama dair daha çok bilgiye ulaşırız. Kendi kendimize casusçuluk taslamamız yersiz."

"Aslında hazır Kara buradayken, şu gizemli diğer düşmandan bahsetmemiz daha doğru değil mi?" diye sordu Bat, araya girerek. Herkesin bakışları ona çevrilmişti. "Kafamı çok kurcalıyor bu. Bir an evvel bunu çözüp temizlesek?"

"Bendim o?" dedi Sergio, alayla. Bakışları Tarantula'ya çevrilmişti. "Kanıtlayamadın mı hâlâ benim olduğumu?"

"Kara, herkesin olabileceğini söylerken, nasıl bulacağız?" diye sordu Tarantula, Sergio'yu umursamadan. Ela gözleri Bora'ya sabitlenmişti. "Bir kez selam çaktı, daha da gözükmedi. Ne beklediği muamma kendisinin."

"Öyle," dedi Bora. İfadesi rahattı. "Söz veremiyorum, yarın başka bir düşman daha hortlayabilir bir yerlerden..." İmayla gülümsedi. "Siz beni koruduğunuzu söyleseniz de ben kendimi ve ailemi korumak için herkese düşman oldum da geride kalan yıllarda..."

"Mukakkak," dedi Tarantula, ciddiyetle. Bora'nın alaylı söylemini de umursamadığı belliydi. "Fakat bu belli ki güçlü birisi."

Bora derin bir nefes aldı. "Güçlü olsaydı karımı değil beni alırdı," dedi.

"Beni yanlış anlamayın ama madem bazı şeyler temelden değişiyor..." Konuşan Lizard'dı. "Bir eksiğimiz var. Sanırım Lion'u da çağırmalıyız." Lizard bunu muhtemelen, Bora diğer düşmanımızın ne kadar güçlü olduğunu -elinde Beyza Karabey'in yaşadığı gibi bir koz olduğunu- dahi bilmediği için söylüyordu. "Haksız mıyım?"

"Bunun mümkün olmadığını biliyorsun!" diye lafa atıldı Sergio. Başını iki yana sallamıştı. "Güvenliği için bu binaya girmesini engellediğimizi!"

"Her neyse!" dedi Tarantula, yeniden konuşarak. "Bize sevkiyat takvimin gerekli Kara..."

"Aydın Demir'den alın," dedi Bora, duraksamadan.

"Başka bir planın varsa da lütfen paylaş, bundan sonra aramızda sürpriz yaşanmasın..." dedi Tarantula.

"Monte Carlo ziyareti planlıyorum ama tarihi net değil. Şu bilgi-belge her ne haltsa, Emir Milić'e geçecek mi bir bakalım da... Oturur, konuşuruz..." dedi Bora.

"Marco'nun Natalya'yla görüşmek istediğini biliyoruz," dedi Tarantula.

"Ben anlamıyorum ki *Marco* ve *Natalya* isimlerini kullandığında durum yumuşuyor mu?" diye sordu Bora, kinayeyle.

"Evet, bu konuda ne yapacağız?" dedi Sergio. Merakla Tarantula'ya bakıyordu. "Herhalde buna izin veremeyiz."

"Peki bu CIA'in istediği bilgi, Mehmet Şahindağ, Emir Milić ve Natalya Agapova buluştuklarında, Emir Milić'e geçmeyecek mi?" diye sordu Lizard, şaşkınlıkla.

"Öyle konuştular," dedi Tarantula. Bakışları usul usul bana çevrildi. "Natalya'nın Marco ile buluşması şart fakat burada önemli bir husus var..."

"Evet, Nazlı bunu kabul etmeyecek," dedi Bora.

"Hayır," dedim, başımı Bora'ya doğru kaldırırken. Çatılan kaşlarıyla yüzüme baktığında gülümsemeden edememiştim. "Önemli husus benim bunu kabul edip etmemem değil. Natalya olarak, Marco'nun karşısında uslu durup durmayacağım... Yani Tarantula herhangi bir aptallık yapmayacağıma emin olmak istiyor..."

"Sence de en doğrusu bu buluşmanın gerçekleşmesi değil mi?" diye sordu Bear, merakla.

"Natalya'nın kim olduğunu anlarsa olacakların farkında mısın?!" diye sordu Bora, öfkeyle.

"Bence de bu çok riskli..." dedi Sergio.

"Tamam uzatmayalım..." dedi Tarantula. Bir elini havaya kaldırdı. "Bu buluşmanın gerçekleşmesi gerektiğini düşünenler..." Bat, Bear, Lizard ve Falcon ellerini havaya kaldırdıklarında, "Konu kapanmıştır!" diye ekledi.

"Ne bu şimdi?!" diye sordu Bora, kocaman bir kahkaha atarken.

"Demokrasi," dedi Tarantula. Bora'nın kaşları çatıldı. "Daha evvel hiç görmemiş olabilirsin... Zira sen tek adam rejimini kanıksamış birisisin."

"Evet ve bu buluşma olmayacak!" dedi Bora, sertçe. Derin bir nefes aldı. "Açık konuşacağım... Sen ölü bir adamsın... Yediğin haltı biliyorum. Susuyorum diye bilmediğimi düşünme sakın! Öğrendim ve buna rağmen geldim buraya. Sen ölü bir adamsın da seninle işim var henüz, ondan nefes almaya devam ediyorsun. Hakkı Akbulut'tan farkın yok

benim için. O yüzden sınırını bil ve öleceğin vakti erkene çekme!"

"Saçmalık!" dedi Bat, atılarak. Bora'nın öfkeli bakışları Bat'e çevrildi. "Neymiş yediği halt?! Bize de söyle?!"

Bora başını iki yana sallarken, "Seni ilgilendirmez!" dedi.

"Şimdi bence öncelikli olarak Kara'nın şunu öğrenmesi gerekiyor," dedi Bat, hırçın bir tavırla. "Ne biz ne de Tarantula, kendisinin emir eriyiz! Burada işler böyle yürümüyor! Biz bir aileyiz! Ve kimse benim ailemi tehdit edemez!"

"Bat!" dedi Sergio, sertçe. Bakışlarıyla Bat'i telkin etmeye çalışıyordu. "Kara bu kez haklı. Lütfen sus!"

"Benim ailem değilsiniz sonuçta," dedi Bora, Bat'e taviz vermeden. Sıkıntılı verdiğim nefes, Sergio ile göz göze gelmemize sebep olmuştu. "Sizin benden önceki düzeniniz beni ilgilendirmiyor!"

Bear, elindeki kalemi kırdığında, şaşkın bakışlarım ona çevrilmişti. "Belki de hata bizdedir," dedi, donuk bir ifadeyle. Gözleri Bat'i buldu. "Kara'yı neden koruduğumuzu sorgulamamak... Bizim hatamızdır belki de."

"Beyler!" dedi Sergio, ciddiyetle. "Sakin olun!"

Falcon neşeli bir kahkaha attı. "Kardeşinin... Umut'un yerini bildiği halde senden saklayan, seni Nina ve Umut arasında bir seçim yapmaya zorlayan adamı mı savunacaksın bize?"

"Kimsenin kimseyi savunduğu yok!" dedi Sergio, sertçe.

"Ve Umut'u hâlâ bulamadığını da atlamayalım!" dedi Bat, araya girerek.

"Ben bu şartlarda çalışmam," dedi Bear ve elindeki iki parça kalemi masanın üzerine fırlattı. "Yokum!"

"Ben hiç yokum!" dedi Bat.

"Yeter!" diye bağırdığımda, kendime ben bile yabancıydım. Üstelik ayağa da kalkmıştım. Bat'in koyu mavi gözlerine dikilen gözlerimden taşan kırgınlık, ses tonumdan da okunuyor olmalıydı. "Tüm bunlar ben bu koltukta oturuyorum diye öyle mi? Buyurun sizin olsun koltuk!"

"Nina bunun seninle bir ilgisi-"

"Kes sesini Bear!" dedim, hiddetle. "Siz kendiniz, kendi kendinize patronculuk oynayın, bensiz! Oyladığınız şey benim hayatım değilmiş gibi!"

"Yanlış anlıyorsun!" dedi Falcon, hızla.

"Neyi?!" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak. "Daha evvel sesinizi çıkarmadınız. Sormadınız. Sorgulamadınız. Sorguladıysanız da belli ki bazı şeyleri kabul ettiniz ve bugün buraya geldiniz. Şimdi sizi rahatsız eden gerçekten Kara'nın burada olması mı, yoksa aniden benimle alakalı değişen şeyler mi?!" Falcon'un dudakları aralandı fakat dudakları arasından tek kelime çıkmadı. "Hepiniz var olan oyunun bir parçası değil misiniz? Hepiniz aldığınız emirlerle hareket etmiyor musunuz? Ben sana geldim. Sana sordum. Bora'nın kiminle evli olduğunu sordum! Elime bir şifre verdin ve benim bakmamı söyledin. Bana benimle evli olduğunu bile itiraf edemedin, çünkü aldığın emir böyleydi!"

"Evet ama ben senin için kaç kez emirleri çiğnedim!" dedi Falcon, itiraz ederek.

"İşte ben de bundan bahsediyorum!" dedim, öfkeyle. "İşinize nasıl gelirse öyle davranmanızdan! Ben şimdi nereden bileyim Melis'in kafesinin adresini bana vermeni emredenin de Tarantula olmadığını?! Sana nasıl güveneyim?!" Bakışlarım Bat'e çevrildi. "Sana neden güveneyim?! Belki de sadece ikimize ait sandığım o yeri buradaki herkes biliyordur! Belki de ne konuştuğumuza kadar Tarantula'ya rapor veriyorsundur!"

"Nina saçmalama!" dedi Bat, kızgınlıkla.

"Ben de bu konuda sizinle eşitim!" dedim, öfkeyle. "Eğer ben de bir gün bu koltuğa Bora'nın oturtulacağını bilseydim, o evden sizinle çıkmazdım!"

"Sana bir şey diyen mi var?!" diye bağırdı Bat.

"Ben sizin oyuncağınız değilim!" Ses tellerimin sızladığını hissettim. "Gel Nina, koş Nina, hallet Nina, vurul Nina, yakala Nina, laf taşı Nina, yakalanma Nina!" Başımı iki yana salladığımda yanağıma süzülen yaşları umursamadım.

"Benim hem sizinle hem de CIA'den olmam ne demek, biliyor musunuz? John... Zamanında çok güzel özetlemişti bunu... '*İntihar etmişsin fakat can çekişiyorsun henüz! Ölmek üzeresin fakat farkında değilsin!'* diye!"

Tarantula, itiraz dolu bir tonlamayla, "CIA'e girmeyi isteyen sendin!" diye çıkıştı.

"Bana, *sana boşanmadığını bile söyleyemediğimiz kocanla bir gün beraber çalışacaksın* dedin mi?!" diye bağırdım, hırsla. Tarantula nefesini sesli verirken, Sergio gözlerini yummuştu. "Kendim istedim evet! Yalnızca bilgi taşıyacaktım! Bir operasyonun aktif bir parçası haline geleceğimi söyledin mi sen bana?!" Güldüm. "Ya sen Bora'nın geleceğini bildiğin halde bana söylemedin! Şimdi ne konuşuyorsun karşımda?!"

"Sana zaten müsamaha gösterilmesinin sebebi bu," dedi Lizard, yavaşça. Bakışlarım yüzüne çevrildi. "Yaşadığın psikolojik savaşı göz önüne almasak, defalarca cezalandırılırdın. Yaşadıklarının kolay olmadığını kabul ediyoruz. Ve sana yüklenen görevlerin boyunu aştığının da farkındayız. Fakat unutma ki buradaki herkesin bir yarası var. Senin kabul etmediğin şey şu... Sadece kendin yaralıymış gibi davranıyorsun!"

"Öyle mi?" dedim, eğlenmiş gibi. Attığım kahkahanın tınısı rahatsız edici derecede yüksekti. "O zaman ara Mehmet Şahindağ'ı ve kendini tanıt Lizard! Düşman olduğunu söyle! Zira namlunun ucunda olmaktan ben çok sıkıldım."

"Bu bir tehdit mi?!" diye sordu Lizard.

"Yeter! Sakin olun!" dedi Tarantula.

"Tehdit evet!" dedim, sertçe. "Bundan sonra müsamaha göstermesin kimse kimseye! Eğer ben şimdi kendimi öldürürsem... Ya da dur... Natalya iken mesela kendimi ifşa edersem... Her biriniz aptal aptal yeni planı sorgularsınız çünkü Mehmet Şahindağ inine geri girer. Kara'nın sevdiği kadın ortadan yok olunca yeni intikam yolu aramaya girişecektir ya da belki de tümden vazgeçecektir!"

"Konudan sapıyorsun," dedi Bear, başını iki yana sallayarak. "Senin bizim için değerli olman ayrı, senin söz hakkın olması ayrı. Nina, sen kontrollü değil, fevrisin. Duygularına teslim olarak yaptığın hatalara şahit olduk. Açık konuşacağım kusura bakma... Bana kalırsa sen Kara'yı dahi yönetiyorsun ve ben senin yönettiğin bir ekibe güvenemem. Üzgünüm."

"Dahası zaten şansa yaşıyor olması..." dedi Lizard, çaresiz bir tonlamayla. "En son Mehmet Şahindağ eğer Nina'yı öldürmediyse, bu şans değil de ne?!"

Taşlar teker teker dökülürken, son taş Bat'e kalmıştı. "Bence sen bizim söylediklerimizi, kişisel algıladığın için yanlış anlıyorsun Nina... Bizim seni kullandığımız fikrine kapılıyorsun. Ve bunun da sebebi..." Fakat o son taşı atamamıştı.

"Kara'nın beni kullanması," dedi dudaklarım, sakince.

Çok sessiz geçen birkaç saniyeyi, "Mola mı versek?!" diyen Sergio bölmüştü.

"Evet!" dedim. Hızlı adımlarla odadan çıkmadan, "Arkadaşlığımıza!" diye de eklemiş ve kapıyı içeride kalan herkesin suratına çarpmıştım.

Kapı kapandığında, gözlerimden akan yaşlara rağmen artık gerçekten gülümsüyordum çünkü bazı gerçekleri kendim dile getirebildiğimde, bu acınacak bir halde olmadığımı gösteriyordu.

Utanacak hiçbir şey olmadığını.

Ya da utanması gerekenin ben olmadığımı.

Bilmiyordum ve umurumda da değildi.

Çatı terasına çıktığımda, aldığım nefes çok derindi. Kendime bir sigara yaktığımda ise hafiflediğimi düşündüm. Yüklerim hâlâ yüktü fakat bazı şeyleri kabul edip sesli dile getirmenin etkisi de yükü biraz olsun azaltmaya yetiyordu.

Bir aile olmak OCTO'nun bahsettiği şey de değildi, maalesef.

♠

"Ama bu çok riskli!" Annie'nin fal taşı gibi açılan gözlerine, ifadesizlikle baktım. "Yani her ihtimali düşünmek gerek. Ya zaten anladıysa Natalya'nın sen olduğunu mesela? Veya anlarsa? Hadi anlamadı diyelim... Natalya'ya zarar vermeye kalkarsa?" Annie'nin verdiği tepkiler, beklediğim gibiydi. "Çok ama çok iyi düşünülerek karar verilmesi gerekiyor Nina. Emin misin? Mesela kimlerle gideceksin? İçeride seninle kim olacak? Acil durum planı ne olacak? Önce bunlara karar verilmeli ve bunlar hepimizi tatmin ederse gitmeye karar vermelisin! Böyle olmaz!"

"Tamam sakin ol," dedim, yavaşça. Annie'nin kaşları çatıldı. "Herhangi bir karar verdiğim yok... Zaten kesin olan bir şey de yok... Ben sadece tepkini merak etmiştim."

Annie, önündeki kahveden birkaç yudum alırken, merakla gözlerimin içine bakıyordu. Derin bir nefesi içine çekti ve tek kişilik koltuğa daha da yerleşti. "Anlamadım?" dedi, en sonunda. "Tepkimi mi merak ettin?"

"Evet," dedim, gelişigüzel bir tavırla. Kahvemi sehpanın üzerine bırakırken, ayağa kalktım ve Annie'nin ofisinin içinde yürümeye başladım. Jaluzinin aralıklarından dışarıyı kontrol ederken, "Unut gitsin..." diye fısıldadım.

"Nina neler oluyor?!" dedi Annie, unutamayacağının altını çizmek ister gibi. "Gerçekten neler oluyor?"

Bakışlarımı Annie'nin aynı kardeşi gibi olan gözlerine çevirdim. "Herkes çok mu bencil?" diye sordum. Annie'nin masasına ilerledim ve kalçamı masaya yasladım. Kollarımı bağlarken, "Ben de mi bencilim acaba, herkes gibi?" diye sordum. Annie, bakışlarını gözlerimden çekmemişti. "Evet operasyon... Evet görev... Evet gereklilikler... Ama bazen insan düşünülmek de istiyor..." Annie'nin yüzüne buruk bir tebessüm yayıldı. "Kimse beni anlamıyor oysa birçok dil biliyorum... Ama bazen aynı dili konuşmak yetmiyor."

"Kimse?" dedi Annie, düz bir ifadeyle.

Omuzlarım kalkıp inerken, ellerimi de kalçamın iki yanına yerleştirmiştim. "Mesela Gürkan Erdal... Ona Kara'yı ben ihbar ettim. Onun için Kara'nın yakalanmasının ne denli

önemli olduğunun bilincindeydim. Alelade, tanımadığım bir polis için de önemliydi mutlaka Kara'yı yakalamak ama ben Gürkan Abi'yi aradım. Belgelerden bahseden de bendim. Kanıtlardan... En azından ne bileyim bi' *'Kendine dikkat et Naz,'* diyebilirdi. Laf olsun diye bile olsa... Korkmamamı, yanımda olduğunu söyleyebilirdi. Bana hiçbir şey olmayacağını... Üstelik, bir polisin görevi, önce vatandaşı korumak değil midir? Alelade bir vatandaş da değil... *Kardeşim* dediğin insan..." Sıkıntılı bir nefes verdim. "Ha bu arada diyelim görev baskındı ve beni zerre umursamadı, umursamış gibi davranmasın!"

"Başka?" dedi Annie, ben susunca.

"Eren mesela..." dedim, küskün, şikayetçi bir tavırla. "Seni şöyle sevdim, böyle değerlisin diye ağıt yakacağına... Korktuğunu itiraf etsin. Beni umursamadığını ya da Kara'ya kafa tutacak kadar umursayamadığını... Begüm'le doyasıya aşk yaşarken, benim mutsuzluğumun ilgisini çekmediğini itiraf etsin. Dürüst olsun. Başımla beraber. Ama dürüst olsun!"

"Senin gibi mi?" diye sordu Annie.

Başımı *evet* der gibi salladım. "Ben kusursuz değilim. Benim de çok hatam var. Bora'nın Kara olduğunu saklamam, etrafımdakileri ona yaklaştırmam... Bunlar benim hatalarım. Bora bir güvenlik çemberi örüp Anıl'ın telefonlarını dinlemeye aldı, ne bileyim... Eren'i kendisiyle çalışmaya mecbur bıraktı falan. Ben bunlara sustum. Ben masum değilim. Can'ın vurulmasından tut Anıl'ın ölümüne kadar hepsi benim suçum! Ama ben sevgimde yalan söylemedim hiç... Sevmediğime sevdiğimi, sevdiğime sevmediğimi söylemedim hiç... Benim etrafımda kim varsa beni çok seviyormuş gibi davrandı. Ben bunu yapmadım... Ben en azından bu konuda dürüsttüm. Bora, benim hayatımdaki kimsenin tırnağının ucuna zarar vermedi ve veremezdi de! Ben onları korudum! Kişisel haklarını değilse de canlarını! Ben korkmadım Eren'i savunurken ama Eren iki üç atar yaptı ve sonra Begüm'e aşık oldu. Bu kadar mıydı?! Bora benim

canım, kanım gibi olan birisine bile isteye zarar verseydi mesela, ben Bora'yla ya da onun ailesinden birisiyle bir araya gelir miydim?" Annie, dikkatle beni dinliyordu. "Bora ne yaptıysa bana yaptı... Ama benim etrafımdakiler de öyle, bana yaptılar... Gökhan mesela Hande'yi korudu, kolladı, Bora'ya savundu. Aslanlar gibi! Her defasında! Ben de Anıl'ı ve tüm sevdiklerimi! Ama kimse beni savunmadı... Hiç kimse! Bunlar demagoji mi geliyor gerçekten?"

"Asla," dedi Annie, yumuşacık bir tonlamayla. "Seni anlıyorum."

"Bir keresinde Ayça'nın... Anıl'ın kız arkadaşının yani... Küpesi kaybolmuştu..." Annie, kahvesinden birkaç yudum aldı. "Anıl'ın hediyesiymiş sanırım. Ayça evi birbirine kattı. Anıl'ların evinde denk gelmiştik. Herkesi aramaya falan kalktı. Ben de çantamı aramasını istemedim çünkü çantamda Anıl'a yazdığım mektuplar vardı. Onlar ortaya çıkacak diye ödüm kopmuştu. Çantamı aratmayınca Ayça benden şüphelenmiş... Anıl da böyle bir usulünü bulmuş kendince, küpenin bende olup olmadığını sordu bana. Öyle incinmiştim ki o gün... İşte Anıl'ın beni gerçekten o kadar çok sevmediğini anladığım fakat kabul edemediğim herhangi bir günden birisidir o gün... Beni hırsızlıkla suçladı... Ve ben bunu görmezden geldim, aylar sonra, belki yıllar... Bir kumarhanede hırsızlık yaptım, Anıl yaşasın diye..."

"Aşk, insanın basiretini bağlar ve basiretimiz bağlıyken, çok sevdiğimiz insanların yörüngesine hapsolabiliriz," dedi Annie, sıcacık bir ifadeyle. Başımı onu onaylamak için salladım. "İşte doğru insana aşık olmak bazen bu yüzden önemli, yörüngesinde olduğumuz kişi, bizi yanlışa yönlendirmesin diye..."

"Küpe çıktı mı bir yerden çıkmadı mı bilmiyorum..." dedim, kısık bir sesle. Gözlerim dolmuştu. "Ama çok ağladım... Eren o zaman çok destek olmuştu bana. Anıl'a kızmıştı. Bana da kızmıştı gerçi. Neden kendimi Anıl'ın yaftalarına maruz bırakıyor muymuşum, neymişim..." İç çektim. "Eren'in kırıcı

gerçekçiliğinden kaçtığım günlerdi. Çok dinlememiştim." Alt dudağımı dişledim. "Ama bana en çok koyan ne biliyor musun... Tabii komple ev ayağa kalktı. Bodrum'daydık. Yanda bizimkiler. Yani halam, yengem falan. Yazdı. Özcan Abi, küpenin parasını vermişti Ayça'ya, sanki hırsız benmişim gibi. Bana danışmadan, sormadan. Yirmi, belki yirmi bir yaşındaydım ya ben. Çocuk değilim ki. Neden suçluymuşum gibi davrandılar, inan bilmiyorum. Ayça parayı almış, ertesi gün bana verdi. *'Küpeye ne olduysa oldu, bu para sizde kalsın'* diye. O kadar utanmıştım ki..."

"Yapmadığın bir şeyin üzerine kalması seni üzebilir fakat utandırmamalı," dedi Annie, yavaşça.

"Bora da bana inanmamıştı... Yatağına sızdığıma kadar ima etmişti... Hain zannetmişti beni..." dedim. Annie, kahvesinden birkaç yudum daha aldı. "Şüphe çok garip bir şey gerçekten..." Güldüm. "Biliyor musun, Anıl'a Bora'yla nasıl tanıştığımızı anlattığımda, kendisini bu kadar çok mu sevdiğimi sormuştu. Hiç anlamamış. Bora da anlamamıştı. Beni hain sanmıştı. Onlar öyle sevmedikleri için mi?" Annie'nin dudakları *bilemiyorum* der gibi bir şekil aldı. "Canan da muhtemelen, o yüzden Anıl'a birisini ayarlamaya çalışmıştı. Öyle sevmeyen, bunun acısını bilmiyor herhalde. Ne bileyim. Belki de bendedir sorun."

"Her şeyi kendi içinde değerlendirmelisin," dedi Annie, direktif vermekten kaçınır bir edayla. Gülümsemesi içtendi. "Birbirine bağlamadan olayları... Öznel değerlendirmelisin."

"Hiçbir şeyi değerlendirmek istemiyorum," dedim, tatsız bir tavırla. Annie'nin masasının üzerine oturdum ve ayaklarımı sallandırdım. "Herkeste annemle babamı arıyorum ve bundan nefret ediyorum." Gözlerimden birkaç damla yaş aktı. "Tamam gideyim Emir Milić ve Mehmet Şahindağ ile buluşayım... Bunu istiyorum zaten ben. Bundan kaçmam. Ama lütfen birilerini kaygılandırsın bu. Lütfen!"

"Beni kaygılandırdı," dedi Annie, doğrudan.

"Sergio'yu da..." dedim, kafamı sallarken.

"Bora'yı?" diye sordu, Annie.

Güldüm. "O zaten birkaç saniye nefesimi tutsam kaygılanıyor," dedim. Annie de gülmüştü. "Herkeste annemle babamı arıyorum ve bundan ne kadar nefret ediyorsam, annemle babamı sadece ve hep Bora'da bulmaktan da nefret ediyorum!" Dudaklarım gülüyordu ama gözlerim ağlıyordu. "Çünkü bu annemle babama çok büyük bir haksızlık... Onlar beni sadece sevdiler... Ama Bora çok canımı yaktı..." Derin bir nefes almaya çalıştım. "Eylemleri değil ama sözleri çok acıttı... Her defasında..."

Annie'nin bakışları talepkârdı. "Anlat bana," dedi.

"Hangi birisini?!" dedim, gülerek. Başımı iki yana salladım. "O kadar çoklar ki..." Burnumu çektim. "Önce beni çok değerli olduğuma sonra ise çok değersiz olduğuma ikna etti... Önce kendimi görkemli bir efendi gibi hissettim, sonra ise aciz bir köle... Önce bensiz nefes alamayacağını, sonra ise nefesime dahi katlanamadığını hissettirdi... Önce tüm takıntılarımla beni sevdiğini, sonra ise takıntılarımın sinirini bozduğunu düşündürdü... Sözde benim oynadığım oyuna eşlik ediyordu ama oyun başına yıkıldı ve kader oynadı ona oyununu, öyle ya da böyle bana aşık oldu... Bu da onun sınavı..."

"Bu sana ne hissettiriyor?" diye sordu Annie, merakla.

"Eğer ondan vazgeçebilseydim, müthiş keyifli hissettirirdi..." dedim, gözyaşlarımı silerken. Minik bir kahkaha attım. "Kadın, adamın karşısına geçer ve oyunun bittiğini haykırır, düşünsene! Kadın oyun oynamış bu kez adama... Kadın, oynamış onun duygularıyla... Güzel bir ters köşe fakat bunu da ancak Bora gibi birisi yapabilirdi. Ben değil. Ben maalesef klişelerin kadınıyım. Seviyorum... Çok seviyorum... Ve bu bana ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, kaçamadığım bir gerçek var. Ertelediğim an... Yaptıklarını hazmetmem, sineye çekmem, Bora ile bir ömür geçirmem mümkün değil. Mehmet Şahindağ öldüğünde biteceğini bilmesem Bora'yla bugünümüz de zehir olurdu. Biteceğini bildiğim için... Yani buna sığınarak şimdi anı yaşıyorum onunla. Çünkü benim için yaptığının affı yok..."

"Seni sevmemesinin?" dedi Annie, sorar gibi.

"Beni sevmiyorken, seviyormuş gibi yapmasının," dedim, Annie'yi düzelterek. Annie'nin yüzüne çekinceli bir ifade yerleştiğinde gülümsedim. "İçinde kalmasın..." dedim, takılır gibi. "Sergio gibi düşündüğünü biliyorum ki sen de imasını yapmıştın. "*Ya seviyorduysa, bilerek böyle yaptıysa,* falan diyeceksin muhtemelen." Annie, şaşkınlıkla yüzüme bakarken başımı iki yana salladım. "Sergio bunu dile getirdiğinde çok yüksek bir tepki vermiştim... Herhalde bu ihtimalin ne kadar korkutucu olduğunu bildiğimden, düşünmek bile istemediğimdendi. Bora'yı öldürürdüm herhalde, bu konuda şaka yapmıyorum. Ben Bora da değilim, kıyabilirim. Vardır böyle zalim taraflarım..." Annie zorlukla yutkundu. "Korkma korkma," dedim, samimi bir gülümsemeyle. "Böyle bir ihtimal bile olmadığına emin olduğum için rahat olabilirsin. Senin o aptal, çirkin, kötü kalpli, güzel bakmayan, beceriksiz, cimri, iğrenç, pislik kardeşin bana aşık olsaydı ama aşık değilmiş gibi yapsaydı, bin defa kendini tutamayıp itiraf ederdi... Bezerdi çünkü artık. Bu ihtimali atın çöpe yani. Düşünmenize değmez! Öyle bir şey yok ve iyi ki de yok! Seven insanın yapacağı şeyler değildi yaptıkları..."

Annie kısa bir süre duraksadı ve en sonunda, "Cimri mi?" diye sordu.

"Hem de ne!" dedim, *sorma* der gibi. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Ama bu konunun zevki seninle çıkmaz, maalesef bi' Gökhan değilsin! Keşke o benim görümcem olsaydı..."

Annie kocaman bir kahkaha attı. "Gökhan'ın değil ama senin öz kız kardeşim olmanı çok isterdim... Zira oğlumun seninle aynı genleri taşıması bir gurur olurdu benim için... Üç buçuk yıl oldu, hâlâ konudan konuya atlama hızına adapte olabildiğim söylenemez."

"Lion," dedim, durgun bir şekilde. Annie'nin gülümsemesi solarken, yüzüme baktı. "Hani bana iltihabı kurutmamı söyledin ya... Bunu yapacağım. Ama hemen değil. O nişanı hatırlamam ve o nişandaki insanların yanına gitmeyişlerimle

teker teker yüzleşmem gerek..." Annie'nin bakışlarına yayılan merakı görmezden geldim. "O nişanı hatırlamam için yapılması gereken son bir iş kaldı... Ağırdan alıyordum ama hızlandıracağım."

"Nedir o?" diye sordu Annie, merakla.

"Biraz da sen anlat," dedim. Yüzümde ya da sesimde herhangi bir ifade yoktu. "Ne hissettin?"

Annie bakışlarını gözlerimden kaçırıp kahvesine çevirirken, "Neyde ne hissettim?" diye sordu fakat ne sorduğumu gayet iyi biliyordu. "Ha şeyi mi diyorsun..." Derin bir nefes alıp yeniden bana baktığında, yüzüne bomboş bir gülümseme de kurulmuştu. "Bora'nın hamlesini? Çok iyiydi! Mehmet Şahindağ'ı can evinden vurmak..."

"Ne hissettin?" diye sordum, bir kez daha. Annie, inatla daha da çok gülümserken, başını iki yana sallamıştı. Hiçbir şey hissetmediğini değil, sormamamı söyler gibi. "Bu kalbini kırmasın, n'olur çünkü-"

"Ölü bir kalp kırılamaz Nina," dedi, lafımı keserek. Gözlerinden yanaklarına incecik yaşlar süzüldü. "Ben yaşamıyorum. Öldüm çok uzun zaman önce." Ölü birisi nefes de alamazdı ama o almıştı. "Ben istemeden onlarca felakete sebep olmuş bir insanım. Hiç istemeden..." Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken, konuşmakta zorlandığını fark etmiş ve onu zorladığım için pişman olmuştum. "Buna üzülmeye hakkım yok. Kardeşimin hakkımda düşündüklerini de değiştiremem. Ondan ablasını aldığım için de ayrıca çok üzgünüm. Ne söylesem şu saatten sonra yersiz ve boş."

"Bir gün karşılaştığınızda kendini uzun uzun anlatman gerekecek," dedim, yavaşça.

Annie, başını iki yana sallarken, "Sanmıyorum," dedi. Kaşlarım merakla çatıldı. "Gökhan haklıydı... Biz hiç karşılaşmamalıyız."

"Ne zamandan beri böyle düşünüyorsun?" diye sordum.

"Çınar ile konuştum. Ve Gökhan'la... Ayrı ayrı. Konu Umut'tu," dedi Annie. Kahvesindeki son yudumu kafasına dikip, fincanı sehpanın üzerine bıraktı. "İkisi de bir konu

hakkında çok net bir fikre kapılmamı sağladılar. Artık inanıyorum ki, bazı sırlar, bazen, ortaya çıkmamalı. Geç kalınmışsa, özellikle. Otuz beş yıl Gökhan'ın da Çınar'ın da hayatı için çok uzun bir zaman. Birisi kuzenim... Gerçi diğeri de kuzenimmiş..." Kızgınlıkla güldü. "Diğeri de çok sevdiğim, elimde büyüyen, kardeşim gibi birisi. İkisini de pekala tanıyorum. Kardeş olabilmeleri için bi' otuz beş seneyi beraber devirmeleri lazım." Kısa bir es verdiğinde, sabırsızlandığımı hissettim. "Çınar için biraz daha kolay ama Gökhan için durumu kolaylaştıran herhangi bir şey yok. Aydın'a söver eder ama çok sever Aydın'ı, bunu onlara gerçekten bakan herkes görebilir. Çınar için ölüyor olsa, Aydın üzülecek diye adım atmaz Çınar'a Gökhan... Hele şimdi Aydın'la öz kardeş olmadıklarını öğrendi ya... Daha çok korkuyor benim ortaya çıkmamdan. Aydın'ın tepkisinden... Fakat Çınar cephesi de karışık. Gökhan'ı hiç sevmiyordu. Hiç! Onun arkasından ettiği küfürleri düşünüp duruyor. Umut Akbulut, Gökhan'mış... Eeee? Kimin başı göğe erdi bu ortaya çıkınca? İşte bizim de başımız göğe ermeyecek galiba. Hatta biz yerin dibine gireceğiz."

"Leo'yu Aydın'dan ayıramazsın!" derken buldum kendimi. Annie'nin şaşırdığı belliydi. Sert çıkışım ne onun ne de benim beklediğim bir şeydi. "Yani... En azından Leo'nun başı göğe ermeyecek mi?" diye sordum, biraz daha yumuşatarak.

"Yalnızca kendimden bahsediyorum tatlım," dedi Annie. Ayağa kalktı. "Ben ve Leo farklı bireyleriz."

"Bu ne demek?" diye sordum, şaşkınlıkla. Fakat Annie pencereye doğru ilerlediğinde, cevapsız kalacağıma emin olmuştum.

♠

Tam dört dakika, kırk bir saniyedir Bora'yı bekliyordum ve sanıyordum ki o, ben ağaç olmadan asla gelmeyecekti. Kırk yedinci yudum suyu boğazıma yollarken, çantamdan telefonumu çıkarttım ve Bora'nın mesaj sayfasına girdim.

"Nerede kaldın?"

On beş saniye geçti fakat çevrimiçi olmadı.

"??????????????????????????????????????"

"Gecikeceğim biraz."

"Ya zaten geciktin! Daha ne kadar gecikebilirsin ki?!"

"8 gibi dedim ve saat 8'i 5 geçiyor henüz."

"Sana zaten GİBİ NE DEMEK diye sormuştum ben di mi?! Bana adam akıllı saat verseydin o zaman! 8 gibi ne demek dediğimde, 8 gibi işte diyen sensin. Saat 8:06? Sen neredesin? Yoksun? Şirket yönetmiyorsun. Çok önemli bir toplantın da yoktu! Alt tarafı OCTO'nun ÇOK GİZLİ ŞEYİNE gittin! Artık neresiyse orası."

"Ayrıca senin benim arkamdan çıkıp gelmen gerekiyordu, benden sonra ORADA KALMAYA DEVAM ETMENE inanamıyorum!"

"Ne koltuk sevdasıymış!"

"Bana 8 gibi demeseydin o zaman."

"Falcon ve Tarantula'yla yeseydiniz yemeğinizi."

"Benimle neden akşam yemeği yemek istedin ki o zaman?"

"Çok sıkıldım."

"Sana iş yemeği yiyelim diyen de kabahat!"

Bora'ya bir mesaj daha yazarken telefonuma düşen çağrı Gökhan'dandı.

"Ne var?" diye açtım, telefonu.

"Sana da iyi akşamlar," dedi Gökhan, tavırlı bir tonlamayla. "Bu nasıl bir karşılama, aşk olsun!"

"Ya asıl sana aşk olsun!" dedim, çemkirir gibi. Restorandaki insanları rahatsız etmemek için her ne kadar yavaş konuşuyor olsam da sesime yansıyan sinirin Gökhan'a ulaştığı aşikardı. "Neden söyledin Bora'ya o herifle Tarantula'nın münasebetini? Biz böyle mi anlaştık seninle? Sana yazıklar olsun!"

"Dur dur dur!" dedi Gökhan, çıkışarak. "Bora öğrenmiş mi?"

"Bırak bu ayakları!" dedim, sitemle.

"Kızım vallahi ben bir şey söylemedim!" dedi Gökhan, ciddiyetle. Kısa bir sessizlik oldu. "Ufuk'u da diğer adamları da Terry ile beraber depoya götürdüm ben, ne yapacağımı düşünüyorum kara kara."

"Terry kim?" diye sordum.

"Lan o lavuk işte!" dedi Gökhan. Suyumdan birkaç yudum aldım. "Bora'ya bir şey demedim ben. Buradan çıkmadı laf. Hatta seni korumaları için peşine taktığım adamlar bile, ekip değişikliğinin sebebini bilmiyorlar. Bora da beni arar, nedenini sorar, olmadı hesap sorar diyordum ama öyle bir şey olmadı. Meğer bildiğinden desene!"

"E nereden öğrendi o zaman Bora?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Lan?!" dedi Gökhan, hızla. "Dinleyici falan olmasın üzerimizde?!"

Kaşlarım çatılırken anlamsızca etrafıma bakındım. "Daha neler?!" dedim. İfademdeki çekimserlik bir an için yutkunmama sebep olmuştu. "Boşanırım ha!" dedim.

"Sen bugün şeye gittin değil mi?" dedi Gökhan, korkuyla.

"Gökhan saçmalama!" dedim, hızla. Yine de çantamı kontrol etme gereği duymuştum. "Olmaz öyle şey!" Derin bir nefes aldım. "Telefon güvenli mi, emin miyiz?"

"Lan sikeceğim bak kıllandım," dedi Gökhan, öfkeyle. Nefes alıp verişinden volta attığını anlıyordum. "Nasıl anlayacağız?"

"Alp'e sorsak?" diye sordum.

"Güveniyor musun?" diye sordu Gökhan.

"Yani bilmiyorum. Kendi mantık sisteminde, böyle bir şey varsa da bizimle paylaşmamak uygun basarsa..." İç çektim. "Sanırım güvenmiyorum." Göz hizama Bora girdi. "Ve kapatıyorum." Telefonumu çantama tıkıştırırken, ayağa kalktım.

"Sevgilim," dedi Bora, bana sarılırken. Yanağımdan öptü. "Dokuz dakikalık gecikmem için bağışla..."

"Aman ne olacak," dedim, geniş bir gülümsemeyle. Bu rahatlığımın kesinlikle ama kesinlikle kokusunu duymamla

ilgisi yoktu. "Ağaç olmadım ya!" Ne kadar tatlı olursam, Bora'yı konuşturmam o kadar kolay olurdu. "Nasılsın sevgilim?" Yani bence kolay olurdu.

Bora karşıma oturur oturmaz kaşlarını çattı ve rahatlığımdan şüphelendiğini belli etti. "N'oluyor?" diye sordu, merakla. "Bu yüz seksen derece dönüşün sebebi ne?"

Sahte bir kahkaha attım. "İnsanlar ikiye ayrılır..." dedim. Bora yüzüme sorarcasına bakıyordu. "*Üç yüz altmış derece dönüş* diyenler ve *yüz seksen derece dönüş* diyenler olarak..." Hiçbir şey anlamadığı belliydi ki zaten ben de ne dediğimi bilmiyordum. "Yani hani derler ya, *üç yüz altmış derece döndün* diye ama yüz seksendir o... Çünkü hani üç yüz altmış derece olsaydı, başladığın yere dönerdin zaten..."

"Ne diyorsun Nazlı?" dedi Bora.

"Telefonlarımı mı dinletiyorsun?!" diye sordum, dan diye.

Bora'nın yüzü garip bir hâl alırken, "Yoo?" dedi. Bir elini yanağına götürdü ve sakallarını kaşıdı. "O da nereden çıktı?"

"Gökhan'ın?" diye sordum, kuşkuyla.

"Hayır?" dedi. Başını iki yana salladı. "Zaten Gökhan böyle bir şeye hayatta izin vermez, bu da ondan habersiz olacak iş değil ki... Niye soruyorsun bunları?"

"E sen nereden anladın o adamın, Tarantula'nın adamı olduğunu?!" diye sordum, şaşkınlıkla. Bora'nın yüzü gerilirken, bunu hatırlamaktan hoşlanmadığını çok iyi anlamıştım. "Yani Gökhan söylememiş de sana..."

"Var benim de kendimce bir istihbarat ağım," dedi, kısaca. Bakışlarını yüzümden çekerek garsonun uzattığı menüyü aldı ve menüyü incelemeye başladı. "Kimsenin telefonlarını dinletmeme gerek yok. Kuşlar varken, özellikle."

"Sergio'yu sen mi çağırdın?" diye sordum.

Bora, sıkıntılı bir nefes verdi ve gergin kapkara gözlerini gözlerime dikti. "Bunu konuşmasak?" dedi, rica eder gibi. Ne diyeceğimi bilememiştim. "Vakti gelecek. Bu gece o Terry denen lavuğun, yarın bir gün Tarantula'nın vakti gelecek. Üzerine de diyecek tek bir sözüm yok. Bu konu kapandı gitti benim için. Sen de kapat... Lütfen." Bakışlarıyla menüyü

işaret etti. "Ne yiyeceğine karar verdin mi?" Doymuştum fakat bunu dahi dile getiremedim. Hem bu kadar sinirli hem de bu kadar sakin olmasına şaşırırken menüye göz attım ve rastgele bir şeyler seçip, sipariş verdim. "Nasıl geçti? Dağıldı mı kafan?"

"Annie ile mi?" diye sordum, öylesine. Bora garsonun doldurduğu şarabından birkaç yudum aldı. "Güzel, öyle sohbet muhabbet. O da ofisteki evrakı topladı. Dönmeyecek bir süre Langley'e."

"Biz de şehirden çıktık," dedi Bora. Arkasına yaslanırken gülümsüyordu. "İtiraf edeceğim, kurdukları düzen gözlerimi yaşarttı. Onlarca belge saklıyorlar. Onlarca harici disk hazırladı Falcon. Babamdan kalan anlaşmalar falan var içinde. Görüntüler varmış. İnceleriz yavaş yavaş. O kadar kayıtlı şey var ki, hangi birinden başlanır bilmiyorum."

"Bunlar sanırım sistemde kayıtlı olmayan dosyalar?" dedim, merakla. Bora dudaklarını *bilmiyorum* der gibi büzdü. "Ben de bakarım..." dediğimde ise gamzesini huzuruma sundu. "Belki de bakmam. Şu an onlara kızgınım."

"Peşinden çok ağladılar," dedi Bora.

Kaşlarımı çatarken, "Dalga geçme benimle!" dedim.

"Dalga geçmiyorum sevgilim," dedi Bora, ciddileşerek. Şarabımdan içtim. "Kavga ettiler. Birbirlerine girdiler. Sonra herkes birbirini suçladı, *senin yüzünden gitti* diye."

"Oh olsun!" dedim, yüksek çıkan bir sesle.

Bora, minik bir kahkaha attı. "Sana seninle gelmek istediğimi söylediğimde itiraz ettin..." dedi, imayla. Derin bir nefes aldım. "Sonra da bana yazdığın mesajda neler dedin..."

"Ama ne yapayım!" dedim, kendimi savunmak için. Omzumu silktim. "Geç kaldın!"

"Ben bayılıyorum sanki o heriflerle olmaya... Sadece senin için katlanıyorum Nazlı, biliyorsun bunu..." dedi, ciddiyetle. Yemeklerimiz geldiğinde susmak zorunda kalsa da hemen ardından kaldığı yerden devam etti: "Konu kısır döngü.

Ekseriyetle sabit. İçimden, *Allah beni bildiği gibi yapsın* diye diye, devam ettim toplantıya işte."

"Tamam neyse," dedim, içtenlikle. Kadehimi havaya kaldırdım ve Bora'nın kadehiyle birleştirdim. "Biz iş yemeği yiyoruz, konudan sapmayalım..."

Bora'nın yüzündeki gülümseme dünyanın en güzel manzarası olan kara gözlerini bile geride bırakmıştı. "Evet evet," dedi, çapkın bir tavırla. "İş yemeği, demiştin... Seni dinliyorum."

"Begüm'le Eren'in nişanını tarayan adamlar var ya..." dedim, gülümseyerek. Bora başını sallarken ciddileşmişti. "Kırk yedi kişi."

"Evet," dedi, beni onaylamak için. Çatalıyla bıçağını tabağının kenarına bıraktı. "Harika bir yemek konusu gerçekten. İştahım kabardı!" dedi, iğneleyici bir tonlamayla. "Bunun neresi iş sevgilim?"

"Ama dinler misin beni?!" dedim, gözlerim kısılırken. Bora, *tamam tamam* der gibi bir işaret yaptığında, yeniden gülümsedim. "Şimdi bu adamların yirmi altısı o nişanda öldü... Geriye kaldı yirmi bir adam-"

"O yirmi bir adamın yirmisi de öldü," dedi, lafımı keserek. Kaşlarım çatıldı. "Mehmet öldürdü."

"Ne?!" dedim, şaşkınlıkla.

"Evet," dedi Bora. Şarabından birkaç yudum aldı. "Farklı farklı zamanlarda, herifleri öldürüp öldürüp Hotel Le Huit'e gönderdi cesetlerini. Manyak işte. İntikam aldı adamlarından herhalde. Nişandaki taramayı başarılı bulmuyorsa!" Öfkelendiğini belli eden ses tonunu çatılan kaşları takip etti. "Bir herif kaldı geriye. Onu da öldürür yollar diye bekledik ama olmadı. Sonra biz düştük herifin peşine. O da Mehmet'ten kaçıyor herhalde, yer yarıldı yerin içine girdi sanki. Diğerleri gibi tetikçi de değil, daha sağlam, daha içeride bir adam. Mehmet'e yakın olanlardan o."

"Elli kişilik suikast ekibinin lideri," dedim, mırıldanarak.

"Elli mi?" diye sordu Bora.

"Bir yanlışlık var sevgilim," dedim. Bora, yanlışlığın ne olduğunu sorarcasına bana bakarken sıkıntılı bir nefes vermiştim. "Yirmi adam öldü evet, haklısın. Ama o adamları Mehmet Şahindağ öldürmedi."

"Kim öldürecek başka?" diye sordu Bora ve şarabına uzandı.

"Ben öldürdüm," dedim. Bora, şarabını zorlukla yutmaya çalışırken öksürmeye başladı. "Mehmet Şahindağ değil ben yaptım ama ben o adamların cesedini otele falan yollamadım!" Bora'nın öksürük krizine girdiğini fark ettiğimde hızlıca suyumu ona uzattım. Fakat Bora kendisine uzattığım suyu yudumlamakta da zorlanmıştı. Yalnızca yüzüme bakıyordu ve ben de bakışlarına gereken karşılığı veriyordum ancak bunun nereye kadar süreceğini de merak etmiyor değildim. Her geçen saniye daha da koyulaşan gözlerine yerleşen ifadeyi tanımıyordum fakat sanki beni ilk kez görüyormuş gibi baktığını da inkar edemezdim.

"Sen mi öldürdün?" Sayısını bilmediğim saniyeler sonra dudaklarından çıkan ilk şey buydu.

Kaşlarımı çatılmamaları için zorlarken, "Evet," dedim.

"Hepsini?" dedi.

Yine, "Evet," dedim.

Yutkundu. Ona az evvel uzattığım bardaktaki suyu kafasına dikti. Şarap kadehi de suyu takip etti. "Anladım," dedi, en sonunda.

Konuya yeniden konsantre olmak için derin bir nefes alsam da Bora'nın garip bakışları kasılmama sebep oluyordu. "Elli kişilerdi," dedim. Herhangi bir tepki vermedi. "Kırk altısı tetikçiydi, üç kişi koordinasyonu sağladı. Bir de Alonzo var. Lider... Önce tek tek hayatta kalan yirmi adamın peşine düştüm ve her birini öldürüp Alonzo'ya gönderdim. Gönderdiğim her ceset, Alonzo'nun sona gitgide daha da yaklaşması demekti. Ki zaten mesaj yazmayı da ihmal etmedim. Yirminci adamı da öldürdüğümde Alonzo gerçekten korkmuş olacak ki, kaçmaya başladı. Yerini her defasında buldum. O, sıranın kendisine geldiğini

düşünüyordu ama nişanın taranmasını koordine eden üç adam daha vardı ve ben onları da öldürüp Alonzo'ya gönderdim, *henüz zamanın var* diyerek. Onlardan da haberdar olduğumu bilmiyordu belki, bilmiyorum." Bora, bakışlarını gözlerimden çekmiyordu. "Ama Alonzo'nun cesetleri sana, yani otele göndermesi çok saçma. Bundan haberim yoktu."

"Nasıl yaptın?" diye sordu Bora. Sesinin tınısında her ne kadar şaşkınlık olsa da baskın olan şaşkınlık değildi. Neydi, ben de bilmiyordum.

"Yani... Silahla?" dedim, ne diyeceğimi bilemez gibi. Kısa bir süre gözlerinin içine baktım ve "Peşlerine düşerek, tek tek? Zaten birisini yakalayınca gerisi kolay oldu..."

"Neden Nazlı?" diye sordu, dolu dizgin bir merakla. "Neden?!" Verdiği nefesin yüreğini sıkıştırdığını yüzünden de okumak mümkündü. "O nişanın taranmasıyla senin uzaktan ya da yakından bir alakan yokken... Neden?!" Yanılıyordu. "Anıl da orada öldü diye mi?!"

"Hayır," dedim, yavaşça. Bora sadece kelimelerimde değil, yüzümün her bir zerresinde bir cevap arıyordu. "Rahatlamak için, diyelim..." Gülümsemeye çalıştım. "İyi hissettim işte... Neyse! Biz bugüne odaklanalım. Şimdiye. Alonzo cesetleri sana neden gönderdiyse gönderdi-"

"Cesetleri Mehmet Şahindağ gönderdi Nazlı," dedi, lafımı keserek. Tavrı kendinden emin olduğunu gösteriyordu. "Mesaj ondandı. Demek ki Alonzo'yu kullanmış. Sen Alonzo'ya ceset gönderince, Mehmet Şahindağ da cesedin bana gönderilmesini istemiş. Her defasında. Oyun oynamışlar yani."

"O zaman neden diğer üç adamdan haberin yok?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak. "Onların cesedini neden göndermediler sana?"

"Bilmiyorum," dedi Bora, hızlıca. İçine derin bir nefes çekti. "Muhtemelen Mehmet, Alonzo'ya kendisini koruyacağının sözünü vermiştir ama Alonzo artık son aşamada

işkillenmiştir veya korkmuştur. Bir şekilde araları açılmıştır ve Alonzo kaçıyordur."

Başımı iki yana salladım ve "Alonzo kaçmıyor," dedim. Bora'nın kaşları dediğimi sorgularcasına havalanırken, "Ama teorin doğru olabilir..." diye ekledim.

"Kaçmıyorsa nerede bu adam? Öldü mü yani?" diye sordu.

"Yirmi adamın cesedi size gönderildikten sonra, Alonzo'nun da cesedinin gönderilmesini beklediniz..." dedim. Bora dikkatle yüzüme bakarken, sesli düşündüğümü anlamıştı. "Ben de o sırada diğer üç adamı da öldürüp Alonzo'ya gönderdim ve dediğin gibi Mehmet Şahindağ'la beraberdiyse, o vakit arası bozulduysa kaçmaya başladı. Daha sonra ise siz Alonzo'nun peşine düştünüz... Yer yarıldı yerin içine girdi size göre çünkü çıkmadı bir yerden... Belki de Mehmet Şahindağ da ölmüş olabileceğini düşünüyordur."

Bora, anlamadığını belli edercesine sesli bir nefes verdi. "Kaçmıyor? Ölmedi? Eee?" dedi.

"Saklanıyor," dedim. Bora, kaçmakla saklanmanın aynı şeyler olduğunu düşünüyor olmalıydı ki, kaşlarını çattı. "Onu birisi saklıyor. Güvende."

"Kim?" diye sordu, sıkıldığı belli bir tonlamayla.

"Natalya Agapova," dedim. Bora'nın kaşları hayretle havalandı. "Benden kaçarken, bana sığınmasını sağladım."

"Neden?" diye sorduktan sonra, dudakları bir miktar açık kalmıştı.

"Çünkü onun ölümünün, diğerlerininki kadar basit olmasını istemedim," dedim, omuzlarımı kaldırıp indirerek. Yüzüme artık ne diyeceğini bilemez gibi bakmaya başlamıştı. "Şimdi sorun şu... Ben Natalya olarak onu sakladım fakat Natalya olarak çıkartamam. Çünkü Dylan'la görüştüğüm bir bölgede. O bölgede Natalya tanınıyor. Mehmet de Natalya'nın peşinde, eğer beni gören olursa haber uçabilir. Takip edilirim, risk almak demek bu. E o bölgeye kendim olarak hiç giremem. En azından tek başıma giremem."

"Ve?" dedi Bora, gözlerini kısarak.

"Alonzo'yu beraber alalım oradan," dedim. Bora, kendisine şarap doldururken, bakışlarını gözlerimden çekmişti. "Plan yapalım ve beraber halledelim bunu. Bana yardım et."

"Sanırım," dedi Bora, şarabını yudumladıktan sonra. "Bu bir rica değil..." Sesli bir nefes verip yüzüme baktı. "Sen öyle ya da böyle gidip alacaksın o adamı, benim de yanında durmamı istiyorsun?"

"Hem evet hem de hayır," dedim, ciddi bir tavırla. Uzun süredir dokunmadığım çatalımla bıçağımı elime aldım. "Kız kardeşinin nişanını tarayan adamların başı... Bence sen, onun ölümünü izlemeyi hak ediyorsun. Aslında ben sana küçük bir hediye veriyorum, diyebiliriz."

"Adresi vermen yeterli Nazlı, biliyorsun değil mi?" dedi, dümdüz bir sesle. Kirpikleri dahi kıpırdamıyordu. "Adresi verirsin, birileri gider ve alır o adamı oradan. Ne sen ne de ben gitmek zorunda kalırız. Alonzo bizim ayağımıza gelir. Macerasız, dertsiz, tasasız..." Çatalımın ucundaki salatayı dudaklarıma götürdüm. "Ama sen bunu kabul etmezsin, değil mi? Bambaşka bir derdin var. Başka bir kavgan var o nişana dair. Ne, bilmiyorum. Bilmemekten nefret ediyorum. Söyle bana Nazlı... Anlat bana."

Bakışlarıma ansızın yerleşen ifadesizlik isteğim doğrultusunda değildi. Anlatacak bir şeyim var mıydı yok muydu onu bile bildiğim söylenemezdi. Boşluktan düşmüştüm ve pek hatırlamıyordum. O nişandaki facianın yaşanmasına sebep olan Alonzo da ölecekti ve ben sonra belki de oradaki tüm acılarla, kayıplarla, yaşananlarla yüzleşebilecektim. Belki de yüzleşemeyecektim. İlk tetikçiyi öldürürken derdimin bir gün bunlarla yüzleşmek olduğunu sanmıyordum. Sadece kulağımdan silinmeyen çığlıkları bu şekilde susturabiliyordum. Öldürdüğüm adamlar, onca kan ve gözyaşının müsebbibine çıkan yolun birer duraklarıydı. Gözlerini kırpmadan, aldıkları emir doğrultusunda, birçok insanın canını almışlardı.

Benim yüzümden.

İçmediğim o haplar yüzünden.

Belime dek uzanan saçların bir tutamını avucuna almış ve burnuna götürmüştü. Her ne kadar Bora'ya sırtımı dönmüş de olsam, görüntüsü yarı aydınlık otel odasının duvarında gölgelenmişti. Bir uyuyup bir uyanmaya öyle alışmıştım ki, uyanıkken bile uyuyormuş gibiydim. Saçlarıma dokunmasını istemiyordum fakat hiçbir şey söylemedim.

"Sanki onu ilk gördüğüm anda maça kızı olduğunu anlamıştım." Fısıldadığını duyduğumda, içimdeki huzursuzluğun büyüdüğünü hissettim. Acı bergamot kokusuna karışan keskin viski kokusunu duyabiliyordum. *"Önce sizin canınızı yaktım."* Saçlarımla konuşuyordu*. "Ben dedim ona ama. Git dedim. O siktiğimin çocuğunu yaşatmak için anlaşmayı kabul etmemesi lazımdı. Oradan çıkıp gitmesi lazımdı. O zaman beni dinlemedi!"*

Boynumda dudaklarını hissettiğimde, viski kokusunu daha da yakından duymuştum. Birden öğürmemle beraber Bora da neye uğradığını şaşırmış olmalıydı. Yataktan fırlayıp banyoya koştum. Midemde ne var ne yoksa çıkarıyordum fakat sanki burnumdaki viskinin kokusu gitmiyordu.

"Nazlı?" Bora, kapıyı tıklattı. "Geleyim mi?"

"Hayır!" diye bağırdım öfkeyle. "Leş gibi viski kokuyorsun!"

Sifonu çekip lavaboya ilerledim ve ruh gibi olmuş yüzüme, adeta kendimden tiksinir gibi baktım. Banyo dolaplarını karıştırdım. Diş fırçamın nerede olduğunu bilmiyordum ve bir an evvel bulup dişlerimi fırçalamak istiyordum. Midem hâlâ bulanıyordu ve sanki aldığım nefes yetmiyordu. Üstteki dolabı hızla açtığımda, lavaboya kare şeklinde ambalajı olan bir ped düşmüştü. Buna eş zamanlı olarak, benim de kafama çok büyük bir kaya parçasının düştüğüne emindim. Muhtemelen başımın dönmesi de bu kaya parçasından aldığım darbeyle alakalıydı.

Hamile olamazdım.

Her yanımı ateş bastığını hissettim.

Belki de cehennem ateşi, ilk kez o gün içime düşmüştü.

"Kara bana yardım edecek mi?" diye sorduğumda, bakışlarım dışarıdan çekilmiş ve yeniden Bora'nın kapkara

gözlerine değmişti. "Dediğin gibi, adresi vermem. Beraber gideceğiz. Ama eğer sen gelmek istemezsen, kendin bilirsin."

♠

Yemeğin kalanında ve yol boyunca tek tük konuşmalarla ara ara kesilse bile arka planda devam eden sessizliğimize, Bora'nın ifadesizliği de eşlik ediyordu. Kendi kabuğuna çekilmiş, kafasında bir şeylerin muhakemesini yaptığını tahmin edebiliyordum fakat ne düşündüğünü bilmiyordum. Emrivaki yapmama bozulmuş olabilirdi ama bana kalırsa yine de özverili davranmış ve ondan habersiz herhangi bir şey yapmaya kalkmamıştım. Demir parmaklıklı kapının önünde bekleyen Bora'nın adamlarından birisi, arabanın bahçeye girebilmesi için elindeki kumandanın tuşuna bastı. Demir parmaklık yavaşça açılırken, Bora da camını açmıştı.

"Gökhan geldi mi?" diye sordu, adamlardan birisine.

"Geldi Bora Bey," dedi adamı. Bora, bahçedeki toprak yola girerek arabayı biraz daha sürdü ve evin önünde durdurdu.

Gökhan, Aydın ve Selim'le beraber, bahçedeki küçük masada oturuyordu ve bizi gördüğünde, Selim'le Aydın'ın aksine ayağa kalkmamıştı. "Hoş geldiniz," dedi Selim.

"Gökhan konuşmamız lazım," dedi Bora, Selim'e bir cevap vermeden.

Gökhan derin bir nefes vererek ayağa kalktığında, önce bana bakmıştı. "Tamam girin içeriye. Konuşuruz."

"Önemli. Şimdi konuşalım," dedi Bora. Bakışları bana çevrildi. "Gir sen istersen."

"Olur," desem de Gökhan'ın sesi benim sesimin üzerine binmişti:

"Oğlum kız tek başına mı girecek?!" diye sordu, hayretle. Anlamsız bakışlarla Gökhan'a baktığımda, Bora'nın da benden bir farkı yoktu. "Lan şey var ya..." diye devam etti Gökhan.

"Ne var?" dedi Bora.

Gökhan başını sıkıntıyla iki yana sallarken, "Gene neden uçtun sen?" diye sordu.

Aydın, Bora'nın sinirlenmeye başladığını anlamış olacak ki, "Gözlerini bağlayacaktın yengenin," dedi.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken, Bora'nın dudakları arasından bir küfür peyda oldu. "Kafa kalmadı ki!" Kapkara gözleri gözlerimi bulduğunda, ifadesine mahcubiyet karışmıştı. Ellerini, bir şey arar gibi ceplerine soktu ve en sonunda, sıkıntıyla, "Sen gözlerini kapatsan olur mu?" diye sordu.

"Niye?" diye sordum fakat Bora çoktan koluma girmiş ve beni eve doğru çekiştirmeye başlamıştı. Selim'den anahtarı aldı ve anahtarı kapının deliğine soktu. Yeniden bana döndüğünde hiçbir şey söylemese de gözlerimi kapatmam gerektiğini anlamıştım. Evin içine girdik. Bora bir elini belime yerleştirmiş, diğer elini de elime sabitlemişti ve adımlarımı yönlendiriyordu. Neler olup bittiğini anlamıyor olsam da heyecanlanmıştım ve beni bekleyen sürprizin ne olduğunu merak ediyordum. Yine de "Hiç hoşlanmam böyle gizli kapaklı işlerden!" diye sitem etmeyi ihmal etmemiştim.

Bir anda duyulan, "Oooooo..." nidasıyla gözlerimi açacaktım ki Bora'nın elleri göz kapaklarımın üzerini sardı. "Şiiiiiişt!" Sessizlik. "Bir-ki-üç!" Bora, ellerini göz kapaklarımdan çektiğinde dudaklarım da aynı gözlerim gibi kocaman açılmıştı. "Pi ra na! Pi ra na!"

Fox, Falcon, Lizard, Bear ve Bat tam karşımda zıplamaya başlamışlardı.

"Lay lay lay lay lay lay lay laaaay ooooo Piii ra naaa..." Sergio, öne atılarak yanıma geldi ve kolumdan tutup beni de zıplayan insanların arasına çekiştirdi. "Lay lay lay lay lay lay lay laaaay ooooo Pii raa naaa..." Beşi birden daire şeklinde etrafımı sarmışlardı ve şimdi de etrafımda zıplıyorlardı. Bir şampanya şişesi patlarken, etrafımda zıplayan insanların yüzlerinden ve seslerinden coşku fışkırıyordu.

"Nina!" diye bağırdı Sergio.

"Adams!" diye bağırdı Falcon.

"Nina!" diye bağırdı Lizard.

"Adams!" diye bağırdı Bear.

"Nina Adams!" diye bağırdı Bat.

Nefes nefese kalmış halde bile olsalar hızlarını kesmediler. Her biri bana teker teker sarılarak, Gökhan'ın patlattığı şampanyadan kadehlerini doldurdular. En son bana da kadehin uzatılmasıyla beraber kadehlerimiz ortada birleşti. "Nina Adams'a!" dedi Sergio.

Bora dışındaki herkes, "Nina Adams'a!" diye bağırırken, Gökhan kendisine gülmüştü.

♠

Ayrıntıları tümüyle mi bilmesem de Sergio'dan almıştım. OCTO'dan çekip gidişimin pişmanlığıyla yanıp tutuşan herkes beni aramak istemişti fakat buna hiç kimse cesaret edememişti. Sergio'dan, bizi bir araya getirmesini rica etmişlerdi fakat Sergio buna pek olumlu bakmamıştı. Tüm bunlara şahit olan Bora ise, bunu kendisinin ayarlayabileceğini dile getirerek beni şoke etmişti. OCTO'nun asil üyeleri de dahil hiçbir şeyinden hoşlanmadığını biliyordum fakat benden öyle hoşlanıyordu ki, bana kıyamamış olmalıydı.

Bat ve Bear üçlü kanepede hararetli bir sohbete dalmıştı, Sergio ile Aydın ise karşılıklı koltuklarda oturarak onları dinliyorlardı. Falcon, her zamanki gibi bulduğu yemek masasına koyduğu laptopun başındaydı ve fırsat buldukça Bat ile Bear'in sohbetine eşlik ediyordu. Lizard da Falcon'un yanında oturuyordu fakat o da aynı Sergio ile Aydın gibi, genellikle sohbete katılmıyordu. Sergio'nun oturduğu koltuğun kenarına sırtımı yaslayıp dizlerimi karnıma çekerek yere oturmuştum fakat dikkatim burada değil, göz hizamdaki kış bahçesindeydi. Bora ve Gökhan, biralarını alarak kış bahçesine geçmişlerdi ve çok ciddi bir şey konuşuyorlardı. Gergin değillerdi ama rahat oldukları da söylenemezdi.

"Nina!" diye seslendi Bat. Bakışlarım gözlerine çevrilirken, "Duymuyor musun?" diye eklemişti.

"Duymadım," dedim, gülümseyerek.

"Bizi diyoruz..." dedi Bear, yumuşak bir sesle. "Eğer affedersen... Ne istersen yapacağız."

Kocaman bir kahkaha attım. "Çok beklersiniz!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. Biramdan kocaman bir yudum aldım. "Biralarınızı bitirip gidin evimden!"

"Ev benim yalnız," dedi Bat.

"Sus be ahbap!" dedi Falcon, sitem eder gibi. "Bira şişelerini kafamıza yiyeceğiz senin yüzünden!"

Herkes gülerken, Bear korkuyormuş gibi, "Hortum bırakmasaydın bahçede," dedi, Bat'e. Gözlerimi devirdim. Bear ise verdiğim tepkiyi umursamadan Aydın'a döndü. "Seni bıçaklamıştı değil mi?"

"O da bir şey mi, beni vurmuştu!" dedi Sergio, omzumu hafifçe sıkarak.

"Kesin sesinizi!" dedim, biramı sehpanın üzerine bırakırken. Bazı zamanlarda yapmak zorunda olduğum yakışıksız eylemlerin konuşulması beni rahatsız ediyordu. "Her biriniz hak etmiştiniz!"

"Pirana işte..." dedi Bat, gülerken. Gökhan'la Bora'nın salona gelmesi üzerine bakışlarım onlara çevrilmişti. "Isırıyor..." Bora, göz ucuyla Bat'e baktığında, aklına bugünkü yaşadıklarının geldiğine emindim. "Vahşi bir deşici sonuçta..."

"O yüzden mi lakabım kabul görmüyor?!" diye sordum, alayla.

Bat, *ben suçsuzum* der gibi ellerini kaldırdı. "Her zaman senin, sekizinci olman gerektiği hakkında mektuplar yazdım yönetime..." Sergio, elindeki fıstığı Bat'e fırlattı. "Yazmadığımı kanıtlayamazsınız."

Gökhan, Aydın'ın oturduğu koltuğun yanına kendisi için bir sandalye çekerken, Bora yemek masasındaki Falcon ile Lizard'ın yanına ilerlemişti. "Sen yazsan yazsan kendine övgü dolu iltifatlar yazıp, zam falan istersin!" dedim, çemkirerek.

"Senin için üç yapmayı öğrendim!" dedi Bat, kırılmış gibi.

Sergio kahkaha atarken, "Üçlü çekmekten bahsediyor," dedi. Aydın ise *eyvah eyvah* der gibi başını iki yana sallamış ve birasını kafasına dikmişti.

"Neyse ne," dedi Bat. Bear'a döndü. "Sen mektup yazmamışsındır tabii!"

"İntihar mektubunu yazacağım senin çünkü Nina birazdan seni öldürecek," dedi Bear.

"Aptal!" dedi Falcon, sırıtarak. "Cinayetin üzerini örtmek için bulduğun yol, intihar süsü mü?!"

"Cinayeti başkasına mı yıksaydık?" diye sordu Bear, Falcon'a şaşkınlıkla bakarak.

"Başlamayın!" dedi Sergio, uyarı dolu bir ifadeyle. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda gülümsedi ve bakışlarını Bora'ya dikti. Gülümsemesi, arkadaşlarını sevdirmek istediğini belli eden bir içtenliğe sahipti. "Bizde boş muhabbet çoktur."

"Stratejik muhabbet demeyi tercih ediyorum," dedi Falcon, itiraz dolu bir tonlamayla. "Değil mi N?"

"Bilgisayarın olmadan bir hiçsin!" dedim, meydan okur gibi.

Falcon gözlüğünü düzeltirken omuz silkti. "Umurumda değil."

"Sen keskin nişancıydın, değil mi?" diye sordu Gökhan, Bat'e. Bat gururlu bir ifadeyle başını salladı. Bu gururu yaşamak hakkıydı çünkü işinde gerçekten de çok iyiydi. "Rekorun ne?"

"İki kilometreyi geçiyorum," dedi Bat.

Şakacı bir tonlamayla, "İki kilometreyi geçen binlerce keskin nişancı var!" dedim.

"Benim de yetiştirdiğim binlerce keskin nişancı var!" dedi Bat. Bakışları Gökhan'la Aydın'dan ayrılmıyordu. "Eski askerim ben."

"Gökhan da bedelli asker," dedi Aydın. Gökhan, Aydın'a sinir olmuş gibi bakarken Bora'yla Sergio'nun aynı anda attığı kahkaha salona yayılmıştı.

"Ahmet Amca'nın OCTO'yu kurduğunu bilseydim, gidip yapardım askerliğimi..." dedi Gökhan, ters bir ifadeyle.

"Kusura bakma mafyaya girince fırsat bulamadım."

"Neden hayvanat bahçesi?" diye sordu Aydın, konuyu değiştirmek ister gibi. Bear ve Bat, Aydın'a şaşkınlıkla bakarlarken kıkırdamıştım. "Yani neden hayvan lakapları?"

Sergio, sözü kimseye bırakmamıştı: "İdeoloji," dedi, ciddiyetle. Gökhan'ın devrilen gözleri karşısında gülmemek için dudaklarımı ısırdım. "OCTO, sandığınızdan çok daha fazlası. Bunu ancak gerçekten içine girdiğinizde anlayacaksınız."

"Hayvanlar, insanların başaramadığını başaran canlılardır..." dedi Bat, Sergio'yu destekleyerek. "Doğanın bir parçası olduklarının bilincindedirler ve düzene uyum sağlarlar."

"İnsanların başaramadığı ne?" diye sordu Gökhan, kaşlarını çatarak.

"Bazen kendini, bazen aileni, bazen türdaşını ama bazen de farklı türden, farklı gruptan birisini korursun..." dedi Bora, lafa girerek. Bakışlarım aramızdaki mesafeye rağmen kapkara gözlerine pelesenk olmuştu. "Beslenmeyi öğrenirsin ve vahşi doğada artık tek başınasındır. Hayatta kalacak, hayatta tutacaksın. En önemlisi de ne zaman neyi düşünmen gerektiğini bilmek zorunda olduğun, eğer bilemezsen de başarısız olacağın, belki de ölerek doğaya karışacağın hep var olan bir tehlikenin, sessiz bir savaşın ortasındasın."

"Öyle," dedi Sergio, yavaşça. Gökhan'ın bakışları Sergio'ya çevrildi. "İnsanlar doğayı anlamayı başaramıyorlar ve doğayı anlamayan her canlı, her zaman, kaybedecek."

"Size hayvan lakabı verildi diye kaybetmeyecek misiniz?" diye sordu Gökhan. İfadesi alaycıydı. "Sana Fox diyorlar diye, sen tilki mi oluyorsun yani?"

Sergio sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Bakış açını gerçekten değiştirmeye açık olduğun, ön yargılarından kurtulduğun gün, belki bunu konuşabiliriz..." dedi.

"Konuşmasak da olur," dedi Gökhan. Bakışlarım Aydın'a kaydığında gerildiğini hissetmiştim. "Hayvanları da severim

aslında ama demek ki tilkiye alerjim varmış."

"Ben seviyorum!" dedim, çıkışarak. Kafamı kaldırıp Sergio'ya bakmıştım. Yüzüne, muhtemelen bana ayıp olmasın diye, bir gülümseme yerleştirmişti ama bu oldukça tatsızdı. Başımı Sergio'nun dizine koyduğumda Gökhan ayağa kalkmış ve salonu terk etmişti.

♠

Kış bahçesi, büyük sehpanın üzerinde yanan birkaç mum ve bahçedeki havuzdan yansıyan ışıklarla aydınlanıyordu. Bora, havuza karşı kurulu beyaz geniş koltuğun köşesine oturmuş ve ayaklarını sehpanın üzerine uzatmıştı. Ben ise başımı kucağına koyarak uzanmıştım. Elleri saçlarımın arasında dolaşırken, dakikalardır dudakları arasından tek kelime dökülmüyordu ve fakat kapkara bakışları, evrenin en önemli sırrının yüzümde olduğunu düşündürüyordu.

Bora, Gökhan salonu terk ettikten biraz sonra, oturduğu sandalyeden kalkmış ve kaşla göz arasında kaybolmuştu. Farkında olup olmadığımla ilgilendiğini sanmıyordum ama birbirini takip eden bu salondan çıkmalar planlıydı. Kış bahçesinde Gökhan ile konuşurlarken, *"Yanlarında biraz oturalım, kalkalım..."* gibi bir karara varmış olmalılardı. Bir saat, iki dakika, otuz yedi saniyelik ortadan kaybolmanın, evinde Gökhan ile Ceren'in fotoğrafını gördüğüm adamla alakalı olduğunu biliyordum ki o adamı öldüreceğini alenen de söylemişti. Evden çıktığını bile anlamayanın anlamayacağı, sanki bahçeye çıkıp içeriye girmişçesine dönüşü, OCTO'nun asil üyelerinin de yavaştan kalkışlarına denk gelmişti ve onlarla ayak üstü, laf olsun diye vedalaşıp odaya çıkmış, duş almıştı.

Beni kendisine çekip sımsıkı sarıldığında her şeyin yolunda olduğunu düşünmemi istediğini anlamıştım fakat kendi içinde bir şeyler yoldan çıkmıştı ve bu da muhtemelen Alonzo ile alakalıydı. Beni öpmeye başlamış, kıyafetlerimden ayırıp kendisiyle birleştirmişti. Dokunuşları, ruhuma ulaşmanın arzusunu taşıyordu. Yalnızca nefes seslerimiz birbirine karışmış olsa da teni tenimle konuşmuş ve benden

alacağını almıştı: Terim terine karışırken, "Biraz konuşalım mı?" diye sormuş bulunmuştum.

En nihayetinde bu soru, Bora'nın ruhunu rahatlatan yegane şeydi.

Bir psikiyatrın ya da psikoloğun koltuğunda değil ama Bora'nın kucağında uzanıyordum fakat benden istenen şey aynıydı: konuşmam. Ne konuşacağımı, nereden başlayacağımı bilemediğim için öylece ona bakıyor ve saçlarıma gösterdiği sevginin tadını çıkartıyordum.

"Sevgilim," diye fısıldadı, çok uzun bir süre sonra. Dudaklarım iki yana kıvrılırken, baş parmağı alnımı okşuyordu. "Şimdi konuşmak zorunda değiliz..." Bakışlarındaki sabrı gördüm. "Ama konuşmak istedin sonuçta... Ne zaman istersen... Zorlama kendini..."

"Tam olarak ne öğrenmek istediğini bilmiyorum ama bir şey öğrenmeye çalıştığının farkındayım," dedim.

"Her şeyi," dedi. Bir elimi uzattım ve gülüşüne dokundum. "O adamlara nasıl ulaştın? İlk nasıl ulaştın? Neden mesela? Nasıl gelişti bu senin içinde? Ben o polis arabasına bindikten sonra aldığın her nefesi bana anlatmanı istiyorum aslında. Her şeyi merak ediyorum sana dair. Çok soru var zihnimde. Bazen, bazıları çok fazla ön plana çıkıyor. Sormak istemiyorum. Belki kendiliğinden anlatırsın... Belki de anlatmak istemezsin... Ama merak ediyorum."

Derin bir nefes aldığımda, parmak uçlarımı öpmüştü. "Alonzo ile alakalı ne düşünüyorsun? Bana yardım edecek misin?"

"Edeceğimi biliyorsun," dedi. Başımı onu onaylarcasına salladım. "Yapılacaklar listesine bir madde daha eklendi bile çoktan. Biliyorsun bunu."

"Zorla değil, gerçekten isteyerek yardım etmeni de istiyorum ama..." dedim, ısrarcı bir ifadeyle. Başımı kucağından kaldırdım ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Yan yana olmak böyle bir şey... Ben Kara'nın yanında oldum. Kara da benim olsun... Korkma..." Dudakları burnuma değdi. "Ne senin yanında bana bir şey olur, ne benim

yanımda sana bir şey olur..." Şakağıma bıraktığı öpücük bir yemin gibiydi. "Bence zamanı geldi."

"Neyin?" diye fısıldadığında, nefesi yüzümü yalayıp geçmiş ve içimdeki aşkın ateşini sanki mümkünmüşçesine daha da körüklemişti.

"Nina Adams'la tanışmanın," dedim.

Kapkara gözlerinde esrarengiz bir duyumun heyecanı belirirken, "Birbirimizle devamlı tanışacağız sanırım," dedi. Sesinin tınısındaki memnuniyet beni de heyecanlandırmıştı. "Matruşka gibi!"

Kaşlarımın çatılmasını engelleyemedim. "Matruşka mı?" diye sordum. Baş parmağı nabzımın attığı yere yerleşirken, benliğim, bahçedeki ışıkların, sık ağaçlardan dolayı loş bir ortam yarattığı garajın köşesindeki, ahşap üstü açık çardakta, sırtı bana dönük bir şekilde oturan adamı tanımaya çalıştığım güne gitti. "Neden?" diye sordum, merakla. "Neden birbirimizi tamamlayan bir puzzle parçası gibiyiz seninle?" Sorduğum soruyu beklemediği ve yadırgadığı belliydi. "Neden sıradan bir aşk değil yaşadığımız?"

Öyle bir güldü ki, *bir bilsem* dedi sanki, duydum. "İyi ki değil sevgilim." Dudaklarıma tutku dolu bir öpücük kondurdu. "Tanışalım bakalım Nina Adams'la... Madem zamanı gelmiş... Bunu gerçekten istiyorum."

Dudaklarım tişörtünden açıkta kalan köprücük kemiğine değerken, "Zamanı gelen bu değil," diye fısıldadım.

"Neyin zamanı geldi o zaman?" diye sorduğunda, benden biraz uzaklaşmış ve merakla gözlerimin içine bakmıştı.

"Nazlı'nın dönüşünün sevgilim," dedim.

126.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Umut, umut, umut...

Artık kötü haberleri belki de yakın çevremizden duymaya başladık ama yine güneşli günlerin geleceğine inanmaktan vazgeçmeyelim.

İçinizde sağlık çalışanı olan okurlarım var; ailesinde sağlık çalışanı olan ve endişeyle onların yollarını gözleyen okurlarım var; hastanede şu koşullarda yakını tedavi gören ve hastanede kendini virüsten korumaya çalışarak yakınına refakat eden okurlarım var; ailesinde pozitif vaka görülen okurlarım var; çalışmak zorunda olan, sokağa çıkmak zorunda olan, her gün korka korka işe giden okurlarım var. Dualarımdasınız. Allah yardımcımız olsun. Dilerim, bu zor günleri bir an evvel atlatırız.

Sağlıklı ve tedbirli günleriniz olsun, sizleri çok seviyorum. □□□□

♠

"Neyin?" diye fısıldadığında, nefesi yüzümü yalayıp geçmiş ve içimdeki aşkın ateşini sanki mümkünmüşçesine daha da körüklemişti.

"Nina Adams'la tanışmanın," dedim.

Kapkara gözlerinde esrarengiz bir duyumun heyecanı belirirken, "Birbirimizle devamlı tanışacağız sanırım," dedi. Sesinin tınısındaki memnuniyet beni de heyecanlandırmıştı. "Matruşka gibi!"

Kaşlarımın çatılmasını engelleyemedim. "Matruşka mı?" diye sordum. Baş parmağı nabzımın attığı yere yerleşirken, benliğim, bahçedeki ışıkların, sık ağaçlardan dolayı loş bir

ortam yarattığı garajın köşesindeki, ahşap üstü açık çardakta, sırtı bana dönük bir şekilde oturan adamı tanımaya çalıştığım güne gitti. "Neden?" diye sordum, merakla. "Neden birbirimizi tamamlayan bir puzzle parçası gibiyiz seninle?" Sorduğum soruyu beklemediği ve yadırgadığı belliydi. "Neden sıradan bir aşk değil yaşadığımız?"

Öyle bir güldü ki, *bir bilsem* dedi sanki, duydum. "İyi ki değil sevgilim." Dudaklarıma tutku dolu bir öpücük kondurdu. "Tanışalım bakalım Nina Adams'la... Madem zamanı gelmiş... Bunu gerçekten istiyorum."

Dudaklarım tişörtünden açıkta kalan köprücük kemiğine değerken, "Zamanı gelen bu değil," diye fısıldadım.

"Neyin zamanı geldi o zaman?" diye sorduğunda, benden biraz uzaklaşmış ve merakla gözlerimin içine bakmıştı.

"Nazlı'nın dönüşünün sevgilim," dedim.

Kirpikleri kırpışırken gözleri kısılmış, kapkara bakışları dalgalanmıştı. "Nasıl yani?" diye sordu.

İçime sığdırmaya çalıştığım nefes karmakarışıktı. "Öyle..." derken buldum kendimi. Baş parmağı nabzımın attığı yeri yavaşça okşarken, kelimeleri nasıl bir araya getireceğimin telaşına kapılmıştım. "İçimdeki öfke beni yoruyor artık. Bitsin istiyorum."

Yumuşacık sesi, kırılabilecek bir nesne olduğumu düşündürüyordu. "Ne kastettiğini anlamadım sevgilim."

Kapkara gözlerine dikkatle bakarken, "Günlerdir düşünüyorum," dedim. Bora, yüzümün kenarına düşen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Eren'e, Gürkan Abi'ye, yengeme, ona, buna, şuna... Her fırsatta bir şeyler söylüyorum... Ama kimse beni anlamıyor. Beni anlamadıkları gibi, kendilerini anlatmaktan da vazgeçmiyorlar..." İç çektim. "Her defasında dumur oluyorum ve dağılıyorum. Yarın bir başkasıyla karşılaşınca da yine aynı şekilde kalakalmak istemiyorum. Öfke beni yoruyor. Bana iyi gelmiyor."

"Ve?" dedi Bora, ben susunca.

Dudaklarım *bilmiyorum* dercesine büzülürken, omzumu kaldırıp indirdim. "İçimde çok fazla birikmiş kelime var. Hepsi sitem dolu. Bunlardan kurtulmak istiyorum. Bu yükü artık taşımak istemiyorum. Düşünmek de istemiyorum. Ufacık bir şeyde her şeyin aklıma gelmesini mesela... İstemiyorum. Tüm yaşananlarla barışmak istiyorum. Onlar için değil ama kendim için... Aşmak istiyorum bazı şeyleri..." Bora'nın bakışlarında beni anladığını gösteren açık bir ifade vardı. "Geride bırakmam gerek. Evet, Mehmet Şahindağ öldükten sonra Nazlı özgür olacak... Boşuna olmayacak yaşadığı şeyler... Ama hangi şeyler? 1 Mart 2017'den sonra yaşadığı şeyler... Öncesi? Öncesi ne olacak?"

"Hangi öncesi?" diye sordu, merakla.

Nefesimin sıkıştığını hissettim. "Öncesi işte," dedim, sorusunu geçiştirir gibi. "1 Mart 2017'den sonra yaşadıklarıma sebep olan her şey..."

"Nasıl yani?" diye sordu, bu kez de.

İçimden geçenleri dahi zar zor okurken, anlatmaya kalkamazdım. Bunu başaramazdım. "Net bir cevap vermek güç," dedim, belirsiz bir ifadeyle. "Genel... Her şey..." Bora, hiçbir şey söylemeden dikkatle gözlerimin içine baktı. "Hani yaşadığımız her şey, bizi biz yapar ya... Verdiğimiz tepkilerin geride, yani içimizde bir yerde mutlaka bir karşılığı vardır..."

"Hem anlıyorum hem anlamıyorum," dedi. Sesi net çıksa da yüzü karışmıştı. "Bana karşı daha açık olamaz mısın sevgilim?"

"Şefkati aşk zannettiğimi söylemiştin," diye mırıldandım. Bora'nın kapkara gözleri buğulanırken, şefkati aşk zanneden kendisiymiş gibi zorlukla yutkunmuştu. "Çünkü çok ama çok uzun zaman sonra bana şefkat duyan ilk insandın..." Kirpikleri titrerken, baş parmağı hareketini durdurmuş ve nabzımın üzerinde kalakalmıştı. "Buna çok ihtiyacım varmış... Çok muhtaçmışım... Hiç sevilmemişim... Değerli olduğumu hissetmemişim senden önce..."

"Nazlı..." dedi Bora. Yanımda olmasına rağmen, sesi çok uzağımdan geliyormuşçasına kısık çıkmıştı.

"Hayatın sillesini yemişim aslında ama farkında değilmişim," dedim, devam etmeyeceğini fark ettiğimde. Dudaklarımın kenarındaki gülümseme, Nazlı'yı sarıp sarmalama isteğimdendi. "Düşünsene... İlk gün, o otel odasının balkonunda, çöpsüz üzüm olduğumu sandın belki de... Belki de ben de öyle hissediyordum ama farkında değildim... Ben hiç kimsenin önceliği olmadığım için o kumarhaneye girdiğim gerçeğiyle, yine senin yanında, Trabzon'da yüzleşmiştim... Öncesinde hiç düşünmemiş miyimdir? Kaçtım... Bazı şeyleri kabul edecek kadar yürekli değilim. Ben korkağın tekiyim. Eğer kabul edersen, geriye dönüşü olmaz çünkü Bora..."

"Yapma Nazlı," dedi, susmamı ister gibi.

"Normal koşullardan bahsediyorum... Evliyiz, normal bir hayatımız var..." Bora'nın gözleri kısıldı. "Allah korusun ama Begüm ve Eren öldü, diyelim... Demir ortada kaldı... Sen de ona sahip çıkmak zorunda hissettin kendini... Demir'i çok severiz tabii. Ona iyi bir aile oluruz... Manevi de olsa anne baba oluruz... Ama zaruri bir şey olur bu. Çocuğu ortada bırakmamak için verilmiş bir karar... Veya tam tersi, Demir'e aile olmak isteyen onlarca talip çıkabilir, Gürkan Abi ya da Masal belki... Ama ille de biz onu alabiliriz... Sevgimizden..." İçime derin bir nefes çektim. "Begüm'ün Asya'yı sahiplenmesi gibi yani..."

"Yengenin ve amcanın seni mecburiyetten mi sahiplendiğini düşünüyorsun?" diye sorarken, yeniden nabzımı okşamaya başlamıştı.

"Nankörlük yapmak istemem," dedim, yavaşça. Verdiğim kısa bir es Bora'nın gözlerini birkaç saniyeliğine yummasına sebep olmuştu. "Babamın hayalleri olan otel satıldı... Yengemler benim evime taşındı... İyi kötü param vardı... Halama da amcama da kıyasla daha iyi durumdaydım. Her fırsatta benim onlara baktığımı söylüyorlardı. Amcam, aile olmaya önem verirdi fakat bunu beceremezdi..." Gülümsedim. "Bu onunla alakalı bir şeydi... Benimle değil... Yengem ve amcam beni çok sevdiler. Bu konuda haklarını

yiyemem. Ama sevgi sadece lafta kaldığında, pek hükmü olmuyor. Daha evvel anlattım sana Anıl'la İstanbul'a gelişimi..." Bora, beni onaylamak için başını salladı. "Benim başımdalardı ama ben başıboştum... Kendi seçimlerini yapması için özgür bırakılan değil de ilgilenilmeyen çocuk gibi... Sevmediklerinden değil ama... Belki de anne baba olmayı bilmediklerinden... En azından amcam ve yengem özelinde bunu söyleyebilirim."

Bora'nın bakışlarından tereddüt akıyordu. "Diğerleri?" diye sorarken, çekiniyordu.

"Annem ve babam öldü, ben kimsesiz kaldım," dedim. Kulaklarıma ulaşan sesim, tüm hislerden arınmıştı. "Bodrum'da, odamda, dolabın köşesindeki duvarda bir poster asılıydı, hatırlıyor musun?"

"*Kafka*," dedi, hiç düşünmeden. *"Benim yalnızlığım, insanlarla dolu."*

"Evet," dedim, tebessüm ederek. "Anıl'ı severken kendimi daha da yalnızlaştırdığımı inkar edemem ama zaten bir tarafım hep yalnızdı..." Bora, dirseğini koltuğun sırt kısmına dayayıp parmak uçlarını saçlarımın arasında gezdirmeye başladı. "İlk, Anıl'a kanmıştım... Belki evleneceğimizi, kahramanım olacağını, annem ile babamı bana hiç aratmayacağını söylemişti. İnanmak benim kabahatimdi. Sözde ders çıkartmıştım ama..." Başımı gülerek iki yana salladığımda, Bora'nın parmak uçları yanağımı sevmişti. "Yani demem o ki, bana aşık olduğunu zannettim ama şefkati aşk zannetmedim... Ben senin zaten bana duyduğun şefkate aşık oldum her şeyden evvel. Kara'nın şefkatine..."

"Birini koruyarak sevmek," dedi Bora; kapkara gözlerine yerleşen ifadeyi, *şefkati* açıklamak için. "Üzerine titremek, karşılık beklememek, onun derdini dert edinmek... Ben senin ne demek istediğini anlıyorum. İçindeki dinmeyen öfkenin sebebini de... Sevildiğini biliyorsun onlar tarafından ama bu sevgi, tatmin edici bir sevgi değil. Anlıyorum Nazlı. Şefkatten yoksun sevgiler var çünkü... Mesela babamın bana duyduğu

sevgi öyleydi. Acımasızdı. Beni karanlığın içine çekmek isteyecek kadar acımasız..."

"Şefkat güzel bir şey..." dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Merhametle çok karıştırılır mesela... Ama farklılar. Şefkat, merhamet ve sevginin birleşmesinden doğan bir çocuk gibi... Duygudan çok bir his sanki... Ve her ne kadar sen, bunu aşk zannettiğimi zannetsen de, şefkat aşktan daha değerli..." Bora içine derin bir nefes sığdırmaya çalışırken, yine küçük bir es vermiştim. "Öyle şefkatsiz bırakmışlar ki beni, seninle tanıştığımda büyük bir boşluk dolmuş içimde. Gözüm hiçbir şeyi görmemiş, kapılıp gitmişim... Aklım başımdan uçmuş, teslim olmuşum saçlarımı okşamana..."

"Söylediklerimi hiçbir zaman unutmayacaksın değil mi?" diye sordu fakat cevabı kendisinin de bildiği oldukça açıktı.

Gözlerimden birkaç damla yaş aksa da gülümseyerek başımı sallamıştım. "Kesikler dikilir, kırıklar kaynar, yaralar kabuk bağlar fakat kalp durunca..." Dudaklarım titredi. "Kalbime indi, her bir kelimen..." Fısıldıyordum. "Öldüm ben."

Bora beni kendisine çektiğinde, başım göğsüne sığınmıştı. "Ölmedin..."

"Öldüm," dedim. Kolları arasından ayrılıp yeniden kapkara gözlerine baktım. "Ama yeniden doğacağım, merak etme..." Gözlerine yerleşen tedirginlik yüklü bulutlar, bakışlarını kısmıştı. "Annemle babam öldüğünde, masallarım tükenmişti. Sen bana bir masal anlatırken, beni ayağa kaldırdın. Zindandaydım, göz gözü görmez bir karanlıkta... Hiçbir şeyi seçemiyordum. Seni bile aslında..." Bora, ellerimi avuçlarına sığdırmıştı. "O zindandan başımı çıkarttığımda, o zindana neden düştüğümü düşünüp durdum. Kendime bile çaktırmadan... Sen benden evvel fark etmişsin belki de kim bilir... Ben fark etmemişimdir belki, fark etsem bile fark etmemişimdir. Haklıymışsın... Annemle babamın öldüğü yaşta kalmışım ben."

"Küçük, nazlı bir kız çocuğu..." dedi, yumuşacık bir sesle. Sesindeki tını, ruhumu okşamıştı. "Duru, gerçek ve

masum..."

"Büyümeye başladım," dedim. Bora, gözlerini gözlerimden çekmiyordu. "Kardeşini değil, beni seçtin... Önceliğinin ben olduğumu daha iyi belli edemezdin..." Yüzümdeki gülümseme buruktu. "Sonra bir mucize oldu ve babamın alfabesi ellerime kondu." Bora, avucumu öptü. "Daha sonra, Kara'nın ruhu küçük kızın önünde diz çöktü ve yeniden var olabilmek için ondan izin istedi... Şefkatin ne kadar değerli olduğunu hatırladım, yeniden... Babamı hatırladım, sen Eren'le konuşurken..." Derin bir nefes aldım. "Hem yaralı olan sadece ben de değilim. Senin de kendince yaraların var. Nasıl ki sen babana rağmen OCTO'ya gelebildin, ben de sana rağmen senin beni kullandığını OCTO'da cesurca dile getirebildim... Nazlı, her şeye, en başından, annesiyle babasının öldüğü yerden başlayabilir. Bir iltihap var. O iltihabı kurutmam gerek. Annem ve babam huzura kavuştu ve ben bu kez sağlıkla, yeniden var olabilirim."

Bora, dudaklarıma küçücük bir öpücük kondurdu. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey ve çok şey..." dedim, kararlılıkla. Bir eli yanağımı kavradığında, elim bileğine uzanmıştı. "Affedeceğim... Affetmeden affedeceğim... Kendim için yani... Belki dibine kadar kavga edeceğim ama bitireceğim kime ne hissediyorsam. Öfkemi dindireceğim. Belki hemen şimdi ya da yarın değil. Belki biraz zaman alacak... Ama yapacağım bunu. O iltihabı kurutacağım. Mehmet Şahindağ öldüğünde, eski yüklerimi sırtlanmayacağım. Gerçekten özgürleşeceğim... Kafamın içinde geçmişle yaşamayacağım. Eren'in, yengemin, halamın... Hiç kimsenin yapmadıklarına takılı kalmayacağım. Kabul edip devam edeceğim ve onların ne düşündükleriyle ilgilenmeyeceğim... Korkmayacağım. Cesur olacağım. Yüzleşeceğim. Ama içimden, ama dışımdan... Yüzleşeceğim. Affedeceğim ve onlara duyduğum öfkenin üzerine basıp geçeceğim... Onlardan da geçeceğim."

"Zaten hayatında sayılmazlar ama... Hiçbirini bir daha hayatına dahil etmeyeceksin?" dedi, merakla.

"Hayır," dedim. Sesim sertti. "Taş taş üstünde kalmaz belki. Ama değer. Nazlı'nın görülecek bir hesabı var. Ve önünde uzun, upuzun bir yol... Yüklerinden kurtulmak ona çok iyi gelecek. Bana..."

Bora, saçlarımı yeniden kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Peki ben?" diye sordu, beklenti dolu bir tavırla. Kaşlarım çatıldı. "Ben ne olacağım?"

"Benim seninle kavgam çoktan bitti..." dedim, şaşkınlıkla. Kısacık bir süre birbirimize baktık. "Ben seninle çok kez kavga ettim. 25 Eylül 2017'ye dek çok kez. Ben seninle çok kez yüzleştim. Mutlaka sen de nasibini alacaksındır belki ama seninle tüm hesaplarım kapandı benim."

"Beni de hayatından çıkartacaksın bir gün, değil mi?" diye sordu, yavaşça.

"Evet," dedim.

"Cezaların en büyüğü..." dedi, acı dolu bir tonlamayla.

"Senin geleceğini yakıp seni müebbete mahkum ettim," dedim. Kömür karası gözleri küle dönmüştü. "Fakat sen çok daha büyük bir ceza aldın. Senin müebbetin ben oldum... Bana olan sevdan." Parmak uçlarım sakallarını sevdi. "Ben senin üzerine basıp geçsem de senden geçemem ki... Benim sevdam seninkinden de eski..." Bakışlarındaki kül etrafa savrulurken, yeniden ateşe tutuldu. "Biteceğini biliyorsun. Ayrılacağımızı... Ama bu cezayı sana ben biçmedim... Sen beni sevdin... Bana bir oyun oynarken, bir gün beni sevebileceğini hesaba katmamak senin suçun... Sen kendine yaptın... Ben sana hiçbir şey yapmadım."

"Belki görüşebileceğimizi söylemiştin?" dedi, oyunbozanlık yapan bir çocuk gibi. "Belki, bir kumarhanede gülecektik yeniden? Kışın, kuzeyde, ben okyanusa girerken belki? Belki bir gün, holding için danışmanlık verecektin?"

"Söz vermemiştim," dedim, itiraz ederek. "Söylediğin gibi, *belki* demiştim."

"Umut bitmiyor..." dedi. Nabzımın attığı yeri öptü. "Belki bir gün ararsın diye elim kalbimde bekleyeceğim."

"Maça kızı hep sana gelir, değil mi?" diye sordum, imayla.

Boğazından haz dolu bir mırıltı koptu. "Nazlanır kesin..." dedi, muzır bir tonlamayla. "Çatlatana kadar bekletir! Ama evet, gelir. Mutlaka."

"Bekle öyleyse," dedim. Nefesi kulağımı okşayıp geçerken, dudakları boynuma değdi. "Beklemeye değerse, bekle... Bakalım ne kadar bekleyebileceksin!"

"Maça kızını beklemek, soluk almak gibi..." dedi, tüylerimi ürperten bir tınıyla. "Onu beklemek, benim yaşamımın bir parçası." Sakalları boynumu talan ederken, dudaklarımı dişledim. "Seni beklemeyi ancak soluğum kesilince bırakırım ben." Dudakları dudaklarıma kapanırken, bir gün yaşanacak ayrılığa duyduğu nefreti kusuyor gibiydi. "Hak ettim..." diye fısıldadı, nefesi yüzümü yalarken. "Ama bir gün... Ayrılsak bile bir gün... Yeniden ve sonsuza dek kavuşacağız, biliyorum..." Burnumu öptü. "Seni de buna inandıracağım. Yemin ederim." Dudakları şakağıma değerken, yüzümü avuçları arasına aldı.

Umudun yeşerdiği kapkara gözlerine baktım. Her şeyin muğlak bir sisle kaplı olduğu dünyaya umutla bakabilmek için, büyük bir inanca sahip olmak gerekiyordu ve Bora, bu inancı, sevdasından kazanıyordu. Benim yaşamak için ne dünü ne de yarını düşünmemem gerekirken, o dünü hiç unutmuyor ve yarını değiştirmek için bugüne, benden daha fazla kıymet veriyordu. Benim koruma kalkanı yaptığım an, Bora için büyük bir şanstı ve buna var gücüyle sahip çıkıyordu.

Kız kardeşi için beni harcamıştı ve bu konuda onlarca kez ettiğimiz kavgalarda olduğu gibi, söyleyecek hiçbir şeyi yoktu; mecburdu ve değmişti.

Bana bir oyun oynarken aşık olduğunun belki farkında değildi. Belki, bana oyun oynadığını söyler söylemez aşık olmuştu. Belki aşk, 25 Eylül 2017'ye dek bir zaman diliminde kalbine düşmüştü. Belki de daha sonra, ben o zindandan başımı çıkarttığımda. Bunun hiçbir önemi yoktu ve fakat Bora'nın taşıdığı pişmanlık, benim üzüntümden bile daha çoktu.

Üç yıl, bir ay, bir gün sonra karşılıklı oturduğumuzda, ona duyduğum nefretin, büyük bir kırgınlığa evrileceğini söyleseler hayatta inanmazdım ve fakat aşk, hayatta inanmayacaklarımızın başımıza geldiği hâlin ta kendisiydi.

"Sevgili, seninle ben pergel gibiyiz:
İki başımız var, bir tek bedenimiz.
Ne kadar dönersem döneyim çevrende:
Er geç baş başa verecek değil miyiz?"

Sesindeki yakıcılık adeta tenime işlemişti. "Ömer Hayyam," diye mırıldandım. Bora'nın dili, dudaklarım arasındaki boşluktan sızdığında, dudaklarım bu karşılaşmanın doyumuna ulaşmaya çabalıyordu. Bir eli belime yerleşirken, beni oturduğum yerden kalkmaya zorlamıştı. Çok geçmeden kendimi Bora'nın kucağında bulduğumda, dudaklarımız hâlâ birbirlerinden ayrılmamıştı.

Bora'nın bizi yukarıya ulaştırma telaşını anlayabiliyordum; bu evde yalnız değildik ve kış bahçesi pek ıssız bir köşe değildi. Merdivenlere ilerlerken ve yukarıya çıkarken her ne kadar sessiz olmaya özen göstersek de pek başarılı olamadığımız da bir gerçekti. Bora, odaya girer girmez beni yere bırakmış, elleri kıyafetlerimden kurtulmamı sağlarken dudakları arsızlığına devam etmiş ve her fırsatta dudaklarıma kapanmıştı.

Sırtım yatakla buluştuğunda, Bora'nın dudakları adının yazdığı yere mıhlandı. Neredeyse matematiksel bir yasa kadar keskinleşen bu eylem, kalp atışlarımın hızlanmasına sebep oluyordu. Yalnızca Bora'ya ait olan, ondan başkasının asla değerlendiremeyeceği tapınak dilinin dokunuşlarıyla uyarılırken, tepeden tırnağa uyuşuyordum. Boynum ıslak öpücüklerine maruz kalıyor, boğazımdan arzu dolu sesler çıkıyordu. Bir eli kalbime ulaştığında, saçlarını çekiştirdim.

Gözleri gözlerime değdi. Aydınlatma gereği duymadığımız odanın karanlığı dahi, onun gözlerinden karanlık değildi. Düzlem, okyanustan daha sonsuz olabilir miydi? Dudaklarım dudaklarıyla birleştiğinde kıvrandırıcı bir sıcaklık benliğimi esir almıştı. Parmaklarım köprücük kemiğine yerleşirken,

aitlikle sarmalandığımı hissettim. Düzlemdeki sonsuz doğrudan yalnızca ikisiydik ve fakat diğerlerinden farklı olarak, birbirimizin kaderiydik. Tüm noktalarımızın ortak olduğunu hissediyor ve ışıktan daha hızlı bir şekilde birbirimize doğru çekiliyorduk.

Birinin, diğerinin üzerinde olduğu çakışık doğrulara döndüğümüzde, matematiğin en tutku dolu olayı yaşanmıştı. Boşluğa tutunmak kadar sıra dışı ve görkemli birlikteliğimiz, soluk almaktan daha elzemdi. Zaten öyle olmasaydı, insan soluğunun kesildiği bir olaya böylesine muhtaç hissedemezdi. Birbirimizden başka hiçbir şeyi hissedemediğimiz ve sanki o anı hiçbir koşulda kaydedemediğimiz, nasıl başladığını ve nasıl bittiğini asla anlayamadığımız fakat geçen zamanın sahiciliği karşısında nutkumuzun tutulduğu, asla doymadığımız ve doyacak gibi de durmadığımız, garip fakat kudretli bir bilimsel olay. Evet, deli gibi aşık olduğun insanla sevişmek tam da buydu.

Başım, dövme ile kapanmış kurşun yarasının hemen üzerindeydi. Göğsü hızlıca kalkıp inerken, elleri omuzlarımı okşuyordu. Kalp atışlarının ritmik melodisinin *Nazlı* gibi iki heceli olmasının ve hemen akabinde virgül kadar bir esle durmasının, beynimin oynadığı bir oyun olduğunu bilsem de aldırmadım. Bora'nın kalbindeydim ve kalbi beni zikrediyordu.

Daima zikredecekti.

Aynı, benim kalbim gibi.

Sonsuza kadar.

♠

Kış bahçesine kurulmuş, ayaklarımı önümdeki sehpaya uzatmış, önümdeki bilgisayardan, Bora'nın OCTO'dan aldığı bilgilerden bazılarını inceliyordum. Oldukça eski tarihli onlarca kağıt parçasının bilgisayarda yedeklenmiş kopyalarına bakmaktan kusacak raddeye gelmiştim ve bunları incelemenin herhangi önemli bir faydası olmadığına emindim. OCTO'nun bugüne dek yaptığı işler, bağlantı kurduğu insanlar, Ahmet Karabey'in banka hesabından

yapılan döviz transferlerinin kayıtları... Beynim gereksiz onlarca bilgiye maruz kalıyordu fakat öte yandan merak dürtüsüne yenik düşüyor, bilgisayarın başından kalkamıyordum.

"Yenge... Günaydın," dedi Aydın'ın sesi. Bakışlarım acı kahve gözleriyle birleştiğinde gülümsedim. "Kara uyuyor mu?"

"Çıktı o," dedim, bacaklarımı sehpadan indirirken. Aydın'ın kaşları çatıldı. "Gökhan'la beraber çıktı."

"Beni neden uyandırmadılar?" diye hayıflanarak, kolundaki saate baktı. Sıkıntılı bir nefes verdi ve ceketinin cebinden telefonunu çıkarttı. Bir numarayı tuşlayıp telefonu kulağına götürdü. Kısa bir bekleyişin ardından, "Neredesiniz?" diye sordu. Bir şeylerden haberdar olmamak Aydın'ı geriyor olmalıydı. "Beni neden uyandırmıyorsunuz oğlum?!" dedi, sitem eder gibi. "Ne zaman dönecek Kara? Karargaha gidecekti yengeyle?"

"Orada buluşacağız," dedim Aydın'a fakat bu cevabı Gökhan'dan da almış olmalıydı.

"Tamam, geldiğinde konuşuruz..." dedi. Telefonu kulağından çekerken, "Çay içeceğim... Sana da getireyim mi yenge?" diye sormuştu.

"Olur," dedim. Önümdeki ekranı kapattım. Aydın kış bahçesinden çıkarken, başımı sağa ve sola yatırıp kollarımı havaya kaldırdım. Sabahın köründe duştan gelen sese uyanmış ve Bora'nın işi olduğu gerekçesiyle evden çıkacağını öğrendiğimde, çok az uyumama rağmen, uykuya geri dönememiştim. Bora'nın işinin ne olduğunu da bilmiyordum fakat beni öyle hızlı öpüp odadan çıkmıştı ki, sorgulayamamıştım. Bedenime sinen yorgunluktan nasıl kurtulacağımı bilemiyordum. Kendime bir sigara yakarken, Aydın yeniden yanıma gelmişti.

"Afiyet olsun," dedi, fincanı bana uzatırken. "Çay bardağı olsa iyiydi ama..."

"Aldırmak lazım," dedim. Aydın, karşımdaki koltuğa oturdu ve o da kendisine bir sigara yaktı. "Hallederiz." Başını belli

belirsiz salladı ve çayından bir yudum aldı. "Bir şey mi oldu? Yüzün düştü?"

Hafifçe gülümseyerek, "Genelde de çok gülen birisi değilimdir," dedi.

"Evet ama genelde fincana öfke saçtığın da söylenemez," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

Aydın, daha da gülümsemişti. "Fincanla çay içmekten nefret ediyorum..." Sigarasından büyük bir dumanı içine çekti. "Bana hatırlattıkları pek hoşuma gitmiyor." Bakışlarımda sorgulayıcı bir ifade vardı. "Beyza... Fincanla içerdi hep çayı... Ben de ona takılır dururdum, *fincan çayın tadını alır* diye. Çok kasıntı işi gelir bana fincanla çay içmek. O da inadına fincanla içerdi çayı. Fincanla getirirdi bana da. Sevmiyorum işte... Anlarsın ya..."

"Anlarım," dedim. Bakışlarım Aydın'ın acı kahve gözlerinden kaçıp, elimdeki fincana sığınmıştı. "İnan bana çok iyi anlarım."

"Yenge bir şey soracağım," dedi. Her ne kadar yüzüne bakmasam da kendisini dinlediğimi biliyordu. "Kara sana Beyza'nın bilekliğini hediye etti ya... O bileklik nerede?"

"Kasada," dediğimde, gözlerimiz yeniden birleşmişti. Konuşma sırası Aydın'a geçtiğinden, bir açıklama yapmasını ve bunu neden sorduğunu söylemesini bekledim ama o hiçbir şey söylemedi. Belki de söylemesine gerek bile yoktu; ben anlamıştım. "Onu sana vermemi ister misin?" diye sorduğumda, bakışları beklentiyle dolmuştu.

"Hayır," dedi, beklentisine tezat bir incelikle. "Kara'nın hediyesi o sana... Ben sadece merak ettim, nerede olduğunu..."

"O bilekliği ben hiçbir zaman kullanmam," dedim. Aydın'ın gözlerinin içindeki beklenti, ruhsuzluğuna tezat derecede heyecan barındırıyordu. "Sana verdiğimi de kimseye söylemem..."

"Kara öğrenirse yüzüne bakamam," dedi. Başımı öğrenmeyeceğini belirtir gibi iki yana salladım. "Ondan bir şey saklayamam..."

"Bu, onunla paylaşılması gereken bir şey değil..." dedim, yavaşça. Aydın kaygı dolu bir nefes verdi. "Bu ikimiz arasında özel bir şey olarak kalır. Her zaman. Söz veriyorum."

"Eyvallah yenge," dedi. Mutluluğu, birkaç saniyelik de olsa acı kahve gözlerine yansımıştı. "Borçlandım sana. Bu iyiliğini hiçbir zaman unutmam. Mutlaka öderim."

"Borç falan değil... Bir karşılık beklemiyorum..." dedim. Aydın'ın Beyza'ya ait bir nesneye kavuşacak olmasının ne demek olduğunu tahmin edebiliyor ve mutluluğuyla mutlu oluyordum. Kendime şaşırmama sebep olan arzu, bastırılamaz derecede yüzeye çıkıyordu. Aydın ile Beyza Karabey'i yan yana görmeyi o kadar çok istiyordum ki, bir gün birbirlerine sarılacakları ana şahit olmanın saçma hayalini kurmaktan kendimi alamıyordum. "İçin rahat olsun," diye eklediğimde, Aydın'ın yüzüne yayılan gülümseme, bu kez alaycıydı.

"Benim içim rahat olamaz da... En büyük dileğim, Allah sana benim yaşadığımı yaşatmasın..." dedi.

Kalbime yüklenen elektrik akımı ürpermeme sebep olurken, "Amin..." dedim. Aydın, takdirlerin en büyüğünü hak eden birisiydi; sevdiğin insanı toprağa verip de yaşamaya devam edebilmek için ulvi bir sabır gerekirdi.

♠

Bora, simsiyah takım elbisesinin üzerine giydiği siyah kaşe kaban ve yakasındaki siyah atkıyla, bugün nedenini çözemediğim bir şekilde farklı görünüyordu. Bakımlı görünen kısa sakalları, rüzgarın hafif dağıttığı saçları onu olduğundan da seksi bir hâle sokmuştu. Duruşu dimdik, adımları kendinden emin, kokusu ise baştan çıkartıcıydı. Belki ona bakan birisi, hemen mafya olduğunu anlamazdı fakat yine de bugün, onda farklı bir şey vardı. Kapkara gözleri tehlikeli sinyallere sahipti. Karargahta, toplantının yapılacağı odaya gidene dek, elimi hiç bırakmamıştı fakat benimle değil, tek başınaymış gibiydi.

"Merhaba," dedi Ofelia. Bakışları Bora ile benim aramda mekik dokurken, ikimizden de herhangi bir karşılık alamamıştı. "Ajan Howard gelmek üzere, lütfen içeriye geçin..."

Ofelia, bir elini uzatarak odayı gösterirken, birisi, "Ajan Adams!" diye seslendi. Bakışlarım sesin geldiği yöne dönerken, Bay Ortiz'i gördüm. "Bir dakika gelebilir misiniz?"

Bakışlarım Bora'ya değdiğinde, bana ne olduğunu sorar gibi bakıyordu fakat bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum. Bora'nın elini bırakıp, yavaşça Bay Ortiz'e doğru yürümeye başladım. Böylesi bir karşılaşma beklemediğim için kasılmıştım fakat bunu belli etmemek için büyük bir direnç gösterdim. En sonunda karşısında durduğumda, onu başımla selamlayarak, "Bay Ortiz..." dedim.

"Tek seferde soracağım," dedi Bay Ortiz. Gözlerinin altındaki halkalar, uykusuz olduğunu açığa çıkartıyordu. Yaşlı bedeni çevikliğini kaybetmiş, omuzları yorgunluktan öne düşmüştü. "Sen kimsin?"

Kaşlarım çatılırken, "Anlamadım?" dedim.

"Senin arkanda kim var?!" diye sordu Bay Ortiz. Sesi ve bakışları sertti. "Seni kim koruyor?!"

Şaşkınlıkla karışık gülümsemem, Bay Ortiz'in alaycı yaklaşımına sebep olsa da bunu önemsemedim. "Ne dediğinizi anlamadım efendim."

"Öyle olsun Nina Adams," dedi Bay Ortiz. Ellerini pantolonunun ceplerine sokarken, beklediği bir karşılık aldığını göstermekten çekinmez gibiydi. "Bulacağım..." dedi. Başımı iki yana salladım. "Kariyerim bitti. Her hatanı mazur görmemi istediler, sonra senin hatalarından ötürü kariyerimi bitirdiler. Bulacağım senin arkanda kimin olduğunu... O sorunun yanıtını alacağım."

"Ajan Adams!" diye seslendi Ofelia. Koridorun az evvel geldiğim ucuna baktığımda, "Sizi bekliyoruz!" diye devam etmişti.

Yeniden Bay Ortiz'e döndüm. "Kim olduğumu biliyorsunuz... Kara'nın karısıyım. Buna rağmen kimliğimi kabul ettiniz. Nazlı Alaca Karabey... Bu kadar..." Bay Ortiz, hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine bakıyordu. "Üzgünüm başınıza gelenler için... İyi günler."

Arkamı döndüm ve toplantı odasına doğru yürümeye başladım. Bay Ortiz'in arkamdan baktığını bilsem de adımlarıma herhangi bir çekince değmemişti. Ofelia'nın önünden geçerek toplantı odasına girdiğimde, Bora'yla karşılıklı oturan ve Ajan Howard olduğunu sandığım kadınla göz göze gelmiştim.

"Ajan Adams, buyurun..." dedi kadın. Sarının en açık renginde olan saçları omuzlarına dek uzanıyor, mavi gözleri ise soluk bir şekilde bakıyordu. Belirli bir yaşı çoktan geçmiş fakat öte yandan aldığı yaş, ona çekici bir görünüm kazandırmıştı. Bana elini uzatırken, bileklikleri birbirine çarparak ses çıkartmıştı. "Caitlin Howard, oturun lütfen."

"Memnun oldum," dedim.

Bora, oturduğu yerden kalkmadan sandalyemi çekerken, "Artık sizinle muhatabız sanırım," dedi.

Ajan Howard, bakışları Bora'ya çevrilirken, "Evet," dedi. Dirseklerini masaya yerleştirip, bir kolunu diğerinin üzerine koydu. "Maalesef Bay Ortiz'in çalışmalarından memnun kalmadık. Mehmet Şahindağ'ın, Türkiye'de, Trabzon'da görülmesine rağmen kaçabilmesi bizi hayal kırıklığına uğrattı. Bay Ortiz, başarılı bir operasyon liderliği yapamadı."

"Liderlik?" dedi Bora, yapmacık bir şaşkınlıkla.

"Evet, liderlik..." dedi Ajan Howard.

"Sizin lider olarak planınız ne?" Bora'nın ifadesine kinaye yüklenmişti. "Bay Ortiz'den farklı olarak ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Kontrolü elimde tutmayı..." dedi Ajan Howard.

Bora için ne nerede olduğumuz ne de karşısında üst düzey bir ajan olması önemliydi. Küçümseyici bir tavırla, "Yani?" diye sordu.

"Yavaşsınız," dedi Ajan Howard. Bora'ya kıyasla daha sakin görünse de bu ifadenin bir maskeden ibaret olduğu belliydi. "Katettiğiniz yol kayda değer değil."

"Ne bekliyorsunuz ki?" diye sordu Bora. Arkasına rahatça yaslandı ve yüzüne imalı bir gülümseme yerleştirdi. "Sizin bile böylesi imkanlarla ulaşamadığınız adamı size dünden bugüne getirmemi mi?"

Ajan Howard'ın gülümsemesi de bir meydan okumaydı. "Mehmet Şahindağ'ın panzehiri sizsiniz Kara... Şunu atlamayın lütfen, adına her ne kadar iş birliği desek de biz sizden yardım istemedik; size emrettik. Eğer sizden istediğimiz şeyi yapamazsanız, başınıza geleceklerin farkında mısınız, açıkçası merak ediyorum..."

"Biraz anlatmak ister misiniz?" dedi Bora. Tavizsiz tavrı Ajan Howard'ı şaşırtmıştı. "Neler gelecek başıma?"

"Nerede olduğunuza bir baksanıza..." dedi Ajan Howard, inanamıyormuş gibi. İlk kez bana da bakma gereği duymuştu. "Eşiniz hep böyle ukala mıdır?"

"İnanır mısınız," dedi Bora, konuşmama fırsat vermeden. Bir an için açılan dudaklarım yeniden kapanmıştı. "Hemen hemen her saniye nerede olduğumu sorguluyorum zaten ben."

Derin bir nefes alarak, "Ajan Howard," dedim. Sahte gülümsemem ara bulmaya çalıştığım içindi. "Mehmet Şahindağ, öylesine birisi değil. Çok güçlü bir örgüt lideri. Emin olabilirsiniz ki hem Bora'nın hem de benim en çok istediğimiz şey onun ölmesi... Fakat bu maalesef zaman alacak. Her vaktin sağlıklı bir şekilde değerlendirildiğini söyleyemem, boşa giden günlerimiz de oldu. Fakat bu ihmalkarlıktan değildi. İkimiz de Mehmet Şahindağ'ı ihmal edecek kişiler değiliz."

Ajan Howard, ellerini masadan çekip arkasına yaslanırken, "Peki ya nedendi?" diye sordu.

"Konsantrasyon bozukluğu, diyebiliriz..." dedim.

"Kara'dan beklentimiz açık," dedi Ajan Howard, birkaç saniye bana baktıktan sonra. Soluk mavi gözleri Bora'ya çevrildi. "ÖRGÜT'te çok önemli bir bilgi var. Yani Mehmet Şahindağ'da. O bilgi, onu bize ulaşılmaz kılıyor. Ve bizi, diğer ülkelerin İstibarat'ları karşısında güçsüzleştiriyor. Seneler süren bir örgütlenmenin listesi elindeki şey. Nesnelliğinin güncelliğini bilmiyoruz. Yani bir kağıt parçası mı, bir bellek mi veya nasıl bir somut hâl aldı... Tek bildiğimiz, o listeyi ele geçirmek ve CIA içindeki bilhassa diğer ülkelerle uzantılı köstebekleri temizlemek zorundayız."

"Bunları Bay Ortiz'le konuşmuştuk," dedi Bora.

Belli ki onun bir şeylerden haberi vardı fakat ben bu konuda o kadar da bilgi sahibi değildim. Ama zeki bir insan olduğum için anlamıştım. Dahası, eğitimde aldığım bilgiler ışığında, örgütlenmenin aşamalarını biliyordum. Mesela ben CIA'e sızmış bir köstebektim ve eğer konumumu korursam, kendim gibi insanların CIA'e yerleşmesini sağlayabilir ve kuşaktan kuşağa varlığımı kimseye sezdirmeden devam ettirebilirdim. King ya da Cindy April Turner yüzünden yok olan bu bilginin Mehmet Şahindağ'ın elinde olması, onun CIA ile baş edebilmesinin de en önemli sebebi olmalıydı. Bunu Emir Milić'e verecek kadar kendini kaybettiyse, savaşı kaybetmeye yakın olduğunu da kabul etmişti. Aldığım derin nefesle beraber gülümsedim; keyfim yerine gelmişti.

"Öyleyse lafı uzatmanın pek de anlamı yok..." dedi Ajan Howard. Bakışlarındaki ciddiyet, sahip olduğu disiplini belli ediyordu. "Bugüne dek atılan her adımı yakından inceleyeceğim. Sahada Mehmet Şahindağ'ın peşine düşecek büyük bir ekip kuracağım. Yaptığınız sevkiyatları hızlandıracağız. Yaptığınız ve yapmayı planladığınız hamlelerle ilgili..." Gözleri bana çevrildi. "Detaylı bir rapor yazmanızı istiyorum sizden Ajan Adams." Talimatını verdikten hemen sonra, yine Bora'ya dönmüştü. "Bugün buraya son gelişiniz. Ne kadar az bağ kurarsak, siz o kadar rahat hareket edersiniz. Fakat rahatlamayın ve bizden emir aldığınızı sakın unutmayın."

"Caitlin," dedi Bora. Bakışlarım şaşkınlıkla ona çevrilirken, neden Ajan Howard'a ismiyle hitap ettiğini anlayamamıştım. "Birbirimize karşı açık-"

"Bay Karabey!" dedi Ajan Howard, sertçe. "Lütfen nerede olduğunuzu unutmayın!" Bora'nın kapkara gözleri etrafta gezerken, köşedeki kamerada durdu. Başını anladığını belli eder gibi sallarken, benim kaşlarım çatılmıştı. İzleniyorduk. İzlendiğimizin neden bir probleme dönüştüğünü anlamama fırsat kalmadan, Ajan Howard, "Toplantı bitmiştir!" dedi.

Neye uğradığımı şaşırmıştım fakat resmen kovulmaktan beter edildiğimiz için ayağa kalkmak zorunda kaldım. Bora, neler olup bittiğinin farkındaydı ve tavrından ödün vermiyordu. Ben ayağa kalksam da o oturuyor ve dik dik Ajan Howard'ın gözlerinin içine bakıyordu. En nihayetinde bir kez daha yanılmadım ve hatıralar zihnimden geçip giderken, Elif'in ya da Tarantula'nın da başına gelen, Ajan Howard'ın da başına geldi. Bakışlarını Bora'nın gözlerinden çekerek ayağa kalktı ve hızlı adımlarla odadan ayrıldı. Gözlerini ilk çeken, karşısındaki insanın üstünlüğünü kabul etmiş oluyordu ve bunu benim gibi, Ajan Howard'ın da bilmesi gerekiyordu. Zannediyorum ki bile isteye bunu yapmıştı.

Bora yavaşça ayağa kalktı ve bakışlarını gözlerime değdirmeden elime uzandı. Bana kenara koyduğu ve daha sonra kenardan almak zorunda olduğu bir paket muamelesi yapmasına sinirleneceksem de yeri burası değildi. Gerçi Bora'nın da izlendiğimiz için böyle davrandığını, bana burada herhangi bir açıklama yapamayacağını biliyordum fakat bu sinirlenerek üste çıkmama engel değildi.

Karargahtan çıkana dek sabrettim. Hatta yüce gönüllülük yaparak, otoparka dek susmayı başardım. Arabaya bineceğimiz sırada, Ofelia'nın "Bay Karabey!" diye seslenmesiyle beraber, sıkıntılı bir nefes koyverdim. Bora, atkısını boynundan çekip arabanın arka koltuğuna fırlattı ve kapıyı sertçe kapatıp, Ofelia'ya döndü. "Ajan Howard, bu akşam sizinle buluşmak istiyor." Bora, Ofelia'ya bomboş bir bakış atıp benim kapımı açtı. Kaşlarımı havalanmamaları için

zorladım ve şaşkınlıkla arabaya bindim. Aynısını Bora da yapmıştı ve Ofelia'ya hiçbir karşılık vermemişti.

Nasıl oluyordu da her şey bilgim dahilinde ilerlerken, bir anda frekanslar karışıyor ve hakkında hiçbir fikrim olmayan olayların göbeğine düşüyordum; bilmiyordum.

Bora, arabayı çalıştırdığında, bize eskortluk eden fakat yanımıza pek yaklaşmayan, Selim ve üç kişinin içinde olduğu arkamızdaki araba ile Aydın'ın iki kişiyle beraber içinde olduğu, önümüzdeki araba da çalışmıştı. Karargahın arazisinden çıkıp da ana caddeye ulaşıncaya kadar derin derin nefesler almaya devam ettim ve en sonunda, Bora'nın asla konuşmayacağını anladığımda, "Neler oluyor?!" diye bağırmış bulundum.

Bence iyi dayanmıştım.

Bora, bakışlarını bana çevirdiğinde, sanki hiçbir şey yokmuşçasına bir şaşkınlıkla ve gayet normal düzeydeki bir ses tonuyla, "Neden bağırıyorsun?" diye sordu.

Boğazımı temizledim ve "Bir şeyler dönüyor..." dedim.

"E anlatacağım, sabret?" dedi. Kaşları çatık, tavrı ise beni ayıplar gibiydi. "Bağırdığında ne değişecek? Korkacağım da hemen mi anlatacağım?"

"Gitmeden anlatman gerekirdi!" dedim. Bağırmıyor olsam da ses tonum sertti. "Geç kaldın!"

"Müneccim miyim Nazlı ben?!" dedi, sitem eder gibi. Direksiyon hakimiyetini kaybetmiyor, bakışlarını yoldan çekmiyor fakat dikkatini bende tutuyordu. "Ne bileyim o kadınla karşılaşacağımı?"

Haklı olabilirdi. Fakat haklı olabilir diye, kendimi haksız da görmeyecektim. En nihayetinde neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum ve sinirlenmek en doğal hakkımdı. Tam tersi durumda olsak, Bora da sinirlenirdi. Yani bence. "Arabayı durdur ve konuşalım," dedim, ısrarcı bir ifadeyle.

"Evde konuşuruz," derken, ısrarcı ifademe boyun eğmemiş ve belki de susayım diye müzik açmıştı. Şımarmış olabilir miydi? *Kara'ya alan tanı Naz, belli ki çok sinirli.* Gözlerimi kapattım. İçimdeki sesi duymak istemiyordum. *Nazlı*

olmayacak mısın? Nazlı olacaksam da artık içimdeki bir sesle yaşamayacaktım. *Sen bensiz yapamazsın Naz!* Aniden gözlerimi açtım ve arabada çalan klasik müziğin sesini yükselttim.

Bora, müziğin sesini kısarken, "N'apıyorsun?!" diye kızdı.

"Bana kızıp durma!" diye bağırdım, öfkeyle. Dumur olduğunu hissettim. "Senin yüzünden içimdeki ses geri geldi!"

Bora, direksiyonu parka doğru kırdı ve arabayı yavaşça durdurdu. Camı açıp derin derin nefesler almaya çalıştım. Oksijen yetersiz geliyordu. Çantamdan sigara paketimi çıkarttım ve kendime hızlıca bir sigara yaktım. Bora, şaşkın bir sessizlikle hareketlerimi izliyor ve çıt çıkartmıyordu. Bacaklarımı sallıyor, sakinleşmeye çalışıyor ve içime art arda dumanlar çekiyordum. Üç dakika, yirmi dört saniye sonra, Bora'nın eli elime uzandı. Bunu hissetmemişim gibi sigaramı içmeye devam ettim.

"Çok gerginim..." Dudakları arasından dökülen pişmanlık dolu itirafın, kaygı dolu samimiyetini de duymazdan gelmeye çalıştım. "Seni incitmek istemedim."

"İncinmedim!" dedim, baskın bir tonlamayla. Çatılmış kaşlarımla Bora'ya dönmüştüm. Sigaramı söndürürken ifademi yumuşatmaya çalıştım fakat pek başarılı olamıyordum. "Kendimi, yanında taşımak zorunda olduğun bir paket gibi hissetmekten hoşlanmıyorum!"

Bora elimi bıraktı ve olabildiğince bana döndü. Başını yavaşça iki yana salladı ve "Beklemediğim bir karşılaşmaydı..." dedi. İçine derin bir nefes almaya çalıştı. "Anlatabileceğim bir zaman dilimi yoktu, yanımdaydın, sindirmeye çalışıyordum henüz." Hiçbir tepki vermemem, daha da gerilmesine sebep oluyordu. "Kötü bir sabahın üzerine, bu fazlaydı benim için..."

"Sabah kaçar gibi çıktın evden?" dedim, birkaç saniyelik bakışmamızın üzerine.

"Babam öldükten sonra, ondan kalan evrağı taramış ve ne işimize yarar ne yaramaz gruplara ayırmıştık," dedi,

sıkıntıyla. Babası ile alakalı konuların komplike hâle gelmesi kaçınılmazdı ve derdini anlatmadan, onu anlamış, çıkışımın yersizliği karşısında mahcup hissetmiştim. "Eşyalarını da... Çok alakasız... Çalışma odasındaki bir ansiklopedinin arasından bir fotoğraf çıkmıştı, ki ben bunu çok sonradan gördüm. Bir kadın fotoğrafı. C harfinde. Üzerine düşündüm, kendimce araştırdım, hiçbir sonuç elde edemedim. Annemi aldatmayacağını biliyordum fakat yine de insanın içine şüphe düşüyor. Kadının fotoğrafına ne kadar baktıysam, artık ezberlemişim yüz hatlarını. Caitlin o kadın. Görür görmez tanıdım. Ve parçaları birleştirmek de zor olmadı... Tarantula'nın CIA'deki bağlantısı o olmalı... Babamla bağlantısının tanışmadığını söylemişti ama birbirlerinden haberdar oldukları belli. Muhtemelen babama fotoğrafını vermişti Tarantula ya da belki, hakkında çeşitli bilgiler..."

"Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla. Bora pek de bir şey bilmediğini belli edercesine başını salladı. "Bağlantı Caitlin Howard ise, neden bize otoriter lider şovu yaptı ki?"

Bora'nın bakışları düşünceliydi. "Ben de bunu kafamda oturtmaya çalışıyordum işte... Emir Milić'e CIA'deki dosyanın kapanmasına sebep olacak o listenin Mehmet Şahindağ tarafından ulaştırılacağını öğrendiklerinde, Bay Ortiz'i operasyondan çektiler..." dedi.

Dudaklarım bir parça açılırken, karanlık bir noktanın aydınlandığını hissetmiştim. "CIA içinde otoriteyi eline almış gibi davranıyor kadın... Fakat dışarıdan, Ofelia desteğiyle aslında bize yardım ediyor. Bizimle aynı şeyi istiyor, dosyanın kapanmasını... CIA'in oyundan çekilmesini... Karargaha gelmememizi falan söylerken de, aslında bize esnek bir alan açıyor fakat bunu büyük bir disiplinle örtbas ediyor!"

"Bana da öyle geliyor..." dedi Bora. Arkasına yaslandı fakat yüzünü bana çevirdi. "Adıyla hitap ettiğimde, kendisini tanıdığımı fark etti ama ödü koptu bunu sesli dile getireceğim diye... Sonra da buluşmak istedi işte."

"O zaman olan biten her şey bizim çıkarımıza?" dedim, merakla. Bora, benim gibi düşünmüyordu. "Senin gerilmene sebep olan şey ne?"

"Bilmiyorum Nazlı..." dedi, kısık bir sesle. Birkaç saniye gözlerimin içine baktı. "Tanımıyorum onu. Güvenmek kolay değil. Bizim çıkarımızı körü körüne kollayacak değil, mutlaka onun da bir çıkarı var... Onun çıkarını öğrenmeden rahatlamam ben. Tetikte olmak zorundayız."

"Haklısın ama sonuçta Tarantula da işin içinde-"

"Mehmet Şahindağ'a, Tarantula'dan daha çok güveniyor olabilirim!" dedi, lafımı keserek. Yüz hatlarına derhal yerleşen öfke, Tarantula konusunda ne kadar dolu olduğunu gösteriyordu. "Ben onu öldürmeden nasıl duracağım," diye mırıldandığında, gözlerini yummuştu. "Siktiğimin herifi..." diye fısıldadı. Bora'nın eline uzandığımda, dudaklarını dişlemişti. "Sakın bana bu konuda, benim düşüncelerime tezat bir şey söyleme..." diyerek, beni hafifçe ikaz etti.

"Neden kötü bir sabah geçirdin?" diye sordum. Bora, gözlerini açıp yüzüme baktı. "Farklı bir şey olduğunu anlamıştım... Sorun ne? Evden kaçarcasına çıktın?" Göz bebeklerinin içindeki üzüntü karşısında çatılan kaşlarımın ortasına parmak uçlarını değdirdi. "N'oluyor Bora?" diye sordum, merakla.

"Tarantula'dan..." dedi, zorlukla konuşarak. Ellerimi tuttu. "Aldığımız harici diskleri bir yandan Gökhan inceliyordu..." Baş parmaklarıyla ellerimi okşamaya başladı. "Bir görüntüye rastlamış, beni aradı sabah..."

"Annem ve babamla mı ilgili?" diye sorduğumda, Bora ağır ağır başını sallayarak beni onayladı. "İzlemek istiyorum..." dedim.

"Bence gerek yok Nazlı," dedi. Sesine çöreklenmiş keder, yıllarca *anne-baba* bildiği kayınvalidesiyle kayınpederini bugün kaybeden bir adamınkisiyle aynıydı. "Doğru söylemiş Tarantula... Mehmet Şahindağ'ın işi."

"Tamam, izleyeyim..." dedim. Bora'nın aksine ben sakindim. "Var mı sende?"

İtiraz dolu bir tonlamayla, "İzlediğinde eline ne geçecek ki?" diye sordu.

"Annemle babamı göreceğim sevgilim," dediğimde, yüzüme bakakalmıştı. Ellerimi ellerinden çektim ve arkama yaslandım. Bora kısa bir süre ne yapması gerektiğine karar vermek ister gibi beni seyretti ve en sonunda arabayı çalıştırdı.

25 Eylül 2017'de bana vaadedilen o gerçekle nihayet yüzleşecek olmanın heyecanı içime dolarken, çiseleyen yağmur damlalarına daldım.

♠

"Nazlı!"

"Rahat bırakın beni!"

"Nazlı! Çok ayıp! Kapıyı mı kilitledin sen?! Neler oluyor?! Kapı kilitlemeyi yasaklamıştık?! Aç şu kapıyı!"

"Açmayacağım! Git!"

"Nazlı! Sinirlenmeye başlıyorum ama! Aç şu kapıyı!"

"Zeynep! Neden bağırıyorsun?! N'oldu?!"

"Allah aşkına şu kızına bir şey söyle! Kilitledi kendisini odaya!"

"Neden? Dur bakayım... Nazlı? Babacığım? Açar mısın kapıyı?"

"Açmayacağım! Gidin!"

"Ya dışarıda arkadaşlarıyla oyun oynuyordu... Ağlayarak eve geldi, kapıları çarpa çarpa girdi... Peşinden koşana dek kilitledi kendisini odaya..."

"Dur dur sakin ol hayatım, anlarız şimdi... Anlatır Nazlı bize, üzmez annesiyle babasını... Değil mi babacığım?"

"Nazlı bak, ceza alacaksın!"

"Gidin dedim!"

"Zeynep! Kızın açacağı varsa da açmayacak kapıyı, azıcık sakin olur musun?"

"Olamıyorum hayatım! Korkuyorum!"

Çok net olmasa da ekrandaki görüntü annem, babam ve bana aitti. Nutkumun tutulduğunu hissederken annem kafamı öpüyor, babam da annem ile bana sarılıyordu. 12

Mart 2006, Pazar. Bahçe kapısına ilerlediklerinde dönüp bana el sallamışlardı. Binlerce kez yaşamışçasına ezberlediğim bu anı bir kamera görüntüsünden izlemek, beni şaşkına çeviriyor olsa da spoiler verir gibi, olacakları Bora'ya söylüyordum. Anneannem de yanıma gelmiş, annemle babama el sallamıştı; annemle babam arabaya binmişlerdi, arabamıza. 48 ZNV 93 plakalı, kırmızı renkteki, bir önceki sene değiştirdiğimiz arabamıza. Kırmızı benim tercihimdi. Bir önceki arabamız gri renkteydi ve onu sevmiyordum. Annem, yeni arabımızın beyaz, babam ise siyah olmasını istemişti fakat en nihayetinde benim istediğim olmuştu. Özel plaka yaptırmak da çok pahalıydı ve ben bunu o zamanlar bilmiyordum fakat annem ile babam, bu isteğimi de kırmamışlardı. Arabamız kapının önünden ayrıldıktan bir süre sonra görüntü sonlanmış ve Bora, başka bir video açmıştı.

"Zeynep Teyze!"

"Heh! Eren! Dur Vedat, balkona çıkacağım."

"Zeynep Teyze! Naz eve geldi mi?!"

"Eren'ciğim sen de yanlarında mıydın?"

"Evet. Geldi mi eve?!"

"Geldi ama ağlıyor! N'oldu?! Bir arkadaşıyla kavga mı etti?! Birisi bir şey mi yaptı?! Ben Anıl'a emanet etmiştim Naz'ı, göz kulak olacaktı?!"

"Anıl'la bakkala gittiler ama Anıl bizim yanımıza yalnız dönünce, Naz'ı merak ettim. Anıl'a eve gideceğini söylemiş, Anıl da yalnız bırakmış onu. Eve döndü mü diye sorayım dedim."

"Anıl'la mı kavga etti yani?!"

"Eren! Anıl'ı çağır bakayım bana!"

"Tamam Vedat Amca, çağırayım."

Bambaşka bir görüntü, annemle babamın arabasını sıkıştıran siyah bir arabanın görüntüsü. Annemle babamın arabasının yoldan çıkmasına ve uçurumdan yuvarlanmasına sebep olan, dışarıdan bir trafik canavarı gibi görünen, ama

artık suikast olduğunu bildiğim, korkunç bir manzaranın görüntüsü.

"Kızım açsana kapıyı! Şımardın ama artık Nazlı! Yeter!"

"Zeynep, Anıl geldi... Gel gel! Anıl?! N'oldu Nazlı'ya?!"

"N'olmuş ki?"

"Ağlayarak eve geldi! N'oldu bakkalda?! Kavga mı ettiniz?!"

"Yoo. Ben bakkala girdim, Naz dışarıda kaldı. Cips ve kola aldım. Ben bakkaldan çıkınca 'İstemiyorum, sen ye, ben eve gideceğim...' dedi. Ben de perili eve döndüm, arkadaşlarımın yanına."

"Bi' kıza üzüldü o Vedat Amca, ben gördüm!"

"Hangi kız?"

"Bilmiyorum. Naz'ın merkezden arkadaşıymış. Bizim bakkalın üstünde de babaannesi oturuyormuş. Kızın annesiyle babası ölmüş. Babaannesi de çok yaşlıymış. Köydeki bir akrabası bakacakmış ona, taşınacakmış. Kıza 'Gitme, biz sana bakarız' dedi. Kız kabul etmedi."

Annemle babamın kaza yapmasına sebep olan aracın içinden bir adam çıkmıştı. Videonun altında 11 Mart 2006, 00:49 yazıyor ve saniyeler akıyordu. Adamın yanına yaklaşan kişi ise Mehmet Şahindağ'ın ta kendisiydi. Adamla bir şeyler konuşup, 00:57'de ona büyük ve muhtemelen içi para dolu bir çanta uzatmıştı.

"Anneciğim n'olur aç kapıyı, bak çok üzülüyoruz..." Annemin benimle aynı olan gözleri, kapıyı açmamla beraber ıslanmıştı. *"Bebeğim! Ağlama ama..."* Annemin kokusu bugün gibi burnuma doluyordu. *"Sen arkadaşına çok mu üzüldün? Kim bu arkadaşın? Adı ne? Hadi gidelim babaannesine, belki bir şeyler yapabiliriz onun için..."*

"Anne n'olur siz ölmeyin..." Hıçkırıklarım annemin omzuna karışırken, başımın üzerinde babamın dudaklarını hissettim. *"Beni terk etmeyin n'olur..."* Dokuz yaşında bir çocuğun, kendini bilmez isyanı... *"Ben sizsiz yapamam!"*

Ekranda bir belge vardı. Annem ve babamın mezarına, her yıl pembe güller dikileceğine dair bir talimat. Bu talimatın

altındaki imza Ahmet Karabey'e aitti. Dudaklarımın kenarındaki gülümsemeye engel olamadım. Ekranda Osman Amca göründüğünde, annemle babamın mezarına pembe güller dikilirken, adamların başlarında duruyordu. Osman Amca'nın Ahmet Karabey'le tanıştığı da az çok kanıtlanmaya yakın oluyordu.

Annem ile babamı öldürmek için Mehmet Şahindağ'dan talimat alan adamın beyninden yediği kurşun sonucu öldüğüne dair otopsi raporuna şaşkınlıkla baktığımda, Bora ekrandaki görüntüyü değiştirdi. Bir e-mail'in kaydıyla karşılaştığımda, ne tepki vereceğimi bilememiştim.

"Joseph merhaba,

Kıymetli dostumu ve eşini bizden alan o adamın adresini bulduk ve işini bitirdik. Ben bu işte, Sadri'nin maşasının kim olduğunu merak ediyorum. Senden ricam, peşini bırakma. Maşayı da ateşe atmadan, içim soğumayacak. Oğlu işlerin başına geçmiş midir diye düşünmeden edemiyorum, öyle olsa duyar mıydık... Lütfen araştır.

Haber bekliyorum.

Ahmet Karabey."

İçimin üşüdüğünü hissettiğimde, Bora beni kolları arasına alarak kendine doğru çekti. Annemle babamı en son gördüğüm andaki gibi, bergamot kokusuna karışan denizden esen tuzlu meltem genzime doluyor ve tüm duyularım, ailemin huzuruyla bütünleşiyordu. Gözlerimden akan birkaç damla yaş üzüntüden değil de sevinçtendi. Annem ile babam öldükten sonra dahi, Ahmet Karabey onları kimsesiz bırakmamıştı ve bu benim için çok değerliydi.

"Babana minnettarım," diye fısıldadığımda, Bora'nın kaskatı kesildiğini fark ettim. "Üzgünüm ama annemle babama verdiği kıymet, benim için çok önemli..." Bora'nın dudakları saçlarımın arasına karıştı. "Sanırım benim de iadeiziyaret yapmam gerekecek."

"Annen ile babanın... Anneannenin... Zamansız ölümlerinin acısı, diğer birçok şeyin acısı gibi, Mehmet Şahindağ'ın burnundan fitil fitil gelecek," dedi Bora, tok bir tonlamayla.

Beni daha sıkı sararken, kokusu kokuma karışırken, çenesi başımın üzerine yerleşirken tamamlanıyordum. "Sana söz veriyorum Nazlı."

"Biliyorum," dedim, tebessüm ederek. Başımı kaldırıp kapkara gözlerine baktım. "Mehmet Şahindağ bizi yenemeyecek... Biliyorum."

Bora'nın dudakları alnıma kapandığında, verdiği sözü mühürlediğini anlamıştım.

♠

Yatak odasının penceresinden yağmura bakarken, kulağıma götürdüğüm ve uzun uzun çalan telefonun açılmasını bekliyordum. Gereksiz bir heyecana tutulmuştum ve bu panik olmama sebep oluyordu. Sakinleşmek için pencereye vuran damlaları saymaya odaklanmıştım.

"Efendim?"

"Filiz Hanım, merhaba..." dedim, çatlamış bir sesle.

"Naz?!" dedi Filiz Hala, heyecanla. "Ah! Talihsiz kızım benim! Öldük öldük dirildik sana bir şey oldu diye! Sesini duymak çok, çok güzel!" Ne diyeceğimi bilemediğim anlarda en amiyane tabirle mal gibi susup kalıyordum. "Nasılsın yavrum? Gerçi Gökhan'dan ve Begüm'den alıyorum haberlerini ama... İyi misin? Yolunda mı her şey?"

"Eh işte," dedim, kem küm eder gibi. "Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

Filiz Hala, araya sıkıştırmaya çalıştığım tüm mesafeye rağmen içtenliğini koruyordu. "Yaşıyoruz işte, ne kadar yaşamak denirse..." Sesi zayıflasa da hâlâ heyecan doluydu. "Çok sevindim aramana..."

"Benim sizden bir ricam olacak," dedim. Sesimdeki endişenin silinmesi için ne kadar çabalasam da olmuyordu.

Kapının açılmasıyla beraber, bakışlarım Bora'ya çevrildi. "Tabii Naz... Ne istersen!" Bora, bir şey söyleyecekti ki telefonda olduğumu fark edince, *pardon* der gibi bir işaret yaptı. Üzerindeki siyah gömleğin düğmelerini çözerken, üzerini değiştirmeye geldiğini fark etmiştim ama onun

yanında konuşmak, planlarım dışında gelişen bir olaydı. "Naz? Orada mısın?"

"Buradayım, affedersiniz..." dedim. Bora, Türkçe konuştuğumu duyduğunda yadırgayarak bana kaçamak bir bakış atmış ve balıkçı yaka siyah kazağını üzerine geçirmişti. "Ben şey diyecektim..." Bora, pantolonunu çıkartıp kot pantolonunu giyerken, dikkatinin bende olduğunun farkındaydım. "Benden Ahmet Bey'e selam götürebilir misiniz?" Bora'nın şaşkınlıkla bana baktığını, pencereye yansıyan görüntüsünden gördüm. "Ben hiç anlamam mevsimi midir, değil midir ama mezarına pembe güller dikilmesini rica edecektim Filiz Hanım... Bir de mümkünse, Betül Hanım'ın mezarına tabii... Eee... *Zeynep ve Vedat'ın kızından,* dersiniz. *Nazlı'dan.*"

"Tabii," dedi Filiz Hala. Şaşırmıştı fakat bunu bana açık etmemeye çalışıyordu. "Ricanı, memnuniyetle yerine getireceğim..."

"Teşekkür ederim," dedim. Kısa süreli sessizlik, yine benim devam etmem gerektiğini düşündürmüştü. "Eğer zahmet olmazsa ve saçma bulmazsanız... Daha sonra bana fotoğraf atabilir misiniz? Türkiye'ye gelmek gibi bir şansım yok ve böyle de olsa iadeiziyaret yapabilmek istiyorum. Yani benim için önemli."

Filiz Hala'nın verdiği nefes kulaklarıma dolarken, Bora yanıma gelmiş, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş ve benimle beraber, pencereden bakıyordu. "Tabii. Ne demek. Memnuniyetle..."

"Tekrar teşekkür ederim," dedim.

"Naz bi' saniye?" dedi Filiz Hala. Telefonun ucundan gelen kapı sesine kulak kesildim. "Sana bir şey söyleyeceğim..."

"Dinliyorum," dedim.

"Annemin kara kuzusu, senin yokluğunda, babaannesinin dizine yatıp ağlamış bir çocuk..." dedi. Nefes almakta zorlandığımı hissettim. "Yaşadıklarının ağırlığını belki en iyi ben biliyorum. Bora'ya da Gökhan'a da ayrı ayrı ne kadar kırıldım, ne kadar kızdım, onları ne kadar ayıpladım tahmin

edemezsin... Ama şunu söylemek boynumun borcudur ki, Bora'nın yaşadıkları da çok hafif değilmiş. O benim yeğenim, canımdan bir parçam, abimin, yengemin emaneti... Onun senin arkandan çektiği acıyı, ben Kemal'in arkasından çekmedim Naz, sana o kadar söylüyorum. Belki bana kızacaksın ama ben onu anladım talihsiz kızım. Umarım talih, size bir gün güler..."

"Filiz Hanım, benim kapatmam gerek..." derken, dudaklarım titremişti. Oda o kadar sessizdi ki, Filiz Hala'nın sesinin Bora'ya da ulaştığına emindim. "İyi günler..." Bir cevap beklemeden telefonu kapattım ve cebime koydum. Bakışlarım Bora'ya çevrildiğinde, o da bana dönmüştü. "Babana selam göndermek istedim de..." dedim.

Kapkara gözleri kış ile bahar arasında sıkışıp kalırken, "Nazik kalbin..." dedi. Bir elini saçlarıma uzatıp, yüzüme düşen tutamlarımı geriye çekti. "*Babam*, *Ahmet Karabey'le dost olmasaydı bunlar başlarına gelmeyecekti,* diyeceğine..." İç çekip gülümsedi ve elini yine, diğeri gibi cebine soktu. "Muhtemelen saygı duyuyorsundur bu sebebini henüz çözemediğimiz dostluğa, başlarına gelecekleri tahmin edemeyeceklerini düşünüyorsundur..."

"Öyle," dedim. Kollarımı bağlarken, pencereye yaslandım. "Ahmet Karabey, babamın dostu. Bu kadar basit."

"Sana ve olaylara yaklaşımına şaşırmayı bırakmam gerek," diye mırıldandı. Gözlerim kısılırken, merakla yüzüne baktım. "Eğer sen Begüm olsaydın... Beyza, senin ablan olsaydı... Annenle babanın ölümünden, onu suçlamazdın değil mi? Begüm gibi?"

Sıcacık bir gülümseme içimi kaplarken, "Hayır!" dedim. Beyza Karabey belki benim ablam değildi, ben belki Begüm değildim fakat biz onunla yine de kardeştik ve bu, hayatta başıma gelen en güzel şeylerdendi. "Eğer onu bu konuda suçlayacak olsaydım, kimler nelerle suçlanırdı. Begüm de kusura bakmasın ama çok sığ düşünüyor."

"Empati yeteneğinin bir sınırı yok çünkü zaten senin sınırların yok, evet..." dedi. Fakat daha çok kendisiyle

konuşuyormuş gibiydi. "Eşi benzeri olmayan, şahsına münhasır bir nazlı sevgili..." Gözleri parlarken, bir keşif yapıyormuşçasına ciddiydi. "Seni hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum..." Birkaç adım atarak bana yaklaştı ve yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. "İyi ki varsın sevgilim."

Bora'nın neden aşka geldiğini anlamasam da kollarımı beline sararak, başımı göğsüne yasladım. Var olmanın en katlanılabilir yanı, onun varlığıydı fakat bunu şimdilik kendime saklayacaktım. Üstüm başım aşka bulanırken, gözlerimi kapattım.

OCTO'ya ait telefonuma gelen mesaj sesini duyana kadar birbirimize güç verdik, birbirimizden güç aldık. Cebimden telefonumu çıkarttığımda, Bora'nın da bakışları ekranıma değmiş, mesajı benimle aynı anda okumuştu. Gözlerimiz birbirini bulduğunda, Bora sessizce *hayır* ben ise sessizce *evet* diyordum ve zıtlıktan doğan uyum tam da buydu.

♠

Hava kararmıştı ve Langley gök gürültülü yağmurun etkisinden kurtulamamıştı. Bora, Ajan Howard'la görüşmeye gitmişti fakat benim evde kalmam, Aydın, Alp, Falcon ve Gökhan ile beraber, Emir Milić cephesindeki gelişmeleri izlemem gerekmişti. Mehmet Şahindağ sessizliğini bozarak Emir Milić'e ulaşmıştı fakat OCTO sürekli bağlantıyı koruyamadığı için bunu kaçırmıştı. Emir Milić, Natalya Agapova'nın telefonunu aradığında bir şeyler olduğunu anlamışlardı. Emir Milić'le aynı masada kumar oynayan Tarantula'nın bir bağlantısı, telefonuna uzaktan erişmiş ve ancak üç saatlik izleme kanalını bize açmıştı.

"Hey Emir!" Sesim soğuk fakat cilvekardı.

"Natalya Agapova!" dedi Emir Milić. Bakışlarım Alp'le birleştiğinde bağlantının kurulduğunu işaret etti. "Sana ulaşamayacağım diye endişelendim."

"Bana istediğin zaman ulaşamayacağını biliyor olmalısın..." Sesimdeki kinaye, Gökhan'ı gülümsetmişti. "Ne vardı?"

"İlgini çekecek bir şey... Zengin olmak ister misin?" diye sordu Emir Milić. Sergio kulaklıktan duyduğu sese gözlerini devirirken, ben kocaman bir kahkaha attım.

"Ben zaten zenginim Emir!" dediğimde, sesimden ego akıyordu. "Ama daha çok zengin olmak ister miyim? Kesinlikle!"

"Marco..." dedi Emir, tatminkar bir sesle. "Seninle görüşmek istiyor."

"Görüntülü sanırım?" dedim. Gökhan, kahkaha atmamak için dudağını dişlerken, *sen yok musun sen* der gibi başını iki yana salladı. "Çünkü ben, onun kimsenin karşısına çıkamayacak kadar korkak olduğunu duydum."

Emir Milić, Gökhan'ın atamadığı kahkahayı atarken, "Hayır!" dedi. Kısa bir süre nefes almaya çalıştığını anlamıştım. "Yüz yüze. Üçümüz. Sana bir teklifi olacak. Ne dersin?"

"Kara ile çalışıyorum ve o benim servetime servet ekliyor," dedim. Emir Milić, hiçbir şey söylemeden devam etmemi bekliyordu. "Yani gerek var mı Kara'nın düşmanıyla görüşüp Kara'yı kızdırmaya bilemiyorum. Hem Marco'yu ben de sevmiyorum."

"Benimle görüşmek istemez misin?" diye sordu Emir Milić. Davetkar ses tonu, Sergio ile Gökhan'ın aynı anda kaşlarını çatmalarına sebep olmuştu. "Bence birbirimizi daha yakından tanımamız için bir fırsat bu... Güzel bir otel odasında, küçük bir kaçamak? Harika olmaz mıydı?" Zannediyorum ki Emir Milić, iki biyolojik kardeşin kimyasını tutturan tek faktördü.

"Bak Kara'nın böyle imkanları yok işte," dedim, gülerek. İçime derin bir nefes çektim. "O biraz cimri!"

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Emir Milić.

Ciddileşerek, "Ne zaman bu buluşma?" diye sordum.

"Sen ne zaman uygunsan... Ama en kısa zamanda..." dedi. Falcon'la göz göze geldik. "Haber bekleyeceğim."

"Arayacağım," dedim.

"Eski yazışmalara ulaşabildim," dedi Alp, telefon kapanır kapanmaz. "Telefon çağrılarının dinlenebilmesiyle alakalı da erişim kısıtlaması yok."

"Çok iyi!" dedi Gökhan, Alp'in yanına ilerlerken. "Mehmet Şahindağ ile yapacağı görüşme hakkında, belki birileriyle mesajlaşmıştır."

Falcon, kulaklığını masanın üzerine koydu. "Benim hâlâ anlamadığım bir şey var. Natalya ve Marco buluşacak mı buluşmayacak mı?"

"Çok tehlikeli ve biz Nazlı'yı böylesine bir tehlikenin içine atmayacağız..." dedi Gökhan. Bana *Nazlı* demesi, Kara'sının boşluğunu doldurma çabasından kaynaklanıyor olmalıydı. "Başka bir yol bulmalıyız."

"Bence de," dedi Sergio. Falcon'un biyolojik kardeşlerden aldığı sağlı sollu cevaplar, el mahkum kulaklığı yeniden takmasına sebep olmuştu fakat Gökhan'ın da Sergio'nun da bilmediği bir şey vardı:

Bora, Natalya'nın Marco ve Emir Milić'le görüşmesini en güvenli hâle getirmek ve karısının CIA ile tüm bağlantısını kesmek için, şu an büyük bir mücadele veriyordu.

"Benim işim var," dedim. Hiç kimsenin beni umursamaması ve önlerindeki bilgisayarlara kitlenmesi oldukça komikti. Yatak odasının yolunu tutarken, saate baktım. Sekizi on beş geçiyordu ve gece yarısına dek vaktim vardı.

♠

Topuklu ayakkabılarımın sesi geceye dağılırken, OCTO'ya ait depolardan birisinin girişindeydim. Kapının önünde beni karşılayan Selim, başıyla selam vererek deponun kapısını açtı. Loş ve izbe depoda, sesin geldiği yere doğru yürümeye başladığımda, gece yarısını geçeli yirmi dakika, kırk bir saniye olmuştu.

"İyi geceler," dedim. Gözlerim Tarantula, Aydın, Bay Simo arasında dolandı ve en sonunda Bora'nın kapkara gözlerinde durdu. Bora beni tepeden tırnağa süzerken, "Kara?" dedim. "Beni neden çağırdın?" Bora'nın ifadesizlikle kaplı yüzü,

rolüne hazır olduğunu bağırıyordu. "Bu adamdan nefret ediyorum."

"Ben de sana bayılmıyorum!" dedi Bay Simo. Ayağa kalkmak istediğinde, Aydın sertçe omzuna bastırarak ona engel olmuştu. "Marco'yu elime geçirirsem..."

"Kes sesini!" Bora'nın tehditkar sesi depoda gürledi. "Ve beni iyi dinle..." Tarantula, cebinden telefonunu çıkartıp bir video açtı ve Bay Simo'ya gösterdi. "Karın..." dedi Bora, öfkeyle. "Benim elimde." Bay Simo hayretle Bora'ya, sonra da kızgınlıkla Tarantula'ya bakmıştı. "Biliyorum, karın üzerinden çok kez tehdit edildin... Natalya ve Tarantula'nın himayesinden aldım karını, artık benim himayemde..." Bay Simo, Bora'ya döndü. "Nasıl ki Dylan'ı öldürdüm... Karını da öldürürüm... Ama bu sefer, öldürenin sen olmadığını herkese duyururum!"

"İtibarım yerle bir olur!" dedi Bay Simo, korkuyla.

"Evet, zaten benim de amacım bu..." dedi Bora. İfadesindeki kararlılık, Bay Simo'yu yalnızca bedenen değil mental olarak da esir almıştı. "Natalya, bu gece Marco ile görüşecek... Ve eğer sen, Natalya'yı Marco'ya karşı koruyacağını garanti edersen, Natalya benim yanıma ulaştığında, sen de karını benden alacaksın... Artık öper sarılır mısın, öldürür üzerine toprak mı atarsın, ben bilmem..." Bay Simo, duydukları karşısında keyiflense de Bora'nın söyledikleri doğru değildi. Dylan'ın annesini Bay Simo'ya teslim etmeyecekti ve kurduğumuz plan dahilinde yaşanacaklar, Bora'nın sözünü tutmadığını Tarantula'ya dahi düşündürmeyecekti. "Ne diyorsun?"

"Sana neden güveneyim?" diye sordu Bay Simo. İfadesi, aslında çoktan güvendiğini ele veriyordu fakat bunun farkında bile değildi. "Önce karımı bana ver."

"Demir!" dedi Bora, sertçe. "Öldürsünler kadını!"

Aydın, telefonuna uzandığında, Bay Simo, "Dur! Tamam!" diye bağırdı. "Kabul ediyorum!" Bora'nın gülümsemesindeki sahtelik gözümden kaçmamıştı. "Ama bir şartım daha var... Sendeki formülü görmek istiyorum."

Bora'nın bakışları *ne yapacağız* der gibi bana çevrilirken, "Formül bende," dedim. Bay Simo yüzüme şaşkınlıkla bakıyordu. "Hayatta kalma garantim." Rus aksanlı İngilizcemin, Bay Simo'nun hoşuna gitmediğini fark etmiştim. "Ama sana bir kısmını güvenmen için gösterebilirim..." Çantamdan kendi yazdığım matematik formüllerinden birisine ait yüzlerce sayfadan, bir sayfalık bir çalışmayı çıkarttım ve Bora'ya uzattım. Bora, şaşkınlığını gizleyerek, kağıda kısa bir bakış attı ve Bay Simo'ya verdi.

Nükleer silah oluşturacak kimya formülü ile matematik formülünün uzaktan ya da yakından alakası yoktu fakat Bay Simo bunu anlayacak son insan bile değildi. O, büyük bir hazineye kavuşmuş bir avcı gibi zevkle elindeki sayfaya bakarken, Bora da böyle bir şeyle karşılaşacak olmamızı ön gördüğüm için hayranlıkla bana bakıyordu. Tarantula'nın bakışları da benim üzerimdeydi fakat o hayranlıkla değil, gururla bana bakmayı tercih etmişti.

Bora, Bay Simo'nun elinden formülüme ait sayfayı aldı ve bana uzattı. "Simo!" dedi, sertçe. Simo'nun bakışları Bora'nın gözlerinden ayrılmıyordu. "Seni onlarca adamının içinden çekti aldı Tarantula, gördün... Birkaç saat içinde... Natalya, Marco'nun yanından dönene dek bu depoda kalacaksın. Şimdi sana bir telefon vereceğiz. Adamlarını arayacaksın ve Marco'ya Natalya'nın dokunulmaz olduğunun haberini uçuracaksın! Marco, Meksika'yı tümden karşısına almak istemez!"

"Merak etme," dedi Bay Simo.

Bora'nın merak etmemesi söz konusu değildi ama ben merak etmiyordum çünkü Mehmet Şahindağ artık avucumuzun içindeydi.

♠

Bay Simo, adamlarıyla telefonlaşırken, Bora deponun içinde volta atıyor ve biraz evvel gelen Gökhan'a çeşitli talimatlar veriyordu. Sergio, Bat ve Bear da buradaydı fakat onlar Bay Simo'ya yüzlerini göstermemek için maske takmışlardı. Tarantula, Ofelia ile odanın bir köşesinde

görüntülü konuşuyordu. Bora, Ajan Howard'a bu akşamki buluşmadan bahsetmiş ve illegal de olsa CIA tarafından korunma talep etmişti. Elbette Ajan Howard, işine gelen bu görüşme için tüm imkanlarını seferber etmişti. Bora'nın bakışları hâlâ yer yer kaygı barındırıyordu ve dakikalar ilerledikçe daha da tahammülsüzleşiyordu. Bu görüşmeye onu ikna etmek için, Filiz Hala ile konuştuktan sonra akla karayı seçmiştim ama tüm uğraşlarıma değmişti ve başarmıştım.

Mehmet Şahindağ ile görüşmem ne kadar tehlikeli de olsa, Bora da farkındaydı ki, CIA'in içine sızmış bir köstebek olmak da çok tehlikeliydi.

Selim, yanımıza geldiğinde, "Her şey hazır," dedi. Herkesin bakışlarının hedefi olsa da, o bakışlarını Bora'nın gözlerinden ayırmıyordu. "Jet de hazır abi."

"Öyleyse vakit kaybetmeyelim..." dedim. Etrafıma bakındım ve köşede bir kapı olduğunu fark ettim. "Şurası uygun mu?" diye sordum, Aydın'a.

"Uygun," dedi Aydın.

Gökhan'a başımla işaret verdim fakat o onay almak ister gibi Bora'ya bakmıştı. Bora'nın ifadesiz bakışlarında olumlu herhangi bir belirti yoktu. Gökhan, birkaç saniye süren kararsızlığın ardından yeniden bana bakınca, "Hadi Gökhan!" dedim. Sert adımlarla odaya doğru yürümeye başladığımda, Gökhan, mesajım üzerine Falcon'dan alarak getirdiği çantayla arkamdan gelmişti.

Girdiğim odada etrafıma bakındım ve sandalyeleri olmayan masaya doğru ilerledim. Ben üzerimdeki kabanı çıkartırken, Gökhan da çantadan çıkarttığı küçük notebook ile laptopu masanın üzerine yerleştirmiş ve çalıştırmıştı. Kapı açıldı ve Bora içeriye girdi. İfadesizliğini koruyarak yanımıza geldi. Bana ya da Gökhan'ın ne yaptığına bakmadan, kısa bir süre bakışlarını yere dikerek yanımızda durdu.

Gökhan, yeniden yerdeki çantaya eğildiğinde, Bora bileğimden tutarak, bakışlarımın kendisine çevrilmesine sebep olmuştu. Gözlerini gözlerimden ayırmadıkça,

Natalya'ya değil Nazlı'ya baktığını hissettiğini anlıyordum. "Emin misin?" diye sordu, *yapma* der gibi.

"Dramatikleştirme..." dedim, fısıldayarak. Kapkara gözlerindeki kızgınlık, kendisineydi. Bileğimi öptüğünde gülümsedim ve Gökhan'a döndüm; "Ayarlamalarını yaptın mı?" diye sordum.

"Evet... Hazırsan..." dedi Gökhan. Elbisemin kolunu sıvadım. Gökhan, nemli pamuğu sağ baş parmağımla işaret parmağım arasındaki boşluğa sürdü ve şırıngasını hazırladı. Bora ise çoktan, aynı o günkü gibi sol elimi tutmuştu fakat bir fark vardı; ağlayıp sızlanmıyor, tanımadığım insanlara çemkirmiyor, yapılan şeye karşı çıkmıyordum.

Gökhan, iğnenin konumunu ayarlamaya çalışırken, derin bir nefes aldım ve gözlerimi yumdum. "Hazırım, hadi yap!" dedim, tüm cesaretimle.

"E çoktan yaptım?" dedi Gökhan'ın şaşkın sesi. Zorlukla yutkunurken gözlerimi açtım ve sağ elime merakla baktım. Hissetmemiştim? "Sinek ısırığından daha hafif bir işlem bu, ne bekliyordun acaba Naz?" Elime tırnağımı batırdım. Hayır, his kaybı yaşamıyordum. Peki nasıl hiçbir şey hissetmemiştim? O gün de mi aslında hiçbir acı hissetmemiştim? Her şeyi psikolojik olarak mı büyütmüştüm? İnanamıyordum. "Falcon'a verdiğin tüm talimatları hallettim. Her şey istediğin gibi..." dedi Gökhan, notebook'u bana uzatırken. Yüzümdeki gülümseme içtendi. Notebook'u derimin altında çip olan elimle aldım. Bu çip konumumu izlemek, sesimi dinlemek ya da yaşayıp yaşamadığımı kontrol etmek üzere ayarlanmamıştı.

Bora'nın boynuna kollarımı doladım ve kulağına, "Biz kazanacağız sevgilim!" dedim. Bu çip, bizim zafere giden yolumuzdaki en büyük yemdi. "Nazlı ile Bora kazanacak."

Bora'dan biraz uzaklaştığımda, elleri belimden ayrıldı. Dudaklarına güçlü bir öpücük kondurdum. Kokumu içine çektiğini hissettim. Her şeyin yolunda gideceğini söylercesine gülümsedim, kabanımı giydim ve odadan çıktım. Hızlıca deponun içinde ilerledim ve köşede bekleyen

Aydın'ın yanına gittim. Cebimden Bora'nın ablasına hediye ettiği ve Beyza Karabey'in değil o yıllarda, 1 Mart 2011'den bile sonra bileğinden çıkartmadığı bilekliği, kimsenin görmediğinden emin olarak, Aydın'ın avucuna sıkıştırdım. Acı kahvesi gözlerine minnettar bir bakış yerleştiğinde, "Benim için önemlisin Aydın..." diye fısıldamıştım.

♠

"Eğer vazgeçersen, bileğindeki bilekliği sıkacaksın ve ben derhal içeriye girip seni oradan çıkartacağım. Mecbur değilsin. Sıkıldığın, bunaldığın, köşeye sıkıştığın anda yanına geleceğim. Hemen kapının önünde, sana durabileceğim en yakın mesafede olacağım. Sakın unutma... Seni seviyorum sevgilim."

Saat 3'tü.

Bora'nın durabileceği en yakın mesafe ise kapının önü değil, şahdamarımdı.

Yaklaşan adım sesleri, bakışlarımdaki sinsi gülümsemeyi arttırırken, sek votkamdan kocaman bir yudum aldım. "Nihayet tanışabildik..." diyen Mehmet Şahindağ'a bomboş bir bakış atarken, ayağa kalkmıştım.

Kanada'nın soğuğuna rağmen içimi ısıtan şey aşktı ve Mehmet Şahindağ aşkımızın önünde duramayacaktı...

127.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

19 Milyon olduk!

Sizin başarınız bu.

Yorumlarınız, oylarınız, tweetleriniz ve hızına asla yetişemediğim mesajlarınız için çok teşekkür ederim.

Var olun.

Sizleri çok seviyorum.

♠

"Eğer vazgeçersen, bileğindeki bilekliği sıkacaksın ve ben derhal içeriye girip seni oradan çıkartacağım. Mecbur değilsin. Sıkıldığın, bunaldığın, köşeye sıkıştığın anda yanına geleceğim. Hemen kapının önünde, sana durabileceğim en yakın mesafede olacağım. Sakın unutma... Seni seviyorum sevgilim."

Saat 3'tü.

Bora'nın durabileceği en yakın mesafe ise kapının önü değil, şahdamarımdı.

Yaklaşan adım sesleri, bakışlarımdaki sinsi gülümsemeyi arttırırken, sek votkamdan kocaman bir yudum aldım. "Nihayet tanışabildik..." diyen Mehmet Şahindağ'a bomboş bir bakış atarken, ayağa kalkmıştım.

Kanada'nın soğuğuna rağmen içimi ısıtan şey aşktı ve Mehmet Şahindağ aşkımızın önünde duramayacaktı...

"Benimle tanışmaya can attığını bilmiyordum!" dedim.

Mehmet Şahindağ, alaycı tavrıma aldırmadan elimi öptü ve daha sonra iki elinin arasında tutarak, "Daha farklı birisini bekliyordum..." dedi. Gözlerini gözlerimden çekmiyordu. "Emir, bu kadar alımlı olduğunuzu söylememişti..."

"Ucuz iltifatlara alışığım," derken, elimi Mehmet Şahindağ'ın ellerinin arasından çekmiştim. Yeniden tek kişilik koltuğa oturdum. Emir Milić ve Mehmet Şahindağ'ın koltukları birbirlerine çapraz bakacak şekilde, benim karşıma yerleştirilmişti. Hem onların adamları hem de *benim* adamlarım, bu buluşma için kapatılmış ve baştan dekore edilmiş restoranın içine yayılmışlar ve olası bir tehlike karşısında tetikte olmak üzere bekliyorlardı. "Ve böyle gergin ortamları da pek sevmem."

"Gerilmenin sebebi nedir?" diye sordu Mehmet Şahindağ. Göz altlarındaki şişlik ve yeşilimsi halkalar, uykusuzluğunu gösteriyordu. "Rahat ol lütfen."

Bakışlarımı sıkıntıyla etrafta gezdirirken, "Benimle konuşmak için, beş yüz adamla gelmen biraz komik..." dedim.

Mehmet Şahindağ gülümserken arkasına yaslandı. "Bu sana özel değil..." dediğinde, Emir Milić'e kaçamak bir bakış atmıştı. Restoranda görevli birisinin, kendisi için doldurduğu viski bardağını eline aldı ve hafifçe havaya kaldırdı. "Güvenliğimi düşünmek zorundayım. Etraf düşman dolu. Ayrıca sanıyorum ki abartmayı seviyorsun... Toplasan elli adam yoktur..."

"Burada, belki!" dediğimde, Mehmet Şahindağ'ın gözleri kısılmıştı. "Etrafı saran adamları da atlamamak gerek!"

Mehmet Şahindağ'ı şaşırtan belki de dikkatimdi. "Enteresan..." dedi, mırıldanarak. Emir Milić'in söz almak yerine sessiz kalması, beni buraya getiren kişi olduğu için duyduğu özgüvenindendi. "Bay Simo arkanda, Kara yanında... Bu kadar değerli bir kadının dikkatli olması kaçınılmaz. Nasıl girdin bu işlere? Lütfen biraz kendinden bahset..."

"Kocam, eski bir Rus çetesinin başıydı..." dedim. Emir Milić de Mehmet Şahindağ da şaşırsa da aslında birisinin tepkisinin sahte olduğunu biliyordum. Mehmet Şahindağ, Natalya Agapova hakkında her şeyi öğrenmese, bugün karşısında olamazdım. Elbette ki *her şey* benim izin verdiğim

kadardı fakat o bunu bilmiyordu. "Onun sayesinde bugün buradayım..." diye ekledim.

"Belki tanırım?" dedi Mehmet Şahindağ, merakla.

"Yalnızca tanıdıklarını öldürüyorsan, elbette..." dedim.

Mehmet Şahindağ, ne diyeceğini bilemez gibi yüzüme bakarken, ben votkamı yudumlamıştım. Boğazını temizledi ve "Anlamadım?" dedi. Aslında anlamıştı. Natalya Agapova'nın *kocası* olarak bilinen adamı tanıyordu ve ailesinin o gücü ele geçirmek için çok uğraştığı Rus çetesiyle alakasını biliyordu. Mehmet Şahindağ, Emir Milić'e de bir cevap ister gibi kısa bir bakış atmıştı fakat aradığı cevabın orada olmadığını anlamıştı. "Kocanın ölümüyle benim alakam ne?"

Çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi, "Onu sen öldürttün," dedim. Votkamı sehpanın üzerine bırakırken, bakışlarımı da Mehmet Şahindağ'dan çekmiştim. "Üzerine konuşmak istemediğim bir konu bu... Ama bence, birbirimize oynamayalım." Derin bir nefes aldığımda, yüzümü ifadesizlik kaplamıştı. "Sadede geleyim, teklifini merak ediyorum. Aslında senden nefret ediyorum ama belki de bu nefreti bir kenara bırakmalı ve seni sömürmeliyimdir. Kafam karışık... Düşüneceğim."

"Düşünmene gerek bile kalmayacak," dedi Mehmet Şahindağ. Attığı küçük kahkaha, Emir Milić'in de gülümsemesine sebep olmuştu. Büyük bir özgüvenle arkasına yaslandı ve bacak bacak üzerine attı. "Kara, benim imkanlarımla yarışamaz bile. Beni seçeceksin..." Buram buram ego kokan cümleleri ona karşı nefretimi arttırırken, çantamdaki silaha sarılmak ve onu vurmak istediğimi hissettim. "Senin istediğin daha çok para ve bende bu var..." Bakışlarım maskeli yüzüyle, kıpırtısız bir şekilde karşımda, Mehmet Şahindağ'ın arkasında bekleyen Bat'e kaydı. O nasıl sakin kalabiliyordu? "Eğer benim beklentimi karşılarsan, büyük bir servetin olacak Natalya." Peki ya benim arkamdaki Bear? "Eğer burada, dostane amaçla bulunuyorsan tabii..."

"Marco'nun güvenle alakalı ciddi sorunu var!" dedi Emir Milić. Belki de hiçbir zaman Mehmet Şahindağ'ı öldürmeye bu kadar yaklaşamazdım. "Bu konuda açıkçası beni bile hayal kırıklığına uğrattı..." Mehmet Şahindağ'ı öldürme düşüncesinin aklıma bile gelmemesi gerekirken, aklımdan çıkmıyordu, aklımı toparlayamıyordum. "Fakat merak etme Natalya, ben sana güveniyorum... Marco'nun da güvenini kazanacaksındır."

"Nazlı..." Kulağımda beliren o ses, ürpermeme sebep olmuştu.

"Üşüdün..." dedi Emir Milić.

"Sakin ol sevgilim..."

Emir Milić ayağa kalktı ve çıkarttığı ceketini omuzlarıma yerleştirdi.

"Aslında Rus kadınları kolay üşümez..." dedi Mehmet Şahindağ.

"Nazlı... Sakın sevgilim... Bak etraf çok kalabalık. İçeride otuz yedi, dışarıda yetmiş adamı var... Eğer ona bir şey yapmaya kalkarsan, oradan sağ çıkamazsın, çıkamazsınız... Çıkamayız."

Yapmacık bir merakla, "Çok Rus kadını tanıdın herhalde?" dedim.

"Ara sıra Emir'e bak, etrafına bak... Keyifli ol. Gerilme. Bakışlarını Mehmet'e dikme Nazlı... Sil kafandakileri sevgilim. Lütfen..."

Emir Milic'e baktım. Gülümseyerek, "Genellemeleri hiç sevmem!" dedim, Mehmet Şahindağ'ı şikayet eder gibi. "Kanada çok soğuk! Güney'de olmak isterdim..." Gözlüğümü işaret parmağımla düzelttiğimde, Bora gerekli mesajı almış olmalıydı. *Tamam sevgilim* diyordum. *Anlaşıldı.* "Neyse... Belki bir dahaki buluşmamız Güney'de olur."

Gözlüğümde kamera vardı ve Bora ile şu an için Falcon'un liderlik ettiği ekip, ben nereye bakarsam onu görüyorlardı. Bu, onların birinci kamera açılarıydı. Bear'ın boynundaki kolyede, Bat'in de boynuna asılı silahta kamera vardı ve bunlar da başka açılar yaratıyordu. Mehmet Şahindağ

güvenliğini düşünüyordu fakat Natalya Agapova'dan ya da Emir Milić'ten değil, dışarıdaki tehlikelerden korkuyordu çünkü buradaki herhangi birisinin, kendisine zarar veremeyeceğini biliyordu. Ben iki, Emir Milić ise üç adamla içeriye girebilmişti ve Mehmet Şahindağ'ın üstünlüğü, hepimizi eziyordu. Kendisine silah doğrultmaya cesaret edecek birisi çıkarsa da saniyesinde, kurşun patlamadan indirilirdi. Fakat bunlarla beraber, elbette ki içeriye dinleyici ve kamerayla girmemize izin verecek değildi. Eğer bilseydi, izin vermezdi. Güvenlik kontrolünden geçerken kullanılan cihazın ayarlarıyla oynamak, Alp için çocuk oyuncağını çözmek kolaylığında olmuştu. Çünkü Mehmet Şahindağ'ın bu geceki güvenliği John'un algoritmasıyla kullanılan bir dille sağlanıyordu. Bu bizim için sürpriz değildi; söz konusu Emir Milić olduğunda bu algoritmanın kullanıldığını daha önce deneyimlemiştik.

Emir Milić'in, cilveli teklifime verdiği cevabı dinlemesem de Mehmet Şahindağ söze girince, dikkat kesilmiştim. "Evet Natalya, neden buradasın?" Bakışlarındaki ciddiyetten belki bir başkası çekinebilirdi. "Kocan benim yüzümden öldü ama bunu umursamıyorsun, alacağın paranın peşindesin... Buna inanmamı bekleme benden." Kaşlarım havalandığında, yüzümde şaşkın bir ifade vardı. "Seni buraya Kara gönderdi, değil mi?" Güldü. "Ne istedi senden? Bana sevkiyat yapılacak bir adresi vermeni mi?" Zorlukla yutkunduğumda, tahmininin doğru çıktığını anlamıştı. "Sahte bir adres tabii... Ben onu yendiğimi sanarken, o beni yenecek güya, değil mi?"

Evet, tam da öyle olacaktı.

"Natalya?" dedi, Emir Milić. O da şaşkındı ve duyduklarının gerçek olmamasını umuyordu. Bunu neye göre umduğunu açıkçası bilmiyordum çünkü o Natalya'yı doğru düzgün tanımıyordu bile. "Neden cevap vermiyorsun?"

Votkamdan kocaman bir yudum aldım ve "Boğazım kurudu..." dedim. Mehmet Şahindağ dikkatle yüzüme baktı.

"Boğazım kurudu," diye tekrarladığımda, kendisine bir mesaj verdiğimi anlamıştı.

"Boğazım kurudu..." Dylan ve Mehmet Şahindağ'ın kalabalık toplantılarda, yalnız kalıp durumu değerlendirebilmek için kullandıkları, şifreli bir mesajdı.

"Emir," dedi Mehmet Şahindağ, başını hafifçe eğerek. Emir Milić'in bakışları kendisine çevrildiğinde, "Sana üst kata kadar eşlik etsinler... Sana vereceğimi söylediğim şey, yukarıda..." Emir Milić'in gözlerine yerleşen heyecan gözümden kaçmamıştı. Emir Milić oturduğu yerden kalkıp, üç adamıyla beraber, ağır ağır merdivenlere doğru ilerlerken Mehmet Şahindağ sabırla beklemişti. "Benimle yalnız kalmak istedin?" dedi, en sonunda.

"Evet!" dedim. Artık Rusça konuşuyordum. "Uzatmayalım!"

Mehmet Şahindağ'ın beni anlamakta zorlandığını hissettim. "Dinliyorum?"

"Bay Simo bir duyum almıştı... Kara'da, şu efsanevi nükleer silah formülü olduğuna dair bir duyum..." Mehmet Şahindağ'ın yeşil gözlerinin içine yerleşen merak karşısında içimden gülümsesem de yüzümde mimik oynamıyordu. "Dylan'a çok baskı yaptım. Seninle çalışmayı bırakması için. Çünkü senden nefret ediyorum! Fakat Dylan beni hiç dinlemedi. Sana minnet borçluydu. Vefa... Sen, Dylan'la ayrı düştüğümüz tek konuydun. Kara, Peligro'yu tavlamak isterken; Bay Simo da Kara'yı tavlamak istiyordu."

Sakin bir tavırla, "Evet... Bunları az çok biliyorum," dedi.

"Simo'nun, Dylan'ın babası olduğunu bilmiyordum..." dedim. Yalan söylemenin altın kuralı, içine biraz da gerçek serpiştirerek o yalanı daha derin, daha dramatik, daha çarpıcı hâle getirmekti. "Ona korkunç şeyler yaşatan adamın, Simo olduğunu bilmiyordum!" Mehmet Şahindağ'ın gözleri kısıldı. "Simo, Kara'yı ve beni kurtarmaya geldiğinde, Dylan'ı öldürmek istedi. Buna izin veremezdim! Dylan, benim en iyi arkadaşımdı. Sırdaşımdı. Dert ortağımdı!

Annesinin yerini bile sadece bana söylemişti! Bana o kadar çok güveniyordu!"

Mehmet Şahindağ'ın bakışları kısa bir an için arkamdaki Bear'a kaydı. Bu kadar açık ve rahat konuştuğum için, Bear'ın -Bay Simo'nun da değil- sadece benim adamım olduğunu anlamıştı. "Dylan bana senden hiç bahsetmemişti..." dedi, sorgulayıcı bir tavırla. "Açıkçası neden, bilemiyorum."

"Belki de beni kendisine saklamak istemiştir..." dedim, bir seçenek sunar gibi. Dudaklarım biraz açık kalmış bir şekilde, kısa bir süre, gözlerinin içine baktım. "Ben de Peligro'dan bahsetmezdim kimseye çünkü-"

"Aslında seni birisine benzetiyorum ama..." Mehmet Şahindağ konuyu dan diye bölmüş ve bakışlarını dikkatle yüzümde gezdirmeye başlamıştı. "Daha önce tanışmış olabilir miyiz?"

Bat'in maskeden açıkta kalan gözleri gözlerimin içine değdiğinde, herhangi bir şey yapıp yapmamakla alakalı tereddüde kapıldığını hissettim. "Tanışmadık..." dedim.

"Nazlı, eğer içeri girmemi istiyorsan, bilekliğini sık!" Bora'nın sesi endişe yüklüydü.

"Bana nedense öyle gelmiyor..." dedi Mehmet Şahindağ. Derin bir nefes alırken, düşünceli bir şekle bürünmüştü ve her an beni nereden tanıdığını çıkaracak gibiydi. Belki de sonuca çok ama çok yakındı. "Seni bir yerden tanıyorum..."

"Nazlı!" dedi Bora.

Gözlüğümü işaret parmağımla ittirerek, Bora'ya yardıma gerek olmadığının işaretini verdim ve "Yüzüme daha dikkatli bak Marco..." dedim. Yeni doldurulan votkamdan kocaman bir yudum alırken, "Hafızanı zorla..." diye ekledim.

"Svetlana!" dedi Mehmet Şahindağ. Bu kez gerçekten de şaşkındı. "Sen, Dylan'ın kız arkadaşına, Svetlana'ya benziyorsun!"

"Demek ki Dylan deli değilmiş!" dedim, gülerek. Mehmet Şahindağ'ın bakışları, gözlerine inanamadığını haykırıyordu. "Gerçekten benziyor muyum?!"

"Dylan sana hayrandı!" dedi, bir tespit yapar gibi. Başını hafifçe salladığında, kafasındaki taşların yerli yerine oturmaya başladığını anlamıştım. "Seni kendine sakladı çünkü sana tutulmuştu!"

"Dylan öldü," dedim.

"Evet! Simo'ya beklediği fırsatı sen verdin..." dedi Mehmet Şahindağ. Kinine şahit olmak, Dylan'ın ölümüne üzüldüğünü belli ediyordu. "Onu uyardım! Kara'nın olduğu yere gelmem doğru değildi! İşime karıştı!"

"Dylan'ı Kara öldürdü..." dediğimde, Mehmet Şahindağ yüzüme bakakalmıştı. "Simo da Kara da benim düşmanım çünkü Dylan, kocamdan sonra kaybettiğim, en değerli insandı... Senin gibi, onlar da düşmanım!" Yüzümden düşen bin parçaydı. "Kara'da formül falan yok! Kandırılmışız! Kara da bozmamış bizi!" Başımı iki yana salladım. "Onlar iki kişi, sen teksin... Senin yanında olmak da ağırıma gidiyor ama Kara tetiği gözümün önünde çekti ve bunu atlatamıyorum! Dylan'ın kanlı bedenini unutamıyorum!" Nefes almaya çalıştım. "Kocam iyi biri değildi ama Dylan iyi biriydi..." Gözlerimden yaşlar aktı. "Dylan'ın intikamını alalım Marco!" Mehmet Şahindağ ne diyeceğini bilemiyordu fakat gözlerine yerleşen ifade, beni anladığını haykırıyordu. "Dylan bana bahsetmişti... Kara'nın küçük kız kardeşini sevmişsin sanırım-"

"Ablasını," diye düzeltti. Sesi titremiş, gözleri kısılmıştı. "Beyza..." Bir fısıltı gibi çıkan sesinin tınısında buram buram özlem vardı. "Keşke bir gün benim de karşıma, senin gibi birisi çıksa... Beyza'ya çok benzeyen birisi... Geçsem karşısına, saatlerce izlesem onu..."

"Kara ve karısının şu anki evlerini bilmiyormuşsun," dedim, yavaşça. Mehmet Şahindağ beni onaylamak için başını salladı. "Kara, sana adreslerini vermemi istedi, güvenini kazanmak için..." Bakışlarım Bat'e çevrildiğinde, başını *emredersiniz* der gibi salladı, birkaç adım atıp bize yaklaştı ve cebinden çıkarttığı bir kağıt parçasını Mehmet Şahindağ'a uzattı. "Bu evdeler şimdi."

"Herhalde taşınabilecekleri ya yeni bir ev var ya da Kara güvenlik önlemlerini arttırdı ki korkmuyor," dedi Mehmet Şahindağ. Elindeki, aslında Bat'e ait olan ve şimdi kaldığımız evin adresine bakarken bozulduğu belliydi.

"Bilemem," dedim. Votkamdan birkaç yudum alırken, gülümsemiştim. "Eğer seninle fiyatta da anlaşırsak... Gerçek sevkiyat yerlerini öğreneceksin benden. Kara ise, kurduğu plana sadık kaldığımı düşünecek. Önce Kara'dan intikamımı alayım... Sonra belki, senden de alırım."

Mehmet Şahindağ kahkaha atarken, "Sıraya girseydin..." diye mırıldandı. Başını iki yana sallarken, ciddileşmeye çalıştı. "Açık sözlü insanları severim..." Viskisini yudumlarken dikkatle bana bakmıştı. "Peki Simo?"

"Simo, güvenliğimi sağlayacağına dair, Kara'ya söz verdi..." dedim, büyük bir özgüvenle. Kendime bir sigara yakmak için küçük bir es vermiştim. "Zaten seninle iletişim kurdu, biliyorsun... Bana öyle geliyor ki, çok geçmeden, Kara bitirir onun işini. Bence pek hoşlanmadı çünkü Simo'dan. Simo'nun karısı da yani Dylan'ın annesi, şu an Kara'nın yanında. Simo'ya karısını verecek sanırım."

"Kara?" dedi Mehmet Şahindağ, hayretle. "Gerçekten verecek mi kadını?"

"Söz verdi," dedim.

"Vermez," dedi. Kara'yı bu kadar iyi tanıması, zaten devam eden savaşın, en tehlikeli tarafıydı. "Bence de Simo'nun işini bitirecektir. Ama sonra ne olacak? Meksika'yı karşısına alır?"

"Bilemem," dedim. Cebimden telefonumu çıkarttım ve bir numarayı tuşladım. Mehmet Şahindağ viskisini yudumlarken, ne yaptığımı anlamamış fakat hiçbir şey sormamıştı.

Hoparlöre verdiğim çağrı nihayet yanıtlandığında, restorana Bora'nın sesi yayıldı. "Çıktın mı içeriden?"

"Çıktım," dedim, Rus aksanlı İngilizcemle. "Oteldeyim."

"Nasıl geçti?"

"Sevgilim?"

Bora'nın sesiyle, bilgisayardan gelen ama bilgisayardan geldiği belli olmayan Nazlı'nın sesi üst üste binmişti.

"Telefondayım Nazlı."

"Pardon..."

"Av, yemi yuttu..." dedim. Mehmet Şahindağ'ın dudaklarının kenarına yayılan gülümseme, bu cümlenin gerçek olduğunu bilmediği içindi. "Sahte sevkiyat yerlerini öğrendi. Sevkiyatlara engel olduğunu, malını yerle bir ettiğini düşünmesi yakın." Sigaramdan içime kocaman bir duman çektim. "Salak. Bir de bana 10 Milyon Dolar verecek!"

"Evin adresini verdin mi?" diye sordu Bora. Sesi, yanında çalışan birisiyle konuştuğunu belli edercesine hükmediciydi. "Hemen inanmış olamaz sana! Nasıl kazandın Mehmet Şahindağ'ın güvenini?"

"Köşeye sıkışmış Kara..." dedim, alayla. Mehmet Şahindağ viskisini keyifle yudumlamaya devam ediyordu. "Biliyor musun, senin o büyük hamlen onu darmadağın etmiş... Bana oturdu ve ablanı anlattı!" Mehmet Şahindağ'ın gerildiğini hissetsem de aldırmadım. "Şu anda sana çok öfkeli ve öfke hata yapmasını sağlıyor!"

"Yarın buluşalım," dedi Bora, kısaca. "Paranın kalanını yarın alacaksın."

"Çok cömertsin Kara..." derken, bariz bir şekilde Bora'ya cilve yapıyordum. "Nerede buluşacağız? Otelde mi?"

"Haber bekle." Bora ise yaptığım cilveden zerre hoşlanmadığını belli etmekten çekinmemiş, hatta ters bir tavırla yanıt vermişti.

Telefon kapandığında, Mehmet Şahindağ'ın yüz ifadesi, yaptığım şovdan etkilendiğini gösteriyordu. "Kara konusunda kendine güveniyorsun... Nasıl?"

"Zekisin," dedim. Mehmet Şahindağ şaşkınlıkla güldü; ne beklediğimi sorgular gibi. "Gökhan Demir'le yatıyorum."

"Sahi mi?" diye sordu, inanmamış gibi. Viski bardağını sehpanın üzerine bırakırken, "Gökhan Demir, bir kadın karşısında, gevşeklik edip Kara'yı satmaz..." dedi.

"Evet ama psikoloji!" dedim, yapmacık bir üzüntüyle. Mehmet Şahindağ'ın gözleri kısılırken, sabırsızlandığını hissediyordum. "Sevdiği kadını senin adamlarının yaptığı bir baskında kaybetmiş... Eski sevgilisiyle barışmış ama aldatılmış... Levent Duman mıydı? Sevgilisi onunla aldatmış Gökhan'ı..." Kahkaha attım. "Bir de bunlar yetmiyormuş gibi, Kara'nın kuzeni Çınar Akbulut'un kardeşi çıkmış!"

"Bir saniye, nasıl?!" dedi Mehmet Şahindağ. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Gökhan Demir bunu öğrendi mi? Kara? Çınar Akbulut? Biliyorlar mı?!"

"Evet!" dedim. Sanki, neye şaşırdığını anlamamıştım. "O da teselliyi kollarımda buldu... Kara'yla arası bozuk ve benden başka konuşacak kimsesi yok... Yakında bana evlenme teklifi eder. Sarhoşken anlattıklarını dinlemek çok zevkli!"

"Nasıl bir kadınsın sen?!" Bu bir soru değil, Mehmet Şahindağ'ın kaybettiğinin ilanıydı. Adım sesleri duyulduğunda, bakışları merdivenlere doğru kaymıştı. Emir Milić, CIA'in de peşinde olduğu ve bir gün kendisini koruyacağına inandığı bilgiye kavuşmanın muhtemel sevinciyle yanımıza doğru gelirken, Bat ile bakışlarımız birleşmişti.

"Emir de geldiğine göre... Paradan bahsedelim..." dedim. Mehmet Şahindağ'dan kaç para istersem isteyeyim kabul edeceğini biliyordum. "Tır başına On Beş Milyon Dolar istiyorum."

Emir Milić, az evvel kalktığı koltuğa geri otururken, gülmüştü. "Bir sevkiyatta kaç tır var bilmiyorum ama en fazla bir kez sabotaj yapılabilir. Çünkü ilk sabotajdan sonra Kara senden şüphelenecektir." Gelir gelmez konuya dahil olabilmesi komik olsa da kendince haklıydı. "Bir şey merak ediyorum. İki gün sonra Monte Carlo'da bir davet verecekmiş Kara. Beni ve arkadaşlarımı da davet etti. Sevkiyat, bundan önce olacak herhalde, değil mi? Biraz daha güç kazanacak ve bize yine iş teklifinde bulunacak?"

Ciddiyetle, "Yarın," dedim. Bakışlarımı Mehmet Şahindağ'ın gözlerine diktim. "Yarın akşam davet... 20'sinde."

"Evet, 19'undayız, doğru..." dedi Emir Milić.

"Sevkiyat patlayınca, Kara benden şüphelenir, doğru..." dedim. Mehmet Şahindağ dikkatle beni dinliyordu. Bir elimi kaldırarak Bear'a işaret verdiğimde, notebook'umu bana uzattı. Notebook'u masanın üzerine koydum, kapağını kaldırdım ve açma tuşuna bastım. "Size adreslerini vermemi istediği sevkiyatlar, önümüzdeki haftanın bazı günlerinde gerçekleşecekti..."

"Sonra anlatacağım sana," dedi Mehmet Şahindağ, Emir Milić'e.

Baş parmağımla işaret parmağım arasındaki çipi notebook'a okuturken, "Fakat benim size daha iyi bir haberim var!" demiştim.

Emir Milić, merakla elimi nasıl notebook'a okuttuğumu izlerken, ona şahane bir fikir verdiğimi biliyordum.

"Nedir?" diye sordu Mehmet Şahindağ.

Ekranda bir dosyayı açtım ve notebook'u Mehmet Şahindağ ile Emir Milić'e döndürdüm. "Kara Monte Carlo'dayken eş zamanlı yedi farklı sevkiyat gerçekleşecek. Bunlardan birisini Eva Ribas koordine ederken, altısı da Kara'nın bağladığı müşteriler olacak. Bu altı kişi..." Mehmet Şahindağ başını hafifçe iki yana sallarken, dudakları incecik bir çizgi halini almıştı. "Senin büyük müşterilerinden Marco!"

"Kimler?" diye sordu Mehmet Şahindağ.

"Senin ona sattığın malı, Kara'dan iki buçuğa alabilen, Las Vegas'ta bağladığı altı kişi..." Telefonumda bir dosya açtım ve elimdeki çipi telefonuma okutarak, Mehmet Şahindağ ile Emir Milić'in ekranındaki görüntüleri yönettim. "İsimleri burada..." Gösterdiğim altı isim, Kara'yla çalışmayı reddedenlerdi.

"Elinde?" dedi Emir Milić, söze girerek.

"Çip," dedim, sıradan bir şeyden bahseder gibi. "En güvenli şifreleme yöntemi." Bakışlarım, doğrudan Mehmet Şahindağ'ı buldu. "Kara sevkiyatları gerçekleştirdiğinde biraz

daha güçlenecek, sen biraz daha köşeye sıkışacaksın, muhtemelen orada da birilerini bağlayacak ve Dylan'ın ekibine, yani Emir'in ekibine iş teklifinde bulunacak."

"Sevkiyatların adreslerini istiyorum!" dedi Mehmet Şahindağ.

"Aferin benim kızıma!" dedi, Bora'nın kulağıma düşen sesi.

Gülümsedim. "Ver telefonunu," dedim. Mehmet Şahindağ cebinden telefonunu çıkartıp ekran kodunu açtığında, belki de hayatının en büyük hatasını yaptığını bilmiyordu. Telefonunu ellerime aldığımda, Mehmet Şahindağ'ın telefonundaki tüm veriler, Falcon'un yardımıyla, derimin altındaki çipe kaydediliyordu. "Dosyamdaki her türlü güncel bilgi sana iletilecek..." dedim. Bakışlarımı merakla Emir Milić'e çevirdim. "Seni de bağlayayım mı dosyaya?"

"İyi olur," dedi Emir Milić. O da bana telefonunu uzattığında, korumaya çalıştıkları kalenin tüm kapıları huzurlarımızda açılmıştı.

Artık içerideydik.

"Mehmet Şahindağ'ın telefonunu verebilirsin." Bora'nın sesini duyduğumda, telefonu sehpanın üzerine bıraktım. "Son on saniye. Emir'inki de tamam." Zaman dolduğunda, Emir Milić'in telefonunu da Mehmet Şahindağ'ın telefonunun yanına bırakmıştım.

"Ödemenin yarısını sevkiyatlardan önce, yarısını iş bitince istiyorum..." Notebook'umu kapattım. "Sanırım artık gitmeliyim."

Mehmet Şahindağ, "Bir teklifim daha var..." dedi. Notebook'umu Bear'a uzattım. "Karşılığında Milyar Dolar'lar kazanacağın bir teklif..."

Emir Milić'in ceketini omuzlarımdan ayırırken, "Nedir?" diye sordum.

"Aydın Demir ölecek." Kaşlarım çatılırken, ceketi tuttuğum ellerimin titrediğini hissettim. "Monte Carlo'da. Kara, sevkiyatların gerçekleşmediğini öğrendikten hemen sonra. O karmaşada. Aydın Demir ölecek."

"Cinayet işleyemem," dedim. Rus aksanı yapmakta zorlanmıştım. "Ben katil değilim."

"Sen öldürmeyeceksin..." dedi Mehmet Şahindağ. Dudakları soğuk bir şekilde iki yana kıvrılırken, ifadesinden korkmuştum. "Çınar Akbulut öldürecek." Bir elim kolumdaki bilekliğe gitti. "Sen sadece, Çınar Akbulut'un kulağına, Metin Akbulut'u Aydın Demir'in öldürdüğünü söyleyeceksin, o kadar."

"Bu doğru mu?" diye sorduğumda, ileri gittiğimin farkındaydım. Bu, Natalya Agapova'yı ilgilendirmezdi.

"Dediğimi yapacak mısın?" diye sordu Mehmet Şahindağ. Aydın'ı öldürmek, Kara'dan intikamını alması demekti ve bunu yaparken de Gökhan'la Çınar'ın arasını ebediyen açmak derdindeydi. Bir taş atarak kaç kuş vurmaya çalıştığını dahi sayamıyor, hiçbir şey söyleyemeden yüzüne bakıyordum. "Aydın Demir'in ölümü sana zaman da kazandırır. Çok rahat çıkarsın Monte Carlo'dan dikkatleri dağıldığında?"

"Kabul et Nazlı," dedi Bora'nın sesi.

"Ben Monte Carlo'da olmayacağım," dedim, ciddiyetle. Mehmet Şahindağ'ın gözleri kısılmıştı. "Las Vegas'ta da yoktum..." Bundan hoşlanmadığı belliydi. "Bunu, Emir söylesin Çınar Akbulut'a..."

Mehmet Şahindağ birkaç saniyeliğine Emir Milić'e baktı ve kafasını *tamam* der gibi salladı. "Daha iyi bile olur..." dedi. Emir Milić, zevk duymuş bir şekilde gülümsediğinde, kalbimin acıdığını hissettim.

Annie'yi özlemiştim.

♠

Bugüne kadarki en başarılı operasyonumu gerçekleştirmiş, OCTO'nun da Ajan Howard'ın da takdirini kazanmıştım. Fakat bunların hiçbiri Kara'nın takdiri kadar umurumda değildi. Restorandan çıkıp havaalanına gidinceye dek bir araya gelememiştik fakat uçaktaki ilk karşılaşmamızda beni kolları arasına almıştı. Uçak yere ininceye dek de kolları arasından ayırmamıştı. Mehmet Şahindağ'ın yanında olmamın, Bora

için ne kadar katlanılamaz olduğunu biliyordum. Kaybetme korkusuyla sevgisi muhtemelen doğru orantılıydı ve ben restorandayken kendini ne kadar sıktıysa, şimdi kokumla sakinleşmeye çalışıyordu.

Mehmet Şahindağ, Nazlı ile Bora'yı evde sandığı ve evin adresini artık bildiği için, eve gidememiştik. Günü Sergio'nun Annapolis'teki evinde geçirecektik. Göçebe yaşamaya çoktan alışmış bir insan olarak bunu dert ettiğim söylenemezdi ve zaten bu planı en başından yaptığımız için, önemli tüm eşyalarımızı evden çıkartmış ve arabalara yerleştirmiştik. Bora, buraya geldiğimiz andan itibaren Gökhan, Aydın ve Selim'le çalışmaya koyulmuştu; ben ise yeniden kendim olmuş, Natalya'dan arınmıştım. Aslında zihnimi de dinlendirmem gerekiyordu fakat en başından beri, aşağıdan gelen seslere kulak kabartmaktan geri duramamıştım.

"Emin miyiz?" diye sordu Gökhan. Kaygısının sebebi, Mehmet Şahindağ'ın giderayak attığı kazıktı. "Sonuçta hiçbirimiz çok iyi tanımıyoruz Çınar Akbulut'u... Ne malum Mehmet'e inanmadığı?"

"Saçmalama Gökhan!" dedi Bora'nın ifadesiz sesi. Ne söylerse söylesin, Gökhan'ın kaygılanmasına engel olamayacağını biliyordum. "En başından beri Metin Akbulut'un ölümünün arkasında Mehmet'le Hakkı'nın olduğunu biliyorlar."

"Eğer Mehmet Şahindağ böyle bir zarf atıyorsa, mutlaka altını doldurmanın yolunu bulmuştur Kara!" dedi Gökhan, çıkışarak. Meselenin muhataplarından birisi Aydın'dı ama o konuşmuyordu. "Çınar Akbulut'a güvenmiyorum. Dikkatli olmak zorundayız."

"Aydın, dünkü çocuk değil!" dedi Bora, sertçe. Gökhan'la sağlıklı iletişim kuramıyordu. "Asıl odaktan uzaklaştırıyorsun şu an bizi. Azıcık gevşe."

Salona girip, "Gökhan!" diye seslendiğimde, Gökhan'ın Bora'ya cevap vermesine engel olmuştum. "Şu çipi çıkartmama yardım eder misin?"

"Bilgisayar çantasını getir Selim," dedi Gökhan, bana yaklaşarak. Sıkıntılı bir nefes verirken, cebinden telefonunu çıkartmış, bir numarayı tuşlamış ve kulağına götürmüştü. Bora'nın kapkara gözleri, gözlerimle birleştiğinde, hafifçe gülümsedim. "Alp, bir şey soracağım..." dedi Gökhan. Selim, laptop'u çantadan çıkartıp sandık sehpanın üzerine yerleştirmişti. "Çipler arası veri aktarımı yapabilir miyim, yoksa öncelikle bir çipteki verileri bilgisayara mı aktarmak zorundayım?"

Gözlerimi devirerek, "Kuantum ışınlanma ile belki," dedim.

Gökhan'ın bakışları beni bulsa da oralı olmadı ve "Anladım," diye devam etti. Birkaç saniyelik sessizlik, kafasında bir şeyleri tarttığını gösteriyordu. "Tamam... Anladım... Tamam..."

"Çipler arası veri aktarımı derken?" dedim, Gökhan telefonu kapatır kapatmaz. "Bilgisayara aktarsana işte benim kaydettiklerimi."

Aydın muhabbetten sıkılmış olacaktı ki salondan çıktı. Gökhan ise bilgisayarın başına geçmiş, bir şeyler yapmaya başlamıştı. "Notebook'u açabilecek sistem yüklü sendeki çipte. Bir de sevkiyatlarla alakalı dosyadaki bilgilerin, anlık olarak Mehmet Şahindağ ile Emir Milić'e aktarılması için sistem kurdun. Yani belgenin devamlı güncellenmesi ve bunun güncelliğinin kontrol altında tutulması gerekiyor. Monte Carlo'da Kara yönetecek bunu. Ayrıca, Mehmet Şahindağ'ın telefonu ve Emir Milić'in telefonundan sürekli bildirim alınacak. Alp'e ve Falcon'a da gidecek veriler ama Kara işin dışında kalmak istemiyor. O yüzden senin deri altı çipindeki verileri, Kara'nın deri altı çipine aktaracağız."

Kaşlarım çatılırken, bakışlarım refleksif olarak Bora'ya çevrilmişti. "Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Sen de mi derinin altına çip taktırdın?"

"Hı hı," dedi Bora. Bakışlarını gözlerimden çekti. Bir şey arar gibi etrafına bakındı ve "Su içeyim ben..." diyerek, hızlı adımlarla salondan çıktı. Gözlerim Selim'e takıldığında garip bir endişeyle bana bakmış ve o da hemen salondan çıkmıştı.

Kızgın bakışlarım, bilgisayar başında ne iş yaptığını bilmediğim Gökhan'a dikilmişti fakat o bunun farkında bile değildi. "Neden plan içinde plan kuruyorsunuz?! Bora'nın da çip takacağını ben neden öğrenmedim?!"

Gökhan şaşkınlıkla bana baktı fakat daha sonra duyduğu bildirim sesi, yeniden dikkatini dağıttı. Adeta mırıldanarak, "Nerede olduğunu bilseydim, mutlaka söylerdim..." dedi. Koltuğa oturdum. "Üç buçuk yıldır falan var Bora'nın derisinin altında çip."

"Nasıl?" diye sordum. Beynimin kıvrımlarının zorlandığını hissediyordum. "Nasıl yani?"

"Öyle," dedi Gökhan. Bu durumu benim kadar önemli görmediği aşikardı. "Güvenlik bariyeri olarak kullanıyor. Şifreleme maksatlı. Senin Emir Milić'in aklına fikir sokmak için yaptığının aynısı... Heh! Oldu!" Bakışlarını bilgisayardan çekerken, "Kara!" diye seslendi. Cebinden yeniden telefonunu çıkarttı ve bir şeyler yaptı. Bora, ağır adımlarla salona girdiğinde, gözlerini benimle buluşturmamıştı. Gökhan'ın ne yapacağından emin bir şekilde bize doğru yaklaştı ve Gökhan'ın diğer tarafına oturdu. "Biraz sürecek, fazla alanı yok, bir süre burada oturmanız gerek..." Bir tuşa bastığında, ekranda verilerin aktarıldığına dair işaretler çıkmıştı. Benim baş ve işaret parmağım arasındaki çipin içindeki tüm veriler, bilgisayardaki bir sistem aracılığıyla, Bora'nın derisinin altındaki çipe aktarılıyordu. Neresindeydi? Nasıl fark etmezdim?

"Bana kızıyorsun, biliyorum..." demişti. Bakışlarımı televizyondan çekmemiş, onu duymazdan gelmiştim. *"Ateşkesimizi sorguluyorsun..."* Hatta, televizyondaki magazin programının sesini açmıştım. *"Güvenliğin için aslında Nazlı-"*

"Sakın bana yalan söyleme!" Sesim, yüksek desibeldeki televizyonun sesini bastırmıştı. *"Beni denetlemek için bu! Bir mahkum olduğumu unutmamam için! Elektronik kelepçe gibi bir şey ya bu! Aldığım nefese kadar kaydeden, her zaman yalnız olmadığımı bana hissettiren, yanlış tek bir*

hareketimde etrafımdakileri cezalandıracağını bildiğim bir işaret! İnsanlık dışı!"

"İnsanlık?" demişti, neredeyse gülerek. Benimle dalga geçtiğini düşündüğümden, gülmesi sinirlerime dokunmuştu. *"İnsanlık mı kaldı? Dönüp baksana yaşadıklarımıza... Sana yaşattıklarıma... Ne insanlığı? Bu çipe gelinceye kadar..."*

"Neden peki?!" İsyan ediyordum. *"Neden yapıyorsun bunu bana?!"* Kabul edemiyordum. *"Olmuyor... Yapamıyorum..."* Sesim cılızlıktan kırılacaktı. *"Hazmedemiyorum..."* Akmayan gözyaşlarım boğazımı yakıyordu.

"Anlıyorum..." demişti. Ağustos'un yarısına yaklaşmış olmamıza rağmen, yüz hatları kışın kederini taşıyordu. *"Ama bir şey yapamam. Böyle olması gerekiyor. Ve oluyor. Hani kavga etmeyeceğiz diyoruz ama ediyoruz ya... Öyle düşün. Etmek zorundayız. Öyle. Mecburiyetler."*

"Ne diyorsun ya?!" diye carlamıştım. Bora kumandayı elimden almış ve televizyonu kısmıştı. *"Sana tahammül edemiyorum! Git başımdan!"*

"Kızgınsın..."

"Evet kızgınım!" Boğazımdaki yanma, yerini tarifsiz bir acıya bırakmıştı. *"Kızgınım! Kırgınım! Kendimi sayende bir mal gibi hissediyorum, oldu mu?! Gereksiz bilgiçlik taslama bana! Senin beni anlayabilmen için, derinin altında bir çiple yaşaman gerek! Senin kendi rızanla bile takmadığın bu şey, zorla takıldı bana!"*

Bilgisayardan duyulan bir bildirim sesiyle, gözlerimi açtım. Gökhan'ın bakışları bana çevrilmişti. Selim'in ne zaman getirdiğini bilmediğim çantadan çıkarttığı pamukla elimi sildi. Bu kez hiçbir şey hissetmediğime daha da emindim. Derimin altından çıkan çipe baktım. Küçücüktü. Fakat aynı zamanda onu küçülten şeyin kendi rızam olduğunun da bilincindeydim. Bugün, Bora karşıma geçebilir ve konumumdan sesime kadar her şeyi derimin altına yerleştireceği bir çiple takip etmek zorunda olduğunu söyleyebilirdi; itiraz etmezdim. Anlar, kabul eder,

mecburiyetlerine sarılırdım fakat o gün, sevilmeyen bir kadındım.

Bir kadın sevilmediğinde, gözlerine değen bir bakış bile, tonlarca yük ağırlığında oluyordu.

"Ben akşama kadar biraz uyuyayım..." dedim.

Bora, belli belirsiz kafasını sallarken, "Tamam. Ben çalışacağım," demiş fakat gözlerini gözlerime değdirmemişti.

"Bu hayatta tanıdığım, en iyi kalpli insan..."

Leo çoktan uyumuştu fakat Annie, anlatmaya devam ediyordu.

"Kalbinden kötülük geçmezdi."

Sırtımı Leo ile Annie'ye dönmüş, karşımdaki duvarı izliyordum.

"Kötülükler yaptığını biliyorum şimdi. Duyuyorum. Ama benim yüzümden. Ve benim yüzümden olunca, sanki tüm günahları bana yazılıyor da... O temiz kalıyor gibi hissediyorum."

O kötülüklerden nasibimi almıştım ve bu günahın kimin hanesine yazıldığı umurumda bile değildi.

"Çok severdi. İnsanları da, hayvanları da, bitkileri de. Bir çiçeğin yaprağını da okşar, bir kedinin başını da... Önünde duranı görmezden gelmezdi. Sokak kedilerini besler, bahçede onlara yuva yapardı. Bir ağacın kurumasına dayanamazdı. Buket çiçeklere bile katlanamazdı, onları dalından koparmamak gerek diye. Hani böyle parmakla gösterilen, örnek çocuklar olur ya... Benim kardeşim de onlardandı. Karıncayı incitmez, böceği öldürmezdi."

Annie'nin anlattıkları, Milat'tan Önce'si gibiydi.

"Çocukluğundan beri anneme çok düşkündü ama biraz büyüdükçe, daha da kıymetlendi annem onun için. Ergenliğinde, babamla tatlı atışmaları olurdu. Zaten çok erken genç yetişkin oldu o. Erken olgunlaştı. Ağırbaşlı, mantıklı, bilinçli bir lise hayatı yaşadı. Araba kullanmayı çok erken yaşta öğrendi mesela ama ehliyetini almadan, kapının önündeki arabayı çalıp kaçırmak gibi şeyler yapmazdı. Çok

eğlenceli, eğlenmeyi seven, yanındaki insanları da eğlendiren birisiydi, yaşam enerjisi dolu... Ama sınırları vardı, taşkınlıklar yapmazdı. Ne zaman bi' okul kavgasına karışsa, bilirdin ki birisi Ceren'i ya da o sırada onun yanında olan bir kız arkadaşını rahatsız etmiş. Bunun dışında kabadayılık taslamaları, gücün kavgadan geldiğini düşünmeleri falan asla yoktu. Serserilik yapmazdı. Ki zaten annem, onu tam bir salon beyefendisi gibi yetiştirmişti. Küfür ediyordur belki ama sen duymazsın. Sigara içmiştir, denemiştir belki ama başlamayacağını bilirsin. Zaten çocukluğundan beri spor yapardı. Basketbol, voleybol, futbol, tenis, yüzme, golf... Öğrenmeye o kadar çok açıktı ki, hepsini denemeyi seviyordu. İçlerinde en iyisi olduğu ve küçük yaştan beri profesyonelce yaptığı şey basketboldu tabii. Genlerde de var ama biraz da basketbola borçlu o boyunu! Ortaokul ve lisede, kızlar onun antremanlarını izlemek için toplanırlardı. Onun ise umurunda olmazdı. Öylesine takılmalar, hovardalıklar falan... Hiç hoşlanmazdı. Begüm'ün tam zıttıydı yani!"

Bambaşka bir hayatta, bambaşka bir adam.

"Ama en takdir ettiğim yanı, çok fazla kitap okumasıydı. Aynı anda bir kitaba başlardık, ben yarıladığımda o bitirmiş olurdu. Hele bazı dönemlerde ben okuduğumu anlamazken, okuduğum boşa gitti diye hayıflanırken, onun okuduğu her şey ruhunu büyütüyordu. Gıpta ettiğim bir odak kabiliyeti vardı. Zamanı onun kadar doğru kullanamazdım ben. Müthiş bir kontrol mekanizması, müthiş bir planlı yaşamak. Yatacağı saati bilir, sabah kalkamadığını görmezsin. Alarm çaldığı an açardı gözlerini. Hayrandım ben kardeşime. Hele söz konusu kadınlar olduğunda... Gurur duyardım. Öyle centilmendi ki... Lisede, kadın-erkek haklarının eşitliğiyle alakalı Fransızca bir kompozisyon yazmıştı. Türkiye derecesi var. Muhteşem bir insandı. Tepeden tırnağa muhteşem. Düşünüyorum, kötü bir şeyi gelmiyor aklıma. Fedakar, sevecen, düşünceli, dürüst, sözünün eri... Benim kardeşim böyle bir insan..."

Benim hayatımı mahveden adam kimdi?

"Benim hayatımı mahveden adam kimdi diye soracaksın... Bana değilse de içinden... Biliyorum. Özür dilerim. Geçmiş ve bugün arasındaki uçuruma sebep olduğum için, senden çok özür dilerim."

Gözlerimden akan yaşlar sessizdi. Dudaklarımı ısırmış ve gözlerimi kapatmıştım.

"Bugün çıksa karşına ya eser gürler ya da siner kabuğuna... Ya devam eder kaldığı yerden, ya da silip atmaya çalışır her şeyi."

Açıkçası ben bazen, beni öldürmeye çalışacağını dahi düşünmüyor değildim.

"O iyilik yaptığında ve bu dile getirildiğinde utanan bir insan... Yaptığı kötülüklerle nasıl yaşayabiliyor aklım almıyor, canım yanıyor."

Ömrünün sonuna dek kapalı kaldığı muhtemel hücrede ne kadar yaşayabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

"Bir yaptıysa bin çekmiştir. Tırnağının ucunu acıttıysa, kendi tırnağını çoktan kesip atmıştır. Gururunu kırdıysa, kendi gururunun üzerinde tepinmiştir. Kalbini kırdıysa, kendi kalbini sökmüştür. Sen mutsuzsan şimdi, o ölmüştür."

Ellerimi yumruk yapıp sıktığımda, Annie'nin hayalleriyle gerçeklerin çok farklı olduğunu düşünmüş ve o hayallerin eşliğinde, Leo'nun nefesini ensemde hissederken, dişlerinin gıcırtısı kulaklarımı doldururken, kendimi tekinsiz, huzursuz ve ıssız uykunun kollarına tutunmuştum.

Bora ve Gökhan'ı, Selim'le beraber salonda bırakıp, üst kata, yatak odasına çıkmış ve yatağa yatmıştım. Kış güneşi pencereden süzülürken, odada gölgeler oluşmuştu. Aynı odanın aydınlığı gibi, kafamda bölmelere ayrılan zamanın her birinde farklı hisler ve farklı düşünceler vardı. Sanki Bora birden çoktu ve herkes farklı zamanda, farklı bir Bora tanıyordu. Derisinin altına çip yerleştirmesinin yalnızca şifreleme ve güvenlikle alakalı olamayacağını biliyor, bundan nefret ediyordum. Yaşadığım ne varsa eşitlemeye çalışması, beni hem sinirlendiriyor hem de üzüyordu. Beni denize atmıştı. Sonra, o da denize atlamıştı. Her şeyin bir

oyundan ibaret olduğunu öğrendikten sonra, benimle beraber, kendi de denizin içindeydi. Benimle batmış, benimle çıkmıştı. Ve ben bir gün gittikten sonra, o denize yine girmişti, sözünü tutmak için.

Yaptığı hiçbir şeyin telafisi yoktu fakat o kendince, bir şeyleri telafi ediyordu; üstelik kendi içinde.

Derisinin altında bir çip olduğunu bana söylememesi, hiç söylememesi, bugün konu buraya gelmemiş olsa öğrenemeyecek oluşum, her şeyi açıkça ortaya koyuyordu ki, Bora benden bir af beklemiyordu.

Hiçbir zaman onu affedemeyeceğimi gerçekten de biliyordu.

Çünkü her şeyden evvel, onun kendisini affetmesi gerekiyordu ve yalnız benden değil, kendinden de af beklemiyordu.

Ağırlaştırılmış müebbetin ne olduğunu daha iyi anlayamazdım.

♠

Bergamot kokusu. Bora başını boyun girintime gömmüş, bir elini belime dolamıştı. Gözlerimi ağır ağır açtım. Hava henüz kararmaya başlamıştı. Bir elimi Bora'nın saçlarının arasına geçirip, yavaşça saçlarını sevdim. Küçücük bir çocuk gibi, bana muhtaç olduğunu hissediyordum. Başına dudaklarımı değdirdiğimde, saçlarının arasına birkaç damla yaş karışmıştı. Neden sonra belimdeki eline uzandım. Parmak uçlarım ararcasına elinin üzerinde gezmeye başladığında, boğuk bir sesle, "Yapma," dedi. "Bırak."

"Utanıyorsun," dedim, neredeyse fısıldayarak.

"Evet. Bırak." Her ne kadar dudakları boynuma değdiğinde sesi çok derinden duyulsa da, keskindi.

"Neden?" diye sordum. Konuşmadı. Ağzını açmadı, hiçbir şey söylemedi. Öylece yatmaya devam etti. Parmak uçlarım ensesine ulaştı. "Konuş benimle. İçine atma."

"Konuşacak bir şey yok..." dedi. Apaçık bir adam olmayışını da kabul etmiştim fakat bu kadar kapalı olmasının sebebini anlayamıyordum. Bana bir sürü şey yapmıştı fakat

yaptığı hiçbir şeyden, böylesine kaçmıyordu. Sorumluluk alıyor, hatalarını göğüslüyor, en kötü ihtimalle karşıma geçip mecbur olduğunu ve değdiğini söylüyordu fakat şimdi, sebebini anlamadığım bir şekilde kaçıyordu.

"Neden utanıyorsun bu kadar?" diye sordum. Sesim bir tüy kadar hafif ve tüm yargılamalardan uzaktaydı. "Lütfen, konuş benimle. Anlat..."

Başını boyun girintimden çekerken, derin bir nefes vermişti. Sırt üstü kendi yastığına uzandı, komodinin üzerindeki telefonunu eline aldı ve "Geç olmuş," dedi. Usulca başını bana döndürdü. Kapkara gözlerine çektiği perde, içindeki sorun her neyse, oraya ulaşmamı istemediğini belli eder nitelikteydi. "Hazırlanalım biz de... Çocuklar hazırdır."

Yavaşça doğruldum ve Bora'ya yaklaştım. Köprücük kemiğine minicik bir öpücük kondurup, kafamı omzuna koydum. İşaret parmağımı, babamın alfabesiyle adımın yazdığı yerde dolaştırırken, "Seni dinliyorum sevgilim..." dedim.

"Yok Nazlı anlatacak bir şeyim," dedi. Sesinin tınısı çaresizlikle kaplıydı. "Gerçekten yok. Utanıyorum işte. Bu kadar."

"Ama neden?" diye sordum, ısrarcı bir tavırla. Kafamı omzundan kaldırdım ve kapkara gözlerine baktım. "Bir nedeni mutlaka olmalı..."

"Bir nedeni mi olmalı?" dedi, alaycı bir gülümsemeyle. "Birden çok nedeni vardır belki de..."

Bir kolunu gözlerinin üzerine koyarak, bakışlarımız arasındaki bağa son vermek istediğinde kolunu tuttum. "Aaa!" dedim, sitemle. "N'oluyor?!"

Güldü ve doğruldu. Sırtını yatak başlığına dayarken, başını iki yana sallamış ve ellerini birbirine kenetlemişti. Bir itirafı gerçekleştirir gibi, "Eziliyorum..." dedi. Kaşlarım çatıldı. "Hiç unutamadıklarımın altında eziliyorum." Dudaklarım aralansa da hemen devam etmiş ve konuşmama izin vermemişti. "Sen masumsun ben ise değilim Nazlı... Senin derinin altına,

zorla bir çip yerleştirildi geçmişte, ben ise o çipi taktıran adamım. Aynı çipi, aynı yere, daha sonra da benim taktırdığımı öğrenme isterdim. Çünkü bu bir şeyi değiştirmez. *Sana çelme taktım ama sonra kendimi de yere attım* diyerek kendimi savunacak değilim karşında. Çocuk değiliz."

"Çocukken, çelme takar mıydın arkadaşlarına?" diye sordum dan diye.

Bora'nın ansızın çatılan kaşları, konuları birbirlerine bağlamakta zorlandığını gösteriyordu. "Hayır," dedi, *ne alaka* diye sorar gibi.

"Ben çelme takıp kaç çocuğu yere düşürdüm, tahmin bile edemezsin..." dedim. Birden güldü. "Sonra kendimi de yere atmazdım tabii! Manyak mıyım ben?! Canımı sokakta bulmadım! Dizim çok hassas bi' kere benim..." Eğildim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Kanıyor hemen..." dedim, dudaklarım dudaklarına çarparken. Bir eli belimi kavrayıp beni hepten kendine çekmek istediğinde, kucağına oturmuştum. "Hadi oyun oynayalım!"

"Ne oyunu Nazlı?" dedi, hayretle. Dudakları boynuma doğru ilerledi. "Çıkmamız gerekiyor birazdan, biliyorsun değil mi?"

"Ya azıcık!" dedim, mızmızlanır gibi. "Azıcık oynayalım!"

Dudaklarını boynumdan çekti ve gözlerime baktı. "İnşallah oyun derken kastettiğin, benim düşündüğüm şeydir..." dedi, seksi bir bakış atarak. Elleri tişörtümün eteklerine uzandığında, kollarını tutarak onu durdurdum. Benim kafamdaki oyunun, onun kafasındaki oyunla alakası bile yoktu.

"Çağrışım oyunu oynayacağız!" Bora'nın kaşları havalandı. "Ben bir kelime söyleyeceğim, sen de hemen aklına geleni söyleyeceksin, sonra hemen ben aklıma geleni söyleyeceğim."

"Ciddi misin sen?!" diye sordu, sitemkâr bir ifadeyle.

Başımı *evet sevgilim çok ciddiyim* anlamında sallarken, heyecanlanmıştım. "Yatak..." dedim.

"Sevişmek," dedi. Kaşlarımı çattım. "Ne? İlk aklıma geleni söylemeyecek miydim?"

"Tamam tamam!" dedim, bozuntuya vermeden. "Köprücük."

"Dövme," dedi.

"Alfabe," dedim.

"Pişmanlık," dedi. Dünyanın en kontrollü adamı da olsa benim yanımda kontrolsüzdü ve bu, doğru yolda olduğumu gösteriyordu.

"Kardeş," dedim. Bir kardeşim olmasını engellediğim için çok ama çok pişmandım.

"Ölüm," dedi. Ben bu oyunu, Bora'nın bilinçaltına ulaşabilmek ve biraz olsun orada gezinebilmek için oynuyordum fakat orası, belli ki çok ama çok karanlıktı. Zifiri karanlık.

"Doğum," dedim.

"Sevişmek," dedi. Kaşlarımı çattığımda kocaman bir kahkaha attı. "Tamam bu şakaydı!" dedi, hâlâ gülerken. Elimi, avucunun içine sığdırdı. "Bebek."

"Kurbağa!" dedim, kızgın bir tonlamayla.

Yüzünde bir tebessüm asılı kalırken derin bir nefes aldı ve "Özlem," dedi.

"Kavuşmak," dedim.

"Umut," dedi.

"Gökhan," dedim dan diye. Benim kontrolü elden bırakmayıp oyunu yönetmem gerekirken, ilk aklıma geleni söyleyivermiştim.

"Dost," dedi Bora, benim içimdeki savaştan habersizce.

"Kazık!" dedim. Gerçekten ava giderken avlanıyordum fakat Bora'nın bir şey avlamak gibi bir derdi var mıydı, bilmiyordum.

"İz," dedi.

"Yara," dedim.

"Yâr," dedi, bana der gibi.

Gülümserken, "Bora..." dedim.

"Kara," dedi.

"Sevda," dedim.

İç çekti ve "Nazlı," dedi.

"25 Eylül 2017," dedim.

"Dumur," dedi.

"Kurşun," dedim. O benim onu polise ihbar etmeme, ben ise onun Gökhan'ı vurması karşısında dumur olmuştum.

"Üç," dedi.

Bakışlarım, kalbinin üç santim yakınına değdi. "Numara," dedim.

"Oyun," dedi. Zannediyorum ki numaranın diğer anlamını düşünmüştü.

"Uyanmak," dedim.

"Yaşamak," dedi.

"Sevişmek," dedim. Bora, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Neden böyle olmuştu? Sergio ve Annie, bu oyunu benimle oynarlarken gayet başarılılardı; ben nerede hata yapmıştım?

"Yat," dedi.

"Boğaz," dedim.

"Deniz," dedi.

"Gözler," dedim.

"Sonsuzluk," dedi.

"Kilit," dedim, gülümseyerek.

"Kapı," dedi.

"Kalp," dedim.

"Dört," dediğinde, keyfinin yerine geldiğini hissetmiştim.

Dört odacıklı kalbinin *Nazlı* diye çarptığını hatırladım. "Nefes..." dedim.

"Armağan..." dedi.

Ne kastettiğini sonra düşünecektim çünkü hızlı olmam lazımdı. "Bileklik," dedim. Fakat hızlı olurken, bir Aydın'a bilekliği verdiğimi söylemediğim kalmıştı.

Bora'nın yüzü buruştu. "Aklımı sikeyim..." diye mırıldandı.

"Yaa!" dedim, kuralcı bir ifadeyle. "Aklına ne geldiyse söylemek zorundasın!"

"Mehmet Şahindağ!" dedi, tükürür gibi.

Büyük bir özgüvenle, "Zafer!" dedim.

"Koku," dedi. Kokumu duymanın bir zafer olduğunu gözleri itiraf etmişti.

"Bergamot!" dedim, gülümseyerek.

"Bodrum," dedi.

Zorlukla yutkunurken, bu oyunu neden oynadığımı unutmamaya çalıştım. "Silah," dedim, bodrum katın cephanelik olduğunu düşünerek.

"Bu oyunda da mı Nazlı?" dedi, elimi bırakarak. Gözlerimi şaşkınlıkla açtım. "Yani bunda da mı hile yapıyorsun? Bodrum deyince aklına ilk silah mı geliyor gerçekten? Ben de yedim!"

"Ya sana ne benim aklımdan!" dedim, mızıkçılık yapar gibi.

Beni kucağından diğer tarafa geçirdi, üzerindeki yorganı kaldırdı ve ayağa kalktı. "Hayır aptal değilim, ne yapmaya çalıştığını anlıyorum, içerilerden bir yerlerden neden utandığımı çıkartmaya çalışıyorsun, onu söyletmeye çalışıyorsun..." Bavulunun üzerindeki gömleği aldı ve hızlıca üzerine geçirdi. "Ben de sana izin veriyorum. Dürüst oluyorum, oynuyorum hiç düşünmeden. Ama sen bu oyunda bile hile yapıyorsun!"

Dizlerimin üzerinde doğruldum. "Hile yapmadan oynarsam, senin bilinçaltına nasıl yolculuk yapacağım acaba?!" dedim. Ya da çemkirdim. "Kendi bilinçaltımda kayıp mı olayım?!" Parmağımı, tehditkar bir şekilde havaya kaldırıp salladım. "Sakın düzeltme beni! Sakın!"

Bora *ya sabır* der gibi başını çevirip banyoya ilerlediğinde, arkasından yastık fırlatmıştım fakat ona değil, kapattığı kapıya çarpmıştı.

"Öküzsün işte!" diye bağırdım, hırsla. "Muhteşemmiş! Neresi muhteşem?! Bildiğin öküz!"

♠

Siyah dar kot üzerine, siyah balıkçı yaka bir kazak giymiş, kısa siyah botlarımı da ayağıma geçirmiştim. Her ne kadar Bora'ya da bir tane geçirmek istesem de bunu yapamamıştım. Fakat ona aşırı sinirliydim. Benimle

utanmadan, *"Ms. Dark,"* diye dalga geçtiği için, yapacağımız operasyonun hemen akabinde, saçlarımı gidip kızıla boyatacak ve bundan sonra kızıl saçlı olacaktım. Tepeden tırnağa siyah giyinmenin nesi komikti bilmemekle beraber, *"Yüzüne de siyah bir maske taksaydın sevgilim!"* diyerek, beni çileden çıkartmıştı.

O kadar kıskanç ve egoist bir insandı ki, kendisinden başka bir insanın karaya bürünmesine katlanamıyordu. Kendisinden rol çalındığının ve kendisinden daha iyi olduğumun farkındaydı. Hakkımı yemeye çalışıyordu. Bana sözlü istismar uyguluyor ve tökezlememi istiyordu. Bu oyunlara gelmeyecektim! Bora'ya rağmen minibüse binmiş ve Bora'ya rağmen yola çıkmıştım fakat elbette ki onun yanına değil, Gökhan'ın yanına oturmuştum. Dağınık saçları sinirimi bozuyordu ve siyah giyinebilme hakkını kendinde bulmasına sebep çirkin kara gözleri, Aydın ve Gökhan ile yaptığı sohbetin arasında, inatla sık sık yüzüme değiyordu.

"Anlamadığım bir şey var," dedi Gökhan. Şu an ona da sinir oluyordum. Ona neden sinir olduğumu bilmiyordum ama olmamam için hiçbir sebep yoktu. "Biz bir anda Mehmet Şahindağ'ın önüne nasıl geçtik, benim aklım almıyor."

"Çünkü aklın kıt!" dediğimde, Gökhan şaşkınlıkla bana dönmüştü. Zannediyorum ki içimdeki sinir harbini bir şekilde akıtmak zorundaydım ve hedefime onun gelmesi, benim için önemli değildi. "Sence, bir anda mı geçtik? Sen orada burada sürterken, biz ağır ağır geldik bugünlere. Nerelerden geçtik üstelik. Tabii sen Dylan tarafından bile kaçırılıp elektrik yediğinden, olayları tam kavrayamamış olabilirsin! Natalya Agapova benim kaç senemi aldı, senin haberin var mı?! Siz Kara'yı yaparken oh ne âlâ, ben yapınca *bir anda* mı oluyor?!" Gökhan nefessiz söylenmelerim karşısında şoka girmişti. "Sana yazıklar olsun!"

"Neden?!" diye sordu Gökhan.

"Öyle..." dedim. Aydın'ın güldüğünü görünce kaşlarımı çattım. "Komik olan ne, bize de söyle?"

"Siz kavga mı ettiniz?" Gökhan'ın bakışları Bora'nın yüzündeydi. "Sen mi kızdırdın gene bunu?!"

"*Bu* ne ya?!" dedim, kızgınlıkla. "Terbiyeli ol biraz. Görgülü ol. *Bu* ne?!"

"Yaşayamadı da..." dedi Bora. Sesinin tınısındaki imalı tonlama, *öyle mi* der gibi kaşlarımı havalandırmıştı. "E ben sana dedim sevgilim, *yaşayalım* dedim..." Yaşamak sevişmek demekti! "Sen beni dinlemedin..."

"Neyi yaşayamadı?" diye sordu Gökhan.

"Sana ne Gökhan?!" dedim, yüksek çıkan bir sesle.

Bora'ya *sen görürsün* der gibi bir bakış atarken, botumun topuğunu, hızlıca dizine geçirdim. Boğazından çıkan küçük sesli bir "Ah!" ne kadar ciddi olduğumu ve benimle dalga geçmemesi gerektiğini gösteriyor olmalıydı.

Gökhan ve Aydın şoka girmişlerdi fakat minibüsün şoför koltuğunda oturan Selim, Bora'nın dizine attığım tekmeye kahkahayla karşılık vermişti.

"Neye gülüyorsun Selim'ciğim?" dedi Bora, sert bir tonlamayla. "Hayırdır?"

"Kırıldı kesin diz kapağı..." dedi Gökhan. Sesindeki dalga geçer tonlama, Bora'nın bakışlarının ona çevrilmesine sebep olmuştu. "Neden dövdün adamı durup dururken Naz?"

"Çünkü öküz!" dedim, öfkeyle.

"Nazlı!" dedi Bora, dişlerinin arasından.

Sanırım bu ortamda kendisine hakaret edilmesinden hoşlanmamıştı. "Ne?!" dedim, ona meydan okur gibi. "Yalan mı?! Öküz değil misin?! Mızıkçılık yaptın oyunu bıraktın! Ve benden daha bilgiliymişsin gibi sanki beni bozmaya kalktın!"

"Nerede bozdum ya ben seni?!" dedi Bora, hayretle. Dizinin üzerindeki ayakkabı lekemi elinin tersiyle silerken, bakışlarını gözlerime dikmişti. "Hile yapan sendin!"

"Keyfimden hile yaptım değil mi?!" dedim, kaşlarımı çatarak. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Seni düşündüm, bende kabahat! Alonzo'nun yanına gitmeden azıcık rahatla istedim, kafan dağılsın..." Kollarımı bağlayarak, başımı camdan dışarıya çevirip karanlık yolu

izlemeye başladım. "Düşünürsen öküzü, bozar keyfinizi... Pardon!"

"Nazlı bana bir daha *öküz* dersen, Alonzo'nun yüzünü göremezsin!" dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla.

"Allah Allah!" dedim, alaylı bir şaşkınlıkla. Fal taşı gibi açılan gözlerim, çirkin kara gözleriyle birleşmişti. "Şimdi şu minibüsten inerim, Alonzo'nun yanına nasıl tek başıma gittiğimi görürsün!"

"Hop hop hop!" dedi Gökhan, araya girerek. Bu araya giriş, Bora'nın açık olan dudaklarının kapanmasına ve içine derin bir nefes çekmesine sebep olmuştu.

"Sen benimle dalga geçip duruyorsun üç saat on yedi dakika kırk üç saniyedir, ben sana bir şey diyor muyum?!" dedim, küskün bir tonlamayla. Bora'nın kaşları çatıldı. "Ne var simsiyah giyindiysem ki ben?! Ayrıca hayatımda ilk defa mı simsiyah giyiniyorum?! N'olmuş yani?! Yirmi üç tane adamı öldürürken de simsiyah giyinmiştim!"

"Yoldan çıkacaksın Selim!" diye bağırdı Bora.

Aydın'ın sesi de Bora'nın sesiyle hemen hemen aynı anda çıkmıştı: "N'aparken yenge?!"

"O herifleri sen mi öldürdün?!" Gökhan'ın konuşması, biraz daha zaman almıştı. "Nasıl lan?!"

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Neden şaşırıyorsunuz?!" dedim, bıkmış gibi. Bora'nın kapkara gözleri yüzümden ayrılmıyordu fakat bu kez çirkin olduklarını iddia edersem çarpılırdım. "Bunda şaşıracak ne var?!"

"Bir şey yok," dedi Bora, yavaşça. Gülümsemeye çalıştı. "Şaşırılacak hiçbir şey yok." Bu cevap beni tatmin etmiyordu. "O nişan hepimizin felaketi... Ha sen, ha ben, ha buradan birisi... Önemli değil."

"Çok masum birilerini öldürmüşüm gibi davranılmasından nefret ediyorum," dedim. Bora'ya kimi şikayet ettiğimi bilmiyordum. "O nişandaki kan kokusu gidiyor mu sizin burnunuzdan?" Merakla Gökhan'a döndüm. "Senin mutlu olman gerekmiyor mu, Ceren'in intikamı alındığı için?" Aydın'a döndüm. "Mehmet Şahindağ'ın öldürdüğünü

düşünmüşsünüz adamları, öyle daha mı iyi olurdu gerçekten?"

"Nazlı," dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Ümitle ona baktım. "Kimse seni yargılamıyor ya da suçlamıyor... Ama beklenmedik bir şey bizim için... Bizim şaşırdığımız şey de bu." Birazcık eğildi ve ellerime uzandı. "Teşekkür ederim... Alonzo'ya kadar bizi götürdüğün ve diğer adamları hiç kimseye bırakmadığın için..." Dudaklarının kenarında minicik bir çukur oluşmuştu. "Teşekkür ederim sevgilim, hepimizden daha güçlü, acılarımıza hepimizden daha bağlı olduğun için... Peşini bırakmadığın için... Sana hakkımızı ödeyemeyiz."

Bora parmak uçlarımı öperken içime çektiğim derin nefes, sinirimin uçup gitmesini sağlamıştı.

♠

Alonzo'nun kaldığı evin sokağına biraz kala, Selim minibüsü durdurmuştu. "Onu bayağı yakınında tutmuşsun," diye mırıldandı Bora. Bakışlarını camdan dışarıya çevirip etrafa baktı. "Demek burada Natalya Agapova tanınıyor..."

"Biz bi' önden inelim," dedi Aydın. Ayaklandı ve kapıyı açtı. Gökhan da Aydın'ın arkasından inmişti fakat Bora'nın bakışlarından, bizim inmeyeceğimizi anlamıştım. Minibüsü kullanan Selim ve yan koltuğunda oturan adam da minibüsten indiğinde, minibüsün etrafını, bize eskortluk eden Bora'nın adamları sarmıştı.

"Biz inmeyecek miyiz?" diye sordum, merakla.

Bora, oturduğu yerden kalktı ve yanıma geçti. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp, yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. "Seninle didişmeyi özlemişim..." diye fısıldadı kulağıma. Boynumu öptü. "Diz kapağımı feda ettim ama olsun..."

Boğazımdan minik bir kıkırtı döküldü. Bir elimi yanağına yerleştirdiğimde, dudaklarım da büzülmüştü. "Ama çok sinirlendim..." dedim. Bora, dudaklarımdan öptü. "Ama yalan söylemeyeceğim, zevk de aldım... Ben de özlemişim galiba."

Gözlerimi devirdim. "Öküzsün ama sonra gönlümü almasını iyi biliyorsun..."

"Hoşuma gidiyor seninle uğraşmak..." Dudakları, şakağıma değdi. "Sinirlendiğinde öyle bi' cesur oluyorsun ki, bayılıyorum bütün sitemlerine! İnanılmaz eğleniyorum, seninleyken..." Genzime kokusu doldu. "Beni güldürebilen sadece sensin... Olduğun yerde dağılır benim kafam sevgilim. Kokunu duyayım yeter."

"Biz neden inmiyoruz?!" dedim. Sesim yumuşacık çıkmıştı. "Bizim inmemiz lazım."

"Hayır," dedi yavaşça. Elimi tuttu ve elimizi bacağının üzerine koydu. "Biz patronuz. Biz kimsenin ayağına gitmeyiz. Onlar bizim ayağımıza gelir." Bir kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti. "Buraya kadar senin hatırın için geldim. Ama Alonzo binecek minibüse, biz inmeyeceğiz bu minibüsten..."

Başım omzuna yerleşirken, "Peki, öyle olsun..." dedim. Hayatımda hiç patron olmamıştım ve bu kez de bunu deneyimleyebilirdim. "Biraz taktik vermelisin bana. Monte Carlo'ya gideceğiz sonuçta sabah. Patron sayılırım orada da. Ne yapmam gerektiğini bileyim."

"Patronsun," dedi, net bir ifadeyle. "Orada da burada da her yerde patronsun."

"Hmm," dedim, cilveli bir tonlamayla. "Öyleyse, OCTO'da da mı patronum?"

Bora'nın attığı küçücük kahkaha minibüsün içine yayılmıştı. "Çok istiyorsun o koltuğu değil mi?"

"Evet!" dedim. Heyecanımı bastıramamıştım. "Çok!"

"Sen bir şeyi istersin de ben yapmaz mıyım? Benim koltuğum senin..."

Başımı Bora'nın omzundan kaldırdım ve okyanus kadar derin gözlerine baktım. "Beni şımartıyorsunuz Bay Karabey!" dedim. Dudaklarım dudaklarına kapandığında, evde neden yaşamamıza izin vermediğimi anlamamıştım. Onu deli gibi özlemiştim ve hemen, burada, şimdi bir olabilmek

istiyordum. Bu imkansızdı. İmkansızı istemek de tam benim yapacağım bir şeydi.

Aydın'ın, "Yavaş!" diye bağıran sesiyle, dudaklarımız ayrıldı ve bakışlarımız aynı anda camdan dışarıya çevrildi. Selim, minibüsün kapısını açtığında, Alonzo ile göz göze gelmiştik ve Alonzo, kolundan tutan Aydın'a rağmen korkuyla bir adım geriye gitmişti. "Rahat dur!"

Neşeli, cıvıl cıvıl bir sesle, "Selam A!" dedim.

Alonzo, korkuyla nefes alıp veriyordu. Başını iki yana sallarken, "Affet beni Kara..." dedi. Sesi zor çıkıyordu. "Beni affet, bana ne yaparsan yap, ama beni bu kadına verme!"

Attığım içten kahkaha, Bora'nın tüm adamlarıyla beraber pekala Aydın ile Gökhan'ın da şaşkınlıkla birbirlerine bakmalarına sebep olmuştu. Bora'nın yüzünü görmüyordum fakat arkamda hissettiğim sessiz nefesi, nasıl bir ifadesi olursa olsun, söze karışmadan meydanı bana bıraktığını kanıtlıyordu. "Alonzo'yu bagaja koyun da gideceğimiz yere kadar dinlensin..." dedim.

Aydın'ın bakışları Bora'ya değdi ve muhtemelen Bora'nın kara gözlerinden de bir onay bekledi.

♠

Bora'nın ricam üzerine hazır hale getirttiği depo, gözü rahatsız eden, parlak bir sarı ışıkla aydınlatılmıştı.

"Begonvil boy vermiştir şimdi
Yasemen basmıştır Bodrum'u"

Bodrum'un güneşi gibi can alıcı bir sarı ışık.

"Kokusu geldi rüzgârın
Bir kelebek öptü boynumu"

Alonzo, duvarın köşesinde, yerde oturuyordu ve ben de onun tam karşısında bağdaş kurmuştum.

"Sen şimdi gerdanını maviye
Göğsünü bir yelkenliye
Gönlünü ilk önüne çıkan
Yaz seferine bağlamışsındır
Vurunca dibine sakız rakısının
Biraz da ağlamışsındır

Benim yerime de sev, bekletme hayatı
Bu kadarına razıysan, yaşa gitsin
Kaç kişiyiz savunan sevdayı"

Çok yüksek bir seste çalan *Begonvil*, Alonzo'yu rahatsız ediyordu.

"Gözüme ilk damlası düştü
Gelecek sonbaharın
Yeni bir sayfanın öncüsü
Bakalım ne hediyesi zamanın"

Gözümü kırpmadan ezbere bildiğim yüzüne bakıyordum fakat o, benim gözlerimin içine bakamıyordu.

"Benim yerime de sev
Bekletme hayatı.
Bu kadarına razıysan...
Yaşa gitsin-"

Şarkıyı altıncı kez, tam burada durduğumda, Alonzo kendisine garip bir şekilde işkence ettiğimi düşünmeye başlamış olmalıydı.

"Aslında..." dedim, dümdüz bir tonlamayla. "Kurşun seslerini ve çığlık seslerini de duyabilmeni isterdim..." Alonzo, korkudan tir tir titriyordu. "Bir gün, bu anın geleceğini biliyordun?" dedim, yapay bir şaşkınlıkla. "Ben sana bunu yazmıştım, gönderdiğim cesetlerde?"

"Öldür işte, ne bekliyorsun?" diye sordu Alonzo. Yüzündeki ifade buna dayanamayacağını bas bas bağırırken, sesi kısık çıkmıştı. "Öldür, bitsin!"

"Bir şey yapmıyorum ki?" dedim. Gülümsemem alaycı ve karanlıktı. "Alınıyorum ama... Biz sana böyle mi davranmıştık Bodrum'da?" Başımı, omzumun üzerinden hafifçe arkaya döndürerek, karşıdaki duvara yaslanan Bora ve Aydın'a baktım. Bora, ellerini cebine sokmuş, Aydın kollarını bağlamıştı. Gökhan ise onlardan da benden de eşit mesafe uzaklıkta, bulduğu bir sandalyeye tersten oturmuş ve kollarını sandalyenin sırt kısmına dayamıştı. "Kahve mi alsak?" Aydın'ın acı kahve gözleri ciddi olup olmadığım hakkında bir fikri olmadığını haykırıyordu fakat hiç

sorgulamadan yaslandığı duvardan ayrıldı ve kapıya doğru ilerleyerek, Selim'e seslendi. Tekrar Alonzo'ya döndüğümde, "Ne diyorduk?" diye sordum.

"Bodrum!" dedi Alonzo, mırıldanarak.

"Halikarnas Balıkçısı..." Alonzo şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu. "Silah demek yerine, buradan ilerlesem daha makul olurmuş."

"Ne diyorsun?!" diye bağırdı Alonzo, dan diye. Ağlamaya başlamıştı. "Hiçbir şey anlamıyorum! Lanet olsun! Yıllardır senden kaçarak yaşıyorum zaten! Hayatım sikildi senin yüzünden! Ne diyorsun?!"

"Sakin!" dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla. Alonzo'nun bakışları Bora'ya kaydığında, kirpiklerine kadar titriyordu. "Karşında bir hanımefendi var!"

"Karşımda bir orospu var!" diye bağırdı Alonzo.

"Anlamadım?!" dedi Bora, öfkeyle. Yaslandığı duvardan ayrılıp hızlı adımlarla bize doğru yaklaşmasından, Gökhan bile korkmuş olmalıydı ki oturduğu sandalyeden kalktı. Bora'nın dibime kadar gelip Alonzo'nun yüzüne attığı sert tekme, yüzümü buruşturmuştu.

"Ben zaten kocamı zor ikna ettim seninle ben muhatap olacağım diye!" dedim, sitemle. Alonzo, dağılmış ve kan revan içinde kalmış yüzüyle bana baktı. "Lütfen onu sinirlendirme yoksa araya girip duracak!" Bora'nın bu kez attığı tekme, Alonzo'nun karnına gelmişti. "Anlaştık mı A?" Alonzo iki büklüm bir hâlde yere yatmış, kıvranıyordu. Elleri karnını sardığında, midemin bulandığını hissettim. Alonzo'nun saçlarına yapışıp kafasını sertçe yere çarparken bağırmıştım. "Sana anlaştık mı diye sordum?!"

"Tamam!" dedi Alonzo, acıyla. "Tamam!"

Yeniden bağdaş kurdum. "Güzel..." Aydın, karton bardakta bir kahveyle yeniden içeriye geldi. Alonzo'nun yüzünü gördüğünde, olanı biteni kaçırdığına üzüldüğünü düşünmüştüm. Kahvemi bana uzattığında, gülümseyerek, "Teşekkür ederim..." dedim. Kahvemden bir yudum aldım. Çok sıcaktı. Karton bardağın kapağını açtım ve kahveyi

Alonzo'nun yüzüne fırlattım. Alonzo dehşet içinde çığlık attığında, hissettiği sıcaklığı merak etmiştim. Cehennem ateşimin yanından geçebilir miydi? "İçemeyeceğim kadar sıcaktı da..." dedim, alayla.

"Bir kahve daha ister misin yenge?" diye sordu Aydın. Ses tonundaki memnuniyet beni güldürmüştü. "Sen iste, onlarca bardak kahve getirteyim."

"Teşekkürler ama gerek yok," dedim, Aydın'a. Botumun içindeki çakıyı çıkarttım. Bakışlarımı Gökhan'a çevirdiğimde, "Alonzo'nun kazağını çıkartsan, bir zahmet..." diye devam etmiştim.

Gökhan'ın meraktan kaşları çatılsa da beni sorgulamadı. Bora, biraz kenara çekildi ve Gökhan, Alonzo'nun kıpırdamalarına rağmen üzerindeki kazağı çıkarttı. Bakışlarımla, Alonzo'yu yüzü koyun yatırmasını işaret ettim. Gökhan, bu dediğimi de ikiletmedi. Bora, Alonzo rahat dursun diye kafasına ayağıyla basmıştı.

Elimdeki çakıyla, Alonzo'nun sırtının tümünü kaplayan üç çizgiyi çizdiğimde, kulaklarım Alonzo'nun çığlıklarını değil, nişandaki çığlıkları duyuyordu.

"Üç tane çizgi?" diye sordu Aydın, meraklı bir tonlamayla.

Bir anneyi, bir babayı, bir de çocuğu temsil eden üç çizgi.

"Peşinde olduğum üç yıl," diye cevapladım Aydın'ı.

Ayağa kalktım ve elimdeki kanlı çakıyı Bora'ya uzattım. Doğmayan ve doğmadığına asla üzülmediğim ama yine de *kayıp* sıfatından kurtulamayan bebeğimin babasına. Bora, çakıyı ellerimden alırken, gözleri *emret* der gibi gözlerime kilitlenmişti.

"Acıdan inim inim inlesin..." dedim. Bora'nın yüzü ifadesizdi ama benden alacağı her emri yerine getireceğini biliyordum. "Benim yokluğumda ne kadar yok olduysan... Acısını bu adamdan çıkart!" Bora'nın dudaklarının kenarına yayılan tehlikeli gülümsemeyle beraber, bakışları yerdeki Alonzo'ya çevrildi. "O nişanda kaybettiğimiz herkes huzur bulsun!" Bora, başını *hay hay* der gibi salladı. "Nazlı'nın intikamını biraz sen al sevgilim... Kara zaten hemen

öldürmez onu biliyorum, ben boş durmaktan sıkılana kadar senindir."

128.Bölüm

Sağlıklı günleriniz-geceleriniz olsun,

Birkaç gündür kafam çok dağınık, bu sebeple bölümü okurken dahi fark etmediğim bir kusur kaldı ise affınıza sığınıyorum.

Sizleri seviyorum.

♠

Eğer elimde kağıt ve kalem olsaydı, seneler sonra tekrardan günlük yazmak isterdim. ***Sevgili Tweety,*** diye başlardım. ***Artık adını yazmayı öğrendim.*** Muhtemelen hemen her çocuğun düştüğü hata, duyduğu kelimelerin aynı duyduğu şekilde yazıldığını sanmak olabilirdi. Bir gün büyüyordu çocuk ve artık bazı kelimelerin, aynı duyduğu şekilde yazılmadığını öğreniyor fakat bu kez de başka bir hataya düşüyordu; insanların göründükleri gibi olduğunu zannediyordu. Oysa insanlar, bazen göründüklerinden çok daha fazlası bazen ise azıydılar.

"Ben, Bora Karabey'in holdinginde çalışmıyorum. Kara'nın yanında çalışıyorum. Rüzgâr gibi sert, şiddetli, fırtınalı Kara'nın... Hani şu yer altındaki herkesin karşısında tir tir titrediği... Kumarhanelerdeki herkesin masasına oturmaktan korktuğu... Namıdiğer Kara! Milletin, 'Öldür beni!' diye yalvardığı adam..."

Çizgi film karakterleriyle aram pek iyi değildi fakat Tweety'i Anıl'a benzettiğim için çok ama çok severdim. Anıl, Tweety'nin kız olduğunu söyleyerek bana çok kızardı fakat ben umursamazdım. Zaten Tweety de dişi değil, erkekti. Çocukluğumda, uzun yıllar tuttuğum günlükler, Tweety'li olurdu ve ben günlük tutmayı çok saçma bulduğumdan, senelik falan yazıp geçmek istediğimden, kendi kendime

olanları anlatmaya bir anlam veremediğimden, hep Tweety ile konuşurdum. Bence, Tweety benim en iyi arkadaşımdı ve beni en iyi o tanırdı fakat annemle babamın ölüm haberini Tweety'e veremediğim için, o zamanlar tuttuğum günlüğü yarım bırakmış ve sıradan, normal bir deftere günlük yazmaya başlamıştım.

Annemle babam öldü Tweety. Anneannem de. Anıl da. Aşık oldum. Önce Anıl'a, sonra Bora'ya. Mutlu oldum. Mutsuz oldum. Göklere çıktım, yerlere düştüm. Seni özledim Tweety. Seni çok özledim arkadaşım.

Kulaklarıma dolan sesler karşısında hiçbir şey hissetmiyordum ve bu hissizlik, kendimin bile görünenden farklı olduğunun en büyük kanıtıydı. Bir insanın merhametini hak etmek lazımdı. Niyeti sadece, hayatlarını birleştirmek üzere olan iki sevgilinin nişanında bulunmak olan insanları, patronundan aldığı emir üzerine öldüren ve öldürten Alonzo, benim merhametimi hak etmiyordu. O nişanda yaşanan tüm facianın müsebbibi bendim. Hamile olmamdı. Bu sorumluluk hem benim için, hem de rahmime muhtemel yeni düşmüş, asla istemediğim ve babasının kendisinden haberi bile olmayan bebek için, çok ama çok fazlaydı. Omuzlarımdaki bu ağırlıkla yaşamama sebep olan Mehmet Şahindağ'ın sonu da bir gün Alonzo gibi olacaktı.

Annemin izlememe izin vermediği filmleri hatırlıyor musun Tweety? Ben onların hepsini izledim. O filmlerdeki kötü görünen ama özünde iyi olan adamlar var ya hani, Kara öyle birisi. Eren bahsetmişti ilk, hakkında makaleler yazıldığından. O zaman duyduklarım, kafamda bir şeylerin canlanmasına yetmemişti. Bir gün, elinde, kanlı bir kerpeten gördüğümü hatırlıyorum. Çok şaşırmıştım Tweety. Araba tamir etmek için kullanılan kanlı kerpeten o gün zihnime kazındı ve hiç silinmedi. Kerem hak etmişti. Fakat daha sonraları, Kara'dan ben de nasibimi aldım. Bana bir oyun oynamış. Ben

hak etmemiştim. Ama o gün, Kara'nın aslında masum insanlara da gerçekten zarar verebileceğini anladım. Üstelik Kara, hiçbir zaman karşıma geçip, masum insanlara zarar vermeyeceğini söylememişti bile.

Kara'dan korkmadığımı söyleyemem. Eskiden. Korktum Tweety. Bu korkuyu kendime bile hiçbir zaman açıklayamadım üstelik. Çekinme gibi. Sınırları olduğunu bildiğimden, sınır ihlali yaptığımda ne olacağını kestirememek gibi. Bana bir şey yapar, bana bir zarar verir düşüncesi değil bu. Garip bir şey. Gök gürültüsünden korkmak gibi. Hani bilirsin gök delinmez ya da tepene inmez ama o ses, kalbini çarptırır ya... Gök gürültüsünden korkmayan Naz'ın bile kalbini çarptıran bir güç işte Kara.

Kara'yı tanımama rağmen, Kara'dan neden korkulduğunu anlamama rağmen, Kara'nın gücünü bilmeme rağmen, Kara'yı kafamda hâlâ tam olarak canlandırabildiğim söylenemezdi. Şu ana dek. Alonzo'nun karşısındaki adamı görünceye dek. Yokluğumda ne kadar yok olduysa, Alonzo'yu da öyle, yavaş yavaş fakat hiddetli bir şekilde yok ettiğini fark edinceye dek.

Sana bir şey diyeyim mi Tweety, ben Kara'ya hayranım.

Bora, zihnimde yazdığım günlüğü okusaydı, muhtemelen çok kızardı çünkü Kara'ya hayran olmamın takdirini kazanacağını zannetmiyordum. Boynumda *Kara* yazmıyormuş gibi yine şaşırır, belki de *küfür Nazlı* derdi.

Ve benim hayran olduğum Kara'yı yok eden de yeniden var eden de benim Tweety; ben çok fena bir şey oldum, görmen lazım.

Ben sıkılana dek Alonzo Bora'ya emanetti fakat benim sıkılmam gibi bir şey söz konusu olacağa benzemiyordu. Çünkü bir daha Alonzo'nun yanına dahi yaklaşmak istemiyordum. Maruz kaldığı durumda çektiği acı, onlarca insanın çektiği acının yanında hiçbir şeydi. Evladını toprağa

veren anneler, kardeşini kaybeden kardeşler, sevgilisini kaybeden sevgililer, annesini ya da babasını, hatta hem annesini hem de babasını kaybeden çocuklar, en iyi arkadaşını kaybeden arkadaşlar... Bizler adaleti sağlayan kişiler değildik fakat yaptığımız adildi. Aksini kimse iddia edemezdi. Eden varsa da umurumda değildi.

Aydın, bu karanlık dünyanın bir parçası olduğunu, kılını dahi kıpırdatmayarak belli ediyordu fakat Gökhan rahat değildi. O yaşanan durumdan rahatsız oluyor, belki de içinden bunu yine *vahşet* olarak nitelendiriyordu. Alonzo'nun yaşadıklarını hak ettiğini biliyor olması, yaşadıklarına Gökhan'ın katlanabileceği anlamına gelemiyordu. *Kara'dan önceki ve Kara'dan sonraki Bora* arasında olan uçurum, Gökhan'ın hayatı için de geçerliydi. İnsanların hayatını kurtarmak hayaliyle bir yola çıkarken, insanların hayatına son verildiğini canlı canlı izlemek ve hatta bunun bir parçası olmak, zoruna gidiyordu.

Gökhan ne düşünürse düşünsün, ben memnundum. Cehennem ateşinin sönmesi mümkün değilse bile, rahatladığımı hissediyordum. Sanki Alonzo'nun alacağı nefes azaldıkça, benim alacağım nefes artıyordu. Bugün, dünün sayesindeydi. Ve ben Alonzo'yu karşıma alıncaya kadar geçen sürede, içimdeki ateşi soğutmak yerine daha da harlamıştım. Şimdi o ateşe Alonzo'nun cesedi de atılacaktı. Bir gün, yangınların en büyüğünde, Mehmet Şahindağ da tutuşacaktı. Bir gün. Bir gün gelecekti ve Mehmet Şahindağ cayır cayır yanacaktı.

Az kaldı Tweety. Çok az kaldı. Hissediyorum.

"Yeter!" diye bağırdı Gökhan, öfkeyle. "Öldür artık!"

"Yeter, evet!" dedim, ayağa kalkarken. Gür çıkan sesim, Bora'nın bana dönmesine sebep olmuştu. "Ama öldürme..." Kapkara gözlerindeki merak, beni doğru anlayıp anlamadığını düşünmesinden kaynaklanıyordu. "Bırak, kendisi ölsün." Gökhan'ın zorlukla yutkunduğunu ve hayrete kapıldığını fark ettim. Aydın ise kaşlarını çatmakla çatmamak arasında, acı kahve gözlerini kısarak Alonzo'ya bakmıştı. Ben

ise Bora'nın kapkara gözlerindeki dinmek bilmeyen öfkeye sımsıkı bir şekilde tutunarak gülümsemeyi tercih etmiştim. "Can çekişe çekişe..."

♠

Gece yarısı uçağa binmiştik ve uçakta biraz olsun uyumuştum fakat dinlenememiştim. Bora ise uyumak şöyle dursun, Gökhan, Aydın ve Selim ile Monte Carlo planının üzerinden tekrar tekrar geçmişti. Uçak yere indiğinde, bizi Nice'in kapalı havası karşılamıştı ve vakit olduğundan daha geç hissediliyordu. Monte Carlo'ya gitmek üzere, havaalanına yanaşan bir araca binerken, buraya bir ordu insanla geldiğimizi ancak fark ediyordum. Bir uçakta OCTO'dakiler, bir başka uçakta ise Bora'nın onlarca adamı vardı ve hepimizin istikametinin Monte Carlo olması, güzelim yerin tadını çıkartacak olmam konusunda engel teşkil eder diye kaygılanmıştım. Nedense ruhum kalabalıklardan kaçıyordu ve biraz zihnimi serbest bırakmak istiyordum. Bu yüzden benden asla beklenmeyecek bir şey yaparak, Bora'ya onunla otele gelmeyeceğimi ve alışveriş yapmak istediğimi söylemiştim. Bu isteğim Bora tarafından şaşkınlıkla karşılanmıştı çünkü benim de alışveriş yapabilme yeteneğim olduğunu düşünmediğine emindim.

"Otele getirtebiliriz ne istiyorsan?" demişti fakat kabul etmemiştim. Çünkü Monte Carlo sokaklarında dolaşmak ve ihtişamın bir parçası olmak, bir otel odasına tıkılıp plan dinlemekten çok daha iyiydi. Planı zaten dinlemiş ve anlamıştım; tekrarlandığında kendimi aptal gibi hissediyordum. Gerçi tatbikat da yapılacaktı fakat ben buna da dahil olmak istemiyordum. Senaryosunu bildiğim bir filmi tekrar izlemek mantıksızdı ve ben spontane bir şekilde, herkese ayak uydurabilirdim.

Elbette Monte Carlo sokaklarında yalnız dolaşmama Bora tepki vermeye çok yatkındı fakat ben o tepki vermeden, *"Bat de benimle gelir,"* fikrini ortaya atmıştım. Üstelik bu fikri ortaya atarken, Bat'e bunu isteyip istemediğini de sormamıştım.

"Her şeyi ben mi taşıyacağım?!" diye homurdandı Bat. Tüm eğlenceyi kaçırdığına üzülüyor, şu an otelde olmak istiyordu. "Neden bu kadar çok alışveriş yapıyorsun ayrıca, nerede giyeceksin bunları?!" Bat, lüks mağazalarla donatılmış caddelerden pek hoşlanmıyor olsa da gözleri yoldan geçen arabalara kaymıyor değildi. "En azından bir yerde oturup bir şeyler içelim."

"Param var ve harcıyorum, sana ne?" dedim, Bat'e kulak asmadan. Bat'in sıkıntılı nefesine aldırmadan, başka bir mağazaya girdim. "Maaşlarım yatmış ve ayrıca bir iş bağlamıştım Kara'ya, Elli Bin Dolar kazanmıştım. Sana neden hesap veriyorum ben?!"

Bat, elimde tuttuğum kravata bakarken gözlerini devirdi ve "O zaman bana motorsiklet alsana," dedi.

"Senin de kendi paran var, kendin al!" dedim, sitemle.

Kravatı bırakarak, gömleklerin olduğu standa doğru ilerlediğimde, Bat arkamdan, "Sen paranı harcayacak yer bulamıyorsun, ondan dedim..." demişti.

"Paramın hepsini harcamayacağım çünkü Harvard'a bağış yapacağım," dedim. Bat'in kaşları çatıldı. "Ayrıca John'un anısına özel bir matematik laboratuvarı kurulacak. Küçük çocuklar için. Özel olarak yetiştirilecekler. Öğrencilere burs verilebilir, özel çalışmalar yapılabilir, ücretsiz kitap dağıtılabilir. Bilgisayarlar, materyaller falan derken epey pahalı bir bütçe çıkacak, daha oturup hesap yapmadım. Muhtemelen bağış toplamam da gerekebilir..." Elimdeki lacivert gömleği satın almak üzere yanımızdaki kadına uzattım. "Monte Carlo'dayız. Ve ben patronum." Bat, kısılan koyu mavi gözleriyle, şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. "Hemen yarın dönmeyiz muhtemelen. Kumarhaneye gideriz birkaç kez. Burada kırmızı halı ünlüleri gibi geziliyor malum. Bundan eksik kalamam. Ayrıca minicik bir bavulla geldim. Burada alışveriş yaparım diye. Canım alışveriş yapmak istiyor. Giymediklerimi kıyafet kumbaralarına atabilirim ve de. Seni ilgilendirmez!"

"Erkek gömleğini ne yapacaksın?!" diye sordu.

"Benim bir kocam var!" dedim, kaşlarımı çatarak. Bat başını iki yana sallarken, bezgin bir nefes koyvermişti. "Kocamdan da şu matematik laboratuvarı için bağış isteyeceğim. O yüzden ona hediye alıyorum."

"Nasıl yani?!" diye sordu, duyduklarına inanamamış gibi. "Ama bu çıkarcılık?"

"Evet," dedim, *ne var bunda* der gibi.

"Kadınlara olan inancımı yerle bir ettiğin için teşekkür ederim," dedi Bat. Bakışlarına yerleşen küskün ifade karşısında gülüp geçerken, kartımı kasadaki adama uzattım. Paketi Bat'e vermek yerine kendi elime almıştım. "Mücevhersiz girilmez buradaki kumarhanelere!" dedi, imayla.

"Onu da kocam düşünsün," dedim. Bat gözlerini devirirken, kızgınlıkla, "Ne?!" demiştim. "Mücevhere para verememem. Paramın gideceği yerler var, anlamıyor musun?!"

"Eminim Kara şu an senin mücevherini düşünüyordur!" dedi, sitemle. Kolundaki saate baktı. "Buraya eğlenmeye gelmişiz gibi davranıyorsun ama akşama çok önemli bir operasyon var!"

"Eğlenmeden operasyona nasıl hazırlanılır?" diye sordum, umursamaz bir tavırla. Cebimden telefonumu çıkarttım ve Bora'ya bir mesaj yazmaya başladım.

"Kıyafetimi mücevhere göre seçsem daha iyi olabilir aslında. Nasıl bir şeyler getirttin?"

Bat haklıydı; Bora mücevheri akıl edemeyebilirdi.

"Gerçi sen, ben istediğimi seçeyim diye, birden fazla set getirtmişsindir."

♠

Otele gelmiş olmamız bile Bat'in homurdanmayı kesmesine yetmiyordu. "Dünyanın en saçma şeylerini aldı, en saçma şeylerini!" Otelin yemek odası olarak dizayn edilmiş, yalnızca bize açık olan özel salonunda akşam yemeği yiyorduk. Bora beni masanın baş köşesine oturtmuş, kendisi ise sağıma yerleşmişti. Onun karşısında Bat, yanında ise Lizard vardı. Bear, yemeklerin cazibesine kapılıp gitmiş,

Gökhan ile Sergio'nun aksine yanında oturan Bat'i asla dinlemiyordu. Masanın diğer baş köşesindeki Aydın'ın sağına ve soluna düşen Gökhan ile Sergio'nun, Bat'i dinlemeleri göz göze gelmemek için tek çareleriydi. Tarantula ve Falcon ise bizimle değillerdi ve otel odasında yemeklerini yiyerek, çalışmaya devam etmeye karar vermişlerdi. "Resmen senelik alışveriş yaptı, Monte Carlo'ya gelmeyi bekliyormuş meğer. Her şeyi de bana taşıttı!"

Çatalımı sertçe tabağımın kenarına koydum. "Benim alışverişim de Bat'e battı!" dedim, hırsla. "Sanki parasını sen verdin! Çalıştım kazandım, seni ilgilendirmez!"

Bat gülerken bana yandan bir bakış attı. "Harvard'a bağış yapacakmış, matematik laboratuvarı kurulacakmış Profesör'ün anısına, ona bütçe lazımmış. Saatlerce susmadan alışveriş yaptı, gerçekten inanamıyorum. Ve ben de peşinde gezdim durdum." Bat'in ses tonunda iğneleyici bir tını vardı. "Bana tek bir şey almadı üstelik, bira bile ısmarlamadı!"

"Parası kıymetli onun!" dedi Sergio, gülerek. O ne demekti? "Bağış konusunda eli açıktır ama o kadar. Kolay kolay bir şey ısmarlamaz kimseye."

Bakışlarım teessüfle doldu. "Çok yazık..." dedim.

"Yalan mı?!" dedi Sergio, omuz silkerek. "Kendin için bile para harcamayı pek sevmezsin. Bugünü tatil ilan etmişsin belli ki!"

Bat'in attığı kahkaha, Bora'nın dikkatinin ona yoğunlaşmasına sebep olmuştu. "Bu gece giyeceği kıyafet, Begüm Karabey'in tasarımlarından. Bir mağazada standı varmış markasının. Uçuyor fiyatı. Parasını öderkenki yüz ifadesini görmeniz lazımdı, eminim içinden *akraba indirimi* talep etmek istemiştir de kime ne anlatacak?!"

Bora'nın dudakları arasından yersiz bir kıkırtı çıktığında, çatılı kaşlarımla ona döndüm. "Bora!" dedim, sitemle. "Benimle dalga geçiyorlar, neden gülüyorsun ki?!"

"Pardon," dedi Bora fakat hiç de bir kabahat işlemiş gibi değildi. "Boşta bulundum." Yalan söylüyor olmalıydı zira

boşta bulunmuş olsa yüz ifadesini toparlar ve ciddileşirdi fakat o gayet eğlenir gibiydi.

"Bize de hediye alsaydın bari!" dedi Gökhan. Yüzünde alaylı bir ifade vardı. "Kravata bile razıydım."

"Kravatlara baktı ama bence pahalı buldu!" dedi Bat, hızla.

"Hediye hak edene alınır!" dedim. Gökhan'ın attığı kahkahayla Bat'in attığı kahkaha birbirini takip etmişti. "Sanki sizin bana hediye almışlığınız var!"

"Tabii tabii hak edene alınır hediye," dedi Bat, imayla. Hâlâ gülüyor olması, sinirlerime dokunuyordu. "Bağış yapacak kadar zenginlere!" Masanın altından attığım tekme Bat'in acıyla inlemesine sebep olmuştu. "Sustum!" dedi, gülerek. "Vurma!"

Bora'nın bakışları hepten beni bulduğunda, ayağa kalktım. "Ben hazırlanmaya gidiyorum!" dedim, mırıldanır gibi. "Siz de kendi kendinizle dalga geçin!"

♠

Hayatımda birçok kez giyinip kuşanmak zorunda kalmış olsam da kaçında bu kadar çok heyecanlandığımı hatırlamıyordum. Elimde net bir veri olmaması beni daha da geriyordu ve şimdiden bu gecenin bitmesini istiyordum. İnce askılı, göğüs kesimi düz olan, belime kadar dar, belimden itibaren bileklerimin bir karış üzerine dek dökülen, derin yırtmaçlı bordo elbiseme, Begüm tasarladığı için güveniyordum. Önünde incecik, varla yok arası şeffaf bir şerit olan, bilekten bir kez dolanan, ince topuklu, bej ile ten arasında kararsız kalmış, uçuk renkte bir ayakkabı giymiştim. Otel odasının salonunda karşılaştığım yirmi kutu mücevherden, zarif ve şık olan siyah pırlanta seti seçmiştim. İncecik bir zincirle boynumdaki çukura oturan küçük siyah pırlanta ile, minicik siyah pırlanta küpeleri, özel tasarım olan siyah pırlanta bir yüzük tamamlamıştı. Pırlanta. Pırlantayı düşünmeyi bırakmam gerekiyordu fakat pırlantayı düşünmezsem düşüneceklerim, gerilmeme sebep oluyordu. Titriyordum. Saçlarıma baktım. Dağınık topuzumun

kenarından birkaç tutam saç omzuma düşmüştü. Hafif makyajıma, açık renk bir ruj eşlik etmişti.

Kısacası çok çirkindim ve ağlamak istiyordum.

Kapının açılıp kapandığını duyduğumda yorganın altına saklanasım gelmişti.

"Sevgilim?" Derhal istifa etmem lazımdı. "Çok güzel olmuşsun." Yalan söylüyordu. "Ama sen böyle güzelken, ben bu geceye nasıl odaklanabilirim ki?" Çenemi baş parmağıyla işaret parmağı arasına aldığında, gözlerimin gözlerine değmesini sağladı. "Titriyor musun sen?" Elleri kollarıma değerken, kapkara gözleri pırlantalarım gibiydi. "Ben de diyordum ki bu alışveriş aşkının sebebi ne... Neden gerildin sen bu kadar?" Yüzüm düştüğünde, gözleri kısılmıştı. "Nazlı? N'oluyor sevgilim?"

"Ben gelmeyeyim." Dudaklarımdan çıkan iki kelime boğazımı yakmış, beni suya hasret bırakmıştı.

"Neden?" diye sordu, merakla. Parmak uçlarının tersini yanağımda gezdirdi. "N'oluyor?"

"Sen burası gibisin," dedim bir fısıltıyla. Bora'nın neredeyse sersemlediğini görüyordum. "Monte Carlo gibi..." Kaşları çatılırken, aceleyle devam etmiştim: "İhtişamını saklıyor olsan da bu ihtişamlı olduğun gerçeğini değiştirmez..." Gözlerimi Bora'dan kaçırıp yeniden aynaya yöneltirken, kendimi tepeden tırnağa süzmeye başlamıştım. "Sen Kara'sın... Burada tanınan birisisin ve ben seneler sonra Kara'nın karısı olarak bir kalabalığın karşısına çıkmaya sanırım hazır değilim." İç çektim. "Herkesin gözü benim üzerimde olacak düşünsene... Ne giydim, ne taktım, nasıl konuştum, yanına yakışıyor muyum... Alyansım neden yok, senelerdir neredeydim, Fransızca biliyor muyum..." Gözlerim yeniden Bora'nın kapkara gözlerine değdi. "Bu benim içimi daraltıyor. Özgürlüğümü elimden alıyor. Kasılıyorum. Ben gelmeyeyim."

Bora'nın dudakları hafifçe iki yana kıvrılırken, gamzesi bir yakamoz gibi bakışlarımı aydınlatmıştı. "Gerçekten bunları takıyor olamazsın Nazlı, değil mi?"

"Takıyormuşum işte," dedim, omuzlarım kalkıp inerken. Bora, ellerimi avuçlarının arasına sığdırdı. "Benim önemsediğim tek şey zeka fakat kimse bana bakıp *aaa ne zeki kadın* demeyecek. Kusur bulacaklar oramda buramda. Belki de Türkiye'de maruz kaldığım ama Amerika'da gerçekten, en azından kendi çevremde rastlamadığım bir şey bu, insanların zevkleriyle yargılanması..." Derin bir nefes aldım. "Harvard'da da olmadı. Yeri geldi en paspal halimle gittim ben okula. Ama herkes için Nina Adams'tım ve bu bir şeyi değiştirmedi. Hakkında konuşsalar bile umursamıyorsun, çünkü kimse umursamıyor. Herkes benim gibi. Sallamıyorlar. Tamam bakımlı olmak, yerine göre giyinmek önemli ama *yürüyen bir servet* olmak zorunda kalınca, kendime ihanet ediyorum."

"Kim senden yürüyen bir servet olmanı istedi ki?" diye sordu Bora. Kaşlarım çatılırken, ne diyeceğimi bilememiştim. "Kalıplaşmış kurallara ayak uydurmak zorunda olduğunu kim söyledi? Kuralları sen, kendin yazabilirsin..." Bir avucu yanağıma yerleşti. "Onlarca yaşanan şeyden sonra, neden bugün bunu düşünüyorsun, ya da onca derdin ortasında bir de kendine bunu nasıl dert ediyorsun, bilemiyorum... Ama bırak, onlar seni taklit etsin... Zorunda değilsin. Hiçbir şeye..."

"Nasıl zorunda değilim?!" dedim, sitem eder gibi. "Terlikle, spor ayakkabıyla ya da ne bileyim spor bir kombinle, casinolara girmek yasak burada, senin bundan haberin yok sanırım!"

"Kim demiş?" diye sordu, gülerek.

"Kapıdaki güvenlik görevlisi?" dedim. Bora, söylediklerime katılmadığı belli bakışlarla bana bakıyordu. "Almadılar işte beni içeriye. Kıyafetimi beğenmediler. Holdinge ilk geldiğimde de kapıdaki güvenlik görevlisi beni baştan aşağı süzmüştü. Dünya, Hande gibi düşünenlerle dolu. Zira plaza hayatı, değil mi?! Burası da cemiyetin, aşırı zenginlerin, lüks düşkünlerinin bir başka yüzü mesela. Kumar oynayacağım kardeşim. Kumar oynamayı seviyorum ve kumar oynarken

ne giydiğimin bir önemi olmamalı..." Bora'nın elleri belime yerleşirken, ifadesi ciddileşmişti. "Tamam bazen aşırı içimden geliyor, seviyorum böyle kırmızı halıda yürür gibi takılmayı... Ama bazen de içimden gelmiyor. Beni nasıl kapıdan çevirebilirler ki?! O adama öyle öfkeliyim ki..."

"Hangi adama?" diye sordu, merakla.

"1 Mart 2018'de, kıyafetimi beğenmeyip, beni o casinoya almayan güvenlik görevlisine..." Bora'nın bakışları her ne kadar değişmese de bu tarihin ne olduğunu biliyordu. "Daha sonra kiraladığım eve döndüm, üzerimi değiştirdim, yine o kumarhaneye gittim, bu sefer aldı beni içeriye adam. Bir kıyafet değiştirmek, her şeyi baştan sona değiştirdi. Bir kumarhaneye gitmek için hazırlanmak zorunda olmak... Oturdum, hile yaptım ve seni bekledim. Kendimi o şaşaanın içinde, bir sene öncesinde olduğu gibi hissettim. Yaşadıklarım geldi aklıma. Sen gelmedin. Çıktım oradan bir bara gittim. Sonrasını anlatmıştım." Beni kendine çekti ve sımsıkı sarıldı. "Her şey beni içeriye almayan o güvenlik görevlisi yüzünden!

"Serbest bırak kendini Nazlı," diye fısıldadı, kulağıma. "Düşünme... Yapma kendine bunu."

"Eğer sen de Kara'ysan..." dedim, kindar bir tonlamayla. "O casinoya beni olduğum gibi sokacaksın!" Sesim titrerken, ayakta durabilmek için Bora'dan güç alıyordum. "Tepedeki casino. Madem Monte Carlo'daki büyük masaya oturabileceğim artık, madem burada bir forsum olacak... O casinoya görkemsiz bir şekilde, canımın istediği gibi girmemi sağlayacaksın!"

Bora hiçbir şey söylemeden boynumu öptüğünde, ben cevabımı almıştım.

♠

Denize kıyısı olan otelin casinosuna inmeyi beklesem de bu olmamıştı. Bora'nın beş adamı, Gökhan, Aydın, Selim, Sergio, Bora ve ben kıyıdan lüks bir sürat teknesine binmiş ve açılmıştık. Benim dışımdaki herkesin neler olup bittiğinden haberdar olduğunu fark ettiğim için, bilgisiz gibi

görünmek istememiştim ve açıkçası bana anlatılan planların içinde bu yoktu. Herkes takım elbiseliydi fakat içlerinde en yakışıklı olan, tekneyi kullanan kişiydi. Bora. Kendisine hediye ettiğim lacivert gömleği, lacivert bir pantolon ve lacivert bir ceketle giymişti. Ceketinin cebindeki mendili, lacivertin daha açık bir tonundaydı ve diğerlerinin aksine kravat takmamıştı.

"Yaklaşıyorum," dedi, telsize. Kiminle konuştuğunu, ne yaptığını anlamıyordum.

Bakışlarım, yardım dilenircesine Sergio'ya çevrildiğinde, bana gülümsediğini görmüştüm. "Büyük masa hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" diye sordu Sergio. Başımı *kimseler duymasın* der gibi iki yana salladım. "Açıkçası ben de hiç yakından görmemiştim ama hakkında çok şey duydum..." dedi. Kaşlarım merakla çatılınca, "Nutkumuz tutulacak, buna emin olabilirsin..." diye fısıldadı.

Bora, teknenin hakimiyetini adamlarından birisine devrederken, devasa bir yük gemisine yanaşmıştık. Yük gemisinden, derme çatma asansöre benzer bir şey denize doğru inerken Bora çoktan yanıma gelmiş ve dikkatli olmamı istercesine bir bakış atmıştı. Asansöre benzer şeye ilk binen Bora'ydı ve ellerime uzanarak, beni de büyük bir titizlikle yanına almıştı. Kafamda ampuller yanmaya başlamıştı ve asansör, yük gemisine girebileceğimiz bir hizaya geldiğinde, koskocaman bir kumarhane ayaklarımızın altındaydı.

"Hoş geldiniz," dedi bir adam, hafifçe eğilerek.

Şaşkınlıkla Bora'ya döndüğümde, "Gel sevgilim," diye mırıldandı. İleride kocaman bir kalabalık vardı ve herkesin bakışları bize doğru dönmüş, merakla bizi izlemeye başlamışlardı. Denizin ortasında bir kumarhane vardı ve kadınlar, benim gibi, bir yük gemisinin içinde değilmişçesine süslü; erkekler ise Bora gibi oldukça şıktı. Geminin etrafı konteynerlerle çevriliydi ve dışarıdan herhangi bir görüntü alınmasına ihtimal verilmiyordu; müzik ise, içeriye kıyasla, muhtemelen daha az duyuluyor olmalıydı ki, ben sürat teknesinin sesinden herhangi bir şey duymamış bile

olabilirdim. Kalabalığın ve kumar masalarının arasından geçerek, hiç duraksamadan, dümdüz ilerledik. Bora, karşımızdaki merdivenlerden önce benim çıkmamı beklemişti. Bir üst kata çıktığımızda, şifreli, içerisi görünmeyen bir cam kapının önünde durmuştuk.

"Bu kez şifreni ben giriyorum," dedi Bora. Ben hâlâ nasıl bir prodüksiyonun içinde olduğumuzu anlamış değildim. "Mart ayından itibaren sen kendi şifrenle gireceksin." Bora, bir şifreyi tuşladığında kapı ardına kadar açıldı. İçerideki kumar masasında oturan yedi kişi, kapının açılmasıyla, ayağa kalkmışlardı.

"Ve geldiler!" dedi bir adam, eğlenceli bir tonlamayla.

Bora, masaya doğru yaklaşırken hâlâ elimi bırakmamıştı. "As kadro, en sevdiğim..." dedi, samimi bir ifadeyle. "Uzun zaman oldu!" Masadaki ikisi kadın, beşi erkek yedi kişi, bir Bora'ya bir de bana bakıyorlardı. "Nasılsınız?"

"Bizler iyiyiz," dedi, kadınlardan birisi. "Açıkçası davetin beklenmedikti ama iyi oldu!"

Bora sandalyemi çekerek masaya oturmamı sağladı. Ardından kendisi de yuvarlak masada, yanıma otururken, "Zamanı gelmişti artık," dedi. Dışarıdan içerisi görünmese de içeriden dışarısı görünüyordu ve üstelik bu özel bölmenin tavanı da camdandı ve birkaç yıldız bile seçiliyordu. Kafamı tam olarak kaldırabilsem yıldızları sayabilirdim fakat bunu yapamayacak kadar odak noktasında olduğumu hissediyordum. Herkesin bana baktığını. Bana değil Bora'ya baksalar bile, beni görüyor olmalılardı. "Sizlere Nazlı'yı takdim edeyim..." dedi Bora, dan diye. Belki de dan diye değildi, söylenmesi gerekendi fakat bana çok ani gelmişti.

"Sevgilim," dedi, İngiliz aksanlı İngilizcesiyle. "Philip'i tanıyorsun..." Kaşlarım çatılırken, bakışlarım masanın bir ucunda oturan Philip'e ilişmişti. Las Vegas'ta gittiğimiz casinosunda Çınar Akbulut'un düğün hediyesiyle onurlandırıldığımız, Bora'nın arkadaşına nazikçe gülümsedim. "Luca..." Adı anıldığı için başını hafifçe öne

eğen esmer adama baktım. "İrem'i biliyorsun... Onun eşi... Henüz bir senedir evliler."

"Memnun oldum," dedi Luca. İrem'i meşhur partinin kumar partisi olduğunu öğrenmemden dolayı biliyordum, bir de yanılmıyorsam babasının annesini aldattığını. Gemi patlattığımızda o da vardı ve bir anda kendimi garip bir şekilde nostalji yaparken bulmuştum.

"Silvain..." dedi Bora, yanındaki yaşlı bir adamı kibarca gösterirken. "Kendisi emekli büyükelçidir. Bakma yaşı varmış gibi göründüğüne, ruhu hepimizden gençtir."

"İşte hakkımda doğru bir söylem!" dedi Silvain, neşeyle gülerken. Hızlıca ayağa kalktı ve yanıma kadar gelip, elimi öptü. "Ne kötü, sizinle daha evvel tanışmamışız *madame*!" dedi, şaka yapar gibi. Bora başını iki yana sallarken gülümsedi. "Yoksa kesinlikle bana aşık olurdunuz!" Ne diyeceğimi bilemediğimden, ben de gülümsemekle yetinmiştim.

"Sandra," dedi Bora, benim hemen yanımdaki kadını gösterirken. Aklıma Oxford'lu Sandra'nın gelmesi normal miydi? "Bu masada Sandra sayesinde oturuyoruz bugün."

"İyi bir denk geliş sadece," dedi Sandra, mütevazı bir ifadeyle. Bakışları doğrudan bana çevrilmişti. "Kara, benden alt dönemdeymiş Oxford'da. Ortak bir arkadaşımız vasıtasıyla tanıştık. Kendisini buradakilere ispatlamasaydı, bugün burada olamazdık. Abartıyor..." Boğazından samimi bir kıkırtı döküldü. "Ama hoşuma da gitmiyor değil yani! Kocama üç tane çocuk verdim ama o bana böyle minnettar kalmadı!"

"Aşağıda çok güzel kadınlar vardı, gördüm..." dedi Silvain. Sandra, Silvain'e döndüğünde kaşları alayla çatılmıştı. "Seninki, bir kadının peşine takılıp kaçmasın? Bence arkasından konuşma!"

"Neden denizin ortasındayız?" dedi Sandra, gülerken. "Kaçamasın diye!"

Masada kopan kahkaha, bir an için afallamama sebep olmuştu. "Birbirlerine çok aşıklar, ikisi de birbirinden

kaçamaz ama kavga etmeye başlarlarsa hepimizi kaçırıyorlar!" dedi Luca, gülerek.

"Bana hiç sıra gelmeyecek, ben kendimi tanıtayım en iyisi..." dedi, çekik gözlü bir adam. "Feng."

"Şeyh Saffan," dedi Bora, bir başka adamı gösterirken. Eğer magazin kültürüme güveniyorsam, ki açıkçası pek güvendiğim söylenemezdi, Saffan bir veliaht prens olmalıydı. "Ve Rania," dedi Bora. Kızıl saçlı kadın da herkes gibi bana içten bir şekilde gülümsemişti. Bora'nın bakışları beni buldu. "Giancarlo vardı bir de... Guerra... Fakat onu kaybettik, biliyorsun. Bu masanın ilk kaybı... Beni kırmadılar. Ondan kalan boşluğu, sen tamamlayacaksın."

"Aramıza katılacağına çok sevindik Nazlı," dedi Sandra, keyifli bir tonlamayla. "Kara, senden bize biraz bahsetti. İyi oyuncuymuşsun..." Bakışlarım refleksif bir şekilde Bora'ya çevrildiğinde, rahatça arkasına yaslandığını fark ettim. Benden bu şekilde bahsetmesi, kalbimin havalanmasına yol açmıştı. "Açıkçası seninle oynamak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de heyecanlıyım," dedi Feng. Güldü. "Kara kolay kolay kimseyi *iyi oyuncu* diye takdir etmez çünkü!"

"Bundan sonra bol bol oynarız," dedi Bora, ciddiyetle. Ciddileşmesi, herkesin bakışlarının hedefi olmasına sebep olmuştu. "Ama dilerseniz, önce iş konuşalım istiyorum."

"Bizi toplamanın ve bir davet vermenin bir sebebi olacağını tahmin ediyorduk," dedi Rania.

Bora, başını ağır ağır sallarken, kapı tıklatılmıştı. Kapıda bekleyen Aydın'dı ve bir cevap beklemeden içeriye girdi. "Merhaba," dedi, herkese söyler gibi. Bakışları Bora'ya çevrildi. "Misafirlerin geldi Kara."

"Güzel," dedi Bora, ciddiyetini bozmadan. "Özel şişelerin tümü açılsın ve bilhassa misafirlerime sınırsız ikram edilsin."

"Enteresan şeyler oluyor!" dedi Şeyh Saffan. Aydın, odadan çıkarken, Bora bana bakmış ve her şeyin yolunda olup olmadığını sorar gibi göz kırpmıştı. "Kara tüm şişeleri açtırıyor! Bu viski efsanesini bilmeyen yoktur diye düşünüyorum..."

Ben bilmiyordum ama bunu dile getirmeye çok utanıyordum.

"Bu misafirler her kimse, Kara, büyük masanın patronu olduğunun bilinmesini istiyor..." dedi Silvain. Yüzüne düşünceli bir ifade yayılmıştı. "Eğlenceli bir akşam olsa gerek..."

"Öyle," dedi Bora, imalı bir gülümsemeyle. Büyük masa denilen şeyin patronu olduğunu hazmedememiştim ve sanırım viskiye değil, sodaya ihtiyacım vardı. "Bazı efsaneler, benim içinde bulunduğum efsanelerle çakışmaya başladı ve bundan artık hoşlanmıyorum..." Bora'nın kapkara bakışlarındaki meydan okuma apaçıktı. "Patron kimmiş, herkes öğrensin."

Sandra, merakla, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Kumarhanelerini devredecektin..." dedi Feng. Yüzünde kırgınlığını saklamaktan çekinmeyen bir ifade vardı. "Bizi bırakacaktın. Masadan ayrılacaktın. Kime devredeceğini düşünüyordun en son... Sonra, Tarantula diye bir adamı aradığını öğrendik Demir'den. Onun yerini bulana, kumarhanelerini devredeceğini söylemişsin... Üstelik bizimle iletişime bile geçmeden!" Bora, tüm dikkatiyle Feng'e bakıyordu. "Daha sonra da masaya Bayan Karabey'in oturacağını söyledin..."

"Kumarhaneleri devrettim," dedi Bora, hiç düşünmeden. Masadaki herkes, şaşkınlıkla Bora'ya bakıyordu. "Kumarhanelerin hepsi Nazlı'nın." Sanırım ben de herkes kadar şaşkındım ve bunu dile getirmesini asla ama asla beklemiyordum. "Kumarhanelerin işletmesini bırakmıyorum. Masayı da bırakmıyorum. Bir tehdit aldım. Aldık. Birisi, Guerra'nın cinayetini üstlenip, kumarhaneleri devretmememi istemiş. Kim, bilmiyoruz... Fakat bu tehdide pabuç bırakacak değilim. Kumarhanelerin başındayım çünkü karım öyle istiyor, hepsi bu."

İlk konuşabilen Rania olmuştu. "Öyleyse sana müteşekkiriz Nazlı." Sanki konuşmayı bilmiyormuş gibi gülümsemeye çalıştım. Belki dışarıdan oldukça cool, az konuşan birisi gibi

görünüyordum fakat gerçekler öyle değildi. Şok üzerine şok yaşıyordum.

"Katılıyorum," dedi Silvain, ağır bir şekilde konuşarak. Hafifçe öne eğilmişti. "Bizlerden birisine devredecektin kumarhaneleri fakat bu, masanın dengesini bozardı. Açıkçası hiç istemiyordum böyle bir şey yaşanmasını, senden ayrılmayı. Biz sana güvendik Kara. Hepimizden genç olmana rağmen, senin yöneticiliğine, aldığın akıllıca kararlara, stratejik zekana ve yeri geldiğinde merhamet dolu, yeri geldiğinde acımasızca olan gücüne hayran olduk. Bu masayı sen kurdun, bizi bir araya sen getirdin. Her birimiz, belirli bölgelerde kumar patronuyuz ve bizler, senin sayende rakip değil dost olduk. Böylece kumar üzerinden gücümüze güç kattık. Sen de elbette... Namını bilmeyen, duymayan kalmadı. Eğer sen çekilirsen, bizler yarım kalırız."

"Zaten uzun zamandır Mehmet Şahindağ'ın gücü, bizim gücümüzü sınıyor," dedi Şeyh Saffan. Ses tonundan kaygı akıyordu. "Bizler uyuşturucu, kimyasal silah gibi işlerden kaçındıkça bu olmaya da devam edecek."

"Masadan çekilmeyi isteme sebeplerimden birisi de buydu," dedi Bora.

"Yapma Kara!" dedi Luca, sitem eder gibi. "Senin neden uyuşturucu ve kimyasal silah işine girdiğini hepimiz biliyoruz! Devletler tarafından zorlandın! Senin asla bulaşmayacağın işler bunlar, seni tanıyoruz! Kendini suçlama hiç! Senin bu masadaki yerin baki, seninle olmayı biz seçtik ve bundan asla pişman olmadık!"

"Kesinlikle," dedi Philip, başını sallayarak. "Üstelik son zamanlardaki haberlerini de aldık Kara. Mehmet Şahindağ'a üst üste darbeler indirmişsin."

"Savaşacak gücüm kalmamıştı," dedi Bora, bir itirafı gerçekleştirir gibi. Bu kadar saydam olması karşısında hayrete düşüyordum. "Fakat o, uyuyan devi uyandırdı. En büyük hatası, o devi uyandırmak olabilir hatta..."

"Öyle şeyler duyuyorum ki bir süredir," dedi Şeyh Saffan, sertçe. "Bana hiç dokunmamış olması bile bir şeyi

değiştirmiyor. İşinin zor olduğunu biliyoruz Kara. Elimizden geldiğince senin yanındayız fakat bir faydamız dokunmuyor. Yine de bil ki, kendi adıma ne olursa yaparım. Mehmet Şahindağ ömrünü tüketti ve buna bir son vermen için, tüm imkanlarımı zorlarım."

"Hepimiz öyle!" dedi Sandra, lafa girerek. "Tüm imkanlarımızı seferber ederiz tek bir emrinle."

"Biliyorum," dedi Bora, yavaşça. Gülümsemesi de aynı bakışları gibi minnet yüklüydü. "Bugüne dek Mehmet Şahindağ ile olan savaşımın dışında kalmanız için elimden geleni yaptım..."

"Benim de davam var onunla ve beni bile bu işin dışında tutmak istedin," dedi Philip.

Bora başını yavaşça sallarken, "Doğru, fakat artık sizleri de oyunda istiyorum..." dedi.

"Ne istersen Kara," dedi Silvain.

"Mekanlarınızdan bana müşteri toplamanızı istiyorum," dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. Herkes dikkatle onu dinliyordu. "Gözetim altında tuttuğumuz Mehmet Şahindağ'ın sadık müşterilerini de öldürmenizi..." diye ekledi. Kimseden çıt çıkmıyordu. "Dünya üzerindeki hiçbir kumarhaneye, ne Mehmet Şahindağ ne de onunla çalışan herhangi birisi girebilecek bundan sonra."

"Dünya üzerindeki tüm kumarhanelerin sahibi sensin," dedi Feng, içtenlikle. "Sen ne dersen, emir kabul ederiz."

Soda yoksa viski de olurdu; ama o da hâlâ gelmemişti.

"Öyleyse biraz oynayalım," dedi Bora, masanın üzerindeki elime uzanarak. "Daha sonra misafirlerimizle ilgilenmemiz gerek."

♠

Saygı. Değeri, üstünlüğü, yaşlılığı, yararlılığı, kutsallığı dolayısıyla bir kimseye, bir şeye karşı dikkatli, özenli, ölçülü davranmaya sebep olan sevgi duygusu, hürmet. İnsan olmanın onuru. Monte Carlo'nun neden diğer kumar şehirlerinden farklı olduğunu, Kara'ya duyulan saygı ile de açıklamak mümkündü. Kara'nın kumar chipleri,

bizimkilerden farklıydı. Ve Kara ortaya chip sürdüğünde, o chipi önüne çekebilmenin, *büyük masa*nın oyuncuları tarafından, bir tutku hâline dönüştüğüne şahit olmuştum. Kara'yı yenmek kolay değildi çünkü şansla ya da eline gelen kağıtlarla ilgilenmiyordu. Rakip odaklı oynuyor, *poker face* ifadesine zeval gelmeden, yavaş yavaş tüm chipleri topluyordu. Ya da toplamıştı. Acemi şansından mı yoksa Kara'nın inceliğinden midir bilinmez, günün kazananı ben olmuştum ve çılgınlar gibi mutluydum. Belki de fasulye kabul edilmiştim ama umurumda değildi. Kara'yı yenmiş olmanın tadını çıkartacaktım. Patronu. Gerçi ben de patrondum ve patronlardan birisi, patronlardan ötekisine yenildiğinde, yine kasa kazanıyordu.

Yalnızca *büyük masa* diye tabir edilen insanlar tarafından değil, davetli olan onlarca insan tarafından Kara'ya büyük bir saygı duyuluyordu. Burada insanların ceplerindeki paradan ziyade, kültür ve eğitim düzeyleri konuşuyordu. Yanımıza yanaşan herkes nazikçe benimle selamlaşıyor ve mutlaka Kara'yı bir yere davet ediyorlardı. Bir casinoya, bir restorana, bir otele, bir şehire ya da bir ülkeye. Davet üzerine davet yağıyordu ve zannediyorum ki hepsine gitmeye kalksak, dünyayı gezmiş olurduk.

Özel şişedeki viskiyi yudumlarken, bunun patronluk temsili olduğunu da damağıma anlatmaya çalışırken, birisi hafifçe omzuma dokunup, "Merhaba..." demişti. Türkçe konuştuğu için yadırgamam anormaldi, pekala İrem olduğunu fark edebilirdim fakat patronluk sarhoşluğundan, sanırım kafam durmuştu. İrem, payına garsonluk düşen Lizard'ın elindeki tepsiden şarap aldı ve yeniden bana döndü. "Nasılsın Nazlı?"

"İyiyim, sen?" dedim. Sanki İrem, yediğimin içtiğimin ayrı gitmediği arkadaşımmış ve seneler sonra bir araya gelmişiz kadar sıcak bir şekilde gülümsüyor olmam, sert olduğunu unutmaya çalıştığım viskiden olsa gerekti. "Tebrikler! Evlenmişsin..."

"Çok teşekkür ederim. Luca ile tanıştın, değil mi?" dedi İrem. Bakışları içtenlikle Bora'ya çevrildi. "Seni de uzun

zaman sonra epey iyi gördüm."

"İyiyim," dedi Bora, keyifle. Bir elini belime yerleştirirken, dudakları saçlarımın arasına değmişti. "Çok iyiyim hem de."

"Kara," dedi Gökhan, yanımıza ulaştığında. İrem'in yanağından, sanki karşısında bir çocuk varmışçasına makas aldı. "Emir Milić ve tayfası, sabırsızlıkla bekliyor."

"Beklesinler..." dedi Bora, kasıtlı bir umursamazlıkla. Bakışları kalabalığa çevrildi. "Öncesinde başka bir işim var."

"Hayırdır?" dedi Gökhan, merakla. Gözleri gözlerime değdiğinde, hiçbir şey bilmediğimi fark etmişti. "Ne işi?"

Bora derin bir nefes alıp, "Çınar Akbulut'la tanışıyorsun değil mi İrem?" diye sordu.

İrem, şarabından kocaman bir yudum aldıktan sonra, "Evet, selamlaştık, sohbet ettik az evvel..." dedi

"Rica etsem, Çınar'ı, masadakilerle tanıştırır mısın?" dedi Bora, yumuşacık bir sesle. İrem'in bir an için gözleri kısıldığında, doğru duyup duymadığını sorguladığını anlamıştım. "Kuzenim olduğundan ve Akbulut Ailesi'nin Türkiye'deki kumar hayatında var olan öneminden bahset lütfen." Gökhan'ın da İrem'den bir farkı yoktu fakat İrem sadece şaşkınken, Gökhan duyduğu şeyden hoşlanmamıştı. "Ve bunun benim ricam olduğu aramızda kalsın."

"Tabii Kara ama..." dedi İrem, şaşkınlıkla karışık bir şekilde gülümseyerek. Dönüp kısa bir süreliğine kalabalığa baktı. "Az evvel yanlarındaydım. Aydın tanıştırdı Çınar'ı herkesle."

Gökhan'ın kaşları çatılırken, Bora gururla gülümsemişti. "İadeiitibar yapıldı demek..." dedi, yavaşça. Çınar Akbulut'un itibarını iade eden Aydın'dı fakat benim yanağımdan öpmüştü. İrem, Bora ve bana hayranlıkla bakıp yanımızdan ayrılırken, Gökhan homurdanmıştı.

"Artık Emir Milić ve diğerleriyle görüşebiliriz," dedi Bora, Gökhan'a. Gökhan, adeta tavır yapıyormuş gibi yanımızdan ayrılırken, başımı *pes* dercesine iki yana sallamıştım.

El çantamdan telefonumu çıkarttım ve bir güvenlik görevlisi kılığına girmiş Tarantula'ya *başladığımızı* belli eden bir mesaj attım. Herkesin saniyeler süren hareketini

gözlemlemiş ve konum aldıklarını anlamıştım. Bluetooth kulaklığımı taktım ve Bora'ya kısa bir bakış atıp, "Hey," dedim. "Bir davetteyiz, sen nasılsın?" Emir Milić ve Peligro'nun masasındakiler yavaşça bize yaklaşıyorlardı. "İyiyim, teşekkürler."

"Merhaba..." İlk konuşan Daria Petrova olmuştu.

"Tamamdır, seni sonra arayacağım..." dedim fakat kulaklığımı çıkartmadım.

"Sizleri burada görmek ne güzel..." dedi Bora. İfadesinin yapmacık olduğunu ancak ben anlayabilirdim, o da bildiğim için. "Beni kırmayıp geldiğiniz için teşekkür ederim. Sizleri eşimle tanıştırayım... Nazlı." Sanki tanımıyormuşum gibi, tek tek, Louis Canet, Chakrii Jaa, Rafael Araùjo, Daria Petrova, Monica Downey ve Emir Milić'le tanışmıştım. Mehmet Şahindağ'ın her şeyi olan takımla. "Duyduğuma göre, yeniden Marco ile çalışmaya başlamışsınız..."

"Öyle," dedi Emir Milić, gururla. "Marco bizim için eşsiz bir iş ortağı..."

Gökhan, hızlı adımlarla yanımıza geldiğinde, İngilizce konuşarak, "Pardon!" demişti. Bora'nın bakışları konuşmanın bölünmesinden hoşnutsuzca kendisine çevrildi. "Natalya hain!" dedi Gökhan, Türkçe konuşarak. "Sevkiyatlar patlamış!"

"Ne diyorsun?!" dedi Bora, öfkeyle.

Telaşla lafa girdim. "Gördüğünüz gibi..." Amerikan aksanlı İngilizcem, Emir Milić hariç herkesin bakışlarının bana çevrilmesine sebep olmuştu. "Kara, buranın patronu."

"Büyük masa efsanesinin doğruluğu beni şaşırttı," dedi Daria Petrova. Zannediyordum ki Kara övülürken, illa bir yorumda bulunmak zorundaydı. "Son zamanlarda üst üste efsanelerin gerçek çıktığını görüyoruz!"

"Sahiden de öyle!" dedi Rafael Araùjo. İfadesindeki hayranlık, dikkatimden kaçmamıştı. Bora, biraz kenara geçmiş, kurgulanan oyunu oynarken, ben de misafirlerini oyalama görevi üstlenmiştim. "Viskiyi yudumlarken, Kara'nın ikramı olduğunu öğrenince çok şaşırdım..."

Emir Milić'in, baş parmağıyla işaret parmağının arasındaki yeri telefonunun ekranına okuttuğunu gördüğümde, ağzımın bir parça açılmaması için kendimi zor tutmuştum; sazanın oltaya er ya da geç geleceğini biliyordum ama bu kadar çabuk değil.

"Monte Carlo'nun saygınlarıyla tanışmak bizim için büyük bir avantaj," dedi Monica Downey. Dürüstlüğü karşısında, kaşlarım havalanmıştı. "Buraya dünya üzerinde girebilen çok az sayıda insan var. Bu davetten memnun kaldık."

"Nerede kalmıştık?" diye sordu Bora, yeniden yanımıza geldiğinde. Elini belime yerleştirirken yüzüme bakmış ve zorlukla gülümsüyormuş gibi yapmıştı.

"Mehmet Şahindağ, kendisine verdiğimiz listedeki tüm müşterilerini öldürttü!" dedi Falcon'un kulağıma gelen sesi. "Öldürttüğü müşteriler, Kara'yla çalışmayı reddedenlerdi halbuki. Yazık..." diye ekledi, alayla.

"Biz de eşinizle sizin hakkınızda konuşuyorduk," dedi Louis Canet. Memnun bir gülümsemeyle etrafına bakındı. "Bizi bu dünyayla tanıştırdığınız için teşekkürler."

"Emir Milić ve Mehmet Şahindağ, sevkiyatların patlatıldığını zannediyorlar," dedi Alp. Sesi kendinden emin fakat her zamanki gibi robotikti. Hâlâ hayatta olmasının bir şans olduğunu biliyor olsa da, bulduğu bilginin bizim için bir şans olduğunu da biz biliyorduk. Mehmet Şahindağ, Bora ile görüntülü iletişim kurarken Alp internet ağına sızmış ve ağdan görüşülen adreslerin haritasını, daha sonra da konumlarını çıkartmıştı. Böylece birçok müşteriyi deşifre edebilmiş ve Mehmet Şahindağ'ın karşısına bir listeyle çıkabilmiştik.

"Teşekkür edeceğiniz bir şey yok," dedi Bora, sertçe. Zaten bastırmaya çalışıyormuş gibi davrandığı sinir hepten açığa çıkmıştı. "Sizler beni değil Mehmet Şahindağ'ı tercih ettiniz. Buraya da sadece ne kaçırdığınızı görmeniz için davet edildiniz, hepsi bu!" Emir Milić'in kinayeli gülümsemesi, Bora'nın da gözünden kaçmamış olmalıydı. "Bundan sonra hiçbir kumarhaneye alınmayacaksınız. Sizi içeri alan

herhangi bir oyun salonu dahi olursa, Kara'nın gazabından kurtulamayacak!"

"Kovulduk arkadaşlar," dedi Emir Milić. Attığı rahatsız edici tondaki kahkaha, etraftan birilerinin de dönüp bize bakmasına sebep olmuştu. "Kara bizi kovdu..." Bakışları, Bora'yı aşağılar nitelikteydi. "Nükleer silah formülünün kendisinde olduğu yalanını söylemesinden sonra, buraya gelmemeliydik aslında fakat yenilişini birebir izleyelim istedim. Marco'nun hatırı için..."

Bora, elini belimden çekti ve Emir Milić'e doğru bir adım attı. "Gözlerinle gördün mü formülü?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. Emir Milić'in yüzünde mimik oynamasa da diğerleri Bora'nın cümlesini sorgularcasına birbirlerine bakmışlardı. "Gözlerinle görmedin ama bende değil, Marco'da olduğuna inanacak kadar salaksın, öyle mi?"

"Bay Milić!" dedim, Bora'nın kolunu *sakin ol* der gibi tutarken. "Natalya Agapova sizin de başınızı döndürmüş. Fakat ona inanmayın derim... Çünkü sürtükler böyledir, herkesi parmaklarında oynatırlar!"

Bora, kenarda bekleyen Bear'a başıyla *gel* der gibi bir işaret yaptı. Kısık bir sesle fakat İngilizce konuşarak, "Bana Natalya'yı bulun! İşi bitecek!" dedi.

Gökhan, yavaşça yeniden yanımıza gelmiş ve bilhassa Emir Milić'e bakarak, "Kapıya kadar size eşlik edeyim de denize düşmeyin!" demişti. Müzik sesiyle kalabalıktan çıkan kahkahalara karışan anlık kargaşayla, Mehmet Şahindağ'ın *şimdilik* arkasında olan takımı, adeta karga tulumba çıkışa doğru yollanmıştı.

"Natalya Agapova!" dedi Falcon, neşeyle. "Bir yeni mesajın var!" Bakışlarım Bora'nın kapkara gözleriyle birleşti. *"Neredesin Natalya? Kara peşine düştü. Seni koruyabilirim. Beni ara."*

Bora'ya iyicene sokulurken, parmak uçlarımda yükseldim. Kollarımı boynuna dolarken, kulağına, cilvekar bir tonlamayla, "Emir Milić, Natalya'yı korusun mu sevgilim?" diye sordum. Bora'nın yüzündeki manidar gülümseme, bu

gecenin hakkını verdiğimiz ve her şeyin tıkır tıkır işlediğinin bir ödülü gibiydi. Kadehimi kaldırdım ve gece karası gözlerinin içine bakarak, "Biz kazanacağız..." diye mırıldandım. "Çok az kaldı sevgilim."

♠

Selim şoför koltuğunda, Gökhan onun yanında, Bora ve ben de arkadaydık. Ellerimiz birbirine kenetli, başım ise omzundaydı. Fransız Rivierası'nı seyretmeye koyulmuştum. Monte Carlo'da otelde kalacağımızı sansam da arabaya yönlendirildiğimde, Bora'nın Villefranche-sur-Mer'de bir evi olduğunu ve orada kalacağımızı öğrenmiştim. Monaco'ya yakın olduğundan ve yeniden Monte Carlo'ya gelebileceğimizi düşündüğümden ses etmemiştim ve açıkçası nerede kaldığımızın pek bir önemi olduğunu zannetmiyordum. Fransa da olurdu, her ne kadar sevmesem de.

"Selim?" dedi Bora, şaşkınlıkla. "Nice'e gelmek üzereyiz?" Villefranche-sur-Mer, Nice ile Eze arasındaydı ve Eze'den sonra Monaco sınırı geliyordu. "Geçtin döneceğimiz yeri?"

"Abi pardon," dedi Selim, durgun bir tonlamayla. Arabayı yavaşça sağa çekti ve Gökhan'a döndü. "Sen kullanır mısın Gökhan Abi?"

"Alkollüyüm oğlum ben," dedi Gökhan. Başını hafifçe bize doğru çevirip Bora'ya *n'oluyor* gibisinden göz kırptı. "Konum aç, evi unuttuysan?" dedi, yeniden Selim'e bakarak.

"Kullanamayacağım," dedi Selim. Bora, elimi bırakırken, oturduğu yerde merakla kıpırdanmıştı. "Abi," dedi Selim, dikiz aynasından Bora'ya bakarak. "Sen kullansan?"

"O da alkollü!" dedi Gökhan, sertçe çıkışarak.

Bora, oturduğu kapıyı açarken, Selim'e "İn," demişti. Selim, Bora'yla yer değiştirip mahcup bir ifadeyle yanıma oturdu. Bora arabayı çalıştırdığında, dikiz aynasından Selim'i kontrol etme gereği duymuştu. Konunun değişmesini istemiş gibi, Gökhan'a döndü. "Aydın gelecek mi otelde mi kalacak?"

"Otelde kalacakmış," dedi Gökhan. O da aynı Bora gibi pimpiriklenmiş, gayri ihtiyari dönüp Selim'e bakmıştı fakat

Selim'in bakışları camdan dışarıya çevrilmişti ve olup bitenden kopuk olduğunu gösteriyordu. "OCTO'dakiler de bu geceyi otelde geçirecekmiş. Zaten Falcon'la Alp çalışmaya devam ediyorlar. Aydın onlarla geçti otele, '*dönmem bu saatten sonra,'* dedi."

"Senin ne işin var?" diye sordu Bora.

"Monte Carlo'da sabahlayacağım," dedi Gökhan.

"Zaten sabah oldu sayılır," dedi Bora.

"Olsun," dedi Gökhan.

"E bizimle neden eve geliyorsun? Yirmi-yirmi, kırk dakikan boşa gidiyor," dedi Bora.

"Güvenliğinizi teyit edeyim de," dedi Gökhan.

"Sen olmasan biz ne yaparız?!" dedi Bora, alayla.

"Ciddi ol bak inerim!" dedi Gökhan, kızgın bir şekilde. Bakışlarını camdan dışarıya çevirmişti. "Zaten biriyle tanıştım, akşam için sözleşmiştik, sabah oldu amına koyayım."

"Akşam işin olduğunu biliyordun, senin hatan..." dedi Bora, asla yadırgamadan.

Fakat ben yadırgamıştım. "Nasıl birisiyle tanıştın?" dedim, kafamı Gökhan'la Bora'nın koltuğunun arasından uzatarak. "Kim?"

"Güzel birisi," dedi Gökhan. Fakat sesinde hiçbir his yoktu. "İtalyan, ressammış, bir şeyler içeriz diye sözleşmiştik."

Sesimi tatlı bir tonlamaya ayarlayarak, "Kahvaltı yaparsınız, üzülme!" dedim.

"O kadar üzüldüm ki anlatamam!" dedi Gökhan, dalga geçer gibi. "Belki de kumarhanede sabahlarım. Belli olmaz benim sağım solum."

"Belki de Aydın'ın başında beklersin," dedi Bora, imayla. Gökhan, sıkıntılı bir nefes vermişti. "Malum, Çınar'ın Aydın'ı öldüreceğini düşünüyorsun da..." Gökhan sessiz kalınca, Bora sesini yükseltmeyi seçmişti. "Tanımıyor muyum oğlum ben seni? Hikaye anlatıyorsun bir de kadınmış oymuş buymuş! Aydın'ın başında beklemeye gidiyorsun!"

"Evet!" diye bağırdı Gökhan. Kafamı aralarından çekip yeniden arkama yaslandım. Selim de Gökhan'ın bağırmasıyla beraber, bomboş bakışlarıyla, neler olup bittiğini anlamaya çalışmıştı. "Aydın'ı sevmiyorum falan ama maalesef benim abim! Tabii ki de Aydın'ı koruyacağım!"

"Git koru!" dedi Bora, ters bir ifadeyle. Arabanın ışıklı bir yola girmesiyle etrafa yayılan sessizliğin ruhu oldukça gergindi. Bora'nın arabayı durdurduğu yerde, on adamı vardı ve hepsi bizi görünce neredeyse hazır ol'a geçmişlerdi. Gökhan doğrudan arabadan inmiş ve hızlıca adamların yanına ilerlemişti. Selim, benim kapımı açarken, Bora'nın, "Sen de gir bakayım içeriye!" söylemiyle karşılaşmıştı ve bunun sebebi oldukça açıktı. Bora, Selim'in derdini anlamaya çalışacaktı.

Evin kapısı bizim için açıldığında, Bora önce benim geçmem için bir elini öne uzatmıştı. Gökhan dışarıda kalırken Bora'nın arkasından Selim de eve girmişti. Bizi girişte karşılayan, orta yaşın biraz üzerinde bir kadın, sevecenlikle, Fransızca konuşarak, "Hoş geldiniz Bay ve Bayan Karabey," demişti.

"Bayan Amata," dedi Bora, beni kadınla tanıştırmak için. Bayan Amata ile tokalaştıktan sonra, bakışlarımı eve çevirdim. Geniş bir antre, evi neredeyse ikiye ayırırken, açık bej rengi mermer zeminin üzerine, modern heykeller döşenmişti. "Sen üst kata çık, üzerini değiştir sevgilim..." dedi Bora, merdivenlere ilerlediğimizde. "Ben buradayım..."

Bora'nın Selim'le konuşacağını anlamıştım. Zaten aklım orada değil, evdeydi. Antrenin karşısındaki geniş cam kapı ve oradan görünen manzarada aklım kalmıştı. Aynı manzaranın, üst katta da olabileceğini düşünerek üst kata bağlanan merdivenlere yönelmiş ve evi keşfe çıkma arzumu bastıramamıştım. Üst kata çıkarken ve üst kattaki heykellerin eşsizliği aklımı başımdan alırken, duvardaki tabloları incelemeye koyulmuştum fakat camdan kapısı olan koskocaman bir teras beni kendine çektiği için, önündeki

paketlerden hangisini açması gerektiğini bilemeyen çocuklar gibi hissediyordum.

Villefranche-sur-Mer.

Maviyle yeşilin kesişimi, karanlıkta dahi büyük bir görkem yaratıyordu ve tepeden inanılmaz bir şahesere bakıyormuş gibi hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum. Denize doğru uzanan iki burundaki binaların ışıkları, denizin üzerindeki teknelerden sızan ışıklara arkadaşlık ederlerken, görüntü kesilmesin diye camdan yapılan korkuluğun hemen önündeki şezlonglarda oturmak, doğayla kucaklaşmak demekti.

Cam kapıdan yeniden geçerek terastan içeriye girdim. Bir sanat evi gibi tablolar ve heykellerle, oldukça şık bir şekilde dizayn edilmiş koridora bir kez daha hayranlıkla baktım. Kat ikiye ayrılmıştı ve bir tarafı teras, bir tarafı da yatak odası olduğunu sandığım yerdi. Kapıyı açtım ve hafif dar bir koridorda yürüdüm. Topuklu ayakkabılarımın sesi, lamine ahşap meşe kaplama parkelerde tok bir yankı yaparken, gülmeden edememiştim. Ne işime yarayacağı konusunda CIA'de yaygara kopardığım bazı öğretilerin, ev gezerken işime yarayabildiğini fark etmem, oldukça komikti. Sağımda kalan soyunma odası ve banyo koridoruna baktım. Yatak odası, geniş bir duvar parçasıyla bölünmüştü ve soyunma odasına da banyoya da yatak odasının içinden ulaşmak mümkündü. Leo eğer buraya gelseydi, bir taraftan diğer tarafa geçerek, yorulmadan, belki de sonsuza dek, duvar parçasının etrafında daire çizebilirdi. Koridoru yok sayarak dümdüz devam ettim ve oldukça geniş bir yatak odasına girdim. Lacivert ve bejin buluştuğu odada dikkatimi çeken ilk şey, yere yakın yatağın kenarındaki komodinin üzerinde duran çerçeve olmuştu. Bizim fotoğrafımızın olduğu çerçeve. 21 Mayıs 2017'deki düğün fotoğrafımızın.

İçime derin bir nefes çekmeye çalışırken, komodine ilerledim, çerçeveyi elime aldım ve yatağın ayak ucuna oturdum. Yatağın karşısındaki, eni beş metreden fazla ama altı metreden az olan, bir ara muhakkak ölçeceğim duvar

parçası, aynayla kaplıydı ve aynada benim aksim vardı. Bordo elbisemin yırtmacından açıkta kalan bacağıma dayadığım dirseğimin titrediğini ve elimdeki çerçevenin bir türlü sabit kalamadığını görüyordum. Kaç kez kaldığını bile bilmediğim bu evde, yatağının başucunda fotoğrafımızın olmasını, nasıl karşılamam gerektiğini ise bilemiyordum.

Çerçeveyi elimden bırakmadan ayağa kalktım. Yatağın sol tarafındaki komodine gülümseyerek baksam da, bu çerçeve biraz da yatağın sağ tarafındaki komodinin üzerinde durabilirdi. Kısa bir süre bizi izledim, sıcacık bir hisle. Kalbim Mayıs'mış, Mayıs'ın 21'iymiş, sene ise 2017'ymiş gibi çarparken... O günü özledim. Bir daha asla o güne dönemeyeceğimizin, takvim yapraklarının asla geriye doğru akmayacağının bilinciyle, parmak uçlarımla o günü sevdim. Fotoğtaftaki Nazlı'nın mutluluğundan öperken, fotoğraftaki Bora'ya küskün bir bakış attım fakat ne yazık ki onu çok seviyordum. Yatağın sağ tarafındaki komodine çerçeveyi koyup arkamı döndüğümde, boğazımı bir el sıkıyormuşçasına takatsiz kalmıştım.

Aynayla kaplı duvar parçasının bittiği yerin biraz ilerisinde, köşede, cam duvarlı banyonun içinde, jakuzi vardı ve bu tam bulunduğum yerden, yataktan görünüyordu.

Fakat beni takatsiz bırakan bu değildi; jakuzinin kenarında, büyüleyici Fransız Riviera'sına karşı yüzen, siyah ve yeşil balıktı.

Doğru görüp görmediğimin şaşkınlığıyla, kendimde bulabildiğim belki de son güçle banyoya girdim. Aralarındaki camdan duvara rağmen, denizi özler gibi yüzen balıklara, Nazlı ile Bora'ya, ağzım açık bakıyordum. Bir balık uçsa ya da bir kuş yüzse ancak böyle şaşırılabilirdi biliyordum fakat kendime engel olamıyordum. Sudan çıkmış bir balık gibi nefes almaya çalıştım. Kendimi çimdikledim. Fakat gerçekti. Bora balıklarımızı yaşatmış, onlardan vazgeçmemişti. Aynı akvaryumda olmasa da ikisinin de yaşaması ve hâlâ uzaktan da olsa birbirlerine bakmaları, arzuladığımın farkında bile olmadığım mucizemdi.

"Sizi özledim," diye fısıldadım. Gözlerimden akan yaşları silerken gülümsemiştim. "Şükür kavuşturana!"

♠

Bavulumla beraber, aldığım her şey bu eve getirtilmiş ve hatta soyunma odasına özenle yerleştirilmişti. Banyo tezgahının üzerindeki şarjlı diş fırçasının üzerinde yeşil halkalı, hemen yanında da siyah halkalı yeni diş fırçaları vardı. Raflarda ve çekmecelerde, hem CIA'in tahsis ettiği hem de Langley'deki evimde de olan şampuanımdan vücut losyonlarıma kadar her şey mevcuttu. Öyle ki, dandik el kremimin bile aynısından alınmış ve banyoya koyulmuştu. Muhtemelen Bora, el kremimin dandik olduğunu ve Falcon'un yaptığı bir alışverişin yanında ürün tanıtma amaçlı verildiğini, kokusundan tiksindiğimi ama yine de atmak yerine gerekirse eldivenlerimi parlatmak maksadıyla kullandığımı düşünmüyordu. Hotel Le Huit in Las Vegas'ın sekiz numaralı suitinin etinden sütünden yararlandığım ve oradan dönerken çalamadığım pahalı kremlerden de banyoya serpiştirilmişti; o zamanlar Türkiye'de olmayan ve şimdi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrimin olmadığı, vişneli duş jeli gibi. Eski parfümümle, şimdiki parfümüm yan yana duruyordu fakat en sağda, Bora'nın ince detaycılığı karşısında gözlerimi bir kez daha dolduran, şişesinde elmas süslemeler olan bir parfüm vardı. Parfümü kokladığımda burnuma buram buram yaz dolmuştu.

Las Vegas'tan aldığım vişne aromalı rujun aynısının, banyo dolaplarının birisindeki makyaj çantasının içinden çıkmış olmasıyla beraber, eskiyle yeninin birbiriyle harmanlandığı, biraz Nazlı'nın biraz da Nina'nın varlık gösterdiği, bir sarmalın içinde gibi hissetmiştim. Bora'nın bu yaptığı, her şeyimin elimin altında olması ve bu evde yabancılık çekmemem içindi. Gördüğümde mutlu olacağımı düşündüğü -ve haklı da çıktığı- her şeyi, abartmadan, asil bir süzgeçten geçirerek seçmiş ve buraya ait olmamı istemişti. Başarmıştı. Garip bir biçimde bu evin bir parçası olduğumu hissetmiştim. Sonunda döndüğüm bir yuva gibi.

Bu ev, Kilyos'taki eve asla benzemiyordu fakat iki evin de ortak bir özelliği vardı; Bora'nın dokunuşları. Yatak odasının, soyunma odasının ve banyosunun oldukça büyük olması, kocaman bir katı terasla paylaşmaları, bu dokunuşlardan birisiydi. Yataktan ille de banyodaki jakuziyi görmenin ya da jakuzinin muhteşem bir manzaraya konuşlanmasının nedenini bilmiyordum ama emindim ki bu da Bora ile ilgiliydi. Tıpkı Tarabya'daki garajda olduğu gibi, çeşitli tablolar evin yaşam değerini de Bora'nın zevklerine duyduğum hayranlığı da arttırıyordu. Özellikle her birine ayrı ayrı bayıldığım heykeller, sanatla yaşlanma güdümü körüklüyordu.

Hele terastan, Villefranche-sur-Mer'e bakarsam, Bodrum'u görüyordum; yazın burada begonviller de açardı.

♠

Duş aldıktan ve üzerime rahat bir şeyler giydikten sonra, merdivenlerin yanındaki asansörü kullanmak yerine, yeniden alt kata indim. Geniş antrede ilerleyerek, camlı salona doğru yürüdüm. Kirli bej ile açık gri tonlarındaki rahat mobilyalar, fon olarak kendilerine deniz ve ağaçların gece manzarasını esas almıştı. Dışarıdaki ışıklar, salondan da uzak yıldızlar gibi gözüküyordu ve ben adım attığım her bir yere aşık oluyor, evi komple çalıp gitmek istiyordum.

Salondan antreye geçtim. Diğer kanattan, salonun karşısından başlayarak tüm evi gezmek istiyordum fakat Bora'nın sesini duymamla adımlarım durmuştu. "Ne hissettiğini tam olarak anlamam mümkün değil Selim..." Bora, biraz ilerideki terasta, geniş masada, Selim'le yan yana manzaraya karşı oturuyordu ve önlerinde bir viski şişesi ile iki bardak vardı. "Seni dinledim. Anladım da. Ama durumu... Ne hissettiğini değil. Yaşayan anlar ancak bunu. Ne yalan söyleyeyim, Allah düşmanıma yaşatmasın..." Küçük adımlarla terasa doğru ilerledim. "Seni teselli edecek kelimem yok. Açıkçası sana verecek bir aklım da yok..."

"Estağfurullah abi," dedi Selim ve bardağındaki viskiyi kafasına dikti. "Geçecektir elbet... Değil mi?" dedi, sonra.

Bora da bardağındaki viskiyi kafasına dikmişti. Bardağı yeniden masaya bırakmadan evvel, "Geçmez bence," dedi. Viski şişesine uzandı ve ilk Selim'in bardağının birazına viski doldurdu. "Ben senin yerinde olsam, basar giderim İstanbul'a..." diye ekledi.

"Yapamam," dedi Selim. Sesi, tüm hisleri çekilmişçesine kısık ve bir o kadar da çaresizlik doluydu. "Cesaret edemem."

"Eğer şimdi gitmezsen..." dedi Bora, buruk bir tonlamayla. "Ömrün boyunca pişman olursun..." İçine derin bir nefes çekti. "Bak Fransa'dayız ve İstanbul şurası. Git, konuş Yeşim'le... Eğer seni seviyorsa, hâlâ seviyorsa, onu ikna edebilirsin. O evlendikten sonra bir şansın daha olmayacak. Ben birkaç gün buralardayım. İstersen döner, gelirsin. Kalabilirsin de İstanbul'da... Senin kararın Selim. Hiçbir şey senin mutluluğundan, aşkından, sevdiğin kadından kıymetli değil. Yasemin'in mesaj attığını söyledin, bence bu bir şansınız olduğuna işaret."

Selim, bir kez daha bardağındaki viskiyi kafasına dikti. Kararlı bir tonlamayla, "Ben bir tercih yaptım Bora Abi," dedi.

"İyi bok yedin!" dedi Bora, sertçe. Bakışlarını Selim'e dikmişti. "Mal mısın lan sen?!" diye sordu. Selim, Bora'nın gözlerinin içine bakamıyor, bakışlarını karşısındaki manzaradan çekmiyordu. "Benim için kendi hayatını sikmeye değer mi?!"

"Ben kim olduğumu ondan saklamadım abi!" dedi Selim, hafif yüksek çıkan bir sesle. "En başından beri biliyordu! Özgür'ün yaptığı sadece ona değil, sadece onun kardeşine değil, bana da koydu! Yeşim için beni suçlamak en kolayıydı! Benim senin yanında durmaktan vazgeçmeyeceğimi bile bile sordu bana o soruyu... Zaten gidecekti, zaten terk edecekti ama bu bile benim üzerime kalsın istedi! Benim seçimimle olsun istedi!"

"Haklıydı," dedi Bora.

"Haksızdı abi!" dedi Selim, isyan eder gibi. Adımlarımı onlara doğru attığımda, Bora benim burada olduğumu fark etmiş olsa gerek, hafifçe arkasına dönmüş; Selim ise oturduğu yerden kalkarak, korkuluklara doğru ilerlemişti. "Haksızdı!" dedi, bir kez daha. "Sana söylediklerinde özellikle, anneme söylediklerinde, çok haksızdı!"

Selim'in kalktığı yere otururken, merakla Bora'ya bakmıştım fakat o başını iki yana sallayarak, Selim'in bize dönük sırtına bakıyordu. "Hayatımda ilk defa duymadım o lafları Selim..." dedi, yavaşça. "Annen de ilk defa duymamıştır, emin ol. Yeşim, herkes gibi bir tepki verdi. Kardeşinin kocası hainmiş ve büyük bir katliama sebep olmuş... Neden? Bizim yüzümüzden. Ortada bir de çocuk var. Ve sen bizimle beraber olmaya devam ediyorsun. Annen de... Yeşim'inki sadece bir patlamaydı, hepsi bu. Bu patlamayı kaldıramayan sensin. Sen uzattın."

Selim, bize doğru döndüğünde, bakışlarını Bora'nın kapkara gözlerine dikmişti. "Abi..." dedi, ısrarcı bir ifadeyle. "Ne bekliyordu?" Yutkundu. "Mantıklı bir şey söylesene bana... Benim kiminle çalıştığım da ne iş yaptığım da açıktı. Böyle şeyler olabilirdi, yine olabilir. Yarın yine burnumun, burnumuzun dibinde bir hain türeyebilir. Türeyemez mi? Bizim hayatımız bu değil mi? Ben ondan hiçbir şey saklamadım. Beni göremediğinden dert yandıkça, ki haklıydı, senin evinin kapılarının bize açık olduğunu söyledim. En başından beri. Kaç kez geldi, kaç kez kaldık senin evinde biz... Seni gayet tanıyordu. Ve seni seviyordu da. İşine geliyordu sevmek. İlk kez tökezlemedim ama ilk kez kabak geldi bizim başımıza düştü. Yeşim de Yasemin de yeğeni de hayattaydı. Özgür orospu çocuğuymuş ki geberip gitmesi gayet iyi oldu! Bizler, yani Yeşim ve ben, o nişandan kurtulanlarız abi. O nişanın hayatını mahvettiğini düşünmesi, kardeşinin hayatının mahvolduğunu düşünmesi... Tamam, başlangıçta kabul edilebilir ama sonra insan takkesini önüne koyar ve gerçekleri görür... Yeşim nankörlük yaptı. Sana da bana da."

"Madem nankörlük yaptı, neden başkasıyla evleneceğini duyunca üzülüyorsun?!" diye bağırdı Bora, tahammülsüz bir şekilde. Selim, bakışlarını yere çevirmişti. "Çünkü köpek gibi seviyorsun amına koyayım! Madem seviyorsun, neyin artistliğini taslıyorsun bana?!" Bora'nın bir eli, hesap sorarcasına havaya çevrilmişti. "Gurur mu yapıyorsun?! Yap! Seneler sonra gururuna sarılır uyursun, çünkü sevdiğin kadın yerine tercih ettiğin bana sarılıp uyuman mümkün değil!" Selim'in içine sığan nefesin yetmediğini hissettim. "Kovuyorum lan seni!" dedi Bora, dan diye. Şaşkınlıkla ona döndüm fakat o da arkasına doğru dönmüş ve "Bayan Amata!" diye seslenmişti. "Birileri buraya baksın!"

"Abi ne diyorsun?!" dedi Selim, korkuyla.

Bayan Amata hızlı adımlarla antreye ulaşıp kapıyı açmış ve en sonunda Gökhan merakla içeriye girmişti. Bora, Selim'e sertçe, "Duydun!" dedi. Gökhan'ın geldiğini fark edince ayağa kalktı. "Selim'i kovdum!" dedi. Gökhan'ın kaşları çatılmış, neler olduğunu anlamamanın getirdiği sersem ifadeyle, bakışları Selim'e çevrilmişti. "Al Selim'i, derhal İstanbul'a yolla hadi, derhal!"

"Çıldırdın mı oğlum?!" dedi Gökhan, hayretle. Bora'nın bardağındaki viskiyi yudumlarken, bakışlarımı manzaraya çevirerek, tepkisiz kalmıştım. "Ben Boston'a gitmesi lazım, Begüm'ün yanında kalsın bak, çağırdık yine Begüm'ün yanından Selim'i diye düşünürken... Ne İstanbul'u?!"

"Selim'i kovdum!" dedi Bora, hükmedici bir tonlamayla. Selim, yardım beklercesine bana bakıyordu fakat ben de aynı Bora gibi düşündüğümden oralı olmuyordum. "Selim'i İstanbul'a yolla Gökhan! Derhal! Bir daha söylemeyeceğim!" Selim'in derhal İstanbul'a gitmesi ve açık kalan defteri son kez gözden geçirmesi gerekiyordu. "Havaalanına kadar götüreceksin! Bizim uçaklardan birisiyle gidecek! İstanbul'a indiğinin haberini alacağım!"

Bora, son sözünü de söyleyip içeriye girdiğinde, Gökhan'la Selim onun arkasından bakmak zorunda kalmışlardı. Bardaktaki viskiyi bitirdim ve ayağa kalktım. Selim'in

omzuna dostça dokunurken, "Bora'yı seni tekrar işe alması için ikna etmen, Yeşim'i seninle tekrar denemesi için ikna etmenden zor olacak muhtemelen..." dedim. Selim'in bakışlarına yerleşen korku, Bora'nın sözlerinden dönmediğini bildiği için olmalıydı. "Benden sana küçük bir tavsiye, Yeşim'i ikna et ki, Bora da yumuşasın..."

♠

Yatak odasındaki camın önünde duran, devetüyü rengindeki uzanma koltuğuna yerleşmiş, ufuk çizgisini seyrediyordum. Hiçbir şey düşünmemenin dinlendirici zevkine kapılmış, kendimi tatile çıkmış kadar hafif hissediyordum. Odaya girdiğimde duştan gelen su sesini duymuştum, üzerinden yirmi dakika, on bir saniye geçmişti fakat hâlâ ses kesilmemişti. Acaba Bora, bu odada sigara içmeme nasıl bir tepki verirdi? Derin bir nefes alırken, ayaklarımı koltuğun gerisine uzattım. Gökyüzünde hem Ay hem de yıldızlar vardı ve birazdan hepsi Güneş'in gölgesinde saklanacaklardı. Kimseler tarafından pek kıymeti bilinmeyen bu doğa rutini kutsaldı ve ufuk çizgisini görebilmek bir şükür sebebi olmalıydı. Karanlığın yerini aydınlığa bırakması, aslında insanlık için yepyeni bir şanstı.

Banyodan gelen telefon melodisinden sonra, suyun sesi kesildi ve Bora'nın tok çıkan sesi duyuldu: "Efendim Çınar?" Bora, banyo tezgahındaki aynanın önüne ilerlediğinde, görüş açıma girmişti. Sırtından, belindeki lacivert havluya doğru süzülen damlacıklar, onun da en az güneşin doğuşu kadar çekici olduğunun en büyük kanıtıydı. "Nereden çıktı şimdi bu?" Tek eline aldığı küçük bir havluyla saçlarını kurulamaya başlamıştı fakat hareketleri, sinirlendiğini gösteriyordu. "Saçmalamasın amına koyayım?! Eline ne geçecek?!" Havluyu hızlıca ensesinde gezdirdi. "Lan bir gece! Bir gece rahatça uyumak istiyorum!" Sıkıntılı bir nefes verirken bakışları aynaya değmiş ve beni bulmuştu. "Burada kal... Dönme Amerika'ya!" Ayağa kalktım ve banyoya ilerledim. Bora bana doğru dönerek, banyo tezgahına yaslandı. Elindeki havluyu yere atıp benim elimi tuttu ve beni kendine

doğru çekip, ince askılı tişörtümden açıkta kalan omzuma dudaklarını değdirdi. "Hayır diyorum, o kadar! Durdur onu! Beni arasın hemen!" Bergamot kokusu içime işlenirken, alnını omzuma yerleştirmişti. "*Kara'nın izni yok* de! Beni aramadan, kafasına göre bir iş yapmasın amına koyayım!"

Bora bir şey daha söylemeden telefonu kapatıp banyo tezgahının üzerine bıraktığında, "N'oluyor?" diye sordum.

Ayaklarımı yerden kesti, beni döndürdü ve sırtımı banyo tezgahına yaslayıp, telaşla dudaklarıma kapandı. Öpücüklerinin şiddeti, sakinliğe duyduğu özlemi haykırır nitelikteydi. Nefeslerimiz birbirine karışırken, doymak bilmezliği benim de yoldan çıkmam konusunda uyarıcı etkilere gebeydi. Serin bir soluk alma telaşıyla kendimi biraz geri çektiğimde, kapkara gözleri gözlerime mühürlenmişti.

"Hoş geldin sevgilim," dedi, Fransızca konuşarak. Kollarımı boynuna sararken, köprücük kemiğine küçücük bir öpücük kondurarak, *hoş bulduk* demiştim. "Çok bekledim seni Nazlı..."

Kapkara gözleri ıssız bir dağın zirvesine benzer bir şekilde bulutlanmıştı. "Buradaymışım gibi..." dedim. Parmak uçlarımla gamzesine dokundum. "Hep buradaymışım sanki..."

"Buradaydın hep," dedi. Hafifçe başını yana çevirdi ve balıklarımıza baktı. "Buradaydın..." Yüzünü yeniden bana dönerken, önüme düşen saçlarımı, kulaklarımın arkasına sıkıştırmış ve baş parmağıyla elmacık kemiğimi okşamıştı. "Bendeydin..."

"Bana evi gezdirir misin?" diye sordum, meraklı bir gülümsemeyle. "Gördüğüm kadarına aşık olmuş olabilirim ve-"

Parmakları dudaklarımın üzerine yerleşirken, "Benden başka bir şeye aşık olamazsın..." diye fısıldadı. Kaşlarım cilveli bir şekilde havalanırken, boğazımdan da *bak sen* der gibi bir nida dökülmüştü. "Ne bir eve, ne bir yurda..."

"Ama matematik var!" dedim, kaşlarımı çatarak. Bora, dudaklarıma kapanırken beni tezgahtan çekerek kucağına

almıştı. "Hayır! Hayır! Hayır!" dedim, gülerken. Elleri belimi sararken, benimle beraber üç yüz altmış derece dönmüştü. "Çok kötüsün! Tüm bunları matematiği unutayım diye yapıyorsun!"

"Unutursun değil mi?" dedi, dudakları dudaklarıma çarparken. Nefesi içime işliyordu. "*Oldu mu o kadar sahiden ya,* diye sorarsın bir gün, değil mi?"

Bora'nın kapkara bakışları gözlerimdeydi ama o gözlerin ardındaki ruh, Büyük Kanyon'a gitmiş ve peşinden beni de sürüklemişti.

Kırk seneyi benimle devirmek istediğini, yalnızca bakışlarıyla itiraf ederken, tarihler çatışıyor ve kalplerimiz ışık hızına meydan okuyordu.

Ellerim, nemli saçlarının arasında dolaşırken, "Kara..." diye fısıldadım. Çatılan kaşlarıyla eş zamanlı olarak attığım minik kahkahadan da hoşlanmamıştı. "Seni çok seviyorum!" Adını aldığı gözlerine Güneş doğdu, Dünya'ya hayat geldi. Dudakları iki yana kıvrılırken, "Her şeyden çok! Matematikten bile!" dedim.

"Leo'dan?" diye sordu, merakla. Kahkahamın desibeli, bu kez banyonun sınırlarını da aşmıştı. "Ne? Merak ediyorum?" dedi, sorduğu çok normal bir şeymiş gibi.

Omuzlarına ellerimi yerleştirirken, "Kıskanç mısın acaba?!" diye nazlandım.

"Evet..." dedi. Sesi boğuk çıkmıştı çünkü dudakları yanağımda geziyordu. "Hem de çok..."

Telefon melodisinin duyulmasına rağmen, dudakları burnuma ve çeneme değdi. "Ben de seni çok seviyorum..." dedi, yeniden gözlerime baktığında. "Sadece seninle olmak istiyorum... Telefonumu camdan dışarıya fırlatmak, herkesi bu evden kovmak, yalnızca seninle olmak..."

"Ben de!" dedim, yüzüm asılırken. "Ama işimiz var, kesin yine bir şey oldu... Sergio ne dedi? Ayrıca telefonun çalıyor?" Bora, beni kucağından bırakmadan yürümeye başladı fakat sanıyordum ki farkında değildi ama telefonundan uzaklaşmıştı. "Nereye?" Gevşemiş havlusunun belinden

düşmesi bile adımlarını durdurmamıştı. Uzanma koltuğuna oturdu, beni kucağına yerleştirdi, ayaklarımı koltuğun gerisine doğru uzatmam konusunda beni yönlendirdi ve bir elini şortumdan açıkta kalan bacaklarımın üzerinde gezdirmeye başladı. "Anladım..." dedim, kalbimin güçlü atan sesini bastırmaya çalışırken.

"Ne anladın?" diye sordu fakat bu sorunun ne kadar bomboş olduğunu hemen fark edip, *ne diyorum lan ben* der gibi bir tavır takındı.

Parmak uçlarım omuzlarına dokunurken, kızgın bir ateş topu içimi sarıyordu. Dudakları boynuma doğru yaklaşırken, "Evet..." dedim. Ben konuşunca, dudaklarını boynuma değdiremeden geri çekmiş ve manasızca yüzüme bakmıştı. En az onun kadar saçmalamış ama *ne diyorum lan ben* der gibi bir tavır takınma zahmetinde bile bulunmamıştım.

Onun parmak uçları da benimkiler kadar yaramazdı. Tişörtümün içine sızmış ve sırtımda, iç gıdıklayıcı çizgiler çizmeye başlamışlardı. Bu anı açıklayan en doğru hatıram, eğitimde katıldığım bir tatbikattı. Mayına basmış kişinin gerginliği, onun hemen yanındaki kişiye de bulaşıyordu. Çünkü mayın patlarsa, menzile ikisi de giriyordu. Mayın nereden çıkmıştı bilmiyordum fakat gergin bir şekilde birbirimize bakıyorduk; bunda durmadan çalan telefonun payı da olabilirdi.

Huzursuzca kucağında kıpırdanırken, "Önemli galiba," dedim.

Parmak uçlarının sırtımdaki gezintisi aniden durdu, dudakları açıldı, dudakları kapandı, yutkundu ve biraz bana bakıp "Ne?" diye sordu.

Tişörtümü iyicene yukarı kaldırdığında, "Arayan," demiştim.

"Arasın," dedi. Bir elini belime sabitlemiş, bir eliyle saçlarımı bir omzuma toplamıştı. Parmak uçlarının tersini boynumda gezdirirken, bakışları boynum ve gözlerim arasında mekik dokuyordu.

Fakat telefon susmuyordu.

"Arıyorlar," dedim. Dişlerini sıkıp sabır dilenir gibi başını hafifçe yana doğru çevirdiğinde, dudakları göğsüme çarpmıştı. Bu çarpışmadan dolayı özür dilercesine dekolteme ıslak bir öpücük kondurduğunda, sakalları beni huylandırmıştı. "Aç istersen, susmayacak!" dedim, yavaşça.

"Aydın, Mehmet Şahindağ'la görüşecekmiş..." dedi. Kaşlarım çatılırken, aniden ayaklarımı koltuktan çekmiş, bacaklarımı iki yana almış ve tümden Bora'ya dönerek kucağına oturmuştum. Dudaklarım onlarca soruyu sıralamak üzere açılırken, Bora'nın dudakları, dudaklarımın aralığını kapattı. Var ve yok arasındaki somut farkın, soyut karşılığı olarak beni öpüyor, duruyor, öpüyor, duruyor, öpüyor, duruyor ve bunu bir rutin hâline getirmeye gayret ediyordu. Saniyeler mi yoksa dakikalar mı olduğunu bilmediğim ama ciğerlerimizin nefese deli gibi muhtaç olduğu kadar bir vakit sonra, yeniden gözlerimiz buluştu. Onun gözleri doğan Güneş'ten dolayı azıcık kısılmıştı. "Gözlerimi kamaştırıyorsun..." dedi, takılır gibi.

"Güneş'tir o!" dedim, gülerek.

"Yani sen sevgilim," dedi, elinin tersi yanağımda gezerken.

Telefonun rahatsız edici melodisi yine duyulduğunda, "Kim, ne bok yerse yese?!" dedi, benden asla ayrılamayacakmış gibi. Asla ama asla olmazdı, hatta çok ama çok ayıptı fakat Bora'yı kıracak değildim. Köprücük kemiğine şuh bir öpücük kondururken hafifçe kıpırdadığımda, Bora kafasını arkaya atmış ve adeta yakarır gibi, "Nazlı!" demişti. Gülümsedi fakat bu gülümseme, mayının patladığının habercisi gibiydi. "Aynen, ne bok yerlerse yesinler!" dedi ve tişörtümü bir çırpıda bedenimden ayırdı.

Kollarım havadaydı. "Ama telefon hâlâ çalıyor ve bence şimdi hiç de zamanı değil çünkü-" Sütyenimin kopçasını açtığında, susmuştum çünkü boşuna konuşuyordum. Daha önce, hiçbir şeyin bu kadar zamanı olmamıştı. "Güneş'in doğması da ertelenemez sonuçta. Doğmak zorunda. Bu da öyle bir şey. Ayrıca ben ne bok yerlerse yesinler olarak

bakmıyorum olaya, zorundayız yani biz. Keyfi değil. Keyfi bir şey değil. Zorundalık. Söyleyeyim de yani sana, insanlara ayıp etmeye meraklı zannetme beni..." Neden konuşuyordum, daha da kötüsü, ne diyordum?

Dudaklarını boynumdan çekerken, "Söyle sevgilim?" dedi. Avuç içleri göğüslerime değdiğinde, bence benim ne dediğimi bilmediğim gibi o da ne dediğini bilmiyordu. Söyleyeceğimi zaten söylemiştim fakat o, yine de bir şey söylememi istemediğinden olsa gerek, söylememi söylemiş, sonra da dudaklarıma kapanmıştı.

En güzel manzaranın ne olduğunu seçemeyen gözlerimi kapattığımda, birbirimizi her şeyden, hatta birbirimizden bile çok sevdiğimizi birbirimize sessizce anlatmaya koyulduk.

Sevgimizin boyutu, birbirimize sessizce anlatacaklarımızla doğru orantılıydı.

Ufuk çizgisine varana dek durmayacaktık fakat belki de düşündüğüm kadar sessiz olmayabilirdik.

Kelimeler çoktan susmuştu fakat dudaklarımız arasından fışkıran tutku dolu seslerin tınısına dikkat edeceğimizi zannetmiyordum.

129.Bölüm

Var olun, sağlıkla...□□

♠

Gözlerimizi alan güneş, lacivert detaylı bej perdenin arkasına saklanmış; yatak, banyonun cam duvarından sızan gün ışığının gölgesinde kalmıştı. Bora'nın parmak uçları, göğsünün üzerine düşmüş saçlarımın arasında dolaşıyordu. Nefes alışverişlerim ancak düzene girdiğinde, telefonun artık çalmadığını fark ettim. Başımı Bora'nın göğsünden kaldırdım. Bakışlarımız birleşti. Dingin kirpiklerinin arasında sükûnete bürünmüş kapkara gözleri, ölüm döşeğindeki bir hastanın dermanı olacak ilaç gibi içime işliyordu.

"Sanırım artık her kim arıyorsa, ona dönmelisin..." dedim, isteksiz bir şekilde. İsteksizliğim bencilliğimden değil, yaşadığım mutluluğu koruma gayretimdendi. Dışarıda kıyamet kopuyor olabilir, birileri ölüyor ya da ölmüş olabilirdi ve fakat burada, iki kişilik dünyamızda her şey öylesine yolundaydı ki bunun bozulacak olması fikri ödümü koparıyordu. Çok ama çok uzun süre sonra yaşadığım bu mutluluk öyle gerçek ve büyüktü ki an'a dahi sığmıyor, taşıyordu. Buraya ait olduğumu hissedişimden olsa gerek, ilk kez, an'ı yaşamaktan öteye gittiğimi biliyordum.

"Bence uyumalıyız," dedi Bora, yavaşça. "Dinlenmeliyiz..."

"Ama-"

"Lütfen Nazlı," dedi, sözümü keserek. Gözleri kısılmış, bakışlarına dokunaklı bir arzunun yansıması karışmıştı. "Kendim için bir şey yapıyorum, 21 Mayıs 2017'den sonra ilk kez. Bunu herhangi bir şeyin ya da herhangi birinin bozmasına izin vermeyeceğim. Her şeyi kenarda bırakıp, seninle uyumak istiyorum."

Dirseğimi yastığa dayarken, başımı elime yasladım. Bora da tümden bana dönmüş, bir elini yastığının altına yerleştirmiş, diğer eliyle de elimi tutmuştu. "İçimiz nasıl rahat edecek ki?" diye sordum, kaygılı bir tonlamayla.

"Arayan Aydın'dır ve bana Mehmet Şahindağ'a gideceğini söylemeye çalışıyordur. Delirmiş çünkü, Çınar öyle dedi..." Baş parmağı nabzımın attığı yere yerleşirken gülümsemişti. "Çok güzelsin..."

Kirpiklerim kırpışırken, Bora'nın ciddi olup olmadığını anlamaya çalışmış ve sonra şaşkınlıktan olsa gerek, minik bir kahkaha atmıştım. "Sen de manyaksın!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Aydın, Mehmet Şahindağ'ın yanına gitmeden kalkmalıyız, şakası yok bunun."

Bora başını hafifçe iki yana sallarken, "Ya gitmiştir ya da benimle konuşmadan gitmeyecektir..." dedi. Bakışları düşüncelerden yoksun, çok iyi bildiği bir filmi anlatıyormuşçasına netti. "Gittiyse eğer geriye dönüşü yok, ölecektir..." Kaşlarım çatıldı. "Mehmet onu öldürmese, o benim emrimin dışına çıktığı için kendisini öldürür çünkü bu üçüncüsü..." Dudaklarım bir şey söylemek üzere aralansa da Bora devam ederek, konuşmamı engellemişti. "Eğer gittiyse ve geri gelirse, ben onu öldürürüm fakat sanmıyorum. Gitmiş olsaydı, Gökhan bir şekilde bu evi başımıza yıkıyor olurdu... Duyardık yani acil bir şey olduğunu, dayanırdı birisi odanın kapısına... Aydın bir köşeye çekilmiş, beni bekliyordur. Gergin bir şekilde... Beni ikna etmeden gitmek istemiyordur, ters düşmeyelim, helallik alabilsin diye, ihanet etmiş olmamak için..."

"Bunca şeyi benimle sevişirken mi düşündün?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Bora'nın attığı kocaman kahkahanın melodisi içime akmıştı. "Hayır sevgilim, için rahat etsin diye açıklıyorum sadece. Herhangi bir şey düşünmüyorum. Aydın gittiyse bile, şu an umurumda değil. Ben şu an sadece seninle uyumak istiyorum."

Dudaklarımın kenarında beliren tebessümün, Bora'nın göz bebeklerini parıldattığını hissettim. "Uyuyalım sevgilim," diye fısıldadım. Yastığımın ucuna başımı koyduğumda, burnum burnuna değmişti. "İyi uykular..." Bana yaptığı her şeye rağmen, benim de kendim için yaptığım en iyi şey, kokusunu duymaktı. Bir eli belime yerleşirken, varlığına nasıl da muhtaç olduğum aklıma mıhlanıyor, bir gün yaşanacak ayrılığımızın kaçınılmazlığı, boğazımı yakıyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, gözlerimi kapattığımda. "Benim için verdiğin çaba, beni mutlu ediyor."

Bora, dudaklarıma tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. "Senin için bir çaba vermiyorum Nazlı," dedi, buruk bir tonlamayla. "Ben sadece yaşıyorum. Ne görüyorsan, ne hissediyorsan ya da seni ne mutlu ediyorsa, benim yaşam biçimim o."

Gözlerimi açtım ve Bora'nın kapkara gözlerini daha net görebilmek için, başımı yastığın üzerinde birazcık oynattım. "Balıkları bu eve ne zaman getirdin?" diye sordum, merakla.

"Hatırlamıyorum," dedi, samimi bir ifadeyle. "Kilyos'tan çıkarttım. Bir süre, saçma bir şekilde arabada kaldılar. Daha sonra rezidansa geldiler benimle... Bir noktada getirdim buraya ama hangi nokta, inan hatırlamıyorum."

"Bu ev eski mi?" diye sordum.

"Eski," dedi. İçine çektiği derin nefesin ağırlığı bana kadar geçmişti. "2013'de aldım bu evi. Zamanla dekore ettim içini. Kara'dan kaçtıkça sığındığım evdi burası. Beni sarmış, sarmalamıştı. Monte Carlo'ya gelmeyi bile, sırf buraya döneceğim diye sevdim ben. Bir gün açılır mıyım denize diye düşündüm durdum burada hep. Bazen kendimden nefret ettim. Denizin üzerinde değil, karşısındayım diye. Karmakarışık hislerimle, tümden ben oldu burası." İç çekti. "Gerçek bir ev. Mabed."

"Sen olduğu çok belli," dedim, hafif iğneleyici bir tonlamayla. "Manzaralı jakuzi fantezin nereden geliyor, merak ediyorum doğrusu..." Bora gülmüştü. "Gerçi gerçek fantezi, yataktan jakuziyi görmek sanırım!"

"Çok tatlısın sevgilim," dedi, gülerek. Kaşlarımı çattım. "Ama sandığın gibi değil, açıklayabilirim..." diye ekledi, şaka yaptığı belli bir ifadeyle. Yanağıma kocaman bir öpücük kondururken, eğlendiğini fark etmiştim. "Küvetteyken kapıyı görebilmek önemli çünkü en savunmasız olduğum yer banyo..." dediğinde, artık ciddileşmişti.

"Bu mu yani?!" diye sordum, hayıflanarak.

"Evet," dedi. Gözlerini kısmıştı. "Başka ne olabilir ki? Yalnız bir adam, neyin fantezisini yapacak?"

"İlla birileri oluyordu ama?" dedim, inanmadığımı belli ederek.

"Kendi evimde değil," dedi. Parmak uçları saçlarımın arasında gezdi. "Hayal dünyan çok renkli ama maalesef ben Kara'yım, tek renk..." dedi. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Zevk peşinde koşabildiğim bir hayatım olmadı, ablam öldükten sonra..." diye eklediğinde, yüzüne keder çöreklenmişti. Onu anlıyor olmak, beni kahrediyordu. "Burayı beğenmene çok sevindim Nazlı... Her yere dokun, her yere sinsin kokun..."

"Sıfır noktası biz olan bir evimiz mi olsa?" dedim, dan diye. Dilimden dökülenlere inanamayan kulaklarım da Bora kadar şaşırmıştı.

"Nasıl?" diye sordu.

"Uyuyalım," dedim ve gözlerimi kapattım. Biraz sonra Bora'nın dudakları yanağıma değdi. Alnını alnıma yasladı. Nefesimiz birbirine karışırken, etrafı huzur dolu bir sessizlik kaplamıştı.

♠

Yanaklarıma batan şeyin Bora'nın sakalları olduğunu kavrayabildiğimde, zorlukla gözlerimi açmıştım. Fakat Bora, gözlerimi açmama rağmen beni öpmeye devam ettiği için huylanmış ve kıkırdamaya başlamıştım. "Günaydın," dedim, kıkırtılarımın arasında. "Akşam olmak üzere ama olsun!"

Bora'nın kapkara gözleri gözlerimi bulduğunda, "Bir şeyler yiyelim," dedi. Burnumu öptü. "Sonra, seni çok beğeneceğin bir yere götüreceğim."

"Nereye?" diye sorsam da soruma cevap vermemişti. Ben ne olduğunu kavrayamazken beni kucaklayarak, banyoya götürmüş ve duşa ilerlemişti.

Güzel bir uykunun üzerine alınan duşun, bedenimi gevşetmesinin tadını çıkarttım. Elbette bu gevşeklikte, Bora'nın omzuma değen öpücüklerinin de etkisi olmuştu. Saat diye bir şey henüz icat edilmemiş gibi acelesiz davranarak, tepemizden akan suyun tadını çıkarttık ve daha sonra, aheste aheste hazırlanmaya koyulduk. Bora'nın siyah bir kot pantolon üzerine giydiği açık gri gömleği görünce, siyah dar bir kot pantolon giymiş ve üzerime de vişne çürüğü bir kazak geçirmiştim. Bora, elleriyle saçlarının önünü düzeltti ve parfüm sıktı. Utanmasam, parfümünün havaya dağılan zerreciklerinin altından geçecektim. Neyse ki bunu yapmadım ve fakat yine de mest olmuş bir şekilde ona bakmaktan kendimi alamamıştım.

Odadan çıktığımızda, Bora merdivenlere ilerlemek yerine, bir kapıyla kamufle edilmiş asansörü çağırdı. Ben o sırada asansöre arkamı dönmüş ve kirli beyaz duvardaki tablolara bakıyordum. Aslında hepsinin önünde saatlerimi geçirebilirdim çünkü bakmak yetmiyordu, anlamak istiyordum. "Bunlar replika mı?" diye sorduğumda, bakışlarım Bora'nın kapkara gözlerine çevrilmişti.

"Hayır, reprodüksiyon eser sevmiyorum," dedi Bora. Zannediyorum ki beni bozmuştu; eğer İngilizce konuşmaya başlarsam görürdü. Asansöre binmem için beni bekledi. Bir tuşa bastığında, gözleri gözlerimle buluşmuştu. "Bir şeyi sanat eseri yapan özgünlüğüdür bana kalırsa. O yüzden tek kalmalı ve çoğaltılmamalıdır."

"Evet ama çoğu eseri satın alamazsın. Müzelerde sergileniyorlar," dedim, kaşlarımı çatarak.

"Müzeye gidip görebilirim," dedi Bora, gülümseyerek. "Evimde olmak zorunda değil."

Yüzüme alaylı bir ifade yayıldı. "Sen ikonikleşmiş eser de sevmiyorsundur şimdi?" dedim.

"İkonikleşmiş derken kastettiğin ne?" diye sordu.

"İşte böyle defter kapaklarına, ne bileyim yatak örtülerine baskısı yapılan ünlü tablolar..." dedim.

Evin girişinin bir alt katında asansörün kapısı açılırken, Bora çıkmam için kibarca elini uzatmıştı. "Tabloların yeri baki," dedi, arkamdan gelirken. "Ama o defter kapaklarından ya da yatak örtülerinden bahsetmek bile ayıp!"

"Kara!" dedi Aydın'ın sesi. Bora ile beraber Aydın'a döndüğümüzde, Bayan Amata da yanımıza gelmişti.

Bora, bakışlarını Aydın'dan çekti. "Bir şeyler yiyeceğiz..." dedi, Bayan Amata'ya. Yüzünde memnun bir gülümseme vardı. "Nazlı, sizin kruvasanınıza bayılacaktır!"

"Elbette," dedi Bayan Amata.

"Havuz kenarında yeriz... Masa hazır olana dek, Nazlı'ya evi gezdireceğim..." Bora'nın bakışları beni bulmuştu. "Aslında aşağıdan başlayalım..."

Aydın'ın Fransızca anlamadığı belliydi fakat merdivenlere yöneldiğimizde, sertçe, "Kara! Saatlerdir seni bekliyorum!" demişti.

Bora da sertçe "Bekle!" diye karşılık verdiğinde, Gökhan koridorda görünmüş ve hafifçe *yandık* der gibi başını iki yana sallamıştı. Bora onu görmezden gelmeyi seçerek elime uzandı ve beraber merdivenlerden indik. En alt kat, toprağın içinde kaldığı için penceresiz olsa da insanı sıkmayan bir atmosferi vardı. Merdivenlerden indiğimizde bizi karşılayan yer, yine katı iki kanada ayırmıştı. "Burası..." dedi Bora, sağ kısmı göstererek. "Kontrol odası ve malzeme odaları." Bakışları gözlerimi buldu. "İşte kiler, temizlik malzemeleri, çamaşır makinaları, kurutucular falan." Evin sol kanadına yürürken, elimi bırakmamıştı.

"Sporsuz yaşayamıyorsun değil mi?! " dedim, ağzım kulaklarıma varırken. Küçük çaplı bir spor salonuna gelmiş gibi hissetmem kaçınılmazdı. Çeşitli fitness aletleri, geniş ekranın karşısına yerleştirilmişti. "Yani kaç kez spor yaptığını gördüğümü düşünüyorum da... İnanılır gibi değil! Benimleyken spor yapmıyorsun sanırım!" diye eklediğimde, sauna olduğunu sandığım yere doğru bakıyordum. Ben katta

ilerlerken, Bora da peşimden geliyordu. Bir kapıyı açtım. "Oha! Bilardo!" dedim, heyecanla. Bilardo masasının etrafında bir tur dönerken, Bora'yla göz göze gelmiştim. "Kapışalım mı?" dedim, göz kırparak.

Bora minik bir kahkaha attı. "Dönünce, olur..." dedi.

"Poker masası neden yok?" diye sordum, merakla.

"Eve iş getirmeyi sevmiyorum," dedi, şaka yapar gibi. Gözlerimi devirdim. "Bilardo oynarken hile yapmayacağını nereden bileceğim?" diye sordu.

"Aşk olsun!" dedim, masaya oturarak. "Dün, gemide, yaptım mı hile?"

"Kalabalıktı sevgilim," dedi, yanıma sokulurken. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve dudaklarıma dudaklarını değdirdi. "Utanmışsındır..."

"Hiç de bile!" dediğimde, dudaklarım dudaklarına çarpıyor, kokusu içime doluyordu. "Benim utanmam arlanmam yoktur!"

"Hmm," dedi, dudaklarını boynuma ilerletirken. "Demek öyle..." Boynuma ıslak bir öpücük bıraktı ve geri çekildi. "Görürüz bakalım... Hile yapacak mısın yapmayacak mısın..."

"Hadi devam edelim," dedim, masadan inerken.

"Bak ne diyeceğim... Biz bu evi gezme işini sonraya bırakalım, geceye..." dedi. Sesi yumuşacık olduğu kadar çekiciydi de. "Seni götürmek istediğim bir yer var, çok geç olmadan gidelim istiyorum." Bakışlarıma yayılan merak Bora'yı yalnızca gülümsetmişti fakat ser verip sır vermeyeceğini anlayınca, söylemesi için ısrar etmekten vazgeçmiştim. "Olur mu?"

Elini tuttum; bu da ona verilmiş en güzel cevap olsa gerekti.

♠

Girişin altındaki katın açıldığı verandada, kocaman bir sonsuzluk havuzu vardı. Denizle kucaklaşıyormuş hissi veren bu havuza bakan yemek masası ve oturma grubu verandayı ikiye ayırıyordu. Ben kruvasanımı iştahla yerken, Bora da

kahvesini yudumluyordu. Esmer, ince ve uzun parmaklarının arasındaki sigarayı içine çekerken, gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Aydın'a karşı nedenini anlamadığım bir tavra bürünmüştü ve hakkında tek laf etmiyor, Aydın kendisini beklemiyormuş gibi davranıyordu.

Telefonuma gelen mesajın aynısı, Bora'ya da gelmişti.

Ofelia'dan.

"Mehmet Şahindağ'ın ortağı olduğunu öğrendiğimiz Ryan'ı yakından takip etmeye başladık. Ajan Howard'ın kurduğu ekip izlemede. Dönüş tarihiniz kesinleşene dek, operasyon ön hazırlıklarımız sürecek. Herhangi bir gelişme olursa, siz de bizimle paylaşın."

"Kara!" Gökhan'ın sesini duymamla, bakışlarımı telefonumdan kaldırdım. Gökhan, kendisine bir sandalye çekip Bora'nın karşısına oturdu. "Konuşalım biraz."

"Bizim işimiz var," dedi Bora, Gökhan'ın isteğini kestirip atarcasına. "Saçmalıklara ayıracak zamanım yok şu an." Gökhan'ın verdiği sıkıntılı nefes, Bora'nın umurunda bile olmamıştı. Telefonunda bir numarayı tuşladı ve ayağa kalkıp, oturma grubunun olduğu kanada doğru yürümeye başladı.

"Neden bu kadar sinirli bu konuda?" diye sordum, merakla. Gökhan'ın bakışları gözlerimi bulduğunda, onun da gergin olduğunu fark etmiştim. "Neler oluyor?"

"Emir Milić, Çınar Akbulut'a bir flashbellek vermiş. Metin Akbulut cinayeti, Aydın'ın üzerine yıkılıyor... Aydın da bunu görünce dellendi, canına tak etmiş..." dedi Gökhan, hızlıca.

"Mehmet Şahindağ böyle şeyler yapan birisi?" dedim, hayretle. Kaşlarım çatılmıştı. "Neden canına şimdi tak ediyor ki?"

Gökhan'ın yüzüne düşünceli bir tavır oturdu. "Herkesin bir bam teli var, onunki de buydu herhalde..."

Başımı iki yana salladım. "Kusura bakma ama aptallık şu an Mehmet Şahindağ'ın karşısına geçmesi!" dedim, kısık çıkan fakat sert bir sesle. Masanın üzerindeki Bora'nın paketine uzandım. "Zaten konunun buralara gelme sebebi,

dolaylı yoldan da olsa, Aydın... Yani Leo... Bir de şimdi yine her şey mahvolacak..."

"Bunu Aydın'a anlatmak ister misin?" dedi Gökhan, alayla. Sesli bir nefes koyverdim. "Açıkçası benim olanı biteni bile almıyor kafam artık. Çok doldum. Karmakarışık oldum. Laf anlatacak gücüm yok kimseye. Sadece kazanamayacağımıza şartlandım ve nereden ne bokluk çıkacak diye bekliyorum."

"Öyle bir şey yok!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. Dudaklarımın arasındaki dumanı sinirle üflemiştim. "Biz kazanacağız Gökhan! Kimsenin önümüzde durmasına izin vermem! Aydın'ın bile!"

"Nazlı," diye seslendi Bora. Gökhan'a kısa, ifadesiz bir bakış attı ve ardından, "Hadi çıkalım sevgilim..." dedi.

♠

Sağımızda zümrüt yeşili ağaçlar, solumuzda turkuaz mavisi bir deniz, dapdar ve nefes kesici bir yolda, kollarım Bora'nın beline sarılı bir hâlde, rüzgara karşı gelircesine Eze'in köyüne çıkmıştık. Bu motosiklet gezisini beklemediğim için bir parça şaşırdığımı itiraf edebilirdim ve fakat söz konusu Bora olduğunda, şaşırdığım şeyler bitip tükenmiyordu. Motosikleti bıraktıktan sonra el ele, köye tırmanmaya, merdivenli sokaklarda yürümeye başladık.

"Nietzsche bir dönem burada yaşamış," dedi Bora. İlk kez yalnızca Fransız ekolünden gelmekle kalmayıp, gerçekten de Fransa'yı bir başka sevdiğini anlamama sebep olan heyecan dolu ifadesi de beni şaşırtmıştı. "Nietzsche, *'Bir zamanlar Montaigne gibi bir insanın yaşamış olması, bugün şu yeryüzünde yaşamanın hazzını gerçekten artırıyor...'* der. Kendisiyle aynı fikirde olduğum, yeri doldurulamaz bir düşünür... *Böyle Buyurdu Zerdüşt*'ü burada tamamladığı söylenir, Eze'de. '*Ey ulu yıldız! Aydınlattıkların olmasaydı, ne olurdu senin mutluluğun!'* Okudun mu?"

"Okumadım," dedim.

Bora gülümserken, "Okumalısın," dedi. Kendini bir ev sahibi olarak gördüğünü ve Nietzsche'nin burada

yaşamasıyla gurur duyduğunu düşünmüştüm. "Bize başlarda hep Fransız yazarlarını okuttular, Dünya Edebiyatı'nı daha geç okudum. Lisedeyken. Ama daha da iyi oldu. Daha aklım başımdaydı." Taş binaların arasından geçtik ve çıkmaz bir sokakta, eskice bir apartmanın bodrum katına indik. Burası ne bir eve ne de bir iş yerine benziyordu. Ağır bir kokunun sindiği izbe, rutubetli ve hatta kasvetli bir yerdi. Bora, tepeden sarkan çana dokunurken, "Kimse yok mu?!" diye seslendi.

Saçları ağarmış, zayıf ve hafif kambur yürüyen bir adam, perdeyle bölünmüş kısımdan geçerek yanımıza geldi. Gözündeki incecik varla yok arası gözlüğü çıkartıp masanın üzerine koyarken, Fransızca, "Yüce Tanrı aşkına!" diye mırıldanmıştı. Gözlerine inanamadığı belliydi. "Bora!" Hafifçe gülümsedi ve bize doğru birkaç adım atarken gözlerini gözlerime dikti. "Geldi demek..."

"Geldi," dedi Bora, bana döndüğünde. Konunun öznesi olduğum için biraz çekinsem de gülümsemeden edememiştim.

"Garen," dedi adam, bana elini uzatırken.

"Memnun oldum," dedim. Fransızcama çok da güvendiğim söylenemezdi ve umarım fazla diyalog kurmak zorunda kalmazdık. "Nazlı."

Garen, elimi iki elinin arasına alırken, dudaklarının arasında, anlayamadığım bir şey mırıldandı. İfadesi sıcacık, sevgi dolu ve içtendi. "Hoş geldiniz..."

Bora, bir elini belime yerleştirirken, "Garen benim eski dostumdur," dedi.

"Bakmayın öyle dediğine!" dedi Garen, lafa girerek. "Eskimiş dostuyum asıl!" Kaşları çatılmıştı fakat latife ettiği belliydi. "Son görüşmemiz üzerinden bir yıl geçmiştir değil mi?"

"Geçmiştir," dedi Bora, mahcup bir ifadeyle.

Garen'in bakışları tümden bana çevrilmişti. "Ancak üç ayda bir falan birisini gönderir, aldırır parfüm şişelerini, o kadar!"

"Garen koku sihirbazıdır," dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Dudaklarım bir parça açılırken, ne tepki vereceğimi bilememiştim. "Yıllar önce tanışmıştık... O zamandan beri o yapar parfümümü. İnsana en yakışan kokuyu bulur."

"Hayır!" dedi Garen, Bora'yı azarlar gibi. "Yanlış bilgi verme hakkımda!" Küçük bir kahkaha atmam, Garen'i gülümsetmişti. "Ten, parmak izi gibidir Nazlı... Her tene uyan bir koku vardır. Ben de işte seviyorum... İnsanlarla tanışmayı, onların tenleri için keşifler yapmayı..." Yeniden Bora'ya baktığında kaşlarını çatmıştı. "Buraya geliyorlar, benimle sohbet ediyorlar, üzerine bir de para ödüyorlar! Sihirbaz değilim! İhtiyarım sadece... Kafamı dağıtıyorum, hepsi bu."

Bora'nın kapkara gözleri, yüzüme çevrildi. "Grasse'de ünü vardır Garen'in," dedi, yavaşça. "Yani parfümün başkentinde!"

"Gençlikteydi o!" dedi Garen, masasına ilerlerken. Gözlüğünü eline aldı. "Parfümün başkenti de neymiş ayrıca?" diye huysuzlandı. "Parfümün başkenti olmaz! Bunlar boş laflar!"

Garen, perdenin arkasına doğru ilerlerken Bora kulağıma eğilmişti. Adeta Garen duyacak diye ödü kopar gibi, "Çok meşhur markaların bazı parfümlerinin yaratıcısıdır. Hâlâ yalvarıyorlar yeni formüller denemesi için ama umursamıyor. Emeklilik kafasında," diye fısıldadı.

"Senin parfümünü nasıl yaptığını izlemek isterim," dedim, heyecanla.

Bora, gamzesini tüm güzelliğiyle sergilerken, "Bu yüzden buradayız..." dedi. Yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. "Ama senin de anladığın üzere huysuzdur biraz, ikna etmemiz gerek. Eğer modunda değilse, işimiz zor!"

♠

İşimin zor olduğu zamanlar olmuştu ve çoğu kez bunun üstesinden gelmiştim. Şimdiki gibi. Garen, samimiyetle, bodrum katın arka tarafındaki, deniz manzaralı uçurumun kenarındaki açıklıkta, kahve pişiriyordu. Pişirdiği kahve Türk

kahvesine benzemiyordu fakat neye benzediğini bildiğim de söylenemezdi. Bora, yine kulağıma eğilerek, "Lezzetli merak etme," demekle yetinmişti. Merak etmiyordum zira Bora'nın parfümü gibi dünyanın sekizinci harikasını keşfetmiş bir insanın elinden zehir olsa da içebileceğimi biliyordum.

"Sizi dinliyorum Nazlı," dedi Garen, kahvemi bana uzatırken. Taş duvara yaslı küçük kare masanın ucundaki tabureye oturdu. Bora, sanki heyecanımı bastırmak ister gibi, bir elini sırtıma yerleştirerek, bana arka çıkmıştı. Fakat Garen'in ne dinlemek istediğini anlamadığımdan, yüzüne boş boş bakma işini, Bora bana arka çıkmasına rağmen sonlandıramamıştım. "Kaç yaşındasınız?"

"Yirmi yedi...sekiz. Yirmi sekiz," dedim.

"Yirmi sekiz senelik ömürde, anlatacak bir şeyleriniz yok mu yani, çok yazık..." dedi, hayıflanır gibi.

Bora boğazını temizlediğinde, Garen ona yandan bir bakış atmıştı. "Nazlı, senin üslubuna pek alışık değil..." dedi, hafif uyarıcı bir tonlamayla. "Seni yanlış anlayabilir."

"Yoo... Lütfen rahatsız olmayın..." dedim, araya girerek. Sitem eder gibi, ayak ucumla Bora'nın ayağını dürttüm. "Yanlış anlamam ben..."

"Bora'nın kokusunu çok seviyorsun," dedi Garen, gözlerini kısarak. Ne diyeceğini bilemeyen dudaklarım açıldı fakat bir süre sonra kapandı. "Beden dilin... Çekiliyorsun sağa doğru." Kahvemden küçük bir yudum aldım. "Bu pekala aşktan da olabilir ama zaten koku, aşka zemin hazırlar. Kokusundan rahatsız olduğun bir insana aşık olamazsın."

Dudaklarım *daha neler* der gibi iki yana büzülürken, "Çok iddialı oldu bu," dedim.

"Aşk kimyayla alakalıdır. Koku da kimyasal bir formüldür. Öyleyse aşk, koku üzerine kurulur..." dedi Garen, kestirip atar gibi.

Kaşlarım havalandı. "İnsanlar, hiç görmedikleri birisine de aşık olabilirler..." dedim.

Garen başını iki yana salladı. "Sevebilirler. Aşık olamazlar."

"Beyza Karabey teorilerine döndü bu!" dedim, Bora'ya dönerek. Bora'nın kurduğum cümleyle beraber kaşları çatıldığında, "Ayşe, Fatma, Hayriye..." diye mırıldandım. Beyza Karabey kırk yıllık dostummuş gibi davranmamın mantıklı bir açıklaması yoksa da kendimce açıklaması vardı; hafızam kuvvetliydi. Bahar'ın varlığına şükrederken, Garen'e baktım. "Kokunun önemli olduğunu reddetmiyorum."

"Aşık olduğun insanın kokusu, bir şeyi hatırlatır..." dedi Garen. İfadesindeki keskinlik, cümlelerinin tartışmaya açık olmadığını haykırıyordu. "O yüzden aşk, koku üzerine kuruludur. O koku içinde bir karşılık bulur. Bu zaten çok önemli bir olay. Reddedilemez."

"Aşka inanmıyor musunuz?" dedim, sorgulayıcı bir tavırla.

Garen kocaman bir kahkaha attı. "Kimisine güzel gelen bir kokunun, kimisinin asla hoşuna gitmediği olağanüstü bir olaya nasıl inanmam?" dedi. Cebinden minicik bir şişe çıkarttı. Şişenin kapağını açtı ve bileğine döktü. Bileğini hafifçe salladı. Birkaç saniye sonra, koklamam için bileğini bana uzattı. Baharatlı, keskin, yakıcı kokudan hoşlanmamıştım. "Hoşlanmadın..." dedi Garen, bir CIA ajanını aratmayacak bilmişliğiyle. "Ben ise bu kokuya tapıyorum, çünkü karımın kokusu." Bileğini mest olmuşçasına kokladı. "Siz, kocanızın kokusunu nasıl tanımlardınız?"

"Bergamot..." dedim, hiç düşünmeden. "Denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu."

"Piyasada bu kokuyu bulmak mümkün," dedi Garen.

Başımı iki yana salladım. "Hiçbiri tam olarak benim aradığım koku değildi..."

"Aradığınız?" dedi Garen.

"Ailemle mutlu olduğum son an... Huzur," dedim. Kendimi Google'a anahtar kelimeleri yazıyormuş gibi hissediyor, cümle kuramıyordum. "İnanılmaz, gerçek."

Garen, birkaç saniyeliğine bakışlarını Bora'ya değdirdiğinde gülümsemişti. "Koku, kişiye özeldir. Tenin üzerine örtülür, tenle birleşir. Duyumsayamadığı, burnuna

çalınmayan kokudur insanın kokusu. Ve koku insanın kendisi için değildir, bir diğer insan içindir. Bora'nın parfümünü ben yaptım. Bora'ya uygun olan parfüm oydu. Bora ilk kokladığında beğenmemişti. Hatta benimle dalga geçmişti. *Kolonyaya benzeseymiş,* demişti. Fakat bana saygı duyar, kabul etti bu kokuyu, kullandı. Ona da o zaman demiştim. O koku onun için değildi, ruh eşi içindi. Bir gün o kokuyu duyacak ve ona aşık olacak kadın için..." Garen güldü. "Gerçi o zaman onun hayatında birisi vardı... Ama ben o zaman da anlamıştım, Bora'nın ruh eşi değildi o... Çünkü onları yan yana görmüştüm ve o kadın, Bora'nın kokusuna çekilmiyordu."

"Anlamaya çalışıyorum," dedim, bir aptal gibi. Garen, anlamayacağım şeyler söylememiş bile olsa, sersemlemiş hissediyordum. "Yaptığınız çıkarımlar-"

"Çıkarım?" dedi Garen, sorar gibi. "Bunlar gerçekler."

Bora'ya döndüm. Ne düşündüğünü anlamak ister gibi. Fakat değil ne düşündüğünü anlamak, ne hissettiğini dahi çözümleyebildiğim söylenemezdi. Belki Garen bunu da biliyordu. Zira burada bilirkişi oydu. Belki de söz konusu aşkı bilen oydu. "Nazlı'ya parfümümü nasıl yaptığını gösterebilir misin Garen?" diye sordu.

"Elbette," dedi Garen, sempatik bir ifadeyle. "Zevkle."

"Belki benim için de parfüm yaparsınız?" dedim.

Garen'in bakışları Bora'ya çevrilmiş fakat orada kalmamıştı. "Zaten ben yaptım..." dedi, yavaşça. Buraya gelmeden evvel sıktığım parfüm, şişesinde elmas süslemeler olan parfümdü. Ben, zamanında, Tarabya'da, sırf laf olsun diye bunu Begüm'den istemiştim ama detaycı olan ve beni çok seven Bora'ydı. Fakat şişenin içindeki yaz kokusunun özel yapım bir koku olduğunu tahmin etmemiştim. Şaşkınlığımı gizlememem, Garen'i mutlu etmişti. "Aslında benim alışkanlığım dışındadır görmediğim kişiye parfüm yapmak ama Bora sizden o kadar çok bahsetti ki, sizi görmüş kadar oldum... Siz zaten teninizle en uyumlu notaları kendiniz keşfetmişsiniz." Bora saçlarımın arasına

öpücük kondurup, kokumu içine çekti. Bu sırada Garen devam ediyordu: "Madem sizinle sırrımı paylaşacağım, şunu unutmayın... Bu parfüm denen şey sadece zırvalık. Günün sonunda onun tenindeki, saçındaki, boynundaki koku bizi çeken. Ya da vazgeçtim unutun. Sektör ölmesin!" Bora'yla aynı anda attığımız kahkahanın içtenliği, Garen'i de gülümsetmişti. Kahvesini yudumlarken, "Tanıştığıma memnun oldum Nazlı," dedi.

♠

Üzerimdeki beyaz önlükle beraber, bir alt katta, mahzeni andıran, laboratuvardan hallice bir yerde, Garen'ın yanında duruyordum. Eğer Leo burayı görseydi muhtemelen çok severdi ve en kısa zamanda onunla da buraya gelmek istiyordum. Anneler Günü'nde ya da annesinin doğum gününde, annesine, Garen ile beraber parfüm yapabilirlerdi. Gerçi Garen'ın da önüne geleni laboratuvarına aldığını zannetmiyordum ama ben onu ikna ederdim.

"Yardımcım pek mutlu," dedi Garen, Bora'ya. Bora, laboratuvardan hallice yerin girişindeki dönen sandalyeye kurulmuş, kahvesini yudumluyordu. "Açıkçası laboratuvarım böylesi bir mutluluğa aşina değil. Sevindim kendi adıma."

"Bu benim hayalimdi," dedim. Garen, *reçetedeki esanslar* dediği şişelerle uğraşırken, gözlüğünün üzerinden bana bakmıştı. "Denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusunun formülünü bulmak... Öğrenmek yani." Bora'nın kapkara gözlerinin parladığının farkındaydım. "Bu arada Garen..." dedim, aklıma gelen düşünceyle. "Ben Bora'nın parfümünün markasını bildiğimi sanıyordum. Yani şişesi bayağı piyasada var olan bir markanın şişesi."

"Garen'in kendine has şakaları!" dedi Bora, teessüf eder gibi. Merakla Bora'yı dinlerken, bir yandan da Garen'ın yaptıklarını takip etmeye çalışıyordum. "Garip garip şişelere koyar parfümü. Eğleniyor."

"Neden ki?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Bora'nın bakışları sitemli olsa da Garen gülüyordu. "Benim burada yaptığım parfümler 50, bilemedin 100 Euro... Yakışır

mı Bora'ya ucuz parfüm kullanmak?"

"Nasıl?" diye sordum, hayretle. "Neden bu kadar ucuz?!"

"Dedim ya zevk için yapıyorum ben bu işi... İşte turistlerle sohbet olsun diye," dedi Garen, rastgele bir şeyden bahseder gibi. Bir bardağa su doldurdu. "Paraya ihtiyacım yok."

"Paraya ihtiyacın yok çünkü benim parfümüm, hali hazırda var olan bir markanın ürünü zaten, değil mi Garen?" diye sordu Bora, iğneleyici bir tınıyla.

"Yapma ama Bora!" dedi Garen, gözlüğünü düzeltirken. "Kimya, insana şahane bir hediye verdi fakat insanoğlu bunun kıymetini bilemedi. Bir sanatı harcadılar! Kozmetik Endüstrisi bir rekabet savaşına döndürdü bu işi! *Bunun kokusu saatlerce kalıyor, bu tende iz bırakmıyor, bu rafta iki yıl kadar bayatlamıyor* diye diye insanları çeşitli kimyasallarla zehirlemeye başladılar. Onlar benim formülümü de hiç ettiler! Üretim yerinde bekletilmesi, taşınması, çeşitli ülkelere ihraç edilmesi, raflarda müşterisini beklemesi derken, kokunun tüm doğallığını katlettiler. Ayrıca sentetik madde ekliyorlar içine daha ucuz olsun diye, sanki anlamıyorum. Dava açsam kazanırım! Sonra da *parfüm başkenti* olmakla övünürler!"

"Devir değişti Garen," dedi Bora, yavaşça. Garen'ın sinirlendiğini hissediyordum. "Karşı geldiğin şeyi anlıyorum fakat buna karşı gelerek hayatta kalamazsın. Doğallıktan yana olman çok güzel. Hatta insanlar da eskisine kıyasla daha çok yöneliyorlar organik ürünlere. Yiyecekte de kozmetikte de. Fakat organik ürün satıcıları veya üreticileri, senin gibi, hobi olarak yapmıyorlar bu işi. Esans üretirken harcadığın emeği, parayı düşün... Organik pahalı ve Dünya ekonomisini düşünecek olursan-"

"L'expérience'a ortak olman seni de o canavarlardan birisi mi yaptı?" diye sordu Garen, Bora'nın lafını keserek.

Bora'nın önce kaşları havalandı, sonra dudaklarının kenarında minicik bir tebessüm boy gösterdi. "Kimyasal madde ile insanları zehirleyen bir canavar için,

L'expérience'a ortak olmak küçücük bir şey..." Garen'ın yüzünde mimik oynamadığında, Bora'nın aslında kim olduğunu bildiğini fark etmiştim. "Bu da yüzleşmek istemediğin başka bir gerçek, değil mi?"

"Şu siyah şişeyi uzatır mısın lütfen Nazlı?" dedi Garen, konuyu bıçakla keser gibi keserek. Bakışları bana çevrilmişti. "Madem bu parfümün formülünü bulmak senin hayalindi, sen yapacaksın..." Başımı *tamam* der gibi sallarken gülümsedim. "Keşke daha çok vaktimiz olsaydı, sana esans elde etmeyi de öğretirdim. Ama belki, bir gün?"

"Tabii!" dedim. Mutlu, çok mutlu olduğumu göstermekten çekinmiyordum.

"Söz ver, yine geleceksin?" dedi Garen. Dudaklarım aralansa da benim konuşmama engel olarak, yine kendi devam etti: "Nereye gidersen git, yine geleceksin, söz ver."

Garen, kendisinin yanından değil, Bora'nın hayatından bahsediyordu; belki de bir gün, Bora ile burada buluşmamızdan. Denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu eşliğinde buluşmamızdan, belki de.

"Söz," dedim, durağanlaşmış bir ifadeyle.

"Söz vermesen de olurdu," dedi Garen, elimden şişeyi alırken. "Koku bu, zaten istemesen de çeker getirir seni."

Garen'ın ne demek istediğini anladığımda, gülümsemeden edememiştim; aşk gibi, koku da kaderdi, bundan bahsediyordu.

♠

Yaptığım parfümü kullanmadan evvel, karanlıkta, yaklaşık bir hafta kadar saklamak üzere yanımıza almıştık. Açıkçası Garen'ın *yaklaşık* kavramı pek içime sinmemişti fakat uzatamamıştım. Zannediyordum ki altı günden bahsediyordu; çünkü altı gün, yaklaşık olarak bir haftaya eşitti. Eğer beş gün olsaydı, buna direkt beş gün derdi diye düşünüyordum. Bunu bilahare Bora ile uzun uzadıya konuşacaktım. Sırtımdaki çantada bir hazine taşıyormuş gibi düşünürken, Bora ile el ele Eze'in ışıklı dar sokaklarında yolu biraz uzatarak motosikleti park ettiğimiz yere ulaşmıştık.

Rüzgardan korunmak üzere montlarımızı giydik. Bora kaskımı dikkatlice başıma yerleştirdi ve motosiklete bindi. O kaskını kafasına geçirirken, ben de dikkatli bir şekilde arkasına oturmuştum. Gün neredeyse diğer güne dönmek üzereydi ve gece yarısına hiçbir şey kalmamıştı. Karanlığın çöktüğü yollarda ilerlerken geldiğimiz yönün tersi istikamette gidiyorduk fakat bu kez benim kafamın içi düşüncelerden geçilmiyordu.

Parfümü yaparken de yemek molası verdiğimizde de aşk ile koku, koku ile kader arasındaki ilişkiye kafa yormuştum fakat devamlı dikkatim dağıldığı için buna tam odaklanabildiğim de söylenemezdi ve şimdi dönüş yolu, benim için ideal bir düşünme fırsatıydı. Ellerim Bora'nın beline sarılıydı ve rüzgara rağmen kokusunu duyabiliyordum. İlk günden beri duyduğum bu koku, gerçekten de benim kaderim olabilirdi fakat beni en çok etkileyen, Garen'ın Bora için yaptığı kokunun, aslında benim için yapılmış olmasıydı ve bu hadise, bir filmin en romantik sahnesi olmaya adaydı. Hızlı çarpan kalbim, romantik filmlerden artık uzaklaşmam gerektiğini söylese de bile bile lades dermiş gibi, kendimi o sahneye teslim etmek istiyordum. Kim ne düşünürse düşünsün, hemen her filme yakışan detay aşktı; nice aksiyon ve nice suç filminde de romantik sahneler vardı.

Bora motosikleti durdurduğunda, kaskımı çıkarttım ve merakla etrafıma bakındım. Yamaçlardaki ışıklar denize yansırken, aşağıda nefes kesici bir manzara vardı. Bora da kaskını çıkarttı ve motosikletten inerek, bana elini uzattı. Yamacı kesen parmaklıklara doğru beraber ilerledik. "Tam burada..." dedi, gökyüzüne bakarken. "Tam burada durmuştum." Başımı kaldırdım ve bulutların gölgesinde kalan birkaç yıldızın ancak göründüğü gökyüzüne baktım. "Demiştim ki," dedi. Çenemi baş parmağıyla işaret parmağının arasına aldığında, gözlerim gözlerini bulmuştu. "*Güneş tepesinde mi, yoksa o da zifiri karanlığa mı bakıyor benim gibi? Nerede? Tam şu an aklından geçiyor*

muyumdur? O da düşünüyor mudur beni?" Beni kendine doğru çekerek ellerini belimde birleştirdi. Ben de ellerimi beline sarmış, yanağımı göğsüne yaslamış ve bakışlarımı aşağıdaki manzaraya sabitlemiştim. "Burada da çok özlemiştim seni. Burası da seni çok özlediğim yerlerden birisi. Sensiz üşüdüğüm..." Dudakları, saçlarımın arasına karıştı. "Eksik kaldığım... Neredeyse öldüğüm yerlerden birisi."

"Yalnız olduğunda, her yer, hiçbir yere dönüyor..." diye mırıldandım.

"Evet," dedi. Ne hissettiğimi çok iyi biliyordu. O da aynısını hissetmiş olmalıydı. "Dünyanın en güzel manzarası terk edince seni, baktığın her yer alelade bir yer oluyor."

"Birbirimiz olmadan o kadar çok yaşadık ki..." dedim. Bora'nın kalp atışlarını kendi kalbimde hissediyordum. "Sen de korkmuyor musun, yani seni de korkutmuyor mu, sanki bu saatten sonra birbirimizle yaşayamayacakmışız gibi hissetmiyor musun sen de?"

"Ben yaşamadım ki sensiz," dedi, acı dolu bir tonlamayla. "Güneş battı. Zifiri karanlıktaydım. Sadece nefes aldım. Sadece. Belki bir gün gelirsin diye... Seni bulurum diye. Seni aramaktı bana nefes aldıran şey. Tükenmeyen umudumdu. Zaman durdu farz ettim. Gittin... Sonra geldin... Çok şey oldu sen yokken, evet. Ama hatırlamıyorum."

"Gitmeseydim o gün, ihbar etmeseydim seni polislere..." dedim, zorlukla konuşarak. "Ne değişecekti ki? 8 Kasım'da sen beni göndermeyecek miydin sanki?"

"Yaşadığını bilecektim Nazlı. Aynı şey değil, yapma..." dedi, kısık bir sesle. Elini belimden çektiğinde ondan biraz ayrılmış ve başımı kaldırarak yüzüne bakmıştım. "Üşüdün mü?" diye sordu, baş parmağıyla yanağımı okşarken. Üşüyüp üşümediğimi fark edecek kadar kendimde değildim. Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarını öptüm. "Nazlı sevgilim benim..." dedi, dudakları dudaklarımdayken.

Zaman durmadı, üstümüze yıldızlar yağmadı, kanatlanıp gökyüzüne çıkmadık birlikte ya da gökyüzü ayağımızın altına

serilmedi. Ve fakat bir şey oldu. Anlamadım. Muhtemelen Bora da anlamadı. Belki de öpüşürken gözlerimizi kapattığımız için kaçırdık olanı biteni. Belki aşık olduk. Belki ısındık. Belki evlendik. Belki manzarayı seyrettik. Belki de beraber ölmeye yemin ettik. Ne olduğunu anlamadım; aynı Bora gibi. Kalplerimiz aynı anda deli gibi çarparken, her ne olduysa Cote D'Azur izledi ve bir kenara yazdı; bizi, Nazlı ile Bora'yı hiç unutmayacaktı.

Bu, bir dönüm noktasıydı.

Motosiklete tekrar bindiğimizde, sonsuzluğa doğru gittiğimizi, hatta tümden sonsuz olduğumuzu düşünmüştüm. Özgürdük. Prangalarımız yoktu. Rotamız da. Yalnızca iki başımızaydık ama birdik. Bedenime yüklenen adrenalin, tüm duyularımı uyarıyor ve beni sonsuzluğun içinde, yine Bora'ya kavuşturuyordu. Yol boyunca ona kavuştuğumu hissederken yaşadığım mutluluk hissi tarifsizdi. Tüm dertlerini motosikletin geçtiği yollara atıyormuş kadar tasasız kalışım, ruhumun beynimden dilendiği bir zaman dilimiydi.

Eze'den eve gelinceye dek süren yolculuğumuzu anlatacak olsam, *hiçbir şey aynı değil* derdim. *Bu evden çıkan insanlar değiliz.*

Bora ile el ele eve girdiğimizde, beynim ruhumun affına sığınıyordu çünkü bizi bekleyen fırtına öncesi sessizlik, kulaklarımı acıtmıştı. Bizi neredeyse antrede bekleyen Sergio, Gökhan ve Aydın'dan çektiğim bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Bu sessizliği benim kadar, belki de benden bile iyi tanıyordu fakat belki de fırtınayı bizzat kendisi koparacaktı. Elimi bırakmadı. Sergio, Gökhan ve Aydın'ın yanından geçerek, fonda göz alıcı manzaranın olduğu camlı salona ilerledik.

"Kara!" dedi Aydın, peşimizden salona gelir gelmez. "Bu kadar beklemek yetmez mi?!" Bora, bakışlarını Aydın'dan çekmeden elimi bıraktı ve üç kişilik koltuğun bir ucuna oturdu. Bir kolunu kolçağa yerleştirirken, bacak bacak üzerine atmıştı. "Ben Mehmet Şahindağ'la görüşeceğim."

"Beklemek sana henüz yaramamış Aydın Demir!" dedi Bora.

Aydın, Bora'nın karşısındaki tek kişilik koltuğa oturdu. "Kara," dedi, yine ve yeniden. "Ölüm emrimi verdi madem, çıkacağım karşısına, yüzleşeceğim. Buradan dönmem." Ses tonunda ve acı kahvesi gözlerinde her ne kadar uzlaşmacı bir ifade olsa da aslında Bora'ya hükmediyordu. "Benim üzerime Metin Akbulut cinayetini yıkmaya çalışıyor madem, bana verecek hesabını. Bu dava artık onunla benim aramda. Geçeceğim karşısına, yüzleşeceğim onunla. Hem zaten sen de bugün yarın aramayacak mıydın o orospu çocuğunu? Sevkiyatların patlamadığını müjdelemeyecek miydin? Hallederim ben."

Gökhan'ın mı yoksa Sergio'nun mu daha gergin olduğuna karar veremiyordum ve fakat ikisinin de içlerinden geçeni okuyabiliyordum: Leo. Aydın'ın, Mehmet Şahindağ'a Leo'dan bahsetme ihtimali vardı ve bu ihtimal, ikisinin de kanının çekilmesine sebep oluyordu. Benim için ise durum sisliydi. Gökhan ve Sergio için, korkular korkuların üzerine binerken, ben onlarcası içinden tam olarak neye endişelenmem gerektiğini bilmiyordum. Bora'nın geceden kara gözlerinin keskinliği, içinde vuku bulan öfkenin habercisiydi. Belki de çok uzun bir süre sonra, Aydın Demir'in, Ahmet Karabey'in adamı olduğunu hatırlamıştı. Çünkü Aydın Demir, Kara'dan icazet istemiyor; sadece gönlünü kırmamaya çalışıyordu.

"Öyle mi?" dedi Bora, kaşları havalanırken. Aydın Demir her ne kadar onun gönlünü kırmamaya çalışsa da, o Aydın Demir'in gönlünü muhtemelen parça pinçik edecekti.

"Öyle," dedi Aydın. Acı kahve gözlerindeki kararlılık, Bora'nın koparacağı fırtınanın şiddetini arttıracağa benziyordu. Usulca Gökhan'a baktım. Sonra da Sergio'ya. İkisi de Bora ile Aydın arasında bir taraf olmayacaklarını fazlasıyla belli ediyorlar, çekimser kalacaklarını haykırıyorlardı.

"Yani biz yüzdük yüzdük... Kuyruğuna gelmek üzereyken, sen her şeyi mahvedeceksin, doğru mu anlıyorum?" diye

sordu Bora. Sabrının son demlerinde olduğunu yalnızca ben anlıyor olamazdım. "Senelerdir içinde tuttuğun fitili ateşlemek istiyorsun belli ki... Sırası mı peki?"

Aydın'ın geri adım atmayışı, zorlukla yutkunmama sebep olmuştu: "Vazgeçmem Kara! O orospu çocuğuyla görüşeceğim!"

Bora'nın verdiği derin nefes, alaycıydı. "Neden?" diye sordu, cevabı bildiğini fazlasıyla belli etmekten gocunmayarak. "Metin Akbulut, Gökhan'ın babası diye mi?" Gökhan, gözlerini yummuştu. "Çınar senin hakkında yanlış bir fikre kapılabilir diye mi?" Sergio ise gözünü kırpmadan Bora'ya bakıyordu. "Neden Mehmet'in attığı iftira seni bu kadar kızdırdı ki Aydın?" dedi Bora. Aydın'ın gözleri iyicene koyulmuş, acımıştı. "Yoksa bunca hiddet, Metin Akbulut Beyza Karabey'in dayısı diye mi? Sen Beyza'nın ailesinden birisine zarar veremezsin değil mi? Bu senin zoruna giden, değil mi?"

Aydın'ın bakışlarına yerleşen çekinceyi tanımamak mümkün değildi. "Evet," dedi, kısık bir sesle.

"Biz bu adama *ruh hastası* diyoruz da, sen çok sağlıklı mısın peki Aydın, tartışılır." Bora'nın ifadesindeki kinaye, Aydın'ın daha da utanıp sıkılmasına sebep oluyordu. "Sen de bir hayaletle yaşıyorsun, Mehmet Şahindağ'dan farkın yok!"

"Yanılıyorsun... Yaşadığım konusunda..." dedi Aydın, buz gibi bir sesle. "Ben çoktan öldüm Kara!"

"Allah günahlarını bağışlasın..." dedi Bora, tavizsiz bir tavırla. "Mehmet Şahindağ'la arama girmeyeceksin!"

"Aydın," dedi Sergio, tok bir sesle. Aydın, omzunun üzerinden arkasını dönerek Sergio'ya baktı. Sergio birkaç büyük adım attı ve Bora'nın oturduğu koltuğun diğer ucuna oturdu. "Seni anlıyorum... Eminim Kara da anlıyordur... Fakat sen, ne yazık ki çok fevri davrandığını anlamıyorsun... Mehmet Şahindağ'ı öldürecek misin?" Aydın'ın verdiği sıkıntılı nefes, Çınar Akbulut'a *sen karışma* demekti. "Dinle Aydın!" dedi Sergio, ciddiyetle. "Mehmet Şahindağ ölümsüz

değil. Ona bir kurşun sıkmak, o kadar da zor değil. Fakat unutma ki onun elinde bir nükleer silah formülü var ve biz-"

"Bana ne?!" diye bağırdı Aydın. Çınar Akbulut'a bağırmak, Kara'ya bağırmaktan muhtemelen daha kolaydı. "Formül falan umurumda değil benim!"

"Bazen benim de umurumda olmuyor," dedim. Aydın'ın acı kahve gözleri bu kez de bana çevrilmişti. "Ölsün ve bitsin istiyor insan. Seni ben de çok iyi anlıyorum. Ama çok yönlü düşün... Eğer öldüremez ve ölürsen, ki onun inine gideceksen olacak olan bu, öldüğünle kalacaksın ve bizim savaşımız senin ölümünle bitmeyecek. Biz devam edeceğiz. Ve sen ölerek, Mehmet Şahindağ'ın elini güçlendireceksin."

Aydın ayağa kalktığında, adeta can çekişiyor gibiydi. Hızlıca terasa doğru yürürken, biraz olsun nefes alabilme umuduyla çırpındığını hepimiz fark etmiştik fakat Gökhan durumu yine de sesli dile getirme gereği duymuş olmalıydı ki, "Boğuluyor," dedi, Aydın'ın arkasından. Bakışları Bora'nın kapkara gözlerini buldu. "Bir şey yap Bora!"

"Öldürmüyorum ya işte!" dedi Bora, sertçe. "Daha ne yapayım?!" Kapkara gözleri, ona baktığımı fark etmişçesine bana çevrildiğinde, gözlerimde *lütfen* der gibi bir ifade vardı; Aydın'ın üzülmesine dayanamıyordum. "Peki," dedi Bora, ayağa kalkarken. "Ablamın ilk aşkı, ilk sevgilisi, her ne haltsa... Diğer sevgilisini öldürmesin diye, gidip konuşurum tabii..." İfadesi tümden sarkastikti. "Her derdim bitmiş gibi, Aydın'ın rahmetli ablama olan hisleriyle de ilgilenirim, neden ilgilenmeyeyim Nazlı?!"

"Aydın'ın normalde böyle birisi olmadığını biliyorsun," dedim, yavaşça. Bora ayağa kalkarken, başını rahatlamak ister gibi sağa ve sola yatırdı. "Şu an çok yoğun hisleri..."

Bora ile Gökhan göz göze gelmişlerdi. "Aslında Aydın böyle birisi," dedi Gökhan.

"Korkak!" dedi Bora. İfadesindeki öfke tümden açığa çıkmıştı ve neredeyse Aydın'ı yutacaktı.

Dudaklarım aralandığında, Gökhan itiraz edeceğimi anlamış gibi hızlıca konuşmuştu. "Mehmet Şahindağ'ın

karşısına geçmek için bile Kara'nın rızası gerekiyor. Bu korkaklık değil de ne?!"

"Bana, ne olursa olsun Mehmet Şahindağ ile yüz yüze gelecekmiş gibi geldi," dedim, kaşlarımı çatarken.

Bora bize arkasını dönerek, terasa doğru ilerlediğinde Sergio ile göz göze gelmiştik. "Kendimden tiksiniyorum..." diye oynattım dudaklarımı. Gökhan, Sergio ile bana kısa bir bakış attı ve Bora ile Aydın'ın yanına, terasa doğru ilerledi.

"Yalan içinde yalan," diye mırıldandı Sergio. Beni teselli edecek kelimeleri kaybetmiş, doğrudan benimle beraber bizi gömmeye hazırda bekliyordu.

Açıkçası o kadar da değildi. "Tamam neyse," dedim, sitemle. Sergio'nun yanına oturdum. "Mehmet Şahindağ'ı yenmek üzereyiz ve odağımı kaybetmek istemiyorum. Bizi suçlayıp durma! Ayrıca sen suçlu olabilirsin ama ben değilim." Fısıldıyordum. "Siz bir cinayet işlediniz gibi düşün, ben ise sadece görgü tanığıyım."

"Mesele gerçekten kimin daha suçlu olduğu mu?" diye sordu Sergio, şaşkınlıkla.

"Sus, sıkıldım..." dedim, ters bir ifadeyle. Başımı Sergio'nun omzuna koydum. "N'aber? Özledin mi beni?"

Sergio, bir kolunu omzuma atarken, "Özlemedim," dedi.

"Ben de seni özlemedim," dedim.

"Nasıl gidiyor evlilik?" diye sordu.

"İyi. Senin Gökhan'la nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Kötü," dedi.

"Senin bir sevgilin vardı, ona ne oldu?" diye sordum.

"Melanie mi?" diye sordu, refleksif bir cevapla. "Bir şey olmadı, duruyor."

İçime derin bir nefes sığdırdım. "Her an başına bir şey gelebilir..." diye fısıldadım.

"Nasıl?" dedi Sergio, omzumdan elini çekerken. Başımı omzundan kaldırmak zorunda kalmıştım. Merakla gözlerimin içine bakıyordu. "Neden? Anlamadım? Ne biliyorsun?"

Yüzümde yapmacık bir keder vardı. "Sana bunu yaşatacağım için çok üzüldüğümü bil lütfen..."

"Nina?!" dedi, kızar gibi. "Uzatma da söyle!"

"Bay Ortiz benden şüpheleniyor ve ben de onu kızıyla vurabiliriz diye düşündüm..." dedim. Masumiyetin, yüzümde eğreti durduğunun farkındaydım. "Yani kızıyla tehdit edebiliriz onu..." Sergio'nun gözleri kısıldı ve ne cevap vereceğini bilemez bir şekilde yüzüme bakmaya başladı. "Neyse, bu bugünün konusu değil. Ama yani er ya da geç bu olacak bence. Söyleyeyim dedim." Yanağına kocaman bir öpücük kondurdum ve ayağa kalktım. "Duşa gireceğim ben."

İkinci adımımı atamamıştım ki, Sergio, "Nina!" diye seslendi. Gülümseyerek ona döndüğümde, "Ne planlıyorsun?" diye sordu.

Ellerimi teslim olurcasına havaya kaldırdım. "Hiçbir şey... Henüz."

Sergio da ayağa kalkmış ve aramızdaki mesafeyi kapatmıştı. "Yalan söylüyorsun," dedi, bir tespitte bulunurcasına. "Anlat bana kafanda ne varsa..."

Derin bir nefes alırken, bir elimi Sergio'nun omzuna koydum. "Gerçekten kafamda bir şey yok henüz. Sadece şimdiden sen de düşün diye bahsettim, hepsi bu."

"Mel'e bir zarar gelmesine izin vermem," dedi Sergio. İfadesindeki ciddiyet gözle görülür derecede açıktı. "Baştan söyleyeyim de..."

"Ben de kız arkadaşına bir zarar gelmesini istemem," dedim. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Dua edelim de Bay Ortiz zorluk çıkartmasın..."

Sergio'nun kaşları çatıldı. "Mel umurunda bile değil, değil mi?"

Kollarımı bağladım. "Tanımam etmem Sergio," dedim. Ben de en az onun kadar ciddiydim. "Senin kız arkadaşın olduğu için saygım sonsuz. Fakat sen de farkında olmalısın ki, üç buçuk senelik ilişkimizde, onun hakkında ikinci kez konuşuyoruz. Konuşmasak da olur ama sen benden ilişkini gizledin senelerce. Üstelik ona bir oyun oynuyorsun. Sen de köstebeksin, benim gibi. Takdir edersin ki, bizi düşünüyorum. Bay Ortiz'e yakalanmak istemeyiz, değil mi?"

"Söz ver bana, benim haberim olmayan hiçbir şey yapmayacaksın Nina..." dedi. Bakışlarına yumuşak ve endişeli bir ifade yerleşmişti. "Lütfen bana söz ver..."

Bir elimi Sergio'nun yanağına koydum. "Sen söyle," dedim, ifadesiz bir şekilde. "Söz vermeme gerek var mı?" Sergio'nun bana verdiği cevap, sıcacık gülümsemesiydi.

Fakat bence, söz vermeme gerek vardı.

♠

Her ne kadar jakuziye girip keyif yapmak istesem de hızlıca banyodan çıkmak istediğim için duş almayı tercih etmiştim. Şile bezi bornozumun kuşağını bağlayıp aynanın karşısına geçtim. Saçlarımın ıslaklığını havluyla almaya çalışırken, yatak odasının kapısının açıldığını duymuştum. Çok geçmeden Bora banyoya geldiğinde, aynaya yansıması düştü. İçine derin bir nefes çekti ve bana yaklaşıp, kollarını arkamdan karnıma sardı. Havluyu saçlarımdan çektiğimde, dudakları saçlarımın arasına karışmıştı.

"Sonunda limana döner bütün filolar,
bütün trenler soluk soluğa koşarlar gara;
ben hepsinden çok daha hızlı koşarım sana
büyük bir aşkla sevdiğim için
beni sana çekip sürükleyen bir aşkla.
Hani cimri şövalyesi Puşkin'in
iner ya bodrumunu gezinip seyretmeye,
sevgilim, ben de döner dolaşır sana gelirim.
Tapınır yüreğim benim için çarpan yüreğine.
Günsonu sen sevinçle dönersin ya evine,
yıkanır arınır çıkarsın ya banyodan,
ben de aynı sevinçle dönerim sana;
sana doğru koşarım evime döner gibi..
Yeryüzündeki tüm insanlar sonunda
toprak ananın koynuna dönmezler mi?
Hepimizin en son döndüğü yuva.
İşte benim yüreğimde de sanki
öyle bir şey var ki sana çekiyor beni;

daha senden ayrıldığım anda,
uzaklaşmadan içimi kavurur dönme isteği."

Bora şiir okumuyor, adeta konuşuyordu. Dudakları arasından çıkan her bir kelime kalbime mıhlanırken, onunla, normal şartlarda geçecek bir ömrü düşlemeden edememiştim.

"Bak bunu da bilmiyorum," dedim, imalı bir tonlamayla.

Bora, boynuma kocaman bir öpücük kondurduktan sonra, "*Mayakovski*," dedi.

Yüzümü ona döndüm ve kollarımı boynuna doladım. "Fransız değil?" dedim, alaylı bir şaşkınlıkla. "Ayıp olmasın Fransız şairlere?"

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Kapkara gözleri gözlerime değerken, ellerini belime sabitlemişti. Gözlerimde ne gördüğünü bilmiyordum fakat her ne görüyorsa bundan ziyadesiyle memnun olmalıydı; çünkü kalbime mıhlanan kelimeleri gibi, gözleri de gözlerime mıhlanmıştı. Benim zihnimdeki şiirler, onunkiler kadar çeşitli olmasa da imdadıma derhal Attilâ İlhan yetişebilirdi; *Ben Bora'ya mecburdum, bilemezdi.* "Şarap, peynir ve meyve hazırlattım," dedi. Kaşlarım arsızca havalanırken, dudaklarım iki yana kıvrılmıştı. "Terasa... Belki şezlongta uzanır, yıldızları sayarız seninle."

"Aydın?" diye sordum, merakla.

"Baş başa olalım istiyorum, o gelmesin..." dedi, beni kucağına alırken.

"Onu demedim!" dedim, sitemle.

"Seni giydirelim sevgilim, hava esmeye başladı..." dedi, beni umursamadan. Giyinme odasına girdiğimizde beni yere bırakmıştı. "Hatta ben de üzerimi değiştireyim, eşofman giyeyim..." Bornozumun kuşağını çözdü. "Saçlarını kurutalım ama mutlaka..." dediğinde, gözleri gözlerimden ayrılıp hayranlıkla vücudumda dolanmıştı. Bornozumu yere attığımda Bora'nın aldığı derin ve sesli nefes karşısında, alt dudağımı dişlemiştim. "Belki de hemen giydirmemeliyiz seni

çünkü haksızlık olur bu," diye mırıldanırken, bir kolunu belime dolamış; bir elini de saçlarım arasında dolaştırmıştı.

"Bence haksızlık olan..." dedim, gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığımda. "Senin hâlâ giyinik olman sevgilim."

Dudakları dudaklarıma kapanırken beni kucağına almak istese de ona izin vermemiştim. İçimde ne zamandan beri var olduğunu bilmediğim bir dürtü, kontrolü elime almamı buyuruyordu. Bora'nın sırtını yavaşça mı yoksa hızlıca mı olduğunu dahi kavrayamadığım kadar çabuk bir şekilde, giyinme odasının cam duvarına yasladım. Kemerinin tokasına uzandığımda, Bora'nın dudakları hâlâ dudaklarımdaydı.

Denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu içime dolarken, ikimiz adına çok büyük bir karar almıştım.

♠

Cote D'Azur'un Villefranche-sur-Mer'ine karşı uzandığımız geniş şezlongta, sırtım Bora'nın göğsüne yaslıydı. Üzerimizdeki battaniye bizi hafif esen rüzgara karşı korurken, Bora'nın bir kolu battaniyenin altından karnımı sarmıştı. Kıyıdaki ışıklar, geceye rağmen suyun turkuaz rengini açık ediyordu ve şansımıza tepemizdeki yıldızlar seçiliyordu. İçinde bulunduğumuz coğrafya, olağanüstü bir ressam tarafından resmedilmiş bir tablo kadar kusursuzdu. Fransa'yı değilse bile, Güney Fransa'yı sevmiş olabilirdim. O da Bora'nın hatırınaydı.

Şarabımdan küçük bir yudum aldığım sırada, sehpanın üzerindeki telefon, terastaki sessizliği bölmüştü. "Begüm," dedi Bora. Doğrulacağım sırada, karnıma sarılı koluyla bana engel oldu ve görüntülü çağrıyı yanıtlayarak, telefonu karşımıza doğru tuttu.

"Minik kurbağa!" diye bağırmam, ne Bora'nın ne Begüm'ün ne de Demir'in beklediği bir şeydi. Zaten Demir beni algılayamayacak kadar minikti ve Allah'tan annesinin kulaklığı vardı. "Eh hâlâ miniksin ama yine de bıraktığım kadar minik değilsin!"

"On yedi günlük oldu yengesi!" dedi Begüm, gülümseyerek. Kucağındaki Demir'e çevirdiği bakışlarını birkaç saniye sonra bize yönlendirdiğinde, "Çok özledim sizi, nasılsınız?" diye sormuştu.

"İyiyiz, siz nasılsınız asıl?" dedim. Begüm beni değil abisini aramıştı fakat ben Bora'ya fırsat vermeden konuştuğum yetmiyormuş gibi, Bora adına cevap da veriyordum.

"Çocuk büyütmek zor işmiş!" dedi Begüm, hayıflanarak. Ekrana, Boston'daki evin salonunun tavanı yansıdığında Begüm'ün telefonu bıraktığını fark etmiştim. "Gel anneciğim..." Begüm, telefonu yeniden eline aldığında, kucağında Demir yoktu. "Yatırdım koltuğa."

"Anlatsana, neler yapıyorsunuz?" diye sordum, merakla.

"Sevim Teyze ve ben takılıyoruz işte tüm gün. Demir Bey devamlı uyuduğundan, uyumuyorsa da ağladığından, onunla pek bir şey yapamıyoruz!" dedi Begüm, gülerek. "Sesimi tanımaya başladı ama! Ben konuştuğum zaman bana bakıyor. Kilitleniyor yani sesime. Boğazından böyle garip sesler de çıkmaya başladı. Kim bilir ne anlatıyor..."

"Ya o gönderdiğin videolardan birisinde belliydi!" dedim, heyecanla. "Çok özledim. Amerika'ya döndüğümüzde direkt yanınıza geleceğim vallahi!"

"Lütfen gelin Naz!" dedi Begüm. Yüzüne içten bir gülümseme yayılmıştı. "Benim de kafa dağıtmaya çok ihtiyacım var."

"Asya n'apıyor?" diye sordu Bora, araya girerek.

"Eren ile vakit geçiriyor daha çok. Yani, Eren her gün Demir'i görmeye geldiği için ama Demir çok az uyanık kaldığı için ve Eren sabahtan akşama kadar burada olduğu için... Asya ile oyun oynuyorlar, kitap okuyorlar, dolaşmaya çıkıyorlar, öyle..."

"Bir değişiklik var mı?" diye sordum.

Begüm'ün bakışları bir an için Bora'ya kaymış ve sonrasında beni bulmuştu. "Yok," dedi, yarım ağız.

"Rahat ol üç numara, bugün kardeşlerimin ilişkileriyle ilgilenme günüm," dedi Bora, hoşnutsuz bir tonlamayla.

"O ne demek?" diye sordu Begüm.

Fakat Bora, Begüm'ün sorusuna soruyla karşılık vermişti. "Nasılsınız Eren'le?"

"Normaliz," dedi Begüm. Sesi biraz kısılmış, ifadesi mahzunlaşmıştı. "Yani Eren bir şeyler yapmaya çalışıyor Demir için. Hatta belki Asya için de... Belki Asya, şanslı zamanına denk geldiğinden nasipleniyordur, bilemiyorum. Her neyse. *Biz* diye bir şey yok ama. Yani biz normaliz. Selamlaşıyoruz, birbirimizin hâlini hatırını soruyoruz. Öyle laf olsun diye konuşuyoruz. Demir hakkında ya da."

"Demir hakkında?" dedim, merakla.

"Yani Eren, Demir'e 50 senelik hayat planı yapmış olabilir. Farazi muhabbetler. O anlatıyor, ben dinliyorum. Bu kadar işte..." dedi Begüm, sıkıntıyla. "Çabaladığını görüyorum ve oğlu için çabalaması beni mutlu ediyor. Oğlum adına seviniyorum. Ama bu kadar. Yani bizim aramızda bir şey yok. Ben istemiyorum..."

"Kesin kararlı mısın?" diye sordum.

Begüm derin bir nefes alırken, ekrana yansıyan küçük görüntüden, Bora'nın gözlerinin kısıldığını görmüştüm. "Kararlıyım," dedi Begüm. Birkaç saniyelik sessizlik, cümlelerini tarttığı için olsa gerekti. "Her gün görüyorum Eren'i. Evliliğimiz boyunca aralıksız bir hafta beraber vakit geçirdiğimiz zaman dilimi oldu mu, yani aynı ortamda bu kadar aralıksız bulunduk mu, hatırlamıyorum bile. Ondan nefret etmiyorum. Bu öyle bir şey değil. Yani *geçti benden* gibi bir şey de değil. Çok kırgınım. Ve kızgın. Bana attığı o tokadı unutmam mümkün değil." Bora'nın karnıma sarılı kolunun gerildiğini hissettim. "Ama hissettiğim şey asla, *onu çok seviyorum fakat affedemem* gibi bir şey de değil. Karmaşık da değilim. Böyle anlatınca karmaşıkmış gibi gelebilir size. Ben sadece ayrıştırdım hislerimi kendi içimde... Oğlumun babası, o kadar. Fazlasını istemiyorum. İçimden gelmiyor."

"Peki böyle nasıl olacak?" diye sordum, merakla. Begüm hiçbir şey söylemeden yüzüme bakıyordu. "Devamlı

görüşecek misiniz, her gün?"

"Bilmiyorum," dedi Begüm, yavaşça. "Benim çizdiğim sınır bu, bu arada... Yani ben izin versem, burada kalacak da Eren. O anlamak istemiyor. Beni anlamak istemiyor. Bittiğine inandığını da düşünmüyorum. Bittiğini anlasa beni öpmeye kalkmaz."

Begüm, boşta bulunarak kurduğu cümleden dolayı rahatsız olmuş, akabinde de kaygıyla Bora'ya bakakalmıştı. "Ben konuşurum Eren'le," dedim. Begüm'ün yüzündeki şaşkınlık daha da artarken, Bora da duyduğuna inanabilmiş gibi değildi. "Zaten adamakıllı konuşmam da gerekiyor onunla. Kavga etmeden." Begüm'ün gözleri kısıldı. "Neyse, ben konuşurum. Döndükten sonra, yüz yüze. Eğer senin için de bir sakıncası yoksa tabii."

"Abi?" dedi Begüm, hiç düşünmeden.

"Senin için sakıncası olup olmadığını sordu, benim için değil..." dedi Bora. Göz kırptı. "Ne diyorsun?"

"Eren'le konuşmak istediğine emin misin Naz?" diye sordu Begüm, bu kez de. "Yani bence de konuşmalısın ama en son konuştuğunuzda pek iyi olmamıştı..."

"Beni merak etme," dedim, sıcacık bir tonlamayla. Derin bir nefes aldım. "Eğer bunu istemiyor olsam, sana yardım etmek için bile olsa, onunla konuşmam."

Minik kurbağanın vıraklaması, Begüm'ün bakışlarının bir an için kameradan çevrilmesine sebep olmuştu. "Ben kapatayım," dedi Begüm, ekran yine tavana döndüğünde. "Acıktı..."

"Bi' bana baksana," dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Begüm yeniden kamerada göründüğünde, bu kez yine kucağında Demir vardı. "Canını sıkma sakın. Daha çok mesaj at ayrıca. Aklım sende kalıyor."

"Seni çok seviyorum abi," dedi Begüm. Gözlerinin birden dolması, muhtemelen hormonlarıyla alakalıydı. "İkinizi de çok seviyorum."

"Biz de seni çok seviyoruz," dedim, tatlı bir ifadeyle. El salladım. "Kendinize iyi bakın. Asya'yı öp. Sevim Hanım'a da

selam söyle."

Bora telefonu kapatıp sehpanın üzerine koyarken, sıkıntı dolu nefesini serbest bırakmıştı. "Mutsuz," dedim. Bora uzandığı şezlongtan doğruldu ve kadehine şarap doldurdu.

"Mutsuz, evet. Ve ne yazık ki onu mutlu edecek kişi ben değilim..." dedi. Şarabından birkaç yudum aldı ve hafifçe bana döndü. Bir eli elime uzandı ve baş parmağıyla, elimi okşamaya başladı. Bakışları inceliyormuş gibi, elime dönüktü. "Anne oldu. Sanırım bunu kabul edebilmem zaman alacak. Sevgilisinden değil, kocasından bahsettiğine bile alışamamışken üstelik. Benim küçük kız kardeşim, anne oldu." Dudakları *vay be* der gibi şekil alırken, "Çok garip..." diye mırıldandı.

"Bir evimiz olsun," dedim. Bora, bakışlarını birden gözlerime diktiğinde, bu kez gözlerimi kaçırmamıştım. "Amerika'da... Hangi eyalette, hangi şehirde bilmiyorum." Kapkara gözleri merak içindeydi. "Bir an evvel alalım. Tapusu ikimize ait olsun. Yarı yarıya. İçini zamanla dekore ederiz. Birden değil. Orada bulundukça yerleşiriz. Çok güzel olsun ama, burası gibi. Tabii manzara farkı olacaktır ama kastettiğim manzara değil." Bora'nın yutkunuşunu anbean izlemiştim. "Bir gün ayrılacağız ya..." dedim, yavaşça. Dudaklarımı ıslattım. "İkimizin de sığınağı gibi olur o ev. Belki orada karşılaşırız. Veya buluşuruz. Ama şey... İlla karşılaşacağız diye oraya yerleşmek yok. Gerçekten sığınak olacak. İkimiz de bazen gideceğiz oraya. Bir de... Adresi sadece ikimizin sırrı olsun."

"Ne dediğinin farkında mısın Nazlı?" diye sordu Bora, birkaç saniyelik sessizliğin hemen ardından.

Gülümserken, "Evet," dedim. Bora'nın kapkara gözleri, asfalt bir betona bakan loş bir evi bile, dünyanın en güzel manzarasına çevirmeye yeterdi. "Yani zaten bazen görüşeceğimizi söylemiştik. İşte bazen görüşeceğimiz bir yerimiz olur. İkimize ait bir yer. Hani kumarhane gibi ya da otel gibi samimiyetsiz bir ortam değil de, gerçek bir yuvamız olur. Belki." Bora, iki elimi birden avuç içlerine sığdırırken,

heyecanlanmıştı. "Ne bileyim, ıssız hissetmeyiz belki, böylece. Yani beraber olamayız ama ayrılmayız da. Yani tam olarak ayrılmayız belki."

"Ne değiştirdi fikrini?" diye sordu, merakla.

"Fikrim değişmedi," dedim, başımı iki yana sallarken. "Seninle olamam ama sensiz de olamam. Bazen gideceğim, bazen geleceğim. Kabul etmekle alakalı sanırım. Barışmakla. Geride bırakma isteğimle. Bilmiyorum. Sadece bunu arzuluyorum. Sorgusuz sualsiz bir arzu. Ben sevdim. Sen geç kaldın. Ama ben seviyorum. Ne bileyim. Bir evimiz olsun, dursun orada. Eğer seni içinde istemediğim zamanlar gelirse, kovarım zaten."

"Kovarsın," dedi Bora, gülümseyerek. Kapkara bakışlarına yerleşen mutluluk benim içime de akmıştı. "Kovarsın sevgilim, biliyorum."

"Sevmemiş olabilirsin... Ki bu cümleyi kurmak benim için çok zor..." Ben derin bir nefes almaya çalışırken, Bora'nın baş parmağı nabzıma kurulmuştu. "Yaptığın kötülüğü inkar etmiyor oluşun ve maalesef, şu an beni gerçekten çok seviyor oluşun, bana iyi geliyor oluşun... Bunca zaman sonra gerçekten evli olduğumuzu hissettiriyor oluşun..." Yutkundum. "Bencillik edeceğim. Kendim için. Uzun süreli değilse bile... Ne bileyim. Deneyeceğim. Zor. Ama deneyeceğim. Belki senede birkaç kez, görüşürüz o evde." Gülümsedim. "Bugün çok güzel bir gündü. Belki böyle günlerimiz olur, beraber."

"Sen ne istersen, nasıl istersen..." dedi, nabzımın attığı yeri öperken. "Sen ne dersen Nazlı." Yanağımdan öptü. "Emrin, başım üstüne."

♠

Camlı salonun diğer kanadı Bora'nın çalışma odasıydı ve zannediyordum ki Alp'in, Çağdaş'ın, Falcon'un ve Gökhan'ın bu odaya yayılması Bora'yı rahatsız ediyordu. Öğlen güneşi camlardan sızarken, herkes hararetle önündeki bilgisayarlara kilitlenmiş bir şekilde çalışıyordu. Bora ise ellerini ceplerine sokmuş, dışarıyı izliyordu. Kafasından ne

tür düşünceler geçtiğini kestiremiyor olsam da hoşnutsuzluğunu hissetmek mümkündü. Bora'nın bana anlattığı kadarıyla, Aydın ne pahasına olursa olsun Mehmet Şahindağ ile görüşmeye gitmek istiyordu fakat bir yandan da benim söylediğim şey, kafasını karıştırmıştı. Ölmekten korkmuyordu ya da çekinmiyordu; ama eğer ölürse, Mehmet Şahindağ bizi zayıflatmış olacaktı. Bunun olmasını istemediği için Mehmet Şahindağ'ın inine girmekten vazgeçen Aydın, yine de geri adım da atmış sayılmazdı. Bora'ya, hiç değilse onunla bir telefon konuşması yapmak ve sevkiyatların patladığını kendisinden duymasını istediğini söylemişti. Bora da küfür ede ede Aydın'ın bu isteğini kabul etmişti.

Bir yerde uzaktan bir görüşme yapılıyor ise, Gökhan'ın kanı kaynıyor olmalıydı ve teknik ekibini derhal toplayarak, belki bir şeyler buluruz ümidiyle, bu telefon konuşmasının abartılmasına sebep olmuştu. Bu ne Bora'nın ne de Aydın'ın hoşuna gidiyordu çünkü muhtemelen ikisi de o konuşmada Beyza Karabey'den bahsedileceğini ve birileri tarafından bu konuşmaların dinlenmesinin mahremiyet ihlali olacağını düşünüyorlardı. Yine de ağızlarını açıp tek kelime etmiyor, itiraz haklarını saklı tutuyorlardı çünkü ne de olsa dava hepimizin davasıydı. Yani bence.

Sergio çalışma odasına girdiğinde, Bora'nın bakışları camdan çekilmiş ve benim yanıma gelen Sergio'ya çevrilmişti. "Emir Milić ile alakalı plan yapılması gerek Çınar..." dedi. İfadesindeki bıkkınlık, Mehmet Şahindağ'a karşı alacağımız zaferdeki tüm pürüzlerden bir an evvel kurtulmak istediğini düşündürse de, çok iyi biliyordum ki onu asıl geren, konunun Natalya Agapova'ya da bağlanmasıydı. "Natalya bu işin neresinde olacak, ne yapacağız, bir an evvel konuşalım!" diye devam etti, beni yanıltmayarak.

"Yani Natalya'nın peşindesin, biliyorlar..." dedi Sergio.

"Aydın, sevkiyatların patlama işinin aslını anlattığında, Natalya'nın Kara'ya ihanet etmediği ortaya çıkacak Fox?" dedim, şaşkınlıkla. Sergio'nun bir parça açılan dudaklarına

hayretle bakıyordum. "Onu diyor Bora... Sen nasıl bunu düşünemiyorsun?"

Sergio, ters bir ifadeyle, "Dün gece bana Mel'den bahsederek bütün dikkatimin içine ettiğin için olabilir mi?!" diye sordu.

"Mel?" dedi Bora, kaşlarını çatarak.

"O konu açılmadan Aydın bunu söylemişti zaten! O sırada aklına gelmesi lazımdı..." dedi Falcon. Ellerini sweatshirtünün ceplerine soktu. "Her şeyi geçtim... Zaten bizim planımız, Mehmet Şahindağ'a, *sen sevkiyatları baltaladığını sanıyorsun ama seni kandırdık* demekti. Yani Natalya'nın Kara'ya ihanet etmediğinin anlaşılması, planımızın bir parçasıydı ahbap."

Sergio, sitemli bir tonlamayla, "Bu kadar iyi Türkçe bildiğini açık etmemelisin!" dedi.

"Tüm kartlarımız açık değil mi artık?!" dedi Falcon, umursamaz bir edayla.

"Falcon haklı!" dedim, araya girerek. "Şimdi yapacağımız planın ne ile alakalı olduğunu da düşünemiyorsan, yardımcı olayım... Mehmet Şahindağ ve Emir Milić Natalya'yı hain kabul edecekler fakat bizim Emir Milić'ten alıp CIA'e vermemiz gereken bir bilgi var."

"Arkadaş, Monte Carlo'da gördüğü ihtişamın etkisiyle biraz aptallaşmış sanırım..." dedi Gökhan. Yüzündeki dalga geçer tonlama rahatsız ediciydi. "Zaten neden planı onunla yapıyoruz ki, saçmalık."

"Aslında şöyle bir şey de olabilir," dedi Bora, Gökhan'ı umursamadan. Kapkara gözleri, gözlerimle birleşmişti. "Natalya gerçekten de Kara'ya ihanet etmiştir. Yani Natalya'nın Mehmet Şahindağ ile o gün konuştuğu her şey gerçektir... Fakat, Natalya'nın..." Kaşları çatılırken, derin bir nefes aldı. "Gökhan'la münasebetini diyeyim..." Derin bir nefes vermesine rağmen, kaşları hâlâ çatıktı. "...öğrenen Aydın Demir, Natalya'nın Kara'ya ihanet ettiğini anlar... Ve sevkiyat adresleriyle oynar. Yani bunu Kara biliyordur ve

beraber hem Emir'e hem Natalya'ya hem de Mehmet'e oynamışlardır."

"Neden Aydın münasebetimizi öğreniyor pardon?" dedi Gökhan, mızmızlık eder gibi. "Gökhan akıllıdır ve Natalya'nın niyetini anlar, Natalya'yı yanlış yönlendirir?!"

"Olmaz o," dedim.

"Aynen," dedi Bora. Bakışlarını Gökhan'a dikmişti. "Seni Natalya'nın ağında sansınlar, belki işimize yarayan herhangi bir şey çıkar o kanaldan."

"Öyleyse Aydın, bu hikayeyi anlatacak o orospu çocuğuna?" dedi Sergio. Gözlerine yerleşen sinsi ifade, keyiflendiğini gösteriyordu. "Böylece, hâlâ avantaj bizde olacak?"

"Yani Natalya'dan yine şüphelenirler tabii ama yine de emin olamazlar," dedi Bora, düşünceyle. Bir eliyle sakallarını kaşıdı. "Gerçi Kara, Natalya'nın hain olduğunu öğrendiğine göre, Natalya ile işi biter. O zaman Natalya Mehmet'in de işine yaramaz. Fakat zaten biz, Natalya ile Emir'e oynuyoruz; Mehmet'e değil."

Merakla etrafıma bakınırken, "Aydın nerede?" diye sordum.

"Ayin yapıyor herhalde," dedi Gökhan, gözlerini devirerek.

"Terasta!" dedi Sergio, kızgın bir tonlamayla. Zannediyordum ki Gökhan'ın abisi olarak, Gökhan'ın diğer abisiyle dalga geçmesine kızmıştı. "Biraz saygılı ol!"

"Sana mı soracağım lan?!" dedi Gökhan, dik bir ifadeyle.

"Tamam!" dedi Bora, sertçe. "Sizi çekemem şimdi! Kendinize gelin!"

Sergio bize arkasını dönüp kapıya doğru ilerlerken, "Aydın'ın yanındayım, ben ona anlatırım planı..." dedi. Gökhan'a ters bir bakış attı ve kapıyı hiddetle, adeta kardeşinin yüzüne çarptı.

♠

"Evet?"

Mehmet Şahindağ'ın, Aydın Demir'in telefonunu bu şekilde açması, bilhassa Gökhan ile Bora'nın kaşlarının çatılmasına

sebep olmuştu. Falcon, Sergio ve Alp müştemilata geçmişlerdi çünkü Alp'in dediğine göre, müştemilattaki internet bağlantısı, çalışma odasındaki internet bağlantısından daha kuvvetliydi. Fransa'da dahi, fiber optik bağlantıya rağmen, bunun olması içler acısıydı ve Alp, hâlâ bunlarla uğraştığına inanamıyordu. Böyle söylemişti. Gökhan ise Bora'nın o esnada tuvalete gittiğine ve Alp'in bu cümlesini duymadığına şükretmişti; çünkü bugün Alp'e ihtiyacımız vardı. Alp ve Falcon, evin neresinde olduğunu bilmediğimiz -kimsenin sorgulamadığı ve rahat bıraktığı- Aydın'ın telefonuna bağlanmışlar ve bizim de onları dinleyebilmemizi sağlamışlardı. Bizim konuşmayı dinlediğimiz bilgisayarın kontrolü Çağdaş'taydı ve çalışma odasındaki internet bağlantısıyla alakalı bir sorunu neyse ki yoktu.

"Kaç sene oldu lan?!" dedi Aydın, doğrudan. Gökhan ve ben, Çağdaş'ın oturduğu çalışma masasının karşısındaki koltuklarda otururken; Bora, Çağdaş'ın oturduğu koltuğun arkasındaki duvara yaslanmış, yalnızca sinyallerin göründüğünü bildiğim ekrana bomboş bir şekilde bakıyordu.

"Neyi sorduğuna göre değişir," dedi Mehmet Şahindağ.

"Uzatacaklar," dedi Gökhan. Bora, birkaç saniyeliğine bakışlarını ekrandan kaldırıp Gökhan'a bakmıştı. "Şimdiden bunaldım."

"Kaç senedir kaçıyorsun bizden?!" diye sordu Aydın.

Mehmet Şahindağ'ın attığı kahkaha samimiyetsizdi. "Ben sizden kaçmıyorum, yanlış anlamışsınız..." dedi, hâlâ gülerken.

"Emir Milić denen herif, Çınar Akbulut'a bazı görüntüler vermiş. Çınar Akbulut da bana dedi ki, seni öldürmemi istiyor..." dedi Aydın. Sesindeki solukluk karşısında içim yanmıştı. "Görüntüleri izledim orospu çocuğu! Komplo! Anlamadığım şey şu, neden?! Neden kaçak dövüşüyorsun?! Çıksana karşıma adam gibi!"

"Yavaş ol Aydın Demir!" dedi Mehmet Şahindağ, sert ve uyarıcı bir sesle. "Ölmeni istiyorum. Ve bu kaçak dövüşmek

değil, stratejik bir oyun."

"Ben Caner Kozan'ın yanında çalışırken öldürebilirdin beni..." dedi Aydın. Bora'nın kaşları havalanmıştı. "Ya da Özgür bizim içimizdeyken. Neden şimdi?!"

"Çünkü sen yaşamayı hak etmiyorsun!" dedi Mehmet Şahindağ, tükürür gibi. Gökhan yumruğunu sıkıp koltuğun kenarına vururken, ben derin bir nefes almıştım. "Beyza'ya saygın yok senin! Bora onu öldürürken, onun anılarını yok ederken, sen sadece izledin... Nasıl yapabildin bunu?! Hiç mi için acımadı?!"

"Seninle olan anılarına mı saygı duyacaktım?!" dedi Aydın. Mehmet Şahindağ'ın kurduğu cümlenin onu şaşkına çevirdiği, ses tonundan belliydi. Annie Morgan'ı düşünmemem gereken yer tam da burasıydı fakat Gökhan'la göz göze gelmek, Beyza Karabey'i tanıyor olduğum ve onun yaşadığı gerçeğini bana unutturmuyordu. "Güzel kafa sendeki..."

Mehmet Şahindağ, aksi bir tonlamayla, "Neden aradın beni?!" diye sordu.

"Birkaç sebebi var," dedi Aydın, yavaşça. "Şu patlattığını sandığın sevkiyatlar tıkır tıkır gerçekleşti, öncelikle onu söyleyeyim." Mehmet Şahindağ'ın öfkeli nefesi ahizeye çarpmıştı. "Natalya denen kadının ne halt ettiğini anlamayacağımı mı sandın?! Tanımıyor muyum lan ben kardeşimi?!"

"Çınar Akbulut'un kardeşi demek istedin sanırım?" Gökhan hırsla ayağa kalkarken, odayı Mehmet Şahindağ'ın kahkahası doldurmuştu. "O Umut biliyorsun ki... Senin kardeşin değil."

"Ne fark eder?" diye sordu Aydın, istifini bozmadan. "Sonuçta Çınar Akbulut da benim kardeşim." Gökhan'ın duraksayarak, sanki bu cümleyi kuran Bora'ymış gibi Bora'ya bakması bir kez daha derin bir nefes almama sebep olmuştu. Başka da yapacak bir şeyim yoktu. "Sen boşver bizim aile ilişkilerine kafa yormayı da Natalya'yı nerede buluruz, onu söyle."

"Oldu... Başka?" dedi Mehmet Şahindağ, alayla.

"Başka..." dedi Aydın, düşünür gibi. "Öldürdüğün müşteriler var ya onlar Kara'yı seçenler değildi; seni bırakmayanlardı. Natalya'nın elindeki belgelerle oynamıştım da..."

Mehmet Şahindağ'ın boğazından dökülen kahkaha, Bora'nın sinirlerini bozuyordu. "Durdunuz durdunuz bir anda bütün hamleleri arka arkaya sıraladınız. Helal olsun..." Yerimden kalktım ve küçük adımlarla Bora'nın yanına ilerledim. "Senin o emir aldığın Kara nerede? Onun da bir sesini duysaydım keşke?" Kollarımı Bora'nın beline sardığımda, dudakları başıma kapanmıştı. "Size ufak bir taktik vereyim. Eğer kurşunlarınızı bu kadar hızlı harcarsanız, kurşunsuz kalırsınız. Çatışma bitmeden kurşunsuz kalmak tehlikelidir. Mazallah, yendiğinizi sanarken yeniliverirsiniz."

"Haklısın," dedi Aydın. Sesi kupkuruydu. "Fakat zaten biz baştan mağlubuz..." Kupkuru fakat delici bir alet kadar keskin. "Sen var ya sen... Sen Kara'nın ablasını... Benim sevdiğimi öldürdüğünde mağlup olduk biz!"

Mehmet Şahindağ, "Beyza beni seviyordu!" diye bağırdığında, Bora ağzının içinde bir küfür mırıldanmıştı.

"Sen peki?" diye sordu Aydın.

Bora'nın telefonuna bir mesaj geldi; Aydın'dan:

"İnine girmem sizin aleyhinize olacaktı, eyvallah Kara."

"Ne bu şimdi?" diye sordu Bora, Gökhan'a da mesajı gösterirken.

"Ben de onu çok seviyordum! Hâlâ çok seviyorum!" diye bağırdı Mehmet Şahindağ.

Aydın, Bora'ya bir mesaj daha attı:

"Kusura bakma. Beni öldürsen, sesim çıkmayacak. Söz."

"Beyza'nın kolundan hiç çıkartmadığı bileklik vardı ya... Kardeşinin hediyesi hani..." dedi Aydın, heyecanlı bir sesle. Bora'nın bakışları bana çevrilirken, neler olup bittiğini anlamaya çalıştığını anlamıştım. "Kara onu yengeye hediye etmişti. O bileklik, Beyza'dan kalan son şey. Yengem de sağ

olsun, sever beni..." Bora, *bu doğru olmasın* dercesine bana bakarken, ona *maalesef* der gibi baktım. "Bana verdi. Bende."

Bora, Aydın sanki onu duyabilirmişçesine, dişlerini sıkarak, "Yapma Aydın!" dedi.

"Madem hâlâ çok seviyorsun Beyza'yı... Gel ve al benden, ondan kalan son şeyi."

"O benim inime gelecek Kara. Onunla görüşeceğim. Böyle değil. Yüz yüze."

"Eğer azıcık olsun delikanlıysan, eğer azıcık olsun sevginin arkasındaysan, eğer azıcık olsun Beyza'yı sevdiysen Mehmet Şahindağ... Seni bekliyorum. Gel."

8*

Ah Bora Karabey!

Bahçedeki ışıkların, sık ağaçlardan dolayı loş bir ortam yarattığı garajın köşesindeki, ahşap üstü açık çardakta oturduğunu görmüştüm, ilk kez. Sırtın bana dönüktü. Nazlı, yüzünü gözlerinin önüne getirebilecek kadar seni tanıyordu ama ben sana yabancıydım. Nazlı'ya da. Zamanla tanıdım hem Nazlı'yı hem de seni. Sen bana kendini ne kadar anlatırsan anlat, Nazlı da anlattı. Seni anlattı. En başından beri. Benim zihnimden daha değerli bir yer varsa, Nazlı'nın kalbidir o yüzden. İyi ki oraya yerleştin Bora Karabey, bu senin de önceliğin biliyorum, senin için de en güzel iyi ki...

Kendi adıma, yaşadığın evrendeki doğum gününü kutlamak benim için ne kadar özel, biliyorsun. Hem senin, hem de nazlı sevgilinin varlığı benim şükür sebebim. Nazlı hikayesini anlatmak için beni seçmeseydi, bugün bu satırları yazamıyordum ben. Öyle derin bir adamsın ki, Nazlı sana okyanus yakıştırması yapmakta çok haklı Bora. Seni anlamak çok güzel ve çok acı. Elinden alınan hayallerin için üzgünüm. Sana biçilen hayat için de. Bilmiyorum sen kaç kez doğduğuna pişman oldun ama ben, göğsümü gere gere iyi ki doğdun diyorum bugün sana. İyi ki ruhunu buldun. İyi ki konuştun benimle, iyi ki açtın içini.

Bilirsin uzar gider, minnetim çokça sana.

Seni çok seviyorum Bora.

Kafamın içindeki sesler başımı ağrıtıyor ve ben geçmişi düşünüyorum. Aslında bunu çok kez yaptım. En çok da rüyalarımda. Rüyalarım daima ikiye ayrılıyor; ya geçmişteyim ya gelecekte. Şimdiyi sevmiyorum, bugünü. Altı sene evvel başlayan ve ne zaman biteceği belirsiz, hatta bitip bitmeyeceği dahi muamma olan zamandan nefret ediyorum. Geçmiş en güzeli. Annem de Beyza da hayatta. Ben, Beyza ve Begüm'ün ortasına oturmuş, ikisini birden kollarımın arasına almış, onları her zaman koruyacağımın sözünü veriyorum. Annem ise babamla. Üç çocuk da büyümüş, hayata karışmış, dinlenmek onların da hakkı. Hakkıymış. Annem öyle derdi.

Begüm 18 yaşını doldurduktan sonra babamla uzun, upuzun bir tatile çıkmanın ve bizi birbirimize emanet etmenin hayalini kurardı. *Boşuna üç tane doğurmadım,* diye şakalaşırdı bizimle. Annemin abisiyle ilişkisi nasıldı bugün hâlâ tam olarak bilmiyorum ama kardeşliğin en önemli şey olduğunu dinleyerek büyüdüm. Bu bir manipülasyondu fakat kötü niyetli değildi. Annem başlarına her an bir şey gelebileceğini bildiği için, bizim etle tırnak olmamız için çok ama çok uğraştı. Bazen, ablamın ölümünü görmediği için şükrediyorum. Hatta kendi abisinin de.

Annemle babam uzun, upuzun tatillerindeyken dünyanın ikinci ve üçüncü harikalarıyla olmak, gerçekten pahabiçilemez. Etle tırnak olduk mu bilmesem de Beyza ve Begüm kollarımdayken yaşadığım huzuru hiçbir şeye değişemem. Ablamı ne zaman rüyamda görsem kesin kötü bir şey olur ama olsun. Geçmişi görmek, başıma kötü ne gelirse gelsin, çok değerli. Bugüne döndüğümde, Beyza'nın kollarım arasında olmadığını fark ettiğimde, Begüm'e daha çok sarılıyorum. Onu da kaybetmemek için elimden gelenin sınırlarını, kendimden uzaklaşmak pahasına zorluyorum. Ona bir gelecek vereceğim. Ne olursa olsun. Bu anneme borcum. Ablamı koruyamadım ama Begüm'ü koruyacağım.

Kurguladığımız oyun bugün başlıyor.

Hatta başlamış bile.

Ali'nin alaylı bakışlarla süzdüğü kızın sırtı bana dönük olsa da gözlerini Ali'ye dikip meydan okuduğu buradan bile belli. Bir sorun var. Ali, beni fark eder etmez düğmelerini ilikleyip ciddileştiğinde ve tüm dikkatini bana yönelttiğinde, burada olduğumu kız da anlamış olmalı. Her şeyi çözmek zorunda olan kişi olmaktan bıktım, en azından bunun tıkır tıkır işlemesi gerekiyordu. Kızı kapının önünde değil, bekleme salonunda veya odamda bulmak zorundaydım. Sikeyim. Protokollerden nefret ediyorum. İlk dakikadan mahcup olmak zorunda değildim.

Elimi omzuna koydum. "Nazlı, neden burada bekliyorsun?" diye sordum. İsmini bilhassa vurgulamak istemiştim, Ali duysun diye. Nazlı Alaca benim misafirimdi, bugün buraya geleceğinin Ali'ye bildirilmiş olması gerekiyordu. Kız bana döneceği sırada elimi omzundan çektim ve ellerimi cebime soktum. Gözlerinden korkusu okunuyordu.

Hatta sesinden de. "Bir sorun olmuş sanırım... Seninle görüşmeye gelecek birisinden haberdar değillermiş..."

Ali'ye baktım. Çoktan pişman olmuş, bir hata yaptığını fark etmişti. Fakat bu Ali'nin hatası değildi ve dilediği özür yersizdi. Ona misafir beklediğim söylenmemiş olmamalıydı. Kızın kolundan tuttum ve içeriye geçmesi için yönlendirdim. Ali'nin karşısında gördüğü kızı ve karşımda yaşadığı mahcubiyeti asla ama asla unutmayacağını biliyordum. Fakat Ali'nin bakışlarını da ben unutmayacaktım. Alaylı bakışlar. Güvenlik böyle bir şey değildi ve ben güvenlik görevlilerinin haksız özgüvenlerini hiçbir zaman anlamayacaktım. Bu saygısızlığı sadece bu kıza değil, misafir vasfına sahip kimseye yapmaması gerekiyordu. En azından yalan söylediğine emin olmadan.

Kızla içeriye girdiğimizde Seren'le karşılaştık. Kızdan özür dilemedi. Kızın maruz kaldığı muamele Seren'in hatasıydı; bunu ne zaman fark edecekti? Asansöre ilerlediğimizde, yakın gelecekte fark etmeyeceğini anlamıştım. Unuttuğum toplantı hakkında benimle konuşurken mesela, sitem ediyordu ve bu gerçekten komikti. Onun unuttukları peki?

"Sorun olur mu senin için şirkette kalmamız?" diye sordum, kıza. Sanırım daha evvel hiç kimse ona herhangi bir konuda, herhangi bir şey sormamıştı çünkü bu kadar şaşırmasının başka bir anlamı olamazdı.

"Yoo... Yok. Yani... Şey... Sorun değil... Fark etmez..." Benden tahmin ettiğimden daha çok korkuyordu. Madem bu kadar çok korkuyordu, burada ne işi vardı?

"Güzel, kısa tutmaya çalışırım. Seninle de o sırada Seren ilgilenir."

Asansörden indik ve odama gittik. Kız etrafta gözlerini gezdirirken ben masama doğru ilerledim ve oturması için, ona karşımdaki koltuğu gösterdim. Eğer bunu yapmasaydım oturabilecek gibi değildi. Kendini tedirgin hissediyordu. Seren'in kahvesini nasıl içeceğini sorması bile onu germiş gibiydi, çünkü belli ki kahve önemsizdi, ayıp olmasın diye içecekti. Sütlü filtre kahve. Tahmin ettiğim gibi. Muhtemelen şekerli içiyordu.

Seren odadan çıkınca, "Nasılsın?" diye sordum.

İyi olduğunu söyledi ama daha çok çıkışıyor gibiydi. Kendisine neden hatırını sorduğumu anlamaz gibi ya da. Benim kumarhanemde hile yapan kendisi değilmiş gibi, beni suçlayan bir tavrı vardı. Bir kumarhaneyi dolandırmaya kalkmanın sonu, Kıbrıs'ta, en iyi ihtimalle polis merkezinde biterdi fakat kız muhtemelen, girdiği yerden elini kolunu sallayarak çıkacağını düşünüyor olmalıydı ki, şu an yaptığı şeyleri gereksiz buluyordu. Hesabı ödeyemeyince bulaşık yıkamak zorunda kalmak gibi. Muhtemelen bu kız, böyle bir durumla karşılaşsa, tabakları yıkamak yerine sirtaki yapardı. Öyle dikti.

Kısa bir süre sonra, benim nasıl olduğumu sordu. Tamamen nezaket göstermesi gerektiğini düşündüğünden olsa gerek. "İyiyim. Yorgunum sadece," dedim. Bunu beklemiyor olmalıydı çünkü duyduğunda bakışları yumuşadı ve beni incelemeye başladı. Bir an için, yorgun olduğumu görünüşümle de onaylamaya çalıştığını düşündüm. Gözleri

fıldır fıldır dönüyor, kafasının içinde bana dair muhtemel yeni ön yargılar inşa ediyordu.

"Bu arada ben... Teşekkür ederim," dedi. Neye teşekkür ediyordu? "Bir haftadır Seren Hanım her şeyle ilgilendi, sürekli telefonla irtibatta kaldık." E ben bunun sözünü vermiştim zaten?

"Gitti mi?" diye sordum, ayıp olmasın diye.

Beklediğim gibi oldu. Yüzü düştü. Gözlerinin derinlerine sinen hüzünle çarpıştım. Kız, çocukla alakalı her ne hissediyorsa göstermekten çekinmiyordu. Belki de maske takmaya çabalıyordur ama çocuğa karşı öyle yoğun duyguları vardır ki, maskeden taşıyordur. Ki öyle olmalı. Çocuğun yaşayıp yaşamayacağı bile belirsizken, kendi hayatından vazgeçti. "Evet iki gün önce. Ambulans uçağa bindirdiler Anıl'ı," dedi.

"İletişim kuruyorsun herhalde onlarla?" diye sordum.

"Kız kardeşi mesaj atıyor sürekli, durumundan haberdar ediyorlar," dedi.

"Parayı nasıl bulduğunu sormadılar mı?" diye sordum. Aslında en çok merak ettiğim buydu. Çünkü çocuğun ailesinin, kızın bu yüklü masrafı kaldıramayacağının farkında olacağı kesindi. İşte burası, kızın bana verdiği sözü çiğneme ihtimali olan yerdi.

"Sordular... Bir şirkette işe başladığımı ve avans aldığımı söyledim," dedi. Eğer bu cevabı bana değil bir başkasına verse kahkaha atabilirdim fakat şu an sadece sinirlenmiştim. Zekamı hafife alıyordu.

"Saçmalık. Hiçbir şirket, bu kadar yüklü bir miktarda avans vermez," dedim.

"Ne deseydim? *'Kumarda kazandım.'* mı?" dedi. Benimle alay ediyordu. Benimle. Kendisine, ölmeyi kabul etmesi şartıyla yardım eden adamla. Belli ki kendisinden çoktan vazgeçmişti ve ölmek için sekiz ay beklemeye dahi sabrı yoktu. Tam cevap verecektim ki Seren geldi. Kahvelerimizi bırakırken, kıza daha dikkatli baktım. Yüzünden çekilen kan, adeta gözlerine yerleşmişti. Uykusuz ve gözyaşı dolu

geceler. Gerçekten avans aldığını söylemiş olabilir miydi? Kız gerizekalı değildi. İçinde bulunduğu holdingin sahibinin, böyle bir yalanı anlayacağını tahmin etmemiş olamaz ve kendini böylece ele vermezdi. E peki o zaman, çocuğun ailesi mi gerizekalıydı?

İyi de kız daha öğrenciydi.

En gerizekalı olan insan bile, avans yalanını yemezdi.

"Kaçıncı sınıftasın sen?" diye sordum. Belki de kızı umursamıyorlar, sadece oğullarını düşünüyorlardı ve neresinden bakarsam bakayım, bu korkunç bir şey. Sonuçta kendi evlatlarını düşünseler bile, bu kızın da bir anne ile bir babanın evladı olduğunu unutmamak zorundalar. Kızın onlara bir minnet borcu olmalı. Her şey olabilir. Fakat her ne olursa olsun, bu kız için büyük bir yük.

"Okuduğumu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Bu kızın alaycılığının bir dozu olmak zorunda, kendisini ne sanıyor? "Seninle sohbet etmiyorum Nazlı! Ben sana soru soruyorum ve sen de bana cevap vermekle yükümlüsün."

İnanmıyorum. Bozulmuştu. Öyleyse doğru düzgün konuşsaydı, ne diye alay ediyordu? Beni tersleme hakkını nereden buluyordu? Çocuğun arabasına çarpan ben miydim? Kumarhanemde hile yapmasına izin vermediğim için miydi tüm bu olanlar? Kendi arkadaşını, Hakan'ı suçlasaydı o zaman? Sonuçta onun yüzünden bugün karşımda değil miydi?

"Okulum bitti, yalnızca alttan kalan bir dersim vardı, haftanın bir günü okula gidiyorum," dedi.

"Ne okuyorsun?" diye sordum.

"Matematik," dedi. Siktir. Hollywood klişesi. Gökhan gerçekten bunu duymasa iyi olurdu.

"Hangi okulda?" diye sordum ama alacağım cevabı biliyorum. Dandik bir okulda okumuyor olmalı. Derece yapmış olmalıydı. Bakışları öyle kendinden emin ki, Oxford dese inanırım.

"Boğaziçi," dedi. Al işte. Hakan'ın, kızın mükemmel bir üniversite hayatı olduğunu yazdığı mesajı hatırladım.

Çalışıyordu da o yüzden mi okulu aksatmıştı acaba?

"Geçimini nasıl sağlıyorsun?" diye sordum.

"Çalışıyorum. Yani çalışıyordum. Anıl'ın kazasından sonra, izin almam gerekti ve vermediklerinde de işten ayrıldım," dedi. Hangi holdingte staj yaptığını sormaktan itinayla kaçındım çünkü bunu öğrenirsem, iş yerinde de ego yapıp yapmadığını merak edecektim ve kimseyle bu kız hakkında konuşmak istemiyordum. Bu kız hakkında herhangi birisinden duyduğum şeyler, kendi kazanacağım fikirlerin önüne geçerdi. Başkasının olumlu veya olumsuz bir düşüncesini istemiyordum, çünkü kurguladığım oyunun başrolüne yerleşecek bir kız hakkında, ancak ve ancak kendi gözlemlerime güvenebilirdim.

"İşsizsin yani şu an?" dedim. Ki en doğrusu da buydu. En az otuz sniperla korumak zorunda olduğum bir kızı, herhangi bir plaza binasında serbest bırakamazdım. Kendi holdingimin içi bile o kadar tekin değilken, başkalarının şirketini güvenli hâle getiremezdim. Kızı soktuğum dünyayı düşünürsek, canı bana emanetti ve bu canı korumakla yükümlüydüm.

"Evet. Ne o? Her Boğaziçi'linin kapısında yattığı şirkette bana iş mi vereceksin?" dedi. Karabey Holding'ten hoşlanmadığını anladım, evet. Acaba iş başvurusu mu reddedilmişti? Bu yüzden mi bana bu kadar sitemliydi? Hafızamı zorlamam gerekiyordu. Acaba Boğaziçi'nde verdiğim seminerde bir soru sormuştu da ergence bulup terslemiş miydim? Gerçi genelde herkesi alttan almaya çalışırdım. Kıza ne yaptığımı ve kızın bana neden böylesine aksi davrandığını çözmem lazımdı.

"Hayır. Sen çalışmayacaksın," dedim

"Anlamadım?!" dedi, sesini yükselterek. Açıkçası ben de anlamamıştım, bana sesini mi yükseltiyordu?

Kendimi tekrarlamaktan nefret ettiğimi bir ara söylemem lazımdı. "Çalışmayacaksın."

"Buna sen karışamazsın!" diye bağırdı. Kız, onun ölümüne göz yumacağımı zannederken, çalışmasına karışamayacağımı mı öne sürüyordu? Gerçekten mi? Yüzüne

bakmaya devam ettiğimde, hafifçe titredi. Teniyle tezat renkteki saçlarının diplerine kadar terlediğine bahse girebilirim. Kız benden deli gibi korkuyordu. İnsan, korktuğu birisine nasıl ve neden bu kadar pervasız davranırdı ki? Acaba kızın psikolojisi falan bozuk olabilir miydi? Başıma iş mi almıştım? Bildiğim tek şey, ona bakmaya devam edersem, oturduğu koltukta can verecek oluşuydu.

Yok, bu sekiz ay böyle geçmezdi.

Ayağa kalktım, kızın nefes alması için ona sırtımı döndüm ve cama doğru yürüdüm. Boğazı izlemeye başladım. Bu siktiğimin binasında ne yaptığımı bilmiyordum. Ve bu kızla ne yaptığımı da. Uçsuz bucaksız denizin üzerinde olmam gerekirken, aptal bir takım elbisenin içine hapsolmuş, hayallerime uzaktan bakıyordum. Bu kızın hayalleri yok muydu? Ne diye başkası için kendini feda ediyordu ki? Aptallık.

Ah abla!

Kızı rahatlatmam lazımdı. "Korkma. Bir şey yapmayacağım. Bağırdığın için pişman oldun zaten..." Ya da aptallığının altını çizmem lazımdı, ne diye rahatlatıyordum ki? "Bir hafta önce, anlık bir gafletle bir karar verdin ve şimdi doğru yapıp yapmadığını sorguluyorsun. Bugün keyfim yerinde. Mazur görüyorum." Koltuğuma geri oturdum.

"Neden biriyle sevgili gibi davranmak zorundasın?"

Bu sorunun cevabı, eski sevgilimi kıskandırmak kadar basit olmadığı için yaşadığım hayattan bir kez daha nefret ettim. "Çok soru soruyorsun."

"Sen az evvel beni sorguya çekerken iyiydi ama!"

Korkmasına gerek yoktu ama haddini aşmasa iyi olurdu. "Nazlı! Keyfimi kaçırmak istediğine emin misin?!"

"Özür di-.....OFFFF!"

Buraya kadardı.

Katlanılmaz bir mücadele.

Kahkaha attım.

"Senin sorunun kasmak... Çok fazla kasıyorsun, bu da seni gergin olmaya itiyor. Rahatla biraz."

"Seni tanımıyorum. Kim olduğunu bile bilmiyorum! Seninle aynı evin içinde yaşayacağım ve çok katı kuralların var! Ayrıca ürkütüyorsun da beni! Sekiz ay sonra geberip gideceğim! Sence nasıl rahatlayabilirim?" dedi.

İtiraf etmeliyim ki bunu beklemiyordum. Onun ölmesine izin vermeyecektim ama o ölmeye öyle razıydı ki, bunu ona söylemeye niyetim yoktu. Öleceğini zannederek yaşamasını ve sekiz ay sonra, ölmeyeceğini öğrendiğinde, -kendisine rağmen- ona bağışlanan hayatın kıymetini bilsin istemiştim. Fakat bu kız, bir hafta önce, Kıbrıs'ta karşımda oturan kız değildi.

Pişmandı.

Ölmek istemiyordu.

Burada olmaktan, burada olmasından nefret ettiğim gibi nefret ediyordu.

Eşit şartlardaydık.

"Bunun idrakını şimdi mi yaşadın Nazlı? Oysa ben üzerine basa basa seni uyarmıştım. Anıl'ın hayatını kurtarmak isteyen ve bu uğurda ölmeyi göze alan sendin. Ölene kadar da başına ne gelecekse razıydın. Aşk için değerdi. Şimdi, onun hayatının kurtulacağını bilince pes mi ettin?"

"Hayır... Sadece..." dedi.

O cümleyi asla kendisi tamamlayamayacaktı; "Korkuyorsun," dedim.

"Evet."

İnsanları korkuttuğum gerçeğiyle yüzleşeli ve bunu kabul edeli çok olmuştu. Elif'le başlamıştı ve daha sonra sık sık insanların benden korktuğunu görmüş, duymuştum. Korkutucu olmak gibi bir çabam yoktu, kendiliğinden gelişiyordu. Yıllar içinde tahammülsüz fakat sabırlı bir adama dönüşmüştüm. Begüm tahammülsüzlüğümden korkardı, Gökhan sabrımdan. Bahar, içinde bulunduğum koşullardan korkuyordu. Eskiden sık sık benimle dışarıda buluşmak isteyen kuzenim, gitgide bunu ev ziyaretleriyle sınırlamıştı. Ceren ise her şeyin daha kötüye gitmesinden korkuyordu, bir gün her şeyin daha da kötü olmasından.

Mümkünmüş gibi. Aile fertlerinden yakın akrabalarıma, arkadaşlarımdan çalışanlarıma kadar herkes benden bir şekilde korkuyordu ama beni en çok ve hâlâ şaşırtan Aydın Demir'di; ne ara onu bile korkutacak birisine dönüşmüştüm?

Gerçi kendimden kendim bile korkmuyor muydum, Aydın Demir'e neden şaşırıyorsam?

"Yanımda olmaktan..."

"Evet."

"Benim evime gelmekten..."

"Evet."

"Orada benimle yaşamaktan..."

"Evet."

"Ve ölmekten..."

"Evet!"

"Ölmek istemiyorsun çünkü."

"E-Evet..."

Kurguladığım oyun düşünülürse buna üzülmem beklenilebilirdi ama çok şükür aklımı o kadar kaçırmamıştım. Bu kız olmaz, başkası olurdu. Kimin olduğunun pek bir önemi yoktu. Kızı azat edecektim.

"Tamam. Çık şimdi şu kapıdan. Oyun moyun yok. Anlaşma iptal. Serbestsin," dedim.

Rahatlamıştım. Aşk için ölmeye değmeyeceğini düşünüp hayatta kalan insanları bir araya toplayıp kulüp oluşturmayacaktım ama bir yerlerde var olmalarını bilmek güzeldi. Ayrıca Gökhan'a da hesap vermeme gerek kalmamıştı. En nihayetinde kafama, *bir kız bulup öldü gösterelim* fikrini sokan oydu ve ben çok akıllı bir insan olduğum için, gerçekten öldürmezsek risk almış olacağımızı düşünmüş, zamanla kendi fikrimi Gökhan'ın kanıksamasını sağlamıştım. Aklımı sikeyim. Olacak iş vardı, olmayacak iş.

Yalnızca sevdiği çocuğun hayatını kurtarmaya çalışan bir kızın ölümü üzerine, kendi sevdiklerimin mutluluğunu hazırlayamam. Geçen hafta, o balkonda, ölmesine izin veremeyeceğime emin olmuştum. Üstelik ona mükemmel bir hayat sağlayacaktım ve en azından bu konuda vicdanım

rahat olacaktı. Yaptığımın düpedüz delilik olduğunu biliyorum. Senet bile yapmadım. İçten içten kaçmasını, bugün buraya gelmemesini istemiştim hatta ama bunu Gökhan bilmese de olur. Geleceğini bile bile gelmemesini istedim çünkü ölmeyecek dahi olsa, içine gireceği dünya kapkaraydı ve ben masum bir kızın benim yüzümden zarar görmesini hiç mi hiç istemiyordum.

Ve işte bitmişti. Bu kapıdan çıkıp gittiğinde, yaşanacakları biraz erteleyecek ve bir gün başka bir kız bulacaktım. Belki bu kadar masum olmayan, gözlerinin derinlerinde iç sızlatıcı bir hüzün taşımayan bir kız. Ayrıca mümkünse, gözleri farklı bir renkte olsun.

Kız şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibiydi. "Ama... Anıl için o kadar para-"

Lafını kestim. "Ödersin. Şu ana kadar harcadığım kadarını." Bir an evvel gitmesini istiyordum.

"Benim o kadar param yok." Bu kız ciddi miydi? O kadar parası olsa zaten burada işi olmazdı, bunu bilmiyor olamazdım değil mi?

Mahcup olmaması ve kabul edemeyeceğini dile getirerek daha fazla burada oyalanmaması için, "Olduğunda ödersin," dedim. İlla kapıyı benim mi göstermem gerekiyordu? Kalkıp gitmek için ne bekliyordu Allah aşkına?!

"Ameliyat parası ödenmedi ama daha. O parayı nereden bulacağım? Bulamam ki. Ölür. Ailesi o kadar umutlandı, herkes umutlandı..." dedi. Tüm bunların kamera şakası olma ihtimali var mıydı acaba? Ölmek istemiyordu ve parayı nereden bulduğunu laf olsun diye soran, çocuğun gerizekalı ailesi umutlandı diye, kendini değil de onları mı düşünüyordu? Kızı onlar büyütüp okutmuşlar mıydı? Hayatını mı kurtarmışlardı acaba daha evvel? Ölüme bu kadar körü körüne adanmasının sebebi neydi?

Gerçekten sadece aşk mı?

Yok, bu kadar aptal bir kızla zaten bu oyunu oynayamazdım.

Düşünce yapısı bozuk birisiyle nasıl iletişim kuracağımı kestiremiyordum. Kendimi terapist gibi hissetmiştim çünkü kızın tımarhaneye kapatılması gerekiyordu. Beyza da annem de aşk uğruna ölmüşlerdi ama onlar en azından bu kadar pisi pisine ölmemişlerdi. "O ölmesin diye sen öleceksin. Ve sen ölmek istemiyorsun. Kurtarmak için de o kadar paran yok. Bence adil olan senin yaşaman," dedim. Umarım anlardı.

"Hayır. Adil olan bu değil. Elime bir imkan geçti yaşaması için ve karşılığında ölmem gerekiyordu. Bencilce davranamam, bunun vicdan azabıyla yaşayamam. Bir karar verdim, onları umutlandırdım, sana söz verdim. Ne olursa olsun, senin yanında kalacağım. Bunun geri dönüşü yok! Ancak sen, Anıl'ın masrafları için yardım etmeye devam eder ama beni azad edersen... Ancak öyle gidebilirim. Bunu da neden yapasın ki?"

Yapardım. Harcayamayacağım kadar çok param vardı. Yapacaktım da. Birilerinin hayatının kurtulma şansı varsa, buna gözlerimi kapatacak değildim. Kötü birisiydim ama benim kötülüğüm, masum insanların dünyasına ait bir kötülük değildi. Ama öncelikli olarak, bu kızın, sanki o çocuğu kendi ölüme itmiş de şimdi kurtarmaya çalışıyormuş gibi davranmaya derhal son vermesi gerekiyordu. Ben masrafları üstleneceğim diye değil, adil olanın bu olduğu için anlaşmamızı iptal etmesini istiyordum. Zira *bencilce davranamam* dediği şey, kendi hayatı karşılığında başkasına hayat vermekti. Yaşayan hiç kimse, kendisini ölüme itecek bir organ bağışında bulunamazdı değil mi?

Bu kızı hiç mi sevmemişlerdi, kendi hayatının kıymeti hiç mi yoktu? Kendi yaşamının değerini neden ayaklarının altına alıyordu? Tutumu sinirlerimi bozmuştu. Üstelik çocuk, kızın sevgilisi bile değildi. Gerçi sıfatların çok önemi yoktu ama... Yine de saçmalıktı. Çocuğun annesi, babası ya da her kimi varsa, onlar bu fedakarlığı yapmalılardı; bu kız değil. Begüm'ün bir gün, böyle bir şey yaptığını düşününce

tüylerim diken diken oldu. Neyse ki benim kardeşim bencil, çok şükür.

"Bir daha sormayacağım Nazlı. Bu son şansın. Onu boş verip, yaşamayı seçiyor musun seçmiyor musun?"

Lütfen seçsin.

Lütfen annemi ya da ablamı değil, Elif'i taklit etsin.

"Seçmiyorum," dedi. Üstelik diklenerek. Sikeyim!

Masadan nasıl kalktığımı ve hangi ara bileğinden tutup kızı ayağa kaldırdığımı bilmiyordum. Bunu neden yaptığımı da. Yaşamaktan vazgeçmesi, özgürlüğünden vazgeçmesi, hayallerinden vazgeçmesi, aptal olması benim sorunum değildi. Olmamalıydı. İşime gelen buydu hatta. Birileri, birileri için canlarını feda ettiğinde kendi kayıplarımın sızısını hissetmeye bir son vermem lazımdı.

"Yüzüme bak!" diye bağırdım. Korkudan titremesine rağmen, gözlerini gözlerime değdirdi. Tam şimdi, çığlık atarak bu binadan koşar adımlarla uzaklaşması gerekiyordu ve hâlâ ne bekliyordu? "Biz şu gereksiz muhabbetleri yapmadan önce nerede kalmıştık? Heh! Çalışmayacaksın. Sana bu sekiz ayda, ben ne dersem onu yaşayacağımızı söylemiştim! Şimdi ben toplantıya gidiyorum. Seren seninle ilgilenir. Ben gelene kadar da kendini topla. Bu şirketten çıkıp eve girdikten sonra, bu kadar sakin olmam."

Odamdan çıkar çıkmaz, Seren'in odasına ilerledim. Kapıyı açtığımda ayağa kalkmış ve bana samimi bir gülümseme bahşetmişti.

"Neden Ali'ye, Nazlı'nın geleceği bilgisini geçmedin?" Ses tonum gayet normaldi fakat Seren, ciddiyetimi anlayacak kadar beni tanıyordu.

"Bora Bey haklısınız kızmakta," derken, gülümsemesi düştü. "Tamamen aklımdan çıkmış."

"Çıkamaz," dedim. Başımı iki yana sallarken, Seren'in tedirginliğini fark ettim. "Eğer ben birisine, benimle şirketimde buluşması için belirli bir gün verdiysem, o kişi, benim şirketimde bir saygısızlıkla karşılaşamaz!"

"Bir daha olmayacak..." dedi Seren. Bakışlarıyla özür diliyordu ve bunun kelimelere dökülmesinin benim için önemsiz olduğunu biliyordu.

"Ben toplantıya giriyorum. Kısa tutacağım. Nazlı ile ilgilen. Kendisini güvende hissetsin," dedim. Seren bir emir almışçasına başını salladı. "Soru sorma, kendini rahatsız ya da üzgün hissetmesini sağlayacak herhangi bir şey sorma... Özellikle Anıl Bey'in ameliyatı hakkında."

"Merak etmeyin," dedi Seren. Ama o merak ediyordu. Nazlı kimdi, bir haftadır neden onunla irtibat kuruyordu, Anıl Bey kimdi, onun hastalığı neden benim gündemime yerleşmişti, deli gibi merak ediyordu. "Peki ya, o bana bir soru sorarsa?"

"Soracak zaten Seren."

Her şeyin üstüme üstüme geldiğini hissediyorum. Toplantının bok gibi geçtiği -ki bu benim yüzümden- yetmezmiş gibi, bir de üzerine Aslı'nın saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kaldım. Uzun zamandır onu kovmak istiyordum fakat hiçbir zaman elime, bugünkü gibi bir koz vermemişti. Muhtemelen çok geçmeden Elif'e bir kız arkadaşım olduğunu yetiştirecek. Elif'in ne kadar ileri gideceğini bilmiyorum. Aslı'yı ciddiye alıp almayacağını da. Eğer eve gelmeye kalkarsa, gerçekten bu kez onu yaka paça kovmak zorunda kalacağım ve bir insanın, eski sevgilisiyle, böylesi çirkin bir konuma düşmesi nahoş.

Bu kızın başını Elif'le derde sokmadan, Aslı'nın Elif'e laf taşımasını engellemem gerek. Çünkü nasılsa yarına kalmadan bu kız gidecek. Neye gülmüştü bilmiyorum ama ona çok sert davrandığımın farkındayım. Resmen canını yaktım. Kızın ısrarla ölümü seçmesi beni öyle sinirlendiriyor ki, değil gülmesi, nefes almasını bile problem edecek noktadayım. Karşıma geçip ölmek için yalvaran onlarca insan gördüm fakat bu şekilde değil. İnsanlar, çektikleri acıya dayanamadıkları için ölmek isterler, başkaları yaşasın diye değil. Neden yaşam koçluğuna soyundaysam!

Kız, ne elimdeki silahı fark etti ne de mermileri boşalttığımı. Tamamen kendini bana kapatmış gibi, yolu izliyor. Nereye gittiğimizi sorgulamadığına eminim. Hatta umursamadığına. Arabayı park etttim ve kemerimi çözüp aşağıya indim. Kızın bavullarının odasında olduğuna emin olduktan sonra, eve doğru ilerledim. İlerledik. Az evvel canını yaktığım için benden daha da korkuyordu, bu da normaldi. Gökhan, bir kızın canını yaktığımı duysa, muhtemelen demediğini bırakmaz.

Sevim Hanım kapıyı açıp aşağı indikten sonra, kıza döndüm: "Sana evi gezdireyim ben."

"Gerek yok."

"Sekiz ay boyunca yaşayacağın yeri, yani evini merak ediyor olman lazımdı."

Bu evi merak etmemesi bile, kızın aslında bu oyuna razı gelmediğinin kanıtı.

"Burası benim evim değil cehennemden önceki son durağım."

O kadar da değil, ben ne yaptım?

"Nazlı, ben seni buraya zorla getirmedim. Alıkoymadım. Seni burada yaşamaya mahkum da etmedim! Bu tavrını çekemem senin. İhtiyacın olan ve asla bulamayacağın parayı sana açık çek olarak sundum ve burada olmayı sen kabul ettin. Sence de haksızlık etmiyor musun?"

"Özür dilerim."

"Özür dilenmesinden hoşlanmadığımı söylemiştim."

"Evet ama ben hata yaptığında özür dileyen birisiyim, bu da benim karakterim!"

"Senin karakterin bugünden itibaren değişmek zorunda. Önümüzdeki sekiz ay ve sonrasında, senin karakterin bana sökmeyecek."

"Önümüzdeki sekiz aydan sonrası yok! Beni öldüreceksin MANYAK!" Öldürecek miyim? "Manyaksın!" Ben mi?

"Haklısın... Sekiz ay beklemek manyaklık."

Kızın kolundan tuttum ve onu merdivenlere ilerlemesi için zorladım. Bu onun için ani bir şeydi ve beklemiyordu. Benim

gibi. Ne yaptığımı benim de bildiğim söylenemez. Ona öleceğini söylemiştim, evet, ama onu öldüreceğimi söylememiştim. Onu öldürecek olsaydım zaten öldürürdüm.

"Aşık olduğum adamı özledim... Bazen sana bakıyorum ve nereye gittiğini çözmeye çalışıyorum Bora. Çok kısa bir sürede, bambaşka birisine dönüştün. Seni kaybettim."

"Bunları konuşmak istemiyorum."

"Söylesene, birini öldürdün mü?"

"Sus."

"Bir gün beni de öldürür müsün?"

"Elif! Sana sus dedim!"

"Belki de öldürürsün... Katil, katildir sonuçta, değil mi? Cevap vermiyorsun... Ama ben hissediyorum. Beni öldürebileceğini hissediyorum. Öfkelendiğinde eline silah alacağını hissediyorum. O silahın kafama dayanacağını hissediyorum. Senden korkuyorum. Senden çok korkuyorum. Seninle görüşmekten bile korkuyorum bazen!"

"Canım yanıyor bırak beni!"

"Babamın canını yaktığı insanları düşünüyor musun sen de? Benim hiç aklımdan çıkmıyorlar. İyi ki benim kardeşimsin. Onun izinden gitmeye bu kadar karşı olduğun için öyle mutluyum ki... Seninle gurur duyuyorum Bora!"

"Yüzüme bak!" dedim. Kızın yüzünde görmeyi beklediğim neydi? Ablamın, suratına tükürmek isteyeceği kardeşi mi?

"Bırak beni n'olur bırak! Saçım! Canım...canım yanıyor."

Kızın saçlarını mı çekiyordum?

"Sana bir sır vereceğim şimdi... Saçlar, kadınların zayıf noktalarıdır. Saçlarını sevmek, onları sevmek demektir."

"Beyza Karabey'den aşk dersleri!"

"Ciddiyim be dalga geçme benimle! Seni hiç Elif'in saçlarını okşarken görmedim... Merak ettim sadece."

"Evde üç kadın var abla! Hepimizin saçlarını okşamaktan, Elif Abla'nın saçlarına sıra gelmiyordur!"

Yeter. Bitsin artık. Bitsin.

"Uğrunda ölecek kadar çok seviyorum seni!"

"Abla şöyle konuşma."

"Ne? Seni çok sevdiğimi mi söylemeyeyim?"

"Uğrumda öleceğini söyleyip durma! Sen ölürsen ben yaşayabilir miyim?!"

Silahı kızın başına dayadım. Canını bağışlamam için bana yalvarsın ve sonra da bu evden defolup gitsin.

"Öldürecek misin beni?" diye sordu.

"İstediğin bu değil miydi?"

"Sekiz ay sonra dedin... Anıl'ın hastane masraflarını karşılayacağım dedin..."

"Aklım almıyor anne! Aklım almıyor! Bir katile aşıksın! Bir katilden üç çocuk yaptığın yetmiyormuş gibi, karşıma geçip bir katili bana savunuyorsun! Bir katile çok aşık olduğunu söylüyorsun!"

"Bora! Beni anlama! Beni anlamanı zaten istemiyorum oğlum! Ama babandan, bir katil diye bahsetme, ağrıma gidiyor. Yapma... O kötü birisi değil. Yapma n'olur..."

"Hepimiz ölebiliriz onun pislikleri yüzünden! Eğer sana bir şey olursa, eğer ablamla üç numaraya bir şey olursa onun yüzünden, yemin ederim onu kendi ellerimle öldürürüm!"

"Bora! Sakın! Sakın böyle konuşma bir daha benim karşımda! Eğer bir gün, bir cinayet işlersen... Baban ya da başka birisi... Eğer bir gün, tek bir canlının canını alırsan, sana hakkımı helal etmem! Seni silerim Bora! Seni silerim!"

"Merak etme. Ona dokunmayacağım, tedavi masraflarını da üstleneceğim, sözüm söz. Sadece sen benim canımı düşündüğümden fazla sıkacakmışsın onu anladım ve senden bir an evvel kurtulmak istiyorum."

"Tamam."

"Korkmuyor musun?"

"Ölmekten mi?"

"Onun tedavi masraflarını yarım bırakmamdan."

"Hayır. Söz verdin. Sana güveniyorum."

Başına silah dayayan bir insana mı güveniyor?

Peki o zaman.

Emniyet kilidini açtım.

"O peki?" diye sordum.

"O ne?"

"Sen öleceksin... O yaşayacak... Senden sonra senin ölümünü belki de umursamayacak bile. Seni unutacak... Dokunmuyor mu bu sana?"

"Unutsun zaten... Beni hatırlayarak acı çekmesinin bana kazandıracağı hiçbir şey yok. Madem hayatı kurtuldu, mutlu da olsun..."

'Bora... Şimdi uslu bir kardeş ol ve ablanın sevdiği adama asla zarar verme. Bana söz ver. Söz ver Bora Karabey, Mehmet'in kılına zarar gelmeyecek, seni ondan korudum, onu da senden korumam lazım. Ondan ayrılmak da benim ölümümdü, onun sana zarar vermesi de benim ölümümdü, demek ki bir şekilde ölecekmişim. Söz ver bana ona zarar vermeyeceksin.'

"Onun için öldüğünü bilmesin yani..." diye sordum.

"Asla! Bilmesin... Lütfen."

"Peki." Ne zaman yalvaracaktı? "Son sözünü söyle."

"Teşekkür ederim."

"Asıl sen manyak mısın?" Kız, beni çıldırtmak istiyordu. Saçlarını tuttum ve yüzünün yüzümle aynı hizaya gelmesini sağladım. Silahım alnına değiyordu. Saçlarının acısına dayanamadığını hissettim ama donakalmış gibiydim, saçlarını bırakamıyordum. Gözleri cenneti çağrıştırırken, neden kendisini bir cehenneme tutsak etmişti? "Başına silah dayayan bir adama neden teşekkür ediyorsun?! Aptal mısın sen?!"

"Ama anlaşma buydu. Sen bana ihtiyacım olan parayı verdin... Ben de ölmeyi kabul ettim. Senin bir suçun yok ki."

Ben de bundan bahsediyordum!

"Az evvel, buraya cehennemden önceki son durak diyen kimdi?"

"Bendim. Ama o cehenneme gidişi ben yarattım, farkındayım. O yüzden özür diledim ya zaten. Senin bir suçun yok. Yani neden sekiz ay sonra ölmemi istedin en başında, bilemiyorum ama... Ne bileyim, sonuçta anlaşma anlaşmadır. Ayrıca, Anıl'ın ameliyat ve tedavi masraflarını

karşılayarak, bana ve ailesine dünyaları verdin zaten. Bu yüzden... Te-teşekkür ederim."

Düşünce yapısı bozuk değildi. Hatta elmalarla armutları birbirinden pekala ayırabiliyor, olayları sentezleyebiliyor, alnına bir silah dayalıyken dahi gayet soğukkanlı bir şekilde düşünebiliyordu.

Sınırı neresiydi?

"Ayağa kalk!" dedim. Ayağa kalktığında silahı indirdim. Ölmeyeceğini düşünerek rahatladı. Elini tuttum ve avucuna silahı bıraktım. Vücudunu bir titreme sararken, saçları omuzlarından sırtına doğru döküldü.

"Ne-ne yapacağım ben? Bununla?"

Beni öldürmeye yelteneceksin.

"Kendini kendin öldüreceksin."

"Yapamam!"

"Eğer sen kendini öldürmezsen, ben Anıl'ın tedavi masraflarını ödemem. İkinizden birisinin bugün ölmesi gerekiyor."

"Sen neden öldürmüyorsun beni? İntihar süsü vermek için falan mı?"

Gülmek istesem de kendimi tuttum.

"Diyelim öyle... Ya da manyağımdır belki dediğin gibi? Bundan hoşlanıyorumdur, zevk alıyorumdur. Olamaz mı? Fark eder mi? Kafana götür ve çek tetiği!"

Bunu yapamayacağını bal gibi de biliyordum ama silahın namlusu ne zaman bana dönecek, gitgide daha çok merak ediyordum.

"Sarhoş olsaydım bari... Ayık kafayla yapılacak iş mi bu?"

"Aaa niye? Kumarhaneye girerken sarhoş muydun? Sevdiğin adamın hayatını kurtarıyorsun. AŞK İÇİN ÖLMEYE DEĞMEZ Mİ NAZLI ALACA?"

"Abla ağlamaya devam edeceksen, gidip odanda yatar mısın lütfen?!"

"Ruhsuzlaşma! Senin de gözlerin doldu!"

"Kimin? Benim? Gözlerim doldu? Daha neler!"

"Çok epik bi final değil mi?!"

"Birincisi, bu filmi beş yüz kez izledin ve bana da izlettin. Yani içi boşaldı artık. İkincisi, saçmalık ötesi bir final. İnsanların buna neden bu kadar üzüldüklerini anlamıyorum bile."

"Adam, kız için, kendini feda ediyor Bora!"

"Yani?"

"Yani aralarındaki aşkın ne kadar büyük olduğunu görmüyor musun?!"

"Neden aşkın değeri ölümle ölçülüyor?"

"Öyle bir şey yok! Ama yani birisinin, canını verecek kadar seni sevmesi, sence de çok güzel değil mi?"

"Yoo. Bunun vicdanıyla yaşamak korkunç bir şey."

"Ruhsuzlaşma dedim sana!"

"Sen de ağlayıp durma artık ya!"

"Hayalleri var onun. O hayallere son veren kişi olamazdım. O kumarhaneden de, bugün o şirketten de kendi canımı kurtarmak için çıkamazdım. Şimdi de... Şimdi de *'Kendimi öldüremem'* deyip, onu ölüme terk edemem. Söz verdim ailesine. İyileşeceğini söyledim. Geri dönemem. Bununla yaşanmaz."

"Hayallerim var... Beni anlıyorsun değil mi? Senin hayatının içinde kendime yer bulamıyorum. Üzgünüm. Özür dilerim. Çok özür dilerim aşkım. Yapamam. Seninle evlenemem. Yapamam. Seninle bir gelecek kuramam. İstemiyorum artık. Hayallerimden vazgeçemem."

"Senin hayallerin yok mu?"

"Vardı. Hepsinin de içinde o vardı. Hiçbiri gerçek olmadı. Hiçbiri..."

"Benim hayallerimin içinde, uzun zamandır sen yoksun Bora... İnsan, hayallerinin içinde olmayan birisiyle nasıl evlenir ki? Senin için ölümü göze alamam. Seni bu kadar sevmiyorum. Bu kadar değil... Anla beni n'olur."

"Bas tetiğe!" dedim.

Basmasın.

"İzlemek istediğine emin misin? İstersen dışarıya çık..."

O silahı bana doğrultsun!

"Haklısın."

Dışarıya çıktım. Kapı açıktı. Ama arkam kıza dönüktü. Belki de beni sırtımdan vurması çok daha kolay olurdu onun için. Ölmek, o kadar da basit değildi. Hiç kimse kolay kolay bir silahı kendi başına dayayıp, tetiği öylece çekemezdi. Bu delilikti. İmkansız ötesi bir delilik.

Tetiğe basmıştı. Hızlıca arkamı döndüm ve odaya girdim. Silah başına dayalıydı ve arafta kalmışçasına şoka girmiş, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Dizlerinin üzerine çöktüğünde silah elinden düştü. Gözyaşları boğazını patlatırcasına ağlarken, yutkunamadığımı hissettim.

Kafasına sıkmıştı.

Kafasına.

Kendini öldürmüştü.

Aşk için.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Kız nasıl şoktaysa, ben de en az onun kadar şoktaydım. "Duşa gir, rahatla... Bir saat sonra da üç kat aşağıya in. Yemek yiyeceğiz." dedim. Gözlerime bomboş bakıyordu. Haklı olarak.

"İyi değilsin sen..." dedim. Sanki az evvel olanları beraber yaşamamışız gibi telaş yapmıştım. Kızı kucağıma aldığımda, itiraz edecek kadar bile hâli yoktu. "Bir de ölmekten bahsediyor!" Sitemim kimeydi? Tetiğe basmıştı ve aslında kendisini öldürmüştü; ölmediğini görünce ne yapacaktı, hiç etkilenmeden ayağa kalkıp benimle sohbet mi edecekti? Sakin olmam lazımdı. Kızı yatağa yatırdım ve yanına oturdum. Öyle masum görünüyordu ki, küçücük bir kız çocuğu gibi. "Ölmek korkakların işidir küçük hanım." dedim.

"Neden bana bunu yaptın?"

Sorma.

"Uyu hadi. Duş alacak bile dermanın kalmadı. Yemek hazır olduğunda, seni uyandırırlar."

Gözlerini kapattığında, içime derin bir nefes çektim. Silahın içinin boş olduğunu bilmiyormuşum ve sanki az evvel ölebilirmiş gibi korkmuştum. Kendini öldürmesi beni şaşırtmıştı. Bu kadar gözü kara olması beni şoka sokmuştu.

Üzerime vazife değil ama bu kızın yaşaması için, elimden ne gelirse yapacağım. Sözüm söz.

On bir tane bordo kelebek. On birinci ay. Kasım ayı. Bunu yaptırırken ne düşündüysem, şimdi hiçbir önemi yok. Kızın tekrar özgür kalacağı günleri düşünmesini istemiş olmalıyım, bazen beynimin hızına ben bile yetişemiyorum. Fakat canına kıyan bir kız, muhtemelen buradan gitmeyi de özgürlük olarak görmeyecek.

Mahremiyeti ihlal etmemek adına, kızın çalışma masasına oturdum. Ona daha fazla yaklaşmamalıyım. Fakat öte yandan sayıklayarak uyuması kendimi suçlu gibi hissetmeme sebep oluyor. Devamlı çocuğun adını söylüyor. Devamlı. Birkaç kez sakinleştirmeye çalışsam da uyanmadı. Belli ki uykusu derin. Masa lambasını yaktım ve deri kaplı defterin cildini okşadım. Kararsızlık içinde kaldığım her dakika, yardımıma koşan bir ablam olduğu için şanslı hissediyorum. Benim yüzümden ölmüş bile olsa.

"3 Şubat 2008

Bugün Begüm'ün doğum günüydü. Sabahtan beri avazı çıktığı kadar bağırarak iyi ki doğduğunu söylemeye başlamıştı. İlk birkaç saat bu çok eğlenceliydi fakat günün ilerleyen saatlerinde çekilmez olmaya başladı. Bora'nın geleceğini bilmiyordu, o yüzden ondan telefon beklediğini söyleyip durdu. Bir noktada gürültüsüne tahammül edemediğimden, kendimi babamın çalışma odasına kapatmıştım. Bugün Pazar olmasına rağmen, babam ortalıkta yoktu. Önümdeki dosyaya dalmıştım ki, Aydın odaya girdi. İkimiz de karşılaşmayı beklemediğimiz için, birbirimize şaşkınlıkla bakmıştık. Özür diledi, rahatsız ettiğini söyledi, babamın nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Bana bir yabancıya bakar gibi baktı.

Aydın'a karşı hissettiğim ne varsa kalbimin en derinlerinde. Mehmet'i seviyorum. Mehmet'i çok seviyorum hatta. Fakat Aydın ne zaman bir yabancıya bakar gibi bana baksa, kalbimin yerinden söküldüğünü hissediyorum. Alt

tarafı çocukluk aşkı, biliyorum. O zaman kalbim neden sökülüyor? Eskiden Aydın'ın korkak olduğunu düşünürdüm. Beni çok sevdiğini ama elimden tutmaya cesaret edemediğini. Ergenlikti bana bunu düşündüren muhtemelen. Ama büyüdüm. Şimdi Aydın'ın bana, benim sandığım gibi aşık olmadığını anlayacak kadar büyüdüm. Uzun zaman sonra ilk kez, Aydın üzerine düşündüm. Az çok babamın işlerine tümden girdiğini ve babama layık bir adam olduğunu anlıyorum. Babamın övgülerinden, Kemal Abi'nin gururlu bakışlarından... Kaybolmuş sandığım adam, belki de olmak istediği yere kavuşmuştur. Olamaz mı?

Bir gün bile, Aydın'la Mehmet'i kıyaslamadım. Bugün de kıyaslamamak için ağladım durdum ama elimde değil. Mehmet, benim için her şeyi yapar. Ama Aydın, benim elimden bile tutmadı. Mehmet benden vazgeçmez. Ama Aydın, önce beni arkasında bıraktı. Mehmet beni bir kez bile ağlatmadı. Ama Aydın beni bir kez bile gülümsetmedi. Annem bazı günler laf arasında, Aydın'dan bahsediyor. Duymazdan gelsem de annemin bizi çok yakıştırdığını biliyorum. Muhtemelen annem için, Aydın'ın babamın yolundan gidiyor olmasının önemi yoktur.

Begüm daha on beş yaşında ama Bora ve ben kendimize dürüst bir hayat çizmek için uğraşıyoruz. Anne baba parası olmadan, kendi geleceğimizi kendimizin kuracağı bir düzen sağlamaya gayret ediyoruz. Açtığımız ortak hesapta kayda değer bir para birikmeye başladı. Bora da benim gibi okurken çalıştığı için üzülüyorum ama altından kalkabiliyor, biliyorum. Bir gün başkaldıracağız. Bir gün, Ahmet Karabey'in himayesinden çıkacağız. İşte o gün, karşımızda Aydın da olacak muhtemelen. Bizi durdurmaya çalışanlardan birisi de o olacak. Gökhan hangi tarafta durur acaba? Gerçi onun kalbi hep benden yanadır. En çok anneme üzülüyorum. O arada kalacak. Annem olmasa, bu evde bir dakika durmazdım zaten.

Keşke, Aydın da beni, babamı karşısına alabilecek kadar sevseydi.

Savaşmadan sevda olmaz."

Bu satırları kaç kez okudum bilmiyorum. Artık ezberledim. Ablamın en büyük ukdesi olan Aydın Demir'i aşmayı başardığımı zannediyorum. Bir tarafım Aydın'a hep kızgın kalacak. Hiç geçmeyecek bir kızgınlık. Ablamı kendi elleriyle Mehmet Şahindağ'a ittiği için. Ama maalesef bunu ben de yaptım. Onayladım, destekledim, ablamın arkasında durdum. Benim yüzümden ölmesi, benim en büyük kamburum. Dik duramıyorum. Her saniye içimde onun varlığıyla yaşıyorum. Öyle çok özledim ki onu, yanımda olmasına ve ona sarılmaya çok ihtiyacım var. Altı sene oldu. Altı sene oldu ve ben onun yokluğuna hâlâ alışamadım.

Karşımdaki yatakta uyuyan kızın burada bulunma sebebi, ablamı öldüren adamın hayatımızı kabusa çevirmiş olması. Ne ironi! Keza az evvel kızın canını yaktığım için ablamın suratıma tükürecek olması da başka bir ironi. Hayatım da aklım gibi karmakarışık.

"Oradan durup izleyecek misin? Yoksa yardım mı etmek istersin?"

Yeni bir sayfa açmam gerekiyordu, en baştan.

"Ne yapabilirim?"

"Ekmekleri götür," dedim. Kız ekmekleri götürürken, ben de elimdeki salata kasesiyle peşinden salona gittim. Ona her ne kadar yemeğe başlamasını söylesem de beklemek konusunda diretti. Ama kim bilir kaç saattir açtı, üstelik yorgun düşmüştü ve bir an evvel bir şeyler yemesi gerekiyordu.

Benim ise derdim bitmiyordu ve yemekten daha önemli bir sorunum vardı: Begüm!

Gökhan'la telefondaydık, hoparlör açıktı. "Vallahi... Üç gün sonra gelecekmiş..." dedi.

"Ebesinin-" Küfür etmemeliydim, yanımda kız vardı. "Yarın ilk uçakla Londra'ya gidiyorsun ve gerekirse onu eve kilitliyorsun! Bir süre daha İstanbul'a adımını atmayacak!"

"Abi isyan çıkarır. Sen Begüm'ü tanımıyor musun?"

Tanıyordum fakat onun da beni tanıması gerekiyordu. "Lan başlatma isyanına! Gelmeyecek dedim o kadar."

"Abi o zaman bir zahmet sen kalkıp gideceksin Londra'ya. Ben tutamam o cadıyı."

"Sikicem yapacağın işi Gökhan!" Yine kızı unutmuştum. Göz ucuyla ona baktım, küfür etmemden rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Ulan ben gideceksem, sen neden varsın?"

"Ben senin çalışanınım oğlum. Begüm'ün değil."

"Lan Begüm benim kardeşim!"

"İstifa ederim!"

"Et! Siktir git!" Yüzüne kapattım. Çoğu zaman olduğu gibi Gökhan'a da tahammül edemediğimi hissettim. Zaten dünyanın en saçma sapan günlerinden birisini yaşıyordum ve kafam allak bullaktı. En azından Gökhan'ın, Begüm'le ilgilenerek yükümü azıcık olsun azaltmasını bekliyordum ki buna hakkım da vardı.

Sevim Hanım'a seslendim fakat çoktan çıkıp gittiğini ancak hatırladım. Çorbanın tuzu yoktu. Her şey kasti olarak bana inat ilerliyor olmalıydı. Mutfaktan tuz aldım, yeniden sofraya oturdum fakat tuzluğun kapağı açılarak tüm tuz çorbaya döküldü. Sikeyim! Tuzluğu fırlatıp atmış olmam, umarım kızı kafasına silah dayamasından daha çok korkutmamıştır. Begüm'ün şımarıklığından, Gökhan'ın aksiliğinden, herkesten bıktım! Ufacık bir seste tehlike varmış gibi içeriye giren adamlardan da!

"Tuzu bulamadım ama..." Kızın bana çorba doldurduğunu ancak fark ediyordum, neden bunu yapmıştı?

Selim'e seslendim.

"Buyur abi?"

"Tuz bul bana!"

"Tuz mu?"

"TUZ! EVET!" Anlaması neden bu kadar zordu Allah aşkına?

"Tabii abi. Mutfakta mı?"

Sabrımın belki de sonu burasıydı. "Denizde Selim. Deniz tuzu istiyorum. Ya da bırak... Kaya tuzu bul bana sen. Şimdi

git! Bul da gel. Hadi." Selim'e verdiğim cevap, kızı eğlendirmiş olmalıydı çünkü gülmemek için çok zor duruyordu. Neyse, korkmadı sanırım.

"Tabii abi. Bakarım internetten hemen."

"Selim!"

"Efendim abi?"

"Selim... Seliiiiiiim... Sevim Hanım'ı ara Selim. Sor bakalım, evimizde tuz neredeymiş. Öğren. Neredeyse al da gel Selim. Hadi Selim. Yoksa seni tuzlu suya gömeceğim şimdi Selim."

Kız bu kez gerçekten kendini tutamamış ve kıkırdamıştı. Verdiği her tepkide, burada olduğunu ancak hatırlıyordum. Birisiyle yaşamaya öyle alışık değilim ki, bu iş sandığımdan zor olacak.

Selim, dakikalar sonra, açılmamış tuz poşetiyle salona geldi. "Buldum abi. Bakliyatlar kısmındaymış," dedi. Selim'e baktım. Sonra tuza. Bunu gerçekten bana bu şekilde getirmesi gerizekalı olduğuna delaletti, ben neden Selim'i yanımda tutuyordum? Selim'den de bıkmıştım.

Kız gene yerinden kalktı ve Selim'e döndü. "Eee şey Selim Bey... Rica etsem arkamdan, çorba tenceresini getirebilir misiniz?" diye sordu. Selim ise bakışlarını bana çevirmiş, benden izin istiyordu. Kafamı usulca salladım. Kız bu eve *cehennemden önceki son durak* derken, nasıl ve neden şimdi bu evi sahiplenmişti?

Çorbayı tekrar ısıtmış, bir kaseye koymuş, tuzu ise bir çay tabağına dökmüş, masaya geri getirmişti.

Tam bir şey diyecektim ki Gökhan'ın adım seslerini duydum: "Ooooo afiyet olsun!" Umarım tuz boca ettiğim çorbayı içip boğulurdu. "Oğlum bu ne ya?" Boğulmasa da ağzının tadı bozulmuştu en azından, keyfim yerine gelmişti. "Merhaba yenge," dedi, kıza.

"Çüşşş! Yenge senin-" Çorbayı zor yuttum, kız gerçekten dikti.

"Tanışmadık bu arada... Ben Gökhan..."

"Naz ben de. Memnun oldum."

"Nazlı diye biliyordum ben?" dedi Gökhan. İnanılmaz. Güvenlik söz konusu olduğunda, babası karşısında olsa, muhtemelen ona da iltimas geçmezdi. Gerçi babasından nefret ediyor. Haklı.

"Nazlı evet. Naz derler ama bana, genelde. Naz'ı kullanıyorum yani."

"Olur ya bana fark etmez. Zaten sonuçta, ben genelde *yenge* derim, Bora'nın sevgilisine yani." Külliyen yalan söylüyordu. Bora'nın tek sevgilisi Elif olmuştu ve Gökhan ona hiçbir zaman *yenge* dememişti. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama onu kendi hâline bıraktım.

"Bana demeseniz? Çünkü ben hiç sevmem de..."

"Yengeyi her kız sever." dedi Gökhan. Gerçekten bu muhabbeti ne kadar sürdürecekti?

"Ben sevmem," dedi, kız.

"O niye?" diye sordu Gökhan.

"Çok itici..."

"Bora?" dedi Gökhan.

Konunun bana gelmesine gerek yoktu. Kafamı bile kaldırmadım: "Ne var?"

"Nazlı mı diyeyim? Naz mı diyeyim? Yenge mi diyeyim?"

"Ne istiyorsa onu de."

"Tamam. Naz diyeyim o zaman."

"Eee aç mısınız? Size de tabak getireyim ben?" dedi, kız.

"Mutfağın yerini biliyor. Açsa kalksın alsın!" dedim. Gökhan'a eğer yüz verirse, bunun geri dönüşü olmazdı. Ağırlığını koyması gerekiyordu. Bu evin hizmetlisi ya da çalışanı değildi, olmayacaktı. Bugün çorba koyarsa, yarın Gökhan ondan mantı açmasını falan da isterdi çünkü duracağı yeri asla bilmez.

"Yok Naz sağ ol... Yedim ben gelirken. Sevim Hanım'ın çorbasını görünce dayanamadım da saldırdım ama çok tuz koymuş bu sefer-"

"Niye geldin?" diye sordum Gökhan'a. Zaten ona çok sinirliydim ne cesaretle karşıma geçiyordu?

"Uçak biletini getirdim." Gökhan'ın elimde kalmak istediğine emin oldum ama bunu bu kızın önünde yapmasam daha iyiydi.

"Anlamadım?" dedim, bir şans daha vermek için.

"Sen gidiyorsun abi. Ben Begüm'le uğraşmam!"

"Gökhan! Dünya kadar işim var şirkette!"

"Abi sen patron değil misin? Bıraaaaak. Bırak çalışanlar çalışsın. Bak adı üstünde, ÇA-LI-ŞAN!"

"Sen nesin?" diye sordum ama bu soru sadece Gökhan'ı güldürürdü. Benim çalışanım değil, kardeşimdi sonuçta. Fakat benim kardeşlerimin beni kanser etmek gibi bir huyları var.

"Ben başka... Ben, Bora Karabey'in şirketinde çalışmıyorum. Kara'nın yanında çalışıyorum. Rüzgar gibi sert, şiddetli, fırtınalı Kara'nın... Hani şu yer altındaki herkesin karşısında tir tir titrediği... Kumarhanelerdeki herkesin masasına oturmaktan korktuğu... Namıdiğer Kara!!! Milletin*, 'Öldür beni!'* diye yalvardığı adam..."

Kız kalpten gitmese bari.

Yemeğimi bitirip verandaya çıktıktan bir süre sonra, Gökhan da yanıma geldi. Az evvelki eğlenceli tavrı normale dönmüş, belki de içinde bulunduğumuz durumun koşullarını hatırlamıştı. Ben sigaramı içerken, dikkatle beni süzdü. Konuşmaya başlayacak ve susmayacaktı.

"Kız güzelmiş." Hiçbir tepki vermeden, yüzüne bakmaya devam ettim. "Kıyacak mısın gerçekten ona?"

"İnsanları güzel ya da çirkin diye mi öldürüp öldürmemeye karar veriyoruz?" diye sordum.

Gökhan gülümsemeye çalıştı. "Yapma bence," dedi. Sigaramı yavaşça söndürdüm. "Tehditle bastır, yaşasın."

Gökhan, aslında kalbi tertemiz bir insan fakat zaafı onu kötü olmaya itiyor; ben. Eğer ona kızı zaten öldürmeyeceğimi söylersem, buna sevinir fakat günü geldiğinde kız bir hata yaparsa, en önce o, kızı öldürmeye kalkar. Eğer kızı koruyacaksam, Gökhan'dan da korumam

lazım. Çünkü Gökhan, kızın hayatta kalmasını istese bile, onu bu oyunun içinde zorlamaktan ve sınamaktan geri durmayacak. Onu tanıyorum. Kızı öldürmesek de her türlü tehlikeye gözü kapalı sokacak. Saçma sapan insanlara ifşa olmasına sebep olacak ve kız, sekiz ay sonra buradan gittiğinde, ağır travmalar yaşamış olacak.

"Ölmesi gerekiyor, bizim için en güvenlisi bu Gökhan."

Bir süre yüzüme baktı. Düşünüp taşındığını ve vicdanıyla bir savaş verdiğinin farkındaydım. Kadına şiddet onun en ayar olduğu ve asla katlanamadığı bir şey. Babası annesini devamlı dövdüğü ve öldürdüğü için, bir kadına el kaldırılmasına asla ama asla dayanamıyor. Ve şimdi de benimle savaşması gerek. Eğer gerçekten bu konu onun asla geçilmeyecek sınırıysa, bana karşı zaafının önünde olması gerek. Kızın yaşaması gerektiğini savunması gerek. Eğer bunu yapmazsa, -ki bence yapmayacak- kızı ondan da korumak zorunda olduğuma emin olacağım.

"Haklısın," dedi.

En azından insanları tanıyorum.

Gökhan'a kalırsa, ablam da benim yüzümden ölmedi.

Muhtemelen bu kız ölse, onun da arkasından, benim yüzümden ölmediğini söyleyecek kadar riyakarlık eder.

Sanırım vicdanını böyle temizliyor.

Kız sofrayı toplamış, bulaşıkları yıkamış, hatta mutfağı da temizlemişti. Üstelik bunu neden yaptığını sorduğumda, kendisinin görevi olduğunu düşündüğünü de yüz ifadesi ele veriyordu. Böyle bir görevi yoktu fakat sanırım bu konuda uzlaşmamız biraz sorun yaratacaktı. Kendi işini yapmaya alışık birisi olduğu belliydi de bu evde kendisini zorlamak zorunda değildi.

Çay içip içmediğimi sorduğunda, sevmediğimi söyledim. Neden şaşırdığını bilmiyordum. "Nasıl? Yemeğin üzerine... Sigarayla beraber?" dedi. Aklıma kapıdaki çocuklar geldi, onlar da buna bayılırlar.

"Hayır... Sevmem," dedim.

"Siz zenginler ağzınızın tadını bilmiyorsunuz!" dedi. Bunun zenginlikle ne alakası vardı?

"Yap da içelim o zaman Nazlı." Neden bu kadar çabuk sinirlendiğimi bilmiyordum ama damarıma basıyordu.

"Çay ve çaydanlık nerede?" diye sordu.

"Makinası orada?" dedim.

"Makina istemem ben. Çaydanlık isterim. Yani çay ocakta güzel olur," dedi. Yatıp uyumam gerekirken, kızın çaydanlık arayışını izlediğime inanamıyorum.

"Çaydanlığın nerede olduğu hakkında bir fikrim yok. Çaydanlık var mı, onu bile bilmiyorum. Ama Sevim Hanım'ı arayabiliriz," dedim. Burası onun mutfağıydı sonuçta, o bilirdi.

Sevim Hanım'ı aradım ve telefonu kıza uzattım. Konuşmanın gidişatı onu resmen mutsuz etmişe benziyordu. Başına dayadığı silahı, içinde bulunduğu durumu, sekiz ay sonra ölmeyi falan bir kenara bırakmış ve bir bardak çayın peşine düşmüştü. Sanki Sevim Hanım onu görüyormuşçasına mimik yapmaktan kaçınmıyordu ve arada anladığını belli eder gibi kafasını sallıyordu. Saçları devamlı yüzüne düşüyordu. Gökhan haklıydı. Kız güzel. Kumarhanedeki makyajından arınmış ve doğal hâli, daha güzel.

Telefonumu bana geri verdiğinde, ona *Sevim Hanım ne dedi* dercesine göz kırptım. "Yokmuş çaydanlık. Çay da bitmiş." Gözleri. Gözlerinin derinlerindeki hüzün yine belirginleşmişti. Oturup ağlayabileceğini hissettim.

"Niye aldırmamış?" diye sordum.

"Yarın aldırırım diye düşünmüş. Neyse... Kahve içelim bari," dedi. İlla bir şey içecektik yani. Kız normal davranmaya çalışıyordu. Aslında benim de istediğim buydu.

"Alsın çocuklar gidip çay..."

"Yok canım bu saatte zahmet etmesinler, içmeyiveririz..." dedi.

Selim'e seslendim. Kız ne istiyorsa Selim'e söylesin, o da birisine aldırsın ve bir an evvel şu konuşmayı yapalım.

Bergamot aromalı çay istedi. Çay çeşitlerini bildiğim söylenemez ama kokulu bir çay içemeyeceğime eminim. Uzatmak istemiyorum.

"İşte en iyisi neyse sorsun, baksın, alsın. Bergamot aromalı," dedim Selim'e.

"Şeyy Selim Bey? Zahmet olmazsa, rica etsem... Bir de çayın yanına yenecek, atıştırmalık, çikolatalı falan bisküvi alabilirler mi?" dedi, kız. Tatlıdan nefret ediyorum. Ancak bu kadar zıt olabilirdik. Sevim Hanım'ın her türlü sağlıksız abur cuburları mutfakta bulundurması gerekecek.

"Tabii yenge, söylerim," dedi Selim.

"Yengeniz batsın!" dedi kız, Selim'in arkasından.

Sandalyeye oturdum. "Alış buna," dedim.

"Neye?" diye sordu. Sanki anlamadı.

"Yenge demelerine... Söyleyecekler çünkü. Söylemek de zorundalar zaten sana adınla hitap edemezler."

"O niye?" dedi ve yüzünü bana döndü. Kavga etmeye hazır görünüyordu. Kendini ve düşüncelerini savunmak konusunda iyi. Savaşçı. İşte bu iyi.

"Benim sevgilim olarak biliyorlar çünkü seni," dedim.

"Eee senin sevgilin olunca n'oluyor?" Ses tonundaki iğnelere bakılırsa, bana şimdi de *sen kimsin ki* diye dikleniyordu.

Anlamazdan geldim. "Benim karşıma geçip nasıl ki bana Bora diyemezlerse, sana da Nazlı diyemezler. Nazlı Hanım çok resmi. Bana abi diyorlarsa, sende yenge oluyorsun. Abla diyecek halleri yok..." dedim.

"Kız kardeşine ne diyorlar?" diye sordu.

"Begüm'e mi? Begüm Hanım diyorlar ama o başka. Racon bu... Sen benim sevgilimsin, otomatik olarak yengeye terfi ediyorsun yani," dedim.

"Çaresi yok diyorsun?"

Durumu kafasında tartıp alternatifler üretmeye çalışıyordu. Sanırım ölmeye adanmışlığı dışında, gerçekten de kafası çalışıyor. Bunun beni eğlendirmediğini söyleyemem.

"Yoo... Var... Eğer istersen hepsini hizaya dizerim. Bir güzel anlatırım Nazlı Hanım demeleri gerektiğini, kendi dilimle ama..." dedim.

Kaşlarının arasında çukur oluştu, hem şaşırmış hem de korkmuştu.

"DÖ-Döverek...Mi?" diye sordu. Yüksek sesli bir tepki verecekti ama son anda kendini frenlemişti.

"Hı hı..." Gülmemem lazım.

"Yok aman kalsın. Yenge desinler. Dövme sakın. Yazık." Dalga geçtiğim çok belli ama bunu anlamamış, hatta üzülmüştü. Sonra aklına bir şey geldi. Bir insan nasıl bu kadar açık seçik olur? Her şey nasıl yüzünden okunur? Uzun zamandır bu kadar şeffaf birisiyle karşılaşmadım. "Ama Gökhan Bey'in adımla hitap etmesine izin verdin?"

"Gökhan başka. O benim en yakınım. Kardeşim. Yalnızca çalışanım değil," dedim.

O sırada telefonuma mesaj geldi. Aydın'dan.

"Kara, Kozan bir boklar çeviriyor. Yarın görüşelim."

Beklemediğimiz bir şey değildi.

Selim, çocukların aldıklarını getirmişti. Salondan sigaraları alıp tekrar mutfağa geçtim. Kendime bir sigara yaktığımda, kız da yaktı.

"Normalde evde içilmesinden hiç hoşlanmam," dedim.

"Çayı bahçede içebilirdik..." dedi.

"Sorun değil. Mecbur kalmadıkça içmezsin içeride. Önümüz yaz zaten..." dedim. Konuya bir an evvel girmem gerekiyordu.

"Kışın da ben zaten burada olmayacağım, ancak mezarda içerim sigarayı. Merak etme zaten çok içmem," dedi. Başı önüne eğilmiş, simsiyah dalgaları yüzünü tümden kapatmıştı. Kendini öldürecek kadar cesur olması, ölmek istediği anlamına gelmiyordu.

"Oraya gelecektim ben de. Evet kışın burada olmayacaksın. Biraz da gerçeklerden bahsedelim..." dedim. Gözlerindeki hüzün bir kez daha ortaya çıktı. Bu hüzne

tahammül etmek çok zor. Bir an evvel o hüznü silmem gerek. Bunu hak etti.

Çayları dolduracağını söyledi ve biraz sonra, iki bardak çayla yeniden yanıma oturdu. Çaydan bir yudum aldım. Aroması kesinlikle keskindi ve çayın tatlı bir tada sahip olmasına sebep olmuştu. Bunu neden seviyordu? Gerçi kahveyi şekerli içtiğini unutmamak gerek.

"Ellerine sağlık," dedim.

Beğendiğimi düşünmüş olmalı. Gülümsedi çünkü. İlk kez mi? Belki de onu gülümseten bergamot aromalı çaydır. "Afiyet olsun..." dedi. Gülümsemesinin farklı bir güzelliği var. Yaşam dolu bir güzellik. Ve kendini öldürmeye kalktı utanmadan, öyle mi?!

"Nazlı... Bugün kendini öldürdün sen. Farkındasın değil mi?"

"Evet."

"Yapabileceğine ihtimal vermiyordum açıkçası. Beni şaşırttın. Yanılmak isterdim. Bu benim gözümde aptallık!"

Tetiğin sesini duyduğum o ana gittim.

"Daha önce de söylemiştin aptallık olduğunu... Ne yapmamı bekliyordun ki? Ben sana bir söz verdim... Sen Anıl'ın hayatını kurtardın, ben de öleceğim... Bunun üzerine onun ailesine de bir söz verdim. Sekiz ay sonra ya da şimdi ölmüşüm, ne fark edecek? Ya da arada istediğin özel herhangi bir tarihte öleceğim belki de."

"Ölmeyeceksin," dedim. Emreder gibi. Hayata kafa tutar gibi. Geleceği yeni baştan yazar gibi.

Gözlerimin içine umutla bakıyordu. "Nasıl?" diye sordu.

"Ölmeyeceksin işte. Yaşayacaksın."

"Ama, *'Sekiz ay sonra öldüreceğim.'* dedin..."

"Sekiz ay sonra öldüreceğimi söylemedim Nazlı. Öleceğini söyledim. Ölmeyeceksin. Elbet bir gün herkes gibi öleceksin belki ama buna ben sebep olmayacağım yani, endişelenme."

"Anlamıyorum."

"Sekiz ay sonra ölmeyeceksin. Bunun nesini anlamıyorsun?"

Ölmeyeceğini kabul etmesi, öleceğini kabul etmesinden daha zor olmuştu.

"Neden vazgeçtin?" diye sordu.

"Bugün vazgeçmedim. Zaten ölmeyeceğine çoktan karar vermiştim. Ama sekiz ay sonra öleceğini düşünerek yaşamak senin cezan olacaktı. Bu korkuyla yaşamayı hak etmiştin. Çünkü aşk için ölmeye değeceğini düşünecek kadar aptal birisi olman sinirlerimi bozmuştu."

Aslında bu kısmen doğruydu; sakladığım bazı gerçekler vardı; mesela arkasına bakmadan kaçıp gitmesi için, silahın mermilerini boşaltıp kafasına dayamış olmam gibi.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü bu hayatta en önemli şey insanın ta kendisidir," dedim.

"Bana her defasında iki seçenek sundun. Onun yaşaması için bir seçenek olduğunu avuçlarımın içine koydun. O kumarhanede de, bugün şirkette de, saatler önce yukarıda da. O seçenek benim elimdeyken, bunu yok sayamazdım. Evet belki aptallık. Ama aksi de çok doğru bir davranış mıdır, tartışılır."

Kendince haklıydı ama kaçırdığı şey, kendisini seçmesinin çok da zor olmadığıydı.

"Sana yukarıda üç seçenek sundum Nazlı, iki değil." Şaşırdı. Hâlâ o silahı bana doğrultmak aklının ucundan geçmiyordu. "Silahı bana doğrultup, beni tehdit edebilir ya da öldürmeyi düşünebilirdin."

Kahkaha attı. "Kapıda yedi tane adam vardı. Seni bununla tehdit etsem ya da seni vursam ve kurtulmaya çalışsam bile bu evden çıkamazdım." Adamların sayısını ne ara saymıştı?

"Bu şimdi düşündüğün bir şey. O an, o silahı bana doğrultmak aklına bile gelmedi. Çünkü bu senin için bir seçenek bile değildi. Üçüncü seçeneği görmedin. Bana zarar vermeyi aklının ucundan bile geçirmedin."

"Evet," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Ölmeyi kabul eden bendim sonuçta. Teklifini kabul etmek her ne kadar aptallık da olsa... Ki bu teklif de çok manyakçaydı, bunu da unutmayalım... Anlaşma anlaşmaydı işte. Er ya da geç Anıl'ın yaşamasına karşılık ölecektim."

Makul ama saçma.

"Silahı eline verdiğimde bana doğrultacağını düşündüm. Bu senin sadakat testindi. Dışarıya çıkmamı istediğinde, tetiği çekemeyeceğini düşündüm. Bu da senin cesaret testindi. Ne kadar yapacağını söylesen de yapamazsın sandım. Çünkü dile kolay bir şeydir ölmek. Ölümden korktuğunu ve asla o tetiği çekemeyeceğini sana kanıtlamak istemiştim. Ama yanılmışım. Sen resmen kendini öldürdün. Sandığımdan fazla cesurmuşsun."

Ne diyordum ben? Bir de madalya taksaydım?

"Bana, *'Ölmek korkakların işidir'* dedin. Hem korkak hem cesur nasıl olunuyor?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Kendini öldürecek kadar cesursun, evet. Ama ölümü seçmek korkakların işidir. Her zaman yaşamanın yollarını aramaya bakacaksın. Tüm cesaretini hayatta kalmak için kullanacaksın; ölmek için değil." Beni anlamadığı belliydi. Muhtemelen yaşamın felsefesine neden girdiğimi düşünüyordu. Umarım cümlelerimi bir yere kaydeder ve hayat mottosu yapar. "Şimdi eminim ki, nefes almanın kıymetini anlamışsındır. Bundan sonra da böyle aptallıklar yapmaman gerektiğini fark etmişsindir. Önce kendi canını düşünmenin yanlış olmadığını sana öğretmem gerekecek."

"Peki o tetiği çekmem senin sinirlerini bozan bir şeyse. Aşk için diyelim... Ölmeyi göze almak aptallıksa senin için... Neden şimdi bana ölmeyeceğimi söylüyorsun ki? Bu korkuyla yaşamam konusunda bana ceza verdiysen, şimdi neden bunları konuşuyorsun benimle?"

"Elindeki silahı, o can havliyle bile bana doğrultmayı aklından geçirmemenin küçük bir ödülü diyelim. Ayrıca... O tetiği çekmene kızıyorum evet ama..."

Cesaretine hayran kaldım. Sendeki bu aptal cesareti, kimlerde kimlerde göremediğimi bilsen...

"O tetiği çekmeme kızıyorsun AMA?" dedi.

"Neyse. Çektin işte." dedim. Cesaretine hayran kaldığımı bilmesine gerek yok. Gidip kendini köprüden atma potansiyeli de var sonuçta. Güvenmiyorum. Ama helal olsun. Harbiden helal olsun. Aptal. Cesur savaşçı. Yok yok, aptal.

"Ama şunu unutma... Yine olsa yine yaparım. Verdiğim bir söz vardı ortada, hem sana hem de Anıl'ın ailesine."

"Onu anladım," dedim.

Sözünün eri olduğu bariz meydanda zaten. Bugün şirkete gelmesinden belli. Milyonlarca liralık senedi olan adamların göstermediği bir sözünün erliği hem de. İşte bu da benim insanda en önem verdiğim şey, sözünü tutması.

"Verdiğin sözleri tutman güzel. Çünkü bana bir söz vermeni istiyorum," dedim.

"Ne sözü?" diye sordu.

"Seninle şimdi, gerçek anlaşmamızı yapacağız Nazlı ve bu ölüp gitmenden daha çok zorlayacak seni."

"Gerçek anlaşma mı? Yeni bir anlaşma mı yani?" diye sordu.

"Eskisinin revize edilmiş hali aslında. Senin açından daha yaşanılır bir anlaşma olduğu kesin. Sekiz ay boyunca bu evde benimle yaşayacaksın. Sevgilimmiş gibi davranacaksın. O yüzden benim kurallarıma uyacak, sözümden dışarı asla çıkmayacaksın. Sekiz ayın sonunda da düğünümüz olacak. Ve o gün... Seni, yani benim sevdiğimi düşündükleri kadını öldürmek isteyecekler... Ve öldürdüklerini düşünecekler de."

Yeni yaktığım sigaradan birkaç nefes aldım. Neyi ne kadar anlattığıma dikkat etmem gerekiyordu. Benim hakkımda öğrendiği her fazla bilgi, onu tehlikeye sokardı. Beni de. Eğer sözümden çıkmadan benimle sekiz ay geçirirse, başına hiçbir şey gelmezdi ve ben en nihayetinde Mehmet Şahindağ'ı zayıflatabilirdim.

"Na-nasıl yani?" diye sordu.

"Daha planlamadım... Gelinliğin içine çelik yelek belki? Başından vurulmaman için herhangi bir tedbir... Bilemiyorum şu an. Sen bunları düşünme. Ben seni koruyacağım," dedim. Sahiden acaba Gökhan, *bir kızı öldü göstermekten* bahsederken ne düşünüyordu? Umarım bu mümkündür. Neyse, araştırmak lazım.

"Neden senin sevdiğin kadını öldürmek istiyorlar?" diye sordu. Bu konudan uzaklaşmalı, onu ilgilendirmiyor.

"Kendi meselene odaklan sadece Nazlı!" diye uyardım.

"Sonra ne olacak peki?"

"İzini kaybettireceğiz. Yurt dışına çıkacaksın. Adın, soyadın, kimlik bilgilerin, her şeyin değişecek. Türkiye'ye dönmeyecek, tanıdığın hiç kimseyle irtibat kurmayacaksın. Hayatın boyunca... Herkes seni öldü bilecek. Konforunu ve can güvenliğini hayatın boyunca sağlayacağım. Merak etme sen."

Hayallerini öğrenmeliydim. İçinde o çocuğun olmadığı hayaller kurmasını sağlamalıydım ya da. Yaşamanın kıymetini bildiği, en çok kendisini önemsediği bir hayata kavuşmalı. Ablam yerine yaşamalı belki. Aptalca kendini başkası için feda eden herkes yerine ve de.

"Ya dediğini yapmazsam?" diye sordu. Ciddi miydi?

"O zaman seni de tanıdığın herkesi de ben öldürürüm. Gözümü kırpmam. Çünkü yaptığın tek bir hata her şeyi mahveder. Ve bu benim için çok önemli bir mesele." Kızı bilmem ama ben ciddiydim. Bu konunun şakası yok ve beni ona bir hayat verdiğime pişman etmemesi gerekiyor.

"Hayatım boyunca Türkiye'ye dönmemek..." dedi, üzüldüğünü saklamayarak.

Ben de kızgınlığımı saklamadım. "Nazlı... Az evvel tetiği çektiğin silahta kurşun olabilirdi. Şimdi değilse de sekiz ay sonra ölmeye '*tamam*' dedin sen. Yurtdışında yaşayacak olmana mı takıldın?"

"Doğru... Ben çok şaşırdım yani..." dedi.

Benden korkmayı bırakmıştı ama hâlâ ürktüğünü söylemek yanlış olmaz. Onu ikna etmeliyim. Adil olanın bu olduğu konusunda, benimle aynı fikirde olmalı. Yaşamakla barışmalı.

"Beklemiyordun bunu, biliyorum. Kendini ölmeye şartladığın için. Ben, senden yaşamanı istiyorum. Anıl'ı, ya da başka bir kimseyi düşünmeden. Düşünürsen yapamazsın. Anıl'ın ameliyat ve tedavi masrafları karşılığında dediğimi yapmanı istiyorum."

"Tamam. Dediğini yapacağım," dedi.

"Biliyorum." dedim, inançla. Sözünün eri. "Ne olursa olsun, önceliğin yaşamak olacak Nazlı. Yaşamak."

"Bir şey sorabilir miyim?" diye sordu fakat çekindiğini anladım.

"Sor?" dedim.

"Ama kızmayacaksın..."

"Benimle pazarlık yapma!" Sikeyim. Neden kızıyorsam. Beni tanımıyor ki. İfademi de sesimi de yumuşattım. "Sor, ne soracaksan..."

"Anıl'la konuşmam yasak mı? Yani bu evdeyken... O iyileştiğinde... Onunla konuşabilir miyim?"

Bu muydu? Elbette. Ne zaman isterse.

"Görmeye de gidebiliriz beraber. İyileşsin de..." dedim.

"Sen? Sen ciddi misin?" diye sordu.

Heyecanlanmıştı. İçinde taşıdığı aşkın her bir zerresine yayılması, görülmeye değerdi. Çocuk için kendinden vazgeçmişti ve şimdi hem kendinin hem de çocuğun yaşayacağını biliyor olmak, kızın çok mutlu olmasını sağlamıştı. Ben canavar değildim, neden çocukla görüşmesini yasaklayacağımı falan sanıyordu ki?

"Evet?" dedim.

Birden boynuma atladı. Siktir. Neden? Çocuğu görmeye gidebileceğimizi söyledim diye beni dünyanın en iyi insanı falan ilan etmemiştir umarım. Ne yapmam lazımdı? Ellerimi beline koydum. İçime yaz doluyordu. Saçlarından mı geliyordu bu koku, teninden mi? Saçlarını çektiğim için

hayvan gibi pişman olduğumu söylese miydim? Artık bana sarılmaya bir son verebilir miydi? Kız çok güzel kokuyordu. Kız değil. Nazlı. Evet, Nazlı.

Nazlı, çok güzel kokuyordu.

18 Ağustos'un Devamı*

18 Ağustos 2011

"Artık 18 yaşındayım... Bugünün çok özel olması gerekirdi. Ama değil. Anıl, Sinem'le çıkmaya başlamış. Canan'ın arkadaşı mı ne. Belki de arkadaşının kardeşidir bilmiyorum. Bunu öğrendiğimden beri ağlıyorum ve bugün, hayatımın en kötü günü. Keşke İstanbul'da kalsaydım. Anıl, yine sözünü tutmadı. Burada, yanımda olmadı. Akşam üzeri gelen papatyaları gönderenin Anıl olmadığını biliyorum. Keşke Eren'e şakayık sevdiğimi söyleseydim. Belki o zaman gelen buketin, Anıl'dan olma ihtimaline tutunabilirdim. Hayallerim tükeniyor. Anıl'ın da takip ettiği fake hesabımdan tweet attım: 'Bugün de birilerinin doğum günü unutuldu...' yazdım. Anıl bunu favladı. Ama benim doğum günümü yine de hatırlamadı. Anlamıyorum, Facebook da mı hatırlatmadı??? Muhtemelen yarın fark edecek ve özür dileyecek. İş işten geçince. Keşke doğmasaydım."

23:59

Kullanmadığını bildiğim o numarada, benim telefon numaram hâlâ engelli. Ne iki sene önce ne geçen sene yazdığım mesaj ona ulaşmışken, şimdi yazacağım mesajın da ona ulaşmayacağını biliyorum. Fakat beni engellemiş olması, ona mesaj göndermeme engel değil. Yine. Belki de -ki muhtemelen- hiçbir zaman mesajımı okumayacak. Ama belki bir gün, ben gösteririm.

00:00

"İyi ki doğdun."

"Bora Bey," dedi Atıf. Nefes nefeseydi. "Bu cebinizden düştü."

Düşürmedim. Attım. Gelmesin diye.

Atıf'ın hemen arkasındaki Selim'e baktım. Atıf'ın omzuna elini koydu ve "Ben alayım..." dedi. Acaba Gökhan kumarhanedeki kartı almış mıdır? Selim'in elindeki karta baktım. Maça kızına. Artık yaşını öyle belli ediyordu ki. Ona *eski* diyemezdim. Fakat yirmi altı senelik olduğunu da inkar edemezdim. Yine de albenisini koruyordu ve Selim'in elinde oldukça eğreti duruyordu. Bana aitti. Tam yirmi altı senedir bana aitti ve şimdi neden sokağa atıldığını merak ediyordu. Saçmalıyorum. O sadece bir kart. İskambil kartı.

"Söylemiştim." Gökhan'ın sesini duyduğumda, arkama döndüm. Kendinden emin adımlarla yürüdü ve Selim'in elinden kartı alıp, başıyla uzaklaşmalarını emretti. Karşımdaki koltuğa oturdu, kartın arkasını çevirdi ve arkasında yazan tarihi okudu. "18 Ağustos 1993" Gülerken gözlerime baktı. "Maça kızının sana yeniden geleceğini iki saat önce falan anlamıştık ama anlaşılmak istemek konusunda, ısrarcı çıktı desene?"

"Peki ben sana ne demiştim Gökhan?!" dedim, sinirle.

"*Biliyorum gelecek...* demeni isterdim fakat sen, *ölmek istemiyorsa gelmesin* mi ne dedin sanırım. Tam dinlemedim." Başımı iki yana salladım. "Bodrum'a mı gidiyoruz?"

"Beraber değil," dedim, öfkeyle. "Seni yanımda götürmüyorum. Siktir git uçağımdan!"

"Uslu duracağım, söz..." dedi, gülümseyerek.

"Siktir git Gökhan!" dedim, sesimi yükselterek.

"Özür dilerim..." dedi. İstediğim özür dilemesi değil, derhal gitmesiydi. Dudağını dişleyerek gözlerini kıstığında uzun ve sıkıcı bir konuşma yapacağını anladım. "Kara... Boşboğazlık ettim. Bu saatten sonra özellikle, aşkta kazanmanın mümkün olmadığını biliyorum." Elindeki kartı aramızdaki sehpaya bıraktı. "Ama bana gelmesini istemediğini söyleme sakın."

"İstemiyorum Gökhan!" dedim, sertçe. Duygularla hareket edebilmemiz mümkünmüş gibi davranması beni sinir ediyordu. "Ciddiyim. İstemiyorum gelmesini!"

"Yirmi altı senedir gözün gibi koruduğun kartı, piste atacak kadar çok mu istemiyorsun gelmesini? Gerçekten mi Kara?!"

"Gerçekten," dedim. Gayriihtiyari sehpanın üzerindeki karta baktım. "Gerçekten istemiyorum."

"Peki o zaman, neden onu dünyanın her yerinde arıyorsun?" diye sordu. Yüzüne ve sesine yansıyan merak öylesine baskındı ki, bunca zamandır tanıdığı arkadaşıyla değil, bir yabancıyla konuştuğunu düşündüm. Bu da artık bambaşka birisi olduğumun en önemli kanıtı olabilir.

"İyi olduğunu bilmem lazım," dedim.

"Bu mu yani sadece?" Gökhan'ın sitemli sesine hayret ettim. "Sadece iyi olduğunu bilmek için mi?!"

"Ne duymayı bekliyorsun ki Gökhan?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Gerçekten anlamıyorum."

"Seviyorsun Kara..." dedi. Bundan hoşlanmadığını göstermekten de çekinmemişti. "Çok seviyorsun!"

Gülümsemeden edemedim. "Ne kadar kirlendiğimi görmüyor musun?" Gökhan'ın kaşları çatıldı, bundan nefret ediyordu. "Uyuşturucu ticareti yaptırıyorlar bana... Açığa çıkma riskiyle burun buruna yaşıyorum. Eğer açığa çıkarsam, eğer muhbir olduğum anlaşılırsa, öldürülürüm. Farkındasın değil mi?"

"Kimse anlamayacak-"

"Nazlı beni polise ihbar etti ve benim yolum artık bu... Eğer Nazlı gelirse, bu bedeli ödemek zorunda kalır. Biraz olsun... Bak biraz olsun aklı varsa, gelmemesi gerekir. Gelirse ölür Gökhan. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun? Eğer Nazlı gelirse, o kapıyı ona asla ama asla açmam. Unut bunu! Yok böyle bir ihtimal!"

"Dediğin gibi, seni polise o ihbar etti... O belgeleri polise o verdi. İstihbarat'ın kucağına onun yüzünden düştün... Belki de bu bedeli ödemesi..." Gökhan, çatılan kaşlarımı görünce

derin bir nefes aldı. "Ölmesi değil ama seninle bu hayatı yaşaması en azından, yeteri kadar makul bence."

"Ulan senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?!" dedim, alaylı bir kahkaha atarken. "Kızın hayatını siktim hayatını! Şimdi karşıma geldiğinde, ona onu sevdiğimi mi söyleyeceğim?! Diyelim söyledim... O da boynuma mı atlayacak?! Kafan güzel herhalde!"

"Acı çektiğini görmeye dayanamıyorum..." O acıyla yaşadığımı hiçbir zaman anlayamayacak olması çok ama çok kötüydü. "Onu görmeye gider gibi, doğum gününde Bodrum'a koştuğunu görmeye dayanamıyorum. Devamlı günlükleriyle gezdiğini görmeye mesela... Dayanamıyorum. Ölüyorsun. Ve bu benim yüzümden!"

"Seninle ne alakası var amına koyayım?!" dedim, sitemle. Kendime bir sigara yaktığımda, Gökhan bakışlarını sehpanın üzerindeki karta dikmişti. Hiçbir şey söylemediğinde, devam etmek zorunda hissettim: "Seninle hiçbir alakası yok Gökhan..."

Anlamsızca, "Beyza..." dedi ve sustu.

"Beyza ile olan hiçbir şeyin de seninle alakası yok. Bu benim meselem Gökhan. En başından beri. Benim ablam, benim ailem, benim düşmanım... Senin tek yaptığın, bana yardım etmek."

"Bak," dedi Gökhan, zorlukla. Boğazını temizleyip, gözlerini gözlerime odakladı. "Onun sana gelmesini, bir gün karşılaşmanızı falan zerre istemiyorum. Gaddar... Bunu sen de biliyorsun. Yapılacak şey var yapılmayacak şey var. Ve onun bize yaptığı, düşmanın aklına gelecek şey değil. Düşmanın aklına gelse, cesaret edeceği şey değil. Kabuslarımızın sebebi oldu. Hepimizin. Bataklıktayız. Çıkışımız yok. *Asla* dediğimiz şeyi yapıyoruz şimdi... En kötüsü de bi' hiç uğruna..."

Sigaramın külünü silktiğimde duraksadı ve tekrar gözlerine bakmamı bekledi. Bunu zaman kazanmak için yapmıştı, belki de kelimelerini toparlamak için.

"Ama Bora... Eğer bir gün, bir şekilde, gerçekten gelirse... İntikamı bitmemiştir."

Güldüm. Ne bekliyordum ki? *Ona onu sevdiğini söyle,* demesini falan mı?

"Ölmüş olamaz... Hissederdin. Buna yürekten inanıyorum," diye devam etti. Klostrofobisi, uçak fobisi, yükseklik fobisi falan yoktu ama sanki bu uçaktan nefret etmişti. "Ama gözlerinle gör, bu kadar istiyorsan. Aramaya devam et. Bul. İyi olduğuna emin ol ve sakın ona yaklaşma, derim."

"Dedin," dedim.

Gökhan bir an için anlamasa da akabinde gözlerini devirdi ve ayağa kalktı. "Ben Kıbrıs'ta kalıyorum. Ama en azından Aydın seninle gelseydi?"

"Gerek yok. Zaten çok kalmayacağım. Fransa'ya geçeceğim," dedim.

Önce, "Fransa'dan yeni geldin?" dedi. Daha sonra kaşlarını kaldırdı ve ancak anladığı şeyi dile getirdi: "Doğum günü için geldin... Bodrum'da olmak için..."

"Fransa'da da çok kalmayacağım," dedim, söylediklerini umursamadan. "Birkaç önemli görüşmem var. Monte Carlo'da olacağım. Daha sonra Boston'a geçeceğim. Eylül'deki sevkiyata kadar kalırım Boston'da herhalde."

Gökhan başını iki yana sallarken, yüzünde o hiç sevmediğim ifadesi vardı. "Harvard'a heykelini diksinler abi, daha kolay olur senin için?"

Kafamı geriye atarak koltuğa yasladım ve gözlerimi kapattım.

18 Ağustos 2011'in devamı...

"Güne gözlerimi Anıl'la açtım. Uyandığımda yanımdaydı. Yatağımda. Bana sarılmış uyuyordu. Önce rüya gördüğümü düşündüm ama gerçekti! Gece gelmiş. Otobüsle gelmek zorunda kalmış ve yolculuk tahmin ettiğinden uzun sürmüş. Bunu elbette ki yemedim. Ama yemiş gibi yaptım. Doğum günümü son anda hatırladığına ve gecenin bir yarısı uçağa

bindiğine eminim. Önemli olan gelmesi. Çikolata kokusu hala üzerimde. Uyanınca ilk onu görmek, dünyanın en güzel şeyi. Bugün 19 Ağustos değil, 18 Ağustos'un devamı! Bu oda, bugün en mutlu gününü yaşadı. Bugün Anıl'ın dudağının kenarından öptüm."

En mutlu günü devamlı değişen odayı bakışlarımla selamladım. Yine kavuşmuştuk. Derli toplu, tek kişilik yatağa ve yatağın dayalı olduğu duvarda bulunan raflara, raflardaki kitaplara baktım. Her şey bıraktığım gibiydi. Bıraktığı gibi. Duvara yapıştırılmış fotoğraflar koca bir yaşanmışlığın gizil izlerini taşıyordu. O fotoğraflarda Anıl yaşıyordu. Nazlı ve Eren'le, mutlu günlerin içindeydiler. Hande de onlara eşlik ediyordu hatta. Her fotoğrafta değilse de birkaç fotoğrafta. Ne zaman bu yatağa uzansam, Anıl'ın omzuna başını dayamış Nazlı'nın, uzun siyah saçlarındaki parmaklara uzun uzun bakıyordum. Eğer hayatta olsaydı, Nazlı'nın saçlarını çok sevip sevmediğini sormayacağımı biliyorum ama yine de merak ediyorum.

Keşke bu duvardaki fotoğrafları ilk gördüğümde kaldırmasını isteseydim, şimdi benim elim gitmiyor.

Kafamda milyonlarca soru var, bazılarının muhatabı hiç kimse değil. Hayatına hiç girmeseydim ne olurdu? O kumarhaneye hiç girmeseydi? Anıl kaza yapmamış olsaydı mesela, ne olurdu? Beraber olurlar mıydı? *"Hep beni sevecek sandım,"* demiş, Aydın'a. Belki çok sarhoş olmasaydı, kendinde bunu söyleme cesaretini bulamazdı. En azından Aydın böyle yorumluyor. *"Babam bu gece bana tokat attı, onun nişanlısı beni teselli etti. Böyle adaleti sikeyim. Bu kadar geç kaldığım için kendimi de sikeyim,"* demiş. Aydın bunu bana söylediğinde, çoktan Nazlı ile evlenmiş ve Las Vegas'ta olmasaydık, acaba Nazlı'ya söyler miydim?

Gerçi farkındaydım. Nazlı'ya alenen ya da üstü kapalı, defalarca söyledim de bunu. Anıl'ın her cümlesinin altında bir ima saklıydı. *Güzelim* demesi bile sahiplik barındırıyordu.

Hele bakışları... Bakışlarıyla Nazlı'ya kaç kez ilan-ı aşk ettiğini bilmiyorum bile, ben birkaçına şahit oldum.

Anıl'dan çok kez nefret ettim. Nazlı, ondan, belki de ilk kez bahsettiğinde ve Nazlı'nın kıymetini anlayarak uyanacağına kanaat getirdiğimde, nefret duygusunu iliklerime kadar hissetmiştim; ilk olarak bencilliğinden nefret etmiştim. İkincisini, üçüncüsünü bilmiyorum ama bilmem kaçıncısı, uyandıktan sonra Nazlı'yı ilk kez aradığı geceydi. Gecemi mahvetmiş, unuttuğum varlığıyla yüzleşmeme sebep olmuş ve beni içinde bulunduğumuz gerçekliğe çıkartmıştı. Beni kendisinin rakibi olarak görmeye başladığı belliydi. Beni aradığında da, daha sonra karşılaşıp tanıştığımızda da her hareketi buram buram ego kokuyordu. Ona kalırsa, Nazlı'yı en iyi o tanıyordu. Ben hiç kimseydim.

Nazlı'nın nişanlısı olan hiç kimse.

Videoları sosyal medyaya düştüğünde, bana konuşulanların asılsız olduğunu söylemişti ve o gün gözlerinde gördüğüm *keşke*'den de ölesiye nefret ettiğimi hatırlıyorum. Hayatlarının eskisi gibi, belki de eskisinden farklı fakat bensiz devam etmesini deli gibi istiyor ve bu isteğini belli etmekten kaçınmıyordu. Aba altından sopa gösterir gibi, geri çekilmem için beni sessizce tehdit ediyordu. Bir gün dayanamadı ve karşıma geçip, karıma aşık olduğunu söyledi. Lisedeyiz sanıyordu diyeceğim ama lisede de yapılmaz bence bu. Ben yapmazdım. Ölürdüm ama yapmazdım.

Herhalde ondan daha fazla nefret edemem diye düşünürken, bir gün karıma aşkını haykırdığını gözlerimle gördüm ve kulaklarımla duydum. Seneler evvel çekildiğini bildiğim bir fotoğrafta, karımın saçlarına dokunduğunu görmeye tahammül edemediğim adam, karımın dudaklarına yapıştı. Gözümün önünde. İşte orası, Anıl'a olan nefretimin katıksız bir öfkeyle birleştiği ve artık düşünmeyi dahi bıraktığım yer.

Öldürecektim. Eğer son sözünü söylemesini istediğimde, *"Benim kafama değil, kendi kafana sıkarsın. Beni öldürürsen,*

onun için ölürsün!" demeseydi, öldürürdüm de. Haklıydı. Bundan ne kadar nefret ediyor olsam da kafasına silah dayayıp öldürmeye çalıştığım adam, Nazlı'nın en değerli arkadaşıydı. Onun değer verdiği hiç kimsenin tırnağının ucuna zarar veremeyeceğim gibi, sevdiği insanları, başkalarının vereceği zarardan da koruyabilmem gerekiyordu.

Bu odanın her bir köşesi Anıl'la dolu ve bu odaya girdiğimde, onun öldüğünü unutuyorum. Gerçi bunun Nazlı'nın günlükleriyle de alakası var ve o günlüklerin varlığını da zaten Anıl sayesinde öğrenmiştim. Sanırım ondan ne kadar nefret etsem de aynı zamanda ondan nefret etmemeyi öğrenmenin bir yolunu da bu odada keşfettim.

Keşke bu odayı canlı tutabildiğim gibi, Anıl'ı da hayatta tutabilseydim.

Güneş henüz doğmamıştı. Bahçedeki bergamot ağacını sularken, Nazlı'nın yanımdaki son günlerde bahçeyle ilgilenmesi aklıma üşüşüyordu. Ne plan ama! Belgeleri, toprakla ilgileniyormuş bahanesiyle bahçeye gömmek... Bu bahçeye ilk girdiğimde, yaklaşık iki buçuk sene önce, gözüme ilk takılan bergamot ağacı olmuştu. Bilmediğim bir zamanda, o da bu ağacın yapraklarını sevmiş, meyvelerini koklamış olmalıydı. Bu ağacın onun için ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Anneannesinin bahçesindeki ağaçların da. Günlüğünü ağacın altına gömen birisinin, belgeleri toprağa gömmesine de şaşmamalı aslında.

Ah Nazlı sevgilim benim!

Alacakaranlığı seviyorum. Nazlı ve Bora'nın birbirlerine karıştıkları iki vakit sanki. Bergamot ağacı suya kavuştuğu için mutlu olurken, ben bahçedeki salıncağa oturup güneşin doğuşunu izlemeye başladım. Bir gün benim için de güneş doğar mı bilinmez, karanlıkta çok üşüyorum.

"Beni Nazlı gönderdi..."

Artık hayatım yalandan ibaret. Su bidonunu tuttuğum ellerimin titremesini görmezden gelmeye çalışsam da başaramıyorum. Muhtemelen sesim de titriyor.

"Selamı var. Size."

Vedat Alaca'yı bir kez görmüşüm, Zeynep Alaca'yı ise hiç görmedim fakat çok kıymet verdiğim iki ayrı insan onlar.

"Onu dünyaya getirdiğiniz için teşekkür ederim... Bugün 26 yaşına bastı..."

Bakışlarım biraz ilerideki Anıl'ın mezarına takıldığında yutkunmakta zorlandım. Ağır adımlarla, elimdeki su bidonuyla Anıl'ın mezarına ilerledim ve az evvel bıraktığım bir buket papatyayı kenara çektim.

"Onu bulamadım, henüz."

Anıl'ın ne hissettiğini öğrenmek isterdim. Mezarına geldikçe kurduğum cümlelerin ona ulaşıp ulaşmadığını... Belki ulaşmıyordur ama babaannem, bizi duyduklarını düşünüyor. Ben neye inanmak istiyorum bilmiyorum. Umarım duyuyorlardır gerçekten. Çünkü öyleyse anneme, ablama, dedeme, Vedat Bey'e, Zeynep Hanım'a anlattıklarım, onların bildikleri doğrular olur. Bari orada huzurlu olsunlar.

"Bir tek sana dürüst olabiliyorum... Eğer beni duyuyorsan ve bu senin için bir yük oluyorsa, üzgünüm..."

Bidonu kenara bırakıp, Anıl'ın mezarının kenarına oturdum.

"Sen beni anlarmışsın gibi geliyor... Aynıyız seninle... Aramızdaki tek fark, senin bedenini gömdüler; benim ise henüz öldüğümü fark etmediler... Galiba nefes alıyorum diye... Sana söz veriyorum Anıl... Nazlı'yı bulacağım, iyi olduğundan emin olacağım... Sonra da senin yanına geleceğim..."

Bekle beni.

Elini yüzünü yıkamak için, ne olursa olsun, yine de yatak odasının banyosunu kullanacağını biliyordum. Alışkanlıklarına bile sadıktı çünkü. Ve bana ne kadar kızarsa kızsın, bir tarafı hep çok anlayışlıydı.

Yatak odasındaki gelinliği gördüğünde vereceği tepkiyi hayal etmeye çalışmıştım ama odanın kapısını açıp ardından kapatacağını beklemiyordum. Çok geçmeden kapıyı yine açmıştı ve hayretler içinde yatağa ilerlerken, "Sen çok aşağılık bir adamsın!" diye haykırmıştı.

Evlenmeden evvel gelini ağlatmak adettendi; aptal bir adam olduğum için, normal insanlar gibi şeyler yaşayabileceğimizi düşünmüştüm.

"Sen benim uğurumsun Nazlı... Madem sen... Kara'yı kabul ettin ve beni buna inandırdın... Şunu hiç unutma. Sen benim yanımda olduğun sürece... Hiçbir uğursuzluk değemez bize."

Bencillik.

Benim yaşadığım hayatın ta kendisi uğursuz.

Ve bu öyle bir bencillik ki, nerede olursa olsun hâlâ benim karım ve bunu düşünmek bile umudumu besliyor.

Bu yata gelir mi? Bir gün? Belki beni yad etmek için?

□

Kapının tıklatıldığını duyunca, uzandığım koltuktan kalktım. Ağır ağır jaluzili cam kapıya ilerledim. Kimin geldiğini tahmin etmek zor değil. *Geç oldu* diye düşünmemesinin sebebi, uyumadığımı bilmesi olabilir.

"Yine gelmişsin!" Melek Hanım'ın benden nefret ettiğini biliyorum ama sanırım o da bir şekilde, benden nefret etmemeyi öğrenmenin çeşitli yollarını arıyor. Umarım bulmaz. Benden nefret etmesini yeğlerim. "Çay yaptım, bahçeye gel de içelim!" İstemediğimi söylememin, hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini, uzun zaman önce anladım.

Bana arkasını dönüp bahçeye indiğinde, onu takip ettim. Masanın üzerine iki bardak hazırlamış, çaydanlığı da yere koymuştu. Her zamanki gibi çocuklara da çay yapmıştı ve yüzlerindeki minneti seçmek mümkündü. Bence, Melek Hanım'ın sevecenliğini Sevim Hanım'a benzetiyorlardı.

"Eeee?" dedi Melek Hanım, çayları koyarken.

"Ne eee?" diye sordum ve masaya geçtim.

Melek Hanım'ın çatık kaşları, daha da çatılmıştı. "Kendine işkence etmeyi çok seviyorsun değil mi?" Çay bardağını

önüme ittirdi. "Söz verdin bana! Tüm enerjini kızımı bulmak için harcayacaktın ama sen burada acı çekerek zaman kaybediyorsun!" Hiçbir şey söylemeden çayımı içmeye başladım. "Bugün onun doğum günü... Eeee? Ne olmuş doğum günüyse? Neden o ölmüş de yas tutmaya gelmiş gibi davranıyorsun?!" *Ölümünden* bahsedilmesine katlanamıyordum. "Çatma o kaşlarını! Bitir artık şu yası! Bodrum'u da bu evi de müze gibi görmekten vazgeç! Dün gece gelip gene her yere tek tek uğradın değil mi?!"

"N'apiyim?!" diye sordum. Ne kadar istemesem de sert bir tepki vermiştim. "Gülüp eğlenmemi mi bekliyorsunuz?!"

Melek Hanım derin bir nefes aldı ve "Yaptıklarınla barışmak zorundasın!" dedi. Gözlerim gözlerinden kaçmış çay bardağına sığınmıştı. "Madem göğsünü gere gere bana anlattın-"

"Göğsümü gere gere anlatmadım," diye itiraz ettim.

"Neyse ne," dedi. Arkasına yaslandığını hissettiğimde, göz teması kurmamanın saygısızlık olduğunu fark etmiştim. "Naz'ı bulup bana getireceğine söz verdin ve-"

Lafını bir kez daha keserken, gözlerimi yüzüne çevirmiştim. "Nazlı'yı bulmak için ne gerekiyorsa yapacağıma söz verdim," dedim.

Melek Hanım kısa bir süre yüzüme baktı. "Verdiğin sözler çok kıymetli, değil mi?" Başımı yavaşça salladım. "Babasına benziyorsun..." Bunu duymayı hak etmiyordum. "Rahmetlinin de sözü senetti."

"Bakın," dedim, sakince. "Nazlı'yı arıyorum. Arıyoruz. Dünya üzerinde, belki yüzlerce insan, her girdikleri mekanda arıyorlar onu..."

Melek Hanım'ın gözleri dolduğunda devam edip etmemekten emin olamamıştım ama elime uzanınca, konuşmak zorunda hissettim.

"Tam on altı kez, on farklı ülkede, morga girdim. Teşhis etmeye..."

Sesim titrerken, Melek Hanım'ın gözlerinden yaşlar akmıştı.

"Tam on altı kez öldüm. Ve tam on altı kez, on altı ölü kadın bedenine, Nazlı olmadıkları için gülümsedim..."

Melek Hanım elimi sıkarken, boğazından acı dolu bir ses çıktı.

"On yedincisini yaşar mıyım, bilmiyorum. Nerede olabilir, kiminle olabilir, nasıl bulamıyoruz onu... İnanın bilmiyorum."

Ellerimin arasındaki çay bardağı kırılınca, Melek Hanım çığlık atarak ayağa kalktı.

"Ama size yemin ederim, onu size söz verdiğim için aramıyorum."

Hareket edecek, elime bakacaktı fakat gözlerimde gördüğü bir şey, onu engelliyor, şoka girmiş gibi yüzüme bakıyordu.

"İnanın bana, kendim için bile aramıyorum onu. Sadece onun için. Sadece iyi olduğunu bilmek için... Sadece kalbini ona geri verebilmek için..."

Kanayan elime aldırmadan, iki elimle yüzümü kapadım.

"Bora!" dedi Melek Hanım. Umursamadım. On altı kadın bedeni gözlerimin önünden geçiyor, o bedenlere ablamla Ceren'in görüntüleri de ekleniyordu. "Bora doktor çağıralım!" Elleri, ellerime dokundu. "Bora!" Ellerimi, yüzümden çekti. Dehşet içindeydi. "Hastaneye gidelim ya da!"

"Kabuslarımda..." dedim, kısık bir sesle. "Kapkara duvarları olan bir odada olduğunu görüyorum. Her şeyi unutmuş. Hiçbir şeyi, kim olduğunu hatırlamadan... Öylece yatıyor. Zifiri karanlık bir odada..."

Melek Hanım yanıma oturdu. "Bora..." dedi. Bakışları yumuşacıktı. "Sana çok kızgınım. Çok kırgınım. Senden nefret etmem işine geliyor biliyorum. Bunu açıkça söylüyorsun! Biliyorum, utanıyorsun..." Gözlerimi gözlerinden kaçırdım. "Oğlum," dedi, içten bir tonlamayla. "Sen, çok güzel bir çocuksun..." Başımı iki yana salladım. "Öylesin... Kendini suçlama artık. Olan oldu... Önemli olan bundan sonrası."

"Bundan sonrası yok!" dedim, hızla. Melek Hanım'ın gözleri, yüzümdeki paniği araştırır gibiydi. "Nazlı'yı

bulacağım. İyi olduğunu bileceğim. Yerini size söyleyeceğim. Kalbini söktüm. Onu geri vereceğim... Bu kadar!"

"Sonra?" diye sordu, gülümsemeye çalışarak. "Sonra da huzurla ölecek misin?" Kanayan elimi yumruk yaptım. "İnsanlar sevdiklerini kaybedince ölmek isterler, sen sevdiğini bulunca ölecek misin?"

"Babasından kalma formülü yaktım!" dedim, ciddiyetle. Melek Hanım'ın kaşları çatıldı. "Evet. Böyle bakın bana. Bu şekilde. Benimle empati kurmayın. Beni sevmeyin. Beni affetmeyin. Ben, sizin *kızım* dediğiniz insanın hayatını mahvettim. Bunu unutmayın Melek Hanım."

"Çok zorsun!" dedi Melek Hanım, kızgınlıkla. "Evi işgal ettin, Nurcan'ların evini satın aldın beni oraya geçirdin! Nurcan'ların yeni aldığı evin belki yüzde seksenini sen ödedin! Vesile'ye her ay para gönderiyorsun! Esin'i okutuyorsun! Can'ı okutuyorsun! Ve senden nefret etmemizi mi istiyorsun?! Gerçekten mi?!" Gözlerimi yumup dişlerimi sıkarken, tek bir söz söylememeye kendimi şartlamıştım. "Osman seni kaç kez aradı, sana ulaşmaya çalıştı... Anıl'ın ölümünden seni suçlamıyor işte adam! Ziya ve Semra ile ters düştüler, ki onları dolduran Gürkan! Biz Eren'e de kızmıyoruz. Hiçbirimiz... Biz seni anlıyoruz Bora! Ama senin bile kendini anladığından şüpheliyim!"

"Ben iyi birisi değilim!" dedim, gözlerimi açarken.

"Sen, kötü olmaya mecbur olmuş bir çocuksun!" dedi.

"Ben kendi kabahatimin farkındayım," dedim.

"Herkes kabahat işler," dedi.

"Benim kabahatim, Nazlı'yı yok etti..." dedim.

"Yok olmadı," dedi. Avuç içini kalbime koydu. "Burada."

"Ona nasıl açıklayacağım?" diye sordum. Avuç içini göğsümden çekip, kanlı elimin üzerine koydu. "Benden neden nefret etmediğinizi nasıl açıklayacağım?" Başımı iki yana salladım. "Benden nefret edin... Onu bir yalana mahkum ettim. Ona bir oyun oynadım. Benden nefret edin."

"Ederiz," derken, elimi var gücüyle sıkıyordu. Akan kana engel olmak ister gibi. "Ederiz oğlum."

Bu iskelede kaç kez oturduğunu sayıp saymadığını bilmiyorum ama birkaç tanesine Selim şahit olmuş. Kredi kartını iptal ettirdiğimi sandığı gece, bana mesaj yazarken, bu iskeledeymiş. Hisleri çok kuvvetli. Uzun zamandır, Özgür'ü işten çıkarmasının içgüdüsel olduğunu düşünüyorum. Daha sonra her ne kadar pişman olduysa da umursamamalıydım. Nazlı'ya kıyamadığım için Özgür'ü işe geri almıştım ve bu hayatımdaki büyük hatalardan biri. Nazlı'nın vicdan azabı çekmesini ve içinde bununla yaşamasını istememiştim aslında. Kararımın değişmezliği konusunda ısrarcı davransaydım, belki bugün her şey daha farklı olurdu.

O nişanda kaybettiğim herkesin vebalini sırtımda taşıyorum.

Adım sesleri duydum. Birisi iskelenin üzerinde yürüyordu. Muhtemelen bir kadın. Başımı arkaya çevirdiğimde yanılmadığımı anladım.

Bahar.

"Ne işin var senin burada?!" diye sorarken, sitemimi bastırmaya çalışmamıştım bile.

İskelenin ucuna oturup bacaklarını aşağıya sallandırdı. "Haberin yoksa diye söylüyorum... Burası turizm cenneti Bodrum'un, en gözde yeri! Yalıkavak!" Çantasını kenara koydu. "Aylardan Ağustos üstelik! Yani burada birisini gördüğüne şaşırmamalısın!"

"Ne zamandan beri Bodrum'da tatil yapıyorsun Bahar?"

Bahar bakışlarını denize çevirmişti. "Yurt dışında yeteri kadar tatil yaptım... Biraz da kendi ülkem kazansın istedim, ne var?!"

"Annenin öldüğü yerde tatil yapmaya gelmene inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordum. İnsanlar merhametli. Ben Bahar olsaydım, annemin ölümüne sebep olan birisinin yüzüne bile bakmazdım. Fakat o, annesinin ölümüne sebep olan adamın yanına, annesinin öldüğü yere mi gelmişti?

"Trabzon'dan iyidir bence..." dedi Bahar. Hüzün. Sesinin tınısına bulaşan hüzün, annesinin ölümüyle barışmakta zorlandığını haykırıyordu. Trabzon, artık bir aile mezarlığından ibaret. Bana hatırlattığı tek şey, leş gibi olduğum. Gerçi dünyanın neresinde olursam olayım, leş gibi olduğumu unutamıyorum. Bodrum'da da.

"Şimdi bana, neden burada olduğunu söyle..." dedim.

Başını hafifçe çevirdi ve önce sargıdaki elime, sonra bana baktı. Hiçbir şey söylemeden sırtını geriye attı ve bacaklarını denize doğru sarkıtırken, iskeleye uzandı. "Seni özledim kuzen..." Bakışları yeniden gözlerime çevrildiğinde, kurşuna dizilmiş gibi hissetmiştim. "Arkadaşımı özledim."

Nazlı'nın odasının duvarındaki poster geldi aklıma.

"Yorgunum," dedim sadece.

Bu Bahar'a yetti ve ağzını dahi açmadan, dakikalar boyunca, öylece uzanıp gökyüzünü izledi. Arkadaşını özlemiş olsa da özleminden değil, bir çeşit sorumluluk duygusundan ötürü burada olmak zorunda hissediyordu. Bahar böyledir. En kötü anlarımda hep bir şekilde vardır. Ben onu ne kadar yok saysam da o vardır. Bir süre sonra uzandığı yerden doğruldu ve çantasından viski şişesi çıkarttı. Böyle bir şey beklemediğim için boşta bulunmuş ve kahkaha atmıştım. Bahar ise muzip bir şekilde omuz silkti ve birkaç yudum aldığı şişeyi bana uzattı.

"Eski günlerdeki gibi..." dedi, suskunluğunu bozarak.

Bahar'ın uzattığı şişeyi dudaklarımdan ayırdığımda, "Çok eskide kalmış gibi..." dedim.

"Nazlı'dan öncesini hatırlamakta zorlandığın içindir," dedi. Başını dizlerimin üzerine koydu ve bacaklarını iskelenin kalan kısmına uzattı. "İyi ki doğmuş ve iyi ki hayatını, *öncesi-sonrası* olarak ikiye bölmüş..."

"Bi' de nerede olduğunu bilsem..." dedim ve yeniden şişeyi kafama diktim.

Bahar, işaret parmağını kaldırınca, parmağını takip ettim. "Orada..." dedi, gökyüzünde bir yıldızı göstererek.

"Fazla romantik ve soyut, kuzen."

"O zaman, o da bizim gibi yıldızların altında..." dedi Bahar, gülümseyerek.

"Ya toprağın altına girmişse çoktan?" Bu cümleyi kurduğuma inanamıyorum.

Bahar'ın gülümsemesi donmuştu. "Toprak da yıldızların altında kalıyor." Elimden şişeyi aldı ve dudaklarına götürdü. "Bora," dedi, biraz sonra. "Diyelim yaşıyor, diyelim buldun onu..." Nefesim kesildi. "Ne olacak?"

"Bıktım bu sorudan!" diye isyan ettim.

Bahar, başını dizlerimden kaldırdı ve bacaklarını hafifçe kırarak oturdu. Gözlerimin içine bakıyor, orada bir şeylerin cevabını arıyordu. Aradığı her neyse bulamıyordu da. "*PS: I Love You*'yu okumadın hâlâ değil mi?" diye sordu, sonra.

"Ne?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Ne alakası var şimdi?"

"Hiç..." Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Bir gün... Onunla yeniden karşılaşacaksın. O zaman oku. Söz ver bana. Hissediyorum, senin bu kitabı okumak için doğru zamanın, o zaman olacak..."

"Seni anlamıyorum..." dedim.

"Söz ver," dedi, beni önemsemeden.

Nefesimi bırakırken ofladım. "Söz Bahar, söz!" dedim, bıkkınlıkla.

Bahar rahatlamış gibi gülümsedi. "Pişman olsaydın keşke... O zaman her şey daha çözülebilir olurdu." Başını iki yana sallarken, gülümsemesi acı dolu bir hâl almıştı. "Ama maalesef pişman değilsin... Yine olsa, yine aynı davranacak kadar pişman değilsin hem de!"

"Değdi Bahar," dedim, yavaşça. "Biliyorum çok canice görünüyor ama... Değdi."

"Canilik değil," dedi, bakışlarını denize çevirirken. "Kahramanlık bu... Kaç kişi göğüsleyebilirdi bunu bilmiyorum. Birini çok severken, onu sevmiyormuş gibi davranmak ve o kadar acı çektirmek..." Gözleri yeniden gözlerimle birleşti. "İnan bana senin yaşadıkların, onun yaşadıklarından daha ağır..."

Bakışlarım gökyüzüne çevrildi. Nazlı'ya bir oyun oynamış ve hayatını sikmiştim fakat hangimizin yaşadıklarının daha ağır olduğu kıyaslanamazdı. "Ama?" dedim, tereddütle.

"Ama Bora..." dedi Bahar, benden aldığı cesaretle. "Sen bugün, ondan haber alamadığın için ölüyorsun ya... Onu bulduğun gün, daha iyi olmayacaksın... Kendini, adamlığını, sevdanı feda ettiğin gün kaybettin... Kendini harcadın... Onun kalbindeki Bora Karabey'i yok ettin... Sen kendine yaptın kuzen... Sen en büyük kötülüğü ona değil, kendine yaptın!"

"Biliyorum," dedim, dürüstçe. Göz göze geldik. "Onu bulayım... İyi olduğundan emin olayım... Tek derdim bu. Fazlası değil, inan bana."

Bahar'ın gözleri dolmuştu. "Filiz Halam'dan Beyza'ya dek... Aşkın sadece acı getirdiğine şahit olmak, bizdeki en büyük travma! Aşktan nefret ediyorum..." dedi.

Gökyüzüne baktım. Yıldızların arasında kaybolmuş, Bahar'ın işaret ettiği o yıldıza. Nazlı orada değildi fakat o da dev bir yıldızdı. Merkezde olan Güneş. Hiçbir yıldız -Güneş dahil- Nazlı'nın gözlerinden güzel olamazdı ama bu gece onlarla idare edebilirdim. Asla 19 Ağustos olmayan, 18 Ağustos 2019'un devamında...

Belki bir yıldız kayar, ben dilek tutarım.

Bir kez daha, *lütfen yaşıyor olsun* diye sayıklarım.

♠

Saymadığım bir süre sonra ilk kez, oraya bu kadar yakındım. Bu adaya hep oradan bakardım; şimdi ise buradan gökyüzüne bakıyordum. Oraya değil, yıldızlara. Yıldızlar, seçmenin aklımın ucundan bile geçmediği, oranın ışıkları kadar yakındı. Orada kimlerin olduğunu ya da olmadığını düşünmekten beni alıkoyan gökyüzünün altında uzanmak güzel.

Ait olduğum yerden, Amerika'dan, millerce mesafe uzakta olsam da dönüşüm yakın.

Sadece eski bir dostumun doğum gününü kutlamak istedim, o 25 Eylül'de benimkini kutlamayacak olsa da.

Özür dilerim Naz, adına "lı" eki ekleyip, bir harabeye dönüşmene izin verdiğim için. Doğum günün kutlu olsun, çünkü bugün hâlâ 18 Ağustos'un devamı. İyi ki artık yaşamıyorsun!

Nefretimi avuçlayıp gökyüzüne fırlattım; bulutlara karışsın ve yağmur olup Yalıkavak'a yağsın!

. . .

Beni seçtiğin, benimle beraber büyüdüğün, içime işlediğin için çok teşekkür ederim Nazlı. İyi ki doğdun! İyi ki varsın! Seni çok seviyorum!

Ve sizleri de kocaman kucaklıyorum,
Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi!

Var olun!

*Dilara Pamuk**

Son Perde*

Her bir günün, bir önceki kadar sancılı ve pişmanlıkla geçtiği Temmuz ayının, diğerlerinden sıyrılarak bir yıldız gibi parlayan günü, 2017...

"Çakal sesleri duyabilirsin, korkma..." dedi, dışarıya çıktığımızda. Hava sıcaktı fakat yanıma parlak sarı bir yağmurluk aldırmış ve yine parlak sarı yağmur çizmeleri giymem için ısrarcı davranmıştı. Kendisi de kot pantolonunun paçalarını yağmur çizmelerinin içine sokmuştu fakat onunkiler siyahtı. Bi' kafamıza fenerli baret takmamız eksikti fakat elime tutuşturduğu el fenerini gördüğümde, içinde bulunduğumuz durumu unutmuş ve bizi bekleyen bir macera varmış kadar heyecanlanmıştım.

Arabaya doğru ilerleyen adımlarımı durduran, Gökhan'ın sesiydi: "Saçmalama sen araba kullanamazsın!"

Bora'ya baktım. Gökhan'ı duymazdan gelerek, arabaya binmemi işaret etti. Arabaya ilerledim ve oturdum. Gökhan'la Bora tartışıyorlardı fakat aralarında geçen konuşmayı duyamıyordum. Gökhan, arada bir bana baktığı için, konunun ne olduğunu kestirmem zor değildi. Fakat Bora'nın onu umursamayacağını biliyordum. Nitekim, üç dakika on yedi saniye sonra arabaya bindi ve birlikte, zifiri karanlığa doğru yola çıktık.

Arabanın camını açtım ve içime oksijen doldurmaya başladım. Geçtiğimiz yollar başlangıçta tenha ve engebeliydi ama Bora'nın ne yaptığını bildiğine emindim. Bir süre sonra, daha merkezi bir yere geldiğimizde birkaç insan gördüm ve yüzümde oluşan tebessüme engel olamadım. Fakat çok geçmeden Bora'nın durmayacağını anladım. Saatler ilerliyordu ve bana bir bilinmezliğe gidiyormuşuz gibi

geliyordu. Belki de canı nereye isterse oraya sürüyordu ama bu bir sorun değildi. Arabanın camlarına hafif yağmur damlaları çarpmaya başlamıştı ve bu bana huzur veriyordu. Geçtiğimiz yollar her ne kadar orman içi de olsa, insan da görmesem, evdeki kadar tedirgin hissetmemeye başlamıştım.

Bora arabayı durdurduğunda, derme çatma, ahşap bir evin önündeki dik yokuşun başındaydık. Arabadan indiğinde, ben de indim. Farlar, yürüyeceğimiz yolu aydınlatmak ister gibi hala yanıyordu. Eve doğru ilerlerken elime uzandı. Yerler çamur ve kaygandı.

"Dikkatli ol," dedi. Saatlerdir ağzından çıkan ilk şey buydu. Dikkatli olmaya özen göstersem de ayağım kaydı ama Bora'nın maharetli elleri beni belimden yakalayarak, yere kapaklanmamı engellemişti. "Acele etme." Ev, ahşap ayaklar üzerine kurulu olduğu için, önündeki merdivenleri tırmanmamız gerekiyordu. "Önden geç..." Basamakları tırmanırken, ahşap tırabzana sıkı sıkıya tutundum, kaymaktan korkuyordum.

Bora yanıma geldiğinde kapıyı tıklattı. Kapıyı yaşlıca bir adam, güler yüzlü bir şekilde açtı. "Hoş geldiniz... Buyurun..." Başını arkasına doğru çevirdi. "Hanife! Geldiler!"

Adamdan biraz daha genç görünen kadın derhal koşarak geldi ve Bora'nın elini öpmeye yeltendi fakat Bora kadının elini tutarak eğildi ve elini öpmesine izin vermedi. Adam ya da kadın kimdi bilmiyordum ama Bora'yı çok sevdikleri belliydi. Hazırladıkları yer sofrasını çeşit çeşit yemeklerle donatmışlardı.

"Buyurun geçin..." dedi Hanife Hanım. Yüzünden gülücük eksik olmuyordu. Bora, yer sofrasına oturunca, ben de onun karşısına oturdum.

"İstediğiniz bir şey var mı beyim?" diye sordu adam.

"Her şey için teşekkürler," dedi Bora, memnun bir tonlamayla. Adam, elini Hanife Hanım'ın sırtına koydu ve kapıya yönelip evden çıktılar. Bakışlarım Bora'ya çevrilince,

"Onların evi biraz ileride," dedi, açıklama olarak. "Rakı içer misin?"

"İlaç kullanıyorsun hâlâ?" dedim, sorar gibi. Fakat bu Bora için bir önem teşkil etmedi ve kadehlerimize rakı doldurdu. "Dışarıda yeriz sanmıştım."

"İnsan görmekten sıkıldım Nazlı," dediğinde, kendimi tutamayıp kocaman bir kahkaha attım.

"Ben de aksine... Hep aynı insanları görmekten sıkıldım... Ben de insan göreceğim diye seviniyordum!" dedim, kahkahalarımın arasında. Kurduğum cümle Bora'yı güldürmek şöyle dursun, yüzünün asılmasına sebep oldu. Bunu umursamadan kadehime uzandığımda, kocaman bir yudumu boğazımdan geçirdim ve yemek yemeye başladım.

"Sıkıldın, değil mi?" Bora'nın ses tonundaki hayal kırıklığını duyunca, başımı kaldırıp ona baktım ve ağzımdaki lokmayı tembelce çiğnemeye devam ettim. "Maçahel'den?" Kapkara gözlerinde öyle bir ifade vardı ki, sanki Maçahel'den sıkılmam kalbini kıracaktı. Bir süre önce kalbinin üç santim kenarından vurulmuş bir adama göre, bu hâli oldukça komikti.

"Benim derdim Maçahel'le değil, Maçahel'deki insanlarla," dedim, yavaşça. Bora'nın kısılan gözlerine dikkatle baktım. "Gökhan'dan, Aydın'dan, Selim'den, Özgür'den, Atıf'tan ve diğerlerinden... Senden...." Sesimin titrememesi için verdiğim mücadele takdire şayandı. "Senden sıkıldım."

Kapı tıklatılınca, Bora'nın bakışları üzerimden çekildi. Yavaşça ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açmasıyla beraber, içeriye dolan soğuğu hissettim. Temmuz sonuna göre, burası çok soğuktu, garip bir soğuk. "Beyim," dedi, az evvelki adam. "Arabayı kenara çektim. Farları da kapattım." Bora'ya arabasının anahtarını uzattı. "Burası gece soğuk olur, bilirsin... Elektrik sobası yetmezse diye, içeriye elektrikli battaniye de hazırladı Hanife." Odanın köşesindeki elektrikli sobayı ilk kez fark edince, kendimi ruh gibi hissetmiştim. "Eğer çok üşürseniz, bize gelin... Hava patlayacak gibi."

"Sağ ol Arif," dedi Bora ve kapıyı kapattı. Arabasının anahtarını, odayla iç içe olan küçücük mutfak tezgahının üzerine bırakırken, Arif Bey'in ona bir silah verdiğini de fark ettim. Bora'nın silahını. Muhtemelen arabasında olmalıydı ama Arif Bey yanında olmasını istemişti. Bora, silahı da mutfak tezgahına koyunca, midem çekildi. Silah görmek istemiyordum.

"Korumalar?" diye sordum, meraksız bir ifadeyle. "Neden buraya yalnız geldik?"

Bora'nın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluşurken yeniden yer sofrasında, karşıma oturdu. "Biraz yalnız kalmak, ikimize de iyi gelecekti..." Derin bir nefes aldı. "Etrafımızda devamlı birilerinin olmasından sıkıldığını düşündüm... Rahat hissetmiyorsun..." Hiçbir şey demeden gözlerinin içine bakıyordum. "Şehrin giriş çıkışları kontrol altında. Güvendeyiz. Merak etme." Güvende olmak ya da olmamak pek de umurumda değildi. "Bunaldın her şeyden..." dedi. Artık benimle konuştuğunu düşünmüyordum, daha çok acı dolu bir tespitte bulunuyor gibiydi. Bunalmıştım, bu doğruydu, ama beni bunaltan kendisi değil miydi? "Seni çok iyi anlıyorum..."

Alayla güldüğümün gözünden kaçmadığına emindim. "Ne o?" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Özgürlüğümü bana iade etmeye mi karar verdin?"

"Seninle konuşmak istediklerim var..." Rakısından bir yudum aldı. "Seni Trabzon'a göndermeye mecburdum-"

"Kes sesini Bora!" dedim, sertçe. Kaşlarının çatılmasını beklesem de ifadesindeki dinginliği koruyarak yüzüme baktığını fark etmiştim. "Mecbur olduğunu söyleyip durmandan bıktım!" Rakımdan büyük bir yudum aldım. "Beni öldürdükten sonra, mecbursun ya da değilsin... Umurumda değil!"

Kapkara gözlerinin içindeki ateş, geceyi aydınlatabilecek kadar güçlüydü. "Ben seni öldürmedim Nazlı!"

"Öldürdün..." dedim. Bu kez yüzümdeki gülümseme alaylı değildi. Sönmek üzere olan bir ateşin aciz kıvılcımı kadar da

etkisiz olmalıydı. "Sen beni öldürdün Bora..." Omuzlarım kalkıp inerken, yapacak başka bir şey bulamamış gibi, bakışlarımı biraz yüksekte kalan pencereye diktim. Dışarısı öyle karanlıktı ki, aydınlık odanın yansıması pencereye mıhlanmıştı. "Defalarca..."

"Hayattasın..." dedi. Ona dönmedim fakat çok geçmeden masanın üzerinden eğildiğini ve bir elinin bileğime mühürlenip, baş parmağının nabzımda durduğunu hissettim. "Yaşıyorsun."

Bileğimi ellerinin arasından çektim. "Bu mu?" diye sordum, sertçe. "Kendini böyle mi avutuyorsun?" Başımı iki yana sallarken, ellerimi saçlarımdan geçirdim. "Kız kardeşinin kalbi atmaya devam etsin diye benim hayatımın içine sıçtın... Ama hâlâ yaşıyorum... Kendini böyle mi aklıyorsun?!"

"Aklanmayacak kadar karayım..." dedi ve rakısını kafasına dikti. Boş bardağını masanın üzerine koyarken, nefesini sesli vermişti. Gözleri gözlerimi buldu. "İlk başta, yani düşüncede her şey çok kolaydı..." Bakışlarını gözlerimden çekip kendisine sek rakı doldururken, konuşmaya devam ediyordu: "Kendimi adamıştım bu plana... Bir kız bulacak, onu sevdiğime herkesi, en çok da Mehmet'i ikna edecek, günün sonunda kızı öldü gösterecek ve o kıza ömrünün sonuna kadar hiçbir şeyden kaygılanmayacağı konforlu bir hayat sağlayacaktım."

"Bunları dinlemek istemiyorum," diye fısıldarken, geri geri gidip yer sofrasından biraz uzaklaştım. Sırtımı duvara yaslarken, dizlerimi kırdım ve bacaklarımı kendime doğru çektim. "Anlatma."

"Kızın çöpsüz üzüm olması gerekiyordu," dedi, yavaşça. Kapkara gözleri gözlerime değince, gerçekten dinlemek isteyip istemediğimi sorgular gibi bana baktı. Dinlemek istediğimi anlamasını istemiyordum. Hiçbir kurban, celladının neden kendisini öldürdüğünü bilme şerefine erişemezdi; ben biliyordum ve fazlasını da merak ediyordum. Bora da bunu anlıyor olmalıydı; asla zümrüt

yeşili olmayan ve tonunu sadece kendisinin bildiği gözlerime ne zaman baksa, her şeyi anlıyordu. "Ve paraya ihtiyacı olması..."

"Ben olmasaydım ne yapacaktın?" diye sorarken buldum kendimi. Kollarımı bacaklarıma dolamış, yüzümü hafifçe eğmiş, kirpiklerimin altından mağrur bir şekilde onu izliyordum.

Dudakları yavaşça kıvrıldı. "Herhangi bir kız olabilirdi ama en önemli şey kıza güvenmiş olmamdı." Rakısını yudumladı. "Seren'le tanıştığımda, kurtarılmayı bekliyordu. Düşmüştü ve ayağa kalkamıyordu..." Seren'in ölümü Bora'yı sarsıyor muydu bilmiyordum ama sesi durgunlaşmıştı. "Ona yardım ettim. Uyuşturucudan arınmasına, bir evi olmasına, hayata tutunmasına... Onu yanı başımda işe aldım. Asistanım oldu. Aradığım kız Seren'di. Benden sadece dört yaş küçüktü, çekiciydi, her türlü pisliği görmüştü ve korkusuzdu... Kimsesiz bir yaşamı benimsemişti..."

Şaşkınlığımı dizginleyemedim. "Bu oyunu Seren'le mi oynayacaktın?"

Başını aşağı ve yukarı salladı. "Öyle düşünüyordum. Ta ki Seren, beni *Batman* ilan edene dek..." Güldü. "Bu yakıştırmadan nefret ediyorum ama diyorum ya, Seren korkusuzdu. En yakınımda olunca, istemeden bağ kurmuş bulundum onunla. Begüm'le de samimi oldu... Begüm'ün aptal arkadaşlarından kesinlikle daha kaliteliydi. Artık aksiyon almam, Seren'e durumdan bahsetmem gerekiyordu ama hiç olmayacak, olmaması gereken bir şey oldu... Ben Seren'e acıdım."

Yutkunmakta zorluk çekmiştim. "Neden?" diye sordum.

Bora'nın gülümsemesindeki keder, içime oturdu. "Güçlü değil, acizdi..." dedi. Rakısından birkaç yudum içerken, düşüncelerini toplamaya çalışıyor gibiydi. "Hayattan beklentisi yoktu. Asistanım olmaktan öteye geçebilir, kendisine mükemmel bir kariyer yapabilirdi ama buna cesaret edemiyordu. Bir tarafı hep yaralıydı ve bu

davranışlarına da yansıyordu. Eğer yurtdışına gider, yalnız kalırsa, muhtemelen hayata tutunamaz ve yine kaybolurdu."

"Bundan sana neydi?" diye sordum, dan diye.

"Bunun vebalini almaktan korktum," dedi, açıkça. Gözlerimin içine birkaç saniye baktı. "Yalnız kaldığı ilk anda uyuşturucuya sığınmasından korktum..." Derin bir nefes aldı. "Ona güveniyordum ve bir şekilde koruyup kollamamı hak ettiğini düşünüyordum. Beni Caner için satacağını hiç düşünmemiştim."

"Seren'e nasıl bu kadar güvenmiş olabilirsin ki?" diye sordum, kabul etmez gibi. Bora'nın kapkara gözlerine yerleşen sızıyı içimde hissedince, boğulacak gibi olmuştum. Rakı bardağıma uzandım ve birkaç yudum içip, bardağı yere, yanıma koydum.

"Sana en büyük hatamı söyleyeyim... Güvenmek ve güvenmemek arasındaki ince, keskin çizgi." Sesinin tınısı öyle pürüzsüzdü ki, ürpermiştim. "Başıma ne geldiyse, güvendiğim için geldi Nazlı." Kaşları havalandı. "Ve güvenmediğim için." Rakımdan büyük bir yudum alarak, gözlerine baktım. "Anneme güvendim, benden ailemizin en büyük sırrını sakladı. Ablama güvendim, Mehmet'e gitti. Elif'e güvendim, beni terk etti. Kimseye güvenmemem gerektiğini öğrendim çoktan... Ama Caner'in Seren'i uyuşturucuyla tavlayacağını düşünemedim."

"Öyle mi yapmış?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Belki düşünürdüm ama dikkatim orada değildi, sendeydi..." dedi, kendine kızar gibi. Cebinden sigara paketini çıkarttı. Hareketleri beni sersemletecek kadar yavaştı. Bir sigarayı dudaklarına götürüp ucunu ateşlerken, göz ucuyla bana bakmıştı. İçine büyük bir nefes çekti ve dumanı yavaşça üfledi. "Dikkatim öyle çok dağıldı ki, senden şüphelendim ama Seren'in tavırlarındaki değişimi sorgulamak aklımın ucundan geçmedi..." dedi.

"O gün silahını çıkarıp masanın üzerine koyduğunda, anlamıştım ben onu..." dedim, usulca.

Kaşları çatılırken, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Bilgisayarı getirdiğinde, silahını belinden çıkartıp, beni tehdit etmek için masanın üzerine koymuştun ya..." dedim.

Minik bir kahkaha atarken, küllüğün üzerindeki sigarasıyla oynadı. "O sadece masanın üzerine rahat oturabilmem içindi Nazlı," dedi. Başını iki yana salladı, ona fıkra anlatmışım gibi davranıyordu. "Çok fazla film izlediğin için böyle düşünüyor olmalısın."

Omuz silktim ve bozulduğumu belli etmemeye çalıştım. "Belki," dedim, umursamıyormuş gibi.

"Seni öldürmezdim," dedi. Nefesim bedenime sığmadı. "Sormuştun ya... *Bana ihanet etseydin...* Seni öldürmezdim." İçimdeki kıyım kalbimi lime lime doğramıştı. "N'apardım bilmiyorum... Muhtemelen seni serbest de bırakamazdım çünkü Caner'le iş birliği yaptıysan, Caner seni öldürürdü. İzini yok ederdim herhalde. Belki sen, sana yardım ettiğimi bilmezdin..."

Duygularımın allak bullak olduğunu, neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmediğim deneme sınavında soru çözüyormuş gibi hissediyordum. Soru, Bora Karabey'di ve çözüme giden her yol anlaşılmaz ve karmaşıktı.

"Neden?" diye sordum.

Gözleri gözlerime akıyordu fakat derinleri öyle karanlıktı ki, göz gözü görmüyor, hiçbir şey seçilmiyordu. "8 Temmuz'da... Doğum günümde... Beni vurdun Nazlı," dedi. Kirpikleri dahi titremiyordu ve ses tonu tok, netti. "Şimdi ise karşımda oturuyorsun."

Bundan çıkartmam gereken mananın ne olduğunu anlayamadığımı dile getirirsem, aptal olduğumu düşünür müydü? Muhtemelen düşünürdü, o yüzden sessiz kaldım.

"Beni öldürmemeni tavsiye ederim... Çünkü eğer beni öldürürsen, seni koruyamam," dedi. Bilmediğim bir dilde konuşuyor olmalıydı. "Gökhan'ın seni hırpalamasının sebebi, benim kendimde olmamam." Kaşlarım çatıldı. "Eğer ben olmazsam, Gökhan sana zarar verir. Çünkü sana zarar vermesi için, sebebi çok."

"Beni neden Gökhan'a karşı koruyorsun ki?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Sen benim karımsın," dedi. Attığım kahkaha kocamandı çünkü bu yanlış bir cevaptı. "Bunun senin için bir anlamı yok biliyorum ama benim için var Nazlı."

"Kimse beni aç bırakmamıştı, ben yemek yemedim..." dedim, yavaşça. Rakımdan birkaç yudum içtiğimde, şimdi de aç olduğumu fark etmiştim. "İnsanların ağzına sıçtın... Bunu hak etmemişlerdi."

Başını iki yana salladı. "Ben dönene kadar, sana iyi bakmaları lazımdı." Sigarasından birkaç duman çekerken, bakışları bileklerime kaydı. "Herhangi bir yara izin olmaması lazımdı."

"Banyoya da benimle gelemezlerdi sonuçta," dedim, kabul etmez bir tonlamayla.

"Aynayı ve parfüm şişesini banyodan kaldırsalardı..." dedi, hiç düşünmeden.

"Çok üzgünlerdi çünkü sen can çekişiyordun!" dedim, meydan okur gibi.

"Bu senin suçun değil, benim suçumdu..." dedi, üste çıkmaya çalışarak. Dudaklarım aralandı fakat sert bakışları konuşmamı engelledi. "Düşün ki bu bir sınavdı... Gökhan da dahil hepsi, bu sınavdan kaldı!" Kendime bir sigara yakarken, söylediklerini idrak etmeye, kafasının içini anlamaya çalışıyordum. "Aydın'la n'oldu?" diye sordu. Gözlerine baktım. "Bir şey olmuş, belli..." dedi.

"Eğer ölürsen, beni öldürmekten gocunmayacağını söyledi..." dedim. Alt dudağını ısırdı. "Önce beni, sonra kendini öldüreceğini söyledi." Gülümsemeye çalıştım. "Bileklerimi dikiyordu o sırada... Çok şükür, bir şey hissetmiyordum ve yamuk yumuk dikmesine odaklanmamaya çalışırken, kendimi sadece saymaya vermiştim. Bana bunu söylediğinde kaçtaydım, hatırlamıyorum."

"Neden dikişi Gökhan atmadı?" diye sordu.

"Çünkü Filiz Hanım bana tokat atmıştı-" Bora gözlerini birden yumunca, anlık olarak duraksadım. "Ve Gökhan da ona benim aslında suçsuz olduğumu, tüm kabahatin sende ve kendisinde olduğunu anlatıp, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Yani Filiz Hanım'ın dikkatini benden alıp, kendisine çekiyordu. Filiz Hanım Gökhan'a tokat attı, onu sarstı, bir şeyler kırdı... Aydın, Gökhan'ı bekleseydi muhtemelen kan kaybından ölürdüm."

Bora en sonunda gözlerini açtı fakat gözlerinde sadece boşluk vardı. "Sana tokat atmasına neden izin verdin?" Hayatımda bundan daha saçma bir soru duymamış olabilirdim. "Bileğini tutmak bu kadar mı zor?!"

Ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırdım. "Bileklerim kesikti?" dedim, sorar gibi. Güldüm. "Ayrıca, kadının yeğenini vurmuştum... Yani onun bana tokat atmasına takılmadım bile!"

Bora verdiği nefesle beni azarlıyor gibiydi. "Seni esarete mahkum eden bir adamı vurdun, onun yeğenini değil!"

"Evet ve o, bunu bilmiyordu..." dedim, sıkıntıyla. "Neyse ne... Bu neden bu kadar önemli?"

Bora, karşısında bir kız çocuğu varmış gibi bana bakarken, hafifçe gülümsedi. "Gökhan olmasa orada, ne olacaktı? Kendini, senin savunman gerekiyordu!" Başını kabul etmez bir tavırla iki yana salladı. "Aç kaldın, hor görüldün, hırpalandın... Ben yoktum ve bunlar oldu... Ben her zaman olmayacağım... O zaman ne yapacaksın?!"

"Sen olmadığında... Senin etrafındaki insanlar da olmayacak sonuçta..." dedim, kendimden emin bir tavırla. "Hepinizden kurtulacağım!"

Bora rakısından birkaç yudum aldı ve bir süre konuşmadı. Ardından, benim kendimden eminliğimi sekteye uğratacak kadar ciddi bir tonlamayla, "Şu an bu ev taranabilir ve ben ölebilirim..." dedi. Boğazıma takılan yumruyu yok saymaya çabaladım. "Mecburen, benim etrafımdaki insanlarla muhatap olacaksın... Bunu unutma."

"Bünyen fena değilmiş," dedim, zorlukla. "Ölmezsin."

"Acemi bir atıştı," dedi, yorgun bir gülümsemeyle. Gözlerimden akan yaşları hızlıca sildim. "Yine de iyiydi." Burnumu çektim. "Kendini serbest bırak," dedi. Başımı korkuyla iki yana salladım. "Gün geçtikçe daha çok kabul edemeyeceksin... Bir an evvel yüzleş bununla. Dilinde değil, içinde... Beni vurdun, bununla yüzleş..." dedi.

"Hayır!" dedim, kısık bir haykırışla. "Sus!" Bora yerinden kalkarken, üzerindeki montu çıkarttı. Gözlerim fal taşı gibi açılırken, yapmaya çalıştığı şeyi anladığımı fark ettim. "Hayır!" dedim, yalvarır gibi. "Lütfen!" Bora ise bana aldırmadı ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Yüzümü dizlerimin üzerine koydum; buna hazır değildim. Duyduğum ses, gazlı bezin Bora'nın derisinden ayrıldığına dair bir ses miydi yoksa kafamda mı kuruyordum bilmiyordum.

"Nazlı..." Bora'nın sesi yakınımdan geliyordu. "Yüzüme bak..." Başımı hızla iki yana sallarken, saçlarımın arasında elini hissettim. Başımı yumuşacık dokunuşlarla okşuyordu. "Bak bana... Lütfen..." Saçlarımı kulağımdan çekti. "Korkma Nazlı..." Nefesi boynuma değiyordu. "Kaldır kafanı..."

Bora, güveneceğim son insan olmalıydı ama neden bilmiyordum, bir tarafım ona inanmak istiyordu.

Başımı kaldırdım. Baş parmağıyla işaret parmağını çeneme yerleştirirken, yüzümü yeniden dizlerime gömmeyeceğime emin olmak ister gibiydi. Kapkara gözlerindeki saydamlıkla çarpıştım. Elini çenemden çekti ve bir elimi tuttu. "Güven bana..." diye fısıldadı. Elimi kalbinin üzerine götürdü. Elimi çekmek istesem de izin vermedi ve elimi kurşun yarasının üzerine bastırdı. Elimi güçlü parmaklarıyla kavramıştı ve bana şifa vermek istercesine, yavaş yavaş elimi okşuyordu.

Avucumun altında kurşun yarası vardı fakat en güçlü hissettiğim, kalp çarpıntısıydı.

Onunkisi ya da benimkisi.

"Mikrop kapar," dedim, mırıltıyla. Gözlerimden yaşlar boşalıyordu ve yalnızca kapkara gözlerine bakıyordum.

Elimin altındaki yaraya bakacak gücüm yoktu, ne kadar kötü olduğunu görmeye dayanamazdım. "Lütfen, yeter."

"Kendini affet," dedi, elimin üzerine parmaklarını daha da bastırırken. Adeta emrediyordu fakat bunu benim için yaptığını biliyordum. "İnan bana, daha kolay olacak... Affet kendini... Bunu yapmaya mecburdun ve yaptın..."

"Değildim!" diye çıkıştım, burnumu çekerken. "Seni öldürüyordum!"

Dudaklarının kenarında ihtiyatlı bir gülümseme belirdi. "Sadece özgürlüğünü istiyordun Nazlı..."

Gözlerimi yumdum. "Bununla baş edemem..." Elimi bir kez daha parmaklarının altından çekmeye yeltendim ve o da bu kez beni engellemedi. Kollarımı bedenime sardım. "Eski hayatımı özlüyorum. Hiçbir şeyi dert etmediğim eski hayatımı..." Başımı iki yana sallarken, boğazımdan kopan hıçkırıklara engel olamamıştım. "O kumarhaneye girmemem lazımdı! Ben kahraman değilim! Kendi hayatımı, Anıl'ın hayatı için feda etmemem lazımdı!" Ellerimi saçlarımın arasına geçirip yumruk yaparken, başımı öne eğmiştim. "Ben aptalın tekiyim! Bunu nasıl yaptım?! Kendimi nasıl harcadım?!"

"Aşk," dedi Bora. Kafamı kaldırdım ve ıslak gözlerimi, gözlerine diktim. "Aşıktın Nazlı."

"Madem Anıl'a aşıktım," dedim, kızgınlıkla. Burnumu çektim. "Bir ay bile olmadan sana nasıl aşık oldum?!" Yumruklarımı dizlerime vurdum. "Bu kadar mı iradesizim ben?!"

"Anıl'a bir ay evvel aşık olmuş olsaydın, sorgulamanda haklı olabilirdin ama... Vadesi dolmuş bir aşktı seninkisi..." dedi, yavaşça. "Kendini suçlama."

Başımı hızla iki yana salladım. "Azıcık şefkat gösterdin ve ben senin de bana aşık olduğunu zannettim!" Bakışları karardı. "Allah benim belamı versin!"

"Beni vurdun ve bununla yüzleşmekten öyle korkuyorsun ki, kendini bambaşka bir şekilde cezalandırıyorsun, kendine yükleniyorsun..." dedi, sertçe. "Yapma!"

"Anlamıyor musun?!" diye bağırdım, tüm gücümle. "Bu kadar aptal olmak, senin esirin olmak ağrıma gidiyor!"

"Sen benim esirim değilsin Nazlı!" diye bağırdı, öfkeyle.

Hızlıca ayağa kalktım. "Ya neyim?!" diye bağırdım. Dudaklarım titriyordu. "Esir değilsem neyim?!"

Ayağa kalktığında, bakışlarım göğsündeki dikişlere kaydı. Boğazımdan minik bir hıçkırık koparken, ayakta durmakta zorlandığımı hissettim. Bora'nın eli belimi kavrarken, hareket edişindeki zorluğun farkına varmıştım, nefes nefeseydi. "Nazlı..." diye fısıldadı kulağıma. Başımı kurşun yarasına dikkat ederek göğsüne yasladım ama yaranın mikrop kapmasından deli gibi korkuyordum. "Nazlı!" dedi, düşüncelerimi okumuş ve bunlara kızar gibi. "Yeter artık... Benim canımı yaktığın için ağlama... Hak etmiyorum!"

"Hak etmiyorsun!" dedim fakat sesimdeki tonlama, içler acısıydı. Canını yaktığım için değil, canı yandığı için ağlıyordum çünkü onu çok seviyordum ve onu seviyor olmaktan nefret ediyordum. "Hak etmiyorsun, evet..." dedim, sanki ona aşkımı bir kez daha ilan ediyormuş gibi.

Parmakları sırtımı ve başımı işgal etmiş, nefesi ise kulağımın hemen altındaydı. "Ateşkes yapalım," dedi. Kaskatı kesildim. "Telefon vereceğim sana... Bilgisayar... İstediğinde dışarı çıkabilecek ve arkadaşlarınla görüşebileceksin... 8 Kasım'a kadar, her ne yapmak istersen onu yapacaksın... Özgürsün. Bunu ister misin?"

Kolları arasından ayrıldım, gözyaşlarımı sildim ve merakla gözlerine baktım. Tereddütlü bir şekilde, "Karşılığında ne istiyorsun?" diye sordum.

Kaşları havalanırken, bakışlarına yerleşen hayal kırıklığını görmüştüm. "Hiçbir şey..." dedi. Gözlerim kurşun yarasıyla gözleri arasında gidip geliyordu. "Sadece dinlenmemiz gerektiğini düşünüyorum... İkimiz de çok yorulduk bu savaştan Nazlı. Tükeniyoruz..." Bir elini ensesine götürdü ve yavaşça ensesini sıvazladı. "Duralım artık... Birbirimizin canını yakmayalım... Kaçmaya çalışma... Ben de zor kullanmak zorunda kalmayayım..."

Nefes almaktan bile çekiniyordum. "Bu mu yani?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Yeteri kadar iyi bir sebep değil mi sence?" diye sordu, bana inanamıyormuş gibi. "En başa dönelim. Kumarhanedeki anlaşmamıza..." Yutkunmaya çalıştım, Bora'ya güvenmiyordum. "Oynadığımız oyunu hatırla... 8 Kasım'da buradan git... Bu her koşulda olacak fakat sen sakinleşirsen, bu ikimizin de canını o kadar da yakmayacak." Bileğime uzandı ve nabzımı öptü. "Birbirimize yaptıklarımızı, 1 Mart'tan sonra olan her şeyi unutalım..."

"Unutmak?" dedim, bileğimi elinden çekerek. Ağzıma küfürler doldu ama hiçbirini savurabilecek gibi değildim. Kısa bir zaman önce -ne hatırlamayı ne de saymayı istiyordum- onu vurmuştum ve öleceğini düşündüğümde yaşadığım yıkım, bana yaptıklarına ve yaşattıklarına rağmen, ölmesini istemediğim, hiçbir zaman isteyemeyeceğim gerçeğiyle yüzleşmemi sağlamıştı. "Saçmalık! Bu mümkün değil!"

"Deneyebiliriz-"

"Hayır!" Sesim netti, tavizsiz. "Hiçbir şey denemek istemiyorum!" Bora'nın yanından geçtim ve bir kapıya yöneldim. Yarısı tahtadan, yarısı buzlu camdan olan kapıyı sertçe kapatırken, içeriden gelen ışıkla beraber, buranın bir yatak odası olduğunu anlamış ve rahat bir nefes almıştım. Buradan çıkmayı düşünmüyordum, o yüzden rastgele açtığım kapının bir banyoya çıkmamasından ötürü mutluydum.

Yavaşça yatağa ilerledim. Yağmur çizmelerimi çıkarttım ve yatağın içine girdim. Bu oda, içeriye kıyasla soğuktu. Yatağın kenarından uzanan kablonun prize takılı olduğunu görünce, kablonun üzerindeki düğmeyi öne doğru kaydırdım. Elektrikli battaniyenin yatağı ne zaman ısıtacağını bilmiyordum ama çabuk olmasını diliyordum. Kısa kollu bir tişört üzerine, incecik bir hırka giymiştim ve iliklerime kadar üşüyordum.

Dış kapının açılıp kapandığını duydum. Yatağın içinde biraz daha kaydım. Zihnime dolan anlarla baş edemiyordum. Cep

telefonumun, Bora'nın ellerinden kayıp da odasındaki balkondan aşağıya düştüğü andan bu yana yaşadığım, hissettiğim ne varsa unutmamı bekliyordu; ve bu çok komikti. Değil bugün, hiçbir zaman unutmayacaktım. Ölmedikçe unutamazdım. Hiçbir şeyin altında kalmadığım ve kalmayacağım doğruydu. Her ne olursa olsun Bora'nın karşısında ezilmemiştim. Ne kadar canım yandıysa, o kadar canını yakmıştım. Hatta onu kalbinin üç santim yakınından vurduğumu düşünürsek, belki ben daha çok ileri gitmiştim. Fakat yine de bu, üstünlüğün onda olduğu gerçeğini değiştirmezdi ve şimdi bir ateşkes yapmak, bana yapılanları sineye çektiğim ya da çekebileceğim anlamına gelirdi.

Gelmez miydi?

Odanın gündüz gibi aydınlandığını hissetmemin üzerine, kulakları sağır edecek bir gök gürültüsü koptu ve hemen ardından her yer zifiri karanlığa mahkum oldu. Aynı zihnim gibi. Elektrikler kesilmişti, bir bu eksikti. Gözlerimi yumdum ve bir kez daha, gök gürültüsü içimi titretti. Sanki içinde bulunduğumuz ahşap ev temelinden sarsılıyordu. Bir şeyin yere düşmesine benzer, küçük bir ses duydum fakat içeriden mi dışarıdan mı geldiğini anlayamadım. Gözlerimi açtım ve sesi duymaya çalıştım; sanırım içeriden, minik minik tıkırtılar geliyordu.

"Bora?!" diye seslendim fakat hiçbir cevap alamadım. Karanlık öyle keskindi ki, gözlerim alışsın diye bekledim ama alışamıyordum. Yağmur çizmelerimin parlaklığını hayal meyal gördüm ve yataktan doğrulup ayağıma geçirdim. Bir tıkırtı daha duyulunca, nabzım hızlanmıştı. Dolu mu yağıyordu? Ev başıma mı yıkılıyordu? Gök bir kez daha gürledi fakat bu kez, bomba patlamış gibi yerimde sıçramıştım. Bora neredeydi? Beni kaderime mi terk etmişti? Dolu iyicene hızlanınca, tavanın üzerime çökeceğinden emin olmuştum. Panik atak krizi geçirmek şu an en çok ihtiyacım olan şeydi, evet! Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama dolu taneleri tavana böylesi bir gürültüyle vuruyorken, bunu yapamayacağıma emindim.

Elimle duvarı bulmaya çalıştım. Sanki tavan tepeme yıkılacakmış gibi kafamı korumak istiyordum. Bir kez daha gök gürlediğinde, pencerenin sallandığına ve kırılmanın eşiğinden döndüğüne yemin edebilirdim. Odanın kapısını buldum ve duvardan destek alarak, dış kapıya doğru yürümeye çalıştım. Ayağım bir şeye çarpınca, yanlış yönde olduğumu ve tekme attığım şeyin yer sofrası olduğunu çok geç anlamıştım. Kendi etrafımda döndüm ve ters istikamete yürümeye çalıştım ama ayağım acıyordu. Bir elimi duvara dayamış, bir elimi ise öne uzatmış, herhangi bir şeye çarpmaktan kendimi korumaya çalışıyordum.

Kapıyı güç bela buldum ve açtım. Dışarısı da en az içerisi kadar karanlıktı ve dolu taneleri öyle acımasızca yağıyordu ki, elimi dışarı doğru uzattığım anda, parmaklarım acımıştı. Dışarı çıkamazdım. Ama içeride de kalamazdım. Gök mü gürlüyordu yoksa bomba mı patlıyordu belli değildi ama ödüm kopuyordu. Gök gürültüsünden korkmazdım ve attığım çığlık, bir refleksti.

"Nazlı!" diye seslendi Bora. Sesinin nereden geldiğini bilmiyordum, dolunun gürültüsünde onu zar zor duymuştum. "Çıkma dışarı!"

"Korkuyorum!" diye bağırdım, şimşek çakıp da her yer bir saniyeliğine aydınlanınca. "Neredesin?!" Sesimi gök gürültüsü bastırmış, dolu sanki mümkünmüş gibi daha da hızlanmıştı.

Bir telefon melodisi duydum, içeriden. Kaşlarımı çatıp, karanlık odadaki ışığa doğru ilerledim. Ekranda *Bora* yazıyordu. Bu kimin telefonuydu? Düşünmeye fırsatım yoktu.

Telefonu açtım ve hızla kulağıma götürdüm. "Bora?!" dedim, soluk soluğa. "Neredesin?!"

"Geleceğim. Bekle," dedi, hızlıca. O da soluk soluğaydı. "Dolu dinsin, geleceğim hemen."

"Dolu dinmeden bu ev benim başıma yıkılacak!" diye çıkıştım. Bir titremeye tutulduğumu fark edince telefonu hoparlöre aldım ve ışığıyla önümü aydınlatıp, yine kapıya

doğru ilerledim. "Beni neden yalnız bırakıyorsun dağ başında?!"

"Arabaya kadar gitmiştim," dedi. Telefondan gelen dolu gürültüsünün arttığını işittim. "Sana kıyafet almaya..."

"Arabada mısın?!" diye sordum ve sanki arabayı görebilecekmişim gibi etrafıma bakındım.

"Bir ağacın altındayım," dedi.

"Yıldırım düşerse ölürsün!" diye bağırdım.

Hızlı bir nefes verdi. "Geleceğim şimdi. Bekle." Gök bir kez daha gürleyince çığlık attım. "Korkma," dedi, usulca. "Dur... Konuşma..." Hoparlörden hışırtı sesleri geldi. Ne olduğunu anlamıyordum fakat konuşmak şöyle dursun, nefesimi bile tutmuştum. Dolu tanelerinin kafamı yaracağından korkmasam, kendimi bu evden dışarıya atacaktım çünkü bu ev tekinsizdi. Yıkılmak üzereydi. "Geliyorum..." dedi, en sonunda. Telefon kapanırken, karanlığın içinde parlak bir gölge gördüm.

Bora.

Üzerinde siyah, parlak yağmurluğu vardı ve çok hızlı adımlarla yürüyordu. Biraz geri çekildim ve merdivenlerden çıkmasını bekledim. Gök bir kez daha gürleyince, ben de kendimi merdivenlere doğru attım. Bora'ya var gücümle sarılırken, telefon avucumun içinden taşıyordu. Üzerimizdeki çatı, bizi biraz olsun koruyordu fakat yine de koluma dolu tanelerinin çarptığını hissediyordum.

"Şişt!" dedi, yumuşacık bir fısıltıyla. "Bir şey yok..." Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sen gök gürültüsünden ya da karanlıktan korkmazsın ki..."

Bir kez daha gökten patlamaya benzer bir ses duyulurken, irkildim. "Beni burada bırakıp gittin sandım!" dedim, suçlayıcı bir tonlamayla.

Gülümsediğini hayal meyal gördüm. "Daha neler Nazlı?!" Hafifçe kolumu tuttu. "Hadi gel..." Beni içeriye doğru yönlendirirken, cebinden çıkarttığı telefonunun flashını açarak önümü aydınlatmıştı. "Bagaja eşofman koymuştum.

Onu almaya gitmiştim ama birden dolu bastırdı, elektrik kesildi..."

Eve girdiğimizde, üşüdüğümü ancak fark etmiştim. Hâlâ elimde olan telefonu, Bora'nın tuttuğu flashın aydınlattığı mutfak tezgahına bırakırken, silahı görmüştüm. Bora, arabanın anahtarını silah ile telefonun yanına bıraktı. Kendi elindeki telefonu bana verdi ve üzerindeki ıslanmış, siyah yağmurluğu çıkartarak, kapının arkasındaki askıya astı. Islanmasın diye yağmurluğun içinde tuttuğu eşofman takımını bana uzatırken, elimden telefonunu almıştı.

Hiç beklemeden üzerimdeki incecik hırkayı çıkarttım ve kısa kollu tişörtümün üzerine, sweatshirtü giydim. Ardından çizmelerimi çıkarttım, pantolonumun düğmesine uzandım ve bir çırpıda, üzerine nem sinmiş kot pantolonumdan kurtuldum. Bora'nın elindeki telefondan gelen ışığın bir an için çıplak bacaklarıma değdiğini ve Bora'nın kesik bir nefes verdiğini hissetmiştim. Eşofman altını giyerken acele etmedim ve bilhassa yavaş hareket ettim. Üzerimden çıkardıklarımı boş bir sandalyenin arkasına asarken, Bora'nın da üzerine uzun kollu bir tişört giydiğini ancak fark etmiştim fakat kot pantolonu duruyordu.

"Tekrar gazlı bez yapıştırmalıyız yarana," dedim.

Flashın aydınlattığı kadar ışıkta etrafıma bakınırken, "Arabada ilk yardım çantası vardı. Hallettim," dedi. Gözlerim gözlerini buldu. Ona inanmakta zorlandığımı fark etmiş olmalı ki, tişörtünü yukarıya doğru kaldırdı. Amacı gazlı bezi görmem olsa da benim bakışlarım, karnındaki kasları da ilk kez görmüşçesine incelemişti. Yaptığım şeyin gözünden kaçması imkansızdı ve belki de bu yüzden, olması gerekenden daha uzun ama saymayı akıl dahi edemediğim bir süre öylece kaldı.

Gök aniden ilahi bir hatırlatıcıya büründüğünde, ikimiz de saçmaladığımızı fark etmiş olmalıydık.

Bana doğru birkaç adım attı. "Yorganın altına girmelisin..." dedi. Üşümemem için olması gereken buydu ve bu muhtemelen üzerine düşünülmüş bir cümle değildi. Beni

tuzağa düşürmeye falan da çalışmıyordu. Ama ben öyleymiş gibi hissetmekten kendimi alamadım ve Bora'ya her nasıl bakıyorsam, sertçe yutkunmak zorunda kaldı. "Üşüme..."

"Üşüyorum..." Gerçek miydi yalan mıydı bilmiyordum fakat mecazen, güçlü bir hakikat barındırdığı sugötürmezdi. Üşümeye, yazın neredeyse başında, Haziran'ın 9'unda başlamıştım.

"Battaniye de olmalı bir yerlerde... Yorgan yetmezse..." dedi, yavaşça. Bakışları gözlerimden ayrıldığında, yatak odasına kaydı. Kendisiyle verdiği savaşı açık açık görüyor, aklından geçenleri duyuyordum. Tekrar gözlerime baktığında hızlıca, "Ben bulurum..." dedi ve odaya yöneldi.

Adımlarım, adımlarını takip etti. Eski ama büyük gardrobun kapaklarını açıp kapatırken, odaya girdiğimi fark etmişti. Benim boyum yetmeyeceği için uzanamayacağım üst kapağı açarken, kaslarının gerildiğini ve tişörtünün üzerinden, pazularının tüm şeklinin ortaya çıktığını görebiliyordum. Karanlığın içinde bir heykel gibi durduğunu düşünürken yine gök gürlesin ve kendime geleyim istedim. İzlenildiğini hissetmiş olmalı ki, omzunun gerisinden tedirgin bir şekilde bana baktı. "Aslında belki de Arif'lerde kalmak istersin?"

Beni mi kendinden korumaya çalışıyordu, yoksa kendini mi benden bilmiyordum. O gözlerimi geçip yatağa bakınca, ben de baktım. Daha dün gece, önceki gece ve daha önceki gece, tıpkı daha da önceki gecelerde olduğu gibi aynı yatakta yatmıştık fakat galiba, şimdi bunu yapabilecek iradeye sahip değildik. Neden bilmiyordum. Belki, baş başa olduğumuz ve etrafımızda başkaları olmadığı için. Belki, baş başa geçirdiğimiz bu anı, zifiri karanlıkla paylaştığımız için. Belki her ikisi de.

"Yorgan ve battaniye yeter," diye cevap verdiğimde, gök hâlâ beni kendime getirmek için gürlememişti ve ben yine bir günahın eşiğine varmak üzereydim.

Aslında uzun zaman olmuştu. En son, sahte düğünümsü yemeğimizin gecesinde Begüm'ün hediyesi olan balayı

temalı rezidansta beraber olmuştuk ve ertesi gün Hande'ye her şeyi anlatmam üzerine, o beni Trabzon'a sürgün etmişti. Akabinde birbirimizden ayrı geçirdiğimiz günler ve geceler, onu gördüğüm ilk anda vurmamla sonuçlanmıştı. Hastaneden Maçahel'deki eve geldiği zamandan beri, Kilyos'taki eve kıyasla, istikrarlı bir şekilde beraber, aynı yatakta uyuyorduk. Ben ondan kaçmak için oda oda dolaşmıyordum ve Bora da *aynı çatı altında benden ayrı bir yatakta uyumayacağı sözü*nden mütevellit beni kovalamıyordu. Buna gerek olmuyordu çünkü bir alışkanlığın parçası gibi, aynı yatakta, beraber uyuyorduk. Şimdi de aynısını yapabilirdik. Bunu ilk kez yapmayacaktık, muhtemelen son kez de olmayacaktı.

"Peki," dedi ve battaniyeyi yatağın üzerine bıraktı. Telefonun flashı hâlâ aramızdaydı ve gölgede de kalsa, yüzünün tüm kusursuz kıvrımlarını seçebiliyor, uzamış olan sakallarının biçimine dek görebiliyordum. Beni sevmiyordu; benim de onu istememem lazımdı fakat maalesef bedenim, bunu beynim kadar kolay kabullenmiyordu. "Yat sen..." Yavaşça yatağa doğru yürürken, sesi duraksamama sebep oldu: "Ayağına ne oldu?"

Yatağın kenarına oturdum. "Karanlıkta yanlış yöne yürüdüm, sofraya çarptım..." dedim. Hızlıca yanıma geldi, diz çöktü ve eşofmanımın paçasını dizime kadar sıyırdı. Parmakları ayak bileğimi kavrayınca garip bir şekilde inledim ve bu inleme, başını kaldırıp bana bakmasına sebep oldu.

"Çok acıyor mu?" diye sorduğunda, sesi en az benim inlemem kadar garipti.

Başımı iki yana salladım. "Önemli bir şey değil." Gözleri gözlerimi delip geçerken ve Bora önümde diz çökmüşken, nefesimi kontrol edemiyordum.

"Aç kaldın..." dedi. Konunun birden değişmesi, beklemediğim bir şeydi fakat bir eli hafifçe ayak bileğimi ovarken, bunu umursamadım.

"Sen de..." dedim. Dudaklarım kurumuştu. Ayağa kalktı ve yatakta yanıma oturdu. Bileğimi dizine koymak istediğinde,

hafifçe ona doğru döndüm. "Pantolonuna soğuk sinmiş..." diye fısıldadığımda, sadece başını salladı ve ayak bileğimi ovmaya devam etti. Gözlerimin içine bakıyordu. Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum ama ne olması gerektiğini biliyordum. Pişman olacaktım, muhtemelen. Ya da utanacaktım. Beni sevmeyen ve beni bir piyon olarak kullanan kocamla beraber olmak, hazzın sonunda beni mutlu etmekten en uzak olan şeydi.

Telefonu çaldığında bakışlarının yönü değişti. Elinde tuttuğu telefonunun ekranına bakarken, sıkıntılı bir nefes vermişti. "Efendim," dedi, bileğimi ovmayı bırakmadan. "Saat 1'de hâlimi hatrımı sormaya aramadın herhalde üç numara, söyle n'oldu?" Ses tonundaki bıkkınlık dikkatimi çekmişti. "Begüm!" dedi, sertçe. "Suyunu çıkartma!" Begüm'ü duymamı, tavandan gelen ve artık resmen şiddetli bir yağmura dönen ses engelliyordu. "Hayır, nişanın yurtdışında falan olamaz!" Bora ayak bileğimi bırakıp, dirseklerini bacaklarına yerleştirdi ve öne doğru eğildi. Bir elini, sıkıntıyla ensesine yerleştirmişti. Adeta fısıldayarak, "Bıktım Begüm!" dedi. Ensesini sıktı. "*Hayır* dedim ve kararım değişmeyecek." Derin bir nefes aldı. "İstanbul neden olmuyor, anlamıyorum ki!" dedi, sertçe. Omuzları gerilmişti. "Umurumda değil ve bir daha bu konuyla alakalı beni arama!" Telefonu yatağın üzerine fırlatırken, "Sikeceğim yapacakları işi!" diye tısladı.

Telefona uzanırken, "En mutlu gününü burnundan getirme," diye mırıldandım. Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuştum. Eren'in de bir parçası olduğu o nişan beni zerre kadar ilgilendirmiyordu ve hakkında asla bir yorumda bulunmamalıydım fakat kendimi tutamamıştım. Telefonu, Bora'nın yüzünü görebileceğim bir şekilde aramıza koydum. Bora'nın bakışları yavaşça bana çevrildiğinde, o da benim kadar şaşkındı çünkü bu konuyla alakalı konuşmadığımı biliyordu. Artık söze bir şekilde girmiş bulunduğum için, devam etmem gerekiyordu: "Öyle ya da

böyle nişanlanacaklar madem, kardeşinin istediği şekilde olmasında sakınca ne?"

"Nişanla falan uğraşacak durumda değilim," dedi, dümdüz bir ifadeyle. "Bin tane derdim var benim."

Gülümsemem samimiydi. "Ve senin bin tane derdin, kardeşinin umurunda değil."

"Eren'in olmalıydı!" dedi, kaşlarını kaldırarak.

Omuz silktim. "Eren senin kardeşin değil ama."

Bora derin bir nefes aldı. "Bak," dedi yavaşça. "Bu nişanın olmasını istemiyorum. Şimdi değil. Daha sonra. Belki seneye."

Seneye. Ben burada olmadığım zaman. "9 Kasım belki?" dedim, bakışlarımı gözlerinden çekerken.

"Yapma Nazlı," dedi, ayak bileğime dokunarak. "Begüm'le Eren'in nişanını görmek istediğini söyleme bana."

"Aslına bakarsan, yüzünü görmesem de olur. Eren'in..." dedim. Yeniden gözlerimiz birleşince gülümsemiştim. "Fakat Begüm'ün mutluluğunu paylaşmayı sanırım isterim." Başını bana inanamıyormuş gibi iki yana salladı. "Neden Bodrum'da nişanlanmıyorlar? Hotel Le Huit'de?" dedim, bir fikir sunuyormuş gibi. Bora'nın gözleri kısılmıştı. "İstanbul da değil, yurt dışı da değil..."

"Sanırım Bodrum'u özledin?" dedi, daha çok soruyormuş gibi.

"Anıl'ı özledim," dedim, dan diye. Bora'nın ayak bileğimi tutan elinin kasıldığını fark ettim. "Gerçi öyle ya da böyle, nişan nerede olursa olsun Anıl'ı göreceğim elbette. En yakın arkadaşının nişanı sonuçta. Ama Bodrum güzel olurdu..."

Elini bileğimden çekti. Bir ayağını altına alıp, bir ayağını yataktan sarkıtarak, bana döndü. "Eğer ateşkes teklifimi kabul edersen, Anıl'la da görüşebilirsin, biliyorsun değil mi?"

Kocaman bir kahkaha attım. "Anıl benim zaafım değil. Artık değil. Beni böyle ikna edemeyeceğini bilmen gerekir!"

Bora'nın bakışları ciddiyet barındırıyordu. "Telefon içeride, gördün..." Kaşlarım çatılırken, alt dudağımı ısırdım. "Gerçekten sakinleşmeye ihtiyacım var. Kavga etmemeye.

Didişmemeye. Anlayışına. Sana güvenmeye..." İçine bir nefes çektiğinde, bu konuşmanın onu zorladığını anlamıştım. "Bunun umurunda olmadığını biliyorum ama seni kontrol etmek çok zor Nazlı... Ve ben çok yorgunum."

Yorganı çekiştirerek altına girdim. Hafifçe arkamdaki yatak başlığına yaslanırken, iyiden iyiye üşümeye başlamıştım. "Seni bir daha vurmam," dedim. Gözlerinin içine birkaç saniye baktım. "Ama ateşkesi kabul etmek gibi de bir niyetim yok, bu tümden sana teslim olmakla eş değer. Bunu yapmayacağım." Kaşlarımı çattım. "Hem Gökhan'la konuşurken, benim seni vurmamın cezasını çekeceğimi söylemiştin... Ne değişti de beni ödüllendirmeye karar verdin?"

"Vicdan azabından daha büyük bir ceza olamaz... Sen zaten çekiyorsun bunu. Pişmansın. Keşke düşüncelerini değiştirebilsem ama yapamıyorum..." Bora'nın bakışları keskindi. "Fakat yaptığım seni ödüllendirmek de değil. Olması gereken bir şeyden ödül diye bahsetmek, yersiz olur. Ben söylediklerimin arkasındayım. Sen ateşkesi kabul et ya da etme, bundan sonra özgürsün. 8 Kasım'a dek..." Derin bir nefes aldı. "Senden sadece söz istiyorum. Bir hata yapmayacağına, kaçmaya kalkışmayacağına ya da kimseye bir şey anlatmaya çabalamayacağına dair bir söz..." Gülümsedi. "Aslında bir hata yapmayacağını da biliyorum ama senden duymak istiyorum. Çünkü sözünün eri olduğunu ve bir söz verdiğinde, muhakkak tutacağını biliyorum."

"Seni vurdum ve hâlâ bana güveniyor musun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Hiç düşünmeden başını aşağı yukarı salladı ve "Sırtımdan vurmadın," dedi. Birkaç saniye, gözlerini kırpmadan bana baktı. "Bir söz verirsen, ne pahasına olursa olsun tutarsın." Ellerini, yorganın üzerinden bacaklarımın iki yanına yerleştirerek bana eğildi. "Senden beklediğim bana teslim olman ve beni affetmen değil Nazlı... Sadece aramızdaki bu savaşın durmasını istiyorum, barış yapmak değil..." Gözlerine derin bir gölge kuruldu. "Unutmanı istiyorum, belki

geçici süreliğine... 8 Kasım'dan sonra hatırlayıp benden nefret etmeye devam edebilirsin. Ama şimdi, konsantrasyona hiç olmadığı kadar ihtiyacım var."

Başımı iki yana salladım. "Beni gerektiğinde Mehmet Şahindağ'ın önüne atacağını söyleyen birisine güvenmeyeceğim." Kollarımı göğsümde kavuştururken, bakışlarım öfke doluydu. "Ölebilirim ama bu Mehmet Şahindağ'ın elinden olmayacak! Senin davan uğruna ölmeyeceğim ben!"

Bora'nın dudaklarının kenarına yerleşen gülümseme şeytaniydi. "Sana yemin ederim Nazlı... Mehmet Şahindağ'dan, kendi canım pahasına koruyacağım seni." Bakışlarındaki gölge koyulmuş, adeta tehdit saçıyordu. "Bana güvenme... Ama sadece, söz konusu senin canın olduğunda, kendinden bile daha çok bana güvenebilirsin, bunu unutma."

Alayla gülümserken, "Hı hı," dedim. Gözlerimi devirmem, kaşlarının çatılmasına sebep olmuştu. "Bir gün Begüm'le tehdit edilirsen, sana bunu hatırlatmak isterdim ama muhtemelen ölü olacağım için, hatırlatamam..." Ruhumu delmeye yeltenen bakışlarını görmezden geldim. "Beni sevdiklerimle tehdit ettin sen! Sana zerre kadar güvenmiyorum! Ateş ediyorsam, kendimi korumak için... Sevdiklerimi korumak için... Bu ateşi kesmeyeceğim!"

Baktı. Baktım. Baktık. Birbirimize böyle baktığımız nice anlar vardı ve fakat her biri, şimdikinden farklıydı. Şimdiki, çok... Çok sır doluydu sanki. Bakışlarıyla her ne anlatmaya çalışıyorsa anlamıyordum. Ben ne kadar anlamıyorsam, o da o kadar "anla" diye yalvarıyordu sanki. Onu anlamak istemiyordum. Ne bugün ne de yarın.

"Çok nazlısın..." Saymamıştım ama saniyelerin dakikalara evrildiğine emindim ve onca zaman sonra dudakları arasından sadece bu çıkmıştı.

"Daha önce de söylemiştin... Belki," dedim.

Gülümsedi. Ve ben neye gülümsediğini anlamadım. Bazen tam bir deli gibi davranıyordu ve onu anlamak, nice

matematiksel bilinmezleri anlamaktan bile daha zor oluyordu. "Hadi uyu," dedi.

Beni asla ilgilendirmezdi ama "Sen?" diye sordum.

Gardımı indirdiğim falan yoktu. Sadece sordum. Buzlarım çözülmüyordu ama sordum. Bazen sadece tek bir soru sormak, onlarca cümleye bedeldi.

Bora da bu sorunun altında yatan cümleleri kavrayacak kadar akıllıydı muhtemelen, bu yüzden gözlerimin içine kısa bir süre baktı ve sonrasında, "Uyu sen," dedi.

Gözlerimi kapattım. Kokusu burnuma çalınıyor, nefes alışverişleri kulaklarıma doluyordu. Uykuya varlığıyla dalmak, -maalesef- güzeldi. Biraz sonra uyanacağımı, uzun uzun uyuyamayacağımı ve bu yataktan dinlenmiş bir şekilde kalkamayacağımı zaten biliyordum ama ne kadar uyursam uyuyayım, burada, yanımda olduğunu bilmek, kötü hissettirmiyordu. Belki de az kalsın onu kaybedeceğim için böyle hissediyordum.

Uykuya teslim olmak üzereyken, parmak uçları saçlarımın arasında dolaşmaya başlamıştı.

Her bir günün, bir önceki kadar sancılı ve pişmanlıkla geçtiği Temmuz ayının, diğerlerinden sıyrılarak bir yıldız gibi parlayan gününün, ertesi günü, 2017...

Odaya sızan güneş ışınları gözlerimi açmam için baskı kuruyorlar. Gözlerimi açmadan gülümsemem de Güneş'e olan saygımdan. Çünkü bence Güneş de nazlı, varlığını yok saymamak gerek. Merkezde olduğunu unutmamak... Güneş'in en yakın arkadaşı yanımda uyuyor fakat onu hissetmiyorum. Bu sefer uyurken ona sarılmamışım. Ne talihsiz bir uyku. Gözlerimi açmamın tek sebebi, Nazlı'yı görmek istemek.

Yanımda yok.

Uyanmış.

İstemeye istemeye yataktan kalktım. Saat 12'ye geliyor. İlaçlar beni fazla uyutuyor. Hasta hissetmekten sıkıldım.

Yataktan kalkarken canım yandı. Bir an evvel toparlanmak istiyorum. Salona geçtim. Her şey dün bıraktığımız gibi.

Ama Nazlı yok.

"Nazlı?" diye seslendim. Tuvalette mi? Gerçi tuvaletin ışığı yanmıyor. Kapının buzlu camına tıkladım. "Nazlı? İçeride misin?" Ses yok. Kapıyı açtım. Işığı yaktım. Burada da yok.

Dışarı çıkmış olabilir mi? Kapıya doğru ilerlerken, gözlerim mutfak tezgahının üzerine takıldı. Nazlı'nın cep telefonu yok. Arabanın anahtarları da. Cüzdanım tezgahın üzerinde. İçinden 200 Lira almış. 200 Lira'yla Trabzon'a kadar bile gidemez. Arabanın benzini bitmek üzere. Yolda kalması daha muhtemel! Dışarı çıkarken Nazlı'nın numarasını tuşladım.

"Beyim günaydın!"

Arif'e baktım. "Nazlı'yı gördün mü Arif?"

"Sabah erkenden çıktı beyim. Etrafı gezecekmiş. Uyuduğunu söyledi. Seni uyandırmamamız için de bizi bir güzel tembihledi."

Harika! Gerçekten harika!

"Buranın yolları Nazlı'nın sürücülüğü için tehlikeli!" dedim. Arif'in bunu akıl edememesi, kendi salaklığıydı. "Bunu tahmin etmen gerekir!"

"Ama beyim... Hanım kızım ralliciymiş..."

"Neciymiş?" dedim, şaşkınlıkla.

Pes!

Tüm bunlar olurken uyuduğuma inanamıyorum.

"Neyse Arif tamam! Bana bir araç ayarla!"

Sakin olmak zorundayım. Eğer panik yaparsam, sağlıklı düşünemem. Kendimi Nazlı'nın yerine koymalıyım. Ben Nazlı olsaydım, ne yapardım?

Ben Nazlı olsaydım, en azından 1700 Lira olan cüzdandan sadece 200 Lira almazdım.

200 Lira'ya ne uçak bileti alabilir ne de uzun yola yetecek kadar benzin. Belki de cidden civarı dolaşmak istemiştir, olamaz mı? Düşük bir ihtimal. Arayıp nerede olduğunu sormam lazım fakat boğmak istemiyorum. Ya yardımıma

ihtiyacı varsa? Yoktur. Olsa o arardı. Arardı, değil mi? Of! Sikeyim böyle işi!

Sakin olmak zorundayım. Kendimi Nazlı'nın yerine koymalıyım. Belki de düşünmek istemiştir. Ateşkes teklifini değerlendirmek istemiştir. Gerçekten özgür olup olmadığını test etmek istemiştir. Evet. Dönecektir.

"Beyim benim arabayı hazırladım..." dedi Arif.

Arif'in arabasına bindim. Nazlı, dönmemek üzere gidecek olsaydı, bu şekilde gitmezdi. Dönmemek üzere gitmek nasıl oluyor bilmiyorum ama böyle değil. Bunu biliyorum. Hissediyorum. Saat 12 buçuğa geliyor. Etrafı dolaşıp Nazlı'yı bulmak istemiyorum. Kaçmış olamaz. Bu kez yapmaz. Sebebi yok. Var ama yok. Dönecek. Maçahel'e de gidemem bu saatte, Gökhan Nazlı'nın olmadığını görürse, ortalığı ayağa kaldırır. Şimdi Gökhan'ı hiç çekemem. Nazlı dönecek.

Arabadan indim. Yeniden eve girdim. Zaman geçirmem lazım. Nazlı'sız nasıl zaman geçirilir bilmiyorum sanki, beynim düşünmeyi bıraktı. Yine evden çıktım. Biraz yürüyüş yapmaktan zarar gelmez. Fakat attığım her adımın Nazlı'ya çıkmasını dilemek de delilik hâli. Keşke yanımda kitap olsaydı. Kafamı dağıtmanın en kolay yolu bu olurdu. Gerçi teknoloji gelişmedi mi, telefondan da kitap okuyabilirim. Kitap okumak falan istemiyorum, Nazlı'yı istiyorum. Sakin olmalıyım. Dönecek. Sakin olmalıyım.

Güneş, ağaçların arasından dik bir açıyla aşağıya inerken kafamı kaldırdım. *Jack London. Deniz Kurdu.* Acaba internetten satın alıp, tekrar okuyabilir miyim? *Dowsan'*dan alıntı yapar *Deniz Kurdu*'nda: *"Güneş gerilerde battığında gözleri ışığım olsun..."* Maçahel'e gitmeliyim. Gökhan ağzını açacak olursa, ağzını açtığına pişman ederim. Maçahel'e giderim, *Deniz Kurdu*'nu okumaya başlarım, zaten Nazlı da kitap bitmeden döner.

♠

Her bir günün, bir önceki kadar sancılı ve pişmanlıkla geçtiği Temmuz ayının, diğerlerinden

sıyrılarak bir yıldız gibi parlayan gününün, ertesi gününün, akşamı, 2017...

"Sana da zahmet olacak..." dedim. Mahcubiyet iliklerime kadar yayılmıştı ve kendimi aptal gibi hissediyordum. "Yani aslında benzini doldurdunuz zaten, ben kendim giderim..." dedim. Bora cimri olduğu için arabanın benzini bitmişti ve ben yolda kalmıştım.

"Ne diyarsın kizum!" diye kızdı Rafet Amca. Tüm gün oturup okey oynadığım kahvehanenin sahibi olduğu kadar, Artvin'e yabancı herkese de rehberlik yapmayı görev edinmiş bir kimse olsa gerekti.

"Olur mu öyle şey abla? Ne zahmeti?" dedi İzzet, babasıyla aynı anda. "Sen adresi tam öğrendin mi?"

"Soruyorum hemen," dedim. Cebimden telefonu çıkarttım ve Gökhan'a WhatsApp'tan yazdım:

"Konum at."

Gökhan konumu gönderdiğinde, İzzet'le arabaya binmiş ve yola koyulmuştuk. "Babam seni çok sevdi vallahi abla... Ama bak diyeyim, taş çaldığını görse pek sevmezdi."

Güldüm. "Marifet taş çaldığını belli etmemek zaten!"

İzzet de dayanamamış ve gülmüştü. "Ne değişik birisin..."

"Bu bir iltifat mı yoksa hakaret mi?" diye sordum.

İzzet'in gülümseyen ifadesi değişti. "Estağfurullah abla... Hakaret değil."

"Tamam tamam şaka yaptım," dedim, gülümserken. Derin bir nefes alıp zifiri karanlık yola baktım. "Güzel bir gündü... Çok eğlendim..."

"Ne zaman istersen bekleriz abla. Biz misafirleri severiz..." dedi İzzet. On dokuz yaşındaydı. Hafif çekingen bir yapısı olsa dahi, biraz sohbet ettikten sonra açılmıştı. Yol boyunca Ankara'da Hukuk okuduğundan, tatili burada ailesiyle geçirdiğinden, memleketini çok sevdiğinden, buradaki kız arkadaşından bahsedip durmuştu.

Araba, evin bahçesine girdiğinde, bahçedeki kalabalığı yadırgadığını ve kısa bir an bana baktığını fark etmiştim. Yavaşladı ve arabayı durdurdu. Birlikte arabadan

indiğimizde, bahçenin gerisinde duran Bora'nın ayaklandığını ve elindeki kitabı sehpanın üzerine bıraktığını görmüştüm. Bu sırada İzzet, kendisine yabani bir şekilde bakan Selim'e ve Gökhan'a çekingen bakışlar göndermiş ve en sonunda bana dönmüştü.

"İyi akşamlar abla," dedi İzzet.

"Bir saniye bekle," dedim, içtenlikle. Bakışlarım bize yaklaşan Bora'yı buldu. "Arabaya benzin doldurdular da... İzzet'i birisi bıraksın."

İzzet'in de bakışları Bora'ya çevrilmişti. "Bora Abi?" Gözlerimi devirdiğimi İzzet değilse de Bora fark etmişti. Fakat anladığım kadarıyla bu karşılıklı bir tanışma değildi. "İzzet ben. Kadiruğlugil'den. Rafet'in ortanca oğluyum."

"Kahveci Rafet?" dedi Bora, ellerini cebine sokarken.

"Evet abi," dedi İzzet. Gülümsedi. "Ablanın senin..." Durdu ve muhtemelen Bora'nın neyi olduğumu düşündü.

"Karım," dedi Bora.

"Bilmiyordum abi," dedi İzzet. Ellerini önünde birleştirdi. "Yenge de bir şey demeyince..." Abla'dan yenge'ye terfi etmem, saniyeler sürmüştü. "Haber verirdik mutlaka..."

"Sağ ol," dedi Bora, kibar bir şekilde. Gözleri gözlerime değdi. "Yalnız bırakmadığın için..."

"Rica ederim abi... Mümkün değil, kör karanlıkta, o yollardan geçip araba kullanamazdı yenge. Yabancı belli ki bu uçurum yokuşlara... " dedi İzzet.

Bora neredeyse otuz iki dişini göstermek suretiyle güldü. "Rallici o..."

Kaşlarım havalandı. Sanırım benimle dalga geçiyordu. İzzet'e döndüm. "Kendine iyi bak, teşekkürler her şey için..." dedim ve arka bahçeye doğru ilerledim. Gökhan'ın yanından geçerken, ona tip tip bakmaktan kendimi alıkoyamadığım gibi, "Kaçıyorum bak, haberin olsun!" demeyi de ihmal etmedim.

Evin etrafındaki ışıkların el verdiğince aydınlık olan arka bahçedeki masaya oturdum. Çok geçmeden Bora yanıma geldi ve karşıma geçti. Akabinde de Selim, iki bardak çay

getirmişti. Bora benim yüzüme bakıyordu ama ben onun yüzüne bakmıyordum. Çayımı yudumlarken, kendime bir sigara yaktım.

"Ayağın nasıl?" diye sordu.

"İyi," dedim, yarım ağız.

Ona cevap vermemden aldığı cesaretle, "Bana haber verebilirdin," dedi. Alaylı bakışlarım gözlerini buldu. "Özgür olduğunu söyledim zaten Nazlı... Gitmene bir şey demezdim."

"Eminim öyledir," dedim ve çayımdan bir yudum aldım.

"Özgürlüğün için beni kalbimin üç santim yakınından vurdun," dedi, keskin bir sesle. "Kapının kapalı olduğunu gördün, silahı aldın ve kalbime sıktın... O gün ateş ettin ve ben ateş etmeyi bıraktım. Ben o gün değilse de hastaneden döndükten sonra, ateşi kestim Nazlı. Ben o gün imzaladım ateşkesi. Özgürsün..."

Küçük bir kahkaha attım. "O zaman şimdi gideyim?" dedim. Sigaramı söndürürken, bakışlarımın ateş ettiğine emindim. "Şimdi ayrılalım?"

"Nazlı," dedi, yorgun bir ifadeyle. "Makul davransan..."

Kaşlarımı çattım ve cebimden telefonumu çıkarttım. Bora merakla bana bakıyordu. "Türk Dil Kurumu'ndan *makul*'un anlamına bakıyorum da..." dedim. Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Pardon... Acaba *maktul* diyecekken dilin sürçmüş olabilir mi?"

"Uzlaşmayacaksın benimle değil mi?" diye sordu.

"Hayır?" dedim, meydan okuyarak. "Seninle neden uzlaşayım ki? Bana ne senin davandan?! Senin davandan benim bir çıkarım mı var?!"

"Anıl'ın hayatı kurtuldu ya Nazlı..." dedi. Belki nankörlüktü ama bu geride kalmıştı. Beni bu şekilde ikna edemezdi. Bana oynadığı iğrenç oyunu yok saymamı bekleyemezdi. "Biliyorum çok zor yaşadıkların..." dedi. Sesinin titremesi, bakışlarımın gözlerine mühürlenmesine sebep olmuştu. "Ama birbirimize daha fazla zarar vermeyelim, lütfen..." Bakışlarına yerleşen gölgenin içimi kıymaması gerekiyordu

fakat kalbime bir sızı yerleşti. "Çok yorgunum Nazlı... Lütfen..."

"Ne düşündün beni bulamadığında?" diye sordum.

Gülümsedi. "Kaçtığını düşünmedim... Eğer bunu soruyorsan," dedi.

"Niye? Daha önce kaçmıştım?" dedim, inanmaz bir ifadeyle.

"Sen beni sırtımdan vurmadın bugüne dek Nazlı," dedi, memnuniyetini göstermekten çekinmeden. "Kaçarken bile, babaannemin itelemesiyle kaçmışsın..." Bana gerçekten güveniyor olabilir miydi? "Eminim bugün de kaçacak olsaydın, böyle olmazdı..."

"Madem bana güveniyorsun, neden ateşkes yapmak bu kadar önemli senin için?" diye sordum, merakla.

Kendisine bir sigara yaktı. "Çünkü senin yanında gözümü rahatça kapatabilmeye ihtiyacım var..." dedi. İçine derin bir nefes çekti. "Bu hayatta hiç kimseye güvenmiyorken, sana güvendim ben... Birine güvenmek, birine güvenecek kadar teslim olmak... Büyük bir konformuş... Bu konfora ihtiyacım var... Yarın ne getirecek bilmiyorum ama senden yana gönlüm de aklım da rahat olsun istiyorum."

"Benim güvenimi yerle bir etmişken, benden bunu istemen, fazla bencilce değil mi Bora?" diye sordum. Laf sokmuyor, intikam almaya çalışmıyor, sadece vereceği cevabı merak ediyordum.

"Bencilce, evet..." dedi. Gülümsedi. "Bugün bir kumar oynadım ben Nazlı. *Deniz Kurdu*'nda der ki: *'İnsan doğuştan kumarbazdır ve hayat, en büyük paradır. Kaybetme riski ne kadar artarsa, heyecan da o kadar artar.'* Kaybedecek çok şeyim var... Ve inan bana bu heyecan, çok fazla... Döneceğini düşünmek bugün oynadığım bir kumardı. Ben kumar oynamak değil, döneceğini bilmek istiyorum... Bencilce, haklısın... Ama sana yemin ederim, karşılığında istediğin ne varsa sağlayacağım."

"Anıl'la görüşeceğim," dedim. Bora bakışları kısılırken, sigarasını söndürdü. "Eğer ateşkes yaparsak, Anıl'la

istediğim gibi görüşeceğim... Telefonda, yüz yüze..."

"Özgürsün Nazlı," dedi, zorlukla. "8 Kasım'a kadar yanımda kalacaksın ve ben seni kısıtlamayacağım."

"Seni vurduğumu unutabilecek misin?" diye sordum.

Laf cambazıydı. "Onu unutamayan sensin," dedi.

"Tümden özgür olacağım yani... Canım ne isterse yapabileceğim?" dedim.

"Maktul..." dedi ve başını sağa çevirip, "Tövbe estağfurullah..." diye mırıldandı. "Makul ölçülerde tabii..." dedi, yeniden göz göze geldiğimizde. "Yani karakterimden ödün vermemi bekleme."

"Spesifik olman gerekirse?" dedim.

"Ne bileyim," dedi, dudaklarını büzerken. "Herhangi bir kumarhaneye gidip eğlenme kisvesi altında hile yapmana mesela göz yummam. Özgürsün eyvallah da... Yani öyle işte."

"Soyunup sokağa da çıkamam yani?" dedim.

"Ne?" dedi, şaşkınlıkla.

"Anlamaya çalışıyorum da..." dedim.

"Anlayabiliyor musun bari?" dedi, kızgın bir tonlamayla.

"Sonuçta ister soyunurum, ister soyunmam... Gerçekten senin karın değilim," dedim.

"Yani benimle sevgili gibi davranmayı kabul ederken, aklından soyunup sokağa çıkmak geçiyorduysa, fena yanılmışsın!" dedi, sertçe.

"Tamam," dedim, arkama yaslanırken.

"Ne tamam?!" dedi, sertçe.

"Söz veriyorum, 8 Kasım'a kadar, buradan gidene kadar bir hata daha yapmayacağım. Sen sana yaptıklarımı unutursan, ben de unutacağım. En başta, kumarhanedeki anlaşmayı ilk kabul ettiğimde birbirimize nasıl davranmamız gerekiyorsa öyle olalım," dedim.

Afalladığını hissettim. "Ciddi misin?" diye sordu. Soyunarak sokağa çıkmama odaklandığı için, ateşkes teklifini unutmuş bile olabilirdi.

"Evet," dedim. Ellerimi kaldırdım. "Ateşi an itibariyle kesiyorum." Derin bir nefes verdi. "Söz..." dedim.

Gamzesini huzuruma sundu. "Teşekkür ederim Nazlı," dedi.

29 Eylül 2017...

"Geçmiş olsun Kara," dedi Aydın.

Elimi omzuna koydum. "Yeni başlıyor Aydın..." Gülümsedim. "Ne geçmesi?"

Minibüse bindiğimde, şoför koltuğunda oturan kişi, "Nereye gidiyoruz Bora Bey?" diye sordu.

Aydın karşıma geçerken, "Eve..." dedim. Camı açtım. Uykusuzluk bir yerden sonra, kafanın içinde hiç susmayan tiz bir çığlık duymana sebep oluyor ve bu da katlanılamaz bir baş ağrısı yaratıyor. Hiç uyumadan günler geceler geçirmeye alışık birisi için bile, bu ağrı baş edilemez bir ağrı. "Şimdi adamakıllı anlat bakalım Aydın."

"Çipten son alınan sinyal Arjantin'de," dedi Aydın. Bakışlarımı gözlerine diktim. "27 Eylül. Bizim saatle 04:42'de."

"Bora Bey... Bilmeniz gereken bir şey var."

"Söyle."

"Nazlı Hanım, uçak bileti almış..."

"Devam et!"

"Arjantin'e efendim... "

"Gün ve saat?"

"Yarın... Sabah 10 uçağı..."

"Ne zaman alınmış bilet?"

"Pazar alınmış gözüküyor, detaylarını araştırıyoruz... Tek kişilik değil. Diğer bilet Anıl Nacar adına efendim."

"Senin bana sürprizin vardı sevgilim yarın için? Nişanlandığımızın ertesi günü kaçmayı planlıyordun demek... Kaçak sevgilim benim. Kaçmayı planlamıştınız demek... Şimdi anladım kaçak sevgililik kavramına neden bu kadar yakın olduğunu..."

"Arjantin mi?" diye sordum, şaşkınlıkla. Aydın kafasını salladı. "Ciddi misin sen?!" diye sordum ve kahkaha attım. Aydın'ın gözleri kısılırken, delirip delirmediğimi merak ediyor olmalı. "Arjantin?" dedim, gülerken.

"Kara..." dedi Aydın, tedirgin bir şekilde. "Gürkan'ın bir oyunu olabilir bu..."

"Şimdi neler biliyoruz, bir bakalım..." dedim, içime derin bir nefes çekerken. "Polisler evdeyken Nazlı buhar olup uçuyor... Nereye gittiğini gören, duyan yok... Havaalanında falan kayıt yok... Resmi evrak yok... Ve Nazlı, Arjantin'e ulaşmış... Öyle mi?"

"Arjantin'e adam yolladım," dedi Aydın. Sıkıntılı bir nefes verdi ve yutkundu. "Eğer sen de gitmek istersen..."

"O orospu çocuğu telefonlarımı açmıyor! Bana Mehmet Şahindağ'ın yerini bul Aydın!" dedim. Sesimdeki acımasızlık, kalbimi de kaplamıştı. "O orospu çocuğunun işi bu!"

"Kara her taşın altından o çıkıyor eyvallah ama evin yakınlarında olsa, bilmez miydik?" diye sordu Aydın.

"Kardeşimin nişanında katliam çıkartırken, yakınımıza yaklaştığını bildik mi?!" diye bağırdım, hırsla. Ellerim titriyor, öfke gözümü karartıyordu. "Alp gelsin Kilyos'a. Derhal!"

"İçeriye girmeni ve bir daha çıkmamanı istiyorum! Bana yaptıklarının, yaşattıklarının bir bedeli olmalıydı... Öyle değil mi?"

İnsanları kendime bağlamak için yaptığım hiçbir senede, Nazlı'nın sözünün senet olduğuna güvendiğim kadar güvenmedim. Kalbimin üç santim yakınına yediğim kurşun dahi canımı böyle acıtmadı hatta. Nasıl yaptı? Nasıl yapabildi? En büyük zararı bana değil, kendine verdi.

"Kara bir şey soracağım," dedi Aydın. Gözlerine baktım. "Her şeye hazırlıklı mısın?" Aydın'ın gözlerine yerleşen merak ve endişe, muhtemelen benim ruh halimin karşılığı. Neyden korkuyor?

"Ne gibi?" diye sordum, emin olmak için.

"Söyletme..." dedi.

Garip bir adam.

Neye hazırlıklı olmalıyım ki?

Nazlı'yı her kim kaçırdıysa bulacağız.

Minibüs evin bahçesine girdiğinde, Aydın'a cevap vermeye tenezzül etmedim. Minibüsten indim ve hızlı adımlarla eve girdim. Ne yapacağımı bilmiyorum ama biraz olsun yalnız kalmam gerek.

"Sana evi gezdireyim ben."

"Gerek yok."

"Sekiz ay boyunca yaşayacağın yeri, yani evini merak ediyor olman lazımdı."

"Burası benim evim değil cehennemden önceki son durağım."

Siktir.

"Abi! İyi misin?!"

Selim'e baktım. Eliyle koluma uzanmış, korku dolu bakışlarla bana bakıyordu. "Başım döndü sadece," dedim.

"Abi dinlen biraz. Çok yoruldun..." dedi.

Hiçbir cevap vermeyeceğimi anladığında dışarıya çıktı. Odaya çıkmam gerek ama adımlarım süslü salona ilerledi.

"Süslü salonu hiç sevmedim."

"Ben de hiç sevmem."

"Tahmin ettim onu... Ama neden var olduğunu anlayamadım. Sevim Hanım, senin alanında istemediğin misafirler olduğunu falan söyledi ama... Anlamadım."

"Hazzetmediğim insanlar. Gücümü göstermekten çekinmediğim, hatta bilakis gücümü görmesini istediğim insanlar... Onların, kendi rahatıma göre dizayn ettiğim salonda, evimin bir parçası olan yerde işleri yok."

Telefonun sesini zar zor duydum. Begüm arıyor. Kimseyle konuşmak istemiyorum. Beni rahat bıraksınlar.

"Bunları niye açmamışlar ki?"

"Bilmem. Sizden mi onlar, bizden mi?"

"Bizden... Kırmızı kurdele görmüyor musun? Sizden gelenlere mavi kurdele takmışlar, bizden olana kırmızı."

"Babaannen zevkli kadınmış vesselam!"

"Gözleri de iyi görüyormuş maşallah, ölçüyü tam tutturmuş."

"Çüş! Maşallah Bora! Sende de iyi göz varmış yani!"

"Malum... Ben topluyorum... Yerlerden..."

Annem öldü. Babam öldü. Ablam öldü. Anılarla baş edebiliyorum ve Nazlı'yı bulacağım. Sakin olmak zorundayım. Sakin... Sağlıklı düşünmek zorundayım. Süslü - Salondan çıktım. Hızlıca üst kata uzanan merdivenleri tırmanıp, çalışma odasına girdim.

"Bir şey mi oldu?"

"Sen bu odanın şifresini nereden biliyorsun?"

"Şey... Eee... Şimdi şöyle..."

"Nereden biliyorsun?"

"Şimdi ben bugün... Evi geziyordum. Öyle..."

"Şifreyi nereden biliyorsun Nazlı?"

"Ama senin bana bugün hani kızasın yoktu?"

"Yoktu... Ama eğer biraz daha soruma cevap vermezsen, olacak."

"Zaafım var."

"Anlamadım?"

"Bir yerde çözülmesi gereken bir şifre gördüğümde, elimde değil çözesim geliyor."

Labirentten çıkmış olması lazım ama hiçbir kameraya takılmadan nasıl çıktığını anlamıyorum.

Alyansı.

"Maça?"

Alyansı, çalışma masasının üzerinde.

"Çünkü sensin."

Kendi mi gitmiş?

Kesin, kendisinin gittiğini düşünmemi istiyorlar.

Gözlerimi kapattım. Bir ipucu bırakır Nazlı. İpucu bırakacak kadar akıllı. Kendisi gitmemiştir. Gitmez. En azından beni mahkum ettiği müebbette çürümemi görmek isteyecektir. Kendi gitmez. Birisi, onu buna mecbur etmiştir.

Mecbur kaldıysa, anlarım.

Kendimde nasıl bir güç bulduğumu bilmesem de çalışma odasından başlayarak evin altını üstüne getirmeye başladım. Minicik bir ipucuna ihtiyacım var. Herhangi bir ipucuna. Belki bir not. Benden kaçmak için uyuduğu her odaya teker teker girip çıktım. Bile isteye beni polise şikayet etti fakat arkasını dönüp çekip gitmez. Nasıl gitsin? Olacak iş değil. Arjantin'e tek başına gidecek hali yok ya! Birisi götürmüştür onu. Zorla.

Mutfaktaki her bir bardak, salondaki her bir eşya, banyodaki her bir makyaj malzemesi öfkemden nasibini alarak etrafa saçılıyor fakat hiçbir ipucu gün yüzüne çıkmıyordu. Ölüyordum ama cabbar bir kuvvetin esiri olmuştum, öldüğümü kendime bile çaktırmıyordum. Dakikalar, hatta saatler geçerken tükenmeye başlamış fakat yine de yılmamıştım. Büyük bir umutla, küçücük bir iz aramıştım.

Bulamadım.

Balıkların içinde olduğu akvaryuma bile baktım ama hiçbir şey bulamadım.

"Kara'yı yok ettim... Haklı çıktın yine... Seni bir tek benim yok edebileceğimi söylemiştin."

"Tebrik mi etmeliyim? Tebrik ederim..."

"Bu benim değil, senin başarın Kara! Bak bana... Bak... Beni harabeye çevirdin! Bir gün karşına geçeceğim. Bir gün, seni ziyarete geleceğim ve karşına geçeceğim. O zaman sen bir harabe görmeyeceksin ama ben bir enkaz göreceğim!"

"İyi bak! Gözlerime iyi bak, ne görüyorsun?!"

"Hak ettin..."

İhaneti sindirememişken, terk edilmişlik gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım.

"Nasıl gidiyor?"

"Ödümü kopardın!"

"Neden korktun ki?"

"Şey... Dalmışım... Toprağa gömerken... Yani toprakla ilgilenirken... Uçup gidiyorum öyle."

"Ellerine sağlık..."

Bütün araziyi yakıp yıksam yine de hıncımı alamam.

Zaten diktiği ağaçları da tarumar etmişler.

Evlilik cüzdanını da alyansıyla beraber cebime koydum. Balıkları da odadan aldım. Nokta değil belki ama virgül. Şimdilik buraya kadar. Bu eve bir daha adım atarsam, bu evden cesedimi çıkartırlar.

Nazlı'yı bulmadan ölemem.

♠

Canım Maça Kızı 8 Ailesi, çok özledim...

Bugün 26 Milyon olmamıza vesile olan herkese çok teşekkür ederim.

Sizleri çok seviyorum!

Var olun, daima...

8 Kasım 2017*

8 Kasım 2017...

Kapalı bir şekilde dizili kartlardan birini çektim; maça kızı.

"Maça kızı," dedi krupiye.

Krupiye değil.

Ablam.

"Senin burada ne işin var abla?" diye sordum. Kumarhaneye girmemeliydi. Onu korumak zorundaydım. Onu neyden, kimden korumak zorunda olduğumu hatırlamıyorum. Fakat burada olmamalı. Bu çok yanlış. "Abla! N'apıyorsun burada?!"

Ablamın yüzüne kendine has, ona çok yakışan gülümsemesi yayıldı.

Bir kart seçti ve açtı: Kupa valesi.

"Bütün iskambil kağıtlarını öğrenmiştim. Ama valeleri pek sevmiyordum. Nedendir bilmem, kralın uşağı gibi görünüşleri vardı!" dedi.

"Şeker Portakalı..." dedim. Nedendir bilmem, ablamı özlediğimi hissettim. Çok özlediğimi. O an kafama dank etti. "Abla sen öldün..." Etrafıma baktım. Koskoca kumarhanede sadece ablam ve ben vardık. "Bu... Bir rüya..." Gözlerimi gözlerine diktim yine de, biraz olsun özlemim dinsin diye.

"Ne derdi *Şeker Portakalı*'nda? '*Uyuyalım... İnsan uyudu mu her şeyi unutur.*' Unut benim öldüğümü..." dedi.

"Unutamıyorum!" Çaresizdim. "Abla öyle bir öldün ki... Yaşayamıyorum!"

"Arkana bak..." dedi. Arkama baktım. "8 Numara'da oturan, siyah, uzun saçlı kız..." dedi. Kaşlarım çatıldı. Bir masada, blackjack oynayan, siyah uzun saçları olan kızı

gördüm. "8 Numara'da oturan, siyah, uzun saçlı kız Bora..." dedi ablam. "Onun için yaşamak zorundasın."

"O kim?" diye sordum, şaşkınlıkla. Ablama döndüm. "Neden onun için yaşayayım ki?"

"8 Numara'da oturan, siyah, uzun saçlı maça kızı..." dedi ablam. Göz kırptı. Bakışları, masanın üzerindeki kartlara çevrildi. Tüm kartlar açılmıştı ve hepsi maça kızıydı. "Benim yanımda, güvende..."

"Kim?" diye sordum, başımı kaldırıp. Ablam yoktu. Hızla ayağa kalktım. "Abla!" diye seslendim. Etrafıma bakındım ve koşmaya başladım. "Abla!"

Birisine çarptım.

8 Numara'da oturan, siyah, uzun saçlı kıza.

Maça kızına.

"Ablan öldü..." dedi.

"Biliyorum... Ama buradaydı," dedim.

"Şimdi burada değil," dedi.

Kızın gözlerine baktım. Öyle ruhsuz duruyorlardı ki... Sanki ruhu biriyle beraber onu terk etmiş ve burada sadece bedeni kalmıştı. Belki beni anlardı. "Ablamı çok özledim," dedim.

"Kavuşmanız için ölmen gerekiyor," dedi.

Elindeki silahı o an fark ettim.

"Ablana kavuşmak istiyor musun?" diye sordu.

Silahı bana doğrultuyordu.

Hiç düşünmedim. "Evet," dedim. "Çok özledim ablamı..."

Kalbim acıdı.

Kalbim, çok acıdı.

Tavan. Duvarlar. Oda. Rüya. Gerçek değil. Rüya.

"Çok güzel bir rüyadan uyandım."

Elimi kalbime götürdüm ve kalbimin üzerindeki kurşun izine dokundum.

"Estetik yaptırabilirdin... Yarana..."

"Neden yaptırayım? Hayattaki yaralar, izlerini kapatalım diye değil onlardan ders çıkartalım diye varlar."

Bazı yara izleri, yarayı açandan yadigârdır. Bir kere daha vursa keşke beni. En azından gözlerini görürüm.

Gece lambasını yakıp, karşı duvarımdaki fotoğrafa baktım. Beyza, üç buçuk yaşındaki kardeşini kucağına almış ve ona sımsıkı sarılmış. İkisi de gülümsüyorlar fotoğrafta. Kardeşi, tertemiz bir çocuk. Mutlu. Başına geleceklerden habersiz. O çocukla tek bir ortak özelliğim var: Ben de onun gibi, ablamı çok seviyorum, o kadar.

"Ben ölürdüm abla... Beni neden korudun ki?"

Cevabını öğrenemediğim sorularım çok fazla.

"Nereye gitti sence, abla?"

Zifiri karanlıktayım.

"Nasıl dayanacağım her şeye?"

Büyük bir sessizlik.

Komodinin üzerindeki telefonu elime aldım. Tarihin *8 Kasım* olduğunu biliyorum, gözüme gözüme girmesine gerek yok. Rehbere girdim. Kimi arayacağım? Kimse yok. Annem öldü. Ablam öldü. Ceren öldü. Nazlı gitti. Begüm'ü mü arayacağım? O beni ne bugün ne yarın anlayabilir. Aydın'ı mı arayacağım? Onunla hiçbir zaman arkadaş olmadık. Bahar? Benim canımı acıtan kayıplar, onu tüketti. Kimse yok.

Kimsem yok.

Karanlık ve bulutlu gökyüzü, içimdeki kasveti körüklüyor. Eskiden böyle havalarda uzun uzadıya hayaller kurardım. Hayal kurmayı ne zaman bıraktığımı anımsamıyorum. Ayaklarımı sehpanın üzerine uzattım ve soğuğun içime dolması için, ellerimi ensemde birleştirdim. Eskiden bu terastan da hoşlanırdım. Bugün herhangi bir yerden farklı değil.

"Birkaç kasa bira daha getirseydin keşke, tekel açardım," dedi Berkan.

"İki bira içip durmayacağımıza göre," dedim, Berkan terasa çıktığında. Berkan'ın uzattığı birayı aldım ve açtım. Boğazımdaki tortunun geçmesi için kaç tane içmem gerekiyor bilmiyorum.

"Özlemişim," dedi Berkan.

Biramdan birkaç yudum aldım. Sonra bakışlarım yine gökyüzüne çevrildi. İçime derin bir nefes çektim. "Sormayacak mısın, gecenin 1'inde neden kapına geldiğimi..."

"Gecenin 2'si..." dedi, gülerek. "Sormayacağım. Çünkü neden geldiğini biliyorum." Berkan'a baktım. "Yapma ama... Hangi içkiyle geldiğinde hangi ruh halinde olduğunu anlayacak kadar eski bizim arkadaşlığımız!" Bir sigara yaktığımda, Berkan devam etti: "Başımın üstünde yerin var Bora. Kaçta gelirsen gel. Biliyorsun bunu. İstersen konuşuruz istersen susarız."

"Eyvallah," dedim. Yeniden arkama yaslanıp, üzerimizdeki kara bulutları seyretmeye başladım. "Bırak hangi ruh halinde olduğumu... Bir ruhum bile yokmuş gibi hissediyorum ben."

"Düne dokunmak istiyorsun," dedi. Düne dokunmak değil de düne hapsolmak belki. "Eskiye dokunmak..." Haklı. Eskiden en azından baş edebiliyordum. Zamanla geçmesi gerekirken, zamanla katlandı benim acılarım. Zaman bana iyi gelmediği gibi, beni sanki müebbet bir karanlığa mahkûm ediyor. Daha ne kadar kararacağım, bilmiyorum. "Sen, benim bile unuttuğum hayalimi gerçekleştirmem için... Otuzuncu yaş hediyesi olarak, Avustralya seyahati hediye ettin bana..."dedi. Birasından birkaç yudum almak için sustu, sonra yeniden konuşmaya başladı: "Döndüğümde evlenmiştin... Doğum günüme beraber geldiğin kızla..."

Sigaramdan birkaç nefes çektikten sonra, "Düğünüme gelme diye hediye ettim işte o tatili," dedim.

Berkan kahkaha attı. "Onu anladım..."

"Ben sana Mart'ın 15'inde Avustralya'ya gideceğimi ve üç ay kalacağımı söylemiştim. Senin de haziran başında yanıma geleceğine dair plan yapmıştık... Hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim.

"Ben Mart'ın sonunda Avustralya'ya gittim. Sen gelmedin ve döndüğümde evlenmiştin. Doğum günüme beraber

geldiğin kızla..."

"Her kız dönüp sana bir kere bakıyor, yüzünü mahrum etmeseydin onlardan... Tüm eğlenceye sırtını döndün."

"Halimden memnunum."

"Ayıp olmuyor mu arkadaşlarına?"

"Seni, bu elbiseyle oraya oturtmam Nazlı. Boşuna çabalama..."

"Ben araba kullanacağım ama istersen sen içmeye devam edebilirsin."

"Votka-Vişne içerim aslında..."

"Ne bu senin vişne takıntın?"

"Çok severim vişneyi."

Onu ilk kez o gün öpmüştüm ve neden öptüğümü bugün hala bilmiyorum. Tüm bilinmezliklerin içinde bildiğim tek şey, gözlerine o gün de karşı koyamadığım. O gün hissettiğim çekim, içimde tutuşacak ateşin habercisiydi. Onu öptükten, dudaklarında kalan vişneyi tattıktan sonra, gözlerinin içine baka baka söylemek istediğim tek bir şey vardı fakat hikayemiz öyle bir yazılmıştı ki, Elif engel olmuştu. Ben o cümleyi Nazlı'ya bugün bile kuramamış olmanın derin kederi içindeyim.

"Daldın..." dedi Berkan.

"Ne doğum günüymüş be!" dedim sitemle.

"Anlatmadığın şeyler var," dedi. Duraksadı. "Her defasında kapıma kadar geldiğin ama sonra neden bilmiyorum, bir türlü anlatmadığın..."

"Anlatamadığım..." diye düzelttim Berkan'ı.

"Neden?" diye sordu. Merak ediyordu. "Bugüne kadar birçok şeyi dürüstçe benimle paylaşabilen Bora'ya n'oldu?"

Güldüm. "O insan değilim artık..." dedim, ciddiyetle. "Senin doğum günündeki Bora değilim."

"Bana karşı bile mahcupsun..." dedi. Sesindeki sitem çok açık olsa da anlamazdan gelmek en iyi yaptığım şey. "Ceren öldü diye... Değil mi?" Verecek bir cevabımın olmadığını hissettim. "İkimiz kaldık... Sen değildin ölen diye de suçluyorsun kendini..."

Kayıpların içinde kayboluyordum... "Ceren," dedim, zorlukla. "Nişana geldiğinde, *'Eskiden... Her Allah'ın günü bilirdik birbirimizi. Ne ara bu kadar uzaklaştık?'* diye sormuştu... Ben de ona uzaklaşmadığımızı... Büyüdüğümüzü söylemiştim..." İçime çektiğim duman boğazımı yaktı. "Dünyanın en garip şeyini yaşadım ve bu 201

güne sığdı Berkan... O 201 gün beni tümden değiştirdi..."

"Nazlı'dan bahsediyorsun?" dedi, anlamak için.

"Nazlı'dan bahsetmek istemiyorum," dedim, anlasın diye.

"Gidişi... Seninle mi ilgili?" diye sordu.

Sessiz kaldım. Ben sessiz kalınca, Berkan da sessiz kaldı. Halbuki konuşsa belki de neler derdi. Konuşmadıklarını da duyabiliyordum... *Sen, evleneceğin gün terk edilmiş adamsın... Sen ne acılar yaşamış adamsın... Sen anneni, babanı, dedeni, ablanı kaybetmiş adamsın... Ben senin en kötü halini gördüm oğlum... Şimdi sana n'oluyor?*

"Gitmeseydi eğer... Bugün gidecekti..." dedim, biraz sonra. Berkan yüzüme baktı. "Bildiğim, güvende olmasını sağlayacağım bir yere..." Nefesi yetmemiş gibi sesli bir nefes verdi. "Sorun gitmesi değil... Sorun, nereye gittiğini bilmemem..."

"Mehmet Şahindağ?" dedi, şaşkınlıkla.

"İhtimal dahilinde," dedim.

Berkan'ın ağzı açık kalmıştı. "Yani nerede olduğunu gerçekten bilmiyor musun?" dedi, inanamaz gibi.

"Bilmiyorum..." dedim. Sigaramı söndürdüm. "O yüzden ben de... *Ne yerdeyim ne gökte... Aralarda kaldım hep...*"

"Gökhan'la n'oldu peki?" diye sordu. Merakı öyle baskındı ki, parçaları tamamlamaya çalışıyordu. "Onunla neden konuşmuyorsunuz?" Ben daha ağzımı açmadan hızlıca devam etti: "Sakın bir şey yok diye geçiştirme... Bir sorun var o tarafta da belli..." dedi.

"Gökhan'ı vurdum," dedim. Berkan'ın şaşkınlığı katlandı. "Ben onu vurmasam, o Nazlı'yı vuracaktı..."

"Ne diyorsun abi sen?" dedi Berkan.

"Nazlı'ya silah doğrulttuğu anda koptu bir şeyler... Zaten uzun zamandır koptu kopacaktı..." Biramı kafama diktim. "Bir düğüm atılır elbet o ipe ama bir daha eskisi gibi olmaz... Düğüm kendini unutturmaz."

"Eskisi gibi olmanın hiçbir yolu yok zaten. Bu terasın dili olsa da anlatsa..." dedi. Kendine ve bana yeni bir bira açarken, "Başına gelen dert tasa olsa aynı insan olmamakla alakalı söylediğin şeyi abartı bulurdum... Çünkü sadece aylar geçti üzerinden doğum günümün... Ama senin başına gelen aşk... Ve evet, inanıyorum kardeşim, aşka düşen ayağa kalkamaz..."

Gökyüzüne bakarken gülümsedim. "Zoruma giden ne biliyor musun? Beni tanımıyor..."

"Çok kısa zaman geçirdiniz Bora... Normal," dedi.

"Ama bana tuhaf geliyor... Yani ne bileyim... Seninle, normal koşullarda, en fazla üç ayda bir, bir araya gelip, upuzun sohbet ettiğimi... Ve bunu gerçekten çok sevdiğimi bilmiyor... Bilmediği öyle çok şey var ki bana dair, benimle ilgili... Hatta kendisiyle bile ilgili..."

"Bir şeyi anlamıyorum..." dedi. Yüzüne baktım. "Gidişi madem seninle ilgili... Neden kızgınsın?"

Başımı iki yana salladım. "Kızgın mıyım, emin değilim... Hissettiğim şeyi tarif edemem... Kırgınlık falan da değil... Sadece... Öyle beklemediğim bir şey yaptı ki... Zararı bana mı verdi, kendine mi bilmiyorum..."

"Güvenini mi zedeledi?" diye sordu.

"Hani bir sınır vardır ya... Sevdiğin insana asla yapamayacağın şeyler... Sevdiğin insanı, diğer insanlardan ayıran da budur... Anlatabiliyor muyum?" Berkan kafasını salladı. "İşte Nazlı o sınırı geçti... Sevmediğinden değil... Belki hiç sevilmediğindendir... Yani sevgiyi tanımadığından..." Bira şişemi, Berkan'ın sehpada duran şişesine çarptım. "*Aşk değil... Şefkat*... dedim... O da hemen inandı... Çünkü onu, sevilmeyecek birisi olduğuna inandırmışlar... Bu da onun suçu değil... Zaten buna inanmasını da ben istedim... Ama yine de... Ne bileyim... Hiç

düşünmemiştim, sisteme parmak izini kaydederken... Düşünmemek benim suçum..."

"Bora..." dedi Berkan, yüksek çıkan bir sesle. "Anlamıyorum!"

"Boş ver ya," dedim... Ayağa kalkıp terasın kenarına ilerledim. "Ben de anlamanı istemiyorum zaten..." Ellerimi mermere yasladım... Gökte olamayacak kadar kendimdeydim ama yerde de değildim. "Ben kendim bile anlamıyorum, bu hale nasıl geldim..." dedim. Gökten yere değen yağmur taneleri kadar bile güçlü değildim artık. "Bugün 8 Kasım 2017... Yaz bugünü bir kenara... Yalnız aşka düşen değil, inandığı her değere zarar veren de bir daha ayakta kalamaz..." Gözlerimi kapadım. "Bugün benim, yerin dibine girdiğim gündür."

Söyleyemediklerimi düşünüyorum. Kasıtlı söylemediklerimi değil, fırsat olmayanları. Aramızda açılmamış onlarca konu var. Okumaktan bıkmadığımız kitapları konuşabilelim isterdim. Bazı filmleri beraber izleyelim. Birlikte bilardo oynayacaktık mesela, unuttuk gitti.

İstanbul ayaklarımın altında. 2011'den beri İstanbul'da yaşaması ama bizim 2017'de karşılaşmamız, altı kocaman senenin yitip gitmesi büyük haksızlık. Gerçi düşününce, 201 günün ayrı geçirdiğimiz her bir dakikasına lanet ediyorum. Hisarüstü o kadar Nazlı'ya ait bir yer gibi ki, ne zaman bu şehirde olsam, güneşin doğuşunu buradan izleyebilmek için ayrı bir çaba harcıyorum. Belki özler, belki burada olmayı hayal eder, belki burada olduğumuz o günü hatırlar ve belki onun zihniyle benim gerçeğim kesişir.

"Şunu diyorum sevgilim... Ablana çok değer veriyorsun. Saygı duyuyorsun. Onu hiçbir şeye alet etmezsin. Şu öfkenden bile ablanla Mehmet'i hatırlamak istemediğin çok belli. Mehmet ablanı öldürdü çünkü. Korkunç bir şey zaten ablanı karıştırman. Mehmet de bunu biliyor. Begüm senin kız kardeşin ama sadece senin kız kardeşin değil. Mehmet'in de

sevdiği kadının kız kardeşi. Ona bunu hatırlat... Ona, Begüm'ün, ablanın da kız kardeşi olduğunu hatırlat."

"Nasıl?"

"Video mesela. O Begüm'e, yani sana bir video atmadı mı? Sen de ona ablanın bir videosunu at. Kısasa kısas gibi. Ama senin attığın video öyle masum ve onun için öyle beklenmedik olacak ki... Altına da aynen yaz bunu: 'Begüm, bu videodaki kadının da kardeşi...' diye. İntikamını yıllardır güdecek kadar çok sevmiş madem. Sarsılsın ve çekilsin bu eyleminden. En azından Begüm'ün psikolojisinin daha fazla bozulmaması için ablasının çorbada tuzu olsun."

"Bu... Bir insanın kalbine indirilecek en ağır darbe. Mesela, 'Sen ablamı öldürdün, şimdi de Begüm'e mi kastın var!' diyebilirim-"

"Hayır o zaman ters teper! Onu kaçtığı gerçekle yüzleştirmeye gerek yok! Suçlamadan. Vicdanına hitap ederek... Yalvarmak gibi, yalvarırken ona ah dedirtmekten bahsediyorum ben. Biz de onu manipüle edelim diyorum."

"Ben seni çok iyi anladım. Örnek vermiştim sadece. Bir sürü şey diyebilirim ama sen onun kalbine indirilecek en ağır darbeden bahsediyorsun."

Kötülüğe çalışmaya çok müsait bir aklı olduğunu biliyordum ama canı acıdığında ne kadar can acıtabileceğini her defasında unuttum. Gerçi umurumda değil. Korkunç olsa da gerçek bu. Hak ettim. Çok daha fazlasını hak ettim. Sadece... Yine gitseydi, yine ihbar etseydi beni, yine verseydi belgeleri polise ama 8 Kasım'a kadar bekleseydi, olmaz mıydı?

"8 Kasım değil daha, gitme..."

Kırk dört gün daha duyabilseydim kokusunu. Kırk dört gün daha bakabilseydim gözlerine. Kırk dört gün daha. Kırk dört. Bugün tam kırk dört gün oldu. Tam kırk dört gündür nefes alamıyorum.

Kırk beşinci güne nasıl katlanılır, bilmiyorum.

□

Bir kumarhanenin en alt katı, her zaman en pis işlerin konuşulduğu yerdir. Bunu babam öldükten sonra öğrendim. Mirasını sırtlayınca. Aydın buna benden daha çok alışık. Bu tarz prodüksiyonlardan içten içe haz aldığını düşünüyorum bazen. Ama eminim ki bugün, o günlerden birisi değil.

İlk kez korktuğunu görüyorum ve Aydın Demir gibi bir adamı korkutmak, gerçekten kolay değil.

"Hazır mısın?" diye sordu Aydın.

"Neye?" diye sordum, umursamazca. Arkama yaslanırken göz de kırptım. "Bunca zamanlık planın tam tersini yapmaya mı?" Gülümsemem samimiydi. "Aşırı hazırım!"

"Yapabilecek misin?" diye sordu Aydın.

"Uyuşturucu işine girersen ne olacak? Mafyayı yok etmeye çalışıyorsun... Kara'nın olağanüstü gücünü, pislikleri temizlemeye harcıyorsun... Ama sen uyuşturucu işini nasıl kaldırırsın?"

"Nazlı konuşmayalım bunu. Hadi yatalım artık. Spor yapacağız gece kalkıp. Geç olmasın daha çok. Yarın erkenden işe gideceğim bi' de ben."

"Bora... Sevgilim... Ucunda ailen... Ailenin hayatı olabilir. Ama herkesin asla yapamayacağı şeyler vardır ucunda ne olursa olsun. Sen, kendine olan saygını yitirirsen eğer, kazandıklarına değmez. Ailenin yaşamasına değmez. Bunu yapamazsın Bora."

"Haklısın. Ama ben yeteri kadar kaybettim. Dahasını kaybedemem..."

"İcazet var mı Kara?" Bu sorunun Aydın'a ait olması gerekiyordu ama Aydın'ın dudakları arasından dökülmemişti.

"Kardeşin mi?" diye sordum Aydın'a, gözlerimle Gökhan'ı göstererek. "Senin dili kopyalamış da..."

Aydın güldü. "Ağır mafya jargonu kimliğine büründüyse, o da bu geceye epey hazır."

Gökhan derin bir nefes alıp karşıma oturdu. Oturduğu gibi de bakışlarını etraftaki adamlara çevirip, "Bizi yalnız bırakın!" diye emir verdi. Kendisine bir kadeh viski doldurdu ve bakışlarını Aydın'a dikti. "Sen de... Biraz izin ver..."

Aydın, benim oturduğum masada, ancak ve ancak tek bir koşulda benden emir almayabilir o da Ahmet Karabey bir şekilde mezardan çıkıp, benimle aynı masaya otururşa. Yani Gökhan'ı dinlemesi imkânsız. O yüzden bana baktığında, hafifçe başımı salladım.

Aydın masadan kalkınca, Gökhan, "Bok gibi görünüyorsun," dedi. Güldüm. "En son ne zaman tıraş oldun?"

"Hayırdır? Sen bana küs değil miydin?" diye sordum.

"Aksine... Benimle konuşmayan sendin..." dedi Gökhan. Viskisinden birkaç yudum aldı. "Birkaç kez aradım seni ama... Açmadın... *'Yanıma sakın gelmesin,*' demişsin..." Bakışlarını gözlerimden kaçırdı. "Ne kadar üzgün olduğunu tahmin edebiliyorum... Yani... Zamana bırakmak istedim..."

"Şimdi neden geldin?" diye sordum.

"Seni durdurmaya..." dedi. Hiçbir şey eskisi gibi olamasa bile bazı şeyler asla değişmez. "Yapma Bora... Uyuşturucu işine girme..."

"İyi para var diyorlar," dedim. Gökhan mahzunluğu bırakıp dik dik bakmaya başladı. "Ben de dedim, *madem iyi para var... Bir de bunu deneyeyim*..." Gökhan viskisini yudumladı. "Keyfimden değil herhalde... Farkındasın, değil mi?"

"Nazlı yüzünden..." dedi.

"Bu yüzden geldiysen boşuna geldin..." dedim. Gökhan bir şey demeye yeltendiği sırada, fırsat vermeden, "Nazlı bu kadar ileri görüşlü bir insan değil... Beni polise ihbar ederken tek düşündüğü hapse girmemdi... O kadar... Yani bugünle bir ilgisi yok Nazlı'nın..." diye devam ettim. Gökhan'ın bana katılmadığını biliyorum. "Bak... Bazı şeyler kaderdir... Ben Mehmet Şahindağ'ı öldürmeyi düşündüğümde, arkasındaki örgütün bu işi bundan sonra bize yıkacağını biliyordum... Ha o zaman o olmuş, ha bu zaman İstihbarat işin içine girmiş... Farkı yok..."

"Nasıl yapacaksın?" dedi Gökhan. Bu soruyu soran, karşımda oturan 32 yaşındaki adam değil, çocukluğumdu. Aramıza silahların girmediği adam. Beraber büyüdüğüm,

tertemiz bir hayatı bölüştüğüm kardeşim. "Hadi yaptın... Sonra, bu kirle nasıl yaşayacaksın?"

"Daha evvel de söylemiştim... Ben çoktan kirlendim..." dedim.

Ayağa kalktığımda, Gökhan koluma yapıştı: "Kaldıramayacağın yükün altına girme," dedi, kendisi de ayağa kalkarken. "Kaçarsın... Bugün 8 Kasım Bora! Bugün Nazlı için bir gemi kalkacaktı limandan... O gemi yine de kalkacak... Biliyorsun... O gemiye binip gidersin, olur biter!"

O gemiye binmek çözüm değil fakat bunu Gökhan'la tartışmanın bir anlamı yok. Aynı fikirde değiliz ve bu konuda hiçbir zaman uzlaşamayacağız. Beni düşündüğünü biliyorum fakat ondan farklı olarak, mecburiyetlerimle barışmayı öğrendim.

Acıta acıta...

Hem kendi canımı hem de canımdan çok sevdiğim insanın canını...

"Çıkıyorum," dedim. "Vakit geldi."

İstanbul'un bilmem neresine gidiyorum. Gidiyoruz. Kimlerle gittiğimi de bilmiyorum. Gözlerim bağlı. Fakat gözlerimi açmayacağıma güveniyor olmalılar ki ellerimi bağlamadılar. Nereye gittiğimi bilmemem, benim yararımaymış. Öyle söylediler. Hep öyle söylerler. Sorguladığım onlarca şey var ama bunlara kafa yormanın hiçbir faydası olmadığını biliyorum. Bu cehennem çukuruna bir anda düşmedim ya da bir sabah uyanıp kendimi burada bulmadım. Buraya giden yolu ben inşa ettim. Ama babam yüzünden ama ablam yüzünden; bir şekilde, buraya giden yolu ben inşa ettim ve üzerine düşünmek manasız. Düşünmeyeceğim.

Annemin bana hakkını helal etmediği gibi, bugünden sonra kemiklerinin bile sızlayacağını hiç düşünmemeliyim.

Juvenalis'in bir dizesini okumuştum *Montaigne*'nin *Denemeler*'inde:

"İlk ceza odur ki, hiçbir suçlu

Kendi yargıçlığından kurtulamaz."

Sessizliğin sindiği özel bir minibüste, arkadaki koltukta, iki herifin arasında otururken, yaşadığım tam da bu. Suçumu biliyor ve cezamı kabul ediyorum.

"Adamlara ne söyleyeceğinizi anladınız mı Bora Bey?" dedi, adı Mehmet olan adam. Adını söylemekten nefret ediyorum. Ona kendi içimde *hiç kimse* demeye alıştım. Hem hiç kimse olduğunu düşündüğümde daha az canımı sıkıyor. "Bu gecenin sorunsuz halledilmesi gerekiyor!"

"Defalarca söyledin!" dedim, sertçe. "Aptal değilim!"

"Bora Bey," dedi hiç kimse. "Farkında değilsiniz belki ama biraz sonra Kara, büyük bir sevkiyat gerçekleştirecek... İlk sevkiyatını... Ve ben sizin buna inandığınızı sanmıyorum..."

"8 Kasım'dan başka tarih yok muydu?!" dedim, terslenerek. Gerçi gözlerim bağlıyken terslensem ne terslenmesem ne. "Kara, 8 Kasım'da sevkiyat yapmayı tercih etmezdi... O yüzden ruha giremediysem, kusuruma bakma!" dedim, alayla.

"Bugünün önemi aşikâr Bora Bey," dedi hiç kimse, ukala tonlamasıyla. "Mehmet Şahindağ, büyük 8 Kasım sevkiyatını siz onun gemisini patlattığınızda iptal etti... Müşterileri ona çok kızgın ve bu tarihte Kara'nın bir sevkiyat planlamış olması, işe ilk adımı, iyi bir izlenim..."

"Peki çok merak ettiğim bir husus var," dedim, yine alayla. "Kara neden el âlemin ayağına gidiyor? Sevkiyat emri vermek yetmiyor muydu? Neden birebir orada bulunmam gerekiyor?"

"Yaptığınız şeyi kavramanız için..." dedi, hiç kimse.

Çınar Akbulut, gelmişini geçmişini sikeyim; Kara'yı İstihbarat'a açık ettiğin için!

Araba dururken, "Geldik," dedi hiç kimse. Gözlerimi açtım. "Yolun buradan sonrasını yalnız gideceksiniz... Ormanın içinden, dümdüz, yaklaşık üç kilometre kadar yürüyeceksiniz... Tır karşınıza çıkacaktır. Yaklaşık üç dört saat sonra, bir şoförle buluşacaksınız... Size anlaştığımız parayı verecek ve sizden malları alacak... Şoför, bizim

adamımız ama onların içinde... Sizin bu işe girdiğinizi, sizi bizzat gördüğünü ballandıra ballandıra anlatacak... Birkaç güne namınız yayılacaktır... Sevkiyat gerçekleştikten sonra, sizi bulunduğunuz yerden aldıracağım... Tırın 100 metre ilerisinde bir kulübe var, orada bekleyebilirsiniz..."

"Eyvallah," dedim ve minibüsten indim. Kuru soğuk yüzüme çarparken, ormana girdim. Muhtemelen bu hep böyle sürmez ve bir noktada bana güvenirler. Fakat şu anda her şeyi en zora sokuyor ve bundan zevk de alıyorlar. Bunun bir çeşit eğitim olduğunun bilincindeyim ama eğitilmeyi istediğimi sanmıyorum.

"Elin sadece kalem tutsun. Her ne yaşarsan yaşa, asla ama asla babanın izinden gitmeyeceksin. Çok açık söylüyorum, sana hakkımı helal etmem. Ben babamı kabul ettim, kocamı kabul ettim ama evlat başkaymış. Ne senin tırnağına zarar gelsin ne de birilerinin tırnaklarına zarar senden gelsin. Vicdanını dinlemeyi asla bırakma olur mu? Hep bil ki, senin vicdanının sesi benim sesim. Eğer onu susturursan, beni de susturmuşsun sayarım. Silmişsin, atmışsın sayarım."

Kara, karadır anne.

Ağır adımlarıma eşlik eden ağır yağmuru yok sayarak, ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladım. Yirmi dokuz. Kafamı eğerek altından geçmeye çalıştığım her bir dalı saymak beni rahatlatmıyor. Otuz iki. Aksine daha çok yoruyor. Otuz beş. Nazlı bunu nasıl başarıyor? Otuz sekiz. Saymayı. Her şeyi saymayı. Kırk. Kaç adım attığını, kaç dalın altından geçtiğini, dalda kaç yaprak olduğunu... İnsan böyle rahatlamaz ki amına koyayım, delirir. Nazlı delirmeden nasıl yaşıyor? Kırk bir. Bensiz nasıl yaşıyor? Kırk iki. Nazlı'yı aklımdan çıkartmam gerek. Kırk üç. Burası onu düşünmenin yeri ve zamanı değil. Kırk dört. Bu geceye odaklanmalıyım. Kırk dört. Sevkiyata. Kırk dört. Sevkiyatı sikeyim.

Kırk dört. Hep kırk dört. Kırk dört.

Kırk dördüncü daldan sonrasını saymayacağım.

Kırk beşe katlanacak gücüm yok.

"Işığı açın!" diye bağırdım. Oda öyle karanlık ki, ruhum sıkışıyor. Klostrofobim yok. Fakat biraz sonra bir atak geçirecekmişim gibi boğulduğumu hissediyorum. Sanki su yutuyorum ve biraz sonra ciğerlerim patlayacak, öyle bir boğulma. "Çok karanlık!" diye bağırdım. Ellerim mi bağlı? Neden hareket edemiyorum? Bu kulübede gaz lambası vardı, söndü mü? Nefes sesi. "Kim var orada?"

"Kayboldum..." Kısık, çok kısık bir tını. Ama onun sesi. Nazlı'nın.

"Neredesin?" dedim, heyecanla. "Nazlı? Buradayım!" Cılız bir ışık yayıldı içeriye. Sanki perdenin arasından, birazcık güneş sızıyordu. Havada dağılan toz zerrecikleri görüş açımı bulandırmasın diye uğraşırken, odanın duvarlarının simsiyah olduğunu fark ettim. Sonra onu gördüm. Nazlı'yı. Demirden bozma bir yatakta, bembeyaz kıyafetlerin içinde, boylu boyunca bembeyaz çarşafa uzanmıştı. Simsiyah dalgalı uzun tutamları boydan boya yastığa dökülmüştü. Çok güzel... "Nazlı?" dedim, bunun bir rüya olmasından korkarak. "Gerçekten sen misin?"

"Kayboldum..." dedi, bir kez daha. Gözleri kapalıydı. "Kayboldum..." Sayıkladığını anladım. Yanına sekiz adımda vardım. Dizlerimi yere koyup şakağından öptüm. "Kayboldum..."

"Seni seviyorum," dedim. Başını ağır ağır bana çevirdi ve gözlerini gözlerime mühürledi. "Seni o kadar çok seviyorum ki..." Gülümsedi, yer yerinden oynadı. "Kırk dört gündür, sana bunu söyleyebilmek için yanıp tutuşuyorum... Söyledim işte! Söyledim! Seni seviyorum! Çok seviyorum!"

"Sen kimsin?" dedi.

Oda yeniden zifiri karanlığa büründü fakat ben yine de Nazlı'yı seçebiliyordum. Hala gözlerini açmamıştı. "Benim sevgilim, Bora..." dedim, şaşkınlıkla.

"Kayboldum," dedi.

Gözlerinin yaşardığını hissettim. Parmak uçlarımı gözlerine değdirdim, gözyaşları ateş kadar sıcaktı ama parmaklarımı

çekmedim. "Ağlama n'olur..." dedim, yalvararak. Gözlerimi yumdum. Parmaklarını ensemde hissettiğimde gözlerimi açtım.

Karşımda yatan kadın annemdi. "Yapma!" dedi, beni ikaz eder gibi. "Sönmeye yüz tutmuş bir mum bile aydınlatır karanlığı... O mumu da söndürme..."

"Mecburum anne!" dedim, sertçe. "Beni anlamıyorsun! Mecburum bu sevkiyatı yapmaya!"

Annem iç çekti. "Ah oğlum!" dedi, ciğeri yanıyormuş gibi. "Çok kirlenmişsin..." İncecik bir diken boğazıma batmaya başladı. "Şu haline bak... Utanıyorum senden..."

Az evvel Nazlı'nın gözyaşlarında hissettiğim ateş, şimdi benim gözlerimdeydi. Gözlerim yanıyordu. "Sevgilim," dedi Nazlı. Etrafıma bakındım. Etrafımdaysa da görmüyorum, çok karanlık. "Ağlama sevgilim... Sen aydınlatırsın karanlığı bir şekilde... Ateş yakarsın karanlığın içinde..."

"Gözlerini göreyim..." dedim, dehşet içinde. "Lütfen gözlerini göreyim..."

"Ateşe ver..." dedi, emreder gibi. "Karanlığı ateşe ver!"

Gözlerimi açtım. Gaz lambasına dikkatle bakarken, kulübede olduğumdan emin olmaya çalışıyordum. Sadece bir kâbus gördüğümden... Tozlu zeminden kalkarken, tahta duvardan destek aldım. Şoförün gelmesine daha var. Fakat içeride nefes alamıyorum. Dışarıda da nefes alamayabilirim ama içeriden iyidir. Annemin benden daha da utanacağı bir insan olmama az bir zaman kaldı ve bu zamanı geçirmem gerek. Mümkünse uyumadan. Kulübenin kapısını gıcırdamasına engel olamadan açtım ve biraz yürüyerek tekrar tırın yanına geldim.

"Bu şekilde değil, böyle değil, böyle anlaşmadık! Ben hep Mehmet'in ölümünde, dikkatleri üzerimize çekmeden, stratejik çalışalım dedim. Caner'in üzerine yıkmak gibi... Hep anlattım sana. Sen ise 'Ablama söz verdim!' dedin durdun. Şimdi oturur planın yeni haline, elimizdeki kartlara falan bakarız ama asla uyuşturucu işine bulaşmayacağız. 8 Kasım'daki sevkiyat planını nasıl işlediysek öyle kalacak.

Gemi patlatmak falan yalnızca şov. Bu şovu yapmayacaksın!"

Mehmet Şahindağ'ın 8 Kasım'daki büyük sevkiyatıyla aynı gün düğün yaparım. Mehmet Şahindağ sevdiğimi zannettiği kadını öldürdüğünü düşünürken, ben onun sevkiyatını baltalarım ve darbe üzerine darbe yiyerek, etkisiz hale gelir. Hem hayattaki yaşam amacını elinden almış olurum, hem de ona altından kalkamayacağı kadar büyük bir zarar veririm. Üstelik ortada sevdiğim kadın falan da olmayacağı için, o kaybettiğimi sanar fakat ben kazanmış olurum.

Çok ince işlenmiş, her ayrıntısı düşünülmüş, büyük bir plan.

Sevdiğimi zannettiği kadını hayatıma ne kadar geç alırsam, o kadar az açık veririm.

Belki yıldırım aşkı.

Çok ince işlenmiş, her ayrıntısı düşünülmüş, fakat en önemli kuralı çiğnenmiş, büyük bir plan.

Aşık olmak, yalnız bu büyük planın değil, tüm hayatımın dengelerini değiştirdi ve ben bugün buradayım.

İçi uyuşturucu dolu bir tırın önünde.

"Sen yapa yapa bu planı mı yaptın Nazlı? Demek formüllerinin patentini aldıracaksın he? İçine yardım mesajı yazdığını anlamayacağım, Eren öğrenecek bir tutsak olduğunu, sana yardım edecek ve seni kurtaracak... Ufacık aklın ancak bu kadarına mı yetti? Benim anlayacağımı hiç mi düşünmedin? Çevirdiğin dolabı öğrenip bunu sana nasıl ödeteceğimi hiç düşünmedin mi Nazlı? Sen kimsin he? Ne sanıyorsun kendini?"

Aldığım ahların haddi hesabı yoktur ama en çok Nazlı'nın ettiği ahların bedelini ödüyorum. Öyle yandı ki yaktığım ateşte içi, "Baba!" diye diye feryat edişi hala kulaklarımda. Mutlu olmam gerek. Onu sevmediğime, kendisinin bir piyon olduğuna, Mehmet Şahindağ uğruna onu harcamaktan gocunmayacağıma inandı, ikna oldu sonuçta. Çok mutlu olmam gerek. Dosyasının içinde, babasından kalma bir alfabe olduğunu bilmediğime mi yanayım, yoksa sevdiğim

kadının feryadına kulaklarımı kapatmak zorunda oluşuma mı...

"Babamın alfabesini yaktığında geçmişimi... Formüllerimi yaktığında ise geleceğimi aldın benden... Bora... Sana seni vurduğuma pişman olduğumu söylemiştim... Hatırlıyor musun? Ölmeni istemediğimi söylemiştim... Ölmeni istemiyordum çünkü... içimdeki yangın ancak, sen hapiste çürürken sönecek."

Geleceği aslında ellerimdeydi fakat bundan da bihaber, ortadan kayboldu. Öyle bir kayboldu ki, hiç olmadığını ve benim varlığını kafamda kurduğumu söyleseler, inanırım. Uçtu mu, kaçtı mı, yer yarıldı da yerin içine mi girdi, yoksa göğe mi yükseldi... Nerede arayacağını bile bilmediğin birisini nasıl bulursun? O ateşte sadece onu değil, kendimi de yaktım. Gittiğinden beri değil, çok güzel bir rüyadan uyandığından beri de değil... Onu çok güzel bir rüyadan uyandırmak zorunda kalacağımı bildiğim günden beri yanıyorum. Belki de yana yana yok olurum.

Hala gece.

Hala karanlık.

"Ateşe ver... Karanlığı ateşe ver!"

Benzin ve çakmak.

"Sen, kendine olan saygını yitirirsen eğer, kazandıklarına değmez."

Kendine olan saygısını çoktan yitirmiş bir adam da olsam, kırk beşinci günü yaşamayacağım. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı. Ve kazanacak... Burası yolun sonu, devamı yok. Uyuşturucu dolu tırı ateşe vermek de önümü aydınlatmayacak. Ateş aydınlatsaydı, Kara olmazdım. Ateş yaşatmaz. Yaşamak için Güneş'e ihtiyacım vardı ve ben Güneş'i söndürdüm.

□

Patlamasına az kalmış tırın yanından beni kim aldı, nasıl aldı, ne zaman aldı hatırlamıyorum. Burnumda hala yangının kokusu var ve genzim is dolu. Bence bu koku, hayatıma yakışıyor da. Tam karanlık olmayan bir odadayım. Yalnız

değilim. Gökhan, Aydın, hiç kimse ve birkaç adamı da burada. Hiç kimse, bir süredir, bir şeyler söylüyor. Birazını dinledim, gerisini dinlemiyorum. Birazını dinlediğim lafların kıssadan hissesini aldım ve tek bir cevabım var:

"Hapse girmek istiyorum!"

Bu, hiç kimse için 25 Eylül'de de bir seçenek değildi; şimdi de değil. Karşı çıkıyor. Karşı çıkışlarının da birazını dinledim, gerisini dinlemiyorum. Kırk beşinci günü dışarıda geçirmeyeceğim. 25 Eylül'de bir şekilde Begüm'le ve ailemin kalan üyeleriyle beni kandırmış olabilirler ama bugün kandıramazlar. İnsan, içindeki yangına katlanamıyor ve Nazlı'nın içindeki yangın ben hapiste çürürken sönecekse, ağırlaştırılmış müebbet yemek istiyorum.

"O zaman öldürün beni!"

Hiç kimse'nin, sabrı taşmış olmalıydı ki, "Sen kendini ne zannediyorsun?!" diye bağırdı.

Gökhan, hiç kimse'nin bana bağırmasıyla irkilse de benim umurumda olmadı. Ölmek ya da hapse girmek... Önemli değil. Lütfen beni özgürlük kisvesi altındaki dış yaşamdan ayırsınlar ve artık Nazlı'ya yaptıklarımın cezasını çekeyim.

"Kardeşini de mi düşünmüyorsun?!" dedi, hiç kimse. Kardeşimi 25 Eylül'de düşünmüştüm. Bugün kendimi düşünme günü. Elbette ki Begüm'ü riske sokacak değilim. Hayatta kalmasını sağlayacak planı yaptım. Planlarda pek başarılı değilim ama en azından, onu başıboş bırakmıyorum. Plan bozulmaz, tepmez, ya da Begüm kuralları çiğneyip bir başkasına falan aşık olmazsa hayatta kalır. Hayatta kalmazsa da kaderimize razı geliriz. Ne yapalım, hayat. "Bir planın var değil mi?" dedi, hiç kimse.

"Planım açık ve net. Ya öldürün ya da hapse sokun. İstihbarat'a çalışmayacağım," dedim, sakince.

"İçeri girersen, zaten ölürsün!" diye bağırdı, hiç kimse.

"Umurumda değil," dedim, sakinliğimi koruyarak.

Hiç kimse en sonunda, "Pekala Bora Bey," dedi.

Aydın'ın da Gökhan'ın da derin bir hayal kırıklığına uğradıklarını söyleyebilirim. Hiç kimse'nin beni ikna

edeceğini düşünüyor olmalılardı. Gerçi Gökhan kesin içinden sövüyordur bana. *Madem uyuşturucu sevkiyatı yapmayacaktın, neden kaçmadın amına koyayım,* diyordur. İstediğim kaçmak değil. Hapse girmek.

Ayağa kalktım. "Eyvallah," dedim. Hiç kimse ceketinin iç cebine elini soktu ve cebinden bir şey çıkarttı.

Bir alyans.

Nazlı'nın alyansı.

Gayriihtiyarı ceketimin cebine gitti elim. Elbette bir alyans, hem benim cebimde hem de hiç kimse'nin avucunda olamaz ama elim gene de gitti ceketimin cebine. Ceketimin bir kısmı yangında yandığı için olsa gerek, cebim yırtılmış ve ben bunu yeni fark ediyorum. Sikeyim!

"Ver onu bana," dedim. Sakinliğim beni bile şaşırtacak raddede diyebilirim. En nihayetinde, hiç kimse, Nazlı'nın alyansını ne yapacak? Bana inat olsun diye çöpe atacak hali yok.

"Kırk dört gündür, Nazlı Karabey'i arıyorsun, değil mi?" dedi hiç kimse. Boynuma çöreklenen ağrı, nefesimi kesti. "Ya yerini biliyorsak?"

Nazlı'nın alyansı hem benim cebimde, hem de hiç kimse'nin avucunda olamayabilirdi fakat yine de aklın alamayacağı şeylerden birisi yaşanmadı değil: Olduğum yerden fırlayarak hiç kimse'nin yakasına yapışmam ve onu duvara yaslamam bir saniyeden daha kısa sürdü. Zaafım belli. Ve bunu kullanacakları da.

"Senin ecdadını sikerim lan!" diye bağırdım. Gökhan ve Aydın da dahil, odadaki diğer iki herif de hiç kimse'yi ellerimden almaya çalıştılar fakat fazlasıyla zorluk çıkardım. Ettiğim küfürlerin haddi hesabı olmadığı gibi, adamın kafasını duvara çarptığımı da anımsıyorum. Beni zorla sandalyeye oturtup kelepçelediklerini ve sakinleşmem için bir ilaç verdiklerini de.

Ama hep kendimdeydim.

Konu Nazlı'yken kendimde olmamam mümkün değil.

Hiç kimse, yüzde doksan dokuz virgül doksan dokuz ihtimalle blöf yapıyor.

Fakat o yüzde sıfır virgül sıfır birlik ihtimal yok mu, işte o benim beynimi felç etti.

Değer.

Yüzde sıfır virgül sıfır bir ihtimalle Nazlı'nın yerini biliyorsa, kırk beşinci gün ve sonrasını dışarıda geçirmeme de, İstihbarat için çalışmama da, uyuşturucu sevkiyatı yapmama değer.

Her sevkiyattan sonra, bana bir ipucu verecekmiş.

"Abi! Hoş geldin!" dedi Gürsel. Hoş gelmediğim kesin ama öyle içten bir tavrı bozmak istemedim. Arabayı ağır ağır eve doğru sürerken, zar heykeline gözüm ilişti. Bu ev, sözde, sahip olduğum kimliği doğrulamak için yaratılmıştı. Şimdi o kimliğe bürünmediğimi kim söyleyebilir? Bugün bile Dünya'ya zarar verdim. Kim bilir o tırla beraber kaç ağaç yandı, kül oldu. Benim yüzümden.

Bir zar heykelini dahi özlerken, Nazlı'ya olan özlemimi nasıl bastıracağım?

Bu eve girmem. Bu eve girersem, cesedimi çıkartırlar biliyorum. Yüzde sıfır virgül sıfır birlik bir ihtimale sığınarak, ölmek istemiyorum. Nazlı'yı bulmadan olmaz. Nazlı'yı özleyerek de olmaz. Sıkışıp kaldığım bu muammadan nasıl kurtulacağım ben?

"Garajın kepenklerini açın!" diye seslendim.

Eve giremem ama garajda hırkası var, biliyorum. Beni polise ihbar ettiğini öğrenmeden saatler, belki de dakikalar önce garajın önündeki çardakta oturmuştum. O zaman görmüştüm. Gri hırkası var garajda. İçi koyu yeşil. Garajda uyuduğu-muz- gecelerden birisinden kalma. Matın üstünde. Boynu tutulmasın diye getirdiğim yastığın altında. Hırkayı en fazla kırk sekiz gün önce falan giymiştir. Hâlâ Nazlı kokuyor. Buram buram değil ama kokuyor işte. Kokusu içime doluyor.

Bu akşam durmayan gözyaşlarım, Nazlı'nın hırkasının kokusuna karışırken, matı yere serdim ve uzandım. Hırkayı

göğsüme bastırdım. Kurşun yaramın üzerine. Alyansı avucumda. Kırk beşinci güne girmek üzereyiz ve nerede olduğunu bilmiyorum. Nasıl? Üşüyor mu? Karnı tok mu? O çabuk acıkır. Ya özlediyse beni? Ya bana ihtiyacı varsa? Ya yakarıyorsa benim gibi, onu bulayım diye... Sabır gerekiyor. Sabır ve güç. Umudumu yitiremem. Umuda onu bulana kadar tutunmak zorundayım.

Allah'ım nasıl geçecek zaman?

Bir gün...

Ama elli dördüncü ama yetmiş dördüncü günde...

Bir gün...

Bir gün, yine ona sarılarak uyuyacağım.

♠

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Biliyorum, çok özlediniz. Çünkü ben de sizlerle aynı hislere sahibim. Ben de çok özledim. Babaannemin vefatı sebebiyle araya erken girmenin daha sağlıklı olacağını düşünmüştüm ve sizler de bana destek olmuştunuz. O zaman benim yanımda durduğunuzu, acıma ortak olduğunuzu hiçbir zaman unutamayacağım. Acısı baki ve muhtemelen de hep baki kalacak ama insan en kötü gününde, bir kez yalnız olmadığını hissedince, bu his sanırım hep ona eşlik ediyor. Bundandır kocaman bir aileyiz!

2020 her şeyiyle korkunç bir yıl oluyor. Yaşadığım/yaşadığımız kayıplardan ötürü, bu yılı nefretle hatırlayacağım. Fakat hayat öyle garip bir yol ki, 2020'de önüme açılan bambaşka bir kapı da oldu: Sadakatsiz.

Dizi yazmak elbette ki bambaşka bir tempo, çok zaman alan ve ciddi bir konsantre isteyen bir iş fakat bilenler biliyor ki, ben her zaman başka işler yaptım ve bu Maça Kızı 8'i etkilemedi, etkilemez. Eğer bu konuda içinizde taşıdığınız herhangi bir kaygı varsa silebilirsiniz. Bizim yolculuğumuz devam edecek. Belki her hafta değil, iki haftada bir fakat bir şekilde

devam edecek Allah'ın izniyle... Aksini düşünen olursa çok üzülürüm.

Uzun zamandır, çeşitli yayınevlerinden teklifler alıyorum fakat henüz kendi içimde verdiğim bir karar ya da kesinleşmiş bir şey yok. Pandemi sürecinde kitap bastırmak da sanırım istemiyorum çünkü ilk roman, ilk imza... Ve bundan ne ben mahrum kalmalıyım ne de sizi mahrum etmeliyim diye düşünüyorum. Yani Maça Kızı 8'in basılmasını ne kadar çok istesem de şimdilik bu düşüncemi rafa kaldırdığımı bilmenizi isterim. Bu konuda benim açıklamalarım dışında hiçbir şeye itibar etmeyin lütfen...

Gelelim yeniden kavuşma tarihimize...

Bir aksilik çıkmadığı ve her şeyin yolunda gittiği sürece, 8 Mart 2021.

Umarım 2021 hepimiz için güzel bir yıl olur.

Yanımda olduğunuz, sevginizi hep hissettirdiğiniz, her özel günü bir şekilde hatırlayıp kendi evrenimizde de anlamlaştırdığınız için... Attığınız tweetler, mesajlar, yaptığınız yorumlar için çok teşekkür ederim...

Sizleri çok seviyorum.

Var olun... □□

Yıldız Tozu*

8 Mart 2020...

"Onu seviyorsun... Bunu ona da söylememi ister misin?"

İki fotoğraf. Tek bir soru. Cevabı basit: *Hayır.*

Zaten cevabından ziyade, soruyu kimin sorduğu önemli. Ve ben bunu arıyorum. Uzun zamandır. Bu iki fotoğrafın, dayanağım olmasını çok isterdim ama değil. Tehdit ediliyorum. Beni tehdit eden kişi, -ki Mehmet Şahindağ olabilir- karşılığında benden ne istiyor, bilmiyorum. Bilmediklerim, bildiklerimden -iki tane fotoğraf- böylesi baskınken, yapabileceğim hiçbir şey yok. Ben kendimi bildim bileli, böylesi çaresiz kalmamıştım.

Denizin dalgaları dahi, fotoğrafın sesini bastıramıyor. Duyuyorum. Benimle konuşuyor. *"Beni neden sevmedin?"* diye soruyor. Verdiğim cevabı dinlemiyor. Zaten dinlemeyi sevdiği söylenemez. O konuşmayı sever. Hiç susmuyor. Hiç susmaz. Sadece öptüğümde. Onu öperek susturmayı o kadar seviyorum ki. Seviyordum ya da. Nasıl bahsetmem gerektiğini de bilmiyorum artık. Dilbilgisi kurallarına göre, muhtemelen *geçmiş zaman*. Zaten, sadece zaman geçiyor. Zaman ne kadar geçerse geçsin, o, benden geçmiyor.

Sesi kulaklarımdan, kokusu burnumdan, boynu dudaklarımdan, gitmiyor. Gözlerimi kapattığım an, gözleri gözlerimin önünde beliriyor. Şu an yanımda olmaması, *şimdiki zaman*ımda olmadığı anlamına gelmiyor. Kalbi ellerimdeyken, kalbim geçen zamanı hissetmiyor.

Ah, *nazlı* sevgilim benim!

Nasılsın?

Bana ihtiyacın var mı?

Neredesin?

"Kıbrıs'tayız," dedi Selim. Kiminle konuştuğu hakkında bir fikrim yok. "Bilmiyorum. Galiba iyi değil. Saatlerdir güvertede, gökyüzüne bakıyor boş boş."

Gökyüzüne baktığım doğru, ama ben *boş boş* demezdim. Saymak için olmayan yıldızları izliyorum. Belki o da izliyordur. Kesin sayıyordur. Şu an gökyüzünde kaç yıldız sayabildiğini bilsem, dünyayı ayağa kaldırır, nerede olduğunu öğrenirdim herhalde. Bazen, bir yıldız sayısından bile iz bulunabilir. Hiçbir iz bulamayacak kadar çaresiz kaldığında, görebildiği yıldızların sayısı bile yeter, bazen. Her şeyi yapabilecek noktadayım ama bir şey yapabilmem için gerekli ipucum yok. Bu korkunç bir azap.

Üç yıl önce bugün, bana geldi.

Maça kızının hep yaptığı gibi.

8 Mart 2017'de.

Fakat ben onu kaybettim.

"Annem, babam ve anneannem kaybolmadılar ki, öldüler. Neden herkes, 'Kaybettik' diye bahsediyor onlardan?" diye sormuş Eren'e, bir keresinde. Bunu duyduğumda, belki de sarhoş olduğum için, saatlerce kahkaha atmıştım. Çocuk aklı, o kadar haklıymış ki! Ben de yitirdiklerimden, *kaybettim* diye bahsederim. Bence aklın, öldüklerini kabul etmeme hali bu. Fakat gelgelelim, en büyük gerçek şu ki, Nazlı'yı da kaybettim ben. Bu gerçekle yüzleşmek çok ağır olsa da doğrusu bu.

Ve hep şunu soruyorum kendime:

Bir yerlerde, yaşıyor olduğunu sadece umut ettiğin birinin, bir ölüden farkı var mı Bora?

Belki yoktur ama yaşadığına tutunarak, ben de yaşayabiliyorum. Buna ne kadar yaşamak denirse. Nazlı'nın, yitirdiklerimden çok büyük bir farkı var; bir gün, onu bulacağım. Ne pahasına olursa olsun. Nazlı ölmeyecek. Benden önce, ölmeyecek. O benim kaderim. İçimde bir his var. Nazlı'nın iyi olduğundan emin olacağım. Bugün değilse, yarın. Er ya da geç. Zaman zaman düşeceğim, ama her

düştüğümde kalkacağım. Onu bulmadan pes etmeyeceğim. İyi olduğundan emin oluncaya kadar, savaşmaya devam edeceğim. Kafama sıkmıyorsam, ona olan borcumu ödemek zorunda olduğumdandır.

Anıl'ın ölümünden sonra, bir gün, yatak odamızdaki balkondan, yıldızları izliyordu. Eylül soğuğunu hissetmeyecek kadar dalmıştı. Ne yanına çıktığımı ne de omuzlarına şal örttüğümü fark etmişti. Ancak sigara yaktığımda, çakmağın ateşiyle dikkati dağılmış ve bakışlarını bana çevirmişti. Küfretmesine alışıktım; o yüzden, bana gülümsediğinde, şaşırdım.

"Sence, ölen insanlar, bizi yukarıdan izliyorlar mı?" diye sordu. Saat, sabahın dördü falan olmalıydı. Ben daha sorduğu soruyu kavrayamadan, "Ben, izlediklerine inanmıyorum. Ama belki de yıldızların arasındalardır? Hatta doğrudan, bir yıldız olup tepemizde parlıyorlardır?" diye devam etti. Bakışlarıyla öyle yalvarıyordu ki, gerçeği duymayı değil, kandırılmak istediğini anlayabiliyordum. Zaten hemen sonrasında, "Anıl'ın beni izlemesini, onu hiçbir zaman unutmayacağımı bilmesini çok istiyorum..." diye itiraf etti. "İzliyorlardır değil mi Bora?" diye sordu, çatlamış bir tınıyla. Ağladı ağlayacaktı. Bir umut arıyordu. "Çünkü o da ölünce, beni seven kimse kalmadı bu hayatta..." dedi. Yaşamaya devam edebilmek için, minicik de olsa bir güç ararken, beni öldürüyordu.

Onu, kainatta, en çok seven adamı.

Nefes alabildiğim her an düşüneceğim; o gücü ona verseydim, tam o an, aslında onu ne kadar çok sevdiğimi ona anlatsaydım, neler olurdu diye.

Fakat ben sustum.

Nazlı da gözlerime baktı, baktı, baktı... Bir cevap aradı. Yıldızların arasında Anıl var mıydı yok muydu; sanki bunu sadece ben bilebilirmişim gibi, merakla bana baktı. Bir cevap alamadığı üçüncü dakika, yirmi beşinci saniyede, muhtemelen onu Anıl'ın izlemediğini düşünmüş olacak ki, ağlayarak yanımdan kalkıp, içeriye girdi.

Tüm yıldızları Nazlı'nın huzuruna indirmek istediğim bir andı fakat ben, Nazlı'nın gözyaşlarında kendimi boğmayı tercih ettim.

Bir kez daha, fotoğrafından gökyüzüne çevirdim bakışlarımı. 8 Mart 2020 geçti. Ama hala 8 Mart 2021 var. O gün. O gün, kalbini ona ulaştırmış olacağıma yemin ederim. Allah da bana yardım etsin, en büyük duam bu. 8 Mart 2021'de, yanımda olursa eğer, ölsem de gam yemeyeceğim gün, o gün olur.

♠

8 Mart 2021...

Bora'nın dudakları boynumdan ayrıldığında, gözleri gözlerimle birleşti. Gözlerimde her ne gördüyse, gülümsedi. Bu öyle bir gülümsemeydi ki, hafızamdan asla silinmeyecek kadar sıcak ve etkiliydi. Gülümsemesi bulaşıcı olsa gerek, ben de ona gülümsedim.

"Hala inanamıyorum," dedim, gülümsemeye devam ederken.

Bir eliyle sağ yanağımı kaparken, "Neye?" diye sordu.

"Bu kadar kısa sürede... Bu evi... Bizim için almana..." dedim. Burnumdan öptü. "İçini dekore etmek istiyorum, çok heyecanlıyım... Her şeye beraber karar vermeliyiz. Sonuçta burası bizim mabedimiz olacak..." Alnımdan öptü. "Yalnızca ikimizin bildiği, yalnızca ikimizin geldiği bir yer olacak..."

"Senin zevkine göre döşensin bu ev," dedi.

Minik bir kahkaha attım. "İnan bana, sen daha zevklisin bu konuda..." Yalnızca koltuk, sehpa gibi temel eşyaların olduğu salonda göz gezdirirken, "Senden bu konuda öğrenecek çok şeyim var..." diye ekledim. Bora, önüme düşen birkaç tutam saçımı, kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ha bir de... Ben hiç ev döşemedim... Yani doğru düzgün... Yani hiçbir evimi, ev gibi hissedemediğimden... Yani bu benim için çok ama çok heyecanlı bir şey olacak... Her şeyi beraber seçelim istiyorum... İnceleyelim tek tek... Ne bileyim, duvara asacağımız tablo için falan kavga edelim..."

Bora'nın gözlerine yerleşen gölgeler, ileri gittiğim için olmalıydı. Sonuçta bu ev, beraber yaşayacağımız değil, ara sıra buluşacağımız bir evdi. Ben öyle istediğim için. Ve fakat şimdi, sanki burası bizim evimiz olacakmışçasına heyecanlanıyordum ve bu heyecanım ona ağır geliyor olmalıydı. Çünkü Bora'nın, bu evi güle oynaya değil, ayrılacağımızı kabul ederek, derin bir kederle satın almış olduğu belliydi. Ben nereye giderdim bilinmez, o İstanbul'a dönecekti ve ikimizin de yaşamadığı bir ülkede, Amerika'da, *bir gün* buluşmak üzere bir evimiz olacaktı. Bu ev, duvara asacağımız tablo için kavga edeceğimiz değil, muhtemelen duvardaki tabloyu gözümüzün görmeyeceği bir hasretle birbirimize kavuşacağımız günü arzuladığımız, bekleme alanından başka bir yer değildi.

Bora'nın serzenişte bulunmasını beklesem de o konuyu değiştirmeyi seçmişti. "Sana iki tane hediyem var..."

"Ne hediyesi?" dedim, şaşkınlıkla. Yüzüme imalı, üstten bir ifade yerleşti. "Sakın bana tanışma yıldönümümüzü önemsediğini söyleme!" dedim, dalga geçer gibi.

"Tanışma yıldönümü değil," dedi, bilge bir tavırla. "Senin bana geldiğin gün." Dudakları, dudaklarıma değdi. "Bu dünyada kutlanmaya değer, başka bir gün bilmiyorum ben!"

Bora, yanımdan kalktı ve diğer koltuğun üzerinde duran kabanını eline aldı. Onu izlerken, dudağımı büyük bir merakla kemiriyordum çünkü her ne kadar dalga geçsem de, benim de ona bir hediyem vardı. Kabanının iç cebinden, iki tane büyük, geniş bir zarf çıkarttı.

Zarfları bana gösterdiğinde, "Anlaşmalı Boşanma Protokolü?" dedim, alayla.

"Çok komiksin!" dedi ama gülmemek için zor durduğu belliydi. Zarfları bana doğru uzatarak tuttu. "Seç bakalım birini..."

"Nasıl?" dedim, şaşkınlıkla. "İkisi de benim değil mi?"

"Evet. İkisi de senin. Ama birisi şimdi, diğeri sonra..."

Kalbim çarptı. Ayağa kalktım, yanına gittim. Önce gözlerine, sonra zarflara baktım. Parmaklarım zarfın birisine

uzandı. Bora, diğer zarfı koltuğun üzerine bıraktı. Davetkar bakışlarıyla, zarfı açmamı izlemeye başladı.

88 takımyıldızından, Pyxis takım yıldızında, bir yıldız.

"NAZLI & BORA KARABEY"

Bora'ya öyle bir baktım ki, yüzüne tatmin olmuş bir ifade yerleşti. Eğer amacı, tam olarak şoke olmam ise başarmıştı. Ağzım beş karış açıktı ve gözlerim birden bire dolmuştu.

Bir yıldız.

Bizim yıldızımız.

8 Mart 2021 tarihiyle kayıtlı yıldızımız.

Zarftan çıkan kartlara bakarken, notu buldum.

"Ne zaman seni özlesem, kulaklarımda uçsuz bucaksız denizin dalgaları vardı, bakışlarım ise gökyüzündeydi.

Gökyüzüne bakmak, umutlu bir eylem bana kalırsa... Umudunu yitirmediğin sürece kazanırsın. O yüzden, sen de ne zaman yalnız hissedersen, ne zaman beni özlersen, kulaklarında dalgaların tınısı varken, bakışlarını gökyüzüne dik.

Oradayım, oradayız, orada beraberiz.

Baş başa, göz göze, el ele, kalp kalbe.

Orada milyonlarca yıldızdan biri, sadece ikimize ait...

Dört sene önce bugün, bana geldiğin için, teşekkür ederim maça kızı.

Seni seviyorum."

"Bora..." dedim, zorlukla.

Kağıtları elimden aldı, koltuğa bıraktı ve ellerimi tuttu. "Nazlı," dedi, yumuşacık bir tınıyla. "Sevgilim..." diye eklediğinde, gözlerimden bir damla yaş firar etmişti bile. "Mehmet Şahindağ öldükten sonra... Bir daha kendini hiç yalnız hissetme, olur mu?"

"Bora..." dedim, yine.

Bora ise, her ne söyleyeceksem ya da söyleyemiyorsam üstüme gelmeden, kendi devam etti: "Yıldızımızın olduğu takımyıldızı, *Gök Suları* Ailesinden. *Pyxis* veya *Compass...* Biliyorsun, *pusula.* Denizcilerin kullandığı pusulayı temsil ediyor... Sen ve ben Nazlı, birbirimizi her koşulda buluruz,

çünkü pusula bizim hikayemizde Kuzey'i değil, kaderimizi işaret ediyor." Gözlerimden akan yaşları sildi. "Bu ev, sadece ikimize ait olacaktı, evet... Ama ben, seninle, sadece ikimize ait olan bir yıldızımız olduğunda, tüm evreni evimiz gibi hissederiz diye düşündüm... En iyi Mart ayında görünüyormuş... Bana geldiğin ayda, Nazlı..."

"Bora, seni çok seviyorum!" dedim ve kollarımı boynuna doladım. Gözyaşlarım durdurak bilmeden akarken, kokusunu doya doya içime çekmeye çalıştım. "Çok teşekkür ederim!" diye inledim. "Çok... Çok teşekkür ederim!"

Aslında en büyük teşekkürüm, varlığınaydı.

Ve yıldız tozları, tam o anda, üzerimize yağdı.

8 Mart 2021'de.

S**evgili Maça Kızı 8 Ailesi,**

8 Mart 2021'i bizim için özel ve unutulmaz kılan, Bora'nın Nazlı'ya armağan ettiği, "NAZLI & BORA KARABEY" isimli yıldızın gerçekte de, RA 08h35m38.96 -18°50'15.6'' dec 11.43 mag Pyx koordinatıyla var olması!

Nazlı ve Bora'yı gerçek kılan, kalıcı hale getiren ve hep bir yerlerde var olduklarını düşüneceğimiz bu yıldız, kendime ve size hediyemdir.

Yıldızı online olarak ne zaman isterseniz görüntüleyebilirsiniz. Ve kim bilir belki bir gün, bulunduğunuz yerden, tepenizde gördüğünüz yıldız, bizim yıldızımız olabilir.

Yıldız sayfamızın bağlantısı:

https://stars.osr.org/nazli-bora-karabey

Bu anı o kadar çok özlemişim ki, sizlerle olmayı... Siz bu satırları okurken, ben ağlamayı çok istiyorum muhtemelen ama babamı "kaybettiğim" günden beri, damla göz yaşım akmıyor. Ama emin olabilirsiniz ki, içime içime ağlıyorum.

Nazlı ve Bora'yı, 129.Bölüm'de, 2021'in Şubat 22'si gibi bıraktık en son biz. Elbette okuduğumuz 8 Mart 2021, öncesi ve sonrası olan o günden, yalnızca bir minik kesitti. O günü, doya doya, gerçek zamanlı yaşayalım ve yıldızımızı, Nazlı ile aynı anda öğrenin istedim.

Böyle işte...

Zor günlerimde yanımda olduğunuz, acımı benimle bölüşmeye çabaladığınız, yüzümün gülmesi için türlü şeyler yaptığınız ve bana gösterdiğiniz o sonsuz anlayış için... Çok teşekkür ederim.

Hele atıfta bulunuyorsunuz ya, *Maça Kızı 8'i beklemek soluk almak gibi* diye...

İyi ki, kocaman bir aileyiz!

Beni merak etmeyin, daha da iyi olacağım. Desteğiniz, yalnız olmadığımı hissettiriyor. Var olun!

**Kavuşacağımız güne dek, sağlıkla... **

130.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

İtiraf ediyorum, bu girişi çok özlemişim! :')

Ayrı kaldığımız süre boyunca gösterdiğiniz sabır için minnettarım. Beni merak ettiğinizi biliyorum; ama inanın ben de nasıl olduğumu pek bilmiyorum. Yaşıyoruz işte, Allah bugünümüzü aratmasın...

İçimde çokça teşekkür birikti sizlere. Hep yanımda oldunuz, mesajlarınızla güç verdiniz, varlığınızı daima hissettirmeye çalıştınız. Burada birlikte geçirdiğimiz zaman, dört buçuk seneye doğru yuvarlanırken, kalbimde bir yerde yarattığınız kocaman iyi ki'ler dimdik durmamı sağlıyor.

Var olun.

Nasıl ki döneceğini bildiğin birini beklemek bile güzelse, beklendiğini bilerek dönmek de öyle güzel.

Ne mutlu bizi kavuşturana.

♠

Aydın, Bora'ya bir mesaj daha attı:

"Kusura bakma. Beni öldürsen, sesim çıkmayacak. Söz."

"Beyza'nın kolundan hiç çıkartmadığı bileklik vardı ya... Kardeşinin hediyesi hani..." dedi Aydın, heyecanlı bir sesle. Bora'nın bakışları bana çevrilirken, neler olup bittiğini anlamaya çalıştığını anlamıştım. "Kara onu yengeye hediye etmişti. O bileklik, Beyza'dan kalan son şey. Yengem de sağ olsun, sever beni..." Bora, *bu doğru olmasın* dercesine bana bakarken, ona *maalesef* der gibi baktım. "Bana verdi. Bende."

Bora, Aydın sanki onu duyabilirmişçesine, dişlerini sıkarak, "Yapma Aydın!" dedi.

"Madem hâlâ çok seviyorsun Beyza'yı... Gel ve al benden, ondan kalan son şeyi."

"O benim inime gelecek Kara. Onunla görüşeceğim. Böyle değil. Yüz yüze."

"Eğer azıcık olsun delikanlıysan, eğer azıcık olsun sevginin arkasındaysan, eğer azıcık olsun Beyza'yı sevdiysen Mehmet Şahindağ... Seni bekliyorum. Gel."

Bora'nın gözlerine yerleşen ifadeye anbean bakarken, Mehmet Şahindağ'ın attığı kahkahayı işittim. "Sen beni gaza getirebileceğini mi sanıyorsun?!" diye sordu, gülerken. Gözlerimi alamadığım kara gözlerde güzel olan bazı şeyler dağılıp parçalara ayrılmış, kırıkları sanki her yere saçılmıştı. "Sen o bilekliği ceketinin cebine koy Aydın Demir! Senin cesedini bana getirdiklerinde, ben ceketinin cebinden alırım!" Kapkara gözlerin baktığı her yere kırıklar bulaşıyordu ve Bora, sanki kırıklar bana batmasın diye gözlerini yummayı seçmişti. "Çünkü eğer ben gelip alırsam, hepinize yazık olur!"

"Korkuyorsun," dedi Aydın, dümdüz bir sesle.

Bora gözlerini açtı ve odadan çıkmak üzere, kapıya doğru ilerledi. Bu sırada Mehmet Şahindağ, keskin bir sesle Aydın'a cevap vermişti: "Onlarca şey hissediyorum Aydın Demir ve bunlardan bir tanesi bile korku değil! Benim Beyza'ya olan sevgimi ispat etmeme gerek yok! Şimdi dünyayı yerle bir edebilirim ona olan sevgimden! Sen benim muhatabım değilsin! Sahibin nerede?! Kara?! O alsın eline mikrofonu, o çağırsın beni!" Bora, kapıyı sertçe kapattığında, Gökhan nefesini sesli vermişti.

Kara, Mehmet Şahindağ'ı çağırır mıydı bilinmez fakat Aydın Demir'in kendi sonunu çağırdığını fısıldayan kavurucu sessizliği hissediyordum. Olduğum yerde öylece durmama rağmen ne Aydın'ın Mehmet Şahindağ'a verdiği cevabı ne de o telefonun nasıl kapatıldığını dinlemiştim.

Benim kulaklarıma ulaşan sesler, çok ama çok daha başkaydı ve zihnimin içinden geliyordu.

Leo'nun sesi her şeyi bastırıyordu ve paylaşılamayan kadın Beyza Karabey'in hiçbir zaman duymadığım acı çığlıkları neredeyse beni sağır ediyordu. Ne zaman atıyordu bu çığlıkları? Aydın Demir tarafından, onunla beraber olduğu yılbaşı gecesinin sabahında maruz kaldığı muameleden sonra mı? Annesi ve babası öldüğünde mi? Hamile olduğunu öğrendiğinde mi? Mehmet Şahindağ, onu kardeşleriyle tehdit ettiğinde mi? Kardeşlerine ihanet eden bir kardeş gibi davranıp evlerini terk ettiğinde mi? Hamile olmasına rağmen, üstelik hamile olmasına rağmen öldüresiye dövüldüğünde mi? Kaçmak, kurtulmak, her şeyi geride bırakmak için Gökhan'dan yardım istediğinde mi? Kurtuluşu olacağına inandığı fakat kahrolası felaketlerin başlangıcı olan düğün gününde mi? Sahte cenazesinde mi? Toprağa gömülürken mi? Oğlunun yaşamla ölüm mücadelesi verdiği hastane odasında mı? Bir bilinmezliğe kucak açmak üzere Amerika'ya giderken mi? Ve o günden sonraki her anda mı? Beyza Karabey'in bana hiç duyurmadığı acı çığlıklarına kurşun sesleri karışıyordu, Leo'nun gülüşleriyle beraber. Bu sesleri belki de hiçbir zaman işitmeyen Bora'nın terk ettiği bu odadan çıktığımda, Aydın Demir'in sonuyla karşılaşacağımı biliyordum.

Gökhan gibi.

Gökhan'ın gözleri gözlerimle kesiştiğinde, Aydın'ın bunu *çoktan hak ettiğini* söylemeye çalıştığını hissettim. Hak vermekle hak vermemek arasında gidip gelirken gözlerim bir an olsun Leo'nun zihnimde beliren, aynı babasına benzeyen acı kahve gözlerinden ayrılmıyordu. Aydın Demir ne kadar suçlu olursa olsun Leo'nun babasıydı ve bu onu bir sondan korumak zorundaydı. *Bora bilmiyor* der gibi baktı bana Gökhan. Ve öyle derin bir nefes aldı ki, *iyi ki* demeye çalıştığını anladım.

Gökhan'ın açtığı kapıdan antreye ulaştığımızda, Bora'nın Sergio ile beraber camlı salonda olduğunu görmüştük. Bana ilk çevrilen bakışlar Sergio'ya aitti ve ben bu bakışları

tanıyordum. Kaygılıydı. Bu kaygının sebebi de oldukça açıktı; Aydın Demir, isteyerek ya da istemeyerek beni de yakmıştı.

"Beyza'nın kolundan hiç çıkartmadığı bileklik vardı ya... Kardeşinin hediyesi hani... Kara onu yengeye hediye etmişti. O bileklik, Beyza'dan kalan son şey. Yengem de sağ olsun, sever beni... Bana verdi. Bende."

Benim bakışlarımda ise muhtemelen kaygıdan çok daha fazlası vardı: Endişe. Bora ve Aydın, o bilekliği bana veren kişinin Mehmet Şahindağ olduğunu zannediyorlardı ve eğer bunun konusu açılırsa olabilecekleri tahmin edemiyordum. Etmek istemiyordum. O bilekliğin elime nasıl geçtiğini açıklamam mümkün değildi, bu herhangi bir yalanla daha örtülebilecek bir şey değildi. Yalanlardan bıkmıştım. Fakat hiçbir gerçeğin de kararı benim heyecandan terleyen ellerimde değildi.

Aydın, camlı salona girdiğinde, bakışları direkt olarak Bora'yı buldu. Ağır adımlarla ilerledi ve Bora'nın oturduğu tek kişilik koltuğun karşısına oturdu. Ben ise, Gökhan ve Sergio'yla, yani suç ortaklarımla beraber, üç kişilik bir kanepeyi paylaşarak ortalarına kurulmuştum. Söze, "Kara..." diyerek başlayan Aydın'ın cümlesi kesildiğinde, uzun zaman sonra derin bir korkunun ensemden aşağıya doğru süzülerek tüm vücuduma yayıldığını hissetmiştim.

"Senin inin neresi Demir?" Aydın, Bora'nın kapkara gözlerinin içine bakarken yutkundu. "Söyle bana, neresi senin inin?!"

"Burası," dedi Aydın, düz bir sesle. Boş gözlerle etrafına bakındı. "Her yer... Senin olduğun her yer."

"Yani Mehmet Şahindağ'ı davet ettiğin yer, benim karımın olduğu yer. Öyle mi?" Bora'nın sesi ve bakışları, ürpertici derecede sakindi fakat derinlerdeki öfkeyi, bu salondaki herkesin hissettiğine ve o öfkenin yavaş yavaş taşacağına emindim. "Yani sen, Mehmet Şahindağ'ı benim karımın olduğu yere çağırdın? Üstelik onun damarına basarak? Üstelik bizim buna hiçbir hazırlığımız yokken? Üstelik bunun ne yeri ne de zamanıyken? Öyle mi?"

Aydın'ın gözleri kısıldı ve başını hafifçe çevirdiğinde göz göze geldik. "Özür dilerim yenge," dedi. Ona hiçbir cevap vermeden bakmaya devam ettiğimde, "Bana karşı hissettiğin o acıma duygusunu kullandığım için..." diye eklemişti. Kaşlarım çatılırken, aklıma ancak gelen şeyin olmamasını diledim. "O bilekliği bana vermen için seninle konuşurken, bir gün onu Mehmet Şahindağ'a karşı kullanacağımı biliyordum. Bu kadar yakın zamanda olması plansızdı fakat bile isteye aldım onu. Çünkü onun elinde ya hiçbir şey kalmamıştı ya da çok az şey kalmıştı ve o bilekliğin dikkatini çekeceğini biliyordum. Benim için o bileklik hiçbir zaman önemli olmadı. Ondan bana kalan bir günlük sayfası vardı ve ben zaten sadece onunla yaşıyordum. Hepsi bu."

"Dürüstlüğün takdir edilesi Aydın Demir," dedi Bora, benim konuşmamı beklemeden. Zaten bekleseydi de Aydın'a ne cevap verebilirdim, verebilir miydim bilmiyordum. Kendimi aptal gibi hissettirdiği için kızgındım fakat bir o kadar da değildim. Ona şu an kızmamı engelleyen Leo'ydu ve benim bu konuda kalbim düğüm düğümdü. "Bugün, Ahmet Karabey'in adamı olduğunu fazlasıyla kanıtladın..."

Bora'nın cümlesi, Aydın için hakaret niteliğinde değildi. Hatta bununla gururlandığı bile söylenebilirdi. "Geçmişini silemiyorsun," dedi, hafifçe gülümseyerek. "Hep onun adamı değil miydim zaten?"

"Öyle olsaydın, benim yanımda yerin olmazdı..." dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. "Ben senin değişebileceğine inanmıştım."

"Ben planların adamı değilim," dedi Aydın. Başını iki yana sallarken, kendisini şikayet ediyor gibiydi. "Stratejik savaş falan benim işim değil... Kaldı ki Ahmet Karabey bile, plancı bir adammış. Hayvanlar alemi falan..." Bakışları kısa bir süreliğine Sergio'yu bulmuş ve yine Bora'ya çevrilmişti. "Bana böyle öğretilmedi. Üzgünüm. Ne formül ne başka bir şey... Tahammülüm kalmadı Kara. Mehmet Şahindağ ile karşı

karşıya gelmek ve kozlarımı paylaşmak istiyorum. Siz buna ne kadar karşı çıksanız da..."

"Hangi koz?" dedi Bora, yapay bir merakla. Biraz eğildi, dirseklerini dizlerine yerleştirip, ellerini önünde bağladı. "Şunu bir netleyelim mi?" diye sorarken, Aydın'ın yüzünü incelemişti. "Mehmet Şahindağ senin sevgilini öldürmedi!" Bora'nın kurduğu cümle Aydın'ın yüzüne inen belki ilk darbe değildi fakat çok şiddetliydi. "Senin elinden tutmaya korktuğun bir kadındı, onun öldürdüğü kadın. Yanında duramadığın, terk ettiğin ve senin uğruna fazlasıyla gözyaşı döken bir kadındı..." Aydın, kesik bir nefes verse de başı dimdikti. "Bunu sen başlattın Aydın, ablamdan vazgeçerek bugünü sen inşa ettin... Şunu hatırlamanda fayda var; sen Mehmet Şahindağ'ın karşısında hiç kimsesin." Aydın'ın bir eli kolçağı kavradı. "Kimsin sen? Eski sevgili? İlk aşk? Çocukluk aşkı? Kimsin sen Aydın? Nesisin sen Beyza'nın? Hiçbir şeyi. Ne haddine senin koz paylaşmak? Ne kozu?"

Bora -haklıydı- haksızdı ve haksızlıklarını gören, bilen, duyan üç kişi yan yana oturmuş, çıtımızı çıkartmadan Aydın'a bakıyorduk. "Ölü bir adamı öldüremezsin Kara," dedi Aydın, güçlükle konuşarak. "Basma damarıma."

"Senin damarını sikerim," dedi Bora, sertçe. Aydın gözlerini yumarken alt dudağını parçalarcasına ısırmıştı. "Seni uyardım! Bir dedim saydım. İki dedim saydım. Üçte neler olacağını sen pekala biliyordun! Bu yüzü nereden buldun?! Seninle aynı masaya oturdum diye, içindeki sevdayı dinledim diye... Seni anladım, onayladım mı sandın amına koyayım?! Sen değil misin benim ablamın canını acıtan?! Sen değil misin tüm kirli işlerini ablama tercih eden?! Sen değil misin bir korkak gibi inine sinen?!" Bora'nın bu patlayışının altında seneler yatıyordu. "Ben sana söyleyeyim mi senin inin neresi?! Senin inin Ahmet Karabey'in mezarı!"

"Yeter!" diye fısıldadı Aydın, acı çekiyormuş gibi.

Bora, kafasını aşağı yukarı sallarken, "Bence de yeter Aydın Demir!" dedi. Pürüzsüz ses tonu, Aydın'ın sonunun

habercisiydi. "Seninle yollarımızın ayrıldığı yer burası. Şimdi git, kendine nereyi in yapıyorsan yap, Mehmet'le kozlarını nerede paylaşıyorsan paylaş, sen artık benimle değilsin!"

Aydın gözlerini açtı. Canım yandı. Acı kahve gözlerinin yana yana küle dönüştüğünü gördüm. Canımın acısı, onun acısındandı. "Sen..." dedi, titreyen bir sesle. "Siz..." diye düzeltti, sonradan. "Kara, ben sadece senin davan için yaşıyorum ve-"

"Sen o davaya ihanet ettin!" dedi Bora, hiç düşünmeden. "Senin şimdi kafana sıksam, bir an olsun *yapma* demezsin biliyorum. İstediğin bu, biliyorum. Ama senin ne istediğinle ilgilenmiyorum. Çok istiyorsan, sen sık kendi kafana. Umurumda değil. Sana bir kez daha taviz vermeyeceğim. Hak etmiyorsun. Bunu da en iyi sen biliyorsun. Kara'nın *eski* adamısın çünkü. Yaşama sebebini elinden mi aldım? Umurumda değil! Bir daha ne benim... Ne de ailemden birisinin yanına yaklaşacaksın!"

Aydın'ın ayağa kalkması muhtemelen gururundan değil, Bora'nın cümlelerinin netliğindendi. Pantolonunun cebinden, defalarca kez Annie Morgan'ın kolunda gördüğüm bilekliği çıkarttı ve sanki nabız ölçmek ister gibi, hepimizin görebileceği şekilde bilekliğe baktı. Bora ise bakışlarını Aydın'ın yüzünde tutuyordu. Aydın'ın ne beklediğini bilmiyordum ama belki de kimsenin bilekliği istemediğini anlayınca, onu ceketinin cebine koydu.

"Sen o bilekliği ceketinin cebine koy Aydın Demir! Senin cesedini bana getirdiklerinde, ben ceketinin cebinden alırım!"

Aydın, nefesini durdurmaya yemin etmiş gibiydi.

"Aydın," dedi Sergio, beklemediğim bir anda. Bakışlarım merakla ona çevrildiğinde, yüzünün aldığı şekil beni şaşırtmıştı. Çınar Akbulut'un gözlerinde derin bir üzüntü vardı. "Dava hepimizin davası... Kara ile aranda geçenler beni ilgilendirmez. Eğer istersen, benimle aynı safta olabilirsin."

Aydın'ın yüzündeki silik gülümseme içtendi. "Eyvallah," dedi. Onu memnun eden şeyin bu teklif olmadığı belliydi. Usulca Gökhan'a baktığında, ilk kez, Gökhan'ın abisinin kendisi olmadığını hissetmiş gibiydi. "Ya Kara ya ölüm..." dedi, Gökhan'ın gözlerinin içine bakarak. Gökhan gözlerini yumduğunda, Aydın'ın ölüme gönderildiğinin farkındaydı. "Eyvallah..." dedi, fakat bu kez bunu Gökhan'a söylemişti.

Acı kahve gözleri, benim gözlerime değdiğinde kasıldığımı hissettim. "O bilekliği sana acıdığım için vermedim," dedim, kısık bir sesle. "Senin sevdana saygı duyduğum için verdim." Aydın'ın yüzünde, belli belirsiz olsa da bir pişmanlık vardı. "Sana acımadım. Acımam. Hiç kimsenin hislerine acımam ben."

"Eyvallah yenge," dedi Aydın, gülümseyerek. "Leo'ya benden selam söyle. Ve çok özür dilediğimi. Ona de ki, *gitmesi gerekti.*" Utancın rengi kırmızı değil, acı kahveydi. "Eyvallah..." dedi Aydın, bir kez daha. Muhtemelen bu da Bora'yaydı ama onun yüzüne bakacak yüzü, artık kendinde bulamıyor gibiydi. Ağır adımlarla salondan çıkarken, bir kez olsun dönüp arkasına bakmamıştı ve evin dış kapısı yavaşça kapandı.

Aydın gitmişti; bilinmezliğe.

Belki ölüme, belki ölümden de ötesine.

Aydın'ın gidişi bir sayfanın kapanışı değil, aksine açılışıydı: Onun için, bundan sonra, hiçbir şey eskisi gibi olamayacaktı.

Yavaşça Gökhan'a döndüğümde yüzündeki ifade beni korkutmuştu. Aydın Demir'in, Gökhan Demir'in gerçekten abisi olduğunu ilk kez böylesine hissetmeme neden olan bakışlar, Bora için eksilen bir kaleden başka bir şey değildi. Gökhan da gidecekti, Aydın'ın arkasından o da gidecekti. Ona baktığımı fark ettiğinde, belki de aldığı kararı anladığımı anlamış ve bundan cesaret almıştı.

Yerinden kalkarken "Bora," dedi. Sesi her ne kadar hiçbir gizi açık etmese de Bora da aptal değildi ve Gökhan'ın ne diyeceğini anlamıştı. Bora'nın yüzüne yerleşen gülümsemeyi gördüğümde, bundan sonrasının sadece Aydın için değil,

hiçbirimiz için aynı olmayacağını hissetmiştim. "Begüm'le konuştuk." Bora, dikkatle Gökhan'ı dinliyordu. "Pek mutlu değil. Yani hapsoldu kaldı Boston'da. Selim de İstanbul'a gitti. Dağıldık gibi hissediyorum."

"Önerin ne?" diye sordu Bora, yavaşça. Gökhan, Aydın'ın az evvel kalktığı tekli koltuğa otururken, Bora bakışlarını ondan çekmemişti.

"Begüm buraya gelsin, buluşsun benimle..." dedi Gökhan, hızlıca. Bunu ne zaman planladığını bilmiyordum ama muhtemelen çok yeni olmalıydı. "İstanbul'a yerleşmelerine yardımcı olayım."

"Aydın'ın arkasından gitmek istiyorsun," dedi Bora. Yüzünde ya da sesinde suçlayıcı bir ifade yoktu. "Açıkça bunu söylesene oğlum, neden yalan söylüyorsun?"

"Bu da var evet ama Begüm konusunda ciddiyim," dedi Gökhan, samimiyetle. "Boşuna Aydın'ın arkasından gitmiş olmayayım. Bir işe yarasın bu gidişim. Hem Aydın'ın İstanbul'a gidip gitmeyeceği muamma."

"Nereye gidecek başka?" diye sordu Bora, kaşlarını kaldırarak. "Gidecek yeri mi var?"

"Bilmem farkında mısın," dedi Gökhan. "İstanbul'da da gidecek yeri yok, senin yanından başka."

"Begüm'ü ara, sor Gökhan..." dedi Bora, ayağa kalkarken. Bakışlarını birkaç saniye, sorgulayıcı bir şekilde Gökhan'ın üzerinde tuttu ve salonun camlı kapısına doğru yürümeye başladı. "Eğer istiyorsa, güvenliğinden sen sorumlusun. Başına bir şey gelirse, senin başını yakarım."

"Başına bir şey gelmeyeceğinden emin olmam için, başında beklemem gerek..." dedi Gökhan.

Bora, kapıdan çıkmak üzereyken durdu fakat yüzünü bize dönmedi. "Zaten istediğin bu kardeşim..." dedi, keskin bir sesle. "İstanbul'da, Aydın'la kalmak." Gökhan gözlerini bir kez daha yumduğunda, Bora salondan çıkmıştı.

"Bu saçmalık..." Bora'nın ardından ilk konuşan Sergio olmuştu. "Aydın da gitmemeli, sen de gitmemelisin. Tüm bu olayların ortasında, olacak iş mi bu?" Gökhan'ın başı ağır

ağır bize doğru döndü ve bakışları Sergio'yla kesişti. "Mehmet Şahindağ'ın amacına ulaşmasına izin veriyorsunuz! Saçmalamayın!"

"Senin adını neden Çınar koymuşlar acaba?" diye mırıldandı Gökhan, kendi kendine konuşur gibi. Sanki burada değildi, sanki karşısında biz yoktuk. "Bir yerden sonra yapraklar dökülür..." dediğinde, sesi tereddütlüydü. "Ama yenilenir ağaç ama kurur gider... Bilemeyiz. Yaprak bir kere koptu mu ağaçtan geri dönemez. Yeniden yaprak açmasını beklemek, umutla beklemek dışında yapacak bir şey yok. Umut..."

"Sen iyi misin Gökhan?" diye sordum.

Gökhan, burada olduğumu yeni hatırlamış gibi bana bakarken, yüzüne acı dolu bir gülümseme yayıldı. "Vicdan azabı beni mahvediyor..." dediğinde, Beyza Karabey ve Leo'dan bahsettiği açıktı. "Ben daha fazla dayanamıyorum. Aydın'a da haksızlık biliyorum ama Aydın'ın gözlerinin içine bakmak, Bora'nın gözlerinin içine bakmaktan daha kolay. Ben pes ediyorum sanırım. Tükendim. Var mıyım yok muyum bilmiyorum Naz ve elimden gelen çok az şey var. Varlığım size bundan sonra sadece yük olur."

"Kara'nın sana ihtiyacı var!" dedi Sergio, sertçe.

"Abimin de var..." dedi Gökhan, yavaşça. Sergio'nun eline uzanmam bir refleksti. "Kara'nın yanında karısı var ama abim yalnız Çınar Akbulut. Abimin yanında olma zorundalığımı bile bahane edecek kadar güçten düştüm. Benden buraya kadar..."

"İstiyorsa gider..." dedim. Hafifçe Sergio'nun elini sıktım ve ayağa kalktım. "Gitmek isteyen gider, kimse kimseyi zorla tutmuyor!"

"Bana kızıyorsun..." dedi Gökhan, başını koltuğa yaslarken. "Kara'yı yarı yolda bıraktığımı düşünüyorsun, değil mi?"

"Gitmek senin diline mıhlanmış Gökhan!" dedim, sertçe. "Sen, seni tanıdığım günden beri gidip duruyorsun!" Güldüm. "Git ya da gitme, bu kadar çok gideceğini

söylediğinde, zaten kalacağına dair tüm inancı da tüketiyorsun!"

"Senin gibi..." dediğinde, donakalmıştım. "Budur belki de Bora'nın cezası da Naz..." dedi, umarsızca. O da ayağa kalktı ve gözlerini gözlerime dikti. "Yalnız kalmaktır. Kimsesiz kalmaktır onun sana yaşattıklarının bedeli de belki. Günün sonunda, sensiz de kalmaktır." Birkaç adım atarak bana yaklaştı. "Benim için de son nokta buymuş. Gerçi benimkisi bir tür kaçış, bencillik, adına ne dersen... Sen peki? Sen gidebilecek misin o büyük gün geldiğinde? Mehmet Şahindağ öldüğünde?"

"Evet," dedim, hiç düşünmeden.

Gökhan'ın kaşları havalanırken, ellerini ceplerine soktu ve Sergio'ya baktı. "Belki de siz ikiniz, Bora ve sen... Gerçekten kuzen olursunuz, belli mi olur?" Başını iki yana sallarken, bundan vazgeçmişti. "Nazlı'yı ondan saklamanı asla affetmeyecektir, vazgeçtim, olamazsınız." Yeniden bana baktı. "Ne kadar umurunda bilmiyorum ama o bilekliği Aydın'a vermene bozulduğunu gördüm."

"Biliyorum," dedim, dümdüz bir sesle. Kaşlarımı çattım. "Bildiklerim bununla da sınırlı değil... Bora'nın dostluğunu hak etmiyorsun Gökhan." Ona doğru bir adım attığımda, zorlukla yutkunmuştu. "Bir gün her şey açığa çıkacak ve o bugünü de hatırlayacak. Unutma..."

Gökhan, beni onaylar gibi başını salladı ve "Ben *neleri neleri* unutmuyorum bir bilsen..." dedi. Ellerini ceplerinden çıkarttı. "Bir gün her şey açığa çıktığında *neleri neleri* hatırlayacağını bilsen onun..." Arkasını döndü ve kapıya ilerledi.

Salondan çıktığında dudaklarımdan dökülen tek kelime, "Yazık..." oldu.

♠

Güneşin batmaya başlamasıyla salon loş bir ambiyansa bürünmüştü. Gökhan'ın gidişiyle yeniden Sergio'nun yanına oturmuş ve sonra da hiç kalkmamıştım. Evin içinde Gökhan'ın telaşının hüküm sürdüğünün ikimiz de

farkındaydık ama birbirimize ağzımızı açmamaya yemin etmiş gibiydik. Gökhan'ın Begüm'le konuşması ve birilerinin Gökhan'ın emirleri karşısında koşturması duyuluyordu ama kılımızı kıpırdatmıyorduk. Gökhan'ın düşük enerjili fakat gür çıkan sesine karşılık, bir yerlerde aynı Sergio ile ben gibi sessiz kalan birisi varsa, o da Bora'ydı. Bir yıkımın kıyısına yaklaştığını fakat yıkılmadan toparlanmak için, elinden gelen ne varsa yapacağını biliyordum fakat karşısına çıkmak için kendimde bir yüz bulamıyordum. Bana hediye ettiği bilekliği Aydın'a vermeme her ne kadar saygı duyabilirse de, o bilekliği Aydın'a vermem bugüne sebep olduğu için kırgın hissedeceğini tahmin ediyordum. Ne kadar zaman geçerse geçsin, Bora'nın yanına gitmek için hazır hissetmiyordum.

Bora, benim kendisinin yanına gidemeyeceğimi hissetmişçesine camlı salona doğru yaklaşırken, üzerini değiştirdiğini fark etmiştim. Başımı Sergio'nun omzundan kaldırdığımda, ifadesiz bakışlarıyla salonun kapısını açtı ve "Ben çıkıyorum," dedi. Kaşlarım nedensizce çatılırken, "Fazla geç kalmam," diye ekledi.

Ayağa kalktığımda çoktan kapıyı kapatmış ve bana arkasını dönerek antreye doğru ilerlemeye başlamıştı. Hızlı adımlarla peşinden gittiğimde, "Nereye?" diye sordum. Deri ceketini üzerine giyerken, bakışları beni buldu fakat o bana bir cevap veremeden, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum. Başımla terası gösterdiğimde, kısılan gözleriyle işaretimi takip etmişti.

"Ben bi' Alp'e bakayım..." dedi Sergio, yanımızdan geçerken.

Bora başını belli belirsiz Sergio'yu onaylamak için sallarken arkamı döndüm ve terasa doğru ilerledim. Arkamdan geldiğini adım seslerinden anlamıştım ve söze nasıl gireceğimi bilmiyor oluşuma pek aldırmadım. Aldığım derin nefese tüm mahcubiyetimi sığdırırken, terastaki masaya doğru ilerledim ve oturdum. Bora, yanıma oturur oturmaz kendisine bir sigara yaktı ve sessizce batmakta

olan güneşin gökyüzünde bıraktığı renklerin cümbüşünü izlemeye koyuldu.

"Seni dinliyorum," dediğimde, üç dakika on yedi saniyelik bir sessizliği kesmiştim.

Bora, dumanı üflerken gece karası bakışlarını bana çevirdi. "Sen konuşmak istedin..."

"Evet," dedim. Masanın üzerine bıraktığı paketine uzandım. Kendime bir sigara yakarken, "Söyleyeceklerin olduğunu tahmin edebiliyorum," diye ekledim.

"Ne söylememi istiyorsun?" diye sorduğunda, yüzü de sesi de ifadesizdi. "Söylenmesi gereken ne?"

"Kızdığını tahmin edebiliyorum," dedim, bakışlarım denizle buluşurken. "Kırıldığını ya da."

"Bu yüzden mi saatlerdir yukarı çıkmıyorsun?" diye sordu. Sesinde ne suçlayıcı ne de meraklı bir tını vardı. "Suçlu olarak görüyorsun madem kendini, boş vermeyi mi seçtin?"

"Ben sadece sana ne diyeceğimi, nasıl bir açıklama yapacağımı bilemedim," dedim, gözlerimi gözlerine çevirdiğimde.

Bora, başını iki yana salladı. "Rahat olabilirsin Nazlı," dedi, ifadesizliğini koruyarak. Bir süre yüzümü inceledi ve "Olmayacaksın ama sanırım?" dedi. Anlamsızca ona bakmaya devam etsem de o gözlerimizin kesişmesine son vermek ister gibi bakışlarını kül tablasına kaydırdı ve sigarasını söndürdü. "Kendi içimde halledebilirim," dedi. Anlamıyordum, nedenlerimi mi duymak istiyordu?

"Ben Aydın için bir şey yapmak istemiştim," diye mırıldandım. Bora'nın kapkara gözleri kararmakta olan havaya dikilmişti. "Yani bana bilekliği sordu. Ben o bilekliği kullanamazdım ve öylece kasada duracağına, Aydın'da dursun istedim. Senden çekindi. Senin hediyen olduğu için belki... Ben de kasılmasın diye, seninle paylaşmamanın daha doğru olacağını düşündüm."

"O sıradan bir bileklik değildi," dedi. Kendisine yeniden bir sigara yaktığında, gerginliğini hissetmiştim. Ben ise sigaramı söndürmüş, ciddiyetle yüzünü izliyordum. "Senin alfaben,

babanın hatırası... Ona istemeden zarar verdiğim için çok pişman oldum. Zarar görmemiş olması benim için bir şeyi değiştirmiyor." Gözleri gözlerime değdi. "Ben gerçekten çok pişman oldum." Boğazındaki adem elmasının hareketi, konuşmakta zorlandığını belli ediyordu. "Sen, ablamın hediyesi olan at biblosunu istemeden iki kez kırdın. Ama sen de pişman olmuş olmalısın ki, bana aynısından aldın. Bazı nesneler, sadece nesne değillerdir, ruhları vardır. Ben o bilekliği sana hediye ettim. Ablama ait bir şeyi ancak sana yakıştırabildim, sana emanet edebildim. Sana. Ablama dair her şeyi yok ettim, gördün. Cüzdanımdaki fotoğrafını bile. Ablamı içimde öldürdüm. Ama bir yanım, sende bir bilekliği olduğu için seviniyordu. Sana kızgın, kırgın ya da bozuk değilim Nazlı. Beklemiyordum yalnızca. Çünkü senin de nesnelere verdiğin kıymeti biliyorum. Öyle olmasa, 25 Eylül'de giderken alyansını masanın üzerine koymak yerine yok ederdin. Fakat sana kızgın, kırgın ya da bozuk olmamamın sebebi, bilekliğin artık senin olması. Onunla istediğini yapmakta özgürdün."

"Haklısın," dedim.

Bora, pekala yüzümdeki mahcubiyeti okuyor olmalıydı ki konuyu kapatmak istercesine, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Özür-"

"Saçmalama," dedi, lafımı keserek. Kaşlarını çatmıştı. "Senin seçimindi. Ve sen de bu seçimi kötü bir niyetle yapmadın. Özür dilenecek bir şey değil." Saatine baktı. "Çıkmam gerek."

Yüzümün düşmesine izin vermeden, "Nereye?" diye sordum fakat sesim canımın nasıl yandığını ele vermişti.

Sigarasından derin birkaç dumanı içine çekti. "Bahar, Samet'i görmeye gelmişti Fransa'ya. Ben de burada olduğumu söyledim. Üçümüz bi' yemek yiyeceğiz..." dedi.

"Ben?" diye sordum, şaşkınlıkla. Bora'nın bakışları sorgulayıcı bir tavırla yüzümde gezindi. "Bana neden size katılmak isteyip istemediğimi sormadın? Küstün mü bana?"

"Neden küseyim Nazlı?" dedi, şaşkınlıkla. "Gelmek ister misin ki?"

Sorusuna, "Sen gelmemi istemez misin?" diye karşılık verdim.

Sigarasını söndürürken, daha da şaşırdığını hissedebiliyordum ama bunu saklamak için büyük bir uğraş vermişti. "Benim ne istediğimin bir önemi yok. Sen ne istiyorsun?"

"Bahar'la ya da Samet'le bir sorunum yok," dedim. Omuzlarımı kaldırıp indirirken, nefesimi tutmuştum. "Ama sen bizi bir araya getirmek istemezsen eğer..."

Kısa bir süre yüzüme bakarken, ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Neden sizi bir araya getirmek istemeyeyim ki?" diye sordu, en sonunda. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Birkaç saniyeliğine dudaklarımı *bilmiyorum* dercesine büzerken, "Sonuçta ailen..." dedim.

"Benim ailem sensin Nazlı," dedi, hiç düşünmeden. "Sen benim karımsın." Dudaklarımın kenarına küçücük bir tebessüm yerleşmişti. "Eğer bundan hoşlanacağını bilseydim, doğrudan onları buraya davet ederdim."

"Şimdi et," dedim. Bora, bir kez daha kolundaki saate baktı. "Burada yiyelim yemek. Hem Sergio da bize katılır. Gökhan da burada. Fransa'da olan bütün kuzenlerinle bir arada olmuş olursun. Gerçi Samet'in babası senin kuzenin oluyor ama, olsun. Fark etmez. Evde yiyelim mi?"

Bora uyarıcı bir tonlamayla, "Gökhan, kendisinden *kuzenim* olarak bahsedildiğini duyarsa, bundan hoşlanmaz..." dedi.

"Duymadı. Sadece sana söyledim," dedim. Yutkundum. "Sadece seninle paylaştım. Dürüst olmak için. Yani düşündüğümü senden saklamamak için."

"Her konuda dürüst müsün peki?" diye sorduğunda, kaşlarım çatılmıştı. Bir cevap vermemi beklemeden, "Benden bir şey saklıyorsun Nazlı..." dedi. Kapkara gözleri bu cümleyi artık içinde tutmadığı için rahatlamış gibiydi. Derin bir nefes aldı. "Ve bu sakladığın şeyi Gökhan'la Çınar

da biliyor, farkındayım." Kalbimin üzerine hücum eden taş, boğazımı sıktı. "*Evimiz olsun* dedin. Pişman mı oldun?"

"Ne?" dedim, şaşkınlıkla. "Bu da nereden çıktı?"

"Bugünkü durgunluğun, saatlerdir yanıma çıkmayışın-"

"Bileklikle alakalı ya?" dedim. Eline uzandım. "Bora, kafanda saatlerdir ne kuruyorsun bilmiyorum... Bilekliği Aydın'a verdiğime değil ama bunu senden sakladığıma pişman oldum. Çünkü senden saklamasam, Aydın o bileklik üzerinden koz paylaşmaya kalktığında, sana mahcup hissetmezdim. Hepsi bu. Evle ya da seninle alakalı bir şey yok. Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Karşıma geçip Aydın'a bilekliği vermenle alakalı benimle kavga dahi edebilecek birisin Nazlı," dedi, elini elimden çekerken. "Sen bu yüzden benden kaçacak birisi değilsin. Bilekliği Aydın'dan geri alırdın, derdin bu olsaydı eğer. Veya Aydın'la tartışırdın. Birçok şey yapabilirdin Nazlı. Ama sen... Sen benden kaçıyorsun bugün."

Bora'nın yüzüne baktım ve hiçbir şey söyleyemedim. Belki de kendisinden saklanan gerçeklere en yaklaştığı andaydı fakat ağzımı açamadım. Bileklik demek Beyza Karabey demekti, o yaşıyordu ve ben onun yaşadığını Bora'dan sakladığım için eziliyordum. Konuşmayacağımı anladığında başını hafifçe iki yana salladı ve ben bundan ne anlam çıkartmam gerektiğini bilemedim. Ayağa kalktı ve terastan içeriye girdi. Arkasından öylece bakarken, oturduğum yere yapışıp kalmış gibi hissetmiştim.

♠

Bora, kendisinden kaçtığım konusunda haklıydı fakat sebeplerim konusunda yanılıyordu. Kendi içinde kurduğu denklemin ne kadar hatalı olduğunu üzerimi değiştirirken daha iyi anlamıştım. Benim duygu değişimlerim konusunu bir şekilde kendisine bağlıyordu ve bunun da sebebi, suçluluk duygusu olmalıydı. Bana yaşattıklarının suçluluğu. Suçlu olması bambaşka bir konuydu fakat şimdiki düşünceleri yersizdi. Bora'yı buna nasıl inandıracağımı bilmemekle beraber, inandırıp inandırmamam gerektiği

konusunda da kararsızdım. Belki de en doğrusu kafasında bu şekilde kalmasıydı çünkü Gökhan ve Sergio ile beraber kendisinden başka bir şey saklıyor olduğumuzu düşünmesi, her şeyi daha da karıştıracaktı.

"Kuzen!" Bahar, içeriye girer girmez Bora'nın boynuna atlarken, Samet de hasretle Gökhan'a sarılmıştı.

"Biraz da bana sarıl be!" dedi Gökhan, Bahar'a.

Bu sırada Samet gülümseyerek bana yaklaşmış ve bin senelik akrabasıymışım gibi bana sarılmıştı. "N'aber Naz? Nasılsın?!" Samet'in coşku dolu sesi, Bahar'ınkinden farksızdı.

"Ne sarılacağım be sana! Hadi Bora yine arada sırada da olsa arıyor beni, sen hepten hayırsız çıktın!" Bahar, her ne kadar Gökhan'a sitem ediyor gibi dursa da şaka yaptığı belliydi. "Vay be!" dedi, Gökhan'dan ayrılıp bana dönerken. "Fıstık gibi görünüyorsun!" Bahar'ın enerjisine bin sene de geçse alışamayacağıma emindim. Bana yaklaştı ve birbirimize sarıldık. "Zaman seni daha da güzelleştirmiş!"

"Teşekkür ederim." Kulağımda o bedbaht günün sesleri çınlamıştı. Bahar'ın *anne* feryadı ne zaman aklıma gelse, tüylerim diken diken oluyordu. "Nasılsın?" diye sordum, kafamdaki sesleri susturmak için.

"Çok iyiyim. Seni de iyi gördüm..." dedi Bahar ve bakışlarını Sergio'ya çevirdi. Burada Sergio ile karşılaşmayı ne kadar bekliyordu bilinmez, yüzünde herhangi bir şaşkınlık olmamıştı. "Büyümüşsün," diye mırıldandığında, Sergio'nun da yüzüne tebessüm yayılmıştı.

"Sen de Bahar..." dedi Sergio, Bahar'a elini uzatırken. "Hem de çok..."

Havanın sanki çatırdayarak söndüğünü ve Bahar ile Sergio arasında görünmez bir bağın gün yüzüne çıktığını fark ettim.

"Büyümüşsün."

"Sen de Bahar... Hem de çok..."

Duyularıma imkânsız gelen diyaloglar beni her ne kadar dumura uğrattıysa da Bora, Gökhan ve Samet'in bu sessiz kucaklaşmanın farkında olduklarını anlamıştım.

Sergio'nun kardeşi olsam da Çınar Akbulut'a ne kadar yabancı olduğumu da...

O andan itibaren kafamı toplamakta ve ana odaklanmakta zorlanmıştım. Terasa kurulmuş masaya oturduğumuzda ve hayatlarımızda her şey güllük gülistanlıkmışçasına bir sohbet başladığında, sessizce tabağımdaki yemeklerle oynuyordum. Sohbetin başrolünde Samet ve Gökhan vardı. Gökhan, her zaman bir şekilde eğlenceye uyum sağlayabiliyor ve hiçbir şey yokmuş gibi davranabiliyordu. Belki de böyle olmaya en başından alışmıştı ve hayatta kalabilmek için seçtiği yol bu olmuştu. Açıkçası, onun hakkında da hiçbir şey bilmiyor olabilirdim. Mesela Bahar ile Samet'in, Gökhan'ın *Umut* olduğunu öğrenip öğrenmediğini bilmediğim gibi.

Kendimi bir yabancı gibi hissediyordum.

Fazlalık olup olmadığımı ya da bu masada ne işim olduğunu sorgulama hali değildi bu. Daha çok kökleri eskiye dayalı insanların arasına yeni dahil olmuş bir çömez gibi hissediyordum. Hiçbir zaman onlardan birisi olamayabilirdim. Onlardan birisi olmak ne demekti, bunu istiyor muydum bundan da emin değildim. *Nazlı Alaca Karabey. Bora Karabey'in karısı.* Bu her ne kadar güzelse de sanırım ki Bora'yı tekil istiyordum; ailesi olmadan. Onun ailesinden ibaret olduğunu bile bile üstelik. Ailesiyle bir derdim olduğundan değil, içimdeki aile özlemimi bastıramadığımdan.

Canan'la böyle olabilirdik mesela; tek kuzenimle. Ama olamamıştık. Hiçbir zaman bir şeyleri tam olarak kırıp yakınlaşamamıştık. Nedenini bilmiyordum ama buna dahi üzüldüğümle yeni yüzleşiyordum. Bahar ile Bora'nın arasındaki yakınlık saçma bir şekilde genzimi yakıyordu.

"Kesinlikle Bora Abi'nin beni evlatlık edinmesi lazım!" dedi Samet, isyan eder gibi.

Bahar, Bora'ya göz kırparak lafa karışmıştı: "Yani diyor ki *Bora Abi bana para ver.*"

"Gözün doysun be Samet! Gülsüm Karabey'in neyi var neyi yoksa sömürüyorsun zaten!" dedi Gökhan, takılır gibi.

"Ya siz Fransa'da hayat ne kadar pahalı biliyor musunuz?" dedi Samet, kaşlarını çatarak. "Yıllarca bunun İngiltere versiyonunu Begüm'den duydunuz biliyorum. Ama gerçekten pahalı!" İç çekti. "Babamla kavgalıyız. Para vermiyor bana artık. Sanırım ben Türkiye'ye döneyim diye yapıyor bunu. Dönmeyeceğim inat ettim." Bakışları gözlerimi buldu. "Nişanında sana taktığım çeyrek altını bana geri vermeye ne dersin Naz?" Gökhan, Samet'in kafasına vurdu. "Ne ya?" dedi Samet, kızgın bir tavırla. "Şansımı deniyorum!"

"Baban neden Türkiye'ye dönmeni istiyor?" diye sordu Sergio. Yüzünde ciddi bir merak vardı. "Ve sen neden dönmek istemiyorsun?"

Masanın başında oturan Bora ile göz göze gelsek de o benden gözlerini kaçırmış ve dikkatle Samet'e bakmıştı. "Karabey Holding'de çalışmamı istiyor ama ben Fransa'da iyiyim. Türkiye'de yaşamak istemiyorum. Bu konuda anlaşamıyoruz."

"Tabii bunda Fransız sevgilisinin asla payı yok!" dedi Bahar, gülerek. Sergio ile bakışları birleşmişti. "Ve Harun Abi de asla ama asla kızın Müslüman olmamasına takılmadı!"

"Ohooo!" dedi Sergio, yüzünü buruşturarak. "Çok geçmiş olsun Samet!"

"Bora Abi n'olur babamla konuş ya!" dedi Samet, üzgün bir tavırla. Bora'nın Bahar'la sık sık birleşen kaçamak neşeli bakışları Samet'i buldu. "Para lazım bana, kiramızı ödeyemiyoruz!"

"Hadi lan oradan," dedi Gökhan, ters bir ifadeyle. "Sana daha geçen ay 10 Bin Euro yolladım ben."

"Kendine araba aldı abisi..." dedi Bahar ve bir kahkaha patlattı. "Bence en uygunu, arabasında uyuması!"

"Bahar Abla aşk olsun... Sen yaşlandıkça Gülsüm Sultan'a benzemeye başladın!"

"Yaşlandıkça mı?" dedi Bahar, hayretle. Bakışları yalnızca birkaç saniyeliğine Sergio'yu bulmuştu. "Ne varmış benim yaşımda?!"

Samet sırıttı. "Hiçbir şey yok canım... Sadece 34 yaşındasın... Yolun yarısına bir kala..."

Bahar'ın bozulduğunu fark ettiğimde, kendime hâkim olamamıştım: "Buradaki herkesten genç, boş versene."

Fakat Samet kendine has boşboğazlığına devam ediyordu: "Senden genç değil!" Gülümsemesi içten fakat düşüncesizlik doluydu. "Bahar Abla resmen yaşlandı! İnsan 30'dan sonra bi' bozuluyor demek ki..."

"Samet!" dedi Bora, uyarıcı bir ifadeyle. Bahar'ın bozulduğunu fark ettiği için olsa gerek, araya girme ihtiyacı hissetmişti. "Yemeğini ye!"

"Haksızlık ediyorsun Samet," dedi Sergio. Samet'e kilitlenen bakışlarında sıcacık bir şey vardı. "Ya da gözlerin bozuk."

"En güzel çağımdayım," dedi Bahar, Sergio'dan aldığı cesaretle. "30'dan öncesi çoluk çocuk yaşı." Sanki birden beni fark etti. "Lütfen üzerine alınma. Ben Samet'i kastediyorum." Derin bir nefes aldı ve yere eğilip siyah bir torbayı Bora'ya uzattı. "Neyse... Bu senin kuzen! Sözünü tut bakalım!"

"Unutmamışsın..." dedi Bora. Torbayı Bahar'ın elinden alırken, başını iki yana salladı. İçine baktı ve gülümsedi. "Ben de unutmadım kuzen..."

"Hayırdır?" diye sordu Gökhan, merakla.

Bahar ve Bora, Gökhan'a baktılar ama hiçbir şey söylemediler.

♠

Bora, Bahar'la birlikte verandadaki koltuklara doğru ilerlemiş, Samet de havuz başında hararetle Gökhan'a bir şeyler anlatmaya koyulmuştu ve ben masada Sergio ile baş başa kalmıştım. Fakat daha çok tek başıma gibiydim. Sergio'nun dalgın olduğunu görebiliyordum ve manzaraya diktiği bakışlarından ötürü, onunla diyalog kurup kurmamam

gerektiğini kestiremiyordum. Sanki burada değildi. Sanki gitmişti. Bambaşka bir yere. Üşüdüğümü hissettiğimde, kollarımı birbirine kavuşturdum ve o sırada bakışları ilk kez gözlerime çevrildi. Ceketini çıkarttı ve bana uzattı. İtiraz etmeden aldım ve omuzlarıma yerleştirdim.

"Her şey yolunda mı?" Ses tonumun normal çıkması için büyük bir uğraş vermiştim. "Bir şeyler anlıyorum ama..."

Gülümsedi. "Doğru anlıyorsun ama bu, üzerine konuşmak istediğim bir şey değil."

"Melanie gibi mi?" diye sorduğumda, Sergio'nun bakışları donup kalmıştı. "Hatırladığım kadarıyla, o da üzerine çok da konuşmak istediğin bir konu değildi..." Dudakları aralanır gibi olsa da cevap vermesine izin vermedim. "Sanırım senin, benimle konuşmak istemediğin biraz fazla konu var."

"Nina," dedi, fısıldayarak. Yavaşça etrafına göz attı. "Burası yeri değil bu tartışmanın."

"Bence hiçbir yer yeri değil," dedim. Omuzlarımdaki ceketini sertçe yanımdaki sandalyeye koyarak ayağa kalktım. "Seni tanımıyorum sanırım Çınar Akbulut!" Sesim her ne kadar kısık olsa da sertti. "Belki de kendimi kandırmışımdır!"

Bahar ve Bora'nın bakışlarını üzerimde hissettiğimde, ne olduğunu anlamadıklarını ama bir şey olduğundan emin olduklarını fark etmiştim. Kimseyle göz teması kurmadan doğruca içeriye girdim. Kendimi yapayalnız kalmış gibi hissediyordum. Bora'nın benimle mümkün mertebe muhatap olmamasının da bu hissimde payı vardı. Kırgın olduğunu anlayabiliyordum ama yine de üzülüyordum. Üstelik neden üzüldüğümü bile tam bilmeden.

"Selam," diyen Bahar'ın sesine döndüğümde, mutfaktaki ada tezgâha yaslanmış ve nefes almaya çalışıyordum. "Biraz konuşmak ister misin?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum," dedim, sertçe. Bahar'a sert çıkmam saçma da olsa bunun umurumda olmadığını fark ettim.

Hatta sanırım Bahar'ın da umurunda değildi. "Kötü bir gün ha?" diye sordu, hafifçe gülümseyerek. "Dert etme." Birkaç büyük adım attı ve karşımdaki tezgâha aynı benim gibi yaslandı. "Benim için de harika bir gün sayılmaz. Bazen olur öyle."

"Sergio-" dedim ve sustum. Nefesimi sesli verdim. "Çınar'la mı ilgili?"

Bahar'ın gülümsemesi söndü ve gözlerine hüzün yerleşti. "Büyüdüğümü... Hatta Samet'in deyimiyle yaşlandığımı fark etmemle ilgili." Bakışlarımın merak dolu olduğunu görebildiğini biliyordum. "Çınar'la bir şey yok. Eski bir hoşlantı sadece... Belki ilk aşk. Yani benim için. Pek önemli bir şey değil. Onu on senedir görmüyordum. En son, Beyza'nın cenazesinden sonra görmüştüm onu."

"Tanıştığınızı bilmiyordum," dedim, saçma olduğunu bile bile.

"Beyza ile iyiydi arası... Biz de bir araya gelmiştik. Ergenlik zamanları..." Güldü. "Hani böyle kalbin duracakmış gibi olur ya... Öyle hissetmezsin sonradan. Ya da çok kez hissetmezsin... Ne bileyim." Kaşları havalandı. "Senin yanında olmasına, sana sahip çıkmasına sevindim. Her ne kadar bundan Bora'nın haberi olmasa da... Yalnız kalmandan iyidir." Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Onu pek sevmezler ama iyi birisidir. Gerçi şimdi durumlar arapsaçına dönmüş, Gökhan'la olan durumundan ötürü. Neyse. Beni ilgilendirmez."

"Ona hâlâ aşık mısın?" diye sorarken buldum kendimi.

"Ne?" dedi Bahar, kaşlarını çatarak. Kahkaha attı. "Hayır."

"Gözlerin öyle söylemiyor ama?" Muhtemelen ileri gidiyordum. "Aşkı nerede görsem tanırım."

Bahar'ın bakışları boynumdaki dövmeye kaydı. Zorlukla yutkunduğumda, beraber dövme yaptırmaya gittiğimiz gün aklıma gelmişti. Muhtemelen onun da. "Zaman geçtikçe dövmen daha göz alıcı olmuş..." dedi, yavaşça. Gözleri gözlerimi buldu. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim." Ses

tonu keskinleşmişti ve diğer konunun kapandığını daha iyi vurgulayamazdı. "Bir kere daha gitme Nazlı."

♠

Ev derin bir sessizlikle kaplanmıştı ve düşüncelerime duştan gelen su sesi karışıyordu. Bahar'la herkesin yanına döndükten sonra ilerleyen tek düze bir sohbet, Sergio'nun ve Samet'in kalkmasıyla sona ermişti. Bahar her ne kadar otelde ya da Samet'te kalabileceğini söylese de Bora izin vermemiş ve burada kalması için ısrar etmişti. Bahar ve Gökhan birer kahve daha içeceklerini söylediklerinde ise Bora yorgun olduğunu dile getirmiş ve yatmak üzere odaya çıkmıştı; beni aşağıda bırakarak. Her ne kadar Gökhan benim için de kahve yaptırdıysa da aşağıda çok durmamış, kahvemi içmemiş ve Bora uyumadan ona yetişebilmek ümidiyle odaya gelmiştim ama o duştaydı. Üstelik kırk sekiz dakika, on bir saniyedir. En azından ben o kadarına şahittim, belki fazlası da vardı ama asla eksiği yoktu.

Duştan gelen ses nihayet kesildiğinde, giyinme odasına ilerlediğini adım seslerinden anlamıştım. Arkama yaslandım ve sabırla yanıma gelmesini bekledim. Yok sayılmak ağrıma gidiyordu; konuşmamız lazımdı.

En azından bana göre.

Fakat Bora odaya geldiğinde ve benimle göz teması kurmadan yatağa girdiğinde, ona göre konuşacak bir şey olmadığını anlamıştım.

Bana sırtını döndüğünde, "Bora?" dedim.

Buz gibi bir sesle, "Efendim?" dedi.

"Konuşabilir miyiz?" diye sorduğumda ise zaten çoktan cesaretimi kaybetmiştim.

"Şu an değil," dedi.

Sustum.

♠

Bir boşluk hissiyle uyandığımda, karanlıkla karşılaşmıştım. Sağ elimi yatağın diğer tarafına uzattığımda, Bora'nın yanımda olmadığını fark ettim. Yataktan kalkmasının onlarca sebebi olabilirdi. Belki uyku tutmamıştı, belki susamıştı,

belki kötü bir kâbus görmüştü... Fakat bunların hiçbirinin olmadığını bilecek kadar onu tanıyordum. Yataktan kalkmasının tek bir nedeni olmalıydı: İçinde bir yerlerde taşıdığı kırgınlık, onu benden en uzağa gitmeye zorluyordu. Acaba en uzak yerin, yataktan sadece birkaç metre ötesi olmasının sebebi aşk mıydı, yoksa bir tür evlilik bilinci mi?

Çıplak sırtı terastaki koltuğun kolçağına yaslıydı ve ayaklarını koltuğa doğru uzatmıştı. Gergin bir yüzle okuduğu kitaba kendini fazla mı kaptırmış da terasa çıktığımı fark etmemişti yoksa benimle konuşmak mı istemiyordu, bilmiyordum. Koltuğun yanında, yerde duran siyah kâğıt torbayı gördüğümde, elindeki kitabın Bahar'a verdiği sözle bir ilgisi olduğunu anlamıştım. Yavaş adımlarla koltuğa ilerlediğimde, beni fark etmediyse bile varlığımı hissetmesini istemiştim. Bir ayağını kendine doğru çekip, bir ayağını yere koyduğunda ise varlığımın gayet farkında olduğunu, koltukta bana yer açtığını ama kitaptan başını kaldırmayacağını anlamıştım.

P. S. I Love You

Kaşlarım havalandı. İçim kavurucu bir merakla dolmuştu. Bahar'ın Bora'ya bu kitabı neden verdiğini, o sözün ne olduğunu ve Bora'nın gecenin bir yarısı neden roman okuduğunu öğrenmek istiyordum fakat konuşarak Bora'ya saygısızlık yapmak istemiyordum. Zaten, konuşmak istemediğini de fazlasıyla belli eder gibi bir hâli vardı. Dikkatle sayfayı çevirdi. Gözleri kelimeler arasında kaydıkça, kasıldığını fark etmiştim ve bir aşk romanı okurken kasılan ilk insan olabilirdi. Sıkıntı dolu bir soluk verirken, başını iki yana sallamış ve sağdaki sayfaya geçmişti. "Siktir!" diye fısıldadı, kızgın bir tınıyla. Hiç düşünmeden ayak ucundan kalktım ve onu rahatsız edip etmeyeceğimi umursamadan, yanına sokuldum. Refleksmişçesine kısa bir an bana baktı ve aşağıya sarkıttığı ayağını toplayarak yeniden koltuğa uzatıp hafifçe yana kaydı. Bir kolunu omzumdan geçirerek beni kendine çekti ve yine kitabı tuttu.

Burnuma çalınan, benim için olan, denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu eşliğinde, gözlerimi okuduğu sayfada gezdirmeye başlamıştım.

"Ayçiçeğime bir ay çiçeği. Nefret ettiğin karanlık ekim günlerini aydınlatsın diye. Bahçeye de ek, sıcak ve parlak yaz günlerinin geleceğini bilerek kendini güvende hisset.
Not: Seni seviyorum...
Ek not: Lütfen bu kartı John'a iletir misin?

Holly, zarftan çıkan ikinci kartı aldı, yazanları gözyaşları ve kahkahalar eşliğinde okumaya koyuldu.

John'a,
32. doğum günün kutlu olsun. İhtiyarlıyorsun arkadaşım, nice nice yıllara. Hayatın tadını çıkar, karıma ve Sharon'a iyi bak. Şimdi onların erkeği sensin!
Kucak dolusu sevgiler, arkadaşın Gerry.
Not: Sözümü tutacağım demiştim sana."

Bora, sayfayı bile çevirmişti fakat ben az evvel okuduğu sayfada neye kızdığını anlamamıştım. Gerry'nin gönderdiği on mektuptan sekizincisini okumuştu ve kitabın sonuna yaklaşmak üzereydi. "Neye kızdın?" diye sordum, adeta fısıldayarak.

Bakışlarını kitaptan çekmeden, "Beklemiyordum sadece," dedi.

Neyi beklemiyordu, bilmiyordum. Ve sanırım neyi beklemediğiyle ilgilenmiyordum da. "Neden bunu okuyorsun?" diye sordum. Bora'nın bana bir cevap vermesine fırsat bile bırakmadan, "Ne sözü verdin Bahar'a?" diye de sormuştum.

"Bu kitabı okuma sözünü," dedi, yavaşça.

Zannediyorum ki Bora'nın ağzından lafı ancak ve ancak kerpetenle alabilecektim. "Ama neden?" Sabırsız bir nefes verdim. "Ne alaka yani? Doğru düzgün anlatsana. Merak ediyorum!" Bora, sayfayı çevirirken, kollarımı bağlamıştım. "Boş zamanlarında aşk romanı okumak gibi bir hobin vardı da ben mi bilmiyordum? Neden söz verdin Bahar'a? Neden bu kitap?" Bora, okuma zevkinin içine edildiğini fark edince

kitabı kapattı ve ayak ucuna doğru fırlattı. Biraz benden uzaklaşıp kapkara gözleri gözlerime değdiğinde, yüzüne sorgulayıcı bir ifade yerleşmişti. Nasıl bu kadar çok konuştuğumu ya da sınırlarını nasıl ihlal ettiğimi sorguluyor olabilir miydi? "Anlatmayacak mısın?!" diye sordum, küskün bir tavırla. Dudaklarının kenarına içten bir gülümseme yayıldı. Beni böyle kabul ettiğini kendisine hatırlatır gibi bir gülümseme. "Çok konuşuyorum ama sen beni böyle kabul ettin... Artık gözlerindeki lisanı okuyabiliyorum, ne mutlu bana!"

"Okuyamıyorsun," dedi. Sesi hafiflemişti fakat bakışlarında ağırlık hakimdi. "Ne kadar zaman geçerse geçsin, gözlerimi okuyamıyorsun." Gülümsemesi daha da arttı. "***Gözlerin... Çoğu kez düşüncelerini ele veriyor... Ne renk benim gözlerim? Yeşil... Ne yeşili ama? Zümrüt yeşili değil mesela... Senin gözlerin hiçbir şeyi ele vermiyor ama! Ne zaman bakman gerektiğini bilirsen, bir çift gözde her soruya cevap bulabilirsin... İnsanlar konuşa konuşa anlaşır... Sen neden bakışa bakışa anlaşmayı tercih ediyorsun? Bunu sen mi soruyorsun? Senin cevap aradığın da bir çift göz değil mi sonuç olarak? Deniz mavisi miydi?*** Hatırladın mı bu konuşmamızı?"

"Hatırladım." Şaşkınlığımı gizleyememiştim. "Hatırladım, evet... Çok eskide kalmış bir an gibi." Zorlukla yutkunurken, Kilyos'taki evin aklıma üşüşmesine engel olamamıştım. "Hem çok eski hem de çok biz gibi."

"Biz gibi?" dedi, düşünüyormuş gibi. "Bence değil. Birbirimizi yeni yeni tanıyorduk. Tanımaya çalışıyorduk ya da. Kendi kendimize kızıyor, kendi kendimize kırılıyorduk..." Gözlerini okuyamadığımı söylese de gözlerinden bir film şeridi misali o günlerin geçtiğini düşünmeden edemedim. "Noir, topu ağzından almanı istiyordu ama sen ürküyordun, yere bırakmak zorunda kalmıştı fakat mutsuzdu. Ben de bunu bahane ettim. Gözlerinde Anıl'a olan bitmek tükenmek bilmez aşkını görmeye tahammül edemediğimden, Noir'la yalnız kalmak istedim. Anlayamıyordum..." Bakışları

gözlerimi es geçmiş, manzaraya çevrilmişti. "Hem bana yaklaşıp hem de nasıl Anıl diyebildiğini gerçekten anlayamıyordum ve zaten beni esas sersemleten hep bu oldu." Başını iki yana sallarken, alt dudağını ısırmıştı. "Devam ettin bi' de..." Şimdi de gülümsüyordu. "Sarışın ve mavi gözlü erkekler..."

"Seni nasıl da yemiştim ama?!" dedim, küçük bir kahkaha atarak. Kapkara gözleri merakla gözlerime çevrildi. "Kabul et, sen beni öpmek üzereyken pirinçlerden bahsettiğimde dumur olmuştun!"

"Açıkçası geri çekildiğinde, ***uslu bir kız olmamı emretmiştin ya, sözünden çıkmamak zorundayım ya*** falan yerine, bir kez daha bana *Anıl* deseydin... Muhtemelen bugün, burada olmazdık..." dedi, kaşlarını havaya kaldırarak. "Aklım çıkmıştı!"

"Uslu bir kız olmak istemiyordum, ne yapayım?!" dedim, sitem ediyormuş gibi.

İmalı bir tonlamayla, "Onu çok iyi anlatmıştın, hatırlıyorum..." dedi. Bakışları dudaklarıma değdi. "Sen de hatırlıyor musun?"

"I-ıh!" dedim, yavaşça. "Hatırlatsan?"

Derin bir nefes alırken, "Hay hay!" dedi.

Bir eli belimi kavrarken, kucağına yerleştim. Dudakları dudaklarıma kapandığında geride kalan onlarca zamana inat, o günkü gibi heyecanlanmıştım. Kalbimin sesini duyabiliyor muydu, bilmiyordum. Bir elimi göğsüne bastırdığımda, elimin kalp atışlarıyla dolmasına izin verdim. Yaşamak ve yaşadığını hissetmek hiç bu kadar güzel olmuş muydu, bunu dahi hatırlamayacak kadar kendimden geçmiştim.

Her yerdeydim; bize dair olan, içinde biz olan her bir saniyede.

Belki burada, belki de Kilyos'taki ev-imiz-in balkonunda.

İçime aşkın ilk düştüğü zamanlarda.

Nefesim dudaklarını yalarken, "Oyunumuzun gerçeğe dönmeye başladığını düşünüyordum o günlerde, açık açık..."

diye fısıldadım. Bora'nın kapkara gözlerinin daha da koyulaştığına yemin edebilirdim. "Hani mutfakta yemek hazırlamıştık ya? Saçma sapan hayaller kuruyordum. Evliydik ve çocuğumuz vardı, Begüm de bizi ziyarete gelmişti..." Boğazımdan minik bir kahkaha koptu. "Evet, sanırım seninle evlenmeyi gerçekten istediğimde, kabaklara bakıyordum!"

"Gerçekten mi?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Evet. Kabak ya! Fırındaki kabak!" dedim, gülümseyerek.

"Buna Kıbrıs'ta karar verdiğini düşünüyordum," dedi. Kaşlarını çattı. "Bir anlık bir karar olduğunu... Yani... Caner'le yaşadıklarımızdan sonra belki... Gerçekten o zamanlar benimle evlenmek istemiş miydin?" Öyle bir bakışı vardı ki, sanki bu mümkün bile değildi. "Gerçekten içindeki savaş, bu kadar erken mi bitmişti?" Gülümsemem yavaşça solarken, dikkatle Bora'nın kapkara gözlerine baktım. "O gün... Gerçekten aklından bu geçmiş miydi Nazlı?"

"Geçmişte kaldı-"

Eli elime uzanırken, "Bunu o gün keşke anlasaydım..." dedi. Bir eli saçlarımın arasında dolaşırken, bakışlarındaki yangını fark etmiştim. "O gün, bana âşık olduğunu anlamaya çok ihtiyacım vardı."

"Neden?" diye sordum, dümdüz bir sesle. "Beni sevmiyormuşsun bile!" Bakışlarımı bedenlerimiz arasındaki ellerimize çevirdim. "Halama gittiğimde, bana başlamadığını söylediğinde, bir yüzsüz gibi dönmeye yine ben çalıştım... Aslında sen geldiğinde, belki de o arabada, her şeyi itiraf etmiştin bana... Kalbimde senin olmaman gerektiğini açık açık söylemiştin. Ve başkasının da olmasına izin vermeyeceğini... Saç diplerimdeki o acıyı hep hatırlamamı, yaşadıklarımı unutmamamı söylemiştin, senden uzak durmamı..." Avucunda küçücük kalan elimin yuvasına yerleştiğini düşünmek, ağzımdan çıkan cümlelere aykırıydı. "Kara'nın hayatını, hayatına hiç kimseyi dahil etmemek üzere kurduğunu da söylemiştin. Ben çok düşündüm. Zamanında. Daha o evden ayrılmadan..." Gözlerim, yeniden

gözlerine kilitlenmişti. "Yaşadıklarımızı farklı yorumlayan bendim. Sen haklıydın... Sen bir oyun kurmuştun, ben de bu oyun içinde kendi oyunumu kurmuştum. Seni sevmemem için resmen yalvarmıştın bana... Hatta kendini kaptırdığını ve seni seversem içine daha fazla yayılacağımı bile söylemiştin..."

Baş parmağı hafifçe şah damarımda, adının yazdığı yerde gezerken, "Halandan hiç dönmeseydin... Ya da Kıbrıs'a gelmeseydin... Her şey daha kolay olacaktı..." dedi. Eğildi ve alnımdan öptü. "Ama 21 Mayıs 2017'yi hiçbir şeye değişemem... Bencilce, *iyi ki* diyorum ben Nazlı." Dudakları boynuma değerken, baştan çıkarıcı bir ıslaklık kulağımın altına mıhlanmıştı. "Yanlış zamandı. Karşılaşmamız da tanışmamız da... Yanlış başlayan, doğruyu bulamıyormuş demek ki kendi kendine..." Sesi bir fısıltıdan farksızdı. Fakat bu öyle bir fısıltıydı ki, kalbimde gürlüyordu. Kendinden emin ve kararlı bir fısıltı. Hipnoz gibi. "Ben böyle avutuyorum kendimi. Bilmiyorum, bir gün, bizim için doğru zaman gelir mi... Ama şunu çok iyi biliyorum, sen benim kaderimsin."

"Doğru zamanı kaçırmışızdır belki de?" dedim, sorar gibi.

Bora'nın katran kadar yoğun bakışları gözlerime çevrildi. "İyi ki evlendik. İyi ki, *sen benim karımsın*. Yalın fakat çok derin." Az evvel koltuğun ilerisine fırlattığı kitaba baktı. "Bahar, bu kitabı okumam için çok ısrar etmişti..." Dudakları hafifçe iki yana kıvrılırken, iç çekti. "O günlerde aşk romanı okuyacak değildim... Aşk acısı çekerken yani..." Gözleri yeniden gözlerimi buldu. "Ama neden okumamı istemiş, şimdi anlıyorum. Bana söz verdirmişti. *Bir gün,* demişti. *Onunla yeniden karşılaşacaksın. O zaman oku. Söz ver bana. Hissediyorum, senin bu kitabı okumak için doğru zamanın, o zaman olacak.* Bahar, her insanın, bir kitapla buluşacak zamanı olduğuna inanır... Doğru zaman."

Gözlerimi kırpıştırarak ben de kitaba baktım. Gerard Butler'ın mavi gözlü olduğunu dile getirmenin zamanı olmadığını biliyordum ama bu düşünce beni gülümsetmeden edememişti. "Ve?" dedim, merakla. Gözlerim tüm mavileri

sönükleştirip yok edebilecek kapkara gözlerle birleşirken, boğazım aniden kurumuş ve suya hasret çektiğini hatırlatmaktan kaçınmamıştı. Okyanusun en derini gibi bir zifiri karanlıktaydım ve fakat bir yudum su için ölebilecek kadar kurumuştum. "Hiçlik, sence de siyah değil mi?" diye sorarken buldum kendimi.

Kaşları aniden değişen konunun etkisiyle çatılsa da çok geçmeden, yüz ifadesinden cümlemi tartarak değerlendirdiğini anladım. "Hiçliğin sayısal değeri sıfır mıdır senin için?" Parmaklarının tersi yavaşça kolumda dolaşırken vücudumu karıncalar istila ediyordu.

"Evet," dedim, hiç düşünmeden. Parmaklarım sakalları arasında dolaşıyordu. "Sıfırda derin manalar yüklü. Bence siyahta da. Aynı hiçlikte olduğu gibi."

"Göreceli ve tartışmaya açık," dedi. Yüzüne değen bileğimi tuttu ve nabzıma küçücük bir öpücük bıraktı. "Yeşile manalar yüklemeyi tercih ederim, siyahla ilgilenmiyorum."

"Mesela?" dedim, merakla.

İki elimi de elleri arasına alıp avuç içlerimi öperken, gözlerini gözlerimden ayırmamıştı. "Dünyanın birçok yerini gezdim," dedi, boğuk bir sesle. "Fakat gözlerinin yeşili... Bu ton bana Allah'ın hediyesi bence."

"Sana?" dedim, kaşlarımı kaldırarak. Elinden çektiğim bir elimi çıplak omzuna yerleştirirken minik bir kahkaha attım ve hafifçe omzunu sıktım. "Bana değil sana... Öyle mi?"

"Öyle," dedi. Baş parmağı dudaklarımın birleştiği yerde bir çizgi çekti. "Sana bir sır vereyim mi?" Gülümsedi. "Seni öpmek çok güzel ama seni öperken gözlerini özlüyorum." Dudaklarımın üzerine minicik bir öpücük kondurdu.

"Bana kırgın değil misin?" diye sordum, kısık bir sesle. Gözlerine herhangi bir soğukluğun yerleşmesini beklesem de öyle olmadı. "Bana sırtını dönerek uyudun."

"Uyumadım," dedi. Bu bana kırgın olduğu gerçeğini değiştirmezdi. "Sadece düşündüm."

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Parmak uçlarım ensesine ulaşmıştı ve kendimi kırgınlığının geçmesi için hile yapıyor

gibi hissetmekten alıkoyamamıştım. "Fakat ne söylersem söyleyeyim, geri dönüşü olmadığını biliyorum."

"Sana kırılmaya hakkım yok," derken, sesinin tonundan büyük bir suçluluk akıyordu. "Her ne yaparsan yap... Benim sana kırılmaya, aslında hakkım yok." Başımı önüme eğdiğimde, haklılığı haksızlığına karışmış ve içimde büyük bir mücadele başlamıştı. "Seni incittiğim her bir anı telafi etmeme izin ver..." dedi, dan diye. Dudaklarım bir parça açılırken, yeniden gözlerine baktım. Kulaklarımda çınlamaya devam eden sesinde, bana yalvardığını düşünmeme sebep olacak bir tını vardı.

Bu konuşma bitsin istedim; yer yarılsın, gök delinsin fakat sussun.

"Ben ilk defa ölmekten korkuyorum Nazlı. İlk defa. Ya sen beni affetmeden ölürsem?" Dudaklarım hâlâ açıktı ama ağzımdan tek kelime çıkmıyordu; donakalmıştım. "Ben hiçbir zaman kendimi affedemeyeceğim ki... Sen beni nasıl affedesin, değil mi?"

Ses tonu kalbime zerk ediliyordu ve acısını hissediyordum. Nasıl mümkün olduğunu bilmesem de sanki ruhu bedenimi ele geçirmişti ve tüm duyularımla kavrayabildiğim tek bir şey vardı: Benim acım, onunkinin yanında hiçbir şeydi. Gecenin karanlığında beynimde çakan şimşekler, öyle ya da böyle, 25 Eylül 2017'de arzuladığım şeyin gerçekleştiğini gösteriyordu: Ben bile bir gün bana yaptıklarını unutabilirdim ama o asla unutamayacaktı. Bunu fark etmek, gözlerimden bir damla yaşın firar etmesine sebep oldu.

"Ben senin gözlerine her baktığımda seni bir harabeye çevirdiğimi gördüm Nazlı..." 25 Eylül 2017'de olduğu gibi sert değil, oldukça yumuşak dokunuşlarla yanaklarımı baş parmağı ve dört parmağı arasına aldı. "Peki sen, benim gözlerimdeki enkazı nasıl görmedin?"

"Gördüm," dedim. O günü hatırlamak beni daima rahatsız edecekti. "Seni ihbar etmemin sana ne yaptığını gördüm gözlerinde."

Gülümsedi fakat bu gülümseme içten değildi. Muhtemelen 25 Eylül 2017 onu da rahatsız ediyordu. "Benimle konuşmak istemiştin..." dedi, konuyu değiştirerek. Sıkıntılı bir nefes koyuverdi. "Biraz düşünmeye ihtiyacım vardı. İstersen şimdi konuşabiliriz." Kucağından kalktım ve şezlongların oraya doğru ilerledim. Camdan tırabzana ellerimi koyarak manzarayı biraz olsun seyrederken, kelimeler arasında kendimi kaybetmiş gibiydim. Bora'nın peşimden kalktığını ve bana doğru yaklaştığını hissetmiştim. Şezlonga yavaşça oturdu ve "Seni dinliyorum," dedi.

"Benim, içini keyfime göre döşeyip dekore edebileceğim bir evim olmadı," dedim. Bora'ya döndüm, dikkatle bana bakıyordu. Şezlongda yanına oturdum. "Aslında hiç kendi evim olmadı, kendime ait bir evim... Yani Hisarüstü'ndeki öğrenci evini saymıyorum. Orada da eşyaları ben seçmemiştim. Eşyalıydı zaten ev." Bir eli saçlarıma gitti ve öne düşen tutamları kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Konunun evle alakası yoktu. Neden böyle düşündün bilmiyorum. Böyle düşünmene üzüldüm. Ben, ikimize ait, ikimizin ortak zevkiyle döşeyebileceğimiz bir evimiz olacağı için heyecanlanıyorum."

Başımı göğsüne çekti ve bana sımsıkı sarıldı. "Benden sakladığın şey ne o zaman?" diye mırıldandığını duydum. Ağzımı açmak bir yana dudaklarımı birbirine bastırmıştım. "Sırlardan bıktım..." diye isyan ettiğini de duydum fakat verdiğim tek karşılık, kollarımı beline sarmak olmuştu. "Söyle bana Nazlı..." dedi, adeta yakararak.

Kokusunu içime çektim ve gözlerimi gözlerine değdirdim. "Yatağa gidelim mi sevgilim?" diye sordum.

Yüzümü avuçlarının arasına aldı, kısa bir süre yalnızca gözlerime baktı. Muhtemelen cebinde onlarca itiraz dolu cümlesi vardı fakat hiçbir şey söylemeden, dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

♠

Saçlarımın havalandığını hissettim. Gözlerim usul usul aralanırken, saç tellerimde Bora'nın dudakları vardı. Sırtım

göğsüne yaslıydı, eli ise karnıma dolanmıştı. "Günaydın," diye fısıldadım.

Şakağımı öperken, "Günaydın sevgilim..." dedi.

Aceleyle ona döndüm. "Ne güzel bir günaydın bu..."

Dudakları bu kez de alnıma kavuşmuştu. "Erken kalktın," dedi.

"Saat kaç ki?" diye sordum, Bora burnumu öperken.

"Saati bilmem ama ben daha seni doya doya öpmedim..." dedi. Boynuma değen sakalları, dudaklarımın arasından minik bir kıkırdamanın kopmasına sebep oldu. "Bence uyu... Benim daha işim çok." Dilini, kulağımın kenarında hissetmiştim.

"Çok güzel bir sabah..." dedim, kıkırdarken. Bora'nın öpücükleri çeneme ulaştı. "Bilsem, daha erken uyanırdım."

Gözleri gözlerimi bulduğunda, nefesimin kesileceğini düşünmüştüm. Bir eli saçlarımın arasına karışırken yüzüme şehvetle baktı. Parmak uçlarım sakallarına doğru yol alırken hafifçe doğruldum ve dudaklarına yapıştım. Mutluluk içime ılık ılık akarken, yaşadığımı hissediyordum. Sanki onu hissetmediğim zamanlarda derin bir uykuya dalıyor, ancak onun öpücükleriyle o uykudan uyanabiliyordum. Çok seviyordum. Her şeye rağmen.

Kendimi dudaklarına teslim ederken arzu ettiğim tek şey, zamanın durmasıydı. Sonsuza dek bu yatağın içinde kalmak. Başımıza gelecek her ne varsa, hepsini bu yatağın içinde kucaklamak.

Dakikalar yerini saatlere bırakırken, başım Bora'nın göğsünde, nefes alışverişlerimin düzene girmesi için amansız bir mücadeleye girişmiştim.

"Evimizi seçelim mi?" diye sordu, sessizce. Başımı göğsünden kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Birkaç ev var bakabileceğimiz. Seçeneklerimizi daraltırsak eğer, Amerika'ya döner dönmez dolaşır, alırız evi."

"Bakalım?" dedim, heyecanla. Bora yavaşça yataktan kalktı ve bana arkasını dönerek camın önündeki koltuğa doğru ilerledi. Bakışlarım arsızca çıplak vücudunda

dolaşmıştı. Sanırım daima daha fazlasını isteyecektim ve bunun bir sonu gelmeyecekti.

Laptop'ını alarak yeniden yatağa geldi ve yorganın altına girdi. Bilgisayarını kucağına yerleştirirken elini omzuma atmış ve beni kendine çekmişti. E-mailine girdi. Okunmamış onlarca maili vardı ve hepsi de bu sabah gelmiş görünüyordu. Bir şey aradığı belliydi ve çok geçmeden de aradığını buldu. Belli ki emlakçı dostları da vardı. Maildeki linke tıkladı, açılan sayfaya maildeki şifreyi girdi ve sanırım bize özel bir sayfa ile karşılaştık. Farklı konumlarda, birbirinden farklı özelliklere sahip on farklı ev vardı ve her birine tek tek bakarken, ne kadar şanslı olduğumu düşünmeden edememiştim. Evlere teker teker yorum yapıyordum ve Bora da beni sabırla dinliyor, bazen yorumlarıma katılıyor bazense karşı çıkıyordu. Belki de en çok bu huyunu seviyordum; sırf gönlüm olsun diye kendi fikirlerini belirtmekten geri durmuyordu; aynı benim gibi. Takıldığı şeyler genellikle güvenlikle alakalıydı ve bunu gayet anlayabiliyordum. Fakat evin çevresinin boş olmasını isteme sebebi sadece güvenlikle alakalı değildi, beni kandıramazdı. Bora insan sevmiyordu ve çevresinde hiç ev olmamasına alışık bir hayat sürdürüyordu. Apartman daireleri ya da rezidanslar ona göre değildi ve zaten seçeneklerinden birinde bile bunlar yoktu.

"Küçük bu ev," diye hayıflandı. Küçük dediği evin dört odası ve kocaman bir salonu vardı. "En azından diğerinde-"

"Baş başa olmayacak mıyız?" diye sordum, başımı omzuna yaslarken. "Neyimize yetmesin sevgilim?"

"Neden her ihtimali düşünmeyelim?" diye sordu, başıma minik bir öpücük kondurarak. "Ne olur ne olmaz..."

"Ne olabilir ki?" diye sordum. Sesime yansıyan hoşnutsuzluğun farkına vardığına emindim. "Hiçbir şey olmaz."

"Yatak odası bile küçücük Nazlı," dedi. Gözlerimi devirdiğimi muhtemelen görmemişti. "Ayrıca tavanı da alçak

görünüyor. Diğer odalar da aman aman büyük değil. Fotoğraflarına bakarken bile ruhum daraldı."

"Ama havuzu kocaman!" dedim, itiraz dolu bir tavırla.

"Diğerinin havuzunu büyüttürebiliriz eğer derdin buysa," dedi. Ne diyeceğimi bilememiştim. "Ayrıca onun bahçesi de daha büyük. Korumaları da düşünmek zorundayız, biliyorsun."

"Seninle arada bir buluşacağım bir evin neden korunmak zorunda olduğunu anlamıyorum!" dedim, ondan biraz olsun uzaklaşarak. Gözlerini gözlerime çevirmişti. "Zaten Mehmet Şahindağ ölmüş olacak... Kimden, neden korunuyoruz?!"

"Tek düşmanım Mehmet Şahindağ değil," dedi, sessizce.

"Çok sıkıcı. İki kişiyiz ama yirmi beş kişilik ev bakıyoruz!" dedim, sitemle.

Gözleri önce kısıldı sonra yavaş yavaş ekrana çevrildi. "Evet," dedi. Dudaklarının kenarına yarım yamalak bir gülümseme yerleşmişti. "En başından beri anlatmaya çalıştığım Kara'nın hayatı bu." Yüreğime bir ağırlık çöktü. "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Benimle olmak böyle bir şey..."

Mecburiyetlerinden dolayı mahcup olmasına sebep olmak, istemeden yaptığım ve asla katlanamayacağım bir şeydi. Eline uzandım ve parmak uçlarımla parmaklarını okşamaya başladım. Bozulmuştu ama bu kez bana değil. Belki babasına belki de ablasına. Benim istediğim dört oda bir salonlu evi, alıcı gözüyle incelemeye çalışıyordu. Bora'yı tanıyordum; kendini bu evi yaşanabilir kılmaya ikna ederdi. Bunu benim için yapardı.

"Balayı muhabbetine döndü bu da..." dedim, neşeli çıkması için uğraştığım bir tonlamayla. Bakışları beni buldu. "Önemli olan bir şekilde yan yana gelmemiz, beraber olmamız..." Parmak uçlarıyla, parmaklarımı tuttu. "Düşüncesizlik ettim Bora-"

"Düşüncesizlik değil," diye kesti sözümü. Touchpadden çektiği diğer eliyle yanağımı sardı. "Sen haklısın... Sadece, elimden gelen bir şey yok maalesef."

Gülümsedim ve başımı omzuna koydum. "İnsan sevince bir göz odaya razı gelir ama bazen bunun tersi de olur. Demek ki seni sevdiğim için, benim de saraylara razı gelmem gerek." Bora'nın attığı kahkaha içimi doldurmuştu. "Evi ortak alacağız diye cimrilik ettim ben. Senin istediğin evin yarısını ödeyemem maalesef. Artık sen vereceksin parasını, n'apalım..."

"Senin bana söylemen gereken bir bağış vardı..." dedi, bakışlarını yeniden ekrana çevirirken. Laptop'ın kapağını yavaşça kapattı. "Sam ima etmişti... Yemekteyken. Bana hediye almana sebep olan bağış..." Utandığımı hissettim. Fakat sanki Bora da bunu hissetmiş olacak ki, çeneme elini koydu ve başımı omzundan kaldırıp göz göze gelmemizi sağladı. "Bağış yapmayı çok severim ben. Söyle sevgilim."

"Harvard'a bağış yapacağım da ben... Düzenli olarak yapıyorum. Paramın bir kısmı buna gidecek. Bir kısmını da küçük çocuklar için John'un anısına kurulacak, özel matematik laboratuvarına harcayacağım." Bora'nın gözleri parlamıştı. "Öğrencilere burs verilebilir orada, özel çalışmalar yapılabilir, ücretsiz kitap dağıtılabilir. Bilgisayarlar, materyaller... Bütçe yüksek, benim param yetmeyecek ve bağış toplamam gerekiyor..."

"Güzel," dedi, içten bir tavırla. Eğildi ve yanağımdan öptü. "Düşünceli ve yardımsever olmana bayılıyorum."

"Birileri için bir şeyler yapmak, kendimi iyi hissetmemi sağlıyor," dedim. Bora'nın baş parmağı bileğime yerleşti, nabzımın attığı yere. "Kendimi işe yarar hissediyorum."

"Harvard'dan ayrıldın..." dedi, ciddi bir ifadeyle. "CIA'den de ayrılacaksın... Ne yapmayı düşünüyorsun?" Cevabını bilmediğim bir soruya ancak omuzlarımı kaldırıp indirerek cevap verebilirdim. "Bir matematik okulun var... Biliyorsun," dedi. Gözlerimi gözlerinden kaçırdım ve bakışlarımı üzerimizdeki yorgana diktim. "Herhangi bir yerde, başka bir matematik okulun daha olabilir. Sen yeter ki iste..." dedi. Kirpiklerimin altında biriken yaşlar, onun da en az benim kadar düşünceli olmasındandı. "Hayallerinden vazgeçmene

katlanamam Nazlı." Yaşlar gözlerimden akarken, Bora'nın parmak uçları o yaşları yakaladı. Dudakları göz altlarıma değerken, boğazımdan minicik bir hıçkırık feryat etti. Beni yavaşça yastığa yatırıp üzerime uzanırken, laptopu hafifçe kucağından ittirmişti. "Formüllerinle tekrar ilgilenebilmen için, tüm dünyayı ayaklarının altına serebilirim."

Yapardı. Biliyordum. Okuyamadığımı düşündüğü kapkara gözlerinde yazıyordu. "Teşekkür ederim," dedim. Söylenmesi gereken bu muydu ya da teşekkür etmek garip miydi, bilmiyordum. "Ben çabalıyorum..." Gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmazken, sesim titremişti. "Belki... Belki bir gün."

"Seni seviyorum," dedi. Bir elimi saçlarında gezdirirken, gözlerimden akan yaşlara rağmen gülümsemiştim. "Sen matematiği nasıl seviyorsan, ben de seni öyle seviyorum."

"Tutkuyla," dedim.

Dudakları, içimdeki her bir kötü anıyı silmek ister gibi yavaşça dudaklarımda dolaştı. Beni iyileştirmeye çalıştığı, bunun için ne yapacağını bilemediği fakat yine de elinden geleni ardına koymadığı ortadaydı. Ona, ilk kez, bir şans vermek istedim. Aslında bu şansı kendime veriyor da olabilirdim.

Deli gibi istediğim tek şey, iyileşmekti.

Bir elimi ensesine sararken, bir elimi omzuna koydum ve onu kendime çektim. Öpücüklerine büyük bir istekle verdiğim karşılık oldukça kararlıydı. İçimdeki her şeyin geçmesini diledim. Ondan ayrılamayacak kadar ona bağlanmayı ve bana yaşattığı her şeyi unutabilmeyi arzuladım.

Mümkün müydü, bilemezdim.

Adı dudaklarımın arasından tutkuyla dökülürken, zafer kazanabilmesi için deneyeceğime dair kendime bir söz vermiştim.

♠

Yanağımda hissettiğim huylanmayla beraber, Bora'nın sesini işittim. "Yengesi..." Bora'nın sesine karışan bir

vıraklamayla beraber, gülümseyerek gözlerimi açtım. Demir, hemen yanımda yatıyordu.

"Minik kurbağa!" dedim, esnerken. Mest olmuşçasına başımı ona çevirdim ve burnuna dokundum. Pencereden sızan karanlığa rağmen, "Günaydın!" dedim, neşeyle. "Hoş geldin!" Demir'in gözleri, gece lambasıyla aydınlanmış odada zar zor seçiliyordu. "Sen beni uyandırmaya mı geldin bakayım?"

"Yemek yiyeceğiz," dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Parmağının tersi yanağımda dolaştı. "Hem, sana bir sürprizim var aşağıda."

Yüzümdeki gülümseme sıcacıktı. "Eren, benim için güzel bir sürpriz değil ama sen bilirsin sevgilim," dedim. Bora küçük bir kahkaha attığında, Demir'in mızırdamaya başladığı ve birazdan büyük bir yaygara koparark ağlayacağı belliydi. Çarşafa sarınarak onu kucağıma aldım ve hafifçe salladım. "Ne?!" dedim, kaşlarımı çatarak. "Babaya laf söyletmiyor musun sen?" Minik kurbağa, ne dediğimden habersiz yüzüme bakıyordu. "Aferin sana oğlum..." Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Kesinlikle Karabey Sülalesi'ne rezil olmam için uğraşıyorsun. Gene akşam uyandım!"

"Bu kimseyi ilgilendirmez," dedi Bora, gülerek. Demir'i kucağımdan aldı. "Hadi biz aşağıdayız yengesi... Seni bekliyoruz." Gerindim ve vücudumu esnettim. Çarşaf bedenimden düşerken, Bora'nın çapkın bakışlarını üzerimde hissetmiştim. Banyoya doğru ilerlediğimde, durup ben gözden kaybolana kadar beklediğine bahse girebilirdim.

Sıcak suyun tüm yorgunluğumu almasına izin verdim. Vücudumda gezdirdiğim yumuşacık lifle, aşağıda beni bekleyen insanlar yokmuş gibi biraz keyif yapmış da olabilirdim. Tatlı bir kayıtsızlığa tutulmuştum ve bu çok güzeldi. Hiç derdim yokmuş ve her şey olağanüstü bir şekilde yolundaymış gibiydi. Duştan sonra saçlarımı kuruttum ve üzerime rahat edebileceğim bir şeyler giyip, asansöre bindim. Asansör girişte durduğunda, bu katın boş olduğunu fark etmiştim. Sesler aşağıdan geliyordu.

Merdivenlere ilerledim ve adeta seke seke merdivenlerden inmeye koyuldum.

"Teyzem!" diye bir ses duydum, aşağıdan. "Teyzem geliyor!"

Hayır.

Gelen bendim ve bana *teyze* diye hitap eden tek bir kişi vardı.

Can.

Hayır.

Can bana tüm gücüyle sarılırken, doğduğu güne gitmiştim ve o günden sonraki tüm hatıraların zihnime akın etmesine de engel olamamıştım. Her an yan yana değilsek de sık sık görüntülü konuşurduk. Anıl'la beraber, her canımız sıkıldığında Canan'ı ya da Özcan Abi'yi arar ve Can'ı görmek istediğimizi söylerdik. Bu, neredeyse Can'ın yeni yeni konuşabilmeye başladığı zamanlardan beri böyleydi.

"Sen teyzesiysen ben de dayısıyım."

"Hayır, sen zaten dayı olacaksın Anıl!"

"Bana ne?! Bana dayı diyecek!"

Can, Anıl'a hiç Anıl'ın istediği şekilde hitap etmiş miydi hatırlamıyordum fakat onu son gördüğüm günün, Anıl'ın öldüğü gün olduğunu biliyordum. Ellerim saçlarının arasında dolaşırken, sanki o günden hatıra bir kurşun yarası arıyor gibiydim. Benim yüzümdendi. Seçimlerimin bedeliydi. Anıl yaşayabilsin diye girdiğim yol, minicik bir bedenin ölüm kalım savaşı vermesine sebep olmuştu.

"Neden beni hiç aramadın Naz?!" diye sordu Can. Dizlerimin üzerine çökmüş, gözlerinde soru sorduğu insanı arıyordum; kendimi. "Ben seni çok özledim!" Ben de çok özlemiştim fakat onun öldüğünü düşünerek geçirdiğim günleri düşündükçe, tekrar tekrar kahroluyordum. Bora, bana Can'ın hayatta olduğunu söyleyeli onca zaman olmuştu fakat sanki şu ana dek bunu kavrayamamış ve ancak idrak edebilmiştim. "Bana küs müsün? Neden benimle konuşmuyorsun?"

Gülmeye çalıştım. "Hayır, tabii ki de sana küs değilim!" Yanaklarını avuçlarımın arasına aldım. "Sadece çok şaşırdım. Seni görmeyi beklemiyordum."

"Sürpriz yaptık!" dedi Can, bilmiş bir edayla. Bakışlarını terasa doğru çevirdi. "Eren Abi'm Asya'yla beni Disneyland'a götürecekti. Söz vermişti. O yüzden geldim ben. Bi' de seni görmeye..."

Bora'nın ayağa kalktığını ve bize doğru yaklaştığını fark ettim. "İyi ki geldin," dedim, Can'ın yanağından öperken. "Çok mutlu oldum seni gördüğüme."

"Hadi sofraya geç Can," dedi Bora, yumuşak huylu bir sesle. Can, başını aşağı yukarı sallayıp terasa doğru koşarken ben de doğrulmuştum.

Bora'ya bakmasam da bakışlarım buz gibiydi. Elimden tuttu ve beni mutfağa götürdü. Mutfağa girdiğimizde, Bayan Amata özel konuşacağımızı sezmiş gibi, bize gülümsemiş ve mutfaktan çıkmıştı.

Bora, yalnız kaldığımız ilk anda, "Benim fikrim değildi..." dedi. Bakışlarımı kapkara gözlerine dikkatle diktim. "Hatta son ana kadar haberim bile olmadı. Daha sonra Can'ı buraya hiç getirtmeden İstanbul'a geri gönderebilirdim ya da bir otelde kalmasını sağlayabilirdim ama bunun kalp kırıcı olacağını...dahası ayıp olacağını düşündüm."

"Yukarıda söyleyebilirdin," dedim yarım ağız.

"Can sana sürpriz yapmak istedi..." dedi, buruk bir gülümsemeyle. "Söz verdim."

Bora Karabey ve sözleri.

İç çektim. "Nasıl geldi buraya? Tek başına?"

"Hostes ilgilenmiş. Eren ayarlamış. Abisinden yardım istemiş..." dedi. Aldığı derin nefesin altında kim bilir açık açık konuşamadığı neler saklıydı. "Anladığım kadarıyla Eren senin için bir şeyler yapmaya çalışıyor."

"Kendini öldürebilir benim için?" dedim, meydan okur gibi. Kollarımı bağladım. "Bana sürprizin olduğunu söylediğinde, beni yaralayacak bir şey hayal etmemiştim."

Bora'nın bozulduğunu bakışları ele vermişti. "Bu değil benim sürprizim..." dedi.

"Aaaa!" dedim, alayla. "Yengem ya da halam bir yerlerden mi çıkacak?!"

"Nazlı," dedi, *yapma* der gibi.

Omuz silktim ve Bora'yı mutfakta bırakarak, hızlı adımlarla terasa doğru ilerledim. Onu anlamıyor değildim ve hatta iş işten geçtiği için Can'a karşı kırıcı bir şey yapmamasından hoşlanmıştım da fakat iplerin elimden kaçması, tahammül edebileceğim bir şey değildi. Terasa kurulan kocaman masa, kalabalıktı. Begüm, Samet, Bahar, Gökhan, Eren, Asya, Can ve Sevim Hanım. Begüm'e sımsıkı bir şekilde sarılırken, Eren'in bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum. Demir onun kucağındaydı ve Demir'e zannediyorum ki beni göstermeye falan çalışıyordu. Benimle iletişim kurabilmek için bu kadar küçük şeylere sığınması acınası olsa gerekti.

"Apar topar geldik," dedi Begüm, neşeli bir sesle. Ondaki değişikliği hissetmemek mümkün değildi. "Ama iyi ki de geldik!" Burada olduğu, bizimle olduğu için kendini güvende hissediyor olmalıydı. Belki de İstanbul'a dönecek ve kendi düzenini kuracak olmanın etkisiyle ferahlamıştı.

"Çok özlemişim minik kurbağayı!" dedim, içten bir tavırla. "Vallahi sefasını siz sürdünüz Sevim Hanım!" Bora da terasa çıkmış ve kendisine ayrılan, baş köşedeki sandalyeye oturmuştu.

"Sen onu bi' de bana sor Naz," dedi Sevim Hanım, ayağa kalkarken. "Ağlamaya başladığı an susturmaya polis çağırası geliyor insanın!"

Herkes kahkaha atarken, Sevim Hanım, bizim için yemek servis etmeye kalkışmış, Bora ise hızla, "Lütfen," demişti. "Siz misafirsiniz burada." Bora'nın sağında kalan sandalyeye oturduğumda, Begüm'le karşılıklı birbirimize gülümsemiştik.

"Teşekkür ederim," dedi Sevim Hanım. Bayan Amata'nın terasa gelmesiyle beraber, yavaşça sandalyesine oturdu. Kasıldığı ve kendini rahat hissedemediği her halinden belliyse de ses etmedi.

"Bana öyle bakıp durma!" dedi Begüm, kaşlarını çatarak. Bir an için neye kızdığını anlamadıysam da Samet'in sırıtışını gördüğüm an olayı kavramıştım. "Senin yüzünden kendimi garip bir yaratıkmışım gibi hissediyorum! Sadece anne oldum!"

Bahar, Gökhan ve Sevim Hanım'ın kendini tutamayarak attığı kahkahaya ben de katılmıştım. "Senin anne olman, garip bir yaratık olmandan daha garip kızım," dedi, Samet. Bakışları, Begüm'ün yanında oturan Eren'in kucağındaki minik kurbağaya kaydı. "Resmen yavruladın!"

"Darısı başına Samet..." dedi Sevim Hanım, kahkahasını bastırmaya çalışarak.

Samet'in kaşları çatılmış, yüzü buruşmuştu. "Allah korusun!"

"Ama bak doğurmak çok kârlı..." Bahar'ın yüzündeki tuhaf ciddiyet, daha çok gülmeme sebep olmuştu. "Bebeğe takılan takılarla zengin oldular."

Samet kafasını kaşıdı. "Harbi mi?"

Can'la Asya bir an için aralarındaki muhabbete son vermişler ve neye bu kadar güldüğümüzü anlamaya çalışmışlar ama çok geçmeden bundan vazgeçip, yeniden sohbet etmeye başlamışlardı. "Ben zaten zenginim..." dedi, Begüm aldırış etmeden.

"Bana destek çıktığını görmediğim için, orasını pek bilemiyorum..." dedi Samet, iğneleyici bir tınıyla.

Begüm güldü. "Alnımda *enayi* yazmadığındandır canım. O tarz hayırlı işlere Bora Karabey bakıyor, ben değil."

Bora'nın çatık kaşlı çehresi Begüm'ü bulmuştu. "Enayi?"

"Şey," dedi Begüm, ne diyeceğini bilemeyerek. Yardım dilenir gibi bana baktı. "Öyle demek istemedim."

"Gör bak Bora Abi gör!" dedi Samet, keyifle.

"Sussana ya sen!" dedi Begüm, kızgınlıkla. "Kurtulamayacak mıyım ben senden?!"

"Asla, hayatımın anlamı..." dedi Samet. Bakışları Eren'i buldu. "Enişte, sen nasıl katlanıyorsun Begüm'e? Ben bu konuya yirmi yedi senemi verdim ama kafam basmadı!"

"Kıt olduğundandır!" dedi Begüm, mırıltıyla.

"Ay yeter!" dedi Bahar. Bora başını iki yana sallayarak Bahar'a bakmıştı. "Bıktım sizin kedi köpekliğinizden!"

"Ben kediyim yalnız!" dedi Begüm, ölümcül bakışlarını Samet'in üzerinden ayırmadan. Derin bir nefes alarak arkama yaslandım. İkisinin arasındaki enerji öyle ışıl ışıldı ki, beraber büyümenin ne kadar değerli olduğu gözlerime sokuluyordu.

Samet, Begüm'e bir cevap veremeden Gökhan lafa girdi. "Üç numara sen genelde herkesle olan ilişkinde kedisin... Herkese de düşmansın!"

"Neden bu masada üzerime oynanıyor?!" diye hayıflandı Begüm. Eren'in dudaklarındaki belli belirsiz tebessümü Bora da fark etmişti. "Ne kadar kıskançsınız siz ya? Bu kadar kıskanmayın beni!"

"Boş versene hepsi bencil ve küstah," dedi Bahar. Güldü. "Özellikle de otuz yaşın altında olan, yetişkin olmayı bir türlü beceremeyiş eril kişiler!"

"Ah!" dedi Samet, abartılı bir oyunculukla. Elini kalbine götürdü. "Vuruldum."

"Ölme," dedi, Asya dudakları titrerken. Samet etrafını görmediği için farkında değildi ama Asya, Samet'e bakakalmıştı. "Lütfen ölme."

Kesik yarama tuz boca edilmiş gibi hissettiğimde, gözyaşlarımla savaşmakta zorluk çektim. Asya'nın kafasından geçen tüm düşünceleri ezbere biliyor ve onu çok iyi anlıyordum. Belki de kimsenin anlayamayacağı kadar. Begüm yerinden kalkacakken Bora ondan evvel atılmış, bir elini kaldırarak onu durdurmuş ve ağır adımlarla Asya'nın yanına ilerlemişti. Gökhan'ın, Bahar'ın, Samet'in, Sevim Hanım'ın ve hatta Eren'in bakışlarından anladığım kadarıyla, bu an, herkes için çok tanıdık bir andı. Ben Asya'nın duygularını içimde hissederken, onlar bu duygularla kim bilir kaç kez yüzleşmişlerdi. Begüm'ün ve Bora'nın annesi ile babası ölmüştü. Bahar'ın da. Gökhan'ın da. Belki de bu

masanın en şanslıları Eren, Samet, Can ve de Demir'di. *Annesi ve babası hala hayatta olanlar.*

"Dayıcığım." Bora, sesinin tınısından merhamet akarken eğilmiş ve Asya'yı bir çırpıda kucağına almıştı. "Dayıcığım bana bak..." Dudakları, Asya'nın saçlarının arasına değerken, Asya yüzünü Bora'nın omzuna gömmüş ve kollarını boynuna dolamıştı.

Bora, tekrar sandalyesine, bu kez kucağında Asya ile otururken, Begüm Asya'nın elini tutmuştu. "Bi'tanem..." dedi, yumuşacık bir sesle.

"Şaka yaptım Asya," dedi Samet. Onun da sesi titriyordu. Esma, -Asya'nın annesi- Bahar, Begüm ve Bora'nın kuzeniydi; Samet'in ise öz halası. Yüzüne yayılan hüzün, küçücük kuzeninin düştüğü hâlin içini nasıl parçaladığını gösteriyordu. "Ölmüyorum abiciğim."

"Benim neden annemle babam öldü?" diye mırıldandı Asya. Bora'nın yüzündeki tüm kanın çekildiğini fark ettim. "Neden öldüler ki beni bırakıp?"

Benim yüzümden.

Karnımdaki bebek yüzünden.

Gökhan'la gözlerimiz birleştiğinde, gözyaşlarım yanaklarıma süzülmeye başlamıştı bile.

"Anneannem de öldü," dedi Asya. Boğazındaki hıçkırıklar yutkunmamı dahi engellemişti. "Samet Abi'min ve Sevim Abla'mın da babaannesiydi, herkes öyle söylüyor ama onların annesiyle babası ölmedi ki."

Bahar'ın sesli bir nefes alıp ayağa kalkmasını önemsememiştim fakat Can'a yaklaşıp, kısık bir sesle, "Gel içeriye gidelim biz Can," dediğinde, şaşırıp kalmıştım. Muhtemelen onun bu trajediye şahit olmasını istememiş ve en doğrusunu yapmıştı fakat bunu, bu masada onun düşünmesi, fazlasıyla garipti. Bir şekilde, kocaman bir aile olmuşlardı.

"Maalesef bazı şeyler sadece olur biter," dedi Bora, Asya'nın bir kez daha başını öperken. Kollarını ona sımsıkı dolamıştı. "Keşke ölmeselerdi. Ama bu onların elinde değildi.

Seni bırakmak değildi yaptıkları şey. Bunu konuşmuştuk, hatırlıyor musun?" Asya gözyaşlarının arasında belli belirsiz kafasını salladı. "Tuğçe Abla'nla da konuşmuştunuz, değil mi? Bana anlatmıştın."

"Annemi özlüyorum," dedi Asya, acı dolu bir sesle. "Biliyorum beni bırakmak istemediler ama çok özlüyorum dayı."

"Asya'cığım..." Eren'in sesini duyunca, bakışlarım ona çevrilmişti fakat Asya, Bora'nın omzundan kafasını kaldırmamıştı. Eren, Demir'i dikkatle Begüm'ün kucağına verdi ve yerinden kalkıp, Bora'nın sandalyesine yaklaştı. Dizlerinin üzerine çöktüğünde, Asya ile göz göze gelmeyi başarmış olmalıydı. "Naz Abla'n da annesini, babasını ve anneannesini kaybettiğinde, seninle aynı yaşlardaydı." Bu doğru değildi; ben ailemi kaybettiğimde, Asya'ya kıyasla, azımsanmayacak kadar büyüktüm.

"Naz Abla'm kim?" diye sordu Asya, hoşnutsuz bir sesle. "Benim öyle bir ablam yok."

Bora'nın kolları gevşerken, dudaklarının kenarından silik bir gülümseme geçtiğini görmüştüm. "Yengen," diye fısıldadı, yumuşacık bir sesle.

Asya, Bora'nın kucağında kıpırdadı ve bana bakarken burnunu çekti. Sonra yeniden bana sırtını dönerek, bakışlarını Eren'e sabitledi. "Ben ona o zaman ne demiştim, biliyor musun?"

Asya, masum bir şekilde kafasını iki yana sallarken, konuşan Eren değil, ben olmuştum:

"Özle... Onları çok özleyerek geçir günlerini... Ve bir gün onlara kavuştuğunda, onlara, her saniye onları çok özlediğini ve onları çok özlemeyi hiç bırakmadığını söyle. Hiç unutma, onlar da seni çok özlüyor."

Eren, bana bakıyordu; ben de Eren'e. Gözlerinde, aynı o günkü gibi üzüntü ve aynı o günkü gibi bilge bir tavır vardı. Cümleleri, Anıl'ın *kahramanım* olacağını söylemesi kadar içime işlemese de içten olduklarını hissedebilmek mümkündü. Derinden güven duygusu uyandırmıyordu belki

ama yine de bir nebze olsun sıcaklık hissetmeyi sağlıyordu. Aslında yapabileceğinin en iyisi yapıyordu; bir yalan vaadin arkasına sığınmadan, olağan açıklığıyla, hissettiğini söylüyordu. Küçük Naz anlamasa da bugün baktığımda, Eren'in cümlelerinin, Anıl'ın evlenme vaadinden daha gerçekçi olduğu şüphe götürmez bir gerçekti.

"Asya'cık..." Gözlerime kıyasla sesim kupkuru çıkmıştı. Sandalyemi biraz olsun Bora'nın sandalyesine yaklaştırdığımda, Asya kıpkırmızı olan gözleriyle bana dönmüştü. "Annem, babam, anneannem öldü, evet..." Bu konuşmayı yapmak bana düşer miydi ya da doğru muydu bilmiyordum fakat içimden geldiği gibi davranıyordum. "Başka bir gün amcam öldü..." Asya, yutkundu. "Bir gün ise en iyi arkadaşım..."

"Anıl mı?" diye sordu Asya, neredeyse duyulmayacak bir sesle fakat sorusunun muhatabı ben değildim. Başını kaldırmış ve Bora'ya bakmıştı. O an, Asya'nın Bora'nın sırdaşı olduğunu kavramanın şaşkınlığı içerisindeydim fakat bunu belli etmemek için büyük bir çaba harcadım. Bora başını aşağı ve yukarı sallayarak sorusunu onayladığında, Asya yine bana bakmıştı.

"Sonra, bana *abilik* hatta kendince *babalık* yapan Profesör, yani öğretmenim öldü..." Asya bir kez daha burnunu çekerken gülümsemeye çalıştım ve gözlerimdeki yaşları sildim. "Birilerinin öldüğünü görmek çok ama çok acı. Bunun ne demek olduğunu biliyorum." Bakışlarım hızla masadaki yüzleri taradı. "İnan bana, bunun ne demek olduğunu buradaki herkes biliyor... Herkes birilerini özlüyor."

"Anneni özlüyor musun?" diye sordu Asya, merakla.

"Evet," dedim başımı sallarken. "Çok özlüyorum. Babamı da. Kaybettiğim herkesi çok özlüyorum." İç çektim. "Annemin, babamın, anneannemin yokluğuna hiç alışamadım. Aynı senin gibi, üçünü de aynı gün kaybettim ben. Senin gibi sordum kendime hep. *Neden gittiler? Neden beni bıraktılar? Neden benim annemle babam? Bari anneannem yanımda kalsa olmaz mıydı?* diye. Ama bu

soruların bir cevabı yok. Sana kimse bu soruların cevabını veremez." Asya'nın eline uzandım ve elini avuçlarımın arasına aldım. "Bana güven... Sen çok şanslısın. Senin kocaman bir ailen var. Teyzelerin var, dayıların var, Samet Abi'n, Sevim Abla'n... Filiz Hala'n, büyük anneannen... Ve kardeşin var. Demir..." Asya'nın gözleri boncuk boncuk yaşlıydı ama yine de gülümsemişti. "Kocaman bir ailen var! Hiçbiri annenin ya da babanın yerini tutmayacak, onları çok özleyeceksin ama sen yine de hiç yalnız kalmayacaksın."

"İki tane de halam var," dedi Asya. Gülümsemesi biraz daha büyüdü. "Sen onları tanımıyorsun." Kısa bir süre gözlerimin içine baktı daha sonra da "Sen yalnız mı kaldın?" diye sordu.

Bora sanki vereceğim cevabı duymak istemiyormuş gibi çenesini, Asya'nın başının üzerine yerleştirmiş ve gözlerini kapatmıştı fakat benim dudaklarımdan bir şey dökülmeden, bu kez de Eren konuşmuştu: "Evet. Yalnız kaldı."

Bir kez daha Eren'le göz göze geldiğimde, bana sessizce itiraf ettiklerini duydum. İsyan ettiğim ne varsa belki de üzerine düşünmüş ve bana hak vermişti. İnsanların hayatımda yer tutmalarıyla, gerçekten olmaları arasındaki farkı kavradığını anladığımda, yavaşça yutkundum. Eren beni anlamıştı. Belki de ilk kez.

"Bir yere kadar yalnız kaldım, evet," dedim, dürüstçe. Nefes almaya çalıştım. "Dayınla tanışıncaya kadar..." Muhtemelen Bora, bu cevabı duymayı beklemiyor olmalıydı çünkü gözlerini açmış, yüzünü bana çevirmiş ve öylece bakakalmıştı. "Artık yalnız değilim..." Bana bakakalan, sadece Bora da değildi; Eren, sebebini anlamadığım bir şekilde, gözlerini gözlerimden saniyeler boyunca çekemedi.

Demir ağlayana kadar.

Demir'in ağlamasıyla Asya'nın dikkati dağıldı. Begüm, Demir'in karnını doyuracağını söyleyip, Asya'ya da gelmek isteyip istemediğini sormuştu. Asya, Bora'nın kucağından kalktı ve yanıma gelip bana sarıldıktan sonra, Begüm'le beraber içeriye girdi. Eren, Begüm'ün biraz evvel oturduğu

yere, tam karşıma oturmuştu fakat bakışları rahatsız edici derecede Gökhan, Samet ve Sevim Hanım'a çevrilmişti. Bu bir ricaydı. Sevim Hanım masadan kalkarken, Gökhan ile Samet de ona eşlik etmişti.

Bora'nın alnını sıvazlamaya son verip bakışlarını ağır ağır Eren'e döndürmesine sebep olan şey, Eren'in dudaklarından dökülenlerdi:

"Biraz da gerçeklerden bahsedelim mi Bora?"

131.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Bizi ne güzel karşıladınız!

Yorumlarınız, mesajlarınız, tweetleriniz, -trend topic'e girecek kadar çok tweetleriniz hem de- instagram postlarınız... Ne desem, ne kadar teşekkür etsem az!

Sizleri çok seviyorum, iyi ki varsınız!

Bundan böyle, bir aksilik çıkmadığı müddetçe -*hayat ya bu, bazen istisnalar olabilir*- her cuma, 9 civarı buradayız.

Çokça öperim, sağlıkla...

♠

Bora'nın alnını sıvazlamaya son verip bakışlarını ağır ağır Eren'e döndürmesine sebep olan şey, Eren'in dudaklarından dökülenlerdi:

"Biraz da gerçeklerden bahsedelim mi Bora?"

"Gerçekler?" diye sordu Bora.

Eren birkaç saniye Bora'nın gözlerinin içine baktı ve "Kardeşinden vazgeçmeyeceğim," dedi. İçimi kuşku dolu bir merak kaplamıştı. "Bil diye söylüyorum sadece. Boşanmayı düşünmüyorum. İşi yokuşa süreceğim. Benimle aynı evde kalmayacaktır muhtemelen İstanbul'da. Ama ondan vazgeçmeyeceğim."

Bora derin bir nefes alırken, arkasına yaslandı fakat gerginliğinin fark edilmemesi mümkün değildi. "Ne yapacaksın?" diye sordu, hissiz bir tonlamayla. "İçip içip kapısına mı dayanacaksın?"

Eren'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, aldığı tepkiyi hak ettiğinin bilincindeydi ve hiç şaşırmamıştı. "Alkolü bırakmak

için tedavi olacağım. Bunu ben yönetemiyorum. Ne zaman aklıma Anıl gelse..." Durdu ve kısa bir an bana baktı. "Nişan günü gelse... İstediğim tek şey içki içmek oluyor." Sıkıntıyla başını iki yana salladı. "Ben senin kadar güçlü değilim. Ben toprağa Anıl'ı, o nişanda ölen onlarca insanı gömüp kaldığım yerden devam edemedim."

Bora'nın gülümsemesi alaycıydı. "Ben o kadar kaldığım yerden devam ettim ki Eren... O nişanda yerde yatan onlarca insanı gördüğümde, *bi' de cenaze çıktı başımıza amına koyayım* diyordum. Otelden çıkar çıkmaz bara gittim, içmeye. Taranırken yarım kalmıştı çünkü kadehim. Kaldığım yerden devam etmem lazımdı."

Eren gözlerini devirirken, "Ne kastettiğimi anladın Bora..." dedi.

"Doğruyu söylemek gerekirse, pek anlamadım," dedi Bora, tabağının kenarındaki servis bıçağına bakarak. Yeniden Eren'e döndüğünde, gözlerinin karasında tehdit dolu bir ifade pusu kurmuştu. "Daha açık olsana."

"Bilmen gereken tek şey, Begüm'ü tekrar kazanmak için, elimden ne geliyorsa yapacağım," dedi Eren, korkusuzca.

"Çok hata yaptım bu hayatta," dedi Bora, meydan okur bir tonlamayla. "Ve bu hataların belki de en büyüklerinden birisi, Begüm'ün seninle olan ilişkisine onay vermekti." Eren, hiçbir şey söylememek için dudaklarını birbirine bastırmıştı. "Dürüst olmak gerekirse, ne nişanınız ne de nikahınız umurumdaydı. Başka dertlerim vardı. Daha gerçek dertler. Begüm'ü bir an için boşladım. Sağlıklı bir ruh halinde değildi seninle yakınlaştığında, bunu biliyorsun. Ve sen o ruh halini istismar ettin."

"Biz birbirimize aşık olduk," dedi Eren, itiraz edercesine.

"Sen Begüm'e aşık oldun," diye düzeltti Bora. Başını iki yana sallarken, devam edip etmemek konusunda tereddüt yaşıyor gibiydi. "Begüm ise sana aşık olduğunu zannetti, hepsi bu."

"Bu çok ağır bir itham," dedi Eren. Bunu kabul edemediği bakışlarından belliydi. "Yanılıyorsun."

"Eren," dedi Bora, gayet ciddi bir tavırla. "Yanılıyor olmayı ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin." Eren'in kendine olan güveni kaybolmuştu fakat bunu saklamak ister gibi, omuzlarını daha da dikleştirdi. "Kız kardeşimi tanıyorum. Sen ona başlarda iyi geldin, bunu inkâr da etmiyorum. İlk defa kendinden yaşça büyük, ki 20'li yaşlarda bir genç kız için kendinden yedi yaş büyük bir erkeğin olgunluğu küçümsenemez, birisiyle beraber oldu. Yaralıydı o, Eren. Ve sen onun yaralarını muhtemelen sardın. Ben Begüm'ü başımdan attım. Eğer ben ona, düşünüp taşınıp nişanlanması konusunda ciddi bir baskı yapmasaydım... Ve o nişan, felaketi getirmeseydi... Belki de uzun bir nişanlılık yaşamayacaktınız. Ya da ben azıcık kendimde olsaydım, ona bir an evvel nikah yapmanız konusunda babaannem diretirken, müdahale edecektim..."

"Belki de tam aksi?" dedi Eren fakat buna kendisinin de inanmadığı belliydi. "O nişan felaketi getirmeseydi, belki biz çok mutlu olacaktık?"

Bora başını iki yana salladı. "Sanmıyorum..." Derin bir nefes alırken, bakışlarını Eren'den kaçırmış ve yeniden servis bıçağına çevirmişti. "Begüm'ün abisi de o nişanda öldü ve Begüm kimsesiz kalınca, hayatının en yanlış kararını verdi. Hiç mutlu olmadı, olmadınız. Bunun farkındaydım ama gözlerimi kapattım. Olanlarda benim de suçum var. Ama maalesef bunun da vicdan yükünü alabileceğim yer yok sırtımda." Tekrar, Eren'e baktı. "Sonuçta Begüm'ün hayatıydı bu. Yaşayarak gördü sonuçlarını. Sen benim ne ile uğraştığımı gayet bilirken, kız kardeşimle aşk yaşayıp, olmayacak zamanda nişan yapmaya kalktın. Begüm'ü bir şekilde dizginleyebilirdim ama sen onu cesaretlendirdin. Seni her şey için affetsem, o nişanın başrolünde olduğun için affetmeyeceğim Eren."

Eren'in yüzüne çöken karanlığı gördüm. "Aşık olmuştuk," dedi. Dudaklarının kenarı kıvrıldı. "En doğrusu, bunun bir gönül eğlendirme olmadığının fark edilmesi gibi gelmişti, bu

işi ciddiye bindirmek gerekiyor gibi gelmişti. Çünkü hayatımı geçirmek istediğim kadın oydu."

"Ben kimseyi kolay kolay yargılamam," dedi Bora, ciddiyetini bozmadan. Eren'in kaşları çatıldı. "Seni tanıdığımda Hande'ye aşıktın. Daha sonra Melis'le, yarı ciddi bir şeyler yaşadın. Daha sonra da kardeşim... Ben seni Mart'ta tanıdım Eren. Kardeşimle nişanlandığında Ağustos ayındaydık..." Eren gözlerini yumarken, Bora çekinmeden devam etmişti. "Ben Begüm'ü ayran gönüllü zannederdim ama... Ne diyeyim, beteri de varmış." Kollarını masaya koydu ve biraz Eren'e eğildi. "Önüne gelenle seks yapmayı yargılar insanlar ama inan bana bu, önüne gelene hayatının aşkı muamelesi yapmaktan daha anlaşılır geliyor. Sen kiminle gönlünü eğlendirdin, kim hayatının aşkıydı, ben anlamakta güçlük çekiyorum." Boğazından soğuk bir kahkaha döküldü. "Çünkü kardeşimle apar topar evlendin ve evliliğinizin bildiğim kadarı, onun senin hayatının aşkı olmadığını anlamama yetti."

"Ona attığım tokat için çok üzgünüm," dedi Eren, titreyen sesiyle. Mahcubiyeti gözlerinden de okunuyordu. "Çok pişmanım."

"Ona attığın tokat için hiçbir zaman kendini affetmemelisin," dedi Bora, kaşlarını çatarak. "Ve de... İçinde bulunduğunuz koşullara rağmen tokat attığın için de ayrıca pişman olmalısın." Bıkkın bir nefes verdiğinde, sözleriyle olmazsa diye, gözleriyle Eren'i öldürmeye çalışıyordu. "Duymaya katlanamadığın şey neydi, bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Sadece... Hiçbir şey bilmeyen insanla senin kurduğun iletişim yolunu sikeyim Eren."

"Begüm'ün bana ne dediği, ne düşündüğü falan umurumda değil," dediğimde, Eren masadaki varlığımı yeni hatırlamış gibiydi. "Ve biliyorum, Begüm abisinden çekiniyor, ona söyleyemediklerini sana söylemesi falan çok olası... Bildiği doğrular dahilinde gayet anlaşılır. Buradaki yanlışlık şu... Sen, abisini polise ihbar eden kadının fotoğrafını ne diye ortalarda gezdiriyorsun? Onu geçtim, o kadın için hiçbir

şey yapmadın, vicdan azabı çekiyorsun belli ki, bunu ne diye kendi karından çıkartıyorsun? O zaman adam gibi, abisinin bana yaptıklarını anlatsaydın?" Eren, üç saniye boyunca Bora'ya değdirdiği bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Tüm bunları siktir et Eren. Sana kıyasla daha uzun ama ironik derecede, aslında daha az gündür evliyim. Ben, Bora'nın değer verdiğini bildiğim bir insan hakkında yakışıksız bir şekilde konuşamam. Kaldı ki Bora da bunu yapamaz. Saygı, çekince, empati... Buna ne deniyorsa..." Eren, dikkatle bana bakarken, iç çektim. "Bak ben Gökhan'dan nefret ettim. Nefret. Katıksız nefret. Gökhan'la daima kavga ettim. Ama ağzımı açıp da Bora'ya, Gökhan'la alakalı tek bir hakaret içerikli söz söylemedim. Söyleyemem. Bir sınır var. Bunları ilkokulda falan öğrenmiş olmalıydık sanırım."

Bora içten bir kahkaha atarken bana baktı, "Ciddiyetimi yerle yeksan ettiğin için sağ ol," dedi.

Omuz silktim ve Eren'e döndüm. "Yani sen bu saatten sonra Begüm'ü kazanırsın, kaybedersin... Onu ben bilemem de... Her şeyden evvel, ona saygı duymayı öğrenmek zorundasın. Onun da sana gram saygı duymadığına eminim. Sırf sen istiyorsun diye kimse sana saygı duymaz. Mücadele etmen, hak ederek bunu kazanman gerekir."

"Güzel öğüt bak," dedi Bora, bana göz kırparak çünkü bu onun cümlesiydi.

"Sana küsüm ben! Benimle konuşmaya çalışma!" dedim, ters bir tavırla.

Bora, Eren'e döndü. "Senin yüzünden küs! Çünkü sen Nazlı'ya da saygı duymadın ve Can'ı buraya davet ettin. İstiyor mu istemiyor mu umurunda bile değildi. Bu şekilde gönül alınmaz!"

Eren, doğruluğundan emin olmak ister gibi bana baktı. "Tabii bu şekilde gönül alınmaz!" dedim, iğneleyici bir tonlamayla. "Yapman gerekeni söyleyeyim ben sana Eren. Anlaşmalı Boşanma Protokolü hazırlat. Ya da dur, sen zaten avukatsın, hazırla. Kendin hazırla, daha romantik olur! Bora bu kadarını beceremişti."

"O protokolü neden hazırlattığımı biliyorsun Nazlı," dedi Bora, kaşlarını kaldırarak.

"Evet. Yılbaşı hediyesiydi," dedim. Alayla güldüm. "Zannediyorum ki bir kadını sevmiyorken evlenmek, seviyorken de boşanmak, ancak senin gibi bir insanın yapabileceği bir şey olurdu." Kaşlarım çatılırken, yapmacık bir şekilde dudak büktüm. "Ama bir dakika, ben istediğim için evlendin...ben istediğim için de boşanmaya karar verdin, değil mi?"

"Konuyu çarpıtıyorsun," dedi, şaşkın bir tonlamayla. "Çok iyi biliyorsun o noktaya nasıl geldiğimizi."

"Boşanmak istediğimde ben bir protokol hazırlatabilirdim!" dedim, dişlerimin arasından.

"Sen zaten boşandığımızı zannediyordun ve boşanmadığımızı öğrendiğinde, hayatının yıkımını yaşamıştın Nazlı," dedi, sakinliğinin son raddesinde olduğunu belli eden bir tonlamayla. "Bana, kiminle evlendiğimi soracak kadar şuurun yerinde değildi, hatırlarsan! Ya biz neden aynı şeyleri-"

Öfkeyle sözünü keserek, "Yoo şuurum yerindeydi," dedim. Kaşlarım havalandı. "Kusura bakma, beni hiç sevmeyen kocamın benimle evli kalacağını düşünmemiştim. Çünkü bana kalırsa, gerçek şuursuzluk bu!"

"N'apıyorsunuz ya?!" diye araya girdi Eren. Kızgın tonlaması hem Bora'nın hem de benim bakışlarımın ona çevrilmesine sebep olmuştu. "Niye kavga ediyorsunuz şimdi?!"

"Kavga etmiyoruz!" Bora'yla aynı anda konuşmuş ve ikimiz de bundan rahatsız olmuş gibi birbirimize bakmıştık.

"Birbirinizi boğazlayacaksınız!" dedi Eren, sitemle. "İlk hanginiz atak yapacaksınız diye mal mal bakıyorum!"

"Huzurumuzu sen bozdun amına koyayım, biz sana kadar gayet iyiydik!" dedi Bora, öfkeyle.

Eren, Bora'ya öyle bir hüsranla baktı ki, karşısındaki adamdan bir araba dayak yemişti fakat o zaman bile canının bu denli acımadığına emin olmuştum. "Özür dilerim," dedi,

üzüntüyle. "Gerçekten özür dilerim..." diye tekrarlarken ayağa kalkmıştı. Etrafına boş boş bakındıktan sonra, sersemlemiş adımlarla içeriye girdi.

"Ne dedim ben şimdi?" dedi Bora, bana merakla bakarken. "Niye bu kadar ağrına gitti?" Başını sağa ve sola yatırdı. "Hiçbir şeye alınmadı da buna mı alındı gerçekten?!"

"Eminim ki psikolojide bir karşılığı vardır ve yine eminim ki, aslında bambaşka şeylere takılmıştır ama bu son noktası olmuştur..." dedim. Bora elime uzandı ve avucuma kocaman bir öpücük kondurdu. "Eren'le dışarı çıkacağım," diye mırıldandım. Gözlerimin içine ona intihar edeceğimi söylemişim gibi baktı. "Baş başa kalmak istiyorum onunla biraz?" dedim, bakışlarını sorgular gibi.

"Olmaz," dedi hızla.

"Anlamadım?" dedim.

Elini elimden çekti ve daha yavaş bir tonlamayla, "Olmaz..." dedi. Ben bir şey söyleyemeden, "Yanımdan ayrılmanı istemiyorum. Her an her şey olabilir, biliyorsun. Yabancısın buraya..." diye ekledi.

"Kendimi koruyabiliyorum," dedim, aldırmaz bir tebessümle. "Ayrıca bunu Dünya'nın her yerinde yapabilirim."

"Olmaz dedim Nazlı." Kaşlarımı çattım. "Eren'le baş başa kalamazsın. Kocan değil miyim? İzin vermiyorum."

Şaşkınlıkla dolu bir kahkaha attım. "Ne çeviriyorsun ya da Eren'le benim baş başa kalmamı neden engellemeye çalışıyorsun bilmiyorum ama kızmaya başlıyorum," dedim ve ayağa kalktım. Bora da hızla ayağa kalktı ve kolumu tuttu. Sert bakışlarım kolumdaki eline çevrilirken, sabır dilenir gibi, "Bırak kolumu Bora..." dedim.

"Eren'le baş başa kalmayacaksın," dedi. Yüzüne baktım, fazlasıyla ciddi görünüyordu. "Konuyu da kapattım." Elimi, kolundan kurtardım ve göğsünden ittirmeye çalıştım ama bunu bekliyormuş gibi, bir anda kollarıyla vücudumu sardı. "İnanılmaz da ciddiyim," derken, nefesi kulağımı yalamıştı.

"Ben de çok ciddiyim. Ne olduğunu anlamıyorum ama şu tavrın beni inanılmaz rahatsız etti!" dedim, kızgınlıkla. "Bırak beni!" Bora beni bıraktı fakat bu sadece kendisine döndürmek içindi. Elinden pekâlâ kurtulabilirdim fakat ona şiddet uygulamak istemiyordum. Bir kolunu belime sardı ve aramızda hiçbir mesafe bırakmak istemez gibi, vücudunu vücuduma yasladı. Boşta kalan eliyle önüme düşen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken, bakışları örümcek ağı sarmış bir kuytu köşeyi andırıyordu. "Korkuyorum," diye fısıldadım. "Ne saklıyorsun benden?" Dudakları dudaklarıma değdi ve orada kaldı. Öpmüyordu fakat o kadar sıcak bir dokunuştu ki teması, içimdeki korkuyu daha da büyütmüştü.

Eren neyi itiraf edecek sevgilim, bizimle ne alakası var diye sorarak bayılmama ramak kalmıştı çünkü kalbim ağzımda atıyordu.

Dudakları dudaklarımdan ayrılmadan minik bir buse kondurmayı ihmal etmemişti ve tekrar gözlerimi bulan bakışlarında, keskin bir giz vardı. "Sürprizimin bozulmasını istemiyorum. Eren boşboğazlık eder diye endişeleniyorum," dedi.

Omuzlarını tüm kuvvetimle sıkarken, ayak bileğine de ayağımın ucuyla vurdum. "Bana baksana sen!" dedim, bağırarak. "Benim alnımda enayi mi yazıyor?!"

"Cık," dedi, seksi bir edayla ve ellerimi hızla belimde hapsetti. "Benim adım yazıyor. Yani kaderin."

"Senin alnında da seni şimdi öldüreceğim yazıyor, bırak beni!"

"Öldürmeyecek beni... Sadece şaka yapıyor!" dedi, arkamdaki bir noktaya bakarak. Orada kim vardı bilmiyordum, arkamı dönmek istediysem de engel olmuştu. "Öldüremez beni..."

Dudakları dudaklarıma yaklaşırken, bakışlarım dudaklarına kaymıştı. "Nedenmiş o?"

"Benimle tam da aynı sebepten sevgilim, çok sevmekten!" dedi ve beni öptü.

Bora'nın öpücükleri içinde barındırdığı gizi saklamak en büyük göreviymişçesine sert ve baştan çıkarıcıydı. Cümlelerimi işgal altında tutan hoyrat dili, yapabileceği tek şeyin beni hissetmek olduğunu dimağıma haykırıyor ve benim ayaklarımı yerden kesiyordu. Belki daha evvel çakıldığım ve çakılmanın ne hissettirdiğini bildiğim için, yüreğim bir titremeyle sarsılmıştı ve çok yükselmemeye kararlıydım. Nefesim kesilinceye dek tutkunu olduğum dudaklara ateşli bir şekilde karşılık vermiştim.

Katran karası gözlerine bakarken soluk soluğaydım. "Sana güvenmiyorum Bora Karabey..." dediğimde, Bora'nın yüreği de benim yüreğim gibi titremişti. "Benden her ne saklıyorsan, sana güvenmemem gerektiğini hatırlatıyorsun!" Bora'nın elleri, belimde kenetlediği ellerimden çekilirken, bakışları kısılmıştı. "Belki yine oynuyorsundur benimle?" Öyle bir şey olmayacağını, olamayacağını biliyordum ve fakat öte yandan, nereden biliyordum? "Neden olmasın?"

Şaşırdığını, hatta yutkunmakta bile zorlandığını gördüm. "Bana... Böyle düşünmediğini söyle," dedi.

Onun aksine benim sesim gayet normaldi. "Neden düşünmeyeyim ki?"

"Öyle mi?" diye sordu, hafifçe gülerken. Kapkara gözlerinden yayılan katranın sıcaklığı, cehennem gibiydi. "Öyle, görüyorum ki..." Başını iki yana sallarken bir adım geriye gitti. "Eren çok uzaklaşmadan ona yetiş istersen..." dedi.

"Sen de sırlardan sıkıldığını söylemiştin?" dedim, kısık bir sesle.

"Siktir et," dedi.

Bana arkasını döndü ve içeriye girdi.

Ona güvenmediğim için bana kırılması, beni ilgilendirmemek zorundaydı fakat neden canım yanmıştı?

♠

Kalbimle zihnim arasındaki kaygılı düşünceler, ağır ağır çalan Fransızca şarkılarda kaybolurken, kokteylimdeki karıştırıcıyla oynuyordum. Karşımda oturan Eren'e asla

değmeyen gözlerim, beraber dışarıya çıkmamızla tezat duygular barındırıyordu ve bunun nasıl göründüğüyle ilgilenmiyordum. Etrafımızı kuşatan masalarda oturan insanlar, gece yarısı olmasına rağmen evlerine gitmeyecek gözüküyorlardı. Dört yıl önce bu saatlerde, bir otel odasında, günler sonra bir kumarhaneyi dolandırmak üzere hazırlanırken de ancak şimdiki kadar nemrut bir yüz ifadesine sahip olduğuma emindim. Belki sorun kıştaydı. Belki de Akdeniz'de.

"Benimle konuşmak istediğini söylemiştin..." Eren'in daha fazla dayanamayarak söze girmesiyle, bakışlarımı yüzüne diktim. "Fakat buraya geldiğimizden beri sadece susuyorsun."

Yüzüme zoraki bir gülümseme yayıldı. "Bazen, bazı şeyler önceliğini yitiriyor," dedim. Eren, dikkatle beni süzerken, bakışları sorgulayıcıydı. "Seninle konuşmak istemiştim ama şu an istemiyorum."

"Çünkü?" dedi Eren, meraktan uzak bir tavırla. "Bora'yla tartıştın ve aklın onda kaldı?" Cevabı kendi de biliyordu. "Benden sonra büyüdü belli ki mesele."

"Nasıl bilmiyorum ama anlıyorsun işte bir şekilde..." dedim, mırıldanarak.

Eren önündeki alkolsüz kokteylden büyük bir yudum aldı. "İçkiyi bırakmak isteyen birisiyle pubta buluşmak istemen, çok tatlı oldu."

Kupkuru bir kahkaha attım. "Kusura bakma," dedim, başımı iki yana sallayarak. "Aklıma bile gelmedi..." İçime derin bir nefes çektim. "Benim içmeye ihtiyacım vardı da..."

"Sorun ne?" diye sorduğunda, ellerini masanın üzerinde birleştirmişti.

"Bora benden bir şey saklıyor," dedim; sanki ben ondan ablasının yaşadığını saklamıyormuşum gibi. Eren'in gözleri kısıldı. "Ve sen, ne sakladığını biliyorsun."

"Olası değil mi sence de?" diye sordu Eren. Gülümsemesi, bu durumu normale indirgemeye çalışır bir vaziyetteydi.

"Yaklaşık dört yıllık bir hukukumuz var. Elbette aramızda çok şey geçti."

Başımı itiraz edercesine iki yana salladım. "Sıradan bir şeyden bahsetmiyorum." Kaşlarım havalanmıştı. "Sen her ne biliyorsan, bunu bana söylemenden Bora korkuyor."

"Ve sen de o şey neyse, benden duymak mı istiyorsun?" diye sordu. Parmak uçlarıyla masaya vurmaya başlamıştı. "Benim bildiğim ama senin bilmediğin ve Bora'nın öğrenmenden korktuğu bir şey..." Yüzü, düşünceli bir hâl almıştı. "Bora'nın ortaya çıkmasından korktuğu bir şey bilmediğime eminim. Sırlarını paylaşan birisi değil." Dudaklarım aralansa da Eren umursamamış ve devam etmişti: "Sana yardım etmemem için beni tehdit etti zamanında ama bunu zaten biliyorsun... Senin yokluğunda ne kadar perişan olduğu da sır olmasa gerek. Birçok kez konuştuk onunla, senin hakkında. Bana seninle ilgili, bilmediği şeyler anlatmamı falan isterdi. Ben de anlatırdım. Fakat tüm bunları biliyor olmamın onu korkutacağını sanmam. Korktuğuna emin misin? Utanıyor olmasın?"

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. "Bilmiyorum..." diye bir itirafta bulundum. "Sadece... Sadece seninle konuşmamı istemedi, yalnız kalmamızı istemedi. Rahatsız oldu. Emin olduğum sadece bu."

Eren omzunu silkerken, "Ortaya çıkmasının onu korkutacağı bilgilere sahip olmak isterdim," dedi. Merakla gözlerine baktığımda, "Begüm'le aramızı yapması için bir tehdit olarak kullanabilirdim bunu..." diye ekledi.

Güldüm. "Birkaç kez tarafından öldürülmeyi ıskalamış birisine göre, fazla cesursun!"

"Bence benden hoşlanıyor," dedi Eren, kaşlarını çatarak. "Öldürse öldürürdü." Kaşları gevşedi ve beklenmedik bir kahkaha attı. "İtiraf ediyorum, bence şans eseri hayattayım. Öldürse öldürürdü, üstelik sıyrılırdı da bu işten."

"Ölmemen güzel," diye mırıldandım ve kokteylimden içtim. "En azından karşılıklı oturabiliyoruz."

"Keşke içki içiyor olmasaydın ama evet," dedi Eren, hoşnutsuz bir tavırla. "Yine de memnunum. İradem sınanıyor da olsa..."

"Neden kendini bu kadar bıraktın?" diye sorarken buldum kendimi. İç çektim. "Benim tanıdığım Eren güçlüydü. Fakat sen... Bambaşka bir adama dönüşmüşsün."

Eren'in gözlerinin içine yerleşen karmaşa, yüzünün de düşmesine sebep olmuştu. "Ne kadar beceremesem de arkasını toplamak zorunda olduğum iki insan gitti ve ben yalnız kaldım." Bakışları beni aşıp, öylesine bir noktayı hedef almıştı. "Belki de ben, ben değildim. Siz beni *ben* zannettiniz. Ben de buna inandım. *Eren güçlüdür. Eren kuralcıdır. Eren eğlenmekten anlamaz*." Güldü. "Sen ve Anıl, İstanbul'a geldiğinizde üzerime kocaman bir sorumluluk yüklenmişti. Abim de buradaydı ama o zaten gecesi gündüzü belli olmayan bir komiser yardımcısıydı o zamanlar ve size ben göz kulak olmak zorundaydım. *Anıl eve geç geliyor mu, eve kız atıyor mu, Naz'ın sevgilisi var mı, Naz vakitlice evine giriyor mu, Anıl okulu ihmal ediyor mu, Naz İstanbul'un büyüsüne kapılıp gidiyor mu...* Onlarca soru vardı bana sorulan ve ben her şeyin yolunda gitmesini sağlamak zorunda olan o kişiydim. Beceremesem de oydum ben."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Omuzlarına çöken ağırlıkla, gözlerini gözlerime sabitlemişti. "Birkaç kez taviz verirsin ve sonra insanlar senden hep aynı şeyi beklemeye başlar... Sen ve Anıl, kafanıza estiği gibi davranıyordunuz ama ben öyle değildim. Bayramlarda Bodrum'a gitmek zorundaydım. Ve tatil zamanlarında. Ben herkesi devamlı arayıp, bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını anlamak zorunda olan kişiydim. Bir noktadan sonra mükemmel Eren'e o kadar alışmıştı ki insanlar, abimi dahi benim kontrol etmemi beklediler. Kız kardeşimin eğitim hayatıyla benim ilgilenmemi beklediler. Öyle ki, Vesile Hala dahi, Canan ve Özcan kavga ettiğinde beni arar oldu. Her şeye koşan Eren... Tüm bunların bana

çok fazla geldiğini, sizi kaybedince anladım." Kaşları havalandı. "Anıl öldü. Sen gittin. Ben dağıldım."

"Tüm bunları anlıyorum..." dedim, sakince. Ellerimi kokteyl bardağımın etrafına sarmıştım. "Fakat tüm bunlar, Begüm'le olan ilişkindeki sorunları açıklamaya yetmiyor."

"Kızgındım," dedi. Hissettiği suçluluk gözlerinden okunuyordu. "Kendime kızgındım. Olanlardan kendimi de suçluyordum. O nişandan... O kurşunu Anıl yerine yememiş olmaktan..." Alt dudağını birkaç saniyeliğine ısırdı. "Ve tüm hırsımın hedefi Begüm oldu hep."

"Anıl'ı o nişana ben çağırdım..." dedim, Eren'in zaten bunu bildiğinin bilinciyle. "Senin yüzünden değil, benim yüzümden öldü."

Eren itiraz edercesine başını salladı. "Saçmalama. Bilemezdin."

"Bilemezdim ama bu gerçeği değiştirmiyor," dedim, kaşlarımı çatarak. Kokteylimden içtim. "O nişan da benim yüzümden tarandı."

"Ne alakası var Naz?!" dedi Eren, sitemle.

Yorgunluk tüm bedenimi esir almıştı. "Ondan ömrünü çaldım." Gözlerimi kapattım. "Kendimi hiçbir zaman affetmeyeceğim."

Eren'in ellerini ellerimin üzerinde hissettim fakat gözlerimi açmadım. "O seni çok seviyordu ve kendine bunları dediğini duysa, sinirlenirdi." Yanaklarıma incecik bir yaş akarken, gözlerimi açtım. "O seni çok seviyordu Naz." Dudaklarım titrerken, gözlerim Eren'in gözlerine takılmıştı. "Aşıktı sana."

"Aklım almıyor," dedim, kısık bir sesle. Eren, ellerini ellerimden çekerken, sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Bana aşık olmasını aklım almıyor."

"Ne zaman aşık oldu ya da ne zaman fark etti bilmem," dedi, tereddütle. "Nişanlıydın. Ve onu uyardım." Gözlerim şaşkınlıkla kısıldı. "Daha sonra bu nişanın kurmaca olduğunu öğrenince, biraz olsun umutlandı. Sen Kıbrıs'a gitmiştin. Fakat daha sonra senden aldığımız ilk haber, evlendiğindi." Yutkunmaya çalıştım. "Kendisi için ve senin için en doğru

kararı verdi, sana senden uzak durmak istediğini söyledi. Beceremedi... Bir gün... Hani formüllerinin olduğu dosyayı bana verdiğin gün..."

"Bora'ya da söylemiş bunu, evet..." dedim.

"O gün Bora onu öldürecek sanmıştım," dedi, o güne gitmiş gibi. "Bir adamın karşısına geçip, karısına aşık olduğunu söylemek cahil cesareti!" Başını iki yana salladı. "Senin bir başkasını sevdiğini görmek, aklını başına getirdi işte onun da... Kaybedince anladı." İç çekti. "Benim için Bora kontrolü her zaman elinde tutan, robotik bir adamdı ama o gün, onun da insan olduğunu anladım. Duyguları olduğunu. Ve kıskançlığın, onu bambaşka birisine dönüştürdüğünü... Birbirlerine attıkları her bir yumrukta senin için kavga ediyorlardı. Yaşadıkları fiziksel şiddet neyse de... Anıl, seni daha iyi tanıyor olmanın üstünlüğüyle öyle cümleler kurdu ki Bora'ya, eminim bugün bile unutamamıştır hiçbirini."

"Muhtemelen..." dedim ve kısa süreli bir sessizlik oldu.

"Anıl'ı çok özlediğini biliyorum," dedi Eren, kısa süreli sessizliği noktalamak ister gibi.

Gözlerimden birkaç damla yaş süzüldü. "En yakın arkadaşımdı..." dedim.

"O Ayça ile evlenmeye karar verdiğinde, sizin arkadaşlığınız bitmişti Naz..." dedi. Kokteylimi dudaklarıma götürdüğümde, içimdeki yangını söndürmek için büyük bir mücadeleye girişmiştim. "Sen kocaman bir mesafe koydun aranıza o gün."

"Evet," dedim. Başımı salladım. "Hatta belki de hiç arkadaş olamamışızdır, benim yüzümden. Benim ona olan aşkım yüzünden. Ama bu bile, onun benim en yakın arkadaşım olduğu gerçeğini değiştirmez. İçimin onunla dolup taştığı günlerim vardı..." Eren buruk bir şekilde gülümsedi. "Gençtim. Canlıydım. Bambaşkaydım..." Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "O günlerde bana çok büyük gelen yaşlardayım şimdi." Yan masamda oturan iki genç kıza baktım. "Bazen hayatı kaçırmış gibi hissediyorum."

"İtiraf etmem gerekirse, ben de kaçırdığın çok şey olduğunu düşünüyorum..." dedi. Sesi yargıdan uzak, daha çok bir açıklamada bulunuyor gibiydi. "Basit bir Karadeniz turundan bile Anıl için vazgeçen, onun uydusuymuş gibi yaşayan biriydin ve bundan nefret ediyordum."

Gözlerimi Eren'in gözlerine kilitlerken, "Kabul et, bu ağırdı!" dedim, şakacı bir tonlamayla.

Ben kokteylimi bitirirken Eren, "Ama hayran olunasıydı, bunu da itiraf etmeliyim..." dedi. Derin bir nefes aldığında, cümlelerini seçmeye çalıştığını anlamıştım. "Kendine değer vermediğinin, kendini önemsemediğinin hem farkındaydım hem de değildim. Belki de seni şımarık, vurdumduymaz bulmak işime geliyordu. Belki de sırf iyi görünüyorsun diye, hiçbir zaman aslında nasıl olduğunla ilgilenmedim. Bilmiyorum. Bora bir şeyde özellikle çok haklı. Kıbrıs'a gidişinin ve o kumarhaneye girişinin sorumlularından birisi de benim." Ne tepki vereceğimi anlamak ister gibi, birkaç saniye sessiz kaldı. "Bugün olsa? Ne yapardın Naz?"

"Yolum Bora'ya çıktı Eren," dedim, bana bile garip gelen bir sesle. Garsondan yeni bir kokteyl istemek için bakışlarımı ondan çektim ve elimi hafifçe havaya kaldırdım. "Yere çakıldım, acının dibini gördüm... Kullanıldım hatta." Garsona kokteyl siparişi verdim ve alkol oranının fazla olmasını istediğimi de ekledim. "Her şeye rağmen..." dedim, yeniden Eren'e bakarken. "Yine olsa yine girerdim, üstelik bu kez koşa koşa."

"Acaba sen mi daha çok seviyorsun, yoksa Bora mı?" diye mırıldandı. Kararsız bir ifadeyle dudaklarını büzdü. "Daha iyi bir hayatı hak ediyordunuz."

"Hak ediyorduk," diye onayladım Eren'i. "En iyisini hak ediyorduk." Gülümsemem, kalbimdeki kırıkları haykırıyordu. "Ama Bora bana hiç hak etmediğim şeyler yaşatınca, payımıza bu düştü. Muğlak bir gelecek..." Eren sıkıntılı bir nefes verirken, garsonun getirdiği kokteylimi yudumladım. "Sabah neredeydim, şimdi neredeyim... Sabah ne hissediyordum, şimdi ne hissediyorum Eren... İçim çok

dolu... Affedemeyecek olmak, en ağırı sanıyordum. Ama en ağırı güvenememekmiş... Bana yaptıklarından ya da yaşattıklarından falan daha ağırmış, ona güvenemiyor olmak... *Ya yine oynuyorsa benimle* diye düşündüm ya... Maalesef, güvenemediğim birisiyle gelecek düşleyemiyorum. Beni iyileştirme ihtimali bile var ama ona tekrar güvenebilme ihtimalim, maalesef yokmuş."

"Bora asla sana zarar vermez," dedi, kaşlarını çatarak.

"Bir kez yapanın, yine yapma ihtimali vardır," dedim. Dilimden akan soğukluk, bedenime de yayılmıştı. "Bu aynı bir kez sigara içmek, bir kez uyuşturucu kullanmak gibidir. Bir kez cinayet işlemek gibi. Bir kez yapınca, yine yapabilirsin. Üstelik bu kez, daha kolay yapabilirsin."

"Kız kardeşiyle senin aranda kaldığında, seni yaşatan bir adam o," dedi, sanki Bora'nın günahını aldığımı söylemek ister gibi.

"Beni öldürmez Eren," dedim, gülümsemeye çalışarak. "Ama kalbimi söktüğünde, yaşamamın da bir anlamı kalmıyor. Yani kalmamıştı. Daha önce. Ve ben aynını yaşamaktan korkuyorum."

"Birisini sevmek risk almak değil midir?" diye sordu, merakla.

Başımla onu onayladım. "Bir kez risk aldım ve kaybettim. İkinci kez risk almam, aptallık olmaz mı?"

"Koşullar farklı Naz," dedi. Sesi, benimkine kıyasla pürüzsüz ve kendisinden emindi. "Bora ölür ama yine de seni incitmez. Bir daha yapmaz."

"Umarım," dedim, iç çekerek. "Ama ben, incitebilme ihtimali olduğunu hiç unutmayacağım belli ki..."

"Gelecekten bahsediyorsun, peki geçmiş?" diye sordu. Bu kez yüzüne kaygı yayılmıştı. "Aşabilecek misin?"

"Sanmıyorum," diye mırıldandım. Kokteylimden büyük bir yudum aldım. "Affetmek istiyorum. Ama bunun nasıl yapıldığından bile bihaberim sanki. Hadi affettim diyelim, ya beni pişman ederse onu affettiğime..." Eren'in kaşları

çatılırken gülümsedim. "Bak kısır döngü... Kocaman bir düğüm..."

Eren'in gözlerinin içine birden bir ışık yayılmıştı. "Anı yaşa?" dedi, bir teklif sunar gibi. Bu teklif bana kocaman bir kahkaha attırmıştı. "Anıl'ı düşün. O da sadece anı yaşardı!"

"Bunu deneyeceğim," dediğimde Eren gülümsemişti fakat bilmiyordu ki, zaten uzun bir süre boyunca yaptığım tek şey buydu. Ta ki yaşadığımız şey, andan taşıncaya dek. Duygularım andan taşınca, travmalarım da körüklenmişti işte. "Deneyeceğim!" dedim ve bir kez daha kahkaha attım.

"Gözlerine baktığımda aynı insan olduğunu görüyorum ama..." dedi, birkaç saniye sonra. "Galiba içeride, gerçekten de değişen bir şeyler var..." diye ekledi.

İç çektim. "Annemle babamı kaybettiğim günden beri eksiliyordum..." Aklıma Mersin geldi. "İnsanlar eksiliyordu içimde. Her birinin bir parçam olduğunu hissettiğim insanlar... Eksile eksile yok oldum... Yok olduğum yerden, yeniden var oldum bir gün. Ama her var olmak, aynı olmak demek değil. Bir evi yıkarsın, yerine yenisini inşa edersin ama o ev, o ev olmaz artık... Çünkü malzemesi farklıdır, mimarisi farklıdır, her şey aynı olsa, inşaattaki usta farklıdır. Bu değişim sadece bana ait değişim değil yani, içimdeki insanlar değişti. Değer yargılarım, önemsediklerim, aile kavramım değişti." Her şeye rağmen gülümsedim. "Artık kalabalıklar içinde yalnız değilim. Artık hayatımda, yanında yalnız hissettiğim kimseyi tutmuyorum. Artık hayatımda olan herkes, gerçekten hayatımda."

Eren'in cümlelerim üzerine söyleyecek hiçbir şeyi kalmayınca aramızda derin, hükümsüz bir sessizlik oluştu ve havaya yayıldı. Ben oluşan sessizlikte kokteylimi yudum yudum bitirdikçe yerine yenisini sipariş ederken, Eren yalnızca etrafı seyrediyordu. Konuşacak çok şeyi olduğunu gözbebeklerinden okumak mümkündü fakat cesaretini tam olarak toplayamadığını da biliyordum. Bu kadarı yeterli geliyordu bana. Artık hayatımda yoktu. Hiçbir zaman da tekrar hayatıma giremezdi. İki eski arkadaşın

konuşabilecekleri bununla sınırlıydı ve fazlasının sınırlarımı aşacağını hissediyordum. Aslında bahsetmemiz gereken o ve Begüm'dü ama mecalim yoktu. Zaten söz konusu *içimdeki aşk* olduğunda, aşk odağıma bir kez girdiğinde, etraftaki hiçbir şeyi umursayamıyordum, maalesef.

"İyi akşamlar." Sergio'nun sesini duymamla, bakışlarım ona çevrildi. "Geçerken gördük sizi. Rahatsız etmiyoruz ya?"

"Merhaba, iyi akşamlar..." diye karşılık verdi Eren.

Gülümseyerek ayağa kalktım ve kollarımı Bat'in boynuna doladım. Gerçekten hayatımda olan insanlardan birisine. Çok sevdiğim arkadaşıma. "Sen DC'ye döndün sanıyordum."

Sergio, hiç beklemeden sandalyeye ilişirken yanına gelen garsona Bat ve kendisi için bira siparişi vermiş ve bana, "Benimle kaldı..." diye açıklamada bulunmuştu.

Bat, Eren'e tokalaşmak üzere elini uzattı ve daha sonra o da yanımıza oturdu. "Sizin de buralarda olduğunuzu bilmiyordum," dedi Eren, Bat'e.

"Beraber geldik," dedi Sergio, hafifçe beni işaret ederken. "Monte Carlo'da işlerimiz vardı." Bakışlarının yüzüme çevrildiğini fark etmeme rağmen herhangi bir tepki vermemiş ve kokteylimden yudumlamaya devam etmiştim. Sergio neyse de Çınar Akbulut'un ne kadar hayatımda olduğunu bilmediğim gerçeğiyle bir kez daha yüzleşirken buldum kendimi ve bu düşünce beni gerçekten üzüyordu. Sergio da bunun farkında olmalıydı ki, "Nasılsın?" diye sordu ama sorusunu duymazdan gelerek, bakışlarımı Bat'e çevirdim.

"N'aber?" diye sordum, Bat'e.

"İyi," dedi Bat, sırıtarak. "Kara'yla poker oynamak istiyorum."

"Yine başladı..." Sergio gözlerini devirmişti. "Sürekli şu cümleyi sayıklayıp duruyor!"

"Biraz da eğlenelim ahbap," dedi Bat, masum bir tavırla. Bana göz kırptı. "Haklı değil miyim?"

"Bunu kabul edeceğini sanmıyorum," diye atıldı Sergio. "Hiçbirinizden... Düzeltiyorum, hiçbirimizden hoşlanmıyor."

"Nina'yı mı kaçırsam?" dedi Bat, üzerine gerçekten düşünür gibi.

"Nina... Garip geliyor..." diye mırıldandı Eren. Bat ona göz ucuyla bakmış ve gülmüştü. "Başka birisinden bahsediliyormuş gibi."

"Alışmaya bak." Bat'in hin gülüşü, benim de gülmeme sebep oldu. "Çünkü ona asla *Naz* demeyi düşünmüyorum."

Sergio, Bat ile Eren diyaloğunun son bulmasını ister gibi bakışlarını Eren'e çevirmiş ve "Nasıl gidiyor?" diye sormuştu.

"Kötü," dedi Eren, dürüstçe.

"Demir nasıl?" diye sordu bu kez de Sergio.

"Bak o iyi işte," dedi Eren. Yüzünde bir anda beliren gülümseme sıcacıktı. "Başıma gelen en iyi şey..." Derin bir nefes aldı. "Büyüyor her geçen gün."

Bat, ayağının ucuyla ayağımı dürttü ve bana yine göz kırptı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Değil," dedim. Sanırım ben de Eren kadar dürüsttüm. Sergio muhtemelen dikkatini bende de tutuyordu fakat Eren'in, yalnızca Sergio'yla arasındaki muhabbete odaklandığına emindim. "Dans etmek istiyorum."

"Kafanı dağıtman gerek yani?" dedi Bat. Koyu mavi gözleri ışıl ışıldı. "Öyleyse acilen dans etmeliyiz."

"Yarın Disneyland'a götüreceğim çocukları," dedi Eren. Kolundaki saate baktı. "Kalksak iyi olur Naz, seni de eve bırakayım."

"Biz bırakırız Nina'yı," dedi Bat, doğrudan. Eren, Bat'in Türkçe bilmesine şaşırmış gibiydi. "Sen kalk istersen. Biz yeni geldik."

Eren bir an için duraksasa da başını iki yana salladı. "Olmaz."

"Anlamadım?" dedi Bat, sinsi bir tavırla gülümserken. "Nasıl olmaz?"

"Benimle buluşmaya çıktı evden. Doğru olan benim eve bırakmam." Eren, ciddiyetle bana baktı. "Hesabı istiyorum."

"Sen kalk Eren," dedim, dümdüz bir sesle. "Ben biraz daha kalacağım."

"Bora'ya bunun hesabını verememem ben," dedi Eren. Ayağa kalktı ve garsona eliyle işaret yaptı. "Lütfen uzatma."

"Kimseye bir şeyin hesabını vermek zorunda değilsin!" Bat'in sesi biraz yükselmiş ve o da aynı Eren gibi ayağa kalkmıştı. "Kalkmak istemiyor, zorlayamazsın!"

Sergio sıkıntılı bir nefes verip uyarıcı bir ifadeyle, "Beyler!" derken, ben keyifle kokteylimi yudumluyordum. Neden bilmiyordum, bu gerginlik hoşuma gitmişti ve kendimi lisede falan hissetmiştim. Erkekler grubundaki *tek kız için* kavga edilen yaşlarda. Olduğumdan daha gençmişim gibi. On yaş gençmişim gibi. "Eren sorun yok, sen git..." diye devam etti Sergio. Sesi baskındı. "Farkında mısın bilmiyorum ama ben buradayım."

"Ben bu adama pek ısınamadım," dedi Eren, Bat'e bakarak. "Üzgünüm. Kişisel algılama Çınar."

"Çok da umurumda..." dedi Bat. Gülerken cebinden telefonunu çıkartmıştı. Onun bu hallerine fazlasıyla alışık olduğum için, telefonunu kulağına götürdüğünde, ne yapacağını anlamıştım. Arkama yaslandım ve bacak bacak üzerine attım. "Kara merhaba, Sam." Eren'in kaşları çatıldı. "Sergio ile beraberdik. Nina ve bir adamı gördük de..." Sergio gözlerini devirirken güldüm. "Bu adam her kimse..." dedi Bat, alayla. "Nina'yı zorla kaldırmaya çalışıyor. Ne yapacağımızı bilemedik. Müdahale etsek mi?"

"Bat!" dedi Sergio, kızgınlıkla.

"Asabi bi' arkadaş sanırım," dedi Bat, yapay bir ciddiyetle. Eren, Bat'e doğru bir adım attığı sırada, "Sanırım bana saldıracak!" dedi Bat, korkuyormuş gibi. "İnanmıyorum... Nina'nın nasıl arkadaşları var?!"

Eren, Bat'in elinden telefonu çekerken Bat umarsızca kahkaha atmıştı. "Bora?" dedi Eren, kaygılı bir tonlamayla. Kaşları çatılırken telefonu kulağından çekti ve bir küfür savurdu. "Aramamışsın?" dedi, şaşkınlıkla. Telefonu masanın üzerine fırlattı ve Bat'e yumruk savurmaya kalktı.

Fakat Bat, Eren'in kolunu havada yakalamış ve "Sakın!" demişti. "Deneme!"

Eren başını iki yana sallarken, "Ne haliniz varsa görün!" diye söylendi ve kolunun acısını geçirmek ister gibi bileğini sallarken, hızlı adımlarla dışarıya çıktı.

"Bunu niye yaptın?" diye sordu Sergio, sertçe. Bakışlarım yola kaydığında, Eren'in arabasına bindiğini görmüştüm. "Huzursuzluk çıkartmaya bayılıyorsun!"

"Asla!" dedi Bat, masum bir çocuk gibi. "Sadece Nina'yı sahiplenmesi hoşuma gitmedi!"

"Eski arkadaşı," dedi Sergio. Başını iki yana sallarken birasını eline almıştı. "Seni ilgilendirmez tavırları."

"Eski, evet." Bat'in tavrı keskindi. "Kilit kelime bu bak, *eski*."

Bat'e samimi bir gülümseme yolladım. "Bora'dan korktuğunu nasıl anladın?"

Bat ciddi olup olmadığımı sorgular gibi bakıyordu. "Onları izlediğimizi unutuyorsun sanırım." Birasını kafaya dikti. "Ayrıca bence Eren çok daha fazlasını hak ediyor. Hatırlarsan oğlunun doğumundaydık ve o hastanedeki tavırları rahatsız ediciydi. Boş boş oturdu. Küçük Karabey, yani karısı kaçırıldığında da öylece durdu! Yani tüm meydan okumaları boş."

Sergio, deri ceketinin cebinden telefonunu çıkartırken, bakışlarını Bat'den ayırmamıştı. "Bizim gibi değil o. Normal biri. Bunun için onu suçlayamazsın," dedi.

Bat'in, "Umurumda değil," diyerek omuz silkmesi, muhabbeti sonlandırmıştı. Bakışlarım yeniden yan masadaki iki genç kıza kaydı. Bir zamanlar ben de 18 yaşındaydım. O zamanlarda yanımda Eren vardı ve ben o zamanlar, şimdiki gibi hissetmiyordum. Bu masada olmak, gerçekten arkadaşlarımla olmak demekti ve belki de değişimin en güzel armağanlarından birisi OCTO'nun bana getirdikleriydi.

♠

Bat arabayı keyifle kullanıyor ve gitgide eve yaklaşıyordu. Eren kalktıktan sonra biraz daha oturmuştuk ve Bat ile bana kalsa, oturmaya da devam ederdik fakat Sergio'nun ısrarı ile kalkmak zorunda kalmıştık. Sergio ne kadar uykusunun

geldiğini bahane etse de içten içe Eren'e katıldığını ve bir an evvel eve gitmemin uygun olduğunu düşündüğünü biliyordum ve bu kesinlikle Türk olmasıyla alakalıydı. Sergio, Bat ile geldiği arabayı alarak otele gitmiş, Bat de benim kullandığım arabaya geçerek beni kendisinin bırakacağını söylemişti.

"Evet," dedi Bat, hoparlöre aldığı telefonu direksiyondaki eline sıkıştırırken.

"Araba mı kullanıyorsun?" Tarantula'nın sesi her zamanki gibi sertti.

"Evet," dedi Bat, yine.

"Neredesin?" diye sordu Tarantula.

"Nina'yı evine bırakıyorum," dedi Bat, sıkkın bir tonlamayla. "Söyle. Ne oldu?"

"Bir sorunumuz var ve yardımın gerekli fakat bekleyebilir," dedi Tarantula. Sesi düşünceli çıkıyordu. "Ne zaman döneceksiniz? Kara'nın da dönmesi gerekli artık."

"Bilmiyorum ben Falcon'la Fox'a bağlıyım," dedi Bat. Bakışları birkaç saniyeliğine bana çevrildi. "Kara'ya da sanırım sen sormalısın."

"Ayrı kaldık ve bu hoşuma gitmiyor," dedi Tarantula. Verdiği sesli nefes arabanın içine yayıldı. "Her neyse. Müsait olduğunda ara beni."

Bat, arabayı ışıklı yola doğru sürerken, Bora'nın korumaları hareketlenmişti. "Tamam," dedi Bat, sakince. Telefonu kapatırken yine bana baktı. "Bu adamlar beni ürkütüyorlar," diye mırıldandı. "Her an ateş açacaklarmış gibi." Güldü. "Bedelli askerlik yapan arkadaş da tetikte!" dedi, alayla.

Bakışlarım Gökhan'ı bulurken, emniyet kemerimi çözdüm. "Araba sende kalsın. Otele git. Ben sonra aldırırım," dedim.

Gökhan bize doğru yaklaşmış ve kapımı açmıştı. "Gerek yok. Ben kendim giderim," dedi Bat. Arabadan indi ve Gökhan'a selam verdi.

"Nasıl gideceksin buradan otele? Koşarak mı?" dedim, sitemle. "En azından bıraksınlar seni."

Bat güldü. "Civarı keşfedeceğim. Uzun zamandır bilmediğim bir şehirde gece yarısı kaybolması yaşamadım..." Arabanın kapısını kapattı. "Macera Nina! Macera..." dedi, eğlenir bir tavırla. Bakışlarını korumalara çevirdi ve Türkçe konuşarak, "Kara müsait mi?" diye sordu.

"İçeri gelmez misin?" dedi Gökhan, varlığını hatırlatmak ister gibi. Herkes birbirine üstünlük taslamaya çalışıyordu. "Müsait Kara."

"Belki benimle görüşmek istemeyecek?" dedi Bat, sırıtarak. "Neden onun adına karar veriyorsun ki?"

Gökhan'ın gülümsemesi tehditkardı. "Ben Eren değilim..." Şaşkınlıkla ona baktım, olanları ne zaman öğrenmişti?

"Fox!" dedi Bat, başını iki yana sallarken. "Ne çabuk anlattı?"

"Bana değil, Kara'ya..." dedi Gökhan, kollarını bağlayarak. "Kara'ya ajanlık yapıyor, artık eminim." Bakışları gözlerimi buldu. "Şu Tarantula'nın adamını da... Kesin Çınar uçurdu... Bir de telefonlarımızı dinliyor olabilir mi diye bile düşündük, inanamıyorum!"

"Siktir, kuzenini kayırıyor!" dedi Bat keyifle fakat Gökhan, bu keyiften hoşlanmamıştı.

"İyi akşamlar." Bora'nın sesi bahçeye yayılırken, bakışlarım yüzüne çevrilmişti fakat onun kapkara gözleri Bat'in üzerindeydi.

Bora birkaç adım atarak bize doğru yaklaşırken, Bat de ona, "İyi akşamlar," diye karşılık vermişti. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedi Bora ve Bat'e nasıl olduğunu sorma nezaketine girmedi. Kesinlikle herkes herkese üstünlük taslıyordu ve ben de buna kademe kademe maruz kalıyordum.

Bat arabanın arka kapısını açtı, oradaki paketi aldı ve Bora'ya uzattı. "Senin için..." Bora'nın kaşları çatıldı ve Bat'in elinden paketi aldı. "En sevdiğin tatlıymış."

"Tatlı?" dedi Bora, şaşkınlıkla. "En sevdiğim?" Bakışları bana çevrildiğinde yüzüm ifadesizdi. "Nazlı'dan öğrendin

sanırım?" dedi, yeniden Bat'e dönerken. "Teşekkür ederim. Gerek yoktu."

"Afiyet olsun," dedi Bat. Belki de ilk kez kasıldığına şahit oluyor ve gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyordum. "Ben bir şey duydum..." Gökhan'ın *ne oluyor* sorusu barındıran bakışlarını gözlerimde hissettiğimde, dudaklarımı *sus* der gibi büzdüm. "Monte Carlo'da, ben Nina ile alışverişteyken, siz hazırlık yaparken yani... Poker oynamışsınız..."

"Evet," dedi Bora, elindeki paketi adamlardan birisine uzatırken. Gözleri kısılmış, Bat'in nereye varacağını anlamaya çalışıyordu. "Neden?"

Bat derin bir nefes aldı. Birkaç saniye cesaret kazanmak ister gibi bana baktığında, kafamı *evet* der gibi salladım, *bunu yapabilirsin Bat!* "Benimle de oynamanı istiyorum," dedi Bat. Gülümsedi. "Nina da oynar tabii. Onsuz hiçbir oyuna katılmama kararı almışsın sanırım."

Gökhan'ın attığı kahkaha, Bat'in kaşlarının çatılmasına sebep olmuştu. Önce, "Neden gülüyorsun?" diye sordu, sonra da Bora'ya baktı. Bora, ellerini cebine sokmuş, ifadesiz bir şekilde Bat'i izliyordu. Bat derin bir nefes alıp bana döndüğünde, ben de kendimi tutamamış ve kocaman bir kahkaha atmıştım.

Bat kendisini oyuna getirdiğimi anlamıştı. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Neyin öcü bu?" diye sordu, hoşnutsuz bir tavırla. "Niye bana yalan söylüyorsun?!"

"Beni hortumla ıslatmanın tabii ki!" dedim, zevkle. Gözlerim kocaman açılmıştı. "Hayatım boyunca bunun öcünü senden alıp duracağım!"

"Dövdün beni hortumla zaten!" dedi Bat, kabul etmez bir tonlamayla. "Zaten ödeştik!"

İşaret parmağımı *hayır* der gibi salladım. "O senin düşüncen..." dedim, kaşlarımı çatarak.

"Emir Milić ile buluşmaya giderken hızlandırılmış eğitimden geçeceksin..." Bat'in yüzüne yayılan sinsilik

karşısında yutkundum. "O zaman rövanşını alacağım bunun..."

"Yapamazsın!" dedim, sitemle.

"İzle ve gör Nina!" dedi Bat, ellerini ceplerine sokarken.

"O zaman ben de Kara ile poker oynamanı engellerim!" dedim, meydan okuyarak. "Hadi bakalım, kısasa kısas!"

Bat'in bakışları Bora'ya çevrildi. Gözlerinde ne görmek istiyordu bilmiyordum ama aradığını bulamamış olmalıydı ki, "İyi," dedi, bana dönerek. "Başka türlü alırım nasılsa rövanşını!"

"Oynamayacaksın gerçekten bu şovmenle değil mi?" dedi Gökhan, Bora'ya.

"Sen karışma ahbap!" dedi Bat, uyarıcı bir tınıyla. "Kara kendi karar verebilir."

"Bakarız," dedi Bora, durgun bir ifadeyle. Bat, hediye almış bir çocuk kadar içten bir şekilde gülümsedi. "Yarın akşam Monte Carlo'ya geçeceğiz. Gel sen de..." diye ekledi Bora.

"Evet!" dedi Bat, sevinçle. Birden beni kendine çekti ve bana sımsıkı sarıldı. "İşte bu!" Kollarımı beline sardığımda, "Evet!" diye bağırdı, bir kez daha.

"Yenileceğin için bu kadar sevindiğine inanamıyorum?" dedim, gülerken. Bat benden ayrıldı ve ortaya olsa gerek, "İyi geceler," dedi.

Hızlı adımlarla yürümeye başladığında, arkasından, "Arabayı alsana gerizekalı!" diye seslendim.

"Gerek yok!" dedi fakat yüzünü bana dönmeye tenezzül bile etmemişti.

"Bu nasıl bir tip ya?" diye homurdandı Gökhan, Bat'in arkasından. Ben gülerken, Bora'nın bakışları beni bulmuştu. Ben evden çıkarken gözlerinde gördüğüm o cehennem katranı, yerli yerinde duruyordu.

♠

Sıcacık bir duş aldıktan sonra giyinmiş ve yeniden aşağıya inmiştim. Aslında Bora'yı arıyordum ve aradığımı da Begüm'ün yanında bulmuştum. Terasta. Bora ve Begüm, sağımda kalan kanatta, sırtları bana dönük bir şekilde

oturuyorlardı. Begüm'ün başı Bora'nın omzuna yaslıydı; Bora ise onu sımsıkı sarmıştı ve beni onlara yaklaşmaktan alıkoyan, Begüm'ün kısık tondaki ağlamasını duymuş olmamdı.

"Allak bullak olmuş gibi hissediyorum!" diye soludu Begüm. Bora sessiz kaldı ve dudaklarını Begüm'ün saçlarına bastırdı. "Güçsüz hissediyorum!" Ses çıkartmaktan korkar gibi, biraz ilerideki masaya geçtim ve dirseklerimi masaya, yüzümü de avuçlarıma yasladım. Aralarına girmek istemiyordum fakat sorunun ne olduğunu da anlamak istiyordum. Burada bu şekilde oturmam ve adeta onları dinlemem ayıptı; bunu da biliyordum. "Salak hissediyorum hatta!"

"Ve yalnız..." dedi Bora.

"Hayır!" diye itiraz etti Begüm. Burnunu çekti. "Yalnız hissetmiyorum. Sen varken yalnız hissetmem mümkün değil. Biliyorum, sen varsın. Hep arkamdasın. Koca bir dağsın. Sana yaslanmak çok güzel..." Bir kez daha burnunu çekti. "Abi, bunun bencillik olduğunu, senin omuzlarında bir yük olduğumu, asıl seni yapayalnız bıraktığımı... Benim için onlarca şey yaptığını biliyorum. Ama elimde değil. Sana yaslanmak gerçekten güvende hissettiriyor beni. Eğer sen olmasan, ben Eren'den ayrılmaya cesaret edemezdim."

Bora'nın boğazından neşesiz bir gülüş döküldü. "Her zaman arkandayım üç numara... Doğrunla da yanlışınla da..." dedi. Begüm'ün saçlarını korumacı bir tavırla seviyordu. "Birilerinin seni öldürmesine izin vermediğim sürece hep arkandayım."

"Kendini suçluyorsun..." dedi Begüm, hoşnutsuzlukla. "O zaman da arkamdaydın abi. Hemen arkamdan kendini öldüreceğini söyledin. Beni yalnız bırakmadın ki..."

"Nazlı'yı tercih ettim," dedi Bora. Ses tonunda zerre kadar bile pişmanlık yoktu, sanki sadece durumu bildirmek istiyordu.

"Hayır," dedi Begüm. Nefes almaya çalıştı. "Onun yaşamasını tercih ettin. Benimle de ölmeyi... İkimiz arasında

bir tercih yapmak değildi bu. Tam tersi de olabilirdi. Benim yaşamamı, onunla ölmeyi de seçebilirdin. Fakat sen, o yaşasın istedin. Kalbin bunu istedi. Onu öncelik yaptı kalbin. Evet bir tercihti ama onunla benim aramda bir tercih değildi. Daha çok senin kendinden vazgeçmen gibiydi hatta. Çünkü sen, ikimizden de vazgeçemeyeceğini kanıtladın... Biliyorum. Bana bir şey olsaydı öldürürdün kendini."

"Nazlı'yı tanıyana kadar, sadece senin için yaşadım..." dedi Bora, acı dolu bir sesle. Begüm'ün de aynı benim gibi kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum. "Sen olmasaydın ne yaşadığım hayata katlanır ne de direnişte kalırdım." Bora'nın dudakları bir kez daha Begüm'ün saçlarına değdi. "Sen benim bebeğimdin, gözümden sakındığım... En sevdiğim, en değer verdiğim. İlk aklıma gelen."

"Biliyorum," diye fısıldadı Begüm. "Ve şimdi yaşamak için bir sebebin daha var, değil mi?"

"Hayır," dedi Bora. Güldü. "Nazlı... Daha çok ölmek için bir sebep."

"Nasıl yani?" diye sordu Begüm.

"Nasıl izah edilir bilmiyorum," dedi Bora. Sesi titremişti. "Gözlerinin içine her baktığımda, ona yaptıklarımı görüyorum. Göğüs kafesimde, hiç geçmeyen tarifsiz bir acı var ve onun gözlerinin içine her baktığımda, bu acı dayanılmaz derecede artıyor. Bana, *ölsem de gam yemem* diyebileceğim kadar güzel bakıyor üstelik. İşte o zaman kalbim dursun istiyorum. Hem acım dinsin hem de gördüğüm son şey onun gözleri olsun."

Begüm'ün sesi iğneleyiciydi. "Vicdanın sızlıyor olabilir mi?"

"Küçük kız kardeşler, abilerini yargılamazlar..." dedi Bora, sitemkâr bir ifadeyle. Bir kolunu Begüm'ün üzerinden çekti ve daha rahat oturarak karşıya baktı. "Yargılama..." Bir kolu Begüm'ün omzundaydı ve onu kendine daha çok çekmişti.

"Beyza'ya söyleseydin bunları, yargılamazdı değil mi?" diye sordu Begüm.

Bora'nın alıp verdiği derin nefes, benim kalbimi sıkıştırmıştı. "İnanmazdı ki..." dedi. Yutkunamadım. "Asla

ama asla inanmazdı."

"Ben de inanamamıştım," dedi Begüm, ters bir tavırla.

"Ama inandın," dedi Bora. Hafifçe Begüm'ün kolunu sıktı. "Ablam asla inanmazdı."

"Bak haklıyım, onu sevmemekte..." Begüm'ün sesinden kıskançlık akıyordu. "Senin yaptığın berbat şeylere inanmayacak kadar kör birisi olurdu. Sen Naz'ın hayatını mahvettin ama Beyza bunu görmezden gelirdi. Sana kızmazdı, seni anlardı belki. Ben ise seni hiçbir zaman affetmeyeceğim ve bir tarafım sana hep kızgın kalacak!" Duyduklarıma sevinmem gerekirdi fakat ben üzülüyordum. "Ayrıca ondan *ablam* diye bahsetmen de sinirlerimi bozuyor abi."

"Ablam ama," dedi Bora, Begüm'e aldırış etmeden. "Sana kıyasla daha saygılı birisiysem demek ki."

"Sanki sen ona hiç adıyla hitap etmedin!" dedi Begüm, çıkışarak.

"Ettim ama karşısında yerimi hep bildim," dedi Bora. Sesinde öğretici bir tavır vardı. "Ne zaman adıyla hitap edebileceğini ne zaman ise *abla* demen gerektiğini bilirsin." Begüm, omzunu silkince Bora gülmüştü. "Bu konuda ne kadar hassas olduğumu biliyorsun değil mi? Senden on iki yaş büyük öz ablana adıyla hitap etmen hoşuma gitmiyor. Bana adımla hitap ettiğini düşünemiyorum Begüm."

"Neden Naz'ın Bahar Abla'ya adıyla hitap etmesi sana batmıyor da ben batıyorum?!" diye sordu Begüm. Ofladı. "Ayrıca Aydın Abi'ye de adıyla hitap ediyor. Çınar Abi'ye de. Gerçi ona tümden Sergio diyor ve bu biraz tuhaf. Ama genel olarak yani, yaş farklılıkları benimkiyle nereden baksan aynı. Ben Bahar Abla'ya *Bahar* dediğimde beni bozuyordun!"

"Nazlı benim karım, Begüm." Bora'nın cümlesi fazlasıyla netti. "Eğer babaanneme adıyla, yani Gülsüm diye hitap etseydi belki batabilirdi ama söylediklerin neden batsın, anlamıyorum? Kendini Nazlı ile bir tutmamalısın zira hepsi senin birlikte büyüdüğün insanlar, o bu aileye sonradan dahil oldu."

"Eren'e de *abi* demiyor sonuçta. Aralarında benimle Bahar Abla kadar yaş farkı var ortalama..." dedi Begüm, umursamaz bir tavırla.

"Farkındaysan bana da *abi* demiyor Begüm?" dedi Bora, gülerken. "Muhabbeti sen oraya getirmeden, ben getireyim."

"Neyse ne. Beyza'ya *abla* demeyeceğim." Begüm, yine omuz silkmişti. "Hatta kendisinden öyle nefret ediyorum ki adını bile anmasam olur. Varlığı bize sadece zarar verdi." Gözlerimin yandığını hissediyordum ve içimde dolup taşan bir duygu vardı: Begüm'le kavga edip Beyza Karabey'i savunma isteği. Buna hakkım olmadığını biliyordum ama oluşan sessizlik bana cesaret veriyordu. Derken, Begüm yine konuşunca, hareketsiz oturmaya devam ettim: "Onu özlüyorsun değil mi?"

"Son nefesime kadar onu özleyeceğim," dedi Bora. Sol gözümden akan bir damla yaş yanağıma süzüldü. "Son nefesime kadar, benim için kendi hayatını feda etmiş olmasından nefret ede ede onu özleyeceğim."

"Bana beni Beyza'dan daha çok sevdiğini söylemiştin..." dedi Begüm. Zorlanarak konuşuyordu. "Ama senin için bir kurşunun önüne atlamış bir insandan daha çok sevemezsin beni."

"Seni daha çok seviyorum üç numara..." dedi Bora, Begüm'ün saçlarını öperken. "Çünkü ona olan sevgim de sana ait oldu onun gidişiyle." Yüzünü görmüyordum ama gülümsediğini hissetmiştim. "Bir ablam, bir de kız kardeşim vardı ve şimdi sadece kız kardeşim kaldı. Sen. Ve ben de kardeş sevgisini sana boca ettim."

"Onu gördüğüm an gitmiyor gözümün önünden. Öyle gerçek gibiydi ki..." Begüm, yine ağlamaya başladı. "Korkarım hayaleti bana musallat oldu!"

Bora küçük ve samimi bir kahkaha attı. "Çok manidar... Ölünün arkasından konuşulmaz bak, kelimelerine dikkat et bundan sonra bence, bu bir uyarı olabilir."

"Bazen onu ben de özlüyorum," dedi Begüm. Burnunu çekti. "Bazen ama. Hemen geçiyor. Sadece bazen, yanımda

olmasını ve bana akıl vermesini istiyorum. İlk kez birisiyle öpüştüğümde ona anlatmıştım. Ve beni dinlemiş, benimle konuşmuştu. Ben o zaman, bir ablam olduğu için çok şanslı olduğumu hissetmiştim."

"Lisedeydin. Birinci sınıfta," dedi Bora.

Begüm, hızla abisinin omzundan ayrıldı ve gözlerinin içine baktı. "Sen nereden biliyorsun?"

Bora, Begüm'e doğru dönerken gülümsedi ve bakışları birden, adeta irkilir gibi bana çevrildi. Açıkçası birisinin gizlice beni dinlediğini fark etseydim, ben de irkilirdim. *Merhaba dünyalı, ben dostum* der gibi elimi kaldırdığımda, Begüm de abisinin neye baktığının merakıyla bana dönmüş ve o da aynı şekilde şaşırmıştı. Bora, bakışlarını tekrar Begüm'e çevirirken, "Ben seninle ilgili her şeyi bilirim üç numara," dedi. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? "Aksini düşünmen beni üzer."

Begüm, abisine cevap verip vermemenin kararsızlığıyla, omzunun üzerinden bana baktı. "Neden orada duruyorsun Naz? Gelsene?"

"Sizi bölmek istememiştim," dedim, hızlıca. En azından meraklı değil, saygılı biri olduğumu düşünmelerini isterdim. Ayağa kalktım fakat yanlarına gidip gitmemem gerektiğini bilmiyordum. Bora, tekrardan bana baktı. "Aslında hâlâ da bölmek istemiyorum. İçeriye girsem daha iyi olacak. Üzgünüm. Amacım sizi dinlemek değildi. Yani ben Bora'yı arıyordum ve sizi gördüm ama içeriye giremedim ama sizi de rahatsız etmek istemedim."

Bora az evvel Begüm'ün omzunda olan elini koltuğun arkasına dayayarak, aynı Begüm gibi bana bakıyordu fakat Begüm, ondan farklı olarak cevap vermeyi de uygun bulmuştu: "Ne rahatsızlığı, olur mu öyle şey?"

"Çok tatlıydınız..." Neyi uzattığımı bilmiyordum, belki de Bora bir cevap versin ve sorun olmadığını söylesin istiyordum. "Abisi olan kızları hep kıskanmışımdır."

"Kızların abilerine sinir oluyorum, kendiminkisi dahil..." dedi Begüm, gülerek. "İstersen benimkini alabilirsin, senin

olsun."

Bora kaşlarını çatarak Begüm'e baktı ve birden onun saçlarını bozma pahasına karıştırdı. Begüm'ün attığı küçük çığlık, gerçekten de çok tatlı olduklarını yüzüme vuruyordu. "Sadece bir öneriydi! Ve sen az evvel, sana da *abi* demediğini söyleyince aklıma geldi!" Begüm kahkaha atarken, Bora bu kez de hafifçe kafasına vurmuştu. "Allah'ım o surat ifadeni hayal ediyorum da bence çok ama çok komik!"

"Hiç de bile!" dedi Bora, sertçe. Bakışlarını bana çevirdi. "Sen neden gülüyorsun ya?!"

Güldüğümün farkında bile değildim.

"Çünkü komik abi, kabul et!" dedi Begüm, kahkaha atarken.

Bora'nın kapkara bakışları tekrar bana çevrildi. Altı saniye boyunca hiçbir şey demeden yüzüme bakıp, altıncı saniyenin sonunda, başıyla usulca yanlarına gelmemi işaret etti. Neden ondan bir komut alma zorunluluğu hissettiğimi bilmiyordum, belki o da bilmiyordu fakat yine de davetini yapmakta gecikmemişti. Heyecanlı adımlarla koltuğa doğru ilerlediğimde, Begüm biraz yana kayarak Bora'nın yanında bana yer açmıştı. Dilerim konuşmaya devam ederlerdi, hatta bana da soru sorarlardı çünkü bu samimi sohbete ihtiyacım vardı. Hem de çok.

"Komik evet," dedim, üzerinden saniyeler geçmemiş gibi. Bakışlarım solumda oturan Bora'ya çevrilmişti. "Ama yine de abim olmanı istemezdim. Böyle iyi..."

"Nasıl geçti?" diye sordu Begüm. Bakışlarım ona çevrildiğinde, Bora bir kolunu koltuğun arkasına atmıştı ve hafifçe yan döndüğünü hissetmiştim. "Eğlendin mi?"

"Pek eğlenecek havada değildim," dedim dürüstçe. Sehpanın üzerindeki sigaraya uzandım ve bir tane yaktım. "Yaşlandığımı fark ettim daha çok."

"Bahar Abla aklını bulandırmış senin!" dedi Begüm, inanamıyormuş gibi.

Minik bir kahkaha attım. "2002 Dünya Kupası'nı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum tabii," dedi Begüm, şaşkınlıkla.

"İşte onun üzerinden 19 sene geçti," dedim. Begüm'ün kaşları çatılmıştı. "Annem ve babam hayattaydı. *Arar buluruz izini, bilirsin zır deliyiz biz, hem yazında hem kışında nerede olsan seninleyiz* diye bağıra bağıra maçları izliyordum. Üstelik hiçbir şey de anlamadan." Gülümsedim. "Yine aynı sene, Fenerbahçe Galatasaray'ı 6-0 yenmişti. Babamla şampiyonluk turuna çıkmıştık..."

"Bunu hatırlamak seni büyümüş yapar, yaşlı değil," dedi Begüm.

Bora'nın da sehpaya doğru eğilip kendisine sigara yaktığını hissedince, omzumun üzerinden dönerek göz ucuyla ona baktım.

"Hiç beyaz saç telin var mı Begüm?" diye sordum, merakla.

"Evet çünkü çok erken yaşta saçlarımı boyatmaya başladım," dedi. Bunu derken saçlarını da savurmuştu. "Beyazlar kapatılmak içindir."

"Ben saçlarımı üç buçuk sene evvel boyattım ilk kez. Benim beyaz saç tellerim olmamalıydı..." Sigaramın külünü silktim. "Tam iki taneydiler."

Begüm kahkaha attı. "Çoklarmış!"

"Sen geç dalganı..." dedim, gözlerimi devirirken. "Eskiden metabolizmam çok hızlıydı. Spor yapmamama rağmen çok hızlı kilo verebiliyordum ama şimdi kilo alırsam eğer, ki almamak için elimden geleni yaparım, zorlanıyorum."

"Fazla alkol tüketimi kilo aldırır," dedi Bora, mırıldanarak. "Ve alkolle alınan kilo biraz zor verilir. Onunla ilgili olmasın?"

"Eskiden çok enerjiktim," dedim Bora'ya bakıp. "Artık değilim. Yaşlandım."

"O da yaşadıklarınla ilgilidir muhtemelen," dedi Begüm, yumuşacık bir tonlamayla. "Yani ben de yorgun hissediyorum kendimi. Ama yaşlanmadığımı biliyorum. Acilen Londra'ya gitmem gerek." Bana samimi bir şekilde

göz kırptı. "Seni de yaşlanmış görsem inan bana söylerdim. Ama eskisinden daha genç görünüyorsun. Çünkü harika bir vücudun var ve yüzünü makyajsız da güzel bulduğum nadir insanlardan birisin."

"Ne zaman enerjik birisi oldun ki sen?" diye sordu Bora, Begüm lafını bitirince.

Sigaramı söndürürken, "Bir zamanlar çok enerjiktim," dedim.

"Çocukken sanırım?" Bora'nın muzip ifadesi beni gülümsetmişti. "Senin için kıpır kıpır olabilir ama dışarıya çok çaktırdığın bir şey değildi bu, haberin olsun."

"Dans etmeyeli çok zaman oluyor..." diye mırıldanırken, başımı koltuğun arkasına yaslamıştım. "Yanılmıyorsam... Seni karargâhta gördükten sonra dans etmiştim en son..." Gözlerimi kapatırken iç çektim. "Gidip kendimi kaybedene dek dans etmem lazım."

"Bak ona benim de ihtiyacım var," dedi Begüm, neşeyle. "Yarın akşama ne dersin?"

"Paris'te kalmayacak mısınız siz yarın?" diye sordu Bora, bana fırsat bırakmadan.

"Ben Paris'e gitmiyorum ki," dedi Begüm, ciddiyetle. "O Eren'in sözüydü. Ben Demir'i riske atamam Disneyland'ın kalabalığında. Daha minicik. Muhtemelen otelde kalmam gerekir onunla, yani gitmesem de olur."

"Buna alışamayacağım sanırım," dedi Bora, hafif şaşkın bir tonlamayla.

"Ben de!" dedi Gökhan'ın sesi. Koltuğun hareket ettiğini hissettim. "Konsere kaçan üç numaradan nerelere geldik." Bedenimin sağa doğru hareket ettiğini hissedince gözlerimi araladım. Gökhan, kafamı omzuna yaslamıştı. "Seni ilk gördüğüm gün, içinin geçtiğini fark etmiştim..." dedi.

Başımı hırsla omzundan kaldırdım. "Sen bana yaşlı mı demek istiyorsun?" Bora'nın kahkaha atmasıyla beraber, bu kez de ona dönmüştüm. "Sen de onaylıyorsun yani?" Bora bir şey diyemeden ayağa kalktım. "Aferin Bora!" Hızlı

adımlarla terasta ilerlerken, "İyi geceler Begüm," diye seslendim.

♠

Saçlarımın diplerinde beyazlar mı vardı, bana mı öyle geliyordu, bilmiyordum. Bana ne olduğunu bilmiyordum. Öfkeli hissediyordum. Hayır, daha çok gergin. Öfkeli hissetmem gerektiğini unutmamam gerekiyordu fakat öte yandan duşun altında, banyo zemininde, dizlerimi karnıma çekerek hüngür hüngür ağlamak istiyordum ve bu çatışma beni geriyordu. Herhangi bir sebepten. Ağlamak için benim bile sayamayacağım kadar çok sebebim vardı. Birkaç insan ömrüne sığması daha adil olabilecek şeyler yaşamıştım ve tüm bunlar beni yaşlandırmıştı. Bedenen değilse bile ruhen. Dans etmek istiyordum ama mecalim yoktu. Hem de hiç. Üst üste duşa girmekten olsa gerek, buruş buruş olmuştum ama bu da umurumda değildi.

Annemi özlemiştim.

Banyo kapısının açılmasıyla beraber, Bora içeriye girdi. İçeri girer girmez de, "Nazlı," dedi.

"Efendim," dedim, yavaşça.

Bakışlarımız birleşti. Bora birkaç adım atarak yanıma geldi ve küvetin kenarına oturdu. "Neyin var senin?"

"Yaşlandım..." dedim, dürüstçe.

Bora'nın tebessümü içtendi. "Sadece yoruldun," dedi. Eli, suyun altındaki elimi buldu. "Çok da normal yorulman... Yorgunluk bazen, yaşlanıyormuşsun hissi verir, aldırma."

"Sana da bazen bitmeyecekmiş gibi geliyor mu?" diye sordum, merakla. "Hiç bitmeyecekmiş gibi?"

"Geliyor, gelmez mi..." dedi. Köpüklü olmasına aldırmadan nabzımı öptü. "Bitip bitmeyeceğini de bilmiyorum... Gözü kör eden bir dumanın ortasındayız, savaşıyoruz..." Bakışlarındaki burukluk, kalbime dokundu. "Bu savaştan seni çekip alabilmek isterdim... Seni şatoma kapatıp, tüm bunları kafana takmadan, tüm bunlara aldırmadan yaşayabilmeni isterdim..."

Hep böyle oluyordu. Derdi, dertlerimden daha ağırdı ve ben hep, bu gerçekle yüzleşiyordum.

"Terasta, sıcak bir şeyler içelim mi?" diye sordum.

"Olur," dedi. Ayağa kalktı. "Hazırlatıyorum."

"Geliyorum," dedim. Gülümsedim. "Saçlarımı kurutacağım öncesinde, ona göre hazırlat."

Bora da bana gülümsedi.

Gülümsemesi, ömrüme ömür katmıştı.

Bora bana gülümsediği sürece, belki de ben yaşlanamazdım.

♠

Giyinip de terasa çıktığımda, Bora'nın dikkati önündeki dosyalardaydı. Yanına sokulduğumda, saçlarımın arasına kocaman bir öpücük kondurdu ve dosyaları bana uzattı. Dosyalara merakla baktım. "Sürprizim buydu," dedi, yavaşça. Bora'nın da adının olduğu iş adamlarının listesi ve bağış... John için. Bora'ya şaşkınlıkla baktım. Aslında, benim için. Neden şaşırdığımı bilmiyordum. Düşününce, bunu yapacağını düşünemediğime şaşırmam gerekiyordu.

"Teşekkür ederim Bora," dedim, içtenlikle. "Çok teşekkür ederim!"

Ağzım kulaklarıma varıncaya dek gülümserken, Bora'nın gülümsemesini yavanlaştıran cehennem katranını bir kez daha görmüştüm. O ifadeyi gözlerinden söküp almak istesem de yapamazdım. Ona güvenmiyordum ve sırf bu yüzden bana böyle bakıyorduysa, yapacak bir şey yoktu. Payımıza düşeni kabul etmekten başka yapacak hiçbir şeyimiz yoktu hatta.

"Eren'in bana söylemesinden korktuğun şey, bu değildi değil mi?" diye sordum. Bora derin bir nefes verdi. "Ben kuruntu yapmıyorum değil mi?" Kapkara bakışlarındaki ifadesizlik, içimdeki sıkıntıyı arttırıyordu. "Benden bir şey saklıyorsun, haklıyım, değil mi?"

"Evet," dedi. Gözlerim kısıldı. "Bilmeni istemediğim, bilmene gerek olmayan çok şey var. Bazılarını Eren de

biliyor, haklıydın..." İç çekti. "Ama Nazlı, hiçbiri senin aleyhine değil bunların."

"Pişt yakışıklı!" dedi Gökhan'ın sesi. Bora bakışlarını benden ayırıp terasın girişine çevirdiğinde, "Bak... Nasıl da biliyor kendisini..." diye devam etti Gökhan. "Gelebilir miyim?"

Gelmese daha iyiydi çünkü konumuz yarım kalmıştı. Fakat Bora, bunu umursamadan, Gökhan'a, "Gel," dedi. Bakışlarım Gökhan'a çevrilirken, o küçük adımlarla yanımıza yaklaşmıştı. Gözlerinde buğulu bir ifade vardı. Adını nasıl koyacağımı bilemesem de, sanki çekiniyordu. Neyden çekindiğini bildiğim söylenemezdi. "Bir şey mi oldu?" diye sordu Bora.

"Sana küçük bir armağan vereceğim," dedi Gökhan, gülümsemeye çalışarak. Bora şaşırmıştı. Gökhan cebinden bir iskambil kartı çıkarttı ve masanın üzerine koydu: *maça kızı.* "17 Ağustos 2019," dedi Gökhan, iç çekerek. "Kıbrıs."

Bora'nın bakışlarına manidar bir ifade yayıldı. "Bunu benim için saklayacağını tahmin ediyordum!" Kartı eline aldı ve iç çekti. "Eyvallah."

Gökhan'ın bakışları sanki güç almak ister gibi, kısa bir an için bana değdi ve yeniden Bora'yı buldu. Bu sırada Bora, sanki çalmamızdan korkuyor gibi, maça kızı kartını cüzdanına koymuştu. "Bugüne kadar, benim için yaptığın ne varsa... Sağ ol..." dedi Gökhan, yumuşak bir sesle.

Bora gülümsedi. "Vedalaşıyor muyuz?"

Gökhan, bunu reddeder gibi bir kahkaha atsa da bakışlarıyla vedalaştıklarını onayladığının farkında bile değildi. "Öyle işte..." İçine derin bir nefes çekti. "Yani, bir tercih yapıyormuşum ve Aydın'ın peşinden gidiyormuşum gibi gelebilir sana ama... Ben yalnızca... Fazla geldiği için... Tüm bu olanlar..."

"Tamam, uzatmaya gerek yok..." dedi Bora.

Devam edecek miydi bilmesem de telefon melodimin duyulmasıyla beraber susmuştu. Bakışları bana değdiğinde, sessizce kimin aradığını sorduğunu anlamıştım. "Tarantula,"

dedim. Bora'nın ifadesine yayılan memnuniyetsizliği görmezden gelmeye çalışarak, istemeye istemeye ayağa kalktım ve yatak odasına ilerledim. Muhtemelen Bora için, *gecenin uygunsuz saati* olan bu vakitte, Tarantula'nın ne diyeceğini öyle merak etmiyordum ki, ancak bu kadar olurdu!

"Selam," dedim, gergin bir tonlamayla.

"N, rahatsız ediyorum..." dedi Tarantula. En azından bunu bilmesi, güzel bir şeydi. "Fox'la şimdi konuştuk ve duyduklarım hiç hoşuma gitmedi." Ne duyduğunu sormama fırsat kalmadan, kendisi devam etti: "Selim, Aydın... Şimdi de Gökhan gidiyormuş!"

"Saydığın isimlerden birisi bile benim ismim değil farkındaysan..." dedim, merakla. "Benden ne istiyorsun?!"

"En başa dönüyoruz. Kara yalnız gelmişti ve şimdi yalnız kalıyor. Bu iyi değil. Bu kadar ilerlemişken, hedefi bu kadar yerle bir etmişken, yalnız kalmak Kara'ya zarar verir!" dedi Tarantula, ciddiyetle. Aramızda oluşan sessizlik, onu onayladığım anlamına gelmişti çünkü fazlasıyla haklıydı. "Bir şey yapmak zorundayız!"

"Açıkçası ne yapılabilir bilmiyorum," dedim.

Tarantula'nın sessizliği, aslında onun da ne yapılması gerektiğini bilmediğini haykırıyordu. "Düşüneceğim... Lütfen, sen de düşün..." dedi.

"Gerçekten yedek planın yok mu?" diye sordum, şaşkınlıkla. Bu beklediğim bir şey değildi. "Hiç mi yok?" diye sordum akabinde de.

"Yok," dedi Tarantula, keskin bir tonlamayla. Zannediyorum ki onu da zor durumda bırakıyordum, bırakıyorduk. "Kara ölse bile onun yanından ayrılmayacak üç kişiden bahsediyoruz, buna hazırlıklı değildim!" Nefesimi serbest bıraktım. "Düşüneceğim. Düşünelim..." dedi.

"Tamamdır," dedim.

"Hoşçakal N," dedi Tarantula ve benden bir cevap beklemeden, telefonu kapattı.

Üzerime çöken ağırlık, muhtemelen Tarantula'nın hesapladığı bir şey değildi fakat hayatımda gerçekten olumsuzluğa yer kalmamıştı. Selim'i gönderen Bora'ydı. Gerçi Aydın'ı da. Hatta, Gökhan'ın gidişini bile hesaba katarak Aydın'ı yanından göndermiş olabilirdi. Tüm bunları keyfinden yapmadığı açıktı ve fakat, bunun düşmana verdiğimiz açık olduğu da doğruydu.

Yeniden yatak odasından çıktım ve terasa doğru ilerledim. Gökhan'ın, "Naz, seni çok seviyor..." cümlesini duymamla ise, terasın girişinde duraksadım. "Ben ahmaklık ettim. Bunu hep görmezden geldim. Ama sana bir şey diyeyim mi, bu hayatta sana asla ihanet etmeyecek tek insan o... Bak, daha önce sana ihanet etmiş olmasına rağmen söylüyorum bunu."

"Ben de onu çok seviyorum, Gökhan." Bora'nın ses tonu fazlasıyla netti. "İhanet edip etmemesi umurumda bile değil. Bugün çeksin vursun beni, bu ona olan sevgimi azaltabilecek bir eylem olmaz."

"Neden mutsuzsun o zaman Bora?!" diye isyan etti Gökhan. "Neden sevdiğin kadının yanında bile bu kadar mutsuzsun?"

"Sevdiğim kadına kendimi anlatamadığım için," dedi Bora. Gülümsedim. Yanılıyordu; çünkü bana kendisini anlatmasa da ben onu anlıyordum. "Sevdiğim kadınla bugün beraber olduğum ama yarınımı bilmediğim için..." Kısa bir sessizlik oldu. "Nazlı'yla beraber olmak, planlarım dahilinde değildi. Onu bulacaktım, iyi olduğundan emin olacaktım ve yanına sokulmayacaktım ama bak, bugün, şimdi neredeyiz... Ben ona bir oyun oynadığım gün bir cinayet işledim Gökhan. Kendimi öldürdüm. Ölü bir adam mutlu olamaz."

Aydın Demir'in cümlesine benzer, o cümle.

Sevdaya düşmüş adamlar, benzer cümleler mi kuruyordu?

"O *maça kızı,* Bora..." dedi Gökhan, yavaşça. "Seni anlar... Seni, her koşulda anlar.. Ama yine de Aydın'dan uzaklaşmak sana iyi gelecek," dedi Gökhan. O da aynı cümleyi havada kapmış olmalıydı.

"Bana güvenmiyor," dedi Bora. Sesindeki acı bana kadar ulaşmıştı. "Haklı..." Kısa süreli sessizlik nefesimi kesmiş, çok güzel bir rüyadan uyandığım geceyi aklıma getirmişti. "Ve ben gerçekten çok üzgünüm. İçim parçalanıyor. İçim öyle parçalanıyor ki, daha önce böyle bir şeyi hiç yaşamamıştım... Nazlı bana güvenmediği için değil; bana olan güvenini kendi ellerimle ondan aldığım için çok üzgünüm..." Boğazıma takılan geçmiş, yutkunmamı zorlaştırıyordu. "Bugünü ben yarattım. İsteyerek değil, biliyorsun. Ama ben yarattım. Ve şimdi sike sike sonuçlarına katlanmam gerekiyor işte. Öyle ya da böyle, her attığın adım seni bir yere götürüyor."

"Ama sen, bugün olduğun yeri sevmiyorsun?" dedi Gökhan, anlayışlı bir tonlamayla.

"Nazlı'nın olduğu bir yerden, *sevmiyorum* diye bahsedemem... Ama tanıdığım bir Bora vardı, eskiden. Harbiden sevdiğim, seçimlerine saygı duyduğum, duruşunu takdir ettiğim... O Bora, bugün beni görse, yüzüme tükürür... İnsan, yaş aldıkça önceki yaşlarına kızar; benim, önceki yaşlarımın karşısına çıkacak yüzüm yok Gökhan... Utanıyorum. Aynaya baktığımda gördüğümden de, yastığa başımı koyduğumda hatırıma düşenlerden de... Her zaman seçimlerimin, eylemlerimin, düşüncelerimin arkasında duran birisi oldum ama şimdi buna bile gücüm kalmadı diyebilirim. Bittim Gökhan."

"Nazlı yokken, onu bulmayı umut ederdin..." dedi Gökhan, serzenişte bulunurcasına. "Şimdi de yeni umutların yok mu abi?! Ne bileyim... Bir gün Nazlı'nın seni affedebileceğini düşün... Belki bir çocuğunuz olur..."

"Bir çocuğun babası olmak istemiyorum," dedi Bora, tok bir sesle. "İsterdim. Çok isterdim. Bambaşka koşullarda, bambaşka bir hayat yaşıyor olsaydım eğer... Ama bu hayatın içindeyken isteyebileceğim bir şey değil bu. Benim bir çocuğumun olması demek, kafeste yaşaması demek... Bunu biliyorsun... Delilik! Bir çocuğa yapılabilecek en kötü şey! Ve ona bu kötülüğü yapan bir baba olmak, asla istemem.

Hayatı boyunca bana küfredecek bir çocuğa sahip olmak... Bu iğrenç hayatı miras almak zorunda kalacak bir insanı dünyaya getirmek... Saçmalık değil de ne?!"

Gökhan'ın ofladığını işittim. "Maalesef haklısın," dedi, yavaşça. "Ama ne bileyim be abi... Naz'la birbirinizi sevdiğiniz sürece, her şeyin üstesinden gelemez misiniz Bora?!" Sessizlik oldu. "Belki koşullar değişir ve-"

"Gökhan," dedi Bora, sertçe. "Nazlı ve benim için bir gelecek yok. Bunu istemiyor. O orospu çocuğu öldükten sonra, Nazlı'yı görme şansım olursa, sadece şükredebilirim. İnan bana çok hevesliydim bu konuda, her şeye rağmen. Severek ayrılmayız diye düşündüm. Ayrılamayız bir daha, diye... Ama maalesef öyle değil. Nazlı, sadece bir şekilde anı yaşıyor. Eğer *Mehmet Şahindağ ölene kadar* diye bir hedefi olmasa, bunu da yapamazdı. Bunu bugün çok iyi anladım ben. Bana güvenmediğini biliyordum ama bu kadar güvenmediğiyle, galiba ilk kez yüzleştim. Fazlasını isteyemem Nazlı'dan. Fazlasını istemiyor çünkü. Güvenin olmadığı yerde, mutluluk olmaz Gökhan. Sevda da bozguna uğrar, maalesef. Diyelim istedi yine de, ama yapamaz. Onun elinde değil ki... Çok anlaşılır bu da. Tıpkı şimdi, senin gidişinin anlaşılır olması gibi."

"Ben de gidince... Yalnız kalacaksın..." dedi Gökhan.

"Dert değil," dedi Bora, hızlıca. Nefesimi tuttum. Tarantula'nın dahi dert yakındığı bir konuyu, kendisinin düşünmediğini düşünmek zaten aptallık olurdu. "En başa döndüğümü düşün... Amerika'ya giderken, daha Amerika'da Nazlı ile karşılaşacağımı bile bilmiyorken, tek başıma gelmiştim. Zaten olması gereken de buydu."

"O farklı," dedi Gökhan. Sesini kaplayan üzüntü, içime yayılmıştı. "Koşullar farklı."

"Sizi, Nazlı'nın güvenliğinden emin olmadığım için çağırmıştım," dedi Bora. Sessizliği oluşturan Gökhan'ın itiraz dolu bakışları olmalıydı. "Bay Ortiz, kendi ajanının güvenliğinden dem vurmuştu ve akan sular durmuştu. Şimdi

ise, Nazlı'nın güvenliğinden daha eminim. En başa kıyasla, daha eminim yani. O yüzden, diyorum ya, dert değil."

"Begüm'ü ikna ettim. Yarın gidiyoruz Paris'e. Disneyland'dan sonra da, herhalde bir gece kalınır bilmiyorum ama, İstanbul'a..." dedi Gökhan. İçine bir nefes sığdırdı. "Bu kadar çabuk olduğu için üzgünüm..."

"Dürüst ol," dedi Bora, içimi kıyan bir tonlamayla. "*Senin hayatında olmak hayatımı sikti, artık kurtulmak istiyorum çünkü seninle arkadaşlığımız bile bitti,* de bana..." Yutkunamadığımı hissettim. "İplerin çoktan koptuğunu konuştuk ya Gökhan... Artık gözlerime bile bakmadığın, benimle gerçekten sohbet etmediğin, birbirimizden öteye çoktan savrulduğumuz bir arkadaşlığın içine hapsolduğumuzu biliyorum, sürpriz değil yani. Yaşadıkların yetmedi... Bir de babam yüzünden, bambaşka bir kimliğin olmuş..." Bora, iç çekti. "Hiç hak etmediğin bir hayatı, sırf çocukluk arkadaşımsın diye yaşadın... Sana borcumu ödeyemem. Ve çekip beni vursan, sana laf edemem... Seni anlıyorum kardeşim. Bıktın... Ben olsam, ben de bıkardım..."

"Her şeyin başka olmasını isterdim," dedi Gökhan, *Beyza Karabey'in yaşadığını itiraf edemediği için.* "Umarım bir gün, beni affedersin. Yine de yanında iyi ki Nazlı var..."

"Seni affetmek mi," dedi Bora, gülerek. "Sen beni affet Gökhan." Ayağa kalktığını duydum. "Ben, bu hikayenin, herkesi mağdur edeniyim..." Çok yanlış düşünüyordu çünkü Bora bu hikayenin aslında en mağduruydu. "Sen ise benim kardeşimsin. Ayrı anneden, ayrı babadan ama özden daha öz kardeşimsin. Begüm duymasın da... O neyse, sen de o'sun benim için. Umarım hakkını helal edersin bana."

Bora terastan çıktığında, göz göze geldik. Gözlerindeki suçluluk hissi, bir gün, doğru sandığı her şeyin kocaman bir yanlış olduğunu öğrendiğinde silinecek ve yerine, iç kıyan bir hayal kırıklığı yerleşecekti. Bunu düşünmemeye çalışırken, ona sımsıkı sarıldım. Bora, ellerini belimde birleştirirken, Bora'nın arkasındaki Gökhan'la bakışlarımız birleşmişti. Gözlerinden yaşlar akıyordu çünkü aslında,

Bora'yı mağdur edenlerden birisi olduğunu, pekala biliyordu. Gökhan, Bora'nın kardeşiydi fakat kardeş kardeşi bıçakladığında dönüp sarılmak, her zaman mümkün değildi. İşler bu raddeye geldikten sonra, muhtemelen hiç mümkün değildi. Bir gün, her şey ortaya çıkacak ve Gökhan da aynı Bora gibi bugünü hatırlayacaktı; işte o zaman, taş taş üstünde kalmayacaktı.

"Kendinize dikkat edin," dedi Gökhan, ağladığını sesine yansıtmama gayretine düşerek. Yanımızdan geçip giderken, Bora'ya sarılmaya bir son vermemiştim. Sanki Bora'ya sarılmasam, Bora'nın sonu gelecekti ve buna tahammül edemiyordum. Yalnız kalmıştı. Yapayalnız kalmıştı ve yapayalnız bırakılmanın ne olduğunu biliyordum. Gökhan'ın ayak sesleri merdivenden duyulurken, saniyeler geçerken ve kalbim acı içinde sıkışırken Bora'ya sarılı kaldım.

Yeniden göz göze geldiğimizde gülümsedi. Gülümsemek ona o kadar çok yakışıyordu ki, savaş meydanında da olsak kendimi savunmak bir yana, durup gülümsemesini izleyebilirdim. İnsanın, her zaman mutluluktan gülümsemediğini biliyordum ama bunu sevdiğim adamda görmek, içimi çaresiz bir hisle dolduruyordu. Bora ne kadar üzgünse, ben de en az o kadar üzgün hissediyordum; ağırlaşmış ve takatsiz.

"Ben varım sevgilim," dedim, omuzlarını var gücümle tutarken. "Sakın yalnız hissetme, ben yanındayım."

"Şimdilik," dedi. Bir eli yanağımı kavradı. "En azından ben ölünceye dek, yanımda kalman için her şeyi yapacağım..." dedi. Nutkum tutuldu. "Az kaldı Nazlı... Mehmet Şahindağ'ı yok etmemize çok az kaldı..."

Gözlerimden yaşlar döküldü. Belki üzüntüden, belki de Mehmet Şahindağ'ın ölümünün hem onun kafasında hem de benim kafamda *ayrılığımız* olarak kodlandığından. Dudaklarım dudaklarına kapanırken, gözyaşlarıma aldırmadan varlığımı hissetmesi ve varlığını hissedebilmek için çabaladım.

Ve Bora'yla öpüşürken, Allah'tan bizim için, *uzun bir ömür* diledim. *Beraber. Göz göze, dudak dudağa, aynı yastığa baş koymalı bir ömür.*

Aynı çatı altında farklı yataklarda uyumayacağımız üzerine bir söz vermişti. Peki şimdi, *aynı gökyüzünün altında olduğumuz sürece, birbirimize sarılmadan asla uyumayacağız* diye bir söz veremez miydi? Benim sevdam onunkisinden eski olmasına rağmen, öyle ya da böyle, geç kalmadan birbirimizi bir şekilde sevebilmişken, benim cesaret edemediklerimi Bora gerçekleştiremez miydi? Beni zorla yanında tutamaz mıydı? Gerçekten beni şatosuna kapatamaz mıydı?

Tüm kapıları kapatırsa, hiçbir yere gidemezdim ki...

"Uyuyalım mı?" diye sordum, dudaklarım dudaklarına çarparken.

"Uyuyalım," dedi.

Ama uyumadık.

Aynı yastığa baş koyamadıysak da yastıklarımızı aralarında mesafe olmayacak şekilde birleştirdik. Bir elimiz yanaklarımızın altındaydı; Bora'nın diğer eli nabzımı kavramıştı. Dudaklarımız birbirlerine kenetlenmediği sürece, gözlerimiz birbirlerinden hiç ayrılmadı. Alıp verdiğimiz her nefes ise şükran doluydu.

Yarın ne getirirdi bilinmez, biz gün doğana kadar birbirimize verebileceğimiz en kıymetli şeyi vermiştik; aşkımızı ve aşktan doğan devasa gücü.

132.Bölüm

18 Ağustos 1913 tarihinde, -ben doğmadan seksen sene önce- Monte Carlo'daki bir kumarhanede bulunan insanlar, enteresan bir deneyim yaşamışlar: Gün içerisinde rulet tekerleği, on kere üst üste siyah sayı üzerinde durmuş. Olasılık teorisine göre, her olay ya da oluşumun bir öncekinden bağımsız olduğu kabul edilir ve fakat, o gün, o kumarhanedeki oyuncular, *daha fazla siyah gelemez* diye düşünerek, yani *Monte Carlo Yanılgısı*'na kapılarak, sürekli kırmızı renk üzerine bahis yapmaya başlamışlar. Ama top, arka arkaya siyah renk üzerine gelmeye devam etmiş ve oyuncular milyonlarca doları çok kısa bir süre içinde kaybetmişler.

Onlara bu kadar imkansız gelen bu şey, matematik bilen biri için aslında çok normal bir olaydı çünkü, arka arkaya bin kez bile top siyahın üzerinde dursa, bin birinci atışta topun siyahın ya da kırmızının üzerinde durma ihtimali, hala yüzde elli. Yani geçmişte olan olaylar, gelecekte yaşanması muhtemel olayları etkilemezdi.

Ne zaman Monte Carlo'da bir kumarhaneye girsem, bunu düşünmeden edemiyordum.

Ben rulet oynamaktan çok çabuk sıkılıyordum çünkü şansa dayalı oyunları değil, zekaya dayalı oyunları seviyordum. İnsanın şansının her zaman yaver gitmediğini en iyi bilen insanlardan biriydim; günün birinde, bana gelme ihtimali yüzde elli olan *maça kızı* Bora'ya gitmişti. Üstelik, şimdi çok iyi bildiğim üzere, o masaya defalarca otursak ve şansımızı denesek, her ne kadar yüzde elli ihtimalle kazanabilecek olsam da hiçbir zaman kazanamazdım çünkü nedenini

anlamadığım bir şekilde, *maça kızının her zaman Bora'ya geldiği* rivayet ediliyordu. Şimdi olduğu gibi.

Bora, elindeki maça kızı ve kupa kızını açtığında *kare* yapmış ve bu eli de kazanmıştı.

Bat yenilenlerden birisi olmasına rağmen üzülmüyor, aksine çok keyif alıyordu. Belki de Kara ile aynı masaya oturabilmenin şerefine eriştiğinden, geçirdiği her bir dakikanın tadını çıkartmak ona yeterli geliyordu. Her ne kadar bu kumarhaneye bugün benim için gelmiş olsak da, benim canım oynamak istememişti çünkü benim için yeterli olan spor ayakkabılarım, mini kot şortum ve siyah büstiyerimle buraya girebilmekti. 1 Mart 2018'de, kıyafetlerimi beğenmediği için beni buraya almayan kapıdaki görevli muhtemelen beni tanımamıştı fakat bugün, kıyafetlerimden ziyade, başka bir forsum vardı: Kara'nın karısıydım.

Hoş ben zaten artık, Monte Carlo'daki büyük masanın da üyesiydim.

Bora hafif çaprazında kalarak Bat'in yanında oturduğum için, sık sık beni gözleriyle kontrol ediyor, iyi olduğumdan veya sıkılmadığımdan emin olmak istiyordu. Her defasında ona gülümseyerek karşılık veriyordum çünkü gülümsememe olan ihtiyacının farkındaydım. Bu sabah Begüm'ü, Demir'i, Asya'yı, Eren'i, Can'ı ve en önemlisi Gökhan'ı Paris'e uğurlamıştı ve bu uğurlama, bir çeşit Gökhan'la vedasıydı. Ve vedalaşmamak üzere anlaşmışlar gibi, birbirlerine sadece "*Eyvallah"* demeyi uygun bulmuşlardı. Hayat ne getirirdi bilinmez, kalbimde boy gösteren zonklama Gökhan gittiğinden beri dinmiyordu.

Bora'nın kafası Çıfıt Çarşısı gibi olmalıydı fakat bunu dışarıdan bakan birisinin anlamasına izin vermiyordu. Tek başına kalmakla alakalı ne düşünüyordu, OCTO'nun varlığı ona ne kadar yetecekti, yanında kalan adamlarından hangisini kendine daha yakın olması için seçecekti bilmiyordum ama deli gibi merak ediyordum. Belki de

saatlerce konuşmamız gerekiyordu ama bir yandan da henüz konuşmak istemediğini fark edebiliyordum.

Yalnızca onun değil, benim de konuşmak istemediklerim vardı. Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre sonra Bora, Levent Duman'la görüşecekti ve yanında Hande de olacaktı. Konunun Mehmet Şahindağ olduğunu ve Levent Duman'ı kendi tarafına çekeceğini anlamıştım fakat Hande'nin adını duyduğum gibi, bu konuyla ilgilenmediğimi söylemiştim. Yaptığı plan yalnızca Bora'yı ilgilendirirdi ve benim, her planın içinde olmama gerek yoktu.

Bat kulağıma doğru eğildi ve "Bu bir poker oyunculuğu değil, sanat..." dedi. Sesindeki hayranlık dolu tonlamaya gülümsemeden edemedim. "Şu an yerimde olmak isteyen ne kadar çok insan olduğunu tahmin edemezsin..."

Bat'e cevap verecektim ki, bir ses "İyi akşamlar," diyerek araya girdi. Bakışlarımı sese çevirdiğimde Levent Duman'ı görmüştüm. Yanında Hande'yle beraber.

"Seni bu kadar erken beklemiyordum," dedi Bora. İfadesi rahatsızlık doluydu. Bana söylediği üzere, ben buradan ayrılmadan Levent ve Hande gelmeyeceklerdi ve şimdi, bana mahcup olmuş gibi hissediyordu.

"Odada sıkıldık. Erken inelim istedim," dedi Levent. Bakışları bana çevrildi. "Nasılsın Naz?"

"İyiyim," dedim ve bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Hande'nin de aynı Levent gibi bana baktığının farkındaydım. Bora ise Hande ve Levent'in aksine bana değil, elindeki kartlara bakıyordu.

"Parti bitmek üzere, yenisinde katılırsın bize..." dedi Bora, Levent'e. Gülümsedi. "İstersen rulet oyna biraz?"

"Olur," dedi Levent.

Bora, bir görevliyi yanına çağırdı. "Beyefendi ve hanımefendiyle ilgilenin."

"Teşekkürler," dedi Levent, Hande'nin eline uzandı ve beraber masadan uzaklaştılar. Bu sırada Bora cebinden çıkarttığı telefonundan hızlı bir mesaj yazmaya başlamıştı.

Bat kulağıma "Gerilme," diye fısıldadı. Önce Hande'yi daha evvel gördüğünü unuttuğumu, akabinde de OCTO'nun zaten hayatlarımıza dair çok şey bildiğini anımsadım. Normal zamanda, normal ilişkiler içinde olsak, Bat'in Hande'yi tanımaması ve aramızda geçenleri yalnız benim anlattığım kadar bilmesi gerekirdi ama dönüp dolaşıp düşündüğüm üzere, hiçbir şey normal değildi; ne zaman ne de ilişkiler. "Eski sevgilini yeni sevgilisiyle görmüş gibi davranma," dedi, benden bir cevap alamayınca.

"İyiyim," dedim. Masadaki oyundan kopup da bakışlarımı etrafta dolaştırırken göz hizama Sergio girdi. Rulet masasında. Levent ve Hande'nin yanında. Muhtemelen o Sergio değil, Çınar Akbulut'tu.

"Tebrik ederim Bay Karabey," dedi, masadaki kadınlardan birisi.

"Sizinle oynamak bir zevkti," dedi, gözlüklü bir adam.

"Rica ederim," dedi Bora. Herkes gibi o da ayağa kalkmıştı. Masadaki, hatta tüm kumarhanedeki ihtişamlı kıyafetlere sahip herkesin aksine, muhtemelen bana uyum sağlamak için, siyah kot pantolon üzerine, siyah bir tişört giymişti. "Bunlar neden erken geldi?!" diye hayıflandı, Bat hariç masadaki herkes kendisiyle vedalaşıp kalktığında.

"Ben eve geçeyim..." dediğimde, göz göze geldik.

Kolundaki saate baktı ve "Erken geldiler," diye tekrarladı. Erken gelmelerinin neden bu kadar sorun olduğunu anlamıyor, fakat herhangi bir şey de sormak istemiyordum.

"İyi akşamlar," dedi Çınar Akbulut, masaya otururken.

"Umarım seni gördüğüne sevinmiştir," dedi Bora.

Çınar Akbulut güldü. "Sevindi sevindi. Çok sevindi hem de. Yavşak..."

"Planı değiştirmemiz gerek," dedi Bora. Bakışları rulet masasındaki Levent ve Hande'ye çevrildi. Ciddiyetle, "Nazlı... Sam... Hande de sizinle çıksın!" dedi.

"Tamamdır, bende!" dedi Bat ve telefonunu çıkartıp bir mesaj yazmaya başladı.

Ben de en az onlar kadar ciddi bir şekilde, "Pardon?" dedim. Alaylı bir kahkahanın dudaklarımdan kopmasına engel olamamıştım. Bora'ya baktım. "Hande'yi yanınızdan uzaklaştırmak istiyorsan, kovabilirsin mesela, umurumda değil..." Ayağa kalkarken, Bat'in kalkmaması için omzuna bastırdım. "Ya da sen, eğer çok meraklıysan, Hande'yle baş başa takılabilirsin!"

"Nina!"

"Nazlı!"

Bat ve Bora aynı anda konuşmuşlardı.

Yanlarından geçip gidecekken, Bora bileğimden tuttu. "Sam senin yanında kalmalı Nazlı," dedi. Sesi her ne kadar sakin çıksa da gözlerine garip bir hiddet kurulmuştu ve sanki, onunla burada inatlaşmamam için beni sessizce uyarıyordu. Bileğimdeki eline baktım. "Hande de sizinle olmalı..." dedi. Ben bunu kabul etmezsem, bileğimi bırakmayacaktı. Sabaha kadar benimle inatlaşabilir, sabaha kadar bunu sürdürebilirdi, öyle bir sabrı vardı. "Bu şekilde konuşmadık, biliyorum. Bunun sana iyi gelmediğinin de farkındayım ama plan değişikliği işimize yarar. Lütfen anlayış göster. Şu an vakit yok..." dedi.

Sadece Levent Duman'la oyun oynayacak ve onu kendi tarafına çekecek Bora Karabey'e göre, saçma davranıyordu.

"Hande'yle vakit geçirmemi isteme benden," dedim, uyarıcı bir tonlamayla. "Mehmet Şahindağ için bile olsa, isteme!"

Bakışları bize yaklaşan Levent ve Hande'ye değerken, beni kendine çekti ve kulağıma, "Hande'yi de çağır..." dedi. Zorlukla yutkundum. "Nazlı muhatap olma istersen ama bu çok önemli, lütfen! İkna et!" dedi. Yanağımdan öptü ve herkesin duyacağı bir şekilde, "Erken biterse işim, ben de geleceğim sevgilim..." dedi.

Bora benden ayrılırken, Levent, "Aaa gidiyor musun Naz?" diye sordu, şaşkınlıkla.

Serseme dönmüş gibi hissediyordum. Bora'ya baktım. Gözlerinde emreden mi yalvaran mı bilmediğim bir ifade

vardı. Gibisi fazlaydı; tam olarak serseme dönmüştüm.

"Evet," dedim, Levent'e.

"Üzüldüm... Ben de Hande'yle hasret giderirsiniz diye düşünmüştüm..." dedi Levent.

"Nazlı da Hande'yi çok özlediğini söylüyordu ama..." dedi Bora. Sesinde, beklentisini vurgulayan bir tını vardı. "Sıkılmış..."

Derin bir nefes alırken, "Çok sıkıldım," dedim Levent'e. Bu yalan değildi. İçim sıkılmıştı ve ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Bora, elimi tuttu. Konsantre olmam lazımdı. Gülümsedim. "Bir şeyler içmeye gideceğim. Biraz hava almaya ihtiyacım var." Hande'ye döndüm. "Sen de gelsene benimle."

"Olmaz," dedi Levent, Hande ağzını bile açamadan.

"Niye?" diye sordum.

Levent gülümsedi ama bu gülümseme samimi değildi. Az önceki tavrındaki abartıyı gizlemeye çalışıyordu. "Hande buralara yabancı..." dedi.

"Ben değilim?" dedim, kaşlarımı çatarak. "Ayrıca sana bir şey diyeyim mi? Akıllı telefonlar çıktığından beri, hiçbir yere çok da yabancı olmuyorsun."

Levent'in kasıldığını hissettim. "Hande yanımda yokken poker oynarsam... Kara'ya yenilirim."

"Levent..." dedim, bıkkın bir ifadeyle. "Sevgilini kaçırmayacağım, sakin olabilirsin..." Kollarımı bağladım. "Ayrıca Gökhan da burada değil, rahat olabilirsin..."

Levent, beni uyarır gibi "Naz!" dedi.

"Efendim?" dedim, anlamamış gibi.

"Kötü bir şakaydı," dedi Bora, Levent'ten beni mazur görmesini ister gibi. Burada ne oluyordu?! "Neyse... Sen çık sevgilim... Belli ki Levent, Hande'nin seninle gelmesine izin vermeyecek..."

"Pardon da... Ben Hande'yle çıkmak için neden Levent'i muhatap alıyorum?!" dedim, sertçe. Herkes bilhassa bu kadar yumuşak davranırken, benim kaskatı bir tavırda olmam, çok yüksek ihtimalle yanlış yolda olduğumu

gösteriyordu ama kendime engel olamıyordum. Oyuna fazla kaptırmış da olabilirdim ama umurumda değildi; Levent'e ziyadesiyle sinir olmuştum. "Sen Hande'nin babası mısın, neden senden izin istiyoruz?!" Hande'ye baktım, korku dolu bir şekilde sessiz duruyordu. "Senin ağzın yok mu kızım?! Konuşsana!"

Levent güldü. "Ne diyeyim Naz!" dedi ve bu kez ifadesi sıcaktı. Bora'ya döndü. "Racon kesmek konusunda, karının senden aşağı kalır yanı yok. Ama hiç üzerine alınma Kara. Onu ilk tanıdığımda da aynı böyleydi!" Hande'ye baktı. "Hande'nin benden korktuğu günlerde bile, Naz benden korkmuyordu!"

Bakışlarım Çınar Akbulut'a takıldı. Sırıtıyordu ve üstelik dudağını sesli gülmemek için dişleyerek. İfadesi daha çok sinirimi bozmuştu. "Senden niye korkayım Levent ya?!" dedim, ters bir şekilde. Önüme düşen birkaç tutamı, kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Dün de korkmadım. Bugün de korkmuyorum. Şimdi buradan, Hande'yi alıp çıkacağım, sen de izleyeceksin!"

Levent, Hande'ye döndü. "Telefonun açık olsun..." dedi.

"Tamam," dedi Hande.

"Sam... Sağlam adamdır... Yanlarında olacak, endişelenme..." dedi Bora. Bu açıklaması üzerine, Bora'ya asla bakmadan herkese arkamı döndüm ve kendimden emin adımlarla casinonun çıkış kapısına doğru yürümeye başladım. Vestiyerden kot montumu aldım ve hızlıca giydim. Bat de Hande de arkamdan geliyor olmalılardı; gelmiyorlarsa da kendileri bilirlerdi. İkisinden de herkesten ettiğim gibi nefret ediyordum. Hande'yle bir şeyler içecek halim yoktu ve kendimi eve bıraktıracaktım.

Kapının önünde, çalışır vaziyette bekleyen minibüse bindim. "Beni eve bırak!" dedim, şoför koltuğunda oturan Ufuk'a. Bat ve Hande de minibüse bindiklerinde, Ufuk gaza bastı.

Bat, kulağına ne zaman götürdüğünü bilmediğim telefonla, her kiminle konuşuyorsa ona, "Hande Bayraklı'yı, kimsenin

kılına bile zarar gelmeden kaçırdık!" dediğinde, şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım.

♠

Hande'yi bir manipülasyon sonucu, hatta zorla ve aslında farkında olmadan kaçırdığım için, neden kaçırdığımı bilmiyordum. Bat, Falcon'un yönlendirmesiyle peşimizdeki adamları Ufuk'a atlattırmış ve bizi Fransa'nın neresinde olduğunu bilmediğim ama Monte Carlo'dan kırk dört dakika, on iki saniye kadar uzaklaştığımız bir depoya getirtmişti. Sorduğum üç soruya cevap vermediği için dördüncüsünü soramıyordum. *"Neler oluyor?! Bat n'apıyoruz biz?! Siz delirdiniz mi?!"* Gerçi cevap vermediğini söylemek de haksızlıktı çünkü, *"Kara'nın sana anlatmasına izin vermemişsin..."* demek, Bat için muhtemelen yerinde bir cevaptı. Sadece ben, ne zamandan beri benim önüme Kara'yı sürmenin bir cevap olduğunu bilmiyordum ve ilk fırsatta Bat'in anasından emdiği sütü burnundan getirecektim.

Bora'ya ise söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Gökhan'lar gittikten sonra beni karşısına almış ve gerçekten bir şeyler anlatmaya çalışmıştı ama ben Hande ile alakalı hiçbir şey dinlemek istemediğim konusunda, oldukça keskin bir tavır çizmiştim. Şu an neler olup bittiğini anlayamamak, tamamen benim seçimimdi.

Hande'yi kaçırmıştık ama içeride elleri, ayakları ya da ağzı bağlı bir şekilde oturmuyordu. Gayet kaçırılmamış birisi gibi bir sandalyeye tünemiş, çantasını kucağına almış ve çantasına sımsıkı sarılmış, korkudan titriyordu. Zaman zaman da hıçkırarak ağladığı için, daha fazla ona tahammül edememiş ve deponun önüne çıkıp sigara içmeyi uygun bulmuştum. Deponun önü tıka basa adamla doldurulmuştu. Sayılarını saymıyordum. Biraz ilerideki minibüste de Falcon ile Alp vardı. Ne bok yediklerini bilmediğim gibi, merak da etmiyordum. Bu belki OCTO'nun operasyonuydu, belki de Kara'nın kendisinin. Ben bu operasyonda yoktum. En önemli

işi, yani Hande'yi kaçırmayı, benim sayemde yapmış olmaları bile beni bu operasyonda var kılmıyordu.

"Bana da bir tane sigara verebilir misin?" diye sordu Hande. Kendisinden kaçtığımın gayet farkında olmasına rağmen, yine de yanıma gelmişti. "Yoksa sakinleşemeyeceğim."

Çantasına iki eliyle birden öyle güçlü sarılıyordu ki, bir an için sigarayı nasıl alacağını bilememişti. Daha sonra tek eliyle aldı, dudaklarına götürdü ve uzattığım çakmağa uzandı. Rimeli akmış, saçları darmadağın olmuştu. Ne zamandan beri kaçırdığımız insanlara bu kadar iyi davranıyorduk, gerçekten bilmiyordum. İnşallah öldürmek zorunda kalmazdık çünkü bunun içinde olmak istemiyordum.

"Zaten iyi görünmüyor Kara," dedi Bat, dışarı çıktığında. Kulağında bu kez kulaklık vardı. Hande, kendisinden bahsedildiğinin farkında olduğu için rahatsız olmuştu. "Bir de sen bakarsın ama bence fazlasıyla mağdur." Hande'nin gözlerinden birkaç damla yaş akarken, sigaramı söndürdüm. "Tamam," dedi Bat. Telefonu kapattı ve bize doğru yaklaştı. "Kara on dakikaya kadar burada. Levent Duman'la aralarında yaklaşık on dakika daha var. Seni bağlamak zorundayız, içeri geçer misin?"

Hande başını salladı. Ellerinin titrediğini gizlemeden, çantasını bana uzattı. "Sana emanet," dedi, ağlarken. Çantası haddinden fazla ağırdı. "Lütfen... Dikkatli ol."

Hande'nin elinden çantasını aldım ve kendime bir sigara daha yakarken, merdivenlere oturdum. Çantasını açtım. Çantanın içi telefon doluydu. Telefon ve flash bellek. Hande böyle bir çantayla hobi olarak gezmiyorsa, Levent Duman'a ihanet etmişti. Peki biz, bu operasyonun neresindeydik? Hande'yi yakalayan tarafta mıydık, ihanetine göz yuman tarafta mı?

Biraz sonra sigaramı söndürdüm ve elimdeki çantayla beraber, ben de içeriye girdim. Hande sandalyeye bağlanmıştı ve yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Bu ifade yalandan olmasa gerekti; içinde bulunduğu durumlar

dahilinde gerçekten de korkuyordu. Ama neden korkuyordu, kimden korkuyordu anlamıyordum. Bir şeyleri anlamak isteyip istemediğimi bilmiyordum da. Bora'nın geldiğini, deponun önündeki adamların hareketlenmesinden anlamıştım. Saniyeler içinde de bir araba deponun önünde durdu. Arabadan Bora ile beraber, Sergio ve Bora'nın bir adamı da inmişti.

Bora depoya girer girmez benimle göz teması kurarak, nasıl olduğumu kontrol etti. Ardından yanıma yaklaştı ve sessizce, "İstersen dışarıda kal sen," dedi.

Kaşlarım havalanırken, dudaklarıma alaycı bir gülümseme kuruldu. "Tüm bunların dışında kalamadım... Deponun dışında kalmamın kime ne faydası olacak? Bana ne faydası olacak?"

Bora yalnızca birkaç saniye daha gözlerime baktı fakat hiçbir şey demeden yanımdan ayrılıp Hande'ye yaklaştı. "Çanta nerede?" Ses tonu değişmişti. "Ve içinde ne var?" Sert ve mesafeli.

Hande'nin dudakları titredi. "Naz'a verdim," dedi.

"Telefonlar ve..."

"Kumar masasında öldürülen savcının, cinayet görüntüleri..." diye tamamladı Hande, Bora'nın sözünü.

Bora başını aşağı ve yukarı sallarken, ellerini kot pantolonunun cebine soktu. "Nereye gömmüşler savcıyı?"

Hande zorlukla yutkundu. "Onu bilmiyorum..."

Bora omzunun gerisinden arkaya döndü ve yanımda kolları göğsünde bağlı bir şekilde duran Sergio'ya, "Alp incelemeye flash belleklerden başlasın..." dedi. Sergio sessizce başını sallamakla yetinmiş ve kapının önünde duran adama dönerek, köşeye bıraktığım çantayı işaret etmişti. "Rüşvet belgelerini de aldın mı?" diye sordu Bora, Hande'ye.

"Evet. Bulabildiğim her şeyi topladım..." dedi Hande.

Bora gülümsedi. Ellerini cebinden çıkarttı ve Hande'nin bağlı olduğu sandalyenin kolçaklarına ellerini yerleştirip, ona doğru eğildi. "Eğer bana yalan söylüyorsan-"

Hande, Bora'nın lafını kesti. "Söylemiyorum..." Gözlerinden yaşlar boşaldı. "Seni satmam. Daha önce de satmadım."

Bora, Hande'nin gözlerinin içine bakıyordu. Hangi *daha önce*den bahsettiğini bilmiyordum. Merakla Sergio'ya döndüğümde, *bilmem* der gibi omuz silkti. Bora doğruldu ve derin bir nefes verdi. "Bir oyun oynayacağım..." dedi, kendinden emin bir ifadeyle. "Bir tür kumar..." Hande korkusunu bastıramıyor olsa da dikkatle Bora'yı dinliyordu. "Kumarda genelde iyiyimdir. Ama kumar bu, kaybetme ihtimali her zaman vardır. Hayatta kalmak istiyorsan bana güvenmek tek şansın. Eğer bana güvenirsen ve ben de bu eli kazanırsam, en azından yaşaman ihtimal dahilinde olacak."

Hande burnunu çekti. "Ya kaybedersen?" diye sordu, kısık bir sesle.

"O zaman ölürsün," dedi Bora, alelade bir şeyden bahseder gibi. Ellerini yeniden cebine soktu. "Ölmemen için elimden geleni yapacağım."

"Levent Duman geliyor..." dedi bir adam.

Bora bana döndü. "Silahına her an davranabilecekmişsin gibi hareket et," dedi. Sergio'ya baktı. "Gerekirse öl ama Nazlı'nın kılına zarar gelmesin."

Sergio alayla güldü. "Alt tarafı Levent Duman," dedi, ciddiyetsiz bir şekilde. Ellerini iki kez birbirine vurdu. "Biz ne yangınlar gördük Kara... Hiçbiri öldürmedi, rahat ol."

"Gökhan giderken, sululuk görevini sana mı bıraktı amına koyayım?!" dedi Bora, sertçe.

Sergio'nun mırıltısını Bora duymamıştı: "Söz konusu senin hayatın olduğunda, adama *tamam* dışında bir kelime kullansak, gevşeklik olarak algılıyor."

Levent Duman, "Kara!" diye bağırarak depoya girmeye yeltense de kapının girişindeki Bat'e toslamıştı. "Bırak beni!" dedi, öfkeyle.

"*Bırak* dendiğinde bırakırım!" dedi Bat. Türkçe konuşuyordu; üstelik dümdüz ve hatasız bir şekilde. Daha önce hiç konuşmadığı gibi. Aksanını nasıl yok ettiğine hayret

mi etsem, büründüğü role nasıl uyum sağladığını hayranlıkla mı izlesem bilememiştim. "O zamana kadar, sakin ol!"

Levent'in bakışları Hande'ye çevrildiğinde, Bora gülümsedi. "Bırak bırak... Adamın acısı var." Böylesi bir planı onlar yaparken ben nerede ve ne yapıyor olabilirdim ki?! *Muhtemelen Can ve Asya'yla oyun oynuyordun Naz.* Naz'ın bu kargaşada ne işi vardı? *Hande karşında oturduğu içindir Naz.* Şu anda burada olması gereken son kişi bile, Naz değildi.

Bat'in kolunu bırakmasıyla beraber Levent Duman öne doğru bir adım attı. "N'oluyor Kara?!"

Bora iç çekerken, ayağının altında bulduğu minik bir kablo parçasıyla oynuyor, gözleriyle kablo parçasını takip ediyordu. "Beni bilirsin Levent..." dedi, sakin bir tavırla. "Yalan söylemeyi sevmem."

"Sadece sevmezsin değil, yalan konuşmazsın da sen..." dedi Levent.

Bora'nın bakışları Levent'i buldu. "Bir süre önceye kadar öyleydi, haklısın... Ama maalesef hayat... Bana bile yalan söyleten hayat..." Levent muhtemelen -benim gibi- bir şey anlamıyordu ama bana mısın demiyor, ne Hande'ye doğru bir adım atıyor ne de Bora'nın sözünü kesiyordu. "Belki sen de ne yangınlar görmüşsündür, hiçbiri öldürmemiştir ama... Bana yalan söyleten hayat, sana ne yapmaz Levent... Hiç düşündün mü?"

Sergio kendini tutamayıp kocaman bir kahkaha attığında, Levent Duman ona bakmıştı. "Anlamadım," dedi, sonra da. En azından hislerime tercüman olduğu için müteşekkirdim.

"Yalan söylemem diyemiyorum ama yalan söylemeyi sevmiyorum," dedi Bora, ciddi bir ifadeyle. Levent başını salladı. "Bak sana kendimle alakalı bir ipucu vereyim. Doğru soruyu sorarak, benden doğru cevabı almak mümkündür. Yüzde doksan dokuz virgül doksan dokuz ihtimalle çalışır bu bende. Doğru soruyu düşünüp de sorabilen insana aşırı saygı duyarım. Eğer doğru soruyu sormazsan, doğruları

eksik öğrenirsin benden. Çünkü kimse tek bir soruya, tüm doğrularını feda etmez."

"Kara bu neyin nasihati?!" dedi Levent, sertçe.

Bora gülerken kollarını bağladı. "Diyorum ki... Sen *neler oluyor* diye sordun diye, sana neler olup bittiğini anlatmayacağım..." Levent'in öfkesinin taşmakta olduğunu sadece ben hissediyor olamazdım. "Bak bakayım bi' manzaraya... Sence neler oluyor?!" dedi Bora.

Levent'in bakışları bir kez daha Hande'ye çevrildi. "Hande..." dedi, kaygılı bir ifadeyle. "Sana bi' yanlış mı yaptı?"

"Bir değil, birçok kez..." dedi Bora. Levent'in gözleri kısılmıştı. "Yaklaşık dört yıldır tanıyorum Hande'yi. Doğaldır herhalde, birçok kez yanlış yapması, değil mi?"

Levent'in kaşları havalandı. "Doğru soruyu arıyorsun..." dedi, bir aydınlanma yaşar gibi. "Bugün n'aptı sana?"

Bora gülümsedi. "Bana üç soru sorma hakkın olduğunu söylemeyi unuttum Levent..." dedi, Hande'nin arkasına geçerken. "Bugün bana n'aptı... Mesela mesaj çekti... Ama bu bir hata değil tabii. Hoş sen, *bugün sana n'aptı* diye sordun; *ne hata yaptı* diye değil... Makul bir cevap verdim. Ve gördüğün gibi yalan söylemedim."

Levent Duman hepten gerildiği için olsa gerek, bakışlarını etrafında gezdirmeye başladı ve bir noktada gözleri gözlerimde durdu. "Peki üç soru hakkım dolduğunda ne olacak?!" diye sordu Levent. Fakat kendisine Bora'yı değil beni muhatap almıştı. Zeki bir insan olsa gerek, Bora'ya sormadığı için, üçüncü soru hakkını doldurmadığını düşünüyordu.

"Öncelikle, bilmiyorum..." dedim, ellerimi kot şortumun arka cebine sokarken. Levent yutkundu. "İkinci olarak, ben yalana aşırı karşı bir insan değilim. Öyle ilkelerim falan yoktur benim. Yani bilsem de aynı bu cevabı verirdim muhtemelen."

Levent yapmacık bir şekilde gülümserken, kendini garip bir şekilde bir hücrede bulduğunun ve bu hücredeki

kurbanın kendisi olduğunun farkındaydı. Eğer ortada bir kurban varsa, tüm gözler üzerinde olurdu; bunu bilmiyor muydu?! Ne kadar silahına davransa da ben ondan daha hızlıydım ve o emniyet kilidine henüz uzandığında, çoktan belimden çıkartıp Levent'e doğrulttuğum silahın emniyet kilidini açmıştım. Fakat içimizde bir keskin nişancı vardı ki, benden de hızlıydı; Levent'i silah tutan elinden vurmuştu. İki buçuk saniyede olup bitenler Hande'nin çığlık atmasına sebebiyet verse de, bu çığlık Bora'nın neşeli kahkahası kadar tuhaf kaçmamıştı.

"Ben senin yerinde olsam, ilk olarak, içeriye neden silahla girmene izin verildiğini sorardım..." dedi Bora, gülmeye devam ederken. Levent'in yere düşürdüğü silahı Sergio ayağıyla iterken, Levent akan kanı durdurmak için, eline kravatını bağlamıştı. "Bu yüzdendi işte. Sana silahsız girmeni söylersek, şık olmayacaktı. Sen kendi silahından, kendin ol istedik."

"İstediniz..." dedi Levent, kaşlarını kaldırırken. "Artık Akbulut'larla mı çalışıyorsun?!"

"Lar?" dedi Bora, anlamamış gibi. "Çınar Akbulut, tek bir kişi Levent."

"Gökhan Akbulut var ya..." dedi Levent, imalı bir ifadeyle. "Kardeşi."

Bora hiç bozulmamış, aksine bundan keyif alır bir tavırla Levent'i bozmuştu: "Ha o zaman, ben ezelden beridir Akbulut'larla çalışıyorum. Haklısın."

"Sıkıldım Kara!" dedi Levent, bağırarak. Attığı taşın duvardan sekmesi, tahammülünü bitirmişti. "Ne bu saçmalık ya?!" Bora'ya ve Hande'ye doğru bir adım attı. "Çöz Hande'yi. Kadınların bu işte... Bizim işimizde ne işi var?! Derdini benimle hallet!"

Bora'nın ya da belki de OCTO'nun bir adamı içeriye girerek, Bat'in kulağına bir şeyler söyledi. Bu anı sabırla izleyen Bora, en sonunda Bat'la göz göze geldiğinde, Bat *tamam* der gibi gözlerini yummuştu. Bora derin bir nefes aldı. "İnanır mısın ben de sıkıldım..." dedi. Belinden silahını

çıkarttı, emniyet kilidini açtı fakat silahı kendisine bir hedef bulmadan, "*Kadınların bizim işimizde, ne işi var...* Bu muydu son hakkınla sorduğun soru..." Dudaklarını *bilmem* der gibi kıvırdı. "Dünyaya baktığında, çok tehlikeli kadın mafya liderleri var... Neden öyle diyorsun ki... Kadınların zekasını ve yeteneğini hafife alıyorsun ama... En nihayetinde az evvel, Nazlı senden evvel tetiğe basacaktı." Bora'nın kapkara bakışları bana değdi ve sol gözünü kırparak, zamana ve mekana bakmaksızın içimi titretti. "Neyse Levent. Soru haklarını da kullandığına göre... Dahası beklediğim haber gelene dek, yeterince oyalandığımıza göre... Artık iş konuşabiliriz."

"Ne haberi?!" diye sordu Levent. Bakışları Bat'e çevrildi. "Benim adamlarımı... Hande ile Naz'ın peşindeki adamlarımı... Bu herif mi öldürdü?!"

"Sen artık soru sormayı bırak da benim sorularıma cevap ver," dedi Bora, elindeki silaha bakarak. Birkaç adımla Levent'in karşısına geçti. "Savcının cesedini bulamamışlar. Ceset yoksa cinayet yoktur tabii... Ama benim elime harika bir görüntü geçti. Cinayeti işlediğin kumarhanenin kamera kayıtları..." Levent'in kaşları çatıldı. "Kumarhane ha Levent?! Senin haberin yok herhalde ama... Bana sormadan kumarhane açmak... Hele ki Türkiye'de... Açıkçası kırıldım. Benim mekanlarım neyine yetmedi?!"

"Kara ben..." dedi Levent ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Mehmet Şahindağ'ın tuzağına düştüm..." Bora'nın bakışları *hadi ya* der gibiydi. "*Çok güçlü bir oyun olacak, masadaki adamlar hayatını kolaylaştırır*, dedi... Ben de en azından tanışayım diye düşündüm. Kumarhane bile değildi zaten. Bir gece kulübünün üst katındaydık."

Çınar Akbulut araya girdi: "Hayatını nasıl kolaylaştırdı tanıştığın adamlar, bir cinayet işlemene sebep olarak mı?!"

"Meğer danışıklı dövüşlü bir işmiş... Eğer adamı öldürmeseydim, ertesi gün içeri girerdim..." dedi Levent.

Bora başını iki yana sallarken, silahının ucuyla Levent'in kolunu dürttü. "Bu görüntüler sana uçarak gelmedi

herhalde... Mehmet Şahindağ sana verdi belli ki. Mekanında bir cinayet işledin, o da sana kamera kayıtlarını verdi... Benim merak ettiğim şey şu Levent: Sen Mehmet'e karşılığında nasıl bir iyilik yapmak zorunda kaldın?!" Silahına baktı. "Beni sattın yüzde yüz de... Nasıl sattın?!"

Levent yaralı olmayan eliyle alnını sıvazlarken, bakışlarını Bora'dan ayırmamıştı. "Geçenlerde... Mehmet Şahindağ Trabzon'a gitti... Beyza Karabey'in mezarına... Ben yardım ettim..." Levent muhtemelen yaptığından değil de Bora'nın yüzüne yayılan şaşkınlıktan utanmıştı. "Kusura bakma."

"Mehmet Şahindağ'ı Trabzon'a sokacak kadar cesur olduğunu bilmiyordum," dedi Bora. İfadesindeki şaşkınlık, yerini ifadesizliğe bırakmıştı. "Aynı tarihte senin de Trabzon'da olduğun bilgisini almıştım bak. Yine de bunun altından senin çıkacağını kırk sene düşünsem, aklıma getirmezdim." Bora Levent'i tepeden tırnağa süzdü. "Neden biliyor musun?" Levent, *neden* diye sorar gibi başını salladı. "Çünkü sen diyelim ki sana verdiğim dokunulmazlığı sikip atacak gözü karalıktasın... Ama yine de güçlü değilsin!" Silahı Levent'in başına dayadı. "Sen beni gerizekalı falan mı sanıyorsun lan?! Sen kimsin de Mehmet Şahindağ'ı Trabzon'a sokacaksın?! O işin arkasında Gürcüler var. Sen olsa olsa Akçaabat'tan kaçabilmesine yardım etmişsindir!"

"Yani diyor ki," dedi Çınar Akbulut. "Pisliği temizleyen pislikler bulmak kolay da... Pisletmek, her baba yiğidin harcı değildir."

Bora başıyla Çınar Akbulut'u işaret etti. "Bak tercüme etti senin için." Levent korkuyla yutkundu. "Bu tetiği çekebilirim, hemen, şimdi." Bora'nın ifadesi Kara'ya yakışır bir şekilde kararmıştı. "Ama çekmeyeceğim, rahat ol." Gözlerinden nice hinlikler geçiyordu. "Ama neden sana silah doğrultuyorum, biliyorsun değil mi?"

"Eğer birisine silah çekersen, illaki tetiği de çekersin. Şimdi ya da daha sonra..." dedi Levent. İç çektim. Sanırım onların aleminde, *Kara ve prensipleri* şeklinde bir kitabe vardı.

"Ömrünü uzatmak senin elinde..." dedi Bora, ciddiyetle. "Şimdi benim elimde, bugüne kadar kullandığın tüm telefonlar ve savcının cinayet görüntüleri var. Bir de birkaç belge. Rüşvet falan herhalde. Daha incelemedim."

Levent göz ucuyla Hande'ye baktığında, ben de bakışlarımı Hande'ye çevirmekten kendimi alamamıştım.

"Neden ayrıldınız?"

"Adam DÜZENBAZ BİR SERİ KATİL ÇIKTI, nasıl devam edebilirdim? Şansıma edeyim!"

"Ve sen bana söylemedin mi?"

"Heee sana söyleseydim de, gidip polise verseydin adamı."

"Adam müvekkilimdi! Ne olduğunun ben de farkındaydım Hande. Ama senin ona aşık olmanı engelleyebilirdim."

"Aşkı asla engelleyemezsin..."

"Bir katili, pisliği, düzenbazı, ilk aş-NEFRETİMİ savunmuşsun ve gelmiş bana ahkam mı kesiyorsun?"

"Ne olduğunu anladıktan sonra, davadan çekildim!"

"Hiç öyle birisi gibi durmuyordu ama... Oldukça centilmen, sevimli, şeker gibi bir şeydi. Fazla kaslıydı, cömertti de. Kendimi bir prenses gibi hissediyordum onunlayken."

Hande, Levent'in yanında kendisini bir prenses gibi hissetmeyi çok uzun süre önce bırakmasına rağmen nasıl olmuş da onunla tekrar aynı resmin içine girmişti, aklım almıyordu. Aşk mıydı bunun sebebi yoksa Hande'nin de ukdesi gerçekten Levent miydi? Öyle bir ukde ki, uğruna Gökhan'ı harcayacak kadar mı kendinden geçmişti? Sadece boşluğuna denk geldiği için miydi ya da, Gökhan'la artık mutlu olamadığı için mi? Hande'nin de bilmediği çok şey vardı; bunlardan birisi aslında Gökhan diye birisinin artık yaşamadığıydı. Gökhan yaşamadığı gibi, etrafındaki kimseyi de yaşatmamaya şartlanmıştı. O günden, o rakı sofrasından buraya nasıl gelmiştik biz?

Gökhan o gün, *"Hâlâ ona aşık mısın?"* diye sorduğunda Hande yanlış bir cevap vermişti: *"Ay hayır tabii ki de! Kolay bağlanmam ama kolay soğurum ben. Adam, gözümün*

önünde adam öldürecekti neredeyse. Neymiş, yan masadaki herif bana bakıyormuş. Bunda da böyle Ali kıran baş kesen tarzı hareketler falan."

Bile isteye yalan söylememişti ve fakat kendisini bile kandırıyordu. Bunu biliyordum. Hatta hayatının bir noktasında bunu Gökhan da fark etmişti. Hande'nin kendisinden hoşlandığını bildiğini ama hala Levent'e aşık olduğunu ve tıpkı kendisinin ukdesinin Ceren olduğu gibi, Hande'nin ukdesinin de Levent olduğunu söylemişti. Ben de Gökhan'a, neden hala beraber olduklarını sormuştum. Gökhan ise "*biteceği ana kadar,"* demişti. "*Terk edilinceye kadar... Levent'le olmak isterse, çekilirim herhalde. Durmam aralarında."* Gökhan gerçekten de sözünün eriydi. Aynı öngördüğü şekilde gerçekleşmişti her şey. Hande öyle ya da böyle, bir ya da birçok sebepten ötürü Levent'le olmak istemişti ve Gökhan onlarcasının yapamayacağını yaparak sadece Levent'i aramış ve *gelip sevgilisini almasını* söylemişti. Üstelik Levent'in, karısının katili olduğunu da emindim ki sadece Hande'nin canını yakmak için değil, aynı zamanda onu uyarmak için de söylemişti. Dikkatli olsun diye.

Hande'ye yaptığım en mühim yanlış, Gökhan'ın da *öylelerinden* olduğunu en başında anlatmamamdı.

"Adam mafya çıktı diyorum Naazzzz! Üğüüüüü! Ya kimin başına gelir bu? Bir kez aşık oldum, adam mafya çıktı üğüüüü! Eren'in Allah belasını versin inşallah çünkü onun bürosunda tanıştık, üğüüüüü! Kaç adam öldürmüştür vallahi sen bile sayamazsın, üğüüüüüü."

Ve bir gün, o zaman gözümüze devasa görünen Levent Duman'ın bile karşısında titrediği bir adamla tanımıştım.

Kara'yla.

"Hande beni sana mı sattı?" diye sordu Levent. Cevabı duymak istemediği, dahası cevabı zaten anladığı belliydi. Bakışlarını tümden Hande'ye çevirdi. "Kaça sattın?"

Hande konuşmak yerine gözlerini Bora'ya diktiğinde, ona güvendiğini ilan etmişti. "Pazarlığımızda, konu para değildi,"

dedi Bora, Hande yerine konuşarak.

"Ve şimdi sen de Hande'den aldığın kozları bana karşı kullanacaksın, öyle mi?" dedi Levent. İnanamıyormuş gibi güldü. "Bu mu Kara?! Ne zamandan beri racona, gönül işlerini karıştırıyoruz?!"

Bora da güldü. "Beyza Karabey, Mehmet Şahindağ'ın sevkiyattan tanıdığı mıydı Levent?!"

Levent hızla kafasını salladı. "Bunu yeni öğrendin!" Bakışları kabul etmez bir ifadeye sahipti. "Ama öncesinde, benim nişanlımın, muhtemelen bana kızgın olduğu için sana vermeyi akıl ettiği bir koza *tamam* diyerek, raconu bozuyorsun!"

"Cık!" dedi Bora. Silahı Levent'in başından çekti ama emniyet kilidini kapatmadı. "Senin nişanlın...? Ya da senin kendi kendine nişanlın ilan ettiğin Hande... Beni aradı. Benden yardım istedi. Senden ayrılmak istediğini ama senin onu bırakmadığını, yanında esir tuttuğunu söyledi." Levent, Hande'ye öfkeli bir bakış attı. "Ben de ona kimsenin ilişkisine karışmak gibi bir misyonum olmadığını, kadına şiddet konusuna da bilhassa Gökhan'ın baktığını, cesareti varsa aldattığı eski sevgilisini aramasını söyledim." Bora'nın bakışları birkaç saniyeliğine Hande'yi bulup yine Levent'e çevrildi. "Böyle bir cesareti yoktu. Üstelik baktığında, Gökhan'dan ayrılmadan seninle asla buluşmamış. Fikren aldatmış Gökhan'ı diyebiliriz. Yani Gökhan'ı fikren aldatmasına ve Gökhan'ın da bunu bilmesine rağmen, Hande'nin böyle bir cesareti yoktu. '*Sana yardım ederim',* dedi bana. Ben de '*Yakalanırsan, Levent seni öldürür, karısını öldürdüğü gibi* dedim."

"Öldüreceğim de..." dedi Levent. Hande'nin boğazından kesik bir soluk çıktı. "Devam et Kara. Dinliyorum."

"Hande de bana dedi ki, '*Zaten biraz daha burada kalırsam, kendimi öldüreceğim. En azından izin ver sana, size bir faydam dokunsun. Çünkü Levent, Mehmet Şahindağ'la iş birliği yapıyor. Hani Mehmet Şahindağ asla ama asla ablanın mezarına gidemezdi?'"* Bora'nın kaşları

havalandı. "İşte bana bu soruyu sorduğunda, üzerine gerçekten düşündüm. Yani racon dediğin safsatayı önce sen bozdun Levent."

Levent ne diyeceğini bilemiyor gibi bakıyordu. "Ben Hande'nin telefonlarını dinletiyordum!" dedi, tükürür gibi. "Bu anlattıklarına inanmıyorum yani!"

Bora başını iki yana sallarken, Levent'e *yazık sana* der gibi bakıyordu. "Hani sen kadınları hafife alıyorsun ya..." dedi, ciddiyetle. "Senin *nişanlım* dediğin kadın, bilgisayar konusunda bayağı donanımlı. O bana ulaştı ve senin ruhun duymadı." Levent sıkıntıyla Hande'ye baktı. "Şimdi gelelim sadede. İki seçeneğin var Levent. Gördüğün gibi Hande bağlı. Ya sana teslim edeceğim onu, al intikamını diye... Ama bunu yaparsan eğer, elimdeki her şeyi polise vereceğim... İçeriye girdiğin an da öldürüleceksin... Ya da çık git şimdi buradan ve kendi ömrünü uzat... Elimdeki kozları polise vermemem için de Mehmet Şahindağ dahil kim var kim yoksa, herkese, bundan böyle tarafsızlığını bozduğunu ve sadece ama sadece Kara'nın tarafında olduğunu söyle."

"Bu nasıl seçenekler Kara?!" dedi Levent, öfkeyle. "İkisinde de herhangi bir kârım yok benim! Ben tarafsız olduğum için güvendeyim! Bu dediğini yaparsam, Mehmet Şahindağ beni yok eder!"

"Sen tarafsız değilsin, işine gelen taraftasın!" dedi Çınar Akbulut, bir kez daha araya girerek. "Şimdi doğru tarafa geçeceksin işte, daha ne?!"

"Senin tarafında olurum Kara ama tek şartım, Hande'yi bana vermen!" dedi Levent, diklenerek. "Ve Hande'yi bana verdiğin seçeneğin ama'sının, beni polise teslim etmek olmaması! Senin seçeneğin yanlış!"

Bora derin bir nefes aldı ve bakışlarını Hande'ye çevirdi. Hande'nin mavi gözlerinde hüküm süren korkuya birkaç saniye boyunca bakıp yeniden Levent'e döndü. "İhanetin affı yoktur, anlıyorum..." dedi, net bir tavırla. "Sen de beni anlıyorsundur, çünkü sen de bana ihanet ettin!"

"O başka ama bu benim meselem!" dedi Levent, yaralı elinin işaret parmağını kaldırarak. "Eğer Hande'yi burada bırakırsam, senin yanında bırakırsam, şerefimi ayaklar altına almışım demektir!"

"Sen şerefini çoktan ayaklar altına aldın zaten..." dedi Bora, bıkkın bir tavırla. "Ben sana Kara'nın tarafında olmak gibi bir seçenek sunuyorsam, şerefini kurtarman için de sana bir şans veriyorum demektir. Hande'nin yanına gitmekte, onu çözüp buradan çıkartmakta ve ona istediğini yapmakta özgürsün. Ama bunu seçersen, bedeli yarın tüm kozların polise teslim edilmesi olacak. Benim derdim, Mehmet Şahindağ'ın bir kalesini daha fethetmek. Fakat o kaleyi yıkmakta da beis görmüyorum. Sen bilirsin. Ver kararını."

"İstihbarat'a çalıştığın doğru mu?" diye sordu Levent, dan diye. "Muhbir olduğun doğru mu?"

Bora bu soruyu asla yadırgamadığı gibi, aksine gülmüştü. "Doğru soruyu sormak önemli ama bazı sorular vardır ki, asla sormamak gerek. En azından bazı insanlara. Mesela Kara'ya."

"Naz seni polise verdi. Peki sen nasıl içeri girmedin?" dedi Levent, aldırmadan. Bora bir elini Levent'in omzuna koydu ve sanki ceketinde toz varmış ve onu yok ediyormuş gibi elini iki kez hızlıca hareket ettirdi. "Elinde ne var ne yoksa, Naz polise vermiş diyorlar."

"Diyorlar?" dedi Bora, gülerek. "Mehmet Şahindağ ne zamandan beri tekil değil?" Başını iki yana salladı. "Aslında belli ki, sen tarafını çoktan seçmişsin Levent. Karşımda, onun cümleleriyle konuştuğuna göre..." Bakışlarını Çınar Akbulut'a değdirdi. "Senin de İstihbarat'a çalıştığın söyleniyor, doğru mu?"

"Aynen!" dedi SerFoxÇın. Sözde ironi yapıyordu ama aslında alenen doğruyu söylüyordu. "Hatta ben bizzat ajanım öyle muhbir falan değilim yani." Zannediyorum ki kuzeninin de Bora gibi yalanlar ve gerçekler arasında garip

bir ilişkisi vardı. "Neyse. Levent Duman'a ait elimizdeki her şeyi Türkiye'ye mi gönderiyoruz, emniyete?"

Bora, Levent'e baktı. "Aynen!" dedi. Bat'e baktı. "Çözün Hande'yi," dedi. Çınar Akbulut'a baktı. "Ver silahını geri," dedi. Bana baktı. "Hadi çıkalım," dedi.

Levent, Çınar'dan silahını aldığında, içinin boş olduğunu bilmiyordu. Hoş silahın içinin boş olması, Levent için sadece zaman kaybıydı gerekirse Hande'yi boğabilecek kadar öfkeliydi. Bora oynadığı kumarı kaybetmiş miydi yoksa son kozunu mu öne sürüyordu bilinmez, Bat Hande'yi çözerken Bora elimden tutmuş ve depodan çıkmak üzere ilerlemem için beni hafifçe çekiştirmek zorunda kalmıştı. Bizim hemen arkamızdan Sergio, onun arkasından Bat, onun da arkasından üç adam dışarı çıkmışlardı.

"Ne yani?" dedim, çıkar çıkmaz. "Bu mu?"

Ben dursam da Bora, Sergio ve Bat durmamıştı. Minibüse doğru yürürken, "Ne mi?" diye sordu Bora. Bir an için kalakalsam da hızlandım ve Bora'ya yetiştim. Sergio ve Bat'in arkasından Bora da minibüse binecekken, bir elimi kapıya koyarak geçmesine izin vermedim. "Efendim Nazlı?" diye sordu.

"Ciddi misin yoksa bu da mı oyununun bir parçası, anlamıyorum!" dedim, sitemle. Minibüsün içindeki Sergio ve Bat'e baktım. "Kızı orada, öylece bırakacak mısınız?! Öldürüleceğini bile bile?!"

Bora birkaç saniye gözlerimin içine baktı ve "Bıraktık bile," dedi. Aklım almıyordu, şaka mı yapıyordu? "Planımız dahilinde olması gereken, Hande'yi orada bırakmak ve oradan çıkmaktı Nazlı," dedi, ciddi bir şekilde. Bora minibüsün kapısını sertçe kapattığında, Bat ve Sergio'nun bizi duymalarına bir son vermişti. "Maalesef sen beni dinleme zahmetine bile girmediğin için, planın tamamına vakıf değilsin. Sana, benim yanımda olacağını söyledim. Ne önümde ne arkamda. Beraber plan yapacaktık, beraber halledecektik her şeyi. Sen Hande'nin adını duymak bile istemiyorsun ya Nazlı, ben de Mehmet Şahindağ'ın adını

duymak istemiyorum, n'apacağız?! Hayatta bazı mecburiyetler vardır ve onlara katlanırsın. İşine geleni duyarak, işine gelene dahil olarak, hiçbir şeyin üstesinden gelinmez!"

Bora'nın kapkara gözlerine şaşkınlıkla bakıyordum. "Bu kadar kızacağını bilsem, seni dinlerdim!" dedim. Yutkundum. "Ama biliyorsun Hande'nin bana yaptıklarını!"

"Evet, biliyorum!" dedi Bora. Sesindeki ve yüzündeki ifadenin keskinliği, nefes almamı zorlaştırıyordu. "Benim bir arkadaşım, Hande'nin sana yaptıklarını bana yapsa, arkama bakmaz ve bu minibüse binerdim! Şimdi sen de binebilir misin?!"

Gözlerimi kırpıştırdığımda, Bora'nın öfkesinin sebebini anlayamadığımı hissettim. "Beni neden deniyorsun?" diye sordum, hayretle.

"Seni denemiyorum!" dedi, kesinkes bir tavırla. "Sadece yaşadıkların sende bu kadar travma yarattığı için, kendimden nefret ediyorum!" Öfkeli bir nefes verdi. "Adını anmak istemediğin birisi yüzünden, hatırlamak istemediğin bir anı yüzünden başına bir şey gelecek diye korkuyorum! Bunlar senin hassas noktaların ve birisi, aynı Holly gibi bunu tekrar kullanacak diye korkuyorum! Yüzleşmekten kaçtığın ne varsa nefret ediyorum Nazlı! Ben sana *Hande* dedim diye sertleşen bakışların, gözlerine çekilen o perde, aramıza koyduğun ve muhtemelen koyduğunu bile fark etmediğin mesafe... İşte bunlar yüzünden, kendimden nefret ediyorum!"

Söylediği her şeye bir cevap, bir tepki, bir karşılık verebilirdim ama ben tüm bunlar yerine, "Bora, ölecek..." dedim.

Bora gülümsedi. "Hande'den nefret ediyor olman, onu bir zamanlar sevdiğin gerçeğini değiştirmez Nazlı. Hande'nin sana kazık atması, beraber geçirdiğiniz güzel günleri silmez. Onun şimdi adını bile duymak istememen, yüzüne bakmak bile istememen, onun hayatta kalmasını istediğin gerçeğini de değiştirmez. *Ölürse ölsün,* diye bir şey yok. Zalim

olmayan biri, hayatının bir noktasını beraber geçirdiği bir insanın ölmesini istemez zaten. Normal olan bu. Ve sen normal olmaktan korkuyorsun. Seni ben denemiyorum Nazlı, hayat deniyor. Bak Allah'ın işine, seni planın tamamen dışında tutmuştuk ama Levent Duman erken geldi. Demek ki bu harbiden de senin sınavın."

Kirpiklerimin titrediğini fark etsem de gözlerimi yaşarmamaları için zorladım. Belki de geç kalmıştım ama umurumda değildi. Bora'ya arkamı döndüm ve hızlı adımlarla depoya koşmaya başladım. Haklıydı. Hande'nin ölmesini istemiyordum ama onu çok sevdiğim için falan değil; bir zamanlar çok sevdiğim için.

Depoya girdiğimde duvarlarda yankılanan, "Kes lan orospu çocuğu!" haykırışını duyduğumda ise olduğum yerde kalakalmıştım.

Gökhan buradaydı.

Levent Duman'ı yere sermiş ve karnına güçlü bir tekme atmıştı.

Deponun bir de arka kapısı olduğunu görmüş müydüm, gördüysem orada herhangi birisinin olduğunu nasıl akıl edememiştim bilmiyordum. Ama ne akıl edersem edeyim, Gökhan'ın burada olacağını asla düşünemezdim. Bunun akla sığan herhangi mantıklı bir tarafı yoktu. Olamazdı.

"Kimsin lan sen?!" diye sordu Gökhan, Levent'in karnına bir tekme daha atarken. "Şimdi de desene, *Hande'yi seviyorum* diye! De hadi!" Hande hala bağlı olduğu sandalyede, sımsıkı gözlerini yummuştu. Boğazındaki parmak izlerini gördüğümde, Levent'in Hande'nin boğazına yapıştığını anlamıştım. Bunu tahmin edebildiğim için kendimi oldukça kötü hissediyordum. "Ne güzel sevmek lan bu! Döve döve, gerekirse de öldürerek! Allah belanı versin!"

Hızlı adımlarla Hande'nin yanına yaklaştım ve eğilerek ayaklarını çözdüm. İrkildiğinde sessizce, "Benim," dedim. Hande'nin gözlerinden akan yaşlar şiddetlenirken ellerini de çözdüm. "Sorun yok. Çıkacağız buradan."

"Şimdi de söylesene Kara'nın adamlarına güvendiğimi! Bak kimse yok burada ikimizden başka Levent Duman!" diye bağırdı Gökhan. Attığı tekme Levent'in yüzüne gelmişti. Levent ayağa kalksa belki de Gökhan'a karşılık verebilirdi ama Gökhan, onda ayağa kalkacak bir hal bırakmıyordu. "Ulan dua et, ölmemen gerekiyor! Yoksa seni ölümün eşiğine getirene kadar boğar, sonra yaşıyorum sandırır, sonra tekrar boğarım! Tekrar tekrar yaparım bunu sana! Dua et sağ lazımsın Kara'ya!"

Hande'nin koluna girerek depodan çıkmasına yardım ederken, omzumun gerisinden Gökhan'a baktım. Kendisine hıncını çıkartacak yeni bir hedef bulmuştu. İçinde biriktirdiği ne varsa Levent Duman'a kusmak işine geliyordu. Bu bir intikam değil; rehabilitasyondu. Ve hatta Gökhan'ın hayatta kalma refleksi.

Deponun dışına çıktığımızda, Hande benden ayrıldı ve merdivene çöktü. Sinirleri hepten boşaldığı için hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. "Allah kahretsin!" diyordu, ağlamalarının arasında. "Allah kahretsin!" Aklına ne geliyor, hangi güne ah ediyor, hangi gün için pişman oluyordu bilmiyordum ama karşımdaki insan, çaresizliğin dibinde olan biriydi. Gidecek yol bulamayan, belki de umut ışığı olmayan, ruhu kararmış biri. Ona acımıyordum ama onun acınacak bir halde olduğunun da farkındaydım. Sadece içimde, nedenini bilmediğim bir üzüntü duygusu peyda olmuştu ve Hande ağladıkça, benim de gözlerimden yaşlar akıyordu. O dışından "Allah kahretsin!" diyordu; ben ise içimden.

Ne kadar geçtiğini bilmesem de uzunca sayılacak bir süre geçmişti. Gökhan'ın depodan çıkmasıyla beraber, minibüsün de kapısı açıldı ve minibüsten önce Sergio indi. Hande'nin gözündeki yaşlar dinmese de artık hıçkırmıyor, sadece kesik kesik iç çekiyordu. "İyi misin?" diye sordu Sergio, Gökhan'a. Gökhan belli belirsiz başını sallarken, elini de acısını azaltmak ister gibi hafifçe silkeledi ve bakışlarını bize çevirdi. Oradan nasıl göründüğümüzü bilmiyordum ama bendekine benzer bir üzüntü, Gökhan'ın gözlerinde de vardı.

"Levent'i alın," diye emretti Bora, bir adamına. "Ölmesin yanlışlıkla, lazım bize daha."

"Ne zaman arar seni, polise onu verme diye yalvarmak için?" Bat, İngilizce konuşmaya başlamıştı. "Bahis açalım. Yarın sabah diyorum."

"Yarın, konuşabilir durumda olmaz..." dedi Gökhan, Bat'e. Bir adamın getirdiği ilk yardım çantasından aldığı alkolü, komple elindeki yaraya boca etti. "Ama zaten Kara'yı aramasına gerek yok. Ben tepesinde olacağım."

Bora derin bir nefes aldı, hasar tespiti yaparcasına Gökhan'ı baştan aşağı bir taradı ve bize doğru yaklaşmaya başladı. Hande'nin başının omzumda olduğunu ancak Bora yanımıza geldiğinde ve Hande başını omzumdan kaldırdığında fark etmiştim. Hande, yerden destek alarak ayağa kalksa da ben oturmaya devam ettim. "Teşekkür ederim..." dedi, Bora'ya. "Beni kurtardığın için çok teşekkür ederim. Sana ömür boyu borçlu kalacağım."

"Seni kurtarmadım, bir anlaşma yaptık..." dedi Bora. Sesi de yüzü de ifadesizdi ve karşısındaki kadına birazcık olsun üzülüyorsa bile, bunu belli etmiyordu. "Sen benim işime yarar şeyler verdin bana, ben de karşılığında seni Levent'in elinden aldım. Hepsi bu."

Hande gülümsemeye çalıştı. "Beni Levent'ten kurtarmasan da, bulduğum her şeyi sana vermek konusunda samimiydim..." dedi. Burnunu çekti. "Yemin ederim bugün o çantayı sana vermek üzere getirdim ve beni onun yanından almasaydın da sana verecektim."

Bora derin bir nefes verirken, ellerini cebine soktu. "Biliyorum," dedi. Hande bunu duyduğuna sevinmişti. "Gittim geldim... Seni onun yanından alsam mı almasam mı, gittim geldim. Son anda korkar vazgeçer misin, ya da *aşığım ben* deyip karar değiştirir misin bilemedim. Sana güvenmiyorum. Ama samimiyetine bu kez inanıyorum. Ve gerçekten, bizim için... Ama en çok da Nazlı için bir şey yapmak istemiş olmana... Başardın. Levent'in orospu çocuğu

olmak dışında, iyi bir forsu var. Yanımda olmak zorunda kalması, bizim için önemli bir adım oldu."

Hande'nin utandığını hissettim. "Mehmet Şahindağ'a karşı olan savaşında, karşı safta olan birinin yanında olmak... Geçmişe... Bildiğim her şeye... İhanet etmek demekti."

Bora gülümsedi. Gerçekten. İçten bir şekilde. "Teşekkür ederim Hande," dedi. Hande başını aşağı ve yukarı salladı. "Ben bana yapılan yanlışları unutmam. Sen bana birçok kez yanlış yaptın. Ama doğrun da vardı. Ve ben bu doğru için, sana teşekkür borçluydum. Ömür boyu bu doğruyu da unutmayacağım. Gökhan'la yeniden beraber olmanızdan hoşlanmadığım için olsa gerek, sana o teşekkürü hiç etmemiştim. Şimdi ödeştik ve benim de sana bir borcum kalmadı... Araba hazır. Seni götürecekler."

Hande de bu kez gülümsemeyi başarmıştı, ağlamasına rağmen. "Umarım hep mutlu olursunuz," dedi. Buradaki çoğul eki eğer Gökhan değilse, bendim. "Eğer izin verirsen, Nazlı'yla beş dakika yalnız konuşabilir miyim?"

Bora'nın bakışları beni buldu fakat ben boş bakıyordum. Umarım izin vermezdi. "Monologdur o," dedi Bora. Gözlerimi devirmeme minik bir kahkaha attı ve arkasını dönerek yanımızdan ayrıldı. Yanımızdan neden ayrıldığını soracaktım ki, Hande konuşmaya başladı.

"Seni sıkmayacağım merak etme," dedi. Sesi her zamanki Hande gibi değildi çünkü yaşam enerjisini yitirmişti. "Asla savunamayacağım, dönüp baktığımda çok kez *keşke* dediğim davranışlarım oldu sana karşı..." Bora'nın yanımızdan uzaklaşmasıyla beraber, sanırım biz gerçekten yalnız konuşabilelim diye, Gökhan dahil herkes minibüslere doğru ilerlemişti. "Kimisini zorunda olduğum için, kimisini tamamen aptallığımdan yaptım. Çok toydum belki. Kimse, *sınanmadığı günahın masumu değildir*, derler ya... Beş sene önce bunları yaşayacağımızı söylesen asla inanmazdım. Hadi inandım, asla bu şekilde davranabileceğime inanmazdım. Ne kadar özür dilersem dileyeyim, telafi edemem..." dedi.

"Özür demişken," dedim, araya girerek. Boğazımı temizledim. "Bu hayata bir kez geliyoruz ama eğer elimde olsaydı, geçmişteki bir şeyleri değiştirebilseydim yani... Bora'nın aslında kim olduğunu senden saklamazdım. Benim, tek hatam bu sana karşı. Üzerimde kalmasın, sırf bunun için özür dilerim."

"Sen, yapman gerekeni yapmıştın. Bunu zamanla anladım..." dedi Hande. Derin bir nefes alırken, yeniden yanıma oturdu. "Sen bana kendi yaşadıklarını anlattın, ben ise sadece hamile olmama odaklandım ve... Anlattığın her şeyden çıkardığım tek sonuç, karnımda bir katilin çocuğunu taşıdığımdı. O an seni nasıl kırdığımı ya da incittiğimi düşünemedim ve o andan sonra her şey, bir çorap söküğü gibiydi ve engel olamadım yaşananlara." Bakışlarını yere eğdi. "Ben de eğer bir şeyleri değiştirebilsem, Gökhan'la yeniden barışmazdım sanırım. Çünkü onunla barışmak, onun saçma sapan şartlarını kabul etmek beni daha fazla yanlışa sürükledi. Ben, Bora'ya Buse'yi ayarlamaya çalışma şuursuzluğunu nasıl yaptım, gerçekten bilmiyorum. Bu kahpelikti Naz. İnan bana, bunu daha yeni yeni anladım. Oysa ne kadar basit görünüyor değil mi? Bu kadar zor değil. Düşün ki nasıl bir kafayla yaşıyordum... Her şey o kadar boktandı ki, bir umut saçma salak bir düzen kurmaya çalışıyordum."

"Seni hiçbir zaman affetmeyeceğim Hande," dedi; Hande'nin bir zamanlar en iyi arkadaşı olan Naz.

Hande gözlerimin içine baktı. "Bir gün affedersin belki, ben bilmesem de... Bir gün Naz."

"O gün hiç gelmeyecek."

Hande *biliyorum* der gibi başını salladı. "Bora beni nereye gönderecek, hiçbir fikrim yok. Nereye gidersem gideyim, dönmeyeceğim. Ne Türkiye'ye ne de geçmişime ait birisinin yanına. Bugün, benim için milat gibi bir şey yani. Yine de seninle, insan gibi vedalaşabildiğime sevindim. Sen benim için aynını düşünmüyorsundur belki ama, ben iyi ki seni tanıdım. Ve bu arada, Gökhan'ın kim olduğunu en başından

beri bilseydim de ne değişirdi bilmiyorum. Çünkü hem Gökhan'a hem de Levent'e ikinci kez döndüğümde, ikisinin de kim olduğunu biliyordum. Sana, *bir kez aşık oldum adam mafya çıktı* demiştim. Düzeltelim. İki kez aşık oldum, ikisi de mafya çıktı. Sorun bende herhalde."

İstemsiz bir kahkaha attım. "Sicilya'dan uzak dur, derim."

Hande de güldü. "Bunu aklımda tutacağım," dedi. Yutkundu. "En azından olur da bir gün, *Godfather*'a denk gelirsem..." Nefes almaya çalıştı ama bu boşuna bir çabaydı; onun da benim gibi boğazı yanıyor olmalıydı. "Ben gideyim..." dedi. Ayağa kalktı. "Kendine iyi bak..." Arkasını dönse de aklına bir şey gelmiş gibi yeniden bana bakmıştı. "Bir de... Sana hep söylemek istemiştim... Başımız sağ olsun Naz... Anıl'ı kaybettiğimiz için çok üzgünüm."

Dudaklarımın kenarında beliren buruk tebessümle beraber, Hande yanımdan ayrıldı. Kendisini bekleyen arabaya doğru ilerlerken Gökhan'ın yanından geçmek zorunda kalmıştı. Ne o dönüp Gökhan'a baktı ne de Gökhan dönüp Hande'ye. Fitili bir şekilde benim yüzümden ateşlenen bu ilişkinin içinde aslında o kadar çok yoktum ki, birisi ne yaşadıklarını sorsa anlatacak hiçbir şey bulamazdım. Havuzda yüzüyorlardı. Gökhan, Hande'nin peşinden koşarken; Hande Gökhan'dan kaçıyordu. Beraber olduklarını öğrendim. Evlendiğim gün kavga etmişlerdi. Sonra bir bakmıştım ki, buradaydık: Kendimizce birbirimizle vedalaştığımız ve artık kimsenin, kimsenin hayatında kalamayacağını fark ettiği bir anda.

Hande bana çektirdiği acının aynısını, gecikmeli bir şekilde çekiyordu. Dünyanın bir ucuna gidiyordu ve orada bildiği, tanıdığı kimse olmayacaktı. Ben olmayacaktım. Kalabalıklar içindeki yalnızlığı iliklerine kadar yaşayacaktı. Özlediği herkese hasret kalacaktı. Ve bu, aynı benim olduğu gibi, Hande'nin de kendi seçimiydi.

Hande'nin vedası, Gökhan'ın Bora'ya ve bana olan vedası gibi değildi; Hande gerçekten gidiyordu. Verecek bir hesabı kalmadığında, bir daha yüz yüze gelmek zorunda da

kalmayabiliyordu insan zaten. Hande çaresizliğin en dibinde de olsa bir şekilde ayağa kalkacak, hayata tutunabileceği yeni sebepler bulacak, hayatına o zamanlardaki ben gibi, öyle ya da böyle devam edecekti; Gökhan'dan farklı olarak.

Hande'nin bindiği araba deponun önünden ayrılırken, "Sana söylememek, ihanet olurmuş gibi geldi... Bilmen lazımdı, burada ol ya da olma..." dedi Bora, Gökhan'a.

Gökhan'ın ise verecek çok büyük bir hesabı vardı. Kendisinden, eski sevgilisinin istediği yardımı dahi saklamayan en yakın arkadaşına. İşte eğer Gökhan'a veda edilecekse, o gün olacaktı bu. Belki de ebedi bir veda. Bora'nın yüzüne öyle bir bakıyordu ki sanki kafasının içinden itiraflar geçiyordu. Konuşamadıkları içinden taştıkça, elindeki yaraya aldırmaksızın yumruğunu sıkmaya başlamıştı. Oturduğum yerden kalktım ve hızlı adımlarla yanına ilerledim. Gözleri gözlerime değdiğinde, gözlerinden bir damla yaş süzülmüştü. Gökhan, Bora'nın arkadaşıydı fakat bugün, onu en iyi ben anlıyordum. Kollarımı boynuna sardığımda, alnını omzuma yasladı. Bedeninin titrediğini hissetmemle beraber, gözlerinden akan yaşlar şiddetlendi. Konuşamadığı, anlatamadığı, içini dökemediği ne varsa gözlerindeki yaşlara karışıyordu ve Gökhan, benden başka kimsesi yokmuşçasına bana sarılarak ağlıyordu.

En iyi arkadaşım Sergio, üstüm Fox ya da Gökhan'ın abisi Çınar Akbulut, artık karşımdaki kimse, gözlerinde gördüğüm ifade, Bora'nın gözlerinde gördüğüm ifadenin aynısıydı. Gökhan öyle bir yıkılmıştı ki, ikisi de ne yapacağını bilemez bir şekilde donakalmışlardı ve şaşkınlıkla bize bakıyorlardı. Gökhan'ı böylesi ağlarken görmeye şaşırmış olmalılardı çünkü ikisinin de benliğinde geçmişe ait böyle bir an olmamalıydı. Çınar Akbulut neyse de Bora'nın bile bu duruma bu kadar yabancı olması, durumun vahametini gözler önüne seriyordu.

Gökhan'ın gözyaşları isyan yüklüydü ve ben onun demek istediğini çok içeriden anlıyordum. Belki de ona çok benzediğim için. *Neden,* diye soruyordu her şeyden önce.

Neden böyle oldu?! Daha annesinin karnındayken sıkışıp kaldığı bu dünya, artık ona o kadar dar geliyordu ki, *nefes alamıyorum* diye isyan ediyordu en çok. *Bıktım.* Sırtında gezdirdiğim elimle ona ne kadar güç vermek istesem de bunu başarıp başaramadığımı bilmiyordum. Sevdiği kim varsa, hepsine mahcuptu. Hatta bana bile. Kaybettiklerine de. Mesela Ceren'e. *Affedilmek istiyorum,* diye geçiriyordu belki de içinden, ağlarken. Çünkü herkese mahcupken, en çok kendini affedemiyordu. Levent Duman'dan hırsını alıp biraz olsun rahatlamıştı ama Bora yine karşısına geçmiş ve farkında olmadan Gökhan'ın yüzüne yine ihanetini çarpmıştı.

♠

Langley'e varmak üzere havalanan uçakta, geniş toplantı masasında, Bora'nın karşısında oturuyordum. Dur durak bilmez çalışma hırsı, Kara düğmesini asla kapatmadığını gösteriyordu. Langley'e iner inmez Bay Simo'nun öldürülmesi üzerine bir plan yapmıştı çünkü Bay Simo'ya karısını geri vermeyecekti ve bu iş ona göre çok uzamıştı. SerFoxÇın'la fikir alışverişine girerken, Bat ve Falcon'dan da teknik destek alıyordu. Anladığım kadarıyla bu işi Bat üstlenecekti.

"Ben işi bitiririm bitirmesine ama..." Bat'in bakışları doğrudan Bora'yı hedef almıştı. "Bu cinayet kimin üzerine yıkılacak?"

"Sergio Morris," dedi Bora, arkasına yaslanırken. "Gücüne güç katalım... Hem Meksika'yı karşımıza almamış da oluruz... Çünkü bu işi oradan biri yapmazsa, yeni düşman kazanırız boşu boşuna..."

"Doğru," dedi Sergio Morris. Gülümsedi. "Uzun zamandır koltuğunda gözüm vardı zaten Simo'nun."

Falcon sırıttı. "Yakışır sana kartel liderliği."

Boğazımı temizlediğimde herkes bana dönmüştü. "Bölüyorum ama," dedim, kaygıyla. "Kendi kendimize plan yapıyoruz. Farkında mısınız?"

"N'apalım?" diye sordu Bora. Bakışları ifadesiz olsa da sesinde meraklı bir tını vardı. "Kim kim toplanalım?"

"Eksiğiz," dedim, ciddiyetle. "Lion devre dışı tamam... Ama Bear ve Lizard, en önemlisi de Tarantula burada değil."

"Plan yapmak için kimseye ihtiyacım yok," dedi Bora. Bakışlarını masadaki haritaya çevirmişti. "Onlar da burada olsalardı, plana şahit olurlardı."

Sergio bana gülümserken, derin bir nefes aldı. "Nina... Bay Simo'nun öldürülmesi konusunda, Tarantula ile sorun yaşamaktan mı çekiniyorsun?"

"Evet," dediğimde, Bora'nın bakışları yeniden gözlerimi buldu. "Biz Bora'yla bu planı zaten beraber yapmıştık. Ben Emir ve Mehmet Şahindağ ile görüşmeye giderken... Bu plana karşı değilim... Ama o zaman, yani biz bu planı yaparken, Gökhan, Aydın ve Selim buradaydı."

Bora güldü. "Onlar olmadan da bir şeyler yapabiliyorum Nazlı."

"İllaki!" dedim, saçlarımı bir tarafa toplarken. "Ama şu an ne olursa olsun yalnızsın. En güvendiğin adamların yanında yok. Ve bu beni gerçekten düşündürüyor. Korkutuyor."

Bora'nın bana bir cevap vermesine engel olan, SerFoxÇın'ın lafa girmesiydi. "Senin için bir Gökhan... Aydın ya da Selim olmayabiliriz ama... Biz varız..."

Başımı iki yana salladım. "Mesele benim için ne olduğunuz değil Fox!" dedim, uyarıcı bir tonlamayla. "Bora için ne olduğunuz... Ve hepimiz biliyoruz ki, bu üç insanın tırnağı olamazsınız onun için..." Bora'ya döndüm. "Yalan mı?"

"Değil," dedi Bora. Bakışlarını Falcon, Bat ve Fox'un üzerinde gezdirip yeniden gözlerime baktı. "Ama ben hiçbir zaman, bu mantıkta iş yapmadım. Ne *yalnız değilim falanca var yanımda* diye bir savaşa girdim ne de *yalnızım falanca yok yanımda* diye bir savaştan kaçtım. Ben hep önce kendimi tarttım. Önce kendime güvendim. Eğer senin kaygılandığın şey, yanımda Gökhan, Selim ve Aydın yok diye Tarantula'nın bana üstünlük taslayabileceği ise-"

"Hayır," dedim, sözünü keserek. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Zincir koptu."

Bora, "Ne zinciri?" diye sordu.

"Biz yedi kişiydik sana kadar," dedi Falcon. Önündeki kahve fincanından büyük bir yudum aldı. "Ama Nina da son üç buçuk yıldır bizimle. Takdir edersin ki, sıradan bir üye gibi değil. Kaldı ki zaten Marco operasyonunun temel taşıydı. Operasyonlara katıldığımız sekiz kişi olarak, hepimiz seçtiğimiz bir kişiye göz kulak olmakla yükümlüyüz. Bir nevi *partner* dediğin kişi, *kalan herkesin üstündedir* mantığı."

"Yani?" dedi Bora.

"Gökhan, Aydın ve Selim varken, üçü de seni korurdu!" dedim. Sesim de bakışlarım da sitem yüklüydü. "Üçünün de önceliği sen olurdun. Ama şimdi bu üç halkanın boş kalması, canımı sıkıyor."

"Seni kim koruyordu?" diye sordu Bora. Gözlerini kıstı. "Tarantula mı Çınar mı?"

"Ben Falcon'u koruyorum," dedi Sergio. Gülümsedi. "Tarantula da Lion'ı." Bakışları Bat'i bulurken, "Nina'yı koruyanın kim olduğunu, Levent Duman daha iyi bilir..." diye ekledi.

Bora'nın kaşları havalandı, beni koruyan kişinin Bat çıkmasını beklemediği açıktı. "Eyvallah," dedi Türkçe konuşarak. Meraklı bakışları beni buldu. "Sen kimi koruyorsun?"

"Kendimi," dedim. Kaşları çatıldı. "İlk operasyonumda heyecanla kimi koruyacağımı sormuştum. Tarantula da bana, '*Sen kendini korusan, bize yeter!'* demişti. Ben de çok bozulduğum için daha sonra isyan çıkarttım. Tarantula açıkta kaldı. Ben kendimi koruduğum için, onu kimse koruyamıyor."

Bora'nın attığı kocaman kahkahaya Bat, Falcon ve Sergio da eşlik etmişti. "Zincir sistemi, *arkada kimse kalmasın* düşüncesine hizmet ediyor. Tarantula'nın açıkta kaldığı falan yok. Genelde operasyonlarda ateş hattında kim varsa, hepimiz öncelikle onu koruruz." Gözlerini gözlerime dikti. "Ama Nina bir şeyde çok haklı. Gökhan ve Selim... Özellikle de Aydın Demir olmadan çok eksik kalacaksın. Ben de Mehmet Şahindağ'ın bunu bir koza dönüştürmesinden endişeleniyorum."

"Aydın Demir'le beraber çalışmıyoruz. Çalışmayacağız da," dedi Bora, ciddiyetle. Önündeki haritaları toparladı. "Gökhan kendi seçimini yaptı ve İstanbul'da Kara'nın başka işlerini halledecek; kardeşini korumak gibi. Selim'i ise kovdum. En azından yanımdan. Bulur o da kendine İstanbul'da Kara'nın devam ettirmesi gereken işlerden birisini. Bu, bu konu hakkında son cümlelerim! Bu konu bir daha asla açılmayacak!" Ayağa kalkarken elime uzandı. "Biz biraz dinlenelim," dedi.

Ben de ayağa kalktığımda, yüzümde muhtemelen mahzun bir ifade vardı. Yine de ikiletmedim ve küçük adımlarla Bora'nın peşinden ilerledim. İstikametimiz uçaktaki yatak odasıydı. Aslında iyi ki de öyleydi çünkü kalbimin üzerinden tır geçmiş kadar yorucu günlerden geçmiştim ve Langley'e inmeden Bora'nın göğsünde soluklanmak, bana da iyi gelecekti. Bora yatağa oturduğunda, beni de kendine çekti. Dizlerine oturdum, elleri belimde birleşti. Kapkara bakışları her ne kadar dumanlı olsa da derinlerindeki pırıltıyı görebiliyordum. Parmak uçlarımla saçlarını sevmeye başlarken, iç çekmiştim.

"Kaygılanma," dedi, yumuşacık bir tonlamayla. "Sen yanımdasın ya benim... Sen korursun beni..."

Yemin eder gibi, "Korurum," dedim. Gülümserken, ellerimi omuzlarına yerleştirdim. "Her zaman korurum. Ama ben istiyorum ki, herkes seni korusun."

"Vay be!" dedi Bora, abartılı bir şaşkınlıkla. "Sen hepten benim cümlelerimi, hislerimi, düşüncelerimi falan çalmaya başladın! Yerimde gözün varsa, haberim olsun."

"E bunu çoktan anlamış olman lazımdı," dedim, kıkırdarken. "Baksana sonbahar geldi sanki. Bir Monte Carlo'ya geldik, yaprak döktük, dönüyoruz. Bir ben kaldım. Yani şimdi senin, mecburen forsunu benimle bölüşmen lazım."

"Al, hepsi senin olsun..." dedi ve dudakları, dudaklarım arasındaki boşluğa sızdı. Öpücükleri sıcacıktı. Sanki içimdeki

boşlukları nefesiyle dolduruyor, kendi içindeki boşluklar için benden nefes talep ediyordu.

Nefesim zaten onundu; onun nefesini boynuma hapsettiğimden beri.

"Bora," dedim. Nefesim dudaklarına çarpıyordu. "Seninle konuşmak istediğim çok şey var..."

Bir eli belimde yerli yerinde dururken, bir elinin parmaklarının tersiyle, elmacık kemiğimi okşamaya başladı. "Konuşalım."

"Söylediklerin... Minibüsün önünde hani... Hande'yle ilgili olanlar..." Bora, gözlerini usulca devam etmemi ister gibi yumdu. "Düşündürücü ve etkileyiciydi." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ve vedalaşmak iyi geldi. Üzdü ama... İyi geldi." Gözlerine baktım. "Bir de Hande'yi, Levent'ten kurtardığın için teşekkür ederim. Hani dedi ya... '*Mehmet Şahindağ'a karşı olan savaşında, karşı safta olan birinin yanında olmak... Geçmişe... Bildiğim her şeye... İhanet etmek demekti.*' Bu da çok etkili bir cümleydi. Sanırım ben de, geçmişime ihanet etmemek için onu kurtarın, ölüme terk etmeyin istedim... Ama o kadar geçmiş ki Bora, çok geride kalmış. Eren de Hande de."

"Hayatımızın bir noktasında, bir şeyleri severiz. Ne bileyim belki bir kitabı, belki bir insanı. Beynimiz kaydeder bunu, *seviyor* olarak kodlar..." dedi. Gülümsedi. "Yaşarken üzerine düşünmeyiz pek. Sonra o kitabın ya da insanın adı geçtiğinde, *seviyorum* deriz ezberden. Datada öyle kayıtlı sonuçta. Ama her geçen gün değişime o kadar açığız ki... Zamanla düşüncelerimiz, zevklerimiz, ilgi alanlarımız ve odak noktalarımız değişir. Ve seviyoruz sandığımız şeyi aslında sevmiyor olabiliriz. Onu, x yaşındaki biz seviyor; şimdiki biz değil... Kodları güncellemek gerek anlayacağın."

"Beyza Karabey!" dedim, gülerek.

Bora'nın kaşları çatıldı. "Anlamadım?"

Zorlukla yutkundum. "Yani ablan psikologtu ya... Onun cümleleriydi kesin bunlar..."

Bora'nın dudakları *bilmem* dercesine kıvrılırken, "Çok temel bir şeyden bahsettim. Psikolojiyi seviyorum, ablamdan bağımsız..." dedi.

Dudaklarım iki yana kıvrılırken, bunun sahte gözükmemesi için ekstra bir uğraş vermiştim. "Ben de seni seviyorum!" dedim. Odak noktasını değiştirmem gerekiyordu.

"Ben de seni seviyorum sevgilim de... Konuyu kaynatma şimdi," dedi. Güldüm; kendi aptallığıma yanmam gereken bir yer varsa, burasıydı.

"Ablan hakkında konuşmak istemiyorum şu an," dedim.

"Ablam nereden çıktı ya?" dedi, garip bir tavırla. "Ben az önceki konudan bahsediyorum..." Dudaklarım bir parça açıldı, ben gerçekten iyi değildim. Gökhan'a fazla sarılmak, beni tümden Gökhan'laştırmış olabilir miydi? "Bazen, bazı sevgiler, ömürlüktür. Her yaşta yine de sevdiğimiz şeyler vardır. Ama bazen de yoktur. Bu üzerine uzun uzadıya düşünülmesi gereken bir şey değil. Ne kimseyi sevmek zorundasın, ne de sevmiyorsan sevmediğin için üzülmek. Geçmişse eğer, bırak. Yoksa yük oluyor."

"Kendinden örnek vermen gerekirse?" dedim, merakla.

"Ben sevgi odaklı yaşamıyorum," dedi. Bir eliyle avuçlarımı kavramıştı. "Yani benim için sevgiden ziyade, karşımdakinin kim olduğu daha önemli. Ben insanların yanlışlarına ve doğrularına bakıyorum, daha çok. Senin dışında kalan herkese sanırım, böyleyim."

"Hani sen böyle insanları dan diye siliyorsun ya," dedim, ciddiyetle. Güldü. "Mesela Aydın... Aydın'ı seviyorsun ama biliyorum. Onu şimdi hiç düşünmeden durabilecek misin? Hiç üzülmeyecek misin? Ne bileyim özlemeyecek misin?"

"Ben böyle bakmıyorum Nazlı," dedi. Gamzesinden öptüm. "Benim için aslolan sınırlardır. Bir insanın hayatında var olmak istiyorsan, onu tanır ve onun sınırlarına saygı duyarsın. Yok saygı duymuyorsan, bedeli neyse ödersin. Üç yanlış bir doğruyu götürmez, doğru neyse durur orada ama beni götürür; o insandan en uzağa. Ben annemsiz, ablamsız,

sevdiğim bir çok insandan en uzakta yıllarca yaşadım. Ben senden uzakta kaldım Nazlı, Aydın kim?"

"Bu kadar çok kuralla nasıl yaşıyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Boğazından çıkan kahkaha tınısı gülümsememe sebep olmuştu. "Prensip," diye düzeltti beni.

Omuz silktim. "En merak ettiğim de sıkılmıyor musun bu kadar çok kuraldan. Benim bu kadar çok kurallarım olsaydı, kendi kurallarımı yıkmak için hırslanırdım!"

"Ah senin şu isyankarlığın!" dedi, burnumdan öperken. "Ben bu kadar çok *kuralı*, neden koydum biliyor musun?"

"Neden?" diye sordum.

"Sen gel önce bu kuralları yık, sonra da düzeni boz diye," dedi. Dudakları alnıma değdi. "Gel gönlüme, kendi imparatorluğunu kur diye."

"Dört sene önce, bugünlerde, oteldeydim... Kumarhaneye girecektim ya... Hakan çalıştırıyordu beni..." dedim. Bakışları dikkatle gözlerime mühürlenmişti. "Eren'le konuşurken, ona da söyledim... Yolum sana çıktı ya, şimdi olsa yine girerdim o kumarhaneye, hem de bu kez koşa koşa... Çünkü biliyorum, sen varsın orada." Gözlerindeki duman dağılmış, karalarına güneş doğmuştu. "Çok kötü şeyler yaşadık. Öyle Hande'de Eren'de olduğu gibi, *geçmiş gerçekten* diyemeyeceğim kadar yeni sanki. İzi baki. Belki kabuk bile bağlamamıştır, hala kanıyordur. Ve bilmiyorum, senin de bildiğin üzere. İleride ne olacağını. Kalbimden geçenlerin bir anı, bir diğer anını tutmuyor çoğu kez." Derin bir nefesi içine çekti. "Ama Bora... Bazı savaşlara girmeye, aldığın yaralara, ne olursa olsun değer. Hiç pişman değilim. Seni sevdiğim için de, bugün burada olduğum için de."

Dudakları aralandı fakat bakışlarına yerleşen *acaba* hissiyle beraber, birkaç saniye düşündü. "İnsan bazen..." dedi, sonra. Sanki anadili Türkçe değildi ve kelimeleri bulamıyordu. "Bir şeyler oluyor..." diye devam etti. Omzunu hafifçe sıktım. "Değiyor işte Nazlı. Ne olursa olsun dediğin gibi, değiyor. Benim de *değdi* dediğim şeyler var." Söylediği,

söylediklerime tezat bir şey değil miydi? Keza onun *değdi* dediği, benim *rağmen* dediğimdi. "Nazlı," dedi, hemen sonra.

"Efendim sevgilim?" dedim.

"Uçaktan indiğimizde, evimize gideceğiz..." dedi. Gözlerim kocaman açıldı. "Evimizi aldım."

"Nasıl?" dedim, şaşkınlık dolu bir tonlamayla. "Ne ara? Hangi evi aldın?"

"Baktıklarımızdan biri değil," dedi. Avuç içleriyle yanaklarımı kavradı. "Çok daha güzeli." Ben gülümserken, Bora gülümsediğim yerden öpmüştü. "Mehmet Şahindağ ölene kadar, o evde anılar biriktireceğiz. Mehmet Şahindağ öldüğünde, orası ikimizin de mabedi olacak. Sen ne zaman istersen oraya gideceksin. Ben de sen ne zaman çağırsan, geleceğim." Kapkara gözlerini, zümrüt yeşili olmayan ve tonunu yalnızca kendisinin bildiği gözlerime dikti. "Nazlı, yaşadığım sürece, sen her çağırdığında, koşa koşa geleceğim. Her neredeysem, ne yapıyorsam, bırakıp sana geleceğim."

Biliyordum, gelirdi.

"Hani Hande'ye, ona güvenmediğini ama bu kez ona inandığını söyledin ya..." dedim. Başını aşağı ve yukarı salladı, devam etmemi ister gibi. "Dün akşam Eren konusunda, sana güvenmediğimi söylerken, bilmediğim bir güvensizlik hissiyle boğuşurken, seni ne kadar kırdığımı düşünemedim. Yani kendi içimdeki duygulara kitlendiğimde, seninkini görmezden gelebiliyorum bazen. Seni incitiyorum. Bir şeyleri ısıtıp ısıtıp önüne koyuyorum belki. Bunu isteyerek yapmıyorum."

"Sorun değil," dedi.

"Sorun, bence..." dedim. Kısa bir süre gözlerinin içine baktım. "Güven konusunda sorunlarım olabilir ama... Güvenden daha önemli olan bir şey var bence. İnanç. Çünkü o kalpten geliyor. Ve ben, sana inanıyorum."

"Bize inan," dedi. Avuç içimi öptü. "Senden bir şeyler saklıyorum. Senin de benden bir şeyler sakladığını

biliyorum. İkimiz de bunları dile getirmek konusunda biraz ketumuz. Aynı yerde sayıyoruz dersem, nankörlük olur bu. Biz yok olmuş bir evliliği, baştan başlattık. Senin sayende. Bana rağmen ve senin sayende. Yine de bence sağlıklı bir ilişkimiz yok. Ben şeffaflığı severim, eğer sevdiğin insana dürüst değilsen, orada bir şeyler ters gidiyordur. Ama Nazlı... Eğer bana inanmak yerine bize inanırsan, sana inanmak yerine bize inanırsam; ikimiz de biliriz ki, birbirimizden sakladıklarımız da yine birbirimizin iyiliği için."

"Senden sakladığım herhangi bir şey, senin kötülüğüne olamaz..." dedim. Tavrım oldukça ciddiydi. "Eğer bir gün, senden sakladığım bir şeyi öğrenir ve bana kızarsan, bunu hatırla. Olur mu?"

"Olur," dedi. Yanağımdan öptü. "Yine de benden herhangi bir şey saklamana gerek yok. Senin kredin sonsuz, biliyorsun. Bir şey saklamak baş ağrıtıyor. Başının ağrıdığı yerde, söyle bana. Tutma içinde. Gerek yok."

"*Evimiz* diyorduk..." dedim.

"Hangi eve
Başımızı soktuysak..
Yer yerinden oynadı
Aşkımızdan
Büyük aşklar
Eve sığmaz diye
Bir şair sözü vardır da,
Ondan."

Dudaklarım bir parça açılırken, gözlerim dolmuştu. Gözlerimin neden dolduğunu uzun uzun anlatmaya mecalim yoktu ve de zaten tek bir kelime, her şeyi açıklamaya yeterdi: "Bora."

"Cık," dedi, minicik bir tebessümle. *"Özdemir Asaf."* Gözlerimden akmaya yeltenen yaşa dudaklarını bastırdı. "Sen *evimiz* dersen Nazlı, Dünya'nın her bir şehrinden bir ev alasım gelir benim. Çünkü belki o zaman, hangi şehirdeysen aklına evimiz gelir, sonra da beni göresin gelir. Belki. Ama o *belki,* öyle kıymetli ki..." Beni kendine çektiğinde, başımı

göğsüne yaslamıştı. "Nereye gidersen git, bir gün evine döneceksin. Evim Bodrum dersen, orada olurum."

Gökhan nasıl bana sarılıp ağladıysa, ben de şimdi Bora'ya sarılıp öyle ağlıyordum. Mutsuzluktan değil. Mutluluktan da değil. İçimdeki zehrin, gözlerimden akıp beni terk ettiğini hissediyordum sadece. Bora'nın kolları öyle konforluydu ki, ona sığınmak beni rahatlatıyordu.

Evim neresiydi, bilmiyordum.

Başımı koyduğum göğsünün altında atan kalbi duymadığım, kokusunu içime çekemediğim, gözlerini göremediğim bir dört duvara, *evim* diyebilir miydim, bilmiyordum.

Bir gün, dedim yine içimden. *Bir gün belki, sonsuza kadar mutlu yaşayacağımız bir evimiz olur.*

Dudaklarım aralansın istedim. Bunu sesli dile getirebileyim istedim. Bora da içimden geçenleri bilsin istedim.

Yapamadım.

Bugün, yapamadım.

133.Bölüm

Maryland sınırları içinde, pencereleri Güney Nehri'ne açılan bir evimiz vardı.

Güney Nehri'nin kıyısındaki verandasında, koca çınar ağacının altında otururken kahvaltı yapmamız ya da bir gece, kendimize ait iskelemizde ayaklarımız suya doğru uzanırken biramızı yudumlamamız mümkündü. Sık ağaçların arasına bir salıncak yerleştirip, ılık bir akşamüstü salıncağa uzanıp kitap okuyabilirdik. Ya da üst kattaki geniş terasta, manzaraya karşı romantik bir akşam yemeği yiyebilirdik. Sığınmak için, bazen özlemek bazense kavuşmak için ideal güzellikte olan bu ev, konumu itibariyle de merkeze hem yeterince yakın hem de yeterince uzaktı.

Bu tarz bir ev, her koşulda hoşuma giderdi fakat bu evin, Dünya üzerindeki diğer bütün evlerden bir farkı vardı: Bu ev, bizim mabedimizdi.

Güney Nehri'nin üzerinde hareket halinde olan küçük tekneyi izlerken, tekne almayı da düşünmüştüm. Bu sırada Bora arkamdan bana sarılmış ve ellerini karnımda birleştirmişti ve onun ne düşündüğünü bilmiyordum. Burası o kadar güzeldi ki kendimi çok şanslı hissediyordum. İçimde dolup taşan bir heyecan vardı ama acele etmek istemiyordum. Burayı içimize sine sine, yaşaya yaşaya, seve seve dekore etmek ve biz haline getirmek istiyordum.

"Burada mı kalacağız?" diye sordum, biraz sonra.

"Hı hı," dedi. Beni kendine döndürdü ve ellerini belime yerleştirdi. "Bugün temizlettiririm burayı. Akşam geliriz."

"Hiç eşya yok?" dedim, merakla.

"Yatak alırız bir tane. Bahçeye iki sandalye... Buzdolabı. İki tabak, iki bardak, iki çatal bıçak... Belki, salona da bir

kanepe..." Gülümsediğinde kapkara gözleri parlamıştı. "Yetmez mi şimdilik?"

"Yeter!" dedim. İçime derin bir nefes çektim. "Ama biz yine de bir kahve makinası da alabilir miyiz?"

Bora minik bir kahkaha attı. "Tamam. Mutfak eşyalarını alırız komple. Tencere tava falan da lazım olabilir."

"Gardırop değilse bile, askılık da almalıyız şu an için..." dedim. Kaşlarımı çattım. "Ütüsüz gömlek giymiyorsun. Ütü de lazım."

Beni onaylar gibi başını salladı. "Çamaşır makinası da şart."

Ellerimi kollarının üzerine yerleştirdim. "Tabii nevresim, yastık falan da lazım!"

Bir eli saçlarımın arasına karıştı. "Birazdan çıkarız... Bizi en azından bu akşam ve önümüzdeki birkaç gün idare edecek ne varsa alırız."

"Harika!" dedim, sevinçle. Yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. "Sonra da aklımıza geldikçe bir şeyler alırız. İnternetten de bakarız. Zamanla yerleştiririz. Olur mu?"

"Olur!" dedi, gülümseyerek. "Hem düşünürsün biraz evin içinde yaşarken... Kafanda bir şeyler şekillenir."

Kollarımı Bora'nın boynuna sardım. "Çok teşekkür ederim!" dedim, heyecanla. "Evimiz çok güzel!"

Bora beni sımsıkı kendine çekerken, "Ben teşekkür ederim Nazlı," demişti. Telefon melodisi duyulana kadar birbirimize sarılı kaldık. Bir elini benden ayırıp telefonu kulağına götürdü ve "Evet?" dedi. Arayan her kimse, belli ki Bora ondan hoşlanmıyordu. "Evet örümcek adam, yani?" dedi, on saniye sonra. Bora'dan ayrıldım ve merakla yüzüne baktım. "İyi tamam," dedi en sonunda ve telefonu kapattı. Telefonu yeniden cebine koyarken, "Tarantula," dedi. Onunla konuşurken hala *örümcek adam* dese de ikidir arkasından da olsa *Tarantula* diyordu.

"N'oldu, ne dedi?" diye sordum.

"Toplantı istiyor. Bay Simo meselesiyle alakalı söyleyecekleri varmış..." dedi.

"Öldürülmesine karşı çıkacak," dedim, uyarı dolu bir tavırla.

"Planı beğendiğini ama bir önerisi olduğunu söyledi." Bora da aynı benim gibi buna şaşırmış gibiydi. "Bakalım altından ne çıkacak..."

"E ama alışveriş yapacaktık?" dediğim an, telefonuma bir mesaj düşmüştü.

Tarantula'dan.

Çok net bir şekilde, *bırak şimdi alışverişi* demek ister gibi, *"Bilgilendirme sunumu sende."* yazmıştı.

Bora da mesajı benimle beraber okudu ve fakat ben gözlerimi devirirken, o ifadesiz kalmıştı.

♠

OCTO'ya girer girmez karşımıza çıkan Bear, beni yıllardır görmüyormuşçasına kucaklamıştı. Bora ise bizi kucaklaştığımız yerde öylece bırakıp, Sergio'nun yanına ilerlemişti. Ne zamandan beridir kuzenini bu kadar seviyordu bilinmez, yine de en azından geçinebildikleri için seviniyordum. Bear'la toplantı katına doğru ilerlerken karşımıza çıkan Bat, "Toplantı yarım saat ertelendi. Lizard gecikecekmiş. Arka odadayız," demişti.

"Kahve alacağım öyleyse ben," dedi Bear. Bana döndü. "Sen de ister misin?"

"Olur," dedim, gülümseyerek. "İçine zehir koymayacaksan tabii. Zira bu kadar tatlı olman beni ürküttü."

"Çıkarı var!" dedi Bat fakat Bear ona orta parmağını göstermekle yetinmiş ve yanımızdan hızlıca ayrılmıştı.

"Ne çıkarı?" diye sordum Bear'ın arkasından.

Bat sırıttı. "Sayende herkese hava atabildim. Sonuçta öylesine değil, bayağı bayağı aynı masaya oturdum Kara'yla. Bu ne demek? Herkes beni kıskanıyor demek!"

Gözlerimi kıstım. "Monte Carlo konusunu açarsan eğer, borçlu çıkarsın!" dedim.

"N!" diye seslendi, Tarantula. Başımı ondan yana çevirdiğimde, "Gelebilir misin?" diye eklemişti.

Bat'e döndüm. "Görüşeceğiz seninle!" dedim, tehditkar bir ifadeyle. Bat reverans yaparcasına eğilirken, Tarantula toplantı odasına girmişti. Bat'e dil çıkarttım ve hızlı adımlarla Tarantula'nın peşinden ilerledim.

Tarantula, "Kapıyı kapatır mısın?" derken, kendisi de jaluzileri indiriyordu. Bu da demek oluyordu ki yine gizli, çok gizli bir şeyler dönüyordu.

Kapıyı kapattım ve rahat bir ifadeyle, Bora'ya ait olan baş köşeye oturdum. Tarantula çok kısa bir an için afalladıysa da bunu bana belli etmemiş ve gülümsemekle yetinmişti. Solumda kalan sandalyeye oturdu ve derin bir nefes aldı. "Toplantıdan önce seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Dinliyorum?" dedim, meraksız bir tavırla.

"Emir Milić operasyonuyla alakalı herhangi bir plan yaptın mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Toplantıları bu yüzden yapmıyor muyuz?"

"Bu yüzden yapıyoruz, evet..." dedi Tarantula, ciddiyetle. Dirseklerini masaya yerleştirdi. "Bir şeyin farkında olup olmadığını merak ediyorum sadece." Elaya dönen gözlerine merakla baktım. "Emir, eline çip taksın ve CIA'den aldığı bilgiyi bu şekilde saklasın diye, bu fikri aklına Natalya olarak sen soktun... Sen de bir zamanlar çip taşımış birisi olarak, belki bazı şeylerin farkındasındır..."

"Neyden bahsettiğini anlamıyorum Tarantula," dedim.

"Emir'le kendin buluşmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Tarantula.

"Natalya Agapova buluşacak, yani evet." Kaşlarımı çattım. "Monte Carlo'dayken mesaj attı. Kara'nın Natalya'nın peşine düştüğünü biliyor ve onu korumak istiyor."

"Elinde bir çip var. Onunla buluştuğunda, onu öldürdüğün an çip devre dışı kalır. Adamlarına uyarı gider. Emir'i ararlar ve eğer ulaşamazlarsa içeri girerler," dedi Tarantula.

"Bayıltabilirim," dedim.

"Nabzı zayıflar o zaman, yine uyarı gider," dedi.

Birkaç saniye Tarantula'nın yüzüne baktım. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"N," dedi Tarantula, sıkıntıyla. "Boston'da, Karabey Holding'de, Ofelia'nın dediklerini hatırlıyor musun?" Başımı hatırladığımı belli edercesine salladım. "O bilgiyi CIA'e vermediğimiz sürece, hedefi on ikiden vurmuş olmayız."

"O bilginin ne kadar önemli olduğunu biliyorum," dedim. Tarantula derin bir nefes alırken, kafasını hafifçe sola eğerek dikkatle gözlerime baktı. "Zaten Bora'nın en başta CIA ile anlaşırken bile koştukları şart değil miydi o bilgiyi almak?" Tarantula beni onayladı. "Hem o bilgiyi ele geçiremezsem, beni vatan haini ilan ederler ve kimliğime bakmaksızın... Öldürürler?" Tarantula bir kez daha başını salladı. "O bilgiyi alacağım yani, ne pahasına olursa olsun. Ama sen nereye varmaya çalışıyorsun?"

Tarantula parmaklarını masaya vururken, bir şey düşündüğü belliydi. Yirmi saniyeye dek uzayan sessizliği en sonunda böldüğünde, çok kötü bir haber verir gibiydi: "Nabzı hızlanmalı ve adamlarına uyarı gittiğinde, adamları onu aradığında, her şeyin yolunda olduğunu söylemeli... Ve rahatsız edilmek istemediğini... Ondan sonra istediğini yapabilirsin. Nabzını yeteri kadar yükselttikten sonra, düşürebilirsin de..." Yutkundu. "Sence bunun en iyi yolu ne?"

Kaşlarım havalanırken, dudaklarım alaylı bir gülüşle iki yana kıvrılmıştı. "Korku hikayeleri anlatmak olmadığı kesin Tarantula..."

Tarantula'nın gülümsemesi de tatsızdı. "Natalya'dan hoşlandı," dedi.

"Evet ama maalesef buna sevinemeyeceğim," dedim. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken, gerildiğimi hissediyordum. "CIA'e sızan bir köstebek olmaktan vazgeçmek için, sence geç mi kaldım?"

Tarantula minik bir kahkaha attı. "Biraz N," dedi.

Arkama yaslanırken, ellerimi de koltuğun arkasında birleştirmiştim. "Harikaymış!" Tarantula sessiz kaldı. "Yani

diyorsun ki... Natalya'nın Emir Milić'le beraber olması gerekiyor."

"Gökhan Demir'le de yattığını düşünürsek," dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bunu zaten isteyecektir Emir. Natalya'yı Kara'dan kurtarmasının bir bedeli olacaktır."

Boğazımın kuruduğunu hissettim. "Bunu yapabilir miyim... Bilmiyorum..."

"Açıkçası ben de yapabilir misin, bilmiyorum..." Duraksadı. "Ama eğer bunu yapmazsan, oradan nasıl sağ çıkarsın... Bunu da bilmiyorum..." Elime uzanmak için hamle yaptı fakat hemen sonra vazgeçmiş olmalı ki, elimi tutmadığı gibi ayağa kalktı. "Ve bunu toplantıda tartışmaya açmak konusunda tereddütlerim var." Ellerini boşlukta kalmasını istemez gibi pantolonunun ceplerine soktu. "Ajan olmak ve bir davaya adanmak benim hayatta bildiğim tek şey. Fakat sen... Özellikle Kara, hayatta nerede duruyorsunuz, bunu da biliyorum. Özellikle siz Türklerde namus diye bir kavram var ki-"

"Bora bundan hoşlanmaz, doğru," dedim, lafını keserek. Tarantula elleri ceplerinde, kapının kenarına yaslanmış ve bakışlarını bana çevirmişti. "Fakat namus kavramı yüzünden değil, beni sevdiği için. Kıskandığı için... Çünkü ben de biz beraberken birisiyle yatmasından hoşlanmazdım." Kaşlarım havalandı. "Hoşlanmamakla da kalmaz, buna izin vermezdim." Ayağa kalktım ve sandalyelerin birisinin arkasına yaslanarak, dikkatle Tarantula'nın gözlerine baktım. "Ama Bora, tanıdığım en farklı insan Tarantula... Bora bundan hoşlanmaz ama... Hayatta kalmam için, CIA'den ayrılmam için gereken buysa ve başka yol yoksa eğer, buna ses çıkartmaz." Tarantula'nın şaşırdığını hissettim. "Ve kalbi... Kalbi bir kez daha paramparça olur. Değer yargıları, duruşu bir kez daha sarsılır. Kendinden nefret eder, yine. Ve ölmek ister, belki. Çaresiz hisseder. Bu resmin içinde olduğum için, kendini hiçbir zaman affetmez. Çünkü takdir edersin ki, ne amaçla olursa olsun, sevdiğin insanı öpüp

başka birinin yanına yollamak, sonra da döndüğünde yine onu öpebilmek çok zor."

"Yani kararın ne?" diye sordu Tarantula.

"Eğer Bora'nın içi olsaydı, belki buna katlanabilirdi ama Bora'nın içi bitti," dedim, ciddi bir ifadeyle. "*Emir'le yatmaktansa ölmeyi tercih ederim*, diyemem. Çünkü ben de namus kavramının, aynı senin gibi, Bora gibi, bununla kıyaslanmadığını biliyorum... O yüzden burada takılı kaldığım şey başka. Eğer Bora'yla beraber olmasaydım, *o benim kocam* demeseydim, bir saniye düşünmeden Emir'le yatardım."

Tarantula'nın kaşları çatıldı. "Bunun, onu aldatmak olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Ne yapacağımı bildiğinde, onu aldatmış olmuyorum ki..." Yutkundum. "Bu aldatmak değil. Sırtından bıçaklamak değil. Bu göz göre göre onu kalbinden vurmak." Gülümsedim. "Ben bunu daha önce yaptım. Gerçek anlamlı da mecazen de yaptım. Çok kez." Dudaklarım *bilmem* der gibi büzülürken, "Düşünmeye ihtiyacım var..." dedim. Tarantula'nın bakışları kısıldı. "Natalya, Emir'le yatmasına yatar da... Sonra n'olur, onu düşünmeye ihtiyacım var."

Tarantula'nın ifadesi merak doluydu. "N'olabilir ki?" diye sordu.

"Bu hayatta en çok kendisine güvenebilen bir kadın, kendisine verdiği sözü çiğnerse, hayatta kalamayabilir mesela..." dedim. Yaslandığım yerden ayrılıp, Tarantula'ya doğru birkaç adım attım. "Bu kez gerçekten kendimi öldürmek zorunda kalabilirim mesela." Güldüm. "İnan bana, benim de kaldırabileceklerimin bir sınırı var."

Tarantula ağır ağır başını salladı. "İstediğin seçimi yapmakta özgürsün, diyebilmek isterdim. Ama değilsin. Ölmemek ve o bilgiyi almak zorundasın." Nefes almaya çalıştım. "Yine de bunu şart koşamayacağımı, dahası sana şart koşamadığımı biliyorum. Her şey öyle bir noktaya geldi ki, senin inisiyatifine kaldık." Küçücük bir kahkaha attım ama

Tarantula bu kahkahadaki acıyı hissetmişti. "Umarım hem kendin için hem de uğruna savaştığımız mesele için, en doğru kararı verirsin N. Yarına kadar düşün." Bir cevap vermeme fırsat bırakmadan kapıyı açtı ve "Biri kahve getirebilir mi?!" diye bağırdı.

"Ben bir elimi yüzümü yıkayayım," dedim ve toplantı odasından çıkıp tuvalete doğru ilerledim.

Tuvalete girdiğim gibi aynadaki aksimle karşılaşmıştım ve şu an karşılaşmak istediğim son kişi, aynadaki bendi. Kendimi görmeye bile tahammül edemeyecek kadar huzursuz hissediyordum. Sanki sonsuzluğa açılan kapıdan girdiğim ve Bora'yı hem ilkim hem de sonum ilan ettiğim o gece kendime verdiğim sözün üzerinde yürüyordum. Söz yerli yerinde duruyor ama asla uçmuyordu fakat efsunlu birlikteliğin büyülü sözünün üzerinde yürümek, ayaklarımı yakıyordu. Bir zamanlar cehennem ateşinin yakıcılığına dahi dayanabiliyordum ama, sanırım geçen zamanda okyanus cehennem ateşini biraz olsun azaltmıştı ve şimdi yeniden kavrulmaktan korkuyordum.

"Bir gün... Bir gün yine, bu sefer gerçekten, bekar bir kadın olacağım... Fakat sen benim sonsuzluğumsun, bunu hiç unutma, olur mu? Hani bana, seni iyi hatırlamamı istediğini söylemiştin ya... Sen de beni, sende kalmış say... Bir gün..."

Tuvaletin kapısı açıldığında, aynada Bora'nın aksi belirdi. "Neredeydin?" diye sordu.

"Tarantula'yla konuşuyordum," dedim.

"Toplantı başlıyor..." dedi. Sonra ciddi bir tavra büründü. "Brandon'a söyle, onunla poker oynamayacağım Nazlı. Bana vitrin mankeni muamelesi yapıyorlar, çok sıkıldım."

Güldüm. "Söylerim," dedim. Bora lavaboya ilerledi ve ellerini yıkamaya başladı. Ben ise ellerimi kurulamak için, ona arkamı dönmüştüm.

"Sen iyi misin?" diye sordu. Kağıt havluyu çöp kutusuna atarken Bora'ya döndüm. "Bir şey mi oldu? Örümcek adam da yoktu yanımızda. Bir şey mi dedi sana, canını sıkacak?"

"İyiyim. Başım ağrıyor biraz," dedim. Bora gözlerime gerçekten doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamak ister gibi bakıyordu. "Gene *örümcek adam* dedin. Ben de Tarantula mertebesine erişti sanmıştım." Parmak uçlarımda yükselip yanağından öptüm. "Toplantı odasına geçelim, hadi."

Bora birkaç saniyeliğine beni süzüp, "Tamam," dedi. "Geçelim."

Tuvaletten çıkarken, bu konuyu şu an için ertelemek zorunda olduğumu kendime hatırlattım. Odağımı toplantıya çekmem pek kolay değildi fakat yapmam gereken bir sunum vardı ve dikkatimi toplamam gerekiyordu. Aslında şu an buradan çıkıp gitmek ve kendimi dinlemek istiyordum ama istediğimiz her şeyi maalesef yapamıyorduk.

Toplantı odasında sekiz koltuk olması şerefini neye borçlu olduğumu bilmesem de Bora koltuğuna oturmam için bana yön vermişti ve itiraz etmeden oturmuştum. Tarantula, masanın bir diğer başına yerleştirilen koltuğa geçtiği için, Bora Lion'a ait olan ve Tarantula'nın solunda kalan koltuğa oturmak zorunda kalmıştı.

"N oraya oturabilir," dedi Tarantula. Sesi de yüzü de ifadesizdi. "Sen OCTO'nun liderisin, baş köşeye oturman gerekir."

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Bir. Kendi koymadığım kurallardan pek hazzetmem." Bakışlarını Tarantula'ya dikmişti. "İki. Lider vasfı için koltuğa gerek yoktur. Lider her zaman liderdir. Nerede otururbut otursun. Ya da oturmasın. Üç. Bu saydığım iki şey seni tatmin etmediyse, Nazlı beni temsil ediyor say."

Sergio bu gerginliğe son vermek ister gibi, "Evet," dedi. Gülümsedi. "Açılışı kim yapıyor?"

"N," dedi Tarantula. Bakışlarını bana çevirdi. "Sendeyiz." Sorun zaten hep bende olmalarıydı; her şeyi benden beklemeleri. Eğer OCTO'ya bir mektup yazacak olsaydım, kuvvetle muhtemel, *"Ben olmadan hiçbir şey yapamayan*

canım OCTO;" diye başlardım. "N?" dedi yine Tarantula, ben konuşmayınca.

"Güç birleştirmek, en akıllıca olanıydı ve bu benim sayemde," dedim, ciddiyetle. Herkesin bakışları beni hedef almıştı. "Kara ve ekibi ayrı, OCTO ayrı çok ciddi hamleler yapıldı. Şimdi dönüp baktığımda, Begüm Karabey kaçırıldığında*, iyi ki Kara'yı buraya getirmişim* diye düşünüyorum. Kara'nın OCTO ile tanışması için erkendi geçti bilmem ama... Kısa zamanda, çok sağlam bir yol kat ettik. Şimdi önümüzde var olan yol, geride kalan kadar uzun değil."

"Kesinlikle!" dedi Falcon, beni destekler gibi.

"Biz, yakın gelecekte Mehmet Şahindağ'ın kaynağının kuruyacağını biliyoruz. Şimdi asrın en büyük sevkiyatı için start alacağız. Yani Sergio Morris, ÖRGÜT'ün şu an elinde ne varsa ona talip olacak; çünkü Bay Simo'yu öldürmüş olacak ve şimdiden gücünü daha da büyütmek ve kendisini Meksika'ya ilan etmek istiyor olacak. ÖRGÜT, yani Mehmet Şahindağ, normal şartlarda bu kadar büyük bir sevkiyat yapmaz ama biliyorsunuz ki kendisine, Kara'yla çalışacak adamlar diye bir liste verdik ve o listedeki herkesi temizledi. O listede yer alan isimlerin, aksine kendisini satmayanlar ve Kara'yı reddedenler olduğunu bilmeden... Sonuç olarak Sergio Morris'in aldığı malların hepsi Kara'ya geçecek ve Kara çok güçlü bir ticaret ağının odak noktası olabilecek."

"Tam bu noktada... Bir önerim olacak. Ama biraz sonra bahsedeceğim," dedi Tarantula, Bora'ya. Bora kafa sallamakla yetinmişti.

"Monte Carlo'da gördük ki, Emir Milić oltaya geldi, elinde Natalya Agapova'dan gördüğü üzere bir çip var..." dedim. Yutkundum. "Natalya onunla buluşacak. Mehmet Şahindağ ona hayatta kalma garantisi olarak, CIA'in istediği belgeleri vermişti, malumunuz. O belgeye ait tüm verilerin çipte olacağını biliyoruz. Natalya, Emir'den o belgeleri alacak ve Emir ölecek. Emir öldüğünde de Peligro'nun masasına yeni

lider olarak Kara'nın geçeceğini biliyoruz. Yani istediğimiz üzere, Mehmet Şahindağ kaynağını kaybedecek."

"Kara'yı Peligro'nun masasına lider olarak seçeceklerinden emin değildim ama Monte Carlo'da *büyük masanın* da lideri olduğunu öğrendiklerinde emin oldum," dedi Bat.

"Mehmet Şahindağ malları çıkartmak için, Kanada'daki bağlantısıyla, yani Hakkı Akbulut'tan öğrendiğimiz Ryan'la iletişime geçecek," dedim.

Sergio parmağını şıklatarak söze girdi: "CIA zaten Ryan'ın peşinde ve o kanal hareketlendiğinde, CIA de hazırlıklarını tamamlayacak. Yani bizler Emir Milić operasyonunun içindeyken, CIA de eş zamanlı olarak Ryan'ı indirecek."

"Evet," dedim. Emir Milić kısmı kafamı karıştırsa da sessiz kalmıştım. "Eğer her şey yolunda giderse, Mehmet Şahindağ'ı yendiğimiz yer işte burası olacak. Elinde sadece nükleer silah formülü kalmış olacak ve yanında yakınında hiç kimsesi kalmayacak. O vakit itibariyle çeşitli gizli servislere ulaşarak şansını zorlayacaktır ama bu noktada da imdadımıza Tarantula'nın CIA'deki bağlantısı, Caitlin Howard yetişecek. Eğer nükleer silah formülüne ulaşabilirsek, Mehmet Şahindağ'ı öldürebiliriz de."

"Ulaşacağız ve öldüreceğiz," dedi Tarantula. Bu adeta kendine verdiği bir sözdü. Mesela bu sözü çiğnemek zorunda kalsa, ne yapardı? Ben kendime verdiğim sözü çiğnememek için ne yapacaktım?

"Öncelikli olarak Emir Milić hakkında konuşalım derim," dedi Bat. Sergio da başını sallayarak Bat'i onaylamıştı. "Bay Simo konusu çok karmaşık değil. Ama Emir Milić operasyonu-"

"Bat," dedim, lafını keserek. "Bugün Emir Milić'e odaklanmayalım." Herkesin bakışları beni hedef aldığında, gözlerindeki merak duygusunu seçebiliyordum. "Bu operasyonun temelinde Natalya Agapova var ve benim biraz başım ağrıyor bugün. Bu sonranın konusu olsun."

Sergio şaşkınlıkla, "Bu sonraya bırakılacak bir konu değil!" dedi. Tereddütle Bora'ya ve Tarantula'ya baktı. "Ağrı kesici al

istersen. Uzun uzadıya planlanması gerekiyor bu operasyonun, çünkü söz konusu senin hayatın."

"Evet," dedim, sertçe. "Benim hayatım. Ve şimdi konuşmak istemiyorum."

"Sorun ne?" diye sordu Sergio.

"Başım ağrıyor Fox! Nesini anlamıyorsun?!" dedim.

"Sakin!" dedi Tarantula, uyarır gibi. Ama beni değil, Fox'u. "Bir gün kaybedersek, ölmeyiz. Bay Simo hakkında konuşalım."

"Ben de Bay Simo hakkında konuşmak istemiyorum şu an, ne yapacağız?!" dedi Fox, sertçe. Bakışlarını Tarantula'nın gözlerine dikmişti. "Bana *sakin ol* dendiğinde, daha çok sinirleniyorum... Biliyorsun değil mi?!"

Bora bir elini alnına götürürken, sıkıntılı bir nefes vermişti.

"Peki Fox!" dedi Tarantula. Tavrı sert değilse de yumuşak olduğu da söylenemezdi. "Emir'le buluşacak olan N ve o istemiyorsa, şu an bu konu hakkında konuşmak zorunda değiliz. Ve sen bu masadaki altı kişinin itiraz etmediği şeye itiraz ederek çocuklaşıp, kısasa kısas yapacaksan da sen bilirsin. Bende konu maddesi bitmez." Sergio alayla güldü. Tarantula'nın bakışları Bora'ya çevrildi. "Levent Duman muhbir olup olmadığını sormuş sana."

"Evet," dedi Bora. Solunda oturan Sergio'ya kısa bir bakış atıp, yeniden Tarantula'ya döndü. "Mehmet Şahindağ'ın bunu yayması, beklemediğimiz bir şey değildi."

"Peki bir B planın var mı?" diye sordu Bear.

Bora, Bear'a baktı. "Şüpheye düşerler ama inanmazlar. Muhbir olacağıma öleceğimi bilirler." Boğazımdaki düğümü hissettim. "Söylentiler kulaktan kulağa yayılır ama bu temelde büyük bir şeyi sarsmaz."

Tarantula derin bir nefes aldı. "Kendini mi kandırıyorsun yoksa bizi mi?" diye sordu. Bora, Tarantula'ya baktı. "Eğer söylentiler çoğalırsa, birleşip seni yok etmek için ellerinden geleni yaparlar."

"Kara'yı bu yüzden koruyoruz," dedi Falcon, araya girerek. "Biz varken kimse onu yok edemez."

Tarantula gülümsedi. "Oyun bitmek üzere Falcon," dedi. Falcon kaşlarını çatmıştı. "Mehmet Şahindağ'dan formülü aldıktan sonra OCTO diye bir şey olmayacak. Ama mafyadan bahsediyoruz. Kara, *buraya kadar* deyip çekip gidemez. Sonra ne olacak? Kim koruyacak onu?"

"Bu, bugünün konusu değil?" dedi Bat, sorar gibi.

"Söylentiler ne kadar büyürse, yarın işinin daha zor olacağını söylüyor," dedim. Tarantula gözlerimin içine baktı. "Şimdiden bir şeyler yaparsak, yarın Kara'nın hayatı daha kolay olur diye düşünüyor."

Sergio güldü. "Siz neden bugün aynı dili konuşuyorsunuz?!" diye sordu, alaylı bir merakla. *Hayırdır* der gibi göz kırptı. "Bilmediğimiz bir ateşkes mi yaptınız?!"

"Fox!" dedim, sertçe. "Neden bu kadar terssin bugün?!"

"Sen düz olmadığın için olmasın?!" dedi Sergio. Tarantula'ya döndü. "Türk İstihbaratı bir söz verdiyse tutar. Kara'yı korurlar."

"Bana böyle bir söz verilmedi?" dedi Bora, ciddiyetle. Ben ya da Sergio ne kadar tersti bilmiyordum ama Bora da düz değildi. "Kişisel algılıyorsun İstihbarat'tan olduğun için muhtemelen ama... Bahsettikleri özgürlüğü bana bahşetmeyeceklerini biliyoruz... Dürüst olalım hadi!"

"Mehmet Şahindağ öldüğünde-"

"Türkiye için tek tehlike Mehmet Şahindağ mı Çınar Akbulut?!" diye bağırdı Bora dan diye. Tarantula gözlerini yummuştu. "O bugünün konusu! Yarın başka bir konu açılmaz mı?!"

"Devlet için çalışmanın nesi kötü?!" diye sordu Çınar Akbulut.

Bora'nın kaşları havalandı. "Uyuşturucuyu ya da çeşitli kimyasalları yakmıyoruz! Satıyoruz! Legal bir şekilde birilerini zehirliyoruz! Bunun nesi iyi?!"

"Zaten birileri satacak! Bunun devletin-"

Bora, sertçe Çınar Akbulut'un sözünü kesti: "Ama ben satmayacaktım!" Bir elini de masaya vurmuştu. "Satmadığım gibi, ben o adamları yok ediyordum!" Bora,

belki de ilk kez içindekileri kusuyordu. "Eğer sen gidip, benim Kara olduğumu söylemeseydin, benim işim rast gidiyordu!"

"Seni İstihbarat kurtardı!" diye bağırdı Çınar Akbulut. Tavrı en az Bora'nınki kadar sertti. "Eğer İstihbarat devreye girmeseydi, sen ağırlaştırılmış müebbet hapse çarptırılacaktın!" Güldü. "Kumarhane işletmekte bir şey yok... Adam öldürmekte bir şey yok... Tek derdin devletle çalışmak mı yani?! Sana bir şey diyeyim mi... *Kara*... Sen hukukun kendisi değilsin! Uyuşturucu satmak, kimyasal silah satmak falan zoruna gidiyor olabilir ama bunları yapmazken de melek değildin sen?!"

"Evet!" dedi Bora, öfkeyle. "Zamanında babam, annemi sevdiği için, annemin mafya ailesiyle savaşabilmek için... Bu işlere girmiş! Akbulut'lara kafa tutacağım diyerek, benim kaderimi çizmiş! Ben o *kaderi sikerim* dedim ama bir gün ablam öldü! Ve Akbulut'ların ortağı Şahindağ'ların oğlu, kendini baş düşmanım ilan etti!" Bora hızla ayağa kalkarken, yüzüne Çınar Akbulut'tan tiksindiğini belli eden bir ifade yayılmıştı. "Üzgünüm ama ben, iyi bir amaç uğruna da olsa kötülük yapmaya pek inanmıyorum... Kötülük, kötülüktür... Umarım sen de bir gün bu gerçekle yüzleşirsin..."

Bora odadan çıkarken, Tarantula nefesini sesli vermişti.

"Özür dilerim," dedi Sergio herkese ama hiç kimsenin yüzüne bakmadan. O da ayağa kalktı ve Bora'nın peşinden odadan çıktı.

"N'oldu şimdi?" diye sordu Bat.

Tarantula başını iki yana salladı ve "Çınar Akbulut canımı sıkıyor," dedi. Göz göze geldik. "Kısa bir ara verelim."

Herkesten evvel ayağa kalkan bendim. Buradan uzaklaşma arzum öyle baskındı ki Bora'yı bulmak ve dışarı çıkacağımı söylemek istiyordum. Görünürde ne Çınar Akbulut ne de Bora olduğu için, çatı terasına çıkmaya karar verdim. En azından kendime bir sigara yakmak ve kendimce oksijen solumak, şu an ikisiyle de karşılaşmaktan iyiydi.

Merdivenlerden çıkarken Çınar Akbulut'un, "Sinirlerim çok bozuk," dediğini duydum.

"Yeterince sorunum var Çınar," dedi Bora, sıkıntıyla. "Bir de senin kaprisini çekemem."

"Haklısın," dedi Çınar Akbulut.

"Hayırdır?" diye sordu Bora. Sesi ifadesizdi. "Sinirlerin neden bozuk?" Çınar Akbulut'un kaprisini çekemeyeceğini söylerken derdini sorması oldukça trajikomikti. Terasa falan çıkmadan, buradan gitmek ve Bora'ya mesaj atmak sanırım daha mantıklı olacaktı.

"Nazlı ile alakalı," dedi Çınar Akbulut. Kaşlarım havalandığında gitme fikrinden dan diye vazgeçmiştim. "Ve özel. Ama merak etme, halledemeyeceğimiz bir şey değil."

Kapıyı ittirerek terasa çıktığımda hem Bora'nın hem de Çınar Akbulut'un bakışları bana çevrilmişti. "Pardon?" dedim, yapay bir şaşkınlıkla. "Kiminle alakalı dedin?"

"Seninle," dedi Çınar Akbulut.

"Benim Çınar Akbulut'la alakalı herhangi bir şeyim olamaz," dedim. Çınar Akbulut güldü. "Tarantula, aşağıda, Çınar Akbulut'un canını sıktığını söylüyordu. Ona katılmamak mümkün değil." Birkaç adım atarak yanlarına yaklaştım. "Yine de senin sinirlerini nasıl bozduğumu merak ettim."

"Ben aşağıdayım," dedi Bora, sigarasını söndürürken.

"Hani sen Çınar Akbulut'u yok sayıyorsun ya... O benim," dedi Çınar Akbulut. Bora terastan çıkarken kapıyı da kapatmıştı. "Bildiğin bilmediğin tüm adlardan ve sıfatlardan sıyrılıp, bir gün olacağım kişi Çınar Akbulut. Ve sen ondan nefret ediyor gibisin."

Terasın kenarına yaslanırken, kendime bir sigara yaktım. "İnsan tanımadığı birisinden nefret edemez. Ben Çınar Akbulut'u tanımıyorum."

"Tanımak istedin mi hiç?" diye sordu, merakla. Bir cevap vermeme fırsat tanımadan kendisi devam etti: "Ben söyleyeyim. Hayır." Birkaç saniye gözlerimin içine baktı. "Neden? Çünkü Bora'nın kuzeniydim. Ondan. Sen benim karşımda hep Nina'ydın. Hiç Nazlı olmak istemedin. Çınar

Akbulut'u sadece Nazlı Karabey tanıyabilirdi ve sen Nazlı'ya ait hiçbir şeyi hatırlamak istemedin."

"Ben sana *kimsin* diye sordum, sen de bana *Sergio Morris* dedin, bitti!" dedim, net bir tavırla. Gülümsemem buz gibiydi. "Eğer Çınar Akbulut olsaydın, kendini ilk olarak böyle tanıtmazdın!" Sigaramın külünü silkerken, kısa bir es vermiştim. "Sen bana yeni bir kimlik, yeni bir hayat vereceğini söyledin. Nazlı ile arkadaş olamazdın sen, çünkü evet ben Nazlı değildim. Sen Nazlı'yı en son ne zaman gördün, biliyor musun? Ben seni vurduğumda!"

"Tarantula sana neden *N* diyor, hiç düşündün mü?" diye sordu, gülümseyerek. "Çünkü o senin Nina olduğunu hiç kabul etmedi. Sen onun için hep Nazlı Karabey'din. Ama *Nazlı*'yı duymaya tahammülün olmadığından, kısaca *N* dedi. Haklı. Çünkü isimler o kadar da önemli değildir. En nihayetinde çoklu kişilik bozukluğumuz yok..."

"Kesinlikle!" dedim ve sigaramdan bir nefesi içime çektim. "Bana Bahar'dan bahsetmeyen Çınar Akbulut ya da bana Melanie'den bahsetmeyen Fox lakaplı Sergio Morris. Kısaca SerFoxÇın. Kim olursan ol, senin hayatında o kadar da önemli birisi değilim."

"İçinde bulunduğun şartlarda sana oyun oynadığım sevgilimi anlatamazdım Nina!" dedi, hakkını arayan bir ifadeyle. Bakışları onu anlamamı ister gibiydi. "Bahar'a gelince... Bahar'ın anlatılacak bir tarafı yoktu. Geride bırakmaya çalıştığın hayatı senin önüne koyacak halim de yoktu. Sana, senin evli olduğunu da söylemedim. Senden bir şeyler sakladım ben. Bu ilk değil! Ve bunlardan seni önemsemediğim sonucunu çıkaramazsın!"

Başımı iki yana salladım. "Çıkartırım!" dedim, öfkeyle. "Sergio ve ben kardeş olmuş olabiliriz ama Çınar Akbulut-"

"İkisi de benim!" dedi, sözümü küstahça bölerek. "Kabul et ya da etme. Kim olursam olayım da seni çok seviyorum." İşaret parmağını havaya kaldırırken bir adım bana attı. "Ama sen... Benim karşıma geçtin... Ve beni Mel'le tehdit ettin... Sen bunun beni ne kadar yaraladığının farkında mısın?

Benim o günden beri uyku uyuyamadığımın farkında mısın? Mel'in başına bir şey gelir diye de değil bak... Bunu bana söyleyen, sen olduğun için!"

Kocaman, alaylı bir kahkaha attım. "Öğrettiğin yolda ilerliyorum," dedim. SerFoxÇın'ın gözleri kısılırken, artık işaret parmağının hedefinde değildim. "Kendimi koruyorum... Bay Ortiz peşimi bırakmayacak, yanmamı mı istiyorsun?" Cevap bekliyorum dercesine göz kırptım. "Söyle. *Yan benim için* de... Yakayım kendimi."

"Ben senin yanmana izin vermem," dedi. Bakışlarından nice teessüfler geçiyordu. "Ben bir yolunu bulurum, bilmen gerekir bunu." Yutkunurken zorlanmıştı. "Ben senin için, Sergio Morris kimliğimi açığa çıkarttım. Ben senin için, kardeşimi öğrenme ihtimalinden vazgeçtim. Ben gerekirse yanarım Nina ama senin yanmana izin vermem."

Hiç düşünmeden, "Sana güvenmiyorum!" dedim. SerFoxÇın bilmediği bir gerçekle yüzleşmiş değildi; hatta zerre şaşırmamıştı. "Ve sana güvenmemek, beni sinir ediyor!"

"Gizli düşmanın... Ben olduğumu düşünüyorsun..." dedi. Minik kahkahası kocaman bir kahkahaya dönüştü. "O gün beni Tarantula'nın esaretinden kaçırdın ama hala şüphe duyuyorsun. Aklanmadım gözünde. Değil mi?"

"Benden aldıklarını ben de ondan alacağım... demişti," dedim. Sergio deri ceketini çıkarttı ve biraz ilerideki sandalyeye fırlattı. "Ve az evvel aşağıda, Bora'nın ya da Karabey'lerin senden aldıklarının konusu açıldı."

"Aferin," dedi SerFoxÇın. Yanıma geldi ve benim gibi terasın kenarına yaslandı. "En azından herkesin unuttuğu şeyi sen hatırlıyorsun. Farkındaysan kimse bunu artık gündem yapmıyor." Yüzümü ona çevirdim fakat onun bakışları karşısında, kapalı kapıdaydı. "Ve bugün kimsenin gündem yapmadığı o şey, yarın herkesin ayaklarına dolanacak." Gülümsedi. "Benim merak ettiğim, neden herhangi birisi değil de benden şüphelendiğin. Mesela Tarantula dururken, neden ben? Bütün oklar beni

gösteriyordu doğru, ama sence..." Gözleri gözlerimle birleşti. "Tarantula da bunu hesaplamaz mıydı?"

"İçgüdülerime güveniyorum," dedim, dürüst bir şekilde. Yüzümde mimik oynamıyordu. "Tarantula değil, bunu hissediyorum."

"Benim olmadığımı neden hissetmiyorsun?" diye sordu. Dudakları keyifle iki yana kıvrıldı. "Yoksa, hissedemiyorsun çünkü zaten ben miyim?" İç çekti. "Sadece şunu merak ediyorum. Derdin bir Özgür vakası daha yaşamamak mı, yoksa bir Eren vakası daha yaşamamak mı?"

"Özgür kim?" diye sordum, zorlukla. Başımı iki yana salladım. "Eren'le yaşadığımız şey bile, senin gizli düşman çıkmanın yanında çok hafif kalırdı." Derin bir nefes almaya çalıştım. "Ben güvendiğim herkesten bir şekilde kazık yedim, haklısın. O yüzden insanlara güvenmekle alakalı sorunlarım var, bunda da haklısın... Ama ben bu yüzden senden şüphelenmiyorum ki... Çınar Akbulut senin gizlediğin yaralarından ibaret. Ve ben bu yaraları gözler önüne serdiğin her an korkuyorum. İçinde bir tarafın var ve o tarafın Bora'dan nefret ediyor... Ve ben nefret duygusunun insana neler yaptırabileceğini biliyorum. Nazlı'dan biliyorum..."

Bakışlarına sıcacık bir ifade yerleşti. "N'apardın?" diye sordu. Kaşlarımı çattım. "Diyelim benim gizli düşman... Ve bunu sana itiraf ettim. N'apardın?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedim, dürüstçe. Kısa bir an bakışlarımı yere eğsem de yeniden gözlerine baktım. "Eğer sen hiçbir şey yapmayacağına söz verirsen, kimseye söylemezdim. İkimizin arasında, mezara gidecek bir sır olurdu bu."

İşaret parmağıyla şakağıma hafifçe vururken, "Eğer ben gizli düşman çıkacak kadar şerefsizsem, sözüme de güvenmemelisin!" dedi. Başını iki yana sallarken güldü. "Bay Ortiz konusunda endişelenme." İki elini omuzlarıma yerleştirdi. "Ve şimdi söyleyeceğimi herhangi bir yerde duyarsam yalanlarım. Ben Bora'yı seviyorum. O benim kuzenim. İki kardeşimin kardeşi, bir kardeşimin de sevdiği

adam." İçine derin bir nefes çekti. "Nefret, Bora'ya karşı hissettiğim bir duygu olmadı hiçbir zaman. Sadece, beni hiçbir zaman *kuzen* kabul etmediği ve etmeyeceği için bir yanım hep kırık kalacak. Hepsi bu." Beni kendine çekti ve sımsıkı bir şekilde sarıldı. "Bazen sana Nazlı diye hitap etmek istiyorum ama bunu yapamıyorum. O zamanlar bir yabancıymışım gibi geliyor. Ve sen bana hiç Çınar demediğinde, yabancıymışsın gibi... Yani eksik hissediyorum. Son zamanlarda aramızda mesafe olmasının sebebi bu. Bunu düşün..."

Benden ayrıldı ve hiçbir yanıt talep etmeden içeriye girdi. Kısa bir süre yeniden kapanan kapının arkasından baksam da daha fazla burada durmak istemediğim için, ben de SerFoxÇın'ın arkasından içeriye girdim. Toplantı odasına girdiğimde, Bat'in sözünü kesmiş ve tüm bakışların odağı olmuştum.

"Fox, *gelmez* dedi. Biz konuşmaya başlamıştık..." dedi Tarantula, açıklama yapar gibi.

"Gelmeyeceğim..." dedim, biraz kasılarak. Bakışlarımı Bora'nın kapkara gözlerine çevirdim. "Bora iki dakika dışarı gelebilir misin?"

Bora ayağa kalktığında, "Siz devam edin," dedi.

Yüzüme garip bir gülümseme yerleşmesinin sebebi, kendim çalışmadığım gibi milletin de çalışmasına engel olduğum içindi. Bora peşimden dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, merakla. Gözleri kısıldı. "Çınar, gayet düzgün bir psikolojiyle geldi yanımıza. Sen iyi misin?"

"Başım ağrıyor," dedim, dan diye. Sanırım iyi olmadığım ama iyi olmadığımı söyleyemediğim için, sürekli olarak bunu söyleyip duracaktım. Bora dudaklarını başıma bastırdığında, istemsiz bir şekilde toplantı odasına bakmış ve sırıtarak bana bakan Falcon'la göz göze gelmiş bulunmuştum. "Bakıyorlar," dedim.

"Baksınlar?" dedi Bora, göz göze geldiğimizde. "N'olmuş?"

"Beni böyle görmeye alışık değiller," dedim. Bora'nın gözleri kısılırken ne demek istediğimi anlamaya çalıştığına emindim. Açıkçası ne demek istediğimi, ne saçmaladığımı, neyden bahsettiğimi benim bildiğim de söylenemezdi. Kafam bir kere karışmayagörsün, hepten saçmalıyordum. "Yani... İnsanlar çalışıyorlar ve ben kendimi dersi kaynatan çocuklar gibi hissediyorum." Bora kendini tutamamış olacak ki kocaman bir kahkaha attı. Sesinin içeriye ulaşmıyor olması, kahkaha attığını görmelerine engel olmuyordu. Beni neden ekstra utandırıyordu? "Ben gidiyorum," dedim.

"Nereye?" diye sordu.

"Yürüyeceğim biraz. Sonra da belki Leo'yu görmeye giderim..." dedim.

"Peki, benimle sorunun ne olduğunu ne zaman konuşacaksın?" diye sordu.

Yüzüme küskün bir ifade yayıldı. "Her şeyi anlamak zorunda değilsin sevgilim... Diyelim anladın, bunu bana belli etmek zorunda değilsin."

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sana ulaşabileyim," dedi. Yanağımdan öptü. "Belli ki sen Bay Simo meselesiyle hiç ilgilenmeyeceksin. Sorun yok. Çöpleri atmaya ben zaten talibim."

Dudaklarımın kenarına yayılan gülümseme içtendi. "Haberleşiriz," dedim. Bora iki elini pantolonunun ceplerine sokarken arkamı döndüm ve OCTO'dan çıkmak üzere merdivenlere ilerledim.

♠

Bayan Morgan ben daha kapıyı çalmadan beni görmüş ve gözlerinin içi parlayarak kapıya koşmuştu. İçten bir şekilde bana sarılırken, "Artık buraya gelmiyorsun!" diye de serzenişte bulunmuştu. İlk defa gözlerinin içine bakarken, gelini Annie Morgan'ın gerçek kimliğini ve benim Annie'nin kardeşinin karısı olduğumu bilip bilmediğini merak etmiştim.

"Bu aralar iş trafiği yoğun," dedim, kısaca.

Bayan Morgan asil bir şekilde gülümsedi ve bu konuyla alakalı herhangi bir şey sormadı. Hatta konuyu da kendi

değiştirdi: "Leo okulda. Annie ise odasında. Keyifsiz biraz. Çağırayım mı? Seni gördüğüne çok sevinecek. Ya da sürpriz yapmak istersin belki?"

"Sürpriz yapayım," dedim, neşeli bir şekilde.

Bayan Morgan hevesle kafasını salladı. "Sen geç... Ben de bir şeyler hazırlayayım. Kahve içersin değil mi? Kek de var."

"Olur," dedim. Bayan Morgan mutfağa geçerken, ben de Annie'nin odasına doğru ilerledim.

Kapıyı tıklattığımda Annie, "Buyurun Bayan Morgan," demişti.

"Benim!" dedim, içeri girdiğimde.

Annie'nin kardeşine benzeyen ıslak gözleri beni buldu. Yüzüne şaşkınlık yayılsa da hemen toparlandı, gözyaşlarını sildi ve önündeki fotoğrafları alelacele kutuya kaldırmaya çalıştı. Eli ayağı birbirine karıştığı ve fotoğraflara odaklandığı için, önündeki laptop'tan yayılan sesi durdurmayı henüz düşünememişti ve bu ses, Bora'nın sesiydi.

"...ama en çok en iyi, en yakın arkadaşım olduğun için teşekkür ederim sana abla. Seninle büyümek, seninle bir hayatı bölüşmek öyle kıymetli ki... Aynı anneden, aynı babadan doğduğumuz için, kardeş olduğumuz için söylemiyorum bunu. Biz seninle kardeş olmasaydık da, birbirimizi gördüğümüz yerde yine kardeş olurduk. Buna tüm kalbimle inanıyorum."

Annie'nin yanına ilerlediğimde, bunun bir video olduğunu fark etmiştim. Tarabya'da, Bora'nın odasında çekilmiş, eski bir video.

"İyi ki doğdun. İyi ki kucağına doğdum. Ömrüm boyunca yanında olmak, her derdinde elinden tutmak, her sıkıntında sana sımsıkı sarılabilmek için her şeyi yapacağım. Gözlerinden yaşlar akmasını engelleyemem belki ama, gözyaşlarını silmek için hemen yanında olacağım."

Beyza Karabey'in gözlerinden yaşlar akıyordu ama Bora hemen yanında olmadığı gibi, çok da uzağındaydı.

"Her zaman bil ki Bora var. Kardeşin."

Bora, Beyza Karabey'in yanında değildi çünkü Beyza Karabey kardeşinin varlığını bilse de onun yanında olmasına izin vermemişti.

"Bir de bil ki seni çok seviyorum. Ve hep seveceğim. Seni her zaman çok seveceğim abla."

Bora'nın Beyza Karabey'i çok sevmesi, hep sevecek olması, her zaman çok sevecek olması, Beyza Karabey'i daha çok ağlatıyordu. Video bittiğinde, kucağındaki kutuya sıkı sıkı sarılmış ağlayan Annie'ye döndüm. Sanki benden utanıyormuş gibi gözlerini kaçırdığında, gözlerinden akan yaşlara parmaklarımı uzattım.

"Say ki beni Bora gönderdi," dedim, yumuşacık bir sesle. Annie'nin dudakları titredi. "Ablasının gözyaşlarını sileyim diye..."

"Dayanamıyorum!" dedi Annie, hıçkırırken. Kucağından kutuyu aldım ve yatağın kenarına koydum. "Piranha dayanamıyorum!"

Kollarımı bedenine sararken, "Biliyorum..." dedim. Saçlarından öptüm. "Bir gün geçecek... Özlemin dinecek..."

"On yıl olacak!" dedi, isyan eder gibi. Omuzlarıma sıkı sıkıya tutunmuştu. "Dört gün sonra, on yıl olacak!" Bir nefesin dahi içime fazla geldiğini hissettim. "*Bilmemesi daha iyi*, diyorlar. Ben de öyle diyorum ama dayanamıyorum! Dayanamıyorum!"

Annie'nin saçlarını yavaşça okşarken, "Bora'yla senin ölüm yıldönümünde tanışmışız..." dedim. Başını omzuma yasladı. "Biliyor musun... Bir gün... Senin çok güzel olduğunu söylemişti bana... Öyle haklı ki... Bir *ablam* deyişi var, sen bile imrenirsin... Senin de öyle bir ablan olsun istersin... Ben imreniyorum size. Begüm gibi. Begüm farkında değil ama, ablası olduğun için çok şanslı..."

"İkisinin de ablası değilim artık," dedi Annie, gözyaşlarının arasında. "Ben öldüm... Onların ablaları öldü."

Söylediklerini duymazdan geldim ve yavaşça kollarını okşamaya başladım. "Sen benim de hiçbir zaman sahip olamadığım, olamayacağım ablamsın. Ölmedin. Yaşıyorsun.

Ve iyi ki de yaşıyorsun. Biz senin doğum gününü kutlamıştık, Vegas'ta."

"Ben zaten senin ablanım," dedi. Gözyaşları gözlerime hücum etse de akmalarına izin vermedim. "Daha önce sana, Çınar'la benim öz kardeşimiz olduğunu söylemiştim. *Bizde özlük böyle* demiştim..." Kesik bir nefes verdi. "Bak Bora'ya, 20 yaşında olmasına rağmen ne diyor videoda... *Biz seninle kardeş olmasaydık da, birbirimizi gördüğümüz yerde yine kardeş olurduk.* İşte sen de benim için öylesin."

Gözlerimden akan birkaç damla yaş Annie'nin saçlarına düşerken, dudaklarım iki yana kıvrılmıştı. "Bora'nın ablasını çalmamı mı istiyorsun benden?" Ağladığımı gizlemek ister gibi, sesime tatlı bir ton eklemeye çalıştım. "İlla aramızı bozacaksın. Tam bir görümcesin!"

Annie gözyaşlarının arasında, beklenmedik bir kahkaha attığında içim ısınmıştı. "Ondan sende zaten bir tane var. İkincisine gerek yok."

"O kadar farklısınız ki Begüm'le..." dedim. İç çektim. "Çünkü sen o kadar Bora'yla aynısın ki..."

Annie, omzumdan kafasını kaldırdı ve gözlerini gözlerimle birleştirdi. "Bora'dan bahsediyorsun?" dedi, sorar gibi. Burnunu çekti. "Dolu dolu Bora'dan bahsediyorsun sen..."

Omuz silktim. "Sonuçta kocam?" dedim. Annie, gözlerinden akan yaşı silecekken, ben ondan önce davrandım. "Ne varmış kocamdan bahsetmemde?" Annie'nin dudakları bir parça açıldı, sonra ise ne diyecekse vazgeçmiş olmalı ki kapandı. "Söyle söyle... İçinde kalmasın..." dedim.

"Biz Türkçe konuşuyoruz. Farkındasın değil mi?" dedi. Kaşlarını çattı. "Sen geçmişten, Bora'dan bahsediyorsun. *Kocam* diyorsun. Ve sevgi dolusun."

Bağdaş kurdum ve ellerine uzandım. "Şimdi sana bir şey diyeceğim..." dedim, heyecanla. Annie yutkundu. "Bunu sana hiç söylemedim. Söyleyemedim. Bunu böyle, benden, bu şekilde hiç duymadın. Hazır mısın?!"

"Söyle?" dedi merakla.

"Ben... Senin kardeşini... Çok ama çok seviyorum..." Annie, sanki ona ilan-ı aşk etmişim gibi gülümserken, "Abla," diye ekledim.

Yüzüne yayılan garip ifade, şaşkınlığı mutluluğuyla çakıştığı içindi. "Nina-"

"Nazlı," dedim, düzelterek. Parmak uçlarını okşadım. "Çok yakında CIA'e aradıkları bilgiyi vereceğim. Emir Milić'ten alacağım ve CIA'le hiçbir bağım kalmayacak. Yani Nina Adams'a ne olur bilmem ama benim böyle bir kimliğim olmayacak artık." Derin bir nefes aldım. "CIA için Mehmet Şahindağ dosyası kapanacak böylece ve biz, ne yapıp ne edip Mehmet Şahindağ'ı öldüreceğiz. Sen kardeşine yaşadığını söyleyebileceksin. Belki hiçbir şey günlük güneşlik olmaz. Kızar sana, küser, bağırır çağırır, yakar yıkar... Ama sonra... Dayanamaz. Nasıl dayansın ki, sen onun ablasısın..." Bunlar kısmen düşündüğüm kısmense umut ettiğim şeylerdi ve ben bunları söylemek zorundaydım çünkü Beyza Karabey'in şu an umuda ihtiyacı vardı. "Ve o gün, kardeşin benden *Nina* diye bahsetmenden hoşlanmaz. O yüzden, bana *Nazlı* demeye çalış."

Annie'nin yüzüne sıcacık bir gülümseme yayıldı. "Leo'nun Nina'sına *Nazlı* dersem, oğlum beni annelikten reddeder!" dedi. Minik bir kahkaha attım. "Sana *Nazlı* denmesinden nasıl nefret ettiğini bir bilsen..." Birkaç saniye gözlerimin içine baktı. "Nazlı çok güzel bir isim. Bora'dan bağımsız olarak söylüyorum... Sana Nazlı demek, seni tanımlamak gibi bir şey."

"Sana da nazlandığımdandır," dedim. Annie, beni onaylarcasına başını salladı. "Boşuna kardeşinle aynı olduğunu söylemiyorum değil mi?" Güldüm. "Ben birisiyle inatlaştığımda mesela, ikiniz de karşımdaki insanı uyarıyorsunuz, *huyuna git şunun, bağırttırma şunu* der gibi." Annie'nin kahkahası içten ve neşe doluydu. "Bazen ben de merak ediyorum... Bora, bizim seninle bu kadar yakın olduğumuzu görse, bilse... Ne hissederdi acaba?"

Annie içine derin bir nefes çekti. "Şoke olurdu herhalde," dedi. Duraksadı. "Kırılırdı bir de. Bana."

"Niye?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Seni o kadar çok aradı ki... Her şeyi kabul etse, sahte ölümümü ve bunun getirdiklerini sindirse, kabul etse... O seni yana yakıla ararken sessiz kalmama kırılırdı. O arayış halindeki kardeşimi görmezden gelmek zorunda oluşuma... Ortaya çıkmıyorsam da, onunla seni karşılaştıracak bir ipucu vermediğim için kırılırdı. Ve Bora, mümkün değil ama beni her şey için affetse, bunun için affetmeyecek..."

"Ama eğer bunu yapsaydın-"

"Kardeşimi kayırmış olurdum," dedi Annie, cümlemi kendisi tamamlayarak. Birkaç saniyeliğine alt dudağını dişledi. "Ve ben, kardeşlerim arasında ayrım yapmadım. Düşündüm bunu. Adresini birisiyle haber yollamayı, mail atmayı ya da mesaj göndermeyi... Çok düşündüm. Sonra kaderin işine karışmaktan, her şeyi karıştırmaktan, seni kaybetmekten ve sana ihanet etmiş olmaktan korktum." Gülümsemeye çalıştı. "Benim için sen, Bora'ya ait birisi değildin. Bora'nın emaneti değildin. Bora gelene kadar göz kulak olmak zorunda olduğum kişi değildin. Benim için sen sadece Piranha'ydın. Hepsi bu."

Burnumun direğini sızlatan *keşke*leri yok saymaya çabalarken, "Bana neden *piranha* demeyi seçtin?" diye sordum; *keşke şimdi Bora da yanımızda olsaydı ve her şeyin yolunda olduğu bir hayatımız olsaydı* demek yerine. "Bora piranaları sevmiyor diye mi?"

Annie'nin kaşları çatıldı. "Saçmalama!" dedi, şaşkınlıkla. "Hiç kimseden ve hiçbir şeyden korkmayan Bora Karabey, bir zamanlar piranalardan nasıl korkuyorsa, senden de öyle korkuyor diye..." dedi. Zorlukla yutkundum. "Ayrıca bana kalırsa, piranaları sevmediği külliyen yalan!" Ben kıkırdarken, Annie dikkatle yüzüme baktı. "Bu kadar keyifli olman çok hoşuma gitti."

"Çok zor oluyor, çok canım yanıyor bazen, içeride tarifi mümkün olmayan bir acı hâlâ var ama... İyileşiyorum Lion,"

dedim. Annie'nin her bir zerresi adeta saadetle dolup taşmıştı. "Bundan sonra neler yaşanır bilemem... Ama Bora beni o kadar çok seviyor ki... Benim sevdam onunkisinden eski bile olsa, er ya da geç aynı hislerde buluşabilmemiz çok kıymetli."

Annie'nin bakışları kutuya çevrildiğinde, en üstteki fotoğrafı gördüm. 21 Mayıs 2017'de çektirdiğimiz düğün fotoğrafımızı. Bora'nın beni sevmediği ve benim onu çok sevdiğim zamanlara ait olan bu fotoğraf, yine de Bora'nın kendisi için bir şey yaptığı ve günün sonunda *iyi ki* dediği bir an'a aitti. Bugünümüz benim mucizem miydi yoksa Bora'nın mucizesi miydi, belki de hiçbir zaman bu sorunun cevabını verebilmek mümkün olmayacaktı ama fazlasıyla değerliydi. Sahip olduğumuz tek şeydi, bugün. Dün için çok geç, yarın için ise erkendi.

Annie fotoğrafları düzgünce kutuya yerleştirirken, "Bazı fotoğraflar, dondurulmuş bir andan daha fazlasıdır..." dedi. Kutunun kapağını kapattı. "Bazı fotoğraflar yaşar... Bazı fotoğraflar konuşur... Bazı fotoğraflar, nice gerçeklerden daha gerçektir... Eğer gerçekten bakarsan..."

Yataktan kalkarken, "Gerçekten bakmak konusunda da kardeşinle benzer düşüncelerdesin sanırım ama ben bu kadar felsefeye gelemiyorum..." dedim. Pencereye ilerledim ve dışarıya baktım. "Bazen kendimi Aydın gibi hissediyorum. *Net olun net*, diye bağırasım geliyor!"

Annie derin bir nefes aldı. "Aydın gitmiş..." dedi. Benimle göz göze gelmek istemiyor olsa gerek, ben ona dönsem de o kutuyu kucaklamış ve dolaptaki gizli bir bölmeye yerleştiriyordu. "Duydum olanları..."

"Evet," dedim. Kısa bir an duraksadım. "Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi. Kutuyu yerleştirdiği gizli bölmeyi kapattı. "O herifi, senin... Sizin olduğunuz yere getirmeye çalışması... Bence de yanlışmış..." Dolabın içinden bir hırka alıp üzerine geçirdi. "Fakat hak vermesem de anlıyorum. İyi bile sabretti bana kalırsa. Sonuçta herkesin huyu suyu belli."

"Aydın Leo'ya selam söyledi," dedim. Annie'nin bakışları en sonunda gözlerimi buldu. "O bilekliği cebine koyması, ölmeyi göze alması anlamına geliyordu. Zaten Kara'dan ayrı olursa... Yaşamak için bir sebebi de kalmamış oluyor."

Annie'nin yüzüne varla yok arası bir gülümseme yayıldı. "Gökhan yanında olduğu sürece, onun için yaşamaya devam eder." Kaşları havalandı. "Gökhan'ı takdir ettim. İlk kez, gerçekten Aydın'ın kardeşi gibi davranmış."

Yeniden pencereye dönerken, kollarımı bağlamıştım. "Evet... Ama Bora yalnız kaldı..." dedim, sessizce. Annie yanıma yaklaştı ve bana sarıldı. "Her ne kadar bunu önemsemiyormuş gibi davransa da üzüldüğünü biliyorum..." Yutkunmaya çalıştım. "Bugün, Sergio ile de bi' yükseldiler birbirlerine. Kendini zaten buraya ve buradaki insanlara ait hissedemiyor... Şimdi her şey çok daha zor onun için..."

Annie beni onaylarcasına başını sallarken, "Zaten yakında dönmesi gerekecek..." dedi.

Şaşkınlıktan kaşlarımın çatılmasına engel olamamıştım. "Neden?!"

"ÖRGÜT'ü çökertme operasyonu bitmek üzere Nina..." dedi Annie. Bakışlarımdaki alıklığı tartarcasına duraksadı. "Mehmet Şahindağ'ın elindeki bilgi CIA'e teslim edildiğinde, Mehmet Şahindağ'ı öldürmesini beklemeyeceklerdir çünkü ÖRGÜT çökertilmiş oluyor... Ve iş birliği sona erecek. Türkiye'ye çağıracaklardır Bora'yı."

Beynimin bu düşünceyi kabul edemediğini fark ettim. Ben hangi ara bu kadar kör olmuştum da bunu görememiştim bilmemekle beraber, Tarantula'nın bu konuyu özellikle bugün neden açtığını anlamıştım. Hiç sormamıştım. Muhbirliği hakkında Bora ile hiç konuşmamıştım. Özgür olmadığını biliyordum ama neye ne kadar tutsak olduğuyla alakalı hiçbir fikrim yoktu. Kalbimin sıkıştığını hissederken, tek çarem temiz havaymışçasına pencereyi açtım. Bizi bekleyen ayrılığın Mehmet Şahindağ öldüğünde olacağını sanıyordum ve fakat belli ki o kadar bile vaktimiz olmayacaktı.

♠

Hava karardıktan sonra Bora ile OCTO'nun biraz ilerisindeki parkta buluşmuştuk. OCTO, Bay Simo'yu öldürmek üzere operasyona gitse de Bora burada kalmış ve beni beklemişti. Bay Simo cinayetini, Tarantula'nın önerisi üzerine Sergio Morris'e değil, Mehmet Şahindağ'ın üzerine yıkmaya karar vermişlerdi. Bora araba kullanırken, bunun artılarını ve eksilerini değerlendirdiklerinden bahsetmiş ve hatta bana da bazı detaylar vermişti ama açıkçası ne dediğini duymamıştım.

Gidecek oluşundan başka hiçbir şeye odaklanamamıştım.

O bir şeyler anlatırken ben onu inceliyordum. Kısaltılmış sakalları, yan profilden görünen burnu, benimle göz teması kurmak için döndüğünde görüş açıma giren kapkara gözleri, benimle konuşurken o kadar da çok çatılmayan kaşları o kadar kusursuzdu ki, bu kusursuzluğun hayatımda olmasına ihtiyacım vardı. Gitmemesi için ne yapabilirdim bilmiyordum; acaba Bora'yı öldü göstererek, ben mi onu şatoma kapatsaydım? Hazırlıksız yakalandığım hiçbir şeyden hoşlanmıyordum.

Arabası Annapolis'e girerken, "Bora..." dedim. Gözleri gözlerimi buldu. "Bu akşam, Sergio'da kalalım mı? Annapolis'teki evi boş olur. Gelmez. Zaten biz orada kalacağımızı söylersek de gelmez."

Bora'nın gözleri kısıldı. "Kendi evimiz var ya..." dedi.

Kendi evimiz, mabedimiz olduğu doğruydu ve fakat ben oraya bu hislerle gitmek istemiyordum. Natalya Agapova olarak başıma neler geleceğini bilmediğimden, düşüncelerimle yepyeni bir evin enerjisini kirletmek istemiyordum. Kendimi gülümsemek için zorladım. "Alışveriş yapamadık zaten," dedim.

"Hani sevince samanlık seyran oluyordu?" dedi Bora, bana takılır gibi. Ne cevap vereceğimi bilemediğimden sustum. "Anahtarı var mı sende o evin?"

"Var," dedim.

Bora, "Oraya gidelim o zaman," dedi ve ilk dönemeçten sola saptı.

Eve girerken, bir şeyler atıştırırken, kahve yaparken ve terasa çıkarken Bora OCTO'da kurdukları planlardan bahsetmişti fakat söyledikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Annie'nin deyimiyle *kürkçü dükkanı*nın, sadece üçümüze ait olduğu günlerden ne günlere gelmiştik. Bu evde de kim bilir kaç kez Bora'ya olan özlemimden, nefretimden, aşkımdan ağlamıştım ve sonra ağladığımı kendimden bile saklamıştım. Bir gün, bu evde, Bora ile baş başa kalacağımı söyleseler muhtemelen inanamazdım ama hayat çoğu kez, inanamadıklarımızı yaşama halinden ibaretti.

Bora, tek tük kelimelerle eşlik ettiğim tek kişilik sohbetine son verdiğinde, kısa süreli bir sessizlik olmuştu. Kahvelerimizi yudumlarken manzarayı seyrediyorduk ama bizim evimizin manzarası daha güzeldi. Bunu düşünmek beni gülümsetmişti. Bora neden gülümsediğimin merakıyla bana baktı ama ben daha ağzımı açamadan, kendisi konuştu: "Beni aldatıyorsun."

"Ha?" diye bir ses çıktı boğazımdan. Hemen sonra da "Ne?" dedim.

"Beni aldatıyorsun," diye tekrarladı. Kahve fincanını sehpaya bıraktı. "Beni resmen, kendinle aldatıyorsun." Kaşlarım çatıldı. "İçinden sürekli kendinle konuşarak yapıyorsun bunu."

"N'apayım?" dedim. Üzerimdeki şaşkınlığı atmaya çabalarken, Bora'nın sehpanın üzerinde duran paketinden bir sigara aldım. "Sonuçta Allah beyin vermiş ve ben de onu kullanıyorum... Düşünmeyeyim mi? Düşünecek çok konum var..." Bora henüz yakmadığım sigarayı parmaklarımın arasından aldı ve dudaklarına götürdü. Cebinden çıkarttığı çakmakla ucunu ateşledi, içine büyük bir duman çekti ve sigarayı bana uzattı. "Gidecekmişsin..." dedim ve ben de içime bir duman çektim. Bu konu da ancak böylesi dumanlı bir efkar fonunda konuşulurdu zaten.

Kaşları çatıldı. "Gidecek miymişim?"

"Hı hı," dedim, bakışlarımı gözlerinden çekerken. "CIA'in aradığı, onlardan zamanında çalınan o bilgi midir belge midir her ne haltsa... Onu teslim ettiğimizde, sen gidecekmişsin..."

"Evet ama sen bunu zaten biliyorsun?" dedi.

"Yoo?" dedim, şaşkın bir tavırla ve Bora'ya baktım. "Tamam Allah beyin vermiş ama bu her zaman düşünebildiğim, her şeyi düşünebildiğim hele ki işime gelmeyen şeyleri düşünebildiğim anlamına gelmiyor. Ben bunu hiç düşünmemiştim. Düşündüysem de bu şekilde düşünmemiştim. Birilerine bağlısın resmen... Bundan sonra Amerika'ya yerleşmek istesen, yerleşemezsin mesela çünkü özgür değilsin. Neden? Benim yüzümden!"

Bora'nın kapkara bakışları da aynı sigaram gibi tütüyordu sanki. "Nazlı..." dedi, yumuşacık bir tonlamayla. "Gidip-gelmek diye bir şey var. Yaptığım iş, sabah dokuz akşam beş mesai gerektirmiyor. İstihbarat'a bağlı olmasaydım da benim yine gidip gelmem gerekirdi zaten çünkü devam eden işler var. Kumarhaneler, holding... Bakma şimdi ekstrem durumların içerisindeyiz de... Buna rağmen Fransa'ya gidip gelmemiz, Kanada'ya gidip gelmemiz, Boston'a geçip dönmemiz, Vegas'a gidip gelmem gibi... Ama senin, Amerika'ya yerleşmemi istediğini bilmiyordum."

Gözlerim fal taşı gibi açılırken, sigaramı parmaklarının arasına tutuşturdum. "Ne alakası var?" diye sordum, hafif ters bir tavırla. "Ben onu mu diyorum?!"

Gülümsediğinde gamzesi gözlerimi kamaştırmıştı. "Benim bir ayağım Boston'da... E biz mabedimizi boşuna mı aldık, ben boşuna mı sana çağırdığında geleceğimi söyledim... Benim zaten hiçbir zaman, hiçbir yerde aralıksız kalmam gibi bir şey söz konusu olmadı. Uçakta çok ciddi bir zaman geçirdiğim için, konforu yüksek bir uçağım var." Sigaradan birkaç nefes çekti ve söndürdü. "Her derdin bitti de buna mı taktın kafayı? Gideceğime? Sen zaten her şey bittiğinde, kendin gitmeyecek misin Nazlı?"

"Evet ama," dedim çıkışarak. "O zaman Mehmet Şahindağ ölmüş olacaktı. Ama ölmesini beklemeden seni Türkiye'ye çağırırlarmış."

"Evet ama," dedi, beni taklit eder gibi. "Adamların bakış açıları benim bakış açımla ters düşüyor." Ayaklarını sehpaya uzatırken, keyiflenmiş gibi bir hali vardı. "Adamlara bayıldığımı söyleyemem ama bu birbirimizi karşılıklı anlamıyoruz demek değil." İki elini kafasının arkasına yerleştirdi ve kollarını iki yana açtı. Üzerindeki gömleğin hepten gerilmesi, karın kaslarının da gözler önüne serilmesi demekti ama ben kollarındaki kaslara daha çok takılı kalmıştım. "Yapmak zorunda olduğum şeyleri sevmiyorum ama ben zaten kumarhane sahibi olmayı da hiçbir zaman sevmedim Nazlı. Yani kısaca, ben sevmediğim şeyleri yapmaya alışkınım. Ve herkes bilir ki, buna onlar dahil, ben bir şeyi *yaparım* dersem yaparım. En iyi şekilde. Bana güveniyorlar. Bir esaretin içinde gözüksem de esir falan değilim. Ha illa bir esaret arıyorsak, ben zaten Kara'nın esiriyim." Cümlesi bittiğinde bir de göz kırpmıştı.

"Hava mı atıyorsun sen?" diye sordum şaşkınlıkla.

Minicik bir kahkaha attı. "Gerçekleri söylüyorum diyelim," dedi fakat ben galiba kaslarından bahsetmiştim.

"Bak zaten kafam karışık, benim kafamı daha da karıştırma Bora..." dedim, bir ricada bulunur gibi.

Bora'nın kaşları havalandı. "Sonunda esas konuya gelebildik."

"Esas konuya gelmek derken?" dedim, merakla.

Bora derin bir nefes alırken ellerini kafasının arkasından, ayaklarını da sehpadan çekti. Kolçağa yaslanarak hafifçe bana doğru döndü ve bacak bacak üzerine attı. "Emir Milić," dedi, ciddi bir tavırla. "Peşinde olduğumuz bilgiyi alabilmen ve kendi hayatını garanti altına alarak Emir Milić'i öldürebilmen için, yapmak zorunda kalacağın şeyden bahsediyorum... Bu değil mi kafanı karıştıran?"

Dudaklarım bir parça açılırken, "Tarantula ile mi konuştun?" diye sordum.

"Evet. Ama bunun böyle olacağını zaten tahmin ediyordum," dedi. Gözleri üç saniye gözlerimde oyalandı, sonra sehpanın üzerindeki sigara paketine uzandı. "Sen ortaya deri altı çipi fikrini attığın anda, bunu yapmak zorunda kalacağını biliyordum." Ya aşk ile mantık aynı ipte yürüyemiyordu ya da doğrudan ben aşk enerjisinde aptallaşan biriydim. Bora içine bir duman çektikten sonra, gözlerimde her ne gördüyse gülümsedi. "Kendini yargılama," dedi. Soğumuş kahvemi kafama diktim. "Bu işlerin tümden içine girmiş olman, dahiyane planlar yapman, stratejik düşünce yapının mükemmele yakın olması, seni masumiyetinden arındırmaz."

"Nasıl yani?"

"Masumsun," dedi, büyülenmiş bir şekilde gözlerime bakarken. "Kötülüğe çalışmaya çok müsait bir aklın var evet ama canın yandığında. Sadece biri senin ya da değer verdiğin birinin canını yaktığında. Emir Milić kim, oynadığın oyunda önemli biri sadece. Sana bir zararı dokunmamış, sevdiğin birini incitmemiş biri. Stratejik düşünüyorsun evet ama doğru plan her zaman akılla kurulmaz. Hatta kusursuza yakın doğruluktaki plan, kalple kurulur. Kalbin acımadığında, kötülüğe çalışmıyor senin aklın. Çünkü senin kalbin nazik olduğu kadar iyi de Nazlı. Bazen, bazı şeyleri hesaplayamıyor, göremiyorsun; aptal olduğun için değil, kalbin tertemiz olduğu için. Benim senden farkım bu işte. Ben kötüyüm. Benim kötülüğe çalışan bir aklım olduğu kadar, kötülüğe çalışan bir kalbim de var."

"Ben onca cinayet işledim, nasıl benim masum olduğumu söyleyebilirsin ki?" diye sordum. Yüzümde ve sesimde itiraz dolu bir ifade vardı. "*Kötülük kötülüktür*, diyordun Çınar'a daha bugün?"

Bora sigarasının dumanını üflerken, bakışlarını karanlık gökyüzüne çevirmişti. "Günün birinde, '*Hiç insan öldürmediği halde, altı kişinin canına kıymış bir katilden daha cani insanlar gördüm. Umudumuzu öldürenleri gördüm*... diye yazmış Dostoyevski, Ölüler Evinden

Anılar'da,' demişti bir kız..." Aynı gökyüzü gibi karanlık gözlerini, gözlerime mühürledi. "Çınar'a öyle dedim, evet... Öyle düşünüyorum ve de... Ama bu kendimle ya da Çınar'ın *dava* dediği şeyle alakalı bir düşünce... Bilirsin, ben hiçbir zaman düz bir mantıkla bakmam durumlara. Sen, çocukluk arkadaşını kaybettiğin suikastın, suikastçılarının peşine düşmüşsün, o kadar. Hayatta kalmak için işlediğin cinayetleri saymıyorum, en nihayetinde Çınar Akbulut gibi, sen de ajansın."

"Senin umudunu defalarca öldürmüşümdür?" dedim, sorar gibi.

Bora başını iki yana salladı. "Umudun bittiği yer, öldüğüm yerdir Nazlı." Gülümsedi. "Her zaman umudun bittiği için ölmezsin. Ölümün çeşitli sebepleri vardır. Ama umut biterse yaşayamazsın. Şu an dünya üzerinde yaşayan her insanın, muhakkak bir umudu var. Mehmet Şahindağ'ın bile. Beni yenme, benden seni alma, beni öldürme umudu."

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Az evvel Annie'ye felsefeye gelemiyorum gibi bir şeyler demiştim..." Bora gülerken başını iki yana salladı. "Sen zamanında etkili konuşma yöntemleri falan mı öğrendin, sonuçta Oxford'lusun."

"Neden?" diye sordu, göz kırparken. "Ben konuşurken etkileniyor musun?"

"Konuyu çarpıtma!" dedim, kızgın bir tavırla.

"Peki. O zaman konuya geleyim," dedi. Yüzü ve sesi ifadesizleşirken, dikkatle gözlerimin içine bakıyordu. "Ne düşündün? Emir Milić'le ilgili?"

Kendime bir sigara yakarken, "Onunla beraber olmak istemiyorum," dedim. Boğazımı temizledim. "Yani zaten bunu istemem çok saçma olurdu da... Yani bunu yapmak istemiyorum. Yapmak zorundayım, evet. Mecburum. Ama istemiyorum. Yapmayacağım. Ama dersen ki, *peki ne yapacaksın,* işte onu da bilmiyorum."

"Eğer bir şeyi yapmak zorundaysan ama yapmak istemiyorsan... Başka yollar aramak lazım," dedi.

Sigaramdan bir nefes çektim. "Her yolu düşünmek ve ona göre, evet *tek çarem bu* demek lazım."

İç çektim. "Hiçbir yol gelmiyor aklıma..."

Bora'nın dudaklarının kenarında küçük bir tebessüm belirdi. "E çünkü odaklandığın tek şey, bunu yapıp yapamayacağın..." Kaşlarımı çattım. "Ve belki, benim ne hissedeceğim..." Ciddileşti. "İşte eğer kötü biri olsaydın, o çip meselesinde aklına bu gelirdi. Senden bunun isteneceği... Kendi kalbin kadar bir şeyler bekliyorsun karşındakinden, genelde... Bu aklına daha erken gelseydi, bu ihtimal önüne koyulduğunda nasıl karşılık vereceğini düşünmeye de daha çok zamanın olurdu."

Sigaramı telaşla küllüğe bıraktım. "Bir planın olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Aynen öyle sevgilim," dedi.

Planını henüz bilmiyordum ama Bora'ya yaklaşıp adeta üzerine atladım ve kollarımı boynuna doladım: "Sen dünyanın en zeki kocasısın!"

"Sen de sapyoseksüelsin ve zeka parıltısı görmeden, benimle temas kurasın gelmiyor!" dedi, şakacı bir tonlamayla. Ellerini belime yerleştirirken, burnunu saçlarımın arasına gömmüştü. "Yine kendi kendine dertlenip içlendin... Benden uzak durmalar, eve gitmekten çekinmeler, kendine kızmalar..." Çok zeki olduğu için iğnelemelerini duymazdan geldim ve yanağına kocaman bir öpücük kondurup, geri çekildim. Heyecanla gözlerine bakıyor ve dudaklarının arasından çıkacak şeyi merakla bekliyordum. "Nabzını önce yükseltmen, sonra yavaşlatman... Bir noktada durdurman gerekiyor ya..." Başımı devam etmesini söylercesine salladım. "İşte bunu yapmanın şahane bir yolu var."

"Nedir?" diye sordum.

"Strip Poker," dedi.

Aniden bastıran öksürük krizi, sanırım bir an nefes alamadığım içindi. "Yani Emir'le yatmamamı ama karşısında soyunmamı mı istiyorsun?" dedim. Bora bir cevap verecekti

fakat cevabını beklemeden hızlıca devam ettim: "Ben bunu yapabilirim ama sen gerçekten bunu mu istiyorsun?"

Bora kaşlarını çattı. "Soyunmanı istesem, *soyun karşısında* derdim Nazlı!" İfadesi hafiften tersti. "Soyunmaman için Strip Poker diyorum."

"Ama yenilme ihtimalim var?" dedim, şaşkınlıkla.

"Benim yenilme ihtimalim, senin yenilme ihtimalinden daha düşük..." dedi. Gözlerim bir kez daha fal taşı gibi açıldığında, "Ben oyunu da seni de, kamera, kulaklık ve mikrofon aracılığıyla yönlendireceğim, evet..." dedi.

"Ama benimkine kıyasla daha düşük bir ihtimal de olsa, yenilebilirsin. Öyle ya da böyle bu bir ihtimal. Bunun önünü arkasını düşündün mü?"

Bora ciddi olup olmadığımı sorgular gibi yüzüme baktı. "Sence?" dedi, kendinden emin bir ifadeyle. "Seni şeytanın yanına, kalkansız gönderecek değilim." Ayağa kalktı ve birkaç adım atıp gözlerini gözlerimle birleştirdi. "Şimdi bu herifin nabzının yükselmesi için, devamlı bir adım ileriye gittiğini düşünmesi yani sonuç için heyecanlanması gerekiyor." Bora'nın tavrı bir ders verir gibi öğretici, öte yandan da astına görev verir gibi netti. "Çıplak bir kadın, bir erkeği heyecanlandırır. Ama yavaş yavaş soyunan bir kadın, bir erkeği daha çok heyecanlandırır. Üstelik bu çıplaklık, karşısında var olan ve dokunamadığı bir çıplaklıksa." Kısa bir süre, anladığımı teyit etmek ister gibi es verdi. "Bu herifi iyi tanıyorsun, zamanında epey araştırmışsın. Kumarbaz olduğunu biliyoruz. Hırslı olduğunu biliyoruz. Natalya'ya yenildiği için fena bozuldu, elde var bir. Ayrıca Natalya ona kur yaptı ve ilgi alanına girdi, bu da elde var iki."

"Yani bana devamlı yenilecek ve ben hiç soyunmadan..." Bir şeyler kafama oturmuyordu. "Hiç yenilmeden nasıl nabzının hızlanmasını sağlayabilirim ki?"

"Yenileceksin tabii sen de... Ama buradaki en önemli konu şu: Emir Milić, Strip Poker oynayacağınızı bilmiyor ama biz biliyoruz Nazlı," dedi. Birkaç adım atarak karşımdaki koltuğa

oturdu ve gözlerini gözlerime dikti. "Manipülatif giysiler seçeceksin."

"Yani seksi kıyafetler mi?" diye sordum.

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Seksiliğin kıyafetlerle alakası yok, Natalya zaten seksi bir kadın. Tavrıyla, bakışlarıyla..." Fakat muhtemelen Natalya onu asla cezbetmiyordu çünkü bundan haz etmiyor gibiydi. "Yenilme payı bırakmak için, daha çok parça kıyafet giyeceksin... Ki ben kombini yaptım."

Kaşlarım havalanırken, "Bravo!" dedim. Hatta utanmadan ve sıkılmadan, kendisini tam on saniye boyunca alkışladım. "Keşke bana da haber verseydin."

"Kaçıp gitmeseydin-"

"Tamam tamam," dedim, sözünü keserek. Yüzüme yapay bir gülümseme yayıldı. "Senin kıyafet zevkine güvenmesem de... Kabul ediyorum."

Bora cebinden telefonunu çıkarttı, ekranda bir şeyler yaptı ve telefonu bana uzattı. "Sutyen yerine bralet giyeceksin," dedi, ekrandaki siyah dantelli braleti bana gösterirken. "Çünkü gömlek bahsinde, her türlü yenileceksin. Eğer ters bir durum olur da kaçmak zorunda kalırsan, sutyenle dışarı çıkmandan daha rahat olacak bu senin için." Ekrandaki fotoğrafı değiştirdi. "Altına siyah, dar bir pantolon. Ki bu pantolonu asla ama asla çıkartmayacaksın. Yenilmeyeceğiz." Bunu daha çok kendisine söylüyor gibiydi. Gözlerini telefondan çekip bana baktı. "Topuklu ayakkabıların özel, Caitlyn'le konuştum. Topukları silah olarak tasarlanmış ayakkabı, ki daha önce böyle bir şey kullanmışsın?"

"Evet," dedim. Tüm bunları ne ara hesaplamıştı? "Kullandım."

"Kolsuz, beyaz ipek bir gömlek..." dedi, telefonundan başka bir resim açarak. "İçini göstermesi işine yarayacak. Kolsuz gömlek çünkü bir de ceket giymen gerekecek."

"Ceket de kaybedeceğim bahislerden birisi olsun diye herhalde," dedim.

"Aynen," dedi. Başka bir fotoğrafı açtı. "Natalya Agapova ihtişamı için gösterişli bir kolye takman lazım ki... Herhangi

bir olası ihtimalde, masaya kolyeni de koyabil. Belki onun kravatına denk düşer bu, bilemiyorum. Ama bu kolyenin senin için çok önemli olduğunun altını çizmen için, devamlı elin kolyeye gitmeli. Sanki o kolyeyi kaybedersen ölürmüşsün gibi."

"Ölen kocamın hediyesi olduğunu söyleyebilirim," dedim.

Bora yüzüme öyle bir baktı ki, kendimi suçlu hissettim. "Sevgilim..." dedi, ciddiyetle. "Herif Natalya'yla yatmak isteyecek. Sence ölen kocandan bahsederek, libidosunu düşürmek ne kadar mantıklı?"

"Mantıksızmış," dedim. Bora telefonunu sehpanın üzerine koyarken, derin bir nefes verdim. "Ne yani pantolon ve braletle karşısında kalarak, adamın nabzını yükseltebilecek miyim?"

"Maalesef evet," dedi, hoşnutsuz bir şekilde. Yüzüne öylece, bomboş bir şekilde baktım. "Kendine duyduğun güven, albeninin olmazsa olmazı. Safa yatma hiç. Natalya Agapova'yla tanıştım ya ben hani..." Safa falan yatmıyordum; aksine Emir'le yatmamak için anlamaya çalışıyordum. Seksapalitenin ne olduğunu biliyorsam da şu an hiçbir şey hatırlamıyordum. "Zaten role girdiğinde gerisi gelir." Başını sağa ve sola yatırdı. "CIA ile tüm bağlarının kopmasını istiyorum. Çünkü bu kalan hayatının garantisi. Mehmet Şahindağ'dan ziyade, senin özgürlüğün için buna katlanmak zorundayım. Sen de zorundasın. Ve bu yöntem, diğer yöntemlerden daha iyi. Çünkü sen de özellikle istediğinde iyi bir oyuncusun."

Egomun okşandığını hissederken, Bora'yı onaylarcasına başımı salladım. "Peki en kötüsünü düşünelim... Diyelim kontağımız koptu..." dedim, kısık bir sesle. Duraksadım. "Ve yenildim, yenildim, yenildim... Ve bir şekilde Emir'i oyaladım ama bana dokunmasına izin vermek zorunda kaldım diyelim..." Bora'nın gözleri kısıldı. "O zaman üzülür müsün?"

"Üzülmem," dedi, hiç düşünmeden. "Ama diyelim kontağımız koptu... Yenilmeyeceksin. Yenilme diye, bu akşamdan itibaren, seninle poker çalışacağız." Bir kez daha

şaşkınlığa uğradığımda, artık ne diyeceğimi bilemediğim yere geldiğimi hissetmiştim. "Daha evvel sana birçok taktik vermiştim Maçahel'de. O başlangıç seviyesiydi. Şimdi ise ileri seviyeye çıkacağız."

Zihnime muhteşem bir rahatlık yayıldı. "Kartları getireyim mi?"

"Poker oynamayı öğretmeyeceğim, onu zaten biliyorsun..." dedi. Güldü. "Tüm olasılıkları da hesaplayamayacak kadar az zamanımız olduğunu düşünürsek... Bu pratik içerikli değil, sözel bir ders olacak." Gözlerimi devirdiğimde, Bora'nın yüzüne yapmacık bir gülümseme yayılmıştı. "Ne kadar iyi bir öğrenci olursan, sınavda o kadar kolay soru sorarım," dedi. Elini bana uzattığında, oturduğum yerden kalktım. Sehpanın kenarından dolanarak yanına ilerledim. Beni kendine çektiğinde, dizlerine oturmuştum. "Bir daha kafana hiçbir şey takmadan, bana gel sevgilim... Gördüğün gibi, senin hayatını kolaylaştırmak için her zaman bir çözüm yolum var..." dedi.

Dudaklarına dudaklarımı dayadığımda, bugünümüz için şükretmiştim.

♠

Bugün, 28 Şubat'tı.

Yolun Bora'ya çıkacağını bilmeden, deniz gözlü çocuğun hayatını kurtarmak için bir kumarhaneyi dolandırmaya kalkışımın dördüncü yılı.

"Kuşkusuz. Geri geleceğim. Tam gözlerinin karşısına," diye yazmıştım, o fotoğrafın arkasına. Bana Anıl'ı hatırlattığı için ve Bora ile tanışmadan saatler önce. Kader ağlarını öyle garip bir biçimde örmüştü ki, Hakan'la nasıl günlerce blackjack çalıştıysam, o gün Hakan sayesinde girdiğim casinonun sahibi Kara'yla da dört sene sonra, üç gece ve iki gün boyunca poker çalışmıştım; ve saatler sonra, yine tek başıma oyun oynayacak, oyun oynayarak hayatta kalmaya çabalayacaktım.

Kulağımın yanında atan kalbini, parmaklarının kenetlendiği nabzımda hissediyordum. Bora, kanepenin kolçağına sırtını

yaslayarak ayaklarını dümdüz uzatmış ve beni de bacaklarının arasına yerleştirmişti. Kolları beni sımsıkı sararken, çenesi göğsüne yaslı başımın üzerindeydi. Uyandığımda, saçlarımla oynayarak beni izlediğini görmüştüm fakat farkındaydım ki daha çok, bu geceyi düşünüyordu; Emir Milić'le buluşacak Natalya'yı. Bora'nın bundan nefret ettiğini biliyordum. Ve endişelendiğini. Yine de herhangi bir şey söylememiş, beni şefkatle öpmüş ve elimi tutarak yataktan kaldırmıştı.

Kahvaltıyı beraber hazırlamıştık. O bol yeşillikli bir omlet yaparken ben çay demlemiştim. Aslında Bora, kahveyi daha çok seviyordu. Tercihinin daima espresso olduğunu biliyordum ama alkollü kahve içtiğine de şahit olmuştum. Onu pek umursamamaya çalıştığım ve ona zarar vermek için elimden geleni asla ardıma koymadığım zamanların birinde, nemli havanın hüküm sürdüğü ve bunaltıcı derecede kasvet kokan bir yaz gecesinde mesela.

Ertesi gün çok önemli bir toplantısı olduğunu fakat bir türlü kendisi için hazırlanan raporları inceleyemediğini, tembel bir öğrenci gibi son gece uyumadan sabaha dek çalışıp holdinge öyle gideceğini Gökhan'la konuşurken duymuştum. Benim yatıp uyuyacağımı zannettiği için salonda çalışmaya başlamıştı ve ben de salonda son ses televizyon izlemeye başlamış, uyarıcı bakışlarına ise katiyen aldırmamıştım. Önündeki dosyaları ve laptop'ını alıp süslü salona çıktığında peşinden gidip piyanonun tuşlarına basmıştım. Yapması gerekeni yapmış ve kendisini çalışma odasına kapatmıştı ama beni bu da yıldırmamıştı. Çalışma odasının şifresi *38118* olduğu için oraya da dan diye girmiş ve bu sefer de kütüphanesindeki kitapların isimlerini bağıra bağıra okumaya başlamıştım. Kahvesine alkol karıştırma sebebi uykuyla baş etmek olduğu kadar, sabır kazanmak da olabilirdi fakat hiçbir tepki vermemesi beni çok sinirlendirmişti.

Öyle ki fincanını elinden alarak masasına yerleşmiş ve bile bile yaptığımı göstermekten çekinmeyerek, dosyalarıyla

laptop'ına sıcak kahveyi boca etmiştim.

"Bir yudum alabilseydim bari," demişti, yaptığım şeye karşılık. *"Başım çatlıyor."*

Öfkelenmek yerine verdiği tek tepki buydu ve ben şaşkınlıktan öleceğimi düşünmüştüm.

Oldukça sinir bozucu birisiydi ve ben onu kızdırmaya çalıştığım zamanlarda bana istediğimi vermemesine ifrit oluyordum.

Belki anlamamıştır diye ya da sadece damarına biraz olsun basabilmek için, *"Çalışamayacaksın!"* deme gereği duymuştum. *"Dosyalarına ve bilgisayarına kahve döktüm!"*

Bora ise, *"Canın sağ olsun karıcığım,"* diyerek beni dalgaya almış, odadan çıkıp gitmişti.

Kaç milyon dolarlık olduğunu asla bilmediğim ve öğrenmeyi hiç istemediğim bir anlaşmadan da çekilmiş, toplantıyı iptal etmiş, ertesi gün akşama kadar uyumuştu. O akşama kadar uyurken, ben onun kolları arasındaydım çünkü uyuyamasın diye bir yatakta zıplamadığım kalmıştı fakat Bora beni umursamamıştı bile. Hatta, avazım çıktığı kadar söylediğim *Allah belanı versin, Allah seni kahretsin* şarkısını bile.

Akşam üzeri kalktığında yaptığı ilk şey de kahve içmek olmuştu, bu kez alkolsüz.

Amerika'da yaşamak, beni de çaydan tümüyle uzaklaştırmış ve kahveye alışabilmemi sağlamıştı. Zaten çay, bergamot aromalı değilse içilmezdi ve benim topraklarımda bergamot yasaktı. Kahvenin acı sertliği, Nina Adams'ın kalbine en uygun olanıydı. Belli bir süre geçtiğinde, insanın her şeye alışabildiğini fark etmiştim. Tatlı yememeye, içki içmeye, çayı bırakmaya, ana dilini konuşmamaya, hatta birisini çok sevdiğini kendine hatırlatmamaya bile.

Sonra Bora'yı gördüm; tatlı arar, içki içmez, çayı özler, ana dilimi konuşmadan duramaz, hatta birisini çok sevdiğimi daima hatırlar oldum.

Ben çay demlemek istedim, Bora da herhangi bir itirazda bulunmadı ve adım kadar emindim ki, bu ikimize de bize dair bir şeyleri hatırlattı: Belki *ağzının tadını bilmeyen zenginleri*; belki de *Karadeniz*'i.

Kahvaltıyı tatlı bir sessizlik içinde yaptık ve göz göze geldikçe birbirimize gülümsedik. Bora tabletten haberlere baktı, ben ise lokmalarımın tadına varmak ister gibi önümdeki tabağa odaklandım ve *Moonlight Sonata* kısık bir sesle bize eşlik etti. Normal bir günü yaşıyor gibiydik ve ikimiz de bu akşam Emir Milić'le ne kadar ileri gitmem gerekeceğine dair düşüncelerden uzaklaşmaya çalışıyorduk. Çaremiz çaresizlikti ve bazı şeyleri dile getirmesek de anlaşabiliyorduk.

Kahvaltıdan sonra kanepeye kurulmuştuk ve ne kadar zamandır böyle kaldığımızı bilmiyordum. Kalbinin atışlarıyla ritmik bir oyun oynayan nabzım, ikimize de huzur ve güven veriyordu. Denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusunu içime çekerken, kolları arasından hiç ayrılmamak istiyordum. Bir kez daha Natalya Agapova'ya bürünmek içimden gelmiyordu ve hiçbir şeyden değilse bile Nazlı'yı kaybetmekten ölesiye korkuyordum.

"Hazırlanman gerekmiyor mu?" diye fısıldadığında, düşüncelerimden sıyrılmaya çalıştım. "Uzun sürüyor işin..."

"Bora..." dedim.

"Efendim Nazlı," dedi.

"Dört sene önce bugün... Kıbrıs saatiyle... Benim masama oturdun," dedim.

Saçlarımdan öptü. "Biraz sonra, hayatımın en büyük hatasını yapacağım yani..." dedi. Saçlarımı çektiği an'ı kastettiğini biliyordum. "Bazen, kadere teslim olmak yerine, *keşke kalem benim elimde olsaydı* diyorum." Dudaklarım buruk bir şekilde iki yana kıvrıldı. "Şöyle başlasa... '*Bir yaprak düşer Mart'ın birinde; güneş batar, her yer kapkaranlık olur. Ve bir yaprak düşer bambaşka bir Mart'ın birinde; karanlığın tam kalbine, yeniden güneş doğar.*' Ve

burada bitse..." Sesinin tınısına cılız da olsa hüzün bulaşmıştı. "Yalın ve epik."

"Ablanı kaybettiğin için çok üzgünüm..." dedim. Kucağından doğruldum ve gözlerinin içine baktım. "Sevgilim," dedim, yumuşacık bir ifadeyle. "Emir Milić'in dün ya da yarın değil, bu gece, 28 Şubat'ın 1 Mart'a bağlandığı gece buluşmak istemesi... Beni düşündürüyor..." Bora'nın bakışlarının derinliğine teslim olurken, bir avucumla yanağını kapladım. "Ben Natalya olarak kamufle olacağım ama sen açıktasın... Nazlı güvende ama sen dışarıda olacaksın Bora... Beyza Karabey'in yokluğunun onuncu senesi. Mehmet Şahindağ köşeye sıkışmış ve bir çare arar halde. Ve benim içim, hiç rahat değil. Sana bir şey olmasından korkuyorum."

Bora bileğimi tutarken nabzımdan öptü. "Tedbirlerimizi aldık," dedi. Parmak uçları saçlarımın arasında dolaşırken, "Sen kendini düşüneceksin önce..." dedi, dikte eder gibi. "Sesim kulağında, nefesim boynunda olacak... Sakın unutma..."

İkimiz de birbirimiz için kaygılanıyorduk ve bu kaygılar birbirlerine karışıp, içimizde bir çığ gibi büyüyordu. "Evimizde kalırız belki ilk kez, ben operasyondan döndüğümde..." dedim.

Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Nasıl istersen," dedi.

Gecenin içinde parlayan bir güneş gibi, sıcacık bir şekilde gülümsedim. Sırf içi rahat etsin diye. Bunun mümkün olmadığını kendi içimden bilsem bile. Yanından kalktım ve son kez Natalya Agapova olmak için, yatak odasına doğru ilerledim. Baş parmağımın bittiği yere yeniden yerleştirilen çip, nabız bilgilerimi de kaydediyordu ve ben Bora için, nabzımı kontrol etmek zorundaydım. Eğer heyecanlanırsam, eğer korkarsam, eğer endişeye teslim olursam ona göstereceğim poker kartlarına odaklanamazdı ve benden birkaç yüz metre ötede geçireceği saatler, onun için cehenneme bedellenirdi.

Saymaya başladım.

Son dört yılımın, Bora yanımdayken de yanımda değilken de varlığıyla geçtiği her bir saniyesi kadar sayacak ve gecenin sonunda koşup, zafer dolu bir gülümsemeyle boynuna atlayacaktım.

134.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Sizleri çok seviyorum. Var olun. Daima.

♠

Topuklu ayakkabılarımın sesi otel koridorunda yankılanırken, bir adam da bana eşlik ediyordu. Dört sene önce, Türkiye'nin en ünlü iş adamlarından, Karabey Holding'in sahibi Bora Karabey masama oturduğunda içime çöreklenen durma hissinin bir benzerini hissediyor olmam, muhtemelen kaygının, konsantrasyonumun önüne geçmesinden kaynaklanıyordu. Emir Milić'in odasına doğru yaklaşırken, arkamı dönmek ve buradan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum ama hayat, bazen, insana seçme hakkı vermiyordu. Veriyorduysa da ben kolaya kaçamıyordum. Eğer Amerika'ya ihanetten tutuklanmak ve kalan ömrümü bir hücrede geçirmek istemiyorsam, -ki ömrümün ne kadar uzun olacağı meçhuldü- adamın tıklattığı kapıdan içeri girmek zorundaydım.

Zorundalık...

Kesinlikle yapılması gereken eylem.

Başka bir 1 Mart'ta.

"Hoş geldin," dedi Emir Milić, kapıyı açar açmaz. Yüzünde samimi görünen bir gülümseme vardı. "Lütfen, içeri gel."

İstemeye istemeye otel odasından içeriye girdiğimde, kulağımda Bora'nın sesi vardı: "Seni seviyorum." Beni herkesin duyabileceği fakat Bora'nın sesini -o istediği sürece- yalnızca benim duyduğum şekilde bir sistem kurmuşlardı ve ben gücümü Bora'dan alıyordum. "Gevşe." Gergin olduğumu nabız hareketlerimden anlıyor olmalıydı ve ben kalp atışlarımı biraz olsun yavaşlatmamı, heyecanımı

azaltmamı, daha odaklı olabilmemi sağlayacak bir ilaç kullanmama rağmen o kadar da rahat değildim.

"Ne içersin?" diye sordu Emir Milić.

Aslında midem bulanıyordu ve fakat, Natalya sek votka içerdi. "Duymamış gibi davranıyorum," dedim, bozuk aksanlı İngilizce'mle.

"Sek votka içmesen, kokteyl hazırlasam sana?" dedi Emir Milić.

Gülümsemek için kendimi zorlarken, "Uğraşmana gerek yok," dedim. Açıkçası böyle söylesem de şu an benimle ilgilenmek yerine başka bir şeyle ilgilenmesi işime gelirdi.

Emir Milić, büyük salonun Amerikan tipi mutfağına doğru ilerlerken, "Benim için bir zevk. Ceketini çıkartsana," dedi. Böyle iyiydim. Ceketim, kumarda kaybedeceğim ama öncesinde asla çıkartmamam gereken bir parçaydı. "Bu havada üşüyor olman, Ruslara hakaret sayılır."

"Belki de odanın ısısını düşürmelisin," dedim, bilmiş bir edayla. Kolyemle oynuyor, Emir Milić'in bakışlarının kolyeme odaklanmasını sağlıyordum. "Sonuçta biz sıcağı sevmeyiz."

Emir Milić klima kumandasına uzandığında, yekpare pencereye doğru yürüdüm ve şehir manzarasına bakarak, biraz olsun kafamı toplamaya çalıştım. Ne yaparsam yapayım bir türlü gevşeyemiyordum. Gevşememi engelleyen en önemli faktörlerden biri, Bora'nın beni sevmesiydi; Bora beni sevdiği için yaşayabileceklerimden korkuyordum. Artık kaybedecek bir şeyi olmayan Nina Adams gibi hissedemiyordum. Operasyonlar, toplantılar, planlar da beni artık ekstra geren bir durum olmaya başlamıştı. Tüm bunları beyhude bir şeymiş gibi görüyordum. Kaotik ortamdan çok bunaldığım için, herkesten uzakta izole bir hayat yaşamak ve bu hayatın içine yalnızca Bora'yı dahil etmek istiyordum. Hatta öyle bir noktadaydım ki, utanmasam, Mehmet Şahindağ'ın ölüp ölmemesiyle bile ilgilenmeyecektim. Zafere giden yolda bu kadar ilerlemişken böyle düşünüyor olmam fazlasıyla garipti ve fakat içimde Monte Carlo'dan beridir, yorgunlukla birlikte

büyüyen bir his vardı: Bora'ya sarılmak, bunca mücadeleden çok daha değerliydi, çünkü hayat çok kısaydı.

"Nazlı," dedi Bora. Sesi yumuşacıktı. "İyi misin?" Bakışlarımı Emir Milić'e çevirdiğimde, elindeki şişede yeşil bir sıvı olduğunu görmüştüm. Ve Bora, gözlüğümdeki kamera sayesinde gördüğü görüntüye, benden önce atılarak, "Kivi mi o?!" diye sordu.

"Ne kokteyli hazırlıyorsun?" diye sordum, Emir Milić'e yaklaşarak.

Bana baktı ve gülümsedi. "Kivi martini."

"Sek içmek istediğini söyle," diye emretti, Sergio'nun kulağıma düşen sesi.

"Martini sevmem," dedim, tezgaha otururken.

Emir Milić'in bakışları beni ayakkabılarımdan başlayarak süzmüş ve gözlerimde durmuştu. "Votkayla yapıyorum."

"Bana sek votka verirsen, daha mutlu olacağım." Gözlerimi Emir Milić'in gözlerinden çekmiyordum. "Votkayla kokteyl hazırlanması, votkaya haksızlıkmış gibi geliyor bana."

"Çok seveceksin," dedi Emir Milić. Bana aldırmadan kokteyli hazırlamaya devam ediyordu. "Aramana çok sevindim." Konuyu değiştirmesi de kokteyller konusunda kendisine ne kadar güvendiğini gösteriyordu. "Açıkçası Kara'dan kendini bu kadar gün koruman bile mucize bence. İyi kaçmış, iyi saklanmışsın. Ben seni koruyacağım."

"Ben Kara'dan kaçarken, beni Kara'nın olduğu şehre getirmen biraz canımı sıksa da sana güvenmek isterim," dedim.

Kendi kokteylinden bir yudum aldığında, yüzünde lezzetinin ne kadar iyi olduğunu gösteren bir ifade oluştu. "En yakına bakmayacaktır," dedi, kokteylimi bana uzatırken. "Hem burada uzun süre kalmayacağız. Seni Marco'ya götüreceğim."

Emir Milić'in beni Marco'ya götürecek kadar bir ömrü olmayacaktı. "Marco bana yardım eder mi, emin değilim."

Kokteylimi dudaklarıma götürdüğüm sırada, Bora, "Nazlı!" dedi.

Kokteyle dudaklarımı değdirdim ve yüzümü ekşittim. "Çok kötü kokuyor!" Ağzımın içine yayılan kivi tadı, mide bulantımı arttırmıştı. Bir yudum kivinin beni öldüreceği yeri çoktan geçtiğimi Bora'ya şu an izah edemezdim ama ölmediğimde, muhtemelen anlamış olurdu. "Greyfurt mu var bunun içinde? Hiç sevmem!"

Emir Milić gülümsedi ve başka bir bardağa, buz koyup üzerine votka boca etti. "Ağzının tadını bilmiyorsun."

"Sen de!" dedim, votkayı elinden alırken. "Votka'ya buz eklediğinde tadı bozuluyor." Votkamdan kocaman bir yudum aldım. "Zaten Amerika'da içtiğim hiçbir votkayı beğenmiyorum."

Emir Milić gülerken, kokteylini yudumladı. "Marco sana yardım eder çünkü onun için bir silah olacaksın... Seni Kara'ya karşı kullanacak. Kara seni elde etmek istiyor ve-"

"Kara beni elde etmek istiyor, doğru. Ama Kara, en nihayetinde beni kullanmış. Gökhan Demir de kandırmış beni! Hain olduğumu bildiği halde susmuşlar ve Marco'ya karşı zafer kazanmışlar! Benden silah olmaz yani... Marco beni, sadece öldürmek için istiyordur." Emir Milić beni dikkatle dinliyordu. "Marco'ya da ihanet etmiş oluyorum. İsteyerek ya da istemeyerek. Marco bunu affedecek bir adam değil."

Emir Milić kokteylini tezgahın üzerine bıraktı ve kollarını tezgaha dayayarak, hafifçe bana yaklaştı. "Marco'yla çalıştığımı biliyorsun. O zaman niye buraya geldin?"

Yüzümde Natalya'nın en seksi gülümsemesi vardı. "Oyun oynamayı seviyorum Emir." Emir Milić yutkundu. "Peligro'nun masasındaki en yakışıklı sendin. Ve beni ısrarla aradın."

"Kara'dan sonra?" dedi, *unutmadım* der gibi.

Dudağımın kenarını ısırırken, votka bardağımı tezgaha bıraktım ve hafifçe Emir Milić'e doğru eğildim. "Kara yakışıklı olabilir ama eğlenceli biri değildi. Benim hayatım kaçarak,

hayatta kalmaya çalışarak, mücadele ederek geçti. Ben bir piranayım. Yani avcı... Eğer oyunlar olmasaydı, bu hayat çekilmezdi. Yani ölüm tehlikesi var diye, eğlenmeyecek değilim... Değil mi?"

"Peligro'nun seni neden yanında tuttuğunu şimdi daha iyi anlıyorum..." dedi Emir Milić. Doğruldu ve tezgahın etrafından dolanarak yanıma geldi. "Eğlenmeyi ben de sevdiğim için şanslısın."

Küçük bir kahkaha atarken, votkamla beraber tezgahtan çekildim ve oturma grubuna doğru ilerledim. Emir Milić de peşimden geliyordu. Rahat bir şekilde tek kişilik koltuğa oturduğumda, o da iki kişilik kanepeye yerleşerek bana dönmüştü. Kendime sehpanın üzerindeki paketten aldığım sigarayı yakarken, yeniden konuşmaya başladım: "Yani sana, beni Kara'dan kaçır ya da koru diye gelmedim. Ben Kara'dan kaçarken ve kendimi korurken eğlenelim istedim." Bakışlarım fazlasıyla talepkardı. "Çünkü bence sen, iyi bir oyun arkadaşı olacaksın."

"Şüphen olmasın," dedi. Bakışları, aynı benimkiler gibi talepkardı. Sigara paketine uzanırken, bakışlarını gözlerimden çekmemişti. "Bay Simo öldürülmüş. Duydun mu?"

"Evet," dedim. Güldüm. "Marco intikam için öldürdü diyorlar. Bay Simo da Dylan'ı öldürdüğü için... Ama ben inanmıyorum. Çünkü Meksika'yı karşısına alacak kadar cesur değil."

"Marco değildi. Biz de Kara yaptı diye düşünüyoruz," dedi. *Biz*in kim olduğunu sorgularcasına baktığımda, "Marco da benim gibi düşünüyor," diye ekledi. İçime derin bir duman çektim. "Ama Meksika, bu cinayeti Marco'nun işlediğine maalesef inandı. Ve Marco, maalesef çok ciddi bir güç kaybetti."

"Bütün gece Marco'dan bahsetmeyeceğiz, değil mi?" dedim, kaşlarımı çatarak. "Tüm bunları biliyorum Emir. Hatta Marco'nun, Sergio Morris'e yeniden ulaşmaya çalıştığını da biliyorum. Sergio Morris, ani bir kararla, Marco ile çalışmayı

bırakmış. Sanırım ne kadar Bay Simo ile ters düşse de, Marco'nun onu öldürdüğüne inandı ve bundan hoşlanmadı. Eğer Marco, Sergio Morris'i yeniden kazanırsa, Meksika'nın hatırı sayılır kesimini de kazanacağını düşünüyor olmalı."

Emir Milić'in gülümsemesi muhtemelen zekam karşısında şaşkınlığa uğradığı için olmalıydı. "Marco, Sergio Morris ve kendisi arasında arabuluculuk yapmanı istiyor. Ve evet, bu yüzden seni öldürmeyecek."

İç çekerken, sigaramı söndürdüm. "Keşke doğrudan Mehmet Şahindağ'a gitseydim ben..." Gözlerimi devirdim. "Marco güçlü biri. Güçlü birinin temsilcisi olmak, senin var olan gücünü elinden alıyor Emir. Demedi deme." Emir Milić'in bozulduğunu anbean gözlerinde gördüm. "En nihayetinde sen bir ticaret masasının başındasın ve Marco senin patronun değil, ortağın... Dylan'ın lider vasfı vardı, senin yok mu?"

"Koskoca masayı yönetmek kolay değil-"

"Dylan için çocuk oyuncağıydı," dedim, lafını keserek. Emir Milić'in gözlerine yerleşen öfkeyi gördüm. "*Peligro'nun masası* diye bir gerçek vardı. Ama şimdi anladığım kadarıyla, Emir Milić'in masası değil, Marco'nun masası olmuş o masa."

"Konuları karıştırıyorsun!" dedi, sertçe.

"Ağırdan al," dedi Tarantula'nın kulağıma düşen sesi. "Kompleksli bir adam, biliyorsun."

"Konuları karıştırmak değil de..." dedim, net bir tavırla. "Hak ettiğin yerdesin ve kimsenin seni yönetmesine izin vermemelisin. Sen de bunu gör, istiyorum."

"Neden?" diye sordu Emir Milić. Sesi de ifadesi de meraktan uzak, hala sertti. "Beni tanımıyorsun bile."

"Dylan'la samimiydim," dedim, *hadi oradan* der gibi. Votkamdan bir yudum daha aldım. "Ve emin ol, bankada iyi parası olan herkesi tanımak, bir avcının görevidir. Kaldı ki banka sensin. Yani İsviçre'deki ortağı olduğun bankadan bahsediyorum."

"Siz kadınlar, parayı neden bu kadar çok seviyorsunuz?" diye sorduğunda, elim kolyemdeydi.

"Bütün kadınlar adına konuşamam," dedim. Güldüm. "Ama ben parayı, katlayarak arttırabildiğim için seviyorum. Para, güç demek. Ne kadar çok para, o kadar güç... Bugün Kara'dan kaçabildiysem, param olduğu içindir. Ve para dediğin, çok çabuk bitiyor." Elimi kolyemden çektim. "O yüzden madem avcılık yapıyorum, madem parası olan insanları tanıyor ve biliyorum, mümkünse cinsiyetleri erkek olsun. Bir de yakışıklı ve eğlenceli olurlarsa, tadından yenmez!" İç çektim. "Üstelik sarışın erkekleri ekstra beğenirim."

Emir Milić derin bir nefes alırken, arkasına yaslandı. "Öyle bir bakıyorsun ki... Natalya... Buraya, benimle sevişmek için gelmiş gibisin..."

Arsız bir kahkaha attım. "Tek derdim sevişmek olsaydı, buraya gelmek yerine bir bara gitsem de olurdu."

"Kendine güvenen bir kadın..." dedi, beğeniyle.

"Ama bir bara gittiğimde tanıştığım sıradan bir erkeğe herhangi bir şey kazandıramam," dedim, cilveli bir tonlamayla. "Beni tatmin eden seks değil, para... Artık bu konuda bir anlaşabilir miyiz?"

"Belli ki buraya bir teklifle geldin," dedi. Duraksadı ve dikkatle yüzüme baktı. "Ve belli ki, Marco'dan beni uzaklaştırmak derdindesin."

"Sergio Morris'le arabuluculuk yapacaksam, neden Marco ile görüştüreyim ki onu? Seninle görüştüreyim?" dedim, ciddiyetle. Emir Milić'in kaşları çatıldı. "Kara, o gün masadayken durumu anlatmıştı. Marco masayı kullanıyor. Ayrıca Kara, Marco'nun gücünü epey azalttı. O olmadan da siz, sizsiniz zaten."

"Nükleer silah formülü Marco'da," dedi. O gülerken, ben kaşlarımı çatmıştım. "Bu, onun yanında kalmam için yeterli bir sebep."

Başımı hafifçe sağa eğdim. "Emir?" dedim, yavaşça. "Hayatında hiç nükleer silah formülü gördün de mi, o formülün onda olduğuna bu kadar eminsin?"

"Niye?" dedi, alayla. "Sen Kara'da olduğuna emindin." Kaşları havalandı. "Kara'yı sattığına pişman mısın?"

"Kara'yla yatmadığıma pişmanım," dedim.

Emir Milić güldü. "Karısına sadık bir adam olduğu söyleniyor."

İddialı bir ifade takındım. "Her sadakatin sonunu getiren birisi vardır. O ben olabilirdim. Ama uğraşmadım. Gökhan Demir daha kolay lokmaydı ve çaba harcamamak işime geldi."

"Karısını gördün mü?" diye sordu Emir Milić.

"Evet," dedim.

"Ben de Monte Carlo'da gördüm. Güzel bir kadın," dedi. Birkaç saniye, düşünür gibi bir hale büründü. "Açıkçası benim karım olsaydı... Ben de ona sadık olurdum."

Bora hiçbir şey demediyse de içinden sayıp sövdüğünü tahmin etmem zor değildi.

"Kara'nın vizyonuna yakışmayan bir kadın bana kalırsa," dedim. Emir Milić'in kaşları çatıldı. "Bazı adamların yanına yakışmak için, o adamlar gibi olmak gerek."

"Senin de bilmediğin şeyler var," dedi Emir Milić. Yüzüne tuhaf bir gülümseme yayılmıştı. "Mesela karısının, Marco'nun üç adamını birden haklayabildiği gibi."

"Mehmet Şahindağ buna her şeyi anlatmış!" dedi Sergio, öfkeyle.

"Kara'nın vizyonu derken... Eli silah tutuyor gibi sığ bir yerden bakmamıştım," dedim. Kendime bir sigara daha yaktım. "Kara, Dünya çapında bir adam. Elbette ki karısına bir şeyler öğretmiştir. Olması gereken bu. Benim kastettiğim başka bir şey. Kadın, korkak. Yanında sadece birkaç dakika bulunmama rağmen bunu hissedebildim. Yakışmıyor Kara'nın yanına... Çünkü Kara, tanıdığım en korkusuz insan."

Emir Milić'in kaşları çatıldı. "Korkusuz?"

"Evet," dedim, hiç düşünmeden. "Marco'ya kafa tutan, inatla kafa tutan bir adam."

Emir Milic'in yüzüne buruk denebilecek bir gülümseme yayıldı. "Kara'ya aşık olmuş gibisin."

"Natalya Agapova değil ki karşısındaki, Nina geceye vasat başladı!" dedi Tarantula.

Emir Milić, "Kendine benzetiyorsundur belki de onu?" diye devam etti.

"Şu konunun ölen kocaya geleceği belliydi," dedi Bora.

Emir Milić, "Senin de kocanı öldürmüş Marco ve... Sen de ona inatla kafa tutuyorsun..." diye devam etti.

"Geçmiş olsun," dedi Tarantula.

İsteksizlikle yapılan hiçbir şeyden hayır gelmeyeceğini bir kez daha anlamış bulunmuştum.

Galiba erkekler, kadınların ölen kocaları gündeme geldiğinde, kadınlarla sevişmek istemiyorlardı. Emir Milić ne istiyordu bilmiyordum ama ben eve gidip uyumak istiyordum; bu operasyon, burada bitse olmuyor muydu? Sigaramı söndürürken, Emir Milić de sessiz kalmıştı ve muhtemelen nabzı o kadar normal bir hızda atıyordu ki, üzerine atlasam bile, şu saatten sonra onu yükseltemezdim. Bunca muhabbetten sonra libidosunun yerlerde olduğuna adım kadar emin olmamı sağlamışlardı.

"Kara?" dedi Tarantula.

"Düşünüyorum," dedi Bora.

"Emir'i onore etmesi lazım. Adam gazla çalışıyor," dedi Bat.

"Nina sizi duyuyor," dedi Falcon, uyarı dolu bir ifadeyle. "Yanlış frekanstan konuşuyorsunuz!"

Ve sessizlik oldu.

Natalya Agapova'nın derhal geri gelmesi gerekiyordu, ceketimi mi çıkartsaydım? Eğer ceketimi şimdi çıkartırsam, oyun oynarken gömleğim ile kolyem dışında bir şeyimi çıkartamazdım ve bu da sadece iki el kaybetme hakkımız olacağı anlamına geliyordu. Ne yapacaktım? Emir Milić ile göz göze geldik. Ceketimi çıkartacak gibi bir hamle yaptım ve durdum. Ceketimi çıkartmaktan vazgeçmiş gibi yaparken, gülümsedim. "Poker mi oynasak?" Gülümsememi arttırdım. "Alacağın bir rövanş vardı sanki?"

"Kara'dan iyi oynadığımı sanmıyorum," dedi.

"Nazlı," dedi Bora. Derin bir nefes verdi. "Lütfen Kara'yı övme. Lütfen."

"Kara'dan iyi oynayana ben de rastlamadım," dedim. Bora'yı duymamış değildim ama potansiyelim de Emir Milić'in libidosu gibi dibi boylamıştı. "Fakat bu işin güzel tarafı heyecanlanmaktır zaten, Kara'yla oynamak o kadar da heyecanlı değildi." Topuklu ayakkabımın ucunu, ayak bileğine sürttüm. "Strip pokere ne dersin? Kasveti biraz dağıtalım."

Emir Milić bunu beklemediği için, ağzı bir parça açılmıştı. "Sürpriz oldu bu."

"Şaşırtmayı severim," dedim ve birkaç saniyeliğine alt dudağımı dişledim. "Hem eğlenmeye geldiğimi söylemiştim. Sanırım bin kez falan!"

"Söylemiştin, evet..." dedi, hoşnut bir tavırla.

Emir Milić'in telefon melodisi duyulduğunda, "N," dedi Tarantula. Emir Milić yerinden kalktı ve mutfak tezgahının üzerindeki telefonunu almak için ilerledi. "Kara başka bir arabada ve yalnız, dikkati dağılmasın diye. O oynayacak ama sen de en azından, gerçekten oyuna odaklanmalısın."

"Gerilmesine sebep olma örümcek adam!" dedi Bora.

"Marco," diye açtı Emir Milić, hoparlöre aldığı telefonu. "Nasılsın?"

"Çok iyiyim. Sen nasılsın?" dedi Mehmet Şahindağ.

"Ben de çok iyiyim," dedi Emir Milić. Yanıma ilerledi ve kalktığı koltuğa oturdu. "Natalya, strip poker oynamayı teklif etti."

"Fazla iddialı," dedi Mehmet Şahindağ. Güldü. "Çok iyi olmak için, çok iyi bir sebep."

Emir Milić gözlerimin içine baktı. "Bence de. Peki sen neden çok iyisin?"

"On senelik intikamım bugün alınacağı için," dedi Mehmet Şahindağ. Emir Milić gözlerini benden ayırmadığı için hiçbir tepki vermedim. "Nazlı Karabey, bugün öleceği için."

"Önce ben eğleneyim de..." dedi Emir Milić. Güldü. "Çünkü bu konuda öyle böyle ısrarcı değil." Emir Milić, telefonu

sehpanın üzerine koydu ve bana bakarken içtenlikle gülümsedi. "Madem bu kadar ısrarcısın, seni kırmayacağım... Ama ben mahremiyete önem veririm. Kocan bizi izlemeyi bıraksın..." Yutkunmaya çalıştım. "Sinyal bozucuları aktif edin!"

Natalya Agapova bir tehlike olduğunu sezdirmediği müddetçe can güvenliğinin riske girmesi çok düşük bir ihtimaldi. Kaldı ki o ihtimal devreye girse bile buradan sağ çıkma ihtimali çok yüksekti. Ve fakat odaya silahlı dokuz adam girdiğinde, Nazlı Alaca Karabey'in bugün ölme ihtimalinin yüzde doksan dokuz virgül doksan dokuz olduğuna ben de inanmıştım. Eğer yüzde sıfır virgül sıfır bir ihtimalle yaşarsa, o da yalnızca öldürmeyen Allah öldürmeyeceği için olabilirdi. Bora da OCTO'yla beraber en uzağıma savrulmuş, tüm irtibatımız kesilmişti ve şu saatten sonra ancak, nefesinin boynumda olduğunu düşünerek kendimi ölüme hazırlayabilirdim, o kadar.

Ne kendimi savunmak üzere bir hamle yapmış ne de oturduğum yerde bir milim olsun kıpırdama gereği duymuştum. Sadece, "Nasıl anladın?" diye sordum.

"Ben değil," dedi Emir Milić, dürüst bir şekilde. "Marco şüphelendi ve test ettik seni."

"Kivi?" dedim, sorar gibi. "Kara hakkında sorduğun sorular?"

"Evet," dedi, başıyla da onaylayarak. "Elimdeki çipte veriler var. En önemlisi de Marco'dan aldığım, CIA'e karşı kozum. Bunun peşindesiniz."

Bakışlarım sehpanın üzerindeki telefona çevrildi. Mehmet Şahindağ sinyal kesilmesine rağmen hala telefonun ucundaydı ve bu da kurulu farklı bir sistem üzerinden haberleştiklerini gösteriyordu. Zaten ava giderken avlandığımıza göre, her şeyi düşündükleri açıktı.

"Mehmet Şahindağ!" dedim, dümdüz bir ifadeyle.

"Buyurun Nazlı Hanım," dedi. Sesindeki zevk mide bulantımı tetiklemişti. "Ölmeden evvel son bir arzunuz var herhalde."

"Beni gerçekten başkasının öldürmesine izin mi vereceksin?" diye sordum. Sadece meraktan. "Bunu kendin yapmadığında, haz alacak mısın?"

"Böyle olmasını istemezdim," dedi, yapay bir üzüntüyle. "Ama şartlar gereği, yapacak bir şey yok." İçine derin bir nefes çekti. "En çok üzüldüğüm, sizi benim öldürmediğim değil. Bora'nın gözü önünde ölmemeniz."

"Ölümümün, Beyza Karabey'i öldürdüğün gibi bir etkisi olmayacak Bora'nın üzerinde, haklısın..." dedim. Gülümsedim. "Ama mecbur kaldın ya buna... Seni yenmek üzere olduğumuzu anladın ya... Bana bu da yeter..."

"Öldür!" dedi Mehmet Şahindağ, İngilizce konuşarak. Bu emri Emir Milić'e vermiş olmalıydı ki, Emir Milić belinden silahını çıkartarak, bana doğrulttu. "Derhal öldür!"

Fakat Emir Milić bu emri gerçekleştiremeden, yekpare camın yere inmesi ve belli ki cama tırmanan, baştan sona simsiyah giyinmiş, yüzleri maskeli on kişinin, hiç kimse daha ne olduğunu anlayamadan odadaki dokuz adamı susturucu takılı silahlarla vurarak muhtemelen öldürmesi, bu keşmekeşin içinde de Emir Milić'in beni kolumdan tutup çekmesi, başıma bir silah dayayarak, köşe bir duvarın önüne doğru geri geri ilerlemesi ve beni kendine siper ederek rehin alması bir olmuştu.

"Bırak onu!" dedi, yüzünü maskesinden ötürü görmediğim ve sesini de seçemediğim bir erkek.

"Öldür!" diye bağırdı Mehmet Şahindağ.

Üç kişi, yerde yatan Emir Milić'in adamlarının silahlarını toplarken, kalan yedi kişinin silahlarından çıkan kırmızı noktaların Emir Milić'in kafasında ve elinde olduğunu tahmin edebiliyordum. Ve bu yüzden Emir Milić beni öldürmekte tereddüt yaşıyor, Mehmet Şahindağ'ın dediğine kulak asamıyordu. Zaten çok geçmeden siyaha bürünmüş bir kişi, sehpanın üzerindeki telefonu aldı ve Mehmet Şahindağ'ın suratına kapattı.

"Siz kimsiniz?!" diye sordu Emir Milić. Açıkçası bunu ben de merak ediyordum çünkü OCTO'dan değillerdi.

"Hemen... Kızı... Bırak..." dedi, başka bir erkek. Bu sesi tanıdığımı biliyordum. Maskeden görünen gözlerine baktığımda, o da bana bakmıştı. Hafifçe başını salladığında, gülümsedim. Bu, Harry'di. Yakışıklı dövüş dersi hocam.

CIA.

Kapının tekmelenerek açılmasıyla beraber, bakışlarım içeriye giren maskeli beş kişiyi es geçip Bora'yı buldu. Fakat Bora'nın bakışları, Emir Milić'in kafama dayadığı silahtaydı. "İndir silahını!" dedi Bora, sertçe. Silahının namlusu çoktan Emir Milić'in kafasını hedef almıştı.

"Sen indir!" dedi Emir Milić panikle. "Siz indirin silahlarınızı yoksa... Yoksa karını öldürürüm!"

"On altı silah sana doğrulmuş durumda şu an ve dışarısı daha kalabalık!" dedi Bora, tehditkar bir ifadeyle. "Ölmek istemiyorsan, silahını karımın başından çekmen gerekiyor!"

Emir Milić'in dikkati Bora'dayken, Harry'nin gözlerine baktım. Göz kapakları usulca bir kez kapandığında, içime derin bir nefes çektim. Harry'le fazlasıyla çalışmıştık ama hepsinden evvel ben Tarantula'yla çalışmıştım ve bunu yapabilirdim. Bunu yapabileceğimi biliyordum.

"Korkuyorum," dedim, İngilizce konuşarak.

"Son kez söylüyorum! Atın silahlarınızı yoksa beynini dağıtırım kızın!" dedi Emir Milić, korkuyor olduğum yalanından aldığı cesaretle. Tüm bedenimi birden geriye doğru ittirmemle beraber Emir Milić dengesini kaybetti ve sırtını duvara çarptı. Bu sırada boynumda olan eli gevşediği için, tüm gücümle bileğini ters çevirdim ve silah tutan eli de sarsıldı ve muhtemelen namlunun başımdan çekildiği saniyelik bir anda, siyaha bürünmüş ajanlardan birisinin silahından çıkan kurşun, Emir Milić'in eline isabet etti. Elindeki silahı yine de muhafaza edebilmişti fakat ben ayak bileğine tekme atınca ne olduğunu şaşırmış olmalıydı ki, yere düştü. Ben yanından çekilirken, elinden düşen silaha uzanmak istedi fakat bu kez de Bora'nın silahından çıkan kurşun, koluna saplandı ve çabalamaya bir son verip pes etmek zorunda kaldı.

Bora hızla yanıma geldi, beni kendine çekti ve tek koluyla beni sarmalayıp, var gücüyle bana sarıldı. Diğer elinde ise hala silahını tutuyordu. İçine derin, şükür dolu bir nefes çekti ve "Kaç kişiler?" diye sordu.

"Çıkışları temizliyorlar. Çok uzun sürmez," dedi bir ajan. Bu esnada başka bir ajan Emir Milić'in yarasına siyah bir kumaş parçası bağlıyordu. "Hedefi doğrudan karargaha götüreceğiz. Destek geliyor, havadan."

"Tamam," dedi Bora, benden ayrılırken. Gözlerimin içine baktı. "İyisin, değil mi?"

"İyiyim," dedim. Nefes almaya çalıştım. "Bitti, değil mi?"

"Az kaldı, diyelim," dedi. Bir ajana bakarak başını salladı ve ajanın yönlendirmesiyle beraber, elime uzandı. "Çıkıyoruz Nazlı," dedi. Elini tuttuğumda, ajanlardan birisi bana silah uzatmıştı.

Koridorlarda cesetler vardı ve cesetlerin arasından geçerek ilerliyorduk. Mide bulantım gitgide artıyordu. Cesetlere bakmamaya gayret etsem de var olduklarını kan kokusuyla beraber hissediyor olmak, deli gibi kusma isteğimi had safhaya çıkartıyordu. Allah'tan Bora elimi tutuyordu, yoksa yürüyemezdim.

OCTO'nun her bir üyesi arabaların önlerine dizilmişler ve bizi bekliyorlardı. Otelden çıkar çıkmaz, bize eşlik eden ajanlardan ayrıldık ve yanlarına doğru yürüdük. Sergio beni kendine çekerken, Bora elimi bırakmış ve sanki bunu bekliyormuşçasına telefonuna sarılmıştı.

"Ecdadını siktiğimin herifi!" diye inlediğinde, ben de herkes gibi şaşkınlıkla Bora'ya bakakalmıştım. "Nasıl anladın lan?!"

"Şahindağ mı?" diye mırıldandı Sergio, merakla.

"Sanırım," dedi Tarantula. O da merak doluydu. "Bunu beklemiyordum."

"Köşeye sıkıştığını kabul edeceksin! Sike sike kabul edeceksin!" diye bağırdı Bora. Bir arabanın önünde, bir sağa bir sola doğru volta atıyor, adeta burnundan soluyordu. "Kivi martini ha?! Bu kadar ortalama mı senin zekan?! Ama işte

kaybederken, herkesin zekası geriliyor değil mi?! Sen bu kadar gerizekalıca bir hamle yapmasan, anladığınızı anlamayacaktım! Bir kez daha sayende, Nazlı yaşıyor!"

"Bu öfke dinecek gibi değil," diye mırıldandı Lizard.

"Bugün değilse yarın karşıma çıkacaksın! Eğer yüreğin yetiyorsa, bugün çıkarsın bugün! 1 Mart bitmeden!" Bora arabanın tekerine güçlü bir tekme attı. "Ablamı sen öldürdün orospu çocuğu!" diye haykırdı. "Sen öldürdün sen!" Gözlerime aniden dolan yaşlarla beraber, Sergio'nun bileğini tuttum. "Sonra ben de öldürdüm! On beş gün ya oldu ya olmadı daha! Sana o gün dedim ki, eğer yakınımdan birisinin daha canı yanarsa, ablamın mezarını ateşe veririm, dedim mi demedim mi lan?!"

"Hayır," dedim, kesik bir nefes alarak. Sergio'ya baktım fakat o çoktan gözlerini yummuştu. Sergio'nun bileğini bırakırken, bakışlarımı Tarantula'ya çevirdim; gözlerimin içine *elimden bir şey gelmez* der gibi bakıyordu. Bat'e baktım ama o bana bakmadı. Lizard'a baktım, o da bomboş gözlerle bana baktı. Bear'a baktığımda ise sadece iç çekmiş ve başka bir tepki verememişti. Falcon neredeydi?

Bora sinirleri bozulmuşçasına bir kahkaha attı. "Senin, sözde onu en çok seven adamın, ölüsüne saygısı olmadı, benden toprağına saygı duymamı mı bekliyorsun?!" Bir elini yumruk yapıp sertçe arabanın kaputuna vurdu. "Eğer saygın olsaydı, en azından bugün, en azından bugün Mehmet Şahindağ, sessizce yas tutardın! Siktirtme lan şimdi bana şimdi saygını!"

Nefes alamadığımı hissederken, öğürme isteğiyle boğuşuyor ve aklıma Beyza Karabey'in aslında yaşadığını getirmemeye çalışıyordum.

"Yok yok!" dedi Bora, hiddetle. "Benim, ablam yok! Benim, senin gibi bir orospu çocuğuna aşık olan bir ablam yok! Olamaz! Ben sana, artık Beyza Karabey'in kardeşi değilim de demiştim!"

Bora ucu bucağı olmayan bir acı çekiyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum.

"Kes lan sesini!" diye bağırdı Bora. "Yalvarman, bu kadar aciz olman, bu kadar ağır bir ruh hastası olman daha çok sinirlerimi bozuyor! Bitti Mehmet Şahindağ, bitti! Ryan mıdır nedir, kâr ortağın! Sevkiyat düzeneklerin de patladı! Ryan CIA'in elinde şu anda! İzle, birkaç güne Emir Milić'in ölüm haberi duyulacak ve Peligro'nun masasının başına geçeceğim! Sevkiyatları şu ana kadar ben nasıl yapıyordum biliyor musun, senin mallarınla! Sergio Morris senden aldığı malları bana satıyordu! ÖRGÜT çöktü! Yanında ne çıkar güden bir dostun ne bir ortağın kaldı! Yolun sonundasın! Ha pardon, siz ailecek nasıl bir orospu çocuğuysanız, nükleer silah formülün var tabii! O olduğu sürece, minicik pislik yuvasından çıkmayan bir böcek gibi yaşayabilirsin! Hangi devlete kendini satarsın, kime yamarsın kendini bilmem! Ama bitti, bittin! Artık sadece hayatını garanti edebilirsin o formülle, başka da bir bok yapamazsın! Ama zaten ben, o mezarı yok ettiğimde, nükleer kelimesinin anlamını dahi hatırlamayacak hale geleceksin!"

Peruğumu çıkarttım ve yere attım. Kendimi daha fazla tutamayacaktım. Önünde olduğum arabanın arkasına geçerek, sessizce kusmaya başladım. Bora bunu yapmamalıydı; en çok kendisi için. Yapardı, hiç acımadan, ne kendisine ne de kimseye acımadan, bu öfkeyle, bu can acısıyla, bu yürek yangınıyla o mezarı ateşe verirdi ama vermemeliydi. O mezarın içinde Beyza Karabey yoktu ama bu önemli değildi. Bunu yapmak, Bora'yı kardeş olmaktan çıkaracaktı ve Bora bunun azabıyla yaşayamazdı.

"O zaman hemen şimdi, bana adresini ver! Geleyim! Sen mi beni öldürürsün, ben mi seni öldürürüm bilmem! Benimle yüzleş!" Bora'nın dudakları arasından çıkan her bir kelime, içimi kanatıyordu ve ben sanki kan kusuyordum. "Senin düşmanın benim! Senin, benim karımın tırnağının ucuna dokunmaya hakkın yok! Sen ille de birini öldürmek istiyorsan beni öldüreceksin! Beni! Ama karşıma çıkarak! Benimle yüzleşerek!"

Bora telefonu kapatmıyordu ama en azından Mehmet Şahindağ telefonu kapatsa, olmaz mıydı?

"Ne ne istersem lan, ne ne istersem?! İstiyorum işte! Adresini istiyorum! Ver! Aydın'ı muhatap almadın kendine, tamam! Ben de mi muhatabın değilim?! Aydın seni benim inime çağıracak kadar hadsizdi, ben senin inine gelmek istiyorum! Bana şimdi nerede olduğunu söylersen, mezara dokunmayacağım diyorum! Başka ne yapacaksın benim için?! Ölenleri geri mi getireceksin?! Çektiğim acıyı mı dindireceksin?! Kaybettiklerimi geri mi kazandıracaksın?! Senden, çok basit bir şey istiyorum, adresini! Nazlı nerede?! Sana demedim amına koyayım!"

Doğrulduğumda, Bora'nın bakışları bana çevrildi. Ayakta durabilmek için arabadan destek alıyordum ve bu, elbette ki Bora'nın gözünden kaçmadı. İyi olmadığımı fark etmiş olacak ki, Mehmet Şahindağ ile olan konuşmasını bitirmeye karar verdi.

"En azından korkak bir adam olduğunu ispatladın," dedi, sertçe. Bu sırada Sergio yanıma gelmiş ve pet şişe içindeki suyu bana uzatmıştı. "Bana sadece üç dört gün ver! İşlerimi yoluna koyacağım! Üç dört gün sonra, zaferimi kutlamak için ararsın beni!" Sudan aldığım birkaç yudum, ağzımdaki acılığı daha da arttırmıştı. "Umarım bu süre zarfında kendiliğinden geberip gitmezsin, çünkü o mezar cayır cayır yanarken sana naklen yayın yapacağım!" Ellerim titrediği için, pet şişe ellerimden kayıp yere düştü. Ellerim titrediği için. Bora'nın yapacağını söylediği şey için değil. Ellerim titrediği için.

"Sakın ağlama," dedi Sergio, fısıltıyla. "Geliyor. Sakın."

"Nazlı," dedi Bora, yanıma gelir gelmez. İmha etmek istediğim telefonunu çoktan cebine koymuş olmalıydı. Avuçlarıyla yanaklarımı kapladı. "Bir hastaneye gidelim mi?" Aynı anda bu kadar çok şeyi nasıl düşündüğünü bilmiyordum. "Bana tutun," dedi, belime bir elini yerleştirirken.

"Bora," dedim, zar zor. Adını söyleyerek son gücümü sarf etmiştim ve fazlasına mecalim yoktu. Gözleri, gözlerimin en

içine değdiğinde, hiçbir derdi yokmuşçasına gülümsedi. Bu gülümseme ya beni avutmak içindi; ya da gözlerime baktığında dertleri biraz olsun azalıyordu. Hangisiydi bilmiyordum ama ben ikincisine inanmak zorundaydım. Beni onaylamak için yavaşça başını salladı. Yine anlamıştı. Eve, daha doğrusu Sergio'nun Annapolis'teki dairesine gitmek istediğimi ve bana iyi gelecek tek şeyin ona sarılarak uyumak olacağını anlamıştı.

♠

Yalnızca ikimiz Sergio'nun dairesine gelmiştik ve içeri girer girmez banyoya girmiştim. Nina Adams son kez, Natalya Agapova'dan arınırken Bora da hemen yanı başımdaydı. Üzerimden akan sularla beraber bir devrin kapandığını hissediyordum. Bana verilen görevi, öyle ya da böyle yerine getirebilmiş ve Mehmet Şahindağ'ın ailesinin, seneler evvel CIA'den çaldıkları *top secret bilgi* her neyse, yeniden yerine ulaşmasını sağlamıştım.

Bora, *kivi martini*yi duyar duymaz içine bir kurt düşmüş ve Bay Ortiz yerine göreve gelen ve aslında OCTO ile ortak çalışan Caitlin Howard'ı aramıştı. Söylediğine göre tek umudu CIA'di; çünkü açıkta olan Mehmet Şahindağ dosyasının kapanması için Emir Milić'e ihtiyacımız vardı. Beni kurtarırlarsa, bilgiye de erişmiş olurlardı. Nitekim öyle de olmuştu. Hayatta oluşumu Bora'ya göre Mehmet Şahindağ'ın gerileyen zekasına, bana göre ise önce Bora'ya sonra da CIA'e borçluydum.

Banyodan çıktığımda gün ağarıyordu. Pijamalarımı giymeye dahi erindiğim için, üzerime geçirdiğim bornozla yatağa girdim. Saçlarımı değil kurutmak, taramamıştım bile. Bora da biraz sonra banyodan çıktı ve bir eşofman giyerek yanıma geldi. Başımı çıplak göğsüne yasladığımda, dudakları havlu ile ıslaklığı alınmış, nemli saçlarımda dolaşmaya başladı.

"Ablanın mezarına bir zarar vermeyeceksin." Nefes almak bile güç geliyordu ve fakat bu konuyu da bu şekilde açık bırakamazdım. "Ablan, senin düşmanın değil."

"Düşmanımın tek zaafı," dedi. Sesi oldukça toktu. "Benim ablam öldü. On sene önce, bugün. Düşmanım değildi, doğru. Çok uzun süre düşmanım olmadı. Begüm'den, Gökhan'dan farklı olarak, korudum kolladım onu. Saygı duydum. Ölümünün sıfırladığı tüm öfkem, sonsuz sevgiyle karışık bir özleme dönüştü. Ama ne zaman ki onun sevdiği, uğruna öldüğü, karnındaki çocuğunun babası olan herif, beni karımla kardeşimin hayatı arasında bir seçime zorladı... İşte o zaman Beyza da bu kirli oyunun bir parçası oldu. Düşmanım oldu. Ve ben onu, bu oyunda sonuna kadar kullanmaktan kaçınmayacağım."

"Ablanın suçu ne?!" diye sordum, başımı göğsünden kaldırarak. "Mehmet Şahindağ'ın hasta düşüncelerinden, ablan mı sorumlu?!" Bora'nın bakışlarında, göz gözü görmez karanlık bir duman saklıydı. "Mehmet Şahindağ, saçma sapan bir intikam güdüyor diye... Ablanın suçu ne?!"

"Ona aşık olmak," dedi.

Başımı hızla iki yana salladım. "Bu bir suç değil Bora!" Sırtımı yatağın dayalı olduğu duvara yaslayıp bacaklarımı Bora'ya doğru uzatırken, konuşmaya devam ediyordum: "Aşık olmak bir suç olamaz! Sen böyle düşünen biri değilsin! Sen... Ablanı bu yüzden suçlayacak biri değilsin!"

Bora bir elini bornozdan açıkta kalan bacaklarımın üzerine yerleştirirken, "Ablamı neden bu kadar savunuyorsun?" diye sordu. Kısa bir süre gözlerimin içine baktı. "Ablam, annemle babamın katili olan o şerefsizle kaçarak bugünümüzü yarattığı için, Anıl öldü. Sen hala ablamı nasıl savunuyorsun?!"

Kaşlarım havalandı. "Anıl'ı ablan öldürmedi!" dedim, sertçe. Ellerimi hızlıca saçlarımın arasından geçirdim. "Sen gayet makul düşünen, aklıselim bir insansın! Düne kadar ablanı suçlamadın, bugün de suçlayamazsın! Mehmet Şahindağ yüzünden ablanı düşman ilan edemezsin! O senin ablan, Mehmet Şahindağ'ın hiçbir şeyi değil! Sen ablanı düşman ilan edip ötekileştirirken, onu kimsesiz bırakıyorsun, farkında mısın?!"

Bora derin, çok derin bir nefes aldı. "Bu konuda aklıselim olmanın bir faydasını görmedim." Dudaklarının kenarında hüzünlü bir tebessüm belirmişti. "Ben sadece, senelerce kendimi kandırdım. En iyi arkadaşıma toz kondurmadım. Onu kayırdım. Ama hep farkındaydım. Görmezden gelmeyi, yok saymayı seçsem de hatalarının farkındaydım. Ben ablama o kadar güvenmiştim ki... Daha gidişini idrak edemeden, beni kurtarmak için kollarımda öldüğünde, gidişini unutmayı seçtim. Onu düşman olarak görmemek, öldü diye var olan kavgamızı bitirmek benim seçimimdi ve bu yanlış bir seçimdi. Ama ablam, eğer dediğin gibi düşmanım olmasaydı, annemle babamın ölümünden sonra bizi terk etmezdi. Yani bizi kimsesiz bırakan zaten oydu. Mehmet Şahindağ'ı seçen oydu. Ve ben o kadar aptalım ki, senelerce ablama verdiğim sözü tuttum ve Mehmet Şahindağ'ın yaşamasına izin verdim."

"Bora yapma!" dedim, sitemle. "Birincisi, Mehmet Şahindağ'ı öldürmenin sonuçlarının ne kadar ağır olacağı ortadaydı-"

"Bunlardan ablamın haberi yoktu!" dedi, cümlemi yarıda keserek.

"Nereden biliyorsun?!" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle.

"Sen nereden biliyorsun?!" dedi, benimkinden de yüksek çıkan bir sesle. "Karşıma geçip tanımadığın bir insanı savunduğunun farkında mısın Nazlı?!" Verdiği kısa es, kendisini sakinleştirmek içindi. "Ben tanımamışım ablamı senelerce! Bunu benden Şahindağ'larla annem ve babam arasındaki ilişkiyi benden sakladığında anladım! Günlüklerini okuduğumda anladım! Üzerine gerçekten düşündüğümde anladım! Sen ne biliyorsun ki Beyza hakkında? Neyse ne... Ablama düşman olmuşum, olmamışım, sen buna neden içerliyorsun?!"

Büyük bir serzenişte bulunabilirdim ama buna hakkım yoktu.

Kısık bir sesle, "Ablanın neden annenle babanın katilinin yanına gittiğini bilmiyorsun," dedim.

"Çünkü annemle babamın katili olduklarına inanmıyordu!" dedi, ciddiyetle. "Bilmediğin şeyler var falan gibi saçma sapan şeyler gevelemişti ve Mehmet Şahindağ'a güveniyordu!"

Ne desem yersizdi ve Bora, hikayenin tümünü, en baştan, en gerçek haliyle dinlemeden, bana hak vermeyecekti. Hoş hikayenin tümünü dinlediğinde de bana hak vermekten öte, ablasına bambaşka sebeplerden ötürü düşman olması da muhtemeldi. Belki de benim zoruma giden, en azından şu an için ablasına bu kadar öfke duyuyor olmasıydı; çünkü bugün böyleyse, ileride yaşanabileceklere katlanamazdı.

"Ablana olan sevgin, hayranlık duyulasıydı..." dedim, yumuşacık bir sesle. Gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. "Begüm'ün ablana kustuğu nefretten farklı olarak... Senin onu çok sevmen... Birlikte, Beyza'nın doğum gününü kutlamamız... Beni büyülemişti." Gözlerim dolmasına rağmen, Bora'nın yüzündeki ciddiyet silinmedi. "Mehmet Şahindağ'ı yok etmek istiyorsun, tamam. Öfkelisin, acı çekiyorsun, anlıyorum. Ama ablanın mezarına dokunma, n'olursun."

"O," dedi, bacağıma işaret parmağını bastırarak. "Senin başına bir silah dayattı. O, bu gece seni öldürecekti. Sen, bu gece gerçekten ölebilirdin." Bora'nın bakışlarını kaplayan katran karasından korktuğumu hissettim. "Ve ben de onun sevdiği kadının toprağını yok edeceğim. O kadın benim ablammış, değilmiş, hiç önemli değil. O kadını düşmanım bilir ve dönüp, *ne yaptım* diye sormam kendime."

"Yaşıyor olsaydı, sırf Mehmet Şahindağ'a kısasa kısas yapmak için, öldürecek miydin yani ablanı?" dedim, şaşkınlıkla.

"Yaşamıyor," dedi, ciddiyetinden ödün vermeden. "Farazi muhabbetlere hiç gerek yok. Eğer yaşıyor olsaydı zaten bunları biz yaşamıyor olacaktık. Mehmet Şahindağ'ın benden alacağı bir intikam olmayacaktı mesela. Ben elime silah almayacaktım, Kara olmayacaktım falan filan. Geç bunu o yüzden."

Gözlerimden birkaç damla yaş akarken, "Mezarını yok etmen de canilik," dedim. Bora içine derin bir nefes çekerken bana doğru eğildi ve gözlerimden akan yaşları sildi. "Sen demiştin. '*İyi birisi değilim... Ama eğer ablamın katili olsaydım, kötü değil cani olmuş olurdum Nazlı,*' demiştin bana. Ha ablanı öldürmüşsün, ha mezarına zarar vermişsin. Hiçbir farkı yok."

"Var bence," dedi, elimi tuttuğunda. "Ama dediğin gibi, hiçbir fark yoksa da sorun değil..." Nabzımın attığı yerden öptü. "Cani olacaksam da sorun değil. Seni korumak uğruna yapacağım her şeye değer." Önüme düşen birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Mehmet Şahindağ da cayır cayır yanacak. İnan bana. Senin hayatını tehdit ediyor bu orospu çocuğu ve yok olacak."

"Yapma," dedim, parmak uçlarımla elini sıkarak. "Benim hatırım için. N'olur, benim hatırım için yapma." Burnumu çekerken, diğer elimle de elini tutmuştum. "Ablanı çok seviyorsun. *Düşmanım* da desen, öfkeli de olsan, ablan o senin. Onu çok seviyorsun, yapma. Sadece Mehmet Şahindağ yok olmaz. Eğer bunu yaparsan, sen de o mezarın içinde, Mehmet Şahindağ'la beraber yanarsın."

"Ben zaten yanıyorum," dedi. Parmak uçları saçlarımda geziyordu. "Seni yaktığımda, ateş bana sıçramadı mı?" Dudakları, gözlerimden akmaya devam eden yaşları yanağımda yakaladı. "Sen sonra o ateşle, beni yeniden yakmadın mı? O zaman sen de daha çok yanmadın mı?"

"Metafor yapma!" dedim, hıçkırırken. "Ben gerçek ateşten bahsediyorum. Gerçek ateş yakmaktan bahsediyorsun sen. Ablanın mezarını yakıp öylece izleyecek misin gerçekten? Ben babamın mezarı değil, beraber yaptığımız alfabe yanıyor sanırken elimi ateşe hiç düşünmeden soktum. Sen o ateşe uzanmadan durabilir misin?"

"Durabilirim," dedi.

"Hiç mi üzülmeyeceksin?!" diye sorarken, sesim çatlamıştı. "Ablan bunu hak etmiyor! Ne mezarının yanmasını ne de mezarını yakanın kardeşi olmasını! Sen

ablanla arandaki bütün bağları koparacaksın bunu yaparsan! O mezar, senin tapulu malın değil ki! O mezarda başkalarının da hakkı var!" Kimden bahsediyordum? "Aydın'ın." Beyza Karabey'in mezarının yok olmasına başka kim üzülürdü? "Ne bileyim babaannenin falan da!"

Bora iç çekerken, beni de kendisine çekmiş ve alnımı köprücük kemiğine dayamıştı. "Beyza'yla neyin empatisini kurduğunu gerçekten anlamıyorum." Dudağımı dişledim ki susayım, konuşmayayım. "Begüm kadar bencil olman için neler vermezdim."

"Bencil olsaydım, ben *ben* olmazdım. Sen de beni sevmezdin. Maalesef bunu da sen söylemiştin: *'Eğer hayatında bir kibrit çöpünün yeri değişirse, her şey değişir Nazlı,'* demiştin. Ben, bencil değilim. Ve ben o mezarı yakmana izin vermeyeceğim. Bunu yapamazsın. Bunu yaparsan, beni çiğnemen gerekir." Zorlukla yutkundum. "Ben senin ablanı çok seviyorum Bora."

Bora bir elini başıma yerleştirdi. "Ben senin hayatını mahvetmeden önce..." dedi. Bir diğer eli de sırtımda aynı ses tonu gibi yavaşça hareket ediyor, beni yatıştırmaya çalışıyordu. "Hayatta olsalardı ablamı, annemi, babamı, dedemi çok seveceğini... Hatta tanımadan sevdiğini söylemiştin..."

"Rezidansta," diye mırıldandım.

"Gerçi, benim çok iyi bir yol arkadaşı, çok iyi bir hayat arkadaşı, çok iyi bir koca olduğumu da söylemiştin... Başına geleceklerden habersiz..." dedi. Dudakları saçlarıma değdi. "O kadar sınırsız, o kadar uçlarda yaşıyorsun ki... Ailemin, ailen olduğunu da söylemiştin... O gün böyle düşünüyordun; bugün ise, haklı olarak, böyle düşünmemelisin."

Alnımı köprücük kemiğinden çekip gözlerine baktım. "Beni kırma," dedim, yanağıma süzülen yaşları silerken. "Ne düşündüğüm sadece beni ilgilendirir." Burnumu çektim. "Lütfen. Ablanın mezarına bir zarar verme. Bunu senden ben istiyorum. Beni sevmiyor musun, lüt-"

"Çok seviyorum," dedi, cümlemi yarıda keserek.

"Lütfen," diye tamamladım sözümü.

Bora üç saniyeliğine gözlerini yumdu. "Şimdilik tamam," dedi. İçine büyük bir nefes çekti. "Ama sonrası için söz vermiyorum. Eğer senin hayatınla ilgili o orospu çocuğu-"

"Tamam tamam," dedim, sözünü keserek. Kollarımı boynuna sardığımda, kokusunu da ciğerlerime doldurmuştum. "Şimdilik bir şey yapmaman da benim için yeterli. Sonra yine konuşuruz nasılsa. Mehmet Şahindağ umurumda değil. Ben sadece ablanı düşünüyorum."

"Ah nazlı sevgilim benim!" dedi, beni kendine sıkıca bastırırken. "Keşke bu nazik kalbindeki hoşgörüyü, ablam da hak etseydi..." Bora'nın dudakları arasından çıkan, ablası ile alakalı olumsuz her bir cümle kalbime bir kıymık misali batıyordu. "Seni kaybedeceğimi sandım ya..." Yalnızca dudaklarından dökülen değil, ablasıyla alakalı kalbinden geçen olumsuz her bir düşünceyi silmek ve yerine yenilerini yazmak istiyordum. "Dünya yansa umurumda olmaz."

"Bana ablanı anlatır mısın?" diye sordum, yeniden göz göze geldiğimizde. Bora'nın bir şeye takılı kaldığımda, gerekirse ömür boyu takılı kaldığım o düşüncede sallanabileceğimi bildiğini; o yüzden de beni sorgulamayacağını biliyordum. "İyi olduğunuz, onu çok sevdiğin günleri anlatır mısın bana?" Başımı yastığa koydum, Bora'yı da yanıma çektim ve elini tuttum. "Mesela en çok ne yapmayı severdin ablanla? Lütfen anlat..."

Bora'nın anlatası yoktuysa da bana kıyamayacağı belliydi. "Sohbet etmeyi," dedi.

Parmak uçlarının tersiyle yanağımı sevmeye başladığında gülümsedim. "Ağzından kerpetenle lafı almamı falan mı istiyorsun sevgilim?"

Bora da güldü, bu gece, ilk kez, gerçekten. "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Zihnimi geçmişe götürüp, o tırnak içindeki güzel günleri hatırlamamı istiyorsun. Belki, ablamı yeniden çok seveyim diye yapıyorsun bunu." Kısa bir es verirken, bakışları kısılmıştı. "Ama benim şu an hissettiklerim, böyle bir şey değil Nazlı. Sevmek, sevmemek,

nefret etmek ya da; böyle duygularım yok... Açıkçası çok düşünmek, sonra da üzerine konuşmak istediğim şeyler de değil bunlar... Çünkü düşünürsem, o günler de kirlenir... Hele konuşursam, geriye dönülmez bir şekilde yok olur o günler de... O yüzden sen, bu konuda, beni kendimle baş başa bırak."

Bora'yı öyle iyi anlıyordum ki, zaten beni üzen de onu bu kadar iyi anlamaktı. Bora için mi yoksa Beyza için mi üzüldüğümü bilmiyordum ve fakat bir kardeşliğin sonuna gelindiğinin farkındaydım. Bu bir gecede olmamıştı muhakkak; uzun bir zamanın, on senenin kaçınılmaz sonuydu. Hayatta olsun ya da olmasın, Bora için artık ablası yoktu. Benim dahi sindirmekte zorlandığım bu gerçekle, Leo'nun biricik annesi nasıl başa çıkacaktı?

"Hatıraların asla kirlenmesin," dedim, dudaklarına dudaklarımı bastırmadan evvel. "Sonunda ne yaşanmış olursa olsun, bir zamanlar yaşadığın her şey kıymetli kalsın... Bir at biblosunu gözünden sakındığın gibi, koru o günleri..."

"İyi uykular sevgilim," dedi Bora.

Ama biliyordum ki o uyumayacak, uyuyamayacaktı. Yine de gözlerini kapattı. Gözlerini kapattığında karşılaştığı karanlıkta yalnızdı. Bugün 1 Mart'tı, ablası ölmüştü ve onun için, Mehmet Şahindağ karşısında kazanmakta olduğumuz zafer dahi anlamsızdı.

♠

Matrix'tekiler gibi olmaya karar verdiğimde sekiz yaşında bile değildim ve hatırladığım en eski defterime ajan olma arzumu bu şekilde yazmıştım. Yirmi sekizinci yaşımdan küçük Naz'a seslenebilecek olsaydım, her şeyin hayal kurmakla başladığını söyleyebilirdim. Mermer ve koyu granit kaplamalı, damalı şekilde döşenmiş yerin üzerindeki CIA logosuna her baktığımda içimi kaplayan gurur, şimdi de yerli yerinde duruyordu. CIA'e yalnızca Mehmet Şahindağ'a giden yolda kullanılmak için alındığımı biliyor olmam dahi içimdeki gururu zedeleyemezdi çünkü ne amaçla olursa olsun,

hayalimi gerçekleştirmiştim. Gelmiş geçmiş en iyi ajan olmadığım gibi, belki de başarılı bir ajan bile değildim ve fakat başardığımı biliyor, bununla da yetiniyordum.

"Merhaba," dedi Bora, Caitlin Howard'a.

"Hoş geldiniz," dedi Caitlin Howard ve oturmamız için, masasının karşısındaki koltukları gösterdi. "Sizi bekliyordum." Bora otururken, ben ayakta kalmayı tercih etmiştim. Bunu ast-üst ilişkisinden mi yaptığım bilinmezdiyse de Caitlin Howard göz ucuyla bana bakıp, yeniden Bora'ya döndü.

"Hoş bulduk diyelim," dedi Bora.

"Emir Milić'ten almamız gerekeni aldık. ÖRGÜT çökertildi ve Mehmet Şahindağ dosyası kapandı. Daha doğrusu açık kalacak da diyebiliriz. Kendisi aranılan biri olarak kayıtlara geçecek fakat bu, artık bizim birimimizle alakalı bir konu değil. CIA oyundan çekildi." Bakışlarım, odadaki güvenlik kamerasını bulduğunda, Caitlin Howard da bakışlarımı takip etmişti. "Odam güvenli Ajan Adams, endişelenmeyin."

"CIA'in oyundan çıkması konusunda, neden bu kadar istekliydiniz? Bundan sizin çıkarınız ne?" diye sordum, merakla. Caitlin Howard gözlerimin içine baktı. "Mehmet Şahindağ'ın, mecbur kaldığı için Emir Milić'e verdiği, zaten CIA'den seneler önce çalınan bir çeşit örgütlenme listesinin peşinde olmanız normal... Fakat nükleer silah formülünün de peşinde olmanız gerekmez miydi?"

"Kişisel bir mesele olduğunu söylersem, konuyu kapatacak mısınız Ajan Adams?" diye sordu Caitlin Howard. "O bilgiye yeniden ulaşmamızı sağladığınız ve bu operasyona katkılarınız için birimimiz size minnettar. Türk İstihbaratı ile iş birliğimiz sona erdi. Emeğinize istinaden, kayıtlara size tarafımızdan verilmiş olarak geçen *Nina Adams* kimliğini sizden alıyoruz. Prosedür gereği, burada yaşadığınız her şeyi burada bırakacağınızla alakalı bazı belgelere imza atmanız ve poligrof eşliğinde size sorulacak bazı soruları cevaplamanız gerekiyor. Ondan sonra CIA ile ilişiğiniz kesilecek ve bir süre sonra Ajan Adams'ı bir operasyonda

kaybettiğimiz, güncel kayıtlara geçecek." Dudaklarının kenarına otoritesine yakışmayan bir gülümseme yerleşti. "O bilginin yeniden bize ait olması, benim için çok önemliydi. Nazlı Alaca Karabey'in, Türk Vatandaşlığı'nın yanı sıra Amerika Vatandaşlığı olması için de gerekli düzenlemeler yaptırdım. Bunu, benden size küçük bir veda hediyesi olarak düşünebilirsiniz."

"Nazlı'nın burada tanıştığı birçok insan var," dedi Bora, araya girerek. "Onlarla bir gün, herhangi bir yerde karşılaşması, sorun teşkil etmez mi?"

"Sosyal çevresinde hiç kimse CIA ajanı olduğunu bilmiyordu... Ajan olduğunu bilen çevresi ise, zaten bu duruma alışkın..." dedi Caitlin Howard. Birkaç saniye bana bakıp, bakışlarını yeniden Bora'ya çevirdi. "Buradan sonrası özel konumuz. Son kez burada bir araya geliyoruz. Peligro'nun masasına lider olarak kabulünüz için, güvendiğim birkaç kişi, masada oturan insanlarla kapalı bir iletişime geçtiler. Bir iki güne kalmaz, size ulaşırlar. Joseph size bilgi verir. Masaya lider olarak oturduğunuz anda, Mehmet Şahindağ'ın elinde hiçbir güç kalmamış olacak."

"Formülden başka," dedim. Caitlin Howard da Bora gibi bana bakmıştı. "Formülü kullanarak yeniden güç kazanmayacağını garanti edebilecek misiniz?"

"Tüm bunları Tarantula ile defalarca konuşmuş olmalısınız," dedi Caitlin Howard. Derin bir nefes aldı. "Seneler süren bir operasyonda, son üç yıldır varsınız. Bugüne kadar gelebildiysek, bugünden sonrası daha kolay. Mehmet Şahindağ'ın en kısa zamanda ölmesi için gereken her şeyi yapacağımızdan şüpheniz olmasın. Tabii formülü yok ettikten hemen sonra."

"Siz kimsiniz?" diye sordum. Kaşlarım havalandı. "Mehmet Şahindağ ile kişisel nasıl bir meseleniz var? Sizin de mi sevdiğiniz birisine zarar verdi?" Yüzüme alaycı bir gülüş yayıldı. "Hayır, çünkü biz ondan zarar görenler derneğiyiz de! Zamanında Ahmet Karabey'le de irtibattaymışsınız... Ne malum sizin, formülü ele geçirip Mehmet Şahindağ olmak

istemediğiniz? Zira ne Ahmet Karabey'in ne de Tarantula'nın size güvenmesi umurumda. Benim size güvenmem için, bana bir şey vermelisiniz."

Caitlin Howard, kısa bir an Bora'ya bakıp yeniden bana döndü. "Formül çalışmalarında görevli doçent, Cindy, formülle beraber yok olduğunda, formülün önemi bilinmiyordu. Sonra da formülün zaten Rus'ların eline geçtiği düşünüldü. O formülün gerçekteki önemini, CIA'e bağlı çalışan ve zamanında öldürülen OCTO üyeleri ile hainler biliyordu."

"Mehmet'in annesi, babası ve dedeleri..." dedi Bora, dirseğini Caitlin Howard'ın masasına yerleştirirken. "Bir de Tarantula'nın babası, OCTO ajanlarının ölümünden sonra işin peşini bırakmadığı için, bugün biz biliyoruz."

"Evet," dedi Caitlin Howard. Yüzünü kaplayan sıkıntı barizdi. "Bilen birisi daha vardı. King'in diğer kızı."

"Mehmet Şahindağ'ın teyzesi mi yani?" diye sordum.

"Evet," dedi Caitlin Howard. Sesli bir nefes verdi. "O da benim."

Bora'nın kaşları çatılırken, benim dudaklarım bir parça açılmıştı. "Anlamadım?!" dedim, sertçe.

"Onun tarafında değilim. Hiçbir zaman da olmadım!" dedi Caitlin Howard, sakinliğini koruyarak. "King'in ya da Cindy'nin tarafında da olmadım. Hiçbir zaman. CIA'in bildiği şey, sadece, Emir Milić'ten aldığımız bilginin çalındığıydı; ne yazık ki kan bağım olan insanlar tarafından."

Bora'nın tavrı sertti. "Şunu doğru düzgün anlatırsanız eğer, ona göre bir tepki vereceğim?!"

"Yaptığım tek şey, ülkeme hizmet etmekti. Babamın ve kız kardeşimin de bunu yapmalarını çok isterdim. Onların ihanetleri yüzünden, çok zor zamanlar geçirdim. İtibarım zedelendi. İtibarımı ilk zedeleyen, kendilerini açığa çıkarmamdan korkan kız kardeşim ve babamdı." Caitlin Howard benimle de Bora'yla da uzun süreli göz kontağı kurmuyordu ama yalan söylediği için değildi; anlattıklarından rahatsız olduğu açıktı. "Sonunun ölüme

çıkacağı baştan belli saha görevlerine terk edildim. Babam beni Rusya'ya göndertti. İspat edemediğinde, emin olduğun bilgi de işe yaramıyor ama ben yılmadım. Tarantula'yı buldum ve Sadri Şahindağ ile King'i bitirmek için Tarantula'ya yardım ettim. Bir şekilde hayatta da kaldım. Fakat Tarantula'nın bir hatası sonucu King'in vatan haini olduğu öğrenildi ve kızı olduğum için ben de sorgulandım. Defalarca. Senelerce. Tüm görevlerimde. Israrla görevden uzaklaşmam istendi ve ben ısrarla reddettim. Yalnızca masa başında çalışmama izin verildi. Bu süreçte adımı, soyadımı kaybettim çünkü bir vatan hainin kızının hala görevde olması, birçok insanın güvenini sarsacaktı. Adımı çok sevdiğimden değil ama başka bir insan olmak zorunda kalmak ağrıma gitti. Özellikle de kocamın dahi, bana başka bir isimle seslenmek zorunda kalması. Baş başayken bile, gerçek adımı kullanamaması. Çünkü... Yasak."

Bora ile göz göze geldiğimizde, muhtemelen ikimiz de aynı şeyi düşünmüştük; bana *Nazlı* diyemeyeceği bir hayat yaşıyor olmamızın ne kadar korkunç olduğunu.

"Yine de adım ve soyadım ne olursa olsun, ülkem için hizmet veren bir ajan olmaya devam ettim. Vatan haini olan ailemin bizden çaldığı o bilgiyi ait olduğu yere geri getirmek, ülkeme olan borcumdu. Ve er ya da geç geri getirilmesini sağladım." Caitlin Howard'ın gözleri gözlerimle birleştiğinde, bakışları yumuşacıktı. "Sizin sayenizde Bayan Karabey." Özellikle *Adams* soyadını kullanmaması, kendisiyle empati yapmamı ve ne kadar şanslı olduğumu hissetmemi istediği için olmalıydı.

"Sizi anlamaya çalışıyorum," dedi Bora. Kafasında dinlediklerini tartıyor olsa da bunu Caitlin Howard'a belli etmemeyi tercih etmişti çünkü yüzü de sesi de ifadesizdi. "Fakat formülü Amerika'ya vermeniz, sizi daha gurur duyulası biri yapmaz mıydı? Neden formülün duyulmasından korkuyorsunuz?"

Caitlin Howard, Bora'ya itiraz edercesine başını salladı. "Eğer şu saatten sonra, formülün varlığı açığa çıkarsa,

King'in ve Cindy'nin ihanetlerinin boyutu da artacak ve tekrardan aynı konular açılacak. Ve bu sefer, sadece arkamda duran üstlerim değil, kocam bile beni savunamayacak." Bakışları anlaşılmak için yalvarır gibiydi. "Benim istediğim tek şey, bu konunun iade edilen bilgiyle beraber ebediyen kapanması. Unutulması. Gözlerimin içine baktığında babamı hatırlayan ve gözlerindeki nefreti zar zor sildiğim insanların... Mesela bu ülkeye hizmet veren, sevilen, saygı duyulan ve tanınan kocamın ailesinin gözlerinde, yeniden nefret görmemek. Oğullarıyla evli olduğum için, onları pişman etmemek. Oğlumla kızımın gerçek ailemin kim olduğunu öğrenmelerini ve bundan ötürü zarar görmelerini engellemek." Gülümsemeye çalıştı. "Benim hiçbir suçum yok. Ve senelerdir, hiç suçum olmadığı halde, masum olduğumu ispat etmeye çalıştığım bir hayat yaşıyorum. Senelerdir bugünün hayalini kuruyorum. Borcumu ödedim ve burada bitsin. Ben de sizinle aynı şeyi istiyorum. O formülün yok olmasını."

"Öz yeğeninizin öldürülmesini ve de?" dedim. Sesimde sorgulayıcı bir ifade olmaması için ekstra çabalamam gerekmişti. "Doğru mu anladım?"

"Onun yeğenim olduğunu, gerçek kimliğimi bilen insanlar da biliyorlar..." dedi Caitlin Howard. Bakışlarında ya da sesinde hiçbir sevgi belirtisi yoktu. "Siz... ÖRGÜT'ün liderinin o olduğunu Bay Ortiz'e söylediğinizde de çok zor durumda kaldım." Bu bilhassa bana atılan bir taş değildi ama yine de utandığımı hissettim. "Bay Ortiz'in üstü olduğum için durumu yönetebildim fakat tabii ki bu gündeme geldi ve kan bağımızdan ötürü, yine suçlandım. İnsanlar sadece suçlu olduklarında değil, bir suçluyla temasları olduklarında da suçlanıyorlar, maalesef. Benim yeğenim olduğu için, utanmam gerekiyormuş gibi davranıyorlar. Ben alıştım ama her defasında kocamın da gücendirilmesine dayanamıyorum. Çünkü ben ne kadar suçsuz olursam olayım kan bağım var fakat kocam tüm bunları, sadece beni sevdiği için yaşıyor." İçine derin bir nefes çekti. "Bu işin

duygusal boyutu... Bunu bir kenara bıraktığımda da ülkem için tehdit olan bir insandan bahsediyoruz. Ne babamın öldürülmesi umurumda oldu ne de Cindy öldüğünde üzüldüm. Yaşadıkları sürece sadece zarardılar." Kaşları havalandı. "Sizce, ben, yeğenimin öldürülmesine üzülecek biri gibi duruyor muyum Ajan Adams?"

Bora birkaç saniye cevap vermemi bekledi ve ben bir şey demeyince, "Biliyor mu teyzesi olduğunuzu? Ya da herhangi bir iletişiminiz var mı?"

"Yok," dedi Caitlin Howard, doğrudan. "Fakat bir planım var. Beni hayatında hiç görmedi. Zaten teyzesi olarak bildiği insanın adı soyadı farklı. Cindy, beni bir göreve gitti ve geri dönmedi olarak biliyordu. Belki öldüm, belki kaçtım. Mehmet Şahindağ'da da bu bilgi olduğunu biliyoruz, OCTO'dan öğrenmiştim bunu." Bakışları beni bulduğunda, bu bilgiyi Annie'den öğrendiğimizi garip bir biçimde anlamıştım. "Ve benim planım doğru zamanda, teyzesi olarak bildiği isimle bir gün ona ulaşmak, görüşme talebinde bulunmak ve onu öldürmek."

"Onu öldürmek isteyen insanların sıraya girmesi çok hoş. Günün sonunda bunu kim başaracak, merak ediyorum doğrusu," dedi Bora.

Caitlin Howard Bora'ya baktığında, yüzünde hafif alaycı bir gülümseme vardı. "Hakkınız olduğunu düşünüyorsunuzdur. Ben de sizin gibi düşünüyorum. Hakkım olduğunu. Ama emin olun bir cinayet işlemek için yanıp tutuşan birisi değilim. Benden önce davranırsanız, size kırılmam."

"Teşekkürler," dedi Bora. Güldü. "Çok naziksiniz."

"Ajan Howard..." dedim. Derin bir nefes alarak güç toplamaya çalışmıştım. "Bizimle bunları paylaşmanız değerliydi." Caitlin Howard cevap verecekti ki, konuşmaya hızlıca devam ederek ona engel oldum. "Fakat size kim olduğunuzu aslında merak ettiğimden ya da size güvenmek istediğimden sormadım. Bunlar da önemli tabii ama esas niyetim başkaydı." Bora'nın da Caitlin Howard'ın da kaşları

çatıldı. "Aleyhinize kullanabileceğim bir koza ihtiyacım vardı."

Caitlin Howard şaşkınlıkla, "Nasıl?" diye sordu.

"Taylor Smyth..." dedim. Boğazımı temizledim. "Günlerdir, masum olduğu halde, hapishanede. Sadece, Mehmet Şahindağ ve formül hakkında bir ipucuna ulaştığı için. Tarantula'nın, sizin CIA'deki gücünüzü kullanarak, bana kestiği ceza bu." Bora başını sitem eder -ya da daha çok *tek derdimiz de Taylor'dı* der gibi- gibi iki yana salladı. "Eğer Taylor özgür kalmazsa..."

"Lütfen devam edin?" dedi Caitlin Howard, ben sustuğumda. Kaşları havalanmıştı. "Özgür kalmazsa?"

Korkusuzca, "Öğrendiğim her şey, ne kadar bende kalır, bilemiyorum," dedim.

Caitlin Howard minik bir kahkaha attı. "Beni tehdit ettiğiniz takdirde, güvende olup olmayacağınızı biliyor musunuz peki?"

Ben de minik bir kahkaha attım ama benim kahkaham içten ve neşe doluydu. "Güvende olmak ne demek, ben onu zaten hiç bilmiyorum ki..." dedim. Kollarımı bağladım. "Yaşadığımız hayat gereği, tek bir anımız güvenli değil. Beni bununla mı korkutacaksınız?" İç çektim. "Ayrıca Bay Ortiz meselesi var. Kim olduğumu sorgulayıp duruyor. Belki de OCTO'ya ulaşır, kim bilir."

"Fütursuz ve saygısızsınız," dedi Caitlin Howard.

Bora bir şey diyeceği sırada, bir elimi kaldırarak ona engel oldum. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum çünkü fütursuz olmak da hak etmeyene saygı duymamak da övündüğüm bir şey Ajan Howard." Birkaç adım atarak, Bora'nın oturduğu koltuğun karşısına geçtim, oturdum ve gayet rahat bir tavırla bacak bacak üzerine attım. "Beni kullanan bir insan, benden saygı da bekleyemez, öyle değil mi?"

Caitlin Howard birkaç saniyeliğine Bora'ya baksa da Bora'nın bakışları benim üzerimdeydi. "Taylor'ın özgürlüğü bizim için bir tehdit olur," dedi.

"Bu tehdidi yok edecek ama masum birine de hak etmediği bir cezanın verilmesini engelleyecek kadar güçlüsünüz," dedim. Tavrım kendimden emindi. "Taylor'ın tek suçu zeki olmasıysa, siz de eminim ki bu zekayı manipüle edip başka bir şekilde değerlendirecek kadar zekisinizdir."

"Ajanlar duygusal bağ kurmazlar," dedi Caitlin Howard. Bir eliyle yüzünü kapatıp, başını iki yana salladı. "Tehdide de boyun eğmezler."

"Öyleyse siz de... Minnettar olduğunuz Nazlı'nın ricasını yerine getirin," dedi Bora, dümdüz bir ifadeyle. Caitlin Howard şaşkınlıkla Bora'ya baktı. "Bunu bir tehdit olarak değil, rica olarak algılayacak büyüklüğü göstereceğinizi ümit ediyorum."

"Ajan Adams'a katılıyor musunuz yani?" diye sordu Caitlin Howard.

"Hayır," dedi Bora. Kısa bir an bana bakıp yeniden Caitlin Howard'a döndü. "Hatta bunun çok gereksiz olduğunu düşünüyorum." Gözlerimi devirmemek için büyük bir uğraşı boşuna vermiştim çünkü ikisi de dönüp bana bakmamıştı. "Ama Bayan Karabey, bu isteğinin artısını eksisini hesaplamıştır. Bunca zamanlık emeğine ve inancına tezat düşecek herhangi bir sonuca varsaydı, bunu istemezdi, biliyorum."

Bora'nın kapkara bakışları gözlerime değdiğinde, dudaklarımla sessizce *teşekkür ederim* demiştim.

♠

CIA'e kabul edilmek kadar, ilişiğimin kesilmesi de zordu ve saymaktan dahi sıkıldığım saniyeler evrile evrile saatleri oluşturmuştu. Saatler boyunca çeşitli evrak ve görüşmelerle boğuşmuştum. Ben tüm bunları yaparken, Bora beni Caitlin Howard'ın odasında bekliyor, muhtemelen de o benim yerime saniyeleri sayıyor ve bir an evvel bu binadan çıkmak istiyordu. Fakat benim bu binadan çıkmadan yapılması gereken son bir işim vardı; bir nevi gönül borcu.

Taylor, yanındaki iki ajanla beraber koridorun ucunda göründüğünde yüzüme masum bir gülümseme yayıldı. "Selam!" dedim, içtenlikle. İki ajan Taylor'ı benimle yalnız bırakmak için, biraz çekildiklerinde, tokalaşmak için elimi uzattım. "Ben Naz," dedim. Bu yepyeni bir tanışmaydı. Aynı zamanda da bir veda. Taylor, Naz ve Naz'ın arkadaşları gibi Nazlı'nın arkasında kalacaktı ama ondan öncesinde kocaman bir teşekkürü hak ediyordu.

"Memnun oldum," dedi Taylor. Yüzüne bariz bir şekilde yayılan şaşkınlığa teslim olmadan, hızla devam etti: "Aklanmam konusunda yardımların olduğunu söylediler. Holly'nin yaptığı her şey için çok üzgünüm."

"Başkası adına mahcup hissetme. Bu kişi kuzenin bile olsa," dedim. Kısa bir an etrafıma bakıp yeniden Taylor'a döndüm. "İki yıl boyunca, benim için yaptığınız her şey için... Bana öğrettiğiniz her şey için... Çok teşekkür ederim Ajan Smyth."

Taylor'ın kasıldığını hissettim. "Görevin bitmiş. Tebrik ederim... Her zaman bir CIA ajanı olmak isteyen Naz'a, birazcık olsun yardımım dokunduysa, ne mutlu bana." Dokunmuştu. Bana rağmen bana her zaman iyi davranmıştı ve bu benden hoşlandığı için değil, iyi bir kalbe sahip olduğu içindi. "Umarım bundan sonraki hayatında, hep mutlu olursun."

"Sen de..." dedim. Muhtemelen görevi ve görev yeri değişecekti ve onu neyin karşılayacağını bilmiyordum ama özgür kaldığı için mutluydum ve onun da mutlu olmasını çok istiyordum. "Kendine iyi davran."

Taylor başını hafifçe eğdiğinde arkamı döndüm ve hızlı adımlarla karargahın çıkışına doğru ilerledim. Son kez dönüp arkama bakmak ve gerçekten burada olup olmadığımı, CIA ajanı olup olmadığımı kontrol etmek istesem de bunu yapmadım. Gerek yoktu. Bir 23 Nisan günü, o çok istediğin koltuğa oturmak kadar yarı gerçekle sarılı yarı yalanı kucaklamıştım ve bitmişti. Günün sonunda yüzümde asılı

kalan minik gülümsemenin anlamını yalnızca ama yalnızca, deniz gözlü çocuk okuyabilirdi ama o da yanımda yoktu.

Yalnızca Anıl'la benim okuyabileceğimiz bir kalemle, ***Sevgili Tweety,*** diye yazdım CIA binasının önündeki bir taşa. ***Ben bir CIA ajanıydım.*** Biraz ileride, park halindeki arabasına yaslanmış beni bekleyen Bora'nın yanına ilerlerken, Nazlı'yı uzun zamandır hiç olmadığı kadar çok hissediyordum. Sanki iplerini çözüp, onu özgürleştirmişler gibi. ***Nina Adams'ı tanımanı çok isterdim Tweety. Senin de Anıl'ın da.***

Anıl'ı yalvar yakar ikna ettiğim ajancılık oyunlarımız aklıma düşerken, gözlerimin dolmaması için kabanımın cebindeki elimi yumruk yaptım. *"Ajan Naz konuşuyor, Ajan Naz konuşuyor!"* derdim, Esin'den kalma bebek telsizine konuşurken. Anıl ise buna hep çok güler, ciddiyetimi yerle bir ederdi. Ama ben hiç yılmazdım. Bazen ilk kez gittiğimiz bir evin bahçesini keşfederken, bazen perili evde oynarken, bazen Anıl arkadaşlarıyla kavga ettiğinde, bazen bana anlatmadığı herhangi bir şeyin ne olduğunu öğrenmeye çalışırken kendimi hep Matrix'tekiler gibi hissederdim. Baştan aşağı simsiyah giyinme aşkım bile buradan gelirdi ve bu Anıl'ı çok eğlendirirdi. Bir insan, bir insanı ne kadar çok özleyebilirse Anıl'ı o kadar çok özlemiştim.

"Sevgilim," dedim, Bora'nın yanına vardığımda. Ne kadar şanslı olduğundan bihaberdi. Ablası aslında yaşıyordu ve eğer bu benim başıma gelseydi, eğer aslında Anıl yaşıyor olsaydı, bunu benden saklamış bile olsalar, onu gördüğüm yerde bağrıma basardım. "Tek bir şey kaldı... O da Peligro'nun masasına oturman..." Ama Anıl ölmüştü, benim yüzümden ölmüştü ve bu ölümünü hazırlayan Mehmet Şahindağ'ın yok olmasına herkes gibi, benim de ihtiyacım vardı.

Bora elimden tuttu ve beni kendine doğru çekip, kolları arasına aldı. "Hoş geldin Nazlı," dedi. Bugüne kadar sahip olduğum her kimlik, bir şekilde tarihin tozlu sayfalarına karışıyor ve ben önünde sonunda hep özüme dönüyordum.

Sanki Bora bana *Nazlı* dedikçe, annem ve babama selam oluyordu. Yüzüme yayılan gülümseme öyle büyüktü ki, bir an için annem ve babamın gülümsemelerinin de bana emanet edildiğini düşünmekten kendimi alamamıştım.

135. Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

18 Ağustos, Nazlı'nın doğum günüydü ve sizler o günü öyle coşkuyla kutladınız ki ne desem az kalacak. Attığınız tüm tweetler, yorumlar ve mesajlar için çok ama çok teşekkür ederim. Nazlı, sizler tarafından böylesi sevildiği için çok şanslı.

İyi ki varsınız...

♠

Üç gün içinde, Peligro'nun masasından beklediğimiz teklif nihayet gelmişti. Kara kendini ağırdan satıyor gözükerek zaman kazanmıştı ve biz çoktan yaptığımız planı devreye sokmuştuk. Peligro'nun masasının lideri olmak, Bora'nın hayatında ciddi bir dönüm noktası olacaktı. Bu, sadece Mehmet Şahindağ'ın gücünün bittiği anlamına değil, aynı zamanda Kara'nın çok fazla güçlendiği anlamına geliyordu. Belki sıfırdan bu kadar güçlenmek mümkün değildi ve fakat Bora Amerika'ya geldiğinden beri, Mehmet Şahindağ'dan güç sömürmek üzerine plan yaptığımız için, onun var olan tüm gücünü Kara emmiş ve gücün bizzat kendisi olmuş oluyordu. Bora, bu kadar güçlendiği için sevinecek birisi değildi ama yine de insan, biraz olsun, kat ettiğimiz yola bakıp şükretmesini falan bekliyordu. Yani en azından ben bekliyordum ama Bora, muhtemelen benden o kadar farklı düşünüyordu ki, her ne yapıyorsa zorla yaptığı, tüm hareketlerinden belli oluyordu.

OCTO'daydık. Akşam gerçekleşecek toplantı için hazırlıklar yapılıyordu. Bora bu hazırlıklarla zerre ilgilenmiyor, geniş çalışma alanının bir köşesindeki berjere oturmuş, elindeki telefonla ilgileniyordu. Bat, başıyla Bora'yı işaret etti ve *nesi*

var der gibi sorgu dolu bakışlarını gözlerime dikti. Bat bu şekilde davranan ilk insan değildi; kendisinden önce Falcon, Lizard ve Bear da benzer tepkiler vermişlerdi.

Sergio'nun telefon melodisi duyulduğunda, bakışlarını önündeki haritadan çekmeden, telefonunu hoparlöre alarak açmıştı. "Anton geldi patron," diyen bir kadın sesini hepimiz duymuştuk.

"Gelsin," dedi Sergio.

"Buraya geldiğine göre, önemli bir şey olmuş olmalı?" dedi Tarantula. Bakışları Sergio'daydı fakat Sergio oturduğu laptop masasının üzerindeki haritadan bakışlarını ısrarla çekmemişti. "Fox?"

"Önemli olduğunu söyledi," dedi Sergio.

"Görsel hafızan yerlerde herhalde," dedim, dalga geçer gibi. "Otuz yedi dakika, on üç saniyedir haritaya bakıyorsun!" Sergio güldü ama yine de bakışlarını haritadan çekmedi.

Falcon, "Herkes Nina Adams değil!" dedi. Sesinde alaycı bir ifade olsa da bana takıldığı belliydi.

"Nina Adams kimliğimi aldılar diyorum!" dedim, sitemle. Ofladım. "Neden anlamıyorsun, ben Nina Adams değilim!"

"Boş versene ben de Patrick değilim," dedi Falcon, omuz silkerek.

Bu sırada Anton kata gelmiş ve nihayet Sergio'nun bakışları kendisine çevrilmişti. "Merhaba," dedi Anton.

"Buraya gelmemen gerektiği konusunda seninle asla anlaşamıyoruz," dedi Tarantula, sitemkar bir tavırla. Oturduğu sandalyeden kalkarak, masaya yaslandı ve kollarını bağladı. "Birbirinizle bilgi alışverişini bu binada yapmamanız gerektiğini ne zaman anlayacaksınız?!"

Sergio, Anton'un konuşmasına izin vermeden, "Bitti mi?" diye sordu. Tarantula bir cevap vermeyince Anton'a döndü. "Dinliyorum. Neymiş bu garip şey?"

Eğer bu soru bana sorulsaydı, garip olanın, Bora'nın burada yokmuş gibi davranması olduğunu söylerdim.

"Bugün özel bir toplantı yapıldı CIA'de. Kayıtlarını ben tuttum," dedi Anton. Sergio, bunun kendisini neden ilgilendirdiğini anlamamış gibi bakıyordu ama ben konunun nereye bağlanacağının farkındaydım. "Sergio Morris'in kimliği açıklanmış..." Anton'un bakışları beni buldu. "Ajan Adams, CIA'den ayrılmadan evvel, bağlantısına dair bilgileri teslim etmiş. Daha doğrusu robot resim çizdirmiş."

Sergio'nun kaşları çatılırken, iki kez kırpışan gözleri beni buldu. "Öyle mi?" diye sordu. Bu konu, Bora'nın da ilgisini çekmiş olmalıydı ki, onun da birden çatılan kaşlarının altındaki kapkara gözleri bana çevrilmişti. "Bundan haberim yoktu," diye ekledi Sergio ve yeniden Anton'a döndü.

"Robot resmin kime ait olduğu bulundu. Ricardo Simo," dedi Anton. Sergio afallamış bir ifadeyle Anton'a baktı. "Kendisi öldüğü için, Sergio Morris de kayıtlara öldü olarak geçti."

"Ciddi misin sen?!" diye sordu Tarantula, şaşkınlıkla. Sergio ise dumur olmuş bir yüzle, yeniden bana dönmüştü. "N, neden söylemedin bize bunu?"

"Başarılı," dedi Bora, yeniden elindeki telefona dönerken.

"Nina," dedi Sergio. Derin bir nefes verdi. "Ben..."

Tebessüm ettim. "Seni sattığımı sandın," dedim.

"Bir an, evet..." dedi Sergio. Ayağa kalktı ve birkaç adımla, Bat'le beraber oturduğumuz ve önümüzde çeşitli dosyalar olan masaya yaklaştı. "Teşekkür ederim. Sergio Morris kimliğinden nasıl kurtulacağımı gerçekten hesaplamaya çalışıyordum ve... Ve işin içine CIA girdikten sonra, bu gözüme oldukça imkansız görünüyordu." Gülümsedim ve başımla Anton'u işaret ettim. Sergio, Anton'a döndü. "Haber verdiğin için teşekkürler." Anton, Sergio'yu başıyla selamladı ve kattan ayrıldı.

Ben de ayağa kalktım. "Kardeşler bugünler içindir," dedim, yapmacık bir sevimlilikle. Ellerimi, Sergio'nun omuzlarına koydum. "Bu derdi başına ben açmıştım ve ben kapattım. Eğer bana teşekkür etmek istiyorsan, Bay Ortiz meselesini ciddiye alabilirsin."

"Bu meseleyi, sen neden bu kadar ciddiye aldın?" diye sordu Falcon.

Sıkıntılı bir nefes verirken, masanın üzerine oturup ayaklarımı sallandırdım. "Siz neden ciddiye almıyorsunuz anlamıyorum!" dedim, şaşkınlıkla. "Adam, haklı olarak, kariyeri bittiği için beni suçladı! Arkamda kim olduğunu bulacağını söyledi! Her hatamın mazur görülmesinin istendiğini, sonra da hatalarımdan ötürü kendisinin işini bitirdiklerini düşünüyor, bunda da haklı!" Ayakkabımın ucuyla, Sergio'nun dizinin altına sertçe vurdum. "Kayınpederinden bahsediyorum!"

"Kayınpeder mi?" diye sordu Bora. Açıkçası konuşabiliyor olduğunu bir kez daha bizlere hatırlatması fazlasıyla dokunaklıydı. "Nasıl yani?" Bakışlarının hedefinde Sergio vardı. "Sen Bay Ortiz'in kızıyla mı berabersin?"

"Evet," dedi Sergio.

Bora'nın kaşları havalanmıştı. "Fransa'dayken, Bahar'a, hayatında kimse olmadığını söylediğine eminim."

"O sırada senin orada olmadığından da ben eminim," dedi Sergio. Derin bir nefes verdi. "Neyse. Karışık bir konu bu," dedi.

"Karışık derken?" dedi Bora. Bu durumdan hoşlanmadığı belliydi. "Ya birisiyle berabersindir ya da değilsindir. Ne kadar karışık olabilir?"

"Beraber olmaması gerekiyordu da ondan," dedi Tarantula, lafa girerek. Bora, Tarantula'ya baktığında, Sergio kalktığı masaya geri dönmüştü. "Melanie ile tanışması, Bay Ortiz ile yakınlık kurması için bir görevdi. Ama aşık oldu."

Bora Sergio'ya bakınca, Sergio da Bora'ya bakmıştı; zannediyorum ki Sergio ile birisi empati kuracaksa, o ancak ve ancak Bora olabilirdi.

"Ve?" dedi Bora.

"Ve'ye gerek yok," dedi Sergio, kararlılıkla. "Cümle bitti." Keskin bakışlarını Tarantula'ya çevirdi. "Aşık olmam bir şeyi değiştirmez, ayrılacağız bir gün."

"Arkadaşlar!" dedim, elimi iki kez birbirine çarparken. "Konumuz Melanie değil, benim ben! Bay Ortiz ve ben!"

"Bu bir konu değil," dedi Tarantula. İfadesi kendinden emindi. "Bay Ortiz ne kadar uğraşsa da bir yere varamayacaktır."

Gözlerimi devirdim. "Tarantula," dedim, ciddiyetle. "Açık kalan konuları hiç sevmem ben. Zaten gizli düşmanın varlığı hala canımı sıkıyor, bir de bu konuyu mu açık bırakalım? Biz zamanında *içerideki hain* konusunu açıkta bırakmak zorunda kalmıştık, döndü dolaştı Begüm'le Eren'in nişanında büyük bir patlamaya dönüştü. Bay Ortiz'in şüphelerine son vermek ya da bu işi kurcalamasına engel olmak zorundayız. Bence Melanie'yi kaçıralım."

"Yok artık!" dedi Sergio, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Saçmalama!"

"Öldürelim demedi ahbap," dedi Falcon, gülerken.

"Ki bunu da diyebilirdi..." dedi Bat.

Arkama dönüp, Bat'in asker tıraşlı kafasına hafifçe vururken, "Masum insanlara zarar vermem ben!" dedim, sitemle.

"Sürekli beni dövmeye çalışan sen mi söylüyorsun bunu?!" diye çıkıştı Bat.

"Böyle bir şey olmayacak!" dedi Sergio.

Tarantula'nın bakışlarında kınama vardı: "İşin içine duygularını karıştırıyorsun!"

"Çünkü duygularım var?!" dedi Sergio, şaşkınlıkla. "Bundan daha doğal ne olabilir?!" Bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirdi. "Aşka saygınız yok mu gerçekten?!"

"Var ve senin, hayatında biri varken başka birine, hayatında biri olmadığını söylemen, büyük bir saygısızlık..." dedi Bora. Sergio hayretle Bora'ya döndü. "Aşka saygısı olan birinin yapacağı şey değil bu." Dudaklarının kenarına samimiyetsiz bir gülümseme yayıldı. "Ama merak etme, ben zaten senin aşka saygı duyan biri olmadığını ilk kez öğrenmiyorum. Sen aşka saygı duysaydın, bana o fotoğrafları, o şekilde yollamazdın."

"Özür dilerim!" dedi Sergio, sitemle. "Karına söyler misin, kız arkadaşımdan uzak dursun!"

"Peki sen, kız arkadaşını kaçırmamı ve seni üç sene boyunca, başına ne geldiğinden bihaber yaşatmamı ister misin?" diye sordu Bora.

"Sen hak etmiştin!" dedi Sergio, kaşlarını kaldırarak.

"Mantıken sen de hak ediyorsun!" dedim, sertçe. Sergio'nun bakışları gözlerimi buldu. "Melanie'ye oyun oynamışsın! Onu kullanmışsın! Ve sadece, bunu bilmediği için bu kadar rahatsın, hepsi bu!"

Bora'nın telefonu çaldığında, beş saniyeliğine duyulan tek ses, telefondan gelen melodi olmuştu.

"Efendim Gürkan?" dedi, telefonu açtığında. "Müsaitim, söyle." Kaşlarını çattı. "Tahmin ettim," dedi, bezgin bir tavırla. Boynunu sağa ve sola yatırdı. "Sen ne zaman dönüyorsun?" Tarantula sanki konuşmayı duymuş gibi başını iki yana sallamıştı. "İyi tamam. Haberleşiriz."

Bora telefonu kapatır kapatmaz, Tarantula, "Türkiye'ye mi çağırıyorlar?" diye sordu.

"Evet," dedi Bora, kısaca. Bakışlarını Tarantula ile birleştirdi. "Mehmet Şahindağ ölmese de hakladım sayıyorlar."

"Ve buradaki işinin bittiğini düşünüyorlar," dedi Tarantula.

"Aynen," dedi Bora. Gözleri gözlerime değdi. "Önümüzdeki hafta en azından, bi' gidip görünmem lazım."

"Peligro'nun masasından haberdar olacaklardır onlar da," dedi Sergio, düşünceli bir tavırla. Alt dudağını birkaç saniye dişledi. "Bunu, burada kalmak için bir koz olarak kullanabilirsin. Yani sık sık gelip gitmek için. Anlayacaklardır."

"Bunun için bir koza ihtiyacım yok," dedi Bora, Sergio'yu tersleyerek. "Üç senenin çok azını Türkiye'de geçirdim."

"Ama o zaman hedefinde Mehmet Şahindağ vardı," dedi Tarantula, ciddiyetle. "Şimdi Türkiye'de daha çok vakit geçirmeni isteyebilirler."

"Kimin ne istediğiyle ilgilenmiyorum!" dedi Bora. İfadesi öfkeyle kaplandı ama bu öfke Tarantula'ya değil, Sergio'yaydı. "Sadece bıktım, hepsi bu!"

"Mel'e her şeyi itiraf edeceğim," dedi Sergio, dan diye. Hepimizin bakışları ona çevrilse de onun bakışları benim gözlerimdeydi. "Ve babasıyla konuşmasını isteyeceğim."

"Fox!" dedi Tarantula. Adeta bağırmıştı. "Bir kadının öfkesi yüzünden daha, her şeyin mahvolmasını kaldıramam! Bir kere daha olmaz!" Bir diğer kadın ben olmalıydım. "Melanie'nin ölmesini istemiyorsan, derhal kafandan geçen her şeyi silip at!"

Sergio başını iki yana salladı. "Korktuğun gibi bir şey olmaz... Mel, OCTO'yu açığa çıkartmaz... Beni anlar. Neyi neden yaptığımı anlar ve bana zarar vermez."

"Fox, bir CIA ajanından bahsediyoruz..." dedi Bat, şaşkınlıkla. "Hatırlatmalı mıyım bilmiyorum ama OCTO dediğin şey illegal bir yapı."

"Mel'e güveniyorum!" dedi Sergio, kendinden emin bir ifadeyle. Gözleri gözlerimi buldu. "Her şeyi benden duyduğunda, beni anlayacaktır." Sergio kendisinden yana olmam için yanıp tutuşuyordu. "İtiraf, her zaman cezayı hafifletir. Değil mi?"

"Seni ne kadar sevdiğine bağlı olarak değişir," dedim.

Sergio'nun yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Beni çok seviyor."

"Ne kadar çok seviyorsa, o kadar çok anlamayacaktır..." Sessiz bir nefes verdiğimde, bu konuda konuşmanın bana iyi gelmediğini bir kez daha anlamıştım. "Sevgi ne kadar büyükse, yara o kadar derin..."

"Her yara alan, yaralamak zorunda değil," dedi Sergio, karşı çıkar bir ifadeyle. Beni, Bora'yı polise şikayet ettiğim için, gizli tapınağındaki tüm belgeleri polise teslim ettiğim için suçluyor muydu yoksa ben yaram olduğu için gocunuyor muydum, bilmiyordum. "Üzülür. Hak vermez. Kızar. Kırılır. Ama anlar ve bana karşı bir hamle yapmaz. Mel'i tanıyorum."

"Kız arkadaşını tanıyorsun ama beni tanımıyorsun herhalde?!" dedi Tarantula, sertçe. "Senin bu söylediğin, ölüm fermanını imzalamak! Seni hiç kimseye bırakmam Fox! OCTO'yu, bir CIA ajanına açıklamayacaksın! Anton'la falan karıştırıyorsun Melanie'yi herhalde?!"

Bora sıkıntılı bir nefes vererek ayağa kalktı ve çatı terasına çıkmak üzere, merdivenlere yöneldi. O sırada Sergio, "Seçim benim, bedeli de neyse razıyım!" diye isyan etmişti.

Tarantula öfkeli bir soluk verdi. "Sadece sen değil, hepimiz zarar görürüz!" Yaslandığı masadan ayrıldı. "Bencilce davranamazsın!"

"Tamam neyse!" dedi Bat, oturduğu yerden kalkarken. "Sıkıldım!" Bakışları Sergio'yu bulduğunda, yüzüne buruk bir tebessüm yayıldı. "Aşkına saygı duyuyorum Fox... Ama üzgünüm, sen aşık oldun diye hapse girmek ya da öldürülmek istemiyorum. Hiçbir arkadaşımın bunu yaşamasını istemiyorum. Arkadaşlarımdan birinin çocuğu varken, üstelik. Leo. Hatırladın mı?"

Bat de Tarantula gibi haklıydı ve Sergio bunun farkındaydı. Çaresiz bir soluk verirken, başını sıvazlıyordu. Sergio'yu ne kadar anlarsam anlayayım, ona hak veremediğim yerler kendi yaşadıklarımın bir yansıması olduğundan, kalbim kırılıyordu. Ben de masadan kalktım ve Bora'nın peşinden çatı terasına doğru ilerledim. Merdivenleri çıkarken, Sergio'nun, "Daha sonra konuşuruz," dediğini duymuştum.

Çatı terasının kapısını açtım ve dışarı çıktım. Bora kendisine bir sigara yakmış ve ayaklarının altındaki şehir manzarasını izliyordu. Sessizliği ne kadar sevdiği ya da belki de insan sevmediği, duruşundan bile belliydi.

Yanına ilerlediğimde, "Bana da versene," dedim. Bora ile ne zaman baş başa kalsak, Türkçe konuşmaya fazlasıyla alışmış hissediyordum. Dudağından çektiği sigarayı bana uzattı ve başıyla, terasın kenarındaki büzülerek bırakılmış boş paketi gösterdi. "Başka sigara yok mu?" diye sordum.

"Cık," dedi, sadece.

"Bende de yok," dedim. İçime bir duman çekip, sigarayı yeniden ona uzattım. "Aldıralım bari birine. Belli ki burada işimiz uzun."

"Ben çıkar alırım. Benim bir işim yok," dedi. Yüzünde ve sesinde öyle normal, öyle düz ve öyle sıradan bir ifade vardı ki, bakışlarım kısıldı. Bunu fark ettiğinde gülümsedi. "Sıradan bir toplantı. Liderliğimi kabul edecekler ve nasıl bir yol izleyeceğimi anlatmamı isteyecekler. Hepsi bu. Ve aşağıdakilerin, buna neden bu kadar çok çalıştıklarını anlamıyorum. Çınar'ın mesela neden dakikalarca haritadan civarı incelediğini de. Hayır, ben stratejik hamleler yapmayan biri de değilim ama burada yapılanlar... Öylesine plan kurmak ya da riskleri göz önünde bulundurmak değil... Ajancılık oynuyorlar ve ben bunun içinde olmak istemiyorum."

"OCTO senin," dedim, sigarayı elinden alırken. "Buranın lideri sensin ve nasıl hareket etmek istiyorsan, bunu söyleyebilirsin."

"Bu aralar çok fazla yerin lideri oldum Nazlı," dedi, iç çekerek. "İşin açığı, hiç kimseye önderlik edesim yok."

Sigarayı söndürdüm. Kolunu parmağımın ucuyla dürttüm ve gözlerinin gözlerime değmesini sağladım. "Bora, senin neyin var?" Aslında neyi olduğunu, dahası neyi olmadığını biliyordum. Gökhan'ı, Aydın'ı ve hatta Selim'i yoktu. "Kazanıyoruz. Bu akşam, resmen Mehmet Şahindağ'ı bitirmiş olacaksın. Tamam, zil takıp oynamanı beklemiyorum ama... Bu kadar mutsuz olman, hoşuma gitmiyor."

"Mutsuz değilim," dedi, elime uzanırken. "Mutlu olduğumu da söyleyemem ama mutsuz değilim. Mesela şu an, seninle baş başa olmayı tercih ederdim. Yeni evimizde ya da Boston'da belki." Parmak uçlarımı nazikçe okşarken gülümsedi. "Kazanmak kavramına, farklı yerlerden bakıyoruz. Ablamın mezarını dahi yakabilecek birisine dönüştüm, ki bunu sadece senin için yapmıyorum şu an... Şu şartlar altında kazanmış saymıyorum kendimi. Aksine kaybettim. Kendimi kaybettim en başta."

Elimi elinden çektim ve kollarımı bağladım. "Öyle ya da böyle... Bugün burada olmamız bile mucize, farkında değil misin?" Bakışlarımı ayaklarımın altında kalan şehre çevirdim. "Kazanmaya farklı bir yerden bakıyorsan da... Daha fazla kaybetmeyeceğiz diye kendini iyi hissedemez misin?" Bora ellerini pantolonunun ceplerine sokarken, benim gibi o da şehri izlemeye başlamıştı. "Kendini buraya ait hissetmiyorsun, tamam. Hatta OCTO'yu ötekileştiriyorsun da... Ama buradaki insanların da amacı, senin amacınla aynı."

"Değil," dedi. Derin bir nefes verdiğinde, yüzünde varla yok arası bir tebessüm vardı. "Sana daha evvel de demiştim..." Yüzünü benden yana çevirdi. "İntikam peşinde koşan biri değilim. Kan davasına inanmıyorum. Kaldı ki inansam, Mehmet Şahindağ'ın kanı yetmezdi, akıttığı kanları ödemeye. Buradaki insanlar intikam peşinde koşuyorlar Nazlı. Senin gibi."

"Mehmet Şahindağ'ın ölmesini istiyorsun sen de, aynı şey!" dedim.

"Varlığı, senin hayatın için bir tehdit olduğundan ölmesini istiyorum..." dedi. Kaşları havalandı. "Eğer sana ya da etrafımdan birisine zarar vermeyeceğinden, verdirtmeyeceğinden emin olsaydım, ölüp ölmemesiyle ilgilenmezdim."

"Peki senin amacın ne?" diye sordum, merakla.

"Benim amacım..." dedi, düşünür gibi. Birkaç saniyelik sessizlik oldu. "Onunla konuşmak sanırım. Mezarı yakmayı da bu yüzden istiyordum. Trabzon'a gelir diye."

"Onunla konuşmak bu kadar hoşuna gidiyorsa, ara?" dedim, şaşkınlıkla.

"Cık..." dedi. İç çekti. "Yüz yüze gelmek gibisi yok."

Kaşlarım çatılmıştı. "N'apacaksın ki yüz yüze gelip?" diye sordum.

"Konuşacağım," dedi.

Hayretlerden hayret beğeniyordum. "Mehmet Şahindağ ile yüz yüze geleceksin... Onu öldürmeyecek ve konuşacak

mısın?! Gerçekten mi?!" diye sordum.

Boğazından çıkan nida, eğlendiğini gösteriyordu ve benimle dalga geçip geçmediğini anlamıyordum. "İnsanların konuşa konuşa, benimse bakışa bakışa anlaştığımı söylüyordun..." dedi, gülümserken. Bir kolunu omzuma atarak, beni kendisine doğru çekti. "Neyse. Zaten adresini vermedi. E benim yerim yurdum belli olmasına rağmen, ziyaret ettiği de yok..." Teras kapısının açılmasıyla beraber, "İki dakika rahat yok!" diye sitem etti.

"Rahatsız ediyorum-"

Bora, Sergio'nun cümlesini, "Evet, rahatsız ediyorsun!" diye kesmişti. Fakat Sergio bunu önemsememiş olacak ki, bize doğru yaklaştı. Bora omzumdan elini çektiğinde, terasın duvarına yaslandım. "Ne var?" diye sordu, ters bir tavırla. "Gayet de senden kaçmıştım?"

"Sana gelmedim!" dedi Sergio, Bora gibi ters bir şekilde. Bakışları beni buldu. "Seninle konuşmak istiyorum. Daha doğrusu senden bir şey rica edeceğim." İçine kesik bir nefes çekti. "Kocan..." dedi, kısık bir sesle. "Bahar'a, Mel'den bahsetmesin." Sergio bariz bir şekilde Bora'ya gelmişti ama bunu söylemek istemediğinden, beni elçi olarak kullanıyordu. Üç yaşında mıydı? "Mel'le ilişkimizi sakladığımdan, genel olarak sakladığımdan, refleksif olarak hayatımda birinin olmadığını söylemiş bulundum Bahar'a. Sonra toplayamadım. Şimdi, yalancı durumuna düşmek istemiyorum."

"E ama yalancısın?" dedi Bora. Sergio tam bir şey diyecekti ki, Bora devam etti: "Konuşma hiç Çınar. Senin ağzından çıkan her kelime, benim sinirimi daha çok bozuyor. Bana sormadığı ya da konuyu açmadığı sürece, bir şey demem. Ama sorar ya da konu açılırsa, yalan söylemem."

"Eyvallah," dedi Sergio. Gitmek üzere bir adım attıysa da durdu ve yeniden Bora'ya baktı. "Söylemek zorunda kalırsan, niyetimin kötü olmadığını da söylersen..."

"Yemin ederim, Gökhan'la aynı genetik!" dedi Bora, bıkkınlıkla. "Of!" diye bağırdığında, gülmüştüm. "Seni zaten

sevmiyordum ama artık nefret ediyorum."

"Ben de sana bayılmıyorum!" dedi SerFoxÇın.

Elinden tutup onu çekiştirdim ve kollarımı karnına sardım. "Yine geldi SerFoxÇın," dedim. Sergio da bana sarıldığında, Bora hoşnutsuz bir ifadeyle bizi tepeden tırnağa süzmüş ve gördüğü manzaranın bir kabus olmasını dilediğini alenen belli etmişti. Boynu bükük bakışlarımı gözlerine diktim. "Ben severim ikimizin yerine!" dedim.

Bora'nın yüzünde mimik oynamadı ve arkasını dönüp, kapıya doğru ilerledi. Terastan çıkmadan evvel, "Ben sigara almaya gidiyorum Nazlı," demişti.

♠

Bora sıradan dediği toplantıyı gerçekleştirmiş, Peligro'nun masasına lider olarak oturmuş ve akabindeki iki günde ilk sevkiyatın hazırlıklarını halletmiş, bugün ise sevkiyatı gerçekleştirerek rüştünü ispat etmişti. İçimin içime asla sığmadığı ve utanmasam Mehmet Şahindağ'ı arayıp, *nasıl da yendik ama* diye avaz avaz bağıracağım yerdeydik ve fakat bana öğretildiği üzere asaletimden ödün vermiyor, bundan sonrası için konsantrasyonumu bozmuyor, olası her şeye karşı hazırlıklı olmaya devam ediyordum. Pek tabii asil davranıyor oluşum, asla ama asla eğlenemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Siyah, ultra mini, kalın askılı elbisem ve siyah, ince, yüksek topuklu ayakkabılarım 1 Mart 2017'yi hatırlatıyordu ve bu da yüzümde istemsiz bir gülümseme oluşmasına sebep oluyordu. Boynumdaki AN kolyesi ve alyansım, 1 Mart 2017'nin hayatımda yarattığı kesişimi daha iyi anlatamazdı. Bordo rujumu da sürdükten sonra odadan çıktım ve salona doğru ilerledim. Attığım her adım, zaferimizin tezahüratları gibiydi ve attığım her adımda Bora'nın tepkisini daha çok merak ediyordum. Dört sene altı gün sonra, Kıbrıs'ta giydiğime çok benzer bir kıyafetle beni görecek olması ona ne hissettirirdi bilinmez fakat ben heyecanlıydım. Lion hariç OCTO'nun kalan asil üyeleriyle, Bora'nın yokluğunda her daim benimle olan ve çok şey borçlu olduğum

arkadaşlarımla beraber, kutlama kisvesi altında dans etmeye gidecektik ve çılgınlar gibi eğlenecektik. Bu fikrin mimarı her ne kadar Bat de olsa, içten içe beni düşündüğünü ve Fransa'dan beridir, üzerimdeki ölü toprağını atıp dans etmek istediğimi bildiğini biliyordum. Açıkçası artık o kadar yorgun da hissetmiyordum ve bu, nicedir özlemini çektiğimiz kutlu günün gelişiyle alakalıydı.

Üstelik gece yarısından sonra 8 Mart'tı ve Bora'nın, vereceğim hediyeye göstereceği tepkiyi çok ama çok merak ediyordum.

Salona girdiğimde Bora'nın kapkara bakışları, baştan aşağıya beni süzdü ve gözlerimi buldu. "Hava hala bu kadar sıcak değil bence," dedi, ayağa kalkarken. "Hile yapmayı düşünmüyorsan, yanlış kombin olabilir mi sevgilim?"

Belime kadar uzanmasa da omuzlarımı biraz olsun geçen dalgalı saçlarımı savururken, "Çok güzel olduğumu söylemek istemiş olabilir misin sevgilim?" diye sordum.

Bora yanıma yaklaştı, iç çekti ve başını beni reddedercesine salladı. "Çok güzel olduğunu söylemeyeyim... Sen de benim zevkime güven... Ve üzerini değiştir..." Gülümsemem *çok komiksin* dercesine alaycıydı ve bunun farkındaydı. "Bana inat böyle giyinmiyorsan, ben de bir şey bilmiyorum!" dedi, sitemkar bir tavırla.

"Sen neden giyinmedin?" diye sordum, cümlesini duymazdan gelirken. Aslında çıplak değildi ve fakat üzerinde siyah eşofmanı ile kapüşonlu sweatshirtü vardı. "Böyle gelsen ya dans etmeye. Ne gülerim."

Bora benden önce davranarak güldü. "Ben seni bırakacağım, sonra bizim eve geçeceğim..." dedi. Kaşlarımın çatılmasına engel olamadığımda, "Sipariş ettiğimiz birkaç mobilya geldi ya... Bir bakayım onlara... Bir de buradaki bavulları falan eve götüreyim. *Sevkiyattan sonra geçeriz,* demiştik ya..." diye devam etti.

"Daha sonra beraber hallederiz?" dedim, şaşkınlıkla. Bora, ahşap sandık sehpanın üzerinden arabasının anahtarını ve

cüzdanını alırken, benimle göz teması kurmaya bir son vermişti. "Kulüpten çıktıktan sonra beraber geçeriz?"

"Ben halledeyim önden," dedi, yeniden bana döndüğünde. Mahcubiyet, bu konunun uzamasını istemediğini belli eden bakışlarını gölgeliyordu. "Bu bana daha iyi gelir."

"Ne sana iyi gelmeyen?!" diye sordum. Sesim hafif yüksek bir tonlamaya sahipti. "Kutlama yapmak mı?!" Çantamı koltuğun üzerine attım. "Sorun eğlenmemizse eğer... Eğlenmeyelim Bora." Birkaç adım attım ve kendimi de çantamın yanına bıraktım. "Burada böyle mal mal oturalım." Kollarımı bağladım. "Hatta suratımızı asalım ya. Valla. Hevesim kursağımda kalsın böyle benim de!"

"Nazlı," dedi, yavaşça. Gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. "Bir plan yaptınız. Her zaman yaptığınız planlar gibi, bu kez de bir kutlama planı yaptınız. Siz yaptınız. Yedi'niz. Bana da bunun içinde olmak isteyip istemediğimi sormadınız."

Çatık kaşlarım serbest kaldığı gibi havalanmıştı. "Ha şimdi siz biz mi olduk?!"

"Nazlı," dedi, yine. "Böyle bir şey söylemiyorum. Ama benimle empati kurabilirsin..." Yanıma oturdu ve elimi tutmaya yeltendi ama ben elimi, sertçe elinden çektim. Derin bir nefes aldı. "Bak, en şeffaf haliyle içimi açayım sana... Gerçekten... Neyi kutladığınızı anlamadığım için özür dilerim sevgilim..."

"Ne demek neyi-"

"Dinle lütfen," dedi, sözümü keserek. "Ben baktığım pencereden, kazanılmış bir zafer, kutlanacak bir başarı görmediğim için üzgünüm. Evet, Mehmet Şahindağ'ı köşeye sıkıştırdık. Bundan sonraki hayatını saklandığı delikte bir böcek gibi, elindeki siktiğimin formülünü oraya buraya gösterip hayat garantisi sağlamaya çalışarak yaşayacak, doğru." Birkaç saniye gözlerimin içine bakarken susmuş ve alt dudağını dişlemişti. "Belki herkese zararı dokunduğu ama hiç kimseyle teması benim kadar doğrudan, benim kadar birebir olmadığı için böyle düşünüyorumdur, sizden farklı olarak..." Omuzları kalkıp indi. "Bu adam, annemle babamı

öldürdüğü günden beri, on yılı geçti, benim her günüm, her gecem, kabuslarım, ne yazık ki. Ve ben maalesef, sırf on sene sonra onu köşeye sıkıştırdım diye, kadeh kaldıramam. Bunu yapamam. Eğer bunu yaparsam, on senemin lanet ettiğim her bir gününü kabul etmiş olurum. Hayatımı onu yok etmek için yaşadığımı kabul etmiş olurum. On senedir yaşamadığımı kabul etmiş olurum. Özür dilerim sevgilim. Eğer ben buna bir kadeh kaldırırsam, onu yok etmek uğruna zarar verdiğim herkesin, kanında boğulurum."

"Neden hep kendini suçluyorsun?" diye sordum.

Bora başını iki yana salladı. "Kendimi suçlamıyorum, suçlarımı biliyorum." Bakışlarımdaki yumuşamanın farkında olmuş olacak ki, yeniden elime uzandı. Ön gördüğü üzere, bu kez elimi elinden çekmemiştim. "Sen, siz... OCTO... Bir şekilde düzdesiniz ve iyi ki de öylesiniz. Ama ben değilim. Mehmet Şahindağ'ın son nefesini verdiği gün bile bir zafer kutlaması yapmam ben. Çünkü bu savaşa isteyerek girmedim. Ve o artık yok olsa bile, benim savaşım bitmeyecek. Savaş hep devam edecek benim için. Üstelik bu savaşın başında, onunla eşit şartlarda değildim. Düşman olmayı ben istemedim. O beni düşman ilan etti ve ben savaşmayı bile bilmiyordum. Yendim, yendik doğru. Hatta Nazlı, o kadar gecikmiş bir yenilgi ki onun yaşadığı... Ama keşke bu savaş hiç olmasaydı. Ailemi geçtim. Kaybettiğim adamlarımı geçtim. Kaybettiğim günlere acıyorum ben. Ben oturmak zorunda kaldığım kumar masasında el kazandığıma bile sevinmedim bugüne dek; zorunda bırakıldığım bir savaşın galibiyetine mi sevineceğim? *Madalyonun öteki yüzü,* demiştim sana. Ve o bunu gördü. Tek hissettiğim şey bu."

"Çok zor bir hayatın olduğunu kabul ediyorum. Çok ağır yüklerin olduğunu da... Ama bundan sonra, hep böyle mi olacak?" Yutkunmaya çalışırken, kendimi nasıl ifade etmem gerektiğini dahi bilmediğimi fark ettim. "Yani senin kabusun hiç bitmeyecek mi? Elbette mafya olmaktan vazgeçemezsin ama... Hep böyle mi yaşayacaksın? Kasvet içinde? İşlediğin

ya da işlemek zorunda kaldığın suçları düşünerek? Bunların altında ezilerek?" Başımı iki yana salladım. "Sen, seni tanıdığımda böyle biri değildin... Aşırı güler yüzlü de değildin belki ama... Böyle değildin. Bu kadar bezgin değildin." İçime kesik bir nefes çektim. "Benim yüzümden mi? Yani İstihbarat'ın senden istedikleri şeyler yüzünden mi? Yani *en kötüsü olduğunu* düşündüğün için mi? Böylesin? Ki dayanamadığını da söylemiştin ama..."

"Tam öyle değil," dedi, yalan söyleyemediği için. "Hak ettiğim bir hayat bu."

"Hak et ya da hak etme..." dedim, baskın bir tavırla. "Yani benim yüzümden..."

"Mehmet Şahindağ'dan çok sıkıldım," dedi. Avucuma bir öpücük kondurdu. "Onun konusu kapandığında hayatımda açılacak herhangi bir konu, beni bu kadar sıkmayacaktır." Yüzüne sıcacık bir gülümseme yayıldı. "Uzaylılar Dünya'yı ele geçirse ve beni de Uzaylılar'a olan savaşın başına koysalar, *Allah'a çok şükür yeni bir konu* diyecek raddedeyim. Hoş, *alın beni götürün Allah aşkına* demem daha olası." Normal şartlarda katıla katıla gülebilirdim ama sadece tebessüm edebilmiştim. "Ama seni bırakmazdım," dedi. Tebessümüm, daha içten ama yine kırık dökük bir gülümsemeye dönüştü. "Hadi çıkalım artık... Sen git, doya doya dans et, eğlen... Sonra dönmek istediğinde beni ara, seni gelip alayım, evimize götüreyim..."

"Tamam," dedim. Bora çantamı bana uzattığında ayağa kalktım. Bora da ayağa kalktığında, gözlerinin içine bakmıştım. "Seninle kalmamı ister misin? Bat'i arayıp, gelemeyeceğimi söyleyebilirim."

"Hayır sevgilim," dedi, samimi bir şekilde itiraz ederek. "Ne gerek var? Birkaç saat, arkadaşlarınla vakit geçireceksin alt tarafı." Eğildi ve boynuma ıslak bir öpücük kondurdu. "Hem evimizde, senin için birkaç sürpriz hazırlayacağım ben."

"Ne sürprizi?" diye sordum, merakla.

"Hadi çıkalım," dedi ve elime uzanıp, peşinden ilerlemem için hareket almamı sağladı.

Ne evden çıkarken ne de yol boyunca, tüm ısrarlarıma kulak kapatmış, sürprizlerine dair tek kelime etmemiş ve üstüne üstlük merakım onu ziyadesiyle eğlendirmişti.

♠

Müzik, alkol ve insanlar. Herkes, ki bu herkesin içinde Tarantula'nın bile olması garipti, bir şekilde eğlenirken kendimi yine dünyaca yükü sırtlamış ve eğlenmeye mecali olmayan biri gibi hissediyordum. Her yerde duymaktan artık bıktığım hareketli şarkılar, dans etmem için beni çekmek bir yana aksine buradan itiyor ve burada durmak istemiyordum. Bora olmadığı için değil, üzgün olduğu için. Hissettiklerini *üzgün* diyerek tanımlamak ne kadar mümkündü bilmiyordum ama ruhunda taşıdığı yaraları görmenin beni üzgün kıldığını söyleyebilirdim.

Bat sarışın kadının beline ellerini yerleştirmişti ve müzik eşliğinde kadınla flört ediyordu. Falcon, Bear ve Sergio bara dizilmişler, zaman zaman Bat'le işaretleşiyor zaman zaman da kendi aralarında muhabbet döndürüyorlardı. Lizard ve Tarantula ise pistten ve bardan biraz daha uzak bir köşede, sessizce insanları izliyorlardı. Öyle ya da böyle herkesin yüzü bir şekilde gülüyordu ve içinde bulunduğumuz gece kulübüne yakışır bir şekilde davranıyorlardı. Benden başka herkes eğleniyordu ama ben oturup ağlamak istiyordum. Sırf bana böyle hissettirdiği için bile Bora'ya çok öfkeliydim.

Votkamı elime aldım ve kalabalıktan sıyrılıp, balkona doğru ilerledim. Balkonda kimsenin olmaması hava soğuk olduğu için miydi bilinmez, Bora, Gökhan'ı aklıma soktuğundan beri, Gökhan'la konuşmak için yanıp tutuşuyordum. Çantamdan telefonumu çıkartıp, çantamı ve votka bardağımı, standın üzerine bıraktım. Kulaklığımı taktım ve Gökhan'ın numarasının üzerine gelip, görüntülü çağrıya bastım.

"Naz, selam!" dedi Gökhan, telefonu açar açmaz. Açıkçası uyuyor olmasını falan bekliyordum ama hiç öyle bir hali yoktu. Arkasındaki duvarda kocaman bir tablo vardı ve

tablonun gördüğüm kısmında turuncu tonları hakimdi. "N'aber, nasılsın?"

"Neredesin sen?" diye sordum, merakla.

"Evimdeyim," dedi ve durdu. Bakışları kısılmıştı. "Sen benim evime hiç gelmedin, değil mi?"

"Hayır," dedim. Güldüm. "Ben hep senin evin olduğu rivayet edilse de gerçek değil sanıyordum. Basbayağı evin mi var senin? Dört duvarlı, damlı, eşyalı falan?"

"Aynen," dedi, gülerken. "Belki gelirsin bir gün?"

"Gelmem muhtemelen," dedim.

"Sen de haklısın," dedi ve viskisinden bir yudum aldı.

Dört saniyeden ibaret sessizliği, "Hadi... Bugünümüze," diyerek böldüm. Sol elime aldığım kadehi kameraya doğrultmuştum. "Zafer kadehi. Sen de koy kendine diyecektim ama içiyorsun zaten."

Gökhan kadehini kameraya kaldırdı ve "Tebrik ederim. Siz başardınız," dedi.

Votkamdan büyük bir yudum aldım. "Ben şimdi anlıyorum, Mehmet Şahindağ'ı yenmenin senin için ne anlama geldiğini..." Gökhan'ın yüzüne sonbaharı çağrıştıran bir gülümseme yayıldı. "Onu yendiğinde, neden her şeyin biteceğini düşündüğünü..."

"Geç kalındı be Naz..." dedi, viskisinden bir yudum almadan önce.

"Vardır bunun da bir hayrı be Gökhan..." dedim, umutlu duruşumdan ödün vermeden.

"Hayırla pek bir işimiz olmaz ama umarım dediğin gibidir," dedi. Kadehini elinden bıraktı, telefonunu iki eliyle birden tutarken, hafifçe eğildi. "Ben bizi siktir ettim de... Asya'nın, Demir'in ve en çok da Leo'nun tertemiz hayatları olsun isterim."

"Leo sana çok şey borçlu," dedim. Belki cümlem belki de neredeyse otuz iki dişimi göstererek gülümsüyor oluşum, Gökhan'a iyi gelmişti. "İyi ki senin gibi bir amcası var!"

"Asıl iyi ki sen varsın," dedi Gökhan, içtenlikle. "Artık nesi oluyorsun bilmem. Yengesi mi dersin, teyzesi mi dersin,

bilmem."

"Nina'sı," dedim, adeta göğüs kabartarak. "Ben onun ömür boyu Nina'sı olmaya talibim."

"Nina." Sergio'nun sesini duymamla, bakışlarımı ekrandan çektim. "Telefonda mısın?"

"Gökhan'la konuşuyorum," dedim. Gökhan da Sergio'nun sesini duymuş olmalıydı ve fakat onun yüzünde bunun herhangi bir karşılığı yoktu. Sergio'nun ise bakışlarında küçücük de olsa hüküm süren mutluluk görülmeye değerdi. Kardeşini ne kadar özlediğini bu kadar hissediyor olmama rağmen, onun için elimden gelen bir şey olmaması da canımı acıtan başka bir konuydu. "Gelsene," dedim, hareketsiz kaldığını fark ettiğimde.

"Ben kapatayım," dedi Gökhan. Bakışlarımı ekrana çevirdim. "Beni de unutmadığın için sağ ol Naz."

"İyi geceler," dedim.

"İyi eğlenceler," dedi ve çağrıyı sonlandırdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Sergio. Kendisine bir sigara yakmadan evvel bana da uzatmıştı. "Üşümüyor musun?"

"Bilmem," dedim, omuz silkerek. "Hissetmiyorum."

Sergio, sigarasını tutmam için elime tutuşturdu ve ceketini çıkartıp omuzlarıma bıraktı. "Bacakların için yapabileceğim bir şey yok. İçeri girmeyi önermekten başka."

"Boş ver," dedim.

Sigarasını Sergio'ya geri verip, kendi sigaramdan büyük bir duman çektiğim sırada, Tarantula da elindeki viski kadehiyle balkona çıkmıştı. "N'apıyorsunuz burada?" Dikkatle yüzüme baktı. "İyi misin sen?"

"Böyle hayal etmemiştim," dedim. Yüzüme kırgın bir gülümseme yayıldı. "Bora, Mehmet Şahindağ'dan intikamını aldığında... Ben sandım ki, o zaman bana oynadığı oyun boşuna olmayacak... Ne bileyim, o hep *değdi* demişti ama bence ancak öyle değecekti."

Tarantula'nın yüzünde yarı şaşkınlık vardı ama çok geçmeden bunu saklamayı başardı. Yaşadıklarımla alakalı

çok ayrıntılı bir bilgiye vakıf olmadığından olsa gerek, beni biraz anlıyorsa da çok anlamıyordu. "Kara burada olmadığı için mi, hayal kırıklığına uğramış hissediyorsun?"

"Sadece bu yüzden değil ama evet bu da var..." dedim, samimi bir şekilde. Sigaranın dumanı, sanki ilk kez sigara içiyormuşum gibi boğazımı yakıyordu. "Bora'nın öldüğünü hissediyorum. Mehmet Şahindağ, Begüm'ü kaçırdığında, Bora Begüm ve benim aramda bir tercih yaptığında, Kara yeniden geldi. O gün, o yatta, Kara yeniden geldi. Ama... Bora sanki hiç olmadığı kadar uzağa gitti." Sergio sessizce ve yüzünde mimik oynamadan beni dinliyordu fakat Tarantula, kendisiyle böylesi dertleşmemi beklemediği için, mimiklerini kontrol edemiyordu. "Kalbi atıyor ama yaşamıyor. Bana bir zamanlarki Nazlı'yı ve Nina'yı hatırlatıyor. Güçlü... Çok güçlü... Ama ruhu yokmuş gibi..."

"N," dedi Tarantula, viskisini standın üzerine bırakırken. "Kara buraya ilk geldiği zamanlarda konuşmuştuk, belki hatırlarsın... Buraya yalnız geldi. Aydın'sız, Gökhan'sız. Hatta Selim'siz. Kara'nın bir planı olduğunu söylemiştim size. *Benim ömrümün azımsanmayacak bir kısmı, uzaktan da olsa Kara'yı izleyerek geçti,* demiştim. Son perdede olduğunu söylemiştim. Ekibini de seni korumak için getirdiğine emindim. Ama şimdi senin güvenliğinden hiç olmadığı kadar emin..."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Baksana, en başa döndük. Kimse yok. Kara burada yalnız. Birkaç adamı var, öylesine..." dedi Tarantula, düşünür gibi. "Ya ölecek ya öldürecek diye düşünüyordum ve o gece, Mehmet Şahindağ'dan ısrarla ama ısrarla adres istemesi... Kafamı kurcalıyor."

"Konuşmak içinmiş..." dedim.

Tarantula kaşlarını çatarken, Sergio, "Ne konuşacakmış?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ama konuşmak istediğini söyledi," dedim.

"Bilmediğimiz bir şey mi var?" diye sordu Sergio, Tarantula'ya dönerek. "Ne konuşabilir ki onunla?"

Tarantula başını iki yana sallarken, "Bilmiyorum," dedi. İki elini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Eğer bahsedilen kişi Kara ise, her zaman bilmediğimiz bir şeyler olması olasıdır."

"Mehmet Şahindağ ile alakalı bir şeyi, benden neden saklasın?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Annemle babamı öldürmüş ötesi var mı? Bilmediğimiz ne olabilir?"

"Selim'i saymıyorum. Aydın Demir'i de Kara kendi kovdu. Fakat anahtarın kim olduğu basit. Gökhan Demir," dedi Tarantula. Sergio da merakla Tarantula'ya bakmıştı. "Eğer Kara'nın bir sırrı ya da bir planı varsa... Ya da neyin peşindeyse... Gökhan biliyordur. Ha belki Aydın ya da Selim de biliyordur ama belki de bilmiyorlardır, fakat Gökhan mutlaka biliyordur." Tarantula'nın gülümsemesi, üzüntüsünü saklamak ister gibiydi. "Bilmiyorsa anlıyordur, tahmin ediyordur veya hissediyordur. Gökhan'ın İstanbul'a dönüşünün, hem kendinden hem de Kara'dan vazgeçişi olduğu bariz."

"Ben anlamıyorum?!" dedi Sergio, araya girerek. "Kara neyin peşinde olabilir ki?" Birkaç saniyeliğine bana baktı. "Mehmet Şahindağ'ın yok olmasını istiyor, hepsi bu."

"Bir kolu, bir bacağı, beyninin yarısı... Tüm uzuvlarının yarısı koptu zaten... Acı çekiyor şu anda Mehmet..." dedi Tarantula. İfadesi kendinden emindi. "O formülü ondan almak en önemli meselem olmasına rağmen, benim bile şu an kafam rahat... Yok olmadı ama yok oldu sayılır. Neden Kara'nın da kafası rahat değil o zaman? Kara neden burada, bizimle değil?" Gülümsemesinde ukala bir tavır vardı. "Ruhu yokmuş ne demek? N burada. N için burada olmalıydı. Kara'nın kafasını kurcalayan, bilmediğimiz bir şey var diyorum size! Bu bir gün ortaya çıkar, o zaman *sen demiştin* dersiniz!"

"Tarantula!" dedi Sergio, bıkkın bir ifadeyle. "Satranç oynuyorsun. Kendi kendine satranç oynuyorsun." Kaşları havalandı. "Nazlı'nın da kafasını karıştırıyorsun, benim de! Bilmediğimiz bir şey falan yok! Hatta çok iyi bildiğimiz bir

gerçek var: Yaptığı her şey, ablasıyla, yani değer yargılarıyla ters düşüyor ve bu da onu bitiriyor!"

Ağzımı açıp bir şey söyler miydim, söylersem ne söylerdim, kim haklıydı kim haksızdı bilmiyordum ama sırf bu konuşma veyahut iddialaşma bitsin diye votkamı kafama diktim, Sergio'ya ceketini verdim, çantamı elime aldım ve hızlıca içeriye geçtim. Alelacele dans eden insanların arasından geçerken bir bedene çarptım. Değil özür dilemek, kafamı kaldırıp adamın yüzüne bakmadan yanından geçecektim ki bileğimden tuttu. Ters bir ifadeyle, *ne var lan* dercesine adama döndüğümde ise nutkum tutuldu.

Bora, karşımda duruyordu.

Şaşkınlıktan açılan dudaklarımın arasını dudakları doldururken, neye uğradığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Çektiği hiçbir acıyı boşuna çekmediğinde, boşuna o kadar kayıp vermediğinde, boşuna harcanmadığında, boşuna ölmediğinde, ulvi bir amaca hizmet ettiğinde ve ondan o kadar da utanmadığımda Nazlı'nın huzura ereceğini, özgür olacağını ve içimden uçup gideceğini sanmış ve hatta kendimi sırf bu yüzden, Bora'nın Mehmet Şahindağ'dan alacağı intikama adamıştım. Ne büyük düşünceler, ne büyük sözler ve ne büyük yanılgı!

Nazlı'nın özgürlüğü bile Bora'ylaydı.

Bazı tanıdık duygular içime dolarken, her bir an'ın -tanıdık duygulara rağmen- başka hiçbir an'a benzemeden, kendi içinde tek ve biricik hisler yaratabildiğini anlamıştım. Dünyanın neresinde olduğumuza, neler yaşadığımıza ve zamana bakmaksızın Nazlı ile Bora'ydık. Her şeyden evvel kadere teslim olmuş iki insan. Birbirini çok seven, birbirini çok üzen, birbirine belki de zarar veren ama birbirinden ayrılması mümkün olmayan ve... Belki de iyileşmek diye bir şey gerçekten vardı. Çok sevince, çok sevilince mümkündü bu. Çünkü okyanus, cehennem ateşini söndürmeye hiç şimdi olduğu kadar yaklaşmamıştı.

Annem de bu kadar çok mu sevmişti babamı?

"Nazlı," dedi Bora, saniyeler sonra. Dudakları dudaklarıma çarparken, bir elimle omzuna tutunmuştum; çantayı tuttuğum elimin bileği ise hala avucundaydı. "Senin aramanı bekleyemedim."

"İyi ki geldin," dedim, nefes nefese.

"Dans edişini izlemek istedim," dedi. Kalbim güneş, bakışlarım güneş, gülümsemem güneş oldu. "Belki benimle de dans etmek istersin?"

Sağım solum önüm arkam insan doluydu. Bu beni rahatsız etmiyordu fakat şu anda en çok istediğim şey, Bora ile baş başa kalmaktı.

"Buraya kadar geldin, bir içki iç..." dedim. Parmak uçlarımda yükselerek, kulağına, "Sonra, evimize gidelim..." dedim. Sesime bulaşan cilveli tonlamanın Bora da muhtemelen farkındaydı. "Evimizde dans ederiz. Fazla gecikmeden."

Eli bileğimden avucuma kaydığında, çantamı diğer elime almıştım. Bar tezgahına doğru ilerledik ve benim için çektiği yüksek sandalyeye oturdum.

"Bir sek viski, bir vişne votka," dedi, kendisini duymak için eğilen barmene. Gözleri gözlerime çevrildi ama gözlerimde çok durmadan, arkamdaki bir noktaya sabitlendi. Başımı hafifçe çevirdiğimde, Tarantula'yı görmüştüm. Tarantula Bora'ya yaklaştı, diğer tarafına oturdu ve kulağına bir şeyler söyledi. Yüksek sesli müzik sebebiyle ne dediğini duymam mümkün değildi fakat Bora'nın çatılan kaşlarına bakılırsa, hoşuna giden bir şey söylemediği açıktı. Bora, Tarantula'ya hiçbir cevap vermedi. Tarantula bardan ayrılırken, barmen de içkilerimizi uzatmıştı.

"Ne dedi?" diye sordum, Bora'nın kulağına.

"Kendini Tanrı sanıyor," dedi. Bir eli belime yerleşti. "Sen Kıbrıs'a geldiğinde, bana ait bir casinoya girdiğinde, buna engel olup olmamayı düşünmüş. Biz casinodan beraber çıktığımızda afallamış. Otele gittiğimizde de. Ama en büyük afallamayı, sen dört sene önce bugün, Kilyos'a geldiğinde

yaşamış." Birazcık geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. "Bir yere bağlardı belki ama merak etmiyorum."

Küçük bir kahkaha attığımda, Bora'nın bakışları gülüşüme kaymıştı. "Ben de merak etmiyorum," dedim. Bora, viskisinden bir yudum aldı. "Benim bir şeyin şifresi olduğumu da söylemişti neticede. Her neyin şifresiysem, beni de izliyordu. Çok eminim bundan. Yollarımız kesiştiğinde afallaması normal."

"O şifre olayı için *yalan söyledim* diyerek yalan söylemişti, değil mi?" diye sordu. Başımı *evet* dercesine salladım. "29 yaşına geldiğinde neden günlüğünden alınan sayfa sana gelecekti, bazen merak ediyorum açıkçası..." dedi, yumuşacık bir tınıyla. "En çok da babamla baban arasındaki ilişkiyi. Ama Tarantula'yı öldürsem bile konuşmayacağının farkındayım. O yüzden, seneye adam gibi anlatsın sana."

"Sen merak ediyorsan, sana anlatsın?" dedim. Omuz silktim. "Ben merak etmiyorum. Gerçekten. Hatta umurumda bile değil. Oyunlardan sıkıldım." Bora viskisinden kocaman bir yudum aldı. "Ama seninle strip poker oynarım."

Bora saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. Bana doğru eğildiğinde, dudakları arasından çıkan nefes, dövmeme çarpmıştı. "Karşında giyinik kalacağım bir oyundan da çok sıkılırsın."

"Küstah mısın acaba biraz?" dedim, şakacıktan alınmış gibi. "Hile yapar ve bana unutulmaz bir an yaşatırsın!"

"İmkansız," dedi. Yüzünü göremesem de sesi gülümsediğini haykırıyordu. "Ucunda seni soymak varsa, hiç olmadığı kadar çok kazanmak isterim."

"Sapıksın çünkü!" dedim, kıkırdarken.

"Oyun teklifini sen yaptın!" dedi, *günahımı alma* der gibi. "Centilmenliğimden kabul ettim."

Bakışlarım boşalan kadehine takıldığında, "O zaman eve gidelim," dedim.

Boynuma minicik bir öpücük bıraktı ve "Hay hay sevgilim," dedi.

♠

Evimizin kapısına doğru ilerlerken, ellerimiz birbirine kelepçelenmiş gibiydi. Bora'nın hali tavrı bana kıyasla daha kendinden emin, daha olgun ya da daha ağır olsa da onun da kalbinin çarptığını hissediyordum. Bora cebinden, babamın bana emanet ettiği chipten yaptırdığı anahtarlığı çıkarttı ve tereddüde dahi düşmeden, onlarca anahtarın içinden dan diye mabedimizin anahtarını buldu. Anahtarı kapının deliğine soktu, üç kez çevirerek kapıyı açtı. Bir adım atarak eve girecektim ki beni yeniden kendi yanına çekti.

"N'oldu?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Elimi bıraktı. Bir elini dizlerimin arkasına, bir elini de sırtıma yerleştirerek beni kucağına aldığında, yeri göğü inletmeye yeltenen bir kahkaha attım. "N'apıyorsun?!" desem de mest olmuştum. İçeriye girdi ve kapıyı ayağıyla kapattı.

Doğrudan salona doğru ilerlerken, "Adetten," dedi. Yeni gelin olsaydım belki ve fakat neredeyse dört seneye dayanan evliliğimizin bugünü için herhangi bir adet olmasa gerekti.

Salona girdiğimizde durdu. Onun bakışları merakla yüzümde gezinse de benim bakışlarım şaşkınlıkla salonda dolanmıştı. İnternetten beraber seçtiğimiz iki tane üçlü koltuk, iki tane berjer ve sehpa takımı salona tam tarif ettiğim gibi yerleştirilmişti fakat benim dikkatimi çeken bu değildi. Bora salonun bir köşesi için büfe almıştı. Büfenin üzerinde ona aldığım at biblosu ve balıklarımız vardı.

"Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla yüzüne döndüğümde. "Bunu nasıl başardın? Balıklarımız buraya nasıl geldi?" Kucağından indim ve hızla büfeye ilerledim. "Nasıl? Ne zaman?"

"Burada ilk kez bu gece kalacağımızı tahmin etmiyordum," dedi. Ben Nazlı ile Bora'ya bakarken, o kaşe kabanını çıkartmış ve koltuğa ilerlemişti. "Yani sevkiyattan sonra buraya geleceğimizi, sevkiyatın 7 Mart'a denk geleceğini falan. Ama bugüne nasipmiş işte. Madem mabedimiz, buraya aitler diye düşündüm."

İç çektim ve Bora'nın yanına ilerledim. Katlanarak artan mutluluğum, kalbimin teklemesine sebep olacak diye ödüm kopuyordu. Üzerimden çıkarttığım paltoyu ve çantamı, kabanının yanına bıraktım. "Çok güzel düşünmüşsün..." dedim. Yanına oturdum. "O kadar incesin ki..." Dudakları bana bir cevap vermek yerine, boynuma ilerledi. Arkama yaslanırken, bir elimi saçlarının arasında dolaştırmaya başlamıştım. "Ve pek tabii senin mabedin muhtemelen benim boynum..." dedim, bundan fazlasıyla memnun olduğumu göstermekten çekinmeyen bir tonlamayla.

"Evet," dedi, boğuk bir sesle. "Öyle." Dudakları boynumdan ayrıldığında, gözleri gözlerimle birleşti. Gözlerimde her ne gördüyse, gülümsedi. Bu öyle bir gülümsemeydi ki, hafızamdan asla silinmeyecek kadar sıcak ve etkiliydi. Gülümsemesi bulaşıcı olsa gerek, ben de ona gülümsedim.

"Hala inanamıyorum," dedim, gülümsemeye devam ederken.

Bir eliyle sağ yanağımı kaparken, "Neye?" diye sordu.

"Bu kadar kısa sürede... Bu evi... Bizim için almana..." dedim. Burnumdan öptü. "İçini dekore etmek istiyorum, çok heyecanlıyım... Her şeye beraber karar vermeliyiz. Sonuçta burası bizim mabedimiz olacak..." Alnımdan öptü. "Yalnızca ikimizin bildiği, yalnızca ikimizin geldiği bir yer olacak..."

"Senin zevkine göre döşensin bu ev," dedi.

Minik bir kahkaha attım. "İnan bana, sen daha zevklisin bu konuda..." Yalnızca koltuk, sehpa gibi temel eşyaların olduğu salonda göz gezdirirken, "Senden bu konuda öğrenecek çok şeyim var..." diye ekledim. Bora, önüme düşen birkaç tutam saçımı, kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ha bir de... Ben hiç ev döşemedim... Yani doğru düzgün... Yani hiçbir evimi, ev gibi hissedemediğimden... Yani bu benim için çok ama çok heyecanlı bir şey olacak... Her şeyi beraber seçelim istiyorum... İnceleyelim tek tek... Ne bileyim, duvara asacağımız tablo için falan kavga edelim..."

Bora'nın gözlerine yerleşen gölgeler, ileri gittiğim için olmalıydı. Sonuçta bu ev, beraber yaşayacağımız değil, ara sıra buluşacağımız bir evdi. Ben öyle istediğim için. Ve fakat şimdi, sanki burası bizim evimiz olacakmışçasına heyecanlanıyordum ve bu heyecanım ona ağır geliyor olmalıydı. Çünkü Bora'nın, bu evi güle oynaya değil, ayrılacağımızı kabul ederek, derin bir kederle satın almış olduğu belliydi. Ben nereye giderdim bilinmez, o İstanbul'a dönecekti ve ikimizin de yaşamadığı bir ülkede, Amerika'da, *bir gün* buluşmak üzere bir evimiz olacaktı. Bu ev, duvara asacağımız tablo için kavga edeceğimiz değil, muhtemelen duvardaki tabloyu gözümüzün görmeyeceği bir hasretle birbirimize kavuşacağımız günü arzuladığımız, bekleme alanından başka bir yer değildi.

Bora'nın serzenişte bulunmasını beklesem de o konuyu değiştirmeyi seçmişti. "Sana iki tane hediyem var..."

"Ne hediyesi?" dedim, şaşkınlıkla. Yüzüme imalı, üstten bir ifade yerleşti. "Sakın bana tanışma yıl dönümümüzü önemsediğini söyleme!" dedim, dalga geçer gibi.

"Tanışma yıl dönümü değil," dedi, bilge bir tavırla. "Senin bana geldiğin gün." Dudakları, dudaklarıma değdi. "Bu dünyada kutlanmaya değer, başka bir gün bilmiyorum ben!"

Bora, yanımdan kalktı ve diğer koltuğun üzerinde duran kabanını eline aldı. Onu izlerken, dudağımı büyük bir merakla kemiriyordum çünkü her ne kadar dalga geçsem de, benim de ona bir hediyem vardı. Kabanının iç cebinden, iki tane büyük, geniş bir zarf çıkarttı.

Zarfları bana gösterdiğinde, "Anlaşmalı Boşanma Protokolü?" dedim, alayla.

"Çok komiksin!" dedi ama gülmemek için zor durduğu belliydi. Zarfları bana doğru uzatarak tuttu. "Seç bakalım birini..."

"Nasıl?" dedim, şaşkınlıkla. "İkisi de benim değil mi?"

"Evet. İkisi de senin. Ama birisi şimdi, diğeri sonra..."

Kalbim çarptı. Ayağa kalktım, yanına gittim. Önce gözlerine, sonra zarflara baktım. Parmaklarım zarfın birisine

uzandı. Bora, diğer zarfı koltuğun üzerine bıraktı. Davetkar bakışlarıyla, zarfı açmamı izlemeye başladı.

88 takımyıldızından, Pyxis takım yıldızında, bir yıldız.

"NAZLI & BORA KARABEY"

Bora'ya öyle bir baktım ki, yüzüne tatmin olmuş bir ifade yerleşti. Eğer amacı, tam olarak şoke olmam ise başarmıştı. Ağzım beş karış açıktı ve gözlerim birden bire dolmuştu.

Bir yıldız.

Bizim yıldızımız.

8 Mart 2021 tarihiyle kayıtlı yıldızımız.

Zarftan çıkan kartlara bakarken, notu buldum.

"Ne zaman seni özlesem, kulaklarımda uçsuz bucaksız denizin dalgaları vardı, bakışlarım ise gökyüzündeydi.

Gökyüzüne bakmak, umutlu bir eylem bana kalırsa... Umudunu yitirmediğin sürece kazanırsın. O yüzden, sen de ne zaman yalnız hissedersen, ne zaman beni özlersen, kulaklarında dalgaların tınısı varken, bakışlarını gökyüzüne dik.

Oradayım, oradayız, orada beraberiz.

Baş başa, göz göze, el ele, kalp kalbe.

Orada milyonlarca yıldızdan biri, sadece ikimize ait...

Dört sene önce bugün, bana geldiğin için, teşekkür ederim maça kızı.

Seni seviyorum."

"Bora..." dedim, zorlukla.

Kağıtları elimden aldı, koltuğa bıraktı ve ellerimi tuttu. "Nazlı," dedi, yumuşacık bir tınıyla. "Sevgilim..." diye eklediğinde, gözlerimden bir damla yaş firar etmişti bile. "Mehmet Şahindağ öldükten sonra... Bir daha kendini hiç yalnız hissetme, olur mu?"

"Bora..." dedim, yine.

Bora ise, her ne söyleyeceksem ya da söyleyemiyorsam üstüme gelmeden, kendi devam etti: "Yıldızımızın olduğu takımyıldızı, *Gök Suları* Ailesinden. *Pyxis* veya *Compass...* Biliyorsun, *pusula.* Denizcilerin kullandığı pusulayı temsil ediyor... Sen ve ben Nazlı, birbirimizi her koşulda buluruz,

çünkü pusula bizim hikayemizde Kuzey'i değil, kaderimizi işaret ediyor." Gözlerimden akan yaşları sildi. "Bu ev, sadece ikimize ait olacaktı, evet... Ama ben, seninle, sadece ikimize ait olan bir yıldızımız olduğunda, tüm evreni evimiz gibi hissederiz diye düşündüm... En iyi Mart ayında görünüyormuş... Bana geldiğin ayda, Nazlı..."

"Bora, seni çok seviyorum!" dedim ve kollarımı boynuna doladım. Gözyaşlarım durdurak bilmeden akarken, kokusunu doya doya içime çekmeye çalıştım. "Çok teşekkür ederim!" diye inledim. "Çok... Çok teşekkür ederim!"

Aslında en büyük teşekkürüm, varlığınaydı.

Ve yıldız tozları, tam o anda, üzerimize yağdı.

8 Mart 2021'de.

"Şimdi bana biraz izin verirsen, içecek bir şeyler hazırlayacağım..." dedi. Yıldızımızın da aynı gözleri gibi parıl parıl parladığını düşünmüştüm. "Sen de o sırada istersen yıldızımıza bak telefonundan."

"Olur," dedim. Bora göz kırptı ve yanımdan ayrılarak, adımlarını mutfağa doğru yönlendirdi. Çantamdan telefonumu aldım ve yeniden kalktığımız koltuğa oturdum. Fakat yıldızımıza bakmadan evvel, ben de Bora'ya hediyesini vermek istiyordum. Boynumdaki kolyenin klipsini açtım ve zincirden alyansımı çıkarttım.

"O alyans sana yeminimdir, bir gün onu yeniden parmağına takmak isteyeceksin..."

Nazlı'nın yaşadığı her şeyin üzerini örten ve ne pahasına olursa olsun kaldırmadığı örtüyü, altındakilerle beraber cehennem ateşinde yaktığımı düşündüm. O örtünün altında olan biten hiçbir şeyin affı yoktu ve olamazdı. Fakat affetmediğim, hiçbir zaman da affedemeyeceğim bir adamı, bugün hala çok seviyorsam, asla bir daha takmamak üzere parmağımdan çıkarttığım alyansımı da yeniden takabilirdim. Çünkü onunla asla beraber olmayı da düşünmüyordum fakat bugün buradaydım. Yanı başında. Bana yaptıkları yüzünden onu mahkum ettiğim hayatın içinde ödediği bedele rağmen, bugün beni bu kadar çok seviyorsa ve alyansımızı asla

parmağından çıkarmıyorsa, bunu ben de yapabilirdim. Kolyemi yeniden boynuma taktım ve Bora gelene kadar, telefonumdan yıldızımıza baktım.

Bora biraz sonra dört çeşit peynir, badem ve üzümle hazırladığı büyük servis tabağı ve iki kadehle salona geldi. Ayağa kalktım ve sehpayı koltuğun kenarına çektim. Tabağı sehpanın üzerine koyduğunda, "Şarapları da getireyim," dedi. O salondan çıktığında derin bir nefes aldım ve parmağıma baktım. Alyansımın üzerindeki *maça* beni çok eskilere götürüyor ve orada bırakıyor, bugüne dönmemi zorlaştırıyordu. Ağzıma bir badem attığımda Bora, elinde iki şişe şarap ve buz kovasıyla geri gelmişti.

Biri muhtemelen kendi damak tadına uygun kaliteli bir şarapken, bir diğeri vişne şarabıydı.

Diğer şişeyi buz kovasına koydu ve cebinden çıkarttığı tirbuşonla, önce vişne şarabını açtı. Şarabı kadehlere doldururken, "Meyve şaraplarını sevmem aslında..." dedi. Kadehimi bana uzattı ve yanıma oturdu. "Ama vişne şarabının ağır ve buruk tadı, garip bir şekilde hoşuma gidiyor." Şarabımı yudumlamak üzere, kadehi dudaklarıma götürdüm. "Böyle-" Alyansım gözlerine çarptığı için cümlesi yarıda kesilmiş ve dudakları bir parça açık kalmıştı.

"Sana geldiğim gün, kutlu olsun sevgilim..." dedim, yavaşça. Bakışları alyansımdan gözlerime tırmanırken yutkundu. "Bu da benim sana hediyem." Ne diyeceğini bilemediğinden belki, şarabından bir yudum aldı. "Ama diğer zarfı merak ediyorum," dedim, konuyu değiştirmek için.

"Sabret," dedi. Gözlerinden nice teşekkürler geçiyordu. "Her şey sırayla."

"Bu gece için nasıl bir sıralama yaptınız Bay Karabey?" dedim, bacak bacak üzerine atarken.

Bakışları bacaklarıma kaydığında, boğazından akan tatlı bir melodi içime doldu. "Sonu tahmin ettiğiniz yerde bitecek..." dedi. Kadehini kadehime değdirdi. "Başınız, göğsümde."

"Finali beğendim," dedim, tok bir sesle. "Buraları atlayıp doğrudan finale geçemiyor muyuz?"

"Cık," dedi, gülerken. "Öyle tadı çıkmaz."

"Peki benimle gömleğinizi paylaşmaya ne dersiniz, çünkü takdir edersiniz ki bu elbiseden aşırı sıkıldım ve hiç rahat edemiyorum!"

"Strip poker oynayacaksak, üzerinde tek parça kıyafet olması işime gelir," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Eşit parça kıyafetle oynanmıyor mu, yani sende de tek parça kıyafet olması gerekir?"

Keyifle gülümsedi. "Evet ama iç çamaşırların ve elbisen var ise sadece, üç el kazandığımda sonuca varıyorum demek. Zamandan tasarruf. Nasılsa beni yenme ihtimalin yok." Göz kırptı. "Oynayacak mıyız?"

"Hayır!" dedim, adeta çemkirerek. "Neden seni soymak için, kartlarla falan efor harcayayım?" Kadehimi sehpaya bırakıp ayağa kalktım. "Soyunmanı sadece *soyun* diyerek sağlayabilecekken üstelik, aptal mıyım ben?! Bavullarım nerede?"

"Yatak odasında," dedi. Topuklarımı yere vura vura salondan çıkmak üzere ilerlediğimde, arkamdan "Mızıkçı," dediğini duymuştum.

Yatak odasına girdim ve ışığı yaktım. Sadece yatağımız ve başlarında iki tane komodinimiz olduğu için, kıyafetlerimiz hala bavullarımızdaydı. Komodinlere muhtemelen herhangi bir şey yerleştirilmemişti fakat yatağa tertemiz nevresimler geçirilmişti. Bora belki bir yardımcı tutmuş, belki de tüm bu hazırlıkları kendisi yapmıştı. Komodinin üzerindeki bordo şakayık buketini kucakladım. Bukete sımsıkı sarılırken, altındaki *Love&Math* kitabına bakakalmıştım. Geçmiş, Nazlı'yı kucaklarken sembollerden yararlanıyordu ve yolunu bulmak için ekmek kırıntılarını takip eden ruhum bundan zevk alıyordu. Şakayık buketini tekrar komodinin üzerine bıraktım. AN kolyemi çıkarttım ve kitabın yanına koydum. Bavuluma ilerlediğim sırada, odanın loş aydınlatmasının garip olduğunu fark ettim. Kafamı kaldırıp da tavandan

sarkan lambaya, daha doğrusu avizeye baktığımda, küçük dilimi yutacağım sanmıştım.

Kırmızı avize.

Attığım kahkahanın Bora'ya ulaştığına emindim.

Halamın evindekinden daha farklı ama en az onun kadar çirkin bir kırmızı avize.

Geçmiş, Nazlı'yı kucakladığı yetmezmiş gibi, asla bırakmayacağını da bas bas bağırıyordu.

Bavulumdan kısa ipek saten, siyah bir gecelik çıkarttım ve üzerimi değiştirdim. Dapdar bir elbiseden kurtulduğu için rahatlayan bedenim, topuklu ayakkabılarımı da çıkarmamı arzu etmişti ve bu isteği reddetmedim. Zamanda yolculuğun tadına erişen ruhum, Bihter Ziyagil'e yakışır bir terliği olmadığı için yakınırken, gülerek, yalın ayak yeniden salona ilerledim.

Bora'nın bakışlarını üzerimde hissederken, yanına oturdum. Ayaklarımı kucağına doğru uzatırken, kadehimi de elime almıştım. "Kırmızı avize demek..." diye mırıldandım.

Sigarasını söndürürken güldü. "Daha çirkin çok az şey gördüm herhalde. Bu ilk üçte falan," dedi. Bir eliyle ayağımı ovmaya başladığında, "Tesadüfen gördüm. Ve satın aldığımda, kendime ben bile şaşırdım..." diye ekledi. Topuklularımdan kalan ağrı, maharetli parmakları sayesinde dağılıyordu. "Ama kahkahan, satın almakla doğru bir şey yaptığımı söylüyor."

"Eğlenceli, bol sürprizli, unutulmaz bir gece oluyor..." dedim.

"Her günün, her gecen, böyle olsun..." dedi.

Kadehimi ona doğru kaldırdım. "Sen varsan, olur..." dedim.

"Bizim bir türlü oynayamadığımız bir bilardo vardı," dedi. Başımı *evet* der gibi salladım. "Eğer istersen, bahçeye açılan odada bilardo masası var."

"Ciddi misin sen?" diye sordum, şaşkınlıkla. Aslında şaşırmayı bir kenara bırakmalı ve kendimi Bora'nın akışına teslim etmeliydim. "Gerçekten bunu da mı düşündün?"

"Ben herhangi bir oyun oynamak istemiyorum," dedi, içtenlikle. Kadehindeki şarabı bitirdi. "Ama eğer sen oynamak istiyorsan, seve seve eşlik ederim."

"Daha sonra oynarız," dedim ve ben de şarabımı bitirdim. Bora, boşalan kadehimi elimden aldı. "Zaten bir kadeh daha içtiğimde mayışacak gibiyim. Uykum geldi galiba. Zevk sarhoşu oldum gerçi. Ayrıca ayağıma yaptığın masaj o kadar güzel ki... Nasıl tatlı tatlı gevşetti. Birazdan tüm bedenime masaj yapmanı falan isteyebilirim. Bu evin jakuzisi var mıydı?"

Bora küçücük bir kahkaha atarken, yeniden şarap doldurduğu kadehimi bana uzattı. "Yok," dedi.

"O zaman senin bana masaj yapman şart oldu..." dedim. Gülümsedim. "Yaparsın, değil mi?"

"Yaparım," dedi. Bir şey arar gibi sağına soluna bakındı. "Bahçeye çıkalım mı? Hem uykun dağılır. Saat biri on geçiyor daha." Ben bir cevap veremeden, açıkta kalan bacaklarıma baktı. "Bir insan hem üşüyüp, hem de nasıl bu kadar çıplak kalma meraklısı olur, anlamıyorum. Böyle donarsın. Çıkmayalım."

"Senin yüzünden üşüyorum," dedim, sitemkar bir tavırla. "Yani... Sen varken üşüyorum sadece." Ciddi olup olmadığımı sorgularcasına bana baktığında, cümleme zerre inanmadığı belliydi. "Battaniye sipariş etmiştik hem. Ona sarınır, sana sarılırım."

"İyi, hadi..." dedi, ayaklarımı kucağından çekerken. "Bunları da alalım."

Ayağa kalktım ve elime kadehlerimizi aldım. Verandaya gidecekken durdum ve merakla Bora'ya döndüm. "Hamak var mı?"

♠

İki ağaç arasına gerilmiş hamağa yüzükoyun uzanan Bora'nın altında yatıyordum. Bir bacağı bacaklarımın arasına yerleşmiş, bir kolu ise boynumun arkasına konumlanmıştı. Battaniyenin bir kısmı bir bacağımı hala örtüyor, isyan edip yere düşmüyordu. Ama zaten üşümem mümkün değildi

çünkü dakikalardır, Bora'nın dudakları dudaklarımın arasında değilse boynumdaydı, bir eli ise bacaklarımda dolaşmayı asla bırakmamıştı ve benim için hava çoktan en az elli derece olmuştu.

Hamak sallanıyordu. Hem de öyle bir sallanıyordu ki, bir kasırga kopsa ancak böyle sallanabilirdi. *Abartma Naz.* Ya da fırtına. Belki sadece hafif şiddetli bir rüzgar. Ama önemli değildi çünkü sallantı sallantıydı ve hamağın ters dönüp bizi üzerinden tepmemesi için hiçbir sebebi yoktu. *At değil bu Naz, sadece hamak.* İçimdeki şahısın neden konuştuğunu anlayamıyordum; ona neydi? *Benimle de barışabilirsin Naz, geçmişinle barıştın.*

"Sen, ciddi ciddi hamaktan korkuyor musun?" diye sordu Bora. Korkmuyordum. "Geriliyorsun?" dedi. Kapkara gözlerine baktım. "Sadece yıldızları izleyelim ister misin?"

"Düşebiliriz ve bu gerçek aklımdan çıkmıyor," diye mırıldandım. Dudakları yanaklarına doğru kıvrılırken, gamzesi huzurlarıma serilmişti. "Korkmak değil. Ama hamakta uzanılır sadece. Neden hamaktayken senin aklından hep böyle şeyler geçiyor, sonra gerilince ben suçlu oluyorum."

"Haklısın," dedi. Yanıma uzandığında, hamak yeniden sallanmıştı. "Sadece uzanılır." Battaniyeyi üzerimize örttü. "Şimdi sakin ol," dedi ve ben ne olduğunu anlamadan, beni üzerine doğru çekti. Sırtımın yarısı hamakta, yarısı Bora'nın üzerinde kalırken, ellerini karnıma sarmıştı ve öte yandan hamağın da hızlıca sağa sola sallanmasına sebep olmuştu. "Düşmeyeceğiz," dedi, eğlenir gibi. Kafamı tedirgin bir şekilde omzuna koydum fakat öyle savunmasızdım ki, tüm bedenimi kontrol altına almıştı. Battaniyeyi düzeltti ve yeniden ellerini karnımda birleştirdi. "Bak, o kadar çok sallanmıyor artık."

"Bir keresinde hamaktan düşmüştüm," dedi dudaklarım, bana sormadan. Sımsıkı yumduğum gözlerimi açtığımda, gökyüzündeki yıldızlarla karşılaştım. "Bu paylaşmayı çok sevdiğim bir anı değil. Hatta çoğu kez, böyle bir şey

yaşandığını kendime bile söylemiyorum. Hatırlatmıyorum. Olmamış gibi davranıyorum."

Yanağını, başımın üzerine dayadı. "Benimle paylaşmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Nefesimi sesli vermiştim. "Ama istersen paylaşırım."

"İsterim," dedi.

Tam bir şey diyecektim ki duraksadım. "Anıl'la ilgili ama?" dedim, sorar gibi.

Bir elini karnımdan çekip, saçlarımın arasında gezdirmeye başladı. "Olsun?" dedi, *ne olacak* der gibi.

"Yazdı. Bodrum'a gitmiştik..." dedim.

"Yazın gittiğinize göre, İstanbul'a taşındıktan sonra?" dedi, merakla.

"Hı hı," dedim, onu onaylamak için. "Liseyi bitirdiğim yaz." Yıldızlara uzun süre baktığında, sanki mesafeleri azalıyordu. "Bahçeye, onların tarafına doğru hamak kurmuşlar. Ben de bazı akşamlar hamakta uzanıyordum. Bir akşam, Anıl geldi. Biraz morali bozuk gibiydi. *'Kaysana'* dedi bana. Yanıma uzandı. İlk kez bu kadar yakın değildik. Ama o akşam n'olduğunu bilmiyorum. Bana bu kadar yakın olması ama aramızda bir şey olmaması beni çok üzdü. Anlattığı hiçbir şeyi dinlemedim. Sonra o bana bir şey sormuş, ben duymamışım bile. Adımı söylediğinde fark ettim. Hamak da küçücüktü. Bir anda üzerime çıktı."

Anlatmayı bıraktığımda, "Eee?" dedi, sabırsızca "Anlatsana sevgilim, neden sustun?" diye sordu.

"Çok saçma bunu sana anlatmam," dedim.

"Değil, neden saçma olsun..." dedi. Parmakları yeniden saçlarımın arasında dolaşıyordu.

"Böyle ciddi ciddi, kızgın gibi, *'Beni dinlemiyor musun?'* falan diye sordu bana. Göz gözeydik aslında ama bir yerden sonra göz temasımızı kaybettim ve bu çok garipti."

"Sana o kadar çok yaklaştı ki... Seni öpecek sandın..." dedi, cümlemi benim yerime tamamlayarak.

Nereden anladığını soracaktım ki, günlüklerimi okuduğunu hatırladım. "Evet," dedim. Yüzümün kızardığını hissetmem, bu anının beni deli gibi utandırmasındandı ama utandığım şey Anıl'ın beni öpeceğini sanmam değil, aptallığımdı. "Ama o çok garip bir şey yaptı. Benim tarafıma eliyle ağırlık vermiş. Sözde, *bak seni düşürürüm* diye korkutacak. Ben o kadar aptala dönmüştüm ki, gözlerimi kapattım beni öpecek diye, fark etmedim bile ve nasıl olduğunu anlamadan kendimi yerde buldum, canım o kadar çok yandı ki."

"Başın," dedi Bora, başımı öperken.

"Evet! Çünkü kafa üstü çakıldım resmen yere!" dedim, Anıl'ı şikayet eder gibi.

"Anıl'ın o gece, beyin kanaması geçirme ihtimaline karşılık senin başında beklemesine o kadar çok sevinmişsin ki... Canının yandığını unutmuşsun ama..." dedi. İç çekti "Ayrıca senin hissettiğin şey aptallık değil."

"Neydi şu senin ezberlediğin satırlar, kolyeli bardaklı falan," dedim, hafif tatlı bir imayla. "Hatırlatırsan, açıklarım."

Bora'nın gülüşü kulaklarıma çalındı. "*Anıl'ın Ayça'ya kolye alması canımı yaktı çünkü kolyeyi bana seçtirdi. Gerçi benim kırılan bardağımı düşününce, Ayça'ya kolye seçmek o kadar da koymadı. Ama kolye çok güzel. Ayça'ya yakışacağına eminim. Bardakla kolye farkını ortaya koyuyor. Keşke kırılmasaydı. Hande'nin entrikaya müsait zekasının bir kez daha işe yaradığını gördüm. Acaba Ayça bardağı beğenecek mi? Kolyeyi beğenmeyeceğine eminim...*"

"Bak şimdi," dedim, heyecanlı bir tonlamayla. "Anıl bir yılbaşında, bana, Hande'ye Eren'e, Ayça'ya ve Berk'e bardak almıştı. Kupa, daha doğrusu. Bir de Ayça'ya özel bir şey daha alacakmış. Bana geldi, Ayça'ya bir de kolye alacağını söyledi ve benim seçmemi rica etti. Hande'nin de hin zekası devreye girdi. Çok güzel bir kolye beğendim ben. Pi sayısı kolyesi. Ki *n* harfine de benzer kendileri, hatta ben çocukken onu baş harfim sanırdım. Ama bu asla ama asla Ayça'nın zevki değildi tabii. Yani beğenmeyeceğini biliyordum. Zaten sevgiliye almak için garip bir hediye, eğer sevgilinin özel

olarak ilgi alanına girmiyorsa. Düşünülmemiş ya da çok yanlış düşünülmüş vasat bir hediye. Ama kupalar öyle tatlıydılar ki, her birinin üzerinde, Anıl'ın o insanla olan komik bir fotoğrafı vardı. Düşünülmüş, özel bir hediyeydi. Biz Hande ile bu planı yaparken benim bardağım kırıldı. Fitnelik yapınca olacağı bu oluyor. Ayça'nın kupasında da sarmaş dolaş bir fotoğrafları vardı, onu beğenip beğenmeyeceğini bilmiyordum ama kolyeyi beğenmeyecekti işte."

Bora söylediklerimi anlamaya çalışır gibi kısa bir süre sessiz kaldı ve en sonunda, "Anıl neden Pi sayısı kolyesini kabul etti ki?" diye sordu. Sesinde şaşkın bir tonlama vardı. "Yani bunun saçma olduğunun farkına nasıl varmadı?"

Sinsice güldüm. "*Pi sayısı sonsuzdur, bu da sonsuz aşkı temsil edebilir*, diye kandırdım onu. Halbuki öyle bir şey diyemeyiz, sonsuzluk bir kavramdır, sayı değil. Yani bir sonu muhakkak vardır ama ifadesi sonsuza eş değerdir."

"*Sonsuzluk işareti alayım o zaman*, diye düşünebilirdi..." dedi.

Ciddi ciddi Anıl'ı sorguladığına inanamıyordum. "*Klişe*, derdim..." dedim. Güldüm. "Anıl'ın zekasını hafife alma ama bana olan inancını da hafife alma. N'apsın çocuk, bana inanıyordu sonuçta..."

"Neyse," dedi, pek de ikna olmamış, dahası bu içine sinmemiş gibi. "Merakımı giderdiğin için teşekkür ederim," dedi. Çenesini başımın üzerine yasladığında, sakallarını hissetmiştim. "Epey zaman buna kafa yormuştum."

"Gerçekten, o güzel beyninin kıvrımlarının günlüklerim için harcanması, beni üzüyor..." dedim, yapay bir mutsuzlukla. "O kadar biricik bir zekan var ki, benim günlüklerimi okuyanın zekası körelir."

"Biraz sersemletiyor sadece," dedi, gülerek. "Belki, birazdan fazladır."

"Ben mesela senin mesajlarını kurcalarken, adamlarınla yazışmalarını ya da ne bileyim Selim'le falan işle alakalı yazışmalarını atlamıştım..." dedim. Elimi, karnımda olan elinin üzerine koyduğumda, baş parmağı nabzımın attığı yeri

bulmuştu. "Ama senin yerine kendimi koyarak günlüklerime bakıyorum, okumaya değer üç beş sayfa vardır herhalde."

"Yanılıyorsun ve bunu seninle tartışmayacağım," dedi. Saçlarımın arasına burnunu değdirmişti. "Uzuyor saçların... Kestirmeyeceksin, değil mi?"

Meraklı bir ifadeyle, "Uzun saç mı seviyorsun?" diye sordum.

"Bilmem," dedi. Parmaklarını birkaç tutam saçımın arasından geçirdi. "Senin saçlarını seviyorum. Uzun ya da kısa diye ayırt edemem. Sadece uzun saçın, sana yakıştığını söyleyebilirim. Ama bu, kısa saçın yakışmadığı anlamına gelmiyor. Böyle de çok güzeller. Siyah olsunlar da." Benimle konuşmayı bırakmış, kendi kendine, sesli düşünüyordu. "Herhalde seni uzun saçlarınla tanıdığım için, daha çok hoşuma gidiyor..." Bir tutam saçım daha havalanmıştı ve sanırım Bora'nın mikroskobik bakışları tarafından inceleniyordu. "Fakat tüm bunlar benim düşüncelerim. Öznel yani. Sen nasıl seviyorsan ya da nasıl iyi hissediyorsan. İstersen mora boyat, kimse karışamaz."

"Sen benim için sarışın olmazsın yani?" dedim, üzülmüş gibi.

"Tüh, gecenin en güzel sürprizini bozdun!" dedi, kinayeyle. "N'olacak şimdi?!"

"Bir gece, sen uyurken, saçlarını sarıya boyayacağım... Sadece meraktan..." dedim.

"Ben senin düşmene izin vermezdim," dedi. Konu o kadar hızlı değişmişti ki, bir an için ne dediğini anlamadım ama sanırım sarışın olma fikri, ona Anıl'ı hatırlatmıştı. "Ne Vegas'ta ne de biraz önce." Baş parmağıyla nabzımı okşuyordu. "İspat edebilirim. Eğer korkmak yerine, bana güvenmeyi seçersen." Saçlarımın arasından öptü. "Bana güvenmediğini biliyorum. Ama söz konusu senin canın olduğunda, ki senin canın tatlıdır, vücudunda herhangi bir yara izi olmasına izin vermeyeceğime dair bana güvenebileceğini de sen biliyorsun. Seni karşıma almak pahasına buna izin vermem. Ne bugün ne yarın. Hiçbir

zaman." Dudaklarım aralansa da Bora konuşmaya devam etmiş ve bir cevap vermemi farkında olmadan engellemişti. "Tek yara izin, bileklerinde olacak maalesef. Eğer bilincim açık olsaydı, ki keşke olsaydı, o yara izi de olmazdı... *Yara* dediğimiz şeyin sadece fiziksel olmadığını da biliyorum maalesef ama buraya girmeyeceğim. Bazen yara, acı da olsa yârdan hatıra. Sevdanın soyut hatırası." Boğazından sitemkar bir gülüş koptu. "*Sevdadan hatıra yara kalır, kalabilir* deseler bana... Küfrederdim. On sene kadar önce. Şimdi küfretmeye utanıyor, hatta bunu ben söylüyorum. Hayat bir sınanmadan ibaret sanırım."

Bora'nın üzerinden ağır ağır doğruldum. Kapkara gözleri gözlerimle birleştiğinde, göğüs kafesime ılık bir şey aktı. Üzerimizi örten yıldızları bize tanık etme fikri hoşuma giderken, dudaklarım dudaklarının çekimine teslim olmuştu. Dünya'nın dönüşü gibi, hamağın sallanması da kaçınılmazdı ama Bora düşmeme izin vermeyeceğini söylediyse, düşmeyeceğimi biliyordum. Battaniye yeri boylarken, Bora ellerini belimde birleştirmişti. Kış bitmişti. Yaz gelmemişti ama kış bitmişti. Bahar güneşi, yazın geleceğinin en büyük habercisiydi.

Dudaklarımız birbirlerini keşfe doyarken şiddetleri gitgide yükseldi. Saniyeler yerini dakikalara bırakırken, soluklarımız yetmez oldu. Ellerimiz o kadar rahat durmuyorlardı ki, eğer birbirimize dokunmazsak sanki yer yerinden oynayacak, yıldızlar üzerimize dökülecekti.

Bora, bir süre sonra hamaktan kalktı ve beni kucağına çekti. Bunu neden yaptığını bilmesem de itiraz etmedim. Bacaklarım belini kavrarken, ayrılan dudaklarımızı yeniden ben birleştirmiştim. Bora yer ve yön duygusunu asla kaybetmeden bizi içeriye sokmuştu ama benim için bu yolculuğu anlamlı kılan sadece öpücükleriydi. Ben ne kadar sabırsız ve telaşlıysam Bora da öyleydi. Sanırım tam da bu yüzden, yatak odasına gidecek takatimiz yoktu ve kendimi üçlü koltuğun üzerinde buluvermiştim.

Gömleğinin düğmelerini koparmaktan asla gocunmadan önünü açtığımda güldü. O gömleğini çıkartırken, ben kemerinin tokasına ulaşmıştım. Pantolonundan kurtulur kurtulmaz dudaklarını boynuma gömdü ve hemen ardından, beni geceliğimden ayırdı. Dudaklarımız arasından çıkan minik iniltiler, neredeyse boş olan evimizin duvarlarına çarpıp bana sekiyordu ve bu yankı içime işleniyordu. Göğüslerimde hissettiğim parmak uçlarının, ne zaman bacaklarımın arasına ulaştığını bilmiyordum, zaten hazza ulaşma arzumdan kafam dumanlanmıştı. Dili, göğsümün ucunda ıslak bir imza bırakırken saçlarını kavramaya çalıştım ve var gücümle, yüzünü yüzümün hizasına getirmeye çabaladım. Yıldızlı bir gökyüzünü andıran gözleri bana gülümserken, içim Bora oldu.

Güneş'in çekim gücüne karşı koyamayan okyanusun dalgaları, onun şehvetine uyum sağlıyordu. Bir alçalıyor, bir kabarıyor ve bu gelgitler sırasındaki sürtünmeler, Dünya'nın dönme hızını yavaşlatıyordu. İçim dışım Bora olurken, Bora'ya doyarken, Bora'ya doyamazken ve de attığım çığlıklara onun boğazından çıkan daha tok ve kısık tonlamalı sesler karışıyordu.

Zaman kavramını yitirsek dahi zaman geçiyordu ve zamanın geçtiğini yalnızca şöyle tanımlayabilirdim: Yıldızlar söndü. Gökyüzündeki bütün yıldızlar tek tek söndü. Ulaştığımız zirvede, sadece bizim yıldızımız vardı ve tüm gücüyle parlıyordu. Bir ara yıldızımız kaydı. Dilek tutabilelim diye. Benim dileğim bir süredir hep aynıydı. Bora ile uzun bir ömrü, beraber geçirmek. Ve en kısa zamanda, bunu dilediğimi ona da söyleyebilmek.

♠

Gözlerim yavaşça aralandığında, banyodan gelen su sesini duydum. Bora'nın yanımdan kalktığını duymamıştım ama neredeyse güneş doğuncaya dek uyumadığımızı, hatta iki şişe şarabı daha devirdiğimizi düşününce, çok derin bir uykuya teslim olmam normaldi. Başımı yavaşça komodine çevirdiğimde, dün Bora'nın *sonra* diyerek ertelediği siyah

zarfı gördüm. Yattığım yerde gerinirken gülümsedim ve hafifçe doğrularak zarfı elime aldım.

Zarfın içinden çıkan fotoğraflara bakarken nefes almayı dahi unutmuş olabilirdim. *Nazlı Butik Otel.* Bu fotoğraflar eski değildi. Otel de. Akasya Otel'in artık olmadığı, yıkıldığı, yok olduğu, uçtuğu ya da kaçtığı her neyse ve yerine, bizim otelimizin tekrardan inşa edildiği belliydi. Tabelası ise mesela, doğrudan bizimkiydi ve zannediyorum ki Bodrum'daki evimizin bodrumundan çıkartılıp bakımdan geçtikten sonra, hak ettiği yere kavuşmuştu. Annem, babam ve benim fotoğrafım resepsiyonun arkasına asılmıştı. Annemle babamı hatırlatan tüm ayrıntılar özenle fotoğraflanmıştı ve bu fotoğrafların bir rüya olma ihtimalinden öyle korktuğumu hissettim ki, eğer uyanacaksam yüreğime inerdi. Çevredeki diğer butik oteller ise yoktu, yani onlar yeniden inşa edilmemişti ve Nazlı Butik Otel'in kocaman ama koskocaman bir bahçesi vardı. Bu bahçeye, o zaman bizim butik otelimizde olmayan bir havuz yaptırılmıştı. Bir sonraki fotoğrafa geçmeden de küçük ahşap teknemin, havuzun üzerinde olduğuna adımın Nazlı olduğu kadar emin olmuştum.

Bu fotoğrafları ilk kez görüyordum ama aynı benim betimlediğim gibiydi. Çok zengin olduğum evrende yapmak istediklerimi yazdığım günlük satırlarımda, hayalini kurduğum gibi.

Fotoğrafların arasından küçük bir not kağıdı düştü: *"Bir gün, hiçbir yere sığamaz ve bir yere sığınmak istersen..."*

"Bora!" diye sayıkladım ama sesimi ben bile zar zor duymuştum. Boğazımı temizledim. "Annem... Babam..." dedim, yavaşça. Ne hissettiğimi bile bilmiyordum. Şoka girmiştim. Hem çok sevinmiştim, hem çok üzülmüştüm. Bir de hem zıplaya zıplaya bağırmak, aynı zamanda da hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Banyodan gelen su sesi hala kesilmezken, bir elimi kalbime götürdüm. "Sakin ol!" diye komut verdim, kendime. Yataktan kalktığımda fotoğrafları tutan ellerim titriyordu. Sanki onlara bir şey olursa, otelimize

de bir şey olur diye kapıldığım saçma düşünceye gülümsemeden edemedim. Ama gülümsememle beraber, gözlerim de dolmuştu.

Banyoya doğru adım atacakken, telefonumun melodisi kulaklarıma çarptı. Komodinin üzerindeki telefonu elime alırken, fotoğrafları özenle yatağın üzerine bıraktım. Arayan numaraya baktım, tanımıyordum.

"Merhaba?" dedim, İngilizce konuşarak.

"Merhaba, Nazlı Hanım." Mehmet Şahindağ benim aksime Türkçe konuşmuştu. "Rahatsız etmiyorum umarım."

Banyonun kapalı kapısına doğru baktım. Eğer Bora, Mehmet Şahindağ'ın beni aradığını öğrenirse yine delirecekti. Zaten hem gülümsüyor hem de gözlerimden akan yaşları siliyorken Mehmet Şahindağ ile konuşuyor olmam öyle garipti ki. "Ediyorsun," dediğimde, Bora'yı taklit ettiğimi hissetmiştim. "Ne var?"

"Sizi bir yere davet edeceğim," dedi, kibar bir şekilde.

Ters bir tavırla, "Niye? Ölmek mi istiyorsun?" diye sordum.

Mehmet Şahindağ edepten yoksun olduğu için büyük bir kahkaha attı. "Ölecek olan ben değilim. Kocanız," dedi.

Kaşlarım çatılırken, ayaklarım çoktan harekete geçmişti ve yalnızca iki saniye içinde banyo kapısına vardım. Kapıyı açarak içeriye girdim. Yoktu. Duşakabinin içindeki duş başlığından su akıyordu ama o kadar. Bora banyoda yoktu.

"Kendisiyle buluşacağız," dedi Mehmet Şahindağ. Duştan akan suyu kapatırken, ben de ıslanmıştım. "Adresimi istemişti malum. Bana kadar zahmet etsin istemedim. O da benim zahmet etmemi istemedi, kısa bir süre daha sağ olsun. Dün gece, orta noktada buluşmaya karar verdik, kimse kimsenin ayağına gitmesin diye."

Duşakabinin içine çöktüğümde, bahar bedenimi ayaza terk etmişti. "Dün gece..." diye mırıldandım, sadece.

"Burada ilk kez bu gece kalacağımızı tahmin etmiyordum. Yani sevkiyattan sonra buraya geleceğimizi, sevkiyatın 7 Mart'a denk geleceğini falan. Ama bugüne nasipmiş işte."

Yıldızımız hariç tüm hazırlıklarını bambaşka bir motivasyonla yapmış olsa da her şey, onun için bir vedaya dönüşmüştü. Yıldızımız hariç çünkü o doğrudan vedasıydı ve muhtemelen, kulübe gelmeden dakikalar önce falan karar verdiği bir şeydi. Taşlar dün gece de yerli yerinde gibi duruyordu ama öyle olmadığını ancak anlıyordum; şimdi taşlar yerli yerine oturduğunda. Nasıl aklıma gelmemişti, nasıl anlamamıştım?!

Uyumadan evvel duyduğum sesinden akan dizeleri düşününce yutkunamadım ve kendi tükürüğümde boğulacağım zannettim.

"Ölüyorum Mısır, ölüyorum
Ancak şimdi biraz zaman dileniyorum ölümden,
Binlerce öpüşün en sonuncusunu, en zavallısını,
Dudaklarına kondurabilmek için."

Antonius'un *Kleopatra*'ya vedası değil, Bora'nın Nazlı'ya vedasıydı bu da.

Aptaldım!

Ah! Çok aptaldım!

"Bora ölecek," dedi Mehmet Şahindağ. "Ama siz, derseniz ki *yalnız olmaz, beraber ölelim...* Onun gözü önünde, önce sizi öldürmeyi inanın çok isterim."

"Nerede buluşacaksınız?" diye sordum.

"Eğer bir kişiye bile bundan bahseder-"

"Nerede buluşacaksınız?!" diye bağırdım, tüm gücümle.

Mehmet Şahindağ birkaç saniyeliğine tepkimi tartmak ister gibi sessiz kaldı. "Kilyos'ta," dedi, iç çekerek. "Evinizde."

Dudaklarım titrerken elimi sıkmıştım. "Bekle beni," dedim. Alyansımı fazlasıyla hissederken güce ihtiyacım olduğu açıktı. "Geliyorum."

136.Bölüm

Sevgili yol arkadaşlarım,
Sizi çok seviyorum!
Var olun, daima...

"Sevgilim,

Bundan yüz otuz yedi gün önce, Mehmet'i öldürmek üzere çıktığım yolu geri dönüyor ve bu sefer kendi ölümüme gidiyorum. Benim ölümüme giden yol daha hızlı. Uçak yolculuklarında batıdan doğuya gitmek, doğudan batıya gitmekten daha kısa sürüyor. Birkaç saat mi fark ediyor? Açıkçası ben tam zaman vermek konusunda senin kadar iyi değilim. Eğer, bundan yüz otuz yedi gün önceki yolculuğumun beni sana ulaştıracağını bilseydim, o yola çıkar mıydım, bundan da emin değilim.

Aslında bu gecikmiş bir ölüm. Daha evvel, çok kez ölümü kaçırdığımı hissediyorum. Beni hayata bağlayan bağlar yalnızca Begüm'den ibaret olmuştu ve Begüm olmasaydı çok kez kendimi öldürebilirdim. Ölüm benim için hep kapı komşusu gibiydi. Her an çıkıp bana gelebilirdi. Çünkü su testisi su yolunda kırılır. Bu kadar basit.

Elimdeki kalemin ağırlığını tahmin edemezsin. Dedenin, annene hediye ettiği kalem. Eminim ki onların B'si ve K'si, bu satırlara tanıklık etmek istemezdi. Eminim ki deden bu kalemi yaparken, biricik torununun hayatını sikmiş bir adamın, bu kalemi kullanmasını asla istemezdi. Ama bazen, hayatta böyle şeyler oluyor maalesef. Yaşarken yaptığımız eylemlerin, nelere mâl olacağını kestiremiyoruz.

Sen, Anıl'ın hayatını kurtarmak için girdiğin kumarhanede, aşkı bulacağını düşünebilir miydin?

Önce saçlarını gördüm. 8 Numara'daki masayı görmek için açtığım ilk kamera açısına sırtın dönüktü. Saçlarının dalgaları beline dek uzanıyordu. Bir diğer kamerayı açtım sonra. Kendinden emin duruşun ve devamlı olarak kamerayı kontrol ediyor oluşun, bir profesyonel olduğunu düşünmeme sebep olmuştu. Masadaki heriflerin dikkatini nasıl dağıtman gerektiğini öyle iyi biliyordun ki, bir film izler gibi izledim seni. Ve biliyor musun, hayatımda izlediğim en tahammül edilemez filmdi fakat bunu sonradan anladım. Seni, birilerine kur yaparken görmek gerçekten de hayatımdan silmek istediğim anlar.

O gün, bu umurumda bile değildi. Sıkılmıştım hatta. Masaya oturmaya karar verdim. Eğer gözlerini göreceğimi bilseydim, oturamazdım sanırım. Çarpıldım Nazlı. Kâinatın en güzel yeşilinin, Maçahel'in, gözlerinde olduğunu nereden bilebilirdim? Beni tanıyordun. Beni tanıdığını fazlasıyla belli ettin. Gerildin. Kendine güvenini kaybettin. Ama oynamaya da devam ettin. Hareketlerini tahlil etmek öylesine zordu ki amatör müsün yoksa profesyonel misin, bir süre karar verememiştim.

Bir an var. Gözlerini bana değdirdiğin ve masadaki herkes kalkmasına rağmen, senin sorarcasına bana baktığın bir an. Ben o an... O an senin maça kızı olduğunu anlamıştım. Anlamıştım fakat bunu kabul etmem uzun zamanımı aldı. Bir de sen, elli iki tane kart içinden gidip maça kızı deyince... Açıkçası, maça kızının hayatıma bangır bangır girmesi, beklediğim bir şey değildi. Aslında maça kızının hayatıma girmesi bile beklediğim bir şey olmayabilir. Sen benim altı yaşımdan beri, yolculuğumun en güzel duraklarısın. Gelmesini hep beklediğim, hakkındaki rivayetlere aldırış etmediğim, anlamı baki olan ve gün geçtikçe deliriyor olmaktan korktuğum yaşam işaretimsin. Sen benim kaderimsin Nazlı. Nerede aramam gerektiğini bilmediğim ama deli divane aradığımsın.

Eğer maça kızı olduğundan o gün emin olsaydım, Anıl'ı yaşatmak için gerekli parayı verir ve seni derhal hayatımdan

uzaklaştırırdım. Bu senaryo bizi nereye götürürdü, bazen merak ediyorum. Hiç yaptın mı bunu bilmiyorum ama ben devamlı olarak zihnimde, seninle farklı tanışma hikayeleri yazıyorum. Her şeyin yalnızca ikimizin elinde olduğu, romantik hikayeler. Aksiyonsuz. Silahsız. Kavgasız ve dövüşsüz. Her şey başka olabilirdi Nazlı. Kaptanı olduğum teknenin uğradığı bir sahil kasabasında tanışabilirdik. Bodrum da olabilirdi burası. O kadar önemli değil ki neresi olduğu. Sen benim kaderimsin ve her ne olursa olsun, biz bulurduk birbirimizi.

Gerçekler katıksız acı. Ben aşk için harcanan onlarca hayat gördüm ve sen aşk için ölümü göze aldığını söyledin, tanıştığımız ilk dakikalarda... Ölmeye razıydın madem, işime yara istedim. Kurguladığım oyunun başrolü ol istedim. Mehmet'in önüne atacağım yem ol istedim. Fakat öyle masumdun ve bunu öyle belli ediyordun ki... Kıyamadım sana. Ya adamı sarhoş eden bakışlarına ya da içimde bir yerlerde bastırmaya çalıştığım, maça kızı olma ihtimaline kıyamadım sevgilim. O gün, o otel odasının balkonunda, senin ölümüne izin veremeyeceğimi anladım. O sırada anlayamayacağım şey ise, senin ölme ihtimalinin dahi beni öldürecek oluşuydu.

Seninle kısacık bir şey yaşadık aslında. Kısacık fakat adamın aklını başından alan, yaşadığını hissettiren, tüm oyunu değiştiren, tüm savaşların cephesini yeniden oluşturan, güçlü bir aşk.

Hayatımın bir döneminin, aşkın ne olduğunu anlamaya çalışmakla geçtiğini söyleyebilirim. Babamı anlamaya çalıştım. Annemi. Ablamı. Aydın'ı. Mehmet'i de. Halamı. Kemal Abi'yi hatta. Aşkın hep başka bir tarafını keşfetmeye çalıştım. Edebiyatçılar, filozoflar, ressamlar... Herkes aşkı farklı yorumluyordu ve hemen hepsi ıstırap dolu bir tarafından ele alıyordu aşkı. Ben bir kadını veyahut bir adamı sevdim ve şöyle de mutlu olduk diyen birisine rastlamaya çalışmakla geçti hayatımın bir dönemi. Rastlamadım. Çok aradım ama bulamadım. Tuhaf bir

biçimde, ayrılık hatta ölüm yüceltiyordu aşk kavramını. Destan olan her aşk bir şekilde mutsuz bir sonla bitiyordu. Öyle ki sanki aşk mutlu sonu hak etmiyordu. Fakat yine de hiç kimse aşkın bir aptallık olduğunu öne sürmüyordu. Hayatımda bundan daha saçma bir şey görmedim.

Aşk, insanın başına gelen en yalın şey bence. En masum, en temiz, en dürüst... Yüreğine bir yangın düşüyor. Onu görmeden duramıyorsun. Sesini duymak istiyorsun. Koklamak. Sarılmak istiyorsun. Hep yanında olsun, ondan hiç ayrılma istiyorsun. Diyelim ayrılmadınız, diyelim bir lütuf yaşadığınız, destansı olmayacak mı bu aşk? Olacak. Olur. Her destan bir hayat kadardır çünkü. Dilden dile aktarılması için felaket olması gerekmez. Mucizeler de etkiler insanı. Yine de aşk, başıma gelmesinden ekseriyetle kaçtığım bir hadiseydi. Çünkü benim hayatımda mucizeye yer olmadığını bilecek kadar aklım başımdaydı.

Seni tanıyana kadar, benim aklım başımdaydı Nazlı.

Hayatımda tanıdığım en cesur kadınsın. Sevgini, yüreğini geçtim, bakışların bile cesur. Sanırım ben senin cesaretine vuruldum. Çünkü sana aşık olduğumu kabul ettiğimde, biraz öncesine kadar delicesine korktuğun Noir'la mutfağa kadar gitmiş ve ona beni çekiştirmeye başlamıştın. Senin kadar güzel sinirlenen, sinirlendiğinde böylesine çekici olan ve cesareti bakışlarına bu kadar yakışan bir kadın görmedim ben. O anı unutamam. Ve hiç şüphesiz bir an seçsem bizi anlatan, o an olur bu. An kelimesinden nefret ettirdin gerçi beni. Hemen akabinde, Anıl'ın kolyesini kabul ettiğinde, sana aşık olduğuma lanet ettiğimi gizleyemem senden.

Bir başkasını seviyordun. İçinde kahrolası bir savaş vardı. Kendinle çelişiyor, kendinle kavga ediyordun. Belki de yanılıyordun. Öyle inandırmıştın ki beni Anıl'ın deniz gözlerine baktığında bana karşı hissettiklerinin yerle bir olacağına... İçimdeki her bir histen nefret ederken buldum kendimi. Defalarca. Zaten yanlıştı. Başlamasın istedim ben de. Başlamasın, başlamadan bitsin. Beni sevme istedim. Olur olmadık her şeyden tartışma çıkartmak ve senden en

uzağa savrulmak istedim. Dövme yaptırmak için benden izin almadığın gibi saçma sapan bir fikri bile attım önüne, bu ne biçim bir insan diyerek kork diye. Kaç diye. Ama sen oralı olmadın. Hiç olmadın hem de. Başlamasın istedim Nazlı. Kalbindeki savaşı ben kazanmayayım istedim. Çünkü o zamanlar, artık maça kızı olduğuna emindim ve seni kaybetmekten ölesiye korkuyordum. Senin korkuların kendi hislerinle alakalıydı ama benim korkularım, maruz kalacağın hayatla alakalıydı.

Senin benim hayatımda olman demek, ölmen demekti sevgilim. Binlerce silahın hedefi olman demekti, her defasında. Bu benim kaldırabileceğim bir şey değildi ve bu yüzden senden defalarca kez kaçtım. Senden kaçtıkça, süratle sana çekildiğimi fark edemeden üstelik. Merkezde sen vardın fakat ben, güneşin çekim kuvvetini hesaba katmayı her defasında unuttum. Gerçekten de oynadığımız oyun yüzünden aceleye gelen ama senin böyle söylememe oldukça kırıldığın nişanımızda, birbirimize ait olduğumuzda, artık ortada oyun diye bir şey kalmamıştı. Ne sen gidebilirdin ne de ben seni gönderebilirdim hayatımdan.

O gün, belki de gözümü ilk kez kararttığım ya da aksine aydınlandığım gündü. Ablama verdiğim sözü çiğneyip, Mehmet'i öldürmeye karar verdiğim gün. Bu mektubu okurken, bu satırlar muhtemelen tanıdık gelecek sana. Çok eskiden izlediğin bir filmden anımsadığın diyaloglarmış gibi. Öyle de denilebilir Nazlı, bunu yadırgama. Çünkü her şey gerçekti. 9 Haziran 2017'ye kadar, o gece uykundan uyanıp duyduğun cümlelere kadar, çok güzel bir rüyadan uyandığını söylediğin ana kadar, seninle benim aramdaki her şey gerçekti. Benim sana olan aşkım gerçekti. Biz gerçektik.

İnanması zor ve garip, biliyorum. Çünkü seni aksine inandıran da benim. Mecburdum Nazlı. Her şeyi göze almış, tüm korkularıma rağmen seninle evlenmiş, doğru mu ya da yanlış mı diye düşünmemiş, seninle mutlu bir gelecek düşlemiştim. Mutlu gelecek hak edilen bir şeydir sevgilim ve ne yazık ki, ben mutluluğu hak etmiyordum. Kaç mutlu

hayatı kararttığımı bilemiyorum. Hayatta kalmak için, sevdiklerimi hayatta tutabilmek için kaç canın hayatına son vermek zorunda olduğumu bilemiyorum. Ben saymıyorum. Ama sayısı çok, biliyorum... Hayatın işleyişi basit aslında. Senin de şahit olduğun bir noktada, Elif'in söylediği gibi... Eden buluyor. Bir gün ben de buldum işte. Bu kadar basit.

Anıl'ın doğum günüydü. 2 Haziran. Onun doğum gününü kutlamak için, onunla buluşmuştun. Garipçe'ye gittiniz, birlikte. Deniz kenarındaki, açık çay bahçesine oturdunuz. Etrafınızda, on iki adam vardı. Altısı size yakın duruyordu, altısı ise daha uzaktaydı. En iyi on iki adamımdı onlar fakat seni korumaya onların da güçleri yetmedi. Sen, yanınıza yaklaşan gemideki ya da tepenizde uçan helikopterdeki tehlikeyi görmedin. Benim için yoğun ve sıkışık bir gündü. Şirkete çiçek geldi. Mehmet'ten. Çiçeğin üzerinde bir not vardı. Senin tehlikede olduğunu ve kapıda bekleyen arabaya binmezsem, öleceğini yazmıştı. Mehmet Şahindağ ile, Caner'in bizi kaçırdığı günden sonraki ilk karşılaşmamızdı bu. Ve de onu gördüğüm son gün oldu.

Elinde tuttuğu telefonun ekranında sen ve Anıl vardınız. Sırtında lazerli bir silaha ait, kırmızı bir nokta. Mehmet'in gözlerine ilk kez korkuyla baktım o gün. Mehmet Şahindağ kazanmıştı. Anıl senin elini tutarken, ben seni öldürmemesi için Mehmet'e yalvarmaya başlamıştım. Nasıl dil döktüğümü, neler dediğimi bugün hâlâ hatırlamıyorum. Sağlıklı düşünemediğim, fazlasıyla panik olduğum ve seni nasıl kurtaracağımı bilemediğim dakikalardı. Anıl masadan kalktı gitti ve lazerli silahın kırmızı noktası senin alnında belirdi. Mehmet'in elinde tuttuğu bir telefon vardı Nazlı ve etrafta artık kaç adamı varsa, her biri seni farklı açılardan o ekrana yansıtıyordu ve ben kahroluyordum.

Hatırladığım tek şey, dizlerimin üzerine çöktüğüm ve seni öldürmemesi için Mehmet'in ayaklarına kapandığım.

Etkili de oldu. Seni öldürmekten vazgeçti. Fakat bu, göründüğü kadar masum bir vazgeçiş değildi. Bir şartı vardı; ve o şart seni de beni de yaşarken öldürecekti. İnan bana,

bir saniye bile düşünmeden kabul ettim. Ve inan bana, yine olsa, yine kabul ederdim.

Kızabilirsin. Kızacaksındır da muhtemelen. Sen hayatta kal diye, yaşamını aldım senden. Hayatta kalan fakat yaşamayan bir ölüye çevirdim seni. Acımasızlıktı bu. Sana da kendime de acımadım. Çünkü karşımda bir cellat vardı ve ben o cellatla hayatının, hayatımızın pazarlığını yapmak zorunda kalmıştım. Sen, beni Londra'da zannediyordun. Begüm'le alakalı can sıkıcı bir konu hakkında uğraştığımı düşünüyordun. Böyle söylemiştim. Oysa bu bir yalandı. Mehmet senden derhal ayrılmamı istemişti ben ise senin benden asla ayrılmayacağını biliyordum... Mehmet'in beni tutsak ettiği evde, ondan zaman dileniyordum. Ayrılacağımızı kabul etmiştim fakat nasıl olacağı hakkında bir fikrim yoktu.

Önce Begüm'ü o evden çıkarttım ve güvenli bir yere gönderttim. Bir sorun olduğunu ve Londra'ya gittiğimizin sanılması gerektiğini söyledim. Kimseyle iletişim kurmamasını, sosyal medyada herhangi bir paylaşım yapmamasını tembihledim. Mehmet, zebani gibi başımdaydı ve kafamı toplayamıyordum. Ona etkili bir plan sunmam ve onu ayrılacağımıza gerçekten ikna etmem gerekiyordu. Kafamın içinden binlerce düşünce geçiyordu. Bu düşüncelere gülümsemen karışıyordu. Nazlı bir tınıyla bana sesleniyordun ve benim gözlerim doluyordu. Sesinin tınısı kulaklarımda çınlıyordu. Sen o an bana yalvarmaya başlamıştın aslında. Yapmamam için. Fakat başka çarem yoktu.

Ne öleceğini söylesem giderdin ne de öleceğimi... Ölelim, derdin sevgilim. Ölelim, ne olacak... Fakat o nazik kalbin benim yüzümden durmasına benim taşlaşmış kalbim razı gelemezdi. Seni aradım. 3'te. Sesini duydum. Ve o an, karar verdim. Sen ancak, seni sevmediğime seni inandırırsam giderdin. Mehmet'e bunu söylediğimde, gözlerimdeki kararlılığı görmüştü. Muhtemelen kendisinden bile daha acımasız olduğumu anlamıştı. Söz konusu senin hayatın

olduğunda seni dahi harcayabileceğimi anladığında, ne kadar büyük bir aşka tutulduğumu ancak fark ettiğini söylemekten de utanmamıştı.

Yaşadıklarımızı, o andan itibaren, tekrar tekrar düşünmeye başladım. Dikkat çekmemem için seninle mesajlaşmaya devam etmem gerekiyordu. Mehmet, ne kadar kararlı olduğumun farkına vardığı için biraz olsun alan tanımıştı bana. Yemeden içmeden, beynim patlarcasına düşünüyordum. Mehmet'le aynı odanın içinde, tek bir telefonuyla ölüm emrini vereceğini bilmenin gerginliğiyle, yalnızca düşünüyordum. Bir de seninle mesajlaşıyordum. Deli gibi ağlamak, bağırıp çağırmak, kırmak, dökmek, öldürmek istiyordum ama sükunetle bir sandalyede oturuyordum. İçeride bir adamı olduğunu söylemişti ki bunu zaten biliyorduk. Bir hain olduğunu... Özgür olduğunu bilmesek de biliyorduk bunu... Ki o zaman, kim olduğunun da bir önemi kalmamıştı artık, elim kolum bağlıydı ve yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Sonra sen sesimi duymak istediğini söylemeye başladın ısrarla. Her bir mesajında, ince ince laf sokmaya başladın. Çünkü senin baktığın yerden gördüğün, kız kardeşimle Londra'daydım ve insan bir dakika olsun telefonda konuşamaz mıydı... Haklıydın. Haklı olduğunu biliyordum. Bob o gün, o odada benimleydi ve ben ona yalvardım. İki dakika sesini duyabilmek için yalvardım. İki dakika! İzin vermedi. İzin vermediği gibi, benimle dalga geçti. Onu o gün öldürecektim. Boğazına yapışmıştım. Mehmet geldi, Bob'u benim elimden aldı. Fakat Mehmet'i de sesini duymak için ikna etmem çok zor oldu. Bir kez daha dizlerimin üzerine çöktüm. Bu sefer ağlıyordum da. Allah'ın da adını verdim, ablamın da... Yalvardım. Ağlaya ağlaya, biraz olsun sesini duyabilmek için yalvardım.

Kabul etti.

Sesini duydum.

Geberdim.

Ve bu sesi duymadığım her bir saniye gebereceğimi o an fark edip, bu yapacağım şeyden vazgeçtim. Seni de kendimi de öldürmek, bir seçenekti. O an bitecekti bu işkence. Sonra hayallerin geldi aklıma sevgilim. Tanımadığım annen ve baban... Sana kıyamazdım. Göz göre göre Mehmet'in seni öldürecek olmasına da... Sonrası faciaydı. Mehmet çekti gitti. Ve bu öyle bir gidişti ki, gitse dahi artık onun tutsağı olduğumu biliyordu. 8 Kasım'a kadar beklemeyi kabul etti.

Oturdum ve o gitmeden, ona her şeyi anlattım. Aslında ilişkimizin bir anlaşmayla başladığını ve senin hayatıma bir piyon olarak girdiğini... Fakat hiçbir şeyin planlandığı gibi gitmediğini, sana deli divane böyle aşık olduğumu... Anlaşma yaptık. 8 Kasım'a kadar, ben bu anlaşmayı bozmadığım sürece, sana asla dokunmayacaktı. Sen gidecektin, ben sana yaklaşmayacaktım ve seni korumama müsaade edecekti. Ne kadar ileri gideceğimi o da ben de bilmiyorduk fakat seni hayatta tutmak için yapabileceklerimi ikimiz de seziyorduk. Gerisi çok da önemli değil. Riva'daki eve gittim. Önce Gökhan'ı çağırdım, sonra bir noktada Aydın'ı. Plan çok netti ve sen de bu planı, o merdivenlerde bizi dinlerken, yaşadın...

Çok zordu. Sen, seni sevdiğini sandığın adamın aslında seni sevmediğiyle yüzleşiyordun. Ben ise sevdiğim kadına acı çektiriyordum. Benim için de zordu. Acı çektiğini görmek, acılarını dindirememek, sana acı veren olmak... Çok zordu. Günleri sayıyordum. Bir an evvel 8 Kasım gelsin istiyordum. Sana daha fazla acı çektirmemek için... Fakat 8 Kasım'dan sonra bir daha kokunu duyamayacak olmak da beni derinden yaralıyordu. Zaman geçmesin istiyordum. Araf. Seni öldürdüğümü inkar etmiyorum sevgilim ama ben de öldüm seninle, buna inan.

Kalbini kırmam gerekiyordu. Gururunu. Çünkü benim nazik kalpli sevgilim, istenmediğini, sevilmediğini düşündüğünde ancak uzaklaşıyordu. Babam yetişti imdadıma, en önce. Annemle babamın ilişkisini düşündüm. Babamın, yaşadığı hayattan dolayı annemi ne kadar çok üzdüğünü ama günün

sonunda hep 'Seni seviyorum...' dediğini. Neden bilmiyorum, bu iki kelimeye çok yabancıyım ben. Belki de bazı şeylerin dilde olmasına katlanamadığımdan, eylemlere özen gösterdiğimden. Bilmiyorum. Bu iki kelime anlamsızlaşmış, değersizleşmiş benim için. Babam yapmış bunu. Kardeşime bu cümleyi kurduğumda sorun yok da sana kuramamışım. Farkında bile değildim. Düşününceye kadar. Sen ve ben başkaydık, kendime kızdım. Sana bu cümleyi hiç kurmadığım için, kendimi içten içe sanırım babamla bir tuttuğum için kendime lanet ettim. Babama da. Beni bu kadar ele geçirdiği için, beni hala yönettiği ve bir gölge gibi ruhu hep benimle olduğu için. Geçmişi bırakarak, unutarak yaşamama bile izin vermediği için. Tüm bunlar onun yüzünden olduğu için. Fakat farkına vardığım bu gerçek bir silah oldu benim için ve sana, o silahla bir kurşun sıktım.

Ve kim bilir kaç kurşun sıktım Nazlı, senden bana geri seken ve beni de yaralayan. Her şey planlıydı. Özge'yi o konuşmada bilerek abarttım. Aydın'a senin de duyduğun şeyi sanki ilk kez anlatıyormuş gibi bir oyun oynadık. Aydın'ın da Gökhan'ın da elinde yazılı bir metin vardı. Oturup, onların diyaloglarını ağlaya ağlaya yazarken, bana gönderdiğin o şarkıyı dinlemiştim. Ben Kedim Yatağım'ı. Hani Eren'in Begüm'e tokat attığını öğrenip Eren'in yanına gittiğim gün var ya... 'Biz senin rol arkadaşların olsak da senaryo senin!' demişti Gökhan yüzüme tükürür gibi, hatırladın mı? İşte kastettiği buydu.

Aydın, Gökhan ve ben hayatlarımızın rolünü oynarken, yepyeni bir oyun başlıyordu aramızda. Senin, yatak odası koridoru da dahil olmak üzere her kata yerleştirilen kameralardan haberin olmadı. Merdivenleri gören kameradan da. Senin hiçbir şeyden haberin olmadı sevgilim. Orada, hayatımın en zor anlarını yaşadığımdan da. Seni sevmeyen ve sana bir oyun oynayan adam, senin sevgini hak etmeyen bir adam, kibirli bir ciddiyetle kendini öldürebileceğini söylediğinde, asla ama asla bunu yapmayacağını biliyordum. Zaten hep gözümün önünde

olacaktın. Seni hep koruyacaktım, uzaktan da olsa. Seni gerekirse öldürebileceğimi söylemem, bir parça olsun acımasızlığımı bilen birisini ikna ederdi. Fakat tabii ki en büyük kozum sevdiklerindi, seni sevdiklerinle tehdit etmekti.

Ve ben de ilk kez, kendi sevdiklerim dışında birileriyle de, senin sevdiklerinle de tehdit ediliyordum Mehmet Şahindağ tarafından. Eğer oyun içinde oyun kurarsam, eğer emrinin dışına çıkarsam, eğer seni uzaklaştırmazsam, aşkımızın vebalini senin etrafındaki insanlar, sevdiklerin, ailen de ödeyecekti.

Eren en büyük destekçimdi. En başından beri biliyordu sana oynadığımız bu oyunu. Sen ondan yardım istediğinde sana karşı çıkacak, senin yanında durmayacaktı. Güvendiğin bir kale olmayacaktı. Onun için de kolay olmadı ama senin hayatta kalman için buna mecbur olduğumuzu anlamıştı. Zoruna gittiğini söylemişti bir defasında. Sonra ben ona 'öldüğümü fakat ölmeme rağmen devam ettiğimi' söyleyince, sustu. Hande ise sen ona her şeyi anlattığında, seni rezidansa kilitlemek zorunda kaldığımda her şeyi öğrendi. Tüm gerçekleriyle. Hayatta kalman için sana bir oyun oynadığımızı söyledim ve çıldırdı. Bunu senden saklayamayacağını söyledi önce. Beni dinledikçe, beni anladıkça, seni ne kadar çok sevdiğimi gördükçe ikna oldu. Burada kalamayacağını, eğer burada kalırsa sana her şeyi anlatmadan duramayacağını söyledi. Hamile olduğunu ve bebeğini de aldıracağını, Gökhan'ı affedemeyeceğini... Gökhan da bebekleri de umurumda değildi, tek düşündüğüm sendin.

Seni Trabzon'a göndermek zorunda kaldım. Çünkü Gökhan'ın yaşadığı yıkımdan seni korumam lazımdı. Açıkçası Gökhan'a da güvenim yoktu çünkü öyle çok acı çekiyordu ki, sana her şeyi anlatma potansiyeli vardı. Seni Trabzon'a gönderirken, babaanneme de mecburiyetlerimi anlattım. Anlamak istemedi. Mehmet bir tek benimle muhatap olduğu için sanırım, herkese çok basit geliyor bu. Onca cenazeyi onlar da kaldırmadı sanki. Babaanneme yemin verdirdim.

Eğer sana herhangi bir şey anlatırsa, kendimi öldüreceğimi söyledim. Sağ olsun sana bir şey anlatmamış ama seni göndermeyi mantıklı bulmuş. Düşünmüş ki seni kovarsa, ben seni bulamazsam, yokluğunun ne olduğuyla sınanırsam, bu oyundan vazgeçermişim. Dersimi vermek istemiş.

Ama ben seni buldum sevgilim.

Özgürlüğün için kalbimin üç santim yakınına sıktığın o kurşunun izi, seni neden bu kadar çok sevdiğimin ispatı.

Sonra seninle, gözlerinle aynı renk yere gittik. Maçahel'e. Yine de o bedbaht günlerdeki en güzel zamanlardı, değil mi? Seni izledim, doya doya. Daha iyi bir poker oyuncusu olabilmek için verdiğin çaba, beni vurduğun için hissettiğin mahcubiyetin bakışlarını hafifçe kısarak seni olduğundan daha tatlı bir hâle sokması, aksiyon filmi izlerken ki sevimli memnuniyetsizliğin... Yalan söylemeyeceğim, ben yaralıyım diye benimle daha çok ilgileniyordun ya, bencilce seviniyordum. Beni uyuyor sanırken üzerimi örtmen, gayriihtiyari yastığımı düzeltmen, yemek yiyip yemediğimi kontrol etmen, ilaçlarımı takip etmen...

Beni sevmen, maalesef bizim en büyük talihsizliğimiz ama benim bu hayatta yaşadığım en güzel şey.

Gökhan... Onun hakkında söyleyecek çok bir şeyim yok. Önce Hande'ye her şeyi anlatman, sonra Hande'nin bebeğini aldırması, senin beni vurman derken sana inanılmaz bir şekilde bilendi. Hakkı yoktu fakat o da böyle bir insan. Her defasında kavga ettik. Sen çok azına şahit oldun. Seni korumak için yapabileceklerim sınırsızdı ve Ceren'in hayatıyla tehdit ettim onu. Yapardım biliyor musun Nazlı, Gökhan senin yaralı bileklerinden seni eve sürükledi ya, eğer bir daha sana dokunsaydı, Ceren'i öldürürdüm ben. O da bunu biliyordu. Geri çekilmesi bundan. Suçlu olan biz olmamıza rağmen takındığı arsız tavrı, sanırım hiçbir zaman anlayamayacağım. Sen, sana bir oyun oynadığımızı düşünüyorsun, seni sevmediğimi düşünüyorsun, yanımda tutsaksın, ne bekliyordu? Köşene çekilmeni mi? Beni vurman en doğal şeydi; ve galiba bu bir tek bana bu kadar doğal

gelmiş olsa gerek, Aydın dahi karşıma geçip, her şeyi sana anlatmak istediğini söylemişti. O gün, ondan, yanından hiç ayırmadığı, ablamın günlüğünden kopartılmış sayfayı almıştım. Eğer sana bir şey söylerse, o sayfayı yok edeceğimi söylemiştim. Kara... Elinde, insanlara karşı daima koz bulunduran, o adam. Senin aşık olduğun adam Nazlı.

Fakat ne yalan söyleyeyim, biraz olsun köşene çekilmene ve ortalığın azıcık da olsa sakinleşmesine, benim kadar, senin de ihtiyacın vardı. Günden güne tükeniyordun çünkü. Ateşkes yapmak, aklıma gelen ve oluru olan tek şeydi. En azından sen, artık biraz olsun nefes almalıydın. Nefes alabilmeliydin. Her şey o kadar kontrolüm dışında ilerliyordu ki. İçerideki adamlarda değişiklik yapmam imkansızdı. Mehmet tarafından buyurulan yasaklardan birisiydi bu da. Ve ben kimin hain olduğunu bilmediğim bir evde, senin yanında, daima ya Aydın'ın ya da Selim'in olmasını istiyor, onlar dışında kimseyle muhatap olmana tahammül edemiyordum. Özgür de dahil kalan tüm adamları senin yanından daima uzaklaştırma çabam bundandı aslında. Ve Trabzon'da olman, hiç yoktan, İstanbul'da olmandan daha iyiydi.

Seni dizginlemenin bu kadar zor olacağını tahmin etmiş miydim yoksa yaşarken mi fark ettim, inan bilmiyorum. Seni durdurmak için, formüllerini yakıyormuş gibi yaptığım o lanet olası gün, dosyanda babandan kalma alfabenin olduğunu bilmediğimle yüzleştiğim o kahrolası gün... Sakinleştiricinin etkisi geçtiğinde, sen kendine daha fazla zarar verme diye, seni yatağa kelepçelemek zorunda kaldığım o bedbaht gün... Cümlelerim eylemlere varamıyor sevgilim...

O gün, seni izlerken, elimde silahım da vardı. Kafama sıkacaktım. İntihara hiç bu kadar yaklaşmamıştım Nazlı. Bilmiyorum. Uçmuştum. Dünyada değildim. Beni o gün, Eren durdurdu. Olanları Gökhan'dan öğrendiğini söylese de, çok sonradan anladım ki hasar tespiti yapmaya kendiliğinden gelmişti. Alfabeyi dosyandan almasına rağmen, bunu ne

bana ne sana söyleyerek, kendince pasif direnişte bulunduğunu iddia ediyor şimdilerde. Ama o gün, benim kendimi öldürmenin eşiğine gelecek kadar şoka girdiğimi gördüğünde, o alfabeyi ortaya çıkartması gerekiyordu. Çünkü o güne kadar, içimde biraz olsun bir umut vardı Nazlı. Bir gün, her şeyi yoluna koyabildiğimde, sana her şeyi itiraf edebileceğimin umudu...

Annem, bu hayatta en çok sevdiğim insandı. Annemi ve babamı kaybedince, bu hayatta üç kişi kaldığımız gerçeğiyle yüzleşmiştim. Ablam, ben ve Begüm. Bundan sonra üçümüz de birbirimize sarılacaktık. Ben böyle düşündüğüm için, bu acıyla baş edebilmiştim. Ama bu düşüncem çok geçmeden, ağır bir ihanetle sarsıldı ve benim içime ilk kez o gün kara çalındı. Ablam gitti. Mehmet'e. Annemi benden alan o pezevengin evladına. Bu ihanetin beni dumur ettiğini inkar edemem fakat düşününce, bir o kadar da beklenmedik değildi. Begüm'ü ve beni birbirimize emanet ederken, aslında ablamın öldüğünü o gün kabul etmeli, onu o gün içimde öldürmeliydim. Bu itiraf, gecikmiş bir itiraf Nazlı. Kendime dahi ilk kez itiraf ettiğim bu gerçek, o kadar da acıtmıyor artık. Ablam, benim sevgimi hak etmemişti. Ama işte maalesef şimdi böyle söylemek kolay ama yaşarken öyle değildi. Annemin ölümü her ne kadar beni sarssa da ablamın ölümü beni mahvetmişti. Ben, ablam öldüğünde, ölümün hayalleri olan bir insana hiç yakışmadığını fark etmiştim.

Sen ölme istedim. Sen yaşa. Senin yolun, başka olsun. Seni tanıdığım, sana karşı içimde aşk olmadığı o ilk gün dahi, sen yaşa istemiştim ben. Senin hayallerin var, hayallerinin peşinden koş. Ne bileyim akademisyen ol. Formüllerini hayata geçir. Harvard'da muhtemeşem bir eğitim alacaktın da zaten. Kaç kişi var bu ülkede senin gibi Nazlı, sen ölme istedim.

Kafamın içinde tilkiler vardı, planlar, hesaplar... Bir çıkış yolu bulacaktım. Bir şekilde bu kahrolası tutsaklıktan kurtulacak, seni de sevdiklerini de hayatta tutacaktım.

Kara'ydım. Sen beni kahramanın olarak görüyordun ve ben sana bir hayat borçluydum. Umudum vardı Nazlı. Bir gün, sana her şeyi itiraf edecek ve o gün, belki sen de istersen seninle, çekip gidecektim nereye dersen. Önce seni bu kaotik ortamdan çıkaracak, sonrasını sonra düşünecektim. Fakat o gün, alfabeni yaktığımı zannettiğim gün, artık ömür boyu susmak zorunda kaldığım gerçeğiyle yüzleştim. Evdeki hesap çarşıya uymamıştı ve ben sana her şeyi itiraf etsem bile, sevdiğim kadının kalbinde telafisi mümkün olmayan bir yara açmıştım. O yara, bizi daima birbirimizden uzak tutacaktı. Bu çok ağırdı. Bu, seni sevmediğimi zannetmenden bile ağırdı. Ve ben nazlı sevgilimi, dosyasının arkasında maket bıçağıyla oyulmuş özel bölmesi olduğunu bilecek kadar bile tanımıyordum.

O kadar çok utandım, o kadar çok utandım ki... Formüllerinin aslında yanmadığını bile söyleyemedim. Sustum. Sen bağırdın, çağırdın, küfrettin, eline geçen her şeyi bana fırlattın ve ben sustum. Ne özür dileyebildim senden ne de herhangi başka bir şey yapabildim. Ben sustukça, sen kafamın içinde baba diye bağırdın. Babandan da utandım. O gün, ne senin yaşadıklarını, ne de senin yaşadıklarının bana hissettirdiklerini kaldıramadığımı ve ömür boyu da ebedi bir acıya mahkum kalacağımı anlamıştım. Bundan kaçmak için de sanırım çareyi ölmekte bulmuştum. İnan hatırlamıyorum. Eren'in ne dediğini, beni nasıl kararımdan döndürdüğünü bilmiyorum. Yanılmıyorsam, hayal meyal anımsıyorum, seni kimin koruyacağını sordu bana. Öyle almış olmalı silahı elimden. İnan, tüm bunları düşündükçe, parçalar kafamda kesik kesik birleşiyor. Eren'den nefret ediyorum. Eğer o alfabenin yanmadığını bilseydim, ya da dosyada bir alfabe olduğunu bilseydim, bu oyunun içinde en azından ben güçlü kalabilecektim. Zaten ne formülleri ne de alfabeyi aslında yakmadığımı, yarım saat geçmeden sana söylerdim. Belki o kadar bile beklemezdim. Eren'in pasif direnişini sikeyim.

İnan, şu an sende olsa bile yandı o alfabe benim için. Ben yaktım. Seni de kendimi de cayır cayır yaktım. Bundandır belki, ablama ait her şeyi yakabilmemin cesareti. Ödeşmek mümkün değil Nazlı fakat yaktığım kadar yanmak için her şeyi yaptım. Hatta, içi uyuşturucu dolu yanan bir tırın tam yanında bile durdum ama seni yaktığım kadar yandım mı, bilmem. Allah bilir, sen bilirsin.

Alfaben yandıktan sonra her şey öyle kontrolümden çıkmıştı ki, felaketler sıra sıra dizildi kapıya. Begüm'le Eren'in nişanına kadar, elimden geldiğince, seni dizginlemeye çalıştım ve her defasında ikimiz de daha çok acı çektik. Alfabenden sonraki en büyük acıyı da beni vurduğunda çektin, biliyorum. Sakın bu mektubu okurken, beni seven bir adamı vurdum, diye düşünme. Çünkü sen, özgürlüğünü elinden alan bir adamı vurdun. Hayatını siken bir adamı. Böyle aşkın ıstırabını sikeyim, demiştin Kıbrıs'ta, hatırlıyor musun? Bu kadarını hayal edebilmiş miydim bilinmez, benden uzak durman konusunda diretmem boşuna değildi işte.

Zaten Kıbrıs başlı başına pişmanlık benim için Nazlı. Hem ilk tanıştığımızda, hem de ikinci kez orada bir araya geldiğimizde seni azat etmediğim için... Bana ihanet ettiğini sandığımda sen Bodrum'a gittin ya... Aslında hiçbir yerde bitmediyse, orada bitmeliydi. Ben kendimce bitirmiştim diyeyim ya da. Kara'nın çok yakınında olursan, bile isteye değil ama bir şekilde sana zarar verebileceğini söylemiştim ya öncesinde... Yaşadığımız tam olarak buydu işte. Senden şüphelenmem, ilahi bir uyarıydı belki de. Daha sonra yaşanacakların, daha da kötü olacağının uyarısı. Bodrum'da, seninle yeniden bir araya gelmemek konusunda çok kararlıydım. Çektim gittim ve de. Sonra sen geldin. Duygularının peşinden hiç çekinmeden koşuyor olman da cesaretinin başka bir gösterimiydi ve senin cesaretine vurulan ben, sana o kadar zor direndim ki...

Kıbrıs'ta, otel odasının balkonunda, sen bana hak vermiyorken, ben zar zor da olsa beni anlaman için cümleler

kuruyordum. Hak vermeyebilirsin ama anla istiyordum. Fakat işte sen, sevgilim... Dövmen... İkinci harfi ve son harfi aynı olan, dört harfli kaç kelime olabilir değil mi? Ama inan bana, 'kara' beklediğim bir şey değildi. Mutlu olmadım. Sevinip göklere uçmadım. Ama kendi annesinin bile hakkını helal etmediği bir adamı, bir kadının bu kadar çok sevmesi, katran karası kalbime ışık oldu. Bu ışık biraz hüzünlü, biraz da özlem doluydu. Ve zaten direncim tam da bu yüzden kırılmıştı sevgilim. Ve nasıl bir aşktıysa içimdeki, her şeye rağmen yine sokuldum dudaklarına.

Böylesi koşullarda hayatta kalmak öyle zor ki, sezgilerine güvenmeyi öğreniyorsun. Ben ne zaman rüyamda ablamı görsem, kötü bir şey olur. Hiç sekmez. Kıbrıs'ta, birlikte olduğumuz o gece de rüyamda ablamı görmüştüm. 'Çok seversen, ölüyorsun...' dedi bana. Keşmekeş içindeki rüyadan uyandığımda, en baskın hatırlanası şey bu cümlesiydi. Bu rüyayı görmezden geldiğime çok pişmanım işte. Sana rüyamı anlatmadığıma, 'lütfen ayrılalım' diye yalvarmadığıma pişmanım. Benim içim, o andan beri huzursuzdu. Sanki bir şey olacaktı ve ben olacak olanı korkarak bekliyordum. Vegas'ta olması lazım, sana hayırlısının 8 Kasım'da buradan gitmen olduğunu ama senin kaşındığını, direttiğini söylemiştim. 'Kazandın mı kaybettin mi hayat gösterecek,' demiştim. İçim huzursuzdu ama yapacak bir şey yoktu. Evlenmiştik. Evlenmiştik ve ben seni korumak pahasına her şeyi yapacaktım. Çok seviyorduk birbirimizi ama biz ölmeyecektik.

Vegas'ta odamıza giren adam, Begüm'ün hayatındaki Kerem... Üst üste gelen onca şey... Seni korumak pahasına her şeyi yapacağımın yeminini ettim ve... Derken gemi... Gemi patlattım ya hani ben, meydan okudum Mehmet Şahindağ'a. Hatırlıyor musun? İşte bugün hissettiğimiz ne varsa, o patlattığım gemiye biçilen cezaymış.

Kafam karmakarışık. Seni de karıştırmak istemezdim. Belki de hiçbir zaman bunları aslında sana anlatacağımı düşünmediğim için, ne denir, ne kadarı anlatılır, nasıl

anlatılır pek bilemedim. Bir oradan bir buradan yazdım durdum aklıma ne geldiyse. Aynı babamın bana miras bıraktığı mektupta olduğu gibi, bunlar da bencil satırlar, biliyorum. Çünkü sen bu satırları okuduğunda ben geberip gitmiş olacağım ve sana yüzlerce, belki de binlerce cevapsız soru bıraktım. Bunları öğrenmemiş olmayı yeğlerdin, bunu da biliyorum. Ama seni zamanında sevmediğimi o kadar çok haykırdın ki yüzüme; aksine, her şeyi sadece seni çok sevdiğim için yaşadığımızı bil istedim. Öyle ki, keşke beni sevmeseydin Bora, diyeceğin kadar çok...

Birazdan inişe geçeceğiz. Son satırlarım... Sana küçük bir sır daha vereyim mi? Ben farkında değildim de, sonradan Aydın söylemişti. Mehmet Şahindağ gerdanlıkla ve senin hamileliğinle alakalı yalandan bir haber yaptırdığında, Selim'e, 'Eğer Nazlı'nın üzerinden gözünü bir dakika ayırırsan anam avradım olsun yaşatmam seni!' demişim. Ben hatırlamıyorum bu cümleyi kurduğumu, sen hatırlıyor musun? Aydın, 'Yengeyi sevdiğini anlamıştım tabii de sevdalandığını o zaman fark ettim...' diyerek, anlatmıştı bunu bana. Aydın için sevda biraz ince mesele malum. Annemi bir küfre karıştırmam mümkün değil, biliyor. Hala ne zaman aklıma bu gelse şaşırırım. Bu kadar çirkin bir küfrü söyleyebilmeme mi yoksa içimdeki sevginin sınırlarının ulaşılmazlığına mı, emin değilim.

Özür dilerim sevgilim, şimdi yazacağım şey için.

Değdi.

Senin kalbin, benim yüzümden durmadı.

Ne demiştim hatırla: Sen nefes al, ben toprağın altında da olsam, tüm ruhumla iyi olurum Nazlı. Seni seviyorum. Tüm ruhumla. Senden sonra bana ne olacak deme sakın, birbirimize tekrar kavuşuncaya dek, yaşa. Lütfen yaşa sevgilim.

Benim için yaşa.

Son arzum bu.

Hem saçların uzayacak daha.

Kara."

"İnişe geçiyoruz Bora Bey."

Bora yok.

Öldü o.

Ama hostese bunu anlatamayacağımı biliyorum, o yüzden sadece kafamı salladım.

Hangi ayda olduğumu bilmesem de denizin dalgaları bana söylerdi. *Mart*, derlerdi. En *sevdiğin ay.* Ablamı benden alan bu ayı böylesi sevebileceğimi söyleseler, inanmazdım herhalde. Hala inanmakta zorluk çektiğim de doğru hatta. Mart'ı seviyorum.

Ben Bora Karabey, namı diğer Kara, Mart'ı çok seviyorum.

Mart bana Nazlı'yı getirdi ve ben başka bir Mart'ta Nazlı'dan gidiyorum. Gideceğim yer belki Nazlı'ya çok uzaktır ama ablama yakın. Babama da. Anneme ve dedeme uzak ama. Onları cennette düşlüyorum, Beyza'yla babamın aksine. O yüzden ne bugün ne yarın onlara kavuşmam mümkün değil. Yerleri cennetse kavuşmasam da olur zaten, bununla bir derdim yok. Babamı ise pek göresim yok ama ablama söyleyeceklerim var. O yüzden onunla bir an önce karşılaşırsam, çok iyi olur.

Telefonum kapalı. Uçaktan indiğimden beri, kenarda duran yedek hatlardan birini kullanıyorum. Açıkçası kendi hattımı açacak cesareti kendimde bulamıyorum. Eğer Nazlı aramışsa ya da bir mesaj göndermişse ne yaparım bilmiyorum. Ararım herhalde. Ondan gelen herhangi bir adımı yok sayamam. Çağrısını görmezden gelip, mesajını yanıtsız bırakamam. O yüzden kapalı telefonum. Nazlı'ya dair bir şey varsa görmeyeyim diye.

Çünkü vedalaştık.

Son cümlemi söyledim.

Kalbimdeki kurşun yarasına çöreklenen ağrının sebebini biliyorum. Vedalaşanın ben olduğumu, Nazlı'nın ise bu vedadan haberinin dahi olmadığını bana hatırlatmak istiyor. Sanki ben bunu bilmiyorum. Sanki ben bunun ikinci ihanetim olduğunun farkında değilim. Dün gecenin, rezidanstaki

bencil vedamdan hiçbir farkı yoktu. Ya da vardı. Birkaç farkı vardı: İlki, üzerine birkaç gün düşünülmüş bir şeydi; dün geceki ise sadece bir saat içinde hiç düşünmeden adapte olduğum bir şey. İlkinde Nazlı'nın ruhunu öldürmeden evvel, son kez de olsa gerçekten karı koca olabilmek niyetindeydim; dün gece ise kendim ölmeden evvel, son kez de olsa gözlerine bakmak, onu öpmek, ona sarılmak ve kokusunu içime çekmek arzusundaydım. İlkinde çaresizdim; dün gece ise tüm çareler benimdi.

Eğer ilkinde de seçeneklerden biri kendi ölümüm olsaydı, hiç düşünmez ve bu yoldan yürürdüm.

Kalbim duracaksa ama Nazlı durdursun ama Nazlı için dursun, hiç fark etmez.

"Kara?"

Yanaşan arabayı da Aydın'ın adım seslerini de duymuştum ama biraz daha dalgaları izlemek istedim. O yüzden Aydın ikinciye seslenineceye dek ona dönmedim. Ne olup bittiğini çok anlamadığı için tedirgin, biliyorum.

"Sen eskiden daha az konuşurdun Aydın Demir." Yüzüme şaşkınlıkla baktı. "Hoş sen de haklısın. Hangimiz o eski insanız ki?"

"Kara! N'oluyor?!" Aydın isyan ediyordu. "Çınar aradı. *'Kara'dan haberin var mı? Mehmet Şahindağ'ın yanına mı gidiyor? Adamları topla Kara'yı bulun!'* falan dedi!"

"Sen ne dedin?" diye sordum fakat bu boş bir soruydu. Alacağım cevabı biliyorum.

"Haberimin olmadığını söyledim, ne diyeceğim?!" İşte Aydın Demir. *Eski* sıfatı almasına rağmen, Kara'nın adamı. "Zaten tam olarak haberim olduğu da söylenemez. Beni aradın. Riva'ya çağırdın. Ve kimseye söylememem konusunda beni tembihledin."

Aydın'dan çekindiğim günler aklıma üşüşünce gülümsedim. "Eyvallah," dedim. Ellerimi pantolonumun ceplerine sokarken, yüzümü yine denize çevirmiştim. "Racon kesmeyi bilmediğim günleri hatırlıyor musun?" diye sordum.

"O kadar çok racon kesişine şahit oldum ki, o günler çok eskide kalmış gibi." Aydın'ın cevabı netti. Her zamanki gibi. "Ama hatırlıyorum tabii. Niye bunu sordun şimdi?"

"Ben babam sağken de babamdan nefret ediyordum..." Birkaç adım atarak yanıma yaklaştı ve aynı benim gibi denizi izlemeye başladı. "İlk kez ne zaman nefret ettim babamdan, biliyor musun... Sanırım seni eğitim niyetiyle hapse gönderdiğinde... Yani Beyza ile arana kocaman bir set çektiğinde. On iki yaşındaydım. O günden sonra Beyza'nın çektiği acılarla beraber katlanarak arttı nefretim. Belki babamın kim olduğuyla harbi harbi yüzleştiğim içindir, kim bilir... Sonra sen içeriden çıktın. Ne zaman sana baksam, babamdan daha çok nefret ettim. Bir yerden sonra, nefretim sizden bağımsızdı ama fitili sizin ateşlediğinizi de hiçbir zaman unutmadım. Babam gibi olmaktan da, Kemal Abi gibi olmaktan da, senin gibi olmaktan da hep korktum. Hep. Her gün, her gece. Büyüdükçe tek korkum oldu bu. Uykularımı kaçıran, kabuslar gördüren bir korku. Hele üniversiteyi bitirip döndüğümde..."

Aydın bir süre sessiz kaldı ama sonra bana döndü. Her ne kadar bakışlarım denizin dalgalarında olsa da yüzüme baktığının farkındaydım. "Bu cümleler farklı şekliyle bile olsa, Gökhan'ın ağzından çıksa ciddiye almam... Çünkü biliyorum ki, tüm bu cümleler *ben senin gibi değilim*den hallice bir yere bağlanır. Ama sen, muhtemelen, *senden de beter oldum*dan hallice bir yere bağlarsın, o yüzden ciddiye alırım seni. Gerçekleri hiçbir zaman görmezden gelmediğin, özeleştiri konusunda kendine ağır bile davrandığın için. Fakat sorun şu ki, sen kolay kolay içini açmaz, bunlardan bahsetmezsin." Benimle göz teması kurmak istiyordu. Çünkü öylesine değil, gerçekten bakmak istiyor. Söylemediklerimi okumak için. "Kara... Neden Kara'dan öncesini konuşuyorsun?"

"Eğer öleceksem de bunun denizde olmasını isterdim, bir zamanlar..." derken, bakışlarım Aydın'ın bakışlarıyla birleşti. "Şimdi Mart'tayız. Mart geldi. Benim bir denize girme sözüm

var. Ama giremiyorum. Çünkü girersem, çıkmam. Ama biraz daha sabretmem gerek. Çünkü şu an denize girip oradan çıkmamamın hiç kimseye bir faydası olmaz. Faydasız eylemler de pek benlik değil. Acaba diyorum, Bora'lık da mı değildi?" Aydın'ın gözleri kısıldı. "Yani Bora... Eski Bora... Kara olmadan önceki Bora... Şimdiki benden çok farklıydı ama... Ne kadar farklıydı Aydın? Buna sadece sen cevap verebilirsin."

"Deniz rüzgarıyla, kara rüzgarı kadar..." dedi Aydın. Hiç düşünmemişti. "Aydınlıkla karanlık kadar... Diriyle ölü kadar." Yüzündeki keder apaçık seçiliyordu. "Rüzgar rüzgardır, gündüz de olsa gece de olsa aynı yerdeyiz, diri de olsa ölü de olsa aynı beden diyemeyeceğim kadar farklıydı." Zaten bunları biliyordum ama Aydın'ın dilinden döküldüğünde yüreğime su serpiliyor. Bora yaşamayı hak ediyorduysa bile, Kara olduğu gün kendini öldürmüştü ve Kara da yine iyi yaşamıştı. Dolu dolu on sene. "Ama tüm bunlara rağmen," dedi Aydın, kaşlarını kaldırarak. "Bora ile Kara'nın ortak özelliği de var. En büyük, en önemli ortak özellik. Bora'nın da Kara'nın da *ailesi* her şeyden üstün oldu hep ve her ikisi de ailesine karşı hep korumacı oldu."

Aydın'ı reddedercesine başımı iki yana sallarken, "Bora Beyza'ya hayrandı, Kara Beyza'dan nefret ediyor!" dedim.

"Beyza, Bora'nın ailesinin bir üyesiydi..." dedi Aydın. Zorlukla yutkundu. "Kara ise Beyza'nın ölümüyle doğdu ve öyle birini hiç tanımadı. Yani Beyza zaten, hiçbir zaman Kara'nın ailesinin bir üyesi olmadı."

"Yanlış," dedim, yeniden denize bakarken. "Beyza, Bora ve Kara arasındaki köprüydü. Bora'nın Beyza'yı sevmek için, Kara'nın ise Beyza'dan nefret etmek için sebepleri vardı. On sene boyunca savaştı ikisi de içimde. Birine merhamet ettiysem, Beyza'nın kardeşi Bora'ydı o. Birine zalimlik ettiysem, Beyza'yı yok etmeye çalışan Kara'ydı o. Bu savaşın Beyza'nın yerini korumak ya da yerini sonsuza dek kazımak olduğunu hiç kimse anlamadı. Ben bile anlamadım.

Ve en nihayetinde köprü yıkıldı. Ne zaman biliyor musun? Nazlı, Kara'yı yok ettiğinde."

"Yengenin Kara'yı yok etmediğini biliyoruz," dedi Aydın, *bari bana yapma* der gibi. "Hadi gel dürüst olalım. Hadi bana itiraf et aslında olanı."

Gözlerine baktım. "Ne değişecek ki bu saatten sonra?"

"Belki bir şeyi değiştirmez, haklısın..." dedi. Omuzları kalktı ve indi. "Ama en azından, nasıl ki Beyza'yı hakkıyla yargılıyorsan, yengeyi de yargılayabilmiş olursun. İnsan kayırmamış olursun." İçten içe bildiğim hiçbir şeyi sesli dile getirmek zorunda değilim. "Aileni, sevdiklerini, kendini korumak için senelerce topladığın o bilgiler, belgeler, kozlar Kara'nın değil, Bora'nın yararınaydı. Dediğin gibi olsun, Bora ile Kara arasındaki köprüye *Beyza* adını verdik diyelim... Aynı yere çıkıyor. O odada sakladığın ne varsa, Kara'nın içinde biraz olsun Bora kalsın diyeydi. Ve o gün, Bora yok oldu. Yenge Kara'yı değil, Bora'yı yok etti. Kara ise kazandı. Kara, Bora'yı tümden yuttu. Ve o günden sonra, Beyza'dan nefret edebilen bir adama dönüşünün ilk temeli atıldı." Gözleri doldu. "İstemeden de olsa, ölümüyle bile bağlarını koparamadığın ablanla tüm bağlarını, yenge kopardı."

"Nazlı'yı suçlamıyorum," dedim.

"Ben de," dedi Aydın, kendisini yanlış anlamamı istemez gibi. "Ben de yengemi suçlamıyorum. Sadece sürecin başlangıcını netleyelim istiyorum. Ablanın mezarını yakacak bir adama, ilk nerede, nasıl dönüştüğünü atlamayalım istiyorum." Bu da mı Çınar'ın işiydi? Bunu da mı o söylemişti? "*Asla* dediğin her şeyi yapmak zorunda kaldın ve... Ve o kadar kirlenmiş hissettin ki, içinde Bora'yı falan bulamaz oldun. Döndün baktın... Neden bu halde olduğunu, niye bu kadar çaresiz olduğunu sordun kendine. Ve yengeyi değil, Beyza'yı gördü gözün o karanlıkta. Hakkındır belki de, bir şey diyemem. Sonuçta Mehmet Şahindağ'ın düşmanlığının yengeyle değil, Beyza'yla alakası var."

Merakımı gizleme gereği duymadan, "Mezar işini kim söyledi?" diye sordum.

"Çınar," dedi. Kollarını bağladı. "O da beni Gökhan'la arasındaki köprü yaptı galiba. İşime geliyor senden bilgi akışı sağlamak."

"Mafyacılık oynayan kuzen, yine şaşırtmadı..." dedim. Güldüm. "Onunla aranı iyi tut. Çünkü sen de onu köprü olarak kullanacaksın."

"Kiminle aramdaki köprü?"

"Nazlı'yla," dedim. Aydın'ın gözleri bir kez daha şaşkınlıkla kısıldı. "İçim çok dolu. Ama uzun uzun konuşasım yok. Konuşmaya değer çok şey var da... Takatim yok be Aydın."

Kabanımın cebinden çıkarttığım zarfı uzattığımda, Aydın bir küçük tereddüt yaşamıştı. Zarfa uzanmadan, "Bu ne?" diye sordu.

"Emanet," dedim. Başımla zarfı almasını işaret ettim. "Yeniden Kara'nın adamı olmak istiyorsan... Bağışlanmak istiyorsan... Bu emanetime sahip çıkman icap ediyor."

Aydın elimden zarfı aldı. "N'apacağım bu zarfla?" Yani bağışlanmak istediğini, yeniden Kara'nın adamı olmak istediğini, emanetime canı pahasına sahip çıkacağını söylüyordu.

"Ben öldükten sonra, Nazlı'ya vereceksin."

Aydın'ın kaşları çatıldı. Önce elindeki zarfa baktı, sonra bana. "Anlamadım?" dedi.

"Bugün bitiyor," dedim. Bir elimi omzuna koydum. "Bugün, Mehmet Şahindağ ile aramdaki savaşın son günü." Omzunu hafifçe sıktım. "İkimiz de ölmüş ve ikimiz de birbirimizi öldürmüş olacağız." Aydın bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama onu bakışlarımla susturdum. "Bu savaşın muhatabı Nazlı değil. Hiçbir zaman olmadı. Ve ben o kadar bıktım ki... Artık, sevdiğim kadını Mehmet Şahindağ'dan koruyabilecek miyim diye kahrolacak, başımıza ne gelecek diye kara kara düşünecek, gördüğüm kabuslara falan dayanacak gücüm kalmadı." Elimi omzundan çektim ve yeniden pantolonumun cebine soktum. "*Yendik* diyorlar, Aydın! *Yendik* sanıyorlar. Sen de buna inanmıyorsun ki, her şeyi siktir edip karşısına çıkmak istemiştin. Beni karşına

alma pahasına hem de... Ben Nazlı'nın gözlerinde bir kez daha hayal kırıklığı görmeye dayanamam. Yarın öbür gün, en yakınından birisine bir kurşun sıkarsa, Nazlı da dayanamaz zaten."

"Bi' dakika, bi' dakika, bi' dakika!" Aydın derin bir nefes çekti. "En yakınından birisine kurşun sıkılmasına dayanamaz ama... Senin ölmene dayanabilir mi?!" Birkaç saniye ağzı açık kalmış, kapanmamıştı. "Sen ölüme yürüdüğünde hayal kırıklığına uğramayacak mı ki zaten Kara?! Sen görmeyeceksin diye mi bu kadar rahat söyleyebiliyorsun tüm bunları?!" Hızlı adımlarla uçurumun ucuna ilerledi ve hırsla bana döndü. "Sen ne dediğinin farkında mısın?! Sen benden ne istediğinin farkında mısın?!"

"Seni buraya beni sorgula diye çağırmadım," dedim. Kabul etmez gibi başını iki yana salladı. "Emrime itaat etmekten başka şansın yok!"

"Bu bi'..." dedi Aydın. Elindeki zarfa baktığında es vermişti. "Mektup mu?!"

"Evet."

"Ne yazdın Kara?" diye sordu, beni tiye alır gibi. "Onu ne kadar çok sevdiğini mi?!" Kahkahası gürültülüydü. "Hep çok sevdiğini mi hatta?!"

Tavrım sertti. "Sana ne Aydın?!"

Bana doğru birkaç adım atarken, zarfı tutan elinin titrediğini gördüm. "Kara!" dedi. Öfkelendiğini saklamaya tenezzül etmemişti. "Sen sevdiğini kaybetmek ne demek, biliyor musun?!" Zarfı göğsüme çarptığında afalladım, kendini mi kaybetmişti? "Ben biliyorum! Toprağın üstünde kabir azabı çekmek demek! Yengeye bunu mu yaşatacaksın sen?!" Zarf yere düşecekken tuttum. "Bencillik ediyorsun! Bir de utanmadan, onu aslında sevdiğini mi itiraf ettin?! Sen öldükten sonra bunu öğrensin mi istiyorsun?! Niye?! Daha çok acı çeksin diye mi?!" Öfkelenmesini anlıyorum ama neden *bu kadar çok* öfkelendiğini kavrayamıyorum. "Sana bin kere, yüz bin kere, milyon kere yengeye bunu itiraf etmeni söyledim ama ölürken değil! *Yaşarken* dedim,

yaşarken! Eğer o ölürse, arkasından *Allah benim belamı versin* diye diye pişman olmaman için! Geberip giden sen olacaksan, bilse ne bilmese ne?!"

Başka zaman olsa kendimi dizginleyemem. Aydın Demir, öyle benim karşımda esip gürleyecek bir adam değil. Ama sanırım üzerimde ölüm sakinliği var.

"Senin pişman olduğun şey ne tam olarak?" diye sordum. Aydın'ın hiddeti sönerken, yüzüme bakakaldı. "Sen neden benimle bu kadar empati yapıyorsun Aydın? Sanki Beyza'ya yalan söylemişsin de... Gerçekleri itiraf edemeden, onu kaybetmişsin gibi?"

"Söylemiştim ya," dedi. Biraz evvel aslansa, şimdi kediydi. "Ölmeden önce... Düğün gününde... Ona kötü şeyler söyledim..."

Yalan söylüyor ama umurumda değil, Aydın'a ayırdığım vakit dolmak üzere. "Diyelim ben bu mektubu yazmadım... Ben öldükten sonra, kimse söylemeyecek mi gerçekleri Nazlı'ya?! Gökhan susacak mı?! Çınar susacak mı?! Bilmeyen mi var amına koyayım?! Sağır sultan duydu duyacak! En azından Nazlı, benden duysun istedim. O yüzden, seni ikna etmekle uğraşmayacağım." Ellerini çaresizlikle saçlarının arasından geçirdi. "Kendini benim yerime koy. Sen şimdi benim yaptığımı... Beyza için yapar mıydın, yapmaz mıydın? Beyza yaşasın diye, kendinden vazgeçer miydin vazgeçmez miydin?!"

Gözlerini yumdu. "Yapardım!" dedi, lanet okur gibi. Gözlerini açtı. "Allah kahretsin!" Hah! "Yapardım!"

"Arkamdan mahvolacak, biliyorum..." Zarfı yeniden uzattım, Aydın da aldı. "Fakat ben bunu yapmazsam, kontrolsüz bir anımda yine öleceğim, üstelik o zaman Nazlı da benimle ölecek muhtemelen." Zarfı cebine koydu. "Ben sadece ölümü kontrol ediyorum şu anda, hepsi bu. Mehmet Şahindağ öldüğünde gidecek Nazlı. Ayrılacağız. Ha üç gün sonra, ha üç gün önce." Gülümsemeye çalıştım ama kalbimin üç santim yakınındaki o yer sızladı. "Ara sıra buluşacağımız bir evimiz oldu. Daha yeni. Önce çok

umutlandım. Ama sonra... Nazlı, o orospu çocuğu yüzünden, yine ölüme çok yaklaşınca... O evde zaman geçireceğimiz günler gelemeden, Mehmet Şahindağ ölemeden, Nazlı'nın ölebileceği gerçeğini yine hatırladım..." Durdum ve Aydın'ın gözlerine beni anlamasını istercesine baktım. İşte benim de sorunum bu. İnsanların bana hak verip vermemeleri sikimde değil ama anlaşılmak istiyorum. "Her şeyi riske atıp, *inşallah o eve beraber gideriz* mi diyeyim... Yoksa o eve ya da herhangi bir eve gidebilecek bir Nazlı olsun, olabilsin diye işimi sağlama mı alayım... Bunu bir saniye kadar falan düşündüm herhalde, Mehmet Şahindağ beni yüzleşmeye çağırdığında. Ve hangisini seçtiğim belli."

"Anlıyorum," dedi Aydın. Samimiydi. "Ama belki onun için... Seninle olmadıktan sonra... Ne bileyim Kara... Sen ölünce, onun yaşamasının bir anlamı olacak mı gerçekten?!"

"Olacak," dedim, tereddüt etmeden. "Olmak zorunda."

"O ölseydi, sen yaşayabilir miydin?" diye sordu.

"Sen on senedir yaşıyorsun ya Aydın..." dedim. Göz kırptım. "Beni unutur, önüne bakar falan demiyorum. Geçtim buraları. Bir parçası benimle ölür. Ama en azından, orada bir yerde kavuşacağımız güne kadar yaşar ve..." İç çektim. "Bilmiyorum!" dedim, isyan eder gibi. "Düşünmemeliyim! Düşünürsem yapamam!"

"Bu yaptığının, üç sene önce yaptığından hiçbir farkı yok..." dedi Aydın.

"Var var," dedim. Boğazımı bir el sıksa da yılmadım. "Çok ciddi bir fark var hem de... Üç sene önce yaptığım şeyi, Nazlı asla ama asla yapmazdı. Beni sevmiyormuş gibi bir oyun kurmazdı... Ama bugün yaptığım şeyi, Nazlı da yapardı. Benim hayatta kalacağımı garanti edecekse, bu savaş bitecekse, hiç korkmadan ölüme yürürdü. Kendini feda ederdi yani. O yüzden, belki de beni bir tek Nazlı anlayacak. Bugünü en azından. Ama geçmişi... O biraz zor işte. Yazdığım mektubu okuduktan sonra... Eğer mezarıma gelirse, sadece tükürmek içindir herhalde."

"Tüm bunların kapanmayan o *davanla* alakası var," dedi Aydın. Gözlerimiz birleşince kısa bir an duraksadı. "Hiç vazgeçmedin o soruya cevap aramaktan, değil mi?!"

Bir saniye bile düşünmeden, "Hayır," dedim. Bir elimi enseme götürüp, ensemi ovdum. "O soruya cevap bulamadıkça... İçin için ölüyorum zaten... Hem benim için üzülme Aydın. Ben 8 Mart 2021'de Nazlı'nın yanındaydım... *Ölsem de gam yemem,* demiştim. Mehmet Şahindağ aradı beni. Nazlı, Çınar'larla kulüpteyken. *Gel,* dedi Aydın. *Gel, bitirelim* dedi. Yaklaşık üç buçuk yıldır beklediğim bir diğer andı bu. Biliyorsun."

"Biliyorum ama... *Sen ölürsen, hikayenin sonu gelmiş demektir*, demiştim sana. *Herkesin hikayesinin*, demiştim." Dudakları titredi. "Hani sen yengeye, onun önüne geçmeyeceğine dair söz vermiştin?"

"Bu yeni bir mesele değil, biliyorsun..." dedim. Denizin dalgaları şiddetlenirken ufuk çizgisinde bir şimşek çaktı. Bir yerlere yağmur yağacaktı. "Eskiden kalan bir mesele. Açma şimdi yine o konuyu, boş ver... Sadece ona de ki... *Senin hikayen Bora ile başlamadı, Bora'sız da devam etmek zorunda...* Bunu ona söyle mutlaka."

"Nerede buluşacaksın o şerefsizle?" İşte Aydın Demir. Her ne kadar emir adamı olsa ve ona güvensem de, ikna olduğu emirleri yerine getirirken çok daha güvenilir. Beni kendisinin öldürmesi gerektiğine onu ikna etsem, kafama sıkarken gülümseyebilir bile.

"Şile'de," dedim. Bu bir yalandı. Ama sorun değil çünkü zaten doğruyu söylemediğimin farkında.

Ama manipülasyonumun bir kurbanı olacağının farkında değil. "Niye Şile?" diye sordu.

"Sana açıklama yapmayacağım," dedim.

"Şile değil. Yani Şile belki ama... Şile'nin neresi... Şile küçük bir yer değil... Ağva'da mı? Ağva'daki evde mi?" diye sordu. Alenen yalan söyledim ve bunu belli etmekten de kaçınmadım. Fakat yalan söylediğimi anlaması kafasını

karıştırdı ve odak merkezi kaydı. Başını kaşıdı. "Beyza ile sık sık oraya gittiğiniz için? Ağva. Kesin Ağva."

Cevaba gerek yoktu. "Gelmeyeceksin Aydın!" Gelecek. Ya da gidecek demek daha doğru. Çünkü Aydın buradan Ağva'ya gidene kadar, ben iki kez Kilyos'a gidip buraya dönebilirim muhtemelen. Tabii ben Kilyos'a gittikten sonra Riva'ya dönmeyeceğim. Aydın'ın ise Kilyos'a gelmek aklının ucundan bile geçmeyecek. "Sakın!" dedim, Ağva'ya mutlaka gitsin diye.

"Söz vermiyorum," dedi. Beni ölüme gönderecek değil ya, anlaşılır bir cevap. "Ama işine karışmamaya çalışacağım." Gülümsedi. "Sen önden çık yola. Sana on dakika veriyorum Kara. On dakikada bas gaza. Ben senin yanına gelmeden, Mehmet Şahindağ seni öldürdü öldürdü. Senden on dakika sonra, Ağva'daki o evde olacağım."

Birincisi, on dakika sonra karşıya geçmiş olurum, ki üçüncü köprüyü kullanacağım.

İkincisi ve en kötüsü, Ağva'da ev falan yok. Beyza'yla uzaklaşmak istediğimiz zaman gittiğimiz, sözde yalnızca ikimize ait olan ama onun Mehmet Şahindağ ile de defalarca gittiği ve ikimize ait olmadığını fark ettiğimde gitmeyi bıraktığım bir ev vardı; o ev Şile sınırları içindeydi ama Ağva'da değildi. Keşke o evi de yaksaydım. Beyza'nın Ağva'da babama, yani dolayısıyla Aydın'a gösterdiği yer, arkadaşı Gamze'nin eviydi. Bu da bizim ablamla eskimiş bir sırrımız. İyi ki de böyle bir şey varmış.

Ablam, farkında olmadan Aydın'ın hayatını kurtardı.

□

Her zaman hatırlamak istediğim ve hiçbir zaman hatırlamak istemediğim anılara doğru arabayı sürerken, *Histoire d'un amour* bana eşlik etti. Yol bitince ama şarkının bilmem kaçıncı tekrarı bitmeyince, garaja çektiğim arabanın içinde biraz oyalanmak istedim. Hatırlamak istediklerim mi daha fazla hatırlamak istemediklerim mi bilemiyorum. Hatırlamak istediklerim küçük anlardan, hatırlamak istemediklerim de genellikle büyük olaylardan ibaret. Mesela

Nazlı'yı garaja kilitlediğimi hatırlamasam da olur. Ama şimdi düşününce, nasıl da olayın merkezine yerleşmişti demekten kendimi alamıyorum. *Kozan* demişti ve dikkatimi her zamanki gibi üzerine çekmeyi başarmıştı. O zamanlardaki en büyük kavgamızı da bu garajda yapmıştık. Bu da hatırlamak istemediklerimden. AN kolyesinden bugün nefret edemiyorsam, Anıl öldüğü içindir.

Anıl'ın Nazlı'yı bu garajda öptüğü aklıma geldiğinde şarkı bitti ama ben arabadan inemedim. Sanki arabadan insem, o anı tekrar yaşayacakmışım gibi hissediyordum ve şu an böyle hissetmem çok saçmaydı. Yersiz ve zamansız bir öfkenin, tarifsiz bir acıyla kesişmesi Nazlı'yı deli divane aradığım günleri hatırlatıyor.

Oysa şimdi...

Arabadan inerken, yokluğunun kırk dördüncü günü geldi aklıma. Kaç kırk dört gün geçti, o günün üzerinden. Hala matın üzerinde duran, içi koyu yeşil, dışı gri hırkası artık Nazlı kokamaz elbette. Ama zaten, onun kokusunu ciğerlerime doldurmamın üzerinden değil kırk dört, yirmi dört saat bile geçmedi. Nazlı uyuduktan sonra saatlerce kokusunu içime çektim. Yataktan kalktım, odadan çıktım, hatta evden bile çıktım ama sonra döndüm, bir kez daha öptüm saçlarından. O zaman yine duydum kokusunu. Hala burnumda. Hala çok taze.

Onu bulmadan, bir kez daha görmeden ölmek istemiyordum. O bana gelmeseydi, onu ilk ben bulsaydım yanına bile yaklaşmaz, yaklaşamazdım ama kader, bizi bir kere daha bir araya getirdi. Yine hiçbir şey arzu ettiğim şekilde ilerlemedi ama öyle ya da böyle, ellerimdeki kalbini ona ulaştırabildim. Kalbinden kendimi kazıyamadım ama. Kazımak istedim. En başta, ilk karşılaştığımızda, onu sevmiyormuşum gibi davranmaya devam etmek istedim. O kadar çok istedim ki hem de. Olmadı. Yapamadım. İçime attığım sevgi öyle büyüktü ki, boyumu aştı. İçinde bir yerlerde hapsettiği nazlı sevgiliye ulaşabilmek için, boyumdan büyük suya hiç düşünmeden daldım. Bir de bana

okyanus der. Ben kim, okyanus olmak kim. Belki, ancak bir su birikintisi. Bir teknenin karaya vuracağı kadar sığ bir su birikintisi, o kadar. Zaten ben o kadarcık suda dahi boğulayazdım. Nazlı'nın beni sevmiyor, artık sevmiyor olma ihtimalini hissettiğimde kalbime inen tekme nefesimi kesti. Beni önemsemediğini haykırdığında hissettiğim şey, Anıl'ın Nazlı'nın dudaklarına yapıştığını gördüğüm zamanki hislerimden bile çok daha ağırdı. Verdiğim acıyı silemediğimi biliyorum. Onu iyileştiremediğimi de. Ama iyi olduğundan, yaşadığından eminim.

Ona yaşattıklarımı unuttuğunu anladığım gün; onu bir kez daha gördüğüm gün... benim öleceğim gündür, demiştim kendime.

İnsan aklından geçene dahi dikkat etmeliymiş gerçekten de.

Yaşattıklarımı unutması mümkün değil ama Mehmet Şahindağ beni aradıktan, ben onunla buluşmayı kabul ettikten, 7 Mart'ı 8 Mart'a bağlayan gecenin, Nazlı'yla geçireceğim son gece olduğunu kabul ettikten birkaç saat sonra, alyansını parmağına taktı. Bu yaşattıklarımı unutabilmesi, unutabilmesi değilse bile bu uğurda çabalayacağını göstermek için attığı çok cesur bir adımdı. Cesur ve beklenmedik. Nazlı döneli uzunca bir zaman oluyor fakat alyansını taktığında, her nerede olursa olsun ya da ne kadar uzak olursak olalım, her zaman Nazlı olarak kalacağına dair sessiz bir anlaşma imzaladı benimle. Üzerinde bile durmadan, teşekkür etmemi bile beklemeden, nazik kalbine yakışır bir şekilde konuyu dahi değiştirdi üstelik. Zaten teşekkür edemezdim. Adiyim fakat ertesi gün uyandığında, muhtemel bir küfre dönecek teşekkürü edecek kadar da adi değilim. Yine de Bora, nazlı sevgilisini bir kez daha gördü mü, gördü... İşte bunun öleceği güne denk gelmesi de kaderin bir oyunu. Ben *Allah beni bildiği gibi yapsın* derken, Allah *sen ne diyorsan o olsun* dedi, herhalde.

Garaja son kez baktım. Hiçbir zaman hatırlamak istemediğim anıları buraya gömmek ama her zaman

hatırlamak istediğim anıların içinden de bir tanesini seçmek ve buradan, onunla çıkmak istiyordum. Zihnimde, garaja dair kalan son şey o olsun. Bakışlarım garajı tararken, barfikse takıldı. Gülümsedim. Garaja ilk girişiydi. Burası bir müzeymişçesine, olayı bir seremoniye çevirmişti. Hoş derdi başkaydı. Hem de çok başka. Derdi sadece beni kızdırmak, sinirlendirmekti. Aslında bütün öfkesi de kendisineydi. Kendini o kadar yaşamaya değer biri olarak görmüyordu ki, onu öldürmeyecek olmam onu mutsuz ediyordu ve sırf yaşamasını istiyorum diye benden nefret etmeye çalışıyordu.

Garaja ilk girişinde, kaç tane barfiks çekebildiğimi sorduğu o an yine de tüm iç buhranlarını bir kenara bıraktığımda, bana komik geliyor. Öfkeme bağlı olduğunu söylemiştim. Nazlı'nın şaşkınlıkla karışık bir korkuyla, *"Nasıl yani?"* diye sorması, ne zaman aklıma gelse beni güldürür. Doğru düzgün tanımadığım, nasıl davranacağımı tam da bilemediğim, yarı dürüst yarı gizemli bir tutum sergilemek zorunda kaldığım ama Nazlı'nın da Nazlı olduğu, her zaman hatırlanası o küçücük an. Öyle bir *nasıl yani,* demişti ki, sesindeki şaşkınlık neyse de korku dolu tonlamayı duyduğumda, yüzüne bakmış ve ne tepki vereceğimi kestirememiştim. Neden korktuğunu da anlamamıştım gerçi, bir an için ben de irkilmiştim.

Yanlış neydi, neredeydi o gün bilmesem de bugün biliyorum. Nazlı'nın hayal gücünde. Sinirimi spordan çıkarıyor olmam, yaptığım en masum şeylerden biri ama bunu söylerken bile gerilmiştim o anda. Sonrasında, o gün ancak ukala diyebileceğim, bugün ise *Nazlı işte* deyip geçeceğim bir tavırla konuyu kum torbasına getirip, kum torbam olmayışının sebebini insan dövüyor olduğuma falan bağlamıştı. İthama bak. Bugüne kadar kimseyi sırf sinirimi atacağım diye dövmedim. Kerpetenle birine zarar vermek de aklımın ucundan geçmemişti gerçi. Bunlar hep kendi işleri. Bob'dan kum torbası yapmak da kerpetenle diş sökmek de. Yine de hakkını yemeyeyim, Kerem'i garaja soktuğumda

gözüme kerpeten çarptı ve o sırada aklıma soktuğu fikirden memnundum.

Bence benden daha *mafya* ve iyi ki bunu ona hiç söylemedim.

Garajın kepenklerini indirirken, dün öptüğüm minik minik karın kaslarını düşünmemeye çalıştım.

Acaba bahçede olduğu istisnasız her an, neden zar heykelini uzun uzun incelemişti?

Bahçedeki her zaman hatırlamak istediğim ve hiçbir zaman hatırlamak istemediğim anıların içinden geçerken, çok fazla düşünmeme gerek olmadığını biliyorum. Hatırlamak istemediğim tüm anıları gömsem de birini asla gömemem. Ben, bu bahçede, ters kelepçeyle polis arabasına bindirilişimi unutamıyorum. Bu an ölse dahi, gömülse dahi, üzerinden çok zaman geçse dahi hortlayan bir hayalet gibi peşimde. Pek bir hükmü yok, canımı yakmıyor ya da lanetle andığım bir an değil. Hatta aksine yaşamayı hak ettiğim de bir an. Ama o andan sonra her şey daha da boka sardığı için, mümkün olsaydı eğer hiçbir zaman hatırlamak istemezdim. Zihnimde o anla mesela, ölmek istemezdim.

Anahtarı çevirdim ve eve girdim. Özgür olacak şerefsizin, benim adımı vererek sözde beni onurlandırdığı çocuğunu kurtarıp eve döndüğümüzde, Nazlı beni kapıda karşılamıştı. O gece hayatımdaki en garip gecelerden biridir. Dört bir yandan kurşun yağan çatışmanın içinden nasıl sağ çıkabildiğimi hala anlamıyorum ama o gece, Nazlı'nın varlığının hayatta kalma güdülerimi yükselttiğini fark etmiştim. Nazlı, bunu evli oluşumuzun idrakı olarak nitelendirmişti. Acaba hakikaten kendimi ilk kez *Nazlı'nın kocası* olarak mı hissettim? Evde beni bekleyen kişinin, ilk kez *karım* olduğunu mu hissettim? Bilmiyorum. Ama belki babam da onca çatışmadan böyle sağ çıkmıştır, kim bilir. Annem evde, kendisini bekliyor diye.

Bu kattaki küçük mutfağa ilerledim ve bir viski şişesi aldıktan sonra, ağır ağır merdivenlere yöneldim. *38118.*

Çalışma odasının kapısı açıldı. Viski şişesini masanın üzerine bıraktım. Kasaya ilerledim ve kasayı açtım. Nazlı kasanın şifresini hala hatırlıyor mudur? Hatırlamıyor olma ihtimaline karşılık, kasanın ikinci şifresini değiştirmeye karar verdim. Basit, aklına hemen gelebilecek bir şey. Dövmem. 0-8-15-6-12. Alyansımı çıkarttım. Nazlı'nın dedesinden kalma kalemi, cüzdanımı, anahtarlığımı ve alyansımı kasaya koydum. Kasayı tekrar kilitlerken, içime kesik bir nefes çekmiştim. Bakışlarım kitaplığa, daha doğrusu labirentin kapısına takıldığında, babamdan bir kez daha nefret etmiştim. OCTO'ymuş! Nazlı'yı benden kaçıracaklarına, beni ölüp ölüp dirilteceklerine, Mehmet Şahindağ'ı yok etselerdi. Bu odada da her zaman hatırlamak istediğim ve hiçbir zaman hatırlamak istemediğim bir sürü anımız var. Her ne kadar Nazlı'yı bu odada kaybettiğime inansam ve bu odadan nefret etsem de artık bir önemi yok. Çalışma odasına dair zihnimde kalacak son şey de muhtemelen tüm hayatımda en mutlu olduğum anlardan birisi.

Felaketim olsa bile, Nazlı'yı her yerde arayıp hiçbir yerde bulamadığım ama en sonunda labirente girdiğini anlayarak şükrettiğim o sabah.

Mümkün olduğu kadar az zehirli gaz solusun diye nasıl koştuğumu unutmam mümkün değil. Öyle korkmuştu ki. Üstelik çok uzun zaman sonra ilk defa boynuma sarılmıştı. Hem de Begüm'le Eren'in nişanından sonra. Anıl öldükten sonra. O kısacık sarılma, onu kaybetme korkum, oksijen maskesinin soluduğu gaza iyi gelip gelmediği gibi kaygılı düşünceler aklımı başımdan almış olsa gerek, parmak izini sisteme okutuverdim. Her şeyin normal seyrinde ilerlediği bir hayatta olsaydık bile yapmazdım bunu belki. *Ne gerek var,* derdim. Güvenmediğimden değil. Ama yapmazdım. Labirent her dakika girilip çıkılacak bir yer değil, hatta varlığını unutmamız gereken bir yer. Sığınak. Kara'nın, Bora'yı ve ailesini koruma güvencesi. Yine de ancak denize düşenin yılana sarılması kadar bir samimiyetle de olsa boynuma sarılması, benim için paha biçilemez derecede

güzeldi. Ve devamlı birilerinden ya da bir şeylerden bana dert yakınmıyor mu, işte buna bayılıyorum. Nazlı hep haklı ve kalan herkesin, her şeyin bir şekilde bir kusuru var. Sistemde parmak izi kayıtlı olmadığı için tam da kendinden beklendiği şekilde tepki veren bir kapının bile. Ama Nazlı, kapıya, *karısıyım* demiş. Ben bunu nasıl duymazdan gelebilirdim. Ona göre kusur kapıdaydı ve her zaman yaptığı gibi, kusurun altını çizerek bana iletmiş, şikayette bulunmuş, yani bana nazlanmıştı.

O bana nazlanırsa, ben ona kıyamıyorum.

Benim de zaafım bu.

Küçük, nazlı bir kız çocuğunu hatırlatan davranışları zihnime üşüşünce, nefret ettiğim odadan bile gülümseyerek çıktım.

Acaba Nazlı bu eve gelmeden önce, bu evde nasıl vakit geçiriyordum ben? O gelmeden evvelki zamanlarımı anımsamakta güçlük çekiyorum. Bu ev Nazlı'dan sonra inşa edildi sanki ve *her zaman hatırlamak istediğim anılar* ile *hiçbir zaman hatırlamak istemediğim anılar* diye ikiye ayrılıyor. Keşke benim için de öyle olsaydı. Nazlı'dan önce hiç var olmamış olsaydım ve Nazlı ile gözlerimi açsaydım hayata.

Nazlı'dan sonrası olsaydı, *öncesi* olmasaydı.

Geçmişim olmasaydı.

"Çok açık bir şey ki, bugünü yaşamak için önce geçmişin kefaretini ödememiz, onun hesabını görmemiz gerekir. Bu kefaret de ancak acı çekerek, olağanüstü, sürekli bir emekle ödenir."

Geçmişin kefareti öde öde bitmiyor.

En üst kata geldim. Odama girecekken durdum ve koridorun sonundaki kapıya baktım. Nazlı'nın ilk odası. Sekiz ay boyunca evimde ağırlayacağım misafirimin odası. Adımlarım ürkekçe o odaya doğru ilerlerken, hiçbir zaman hatırlamak istemediğim tüm anıları zihnimden uzak tutmaya çabalıyordum. Saçları. Çok sevdiğim uzun, siyah saçları. İlk

kez saçları nasibini almıştı benden, karanlığımdan ve geçmişimden.

Saç diplerindeki o acıyı hep hatırlamasını, yaşadıklarını asla unutmamasını ve benden uzak durmasını istediğimde keşke beni dinleseydi. Hadi o beni dinlemedi, benim irademnasıl yerle yeksan oldu? Kuşkusuz o zaman, beraber olmadık diye çekeceği acı, daha sonra çekeceği acıların yanında *hiçbir şey* olurdu. Keşke Nazlı bana ne kadar yaklaşırsa, ben ondan o kadar uzaklaşsaydım. Bıktım sürekli bunu düşünmekten! Nişan gecesinde, o yata hiç gitmeseydik. Nazlı'nın acısının şiddeti bu kadar büyük olmasaydı. Keşke. Yaşarken farkında olmasam gam yemeyeceğim ama bizim yaşamımız, öngörülerim dahilinde oldu. O yüzden suçun büyüğü benim. Bugün burada olmam bile, ona miras bıraktığım başka bir acı.

Perdeyi açtım, içeriye biraz güneş girsin diye. Kelebek. Bir şehir efsanesine göre, ömrü yirmi dört saat sanılan ama aslında daha uzun olan canlı. İnanışa göre değişimin ve dönüşümün simgesi. Kimi bunu *ikinci hayat*la bile örtüştürüyor. Çocukken, annemin bir zamanlar kelebek olduğuna inanırdım. Çünkü babam aşklarını anlattığı masalda hep, *"Bir gün, İzmir'deki kafesinden kaçarak özgürlüğe kanat çırpan göz alıcı bir kelebek, Trabzon'da benim omzuna kondu..."* derdi. Ben de bunu gerçek sanırdım. Kurbağa Prens gibi. Annem kelebekmiş, babamın omzuna konunca annem olmuş! Annemin sırtındaki iki kelebek dövmesinin de düşüncemi doğrulamakta payı büyük. Öyle masum bir düşünce ki.

Zaten benim için en masum canlı, her zaman kelebek olmuştur. Bir de kelebekler hep özgürce uçmalıdırlar. Bir de gerçekten çok güzeller, kanatlarına dokunabilsek bize tılsım bulaşabilir. Annem eskiden kelebekti, bunların hepsini oradan biliyorum. Gökhan kendisine böyle şeyler anlattığımda benimle az dalga geçmezdi. Beş yaşında ya var ya yoktum. Bana bazı kelebeklerin zehirli olduklarını söylemişti. İnsanları zehirliyorlarmış. Piranalar nasıl

insanlara zarar veriyorsa, kelebekler de öyleymiş. Yaşadığım hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki. Ben ağlamıştım, Gökhan ise ben ağlıyorum diye bana gülmüştü. Sonra babam odama gelmişti, neden ağladığımı sormak için. Anlattığımda başımı okşamış, *"Bazı türleri yüzünden, bütün kelebeklere haksızlık edemeyiz..."* demişti. *"İstersen sana kelebek belgeseli alalım, izlemek ister misin?"*

O kadar çok sevinmiştim ki. En sevdiğim şey hayvan belgeselleriydi. Tüm canlıları birbirinden ayırt etmeksizin severdim ama hayvanlara her zaman ekstra bir düşkünlüğüm olmuştur. Hatta babam, ben çocukken hep veteriner olacağımı söylerdi, herhalde az buçuk da olsa tıbbi bilgim olsun, mafyanın içinde ölmemek için işime yarar diye. *Kaptan olmasın da, İşletme okumayacaksa bari veteriner olsun.* Veteriner olmak hiçbir zaman aklımdan geçen bir şey değildi ama uzun yıllar boyunca hayvanlar hakkında bir şeyler öğrenmekten ve konuşmaktan hiç vazgeçmedim. Acaba OCTO'nun ideolojisinin temellerini farkında olmadan ben mi attım, babama bu fikri ben mi aşıladım?

Odadan çıktığımda, telefonum titredi. Pantolonumun cebinden telefonumu çıkarttım ve ekrana düşen mesaja baktım:

"Bir saat sonra oradayım Bora. Şerefin üzerine söz verdin, unutma. Silah yok. Sadece konuşacağız."

Yatak odasına girdim. Bu evdeki en sevdiğim yere. Maçahel'den güzel olmasın, şahane bir manzaraya sahip. *İnanılmaz, büyüleyici* ve *enfes* olan Nazlı'nın gözleri ama bu manzara da fena değil. Biraz sonra ölecek olabilirim ama yine de yeşili izlerken viskimi yudumlayacağım. Bu keyfi elimden kimse alamaz. Küvete girip şöylece uzanmayı da çok isterdim ama üzerimi çıkaramam. O yüzden doğrudan balkona çıktım. Özlemişim. Çok özlemişim. Koltuğa oturdum ve viskiyi açtım. Şişeyi kafaya diktiğimde, susadığımı hissetmiştim. Bu odada, banyoda, giyinme odasında ve balkonda çok fazla an var. Hiçbir zaman hatırlamak istemediğim anıları bir kenara bırakacak olursam, her zaman

hatırlamak istediklerimden tek bir şey seçebilir miyim emin değilim.

Nazlı bu odaya, ilk kez girdiğinde oyunla gerçeğin birbirine dolana dolana bir düğüm olacağını ve o düğümün beni içine hapsedeceğini bilemezdim. Sanki Nazlı bu odaya girer girmez aidiyetini kurdu ve ben de çok geçmeden bu gerçeği seve seve kabul ettim. O gece ablamın katili olduğumu düşünüyordu. Bir de çok önemli bir detaymış gibi *öz abla* diye belirtme gereği duyuyordu. Keşke gerçekten de *öz ablamın katili* olsaydım da tüm bu yaşananlara değseydi. Siktir! Kesin Nazlı da mektubu okuduğunda böyle düşünecek işte. *Keşke gerçekten beni sevmemiş olsaydın da boşuna acı çekmemiş olsaydım,* diyecek. Düşünmemeliyim! Bunu düşünmemeliyim! Yazdım ve bitti! Gerisi beni ilgilendirmez! Nazlı'nın bu odaya ilk girdiği zamanı düşünmek, olmadığım geleceği de düzeltemeyeceğim geçmişi de düşünmekten daha iyi.

O gece kucağımda uyuyakalması, ki neden onu kucağıma oturtmuştum tartışılır, o kadar az bir zamanda gerçekleşmişti ki. Bir süre, uzun bir süre, kucağımda Nazlı ile öylece oturdum. Ancak bir noktada onunla beraber balkondan içeri girdim de onu yatağa yatırmayı akıl edebildim. Ona alışmaktan ilk kez o zaman korkmuştum. Kendini bana sevdirir diye. Benim onu sevmeyeceğimden, dahası kendimden emindim çünkü. Ne büyük bir özgüven! Gidecekti. Sayılı gün kadar buradaydı. Gitmemek için yalvarsa bile 8 Kasım'da gidecekti. Hem böyle düşünüyor, hem de onu odasına götürmek yerine kendi yatağıma yatırıyordum.

Belki de aşk, ironiyle başlıyordur.

Anıl geldi gene aklıma. Onun aşkı da kaybettiğini anladığında başlamıştı. Herkesin aşka düşme hali başka işte. Zaten kafamın içi bir mezarlıkken, nasıl hayatta kalmamı bekliyorlar ki benim?! Konuşabildiğim herkes ölü. Şişeyi gökyüzüne kaldırdım, belki Anıl görür diye.

"Alfabeyi falan siktir et Bora. Yandıysa yandı. Yapacak bir şey yok. Üzerinde bu kadar çok duracak da bir şey yok. Sen hayattasın, Naz hayatta. Kaçır götür onu buradan. Bak ben bunu öğrendiğimden beri, altı gündür bunu düşünüyorum. Bulursun sen bir yolunu. Boşuna mafya olmadın ya değil mi?! Bul bir yolunu. Takılma alfabeye. Ona onu sevdiğini söyle, çok sevdiğini söyle, buna ihtiyacı var. Bak bana güven. Benim Naz'ı tanıyor oluşuma güven. Burada değil, burada söyleme, haklısın şakası yok bu işin... Burada kontrol edemez kendisini ama... Kaçmanın bir yolu vardır. Planın neydi, ben neyi mahvettim Naz'ın doğum gününde?"

"Bana bak... Sen çeneni kapalı tut da... Ben sana, bana bir yol göster diye anlatmadım bunları. Nazlı'dan uzak dur diye anlattım. Karımı sevdiğimi bil diye anlattım. Uluorta da konuşma, yerin kulağı vardır! Ayrıca neden geldin lan sen?!"

"Naz çağırdı."

"Ölücen lan ölücen! Bak şaka yapmıyorum, elimde kalacaksın Anıl! Burada oyun oynamıyorum ben! O garajdan sonra eğer hala hayattaysan, Nazlı'nın yüzü suyu hürmetine ama benim de bir sabrım var! Hadi ben onun seni çağırmasını engelleyemedim, sen niye geliyorsun?! Ne dedim ben sana?! Nazlı'dan uzak duracaksın! Bu kadar!"

"Bana her şeyi mahvettin, dedin! Neyi mahvettim, şimdi ne olacak?! Anlamıyorum. Beynim duracak düşünmekten. Telefonlarımı da açmıyorsun. Bir şey yapacağını söyle bana, söz uzak duracağım."

"Şart mı koşuyorsun lan sen bana?!"

"Şişt! Biraz daha bağırırsan, Nazlı bizi fark edecek!"

"Hay sikeyim!"

"Hadi söyle. Bana anlatırken ağzından kaçırdığın şeyi tamamla. Anladım işte Bora, uzatma. Senin bir planın varmış. Kimsenin bilmediği bir planın varmış. Neydi o?!"

"Kimsenin bilmediği planı neden sana söyleyeyim amına koyayım?!"

"Şimdi Naz'a her şeyi söylediğimi düşün? En kötü n'olur? En kötü beni öldürürsün?"

"Cık. En kötüsü Nazlı dahil, kendim dahil hepimizin ölmesi. Senin ölümün, ancak en iyi ihtimal olabilir."

"Eee?"

"Ne eee? Çekilsene lan. Zaptettin beni burada."

"Söyle. Benim de içim rahat etsin. Lütfen."

"8 Kasım'da sadece Nazlı'nın gitmesini değil, senin de onunla gitmeni sağlayacaktım... Tek başına hayatta kalamazdı ama senin desteğinle ayakta dururdu! O yüzden seni bu oyuna hiç bulaştırmamıştım!"

"Ne?!"

"Eğer sen, geçen hafta- Anıl bak... Bak yemin ederim öfkeden gözüm dönüyor! Aklıma geldikçe... Deliriyorum! Siktir git karşımdan bak lütfen, senin kanın benden akmasın, bak lütfen diyorum!"

"Giderim Naz'la."

"Dalga mı geçiyorsun lan benimle?! Ben karımı sana emanet eder miyim bundan sonra?!"

"Anlıyorum, öfkelisin! Özür dilerim! Bir hata yaptım! Ben de kendimi kaybettim ve-"

"Ne anlatıyorsun lan sen bana?!"

"Bora. Bak çok samimi söylüyorum. Giderim Naz'la. Sen gelene kadar, sen her şeyi çözene kadar... Ne kadarsa o kadar... Naz'ın yanında durur, ona can yoldaşı olurum..."

"Abi! Gökhan, abim nerede?!"

"Lan çekilsene. Bırak kolumu. Kız kardeşimin nişanındayım."

"Düşüneceğine söz ver. Biliyorsun sen de Naz için en doğrusu bu. Biliyorum birbirinizi ne kadar sevdiğinizi. Anlıyorum. Anladım. Onu üzdüğünü sanırken, aslında neden üzmek zorunda kaldığını anladım. Sadece onun için. Yerinde olsam yemin ederim aynını yapardım. Bak yemin ederim. Seni affedecektir Bora. İnan, affedecektir. Biraz üzüldü, o kadar. İki buçuk aylık üzüntü, beraber geçireceğiniz bir ömrün yanında ne ki? N'olacak ki?! Takılma alfabeye falan! Affedecektir seni!"

"Vurdu beni vurdu! Ya ölseydin, ya seni öldürseydim diye düşünecek ömrünün sonuna kadar, ne affetmesi?!"

"Bana güven."

Sana güvenebilirdim Anıl, eğer ölmeseydin.

"Nazlı'nın yanına yaklaşma. Bugün benim canımı sakın sıkma Anıl. Sakın."

Belki ölmeyebilirdin Anıl, eğer sözümü dinleyip Nazlı'dan uzak dursaydın, mesela onunla dans etmeseydin.

Bakışlarım yatak odasına kaydığında, yerde kanlar içinde yatan Gökhan'ı, onun yarasına havlu bastıran Aydın'ı ve bir köşede şoka girmişçesine bize bakan Nazlı'yı gördüm.

"Anıl'ın ölümüyle tüm anlaşmalar, tüm ateşkesler, her şey... Her şey sıfırlandı. Hayatımdaki tek artıydı. Ve senin eksilerin, benden o artıyı aldı."

Haklıydı. Tek artıydı. Benim, bilhassa öyle kalmasını istediğim tek artı. Çünkü Kara, karısının eskiden aşık olduğu adamı, karısının yanına gönderecek değil ya. 8 Kasım'dan sonra, Nazlı buradan gittiğinde, Anıl'ın, *Nazlı ile Bora arasında* iletişim kuracağı, kimin aklına gelir? Mehmet Şahindağ'ı geçtim; bu Gökhan'ın bile aklına gelmezdi.

Kara demek plan kurmak demekti ve hayat da daima bu planları alt üst etti.

Nazlı'yı özlediğimi hissettiğimde, zihnim her zaman hatırlamak istediğim anlardan seçkiler düzenledi. Yıllardır beklediğim maça kızının eşsiz kahkahaları yine doldu kulaklarıma. Birkaç yudum viski daha. Bu eve bir daha girdiğimde, bu evden ancak cesedimi çıkaracakları konusunda haklıymışım. Nazlı'nın bu eve gelişiyle beraber bir kelebek kanat çırptı ve ben bugün, aşk için ölmeye neden değdiğini anlıyorum.

Zaman mı önce doldu, viski mi önce bitti bilmiyorum. Boş şişeyi terasta bırakarak yatak odasına girdim ve belimden çıkarttığım silahı, komodinin çekmecesine koydum. Mehmet Şahindağ geldi gelecek. En sonunda bitecek. En sonunda.

□

Aralık bıraktığım kapının sonuna kadar açıldığını duyduğumda, ellerimi ceplerimden çıkarttım ve süslü salonun girişine döndüm.

"Şükür kavuşturana Bora!" Acaba bu adam madde falan mı kullanıyor, her zaman ve her koşulda nasıl bu kadar neşeli olabiliyor? "Vallahi billahi çok özledim!"

"Bilmukabele," dedim. Mehmet Şahindağ salona girerken güldü. Yüzümdeki tiksinç ifadeyi kontrol edemediğim için herhalde. "Bir saat dedin sözde ama... Havada trafik vardı herhalde."

Bakışları hayranlıkla salonu tararken, "Helikopterin sesini mi duydun?" diye sordu. Yüzüme baktı. "Evinde ağırlanmak şahane..." Bir şey dememi bekledi ama ben sadece yüzüne baktım. "Böyle ayakta mı takılacağız? Otursaydık, çay kahve bir şeyler içseydik? Alkol de olurdu. Köy ağası gibi arkanda birleştirmişsin ellerini. Hayırdır?"

"Ben yiyeceğimi yedim, içeceğimi içtim Mehmet." Gülümsedi, gören de dünyanın en sevecen insanı olduğunu düşünür. "Yiyecek ekmeğimiz, içecek suyumuz kalmadı artık."

"Peki, dediğin gibi olsun..." dedi. Karşıma geçti ve gözlerini gözlerime dikti. "Seni dinliyorum. Yüzleşelim de yüzleşelim. Belli ki benimle konuşacakların var."

Boynumu sağa ve sola yatırırken, içime derin bir nefes çektim. "Gelmezsin sanıyordum."

"Gelmem sanıyordun çünkü elimdeki nükleer silah formülüne güveniyorsun..." dedi. Kaşları çatılsa da gülümsüyordu. "Elimde bir tek onun kaldığını söylemiştin ya... Halbuki bilsen, on yıldır o da yok..."

"Nasıl yok?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Yok işte. Beyza'nın gözleri de kasanın şifrelerinden biriydi," dedi. Karşımdaki adama baktığımda, yazık olmuş bir hayat görüyordum. Ne Beyza'ymış arkadaş! "Retinayla şifreleme yöntemi kullanmıştım. Öleceğini, onu öldüreceğini nereden bileyim... Yani farkında olmasanız bile beni yendiğiniz doğru..." Beni baştan aşağı süzerken, yüzüne bir

alay yayılmıştı. "O yüzden geldin değil mi Bora? Savaşın bittiğini kabul edemedin çünkü elimde formül vardı. Bu formülün beni tekrar güçlendireceğini düşünüyordun, değil mi? Formülü kullanamadığımı söylesem, gelmezdin."

"Bana ne lan formülden?!" Bu çıkışımı beklemiyordu ki kaşları havalandı. "Sikeyim formülü. İstersen dünyayı yok et. İstersen evrenin hükümdarı ol. Ben senin rakibin değilim Mehmet Şahindağ. Bana ne, formülden?!" Başını yana yatırırken kollarını bağladı. "Sen demek ki beni o yüzden aramışsın, buraya o yüzden gelmişsin. Sen kendin yolun sonunda olduğunu kabul etmişsin. Ama formül benim sikimde değil. Kafalarımız aynı çalışmıyor."

Kısa bir süre sessiz kaldı ama sonra dile geldi. "Peki çok merak ediyorum. Neden buluştuk?" Kollarının bağını çözdü. "Beni öldürmek istediğinin farkındayım ama sen neden ölme riskini aldın, onu anlamıyorum. Ölmek istiyorsan kafana sıksaydın. Neden illa seni ben öldüreyim istedin?"

Başımı iki yana salladım. "Öldürmek de ölmek de sikimde değil, o sadece kaçınılmaz son."

"Pardon..." dedi, merakla. "Peki senin, sikinde olan ne? Neden buradasın?"

Bir adım attığımda, aramızdaki mesafeyi hepten kapatmıştım. "Buradayım çünkü... Senin bana vermen gereken bir hesap var."

"Ne hesabı?" dedi, anlamamış gibi.

"Ne hesabı olacak lan?!" dedim, hiddetle. "Yaptığımız anlaşmayı neden bozduğunu söyleyeceksin!" Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "25 Ağustos'tan beri bu sorunun cevabını arıyorum ben! O nişanı neden tarattığını öğrenmek için geldim buraya! Ucunda ölmek var ama birazcık olsun umurumdaysa namerdim! Aradım seni defalarca ama hiç açmadın! Nazlı'nın yanında her arayışında da ben konuyu açamadım! Söyle şimdi! Bu kadar yolu sadece, bu sorunun cevabını almak için geldim! Gözlerimin içine bak adam gibi! Sevdiğim kadını korumak için ben hayatlarımızı feda ettim!

İstediğin de buydu! Yaşarken ölmüştük! Daha ne istedin lan bizden, söyle!"

"Kafa mı buluyorsun benimle Bora?!" diye sordu. Yüzünde utanma duygusunun zerresi yoktu. "Cevabı bilmiyor musun cidden?"

Yakasına yapıştım. "Sence biliyor muyum?!"

Yakasını elimden kurtarırken büyük, uzun ve hayâsız bir kahkaha attı. "Bilmiyorsun..." dedi. Başını iki yana sallıyor, kahkahasına gem vurmaya çalışıyor ve bana inanamamış gibi bakıyordu. "Bilmediğini bilseydim... Ben bunu da bir hamleye dönüştürmez miydim?!"

"Ne diyorsun lan?!" Tahammülsüz hissediyordum. "Cevap ver bana!"

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Karın hamileydi!" dedi. Ne? Müjdeci bir ifade takındı. "Uzun zamandır bu kadar çok gülmememiştim Bora! Allah iyiliğini versin! Bilmediğini bilmediğim için çok üzgünüm ama yapacak bir şey yok!"

"Saçmalama!" dedim, bir anlık sersemliği üzerimden atarken. "Böyle düşünmene her ne sebep olduysa yanılıyorsun!" Öfkem gitgide artıyordu, ne yani nişan bir hiç yüzünden mi taranmıştı?!

"Asıl sen yanılıyorsun!" dedi. Tavrı kendinden emindi. "Gebelik testini Özgür'den istedi nişan günü."

Hayır, gebelik testi değildi.

"O ne?"

"Günaydın Bora Bey... Nazlı Hanım ağrı kesici istemişti de... Onu getirmiştim..."

"Kimden emir aldın?"

"Yapma Bora! Özgür git sen! Git!"

"Şu ilaçlara hapsolmayı ne zaman bırakacaksın?!"

"Benim hapsolduğum tek yer burası."

"Ağrı kesiciydi o," dedim. Sesimin tınısındaki tereddüt Mehmet Şahindağ'ın dikkatinden kaçmamıştı. Yutkunmaya çalıştım ve daha keskin bir tavırla, "Ağrı kesici istemişti Özgür'den!" diye tekrarladım.

Bana bir müşkülün içindeymişim gibi bakıyor, bundan haz alıyordu. "Gebelik testi istedi. Sonuç umurumda değildi. Benden, onu sevmediğine inanması için zaman dilenmiştin. Sana güvendim. Ama sonra bir baktım ki, aile kuruyorsunuz..." Cümlesini reddetmek için başımı salladım ama görmezden geldi. "Oyun içinde oyun kurduğunu düşündüğüm için çok sinirlendim ve karını da... Eğer hamileyse bebeğinizi de... Öldürmek istedim."

"Hamile değildi!" dedim, avazım çıktığı kadar bağırarak. Ona doğru bir adım atmamak, yakasından tutup onu yere sermemek için ekstra bir mücadeleye girişmiştim.

"Hamileydi," dedi. Gözleri doğru söylediğini haykırıyordu. Belki kendince doğru söylüyordu ama bildiği doğru yanlıştı belki de? Kendinden emindi ama bir yanlışı doğru sanıyordu belki? "Anıl'ın cenazesinden sonra sanırım, düşürdü bebeğinizi..." Saçmalıyordu. Artık hepten saçmalıyordu. "Nazlı Hanım bunu sana söylemedi kabul... E Gökhan? O da mı söylemedi?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Ne Gökhan'ı?!" dedim. Hiçbir şey anlamıyordum. "Gökhan ne alaka?!"

"Nazlı Hanım'ın yanında Gökhan vardı. Hastanede..." dedi.

"Mehmet," dedim, bıkkınlıkla. "Nazlı'nın sağlık bilgilerini düzenli olarak kontrol ediyordum ben. Yanılıyorsun."

"Gökhan yanındaydı, diyorum sana..." dedi.

Başıma ani ve şiddetli bir ağrı saplandı. "Yalan söylüyorsun..." diyebildim, sadece.

"Üzüntüden muhtemelen abi. Ben getirdim zaten hastaneye. Tansiyonu düşmüş. Biraz dinlensin. Bir serum verecekler."

"Bana bak. İyi değil mi? Geleyim mi ben?"

"Hayır hayır. Gerek yok. İyi. Merak etme. Senin orada kaldırman gereken tonla cenaze var. Gelme hiç Bora. Seni görmek istemiyor biliyorsun. Sen gelirsen daha kötü olacak. Benim yanımda güvende. Biliyorsun."

"Senin Ceren'in cenazesine gitmen lazım Gökhan. Ben geleyim-"

"Bora. Burada iyiyim. Naz'ın yanında kalayım ben. Şu an onu en iyi anlayan benim."

"Yine de geleceğim."

"Gelme sakın! Yüzünü görmeye, sesini duymaya dayanamaz! Kafasına sıkacakmış otelde! Kafasına sıkmazsa sana sıkacakmış! Sırf sen ona sarılmaya kalktın diye! Sakın gelme! Naz biraz toparlasın, onu alıp İstanbul'a döneceğim ben! Ama sen bir süre onun yanına yaklaşmayacaksın! Artık boku çıktı bu oyunun! Geriye de dönemezsin! O yüzden sus ve orada dur abi! Naz'ın sana ihtiyacı yok ama oradaki insanların sana ihtiyaçları var!"

"Ağlıyor musun sen?"

"Bak... Belki de bana güvenmiyorsundur... Naz'a zarar vereceğimi düşünüyorsundur... Ama şuradan bak... Burada yalnız değilim ki. Aldığım nefesten haberdar olursun... Hem Naz'a zarar verecek bir şey yapacak durumda değilim. O da zaten... İşte. Hastanedeyiz en nihayetinde. Lütfen aklın kalmasın."

"Eyvallah kardeşim."

Gökhan'ın sesi kulaklarımda çınlarken, "Mümkün değil böyle bir şey!" dedim.

"Anlamıyorum Gökhan! Anlamıyorum! Aklım almıyor, anlamıyorum! Her bir kuralına uydum ben bu adamın! Sırf can sıkıntısına, 'ikiniz de salondaymışsınız, sen bahçeye çık' diye mesaj atmışlığı var lan bu herifin! Bunu bile dinledim! Sözünden çıkmadım! Yanlış hiçbir şey yapmadım! Nazlı ile baş başayken bile, Mehmet Şahindağ yanımdaymış kadar temkinli davrandım! En olmayacak yerde, en görmeyeceği yerde bile zihnimde bir tabu oldu varlığı! Yanlış yapmadım ben! O orospu çocuğu neden çıktı sözünden?! Neden Gökhan neden?! Anıl'ın ölümünü nasıl açıklayacağım ben Nazlı'ya?!"

"Kim bilir abi. Bir delinin davranışlarını sorgulayamazsın."

"Hayır! Öyle değil! Nazlı'nın ya da benim ölmemdense, ikimizin de hayatta ama birbirimizden uzak olması daha caniceydi! Bunu bozmaz! Bunu bozacak bir şey yapmaz! Bir

şey olmuş olmalı! Anlaşmayı bozmasının bir sebebi olmalı! Çok mu samimiydim Nazlı'yla nişanda ben?! Yoo! Kupkuru bir dans ettim sadece, hepsi bu! Düğünümsü bir şey de yapmıştık! Nişandan bir hafta önce doğum gününü de kutladık Nazlı'nın! İnsanlara oynamaya devam ettiğimizi biliyor zaten! Neden o nişana suikast düzenledi kafayı yiyeceğim!

"Ben nereden bileyim Kara?! Bul Mehmet Şahindağ'ı ona sor amına koyayım, ben nereden bileyim?!"

"Soracağım. Bulacağım ve soracağım. Ant olsun ki soracağım. Ben bu sorunun cevabını almadan ölemem."

"Bora... Allah aşkına sakinleş artık... İstanbul'a yeni geldin... Gelir gelmez de buna takılamazsın. Daha önemli-"

"Ne gelir gelmezi lan?! Ben o nişanda kurşunlar havada uçuşurken bile bunun nedenini düşünüyordum, ne gelir gelmezi?!"

"İmkansız!" dedim. Mehmet Şahindağ yalan söylüyor olmak zorundaydı, çünkü Gökhan, *Nazlı'nın nerede ve nasıl olduğu*ndan sonra, bu hayattaki cevapsız en büyük sorumun, *o nişanın neden tarandığı* sorusu olduğunu biliyordu. "Yanlışın var!"

"Ben bebeğimi kaybettim lan! Bebeğimi kaybettim ben! Benim kız arkadaşım, senin o yerlere göklere sığdıramadığın Nazlı yüzünden bebeğimizi aldırdı! Tamam çok seviyorsun! Tamam ölüyorsun aşkından! Ama ya kafana sık geber git ya da kendine gel artık! Böyle içerek nereye varacak bu işin sonu?! Benimkinden büyük mü lan senin acın?! Anıl'ın bile arkasından ağladın da Ceren'in arkasından bir ah dedin mi lan sen?! Ceren öldü Ceren! Ellerinde büyüdüğümüz Fadime Teyze! Çok sevdiğimiz Esma! Bahar'la Sultan'dan çok bizim annemiz gibi olan Asuman Yenge! Dahası da var! Bizim ölümüz çok! Bizim acılarımız, senin acılarının yanından geçemiyor sanıyorsun değil mi?! Onca ölünün acısı, Nazlı'nın yokluğundan daha ağır değil, öyle mi?! Annenin... Beyza'nın arkasından böyle dağılmadın da Nazlı'nın arkasından dağıldın öyle mi?!!! Nazlı seni polise ihbar etti! Nazlı

hepimizin hayatını sikti! Hepimizin! Ve sen bugün, kaçıp gitmek yerine uyuşturucu sevkiyatı yapmaya gittin! Bana rağmen gittin! Sonra da dibindeki tırı havaya uçurdun! İntihar ettin! Nazlı için öyle mi?! Nazlı için! Birkaç ay boyunca evli kaldığın kadın için! Biraz etrafına bak da etrafında ne acılar olduğunu gör! Bencil pisliğin tekisin!"

"Hamile miydi?" diye sorarken buldum kendimi. Başıma saplanan ağrıdan kurtulmak için, baş parmağımla sol şakağımı ovaladım. "Gökhan..." İçime bir nefes çekmeye çalıştım. Nefesim dursa da olurdu ama madem hala konuşuyorum, azıcık olsun oksijene ihtiyacım vardı. "Gökhan'ın neler yapıp neler yapmayacağını biliyorum... Gözümün içine baka baka susup yalan söylemez." Kendi düşük desibeldeki sesim bile gürültü gibiydi. "Bunu yapmaz Gökhan bana. Olmaz. Benden bunu saklamaz."

"Bu CIA ortaklığıyla alakalı ne düşünüyorsun Kara?"

"Sevgililik oyunu safi saçmalık. Nazlı'yı nasıl sevdiğimi biliyor Mehmet, hayatımda başkası olduğuna inanmaz. Maalesef biliyor. Bilmese zaten, şimdi bambaşka hayatlar yaşıyorduk. Neyse. CIA'in güçlerinden faydalanmak işime gelir. İyi bir iş birliği. Eğer Mehmet Şahindağ'a ulaşabilirsem, uykularımı kaçıran sorunun cevabını en nihayetinde alacağım. O nişandaki katliamın sebebini öğrenirsem-"

"N'olacak abi sebebini öğrenince?!"

"Ne bağırıyorsun amına koyayım?!"

"Çünkü tutturdun sebep de sebep diye! Senelerdir aynı zırvalığı söyleyip duruyorsun! O insanlar öldüler! Öyle ya da böyle öldüler! Sebebini öğrendiğimizde geri mi gelecekler?!"

"Gökhan... Anlamıyorsun... Eğer o nişanda bu suikast olmasaydı, Anıl ölmeseydi... Nazlı beni polise ihbar etmeyecekti, kuş olup uçmayacaktı! 8 Kasım'da onu buradan gönderecektim! Gözümün önünde olacaktı Gökhan! Yüzüne bakacak yüzüm olacaktı, yarın karşısına geçtiğimde!"

"Yapacak bir şey yok. Hem daha iyi böyle. Şimdi yüzün yok madem, arama artık şunu! A-ra-ma! Bıktım ya senden!

Bıktım amına koyayım! Yıllarca Mehmet'i öldürmeyelim diye direttin! Ablama söz verdim diye direttin! Seni ikaz ettim! Aşık olma sakın dedim! Sonra da evleneceğim diye direttin! Evlendin! O gemiyi patlatma dedim, seni uyardım! Ama yok durur musun sen?! Başımıza ne geldiyse senin yüzünden lan! Senin yüzünden! Şimdi de bir cevap peşindesin! Nazlı peşindesin! Dur artık! Bırak artık! Ben senin için bok yoluna ölmek istemiyorum! Ben en temiz yoldan Mehmet Şahindağ'dan kurtulmak, aklanmak, Hande ile evlenmek, bir hayat kurmak, baba olmak falan istiyorum!"

Mehmet Şahindağ neşeden uzak bir şekilde güldü. "Baba olacaktın Bora. Benim gibi, sen de baba olacaktın." Belinden silahını çıkarttı. "O mermilerden biri bile bebeğine de karına da isabet etmedi. O yüzden o nişan törenini tam bir fiyasko, ölenleri de pisi pisine öldüler sayıyorum..." Bir parmağı tetikteyken, diğer avucuyla silahı kavradı. "Demek senin yüzleşme diye diye kendini yırttığın şey buydu... Vay be..." Sesli bir nefes aldı. "Yazık. Karın artık seni nasıl gözden çıkarmışsa... Tenezzül edip söylememiş bile sana... Doğru... O zamanlar kullanıldığını biliyordu..."

"Namluyu bana doğrult," dedim. Ölmek istediğim çok an olmuştu ama hiçbirinde, bu kadar çok ölmek istememiştim. "Sonra da bas tetiğe."

"Dur be Bora..." dedi, eğlenircesine bir tavırla. "Gökhan Demir'ciğimizin ihanetinin tadını çıkartayım azıcık... Kolay mı bulunur böyle bir an?" Köşedeki kuyruklu piyanoya baktı. "Beyza... Ruhu şad olsun... Gökhan'la kuzen olduğunu bilseydi, çok sevinirdi."

"Yeter!" dedim. Bakışları bana çevrildi. "Uzatmayalım, hadi!"

"Sen de bana silah çekmeyecek misin?" diye sorduğunda, namlusu beni buldu. "Nerede silahın?"

"*Silahsız* dedik," dedim. Doğruyu söyleyip söylemediğimi kestiremiyor gibiydi. "En üst katta bıraktım silahımı ben. Yatak odasında."

Kaşları çatıldı. "Benim karşıma savunmasız mı çıktın gerçekten?"

"Kendimi savunasım yok," dedim. Başımdaki ağrı geçmek bilmediği gibi, yüzümün her bir zerresine yayılıyor hatta boğazıma kadar iniyordu. "Buraya seni öldürmeye gelmedim Mehmet Şahindağ, seninle beraber ölmeye geldim. Bu savaş adil başlamadı ama adil bitecek. Almam gereken bir cevap vardı. O cevap için geldim buraya, doğru. Ama yapılması gereken de buydu. İkimiz de geberip gidelim ve kalan sağlar derin bir nefes alsınlar."

"Anlamadığım şey şu..." dedi, merakla. "Tetiği ben çekersem, ben nasıl öleceğim?"

Gülümsemek istesem de başaramadım. Montumun önünü açtığımda, Mehmet Şahindağ dumur olmuştu. Ama bu bile beni gülümsetmedi.

"Bana sıktığında, bomba patlayacak... Kafama sıksan da patlayacak, yere şiddetli bir şekilde düşeceğim çünkü. Hassas bir bomba tercih ettim, sana özel... Yok sıkmazsan, ben cebimdeki kumandayla bombayı patlatacağım."

"Sen..." dedi, nutku tutulmuş gibi.

"Silahsız geldim," dedim, alelade bir şeyden bahseder gibi. İç çektim. "Sık hadi. İkimiz de birbirimizi öldürmüş olalım da bitsin bu azap. Bu da bunca zamanlık boş emeğimize istinaden, son büyüklüğüm... Ben buraya gelirken, arkamda karımı bıraktım. Onun ne düşüneceğini, ne hissedeceğini bilmeme rağmen... Kendini bir kez daha ihanete uğramış, hayal kırıklığına uğramış hissedeceğini bilmeme rağmen... Bugün... Buraya geldim... Hazırım ben... Bu evle beraber havaya uçmaya çok hazırım... O gemi gibi patlamaya aşırı hazırım Mehmet Şahindağ!" Boğazımdaki acı mideme indi sanki, midemi bulandı. "Bir ihtimal daha vardı... Küçücük bir ihtimal... Bu bombayı sen beni öldürmeden, ben seni öldürmeden, buradan çekip gitmen için bir koz olarak kullanmak... Kendimi ölüme hazırlarken, seninle beraber ölmem gerektiğine dair kendimi ikna ederken... Olur ya... Son anda Nazlı'nın güvenliğinden endişelenirsem, aklıma

gelir de ona kıyamazsam, onu bir kez daha görmek, sesini duymak istersem ya da sadece içimden bir ses *yaşa Bora* derse bu bomba hayatta kalmamı sağlayacaktı. Çünkü eğer sen ölmek istemezsen, ki megaloman orospu çocuğunun tekisin, bomba patlamasın diye siktir olup gidecektin... Ama o küçük ihtimal çoktan öldü. Öldüğünü öğrendiğim..."

"Ben hamile kalsaydım?"

Cümlem yarım kaldı.

"İyi ki kalmadın."

Tamamlanamadı.

"İnsanlar hamile kalmamak için korunurlar... Doğum kontrol haplarını düzenli kullanıp kullanmadığını bu yüzden takip ediyordum... Nazlı... Babamın mektubunu okudun. O mektubun içeriği, benim hiçbir zaman baba olamayacağımın kanıtı. Eskiden baba olmayı çok isterdim çünkü hayallerim bambaşkaydı. Fakat maalesef hayat beni öyle bir noktaya getirdi ki, baba olamam. Hedefe kendi canımdan bir parçayı bilhassa koyamam. Aptallık bu! Ben bir çocuğun omuzlarına miras diye bu karanlık hayatı yükleyemem..."

"Haklısın. Ben mesela, senden bir çocuğum olsun istemiştim. Eskiden... Ama sonra bunun delilik olduğunu düşündüm. İyi ki öyle bir hata yapmamışım."

"Sen, ben sana bir oyun oynadığım için bu isteğinden vazgeçtin muhtemelen... Fakat bundan bağımsız olarak, benden olan bir çocuğun infazının henüz sen hamile kaldığında verileceğini tahmin etmen, bu sebeple bunu istememen gerekirdi. Hayali çok güzel... Ama bazı şeyler, maalesef sadece hayal olarak kalmalı..."

İnfaz.

Benden olan bir çocuğun, henüz Nazlı hamile kaldığında infazı verilmişti.

"Allah belanı versin orospu çocuğu!" dedim. Ama içimden mi dedim, dışımdan mı dedim bilmiyorum. Acı, sesimi de hapsetti sanki. Boğazımı temizledim. "Hadi," dedim, zorlukla.

"Neden söylemedin karına, onu aslında sevdiğini?" diye sordu. Gözlerimi kapattım. Benden bir cevap alamayınca, "Ben söyledim aslında... Ama bana inanmadı," dedi. İçime derin bir nefes çektim. "Kendimce söyledim tabii. *Senden intikam alacak,* dedim. Hani *aslında seni seviyordum, beni polise boşu boşuna ihbar ettin* diyeceksin ya... *Kalbini sökecek* de dedim. İşte, onu her zaman sevdiğini öğrendiğinde de olacak olan bu." Gözlerimi açtım, daha konuşacak mı diye. Bombayı ben de patlatabilirdim aslında, neden ille de onun sıkmasını bekliyordum ki?! "Nazlı Hanım'ı ne kadar çok sevdiğini biliyordum da... Begüm'den çok seviyor olman, sürpriz oldu bana..." dedi. Nazlı karım, Begüm kardeşim. İkisinin de yeri çok ama çok ayrı. "Beyza, beni senden çok sevmedi. Sevemedi. Senin için canını feda etti. Beyza'ya *Mehmet* mi *Begüm* mü deseler, Begüm'ü seçerdi."

"Beyza'yı çok özlediğini biliyorum," dedim, bezgin bir ifadeyle. "Hadi Allah rızası için... Beyza'ya kavuşmak istemiyor musun?! İlk sana sarılması için, ne gerekiyorsa yapacağım, söz!"

"Ahirete inanıyor musun gerçekten?!" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Buraya kadar," dedim. Elimi montumun cebine soktum ve kumandayı elime aldım. "Sabrım taştı." Parmağım tuşun üzerine gittiği sırada bir ses duydum.

Nazlı'nın sesini.

"Mehmet Şahindağ!" diye bağıran, Nazlı'nın sesini.

"Nerede kaldınız Nazlı Hanım, sizsiz ölüyorduk!" dedi Mehmet Şahindağ. Ve çok geçmeden adım seslerini işittim. "İşte o bombayı, artık senin patlatamayacağının ispatı! Mecbur, ben sıkacağım! *Bas tetiğe bas tetiğe* diyordun zaten!"

Nazlı ile göz göze geldik. Sadece üç saniyeliğine. Bakışlarını üç saniye sonra, yani hemen gözlerimden çekti ve Mehmet Şahindağ'a çevirdi. Yalnız değildi. Arkasında Gökhan, Aydın, Selim, Çınar ve Tarantula da vardı. Bir de

yanında biri vardı. Başına siyah bir çuval geçirilmiş biri. Nazlı başına çuval geçirilen kişi her kimse, onun başına silah dayamıştı.

Siktir.

Annie Alexandra Morgan.

Leo'nun annesi.

Mehmet Şahindağ'a bir oğlu olduğunu söyleyeceklerdi.

Beni buradan çıkartmak için, Leo'yu yakacaklardı.

Siktir.

"Derhal buradan çıkın!" dedim, sertçe. Mehmet Şahindağ silahını ateşlerse ev havaya uçacaktı. Nazlı'yla beraber. "Demir!" dedim, hükmedici bir tavırla. Yalnız Aydın değil, Mehmet Şahindağ da dönüp bana bakmıştı. "Nazlı'yı buradan çıkart! Hemen! Farkındaysanız üzerimde bir bomba var! Ve bana dönük bir silah! Çok isteyen kalsın ama Nazlı..." Nazlı'ya baktım. O bana bakmadı. "Nazlı. Lütfen çık buradan."

"Daha yeni geldim," dedi Nazlı. Ah! Nazlı. Nazlı. Nazlı! Ah Nazlı! Etmek istediğim tüm küfürleri bana yine yuttururken, "Hem... Bombayı ben patlatacağım, Bora değil..." dedi.

"Yalnız gelmenizi söylemiştim ama..." Mehmet Şahindağ, Nazlı'nın arkasındakilere bakarken. "Aydın Demir'i getireceğinizi biliyordum! Onunla da yarım kalmıştı işimiz! Böylece içeriye girdiğinize göre... Dışarıdaki bütün adamlarımı hakladınız mı? Belli ki kalabalık gelmişsiniz!"

"Çok kalabalık geldik hem de!" dedi Nazlı. Yüzüne, içinde bulunduğumuz şartlar altında akılalmaz sayılacak bir gülümseme yayıldı. "İndir o silahını!"

"Malumunuz Nazlı Hanım, sizi bu durumdan haberdar eden bendim..." dedi Mehmet. Ona bomboş bir bakış attım. "Yani buraya geleceğinizi biliyordum. Beni durdurmak için. Ama silahımı indiresim yok. Herkesi nasıl tek tek öldürebilirim diye düşünüyordum, Bora imdadıma yetişti! Bombası var!" Güldü. "Çınar Akbulut! Kesin babaannenden tedarik etti diyorum ben, sen ne diyorsun?!"

"Ben neler neler derim de yeri değil..." dedi Çınar.

"Pardon, sizi tanıyamadım?" dedi Mehmet, Tarantula'ya.

Tarantula Türkçe konuşmuştu: "Zamanı değil tanımanın."

Belki de bombayı patlatmışımdır ve tüm bunlar can çekişirkenki garip saçmalıklardır.

Nazlı, en az Mehmet Şahindağ'ınki kadar delilik timsali olan, neşeli bir sesle, "Yaptığın plan doğrultusunda... Ölmeyi koydun kafana... Ama önce beni öldürmekti amacın..." dedi. Bana baksın diye gözlerimi yüzüne diktim ama bana ısrarla bakmadı. "Bora'nın gözü önünde beni öldürmek... O yüzden, şu an kazandığını düşünüyorsun..."

"Bravo! Ne o? Bana hediye mi getirdiniz?" diye sordu Mehmet Şahindağ. Acı midemden bacaklarıma kadar inmiş ve beni dermansız bırakmaya yemin etmiş gibiydi. Kendimi şiddetle yere atmasını bilirdim de... Nazlı buradaydı. "Hep beraber ölme fikrimin arkasındayım ama... Yine de merak ettim... Kimin başına silah dayayarak... Bora'ya çektiğim bu silahı ateşlemeyeceğimi düşünüyorsunuz..."

Mehmet Şahindağ'ı ne sıradan bir ilişki yaşadığı kadın ne de oğlu olduğu gerçeği durdurur.

Bu bomba öyle ya da böyle patlayacak.

Nazlı'yı nasıl koruyacağım?

Birlikte öleceksek, niye bu kadar uğraş verdim ben?!

Bir şey bulmam lazım!

"Öyleyse hemen göstereyim," dedi Nazlı.

Çuvalı kadının başından çıkarttı.

Kadının siyah uzun saçları beline doğru dökülürken, Nazlı bir kolunu kadının boğazına sardı ve silahını kadının şakağına dayadı.

"Sevdiğin kadın!" dedi Nazlı.

Bu kadın, Annie Alexandra Morgan değildi.

"Benim sevdiğim adama karşılık, senin sevdiğin kadın!"

Bu kadın...

Bu kadın, Beyza'ydı.

Ablam.

137.Bölüm

♠

57 dakika, 11 saniye önce...

Bora'nın, ölümün kıyısına ilerlediğini düşündükçe, kendimden daha çok soyutlanıyordum. Sevdiğim adamı kurtarmak üzere çıktığım yolda yalnızca tek bir harften ibaret olmak zorundaydım. Ne aklıma ne de kalbime söz düşmüyordu ve ben kurulmuş bir saat gibi adım atmaya şartlanmıştım. Hepimiz buna şartlanmıştık. Mehmet Şahindağ ile yaptığım telefon görüşmesinden yalnızca -saymadığım- dakikalar sonra İstanbul'a gitmek üzere havaalanına varmıştık. Gelmesinden tüm OCTO'nun kaçındığı günün planının aslında çoktan bir köşede beklediğini fark ettiğimde İstanbul'a doğru havalanan uçağın içindeydik.

Acil durum.

OCTO için her şeyin durduğu an.

Yedi koltuklu OCTO'nun liderinin, Mehmet Şahindağ'ın karşısına çıkacağını öğrendiğimiz an.

Tepeden tırnağa korkuya bulandığım an.

Havadayken, geçen zamanı saymanın beni rahatlatacağını biliyor olsam da ilk kez zamanın geçmesinden çok korkmuştum çünkü her saniye bir belirsizlik demekti ve o saniyelerde -Bora'yı kurtarma planının ayrıntılarını dinlemek ve bana düşenlere kafa yormak dışında- yaptığım tek şey, onu ilk gördüğüm andan son gördüğüm ana dek iyisiyle kötüsüyle, yaşadığımız her şeyi tekrar tekrar hissetmeye çalışmaktı. Bir yanım, kalbinin kalbimde attığını ve ona bir şey olmuş olsaydı hissedebileceğimi söylüyordu ki bu muhtemelen kalbimin sesiydi. Diğer yanım ise böyle şeylerin

ancak filmlerde ya da kitaplarda olacağını dile getiriyor ve belki de onun çoktan öldüğünü haykırıyordu. Hayır, bu acımasız itirafı mantığım değil, korkularım yapıyordu.

Havaalanının özel çıkışından çıkar çıkmaz bakışlarım Aydın'ın acı kahve gözlerini bulmuştu. Kedere teslim olmuş yüzünü, yaslandığı arabaya çevirdi ve hafifçe iki kez üzerine vurdu. Şoför koltuğunun kapısı açıldı ve Gökhan, yüzünden düşen bin parçaya bölünmüş bir şekilde arabadan inip, bana baktı. Hızlı adımlarla onlara doğru ilerlediğimde, Bat'in de bana yaklaştığını hissetmiştim. Bakışlarım, bizim için getirilmiş dört arabayı tararken, daha fazla arabanın ve daha fazla adamın havaalanına yakın bir yerde beklediğini biliyordum.

"Hazır mısınız?" diye sorduğumda, Gökhan başıyla beni onaylamıştı. İçimdeki korkuların onun da yüreğine çöreklendiğini anlamam için kahin olmama gerek yoktu. "Kilyos'ta olup olmadıklarını teyit edebildiniz mi?"

"Evet," dedi Aydın, hızla. "Evdeler." Gökhan'a baktı. "Önden gitmemiz için direttim ama Gökhan, sizin planınıza sadık kalacağımız konusunda baskı yaptı! Neredeyse Ağva'ya varacakken Gökhan'ın telefonuyla nasıl döndüğümü bilmiyorum! Geç kaldık bile belki! Zaman kaybetmiyor muyuz yenge?!" Öfkeyle soludu. "Ha biz girmişiz, ha hayvanlar alemi girmiş, aynı şey değil mi Allah aşkına?!"

"Değil," dedim, yavaşça. Aydın itirazımın sebebini anlamıyordu. "Merak etme. Ne yaptığımızı biliyoruz."

"Ben emin değilim!" dedi Aydın sertçe. Bat, sakin bir şekilde yanımda dursa da gerildiğini fark etmiştim. "Kara ölüme gitti! Cebimde bir mektup var! Cebimde, öldüğünde sana vermemi istediği bir mektubu taşırken, ben hiçbir şeyden emin değilim!"

"Arabaları hazırlayın! Geliyorlar!" diye seslendi Gökhan, etraftaki adamlara.

Aydın, "Bir zahmet!" diye hayıflanırken, bakışları az evvel Bat'le beraber çıktığımız kapıya çevrilmişti. "Artık hareket alalım..." dedi. Gözleri kısılırken dudakları açıldı. "Nasıl?"

diye sordu. Az evvel kısılan acı kahve gözleri birden fal taşı gibi açıldı ve adeta dondu kaldı.

"Gökhan!" diye bağırdı Leo. Ayak sesleri, bize doğru koştuğunu belli ediyordu. Usulca Gökhan'a baktığımda, yüzündeki her şeyi kabullenmiş ifadeyle karşılaşmıştım. Gökhan'ın kendini yerlere atması, *ben yaptım siz yapmayın* diye bağırması, ölmesi ama bize yine de engel olması gerekirdi ama Bora'nın hayatı öyle kıymetliydi ki yapılması gerekenin bu olduğunu belki de bizden önce kabul etmişti. "Seni çok özledim!" dedi Leo, Gökhan'a.

Gökhan, Aydın'ın yanında hafifçe yere eğildi ve kollarını açtı. Leo Gökhan'ın boynuna sarılırken, "Ben de seni aslan parçası!" demişti. Leo'yu kucaklayarak ayağa kalktı.

Leo, Gökhan'ın yanağına kocaman bir öpücük kondururken, arkama bakmaktan korkuyordum fakat Annie'nin, yani *Beyza Karabey*'in aramıza belli bir mesafe koyduğunu ve bize çok yaklaşmadığını anlayabiliyordum.

"Aydın!" dedi Leo, Gökhan'ın kucağından yumruğunu Aydın'a doğru uzatarak. Aydın zorlukla yutkundu ve bakışlarını güç bela da olsa arkamdaki noktadan çekip Leo'ya çevirdi. "Annemle tanıştırayım seni!" Aydın'ın dudakları açıldı fakat dudakları arasından tek kelime çıkmadı. Leo, annesine bakınca, Aydın da Annie'ye baktı. "Aydın, Gökhan'ın abisi..." diyerek, açıklamada bulundu Leo. "Sana anlatmıştım."

"Evet bebeğim," dedi Annie.

Tarantula, Aydın'ın yüzündeki şok ifadesini yok saymak ister gibi, "Arabalara binmeliyiz!" diye bir uyarıda bulundu.

Hafifçe döndüm ve Annie'yi es geçerek, Sergio'ya baktım. Sessiz bakışımdan, ne demek istediğimi anlamıştı. "Aydın, Annie ve Nina minibüse biniyoruz..." dedi Sergio. Hiç kimseye itiraz hakkı bırakmadan Gökhan'a yaklaştı ve onun kucağından indirdiği Leo'nun elinden tutarak, biraz ilerideki minibüse ilerledi. Annie de karşı çıkmadan Sergio ile Leo'yu takip etmişti.

"Hadi Aydın..." dedim, koluna girerek.

Aydın, gözlerini gözlerime diktiğinde, yüzüne sinmiş onlarca soruyu fark etmiştim. "Ben ne gördüm az önce?" diye sordu, kolumdan çıkarken. Başıyla, yüzünü çevirmediği, çeviremediği minibüsü işaret etti. "Yenge. Kim bindi o minibüsün içine az önce?"

"Aydın!" Baştan aşağıya otoriteye bürünmüştüm. "Zaman yok! Hadi! Bora'yı kurtarmamız lazım!"

Bu cümle bile Aydın'ın adımlarına bir komut niteliğinde değildi fakat ben yeniden koluna girdim ve onu neredeyse minibüse çekiştirdim. Sergio, Annie ve Leo yekpare koltukta yan yana oturmuşlardı. Aydın, Annie'nin tam karşısına geçip gerçek olup olmadığını sorgular gibi bakışlarını ondan çekmezken, ben de yanına, cam kenarına geçtim. Araba, Bora'ya doğru hareket etmeye başlayınca içime derin bir nefes çekmiştim.

"Aydın!" dedi Sergio, ciddi bir tonlamayla. Aydın'ın bakışları Annie'nin yüzünden ayrılmamıştı. "Senin Leo ile kalman gerek," diye ekledi Sergio. Aydın'ın algılarının açık olup olmadığı yüzünden anlaşılmıyordu. Sergio da benim gördüğümü görüyor olmalı ki, "Beni anlıyor musun?" diye sordu.

"Bebeğim," dedi Annie, yumuşacık bir sesle. Annie'nin kardeşine benzeyen gözleri Leo'ya çevrilirken, Aydın'ın acı kahve bakışları kısılmıştı. "Birkaç saat Aydın'la beraber kalmanı istiyorum. O seni Demir'in yanına götürecek. Anlaştık mı?"

Leo'nun yüzü düşmüştü. "Ama neden?" diye sordu. Annesine bakarken, acı kahve gözlerinde kırgınlık vardı. "Senden ayrılmak istemiyorum. Burayı hiç bilmiyorum. Ya kaybolursam? Onlar hep başka bir dilde konuşuyorlar. Sen de gel anne, lütfen."

Annie, yüzünü kaplayan gölgeyi hemen savuşturdu ve bir eliyle oğlunun saçlarını okşadı. "Söz veriyorum, çok kısa sürecek. Bizim küçücük bir görevimiz var. Sonra beraber vakit geçireceğiz seninle."

"Aydın... Tamam mı?!" diye sordu, Sergio.

"Ben anlamıyorum," dedi Aydın, serseme dönmüş bir tonlamayla. Gözlerini hala Annie'den çekemiyordu. Aydın'ın gerçekleri bu şekilde öğrenmesini istemesem de, Bora'dan bihaberken Aydın için üzülemiyordum. "Ben... Şu an burada neler olup bittiğini anlamıyorum..."

"Bu, daha sonranın konusu Aydın!" dedim, net bir tavırla. Aydın'ın kolunu dürttüm ve yüzüme bakmasını sağladım. Acı kahve gözlerine çekilen perdenin derhal kalkması ve derhal şimdiye odaklanması gerekiyordu. Evet, bu çok ağırdı fakat ne yazık ki yaşadığımız hayat gereği buna mecburdu. Mecburduk. "Şu an için tek bir konumuz var: Kara. Kara'nın hayatı!"

"Kara..." dedi Aydın, kafasına yeni dank etmiş gibi. "Kara ölüme gitti..." Sanki bir süre evvel kaybettiği hafızasına yeniden kavuşuyordu. "Benim Kara'nın yanında olmam gerek!" Bakışları yine Annie'yi bulmuştu fakat Annie, Aydın'la herhangi bir göz teması kurmuyor, Leo'nun saçlarını okşamaya devam ediyordu.

"Biz, başarılı bir operasyon gerçekleştireceğiz!" dedi Sergio da, ben ve Aydın gibi Türkçe konuşarak. "Aydın... Onunla kalman gerek. Şu anda onu yalnızca sana emanet edebiliriz."

Leo, "İngilizce konuşmuyorlar işte!" diye sitem etti.

Aydın önce Leo'ya, sonra Sergio'ya sonrasında ise tekrar Annie'ye baktı. Annie, Leo'nun saçlarını öptü ve oğlunun başını göğsüne yasladı, oğlundan güç sömürür gibi. İçine çektiği derin nefes oldukça elem doluydu. En sonunda bakışlarını Aydın'a diktiğinde, gözlerinde Beyza Karabey'i görmüştüm. İlk kez göz göze gelmediklerini biliyordum ve fakat ben bu anı ilk kez gördüğüm için olsa gerek, kalbim sıkışmıştı. Aydın, Beyza Karabey'e, Beyza Karabey de Aydın'a bakıyordu ve bu sessiz bakışma, bir savaş meydanı kadar gürültülüydü.

"Oğlumu, Begüm ve Demir'in yanına götür," dedi Beyza Karabey. Türkçe konuşuyordu. Onu ilk kez görüyormuşçasına nutkum tutulmuştu. "Çok geçmeden, oğlumu almaya

geleceğim." Aydın ağzını dahi açmadan Beyza Karabey'e bakıyordu. "Oğlum sana emanet olacak!" Aydın zorlukla yutkundu, sanki konuşmayı bilmiyor gibi davranıyordu. "Tamam mı?!"

"Sen... Nasıl..." dedi Aydın, nihayet dilinden kelimeler dökülebildiğinde. "Ben deliriyor muyum?" Bana döndü. "Benim gördüğüm şey gerçek mi yenge?"

"Gerçek," dedi Beyza Karabey, benim konuşmama fırsat vermeden. "Buraya odaklan. Şimdiye. Oğlum sana emanet."

"Oğlun...?" dedi Aydın, şaşkınlıkla. Çatılan kaşlarıyla Leo'ya baktı. "Ama ben onun annesiyle tanıştım?" Oturduğu koltuğun kol koyma yerini tüm gücüyle sıkıyordu. "Mehmet Şahindağ'ın oğlu... Şimdi anlıyorum..."

"Konumuz bu değil! Kara!" dedi Sergio, sertçe.

Aydın'ın aniden öfkelenen yüzü Sergio'yu bulurken, ifadesinden küfürler akıyordu. "Madem şu an için tek konumuz Kara... Öyleyse Kara'nın bana ihtiyacı var Çınar Akbulut!"

"Seni en iyi şekilde temsil edeceğimden zerre şüphen olmasın," dedi Beyza Karabey.

"O orospu çocuğunun yanına, bensiz gidemezsiniz!" dedi Aydın.

"Bugüne kadar onun yanına gittiğim hiçbir anda, sen benim yanımda değildin!" dedi Beyza Karabey.

Aydın, yüzüne bir tokat yemişçesine afallamıştı. Halbuki bu cümle, onun duyması gereken cümlelerin yanında o kadar da ağır sayılmazdı. Kısa süreli sessizliğin ardından, "Ben çocuk bakıcısı değilim!" dedi.

Beyza Karabey'in dudaklarının kenarında küçücük bir gülümseme meydana geldi. Bakışlarını Aydın'dan çekti ve Leo'ya döndü. "Bebeğim... Özür dilerim konuştuklarımızı anlamadığın için ama... Görevimizle alakalı..." dedi.

Sergio, Aydın'a kısa bir bakış attığında, gözlerindeki yargıyı görmüştüm fakat Aydın oralı değildi. Hala fazlasıyla şaşkın olduğu barizdi ve gözleri yine, Annie'nin üzerindeydi. Belki de gerçeği öyle idrak edemiyordu ki, bu yaşadığı anı

bir rüya sanıyordu. Ya da kabus. "Bear götürsün onu," dedi Sergio, Annie'ye.

Annie, Sergio'ya döndü. "Hayır!" dedi, net bir tavırla. İspanyolca konuşmaya başlayarak, "Şu koşullarda... Babası dışında hiç kimseye oğlumu emanet edemem! Bunu konuştuk!" derken, Aydın karşısındaki kadının ne dediğinden habersiz, sadece ona bakıyordu.

"O zaman söyle babası olduğunu," dedi Sergio.

"Daha fazla ambale olursa, değil oğluma, kendine dahi sahip çıkamaz!" dedi Annie. Yutkundu. "Sadece babası olduğu için değil bu tavrım, biliyorsun... Ölür ama oğlumun, ona emanet edilen bir çocuğun kılına zarar gelmesine izin vermez... Çünkü o öyle bir adam. Eğer oğlum onunla olmayacaksa, güvende olmaz... Olamaz Sergio."

"Ne yapacağız?" diye sordu Sergio. Kaygıyla, İstanbul'a bakan Leo'yu süzdü. "Bizimle mi gelecek? Bu çok ciddi bir risk."

"Aydın," dedim. Bana bakan sadece Aydın değildi. Sergio ve Annie de bana dönmüştü. "Ben, Kara'nın karısı olarak, sana söz veriyorum..." Ne sözü verdiğimi bilmediğimi, herkes biliyordu. O yüzden bu cümlemden sonra oluşan derin boşluk, sessizlikle kaplandı. "Ve senden, Kara'nın karısı olarak, rica ediyorum... Lütfen... Onun yeğenini koru... Elbette ki çocuk bakıcısı değilsin ama..." Annie'ye baktım. Gözlerinde gördüğüm tek şey saygıydı. Her ne söyleyeceksem susuyordu ve susacaktı, bana müdahale etmeyecekti, bunu anlamıştım. "Ona bir söz vermiştin... Babasını bulma sözünü... Eğer şimdi onunla gidersen, babasına kavuşması için, kocaman bir adım atmış olacaksın..."

Aydın'ın acı kahve gözleri kısıldı ve büyük bir hayal kırıklığına bedellendi. "Siz...?" dedi, sorar gibi. "O orospu çocuğunu kurtarmaya mı gidiyorsunuz?!" Bakışları sertçe Annie'ye çevrildi. "Ya biz ne konuşuyoruz amına koyayım?! Nasıl bir şey bu böyle?! Sen nasıl hayattasın Beyza?! Sen öldün! Sen gözlerimizin önünde öldün!" dedi, öfkeyle.

Leo, Aydın'ın tavrından, annesine karşı kötü bir şey söylendiğini anlamış ve kaşlarını çatmıştı. Annie, Leo'nun elini tuttu ve *hiçbir şey yok* der gibi, sıcacık bir şekilde gülümsedi. Bakışlarını camdan dışarıya çevirip, geçip gittiğimiz yolları izlemeye başlarken, "Onu öldüreceğiz, merak etme..." diye mırıldandı.

Aydın, Annie'nin yüzüne öyle bir baktı ki, buna inanmadığı belliydi. "Sen?" dedi, öfkeli bir alayla. "Uğruna herkesi feda ettiğin adamın, öldürülmesine göz yumacaksın, öyle mi?!" Güldü. "Oğlunun babasının?!"

"O benim oğlumun babası değil, düşmanı!" dedi Annie, tükürür gibi.

"Sana inanmıyorum," dedi Aydın.

Beyza Karabey'in bakışlarına anlık olarak yerleşen ve asla yer etmeyip derhal yok olan üzüntüyü, belki de sadece ben görmüştüm. Aydın aslında haksızdı fakat baktığı pencereden kendini haklı gördüğü de açıktı. Sadece, eksik ve yanlış bilgiye sahip olsa bile, Beyza Karabey'e ettiği ve sonrasında çok pişman olduğu sözleri düşünse olmaz mıydı? Ben, "*Bir gün karşında görsen onu, ne hissederdin?"* diye sorduğumda, *"Yüzüne bakamazdım muhtemelen,"* demişti; bunu hatırlasa olmaz mıydı? Onu bile bile kaç kez kırdığını, onu kendi elleriyle Mehmet Şahindağ'a kaç kez ittiğini ya da? Aydın'ın aklına getirmediği ne varsa, Beyza Karabey hepsini bir bir, biraz önce yaşanmış gibi hatırlıyor olmalıydı ve Aydın'ın ağzından çıkan her bir kelime, yarın yine hanesine *pişmanlık* olarak yazılacaktı.

Hayal ettiğim Beyza Karabey ve Aydın Demir karşılaşması bu değildi. Aydın Demir'in vermesini ümit ettiğim tepki de bu değildi. Bu kadar yavan ve bu kadar kekremsi davranmasını değil, onu sarıp sarmalasını, ona kucak açmasını beklerdim. Felaket ile mucizeyi ayırabilmesini. Kafamın içinde her şeyin çok güzel olduğunu fakat hayatın içinde bir o kadar kötü durduğunu fark etmek beni üzüyordu. Aydın Demir bile sevdiğini bu şekilde karşılıyorsa, Bora ne yapacaktı?

"Sergio," dedi Annie, ciddiyetle. "Bear, arazinin içinde, güvenli bir bölgede kalsın oğlumla. Takip edilip edilmediğimizi asla bilemeyeceğimizi söyledi Tarantula... Oğlum en azından, bize en yakın ama en güvenli mesafede kalsın... Olmaz mı?!"

Sergio telefonuna uzandığında, onun da şu an için en doğrusunun bu olduğunu düşündüğünü anlamıştım. Açıkçası çok fazla şansımız da yoktu. Nereye gittiğimizi biliyor olsak da, gittiğimiz yerde neyle karşılaşacağımız hakkında ufacık bir fikrimiz dahi yoktu ve hepimiz çok ciddi bir risk alıyorduk. Bu risk, sadece Leo'nun güvenliğiyle alakalı değildi. Bora'nın yaptığı çok büyük bir sürpriz olmakla beraber, aslında bir sürpriz de sayılmazdı çünkü Bora sessiz sedasız değil, bağıra bağıra gitmişti. Bunu fark etmemek benim suçum, bizim suçumuzdu. Tarantula hariç hepimizin suçuydu çünkü bir tek o, bir şeyleri öngörüp bizi uyarmıştı. Hem de en başından beri. Ben ise Bora'nın ne kadar kötü olduğunu görmeme rağmen nasıl bu kadar kör olabildiğimi asla ama asla anlamıyordum. En nihayetinde şimdi çok ciddi bir risk almak zorunda kalmıştık ve bu, belki de hepimizin cezasıydı. Aydın'ın belki de henüz tam olarak idrak dahi edemediği kocaman bir sır, on sene sonra gün yüzüne çıkıyordu ve buradan dönüş yoktu.

Aydın'a döndüm ve "Mektup mu demiştin?" diye sordum.

♠

İçinde zar heykeli olan fıskiyeli süs havuzunun önüne doğru ilerlerken, beynim yalnızca yapacağımız işe odaklı kalsın diye sayıyordum. Saniyeleri, indirdiğimiz Mehmet Şahindağ'ın adamlarını, etraftaki ağaçları, adımlarımızı, Beyza Karabey'in nefes seslerini... Her bir rakamı, kaldığım sayının üzerine ekliyordum. Bu bahçeye ilk kez, dört sene bir gün önce, Mehmet Şahindağ tarafından öldürüleceği sanılan, Bora'nın sözde sevdiği kadın olmak için adım atmıştım. O gün, Beyza Karabey'in ölümünün doğurduğu sonuçlardan biriydi. Belki de bu ölümün yalan oluşu

yüzünden, yaşanan onca keder, dökülen onca gözyaşı ve çekilen onca acı da yalan olmaya mahkum olmuştu.

Kader.

Kim bilebilirdi ki, bir gün bu bahçede Kara'yı yok edecek ve arkama bakmadan yürüyecek, ama bir gün de, Kara yok olmasın diye geri dönecektim.

Üstelik, öldü sandığı ablasıyla beraber.

Aydın'dan aldığım anahtarla kapıyı açtığımda, Beyza Karabey hemen yanı başımdaydı, yüzünde siyah bir çuval vardı ve başına da elimde tuttuğum silah dayanmıştı. Arkamda Tarantula, Fox, Gökhan, Selim ve Aydın da vardı ve birlikte, süslü salona doğru ilerliyorduk. "Mehmet Şahindağ!" diye bağırdım, yürürken. Bat, Lizard ve Falcon ise, diğer tüm adamlarla beraber dışarıdalardı. Kalabalıktık. Herkes alacağı konumu biliyor ve üzerlerine düşen görevi yerine getirmek için bekliyordu. Sayıca üstünlüğümüz ve içi dolu silahım, kendime olan güvenimi besliyordu.

"Nerede kaldınız Nazlı Hanım, sizsiz ölüyorduk!" dedi Mehmet Şahindağ. Sesindeki neşe şu an yüzünde bir gülümseme olduğunun işaretiydi. "İşte o bombayı, artık senin patlatamayacağının ispatı! Mecbur, ben sıkacağım! *Bas tetiğe bas tetiğe* diyordun zaten!"

Bora ise gülümsemiyordu. Hatta ve hatta, hayatının en kara günüymüşçesine mutsuzdu. Bu mutsuzluk, Mehmet Şahindağ tarafından kendisine bir silah çekili olduğu için olamazdı zira anladığım kadarıyla, üzerindeki bomba yüklü yelek yine gücün onda olduğunun kanıtıydı. Avlanmamıştı. Mutsuzluğunun bambaşka bir sebebi olmalıydı ve gözlerime değen bakışlarına uzun süre bakamasam da üç saniyede fark etmiştim ki, ölmek en büyük arzusuydu.

"Derhal buradan çıkın!" dedi Bora, sertçe. Bakışları doğrudan Aydın'ı buldu. "Demir!" dedi. Sesindeki tonlama, Mehmet Şahindağ'ın da dikkatinden kaçmamıştı; konuşan Kara'ydı. "Nazlı'yı buradan çıkart! Hemen! Farkındaysanız üzerimde bir bomba var! Ve bana dönük bir silah! Çok

isteyen kalsın ama Nazlı..." Ben kalmak istediğim için üzerime alınmama gerek yoktu. "Nazlı. Lütfen çık buradan."

Üstüme iyilik sağlık demek yerine, "Daha yeni geldim," dedim. Mehmet Şahindağ'a baktım. "Hem... Bombayı ben patlatacağım, Bora değil..."

"Yalnız gelmenizi söylemiştim ama..." Mehmet Şahindağ, sayıca üstünlüğümüz karşısında pek de şaşırmış gibi değildi. "Aydın Demir'i getireceğinizi biliyordum! Onunla da yarım kalmıştı işimiz! Böylece içeriye girdiğinize göre... Dışarıdaki bütün adamlarımı hakladınız mı? Belli ki kalabalık gelmişsiniz!"

"Çok kalabalık geldik hem de!" dedim. Gülümsedim. "İndir o silahını!"

"Malumunuz Nazlı Hanım, sizi bu durumdan haberdar eden bendim..." dedi Mehmet Şahindağ. Bora, Mehmet Şahindağ'a bomboş bir bakış atmıştı. "Yani buraya geleceğinizi biliyordum. Beni durdurmak için. Ama silahımı indiresim yok. Herkesi nasıl tek tek öldürebilirim diye düşünüyordum, Bora imdadıma yetişti! Bombası var!" Güldü. Ancak belki de bu son gülüşüydü. "Çınar Akbulut! Kesin babaannenden tedarik etti diyorum ben, sen ne diyorsun?!"

"Ben neler neler derim de yeri değil..." dedi Sergio.

Mehmet Şahindağ, Tarantula'ya baktı. "Pardon, sizi tanıyamadım?"

"Zamanı değil tanımanın," dedi Tarantula.

İfadem, Mehmet Şahindağ'ın yüzündeki ifadenin aynası gibiydi. "Yaptığın plan doğrultusunda... Ölmeyi koydun kafana... Ama önce beni öldürmekti amacın... Bora'nın gözü önünde beni öldürmek... O yüzden, şu an kazandığını düşünüyorsun..." dedim.

"Bravo!" dedi Mehmet Şahindağ. Bakışlarıyla, yanı başımda, başında çuval olan Beyza Karabey'i işaret etti. "Ne o? Bana hediye mi getirdiniz?" O yine gülünce, ben de ona eşlik ettim. "Hep beraber ölme fikrimin arkasındayım ama... Yine de merak ettim... Kimin başına silah dayayarak...

Bora'ya çektiğim bu silahı ateşlemeyeceğimi düşünüyorsunuz..."

"Öyleyse hemen göstereyim," dedim ve çuvalı, Beyza Karabey'in başından çıkarttım. Siyah saçları omuzlarına dökülürken, bir kolumu boğazına sarıp, silahımı şakağına dayadım. "Sevdiğin kadın!" dedim, küfreder gibi. "Benim sevdiğim adama karşılık, senin sevdiğin kadın!"

Bora'nın kapkara bakışları Beyza Karabey'e mühürlenirken, Mehmet Şahindağ'ın da ondan hiçbir farkı yoktu.

"Beyza!" dedi Mehmet Şahindağ.

"At silahını!" dedim, sertçe. Beyza Karabey'in boynunu daha sıkı sardım. "Eğer sen de ağzını açarsan, bir saniye düşünmem, dağıtırım beynini!"

"Dur!" dedi Mehmet Şahindağ. Çaresizlikle, yardım dilenir gibi Bora'ya baktı ve fakat Bora, bakışlarını ablasından çekmemişti. Mehmet Şahindağ, silahının emniyetini kapattı. Bir elini havaya kaldırarak yere eğildi ve silahını yere koydu. Hemen ardından da ayağımın dibine doğru sürüklenmesi için, silahına hafif bir tekme attı. "Beyza?!" dedi yine, şaşkınlık dolu bir sesle. "Sen misin gerçekten?!"

Tarantula'nın, Mehmet Şahindağ'a doğru atılmasıyla beraber, Beyza Karabey'i bıraktım. Fakat Beyza Karabey planımızın parçası olmayan bir şey yaptı ve yerdeki silahı alarak, emniyet kilidini açtı. Tarantula da bunu fark ettiğinde, hiç duraksamadan, Mehmet Şahindağ'ın önüne siper olmuştu ve Sergio, eş zamanlı olarak, "Durun!" diye bağırmıştı; çünkü Aydın, Gökhan ve Selim'in silahlarının hedefinde de Mehmet Şahindağ, yani Tarantula vardı.

"Lion?!" dedi Tarantula, şaşkınlıkla. "N'apıyorsun sen?!"

Lion, hitabını duyan Bora, yalnızca bir buçuk saniye gözlerimin içine bakmış fakat olduğu yerden kıpırdamamıştı.

"Özür dilerim Tarantula," dedi Annie, samimiyetle. "Hepinizden özür dilerim... Onu buradan çıkaracağını... Onu konuşturmanın, formülün yerini öğrenmenin, senin için, sizin

için... Onu burada öldürmekten daha önemli olduğunu biliyorum... Ama üzgünüm... O, burada ölecek... Şimdi..."

Tarantula hızlıca başını iki yana salladı. "Buna izin vermem!"

"Beyza... Beni öldürmek mi istiyorsun?!" diye sordu Mehmet Şahindağ.

"Kapa çeneni sen!" diye bağırdı Tarantula.

"N'oluyor?!" diye soran Falcon'un sesini, kulağımda duydum.

Sergio, *ne yapacağız* der gibi gözlerimin içine baktığında, iki ucu boklu bir değneğin en ortasında olduğumu fark etmiştim. Gökhan, Aydın ve Selim'in silahlarının hedefinde Tarantula vardı. Fakat ben de, en az Sergio gibi, elimdeki silahla ne yapacağımı bilmiyordum. Bora'nın ise silahı yoktu ve fakat üzerindeki bombayı patlatarak hepimizi burada öldürse, hepimiz için daha acısız olacağı aşikardı.

"Daha önce... Begüm'ü kurtarmaya çalışırken... Yoluma çıktığın için... Hiç düşünmeden, elimdeki silahı ateşledim!" dedi Annie. Üzgün ve gergin olduğunu ve bunu yapmayı istemediğini sezebiliyordum. "Yine yaparım Tarantula. Sana bunu yapmak istemem ama yaparım. Bu kez önümde durursan, seni öldürürüm de. Çünkü artık, bu saatten sonra, onun nefes almasına katlanamam!"

Bora'nın bir adım atmasıyla beraber ona baktım. Attığı adım, uğradığı sersemlikten, bilinçsizce atılmış bir adım olsa gerekti. Kapkara gözleri Gökhan'a çevrildi. Gökhan'ın yüzündeki ifadenin, Aydın ve Selim'in ifadelerinden daha farklı olduğunu, mesela onun hiç şaşkın olmadığını anlamaması için aptal olması gerekirdi.

"Dışarıda, Bear'ın yanında bir emanetin var!" dedi Tarantula. Bakışlarım, Leo'yu kastettiği için ona çevrildi. "O yüzden korkuyorsun, biliyorum! Ama bana güven! Söz veriyorum, ölümü senin elinden olacak... Sadece zaman ver bana!" Annie başını iki yana salladı. "Lion... Bizden aldığı canların, yaşattığı acıların farkındayım... Acımız ortak... Ama onun körü körüne ölümüyle, felaketimiz de gelebilir!"

"Tarantula'nın haklı olduğunu biliyorsun Annie!" dedi Sergio, dimdik bir tavırla. Bora, Sergio'ya baktı. "Eğer Tarantula'yı öldürürsen, pişman olacaksın! O bizim arkadaşımız! Lütfen dur! Lütfen! Beyza lütfen!"

"Son kez söylüyorum, çekil onun önünden!" dedi Annie. Gözünü bürüyen öfkeyi en içimde anlıyordum ama Tarantula'yı da anlıyordum. Mehmet Şahindağ ölecekti ama ölmeden önce, itiraf etmesi gereken onca şey vardı ve bu onca şey, geride kalan onlarca hayatın çıkış bileti olabilirdi.

"İndir silahını!" dedi Tarantula.

Odaya hızlı adımlarla giren Falcon'un, "Sakın Mehmet Şahindağ'a ateş etmeyin! Leo yok!" diye bağırmasıyla beraber, Annie'nin elindeki silahla beraber hızla Falcon'a dönmesi ve Aydın'ın ise hiç düşünmeden silahını ateşlemesi bir oldu. Aydın'ın silahından çıkıp da Mehmet Şahindağ'ı hedef alan kurşunun önüne Tarantula atlasa da Mehmet Şahindağ'ın vurulmasını engelleyememişti.

"Ne diyorsun sen?!" diye bağırdı Annie, Falcon'a. Elindeki silahı yere atmış ve Falcon'un yakasına da yapışmıştı. Falcon ise, cebinden çıkarttığı telefonun hoparlörünü açmış ve ekranı bize döndürmüştü. Telefon açıktı fakat ses gelmiyordu. Bu sırada Sergio, Gökhan'ın da desteğiyle Aydın'ın silahını elinden almıştı. Bakışlarım Bora'ya çevrildiğinde, buz gibi bir suratla, yerde acı içinde kan kaybederek kıvranan ve muhtemelen karnından vurulmuş olan Mehmet Şahindağ'a baktığını gördüm. Annie ise telefonu eline almış, "Kimsin? Konuşsana!" diye bağırıyordu.

"Hemen şimdi, Mehmet Şahindağ'ı, gönderdiğim helikoptere bindirmezseniz, bu çocuk ölecek!" dedi telefondan gelen, İngilizce konuşan, mekanik bir ses.

"Sakın! Sakın oğluma zarar vermeye kalkma!" diye bağırdı Annie.

Annie'nin kolunu tuttum ve sakin olmasını işaret ettim. "Kimsin sen?!" dedim, sertçe.

"Tanışmıştık Bayan Karabey," dedi, mekanik ses. Kaşlarım çatıldı. "Hani size... *Beyza Karabey'in yaşadığını, önce Bora*

Karabey'e mi yoksa Mehmet Şahindağ'a mı söyleyeyim diye sormuştum..." Zorlukla yutkunduğumda, bakışlarımı telefondan çekememiştim. "Mehmet Şahindağ'la dost olmak için sabırsızlandığımı söylemiştim ve de... Hatırladınız mı? Şimdi, düşmanlarımın elinden onu kurtararak, bu dostluğu başlatıyorum işte!"

"Ne istiyorsun?!" diye bağırdı Annie.

Tarantula ve Sergio, birbirlerine ne yapacaklarını gözleriyle sorarlarken, "Ne istediğimi öğrenmek için, benden telefon bekleyeceksiniz!" dedi mekanik ses. İki elin birbirine çarpma sesi duyuldu. "Helikopter beş dakika içinde gelmiş olur! Mehmet Şahindağ'ı diri istiyorum! Eğer bu çocuğun babası ölürse, bu çocuk da ölecek!"

Annie, "Ben de geleceğim!" dese de telefon kapandı. Telefonun kapanmasıyla beraber birkaç saniye için duyulan tek ses, Mehmet Şahindağ'ın acı içindeki nefes seslerine karışan Annie'nin çığlığı olmuştu.

Bora, önce üzerindeki montu çıkarttı. Ardından da bomba yüklü yeleği çıkartıp, yeleği Selim'e verdi ve bakışlarıyla bir şey işaret etti. Selim, elindeki silahı ona uzatıp dışarıya çıkarken Bora, Mehmet Şahindağ'ın yanına yaklaştı. Sergio'nun, "Sakın!" diye bağırmasıyla beraber, Annie'nin de panikleyip, "Bora n'olur yapma!" diye feryat etmesi birbirini kovalamıştı.

"Bana bak!" dedi Bora, Mehmet Şahindağ'a. Bir eliyle onu çenesinden kavradı. Mehmet Şahindağ'ın bakışları Beyza Karabey'in yüzünden ayrılmıyordu. "Bana bak bana!!!" diye bağırdı Bora hiddetle ve elindeki silahı, Mehmet Şahindağ'ın başına bastırdı. "Bu hayatta tek bir meselen vardı, o da intikam..." Mehmet Şahindağ, hiçbir şey demeden Bora'ya bakıyordu fakat onu anlayıp anlamadığını anlayamıyordum. "Hayatımı siktin! Hem de çok güzel siktin! Kazanan sensin! Seni sevdiğin kadına, çocuğuna kavuşmuş sayıyorum! Bundan böyle, benimle hiçbir meselen kalmadı! Bir daha, benim karşıma çıkmayacaksın! Anladın mı beni?!" Bora,

hiçbir cevap alamayınca, Mehmet Şahindağ'ın kafasını sertçe yere çarptı. "Anladın mı lan?!!!!"

"Haberin yok muydu gerçekten?!" diye sordu Mehmet Şahindağ, zorlukla. "Bilmiyor muydun yaşadığını?!"

Bora gülümsedi. Bu öyle bir gülümsemeydi ki, aklını yitirmesine çok az kaldığını hissetmiştim. "Eğer karşıma çıkarsan," dedi, sakince. Silahını Mehmet Şahindağ'ın başına mümkünmüş gibi daha da bastırdı. "Eğer buna cesaret edersen... Bil ki... Senin varlığının tek bir karşılığı var bende artık... Sen benim doğmamış bebeğimin katilisin!" Silahı Mehmet Şahindağ'ın başından çekerken, yüzüne sert bir yumruk attı ve ayağa kalktı. Hiç kimseyle göz göze gelmeden, hızlı adımlarla süslü salondan çıktı.

Gökhan Aydın'ı zapt etmeye çalışıyordu çünkü Aydın durmaksızın küfrediyor ve Mehmet Şahindağ'ı öldüreceğini söylüyordu. Bu sırada Sergio, Falcon ve Tarantula, helikopterin izini kaybetmemekten bahsediyorlardı ve anladığım kadarıyla İstihbarat'la bağlantıya geçip geçmemeyi tartışıyorlardı. Bir yandan da gözleri çoktan kapanmış Mehmet Şahindağ'ı yerden kaldırıyorlar ve sanırım gelmekte olan helikoptere sağ salim ulaşmasını sağlamaya çalışıyorlardı. Tüm bunlar olup biterken ben ise, "Leo!" diye çığlık atan ve nereye dahi gideceğini bilmeden kendini ısrarla süslü salondan dışarı atmaya çalışan Annie'nin beline sarılıp onu engellemeye çalışıyordum. Gökhan'ın, Aydın'ı ne zaman dışarıya çıkarttığını anlamasam da geri geldiğinde, elinde sakinleştirici etkili iğne olduğunu hayal meyal görmüştüm.

Annie kollarıma yığılırken gözlerinden akan yaşlar boğazımı sıkıştırdı ve bir annenin gözleri kapanmadan kurduğu son cümle, "N'olur oğluma bir şey olmasın..." oldu.

Süslü salona yayılan bedbaht sessizlikle baş başa kaldığımda, bakışlarımı Beyza Karabey'in kusursuz güzellikteki yüzünden çektim ve kafamı kaldırdım. Mehmet Şahindağ'ın kanı, süslü salonun halısında büyük bir leke bırakmıştı ve bu leke canımı sıkıyordu. Annie'nin kucağıma

dökülen saçlarını okşarken istediğim tek şey, halıdaki lekeyi silebilmekti. Her ne kadar şu an için, süslü salonda, masanın dibinde, yerde Beyza Karabey'le baş başa olsak da birazdan birileri gelirdi. Geldiklerinde beni elimde bir bez, yerdeki kan lekesini silerken görseler, ne düşüneceklerini hayal etmeye çalışırken, biraz olsun gülümsemiştim. Gülümsemek zorundaydım. Eğer gülümsemez ve gerginliğe teslim olursam, deliririrdim. Ve benim deliliğim, hiç kimsenin işine yaramazdı. Gökhan, Bat ve Sergio yanımıza geldiklerinde, gülümsediğimi de görmüş olmalılardı.

"Helikopter gitti," dedi Bat, bilgi verir gibi.

"Duydum sesini," dedim. Gökhan bana yaklaştı ve dikkatlice Annie'yi kucaklayıp koltuğa uzanmasını sağladı. "Bear, iyi mi?"

Sergio, "Hastaneye götürdüler," dedi. Göz göze geldik. Yüzünün her bir zerresine yayılan sıkıntıyı gördüğümde, başımı *yapma* dercesine iki yana salladım. "Bear'ın elinden Leo'yu almak kolay değil. Kim bu düşman? Korkuyorum," dedi, bir itirafı gerçekleştirir gibi.

Yerden kalkarken, "Biraz evvel Bora'yı nasıl kurtardıysak... Şimdi de Leo'yu kurtaracağız..." dedim. Sesim de yüzüm de kendimden ne kadar emin olduğumu gösteriyordu. Buna şaşırmış olan Gökhan, Bat ve Sergio muhtemelen bu özgüvenimin nereden geldiğini sorgulayarak bana bakıyorlardı. "Sadece inanın..." dedim. Koltuğa uzanmış Annie'ye baktım. "Ne zaman uyanır?"

"En fazla bir iki saat kadar uyur," dedi Gökhan. Başımı anladığımı belli eder gibi salladım. "Falcon, Alp'le beraber sistem kuruyor şu anda. Buraya gelmelerini söyledim."

"Halıyı kaldırsınlar..." dedim. Gökhan kaşlarını çattı. "O pisliğin kanı, midemi bulandırıyor!" dedim, *ne var* der gibi.

Gökhan, beni anlamak ister gibi birkaç saniye gözlerime bakıp boğazını temizledi. Akabinde de "Naz," dedi. Sergio ve Bat, tedirgin bir şekilde Gökhan'a baktılar. "Kara gitti," dedi Gökhan, kötü bir haber verir gibi. "Nereye, bilmiyorum."

"Aydın nerede?" diye sordum.

"Çardakta," dedi.

Süslü salondan çıktım. Adımlarım oldukça mekanikti. Sokak kapısını açtığımda, şu an saymaya uğraşamayacağım kadar çok sayıda adama, otoriter bir şekilde direktif veren Tarantula'yı görmüştüm. Bahçeye şöyle bir baktım ve bakışlarımı garajın köşesindeki ahşap, üstü açık çardağa çevirdim. Aydın oradaydı. Yanına ilerledim. İçine derin derin çektiği sigara dumanlarını havaya üflerken bir dirseğini dizine dayamış, başını ise öne eğmişti.

Yavaşça, "Aydın?" dedim. Yüzünü yerden kaldırdı ve gözlerime baktı. "İyi değilsin, biliyorum..." Yanına oturdum ve kendime bir sigara yaktım. "Kafanda kim bilir kaç soru var... Cevaplarını almak için her şeyi yaparsın, buna da eminim..."

"Yenge, böyle bir şey nasıl olabilir?!" diye sordu Aydın. Neler olup bittiğinin ne kadarını kavradığını bilemiyordum. Beyza Karabey'le aynı minibüste buraya gelmiş, onunla konuşmuş, içeride Mehmet Şahindağ'ı vurmuştu ama bunların hepsi sanki içgüdüsel, öğrenilmiş davranışlardı.

Gülümsemem içtendi. "Bu sorunun muhatabı ben değilim," dedim. İç çektim. "Sadece şunu söylemem gerek, bu sorunun muhatabına ya da muhataplarına biraz zaman vermelisin. Çünkü..."

Aydın, "Leo..." diye kesti sözümü. "Şimdi de onu kurtarmamız gerek, evet..." Sigarasından bir duman daha aldı. "Yine yırttı orospu çocuğu. Ve ben... Ben öyle karışığım ki şu anda... Kafam durmuş durumda..."

Tarantula bize doğru yaklaşırken, bakışlarımı ona çevirdim. Yanımıza gelir gelmez, "Kara'nın nereye gittiğini bilen yok," dedi.

"Bi' de ne var biliyor musun yenge... Eğer Leo'yu kurtaracaksak... Benim kafamın çalışması gerek!" dedi Aydın. Sigarasını yere attı ve üzerine bastı. Ayağa kalkmasıyla Tarantula'nın ceketine asılması ve yüzüne okkalı bir yumruk atması bir olmuştu. "Kafamın çalışması için de her şeyi öğrenmem lazım!" Ben henüz ayağa kalkamadan,

OCTO'nun adamları olduğunu bildiğim adamlar bize doğru yaklaşmışlar ve Aydın'ın attığı ikinci yumruktan sonra, araya girmeyi başarmışlardı. "Hayvanat bahçesinin müdürü bana anlatır belki ha!"

Bat ve Sergio koşar adımlarla yanımıza geldiğinde, Tarantula kanayan burnunu tutuyordu. "N'oluyor?!" diye bağırdı Sergio, öfkeyle. Aydın, ona da bir yumruk atacakken Bat Aydın'ın kolunu tuttu. "Kendine gel Aydın!" diye bağırdı Sergio, bu kez de. "Şu an bizimle savaşman için doğru zaman değil!"

Gökhan, içinde zar heykeli bulunan, fıskiyeli süs havuzunun köşesinden bize bakıyordu. Buraya doğru gelip gelmemekteki kararsızlığı açıktı. Bugünün er ya da geç geleceğini bilse bile, içten içe gelmemesi için de dua ettiğini biliyordum. Çok temiz, çok iyi, çok saf bir niyetle çıktığı bu yol, en büyük karanlığı olmuştu ve o kadar çok günaha batmıştı ki bu saatten sonra arınamazdı. *"Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşelidir,"* demişlerdi ve Gökhan on yıllık araftan ayrılarak, kendi cehennemine düşmüştü. Bu cehennemde yüzleşmek zorunda kalacağı insanların içinde, onu en zorlayacak Aydın ve Bora'ydı. Fakat onlar içinde de bir tercih yapacaksa, emindim ki Aydın'dan o kadar da korkmuyordu.

"Siktirtme lan zamanını!" diye bağırdı Aydın. Bat, onu tutmakta zorluk çektiği için, bir adam da diğer koluna yapışmıştı. "Bana, Beyza'nın nasıl yaşadığını anlatacaksınız!"

"Şimdi değil, dedim!" diye bağırdı Sergio.

"Şimdi lan şimdi!" diye bağırdı Aydın.

Gökhan sert ve kararlı adımlarla bize doğru yaklaşırken, "Şimdi öyle mi?!" diye bağırdı. Aydın'ın bakışları şaşkınlıkla Gökhan'a çevrildi. "Çekilin!" diye emretti Gökhan. Bat, bir an için tereddüde düşse de Aydın'ın kolunu bıraktı. Bat'le beraber, OCTO'nun adamı da Aydın'ın kolunu bırakmıştı ve Tarantula'dan aldığı emirle, yanımızdan uzaklaştı. Gökhan,

Aydın'ın tam karşısına geçti. "Bana sor hesabını! Çünkü bunu başlatan benim Aydın Demir!" dedi.

Aydın, varla yok arası bir mırıltıyla, "Ne diyorsun lan sen?!" dedi.

"Sevdiğin kadın yaşıyor! İçeride! Sakinleştirici iğnenin etkisiyle uyuyor!" Aydın, yutkunmakta zorluk çekmişti. "Senin burada değil, Leo'yla beraber Begüm'ün yanında olman lazımdı! Leo'nun seninle, güvende olması lazımdı!"

"*Bunu başlatan benim* ne demek?" diye sordu Aydın, güçlükle.

"Eğer..." dedi Gökhan ve iki saniyeliğine durdu. "Leo'nun tırnağının ucuna zarar gelirse, sevdiğin kadın gerçekten ölecek!"

Aydın başını iki yana sallarken bir adım geriye gitti. "Nasıl sen başlattın?" diye sordu, inanamaz gibi.

Gökhan derin bir nefes aldıktan sonra, "Bugünün gelmesindense, ölmeyi yeğlerdim..." dedi. Aydın şaşkınlıkla Gökhan'a bakıyordu. "Eğer Mehmet Şahindağ Naz'ı aramasaydı, sen tek kelime etmeyecektin bize... Bora'nın hayatta kaldığından emin olmak için kafama sıkmadım. Sadece bu yüzden... Şimdi ise Leo'nun canının, Bora'nın canından bir farkı yok... Leo'yu kurtardığımızda, onu sağ salim annesine teslim ettiğimizde... Bana istediğin hesabı sorabilirsin... Ama şunu da unutma, benim sana verecek bir hesabım yok!" Gökhan, belinden çıkarttığı silahı Aydın'a uzattığında, Sergio bir adım öne atılmıştı fakat Tarantula, onu kolundan tutarak durdurdu. "Şimdi izin verirsen, hepimizin, yeğenimi kurtarmak için çaba göstermesi gerek! Sonrasında istersen beni öldürürsün! Umarım öldürürsün de... Çünkü beni Kara'dan kurtarırsan, yalnızca *Allah razı olsun* derim."

Aydın elindeki silaha bakarken, *yeğenim* sıfatına da takılmamış gibiydi. Beyza Karabey'in karnındaki çocuğun Mehmet Şahindağ'dan olduğuna öyle bir inanıyordu ki, diğer ihtimali katiyen düşünmüyordu. Kimin neden sustuğunu, neden kimsenin Aydın'ı sarsarak *"Leo'nun babası sensin!"*

demediğini bilmiyordum fakat benim kendi nedenim, üzerime vazife olmadığı içindi.

Ben, Beyza Karabey ve Leo konusunda yalnız bir izleyiciydim; oyunculardan birisi olmaya hiç mi hiç niyetim yoktu.

Aydın hala elindeki silaha bakarken Gökhan, Tarantula'ya döndü. "Alacağımız telefona hazırlıklı olmak için, neler yapıldığını bilmek istiyorum!"

Tarantula, Aydın'a kısa bir bakış attı ve belki de onun biraz olsun durulduğuna ikna olduğu için olsa gerek, "İçeri geçelim," dedi.

Herkes bir bir içeri geçerken, Aydın yeniden çardağa oturmuştu. "Yenge," dedi, kısık bir sesle. Acı kahve bakışları gözlerimdeydi. "Her şeyi nasıl Gökhan başlatmış?"

"Aydın..." dedim, içtenlikle. "Bana demiştin ki... *'Keşke Beyza da yaşasaydı. Benden uzakta da olsa yaşasaydı.'* Yaşıyor işte. Senden uzakta yaşamış. Buna şükredilmez mi?"

"Ben..." dedi, güçlükle. Bakışlarını yere dikti. "Ben Kara'yı kurtarmak istedim sadece."

"Benim onun yanına gitmem lazım Aydın," dedim. Bir elimi dizine koydum. "Yalnız bıraksam seni... Olur mu?"

Aydın belli belirsiz kafasını salladı. "Kara çekti gitti. Gitmeden de benden mektubu istedi."

Mektup.

"Ve?" dedim, devam etmesini ister gibi.

"Güvende olduğunu söyledim..." dedi Aydın. Kendisine bir sigara daha mı yakıyordu yoksa kendini mi yakıyordu, bilmiyordum. "Sonuçta sende olması, güvende olduğu anlamına gelir."

Arka cebimden çıkarttığım zarfı Aydın'a uzatırken, "İsterse, ona geri verirsin..." dedim. Aydın sorarcasına bana baktı. "Ölmediğine göre, yazdıklarını okumamın da bir anlamı yok."

Aydın kısa bir nefesi içine çekti. "Emin misin yenge?"

Kararlılıkla, "Evet," dedim. Aydın, zarfı elimden alırken gülümsemeye çalıştım. "Lütfen ben yokken, Leo'nun bulunmasını engelleyecek bir şey yapma."

"Nasıl bulacaksın Kara'yı?" diye sordu Aydın, merakla. "Selim'in peşinden gitmesine izin vermedi. Bulunmak istemediği belli. Şu anda her yerde, herhangi bir yerde olabilir."

Aydın'a hiçbir cevap vermedim ve hızlı adımlarla garaja ilerledim. Zamanın geçtiği konusunda beni yanıltmak istercesine çekmecede duran anahtarı aldım. Bora'nın, oynadığımız oyun yüzünden aceleye gelen nişanımızda bana hediye ettiği kırmızı spor arabaya bindim ve arabayı çalıştırdım. Kara bulunmak istemiyor olabilirdi ve fakat ben onun nerede olduğunu zaten biliyordum. Garajın arka kapısından çıkarken, dikiz aynasından dikkatle bana bakan Selim'i gördüğümde, zaman mefhumunun fazlasıyla dokunaklı olduğunu hissetmiştim.

2017'nin Ağustos'unda da Selim'le benzer bir an yaşamıştık. Doğum günümden önceydi ama ayın kaçı olduğunu anımsamıyordum. O gün, şimdiki gibi arabayı ormana doğru sürmeden hemen önce, dikiz aynasından baktığımda Selim'i görmüştüm. Beni arabayı ormana sürmeye iten şeyin ne olduğunun bir önemi olmasa da hissettiğim şeyi, biraz önce yaşamış gibi hatırlıyordum. Beni sevmediği halde seviyormuş gibi yapmış ve beni bir piyon olarak kullanmış kocamdan, olabildiğince uzağa gitme arzusundaydım. Uzaklık ölçülebilen bir kavramdı ve asla ama asla evin arazisinin sınırları içinde olmak *uzak* sayılmamalıydı; ama işte insan sevince, sevdiğinden bir metre ötede dahi olsa, kendini ondan uzak düşmüş sayıyordu.

Bora'yla, evin yakınındaki bu ormanda birçok an'ımız vardı. Çok mu az mı bilinmez, tek bir an bile geride kalan ve asla unutulamayacak bir anıya bedelleniyordu. O gün, arabayı rastgele bir yerde durdurmuş, sonrasında da arabadan inmiştim. Üstelik elimde bir silah da yoktu. Göz gözü görmez karanlık, ormana çökünceye dek yürümüştüm. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Düşünmemiştim de. Sadece, *bana kıyamadığını* itiraf etmeden önceye dönsek, bu

ormanda tek başıma kalmış olsam, yolumu bulabilir miydim, bunu merak ediyordum. Merak, insanı her yola savurabiliyordu ve ben daha önce nasıl deli gibi Kara'yı merak ettiysem, o zaman da kendimi merak ediyordum. Kendimi ve neler yapabileceğimi. Göstermekten korktuğu yüzüyle tanışmak için onu tahrik ettiğim gün ile, o gün arasındaki tek fark, bu ormana bedenen tek başıma ulaşmış olmamdı; ruhuma ise çoktan kara bulaşmıştı.

Daha önce, bu ormanda, ilk kez *oyun bitti* demişti. Beni evden on bir kilometre öteye kadar götürüp, arabadan tek başıma inmemi buyurmuş ve *oyun bitti* demişti. Peki o gün, gerçekten oyun bitseydi, gerçekten o arabadan tek başıma inseydim, bir şekilde hayatta kalabilir miydim yoksa Bora aslında benim ölmemi mi istemişti? İşte 2017'nin Ağustos'unda, aklımda böyle deli saçması sorular vardı. Keşke o gün, ondan nefret etmeme izin verseydi. Beni garajda saatlerce tutsaydı, kurşun sesleri duyduğumuzda üzerime kapanmasaydı, denizden esen tuzlu bir melteme karışan bergamot kokusunun burnuma çalınmasına izin vermeseydi, beni bu ormanda bıraksaydı... 2017'nin Ağustos'unda, değiştiremeyeceğim günlere *keşke* demekle meşguldüm.

Bugün daha iyi fark ediyordum ki, ben Bora'nın aksine, ona aslında ilk görüşte aşık olmuştum.

Onu kahramanım sandığım ilk anda.

O kumarhanenin, arka odasındaki kapıyı ilk kez açtığı ve Hasan'a okkalı bir yumruk attığı anda.

Kendi iç dünyam yüzünden kendisini suçlayamayacağımı söylemekte oldukça haklıydı ama ben hayatımda ilk kez böylesi bir karmaşa yaşıyor ve aşk ile nefretin uçlarında dolanıyordum.

Bu ormana ilk kez geldiğimiz gece, o bana *git* dediğinde ben, ben ona *git* dediğimde ise o gidememişti ve o gece, belki de, bizim birlikteliğimizin en iyi, en kısa ve en açıklayıcı özetiydi.

2017'nin Ağustos'unda orman zifiri bir karanlığa mahkum olduğunda ne kaç saat geçtiğinin farkına varmıştım, ne arabadan ne kadar uzaklaştığımın ne de nerede olduğumun. Yorulmuş, susamıştım. Ve anlamıştım ki, Bora beş ay evvel beni bu ormanda bıraksa, hayatta kalamazdım. O zaman, bir gün değil bu ormanda, dünyanın herhangi bir balta girmemiş ormanında dahi yalnız kalsam hayatta kalabilecek kadar bambaşka birisine dönüşeceğimi bilemezdim.

Bir ağacın dibine çökmüştüm. Ne yaptığımı bilmeksizin kendimi orada bulduğum için utanıyor, daha fazla utanmamak için de ağlamıyordum. Ateşkes yaptığımız için, Bora'nın beni rahat bıraktığını biliyordum ama eve dönmediğimi fark ettiği bir noktada, peşime düşeceğini de biliyordum. Sadece bunun ne zaman olacağını ve bu olduktan ne kadar zaman sonra beni bulabileceklerini bilmiyordum. Ama arabamın GPS'inden, az çok nerede olduğumu tahmin edeceklerini kestirebiliyordum.

İki elimi yanağımın altına aldım, dizlerimi karnıma çektim ve öylece ağacın dibine kıvrıldım. Allah'tan hava soğuk değildi ve soğuktan can vermeyeceğimi biliyordum. Umarım Bora beni bulmaya geldiğinde, su da getirirdi çünkü gitgide daha çok susuyordum. Gözlerimi kapattım. Orman o kadar sessizdi ki çıt sesinden dahi irkiliyordum ama Bora'nın geleceğini biliyordum. Çünkü bakıldığında hayatım tehlikede sayılırdı ve Bora, beni asla tehlikede bırakmazdı.

Akılalmaz esaretimde Bora'ya böylesi güveniyor oluşum, inanılmaz derecede manyaklıktı.

"Nazlı!"

Sesini duyduğumda gözlerimi açmış, yüzüme biraz öteden çarpan fener gözlerimi almasın diye elimi yüzüme siper etmiştim. Bora, bunu fark ettiğinde feneri kapatmış ve hızlıca yanıma çökmüştü. Kapkara gözlerini gördüğüm gibi de ağlamaya başlamıştım.

"Nerede kaldın?!" diye çıkışmıştım sitemle ve bana sarılmasına izin vermeden, onu göğsünden ittirmiştim. *"Saatlerdir seni bekliyorum! Kurtlara kuşlara yem olacaktım*

az kalsın! Ödüm koptu burada! Dondum soğuktan dondum! Neredeyse hipotermi geçirecektim! Açlıktan ölüyorum! Kargalar falan tepemde gezdiler hep! Yabani hayvanlar parçalayacaktı beni! Gelmek bilmedin!" Şimdi, yüzümde buruk bir gülümsemeyle hatırladığım Nazlı, her zamanki gibi bir şeyleri abartıyor ve bunu yaparken de asla güçlük çekmiyordu.

Bora, kendisini üç kez itmemi önemsemeden bir kez daha bana sarılmaya teşebbüs edince ona izin verdim ve başımı kurşun yarası olan göğsüne yaslayıp hüngür hüngür ağlamaya devam ettim. O güne dek çok şey yaşamıştım. 25 Ağustos'u geçtim, 18 Ağustos bile olmamıştı ama çok şey yaşamıştım. Yaşadığım hiçbir şeyin bir önemi yoktu. Zaten zaman geçtikçe, geride kalan yaşanmışlıkları unutmak da aslında mümkündü. Fakat insan hissettiklerini asla unutamıyordu ve ben, sadece çok üzgündüm. Bu öyle bir üzgünlüktü ki tarifi mümkün olmayan bir acı bedenimi küle dönüşünceye dek yakıyordu ve ben tam *artık bitti* dediğim noktada, en baştan yanmaya başlıyordum. Bir esaretin içinde olduğum için falan değil; sadece ama sadece Bora beni aslında sevmediği için.

O gün de şunu çok iyi biliyordum; her şeyi unutsam... Kim olduğumu, nereden gelip nereye gittiğimi, hayattaki amacımı, annemi, babamı, anneannemi ve herkesi... Hatta Bora'yı bile unutsam... Bir adamın, beni aslında hiç sevmediğini hiçbir zaman unutamayacaktım. *Aslında,* buradaki kilit kelimeydi. Çünkü Anıl da beni hiç sevmemişti. Fakat Bora, *aslında* hiç sevmemişti. Ben gökten, birdenbire Bora'nın kucağına düşmüştüm ve Bora beni sımsıkı yakalamıştı. Korumuş kollamış, şefkatiyle sarmalamıştı. Sonra da... Birdenbire... Dan diye beni yere bırakmıştı. Yere düştüğümde canım öyle yanmıştı ki acısını unutsam da izi kalacaktı.

"Selim'e peşinden gelmemelerini... Özel bir işin olduğunu söylemişsin..." demişti, ağlamalarımın şiddeti azaldığında.

"Neden inandınız?!" diye kızmıştım. *"Gerizekalı mısınız?! Kaçadabilirim değil mi?!"*

Bora sıkıntılı bir nefes verip, *"Ateşkes yaptık Nazlı,"* dedi.

"Of!" dedim, sitemle. "*Ya da kaçırılsaydım o zaman?! Bu mu senin güvenlik anlayışın?! Evin dibinde orman var! Ormana gidiyorum ve kayboluyorum! Hemen kaybolduğumu anlaman lazım! Pusula mı taşıyacağım yanımda ben?! Nasıl bulacağım yönümü?! Yanıma telefon almadığımda, arabamla aramdaki mesafeye göre mi hayatta kalacağım?! Ya ölseydim ha, ya ölseydim?!"*

Bora, kısa bir süre hiçbir şey demeden yüzüme baktı, sonrasında da sıkıntılı bir nefes verdi. "*Eve döndüğümde biraz bekledim. Yalnız kalmak istediğini düşündüm. Ama sen hala dönmeyince, artık gelip seni alayım istedim... Telefonunu neden evde bıraktın? Sen değil miydin biz ateşkes yapmadan telefon telefon diye tutturan? Ayrıca sen, bilekliğini neden çıkartıp duruyorsun Nazlı?!"*

"Niye takayım?! Hür irademle çıkartabileceğim bir şeyi, sırf sen emrettin diye niye takayım?! Telefon benim değil mi, ister yanıma alırım ister almam! Keyfimin kahyası mısın?!" diye cevap vermiştim, kısık bir sesle. "*O gün de telefonum yanımda yoktu hem. Telefonum yanımdayken buraya gelseydim, yardım istemek zorunda kalırdım. Sadece hayatta kalıp kalamayacağımı anlamak istedim. O gün, benim ölmeme müsaade edecek miydin acaba, onu merak ettim. Hani beni ormanda bırakacaktın ya... Ayrıca al sana tatbikat! Ortadan kayboluyorum ve sen ancak, keyfin geldiğinde, canın dönmemi çektiğinde peşime düşüyorsun! Olacak iş değil! Sana güvenip de geldim bu ormana ben, değil mi?! Susadım. Ama sen bir su getirmeyi bile akıl etmedin, değil mi?! Saatlerdir ormandayım ve susayacağımı düşünmedin, değil mi?!"*

Benden ayrıldı. Birkaç saniye gözlerimin içine baktı ve cebinden telefonunu çıkartıp, birisine hızlıca bir mesaj yazdı. Daha sonra telefonu yeniden cebine koydu, sırtını ağacın gövdesine yaslayıp ayaklarını uzattı ve beni yanına çekti. Bir

kolunu omzuma atıp, başımın göğsüne yaslanmasını sağladı. Uzun, upuzun bir sessizlik oldu. Saymaya yeltenmediğim gibi, ormana gelirken de bir şeyi saymadığımı fark etmiştim.

"Kodlarım bozuluyor," diye mırıldandım.

Bora ise, bana cevaben, *"Benim çoktan bozuldu,"* dedi.

Bir süre sonra nefes seslerine adım sesleri karışmıştı. Bir elinde fener, diğer elinde genişçe bir çantayla bize doğru gelen Selim'i fark ettiğimde, Bora ayağa kalkacak zannetsem de sadece *"Sağ ol,"* demiş ve Selim'in yanımıza gelmesini beklemişti. Yüzüne Selim'in elindeki fener el verdiğince dikkatle baktığımda, çok yorgun olduğunu görmüştüm.

Selim gitmeden evvel, *"Abi, unuttuysan diye... Kumarhaneye geçmen lazım senin..."* demişti ama Bora ona herhangi bir cevap vermemişti. Çantadan çıkarttığı su şişesini bana uzattı. Kana kana içtiğim yudumlarla beraber, daha iyi hissetmeye başlamıştım. Bu sadece boğazımdan akan suyla alakalı değildi. İçime de sular serpilmişti çünkü nedendir bilinmez, Bora ile olmak istiyordum. En azından bu gece kumarhaneye gitmemesi işime gelmişti.

Bora, su şişesini elimden almış, çantadan ince bir hırka çıkartıp bana giydirmiş, bunu yaparken *"En azından hava karardığında serin olacağını hesaba katsaydın!"* diye söylenmiş ve sonrasında beni yine kendine doğru çekmişti.

Başımı omzuna yaslarken, *"Kumarhaneye gidebilirsin sen. Ben evin yolunu bulurum! Sana ihtiyacım yok!"* diye söylendim. Sırf laf olsun diye. Sırf o da bir şeylere söylendi diye. En sevdiğim karakter özelliğim, hiçbir söylemin ya da eylemin altında kalmamak olabilirdi.

"Dün gece," demişti, sonra. *"Eve gelmediğim için mi bozuldun sen?"* Sessiz kaldım. *"Sana haber vermek için seni aradım ama... Yüzüme kapattın."*

"Benden bıktığının farkındayım," dedim, sesimin titrememesi için büyük bir uğraş vererek. "*Üst üste kaç gecedir kumarhaneye gidiyorsun. Kaçıyorsun ya da. Sen ateşkes yapalım ve kafan rahat olsun istedin ama ben*

sadece hamle yapmayı bıraktım, laf sokmayı değil. Rahatsız olduğunun farkındayım. Amacım da bu zaten. Rahatsız olman. Ama artık kaldıramıyor olmalısın. İstanbul'a döndüğümüzden beri, sürekli eve geç geliyorsun. Ama geç gelmek de artık seni kesmedi sanırım. En sonunda eve bile gelmedin işte. Benden kaçıyorsun. Bıktın."

Sadece, *"Sadece işlerim var,"* demişti.

"Hep işlerin vardı. Ama bu kadar, üst üste her gece kumarhaneye gidecek kadar değil. Eve gelmeyecek kadar değil!" demiştim, itiraz dolu bir tonlamayla.

Çenesini başımın üzerine yerleştirirken, *"Bunu bilemezsin ki Nazlı,"* demişti. Kaşlarımı çattım. *"Bu eve 8 Mart'ta geldin. Bir aylık süre zarfında, ben Boston'a gittim geldim, beraber Trabzon'a gittik geldik ve sen birkaç gün halanda kaldın."* İç çekti. *"Sonra, bir buçuk aydan belki biraz fazla Bodrum'da kaldın. Vegas'a gittik geldik. Begüm'ün başına gelenlerden sonra zaten işlerin çoğunu serdim ben. Sonra sen çok geçmeden Trabzon'a gittin, bir süre sonra ben geldim. Artvin'e geçtik. Neyse. Demem o ki, benim kaç günde bir kumarhaneye gittiğimi, ne kadar bir vakti kumarhanede geçirmek zorunda olduğumu, benim rutin hayatımın gerekliliklerini falan bilebileceğin zamanları yaşamadık seninle."* Kalbimin üzerine o gün çöken ağırlık, bugün kalbimin üzerinde değildi ama o hissi de biraz önceki gibi hatırlıyordum. "*8 Kasım'dan evvel halletmem gereken çok önemli işlerim var. Dün gece de eğer gelebilseydim gelirdim. Hatta hiç kumarhaneye gitmeme şansım olsaydı, evde seninle kalmayı tercih ederdim."*

"Ben senin yerinde olsam... Sevmediğim bir insanın yanında olmak istemem," dedim. Bora iç çekmekle yetinip bir cevap vermediğinde, *"Keşke, beni ormanda bırakmaktan vazgeçtiğinde... Beni bir otele götürmeyi teklif ettiğinde yani... Kabul etseydim..."* diye devam ettim. Yine sessiz kalmıştı. *"Sonra da ne güzel güvenli bir eve yerleştirecektin beni. Aptal aptal metres miyim ben triplerine gireceğime, sözüne gelseydim keşke. O kadar üzgünüm ki..."*

"Sana demiştim ki," dedi, ciddi bir tonlamayla. "*Kıyamıyorum..."* Yutkundum. *"Seni bu ormanda bırakamazdım. Bırakmayı çok istedim. Ama bırakamazdım. Eğer sen benimle yaşamamayı seçseydin, yani dediğin gibi o gece seni bir otele götürmeme razı gelseydin ne olurdu bilmiyorum ama... Kafanda saçma sapan şeyler kurma. Seni bu ormanda bırakmazdım."*

"Belki de bırakman lazımdı," demiştim, kendimden emin bir tavırla. *"Yani en azından Kara'yla tanışmama izin vermen lazımdı. O zaman sana asla aşık olmazdım. Benim sana aşık olmam, senin suçun. Sekiz ay dolduğunda ölmem gerekirdi. Eve ilk geldiğim gün bana verdiğin silahın içinin dolu olması lazımdı. Ya da en kötü, ben özel ders vermeye gittiğimde gerçekten anlaşmanın bitmesi lazımdı. Bana daha sert davranmalıydın. Ne bileyim, çalışma odanın şifresini çözdüğümde mesela ya da ablanın hediye ettiği at biblosunun kafasını kopardığımda mesela, bana o kadar kötü davranman lazımdı ki... Böyle bağırıp çağırsaydın ya da beni araba tamir etmek için kullandığın yalanını söylediğin kerpetenle falan tehdit etseydin, sana asla aşık olmazdım ben."*

"Denize atmıştım..." dedi.

"Boğarak öldürmeye çalışmıştın," diye düzelttim onu. *"Ama o zaman çok geç kalmıştın. Eğer ilk tanıştığımızda, Kıbrıs'ta ayılayım diye denize atsaydın beni, yani boğarak öldürmeye çalışsaydın demek istedim. O zaman da aşık olmazdım. Geç kaldın. Senin suçun."* Gözlerimden bir damla yaş süzüldü. *"Ama sen, tüm bunları yapmak yerine, bana kıyamadığını söyledin... Ben sana kahramanımsın yani, dedim ve sen beni düzeltmedin."* Elimin tersiyle yanağımdaki yaşı sildim. *"Sen bana kıyamadığını söylediğinde ben sana inandım ama sen bana öyle bir kıydın ki..."*

"Özür dilerim," dedi, beni kollarıyla daha sıkı sararken. Saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurdu. *"Benim yüzümden sahip olduğun tüm keşkelerin için, özür dilerim."*

Kokusunun içime dolmasına bir kez daha izin verdiğim için, benim de kendimden özür dilemem gerekiyordu. *"Ben, günahımla da sevabımla da kendimi olduğum gibi kabul ediyor ve bu olduğum halden nefret ediyorum Nazlı. Kendimden nefret ediyorum. Bu, seni tanımadan önce de böyleydi. Ben kendimden ilk kez, ilk kan döküldüğünde nefret etmeye başladım ve bunun arkası kesilmedi. Ben iyi bir insan değilim. Ben, zalim olmak zorunda olan ve bu zalimliğe alışmış birisiyim. Ben lanet olsun ki, Kara'yım. Ben, ablam öldüğü günden beri Kara'yım Nazlı ve eğer benim tek bir keşke deme hakkım olacaksa, bu şu olurdu: Keşke, seninle, ablamın ölmediği bir hayatta tanışsaydık. Benim elimin silah değil kalem tuttuğu, hiç kirlenmediğim ve kirlenmeyeceğim, bir kalbimin olduğu, vicdanımın olduğu, huzurlu uykularımın olduğu, yalnızca uğrayacağı limanları havanın durumuna göre hesaplayan birisi olduğum bir hayatta çıksaydın karşıma."*

Beni sevmesinin ne kadar imkansız olduğundan bahsettiği için, kocaman bir kahkaha atmıştım.

Bora, kahkahamı önemsemeksizin benden ayrıldı ve çantaya uzandı. Çantanın içinden önce bir fener çıkarttı ve yaktı. Ardından jelatine sarılmış sandviç çıkarttı ve bana uzattı. Almadığımda, yere bir servis örtüsü koymuş, sandviçi de üzerine bırakmıştı. Şarap kadehlerini gördüğümde ise gözlerim kocaman açıldı; onunla burada oturup piknik yapacağımı falan mı düşünüyordu?! Beni sevmesi imkansız olan ve hayatının hiçbir anında beni sevemeyeceğini söylemekten gocunmayan kocamla oturup kadeh mi tokuşturacaktım?!

Bora, kırmızı şarap doldurduğu bir kadehi bana uzattığında elimin tersiyle kadehe vurdum. Bunu beklemiyor olmalıydı ki kadehi tutamadı ve şarap üzerine döküldü. *"N'apıyorsun sen ya?!"* diye bağırdım, üzerimden atamadığım şaşkınlıkla. *"N'aptığını sanıyorsun sen?!"*

Çok sıradan bir şeyden bahseder gibi, "*Acıktığını söyledin,"* demişti.

Hızlıca ayağa kalktım. *"Sana ne benim açlığımdan tokluğumdan ya?!"* diye haykırdım. *"Ben buradan siktir olup gittikten sonra, her acıktığımda karnımı doyurmaya mı koşacaksın?!"*

"Aç kalmamanı sağlayacağım," dedi, arsız bir ciddiyetle. "*Hayatın boyunca bir şekilde ama güvenliğini, ama konforunu sağlayacağımı söylemiştim."* Sanki üzerine şarap dökülmemiş gibi, kadehe yeniden şarap doldurdu. Bu pişkin tavrı karşısında, bu kez de kadehe tekme attım. Ve bu kez, iki kadeh birden kırılmıştı da. *"Nazlı!"* dedi, ne yaptığımı sorar gibi. *"Lütfen çıldırma yine!"* Ve sanki varlığımın ya da yaptıklarımın bir hükmü yokmuşçasına, şarabı şişesinden yudumladı.

"Çıldırma mı yine?!" dedim, öfkeyle. "*Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu ya senin?!"* Kafasını kaldırdı ve yüzüme baktı. *"8 Kasım'da buradan gideceğim... Ve sen benim yüzümü bir daha görmeyeceksin! Aç mıyım, tok muyum, üşüyor muyum, neredeyim asla bilmeyeceksin anladın mı?! İstemiyorum senin güvenlik önlemlerini falan!"*

Başını iki yana sallarken, *"Mümkün değil!"* dedi. Şarap şişesini yere bıraktı, ayağa kalktı, karşıma geçti ve gözlerini gözlerime dikti. *"Her zaman, nerede olduğunu bileceğim. Nasıl olduğunu bileceğim Nazlı. Ve ne zaman bir şeye ihtiyacın olursa... Sana yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. En başında, o kumarhanede anlaştığımız gibi."*

"Öyle mi?" diye sordum, alayla.

"Öyle," dedi.

"O zaman, ben de senin nasıl olacağını bileceğim, öyle mi?" diye sordum.

"Eğer istersen," dedi.

"İsterim, evet!" dedim, baskın bir tavırla. Bir adım attım ve ona yaklaştım. İşaret parmağımı kalbime dayamıştım. *"Kalbim acıyor!"* dedim. İfadesiz kapkara gözleri, gözlerimden ayrılmamıştı. *"Hani sen beni kucağından yere attın ya, ben yere düştüm... Çakıldım hani... Umarım bir gün, sen de benim çakıldığım gibi yere çakılırsın ve ben, senin*

nasıl olduğunu sorduğumda, kalbinin acıdığını, kalbinin çok acıdığını söylersin bana! Umarım bir gün... Sen de benim gibi inandığın bildiğin ne varsa, oradan kırılırsın! Umarım... Gün gelir, bana yaşattığını yaşarsın! Umarım, sen benim çektiğim acının katbekat fazlasını çekersin! Umarım o gün, senin de yanında, sarılacak sığınacak hiç kimsen olmaz! Umarım yapayalnız olursun, benim gibi! Yaşadığım her saniye, benim yaşadığım şeyin ne olduğunu anlaman için dua edeceğim! Bir yanılsamayla yaşamanın nasıl hissettirdiğini sen de anla diye dua edeceğim! Yaşadığım her saniye, bir insanın kandırılmasının ne olduğunu, bunun bir insanı nasıl mahvettiğini sen de anla diye dua edeceğim! Ölmemek için elimden gelen ne varsa yapacağım, sırf biraz daha çok dua edebileyim diye! Değil kendimi öldürmek, hastalanırsam falan iyileşmek için her şeyi yapacağım! Sen de beni koru, sakın ölmeyeyim! Sırf her saniye, senin kalbinin, aynı benim kalbim gibi çok acıması için dua edebileyim diye, anladın mı?!"

Tereddüt dahi etmeden, *"Anladım,"* dedi.

"Allah belanı versin!" diye bağırdım. Göğsünden ittirdiğimde geriye doğru sendeledi. *"Kalbin o kadar çok acısın ki! O kadar büyük bir hayal kırıklığına uğra ki! O kadar çok belanı versin ki Allah, benim gibi sudan çıkmış balığa dön! Karaya vur!"* Avaz avaz bağırdıkça göğsüne sertçe vuruyordum, Bora geriye doğru gidiyordu ve ben onun üzerine yürüyordum. *"Öyle yapayalnız kal ki, herkes sana öyle kazık atmış olsun ki, beni aramaktan başka çaren olmasın o gün! Ama sakın beni arama! Sakın karşıma çıkma! Sadece acınla dalga geçerim çünkü! O gün, buraya gel tamam mı?! Buraya, beni sevmenin ne kadar imkansız olduğunu anlattığın yere gel o gün! O gün o kadar çok kahrol ki, bu ağacın dibine çök!"* Bora'nın sırtı ağaca çarptığında, ben de adımlarımı durdurmak zorunda kalmıştım ama göğsüne iki elimin tüm gücüyle bir kez daha vurdum. *"Bu geceyi sakın unutma Bora!"*

"Unutmam," dedi.

Ellerim iki yana düşerken, gözlerimden yaşlar boşaldı. *"Ve senden her zaman nefret edeceğimi, sakın unutma!"* dedim, tükürür gibi. *"Gün gelir de, kalbin acıdığında sana sarılırsam... Gün gelir de, kalbinin acısını almaya çalışırsam... Sadece sana acıdığım içindir! Şefkattendir! Eğer gözlerimde aşk görürsen, bil ki şefkattir o! Eğer gözlerimde aşk görürsen... Sen öyle görmek istemişsindir! O gün geldiğinde... Eğer birazcık olsun gururun varsa, birazcık olsun adamlığın varsa... Birazcık olsun bak, birazcık olsun bu gözyaşlarımın bir anlamı varsa... O gün seni teselli etmeye çalışırsam ben, bana arkanı dön ve git olur mu?! Çünkü sen, ne benim sevgimi ne de merhametimi hak etmiyorsun! Çünkü senin bu hayatta hak ettiğin tek şey ölmek!"*

"Evet," dedi. Göğsü sıkışmış olmalıydı ki, nefes almaya çalıştı. *"Ölmek."*

Gözlerimden akan yaşları silerken gülümsedim. "*Ama Bora Karabey..."* Kaşlarım havalandı. "*Sakın kendini öldürmeye kalkma, bak ben ölmedim, ölmüyorum! Sen de yaşa olur mu?! Kahrolarak yaşamak ne demek sen de gör! En büyük duam budur. Hiç bitmeyen, hiç bitmeyecek bir acıyla sınanman. Rabbim inşallah, bana bunu yaşatsın!"*

"Amin," dedi.

Bora, 2017'nin Ağustos'unda *amin* dediği ağacın dibine çökmüş, bir dizini kırarak karnına çekmiş, diğer ayağını da öne uzatmıştı. Başını yavaşça ama seri aralıklarla ağaca vururken, iki yumruğunu da toprağın üzerinde sıkmış, gözlerini ise kapatmıştı.

Kalbi acıyordu.

Kalbi, çok acıyordu.

Uzağında bir ağacın dibine oturmuş, kollarımı karnıma çektiğim dizlerime sarmış, sessizce onu izliyordum. Burada olduğumu fark etmediğine emindim. Aynı, burada olduğumu fark etse, bana arkasını dönüp gideceğini bildiğim gibi. Bugüne dek ona kurduğum her bir cümlenin, onda ezber niteliğinde yer ettiğini bu kez daha iyi anlıyordum. Tıpkı, onun da bana ne yaşattığını anladığını sandığı gibi.

Anladığını sandığı, çünkü yaşadıklarımız kıyaslanamazdı.

Benim yaşadıklarım telafisi mümkün olmayacak derecede zor ve acıydı. Benim acım, bana kadardı. Benim acımın merkezine konumlanmış aşk ve bu aşkı konu alan yalanlar, bugünün konusu olamazdı. Bunun bugünün konusu olamayacağı gibi, öldü sandığın ablanın aslında yaşadığını öğrenmek, bambaşka bir konuydu. Birisi elmaydı, bir diğeri armut. Elmalarla armutları karıştıramazdık. Ve hiç şüphesiz, ben kalbi aşktan kırılsın isterdim. Mesela o beni bir gün çok sevsin, biraz deneyelim ama sonra bir bakalım ki aslında benim sevgim çoktan geçmiş olsun. Benim sevgimin çoktan geçmiş olduğunu öğrendiğinde, Gökhan'ı ne bileyim birilerini arasın ama onlar o gün, onun yanında olmasınlar. O kadar yalnız kalsın ki, benim yaşattığım acı hakkında yine benimle dertleşmeye kalksın, benim zamanında yaptığım gibi. Ya da karşıma geçip, bir gün yine onu sevip sevemeyeceğimi falan sorsun. Dua adını verdiğim beddualaların vizyonu bu kadardı; daha fazlası değil. Zaten ben kalbini acıtmak, çok acıtmak için 25 Eylül 2017'de hem geçmişini hem geleceğini almıştım onun elinden. Müebbede mahkum ettiğim adamın başına çok daha fazlası gelmişti bile.

Şimdi yaşadığı şey, bir insan kalbinin kaldırabileceğinin çok daha ötesinde değil miydi?

Üstelik henüz yalnızca ablasının yaşadığını ve bunu belli ki hepimizin ondan sakladığını öğrenmişti; bu oyunun asıl kurucusunun, en yakın arkadaşı Gökhan olduğunu öğrendiğinde ne olacaktı?

Saniyeler yerini dakikalara bırakırken, öylece onu izlemiş fakat Bora başını sertçe bir kez daha ağaca vurduğunda ve muhtemelen içinden derin bir *ah* geçirdiğinde daha fazla dayanamamış olacağım ki, yerimden kalktığımı ve adımlarımın ona doğru ilerlediğini ancak fark etmiştim.

Gözleri gözlerime değdiğinde, sol kirpikleri arasından bir damla yaş süzüldü ve gamzesine yerleşti. "Bana neden söylemedin?" dedi. Kalbinin acısı, tarazlı sesinin tınısına karışmıştı. Kamufle ettiğim duygularıma sıkı sıkıya sarılarak

yanına oturdum. Gözleri gözlerimden ayrılmazken, göz pınarlarında yaşlar birikiyordu. "Bana nasıl söylemezsin, Nazlı?!"

"Beni ilgilendirmiyordu," dedim.

Dudakları titrerken, "Bebeğimizden bahsediyorum," dedi. Biliyordum ve fakat bundan bahsetmektense, ablasından bahsetmeyi tercih ederdim zira o konu benim için, işin içine duygularımı karıştırmadığım güvenli bölgeydi. "Ben, 25 Ağustos 2017'den beri... O pezevengin evladının, o nişanı neden tarattırdığının cevabını arıyorum... Ama öyle olmasaydı bile... Bir bebeğimizin olacağını... Düşük yaptığını... Bilmek zorundaydım! Nasıl bilmem?! Nasıl söylemezsin, nasıl söylemezsiniz?!" Bir hesap sormuyor, yalnızca sitem ediyordu. "Nasıl bilmem Nazlı..."

Gülümsedim. "Mehmet Şahindağ'ın nişanı neden tarattığının cevabını aradığından haberim yoktu," dedim. Ben gülümsüyordum fakat o inceden inceye ağlıyordu. "Yani sonuçta Mehmet Şahindağ işte... Özel günleri katletmeyi seven biri değil mi? Mutlu olunmasını kaldıramayan biri? Yani sanki ateşkes anlaşması yaptınız, o ise anlaşmayı bozmuş gibi, neden bir cevap aradın ki sen?" Gözlerimin içine baktı, belki de en içine. Islak gözlerinden geçen kelimelere tutunmak ya da tutunmamak arasında yaşadığı ikilemi içimde hissettim. "Neden o nişanın taranmasına şaşırdın, neden *orospu çocuğu* deyip geçmedin, neden o günden beri, nişanın taranma sebebini arıyorsun, neden illa bir sebep gerekli ki?"

"Özür dilerim," dedi, gözlerinden süzülen yaşlarla beraber. Sorularımın tümünü cevapsız bırakırken, bir eli nabzımı buldu. Baş etmeye çalıştığı yalanlar ve gerçekler, zehirli bir sarmaşık misali onu sarmıştı. Mahkum olduğu müebbedinin, belki de en ağır günlerinden birini yaşıyordu. "Bilmiyordum..." dedi. Gözlerine yerleşen öfkeyi gördüm. "Gökhan'ın gelmişini geçmişini sikeceğim! O biliyordu! O benim, nişanın neden tarandığını nasıl merak ettiğimi... Bu

soruyla nasıl kıvrandığımı... Çok iyi biliyordu! Ve senin düşük yaptığını da biliyormuş!"

"Anıl'ın cenazesinden sonra düşürdüm bebeği..." dedim. Bora'nın gözlerinden yeniden yaşlar boşalınca, devam edip etmemekte kararsız kalmıştım fakat nabzımı okşayınca, devam etmemi istediğini anladım. "Sen Trabzon'daydın. Bilsen de bilmesen de hiçbir şey değişmeyecekti. Zaten takdir edersin ki, doğmasını asla istemediğim bir bebekti. O da doğmaması gerektiğinin haklı gururuyla, dünyaya gelmemeyi seçti işte. Gökhan, senin üzüleceğini düşünüyordu sanırım. Yani ikimizin de sana söylememe nedenleri farklıydı anlayacağın."

Bora, boşta kalan elinin tersiyle gözlerinden akan yaşları silerken, cümlelerimin zaten acıyan kalbini daha da acıttığını biliyordum fakat benim doğrularım bunlardı. "Söylemesi lazımdı," dedi. İçine kesik bir nefes çekti. "Seni yalnız bırakmamam konusunda, beni uyarması lazımdı!"

"Seni yanımda istemiyordum," dedim. İfadem kendimden emindi. "Şimdi gerçekten bir bebek düşürdüğüm için mi ağlıyorsun anlamıyorum ama... Eğer düşmeseydi de aldıracaktım o bebeği ben. Aklı olan bir insan, o bebeği doğurmazdı zaten. Kocamın aslında beni sevmediği kısmını geçiyorum, bak bunu gerçekten geçiyorum. Çünkü beni biraz olsun tanıdıysan, eğer doğurmak isteseydim doğururdum, bilmen lazım. Hatta sana inat doğururdum. Ama koskoca bir nişanda ölen insanları düşününce bile, aklı olan bir insan, hatta kalbi, vicdanı olan bir insan... Bu hayata bir bebek getirmenin ne kadar yanlış olduğunu bilir... Bu, o bebeğe de çok büyük bir haksızlık olurdu... Sırf rahmimde belirdi diye bile, onlarca insan öldü Bora."

Bora, aklına ancak gelen şeyle bana baktı. "Sen..." dedi ve duraksadı.

"Yani..." dedim, gülümsemeye çalışarak. "Keşke diyebilsem ki, *korunuyordum ama hamile kaldım işte, mucize...* Ama öyle değil. Doğum kontrol haplarını kullanmayı bırakmıştım," dedim. Yüzüne yayılan şaşkınlıkla

beraber kafasının içinin hepten karıştığına emindim. "Hamile kalmak için değil ama, seninle sevişmemek için." Kaşlarını çattı. "Yani hapları kullanmazsam, sevişmekten de kaçınırım sandım işte şuursuzca... Hamile kalacağım aklıma bile gelmedi çünkü düşündüğüm bambaşka şeyler vardı. Sen sevişmemek konusunda bana direniyordun ama ben kalbime direnemiyordum. İradenin benden daha kuvvetli olduğu bir gerçek."

"Direniyordum çünkü pişman olacağını biliyordum," dedi, yavaşça. Kirpikleri iki kez kırpılıncaya kadar geçen sürede, gözlerimden ruhuma sızmak istercesine içeriye doğru bakmıştı. "Nasıl kaldırdın bu sırrı Nazlı?" diye sordu, sonunda. Ruhuma giden yoldaki engebeler görüş açısını daraltıyordu. "Nasıl baş edebildin, nasıl katlanabildin bu acıya?!"

Oysa benim ruhum yoktu; en azından, o zamanlar. "Sır, diye bir şey yok!" dedim, sitemkar bir tavırla. "Özellikle saklamadım bunu senden. Bilmen ya da bilmemen benim için bir şey ifade etmiyordu. *Baş etmek, katlanmak* gibi büyük büyük kelimelerle tarif edilen bir şey değil bu benim için. Gökhan da fazlasıyla durumu büyüttü hem o zaman, hem üç sene sonra bu her aklına geldiğinde ama... Benim için öyle değil... Ben üzülmedim. Hatta, bir bebek düşürdüğüm için üzülmememin normal olup olmadığını psikoloğuma bile sordum ben ve-"

Sustum. Ben susunca ya da *psikoloğum*u hatırlayınca, Bora'nın bakışları nabzımdaki eline gitti. Sanki nabzımı okşayan kendisi değilmişçesine bir şaşkınlığa bürünmüş çehresinin keskin hatları, bugün var olan ruhumu delik deşik ediyordu. Ruhum, ruhunu arıyordu fakat bu nafile bir eylemdi çünkü ruhu, bugünde değil dündeydi. Benim hiç olmadığım, beni hiç tanımadığı dünde. Fakat bugüne sığamadığı gibi, muhtemelen düne de sığamıyor, nereye ait olduğunu bilemiyordu ve tüm bu belirsizlik, bir girdap misali hislerini vakumluyordu.

Elini nabzımdan çekerken, "Annie Alexandra Morgan..." dedi, hissiz bir şekilde. "Psikoloğun."

"Evet," dedim. Kısa süreli sessizlikte, aklından ve kalbinden geçenlerin ne olduğunu merak etmiştim. "İstediğin her soruya cevap veririm," desem de Bora'nın ifadesini kaplayan belirsizlik karşısında kasılmama sebep oluyordu. "Benimle konuşabilirsin, biliyorsun değil mi?"

"Arkamı dönüp gitmem gereken yerdeyim," dedi. Hafifçe yüzüne yayılan tebessüm bile, hissizliğini örtemedi. "Sana kalbimin ne kadar acıdığını anlatamam..." Yutkunmaya çalıştığımda boğazım yanmıştı. "Ne teselli isteyebilirim senden ne de merhametini." Derin bir nefes aldıktan sonra, "Zaten emin ol, konuşacak bir şey de yok..." dedi. Boğazından bir gülüş koptu. "Kucağımda öldü," dedi. Kaşları havalandı. "Kucağımda taşıdım cansız bedenini. Nabzına baktım. Nabzı atmıyordu. Durmuştu. Beni kurtarmak için, ben ölmeyeyim diye, benim önüme atmıştı kendini ve... Ölmüştü. Gömdük Nazlı. Üzerine toprak attık. Ben deliriyor olabilirim, halüsinasyon görüyor olabilirim. Ya da tüm bunlar bir rüya olabilir ama ölmemiş olamaz. Kucağımda öldü, kanlar içindeydi. Kalbine saplanmıştı kurşun. Ölmeden evvel, benden bir söz almıştı. Ölümü hayatımı sikti ama toprağına söz gitmesin diye elimden geldiğince hep sustum. Yani anlayacağın, dirilmiş bile olabilir ama ölmemiş olamaz!"

"Seni teselli etmeyeceğim," dedim. Bunu sadece arkasını dönüp gitmesin diye söylemiyordum. "O gece, sana söylediğim her şeyi çok iyi hatırlıyorum ama benim hayattan beklentim bunlar değildi." Bora yeniden dolan gözlerini, yaşlar akmadan sildi ve belki de benimle göz temasına bir son vermek için, bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Çünkü bu durumda seni nasıl teselli edebilirim, inan bilmiyorum. Edemem muhtemelen. Seninle ne kadar empati yaparsam yapayım, hissettiğin şeyi tam olarak anlayamam. Bunu belki Begüm bile anlayamaz." Bora, Begüm'ün adını duyunca yüzüme baktı ve gözlerini kapattı. Muhtemelen Begüm'ün varlığını ancak hatırlamış ve aniden ne düşündüyse,

yaşanacaklardan korkmuştu. "Ayrıca, tüm benliğimle söylüyorum ki..." dedim, yumuşacık bir sesle. Elini tuttum. "Teselli edilmeye değil, tepki vermeye ihtiyacın var muhtemelen."

"Tepki?" dedi, sorar gibi. Parmak uçlarımı okşarken yutkundu. "Eğer yüz yüze gelecek olsaydık, bir tepki verebilirdim ama... Böyle bir şey olmayacak. Ne bunun nasıl olduğunu merak ediyorum, ne de senin ya da Gökhan'ın bunu ne zaman öğrendiğinizi... Seninki OCTO'dan ötürü daha eskidir herhalde, Gökhan'a kıyasla. Hiçbir şey umurumda değil." Bir elini başına götürdü ve şakaklarını ovaladı. "İstihbarat'la görüşmem gerek. Şimdi ne yapılacağına göre bir yol haritası çizilmesi gerek ki, ben de içeri mi giriyorum, dışarıda mı kalıyorum öğreneyim."

Kaşlarım çatıldı. "Sence de öncesinde daha önemli bir mesele yok mu?" diye sordum.

"Ne gibi?" diye sordu, o da.

"Leo'yu bulmak gibi?" dedim, şaşkınlıkla. Elini bıraktım. "Leo'yu, Mehmet Şahindağ'ın yanından derhal almak ve geri getirmek gibi."

Bora başını iki yana salladı. "Bu benim meselem değil," dedi.

"Bu hepimizin meselesi," dedim, itiraz dolu bir tonlamayla.

"Değil. Benim meselem değil Nazlı," dedi. Yüzüme birkaç saniye boyunca baktı ve "Evimizi boşaltsınlar, gidip nerede, ne yapmak istiyorlarsa yapsınlar."

"Bora..." dedim, iç çekerek. Gözlerini gözlerimden çekti ve başını yeniden ağaca dayadı. "Kalkmalı ve benimle süslü salona gelip, Leo'yu bulmak için ne gerekiyorsa yapmak zorundasın."

"Öyle bir zorunluluğum yok," dedi, ciddiyetle.

"Leo!" dedim, sertçe. "Minik aslan! Benim minik aslanım!" Kolunu tuttum ve silkeler gibi hafifçe salladım. "Leo'nun benim için, ne kadar önemli olduğunu biliyorsun, değil mi?!" Bora sadece yüzüme bakıyordu. "Bir yalanın içinde yaşıyordun. Leo'nun annesini bambaşka biri sanıyordun. Öz

yeğenin olduğunu bilmiyordun. Bunların kolay şeyler olmadığının farkındayım. Bu senin başına yeni geldi, ama ben seni Langley'de belki de ilk gördüğüm andan beri, bir gün öğrendiğinde neler olacağını düşünüp duruyorum." Yutkunurken, yüzü buruşmuştu. "Senden çok önemli bir şey saklandı, bildiğin gördüğün her şey yalandı belki. Ama Leo? O yalan değildi? O gerçekti. Onunla yaşadığın her şey gerçekti. O çocuğun sana karşı hissettiği, seninle konuştuğu her şey gerçekti. İlk tanıştığınız akşamı düşünsene... Sana annesinin psikolog olduğunu söyledi. Kaptan olmak istediğini söyledi. Sana annesiyle, anneannesiyle ilgili anılarını anlattı, bunlar gerçekti."

"Nazlı... Lütfen sus," dedi. Bu bir ikaz mıydı yoksa yakarış mıydı anlamamıştım.

"Susamam Bora!" dedim. Gözlerim dolmasın diye büyük bir uğraş veriyordum. "Bana kendin anlattın sen... Trabzon'da... Ablan sana '*Dayı olacaksın,'* demiş. Sonra elini tutmuş, elini karnına yerleştirmiş. Sen anlattın. '*Ben senin çocuğuna babalık yaparım, eğer sorun buysa senin için,'* demişsin ona... O ilk teması, on sene sekiz gün önce kurduğun çocuk... Babalık yapmayı daha o günden kabul ettiğin çocuk... Leo... Onun hiç babası olmadı..." Bora gözlerini yumarken, başını yeniden ağaca yaslamıştı fakat bu kez sertçe. "Sana yemin ederim ki, eğer biz seninle tekrar karşılaşmış olmasaydık... Ben Amerika'da, senden uzakta olsaydım... Senden nefret etseydim... Senin de benden nefret ettiğini düşünseydim... Yaşanabilecek daha kötü, en kötü tüm şeyleri yaşasaydık ve Leo'nun başına bu gelseydi, iki elim kanda da olsa seni arar, senden yardım isterdim. Bora... Bir tek sen yardım edebilirsin bize... Düşman, Kara'nın düşmanı..."

"Kara..." dedi, tiksinir gibi. "Beyza'dan nefret eden Kara..."

"Beyza'dan bahsetmiyorum!" dedim, kırgınlık dolu bir tonlamayla. Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Senin öz yeğeninden bahsediyorum!" Gözlerimden bir damla yaş aktı. "Demir'den ya da Asya'dan hiçbir farkı olmayan, olmaması

gereken, dokuz buçuk yaşındaki bir çocuktan bahsediyorum." Yutkunmaya çabaladım. "Ablan gibi dişlerini gıcırdatan, ablan gibi kokan... Gülümsemesi birebir seninki olan ve gülümsemesi için dünyayı yerle bir edebileceğim bir çocuktan bahsediyorum Bora."

Bora gözlerini açtı. Kapkara bakışları gözlerime değerken, "On yıl boyunca onu ve oğlunu nasıl sakladılarsa... Şimdi de eminim ki Leo'yu bulurlar..." dedi. Başımı iki yana salladım. "Bak Nazlı," dedi, yanağıma süzülen yaşa uzanırken. "Nazlı'cığım," dedi, sabır dilenir gibi. "Hepimizin bu hayatta kaldırabilecekleri ve kaldıramayacakları şeyler var ve ben... Benim... Benim biraz durmam... Durmam, düşünmem lazım..." İçine derin bir nefes çekti. "N'olur benim üzerime gelme." Kaşları havalanırken, dudakları titremişti. "Yapamam. Gerçekten, kafamı bile toplayamam."

"O zaman o bombayı patlatsaydın ve ölseydik!" dedim, bağırarak. Başımı iki yana sallarken, gözlerimden bir kez daha yaşlar süzüldü. "Ama sen patlatmadın! Ve biz-" Sustum. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Bora... Annie, Leo için ortaya çıkmıyordu... Ama bugün... Senin için, kardeşi için, bu riski aldı... Hepimiz aldık... Bak dakika bir, gol bir... En azından senin Leo'ya bir can borcun var... Eğer sen *yok* dersen, benim var... Ablanın yaşadığını öğrendiğinde, Mehmet Şahindağ ölmüş olmalıydı ve ben de burada olmamalıydım. Çünkü sen ablanın canını yakacaksın ve ben aslında onun canını yakanın canını alabilirim. Ama öte yandan ne ağzımı açabilirim, ne bir şey diyebilirim... Maalesef bu beni ilgilendirmiyor, benim meselem değil, ben sadece yaklaşık üç buçuk senedir bildiğim bir sırrı göğüsleyip de senin karşına geçemem. Karşında duramam. Ne senin ne de herhangi birinin... Üzerime vazife değil, haddim de değil. Taraf tutmam mümkün değil! Ama işte bugün buradayız, öğrendin... Yıkıldın... Daha da yıkılacaksın muhtemelen... Senden istediğim şeyin ne kadar ağır olduğunun farkındayım ama gerçekten şu an tek meselem Leo. Hepimizin tek meselesi Leo olmalı."

"Canını yakanın, canını alırsın..." dedi, şaşkınlıkla. Başını anladığını belli etmek ister gibi salladı. "Peki benim canım Nazlı? Benim canımı yakanın canını almaz mısın?" Kaşlarını çattı. "Beyza'nın canını almak, aklından geçti mi hiç?"

"Geçmedi," dedim. Gülümsedi ama gülümsemesi tümden acı doluydu. "Ama o, senin canını yakmak isteyecek son insan... O, sen söz konusu olduğunda, benim senin canını yakmama bile dayanamayacak-"

"Dinlemek istemiyorum Nazlı," dedi, sözümü keserek.

"Onun da kendi mecburiyetleri vardı Bora," dedim.

"Bunu da dinlemek istediğimi sanmıyorum," dedi.

"Peki," dedim. Hayal kırıklığına uğradığımı belli ediyor olmalıydım. "Öyle olsun..." İçime derin bir nefes çektim. "Ama sen yoksan da ben varım. Ben şimdi süslü salona gideceğim... Tüm ekipmanlar oraya kurulacaktır... Evini kullanmak zorunda kalacağımız için üzgünüm..."

"Evimiz," dedi, beni düzelterek.

Sesli bir nefes verdim. "Ben Mehmet Şahindağ'ın peşine düşeceğim... Leo için ne gerekiyorsa yapacağım..." Ayağa kalktığımda, Bora beni bakışlarıyla takip etmiş, gözlerini gözlerimden çekmemişti. "Şimdiden bil ki ben Leo için ölürüm de..."

Arkamı döndüm. Henüz üç adım attığım sırada, "Nazlı," diye seslendi. Durdum ama yüzümü ona dönmedim. "Bana kızma. Kırılma. Beni anla."

"Anlayamam," dedim, yüzümü hâlâ ona dönmeden. Başımı iki yana sallarken, gözlerimden akmaya yeltenen yaşları sildim. "Bu kez anlayamam..."

Bora'nın ağacın dibinden kalktığını ve bana yaklaştığını hissettim. Elleri omuzlarıma kondu. "*Kara*, Nazlı..." dedi. Nefesi saçlarımın arasından geçti ve kulağımı yaladı. "Kara içeriye, o eve girerse, kıyameti koparır! Taş taş üstünde kalmaz! O çocuğun bulunabilmesi için, Kara'nın oradaki herkesten... En çok da o çocuğun annesinden... Uzak durması gerekir... Beni lütfen anla..."

Yüzüme buruk bir tebessüm yayılırken, başımı omzumun üzerinden Bora'ya çevirdim. "Seni her konuda anlayabilirim... Hak veririm vermem başka, ama her konuda anlayabilirim... Anlamak için de her şeyi yaparım." Tümden ona döndüğümde, Bora ellerini omzumdan çekmiş, belime yerleştirmişti. Kollarına tutundum. "Sen bana bir oyun oynadın, *kardeşim için,* dedin... Ben onu bile anladım Bora..." Kapkara gözleri dumanlandı. "Öldüğünü gözlerinle gördüğün ablan yaşıyormuş ve senin içinde ne fırtınalar kopuyor... Ne hissettiğini kavrayamasam bile, bunu anlamıyor muyum sence? Üstelik değil sadece anlamak, hak da veriyorum sana! Sonuna kadar haklısın! Her ne hissediyorsan haklısın! Ne yaparsan, hakkındır!" Gülümsemeye çalıştım. "Ama duygularını, bir çocuğun hayatının önüne koyabilmeni... Üzgünüm anlayamam... Niye biliyor musun?"

"Niye?" diye sordu, yavaşça.

"Çünkü ben de senin yazdığın mektubu okuduktan sonra kıyameti koparmalıydım..." dedim. Bora'nın bakışları kısılırken, bedeni kaskatı kesildi. "Ama ben seni kurtarmaya geldim. Sen hiç yazmamışsın, ben hiç okumamışım gibi." Gözlerini yumarken, ellerini belimden çekti ama ben kollarından tuttuğum için geri çekilemedi. "Şimdi de Leo'yu kurtarmak istiyorum. Onu kurtarmak ve annesine getirmek. Ben böyle olması gerektiğini, bunun önceliğimiz olması gerektiğini hissederken, bu şekilde davranırken... Senin aksini düşünmeni, aksini yapmanı anlayamam..."

"Aydın..." dedi. Güçlü bir şekilde geriye gittiğinde, ellerim kollarını terk edip boşlukta sallandı. "Allah belanı versin Aydın!" dedi, bana arkasını dönerken. "Allah seni kahretsin!" İki eliyle yüzünü örttü ve başını yere eğdi.

"Sen de acı çekmişsin diye, çektiğim acıları görmezden geleceğimi sanma sakın!" dedim, sertçe. Birkaç adımla yanına gittim ve karşısına dikildim. Yüzünü ellerinden çektiğinde, kapkara gözlerinde gördüğüm tek şey utançtı. "Yaptıkların için mi utanıyorsun, yoksa ben her şeyi

öğrendiğim için mi?!" Sanki kendine susması gerektiğini hatırlatır gibi, mahcubiyetle alt dudağını dişledi. "Leo'ya kavuşalım... Ben ancak o zaman, duygularımın sesini dinleyebileceğim... O zamana kadar değil kıyamet koparmaya, nefesimi, enerjimi, çabamı boşa harcamaya bile hakkım yok, benim tek odağım minik aslan, anlıyor musun?!"

"Nazlı..." dedi.

Onu polise ihbar ettiğimde ilk kez gördüğüm, öncesinde orada olup olmadığını bilmediğim, okyanus derinlerine kazılı enkazla bir kez daha karşı karşıya geldim. Okyanusun dibi ne kadar karanlık olursa olsun, gözlerimin hüzmeli olduğunu fark ettim. Enkazı, oraya baktığım için görebiliyordum. Aynı 25 Eylül 2017'de olduğu gibi. Enkaz, yaşanmışlıklardan taşıdığı izlerle, boylu boyunca uzanırken onu tutmak ve yüzeye çekmek istedim ama yapamadım. Enkaza dokunursam, beni de dibe çekerdi ve bu boğulmama sebep olurdu.

"Bora..." dedim, devam etmediğinde. "Halbuki sen, duygularına gem vurmayı benden de iyi biliyor, başarıyormuşsun." Enkaza uzanamasam da eline uzandım. "Senin de benim gibi düşünmeni isterdim. Her ne hissediyorsan, her ne yapacaksan ertelemeni ve Leo'yu bulmak için bir şeyler yapmanı." Alyansını hissedemediğimde, parmağına baktım. "Alyansını niye çıkardın? Ben taktım diye mi?"

"Kendimi patlatmayı planlıyordum ve değerli olan her şeyi kasaya kaldırdım," dedi.

"Ha bir de o var sahi," dedim, kaşlarım havalanırken. Bora'nın göğüs kafesi sıkıntıyla şişip indi. "Beni terk edip ölüme gitmen... Üstelik duşu açık bırakarak... Ama ben o sırada da duygularıma teslim olmak yerine, seni yaşatmak zorunda olduğumu düşünüyordum. Ben senin için Türkiye'ye, İstanbul'a döndüm ya! Bunun ne demek olduğunun farkında mısın?!"

"Gelmemeni tercih ederdim," dedi. Dudakları dümdüz bir çizgi halini aldı. "Ve eğer mektubu okumasaydın... Bir kere daha benzer bir an yaşasaydık, ben yine ölüme gidiyor olsaydım yani, sana hiçbir şeyi itiraf etmezdim... Ya da... Eğer Beyza'nın yaşadığını daha önce öğrenseydim, tek bir kelime bile yazmazdım sana. Hatta bunun sonsuza dek bir sır olarak kalması için, bu sırrı paylaştığım kim varsa öldürürdüm herhalde. Öğrenme diye. Çektiğin acının gerçek ama sebebinin bir yalan olmasının ne demek olduğunu, bugünden evvel bilmiyordum." Sol gözünden akan bir damla yaşı silerken, gülümsemeye çalıştı. "Nazlı ben... O mektubu yazarken senin yerine kendimi koyabildiğimi sanıyordum ama mümkün değilmiş bu. Sen belki dediğin gibi, şimdi beni anlamıyorsundur. Belki dediğin gibi, beni Begüm bile anlayamayabilir. Ama ben seni anlıyorum."

"Madem öyle..." dedim, ciddiyetle. "Madem anlıyorsun beni... Eğer ölmezsem ve Leo'yu sağ salim bulursak, seni ararım. O zaman yüzüme bakacak yüzün olursa, yüreğin de yeterse, karşıma çıkarsın."

Kendinden emin bir ifadeyle, "Eğer sen hesap sormak istersen, ben karşına geçerim, seni muhatapsız bırakmam Nazlı," dedi. Bir adım atarak aramızdaki mesafeyi azalttı. "Yüzüne bakacak yüzüm olduğundan değil. Benim yüzüm alfabeyi yaktığımdan beridir yok. Ama mesele yürekse, seni temin ederim ki, söz konusu sen olduğunda yüreğim her şeye yeter. Sen kıyameti koparacaksan, seni o kıyamette yalnız bırakmam!"

"Beni kıyamette yalnız bırakmazsın ama yarı yolda bırakıyorsun... Leo için ben neleri yok sayıyorum şu an ama sen arkanı dönüp gidiyorsun? Yüreğin ben söz konusuyken her şeye yetiyor da... Ben ölmeyeyim diye hayatımı mahvetmeye yetiyor da... Beni sevdiğin için benim adıma karar verme haddini ve cesaretini kendinde buluyorsun da... Benim için Leo'ya mı yardım edemiyorsun?!" Kaşlarım havalandı. "O gün geldiğinde karşıma çıkan adamı, ben tanıyor olacak mıyım peki sence?! Ben bir Bora tanıdım.

Nazlı için ölür de öldürür de dediğim bir Bora tanıdım. Sonra tanıdığımı sandığım adamın başka biri olduğunu zannettim ama değilmiş de. Öyle ya da böyle değilmiş işte! Nazlı için Nazlı'yı da kendini de öldürmüş Bora işte! Sonra o Bora, benim tekrar karşıma çıktı... 138 gün önce... Bora bana, '*Eğer bambaşka şartlarda olsaydık, Leo gibi bir oğlum olsun isterdim,'* deyip de sonra ona sırt çeviren biri değil... Değildi. Yani o gün karşıma çıkan adam da Bora olmayacak. Olsa olsa, bir hayal kırıklığı olur. Her şeyiyle."

Gitmek üzere arkamı döndüğüm sırada, eli nabzımın attığı yerden bileğimi yakaladı. "Şimdi de hayal kırıklığı değil miyim zaten senin için?" diye sordu, cevabı kendi kendine zaten vermiş gibi. "Mektubu okuduktan sonra, herhangi başka bir duygun oldu mu? Beni gördüğün yerde yüzüme tükürmek, öldüysem de mezarıma tükürmek istemedin mi? Benim *değdi* diye kendimi yırttığım kadar, sen *Allah belanı versin* diye avaz avaz bağırmak istemedin mi?!"

"Ne yüzüne tükürdüm ne de *Allah belanı versin* diye bağırdım dakikalardır, farkında değil misin?" diye sordum, şaşkınlıkla. Benim yüzüme yayılan şaşkınlık bir aynanın yansıması gibi onun yüzüne sıçradığında, kaşlarını çattı. "Tek bir duygu hissetmedim, onlarcasını hissettim. Hissettiklerimden korktum hatta. Ama bu duygulardan biri bile hayal kırıklığı değildi." Kaşları çatıldı. "Oradan baktığında ne görüyorsun bilmiyorum... Beni sevmediğin ve kullandığın için çok mu mutluydum sence? Barışmış mıydım bununla? Önemsemiyor muydum ya da sence bunu? Sadece iyileşiyordum, o kadar... Beni aslında sevdiğini, çok sevdiğini öğrendim, neden hayal kırıklığı olasın benim için? Anıl'ın ve benim orada ölmemizi kabul etmediğin için, neden hayal kırıklığı olasın? Teşekkür edecek değilim. Yaptığın korkunç bir şey ve bu nasıl sindirilir, onu da bilmiyorum ama..." Dilimin damağına yapıştığını hissettim. "Çok kötü bir kabustan uyandım. Bunun için neden hayal kırıklığı hissedeyim?!"

"Sence bunu... Konuşarak aşacak şansımız var mı?" diye sordu. Gözlerine bakakaldım. "Beni affetmesen bile, terk

etmeyecek kadar beni anlar mısın bir gün?" Bilmediği her şeyden korkan Nazlı, bu ormanın bir yerlerinde saklandığı yerden çıktı ve üzerime atlayıp bana sımsıkı sarıldı. "Seni iyileştirmeye kaldığım yerden devam etmeme izin verir misin? Lütfen, seninle içeriye girebilecek cesareti bulmam için..." Bakışları aman dilenir gibiydi. "Bana bir umut ver Nazlı. Küçücük de olsa bir umut ver."

"Bilmiyorum," dedim, korkuyla. Başımı iki yana sallarken, avucu arasındaki bileğimi çektim ve kollarımı bağladım. "Düşünmek istemiyorum da... Özür dilerim ama şu an, bundan daha önemli bir konu var, en azından benim için..." Ruhumu kavuran soğukla beraber, şiddetli bir titremenin benliğimi ele geçirdiğini hissettim. "Her şey çok karışık şu an... Ve bu ertelenebilir... Anda kalabiliriz... Şu anda... Leo'nun yanımızda olmadığı anda... Eğer beni bilmediğim bir dehlize çekersen kaybolurum. Lütfen bunu yapma. Şimdi değil." Gök gürleyince irkildim ve başımı gökyüzüne çevirdim. "Hava kararacak. Benim artık süslü salona gitmem lazım. Ve cebimde, sana umut verecek bir kelime yok. Ne olacağını sadece zaman gösterebilir. Ölebilirdin de Bora, üzerinde bomba yüklü bir yelek vardı. O zaman nasıl iyileşecektim? Nasıl iyileştirecektin beni? Dün gece nasıl ki bugünü bilmiyordum, şimdi de yarını bilemem. Belki aşarız, belki aşamayız. Bilmiyorum. Hatta eğer bencillik gibi algılamazsan, ben senin gelmenin bana umut olacağını düşünüyorum."

On saniye boyunca gözlerime baktı ve en sonunda, yemin eder gibi, "Sadece senin için," dedi.

"Tabii Leo için de," dedim, pazarlık yapar gibi. Çatılmış kaşlarımı tekrar gözlerine diktim. "Sadece benim için olamaz."

"Sadece ikiniz için," dedi, *makul* der gibi. "Benden fazlasını asla ama asla istemeyeceksin Nazlı. Seninle geleceğim. Leo'yu bulacağım. Gerekirse alacağım, sana getireceğim. O kadar."

"Gerekirse gidip beraber alacağız," dedim, düzeltir gibi.

"Her neyse," dedi, bezgin bir tavırla. "Sadece o kadar. Fazlası yok."

"Yok," dedim. Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Tek bir şey rica edeceğim senden," dedi, ciddiyetle. Başımı salladım. "Beni o hayvanat bahçesinden kimseyle muhatap etme. Ağzını açanın ecdadını sikmeden nasıl duracağımı inan ki bilmiyorum." Kaşlarını çattı. "Gerçi o Gökhan olacak şerefsize de şu an acayip uyuz olmuş durumdayım benden bebeğimizi sakladığı için, onun da sırası gelecek ama... Aydın denilen şerefsiz abisi de sözümü çiğneyip mektubu sana vermiş..." Elimi bıraktığında öfkeden delirmenin eşiğine gelmişti. "Ben içeride kiminle muhatap olacağım amına koyayım?!" dedi ama bana değil, kendine.

"Ben varım," dedim. Ne yapıp ne edip, bu oyunu Gökhan'ın kurduğunu Bora'nın şu an öğrenmesini engellemem gerekiyordu. "Selim de var. Adamların... Ayrıca Aydın'ın bir suçu yok... Mektubu ondan zorla aldım, zaten karşısında Annie vardı ve aptala dönmüştü. En zayıf anıydı belki de."

Merakla, "Aydın yeni öğrendi değil mi?" diye sordu.

"Evet. Havaalanındayken," dedim.

Bora başını beni onaylar gibi salladı. "Gökhan ne zaman öğrendi?" diye sordu.

"Bora vakit kaybediyoruz," dedim, çaresizce.

Sıkıntılı bir nefes verdi ve arabaya doğru yürümeye başladık. Zeki bir adamdı ve bugüne dek sadece, elindeki eksik bilgilerden mütevellit sonuca ulaşamamıştı. Bu saatten sonra detayları kavraması hiç de zor değildi ve kimse anlatmasa da üzerine biraz düşününce, parçaları birleştirmeye başlayacaktı. O sessizliğe gömülürken, ben de kafamı toplamaya çalıştım. Şoför koltuğuna benim oturmamı ister gibi, doğrudan yan koltuğa geçti. Belki de onu kendi haline bırakmam da yanlıştı çünkü sustukça düşünecekti. Bora'nın her detayı geç öğrenmesini nasıl sağlayacağımı, nasıl sağlayacağımızı gerçekten bilemiyordum. Leo için Bora'nın sakinliğine ihtiyacımız vardı. Kaldı ki Leo'yu

kurtarmamız için, ikna edilmesine ihtiyaç olacağını bile düşünmemiştim. Hele ki mektubu okuduğumu söylemek zorunda kalacağımı, asla. Bu olsa olsa, Gökhan'ın kafasına silah dayadığında falan ortaya çıkaracağım bir şey olabilirdi ki o da vicdanımdan. Fakat Gökhan'a, Bora kadar olmasa da mektupta okuduğum satırlar yüzünden, ben de çok öfkeliydim.

Hem suçlu, hem güçlü deyiminin vücut bulmuş hali olan Gökhan'ı bir kaşık suda boğmamak için sebeplerimi alt alta sıralayıp, en başa kocaman harflerle *LEO* yazdım.

Bora beni sevmediği için ve ben Mehmet Şahindağ'a giden yolda bir piyon olduğum için, Gökhan'ın bana yaptığı her şeyin sebebini, zamanla anlamış ve Beyza Karabey'in yaşadığını sakladığı için içinde bulunduğu sıkışıklığa vermiştim. Fakat Bora beni aslında seviyorken, Gökhan'ın şuursuzluğunu nasıl anlayacağımı bilemiyordum. Anlamak zorunda da değildim fakat eğer ona karşı kindar tarafımla hareket edersem, Bora onu öldürmeye kalktığında -ki bu er ya da geç olacaktı- kılımı kıpırdatmazdım. Bu da facia olurdu ve ben o kadar da kötü bir insan değildim. Gökhan Leo'nun amcası, Sergio'nun kardeşi, Annie'nin en zor zamanında yardım edeniydi ve ölmesine izin veremezdim.

"Bu Gökhan beyinsizi!" dedim, öfkeyle. Yüzümü bir hışım Bora'ya döndüğüm yetmiyormuş gibi, arabayı da aniden frene basarak durdurmuştum. "Beni Caner Kozan'la oynadığın gece, gerçekten de senden habersiz mi götürdü kumarhaneye?! İyi polis kötü polis diye bir oyun yoktu yani, öyle mi?! Aynı yaşandığı gibi oldu o gece, değil mi?!"

Bora kısa bir an şaşkınlıkla çerçevelenen yüzüyle, başını *evet* der gibi salladı. "9 Haziran'a kadar, her şey gerçekti. Aynı yaşandığı gibi." İçime çektiğim derin nefesle beraber öfkemin arttığını hissettim. "Arabayı benim kullanmamı ister misin?" diye sordu.

"Gerek yok," dedim ve arabayı çalıştırdım.

Gökhan'ı öldürmemek için gaz pedalına yüklendim. Mektubu unutmam lazımdı. Bildiğim her şeyi unutmam ve

şimdiye odaklanmam lazımdı. Gökhan'ı da unutmam lazımdı. Hatta herkesi unutmam ve sadece Leo'yu düşünmem lazımdı. Minik aslanı.

♠

Aydın geçen zamanı reddedercesine, hala ahşap çardakta oturuyordu. Arabayı garajın önünde durdurduğumda ayağa kalktı ve biz arabadan iner inmez, emre amade bir biçimde "Kara," dedi. Bora Aydın'ı tepeden tırnağa süzmüş ve düzgün görünen kıyafetlerine rağmen, içinde bir yerlerde ne kadar büyük bir dağınıklık olduğunu fark etmişti. "Gelir misin gelmez misin bilemedim ama seni bekledim."

"Leo'nun bulunması lazım," dedi Bora. Kendi içinde hissettiği ne varsa bir kenara ötelemiş bir vaziyette Aydın'a bakıyordu. Fiilinde birinci tekil şahıs kullanmıyordu çünkü bunun Aydın için birinci çoğul şahısa tekabül edeceğini biliyordu. Her ne kadar gereklilikten bahsetse de ortaya konuşuyor ve Aydın'ı bu gerekliliğe dahil etmiyordu. "Bi' bakacağım."

"Benim kafa uçuyor," dedi Aydın, derdinden yakınır gibi. İşaret parmağını şakağına yaklaştırıp, iki tur döndürmüştü de. "Ama sen ne dersen, benim için o. Seni bekledim. Başka n'apılır bilemedim."

Bora içine okyanus karası gözleri kadar derin bir nefes çekerken, "Eğer gelmezsen anlarım..." dedi. Samimiyetle kurduğu bu cümle, kendi başına gelenlere bakmaksızın Aydın'la empati yapabilecek kadar düşünceli davranması, kalbimi sıkıştırmıştı. Gökhan, evin aralık olan kapısından bize bakıyordu ve Bora'nın müstakbel şerri beni ölesiye korkutuyordu.

"Geleceğim," dedi Aydın, kararlılıkla. "Ama öncesinde bilmen gereken bir şey var." Nefesimi tuttum. "Yeniden Kara'nın adamı olmaya layık değilim," dedi. Beyza Karabey'le yaşadıklarını anlatmaya kalkmayacaktı değil mi?!

"Ne?" dedi Bora, dümdüz bir ifadeyle.

Aydın gözlerimin içine baktı. "Yenge," dedi. Yutkundu. "Mektubu okudu." Bu itirafa sevinilir miydi bilinmez, ben

sevinmiştim. Şu an beni satıyor olsa bile. "Ve senin bunu bilmeni istemiyor ama... Bunu yapamam..."

"Edecek küfrüm bitmedi daha sana da... Sonra..." dedi Bora. Başını sağa ve sola yatırırken, Gökhan'ı gördü. "Neyse," dedi gözlerini Gökhan'dan çekmeden. "Hadi girelim."

Gökhan bizim ona yaklaşmamızı beklemeden içeriye girmişti bile. Bora eve doğru yürürken, bahçedeki OCTO'nun adamlarına kısa bir bakış atmış, Selim'e de başıyla içeriye girmesini işaret etmişti. Adımları uzun ama ağır, tereddütlü fakat sertti. Eve önce ben girdim, o da peşimden geldi. Aydın ve Selim ise bizim hemen arkamızdaydılar. Süslü salona doğru ilerlerken kulaklarımıza dolan Beyza Karabey'in çığlıkları karşısında, kimin ne hissettiğini merak etmiştim.

Beyza Karabey, Gökçe'nin günün birinde bira döktüğü koltukta oturuyordu, ayaklarının dibinde de Sergio ile Bat vardı ve onu teselli ediyorlardı. Gökçe'nin döktüğü bira, beni terastaki şezlonglara kadar çıkarttı. Bora'nın ablasının fotoğrafını henüz yakmadığı, cüzdanında taşıdığı ve ablasını çok sevdiği günlerden bugüne ulaşmam çok zordu. Bora, sanki ablası yaşamıyormuşçasına yüzünü ona dönmemişti fakat Aydın dikkatle, karşısında çaresizce ağlayan kadına bakıyordu. Beyza Karabey ise bizim salona girdiğimizi ancak ve ancak, Tarantula, "Kara!" diye seslendiğinde fark etmişti.

"Bora... Bir şey yapmamız lazım!" dedi Sergio, Tarantula'nın konuşmasına fırsat vermeden. Beyza Karabey'in ayaklarının dibinden kalktı ve hızla yanımıza geldi.

"Önce konuşalım Fox!" dedi, Tarantula. Sesinde ve yüzünde uyarı dolu bir ifade vardı. "Önce Kara'nın bizi dinlemesi lazım."

Beyza Karabey'in gözyaşları durmasa da çığlıkları durmuştu ve kitlenip kalmış gibi kardeşine bakıyordu. Çok uzun zaman sonra ilk kez kardeşine bu kadar yakın olsa da öyle uzaklardı ki aralarında yıllar, yollar ve yalanlar vardı.

Birbirlerine ulaşmaya kalksalar da birbirlerine sarılabilene dek ömür geçerdi.

"Sırası değil!" dedi Sergio, sertçe.

Bora bakışlarını bir Sergio'ya bir Tarantula'ya çeviriyor asla ama asla Beyza Karabey'e ya da herhangi başka birine değdirmiyordu.

"Fox! Eğer tüm bunların nasıl olduğunu anlamazsa, bize yardım da edemez değil mi?! Ucunda Leo'nun hayatı var!" diye bağırdı Tarantula.

Annie, Tarantula'nın bağırmasıyla beraber yeniden çığlık çığlığa ağlamaya başladı. Gökhan'ın da içi en az benimki kadar kıyılmış olmalı ki, önünü sonunu düşünmeden Beyza Karabey'in yanına ilerledi, oturdu ve elini tuttu. Bu Bora için de fazla olmalıydı ki, şaşkınlıkla Gökhan'a baktı. Belki de *Annie'den hoşlandığını düşündüğü Gökhan'ı* sorguluyor, Gökhan'ın o zaman verdiği tepkinin sebebini ancak anlıyordu. Aydın da Bora kadar şaşkındı fakat onun düşündüğü başka olmalıydı. Aydın, her şeyi nasıl Gökhan'ın başlattığına takılı kalmış olmalıydı.

Yalnızca Beyza Karabey'in çığlıklarının doldurduğu odaya, Gökhan'ın sesi karıştı: "N'olur sakin ol artık... Bulacağız Leo'yu..."

"Oğluma bir şey yapacak Gökhan!" diye feryat etti Beyza Karabey. Anne olmanın yükü öyle ağırdı ki, yüreğinde herhangi bir sorguya ya da kavgaya yer olmadığı belliydi. "Oğlumu istiyorum! Ona bir şey olursa ben yaşayamam! Oğlumu öldürür o! Oğlumu yaşatmaz! Gökhan ben yaşayamam! Oğlumu getir bana! N'olur!"

"Görmüyor musun halini?" dedi Sergio, Tarantula'ya. Bora, Sergio'ya baktı. "Bora... Bu gizli düşman her kimse, onun kim olduğunu anlamak, bulmak, çözmek zorundasın! İstihbarat'tan yardım alamayız! Beyza'nın yaşadığı öğrenilmemeli! Bu hem suç... Hem de Beyza'yı onlarca atmacanın önüne yem diye atmak olur bu! Gizli tutmak zorundayız! İş sende bitiyor! Bize yardım et!"

"Beni alsın n'olur..." dedi Beyza Karabey, hıçkırıklarının arasında. Var gücüyle Gökhan'a sarılmıştı. "Arayalım! Beni alsın! Ben gideyim, oğlum gelsin n'olur! Oğlumu öldürür yoksa. N'olur Gökhan n'olur!"

Falcon, Bat, Selim ve Alp ne yapacaklarını bilemez bir şekilde, birinin bir şey demesini bekliyorlardı. Aydın dudakları titreyerek, karşısında hüngür hüngür ağlayan kadını izleme eylemine asla son veremiyordu. Sergio ve Tarantula'nın gerginliği, Beyza Karabey'i daha çok ağlatıyor, daha çok Gökhan'a sığındırıyordu. Gökhan'ın da gözyaşları Beyza Karabey ile beraber akıyordu. Bu oyunun iki kurucusu, birlikte ağlıyorlardı ve hepimizin gözleri dolmasa da içimizde bir yer tükeniyordu.

Belki de Bora hariç, hepimizin. Çünkü o soğukkanlılığını korumak konusunda oldukça iyi olmalı ki, bakışlarını bana çevirdi. "Şu herif sana tam olarak ne dedi. Eksiksiz anlatman lazım bana. Bu kez detay atlamadan Nazlı."

"O gün sen aradığında, biz Sergio ile beraber, Annie'yle buluşmuştuk..." dedim. Bora'nın ifadesiz bakışları bir anlığına Sergio'ya değdi. "Seninle tuvalette konuştum. Kapının altından bir zarf attılar. Notta, *'Beyza Karabey'in hayatta olduğunu önce kim öğrensin?A- Mehmet Şahindağ, B- Bora Karabey. Eğlenceli bir oyuna başlıyoruz Nazlı. Hazır mısın?'* yazıyordu. Kabinden çıkınca bir kadın vardı. Sonra ben o kadınla çıktım gittim." Bora uzun uzun, eksiksiz anlattığım her bir detayı, gözlerini gözlerimden çekmeden dikkatle dinlerken, sadece *"Gökhan'ı takip ederek anlamış Beyza Karabey'in yaşadığını..."* dediğim sırada Gökhan'a bakmıştı. Fakat bu sırada Gökhan'ın gözleri yumuluydu ve yavaşça Beyza Karabey'in sırtını okşuyordu.

"Sözde bu düşman bendim," dedi Sergio, cümlem bittiğinde. Öfkeden kör olmuş bakışları Tarantula'yı buldu. "Ama ben de hep senden şüphelendim. Biliyor musun, şimdi bu şüphelerimde daha ısrarcıyım. Beyza'nın Mehmet pezevengini öldürmemesi için her şeyi yaptın, Leo'nun bile adını geçirdin, hepimiz gördük! Ve Leo birden kaçırıldı!"

Annie dehşete düşmüş gibi Gökhan'dan ayrıldı ve kardeşiyle aynı renkte olan gözlerini Sergio'ya dikti. "Çınar!" dedi, kızgınlıkla. Burnunu çekti. "Saçmalama!"

"Ne saçmalama?!" diye bağırdı Sergio. Aydın'ın da dikkati dağılmış olmalı ki en nihayetinde bakışlarını Beyza Karabey'den çekmiş ve konuya dikkat kesilmişti. "Neden Tarantula olmasın?!"

"Tarantula bunu yapmaz!" dedi Lion, kendinden emin bir ifadeyle. Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Sadece zaman kaybediyoruz Allah kahretsin! Yine birbirinize düştünüz! Birbirinizden şüphelenmeye başladınız! Oğlumu bu şekilde bulamayız ki! Oğlumu bulabilene kadar başına ne gelir Allah bilir! Öldü mü kaldı mı Mehmet bilmiyoruz bile! Ölmediyse, bu düşman her kimse oğlumu ona verdiyse, belki de oğlumu öldürdü bile!"

"Ya bu herif neden kendi oğlunu öldürsün?!"

Bora en sonunda, tahammülsüzlük dolu bir serzenişle de olsa dile gelmiş ve en sonunda, isyan dolu bir ifadeyle de olsa gözlerini ablasının gözlerine değdirmişti.

"*Leo'yu bulalım, Leo'yu kurtaralım, Leo'yu öldürür...* Herkes papağan gibi aynı şeyleri söyleyip duruyor! Bir susun artık! Yeter!" Bora'nın bakışları Tarantula'ya çevrildi. "Hiçbirinizi çekecek takatim yok! Hiçbirinizle de muhatap olasım yok! Bana geliyorlar bak örümcek adam, uyarmadı deme! Leo'yu bulacağız eyvallah ama şunu bir netleyelim: O orospu çocuğu, kendi oğlunu öldürecek son insan! Eğer çocuğun annesi başkası olsaydı böyle düşünmezdim ama bu şartlar altında, çocuğun kılına zarar verecek hali yok! Kendi oğlu! On senedir, *öldü de öldü* diye kendini yırttığı oğlu hem de! Ancak o çocuğu koz olarak kullanır, o da çocuğun annesini de yanına almak için!"

Beyza Karabey hayatı boyunca bu anı beklemiş gibi derin bir nefes aldı. "Bora..." dedi, yavaşça. Bora ablası kendisine hitap edince dudakları arasında bir şey mırıldandı ama ne dediğini anlayamadım. "Leo, Mehmet'in oğlu değil."

Bora'nın aniden Beyza Karabey'e çevrilen kapkara bakışları, günün en büyük şaşkınlığına sahiptiler. Önce kaşları çatıldı, sonra yüzünü hafifçe sağa eğdi. "Anlamadım?" dedi. Birkaç saniye boyunca ablasının yüzüne baktı. "Neyden bahsediyorsun sen? Kim babası o zaman, Mehmet değilse?" Beyza Karabey bakışlarını Aydın Demir'e çevirdiğinde, Bora da onun bakışlarını takip etmişti.

Aydın da en az Bora kadar şaşkındı.

"Leo," dedi Beyza Karabey, titreyen sesiyle. "Aydın'ın oğlu."

138.Bölüm

Hepinizi çok seviyorum, iyi ki varsınız.

♠

Aydın'ın dudakları bir miktar açılırken, kalbimde beliren sancıyı tarif edecek kelimelerimin olmadığını hissettim.

Aydın, Bora'ya baktı. Bora'nın şaşkın kapkara gözlerinde her ne gördüyse, başını hafifçe aşağı ve yukarı salladı. Bora hayretle Beyza Karabey'e döndü. Beyza Karabey, gözlerinden süzülen yaşları silerken, yüzünde kocaman bir suçluluk duygusu peyda olmuştu. Bu duygunun sebebi ise oldukça açıktı: Kardeşine yalan söylediği için. Oğlunun babasının Mehmet Şahindağ değil Aydın Demir olması, belki de on yıldır yaşadığını gizlemesinden bile daha ağır olabilirdi. En azından onun için ve kardeşi için. Çünkü onlar, bir zamanlar, birbirlerinin en iyi arkadaşıydılar ve bu, arkadaşlıklarının arasına giren en büyük sırdı. Bora'nın ablasının günlüğünden yırttığı sayfalardan birinin yanına, bir soru işareti karaladığı bir sırdı, hatta.

"Mehmet bunu anlar," dedi Beyza Karabey, utana sıkıla. "Anladığında da..."

Sessizlik oldu. Bu sessizlikte Bora'nın bakışları yeniden Aydın'ı bulmuştu. Aydın zorlukla yutkunurken, duyduğu gerçeği sindirmeye çalışıyordu. Hiç kimse konuşmuyordu. Beyza Karabey'in kesik hıçkırıkları dışında, hiç kimseden herhangi bir ses çıkmıyordu. Muhtemelen Bora, Aydın'ın bir şey söylemesini, bir tepki vermesini bekliyordu ama Aydın'ın gücü yoktu.

Bora'nın da gücü kalmamış olmalıydı ama o yine de on dokuzuncu saniyede süslü salona yayılan sessizliği bozdu:

"Mehmet'le beraberken, Aydın'ın babası olduğu bir çocuğa hamileydin... Ve o çocukla Mehmet'e gittin..."

Bora'nın kelimeleri, kapkara gözleri kadar ağır ve sertti.

"Sonra onunla evlenmeye karar verdin..."

Beyza Karabey'in yüzüne yayılan keder, gerçekler görünenden çok daha farklı olduğu içindi.

"Düğününüzde o beni vuracakken seni vurdu... Öldün... Ama ölmemişsin... Belli ki kaçtın... Belki de bebeğin babası Mehmet değil diyedir, kim bilir..."

Beyza Karabey'e değen kurşunun yeltenip de yapamadığını Bora'nın kelimeleri yapabilirdi.

"En son Mehmet'i seviyordun. Çok seviyordun. Uğrunda ölecek kadar çok seviyordun. Üstünde gelinliğin, sözde son nefesin... Mehmet'e zarar vermeyeyim diye çırpınıyordun... Bir söz aldın benden... Ama şimdi Mehmet'ten, onu öldürmek isteyecek kadar nefret ediyorsun. Annenin babanın katiliyken bile etmediğin, edemediğin nefreti şimdi ediyorsun..."

Bora'nın kapkara gözlerine bakmaya dayanamayan Beyza Karabey, gözlerini yumdu. "Biz senin, bizim tarafımızda olduğuna emin miyiz ya?!" diye sordu Bora. Beyza Karabey dudaklarını var gücüyle dişlemişti. "Ne malum senin Mehmet'in tarafında olmadığın?"

"Saçmalama Bora!" dedi Çınar Akbulut, sert bir tepki vererek. "Ne dediğinin farkında mısın?! Aklın alıyor mu bunu?! Aklın mı durdu?! Oğlu kaçırıldı! Mantıklı davran! Mehmet'in tarafında olmak ne kazandırabilir ona?!"

"Ne mantığı lan?!" diye bağırdı Bora. Öfkesi titreşimlere ayrılarak etrafımıza yayılıyor ve hepimizi geriyordu. "Aklımın almadığı her şeyi son birkaç saat içinde yaşadım!"

"Haklısın ama-"

"Sen sakın konuşma lan!" diye bağırdı Bora, Gökhan'a. Beyza Karabey gözlerini açarken, Bora tekrar Sergio'ya dönmüştü. "Bu konuşmaya yeltenen herif var ya... Bana günün birinde, canımı çok yakan ama karşı çıkamadığım bir önermeyle gelmişti. *'Kara! Eğer Beyza, Mehmet'in, senin ya*

da ailen için ama doğrudan sevdiğin kadın için bir tehdit oluşturacağını düşünseydi... Esasen, öldürülmesi gerektiğine ikna olurdu... Ama... Dahası da var... Eğer bugün senin sevdiğin kadın, Mehmet'i öldürmek isteseydi, Beyza gözünü kırpmadan senin sevdiğin kadını öldürürdü,' demişti. Al sana mantık!" Tıpkı Çınar Akbulut gibi, Beyza Karabey de şaşkınlıkla Gökhan'a bakmıştı. "Ben bugün... Oradan buraya nasıl geldik anlamıyorum..."

"Her şeyi anlatacağım..." dedi Gökhan. İfadesi kararlılıkla dolup taşıyordu. "Her şeyi..."

"Ne zaman öğrendin Gökhan?!" diye sordu Aydın. Sesi oldukça derinden, hatta kısık çıkmıştı. "Ben... Yana yakıla Leo'nun babasını ararken... Sen biliyor muydun?" Sanki aldığı nefes ciğerinden taşıyormuşçasına öksürdü. "O kadarını da biliyor olamazsın herhalde, değil mi?! O kadar da değildir... Değil mi?!"

O kadardan da fazlasıydı ama bu konunun zamanı değildi.

Ve bu konunun zamanı olmadığını kanıtlar nitelikte süslü salona yayılan Gökhan'ın telefon melodisi imdadıma yetişmişti fakat hayra mı vesileydi yoksa şerre mi bilemiyordum.

Gökhan telefonu kulağına götürdü ve "Alo?" dedi. Kaşlarını çattı. "Sen kimsin?!" dedi sertçe ve İngilizce konuşarak. Zorlukla yutkunurken bakışlarını Bora'ya değdirdi. "Yanımda," dedi.

"Kim o?!" dedi Annie, hızla.

Gökhan ayağa kalktı. Telefonu hoparlöre verirken, Annie'ye sessiz olmasını işaret etmişti. "Konuş, seni duyuyor!" dedi, telefona.

"Merhaba Kara!" dedi, telefondan gelen mekanik ses. Annie bir şey diyecekti ki, hızla yanına ilerleyerek bakışlarımı yalvarırcasına gözlerine diktim. Kardeşinin neredeyse aynısı olan gözlerindeki acıyı nasıl sileceğimi bilemesem de beni kıramayacağını ve sessiz kalacağını biliyordum. "Kendi telefonunu kapatmışsın, sana ulaşamadım." Annie'nin elini tuttuğumda, Bora'nın bakışları

elimize kaymıştı. Bunu yadırgadığını fark ettiğimde, telefondan bir kez daha gelen mekanik sesi duydum: "Konuşmayacak mısın Kara?"

Bora bakışlarını elimizden çekerken, Gökhan'ın elinden telefonu aldı. "Tanımadığım insanlarla konuşmayı sevmem."

"Ama biz tanışıyoruz..." dedi, mekanik ses. OCTO tetikteydi; Tarantula, Alp ve Falcon'a gerekli emri vermişti ve bilgisayar başında hızla bir şeyler yapmaya başlamışlardı. "Hem de çok iyi tanıyoruz birbirimizi..."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Bora, pürüzsüz bir tonlamayla.

"Adalet," dedi mekanik ses. Gökhan, çatık kaşlı çehresini Aydın'a çevirmiş ve ona sorarcasına bakmıştı. Fakat belli ki Aydın'ın da herhangi bir şey anladığı yoktu. Hepimiz gibi. "Bana yaşattığının aynısını yaşamanı istiyorum Kara."

Bora güldü. "Ona adalet değil, intikam denir." Telefonu masanın üzerine koydu. Avuç içlerini masaya yerleştirerek, telefona doğru eğildi ve biraz kısık bir tonlamayla, "İntikam isteyen de kaçak dövüşmez!" dedi.

"Ben kim olduğumu asla söylemeyeceğim Kara!" diye çıkıştı, mekanik ses. Sergio dudaklarını ısırarak Annie'ye baktığında, avucumdaki eli okşadım. "Ama sen... Öyle ya da böyle... Benim kim olduğumu anlayacaksın..."

"Oyun oynamak istiyorsun," dedi Bora.

"Sen oynayacaksın. Kumar. Ve benim blöf yapıp yapmadığımı da asla bilemeyeceksin..." dedi, mekanik ses.

"Sadede gel," dedi Bora, sertçe.

"Guerra'yı neden öldürdüğümü biliyorsun... Kumarhanelerin sende kalmasını istiyordum. Bugüne kadar. Bugünden sonra, benim olacak o imparatorluk," dedi, mekanik ses.

Annie iç çekerken, Bora kocaman bir kahkaha atmıştı. "Kumarhaneler senin olduğunda, imparatorluk da senin mi olmuş oluyor?" diye sordu Bora, alayla. Başını iki yana salladı. "Öyle devir teslimle, tapu değişimiyle falan kral mı olunuyor?!"

"Tam olarak değil," dedi mekanik ses. Bora'nın alaycılığından asla etkilenmemişti. "Fakat sen, benim *as* olduğumu herkese duyuracaksın!"

"Başka bir emrin var mı?" diye sordu Bora.

"Evet var..." dedi mekanik ses. "Ablan yaşıyor... İnsanlar normalde kardeşlerini kaybettiklerinde acı çekerler ama senin kardeşine kavuştuğunda yaşadığın acı daha büyük oldu, değil mi Kara?!" Mekanik olmasına rağmen, kelimelerindeki ezici vurguyu seçmek mümkündü. "Açıkça itiraf et! Beyza Karabey'in ölümü mü daha çok yıktı seni, yoksa aslında yaşıyor olduğu mu?!" Annie elimi tüm gücüyle sıkarken, süslü salondaki herkesin hepten gerildiğinin farkındaydım fakat belki de hiç kimsenin Bora kadar gerilmeye hakkı yoktu. "On yıl! Sadece senden değil, benden de çok şey götürdü! Mehmet Şahindağ'ın seninle olan savaşı, beni yok etti! Beni kullandın! Beni bu savaşta kullandın! Beyza Karabey öldü diye, sen herkesi öldürdün Kara! Ama yaşıyormuş değil mi?! O yaşarken, seni öldürmüş aslında!"

"Hala diğer emrini duymadım," dedi Bora. Konuşan kişinin sesi mekanikti, Bora'nın da tavırları. "Söyleyecek misin yoksa kapatayım mı?"

"Eğer bu çocuğun kurtulmasını istiyorsan..." dedi mekanik ses. Birkaç saniye güldü. "Tabii yeğeninin senin için bir anlamı var mı bilemem ama çocuk sonuçta... Eğer kurtulmasını istiyorsan, kardeşini öldüreceksin."

Bora eğildiği masadan doğrulurken, Selim'e baktı. Selim gözleriyle aldığı emirden sonra, hızlı adımlarla süslü salondan ayrıldı. Aldığı emir belliydi: Begüm'e ulaşacak, onun güvenliğinden emin olacaktı.

"Artık Begüm Karabey mi olur... Beyza Karabey mi olur, orası sana kalmış... Ama sen öldüreceksin!" dedi, mekanik ses.

"Neden ille de kardeş?" diye sordu Bora. Yüzüne ve sesine yayılan şaşkınlığı kontrol edememişti. "Hayır, genelde beni

karımla tehdit ederler de... O yüzden, sırf merakımdan soruyorum."

"Kardeşin acısı geçmez!" dedi, mekanik ses. Öfkesi kanlı canlıydı. "Kardeşin acısı, ne yaparsan yap geçmez! Bunu senin iyi bilmen lazım! Bunu... Senin... Çok iyi... Bilmen lazım...!"

Bora derin bir nefes aldıktan sonra, "Senin kardeşini mi öldürdüm?" diye sordu.

"Evet!" dedi, mekanik ses. Kısa süreli sessizlikte Bora yumruğunu sıkmıştı. "Üstelik kardeşim suçsuzdu! Kurban oldu! Senin ablan öldü diye öldü benim kardeşim! Sen benim kardeşimi öldürdün! Beni kullandın! Kandırdın! Benim kardeşim suçsuzdu! Sana o kadar saygı duyuyordum ki Kara! Seninle ortak bir acıyı paylaştığımızı düşünüyordum! Hatta, *Kara nasıl ablasını öldüren bir adamı, sırf ablasına söz verdiği için yaşatıyor* diye düşünüyordum! Çünkü kardeşini senden alan bir insanın aldığı nefese tahammül edemezsin!" Bora yumruk yaptığı elini yavaş fakat seri aralıklarla masaya vurmaya başladı. "Ama sonra bir gün... Öğrendim ki... Benim kardeşimi benden alan, senmişsin! Başta inanmadım! *Onun da ablası öldü* dedim! *Kardeş kaybeden biri, bunu yapamaz* dedim! Ama yapmışsın! Bunu öğrendiğimde bile seni anlamaya çalıştım ben! Ta ki ablanın yaşadığı gerçeğini öğrenene kadar! Benim kardeşim neden öldü o zaman?! Adalet istiyorum Kara! Senin de bir kardeşin ölmek zorunda! Sen öldürmek zorundasın! Yirmi dört saat içinde! Yoksa ben bu çocuğu öldüreceğim!"

Telefonun kapanmasıyla beraber, süslü salona yayılan sessizliği ilk Falcon bozmuştu: "Sinyalden hiçbir şey çıkmadı."

Beyza Karabey elini avucumdan çekmişti ve bembeyaz olmuş bir yüzle, halıya bakıyordu. "Kim bu herif Kara?!" dedi Sergio. Beyza Karabey'in gözlerinden akan bir damla yaş, Bora birinin kardeşini öldürdüğü için miydi yoksa kendi kardeşlerinden birini asla öldüremeyeceği için miydi bilmiyordum.

Selim'in süslü salona gelmesiyle beraber, Bora'nın bakışları doğrudan onu buldu. "Sorun yok abi. İstersen ben de gideyim Begüm Hanım'ın yanına."

"Git," dedi Bora. Eli cebine ulaştı ve cebinden telefonunu çıkarttı. Telefonunu açarken, "Ne olup bittiği hakkında, herhangi bir şey öğrenmeyecek Selim," dedi.

"Tamam abi," dedi Selim.

"Sana bir şey soruyorum!" dedi Sergio, bağırarak. Leo'yu o kadar çok seviyordu ki, kabına sığmaz deli hallerine geçmişti ve karşısındaki Bora olmasa, belki de çoktan onu zorla konuştururdu.

Annie'nin yüzü buruşurken, Tarantula sertçe, "Fox!" diye uyarıda bulunmuştu. Çünkü Sergio'nun karşısındaki Bora'ydı ve onun biraz olsun sakin kalması gerekiyordu.

Bora telefonunu cebine koydu ve bomboş bir ifadeyle Sergio'ya baktı. "Ne?!" dedi.

"Kim bu herif?!" diye sordu Sergio.

"Belli ki sen değilsin işte Çınar. Sakin ol," dedi Bora. Gülümsemesi alaycıydı. "Örümcek adam da değil, derin bir nefes alabilirsin." Aydın'a döndü. "Büyük masayı topla. Derhal İstanbul'a gelsinler. Kara'nın emri. Herkesin geldiğinden emin olduktan sonra da zahmet olmazsa kendini öldür." Gökhan'ın ve Annie'nin bakışları aynı anda Bora'ya çevrildiğinde Bora'nın yüzündeki gülümseme arttı. "N'oldu?" dedi Gökhan'a. "Aydın'ın ölümünü kaldıramayacaksan, peşinden sen de gidebilirsin, hiç gocunmam."

Aydın boğazını temizledi ve "Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Siktir git amına koyayım, büyük masayı topla!" dedi Bora, hiddetle. Beyza Karabey'in bir kez daha kendisine baktığını fark edince, bu kez de ona dönmüştü. "Ne var?! Bir şey mi diyeceksin?!"

Aydın kısa bir an tereddüde düşse de Kara'sından aldığı emir baskın gelmiş olsa gerek, hızlı adımlarla süslü salondan çıkmıştı.

Fakat Beyza Karabey, Aydın Demir kadar korkak değildi: "Ben kendimi öldürürüm."

Bora'nın bir kez daha attığı alaylı kahkahayla beraber, zorlukla yutkundum. "Pardon?" dedi Bora. Kaşları havalanmıştı. "Sen ölümsüz değil misin ya?! Nasıl olacak o iş?!"

"Oğlum için, ben kendimi öldürürüm!" dedi Beyza Karabey. Ayağa kalktığında, Bora'nın gözlerinin içine bakıyordu. "Yirmi dört saate gerek yok! Yirmi dört saniyeye bile gerek yok! Sadece bana bir silah verin!"

"Saçmalama!" dedi Sergio, hızla.

"Beyza, lütfen sus!" dedi Gökhan, araya girerek.

"Gökhan!" dedi Bora, öfkeyle karışık bir alayla. Gökhan'ın gözleri ağır ağır Bora'nın kapkara gözlerine çevrildi. "Sen ki eline silah aldığın günden beri, içinden ona küfredip durmuyor musun?! Her şey Mehmet'in sevdiği kadın öldüğü için değil miydi?! Ölmemiş işte! Sen nasıl sindirdin bu gerçeği?! Ne ara sindirdin Gökhan?! Ulan biz ne yaşadık o zaman?! Niye yaşadık onca şeyi?! Sen bunu nasıl anladın, kabul ettin?! Şimdi nasıl sarılıp muhatap alabiliyorsun onu kendine?!"

"Bora!" dedi Sergio, inatçı bir tavırla. "Senin değil belki ama bizim önemli bir derdimiz var! Leo!"

"Gelmişini geçmişini sikeceğim Çınar Akbulut! Bak çok az kaldı!" dedi Bora, dişlerinin arasından. "Hallettik o meseleyi! Bak kuzenin kendini öldürmeyi kabul etti oğlu için! Ona bir silah ver! Ben öldürmüşüm gibi göster! Sonra da siktir git nereye gidiyorsan! Yoksa yemin ederim, seni bu evdeki gizli çıkış var ya, sen iyi bilirsin hani... Seni oraya gömerim!"

"Kinini sonra kus!" diye bağırdı Çınar Akbulut. Annie ayakta durabilmek için sandalyeden destek almıştı. "Ama önce Leo'yu kimin kaçırdığını anlamamızı sağla bizim!"

"Bilmiyor işte adam!" diye bağırdı Gökhan, Çınar Akbulut'a. Bir adım öne ilerlemiş ve tehditkar bir şekilde işaret parmağını da kaldırmıştı. "Şu an neden Bora'nın

üzerine gidip duruyorsun?! Durumun ne kadar ağır olduğunun farkında değil misin?!"

"Biz dışarı çıkalım Fox!" dedi Tarantula, Gökhan'dan aldığı cesaretle. Sözünün öylesine olmadığını göstermek ister gibi, birkaç adımda yanına vardı ve Sergio'nun koluna girdi. "Yürü!"

"Hiçbir yere gidemem!" dedi Sergio. Tarantula'nın kolundan çıktı. "Beyza'yı öldürecek kadar öfkeli!"

"Çınar yeter!" diye bağırdı Beyza Karabey, en sonunda. "Allah aşkına yeter!"

Bora'nın bakışları Beyza Karabey'e çevrilirken, gerçekten de gözlerinde salt bir öfke vardı. Sergio süslü salonu bu kez kendiliğinden terk etmiş fakat çıkmadan evvel, bana bakışlarıyla Annie'yi emanet etmişti. Sergio'nun peşinden Tarantula'nın sessiz emriyle beraber Bat, Falcon ve Alp de süslü salondan çıkmıştı. Onlar çıkarken, Aydın süslü salona gelmiş ve Bora'nın öfkesini o da fark etmişti. Fakat buna rağmen, "Herkese haber veriyoruz Kara," dedi. Bora, gözlerindeki öfkeyi perdelemeden Aydın'a döndü. "Herkesin geldiğinden emin olayım, emrin başım üstüne."

"Başımıza ne geldiyse, senin emre amadeliğin yüzünden geldi amına koyayım!" dedi Gökhan, neredeyse avazı çıktığı kadar bağırarak. Aydın şaşkınlıkla Gökhan'a bakarken, kendimi çok yalnız hissetmiştim. Gökhan Demir, Aydın Demir, Beyza Karabey ve Bora. Bu dört kişinin arasında her an her şey olabilirdi ve ben öyle bir durumda ne yapmam gerektiğini asla bilmiyordum. "Sana senin oğlun var diyorlar! Sen *emrin başım üstüne* diyorsun!" diye bağırdı Gökhan. Beyza Karabey daha fazla ayakta duramayacak olsa gerek, tutunduğu sandalyeye oturmayı seçmişti. "Oğlun var oğlun! Oğlun! Kaçırıldı! Kim kaçırdı bilmiyoruz!"

"Ah Gökhan ah!" dedi Bora, kinayeyle. Gökhan'ın bakışları Bora'yı buldu. "Kimin kaçırdığını bilmiyor muyuz gerçekten?!"

"Biliyor muyuz?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla.

Bora'nın ifadesi buz gibiydi. "Hatırlamıyorsun değil mi?" diye sordu ama cevabı zaten bildiği belliydi. "Kimin kardeşini ve kardeşinin karısını öldürdüğümüzü hatırlamıyorsun değil mi?" Beyza Karabey duyduklarını kaldıramıyormuş gibi iki eliyle yüzünü kapatmıştı. "Ve suçu Mehmet Şahindağ'a attığımızı da hatırlamıyorsundur..." Gökhan'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Sarılıp konuştuğun kadının ölümüyle, sevdiklerimizin hayatı için tehdit olmuştu ya Mehmet Şahindağ... Ona düşman, kendimize dost kazandırmaya çalışıyorduk hani..." Beyza Karabey, iki elini de yüzünden çekti ve Bora'ya baktı. "Kan akıttık. Oluk oluk. Şu son on senede, yaptığımız sadece kan akıtmaktı belki de! Hadi üzerine hiç sıçramadı o kan senin, eyvallah! Peki beni vicdan azabından uyutmayan şeyleri, sen nasıl unutabildin Gökhan?!"

"Bora-"

"Kara!" dedi Bora, Gökhan'ın lafını keserek. "Kara lan Kara!" Bakışları ablasına kaydı. "Kara!" dedi, bir kez daha. Beyza Karabey yutkunurken, tırnaklarını bacaklarına geçirmişti. "Senin yarattığın canavar!"

Günün birinde bir kadın tanımıştım. Beyza Karabey'in birebir aynısı olan, Lion lakaplı, Annie Alexandra Morgan. O kadın öyle cesur, öyle yürekliydi ki karşısındaki herkesi tir tir titretebilirdi. Fakat şimdi o kadının tüm gücü sönmüş gibiydi. "Beyza" *ak* demekti ve ölümüyle kardeşinin tüm aklığı gitmiş, kardeşi *kara* olmuştu. O kadın, canı kadar sevdiği kardeşinin hayatına ölümüyle açtığı karanlık sayfayla belki de ancak yüzleşiyor ve kendi aklığını da sonuna kadar yitiriyordu. O kadın, annemden ve anneannemden sonra, bu hayatta en çok sevdiğim kadın olmuştu ve ben dakikalardır susarak, ona ihanet ettiğimi biliyordum. Fakat konuşmam mümkün değildi. Çünkü o kadının karşısına aldığı adam da bu hayatta babamdan sonra en çok sevdiğim adam olmuştu.

"Nereden öğrenmiş olabilir?!" diye sordu Gökhan, biraz sonra.

Bora başını iki yana sallayarak acı içinde gülümsedi. "Ne fark eder?! Öğrenmiş işte!"

"Şimdi ne olacak peki?" diye sordu Gökhan.

Gizli düşmanın kim olduğunu, kimin kardeşini ve kardeşinin karısını öldürdüklerini sormaya korkuyordum fakat anladığım kadarıyla mekanik sesin söylediği her şey gerçekti.

"Ölecek," dedi Aydın, yemin eder gibi.

"Ölmeyecek!" dedi Bora, sertçe. Aydın'ın acı kahve gözleri Bora'ya çevrildi. "Asla ölmeyecek! Adam yerden göğe kadar haklı!"

"Haklı olabilir ama Leo onun elinde?" dedi Aydın, serseme dönmüş bir ifadeyle. "Çocuğa bir şey yapabilir?"

Bora, gizli düşman kendisiymiş kadar emin bir ifadeyle, "Yapmaz," dedi. İç çekti. "İstediği tek şey benim aslında. Kalan her şey fasa fiso. Sadece oyun oynuyor. Çocuğa bir şey yapmaz."

"Risk alamayız Kara!" dedi Gökhan, kaşlarını kaldırarak. Leo'ya bir şey olması düşüncesi bile onu kahrediyordu. "Gebersin gitsin, umurumda bile değil! Leo'dan kıymetli değil! Eğer gerçekten intikam istiyorsa, Begüm'ü ya da Beyza'yı öldürmeye çalışacaktır da zaten! Yaşatamayız!"

"O zaman git, Begüm'ün başında bekle!" dedi Bora, hükmedici bir tınıyla. "Çünkü eğer Begüm'ün tırnağının ucuna zarar gelirse, hepinizin sonu olurum! Bugüne kadar ölmediğinize hepiniz pişman olursunuz!"

"Ben zaten ölmediğime çok pişmanım," dedi Beyza Karabey. İçim cayır cayır yandı. "Kimden bahsediyorsunuz?" diye sordu, hemen sonra. Oğluna dair bir ipucu bulabilmenin umudu yüzünün her bir zerresini sarmıştı. "Kim kaçırmış oğlumu?!"

"Tanıyacak mısın?!" dedi Bora, yüksek çıkan bir sesle. "Benim yüzümden hayatı kayan biri işte, kimse kim, önemli mi?!"

"Kara..." dedi Aydın, Bora'nın bir ateşi andıran bakışlarından nasibini almayı önemsemeden. "Sadece senin

yüzünden değil. Gökhan da ben de sorumluyuz bundan."

"Evet Aydın Demir!" dedi Bora. Gökhan pişmanlıkla kavrulurken, Aydın gözünü kırpmadan Bora'ya bakıyordu. "İkiniz de sorumlusunuz bundan... Her bir pisliği beraber yaptık... Ve ben bu pisliğin içinde, size karşı, hep dürüst oldum!" Bora birkaç adım atarak Aydın'a yaklaştı. "Sen? Sen ne kadar dürüsttün?" Beyza Karabey'in gözlerinden akan bir damla yaş, muhtemelen unutmak istediklerini hatırladığı içindi. "Hiçbir zaman ortaya çıkmayacağını düşündüğün şeyler hakkında yalan söylerken, için rahat mıydı?"

"Kara..." dedi Aydın.

"Oğlun oldu Aydın!" dedi Bora, yalandan bir neşeyle. "Tebrik ederim!"

"Kara, sana bunu söyleyemezdim..." dedi Aydın, acı içinde kıvranır gibi. "Hem ben... Benim... Ben bilmiyordum..."

"Bana bunu söyleyemezdin hadi..." dedi Bora, düşünür gibi. "Ki söyleyebilirdin de... Hadi söyleyemezdin diyelim... O zaman bana neden yalan söyledin Aydın? Bana neden aranızda hiçbir zaman, hiçbir şey olmadığını söyleme gereği duydun?!"

"Çünkü anlamandan korktum!" diye bağırdı Aydın, çaresizce. Beyza Karabey'in yüzüne yayılan yersiz gülümseme karşısında nefesimi tutmuştum. "Bir gün kurcalarsın diye korktum! Kurcalama istedim! Bu sır Beyza'yla mezara girdiği gibi, benimle de mezara girsin istedim!" Aydın'ın gözleri dolarken, Beyza Karabey ölesiye gülümsüyordu. "Ben kendim yüzleşemiyordum hala bununla, kendim!"

"Şimdi doya doya yüzleşirsin Aydın..." dedi Bora, Aydın'ın omzuna iki kez yavaşça vurarak. "Tabii eğer Mehmet Şahindağ, senden evvel o çocuğun karşısına geçip, *senin baban benim* demezse!"

"Umarım der," dedi Beyza Karabey. Gülümsemesi yavaşça solarken, Aydın'ın acı kahve gözlerinin hedefi olmuştu. "Çünkü eğer bunu demezse, böyle düşünmezse eğer..."

Yanakları yeniden ıslanırken yutkundu. "Benim oğlumu yaşatmaz o."

"Lion," dedim. Dakikalardır konuşmadığım için sesim hafif pürüzlü çıkmıştı. Herkesin bakışları yüzüme çevrilse de ben bakışlarımı Annie'den çekmemiştim. Boğazımı temizlerken ayağa kalktım, Annie'ye yaklaştım. "Leo'ya hiçbir şey olmayacak..." Oturduğu sandalyenin önünde, dizlerimin üzerine çökerken ellerini avuçlarımın arasına aldım. "Hiçbir şey olmayacak..." Annie, gözlerimin içine, bunu nereden bildiğimin merakıyla bakıyordu. "Ben bir piranayım, unuttun mu?"

Annie başını iki yana sallarken, "Çok korkuyorum..." dedi.

"Korkma," dedim. Benim de gözlerimden yaşlar akıyordu ama buna rağmen gülümsedim. "Sakın korkma..."

"O da çok korkuyordur," dedi, hıçkırırken. "Beni özlemiştir."

Dizlerimin üzerinde doğruldum ve Annie'nin gözlerinden akan yaşları sildim. "Leo çok güçlü bir çocuk..." Duyduğum adım seslerinin kime ait olduğunu anlamasam da birinin süslü salondan çıktığını anlamıştım. "Leo'nun gücü, var olduğu günden geliyor."

"Hep korktuğum şey oldu işte..." dedi Annie. Omuzları titrerken, boğazından küçücük bir çığlık kopmuştu. "O ölmesin diye o kadar çok insan öldü ki... Ya şimdi..."

"Şişt!" dedim, sessizce. "Sakın... Sakın aklına kötü şeyler getirme..."

"Ben onsuz yaşayamam Nina," dedi. Başımı *biliyorum* der gibi salladım. "O benim her şeyim." Burnunu çekti. "Ben sadece kardeşimin hayatını kurtarmak istemiştim. Bunun bedeli bu kadar ağır olmamalıydı."

"Olmayacak..." dedim, güven veren bir tonlamayla. Annie'nin kirpiklerinde asılı kalan yaşları sildim. "Sen benim sevdiğim adamın hayatını kurtardın... Ben bunu karşılıksız bırakmam. Bir bedel ödenecekse de ben öderim. Sana ödetmem."

"Aydın'la, Begüm'ün yanına gitmesi lazımdı!" dedi Annie, bir kez daha gözlerinden boca olan yaşlarla beraber.

"Sadece Aydın onu koruyabilirdi!"

"Annie," dedim, içtenlikle. Bora'nınkilere benzer gözlere gülümseyerek bakıyordum. "Leo'nun babası olmaması, bunu anlaması ya da anlamaması hiçbir şeyi değiştirmez... Mehmet Şahindağ'ın tek zayıf noktası sensin. Leo'nun babası olmadığını fark etse bile... Seni isteyecektir. Seni almak için, Leo'yu koz olarak kullanacaktır. Ona hiçbir şey yapmaz. Yapamaz. İnan bana. Leo'yu alacağız. Gizli düşman kimse, kim olursa olsun, umurumda değil. Ölen kardeşi de umurumda değil. Haklı olup olmaması da umurumda değil. Onu kendi ellerimle öldürürüm. Mehmet Şahindağ mı çıkar sonra karşıma, onu da öldürürüm. Formül de umurumda değil. Leo söz konusu olduğunda, kendim bile kendimin umurunda değil. Onu ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Kendi oğlun gibi," dedi Annie. İki elini yanaklarıma yerleştirirken, "Nina çok teşekkür ederim..." diye devam etti. Gülümsemeye çalıştı. "Çok... Çok teşekkür ederim."

Başımı omzumun üzerinden çevirdiğimde, Gökhan'la göz göze geldik. "Annie'yle kal," dedim. Ayağa kalktım. Arkamı döndüğümde Bora'nın kapkara gözleri gözlerimi buldu. "Konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Bora, oturduğu sandalyede Gökhan'a yaslanarak hüngür hüngür ağlayan Beyza Karabey'e kısa bir bakış attı ve yeniden bana döndü. "Yeteri kadar zaman kaybedildi," dedi. Asla yan yana gelmesi mümkün olmayan iki kişiyi yan yana görüyordu ve bu resme yabancıydı. Gördüğü resmin ona ne hissettirdiğini, belki henüz kendisi de tahlil edemiyordu. Kendi içindeki duygulara bile yabancıydı. Bu yabancı duygular kapkara gözlerine belli bir mesafe yerleştiriyordu. Belki de bana bağıramadığı, küfredemediği, beni sarsıp ablasıyla nasıl ve neden yan yana olduğumu sormak istediği ama bunu yapamadığı için, benden kaçmak istiyordu. "Aramam ve ziyaret etmem gereken birkaç kişi var."

"Kim bu adam? Ve planın ne?" diye sordum.

"Philip," dedi, Bora.

"Ne?" dedim, şaşkınlıkla. "Vegas'ta tanıştığım, büyük masadaki Philip?" Annie de gözyaşlarını mümkün olduğunca tutmuş ve bize dikkat kesilmişti. "Magic'in sahibi olan Philip? Nasıl ya?"

"Şimdi sana oturup bunun nasılını mı anlatayım Nazlı, yoksa gidip Leo için bir şeyler yapmamı mı istersin?" diye sordu. Açık kalan ağzımı kapatamadığımı hissettim. Sert bakışlarını Gökhan'a dikti. "Tarantula'ya durumu anlat. Hiç kimse benden habersiz, tek bir şey yapmayacak."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Gökhan, büyük bir merakla.

Bora süslü salondan çıkmadan evvel, "Cehenneme inşallah," demişti.

♠

Kararan havayla beraber süslü salonun ışıkları yanmıştı. Falcon, Alp'in de içinde bulunduğu beş kişilik ekibiyle birlikte yemek masasına dizilmişti ve Gökhan'ın talimatlarıyla beraber, Philip'in olabileceği tüm mekanlar hakkında derin bir araştırma işine girmişti. Sergio, Bat ve Tarantula tanıdıkları herkesle iletişim kuruyorlar ve anladığım kadarıyla çevrelerini kullanarak, bir ağı daraltmaya çalışıyorlardı. Leo'nun annesi başını omzuma yaslamış, sipariş ettiğimiz ve zorla içtiği dört beş kaşık çorbanın üzerine aldığı sakinleştirici etkili ilacın da etkisiyle beraber, gözlerini bir kapatıyor bir açıyordu. Leo'nun babası, çorbayı alırken gördüğüm kadarıyla, ahşap çardakta oturmanın kendisi için en doğrusu olduğunu düşünüyordu. Bora'nın nerede olduğunu bilen ise yoktu.

"Hayatının bir noktasında, Mehmet Şahindağ'la yüzleşmiş olmalı..." dedi Sergio. Her ne kadar kendini kontrol altında tutmaya çalışsa da devamlı olarak bacaklarını sallıyordu. "Yani Mehmet Şahindağ ona gerçekleri söylemiştir. *'Ben senin kardeşini öldürmedim,'* demiştir. Öyle anladı herhalde." İki saat on yedi dakikadır, aralıklı olarak çözmeye çalıştıkları bulmacanın eksik parçaları bir türlü tamamlanmıyordu. "Öyle olmalı."

"İyi de nasıl inandı?" diye sordu Tarantula. Havuza bakan pencereden aşağıyı izlerken, ellerini ceplerine sokmuştu. "Guerra'yı öldürecek kadar gözünü kin bürümüş... Yani Kara dostuyken, sorgusuz sualsiz, senelerce düşman bildiği Şahindağ'a mı inandı?"

"Üzerine biraz düşününce, inanılmayacak iş değil..." dedi Gökhan, bilgisayar başından kalkarken. Tarantula'nın bakışları Gökhan'a çevrildi. "Zaten tam da Kara'yı tanıdığı için inandı. Çünkü zamanında, Bora Karabey'in oynadığı *Kara oyunu* da böyleydi. Aslında kendisi olan sözde düşmanla savaşarak, kumarhanelerde güçlenmesi yani..." Derin bir nefes verdi. "Büyük masadakiler, '*Kara'nın en iyi oynadığı oyun satrançtır...'* derler. Philip de o masanın bir üyesi."

"Ne kadardır biliyor peki sence?" diye sordu, Sergio.

"Kim bilir..." dedi Gökhan. İfadesi düşünceliydi. "Mehmet Şahindağ'dan öğrendiğine inanmıyorum ben, biraz önce de dediğim gibi. Başka birinden duymuş olmalı. Ama kimden... Bilmiyorum." Yüzüne alaylı bir gülümseme yayıldı. "Bu adam gerçekleri bildiği halde, Monte Carlo'da Kara'yla aynı masaya oturdu mu oturdu. İster beş aydır bilsin, ister beş yıldır. Yeteri kadar zamandır pusuda beklediği bariz."

"Düşmanla empati yapmak gerek..." dedi Bat, kollarını bağlarken. "Kendini kullanılmış hissetmesi, Kara dünyaya açılırken onu basamak olarak gördüğü için mi?"

"Mehmet Şahindağ uyuşturucu işine girmesi için zorluyormuş işte Philip'i. Arkasında ÖRGÜT var sanıyordu o da o zamanlar bizim gibi, ama baş bizzat kendisiymiş işte. Neyse. Philip'in de kardeşi bir Türk'le evliymiş, Türkiye'de yaşıyormuş. Kendine bir kurtarıcı aramak için İstanbul'da bir kumarhaneye girmiş. Vegas'ın önde gelenlerinden, amacı belli, en üstteki adama ulaşmak. Çünkü patronlar patronları tanır. Mehmet Şahindağ'ın düşmanı olma potansiyeli olan bir herifin varlığı kulağımıza çalınınca, bunu fırsata dönüştürdük."

"Yani sadece adam Mehmet Şahindağ'a düşman olsun diye mi öldürdünüz kardeşini ve kardeşinin karısını?" diye sordu

Sergio. Her ne kadar normal bir yüz ifadesine sahip olsa da sesinde yargılayıcı bir tonlama vardı. "Bu çok ağır değil mi?"

"Ağır?" dedi Gökhan, şaşırmış gibi. Birkaç adım atarak masanın ön tarafına geldi ve masaya yaslandı. "Çınar Akbulut," dedi, gülerek. "Vegas'ta ünlenmiş bir adamla aynı düşmana sahip olmanın anlamının farkında mısın sen?! Sandra, Kara'nın arkadaşıydı. Onunla oynamayı severdi ama o kadar! Ne zaman ki Kara, Philip'le de dost oldu, ancak o zaman Sandra, Kara'yı ciddiye aldı. Bağlantılarını huzurumuza sundu hiç düşünmeden. Kara'nın isim yapması gerekiyordu ama bunu yaparken de uyuşturucuymuş, silah ticaretiymiş asla bunlara bulaşmaması gerekiyordu. Kara, biz o cinayeti işlediğimiz için büyük masayı kurabildi. Kara, biz o cinayeti işlediğimiz için senelerce ailesini koruyabildi. Temiz kalabildi. En azından benim gözümde. Çünkü bir gün, tüm bu pislikten sıyrılalım istiyordum. En masum kumardı benim için. Ben Mehmet Şahindağ'ın geberip gitmesini ve Beyza Karabey'in özgürce ortaya çıkmasını istiyordum. Hayatlarımıza kaldığımız yerden devam edebilmeyi... Bu uğurda can aldık doğru... Ama her savaşta zayiat olur! Eğer böyle düşünmeseydim, nasıl yarının hayalini kuracaktım?! Kusura bakmayın... Ben, OCTO'nun gücünü bilmiyordum. Ben Beyza'yı kendi kendine, bir köşede oğlunu büyütüyor sanıyordum. Biz ancak kendi kendimize güçlenebildik. Ve maalesef, kan dökmeden güçlenilmiyor."

Sergio zorlukla yutkunmaya çabalarken, yüzüne yerleşen gölgeleri fark ettim. "OCTO'dan daha evvel bahsetmeliydik," dedi. Bunu, Gökhan *Umut Akbulut* olduğu için söylüyor olmalıydı çünkü farkında olmadan, o da kardeşinin hayatını mahveden başka biriydi.

"Sen her şeyden evvel, Beyza'nın senin yanında ve çok da güvende olduğunu söylemeliydin," dedi Gökhan. Başını iki yana salladı. "Kara'yı uzaktan koruyacağınıza, güç birleştirmeyi teklif etmeliydiniz... Ama sen n'aptın?! İstihbarat'ın Kara'nın kim olduğunu öğrenmesini sağladın! Ölmediğini bildiğin kadının cenazesinde, ablasının acısıyla

kavrulan adama meydan okudun! İntikam aldın kendince! Bir soyadı için mi? Senin soyadını sikeyim Çınar Akbulut! Sen benim Beyza'ya olan zaafımı kullanarak, bizden haberdar oldun senelerce! Seni de Beyza'yı da bu yaptığınız şey için, asla affetmeyeceğim!"

"Sana daha evvel de söylemiştim..." dedi Tarantula, araya girerek. Gökhan'ın bakışları kendisini buldu. "Ben sadece Kara'nın iyiliği için uğraştım. Nasıl ki yolda senin öngöremediğin şeyler oldu, benim de oldu... Kendi adıma, OCTO'yu daha evvel size açık etmediğim için asla pişman değilim. Hatta keşke, şu anda da bilmeseydiniz. Kara ile iki kız kardeşi hayatta ve ben sözümü tuttum. Beyza Karabey'e gelince... O senin meselen, benim ya da bizim değil. Kara'ya bir oyun oynayan sensin. Lion defalarca ortaya çıkmaya çalışırken, buna asla yanaşmayan sensin. Gerçi sen yanaşsan ben izin vermezdim ama neyse... Sergio yanlış yaptı, haklısın ama zaten o Kara'ya hep çok öfkeliydi. Peki sen? Kara'nın dostu sensin. Sergio yanlışsa, sen de doğru değilsin. Biz yanlışsak, biz iyi bir şey yapmadıysak, sen de sütten çıkmış ak kaşık değilsin. Biz Beyza Karabey'in yaşadığını sakladık ve hala yaşıyoruz. Bizim Kara'dan sakladığımız hiçbir şeyimiz kalmadı. Peki sen? Sen nasıl hayatta kalacaksın?"

"Gökhan benim kardeşim," dedi Beyza Karabey, cılız bir tonlamayla. Başını omzumdan kaldırırken, mecalsiz bedeni yavaşça Tarantula'ya çevrilmişti. "Bora'ya ihanet ettiyse, benim için, bebeğim için ihanet etti. Bora onu öldürmeye kalkarsa, kurşunun önüne hiç düşünmeden geçerim."

"Senin ve abimin bebeği için," dedi Gökhan. Sergio'nun kırgın bakışlarına karşılık, onun bakışları kızgınlık doluydu. "Öz be öz yeğenim için."

"Her neyse," dedi Beyza Karabey. Gökhan ve Çınar arasındaki savaşa girmek istemediğini daha net belli edemezdi.

"Bu seni masum mu yapıyor peki Gökhan?" diye sordu Tarantula. Gülümsemesi samimiyetten uzaktı. "Sergio bunun

keyfini süremediği için çok üzgünüm ama... Aslında senelerce bugünün gelmesini ve Kara'ya hesap verdiğin anı görmeyi dilemişti. Çünkü senin aklına geleni yapmaya, biz bile cesaret edemezdik. Senin suçun öyle büyük ki-"

Sergio öfkeli bir şekilde, "Tarantula kes sesini!" dedi.

"Kim daha çok suçlu yarışınız artık midemi bulandırıyor!" dedi Beyza Karabey. Ayağa kalkarken sendelemişti ama bunu önemsemeden, titreyen bacaklarına rağmen dimdik ayakta duruyordu. "Hepiniz masumsunuz tamam mı?!" dedi, tükürür gibi. "Tek suçlu benim! En suçlu benim! Yaşamak istediğim için... Bebeğimi, bu lanet olası iğrenç dünyaya getirmek istediğim için, tek suçlu benim!"

Herkes utancından susarken, konuşma cesaretini ancak Tarantula göstermişti: "Lion..." Fakat dudakları arasından sadece lakabı dökülmüş, başka da bir şey diyememişti.

"Suçlunun kim olduğunu öğrendiğinize göre, artık kendi aranızda savaşmayı bırakır mısınız?!" diye bağırdı Beyza Karabey. Bedenini esir alan öfke, sesini çatlatmıştı. "Eğer biriyle savaşacaksanız, benimle savaşın! Neden hiçbiriniz ağzınızı açıp bana tek kelime edemiyorsunuz?!" Sokak kapısının açılıp kapandığını duydum. "Neden hiçbiriniz benim gözlerimin içine bakıp, '*Senden nefret ediyorum!*' diyemiyorsunuz?! Hepinizin hayatını mahveden adama aşık olduğum için, bana olan nefretinizi kussanıza yüzüme!" Adım sesleri süslü salona doğru yaklaştı. "Anlamadığım için, onun kim olduğunu daha erken anlamadığım için salak olduğumu haykırsanıza!" Bora, süslü salonun girişine geldiğinde durmuş ve ortada, arkası kendisine dönük bir şekilde haykırarak bağıran ablasına bakakalmıştı. "Birbirinizi suçlamayın! Beni suçlayın! *Ölümünle daha çok güçlendi, intikam diye diye senden güç aldı, senin yüzünden OCTO bile amacından sapmak zorunda kaldı! Çünkü senin yüzünden hayatları mahvolan kardeşlerinin başlarına bir şey gelmesin diye boşa efor harcadık durduk,* deyin!"

"Bunların hiçbiri bizim düşüncelerimiz değil!" diye çıkıştı Tarantula.

Beyza Karabey'in gözleri Tarantula'nın elaya çalan gözlerine mühürlendi. "Bunların hepsi sizin düşünceleriniz! Fazlası var, eksiği yok! Gözlerimin içine ne zaman baksanız, görüyorum bunları! Haksız değilsiniz! Çok haklısınız hatta! Ben suçluyum! Çok suçluyum hem de!" Bora'nın yüzünde herhangi bir mimik oynamıyordu. "Ama sen riyakarlığı bir bırak da... *Dostum* diye bahsettiğin adama dön bak bir... Beni bu kadar suçlarken, Ahmet Karabey'in suçlarını yok sayamazsın! Kızını göz göre göre ateşe atan, *kızım yanıyorsun* demek yerine, sadece *çık o ateşten* diyen adamı çaresiz kabul edemezsin! Çünkü benim babam çaresiz değildi! Benim babam sadece ama sadece kötü biriydi! Senin *dostum* dediğin adam, kötü biriydi Tarantula! Mehmet gibi! Senin gibi!"

Beyza Karabey arkasını döndüğünde Bora ile göz göze gelmeyi beklemiyordu. Aralarındaki sessiz bakışmayı kesen Bora'nın telefon melodisiyle beraber, geriye doğru bir adım atmıştı. Bora, ablasına kıyasla daha sağlam, daha yıkılmaz duruyordu fakat içinde durmaksızın kanamaya başlayan bir yarası olduğunu hepimiz biliyorduk. Cebinden çıkarttığı telefonun ekranına baktığında, derin bir nefes aldı.

"Sakın sesini çıkartma," dedi, keskin bir tonlamayla. Bu emir Beyza Karabey'e verilmişti. "Ne zaman kurtulacağım lan ben senden?!" diye açtı, hoparlöre aldığı telefonu. Masanın başında oturan Falcon'la göz göze geldi ve işaret parmağıyla bilgisayarı göstererek, konuşmaya bağlanmasını istedi. "Düş lan yakamdan! Ne diye arıyorsun beni?!"

"Bana... Beyza'yı ver..." Mehmet Şahindağ'ın sesi incecik, güçten düşmüş, sevinçten uzak, kuru ve sağlıksızdı.

"Vermemiştim de kaçırmıştın..." dedi Bora. Beyza Karabey ne yapacağını bilemez gibi bana baktığında ayağa kalktım. "Sonra evleniyordunuz, düğüne falan gelmiştim ben." Beyza Karabey kolumu tuttu ve bana öyle bir sarıldı ki, bunu çığlık atmamak için yaptığı barizdi. "Vurdun o gün onu."

"Bora. Beyza'yı ver." Tüm gücümle Beyza'ya sarılırken, simsiyah saçlarını okşayarak rahatlamasını sağlamaya

çalışıyordum ama bir yandan da bunun imkansız olduğunu biliyordum. "N'olur. Onu telefona ver."

"Kafan mı güzel lan? Beyza öldü?" dedi Bora. Süslü salonda bulunan herkes birbirinden cesurdu ama hiç kimsenin cesaretinin Bora'nın cesaretiyle boy ölçüşemeyeceğini ilk kez, bu kadar iyi fark ediyordum. "Hııı. Ölmemiş değil mi? Bak bunu unutup duruyorum. Nasıl alışacağım Mehmet ben buna ya?! Sanırım bunu unutmamak için Beyza'yı yanımdan, hatta gözümün önünden ayırmamam lazım."

"Leo burada," dedi Mehmet Şahindağ.

Beyza Karabey'in dirense bile kollarım arasından ayrılmasına izin vermedim. "Lütfen Bora'yı dinle..." diye fısıldadım kulağına. "Lütfen."

"Öyle mi?" diye sordu Bora, yapay bir şaşkınlıkla. "Benden selam söyle o zaman Leo'ya."

"Beyza'yı ver. Leo annesiyle konuşmak istiyor."

Bir anne gücünün sınırsızlığını nereden alıyordu bilmiyordum ama Beyza Karabey, kendisini bırakmayacağımı anladığında beni geriye doğru ittirerek, yaydan çıkan ok misali fırlamış, saniyeler içinde Bora'nın yanına ilerlemişti. "Oğlum nerede?!" diye haykırdığında ve Bora'nın elinden telefonu çekip aldığında, sanki kendini hepimizden korumak ister gibi duvarın köşesine ilerlemişti. Yanına gitsek, telefonu ondan almaya çalışsak, hepimizi tırnaklarıyla parçalayabilecek kadar gözü dönmüş de olabilirdi. O bir anneydi. Leo'nun annesi.

"Beyza..." dedi Mehmet Şahindağ, çok derinlerden çıktığı belli bir sesle.

"Oğlum nerede?! Oğlumla konuşmak istiyorum!" diye bağırdı Beyza Karabey.

"Ben helikopter göndereceğim..." dedi Mehmet Şahindağ. Bakışlarım refleksif bir şekilde Bora'ya çevrildiğinde, yüzündeki tahammülsüz ifadeyle karşılaştım. Bu ne anlama geliyordu bilmiyordum ama eğer buraya bir helikopter gelirse ve o helikopterin Leo'ya gideceği vadedilirse,

Leo'nun annesini durdurmamız için öldürmemiz gerekirdi. "Ona bin... Seni bana... Oğlumuza getirecek..."

"Ben de binebilir miyim?!" diye sordu Bora, ablasının bir şey demesine fırsat vermeden. Beyza Karabey'in bakışları Bora'yı bulduğunda, Bora çoktan onun yanına ilerlemişti. "Diyorum ya Beyza'yı gözümün önünden ayırasım yok." Bora elini uzattığında, Beyza Karabey başını iki yana salladı. "Ya da şey mi yapsak ya? Sen mi gelsen buraya Mehmet, Leo'yla beraber? Ailece bir yemek yeriz? Eski günlerdeki gibi?"

"Beyza eğer yanıma gelmezsen, oğlumuz annesiz büyüyecek."

Bora, Beyza Karabey'in elinden telefonu çektiği gibi aldı ve onu hafifçe ittirerek, sırtını duvara yasladı. Mehmet Şahindağ'a cevap verirken, bir eliyle de ablasının ağzını kapatmıştı. "Sen buraya gelmezsen de Beyza sensiz yaşayacak." Beyza Karabey'in fal taşı gibi açılan gözleri, süslü salondaki herkesin gözlerinin yansıması gibiydi. Hepimiz şaşkınlıkla Bora'yla Beyza Karabey'e bakıyorduk ama tek kelime edemiyorduk. "Evlat başkadır tabii. Bende yok. Saatler önce de konuştuğumuz gibi Mehmet Şahindağ, benim bebeğimin katili sensin..." Bebeğine bir katil bulması neden şarttı bilmiyordum; o bebeğin bizden kendisinin vazgeçtiğini kabul etmesi gerekirdi. "Ama neyse ki karım yanımda. Önemli olan da bu. Bakarsın yarın bir bebeğimiz daha olur... Neyse kapatıyorum ben, çok yazmasın sana... Beyza hiçbir yere gelmiyor."

Bora telefonu direkt kapattığında, Beyza Karabey'in boğazından boğuk sesler çıkmış, gözyaşları kardeşinin eline boca olmuştu. Bora'nın eli ağzından çekilir çekilmez, "Oğluma gideceğim!" dedi.

"Ben onu getireceğim," dedi Bora. Sırtı bana dönük olduğu için gözlerini göremiyordum. "Ama benimle iş birliği yapman gerek."

"Yaparım," dedi Beyza Karabey. Burnunu çekti. "İş birliği yaparsam, oğlumu getirecek misin?"

"Getireceğim," dedi Bora.

Beyza Karabey, büyük bir heyecanla, "Söz mü?" diye sordu.

Bora'nın sağ eli havalandı. Baş parmağı, üç parmağını örterken, serçe parmağını Beyza Karabey'e doğru uzattı. Beyza Karabey iç çekerken, Bora'nın serçe parmağına baktı. Sol elinin serçe parmağını, Bora'nın serçe parmağına dolarken nefesini tutmuştu. İki serçe parmak, on saniye boyunca birbirlerine sıkı sıkıya tutundular.

"Bora!" diye feryat etti Beyza Karabey. Ardından gök gürlemesi gibi iç titreten bir çığlıkla, kardeşinin omuzlarına tutundu. Bora, hareketsizce duruyor, muhtemelen hemen önündeki duvara bakıyor, belki nefes bile almıyordu. Beyza Karabey alnını Bora'nın göğsüne yaslarken, tüm bedeni zangır zangır titriyordu. "Bora!" diye soludukça, kardeşinin adının iki hecesini güç bela bir araya getirebildikçe, daha çok ağlıyordu.

Süslü salonda, belki de Bora dışında gözleri dolmayan yoktu ve fakat Gökhan'ın gözyaşları, en az Beyza Karabey'inki kadar şiddetliydi.

Bora, ablasına sarılmadan nasıl duruyordu? Onun bedenini tüm gücüyle kalbine bastırmamaya nasıl dayanıyordu? Gözyaşlarını silmemeye nasıl içi el veriyordu?

Taş olsa çatlardı ama Bora, feryat figan adının zikredilmesine dahi kayıtsız kalıyordu.

Yine de geri çekilmemesi, ablasının omuzlarındaki ellerinden kurtulmaması, göğsünden başını ittirmemesi bir umut muydu bilinmez, buna şükrederken buldum kendimi. Çünkü o Bora Karabey'di ve kendisini on sene boyunca kandıran ablasını affedemezdi. O yüzden, belki de şu anda Beyza Karabey'in soluklarının kalbine değmesine izin vermesi bile mucizeydi.

Süslü salonun girişinde Aydın Demir göründü. Beyza Karabey'in çığlıklarını duymuş da koşmuş olmalıydı. Sevdiği kadından bir oğlu olduğunu öğrenmiş olmanın ona ne hissettirdiğini merak ediyordum. Onun da acı kahve

gözlerinden yaşlar akıyordu. Hepimizin akıttığı bu yaşlar birikse ve bu yaşlarda Mehmet Şahindağ boğulsa, olmuyor muydu?

Bora birden Beyza Karabey'i kucağına aldığında neye uğradığımı şaşırmıştım.

"Kimse gelmesin!" dediğini, Beyza Karabey'in hıçkırıkları arasında hayal meyal duydum. *Kimse* olmadığım için sanırım, yavru bir ördeğin annesinin peşinden paytak paytak ilerlemesi gibi, adımlarım Bora'nın adımlarını takip etmeye kalktı. Bora kucağında ablasıyla beraber, alt kattaki salona indi.

Fakat ben inemedim.

"Hiç sevmiyorum Aydın."

Merdivenlere oturdum.

"Çünkü her şey gerçekti. 9 Haziran 2017'ye kadar, o gece uykundan uyanıp duyduğun cümlelere kadar, çok güzel bir rüyadan uyandığını söylediğin ana kadar, seninle benim aramdaki her şey gerçekti. Benim sana olan aşkım gerçekti. Biz gerçektik."

"Sakinleşmek zorundasın. Konuşmamız lazım. Ama bu şekilde konuşamayız."

"Bu itiraf, gecikmiş bir itiraf Nazlı. Kendime dahi ilk kez itiraf ettiğim bu gerçek, o kadar da acıtmıyor artık. Ablam, benim sevgimi hak etmemişti."

Bora'nın aşağıdan gelen sesiyle, kafamın içindeki sesleri birbirine karışıyordu. Üstelik bu sesler, bastırmaya çalıştığım tüm hislerimi tetikliyor, kalbimi bir duygudan başka bir duyguya fırlatıp atıyordu. Kalbim, korku dolu kalbim küt küt atarken, anda kalmam çok zordu. An, kabına sığmayan bir su misali gürül gürül taşıyordu. Kalbimin üzerindeki AN kolyesine dokunarak, Anıl'dan biraz olsun güç dilendim.

"O anı unutamam. Ve hiç şüphesiz bir an seçsem bizi anlatan, o an olur bu. An kelimesinden nefret ettirdin gerçi beni. Hemen akabinde, Anıl'ın kolyesini kabul ettiğinde, sana aşık olduğuma lanet ettiğimi gizleyemem senden."

Bir oyunun içine kaç oyun sığardı? Çakmağın çakılma sesini duydum. Kaç oyunu kaldırabilirdi insanın yüreği? Bora'nın adım sesleri, Annie'nin kesik iç çekişini takip etti. Hangi oyun daha ağırdı? Bora'nın bana oyun oynamış gibi yaparak oynamak zorunda kaldığı oyun mu, yoksa ona oynanan oyun mu? Verandaya açılan kapı gıcırdadı. Eğer Bora'ya bir oyun oynanmasaydı, biz Bora'yla bir oyun oynamayacaktık; o oyunun içinde o da bana oyun oynamış gibi yaparak başka bir oyun oynamak zorunda kalmayacaktı.

Telefonum çalınca, oturduğum yerde sıçradım. Ekranda *Bayan Morgan* yazıyordu ve ben merdivenlerde durduğum fark edildiği için ayrı, Bayan Morgan aradığı için ayrı kasılmıştım. Telefon çalmaya devam ediyordu ama ne Annie ne de Bora, herhangi bir şey söylemiyordu.

"Merhaba Bayan Morgan?" diye açtım, telefonu. Cesaretimi toplayarak merdivenden kalktım ve aşağı indim. "Nasılsınız?" Annie, Nazlı'nın en sevdiği arkadaşı olan L koltuğun ucunda otururken, Bora verandaya açılan kapının hemen önünde, ayakta sigara içiyordu ve birbirinin neredeyse aynısı olan iki çift göz de bana bakıyordu.

"Ben iyiyim Nina. Siz nasılsınız? Sizi merak ettim. Annie'yi aradım ama ulaşamadım..."

"İyiyiz," dedim fakat bu dediğim inandırıcılıktan oldukça uzaktı. Annie konuşamayacağını söyler gibi başını iki yana salladı. "İstanbul'dayız."

"Annie giderken söylemişti," dedi Bayan Morgan. Sesi ürkek geliyordu. "Ama hiç aramayınca merak ettim işte. Yanında mı? Sesini duyabilir miyim?"

Derin bir nefes alırken, "Yanımda değil," dedim. Sesimi yumuşattım. "Duymamıştır telefonunu. Ben sizi aramasını söylerim, olur mu?"

"Peki canım," dedi Bayan Morgan, iç çekerken. "Aslında Nina... Merak ettiğim başka bir şey var." Kaşlarımı çattığımda, Annie oturduğu yerde hafifçe kıpırdanmıştı. "Kardeşleriyle karşılaştı mı... Öğrendiler mi her şeyi?"

"Her şey yolunda..." dedim, ne diyeceğimi bilemeyince.

"Anladım. Teşekkür ederim. Lütfen Annie beni arasın. Leo'nun da sesini duyarım..." dedi Bayan Morgan. Belli etmemek için büyük bir çaba harcasa da ağladığını anlamıştım. "Dönmenizi bekleyeceğim." Bayan Morgan, Annie ve Leo'nun yanına dönmemesinden ölesiye korkuyordu ve ben bunu ancak fark ediyordum. "Şimdiden özledim sizi." Bunca derdin, bunca acının içinde Bayan Morgan'a üzülmemeliydim ama elimde değildi; o Annie'nin manevi annesi, Leo'nun ise özden daha öz büyükannesiydi.

"Bayan Morgan," dedim, ciddiyetle. "Annie de Leo da dönecekler yanınıza." Bu aslında beni ilgilendirmezdi fakat başka bir ihtimali düşünemiyordum. "Merak etmeyin. Kendinize iyi bakın."

"Hoşçakal Nina," dedi Bayan Morgan.

Telefonu kapattığımda, şaşkın bakışlarım Annie'nin gözlerini bulmuştu. "Bayan Morgan neden dönmeyeceğinizi düşünüyor?"

"Vedalaştım çünkü," dedi Annie, yavaşça.

Biraz ilerisindeki sehpanın üzerine oturarak, karşısına geçtim. "Niye?"

Annie gözlerimin içine öyle bir baktı ki zekamı sorguladığını hissettim. "Yaşadığımı herkes öğrendiğinde, Leo'nun babasının kim olduğunu da herkes öğrenecekti. Leo da. Sen, Leo'nun, babasının kim olduğunu öğrendiğinde, Amerika'ya döneceğini düşünüyor musun?" Kısa bir sessizlik oldu. "Dönmez. Babasından ayrılmak istemez. Mehmet'i öldürecektim, oğlum güvende olacaktı. Ve her nerede olmak istiyorsa, ben buna saygı duyacaktım. O yüzden Bayan Morgan'la vedalaştım."

Tüylerim diken diken oldu. "Lion..." dedim, korkuyla. "Eğer Mehmet Şahindağ..."

"Evet!" dedi, soramadığım soruyu cevaplayarak. Ellerini önünde birleştirip, tırnaklarıyla oynamaya başladı. "Eğer oğluma zarar vermek yerine, babası olduğunu söylerse... Leo, ondan ayrılmak istemeyecek!" Bora kapının önünden çekilip, L koltuğun diğer ucuna doğru ilerlerken, Annie'nin

bakışları birkaç saniyeliğine Bora'ya takılmıştı. "Leo'ya doğum tarihini soracak ve babasının kendisi olmadığını anlayacak. İsterse babasının kendi olduğunu söylesin, oğluma bir şey yapmasın da gerisi mühim değil. Umurumda değil. Ben de Mehmet'in yanına gidebilirim, bu da sorun değil. Yeter ki oğluma bir şey olmasın."

"Şimdi," dedi Bora. Bir bacağını diğerinin üzerine atarken, arkasına yaslanmıştı. "Ne kadar az diyalog, o kadar sağlıklı iletişim." Kara. Konuşan Kara'ydı. Beyza Karabey'den nefret ettiğini iddia eden Kara. "Seninle sohbet etmediğimi, sadece sorduğum sorulara cevap vermen gerektiğini, bunu sadece oğlun sağ salim buraya gelebilsin diye yapacağımı ve sadece Nazlı'nın hatırı için bu konuyla ilgilendiğimi baştan söyleyeyim." Benim ağzım açık kalırken, Beyza Karabey de şaşkınlıkla Bora'ya bakakalmıştı.

Gökhan, AN kolyesini Melis'ten aldığımın ertesi günü, kalbi kırık bir Kara'nın, benim de kalbimin üzerinden kamyonetle geçebileceğini söylemişti ve haklı da çıkmıştı. Şu an da o anın bir benzeriydi ve fakat ben, Beyza Karabey'in içinde bulunduğumuz koşullarda bunu ne kadar kaldırabileceğini kestiremiyordum.

"Öncelikle, haklı olarak Leo'nun babasının Mehmet olduğunu sanırken ne düşünüyorsam, şimdi de aynısını düşünüyorum. Mehmet Şahindağ ona zarar vermez. Nazlı da söyledi ya, en büyük koz sensin. Sana ulaşmak için kullanacak o çocuğu. Ki telefonda ne dedi? '*Eğer yanıma gelmezsen, oğlumuz annesiz büyüyecek,'* Öleceğini değil, büyüyeceğini söyledi. Yani buradan da anlayabilirsin ki, aklının ucundan Leo'ya zarar vermek geçmiyor." Bora, bir iş görüşmesi yapıyormuşçasına ciddiydi ve hislerini sanki erişilemez bir yere gömmüş, yok etmişti. "Leo'nun nerede olduğunu öğrendim. Ama-"

"Ne?!" dedik, Beyza Karabey'le aynı anda.

Bora bana kısa bir bakış atsa da, ablasına döndü ve daha baskın bir tonlamayla devam etti: "Ama... Gidip onu şu an almayacağım."

"Nerede oğlum?!" dedi Beyza Karabey, yüksek çıkan bir sesle. "Ben gidip alırım söyle!"

"Sakin!" dedi Bora. Sesinde uyarı yüklü bir tını vardı. Beyza Karabey'in eline uzandım ve parmak uçlarını yavaşça okşamaya başladım. "Ben de gidip alabilirim takdir edersin ki onu... Ama bunu yapmıyor oluşumun bir sebebi var... Şu an Philip de onlarla beraber. Mehmet, Leo'yu da alıp çıkacak Philip'in yanından. O zaman harekete geçeceğim. Philip yanlarındayken Leo'nun hayatı riske girer biz içeri girdiğimizde. Philip hayatta kalmak için Leo'yu kullanır. Ama Mehmet Şahindağ bunu yapamaz."

"Mehmet ortadan yok olursa ne olacak?!" diye sordu Beyza Karabey.

"Senin yörüngenden çıkamayacağı muhakkak," dedi Bora. Beyza Karabey kaşlarını çattı. "İsterse Mars'a gitsin. Döner gelir senin olduğun yere."

"Ama Philip, kardeşlerinden birisini öldürmeni istedi?" dedim, araya girerek. Bora'nın ifadesiz kapkara gözleri gözlerimi buldu. "Neden yirmi dört saat verdi? Leo'yla tehdit etti seni? Onun Leo'ya zarar vermeyeceğine nasıl eminsin?"

"Philip..." dedi Bora, düşünceli bir tavırla. Altı saniyelik sessizlikte, bir kelime arıyor gibiydi. "Kafasız," dedi en sonunda. İçine derin bir nefes çekti. "Kurdu, bana meydan okumak için yuvasına aldı. Kuzu olduğunu atladı. Dost olacaklarını sanıyor ama yok öyle bir dünya. Bu gece, Gürcüler yardım edecek Mehmet Şahindağ'a. Zaten şimdilik onlardan başka kimsesi kalmadı. Şu an bulundukları yerden çıkaracaklar Mehmet'le Leo'yu. Philip'i öldürecektir Mehmet, kaçarı yok."

Beyza Karabey lafı ağzımdan alarak, "Nereden öğrendin tüm bunları?" diye sordu.

"Mehmet'in dost sandığı Gürcülerden," dedi Bora. O kendince alelade bir şeyi söylüyor olabilirdi ama bu benim için de üst düzey bir şeydi. Şaşkınlığımın farkına varmış olacak ki yeniden bana döndü. "Begüm'ü kaçırdığında,

Beyza'nın mezarına-" Bora birden sustuğunda, Beyza Karabey bakışlarını Bora'dan, elini de ellerimden çekmişti.

"Gitmişti evet... Sen Levent Duman'a, Gürcülerin onu Trabzon'a soktuğunu söylemiştin hatta?" dedim, devam etmesi için.

"Aynen," dedi Bora, ensesini ovarken. "Onu Trabzon'a sokan Gürcülerle iletişime geçirmiştim bazı hatırı sayılır tanıdıkları. Adamlar ondan değil, benden yana."

Beyza Karabey çekinceli bir ifadeyle yeniden Bora'nın gözlerine baktı. "Gerçekten sorun çıkmayacağına emin misin?" diye sordu.

"Sorun çıkmayacak..." dedi Bora. İfadesi avına bilenen bir avcı kadar keskindi. "Şimdilik yanında sadece Gürcüler olduğunu sanıyor. Ama çok geçmeden yeniden güçlenecek. Çünkü şimdi, nükleer silah formülüne ulaşabilir durumda."

"Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Elinde olduğunu zannettiğiniz formüle, on senedir erişimi yokmuş. Çünkü kasanın şifrelerinden biri..." Bora, Beyza Karabey'e baktı. "Senin gözlerinmiş." Gıyabında ondan bahsedebiliyor ama ona hitap edemiyordu. *Abla* demezdi hemen belki ama *Beyza* da demiyordu.

Beyza Karabey'in bakışları kısıldı. "Ben... Hatırlamıyorum böyle bir şey..."

"Bilemem," dedi Bora, umursamaz bir ifadeyle. "Eğer formüle ulaşabilmenin rahatlığıyla dost toplamaya çalışırsa... Ki neden olmasın... Yine de bugünden yarına olacak şey değil bu. Yani Leo'yu almamızı etkilemez. Çünkü o her türlü senin peşine düşecek. Ama bitmek tükenmek bilmez aşkından, ama formülün şifresi olduğundan. Sen neredeysen oraya gelecek yani. Sen de o sırada, benim istediğim yerde olacaksın." Birkaç saniyeliğine dudaklarını dişlerken, bakışlarını yere çevirmişti. "Seninle konuşmak için Gökhan'ı da arayabilir, Aydın'ı da... Ne bileyim herhangi birini arayabilir." Kısılan gözleri ablasını bulduğunda, yüzüne tereddüt yerleşmişti. "Zaaf planları bozar. Eğer zaafına yenik düşersen, seni Leo'yla kandırmasına izin verirsen, planım

bozulur ve o anda benim elimden hiçbir şey gelmez. Senin sesini duymaması lazım. Çıldırması lazım. Delirmesi lazım. Öfkelenmesi lazım. Bunu başarabilir misin?"

Beyza Karabey'in gözleri doldu. "Bu çok zor," dedi. Acı içinde yutkunurken, neden bilmiyorum bana bakmıştı. Derin bir nefes aldı ve yeniden kardeşine döndü. "Serçe parmağını kaybetmekten hala korkuyor musun?"

"Kaybetmek istemem açıkçası," dedi Bora. Kaşlarını çatarken, dudaklarının kenarında anlık bir tebessüm oluşmuştu. "Yani söz verirken, kimseye serçe parmağımı uzatmıyorum uzun zamandır. Yaklaşık yirmi beş yıldır falan. Serçe parmağımı kesmesinler diye. Çünkü en son kesilecek diye bayağı bir korkmuştum." Beyza Karabey de varla yok arası gülümsediğinde, belki de yalnızca ikisinin anlayabileceği özel bir dilden konuştuklarının farkındaydım. "Eğer sözümü dinlersen ve buna pişman olursan, serçe parmağımı keserim. Yapamayacağım hiçbir şeyi söylemem, tutamayacağım sözü vermem. Öğrettiğin gibi."

"İsterse yanıma kadar gelsin, sen *konuşma* dersen ağzımı açmayacağım..." dedi Beyza Karabey, yemin eder gibi. "İsterse Leo karşımda olsun, sen *adım atma* dersen, ona koşmayacağım." Sesi cümlelerinin ağırlığını kaldıramıyor ve titriyordu. "Ve sen de bana oğlumu getireceksin."

"Bilmem gereken bazı şeyler var," dedi Bora, başını sallarken. İçine derin bir nefes çekerken, ceketinin cebinden sigarasını çıkartmıştı. "Tam olarak hangi noktada, neden Mehmet'ten kaçtın? Neden öldüğünü düşünmemizi istedin? Ne geçti aranızda Mehmet'le? Bana kullanabileceğim bir koz lazım. Herhangi yeni bir bilgi. Ne dedi de seni kaybetti mesela?" Bora kendisine bir sigara yakarken, Beyza Karabey sessiz kalmıştı. "Yoksa düşündüğüm gibi, sadece çocuğunun babası Aydın diye mi? Ve bu nasıl oldu?" Bora içine büyük bir duman çekti. "Senin Mehmet'i aldatma ihtimalini bile aklım almıyor." Beyza Karabey tam bir cevap verecekti ki, Bora yeniden konuştu: "Kısa cümlelerle, az diyalog."

"Bir koz verebilir miyim... Bilmiyorum..." dedi Beyza Karabey, biraz düşündükten sonra. "Tam olarak neyi kastediyorsun? Nasıl bir şeyden bahsediyorsun? Bir koz yok?"

"Sen anlat, ona ben karar veririm," dedi Bora.

Beyza Karabey derin bir nefes aldı. "Babamın, annesiyle babasını öldürdüğünü öğrendiğimde... Karşılıklı konuşarak ayrıldık..." dedi.

Bora bakışlarını ablasından çekmiş ve yanmakta olan sigarasına çevirmişti. "Hayatının bu kısımlarında vardım, ki zaten günlüklerini de okudum, biraz ileri sar istersen. Mesela yılbaşına gel. *Gaflet* dediğin neydi?" Beyza Karabey sessiz kaldığında, Bora onun gözlerine baktı. "Anladım. Yılbaşında beraber oldunuz Aydın'la. Mehmet'le doğru düzgün görüşmüyordunuz. O yüzden Leo'nun doğum tarihinden, onu aldattığını anlayabilir. Madem Aydın'la beraber oldun, neden gittin Mehmet'e? Hoş hangisini seviyordun ben anlamıyorum şu an. Nasıl kandın, annemle babamı *isteyerek* öldürmediğine? *İsteyerek öldürmedi* ne demek? Sana hep bunu sormak istemiştim."

"Mehmet'e aşıktım ben," dedi Beyza Karabey, dürüstçe. "Aydın'ı unuttuğumu sanıyordum. Kaç yıl geçmişti üstünden. Babamın işlediği cinayet yüzünden ayrılmıştık ve bir daha bir araya gelemezdik. Bu yüzden de Amerika'ya dönmek istiyordum. Ama işte yılbaşı gecesinde, ben evde yalnızken bir şey oldu ve Aydın'la beraber olduk. O andan sonra zaten Mehmet'le olan imkansız birlikteliğimiz, daha da imkansız hale geldi çünkü artık ona ihanet etmiştim. Aradı, açmadım. Mesaj attı dönmedim. Kapıya kadar geldi. Kaçak göçek görüştük ve... Benim ondan uzak durmamı, annemle babamın zorlaması olarak yorumlamış. O yüzden öldürmüş onları, intikam almak için falan değil."

Şaşkınlık Bora'yı baştan sona esir alırken, "Ne diyorsun sen ya?" diyebildi.

"Annemle babam öldüğü halde ondan uzak durduğumda da aramızdaki engelin sen olduğunu düşünmüş. Sıradaki

hedefi de sendin. Ben bu sırada öğrendim. Meğer Amerika'da, bir klinikte tedavi görüyormuş ama yarım bırakmış... Onunla olmazsam, seni ve Begüm'ü öldürecekti. Belki de herkesi..." Bora'nın yanına gitmek, ona sımsıkı sarılmak, başını kalbimin üzerine bastırmak istedim. Yüzündeki, bildiği her şeyin aslında ne kadar da yanlış olduğunu öğrenmenin sersemliğine sahip ifadeyi silmek istedim. Gözlerindeki elmasların parıltısını engelleyen sisli bulutları yok etmek istedim. "Ona gitmek, onunla evlenmek bir çözüm sanmıştım."

"Lion," demek istedim. *"Sus."*

"Ben zannettim ki... Hallederim. Tedaviye ikna ederim onu... Ama hamileymişim."

Bora çatık kaşlı çehresiyle, zamanı ve mekanı sorgular gibi ablasına bakıyor, ablası ise susmuyordu. Kısa cümlelerle az diyalog kuruyordu fakat dudakları arasından çıkan her kelimenin vurucu etkisinden Bora'nın nasibini almasına engel olamıyordu. O kadar uzun süre susmuştu ki, bundan sonra onu kimse susturamazdı.

"Doktora gidersem eğer, bebeğin kaç aylık olduğu ortaya çıkacaktı ve ben Mehmet'ten gerçekten korkuyordum. Hayatımda hiç kimseden korkmadığım kadar korktum ondan. Hala da korkuyorum."

Beyza Karabey gülümsedi.

"*Kısa cümleler,* demiştin..." dedi.

Buradan sonrası Bora'nın kıyametiydi.

"Aslına bakarsan, uzun cümleler kuramayacak kadar yorgunum zaten Bora..." dedi.

Bir çırpıda üzerindeki kazağı çıkartıp, Bora'ya hafifçe sırtını döndü.

"Kendin bak..."

Ben omzundaki kelebek dövmesine bakmayı tercih ettim ve fakat Bora'nın bakışlarının kelebek dövmesini görmediğine emindim.

"Kendin gör."

Mehmet Şahindağ'dan kalan izler, muhteşem kelebek dövmesini dahi geride bırakacak kadar barizdi.

"Hayır," dedi Bora, başını iki yana sallarken. Beyza Karabey, Bora'nın sesini duyduğunda kazağını çıkarttığı gibi giydi. "Saçmalık!" dedi. Ayağa kalktı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun ya?!" Sesinin tonu gitgide daha da yükseliyordu. "Geberiyordun aşkından! Geberdin de hatta! Şimdi benim karşıma geçip... Bana bunları gösteremezsin... Şimdi bana saçma sapan bir hikaye anlatamazsın!"

Bora'nın aklıyla ve kalbiyle bildiği bir gerçek vardı: Ablası, Mehmet Şahindağ'ı, Mehmet Şahindağ da ablasını çok seviyordu. Ve Beyza Karabey'in şimdi anlattığı her şey, Bora'nın gerçeklerine ters düştüğü için, bunu kabul etmeyi reddediyordu.

"Senin için... Ve herkes için... Annesiyle babasının katili olan bir adamla evleniyor olmam daha inandırıcıydı..." Belki de kardeşin kardeşi bıçaklaması tam olarak da böyle oluyordu. "Hayallerinizi yıktığım için üzgünüm... Ama ben babamdan bile o kadar nefret etmiyorum. Katiliyle evlenecek kadar değil..." Beyza Karabey, Bora'nın geçmişine soktuğu bıçağı çevirmeye başladı. "Benim için aşk, hiçbir zaman kardeşlikten daha baskın değildi!" Öfkeyle ayağa kalktığında ve Bora'nın karşısına dikildiğinde, kendi kalbindeki kıymıkları ayıklamaya çalıştığını hissetmiştim. "Sana Mehmet'in hasta olduğunu henüz öğrenmeden, babam babasını henüz öldürmeden, babasıyla babam arasındaki hikayeyi anlatmama sebebim de; daha sonra Mehmet'ten yediğim dayakları anlatmama sebebim de aynıydı! Karışma istedim! Bu işlere bulaşma istedim! Sen temiz kal istedim! Elin silahta değil, dümende olsun istedim!"

"Elim silahta olmasın istedin, öyle mi?!" Bora'nın cümlesi biter bitmez attığı kahkaha içimdeki her bir hücrenin sarsılmasına sebep oluyordu. "Bunu, *aşk için ölmeye değer* diyerek mi yaptın?!"

Bora, Mehmet Şahindağ düğünde ablasının koluna yapıştı diye bir kavga başlatmış ve bu kavganın sonucunda ablasının cansız bedenini kucaklamıştı. Temeli yalanla kurulmuş bir bina, on sene sonra ortaya çıkan gerçeklerle Bora'nın başına yıkılıyordu. Aşk için ölmeye değeceğini söyleyen ablası, on sene sonra karşısına çıkıp, aşkından değil de korkusundan öldüğünü avaz avaz haykırınca, Bora neye uğradığını şaşırıyordu.

"Sadece sizi de bebeğimi de korumak istedim!" dedi Beyza Karabey. Çaresizliği, belki de o günkü kadar tazeydi. "Senden Mehmet'e zarar vermeyeceğine dair bir söz alırsam, seni bundan korurum zannettim!"

"Kim yardım etti sana?!" diye sordu Bora. Bu sorunun cevabı olan isim her kimse onu yok edeceğini bakışlarından anlamazsam, sesinden anlıyordum. "O kurşunun seni öldürmemesini kim sağladı?!" Bensem mesela, beni bile yok edebilecek bir hiddete sahipti. "Bana bir isim ver. Bana, benim felaketimi doğuran ismi ver."

"Beyza," dedi Beyza Karabey.

"Çınar mı?!" diye sordu Bora.

"Beyza," dedi Beyza Karabey.

"Örümcek adam mı?! Kim?!" diye sordu Bora.

"Beyza diyorum Beyza!" dedi Beyza Karabey. Bu hayatta, ona neden *Lion* dendiğini bu kadar iyi anlatan başka bir sahne olamazdı. "Ben yaptım! Senin felaketini Leo'yla doğurdum! Seni denizlerin değil de mafyanın kaptanı yapan benim Bora! Başka bir isim arama! Ve ne yapacaksan bana yap! Buradayım! Karşında!"

"Sen bana bir isim vereceksin!" diye emretti Bora. Bir adım atarak ablasıyla arasındaki mesafeyi kapattı. "Niye biliyor musun? Çünkü senin zaafın, benim iki dudağım arasında. Oğluna mı kavuşmak istiyorsun, sen bana bir isim vereceksin!" Beyza Karabey'in bakışlarına yerleşen korkuyu hissettim. "Hayatında hiç kimseden korkmadığın kadar Mehmet'ten mi korktun sen? Kara'yı tanımadığın içindir!" Bora tam arkasını dönecekti ki, yeniden ablasına baktı.

"Tanıştığına memnun olan, tek bir insan tanıdım yalnız, haberin olsun."

Bora, Beyza Karabey'e arkasını dönüp bahçeye çıkmadan evvel Kara'yla tanıştığına memnun olan tek insanın yüzüne bakmamıştı.

"Lion, sadece şokta ve ne dediğini bilmiyor..." dedim, ayağa kalkarken. Annie gözlerimin içine baktığında, gözlerinden yaşlar akmıştı. "Bana söz verdi. Sana da söz verdi. Leo'yu alıp getirecek."

"Evet," dedi Annie. Sesinden düşen bin parçaya ayrılıyor, salonun her bir köşesine dağılıyordu. "Getirecek ama bana mı bilmiyoruz... Bunu hiç söylemedi. *Sana* demedi. Dedi mi?"

"Bilmiyorum, dedi mi?" diye sordum, önce. Başımı hafifçe bu düşünceleri dağıtmak ister gibi salladım. "Saçmalama Lion," diye devam ettim. "Sana getirecek tabii. O nasıl söz?! Senden oğlunu ayıracak hali yok!"

"*Ağaca çıkıp topu alamazsın,* demişti Gökhan... *Ağaca çıkamazsın. Beceremezsin...* Bora da *çıkarım* dedi. *Hadi çık da görelim,* dedi Gökhan. İddialaştılar. Bora ağaca çıktı. Ağaca çıkabileceğini gösterdi. Ağaca çıktı ve topu almadan aşağı indi. Sonra da dedi ki... *Ben sadece ağaca çıkacağımı söyledim. Topu alacağımı değil.* Kaç yaşındaydı hatırlamıyorum. Küçüktü ama. Ne söylerse onu yapar. Ama ne söylediğine dikkat kesilmen gerek. Ona istemediği bir şey yaptıramazsın." Dudaklarım aralandı ama herhangi bir şey söyleyemedim. "Ve ne ben ne de oğlum, onun için konu değiliz." Eli boğazına gitti, sanki nefes alamıyormuş gibi. "Benim... Biraz yalnız kalmam lazım..." Gülümsemeye çalışırken, bir eliyle koluma dokunmuş ve elini yavaşça hareket ettirmişti. "Ben biraz dışarı çıkayım."

Hiçbir şey dememe fırsat vermeden bana arkasını döndü ve az evvel Bora'nın çıktığı kapıya ilerledi. Bahçeye çıkmadan evvel yakınından geçtiği yemek masasında, günün birinde Begüm ve Bora'nın kendisi yüzünden kavga ettiklerini bilmiyordu. Bora'nın belki ablasına verdiği söz

yüzünden, belki de ablasının ölümüyle kendilerine kinlenen Mehmet Şahindağ yüzünden yaşadığı hayattan nefret eden, abisini kaybetmekten deli gibi korkan Begüm'ün, abisinin canını acıtmak için onu Anıl'la vurduğunu bilmiyordu. Ayak bastığı verandada akşamın birinde Begüm'ün kendisine olan nefretini haykırdığını ama Bora'nın her zaman onu savunduğunu, onu savunmaktan asla vazgeçmediğini bilmiyordu. Aslında belki de hiçbir şey bildiği yoktu. Bora'nın kendisine olan sevgisinin ne kadar derin, ne kadar özel olduğunu belki içten içe tahmin edebilir ama Begüm kadar bilemezdi. Begüm'ü geçtim, benim kadar bile bilemezdi. Ablası Bora için bambaşka bir yerdeydi ve annesiyle babasının katiliyle nasıl evlenebildiğini sorgulamamış olsa dahi buna senelerce saygı duymuştu. Bu saygısı öyle kutsaldı ki, ona verdiği sözü bile çiğnememiş, çiğneyememişti.

Gökhan salona indiğinde göz göze geldik. Az evvel yaşanan savaşın izleyicisi değilse bile dinleyicisi olduğu muhakkaktı ve konunun kendisine er ya da geç geleceğini biliyordu. Gözlerimin içine bakarken sadece iç çekmekle yetindi ve yanımdan geçip, bahçeye ilerledi. Bora'nın felaketini doğuran bizzat oydu ve suçlu adımları, ortağının yanına ilerledi. Beyza Karabey her ne kadar yalnız kalmak istediğini söylediyse de ne mutlu ona ki, Gökhan onu hiç yalnız bırakmamıştı.

Beyza Karabey iyi ki yaşıyordu ve fakat Bora'nın ablası yaşıyormuş diye hissettiği ne varsa, bir kor gibi içimde birikiyordu.

Susamamıştım ama su içmek istiyordum. Belki de bir bardak suyun, içimdeki koru söndürebileceğine inanıyordum. Bilmiyordum. Sadece ayaklarım beni mutfağa götürüyordu ve ben, bu eyleme su içme isteğini yüklüyordum. Bu evin mutfağını seviyordum. Bora'nın bana olan aşkını o mutfakta anladığını fark etmeden dahi, bu mutfağı seviyordum. Sırtındaki dövmeyi ilk gördüğüm bu mutfak, hayalleriyle yaşadığı hayatın ters v olarak birleştiği

ve ortasına da kapkara bir yuvarlakla kendisini koyan adama, ilk kez sarıldığım yerdi. 8 Mart'ta. Tam dört sene, bir gün önce.

Doldurduğum dördüncü bardak suyu içerken, Bora'nın kış bahçesinde olduğunu fark ettim. Muhtemelen o beni görmemişti. Bardağı tezgahın üzerine bıraktım ve yanına ilerledim. Cam kapıyı açtığımda, kapkara gözleri yeşilin hangi tonu olduğunu artık benim de bildiğim gözlerimle birleşti. Maçahel.

Bakışlarında, küçücük bir çocuğun, yabancılar arasında kaldığında ne yapacağını bilemez tavrı vardı. Kendini güvende hissetmediğinin farkındaydım ve bu güvensizlik, muhtemelen var oluşunu dahi sorguladığı içindi. Yalnız olmadığını hissetmesi lazımdı ki kaybolmasın. "Biraz uyusak mı?" diye sordum.

"Aksine... Ben uyanmak istiyorum," dedi. Gözlerime öyle bir bakıyordu ki, uyandığında artık olmamamdan korktuğunu hissettim. "Uyanayım. Annem ve babamın evden çıkmasına engel olayım. Ölmesinler ve hayat kaldığı yerden devam etsin. Beyza, ister unutsun Mehmet'i ister unutmasın. Elif'in doğum gününü de kutlamak istemiyorum. Zaten aramız bir süredir kötü, ayrılığın bahanesi olur bu. Gökhan, nöbetten dönmesin. Hastanede çok mutlu o. Ben Begüm'ün odasına gideyim. Orada, onun deli halleriyle güleyim. O güne uyanayım Nazlı. Sen bir gün bana gelirsin zaten mutlaka. Beklerim ben."

"Çok zor öğrendiklerini sindirmesi, farkındayım..." dedim, eline uzanırken.

"Ben öğrenmek istemiyorum!" dedi, sertçe. Yakarışının altındaki hüzünler bugüne ait gibi dursa da geçmişten geliyordu. "Ben annemle babamın, saçma sapan bir sebepten öldüklerini öğrenmek istemiyorum!"

"Eğer ablanı, biraz daha sakin kalarak dinlersen-"

"Dinlemek istemiyorum!" derken, elini elimden çekmişti. "Ne onu ne de senin onun hakkında söylediklerini!"

Yumuşacık ve anlayış dolu bir ifadeyle, "Ne istiyorsun peki?" diye sordum.

"Ölmek," dedi. Yanağıma elini yerleştirdiğinde, alyansını yeniden taktığını fark ettim. "Ben on yıl boyunca, Mehmet Şahindağ'ın sıktığı kurşunun, Beyza'nın değil benim kalbime saplanmasını istemiştim. İsyanım bunaydı. Benim yüzümden ölen ablamdan çok utanarak yaşadım yıllarca. Ama bugün görüyorum ki, zaten o kurşun bana sıkılmış Nazlı. Ben can çekişiyormuşum. Öleyim ya ben. Öleyim çünkü kaldıramıyorum."

Dudaklarım dudaklarına kapandığında, istediğim tek şey ona canımdan can vermekti. "Ölemezsin çünkü daha yarım kalan işlerimiz, kapanmamış konularımız, halletmediğimiz meselelerimiz var..." dedim. Dudaklarım arasından çıkan nefes, ciğerlerine doluyordu. "Ölemezsin çünkü... Ölmek de bir vazgeçiş ve sen bana... Söz verdin... *'Sana söz veriyorum, bir daha senden vazgeçtiğimi, köprüleri yaktığımı yıktığımı, uzağına savrulduğumu da hissetmeyeceksin,'* dedin. Ölürsen öyle hissederim."

Dudaklarının kenarında, isteksiz bir gülümseme peyda olmuştu. "Bunu sana hissettireceğime, kendi kafama sıkacağımı söylemiştim... Sözlerimi doğru hatırla..." Acaba Annie haklı mıydı? Bora Leo'yu annesine getireceğini söylememiş miydi? Leo'yu getirmenin, onu annesine getirmekle eş değer olduğunu düşündüğümden, cümlelerini tam olarak hatırlamıyordum. Kafam karışmıştı. Bora, biraz geri çekilerek gözlerime baktı. "N'oldu?" diye sordu.

"Beyza'yı tehdit ettin ya..." dedim. Devamlı ablasından bahsediyor olduğum için çekiniyordum. Bora, telefonuna gelen mesajla beraber gözlerini gözlerimden çekti ve cebinden telefonunu çıkarttı fakat ben yine de devam ettim: "Leo'yu annesine getirmemek ne demek?"

"Beck! Bana yalan söyledin! Sana güvenmiştim!"

"Biliyorum... En üzücü kısmı da bu ya..."

Bora'nın telefonundan açtığı videodan gelen sesler, şaşkınlıkla ona doğru eğilmeme ve ekrana bakakalmama

sebep oldu.

Spider-Man: Far From Home

Bora'nın açtığı videoda Leo vardı. Elindeki tableti, karnına çektiği dizlerinin üzerine koymuştu ve film izliyordu. Filmden gelen sesler, videodaki tek sesti ve minik aslan tüm dikkatini elindeki tablete vermişti.

"Bora?!" dedim, nutkum tutulmuşçasına.

Bora otuz beş saniyelik video boyunca hiç konuşmadı. Video bitince de burun kıvırır gibi, "Daha iyi süper kahramanlar olduğunu kabul etmesi zor olacak galiba..." dedi.

"Bunu Annie'nin izlemesi gerek. Leo'nun iyi olduğunu bilmesi gerek," dedim. Bora bu cümlemden de hoşnut olmamıştı fakat itiraz etmeden, telefonunu bana uzattı. "İki üç saat kadar vaktim var. Sonra Gürcülerden biriyle buluşacağım. Sonra da büyük masa toplanacak. Uyumak istemiyorum. Sen videoyu izlet, sonra da biraz uzanalım."

"Tamam!" dedim, heyecanla. Ayağa kalktım. "Olur!"

"Şu Gökhan olacak şerefsize birkaç talimat vereceğim. Üst katta buluşuruz..." dedi.

"Gökhan bahçede. Annie'nin yanına çıktı," dedim.

Bora, "Hay ben onun..." diye mırıldandı ve kış bahçesinin kapısını açarak, benden evvel bahçeye geçti.

Leo iyi olduğu için ayrı, Annie çok sevineceği için ayrı mutluydum ve bu mutlulukla, Bora'nın adımlarını takip ediyordum. Annie'nin içli ağlaması kulaklarımıza dolarken, Sergio'nun sesi duyuldu: "Beyza... Ağlama artık... N'olur..."

Sergio ve Annie, ışıklarla süslenmiş havuza karşı yan yana otururlarken, Gökhan her zamanki yeri diyebileceğim tek kişilik koltuğa kurulmuştu. "Bak Bora biliyormuş işte Leo'nun yerini. Kardeşine güven. Concona hiçbir şey olmayacak. Bora, buna izin vermez!"

Bora'nın adımları birden durduğunda, ben de afallamıştım. Merakla ne olduğunu sorar gibi Bora'ya baktım. Kapkara gözleri Gökhan'ın bize dönük sırtındaydı ve nedenini bilmediğim bir şekilde, kilitlenmiş gibi ona bakıyordu. Bizim

verandanın ortasında durduğumuzu önce Sergio fark etmişti. Akabinde onun bakışlarını takip eden Gökhan ve Beyza Karabey de bize dönmüşlerdi.

Bora, Gökhan'la göz göze gelince, "Sen az önce ne dedin?!" dedi.

Gökhan şaşkınlıkla ayağa kalktı. "Leo'ya bir şey olmasına izin vermeyeceğini söyledim..." dedi. Kısa bir an Beyza Karabey'e bakıp, yeniden Bora'ya döndü. "Vermezsin izin. Biliyorum."

"Hayır hayır," dedi Bora, birkaç adımda Gökhan'a doğru ilerlerken. "Leo'dan... Nasıl bahsettin sen?" Gökhan'ın kaşları çatıldı. "Concon mu dedin sen?!"

"Bu herif ne zaman içse arabeske bağlamaya çalışıyor ama o kadar yakışmıyor ki. Tabiatına aykırı. Concon tipine aykırı bunun arabesk."

"Concon tip görmemişsin sen amına koyayım! Bir görsen hele... Leo tam concon!"

"Leo kim amına koyayım?"

"Concon..."

"Kim bilir neyin kafasını yaşıyor? Bunun da psikolojik tedavi görmesi şart."

Mekanların hafızayla iç içe geçmiş bir ilişkisi vardı. *Leo* ismi bugüne kadar ne Bora için ne de Aydın için hatırlanabilir değildi belki ve fakat şimdi, *concon* hitabı bariz bir şekilde kendini belli ediyor ve bir çuval inciri berbat ediyordu. Bende de aynısı olmuştu. O gün yaşarken üzerinde durmadığım bu anı, çok sonra anlam kazanan bir *"Ah Gökhan!"* söylemine bedellenmişti.

"Concon dedim, evet?" Gökhan, maalesef, henüz hiçbir şeyin farkında değildi. "Aydın da bana concon derdi?"

"Ne zamandır biliyorsun lan sen?!" diye bağırdı Bora, yeri göğü inleten bir şiddette. Gökhan'ın yakasına yapışmasıyla,

Aydın'ın bahçedeki karanlıktan çıkıp da yanımıza gelmesi bir olmuştu. Belki de uzun zamandır oradaydı, gizliden gizliye Beyza Karabey'i izliyordu fakat şimdi bir şeyler olduğunu görünce, durduğu yerde duramamıştı. "Sana soruyorum lan! Sen üç buçuk yıl önce de mi biliyordun bunu?! Sen ne zamandan beri tanıyorsun lan Leo'yu?!"

Aydın'ın gözlerine yerleşen *hassiktir* ifadesi açıktı fakat Bora, Gökhan'a bunu konduramıyordu.

"Konuşsana lan!" diye sarstı Bora, Gökhan'ı. Gökhan dilini yutmuş gibi yalnızca Bora'nın gözlerine bakıyordu. "Sen ne zaman öğrendin?!"

"Kara..." dedi Çınar Akbulut. Tarantula ve Bat de verandaya çıktılar ve Bora'nın bu beklenmedik aydınlanmayı nasıl yaşadığının merakıyla sadece Çınar Akbulut'a baktılar. "Sakin ol..." diye ekledi, Çınar Akbulut.

"Gökhan bana cevap ver!" diye bağırdı Bora. Elleri her an Gökhan'ın yakasından boğazına kayabilirdi. "Konuş lan! Ne zaman öğrendin?!"

"İlk gün..." diye fısıldadı, Gökhan. Bora'nın elleri birden Gökhan'ın yakasından çekildiğinde Gökhan dengesini koruyamamış ve arkasında kalan koltuğa çarpmıştı. "İlk günden de önce belki."

139.Bölüm

"İlk gün..." dedi Gökhan.

İlk gün, hangi gün?

"İlk günden de önce belki."

Anlamıyorum, bu ne demek?

"Bu oyunu ben kurdum Bora."

Neyden bahsediyor?

"Beyza'yı öldü göstermek benim fikrimdi."

Duyduğum her ses birbirine karışırken, en güçlüsü, zihnimin karanlık derinlerinden geliyor.

"Bir kız bulalım. Sevgilin olduğuna, onu sevdiğine inanacağı bir kız bulalım. Sonra da Mehmet Şahindağ'ın kızı öldürdüğünü düşünmesini sağlayalım."

"Beraber gömdük Gökhan," dedim. Bu hayatta kabul edemeyeceğim birçok şey var ama bu başka. Bu yalnızca kabul edemeyeceğim değil, zaten mümkün olmayacak bir şey. Bu imkansız bir şey. Hatta imkansızdan daha da imkansız bir şey. "Birlikte toprak attık üstüne..."

"Özür dilerim," dedi.

Gülümsediğimi hatırlıyorum. Delirdiğimden değil, gözyaşlarıma değmeyeceğinden. Bazı şeyler saçmadır. Saçma şeylere ağlanmaz. Çok değil on iki saat evvel, hayatımda duyduğum en saçma şeyin, kollarımda can veren ablamın aslında ölmemiş olması olduğunu söylerdim. Ama beş saat evvel, hayatımda duyduğum en saçma şeyin, Beyza'nın Aydın'dan bir çocuğu olması olduğuna karar verdim. Yarım saat evvel, hayatımda duyduğum en saçma şey, Mehmet Şahindağ'ın, Beyza'ya el kaldırması oldu. On saniye evvel ise, hayatımda duyduğum en saçma şey,

Gökhan'ın, Beyza'yı öldü gösterme fikrinin kendisine ait olduğunu söylemesiydi. Sonra, Gökhan benden özür diledi. Ve dilediği özür, hayatımda duyduğum en saçma şey oldu bile çoktan. Halbuki benim enlerim yoktu fakat Gökhan bunu da değiştirdi. Çünkü on sene boyunca gözünün içine baka baka kandırdığın, felaketini doğurduğun, dostu görünürken düşmanı olduğun bir insandan özür dileyemezsin. Belimdeki silaha uzanıp silahı Gökhan'a doğrulttuğumu da hatırlıyorum ama namlunun ucuna ne ara Nazlı geçti, işte onu anımsamıyorum.

"Yapma!" dedi Nazlı.

Bunu da mı biliyordu?

"Çekil," dedim.

"Bora yapma!" dedi, yalvarır gibi. "Önce dinle."

"Naz çekil," dedi Gökhan.

Nazlı gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Kapa çeneni Gökhan!" diye bağırdı. Bakışlarında çaresizlik vardı. "Bora, lütfen dinle..." dedi. Sesi yumuşamıştı. "Anla demiyorum... Hak ver demiyorum... Sadece dinle... Lütfen dinle..."

"Nazlı. Çekil," dedim, yine.

"Beni vurman gerekecek, çünkü çekilmeyeceğim!" dedi. Titriyordu. "Gökhan'ı vurmana izin vermem! Verememe Bora! Yapma! Lütfen... Lütfen indir silahını, lütfen!"

"Ömür boyu arkanda yaşayamaz herhalde, değil mi?" diye sordum.

"Annie olduğun yerde kal!" diye bağırdı Nazlı.

"Nazlı. Bir daha söylemeyeceğim. Çekil."

"Çekilmem," dedi.

Silahım hedef değiştirdiğinde, Çınar göğsünü gere gere onu öldürebileceğimi söyler gibi bakarken, Nazlı neye uğradığını şaşırmıştı. "Tek tek, buradaki herkesi vurdurtma bana..." dedim. Gözleri gözlerimin içindeydi ve ne kadar ciddi olduğumu fark ediyordu. "Burada, senden başka nefes alan birini bırakmam bak."

Gökhan'ın önünden çekilir sanıyordum ama çekilmedi. Eli beline gitti. Silahını çıkartıp da şakağına dayadığında, "Ben

kendimi öldürürüm o zaman!" dedi. Bana meydan okuyordu. "Önce ben öleyim o zaman ve bu vahşete tanık olmayayım!"

"Niye yapıyorsun bunu?" diye sordum. Emniyet kilidini açtığında, içime derin bir nefes çekmem gerekmişti. "Çınar için mi? Gökhan için mi?"

"Aydın için... Beyza için... Çınar için... Gökhan için... Begüm için... Filiz Hala için... Gökhan'ı seven herkes için... Gökhan, Leo'nun amcası! Demir'in dayısı!"

"Kara..." dedi Aydın. Yüzünü görmesem de sesini duymak zorunda kalmıştım. "Bırak, neyi neden yaptığını anlatsın..."

"Gökhan kadar biz de suçluyuz!" dedi Çınar, namlunun ucunda olmayı önemsemeden. "Benden başla öldürmeye!"

Nazlı, korku dolu bir sesle, "Kendimi öldürürüm Bora!" diye bağırdı.

"Tek suçlu benim!" diye haykırdı Beyza. Çınar'ın önüne geçmişti bile. "Beni öldür Bora! Ablanı!"

"Benim ablam zaten öldü," dedim, sarkazm dolu bir tonlamayla. Silahımı indirdiğimde Nazlı'nın sesli bir nefes verdiğini duydum fakat henüz şakağına dayadığı silahı çekmemiş, tetikte beklemeyi tercih etmişti. "Kollarımda öldü hem de... Gökhan da yanımdaydı, ona sorabilirsin..." dediğimde, elimdeki silahı ben de aynı Nazlı gibi şakağıma dayamıştım.

Ablam olduğunu iddia eden kişi, önce çığlık atmış sonra da "Bora!" diye bağırmıştı.

"Elindeki silahın emniyetini kapat ve yere bırak Nazlı!" dedim, sertçe. Nazlı'nın gözlerinden yaşlar boşaldı. "Kafama sıkmamak için, hiçbir sebebim yok görüyorsun ki... Üçe kadar sayıyorum... Eğer silahını indirmezsen, benden günah gitti... Üç... İki... Bir..."

"Tamam tamam!" dedi Nazlı, aceleyle. Söylediğim gibi emniyet kilidini kapattı ve bir elini kaldırarak, yere eğildi. "Bıraktım tamam!" dedi, yeniden doğrulduğunda.

"Şimdi çekil Gökhan'ın önünden..." dedim. Nazlı önce Beyza'ya sonra Çınar'a baktı. İkisinden de herhangi bir yanıt alamamış olsa gerek, az evvel Aydın'ın sesinin geldiği yere

döndü. Salonun kapısına da baktı ama orada kim olduğunu bilmiyorum. Örümcek adamdır herhalde. "Bir daha mı saymam gerekiyor?!" diye bağırdığımda, Nazlı irkilmişti. Omzunun gerisinden Gökhan'a döndüğünde, "Üç!" dedim.

"Özür dilerim Gökhan..." dedi Nazlı.

"İki!" dedim.

Nazlı, Gökhan'ın önünden çekildiğinde başka kimse fedailik yapmaya kalkmamıştı. Aslında Çınar'ın beni vurmasını beklerdim. Aydın da vurabilirdi belki, Gökhan kardeşiydi sonuçta. Gökhan'la göz göze geldiğimizde, silahımı şakağımdan çektim ve başımla salonun kapısını işaret ettim.

"Eğer bir kişi bile peşimizden gelirse, kendimi vuracağım Nazlı," dedim. Nazlı'nın panikten büyüyen ıslak gözleri, gözlerime değdi. "Telefonumu ver." Cebinden çıkarttığı telefonumu bir saniye bile düşünmeden bana uzattı. "Ölmemi istemiyorsan, peşimizden gelen kim olursa olsun vurman gerekiyor. Bilmem, anlatabildim mi..."

"Bora-"

"Yürü Gökhan!" dediğimde, Nazlı susmak zorunda kalmıştı.

Gökhan ise çoktan ölüme yürümeye hazırdı. "Kim gelecekse, ben şimdiden vurayım!" dedi. Çınar'a döndü. "Umut Akbulut masalına çok kaptırdın, haberin olsun!" Aydın'ın olduğunu sandığım yere baktı. "Senin Allah belanı zaten verdi, o yüzden ağzımı açmıyorum! Leo sana emanet!" Beyza'ya baktı. "Leo'ya selam söyle!"

Beyza, Gökhan'a doğru bir adım atacaktı ki, havuza doğru tuttuğum silahı ateşleyince, çığlık atarak durmak zorunda kaldı. "Yürü Gökhan!" dedim, yine.

Gökhan hızlı adımlarla verandaya yürümeden önce Nazlı'ya dönmüş ve "Hakkını helal et," demişti.

"Elin sadece kalem tutsun. Her ne yaşarsan yaşa, asla ama asla babanın izinden gitmeyeceksin. Çok açık söylüyorum, sana hakkımı helal etmem."

Annemin hakkı, Gökhan'a helal miydi?

Beyza'ya peki?

"Beyza'ya da Begüm'e de sana güvendiğim kadar güvenmiyorum. Ama sana öyle bir güveniyorum ki, sen benim kızlarıma sahip çıkarsın."

Beyza'nın kirpiklerinden başlayan yaşlar, yanaklarını ve titreyen dudaklarını ıslatmıştı.

"Gözlerinden yaş akmasına engel olamazsın, boşuna yorma kendini. Yaş akıtmak da yaşamak kadar baki. Ama onların gözlerinden akacak yaşı silersin, şefkatinle sararsın onları, kanatlarının altında tutarsın biliyorum."

"Ben de ölmediğime çok pişman oldum... Çok kez hem de..." dedim. Beyza yutkunmaya çalışırken, yüzü buruşmuştu. "Çünkü ablam, benim yüzümden ölmüştü. Önüme atlayıp feda etmişti kendini. Hiç düşünmeden. Bir saniye düşünse, ben ölecektim." Gözlerinden durmaksızın akan yaşlar, ancak böyle, yaşamak kadar baki olabilirdi gerçekten de. "Keşke ölseydim o gün de... Bugünü görmeseydim."

"Ben babamı kabul ettim, kocamı kabul ettim ama evlat başkaymış. Ne senin tırnağına zarar gelsin ne de birilerinin tırnaklarına zarar senden gelsin. Vicdanını dinlemeyi asla bırakma olur mu? Hep bil ki, senin vicdanının sesi benim sesim. Eğer onu susturursan, beni de susturmuşsun sayarım. Silmişsin, atmışsın sayarım."

Bahçedeki herkese arkamı döndüm. Önce Nazlı'nın, sonra da örümcek adam ve Sam'in yanından geçerek, salonda bekleyen Gökhan'a doğru ilerledim. Ölümü bekleyen birine göre oldukça rahat bir ifadesi var. Belki başına gelecekleri engelleyemeyeceği için, belki de kabul ettiği için. Merdivenlere ilerlediğimde, peşimden geldiğini duydum. Ama öncesinde, silahını çekmeceye bıraktı, biliyorum. Bahçeden sesler geliyordu. Çınar'ın Aydın'ın ve Beyza'nın sesi birbirine karışıyordu ama her ne oluyorsa, bu seslerin hiçbiri adım seslerine dönüşmüyordu. Gökhan, ölüme yalnızca benimle yürüyor.

Evden çıkarken, "Arabamı getirin!" diye bağırdım. Gökhan yanıma geldi ve bakışlarını zar heykeline dikip, öylece

beklemeye başladı.

"Şuraya zar heykeli yaptıracağım! Süs havuzunun içinde şöyle... Düşünsene... Fıskiyeler falan..."

"Casino mu burası amına koyayım?"

"E bi' gösterişimiz olmasın mı oğlum?"

"Benim olmasın kardeşim. Sade, şık bir ev istiyorum ben. Sen çok meraklıysan, kendi evine yaptır iğrenç iğrenç şeyleri."

"Hadi lan oradan. Burası, bizim ikimizin evi."

"Neden, evleniyor muyuz?"

"Çapkın seni! Biliyorum çok isterdin, ama olmaz. Uğraşamam ben seninle. Elif Elif diye bana sarılıp ağlarsın falan! Iyyy! Düşüncesi bile iğrenç! Daha yeni terk edildin... Ayrılık acısını atlat da, sonra bir dürt bakalım beni, boştaysam bakarız..."

"Seni şimdi bi' dürteceğim var ya Gökhan!"

"Garaja kepenk yaptıralım, ben de arkasına grafiti yaparım! Lan oğlum ne güzel uğraşlarımız vardı eskiden! Niye yine yapmıyoruz? Yemin ederim çok özledim ya!"

"Kanla mı yapacağız Gökhan? Sence de artık niye böyle şeyler yapmadığımız açık değil mi?"

"Hevesimi kursağıma dizme amına koyayım! Benim odamı kaçıncı kata çizdirdin? Seninle aynı katta olsun!"

"Herife bak ya, resmen benimle pembe panjurlu ev döşüyor! Siktirip gitsene lan sen! Yok mu işin gücün?! Düş yakamdan benim!"

Yakamdan hiçbir zaman düşmeyen Gökhan, gözümden düşmüştü. Şoför koltuğunda oturduğum aracın yan koltuğuna geçti. Dudakları mühürlü çünkü konuşmaması gerektiğini biliyor. Aslında her şeyi biliyor. Zaten o yüzden, beni böylesine kandırabilmiş olmalı. Dış kapıdan çıktıktan sonra olabildiğince gaza yüklendim. Gözümden düşen Gökhan, ama benim neden canım yanıyor?

"Bana yine mi sen kan verdin?"

"Tabii vereceğim lan! Kardeşimsin sen benim! Hem benim yüzümden vuruldun abicim, o yüzden hiç duygusal

konuşmalar yapma, n'olur! Böyle hüzünlü hüzünlü baktığında, çekilmez birine dönüşüyorsun!"

"Güldürmesene oğlum! Hala canım acıyor! Ben sana hayatını tehlikeye atma dedim! Caner Kozan avlayacağız diye kurşuna kafa atıyordun!"

"Koruyordum oğlum ben kendimi. Sen ne diye mermilerin önüne atlayıp, bana doğru koşuyorsun, salak mısın?! Hayır sen benim yanıma gelene kadar, ben vurulsam vurulurdum zaten. Ama vurulmadığıma göre?"

"Tamam tamam ukalalık yapma, sus."

"Bazen beni acaba yanında nefes alan kan torbası diye mi gezdiriyorsun diye düşünüyorum Gökhan... Habire benden kan alıyorlar lan sen yaşa diye."

"Çok komik! Ben de sana vermek zorunda kalırsam bir gün, görürsün ama. Hem ne güzel, devamlı kan kardeşi olup duruyoruz işte. Daha ne lan?!"

"Geçmiş olsun kardeşim."

Nazlı, beni kalbimin üç santim yakınından vurduğunda Gökhan da bana kan vermişti. Onun deyimiyle, bir kez daha kan kardeşi olmuştuk. Ama kan kardeşi olmasaydık da ayrı anneden ve ayrı babadan olma kardeşliğimiz, henüz doğduğum gün başlamıştı. Belki biyolojik de olsa zaten kuzeniz diye beraber büyümeye ve birbirimizin kardeşi olmaya şartlandırılmıştık ama fark etmezdi. Gökhan'ı bambaşka şartlarda tanısam da onunla arkadaş olurdum. Seve seve arkadaş olur, böyle sağlam bir arkadaşım var diye de mutlu olurdum. Bir gün olsun, *Allah belanı versin dememişti* ve aslında demesi gereken buydu. Çünkü benim gözümde ne yaşadıysa, benim yüzünden, ailem yüzünden yaşamıştı. Hatta kuzen olduğumuzu öğrendiğimizde, hayatını sikenlerin annem ve babam olduğunu bile düşünmüştüm. Eğer bir Akbulut olduğunu en başından beri bilseydi, en azından bu hayata belki mecbur olurdu fakat öyle değildi ve Gökhan, hiçbir mecburiyeti yokken benim mecburiyetlerimi sırtlanmış, kendi seçimiyle benimle bu yola baş koymuştu.

En azından ben öyle sanıyordum.

"Babama saatini senin kırdığını söyledim mi?! Ablama, ödevine kola dökenin sen olduğunu söyledim mi?! Anneme, en sevdiği heykeli senin kırdığını söyledim mi?! Ceren lan Ceren! Ceren, benim arkadaşımdı. Çok iyi arkadaşımdı. Ona gidip girdiğimiz işleri söyledim mi?! Sattım mı lan seni?! Hande'ye söyledim mi?! İnsan kardeşini satar mı?! Yalan söylemem eyvallah ama senin için kaç şey sakladım lan ben bugüne kadar?! Bunu saklamaz mıyım?! Biz seninle kan kardeşi değil miyiz?! Sen bana kan vermedin mi?! Birbirimizden, birbirimizle ilgili hiçbir şey saklamayacağımıza söz vermedik mi?! Hande'nin kürtaj olduğunu, senin üzüleceğini bile bile sana söylemedim mi ben?! Birbirimizden bir şey saklamayacağız diye söz verirken, birbirimiz için, başkalarından bir şey saklamaya, birbirimizi hep koruyup kollamaya söz vermedik mi biz?!"

Bu sözü vereli yirmi yedi yıldan fazla olmuştur. Tüm gün odasından çıkmamıştı. Annem Gökhan'ın biraz hasta olduğunu söylemişti ve ablam da Gökhan'ı rahatsız etmemem için beni tembihlemişti. Tüm gün uslu bir çocuk olarak sabretmiştim ama bir noktada dayanamamış, odasına girmiştim. Dudağının kenarı patlamıştı. Başta benden saklamış, çeşitli bahaneler sıralamıştı ama çok geçmeden söylemek zorunda kaldı: Aydın'dan dayak yemişti. Bunu annemle paylaşmıştı ama babamdan ve Kemal Abi'den saklamak istiyordu çünkü Aydın'a bir şey yapmalarından korkuyordu. Ben, babama söylerim sanmış. O gün vermiştik bu sözü. Hangi gün bilmiyorum ama Begüm daha doğmamıştı bile.

Küçücük aklımızla, toplu iğnenin uçlarını ellerimize batırmış ve o gün, daha sonra birbirimizi yaşatmak için birbirimize kan vereceğimizi bilmeden, kan kardeşi olmuştuk.

Ben de bu sözü bazı noktalarda çiğnemek zorunda kalmadım değil. Aydın'ı içten içe sevdiğimi sakladım, üzülmesin diye. Nazlı'yı aslında öldürmeyeceğimi sakladım,

hem endişelenmesin hem de bu sırrı taşıyor olmak başına ekstra bir iş açmasın diye. Nişan arifesinde Nazlı'yla Trabzon'a gittiğimizde, Mehmet'in de orada olduğunu söylemedim, çünkü ablama söz vermiştim ve Gökhan'ın onu öldürmesine izin veremezdim. Hem Mehmet Şahindağ ölürse, bizi uyuşturucu işine bulaştıracaklarını düşünüyordum ve Gökhan'ın benim yüzümden girdiğini düşündüğüm bu dünyada daha fazla kirlenmesinden endişeleniyordum. Umut'un Gökhan olduğunu Çınar'a söyledim ama Mehmet'e daha fazla koz vermek istemediğimden. Ben Gökhan'dan ne sakladıysam, Gökhan'ın iyiliği içindi. Masum sırlar diyemem, sır sırdır fakat iyiliği içindi! Eğer hayatımın bir noktasında bile Gökhan'ın zararına olabilecek bir şey yaptıysam Allah belamı versin.

"Neredeyse ellinciye arıyor Bora."

Nazlı'nın çağrısını meşgule attım.

Ben Gökhan'ı vururken bile yine onu düşünüyordum. Eğer sadece Nazlı'nın iyiliğini gözetiyor olsaydım, onu öldürmem lazımdı amına koyayım. Ama ben sadece yaralanmasını istedim. Hem Nazlı'dan uzak dursun hem de polislerden diye. Kaçsın, kendine yepyeni bir hayat kursun diye. Ben bunu hak etmedim. Öz eleştiri yapabilen biriyimdir. Ben, kardeşim dediğim adamın bu ihanetini asla hak etmedim.

"Çok merak edecek açmazsan. Bak aranız bozulacak..."

Nazlı ve Gökhan'ın arası Amerika'da birden nasıl düzelmişti? Beyza'nın yaşıyor oluşu, ortak sırları diye mi? Bir sırrı paylaşmak mı aralarındaki ilişkiyi pekiştirmişti? Beraber kahkahalarla güldükleri gece, ben Beyza'nın bilekliğini bulduğumu söylediğimde, ikisi de bu yüzden mi bembeyaz kesilmişti? O bileklik Nazlı'nın dediği gibi gerçekten Mehmet'te miydi yoksa Beyza'da mıydı? Mehmet'te olamazdı. Aydın o bileklikten bahsettiğinde, Mehmet onu zaten kendisinin Nazlı'ya verdiğini söylememişti. Mehmet, Beyza'nın günahını bile Nazlı'ya vermezdi. Nazlı sütyenine koyduğunu söylemişti ama onu banyoya ben sokmuştum. Zaten bildiğim bir şeyi nasıl anlamamıştım?! Nasıl

güvenmiştim?! Beyza o eve sürekli gelip gidiyor muydu da düşürmüştü bilekliği? Boston'dan erken döndüğümde, Annie sandığım kadın acilen çocuğunu bile bırakarak apar topar kaçmıştı ama ya kaçamasaydı? O zaman mı öğrenecektim Beyza'nın yaşadığını?! Begüm o kadar emindi ki Beyza'yı gördüğüne, gerçekten Begüm'ün karşısına mı geçmişti?!

"Sen, Beyza'yla ne kadar samimiydin?"

"Yani... İşte... Kuzenlik... Neden sordun?"

"Sence yaşıyor olsa... Sana ulaşır mıydı? Yani seni sevdiğini biliyorum. Konuşuyordu annemle, duyuyordum. Sence yaşıyor olsa ama bize söyleyemiyorsa mesela, sana söyler miydi yaşadığını?"

"Ben anlamıyorum... Bu da nereden çıktı? Beyza öldü?"

"Ben gördüm onu. Otelin penceresinden bakarken, gördüm onu. Kimse bana inanmadı. Gökhan'a anlattım, abime anlattım... Kimse inanmadı."

"Nasıl gördün?"

"Seninle konuşmuyorum. Ama gördüm işte. Otelin önündeydi. Bana baktı. Gülümseyerek bana baktı. Sonra ben inanamadım, Gökhan'a seslendim. Döndüm, Gökhan'a seslendim yine. Bir daha baktığımda orada yoktu. Ama gördüğümden eminim. Kanlı canlı gördüm."

"Saçmalama Begüm."

"Saçmalamıyorum! Bak Gökhan'la abim, halüsinasyon gördüğümü düşündü... Bana da başta mantıklı geldi bu. Fakat bu sabah film izlerken aklıma geldi. 13 Going on 30, hafif fantastik bir film. Daha önce de izlemiştim ama bu sabah yine izledim. Eğer halüsinasyon görseydim, Beyza'yı son gördüğüm hali olması gerekmez miydi? 10 sene evvelki hali yani?"

"Nasıldı gördüğün hali?"

"Sen diyorsun Begüm, fantastik film diye..."

"Saçları uzundu yine. Siyah. Başında bere vardı. Siyah, kasketli bir bere. Siyah uzun kabanı vardı. Bunu tarif edemem ama aynı değildi. Zaten sadece birkaç saniye gördüm ama aynı değildi..." dedi Begüm.

"Yaşadıkların zor. Eğer istersen, seni bir psikoloğa yönlendirebilirim..."

"Senin kardeşin yaşıyormuş ya! Bir saattir onu anlatıyorsun içeride. Beyza neden yaşıyor olmasın?!"

"Begüm. Seninle konuşmaya çalışmayacağım, endişelenme... Beni görmek istemediğini biliyorum. Sadece aradaki farkı kavra diye düzelteceğim. Çınar'ın kardeşinin öldüğü söylenmiş. Hiç görülmemiş bir bebek. Belki ölü bir bebek çalmışlardır hastaneden, al bu senindi demişlerdir, bilemiyorum. Belki dememişlerdir bile. Ama Beyza benim kollarımda can verdi. Öldüğüne asla inanmadım. Reddettim. Cansız bedenine belki dakikalarca, yaşayacak umuduyla sarıldım. Nabzına bakana kadar. Nabzının atmadığını anlayıncaya kadar. Yani filmlerde neler neler oluyor... Senin o izlediğinde değilse bile, başka bir film açıp aslında ölmemiş çıkan insanları görebilirsin. Gerçekte de oluyordur belki, bilemem. Ama ablam yaşamıyor. Çünkü son nefesini verdiğinde ben yanındaydım."

Nefes alabiliyorsam da ciğerlerimin bundan haberi yok gibi. Bir manipülasyonun içinde olduğumuzu hiç anlamadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Kalbim. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki hatırladıklarımla beraber, biraz daha böyle atarsa beni krize sürükler. Düşüncelerimi durdurmam gerek. Sadece şimdiye odaklanıp, kendime bunu yapmamam gerek. Anda kalmam gerek.

"Anı yaşamak bu kadar kötü bir şey değil. Hayatta daha kötü, daha korkunç şeyler var. Senin bana oynadığın oyun korkunçtu. Sergio'nun aradığı kardeşini babaannesinin biliyor olması korkunç mesela, ne bileyim. Adam senelerdir babaannesiyle beraber üzülüyor, acı çekiyor falan ama Nagihan Hanım, gözünün içine baka baka yalan söylemiş ona. Kandırılmış. Daha da korkunç şeyler var. İnsanın başına neler geliyor. Mesela birisi ölüyor. Üzülüyorsun. Kahroluyorsun. Sonra öğreniyorsun ki aslında ölmemiş. Bu çok korkunç değil mi?"

O kadar çok işaret varmış ama, ben yolu bir türlü bulamamışım resmen.

Tarabya'daki eve gelir gelmez frene yüklendim. "İn!" dedim, sertçe. Gökhan hangi yüzle olduğunu bilmesem de yüzüme baktı. "İn!" dedim, bir kez daha. Ben de arabadan indim ve doğruca garaja ilerledim. Elime bir kerpeten alsam, o kerpetenle Gökhan'ın bana yalan söyleyen dudakları arasındaki dişlerini söksem mesela. Bir tornavidayla, gözlerimin içine utanmadan baktığı gözlerini oysam. Sert, ne olduğunun önemsiz olduğu ağır bir cisimle, bu planı yaptığı beynini dağıtsam ya da. Öfkemi nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum. Kendimi nasıl tutacağımı da.

Hâlâ çalan telefonu açtım ve "Ne var Nazlı?!" diye bağırdım. Sesimin Nazlı'yı değilse bile, Gökhan'ı ürküttüğüne eminim.

"Eğer Gökhan'a bir zarar verirsen, ömür boyu pişman olursun Bora!" dedi Nazlı.

"Eğer sen beni bir daha ararsan, sen pişman olacaksın çünkü ben telefonumu kapatmak zorunda kalacağım! Ve ben bu telefonu kapatırsam, Leo'dan asla haber alamayız!"

"Tamam... Aramayacağım bir daha... Ama bana söz ver... Gökhan'a hiçbir şey-"

"Kapatıyorum Nazlı!" dedim ve herhangi bir cevap vermesini de beklemedim.

Gökhan'a döndüm. Garajdaki pufun üzerine oturmuş, bacaklarını hafifçe açmış, dirseklerini bacaklarına dayamış, ellerini önünde birleştirmiş, başını da yere eğmişti. Mağduriyet miydi bu? Bunca pişkinliğinin üzerine hiç yakışıyor muydu ve de?

"Nasıl yaptın?" diye sordum. Başını yerden kaldırmadığı gibi ağzını da açmadı. "Artık susmayacaksın!" dedim, ikaz dolu bir ifadeyle. Tam karşısında durdum. "Biraz da bugüne kadar sustuklarını konuş bakalım!"

"Konuşmak ağır geliyor," dedi.

"Bana sakın ağırlıktan bahsetme lan!" diye çıkıştım. "Sakın!"

"Ne yapacaksan yap... Öldürüyor musun, ölmekten beter hale mi getiriyorsun... Ne olacaksa olsun ama benden konuşmamı isteme Kara." Gözlerime baktı. "Beni öldürmen için yalvarıyorum... Ölmek istiyorum... Sen arkadaş, hatta kardeş katili olma-"

"Kardeş?!" diye kestim sözünü. Kaşlarım havalandı. "Sen misin kardeş?!" Oturduğu pufa savurduğum tekme, bir ayağının tam yanından geçmişti. "Sen benim kardeşim olduğunu iddia etmeye utanmıyor musun lan hâlâ?!"

"Ben ne yaptıysam, senin için yaptım..." dedi. Absürt komedi. "Senin için... Ablam, ablan için... Leo için..." Başımı iki yana sallarken, bakışlarımı gözlerinden çektim. "Mehmet Şahindağ'ın elinde kalsa, dayaktan ölecekti Bora." Konuşmak değil ölmek istiyordu madem, ne anlatıyordu? "Çaresizdi. Kimsesizdi. Yapayalnızdı."

Ben vardım.

En iyi arkadaşı.

Kardeşi.

"Benim planım bu değildi. Senden saklamak değildi." Volta atmaya başladım. "Beyza'yı düğünde bir kaza kurşunuyla öldü gösterip Mehmet'ten kurtaracaktım ama senden bunu saklayamacaktım ben. Düğüne gitmek isteyeceğini asla düşünmüyordum... Beyza'ya çelik yelek, kan torbası falan ulaştırmıştım..." Bari vurulmuş ama bir şekilde hayatta kalmış olsaydı. "Planımız bu değildi. Sen vurulacakken senin önüne atladı ve her şey böyle başladı. Zaten nabzını zayıflatan ilaç da çoktan kanına karışmıştı bile."

Ablamın ölümüne beni inandıran, artık atmayı bırakan nabzıydı ama o bile bir kurgudan ibaretmiş.

"O orospu çocuğu, Beyza sana doğru gelmeye çalıştı diye koluna yapıştığında, senin ne hale geldiğini gördüm Bora! Sana silah çekeceğini düşünmemiştim, Beyza'nın önüne atlayacağını hayal etmemiştim ve olayın bir intikama dönüşeceğini asla aklıma getiremezdim! Eğer sana *Beyza yaşıyor, Mehmet de ona bunları yapmış* deseydim, Mehmet'i öldürürdün ve..." Cebimden bir sigara çıkardığımda, Gökhan

birkaç saniyeliğine susmuş ve içine derin bir nefes çekmişti. "Bizim amacımız, mafyaya karışmana engel olmaktı. Seni Mehmet Şahindağ'dan da arkasındaki ÖRGÜT'ten de uzak tutmaktı. Ben, senden biraz daha fazla biliyordum detayları. Beyza'nın ölümünün, Mehmet Şahindağ üzerinde bitmek bilmez bir kine dönüşeceğini bilmiyordum sadece."

Genelde insanlar, hatalarını açıklarken *bunların olacağını bilemezdim,* demeyi ihmal etmezler. Ben de yapmışımdır, muhakkak. Fakat zaten hayatın en büyük kuralı bilinmez olmasıdır ve ne kadar hesap yaparsan yap, her ihtimali hesaplayamamak mutlak sondur. O yüzden, *bunların olacağını bilemezdim* ifadesinin anlaşılır ve haklı bulunur herhangi bir yanı, benim için yok. Öyleydi, böyleydi, öyle oldu, böyle oldu... Bir şeyler hep olur. Önemli olan, bir şeyler olurken ne yaptığın.

"Beyza'yı gömdük. Karnında bebeğiyle beraber. Gece boşalttım mezarı. Gürcistan'da bir hastaneye ulaştırdık onu. Günlerce hastanede yattı. Sonra Amerika'ya götürdüm onu." Tüm bunlar olurken, tüm bunlar sözde ben mafyaya karışmayayım diye olurken, ben mafyanın ta kendisi haline geliyor olmalıydım. "Ivan Morgan diye, kanser hastası bir adam vardı. Onunla evlendi kağıt üstünde. Beyza, Ivan'ın son günlerinde ona arkadaşlık ederken, ben de Ivan'ın tüm hastane masraflarını karşıladım. Ivan öldü ama Ivan'ın annesi, Beyza'yı kendi kızı gibi sevdi, sahiplendi. Çok sonra öğrendim. Meğer Ivan'dan haberdar olmamıza Çınar, yani OCTO vesile olmuş."

Bir şeyin de altından babam çıkmasaydı şaşardım zaten.

Hiçbir şey söylemesem de Gökhan, gözlerine baktığımda ne demek istediğimi anlamış ve hemen cevap vermişti. "Hayır hayır! Benim OCTO'dan falan haberim yoktu! Ben de bunu seninle öğrendim! Ben Beyza'nın onlarla beraber olduğunu, bir iş birliğine girişildiğini falan bilmiyordum. Keza Naz'ın onlarla olduğunu da..." Bu cezasını hafifletmezdi, bunu muhtemelen kendi de biliyordu ama iyi halden yararlanmak istediğini haykıran bakışlarını da yüzümden

çekmiyordu. "Bak, en başta, kısa süreliğine yaptık bu planı ama işte evdeki hesap çarşıya uymadı... Beyza senelerce, *hadi hadi* dedi durdu. Seni aramak, yaşadığını söylemek istedi. Ben engel oldum. Çünkü evdeki hesabın uymadığı çarşı o kadar karışıktı ki... Burada yaşanılanlar, ateş hattı olan ortalık beni çok korkutmuştu. Ama ben, Mehmet'i öldüreceğimize o kadar inandım ki. Çünkü çok iyi bir plan yapmıştık. Gizemli düşman, yani *Kara-Bora* planı. Çok güçlenmiştik. Mehmet Şahindağ'ı devirecek ve bunu Caner Kozan'ın üstüne atacaktık. Ben o zamana kadar Beyza'yı oyalayabildiğim kadar oyalayacaktım. Bir kız bulacaktık... Seren olacaktı ama sen, son anda ona acıdın ve yeni bir kız arayışına girdik... Ve bana o kızı bulduğunu söylediğin anda, bana Naz'dan ilk bahsettiğin anda, ben derin bir nefes aldım. *Tamam*, dedim. *Tamam, oyunun sonu geldi,* dedim."

"Anlamadığım şey şu... Bir insanı öldüreceğiz. Bizim davamız yüzünden, bir insan daha son nefesini verecek. Ve sen, o kızı bulduk diye, seviniyor musun gerçekten Gökhan?!"

"Kardeşim. Ben sana öldürmeyelim diyorum. Öldü gösterelim diyorum. Çok mu mutluyum ben insanlar öldükçe? Aksine hiç değilim. Üstelik bu insanların cinsiyeti kadınsa, değerlerim suistimal ediliyor. Ama sen diyorsun. Gerçekten öldürmezsek Mehmet Şahindağ inanmaz, salak değil diyorsun. İkna oldum işte. O kızın ölmesi gerekiyor, eyvallah."

"İkna olmakla, bunu kabul etmek arasında ciddi bir fark var Gökhan. Üstelik sen seviniyorsun da! Kız masum, diyorum sana. Tek derdi sevdiği çocuğun hayatını kurtarmak, diyorum. Üstelik para bulunsa dahi çocuğun hayatının kurtulup kurtulmayacağı muammaymış, diyorum. Buna rağmen girmiş casinoya, karşımda tir tir titredi, diyorum. Ve sen o kıza üzülmeyip, kendi davamız için seviniyorsun!"

"N'apayım abi?! N'apayım söyle?! Ağlayayım mı?! Bana ne lan o kızdan?! Girmeseymiş casinoya, yapmasaymış Kara'nın

mekanında hile! Arkamızda kanıt bırakacağımıza, kendi sevdiklerimizin hayatını riske atacağımıza, tabii ki de yüzünü bile görmediğim bir kızın hayatını umursamayacağım! Çık bu kafadan Bora! Kara'yı düşün! Senin de sevdiklerin öldü! Hem de bir hiç uğruna! Anneni düşün! Beyza öldü Beyza! Beyza'yı düşün! Ablanı! Bir kardeşini daha toprağa vermek mi istersin?! Sadece bir kez gördüğün bir kızın, masum olup olmadığına nasıl karar verebilirsin ki?! Bana bak topla kendini! Kız gelecek iki güne! Bak o kızın gözlerine! Ve Begüm'ün de Beyza gibi ölmesi mi yıkar seni, o kızın ölmesi mi onu düşün! Beni de germe!"

Beyza'nın ölmediğini bilen Gökhan'mış ama bana devamlı Beyza'nın öldüğünü söyleyen Gökhan'dı?

Soru işareti. Tek bir soru işareti. Bugüne kadar kafamın içinde cevabını öğrenemediğim tonla soru vardı. Kimi sorular cevabını bulurken, yerine çoktan cevapsız başka sorular eklendi bile. Cevap, yeni bir soruyu doğuruyor. Fakat ben artık hiçbirini bir cevaba kavuşturma arzusunda değilim. Vazgeçtim. Tüm sorularım soru olarak kalabilir. Çünkü bugün kafamın içinde öyle bir soru oluştu ki, diğer tüm sorular önemini yitirdi. Tek bir soru. Tek bir soru işareti.

Gökhan bana bunu nasıl yaptı?

"Ama öyle olmadı... Nazlı'nın hayatımıza girişiyle beraber, her şey daha da karıştı. Altı sene geçmişti, her şeyi sana itiraf edebilmeye çok yakındım. Altı sene sonra, ilk kez yaklaşabilmiştim buna ve... Hani Caner Kozan'ın, Naz'la tanışmasını istemedin ya... Belki de gözümün döndüğü ilk yer orasıydı. Çünkü plan yapmıştık seninle! Planımız buydu! Kız kim olursa olsun, planımızın değişmemesi lazımdı! Naz'ı kumarhaneye getirirken ona çok sert davrandım. Ama aslında kavgam seninleydi. Kendimleydi. Beyza'ylaydı. Ben Naz'ı kumarhaneye getirdiğimde, ona aşık olduğunu anladım. Senin aşık olduğunu kabul etmen daha uzun sürdü ama olsun... Yaşadığım hayal kırıklığını anlatamam. Dünyam yıkıldı. Başımıza gelecek felaketi kestiremedim ama hissettim. Konu buralara nasıl geldi anlamazken, Nazlı'nın

maça kızı olduğunu anladım. Uçakta. Trabzon'a giderken. Boşuna seninle kavga etmedik ya zaten Trabzon'da."

"Naz'ı öldürmeyecekmişsin, hadi buna tamamım! Ama onu buradan gönderebileceğine emin misin?!"

"Niye gönderemeyeyim Gökhan?! 8 Kasım'da gidecek işte, neyi uzatıyorsun?! Plan içinde plan kurulabilir, kumarhaneye gelmese de olurdu! Başka bir yol bulurdum onu Caner'in karşısına çıkartmak yerine! Niye benim emirlerimin dışına çıkıyorsun?! Niye onu getiriyorsun?! Sen... Sen ona nasıl dokunabilirsin lan?! Nasıl yakabilirsin Nazlı'nın canını?!"

"Bana sakın ona aşık olduğunu söyleme! Bana, onun maça kızı olduğuna inanmadığını... Ona aşık olmadığını söyle!"

"Saçma sapan konuşup benim asabımı bozma! Aşık falan değilim!"

"Emin misin?"

"Evet!"

"Aşık olamazsın bak ona! Bu oyunun başrolü o! Büyük planın, en önemli parçası! Ölsün ya da ölmesin, herkes onu öldü zannedecek! Sonra buradan siktir olup gide-"

"Doğru konuş senin ecdadını sikerim!"

"Allah kahretsin!"

"Eğer Nazlı'nın gıyabında, saçma sapan bir söz daha söylersen, çenen de kırılacak!"

"Aşık olmuşsun işte!"

"Olmadım!"

"Yarrak olmadın!"

"Kessene lan sesini!"

"Bana vurduğunda bu gerçeği değiştirmiyorsun amına koyayım! Sadece daha çok emin olmamı sağlıyorsun, o kadar! Bu kadar mı iradesizsin lan sen?! Kendi planımız lan bu bizim! Ömrümüzü adadığımız plan! Daha dün Naz, başkasını sevdiği için, senin kumarhanene girip hile yapmadı mı?! Başkasını seviyor lan başkasını! Anıl'a aşık aloooo! Elini sikeyim! Duygularını da sikeyim! Kara diye güvendiğimiz adama bak amına koyayım!"

"Bana bak! Sana son kez söylüyorum! Ben Nazlı'ya aşık değilim! Ama ben Nazlı'ya aşık değilim diye, sen ona bir 'mal' muamelesi yapamazsın! Onu istediğin yere çekip, istediğin gere götüremezsin kafana göre! Nazlı'ya saygı duyacaksın! Sen Nazlı'ya sike sike saygı duyacaksın Gökhan! Eğer onun canını yakarsan, ben de senin canını yakarım!"

"Eğer sen bu kafayla gidersen, bizim daha çok canımız yanar Bora! Kendine gel lan! Kendine gel!"

"Ulan-"

"Hop hop hop! Bora! Gökhan! N'oluyor size?! N'apıyorsunuz ya siz düşman gibi! Bora!"

Canım yanıyor. Gökhan haklıymış.

Gökhan benim düşmanım. Filiz Halam haklıymış.

"Ne biliyor musun, benim en çok üzüldüğüm... Keşke o gün sıksaydım kendi kafama... Çünkü... Engel olamayacağım belliydi... Sen Mehmet'e Trabzon'a giriş emri bile vermişsin... Plan içinde plan kurmaya başlamışsın... Aydın Demir'le hâlâ beraber çalıştığını duyurmayı kafana koymuşsun... Aşk, senin tüm dikkatini dağıttı. Plandan saptın... Caner'i öldürdün... Mehmet Şahindağ cinayetini üstüne yıkmak için senelerce planlar yaptığımız adamı öldürdün... Ve ben bunların hepsini bir film izler gibi izlemeye başladığımda... O gün kafama sıkmadım diye çok üzülüyorum... Ama ben kafama sıkmak yerine, senin nişan partinde halay çekiyordum amına koyayım!"

"Gökhan. Sana bir şey söylemem lazım."

"Oğlum aşırı eğlenceli bir parti organize etmiş lan Hande. Radyoda çalmaya başlasa kapatacağım şarkılarda, dans etmeye doyamadım! Çok acilinden bunun havuz partisi tadında olanını yapmamız lazım! Daha biz bize, daha samimi bir parti!"

"Gökhan."

"Hı?"

"Nazlı'yı göndermeyeceğim."

"Ne? Gitmek mi istiyor? E çok eğleniyor görünüyor dans ederken?"

"Onu demiyorum amına koyayım! Buradan göndermeyeceğim. 8 Kasım'da."

"Nasıl?"

"Yapamayacağım."

"Kara. Saat 12'yi geçti. Yani Nisan 1 bitti."

"Ciddiyim ben."

"Hayır. Taşşak geçiyorsun."

"Seviyorum Gökhan."

"Bu nişan bir kurmaca, biliyorsun değil mi? Öyle alyans yaptırmakla, alyansın içine maça kazıtmakla falan olmuyor o işler. Naz'ın senin bu duygularından haberi var mı? Onda karşılığı var mı? Tamam o da boş değil bence de sana karşı ama... Bakalım o gitmemeyi kabul edecek mi? Kolay mı lan senin hayatına uyum sağlamak? Burada bi' güldük, bi' içtik, bi' dans ettik, arttırıp halay da çektik diye güllük gülistanlık mı oldu hayatlarımız?! Neyin kafasını yaşıyorsun asla anlamıyorum ve ciddiye de almıyorum seni abicim. Ha diyelim ciddisin, diyelim göndermedin Naz'ı... Nikahınızı doğruca mezarlıkta kıyın. Mehmet Şahindağ onu öldürecek zaten akabinde, biz de boşa git gel yapmamış oluruz."

"Önce Caner'in tuzağına düştün. Aşkın sana yaptırdığı belki ilk büyük hataydı. Ve sonra hem aşkın, hem de bu dünyaya duyduğun öfke daha çok arttı. Kendinden, yaptığımız şeylerden hep nefret ediyordun, biliyordum ama... Gitgide daha büyük bir nefret büyüdü içinde... Naz, Bodrum'a gittikten sonra gösterdiğin irade öylesine güçlüydü ki, ben yapamazdım. O ne uzak durmaktı öyle. Hani içini bilmesem, *bitirdi* diyeceğim. Ona zarar verdiğini düşündüğün zamanlarda, hayatının onun için bir zarar olduğunu düşündüğün zamanlarda, bambaşka biri oluyordun... Ben senin aşkından hem nefret ettim hem de hayran kaldım. Ve Beyza'ya, Nazlı'ya ne kadar çok aşık olduğunu söyleme gafletinde bulundum."

Ben de söylemiştim, bir zamanlar, büyük bir heyecanla. *"Abla, ben aşık oldum!"* demiştim. Ama benim muhatabım bir avuç toprak ve bir de ablamın adının orada neden

yazdığını hiçbir zaman anlayamadığım mezar taşıydı. Aşık olalı çok olmuştu bu itirafı gerçekleştirdiğimde. Hatta aşık olduğum kadınla evlenmiş ve üstüne üstlük benimle evlendiğine onu çoktan pişman etmiştim bile. Nazlı beni vurduktan sonra, henüz İstanbul'a dönmeden önce. Ama ne bileyim, Nazlı'ya aşık olduğumu kabul ettikten sonra ablamın mezarına ilk kez o gün gidebilmiştim ve bunu mutlaka ablama söylemem gerektiğini düşünmüştüm. Hem başka ne diyebilirdim ki? Nazlı'yla evlendiğimi ama bunu idrak bile edemeden Mehmet Şahindağ'ın esaretine mahkum olduğumu söyleyecek hâlim yoktu. Olmazdı falan ama eğer beni duyuyorsa, onu nasıl üzebilirdim?

"Ve Mehmet Şahindağ'ın yaptıklarını da... Begüm'le Eren'in nişan gününde... Çıldırdı... Bodrum'a gelmeye kalktı! *'Bu oyun artık çok uzadı!'* dedi. Benim ortaya çıkmasından artık ölesiye korktuğum şeye, *oyun* dedi. Kavga ettik! Zaten o güne kadar... Bir yandan Beyza bastırıyordu, ortaya çıkmak için... Bir yandan da Naz her şeyi mahvediyor... Hande'ye her şeyi söylemesinden tut da seni vurmasına kadar. Ölüyordun lan. Ölüyordun yani şakası yok. Bok yoluna. Bizim yüzümüzden. Kafayı yemeye başlamıştım. İşin içinden nasıl çıkacağımı bilmiyordum. İşte ben de nişan günü patladım. Her şeyin bizim yüzümüzden olduğunu anlattım ona! Naz'ın yaşadığı ne varsa, senin yaşadığın ne varsa; dahası yaşayamadıklarınız, bizim yüzümüzdendi!"

Nazlı'nın sonunun da ablamın sonu gibi olmasından ne kadar çok korkardım. Halbuki *son* sandığım şey, aslında son bile değilmiş. Hayat devam ederken, son sözü söylemek mümkün değilmiş.

"Ben yaptığımız bütün pis işleri, bir şekilde sindirmiştim Bora. *Beraberiz*, demiştim. *Silahı beraber aldık. Kanı beraber akıttık. Beyza ölmeseydi de Mehmet düşmandı,* demiştim hep kendime. Öğrenecektin bir gün. Kızacaktın. Kırılacaktın. Ama anlayacaktın. Önce Mehmet Şahindağ'ın, Begüm'ün hayatına Kerem'i soktuğunu öğrendiğimde, geri dönülmez bir yolda olduğumuz gerçeğiyle yüzleştim. Sonra da Mehmet

Şahindağ seni Nazlı'nın hayatıyla tehdit ettiğinde... Her şey bizim yüzümüzdendi... O zamana kadar bir şekilde bölüştüğümüz acılar, senin artık tümden kendi acın olmaya başlamıştı."

Gökhan gerçekten de benimle hiçbir zaman acılarımı bölüşmediğinin, aksine acılarıma acı eklediğinin farkında değil miydi?

"Ve Beyza aslında ölmedi... Bu nasıl söylenirdi? O nişana gelecek diye çok korktum! Engel olmak için her şeyi haykırdım suratına! Her şeyi!"

Bir oyunda kartlar devamlı baştan dağıtılır. Ve bazen öyle bir el gelir ki, ortaklar dahi birbirine düşmek zorunda kalır. Boşuna değil, kumarın bireysel bir oyun olduğunun altını devamlı çizmemiz.

"Nişanda verdiğimiz kayıpları düşününce de... Beyza'nın yüzü kalmış mıydı ortaya çıkmaya bilmem... Ama ben yerin dibine girdim ve yok oldum... Herkesin yeri başka, hepsinin toprağı bol olsun ama ben Ceren'i kaybettim..."

"Yakışıklı!"

"Gökhan bana böyle hitap ettiğini duyarsa, çok bozulur haberin olsun."

"Evet! Ama o sana böyle hitap ediyor ve ondan bu hitabı çalıyorum diye!"

"Aynen öyle! Hoş geldin... Nasılsın?"

"Hoş bulmadığım için pek iyi değilim açıkçası."

"Bir sorun mu var? N'oldu? Gökhan mı bir şey-"

"Dur dur dur! Hayır kimse bir şey demedi ya da yapmadı... Seni iyi görmedim sadece. Çok mutsuzsun."

"İyiyim ya ben."

"Yapma ama! Beni kandırabileceğini düşünmene bozulurum haberin olsun! N'oldu? Sorun ne? Begüm'le ya da Eren'le mi ilgili? Bu nişan mı senin canını sıkan?"

"O da var tabii... Ceren, nişan daha yeni başlıyor. Sen sen ol, dağıtma beni hiç. İyiyim ben. Seni değil, kendimi kandırıyorum. İnanmış gibi yap n'olur."

"Ama bunu yaparsam, arkadaş değil kalleş olurum. Halini görüp de nasıl görmezden geleyim ki? Yapamam. Tabiatıma aykırı. Baksana... Elif'le mi ilgili?"

"Elif ne alaka ya?"

"E karının da yüzü sirke satıyor. Belki Elif de nişana geldi diye olabilir gibi düşündüm."

"Keşke. Keşke tek derdim, tek derdimiz bu olsa sahiden."

"Derdini bana da anlatırsan, dermanın olabilirim. Ama belli ki anlatasın yok."

"Bugün değil."

"Hemen dönecek misiniz yoksa burada mısın biraz daha?"

"Bilmem. Buradayım herhalde. Nazlı gelmişken kalmak ister diye düşünüyorum. Dönmem ben de hemen."

"Öyleyse yarın buluşuyoruz, mümkünse baş başa ve sen bana ne olup bittiğini anlatıyorsun!"

"Kaldıramazsın."

"Kaldırırım kaldırırım. Merak etme sen. Ben neleri kaldırdım seninle ilgili. Arkadaşlar arasında olur öyle şeyler. Bak ne diyeceğim, yarın Akyarlar'a geçelim seninle. Şu sevdiğimiz mekana gidelim. Sakindir de şimdi. Hem içelim hem de konuşalım. Ne dersin?"

"Hayır derim ama ısrar edeceksin."

"Aynen öyle yapacağım!"

"İyi, tamam."

"Söz mü?"

"Söz! Ama başbaşa olacağız. Gökhan falan gelirse, ben yokum söyleyeyim."

"Nereye gelirsem?"

"Seni ilgilendirmeyen bir yere Gökhan'cım."

"Nereye?"

"Ceren, seni ilgilendirmediğini söyledi ya Gökhan?"

"Ama çok istiyorsan, selfie'ye gelebilirsin!"

"Ne selfiesi ya Allah aşkına! Gökhan ver şu telefonu çocuklardan birine, adamakıllı fotoğraf çeksinler."

"Bir şey diyeceğim Bora. Sana sarılırsam, kıskanır mı?"

"Nazlı'yı diyorsan, hayır. Ama yanındaki herifi kastediyorsan, kesin kıskanır... Ne? Ceren gülünce çok güzel çıkıyor oğlum fotoğraflarda, gülsün diye öyle dedim."

"Gül gül öldü, aman ne komik!"

Bazı cümleler, sonradan ne ağır.

"Sen Nazlı'yı arıyordun, ben Beyza'yı. Çünkü bir süre sonra Beyza'nın izini kaybettim. İkimiz de aynı adresi arıyormuşuz aslında. Yan yanalarmış. Bunu öğrendiğimde o kadar çok şaşırdım ki... Abla kardeş olmuşlar... Birbirlerini çok seviyorlar... Naz'ın bir tarafı kırgın bana, Beyza'ya... Ama bir tarafı da benim dile getiremediğimi düşünüyor... Beyza olmasaydı, sen o düğünde ölecektin... Ve ben olmasaydım, Beyza ölecekti. Bebeğiyle beraber. Ne Begüm ne bir başkası, kimse kurtulamazdı Mehmet Şahindağ'ın elinden. Ama öte yandan da... Biliyorum ki Mehmet, Beyza'nın öldüğünü düşünmeseydi, bu kadar acımasız olmazdı. En azından beraber olabilirse onunla. İyi bir şey mi yaptım, kötü bir şey mi asla bilmiyorum. Ama ne yaptıysam, sizin için yaptım."

"Ne anlatıyorsun sen?" diye sordum. Gökhan sesimi duymayı beklemiyordu. "Sana neden yaptın demedim!" Kaşlarını çattı. "Bunu neden yaptığınla ilgilenmiyorum. Böyle bir oyun kurduysan, zaten mutlaka mantıklı bir sebebin bir zahmet olsun. Ben senin mantıklı sebeplerinle ilgilenmiyorum. Ben sana, nasıl yaptığını sordum sadece. Bunu bana nasıl yapabildiğini... Gözümün içine baka baka nasıl yalan söyleyebildiğini..." Gözlerini yumdu. "Hiç mi için sızlamadı lan, ben *ablam* diye ağlarken..." Şimdi o ağlıyordu. "Hiç mi acımadın lan bana?! Hiç mi *bu adamın gerçekleri bilmesi lazım* diye düşünmedin?!"

"Düşündüm!" dedi. Sesinin tınısına karışan acı dolu yakarış, sinirlerimin daha çok bozulmasına sebep oluyordu. "Yaşadığım her saniyenin, bir gün hatırlayacağın ve dilinde bir küfre dönüşeceği günü... Bugünü düşündüm! Bilme istedim! Çünkü sen bunu bilmedikçe biz kardeş olarak kalacaktık! Çünkü ben... Daha Beyza morgtayken hastanenin kapısına dayanan, bizden onun cenazesini

almaya çalışan Mehmet Şahindağ'ın öfkesini gördüğümde... Senin o halini gördüğümde... Cenazede ne halde olduğunu gördüğümde... O an bile korkmaya başlamıştım! Her saniye erteledim sana gerçeği söylemeyi! Saniyeler aka aka günlere dönüştü! Günler aylara dönüştü! İlk kanı akıttıktan sonra daha çok korktum! Aydın'a senelerdir *korkak* der dururum, ben ondan daha korkağım! Kendimi bir gün bu kabus bitecek, temiz bir hayata kavuşacağız, sadece kumar oynuyoruz, masumuz, el alem uyuşturucu satıyor, insan pazarlıyor falan diye avuttum!"

"Biz ilk kanı akıttığımızdan beri masum değiliz... Sen de korkak değilsin..." dedim, başımı iki yana sallarken. "Senin cesaretin kimseyle boy ölçüşemez! Sen, Kara'ya hayatındaki en büyük kazığı yedirecek kadar cesursun Gökhan!"

"Benim kötü bir niyetim yoktu!" diye bağırırken, topuklarını da yere vurmuştu. "Beyza seni o kadar çok seviyordu ki, ben seni o kadar çok seviyordum ki, Mehmet Şahindağ'ın hedefinde sen vardın ve sadece seni bu işlerin dışında tutmak istedik!"

"Sen miydin lan kurtarıcı?!"

Gökhan'ın yakasına yapıştığım gibi, onu ayağa kaldırmıştım.

"Sana mı kalmıştı lan bu oyunu kurmak?!"

Gövdesini dedemin klasik arabasının kaportasına sertçe yatırdım.

"Hadi ben temiz kalayım istedi! Sen temiz değil miydin?! Aydın dururken, neden senden yardım istedi lan?! Ne farkın vardı senin benden?! Ne ayrıcalığın vardı?! Ben ablam benim için kendini feda etti diye vicdan azabından kahrolurken, senin onun yaşadığını bilmeye ne hakkın vardı?!"

Kinimi kusarken Gökhan'ın bedenini de sertçe sarsıyor, içimdeki öfkeyi dindiremiyordum.

"Ablamı yine öldü zannetseydim gerekirse ama benim yüzümden öldüğünü düşünmeseydim! Kollarımda ölmeseydi

lan! Nabzının atmadığını bana hissettirmeseydin! Nazlı'nın nabzına devamlı bakmak zorunda bırakmasaydın lan beni!"

Gökhan'ın yakasını bırakıp da nabzından tuttum ve kolunu var gücümle döndürüp, alnını arabanın kaportasına vurdum.

Dedemin arabasına kan bulaştı.

Dedem de Kara'dan nasibini en sonunda aldı.

"Amına koyduğumun planını sen yapmışsın, mafyanın kucağına bizi sen oturtmuşsun! Ama ben senelerce, seni bu işlere sürükledim diye, omuzlarıma haddinden fazla yük bindirdim lan! Her defasında beni suçladın! Her defasında bana ne kadar pislik biri olduğumu hatırlattın! Beni hedef tahtan yaptın! İstediğin lafı söyledin, ben de *hakkıdır benimle istemediği bir yola sırf arkadaşız diye girdi* dedim, sineye çektim! Sen beni suçladın, ben yüzümü yere eğdim! Kız kardeşimi her şeyden üstün tuttum, onun için sustum! Sonra aşık oldum, Nazlı için sustum! Sana ihtiyacım var, sensiz eksik kalırım diye sustum ama her şeyi sen başlatmışsın amına koyayım!"

Gökhan'ı öfkeyle bir kez daha ittirdiğimde, göğsünü kaportaya çarpmış ve sırt üstü yere düşmüştü.

"Benim ablam yalandan ölürken ve sen de bunu bilirken, benden bir söz aldı! Ben o sözü tutmak için, ben ölen ablama saygısızlık yapmamak için, kaç takla attım lan?! Beyza annemle babamın katilini nasıl sever diye, bizi nasıl terk edip gider diye senin omzunda ağlamadım mı lan ben?! Sen Beyza'dan en az Begüm kadar nefret ediyormuş gibi davranmadın mı?!"

Gökhan sustukça tekme savuruyordum ve bir yerden sonra, o tekmelerin neresine isabet ettiğini de bilmemeye başladım.

"O pezevengin klinikten kaçmış bir manyak olduğunu bana nasıl söylemezsin?! Beyza'ya şiddet uyguladığını bana nasıl söylemezsin?! Ben o orospu çocuğunun sevgisini bile anlamaya çalışacak kadar delirmiştim lan! Gözünün önünde delirdim Gökhan! Gözünün önünde değiştim! Gözünün önünde aynaya bakmaya utanan bir adama dönüştüm!

Canavara dönüştüm! Bir yerde lan bir yerde, bir yerde beni sarsıp da nasıl *ablan ölmedi, Mehmet Şahindağ'ın sana ödetmeye çalıştığı bedel boşuna* demezsin?! Hadi demedin onca sene! Altı yıl sus! Altı koca yıl sus! Ama sonra nasıl sevdiğim kadınla ayrı kalmak zorundaymışım gibi davranırsın lan?! Beyza'yı nasıl yok ettiysen, Nazlı'yı da öyle yok etseydin ya?! Bana aşıladığın planın aynısını seneler evvel yapmışsın! Başarmışsın da! Beyza'yla birlik olup bana yardım etseydiniz ya! Neden benim hayatım sizin seçiminiz sonucunda sikildi lan?! Neden?! Kaderimi yaşamama bile izin vermemişsiniz!"

"Bora, yeter!"

Aydın Demir.

Kara değil, Bora.

"Yetmiyor!" dedim, Aydın'a dönerken. Ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözleri gözlerimle birleşti ve Gökhan'a zerre değmedi. "Biz seninle beraber Beyza'yı yad ederken... Doğum günlerinde mesela, *keşke biz ölseydik* derken... Bunlar parti yapıyordu belki de?!"

"Gökhan benim kardeşim..." Aydın'ın bu cümleyi kurmakta zorluk çekeceği asla aklıma gelmezdi. "Ölmeyi hak ediyor ama... Kardeşim." Bakışlarındaki itaatkar ifadeyle beraber, dizlerinin üzerine çöktü. "Allah belasını versin, ama kardeşim."

"Aydın?" Şaşkınlıkla bir adım geri gittiğimde, Gökhan'ın bedenine çarpmıştım. "Kalk ayağa! N'apıyorsun?!"

"Bana, '*Hepimizin, yeğenimi kurtarmak için çaba göstermesi gerek! Sonrasında istersen beni öldürürsün! Umarım öldürürsün de... Çünkü beni Kara'dan kurtarırsan, yalnızca Allah razı olsun derim,"* dedi. Ben anlamadım o an. Ne Leo'nun babası olduğumu ne de beni oğlumdan ayıranın Gökhan olduğunu..."

"Aydın ayağa kalk!" diye emrettim.

"Hayatımda ilk kez, birinin karşısında diz çöküyorum Bora. Keşke zamanı geri alabilseydim, keşke zamanında Ahmet Karabey'in karşısında diz çökebilseydim... Sevdan uğruna diz

çöktüğünde, boynunu yalnızca sevda büktüğünde ne kadar onurlu görünüyormuş dışarıdan... Yeminle sana gıpta ediyorum! Ama ben maalesef sevdam uğruna yapmıyorum bunu... Bir hakkım varsa... Bu hakkımı kardeşim için kullanıyorum. Onu Kara'dan kurtarmak için... Onu sen öldüremezsin. Sen onun katili olursan eğer, sana çok yazık olur. Şu an belki ne hissedeceğini bilmiyorsun ama ömrün boyunca pişman olursun. Seni biliyorum. Seni tanıyorum. Emret ben öldüreyim Kara, ama sen artık dokunma, yeter."

Gökhan'a baktım. "Eren'den daha aşağılık olanını yakınımda barındırmam sanıyordum Aydın," dedim. Gökhan acı içinde inlerken, bir kez daha gözlerinden yaşlar aktı. "Bu nasıl bir yüzsüzlük, bu nasıl bir pişkinlik, bu nasıl bir... Nasıl bir kalleşlikmiş lan bunun yaptıkları?"

"Sen bir de benim ne yaptığımı bilsen Kara!"

Ben Aydın'a dönerken, Gökhan'ın dudakları arasından, kesik bir nefesle beraber, "Sus!" kelimesi döküldü.

"Benim ne yaptığımı öğrendiğinde, Beyza'nın neden benden değil de Gökhan'dan yardım istediğini anlayacaksın... Ve o zaman, beni de öldürmek isteyeceksin... Yemin ederim, o zaman diz çökmeyeceğim senin karşında. Ne yaparsan kabulüm. Ama Allah rızası için... Bir kere, dünya gözüyle... Oğluma sarılayım Kara, benim oğlum varmış."

"Şimdi sen diyorsun ki..." dedim. Kafam allak bullak olmuştu. "Ne diyorsun Aydın ya?! Kalk ayağa!" Aydın yavaşça ayağa kalkıp, gözlerini gözlerime dikti. "Ne diyorsun, ben anlamıyorum?"

"Şimdi olmaz!" dedi Gökhan. Alnından akarak zeminde biriken kana baktım. "Şimdi değil!"

Öfkelenmeyi beklerdim. Bir sıkımlık canı kalan Gökhan'a bir tekme daha atmayı ya da. Ama bedenim kaskatı kesilmişti, adeta kitlenmiştim ve içimde hissettiğim tek bir duygu vardı: Korku.

Kaldıramayacağım, yeni bir şey duyacak olmanın korkusu.

Kendisinden yıllarca Beyza'yı ve oğlunu saklayan Gökhan'a ne kadar kızgın olursa olsun, karşımda dizlerinin üzerine çöken Aydın'ın, kendi yaptığı şeyin daha büyük olduğunu iddia eden kararlılığının, tüm benliğimi kaplayan korkusu.

"Şimdi olmaz," dedi Gökhan. "Concon'u getirin. Şimdi. Olmaz."

"Kan kaybediyor," dedi Aydın. Ne yapmış olabilirdi ki? "Hastaneye gitmesi lazım. Kara... Hiç kimse umurunda değilse, anneni düşün. Annenin, yaşasın diye bize oyun oynamak zorunda kaldığı yeğeni o."

"Hastanelik bir iş yok," dedi Gökhan. Zar zor konuşuyordu. "Ölmeyeceksem... Sen dikiş at alnıma Aydın." Ama zar zor da olsa hâlâ konuşuyordu.

Aydın, izin ister gibi gözlerimin içine baktı. Dikiş atmayı öğrendiğinde kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama küçükten eğitildiğini biliyorum. Silah tutuyorsan, önce kendine dikiş atmayı becereceksin çünkü. Ahmet Karabey'den böyle öğrenmiş. En az bir doktor kadar da sağlam dikiş atıyor, daha önce gördüm. Sadece attığı dikiş estetik durmuyor. Nazlı'nın bileklerinde olduğu gibi.

"At sen dikiş. Şimdi ölmeyecek," dedim. Aydın başını sallayarak fırladı. Muhtemelen ilk yardım çantasını derhal almak için bu çabası. "Bir saat sonrası için bile söz vermiyorum sana." Gökhan canının acısından kayan gözlerini, güçlükle gözlerime değdirdi. "Seninle işim bitmedi. Henüz. O yüzden, biraz daha nefes almana izin veriyorum, hepsi bu. Seni öldüreceğim. Şimdi değil ama seni yemin ederim ki öldüreceğim."

"Leo gelsin. Sonra, tamam. Ben sıkarım. Kafama. Söz."

Sanki sözünün bir hükmü kaldı da.

Gece güne dönmeye çalışırken, denizin dibi hâlâ karanlık. Bir zamanlar hayatımda dünyanın üç harikası vardı. Annem, ablam ve Begüm. Annem, *kendince* bir aşkın gölgesine sinerken, çocuklarını bu gölgeden korumak için az

uğraşmadı. O gölgeye öyle sinmiş ki, Dünya'nın ikinci harikasını karanlığa kurban etmiş. Olan üç numaraya oldu. Geçmiş tümden hatalardan ibaret gözümde. En başta babama duyduğum öfke, en dipteki karanlığa sürüklüyor beni. Mehmet Şahindağ ve ailesiyle aramızda olanları bilseydim, böyle olmayabilirdi. Yine de annemle babam bizden ne saklamış olurlarsa olsunlar, benim bir ablam vardı. Kendisinden hiçbir şey saklamadığım ablam. Bunu bildiği halde benden saklayan ablam. Seneler geçmesine rağmen bunu sindiremezken, benden hayatıma mâl olan sırları sakladığını nasıl sindireceğim? Ben ondan, ehliyetim olmadığı halde Gökhan'la babamın arabasını kaçırdığımızı sakladım en fazla, o kadar.

Başımı sudan çıkarttığımda, sabah ayazının kesif kokusunu hissettim. Saçlarımdan sular damlıyor. Gözlerimi kapatsam da açsam da Gökhan'ın yüzü gözümün önünden gitmiyor. Beyza'ya ne kadar dürüstsem, ona da en az o kadar dürüsttüm. Her gün, Gökhan'la yaşadığımız her bir gün, sıra sıra karşımda. Gülüyor. Kızıyor. Bağırıyor. Sövüyor. Ağlıyor bazen. Ama samimi. Ama içten. Ama gerçek. Yaşadığımız her bir günün sahte olduğunu düşünmek beni çıldırtıyor. Sakladığı tek bir şeyi bile bilsem, bugün bu hâlde olmayacaktım. Nazlı'nın annesi olduğu bir bebeğim olacakmış ama bunu bile saklamış benden. Sadece saklasa yine iyi. Hande bebeklerini aldırdığı için Nazlı'ya duyduğu öfkeyi, bana duyduğu kızgınlığı ne zaman hissetsem, utandım ben. Utanması gereken kendisiyken, beni nasıl utandırabildi? O sözleri nasıl sarf edebildi, nasıl gözlerime nefretle bakabildi?

Herkesin sebepleri var. Sebepler uğruna verilmiş savaşları var. Savaşlar sonucu kaybettikleri var. Ama benim kaybettiklerim, neyim varsa, hepsi.

Kıyamadığım kim varsa, o bana kıydı hep.

Mehmet Şahindağ'ın karşısına bir canlı bomba olarak geçtiğimde ölmeye hazırdım. Hiç bu kadar sona yaklaşmamıştık. Bitiyordu. Hikaye bitiyordu. Bitmesi gereken

bir hikayeyi, uzatmaktan başka bir şey yapmadılar. Oysa ben veda mektubumu bile yazmıştım. Ölmeme bile izin vermediler. Hayatımı öyle bir kontrol altına almışlar ki sonumu baştan yazmışlar. Canları nasıl isterse ama kanla. Yaşıyorum ve öldürüyorum. Öldürüyorum ama bir ben ölemiyorum. Artık Nazlı'nın kalbi de ellerimde değil, bomboş avuçlarımda sadece kan var.

Begüm'ün haklı olduğunu göremediğim için nasıl da pişmanım.

Bir kez daha Mart, bir kez daha denizdeyim ve yine ölemiyorum.

Leo'yu kurtarmam lazımmış.

Bu kez Gökhan'ın kurtarıcılığı yetmedi herhalde ki bana ihtiyaçları varmış. Nazlı için buna da katlanabilirim. O çocuğu gidip alana ve getirip Nazlı'ya bırakana kadar sabredebilirim. Hem Begüm'den de özür dilerim. Bir halta yaramaz ama olsun. Sonrasını ben de bilmiyorum. Sadece fırtına öncesi sessizliği yaşadığımı hissediyorum. Hayali bir saatin çıkarttığı sesi belki de sadece ben duyuyorum. Geri sayım başladı. Tik tak. Tik tak. Tik tak. Zaman sıfıra ulaştığında, herkes akla karayı ayırt edecek. Sebep oldukları adam neymiş, herkes onunla tanışacak. O adamın ellerindeki kan, hepsine bulaşacak. Sıfıra kadar sabredebilirim. Sıfıra kadar tüm düşüncelerimi susturabilirim. Sıfıra kadar ifadesizliğimi kuşanabilirim. Şunun şurasında sıfıra ne kaldı ki.

Bugün 10 Mart.

Dört yıl önce bugün, Nazlı'yı ilk kez öptüm.

Eğer Elif engel olmasaydı, o gün ona, *"Gözlerin Maçahel'e benziyor..."* diyecektim.

Zar heykelinin önünde durdurduğum arabadan indiğimde, kapının önünde bekleyen Çınar'ın meraklı bakışları benim üzerimdeydi. Nasıl sırılsıklam olduğum hakkında bir fikri olmayabilir ama en azından Gökhan'ı denizde boğmadığımı biliyordur. Çoktan haber uçurmuştur Aydın, *Gökhan iyi* diye.

Halbuki Gökhan iyi değil, kötü. Kalbi kötü her şeyden önce. Durumu iyiyse de şimdilik.

"Kara," dedi Çınar. Yanına ulaşan Joseph ve Sam de bana bakıyordu. "Bir haber var mı Leo'dan?"

"Telefonunu versene," dedim.

Çınar bir an için anlamadı ama sonra telefonunu pantolonunun cebinden çıkarttı ve bana uzattı. Telefonundaki kronometreyi çalıştırdım. "Ben geriye doğru sayıyorum, sen ileriye doğru say Çınar Akbulut!" Örümcek adamın kaşları çatılırken, Çınar afallamış bir şekilde gözlerime bakmaya devam etti. "Bu kronometreyi durduracağın zamanı anlayacaksın sen zaten! Bu kronometre durduğunda, hepinizin... Ama hepinizin gelmişini geçmişini ve geleceğini sikeceğim!" Sam bir şey diyecek olduysa da vazgeçti. "Bu bir küfür değil. Tehdit değil. Bu sadece gerçek. Sizin gerçeğiniz. Sadece bekleyin. OCTO dediğiniz kuruluşunuz, siz hayvanların kafesi olacak! Sadece, biraz bekleyin... Liste kalabalık ama sizin de sıranız gelecek."

Eve girdim. Süslü salonun girişinde Patrick vardı. Lakabına yakışır şahin gözleri, hedefini nokta atışı yakalamıştı. Belki kapının önünde arkadaşlarına ne dediğimi bilmiyordu ama bir şey dediğimi anlamıştı. Hoş belki de içlerinden birini dinliyordur, duymuştur, belli olmaz. "Bir şey mi diyeceksin?!" diye sordum. Hepsinin benden çekindiğini biliyorum ama o bir başka korkuyor.

"Gürcü dostun seni bekliyor," dedi hızlıca. Yüzüne bomboş baktım. "Büyük masanın üyeleri de İstanbul'a geldiler. Philip hariç herkes burada. Senden haber bekliyorlar."

"Yani?" dedim.

"Bilgin olsun diye söylüyorum..." dedi.

"Nazlı nerede?" diye sordum.

"En üst kata çıkmışlardı," dedi. Çoğul ekiyle çatılan kaşlarımı fark edince, "Lion'la beraber," diye ekledi.

Merdivenlere ilerledim. Bu ev havaya uçmadığı, bombayı daha önce patlatmadığım için yaşadığım keşkeleri

umursamamaya çalışıyordum. Mehmet Şahindağ nişanda neden katliam çıkarttıysa çıkarttı. Keşke bu sorunun peşine hiç düşmeseydim. Ortada bir soru varsa, cevabının iyi bir şey olmadığı zaten belli değil mi, ne diye direttim ki. Cevaplanmayan sorularımla beraber ölmek, öğrendiğim cevaplarla beraber yaşamaktan daha mantıklı olurdu.

"Ama Gökhan anlatmasaydı da asla aksini düşünmezdim. Aksine inanmazdım. Sana bunu tüm samimiyetimle söylüyorum Nina. Bir fotoğrafınıza baktığımda bile görürdüm gerçeği. Hep gördüm de zaten." Yatak odasının kapısı aralık. "Senin için hiç kolay değil, biliyorum... Sana anlatmayı düşündüm... Aslında böyleyken böyleymiş demek istedim... Ama çok katıydın... Bahsini ettiğimde bile lafı ağzıma tıkıyordun... Öyle bir psikolojideydin ki, eğer benim Annie değil de Bora'nın ablası Beyza olduğumu sana olan tavrımda hissedersen, benden de uzaklaşırdın..."

"Açıklama yapmana gerek yok..." Nazlı'nın sesindeki yumuşacık tınıyı aklım almıyor. "*Oyun oynamış* demesen de... Bora'nın beni sevdiğini ima ettin de alenen söyledin de... Ama ben sana, öyle bir şey olursa kardeşini öldüreceğimi söyledim..." Seviyor Beyza'yı. Gerçekten çok seviyor. Sesinden belli. "Kardeşinin hayatı için hayatını yakmış bir kadına söylenmeyecek bazı şeyler vardır halbuki ama... Eh sen de beni Bora gibi az idare etmedin... Allah var, sen de nazımı çekiyorsun."

"Boşuna adının seni tanımladığını söylemiyorum," dedi Beyza. Annem burada olsaydı, *"Beş yıl arayla ikiz doğurmayı becerdim,"* derdi. Yine. "Konuyu değiştiriyorsun farkındayım... Konuşmak istemiyorsun, anlıyorum... Sadece kızsan da kırılsan da bana, bir şey söylemek istiyorum..."

"Lion... Zamanı değil..."

"Zaman dediğin çok çabuk geçiyor ve ben bir daha böyle bir fırsat bulup bulamayacağımı bilemiyorum. Oğlum hala meydanda yok. Ve her an her şey gelebilir başıma. O yüzden lütfen beni dinle... Bora'nın yaptığı çok ağır, kabul ediyorum... Ama sadece senin için değil, onun için de çok

ağır... Ben mecbur kalmanın ne demek olduğunu biliyorum Nazlı. Ve mecbur bırakanların, ne kadar şerefsiz olduklarını da. Bizi yaptıklarımıza mecbur bırakan aynı pislik. O yüzden, ben Bora'yı anlıyorum... Yerinde kim olsa aynını yapardı diyemem. Hatta aksine, kolay kolay kimse yapamazdı Bora'nın yaptığını... Bunu bu hayatta yapabilecek iki insan olur ancak. Biri ben, biri de kardeşim. Ne hissediyorsun bilmiyorum... Onu affedebilir misin, hiçbir fikrim yok... Ama şunu unutma, onun başına gelen her şeyin sebebi benim. Sana yaşatmak zorunda kaldığı her şey, benim yüzümden. Eğer onu ezip geçersen, beni de ezip geçmekten gocunma. Bana ilk kez ve son kez *abla* dediğin günü de unutma. Bora'yı çok sevdiğini bana ilk kez dile getirdiğin andı o. Gerçekleri öğrenmek, bu hissin üstüne çıkamaz, değil mi?"

Bekledim.

Nazlı bir şey desin diye.

Yaşamam için bana bir umut versin diye.

Saniyeler sonra, "Abla," dedi. Dünyanın en anormal şeyi, aynı zamanda nasıl en normal şeyi olabiliyor? "Evet yaşadığı birçok şeye, bir şekilde sen sebep olmuşsun ama..." dedi. Nazlı, hep vurgulama gereği duyduğu üzere *öz ablamla* konuşuyordu. Benim hakkımda. Ama sözde ölen öz ablamla. "Kendini suçlama. Çünkü senin sebep olduğun şeyler başka, bu başka. Yani, seni öldü bilmese de yaşanabilirdi bu. Senin yüzünden olması, bunun Bora'nın seçimi olduğu gerçeğini değiştirmez. Tıpkı senin kendi mecburiyetlerinin de bazı seçimler sonucu ilerlediği gibi. Bora'yla değil, Gökhan'la iş birliği yapman gibi. Evet bir şeyler, bir şeyleri tetikler ama..." Yan yana gelmesi asla mümkün olmayan iki insan eğer yan yana geliyorsa, kıyametin koptuğu aşikardır. "Seçimlerimizden biz sorumluyuz. Ve senin de böyle düşündüğünü biliyorum. Hatta Bora'nın da. Belki Aydın'ın bile."

Aydın Demir.

Yaşamak için bir umut bulmak şöyle dursun, kıyametin çoktan koptuğunu ve çoktan yok olduğumu hatırladım.

İçeriye girdiğimde, hem Nazlı'nın hem de Beyza'nın gözleri bana çevrildi. "Bora?" dedi Nazlı, merakla. Beni tepeden tırnağa süzerken ayağa kalkmıştı. "N'oldu sana?!" Yanlış zamanda, hatta belki de yanlış hayatta, sırılsıklam aşık oldum. "İyi misin?!"

"Tek bir şey soracağım," dedim. Nazlı endişeli gözlerle yüzüme bakıyordu. "Aydın, *'Sen bir de benim ne yaptığımı bilsen Kara!'* dedi. O bir şey yapmış ve o yüzden, ondan değil de Gökhan'dan yardım istemiş Beyza. Bir de ben öğrendiğimde onu öldürmek isteyecekmişim... Sen biliyor musun ne olduğunu?"

Nazlı, bizim yatağımızda neden bağdaş kurarak oturduğunu asla bilmediğim Beyza'ya birkaç saniyeliğine baktı ve yeniden bana döndü. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Biliyorum," dedi.

"Çok mu kötü?" diye sordum. Zorlukla yutkundu. "Ne kadar kötü mesela? Beyza'yla Gökhan'ın yaptığından daha mı kötü?"

"Tartışılır," dedi.

"Şimdi mi öğreneyim yoksa Leo'yu getirdikten sonra mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi.

"Sence?" diye sordum, Beyza'ya dönüp. Kendisine dönüp bir şey sormama şaşırdığı için, birkaç saniye boyunca şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Şimdi mi sonra mı? Söyle?" dedim.

"Hiçbir zaman öğrenmene gerek yok," dedi, nihayet. Telaşsız fakat gergindi. "Gökhan'ı senden kurtarmak için gereksiz bir beyanda bulunmuş. Bu bizim özelimiz. Bilmene hiç gerek yok. Bu seninle alakalı ya da seni ilgilendiren ya da seni etkileyen bir şey değil."

"Özelini Gökhan'a açtığına göre, o kadar özel değilmiş herhalde?" dedim. Boynumu sağa ve sola yatırırken, Beyza'nın gerginliğinin bana geçtiğini hissediyordum. "Ne kadar kötü?" diye sordum. "Mehmet'in sana yaptıklarından da mı kötü? Sırtındaki izlerden daha mı kötü?"

Bir şey söylemesine gerek yok, daha kötü olduğunu bakışlarından anladım.

"Hayır," dedi. Alay dolu bir gülümseme yerleşti yüzüne. Bu gülümsemeyi tanıyorum. Başına bir şey geldiğinde, babamla kavga ettiğinde, düştüğünde ya da canı yandığında beni rahatlatmak için böyle gülümserdi eskiden. "Dediğim gibi, gereksiz bir beyan. Gökhan'ı senin elinden almak için yapması gerekeni yapmış ama... Saçmalamış." Durumu küçültmek için gösterdiği çaba, on sene öncekiyle aynı. Demek ki Beyza, yalan söylemek konusunda Gökhan kadar profesyonel olamamış. "Onun yaptığı, bizim yaptığımızdan daha kötü olamaz senin için. O belki, kendisinin bu durumu hak ettiğini düşünüyordur da bunu söylemiştir ama sen böyle düşünmezsin." Aydın'ı mı savunuyor, yoksa oğlunun babasını mı? "Düşünmemelisin de zaten."

Benim gülümsemem de en az onunki kadar sahte ama tek bir fark var, o benimkinin sahte olduğunu anlayamıyor. Hiçbir zaman anlamadı. Eskiden de bu tarz açıklamalarına asla inanmazdım ama inandığımı sansın isterdim. Sırf bir de beni üzdüğünü düşündüğü için üzülmesin diye.

Mesela o yılbaşı sabahı.

Aydın'la vedalaştığını söylediğinde de buna inandığımı sanmıştı.

Biraz daha gözlerinin içine bakarsam, işi blöfe kadar vardıracak ki ben de bunu istiyorum. Sırf konuyu kapattığıma da o inansın diye.

"İstiyorsan söyleyeyim?" dedi.

"Bana ne senin aşk hayatından da özelinden de?" dedim, duraksamadan. Şu an yeni bir şey daha öğrenmek istemiyorum. Dikkatim dağılmamalı artık. Yapacaklarım Leo'yu kurtarmakla sınırlı değil çünkü. "Söyleme. İstemiyorum." Nazlı'ya baktım. Nefes bile almadan, gergin bir şekilde bana bakıyordu. O da öğrenmemi istemiyor. "Duş alacağım. Sonra da yapmam gerekenler var." Beyza bir komut almış gibi yataktan kalkarken, Nazlı sadece anladığını

söyler gibi başını sallamıştı. "Büyük masayla buluştuğumda, orada senin de olman lazım. Masaya oturdun sonuçta."

"Tamam, tabii..." dedi Nazlı. Dikkati bende değil, kapıdan çıkan Beyza'daydı. "Olurum." Beyza kapıyı kapattıktan sonra, Nazlı derin bir nefes verdi. "Ben de çıkayım mı?" diye sordu.

Onca zaman sonra, bu odada olması bile çok garip.

"Seninle konuşmamız gerekiyor," dedim. Nazlı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken, yüzü tüm güzelliğiyle ortaya çıkmıştı. "Şimdi de senin bir seçim yapman gerekiyor." Kaşlarını çattı. "Çünkü bundan sonra, senin hangi tarafı seçeceğin çok önemli..." Gözlerine kaygı yerleşti. "Benim yanımda olmana ihtiyacım var. Ama bu, sevdiğin herkesin karşısında durman demek... Benim için bunu yapabilir misin?"

□

140.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Öncelikle geçtiğimiz hafta yaşanan teknik arıza için üzgünüm. Bu ara çok ciddi bir şekilde teknoloji beni sınıyor. Duyurusunu yaptığım Instagram canlı yayınını da yapamadım çünkü teknik işlerle o kadar çok uğraştım ki, böyle bir zaman yaratamadım. Bu hafta yaparız gibi görünüyor, aşırı yoğun bir dönemden geçtiğim için zamanımı anı anına yönetemiyorum ama birkaç saat de olsa önceden mutlaka duyurusunu yaparım, Instagram hesabından.

Oylarınız, yorumlarınız, tweetleriniz ve mesajlarınız için çok teşekkür ederim. Geçen bölümdeki yorumlarda, yazılan çoğu satırı kalbimde hissettim. Hani biriniz birine kızarken ya da hak verirken, başka biriniz bir başka birine kızıyor ya da hak veriyor ya... İşte herkesin farklı bakış açılarını okumaya bayılıyorum! Nasıl özlemişim bu çatışmayı... Bunu sık sık yaşıyor olsak da geçen haftaki bölüm, benim için başka bir yere konumlandı! Bu akşam da yorumlarda olacağım, her zamanki gibi. Benim de işte *"Tüm yorgunluğuma değdi!"* dediğim an, bu an... Hayattaki her şeyi bir süreliğine sizlerle beraber askıya almak, canlı canlı sizleri okumak pahabiçilemez!

Çok seviyorum ve kocaman öpüyorum!

Var olun, daima... 😘

♠

"Ben de ölmediğime çok pişman oldum... Çok kez hem de..." dedi Bora.

Kapkara gözlerini esir alan hayal kırıklığı sanki tenimi kesiyordu.

"Çünkü ablam, benim yüzümden ölmüştü. Önüme atlayıp feda etmişti kendini. Hiç düşünmeden. Bir saniye düşünse, ben ölecektim."

Ablasına karşı hissettiği iyi tüm duygular yerle yeksan oluyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum.

"Keşke ölseydim o gün de... Bugünü görmeseydim."

Eğer o gün ölseydi onu tanıyamazdım ve o zaman belki de ömrüm boyunca eksik kalırdım. O günden tam altı sene sonra yollarımız kesişmişti ve her ne yaşanırsa yaşansın her nefesimde bunun için şükredecektim.

Bora ve Gökhan içeriye girerlerken oluşan kaos başımı döndürmüştü. Çınar Akbulut peşlerinden gitmeye yeltenmişti ve Tarantula, Nazlı olmadığı halde onu durduruyordu. Zannediyordum ki Bora kendini vurmasın, öldürmesin diye. Çok uzun zamandır yöreme uğramayan panik atak krizinin gelmekte olduğunu hissediyordum ve fakat etrafıma baktığımda, bunun yeri ve zamanı olmadığını kavrıyordum. Saymam lazımdı. Neyi sayacağımı bilmesem de saymam lazımdı. Gökhan benden hakkımı helal etmemi istemişti ama ben ölmesine hazır değildim.

Gökhan'ın bana yaptığı tüm hataları saysam, kendime gelir miydim?

Annie'nin yanıma geldiğini hissettim. Sımsıkı tutunduğum koltuğun üzerindeki ellerime dokunduğunu ve ellerindeki soğukluğun bedenime yayıldığını da. "Nina, bana bak!" dedi. Gözlerim gözlerini buldu. "İyi misin?!"

"Gökhan ölmesin," dedim. Sesimdeki çaresizlik, gözlerinden akan yaşlara karıştı. "Lütfen, Gökhan'ı öldürmesin. Bununla yaşayamaz." Çınar Akbulut'un sarf ettiği küfürlere kulaklarımı kapatmaya çalışıyordum ama küfürlerin hepsi Bora'ya değdikçe kalbim sıkışıyordu. "N'olur bir şey yap. Gökhan ölmesin. Gökhan'ı öldürmesin."

"Aydın!" dedi Beyza Karabey. Bakışlarım Aydın'ın acı kahve gözlerini buldu. Yaşadığı şaşkınlık gözle görülürdü ve

serseme dönmüş bir halde Beyza Karabey'e bakıyordu. "Git peşlerinden!"

"Nereye götürüyordur ki Gökhan'ı?" dedi Aydın. Sesindeki gergin tını öfkesini de açığa çıkarmıştı. "Yetişemem muhtemelen, Alp konumlarını bulabilir mi?"

"Falcon mutlaka bulur," dedi Beyza Karabey. Birkaç adım atarak Aydın'a yaklaştı. "Tarabya'ya gidiyor olamazlar mı?"

"Bilmiyorum Beyza," dedi Aydın. Bakışları, hiçbir şey düşünmeden durmaksızın küfreden ve Tarantula'yla Bat'i yıkıp geçmek için büyük mücadele veren Çınar Akbulut'a çevrildi. "Falcon da benimle iletişime geçsin."

"Tamam," dedi Beyza Karabey.

Aydın henüz birkaç adım atmıştı ki Çınar Akbulut önünü kesti. "Kardeşimi getir!" diye haykırdı. Yerimden kıpırdayamıyordum. Aydın tek kelime etmeden geçip gidecekti ki, Çınar Akbulut onu göğsünden ittirdi. "Eğer Umut'un kılına zarar gelirse, *Kara Kara* diye kapısında köpek olduğun adamı geberteceğim!"

"Umut kim bilmem. Ama kardeş, benim kardeşim," dedi Aydın. Sakindi ve fakat o sakinliğiyle bile öyle bir diklenmişti ki karşısında dağ olsa duramazdı. "Ağzından çıkan lafı tart, ettiğin küfrün ucunun kime dokunduğunu da bi' düşün! Anası kim, bacısı kim, karısı kim düşün!" Bakışları Tarantula'yı buldu. "Bu şuursuz... Yenge, Begüm ya da Beyza üzerinden blöf yapmaya kalkarsa, Kara'nın Gökhan'ı öldürmesini, feriştahı gelse engelleyemez. Engelleyen olur da Gökhan sağ kalırsa, Gökhan bunu öldürür. O yüzden hayvanına sahip çık."

"Ulan senin-"

"Yeter!" diye bağırdı Beyza Karabey. Çınar Akbulut'u kolundan çekerek, Aydın'ın önünü açmıştı. "Kendine gel! Yeter!"

"Öldürecek!" diye bağırdı Çınar Akbulut. Aydın basıp gittiği için, Çınar Akbulut'un Beyza Karabey'i ittirdiğini görmemişti. "Kardeşimi öldürecek!"

Gücümün çekildiğini hissettim. Kardeşin kardeşi öldürmesinin namümkün olamadığı hayatların keşmekeşinde boğuluyordum. Bu eve ilk geldiğim gün içtiğim mercimek çorbasının tadını arzuluyor, o sofraya bizimle oturan Gökhan'ın neşeli sesini kulağımdan silemiyordum. Rüzgar gibi sert, şiddetli, fırtınalı, yer altındaki herkesin karşısında tir tir titrediği, kumarhanelerdeki herkesin masasına oturmaktan korktuğu, milletin *öldür beni* diye yalvardığı namıdiğer Kara'nın karşısında, şu an ne durumda olduğunu düşünmeden duramıyordum. Bir yandan da Bora'yı arıyordum. Açmayacağını bilsem de arıyordum çünkü şu an, Gökhan için, Bora'yı aramaktan başka yapabileceğim herhangi bir şey olmadığını biliyordum. Bora için, bu eve geldiğim ilk gün söylediği üzere *başka* olan, *en yakını* olan, *kardeşi* olan Gökhan'ı bana ne yapmış olursa olsun çok seviyordum.

♠

Bora, bir daha aramamamı söylediği için onu arayamıyordum fakat saatler ilerledikçe korkularım daha da artıyordu. Annie'nin muhtemelen kendi kafasını dağıtmaktan ziyade, sırf beni kıramadığı için yaptığı mercimek çorbasından bir yudum daha aldım. Nanesi biraz fazla da olsa çorba çok güzel olmuştu ve ben bir mercimek çorbasının, beni nasıl bu kadar hüzünlendirebildiğini hem biliyor hem de bilmezden geliyordum. Kalbimin üzerine çöreklenen ağırlık, ada tezgahın diğer tarafında oturan Çınar Akbulut'un da kalbini sıkıştırıyordu. Aydın'dan hala bir ses çıkmaması, Bora'dan ya da Gökhan'dan hala haber alamıyor olmak, geçen zamanı hepimiz için katlanılmaz kılıyordu.

Yine de yan yanaydık. Annie, Sergio ve ben. Özlüğün tanımını değiştiren kardeşliğimizin, belki de en zor günlerinden birini yaşıyor olsak bile, yine de yan yanaydık. Annie'nin kardeşi, Sergio'nun kardeşini öldürmeye kalksa bile yan yanaydık. Koşullar ne kadar kötü olursa olsun, bu evde yan yana olmak, üstelik Sergio ile yan yana olmak garipti. Beni bu evden çekip aldığı gün, bu eve bir daha

döneceğimi söyleseler hayatta inanmazdım. Gerçi hayatta inanmayacağım birçok şeyi hayatın bizzat kendisi bana yaşatmıştı. Bu mutfak da bu evin her bir köşesi gibi söyleseler hayatta inanmayacağım onlarca şeye şahit olmuştu.

Bir ilkbahar akşam üzerinde, Bora'nın bana aşık olduğunu kabul ettiğine.

Bir yaz gecesinde mesela, evin tüm ışıkları kapalıyken, Bora'yla akılalmaz bir şekilde seviştiğimize.

Ada tezgahın hemen üzerinde, ben buzdolabının üzerindeki tüm magnetleri yerlere savurduktan biraz sonra.

Elif'in, Begüm'ün nişanına geleceğini öğrenen Nazlı, öyle bir kavga çıkartmıştı ki Bora'nın da aynı benim gibi o geceyi hiçbir zaman unutamadığına emindim.

"Onunla oynasaydın bu oyunu! Gerçekten sevdiğin kadınla oynasaydın! Onu kurban etseydin ablanın manyak sevgilisine!"

Mutfağın her bir köşesine muhakkak sesim işlemişti ve ben şimdi bu sesler eşliğinde mutfakta çorba içiyordum. Bora'nın ablası benim kadar iştahlı değildi ama zar zor da olsa, o da yaptığı mercimek çorbasından birkaç kaşık olsun içmişti. Beyza Karabey'le tanıştığım ilk andan beri düşündüğüm tek bir şey vardı: Kendisini öldü göstermesi üzerine kurgulanan oyunda, olan Elif'e olmuştu ve Bora'dan ayrılmak zorunda kalmıştı. Bunun benim meselem olmadığını bildiğim halde, zaman zaman, eğer tüm bunlar yaşanmasaydı *Elif ve Bora evlenir miydi* sorusuna cevap aramaktan kendimi alamıyordum.

Telefon melodisi mutfakta çınlarken, Sergio telefonu açtı: "Aydın! Gökhan iyi mi?!" Kaskatı yüzü yumuşayıncaya dek nefes alamadığımı hissettim. "Bir şeyi yok, değil mi?!" Derin bir nefes alırken gülümsedim. Annie de gözlerime şükrederek bakarken, Sergio'nun elini tutmuştu. "Çok şükür! Sağ ol! Çok sağ ol!"

"Tarantula'ya haber vereyim," dedim, yerimden kalkarken. Aslında, Tarantula'nın Gökhan'ı dert ettiğini zannetmiyordum

fakat iyi haberin mutlaka birileriyle paylaşılması gerekiyordu. "Bat'e, Falcon'a falan..." Halbuki bu sadece bir kaçıştı. "Kim varsa..." Eğer kalkmaz ve oturmaya devam edersem, Çınar Akbulut'la kavga etmekten korkuyordum. Leo'yu da Gökhan'ı da ne kadar seviyor olursa olsun, dünyası başına yıkılan insanlara, Aydın'a ve en çok da Bora'ya bu kadar hoyrat davrandığı için, ona hesap sormamak için kendimi çok zor tutuyordum. Çınar Akbulut bunun ne kadar farkındaydı bilinmez, Annie her zamanki gibi beni anlıyordu. Başını hafifçe sallayarak beni onayladığında, "Garajda olacağım..." dedim.

♠

"Sanırım ben senin cesaretine vuruldum."

Cesaretin cahillere özgü olduğunu artık kabul ediyordum ve cehaletin de mutluluk olduğunu. Bilmediği şeylerden korkan Nazlı, zamanla bilmediği her bir şeyin ne kadar kıymetli olduğunu anlamıştı. 9 Haziran 2017'de Bora'nın beni sevmediğini öğrendiğim için ne kadar pişmansam; 9 Mart 2021'de de beni sevdiğini öğrendiğim için pişmandım. *Seni çok sevdiği, seni her zaman çok sevdiği için ne kadar mutlu olduğunu inkar edemezsin Naz!* Ederdim. Çünkü kendi adıma, Bora beni sevmiyor zannettiğim günlerde yaşadıklarımı yaşamaktansa, ölmeyi yeğlerdim. Şimdi mutlu olmam, mutsuz olduğum günlerin üzerini örtemezdi. *Kendini Bora'nın yerine koy Naz; sen onun yerinde olsan, onu yaşatmak için aynısını yapmaz mıydın?* Yaşatmak için, evet. Ama Bora beni yaşatmamıştı ki sadece hayatta kalmamı sağlamıştı. Ne yaşadım ki? Hiçbir şey. 9 Haziran 2017'den sonrası kocaman bir *hiçbir şey*di.

Ben Bora'nın yerinde olsaydım asla onun bana yaptığını yapmazdım fakat mektupta okuduğum hiçbir satıra da asla şaşırmamıştım. Bunu beklediğim için değildi. Ben Bora'nın beni sevmediğine gerçekten inanmıştım. Beni buna Bora inandırmıştı. Şaşırmamamın tek bir sebebi vardı; bu tam da Bora'nın yapacağı bir şeydi. Beni hayatta tutma yemini vardı

ve gerçekten de söz konusu benim hayatım olduğunda bana bile acımazdı.

Onlarca duygunun üst üste bindiğini ama içimde bir yerlerde öfkenin kök saldığını hissediyordum. Öfkem, sadece kendi yaşadıklarım yüzünden değil, aynı zamanda kendisine de yaşattıkları yüzündendi. Bu kadar çaresiz hissetmesi, Mehmet Şahindağ'dan zaman dilenmesi, sırf ben gerçekten onun beni sevmediğine inanayım diye bana acı çektirmesi, üstelik ben acı çekerken onun daha çok acı çekmesi gerçekten de boşunaydı. İkimiz de ölsek mesela, daha iyi olmaz mıydı? Sevdiğim adamın kollarında ölecek olmak fikrinin nesini kötü bulabilirdim ki, benim annemle babam da bunu yaşamışlardı.

Hissettiğim ne varsa içimde kalmaya mahkumdu çünkü dile getireceğim her şeyin ne kadar lüzumsuz olacağını biliyordum. Nefes aldığım için değdiğini düşünen bir adama, ne anlatabilirdim ki? Bora'yı karşıma alsam ve böyleyken böyle diye anlatsam, beni sabırla dinler ve en sonunda *yine de değdi* derdi. İnsan, sevdiği kadının, sırf kendisiyle uyumamak için garajdaki matın üzerinde yattığını görüp de nasıl *değdi* diyebilirdi? İşte bu da Bora olmakla alakalıydı. Ablası kollarında can vermiş bir adamın, sevdiği kadının nabzının durması fikrine dahi neden tahammül edemediğini anlayabiliyordum. Bunu anlayabiliyor olmak beni mahvediyordu ama anlayabiliyordum. Ve adım kadar emindim ki, o mektubu bugün yazsa, *değdi* diyemezdi. Çünkü bugün, *Kara* olarak boşu boşuna bir hayat yaşadığı gerçeğiyle yüzleşmişti ve bana ne yaptığının daha çok farkına varmış olmalıydı. Ama değip değmediği artık umurumda değildi.

"Sence bunu... Konuşarak aşacak şansımız var mı? Beni affetmesen bile, terk etmeyecek kadar beni anlar mısın bir gün? Seni iyileştirmeye kaldığım yerden devam etmeme izin verir misin? Lütfen, seninle içeriye girebilecek cesareti bulmam için... Bana bir umut ver Nazlı. Küçücük de olsa bir umut ver."

Garajın kepenklerini kapattım ve matın üzerine uzandım. Hırkamı yastık yapıp başımın altına koydum. Bora neredeydi bilmiyordum. Ne yapıyordu, hiçbir fikrim yoktu. Fakat Bora'nın nerede ve ne yaptığını bilmediğim seneler geçirdiğimi düşünürsek, bununla yaşayabilirdim. Her şeyi affetsem, sevdiğim adama kurşun sıkmama sebep olduğu için onu asla affedemezdim. Ölseydi ve biri karşıma geçip de onun aslında beni sevdiğini söyleseydi, ne yapardım? Her şeyi affetsem, sevdiğim adamı müebbede mahkum etmeme sebep olduğu için onu affedemezdim. Ben bu yükün altında ezilmeden nasıl nefes alabilirdim? Her şeyi affetsem, bana söylediklerini unutsam, hissettirdiği tüm kötü şeylerin üzerini karalasam ve yerine yeni güzel hisleri yazsam, üç yıl bir ay bir gün beni kokusuna hasret bıraktığı için onu affedemezdim.

Affetmek kolay değildi.

Affetmek kolay olsaydı, o Gökhan'ı da ablasını da affederdi.

Bora, Gökhan'ı da ablasını da hiçbir zaman affetmeyecekti.

Er ya da geç anlayacaktı muhtemelen, benim onu anladığım gibi.

O kadar.

Gözlerimi yumdum. Aklım Leo'yu önceliği yaptı. Minik aslana sarılarak uyuduğum günleri ve geceleri düşündüm. Bora onun varlığından habersiz diye, Leo dayısının sevgisinden mahrum diye kalbimin kalan herkesten kayırdığı o çocuğun bir gülüşü için dünyayı yakıp yıkabileceğimi hissettim. Özlem içimi kavurdu. Ben böyleysem, annesinin ne hissettiğini tahmin bile edemezdim. Bora verdiği sözü ne zaman tutacaktı, Leo'yu ne zaman getirecekti bilmiyordum ama Leo'ya sarılmak için sabırsızlanıyordum. Leo geldiğinde eski düzenimize kaldığımız yerden devam edecektik. Amerika'ya dönecektik.

Leo'nun bir an evvel gelmesi gerekiyordu, benim de buradan gitmem.

♠

Garajdan çıktığımda, ahşap üstü açık çardakta oturan Annie'yi gördüm. Parmakları arasında ilk kez rastladığım sigarayı dudaklarına götürdüğünde, içindeki sıkıntının ona ne yapacağını şaşırttığını fark etmiştim. Buradaydım, nefes alıyordum, hareket ediyordum ama kimseye herhangi bir faydam dokunmuyordu.

"Lion," dedim yavaşça. Annie'nin bakışları gözlerimi buldu. "Sana evi gezdireyim mi?" Annie'nin kardeşine benzer gözleri iki kez kırpılırken, sorduğum sorunun ne kadar saçma ve yersiz olduğunu düşündüğünü anlamıştım. "Çok güzel bir ev burası... Gel, içeri girelim. Üst katlar çok güzel."

Annie sigarayı söndürürken gözlerini gözlerimden çekti. Bakışlarım küllüğe takıldığında, bunun içtiği ilk sigara olmadığını fark etmiştim. "Gelirim seninle," dedi. Yüzümdeki buruk gülümseme, beni her koşulda anladığı içindi. Buraya kadar gelmişken, bu eve kadar gelmişken üst kata, en üst kata çıkmak istiyordum ama Bora'nın cesaretine vurulduğu Nazlı'nın, bunu tek başına yapmaya bile cesareti yoktu.

Annie kalktığında, beraber eve doğru yürümeye başladık. İçinde zar heykeli olan fiskiyeli süs havuzuna değdirdiğim bakışlarımdaki mahcubiyete engel olamamıştım. Bora'nın elleri kelepçeli bir şekilde polis arabasına bindirildiğini hiçbir zaman unutmayacağını yüzüme haykırırken, yanından hızlıca geçtim ve içeri girerek Annie'yi bekledim. Kapıyı kapattığımda bakışlarım yukarıya doğru uzanan merdivenlere buldu. Bu evin şahit olduğu nice hatıralar biriktirmiştik. İyisi de vardı ama kötüsü daha çoktu. Aslında Bora ile kötü anımız çok yoktu; kötü anıların çoğu bana aitti. Hislerime. Sevilmediğine inandırılmış bir kadının yaşadığı çoğu an kötü bir hatıraya dönüşmeye mahkumdu. An ne kadar iyi olursa olsun, sonradan kötü olarak hatırlanıyordu.

Bu eve geldiğim ilk gün, kolumdan tutarak beni sürüklediği merdivenlerin dördüncü basamağında oturduğum 18 Ağustos'u düşündüm. Henüz doğum günüme gireli birkaç saat olmuştu ve Begüm'ün akşam için organize

ettiği parti beni geriyordu. Bu gerginliği 18 Ağustos'a girer girmez Bora'ya mesaj yazarak atmaya çalışmıştım ama başaramamıştım.

"Keşke doğmasaydım. Seni tanıdığım için doğduğum güne lanet ediyorum.

"Ben seni neden engellemiyorum ya!!!"

Bora'nın yazdığım mesaj karşısında ne hissettiğini bilmiyordum, nerede olduğunu da. Uyandığımda -ki erken uyanmıştım- evde yoktu. Akşama kadar eve gelmemesi hatta akşam geç bir saatte eve gelmesi dahi normaldi ama gece yarısını geçmesine rağmen hala yoktu. Doğum günümü umursamadığını düşünmüştüm. Ya da yazdığım mesajdan sonra, beni hiç çekemeyeceğine karar vererek, geceyi bir otelde geçirdiğini. Düşünceler zihnime dolup beni hepten rahatsız ederken uykuya daldığımı fark etmemiştim. Bir kıpırtıyla gözümü açtığımda ise Bora'nın kucağındaydım.

"Neredeydin?" diye sormuştum.

"İşim uzadı," demişti. Beni kucağında yatak odamıza taşımasına ses çıkartamayacak kadar yorgun, kokusuna teslim olacak kadar da onu çok özlemiştim. Eğer beni yatağa yatırıp üzerimi örtseydi, sonra da yanıma uzanıp bana sarılsaydı, hiç olmayacağım kadar sakin kalıp huzurlu bir uykuya dalmak isterdim. Ama öyle olmadı. Beni yatağa bıraktığında, dudakları başıma ulaştı ve dilinden kalbimi kıran o cümle döküldü: *"İyi ki doğdun!"*

Gözlerimi öfkeyle açtığımda elinde tuttuğu paketle burun buruna gelmiştim. Bana bir hediye alacak kadar şuurunu yitirmesi aklımı başımdan almış ve götürmüştü. *"Bu ne?!"*

Bakışları istemese de kavgaya hazırdı. *"Hediyen..."*

"Benim doğum günüm senin için neden önemli ki?" diye sormuştum, kafa tutarcasına. *"Sevmediğin ve artık seviyormuş gibi yapmak zorunda olmadığın, nazını çekmek zorunda olmadığın, umursamadığın...bir kadının doğum günü senin için neden önemli ki? Neden bana hediye alıyorsun?!"*

"Açmayacak mısın?" diye sormuştu, söylediklerimi önemsemeden. Gözlerini gözlerimden çekmiş ve paketi kendi açmaya yeltenirken, *"Ben açayım istersen..."* demişti.

Elinden paketi kaptığım gibi gelişigüzel fırlatmış ve "*Açma,"* diye bağırmıştım. *"Açma, istemiyorum senin hediyeni?!"* Yüzüme öyle bir bakıyordu ki, sanki cümlelerim ona ulaşmıyordu. *"Bana neden hediye alıyorsun ha?! Niye?!"* demiştim, göğsüne vururken. "*Alma! Önemsiz bir kadına hediye alma!"*

"Sen önemlisin..." demişti, göğsüne vurduğum bileklerimden tutarken. Çarpışan bakışlarımız kalbimin kasılmasına sebep olmuştu. İçimden geçen *yoksalar* birer umuttu. Zaten ben 9 Haziran 2017'den sonra, umudun hiç bitmediği bir yere hapsolmuştum. "*Sen olmasaydın, oynadığım oyun eksik kalırdı. Sen benim oynadığım oyunun en önemli parçasısın Nazlı!"*

Ben onlarca umut doğuruyordum ve Bora da her defasında umutlarımı öldürmekten zerre pişmanlık duymuyordu. En azından, o zaman. Şimdi baktığımda, pişmanlık duymuyor gibi görünmeyi çok iyi başardığını söyleyebilirdim. Ama şimdi nasıl bakarsam bakayım ya da ne söylersem söyleyeyim, o zaman çok üzüldüğüm gerçeğini değiştiremiyordum.

Yatak odamızı terk etmiş, gidip bu defa da bu kattaki merdivenlere oturmuştum. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama en sonunda o da odadan çıkmıştı. Ya kavga edecektik ya da yanımdan çekip gidecekti, yani ben böyle olmasını beklemiştim ama o yanıma oturmuştu.

"Gözlerinden uyku akıyor," demişti. Gözlerimi gözlerine dikmiştim. *"Yanında yatmayayım diye burada oturuyorsan... Ben giderim evden. Ama sen uyu."*

"Beni sevseydin, böyle olmazdı..." Gözlerimin içine öyle bir bakmıştı ki, o zaman deli olduğumu düşündüğünü düşünmüştüm. *"Beni sevseydin, başımı omzuna yaslar, burada bile uyurdum."* Bir kolunu omzuma atarak beni kendisine çekmiş, başımı omzuna yaslamıştı. *"Böyle olmaz!"*

diye çıkışmıştım, gözlerim dolduğunda. *"Beni sevmeyen bir adamın omzu güvenli değil..."*

"Güvenlidir," demişti, dümdüz bir tonlamayla.

"Hayır değil. Artık senin yanında güvende hissetmiyorum ben." Ağlamamak için direniyordum ama başaramıyordum. *"Bu evi sen yokken ıssız bulurdum ama şimdi... Sen yokken güvenli, sen varken ıssız bu ev."*

"Nazlı, yapma..."

"Sen yaptın. Sen oyun oynadın. Sen sevmedin. Ben sevdim. Ben çok sevdim ama sen sevmedin."

Uzun, çok uzun bir sessizlik olmuştu. *"Kaç gün kaldı kurtulmana?"* diye sormuştu, uzun sessizliğin sonunda.

"Benimle konuşmaya çalışma!"

"Uyuyalım," demişti. Kalbimdeki ağrı, bugün düşündüğümde bile nefesimi kesiyordu. *"Lütfen uyuyalım... Her şeyi unutalım... Seni sevmediğimi unut, bugünü unut... Uyuyalım, uyurken her şey çok güzel."*

Küfür edebilirdim ama ben, bunun yerine *"Tamam,"* demiştim. Sonra da gözlerimi yummuştum. En üst katın ilk merdiveninde, benim başım Bora'nın omzunda, onun başı benim başıma dayalı uyumuştuk. Belki birkaç saat belki biraz daha fazla. Aslında rahatsız hissettirmesi gereken o uykunun tarifsiz lezzeti, bugün hala benim için ayrıydı. Çünkü sevdiğinin omzuna başını koyduğunda başının tüm ağrısı geçiyordu. O gece, bir kez daha anlamıştım. Aldığı hediyeyi açmamıştım ama komodinin çekmecesine kaldırdığını biliyordum. Ertesi gün ne kadar paketi açmak istesem de direnmiştim, fakat doğum günümün akşamında ilgim o paketten kaymıştı. Begüm'ün nişan hazırlıkları ve sonrasında yaşanılanlar ise bana o paketi açmayı tümden unutturmuştu. İstanbul'a döndüğümde gözüm paketi falan görmez olmuştu. O paket, orada olduğunu bildiğim ama bana yalnızca acı veren sıradan bir ayrıntıya dönüşmüştü.

Bora'nın yazdığı mektubu okuduğumda ilk aklıma gelen şeylerden biri, o paketin içinde ne olduğuydu.

Ben yatak odasına girer girmez komodinin çekmecesini açtığımda, Annie yatağın ucuna oturdu. Kendimin bile duymakta zorlanabileceği bir fısıltıyla, "Aslında beni seviyormuş," dedim. Paketi açtım. Pakette bir not, bir de deri bir kutu vardı.

Ben daha kutuyu açmadan, "Annemin broşu..." dedi Annie. Bakışlarım gözlerini bulduğunda, kardeşine benzer gözlerinin yine ıslandığını fark ettim. "Kelebek broşu," dedi. Kelebeğin anlamını biliyordum. Betül Karabey, her çocuğu için omzuna bir kelebek dövmesi yaptırmıştı. Annie, annesinin dövmelerini çok seviyordu ve Leo doğduğunda, o da omzuna bir kelebek dövmesi yaptırmıştı. Bakışlarımı Annie'den çektim ve kutuyu açtım. Göz alıcı taşlarla bezeli, zarif bir kelebek broşu, eski olduğunu haykırmasına rağmen albenisini koruyordu. "Annem bu broşu, otuzuncu yaşımda bana hediye etmesi için Bora'ya vermişti..." dedi. Gözlerinden birkaç damla yaş aktı. "*Bana bir şey olursa,* demişti... *Beyza'ya ver, bu onun...* Çok kızmıştık anneme, ben ayrı Bora ayrı. Ama bu broşu Bora'ya verdikten sonra, bir yıl bile yaşamadı."

Paketin içinden çıkan notu açtım: *"Ablam seni tanısaydı çok severdi. O, otuzuncu yaşına gelemedi. Sen gel. Sen yaşa. Sen, iyi ki doğdun Nazlı."*

Otuzuncu yaşımda beraber olamayacağımızı düşündüğü için bunu bana hediye etmek istemiş olmalıydı. Bu satırları yazarken ablasının beni tanımaya çok yakın olduğunu bilmiyordu. Hayatın trajik taraflarına komedi unsurları ekleniyordu ama ortaya çıkan sonuç insanı güldürmekten çok uzaktı.

"Bambaşka koşullarda tanışsaydık, beni sever miydin acaba..." diye mırıldandım.

Paketi yeniden komodinin çekmecesine kaldırırken, Annie'nin ıslak gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. "Elbette severdim... Seni tanıyan herkes sever," dedi.

"Seversin üç numara. Dünya üzerinde normal bir insanın onu sevmeyeceğine inanmıyorum."

Ayakkabılarımı çıkarttım, yatağa geçtim ve bağdaş kurarak arkama yaslandım. "Birbirinize nasıl bu kadar benziyorsunuz?" diye sordum. Bu şaşkınlık, üstümden üç yılı aşkın bir zamandır atamadığım şaşkınlıktı. Zaman zaman normal düzeyde seyretse de çoğunlukla bir şey oluyor ve nüksediyordu.

"Annem, rahmine ayrı zamanlarda düşsek de ikiz olduğumuzu iddia ederdi..." dedi, gözlerinden akan yaşları silerken. "Biz de zaten hep ruh ikiziymiş gibi hissettik." O da ayakkabılarını çıkarttı ve karşıma geçip bağdaş kurdu. "Çok uzun yıllar aynı şeylerden zevk aldık, aynı tatları beğendik. Birbirimizi etkilediğimiz için falan değil ama, öyle olmuş hep, kendiliğinden. Yumurtadan ikimiz de nefret ederdik çocukken. Ballı süt hayatta içemezdik. Nane limon ikimizin de midesini daha çok bulandırırdı, mesela. İkimiz de ekşi meyvelere bayılırız ki en çok kiviyi severdik. İkimiz de mesela, üç yaşındayken kızamık olmuşuz; Bora'nınkini hatırlıyorum tabii ben. İkimiz de dedeme, babaannemden daha çok düşkündük. Ayrıştığımız, kendi karakterimizi ortaya koyup da bizi birbirimizden ayıran çok az şey vardı."

"Begüm sizi çok kıskanıyormuş," dedim.

"Evet," dedi. Bakışlarına yayılan hüznü seçmek mümkündü. Belki onu eskilere götürerek iyi bir şey yapmıyordum ama şimdiyi düşününce, fikren Leo'dan uzaklaşması daha iyiydi. "Begüm'le aramızda on iki yaş var. O zaten biraz büyüdüğünde, ben ergenlik çağlarındaydım." İçine çektiği derin nefes kocamandı. "Aydın'ı pek hatırlamaz, anlatılanları bilir sadece. Ama ne kadar hatırlamasa da dört beş yaşlarında da olsa, ağladığıma çok kez şahit olmuştur. Daha bir şeylerin farkında olabileceği yaşlarda da ben Amerika'ya gittim okumaya. Arada gelip gitsem de ya da onlar yanıma gelse de kopuk bir ilişkimiz oldu. Bora'ya daha düşkün oldu. Ben döndüğümde 10 yaşındaydı, bir iki yıl sonra Mehmet sebebiyle yaşanan sorunlar boy gösterdi ve

ben Begüm için hep, ailesine sorun çıkaran biri oldum. Ben babamdan uzaklaşırken, Begüm babamı çok severdi. Ona göre ben olmasam, ben hiç olmasaydım ya da çok güzel bir ailesi olurdu. Her zaman mutlu olurlardı. Abisiyle arkadaş olabilirdi. Falan filan."

"Bora'nın seni daha çok sevdiğini düşünüyormuş," dedim, tebessüm ederken. "Uzun zaman böyle düşünmüş."

Başını iki yana sallarken, "Hayır..." dedi. Kaşlarını çattı. "Aksine, Begüm daha özeldi Bora için. Doğumundan itibaren her anını bildiği, küçük kız kardeşi. Onu kuvözde gördüğü o ilk an, gözleri doldu Bora'nın. *'Abla, çok minik!'* dediği o an ne hissettiyse, hep aynını hissetti Begüm'e karşı. *'Sen abi oldun. Bundan sonra hep abisin...'* demişti babam, ona. O zaman anlamamıştı tabii. Çok sonraları, sanırım Begüm'ün ilk kez bir sevgilisi olduğunu öğrendiğinde, babamın kurduğu o cümlenin ne anlama geldiğini anladığını söylemişti. Hakkını da verdi abiliğinin."

"Benim anlamadığım bir şey var," dedim. Sesimdeki kaygıyı Annie de fark etmiş olmalıydı. "Sen öldüğün için bu işlere girdiği rivayet ediliyor ya Bora'nın... Gökhan bile bunu dedi kaç kez. Sen ölmesen de Begüm için, hatta senin için... Yine mafyaya girmeyecek miydi?"

"Mafyaya girmek başkaydı, Mehmet Şahindağ'ı karşısına alması başkaydı muhtemelen..." dedi, düşünceli bir şekilde.

"Begüm'ün sana karşı olan tavrı, seni üzmüyor mu?" diye sordum, merakla.

Annie başını iki yana sallarken, derin bir nefes aldı. "Başka hayatlar yaşıyor olsaydık üzerdi muhtemelen. Ama yaşadığı için minnettarım ve beni sevip sevmemesiyle ilgilenmiyorum."

"Bora kadar sığ düşünüyor olamazsın!" dedim. Yüzümü kaplayan sitem oldukça belirgindi. "Benim tanıdığım, sevdiğim, çok sevdiğim Lion, böyle düşünmemeli!"

"Nazlı," dedi yumuşacık bir sesle. Elime uzandı. "Leo'nun yaşaması için, ömür boyu yüzünü görmemem gerekirse, ömrümü orada bitiririm yine de isyan etmem!" Dudakları

titredi. "Ben de yaşamak zorundaysam, ama onun yaşaması için ondan uzak durmak zorundaysam, buna da tamamım... Sevmek, biraz bencillik barındırır. Bir çiçeği ancak kendi ikliminde yaşatabilirsin. Eğer sen o iklimde yaşayamıyorsan, ayrılmak zorunda olmayı kabul etmen gerekir. Kimse kimseden ayrıldı diye ölmez. Bir anne olarak söylüyorum, yeter ki yaşasın... Şimdi Begüm'ün bana olan hisleriyle neden ilgilenmediğimi anlıyor musun?"

"Ne zaman anladın Bora'nın beni sevdiğini?" diye sordum, merakla. "Gökhan mı anlattı?"

"Evet. Ama Gökhan anlatmasaydı da asla aksini düşünmezdim. Aksine inanmazdım. Sana bunu tüm samimiyetimle söylüyorum Nina. Bir fotoğrafınıza baktığımda bile görürdüm gerçeği. Hep gördüm de zaten. Senin için hiç kolay değil, biliyorum... Sana anlatmayı düşündüm... Aslında böyleyken böyleymiş demek istedim... Ama çok katıydın... Bahsini ettiğimde bile lafı ağzıma tıkıyordun... Öyle bir psikolojideydin ki, eğer benim Annie değil de Bora'nın ablası Beyza olduğumu sana olan tavrımda hissedersen, benden de uzaklaşırdın..."

"Açıklama yapmana gerek yok," dedim, başımı iki yana sallarken. "*Oyun oynamış* demesen de... Bora'nın beni sevdiğini ima ettin de alenen söyledin de... Ama ben sana, öyle bir şey olursa kardeşini öldüreceğimi söyledim..." Gülümsedim. "Kardeşinin hayatı için hayatını yakmış bir kadına söylenmeyecek bazı şeyler vardır halbuki ama... Eh sen de beni Bora gibi az idare etmedin... Allah var, sen de nazımı çekiyorsun."

"Boşuna adının seni tanımladığını söylemiyorum," dedi. Sesli bir nefes verdi. "Konuyu değiştiriyorsun farkındayım... Konuşmak istemiyorsun, anlıyorum... Sadece kızsan da kırılsan da bana, bir şey söylemek istiyorum..."

"Lion... Zamanı değil..."

"Zaman dediğin çok çabuk geçiyor ve ben bir daha böyle bir fırsat bulup bulamayacağımı bilemiyorum. Oğlum hala meydanda yok. Ve her an her şey gelebilir başıma. O yüzden

lütfen beni dinle... Bora'nın yaptığı çok ağır, kabul ediyorum... Ama sadece senin için değil, onun için de çok ağır... Ben mecbur kalmanın ne demek olduğunu biliyorum Nazlı. Ve mecbur bırakanların, ne kadar şerefsiz olduklarını da. Bizi yaptıklarımıza mecbur bırakan aynı pislik. O yüzden, ben Bora'yı anlıyorum... Yerinde kim olsa aynını yapardı diyemem. Hatta aksine, kolay kolay kimse yapamazdı Bora'nın yaptığını... Bunu bu hayatta yapabilecek iki insan olur ancak. Biri ben, biri de kardeşim. Ne hissediyorsun bilmiyorum... Onu affedebilir misin, hiçbir fikrim yok... Ama şunu unutma, onun başına gelen her şeyin sebebi benim. Sana yaşatmak zorunda kaldığı her şey, benim yüzümden. Eğer onu ezip geçersen, beni de ezip geçmekten gocunma. Bana ilk kez ve son kez *abla* dediğin günü de unutma. Bora'yı çok sevdiğini bana ilk kez dile getirdiğin andı o. Gerçekleri öğrenmek, bu hissin üstüne çıkamaz, değil mi?"

"Abla," dedim. Yutkundum. "Evet yaşadığı birçok şeye, bir şekilde sen sebep olmuşsun ama..." Cümleler boğazıma diziliyordu. "Kendini suçlama. Çünkü senin sebep olduğun şeyler başka, bu başka. Yani, seni öldü bilmese de yaşanabilirdi bu. Senin yüzünden olması, bunun Bora'nın seçimi olduğu gerçeğini değiştirmez. Tıpkı senin kendi mecburiyetlerinin de bazı seçimler sonucu ilerlediği gibi. Bora'yla değil, Gökhan'la iş birliği yapman gibi. Evet bir şeyler, bir şeyleri tetikler ama..." İçime bir nefes çektim. "Seçimlerimizden biz sorumluyuz. Ve senin de böyle düşündüğünü biliyorum. Hatta Bora'nın da. Belki Aydın'ın bile."

Kapının açılmasını beklemiyordum. Bora'nın gelmesini de. Üstelik sırılsıklam gelmesini, asla. "Bora?" dedim, merakla. Ayağa kalktım. Denize mi girmişti?! "N'oldu sana?!" Boynuna atlamak, ona sımsıkı sarılmak istedim ama elimi kolumu, hatta ayaklarımı bağlayan görünmez bağlar vardı. "İyi misin?!"

"Tek bir şey soracağım," dedi. Neler olup bittiğini anlamıyordum. "Aydın, *'Sen bir de benim ne yaptığımı bilsen*

Kara!' dedi. O bir şey yapmış ve o yüzden, ondan değil de Gökhan'dan yardım istemiş Beyza Karabey. Bir de ben öğrendiğimde onu öldürmek isteyecekmişim... Sen biliyor musun ne olduğunu?"

Beyza Karabey'e baktım. Bora, ablası beni tanıdığı ve sevdiği için ne düşünüyordu? Beyza Karabey'in kaşları hafifçe havalandı. Aydın'la arasında geçenleri kardeşinin bilmesini istemiyordu. Ben de Bora ile ablası arasında kalmak istemiyordum. Üstelik Bora'ya yalan söylemeyi hiç istemiyordum. Hiç kimseye yalan söylemek istemiyordum hatta. "Biliyorum," dedim.

"Çok mu kötü?" diye sordu. Zorlukla yutkundum. "Ne kadar kötü mesela? Beyza'yla Gökhan'ın yaptığından daha mı kötü?"

Bana göre bu sorunun cevabı *evet*'ti fakat Bora'ya göre ne olacağı tartışmaya açıktı. "Tartışılır," dedim.

"Şimdi mi öğreneyim yoksa Leo'yu getirdikten sonra mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. Aslında bence de hiç öğrenmese daha iyiydi ama öğrenmek istiyorsa, buna engel olmazdım. Olamazdık. Hiçbirimiz. Kaldı ki Aydın konuyu kendi açmışken, buna hakkımız yoktu.

"Sence?" diye sordu, ablasına. Ben de en az Beyza Karabey kadar şaşkındım. "Şimdi mi sonra mı? Söyle?"

"Hiçbir zaman öğrenmene gerek yok," dedi Beyza Karabey. Gerginliğini hissediyordum ve bunun Bora'nın da gözünden kaçmadığına emindim. "Gökhan'ı senden kurtarmak için gereksiz bir beyanda bulunmuş. Bu bizim özelimiz. Bilmene hiç gerek yok. Bu seninle alakalı ya da seni ilgilendiren ya da seni etkileyen bir şey değil."

"Özelini Gökhan'a açtığına göre, o kadar özel değilmiş herhalde?" dedi Bora. Boynunu sağa ve sola yatırarak kendini rahatlatmaya çalıştı. "Ne kadar kötü?" diye sordu. "Mehmet'in sana yaptıklarından da mı kötü? Sırtındaki izlerden daha mı kötü?"

"Hayır," dedi Beyza Karabey. Kendimi ablayla kardeşin arasına giren, onların nadir de olsa konuşabildikleri bir anın mahremini çalan biri gibi hissediyordum. "Dediğim gibi, gereksiz bir beyan. Gökhan'ı senin elinden almak için yapması gerekeni yapmış ama... Saçmalamış. Onun yaptığı, bizim yaptığımızdan daha kötü olamaz senin için. O belki, kendisinin bu durumu hak ettiğini düşünüyordur da bunu söylemiştir ama sen böyle düşünmezsin. Düşünmemelisin de zaten." Oluşan sessizlikte, Bora ve Beyza Karabey göz gözelerdi ve benim nedenini bilmediğim bir sebepten ötürü kalbim çarpıyordu. "İstiyorsan söyleyeyim?"

"Bana ne senin aşk hayatından da özelinden de?" dedi, Bora. Bu çıkışı beklemiyordum ama rahatlamıştım. "Söyleme. İstemiyorum." Bana baktı. "Duş alacağım. Sonra da yapmam gerekenler var." Beyza yataktan kalkarken, ben başımı salladım. "Büyük masayla buluştuğumda, orada senin de olman lazım. Masaya oturdun sonuçta."

"Tamam, tabii..." dedim. Beyza Karabey odadan çıktı. "Olurum." Derin bir nefes verdim. Sanırım, Bora'nın Aydın'ın yaptıklarını öğrenmesi için kalbimde yer kalmamıştı. "Ben de çıkayım mı?"

"Seninle konuşmamız gerekiyor," dedi. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Şimdi de senin bir seçim yapman gerekiyor." Kaşlarım çatıldı. "Çünkü bundan sonra, senin hangi tarafı seçeceğin çok önemli..." Bakışlarım kısılırken, başımı hafifçe yana çevirdim. "Benim yanımda olmana ihtiyacım var. Ama bu, sevdiğin herkesin karşısında durman demek... Benim için bunu yapabilir misin?"

"Aç mısın?" diye sordu, dudaklarım. Bora'nın da bir an için ne dediğimi idrak edemediğine emindim. "Açsındır," diye devam ettim, dudaklarımın açtığı yolda yürüyerek. "Sen duş al, ben sana çorba getireyim."

Bora'nın dudaklarından tek kelime çıkar mıydı bilinmez, herhangi bir şey demesini beklemeden adeta odadan kaçmıştım.

♠

Odaya tekrar girdiğimde Bora duştan çıkmıştı ve saçlarının ıslaklığını bir havluyla gelişigüzel alıyordu. Altına siyah bir kot pantolon, üzerine de siyah bir gömlek giymişti. Bakışları önce gözlerimi, sonra da ellerimde tuttuğum tepsinin içindeki, dumanı üstünde tüten bir kase mercimek çorbasını buldu. Hiçbir şey söylemeden balkona doğru ilerledim. Boş içki şişesini ayağımla ittirdim ve sehpanın üzerine tepsiyi bıraktım. Bora da çok geçmeden elindeki havluyu banyoya doğru attı ve yanıma gelip oturdu. Önce yüzüme baktı, sonra yine çorbaya. Tepsiyi kucağına koydu ve çorbadan bir kaşık aldı.

"Söyle, bir dahakine içine şeker koysun..." dedi. Kaşlarımı çatılmamaları için zorlarken, çorbayı ablasının yaptığını nereden anladığını anlamaya çalıştım. "Naneyi haddinden fazla sever," dedi, merakla kendisine baktığımı fark ettiğinde. "Ve çorbanın üzerinde, çok yanmış sever."

"Bilmiyordum," dedim. Birkaç saniye gözlerimin içinde tuttuğu bakışlarını tekrar çorbaya çevirdi ve bir kaşık daha aldı. "Türk yemekleri pişirdiğine çok az şahit olmuşumdur. En çok domates çorbasını seviyorum. Bir kez içtim. İlk tanıştığımızda bana domates çorbası yapmıştı. Tadı hala damağımdadır. Ben korkmuştum. Daha doğrusu çekinmiştim ondan. Biraz otoriter bir tavrı var. Bir kaşık içip bırakmıştım ama o bana kaşık kaşık çorba içirmişti. Elleriyle..." Bora çorbasından içmeye devam ederken bana bakmıyordu. Beni dinlediğini biliyordum ama yüzünde mimik oynamıyordu. "Sonra beni yıkadı. Bornoza sardı, kuruladı. Sonra, saçlarımı kurutmak istedi ve ben o an, çığlık ata ata ağlamaya başladım." Bora'nın bunları dinlemek istemediğini tahmin edebiliyordum ama susmama yönelik herhangi bir eylemde de bulunmuyordu. "*Geçecek,* demişti. Ben hiçliğin dibindeydim ve geçeceğine yemin etmişti... Saçlarımı kesmesi için yalvardım, saçlarımı keserken o da benimle ağladı." Bora çorbayı bitirdiğinde, kaşığı kasenin içinde bırakarak, tepsiyi yeniden sehpanın üzerine koymuştu. "Biliyor musun..." dedim, hevesli bir tonlamayla. "O da

saçlarını kesti o gün. Sırf, ben onun uzun siyah saçlarına içim acıyarak baktım diye..."

Bora'nın kapkara gözleri gözlerimle birleşti. "Tam olarak beni araması gereken günden bahsediyorsun sanırım..." Yüzündeki gülümseme oldukça alaycıydı. "Yaşadığını söylemesini falan geçtim, senin onun yanında olduğunu söylemesi gereken ilk yer, orasıydı." Beyza Karabey kardeşini çok iyi tanıyordu çünkü Bora'nın bunu mutlaka konu edeceğinden, çoktan bana bahsetmişti. "Anlattığın her şeye saygım sonsuz Nazlı. Anlatan sen olduğun için. Fakat ben sana bir soru sordum. Eğer o soruya *hayır* diyemediğin için lafı dolandırıyorsan, bunları sırf o yüzden anlatıyorsan, doğrudan *hayır* de, daha iyi. Daha az canım yanar o zaman."

"Eğer sen, yanında olmama ihtiyacın olduğunu söylersen, ben sana nasıl *hayır* diyebilirim ki?" diye sordum, şaşkınlıkla. Benim gülümsemem alaycı değildi ama iç ısıttığı da söylenemezdi. Sanki ölmek üzereydim ama hala ölmediğim için, yine de gülümseyebiliyor gibiydim. "Ben bu koşullarda taraf tutamam ama eğer sen, ille de senin tarafında olmamı istersen, buna ihtiyacın olduğunu söylersen, senden başka bir tarafa kalbimi dönemem ki."

Bora'nın kaşları havalandı. "Ciddi misin sen?" diye sordu, merakla.

"Evet," dedim, samimiyetle. Her ne kadar buna bayılmıyor da olsam, kalbimin seçimi böyleydi. "Gökhan'ı öldüreceksin diye çok korktum. Gökhan'ı öldürme istedim. Gökhan'ı öldürme diye dua ettim. Ama Gökhan'ı öldürebilirdin, bunun hepimiz farkındaydık ve buna rağmen, Sergio'nun sana ettiği küfür, benim kalbimi acıttı."

Alelade bir şeyden bahseder gibi, "Gökhan'ı öldüreceğim," dedi. Ne sesi titremiş ne de böyle bir cümleyi kurarken zorlanmıştı. "Şimdilik öldürmedim, o kadar."

"Benim kalbim hep senden tarafta Bora ama..." dedim, zorlukla. Kaşlarım çatıldı. "Sen benim kalbimi çok zorluyorsun."

Bir bacağını diğerinin üzerine atarken, kolunu koltuğun arkasına yerleştirmişti. "Sana ne Gökhan'dan, Nazlı?" diye sordu. Yüzündeki ifadesizlik karşısında bağırıp çağırmak istiyordum. "Gökhan'ın sana yaptıklarını unutmadın, değil mi?"

"Hiçbir şeyi unutmadım..." dedim. Unutmadığım her bir şey gözlerime batan ve gözlerimi sulandıran birer çapağa benziyordu. "Senin yaptığın hiçbir şeyi unutmadığım gibi." Başını söylediğimi onaylar gibi salladı. "Ama yaptığı her şeyi hatırlamama rağmen, Gökhan'ı çok seviyorum. Ve Gökhan'ı çok sevdiğim için bana kızamazsın."

Kendinden emin bir ifadeyle, "Gökhan senin sevgini hak etmiyor," dedi.

"Diyelim ki haklısın... Peki karşısında durmamı istediğin diğer insanlar?" dedim. Bora'nın verdiği sıkıntılı nefes, konunun bağlandığı yerden hoşlanmadığını haykırıyordu. "Ben... Tanımadığım bir adamla bir uçağa bindim, abim oldu. Uçaktan indim, bir eve girdim, oraya bir kadın geldi, o da ablam oldu." Gözlerini yumduğunda, buna katlanamadığını anladım. "Sen kabul et ya da etme... Ben onları, öz kardeşleri olmasına, bir gün öz kardeşlerine kavuşacaklarını bilmeme ve bir gün öz kardeşlerine kavuştuklarında, beni eskisi kadar sevmeyeceklerinin farkında olmama rağmen sevdim!"

"Özlük kısmını çok abartıyorsun," dedi. Boğazından kopan isyankar gülüş, canının acısını ortaya seriyordu. "Bak benim öz ablama... Bana yaptıklarına... Ben senin yerinde olsam, Beyza'nın öz kardeşi olmadığım için şükrederdim... Çünkü Beyza, öz kardeşlerinin hayatının amına koydu!"

"Yine diyelim ki haklısın..." dedim. Kapkara gözlerinin içine bakıyordum ama derinlerine ulaşıp ulaşamadığımı bilmiyordum. "Ben Amerika'ya gittiğimde kendimi evsiz barksız, yapayalnız ve kimsesiz hissetmiştim. Senin beni sevmediğin gerçeğiyle baş başaydım. Ve o insanlar... Sadece Lion ve Fox da değil; Bat, Falcon, Bear, Lizard ve Tarantula benim yanımdaydı. Ben onları hiçbir zaman ailem olarak

görmedim ama onlar bana aile olmak için, ellerinden geleni yaptılar. Ben bir harabeydim. Hiçliğin içindeki bir harabe... Ve hepsine ayrı ayrı minnettarım. Çünkü onlar olmasaydı, o hiçliğin içinde yok olurdum."

"Her birinden, ayrı ayrı, seni benden ayırdıkları için nefret ediyorum Nazlı." Bora'nın pürüzsüz ses tonu karşısında yutkunmak zorunda kalmıştım. "Senin minnet ettiğin şeylere, ben beddua ediyorum."

"Beni senden onlar ayırmadı, sen ayırdın?" Kaşlarım çatılırken dudaklarım iki yana kıvrılmıştı. "Onları bu yüzden suçlayamazsın!"

"Beyza da Çınar da tüm gerçeği biliyordu," dedi. Sehpanın üzerinde, ne zamandan kaldığını bilmediğim sigara paketine uzandı ve kendisine bir sigara yaktı. "Biliyorlarmış. Ama biri sustu, diğeri de senin fotoğraflarını kullanarak benimle alay etti!" Sigarasından art arda birkaç duman çekti ve yeniden yüzüme baktı. "OCTO'nun gerçek niyetini de bilmiyoruz. Bir şeyin şifresi olduğun muhabbeti var sonuçta. Belki Çınar'la Beyza da işin içindedir, bilemem. Samimiyetlerine inanmıyorum."

"Beyza ve Çınar dışındaki herkesi sorgulayabilirsin ama Beyza ve Çınar'ın bana karşı samimiyetlerini sorgulamana izin vermem," dedim. Buruk bir tebessüm, dudağımın kenarına kurulmuştu. "Senin dışında birilerinin, ilk kez, beni gerçekten sevdiğini hissettim fakat şunu da unutma, o zaman beni sevmediğini düşünüyordum..." Birkaç saniyeliğine alt dudağımı dişledim. "Bora," dedim, zaten bende olan dikkatini daha da üstüme çekmek ister gibi. "Ben ne dersem diyeyim, benimle aynı fikirde olamayacaksın. Kendi kafandaki düşünceler dışında kalan her şeye kapalısın. OCTO'yu geçtim, o kadar da iyi tanımadığın insanlar. Çınar'ı da geçtim, hiçbir zaman bağ kurmadığın bir kuzen... Ama ablan... Onu da mı tanımıyorsun?"

"Tanımıyormuşum..." dedi, hiç düşünmeden.

"Peki..." dedim. Omuzlarım kalkıp indi. "Ama senin ablan, bana abla oldu. Abladan da öte, bir anne oldu. Ben günün birinde Elif gibi olmaktan çok korktum. Seninle bir geleceğimiz yoktu ama eğer Beyza'nın hayatında kalırsam, senin hayatında yer tutmaya çalışan Elif olmaktan çok korktum. O yüzden hep Beyza'nın da bir gün hayatımdan çıkacağına inandırdım kendimi. Çünkü kardeşine kavuşacaktı. Kabul et ya da etme... Kardeşini o kadar çok seviyor ki... Hep seni anlattı bana... O yüzden ben, hayatımda ilk kez... Kara'dan önceki Bora'yı da tanıdım... Sevdim... Belki o günlerinde ben yoktum, ama olmuş kadar oldum..." Gözlerimden akan bir damla yaşı, elimin tersiyle sildim. "Eğer senin ablan, benim yanımda olmasaydı... Çınar dahil hiç kimseyi yanıma yaklaştıramazdım... Eğer senin ablan, benim elimden tutmasaydı... Ben yaşayamazdım. Ben onun sana benzeyen gözlerine bakarak tutundum hayata. Yoktun. Ama vardın da. Hiç sormadım. Ama ne zaman anlatsa, masal dinler gibi dinledim seni. Ben, Beyza'nın kardeşine her gün yeniden aşık oldum."

"Nazlı," dedi usulca. İç çekti. "Beyza'nın kardeşi değilim ben. Sen o Bora'yı hiç tanımadın. O Bora'yı, Beyza'yla beraber toprağın altına gömdüler. O Bora... Hayatla ilgili nice dertleri olan, mesela hümanizmi savunan herifti." Sigarasını söndürürken, bakışlarını gözlerimden çekmişti. "Çok uzun süre reddettim o Bora'nın öldüğünü. Ben de bir zamanlar, Beyza'nın yaşadığını bildiğini bilmediğim Gökhan gibiydim yani." Öfkeli gülüşünün tınısı, adeta tenimi kesti ve kalbime saplandı. "Ben en büyük korkumu yaşadım. Karaya mahkum oldum. On yıldır içimde, geçmek bilmeyen bir utanç taşıyorum. Çocukluğumdan, gençliğimden utanarak nefes alıp veriyorum. Kendimden nefret ediyorum. Kandan, silahtan, öldürmekten, birilerinin son nefesine karar vermekten... Ama buyum. Bu, oldum."

"Bunu kendin yapıyorsun," dedim. Gözlerimin içine hayretle baktı. "Kara'nın arkasına sığınıyorsun ve *kardeşim* dediğin adamı öldüreceğini söylüyorsun." Başını iki yana

sallarken dudakları inkarla aralandı fakat ben devam edince, konuşamadı. "Kışkırtıldığının farkındayım. Damarına basıldığının. Ama şu anda sağlıklı düşünemiyorsun. *Madem Kara olmama sebep oldunuz, alın size Kara demek istiyorsun,* anlıyorum. Ama durman gerekiyor Bora. Sen canavar değilsin. En azından benim tanıdığım ve sevdiğim adam, Gökhan'ı öldüremezdi. Çünkü ben, senin ablanı öldürdüğünü sandığımda, bu balkona ilk çıktığımda, sana karşı ne hissettiğimi çok iyi hatırlıyorum. Eğer gerçekten ablanı öldürmüş olsaydın, olmazdık. Olamazdım seninle. Gökhan'ın da ablandan farkı yok. Elinde bir silah var ve önüne gelene sıkabilecek olman, beni korkutuyor."

"Konumuz bu değil," dedi. İfadesini kaplayan kesikler, cümlelerimin üstünde yarattığı ağırlık yüzündendi. "Konumuz, bugün olduğum nokta. Ve bu noktaya ben kendim gelmedim Nazlı." Kapkara bakışlarına sitem yayıldı. "Nasıl ki sana oynadığım oyunun benim seçimim olduğunu düşünüyorsun, ki değildi... Senin *seçim* dediğine, ben *mecburiyet* diyorum çünkü. Kara olmak da benim seçimim değildi."

"Senin *değdi* dediğine de ben *değmemiş* diyorum?!" dedim. Sert çıkışım karşısında şaşırmıştı. "Bence benimle, şu an, oynadığın oyun hakkında konuşmak istemezsin!"

"Açıkçası hiçbir zaman istemem," dedi. Sesinin desibeli oldukça düşüktü, sanki konuşuyorken zorlanıyor gibi. "İsterim de... İstemem." Bakışlarını beş saniyeliğine bulutların arasında kaybolan güneşe çevirdi. "Ben seninle bunun konuşmasını defalarca kez yaptım. Her gün. Kendi içimden. Söyleyebileceğin her şeyi biliyorum. Konuşarak aşacağımıza birkaç saniye olsun inanmak istedim, doğru, ama üzerine düşününce bunun mümkünatı yok, biliyorum."

Derin, çok derin bir nefes aldım ve sigara paketine uzandım. "İstediğin herkese, istediğin ne varsa yapabilirsin..." dedim. Kendime bir sigara yaktım. "Senden tarafım. İstediğin gibi. Karşında durmayacağım. Değil Gökhan'a, ablama da silah çeksen, karşında

durmayacağım." Bora, gökyüzünden çektiği bakışlarını gözlerime diktiğinde bakışları muhtemelen *yazık* der gibiydi fakat ben ona bakmıyordum. "Sözümün bir hükmü kalmamış gibi hissediyorum. Dinliyorsun ama duymuyorsun gibi. Ben, özellikle Sergio ve Annie için, *onların canını yakanın canını yakarım* derdim hep ama senin canını asla yakamayacağımı biliyorum. Fakat eğer umurundaysa, bil ki onların canı yandığında, benim canım çok yanar."

Üç dakika kırk bir saniye kadar uzayan sessizliğin sonunda, Bora'ya döndüm. Kapkara bakışları yüzümdeydi ama sanki burada değil, bambaşka bir yerdeydi. Düşünüyordu. Belki de hala aklının alamadığı ablasıyla olan yakınlığımızın muhakemesini kendi içinde yapıyordu. "Nazlı," dedi, sessizlik dördüncü dakikasına ulaştığında. Gözlerinin katran karası olduğu yetmezmiş gibi, bakışları da keskinleşmişti. "Birazdan aşağıya ineceğim. Benim seninle karşı karşıya gelecek gücüm kalmadı. Dediğin gibi, Beyza'ya da silah çeksem, o silahın önüne geçme." Sesinin tınısındaki ciddiyeti hissetmek beni ürkütmüştü. "Ve sen de şunu unutma. Benim muhatabım, senin *ablam* dediğin insan değil; kendi ablam. Senin *abim* dediğin insan değil, kendi kuzenim. Babamın kurduğu OCTO. Yani konunun seninle zerre ilgisi yok."

Söyleyecek çok şeyim vardı ve fakat konuşmanın bittiğini ayağa kalkarak anlatan Bora, söyleyeceğim hiçbir şeyle ilgilenmediğini alenen ilan etmişti. Çünkü ağzımdan çıkan her şey, kabul etmediği, edemediği ve etmek istemediği şeylere değiyordu. Belki benimle konuşmak, onu öz ablası ile kardeşi saydığı Gökhan'a karşı yumuşatacaktı ve bunun olmasını asla istemiyordu. Belki de konuşmaya bile mecali yoktu. Her neden olursa olsun, konuşmak istememesini anlıyordum çünkü ben de söz konusu mektup hakkında asla konuşmak istemiyordum. Bora, yüzüme telefon kapatırcasına gidiyor görünmemek için olsa gerek, elleri cebinde şöyle bir manzaraya bakıyorken, ben de ayağa kalktım. Bir an evvel aşağıya inmek istediğinin farkındaydım

ama bizi aşağıda neyin beklediğini bilmiyor, bizi bekleyen şeylerden de açıkçası korkuyordum.

♠

OCTO üyelerinin koltuklarında oturmasına ve hatta -ben dahil- hiç kimseyle koltuklarını paylaşmadıklarına alışık olduğum için, süslü salondaki masaya oturmalarını yadırgamıştım. Lion, Fox ve Falcon yan yana oturmuşlar, karşılarına da Bat ile Tarantula geçmişti. Bu şekilde gizli bir oluşumun asil üyelerinden ziyade, herkes gibi gözüküyorlardı. Oraya oturmalarını bizzat liderleri olan Bora istemişti ve kendileriyle konuşacağını söylemişti. Masanın baş köşesi boş bırakılmıştı, kimse oraya yanaşmamıştı ve bunu da muhtemelen Bora oturur diye yapmışlardı ama Bora oturmak yerine, pencere kenarına ilerleyerek ayakta kalmayı seçmişti. Beni ise tümden ortamdan dışlamış ve oturma grubundaki üç kişilik koltuğa yönlendirmişti. Bear hastanede, Lizard da onun başındaydı. OCTO sayıca eksik olsa da Bora bunu önemsiyor gibi durmuyordu.

Bir de bana en çok sürpriz olan, Aydın ile Gökhan'ın da gelmesiydi. Gökhan'ın Annie'ye yaptığı kaş gözden anladığım kadarıyla, bu Bora'nın emriydi. Gökhan fazlasıyla hırpalanmış dursa da sağlam görünüyordu ve alnında kocaman bir bandaj vardı. Aydın'ın desteği olmasa ayakta duramazdı. Zaten çok da ayakta kalmadan derhal oturmuştu fakat ona düşen yer de masa değil, oturma grubunun üçlü koltuğuydu. Yanında, Aydın'la beraber. Salonda başka bir koltuk yokmuş gibi neden yan yana dizildiğimizi bilmiyordum.

"Seni dinliyoruz," dedi Tarantula. Bakışları doğrudan Bora'yı hedef almıştı. "Falcon'un ekibinin bilgisayar başından kalkmasını istediğine göre, önemli bir şey var."

"Gürcüler benden haber bekliyor," dedi Bora. Sesi bir parça mekanikti ama bu tınıyı çok iyi tanıyordum, konuşan Kara'ydı. Elleri ceplerindeydi ve üst üste yaşadığı şoklardan zerre etkilenmemiş gibi heybetli bir görüntüsü vardı. "Leo'yu içeriden çıkartmama yardım etmeleri için bir şartları var."

"Nedir? Ne ise kabul!" dedi Fox.

Tarantula'nın ifadesini kaplayan gerginlik, Sergio'nun açık çek imzalamasından kaynaklanıyordu. "İstihbarat'tan bir bilgi almamı istediler..." dedi Bora. Sergio, başını Bora'nın bu dediğini onaylarcasına salladı. "Önemli, büyük bir bilgi."

"Ben alabilirim," dedi Sergio. Kendisinden emin tavrı karşısında şaşkınlıkla yutkundum, bunun normal bir konuşma olmadığını unutuyordu. "Ne ise, öğrenirim içeriden."

"Sanmıyorum Çınar," dedi Bora. Sergio'nun kaşları çatıldı. "Çünkü İstihbarat'ı sattığını ve OCTO için çalıştığını öğrendiklerinde, sana yardım etmeyeceklerini gözlerinde gördüm." Sergio aniden ayağa kalkmıştı fakat o da herkes gibi, bakışlarını Bora'dan çekmemişti. "Arşivde tuttuğunuz tüm kayıtları İstihbarat'a teslim ettim."

"Sen ne yaptığının farkında mısın?!" diye sordu SerFoxÇın. Başını iki yana salladığında, ihanete uğramış bir adamın ifadesine sahipti. "Dalga mı geçiyorsun bizimle?! Ne demek bu?!"

"Öldürmüyor, korkma..." dedi Bora. Bugüne dek toplanan bilgilerin, belgelerin ve kozların kendisinden gitmesinin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. "Sadece süründürüyor..." diye ekledi. Kendince bir intikam alıyordu fakat muhatabı yanlış kişilerdi. "Eminim ki kendinizi korumanın bir yolunu bulursunuz. Ben bu kayıtlar karşılığında, Gürcü'lerin istedikleri bilgiyi takas ettim İstihbarat'la. Ne de olsa artık onlar için çalışıyorum ve onlar için çalışmak iyi bir şey. Böyle söylemiştin, değil mi?"

"Kendimi geçtim... Olan Beyza'ya olur!" dedi Çınar Akbulut. Bakışlarını kaplayan korkunun benzerini, süslü salondaki herkesin gözlerinde görmek mümkündü. Lion hariç. Çünkü o duyduklarından hiç etkilenmemiş, aksine oğluna kavuşması yolunda bir adım olsun atıldığı için sevinmişti.

"Beyza Karabey'e gelelim, evet..." dedi Bora, ellerini ceplerinden çıkartırken. Aydın'ın acı kahve gözleri Bora'nın

üzerindeydi ama ben nasıl olduğunu merak ederek ona döndüğümde, birkaç saniyeliğine göz göze gelmiştik. Kendimi, eskiden sevgili olduklarını bildiğim iki insan aynı ortama girmiş de gizlice onları izliyor gibi hissettiğim için, utanarak bakışlarımı yine Bora'ya çevirdim. "Şimdi bu nükleer silah formülünün içinde olduğu kasanın şifresinin, Beyza'nın gözleri olduğu iddia ediliyor. Mehmet Şahindağ'ın hayatta kalma dayanağı bu formül. Birilerinin kulağına uçuracaktır bu haberi. Ve bu da şu demek... Dünya üzerinde bu formülün kendisinde olmasını isteyen kim varsa, Beyza'nın peşine düşecekler."

"Ne yani?!" diye çıkıştı Çınar Akbulut. "Beyza'nın peşine düşecekler diye, onu ellerimizle hapse mi gönderelim?! Kendini öldü göstermek bir suç, farkındasın değil mi?! Ceza alır Beyza!"

"Ceza hukukunda uzman tanıdıklarım var. Yönlendiririm," dedi Bora.

Çınar Akbulut, Bora'ya hayretle bakarken söze Beyza Karabey'in kendisi girmişti: "Sorun değil. Ben cezamı çekerim." Bakışları Çınar Akbulut'un gözlerinden ayrılmıyordu. "Benim yiyeceğim ceza sorun değil ama sen vatan haini ilan edileceksin. Kendini düşün."

"Kardeşine zerre güvenmediğim için!.. Kara'yı İstihbarat'a ilk ihbar eden olduğumdan, bir gün benden intikam alacağını zaten bildiğim için!.." Çınar Akbulut, küfredercesine Bora'ya bakıp, yeniden Beyza Karabey'e döndü. "Benim çoktan bir B planım var!.. Süründürür biraz doğru, ama bir şey olmaz! Hiçbirimize bir şey olmaz! Türkiye'yle daha çok bilgi alışverişine gireriz, bu da evet iyi bir şey! Sen kendini düşün Beyza! Senin alışveriş yapacağın herhangi bir bilgin yok!"

"Karşılığında kazanacağım çok önemli bir şey var, oğlum..." dedi Beyza Karabey. Gülümsemesinin sıcaklığı içimi kaplamıştı. "Hiç önemli değil hapse girmem. Gerçekten."

"Sen hapse girersen, Leo'ya ne olacak?" Bu soruyu aslında hepimiz sorabilirdik ama Leo'nun babası bizden önce davranmıştı. "Onun kaybedecekleri de konumuz değil mi?" Aydın'ın bakışları Bora'nın kapkara gözlerini buldu. "Kara?"

"Son dilek hakkını harcadın," dedi Bora, istifini bozmadan.

"Hepimiz kendimizi bir şekilde kurtarabiliriz ama Lion kurtarmaz," dedi Tarantula. Sesindeki rica tonlamasını kalbim kabul edemiyordu. Beyza, Bora'nın ablasıydı ve fakat Beyza'yı Bora'dan başka herkes düşünüyordu. "Beyza için yapabileceğin bir şeyler vardır mutlaka. Lütfen. Oğlu için, ona bunu yapma."

"Profesör öldüğünde... Acını benimle bölüşmeye çalışırken... Ne hissettin?" Bora'nın dudakları arasından dökülenler, Tarantula'yı afallatmıştı. "Muhtemelen umurunda bile değildi benim hissettiklerim. Seninle empati yapmam, o an işine geldi. Peki sen ne hissettin?" Birkaç büyük adımla masanın etrafında dolanarak, Beyza Karabey'in oturduğu sandalyenin arkasına, Tarantula'nın tam karşısına geçti. "Benden böyle bir şey istemeye hakkın var mı senin? Ahmet Karabey'in dostu olan kim varsa, kinim büyük örümcek adam."

"Üzgünüm," dedi Tarantula. Bat ile Falcon birbirlerine baktılar. "Yaşadıkların için üzgünüm."

"Formülü söyleyelim," dedi Bat. Tarantula şaşkınlıkla Bat'e döndü. "Hiç öyle bakma ahbap. Eğer formülü söylersek, Lion'ı içeriden çıkartmak için kozumuz olur."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz!" dedi Beyza Karabey, araya girerek. "Bu çok ciddi bir karar! Hiçbir sorumluluğunuzun ve hatta alakanızın dahi olmadığı bir ülkeye, böyle bir koz vermek istemezsiniz! Çınar dışında hiç kimsenin, bizim için böyle bir fedakarlık yapmasını kabul edemem!"

"Formülün kasasında retinayla şifreleme yapıldıysa, o kasanın yeri bulunana kadar, Lion'ın peşine düşenler olacağı gibi, onu yok etmek isteyenler de olacaktır!" dedi Falcon. Düşünceli tavrı karşısında iç çekerken, başımı Gökhan'ın

omzuna yasladım. "Hapse girerse güvende olmaz. Ama hapse girmezse de güvende olmaz. Dahası İstihbarat'ın tutumunu da kestiremeyiz. Sonuçta kasanın şifrelerinden biri onun gözleri olmasa da Mehmet Şahindağ'ı haklamaları için büyük bir yem Lion."

"Sizler de o formülün yok olmasını istiyorsunuz?" dedi Bora. Hala ablasının oturduğu sandalyenin arkasında duruyordu. "Neden formülün yok olması için, Beyza Karabey'i yok etmiyorsunuz?"

"Bu bir sadakat testi mi?" diye sordu Çınar Akbulut, şaşkınlıkla. Başımı Gökhan'ın omzundan kaldırdığımda, kafam allak bullak olmuştu. "Bir dakika... Sen bizim... Beyza'yı satıp satmayacağımızı mı deniyorsun?"

"Sen öyle algılamak istiyorsun muhtemelen..." dedi Bora. Gülümsedi. "Yine de sorduğum sorunun bir cevabı olmalı, değil mi?" Bakışları Tarantula'yı buldu. "Ne diyorsun?"

"Mehmet Şahindağ'dan ne kadar nefret ediyorsam, Beyza Karabey'i de o kadar seviyorum!" dedi Tarantula. İfadesi oldukça ciddiydi. "Eğer bu bir sadakat testiyse, çok gereksiz. Kaldı ki şu an böyle bir testle uğraşacağını sanmıyorum?"

"Kara'yı tanıyan sensin örümcek adam..." dedi Bora. Beyza Karabey'in bakışları gözlerimle birleştiğinde, dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sen söyle? Hangi konuda, ne kadar ciddiyim? Ne yapmaya çalışıyorum ve neler oluyor?"

"Leo'yu bana getireceğini söylemedin," dedi Beyza Karabey. Bora ablasının gözlerini görmüyordu ama kendi gözlerine benzeyen kapkara gözler hüzünle kaplıydı. "Çünkü ben hapiste olacağım. Ya da İstihbarat'ın denetiminde olan bir hücrede. Yani ciddisin." Zorlukla yutkundu. "Kim Kara'yı ne kadar tanıyor bilemem... Ama ben seni çok iyi tanıyorum..."

Bora, Beyza Karabey'in omzuna hafifçe iki kez elini dokundururken, "Bingo!" dedi. Bakışları Çınar Akbulut'u bulurken, ablasının nasıl yerin dibine girdiğinden habersizdi. "Umutlanman bayağı hoşuma gitti. *Umut* kelimesini kullandım ama, sorun değildir inşallah?"

"Bizi öldüremiyorsun ama psikolojik şiddete maruz kalalım mı istiyorsun?" diye sordu Çınar Akbulut. Kendini dizginlemeye çalışsa da öfkeliydi. "Başarıyorsun. Kabul. Ama aklımız fikrimiz Leo'dayken yapma." Bora, kendisinin karşısında durmamı istememişti; peki ben sevdiğim insanlara uyguladığı psikolojik şiddete katlanmak zorunda mıydım? Karşısında durmasam da buradan çıkıp gitsem, olmuyor muydu? "Lütfen. Beyza'ya da öfkelisin, anlıyorum. Ama Beyza'nın başına bir şey gelmesine engel ol. İstihbarat'la Beyza'yı karşı karşıya getirme. Kayıtları teslim ettiysen, yaşadığını da söylemişsindir. Ama bir çözüm yolun vardır. Beyza'yı ateşe attıysan da yanmadan çıkartırsın. Seni tanıyoruz. Seni biliyoruz. N'olur."

"İstihbarat'ın karşısında, ne zamandan beri senden güçlüyüm Çınar Akbulut?" dedi Bora, alayla. Bakışları bir mızrak gibi hiç bağ kurmadığı kuzeninin gözlerine saplanmıştı. "Unuttuysan eğer, ben muhbirim. Eğer onlara karşı çıkarsam, benim yerim de bir hücre."

"Kara!" dedi Tarantula, ayağa kalkarken. "Amacın bizi yalvartmaksa, sana yalvarabiliriz." Sesli bir nefes verdi. "Hepimizden güçlü olduğunu biz zaten biliyoruz. İspat etmeye çalıştığın şey ne?! Neyin öfkesi bu?! Senden ablanı saklamamızın mı, yoksa karını saklamamızın mı, önce onu bi' netleyelim! Ondan sonra istediğin bedeli öderiz elbette! Ama bu bedeli bizimle beraber Lion ödüyorsa..."

"Devam et," dedi Bora, emreder gibi.

"N de ödeyecek!" dedi Tarantula. İki elini masaya koyup hafifçe eğildi. "OCTO'yu mu açığa çıkarttın? Karın da bizim üyemiz! Konuşmayacağımızı mı sanıyorsun?! Kimse konuşmazsa da ben konuşurum, merak etme! CIA'e sızan bir casus olduğunu söylemekten de kaçınmam! Belgelerimiz var, biliyorsun değil mi?! Arşiv dediğin yer, gördüklerinden ibaret değil, benim salak olduğumu düşünmüyorsun herhalde değil mi?!"

Bora'nın bakışları gözlerimi buldu. İçimde birazcık olsun bir korku taşımıyordum, benim de hapse girmem gerekiyorsa

girebilirdim. Süslü salonda konuşulan tüm bu meselelerin bir şekilde içindeydim ve fakat bıkmıştım. Nazlı ile Bora'nın, günün birinde burada, nişan bohçalarını açtıkları günlere olan özlemim, ama o günlerin artık çok eskide kaldığı gerçeği canımı öyle bir yakıyordu ki, benim için bir hücrenin dünyanın herhangi bir yerinden farkı yoktu. Çünkü dünyanın neresine gidersem gideyim, bir daha o Nazlı ve Bora'yı bulamayacağımı biliyordum. Bora, Tarantula'nın böyle bir hamlesi olacağını gözetmemiş olamazdı. Fakat yaşadıkları sebebiyle birilerinin de kendisi gibi ateşte yanmasını isterken, o ateşin ucunun bana da sıçrayacağını önemsememiş olmalıydı. Ben bunu da anlıyordum. Çünkü zaten bu ateşi ilk ben yakmıştım. Bora'yı polise ilk ben ihbar etmiştim. Kapkara gözlerinin bana ne anlatmak istediğini bilmiyordum ama birilerinin önüne engel mahiyetinde beni koyması, artık midemi bulandırıyordu.

"Tarantula," dedim. Tarantula'nın elaya çalan bakışları yüzüme çevrildi. "*Papaz bir kere pilav yer* diye bir laf vardır." Ayağa kalktım ve masaya ilerledim. "Beni koz olarak kullanmaktan artık vazgeç. Farkında mısın bilmiyorum, yolun sonundayız." Masadaki herkesin yüzüne bakıp yeniden Tarantula'ya döndüm. "Hepimiz... Ben de mi hapse gireyim istiyorsun, *okay*. Sorun yok yani. Canım isterse girerim. Canım istemezse de beni rehin tuttuğunu, psikolojimin hiç iyi olmadığını söylerim. İllegal belgelerinle, seninle seve seve çalıştığımı ispatlayamazsın. Videolarım mı var? Bana uyuşturucu kullandırttığını söylerim. Ve biliyor musun... Bu masada, bu yalanlarıma şahitlik yapmasını istediğimde *tamam* diyecek dört kişi oturuyor. Bat de Falcon da Fox da Lion da beni satmaz! Bear ile Lizard da beni satmaz! Neden beni koz olarak kullanmak, sadece senin aklına geliyor?!"

"Çünkü elimde senden başka hiçbir şey yok!" dedi Tarantula, dürüstçe. Annie masadan kalkacaktı ki, Bora omzuna hafifçe bastırarak yerine oturmasını istediğini hiç konuşmadan belli etti. "Benim tek kozum sensin. Benim, Kara'ya karşı kullanmak için biriktirdiğim tek koz, sana ait

her şey. Bugünleri öngöremediğimi mi düşünüyorsun N?! Lion'ın yaşadığı ortaya çıktığında, Kara'nın bunları yapabileceğini tahmin etmediğimi mi sanıyorsun?!"

"Ne var elinde?" diye sordum, umursamaz bir ifadeyle. Kollarımı bağladım. "İşlediğim cinayetlerden seçmeler mi? CIA'den bilgi taşıdığım bazı anların kayıtları mı? Ne var? Ne ile korkutmaya çalışıyorsun beni ya da Bora'yı?"

"OCTO kendi içindeki hiç kimseye karşı koz biriktirmez!" dedi Lion, sertçe. Bir kez daha ayağa kalkmaya yeltendiğinde, bu kez Bora ona engel olmamıştı. "Değil mi Joseph?!" diye sordu. Sergilediği tavır benim için tanıdıktı fakat ben Bora ya da Aydın olsam hayrete düşerdim. Hatta Gökhan'ın bile hayrete düşmesi gerekirdi. "Cevap ver!" diye bağırdı Annie, lakabına yakışır vaziyette.

"Lion... N hiçbir zaman kendi içimizden biri olmadı..." dedi Tarantula. Fox sandalyeye tekme atarken, "Sikeyim!" diye bağırmış ve Gökhan'la Aydın'ın karşısındaki koltuğa ilerlemişti. "N'i ben de çok sevdim." Bana baktı. "Gerçekten sevdim." Bat yüzünü buruşturup masadan kalkarken, Falcon gözlerini devirip laptop'ının kapağını kaldırmıştı. "Ama biliyorsunuz..." diye devam etti Tarantula. Kendine muhatap alabileceği insan sayısı yalnızca Annie ile kısıtlanınca, bakışları onunla benim aramda mekik dokumaya başladı. "Her zaman bizi satma potansiyeli olan biriydi. Çünkü her şeyden evvel Kara'yı satmıştı. Sana güvenemezdim N."

"Oylamaya sunduğunda ret cevabı alacağını bildiğin her şeyi, kafana göre yaptın!" dedi Annie.

Bora, Annie'nin arkasından çekilip yeniden pencere kenarına ilerledi. Gözlerinin içine baktım. OCTO'yu dağıtabileceği en iyi şekilde dağıtmıştı ve bundan zevk aldığı da barizdi. Onun için Tarantula, her an bana zarar verebilecek potansiyeli olan biriydi ve bunun nihayet ortaya çıkması, içine muhtemelen su serpmişti. Açıkçası ben de rahatlamış hissediyordum çünkü bu konu, Bora'nın teorilerinden öteye gitmiş ve tescillenmişti. Bugüne dek yaptığı bazı şeyler de sınırların ötesindeydi ama bu yaptığı

benim için çok fazlaydı. Tarantula'nın dostum olmadığını zaten biliyordum ama bunun kanıtlanması benim için çok önemli bir gelişmeydi. Belki düşman da değildi ama bir düşman gibi çokça kez arkamdan dolanmıştı. Akıllı bir adam olması, *gibi* vurgusunu hükümsüz kılıyordu. Dostuna karşı aklını kullanma gereği duyan insan düşman olmasa bile düşmandan farklı değildi. Yine de şu bir gerçekti ki kendince haklıydı; Bora'ya bir şey olacak diye OCTO'yu satmışlığım vardı. Tarantula belki bir düşmandan farklı değildi ama onun yerinde kim olsa, belki de zaten bana karşı tam da böyle davranması gerekirdi.

"Sen ona pirana deyip durmuyor musun hem?! Bize saldırmayacağı ne malumdu?!" dedi Tarantula, kendini savunmak için. "Ben Kara'ya saldıracağını bile düşünüyordum! Kara'yla karşı karşıya geldiğinde, Kara'ya zarar verecek bir şey yapsaydı da elimdeki görüntüler işimize yarayacaktı!" Muhtemelen Tarantula'yı sadece ben anlıyordum. Ama o kendisini anladığımı anlamadığı için, kimse tarafından anlaşılmadığını düşünüyor, bu yüzden de sinirleniyordu. "Kardeşinden bahsediyorum Lion! Kardeşinin başına bir şey gelmesini mi isterdin?!"

"Eğer," dedi Lion, hiddetle. "O görüntülerden İstihbarat'a bahsedecek olursan..." Lion'ın kardeşine benzer gözleri avına kilitlenmişti. "O görüntüler ortaya çıkarsa... Senin ölümün, OCTO'da oylayacağımız son şey olur!" Süslü salonun her bir köşesine dağılan OCTO'nun asil üyeleri gıklarını bile çıkartıp, Lion'ın bu dediğine itiraz etmemişlerdi. Kimsenin sesini çıkartmaması neyse de Falcon önündeki laptop'tan başını bile kaldırmamıştı. "Seni ben öldüremem diye değil... Hepimiz tek tek öldürelim diye oylamaya sunarım bunu! Hiç kimse de itiraz etmez!"

"Bak o oylamaya lider olarak ben de katılabilirim, bu fikri inanılmaz sevdim..." dedi Bora. Sesindeki neşeli tını karşısında ne tepki vereceğimi bilemiyordum. "Bu oylamayı mutlaka yapmalıyız. Görüntüleri sunması bir koşul olmamalı. Çünkü elinde sunabileceği hiçbir görüntü yok." Tarantula

şaşkınlıkla Bora'ya döndüğünde, neler olup bittiğini algılayamayacak gibi hissediyordum.

"Nasıl yok?" diye sordu Tarantula, inanamaz gibi.

"Niye burada olduğumu nihayet anladım galiba..." dedi Gökhan. O Bora gibi neşeli değildi ama içten içe eğleniyor gibiydi. "Alp temelde sizin adamınızmış ama... Adamını, başka birinin adamı yaparsan... Ya da bizim adamımız yaparsan, artık o senin adamın olmaz." Güldü ama çok geçmeden canı yanmış gibi karnını tuttu. Acaba karnına kaç tekme yemişti? "Hele ki adamın, bizim adamımız olmuşsa... Aynı sofrada yemek yiyip, aynı derdi paylaşmışsak... Bizden bugüne dek sakladıklarının altında ezilmişse..." Derin bir nefes alma ihtiyacı, fazlasıyla hasta göründüğü içindi. "Kara onun canını boşuna bağışlamadı. Bize yardım etsin, bizim yanımızda olsun diye. Gerçekten bizim adamımız olsun diye. Alp'i severim. Size çalışırken de mahremiyet nedir bilmiş ama... Şimdi ben ne dersem o... Benim sözümden çıkmaz..."

"Alp'in o görüntülere erişimi yok!" dedi Tarantula.

"Saçmalama!" dedi Falcon, bakışlarını laptop'tan hala çekmeden. "Anahtar Alp'in kendisi. İstediği anahtarı yaratabilir. İstediği kilidi değiştirebilir. Sistemimi kullanan, üstelik Amerika'ya geldiğinden beri sistemin ta kendisi olan birinden bahsediyoruz! Ezme Alp'i!" Kaşlarını çattı. "Eğer ben senden şüphelenseydim, Alp'ten daha hızlı erişirdim muhtemelen görüntülere. Eğer onları disk olarak saklamadıysan, şansına küs!"

"Dairesinde, mutfak prizinin içinde orijinal görüntüleri saklamış..." dedi Bora, lafa girerek.

Tarantula gözlerini yumarken, Falcon en sonunda bakışlarını laptop ekranından çekmişti. "Ben senelerdir, kameraları kapatmanın işe yaramadığını anlatmaya çalışıyorum! Sen bir CIA ajanıymışsın eskiden! Hayır, sana çok iyi olmuş, orası ayrı... Ama nasıl bu kadar vurdumduymaz olabiliyorsun?! Benden hiçbir şey öğrenmedin mi?!"

Tarantula, dişlerinin arasından konuşarak, "Dairemi birinin izleyeceğini zannetmediğim için!" dedi.

"Biraz geriye saracak olursak..." dedi Bora. Yürüdü ve Tarantula'nın karşısına geçti. "Öfkem ne Beyza'yı sakladığın ne de Nazlı'yı sakladığın için... Benim öfkemin sebebi, Ahmet Karabey'le kurduğun saçma sapan oluşumla, hayatımı uzaktan izlediğin için..." Gözlerinden saçılan nefreti iliklerime kadar hissettim. "Ahmet Karabey'in ölümünden sonra, beni de korumak zorunda olduğunu söylemiştin. *Şöyle güçlendik, böyle güçlendik* diye anlatırken sen, ben OCTO'nun gücünü sorgulamıştım. Çünkü başta Beyza'yı koruyamamıştın, bana göre. Beyza'yı korumuşsun, tamam! Kardeşimin nişanına kadar, benim ailemden hiçbir kayıp verilmediğini düşünüyorsun... Buna bile tamam! Benim öfkemin sebebi ne biliyor musun?! Uzaktan bir şeyler yaptığını sanırken, benim can çekişiyor olmam! Eğer seninle hiç karşılaşmasaydık, sen bir roman karakteri olsaydın mesela, ben de o romanın okuru... Seni takdir edebilirdim... Kötü niyetli olduğunu düşünmüyorum... Kendince amacın varmış, babamı da harbiden sevmişsin... Ama sen bir roman karakteri değilsin, ben de bu romanın okuru değilim. Ben onca acıyı çektikten sonra, sen karşıma geçip konuşursan, ağzından çıkan iyi bir lafı dahi küfür sayarım!"

"Kara-"

"Kes sesini!" diye bağırdı Bora. İşaret parmağı tehditkar bir şekilde havalanmıştı. "Eğer gizli bir örgüt kuruyorsan hakkını verecektin! Bana ulaşacaktın! Bana gelecektin! Bana gelip, güç birleştirmeyi teklif edecektin senin verdiğin sözü de beklediğin zamanı da sikerim! Ben de söz vermiştim lan ablama, Mehmet Şahindağ'ı öldürmeyeceğim diye! Sonra aşık oldum ve bu söz umurumda bile olmadı! Karıma da söz vermiştim evlenirken! Bütün sözlerin üzerinde bir sözdü hem de bu! Ben karıma neler yaşattım, bu sözü nasıl çiğnedim, biliyor musun sen?! Söz şereftir, bunu en iyi ben bilirim! Verdiğim sözü çiğnemektense, geberip gitmeyi tercih ederim! Ama bazen, bazı sözler bozulur! Sen sözünü hangi

saçma sapan bir gerekçeyle bozmadın da hayatlarımız bu kadar dağıldı?! İşte benim öfkem bu yüzden! Gücümüzü birleştirsek başımıza bunlar gelmeyecekken, senin saçma sapan bir sözün arkasına sığınmana!!!"

"Bize güvenmezdin!" dedi Tarantula.

"Denemiş olurdun!" dedi Bora, baskın bir tonlamayla. "Sen denemiş olurdun! Ve ben öyle çaresizdim ki... Ben denize düştüm yılana sarıldım! Ben Mehmet Şahindağ'dan medet umdum lan! Sana mı güvenmeyecektim?!" Attığı kocaman kahkaha süslü salonun duvarlarına çarptı. "Çınar Akbulut çıksaydı karşıma! Ona mı güvenmeyecektim?! Beyza çıksaydı lan karşıma! Ona nasıl güvenmeyecektim?!" Bora'nın cümleleri yalnızca beni değil, buradaki herkesi utandırıyor olmalıydı. "Nazlı, önümüze çıkan ilk büyük engelde... O orospu çocuğu kardeşimi kaçırdığında OCTO'yu ifşa etti! Eğer Nazlı olmasaydı, ben hala sizin varlığınızı bilmiyordum!" Koşup Bora'ya sarılsam, birbirimize sarılarak günlerce, gecelerce ağlasak, yine de içimizdeki zehri tümüyle boşaltamazdık. "Ben Beyza'nın ölümüyle kendi kendime bu noktaya gelmiş olsaydım isyan etmezdim ama bir gün, siz çıktınız karşıma! Ve sizin varlığınız, hiçbir şeyin böyle gelişmek zorunda olmadığını hatırlatıyor bana! Devamlı!"

"Mehmet Şahindağ'la pazarlık yaptığını bilemezdik..." dedi Tarantula. Halbuki ben onun yerinde olsam artık ağzımı bile açmazdım. "Şeytanla masaya oturacağın-"

"Şeytanın ayaklarına kapandım!" dedi Bora, kaşlarını kaldırırken. "Ne masaya oturması lan?!" Boğazından dökülen melodi içimi şenlendirmek şöyle dursun, içimi daha da karartıyordu. "Evet bedel ödeyeceksiniz siz de! Her bir *asil* üyeniz ödeyecek o bedeli! Karşıma geçip mertçe *düşmanınım* demediğiniz müddetçe, o bedeli ödemeye mahkumsunuz! Ama dost olduğunuzu iddia ediyorsunuz ya... İşte ben ona tahammül edemiyorum!" İşaret parmağını Tarantula'nın omzuna bastırdı. "Sen, biricik dostunun kızını, on sene boyunca nasıl koruduysan, şimdi de İstihbarat'tan

öyle koruyacaksın!" Bora'nın kapkara bakışları süslü salonda dolaştı. "Hepiniz koruyacaksınız! Hadi bakalım!" Gökhan'da durdu. "En çok da sen ha!" dedi, başını sallayarak. "Nasıl yaşattıysan o keşmekeşte Beyza'yı, hadi şimdi de koru bakalım! O yüzden buradasın! Çırpınışlarınızı izleyeceğim! Zevkle izleyeceğim! Siz benim hayatımı sikip, sonra da gelip benden medet umamazsınız! Ben tek bir söz verdim, Leo'yu getireceğimi söyledim! O gelene kadar da İstihbarat ne size ne de Leo'nun annesine dokunacak! Leo gelene kadar bulun bakalım bir çıkış yolu!" Sergio'ya baktı. "Kronometre Çınar! Kronometre! Kafese girmekten kendini kurtarsan, kuzenini kurtaramayacaksın!"

Bir aslanı kafese tıkamazdık. Mümkün değildi. Her şeyden evvel, bu aslanın tabiatına haykırıydı.

"Ve sen..." dedi Bora, Tarantula'ya. "İşi CIA'deki adamın Caitlin'e kadar vardırıp dünya savaşı çıkarmamı istemiyorsan... Ki ölüp gitmene çok az kaldı... Ölmeden bir de bunu yaşamak istemiyorsan... Bir daha pis işlerinden bahsederken, Nazlı'nın baş harfini ağzına alma sakın! Bak buradaki senden başka herkes, Nazlı'yı bir şekilde seviyor, önemsiyor, buna ikna oldum... Ama sen, sadece Nazlı'ya karşı mı böylesin yoksa herkese karşı cebinde bir koz mu var, orası benim derdim değil, arkadaşlarının derdi! Biraz da siz, kendi içinizde savaşın! Bakalım formül ortaya çıkmasın diye Beyza Karabey'den de vazgeçecek misin? Yoksa ne bileyim Çınar'ın ya da herhangi başka birinin de herhangi bir görüntüsü var mı elinde? Arkadaşlarına ver hesabını!" Bakışları gözlerime çevrildi. "Büyük masayla buluşacağız Nazlı. Hadi."

♠

Büyük masa bildiğim kadarıyla İstanbul'a gelmişti ve Bora'nın büyük masayla buluşmadan önce, Gürcü dostuyla görüşmesi gerekiyordu. Fakat biz Bora'nın özel uçağındaydık ve ben nereye gittiğimizi kendisine soramamıştım. Çünkü havaalanına geldiğimiz andan beri telefondaydı ve Gürcüce konuştuğu için kendisini anlamakta güçlük çekiyordum.

Benden pasaportumu istediği için yurtdışına çıktığımızı tahmin edebiliyordum fakat istikametimizi kestirmek zordu. Herkesi ve her şeyi arkamızda bırakıp sırra kıdem basacaksak da bunun kavgasını yapmak için hiç doğru bir zaman değildi. Ruhum Leo'ylaydı ve onun gülüşünü tekrar görmeden kendimi noksan hissediyordum.

Aslında kendimi noksan hissedişimin tek sebebi Leo'nun yokluğu da değildi.

Tanıştıkları belki de ilk andan beri, birbirini öpmek için heyecanlanan Nazlı ile Bora'yı özlüyordum. Aralarına kalın duvarlar örülmese, belki yine birbirlerini öpmek için an kovalarlardı ama o duvarlar yüzünden, birbirlerinin yüzlerini dahi göremiyorlardı. Görüyorlardı ama kalabalıklar içinde. Yalnızca sesler vardı kulaklarında ve bunların çoğu, etraflarındaki kalabalıklara aitti. Bir yanım ne kadar öfkeliyse, bir diğer yanım da özlem doluydu. Konuşmak değil ama kavga etmek istiyordum. Biraz kavga etmek, biraz sevişmek, sonra yeniden kavga etmek. Sonu nereye varırsa varsın. Bunun için bile engelleri aşamıyordum ve engellerin en büyüğü benim kafamın içindeydi. Sevdiği adamın kendisini sevmediğine inanan, bu bilgiyle de onca zaman yaşayan ama bir gün de bunun yalan olduğunu öğrenen bir kadının, o adamla baş başa kalabildiği ilk yerin bir uçak olması saçmaydı. Hele ki o uçağın içinde, o adamın tüm dikkati kulağındaki telefondaysa. Ve o adamın da kafasında, bundan başka onlarca konu varsa. Aklımdan geçen tüm düşünceler bencilceydi ve kendi zihnimin karanlıklarında tek başıma kalmıştım. Daha da kötüsü, zihnimin karanlıklarında ayağım boşluğa takılsa yere çakılacaktım ve Bora'ya tutunmam için önce onu bulmam gerekirdi.

Yatak odasına geçtim. Yatağın kenarındaki büyük valizi açtım. İçinden kıyafet çıkmasını beklediğim valizin içi tıka basa dolar doluydu. Neden yanımızda bir valiz dolusu para taşıdığımızı bilmemekle beraber, gerçekten de nereye gittiğimizi merak etmeye başlamıştım. Odadaki dolabı açtım ve burada da küçük bir çanta olduğunu gördüm. En azından

bunun içinde kıyafetler vardı ve en azından, Bora hala tanıdığım adamdı. Ne kadar süreceğini bilmediğim bir yolculuğu değerli kılmak ya da kendimi her ne yaşanacaksa ona hazırlamak için, duş almak üzere banyoya ilerledim. Ilık su bedenimden akarken, asla şimdiye odaklanamayan düşüncelerimi bastırmaya çalıştım. Zaman geçtikçe daha çok idrak ettiğim satırlar aklımın her bir köşesine konumlanmıştı ve üzerine ne kadar köpüklü su boca edilse de mürekkebin izleri silinmiyordu. Bora'nın bana olan sevdası suyun, sabunun ve hatta tarihin dahi silemeyeceği bir mürekkeple yazılmıştı.

Beni sevmesi nasıl hem başıma gelen en iyi, hem de en kötü şey olabiliyordu?

Bora banyo kapısını tıklattı. Karşılığının *"Gel,"* olması beklense de "Efendim?" dedim. Ben gelebileceğini söylemeyince, o da kapıyı açmadı.

"İnişe geçeceğiz," dedi, kapının arkasından. Duvarların arkasından konuşmak bizim için alışıldık bir şey mi olmuştu? Ben gelebileceğini söylemesem de o gelseydi, sınırları olmayan Nazlı'nın koymaya çalıştığı sınırları o aşsaydı ve bana koşsaydı? Sarılsaydı bana. Olmaz mıydı? "İşin uzun sürer mi?"

"Çıkıyorum şimdi," dedim.

Ben havluya uzanıp kurulanırken, yatak odasının kapısının kapandığını duymuştum. Banyoya getirdiğim kıyafetleri giymeden, saçlarımı da başka bir havluya sardım. Dar kot pantolonumun cebine Bora'nın doğum günü notunu koydum. Beyaz, tek omzu düşük kazağımın yakasını düzelttim ve kazağımın iç tarafına, dışarıdan görünmeyecek şekilde kelebek broşunu taktım. Aynaya baktım. Yüzüm de bembeyazdı. Uykusuzluk ve yorgunluk, göz altlarımda yeşile dönük halkaların oluşmasına sebep olmuştu. Kendimi çirkin hissettiğim onca zaman bile, bu kadar çirkin hissettiğimi hatırlamıyordum. Çok değil 7 Mart'ı 8 Mart'a bağlayan gece, dünyanın en güzel kadını dahi olabileceğimi düşünürken, şimdi aynada gördüğüm aksi içler acısı buluyordum. 10 Mart

doğal akışında seyrederken, az evvel beni gören olmamış gibi, bu çirkinlikle banyodan çıkamayabileceğimi bile düşünmüştüm. Ama tabii kısa saçlarımı kabaca kuruttuktan sonra çıktım. Hiç çirkin değilmişim gibi.

Uçağın ana salon kısmına geçtim ve Bora'nın yanına oturdum. Aşağıya baktım. Uçak inişe geçerken de yüzümü gözlerine sokar gibi ona dönerek, "Nereye geldik?" diye sordum.

"Batum'dayız," dedi. Kaşlarımı çatarken, bunun beni daha da çirkin hale getirdiğinin bilincindeydim. "Leo'yu almaya geldik."

Ben *nasıl*, *Annie neden bizle gelmedi o zaman, neden baş başa geldik, neden kimseye haber vermedik* diye soramadan telefonu çaldı.

Ekranda *Üç Numara* yazıyordu.

"Lütfen öğrenmemiş ol..." dedi Bora, kendi kendine. "Lütfen..." Derin bir nefes aldı ve telefonu açtı. "Acil değilse, işim var Begüm..." dedi.

"Abi!" diye bağırdı Begüm, Bora'nın dediğini önemsemeden. "Abi neredesin?!" Bora sessiz kaldı. "Abi, Beyza yaşıyormuş! Neredesin?!"

141.Bölüm

Uçağın ana salon kısmına geçtim ve Bora'nın yanına oturdum. Aşağıya baktım. Uçak inişe geçerken de yüzümü gözlerine sokar gibi ona dönerek, "Nereye geldik?" diye sordum.

"Batum'dayız," dedi. Kaşlarımı çatarken, bunun beni daha da çirkin hale getirdiğinin bilincindeydim. "Leo'yu almaya geldik."

Ben *nasıl*, *Annie neden bizle gelmedi o zaman, neden baş başa geldik, neden kimseye haber vermedik* diye soramadan telefonu çaldı.

Ekranda *Üç Numara* yazıyordu.

"Lütfen öğrenmemiş ol..." dedi Bora, kendi kendine. "Lütfen..." Derin bir nefes aldı ve telefonu açtı. "Acil değilse, işim var Begüm..." dedi.

"Abi!" diye bağırdı Begüm, Bora'nın dediğini önemsemeden. "Abi neredesin?!" Bora sessiz kaldı. "Abi, Beyza yaşıyormuş! Neredesin?!" Bora yüzüme baktığında, konuşmayı unutmuş olabileceğini düşündüm. Konuşmayı unutmadıysa da ne diyebileceğini asla bilmediği kesindi. "Abi! Sana diyorum!" dedi Begüm. Sesi bana kadar ulaştığına göre, Bora bu tınıyı yüksek buluyor ama herhangi bir tepki veremiyordu. "Konuşsana!" dedi Begüm, en sonunda.

"Konuşamıyorum," dedi Bora, gözlerini yumarken. Begüm'ün herhangi bir şey demesine fırsat kalmadan, "Begüm şimdi değil," diye ekledi. "Sonra. Sonra arayacağım." Telefonu kapattığında içine çektiği derin nefesi göğsü kaldıramamış gibi öksürdü. "Nereden duydun?!" diye mırıldandı. "Allah kahretsin!" Uçak piste iniş yaptığında

doğrudan oturduğu koltuktan kalktı ve kapının açılmasını beklemeden kapıya vardı.

Havaalanının önünde bizi bekleyen minibüse varıncaya kadar koruduğu sessizliği, minibüs hareket aldıktan biraz sonra bozmuştu: "Leo'nun üzerinde, sanırım saatinde, bir dinleyici olacak..." Begüm'ün kendisini aramasından her ne kadar sıyrılamamış olsa da yine de ciddiyetini koruyordu. "Gürcüler, Philip'in yanından çıkardılar, Gürcistan'a getirdiler Mehmet Şahindağ'ı. Leo'yla beraber. Ama burada uzun süre kalamayacağını biliyordu. Karadeniz üzerinden kaçmak için, Gürcü'lerden yardım istemiş. Gürcü'ler de -benimle anlaşma yaptıkları için- hem çocuğu hem de onu kaçıramayacaklarını söylemişler. Şu an eli kolu bağlı, güçsüz. O yüzden de tek başına kaçmayı kabul etmek zorunda kalmış. Ama yine de Leo'nun konumunu takip edebilmek ve yanında konuşulanları dinlemek için, işini sağlama almış. Sonra da bana haber uçmasını istemiş, Leo'yu gelip almam için. Sözde Beyza'ya iyilik yapıyor yani, onu oğluna kavuşturuyor."

"Neden kaçmasına engel olmadılar peki?" diye sordum.

Bora başını iki yana salladı. "Gürcü'lerden aynı anda birden çok şey isteyemezdim..." dedi. İfadesine yayılan sıkıntı oldukça açıktı. "Önceliğim Leo'ydu. Leo'yu almamı sağlayacaklardı, böyle anlaştık ve sözlerini de tuttular. Üstelik, üstünün boş olmayacağını söylemeleri bile iyi niyet göstergesi."

Ayağımızın dibinde olan valize bakarken, "İstihbarat'la yaptığın bilgi takasının dışında... Ne kadar istediler?" diye sordum.

"On milyon dolar banknot var valizde," dedi Bora. Bakışlarını birkaç saniyeliğine valize dikip yeniden bana baktı. "Ama istekleri bununla sınırlı değil. Ellerindeki çocuğun değerli olduğunun farkındalar. Beş jet, beş konteyner gemi, on helikopter, yüz tane de tır istediler."

"Kim bu adamlar?" diye sordum, merakla.

"İş adamları," dedi Bora. Tavrı, bu adamlar her kimse, onların istediklerini yerine getirdiği için duyduğu öfkeyi haykırıyordu. "Satın alımları gerçekleştirmek için araya paravan şirket soktum. O yüzden bu kadar oyalandım. Ha bir de Gürcistan'a geldiğimizi kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Bir kuruş eksik olsun, yüz değil doksan dokuz tır olsun, vermezlerdi Leo'yu."

"Tüm bunların alımı için nasıl nakit çıkarttırdın hemen?" diye sordum. Gözlerimin içine baktı. "Çünkü senin için bile fazla bu meblağ. En azından hemen bulabilmen için fazla?"

"İstanbul'daki tüm kumarhanelerin kasalarını boşalttırdım," dedi. Kaşlarım çatıldı, bu çok ciddi bir zararla eş değerdi. "Kasalar boş kalamaz tabii. Annemle babamdan kalan taşınmaz mallardan bazılarını satışa çıkarttım. Sonuçta Beyza'nın da hakkı var onlarda. Oradan gelecek parayla kasaları yeniden doldurtacağım. Sürer ama biraz. Önce paralar hesaba işlenmeli, oradan Kıbrıs'a aktarılmalı falan filan."

"Begüm arıza çıkartmaz mı, annenle babandan kalan mallarda onun da hakkı var sonuçta?" dedim, şaşkınlıkla.

"Dediğim gibi, Beyza'nın da var..." dedi, bakışlarını camdan dışarıya çevirirken. "Sadece taşınmaz mallarda değil, holdingte de."

"Begüm için bunların hepsi birer konu olacak, biliyorsun değil mi?" diye sordum.

Bora derin bir nefes alırken, yeniden gözlerini gözlerimle birleştirdi. "Miras kavgasına tutuşacaklarsa, benim hakkım olan her şeyi alabilirler." Bakışları öyle bezgindi ki, bir şeylerin bitmesini hiç bu kadar arzulamıyor olabileceğini hissettim. "Begüm ille de ikiye bölünecek kafasındaysa, ablasıyla kendi arasında bölüşebilir mirası, gerçekten sikimde değil Nazlı." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Buradan direkt Trabzon'a geçmemiz lazım. En güvenli yer, şu an için orası. Trabzon'a gider gitmez, Leo'yu sağlık taramasına sokuyormuşuz gibi hastaneye götüreceğiz. Ne olur ne olmaz... Eğer çocuğun herhangi bir yerine bir çip falan

yerleştirildiyse, bilmek zorundayız. Mehmet'in işin içinden bir saatle çıkacağına inanmak güç." Ben Bora'ya bir cevap veremeden minibüs durdu. Bora, belinden çıkarttığı bir silahı bana uzatırken, "Bu da ne olur ne olmaz diye. Kullanmazsan çok sevinirim," dedi.

Başımı salladım ve imalı bir ifadeyle, "Tamam patron!" dedim. Neden bu kadar katı olduğunu anlamakta zorlanıyordum. "Sen ne dersen o!" diye eklerken, ben de minibüsten indim.

Minibüsün ön koltuğunda oturan adamı, bizim arkamızdan, içi dolar dolu olan valizi indirdi ve kenarda beklemeye başladı. Bol yeşillikli bir tepede, Karadeniz mimarisine benzer bir evin önünde duruyorduk. Çok geçmeden evin kapısı açıldı ve bir adam tek başına evden çıktı. "Kara," dediğinden emindim ama başka da dediği herhangi bir şeyi anladığım söylenemezdi. Bora da adama bir şeyler dedi. Daha sonra adam valizi aldı, içini açtı ve gülümsedi. Bora'ya elini uzattıysa da ondan herhangi bir karşılık alamamıştı. İçeriye doğru seslendi.

Kapı bir kez daha açıldığında, bir adamla beraber, içeriden Leo çıktı. Korku dolu bakışları benimle karşılaşır karşılaşmaz derin bir nefes aldığını fark ettim. "Nina!" diye seslendi. Yanındaki adam elini bıraktığında bir an için afallasa da hemen sonra bana doğru koşmaya başladı. Eğildim ve onunla aynı hizaya geldim. Minicik kollarını boynuma doladı. "Nina!" dedi, yine. "Geldin! Nina geldin!"

"Seni çok özledim minik aslan!" dedim. Gözyaşlarımın yanaklarımı ıslatmasına asla izin vermiyordum. "Tabii ki gelecektim!"

"Lütfen buradan gidelim," dedi. Sesi kısıktı ve titriyordu. "Beni bir daha içeriye sokmasınlar. Lütfen."

Ayağa kalktım. "Hadi, gel!" dedim. Elinden tuttum ve minibüse geçmesi için onu yönlendirdim. Leo arkasına bile bakmadan minibüse binerken, bakışlarım Bora'yı buldu. Başını usulca salladı. Ben de minibüse bindim. Leo'nun hemen yanına oturdum ve ona sımsıkı sarıldım. "Artık

güvendesin... Ben buradayım..." dedim, sımsıcak bir ifadeyle. Bora tekrar minibüse bindiğinde, karşımıza oturmuştu. Minibüs hareket ederken, Bora'nın bakışları Leo'nun kolundaki saatteydi. "İyi misin? Çok korktun mu?" diye sordum.

"Geleceğinizi biliyordum," dedi Leo. Minicik bedenini benden ayırdı ve acı kahve bakışlarını gözlerime dikti. "Babam giderken söyledi." Korktuğumuz başımıza gelmişti. Bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Senin geleceğini söyledi. O gitmek zorundaymış. Ama geri gelecekmiş. Öyle dedi. *'Sen annene gideceksin, sonra ben gelip ikinizi birden alacağım!'* dedi bana." Yüzünü yeniden bana döndü. "Annem nerede?"

Saçlarının arasında elimi dolaştırırken, acı kahve bakışlarındaki hüzünle çarpıştım. Ben ne diyeceğimi bilemezken, Bora cebinden çıkarttığı telefonu Leo'ya uzattı. "Al, ara anneni..." dedi.

Leo bir an için kararsız kalsa da Bora'nın uzattığı telefonu aldı. Minicik parmaklarıyla annesinin numarasını tuşladı ve hemen telefonu kulağına götürdü. Telefon henüz yalnızca bir kez çalmışken Annie açtı ve heyecanla "Bora!" dedi.

"Anne," dedi Leo. Sonra telefon kapandı. Leo ne olduğunu anlamadan, Annie'nin görüntülü çağrısı düştü ekrana. Leo açtı.

Annie uçaktaydı ve gözlerinden yaşlar akıyordu. "Bebeğim!" dedi, yumuşacık bir sesle. "Bebeğim iyi misin?!" Leo başını salladı. "Seni çok özledim!" dedi Annie. Gözyaşlarını sildi. "Seni çok özledim bebeğim!"

"Anne," dedi Leo, yine.

Bora, bir çocuğun ve hatta Leo'nun ilk kez *anne* dediğini duymuyordu ama ona bakışları bu hitabı yadırgadığını gözlerimin önüne seriyordu.

"Söyle bebeğim," dedi Annie, hızlıca. "Dinliyorum. Söyle." Leo'nun acı kahve bakışları kolundaki saate kaydı. Bu Bora'nın da gözünden kaçmamıştı. Leo, dinlendiğini biliyordu ve her ne söyleyecekse, söyleyemiyordu. "Leo? Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Leo. Yutkunurken bana baktı. "Nina yanımda. Sen neredesin?"

"Biraz sonra yanında olacağım..." dedi Annie. Gülümsemesi öyle gerçekti ki, aldığı her nefeste şükrettiğinin farkındaydım. "Nina'ya söyler misin, seni benim için öpsün..."

Dudaklarım Leo'nun başına değerken, kadraja ben de girmiştim. "Biz iyiyiz," dedim. Annie başını salladı. "Bitti artık."

"Seni çok seviyorum Leo," dedi Annie. Leo'nun bir cevap vermesini bekledim fakat herhangi bir şey demedi. Annie, Leo'nun bir karşılık vermediğini fark etmemiş olacak ki, "Şimdi kapatıyorum..." dedi.

"Görüşürüz," dedi Leo ve görüntülü çağrıyı sonlandırdı. Telefonu Bora'ya vermeden, notlara girdi. Küçücük elleri klavyede hareket etmeye başladığında, Bora da kaşlarını çatıp Leo'nun ne yaptığını anlamaya çalışmıştı.

"Bora ne zaman gidecek?"

Leo'nun elinden telefonu aldım. Ben de notlara yazmaya başladığımda Bora, "Trabzon'a kadar gitmişken... Köyü de biraz gezeriz... Uzun zaman oldu..." dedi. Leo'yu dışlamamak için olsa gerek, İngilizce konuşuyordu ama aslında Mehmet Şahindağ sessizliğimizden şüphelenmesin diye böyle davrandığını biliyordum.

"Çok iyi olur," dedim, Bora'ya.

"Niye gitmesini istiyorsun ki?"

"Ben biraz uyuyacağım..." dedi Bora. En azından konuşmak için çabalamaktansa, sessizliğe manalı bir kılıf uydurmak istemişti. Bu sırada Leo kendisine gösterdiğim metne baktı ve hızlıca elimden telefonu aldı.

"Annemle babamı o ayırmış!"

Zorlukla yutkunurken bir Leo'ya bir de yazdığı metne baktım. Babası kendisini dinlediği için değil Bora bizi anlamasın diye yazıyordu. Gülümsemeye çalıştım. Telefonu elinden aldım, başını göğsüme çektim. "Hadi... Hep beraber, biraz uyuyalım..." dedim. Leo'nun gözlerini kapatmasını

bekledim. Gözleri kapanır kapanmaz da notlarda yazılanları silip, telefonu Bora'ya verdim. Bora telefonu eline aldığında üç kez salladı. Bunu sildiğim metini tekrar geri yüklemek için yaptığını anladığımda, ben de gözlerimi kapattım. Mehmet Şahindağ'ın Leo'ya aşıladığı şeyle alakalı ne düşünüyordu bilinmez, bunu görmeye dayanamayacaktım.

♠

Üç saat, elli yedi dakika, on iki saniye süren yol boyunca Leo başı göğsümde uyumuş, Bora ise birileriyle mesajlaştığı anlar haricinde, bakışlarını camdan hiç çekmeden dışarıyı izlemişti. Trabzon'a girdiğimizde artık hava da kararmıştı. Özel bir hastanenin önünde durmuştuk. Bizi kapıda karşıladıkları için, Bora'nın her şeyi ayarladığı belliydi. Leo'yu muayene etmişlerdi. Leo tüm bunlardan sıkılmış, biraz huysuzlanmış, iyi olduğunu söyleyip durmuştu ama en azından vücudunda herhangi bir cihaz olmadığından emin olmuştuk. Muayene sırasında doktor, saatini çıkartmasını söylediğinde Leo itiraz etmişti fakat saatini daha sonra geri alabileceğini söylediğim için zorla da olsa ikna olmuştu. Bora, Leo'ya fark ettirmeden saati benden almış ve bizim muayene odasında işimiz bitmeden saati geri getirmişti.

"Güvenli," demişti, Leo'nun duymadığından emin olduğu bir anda. "Sorun yok."

Leo saatini de koluna taktığında yeniden yola çıkmıştık ve köy yolunun girişinde, sıra sıra park halinde olan altı aracın önünde durmuştuk. Bear ve Lizard hariç OCTO'nun tüm asil üyeleriyle beraber, Selim dahil Bora'nın bazı adamları ve Gökhan ile Aydın buradaydı. Biz henüz minibüsten inmeden, Annie'nin heyecanını camdan görmüştüm. Bir annenin hisleri kurşun geçirmez camlardan dahi sızabiliyor, kalbimin orta yerine yerleşebiliyordu. Minibüsün açılan kapısından Leo koşarcasına indi ve annesine sımsıkı sarıldı. Önce Aydın'a baktım, Leo'yu karşısında gördüğünde ne düşündüğünü deli gibi merak ediyordum. Leo onun oğluydu ve artık bunu kendisi de biliyordu. Sonra da Bora'ya baktım. Henüz ablasının karnındayken bağ kurduğu minik aslanla

alakalı ne hissediyordu? Leo'yu sevdiğini biliyordum ama ablasının oğlu olan, özbeöz yeğeni olan Leo'nun, kalbinde nasıl bir karşılığı vardı?

Leo'nun acı kahve bakışları Gökhan'a çevrildi. "N'oldu yüzüne?" diye sordu. Öyle dikkatli, öyle naifti ki bu soruyu sormasa olmazdı.

"Düştüm," dedi Gökhan. Sesi derinden ve acı dolu çıkmıştı. "Basket oynarken."

Daha sonra acı kahve gözler Aydın'a çevrildi. "Sen babamı bulamadın ama... Babam beni buldu..." dedi. Nice kurşunun muhtemelen Aydın'da bırakmadığı acıyı bırakan sözlerle beraber, Annie tekrar oğlunu kendine çekti ve ona bir kez daha sımsıkı sarıldı. "Anne, evimize gidelim." Leo, Annie'nin omzundan kaldırdığı bakışlarını Sergio'ya dikmişti. "Amerika'ya dönelim. İstanbul'u sevmedim."

"Burası İstanbul değil," dedi Annie. Gözlerinden akan yaşları silerken Leo'nun gözlerine baktı. "Trabzon'dayız." Bunun Leo için hiçbir anlamı yoktu. "Burası neresi biliyor musun? Benim babamın doğup büyüdüğü yer. Yani senin dedenin."

Leo'nun kaşları havalandı. Etrafına bakarken, hala minibüsün içinde olan Bora ile kısa bir anlığına göz göze gelmişti. Yeniden annesine döndüğünde, "Öyle mi?" diye sordu. Onu aldığımızdan beri ilk kez gülümsedi. "Kardeşlerin de burada mı o zaman?"

Annie de oğluna gülümseyerek karşılık verdi ama gözlerinden akan yaşları engelleyemiyordu. "Evet bebeğim," dedi.

"Kaptan olan da mı burada?" dedi Leo. Oluşan sessizliğe anlam veremeyen, dahası buna takılmayan Leo, bana baktı. "Eve dönmeden, yata bineriz Nina, tamam mı?" Benden herhangi bir cevap beklemeden, bakışlarını minibüsün içine çevirdi. "Benim dayımın da yatı var. Seninkinden daha kocaman," dedi, küskün bir ifadeyle. Annesiyle yeniden göz göze geldiğinde, kapkara gözlerin etrafını minicik

parmaklarıyla sildi. "Ağlama anne, lütfen. Geldim bak. Buradayım."

Annie oğluna başını sallarken, Bora minibüsten indi. Bakışları herkesin yaşlı gözlerinde dolaştı ve Tarantula'nın elaya çalan gözlerinde durdu. "İstihbarat en fazla iki üç gün müsaade verecektir. Artık Leo da burada olduğuna göre, tek odağınızın ne olduğunu biliyorsunuz."

"Bunu yapacak mısın gerçekten?" diye sordu Sergio, yavaşça. Türkçe konuşuyordu ama Annie, yine de Leo'nun buna maruz kalmasını istemiyor olacak ki onunla beraber minibüse geçti. "Yeni kavuştular... Ayıracak mısın onları?"

"Sizin vicdanınız, sizin kendi yaptıklarınız için sızlasın Çınar," dedi Bora, tavizsiz bir tavırla. "Son neyse, o sonu siz hazırladınız." Bakışları Selim'i buldu. "Köyün giriş çıkışları kontrolümüz altında olacak. Hayvanat bahçesinden kimseyi istemiyorum yukarıda. Buna, bu tilki de dahil."

"Beyza'yı yalnız bırakmam," dedi Çınar Akbulut, ciddiyetle.

"Babam senden, neden *Beyza* diye bahsediyor anne?" diye sordu Leo. Herkesin bakışları minibüse çevrildiğinde derin bir sessizlik olmuştu. "Sergio da Beyza dedi şimdi? Ne dedi?" Leo'nun hayatı yalanlar yumağıydı ve ipin bir ucunu yakalasa bile diğer uçlar hepten düğümdü. "Sen Türkçe biliyor musun?"

"Kimse gelmeyecek!" dedi Bora, bir kez daha. Sesi ne kadar normal tınıda da çıksa tehdit barındırıyordu ve Leo'nun çatılan kaşlarının altındaki acı kahve bakışlarından nasibini aldığını fark etmiyordu. Bora, herkese arkasını döndü ve minibüse bindi. Kim gelirdi, kim gelmezdi bilinmez Aydın da babalık müessesesinden yararlanıyor olmalıydı çünkü Bora'nın hemen ardından, o da minibüste kendisine bir yer bulmuştu. Kendisine bulduğu yer Bora'nın yanı, oğlunun tam karşısıydı. Bakışlarım önce Sergio'yu, sonra Bat ve Falcon'u, en son da Gökhan'ı buldu. Gökhan, *hayvanlar aleminden* değildi. Ben bile onlardandım ama Gökhan değildi. Fakat o minibüse binecek cesareti kendinde bulamıyordu. "Nazlı?" dedi Bora, sorar gibi.

"Haberleşiriz," dedim, ortaya.

Minibüse bindim ve Leo'nun diğer tarafına oturdum. Ben yanına oturur oturmaz, acı kahve gözler beni buldu. "Gökhan neden gelmedi?" diye sordu, minibüs köye doğru hareket ederken. Annesine döndü. "*Uncle* Gökhan, hani senin kardeşinin de arkadaşıydı? Beraber binecektik yata?" Leo ömür boyu konuşsa, onu ömür boyu dinlerdim ama bazen sussun istiyordum. Bakışları camdan dışarıya bakan Bora'yı buldu. "Sen mi ittin Gökhan'ı? Sergio'yu da sen itmiştin?"

Bora, Leo'nun kendisini muhatap aldığını fark ettiğinde, yüzünü yavaşça ona çevirdi. "Bizim seninle aramız iyiydi?" dedi, sorulan soruyu yoksayarak. "Benden niye hoşlanmıyorsun sen?"

Leo'nun gözleri kısıldı. "Çünkü sen... Siz... Babamı öldürmek istemişsiniz. Babam, annemle beni almaya gelmiş ama siz onu öldürmek istemişsiniz..." Beyza Karabey ile Aydın'ın bakışları kesiştiğinde, aralarında sessiz bir anlaşma olduğunu fark etmiştim. "Sen de babamı öldürmek istiyormuşsun Nina, ama ben buna asla inanmadım!" Annesine döndü. "Babam, Bora'yı sevmiyor. Aydın'ı da sevmiyor. Sergio'yu da sevmiyor. Nina'yı da sevmiyordu aslında ama ben ona kızdım. Ben ona kızınca, bana bağırdı."

"Sikeyim!" diye mırıldandı Aydın. Bir elini yumruk yapmış, kolçağa geçirmişti.

Leo ya Aydın'ı duymamıştı ya da Türkçe bir kelimenin üstünde bile durmamıştı. "Anne... Hani benim babamın gözleri, bitter çikolata rengiydi?" diye sordu. Refleksif bir şekilde bakışları saatine çevrildiğinde, yüzüne korku dolu bir ifade yayıldı. "Ama güzel. Yeşil de güzel." Bora zorlukla yutkunurken, o da en az Aydın kadar gerilmişti. "Ben çok sevdim babamı. Gerçekten."

Annie parmaklarını Leo'nun saçları arasından geçirirken, yüzünde onca derdi kederi yaşamamış bir insanınkisi kadar saf bir tebessüm peyda olmuştu. "Canımın içi..." dedi, içtenlikle. "Seninle uzun uzun konuşacağız... Sana anlatmak

istediğim şeyler var..." Leo işaret parmağını titreyen dudaklarına götürürken, annesine yavaşça *sus* dedi. Daha sonra işaret parmağıyla saatini gösterdi. "Leo," dedi Annie, oğlunun işaret parmağını avucuna alırken. "Şu an, o bizi duymuyor." Leo'nun kaşları çatıldı. "Ama merak etme, eğer istersen duyabilir. O, bizi duyamadığının farkında değil. Ve biz istemezsek farkına varmaz." Leo'nun kolundaki saatin içine kurulu sistem, başka bir saate aktarılmıştı ve Alp, Falcon'un önderliğinde, Leo'nun sistemde kayıtlı olan seslerini kullanarak, Mehmet Şahindağ'a sahte bir kayıt dinletiyordu. "Belki, benimle özel konuşmak istersin diye düşündüm. O yüzden yaptık bunu."

"Ya babam bana küserse?" diye sordu Leo. Sesindeki endişe Bora'nın derin bir nefes almasına, Aydın'ın ise gözlerini yummasına sebep olmuştu. "Küsebilir. Çünkü *eğer seni duyamazsam gelmem,* dedi. *Eğer bu saati kolundan çıkartırsan baban olmam,* dedi bana anne. Ya anlarsa?"

"Anne ve babalar, çocuklarını nasıl severlerdi?" diye sordu Annie.

Leo birkaç saniye bana bakıp, yeniden annesine dönerken, "Koşulsuz," dedi.

"O zaman... Seni duyamazsa ya da saati kolundan çıkartırsan da gelmesi, baban olması gerekir... Değil mi?" diye sordu Annie. Leo annesine bakakaldı. "Kaygını anlıyorum... Ama eğer sana baba olmak için bir koşul sunuyorsa... Ama babalar, çocuklarını koşulsuz seviyorsa..."

Leo'nun gözlerinden birkaç damla daha yaş aktı fakat bu kez Annie o yaşları silmedi. Leo'ya babasının Mehmet Şahindağ olmadığını söylemiyordu ama aslında söylüyordu da. Muhtemelen şok üstüne şok yaşamasını istemediği için, onun bu farkındalığı öncelikle kendisinin yaşaması gerektiğini düşünüyor olmalıydı. Aydın, Beyza'ya hayretle karışık bir hayranlıkla bakarken; Bora ise sadece bakıyordu. Belki Bora'ya göre, ablası *abla* değildi ama gerçekten de bir anneydi. Annie'den i'yi çıkarttığımızda, geriye kalan *anne* kelimesi gibi.

Koşulsuz sevgiyi karşılaması gereken anneler ve babalar, günlük hayatta bazı hatalar yapabiliyorlardı ve bu hataların sonucunda, çocukların kişiliklerinin yanlış oluşmasına sebep oluyorlardı. Mesela benim annem. Kendimi değersiz hissetmem, biraz da onun baskın ve didaktik karakteri yüzündendi. Bu gerçekle, Annie'yle yaptığımız uzun konuşmaların birinde yüzleşmiştim. Bana değer verilmediğini hissettiğim anlarda küsüp kaçmak ve kabuğuma saklanmak, bana annemin cümlelerinin mirasıydı. Annem beni, elbette ki canından bile daha çok seviyordu ve fakat belki de zaman zaman, mesleğiyle anneliği birbirine karışıyordu. *"Eğer bir daha arkadaşlarına aptal muamelesi yaparsan, başka bir çocuk alırım ve onun annesi olurum!"* diyen ve buna benzer onlarca şey söyleyen annem, beni koşullu sevgiye maruz bıraktığını fark etmiyordu. Ben de annemi her şeyden daha çok seviyordum ama insan Annie'ye bakınca, annesinden geçmiyorsa bile eğer bir gün olacaksa da onun gibi bir anne olmak istiyordu. Bunca yalanın dolanın ortasında dahi böylesine fedakar, böylesine özverili, böylesine bilinçli ve her şeyin önüne çocuğunu koyabilen bir anne olmak, benim harcım değildi ama Annie'ye özenmemek de mümkün değildi.

Leo'nun sessizliğinden yararlanarak, heyecanlı çıkmasına çabaladığım bir şekilde ona seslendim. "Film izledin mi hiç, anlatsana biraz." Anne değil belki ama iyi bir *Nina* olabilirdim, her zaman. "Dur! Ben tahmin edeceğim ya da! Sen kesin *örümcek adam* izlemişsindir!"

"Nereden bildin?!" diye sordu Leo. Birden güldü. "Nina! Beraber de izleyelim mi?! Yatta izleriz! Şimdi yata gidiyoruz, değil mi?!"

Küçücük bir kahkaha attım. "Biraz coğrafyanı geliştirmemiz lazım!" Annie de istemsizce gülünce, kardeş olmanın da hakkını verebildiğimi hissetmiştim. "Tepeye çıkıyoruz baksana, orada deniz yok. Ama istersen, seni dereye götürürüm ve kağıttan gemi yüzdürürüz."

"Kağıttan gemi olmaz Nina, saçmalama!" dedi Leo, kaşlarını çatarken.

"Eğer sen buranın deresinde, kağıttan gemiyi yüzdürebilirsen..." dedi Bora, yumuşacık bir tınıyla. "Her denizde her gemiyi yüzdürürsün, kaptan olduğunda..."

Leo, Bora'ya inanmadığı için annesine baktı. "Haklı," dedi Annie. Leo'nun gözleri kısıldı. "Senin yaşında değildi bile belki, o derede kağıt gemi yüzdüreceğim diye akıntıya kapılmıştı."

"Nasıl korkmuştuk!" dedi Aydın.

Bora'nın bakışları da aynı Leo gibi, Beyza Karabey ve Aydın arasında gidip geliyordu. "Kendi de çok korkmuştu," dedi Beyza Karabey. Güldü. "Ama bana mısın demeden... Ertesi gün yine *dereye*, *kağıt gemi yüzdürmeye gideceğim* diye tutturmuştu. Sonra babam bizi balıkçı teknesine götürmüştü de dümene geçince kağıttan gemiyi unutmuştu."

Bora konunun öznesi olmakla alakalı ne düşünüyordu bilmiyordum ama Leo kendisine dikkatle bakmış ve "Senden mi bahsediyorlar?" diye sormuştu.

"Sanırım," dedi Bora, durgun bir tonlamayla.

"Anne? Sen, Bora'nın benim yaşımdayken ne yaptığını nereden biliyorsun? Ne zamandan beri tanıyorsun ki onu?" diye sordu Leo, merakla.

Beyza Karabey oğlunun saçlarından öptü. "Doğduğu günden beri tanıyorum."

Leo anladığı şeyi derhal kavrayamamış olacak ki üç saniyeliğine bana baktı ve yeniden annesine döndü. "Nasıl yani?" diye sordu.

"İki numara," dedi Beyza Karabey. Leo'ya gülümsedi. "Bora benim kardeşim."

Leo şaşkınlıkla Bora'ya bakıyordu. Bora, "Di aslında, geçmiş zaman... Ama işte sen bunu nasıl anlatırsın, İngilizcen mi yetmez yoksa gücün mü, onu hiç bilmiyorum..." diye mırıldandı. Leo, Bora'nın ne dediğini

anlamadığı için kızmıştı ve bu Bora'yı gülümsetti. "Memnun oldum?" dedi, göz kırparak.

"Ben olmadım?" dedi Leo.

Annie, "Leo!" diye uyarıda bulunurken, Bora ve ben kahkaha atmıştık.

"Neden gülüyorsun Nina?!" dedi Leo, sitemle. Kaşları o kadar çok çatılmıştı ki, kendisine gülündüğünde minicik gururu kırılıyordu. "Neden bana söylemedin?! Hani en iyi arkadaştık biz, hani arkadaşlar birbirlerinden hiçbir şey saklamazlardı?!"

"Ben de şimdi öğrendim," dedim, dan diye. Ne Aydın'ın ne Beyza Karabey'in ne de Bora'nın bakışlarının üstümde olması benim için herhangi bir anlam ifade etmişti. "Hem neden ilk aklına gelen şey benim? Annene, *niye bana söylemedin* diye kızsana?!" Şuurumu tümden yitirdiğim falan yoktu ama Leo'nun bana kırılmasına katlanamazdım; Annie iyi bir anneydi, o bununla baş edebilirdi ama ben edemezdim. "Ben nereden bilebilirdim?!"

"Annem benim arkadaşım mı?" diye üste çıktı Leo. Sabır dilenir gibi başını sallamasına ise diyecek tek kelimem yoktu. "Bazen anneler, çocuklarından bir şeyler saklayabilirler. Bu çocuklarının iyiliği içindir."

"Şu an kesinlikle anneni kayırıyorsun," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

Leo kollarını bağladı. "Annemi kayırmıyorum!" dedi. Aydın şaşkın bir şekilde bize bakarken, Beyza ve Bora Karabeyler, dünyanın en saçma muhabbetine maruz kaldıklarını, gerçekten de ikiz kardeş gibi yüzlerinde sergilemekten zerre gocunmuyorlardı. "Gerçek bu..."

"Senin matematik ödevlerin de çok gerçek!" dedim. Leo gözlerini kırpıştırdı. "Hatta kimya ödevlerin... Hatta ve hatta bütün ödevlerin çok gerçek!"

"Kaç gündür benim ödevlerimin hepsini ben kendim yapmak zorunda kaldım, sen Fransa'ya gittin diye!" dedi Leo, küskün bir tavırla.

"Annen yardım etseydi?" dedim, omuz silkerek.

"*Kendin yapman lazım* diyor!" dedi Leo, bıkkın bir ifadeyle. "Bir şey sorduğumda hemen konuyu anlatıyor kendi yapmıyor ki! Konuyu ben de biliyorum! Ödev yapmak istemiyorum sadece! Anlamıyor ama bunu annem! *Bu senin sorumluluğun* diyor-"

"Bebeğim," diye araya girdi Annie. Leo annesine baktı. Annie'nin kapkara gözleriyle, Leo'nun acı kahve gözleri yalnızca beş saniye süren sessizlikte birbirlerine kenetlendiler. Leo nefesini sesli verirken, Annie gülümsedi.

Buradan sonrasını biliyordum, ezberimdi.

"Özür dilerim Nina," dedi Leo. Bakışları bir parça küskün olsa da tavrı samimiydi. "Bilsen söylerdin. Biliyorum."

"Bildiği halde söyleyemeyebilir de..." dedi Annie, bir kez daha araya girerek. Leo bundan hiç memnun olmamış bir tavırla yine annesine baktı. "Leo... Nina benim de arkadaşım... Eğer ben ondan, söylememesini rica edersem, söyleyemez ki sana... Çünkü bu, kendisiyle alakalı bir şey değil, benimle alakalı bir şey..."

"Hayır, benimle alakalı bir şey!" dedi Leo, itiraz dolu bir şekilde. "Benim dayım?! Nasıl seninle alakalı olabilir?! Senin mi dayın?!" Leo bir elini bacağımın üzerine koydu. "Sen bana söyle, çünkü beni daha çok seviyorsun... İnsan kimi daha çok seviyorsa, hep ondan yana olmalı... Bana öyle söylemiştin..." Gözleri gözlerime mühürlenirken, benden beklediği tek şey arkadaşlığımıza göstermem gereken sadakatti. "Bora'nın kardeşini tanıyorum ben. Begüm. Oğlu da var, Demir. Begüm benim teyzem mi? Demir de kuzenim mi? Bunu biliyor muydun? Sergio, Bora'nın kuzeniyse, annemin de kuzeni olmuyor mu? Sergio ile Gökhan kardeşmiş ama, Sergio söyledi. Hani Gökhan'ın abisi Aydın'dı? Nina, babamın kim olduğunu bilmiyordun ama değil mi?!"

Minibüs çok şükür konağın önünde durduğunda, "Geldik!" dedim. Sanki hayatım boyunca bu konağa gelmeyi beklemişim gibi büyük, çok büyük bir sevinçle minibüsten indiğimde, içime derin bir nefes çekmiştim. Bahar'ın tedirgin

bakışlarıyla karşı karşıya kaldığımda ise, minibüsün önünden bir adım geri çekilmek zorunda kaldım çünkü Bahar, kilitlenmiş gibi Beyza Karabey'e bakıyordu ve ben ona engel olmak istemezdim. Bora minibüsten indiğinde, Bahar'ın gözleri Bora'nın gözleriyle birleşti. Birbirlerine neler söylediklerini biz duymuyorduk, belki onlar da duymuyorlardı fakat tahayyül etmesi zor değildi; birbirlerinin yüzlerinde yaşadıkları acıları görüyor olmalılardı.

"Begüm nerede?" diye sordu Bora, Bahar'a.

"Uyuyor. Sakinleştirici verdi halam," dedi Bahar. Sesi öyle düşük bir tonlamadaydı ki sanki ezkaza sesini yükseltse, bomba patlayacaktı.

"Babaannem?" diye sordu Bora.

"İlçedeki evde o. Harun Abi'yle. Haberi yok. Söyleyemedik," dedi Bahar.

"İyi," dedi Bora, kısaca. Dönüp minibüsün içinde eğreti bir şekilde duran Leo ile Beyza Karabey'e bakıp, yeniden Bahar'a döndü. "Ben yatacağım. Begüm beni uyandırmazsa, çok sevinirim."

Noir'ın havlama sesinin duyulmasıyla beraber kendisi de gelmişti ve Leo, minibüsün içinden, "Anne! Bak Noir!" diye bağırmıştı.

Bora eğildi ve Noir'la kucaklaştı. "Oğlum," dedi, içtenlikle. "Seni çok özledim!" Noir, aslında Begüm'le beraber İstanbul'daydı ve şimdi tüm İstanbul'un Trabzon'a taşınmasıyla birlikte, kendini burada bulmuştu. "Gel, beraber uyuyalım."

"Benimle uyusun, benim de uykum var..." dedi Leo. Minibüsten inmiş ve Bora'nın karşısına dikilmişti. "Annem, ben, Nina ve Noir'la beraber uyuyalım biz." Filiz Hala bahçeye çıkarken, Beyza Karabey ve Aydın da oturdukları koltuktan kalkmışlar ve ayaklarını yere basmışlardı. Leo'nun iki yanında durarak, şahane bir aile tablosunu oluşturuyorlardı ama bu tabloyu belki de üstünü kaplayan tozlardan ötürü kimse görmüyordu. Benden başka. "Bizimle uyursun değil mi Noir?"

Bora derin bir nefes verirken, Noir'ın kafasını sevdi. "Uyur..." dedi, onun adına konuşarak. "Leo'yla kal oğlum, tamam mı?" Noir, Bora'yı nasıl anlıyordu bilmiyordum ama normalde, Bora yürümeye başlayınca peşinden gitmesi gerekirken, şimdi Leo'nun yanından ayrılmamıştı.

"Bora," dedi, Filiz Hala. Bora'nın adımları dururken, bakışları Filiz Hala'ya çevrildi. Gökhan'ın, Filiz Hala ve Adem Kaptan'dan bahsettiğini sanmıyordum ve Bora'nın bunları öğrenmesini de açıkçası istemezdim. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Yatacağım," dedi Bora.

Filiz Hala, Bora'ya yaklaştı ve kolundan tutarak onu durdurdu. "Önemli. Lütfen konuşalım," dedi.

"Gerek yok," dedi Bora. Sesinin tınısına karışan kekremsi tadın sebebini anlamamıştım. "Ne konuşmak istediğini biliyorum."

"Gökhan, söylemediğini söyledi..." dedi Filiz Hala, şaşkınlıkla. Gözleri dolduğunda başını iki yana salladı. "Nereden anladın?"

"Hatırlıyorum," dedi Bora. İfadesiz bir şekilde, halasının gözlerinin içine bakıyordu. "Gürcistan'da çok sevdiğin birinin olduğunu ve onun ölüm haberini aldığını söylemiştin, bana sarılıp ağlarken... Demek ki seninle işleri bittiğinde, sana da öldüğünü söylediler. Çünkü arkalarında şahit kalmasın istiyorlardı." Filiz Hala iç çekerken Bora gülümsedi. "O gün, sen bana sarılıp ağlarken şeyi sorgulamıştım... Abini, yengeni geçtim... Her şeyden çok sevdiğin adam, Kemal Abi ölmüştü... Çok geçmeden yeğenin ölmüştü... Onlar öldüğünde bile seni böylesine dağılmış görmemiştim. O gün, bir hayal kırıklığı yaşamıştın sen... Ve ben zaman zaman, *ulan kimdi acaba o ölen* diye merak etmiştim. Bir de şeyi hiç anlamazdım... Mezarlığa gittiğimizde, tüm ölmüşlerinin toprağını sevip de... Beyza'nın mezarının toprağına nasıl dokunmadığını.... Kırılırdım sana içten içe, biliyor musun... Ama şimdi anlıyorum, sen zaten Beyza'nın o mezarda olmadığını biliyormuşsun. Gürcistan'da defnedildiğini mi

söylediler sana?! Gökhan, Beyza'yı Gürcistan'a götürdüğünü söylediğinde anladım. Ayrıca tabii Gökhan'a bir yardımcı lazımdı ve o kişi de ancak sen olabilirdin. Cenazede gösterdiğin metanetin sebebini de tabutun yanından nasıl hiç ayrılmadığını da şimdi daha iyi anlıyorum."

"Ben de çok öfkeliyim," dedi Filiz Hala. Omuzları düşmüştü. "Beyza'ya da Gökhan'a da en az senin kadar öfkeliyim. Ama..."

Filiz Hala susunca, Bora güldü. "Gökhan'ı neden sana emanet etmişler, şimdi daha iyi anlıyorsun değil mi?" diye sordu. Tavrına bulaşan alay, kendi acısını bastırmak, Filiz Hala'nın *ama*'lı bir cümle kurmasının hesabını sormak içindi. "Kemal Abi'nin yeğeni diye değilmiş... Seni anne ol diye avutmamışlar yani... Akbulut'ların oğlunu himayelerine alıp korumaları gerekiyormuş. Bu sana ne hissettirdi?"

"Gökhan, Kemal'in yeğeni... Benim için tek doğru budur..." dedi Filiz Hala. Gülümserken gözlerinden yaşlar aktı. "Ben de öfkeliyim ama Beyza'yı da Gökhan'ı da anlıyorum... Bebeği... Ki koca adam olmuş... Korumak istediler..." Bora'nın bakışları bir anlığına Noir'ın kafasını seven Leo'ya takılmıştı. "Ben seni de anlamıştım Bora... Sana da öfkelenmiştim ama seni de anlamıştım..." Kısa bir an, tereddütle bana baktı ama sonra yine gözleri Bora'yı buldu. "Nazlı'ya yaptıklarınla ilgili."

Filiz Hala, bana seviyormuş gibi oyun oynamasını kastediyor olamazdı; o zaten Bora'nın bir genç kızın duygularıyla oynayabilmesini hiçbir zaman anlamamıştı. Mektupta yazan gerçeklerden bahsediyor olmalıydı. Yani Bora'nın benimle hiçbir zaman oyun oynamadığını ve beni hep sevdiğini, artık o da biliyor olmalıydı. Ne zaman öğrenmişti acaba? Ben gittikten sonra, muhtemelen.

"Benim Nazlı'ya yaptıklarım seni ilgilendirmiyordu ama... Senin yaptıkların, beni ilgilendiriyor..." dedi Bora, sertçe. Kaşları çoktan çatılmıştı. "Benim ne hissettiğimi anlayamazsın. Hissettiklerime öfke deyip geçmen haksızlık olur... Bunu anlaman için bir eylemimin ucunun sana dokunması gerekir. Merak etme, yakında anlarsın benim ne

hissettiğimi." Filiz Hala endişeyle Bora'ya baktı. "Ben o gün, karşına geçip diyeceğim ki... *Bu seninle ilgili değil, Gökhan ve benimle ilgili... Hala."* Gökhan'ı öldüreceğini ima etmesi bir kez daha içimi ürpertmişti. "Şu konuya bir açıklık getirelim... Beyza'yı öldü zannetmen, ölmediğini öğrendiğinde hissettiklerin falan benim umurumda değil. O cenazenin yalandan olduğunu söylemeyerek, sen de bana ihanet ettin."

Filiz Hala, "Bora!" diye seslense de Bora durmamış, doğrudan odasına giden yolda ilerlemişti.

Bora'nın gidişiyle beraber, Filiz Hala'nın bakışları bir diğer yeğenine çevrildi. Yıllar sonra onu kanlı canlı karşısında görüyordu ve fakat buna sevindiğini gösteren herhangi bir tepki vermiyordu. Veremiyordu. Gözlerine kurulu salt bir özlem vardı ama sanki Beyza Karabey'e doğru bir adım atmaya cesaret edemiyordu. Yalnızca Filiz Hala değil, Bahar da herhangi bir tepki vermiyordu. Onun bakışlarında özlemden ziyade hayret olsa bile tek kelime etmiyordu. Kendimi, onların yerine koymaya çalışıyordum ama olmuyordu. Bir kişi bile Beyza Karabey'e sarılmıyordu ve ben, onun yerine kırılıyordum. Tıpkı Bora'nın ablasının mezarına dokunmadığında, halasına kırılması gibi.

Bakışlarım Beyza Karabey'e çevrildi. "Biraz dinlenseniz çok iyi olur abla..." dedim. *Abla* hitabım, Bahar'ı da Filiz Hala'yı da şaşırtmıştı. Aydın'ı şaşırttığı gibi. "Leo, uykusu olduğunu söyledi."

"Evet," dedi Beyza Karabey. Gülümsemeye çalıştı. "Haklısın."

"Odan duruyor," dedim, önce. Hemen sonra Filiz Hala'ya baktım ve sorar gibi, "Yani ben en son geldiğimde... Duruyordu?" dedim.

"Duruyor," dedi Filiz Hala. Gülümsedi. Birkaç adımla yanıma vardı ve beni kendine çekerek, sımsıkı sarıldı. "Hoş geldin Nazlı," dedi. Beyza Karabey dururken bana sarılması beni utandırıyordu. "Mart geldi," derken benden ayrılmış, dikkatle gözlerime bakmıştı. "Abimle yengemin mezarına

pembe güller dikmek, sana nasipmiş." Neden gözlerimin dolduğunu bilmiyordum. "Ben gül fidanlarını getirtirim."

"Teşekkür ederim Filiz Hanım," dedim.

Bora'nın ailesiyle korumaya çalıştığım mesafe öylesine garipti ki, ablasına *abla* diyordum ama halasına artık *Hanım* demek zorundaymışım gibi hissediyordum. Halbuki benim en zor günlerimde yanımda olan biriydi Filiz Hala ve bu tepkimi hak etmiyordu.

Aydın'ın işaretiyle beraber, Bora'nın bir adamı, bagajdan Leo ile Annie'nin valizlerini çıkartmıştı. "Aç mısınız?" diye sordu Filiz Hala. Aslında bu soru Beyza Karabey ve Leo'ya sorulmuş bir soruydu ama muhatabı benmişim gibi davranıyordu. Bir cevap almadan Bahar'a döndü. "Sevim'e söyler misin Bahar, yemekleri ısıtsın." Bahar, ortamı terk etmesine vesile bir iş kendisine verildiği için çok memnun olduğunu belli etmekten çekinmeden başını salladı ve hızlı adımlarla içeriye girdi.

"Ben aç değilim," dedim. Annie'ye döndüm. "Ben de biraz uzansam iyi olacak... Odaya geçelim mi?"

Aydın valizleri Beyza Karabey'in eski odasına doğru yönlendirdi ve "Leo..." diye seslendi. Leo dönüp Aydın'a baktı. "Hadi gel. Odanızı göstereyim sana." Leo, annesinden de sessiz bir onay aldıktan sonra Noir'la beraber, Aydın'ın peşinden gitti.

Son olarak Filiz Hala da bir işi olduğunu bahane ederek içeriye girdiğinde, Annie yanıma yaklaşmıştı. "Sen bizimle beraber odaya gelmiyorsun," dedi. Dudaklarım itiraz etmek maksadıyla aralandığında, "Lütfen..." diyerek konuşmama engel oldu. "Benim başımda beklemene gerek yok. Hem gerek olsa bile, bunu ancak çok istediğin için yaparsan içime siner. Ama sen, Bora'dan kaçıyorsun."

"Yok öyle bir şey!" dedim. Bakışlarım kısılmıştı. "Nereden çıkartıyorsun?"

"Ben Leo değilim," dedi Annie, yumuşacık bir ifadeyle. "Beni kandıramazsın." Şefkatle koluma dokunurken, baş parmakları usulca kazağımın üzerinden tenimi okşuyordu.

"Kaçma Nazlı. Çünkü seni kovalayamayacak kadar yorgun bir Bora var karşında."

Kaşlarım havalandı. "Ben kaçmıyorum! Öylece duruyorum ama o, bana doğru bir adım olsun atmıyor!"

Beyza Karabey'in kardeşininkiyle birebir aynı olan gözlerinin içi parladı. "Bak onca derdim var ama yine de bunu dert ediniyorum kendime tatlım... Sana niye bir adım olsun atmadığı açık değil mi? Seni her zaman seviyor olduğu gerçeğini öğrenmeni bir kenara bıraksak, şu an bulunduğumuz koşulları göz ardı etme..." Dudaklarının kenarında varla yok arası bir tebessüm belirdi. "Seni çok seviyorum. Beni çok sevdiğini biliyorum." Ellerime uzandı ve ellerimi tuttu. "Sana her şey için minnettarım. Fakat, Allah aşkına Bora ile benim aramdaki meselenin dışında dur. Onu, bu yüzden yargılama. N'olur. Çünkü sen böyle yaptıkça, ben cümle kurmaktan korkuyorum Nazlı. Ben Bora'yla konuşmak istiyorum, artık oğlum da yanımda ve ağzından çıkacak her cümleye hazırım. Sövsün istiyorum. Küfretsin. Akıtsın zehrini. Ama Bora bana senin yanında bir şey diyecek ve bu sizin aranızda bir soruna dönüşecek diye ödüm kopuyor!"

"Annie! Ne demek sövsün, küfretsin?" diye sordum. Şaşkınlığa esir olan mimiklerimi kontrol edemediğimi hissettim. "Bora eğer zehrini sana akıtırsa, o zehir seni öldürür!"

"Bu benim sorunum," dedi. Ellerini omuzlarıma yerleştirmişti. "Biz, on sene evvel Gökhan'la bu yola çıkarken, senden izin almadık. Kimseden izin almadık. Sen kendin dedin bana... Mecbur da olsam bunu yapmaya, Bora'dan değil de Gökhan'dan yardım istemem bir seçimdi ve bu seçimin bir bedeli var. Yani bizim de ödememiz gereken bir bedel var. Eğer hapse girmekse hapse girmek. Ölmekse ölmek. Sürülmekse sürülmek, her neyse! Ben razıyım..." İçtenlikle gülümsedi. "Nazlı'cığım... Begüm'den değil, Bora'dan bahsediyoruz. Ablasını çok seven, ablası öldüğünde bile ablasını yaşatmaya devam eden kardeşimden bahsediyoruz. Üzerimde hakkı var. Ondan bana

gelen her neyse, benim kabulüm. Lütfen aramızdan çekil. Öldürecekse öldürsün, sarılacaksa sarılsın ama bir şey yapsın."

Kardeşin kardeşi bıçaklaması ve sonra dönüp kucaklaması konusunda devamlı bir engebeye takılan ruhum, Beyza Karabey'in gözlerinin içine şaşkınlıkla bakıyordu. Bora, ablasına ne söylerse söylesin hakkı vardı ve fakat ben her şeyi de söylemesin istiyordum çünkü ablasını çok seviyordum. Ama ablası bile karşıma geçip, istediğinin bu olduğunu söylüyordu ve ben kendimi sorgulamadan edemiyordum. Bir aslanı kafese kapatmak nasıl mümkün değildiyse, Bora'nın da ablasını hapse göndermesi mümkün değildi ama öte yandan, ben de Bora'ya bunu yapabilmiştim; o neden ablasına yapamayacaktı ki? Kafam çok karışıktı. Kardeşlik ilişkileri de çok karışıktı. Her şey çok karışıktı. Kalbim de.

Beyza Karabey, beni benimle bırakıp eski odasına doğru ilerledi. O odasına gittikten biraz sonra, Aydın yeniden bahçeye çıkmıştı. Göz göze geldiğimizde, beni sanki ilk kez görmüş gibi başıyla selamladı. Yanıma vardığında, "Şimdi anladım yenge," dedi. Gözleri, kahverengini olağan acılığıyla dökmüştü. "Benimle derdinin ne olduğunu."

"Aydın ben... Sadece seni tekrar gördüğüm-"

"Açıklamana gerek yok," dedi Aydın. Sanki oksijen değil de zehirli bir gaz soluyordu. "Ben anlıyorum. Zararın en büyüğünün benden geldiğini, şimdi çok iyi anlıyorum. Bir oğlum varmış. Var. İçeride. Yanından geliyorum. Babasını başka bir adam sanan... O orospu çocuğunu babası sanan bir oğlum var. Ben ona, babası olduğumu söyleyemiyorum. Çünkü annesine söz verdim. Ve Leo'nun akıl sağlığı için, psikolojisi için, doğrusunun bu olduğunu söyledi herkes. Kimseye güvenmiyorum ama Gökhan'a güveniyorum. Gökhan öyle dediyse, öyledir. Çünkü Gökhan... Bütün bunları benden sakladığı için nefret ettiğim, o Gökhan olacak herif... Benim oğlumu korumuş. Beyza'yı korumuş. Ona da oğluma da hayat vermiş. Benim yapamadığımı yapmış. Her neyse.

Ben anladım seni. Bana olan mesafeni. Haklısın yenge. Karşında boynum kıldan ince." Cebinden, -hala neden cebinde olduğunu bilmediğim- mektubu çıkarttı. "Bu senin. Sende kalmalı."

Yaşattığını yaşamadan öldürmeyen hayata, sanki uzaktan bakıyordum. Aydın'ın gözlerinde gördüğüm çaresizliğin bir benzerini, Trabzon'a sürgün edildiğim günlerde ben de yaşıyordum. Aydın o günlerde yanıbaşımdaydı ve tek vasfı da sadece yanıbaşımda olmaktı. Kaydadeğer tek eylemi var olmaktı. Bana yardım etmediğini düşündüğüm için duyduğum öfke şimdilerde beni terk etmişti ve küçücük bir sızıya dönüşmüştü. *Keşke* diyordum şimdi. *Keşke* Aydın bana, baş başa geçirdiğimiz uzun, sessiz akşamların birinde, Bora'nın beni sevdiğini söyleseydi. *Keşke* ben kendimi burada esir zannetmektense, aslında bir koruma kalkanının içinde tutulduğumu bilseydim. *Keşke* Gülsüm Hanım kaçmam için beni teşvik edeceğine, gerçeği söyleseydi. *Keşke* Gülsüm Hanım aile yadigarı yüzüğün bir kez daha parmağımdan çıkmasına izin vermeseydi. *Keşke* ben Bora'yı vurmasaydım. Bütün bu keşkeler boğazımı sıkıyordu ve nefes alamıyordum.

Aydın'ı dinlemek isterdim. Onunla konuşmak, şu an ne hissettiğini öğrenmek, umutsuzluğuna bir nebze güneşin doğmasını sağlamak. Çaresizliğini dağıtmak, en büyük çarenin Leo'nun gülümsemesine sığınmak olduğunu ona öğretmek. Fakat bütün bunların yerine, "Teşekkür ederim Aydın," dedim. Adımlarım benden bağımsız, onca zaman geçirdiğim odaya doğru ilerlerken, mektubu sımsıkı ellerimde tutuyordum. Sanki tutmasam bir rüzgar çıkacak, mektup rüzgarda savrulacak ve Bora'nın bana olan sevgisi de yitip gidecek gibi. Bu mektubu sıkı sıkı tutmak, Bora'nın sevgisini tutmak gibiydi.

Odaya girdim. Bora yüzü kapıya dönük bir şekilde, yatağın içindeydi. Üzerindeki siyah gömleği çıkartmış, koltuğun kenarına atmıştı. Gömleğin koltuğa atılış şekli dahi, yatmadan evvelki ruh halini belli ediyordu. Zaten kapalı

gözlerinin üstündeki çatık kaşları da bu düşüncemi doğruluyordu. Gömleğini attığı koltukta oturan Naz'ın bir an'ı aklıma üşüşüverdi. İlk kez, o kadar uzun bir süre sonra Anıl'ın sesini duyduğum o gece. CIA'in benim gibisini bulamayacağını söylediği gece. Bora'ya aşık olduğumu belki de ilk kez dile getirdiğim gece. Aldığım nefesin ciğerlerime iyi gelmediğini hissettiğimde kendimi balkonda bulmuştum.

Bu balkon kimsesizliğimi yüzüme vuruyordu. Ve bu kimsesizliğin içinde bana kimse olan adamın, kalbimden akarak kurduğum cümleleri nasıl bir kurşuna çevirebildiğini hatırlatıyordu. Herkesin beni bir yere kadar sevdiğini ve tek başıma bir kuyuya hapsolduğumu kabul ettiğim bu balkonda hissettiğim ne varsa, Bora hiçbirinin doğru olmadığına beni inandırmış ve sonra da *oyun oynadım* demişti. *Oyun oynadım* derken oyun oynamıştı aslında ama ben bunu anlamamıştım. Bora'nın ne kadar iyi bir kumarbaz olduğu daha iyi yüzüme çarpılamazdı. Stratejik hamle yapmakta oldukça iyiydi ve bu yeteneğini beni hayatta tutmak için kullanmış ve beni hayatta kalan ama yaşamayan bir ölüye çevirmişti. Hayatta kalayım diye yaşamımı almıştı benden, kendi de öyle yazmıştı.

Mektuba.

Bende olmasını asla istemediğim, bende olduğu sürece tekrar tekrar okuyacağımı bildiğim mektuba.

Bu balkon benim gözyaşlarıma alışıktı. Trabzon'a sürgün edildiğimi düşündüğüm günlerde ve gecelerde, bu balkonda o kadar çok ağlamıştım ki çam ağaçları arkadaşım olmuştu. Sadece çam ağaçları vardı zaten. Bir de Asya. Başka insanlar da vardı belki ama hiç kimse Asya gibi değildi. Asya henüz annesini babasını ve anneannesini kaybetmemişti ve her çocuğun hak ettiği mutluluğa ve huzura sahipti. Gerçi ben sürekli ağlayarak onun huzurunu kaçırıyordum ama buna asla ses çıkartmıyordu. Bir de ben ne zaman istesem, o masalı anlatıyordu. Masaldan da anlatmaktan da masalın sonunda hüngür hüngür ağlamamdan da bıkmıştı ama öyle iyi bir kalbi vardı ki bana tahammül ediyordu. O masalın

sonunun bana yanlış anlatıldığını ya da Asya'nın buna mecbur bırakıldığını şimdi anlıyordum ama masallar, nasıl öğrenilirse dilden dile öyle aktarılıyordu. Şimdi hiç kimse karşıma geçip masalın sonunun farklı olduğunu iddia edemezdi. Kötü adam prensesi sevmemişti işte, *aslında seviyormuş* kısmı da nereden çıkmıştı?!

Gözlerimden akan yaşları elimin tersiyle silerken, çam ağaçlarının kokusunu içime çekmeye çalışıyordum. Bu odaya ilk kez giren, bu balkona ilk kez çıkan Nazlı'nın, Bora'nın ailesiyle tanıştığı için yaşadığı heyecanı özlüyordum. Kalbimde yeşeren saf duyguların, kalbimin ritmini değiştirdiği o günlerde o kadar çok mutluydum ki, şimdi bu kadar mutsuz olmak ağrıma gidiyordu. Bora'nın, beni her zaman çok sevdiğini öğrenmiştim. Bunu bilmediğim zamanda yaşadığım her şey kalbimi kırsa bile, beni çok sevdiğini öğrenmiştim ve birbirimize sımsıkı sarılmamız gerekirken, birbirimizden nasıl bu kadar uzak düştüğümüzü anlamıyordum. Uyumadığını biliyordum ama neden gözlerini açıp, bir kere olsun yüzüme bakmadığını anlamıyordum. Anlıyordum ama anlamıyordum. Nedenlerini anlamak, buna nasıl dayanabildiğini anlamamı sağlamıyordu. Çünkü Bora, benden uzak da düşse, bana en yakına düşerdi. Ben de öyle. Odaya girdiğimde, ne olursa olsun gözlerini açardı. Açmak zorundaydı. Bugün artık, gözlerini açmak zorunda olduğu noktada olmalıydık.

"Eğer kalbindeki savaşı, kazanmasını istediğin taraf kazanırsa... Dua et, benim aklımla kalbim arasındaki savaşımda, aklım baskın çıkmamış olsun. Ama eğer bu savaşı diğer taraf kazanırsa, yine dua et, benim aklımla kalbim arasındaki savaşta, kalbim baskın çıkmamış olsun. Ve senin iç savaşın bitene dek, uslu bir kız olacaksın. Pişman olabileceğin şeyler yapmak yok."

Uslu bir kız olmak, Bora'nın yanında hiçbir zaman mümkün değildi çünkü gözlerine baktığım her an deli gibi ona çekiliyordum. O gün beni öpmemiş, onu öpmeme izin

vermemişti. Ama ben o gün de öpüşmesek bile, şu ankiyle aynı şeyi istemiştim.

"Sana sarılmak istiyorum."

Bora'ya sarılmak, 8 Mart 2017'den beri beni rahatlatan tek şeydi.

Her şey en baştan başlamış gibiydi. Aşamasam bile aşabileceğime inandırıldığım her şeyi yeniden yaşamaya başlamışım gibi. 9 Haziran 2017'ye, çok güzel bir rüyadan uyandığım geceye dönmüşüm ve fakat zamanı oradan akıtamıyorum gibi. Aslında zaman akmış da ben orada, o merdivenlerde kalmışım gibi.

Nasıl devam edebileceğimi bilmediğim bu başlangıç, aynı önümdeki manzara gibi kapkaranlık görünüyordu.

Her şeyin boşuna, boşu boşuna olduğu gerçeğiyle nasıl baş edebileceğim hakkında herhangi bir fikir sahibi değildim. Mesela anda kalmaya çalışmak, iyileşmeye çalışmak, iyi hissetmeye çalışmak bile boşu boşunaydı çünkü ortada aslında kötü hiçbir şey yoktu. Yokmuş. Öğrenilen geçmiş zaman, şimdiki zamanımı allak bullak ediyordu. Gözlerimden akan yaşları durduramasam bile, mektubun olmadığı elimi yumruk yapmış ve ağzımın içine sokmuştum. Sesim Bora'ya ulaşmasın, ağladığımı anlamasın diye. Nasıl ki beni sevmediğini düşünürken, sevdiğini sandığım için kendimi aptal hissediyordum; işte şimdi de aslında sevdiğini, hep sevdiğini, çok sevdiğini anlamadığım için yine kendimi aptal hissediyordum. Değişen hiçbir şey yoktu. Çektiğim acı gibi, kalp kırıklıklarımın yerli yerinde durması gibi, hissettiklerimin altında ezilmem gibi, aptallığım da öylece, kalbimin en orta köşesine kurulmuştu ve beni terk etmiyordu.

Ben kandırılmıştım.

Ben, her oyunda kandırılmıştım.

Ah Nazlı.

Ah, aptal Nazlı.

Hıçkırmak istediğimde dişlerimi elime geçirdim. Karanlık gece bir anlığına aydınlandı ve ben ne olduğunu anlamadan

gök gürledi. Trabzon benimle beraber ağlarken, bir kez daha yapayalnızdım. Artık bir yere kadar değil, bir yerin çok ötesinde sevildiğimi, Bora'nın önceliği olduğumu biliyordum ama yine de mutlu değildim. Bu da hayatın, en çok arzuladığım şeyi bana armağan ederken, diretmenin ne kadar kötü bir şey olduğuyla beni yüzleştirme şekliydi.

"Eğer barışmasaydık... Yani seni ikna etmeseydim Kıbrıs'ta... 8 Kasım'dan sonra gerçekten gönderir miydin beni?"

"İnan bana senin için de en hayırlısı buydu... Ama sen kaşındın. Direttin. Kazandın mı... Kaybettin mi... Hayat gösterecek."

Hayatın ne göstereceğini bildiği bir oyun oynamasa da bana, onun hayatında olmamın ölmem demek olduğunu biliyordu ve bana çok kez bunu anlatmak istemişti de. Anlatamayınca da kendince mecbur olduğu, bana göre ise ikimizi birden ölüme terk etmesini, kesinlikle şu an yaşadığımız şeye tercih edeceğim bir yol bulmuştu. Bu yolun sonu nereye varmıştı, kazanmış mıydım yoksa kaybetmiş miydim, bilmiyordum. Elimde bir mektup vardı, her satırı acı ve çaresizlikle yoğurulmuştu ve ben sırf kalbim atıyor diye nasıl *değdi* dediğini, Allah belamı versin ki anlamıyordum.

Ve Bora'nın da anlamadığı şeyler vardı. Yağmurun hızı arttıkça, çam ağaçlarının kokusu burnumu doldurdukça, bu balkon dile geliyor ve hatırlamak istemediğim o geceyi kulağıma fısıldıyordu. Artık bıktığım silahların ve ölümlerin mimarı olan günü, 1 Mart 2011'i Bora'nın bana anlattığı geceyi tarihten silmek istiyordum. Sanki ben hatırlarsam, Bora'nın acısı da kalbime işlenirdi. Ve ben hatırlarsam, Beyza Karabey'in gözlerine baktığımda yalnızca Bora'nın karaya mahkum olmuş hayatını görürdüm. Benim acım bana yetiyor ve artıyordu. Öyle çok artıyordu ki Bora bana sarılmadıkça, acının altında eziliyordum.

"Kucağımda kanlar içindeydi. 'Bora...' dedi. Mehmet'in suratındaki 'Ben ne yaptım?' ifadesini hiç unutmayacağım. 'Şimdi uslu bir kardeş ol ve ablanın sevdiği adama asla zarar

verme. Bana söz ver.' dedi ablam. Gülümsedi. Öylece suratına bakıyordum. 'Söz ver Bora Karabey, Mehmet'in kılına zarar gelmeyecek, seni ondan korudum, onu da senden korumam lazım.' dedi. O kadar zor konuşuyordu ki, acıdan kıvranıyordu resmen... 'Ondan ayrılmak da benim ölümümdü, onun sana zarar vermesi de benim ölümümdü, demek ki bir şekilde ölecekmişim. Söz ver bana ona zarar vermeyeceksin.' dedi. Gülümsüyordu üstelik. Alnından öptüm. 'Söz veriyorum, sen yeter ki iyi ol. Ölmeyeceksin sen.' dedim. Gülümseyerek gözlerini kapattı. Gökhan, 'Öldü.' dedi. İnanmadım. Dudaklarında hâlâ gülümseme hâli vardı. Ölemezdi. Çünkü yani sadece sırtından vurulmuştu. Bir de... Ölmemesi lazımdı. Beni yalnız bırakamazdı. Ben onun, benim önüme atlamasını istemedim ki, benim onu korumam lazımdı. Karnında bebeği vardı..."

Benim kalabalıklar içindeki yalnızlığım mı daha büyüktü, yoksa Bora'nın *"Beni yalnız bırakamazdı,"* dediği ablasının, onu bu kapkaranlık hayatın içinde bıraktığı yalnızlık mı?

Nefesim kesildi. Elimi ağzımdan çektim ve ağzımı kocaman açtım, biraz hava gelsin ve o hava ne olur gırtlağımdan geçsin diye çabaladım. Olmuyordu. Nefes alamıyordum. Dizlerimin üzerine düşerek yere kapandığımda, Bora'nın mektubu yumruk haline gelen avucumda buruşmuştu. Konuşmaya, Bora'ya seslenmeye çalıştım ama yapamadım. Sesim çıkmıyordu. Saymak zorundaydım. Ne sayacağımı bilmiyordum ama saymak zorundaydım. İmdadıma Bora'nın kelimeleri yetişti.

Sevgilim, bir.
Mehmet'i, sekiz.
Benim, yirmi bir.
Bağlar, seksen sekiz.
Nazlı, iki yüz seksen üç.
Maçahel'in, iki yüz seksen sekiz.
Kapandığım, bin beş yüz yirmi sekiz.
Geberdim, iki bin otuz altı.

"Benim için de çok zordu. Acı çektiğini görmek, acılarını dindirememek, sana acı veren olmak..."

İki bin iki yüz otuz sekiz.

"Nazlı!" Bora'nın sesi uzaktan geliyordu. "Nazlı!" Mektubun ellerim arasından çekilmesiyle beraber, kelimeler de sayılar da beni terk etti. "Nazlı, yüzüme bak!" Dizlerinin üzerine çökmüş, karşımda eğilmiş, çenemi baş parmağıyla işaret parmağının arasına almıştı. "Nazlı, bana bak!" Gözlerimi, kapkara gözleriyle birleştirdim. "Nefes al..." dedi. Başımı iki yana salladım. "Beni izle... Benim gibi..." dedi.

Nasıl nefes alıp verileceğini görmeye değil, başımı omzuna yaslamaya ihtiyacım vardı.

"Nazlı," dedi, endişeyle. Adımı onun sesiyle duymayı da seviyordum ama bana ne zamandır *sevgilim* demiyordu ve desin istiyordum. "Hadi... Nefes al..."

Yaşadığım şeyin bir tür his tutulması olduğunu düşünüyordum çünkü gerçekten nefes almak istiyordum ama olmuyordu.

"Nazlı!" dedi. Avuçları yanaklarımı kavradı. "Gözlerime bak! Gerçekten bak!"

"Çünkü sen bana kendini hiç anlatmamana rağmen, ben seni çok iyi tanıyorum. Çünkü bakıyorum. Gerçekten bakıyorum."

"Ne zaman bakman gerektiğini bilirsen, bir çift gözde her soruya cevap bulabilirsin."

"Sesime odaklanmak ya da yüzüme bakmak yerine doğrudan gözlerimin içine bakmayı akıl etseydin... Ciddi olup olmadığımı görürdün."

"İyi bak! Gözlerime iyi bak, ne görüyorsun?!"

"Ben senin gözlerine her baktığımda seni bir harabeye çevirdiğimi gördüm Nazlı... Peki sen, benim gözlerimdeki enkazı nasıl görmedin?"

Başımı ellerimin arasına alıp, gözlerimi kapatırken çığlık atmaya çalıştım ama bunu bile beceremedim. Kafamın içindeki sesler, bir kurşun misali beynimin içine saplanırken, Bora'nın gözlerinin içine bakmak yetmiyordu. Gözleri

geçmişin birer yansıması gibiydi ve kalp atışlarımı daha da arttırıyordu. Ellerimin üstünde Bora'nın elleri vardı. Ellerimi, başımdan çekmeye çalışıyordu ama yapamıyordu. Bir şeyler de söylüyordu ama duyamıyordum. Kafamın içi öyle kalabalıktı ki dışarıya çıkmak istesem de çıkamıyordum. Düşünceler birbirine bağlanmış ve bir örümcek ağı gibi çıkış yolumu kapatmıştı. Soğuk parmaklarını nabzımda hissettim. Dudaklarıma dudakları değdi. Kalbim durdu. Denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusunu içimde hissettim. Yüzüme sular damladı. Saçlarımın rüzgarda savrulduğunu hissettim, sanırım uçuyordum. Bora'nın parmakları, alnıma yapışan saçlarımı geriye doğru itti. Çok soğuktu. Çok üşüyordum. Bora'nın parmak uçlarının tersi, yanağımı okşadı.

Gözlerimi açtım. Bir okyanus kadar derin gözleriyle çarpıştım. Nerede olduğumuzu bilmiyordum ama dışarıdaydık. Dışarıda, Bora'nın kucağında bir bebek gibi yatıyordum. Yağmurun altında. Bir elini sırtıma yerleştirmiş, yüzünü hafifçe bana doğru eğmişti ama nefes alabilmem için aramızda mesafe de bırakmıştı. Islak saçlarından akan sular, benim yüzüme damlıyordu. Üstü çıplaktı. Ben giyinik olduğum halde üşürken, onun donması gerekiyordu.

"Neredeyiz biz?" diye sordum, merakla.

"Çok uzun sürdü," dedi, sitem eder gibi. Sesini yağmurda zar zor duyuyordum. "Ah Nazlı," dedi. Dudakları alnıma değdi.

Etrafıma baktım. Çam kokusuna karışan bergamot kokusu, zamanı hesapladığımda, aşkın huzur vaktiyle karşılaştığım yerde olduğumuzu söylüyordu. Aynı o günkü gibi, Bora'nın bakışları ise yine, zamanın, aşkın şefkat vakti de olabileceğini söylüyordu. Kaçı kaç geçerse geçsin, geçmesini istemediğim o hissi tüm ruhumda hissettim.

"Üşüyeceksin," dedim. Dudaklarının kenarına küçücük bir gülümseme yerleşti. Isırdığım elimi avucuna aldı. Isırık izinin üzerini yavaşça okşadı. "Hasta olacaksın."

"Bir şey olmaz," dedi. Parmağı, ısırık izinden nabzıma kaydı. "Sen, iyi misin?"

"Panik atak krizi işte..." dedim. Bir elimi kaldırarak, yağmur damlalarını ellerimle yakalamaya çalıştım. "İyiyim. Merak etme." İçime derin bir nefes çektim. "İçeri geçelim. Hasta olacaksın."

Baş parmağını nabzımın üzerinden çekmiyor, kalkmak için de bir hamle yapmıyordu. "O mektubu neden bir daha okumaya kalktın?" diye sordu, yavaşça.

"Saydım kelimeleri. Rahatlamak için. Krizden çıkayım diye," dedim. Alnına yapışan ıslak tutamlarına uzandım ve ben de onun gibi, geriye ittim. "Sayabileceğim başka hiçbir şey yoktu etrafımda. Krizi de mektubu okurken geçirmedim. Kendi kendime düşünürken geçirdim. Ağlarken."

"Ağlarken mi?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Hı hı," dedim. Merakla yüzüme bakıyor, neden ağladığımı sormak istiyor ama muhtemelen alacağı cevaptan korktuğu için soramıyordu. "Ağlarken..." dedim, sorsun diye.

Belki sorardı ama adım sesleri duyduğumuz için sormadı. Annie, elinde bir battaniye ile birlikte bize doğru geliyordu. Bora parmağını nabzımdan çekti ve elimi tuttu. Annie yanımıza vardığında, battaniyeyi Bora'nın çıplak sırtına yerleştirmiş, uç kısmıyla da benim üzerimi örtmüştü.

"Teşekkür ederiz..." dedim. Çoğul konuşmasam Bora teşekkür eder miydi bilmiyordum. Ablası bizim yüzümüzden ıslanıyordu ve bu sırada, benim aklımdan Bora'nın cümleleri çıkmıyordu:

"Ablam çok severdi yağmuru... Ben İngiltere'deyken, okul zamanı yani, bir gün beni aradı, o gün de yağmur yağıyordu. Aşık olmuş... Kardeş değil de arkadaştık biz ablamla. İlk bana söyledi. İlk defa bir erkekten bahsettiğini duyuyordum ayrıca. Türkiye'ye geldim hemen, beni tanıştırdı..."

Bora, ablasının yanımızdan ayrılmasını tepkisizce bekledi. Annie uzaklaştığında, "Çok üzgünüm..." diye fısıldadım. "Bir duvarla bile empati yaparken, seninle tam olarak yapamadığım için... Ama kardeşliğin ne olduğunu tam olarak

bilemiyorum, ondan. Kim bilir ne kadar çok yanıyor canın... Zaten o da kızdı bana."

"Kim?" diye sordu, battaniyeyle beni hepten örtmeye çalışırken.

"Ablan," dedim. İç çektim. "Aranıza girmememi söyledi. Sana bir şey demekten korkuyormuş. Sen ona cevap vereceksin de, ben sana tepki vereceğim diye. *Beni uzaktan sev*, dedi yani. *Kendi kendine sev,* dedi. *Kardeş benim kardeşim,* dedi. S*ana ne oluyor,* dedi."

"Abartma Nazlı," dedi. Birden yüzündeki gülümseme büyümüştü. "Demez öyle şeyler."

"Birazcık abartıyorum ama sadece birazcık," dedim, omuz silkerken. Güldüm. "Araya ne kadar zaman girerse girsin, bir insanın ne yapıp ne yapamayacağını biliyor insan... Değil mi?"

"Bilmem..." dedi. Yüzüne düşünceler çöreklenmişti. "Diyorum ya, seni sevdiğine ikna oldum. Ve sevdiği birine ne deyip ne demeyeceğini tahmin ediyorum sadece." Derin bir nefes alırken, bir elimi battaniyenin altından, çıplak omzuna yerleştirdim. "Ne söylemek istiyorsun? Söyle?" dedi.

"Onun hapse girmesini istemiyorum..." dedim, yavaşça. Gözleri, gözlerimin en içindeydi. "Girmese, olur mu?" Parmak uçlarım yavaşça omzunu okşuyordu. "Karışmayacağımı söyledim sana. Zaten karışmayacağım da. Amacım asla karışmak değil. Öylesine söylüyorum. Sadece söylüyorum yani. Leo için. Gerçekten. Sadece Leo için. Girmese hapse, çünkü hapis kötü bir yer. Kötü, karanlık, soğuk bir yer. Ve eğer o hapse girerse, benim aklım hep onda olur. Yani benim aklım da hapse girer."

"Aklın... Hapse girer..." dedi, düşünür gibi. "Ne güzel bir iddia. Beni ikna etmeye çalışmakta, gerçekten de çok başarılısın."

"Yok yok," dedim, hızla. "Ben öylesine söylüyorum. Seni ikna etmek için falan değil."

"Güzel o zaman..." dedi. Gökten kudretli bir ses çıkınca, istemsizce biraz daha Bora'ya sokulmuştum. "Şimdi bana,

neden ağladığını söylemek ister misin?" diye sordu.

İstemezdim. *Bana sarılmadığın için, birbirimize sarılmadığımız için ağladım,* diyemezdim.

"Üşüyorum," dedim.

"Bana sarılırsan, ısınırsın..." dedi.

"Sen bana sarıl," dedim.

"Sen sarılırsan, ben de sarılırım..." dedi.

"Ama bence, önce sen sarılmalısın," dedim.

"Yok, kesinlikle önce sen sarılmalısın..." dedi.

Hafifçe doğruldum ve iyicene kucağına yerleştim. Başımı boyun girintisine koyduğumda, elleri tümden belimi sarmıştı. Bir eli battaniyenin içinde, diğer eli battaniyenin üzerinde bana sımsıkı sarıldığında, kollarımı beline doladım. Ait olduğum yere en sonunda varmış olmanın bedenimde bıraktığı rahatlığı tarif edemezdim. Hala çok mutlu değildim. Zihnim tümden özgürlüğüne kavuşmamıştı. Çözülmemiş, yalnızca ikimize ait sorunlar, edilmesi gereken kavgalar, kapatılması gereken hesaplar vardı. Fakat sanki birbirimize sarıldığımızda, o günler için güç topluyorduk. Tepemize şakır şakır yağmur yağmıyormuş gibi, dudakları boynumu buldu. İçim huzurla doldu.

Titriyorduk ama soğuktan, ama aşktan, ama aramızdaki uzaklığın sınırlarının biraz olsun kırılmasından.

Bir şekilde okyanusta kalma, okyanusa sığınma, okyanusta yaşama ve zamanın birinde okyanusta öleceğim anı bekleme haliydi bu; daha önce buraya geldiğimiz gece, kabul ettiğim gibi.

Bana soracak olsalar, *zaman burada dursun mu,* deseler; *dursun* derdim. *Bazı defterler açık kalsın, buna razıyım ben,* derdim. *Eğer susacaksak, ömür boyu birlikte böylece susalım ve sadece birlikte sessizliği dinleyelim,* derdim.

Kokusu burnumda, elleri bedenimde, dudakları saçlarımın arasında, her hücremle varlığını hissederken biraz olsun onun da iyi hissetmesini diledim.

Çünkü onu kapıda bekleyen, benden de bağımsız, nice zor an vardı.

Ve o anların biri gelmişti:

"Allah belanı versin!"

Begüm'ün sesi, yağmurun bile sesini bastırırarak, gecenin içinde patlamış ve huzurumuzu yerle bir etmişti.

142.Bölüm

P.S. İyi ki doğdun Esma, seni çok seviyorum!

♠

Kokusu burnumda, elleri bedenimde, dudakları saçlarımın arasında, her hücremle varlığını hissederken biraz olsun onun da iyi hissetmesini diledim.

Çünkü onu kapıda bekleyen, benden de bağımsız, nice zor an vardı.

Ve o anların biri gelmişti:

"Allah belanı versin!"

Begüm'ün sesi, yağmurun bile sesini bastırarak, gecenin içinde patlamış ve huzurumuzu yerle bir etmişti.

"Ne demek yaşıyorum ya?! Ne demek yaşıyorum?!"

Bora'nın kucağından kalkarken, bedenim yeni bir felakete hazır olmadığını söylercesine titriyordu.

"Nasıl yaşayabilirsin be sen?! Yaşayamazsın! Öldün sen! Ölmüş olmak zorundasın!"

Bir insan, ölmediğine ne kadar pişman edilirdi bilinmez, Beyza Karabey'in arafı başlamıştı. Yağmurun şiddetinin, adımlarımla yarışır derecede hızlandığını düşündüm. İçeri ne kadar çabuk girersem, içerideki kaostan Leo'yu o kadar çabuk çekip çıkarabilirdim. Beyza'nın, Bora ile Begüm'ün ablası olarak ne yaşadığı dahi beni bir yere kadar ilgilendirebilir, bir yerden sonrasına karışamazdım ama bu hengamede ne olursa olsun Leo'yu harcatmazdım.

"Neyi dinleyeceğim be?!"

Beyza Karabey'in bu konaktaki eski odasına girdiğimde, gözüme ilk çarpan şey duvara asılı çerçeveydi. Çerçevenin içindeki fotoğrafı ilk kez, Trabzon'a sürgün edildiğim günlerin birinde bu odaya girdiğim zaman görmüştüm. Bora ve

Begüm'ün, ablalarıyla beraber, bu konağın avlusundaki ahşap sedirde otururken verdikleri poz, insanı kardeşliğe özendirecek kadar güzeldi. Beyza ile Begüm, Bora'yı ortalarına almışlardı, her ikisinin de başı Bora'nın omzuna yaslıydı ve üçü de sıcacık bir şekilde gülümsüyorlardı.

"Bazı fotoğraflar, dondurulmuş bir andan daha fazlasıdır... Bazı fotoğraflar yaşar... Bazı fotoğraflar konuşur... Bazı fotoğraflar, nice gerçeklerden daha gerçektir... Eğer gerçekten bakarsan..."

Annie'nin dediği gibi yaşayan bu fotoğrafın sergilendiği duvarın biraz aşağısına, Beyza'nın sırtı çarpmıştı ve kardeşi Begüm, onun üstüne üstüne yürüyordu.

"Leo nerede?!" diye sordum, korkuyla Begüm ile Beyza'yı izleyen Bahar'a.

"Aydın çıkarttı onu," dedi Filiz Hala.

"Allah seni kahretsin be!" diye bağırdı Begüm. Bora da odaya girdiğinde, bakışları en önce fotoğrafı bulmuş, sonra sırtı bize dönük kardeşiyle, yüzü bize dönük ablasına çevrilmişti. "Sen öldün diye hayatımız sikildi bizim! Şaka mı yapıyorsun?!"

Beyza'nın dudaklarından, kardeşinin ezberi olan o kelime döküldü: "Mecburdum!" Bora'ya baktım. Gür kirpiklerinin altındaki gözlerini kırpmadan, Beyza ile Begüm'e bakıyordu. Üstü hala çıplaktı ve saçlarından damlayan sular, tenine akıyordu. "İnan ya da inanma! Hak ver ya da verme! Mecburdum!"

Ben bu kelimeyi duyduğumda nasıl öfkeleniyorduysam, Begüm de öyle öfkelenmişti. "Başlatma be mecburiyetine! Salak mı var senin karşında?!" Ablasının sırtı zaten duvara yaslı değilmiş gibi, onu ittirdi. "Ölmen lazımdı senin! Dirin de ölün de başımıza onca iş açtı! Ama yine de ölmen lazımdı! En azından ölün, sinirlerimi bozmuyordu anladın mı?!" Filiz Hala duyduğu cümleler karşısında iç çekerken, daha fazla dayanamamış olacak ki odadan çıkmıştı fakat Bahar, donmuş kalmış gibi Beyza ile Begüm'ü izlemeye devam ediyordu. "Mehmet olacak orospu çocuğu, sen öldün diye

neler yaşattı bize, haberin var mı?! Boşuna mı yaşadık biz onca şeyi! Ölmen lazımdı!"

"Begüm..." dedi Beyza, titrek bir sesle.

Bir elini kardeşinin omzuna koymaya yeltendiği anda, Begüm onun elini tutmuş ve kırmak istercesine çevirmiş, "Bana sakın dokunma!" diye de bağırmıştı. Bu yetmiyormuş gibi, diğer eliyle de Beyza'nın saçlarına asılmıştı. "Bana o kanlı ellerinle dokunma tamam mı?! Senin ellerinde benim sevdiğim insanların kanı var!"

Hayatta, annemden sonra en çok sevdiğim ve ölmediği için, tanışabildiğimiz için, kardeş olabildiğimiz için şükrettiğim kadının, Begüm'ün karşısında bir an için iki büklüm olduğunu gördüğümde, adımlarım benden de bağımsız hareket etti fakat Bora kolumdan tutarak, ilerlememe engel oldu. Fal taşı gibi açılan gözlerimi Bora'ya çevirdim ama o kolumu çoktan bırakmış ve kendi onlara doğru ilerlemişti. Ama henüz yanlarına varamadan Begüm, Beyza'nın elini bırakmış ve boşta kalan eliyle de saçlarına yapışmıştı. İki eliyle asıldığı saçlardan aldığı güçle, Beyza'nın kafasını sertçe duvara vurduğu sırada Bora yanlarına varmış ve aralarına girmişti. Beyza'nın kafasını duvara çarptı diye acı çekmeyeceğini, acı eşiğinin çok ama çok yüksek olduğunu biliyordum. Ama yine de canı yanıyordu. Çünkü Begüm'ün sözleri ve tavrı, kafasını duvara çarpmasından daha çok can yakıyor olmalıydı.

"Senin çocuğun yaşayacak diye biz kaç cenaze kaldırdık, haberin var mı senin?!" diye bağırdı Begüm. Abisinin ellerini tutarak önüne geçtiğini henüz fark etmediğine emindim. "Çocuğun Aydın Abi'denmiş! Ama annemle babamın katiliyle kaçıp evlenmeye kalktın! Senin yaşamana yardım eden Gökhan'mış, onunla da mı yattın?!"

"Sakinleş," dedi Bora, Begüm'e. Sesindeki uyarıcı tınıyı Begüm'ün seçip seçmediği muammaydı, eğer seçtiyse bile kale alacak gibi değildi.

"Sakinleşmezsem n'olur?!" dedi Begüm. Bir kez daha Beyza'nın üzerine yürüyecekti ki Bora engel oldu.

"Söylesene! N'olur?! Çekil şuradan! Şu fahişeyi öldüreceğim! Karışma bana!"

Beyza'nın yüzünden geçen gölgeyi yalnızca ben görmüş olmalıydım. *Fahişe* kelimesinin onu nasıl tetiklediğini, yalnızca ben anlayabilirdim. Kaşlarının çatılmasını, gözlerinin kısılmasını ve bakışlarının kararmasını anbean izledim. Begüm ya da Bora ne derse desin asla ağzını açıp tek kelime etmez, sövseler de dövseler de susardı ama *fahişe* kelimesi yasaklıydı.

"Sakın," dedi, sadece. Fakat sesi o kadar çok felaketi çağrıştırır gibiydi ki, Bora da dönüp ona bakma gereği hissetmişti. "Sakın bana bir daha, o kelimeyi kullanma," dedi, sonra.

"Niye?! Fahişe değil misin?!" diye bağırdı Begüm.

"Begüm!" dedi Beyza, dişlerinin arasından.

"Sen hala ne cüretle konuşuyorsun lan, almayacaksın benim adımı ağzına!" diyen Begüm'ün eli havalandı fakat henüz havadayken, bileği sertçe Bora'nın avucuna hapsedildi.

"Kendine gel!" diye bağırdı Bora, hiddetle. Begüm'ün gözlerinin içine bıkkınlıkla bakıyordu. Bileğini hala avucunda tutarken, "N'apıyorsun Begüm?!" diye sordu.

"Sen n'apıyorsun asıl?!" diye sordu Begüm, bileğini Bora'nın avucundan kurtarırken. "Niye duruyorsun önümde?! Niye?! Senden de nefret ediyorum! Al sana o çok sevdiğin ablan! Allah senin de belanı versin! Ablanla gurur duyabilirsin şimdi! O çok sevdiğin ablan, nasıl da güzel sikmiş hayatını bak! Tatmin oldun mu?! Dönüp sarıldın mı ablana, teşekkür ettin mi sana bunu yaşattığı için?! Ablana çok aşıksın ya, sikse de seversin/"

"Nasıl konuşuyorsun sen benimle Begüm?!" diye sordu Bora, şaşkınlıkla. "Bu nasıl bir üslup?!"

"Ablan yaşıyormuş ablan! Neyin üslubundan bahsediyorsun sen?!" diye bağırdı Begüm. Bora'yı göğsünden ittirdi. "Neyin kafasını yaşıyorsun?! Üslupmuş! Doğruları duymayı kaldıramıyorsun değil mi?! Allah ikinizi de

kahretsin! Hayatımı mahvettiniz! Hayatımın içine sıçtınız! Hayatımı zehir ettiniz! İkinizden de iğreniyorum!"

Begüm, abisini bir kez daha ittirince Bora, Beyza'ya çarpmıştı.

"Pisliğinizde boğulun inşallah! İkinizi de görmek istemiyorum! Allah belanızı versin! Ama en çok senin versin abi! Siktir git hayatımdan! Çünkü sen sürekli bana bu fahişeyi savundun!"

Bora, Beyza'nın hareket edeceğini anladığı sırada da onun bileğinden tutmuştu ama bakışlarını Begüm'ün gözlerinden çekmiyordu. Begüm dur durak bilmezcesine Bora'yı göğsünden ittirmeye devam ederken, Bora sarsılmaz bir kaya gibi duruyordu ve baş parmağı da ablasının nabzına mıhlanmıştı.

"İkiniz de birbirinizden adisiniz! İkiniz de birbirinizin aynısısınız! İkiniz de ölmeyi hak ediyorsunuz! Keşke annemle babam yaşasaydı da onlar yerine siz ölseydiniz!"

"Begüm!" dedim, en sonunda. "Yeter! Sus artık!"

Begüm, hırsla bana döndü. "Sen hiç konuşma!" diye bağırdı. Öfkesi o kadar büyüktü ki, hışmından nasibimizi belli ki hepimiz alacaktık. "Senin bize arkadaşımın oğlu diye tanıştırdığın çocuk, bunun oğlu çıktı!" Begüm'ün hışmını seve seve göğüsleyebilirdim çünkü Bora'yı ve Beyza'yı inciteceğine, beni incitmesini yeğlerdim. "Hiç utanmadın mı bize, bana yalan söylerken?! Ben senin yanında durdum! Ben, abimin sana yaptıklarını öğrendiğimde, senin yanında oldum!"

"Begüm," dedi Bora, araya girerek. Ablasının nabzından parmağını çekmiş ve bir adım atarak, kardeşine yaklaşmıştı. "Ne kadar acı çektiğini biliyorum..." Begüm, Bora'nın gözlerinin içine bakarken başını iki yana salladı. "Biliyorum..." dedi Bora. Begüm'e doğru bir adım attığında, Begüm geriye doğru gitmişti. "Canın yanıyor. Canın çok yanıyor..." Begüm'ün sırtı da, aynı ablası gibi duvara dayanınca, bakışları bir an için Beyza'ya kaymış ama sonra hemen Bora'yı bulmuştu. "Kendimden biliyorum..."

"Hayır," dedi Begüm, itiraz dolu bir tonlamayla. Sesi titriyordu ama başı hala dimdikti. "Sen onu hep çok sevdin! Yaşıyor diye sevindiğini inkar etme sakın! Herkesi kandırsan da beni kandıramazsın, tamam mı?!"

Bora iki elini birden, Begüm'ün yaslandığı duvara yerleştirirken, "Begüm..." dedi, yine.

"Sus!" dedi Begüm, sertçe. "Konuşma benimle! Senden nefret ediyorum!"

"Et!" dedi Bora. Sesi hala varla yok arası çıkıyordu ama tınısından akan tahammülsüzlüğü hissetmek mümkündü. "Umurumda değil... Bugüne kadar yaptığın tek şey, benden de Beyza'dan da nefret etmekti zaten. Bu yeni bir şey değil!"

Begüm, Bora'yı ittirmeye çalıştı ama kıskacından kurtulmayı başaramadı. "Dinlemeyeceğim bunları!" dedi, öfkeyle.

"Dinleyeceksin!" dedi Bora, Begüm'ü umursamadan. "Sen... Beni... Son kez... Dinleyeceksin..." Begüm'ün boğazından kopan hıçkırıkla beraber, Beyza'nın ayakta durmakta zorlandığını gördüm ama yerimden kıpırdayamadım. "Benim bir ablam, bir de kız kardeşim vardı. Annem, ikisini de bana emanet etmişti. Ve ben, seni *var* onu *yok* sayamazdım!" Bora, Begüm'ün gözlerinden gözlerini asla çekmiyordu. "Benim ablam öldü, sen o senin de ablan değilmiş gibi davrandın. Benim elime silah almam gerekti, sen bu aile senin de ailen değilmiş gibi davrandın. Ben babamdan nefret ettim, sen senin baban sadece hayır işi yapan biriymiş gibi davrandın. Benim düşmanlarım vardı, sen ben kendi kendime düşman kazanmışım gibi davrandın." Begüm'ün dudakları aralandı ama konuşamadı. "Söylesene Begüm... Bu kadar nankör olmak, vicdanını hiç sızlatmıyor mu?!"

"Hayır!" diye isyan etti Begüm. Abisini bir kez daha göğsünden ittirmeye çalıştı. "Beni hiç duymadın, hiç görmedin!" Gözlerinden akan yaşları sildi ama yerine hemen yenileri eklenmişti. "Ablanı hep başka bir yere koydun!"

"Ablan ablan ablan!" diye bağırdı Bora, en sonunda. Yumruğunu sertçe duvara geçirdiğinde Begüm olduğu yerde sıçramış ve gözlerinden bir kez daha yaşlar boşalmıştı. "Başka kelimen yok mu kızım senin?! Başka bildiğin bir şey yok mu?! Kıskançlık dışında başka bir duygun yok mu?!" Beyza gözlerini yumdu ama Begüm aksine, gözlerini fal taşı gibi açmış ve abisine bakıyordu. "Seni bu kadar iyi anlayan insana, bana, onca lafı yakıştırırken, kalbini birazcık olsun sızlatan bir abi sevgin yok mu?!"

"Yok anladın mı?!" diye bağırdı Begüm. İçine kesik bir nefes çekti. "Benim, hayatımızı mahveden kadının oğlunu gidip arayan, bulan bir abim de, içimde ona karşı biraz olsun bir sevgi de yok! Sana ne ki onun oğlundan?! Sana mı kaldı onu kurtarmak?! *Ne haliniz varsa görün* diyemedin mi?! Kusura bakma! Durup birbirinize karşı duyduğunuz özlemi izleyemem, anladın mı?! Çünkü o geberip gitti ve o geberip gitti diye..." Begüm'ün bakışları Bahar'a çevrildi. "Mesela Bahar'ın annesi öldü! Yengem! Bu kadının aşık olduğu adam, benim nişanımı tarattı hatırladın mı?! Ancak karının mı ölmesi lazımdı, durumun vahametini kavraman için?!"

Bora başını iki yana sallarken, "Yazık..." dedi.

"Ne yazık be?!" diye bağırdı Begüm. Bora ellerini duvardan çekmişti. "Sana yazık asıl! En çok sana yazık!" Bora odadan çıkarken, Begüm hala arkasından bağırıyordu: "Yazıkmış! Sana müstahak yaşadığın her şey! Hala bana ne diyorsun?!"

"Begüm!" dedim, sertçe. Begüm, yüzünde taşıdığı nefretle bana döndü. "O nişanda sen sevdiklerini kaybettin, anlıyorum... Mehmet Şahindağ'ı size musallat eden Beyza... Böyle düşünüyorsun... Bunu da anlıyorum..." Begüm'ün gözlerinden yaşlar akarken, ben gülümsedim. "Mehmet Şahindağ benim annemle babamı öldürdü ve biliyor musun, benim ona aşık bir ablam yoktu..." Begüm şaşkınlıkla bana baktı. "Annemle babamı, babam, senin babanın dostu diye öldürdü..." Begüm bu söylediğimi inkâr etmek için başını iki yana salladı. "Yani senin baban... Mehmet Şahindağ'ın

düşmanıydı ve... Ablan ona aşık olsaydı da olmasaydı da... Yaşanacaktı her şey..."

"Sen ne saçmalıyorsun?!" diye terslendi Begüm.

"O nişan, ben hamileyim diye tarandı ve ben o nişanda, hayatta en çok sevdiğim arkadaşımı kaybettim. Anıl'ı..." dedim. Beyza gözlerini en sonunda açmış ve yüzüme bakmaya başlamıştı. Gözlerindeki ifadeyi tanıyordum, ben ne dersem diyeyim, o da kendini suçluyordu. "Hepimiz, her şeyin farkındayız. Ama hepimiz elmalarla armutları birbirinden ayırabilecek olgunluğa sahibiz." Arkamı dönüp çıkacakken birden durdum ve yüzümü yeniden Begüm'e döndüm: "Ha bir de... Ben bebeği düşürdüm. Anne değilim. Annelik nedir bilmem. Bilmek de istemem... Ama sen bir anne olarak keşke, abinin Leo'yu kurtarmasıyla empati yapabilseydin..."

Begüm'ün cevabını beklemeden odadan çıktım. Eğer çıkmasaydım bir cevap verir miydi, bilmiyordum. Vereceği cevabın bende bir karşılığı olup olmadığını bilmediğim gibi. Ablasına söyledikleri neyse de abisine söylediklerini kaldıramazdım. Ne olmuş olursa olsun Bora'nın suçu yoktu ve Begüm'ün tepkisi çok fazlaydı. Kalbi kim bilir nasıldı? Yatak odasına girdim. Siyah gömleği artık koltuğun kenarında değildi. Fakat telefonu komodinin üzerindeydi. Nereye gitmişti bilmiyordum ama bu gidişin, bulunmamak üzere olduğu açıktı.

Konaktan dışarı çıktığımda Asya'yla karşılaştım. "Yenge!" dedi, hızla. Avludaki sedirin üstünde oturmuş, korku dolu bakışlarla gözlerini yüzümde gezdiriyordu. "Teyzeme n'oldu? Neden bu kadar çok bağırıyor? Demir çok korktu! Sevim Teyze, Demir'i ta arka odaya götürdü! Aydın Abi de bir çocukla beraber gitti! N'olmuş? Dayımın ablası, annemi, babamı ve anneannemi mi öldürmüş, teyzem öyle dedi..."

Asya'nın yanına oturdum ve başını göğsüme dayadım. "Hayır," dedim. Sesim yumuşacıktı. "Öyle bir şey yok. Sen sakın teyzene inanma, olur mu?"

"İnanamam ki zaten..." dedi Asya, şaşkınlıkla. Başını göğsümden kaldırdı ve yüzüme baktı. "Ben tanıyorum dayımın ablasını. Dayım bana hep anlattı ablasını. O çok iyi biri. Ama ölmüştü..." Kaşlarını çatarken, duraksadı. Birkaç saniyeliğine bir şeyler düşündü ve gözlerini yeniden gözlerime değdirdi. "Yenge? Annem de gelir mi? Beyza Teyze'm geldiğine göre?"

İnsan bazen ne diyeceğini, bir çocukla konuşurken hangi kelimelerin kullanılması gerektiğini bilemiyordu. "Asya..." dedim, buruk bir ifadeyle. "Bu öyle bir şey değil... Beyza gelmedi... Hiç gitmemişti yani... Ölmemişti..."

"Ama herkes öldüğünü söylemişti? Dayım da?" dedi Asya. Kafasındaki karışıklık öyle barizdi ki, hiçbir şey anlamadığı belliydi ve bu çok normaldi. "Biz dayımla, mezarına giderdik hep onun. Annem de *en sevdiğim kuzenim* derdi. Ama ölmüştü. Mezarı var çünkü..."

"Seni anlıyorum..." dedim, başımı sallarken. Asya da anlaşılır ve haklı bulunmanın heyecanıyla, aynı benim gibi başını sallamıştı. "Ama sanırım ben, bazı şeyleri nasıl anlatabileceğimi o kadar da iyi bilmiyorum..." diye ekledim. Elini tuttum. "Sana belki bunu Beyza Teyze'n kendi anlatır, ya da dayın?.."

"Olur," dedi Asya. Derin bir nefes alıp verdiğinde, omuzları hareket etmişti. "Ama teyzem iyi değil. Çok bağırıyordu. İlk kez öyle gördüm onu. Korktum biraz."

"Korkma," dedim. Gülümsemeye çalıştım. "Bazen olur öyle." Konuyu değiştirmem gerektiğini biliyor ama nasıl değiştireceğimi kestiremiyordum. "O çocuk da Leo... Beyza Teyze'nin oğlu..."

"Göremedim tam ama sesini duydum. İngilizce konuşuyordu," dedi Asya. Kafamı salladım. "Teyzem, dayıma neden bağırdı yenge? Onları ilk kez kavga ederlerken gördüm. Dayıma küfür etti. Dayım küsecek ona. Ben teyzemle kalıyorum ya, dayım artık beni görmeye de gelmez kesin."

"Sen bunları düşünmesen..." dedim.

"Ne düşüneyim?" diye sordu Asya. Yüzüne şaşkınlıkla baktım. "Ben kavga sevmiyorum. Bir ara da teyzemle Eren Enişte'm sürekli kavga ediyorlardı. Benim annemle babam hiç kavga etmezdi ki."

"Asya," dedim. Asya gözlerimin içine baktı. "Kimseyi annenle ve babanla kıyaslama... Çünkü onların yerini kimse dolduramaz..." Asya'nın gözleri yaşardı. "Onların yanında bulduğun huzuru, başka hiçbir yerde bulamayacaksın... Hiçbir zaman..." Saçlarındaki örgüyü sevdim. "Belki büyüyünce, kendi seçtiğin ailende... Benim dayının yanında bulduğum huzur gibi."

"Ben de dayımın yanında huzurluyum," dedi Asya. Burnunu çekti. "Dayımla yaşamayı çok isterdim, biliyor musun..."

"Bunu hiç dayına söyledin mi?" diye sordum. Asya başını iki yana sallarken, gözlerinden akan yaşları sildi. "Neden?" diye sordum.

"Çünkü dayımın bir evi yoktu..." dedi. Spor ayakkabılarını çıkarttı, ayaklarını yerden çekti ve bağdaş kurdu. "Bir de sürekli yurt dışına gidiyordu, seni aramak için. Ben ona ayak bağı olurdum. Ben zaten hissederdim, dayım beni isteseydi. Çünkü beni alıp, benimle gezip, beni hep teyzemin evine bırakıyordu. Dayım normalde beni kendi evine götürürdü ama evi yoktu ki. Bir ev vardı, böyle otel gibi evler var ya, onlardan. Ama teyzem şey demişti, oraya kimseyi sokmazmış." Rezidanstan mı bahsediyordu? "Beni de sokmadı herhalde ondan. Kimseyi sokmuyor diye. Keşke dayım seni önceden bulsaydı..."

"Teyzenle mutsuz musun?" diye sordum, merakla.

"Mutluyum ama..." dedi Asya, düşünür gibi. "Dayımı daha çok seviyorum. Ama bunu teyzeme sakın söyleme tamam mı? Bana kırılır."

"Söylemem..." dedim, güven veren bir tonlamayla. Ben gülümseyince Asya da gülümsedi. "Dayınla senin aranda, çok güzel bir bağ var..."

"Senin Can'la yok mu?" diye sordu.

"Yok," dedim. İçime derin bir nefes çektim. "Ama Leo'yla var... Onu tanıyınca çok seveceksin..."

"Dayım da seviyor mu Leo'yu? Çünkü Can'ı çok seviyor. Gerçi dayım bütün çocukları çok seviyor. Biz dayımla, annesi babası olmayan çocukları ziyaret etmiştik bir kere, biliyor musun... Arkadaş oldum ben onlarla. Gene gideceğiz." Gülümsedi. "Yenge, sizin neden çocuğunuz yok?"

"Bazı insanlar anne ve baba olmak istemezler," dedim.

"Sizin çocuğunuz olsaydı, o da benim kardeşim olurdu, değil mi?" diye sordu. Başımı *evet* der gibi salladım. "Masal anlatırdım ben ona," dedi.

Masal.

"Asya," dedim, merakla. "Biliyor musun," diye ekledim, onunla aynı tonlamayı tutturmak için. "Dayın bana o masalın gerçek halini anlattı..." Böyle bir şey olduğu falan yoktu, neden Asya'yı zarfladığımı bilmiyordum. "Keşke bir de senden dinlesem..."

Asya'nın yüzü düştü. "Dayım mecburdu..." dedi. Sesi aynı dayısı gibi çaresizlikle doluydu. "Sen Trabzon'a geldiğinde, beni aradı. Senin bana o masalı soracağını söyledi. Benim sana farklı anlatmam lazımmış. Özür dilerim seni kandırdığım için. Ama senin iyiliğin içindi."

"Önemli değil," dedim, tebessüm ederek. "Eğer şimdi gerçek halini anlatırsan, hiç önemli değil."

Asya, "Gözlerini yum..." dedi. Gözlerimi yumdum. "Dayım hep gözlerini yumardı..." dedi. "Bir varmış bir yokmuş... Uzak diyarların birinde bir prenses yaşarmış... Çok... Çok güzelmiş bu prenses... Bir prense aşıkmış. Ama prens başka birisini seviyormuş... Prenses, prensin çok yakınındaymış. Çok yakınımızda olan şeyleri görmeyiz... Burnunu görememek gibi. Prenses, prensin burnunun dibindeymiş. Prens de burnunun dibini göremiyormuş işte. Körmüş de biraz..."

"Bundan sonra ne olacak?"

"Aile olacağız. Belki büyüyünce evleniriz bile. Ömrümüzün sonuna kadar hiç ayrılmayacağız Naz, sana söz veriyorum."

"Bir gün prens çok hasta olmuş. Doktorlar, prensin öleceğini söylemişler... Ama ölmemiş. Çünkü prenses, prensin hayatını kurtarmış... Çok daha uzak, karanlık ve pek tekin olmayan diyarlara gitmiş prenses. Orada kötü bir adamla tanışmış. Kötü adam, prensin ölmesini engelleyebileceğini söylemiş. Ama buna karşılık, prensesin kendisiyle yaşamaya başlayacağını şart koşmuş..."

"Sana bir teklifim var..."

"Ne...? Ne teklifi?"

"İnsanları, birbirimizi sevdiğimize inandıracağımız küçük bir oyun oynayacağız seninle... Benim sevgilimmiş gibi davranacaksın... Senin paraya benim de sekiz aya ihtiyacım var. Madem ölmeyi kabul ediyorsun, bu sekiz ayın sonunda, evlendiğimiz gün öleceksin. Ben de bu fedakarlığın karşılığında sana istediğin parayı vereceğim. Veya... Şimdi, derhal şu kapıdan çıkıp gidebilir, hayatına devam edebilirsin. Her şeyi unutabiliriz..."

"Prenses, anlaşma gereği, yaptığı fedakarlığı anlatamazmış prense... Prens de dahil olmak üzere herkese, kötü adama aşık olduğu yalanını söylemiş prenses. Zaten bir süre prensten ayrı kalmak zorundaymış. Çünkü prens hemen iyileşememiş... Yavaş yavaş iyileşecekmiş... Kötü adam prensesin canını acıtmış. Ona zarar vermiş. İyi davranmamış ona..."

"Kendini kendin öldüreceksin."

"Yapamam!"

"Eğer sen kendini öldürmezsen, ben Anıl'ın tedavi masraflarını ödemem. İkinizden birisinin bugün ölmesi gerekiyor."

"Sen neden öldürmüyorsun beni? İntihar süsü vermek için falan mı?"

"Diyelim öyle... Ya da manyağımdır belki dediğin gibi? Bundan hoşlanıyorumdur, zevk alıyorumdur. Olamaz mı? Fark eder mi? Kafana götür ve çek tetiği!"

"Prens belki kurtarırmış onu ama, prenses kurtarılmak istememiş... Çünkü prenses, kötü adama gerçekten de aşık

olmuş... Bir de aslında, kötü adam, prensesin kahramanıymış... O kötü adam... Prensese, bu hayatta hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yapmış... Sıradan bir genç kıza, prenses olduğunu hissettirmiş. Yani prens için değil, o kötü adam için prensesmiş o genç kız... Prenses de prenses değilmiş yani..."

"Sen neden bu kadar tatlısın? Küçük bir kız çocuğu kadar tatlı hem de... Ve bir o kadar nazlı... Aynı zamanda seksi... Hem de doğal... Gerçek ve naif..."

"Kahraman adam, çok aşık olmuş sıradan genç kıza, o yüzden onu prenses ilan etmiş. O sıradan genç kız ile onun kahramanı olan adam, birbirlerini çok sevmişler. Çok. Birbirlerinin ruh eşleri olmuşlar. Kalpleri bir atmış her zaman. Bir gün prenses, çok uzaklara gitmiş... Ayrı düşmüşler... Ama kahramanı hep hissetmiş yaşadığını. Hep inanmış prensesin yaşadığına. Umut etmiş. Umut ettikçe yaşamış."

"Umut olmadan yaşanmaz. Bakarsın mucize olur... Seninle bir daha karşılaşacağıma asla ihtimal vermezken, yalnızca yaşıyor olman için dua ediyordum. Ve seni bulamadıkça, günden güne umudumu yitiriyordum... Bir baktım, karşımdasın. İyi ki diyorum şimdi, iyi ki inanmaktan vazgeçmemişim."

"Vazgeçebilirdin de..."

"Ölürdüm o zaman. Yaşadığına dair umudum tükenseydi, ben de yaşayamazdım."

Asya susunca, "Masalın sonunda n'olmuş peki?" diye sordum, merakla.

Asya'nın gözbebeklerine hüzün dolmuştu. "Kahraman, prensesi bulmuş... Yaşadığından emin olmuş... İyi olduğundan..." Dudaklarını büzerken, birkaç saniye sessiz kaldı. "Sonra da ölmüş. Prensesin kalbini prensese geri vermiş ve ölmüş. Neden bilmiyorum. Çok saçma ve hüzünlü. Bence böyle olmamalıydı."

Asya'ya sarıldım. Hem sessizliğin sesi, hem de durmuş yağmurdan sonra toprakta oluşan koku, birazcık olsun ruhumun iç ritmini dengelemişti. Annie'nin yanımıza çıktığını

göz ucuyla gördüm. Mecalsizdi ama yine de bana gülümsedi. Henüz Leo da Aydın da gelmemişti ama Annie'ye özel dilimizle nerede olduklarını sorduğumda, Aydın'ın gönderdiği mesajı bana göstermişti.

"Gökhan ve Leo'yla beraber dere yolundayız. Leo'yu oyalıyor Gökhan, aklın kalmasın."

Asya'nın başı göğsümde, elleri belime sarılı ne kadar süre öylece oturduğumuzu bilmiyordum ama artık Begüm'ün sesini duymuyorduk. Belki de Filiz Hala ve Bahar, yeniden sakinleştirici vererek uyumasını sağlamışlardı. Sessizlik hepten içime yayılırken, bu sessizliği bu kez de Noir böldü. Noir'ın havlama sesini duymamızla, hepimizin bakışları kapıya çevrilmişti. Noir ayaklarımın dibine geldi ve deli gibi havlamaya başladı. "Noir? N'oluyor?!" diye sordum. Noir biraz öteye kadar gidiyor, bana bakıyor, yanıma geri geliyor ve yeniden öteye gidiyordu. "Anlamıyorum!" dedim.

"Seni bir yere götürmek istiyor," dedi Asya, şaşkınlıkla. Annie'yle beraber Asya'ya dönmüştük. "Seni çağırıyor yenge."

Ayağa kalktım. Noir ayağa kalkmamla beraber iki kez havladı. Birkaç adım önümdeydi ve fakat telaşlıydı. Annie, "Yalnız gitmesen iyi olur," dedi.

"Bilmiyorum ki..." dedim.

Annie kararsızlıkla etrafa baktı ve "Kapıdaki çocuklardan birini mi alsan yanına?"

"Tanımıyorum onları," dedim.

Noir yeniden, bu kez öfkeyle havlamaya başlayınca, Annie sıkıntılı bir nefes verdi. "Ben geleyim seninle..." dedi.

"Olur," dedim. Asya da panik olmuş gibiydi. "Asya'cık..." dedim, içtenlikle. "Sen içeri gir. Demir'in yanında dur... Olur mu?"

Asya içeri girerken, biz Annie ile beraber Noir'ın peşine takıldık. Konağın kapısından çıktığımızda, Noir biraz ilerideki toprak yola doğru koşmaya başladı. Karanlığın içinde, sessiz fakat kaygan yolun el verdiği kadar hızlı adımlarla Noir'ı takip ediyorduk. "Burası mezarlığa gidiyor," dedi Annie, altı

dakika on yedi saniye sonra. Zorlukla yutkundum. "Noir bizi Bora'ya götürüyor."

Bora'nın, gecenin kör vakti mezarlıkta ne işi vardı diyecektim ama açıkçası hayatımızın o noktasında değildik.

Annie'nin... Beyza'nın ya da, adımları asla sekteye uğramazken, benim içime yayılan bir ürperti vardı. Mezarlıklardan hoşlanmıyordum. Kimsenin mezarlıklara bayıldığını sanmıyordum ama ben hiç sevmiyordum. Üstelik zifiri karanlıktı ve Bora'nın zifiri karanlıktan daha karanlık bir haliyle karşılaşacağımı düşünmek beni geriyordu. Nitekim Beyza'nın telefonunun flaşıyla aydınlattığı yolun ucunda Bora'yı gördüm. Beyza durmamış olsa da ben önümde aşılması güç bariyerler varmışçasına, olduğum yere mıhlanmıştım. Benimle beraber Noir da hareketsiz kalmıştı ve ben ondan aldığım güçle beraber, olduğum yere çökmüştüm. Çöktüğüm yer, Asya'nın biricik babası Bülent'in mezarının önüydü.

Bora, kimin olduğunu göremesem de bildiğim bir mezarın mermer kenarına oturmuş, ayaklarını öne doğru uzatarak mezar taşının köşesine kafasını dayamıştı. Siyah pantolonu ve siyah gömleği çamura bulanmıştı. Oturduğu mezarın üzeri tarumar edilmiş, çiçek tarhı aynı kendi gibi dört bir yana dağılmıştı. Bir elinde dibi çoktan gelmiş bir viski şişesi, diğer elinde ise muhtemelen çiçek tarhının içinde bulduğu dinleme cihazı vardı.

"Ölüden değil, diriden kork demişler..." dedi Bora, sarkastik bir ifadeyle. "Ölün değil ama dirin benim inandığım her şeyi sikip attı Beyza Karabey!" Sarhoş değildi ama ayık olduğunu da söyleyemezdik. "Niye geldin?! Eserinle gurur duymaya mı?!"

"Ben gelmedim, Noir getirdi..." dedi Beyza. Sesi karmakarışık çıkmıştı. Bakışları Bora'nın oturduğu mezar taşına çevrildiğinde, flaş da orayı aydınlatmıştı. Mezar taşında kendi adı yazıyordu ve bu gerçekten de çok korkunçtu.

Bora, Noir'la benim burada olduğumuzun farkında mıydı bilmiyordum. "Bir köpeğin hislerini yabana atmamak lazım..." Bora yeniden konuşunca, Beyza'nın telefonunun flashı Bora'yı görebileceğim aydınlığa konumlanmıştı. Bora'nın dudaklarının kenarında alaylı ama yılgın bir gülümseme vardı. "Üzülür Noir. Özler. Merak eder. Birini sevince, onu önemser. İçgüdüleri gereği sadıktır."

"Bora..." dedi Beyza. Bora ablasının gözlerinin içine baktı. "Özür dilerim..."

Bora, hayatımda duyduğum en acı dolu kahkahayı attı. "Hah!" dedi, hala gülerken. "Sorun değil ya! Affettim!"

"Affetmeni beklemiyorum ki," dedi Beyza. Sesi bir cenaze evinin ziyaretçisi gibi kısık ve elem doluydu. "Affet diye söylemiyorum." Bora, viski şişesinin dibini de kafaya diktiğinde var olan sessizlikte, Beyza'nın bakışları durmaksızın mezar taşına kayıyordu. "Affedilmez, biliyorum. Anlıyorum..."

"Anlıyorsun...." dedi Bora, düşünceli bir tonlamayla. "Annemin ölümünden daha çok üzdü senin ölümün beni, bunu da anlıyor musun?" diye sordu. Viski şişesini mezarın üstüne bırakırken, onun da bakışları mezar taşına çevrilmişti. "Eksildim. Bir parçamı gömdüm buraya. En önemli parçamı. Ablamı." Bora'nın kapkara gözleri, ablasının kendisiyle birebir aynı olan gözlerini buldu. "Senin ablan öldü mü hiç?" diye sordu. Noir kalbimin parçalandığını nasıl anlıyordu bilmiyordum ama yüzümü yalayarak bana yalnız olmadığımı hatırlattı. "Sen, ablanın son bakışlarının gözlerinin önünden hiç gitmemesi ne demek, bunu da anlıyor musun?"

"Bora..." dedi Beyza, acıyla. Elindeki telefonu flaşı etrafı aydınlatacak şekilde, bir başka mezarın kenarına bıraktı ve o mezarın ucuna oturdu. "İnan bana anlıyorum."

"Gülümsedin lan ölürken..." dedi Bora, sanki ablasının ne dediğini duymaz gibi. Ölürken gülümseyen Beyza Karabey'in aksine, Bora'nın kaşları çatılmıştı. "Gülümseyerek yumdun gözlerini... Benden bir söz aldın... Ve öldün." Başını iki yana

sallarken, ablasıyla göz göze geldi. "Neyi dinlerken güldün en çok, söylesene!" dedi. Elindeki dinleme cihazını Beyza'nın ayaklarının dibine fırlattı. "Kaptan olduğumu mu?! Elif'le konuşarak ayrıldığımı mı?! Begüm'ün seni çok özlediğini ama çok kötü olur diye, mezarına gelmesine izin vermediğimi mi?! Bodrum'da Nazlı'yla tanıştığımı mı?! Çok mutlu bir evliliğim olduğunu mu?! Yanı başında olan karımdan getirdiğim selamı mı?!" Mezarın üstündeki boş viski şişesini mermere vurarak kırdı ve bağırdı: "Söylesene! Hangisi daha komikti?!"

"Hiçbiri..." dedi Beyza, gözyaşlarının arasında. "Anlattığın her şey hayallerindi ve bunu senden aldığım için kahroluyordum. Seni, sizi düşünmeden geçirdiğim tek bir saniyem olmadı. Sizi özlemediğim, canımın acımadığı tek bir anım olmadı. Nazlı'yla biraz olsun özlemim dindi, o kadar. Nazlı'yı tanıdığım şu son üç buçuk yılda, biraz olsun sana kavuşmuş gibi oldum, o kadar. Kardeşimin elinden hayallerini aldığım için... Sen eline silah aldığın için... Yapmak zorunda olduğun her şeyin vebali boynumda benim..."

"Ben sana aldığın en büyük vebalin ne olduğunu söyleyeyim!" dedi Bora, oturduğu yerden kalkarken. "Buraya geliyorsun, bak!" Ablasının kolundan tutarak onu da kaldırdı ve *Beyza Karabey* yazılı mezar taşının tam karşısında durmasını sağladı. "Bu mezar taşına bakıyorsun!" Bora, ablasının arkasında duruyor, omuzlarını tutarak hareket etmesini engelliyordu. "Buraya her gelişinde, en sevdiğin arkadaşının adını görüyorsun! Nereye gidersen git, burası sanki senin evinmiş gibi, hep bu mezar taşına dönüyorsun! Nerede olursan ol, aklında hep bu mezar taşı!" Var gücümle Noir'a sarıldığımda, aynı Beyza gibi benim de gözlerimden yaşlar akıyordu. "Ablan ölünce n'oluyor biliyor musun, ablanın öldüğünü hiç unutmuyorsun! Bir an bile! Ve bu mezar taşından nefret ediyorsun! Ama sonra, o nefret ettiğin mezar taşına sarılmak zorunda kalıyorsun, ablana sarılır gibi!"

"Ne söylersen söyle *susacağım* dedim kendime," dedi Beyza. Bora'nın ellerinden kendini kurtardı. "Ama çok ağır anlattıkların." Yüzünü Bora'ya döndü. "Küfretsen daha iyi."

"Daha yeni başladık ama?" dedi Bora, alayla. Ellerini ceplerine soktu. "On koca yılı anlatacağım daha..." Beyza başını iki yana salladı. "Peki. O zaman sen anlat. Mesela şeyi anlat... Ben senin numaranı telefonumdan silemezken, sen bana, nasıl Annie olarak mesaj yazabildin?"

"Yaptığım hiçbir şeyin açıklaması seni tatmin etmeyecek..." dedi Beyza. Gözlerinden akan yaşları sildi. "Ne dersem diyeyim, acın dinmeyecek."

"Mehmet Şahindağ karşıma geçti. Nazlı'yı öldürecekti. Anlatmış ya Gökhan sana... Akabinde bir oyun oynadım... Nazlı'dan uzak durup duramayacağımı, onu buradan gönderdiğimde dayanıp dayanamayacağımı düşünürken... Aklımda bir tek ne vardı, biliyor musun..." Bora'nın sesi de bakışları da bir kurşun kadar keskinleşmişti. "*Ablamın yokluğuna da dayanıyorum...* Sadece bu vardı aklımda. Sadece. Eğer bana bir seçenek sunsalardı, *yaşayacaksın ama benden uzakta yaşayacaksın* olsaydı o seçenek, ben hiç düşünmeden o seçeneği seçerdim. Eğer diğer seçenek senin ölümünse, hiç düşünmeden benden uzakta da olsa yaşamanı isterdim."

"O zamanlar-"

Bora, ablasının konuşmasına izin vermeden kendi devam etmişti: "Ne biliyor musun mesele? Öyle bir ölmüştün ki... Herkes sana kızarken, herkes sana öfkelenirken, herkes senden nefret ederken... Ben hep seni savundum! Hep! Öyle bir direndim ki senin karşında olan herkese, bu elime silah almaktan bile daha çok acı verdi bana! Ve zamanla... Ki on senelik bir zamandan bahsediyoruz... Ben de herkese hak vermeye başladım. O kadar oturmuyordu ki kafamda! O kadar havada sallanıyordu ki her şey! Annemle babamın katiline gitmen, *katili değil* demen, bilmediğim şeyler olduğunu söylemen... O kadar saçmaydı ve o kadar benim ablamın yapacağı şeyler değildi ki... Ama gözümün önünde,

aşk uğruna öldün lan?! Önüme atladın önüme! Sen olmasaydın, ben ölmüştüm şimdi!"

"Sana söyleyecektik..." dedi Beyza. Bora gülümsedi. "Söyleyecektik Bora!" dedi, çaresizlikle. "Bizim planımız, senin o düğüne gelmemen üzerineydi! Söyleyecektik... Ama sen o düğüne geldin. Ben sana mafyadan uzak durmanı, Mehmet'in peşine düşmemeni söyledim. Ama ne bileyim Mehmet'in intikam diye dolanacağını?! Sonra her şey çok karışmış... Ben gözlerimi açtığımda, günler geçmişti... Bebeğimi kaybetme noktasındaydım ve Leo'yu kucağıma alıncaya dek, sen çoktan ilk cinayetini işlemiştin. Gökhan beklediği bir zaman olduğunu söyledi ama sonra, o zaman hiç gelmedi. Ben kaç defa sana söylemeye yeltendim ama Leo'nun hayatını riske atacağımı söylediler ve... Yapamadım. Bora, yapamadım." Beyza, bir kez daha gözlerinden boşalan yaşları sildi. "Oğlumu, Mehmet'e kurban etmekten çok korktum Bora."

"...Gülümsedi bana... 'Dayı olacaksın.' dedi. Önce anlamadım. Sonra elimi tuttu, karnına yerleştirdi. Ancak o an anlamıştım biraz kilo almış olduğunu... Ben de gülümsedim. Gözlerinin içine baktım ablamın... 'Ben senin çocuğuna babalık yaparım, eğer sorun buysa senin için.' dedim... Daha çok gülümsedi. Ben de daha çok gülümsedim. 'Anlamıyorsun Bora, bu bir sorun değil, ben Mehmet'i seviyorum...' dedi. Gözlerinin içi gülüyordu bu cümleyi kurarken..."

Bir yalana inandırılmak neyse de Bora bir değil, iki değil, üç değil, onlarca yalana inandırılmıştı. Ablasını affetmesini çok isterdim ama öte yandan, bunun asla mümkün olmadığını da çok iyi biliyordum. Bora bugün, Beyza sayesinde hayattaydı; o, Bora'nın önüne atladığı için. Bunu bilmek bile Beyza'nın hayatımdaki yerini çok özel kılmaya yetiyordu. Bana abla olmasaydı bile, sırf sevdiğim adamın hayatını kurtardığı için *abla* sayardım Beyza'yı. Ama benim şükrettiğim şey, Bora'ya seneler boyunca yük olmuştu ve içinde kim bilir sustuğu neler vardı. Bu resimde herhangi bir

işim yoktu; dikkat çekmekten korkmasam konağa dönerdim ama sırf hareket ettiğimde varlığımı hatırlayacaklar diye Bülent'in mezarının ucunda hareketsiz oturuyordum.

"Eyvallah," dedi Bora. Sesi toprağın üstüyle altı arasındaki mesafe kadar uzaktı. "Sana ne söylersem söyleyeyim, bir açıklaman olacaktır muhakkak. Oğlun söz konusu." Bakışları bir an için gökyüzüne çevrildi ama sonra ablasını buldu. "Leo ile seni yan yana görünce... Anne olduğunu ancak kavradım." Beyza'nın gözlerinden yaşlar boşalsa bile yüzünde silik bir tebessüm oluşmuştu. "Çok iyi bir evlat yetiştirmişsin. Zehir gibi. Akıllı, düşünceli. Sevgi dolu."

"Sana benziyor," dedi Beyza.

"Olabilir. Çünkü o çocuğun da hayatını sikmişsin..." dedi Bora. İç çekti. "Yalanların içine hapsolmuş."

"Ama yaşadı..." dedi Beyza, kısık bir sesle. "Hayatta kaldı. Sen ve Begüm gibi. Eğer Mehmet, onun Aydın'ın oğlu olduğunu anlasaydı, bu planı yapmasaydık... Siz de, ben de oğlum da... Hiçbirimiz yaşamıyorduk."

"Üstümden kocaman bir yük kalktı," dedi Bora. Ablasının ağzından çıkanları duyuyorsa da duymuyormuş gibi yapıyordu. "En azından bundan sonra, benim yüzümden öldüğünü düşünmeyeceğim..." Beyza, Bora'ya doğru bir adım attığında, Bora bir adım geriye gitmiş ve başını iki yana sallamıştı. "Öldün. Di'li geçmiş zaman..." Ablasını tepeden tırnağa süzdü. "Benim ablam öldü. Mezarı da burada, bak. Senin varlığın, bundan böyle benim için, komple di'li geçmiş zaman." Beyza'nın boğazından kopan hıçkırık geceye yayıldı. "Ama en azından benim yüzümden ölmemiş ya... Artık derin bir nefes alabilirim."

"Ölmedim," dedi Beyza, hıçkırıklarının arasında. "Yaşıyorum." Bora'nın tepkisini önemsemeden, yeniden ona doğru bir adım attı. Bir elini Bora'nın göğsüne yasladı. "Bir kere sarılırsan bana... Yaşadığımı hissedeceksin..."

"Bugüne kadar, kendime çok kez ihanet ettim..." dedi Bora. Sesi pürüzlü ve boğuk çıkmıştı. "Beyza'nın kardeşi Bora'yı, doğduğuna pişman ettim." Gözlerinden yaş akıyor

muydu bilmiyordum ama ağladığını hissettim. "Eğer sesimin tınısı yüksek çıkarsa, küfredersem ya da Begüm gibi şuursuzca davranırsam... Sana saygısızlık edersem... İçimde azıcık olsun bir Bora kaldıysa bile onu da yok etmiş olurum." Beyza, nefesini tutmuş gibi kardeşinin gözlerinin içine bakıyordu. "Sen öldün. Ve ben senin öldüğünü kanıtlamak için, seni öldürüp şu mezara gömmek istiyorum aslında. Kendimi tutuyorum. Kendimi öyle bir tutuyorum ki... Sen öldün, ben Kara oldum ve Kara senden nefret ediyor. Kara, cüzdanında taşıdığı fotoğrafı bile yaktı. Kara, mezarını bile yakardı da... Nazlı seni ablası bellemiş, kafamı karıştırdı. Neyse. Eğer o elini çekmezsen, Bora'nın omzuna bir yük daha yükleyeceksin ve bu yük, benim yüzümden ölmenden bile daha ağır bir yük olacak."

Gece, Bora'nın tüm kelimelerini içine öyle bir çekti ki, Beyza Karabey için bir daha hiçbir zaman güneş doğmayacaktı.

"İstihbarat beni almaya ne zaman gelir?" diye sordu Beyza. Önüne Lion'u kattığını sadece ben mi görüyordum, merak etmiştim. "Cezamı çekeceğim. Yetmez belki ama... Cezamı çekeceğim. Sadece istihbarat beni almaya gelmeden, Leo ile konuşmam gerek." Burnunu çekti. "Senden bir şey istemeye yüzüm yok. Ama Leo'nun şu hayatta, benden sonra gerçekten güvendiği üç kişi var. Gökhan, Çınar ve Nazlı. En azından Gökhan'la Çınar da ben içerideyken, oğlumun yanında olmalılar. Lütfen sadece ne olacaksa bana olsun."

"Gökhan, Leo'nun hayatında olmayacak..." dedi Bora, kendinden emin bir tavırla. "Her ne kadar şu an beraber olsalar da, beraber oldukları son saatler. Bilemedin son günler."

"Bora-"

"Son sözümü söyledim..." dedi Bora. İçine derin bir nefes çekti ve birkaç adımla ablasının karşısından çekilip, Beyza Karabey'in mezarının ucuna oturdu. Yere eğildi ve yerden aldığı sigara paketinden bir tane sigara çıkartıp dudaklarına

götürdü. "Hay! Sikeyim!" dedi, kendi kendine. Beyza ne yapacağını bilemez gibi etrafına baktı, sonra da diğer mezarın yanına oturdu. Bora sigarasını yaktığında, Beyza da eğildi ve yerdeki paketten bir sigara aldı. Bora göz ucuyla ablasına baktı, sigara içmesine şaşırdığının farkındaydım.

Beyza içine çektiği dumanla beraber öksürünce, Bora alayla, "Ne o, ayrılık anını geciktiren sevgili gibi, ben yaktım diye sigara mı yaktın? İçemiyorsun bile?" dedi.

Beyza sessiz kaldı ve sigarasını içmeye devam etti. Bora, bana anlatmasını her zaman delice arzuladığım ablasıyla yan yana, gecenin kör vakti bir mezarlıkta oturup sigara içiyordu ve ben bu manzarayı algılamakta zorlanıyordum. Bundan dört yıl önce, Bora ablasını kaybetmiş, hayatında sadece kardeşi kalmış biriydi ve İngiltere'ye, Begüm'ün yanına gitmişti. Ona, beni anlatmıştı. Dört sene önce, ikisini de böyle görmeyi asla düşleyemezdim ama bugün, artık ablası da vardı ama hiçbir şey hayal ettiğim gibi değildi. Yanlarına gitsem, ortalarına otursam, ikisine de sarılsam; onlar da birbirlerine sarılmış olurlar mıydı?

"İstihbarat beni almaya ne zaman gelir?" diye sordu Beyza, yine.

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Birkaç gün idare ederim onları."

"Burası güvenli biliyorum ama Leo'yla baş başa kalmam lazım," dedi Beyza. İçine efkarlı bir dumanı çekerken yine öksürmüştü. "Kaosun ortasında konuşamam Leo ile. Bir de herhangi bir şeye şahit olsun istemiyorum. Aydın, iyi bir manevrayla kaçırdı Begüm'ün şerrinden Leo'yu ama her an bunu kovalayamaz. Kovalayamayız. Hem Aydın meselesi de var. Babasının Aydın olduğunu söylememiz gerek ona. Tüm bunları konuşurken, etrafımda Begüm'ün olması dikkat dağıtır. Leo'dan da nefret ediyor gibi duruyor ve oğluma da bağırırsa-"

"Saçmalama," diye lafını kesti Bora, Beyza'nın. "O kadar da değil." Beyza bakışlarını Bora'ya çevirmişti. "Begüm'ü ciddiye alma. Sinir krizi geçiriyordu. Her dakika sana

bağıracak ya da saldıracak değil. Bir yerde idrak edecektir durumu. Yaptıklarını onaylamıyorum asla ama anlıyorum. Olağan bir şeydi yaşanan."

"Yine de biz gitsek iyi olur," dedi Beyza.

"Sen bilirsin," dedi Bora, doğrudan. Sigarasını üfledikten sonra yüzünü ablasına döndü. "Gökhan sana bir yer bulur mutlaka. Siz benden yardım isteyince Leo için, benim kurduğum güvenlik bariyerlerine muhtaçsınız diye düşünmüştüm."

"Muhtacız zaten," dedi Beyza.

"N'aptı Aydın sana?" diye sordu Bora, dan diye. Beyza sigara dumanını içine çekmeye çalışırken kendisine sorulan soruyla beraber, gene öksürmeye başlamıştı. "N'aptı da Aydın'dan yardım istemedin?"

"Kırgınsın," dedi Beyza. Bora bakışlarını ablasından çekti. "Gökhan'dan yardım istediğim için... Değil mi?" Bora hiçbir şey söylemeden sigarasını içmeye devam ederken, "Üzgünüm," diye ekledi Beyza. "Ben sadece seni mafyadan korumak istemiştim. Çünkü sen bu işlere bulaşamazdın. Sen Ahmet Karabey'in oğluydun. Eğer beni korumak için herhangi bir şey yapsaydın, eline silah alsaydın, sonun olurdum. Bunu biliyordum. O yüzden Gökhan'dan yardım istemiştim. Sen göz önündeydin ama Gökhan değildi. Gökhan bu işlerin etrafından dolanabilirdi. Ama sen Mehmet'i karşına aldığın an mafya ilan edilirdin. Babamın bütün düşmanları, senin düşmanların olurdu. Sen hiç kirlenme istedim... Biliyorum, şimdi bunlar sana çok ironik geliyor ama... Benim tek niyetim senin temiz kalmandı. O yüzden seni değil de Gökhan'ı aradım Bora. Bizim seninle birbirimizden ayrılmamız daha zordu. Eğer Mehmet'in bana yaptıklarını sana anlatsaydım, sen hiçbir şey düşünmeden, o en temiz halinle bile Mehmet'i öldürürdün, biliyordum. Çünkü sen... Benim için..."

"Ölürdüm de öldürürdüm de..." diye tamamladı Bora, ablasının cümlesini. Kapkara gözlerini ablasının gözlerine dikti. "Elime asla silah almayacağımı söylemiştim babama...

Hatırlıyor musun o da bana, '*Peki ya kardeşlerin için?'* diye sormuştu. Ben de 'A*blam için de kardeşim için de ölürüm de öldürürüm de ama mafya olmayacağım,'* demiştim. Başkası olsa sarılır kardeşine, *helal olsun sana* falan der ama sen benim ağzıma sıçmıştın." Boğazından neşesiz de olsa minik bir kahkaha koptu. "Hayır, bir de babamın yanında. '*Ne biçim konuşuyorsun ya sen, kimden öğrendin bu mafya jargonunu? Kim için olursa olsun, ölmeyeceksin de öldürmeyeceksin de!'* demiştin. Ne zaman bir ölüm emri versem, ne zaman bir cinayet işlesem, kalbime üşüştü cümlelerin. Allah'tan hakkını helal etmeyeceğini söylemedin." Başını omzunun üzerinden geriye çevirdiğinde, Beyza'nın oturduğu mezarın sahibini anlamıştım. "Kusura bakma anne ama sana da sitemim çok. Nasılsa artık her şeyi duydun."

"Annemin hakkı sana helal," dedi Beyza, yumuşacık bir sesle.

"Nereden biliyorsun," dedi Bora. Sesinde acısını gizlemeye çalıştığı bir alay vardı. "On yıldır yanında mıydın?"

"Anneyim, oradan biliyorum..." dedi Beyza. Bora, ablasının gözlerinin içine baktı. "Bir annenin, evladına hakkını helal etmemesi belki mümkündür tabii ama... Seninle sadece gurur duyabilir. Sen ne yaptıysan, sevdiklerin için yaptın. Mecbur olduğun için. Sana öğretilen de değil, dayatılan bir hayat vardı Bora. Annem de farkındaydı bunun. Sadece kendince engel olmak istedi, hepsi bu. Olamadı." Beyza'nın sesi titriyordu. "Bazen ne yaparsan yap, olmaz. Bunu çok iyi biliyorum. Ama ben, seninle nasıl gurur duyuyorsam... Annem de gurur duyuyor, eminim." Beyza ilk kez ağlamıyordu, hatta Bora'yla karşı karşıya geldiğinden beri sürekli ağlıyordu ama ilk kez ağlamaktan konuşamıyordu. Kesik kesikti kelimeleri. "Sen bu mezara gelip hayatını anlatamadıkça... Ben sana *sakın utanma* demek istedim. Diyemedim. Ama senin ne benden ne de herhangi birinden... Kimseden utanmana gerek yok. Utanması

gereken insanlar biziz. Annem bile utanabilir sana o mektubu yazdığı için ama sen utanma."

"*Fahişe*," dedi Bora. Beyza, birden kesilen nefesiyle beraber Bora'ya bakakaldı. Bora üç saniye ablasının yüzüne baktı ve "Neden bu kelime canını yakıyor?" diye sordu.

Beyza oturduğu yerden hızla kalkarken, etrafına baktı. Ucunu yere sürdüğü izmariti nereye atacağını bilememiş gibiydi. "N'apayım bunu?" diye sordu, Bora'ya. Bora yalnızca ablasının yüzüne bakıyordu. Beyza eğildi ve yerdeki paketi alıp, izmariti içine koydu. Bora ablasının hareketlerini izliyordu. "Ben gideyim artık. Leo dönmüştür belki. Beni merak eder." Beyza henüz bana doğru iki adım atmıştı ki, Bora oturduğu yerden kalktı ve ablasının kolundan tutup onu durdurdu. "Gitmem lazım!" dedi Beyza. Sesinin ilk kez böylesine sert çıktığının, belki de farkında bile değildi.

"Bana gelmedin, Gökhan'a gittin... Ama neden Aydın değil, bilmem lazım," dedi Bora. Beyza başını hızla iki yana salladı. "Nasılsa öğrenirim ben ama... Sana bir defalığına, bana dürüst olma şansı veriyorum. Hatırımda şimdiki halinle kalacaksın. İster bana anlat, ister sırtını dön git."

Beyza zorlukla nefes aldı. "Benden bunu isteme," dedi. Kalbindeki sıkışma bana kadar geçiyordu ve Bora bunu gördükçe daha çok merak ediyordu. "Boş ver. Yaşandı, geçti, bitti."

"Lütfen," dedi Bora.

Beyza'nın kayıtsız kalamadığı bu rica, içine kesik de olsa bir nefes çekmesine sebep olmuştu. "Anlatacak çok bir şey yok..." dedi, yavaşça. Bora, ablasının kolundan elini çekti. "Beraber olduk. Birden bire. Ertesi gün de buna bir anlam yüklememem gerektiğini izah etti. Hepsi bu."

"*Fahişe*, ne alaka?" diye sordu Bora.

Beyza öfkeyle, "Şu kelimeyi kullanıp durma!" diye bağırdı. Bora şaşkınlıkla gözlerini kısmıştı. "Tekrarlamak istiyorsam, birkaç fahişeyle takıldığı otele beni götürebilirmiş, bana bunu söyledi tamam mı?!" diye bağırdı. Bora'nın dudakları bir miktar açılırken, Noir'a sıkı sıkıya sarılmıştım. Bora şoka

girmiş gibi ablasına bakarken, Beyza Karabey avaz avaz bağırıyordu ve sesi tüylerimi diken diken ediyordu. "Beni bozmazsa tabii! Ha, geceyle gündüzü ayırmalıymışım ama! Bir anlık gaflet olduğunu söyledi! Bu, tamam mı?! Bu! Bu kadar! Şu kelimeyi kullanmayın, anladınız mı?! Duymaktan nefret ediyorum o kelimeyi tamam mı?! Zoruma gidiyor! Zoruma gidiyor çünkü... Ben fahişe değildim, anladın mı?!"

Zangır zangır titreyen bedenini taşıyamayan ayakları iflas edince, Beyza dizlerinin üzerine çökmüştü. Hüngür hüngür ağlamaya devam ederken, bir yandan da içinde tuttuğu ne varsa haykırıyordu. Sesi gecenin içinde patlarken, çamurlu toprağın üstünde, can çekiyormuş gibi kıvranıyordu.

"Biz Aydın'la imkansızdık! Aydın yüzünden imkansızdık! Aydın korkağın tekiydi! Zaten ben de Mehmet'i seviyordum! Mehmet'in manyak olduğunu bilmiyordum, babam babasını falan öldürmüştü, ayrılmıştık! Ben siktir olup gidecektim Türkiye'den! Ama o gece Aydın odama geldi! Bana beni istediğini söyledi ve ben de kendime engel olamadım! Allah kahretsin! Kendime de hislerime de engel olamadım!"

Bora'nın bakışları ilk kez gözlerimi buldu. Ne yapması gerektiğini sorar gibi yüzüme bakıyordu. Ona hiçbir şey söyleyemedim ama Beyza acı içinde bir çığlık attığında, Bora da dizlerinin üzerine çöküverdi. Yüzünden silemediği şaşkınlıkla, avaz avaz bağırarak ağlayan ablasına bakıyordu. Bir eli havalandı, ablasının yerlere değen uzun siyah saçlarına dokunmakla dokunmamak arasında gidip geldiğini gördüm. Belki Kara ile Bora arasında sıkışıp kaldığı nice andan birini yaşıyordu ama bana kalırsa, en zoru da buydu. Ne hissederse hissetsin, bir zamanlar da olsa onun kutsalı Beyza Karabey'di ve o zamanlarda yaşadığı bir şeye kalbini kapatamazdı.

"Çok pişmanım! O gece hiç yaşanmasaydı eğer, şimdi bugün, burada, bana bunları söylemiyordun! Ben tedbirimi aldım! Ama ben buna rağmen hamile kaldım! Mehmet beni kardeşlerimle tehdit etti ve ben ona giderken, Leo'ya hamile olduğumu bilmiyordum! Hamile olduğumu bildiği halde

dövdü beni! Ağzımdan burnumdan kan gelinceye dek dövdü! Kimsem yoktu! Hiç kimsem yoktu bebeğimden başka! Bebeğimin babası da yoktu! Sen Begüm'e sarılıyordun ama benim sarılacak kimsem yoktu! Bebeğimden başka kimsem yoktu! Senin adını sayıklıyormuşum! O kadar dayak yiyormuşum ama sonra senin adını sayıklıyormuşum!"

Bora'nın bir eli, ablasının saçlarına nihayet değdiğinde, Beyza daha çok ağlayarak, yüzünü Bora'nın dizlerine gömmüştü.

"Sırf ben senin adını sayıklıyorum diye seni öldürecekti! Gökhan'ı aramasaydım seni öldürecekti! Başka kimsem yoktu! Bebeğimden başka kimsem yoktu! Bebeğim olmasaydı yemin ederim beni öldürmesine izin verirdim! Başka da kimsem yoktu!"

"Ben... var...dım..." dedi Bora, titreyen sesiyle. Eli kıpırtısızca ablasının saçlarında duruyordu. "Ben vardım... Ne demek kimsem yoktu?! Ben vardım! Kardeşin vardı!"

"Ben senin ablandım!" diye bağırdı Beyza Karabey. Yüzünü Bora'nın dizlerinden kaldırdığında, Bora elini ablasının saçlarından çekmek zorunda kalmıştı. "Ben seni korumak istedim! Ben seni ateşe atamazdım! Ben seni ateşe atmak istemedim! Tedavisini yarım bırakan bir manyakmış! Koskoca bir ÖRGÜT'ü varmış! Tanıdığım, tanıdığımız adam değilmiş! Babam haklıymış! Allah kahretsin ki babam haklıymış! Ben seni onun karşısına nasıl çıkartacaktım?! Ben sana bir şey olacak diye çok korktum! Benim karnımdaki bebekten ne farkın vardı ki senin, sen de benim canımdın! Seni durduramazdım! Sen öldürürdün Mehmet'i! Tırnağımın ucuna zarar verdiğini bilseydin, öldürürdün Mehmet'i sen!"

"Öldürseydim... Bambaşka şekillerde mahvolsaydı hayatlarımız..." dedi Bora. Beyza'nın ağlarken sarsılan omuzları, Bora'nın da gözlerini doldurmuştu. "Ama bana, kardeş acısı yaşatmasaydın... Olmaz mıydı... Yine aynı yere gelseydik, ama böyle gelmeseydik..."

"Bilemezdim!" diye bağırdı Beyza. Ellerini sertçe toprağa vuruyordu. "Allah kahretsin bilemezdim! Bu işlerin içine zaten girmek zorunda olduğunu bilemezdim! Ben çok mu mutluydum?! Yabancıların arasında kaybolurken, seni ne kadar çok özledim biliyor musun?! Bana hediye ettiğin bilekliği kolumdan çıkaramazken, benim varlığımı hissetmen için dua ettim hep!"

"Bu işlerin içine girdiğimde arasaydın o zaman?! On yıl beklemek zorunda mıydın?! Daha erken gelseydin! Daha erken çıksaydın karşıma!" dedi Bora.

"Kolay mıydı bu?!" diye bağırdı Beyza. Her bir cümlesinden sonra boğazından feryatlar kopuyordu. "Sen benim mezarıma ne zaman gelsen, ben öldüm öldüm dirildim! Gökhan ne zaman, senin bizi affetmeyeceğini söylese, kalbim durdu! *Ablası onun içinde çok güzel, bırak güzel kalsın hiç karşısına çıkma artık*, dediğinde de öldüm! Ben yaşıyorum ama her an ölüyorum Bora!"

"Bana ölmekten bahsedemezsin..." dedi Bora.

"Haklısın!" diye bağırdı Beyza. Tırnaklarını çamura geçirdi. "Baksana şu halime! Ne abla olabildim, ne anne olabildim! Herkesin hayatını mahvettim! Herkesi öldürdüm! Benim oğlum yaşadı diye o kadar çok insan öldü ki! Ben artık dayanamıyorum! N'olur Leo'yu buradan götüreyim, onunla konuşayım, sonra beni İstihbarat'a teslim et!" Bora'nın yakasına yapıştı. "Allah aşkına! Yalvarıyorum! İçeri gireyim! Nefes almaya tahammül edemiyorum artık! Dindir acımı! Dindir acımı n'olur, dayanamıyorum! Beni öldür diye yalvarmayacağım ben sana! Kendimi de öldürmeyeceğim! Son nefesime kadar acı çekeceğim, bana müstahak bu! Ama n'olur içeri gireyim, orada olmayı hak ediyorum! N'olur çok canım yanıyor! N'olur!"

Bora, ablasının kolundan tutup da başını göğsüne çektiğinde, Beyza'nın hıçkırıklarının da şiddeti artmıştı. Bora'nın bir eli ablasının başına, bir eli de sırtına kenetlendi. Beyza, Bora'nın yanına otururken, Bora ayaklarını öne doğru uzattı ve sırtını annesiyle babasının ayak ucundaki mermere

yasladı. Beyza'nın acısının dinmesi çok ama çok zordu ve fakat adım kadar emindim ki sırtındaki ve saçları arasındaki esmer, ince ve uzun parmaklar, biraz olsun ona iyi geliyordu. Bir eli hala Bora'nın yakasındaydı ama sanki Bora'nın yakasını bıraksa, düşerdi. Bora'nın ablasına sarılması, Beyza'nın uyanmaktan korktuğu çok güzel bir rüya gibi olmalıydı ve ben bile içime derin bir nefes çekmiştim. Acının, kederin, gecenin ve çamurun içinde bile öyle güzellerdi ki Betül Karabey ile Ahmet Karabey'in topraklarına rahmet gittiğine emindim. Bu belki birden bire gelişen bir andı, belki bir daha tekrarlanmazdı ama fark etmez, bir kerecik olsun yaşanması bile mucizeydi.

Bora'nın, ablasının saçlarının kokusunu içine çektiğine yemin edebilirdim ama ispatlayabilir miydim, bundan hiç emin değildim. Beyza, kolları kardeşinin beline dolanmış, başı göğsünde ağlamaya devam ediyordu. Bora belki ablasının gözyaşlarını silemiyordu ama o da ablasıyla beraber ağlıyordu. İç çektim. Yanlarına gitmem çok yanlıştı, bu hiç değilse Beyza'nın çok uzun zamandır beklediği bir kavuşma anıydı ama ben de ikisine birden sarılmayı çok ama çok istiyordum. Beyza Karabey'in yaşadığını öğrendiğim günden beri, ben de bu anın hayaliyle yaşıyordum, yanlarında olmak benim de hakkım değil miydi? Yine de oturduğum yerde oturdum ve Bora ile Beyza'ya sarılır gibi Noir'a sarıldım. Eğer onların yanına gidersem, gerçek dünyaya dönerler ve birbirlerinden ayrılırlardı ve belki de bir daha hiç böyle bir an yaşayamazlardı.

Ne kadar olduğunu bilmediğim ve anın büyüsü bozulmasın diye saymadığım dakikalar sonra, Bora'nın bakışları gözlerimi buldu. Başını usulca eğdi ve yanlarına gelmemi işaret etti. Bülent'in mezarının ucundan kalkarken, neredeyse düşecektim ve Bora bunu görünce, refleksif bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Hızlı adımlarla yanlarına vardım ve Bora'nın diğer tarafına geçtim. Noir da peşimden gelmiş ama yanımıza yaklaşmamıştı. Bora elini ablasının saçları arasından çekti. Kolunu benim omzuma attığında, Beyza'nın

hıçkırıkları kesik iç çekişlere dönüşmüştü. Beyza başını Bora'nın göğsünden kaldırdı ve bana baktı. Bora, iki elini bana dolarken, omzuna başımı koydum. Bir elimi Bora'nın beline sardım, diğer elimle de Beyza'nın elini tutup, elimizi Bora'nın kucağına yerleştirdim. Bora yüzünü ablasından ters tarafa dönmüş, çenesini başıma yerleştirmişti ama zaten Beyza da Bora'ya değil, tam karşıdaki mezar taşının sırtına bakıyordu. Mezar taşında ise *Reşat Karabey* yazıyordu. Bora da Beyza da birbirleriyle göz göze gelmekten kaçıyorlardı ama önemli değildi; bu anı yaşanmamış saysalar bile ben tüm benliğime kaydetmiştim.

"Ben..." dedim, sessizce. Beyza'nın bakışları bana çevrilirken, Bora çenesini başımın üzerinden kaldırmadan, kollarımı okşamaya başlamıştı. "Dört sene önce bugün, yanlışlıkla, senin hediye ettiğin at biblosunu kırmıştım." Bora'nın yüz ifadesini bilmiyordum ama Beyza ıslak gözlerine rağmen gülümsemişti. "Kafası kopmuştu sadece. Sonra Bora yapıştırdı kafasını. Ama ben sonra yine kırmışım, onu hatırlamıyorum. İyi ki yaşıyorsun ve ben senin sayende, unutulmaz bir sevgililer günü hediyesi verdim Bora'ya. Aynısından buldun ya bana. Çok teşekkür ederim. Sırf bu yüzden bile, yaşadığın için çok teşekkür ederim." Beyza elimi hafifçe *bir şey değil* der gibi sıktı ve sonra da bıraktı. Oturduğu yerden kalktı. "Nereye?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Leo'da kaldı aklım..." dedi.

Başımı Bora'nın omzundan kaldırdım. "Biz de gidelim... Mezarlıktayız şu an ve bu hiç hoşuma gitmiyor..." dedim. Bora usulca kafasını salladı. "Zaten üstün başın sırılsıklamdı, böylece durdun soğukta! Hasta olacaksın kesin!" dedim. Bora, beyaz kazağımın üstündeki iğneyi fark edince, dikkatle iğneye baktı. Akabinde bakışları sorar gibi yüzümü buldu. "Annenin broşu," dedim, önce. "Gidelim, bizi dinliyorlarmış gibi hissediyorum," dedim, sonra da.

Bora, benden evvel davranarak ayağa kalktı ve elini, kalkmam için bana uzattı. Beyza önden ilerlerken, Noir da

onun yanına varmıştı. Bora elimi bırakmadı, avucunda tuttu ve biz de yürümeye başladık.

"Neden, sevdiğin kadını öldürmek isteyecekler, bilmiyorum... Ama... Senin beni öldürmeyip öldü göstermen, yurt dışına göndermen, senin için büyük bir risk... Bu riski benim için göze almayabilirdin. Beni hiç tanımamana rağmen... Ben birden çok kere yaşamaktan vazgeçerken, sen benim ölmeme izin vermedin. Komik ama... Ve biliyorum, asla izin vermezsin de."

"Vermem."

Aslında Bora'yla el ele yürümek yerine, ona kızmam, bağırmam çağırmam gerekirdi. Ablasıyla yaptığı gibi, benim de onunla yüzleşmem gerekirdi. Sonu nereye varırsa varsın kavga etmem gerekirdi ama ben tüm bunlar yerine onunla el ele yürüyordum. Odamıza gidelim, sıcacık bir banyo yapalım, sonra da beraber uyuyalım istiyordum.

Çünkü, dört yıl önce bugün, 11 Mart'ta onun da bana söylediği gibi, *bugün* ona *kızasım yoktu.*

Aksine, bugün onu sadece sevesim, çok sevesim, bağrıma basasım ve kokusu burnumdayken, kalbinin üstünde yatasım vardı.

♠

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Bir sonraki bölüm 8 Kasım'da.

Bizim evrenimizdeki 8 Kasım'ın, Maça Kızı 8 evreniyle harmanladığı bir bölüm olacak. Ve bu bölümün hakkını, tarih bu kadar yakınken, 8 Kasım'da vermek gerekir diye düşündüm ve o zamana dek beklemek istedim.

8 Kasım'a dek kendinize iyi bakın.

Hepinizi çok seviyorum! □□

143.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Bazılarınızın da bildiği üzere, uzun zamandır hem Sadakatsiz hem de Maça Kızı 8 ile beraber yürüttüğüm yoğun bir mesaideyim. Fakat bu ara bazı başka şeyler de yaşıyorum ve zamanı asla yetiremediğim için, bölüm günlerimizle alakalı ufak bir değişikliğe gitmek durumundayım:

Bundan böyle, Maça Kızı 8'i iki haftada bir yayınlayacağım.

Bir sonraki bölüm tarihimiz, 19 Kasım 2021.

İki haftada bir Cuma günleri, beraber olmaya devam edeceğiz.

Sizleri seviyorum ve anlayışınıza sığınıyorum.

Kalp.

♠

Aslında Bora'yla el ele yürümek yerine, ona kızmam, bağırmam çağırmam gerekirdi. Ablasıyla yaptığı gibi, benim de onunla yüzleşmem gerekirdi. Sonu nereye varırsa varsın kavga etmem gerekirdi ama ben tüm bunlar yerine onunla el ele yürüyordum. Odamıza gidelim, sıcacık bir banyo yapalım, sonra da beraber uyuyalım istiyordum.

Çünkü, dört yıl önce bugün, 11 Mart'ta onun da bana söylediği gibi, *bugün* ona *kızasım yoktu.*

Aksine, bugün onu sadece sevesim, çok sevesim, bağrıma basasım ve kokusu burnumdayken, kalbinin üstünde yatasım vardı.

Konağın kapısından içeriye girdiğimizde, Bahar ve Sergio'nun arasında oturan Leo fırladı ve annesine doğru koştu. "Anne sana n'oldu?!" dedi, şaşkınlıkla. Annie'nin

tepeden tırnağa çamura bulanmasını yadırgadığı her halinden belliydi. Bakışları Bora'ya çevrildi. Onun da annesinden bir farkının olmadığını görünce kaşlarını çattı. Benim pantolonum da çamurdan nasibini aldığından, "N'aptınız siz?" diye sordu.

Bora ise Leo'ya herhangi bir cevap vermeden, "Senin köye gelmemen gerekiyordu?" dedi Sergio'ya. Bahar'a üstten, burada Sergio ile oturmasından hoşlanmadığı belli bir bakış attı. "Kardeşin nerede?"

"Abisiyle," dedi Çınar Akbulut, ayağa kalkarken. "Leo'nun yanında da tanıdığı birinin olması gerekiyordu..."

"Arabayı hazırlayın," dedi Bora, kapının önündeki adamlara. Beyza'ya döndü. "Eşyalarınızı alın, arabaya binin."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Beyza, şaşkınlıkla.

Bora, ablasının sorusunu da duymazdan geldi. "Aydın beni beklesin!" dedi, Çınar'a. İşaret parmağını kaldırdı. "Kardeşin de! Burada beni beklesinler!"

Leo, Bora'nın ne dediğini anlamıyordu ama mimiklerini ve hareketlerini okuyabiliyor, okuyabildiği şeylerden de hoşlanmıyordu. Annesi ise bana bakıyordu, ne yapması gerektiğini sorar gibi. Bilmiyordum. Artık ben de ne yapılması gerektiğini bilmiyordum. Biraz olsun sakinleştiğini sandığım Bora, yine pimi çekilmiş bomba gibi davranıyordu ve ben doğru olanın ne olduğunu bilemeyecek kadar gergin hissediyordum.

"Gidip eşyalarınızı alsana!" diye bağırdı Bora, Beyza'ya.

"Sesinin tınısına dikkat et!" diye bağırdı Leo, Bora'ya.

"Bebeğim tamam," dedi Annie, hızla. Eğildi ve oğlunun saçlarını okşadı. "Sorun yok..."

"Anne neden sana bağırıp duruyor herkes?!" dedi Leo, sertçe. Ellerini annesinin omzuna koydu. "Gidelim buradan!"

"Gidiyoruz," dedi Annie, sıcacık bir ifadeyle. Bakışları Bora'yı bulup yeniden oğluna çevrildi. "Bekle burada, hemen geliyorum Leo."

Beyza ayağa kalktı, odasına doğru ilerleyecekken, Begüm dışarı çıkmıştı. İki kardeşin yeniden göz göze gelişi hem

özlem hem de nefret yüklüydü. Beyza durmadan dümdüz içeri ilerlerken, Begüm bizim yanımıza geldi. Abisini baştan aşağı süzerken, alaylı bir tavırla, "Mezarlıktan mı geliyorsun?" diye sordu.

"Kısa bir işim var, döneceğim..." dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. Bir adım atıp Begüm'e yaklaştı. "Seninle de konuşacağız döndüğümde. Bekle sen." Her ne kadar ifadesiz de olsa, sesindeki uyarı dolu tınıyı seçmek mümkündü.

"Ne konuşacağız?" diye sordu Begüm. Güldü. "Ablanın hayat hikayesini dinlemeyeceğim, onu bil de..." Çınar Akbulut'a döndü. "Sana da helal olsun Çınar Abi... Karabey soyadı olan herkesi kaçırıp saklamışsın... Beyza, Naz... Annemle babam da çıkar mı bir yerlerden?" Bahar'a kısa bir bakış attı. "Amcam... Yengem falan?"

"Niye sürekli benim üstüme oynuyorsun?" diye sordu Bahar, bıkkın bir tavırla. Ayağa kalktı. "Yanına yancı arıyorsan, ben değilim o."

"Sergio," dedi Leo, üzüntüyle. "Ben hiçbir şey anlamamaktan çok sıkıldım."

"Haklısın aslan adam..." dedi Sergio. Leo'nun kafasını sevdi. "Ama anadillerinde... Dilimizde konuşuyoruz."

"Ben dönene kadar sakinleşmeye bak," dedi Bora, Begüm'e. Bakışlarındaki ve sesindeki keskin ifade, Begüm'ün kaşlarının daha çok çatılmasına sebep oluyordu. "Döndüğümde kıyamet kopacak, sen de bu kıyametin içinde arada kaynama diye uyarıyorum seni!"

"Nereye götürüyorsun onları?" diye sordu Begüm.

"N'apacaksın, sen de mi geleceksin?" diye sordu Bora. Beyza'nın elinde valiziyle dışarı çıktığını görünce bana döndü. "Hadi," dedi. Arabaya yürümeden evvel de "Sen de siktir git bu köyden Çınar!" diye ekledi.

Sergio ile göz göze geldiğimizde, Bora'ya aldırış etmediğini göstermek ister gibi, bana göz kırpmıştı. "Haberleşiriz," dedim, yine. Sanki bunu demesem, tüm irtibatımızı kaybedecektik. Sergio başını salladığında arabaya yürüdüm. Bora çoktan binmişti. Yan koltuğuna

oturdum. Annie'nin elindeki bavulu Bora'nın bir adamı almıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Leo, arabaya bindiğinde. Bora arabayı çalıştırdı ve köyden çıktık. "Senin üstün başın pis... Bir de çok uzaklaşmamamız lazım, babam bizi bulamaz yoksa."

Beyza derin bir nefes verirken, "Nereye gidiyoruz Bora?" diye sordu.

Bora ablasıyla konuşmak istemediğini belli edercesine bir şarkı açtı.

"Dust in the Wind."

Ben onu vurduktan sonra, Maçahel'de geçirdiğimiz günlerin birinde, bu şarkıyı dinlerken, "*Ablamın çok sevdiği bir şarkıydı..."* demişti. İçinde bulunduğumuz koşullar gereği onu duymazdan gelmem gerekse de yüzünde öyle yarım kalmış bir gülümseme vardı ki, gözlerimi gözlerinden çekememiştim. "*Bazı şarkılar, duymak istemediklerini söylüyorlar sana. Bu da öyle bir şarkı. Ne zaman bu şarkıyı dinlesem, ablamın öldüğünü yeniden hatırlıyorum. Zaten şarkı buna çok müsait... Rüzgarda bir toz olmak... Koskoca denizde bir su damlası ya da... Hayatın ellerimizden kayıp gidişi, yalnızca bir an. Ölüm, sadece bir an Nazlı. Sevdiklerimizin ölümü, sadece bir an. Varlar ve yoklar. And all your money won't another minute buy... Bir dakika dahi satın alamazsın. Alamıyorsun. Ablamı bir dakika daha görebilmek için neler vermezdim. Tüm servetimi geçtim, canımı bile verirdim. Birkaç bir şey var, ona söylemek istediğim, söyleyemediğim."*

"Mesela?" diye sormuştum.

"Mesela onu sevdiğimi..." demişti. *"Çok sevdiğimi..."* Gözlerinin dolu doluluğuna şaşırsam da bununla alakalı herhangi bir yorumda bulunmamış, ablasını çok özledi herhalde diye düşünmüştüm. *"Zaten ben, sevdiğimi söylemek konusunda biraz ketummuşum. Çok sonradan anladım bunu."*

"Sevmediğini söylemek konusunda da..." demiştim, iğneleyici bir tavırla. Yüzüme öyle bir bakmıştı ki açıklama yapma gereği duymuştum. *"Bana, beni sevmediğini söylemeyi atladın ya... Onu diyorum..."*

"Anladım Nazlı," demişti. İçine derin bir nefes çekmiş ve bakışlarını pencereden dışarıya, çınar ağacına çevirmişti. *"Hayat bile bazen sana bir dakika vermiyor ama ben gidip, iki dakika talep etmiştim..."*

Bob'u kastettiğini o gün anlamadığım için, *"Ne iki dakikası?"* diye sormuştum ama herhangi bir cevap vermemiş, sessizliğe bürünmüştü.

"*Nazlı,"* demişti, şarkı hala çalıyorken. *"Yaptığımız ateşkese tutun ve hayatta oluşunun kıymetini bil. Yaşamak çok güzel bir şey. Benim ablam aşk uğruna öldü. Bir an vardı, bir an ise yoktu. Bana sorsalardı, yaşaması için senden uzak durmasına katlanır mıydın deselerdi, katlanırım derdim. O yüzden, 8 Kasım'da buradan gittiğinde, dönüp arkana bakma. Aşk, deme. Özleme. Hiç kimseyi özleme. Toprağın altında değil, üstünde olduğun için şükret ve yaşa hayatını. N'olur."*

"Ablanın aşk uğruna ölmesine saygı duyuyorum," demiştim, kaşlarımı kaldırarak. *"Ben de Anıl uğruna ölseydim keşke."*

"Söylemek istediğim bu işte," demişti, yeniden gözlerini gözlerimle birleştirdiğinde. *"Benim için ölme."*

"Senin için niye öleyim ya?" diye terslemiştim Bora'yı. *"Olsa olsa senin yüzünden ölmek olur o! Ben senin beni sevmediğini öğrendiğimden beri, değil senin için ölmek, kılım kıpırdamıyor! Sen, uğruna ölünecek bir adam değilsin! Ablan da yazık etmiş kendisine! Keşke atlamasaymış önüne senin, keşke sen ölseymişsin de o yaşasaymış!"*

"Keşke Nazlı," demiş ve salondan çıkmıştı.

O gün ne ablasının yaşadığını ne de Bora'nın beni sevdiğini biliyordum. Cümlelerimin ağırlığını Bora o gün belki hak ediyordu, belki de bu kadarını yine de hak etmiyordu ama ben şimdi o cümlelerimin altında eziliyordum. Şarkının

ezgisi kalbimi kırıyordu ve birinin hayatta kalmasının, sevdiklerinden uzakta yaşamasının, ölmesinden nasıl daha iyi olduğunu anlamaya çalışıyor ama yapamıyordum. Yaşamak, ancak sevdiklerinle olduğunda bir anlam teşkil etmez miydi?

Şarkı henüz bitmemişti ki köyün girişine geldik. Bora arabayı durdurdu ve camını açtı. Derhal yanımıza gelen Selim'e, "Maçahel'e adamları topla, sen de gel ama konağı da boş bıraktırtma!" dedi, emredici bir tavırla.

"Anlaşıldı abi," dedi Selim.

"Çınar'a söyledim, sana da söyleyeyim! Aydın beni beklesin!" dedi ve yeniden gaza yüklendi.

Bakışlarım usulca yüzüne çevrildi. Yüzünde Aydın'ın ölüm emrini vermiş bir adamın ifadesini görmek, yutkunmama sebep olmuştu. "Maçahel'e mi gidiyoruz?" diye sordum.

Gözlerini yoldan ayırmadan, "Evet," dedi.

"Benim gelmek isteyip istemediğimi sorsaydın keşke?" dedim. Bora aniden frene basıp arabayı durdurduğu sırada Leo korkuyla bağırmıştı. "N'apıyorsun ya?!" dedim, şaşkınlıkla.

"İn Nazlı!" dedi. Ateş saçan bakışları karşısında afalladığımı hissettim. "*Abla abla* diye ölüp bittiğin için, onlarla olmak istersin diye düşünmüştüm! Ama ben ne yaparsam yapayım, sana yaranamayacağım belli ki!" Bana yaranamadığı için miydi bu öfkesi yoksa ablasının öldüğünü ona hatırlatan şarkı yüzünden miydi?

"Bora! Çocuk korkuyor!" dedim, uyarıcı bir ifadeyle.

"İnmiyor musun?!" diye sordu, dediğimi önemsemeden.

"Nina," dedi Annie.

"Nazlı!" diye bağırdı Bora, arkasına dönerken. Leo hepten annesinin göğsüne sinmişti. "Sen bir daha benim karıma *Nina* demeyeceksin!"

"Tamam!" dedim, zorlukla. "Sür arabayı!"

Bora arabayı yeniden çalıştırdığında, gözlerimi yumdum. Dilimin ucuna kadar gelen kelimeleri yutuyor muydum yoksa sonraya mı saklıyordum, herhangi bir fikrim yoktu.

Mecalimin olmadığını da söyleyebilirdim, konuşmanın fayda etmeyeceğini de. İçime tüneyen bıkkınlığın beni sıkıştırdığını hissediyordum. Sıkıştıkça daha da artan yalnızlığımı, zamanın birinde yine kalabalıklar içinde yaşıyor olmam öyle bir ironiydi ki, gülümsemek istedim. Belki bu gülümseme gitgide bir kahkahaya, hatta kahkaha krizine dönüşürdü. Sonunda ağlar mıydım bilmiyordum ama en azından bir tepki vermiş olurdum. Tepki tepkiydi ve tepkisizlik artık sabrımı sınıyordu. Ama bir tepki vermeye dahi bir yerden başlamak gerekiyordu ve ben gülümseyemiyordum. Hangi koşulda olursa olsun gülümseyebilen ben, dudaklarımı dahi kıpırdatamıyordum. Sanki dudaklarım gülümsemek için hareket etmeye yeltense açılacaklardı ve aralarından çıkan kelimeleri durduramayacaktım. İçimdeki tek baskın histi bu. Beni korkutan bir his.

♠

Alacakaranlığın hakim olduğu gökyüzünü uyuyarak kaçırmıştım. Gözlerimi açtığımda Maçahel'e varmak üzereydik. Çoktan doğmuş güneşin, bahardan çok sonbaharı çağrıştıran enerjisi tümüyle arabayı sarmıştı. Bora'nın gözleri ise sonbahardan da sert bir kışı andırıyordu. Bakışları her ne kadar yolda da olsa, aklından geçen düşünce yumakları gözle görülür cinstendi ve sanki her bir yumak benim boğazıma sarılıydı. Başımı hafifçe arkaya çevirdim. Leo'nun başı annesinin göğsünde mışıl mışıl uyuyordu ama Annie pürdikkat yola bakıyordu. Benim başımı çevirip ona bana baktığımı dahi fark etmediği gibi ölüm sessizliği onu da esir almıştı.

Açlıktan midemin bulandığını hissettiğimde, camı açtım. Kusmaya kalksam midemde herhangi bir şey yoktu. Zaten en son ne zaman yemek yediğimi bile hatırlamıyordum. Birkaç güne yayılan, doğru düzgün yemek yiyememe, Langley'dan İstanbul'a, İstanbul'dan Gürcistan'a, Gürcistan'dan Akçaabat'a, Akçaabat'tan Maçahel'e yolculuk ve ancak bu yolculuklarda bir iki saatlik konforsuz uyku halinin, beni tümden bitirdiğine emindim. Üzerime inanılmaz

bir yorgunluk çökmüştü ve vücudumda çok ciddi bir kırgınlık vardı ama bunu dile getirmeye utanıyordum. Çünkü ben birkaç gündür nasıl yaşıyorsam, aynı şekilde Bora da öyle yaşıyordu ve o, bundan benim kadar etkilenmiş gözükmüyordu.

"Maçahel'i çok seviyorum," demişti, aramızda ateşkes sağlandıktan sonraki günlerin birinde. Dört bir yanı dağlarla çevrili vadiye bakarken, ellerini ceplerine sokmuştu ve kapkara gözlerinde hayranlık dolu bir beğeni vardı. *"Dünyanın birçok yerini gezdim ama burada gördüklerime, hiçbir yerde rastlamadım. Sanki gerçek değil, sanki bir ressam resmetmiş Maçahel'i... Üstelik bu resmi yaparken, öyle tonlar keşfetmiş ki."*

"Doğa işte," dediğimde, yüzüme bakmıştı. *"Ağaç falan..."* diye eklemiştim. Gülümsemişti. *"Sevdiğin yer dünyanın değilse bile bu ülkenin en kuytu köşesi. Ki Doğu Karadeniz'in en ucu. Yani hemen şurası Gürcistan, bir sınıra bakıyor. İnsan sevmediğin için seviyorsundur sen kesin burayı. Kurtlarla kuşlarla inlerle cinlerle takılmayı sevdiğinden. Çakallarla falan. Domuz da vardır burada. Yabani hayatta yaşamaya çok elverişlisin zaten. Yabanisin de zaten. Ben hiç sevmedim. Hiç beğenmedim burayı!"* Kocaman bir kahkaha atmıştı. *"Ne gülüyorsun ya?!"*

"Senin derdin Fransa'yla, Maçahel'le falan değil. Benimle. Ben bir yeri seviyorsam ve sen de bana gıcık oluyorsan... O yer artık senin için kötü bir yer." Gözlerimi devirirken, ona da manzaraya da arkamı dönmüş, geldiğimiz yere doğru yürümeye başlamıştım. *"Ağustos'ta, Fransa'ya gidelim mi?"* diye sormuştu, arkamdan gelirken. *"Fransız Rivierası'nı dolaşırız. İstersen deniz yolculuğu yaparız, istersen arabayla gezer, evde kalırız. Villefranche-sur-Mer'i görmeni çok isterim. Monaco'ya da geçeriz, Monte Carlo'ya. Kumarhaneye gideriz. Aynen. Yapalım bunu. Begüm'ün nişanından sonra gidersek, kafamız daha rahat olur."*

"İstemiyorum," demiştim, yürümeye devam ederken. *"Seninle beraber coğrafi keşifler yapmaya niyetim yok."*

Bana yetiştiğinde, *"Bence güzel olur,"* demişti. Dönüp de yüzüne bakmamıştım. *"Hem bir kafa tatiline ihtiyacın var. İkimizin de var."*

"8 Kasım'dan sonra bana her gün kafa tatili zaten!" demiştim, sertçe. *"Sen yoksun, olmayacaksın, bundan güzel kafa tatili mi olur?!"*

8 Kasım'ın bahsi, Bora'yı defaatle susturan bir şeydi ve o gün de aynı şekilde susmuştu. Eve dönünceye dek ağzını bıçak açmamış, tek kelime konuşmamıştı. Bazı zamanlar, bana kendi kendine küstüğünü düşünmeden edemiyordum ama neden küstüğünü anlamakta zorluk çekiyordum. Beni sevmiyordu, benden kurtulmak istiyordu fakat 8 Kasım'daki gidişim de garip bir şekilde onu sessizliğe mahkum ediyordu. Bu çelişkinin üzerinde ne kadar durduğumu hatırlamıyordum ama ne kadar durursam durayım, beni seviyor olduğu sonucuna ulaşamayacağımı biliyordum.

Bora, 9 Haziran 2017 ile 25 Eylül 2017 arasında bana öyle şeyler yaşatmıştı ki, beni seviyor oluşuna giden yolum karla kaplanmıştı ve geçit yoktu.

Arabayı, evin önünde durdurdu. Maçahel'e ilk kez, gözlerimle aynı renk olduğunu bilerek bakıyordum. Bu yepyeni bir tanışma gibi heyecan vericiydi. Fakat bu heyecanın kalbime iyi gelip gelmediğini bilmiyordum çünkü kalbimde bir kasılma vardı. Maçahel değilse bile Artvin'in bir köşesinde, Nazlı'nın iki hecesine sığan kurşunun sesi kulaklarımı dolduruyordu. Bu evin duvarlarında ise Bora'nın ölmemesi için Allah'a yakındığım, sığındığım, yalvardığım nice cümleler yankılanıyordu. Bileklerimde hiçbir zaman hissetmediğim acıyı şimdi de hissetmiyordum fakat benim acım zaten başkaydı. Acının en büyüğü içindeyken, fiziksel hiçbir darbeyi hissetmiyordu insan. Bora ölürse, kokusu beni terk edecekti. Aynaya fırlattığı parfümün aynadaki akışını durdurmaya çalışan, sevdiği adamı kaybedeceği için ölesiye korkan, onun yerine ölmek isteyen Nazlı'nın çektiği acı, bu evin her bir yerine sinmiş olmalıydı.

Eğer Bora o gün ölseydi, ne uğruna ölmüş olacaktı?

O gün bileklerimi yanlışlıkla değil, bile isteye kesseydim, Bora'yı vurmuş olmaya dayanamayıp da kendimi öldürseydim, ne yapacaktı?

"Bora," dedi Beyza. Leo'yla beraber arabadan indiğini, bagajdaki bavulların evin önüne bırakıldığını fark ediyordum. "Lütfen oğlumun babasına-"

"Ne babası ya?" diye sordu Bora. Sesinden alay akıyordu. "Bir keresinde, Aydın... Kahvaltı sofrasındaydık... Leo'nun babasının kim olduğunu sormuştu. Çınar da *tek gecelik bir ilişki*den bahsetmişti. Bu bana olağan gelmişti ama bize arkadaşı hakkında böyle bir bilgi vermesini yadırgamıştım. Şimdi ise kafamda bir manası var söyleminin. Çok normal buluyorum. Normal ama eksik. Kibar. Hafif."

Bora cümlesini bitirir bitirmez arabaya doğru ilerlediğinde, Beyza da peşinden geldi. "Lütfen!" dedi. Bora arabaya binemesin diye, arabanın kapısını da sertçe itmişti. "Sakin olur musun?!" Bora, sakin olmayacağını göstermek ister gibi tekrar arabanın kapısını açtığında, Beyza koluna yapıştı. "Ya bi' dur!" diye bağırdı. Çaresizlik sesini tümden esir alırken, Bora'nın arabaya binememesi için, önüne geçmişti. "Bu senin meselen değil! Bu seni ilgilendirmez! Bu bizim konumuz, benimle Aydın arasında bir konu!"

"Evet," dedi Bora. Arabadan indiğimde, alaycı ifadesinin büyüdüğünü gördüm. "Fakat Aydın'la benim aramda da bazı konular var. Ve ben şimdi, kendi konularımla alakalı bir görüşme yapacağım. Çekil önümden."

Beyza çekilmediği gibi, tehditkar bir ifadeyle, "Oğlumun babasına zarar veremezsin!" dedi. Bir elini arabanın kapısına koydu. "Her ne olursa olsun, yapamazsın bunu! İzin vermem!"

"Senden izin isteyen mi var lan?!" diye haykırdı Bora. Leo'ya baktım. Gözleri korkuyla açılmış, bavulların yanında, ne yapacağını bilemez gibi annesine bakıyordu. "Sen mi durduracaksın beni?! Senin beni durdurmaya hükmün var mı?! Seni mi dinleyeceğim?!"

"Madem hükmüm yok, neden peşine düşüyorsun on sene önceki şeyin?!" diye haykırdı Beyza. Onun ses tonundaki şiddet, Leo'yu daha çok korkutmuştu. "Ne dediyse dedi, ne yaptıysa yaptı, olan oldu! Değiştiremezsin! Değiştiremeyiz! Sırf sen hırsını alacaksın diye, oğlumun canı neden yansın?!"

"Çekil!" dedi Bora. Sesinin tınısı öyle keskindi ki, Beyza'nın susması ve Bora'nın önünden çekilmesi gereken bir yer varsa burasıydı. "Canın yanacak yoksa!"

Beyza'nın çekilmeyeceğini anladığımda, onlara doğru yaklaştım ve uyarı dolu bir tonlamayla, "Lion!" diye seslendim. Kardeşininkine benzeyen gözler, gözlerimi bulduğunda başını iki yana salladı. "Bırak..." dedim, arabanın kapısındaki eline uzanırken. "Durduramayacaksın, uzatma." Bir şey demesine izin vermeden, "İçeri girin, duş alın ve uyuyun biraz," diye ekledim.

Beyza, Bora'nın önünden çekilirken, "Aydın'a bir şey olmasın!" dedi.

Bora, Beyza'nın cümlesini önemsemeden arabaya bindi. Motoru yeniden çalıştırırken, zar zor da olsa koşmuş ve yan koltuğuna geçebilmiştim. Arabaya bindiğim gibi, "İn Nazlı!" dedi.

"Sür!" dedim, onunkinden düşük kalmayan bir tonlamayla.

"İn!" dedi, bir kez daha.

"Sür Bora!" dedim, asla geri adım atmadan.

"Eğer bana müdahale edersen-"

"Edemem, çünkü Aydın'ın yanına gitmiyoruz!" dedim.

Bana doğru uzandı, kapımı açtı ve "İn şu arabadan!" dedi, sertçe.

Leo annesinin elini sıkıca tutmuş, onunla beraber içeriye doğru yürüyordu. "Ya bu arabayı baş başa kalacağımız bir yere sürersin ya da ben Çınar'ı arayacağım ve beni havaalanına götürmesini isteyeceğim!"

İfadesi öfke yüklüydü ve bu öfke bana değil Aydın'aydı. "Ne havaalanı ya?!" dedi.

"Uçakların kalktığı yer var ya hani, orası!" dedim.

"Nazlı!" dedi, ters bir tavırla. İçine derin bir nefes çekti. "Hiç kimse, seni buradan alıp havaalanına götürecek kadar yürekli olamaz! Buna kimsenin gücü yetmez!"

"Benim de mi yetmez?!" diye sordum. Kaşlarım havalanmıştı. "Ben de mi o kadar yürekli değilimdir sence?!" Arabadan indim. "İzle ve gör!"

Bora da hemen ardımdan arabadan inmiş ve "Nazlı dur!" diye seslenmişti. Durmadım. Arabanın geldiği yönün tersi istikamette yürümeye başladım. "Nazlı!" Kolumu tuttu. "Dur dedim! Nereye gidiyorsun?!"

"Bırak!" dedim, kolumu çekerken. "Aydın'ı öldür! Gökhan'ı öldür! Çınar'ı öldür! Ablanı öldür! Herkesi öldür! Ama senin herkesi öldürüp de dönmeni beklemeyeceğim ben!" Yeniden arkamı döndüğümde, yine kolumu tuttu. "Bırak diyorum Bora! Bırak!"

"Durur musun?!" diye sordu, şaşkınlıkla ve kolumu bırakmadı.

"Durmam!" dedim, sertçe. Dişlerim, öfkeyle birbirine çarpıyordu. "Durmayacağım!"

"Nereye?!" diye sorduğunda, bir kez daha kolumu ondan çekmiştim.

"Neresi olursa! İlk uçak nereye gidiyorsa! İstanbul, İzmir, Ankara!.. Hiç fark etmez! Senin olmadığın, bu kaosun olmadığı, silahların çekilmediği herhangi bir yere!" dedim ve beni durdurmasına izin vermeden hızlı adımlarla ilerledim. Peşimden geldiğini biliyordum ama beni durduramayacaktı. Yettiğini hissediyordum, fazlasının beni gerçekten de aşacağını.

"Nazlı!" diye sesleniyordu ama bana mısın demiyor, yolumdan dönmüyordum. "Nazlı! N'apıyorsun şu an?!" Bir kez daha kolumdan tuttu ve bu kez önüme de geçti. "Kendine gel!"

"Sen kendine gel!" dedim. İfademi esir alan öfkeyi yadırgıyordu. "Önüne geleni öldürmeye kalkmadan sen bir dur, sen bir sor kendine ne yaptığını! Aynaya bak!"

Başını iki yana salladı. "Nazlı, *seninle karşı karşıya gelecek gücüm kalmadı*, dedim!" dedi. Belki benim kadar öfkeli değildi fakat sakin olduğunu da söyleyemezdim. "*Yanımda olmana ihtiyacım var,* dedim!"

"Evet senin istediğin bu!" diye bağırdım. Boğazım acımıştı ama bu desibeli yüksek sesimin bile ona mırıltı gibi geleceğini düşünüyordum. "Süs bebeği gibi yanında durmamı istiyorsun! Sessizce! Hiç konuşmadan! Çünkü bana bakmak istemiyorsun!"

"Konuları birbirine karıştırma!" dedi, uyarıcı bir tonlamayla.

"Yalan mı?!" dedim. Gözlerimi gözlerine sabitledim. "Yüzüme bakmaktan korkuyorsun! Çünkü mahcupsun! Yaptıkların yüzünden mahcupsun ve istiyorsun ki susayım! Çünkü ben susarsam ve sen de yeterince cinayet işlersen, zaten yok olup gideceksin! Sen yok olup gitmek istiyorsun! Ama senin yok olup gidişini izlemeyeceğim ben! Anladın mı?! Hayatında susup oturan, ağzını açmayan, yanlışlarına göz yuman biri olmayacağım! Yanlışa sürüklenmeni izlemektense, yanında olmamayı tercih ederim!"

Bakışları bir konuda hemfikir olmamızı ister gibiydi: "Ben çoktan yok oldum!" dedi. Ve benim onunla, bu konuda hemfikir olmam imkansızdı.

"İşte bu!" dedim, işaret parmağımı göğsüne bastırırken. "İşte bunu yapıyorsun!" Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ben bir mektup okudum, okuduğum mektupla alakalı sana tek kelime etmeye fırsatım bile olmadı! Neler yaşadığını görüyorum! Neler yaşadığını fark ediyorum! Ama sen beni görmüyorsun! Kavgadan, kaostan, bu keşmekeşten ne kadar bıktığımı görmüyorsun! Günlerdir bir film izler gibi seni ve ona, buna, şuna hesap sormanı izlediğimi, bir kenarda sıranın bize gelmesini beklediğimi görmüyorsun! Artık yaşanılanları, konuşulanları kendi içimde bile tahlil edecek gücüm kalmadığını görmüyorsun! Leo bulunana kadar rafa kaldırdığım konuyu, yeniden açmaya vakit bile bulamadığımı fark etmiyorsun!"

"O konuyu konuşmak istemediğini biliyorum!" dedi.

"N'apıyorum peki ben burada?!" diye sordum, hayretle. "Neyi bekliyorum ben Bora?! Katliamını mı?! Seninle baş başa kalabilmek için çırpınıyorum! Sana sarılmak için debeleniyorum! Bana sarıl diye debeleniyorum! Ama sen, ben panik atak krizi geçirinceye dek, ben yokmuşum gibi davranıyorsun! Sen ancak, benim hayatım tehlikedeyken eyleme geçiyorsun! Bunu da yok sayıyorum! Sadece sana sarılıp uyumak istiyorum ama sen yine, bunu da görmezden geliyorsun! Çünkü benden kaçıyorsun! Çünkü benimle yüzleşmektense, çamurun içinde daha da batmak istiyorsun! Anlamıyor muyum ya ben?! Aptal olabilirim! Ama o kadar da aptal değilim anladın mı?!"

"Aptal falan değilsin Nazlı!"

"Bok değilim! Aptalın önde gideniyim! Ya bırak! Konuşmayalım cidden! Kalbini kırmamak için sustum, bekledim ama sen kendi kalbini kırmak için koşuyorsun be! Öldür! Aydın'dan başla! Herkesi tek tek öldür! Sonra o vicdan azabından boğulduğun hayatını tek başına geçireceksin! Amacın da bu zaten! Yalnız kalmak! Kendini yalnız bırakmak! Konuşamayız ama kavga ederiz diye bekliyorum! Kavga etmek için bekliyorum ya! Kavga ederiz, sonra sevişiriz, sonra yine kavga ederiz! Ben giderim! Sonra dönerim! Dönmezsem sen gelirsin! Yine kavga ederiz! Aşamayız belki yaşadıklarımızı ama hayatımız boyunca aşmaya çalışırız diye bekliyorum! Ben şu durumda bile sana tutunmaya çalışacak kadar aptalım! Sana tutunmaya çalışıyorum! Ama sen beni tutmamak için elinden geleni yapıyorsun!"

"Nazlı!" dedi. İç çekerken, doğru kelimeleri seçmeye çalışıyor gibi gözlerimin içine bakıyordu. "Bütün bunları, Aydın'ın yanına gitmeyeyim diye konuşuyoruz... Değil mi?"

"Ne?!" dedim, şaşkınlıkla. Dudaklarımın kenarında ciddi olup olmadığını sorgulayan bir tebessüm peyda olmuştu. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun ya?!" Başımı iki yana sallarken, kaşlarımı kaldırdım. "Bana ne Aydın'dan?! Bora!

Bana ne Aydın'dan?!" Zorlukla yutkundum. "Sana bir şey diyeyim mi? Aydın, Gökhan... Hatta Çınar... Hatta Beyza da... Hepsi bir yere kadar umurumda! Benim umurumda olan sensin! Onlara olan sevgim bir yana ama... Ben kaybetmeye alışığım! Ben sevdiklerimi toprağa vermeye alışığım! Benim derdim, sevdiklerimin ölümüne sebep olan kişinin sevdiğim adam olmaması! Benim derdim, o insanların hepsinin, sevdiğim adamın ailesi olması! Benim derdim, senin kendi cehennemini inşa ediyor olman!"

"Benim derdim de... Beni mahkum ettikleri cehennemi gözleriyle görmeleri!" dedi. Başını beni onaylar gibi salladı. "O cehennem çoktan inşa edildi Nazlı. On yıl önce. Her yeni bilgi, geçmişteki bir boşluğu dolduruyor! Babamın döktüğü benzine Aydın ateşi atmış, Beyza'ya *fahişe* yakıştırması yaparak! El birliğiyle bir ateş çemberine almışlar beni! Herkes o kadar suçlu ki! Herkes! Ve ben herkesi o ateşte yakacağım! Neden biliyor musun?! Çünkü düne kadar bütün hayatım, sevdiğim herkesi yaşatmak üzerine kuruluydu! Artık öyle değil! Artık kimseyi yaşatmamak istiyorum! Canilikse canilik! Başıma musallat ettikleri Mehmet Şahindağ'dan daha çok, benden korksunlar!"

Kulaklarım duyduğu her şeyi reddediyordu. "Zaten öyleydi!" diye bağırdım, tüm gücümle. "Zaten senden herkes hep korkuyordu!" Bakışları katran karasıydı. "Artık ben de mi korkayım istiyorsun?!" Bir şey diyecekti ki, devam ederek mani oldum. "Karşımda tanıyamadığım, artık tanıyamadığım biri var! Leo'nun ödünü kopardın! Bir cinnetin eşiğindesin ama cinnet geçirdiğinin farkında değilsin! Böyle giderse ben de korkacağım senden! Ve ben senden korkmak istemiyorum!"

"Senin korkmana gerek yok zaten!" dedi, *saçmalama* der gibi.

"Bora!" dedim, sertçe. "Kimseyi yaşatmak istememen gibi, herkesi yaşatmaya çalışman da hataydı! Sınırlarına n'oldu senin?! Neden sınırlarını zorluyorsun?! Neden uçlarda yaşıyorsun bu kadar?! Neden normal davranmıyorsun?!

Affetme hiçbirini! Normal bir insan gibi affetme! Ama neden işi intikama kadar sürüklüyorsun?! Hiç kimsenin sana kasti bir şey yaptığı yokken üstelik! Bir şekilde sonu felakete de çıksa, özünde senin iyiliğini düşünmüşlerken üstelik! İlla kendimi öldürmem, ölmeden evvel de hiçbirine bir zarar vermeyeceğine dair senden söz mü almam gerekiyor?! Herkesi siktir et ya, ne yapacaksan kendine yapacağını, bana yapacağını, bize yapacağını görmüyor musun?! Ne bekliyorsun benden?! Aydın'ın, Gökhan'ın katili olan bir adamla aynı yatağa girmemi mi?! Öz ablasını hapse atan bir adama sarılmamı mı?! Kendi değer yargılarını alaşağı ediyorsun! Öz saygını yitiriyorsun! Yapma!"

Güldü. "Öz saygı mı?" diye sordu. Daha çok güldü. "Değer yargıları, öyle mi?" Kahkaha attı. "Sen ciddi misin Nazlı?" Birkaç saniyeliğine alt dudağını dişledi. "Sen baksana bi' bana... Mektubu okumuş Nazlı olarak bak ama... O mektuptaki her bir satır aklından geçerken bak... Sence benim bu hayatta, herhangi bir değer yargım ya da kendime saygı duyacak halim kaldı mı?!" Başını iki yana sallarken, yüzünde varla yok arası bir tebessüm oluşmuştu. "Ben, sana verdiğim sözleri çiğnediğim gün... Senin karşına geçip de sana yalan söylediğim gün... Seni sevmediğimi söylediğim gün... Benim kendime duyduğum saygı da, bütün inandığım değerler de yerle bir oldu Nazlı. Zamanla, katlanarak arttı bu yıkım. Enkaza dönüştü."

Bakışları öyle karanlıktı ki, güneşin ışıkları derinliklerine ulaşamıyordu.

"Sen gittin. Gidişinle herkesi ama en çok ablamı suçladım. Ablamın ölüsüyle kavga ettim. Her bir sitemim havada kaldı. Hiçbir soruma cevap alamadım. Sonra ablamı suçladığım için kendimden nefret ettim. Mezarına her gidişimde, bir ruh hastası gibi, kafamda yazdığım mutlu dünyayı ona anlattım ama o mezardan her ayrılışımda, yolum sana çıkmadığı için, anlattıklarım bir yalandan ibaret olduğu için, yine ablamdan nefret ettim! Mehmet Şahindağ'dan gelen ne varsa, ablamdan bildim! Çünkü seni kaybedene kadar, Mehmet

Şahindağ yüzünden kaybettiğim kimse... Annem bile Nazlı, ablamdan nefret etmeme sebep olmamıştı! Gökhan'ı, Aydın'ı, Çınar'ı... ya da başka kim varsa... Hepsini umursuyorsun ama Beyza'yı başka bir yere koyuyorsun ya... Senin gözlerine her baktığımda, sana ne yaptığımı görürken... Benden sakın onu affetmemi bekleme! Sakın! Çünkü bu, ne bugün ne yarın olacak!

Güneşe dahi meydan okuyor, karanlığının aydınlanmasını asla istemiyordu.

"Eğer Mehmet, seninle benim bugünümü yaratmasaydı ve ablam yaşıyor olsaydı... Hayatımızın herhangi bir anında... Anıl ve senin Garipçe'de olduğunuz günden önceki herhangi bir anda öğrenseydim ben ablamın yaşadığını... *Ablam yüzünden Kara oldum* diye bir cümle duyamazdın benim ağzımdan! Sen *affetme*, desen... Ben affederdim ablamı! *Mecburmuş* derdim! Anlardım Nazlı! Yaptığı şey, benim de sana yaptığım şeyin bir benzeri! Empati sadece sana özgü bir yetenek değil, ben de empati yapabiliyorum! Bağrıma basamazdım belki, yine kızardım, yine uzak dururdum ondan, ama günün sonunda yaşadığı için şükrederdim! Şimdi bütün bunları yapamama sebebim ne biliyor musun?! Beyza'nın bana yaptığı şeyin zerre önemi yok! Beyza ne yaptıysa, olan sana oldu! Benim cehennem ateşimde sen yandın! Olan bize oldu! Benim bunca öfkem, bundan! Ve bu öfke ne bugün ne yarın dinecek! Ne Beyza'ya ne de bugünün oluşmasında payı olan diğerlerine!"

"Peki sen?" diye sordum, merakla.

Derin bir nefes alırken, arkasını döndü ve birkaç adım atarak karaağacın yanına ilerledi. "Ben ne?" diye sordu, karaağacın gövdesine yaslanırken.

"Sence senin de bugünümüzün oluşmasında payın yok mu?" diye sordum.

Ellerini ceplerine sokarken, aramıza yalnız fiziken değil ruhen de belli bir mesafe koyduğunu anlayabiliyordum. "Var," dedi. Üç harften oluşan kelimeyi dile getirirken dahi, bir perdenin arkasına saklanmış, kalkanlarını açmıştı.

"Bu mu? Bu kadar mı?" diye sordum.

"Ne söylememi bekliyorsun?" diye sordu. Açtığı kalkanlar hiç şüphesizdi ki benden gelecek her şeyin kendisine ulaşmasını engellemek içindi. "Duymak istediğin şey ne?" diye sordu, ben sessiz kalınca. Eğer benden gelecek şeyler kendisine ulaşmazsa, kendi tepkilerini de kontrol edebilir ve beni kızdıracak, sinirlendirecek, üzecek, kıracak, incitecek bir şey söylemeden, bu konuşmanın üstesinden gelebilirdi. "Nazlı?"

"Ben çok uzun süre, Nina Adams'tım..." dedim. Ne kastettiğimi anlamadığı için kaşları çatılmıştı. "Ben OCTO'dan ayrı, CIA'den ayrı eğitim aldım." Bir dizini hafifçe kırarak, ayağının tabanını ağaca dayadı. "Ben beden dili okuyabiliyorum Bora."

"Yani?" diye sordu, bunun bir önemi yokmuş gibi.

"Ellerini ceplerine sokuyorsun, avuç içlerini gizliyorsun... Yalan söyleyen ya da bir şeyler saklayan insanların sık başvurduğu bir şeydir bu genelde ama sen... Bunu kendini dizginlemek için yapıyorsun şu anda... Çünkü ben sana bir şey dediğimde, sen bana hiçbir cevap vermeyeceksin... Sadece beni dinleyeceksin... Ve bu senin için gergin, tedirgin bir konuşma olacak... O yüzden ellerini bedenine yaklaştırıyorsun..." Bir şey söyleyeceğini anladığım sırada, *itiraz etme* der gibi başımı iki yana salladım. "Bu söylediklerime karşı çıkıp, bunun bir serinkanlılık, kendine güven ya da üstünlük temsili olduğunu iddia edeceksin ama baş parmakların yukarıya bakmıyor... Yani haklıyım ve sen aramıza bir mesafe koyarak, kendi iç dünyana kapattın kendini. Muhtemelen ben seninle konuşacağım ama sen sadece içinden konuşacaksın. Üstelik ayağını ağaca dayaman da desteğe ihtiyacın olduğunu gösteriyor."

"Karşı çıkmayacaktım," dedi, sadece. Başını hafifçe sağa eğdi. "Beden dili okumayı takdir edersin ki ben de biliyorum. Her ne yapıyorsam, bunu açık etmemek gibi bir niyetim yok." İçine kocaman bir nefes çekti. "Bugünümüzün oluşmasında payım olup olmadığını sordun, olduğunu

söyledim. Daha fazla ne duymak istiyorsun? Zaten mektupta yazdım hepsini. Mahcubiyetimin farkındasın. Kendimi affetmeyeceğimi biliyorsun. Seninle beraber, benim de canımın nasıl yandığını tahmin edebilirsin de... Başka ne söyleyebilirim?"

"Nasıl dayandığını..." dedim. Yanağının içini ısırdığında, yüzünde minik bir kıpırtı olmuştu. "Beni sevdiğini söylememeye nasıl dayandığını. Sevdiğini söyleyemezken, beni yok eden, onca cümleyi kurmaya nasıl dayandığını ve de."

"Cümleler kurşundu çünkü Nazlı," dedi. İçine kesik bir nefes çekti. "Söylediğim her bir cümlenin, ruhuna saplanan bir kurşun olduğunu ve seni yaraladığını biliyordum. Ama eğer sana, *seni seviyorum* deseydim, işte o kurşun seni öldürürdü."

Kaşlarım havalandı. "Ne irade ama..." dedim. Birkaç adım atarak tam karşısına geçtim. "Hiçbir zaman söylemeyecektin değil mi?" Başını iki yana salladı. "Ölüme gittiğini düşünmeseydin, hiçbir zaman beni aslında sevdiğini söylemeyecektin..."

"Söylemeyecektim," dedi. Birkaç saniye gözlerimin içine baktı ve ellerini ceplerinden çıkartıp, dimdik karşımda durdu. "Eğer bu sırrın benimle mezara gideceğini bilseydim, ölüme giderken de söylemezdim... Ama maalesef, ben öldükten sonra bunu duyacağını biliyordum. O yüzden benden duymanı istedim."

"Ama ölmedin?" dedim, meydan okur gibi. "Nasıl ki Mehmet Şahindağ'la bir oyun kurduğunda, işler hesapladığın gibi gitmedi... Bu da öyle oldu. Sen ölmedin ve ben her şeyi öğrendim?"

"Maalesef..." dedi. Ölmeyişine mi *maalesef* diyordu yoksa her şeyi öğrenişime mi, bilmiyordum. Belki de her ikisine de. "...öyle oldu Nazlı."

"Bana söylemen lazımdı," dedim. Kaşlarım havalanmıştı. "Bana, söylemen lazımdı Bora!"

"Ölmeye razı gelirdin," dedi, duraksamadan.

"Bundan daha iyiydi!" dedim.

"Değildi," dedi.

"Benim seçimime karışamaz, benim hakkımda karar alamazsın!" dedim. Bakışlarımı tümden esir alan netlik, kendimden ne kadar emin olduğumu gösteriyor olmalıydı. "Benim hayatım, senin seçimine göre ilerlememeliydi. Hayatım hakkında, *benim* bir seçim hakkım olmalıydı!"

"Bu bir seçim değil!" dedi, hiddetle. Ölmekle hayatta kalmak arasında seçim yapılmaz!" Kaşları büsbütün çatılmış, ifadesi keskinleşmişti. "Hayatta kalmaya mecbursundur! Sen buna ikna olmuyor olabilirsin ama ben senin yerine, senin hayatta kalman için ne gerekiyorsa yapmaya mecburdum! Çünkü aksi ihtimal, mümkün bile değildi!"

Başımı tüm dediklerini reddedercesine sallarken, dişlerimi sıktım. "Nefes almaya devam ettiğim için sana teşekkür etmeyeceğim!" Zorlukla yutkundum. "Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok! Sadece, senin yanında, 25 Eylül'e kadar ne yaşadıysam onu gördün, o kadar!" Zihnime akın eden her bir anı savuşturmaya çalıştım. "Hani nerede olduğunu bulman, alıp getirmen için yalvardığım çocuk var ya, Leo... O anlatsın sana ilk tanıdığı Nina'yı. Biliyor musun, Leo beni hiç ağlarken görmemişti, sen Çınar'a kardeşiyle benim aramda bir seçim yaptırdığın bir zarfı uzatana kadar. Ama beni ağlarken görmemesine rağmen, beni tanıdığı ilk zamanlarda bende ne gördüğünü bir o çocuğa sor!"

"Neler yaşadığını bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum," dedi. Güçlükle konuşmuştu. "Hepsinin ağırlığının farkındayım. Geçirdiğin tek bir an'ı bile küçümsemiyorum. Sen de benimkileri küçümseme Nazlı."

"Sen ne yaşadıysan, benim seni ne kadar çok sevdiğimi bilerek yaşadın!" diye bağırdım, dan diye.

"Benden nefret etmiştin, kendimden nefret ettirtmiştim..." dedi, itiraz dolu bir tonlamayla.

"Seni çok seven birinin, artık senden nefret etmesi bile... Seni hiç sevmemiş olmasından iyidir!" dedim. Sesimin titremesine engel olamamıştım. "Nefretle sevgi iç içe

geçiyor ama hiç sevilmeyince..." Yutkundum. "Hiç sevilmediğini zannedince..." Nefes almaya çalıştım. "Geçmiyor..." Gözlerimden süzülen bir damla yaş dudağıma sığındı. "Yere attın beni be! Fırlattın attın! *Hiç sevmiyorum Aydın,* dedin! *İnan bana sevemem. Sevemem Nazlı,* dedin! *Zaten o şefkati aşk zannetti,* dedin! Hiç durmadan canımı yaktın! Sözlerinle, gözlerinle, varlığınla hep canımı yaktın! Saçımın teline zarar vermedin belki ama... Duygularıma tecavüz ettiğini düşündürdün! Bana bunu hissettirdin! Benimle oynadığını düşündürdün! Şimdi... Bütün bunların bir yalan olduğunu ve senin aslında beni sevdiğini öğreniyorum... Aynı kapıya çıkmıyor mu sence de?! Yine benimle, yine duygularımla oynamışsın?! Başka bir yerden, ama yine kandırmışsın beni? Beni seviyormuş gibi yapmanı kaldıramazken ben, sen sevmiyormuş gibi yaparak yine kandırmışsın beni?! Yine her şey yalanmış! 9 Haziran 2017'de bir rüyadan, 9 Mart 2021'de bir kabustan uyandım... Buradaki en acı kısım ne biliyor musun?! Hiçbir zaman uyanık değilmişim! Hep ayakta uyuyormuşum!"

"Beyza'nın yaşadığını öğrendiğimden beri, ben de bunu hissediyorum işte... Çektiğin acının gerçek ama sebebinin yalan olduğuyla, yok yere onca acıyı çekmiş olduğunla yüzleşme hissi..." Durdu, derin bir nefes verdi. "O yüzden seni sandığından daha iyi anlıyorum... Ve o mektubu yazdığım için çok pişmanım. Bu sırrı bilen herkesi yok etseydim ve sen gerçekleri öğrenmeseydin keşke." Keşke, mektubu yazdığı için değil de bana bir oyun oynadığı, beni kandırdığı için pişman olduğunu söyleseydi. "Ama ne var biliyor musun... Hani Langley'de, ben vurulduktan sonra, aynı odada yattığımız, benim uyuyamadığım gece var ya..." diye mırıldandı. Kapkara gözleri, ona Maçahel'i çağrıştıran gözlerimin en içine kuruluydu. "Otele gideceğimi söylediğimde, *sakın bana söz verdim diye zırvalama şimdi* demiştin ya..."

Oluşan sessizlik sekizinci saniyeye dek uzayınca, "Evet?" dedim.

Araba sesi duymamızla beraber, bakışlarını benden çekti ve yola çevirdi. Öndekinde Selim'in olduğu altı araç peş peşe eve doğru ilerliyordu. Bora birkaç adımla arabalara doğru yaklaşınca, Selim arabayı durdurup hızlıca indi. "Sigara ver bana," dedi Bora, hızla.

Selim, cebinden çıkarttığı bir paketle çakmağı Bora'ya uzatırken, "Adamları evin civarına mı konumlandırayım, yoksa birilerinin de burada beklemesini ister misin?" diye sormuştu.

"Gerek yok, kimsenin burada beklemesine..." dedi Bora. Hızlıca peş peşe dizili arabalara baktı. "Telefonumu getirdiniz mi?" Selim, yeniden arabaya geçti, torpidodan telefonu aldı ve Bora'ya verdi. "Gidin siz. Bana içeriden alkol falan bir şeyler gönder."

"Ne içersin abi?" diye sordu Selim.

"Etil alkol Selim," dedi Bora. Selim önce başını salladı, tam arabaya binecekken durdu ve tekrardan Bora'ya baktı. "Sabah sabah sence de iyi gitmez mi? Gel, beraber içelim?"

Selim arabaya binmeden evvel, "Viski yollatıyorum," dedi. Bora, Selim'e arkasını döndü ve karaağacın biraz ilerisindeki, eski bir ağaç gövdesinden yapılma banka ilerleyip oturdu. Telefonuna bakma gereği duymadan cebine koyarken, kendisine bir sigara yaktı ve içine büyük bir duman çekti. Bir an için kendi içine dönük halinden sıyrılsa bile, Selim'lerin gelişini bahane ederek, yeniden aramıza o mesafeyi koymuştu.

"Ne diyecektin?" diye sordum, en sonunda.

Bakışlarını gitgide küçülen sigarasından ayırmadan, "Boş ver..." dedi.

"Boş vermiyorum," dedim. Yanına ilerledim. "Sana *zırvalama* demiştim, evet?" Bankta, yanına oturdum. "Devam et?"

"Baktığın perspektifte hep çok haklı oldun Nazlı..." dedi, kapkara gözleri gözlerimle buluşurken. "Sana haksızlık ettim. Sebep olduğum her şey ağrıma gitti, hala da gidiyor." Sigarasının dumanını üflerken, hafifçe öne eğildi ve

dirseklerini dizlerine dayayıp, yüzünü bana çevirdi. "Yaptığım her şeyin canice olduğunu bildiğim halde, seni öldürdüğümü bildiğim halde... Seninle beraber öldüğüm halde... Senin herhangi bir suçun olmadığını bildiğim halde... Ne bileyim..." Sigarasını yere sürterek söndürdü. "Ne desen haklısın. Ne yapsan hakkındır. Yerden göğe kadar. Senden ne gelirse, başım üstüne."

"Sanki..." dedim. Gözleri gözlerimle birleştiğinde, okyanus derinliğindeki karanlığa dikkatle baktım. "Bambaşka şeyler söylemek istiyor ama yine kendini bana hak verdiğini söylerken buluyor gibisin."

"Cık," dedi, başını bir kez yukarı kaldırıp indirirken. "Eğer hesap sormak istersen, karşına geçeceğimi ve seni muhatapsız bırakmayacağımı söylemiştim. Seni o kıyamette yalnız bırakmayacağımı... Sen konuş, sen dök içini, ben dinleyeyim... Olmaz mı?" Bu sırada adamlarından biri, bir şişe viskiyle yanımıza gelmişti. Bora, viskiyi aldığında adamı yanımızdan uzaklaştı. Şişeyi kafasına diktiğinde, kalbimde bir yerin sızladığını hissettim. Zaman kavramı onun için anlamını yitirmişti ve sanki 8 Mart'tan beri, bitmek bilmeyen uzun bir günü yaşıyordu. Şişeyi bana uzattığında, "İçer misin?" diye sordu.

"Ölürüm herhalde onu içersem," dedim. Kaşlarını çattı. "Midem bomboş. Gerçi seninki de öyle olmalı ama... Bunu umursuyor gözükmüyorsun." Sigara paketine uzandım. "Hoş, aç-tok ya da gece-gündüz ayırt etmeden içki içtiğim zamanlardan da geçtim. Ama bunun bir faydasını göremedim." Kendime bir sigara yaktım. "İçim yanıyordu. Böyle susamış gibi ama su ile dinmeyen bir yangın. Alkole bu yüzden sığınıyordum. Sarhoş olmak, daha iyi hissettiriyordu. İçmeyince bir boşluğa düşüyor gibiydim. İçmeyince seni hatırlıyordum. Kendimi, bizi."

"Durman gereken yeri hatırlatacak hiçbir şey de yoktu," dedi. Viskisinden kocaman bir yudum daha aldı. "Ne babandan kalan chip ne de ben."

"Evet," dedim. İçime dolan sigara dumanını gelişigüzel üfledim. "Gözlerinin..." dedim. Gözlerime baktı. "Vücudumdaki alkol ihtiyacını karşılayacak kadar sihirli olduğunu düşünmüştüm, Matt'in barında. Ama bu, senden nefret etme arzumu körükleyen bir şeydi o zaman. Her şeyin çözümü sendin ve sen de yoktun. Beni sevmeyerek, yok olmuştun. Her şey hep burada kilitleniyordu benim için. Beni sevmemiştin, beni kullanmıştın, ben bir piyondum." Viskisinden bir yudum daha alırken, bakışlarını yere çevirmişti. "Beni sevmeyişin bana öyle koyuyordu ki, hep orada takılı kalıyordum. Anı yaşamaya sığınma sebebim de buydu. Geç de olsa artık beni sevdiğine ikna olduğumda, ya da zaten beni sevdiğini ama farkında olmadığını düşündüğümde içim ısınıyordu. Ama cehennem ateşinin ısısıyla değil. Yaz gibi bir duygudan bahsediyorum."

Sigaradan art arda çektiğim dumanlar, içimin kasvetine karıştı.

"Seninle mutlu oldum," dedim. O da kendisine bir sigara yaktı. "Seninle, geride bıraktığımız aylarda gerçekten çok mutlu oldum. Ama bu mutluluk andan taştığında, hep gitmem gerektiğini hatırladım. Çünkü eğer gitmezsem, eğer seninle bir hayatı geçirmeyi kabul edersem, mutluluğumuza sığınırsam, annesiyle babasının biricik kızı olan Nazlı'ya ihanet etmiş olurdum. Sevginin olduğu yerde gurura inanmam ama sorun, senin bir zamanlar beni sevmediğini yüzüme haykırmandı ve gururdan başka bir şeyim yoktu elimde. O da yarım yamalak bir gurur ha... *Mehmet Şahindağ ölünceye dek beraber yaşayalım, birbirimizi sevelim, sevişelim... Sarılalım birbirimize... Ama sonra ayrılalım gururu.* Böyle gurur mu olur anasını satayım?!"

Boğazından sözde güldüğünü gösteren ama tınısındaki ıstırabı saklayamayan bir ezgi döküldü.

"Zamanla, bir mabedimiz olsun istedim..." dedim. İçine çektiği sigara dumanını, birkaç yudum viski takip etti. "Gururum baki ama... Bazen buluşacağımız, sadece ikimize ait bir ev... Çünkü biliyordum, ayrıldığımız anda çok

özleyecektim seni. O kadar çok özleyecektim ki dayanamayacaktım. Çünkü seni özlemek, nefes alamamak gibiydi. Hani hayatta kaldım ya ben... Bunu söyleyip duruyorsun ya... Sen yokken aldığım her nefes kursağıma dizildi benim." Gözlerini gözlerimden esirgiyordu. "Alyansımı taktım. Hayatta yapamam sandığım en önemli şeylerden biriydi ve sen, bunu yapabilmemi bile sağladın... Son birkaç gündür herhalde... Arzu ettiğim tek şey, her günü, her geceyi seninle beraber geçirmek ve hiç gitmemekti. Hep seninle kalmaktı." Başını yavaşça benden yana çevirdiğinde, bakışları şaşkınlıkla doluydu. "Sana bunu söylemeye hazır değildim ama mutlaka söyleyecektim. Seninle bize ait olan evimizde sevişirken düşündüğüm, dilediğim tek şey buydu. Çünkü gurur, sana olan aşkımdan daha baskın değildi. Çünkü seninle iyiydim. Çünkü her şeye ve bana yaptıklarına rağmen, seni çok seviyordum. Son nefesimi senin yanında vermek ve son nefesime kadar senden ayrılmamak isteyecek kadar çok."

"Keşke söyleseydin," dedi, kederle. Yutkunurken yüzü buruşmuştu. "O gece bilseydim keşke bunu."

"Mehmet Şahindağ'ın yanına gitmez miydin?" diye sordum fakat sorunun cevabını zaten biliyordum."İyi ki söylememişim çünkü eğer söyleseydim, kendimi terk edilmiş gibi hissederdim." Parmak uçlarımdaki sigaranın söndüğünü hissettim. "8 Haziran 2017 Bora... Benimle vedalaştığın gece... 8 Mart 2021'in de bundan bir farkı yoktu... Sen benimle vedalaştın, o evde. Mehmet Şahindağ'ı öldürünceye dek beraber olduğumuz bilgisine vakıf olduğun için, beni terk etmedin belki ama yine, aynısını yaptın. Sahte bi' gece... Benim geleceğe dair hayaller kurduğum, seninse geleceği zaten bildiğin bir başka gece... Söylesene, hangi kafayla yapıyorsun bunu? Ne sanıyorsun? Son kez çok mutlu olduğumda, akabinde üzülmeyeceğimi mi düşünüyorsun? Oysa bende hissi nasıl biliyor musun? Zirveye seninle çıkıyorum, sonra bir bakıyorum sen yoksun, en tepede tek başımayım... Ve ardından çok sert bir düşüş... Canım daha

çok yanıyor. Bu kez aslında daha açıkmış kartların. *Antonius* ile *Kleopatra*'yı da dahil etmişsin oyununa. Bu kez, daha çok aptal yerine koymuşsun beni."

"Sana bencil bir adam olduğumu, neredeyse en başta söylemiştim," dedi. Dudakları soğuk bir gülümsemeyle iki yana kıvrıldı. "Her iki veda da senin için değil, benim içindi aslında." Şişeyi bir kez daha kafasına dikti. "8 Haziran 2017'de, seninle son kez normal ve gerçek bir şey yaşamak istemiştim. Çünkü bir daha olmayacaktı, biliyordum. Çaresizdim. Çaresizlik, karanlık ve belki birkaçmetre kare alanda, yapacak hiçbir şey bulamadığın için, ileri geri yürüme hali gibi. Hem tahammül edemiyorsun oraya, hem de terk edemiyorsun orayı. Öyle bir his bence çaresizlik. Ben de bunu yaşıyordum. Ve son kez, son kez seninle mutlu olmak istemiştim. Seni öldürmeden evvel, son kez bana gülümse, arzu ve aşkla bak, tenin tenime karışsın, dudaklarım boynuna kavuşsun, ömür boyu hatırlayacağım birkaç saatimiz, şanslıysam bir gecemiz daha olsun istemiştim." Gözleri gözlerime değdi. "Küfür gibi geliyor sana, değil mi?"

"Bilmem," dedim. İç çektim. "Sadece anlamak istiyorum. Anlamaya çalışmak..."

"8 Mart ise... Gerçek bir vedaydı. Benim, gerçek vedam... Gözlerini son kez görmek, gülüşüne son kez şahit olmak için... Ve senin hatıranda bıraktığım Bora'nın, seni her halinle... Her zaman seven Bora olduğunu bilmen için... Bir kırmızı avizenin de ya da günün birinde aldığın balıkların... Sana dair her şeyin Nazlı, benim için ne kadar önemli olduğunu görmen için..."

Yaşlar gözlerime hücum ediyordu ama ne üzüntüden ne de mutluluktan; içimdeki her bir duygunun karman çorman bir hale bürünüp de beni yuttuğunu hissettim.

"Herkesten, her şeyden uzaktaki Nazlı ile Bora'nın, aslında birbiriyle hiçbir derdi olmadığını, aslında çok mutlu olduklarını, aslında birbirlerine ne kadar yakıştıklarını ve

aslında birbirlerini ne kadar tamamladıklarını kendime hatırlatmak içindi bir de..."

Herkesten ve her şeyden uzaktaki Nazlı ile Bora'yı düşündüm; bambaşka bir hayatta dertsiz, tasasız, kaygısız bir yaşam sürdüklerini ve ellerinin birbirinden hiç ayrılmadan, ebediyete birlikte göçünceye dek, çok mutlu olduklarını.

"Maalesef herkesten ve her şeyden uzakta olmamız mümkün değildi. Ve ben, yanlış zamanda, hatta belki de yanlış hayatta sana sırılsıklam aşık olduğumu kabul etmek zorundaydım ölmeden. Çünkü asla bırakmayacaktı Mehmet Şahindağ. Kaldı ki ben, o nişanı neden tarattığına bir cevap bulamadan, kendimi hep eksik hissedecektim. Bir oyun oynamıştım ve o oyunun neden mahvolduğunu bile bilmiyordum."

Bambaşka bir hayatta, Bora'nın elini tutan Nazlı bana göz kırptı ve gülümsedi; ona gıptayla baktım.

"Artık biliyorum," dedi. Viskisini kafasına diktiğinde, şişenin neredeyse yarılandığını fark ettim. "Maalesef, biliyorum." Gözleri yeniden gözlerimle birleşti. "Ben ne kadar içersem, bebeğimizin öldüğünü hatırlamam Nazlı?"

Bizim hayatımızın ise belki de çoktan noktalanması gerekirdi.

"Bora..." dedim. Gözlerini gözlerimden çekmiyor, benden içindeki yangını dindirecek herhangi bir şey duymak istiyordu. "Bunu unut artık!" Yüzünden düşen bin parçaydı. "Bende bu kadar üzüldüğün şeyin herhangi bir karşılığı yok... Ben hamile olduğunu öğrendiğinde kendini içkiye, sigaraya vermiş biriyim. Bunu son kez söylüyorum. Zaten aldıracaktım. Öğrensen de aldırırdım. Hem beni 8 Kasım'da buradan göndermeyi düşünürken, doğurmamı istemeyecektin değil mi? *Kusura bakma Nazlı, ben sana bir oyun oynadım, yalan söyledim, aslında seni seviyorum, madem hamilesin, gerçekleri bilmeye hakkın var* mı diyecektin?!"

"Bilmiyorum!" dedi. Bakışlarını karaağaç elverdiğince gökyüzüne dikti. "N'apardım, söyler miydim sana, nasıl söylerdim... Bilmiyorum!" İç çekti. "Tek bildiğim, kendimi kandırıyormuşum. Baba olmayı hala çok istiyormuşum ve farkında bile değilmişim." Gözlerime baktı. "Sen, bir bebek sahibi olmak istediğini söylesen, karşı çıkardım. Belki ayrılık sebebimiz olurdu bu. Gerçekten insan yaşadıkça, keşfetmeye devam ediyor. Çünkü bu yaşıma geldim, hala kendime hayret edebiliyorum."

"Bunda hayret edecek bir şey yok," dedim, hafif alaycı bir tonlamayla. "Sen kuralları olan bir adamsın. Silahı eline aldığın gün, baba olmayı yasaklamışsın işte kendine. Sen, istediğin...sevdiğin şeyleri de yasaklayabiliyorsun kendine. Kendine beni bile yasakladın sen!" Gözlerimi gözlerinden çekerken, elindeki viski şişesine uzandım. "Bu konu gerçekten beni aşırı bunaltıyor Bora," dedim ve viskiden birkaç yudum aldım. "Sen nasıl ki yanlış zamanda, hatta yanlış hayatta sırılsıklam aşık olduysan..." dedim, kararlı bir ifadeyle. "Ben de aynı şekilde, yanlış zamanda, hatta yanlış hayatta hamile kaldım. Hepsi bu! Bir daha da bu konuyu açma!"

Sert çıkışımla beraber derin, çok derin bir sessizlik oldu. Bora bu sessizlikte elimden aldığı şişeyi yudumlamaya devam ederken, ben rüzgarda sallanan ağaç dallarını izleyerek, sigara içtim. Üç dakika on dört saniye sonra, "Nazlı..." dedi. Gözlerim gözlerini buldu. "Nasıl anlamadın?" diye sordu.

"Neyi?" diye sordum.

"Seni sevdiğimi," dedi. Tüm bedenimin kaskatı kesildiğini hissettim. "Hadi gözlerimdeki enkazı göremedin... Ama sana sarılmamdan da mı anlamadın?" Tüm benliğim bir şaşkınlığa esir oldu. "Ben kokunu duymadan gün geçiremezken, nasıl inandın seni sevmediğime?" Dilim tutuldu. "Üstüne titredim. Sen beni vurdun... Ben seni yıkadım. Burada, içeride." Sesi ve ifadesi suçlayıcılıktan ve sitemden uzak, sadece merak doluydu. "Anlayacaksın diye ödüm koparken, sen nasıl

anlamadın?" Şişeyi yere bırakırken, tümden bana döndü. "Sabrımın sonsuzluğundan da mı anlamadın?" Bir elini bankın kenarına yaslarken, hafifçe bana doğru eğildi. "Ben senin adını, kutsal bir kelimeyi dile getirir gibi zikrederken, sen nasıl seni sevmediğime, bu kadar kolay inandın?" Boğazında kocaman bir şey kalmış gibi yutkundu. "Çok merak ediyorum Nazlı; kendini sevilmeyeceğine şartladığın için mi..." Yüzü yüzüme öyle yakındı ki güvenli alanımı yitirdiğimi düşündüm. "Yoksa, seni sevdiğime zaten hiç mi inanmamıştın da, o yüzden mi bu kadar kolay ikna oldun?"

Viski kokusunun beni rahatsız ettiğini ve midemi bulandırmaya yeltendiğini hissedince, kendimi geri çektim. "Kolay mı ikna oldum?" diye sordum. Bora da yeniden eski pozisyonuna geçti ve şişeye uzandı. "Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?!"

"Merak ediyorum, sadece..." dedi. Şişeyi bir kez daha kafasına dikip, gözlerini gözlerime çevirdi. "Seni buna inandırmak, ikna etmek için çok şey yaptım, kabul... Ailenle tehdit ettim seni... Kabul... Ama o suyun içinde, ben de seninle battım çıktım... Seni kollarımdan ayırmadım Nazlı... Defalarca kez sarhoş oldum ve defalarca kez, itiraf ettim sana bu gerçeği. Hiçbirini fark etmedin..."

"Ben senin iyi bir lafını küfür, bana sarılmanı hakaret saydım!" dedim, sertçe. Kalbim ritmini şaşırmış deli gibi çarparken, kendimi köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. "Bana ne dediğini hatırlıyor musun?! *'Öyle kandın ki bir bakışa, yalancı bir gülüşe... Sana seni sevdiğimi hiç söylemememe takılmadın bile. Bir öpücük, iki sarılma, en fazla saçlarını okşama. Bitti, bu kadar... Bu kadar kolay ikna oldun işte!'* dedin be sen bana! Şimdi karşıma geçmiş..." Gözlerim dolmasın diye kendimi öyle bir sıkmıştım ki, boğazım acımıştı. "Şimdi karşıma geçmiş... Beni sevmediğine nasıl inandığımı mı sorguluyorsun?!"

"Seni sevmeseydim eğer..." dedi, iç çekerken. "Labirentin sistemine parmak izini kaydeder miydim Nazlı?" diye sordu. Başını iki yana salladı. "Ablamın aldığı at biblosunu

kırdığında sen, herhangi bir şey demeden konuyu kapatır mıydım?" Dudakları titredi. "Her Mart'ta denize girmeye söz verir miydim? Ya da sen her neredeysen, orada neden uyuyordum ben Nazlı? Sadece söz verdiğim için mi? O sözü niye vermiştim ya da ben? Kim böyle bir söz verir?" Viski şişesini öyle bir sıkıyordu ki, şişe elinde parçalansa şaşırmazdım. "Bir insan kime kıyamaz Nazlı? Ben her defasında, sana kıyamadığımı söylemedim mi?"

"Ben..." dedim, zorlukla. "Senin gözlerinin içine bakıp... Senin böyle bir yalanla yaşamana katlanamazdım Bora..." Kendimi mi savunuyordum yoksa ona mı saldırıyordum bilmiyordum. "Sen bana kıyamadığını söylüyorsun ama... Bu yaptığın kıyım değil de ne?!" Bora'nın kalbinde de resmedilen, küçük, nazlı kız çocuğunun dargınlıklarına kalbimi kapatamadığımı hissettim. "Sadece bana değil, kendine de kıydın... Vurdum ya ben seni! Vurdum! Ölüyordun! Ölebilirdin! Ben, seni öldürebilirdim!"

Kırgınlıktan fazlasıyla uzak bir tonlamayla, "Gam yemezdim," dedi.

"Peki ben?!" diye sordum, sabırsızlıkla. "Peki benim ne düşüneceğimi hiç mi önemsemiyorsun?! Benim bununla nasıl yaşayacağımı niye düşünmüyorsun?! Öldürürdüm kendimi! O zaman beni yaşatmanın anlamı da kalmazdı! Zaten ben kendimi herhangi bir zamanda öldürebilirdim de! Hangi hayallerim geldi aklına?! Hangi hayalimi gerçekleştirdim sensiz?! Formül mü yazabildim?! Benim bütün hayallerimi sen kendi kendine yaşatmışsın be! Matematik okulum, otelimiz! Ben sadece durdum! Yaşamadım! Benim bir günüm iyi geçti mi?! Ya sen?! Senin kendine yaptıkların peki?! Allah aşkına! İkimiz de hayattayız ama hayat içimizden geçmedi mi?!"

"Geçti," dedi, bir itirafı gerçekleştirir gibi. "Öyle bir geçti ki hem de Nazlı... Sen hiç, bir cesedi teşhis etmek için, morga girdin mi?" Kapkara gözleri kavrula kavrula küle dönüşmüştü. "Umarım girmezsin. Ben girdim. Her defasında, o sen olma diye, dua ederek..." Şişeyi kaçıncı kafasına

dikişiydi, sayamıyordum. "Sen gittikten sonraki ilk 8 Kasım'da, rüyamda ablamı görmüştüm... Bana, senin kendisinin yanında olduğunu söylemişti. Öldüğünü kastediyor diye çok korkmuştum. Benim hayatıma yön veren iki şey var; biri içinde ablamın olduğu rüyalar."

"Ablan içeride..." dedim. Neredeyse dibini bulduğu şişeye, bir kez daha sığındı. "Ama sen, içerideki kadınla ablan bambaşka birileriymiş gibi konuşuyorsun." Kendisine bir sigara yaktı. "Yolda o şarkıyı bilerek açtın... Kendine, onun öldüğünü hatırlatmak için... Gerçekleri inkar etme... Ne hissedersen hisset, gerçeği kabul et. O şarkıyı Leo'yla beraber dinlerler bazen. Leo, annesinin doğum günlerinde, annesiyle o şarkıda dans etmeyi çok sever. Onun içeri girmesine nasıl elverecek senin yüreğin? Hırsın, intikamın ya da gururun... Affedemezsin, tamam... Ama sevgin, kalan tüm duygularının üstünde olamaz mı? En azından içeri girmesi konusunda?"

"Olamaz," dedi, tereddüt dahi etmeden. "Hayat da içimizden geçti, acı da, ölüm de... Onun da içinden geçsin..."

"Zaten geçti!" dedim.

Sıkıntı dolu bir nefes verirken, "Sus!" dedi.

Susmadım. "O kadının nasıl pişman olduğunu-"

Boş şişeyi birden bire yere fırlatarak susmamı sağlarken, "Ne pişmanlığı?!" diye bağırdı. Gözleri tahammülsüzlüğünü kusuyordu. "Bittik lan biz onun yüzünden! Şu halime bak! Halimize bak! Ne pişmanlığı?!"

Gülümsemeye çalıştım. "O en azından... Sana yaptıkları için pişman..." dedim. Bana saldırabilecekmiş gibi büyük bir öfkeyle bakıyordu. "Sen... Bana yaptıkların için pişman bile değilsin Bora..."

"Değilim!" dedi, hiddetle. "Değilim, anladın mı?!" Ayağa kalktı ve bana arkasını döndü. "Yaşadığın için pişman değilim! Ve hiçbir zaman da pişman olmayacağım! Yaptıklarımın savunulacak hiçbir tarafı yok ama seni sevdiğim için, hiçbir zaman pişman olmayacağım! Yine olsa, yine yapardım Nazlı!"

Hayrete düştüğümü hissettim. "Hala bunu söyleyebiliyorsun ya..." dedim. Sözlerim tükenmişti. "Ne diyeyim..."

Yüzüme bakmadan, eve doğru, "Bana viski getirin!" diye bağırdı.

Bu konuşma devam ettikçe içecekti. Zaten içmese dahi berrak olamayan zihni, açlık ve uykusuzlukla beraber viskiye bulandığında, kafasının hepten gittiğini anlayabiliyordum. Ve daha da gitmesine izin veremezdim. Kaldı ki sözlerim tükendiğine de göre, ortada herhangi bir konuşma da kalmamıştı.

"Ben içeriye geçiyorum," dedim. Yüzünü bana dönmedi, ben de zaten döner mi diye beklemedim ve eve doğru yürümeye başladım. Nereye vardığımızı çok da kestiremediğim konuşmamızda, en azından başka duraklara vardığımızı ve yan yana olamadığımızı görebilmiştim. Bambaşka noktalardaydık. O, *değdi* demekten vazgeçmiyordu ve ben de değmediğini düşünmekten. Evrendeki bambaşka yerde duran iki noktanın kesişmesi mümkün bile değildi.

Elinde viski şişesi ile önüme çıkan Selim'e, "Yeter artık, içmesin..." dedim. Selim, korku dolu bir ifadeyle yüzüme baktı. "Götürme," dedim.

"Yenge çok sinirli abim," dedi.

"Bir şey olmaz," dedim.

Tam yürüyüp gidecektim ki, "Öldürür," dedi. Şaşkınlıkla Selim'e döndüm. "İzin ver, götüreyim."

Öldürür.

Öldürmek, bu kadar kolay değildi.

Nefes alamıyordum.

"Yengem izin vermedi, dersin," dedim. Selim bir şey demek üzere dudaklarını araladığında, "Belki beni öldürür de biter bu işkence..." diye ekledim. Selim'e arkamı döndüm ve banyoya ilerledim.

Ayna, kırıldığı şekliyle, üç yıl, sekiz ay, üç gün önce olduğu gibi karşımdaydı.

Kırılan aynanın uğursuzluğuna inanacak olsam, yaşadığım her şeyi bu aynaya mal eder ve işin içinden çıkardım ama öyle olmadığını biliyordum. Nazlı'nın ve Bora'nın çektiği acıların her biri, bu aynanın kırıkları gibi yerli yerinde duruyordu. Parmak uçlarımı aynanın üzerinde gezdirdim. Bir aynaya dahi üzülürken, ona bile yazık olduğunu düşünürken, bu aynayı kırdığıma dahi pişman olmuşken, Bora'nın yaptıklarına pişman olmamasını anlayamıyordum. Keşke bir hata yaptığını düşünseydi; sonucun bu kadar ağır olabileceğini tahmin edemediği için, o an başka çaresi olmadığını söyleseydi fakat daha sonra dönüp baktığında, *ben ne yaptım* demiş olsaydı. Ablasının yaşıyor olduğunu öğrendiğinde, bir yalanla yaşamanın ne boktan bir şey olduğunu anladığında, mektubu yazdığı için pişman olmuştu ama mektupta yazdıklarını yaşadığımız için değil. Şaşırıyor değildim ama açıkçası, bu kadarını da beklemiyordum. Hala *değdi*ğini düşünmesini mesela, beklemiyordum. Kendisine gelince ölmek istiyordu, *keşke ölseydim* diyebiliyordu, hatta Mehmet Şahindağ'ın yanına ölmeye bile gitmişti ama ben ne mutlu ki nefes mi almıştım yani? Bunu kabul edemiyordum. Hiçbir zaman da edemezdim.

Parçalanmış aynadaki aksime bakarken aklımdan geçen tek şey, Nazlı ile Bora'nın da parçalara ayrıldığından başka bir şey değildi.

Bora'yı çok iyi bildiğim için, anlamasam bile içinde en ufak bir pişmanlık taşımamasına dahi şu an için razı gelebilir, hayatım boyunca da onunla bunun savaşını verebilirdim ve fakat, ne kalbimin ne de aklımın bir türlü alamadığı başka bir şey vardı: Bugün, yine benzer bir durumda, yine aynısını yapacak kadar sabit fikirli ve bunun, beni sevdiği için olduğunu söyleyecek kadar tuhaftı.

Mektubu okurken dahi hissetmediğim hayal kırıklığını, şimdi hissediyordum.

Bora'nın sesini duydum. Bağırıyordu. Muhtemelen Selim'e. Viski götürmediği için.

Banyodan çıktım. Önce Annie'nin geçtiğini tahmin ettiğim odaya ilerledim. Leo yeniden uykuya dalmıştı. O bu keşmekeşte bulabildiği azıcık huzurla uyurken, Annie onun başında üzgün bir vaziyette oturuyordu. Eğildim, Leo'nun yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. "Sen benim hayatımı değiştirdin minik aslan..." diye fısıldadım kulağına. "Yaşıyorsam senin sayende." Saçlarını sevdim. "Seni çok seviyorum... Beni hiç unutma... "

"Nazlı?" dedi Beyza.

Bakışlarımı Beyza'ya çevirdim. "Seni ve Leo'yu yalnız bıraktığım için, çok üzgünüm..." dedim.

Gözlerimin içine endişeyle bakarken, "Nereye?" diye sordu.

"Her şey ben hayatta kalayım diye mahvolmuş ya, eğer burada durmaya devam edersem kendimi öldürürüm ve işte o zaman, her neye değdiyse, artık değmiyor olur!"

Beyza bana bir cevap verecekti ama beklemeden ilerledim. Odadan çıktığımda, peşimden geldiğinin farkındaydım. Bora salonda, pencerenin kenarına geçmiş, sırtı bize dönük bir halde, viskisini bu kez kadehten içiyordu.

"Ben gidiyorum Bora," dedim.

Yüzünü bana döndüğünde, "Sen kal. Ben giderim," dedi.

"Öyle değil," dedim. Viskisini fondip yaptı. "Gerçekten gidiyorum."

"Gerçekten gitmek?" dedi. Kaşları çoktan çatılmıştı. "O ne demek?"

"Sen nasıl ki yaşadıklarımıza rağmen pişman değilsin... Ben de seni terk ettiğim için pişman olmayacağım."

Arkamı döndüm.

Bu ilk gidişim değildi.

Ama ilk kez, Bora'yı terk ediyordum.

Bunu o da biliyordu.

Kapıdan çıkmadan evvel duyduğum son ses, kadehin parçalara ayrılışıydı.

144.Bölüm

B.K.

"Sen nasıl ki yaşadıklarımıza rağmen pişman değilsin... Ben de seni terk ettiğim için pişman olmayacağım."

Kadeh elimden düştü.

"...Ben de seni terk ettiğim için pişman olmayacağım."

Kapı kapandı.

"...seni terk ettiğim için..."

Beyza önüme geçti, beni durdurmak için bir şeyler söylemeye başladı. Bir akıl tutulması beni çepeçevre sararken, kendimi dışarıdan izliyor gibiydim. Sanki attığım adım benim sorumluluğumda değil, sanki ağzımdan çıkan laflar bana ait değil, sanki bütün evi yaksam yıksam ve hatta ben de içinde yansam, hiçbir şey hissetmeyeceğim. Beyza ne derse desin, ki söyledikleri de az çok *dur* barındıran cümleler, benim ağzımdan tek bir şey çıkıyordu:

"İzini kaybedemem!"

Bu travmamı tarif edecek olsam, *keskin bir kalemle soluk borumda açılan delik*, derdim.

Beyza'yı ittim mi, kendi mi yere düştü, bacağına batan cam parçası viski kadehinin döküntüleri mi hiçbir fikrim yok.

Nefes alıyorum ama nefesim boşa gidiyor, ciğerlerime varamıyor, derdim.

Kafamdaki her bir düşünce dönüyor. Dönen düşünceler, beynime o kadar büyük bir baskı yapıyor ki, görüş açımı bulanıklaştırıyor. Beyza nasıl ayağa kalktı, nasıl ben evden çıkmadan yine bana yetişti, nasıl beni durdurdu, bunun hakkında da hiçbir fikrim yok. Fakat bir keşmekeşin içinden beni çıkaran ve sanki ruhumu bedenime armağan eden bir

şey oldu: Beyza'nın avuç içini, sağ yanağımda hissettim. Sert mi yumuşak mı asla anlayamadım ama bana tokat attığını fark ettim. Beyza'dan yediğim ilk tokat. Ama hayatımda yediğim ilk tokat değil. İlkini babam atmıştı.

"Olmaz bu iş!"

"Ne diyorsun baba?! Ne demek olmaz bu iş?!"

"Ne diyorsam o Beyza! Bir daha asla bu çocukla görüşmeyeceksin!"

"Niye?! ... Baba! Susmasana! Sana niye dedim?! Bana bir açıklama yapmak zorundasın!"

"Babası yasa dışı işler çeviriyor!"

"Pardon?!"

"Bora sen karışma!"

"Bir dakika bir dakika abla! Pardon bir şey soracağım... Benim babam ne yapıyor, benden de mafyanın oğlu diye bahsetmiyorlar mı?"

"Ablanın sözünü dinle, sana karışmamanı söyledi! Bu ikimizin meselesi!"

"Odama da gideyim istersen?!"

"Bora!"

"Ne Bora ya ne Bora! Sen aynaya bakmadan, ne diye el aleme laf ediyorsun, onu bir anlatsana bize! Mehmet'in babası mafya mı?! Kötü mü?! Suçlu mu?! Pisliğin içinde mi?! Pisliğin kendisi mi yoksa?! Eee?! Ablamın da Mehmet'ten bir farkı olmasa gerek!"

İnsanlar, insanları bazen tokatla susturuyorlar. İlk tokadı babam attı. İkincisini, Nazlı.

Nazlı.

Nazlı yok.

Gitti.

"İzini kaybettirecek!" dedim.

Beyza yüzümü avuçları arasına alırken, "Bak bana!" diye bağırdı. Yüzüne baktım. "Kaybetmeyeceksin izini!" dedi. Yaşlanmış. "Nereye giderse gitsin, bileceğiz!" Ama gözleri hala çocukluğumdaki gibi, o kadar koyu ki, göz bebeklerini göremiyorum. "Duyuyor musun beni?!" Zaman, parçalara

ayrılarak beni delik deşik ediyor. "Nazlı'nın izini kaybetmeyeceksin!"

Daha fazla ayakta kalacak gücü bulamadım. Dizlerimin üzerine çöktüm. Ağladığımı, ancak kendi sesim bana ulaştığında anlamıştım. Başımın tam arkasında elini hissedince, Beyza'nın da benimle beraber yere çöktüğünü anladım. Alnımı göğsüne gömdüm. İşaret parmağıyla baş parmağı, saçlarımın arasında nazik bir kuvvetle hareket ederken, bir diğer eliyle ensemi kavramıştı. Ben ağladıkça başımı göğsüne daha çok bastırıyordu ama ensemi saran elinin titremesine engel olamıyordu. İlk kez hayatta olduğuna emin oldum. Ölmediğine. Eğer gözlerim bağlı olsaydı, veyahut son birkaç günü yaşamamış olsaydık, yaşadığını bilmeseydim de bu anın içine düşseydim, ensemdeki elin *ona* ait olduğunu yine anlardım.

"Annecim, sakin ol..."

"Ama anne, niye bu kadar çok ağlıyor!"

"Hasta oldu bebeğim... Korkma... Ağlama..."

"Anne, ben hasta olayım onun yerine... O daha çok küçük..."

"Benim kızım büyümüş de abla mı olmuş... Oyyy ellerin titriyor bebeğim... Korkma bu kadar, bebek o, tabii ki hasta olacak... Öpme ama! Ne demiştim ben sana, yaklaşma kardeşine."

"Ben öpersem geçer."

"Asıl hastalığı sana geçecek..."

"Bana ne."

"Ahmet'cim, çekip duracağına bir şey söylesene Beyza'ya sen de, yaklaşmasın Bora'ya!"

"İyi yapıyor, boş ver. Kardeş onlar. Beraber hasta olacaklar, beraber iyileşecekler. Baksana, ne güzel görünüyorlar."

İzlediğim videodaki, beş buçuk yaşındaki kız çocuğunun elleri, ben ağlarken her daim titremişti ve annem bunu yalnızca *ayrı zamanlarda rahmine düşen ikizler* olmamızla açıklardı; anneme göre, benim kalbim titrerse, onun da elleri

titrermiş, çünkü biz ruh ikiziymişiz. Üzerine hiç düşünmediğim bu durumun içindeyken, aklımda sadece Nazlı var. Durmaksızın adını sayıklıyor, içimde biriken tüm zehri feryat ederek kusuyordum. Beyza'nın kucağında en son ne zaman böyle ağladığımı düşündüm. Hatırladığım tek şey, annem öldüğünde bunu çok istediğim fakat üzerime vazife işler sebebiyle, bunu bir türlü yapamadığım.

"Gelecek..." diyordu. Oysa ben Nazlı'nın gidişine değil, gitmek zorunda kalışına ağlıyordum. "Terk etmedi seni."

Beni mi teselli etmeye çalışıyor, kendisini mi bilmiyorum. Ama Nazlı beni terk etti. Terk edişine giden yolu ise ben yarattım. Üstelik bunda Beyza'nın bizzat kendisinin de payı var. Bağırıp çağırmaya mecalim kalmadı. Nazlı, gidişiyle beraber, kelimeleri de aldı benden. Geriye üç kelime kaldı: Biri, adı. Diğer ikisi de *iz* ve *kaybetme.* Başka kelimem yok. Sadece ağlayabiliyorum. Hiç ağlamadığım kadar çok. Herhalde bu halimi görse, kahkahalarla gülerdi. *Nefret ettiğin ablana böyle sarılacağını, ondan medet umacağını bilsem, daha evvel giderdim Bora,* derdi.

"Bora!"

Annemin sesi geliyor ama nerede olduğunu bulamıyorum. Tarabya'daki evin her bir odasını karış karış dolaştım fakat ona bir türlü ulaşamadım.

"Bora!"

Bağırmak istiyorum ama sesim çıkmıyor. Eğer konuşabilsem, belki o sesimi duyar ve sesime gelir. Ama kendimi ne kadar zorlasam da konuşamıyorum. Dudaklarım hareket ediyor fakat dilim dönmüyor, üzerimde bir sarhoşluk hali var ki bununla baş edemiyorum. Nefes nefese kaldım.

"Bora!"

Ablamın odasına kadar gelmişim. Gözlerimin dolduğunu hissedince, olduğum yere çöktüm. İçime yayılan bir korku var, nedenini bilmiyorum. Annemi bulsam, her şeyin geçeceğinin farkındayım ama annemi bulamıyorum.

"Buradayım oğlum!"

Annemi karşımda görünce, içim söküldü sanki. Birden ağlamaya başladım. En güzel haliyle bana gülümserken, başımı omzuna yasladı ve saçlarımı okşamaya başladı.

"Anne neredesin ya?!" diye sitem ettim. Biraz ağladım, biraz kızdım. "Yıllardır seni arıyorum!"

"Buradayım Bora." Başıma dudakları değdi. "Buradayım oğlum." Bana sımsıkı sarıldı. "Buradayım, ağlama." Annem de beni çok özlemiş. "Yanındayım."

"Anne," dedim. Parmak uçlarıyla, gözlerimden akan yaşları sildi. "Anne, Nazlı gitti." Konuştukça, boğazım acıyordu. "Anne! Ben n'apacağım, terk etti beni!"

"Gelecek..." dedi. Başımı iki yana salladım. "Terk etmedi seni."

"Anne! Beyza gibi konuşuyorsun!" dedim, kızarak. İçime bir öfke yayıldı. "Zaten onun yüzünden gitti! İzini kaybedeceğim Nazlı'nın!"

"Beyza, onun ablası..." dedi. Gülümsedi. "Ona izini kaybettirmez." Ağzım açık kaldı. "Onlar, beraberler. Ve mutlular. Birbirlerine can yoldaşı oldular."

"Beyza hapiste!" dedim, öfkeyle. "Ben onu İstihbarat'a teslim ettim!"

"Hayır," dedi, annem. Kendinden emin duruşu karşısında neye uğradığımı şaşırdım. "Beyza'yı, Nazlı'dan ayıramazsın. Nasıl ki Beyza, Nazlı'ya hayat verdiyse... Nazlı da Beyza'ya hayat verdi... Ben kızımın geleceğini, Nazlı'ya borçluyum."

"Anne!" dedim, öfkeyle.

"Nazlı'ya hakkımı helal ediyorum," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Senin Nazlı'da bir hakkın yok ki!" dedim. Başımı iki yana salladım. "Anne, ne diyorsun?!"

Annem, derin bir nefes aldı. "Kalbin..." dedi. Başını kalbime yasladı. "Kalbim..." dedi. Gözlerime çöken ağırlıkla beraber, gözlerimi yumdum. "Ellerine nazaran, kalbin asla harama değmedi. Kalbinde, kalbim var." Annemin ellerini yüzümde hissettim. "Kalbinde Nazlı'yla beraber, kızlarım da var. Senin kocaman bir kalbin var. Kalbin, ak."

"Ben Kara'yım!" dedim, çıkışarak.

"Değilsin..." dedi annem. Sesinden akan tını bana eski beni hatırlatır gibi oldu ama hemen sonra da artık o adam olmadığım gerçeğine vardım. "Kara değilsin. Olma... Kendi değer yargılarını alaşağı ediyorsun... Öz saygını yitiriyorsun... Yapma..."

"Anne!"

Bir erkek çocuğunun sesini duyunca, etrafıma baktım.

"Anne!"

Gözlerimi açtım. Ağzımın içinde kötü bir tat var. Yerde yatıyordum ama başımın altında yastık, üzerimde ise kalınca bir battaniye vardı. Sanki kafama sert bir darbe yemişim gibi, başım zonkluyor.

"Buradayım bebeğim."

Beyza.

Beyza yaşıyor.

Nazlı.

Nazlı beni terk etti.

Yerimden fırladım. Hızlıca dışarı çıktım. Kapıyı açmamla beraber hazır ola geçen adamlara, "Kim gitti Nazlı Hanım'la?!" diye sordum.

"Selim Abi," dedi Mesut.

Elimi cebime attım. Telefonum cebimde. Selim bir kez aramış. Üç tane de mesaj atmış.

"Havaalanındayız abi."

"İstanbul'a uçacak yenge. Ben de bilet alıyorum, aynı uçağa bineceğim abi."

"Uçağa bindik abi."

Selim'i aradım, telefonu kapalı.

"Neden daha uzun, daha ayrıntılı yazmıyorsun amına koyayım!"

"Ara beni ince."

"Mesut, Selim'le beraber kimler gitti, hepsinin numaralarını yaz bana. İstanbul uçağı kaçta kalkmış, kaçta inecekmiş, hangi havaalanına inecekmiş, şu an havada neredeymiş, kaptan kim, uçakta hangi yolcular var, hepsini öğren! Derhal!"

Yeniden içeri girdiğimde Leo bağırıyordu. "Bana yalan söylüyorsun! Nina bana asla *derslerine çalış,* demez! Nina okulun gereksiz bir şey olduğunu düşünüyor çünkü!"

"Leo... Lütfen..." dedi, Beyza.

Leo ağlamaya başladı. "Nerede Nina?! Neden bana yalan söylüyorsun?! Ne dedi bana?! Arayacağım! Ver telefonunu!"

"Hayır, dedim!" dedi Beyza. Başımı ovaladım. "Lütfen, sakin ol! Özel bir mesaj o! Sana değil!"

"Bana tamam mı bana?! Leo diyor! Benim Leo! Bana atmış Nina o mesajı!"

Ne mesajı? Hızlıca odaya ilerledim. Başımı açık olan kapıdan uzattığımda, Beyza ile göz göze gelmiştik. "N'oluyor? Ne mesajı?!"

Leo sesimi duyduğunda bana baktı. Annesinin elinden birden kaptığı telefonla yataktan çıkıp yanıma geldi. "Leo!" dedi Beyza, sertçe.

Leo, Beyza'yı umursamadan başını kaldırdı ve yüzüme baktı. "Nina bana sesli mesaj attı. Türkçe konuşmuş. Çevirir misin? Annem yalan söylüyor. Nina bana ders çalışmamı söylemez!"

Beyza ayağa kalkıp Leo'nun yanına geldiğinde, Leo çığlık atarak ağlamaya başlamış ve telefonu elime tutuşturmuştu. "Leo, yeter!" dedi Beyza.

"Çevireyim," dedim.

Beyza başını iki yana salladı. "Hayır! Türkçe konuşmasının bir sebebi var! Sadece içini dökmüş, Leo duysun istememiş! Mesajı senin de dinlemeni istemiyorum Bora, telefonu verir misin?!"

"Anne! Neden İngilizce konuşmuyorsun?!" dedi Leo, ağlarken. Çektiği acıyı sesinden anladım. "Anlamıyorum! Salak gibi hissediyorum! Yeter!"

Beyza, Leo'ya kısa bir bakış attı ve bana döndü. "Verir misin telefonu Bora?!"

Neyi duymamı istemiyor bilmiyorum. "Leo, dinleyip çevireceğim. Üzülme," dedim. Birkaç adım attım ve yatağın kenarına oturdum. "Gel." Beyza'nın ne kadar sinirlendiğinin

farkındayım ve bu umurumda değil. Nazlı'nın mesaj sayfasına girdim.

"Minik aslan. Sen uyurken gitmek zorunda kaldığım için çok üzgünüm." Sesi titriyor, ağlamamak için kendini sıkıyor. *"Ama seni uyandırmaya kıyamadım. Bunun için bana kızma olur mu?"* Öyle bir yutkundu ki, boğazı yanmıştır. *"Benim bir işim çıktı. Bu yüzden gitmem gerekti. Senden ayrılmak istemezdim ama... Mecbur-"* Lafını yarım bırakıp, bir iki saniyeliğine sustu, zaten bu kelimeden nefret ediyor. *"Leo, sana bir şey diyeyim mi?*

"Durdur bi' adımı söyledi! Ne diyor?"

Leo'ya döndüm. "Diyor ki..." dedim. Boğazımı temizledim. "Bir hepsini dinleyeyim mi? Bu şekilde anlamıyorum. Birazcık sabredebilir misin?"

"Ama çevirecek misin bana sonra?" diye sordu, sabırsızca.

"Çevireceğim," dedim. Leo kollarını bağladı ve ayaklarını sallamaya başladı. Sesli mesaj kaydına yeniden dokundum.

"Mecburiyet diye bir şey yoktur. Seçimler vardır. Ve her seçimin bir bedeli olur. Ben gitmeyi seçtim. Mesela gittiğim için seni çok özleyeceğim ama bu da gidişimin bedeli." Gözlerinden yaşlar aktığına yemin ederim. *"Minik aslan! Seni bu hayatta, annenden, babandan sonra en çok ben seviyorum. Eğer biri tırnağının ucuna zarar verirse, eğer biri seni üzerse-"* Sustu ve derin bir nefes verdi. *"Seni çok sevecekler. Bir gün, seni kabul edecekler ve çok sevecekler. Biliyorum herkes çok öfkeli ama bu öfke sana değil. Seninle alakası bile yok. Seni, yaşanan her şeyden ayırmak zorundalar. Annenle de babanla da değerlendirmemeliler seni. Varlığın için şükretmeliler."*

Bu mesaj Leo'ya değil, bana.

"Sana, kendimle ilgili, yalnızca annenin bildiği ama başka hiç kimsenin bilmediği bir şey söyleyeyim mi? 29 Eylül 2017'de... Senin doğum gününmüş, benim haberim yoktu. Zaten seni tanımıyordum da. Annenin, senin doğum gününü kutlayabilecek bir hali yoktu. Benimle uğraşıyordu. Başımda nöbet tutuyordu. Ben kendime bir zarar vermeyeyim diye

herhalde. Annen bana, yine, zorla da olsa birkaç kaşık çorba içirmişti. Sonra da çay yapmıştı. Beraber çay içiyorduk. Ben yine konuşmuyordum, o belki konuşurum diye, bir şeyler anlatıyordu. Ne anlattığını bilmiyorum, dinlememiştim. Ama laf arasında, öyle bir cümle kurdu ki, kulaklarım o cümleyi duydu: 'Bora'yı aramamız lazım.' Bu cümleyi duyduğum an, elimdeki sıcak çay dolu fincanı annenin üzerine fırlattım ve yerimden kalkıp, koşmaya başladım. Mutfağa gittim, bir bıçak aldım. Annen peşimden geldiğinde, bıçakla üzerine yürüdüm, yanıma yaklaşmasın diye. Dışarı çıktım. Sonra OCTO'nun adamlarından birileri, beni zar zor yakaladılar. Muhtemelen sakinleştirici yaptılar. Uyandığımda, sizin evinizdeydim. Annen başımdaydı. Ona iyiymiş gibi yaptım. Özür diledim ondan. Kardeşini arayıp aramadığını bilmiyordum. Konuyu açmadı. Annenden ağrı kesici istedim. Yataktan kalktım, peşinden gittim ve ilaçların yerini öğrendim. Mutfak dolabındaymış. Annenin orada olmadığından emin olduğum bir anda, ilaçları aldım dolaptan ve bir avuç ilaç yuttum. Çünkü kardeşini bir daha asla görmek istemiyordum ve yerimi öğrenirse, beni öldürteceğinden korkuyordum. Çünkü onu polise ihbar etmiştim. Ölümüm, onun emriyle gerçekleşmesin diye, ben kendimi öldürmek istedim."

"Unutacaksın," dedi Leo, kaydı durdurarak. "Dinlediklerini çevir, sonra devam et."

"Merak etme," dedim. Sesim çatlamıştı. "Ömrümün sonuna kadar unutmam dinlediklerimi." Kaydı devam ettirmek için, parmağımı zar zor hareket ettirdim.

"Ama sen beni görmüşsün Leo. İlaçları içtiğimi. Yanıma geldin. 'Onlar ilaç, şeker değil..' dedin. Seni ilk kez görüyordum. 'Anne!' diye bağırdın. Susmanı istedim senden ama susmadın. Bilmiyorum, büyüdüğünde, bu anı hatırladığında, intihar ettiğimi anlar mısın, yoksa zaten çoktan anladın ama konuyu mu açmıyorsun hiç. Annen beni zorla kustururken, odanda bekledin. Ben yatağıma yatıncaya kadar, yanımıza gelmedin. Sonra geldin. Ve ilk söylediğin

şey, 'Çok güzelsin ama çok aptalsın. İnsan ilaçlarla şekerleri karıştırır mı?' Ben kahkahalarla sana güldüğümde, benden korktuğunu hissetmiştim. Dakikalarca sürmüştü kahkaha krizim ve sen annene sarılıp, kaşların çatık bir şekilde bana bakmıştın. Sonra da bir noktada dayanamayıp, 'Gülme artık, doğum günüm bitecek!' diye kızmıştın. 'Doğduğum günü kutlamam lazım. Ama öyle bir gülüyorsun ki, ağlıyor gibisin, korkuyorum!' İtiraf ediyorum Leo, o günden sonra sana ne kadar zeki olduğumu ispatlamak en büyük derdim oldu. Ve süper güçlerim olduğunu söyleme sebebim de buydu. Über zeki olduğumu düşünmezsen, egom sarsılırdı. Sen benim, tam da ihtiyacım olan, içimdeki çocuğu, küçük Nazlı'yı buldun, onun elinden tuttun, onu çektin çıkardın içinde bulunduğu karanlıktan. Ne kadar Nina olsam da, ben seninleyken hep Nazlı'ydım. Senin sayende yaşıyordum ve Mehmet Şahindağ'ın öleceği güne dek, senin için hayatta kaldım. Senin baban yoktu, benim kimsem yoktu. İkimiz de gurbetteydik, sen gurbette olduğunu bile bilmiyordun ve beraber, hiçbir yere ait olmadan, birbirimize ait olduk. Annenin senin için kurduğu yalandan ama bir o kadar da gerçek bir evrenin parçası olduğumda, evcilik oynuyormuş gibiydim. Yalnız değildim. Kendini kalabalıklar içinde her zaman yapayalnız hissetmiş biri için, sizinle beraberken yalnız hissetmemek ne kadar kıymetliydi, bilemezsin. Bu hayatta en çok, seninle oynadığım oyunu sevdim, minik aslan. Umarım, sana benim kadar iyi arkadaşlık ederler. Sen, orada kim varsa, bunu kim dinliyorsa, ona benim emanetimsin. Annene ne olacak hiçbir fikrim yok ama annene ne olursa olsun, annen nerede olursa olsun, sen benim sevdiğim adamın, ablasının oğlusun. Ben senin yüzüne her baktığımda bu gerçeğin farkındaydım. Umarım bunu herkes fark eder."

Su tepemden aktıkça, beynimin açıldığını hissediyorum. Bu banyoda Nazlı'yı yıkarken, yeni ameliyattan çıkmış birine göre pek de mümkün olmayan gücü kendimde nasıl

bulduysam, şu anda da üzerimde öyle bir güç var. Aslında canım çok yanıyor ama bunun üzerinde durmuyorum. O gün de canım çok yanmıştı ama o gün de bu acıyı görmezden gelmiştim. Öylesine hüzünlü, ürkek ve harap bir haldeydi ki korkmuştum. Düştüğü ve içinde bulunduğu durumdan. Onu bu şekilde görmek, bunun benim yüzümden olduğunu bilmek, beni hem öfkelendiriyor hem de üzüyordu. Bir de Nazlı'ya günlerce kanlı ve çamurlu kıyafetler içinde kalmayı yakıştıramıyordum. Hak ettiği dünyanın tüm güzellikleriyken, ona bahşettiğim tek şeyin gözyaşı olması beni kedere terk etmişti.

Kırık aynaya baktığımda gördüğüm tek şey, Nazlı'nın da beni terk ettiği gerçeği.

Havluyu belime sardım. Banyo kapısını açtığımda, Leo'nun heyecanla beni beklediğini gördüm. Tez canlı bir çocuk, kafasına bir şeyi taktığında yapmadan duramıyor. "Ben hazırım!" dedi. Şişme turuncu montunu bile giymiş, sırt çantasını omzuna asmıştı. Aslında benden korkuyor ama şu an korkularını bile bastırıyor, çünkü heyecanlı. "Hadi gidelim!"

Nazlı'nın, Leo'ya süper güçlerini kullanacağı göreviyle alakalı attığı mesajı uzun uzadıya çevirdikten hemen sonra, *seni de yanına bekliyormuş, bu görevi sensiz gerçekleştiremezmiş,* demiştim.

Leo'nun parlayan gözleri önce annesine, sonra bana çevrilmişti. *'Giderim ama nasıl gideceğim ki?"* diye sormuştu.

Beklentisine yakışır bir karşılık verdim. *'İstersen, seni ben götürürüm.'*

Leo hayatındaki en güzel haberi almışçasına ayağa kalkmış ve zıplayarak, *'Teşekkür ederim Bora!'* diye bağırmıştı. Ben duşa gireceğimi, sonra çıkabileceğimizi söylediğim için, banyonun kapısının önüne kadar gelmesi bundandı.

"Giyineyim, çıkacağız..." dedim, elimi saçlarının arasında gezdirirken.

Beyza'nın şu an yaptığım hiçbir şeyden hoşlanmadığını belli eden bakışlarını hiç önemsemeden, yatak odasına ilerledim. Ben odaya girerken, "Burada bekle sen, bebeğim," dedi. Ve benim kapattığım kapıyı açarak, arkamdan odaya geldi.

"Mahremiyet diye bir şey var?" dedim. Küçük havluyla saçlarımın nemini alıyordum. "Giyineceğim, çık dışarı."

Çıkmadı. "Yapma!" dedi. Çıkmadığı gibi birkaç adım atarak da dibime kadar gelme gereği duydu. "Bırak. Boğuldu artık. Bıktı kız. Haklı da. Burada kalırsa, kendini öldüreceğini söyledi. Yapar da Bora. Damarına basıldığında, her şeyi yapabilecek potansiyele sahip. Karın senin, benden iyi biliyorsundur. Yapma. Gitme peşinden. Ters tepecek. Daha kötü olacaksınız. Lütfen önemse bu dediklerimi. İkinizin de iyiliği için söylüyorum bunu. Rahat bırak, saygı duy kararına. Daha çok üzüleceksin peşinden gidersen."

"Beni düşündüğün için teşekkürler." Sarkastik tavrımın farkında. "Çık şimdi dışarı."

"Bora!" Sesinde sert, baskın, uyarı dolu bir tını var. "Yanlış yapıyorsun! İzini kaybetmekten korkuyorsun anlıyorum! Ama izini kaybettirmek istese Selim'i atlatırdı! Söz veriyorum, izini kaybetmeyeceksin! Beni içeri aldıklarında, Leo'yu merak edecek! Mutlaka ondan haber almak isteyecek! Yok olmayacak ortalıktan! Bu koşullarda yok olamaz! Bak, İstanbul'dan Bodrum uçağına binmiş, bunu da öğrendin işte! Kendi kendine kalsın biraz! Bırak, nefes alsın!"

"Bensiz ne kadar nefes alabilir?" diye sordum. Derin bir nefes verdi. "Ben onsuz mu daha çok üzülürüm, yoksa üzülmenin en katlanılır hali, yine onun yanında mı olur benim için?"

Bir iki saniyeliğine gözlerini yumarken, kaşlarını kaldırdı. Şu an bana gıcık oluyor, biliyorum. "Ben buna alet olmayacağım! Oğlumu da alet etmeyeceğim! Ben seni uyardım... Ama sen ille de gideceksen, beni ve Leo'yu götüremezsin! İsteseydi, bizi yanında isteseydi, belli ederdi!"

"Seni İstihbarat alacağı için, bunu teklif edemezdi," dedim. Saçımı kuruladığım havluyu yatağın üstüne fırlattım. "Hem Elif olmaktan korkuyor. Yani beni terk ederken sana, *ama biz görüşelim* diyemezdi."

"Ne dersem diyeyim etki etmeyecek, değil mi?" diye sordu.

"Cık," dedim.

Beyza bakışlarını pencereye çevirdi. Gözlerinin dolmasını istemiyor ama bir şey söyleyecek. Zorlandığı, söylemek istemediği ama zorunda olduğu bir şey. "Bazı gidişler *peşimden gel,* demektir. Bazı gidişlerse... *Sen ve ben, biraz daha yan yana olursak, her şeyi kaybedeceğiz,* anlamına gelir." Gözleri tedirginlikle gözlerimle birleşti. "Herkesin bir karakteri var. Ve sizin karakterleriniz birbirine çarpıyor şu anda. Ne sen, sen olmaktan vazgeçebilirsin ne de Nazlı, Nazlı olmaktan. Hiçbir şeyden pişman değilsin ama yanına gittiğine pişman olacaksın. Görmek istemediği her şeyi gözüne sokacaksın. Kaçtığı burası değil, biziz. Hepimiziz."

"Yarın, annesiyle babasının ölüm yıldönümü..." dedim. Başını salladı, biliyor. "N'aptı? 2018'de? 2019'da? 2020'de? Kime sarıldı?"

"Sana," dedi. Kaşlarımı çattım. "Çocukluğuna, gençliğine, benim hatıralarıma."

"Benim *Nazlı gitti* deme lüksüm yok... O beni terk etse de ben onu terk etmeyeceğim. Beni yanında istemeyecek, biliyorum. Ama ben, o isteyene kadar, sabırla beklerim. Ben onsuzluğu bir kez yaşadım, bir daha olmaz." Beyza'nın gözlerinden bir damla yaş aktı. "Nazlı'nın gözlerini görmemek, kokusunu duymamak, sesine hasret kalmak, ablamın ölümünden bile daha kötüydü. Beklerim. O isteyene kadar, umutla beklerim." Gözlerine merakla baktım. "İster değil mi? En azından bir noktada? Dayanamaz? Değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi. İçim rahat etsin diye, yalan bile söyleyemedi. "Her şeye hazırlıklı olman gerek."

"İnsan çok sevince..." dedim.

Ben devam edemeyince, "Aydın'ı çok seviyorum Bora," dedi. Gülümsemeye çalıştı. "İstemez benimle beraber olmayı, ama diyelim istedi... Ben asla onunla beraber olmayacağım." Gözlerimin içine kalbi sıkışıyormuş gibi bakıyor. "Aydın'ın bile isteye bana *fahişe* muamelesi yapmadığına, bunun altında mutlaka bir şey olduğuna, benden ayrılmak zorunda hissettiğine ya da buna mecbur bırakıldığına eminim. Ben Nazlı'dan farklı olarak, mecburiyetlere inanıyorum. Ama bazen mecburiyetlere inanmak bile hiçbir şeyi değiştirmez."

"Hiçbir mecburiyet, sevdiğin kadına *fahişe* mualemesi yaptıramaz..." dedim, kararlılıkla. Beyza'nın dudakları titredi. "Mehmet, Nazlı'yı öldürecekti ve ben Nazlı'ya, Aydın'ın sana yaptığını yapsaydım muhtemelen hemen orada terk ederdi beni. Uğraşmazdım, uğraşmazdık, hatta bu kadar çok yanmazdı bile belki canımız. Ama bazı sınırlar vardır. Bazı keskin, sevdanın içinde nahoş duracak, yaptığında adına artık *sevda* demeye utanacağın sınırları geçemezsin." Bir adım attım ve gözlerimi tüm ciddiyetimle gözlerine diktim. "Nazlı'ya bir tokat atsam, onu sevmediğime oracıkta ikna olurdu. Ama bu aklımın ucundan geçmedi, bırak elimin varmasını... Nazlı'ya, yakışık almaz bir söz söylemek aklımın ucundan geçmedi, bırak dilimin varmasını... O yüzden, lütfen Aydın'ın mecburiyetini siktirtme bana!"

"Haklısın ve haksızsın Bora..." dedi. İfadesi yumuşak ama görmüş geçirmiş bir insanın erdemine sahip. "Sen, kendi perspektifinle bakıyorsun hayata. Hiç Aydın Demir olmadın. Pisliğin içinde büyümedin, babandan dayak yemedin, dayının yanında sığıntı gibi yaşamadın, sokağın içinde yetiştirilmedin, anneni baban öldürmedi, hapishaneye eğitime gönderilmedin. Her şeyi, bak her şeyi geçtim... Mafyanın sağ kolu değil, tetikçisiydi Aydın Demir. Takım elbise giyen asil görünümlü heriflerden bile değildi. Harcanmayacak kadar iyi ama ilk fırsatta harcanmak üzerine oradaydı. O yüzden, Aydın'ın jargonundaki sevdayla, kendi sevdanı kıyaslayamazsın. O korkaklığa, o arabeskliğe, bu

yakışırdı zaten. Şaşırıp sinirlenme boşuna. Aydın, tam da bu. Etrafında okumuş, düzgün kalitede insanlar olduğu için sırıtıyor; onun kendi dünyasındaki insanlarla kıyaslandığında, çok temiz bile biri."

"Savun bakalım," dedim. Beyza gözlerini gözlerimden kaçırdı. "Senden istediğim tek şey, Nazlı'nın yanında olman. Onu yalnız bırakmaman. *Kurduğun yalandan ama bir o kadar da gerçek evreninde*, ona yalnız olmadığını hissettirmen. Senden de Leo'dan da istediğim tek şey bu. Karşılıksız bırakmayacağım bu iyiliği. Eğer bunu yaparsan, seni İstihbarat'a vermeyeceğim."

"Hayır," dedi. Bakışları şaşkınlık ve teessüfle doldu. "Nazlı için asla karşılığı olan bir şey yapmam. Yalnız kalmasını ben de istemem elbette ama geçtik orayı Bora! Sen Amerika'ya geldiğinde, siz bir kere olsun karşılaştığınızda, artık ne ben ne Leo ne Çınar yettik ona... Benim evrenimin bir parçası değil artık Nazlı. Onun tek istediği sensin ve seni istemediğinde, hiçbirimizi istemez!"

"Sen, elinden geleni yap." Arkamı döndüm ve dolaba ilerleyip, askıdaki siyah kot pantolona uzandım. Eğer dışarı çıkmazsa soyunacağımı hissetsin de çıksın. Konuşma uzadıkça içim daha da kararıyor. "Senin de dediğin gibi, o benim karım ve ben onu dün tanımadım. Bana zaman kazandır. Nazlı, bu terk edişten vazgeçene kadar, bana zaman kazandır."

"İstihbarat'a sen beni vermezsen, ben teslim olacağım..." dedi. Çok inatçı. "Nazlı'nın yanında olurum ama o kadar. Benim için sonrası belli." Benim için önemli olan da bu zaten."Çorba yaptım. Biraz iç, öyle çıkalım."

Kapının kapanma sesini duyduğumda, elimdeki pantolonu fırlattım ve yatağa oturdum. Başımı ellerime yasladım. Canı teslim olmak istiyorsa olsun, bana ne?! Nazlı beni terk etti ve ben, güneşin çekim gücüne hapsolmuş durumdayım. Başka hiçbir şey düşünemiyorum, düşünemem de.

Begüm'ü aramam lazım. Yanına gitmeye vaktim yok. Bir an evvel Bodrum'a gitmem lazım. Ama eğer Begüm benimle

konuşmak isterse, Bodrum'a gelsin.

Kaç saat oldu Nazlı gideli?

Altı mı?

Yedi mi?

Sekiz mi?

Daha mı az yoksa daha mı çok?

Yıllar geçmiş gibi.

♠

N*.*

Hayatın kendisinin yolda olmak olduğunu fark edeli, zaten çok uzun zaman olmuştu. Bu yolun en güzel durağını Bora ilan edişimin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilmesem de, Bora'yı o gün ne kadar seviyorsam, bugün de o kadar seviyordum. Hatta belki o günden de çok. Yalnızca sevmenin, çok sevmenin yetmediği bir yer vardı ve biz oradaydık. Orada beraber olup olmadığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu ve fakat beraber olabileceğimiz bir yer varsa da sadece orasıydı.

Bora beni çok seviyordu, ben Bora'yı çok seviyordum ama biz sevmek eylemine farklı gözlerle bakıyorduk.

Benim için önemli olan, ne zaman öldüğüm değil, nasıl öldüğüm; ölene kadar da nasıl yaşadığımdı.

"Bana, 'Ölmek korkakların işidir,' dedin. Hem korkak hem cesur nasıl olunuyor?"

"Kendini öldürecek kadar cesursun, evet. Ama ölümü seçmek korkakların işidir. Her zaman yaşamanın yollarını aramaya bakacaksın. Tüm cesaretini hayatta kalmak için kullanacaksın; ölmek için değil."

Gözlerimden akan yaşları durdurmakta zorlanıyordum. Boğazıma düğümlenen vedaları kucaklamakta da. Aklımda yarım kalmışlıklar, kalbimde kırgınlıklarla beraber ilerlediğim yolda kendimi duyamıyordum. Gidecek belki de binlerce yer vardı; çünkü ait olduğu yeri terk eden bir insanın sığınabileceği her yer, alelade bir yerdi. Her yer, herhangi bir yerken, benim en azından şimdilik gidebileceğim tek yer, Bodrum'du. Çünkü bir zamanlar evim olan o evin beni sarıp

sarmalamak için elinden gelenin fazlasını yapacağını biliyordum. En azından soğuk da olsa yatağıma girmek, yorganı kafama kadar çekmek ve uyumak istiyordum. En güzel durağında daima uyuduğunu ve hiç uyanık olmadığını öğrenen Nazlı için uyumak çok zordu ama eğer biraz daha uyumazsam, düşüp bayılacak gibiydim.

Henüz havaalanına varmadan, Selim'in peşime takıldığını fark etmiştim. Üstelik yalnız da değildi. Bora'nın *güvenlik* adını verdiği ve belki de sevgiden dahi üstün tuttuğu bu kontrol mekanizması beni inanılmaz boğuyordu fakat şu an için çaresiz hissediyordum. Terk ettiğim kocamın, kendisini terk etmeme rağmen beni terk etmeyen adamlarıyla uğraşacak, onlara peşime takılmamalarını söyleyecek, onlara kendime yetebildiğimi izah edecek gücüm de açıkçası yoktu. Hepsi birer emir kuluydu ve esasen Bora'nın idrak etmesi gereken bir şeyi, onlarla tartışmak beni ileri taşımayacaktı. Bir de umurumda değildi. Şu an peşimde değil Selim, Mehmet Şahindağ olsa, bir adım daha fazla atacak enerjiye sahip değildim.

Uçağa bindim. Uçaktan indim. Araç kiraladım. Arabayı Yalıkavak'a doğru sürdüm. Evimin önüne geldim. Tüm bunları yaparken hem kendimdeydim hem de değildim. Nina Adams gibi hissetmediğim aşikardı ama ben Nazlı, hatta Naz gibi de hissedemiyordum. Aslında ben tümden hissedebilmeyi yitirmiş gibiydim. Durmayan gözyaşlarım, geçmeyen mide bulantım, bir türlü doyamadığım temiz hava ihtiyacı, ölüm döşeğinde olan ama bir türlü ölemeyen bir hastanın çektiği çile misali benimleydi.

"Anıl! Begonvilleri budasana ya!"

Herkesin utanmadan öldüğü bir dünyada, ben neden ölemeyecektim ki?

"Senin ellerine daha çok yakışıyor bahçe makası güzelim, her sene aynı muhabbet. Sen budayıver işte."

Anıl'ın bile öldüğü bir dünyada, ben neden ölmemek için, bunca acı çekmiştim?

"Aman iyi tamam, budamazsan budama!"

Neden acı çekmiştim?

"*Of amına koyayım ya sizi bana sayıyla mı veriyorlar Naz?!"*

Ben hep acı çekmiştim.

"Makası getiriyorum?"

"Begonvilleri kim budadı?" diye sordum, kapının önünde neden beklediğini bilmediğim adamlardan birine. "Ve sen kimsin?"

"Yenge," dedi Selim. Bakışlarındaki tedirginlik beni rahatsız etmişti. "Burada, adamlarımız oluyor hep. N'olur n'olmaz diye. Melek Hanım burada ya..."

"Begonvilleri kim budadı?" diye sordum. Selim, bu sorunun cevabını bilmediğini belli edercesine yüzüme bakarken iç çektim. "Anıl budamazsa budanmazdı bu begonviller. Osman Amca'nın bile en sevmediği işti bu. Anıl önüne gelene *sen yap* der, sonra mecburen kendi yapardı. Ama mutlaka yapardı." Selim ne diyeceğini bilemez gibi yüzüme bakınca, "Benim anahtarım yok ki... Çilingir lazım," dedim.

Kapının önündeki adamlardan biri bana anahtar uzattığında, evimin anahtarının o adamda ne işi olduğunu sormaksızın, anahtarı aldım ve eve ilerledim. Yıllar sonra evine dönen birinin bulması gerekenden daha temiz olan, hatta ben evin içinde yaşasam bu kadar temiz olmayacak olan evimin salonuna şöyle bir bakıp, doğruca merdivenlere yöneldim. Tanıdık tüm duygularıma yabancısı olduğum duygular karışıyordu ve zamanı algılamakta nedense güçlük çekiyordum. Kimdim ben? Kaç yaşındaydım? Nereden gelmiştim? Nerede yanlış yapmıştım? Tüm sorularım havada asılı kalırken, kendimi banyoya attım. Kusmaya başladım. Sıcacık bir çorba içmek için neler vermezdim ama yalnızdım. Yapayalnızdım. Sıcacık bir çorba yerine sığındığım sıcacık su, bedenimi gevşetene dek banyodan çıkmadım. Üzerime geçirdiğim şile bezi bornozumla odama geçerken çok üşümüştüm.

Yatağa oturduğumda, komodinin üzerinde duran günlüklerimi fark ettim.

"En büyük şansım, senin de ablam gibi günlük tutmuş olmandı Nazlı... Gerçi senin günlüklerin epey şahsına münhasır ama olsun... Bir yerden sonra, dili kavrayınca, gerisi geliyor..."

En üstte duran 2011 yılına ait günlüğüme uzandığımda, ellerim titremişti. Yazdığım günlükleri dönüp de okuma huyum pek yoktu ve zaten aslında bunların, Mersin'de, bergamot ağacının altında gömülü olması lazımdı. Yazmak, biraz da kusmak gibiydi ve ben fikren rahatladıktan sonra, ne yazmış olduğumun bir öneminin olmaması gerekirdi.

Günlüğün ilk sayfasını açtığımda, yalnızca ellerim değil tüm bedenim bir titremeye tutuldu. Bu artık, sadece bana ait olan bir günlük değildi. Hızlıca tüm sayfaları çevirmeye koyuldum. Bora, günlüğümdeki bazı tarihlerin altına, kendi günlüğüymüşçesine, karışık yıllarda ama günlüğümdeki sayfayla aynı gün, bir şeyler karalamıştı.

"1 Ocak 2011

Anıl'la Eren, evde yılbaşı partisi verdiler. Küçücük eve bir sürü insan doluşmuştu. Bir kız, galiba Eren'in arkadaşı, Anıl'ın içine düşecekti. Eren'den gizlice tekila içtiğim için çok eğlendim. Ama yine de çok kötü bir partiydi. 2011'i sevmedim. 2011 hemen bitebilir."

"1.1.18

2011'i ben de sevmezdim Nazlı, seni 2017'de kaybedene kadar."

Hırsla ayağa kalktım. Köşedeki masanın çekmecelerinden birini açıp, elime gelen kalemle yatağıma döndüm. Büyük harflerle, üstelik gayet açık seçik, hiç kendi alfabemden yararlanma gereği duymadan yazmaya başladım:

"KAYBETMESEYDİN O ZAMAN! OYNAMASAYDIN BANA OYUN FALAN!"

Alfabemi öğrendiği yetmiyordu, günlüklerimi gidip Mersin'deki gizli yerinden çıkardığı yetmiyordu, okuduğu bile yetmiyordu; bir de içine yazı yazıyordu. Üstelik benim okuyamayacak olduğumu bildiği için yazdığına emindim.

Ben yoktum, beni en uzağına savurmuştu ama sonra günlüklerime yazı mı yazmıştı? Onun yüzünden günlüklerim ıslanıyordu, onun yüzünden ağlıyordum, onun yüzünden burada yapayalnızdım!

"HER ŞEY SENİN YÜZÜNDEN SUS!" da yazdım.

♠

"5 Ocak 2011

YGS'ye hazırlanmaya devam etmem, test çözmem gereken zamanlarda, sayısal sınıf öğrencilerine edebiyat sevdirme hırsına sahip, kompleksli edebiyatçımız yüzünden, kitap okumak zorunda kaldığım bir gündü. Yarın, Montaigne'in Denemeler'inden sınavımız var. Hayatımda daha sıkıcı çok az şey okumuşumdur herhalde. Zaten atlaya atlaya okudum. Sınavdan evvel Montaigne'in hayatını falan da araştırmam lazım. Bunlarla uğraşmak istemiyorum. Bugün derste, bizim uğraşmamız gereken denemeler bunlar değil dedim. Bizim soru çözmemiz lazım dedim. Ayrıca matematik sorusu çözmek bunu okumaktan daha eğlenceli dedim. Hoca bana tip tip baktı ve seni sınıfta bırakırım Nazlı dedi. Üniversite sınavında kaç puan aldığın ya da hangi okulu kazandığın beni ilgilendirmez dedi. Kompozisyon ödevinden de bok gibi bir puan almışım zaten. Yazılı anlatımım kötüymüşmüş! Ben hiç kitap okuyor muymuşum?! Okuyorum evet! Aklından Bir Sayı Tut'u okuyordum mesela ama bu adam yüzünden yarım kaldı araya saçma sapan Denemeler'i almak zorunda kaldım! Of bitsin artık şu lise cidden sıkıldım. O kadar stresliyim ki yüzümü sivilceler bastı! Dershanedeki rehberlik hocası kendine çok yüklenme, netlerin iyi dedi ama sınıfın en iyisi değilim ve bu beni delirtiyor! Serdar'ın neti benden 0.25 daha fazla ve bir sonraki denemede ona fark atmam lazım."

□

"5.1.18

Et post equitem seda atra cura."

Google'a yazdım. *"Ve keder, atımızın terkisine binip gelir,"* demekmiş. *Horatius* söylemiş. Denemeler'de geçiyormuş.

"AT İNŞALLAH GELİR AMA MAÇA KIZI GELMEZ ARTIK, BEKLEME!" yazdım.

♠

14 Şubat 2011

Bugün Anıl'la beraber, Aşk Tesadüfleri Sever'i izledik. Deniz kaza geçirdiği zaman, Anıl'ın omzunda o kadar çok ağladım ki. Anıl'ın da gözleri dolmuştur belki ama o daha çok benim ağlamamla dalga geçti. Abartmasana bu bir film alt tarafı falan dedi. Kızın kaza yapması inanılmaz kurmaca dedi. Ruhsuz biraz. Deniz'in kalbi, Özgür'e yaşam oldu. Bu öyle büyük bir fedakarlık ki. Aşkın kendi fedakarlığı. Deniz öldü ama ölmedi aslında. En azından benim için. Umarım Özgür de hep çok mutlu olur. Kadere inanmıyorum ama tesadüfler bazen bir hayat hikayesi doğuruyor herhalde. Ağlamaktan kafam yandı. Anıl'ın sevgililer gününü benimle geçirmek istemesine o kadar sevindim ki. Bence bu ara Anıl'da bir şey var. Yani üstünde bir aşk enerjisi var gibi. Acaba bana aşık olduğunu anladı mı artık? Madem görüşüyoruz diye, ona sevgililer günü hediyesi aldım. Jenga. Güldü. Keşke sevgili olsaydık, keşke o da bana şakayık alsaydı. Gerçi şakayık inanılmaz pahalı bir çiçek. Vazgeçtim. Papatya alsa da olur. Sinemadan sonra Ortaköy'e gittik, Anıl'ın üniversiteden arkadaşlarıyla buluştuk. Batak attık. Anıl benim eşimdi. Herkesi yendik hesabı kitledik. Biraz vicdan azabı çekiyorum. Ortaköy'e gidince aklıma geldi. Geçen sene de sevgililer gününde aynı yere gitmiştik ve ben oyun falan oynamayıp test çözmüştüm. Bu sene o kadar soru çözmüyorum, yoldan çıktım. Halam sürekli dışarıdasın deyip duruyor. Anıl beni eve bırakınca azarladı zaten Anıl'ı, bak bu kızın geleceği belirlenecek bu yıl falan diye. Halamla kavga ettim. Anıl halam yüzünden benimle görüşmeyi kesecek diye çok korkuyorum. Evi terk ettim şimdi Anıl'lardayım. Anıl benim yatağımda yat sen, dedi. Eren beni hatalı bulduğu için triplerde, üf. İnşallah Anıl da yatağın içinde benimle olur.

□

"14.2.18

Tam altı sene sonra, 14 Şubat'ta, Anıl kaza yaptı. Bu kader değil de ne?"

♠

"21 Şubat 2011

Bugün mezuniyet balomu hayal ediyorum. Anıl da gelsin ve benim kavalyem olsun. Sonra öpüşelim. Çok sıkıldım. Bodrum'dan komşumuz geldi. İçerideler. Bir çocuk varmış, benim fotoğrafımı görmüş, beğenmiş, onu anlattılar halama. Adı Tufan'mış. Tufan'ı araştırdım hemen. Yakışıklı olduğu için bunu bir krize çevirdim ve Anıl'a mesaj attım. Beni evlendiriyorlar zorla dedim. Çocuğun fotoğraflarını inşallah çok kıskanmıştır. Bu arada çocuk baya aklı çalışan biri olabilir. Yirmi dört yaşındaymış, genetik mühendisiymiş. Acaba bir kere buluşsam Anıl ne kadar kıskanır? Neyse şimdi Anıl'dan cevap bekliyorum. Buraya geliyor. Çok kötüyüm falan dedim çünkü. İnşallah kalır burada, sabaha kadar balkonda otururuz. Gerçi hava çok soğuk. Bana sarılır mı? SENİ ÇOK SEVİYORUM DENİZ GÖZLÜ ÇOCUK SENİN İÇİN ÜŞÜRÜM BİLE!"

♠

"21.2.20

Bugün de hava çok soğuk Nazlı. Ben üşüyorum. Ya sen?"

Ben üşümemeyi öğrenmiştim, Bora bana beni sevmediğini söylediğinde, hiçbir zaman ısınmayacağım için.

♠

"1 Mart 2011

Anıl, öğleden sonra mesaj attı, okul çıkışıma geleceğini söyledi. Son ders boş geçti, hoca test çözmemiz için bizi serbest bıraktı. Ben de Pınar'ın makyaj çantasını istedim, tuvalete gidip makyaj yaptım. Tuvaletten çıktığımda koridorda Hakan'la karşılaştım. Sigaraya kaçmış. Nasıl olmuşum diye sordum. Fıstık gibi olmuşsun, hayırdır dedi. Büyüsü bozulmasın diye, Anıl'ın bana bugün ilan-ı aşk edeceğini düşündüğümü söylemedim. Hele dün gece 2'de,

MSN'de konuşurken, aşık olunca hayat çok güzel lan yazdığını zaten Eren'e bile söylemedim. Nazar değer diye. Sınıfa döndüğümde Fatih ıslık çalarak, tüm sınıfın dikkatini benim üstüme topladı. Herkes oooo falan diye tezahürat yaptı. Kızlar başıma toplandı, biriyle mi çıkıyorsun falan diye sordular. Kimseye bir şey demedim. Anıl geldi, beni Eren'in arabasıyla okuldan aldı. Heyecandan kalbim yerinden çıkacak sandım. Kadıköy'e gittik. Önce hamburger yedik, sonra Moda'ya geçtik. Bana aşkını itiraf edeceğini sandım. Bekledim. Bekledim. Bekledim. Bir kız geldi sonra yanımıza. Anıl'ın üniversiteden arkadaşıymış. Adı Ayça. Ayça'ya, Naz'ı çok severim, dedi. Kızla konuşurken bir ara gözlerim dolacaktı, hemen kalktım tuvalete gittim. Döndüğümde, Anıl'la kızın öpüştüğünü gördüm. Onlar beni görmedi. Ben yanlarına dönmeden de ayrıldılar. Kafeden kalkarken, kızla el ele tutuştu. Arabaya bindiğimizde, kız öne oturdu, ben arkaya. Markete uğrayacağımı söyledim, onlar arabada kaldı. Marketten iki şişe votka aldım, param üçüncüsüne yetmedi. Beni halama bıraktılar. Vişne suyu yokmuş evde. Test çözmem lazım diye kendimi odama kapattım ve votkayı sek içtim. O kadar çok ağladım ki tıkandım. Midem falan bulandı, dakikalarca kustum. Kriz gibi bir şey geçirdim ama ne olduğunu tam bilmiyorum. Halam beni hastaneye götürdü. Anıl da geldi hastaneye. Yediğin bir şey mi dokundu acaba, diye sordu. Alkol komasına girdiğimi söylemeye utanmış herhalde halam. Bugün, annem, babam ve anneannemin ölümünden sonra, hayatta en çok üzüldüğüm gün. Eren bana ne olduğunu anladı. Bir ara odada yalnız kaldığımızda, kendine gel Naz, dedi bana. Hayatta çok daha büyük acılar var, bu yüzden hastanelik olamazsın, dedi. Herkesin acısı kendine. Ben bugün deniz gözlü çocuğun birini öptüğünü gördüm. Daha büyük bir acı nedir, kimin başındadır bilmem, ben bugün Anıl'ı kaybettim."

"1.3.18

Herkesin derdi kendine ama inan, Eren haklıymış. Hayatta daha büyük acılar var Nazlı. Senin, muhtemelen aşk acısından hastanelik olduğun dakikalarda, ablam kollarımda can vermişti benim. Yine de yaşadığın şeyi asla küçümseyemem. O gün yaşadığının ne olduğunu iyi bilirim. Maalesef, ben de yaşadım. Ne ironik, benim hikayemde de taraflardan biri Anıl'dı. İyi ki ölümü benim elimden olmadı. İyi ki sana bunu da yapmadım. O gün, bir gün Anıl'ın seni öpeceğini söyleseler, ne hissederdin acaba? Ve Anıl seni öptüğünde ne hissettin? Bunu hissetmedim, diyerek beni öptüğünde neden sana tüm gerçekleri söyleyemedim? Sen de ablam gibi kollarımda can verme diye senin hayatını siktim. Söylemesi bu kadar kolay aslında. Bugün, yedi sene oldu. Acısı hala dün gibi. Muhtemelen sen, Anıl keşke yaşasa ama hep Ayça'yı öpse diyorsundur şimdilerde. Ben de bu yüzden yaptım işte ne yaptıysam Nazlı. Ölmekten beter şeyler vardır der dururdum ama sevdiğinin ölümü en beteri aslında. Mehmet'in seni öldürmeye en yakın olduğu anda anladım."

Bu satırları yazan kendime mi yoksa Bora'ya mı üzüleceğimi bilemediğimden, sadece ağlamayı seçtim.

♠

"8 Mart 2011

Bugün, çok önemli bir gün. Çünkü ben bugün yeni bir karar aldım. Artık Anıl'ı sevmeyeceğim. Bugün, hayata yeniden başlıyorum. Artık aşk defteri kapanmıştır, işte o kadar! Hadi bakalım!"

♠

"8.3.18

Ah, küçük, nazlı sevgilim!"

♠

"12 Mart 2011

Annemi, babamı, anneannemi çok özledim. Canım çok yanıyor. Keşke ben ölseydim sizin yerinize. Çünkü yaşamak

güzel bir şey değil. Eren, bir psikoloğa gitmem konusunda baskı yaptı. Sussun diye kabul ettim. Psikolog günlük tutmamı tavsiye etti. Zaten tutuyorum dedim. Depresyon geçiriyormuşum. Yengemin hastalığı bende de var. Ama başlangıç aşamasıymış. Psikoloğu sevmedim. İntihara meyilli biri olduğumu düşündü bence. Beni psikiyatra yönlendirdi. Antidepresan versinler zaten bana. Belki geçer o zaman kalbimin acısı. Bugün, sizin ölüm yıldönümünüz diye, Anıl geldi halama. Bana sarılıp uyumasını istiyor muyum emin değilim. Ona baktığımda hep o kızla öpüştüğü geliyor aklıma. Şu an karşımda televizyon izliyor. Gidip kivi bulup, karşısında kivi yiyesim var."

"12.3.18

Annenle babana senden selam söyledim, merak etme."

Yarın annemle babamın ölüm yıldönümüydü ve bu kez, bana sarılacak tek bir kimse bile yoktu.

♠

"16 Mart 2011

Bugün Anıl'la sinemaya gittik. Kader Ajanları'nı izledik. Filme sırf Matt Damon için katlanmış olabilirim. O kadar öfkeliyim ki! Canım ajanlığı nasıl romantikleştirebilirler???????????? Neden bu ara sürekli kader üzerine filmler yapıyorlar bilmiyorum. Anıl filme bayıldı. Ben kesin bu filmi tekrar tekrar izlerim. Ezberleyene kadar. Ama önce gidip bir beynimi tazelemem lazım. Godfather izleyeceğim ben. Bugün sadece elli bir soru çözdüm."

"16.3.20

İnsan sevmediği bir filmi neden ezberleyene kadar izler, diye düşünmüştüm bu satırları ilk okuduğumda. Şimdi cevabı biliyorum galiba. Filmi ben de ezberledim. Acaba, bizim de karşılaşmamızı engelleyen birileri mi var?"

Bizim karşılaşmamızı engelleyenin bizzat kendisi olduğunu anlamayan Bora için, belki bir gün okur diye, buraya da bir şey yazmam lazımdı:

"BUGÜN BELKİ OCTO DERSİN BU SATIRLARA AMA HAYIR SENİN YÜZÜNDEN!"

♠

"27 Mart 2011

YGS belasından kurtulduk, sırada LYS belası var."

"27.3.18

Yedi sene önce, sen bu defterin, bu satırına dokunmuşsun. Nasıl hem bu kadar yakın hem de birbirimizin nerede olduğunu bile bilemeyecek kadar uzağız Nazlı?"

"YA SENCE SENCE??? HALA SORUYOR MUSUN BUNU???"

♠

"2 Mayıs 2011

Bugün, Canan ve halamın zoruyla, okuldan sonra onlarla falcıya gittim. Taksim'de. Islak hamburger yemeyi çok özlemişim. İstiklal Caddesi'ni seviyorum. Ben bir yere gidip eğlenmeyi tercih ederdim ama fal sırasına girdik. Sen de baktır diye tutturdu halam. Hangi okulu kazanacağımı görürmüşüm. Sanki bilmiyorum. İki kase profiterol üzerine kahve içince ağzımın tadı bir garip oldu ama neyse. Kahvenin yanında da minik su verdiler, benim susuzluğumu keser mi ya o? 500 ML suyu, 5 TL'ye kakaladılar bana. Aşırı param azaldı ya. Harcamalarıma dikkat etmem lazım. Bu ay, anneannemin evindeki kiracının da durumu kötüymüş, bir dahaki aya iki aylık verecekmiş. Falcı çok beceriksizdi. Bir aşk gördü. R harfi görüyorum dedi. Soyadında olur mu dedim. Adında R var dedi. Anıl'ın adında R yok ki, soyadında var! Neyse. İşte kısmetliymişim. Çok zengin olacakmışım. Salladı durdu bir şeyler. Zengin koca var sana dedi. Anıl piyangoyu tutturacak herhalde. Falcıdan çıkınca Hakan'la test çözmek için buluştuk. Bizim dershanenin etüt sınıfına

gittik. O kadar çok eğlendik ki. Anıl da geldi. Semih Abi bizi idare etti. Scarface, kırk iki oldu. Param: 117 TL 50 Kuruş.

♠

"2.5.18

Benim adımda var R."

"SEN BENİ DAHA ÇOK AĞLATAMAZSIN!"

♠

"21 Mayıs 2011

Eren'ın bir akrabasının düğününe gittik bugün. Bir cumartesi ancak böyle katledilebilirdi. Beni gören herkes, hangi okulu istediğimi sorup durdu. Boğaziçi, dedim. Yüzüme bön bön baktılar. Biri, kim bilmiyorum, kolay mı Boğaziçi'ni kazanmak falan deyip güldü. Beni ne sanıyorlar bilmiyorum. Yine de değdi gittiğime. Takı merasimi falan bitince Anıl geldi. Dans ettik. Düğünden sonra beraber döndük. Arabada, Murat Boz'un yeni şarkısını açtım. Sevmedin beni yalancı! Kalamam arkadaş git Anıl! Madem yarımsın bari bit!"

♠

"21.5.18

Evlilik yıldönümümüz bugün.

"SENİN KENDİ EVLİLİK YILDÖNÜMÜN, BEN BOŞANDIK SANIYORDUM!"

21.5. 19

Seni seviyorum.

"BEN SANA HİÇ, SENİ SEVDİĞİMİ SÖYLEDİM Mİ NAZLI?"

21.5.20

Boston'dayım. Hala 21 Mayıs. Ne geçmek bilmez zamanmış. Yarın, yani 22 Mayıs'ta sempozyum var. Sabah, koşu yaparken, bir sokak arasında ayakkabımın bağcığı çözüldü. Eğilip ayakkabımı bağlayacakken, yerde ters bir şekilde duran bir iskambil kartı gördüm Nazlı. Maça kızı. Delirdim mi bilmiyorum ama yarın o sempozyumda senin de olacağını hissediyorum."

"SEMPOZYUMDAYDIM ZATEN!"

♠

"24 Mayıs 2011

LYS FASLI BİTSE DE BODRUM'A GİTSEM YA ÇOK SIKILDIM HAVALAR DA ISINMADI YÜZMEK İSTİYOM CİDDEN YETER BIKTIM TEST ÇÖZMEKTEN OF BU NE YA NEDEN YA NEDEN BENİ SEVMİYORSUN ANIL EVLENELİM."

"24.5.18

Bugün ablamın doğum günü. Aydın'la beraber içtik. Ne ablamdan ne senden bahsettik. Zaten çok konuşmadık. Vegas'tayız. Önce içtik, sonra casinoya gittik. Kırmızı elbiseli bir kadın gördüm blackjack masasında. Arkadan. Uzun siyah saçları vardı. Sen değildin."

"BENİM SAÇLARIM ARTIK KISA CANIMA DEĞSİN SANA MÜSTAHAK SEN BENİ ÇOK ÜZDÜN ÖLDÜRDÜN!"

♠

"10 Haziran 2011

Bugün mezuniyet balomuz vardı. Kavalyem Hakan'dı. Çok sıkıcı bir partiydi. Anıl belki uğrarım demişti ama uğramadı. Zaten çok çirkindim. Keşke annemle babam yanımda olsaydı."

"10.6.18

Eminim ki çok güzel olmuşsundur."

"OLMADIM!"

♠

"26 Haziran 2011

Anıl'la Ayça ayrıldı! İnanılmaz mutluyum! İnanılmaz! Bugün benim en mutlu günüm! Yolda gördüğüm her dilenciye para verdim. Çok mutluyum. Çok. Bugün son sınava girdim. A kitapçığına denk gelmeyi çok istedim ama B geldi. Totemim bozuldu. Yine de sınav harika geçti! Tek bir sorudan emin değilim, Kimya'ydı o da. Ama bence soru hatalı."

"26.6.19
"Bugün baktım o soruya :)"
♠
"8 Temmuz 2011
Anıl'la Ayça barışmış. Allah 8 Temmuz'un belasını versin."
"8.7.20
Versin."
Her şeyin bir sınırı vardı ve o kadar da değildi.
"Vermesin," yazdım.
♠
"21 Temmuz 2011
Sınav sonuçları açıklandı. Üzerimde çok saçma bir baskı var. TIP yaz falan diyorlar halamla yengem ya daha neler. Ben matematik okuyacağım diyorum, bu puanla sen deli misin diyorlar. Herkesin bir fikri olmasından nefret ediyorum, bir de Eren'i örgütlemişler. Anıl'sa bambaşka bir alem. Bizim okula gel, diyor. Benim ne hissettiğimi hiç kimse önemsemiyor. Annemle babamın okulunu kazanabileceğimi hiç düşünmediğim için, bir dönem İzmir'de okuma hayalleri kurardım. İstanbul'da yaşamak fikri bana hiç sempatik gelmezdi. İzmir, daha bizden bir şehirdi. Ama öyle ya da böyle Anıl için geldim İstanbul'a, iki sene de lise okudum burada. Artık İstanbul'dayım. Boğaziçi dururken neden başka bir okulu yazayım ki. Anıl'la aynı okulda okumak güzel bir fikir ama bunu yapamam. Aşk uğruna bu kadar ileri gidemem. Eren de Hukuk mu okusan falan dedi zaten laf arasında delirdim. Bu öyle bir şey mi?!! Benim mesleğim belli, ben Matematik istiyorum! Mühendisliğinden öğretmenliğine konuşmaya başladılar, herkes benim hayatıma yön verebileceğini zannediyor. Canan'lar falan da gelecekmiş hafta sonu! Onlar da ODTÜ yaz desin de tam olsun! O kadar sinirliyim ki. Hiçbirine çemkirmemek için, kendimi odama kapattım. Hiç kimse umurumda değil. Ben Boğaziçi, Matematik yazacağım. Belki de sadece onu

yazarım. Bunu dediğimde Eren, şeytan doldurur dedi. O ne demek amına koyayım o ne demek ya?!"

♣

"21.7. 18

Aşk uğruna bu kadar ileri gidilmez sevgilim, haklısın."

"SEN BENİM GÜNLÜĞÜMDE BANA LAF SOKAMAZSIN!"

♠

"18 Ağustos 2011

Artık 18 yaşındayım... Bugünün çok özel olması gerekirdi. Ama değil. Anıl, Sinem'le çıkmaya başlamış. Canan'ın arkadaşı mı ne. Belki de arkadaşının kardeşidir bilmiyorum. Bunu öğrendiğimden beri ağlıyorum ve bugün, hayatımın en kötü günü. Keşke İstanbul'da kalsaydım. Anıl, yine sözünü tutmadı. Burada, yanımda olmadı. Akşam üzeri gelen papatyaları gönderenin Anıl olmadığını biliyorum. Keşke Eren'e şakayık sevdiğimi söyleseydim. Belki o zaman gelen buketin, Anıl'dan olma ihtimaline tutunabilirdim. Hayallerim tükeniyor. Anıl'ın da takip ettiği fake hesabımdan tweet attım: 'Bugün de birilerinin doğum günü unutuldu...' yazdım. Anıl bunu favladı. Ama benim doğum günümü yine de hatırlamadı. Anlamıyorum, Facebook da mı hatırlatmadı??? Muhtemelen yarın fark edecek ve özür dileyecek. İş işten geçince. Keşke doğmasaydım."

♣

"18.8.18

Nazlı, sen daha doğduğun gün, benim kaderime yazılmışsın.

18.8.19

Bugün, bir süredir olmayan bir şey oldu. Gökhan, aşkta kazanma zamanı gelmiş falan gibi bir şeyler saçmalayınca, krupiyenin dağıttığı kağıtları fırlattım ve... Hayatın bana gönderdiği mesajdan hiç mi hiç hoşlanmadım Nazlı. Maça kızı hep bana gelir ama sen bana gelme, olur mu? Ben bugün, sen gelme diye, yirmi altı yıldır gözüm gibi koruduğum karttan

vazgeçtim. Hoş, geri döndü bana. Atıf, düşürdüğümü sanıp geri verdi bana. Nazlı, sakın. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler olduğunu hissediyorum. Ben senin bana gelmeni istemiyorum. Çünkü şu an içinde bulunduğum koşullar, senin bıraktığından da kötü. Dünyanın her yerinde seni arıyor olabilirim ama yemin ederim ki, sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum, o kadar. İyi ve güvende olduğunu. Başka bir niyetim yok. Sakın gelme. Gelirsen, ölürsün.

18.8.20

Odandayım. Sen yoksun, ama ben seninleyim."

♠

"18 Ağustos 2011'in devamı...

Güne gözlerimi Anıl'la açtım. Uyandığımda yanımdaydı. Yatağımda. Bana sarılmış uyuyordu. Önce rüya gördüğümü düşündüm ama gerçekti! Gece gelmiş. Otobüsle gelmek zorunda kalmış ve yolculuk tahmin ettiğinden uzun sürmüş. Bunu elbette ki yemedim. Ama yemiş gibi yaptım. Doğum günümü son anda hatırladığına ve gecenin bir yarısı uçağa bindiğine eminim. Önemli olan gelmesi. Çikolata kokusu hala üzerimde. Uyanınca ilk onu görmek, dünyanın en güzel şeyi. Bugün 19 Ağustos değil, 18 Ağustos'un devamı! Bu oda, bugün en mutlu gününü yaşadı. Bugün Anıl'ın dudağının kenarından öptüm.

18 Ağustos 2011'in devamının akşamı...

Tercih sonuçları açıklandı! Artık Boğaziçi'liyim! Hem bunu hem de doğum günümü kutlamak için, Anıl'la beraber tekne kiraladık ve denize açıldık. O kadar çok içtik ve o kadar çok dans ettik ki. Sonra Laleler de geldi. Çok daha kalabalık olunca daha eğlenceli olması beklenir ama değil. Çok eğlendim. Anıl'a ithafen bağıra bağıra söylediğim şarkılardan en güzeli, sevgili olamadık arkadaş kalamadıktı. Ağlayacağımı anlayınca kalabalıktan uzaklaştım. Teknenin kaptanı çok yakışıklı bir çocuktu. 23 yaşındaymış. Tatillerde ek iş olarak Bodrum'da çalışıyormuş. Onunla sohbet ettik, tekne ehliyeti alacağımı falan anlattım çocuğa. Facebook'tan

ekleştik. Bir ara Anıl geldi, beni çağırdı, niye abuk sabuk tiplerle samimi oluyorsun dedi. Ben de onu kıskandırmak için, sensin abuk sabuk tip, dedim. Çocuk kaptan be! Çok seksi bir kere! Anıl, çocuğa seksi dediğim için bozuldu. Bana öyle bir baktı ki, fikrim tümden değişti. Yine en seksi erkeğin Anıl olduğuna emin olarak uyuyacağım birazdan."

"18 Ağustos 2019'un devamı...

Nazlı seni bulmam lazım, Bahar'a PS: I Love You'yu okuyacağıma söz verdim çünkü. Okumam lazım. Sözümü tutmam lazım. En büyük kötülüğü kendime yapmışım, öyle dedi. Haklı mı bilmiyorum ama sana yaptığım kötülüklerin cezasını çekiyorum sevgilim. İnan bana çekiyorum. Pişman değilim Nazlı. Ama artık yetmez mi, çıksan ya karşıma. Bulsam ya seni."

"SENİN HİÇ UTANMAN YOK MU YA? HALA GELMİŞ BANA PİŞMAN DEĞİLİM DİYOR. SENİ HİÇBİR ZAMAN AFFETMEYECEĞİM BORA! BEN DE SENİ TERK ETTİĞİM İÇİN ASLA PİŞMAN OLMAYACAĞIM! İYİ Kİ SENİ TERK ETTİM! YİNE OLSA YİNE EDERDİM!"

"25 Eylül 2011

Bugün, buradaki son günüm. Bu gece İstanbul'a dönüyorum. Yarın okulum açılıyor, okulda ilk günüm. Yurda falan yerleşme işlerini, okulun ilk haftası yapacağım. Hazırlık kampüsüm Allah'ın unuttuğu bir yerde olduğu için, yurtta kalacağım. Kışın çok soğuk, zor olur diyorlar ama bakalım. Ümraniye'den Kilyos'a gelip gitmekten zor değildir herhalde ya. Bitmiyor dertler bitmiyor. Bir iş bulmam lazım. Seneye de eve çıkmam lazım. Ev arkadaşı bulursun dedi Anıl ama ben yaşayamam tanımadığım biriyle. İçimde tuhaf bir his var. Yani mutsuz gibiyim. Kalbimde bir ağırlık var. Ayça'dan nefret ediyorum. Bazen ölsün istiyorum. O kadar nefret ediyorum. Neden Anıl onu seçti? Neden beni değil? Ben de artık hayatımda biri olsun istiyorum. Beni gerçekten seven biri. Beni kimse sevmiyor. Annemle babamdan sonra beni

kimse öyle hayalini kurduğum gibi sevmiyor. İçimde çok büyük bir eksiklik var. Boşluk. Bazen yaşamak istemediğimi düşünüyorum. Yaşamayı ise sadece Anıl'la olduğum zamanlarda seviyorum. Galiba bende çoklu karakter bölünmesi var. Ya da bağımlıyım. Dün gece bir rüya gördüm. Rüyamda evleniyordum ama kiminle bilmiyorum. Mutluydum. Uyanınca çok mutsuz oldum çünkü hiçbir zaman o kadar mutlu olamayacağımı biliyorum. İnsan rüyasını kıskanır mı? Ben rüyamdaki Naz'ı kıskandım. Eren'e, benim niye sevgilim yok dedim. Askerde senin sevgilin, bakışların öyle bağırıyor ya dedi. Beni anlamıyor. Tamam benden hoşlanan birileri oldu bugüne kadar ama ne bileyim. İnsan sevmeden biriyle olamaz ki. Ama benim sevdiğim insan da benimle oluyor. Ay olmuyor yazacaktım, Allah mı yazdırdı? Neyse! Kendime çeki düzen vermem lazım. Üniversitede en azından birilerine şans vermem lazım. Geçen gün Lale, hayallerimdeki erkeği sormuştu ya bana, yazmıştım. Bence Anıl'a aşık olduğumun farkında ama olsun. Hala bunun üzerine düşünüyorum. Hayallerimdeki erkek Anıl ama diyelim ille de bu soruya cevap vermem lazım. Zeki bir erkek. Ama çok zeki bir erkek. Şefkatli. Beni çok seven. Ama çok seven. Masmavi gözlü, sarışın. Eğlenmesini bilen, beraber çok eğlenebildiğimiz, ciddi olmayan. Matematik problemlerinden anlayan. Çöpleri atan. En büyük önceliğini ben yapan. Sorumluluk sahibi. Benden sıkılmayan. Beni takıntılarımla seven. Sesi güzel olan, bana şarkı söyleyen. Ya da şiir okuyan. Romantik. Kitap da okuyan. Bana olmak zorunda değil kendi okusa da olur. Etrafımda kitap okuyan çok az erkek var. Ama sıkıcı sıkıcı kitaplardan bahsetmiyorum. Beraber aksiyon romanları okuyabildiğimiz mesela. Godfather'ı benimle defalarca seyredebilen. Bıkmayan. Benden hiç bıkmayan. Tavla, batak, poker, yirmibir, ellibir, pis yedili, okey falan oynamasını bilen. Satranç da şart. Casinoya falan gidersek, bütün parasını kumarda kaybetmeyeceğine emin olduğum. Kumarbaz biri de olmasın ama onunla uğraşamam zaten zor kazanıyoruz

paramızı. Bodrum'a saygılı biri. Benimle sürekli Bodrum'a gelecek olan. Kardeşleri olmayan çünkü benim yok. Annesi babası da olmayabilir. Çöpsüz üzüm olabilir. Güzel filmden anlayan, gidip Kader Ajanları'nı hemen çok beğenmeyen. Hümanist. Hayvanları seven. Doğayı seven. Arkadaş ortamlarında sevilen. İnce ve nazik. Benim gibi. Öyle biri bir tek Anıl. Başka öyle biri yok. Gerçi bütün bu özellikler Anıl'a uymayabiliyor ama olsun sonuçta aşk hayallerinden feragat etmektir. Ben bunu fake hesabımdan tweetleyeyim iyi söz, Anıl görsün, düşünsün. Çok yalnız hissediyorum. Kafka çok haklı. Bazen kendimi herkesin annesi babası benmişim gibi hissediyorum. Çok fazla sorumluluğum var. Çok fazla insanla ilgilenmek zorundayım. Yoruldum ya. Gerçi halama göre sadece bir ergenim. Bilmiyorum. Yazmaktan sıkıldım."

□

"25.9.18

Ben seni çok sevdim, Nazlı."

"Ben de seni çok sevmiştim, Bora."

♠

"8 Kasım 2011

Bugün Kilyos'taydık. Bodrum'a gitmedim bu bayram. Anıl bana sürpriz yaptı geldi. Kalabalıktık. Bugün Anıl'ı öpmek istedim. Rezil oldum. Beni rezil ettiler. Günüm mahvoldu. Utanç içinde kaldım. Essayi de hala yazamadım. Çok gerginim. Bıktım her şeyden. Ayça'dan da."

□

"8.11.19

Nazlı. Bugün, senin ikinci fotoğrafın geldi. Kimden bilmiyorum. Neredesin, bu fotoğraf yeni mi çekildi bilmiyorum. Korkuyorum. Hayatım, hayatımız mahvoldu. Kilyos, mezarım oldu."

"SENİN Mİ MEZARIN OLDU BENİM Mİ BE?! İŞTE BEN DE BUNA KIZIYORUM! MORGA BİLE GİRMİŞSİN! BİZE NEDEN BU KADAR ACI ÇEKTİRDİN?! NE GEREK VARDI?! MORGA GİRMEK ZORUNDA KALMANA NE GEREK VARDI?! SORAMADIM BİLE SANA! ÇEKTİĞİN ACIYI DİNLEMEK AĞRIMA GİDİYOR! KENDİ

ÇEKTİĞİM ACI DA AĞRIMA GİDİYOR! YAŞADIĞIMIZ HER ŞEY ÇOK AĞIR! BİZE BUNU NEDEN YAPTIN YA?! NEDEN?! NASIL PİŞMAN OLMAZSIN NASIL?!"

♠

"31 Aralık 2011

Bodrum'a da gittik beraber, İstanbul'da da yaşadık. Sorun şehirlerde değildi, biz tam yalandık, Anıl'la ben. İnşallah 2012'de bana aşık olur, bu son şansı."

"31.12.18

2018 de bitti."

"Biz de bittik! Sakın bir daha günlüklerime dokunma, sakın! Benim onlar!"

Günlüğü sertçe, Bora'nın suratına kapı kapatır gibi kapattım. Gözyaşlarım durdurak bilmezken, kalbimin buz kestiğini hissediyordum. Nina Adams hiç üşümüyordu ama ben şimdi çok üşüyordum. Kalbim acıyordu. Kalbim çok acıyordu. Başımı yastığa koyarken, günlüğü göğsüme bastırdım. Hayatım boyunca çektiğim tüm acılar birbirine karışıyordu da nasıl en çok acı çektiğim gün hep bugün oluyordu.

Anıl'ı özlemiştim.

Anıl'a ihtiyacım vardı.

Anıl ölmüştü.

Yataktan dan diye kalktığımda, birden başım döndü fakat derin bir nefes alıp, kısa bir an durduğumda geçti. Dolabımı açtım ve üzerime hemen, ne bulursam geçirdim. Elime gelen şeylerden birinin mini bir şort olması talihsizlikti fakat en azından üzerime gömlek giyebilmiştim. Saçlarımdan damlayan suları önemsemeden aşağıya indim. Anahtarı aldığım gibi de evden çıktım. Kararmakta olan havaya rağmen, kiraladığım arabaya ilerledim ve hemen arabayı çalıştırdım. Evin önünden uzaklaşırken, Selim'in içine bir paniğin yayıldığını ama tüm soğukkanlılığını koruyarak yine de peşime düştüğünü fark etmiştim. Vücudum bas bas hasta olacağımı bağırıyordu ama duymazdan geliyordum. Bir şarkı

açarak, gerginliğimi biraz olsun azaltmak istedim ama elim tek bir şarkıya gitti.

"Begonvil boy vermiştir şimdi..."

Şarkı dört kez kendini tekrar ederken, bugünde değildim, bugüne varamıyor ve dünde kayboluyordum. Kulaklarımda kurşun seslerinin yankısı, içimde Nazlı'nın yangını vardı. Her şeye rağmen o gün de Bodrum'daydım, Yalıkavak'ta, Mandalina'da. Hotel Le Huit'in önünden geçerken, arabayı daha hızlı sürmüştüm ama Nazlı'nın, boşluğun içinden gelen sesi, yine de kulaklarıma ulaşmıştı. Araba durduğunda, arabadan indiğimde ve biraz yokuş olan yolda ilerlerken, Sezen Aksu'nun sesini hala içimde hissediyordum.

Büyük harflerle *Anıl Nacar* yazan mezar taşının başına geldiğimde, ayakta durmakta zorlanmıştım.

"Ben geldim deniz gözlü çocuk," dedim. Gözlerimden akan damlalar, gülümseyen dudaklarıma ulaştı. "Seni çok özledim!"

Anıl'ın mezarının üstü mavi ortancalarla doluydu ve gördüğüm manzara gözlerine yakışır güzellikteydi, sanki toprağın altında değil de denizin içinde yatıyormuş gibi.

"Turkuazın içindesin yine..." Hafifçe ortancalara dokundum. "Kim akıl etti bunu, bilmiyorum, ama seni iyi görmüş kadar çok sevindim." Dudaklarım, soğuk mermerdeki yan yana duran *A* ve *N* harflerinin tam ortasına değdi. "Seni hiç unutmadım... Gittiğim her yerdeydin... Zaten kolyen benimle olduğu sürece, sen de benimlesin..."

"Naz! Hadi gel, beraber annenle babanın mezarına gidelim bugün."

"Yok, benim çok işim var."

"Yapma böyle ya. Bak bir kere gitsek, kabul edeceksin öldüklerini."

"Zaten kabul ediyorum oğlum! Ayrıca sana ne ya sana ne?! İster giderim ister gitmem! Açıp durma şu konuyu!"

"Üzülürler sen gitmedikçe. Açıkçası ben ölsem ve sen benim mezarıma gelmesen- Ne vuruyorsun be gerizekalı!"

"Doğru konuş! Ben ölsem falan deme bana! Allah korusun!"

"Bir arkadaşım vardı Amerika'da... Frantz. Gözleri, senin gözlerine çok benziyordu. Onun gözlerine baktıkça, senin gözlerine bakmış gibi oluyordum. Gelemedim bugüne kadar, çünkü burada değildim. Özür dilerim, eğer üzüldüysen..."

Rüzgarın esintisi bedenimi ürpertirken, mezarın kenarına tutundum.

"Anıl... Ölümüne ben sebep oldum... Ben hamile olduğum için öldün sen... Bora, o nişana gelmemen konusunda diretti, ben ise sırf Bora'ya inat, gelmen konusunda direttim. Eğer bir kez olsun Bora'yı dinleseydim, şimdi hayattaydın. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Telafisi mümkün olmayan bir şey yaşadık, maalesef. Sen öldükten sonra, benim de bir parçam seninle beraber yok oldu. Burada, senin cenazende, bebek düştü. Hep nasıl hissettirdi bu bana biliyor musun? Ödeşilmiş gibi. O bebek düşünce, ben birçok insanla ödeştim..." İçimi derin bir nefesle doldurdum. "Senden çaldığım koca bir hayat var. Belki sen de bir gün, biriyle evlenirdin... Belki baba olurdun, belki çok mutlu olurdun... Sen hiç mutlu olamadın. Hayatın hep bir sürüncemeyle geçti ve... Ne bileyim... Olmuyor işte bazen. Ölümünü geciktirdim ama engelleyemedim."

Bakışlarımı gökyüzündeki alacakaranlığa diktim.

"Çok yalnızım Anıl... Mutsuzum... Kalbim kırık... Hayallerim yıkık..." Gözlerimdeki yaşları silmeye çalıştım. "Bora'yla ayrıldık. Bir kez daha. Ama bugüne kadarki hiçbir ayrılığımız, şimdiki gibi değildi. Kavgasız dövüşsüz bitti. Kavga bile edemediğimizi fark edince anladım bittiğini. Bundan sonra ne olacak bilmiyorum. Yani ne yapacağım, nerede yaşayacağım... Bilmiyorum. Ama senin yanına gelirim yine. Nerede olursam olayım, döner gelirim deniz gözlü çocuk. Çünkü sen benim olan, benimle kalansın. Bora'nın hiçbir şeyi değilsin ve onu terk ederken, seni de terk etmek zorunda değilim. Geleceğim yine buraya, nereye gidersem gideyim."

"Mutlu musun? Bok vardı da yaşattın beni. Al bak benim hayatım bu. Değdi mi yaşamama? Sen, siz üzülmeyin diye mi yaşadım ben? Bana sordun mu yaşamak isteyip istemediğimi?"

"Bağırma bana."

"Senin bencilliğinden nefret ediyorum. Senin! Bana olan sevginden nefret ediyorum!"

"Pişman olacağın şeyler söyleme."

"Eğer birazcık akışına bıraksaydın... Ben bunları yaşamayacaktım! Sen sefanı sür şimdi güzelim, ben cefasını çekerim."

"Anlıyorum şimdi, ne demek istediğini... Bir insanın ölmesi gerekiyorsa, ölmesi gerekiyor. Eğer vadesi dolmuş bir anı uzatıyorsan, felaketlerin ardı arkası kesilmiyor."

Adının yazdığı mezar taşının altındaki tarihe, 25 Ağustos 2017'ye parmak uçlarımı değdirdim.

"Ama ben, sen yaşa diye ne yaptıysam kendime yaptım Anıl... Sana değil... Sana bir şey olmadı... Senin hayatın, kendi rutininde devam etti. Her zamanki dertlerin, her zamanki tasalarınla. Fakat Bora'nın bana yaptığı, beni de etkiledi. Sen, ben sana her şeyi anlattığımda, *'Beni bu kadar çok mu sevdin Naz?'* diye sormuştun. Ben ise Bora'nın beni bu kadar çok sevdiğini aslında biliyordum ama kurduğu oyun, bütün bildiklerimi yerle bir etti. Ben, senin hayatınla ilgili, sana sormadan bir karar vermedim. Sadece ameliyatın için para gerekiyordu ve onu buldum. Oysa benim hayatım, benim elimden alındı. O yüzden, ben sana karşı bencil değildim Anıl. Benim sevgimden nefret etmene gerek yoktu. Ben Bora'nın sevgisinden nefret edemezken, bunu diyemezsin bana."

Bakışlarım üç saniyeliğine annemle babamın mezarına doğru çevrildi sonra yine Anıl'ın mezarını buldu.

"Seninle hiç konuşmaya fırsatımız olmadı. Başka şartlar altında, belki olurdu ama olamadı... Bana ne zaman aşık oldun, nasıl oldun bilmiyorum. *Keşke olmasaydın,* diyemem çünkü bu, böyle engellenen bir şey değil, biliyorum. Ama

kendi kabahatimi de biliyorum. Bora ile o kadar mutsuzdum ki seni yine hayatımın merkezi yapmıştım. Her an seninle konuşuyor, sadece seninle konuşuyor, sana da benden başka bir hayat sunmuyordum. Yine de beni öpmemeliydin. Ben evliydim Anıl. Ve birini öpmek... Kimseyi öyle dan diye öpemezsin! Evli olmasa da öpemezsin! Teklifsiz olmaz o! Ben seni hiç öptüm mü?! Öleceksin diye o kadar çok korktum ki, o zaman kızamadım sana. Ama başka şartlar altında olsaydık, bu kadar kolay kurtulamazdın elimden!"

"Ne konuşacağız?"

"Sana bir şey söylemem gerekiyor..."

"Evet... Naz?.. Dinliyorum?"

"Bu nasıl söylenir bilmiyorum... Ama söylemem lazım... Daha fazla içimde tutamayacağım..."

"Söyle güzelim?"

"Bunu ilk sana söylüyorum. İlk kez sesli dile getiriyorum. İlk sen duy, benden duy istiyorum..."

"Naz..."

"Kesme lafımı n'olur. Anıl. Ben... Ben seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Naz. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Ben ondan bahsetmiyorum Anıl."

"Güzelim, eminim ki aşkla sevgiyi birbirinden ayırt edemiyorsundur. Daha küçüksün-"

"Sen benden çok mu büyüksün?! Alt tarafı iki yaş var aramızda?!"

"Naz, biz beraber büyüdük. Duygularının karışık olduğuna eminim. Lütfen, aramızdaki arkadaşlığı zedeleme. Senden uzak durmak zorunda bırakma beni. Eğer, sen de benimle İstanbul'a gel, ben üniversiteyi okurken de ayrılmamış olalım diye düşündüğüm için böyle hissediyorsan, yanlış anlamışsın. Ben sadece yalnız kalmanı istemedim. Çünkü sen hiç bensiz kalmadın. Çünkü ben senin, bir abin gibiyim ve-"

"Abi mi?!"

"Öyleyim, evet. Değil miyim? Öyleyim. Eren'den farklı n'aptım Naz ben sana?"

"Özür dilerim Eren'e aşık olmadığım için!"

"Onu kastetmiyorum, ama bana da aşık değilsin! Olamazsın! Daha 16 yaşındasın!"

"Sen mi karar veriyorsun buna? Neye göre? Sen reşitsin, ben değilim, aşk reşit olunca mı oluyor? On yedi yaşına gireceğim yakında. Hamileyim demedim, evlenelim demedim, seni seviyorum dedim, sence de biraz abartmıyor musun? Tüm bu zırvalıklar yerine, bir başkasını seviyorum falan desen daha iyi."

"Bir başkasını sevmiyorum. Ama senin istediğin şekilde, seni de sevmiyorum. Sevemem. Çünkü ben sana hiç o gözle bakmadım. Bakamam da. Yapamam bunu."

"Kardeş değiliz biz Anıl, senin bir tane kardeşin var zaten o da Esin. Benim ise bir kardeşim, abim ya da ablam yok!"

"Gey olsam, Eren'e de o gözle bakamazdım."

"İnan çok rahatladım, bu saçma tavır bana özel değilmiş ya, üstümden nasıl bi' yük kalktı, anlatamam!"

"Ciddiye almıyorsun beni."

"Ciddiye alınacak cümleler kurmuyorsun."

"O zaman şöyle yapalım... Gel sen bir 18 yaşına, eğer benim hayatımda kimse olmazsa, bunu bir daha konuşalım."

"Cık. Konuşmayalım. Bunu bir daha sen ve ben, hiç konuşmayalım. Senden herhangi bir beklentim yok. Sana dürüst olmak istedim sadece. Hepsi bu. Yani sana çıkma teklifi falan etmiyorum, rahat ol."

"Büyük konuşmuştun..." dedim, iç çekerken. "Seninle olmayı çok istedim. Ama iyi ki olmamışız. Çünkü birbirimizi tamamlamazmışız. Sen, Bora'ya çıkan yolumun anahtarıymışsın yalnızca, zaten birlikte olmamalıymışız." Gülümsedim. "Düşününce, birçok taş yerine oturuyor bazen Anıl... Senin doğum gününde, Garipçe'ye gitmeseydik eğer, bunları yaşamayabilirdik, biliyor musun... İçimden bir ses, *olacak olan yine olurdu* diyor... Ama başka bir ses, *belki de olmazdı* diyor... Yine de bugün, buradayız işte. Önemli olan,

pişman olabilmek. Ben bile seni yaşatmak için bu kadar direttiğime pişmanım. İyi ki biraz da olsa yaşadın, orası ayrı, ama ne bileyim, başka bir yol bulunurdu belki. Hoş, o kumarhaneye girmeye mecbur olduğumu ben de söyleyip durmuştum ama... Sadece, Bora'yı tanıdığım için o kumarhaneye girdiğime pişman değilim, ama kadere kafa tuttuğum için pişmanım... Kafam çok karışık. Kafamdaki en net şey, Bora'yla bittiği. Onun dışında her şey çok karışık. Bir de yalnızım. Üşüyorum. Hasta olacağım, biliyorum."

Hava hepten kararmıştı.

"Korkuyorum Anıl. Burada olmaktan değil de... Bir daha hiçbir yerde olamamaktan... Yarın 12 Mart... Annemle babamın mezarı şurada... Gidemiyorum. Gidemem. Onlarla karşılaşmaya hazır değilim."

İçime yayılan tedirginlikle beraber, bakışlarımı Selim'e çevirdim. Burada olması beni rahatlatmıştı. En yalnız anımı, en azından bir tanıdıkla paylaşmak güzeldi.

"Artık gitsem iyi olacak... Uyurum belki biraz. Çok uykum var. Yorgunum da. Bir süre buralardayım. İşlerim var. Yine gelirim yani." Ayağa kalkarken, gülümsedim. "Seni çok seviyorum, deniz gözlü çocuk! Huzurla uyu, olur mu? Bir de ben senin yanına gelinceye kadar, kendine iyi bak. Hemen bekleme ama beni. Henüz ölmek istemiyorum."

♠

Yalıkavak'ın ara sokaklarında dolaşa dolaşa zaman öldürüyor, tüm yorgunluğuma rağmen eski anılarımla kucaklaşıyor, dağlara taşlara döndüğümü fısıldıyordum. Buraya gelene kadar, burayı bu kadar çok özlediğimi bilmiyordum. Geride bıraktığım insanları aklımdan çıkartmak zordu; fakat bunu düşünmemeye çalışıyordum. Telefonumda Sergio'nun yedi, Gökhan'ın dört, Falcon'un üç, Bat'in iki, Begüm'ün ve Tarantula'nın bir cevapsız çağrısı vardı. Mesaj da yazıyorlardı ama hiçbirini açmıyordum.

Gitmek, her yerden ve herkesten gitmek demekti. Gittiğim yerde mutsuz da olsam kendimleydim ve kimseyi istemiyordum. Arayan hiç kimseye kızacak halim yoktu ama

aradıkları için sevinmiyordum. Yalnız da olsam. Annie hiç aramamıştı, çünkü beni tanıyordu ve konuşmak istesem benim arayacağımı biliyordu. Ölse de aramazdı, öldüm mü diye de aramazdı. Haberli gidişimin ardından peşime düşülmesinin beni çok daha fazla uzağa savurduğunu bilirdi. Acaba ona benden sonra ne olmuştu? Sarhoş ve öfke dolu bir Bora'yla, benim gidişimin ardından yalnız kalması, korkunç bir şey olsa gerekti. Belki de nihayet silahından çıkan kurşunu ablasının kafasına falan sıkar, rahatlardı.

Deniz kenarında sigara içmek istedim ama aç olduğum için, içim almadı. Sefaletin ortasındaymış gibi davranmam yersizdi ve fakat hayatın içinde, yine bir gün Bodrum'dayken, düşünmem gereken önemli şeyler vardı.

"Önemli değil John. Bende biraz da olsa birikmiş bir para var. Elimden geldiğince sana yardımcı olurum."

"Gece hayatından ve alkolden sana kalan parayı merak ettim doğrusu. 27 yaşındaki bir çocuktan para almayacağım. Harcamalarını kıs ve birikim yap... İnsanın başına ne geleceği pek belli olmuyor. Belli ki evliliğe de niyetin yok. Benim gibi tek başına kalacaksın bir gün."

"Ben evliymişim.

"Nasıl yani? Bildiğim kadarıyla evlilik, kişinin izni ya da haberi olmadan olmuyor... Çok mu sarhoşmuşsun?"

"Hayır. Boşandığımı sanıyordum. Boşanmamışım..."

Boşanmam gerekiyordu. Boşanmamız. Bu kez ikimizin birden, haberli boşanması gerekiyordu.

Arabayı olduğu yerde bırakıp eve doğru yürürken, Bodrum'da evlenip Bodrum'da boşanmanın ne kadar garip olduğunu düşünmeden edememiştim. Evliliğimiz, üç yıl dokuz ay on sekiz gün sürdü gözükse de aslında öyle değildi ya, bu çok trajikti.

"Nina!"

Karanlığın içindeki fosforlu turuncu montuyla parlayan Leo'yu gördüğümde, halüsinasyon görüp görmediğimden emin olamamıştım.

"Nina! Nina! Nina!"

Bana doğru koştu ve ellerini belime sardı.

"Ben geldim Nina!"

Eğildim ve Leo'nun yüzünü avuçlarım arasına aldım. Gerçekti. Gelmişti. Buradaydı. "Leo?" dedim, şaşkınlıkla.

Leo yanağıma kocaman bir öpücük kondurup, küçücük kollarını boynuma sardı. "Nina," diye fısıldadı kulağıma. "Beni Bora getirdi. '*Nazlı'yı benim için öp ve ona sıkı sıkı sarıl...'* dedi. Bu gece seninle uyumam lazımmış. Çünkü bu gece, senin yalnız uyumaman lazımmış."

Leo'ya sıkı sıkı sarılırken, biraz ilerideki arabadan inen Annie'yi gördüm. Küçük adımlarla yanımıza ilerlerken, elinde poşete sarılı bir şey vardı. "Selam," dedi, kaygıyla. Leo, bir kolunu boynuma sarılı bırakarak, annesine döndü. "Yalnız kalmak istediğini biliyorum ama..." Annie'nin vereceğim tepkiden korktuğunu gözlerinde görebiliyordum. "Sana çorba getirdim." Bakışlarımı Annie'den çektim ve Leo'nun yanağından öptüm. "İstersen kalmayız. Çorbanı iç, biz gideriz."

Ayağa kalktığımda, Leo'nun elini tuttum. Beraber eve doğru yürümeye başladık. Biraz evvel Annie'nin indiği arabanın önüne geldiğimizde, Leo elimden çekiştirerek, beni arabanın şoför koltuğuna yönlendirdi.

"Bora!" dedi Leo, kapıyı açarken. Bora böyle bir şeyin olmasını asla beklemiyormuş, aslında görünmez biriymiş ama bir yerlerde bir yanlışlık olmuş ve yakalanmış gibi tuhaf bir endişeyle Leo'ya baktı. "Sen de gel. Seninle de uyumaya karar verdim. Üçümüz uyuyacağız. Nazlı Nina, sen ve ben. Anneme küsüm hala. Bana bağırdı ya sabah. Sen bana sesli mesajı çevirmeden. O yatmasın bizimle. Üçümüz yatalım. Hadi gel!" Bora, kıpırdamadan, kendisine dünyanın en fantastik şeyinden bahsediliyormuşçasına, Leo'ya bakıyordu. Leo daha fazla sabredemedi ve bir diğer eliyle Bora'nın elinden tuttu. "Hadi! Eve girelim! Gelsene!"

Kapkara gözler, gözlerimi bulduğunda, bunun bir teklif olduğunu ve bu teklifi kabul etmemi çok istediğini anlamıştım.

♠♠

Geçmiş olsun, dilekleriniz için çok teşekkür ederim. Daha iyiyim ama hala etkileri devam ediyor, toparlanmam biraz sürecekmiş, bakalım.

Sizleri çok seviyorum canım Maça Kızı 8 Ailesi, var olun.

145.Bölüm

Canım Maça Kızı 8 Ailesi,

Oylarınız, yorumlarınız, mesajlarınız, tweetleriniz, ilginiz, sevginiz ve bağlılığınız için çok teşekkürler!

Hepinizi çok seviyorum!

Var olun! □□

♠

Ayağa kalktığımda, Leo'nun elini tuttum. Beraber eve doğru yürümeye başladık. Biraz evvel Annie'nin indiği arabanın önüne geldiğimizde, Leo elimden çekiştirerek, beni arabanın şoför koltuğuna yönlendirdi.

"Bora!" dedi Leo, kapıyı açarken. Bora böyle bir şeyin olmasını asla beklemiyormuş, aslında görünmez biriymiş ama bir yerlerde bir yanlışlık olmuş ve yakalanmış gibi tuhaf bir endişeyle Leo'ya baktı. "Sen de gel. Seninle de uyumaya karar verdim. Üçümüz uyuyacağız. Nazlı Nina, sen ve ben. Anneme küsüm hala. Bana bağırdı ya sabah. Sen bana sesli mesajı çevirmeden. O yatmasın bizimle. Üçümüz yatalım. Hadi gel!" Bora, kıpırdamadan, kendisine dünyanın en fantastik şeyinden bahsediliyormuşçasına, Leo'ya bakıyordu. Leo daha fazla sabredemedi ve bir diğer eliyle Bora'nın elinden tuttu. "Hadi! Eve girelim! Gelsene!"

Kapkara gözler, gözlerimi bulduğunda, bunun bir teklif olduğunu ve bu teklifi kabul etmemi çok istediğini anlamıştım.

Başımı usulca iki yana salladım.

Bu, *hayır* diyemeyecek dilime yardımcı olmak için yaptığım bir şeydi çünkü Bora ile aynı yatağa girmek, aldığım her kararı sınayacak ve beni tepetaklak edecek bir eylemdi. Kapkara gözlere yerleşen hayal kırıklığı benim

gözlerime işlerken, üzülmemeye çalıştım. Sonuçta, belli ki buraya gelirken benimle uyumak gibi bir niyeti yoktu ve sırf Leo onu çağırdı diye, saniyeler içinde, bir hayal kurmuş olamazdı. Olmamalıydı.

"Leo, benim yata gitmem lazım..." dedi Bora.

"Biz de yata gelelim seninle!" dedi Leo, heyecanla. Başını kaldırarak bana baktığında, sempatik yüzünün en güzel tarafı olan gamzesi, huzurlarıma serilmişti. "Yatta uyuyalım, değil mi Nina?!"

"Bora yata gitsin... Biz seninle burada uyuyalım..." dedim. Kapkara gözlerdeki hayal kırıklığının bir benzeri, Leo'nun acı kahve gözlerine yerleşti. "Hem seninle baş başa konuşacaklarım var."

"Sonra konuşuruz?" dedi Leo, üzüntüyle. "Siz evli değil misiniz?" Annesine baktı. "Anne? Evli olan insanlar, beraber uyumazlar mı?" Bora'ya baktı. "Beraber uyurlar." Bana baktı. "Hep beraber uyuyordunuz, şimdi ben sizinle uyumak istediğim için neden oyunbozanlık yapıyorsunuz ki?" Bakışları yeniden annesini buldu. "Anne bir şey de! Lütfen benimle beraber uyusunlar!"

"Bebeğim ısrar etme..." dedi Annie.

"Küs müsünüz siz?" diye sordu Leo, bana. Bakışlarındaki kırgınlık öyle keskindi ki, *evet* dersem sevgiye dair inandığı her şeyi temelden sarsacağımı hissettim. "Nina'dan özür dile, barışın, hadi..." dedi, Bora'ya. Leo'nun ısrarının bir sonu var mıydı, emin değildim. "Lütfen özür dile... Seni çok seviyor Nina... Özür dilersen affeder, hadi özür dile..."

"*I'm sorry,*" dedi Bora fakat muhatabı ben değildim, Leo'ydu. Benden özür dilemeyeceği için, üzgün olduğunu Leo'ya söylüyordu ama Leo muhtemelen bunu anlamamıştı. Türkçe devam etti: "*Özür dileme... Özür dilenecek şeyler yapma...* Bunu da mı ablam öğretmişti?" Yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. "Keşke ben de özür dileyerek hatamı telafi edebileceğime inansam. O zaman, en azından içim rahat ederdi."

"Keşke sen," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "En önce hatanın ne olduğunu fark etseydin."

"İkimizin de *hata* olarak tanımladığı şeyler birbirinden farklı..." dedi. Derin bir nefes verdi. "Peki bu, bir suç mu Nazlı? Öyleyse kimin suçu? Benim mi?"

Leo annesine, "Barışıyorlar mı?" diye sordu.

"Senin, evet!" dedim. Başını iki yana salladı. "Senin, çünkü... Kendi kendine bir karar aldın ve o karar, ikimizin de hayatını mahvetti!"

"Ben, ne yaptıysam, senin için yaptım!" diye çıkıştı Bora. Hızla arabadan indi. "Bunu anlamak seni daha da öfkelendiriyor ama... Seni sevdiğim için, senden özür dilemeyeceğim Nazlı!"

"İçeri girelim," dedi Annie. Leo merakla bir bana bir de Bora'ya bakıyordu. "Çorba ısıtalım, hadi gel Leo."

"Bora da gelsin, öyle geleceğim!" dedi Leo, inatla. O zaman Bora ile kalsaydı, onunla uyusaydı, buraya niye gelmişti? "Hadi barıştınız mı? Öpüşün!"

"Minik aslan!" dedim, heyecanlı çıkması için çabaladığım bir sesle. Leo'ya gülümsediğimde, o da bana gülümsemişti. "Bora yatıyla seni yarın gezdirecekmiş... Ve şimdi yata gitmesi, bazı kontrolleri yapması gerekiyormuş... Yoksa yarın gezemezmişsiniz!"

"Yalan söylüyorsun..." dedi Leo. Yüzündeki gülümseme tuzla buz olmuştu. "Ben babamın bizi bulamama ihtimaline rağmen buraya geldim! Saatimi çıkarttınız, hiçbir şey demedim! Hep Türkçe konuşuyorsunuz ama ben hiçbir şey demiyorum! Bana mesaj atıp Türkçe konuştun ama ben sana kızmadım! Süper güçlerinle alakalı görevin var diye bana yalan söyledi Bora, beni beklediğini söyledi, ama ben biliyorum beni beklesen zaten beni almadan gitmezdin! Özel dilimizle mesaj bırakırdın bana Türkçe değil! Ama ben senin yanına geleceğim diye sustum! Sen orada, annemle bana kötü davrandıklarını gördüğün halde, annemle beni terk ettin ama ben senin yanına geldim! Ve sen bana yalan

söylüyorsun! Beni herkes kandırıyor ama sen neden kandırıyorsun Nina?!"

Söylediği her bir söze uzun uzadıya cevap verebilirdim ama sevdiği adam tarafından kandırılmış biri olarak, Leo'yu anlıyordum. "Özür dilerim," dedim. Dizlerimin üzerine çöküp yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Özür dilerim minik aslan... Haklısın..."

"Bora ne kadar çok ağladı sen gittin diye, biliyor musun?!" dedi. Bunu duymak istediğimi sanmıyordum. "Ben de ağladım! Niye gittin?!"

"Kandırıldım çünkü..." dedim, dan diye.

Leo kaşlarını çatarken, çoktan dudaklarım arasından çıkan kelimeler yüzünden pişman olmuştum. "Nasıl yani? Kim kandırdı seni? Bora mı? İnsan sevdiğini kandırmaz!"

Bora'ya baktım. Leo'nun dahi anladığı şeyi bir türlü anlamadığı için duyduğum teessüf, yüzümden okunuyor olmalıydı. Sevdiği için beni kandırdığı ama aslında insanın sevdiğini kandırmaması gerektiği iki ayrı gerçek, bir paradoks misali boğazımıza düğümleniyordu ve biz o düğümün içinde nefessiz kalıyorduk.

"Çorba içeceğim," dedim, mırıldanarak. "Sonra da uyuruz beraber..."

Beraber uyuyacağımıza Bora'yı geçtim, Leo bile sevinmemişti çünkü herkesin şevkini kırmıştım ama belki de beni şimdi çok daha iyi anlıyorlardı. Ayağa kalktım ve bahçeye doğru ilerledim. Bora'nın normal şartlar altında gurur yapması gerekirken, şimdi gururunu ayaklar altına alıp peşimden bahçeye girmesi hem beklediğim hem de bekliyor olmama rağmen beni şaşırtan bir şeydi. Sanki ben bir kelebektim ve beni özgür bırakırsa, kanatlanıp uçacağım diye korkuyordu. Bu korkusunda haklıydı ama bu şekilde de beni havasız bırakıyordu ve ben uçup gitmeyeyim diye beni öldürdüğünü fark etmiyordu. Konuşmamız lazımdı. Bu gece değilse bile, hemen yarın. Konuşmamız ve bu işi sonlandırmamız lazımdı.

İçeriye girdim. Annie, her duruma hemencecik uyum sağlayabilen karakterini sekteye uğratmadan doğruca mutfağa ilerlerken, Leo kanepeye oturmuş ve turuncu fosforlu montunun önünü açmıştı. Bora ise kendisine ancak kapının girişindeki dresuarın önünde bir yer bulmuş gibi, orada kalmayı tercih etmişti. Mutfakla salon arasında durarak, Annie'yi izledim. Tencerenin yerini sordu, cevap verdim. Kepçenin yerini sordu, ona da cevap verdim. Çay içip içmeyeceğimi sordu, istemediğimi söyledim. Birinin ekmek alması gerektiğini belirtti, Bora kapıyı açtı ve adamlarından birisine ekmek almaları emrini verdi. Tüm bunlar olurken Leo sudan çıkmış balık misali kanepede oturuyor ve salonumuza bakıyordu. Annie, benden kase çıkartmamı rica ettiğinde mutfağa geçtim. Çorba henüz ısınmamıştı ki kapı çaldı.

Bora kapıyı açtığında, yengemin sesini duydum. "Oğlum! N'apıyorsun yine sen burada?" Yengemin sesi merakla doluydu. "Naz nerede?! Niye yine buraya geldin sen?! Bu sene gelmezsin, Naz'la olursun sanıyordum! Niye geldin?!"

"İyi geceler, Melek Hanım..." dedi Bora, yengem peş peşe sorularını sıralamamış gibi. Sesine yansıyan çekince bana kadar geçmişti.

"Kim o?" diye sordu yengem, bu kez de. Muhtemelen Leo'yu kastediyordu. "Hayırdır?"

"Eee..." dedi Bora, ne diyeceğini bilemez gibi. "Leo." Bunun yengemde bir karşılığı olmasa gerekti. "Beyza'nın oğlu."

"Hangi Beyza'nın?" diye sordu yengem. Annie ile göz göze geldiğimizde, mahcup olduğunu fark ettim çünkü birazdan yengemin vereceği muhtemel tepkinin Bora'yı ne kadar rahatsız edeceğinin farkındaydı. Bora sessiz kalınca, "Beyza, ablan değil miydi senin?" diye sordu, yengem. Yine bir sessizlik oldu. "Ay tövbe! Hangi Beyza?"

Elimdeki bir kase çorbayla salona geçerken, dikkati Beyza'nın üzerinden kendi üzerime çekeceğimi biliyordum. Yengem şaşkınlıkla bana bakarken, kaseyi masanın üzerine

bıraktım. Hiç şüphesizdi ki, Bora'nın ölmüş ablasının aslında ölmediği gerçeğinin bodoslama yaşanmasındansa, yengemle göz göze gelmeye razıydım.

"Naz?" dedi yengem. Sesi ve yüzü öyle özlemle doluydu ki, ifadesine sığmıyor taşıyordu. "Kızım!"

Bora'nın oğlu, benimse kızı olduğum bir evrenin bize ne kadar uzak olduğunu hissederken, yengemin gözlerinin içine bakıyordum. Kendimi ondan böylesine uzak tutuyor olmamın tek sebebi, bana zorla annemin gelinliğini giydirmek kadar basit bir şeymiş gibi görünse de kalbim tüm eski kırıklıklarını üzerime boca ediyordu. Yengem beni elinden geldiği kadar sevmişti ve fakat elinden gelenin bana yetmemesinin tek sebebi, aslında annem değil de yengem olması olabilir miydi? Annemle babamın ölümüyle beraber içine düştüğüm kuyuda bir başıma oluşumun sebebini kendim sanırken, aslında etrafımdaki herkesin bunda bir payı vardı ve ben bunu ancak, Bora Nazlı'yı hor gördüğünde anlamıştım. Yengemle adeta bir dizi sahnelerini aratmayacak kadar uzun uzadıya bakışmamız, bir kurtarıcı olarak elimde kaseyle beraber salona geçmemin çözümsüzlüğüyle yüzleşen Beyza'nın da mecburen salona gelmesiyle bozulmuştu. Kimin kimin kurtarıcısı olduğu belli olmamakla beraber, yengem Beyza'yı gördüğünde şaşkınlığa uğramıştı. Muhtemelen daha evvel resmini de görmüştü fakat zaten Beyza'nın yüzü öyle unutulmaz bir yüzdü ki, Bora'nın ablası olduğunu haykırıyordu.

"Bismillahirrahmanirrahîm!" dedi yengem, bir adım geri giderken. Buna gülünmezdi ama ben güldüm. Ve elbette ki tek gülen de bendim. Yengemin bakışları, belki de en yakınında olduğu için Bora'yı bulduğunda, "Nasıl yani?" diye sordu. Masaya oturdum. Çorbamı içmeye başladım. "Ölmüştü ablan?!"

Yengem, Bora'ya *oğlum* diyebildiğine göre, benim de Beyza'dan *ablam* diye bahsetmem normaldi; biz evliydik ve bir şekilde, ailelerimiz de aile olmuştu. Boşanırken ben

Bora'nın ablası ile Leo'yu alsam, Bora da benim etrafımda kim varsa onların hepsini alsa, olmaz mıydı?

"Ölmemiş," dedi Bora.

"Sen biliyor muydun yenge?" diye sordum, araya girmeyi önemsemeden. Yengem bana döndü. "Sen tüm gerçekleri biliyor muydun? Bora'nın bana ne yaptığını?" Yengemin bakışları bir kez daha Bora'yı bulduğunda, cevabımı almıştım. "Ne zaman öğrendin?"

"Sonradan," dedi. İçine kısa bir nefes çekti. "Sen gidince."

"Anladım," dedim. Beyza'nın bir suçlu gibi ayakta durduğunu görünce, "Otursana..." dedim. Bu sırada Bora'nın bir adamı ekmek getirmişti. Beyza karşıma oturdu. Hiçbir şey anlamadan, çatık kaşlarıyla bize bakan Leo'ya döndüm. "Gel? Sen aç değil misin?"

"Değilim. Sen ye. Sonra gidip uyuyalım..." dedi Leo.

Yengem, "Konuşabilir miyiz kızım?" diye sordu.

"Şimdi değil," dedim. Yengemin bakışları beni bulmak yerine Bora'ya çevrildi. Tıpkı Boston'da Bora'yı araması gibi, yine ondan medet umuyordu. Ben şimdi konuşmak istemiyordum ama yengem, benim kendisiyle şimdi konuşmam için, Bora'nın beni ikna edebileceğini düşünüyordu. "Şimdi değil, dedim... Bence Bora'yı da hiç zorlama..."

"Vesile'ler-" diyecek oldu ki, sözünü kestim.

"Sadece seninle konuşacağım! Başka kimseyle değil!" dedim, sertçe. Bu sert çıkışıma tek şaşıran Leo'ydu. "Şimdi değil, daha sonra yenge! İzin verirsen, çorba içip yatacağım!"

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa... Ben yandayım..." dedi.

Bakışlarımı yalnızca çorba kasesinin içinde tutmaya özen gösterdim. Çünkü eğer yengeme bakarsam, bunun beni ne kadar utandırdığını fark ederdi ve yine de, bunca şeye rağmen, annemle babamın ölümünden lise üçüncü sınıfa geçinceye kadarki zamanda bana yaptığı ebeveynliğin hatırına, kırılmasını istemezdim. Annemle babamın öldüğü günden beri, sırf ben evimden ayrılmayayım diye bu evde

oturuyor ve benim 25 Eylül 2017'de ortadan yok olmamla beraber Bora yüzünden bu evde oturamıyor olabilirdi ama Anıl'ların evine yerleşmesi ayıptı. En azından benim için. Müşkülün halinden anlamıyor değildim ama Bora'nın tuhaf çalışan kafası yüzünden bu evden çıkması gerekiyorsa, Osman Amca'nın da evi satması gerekiyorsa, bu yengemin o eve geçebileceği anlamına gelmemeliydi. Yine Bora'nın parasını alsaydı ama başka bir ev bulsaydı. Gidip yan tarafta oturmasaydı. İnsanların hayallerinin ve acılarının olduğu bir eve yerleşmek ve bu insanların Anıl'ın ailesi olması, içimin alabileceği bir şey değildi.

Yengem evden çıkarken, "O kimdi?" diye sordu Leo.

"Amcamın karısı," dediğimde, Bora kapıyı kapatmıştı. Ağır adımlarının merdivenlere doğru ilerlediğini ve merdivenlere oturduğunu duydum fakat sırtım ona dönük olduğu için yüzünü göremiyordum.

Leo gülümsedi. "Senin de mi dayın var?" diye sordu.

"Hayır... Benim annemin kardeşi yoktu... Babamın kardeşinin karısı... Yani amcamın... İngilizce'de her ikisine de aynı şekilde hitap ediliyor ama Türkçe'de, annenin kardeşleriyle babanın kardeşleri birbirinden ayrılıyor..." dedim. Güldüm. "Hatta Türkçe'de, teyzenin ve halanın kocası... Sonra, dayının amcanın falan karısı... Onların hepsine başka başka hitaplar var."

Leo merakla annesine baktı. "Benim babamın kardeşi var mı?"

"Var," dedi Annie. Bora'ya bakarken verdiği cevabı sorguladığını hissetmiştim. "Yani, var sayılır..." diye düzeltti, kendisini.

"O ne demek?" diye sordu Leo. Başını kaşıdı. "Çok karışık anlatıyorsun."

"Küstün hani benimle?" dedi Annie, köşeye sıkıştığını hissettiği için.

"Küsüm zaten," dedi Leo. Bakışlarını gözlerime dikti. "Neden Türkçe'de birbirlerinden ayrılıyorlar? Sonuçta biri babanın kardeşi, biri annenin ama ikisi de kardeş? Benim

annemin hiç kardeşi yoktu. Yani vardı ama yanımızda değillerdi. Babam da yoktu. Ben bunları hiç önemsemedim. Şimdi benim kaç tane amcam/dayım var? Bir de başka teyzem/halam var mı? Benim de Dennis gibi kuzenlerim oldu değil mi? Kaç taneler? Dennis bazen kuzenleriyle kar tatiline gidiyor? Nina, biz de gider miyiz? Ama babam da gelsin!"

"Akrabalık ilişkileri bu kadar güzel bir şey değil, özendiğin şeye dikkat et!" dedim, gülerken.

"Piranha!" dedi Annie, yavaşça fakat uyarı dolu bir tonlamayla.

Gözlerimi devirirken, "Pardon!" dedim. Annie, oğluna yanlış örnek olmamdan haz etmediği için, alaycı ifademden hoşlanmıyordu. "Zannediyorum ki akrabalık ilişkilerine bayılan bir annen varmış!"

"Genelleme yapamayız," dedi Annie, beni düzeltirken.

"Leo'nun bir tane düzgün akrabası kim, söyler misin?" dedim. Arkama yaslandım. "Bir tane söyle, sana hak vereceğim."

"Dayısının karısı var?" dedi Annie. Leo'ya döndü. "Türkçesi *yenge* demek bebeğim. Nina, senin yengen!"

Ben şoka girmiş gibi Annie'ye bakarken, Leo, "Hayır!" dedi. Yerinden kalktı ve yanıma geldi. "Sen *yenge* değilsin, değil mi Nina?! *Yenge* çirkin bir isim! Nazlı bile *yenge*'den daha güzel. Nazlı Nina derim ama *yenge* demem!"

"Çok haklısın minik aslan!" dedim, Leo'ya sarılırken. "Zaten boşanınca, artık yengen olmayacağım, üzülme."

"Ne yapınca?" diye sordu Bora, nicedir koruduğu sessizliği bozarak.

Annie ayağa kalktı. Kirli kaseyle kaşığımı önümden alırken, "Leo..." dedi. Leo annesine baktı. "Hadi yukarı çıkalım biz... Sen pijamalarını giy..." Annie'nin her şeyi normalleştirmek istediği o kadar belliydi ki kapıya yürüdü, kapıyı açtı. "Selim!" diye seslendi. "Arabadan bavulları çıkartır mısın?"

Annie sofrayı toplarken, Selim elinde bavullarla içeri gelmişti. Artık Bora'nın bakışlarında ne gördüyse,

merdivenlerde oturan Bora'dan neden izin isteyemediyse, "Beyza Abla... Burada bırakacağım bavulları..." dedi.

"Tamam Selim. Teşekkürler."

"Rica ederim abla," dedi Selim.

"Selim valla sana da maşallah!" dedi Bora. Ayağa kalktığını hissettim. "Ne çabuk adapte oldun bu duruma böyle!"

Benim duvarıma çarptığı için, nedensizce, Selim'e sarıyordu fakat Selim bu duruma muhtemelen, daha adapteydi. "İyi geceler abi, dışarıdayım ben..." diyerek, kendisini evden attı.

Annie bavullardan küçük olanla beraber yukarı çıkarken, Leo da annesini takip etmişti. Bora karşıma geçti ve oturdu. Kapkara gözlerindeki salt karanlığın beni ürküttüğünü hissettim. "Ne boşanması Nazlı?" diye sordu.

"Şimdi konuşmayalım," dedim.

"Konuşalım konuşalım," dedi.

İfadesini kaplayan tekinsizlik beni rahatsız ediyordu. "Uyumak istiyorum Bora..." dedim.

"Benim uykum kaçtı ama," dedi.

"O senin sorunun?" dedim, hayretle. Ayağa kalktım. "Ben yatıyorum, Leo'yla beraber. Senin de benimle aynı yatağa girebilecek olmanın tek sebebi, Leo'nun bendeki hatırı. O da sadece bu gecelik! Ama yok, sen ille de istemiyorsan, uyumamaya kararlıysan yani, sana, mümkünse benden çok uzak bir yerde, iyi geceler!"

Arkamı döndüğümde, "Benim sana en uzak yerim, senin nefesini hissedebileceğim bir uzaklıktır..." dedi. Gözlerimi yumdum. "Nefesini hissedemezsem, güneşim söner Nazlı. Yaşayamam."

"Nasıl yaptın bunu Bora? Nasıl feda edersin kardeşinle bebeğini?"

"Bunun için hesap vermeyeceğim! Ne sana ne de bir başkasına... Beş dakika önce böyle bir soruyla karşılaşacağımı bilsem, böyle bir seçim yapmak zorunda olacağımı bilsem, asla cevap veremeyeceğimi düşünürdüm.

Fakat duyduğunuz, gördüğünüz gibi bir cevap verdim. Pişman da değilim. Begüm benim kalbimdeki bir odacıkta... Doğru. Begüm'e bir şey olursa, bana da olur, evet... Kafama sıkacaktım arkasından, evet... Ama sana bir şey olursa yaşam durur... Güneş söner ve dünya yok olur... Sen nefes al, ben toprağın altında da olsam, tüm ruhumla iyi olurum Nazlı! Pişman değilim. O yüzden bence, bu konuda hiç konuşmayalım."

Gözlerimi açtım ve Bora'ya döndüm. "Sen güneşi çoktan söndürmüşsün... Güneşi kendinden en uzağa iterek..." dedim. Gözlerime yaşlar dolacağını anlayınca dudağımı dişledim. "Begüm'le bebeğini benim için feda ederken de aynısını demiştin... Ben o kadar aptalım ki... Kardeşin için bana bir oyun oynadığını düşünmeme rağmen, sonrasında yaptığın şeyin nasıl çeliştiğini uzun uzadıya sorgulamamışım... Sanmıştım ki kardeşin için beni harcadın ve buna pişmansın... Ödeşmek istedin hayatla... Oysa sen, beni hep bir şekilde önceliğin yapmışsın... Yeni bir şey değilmiş ki bu..." Nefesimin yetmediğini hissedince yutkundum. "Ama öyle bir insansın ki..." Kalbim acıdı. "Üç yıl, bir ay, bir gün boyunca nasıl nefesimi hissetmeden ve bununla ilgili asla da bir pişmanlık duymadan yaşadıysan, yine yaşarsın."

Merdivenlere ilerledim. Dolan gözlerimi elimin tersiyle sildim. Gözlerimden de bıkmıştım. Kalbimden de. Şu an olan biten her şey ama her şey Bora'nın suçuydu ve kendime dair tutunmaya çalıştığım ne varsa, kaybediyormuş gibi hissediyordum. Üst kata çıktım. Leo pijamalarını giymişti. Beni gördüğünde bakışları merdivenlere çevrildi, merakla Bora gelecek mi diye bakıyordu. Odama geçtim ve üzerime yatarken daha rahat edeceğim bir şeyler giydim. Bu sırada Bora'nın üst kata çıktığını duymuştum. Odadan çıktığımda göz göze geldik. Leo'nun yanında, nerede yatacağına ve nasıl yatacağına dair direktif bekleyen bir çocuk gibi oturuyordu.

"Lion, sen benim odamda yat..." dedim, doğrudan.

"Sen iyi misin?" diye sordu Annie, merakla. Yanıma geldi ve elinin tersini alnıma dayadı. "Ateşin yok gibi ama... Bir ölçelim mi?"

"Uyumaya ihtiyacım var..." dedim. Annie'nin bakışları şefkatle dolup taşıyordu. "Yorgun hissediyorum."

Kollarını bedenime sardığında, çenemi omzuna yasladım. "Seni perişan ettim bu keşmekeşte..." diye fısıldadı kulağıma. "Özür dilerim tatlım."

"İyiyim," dedim. Sesim her şeye rağmen güçlü çıkmıştı. "Daha da iyi olacağım."

Birbirimizden ayrıldığımızda, Annie gülümsemeye çalıştı. "Öyleyse ben yatıyorum. İyi geceler size..." dedi.

"İyi geceler," dedim.

"Ben önce üzerimi değiştireyim," dedi Bora. Muhatabı ben değildim, ablasıydı. "İçeride eşofmanım var." *İçeri* dediği benim odamdı ve benim odamda eşofmanının ne işi olduğunu soracak gücüm yoktu.

Annie odama girerken, Leo'ya döndüm. "Hadi minik aslan..."

Leo ile annem ve babamın yatak odasına ilerledik. Gardırobun üst rafından bir yastık daha çıkartırken, "Sen ortada yat Nina!" dedi Leo. Bunu demekle yetinmemiş, hatta yatağın sağ tarafına kurulmuştu da. Ortada ben değil Bora yatsa da Bora ile yan yana düşecektik ve açıkçası bu, istediğim bir şey değildi.

"Minik aslan, bence sen ortada yatmalısın..." dedim.

Leo, "Niye?" diye sordu.

"Çünkü sen en küçüğümüzsün..." dedim.

Şaka yaptığımı zanneden Leo, kocaman bir kahkaha attı. Ben de utandığım için çok ciddi olduğumu söyleyemedim. Leo, kalabalık uykularımızda genelde ortada da yatsa, bazen canı kenarda yatmak isteyebiliyordu ve ben de ona bugüne kadar hiç itiraz etmemiştim. Haliyle şimdi ona, en küçüğümüz olduğu için ortada yatmasını söylememe gülüyordu ve yine haliyle çok haklıydı. Yatağın diğer tarafından ortaya kaydığımda sırtımı Bora'nın yatacağı yere

döndüm. Leo bana sımsıkı sarılmış, bir bacağını da üstüme atmıştı.

"İyi geceler," dedi Beyza, Bora'ya. Ama ondan herhangi bir karşılık alamadı. Leo da bunu fark etmiş, birazcık başını eğmiş ve annesiyle Bora'ya doğru bakmış, sonra başını yine yastığa yerleştirmişti. Bora odaya girdi, kapıyı ve ışığı kapattı.

Bora yatağa geçerken, "Nina..." dedi Leo. Birden çok karanlık olduğu ve yabancı bir yerde olduğu için kolumu okşuyor, varlığımı hissetmek istiyordu. "Annem üzülmüş müdür?"

"Hangi konuda?" diye sordum.

"Ben, üçümüz yatmak istedim... Anneme küstüm... O tek kaldı şimdi..." dedi Leo, kısık bir sesle. Asıl kendisinin ne kadar üzüldüğü belliydi. "Üzülmüş müdür?" Ne cevap vereceğimi bilmiyordum çünkü ben annesi olsam, dışlandığımı hisseder ve en azından Leo'nun benimle uyumasını isterdim. "Nina, ben annemin üzülmesini istemiyorum! Annem üzülünce, ben gülemiyorum!"

Sesimin tatlı çıkması ve Leo'yu rahatlatması için ekstra çabalamam gerekmişti. "Minik aslan... Annen senin şaka yaptığını biliyordur... Şaka yaptın, değil mi?"

"Belki, biraz..." dedi Leo. Oluşan derin sessizlikte, kulaklarım dinleniyor ama burnum buram buram, denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusunu duyuyordu. "Nina, benim annemi neden sevmiyorlar?"

"Senin anneni herkes çok seviyor..." dedim.

"Hayır, sevmiyorlar..." dedi Leo. Annesi ne dediğini duymasın diye olsa gerek, mümkün olduğu kadar fısıldayarak konuşuyordu. "Begüm anneme bağırdı... O kapıdaki yaşlı kadın, annemin yüzüne bile bakmadı... Genç kadın da güzel bakmadı anneme... Aydın da anneme sesini yükseltmişti ilk geldiğimizde, minibüsteydik, hatırladın mı? Benim annem, benim yaşım kadar sene sonra, dedesinin evine gelmiş ama kimse onu gördüğüne sevinmedi. İyi ki benim kardeşim yok. Baksana, anneme Begüm bile kötü

davrandı... Kardeşim diye seviyordu bir de onu benim annem, anlatıyordu bana... Keşke evimizde kalsaydık... Orada, benim annemi herkes çok seviyor... Ama burada... Kimse sevmiyor..."

Yanağına kocaman bir öpücük kondururken, "Ben çok seviyorum..." dedim.

"Sen?" dedi Leo. Gözlerimi yumdum. Alacağı cevaplardan kırılacağı şeyler sormasını engelleyemiyordum. "Sen?" dedi, yine. "Bora?" diye ekledi hemen sonra, muhatabının altını net bir şekilde çizmek için.

"Ben ne?" diye sordu Bora.

"Annemi seviyor musun?" diye sordu Leo. Bora'nın herhangi bir cevap vermesini beklemeden, konuşmaya devam etti: "Benim annem, senin ablan. Senden büyük benim annem. İnsan, büyüklerini sever... Sen de annemi sevmek zorundasın ama ona çok kötü davranıyorsun... Benim annem, bana sürekli ama sürekli seni anlatıyordu. Ben seni hiç böyle hayal etmemiştim. Ben annemi çok sevdiğini hayal etmiştim. Çünkü benim annemi herkes çok sever. Benim annem çok iyi kalpli, çok güzel. Benim annem süper."

Bora Leo'yu kırmaktan kaçınıyor, cevap vermek yerine soru soruyordu. En azından. "Neden herkesin anneni sevmesi senin için bu kadar önemli?"

"Çünkü babam annemi sevmedi," dedi Leo, dan diye.

Şaşkınlıkla, "O da nereden çıktı?" diye sordum.

"Sevse gitmezdi Nina," dedi.

"Hayır, olur mu öyle şey?" dedim, gülümserken. Leo'nun parmak uçlarını okşamaya başladım. "Bazen sevdiğin halde, gitmek zorunda kalırsın..."

"Hayır," dedi, kendinden emin bir tavırla. "Seviyorsan, gitmezsin. Ayrılmazsın. Beraber olursun. Mutlu olursun Nina."

"Sevgi bazen her şeyi çözmeye yetmez..." dedim. Leo ne kadar kendinden eminse, ben de öyleydim. "Bazı ayrılıkların, başka sebepleri olur."

"Hayır. Annem, sevginin her şeyin üstesinden geldiğini söyler. Sevgi her şeyi çözermiş. Ama korkak olmayacakmışsın severken. Cesur olacakmışsın..." Leo iç çekti. "Benim babam, annemi sevmekten korkmuş."

"Bunu sana annen mi söyledi?" diye sordum.

"Günlüğünde okumuştum," dedi.

"Annen günlüklerini İngilizce mi yazıyor?" diye sorarken, şaşkınlıktan küçük dilimi yutabileceğimi hissetmiştim.

"Eskiden İngilizce yazıyordu. Şimdi başka bir dilde yazıyor, okuyamıyorum," dedi Leo.

"Birinin günlüklerini okumak çok ayıp!" dedim. Ayıpladığım Leo muydu yoksa Bora mıydı bilmiyordum. "Bir daha okumamalısın!"

"Annemi neden sevmiyorsun?" diye sordu Leo, beni önemsemeden. Doğruldu. "Kayar mısın Nina?" dedi. Nereye kayacaktım? Uzandı ve komodinin üzerindeki gece lambasını yaktı. "Kay lütfen," dedi, tekrar.

"Kayar mısın?" dedim, Bora'ya.

"Yatağın ucundayım zaten," dedi Bora.

"Aranızda yer var Nina, niye kaymıyorsun?" dedi Leo. Sıkıntılı bir nefes verdim ve Bora'ya doğru kaydım. "Konuşalım Bora," dedi. Bora sanki hayatı boyunca Leo ile ablası hakkında konuşmayı bekliyormuş gibi, Leo'ya doğru dönmüştü ve dip dibe birbirimize yapışmıştık. Anısı olmasa, annemle babamın yatağını değiştirirdim zira çok küçüktü. Leo, bağdaş kurarak yatağın yarısına yayıldı ve bakışlarını Bora'ya dikti. "Annemi niye sevmiyorsun?"

Bora'nın dirseğini yastığa dayadığını ve şakağını avucuna yasladığını hissetmiştim. "Babanın anneni sevmediğini düşünmüyorum..." dedi Bora. Leo'nun sorusu bu değildi ama sanırım Bora'nın verdiği cevaba *olsundu* demekten başka bir çaremiz yoktu. "Onu sevmediği için gitmemiştir."

"Ben senden bahsediyorum, babamdan değil..." dedi Leo, küçük bir yetişkin gibi. Bu gece de kafayı buna takmıştı ve bunu kendince çözmek zorundaydı. Özgüveni yüksekmiş gibi görünse de özünde birçok sorusu, bulamadığı cevapları ve

hayata dair eksiklikleri olan bir çocuktu. Bora, otuz dört saniye boyunca susunca, Leo sabırla bir kez daha sordu. "Annemi neden sevmiyorsun?"

"Annen..." dedi Bora, durgun bir tonlamayla. "Dünyanın ikinci harikası."

Leo'nun gözleri sevinçle parladı. "Gerçekten mi?" diye sordu. Gülümsemesi çok güzeldi ama benim içim yanmıştı. "Birinci harikası kim?"

"Benim annem," dedi Bora.

"Nina kaç? Üç mü?" diye sordu Leo. Gülümsedim. Annesini herkes sevmek zorundaydı tabii ki ama Nina'sını da yedirmezdi.

"Dünyanın üçüncü harikası, Begüm..." dedi Bora. Sesi yumuşacıktı. "Nazlı ise dünyaya hayat veren güneşin ta kendisi."

"Benim sana en uzak yerim, senin nefesini hissedebileceğim bir uzaklıktır... Nefesini hissedemezsem, güneşim söner Nazlı. Yaşayamam."

"Çok iyi!" dedi Leo. Kendine has heyecanıyla öyle sevimli ve öyle komik görünüyordu ki kıkırdamadan edemedim. Bora'yı yeteri kadar takdir ettiğini düşünüyor olmalıydı, o yüzden konuyu yine kendi takılı kaldığı yere çekti: "Yani annemi seviyorsun, öyle mi?"

"Aynı soruyu sorup durma huyun kime benziyor acaba?" Bora'nın sesinde şakacı bir hoşnutsuzluk vardı. "Senin annen de baban da az konuşur. Ama sen kesinlikle gevezesin!"

"Sen babamı ne kadar tanıyorsun? Babam, annemle kendisini senin ayırdığını söyledi?" dedi Leo. Derin bir nefes verdi. "Ama annem böyle bir şeyin asla olmadığını anlattı bana Dıradsun'da."

Kendimi tutamayıp kocaman bir kahkaha attığımda, Leo şaşkınlıkla bana bakmıştı.

"Trabzon," dedi Bora, Leo'yu düzelterek.

"Başka bir yerle karıştırdım, pardon..." dedi Leo. Benim gülmem onu utandırmıştı ve minicik egosuna yanlış telaffuz

yapmayı yakıştıramamıştı. "Başka bir şehir vardı aklıma gelen."

"Önemli değil," dedi Bora. O kibar bir kimse olduğu için, bunu gayet doğal karşılamıştı ama *dıradsun'*u aşamıyordum. "Annen doğru söylemiş... Onları ben ayırmadım."

"Benim annem yalan söylemez zaten," dedi Leo. Kendisini onaylamam için bana bakmıştı. Kafamı salladım. "Bazen bir şeyleri saklaması gerekebilir, benim iyiliğim için, ama yalan söylemez."

"Genetiği değiştiremiyorsun işte..." diye mırıldandığımda, Bora gülmüştü.

"Nina," dedi Leo, çekinceyle. Dudaklarını büzdü. "Annemin yanına gideyim mi ben? Sen Bora'yla yatarsın, yalnız değilsin nasılsa."

"Annen çoktan uyumuştur Leo!" dedi Bora, hızla.

"Olsun, ben yanına gideyim, uyanır ve mutlu olur..."

Leo, yataktan kalkmaya yeltendiği sırada, Bora resmen üzerimden uzandı ve Leo'nun bacağından tuttu. "Dur gitme," dedi. Eğer Leo giderse, kendisiyle yatmayacağımı biliyordu. "Ne güzel annen hakkında konuşuyorduk. Merak etmiyor musun, çocukken n'apardık, onları anlatayım ben sana!"

"Annem anlattı bana. Ben onun yanına gideceğim..." dedi Leo. Bütün dişlerini göstermek suretiyle gülümsedi. "Benim anneme gidip, kendisinin dünyanın ikinci harikası olduğunu söylemem gerek! Üzgün uyudu! Sen yat işte burada! Ben de annemle yatayım!"

"Hem ben sana daha anneni sevip sevmediğimi söyleyeceğim." Yorganın altından, topuğumla Bora'nın ayak bileğine vurdum, çocuğu rahat bırakması lazımdı. "Burada uyursan, sabah söylerim?"

Leo, Bora'nın gözlerinin içine baktı ve yalnızca birkaç saniye süren kararsızlığın ardından, "Tamam!" dedi. Gülümsemesi sıcacıktı. "Şimdi burada uyuyacağım ve sabah söyleyeceksin!"

"Anlaştık," dedi Bora. Dönüp yüzüne baktım, arsızca sırıtıyordu. "İyi geceler!" dedi, teessüf dolu bakışlarımı asla umursamadan.

Leo, gece lambasını söndürüp de yatağın içine girdiğinde, yeniden ona yaklaştım ve Bora ile aramıza gereken mesafeyi yerleştirdim.

♠

Başımın altından yastığı çekiyorlardı. "Bırak!" Fakat yine de bu kelime, benim değil Bora'nın dudakları arasından dökülüyordu. "Bırak!" Gözlerimi açtım. Gece henüz güne kavuşamamıştı ama benim başım Bora'nın göğsüne kavuşmuştu. "Bırak!" Başımı Bora'nın göğsünden kaldırdım. Alnında boncuk boncuk terler birikmiş, bir kabusun içine hapsolmuştu. "Bırak!"

"Bora..." diye fısıldadım, omzunu dürterken.

"Bırak!" diye mırıldandı, yine.

"Bora!" dedim. Sıçrayarak uyandığında, bir an için nerede olduğunu anlamadığına emindim. "İyi misin?"

"Nazlı," dedi. Eli elimi bulduğunda, gerçeğe dönmek ister gibiydi. Üzerinden uzandım ve baş ucundaki gece lambasını yaktım. "Kabus..." dedi. Elimi bıraktı. "Sadece kabus..." Yorganı üstünden atıp yataktan çıktı. "İyiyim. Uyu sen." Gece lambasını kapattı ve pencereye ilerleyip, içine derin bir nefes çekti. "Kabus," diye fısıldadı, yine. İçine çektiği derin nefes yetmemiş olacak ki hızlıca yürüdü ve odadan çıktı.

Biraz sonra, "Sen niye uyanıksın?" dediğini duydum.

"Uyku tutmadı..." dedi Beyza. Sesini her ne kadar zar zor duysam da bu kadarıyla bile, Bora ile gecenin bir körü balkonda karşılaştığı için kasıldığını anlayabiliyordum. "Çay içmezsin, kahve yapayım mı sana?"

"Yok, biraz daha uyuyacağım... Hava almak istedim sadece... Kabus gördüm," dedi Bora.

"Hayır olsun," dedi Beyza.

"Seni gördüm," dedi Bora. Sandalyeyi çektiğini duydum. "Bir şey olacak."

"Ne gördün?" diye sordu Beyza.

"Piranalarla dolu bir havuzdayım. Çıkmak istiyorum ama zorla tutuyorsun beni havuzun içinde. Ayağıma ağırlık bağlamışsın. Bırakmanı söylüyorum, bırakmıyorsun. Ama piranalar bana değil, sana saldırıyor. Ben çıkarsam, sana saldırmayacaklar biliyorum. Ama sana saldırmaya devam etsinler diye, çıkmamı engelliyorsun. Gözümün önünde etini parçalıyorlar, kan havuzundayız, sen intihar ediyorsun."

"Kan gördüysen-"

"Babaannem gibi konuşma!" dedi Bora. Derin bir nefes verdi. "Bir şey olacak. Seni gördüğüm hiçbir rüyayı ıskalamadı hayat, bugüne dek."

"İnandıklarımızı çekiyoruz, biliyorsun... Sen hiçbir şeye kolay inanmayan, inandığın şeye ise tümden bağlanan birisin, maça kızı gibi..." Kısa bir sessizlik oldu. "Nazlı'ya, beni İstihbarat'a teslim etmeyeceğini söyledin mi?"

Duyduğum cümleyle beraber, yataktan çıktım. "Hayır," dedi Bora. Pencereden gelen soğuk bedenimi ürpertmişti. "Benim için bir konu değil bu. Sen de o sormadan söyleme. Özellikle söyleme yani."

"*Beni ona övme*, diyorsun?" dedi Beyza. Kollarımı birbirine bağladım. "Hiç değişmemişsin Bora. Hala kalbin çok saf ve hala yaptığın iyilikler, seni utandırıyor."

"İnsanlar değişir," dedi Bora. Çakmağın sesi duyuldu. "Mesela sigaraya başladım..." Yalnızca beş saniyeye yayılan bir sessizlik oldu. "Çok şey değişti... Zaman, değiştirir de zaten... Ama ben de bazı şeylerin, en azından bazı şeylerin, katiyen değişmeyeceğine inanırım. Sen de hala, benden bir şey saklayamıyorsun. Yani bir şey sakladığını belli ediyorsun. Bakışların... Şeffaf. Hala." Bu kez sessizlik yirmi saniyeye dek uzamıştı. "Ne saklıyorsun benden?"

"Söylersem, ne anlamı kalır?" dedi Beyza. Güldü. "Sakladığıma göre, bilmemen gerekiyor." Bir kez daha çakmağın sesini duydum. "Sorma. Görmezden gel beni."

Leo'nun açılan üzerini örttüm. "Söyle," dedi Bora. Odanın kapısını yavaşça açtım ve odadan çıktım. Koltuğun üzerinde duran Bora'nın ceketini omzuma alırken, Beyza hala bir

cevap vermemişti. Balkona çıktığımda, her ikisinin de bakışları beni bulmuştu. Ortadaki sigara paketine uzanırken hapşırdım.

"Çok yaşa," dedi Bora.

"İyi yaşasam kafi," dedim ve kendime bir sigara yaktım.

"Mart'ta hala soğuk oluyormuş Bodrum..." dedi Beyza. Balkonun diğer ucuna gittim ve karanlıkta kaybolan denizi izlemeye koyuldum. "Unutmuşum..."

"Soruma cevap ver!" dedi Bora, sertçe.

"Halledemeyeceğim bir şey değil," dedi Beyza. Bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Gerçekten."

"Mehmet Şahindağ mı aradı?" diye sordum. Beyza'nın aynı kardeşine benzeyen gözleri gözlerimle birleşti. "Öyle bir şey olsa saklamazdın ama... Yine de soruyorum... O aradı ve sen de onunla buluşmayı kabul mu ettin?" Beyza yutkundu. "Tek dayanağım Bora'nın kabusu... Bilimsel gerçekliği olmayan batıl bir inanç..." Beyza, tam olarak içmediği sigarasını söndürürken, gözlerini gözlerimden çekmişti. "Bunu yapacak kadar delirmemişsindir ama... Yine de soruyorum..."

"Ben yatayım biraz daha..." dedi Beyza.

İşte yalan söylemeyen ama birilerinin *iyiliği için* bazı şeyleri saklayan, genetiğe dair inancımı güçlendiren, Bora'nın ablası, Leo'nun annesi, Beyza Karabey.

"Abla!" dedim, sertçe. Beyza, bir kez daha gözlerime baktı. "On beş sene önce bugün, annemle babamı öldürdü. Onun karşısına tek başına çıkacak kadar, delirmemişsindir, değil mi?!" Annemle babamın kaza yaptığı anın görüntüleri gözlerimin önüne gelince midemin bulandığını hissettim. "Senin annenle babandan başlayarak, neredeyse bütün sülaleni öldürdü, bu kadar da delirmiş olamazsın... Değil mi?!"

"Sen de karşısına çıkmıştın..." dedi Beyza.

Bora başını iki yana sallarken, sigaramı balkonun kenarında söndürüp, doğrudan bahçemize attım. "Aynı şey mi?!" dedim, Beyza'ya doğru bir adım atarken. "Ben silah kullanmayı biliyorum, peki sen?!"

"Ben silahın kendisiyim Piranha!" dedi Beyza, gülümseyerek. Arkasına yaslandı. "Unuttun herhalde? Tüm bu ölümlerin sebebi, bana olan aşkı?"

"Seni bile öldürecek kadar bir manyak o?" dedim, hayretle.

"Öldürsün," dedi, omuz silkerek. Bakışları asla Bora'ya değmiyor, gözlerimden ayrılmıyordu. "*Leo peki* diye soracaksın... Oğlumun yalnız kalmasını asla istemiyorum... Ama onun babası da var... Benim ölümüm, bu öfkeyi durduracaksa, ölmekten gocunmam... Ama önceliğim formülü de, formülle beraber Mehmet'i de yok etmek..." Derin bir nefes verdi. "Bunu yapabilmeye biraz olsun yaklaşabilecek tek insan benim."

"Ne zaman aradı seni?" diye sordu Bora.

"Mesaj attı," dedi Beyza.

"Telefonunu verecek misin, yoksa zorla mı alayım?" dedi Bora. Beyza gözlerini yumduğunda ise, "Seri cevap ver!" diye bağırdı.

Beyza, cebinden çıkarttığı telefonu Bora'ya uzattığında, ben de Bora'nın yanına gidip mesaja baktım:

"En sonunda çıktınız Karadeniz sınırlarından. Kavuşmamıza az kaldı Beyza."

"Beyza? Niye cevap vermiyorsun bana?"

"Kim engelliyor cevap vermeni? Bora mı?"

"Korkma Beyza. Bodrum'da olduğunuzu biliyorum. Kurtaracağım seni. Seni de oğlumuzu da gelip alacağım o evden. Hiç kimsenin gücü bizi ayırmaya yetmez. Bora eğer aramızdan çekilmiyorsa, ben onu yok etmesini bilirim. Azıcık zamana ihtiyacım var sadece. N'olur sık dişini, dayan."

"Kimse engel olmuyor. Beni Leo'dan ayırdığın için kızgındım sana. O yüzden cevap vermedim."

"Doğru söylüyorsun değil mi?"

"Evet."

"Eğer Bora'yı koruyorsan???"

"Hayır. Bora ilişkimize karşı değil. Seni ne kadar sevdiğimi biliyor."

"Ben oğlumuzu senden ayırmadım, sen gelebil diye tuttum onu yanımda. Bora engelledi. Ama merak etme... Gelip alacağım sizi oradan."

"Ben Bora'yla konuştum, sorun yok Mehmet. Ama buraya gelme. Başka bir yerde buluşalım. Seninle baş başa olmak istiyorum. Konuşacağımız çok şey var... Leo'yu dayısına bırakabilirim. En azından bir süreliğine. Seni çok özledim. Doya doya hasret giderelim. Ben geleyim. Sen gelme."

"Sen nasıl istersen Beyza'm. Oğlumuzu sonra alırız. Ben de seni çok özledim. Seni seviyorum."

"Beyza?"

"Ben de seni seviyorum."

"Sen beni yanıtsız bırakınca öyle öfkeleniyorum ki..."

"Özür dilerim."

"Affettim."

Beyza'nın böylesi bir çaresizliği nasıl sakladığını aklım almıyordu.

"Ama ben seni affetmedim," dedi Bora.

Bundan sonrasını ezbere biliyordum; çok tehlikeliydi.

"Çünkü neden Beyza'yı vazgeçirmek varken, kendin gitmek için gönüllü olmayasın?" dedim, uyarı dolu bir tonlamayla.

"Gideceğim tabii ki.." dedi Bora. Kaşlarım havalandı. "Bir daha karşıma çıkmamasını söylemiştim ona. Hepimiz yan yana olduğumuza göre... Çıkacağını biliyorduk, değil mi? Ama bu kadar çabuk... Açıkçası beklemiyordum!"

"Ben Mehmet Şahindağ'ın yanına gittiğimde, onun elinde Begüm vardı!" dedim. Bora'nın ceketini omzumdan çekerek, oturduğu sandalyenin arkasına astım. "Hadi geçen gün, öğrenmek istediğin, aradığın bir cevap vardı... Peki ya şimdi?" Bora kendisine bir sigara daha yaktı. "Peki ya şimdi?!"

"Buraya gelecek Nazlı," dedi Bora, çok açık bir şeyden bahsedercesine. İki saniyeliğine ablasına bakıp yeniden

bana döndü. "Buraya gelmesine izin verecek halim yok, gelir biliyoruz."

"Gelsin?" dedim, *ne olacak* der gibi. "Çok mantıklı bir ölüm olur. Biz ayağına gidip öleceğimize, o gelip bizi öldürmüş olur?"

"Saçmalama Nazlı... Şu an ondan çok daha güçlüyüz," dedi. İçine derin bir duman çekti. "O daha da güçlenmeden... Ben gidip bu işi halledeceğim. Tek başıma da değil tabii ki. İstihbarat'la beraber. Destek isteyeceğim, ki en büyük arzuları o orospu çocuğunun yok olması..."

"Bora!" dedi Beyza, sertçe. Bir elini masaya koymuş, kaşlarını çatmıştı. "Kendini benimle bir tutma! Hiç kimse tutmasın! Benim, biraz da olsa onun karşısında hayatta kalma ihtimalim var ama sizin yok! Gerekirse beni sağ bırakır, ama herkesi öldürür! Baksana sürekli sana nasıl takılıyor?! Annemle babamı sırf bizi ayırdıklarını düşündüğü için öldürdü! Seni de öldürecekti işte! Yine aynı yerde geziyor! Aynı duyguda! Şimdi ne şartlarda, onu da bilmiyoruz?! Yanına onun da destek alıp almadığını bilmiyoruz... Formülün şifresi olduğumu ilan edip etmediğini, formülü bahane ederek birileriyle beraber gelip gelmeyeceğini bilmiyoruz!"

"Ölür ama seni riske atmaz!" dedi Bora, rahat bir tavırla. Gülümsedi. "Bana düşmanımı anlatma, onu senden de iyi tanıyorum ben artık!"

"Pardon?" dedim, şaşkınlıkla. "Adamın tescilli bir ruh hastası olduğunu, ablanı ölesiye dövdüğünü, annenle babanı hangi motivasyonla öldürdüğünü falan daha yeni öğrendin? Ne Beyza'dan daha iyi tanıması?!" İçimden taşan öfkeye engel olamıyordum. "Sen çok iyi tanıdığını iddia ettiğin düşmanınla alakalı eksik bilgilere sahiptin yıllardır! Ve aslında o yüzden de bu kadar güçsüzdün!"

"Şimdi eksik bilgim yok!" dedi Bora, keskin bir dille. Üç saniye gözlerimin içine baktı. "Tüm yanlış parçalar doğru yere yerleşti ve tüm boşluklar tamamlandı kafamda... Kafam tertemiz yani! Hem... Ben bu herifi öldürmeye ne kadar

yakındım, farkında mısın Nazlı?! Kucağımda ölen ablam çuvalın altından çıktı! Tarantula formül mormül dedi, Leo kaçırıldı, öldüremedim!"

"Kendini de patlatıyordun, bombayla!" dedim, dişlerimin arasından. Sinirle güldüm. "Kısmet değilmiş işte ne senin ölmen ne onun ölmesi! Neden diretiyorsun, anlamıyorum?!"

"Operasyon operasyon!" dedi Bora, dünyanın en saçma muhabbetine maruz kalıyormuş gibi.

"Operasyonda risk yok mu?!" diye bağırdım, kendimi tutamayıp.

"Nazlı haklı, ben kendim gideyim..." dedi Beyza.

Başıma ağrılar saplanıyordu. "Ya tamam neyse! Siz oturun *abla-kardeş*, hanginizin öleceğinin, nasıl öleceğinin, olmadı beraber ölmenin planını yapın..." dedim. Bıkkınlığım yüzümün her bir zerresine yayılmıştı. "Benim uykum var, bunu kaçırmayı istemezdim ama yatacağım." Balkondan çıkacakken, durdum ve yüzümü yeniden Bora ile Beyza'ya döndüm. "İkiniz birden giderseniz, Leo'yu sakın bana bırakmayın ama... Ben asla annesi ölen bir çocukla yüz yüze kalmak istemiyorum!"

Hiçbir cevap beklemeden, bu kez kendi odama ilerledim.

Odaya girmeden, bir kez daha hapşırmıştım ve Bora yine, "Çok yaşa!" demişti.

Ben çok mu yaşardım, az mı yaşardım bilinmez, kendi görememek için her şeyi yapacak kadar manyaktı!

♠

Yatağımda gözlerimi açtığımda, güneş ışınları odama doluyordu ve ben bu tatlı selamlaşmayı gülümseyerek karşılayamamıştım. Boğazımın ağrımasını geçtim, üç kez de üst üste hapşırmıştım. Buna yine de aldırmamaya çalışıp, özene bezene üzerime giyecek bir şeyler aramış, en sonunda da mini kot şort üzerine, bordo bir sweatshirt giymiştim. Beyaz spor ayakkabılarımla kombinimi tamamladıktan sonra hafif bir makyaj yapmış ve daha sonra da evden çıkmıştım. Kapının önünde bekleyen Selim'den öğrendiğim kadarıyla Bora yattaydı ama bu benim için pek

de gerekli bir bilgi değildi. Bora'nın hazırlanmak üzere olduğu yeni operasyonunda şansının açık olmasını dilemekle beraber, kendisine öldürecek yeni bir hedef bulduğu için onun adına seviniyordum.

Kiraladığım arabayla konforlu bir yolculuk yaptığımı söyleyemezdim. Camı açsam rüzgardan, kapasam sıcaktan rahatsız olmuştum; klimayı açtığımda ise bacaklarım donmuştu ve yol boyunca yedi kez hapşırdığım yetmiyormuş gibi, bir de burnum akmaya kalkmıştı ve mendil bulmakta zorlandığım için, önüme çıkan ilk benzin istasyonunda durmak zorunda kalmıştım. Hazır durmuşken depoyu doldurmuş, soğuk sandviç ve vişne suyu ile sigara da almıştım. Arabamı önce sevdiğim bir seyir tepesine çekmiş, misler gibi kahvaltımı yapmak istemiştim. Fakat burnumun sürekli akması ve vişne suyunu yudumlarken boğazımın acıması, gevşemesi için çabaladığım bedenimi ekstra germiş ve kahvaltı keyfimin içine etmişti. Üstelik ağzımın içindeki tat da garipti ve içtiğim sigaranın dumanı boğazımı yakıyordu. Yine de Bodrum'un, Bodrum'da olmanın tadını çıkartmak için elimden geleni yapmıştım.

Daha sonra bankaya gitmiş, eski hesabımın içinde olan paranın bir kısmını çekmiş, hastaneye gidip soğuk algınlığım için reçete yazdırmış, eczaneye uğrayıp ilaçlarımı almış, son olarak da denize nazır bir kafeye geçip, internetten bulduğum boşanma avukatıyla buluşmuştum. Tüm bunları yaparken, Bora'nın adamlarının beni izlediğini yok saymaya çalışmış ve normal bir insan gibi hissetmiştim. Mehmet Şahindağ diye birini hiç tanımayan, eline silah almayan, kavgadan gürültüden uzak, kaosun yakınından geçmeyen, ölümü her canlı gibi vadesi ne zaman dolacaksa tadacak, bir mafyanın karısı olmayan normal bir insan gibi.

Fakat bir başka mafya, beni dördüncü kez görüntülü arayınca, en sonunda açmak zorunda kalmıştım. "Sapık mısın Gökhan?! Açmıyorum işte? Neden arıyorsun?"

Gökhan uçaktaydı ve kulağında kulaklık vardı. "Önemli olmasa aramazdım Naz!"

"N'oldu?" diye sordum, gözlerimi devirdikten hemen sonra.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi Gökhan.

Telefonu masadaki su bardağına dayarken, kulaklığımı taktım. "Dinliyorum?"

"Bora'yı ikna et! O operasyona benim de katılmam lazım! İstihbarat'la Mehmet'i devirmeye gidiyormuş!" dedi Gökhan.

İç çektim. "Üzgünüm. Kendisiyle konuşma kotam var. Sabrımla doğru orantılı bir kota bu. Ve öncelikli konum, anlaşmalı boşanma protokolünü imzalatabilmek olacak."

Gökhan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne diyorsun kızım sen?! Ne boşanması?!"

"Başka bir şey yoksa, kapatıyorum?" dedim.

Gökhan, "Dur dur dur!" dedi, hızla. Yüzüne *ne var* dercesine baktım. "Kızım ne boşanması?! Delirdin mi sen?!"

"Yoo," dedim. Vişneli pastamdan bir çatal aldım. "Aksine, akıllandım."

"Kavga mı ettiniz?" diye sordu.

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Gökhan... Artık sende herhangi bir dedikodu malzemesi de yok ya... Çekilmiyorsun..." dedim. İfademde alaycı bir üzgünlük vardı. "Hayır, Selim falan da mı laf taşımıyor sana? Neden Bodrum'dayım ben? Bora'yı terk ettim terk!"

"Ağlıyorsun?" dedi Gökhan, şaşkınlıkla.

"Hayır gerizekalı!" dedim, öfkeyle. Ofladım. "Gözlerim yanıyor, sulanıyor, nezle oldum!"

"Kaşıma, mikrop kapar!" dedi Gökhan. Hayatımızın daimi doktoru olduğunu hatırlatmasına ne hacet vardı bilmiyordum ama güldüm. "Doktora gittin mi?"

Başımı sallarken, kendime bir sigara yaktım. "Gittim. Sigara içmememi söyledi." Gökhan'ın kaşları havalandı. "İlaç falan verdi işte."

"Bodrum'a geliyorum ben," dedi Gökhan.

"Bi' sen eksiktin çünkü Bodrum'da!" dedim, omuz silkerek.

"Naz, Bora'yı yalnız bırakamam. Ne olursa olsun yapamam bunu. Beni öldüreceğini de bilsem-"

Telefonu Gökhan'ın suratına kapattım.

Bora'nın birilerini öldürmesinden artık gına gelmişti!

Gınayla beraber, telefonuma bir mail de geldi. Açıp bakmamam gereken ama benim açıp bakmak gibi bir hata yaptığım bir mail. Boşanma davamızı anlaşmalıdan, derhal çekişmeliye dahi döndürebilecek güçte ve belki de hayatım boyunca aldığım en kötü mail.

12 Mart 2021, 15:48, Bodrum.

♠

Arabadan indim ve marinaya ilerledim. Otuz iki yatı geçtikten sonra, Bora'nın yatının önünde durdum. *Le Pique*, tüm anılarımla beraber beni kucaklamaya hazırlanırken, yüzümdeki mesafeli tavrı belki yadırgamıştı belki de yadırgamamıştı. İlk beraberliğimiz, evliliğimiz, nice tatlı nice tuzlu an'ımız bu yatın her bir köşesine sinmişti ama ben, maalesef, zamanda yolculuk yapmak için doğru bir günde değildim.

Bora yatın girişinde, Gürkan Abi ile beraber oturuyordu. "Kendi adamlarım da sayıca, en az sizinkiler kadar olmak zorunda," dedi Bora. Daha sonra bakışları bana çevrildi.

Gürkan Abi de Bora'yla beraber bana dönmüştü. Aramızdan su sızmıyormuşçasına bir tavırla, "Nasılsın Naz?" diye sordu. Yüzüne boş boş baktım. "Kireç gibi olmuş yüzün? Bir şey mi oldu?"

Gürkan Abi'ye herhangi bir cevap vermeden, Bora'ya döndüm. "Yalnız konuşabilir miyiz?"

Gürkan Abi ayaklandı. "Biz operasyon hazırlıklarına devam ediyor olacağız. Haberleşiriz."

"Gürkan," dedi Bora, ciddiyetle. "Mehmet Şahindağ'ı bu kez de kaçırırsak, bir şansımız daha olmayabilir."

"Merak etme, bunun farkındayız..." dedi Gürkan Abi. Gözlerini iki saniyeliğine bana değdirip, yeniden Bora'ya baktı. "Görüşürüz," dedi. Ve ilerleyip yattan indi.

Bora'nın karşısına oturdum. Onun hayatında şu an çok önemli bir konusu vardı belki ama benimkisi de önemsiz sayılmazdı. Hatta benimkisi daha da acil bir konuydu. "Ben

avukatla görüştüm," dedim, yekten. Bora, ciddi olup olmadığımı tartar gibi bana baktı. "Benim için Mehmet Şahindağ'dan daha önemli bir konu bu..." dedim. Boynunu sağa ve sola yatırırken, hafifçe kaşlarını kaldırmıştı. "Anlaşmalı boşanma protokolü hazırlattım. Seni bunu imzalamaya ikna etmeyi düşünüyordum ama ikna olmazsan da olmazsın, yapacak bir şey yok. Ben her türlü dava açacağım, haberin olsun."

İfadesi merak yüklüydü. "Madem senin için önemli bir konu... Saygı duyuyorum buna... Ama şunu anlamıyorum... Niye boşanıyoruz?"

"Ayrıldık ya Bora?" dedim, şaşkınlıkla.

Ben hapşırınca, "Çok yaşa..." dedi. Onun bunu söylemesi sinirlerimi bozuyordu. "Düzeltmek gerekirse eğer ayrılmadık, sen beni terk ettin..."

"Ne fark eder?" diye sordum. Sıkıntı dolu bir nefes verdim. "Tamam, ben seni terk ettim, ayrılmış olduk işte? Şimdi de boşanıyoruz!"

Altı saniye boyunca, sadece gözlerimin içine baktı. "Beni terk ettin, kabul... Ama boşanmam."

"Ne?" dedim.

"Yani niye boşanıyoruz?" diye sordu. Gözlerini gözlerimden çekmiyordu. "Gidip başkalarıyla mı evleneceğiz? Yoo?"

İçime sabır dolu bir nefes çektim. "Ayrılığımızı kesinleştirmek için boşanıyoruz?!"

"Nazlı," dedi. Gözlerine yerleşen gölgeler, Mart'a yakışır cinstendi; kış bitti ama bahar bir türlü gelemedi. "Senden boşanmayacağım. İstediğin davayı açmakta özgürsün tabii. Fakat mahkemede, söyleyeceğim tek bir şey olacak, o da *karımı çok sevdiğim.* Bu kadar."

"Dün gece... Leo'ya da söylemiştim... Sevmek, ayrılmamak için yeterli bir sebep değil... Kaldı ki bu, senin empati yapmakta zorlanacağın da bir şey değil..." dedim, zorlukla. Kalbim şiddetli bir darbeyle sınanıyordu sanki. "Bora... Ben de seni çok seviyorum... Ama bitti..."

"Bitmez Nazlı," dedi. Gözlerine hüzün dolmuştu. "Bitmez, sen de biliyorsun bunu."

Hapşırır hapşırmaz, "Sakın *çok yaşa* deme!" dedim. Boğazımı temizledim. "Bak... Derdimi nasıl anlatabilirim bilmiyorum... "Ben oturup da senin birilerini öldürmeni, bir gün de birilerini öldürecekken senin ölmeni beklemeyeceğim."

"Nazlı... Ölmeye gitmiyorum bu kez," dedi.

"Öldürmeye gidip dönmeni de beklemeyeceğim. Gökhan olmadı, Aydın olmadı, Beyza olmadı, ne bileyim Tarantula olmadı, Çınar olmadı, öldüremedin, OCTO olmadı, şimdi Mehmet Şahindağ çıktı!" dedim.

Hayrete düşmüş gibiydi. "Nazlı! Mehmet Şahindağ'dan bahsediyoruz?!" dedi. Başını iki yana salladı. "Bugün yerleşmedi bu herif benim hedefime değil mi?!"

"Neyse ne!" dedim, sertçe. "Ben genel olarak beklemeyeceğim. Yoruldum. Bıktım. Bunaldım. Bittim. Adına ne denirse... Nasıl tarif edilirse... Tükendim Bora... Gücüm kalmadı. Ve tüm bunların üzerine, bana ve kendisine yaşattıkları için pişman olmayan bir adamla evli kalmayacağım." Birkaç saniye boyunca, beni anlayıp anlamadığının merakıyla yüzüne baktım. "Ben artık normal bir hayat istiyorum. Tüm bu şeylerden... Uzak bir hayat!"

Bana, kendisine çok büyük bir hakaret etmişim gibi bakıyordu. "Benim hayatımın bu olduğunu biliyordun Nazlı," dedi, *yapma* der gibi.

"Hayır Bora," dedim. Gözlerim dolduğunda, "Nezle oldum..." diye ekledim, ağlayacağımı anlamasın diye. İçime derin bir nefes çekmeye çalıştım. "Hayatını biliyordum ama benim hayatımı, sırf *çok yaşayayım* diye harcayacağını mesela, bilmiyordum. Kendine de benimle beraber, en büyük acımasızlığı yapacağını bilmiyordum. Gökhan'ı öldürmeye, Aydın'ı öldürmeye yeltenebileceğini mesela, bilmiyordum. Birilerinin, seninle alakalı, *öldürür* diye bahsetmesinin, beni kusturacak kadar bıktıracağını da bilmiyordum. Seninle ilgili ve bunların bana yansımasıyla

ilgili bilmediğim birçok şey vardı ve ben bunları acı çeke çeke tecrübe ettim."

Zorlukla yutkundu. "Yaşadıklarım kolay şeyler değil," dedi.

Başımı onu onaylamak için salladım. "Evet. Haklısın. Kesinlikle değil..." dedim. Bacaklarımı sallamaya başladım. "Benimkiler de değil ama." Boğazım cayır cayır yanıyordu ama sadece hasta olduğum için değil, avaz avaz ağlayamadığım için de aynı zamanda. "Birlikte, çok zorlayıcı, yer yer fırtınalı, yer yer güneşli bir yolculuk yaptık. Sen, benim yatımın kaptanı oldun. Ama maalesef, şimdi limana vardık. Ve ben inmek zorundayım."

"Nazlı-"

"Bora!" dedim, sözünü keserek. "Lütfen! Zaten çok zor, daha da zorlama!" Ayağa kalktım. "Operasyondan evvel, Leo'yu biri alsın. Aydın mı, Selim mi, Gökhan mı... Biri alsın... Eğer dönerseniz, buraya dönmeyin. Dönemez...seniz de..." Gözlerinin içine baktım. "Bana, seni iyi hatırlamamı istediğini söylemiştin... Hatırlayacağım. Bugünden sonra, seni hep iyi hatırlayacağım..."

"Nazlı," dedi.

"Ben, o operasyondan dönüp dönmediğini hiç öğrenmeyeceğim Bora. Sana *gitme* demeyeceğim, hatta sana *ne halin varsa gör* demek istiyorum ama deminden beri yutuyorum bunu-"

Ayağa kalktığında, "Hiçbir şey olmayacak!" diye bağırdı. Cebimden çıkarttığım peçeteye burnumu sildim. "Ulan zaten benim yolda yürürken kafama kurşun yeme ihtimalim var! Arkamda koca İstihbarat var! Yanımda Beyza olacak! Ben onu riske atar mıyım Nazlı?! Hiçbir şey olmayacak! Rahatla biraz! Güçlü olan biziz! Bunu neden anlamıyorsun?!"

Dudaklarımın titremesine engel olamadım. "Anlamıyorum, var mı?!" dedim, kısık bir sesle. "Anlayamıyorum!" Ellerim iki yana açılmıştı. "Bıktım, diyorum! Sen bunu neden anlamıyorsun?! İçinde *ölüm* geçen her mesele, artık beni öldürüyor! *Ölsek de kurtulsak* demeye başladım ve bundan nefret ediyorum! O bombayı patlatmanı çok istemiştim

mesela! Patlatmanı ve hepimizin aynı anda ölmesini!" Bomba patlamamıştı ama benim içimi kemiren her şey yüzeye çıkıyor, boğazım patlayana kadar bağırmama sebep oluyordu! "Yeter artık ya! Yeter! Sadece işe, iş seyahatine, ne bileyim arkadaşlarınla buluşmaya falan gitmeni isterdim, operasyona değil! Benim Mehmet Şahindağ'a, sadece ona da değil içinde silah olan hiçbir şeye, senin öfkene, bu tavrına, Azrail gibi gezmene sabrım da tahammülüm de yok! Kalmadı!" Ayakta duramayacağımı hissedince, masanın kenarına tutundum. İçime derin bir nefes çektiğimde, boğazımdaki acı sesimin kısılmasına sebep olmuştu. "Benim artık aksiyon filmi izlemeye bile tahammülüm kalmadı! Dört sene önce bu gece, beni ormana götürmüştün, o ormanda ayrılmamız lazımdı! Çok geç kaldık!" Masanın üzerindeki dosyaya baktım. "Bunu ister imzala, ister imzalama. Ben senden boşanacağım Bora."

Arkamı döndüğüm sadece Bora değil, tüm geçmişimizdi.

Seslendi ama durmadım.

Yattan indim. Arabaya yürüdüm. Arabaya bindim. Arabayı mezarlığa sürdüm. Yol boyunca gözyaşlarım bana eşlik ederken, 12 Mart'ın bitmesini diledim. Bir an evvel.

♠

Eve gelir gelmez, Beyza ile tek kelime konuşmadan, Leo'ya ise yorgun olduğumu söyleyip kendimi odama kapatmış ve yorganımın içine girmiştim. Duvardaki fotoğrafları seyrederken hayatımı sorgulamış ve bu sorgu sırasında da uyuyakalmıştım. Oda kapısının açılmasıyla beraber, gözlerimi araladım. Hava kararmıştı ama saatin kaç olduğunu bilmiyordum.

"Nazlı," dedi Beyza. Yatağın içinde hafifçe doğruldum. "Gelebilir miyim?"

"Geldin zaten?" dedim. İfadesinde seçilir olan çekingen tavır, cümlemle beraber tümden belirginleşmişti. "Söyle? N'oldu?"

"Bana kızgınsın..." dedi. Yatağın kenarına oturdu. "Anlıyorum ama üzgünüm..."

"Konuşmak istemiyorum," dedim. Beyza gözlerimin içine bakarken, başını salladı. "Çıkman gerekiyor şu an?"

"Tatlım..." dedi, elime uzanırken. "Bağır çağır, kız, söv ama kapatma bana kendini."

Dudaklarımın kenarında alaylı bir gülümseme belirdi. "Konuşursam, kalbin kırılır..."

"Sen kıracaksan, kabulüm..." dedi.

Yutkunmaya çalıştım. "Benim anlamadığım tek bir şey var!" dedim. Sesimi yükseltmemek için yorganın bir köşesini avucumda sıkıştırmıştım. "Sağduyun, sende en güçlü bulduğum taraflardan biri... Ama madem, Mehmet Şahindağ'ın karşısına çıkmak senin için bir seçenekti... Neden on yıl bekledin?!"

"Yapma..." Gözlerime anlayış bekler gibi bakıyordu. "Yaşadığımı bilmiyordu. Ama şimdi biliyor. Hayatım boyunca nasıl kaçacağım ondan? Oğlumu nasıl kaçıracağım? Ben ona bir adım atmazsam, Bora'yı suçluyor işte. Yine Bora'nın hayatı riske giriyor işte. Artık bitsin istiyorum... Kardeşimin başına benim yüzümden bir şey gelmesin istiyorum..." Hafifçe elimi sıktı. "Buna Bora'yı sürüklemek istemezdim... Gerçekten o mesajı saklamaya çalıştım. Hepinizden..."

"Farkındayım," dedim. Gözlerinden akan yaşları sildi. "Çok da üzgünüm. Çaresizsin, görüyorum... Ama çözümün yanlış... Çözümünüz yanlış..."

"Hala bir umut var Nazlı," dedi. Bakışlarıyla yalvarmaya başladı. "Eğer sen Bora'yla konuşursan, gelmez benimle-"

"Dalga mı geçiyorsun ya sen benimle?!" diye bağırdım, dan diye. Elimi elinden çektim. "Benim Bora üzerinde bir söz hakkım mı var sence?!" Boğulacakmış gibi hissedince, hızla yataktan kalktım. "O! Sence beni umursuyor mu?! O, geride ne bıraktığını önemsiyor mu?! Hayır!" Saçlarımı telaşla kulaklarımın arkasına sıkıştırdığımda, Beyza şaşkınlıkla bana bakıyordu, muhtemelen verdiğim tepkiye. "Tüm bunlardan kaçtım! Buraya geldim! Ölün, öldürün rahat rahat ama ben kendimi öldürmeyeyim diye kaçtım! Siz geldiniz peşimden! Beni beş dakika yalnız bırakmadınız! Geldiniz ve geldiğiniz

gibi, benim balkonumda Mehmet Şahindağ planı yaptınız! Dayanamıyorum! Anlamıyor musunuz, da-ya-na-mı-yo-rum!"

"Sakin ol..." dedi, ayağa kalkarken.

"Olamıyorum!" diye bağırdım. Elime geçen günlüğü kapıya fırlatırken, bir kez daha bağırdım: "Olmayacağım da!"

"Nazlı..." dedi.

"Tek istediğim huzur ya!" diye bağırdım, tüm gücümle. "Tek istediğim huzur! Ama izin vermiyorsunuz! Mehmet Şahindağ'dan da bıktım! Bora'dan da bıktım! Hatta senden de bıktım Beyza! Uzak durun artık benden! Hepiniz uzak durun! Hiç kimseyi istemiyorum hayatımda! Benim çok daha büyük dertlerim var ya bunlardan başka?! Yalnız kalmak istiyorum! Benim derdim bana yeter, bir de sizin derdinizi dert edinmeyeceğim tamam mı?! Kendi derdimle baş başa kalmak istiyorum! Kim ölecek diye düşünmediğim bir hayatın içinde, kendi derdimi çözüp, bomboş yaşamak istiyorum!" Burnumu, kolumun tersiyle sildim. "Allah kahretsin ya! Buraya kadar geldim! Kendi kendimle kalmaya geldim! Şu olanlara bak! Lanetli 12 Mart! Bitmek bilmedi! Annemle babamın öldüğü güne bak! Mehmet Şahindağ inşallah sizi de öldürür! Herkesi öldürdü, sizi de öldürsün! Arkanızdan bir damla yaş dökersem, Allah benim belamı versin!"

Oda kapısının açılmasıyla beraber, elime geçen diğer günlüğü Bora'ya fırlattım. Geri çekilmek namına herhangi bir şey yapmadığı için, günlük kafasına çarpmıştı. "Dışarı çık..." dedi, Beyza'ya.

"Sen çık dışarıya!" diye bağırdım, öfkeyle.

"Bora..." dedi, Beyza. Muhtemelen en sonunda nasıl kafayı yediğimi bir tek yine Beyza anlıyordu. "Sonra gel, şimdi değil."

"Niye onun ablasısın ki?!" diye bağırdım. Beyza yüzüme baktığında, gözlerinde gördüğüm acıma duygusu içinde bulunduğum tüm koşullardan ve etrafımdaki herkesten nefret etmeme sebep oluyordu. "Senden de nefret ediyorum Beyza! Sadece Annie olmak zorundaydın! Sadece benim

arkadaşım olmak zorundaydın! Mehmet Şahindağ hepinizi öldürsün! Hepiniz ölün artık da bitsin bu kaos! Herkes ölsün! Sadece ben yaşayayım! Çok yaşayayım! Kazık çakayım dünyaya! Uyuyordum ya! Niye odama geldin?! Uyurken azıcık unutmuştum her şeyi!"

Bora, dışarı çıkmadığı gibi, yanıma yaklaştı. Bütün günlükleri tek tek kendisine fırlatmamı zerre önemsemeden, adım adım dibime kadar geldi ve beni kendisine çekti. Onu ittirmeye çalıştım ama başaramadım. O kadar güçsüzdüm ki birazcık bile kıpırdamıyordu. "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdım. Bir elini başımın arkasına, bir elini de sırtıma yerleştirdi. "Bırak beni! Çık dışarı! Senden nefret ediyorum!" İki elimle, toplayabildiğim tüm gücümle sırtına, omzuna, koluna vurdum, umursamadı.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Kollarım iki yana düşerken, bedenimdeki tüm kuvvet çekildi. Bacaklarım artık bedenimi taşıyamaz hale gelince, bunu bile hissetti ve benimle beraber yere çöktü. Göğsüne vura vura ağladım. Ondan ne kadar çok nefret ettiğimi haykırdım. Ara ara *"Neden?"* diye sordum *"Annemle babamı çok özledim!"* diye bağırdım. Ne kadar mutsuz olduğumu çığlık çığlığa anlattım. *"Ben n'apacağım?"* diye sordum. Küfür de ettim. Bora hiç konuşmadı. Çok büyük bir sükunetle ve muhteşem bir sabırla, sadece yanımda kaldı ve bulabildiği her fırsatta bana sarıldı. Artık ağlayamayacak kadar yorgun düştüğümde ise, başımı omzuna yerleştirip saçlarımın arasına öpücükler kondurdu. Bir ara beni yatağıma yatırdı ve kendi yere çöküp, sımsıkı elimi tuttu, yüzümü sevdi, parmak uçlarını saçlarımda gezdirdi.

Öyle bir iç boşalmasıydı ki yaşadığım, vardım ama yoktum da.

12 Mart nihayet bitmişti.

Saatler sonra, uykuya dalmadan biraz önce, Bora'nın sesini ilk kez duymuştum:

"Özür dilerim sevgilim, gitmek zorundayım. Beni affet diyemem... Ama anla... Mehmet Şahindağ, bebeğimizin

katili. Dönmek için elimden geleni yapacağım... Döndüğümde, sen burada olmazsan eğer, nerede olursan ol, bunu bileceğim. İzini kaybedemem. Nerede olursan ol, bunu bileceğim, oraya geleceğim ve sana döndüğümü söyleyeceğim. Seni çok seviyorum."

♠

Telefon melodisiyle gözlerimi açtığımda, Bora yanımda yoktu. Gündüzdü ama saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Çalışma masasının üzerindeki telefonu almak için yataktan çıktım. Bora arıyordu. Telefonu masanın üzerine geri koydum ve banyoya ilerledim. Üç dakika, kırk altı saniye boyunca telefon hiç susmadı. Nihayet sustuktan iki dakika, bir saniye sonra ise kapı çaldı. Oflayarak hatta inleyerek aşağıya indim. Başım çatlıyordu ve bok gibi hissediyordum. Kapıyı açtım. Selim, kulağında telefon, karşımda duruyordu.

"Yenge..." dedi.

Başımı *anladım* der gibi salladım ve telefonu vermesi için elimi uzattım. Selim telefonu bana verdiğinde, kapıyı suratına kapattım. "Efendim?" dedim, bezgin bir tavırla. "Abla kardeş, uykuma kastınız mı var?"

"Nazlı..." dedi Bora, yumuşacık bir tonlamayla. "Sesini duymam lazımdı."

"Duydun?" dedim. Yeniden odama çıkarken, Selim'in telefonu bende kalacağı ve geri götüremeyeceğim için kusura bakmamasını umut ediyordum. "Uyuyacağım," dedim. Perdeleri çektim. "Kapatıyorum."

"Kapatma, dur!" dedi. Yatağa girdim. "Bana, seninle ilgili, bilmediğim bir şey söyle kapatmadan," dedi. Yorganı yeniden üzerime örttüm. "Lütfen Nazlı..." dedi.

Madem bu kadar bilmediği bir şey duymak istiyordu, soğuk algınlığım için ilaç almaya diye gittiğim ve tahlile göndermek üzere kanımı almak istediklerinde de yüce gönüllülük yapıp verdiğim hastanenin, bir mail aracılığıyla başıma açtığı en büyük derdi duyabilirdi:

"Hamileyim," dedim.

146.Bölüm

İremiko, iyi ki doğdun! Doğduğun güne, o çok merakla beklediğin bölümün denk gelmesi de senin ve hayatın mucizesi oldu. Neyse ki bu birinci perde, ikinci perdeyi merak etmeye hala devam edebilirsin. Canım arkadaşım, doğum günün kutlu olsun. Yarattığın tüm kurgu evrenlerine, kalemine ve varlığına şükür! Seni çok seviyorum. iremmipelin □□

Canım Maça Kızı 8 Ailesi, o kadar kötü bir hafta geçirdim ki, Allah beterinden saklasın fakat daha kötüsü olamaz dediğim birçok şey üst üste geldi. Ve en sonunda olmayı en sevdiğim yerdeyim, hislerimizin buluştuğu satırlarda. Benim için hayatı askıya aldığım, yorumlarınızda kaybolduğum, sizlerle beraber güldüğüm ve ağladığım şu birkaç saatlik gecemiz öyle kıymetli ki. Ruhuma çok iyi gelen yanlarınız var. Var olun. □□

♠

Perdeleri çektim. "Kapatıyorum."

"Kapatma, dur!" dedi. Yatağa girdim. "Bana, seninle ilgili, bilmediğim bir şey söyle kapatmadan," dedi. Yorganı yeniden üzerime örttüm. "Lütfen Nazlı..." dedi.

Madem bu kadar bilmediği bir şey duymak istiyordu, soğuk algınlığım için ilaç almaya diye gittiğim ve tahlile göndermek üzere kanımı almak istediklerinde de yüce gönüllülük yapıp verdiğim hastanenin, bir mail aracılığıyla başıma açtığı en büyük derdi duyabilirdi:

"Hamileyim," dedim.

Telefonu kapattım ve komodinin üzerine koydum. Yüzümü duvara dönerken, gözlerimi de yummuştum. Uyumam

gerekiyordu fakat uyumamı engelleyen kapı sesiyle birlikte, dudaklarımın arasından bir küfür savruldu. Her şeye rağmen kapının sesini duymazdan gelmeyi seçtim ama bu kez de telefonumun melodisi odanın içinde yankılanmaya başlamıştı. Başımı yastığın altına soktuğumda ise Selim'in telefonu çalmaya başladı. Bunu da duymazdan gelecek kadar çok uykum vardı fakat Gökhan'ın, "Naz!" diye seslenmesiyle kriz geçirecek kadar sinirlenmeye başlamıştım. Uyumamam için oluşturulan tüm koşullar yerindeydi ve böyle işin içine ede ede yataktan kalktım.

Pencereyi açtım ve "Ne var be?!" diye bağırdım. Bağırmamla beraber, henüz bahçe kapısında olan Sergio'nun kafasını kaldırması bir oldu. Göz göze geldiğimizde içim birden sevinçle dolmuştu. "Aaa! Fox! Sen de mi geldin?!" Pencereyi kapattım ve hızla odamdan çıkıp aşağıya doğru adeta seke seke indim.

Kapıyı açtığım gibi, Gökhan, "Yazıklar olsun!" diye serzenişte bulunmuştu. Gökhan'ın hemen yanında duran Leo ise gülümsemiş ve kollarını bacaklarıma dolamıştı. "Gerçekten beni gördüğüne değil de bu Çınar'ı gördüğüne mi sevindin?!"

Sergio varla yok arası gülümserken, merdivenlere yaklaştı. Leo'nun saçlarını karıştırdım ve Gökhan'ı kale bile almadan bahçeye çıktım. "Hoş geldin," dedim, Sergio'ya.

"Sen telefonlarımı açmadığın için konuşmamam gerekir seninle ama..." dedi Sergio. Kollarını belime sardı. "Özledim." Sergio'nun parfümündeki baharat notası genzime doldu. "Senden bu kadar ayrı kalmaya alışık değilim." Genzimdeki yangın midemin hepten ayağa kalkmasına sebep olurken Sergio'yu ittirdim.

"Parfümün..." dedim. Öğürürken elimle ağzımı kapatmıştım. "Ya bozuk ya da çakma!"

"Ne?" dedi Sergio şaşkınlıkla ama ona cevap yetiştirecek kadar zamanım yoktu çünkü koşarcasına merdivenleri çıkıp, kendimi ilk kattaki banyoya zar zor atmıştım. Avucumu duvara yaslayıp, klozete eğildim. İçim dışıma çıkarken,

çakma olma olasılığı yüksek olan parfümün kokusunu hala duyuyor gibiydim. Burnumda asılı kalan kokuya tahammül edemiyor, kokuyu hissettikçe daha çok kusuyordum. "Nina?" dedi Sergio, kapıya vururken. Öğürmekten konuşmaya fırsat bulamıyordum. "Parfümüm kötü mü kokuyor?" diye sordu, sonrasında.

"Çok güzel kokuyor," dedi Leo.

"Hasta ya normal..." dedi Gökhan. Kapı tıklatıldı. "Nane limon kaynatalım sana, miden rahatlasın." Benim midemi rahatlatacak tek bir şey vardı ve ben onun ne olduğunu çok iyi biliyordum. "Naneyi bulamıyorum!" diye bağırdı Gökhan.

Sergio'nun telefon melodisi duyulduktan üç saniye sonra, "Efendim Özge?" dedi.

"Artık kendimden tiksiniyorum. Onu öpmem ona haksızlık. Bana aşkla bakması ona haksızlık. Bana tutunması bile ona haksızlık. İlk kez, sadece planımı değil Nazlı'yı düşünüyorum Aydın... Çok uzadı bu oyun. Yarın kucağıma bebeğimizi alırsam ne olacak? Bokunu çıkardım her şeyin. Özüme dönmem lazım. Ona bunu yapmamam lazım."

"Özge... Özge de sana karşı bir şeyler hissediyordu fakat... o masum değildi. Onu kandırıyor olmak sana koymuyordu."

"Arttırıyorum. Ben Özge'den gerçekten hoşlandım. Özge'nin belki de Özge bile olmadığını bile bile hoşlandım. Nazlı hem masum, hem de ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

Midemi bulandıran artık Sergio'nun parfümü değil, yalanlardı. Acısını çektiğim yalanlar. Kurşun kadar ağır sözler, her yerime saplanmıştı ve tüm yaralarımı uyuşturmadan kendi kendime dikmek zorunda kalmıştım. Ruhum baş edemediği acı karşısında kusarak direnç göstermeye çalışırken, ellerim mermerin soğuğunu hissediyordu. Zihnimi her ne kadar şimdide, anda tutmak istesem de bunu başaramıyordum ve barut kokusuna karışan kan kokusunu hissediyordum. Ellerimde Anıl'ın kanı vardı. Hamile olduğum için taranan bir nişanda ölen kim

varsa, rahmime baskı uyguluyordu ve ben kusmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum.

"Kara, operasyonu terk etmiş!" dedi Sergio, şaşkınlıkla.

"Ne diyorsun lan sen?!" dedi Gökhan. Onun sesi de aynı Sergio gibi şaşkın çıkmıştı. "Ne demek operasyonu terk etmiş?! Bir sorun mu olmuş?!"

"Bilmiyorum! Kimse bilmiyor n'olduğunu! Özge söyledi! Kara, Beyza'yı da almış, çıkmış oradan!"

Sifonu çektiğimde, Gökhan ile Çınar Akbulut arasında geçen konuşmayı artık duymuyordum. Nefes nefeseydim. Elimi yüzümü yıkadım. Ağzımın içinde kalan tat o kadar kötüydü ki, dişlerimi fırçalamam lazımdı. Bu katta diş fırçam yoktu fakat ağzımda kalan bu tatla yukarıya çıkana kadar yine midem bulanacakmış gibi hissediyordum. İşaret parmağına sıktığım macunu dişlerimin üzerinde hızlıca gezdirdim ve ağzımı çalkaladım. Mentolün duyumsadığım kokusuna sığınarak, içime derin bir nefes çektim.

Banyodan çıktığımda Çınar Akbulut, duymaktan itinayla kaçındığım cümlesini yarıda kesmişti. Bana merakla bakan Leo'ya gülümsedim. "İyiyim minik aslan," dedim.

Gökhan, "Nane limonu iç..." dedi ve doğrudan Çınar'a döndü. "İstihbarat'ın anlayışlı davranması gerek! Kara bunu yaptıysa, illaki bir sebebi vardır! Belki Mehmet tuzak kurdu, belki başka bir şey!"

Gökhan Türkçe konuşuyor bile olsa Leo'nun varlığını unutmuş olmalıydı. "Babamdan mı bahsediyorsunuz?" diye sordu Leo.

"Hayır. Gizli bir görevden," dedi SerFoxÇın. Nane limon dolu fincanı elime aldım ve koltuğun kenarına yerleştim. "Gökhan... Sebebi ne olursa olsun, İstihabarat için şu an Kara'nın yaptığı kabul edilemez bir şey! O orospu çocuğu, hasta kafasında neler kuracak şimdi, düşünebiliyor musun?!"

"Düşünmek istemiyorum açıkçası..." dedi Gökhan. Sıkıntılı bir nefes verirken, sandalyeyi çekti. "Kara'nın Beyza'yı kaçırdığını, kendisiyle görüşmesini engellediğini düşünecek,

o banko..." Başını ovaladı. "Umarım bununla da sınırlı kalır..." Çınar'a baktı. "Gelmiş mi peki o orospu çocuğu? Yani Kara operasyonu terk etmeseymiş ne yaşanacakmış, biliyor muyuz?"

Kapı çaldı. İçeriye Bat ve Tarantula girdi. Uzak geçmişimle yakın geçmişim, evimin sınırları içinde birbirine dolanırken Bat, Leo'ya Falcon'un dışarıda kendisini beklediğini söyledi ve Leo dışarıya çıktı. Bunu Kara'nın terk ettiği operasyonla alakalı rahat rahat konuşabilmek için yapmış olmalılardı. Annem ve babamın katili Mehmet Şahindağ, kapanmayan bir konu olarak, annemle babamın yaşadığı evin salonuna çökerken, nane limonumu yudumlamaya ve burada değilmişim gibi davranmaya devam ettim. Herkesin kafası fazlasıyla karışmıştı ve hiçbiri Kara'nın bunu neden yaptığını anlamıyordu.

"Benim işime gelir!" dedi Tarantula, kendinden emin bir tavırla. "Son isteyeceğim şey, onu Türk İstihbaratı'nın ele geçirmesi. Eğer öyle bir şey olursa, formül de onlara geçer çünkü. Ama yine de Kara'nın önce onlarla işbirliği yapması, sonra da onları satması hiç iyi olmadı. Yani madem bu kadar yol katedildi, buradan dönülmeseydi. Elleri çok güçlüydü. Alt edebilirlerdi Mehmet'i, ki ben garanti gözüyle bakıyordum. Çok merak ediyorum Kara niye dönüyor..." Daha fazla bu muhabbete katlanamayacağımı fark ettiğimde, henüz beş yudum alabildiğim nane limon fincanını sehpanın üzerine bıraktım ve ayağa kalktım. Bahçeye çıkmak üzere kapıya ilerlediğim sırada, Tarantula, "N...Nina..." dedi. Döndüm ve Tarantula'ya baktım. "Senin bir bilgin yok mu?"

Doğrusunu söylemek gerekirse bilgim yoksa da fikrim vardı ve fakat fikrimin bende kalması icap ediyordu. Tarantula sanki hiçbir şey söylememişçesine evden çıkacakken, bu kez de Sergio'nun sesiyle durmuştum: "Sen iyi misin?"

"Değilim," dedim, dürüstçe. Sergio'nun gözleri merakla kısıldı. "Burası benim..." Bakışlarımı salonun dört bir yanında gezdirdim. "Doğup büyüdüğüm ev. Bu evin içinde hiçbir

zaman Mehmet Şahindağ'dan bahsedilmedi. Mehmet Şahindağ benim annemle babamı öldürdü. Bu evde, Anıl'la büyüdüm ben. Mehmet Şahindağ, Anıl'ı öldürdü. Sizin şimdi buraya gelip ondan bahsetmenizi içim almıyor. Size bu konuda yapacağım saygısızlığın nankörlük olacağının bilincindeyim ama..." Yutkundum. Bakışlarımı Bat'e ve Gökhan'a değdirip en sonunda Tarantula'nın ela gözlerine sabitledim. "Evimden siktirip gidin."

"Biz Kara'dan bahsediyoruz," dedi Tarantula.

Boynumda adının yazdığı yer sızlarken, "Ablası ölmüş, Kara olmuş... Ablası yaşadığına göre, ben Kara diye birini tanımıyorum artık..." dedim.

Gökhan'ın bakışlarını kaplayan şaşkınlığa aldırmadan, evden çıktım. Merdivenlerden inerken Leo'nun evin biraz ilerisinde, Falcon'la beraber minibüste olduğunu görmüştüm. Salıncağa ilerledim ve oturdum. Üşüyor muydum bilmiyordum ama bir ürpertinin vücudumda dolaştığını hissedince hapşırdım. Bacaklarımı karnıma çektim ve bir cenin gibi salıncağın üzerinde kıvrıldım. Cenin. Cenin pozisyonu, sevdiğim bir pozisyon olmadığından doğruldum ve bacaklarımı tümden salıncağa uzatıp, yanağımı sırt yerine yasladım. Salıncağın demirini tutup, kendimi sallamaya başladım. Hiçbir şey düşünmemeye kendimi şartlarken, salıncağın kaç tur yapacağını saymaya koyuldum. Yetmiş dörde gelince esnedim.

♠

Evden çıktım. Evimizin önü her zamanki gibiydi ama bir yandan da yağlı boyayla yapılmış bir tabloya benziyordu. Yollar da. Her şey aynıydı ama bir o kadar da değildi. Sanki bulunduğum evrenin bir başka boyutundaydım. İzlediğim bir filmi anımsadım. İnsanlar ölünce, kocaman bir yağlı boya resmin içine giriyorlardı. Yalıkavak, şimdi tam da o filmdeki gibiydi. Etrafıma bakındım. Adımlarım tepeye varmıştı. Yalıkavak'ın bir yağlı tablo misali ayaklarımın altında kaldığı tepede Anıl vardı. Karşımda. Kanlı canlı diyemezdim çünkü o

da bir yağlı boya tablosunun parçasıydı ama o kadar güzel resmedilmişti ki.

"Deniz gözlü çocuk!" dedim. Tablonun içinde gibi duran Anıl hareket etti ve göz göze geldik. Nutkum tutulmuştu. "Ah!" diye bir ses çıktı, dudaklarımın arasından.

"Güzelim..." dedi, içtenlikle. "Gel buraya!" Koştum. Tüm gücümle Anıl'a koştum. Aramızdaki mesafe aslında kısaydı fakat ben sanki evrenler arasında seyahat ediyormuşçasına çok koştum. Ona yaklaşıncaya dek koştum ve kollarımı var gücümle boynuna doladım. "Çok özledim seni Naz!" dedi. Hiçbir şey hissetmiyordum. Tenini hissetmiyordum, saçlarını hissetmiyordum, kokusunu duymuyordum ve yalnızca boşluğa sarılıyor gibiydim ama aldırmadım. "Daha sıkı sarıl!" dedi. Kalbime kalbi vakumlanıyordu ve tenini hissetmememin hiçbir önemi yoktu. "Seni çok uzun zamandır bekliyorum!" Gözlerimden akan yaşlara dokundu, elini hissetmedim ama yaşlar silindi. "Ağlama..." dedi.

"Bu bir rüya, değil mi?" diye sordum. Sadece gülümsedi. "Gerçek olsun isterdim." Yerdeki çimenin bile bir boyadan olduğunu fark ettim. "Hani bir film izlemiştik... *What Dreams May Come...* Aynı o filmdeki gibi. Adam mı öyle hayal ediyordu, öldükten sonra var olunan yeri? Bilinçaltım-Bilinçdışım mı beni böyle bir rüyaya itti yani?" İç çektim. "Uyanmak istiyorum."

"Niye?" diye sordu, muzip bir ifadeyle. Gülümsemesi çok sahiciydi. "Sen beni özlemedin mi?"

"Özledim tabii ki!" dedim, sitem eder gibi. Ellerimi yüzünde gezdirdim. "Ama bunun bir rüya olduğunu bilince, üstelik izlediğim bir film yüzünden fantastik bir rüya olduğunu bilince... Sen gerçekten karşımda değilsin ya... Seni konuşturan benim sonuçta rüyamda... Bir şekilde benim belleğimde kayıtlı şeyleri konuşacağız. Sen, sen değilsin ya... O yüzden mutsuz oluyorum."

"Kendini neden kasıyorsun?" diye sordu. Kaşlarımı çattım. "Neden serbest bırakmıyorsun kendini?" Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken, yüzüne dikkatle baktım.

Bir yağlı boya tablosuna yakışmayan ciddiyeti bana komik geliyordu ama kendimi tuttum. "Bu kadar gerçekçi değildin sen..." dedi. Derin bir nefes verdi. "Bu bir rüya, evet. Sen de rüya gördüğünün farkındasın, evet. Ama bu rüyayı istediğin gibi şekillendirebilirsin, biliyorsun değil mi?"

"Uzun zamandır bunu yapamıyorum," dedim. Güldüm. "Hatta sadece bir kez yapabilmiştim."

"Hatırlıyorum," dedi Anıl. Başını iki yana salladı. "Matematiğe dair her şeyi unuttuğun bir rüyaydı ve sen rüyanda bile öyle bir hırs yapmıştın ki... Üstün başarılı bir akademik kariyerinin olduğu bir rüyaya çevirmiştin rüyanı ve tam seni ödüllendireceklerken, ben seni uyandırmıştım ve tüm çaban boşa gitmişti!" Minik bir kahkaha attım. "Tekrar uyumaya çalışmıştın ama aynı rüyanın içine girememiştin!"

"Tetiklenmiştim o gün... Matematiğe dair her şeyi unutmak ne demek ya?! Kabustu o! İki ile ikiyi toplayamıyordum rüyamda!"

"Şimdi de tetiklenebilirsin..." dedi Anıl.

"Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum," dedim, umutsuzlukla. "Sadece... Öyle birden olmuştu... Hayallerimdeki gibi olmuştu... Ben bir şey yaptıysam da ne yaptığımı bilmiyorum."

"Bak gözlerime..." dedi Anıl. Deniz gözleri cansız bakıyordu. "Gözlerim parlasın istemez misin? Yok say öldüğümü... Öldüğümü bildiğin için, böyle resmediyorsun bu rüyayı... Yok say öldüğümü... Ve canlandır beni Naz!" Üzüntüm yüzümden okunuyor olmalıydı, ne yapmam ya da nasıl yapmam gerektiğini bilmiyordum ki. "Mehmet Şahindağ'ı rüyanda da olsa yenmek istemez misin?"

Dişlerimin öfkeden titrediğini hissettim. "Onun adını anma, n'olur!" Yumruğumu sıktım. "Duymak istemiyorum artık onun adını!"

"Aç gözlerini..." dedi Anıl. Gözlerimi ne zaman kapatmıştım? "Naz! Gözlerini aç!" Gözlerimi açtım. Anıl, kanlı canlı karşımda duruyordu ve artık bir yağlı boya tablosunun içinde değildi. Yağlı boya tablosunun esamesi

okunmadığı gibi, bahçemizdeydik. Her zaman beraber oturduğumuz, yıllanmış salıncağımızda. "Bak... Başardın..." dedi. Otuz iki dişimi göstermek suretiyle gülümserken, Anıl'ın parıl parıl parlayan deniz gözlerine baktım. "Rüyanı yönlendirebiliyorsun Naz... Ne istiyorsan, ne hayal ediyorsan..."

"Seni çok seviyorum!" dedim, Anıl'a tüm gücümle sarılırken. Çikolata kokusunu içime çekerken varlığını hissedebiliyordum. "Anıl! İyi ki hayattasın!" Elleri belime kenetlendi. "İyi ki! İyi ki sana bir kez daha sarılabildim bahçemizde!"

"Nazlı!" Anıl'dan ayrılırken, kapının girişindeki Bora'nın kapkara gözlerine baktım. "Hadi sevgilim!"

İçimi kaplayan panik dalgasıyla beraber, yine Anıl'ın deniz gözlerine baktım. "Kendine iyi bak," dedi Anıl. Başımı iki yana salladım. "Bu senin rüyan... Bora'yı sen çağırdın... İstediğin bu... Gideceksin..."

"Özür dilerim," dedim.

Anıl ayağa kalktı ve Bora'ya başıyla selam verdi. Bana elini uzattı, elini tuttum ve beni Bora'nın yanına kadar götürüp, elimi Bora'nın avucuna koydu. "Hayat, istediklerini ertelemek için fazla kısa..." Göz kırptı. "Kendimden biliyorum." Arkasını döndü ve evine doğru yürüdü ama neden sonra birden durdu ve tekrar bana baktı. "Naz!" dedi, sıcacık bir ifadeyle. "Seni görüyorum. Duyuyorum. Hissediyorum. Kendine acımasız davranacağın zamanlarda, benim arkama sığınma. Sen bana hiçbir şey yapmadın güzelim. Ve bi' de... Hala sayıyorum, daha sonsuz olmadı." Gözlerimden yaşlar akmaya başlayınca, Bora beni kendine çekmiş ve beni avutmak ister gibi nefesini kulağıma üflemişti.

Gözlerine baktım. Kapkara gözlerindeki aşk ateşi içimi ısıtana dek üşüdüğümü hissetmemiştim. Parmakları saçlarıma dokunurken, önüme düşen birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Saçlarımın uzun, upuzun

olduğunu ancak fark ediyordum. "Hadi sevgilim," dedi, elime uzandığında.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Sen, nereye gitmemizi istersen..." dedi.

Başımı göğsüne yaslarken, kollarımı beline doladım. "Silahını almamışsın..." dedim.

"Ne silahı?" diye sordu, şaşkınlıkla. Saçlarımın arasından öptü. "Silahım mı var benim?"

Gözlerine baktım. "Yok mu?"

Güldüğünde gamzesi huzuruma serildi. "Nazlı? İyi misin sen? Benim ne zaman silahım oldu ki?" Dudaklarım titredi. "Garip bir şey var sende..."

"Bir rüyanın içindeyiz..." dedim. Parmak uçlarımı kirli sakallarının üzerinde dolaştırırken, gözlerimi yumdum. "Bütün bunlar gerçek değil."

"Gerçek kelimesine fazla anlam yüklüyorsun," dedi.

Gözlerimi açtım. Kilyos'ta, etrafı rengarenk çiçeklerle bezeli bir evin girişindeydik. Kaşlarım çatıldı. Bu ev, bizim evimiz değildi çünkü önünde, içinde zar heykeli olan, fıskiyeli süs havuzu yoktu. Hatta, garajın köşesindeki ahşap üstü açık çardak da. Garaja koştum. Küçük çaplı bir spor salonunu andıran tüm detaylardan uzak kalan garajdaki sade ve kuru atmosferden hoşlanmamıştım.

"Eğer hayatında bir kibrit çöpünün yeri değişirse, her şey değişir Nazlı," dedi fakat bunu ilk kez söylemiyordu. "Hiçbir zaman elime silah almadıysam... Bambaşka bir hayatım olurdu... Ben, ben olmazdım..." Hani rüyamı ben yönetiyordum? Neden duymak istemediğim şeyleri söylüyordu ki? "Birbirimizin kaderi olduğumuz doğru... Ama aynı insan olmazdık... Ne sen ne ben..."

"Uyanacağım ben," dedim, küskün bir tavırla. Gülümsedi. "Daha fazla bunları duymak istemiyorum." Güldü. "Ne gülüyorsun?!" diye sordum, kızgınlıkla.

"Rüyanda bile nazlısın, sevgilim..." dedi.

Gözlerimi açtığımda Bora'nın kapkara gözleriyle çarpışmıştım.

"Nazlı."

Adımı öyle bir tonlamayla söylemişti ki, bilmediğim fakat Bora'nın kesinlikle bildiği dünyanın bir ucundaki bir ülkeye ait dilde, sanki benim adım, *seni seviyorum* demekti. Sayısını benim dahi sayamadığım göz göze gelişlerimizin bu sonuncusu ise ruhlarımız arasındaki bağın çekim kuvvetini hissetmeme sebep olmuştu.

Bir süre birbirimize baktık. Karnıma doğru çektiğim bacaklarımın üzerine ceketini örtmüş, ayak ucuma oturarak, sırtını salıncağın minderli kolçağına yaslamıştı. "Neden buradasın?" diye sordum. Ceketini bacaklarımdan çektim, doğrularak ben de onun gibi oturdum. "Operasyonu terk etmişsin?"

"Evet," dedi, sadece.

"Neden?" diye sordum.

"Ölüm riskini göze alarak yola çıktığım bir operasyon değildi bu..." dedi. Tane tane konuşurken, bakışları adeta şeffaftı. "Eğer orada kalsaydım, o operasyon gerçekleşseydi, ölürdüm. Ama sana, dönmek için elimden geleni yapacağımı söylemiştim... O yüzden ayrıldım oradan. Ölmemek için."

"Çok güveniyordun kendine?" dedim.

"Güveniyordum... Ama senin söylediğin tek kelime, konsantrasyonumu dağıttı." Derin bir nefes aldı. "Belime az evvel yerleştirdiğim silahı torpidoda aradığımda, dönmem gerektiğini anladım... Ve seni de anladım."

Meraklı bir tavırla, "Hangi konuda?" diye sordum.

"Yaşadığın sinir harbini... Mehmet Şahindağ'dan bahsedilmesinden neden rahatsız olduğunu... Neden onunla uğraşmamı istemediğini..." dedi. İfadesi oldukça dingindi. "Senin kafandaki şeyin, bütün bunlardan daha... Önemli olduğunu."

Kaşlarım havalanırken, "Sadece bıktım. Hepsi bu," dedim. Başını beni onaylamak için salladı. "Başka bir anlam yükleme verdiğim tepkilere. Kafamdaki şey, bütün bunlardan önemli mi bilemem ama en azından benim derdim. Mehmet Şahindağ benim derdim değil."

"Ben *dert* demezdim," dedi.

"Senin ne diyeceğin beni bağlamaz," dedim. Derin bir nefes aldım. "Bora bak... Biri seni terk ettiğinde, onun peşinden gelmezsin. Gelmemelisin. Ama geldin. Biri seni terk ettiğinde, onun senden boşanmak istemesine de karşı çıkmazsın. Çıkmamalısın. Ama sen çıktın. Biri seni terk ettiğinde, karnındaki bebeği aldırmamasını beklemezsin. Beklememelisin. Sakın bunu bekleme, olur mu?" Kaşlarımı çatıp herhangi bir şey demesine izin vermeden devam ettim. "*Olur mu* dediğime bakma, sana soru sormuyorum. Olması gerekeni söylüyorum. Bu kez olması gerektiği gibi davran diye."

"Haklısın," dedi. Dudaklarının kenarına burukça bir tebessüm yayıldı. "Ama beni biri terk etmedi. Beni bu hayatta en çok sevdiğim insan terk etti."

"Bora..." dedim, kalbimin çarpıntısını yok sayarak. "Lütfen. Hakkımda bilmediğin bir şey öğrenmek istedin ve ben de söyledim. Ama o kadar. Bu müjdeli bir haber değil. Öyleymiş gibi davranırsan, bu bana yapacağın en büyük saygısızlık olur. Bu bebek, hakkında konuşacağımız bir konu değil. Olmamalı."

"Şu an için, evet..." dedi.

"Ne demek şu an için?" diye sorduğumda, istemsizce oturuşumu dikleştirmiştim. "Ne şimdi ne de sonra bu konuda konuşacak bir şeyimiz var." Gerginlik tüm vücuduma yayılırken, bunu Bora'nın da anladığına ve her an kaçacakmışım gibi tetikte oturmaya başladığımı fark ettiğine emindim. "Bak baştan söylüyorum, ben bu bebeği aldıracağım... Yanlışlıkla öğrendim ve bundan dolayı da çok mutsuzum zaten! Beni istemediğim bir şeye zorlayamazsın!" Yüzünde herhangi bir mimik oynamıyor, sakin tavrından ödün vermiyor, kaçarsam kalkıp beni yakalayacakmış gibi durmuyordu. "Hamileyim diye seni affetmeyeceğim! Seninle barışmayacağım! Boşanıyorum ben senden! Bu bebek hiçbir şeyi değiştirmez! Değiştirmeyecek! Ben bu bebeği aldıracağım!"

"Nasıl istersen, öyle olur elbette Nazlı..." dedi.

Yüzüne temkinli bir ifadeyle bakıyordum. "Bunu, *bebeğimin katili* diye Mehmet Şahindağ'ın peşine düşen adam mı söylüyor?!"

"Aynı şey değil," dedi.

"Ne farkı var?" diye sordum. Kendisine inanmadığımı her zerresiyle hissediyor olmalıydı. "O da senindi, bu da senin?"

"Benim değil, bizim." Aramızdaki göz temasına bir an olsun son vermiyordu. "Senin bebeğimizi aldırmanla, Mehmet Şahindağ yüzünden düşük yapman aynı şey değil."

"Karnımdan vurulsaydım ya da o nişanda düşseydi bebek haklı olabilirdin ama... Mehmet Şahindağ benim stres yönetimimden sorumlu tutulamaz!" dedim, sertçe. Sağ bacağımı sallamaya başlamıştım. "Ayrıca tek stresim, o nişanın taranması değildi. Senin hayattaki seçimlerini de göz ardı edemeyiz, öyle değil mi?!"

İçine derin bir nefes çekerken, "Kendi yaptıklarımın da neye mâl olduğunun bilincindeyim ve maalesef bunun da altında aynı isim yatıyor," dedi.

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Neyse ne! Neden düştüyse düştü! Bunun da düşmesine izin veremem! Nasıl bir acı saplanmıştı karnıma, haberin var mı senin bundan?! Yaşayamam bir daha öyle bir şey! Bir an evvel aldırmam lazım!" Dudakları aralandığında konuşmasına izin vermedim. "Sakın! Sakın bana duymaktan hoşlanmayacağım bir şey söyleme! Seninle oturup bunun kavgasını yapacak kadar bi' gücüm yok! Bebek istiyorsan, ki asla istemiyordun ve düşen bir bebeği bile nasıl sahiplenebildiğini anlamıyorum... İstiyorsan eğer, git başkasından yap! Ben aldıracağım bunu. Dillenmeden, kimseye yayılmadan, hiç kimse farkına varıp hayatımdaki insanları öldürmeye yeltenmeden... Ben bu bebekten kurtulacağım!"

"Bana neden öyle bakıyorsun Nazlı?" diye sordu.

"Nasıl?" diye sordum.

"Sanki seni bir yere kilitleyecekmişim de bebek doğana kadar çıkmana izin vermeyecekmişim gibi?" dedi. Bir elim

kolçağı kavradı. "Öncelikle, biraz sakin ol... Eğer onu dünyaya getirmek istemiyorsan, istemiyorsundur. Aldırmak istiyorsan, aldırırsın. Önünde durmam, duramam. Bu senin kararın."

"Bunun sadece benim kararım olmasına ne kadar müsaade edeceğin konusunda tereddütlerim var," dedim, hoşnutsuzlukla.

"İkimize ait bir parça, ama o senin karnında... Senin karnında olduğu sürece, sen izin verdiğin müddetçe bir söz hakkına sahibim." Gözlerinde gördüğüm samimiyetin bir kandırmaca olup olmadığını nasıl ayırt edebileceğimi bilmiyordum. "Bu konuda herhangi bir tereddüdün olmasın."

"Hakimin karşısına çıkıp karını sevdiğini söyleyecekmişsin ya! İmzalamadın ya protokolü!" dedim, kinayeyle. "Ya doktorun da karşısına çıkıp, bebeği sevdiğini söylersen?! Ya orada da senden alacakları imzayı atmazsan?!"

"Benden imza mı istiyorlar?" diye sordu fakat ben herhangi bir cevap veremeden, kendi devam etti: "Ben bir imza atmazsam da, sen eğer istersen, eminim ki bir yolunu bulursun."

"Sanmıyorum ki Türkiye'de, seni karşısına almaya cesaret edecek bir hastane olsun!" dedim, sitemle. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken, burnumdan soluyordum. "Kaç yüz bin dava art arda açarsın acaba hastaneye ayrı, doktorlara ayrı?! Merdiven altı yerler de bulamam! Mafya hep oralar! Meslektaşların yani!" İşaret parmağımı tehditkar bir şekilde havaya kaldırdım. "Sakın bana yurt dışından bahsetme çünkü ben bunun böyle olmasını istemiyorum! Ben bir kere de seninle çekişmeden, insan gibi, aynı fikirde buluşabilelim istiyorum! Bir kere de at işte o imzayı, sırf ben istedim diye, ölür müsün?! Yoksa kürtaj yaptırdığım için, beni de bebeğin katili ilan eder ve benim de peşime mi düşersin, beni öldürmek için?!"

"Nazlı-"

Sinirle ayağa kalkarak Bora'nın sözünü kestim: "Yaparsın sen! Bunu da yaparsın! O imzayı atmaz, bunu da bir yılan

hikayesine döndürürsün! Çünkü neden döndürmeyesin değil mi?!" Dudakları açıldı ama benim dudaklarım hiç kapanmadığı için, dudakları arasından tek kelime çıkamamıştı. "En nihayetinde sen, kendi istek ve arzularını her şeyin üzerinde, benim üzerimde tutan, bencil bir adamsın! Sen baba mı olmak istiyorsun, Nazlı doğurur! Sen Nazlı yaşasın mı istiyorsun, Nazlı'nın hayatı sikilir! Sen ayrılmak mı istiyorsun, Nazlı siktirip gidebilir! Sen barışmak mı istiyorsun, Nazlı hiçbir yere gidemez! Hee gitti mi, sen peşinden gelirsin hemen, Nazlı nefes bile alamaz! Sen Mehmet Şahindağ ölsün mü istiyorsun, Nazlı ne derse desin, ne yaparsa yapsın gidersin! Git! Buradan da git! İmza falan atmazsın sen, çünkü senin için bu hayatta önemli olan tek şey, senin ne istediğin! Sen istersin evleniriz, sen istersin boşanırız! Değil mi?!" Bora ayağa kalktığında bile gözlerini gözlerimden ayırmamıştı. "Ben senin canın ne isterse onu yaşamak falan istemiyorum! Atmak zorunda olduğun tüm imzalar için seni ikna etmek istemiyorum! Bütün bu imzaların atılmasına mecbur olduğumuzu kendi kendine görememenden nefret ediyorum ya! Gerçek mecburiyet budur! Sen mecbur muydun?! Buna da mecbursun!"

"Atacağım," dedi, sözüm biter bitmez. Afalladım. "Atacağım istediğin bütün imzaları." Kapkara gözleri keskin bir ifadeye bürünmüştü. "Ama... Bir şartım var."

Şaşkınlıkla, "Bir saniye!" dedim. Emin olmak ister gibi gözlerine bakıyor, hiçbir yanlış anlaşılmaya mahal vermek istemiyordum. "Hem anlaşmalı boşanma protokolü için, hem de kürtaj olmam için imza atacaksın... Doğru mu anlıyorum?"

"Evet," dedi, direkt. İfadesi kendinden emindi. "Üçüncü bir imza lazımsa, başka bir konun daha varsa, ya da konuların... Her ne için benim imzama ihtiyacın varsa, istediğin tüm imzaları atacağım. Boş senede de atarım imza ben senin için. Çünkü karşımda, daha evvel buna cesaret edebilmiş bir kadın var."

Zorlukla yutkunmaya çalıştığımda, boğazım acımıştı. "Şartın ne?" diye sordum.

Derin, çok derin bir nefes verdi. "Senden, ömründen, birkaç gün istiyorum Nazlı..." dedi. Bana olan hislerini ilk kez dile getiriyormuş gibi, evlenme teklifi ediyormuş gibi, çok önemli bir şeyi bana açıklıyormuş gibi çekingen bir tavrı vardı fakat gözleri gözlerimden çekilmiyordu. "Sadece, birkaç gün..."

"Kaç gün?" diye sordum.

"Birkaç gün," dedi ve fakat ben, benden kaç gün istediğini yine anlamamıştım. Derin bir nefes aldı ve verdi. "Sen, bana kaç gün verebilirsen..."

"Üç gün, bir saat, bir dakika..." dedim.

"Kabul," dedi. Nedenini bilmiyordum ama öyle yükselmiştim ki tokalaşalım diye elimi uzattım. Elime kısa bir an baktı ve sağ eliyle, sağ elimi tokalaşmak için kavradı. Elim avucunun içindeyken, "Eğer şartımı kabul edersen... Üç gün, bir saat, bir dakika sonra... Önüme ne koyarsan, imzalayacağım. Eğer sen, imzalamamı hala istiyor olursan."

Merakla, "Şartın ne?" diye sordum.

"Üç gün, bir saat, bir dakika boyunca... Yalnızca sen ve ben... Yalnızca ikimiz..." Derin bir nefes alırken, en doğru kelimeleri arar gibiydi. "Bugüne dek birçok şeyi batırdım Nazlı. Senden bir şans istiyorum. Üç gün, bir saat, bir dakikalık bir şans... Konuşmak istiyorum seninle. Kaçmadan, kovalamadan, ne olursa olsun yan yana kalarak... Bugüne dek bir sürü yanlış yaptım... Ama sonunda, bir şeylere imza atacaksam, bari birbirimize doğru düzgün veda edebilelim." Kısa bir süre sustu ve sanki bir şey arar gibi gözlerimin içine baktı. "İkimiz de bilelim bunun bir veda olduğunu. Bugüne kadar yaptığımızın aksine saklanmadan, saklamadan, dürüstçe, hak ettiğimiz gibi Nazlı."

"Beni, o imzaları atmanı istememem için ikna edebileceğini düşünüyorsun..." dedim. Başımı sallarken "Kabul!" diye ekledim. Gülümsedim. "Kumar oynuyorsun, Kara!" dedim, üstten bir tavırla. Birbirimiz arasında bir bağ

görevi gören ellerimize baktım. "İkna edemeyeceksin beni! Yenemeyeceksin! Kaybedeceksin!"

"Hayatımı ortaya koyduğum doğru," dedi. O da gülümsedi fakat onun gülümsemesi buz gibiydi. "Fakat bu bir oyun ya da bir kumar değil, en azından benim için. Ama sen dediğin üzere *kazanırsan*... Eğer üç gün, bir saat, bir dakika sonra önüme imzalamam için bir şeyler koyarsan yani, benim kaybedeceğim de doğru. Üstelik, hayatta benim için önemli olan her şeyi." Nabzımı öptü ve elimi bıraktı. Salıncağın üzerindeki ceketini aldı ve omuzlarıma yerleştirirken, "Bana birkaç saat ver. Tam zamanı kestiremiyorum. Gelip seni alacağım," dedi. Bana bir cevap hakkı doğmadan arkasını dönmüş ve bahçe kapısına ilerlemişti.

Bora'nın bahçeden çıkmasıyla beraber, bir süre daha olduğum yerde kaldım ve Selim'e duymadığım birkaç şey söyleyişini, daha sonra arabaya binişini ve evimin önünden ayrılışını izledim. Daha sonra omuzlarımdaki ceketiyle beraber eve ilerledim.

Bu bende kalan ilk ceketi değildi.

Bora'dan ayrıldığımda, Bodrum'da bıraktığı ceketlerini de geri vermem gerekecekti.

♠

Gece yarısını geçeli on beş dakika olmuştu. Gecenin de getirdiği tatlı esintisiyle beraber, bahçede, kucağımda uyumuş kalmış Leo'yla beraber otururken Annie gelmiş ve önüme sıcacık bir ıhlamur koymuştu. "İç bunu," dedi, yumuşacık bir sesle. Leo'yu dikkatle kucağımdan aldı ve içeriye girdi. Beş dakika, dört saniye sonra yeniden bahçeye çıktı ve yanıma oturdu. "Soğutma," dedi, henüz bir yudum bile içmediğim ıhlamuru masadan alıp elime tutuştururken. Dün gece ona sarf ettiğim tüm ağır cümleleri yok saymasının beni biraz olsun utandırması gerekiyordu ama aksine, böyle davranması işime geliyordu. Çünkü ağzımdan çıkan her lafın arkasındaydım.

"Ölmeni tabii ki istemem... Ölmenizi," dedim, dan diye. Sanırım ağzımdan çıkan her lafın ne kadar arkasında olsam

da bazılarını kulağımın duymadığı da aşikardı. "Sadece, ben çok-"

"Boş ver," dedi.

Arkama yaslanırken, omzumdaki şalla göğsümü kapatarak kollarımı bağladım. "Operasyonu bitirip oradan nasıl ve neden çıktınız?" diye sordum.

"Bugün herkes bana aynı soruyu soruyor. Ben ise herkese aynı cevabı veriyorum. Bilmiyorum," dedi. Gözlerini gözlerimle birleştirdi. "Arabada oturuyorduk. O direksiyondaydı. Bekliyorduk. Zaten hiç konuşmadık da. Yalnızca bana bir iki direktif verdi, Mehmet geldiğinde yapmamı istedikleriyle alakalı. Başka bir şey konuşmadık. Bir noktada arabadan indi. Telefon kulağında kaldı bir süre. Sonra konuşmaya başladı. Telefonu kapatırkenki ifadesini gördüm. Şoka girmiş gibiydi. Yeniden arabaya bindiğinde bana öyle bir baktı ki beni arabada gördüğüne, hatta yaşadığıma bile yeniden şaşırdığını düşündüm. Kendimi tutamayıp, kötü bir şey olup olmadığını sordum. *'Önce operasyona odaklanmam gerek...'* diye mırıldandı. Bana bir cevap vermekten çok kendine söylemiş gibi, nasıl anlatabilirim bunu bilmiyorum. Sonra yine konuşmadık dakikalar boyunca. Birkaç kez arabadan indi, sigara içti, tekrar arabaya bindi falan. Yanımdaydı ama Bora'ya bir şey olmuştu. Yani ruhen orada değildi. Mehmet bana mesaj attı. Mehmet'in bana mesaj attığını söyledim, herhangi bir tepki vermedi. Ama daha sonra bana dönüp, Mehmet'in bana bir şey yazıp yazmadığını sordu. Zaten az evvel söylediğimi söyledim, buna da şaşırdı. Sonra torpidoyu açtı. Bir şey aradı torpidoda ama bulamadı. Küfür etti. Sonra arabayı çalıştırdı ve bastı gaza. Eve geldik. Bahçeye girdiğimizde de sen salıncakta uyuyordun. Hepsi bu... Şimdi sen söyle bana, biz operasyonu neden bıraktık?"

"Bilmem," dedim, omuz silkerken. "Çok iyi olmuş ama!" Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "İstediği kadar savunsun o operasyonu. Ben hislerime güveniyorum. Başarısız olacaktı. Olacaktınız."

"Bora'ya ne dedin?" diye sordu, merakla. Birkaç saniye sorusuna cevap vermem için yüzüme baktıktan sonra, "Seninle konuştuğunu tahmin edebiliyorum," dedi. Gülümsedi. "Onun yüzünden anlıyorum," diye ekledi. Hamile olduğumu söyleyeceğim son insan Annie'ydi çünkü bunu duyar duymaz bebekle bağ kurardı. "Söylemeyecek misin?" diye sordu.

"İyi akşamlar." Aydın'ın sesini duymamla bakışlarım şaşkınlıkla bahçenin girişine çevrildi. "Merhaba yenge."

"Sen n'apıyorsun burada?!" diye sordu Beyza. Sesine ve yüzüne yayılan kaygıyı bir an için yadırgamıştım. "Bora her an gelebilir. Bir problem çıksın istemiyorum Aydın. Lütfen git."

"Kara demiş, '*Aydın'ı çağırın,'* diye..." Beyza'yla birbirlerine öyle bir bakıyorlardı ki zaman ve mekan ayırt etmeksizin sevdanın, dışarıdan ne denli güçlü hissedilebildiğini fark ettim. "Ondan geldim..."

"Neden?" diye sordu Beyza. Aydın *bilmiyorum* der gibi başını salladı. "Bodrum'da olduğunu nereden biliyordu ki?" diye sordu, bu kez de.

"Kara'dan bahsediyoruz Beyza," dedi Aydın.

"Ooo Aydın Demir! Hoş geldin!" dedi Bora'nın tok sesi. Aydın Bora'ya dönerken, Beyza'nın gerginliği yüzünden okunuyordu. "Şükür kavuşturana!" dedi Bora, ellerini ceplerine sokarken. "N'aber? Nasılsın?"

"Eyvallah Kara," dedi Aydın. Başını hafifçe öne eğdi. "İnşallah sen de iyisindir."

"İyi diyelim, iyi olsun..." dedi Bora. Aydın'ı tepeden tırnağa süzerken, derin bir nefes verdi. "Benim biraz işim var. Üç gün kadar yokum. Ben yokken, burada uçan kuşun dahi hesabını sana keserim ki hesabın bayağı birikti içeride." Aydın kaşlarını çattı. "Leo'ya da... Annesine de dikkat et!" Aydın'ın şaşırdığı belliydi. "Döndüğümde ayrıca konuşacağız," diye ekledi Bora. Bakışlarını yalnızca üç saniyeliğine Beyza'ya değdirip bana çevirdi. "Çıkalım mı?"

Aslında burada kalsam ve Beyza ile Aydın'ın arasında gerçekleşecek olası konuşmaları dinlesem kaliteli bir magazin olacağını ve insanın kendi hayatı yerine bu tarz şeylerle ilgilenmesi gerektiğini düşünüyordum ama bunu dile getiremeyeceğim için, "Olur," dedim. Annie'ye döndüm. "Ihlamur için teşekkürler..." Annie gülümsedi. "Kendine ve Leo'ya iyi bak..." Normal şartlar altında Annie'ye sarılmam gerekirdi ama kendisine hala çok kızgındım. "Kendi kendine ölümün pahasına kararlar aldığın için sana sarılmak istemiyorum. Hoşça kal," dedim ve şalı omuzlarımdan çektim. Annie'nin gözlerine birden yerleşen hüzünden hoşlanmamıştım o yüzden büyüklüğün bende kalmasını uygun bularak, kollarımı boynuna doladım. Fakat Annie'nin çok sevdiğim kokusu, dünyanın en iğrenç kokusuna dönüştüğü için sarılma faslına ancak üç saniye kadar dayanabilmiştim.

"İyi misin?" diye sordu Annie. Kokusuna laf söylemek istedim fakat Aydın'ın yanında rencide olmasına gerek yoktu. "Miden mi bulanıyor?"

"Barut kokuyor barut! Operasyon aşkı üzerine sinmiş!" dedim, ters bir ifadeyle. Annie'ye arkamı döndüm. Belki saçlarımı da savurmuş olabilirdim ama hak etmediğini söyleyemezdim.

Bahçeden çıktım ve Bora'nın hali hazırda çalışır vaziyette bekleyen arabasına bindim. Saniyeler içinde o da şoför koltuğuna geçti ve derhal arabayı sürdü. Sessizlikle başlayan yolculuğumuz çok geçmeden de bitti ve marinaya geldik. Üç gün, bir saat, bir dakikayı yatta geçireceğimizi fark ettiğimde gerilmiştim. Arabayı durdurduğunda, "Kaçamayayım diye mi yatı seçtin?" dedim.

"Yatımı seviyorum," dedi. Bora'nın kendi kapısını açmasıyla beraber marina görevlilerinden biri de benim kapımı açtı. Bora arabasının anahtarını görevliye değil, hemen arkamızdaki arabadan inen adamlarından birisine uzattı. "Açılacağım hemen," dedi ama kime dediğini

bilmiyordum çünkü onu beklemeden yata doğru yürümeye başlamıştım.

Dokuz ay boyunca hiç geri dönmek istemezse neler yapabileceğime dair kafamda planlar kurmaya başlarken yata bindim. Denizin üzerinde olmak fikrinin ne denli yanlış olduğunu düşünmeme sebep olan midemdeki bulantıyı görmezden gelmeyi seçtim ve yatın girişindeki masaya oturdum. Gece üstüme serilirken, ruhumda fazladan bir kasvet yaratıyordu. Bora muhtemelen kendi kullanacağı yatın derhal açılması için hazırlıkları ilerletirken, kafamın içindeki kronometreyi ne zaman başlatmam gerektiğine karar verememiştim. Şimdi mi, yoksa yat açıldıktan sonra mı? Kaldı ki yatın açılması pek de hoşuma giden bir şey değildi çünkü oturduğum yerden çok zor kalkmış ve tuvalete koşmuştum. Tam olarak ne kustuğumu bilmiyordum; muhtemelen su.

Keşke kalbimizi rahatsız eden her şeyi de böyle kusabilseydik.

Kafamdaki kronometrenin hala çalışmadığını, Bora bana seslenince fark ettim. Ne kadar zamandır banyodaydım? "Nazlı," hitabını duymamla beraber üç gün, bir saat, bir dakikalık geri sayımı başlattım fakat Bora'ya herhangi bir cevap veremeden ağlamaya devam ettim. Klozete eğilmiş kusarken ne zaman klozetin önüne oturup ağlamaya başladığımı da bilmiyordum. Ağlayacak ne vardı, onu bildiğim de söylenemezdi. Bugüne kadar akıttığım gözyaşları neden yetmiyordu?

Banyoda yalnız kalmanın en doğal hakkım olabileceğini asla kabul etmeyen Bora, kilitli olan kapının kulpuna uzandı ve "Kilitleme kendini banyoya ya!" diye kızdı. Bana kızması gözyaşlarımı daha da şiddetlendirmişti. Bunu duymuş olacak ki, bir kez daha konuşmaya yeltendiğinde sesi daha sakindi: "Nazlı, lütfen açar mısın kapıyı?" Açmasam da olurdu. Hatta üç gün, elli yedi dakika, kırk bir saniyeyi burada geçirsem de. Ömrümün sonuna kadar burada böyle durmak, biraz ağlamak, biraz gülmek istiyordum.

Bebek tuvalette mi doğsun Naz?

İki elimle birden kulaklarımı tıkarken nefes alamadığımı hissettim. "Nazlı?!" Lavabodan destek alarak içimdeki ses bir canavarmış ve beni bu banyoda kapana sıkıştırmış gibi bir korkuyla ayağa kalkıp, beni kurtarmaya gelen kahraman da Bora'ymış gibi kapıya koştum. Kapıyı açtığımda Bora'nın gözleri gözlerimi buldu. Aslında panik olduğu her halinden belliydi ama saklamaya çalışıyordu. "Niye ağlıyorsun?" diye sordu.

"Bilmem," dedim, burnumu çekerken.

Bana sarılmak için bir hamle yaptı ama son anda kendini durdurup geri çekildi. "Ne yapabilirim senin için? Ne istersin?"

"Hiçbir şey," dedim, üzgün bir ifadeyle. "Hiçbir şey istemiyorum, teşekkürler."

"Ama ben sana sarılmak istiyorum," dedi.

"Geri çekildin," dedim. Dudaklarım titriyordu. "Sarılmadın."

"Miden bulanacak diye korkuyorum," dedi. Gözlerimden bir kez daha yaşlar boşaldı. "Çınar'a sarıldığında miden bulanmış. Beyza'ya sarıldığında da bulandı..." Başımı salladım, çok haklıydı. Sırf bu yüzden bile bebeği aldırmak zorundaydım ama hıçkırdığım için bunu dile getiremedim. "Denize açılmak hiç iyi bir fikir değildi," dedi, kendine kızar gibi. Bakışlarına kaygı yerleşmişti. Elime uzandı, parmak uçlarıyla elimi okşarken, "Biraz dayanmaya çalış... Dönelim," dedi.

"Biraz oturayım şurada," dedim. Yatın salonundaki geniş koltuğa ilerledim. Bora da yanıma geldi ama aramızda belli bir mesafe bırakarak oturdu. "Dört sene önce bugün..." dediğimde, gözleri kısıldı. "Seni öpmüştüm." Dudaklarının kenarında minik bir tebessüm oluşurken, gözlerini gözlerimden çekmiyordu. "İlk kez birini öpmüştüm."

"Yanlış olduğunu bile bile," dedi.

"Bir anda olmuştu," dedim. O anı düşününce, kalbimin ritminin bozulduğunu hissettim. "Yani birden çekilmiştim. Benliğim ele geçirilmiş gibi." İç çektim. "Sonra odaya

gitmiştim. Aklımla kalbime, kendime bunun yanlış olduğuna dair direktif vermiştim ama... Kendime verdiğim direktife güvenmediğimden, dua etmiştim. '*Lütfen Bora bana aşık olmasın Allah'ım,'* demiştim ve sonrasında hep, bu duamın kabul olduğunu sandım ben." Gülümsemeye çalışırken, derin bir nefes aldım. "Hatırlıyor musun? O gece sana, bu kadar güzel gülen bir adamın katil olamayacağını söylemiştim."

"Hatırlıyorum," dedi. Gözlerini gözlerimden çekip, birkaç saniyeliğine pencereden fırsat bulduğu ölçütte gökyüzüne baktı. "İçimden, *keşke* diye sayıkladığım anların biriydi."

"Ben seni anlıyorum..." dedim. Arkama yaslanırken bağdaş kurdum. "Maruz kaldığın hayatı... Eline neden silah almak zorunda olduğunu... Yani Beyza da tabii çok bahsetti dinlemiyormuş gibi yaptığım zamanlarda, kardeşinden. Onun da etkisi vardır. Akla kara arasındaki farkı çok net görüyorum. Aslında kimdin ve kim oldun, seçebiliyorum." Yutkunmaya çalıştım. "Ama geldiğimiz noktada, senin beni anlamadığını düşünüyorum. Her ne yaşamış olursan ol, insanın bir *dur* anı olmaz mı? Korkuyorum Bora. Yapabileceklerinden korkuyorum, bana bile yaptıklarını gördükten sonra."

Kaşları havalanırken gülümsedi. "Seni buraya ben çağırdım, ben konuşmak istedim. Sen nasıl açtın konuyu öyle-"

"Dan diye," dedim, sözünü keserek. Gözlerinin içine yerleşen efkar, kalbime yayıldı. "Aslında üç gün, bir saat, bir dakika boyunca yatıp uyumak da bir seçenek... Ya da bu inzivayı senin burnundan getirmek... Ya da susmak ve öylece durmak, seni delirtme pahasına..." Yüzüne neşeden uzak bir gülüş yayıldı. "Ama seni çok seviyorum. Ve senin beni çok sevdiğini gözlerinde görürken, gerçekten görürken ve senin beni aslında hep sevdiğini bilirken... Sana ne kadar kızgın ya da kırgın olursam olayım... Sana bunu yapamıyorum. Herhangi bir hırsa kapılıp, seni boşu boşuna yorup oyun oynamayacağım. Ne isem o olacağım. Çünkü belli ki sen, bu inzivaya gerçekten bir umut yüklüyorsun. Bir

şeylerin değişebileceğinin umudunu. Gözlerinde görüyorum bunu." Derin bir nefes verdim. "Sen, belki bugüne kadar senin karşında çizdiğim imajdan dolayı, haklı olarak, ikna edilebilir buluyorsun beni. Hamileyim ve bu, benden ayrılmaman için çok güçlü bir sebep."

Ciddi bir tavırla, "Öncelikle Nazlı," dedi. Bir kolunu, yaslandığı yerin ilerisine atarak, hafifçe bana doğru döndü. "Daha evvel, *sana ve bana bir gelecek yazma şansım olsaydı*, demiştim... *Senin dünyaya getireceğin bir bebeğin babası olmak bana gurur verirdi,* demiştim*.* Sana şu an ne hissettiğimi anlatmayacağım, çünkü bununla ilgileneceğini düşünmüyorum. Eğer bir gün ilgilenirsen, anlatırım." Kısa bir süre sustu fakat gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Ben senin peşinden Bodrum'a gelirken, hamile olduğunu bilmiyordum. Boşanma isteğine itiraz ederken de. Ben seni seviyorum ve senden ayrılmak istemiyorum. Bunun da hamile olmanla uzaktan ya da yakından alakası bile yok. Mehmet Şahindağ mesaj attığı için araya reklam aldık ama er ya da geç, ben yine senden ayrılmak istemediğimle alakalı, seninle oturup adamakıllı konuşmak isteyecektim zaten. Bu konuda bir hemfikir olabilir miyiz?" Ben yutkunurken, başını olumlu anlamda salladı. "Seni hiçbir zaman ikna edilebilir bulmadım. Sen sevgini cesur yaşayan bir kadın oldun hep benim için. Neye göz yumduysan, neye razı geldiysen, beni sevdiğin içindi..."

"Bana kızıyor musun?" diye sorarken buldum kendimi.

"Beni terk ettiğin için mi?" diye sordu. Başımı *evet* der gibi salladım. "Sana bir şey diyeyim mi Nazlı? Geç bile kaldın," dedi. Ben kaşlarımı çatarken, o güldü. "Madem açık açık konuşuyoruz, benim de bug'ım bu. Ben dürüst bir adamım. Senden bunu saklamam. Beni terk etmekte çok haklısın, geç bile kaldın, ben senin yerinde olsam ohoooo!" Derin bir nefes aldı ama yüzünde hala gülümseme asılı kalmıştı. "Ama ben, beni terk etmeni istemiyorum. Sen haklı olabilirsin ama ben de haklıyım. Senden ayrılamam. Çünkü senden o kadar

ayrı kaldım ki, bunu bir daha göze alabilecek yürek yok bende."

"Bizim çok ciddi sorunlarımız var," dedim.

"Var, doğru. Bir tanesiyle ben bugün yüzleştim. Bana güvenmiyorsun," dedi. Şaşkınlıkla yüzüne baktım, bunu zaten biliyor olması gerekmez miydi? "Güvenmediğini biliyordum ama bugün hissettim de..." dedi.

"Baba olmayı o kadar çok istiyormuşsun ki, n'apayım..." dedim, omuz silkerek.

Gözlerini gözlerime dikerken, "Bebek konusunu, bir süre hiç açmasak?" dedi.

"Ne kadar bir süre?" dedim, önce. Sonra yine omuz silktim. "Bana uyar."

"Önce kendimizle alakalı meseleler üzerine konuşmalıyız," dedi. Başını avucuna yasladı. "O, daha sonranın konusu."

"Ben istemiyorum," dedim. Bu konu hakkında konuşmak istemeyen benken, neden dönüp dolaşıp konuşan da ben oluyordum? "İstediğimi sandığım zamanlar oldu. Aşkın getirdiği, aile olma arzusunun tetiklediği bir şeydi herhalde, bilmiyorum. Ama sonra içinde bulunduğum aşkın tüm duvarları çökünce, bir harabeye dönüşünce..." İç çektim. "Hamilelik testinin sonucunun benim için tek bir anlamı vardı: Sen beni sevmiyordun ama ben seninle sevişmiştim. Çift çizgiyi gördüm, sonra Begüm'ün gelin odasına gittiğimde Elif'i gördüm. Onu sevdiğini hatırladım. Beni sevmemene rağmen, onu sevdiğini. Ve onun, seni baba yapmasını istediğin kadın olduğunu." Bora alt dudağını dişledi. "O an o bebeği yok saydım ben. Sonra aşağıya indik. Sana neden benimle seviştiğini sordum. Bana beni sevdiğini söyle istedim. Bir gün sevebileceğini söyle istedim. Söylemedin Bora. Ve ben de, sen bana bir kadeh içki uzattığında, yalnızca bir an düşündüm ve sonra, o bebeği öldürdüm. Benim için orada öldü o bebek. Nişanın taranmasıyla, Anıl'ın cenazesiyle falan alakası yok yani durumun." Bora içine derin bir nefes çekerken, yüzünde mimik oynamadan gözlerime bakıyordu. Ama avucunu

başının altından çekmiş ve elini koltuğun arkasında yumruk yapmıştı. "Bunları sana üzülmen için değil, beni anla diye anlatıyorum. Eğer arzu etseydim, sana rağmen doğururdum. Sana rağmen doğurmak istemediğimde anladım, ben bir bebek de istemiyorum." Hapşırdım. "Hem zaten ben bebek falan bakamam. Sıkılırım. Sorumluluğu çok büyük iş, bi' de ömür boyu. Gelemem ben böyle şeylere."

"Nazlı," dedi, yavaşça. Az evvel yumruk yaptığı elini, bacağımın üzerindeki elime uzattı. "Bebeği aldırmak istiyorsun ve aldırman gerektiğine beni ikna etmeye çalışıyorsun. Buraya seni, bir şeyler için ikna etmeye getirdiğimi iddia eden sensin ama sen beni ikna etmeye çalışıyorsun, farkında mısın?"

"Ben bu bebeği aldıracağım ama eğer sen bana bununla alakalı gönül koyarsan, bu benim üzerimde yaşadığım müddetçe bir yük olarak kalacak ve bunun ağırlığı benim için çok fazla..." dedim. Ne zamandan beri böyle düşündüğümü bilmiyordum ama Bora'nın kapkara gözleri, hipnoz etkisiyle beni konuşturmayı başarıyordu. CIA ajanı bile olmuştum ama Bora'nın gözlerine karşı koymayı öğrenememiştim. "Çünkü zaten ayrılacağız ve ya sen beni, sırf gidip çok doğru bir şey yaptım diye sevmezsen artık?"

"Ne?" dedi, şaşkınlıkla. Birkaç saniye gözlerimin içine baktı. "Saçmalama Nazlı," dedi, sonra. Gamzesini göstermek suretiyle gülümsedi. "Sen ne yaparsan yap, ben seni hep seveceğim."

"Nereden biliyorsun?!" diye sordum, elimi elinden çekerken. "Elif'i de eminim ki hep seveceğini düşünmüşsündür! Ben Anıl'ı hep seveceğimi düşünmüştüm sonuçta! İnsan severken böyle şeyler düşünür!"

"Onca yaşadığımız ve onca birbirimize yaptığımız şeye rağmen, eğer hala buradaysak..." dedi, içtenlikle. Elini yeniden elime uzattı. "O çok ciddi sorunlarımıza rağmen, bunu ispatladı bence bize hayat. Tartışmaya, bununla alakalı şüpheye kapılmaya bile lüzum yok."

Elimi elinden çektim. "Bizim en büyük sorunumuz, hayata başka yerlerden bakmamız..." dedim. İç çekerken, başımı koltuğun kenarına yasladım. "Sen ve ben, ayrı dünyaların insanıyız. Ben bunu çok iyi anladım ve sen aksini düşünsen bile, ben senin ne düşündüğünle ilgilenmiyorum."

"Aynı olmak güzel bir şey değildir zaten," dedi. Rahat edemediğim için ayağa kalktım ve sırtımı kolçağa yaslayarak, ayaklarımı Bora'ya doğru uzattım. Aslında öteye gitmesi gerekirdi ama o hiç rahatsız olmadığı için, ben de dizlerimi karnıma çekmek zorunda kaldım. "Zıtlık güzeldir, Nazlı. Ben senin dünyana hayranım." Dizlerimi karnıma çekince de rahat edemediğim için, ayaklarımı mecburen kucağına uzattım. "Ve senin dünyanla benim dünyam arasında-" Ben ağzımı dahi kapatmadan esneyince bir an duraksadı. "Senin uykun mu var?"

"Üzerimde bir ağırlık var," dedim. Boğazımı temizlerken hapşırdım ve cebimden mendil çıkartıp burnumu sildim. "Ama merak etme senin zamanından çalmamak için, elimden geldiğince uyumayacağım."

"Uyurken zamanı durdurabiliriz?" dedi.

"Olmaz!" dedim, sertçe. Gözümü ovaladım. "Ben dinliyorum seni."

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu.

"Vodka vişne çok iyi olurdu ama boğazım acıyor, bir de ağrıyor..." dedim. Ofladım. "Sigara bile içemiyorum, midem çok bulanıyor." Etrafıma bakındım. "Su da midemi bulandırıyor."

"Sıcak bir şeyler?" diye sordu.

"Olur," dedim, çok da memnun olmadığım belli bir halde. "Çay içeyim ben," dedim. Kendimi neden misafirliğe gelmiş gibi hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Bora'nın kalkması hoşuma gitmişti çünkü ayaklarımı uzatabilmiştim. Son anda, "Sallama çay da olur, zahmet etme..." diye ekledim.

Havalandığımı hissetmemle beraber, gözlerimi zar zor araladım. Uyumuş muydum? Hangi ara? Bergamot kokusunu

içime çekerken, başımı Bora'nın boyun girintisine gömdüm. Bu koku o kadar güzeldi ki içime daha çok çekmek, hatta tümden o kokunun kendisi olmak istiyordum. Sırtım yumuşacık bir yatakla buluşurken, Bora'nın kolunu tuttum. "Ayrılırken keşke kokunu bana versen," dedim. Bora, yastığımı düzeltti. Çok geçmeden yatağın içindeki sıcaklığını hissettim. İkimizin de hiçbir şeyi sorgulamadığı nice anlardan biriydi. Burnum boynuna, dudaklarım köprücük kemiğine değerken hatırladığım son şey, "Sayaç çalışıyor," diyerek onu uyarışımdı.

♠

Baş edilemez bir mide bulantısıyla gözlerimi araladım. Hızlıca yataktan çıkıp banyoya koştum ve banyo kapısını son anda kapattım. Başım aniden kalkışımın etkisiyle dönüyor, hatta gözlerim uyandığımı dahi kabul edemiyor ve kapanıyordu. Midem ise tüm uyuyan organlarıma inat ayaktaydı, kustukça vücudumu bir ürperti esir alıyor ve tüylerim diken diken oluyordu. Ellerimi ve yüzümü yıkarken, aynadaki aksime baktım. Bitkin, yorgun ve çaresiz görünüyordum. Dişlerimi fırçalamak için çekmeceleri karıştırdım ve açılmamış bir diş fırçası buldum. Dişlerimi fırçalama işini o kadar çok uzattım ki, bütün bunları Bora'nın kapkara gözleriyle karşılaşmamak için yaptığımı, muhtemelen o da biliyordu. Sürekli midemin bulanmasının onda yarattığı hissi bilmememekle beraber, karısı hamile olan bir adam psikolojisine girmesini istemiyordum. Karısı hamile olsa da. Islak lacivert havluyu gördüğümde, ben de duş almaya karar vermiştim.

Küvetin içine girdiğimde, bu küvette yaşadığımız birkaç özel an gözlerimin önüne gelmişti ve sıcak su bedenimi gevşetirken, ağlayacak gibi olmuştum. Ertesi gün spora başlayacağımı söylediği benim ise *boşanalım mı* diye sorduğum bir küçücük anın, bugünümle alay ettiğini hissediyordum ve bu beni bir yandan ağlatırken, bir yandan da kızdırıyordu. Birlikte geçirdiğimiz zaman o kadar azdı ki, anılarım bir gün artık ezberim olduğunda, yetmediğinde,

yenilerinin açlığını çektiğimde ne yapacağımı bilmiyordum. Neden bunları düşündüğümü de. Bir karar vermiştim ve arkasında durmam gerekiyordu ama bir yandan da bir şansımız daha olup olamayacağına dair merakım öyle baskındı ki, yedi saat altı dakika on üç saniyeyi bile boşa harcamışız gibi hissediyordum. Acaba uyurken gerçekten de kronometreyi durdurmalı mıydım? Küvette neden oyalanıyordum peki?

Kafamdaki sayısını bilmediğim soruyla beraber hızlıca küvetten çıktım ve Bora'nın bornozunu giydim. Banyodan yatak odasına geçtiğimde Bora yoktu. Dolaba ilerledim ve giyebileceğim bir şeyler aramaya koyuldum. Bora'ya ait siyah bir tişört elime geldiğinde, bütün bedenimin kaskatı kesildiğini hissettim. Bu odada birlikte olduğumuz ilk gece giydiğim o siyah tişört, dünyadaki diğer tüm siyah tişörtlerden ayrılıyordu ve öyle güzeldi ki. Biraz da hüzünlü. Tişörtü giydim. Dolabı biraz daha karıştırdığımda, geçmişten kalma birkaç kıyafet içinden, siyah ince taytı buldum ve onu da giydim.

Saçlarımı havluya sararken, odanın kapısı tıklatılmış ve açılmıştı. Gözlerimiz kesiştiğinde, yataktan fırlayarak kalktığım için söyleyemediği, "Günaydın,"ı söyledi.

"Ben çok acıktım," dedim. Bora başını *hay hay* der gibi salladı. "Günaydın," diye de ekledim, nezaketen ve hemen ardından, "Ne yiyeceğiz?" diye sordum.

"Ne istersen hazırlarım," dedi.

Ne istediğimi bilmesem de neye mecbur olduğumu biliyordum. "Kokmayan bir şey olsun."

"Her şeyin bir kokusu vardır?" dedi, şaşkınlıkla. Yüzüne öyle bir baktım ki, "Yok mudur?" diye sormak zorunda kaldı.

"Az kokusu olan bir şey yiyelim o zaman?!" dedim, *Allah Allah* der gibi.

"Sandviç hazırlayalım o zaman?" dedi.

"Olur ama içinde kokusu olan bir şey olmasın, midem bulanıyor!" dedim. Saçlarımı kuruladığım havluyu yatağa

fırlattım. "Kusmak istemiyorum! Kusmaktan yoruldum cidden!"

Bora herhangi bir yorum yapmadığında, ona dikkatle baktım. Dinginliğini koruduğu gibi, yüzünde herhangi bir mimik oynamıyordu. Sanki ben camdan bir nesneydim ve kırılabilirdim. Bora, ben kırılmayayım diye beni dikkatle tutuyor, rahatsız olacağımı düşündüğü için, ucu hamileliğime dokunan herhangi bir muhabbetin katılımcısı olmuyor, bana saygı duyuyordu. Peki hissettiği şeyleri içinde tutması da benim tarafımdan ona yapılmış bir saygısızlık değil miydi?

"Ne hissettin duyduğunda?" diye sordum. Az evvel havluyu attığım yatağın ucuna otururken, bakışlarımı gözlerine diktim. "İlgilenmiyorum ama merak ediyorum."

"Bunu konuşmak istediğine emin misin?" diye sordu.

"Yani biraz bahsedebilirsin," dedim, ne diyeceğimi bilemeyince.

"Beklemediğim için, şaşırdım," dedi. Yaklaştı ve aynı benim gibi, yatağın ucuna oturdu. "Bunu senden duyduğum için, sevindim." Sanki bir an için gözlerindeki perde çekilmiş ve göz bebeklerindeki parıltı huzuruma serilmişti. "Bizim seninle hala halletmediğimiz meselelerimizin olduğu bir anda aldığım bir haber olduğu için, üzüldüm." Gülümsedi. "Seni hissetmeye çalıştım bi' de. Bir bebeğimiz olacağını öğrendiğin zamanki yüz ifadeni hayal etmeye çalıştım."

"Dünyam başıma yıkıldı," dedim. Şaşırmadı. Ya da şaşırdıysa da şaşırdığını benden sakladı. "Hayatım boyunca aldığım en kötü maildi."

"Benimse hayatım boyunca duyduğum, en güzel birkaç şeyden biriydi," dedi.

"Daha iyi bir şey duymuştun yani?" diye sordum, merakla. Kendimin hoşlanmadığı bir şey, onun en çok hoşlandığı şey değil diye trip mi atacaktım gerçekten bilmiyordum ama sözcükler dudaklarım arasından çıkınca, geri de alamıyordum.

"Duydum tabii," dedi. Bir avucu yanağıma yerleşti. "İçlerinde *en* seçmek zor olur ama... Gökhan'ın, senin için, *yaşıyor* dediği bir an var. Duyduğum en iyi şeylerin başını o çekiyordur herhalde. Mehmet Şahindağ seni kaçırdığında. Ki yaşadığım en şükür dolu anlardan biridir, elimi sıkmıştın."

"Beni neden seviyorsun?" diye sordum. Bora'nın kaşları çatıldı. "Yani bunu anlamlandırmak zordu. Bana, beni sevdiğini söylemediğine hiç takılmadım çünkü böyle bir şey beklemiyordum bile. Beni sevdiğini düşünüyordum, hissediyordum, biliyordum tabii de... Ne bileyim, söylemeni beklemiyordum ki söylemediğini fark edeyim. Sonra senin beni sevmediğini öğrenince, taşlar yerine oturdu kafamda. Yani zaten beni sevmek için, bence bir sebebin yoktu. Sevmemen daha beklediğim, daha bildiğim, daha gerçek bir şeydi. En olası..." Gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki, ruhumu gözlerinden seçiyordum. "Beni sevdiğine inanmaktansa, sevmediğine inanmak daha kolaydı." Boğazım yanıyordu. "Ama madem seviyorsun... Yani seviyormuşsun o zaman da hissettiğim, hissettirdiğin gibi... Niye?"

Parmaklarının tersi yüzümde gezerken, "Ben bu soruyu ve söylediğin her şeyi... Sevdiğim kadına hakaret sayarım," dedi. Gözlerim dolduğunda, parmak uçları gözlerimden akan yaşların imdadına yetişmişti. "Sen beni neden sevdiysen, ben de seni o yüzden sevdim, Nazlı." Dudaklarıma minicik bir buse kondurdu. "Ve bence, eğer nedenini biliyorsan, o sevgi olmaz çoğu zaman."

"Bebeği çok mu istiyorsun?" diye sordum. Bu soruyu neden sorduğumu da aynı Bora'yı neden sevdiğimi bilmediğim gibi, bilmiyordum. "Ne kadar çok? Bana bir ölçüt vermen lazım ki kafamda değerlendireyim bazı şeyleri. Ben hiç istemiyorum. Sıfır yani."

"Nazlı," dedi, yumuşacık bir sesle. Ellerime uzandı ve ellerimi avuçlarına sığdırdı. "Ben her şeyden önce, seni istiyorum. Ve seni ne kadar çok istediğimi anlatacak ölçüt..." Parmak uçlarımı öptü. "Sonsuzluk, aklımda minicik kalıyor."

"Ama ben boşanmak istiyorum," dedim.

"Benimle yeniden evleneceğini bilsem bile, ben senden boşanmak istemiyorum," dedi. Saçlarımdan öptü ve alnıma değen tutamları geriye itti. "21 Mayıs 2017'ye saygısızlık edemem, özür dilerim."

"Ben sana nasıl güveneceğim?" diye sordum, acı dolu bir sesle. Kapkara gözleri mümkünmüş gibi daha da koyulaştı. "Nereden bileceğim, yine bir yol ayrımında, yine benim için bile olsa, benden vazgeçmeyeceğini? Üstelik olanlar için pişman bile değilken sen..."

"Güvenemezsin," dedi. Beni ikna etmek için bile olsa dürüstlüğünden ödün vermemesi takdir edilesiydi. "Güvenemezsin Nazlı, seni anlıyorum... Üstelik karşında, yine olsa yine yapacağını söyleyen bir adam varken... Söz konusu senin hayatınken, benden bunu önemsememi bekleme... Normal koşullarda yaşamıyoruz ki sana söz vereyim, böyle bir şeyin bir daha olmayacağını söyleyeyim. Diken üstünde bir hayat bu. Her an her şey olabilecekken, veremem ki böyle bir söz. Ama eğer seni tatmin edecekse, senden sadece ama sadece senin için vazgeçerim, bunu bil."

"O zaman şöyle yapalım Bora," dedim. Ses tonumdaki ciddiyeti fark ettiğinde, bakışları kısılmıştı. "Sen dikeni bi' yok et... Diken üstünde ya hayatın... Normalleşmesi için bir şeyler yap... Ondan sonra oturur, tekrar konuşuruz. Ne dersin?" Kaşlarım havalandı. "Ne dersin diye sorduğuma bakma Bora," dedim, uyarıcı bir tonlamayla. "Senin için nasıl benim hayatım önemliyse, benim için de senin hayatın önemli. Sana bir şey olacaksa, ben yörende yakınında duramam! Ve senin ölüp ölmediğini sürekli merak etmeye, senin için endişelenmeye, birilerine zarar verip vermediğini düşünmeye, zarar verdiğin insanların nerede karşımıza çıkacağını hesaplamaya çalışmaya artık benim kalbim dayanmaz. Ben böyle bir evliliğin içinde olamam, çok sıkıldım bundan. Kandan. Ben seni kaybetmekten korkarak yaşayamam Bora! Ve diyelim ikna oldum bir çocuk sahip

olmaya, bu asla bu dünyanın içinde olmaz! Ben asla bu dünyaya bir çocuk getirmem ki senin de benimle aynı düşünceye sahip olduğunu çok iyi biliyorum! Bizim yaşadığımız her sorunu bu dünya getirdi bize! Benimle beraber olmak istiyorsan eğer, benim şartım bu..."

Kaşları çatılırken, "Nazlı..." dedi, *yapma* der gibi.

"Madem sen, benim için her şeyi yaparsın..." Gözlerimin içine o şartı asla sunmamamı diler gibi baktı. "O zaman benim için, Kara'nın dünyasına tümden sırtını dön..." Gözlerini yumdu. "Ancak o gün geldiğinde, eğer bir çocuğumuz olsun istiyorsak, olabilir... Evlenmek istiyorsak, tekrar evlenebiliriz. Falan filan. Aksi takdirde, ben yokum."

147.Bölüm

Canım Maça Kızı 8 Ailesi!

Öncelikle buraya 90 Milyon okunma oranına ulaştığımız için koskocaman bir kalp bırakıyorum!

Maça Kızı 8'le beraber beşinci ve muhtemelen de son kez, burada yeni bir yılı karşılıyoruz. O yüzden bu akşamı beraber geçirmeyi, 2022'yi sizlerle karşılamayı ben de çok istedim. Üstelik bu bölümün yeri o kadar ayrı ki benim için.

Elbette Nazlı ve Bora, her zaman, her yeni yılda hem benim hem de birçok okurunun kalbinde olacaktır ama canlı iletişimin yeri başka. Bütün gece buralarda olacağım ve sizlerin yorumlarını büyük bir keyifle okuyacağım.

Ben son dört senedir, her yılbaşında, saat tam 12 olduğunda, Nazlı ve Bora'ya birer cümle yazıyorum ve tabii ki bu akşam da bu totemimi bozmayacağım.

Nazlı ile Bora'nın, bizim evrenimizde henüz karşılamadığı 2022'ye henüz çok olsa bile, belki buraya onlar için güzel dileklerinizi şimdiden bırakmak istersiniz, ben de totemimi gece yarısından sonra buraya bırakırım, belki! :')

2022'nin sizlere başta sağlık olmak üzere, huzur, mutluluk, bereket, aşk ve başarı getirmesini yürekten diliyorum. Sevdiklerinizle beraber, onlardan hiç ayrılmadan ve onların her an kıymetini bilerek.

Sizleri çok seviyorum!

Var olun, daima! □□

♠

Kaşları çatılırken, "Nazlı..." dedi, *yapma* der gibi.

"Madem sen, benim için her şeyi yaparsın..." Gözlerimin içine o şartı asla sunmamamı diler gibi baktı. "O zaman benim için, Kara'nın dünyasına tümden sırtını dön..." Gözlerini yumdu. "Ancak o gün geldiğinde, eğer bir çocuğumuz olsun istiyorsak, olabilir... Evlenmek istiyorsak, tekrar evlenebiliriz. Falan filan. Aksi takdirde, ben yokum."

Bora altı saniye boyunca gözlerimin içine baktı ve "Çok aç olduğunu söylemiştin," dedi.

"Bana bi' cevap vermeyecek misin?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Kahvaltı yapalım Nazlı," dedi. Ayağa kalktı. "Ben sandviçleri hazırlayayım." Sesinin tonu düşmüştü. "Saçlarını kurut, gel. Oyalanma."

Yüzüme bir kez daha bakmadan odadan çıkınca ben de banyoya ilerledim. Saç kurutma makinasını kısacık siyah saçlarıma tutarken, aynada gördüğüm Nazlı'nın gözlerine bakıyordum. Hayatta her kararı kendi başına verirken yolu Bora'ya çıkmıştı ve daha sonra hayatının karar mekanizmasını kaybetmişti. Bora, o kadar çok benim adıma kararlar vermeye başlamıştı ki, başlangıçta buna uyum sağlamak ne kadar zorsa da daha sonra bir şekilde buna katlanmaya razı gelmiştim. Söylediği gibi, onu sevdiğim için. Bu imtiyazı ona verirken, her ne yapıyorsa, her neyi yapmamı istemiyorsa, hangi kararı kendi veriyorsa, bunun mutlaka benim iyiliğim için ya da beni korumak için olduğunu biliyordum. Ta ki hakkımda verdiği en radikal kararın, ikimizin de hayatını mahvettiğini anlayıncaya dek. Buna değmediğini ömrümün son gününe kadar sayıklayabilirdim.

Bazı kararların sadece bireyin değil iki kişinin de onayına tabii olması gerekiyordu. Mesela evlenmek. Mesela çocuk sahibi olmak. Mesela ayrılmak. Bora, bugüne kadar ayrılmamıza her karar verişinde bana danışmadığı gibi, hayatımı kökünden etkileyecek bir oyun oynamaktan da gocunmamıştı. Niye? Yaşayayım diye. Hangi aklıselim kişi, acı dolu bir yaşamı, ölmeye tercih edebilirdi ki? Ben tercih

etmediğim gibi, üç yıl, bir ay, bir gün boyunca çektiğim acılardan tek bir şey öğrenmiştim: Ayrılığın acısını bilen, ayrılmamak için her şeyi yapardı.

Saçlarımın yeterince kuruduğuna ikna olduğumda, önce banyodan, sonra da odadan çıktım. Bora, yatın salonuna sofrayı kurmuştu. Çay demlemiş ve iki tane de sandviç hazırlamıştı. Sofraya oturmadan evvel dışarıya çıktım ve koya baktım. Lacivert'teydik, Marmaris'te. Burayı çok sevdiğimi benden değilse bile, birinden mutlaka öğrenmiş olmalıydı. Denizin kokusunu içime çekerken, bu mevsimde bile çok güzel olan koyun görüntüsüne doyuncaya kadar içeriye girmedim. Bora ise çoktan sofraya oturmuş, sandviçini yemeye başlamıştı. Karşısına oturduğumda, gözleri gözlerimi bulmadı. Çayından bir yudum aldı. Sandviçi elime aldığımda önce koklama gereği duymuştum. Peynirli ve çeşitli yeşilliklerden oluşuyordu ve tadı da lezzetliydi, uzun zamandır yediğim en güzel şeyin bu olduğunu düşünmemi, çok aç olmama veriyordum.

"Eee?" dedim, sandviçimi neredeyse yarıladığımda. Bora başını çayından kaldırıp yüzüme baktı. "Küstük mü? Konuşmuyor muyuz?"

"Yoo. Sadece, konuşmanın bir anlamının olmadığını fark ettim," dedi. Gözlerinin karasına sinen karamsarlık, yaşadığı umut kırıklığını açıkça belli ediyordu. "Kahvaltını yap da dönelim."

"Daha iki gün-"

Sözümü keserek, "Gerek kalmadı," dedi. Her şeye olduğu gibi, buna da kendisi karar veriyordu. "Dönelim."

Arkama yaslandım. "Benim keyfim çok yerinde vallahi Bora... Hemen dönesim yok." Gülümsemem alaycıydı. "Kusura bakmazsın diye umuyorum."

"Bakarım aslında," dedi, doğrudan. İfadesi benimkine kıyasla fazlasıyla ciddiydi. "Çünkü Nazlı, ne pahasına olursa olsun, her şeyden önce seni istiyorum ama tek bir koşulum var tabii ki..."

"Neymiş o?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Senin de beni istiyor olman," dedi. Derin bir nefes verdi. "Ama sen beni istemiyorsun. Çünkü koştuğun şartın akıl alır bi' yanı yok."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordum, hayretle.

"Aksine çok ciddiyim," dedi. Bakışları bir mızrak gibi anlamı yalnızca kendisine has olan, ona Maçahel'i çağrıştıran gözlerime saplanmıştı. "Seviyorsun sevmesine belki ama, bu sevgi benim pek özümseyebildiğim bir sevgi çeşidi değil." Kaşları çatıldı. "Ben çift kişilikli değilim Nazlı. Benden bir tane var. Yarımı çöpe atamayacağıma göre, ben buyum ve sen de beni artık o kadar da sevmi-"

"O cümleyi sakın tamamlama," dedim. Birkaç saniye sadece gözlerimin içine baktı ve derin bir nefes verdi. "O cümleyi bir kez kurdun bana. *Hiç mi sevmedin beni Nazlı,* diye sordun." Zorlukla yutkundum. "O hakkını kullandın yani. Eğer bir daha, benim sevgime inanmadığını söylersen, oynadığın oyuna değmediğini düşünmem gibi, sana da değmediğini düşünürüm... Kara'yı istememekle, seni sevmemek aynı şey değil. Bu ikisini bir tutuyor olamazsın."

"Tutuyorum maalesef," dedi, hiç düşünmeden "Eğer bir insanı istemiyorsan, gerçekten istemiyorsan, kızgınlığından ya da kırgınlığından öte istemiyorsan, sevmiyorsundur. O kadar da sevmiyorsundur. Ben bunun çok benzerini yaşamıştım geçmişte."

"Beni Elif'le mi kıyaslıyorsun?" diye sordum. Gülüşüm öfke doluydu. "Ciddi misin ya sen?!"

"Bu kıyas değil. Nazlı, bunu nasıl seni kırmadan ifade edebileceğimi bilmiyorum." Doğru kelimeleri arar gibi, bakışları altı saniyeliğine yüzümde oyalandı. "Beni şimdiden bağışla... Elif kendince çok haklıydı, çünkü o elinde silah olan bir adamı sevmemişti. O, senin arzu ettiğin normal bir adamı sevmişti ve o adam zamanla çok değişmişti... Fakat sen... Tam da bu adamı tanıdın. Biz, bana ait olan bir kumarhanede tanıştık ve ben senin hayatını bağışladım, hatırlarsan." Hayatının üstüne kurulu olduğu dikenin benim tenime de battığını hissettim. "Ve ben sana çok kez

söyledim bunu. Kara'yı sevemeyeceğini, aşkın aklı bulandırdığını, o an razı geldiğin şeylerin çok daha sonra seni rahatsız etmeye başlayacağını... Sen ise bana, Kara'ya aşık olduğunu söylemiştin. Dövme falan yaptırdın değil mi sen Kara'nın adını?" Başını iki yana salladı. "Sen gerçekten bitirmişsin."

"Hayır, sadece sen beni gerçekten anlamıyorsun..." dedim, sıkıntılı bir ifadeyle. Üç saniyeliğine gözlerimi yumdum. "Kara olmak senin hayallerindi ve ben de bunu senin elinden alıyormuşum gibi davranmayı bırakır mısın?"

"Tam da dediğin gibi, Kara olmak benim hayallerim değildi Nazlı!" dedi, sertçe. Pantolonunun cebinden çıkarttığı sigarayı yaktı. "Zaten Kara'dan sıyrılmak gibi bir şansım olsaydı, sen talep etmeden yapardım bunu, zira senin bir zamanlar sevdiğin ve saygı duyduğun Kara'yı ben hiçbir zaman sevmedim, hep nefret ettim, biliyorsun bunu değil mi?" İçine derin bir duman çekti. "Belki bilmiyorsundur diye söyleyeyim... Kaydını sildirip de *eyvallah* diyerek çıkamıyorsun mafyadan."

"Eğer istersen, bir yolunu bulursun..." dedim. Kaşları havalanırken güldü. "Ciddiyim ben..."

"Sorun, ciddi olman zaten Nazlı!" dedi. Dumanı bir kez daha üflediğinde midem bulanmıştı. "Sorun, benim haklı çıkmam! Sorun, benimle olmak için koştuğun şartın, benim asla yapamayacağım bir şey olması! Sorun, beni en korktuğum ve en ağrıma giden yerden vurman!"

"Ben öyle bir şey yapmıyorum," dedim, ciddiyetle. Öğürmemek için içime derin bir nefes çekmeye çalışırken yüzüm buruşmuştu. "Yani amacım bu değil." Konuşmakta zorlandığımı görünce, muhtemelen midemin bulandığını anlamıştı. Yüz ifadesi değişirken, sanki hamile olduğumu bir an için unutmuş da ancak hatırlamış gibiydi. Sigarasını söndürdü. "Ben sadece-"

"Konuşmayalım," dedi, sözümü keserek.

"Bora-"

Sertçe, "Nazlı!" dedi. Kapkara gözlerine kalbinin kırıkları yansımıştı. "Lütfen..." diye ekledi, daha sakin bir tavırla.

"Kalbi kırık bir Kara, senin de kalbinin üzerinden kamyonetle geçer," diye mırıldandım. Ben iç çekerken o sadece yüzüme bakmıştı. "Konuşalım. İçimizde ne varsa dökelim. Kalbimi kırman ya da üzerinden kamyonetle geçmen umurumda değil. Ortada bir kalp kalmayacaksa bile konuşmak istiyorum," diye direttim.

Başını iki yana salladı ve ayağa kalktı. "Hayır," dedi. Güçlükle yutkundu. "Hayır çünkü, senden Kara'yı dinlemek beni öldürür." Bana arkasını döndü ve kendince konuşmayı bitirerek yanımdan ayrıldı. Gözlerimi yumduğumda, yatak odasının kapısının kapanma sesini duymuştum.

Saymak istemiyordum ama elimde değildi, her geçen saniye üç gün, bir saat, bir dakikalık zamanımızdan düşüyordu. Yine de sadece geçen saniyeleri saymayı ve zihnimdeki geri sayım sayacını önemsememeyi başardım. Aynı dili konuşmadığımız için bir türlü anlaşamadığım bir insanla, denizin ortasında, tek başıma kalmış gibi hissediyordum. Anlaşamamak da önemli değildi ama anlaşamamanın bende bıraktığı hisle barışık değildim.

Bu hayatta en son isteyeceğim şeylerden birisi, Bora'yı üzmekti; fakat Bora'yı üzmemek için de gerçek hislerimi saklayamazdım.

Kendi içimde yaşadığım git-gel, beni bir karmaşanın içinde tutarken, tam otuz dört dakika, on bir saniye boyunca Bora'nın beni tek başıma bıraktığı kahvaltı sofrasında oturmuştum. Sofradan kalktığımda ise istikametim yatak odasından başka bir yer olmamıştı. Uyuyor muydu bilmiyordum ama uyuyorsa da umurumda değildi. Yatağa girdim, burnumu sırtına dayadım ve karnımı beline sardım.

"Seni çok seviyorum Bora," dedim, yumuşacık bir sesle. "N'olur bana küsme."

"Uykum var," dedi. Ses tonundan akan küskünlüğü iliklerime kadar hissediyordum. "Dün gece de doğru dürüst uyumadım. İzin ver, biraz uyuyayım."

"Vermeyeceğim," dedim. Eline uzandım ve elini tuttum. "Bu şekilde uyuyamazsın. Beni yanlış anladın, dahası anlamadın ve seninle konuşmak istiyorum." Cevap vermeden, pozisyonunu bozmadan, tuttuğum eliyle elimi kavramadan, öylece yatmaya devam etti. "Bora, n'olur..." dedim, içtenlikle.

Derin ve belki de bezgin bir nefes verip sırtüstü uzandı. Başını benden yana çevirdiğinde, kapkara gözleri gözlerimle birleşmişti. Gülümsedim. Neye gülümsediğimi sorgularcasına bana bakarken, yüzünde mimik oynamamıştı. Çatık kaşlı çehresi öyle çekiciydi ki bana kalırsa bu, Kara'nın değil Bora'nın doğal ifadesiydi.

Dirseğimi yastığa dayayıp, yüzümü elime yasladım. Dudaklarımın kenarına buruk bir tebessüm yayılmıştı. "Hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Neyi?" diye sordu, meraktan yoksun bir tavırla.

"Nişanın ertesi günü, Haluk Kozan buraya gelmiş ve oğlunun hayatını bağışlaman için sana yalvarmıştı..." dedim. Bora'nın yüzünde herhangi bir mimik oynamasa da bakışlarından bunu hatırladığı belliydi. "Sana *eğer sen de bir gün baba olursan* diyecekti ki, sen onun lafını kesmiş ve *böyle bir evladım olursa, onu ben öldürürüm* demiştin..." O yutkunmaya çabalarken, ben iç çektim. "Ben de sana kendi çocuğunu öldüremeyeceğini söylemiştim ve sen de baba olmayacağını söylemiştin... Bunu söylemeye de devam ettin. Uzun bir süre..." Ben sessiz kaldığımda, Bora sanırım devam etmem için başını sallamıştı. "Elif sana... Siz beni uyuyor sanırken, Kara'dan vazgeçmeni ve yarın bir gün çocukların olacağını söylediğinde de *olmayacak* demiştin. Büyüdüğünü, babandan daha kötü bir adam olduğunu anladığın gün büyüdüğünü ve o günden beri çocuğun olmasını istemediğini söylemiştin."

"Sen de şimdi bana, baba olmayı hak etmediğimi mi söyleyeceksin?" diye sordu.

"Hayır, hiç kimse bunu bilemez..." dedim. Derin bir nefes verdim. "Yani bu eğer hak edilen bir şeyse, bunu yargılamak

bana düşmez. Babandan daha kötü bir adam olup olmadığın da tartışmaya açık bir konu bence, bunu da kimse bilemez. Sadece..." Kapkara gözleri gözlerime mıhlanmış, umut verici bir şey duymak istediğini haykırıyordu. "Kıstasımız baban olmak zorunda değil, yarın yine aynı döngü yaşanabilir. Bir çocuğun olabilir ve o çocuk, ona bıraktığın hayat yüzünden, senin mezarında küfredebilir. Senin babana yaptığın gibi Bora..." Elini tuttum. "Bunu asla kalbini kırmak için söylemiyorum ama... Kim bir mafyanın çocuğu olmak ister ki?"

"Haklısın, kimse istemez..." dedi. Ben elini tutsam da o benim elimi tutmuyordu. "Ve bu dediklerin de olabilir..." Dudakları iki yana kıvrılmış fakat sanki kıvrımlarına hüzün çöreklenmişti. "Ama... Ben çocuğumuza mafyayı empoze etmem Nazlı. Ben babama küfrediyorum çünkü babam bana bu dünyayı aşıladı. Annemle ablam beni korumak istedi ama babam buna izin vermedi. Ben direnSem de karşı dursam da mafya olmak için yetiştirildim ama biz çocuğumuzu öyle yetiştirmeyiz."

"Bu dünyada olduğun sürece, başka türlü yetiştirmen mümkün değil ki," dedim, şaşkınlıkla.

"Nazlı sen, tam olarak neredesin?" diye sordu. Zaten çatık olan kaşları daha da çatılmıştı. "Bir çocuğumuz olsun mu istemiyorsun yoksa bu hayatın içinde olsun mu istemiyorsun, anlamıyorum."

"Ben genel konuşuyorum," dedim. Parmak uçlarımla parmaklarını okşuyordum. "Yani zaten çocuğumuz olsun istemiyorum ama bu hayatın içinde olmasını hiç istemiyorum." Yutkundum. "Bir de zaten ayrıldık biz zaten." Elimi elinden çektim. "Çok saçma değil mi bir çocuk yapmamız?"

"Yapmışız zaten?" dedi, hayrete düşmüş gibi. Kaşları havalandı. "Var olan bir bebekten bahsediyoruz, farkında değil misin?"

"Hücre demek istedin herhalde çünkü o henüz bir bebek bile değil... Ayrıca yasal olarak bana verilen bir hak var,"

dedim, ciddiyetimden ödün vermeden.

"Tamam," dedi. Gözlerini yumdu. "Bildiğin gibi yap. Nasıl istiyorsan, öyle olsun."

Omzunu dürttüm. "Ama bu yaptığın tavır almak?" dedim, sertçe. Gözlerini açtı. "Bu şekilde olmaz! Kara olmaktan vazgeçmiyorsan bunu söyle direkt. Ben de bildiğim gibi yapayım."

"Kara'yı sikeyim," dedi. Bu ne demekti? "Tekrar ediyorum. Sen de biliyorsun ki Kara olmaktan vazgeçmek diye bir şey yok." Kaşlarım çatıldı. "Böyle bir seçenek yok Nazlı." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Film değil bu, benim hayatım."

"O zaman bu hayatın içinde neden baba olmak istiyorsun ki, ben anlamıyorum..." dedim. Doğruldum ve bağdaş kurdum. "Tamam hayatın buysa eğer, zaten bu koşullarda bir çocuğumuz olamayacağını kabul et. Neden beni ikileme sürüklüyorsun ki?!" Sesim birden carlamanın etkisiyle çatlamıştı. "Neden ben sürekli bir seçim yapmak zorunda kalıyorum ya?! Seni tanıdığım günden beri böyle! Yok maça kızını seçen kazanır! Yok bir oyun oynarsak Anıl ölmez! Neden ben sürekli bir seçim yapıyorum?! Benim seçimlerimle ilerlemek istemiyorum ben! Sen de, *bu hayatın içinde bebek sahibi olamayız Nazlı, aldır bu çocuğu* de, ben de gidip gönül rahatlığıyla aldırayım! Neden bana kazık sokuyorsun?! Neden içime dert ediyorsun bu konuyu?!"

Gözlerimin içine baktı, baktı, baktı. Çok uzun süre baktı. Bakmasının bu kadar uzun süreceğini bilseydim geçen zamanı sayardım fakat fark ettiğimde zaten çoktandır saymıyordum. O yüzden devamında da saymadım. Saymamak sorun değildi ama bakışlarındaki ifade beni rahatsız ediyordu. Sanki ruhumu okumaya yelteniyor ama orada bana dair, benim bile henüz okumadığım bir gize ulaşıyor gibiydi. Bana bakmamasını söyleyecek halim yoktu, o yüzden en azından sayarak oyalansaydım.

"Nazlı," dedi, neredeyse asırlar sonra.

"Hı?" dedim.

"Bana dürüst davranıyorsun değil mi?" diye sordu.

"Hı hı," dedim.

"Tamam," dedi.

"N'oldu?" diye sordum.

"Yok bir şey," dedi. Elime uzandı. "Biraz uyuyalım mı?"

"Anlamadım, n'oldu şimdi?" Sesimden merak akıyordu. "Kısıtlı zamanımız var zaten, neden uyuyoruz?"

"Kısıtlı zaman, benim konum..." dedi, gülümseyerek. Beni kendine çekince, bacaklarımı yatağa uzattım ve başımı omzuna yasladım. "Ben uyumayı tercih ediyorsam, sorun yok bence..." diye ekledi. Beni sımsıkı sardığında, kokumu içine çektiğini hissettim. "Seni çok seviyorum," dedi. Yüzümü boyun girintisine gömdüm. "Bana dürüst olduğun için teşekkür ederim..." dedi. Parmakları saçlarımın arasına karıştı. "Kendine de dürüst ol, olur mu?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, gözlerimi kapatırken. Saçlarımın arasına dudakları değdi. "Açık konuş, anlamıyorum."

"Hazır olduğunda..." dedi. Bedenimi bir ürperti esir alınca titredim, beni daha sıkı sardı. "Hazır olursan veya..." Parmak uçları şimdi de kolumu okşuyordu. "Öyle konuşuruz." Ne konuşacağımızı bilmediğim ve hatta açık konuşmasından da vazgeçtiğim için sustum. Aramızdaki sessizliğe kalp atışlarımızın sesi karıştı. Bu ses hem şükür sebebiydi hem de çok hüzünlüydü. Bora'dan ayrı kaldığımda, kalbinin sesini o kadar çok özleyecektim ki.

"Saat kaç?" diye sordum, bir süre sonra.

"10'u 20 geçiyor," dedi. Dokuz saat üç dakikayı çoktan geride bırakmıştık. Akıp giden zamanın farkına varınca, Bora'ya daha da sokuldum. Ben uykuya dalmadan evvel, bin dört yüz yetmiş dört kez kalbi atmıştı.

♠

Dünyanın en iğrenç, en berbat, en korkunç şeyi mide bulantısıyla uyanmak olsa gerekti. Yataktan nasıl çıktığımı bilmediğim gibi, banyoya koşarken de az kalsın düşecektim. Kustukça sinirlenen bir insan daha var mıydı bilmiyordum ama kusmak beni gerçekten delirtiyordu. Neredeyse dolu

bile olmayan midem kasılıyor, boğazım hiç yoktan tahriş oluyordu. Ne kadar ses çıkarttığımı bilmiyordum ama yatak odasının açılan kapısından, Bora'nın kustuğumu duyduğunu anladım. Ben basmadığım halde çalışan sifon, sırf elimi gösterdim diye suyu akıtmaya başlayan musluk bile sinirime dokunuyordu. Benim hür irademvardı ve sifona ister basardım, ister basmazdım. Suyu ister açardım, ister açmazdım. Kontrolüm dışında olan her şeyden nefret ediyordum; kusmaktan da.

Banyodan çıkar çıkmaz, "Bunun senin çocuğun olduğu ne kadar da belli!" diye bağırdım. Bora ne tepki vereceğini bilemediği belli, karmakarışık bir ifadeyle yüzüme baktı. "Aynı senin gibi benim canımı yakıyor!" Derin bir nefes aldı ve konuşmak üzere dudaklarını araladı ama konuşmasına izin vermeden, ben devam ettim: "Kimsenin bana bunu yapmaya hakkı yok anladın mı beni?! Ben mide bulantısıyla uyanmak zorunda mıyım ya?! Sürekli bu lanet olası banyoya koşmak zorunda mıyım?! Düşüyordum düşüyordum!"

"Biraz hava almak ister misin?" diye sordu.

"İstemem!" dedim, sertçe. Hızlı adımlarla Bora'nın yanından geçtim ve yatak odasından çıkarak, yatın salonuna doğru merdivenleri adımladım. "Hava alıp almayacağıma neden sen karar veriyormuşsun ya, ben gerizekalı mıyım, kendim akıl edemiyor muyum?" diye söylenirken, ayağımı gözümün önündeki masanın ayağına çarpmıştım. "Allah kahretsin! Gözlerim uyanmadı işte daha! Görmüyorlar!" diye isyan etmemle beraber, henüz uyanmayan gözlerimden yaşlar akmaya başladı. "Yeter artık ağlayıp durmayın!" diye sitem ettiğimde, Bora yanıma ulaşmıştı.

Arkamdan sarılarak, ellerini karnımda birleştirdi ve çenesini omzuma yasladı. "Sevgilim," dedi, yumuşacık bir sesle.

"Küsüm ben sana!" derken, neredeyse hüngür hüngür ama tümden amaçsızca ağlayan gözlerimi oymak istediğimi fark ettim. "Konuşma benimle ya! Bütün bunlar... Bak bütün bunların hepsi, senin yüzünden!"

"Evet," dedi, itirazsız bir şekilde.

"Senin yüzünden hamile kaldım!" dedim, öfkeyle.

Bora, *bir bu yüzden suçlanmam eksikti* diye düşünmeden, "Evet," dedi, yine.

"İstemiyordum ben!" dedim. Yanağımdan öptü, küs olmamı önemsemeden. "Sen düşen bebeğe o kadar çok üzüldün ki Allah sana acıdı!"

"Evet," dedi, bir kez daha; *hem zamanlama olarak hem de teknik olarak bu mümkün değil,* demeden.

"Bora, bir şey yap..." dedim. Ellerini karnımdan çektim ve yüzümü ona döndüm. Gözlerimden akan yaşları silerken, oldukça çaresiz hissediyordum. "Kurtar beni, ben kusmak istemiyorum..." Bir eliyle yanağımı okşarken, diğer eliyle elime uzandı. "Yüzde ellisini aldırmak falan istiyorum, kendi hakkımdan feragat etmek istiyorum, sen istiyorsan al kalan yarısını, kafayı yiyeceğim, bana yardım et!" Burnumu çektim. "Senin çocuğun değil mi?! Bir çözüm bul! Hani beni çok seviyordun?! Bana yardım et!"

Bora beni kendine çekip sımsıkı sarılırken, saçlarımdan öptü. "Vişne suyu istedim senin için... İçmek ister misin?" Gözlerimden bir kez daha yaşlar boşalırken kafamı salladım. Benden ayrıldı, elimi tuttu, beni dışarıya çıkarttı. Merdivenlerden çıkmama yardım etti. Yatın üst katındaki geniş yer koltuklarına oturduğumda, yüzüme yediğim akşam rüzgarıyla beraber, içime derin bir nefes çektim. Bora, ben sanki bir bebekmişim gibi beni battaniyeye sardı.

"Ben bebek değilim!" dedim sertçe ve üstümdeki battaniyeyi ittirdim.

"Hava soğuk," dedi ve yeniden battaniyeyle beni sardı. Kenardaki kumandayla, yatın önce kenarlarını sonra da bizim üstümüzü kapatarak, cereyanı engelledi. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı, dudaklarıma minicik bir öpücük kondurdu ve "Vişne suyu getireceğim şimdi sana," dedi.

"Açım ama ben," dedim. Burnumu çektim. "Kokusuz ne var?" diye sordum. Sonra da burayı büfe sanıyor olmalıydım

ki, "Tost var mı?" diye sordum.

"Var," dedi, gülümseyerek. "Neli istersin?"

"Kaşarlı sadece, yağsız bi' de. Kokmasın," dedim. Başını salladı. "Yumuşak olsun, çok sert olmasın," diye de ekledim.

"Tamam," dedi. Yanımdan kalktı ve adımları aşağıya yöneldi.

Bakışlarımı camdan tavana dikip gökyüzündeki bulutları izlemeye koyuldum. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama denizden gelen iyot kokusunu sevmiştim ve bu yüzden, en azından şu an için huzurlu hissediyordum. Aklıma gelen küçük Nazlı ile beraber gülümsedim. Hafta sonları akşamüzeri, annemle babamın ortasında, bahçe keyfi yaptığım günlerde de bakışlarımı gökyüzüne diker ve bulutların aldığı şekle manalar yüklemeyi çok severdim. Babam bir keresinde bana, bulutların insanlara mesaj vermek için var olduğuna dair bir masal anlatmıştı ama o masalı pek de inandırıcı bulduğum söylenemezdi. Gerçekçi yanım anneme çekmiş olsa gerek, babama inanmış gibi yapsam da çok inanmamıştım. Ta ki bir gün, gökyüzünde, *N* harfi görene kadar. O günden sonra, çok uzun bir süre, sanırım masallarım tükeninceye dek, bulutların verdiği mesajlara inanmış ve bu hayalperestlikten çok da hoşlanmıştım.

Gökyüzündeki bulutların her ne kadar nasıl görmek istersek öyle göründüğünü; ve aslında görünüşünün oluşumuyla, büyüklüğüyle, parçalarının sayısıyla ve gökyüzündeki dağılımıyla alakalı olduğunu; parlaklığının, ışık kaynağına, gökyüzüne ya da yer yüzüne bağlı olduğunu bilsem de şu an gökyüzünde gördüğüm bir şekil vardı ve buna şaşırmadan edememiştim. Gökyüzünde resmen *maça* görüyordum ve eğer aklımı kaçırmadıysam, bu çok saçmaydı.

Bora, elindeki tepsiyle yanıma geldiğinde, "Gökyüzüne baksana bi'," dedim. Bora tepsiyi yanıma bıraktı ve başını camdan tavana kaldırdı. "Ne görüyorsun?" diye sordum, merakla.

"Yatımın adını," dedi. Gülümsedi. "Bulutlar çok güzelmiş."

"Baban sana masal anlatır mıydı?" diye sordum, merakla. Tepsideki vişne suyuna uzandım ve bir yudum aldım. Tazeydi, yeni yapılmış gibi. "Babam bana çok güzel masallar anlatırdı, söylemiştim sana. Ben masalları çok severdim çocukken. Bir de gerçekliklerini sorgulardım. O huyum anneme çekmiş, çünkü annem realistti. Sayısalcı olduğu için muhtemelen." Tostumdan bir ısırık aldığımda, Bora da yanıma oturmuştu. "Annem masalları sever miydi bilmiyorum. Babamın anlattıklarını dinlemeyi severdi herhalde daha çok... Babamın edebi tarafı daha güçlüydü hep. Bazen anlamını bilmediğim kelimeler kullanırdı. Anlattığı masalları sorgulardım ama sonra inanırken bulurdum kendimi. Annemle babam ölene kadar, masallara inanırdım."

"Ve o masallardaki kahramana kavuştun da bir gün..." dedi. Bir cevap vermemi bekledi ama ben sadece gözlerine baktım. Sessizlik saniyelere yayılınca, "Babamın anlattığı bir masal hayatımı değiştirdi," dedi. Gamzesini göstermek suretiyle gülümserken arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında bağlayıp, bakışlarını gökyüzüne dikti. "Bazen düşünürüm... O masalı anlatmasaydı ne olurdu acaba diye..."

Lokmamı yuttuktan sonra, "Ne ki o masal?" diye sordum.

"Bence babamın uydurduğu rastgele bir şey," dedi. Gözleri gözlerimle birleşti. "Çocuk olmak, dünyanın en güzel şeyi... Sınırsız bir hayal gücüne sahip oluyorsun. Annen, baban... Etrafında sevdiğin kim varsa tertemiz ve dokunulmaz." İç çekti. "Sen uyurken... Söylediklerini düşündüm de... Sen haklısın..."

"Ne konuda?" diye sordum.

"Ben baba olmak istiyorum ama bir çocuğun, bana *baba* demek isteyip istemediğini bilmiyorum..." dedi. Kalbimde bir sızı hissettiğimde, ona benden başka birinin, hatta kendisinin bile böyle cümleler kurmasını yasaklamam gerektiğini düşünmüştüm. "Sanırım anne ve baba olmayı

istemek, bi' bencillik olabiliyor bazen. Yani ona sunduğun hayatı göz önünde bulundurmak çok önemli..." Derin bir nefes aldı, ellerini başının arkasından çekti ve bir dizini kırarak, hafifçe bana döndü. "Ben Kara olmayı bırakamam ama diyelim bıraktım. Yine bir sürü düşmanım olacak, onların hepsini yok etsem, yerine yenileri gelecek. Ben buyum, hayatım bu ve... Onun sırtına gerçekten de çok büyük, belki de hiç istemediği bir yük yüklenecek. Neden? Babasıyım diye."

Vişne suyumdan birkaç yudum alarak, son lokmamı yuttum. "Onun sana kusur bulmaya hakkı yok," dedim. *Yapma* der gibi gülümsediğinde, içinin nasıl yandığını gözlerinde gördüm. "Eminim ki sen çok iyi bir baba olurdun."

"Bilmem," dedi. Gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. "Noir'ı yaşanan durumlardan ötürü fazlasıyla ihmal ettiğim gibi... Balıklarımıza bile iyi bakamadım... Onları Amerika'ya getirttim ama ben döndüm..."

"Uzun bile yaşadılar Bora," dedim. Gözlerindeki üzüntüyü söküp almak istedim. "Eğer ben baksaydım onlara, eminim ki çoktan ölmüşlerdi."

"Ne var biliyor musun," dedi, sıkıntıyla. Gülümsemeye çalıştı. "Eğer benden ayrılmazsan, bebeğimizi dünyaya getirmeye karar verirsen... İçime bir inanç doğacak..." Boynunu büken sevda, gözbebeklerinden taşıyordu. "Babam gibi olmadığımın, olmayacağımın inancı..." Bakışlarımı gözlerinden çektim ve kararmakta olan havaya diktim. "Elime ilk kan bulaştığından beri belki, hem kendimi karaya esir olmuş gibi hissediyorum hem de..." Başımı yeniden ona çevirdiğimde, gözleri etrafı tarıyordu. "Denizin üstündeyiz işte Nazlı." Sanki aldığı nefes ciğerine sığmıyordu. "Nazlı..." dedi, göz göze geldiğimizde. "Ben kim olduğumu biliyorum. Ama eğer sen bana inanırsan... Yaşamak için, babam gibi olmadığımı kendime, hayata, sana ve bebeğimize ispatlamaya ihtiyacım var." Elimi tuttu ve avuç içimi öptü. "Lütfen, bana bir şans daha ver."

"Ölmenden korkuyorum," dedim. Bakışları kısıldı. "Ve ölmekten..." Gözlerinden nice sorular geçti. "Ve herkesin ölmesinden."

"Anlamadım," dedi.

"Bu bebeği istemiyorum çünkü en son hamile kaldığımda, hayatımın büyük bir parçasını kaybettim..." dedim. Bora yanıma yaklaştı ve beni kendine çekerek, başımı omzuna yasladı. "Kara olmaya devam etmeni istemiyorum; çünkü artık senin yaptığın şeyin ne olduğunu biliyorum. Silah kullanmanın, birini öldürmenin, ya da bir çatışmaya girmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum." Bergamot kokusu içime dolsun diye, kocaman bir nefes çektim. "Ayrıca annesini ve babasını kaybetmiş bir çocuk kayboluyor. Eğer o doğarsa ve bize bir şey olursa, ne olacak ona? Ben, hiç kimsenin benimle aynı kaderi yaşamasını istemem. Sıcacık bir evim, etrafımda sevdiklerim vardı ama sana kadar yapayalnızdım."

"Nazlı..." dedi, acı çeker gibi.

"Sen bana bir masal anlattın... Ben annemle babamı kaybettikten sonra, bi' daha masal falan dinlememiştim ama sen anlatınca, o masala inandım. Ama daha sonra o masal, hayatımda dinlediğim en acıklı masal oldu... Ve en nefret ettiğim." Sinirlerim bozulmuş gibi gülerken, başımı omzundan kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Asya bana o *masalın* gerçek sonunu anlattı." Bora birkaç saniyeliğine gözlerini yumdu. "Ve bir kez daha nefret ettim o masaldan. *'Kahraman, prensesi bulmuş... Yaşadığından emin olmuş... İyi olduğundan... Sonra da ölmüş. Prensesin kalbini prensese geri vermiş ve ölmüş.'* Ben o an, senin bize biçtiğin sonun ne olduğunu anladım. Ben böyle bir sonu yaşamak istemiyorum, üzgünüm."

"Sen yoktun," dedi.

"Neden yoktum?" diye sordum. Nefesini sesli verdi. "İşte paradoks Bora... Hayatımız, şu an bulunduğumuz yer, bir paradoks..." Kaşlarım kararlılıkla, tehditkar bir biçimde havalandı. "Ölmene dayanamam. Ama ölme diye, senden

uzak kalmaya da dayanamazdım. Yaşadığın ama birbirimizden ayrı düştüğümüz bir evrende var olmak istemezdim ben. Beraber ölme fikri bu yüzden çok güzel. Ben seninle çok mutluydum. O rezidansta benim çok güzel hayallerim vardı, ben gerçekten seninle masum bir oyun oynuyordum, ben seninle flört ediyordum ama sen bana veda ediyormuşsun... Ve ben bunu aşamıyorum."

"Beraber aşabiliriz," dedi.

Başımı iki yana sallarken, parmaklarımın tersi, uzamaya başlayan sakallarına değdi. "Ben istiyorum ki yaptığının bedelini öde, ömür boyu ayrı kalalım, ne yaptığını gör... Madem sen bizi ayırdın, madem ayrı ayrı yaşayabiliyoruz, hadi yaşayalım... Yok ayrılmak istemiyor musun, bana bunu yapan Kara çıksın o zaman hayatımızdan. Çünkü ben devamlı onu suçluyorum, Mehmet Şahindağ'ı ve senin onun yüzünden bana yaptığın bu şeyi hatırlıyorum." Gözlerimden birkaç damla yaş aktı. "Kara benim kahramanım..." dedim, dargın bir tebessümle. "Kara'ya hayranlığım da sevgim de baki ama benim artık kahramana değil, sevdiğim adama ihtiyacım var." Parmak uçlarım şakağına değdi. "Babamdan özür dilerim ama Annie'nin kardeşi, dinlediğim en güzel masal oldu benim..." İçime kesik bir nefes çektim. "Hayatımda Elif'i bu kadar kıskanacağımı düşünmezdim ama... Senin en rahat olduğun zamanlarını seninle yaşayabildiği için çok şanslı bence... Annie seni anlatırken, Elif'ten hiç bahsetmedi ama ben hep düşündüm, o anlarına tanıklık ettiği için, hep o aklıma geldi. Keşke daha önce tanışsaydık diyeceğim ama... Mümkün değildi herhalde."

Bir tespitte bulunmaktan uzak bir ifadeyle, "Kafan çok karışık," dedi. Kafamın içinin karışık olduğu doğruydu, öyle karışıktı ki bir daha toplanır mıydı ondan bile emin değildim. "Düşünme," dedi.

Düşünmemenin ne olduğunu bilmiyordum. Hem Bora'yı çok istiyordum hem de ondan ayrılmayı. Bir yanım zaten çoktan ayrıldığımızı söylerken, bir yanım da onu deli gibi öpmek istiyordu. Hatta sevişmek. Fakat içinde

bulunduğumuz koşullarda bu mümkün değildi çünkü daha evvel bir kez düşük yapmıştım ve şu an riskli bir hamilelik geçirip geçirmediğimi bilmiyordum. Bunu doktora sormam gerekiyordu. Eğer riskli bir hamileliğin içindeysem ve bebek düşerse, çok canım yanacaktı, biliyordum. Gerçi muhtemelen doktora ilk gidişimde, zaten bebeği aldıracaktım. Hoş bebeği aldırdığımda sevişeceğim bir Bora da olmayacaktı çünkü ayrılacaktık. Galiba Bora'dan ayrılmak istemiyordum. En azından bir kez daha sevişmeden.

"Bora..." dedim. Nabzımın attığı yerden öptü ve gözlerimin içine baktı. "Sence ben tutarsız mıyım?" diye sordum.

Gülümsedi ve "Nazlı'sın sadece," dedi. Gülümsemesi gitgide daha da büyüdü. "Benim nazlı sevgilimsin."

"İyi bir şey mi dedin bilmiyorum ama..." dedim. İfademdeki sıkıntının dikkatinden kaçmadığına emindim. Kolunu tuttum ve saate baktım. "On yedi saat yirmi beş dakikadır buradayız. Burada olmak güzel. Ama burada olmak benim kafamı daha çok karıştırıyor."

"*Düşünme*, dedim ya..." dedi.

"Oldu, sen dedin ya, düşünmem!" dedim. Sitem dolu bir nefes verdim. "Nasıl düşünmeyeyim? Düşünüyorum işte! Ve işin içinden çıkamıyorum!"

"Peki..." dedi. Başımı göğsüne çekti. Üzerimize battaniyeyi örttü. "Sana yardımcı olmamı ister misin?"

"Nasıl olacaksın ki?" diye sordum, merakla.

"Kafanı dağıtalım... Oyun oynayalım," dedi. Ne oyunundan bahsettiğini bilmediğim halde başımı salladım. "*Doğruluk cesaret* oynamaya ne dersin?"

"Selim yok ki, kimi öpmeni isteyeceğim..." dedim gülerken. Bora kahkaha attı. "Cesaret dediğimde beni heyecanlandıracak az şey var. Kokan hiçbir şeyi yemem. Oyun oynayacağım diye kusamam. Eğer intikam alacaksan o içtiğin iğrenç şeylerin intikamıysa bu, ben hiç almayayım."

"Sen sadece *doğruluk* demekte özgürsün o halde," dedi.

İç çekerken gözlerimi yumdum. "Hile yapmama izin verdiğinde hile yapmak hiç zevkli değil diyeceğimi

sanıyorsan... Yanılıyorsun... Bana uyar..." dedim.

"Ama dur daha," dedi. Gözlerimi açtım. Başımı göğsünden kaldırdım ve gözlerine baktım. "Sadece doğruluk demekte özgürsün ama her cesaret demen gereken anda, beni öpeceksin." Yutkunmaya çalıştım. "Kabul mü?"

"Olur. Doğruluk ama şimdi," dedim. Gülümsedi. "Hadi sor..." dedim. Ben de Bora gibi ciddiyetle arkama yaslandım ama ondan farklı olarak, dizlerimi karnıma çektim. "Sorsana."

"Huzur nedir senin için?" diye sordu.

Ensemi kaşırken, "İki kişi olmak," dedim. Derin bir nefes verdim. "Üçüncü kişiler olmadan... Buna çocuğun da dahil." Battaniyeyle açıkta kalan omuzlarımı örttü. "Bu lütfen aramızda kalsın ama... Beyza'yı çok seviyorum ama senin bir ablan olmasından nefret ediyorum. Begüm'ü çok seviyorum ama senin bir kardeşin olmasından da nefret ediyorum. Ben, sen de benim gibi çöpsüz üzüm ol ve sadece benimle ol istiyorum... Senin için ne?" diye sordum, merakla.

"Korkmamak..." dedi. Kaşlarım çatıldı. "Seni kaybetmekten korkmamak Nazlı."

Sıra bana geçmişti ve benim cesaret demem gereken yere gelmiştik. Dudaklarım dudaklarını buldu. "Biraz sonra..." dedim, dudaklarımız birbirine çarparken. "Ben de sana beni öpmeni söyleyeceğim... O yüzden ikisini birleştirmeye karar verdim..."

Dudaklarım, buldukları boşluğa yerleşirken gözlerimi yumdum. Bora'nın elleri belime ulaşırken, ben de onun omuzlarına tutunmuştum. Bu nasıl oluyordu bilmiyordum ama Bora'yla öpüşürken, sadece burada baş başa değilmişiz de evrenin bütününde yalnızmışız gibi hissediyordum. Kalbim ne kadar hızlı atıyorsa, dudaklarım da o kadar yavaş hareket etmek istiyorlardı; sanki zaman ne kadar ağır çekimde aksa, o kadar fazla çıkarabilecektim dudaklarının tadını.

Dört sene önce bugün, onu ilk kez öptüğümde ne hissediyorsam, bugün hala aynısını hissedebilmem öyle

tuhaftı ki, gözlerim utanmasalar bunun için bile ağlayacaklardı.

Bir yerde geri çekilmesi gerekiyordu çünkü eğer bana kalırsa, ben bunu asla yapamayacaktım ve ömrümün sonuna dek Bora'yı öpecektim. Nefes alma ihtiyacı hissetmeyen ciğerlerime bile akıl sır erdiremediğim anın ne kadar sürdüğü bilinmez, Bora'yla kapının önündeki onca derde tasaya rağmen mutlu olabildiğim günleri çok özlemiştim. Bu özlem içimden dolup taşıyordu ve ben bu özlemle nasıl başa çıkılacağını şimdiden bilemiyordum.

"Neden böyle olduk biz Nazlı?" dedi, nefesi dudaklarıma çarparken. Halbuki bu sorunun cevabı o kadar açık seçikti ki karmakarışık kafamdaki belki de en net şeydi. "Biz seninle biriz. İki kişi bile değiliz. Biz birbirimizi seversek, her şeyin üstesinden gelebiliriz." Birazdan yine *cesaret* demeyecekmişiz gibi, dudakları dudaklarıma son bir dokunuş yapmak istedi. Belki de oyunu bitirmişti. "Biliyorum çok zor senin için... Ama baksana... Hala beni böyle öpebiliyorsan... Gerçekten de bir şans vermene engel olan ne?" Önüme düşen saçlarımı arkaya ittirerek, gözlerini gözlerime kilitledi. "Nazlı..." dedi, büyük bir arzuyla. "Sen benim yanımda ol, elimden tut, ben bütün olmazları oldurmak için, elimden ne gelirse yaparım."

"*Güvenemezsin*, dedin bana Bora..." dedim, zorlukla. Gülümsememe engel olan diken ve hatta dikenler sanki boğazıma batıyordu. "Sen içine bir inanç doğması için benden bir şey istiyorsun ama ben... Benim, seninle bir hayat geçirmeye dair bi' inancım kaldı mı, inan bilmiyorum..." Dudaklarım titredi. "Ya yarın öbür gün, çocuğunu korumak için de ona onu sevmediğini söylersen? Ya da ne bileyim... Düşün ki manyak çıktı çocuğun, bana zarar verdi, o zaman ne yaparsın? Ben yaşayayım diye her şeyi yapan sen, kesin çocuğuna da zarar verirsin o zaman." Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Bilmiyorum!" dedim, bıkkın bir şekilde. "Seninle olmak zaten çok zor... Bilmiyorum... Kendimi baskı altında hissediyorum." İçime

kocaman bir nefes sığdırmaya çalışırken battaniyeyi üzerimden attım ve ayağa kalktım. "Bu seninle alakalı değil, yanlış anlama... Senin bana baskı yaptığını söylemeye çalışmıyorum."

Yatın kenarına gittim ve gözlerimi kapatarak, bir süre öylece durdum. Biraz sonra Bora'nın adım sesleri kulağıma değdi. Sırtıma battaniyeyi yerleştirirken, "Nazlı..." dedi. Yüzümü ona döndüm. "Hani bana, *'Annemle babam öldüğünde, masallarım tükenmişti. Sen bana bir masal anlatırken, beni ayağa kaldırdın. Zindandaydım, göz gözü görmez bir karanlıkta... Hiçbir şeyi seçemiyordum. Seni bile aslında...'* demiştin, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum tabii ki," dedim, kollarımı bağlarken.

Kapkara gözleri keskin bir şekilde kısılırken, "İzin ver, sana bir masal daha anlatayım," dedi.

"Hayır..." dedim. Kaşlarımı çatılmamaları için zorlasam da kendime engel olamıyordum. "Ben artık masal dinlemek istemiyorum," dedim.

Elimi avucuna sığdırdı ve alyansımın üzerinden öptü. "Bana güvenemezsin belki ama, inancın güvenden daha önemli olduğunu, çünkü onun kalpten geldiğini sen söylemiştin. Bana inandığını... Ben de sana, bize inanmanı söylemiştim..." dedi. Kaşlarım hala çatıktı ama yüzüne merakla bakıyordum. "İzin ver bana, seni *biz*e inandırayım Nazlı."

"Nasıl yapacaksın bunu?" diye sordum. İfadem ve ses tonum yargıdan uzaktı ve hatta bize inanmak istediğimi de fazlasıyla belli ediyordu. "Yapabilir misin gerçekten?

"Bebeğimizi dünyaya getirmek istediğini biliyorum..." dedi. Dudaklarım bir parça açılırken, birkaç saniye şaşkınlıkla kalakaldım. "Sen farkında bile değilsin ama ben seni çok iyi tanıyorum."

"Saçmalama!" dedim. Öyle şaşkındım ki sanki derdimi anlatacak kelimeleri bulamıyordum. "Yok öyle bir şey! Onu nereden çıkarttın?!"

"Sen masal dinlemek istemiyorsun madem... Öyleyse izin ver, bebeğimize ilk masalını anlatayım..." dedi. Ne diyeceğimi bilemedim. "Şimdi değil, bugün değil... Biraz zamana ihtiyacım var," dedi. Gülümsediğinde gözlerinin içi parlamıştı. "Kaç haftalık hamile olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Öğrenelim," dedi. İfadesi o kadar kendinden emindi ki, sanki kendisine asla *hayır* diyemeyeceğimi düşünüyordu. "Eğer istersen üç gün, bir saat, bir dakika dolduğunda ben yine imzaları atarım. Ama senden ricam, boşanma işlemini başlatmak için de bebeğimizi aldırmak için de, son ana kadar beklemen." Kafamın içindeki karışıklık yüzünden beynime ulaşamıyor ve söylediklerinin tahlilini resmen yapamıyordum. "Yasal olarak aldırabileceğin en son ana kadar beklersen eğer, bana en azından bu şansı verirsen eğer, dünyanın en mutlu insanı olurum."

"Neden zamana ihtiyacın var ki?" diye sordum, merakla.

"Çünkü bu masal, önemli bir masal..." dedi. Bakışları gökyüzünde seçilen yıldızlara değdi. "Çünkü bu masalı bebeğimize anlatacağım ama... Muhatabım annesi..." Gözleri yeniden gözlerimi bulduğunda, karalarında sanki yıldızların yansıması vardı. "Ve annesinin bu masala inanması, benim için, bu hayattaki her şeyden, hatta bebeğimizin doğmasından bile daha önemli..." İşaret parmağını göğsüne bastırdı. "Buradaki küçük, nazlı kız çocuğunun inanması..." dedi.

Babamın anlattığı masalların birinde olduğu gibi, ucunda sihirli bir yıldızın, hatta belki de yıldızımızın olduğu bir değnek hayal ettim. O değneği salladım, sihirli yıldız tozları uçuşarak etrafa saçıldı ve üzerimize yağdı. Tam da bu esnada Bora'nın beni anlattığı masala inandırmasını diledim. Bu dilek beni bir masalın baş kahramanı yapacak kadar kudretli bir dilekti ve eğer ona inanırsam, bize de inanabileceğimi biliyordum. Hayatımda, bir şeye inanmayı hiç bu kadar istemediğimi hissettim.

"Biraz içeri geçelim," dedim. Önden ilerlemeden evvel, battaniyeyi koltuğun üzerine bırakmıştım. Normal şeyler yapmak istiyordum. Mesela başımı omzuna koyarak televizyon izlemek, belki iyi bir film hatta. Mümkünse odamızda. Sonra uyuyakalmak, hiçbir şey yapmadan geçirdiğimiz zamanın, normal karı kocalar gibi keyfini sürmek. "Televizyon mu izlesek?" diye sordum, yatın salonuna geçtiğimizde.

"Olur," dedi.

Yatak odasından çıktığımda ayağımı çarptığım masanın üzerinde, az evvel fark etmediğim büyük bir kutu olduğunu görünce, Bora'ya döndüm. "Bu ne?" diye sordum, merakla.

"Bilmiyorum," dedi, benim aksime meraksız bir ifadeyle. "Vişne suyu istediğimde getirdiler. Beyza göndermiş."

"Niye açmadın?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Merak etmiyorum?" dedi, dünyanın en normal şeyinden bahseder gibi. Bu tavrına şaşırdığım için kendime şaşırmam lazımdı çünkü Bora'dan bahsediyorduk. Babasının mektubunu bile senelerce belki merak bile etmeyip, okumayan adamdan. "Açabilirsin Nazlı," dedi, ısrarcı bakışlarımı fark ettiğinde.

Gülümsedim. Ve masaya ilerleyip oturdum. Kutuyu önüme çektim. Yeniden Bora'ya döndüm ve "Gelsene," dedim. Açıkçası gelmekte pek hevesli değildi ama bir kez daha söylememe gerek kalmadan, yanıma oturdu. Kutunun kapağını kaldırdım fakat içinden çıkan şeyden hoşlanmamıştım.

Fotoğraf albümleri.

"Bilmediğim başka neler var?"

"Annie devamlı fotoğrafını çekiyor. Albüm hazırladı. Albümler... Bir gün ona vermek üzere... Bir gün kavuştuklarında..."

"Çok güzel! Ben tekrar yok olduğumda, bakar bakar güler artık!"

"Gülmedi Nina. İnan bana hiç gülmedi. Ben hep acı çeken bir adam gördüm. Seninle yaşadığı o eve bile ayak

basmayan bir adam."

"Saçma bir şeymiş," dedim, kutunun kapağını kapatırken.

"Dur, niye kapatıyorsun?" dedi Bora. Kapağı elimden aldı ve kutunun içindeki albümlerden birine uzandı. Az evvel okyanusta bir su damlası kadar bile olmayan merakı, şimdi taşkın dalgalar kadar fazlaydı. "Bunlar senin fotoğrafların mı?" diye sordu. Meraklı olduğu kadar şaşkındı da. "Evet, hepsi senin..." dedi, yüzünde asılı kalan şaşkınlığa rağmen gülümseyebilmeyi başarırken.

"Ablandan nefret ediyorum," dedim.

Bora bu dediğimi önemsemeden albümün sayfalarını geçiyor, sanki albümü elinden alacaklarmış gibi her bir fotoğrafa bakmaya çalışıyordu. Nutkunun tutulduğunu dahi söyleyebilirdim; Beyza Karabey turnayı gözünden vurmuş, kardeşine verebileceği en manalı hediyeyi sunarak muhtemelen artı puanlar toplamıştı. Fotoğrafları ben de ilk kez görüyordum ve izinsiz fotoğraflarımın çekilmesini çok saygısızca buluyordum ki bilahare Beyza Karabey'e hesap soracaktım. Neyse ki hepsi de izinsiz çekilen fotoğraflar değildi, aralarında bile isteye poz verdiklerim de vardı.

Bora, Annie'nin bahçesinde elimde *Batman* balonuyla poz verdiğim dünyanın en saçma fotoğrafına bakarken, "Çok güzel bunlar..." dedi. Gözlerimi devirdim ve kutunun içinden başka bir albümü aldım. "Hazine bulmuş gibiyim."

"Abartma," dedim. Albümün ilk sayfasını açtığımda, elimde şarap ve önümdeki tabağın içinde dilimlenmiş rokforların olduğu bir fotoğrafı görmüştüm. "Doğum günün..." dedim. Bora'nın bakışları, elimde tuttuğum albüme kaydı. "Her 8 Temmuz'da rokfor yiyip şarap içtim. Neden diye sorma, çok saçma." Bora albümü elimden alırken, heyecanlanmış ve bunu saklama gereği duymamıştı. "Hepsi çok saçma. Bütün bu albümler." Kutunun içindeki başka bir albüme uzandım. Albümün ilk sayfasından bir kağıt çıktı. "Mektup da yazmış. Kesin sizde bu da genetik."

Bora, elimde tuttuğum kağıda bakışlarını çevirdi. Kağıdın katlarını açtım. Beyza'nın inci gibi el yazısı bile şu an

sinirlerimi bozmaya yelteniyordu çünkü bütün bunların ne alaka olduğunu asla anlamıyordum. Keşke Sergio'dan ilk duyduğum anda, bu fotoğraf albümlerinin yerini öğrenip yaksaydım.

"Bora," diye başlayan mektubu, Bora olmadığım halde okumaya devam ediyor olmam eğer bir sorunsa bile, bunun bir sorun olduğunu yüzüme söyleyebilecek cesarette insan şu an yer yüzünde yoktu.

"Bunları seninle yüz yüze konuşmayı çok isterdim ama benden kısa cümleler beklediğin için yapamam. O yüzden yazıyorum."

"Al işte bak, laf sokmuş sana. Bence okumaya devam etmeyelim..." dedim. Bora yalnızca üç saniyeliğine, ters olduğuna adım kadar emin olduğum ve hayretlerden hayretlere sürüklenmeme sebep olan bir tavırla yüzüme bakıp yeniden bakışlarını mektuba çevirdi. "Okursan oku... Bir de ablasını sevmediğini söyler!" diyerek serzenişte bulundum.

"Nazlı?" dedi, mektubu elimden alırken. "Sen istemiyorsan okuma ama ben okuyacağım."

"Yoo ben de okuyacağım," dedim, biraz daha Bora'ya sokularak. Kolunun altından neden kafamı geçirdiğimi bilmiyordum, bunu saçma bir şekilde, sadece mektubu okumak için yapmıştım aslında ama bir anda kendimi Bora'nın koluyla göğsü arasında sıkışmış bir halde buldum. "Çok da uzun yazmış saçma sapan. Bence okumayalım hiç..." dedim ama Bora beni asla umursamadı.

"Bu fotoğraf albümünü senin için yapmıştım. Nazlı'nın hayatından kaçırdığın günleri telafi edebileyim diye. Kayıp zamanın telafisi diye bir şey çok da mümkün değil aslında fakat yine de yaptım işte. Nazlı'nın haberi yok. Yani şu ana kadar yoktu. Bilse çok kızar, küserdi bana."

"Küstüm bile çoktan!" dedim, kızgınlıkla.

"Nazlı'yı tanımak, sana kavuşmak gibiydi. O, artık benim ait olmadığım senin dünyandan biri olmakla beraber, aynı zamanda da o kadar nevi şahsına münhasırdı ki. Senin

sevdiğin kadın olmasa da çok severdim Nazlı'yı. Hatta o kadar çok severdim ki, tanışmıyor olsanız eğer, tanışmanızı çok isterdim."

"Bakalım ben isteyecek miydim?" diye sordum. Bora derin bir nefes aldığında, bunu sabır dilenmek için yaptığını fark etmiştim. "N'oldu? Şu an kıymetli mi oldu ablan? Okumayalım bu mektubu lütfen. Saçma sapan yerlere gidiyor konu!" dedim.

"Nazlı'cığım..." dedi, sakin olduğunu sandığım bir tınıyla. Yüzünü göremediğim için sakin olduğunu sanmak istiyordum. "Lütfen, Beyza'yla konuşmayı bırakır mısın? O duymuyor şu an seni?" Haklıydı ama haklı olması, mektupta neyle karşılaşacağımı bilmemi sağlamıyordu. Ya benim hakkımda, Bora'nın aslında bilmesini istemediğim, beni utandıracak bir şey yazmışsa, o zaman ne yapacaktım? "Yani konuşmana gerek yok," diye ekledi, anlamamışımdır diye muhtemelen.

"İyi tamam ya," dedim, omuz silkerek.

"Çünkü Nazlı'yı zaman zaman, bazen çokça zaman, anneme benzetiyorum. Hem gözü kara, hem de yumuşacık bir yüreği var. Sen onda annemi hiç gördün mü bilmiyorum ama kızdığı zamanki tutumu, o kadar Betül Karabey'i andırıyor ki, şaşkınlıkla bakakalıyorum. Çünkü muhtemelen ben ya da Begüm bile anneme bu kadar benzemiyoruz."

"Hayır benim anlamadığım ne biliyor musun?" dedim, kendimi tutamayarak. "Kardeşin seninle konuşmuyor, ona hitaben bir şeyler yaz, değil mi? Neden benden bahsediyorsun? Beni neden annenle yan yana tutuyorsun? Belki senin kardeşin, beni annesine asla benzetmiyor? Neden aklına öyle fikirler sokuyorsun insanın?"

"Benim yüzümden yaşamak zorunda kaldığın ne varsa, senden özür dilerim. En çok da en yakın arkadaşını kaybetmene sebep olduğum için."

"Çok şükür değişti konu," dedim.

"Ben de en yakın arkadaşımı kaybettim... Elbette ki senin kaybınla benimki bir değil. Benim sendeki yerimi, ablana

verdiğin değeri, candan kandan birlikteliğimizin senin için anlamını biliyorum Bora. Sana, sahte ölümümle yaşattığım şey korkunçtu. İçine düştüğün ve maruz kaldığın hayattan ziyade, böyle bir acıyı yaşamış olman bile korkunçtu. Ve bunun ne kadar korkunç olduğunu, birbirimizden sahiden de uzak düştüğümüzü fark edince anladım. Ama hissettiğim en büyük uzaklık, bu hayatta aldığın en önemli haberi benimle paylaşamadığında oturdu içime. Nazlı'nın hamile olduğu haberini bana söylemeye bile tenezzül etmediğinde."

Aslında araya girer ve neler neler derdim. *Konu yine bana geldi, bu kadın kesin bana taktı* falan bile diyebilirdim çünkü şuurumu yitirdiğim zamanları dibine kadar yaşayabiliyordum. Zaten bu halimi çekse çekse bir Bora, bir de ablası çekiyordu; o yüzden sorun yoktu. Fakat burası susmam gereken bir yerdi çünkü konuşursam Bora ile ablasının arasına girecekmiş gibi hissediyordum.

"Yüz ifadenden anladım aslında. Ama tabii ki emin olamadım. Eve döndüğümüzde, Nazlı uyandığında kafamda oturdu bütün taşlar. Hayatta hiçbir zaman nedenini tam olarak anlamadığım bir şekilde baba olmayı o kadar çok isterdin ki, hep hala olacağım günü beklemiştim. Bir çocuk sahibi olmanın güzel ve zor taraflarını keşfederken, Leo'nun seninle tanışacağı günlerin hayalini kurmuştum. Benim oğlum, senden evvel Nazlı'yla tanıştı. Kader. Nazlı'ya anne olmanın çok yakışacağını biliyorum, o aksini iddia edecek olsa bile."

Anne olmanın yakıştığı bir kadın varsa o da kendisiydi; bana neden rol dağıttığını bilmiyordum.

"Ve sen de eminim ki, hayatımda tanıdığım en iyi baba olacaksın Bora. Babamdan çok daha iyi bir baba. Sadece, buna koşulsuz inandığımı bil istedim. Senin için ne kadar önemli bilmiyorum ama mutluluğun, mutluluğunuz, benim de mutluluğum."

Bora'nın ne hissettiğini merak ediyordum.

"Eminim ki o, aranızdaki bitmek tükenmek bilmez savaşa değil, bitmek tükenmek bilmez sevgiye konsantre olmanın

daha önemli olduğunu size öğretecektir. Çünkü bence bazı zamansız görünen şeylerin dahi var oluşunun bir sebebi var. Yeter ki bakmakla yetinmeyip görmesini bilin.
Beyza."

Bora kağıdı yeniden katlarken sessizliğimi korumaya devam ettim. Aklından geçen düşünceleri okuyamadığım için üzüldüğümü inkar edemezdim ve fakat belki de en azından onun aklından geçenleri okuyamamam daha iyiydi çünkü Beyza beni zaten, ziyadesiyle üzmüştü. Bora kağıdı kutunun içine değil, albümün arasına değil, herhangi bir yere değil cebine koydu ve fotoğraflara bakmaya devam etti. Saniyeler dakikaları kovalarken, kolu bana sarılı, sırtım göğsüne yaslıydı. Sustukça kendi sessizliğimizin içinde eziliyordum. Aklından geçen ama okuyamadığım her bir şey, benim kalbime bilinmezlikleri dolduruyordu. Cebine koyduğu kağıt parçası, çok değil sadece beş gün evvel yaşadığını öğrendiği ablasının kelimeleriydi ve ben kelimelerin, kurşundan daha ağır olduğunu tecrübe etmiş biriydim.

Bora, OCTO'nun toplantı masasında tek başıma oturarak solitaire oynadığım, 2018'in kışına ait bir fotoğrafa bakarken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Her bir fotoğrafı, saatlerce, tek bir detayını dahi atlamadan incelemek istiyorum..." dedi. Gözlerimi yüzüne çevirdim fakat o bana bakmak yerine, hala fotoğrafı inceliyordu. "Ve her bir fotoğrafı aklıma kazımak istiyorum. Üç yıl, bir ay, bir gün boyunca senden hiç uzak olmamışım gibi, sana dair her şeyi kafamın içinde tamamlamak istiyorum." Kolları arasından ayrıldım ve dirseğimi masaya yaslayıp, yüzümü tümden ona döndüm. "Vücut hatlarının... Omuzlarının mesela... Kronolojik olarak nasıl günden güne geliştiği, yüz hatlarının bile nasıl oturduğu, hafifçe değiştiği belli bu fotoğraflardan. O kadar çok fotoğraf var ki..." Bakışları ağırlık kaldırdığım bir başka fotoğrafa çevrilirken, hafifçe gülümsedi. "Bu anlara sanki şahit olmuşum gibi, bir film şeridi misali aklımda oynatmak istiyorum."

"Video falan da vardır mutlaka," dedim. Bora heyecanla gözlerimin içine baktı. "Yani Leo da zaman zaman çekti ama Beyza'nın da video çektiğine eminim. İşte ne bileyim, özel günlerde ya da bir araya geldiğimiz bazı zamanlarda." Bakışlarındaki sevinç, mahrum kaldığını sandığı bir şeye nihayet kavuştuğunu fark eden bir çocuğun sevinci kadar saf ve gerçekti. "İstersin, izletirler mutlaka sana." Başını memnuniyetle salladı. "Beyza hakkında ne düşünüyorsun?"

"Beyza işte..." dedi, bakışlarını yeniden albüme çevirirken. Beyza ile kafa kafaya verdiğimiz, ikimizin de sadece tebessüm ettiği, 2018'in sonbaharına ait bir fotoğrafa dikkatle baktı. "Şaşırdığımı inkar edemem ama Beyza işte. Yaptı yine yapacağını. On sene sonra ilk kez tanıdığım Beyza gibi davrandı."

"Ablan olduğunu hissettin yani?" dedim. Bora gözlerimin içine baktı. "Ablalık yaptığını ya da?"

"Yalnız olmadığımı hissettim," dedi. Okyanus gözlerindeki saf mutluluk içime doluyordu. "Çok öfkeliyim. Çok kırgınım. Sen ne kadar karışıksan, ben de o kadar karışığım kendi içimde... Ama şu yaptığı var ya... Bir gün karşıma çıkacağına dair plan yaptığını ve bunu beklediğini ya da hayatını devam ettirirken beni hiç unutmadığını ve yaşadığı, yaşadığınız anlarda beni yaşatmaya çalıştığını hissettiriyor." Gözlerinin doluluğunu umursamadan gülümsedi. "Sanki beni evde bırakmış, onu benim gitmeyi çok arzu ettiğim bir yere götürmüşler ve o, orada ne bulduysa benim için, kardeşi için devamlı fotoğraf çekmiş gibi." Güldü ama bu gülüşün acıdan doğduğu barizdi. "Sözünü tutmuş," dedi.

Albümdeki film izlediğim başka bir fotoğrafa baktığında, "Ne sözü?" diye sordum.

"İzmir'deydik," dedi. Gözleri gözlerimle birleşti. "Çınar, Deniz Müzesi'ne gitmek istemişti ama ben Çınar'la herhangi bir yere gitmek istemiyordum. Küçüktüm daha. Begüm doğmamıştı bile. Beyza, annem, Çınar ve Gökhan gitmişlerdi, ben babamla kalmıştım. O kadar çok üzülmüştüm ki ablam beni terk etti diye. Eve üç film

fotoğrafı tab ettirip dönmüştü. Çekim yapmak yasak olduğu halde, benim için her şeyin fotoğrafını çekmişti. Hayatımda yaşadığım en özel anlardan biriydi o. Benim bir ablam olduğunu, onun kardeşi olduğumu hissettiğim özel anlardan biri. Ve söz vermişti. Yanında olmadığım ve görmem gereken her anın fotoğrafını çekeceğinin sözünü vermişti. *'Biz kardeşiz ve birbirimizden ayrı da olsak, her şeyi ortak yaşayacağız,'* demişti. Bu saçma sapan koşullarda bile sözünü tutması..."

"Seni mutlu etti?" dedim.

"Belki de," dedi. Bir elini yanağıma yerleştirdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Ama dahası var..." diye ekledi, derin bir ifadeyle. "Sana ait bir kare bile benim için ölesiye değerliyken, o bana üç yıl, bir ay, bir günü armağan etti ve bunun bende çok büyük bir anlamı var."

"Sana bir şey soracağım," dedim. Başını usulca salladı. "Eğer bir çocuğumuz olsaydı... Bir kardeşi olmasını ister miydin?"

Derin bir nefes verirken, "Çok zor bir soru," dedi. Boğazından neşeli bir melodi döküldü. "*İstemem* desem yalan olur ama *isterim* de diyemem çünkü bir süredir kardeşlerimle başım ciddi belada."

"Ama her şeye rağmen, onları o kadar çok seviyorsun ki..." dedim, şaşkınlıkla karışık bir hayranlıkla.

"Bence bunun ne demek olduğuna o kadar da uzak değilsin," dedi. Şakacı bir tavırla Beyza ile çekildiğimiz başka bir fotoğrafı işaret ederek, "Küs bakalım, küsebiliyor musun..." dedi.

"Öncelikle bilmeni isterim ki, ablanı doğduğuna pişman edeceğim bütün bu fotoğraflar ve arkamdan konuştuğu mektup yüzünden..." dedim, ciddiyetle. Fakat Bora ciddiyetim karşısında kocaman bir kahkaha atmıştı. "Ben kindar bir insanım bak gülme, bunun altında kalmam!"

"Kendisiyle ben de konuşmadığım için," dedi. Eğlendiği her halinden belliydi. "Her ne yapacaksan, zevkle izleyeceğimden emin olabilirsin."

"Aydın'a, Beyza'nın onu hala çok sevdiğini falan söylemem gerek! Ancak içim soğur!" dedim.

Bora tam bir şey söyleyecekti ki telefon melodisi aramıza girdi. Cebinden telefonunu çıkarttığında, "Al bak... Andın, çağırdın..." dedi, alayla. Derin bir nefes alıp Aydın'ın çağrısını yanıtladı. "Ne var Aydın Demir?!" dedi, bezgin bir tonlamayla. "Beni kimse aramasın demiştim?!"

"Kara!" dedi Aydın'ın telaşlı olduğunu sandığım sesi. Merakla kulağımı telefona yaklaştırdım. "Beyza'yı aldılar! Engel olamadım!"

Bora'nın yüzünü birden kaplayan endişenin aynısı benim de yüzüme yayılırken, masanın kenarına tutundum. "Kim?!" diye sorsa da cevabı aslında ikimiz de biliyorduk.

"İstihbarat!" dedi Aydın. Bora ile göz göze geldik. "Baskın yaptılar!" Bora'nın kapkara gözlerine yayılan öfkeyi iliklerime kadar hissettim. "*Söyleyin Kara'ya derhal gelsin*, dediler!" Bora bir elini yumruk yapmış sıkarken, Aydın devam etti: "Kara! Seni istiyorlar! Beyza'yı sen operasyonu baltaladığın için aldılar! N'apacağız şimdi?!" Bora'nın bakışlarındaki öfkeye, nefret de eklenmişti. "Tutukladılar mı Beyza'yı yoksa seni istedikleri için mi yapıyorlar?! N'oluyor tam olarak?!" Bora'nın kapkara gözleri, benim gözlerimin içinde, tedirgin bir şekilde, herhangi bir cevap arıyordu. "Çınar Akbulut bile hiçbir şey anlamadığını söylüyor! Seni de mi tutuklayacaklar, n'olacak?!" Muhtemelen Bora'nın cevabı belliydi ama benim vereceğim tepkiden çekiniyordu. "Leo, Beyza'nın nasıl alındığını gördü ve durmaksızın ağlıyor!" Bora en sonunda gözlerini gözlerimden çekerek sımsıkı yumdu. "Beynim sikildi Kara! Yardım et bize, bir şey söyle!"

Bora'nın elinden telefonu aldım ve sertçe, "Sakin ol Aydın Demir!" dedim. Bora gözlerini açtı ve *ne oluyor* der gibi bana baktı. "Panik olacak ne var anlamadım?!" diye sordum. Bora'nın kaşları havalandı. "Söyle Çınar Akbulut'a, haber yollasın! Kara da karısı da geliyor!"

148.Bölüm

20 dakikalık rötar için üzgünüm.
Sizi seviyorum! ❣

"Kapatıyorum," dedi.

"Kapatma, dur!" dedim. Bu operasyonun başarılı geçmesi için buna ihtiyacım var. "Bana, seninle ilgili, bilmediğim bir şey söyle kapatmadan." Bu sorunun her yeni cevabı, dönmem gereken bir yer olduğunu hatırlatarak hedefime kilitlenmem ve hayatta kalabilmem için güç veriyor bana. "Lütfen Nazlı..." diye ekledim. Nazlı, her zamanki gibi nazlanıyor çünkü arzu ettiği gibi yanında kalmadım ve buraya geldim ama şu an dudakları arasından çıkacak tek bir kelimeye dahi muhtaç olduğumun farkında olmaması imkansız.

"Hamileyim," dedi.

"Anlamadım?" dedim. Doğru duyup duymadığıma emin değilim. "Nazlı?" dedim, cevap vermeyince. "Ne dedin?" diye sordum. Yanlış mı duydum? Yanlış duymuş olamam değil mi? "Nazlı?" dedim, bir kez daha.

Ömrümün son gününe dek adını söyleyebilirim ama şu an bana cevap vermesi lazım. Telefonu kulağımdan çekip, ekrana baktım. Kapatmış! Tekrar Selim'i aradım. Açmıyor. Delireceğim, açmıyor. Bana öyle bir şey söyledi ve beni öyle bir şeyle baş başa bıraktı ki, o telefonu derhal açması gerekiyor. Nazlı'nın belki de ilk kez, bu kadar çok, telefonumu açması gerekiyor. Ama açmıyor.

Hamileyim, dedi.

Hamileymiş.

Bu kez bana söyledi.

Hayatımda sevindiğim ilk hamilelik, annemin hamileliğiydi. Begüm'ü, sanki annemin karnına ilk düştüğü gün hissetmeye başlamıştım ve onunla kurduğum his bağı, hiçbir zaman yok olmadı. Doğumlar, beni garip bir biçimde sevindirir ama gerçekten kalbimde hissettiğim ikinci hamilelik, ablamın hamileliğiydi. Karnına elimi koyduğum an, oradaki bebeğin benimle kurduğu bağı da sanki hissettiğimi düşündüm hep. Her ne kadar ablam da bebeği de ölse de. Begüm'ün hamileliği ise, içeride bir yerde muhakkak sevindiğim fakat içinde bulunduğumuz koşullar yüzünden, hiçbir zaman tadını çıkartamadığım bir haberdi.

Siktir! Beyza ölmedi lan, yaşıyor. Gözlerimin içine bakıyor. O bebek doğdu, Leo!

Arabanın kapısını kapattığımda, "Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu.

Aslında olan şey bence tam bir mucize ama şu an aklımın başımda olması gereken yerdeyim.

"Önce operasyona odaklanmam gerek."

Keşke bu mucize, çok daha farklı koşullardayken, boynuma atlayarak, coşkuyla vereceği bir haber olsaydı. Nazlı ne hissetmiştir? Bunu öğrendiğinde, nasıl olmuştur yüzünün şekli? Önce operasyon. Kesin nefret etmiştir bu haberden. Ne zaman öğrendi? Ne zamandır biliyor? Bu yüzden mi alelacele boşanmak istedi? Daha büyük derdi bu muydu? Arabadan indim ve bir sigara yaktım. Benim mucize olarak gördüğüm bu haberin, Nazlı'ya hissettirdiklerini kavramak zorundayım. Dün gece sayıkladığı ne varsa şimdi anlam buluyor. Ah, nazlı sevgilim benim! Şu an Nazlı'nın bana ne kadar ihtiyacı olduğunu düşünemiyorum bile. Allah kahretsin ki buradayım!

Allah kahretsin, niye Nazlı'yı dinlemedim ki?!

Yeniden arabaya bindim. Mehmet Şahindağ'ı öldürmem gereken yer, tam olarak burası. İstihbarat'ın planı tam olarak ne bilmiyorum, bana karşı o kadar da dürüst değiller. Bu dava bugün kapanmalı. Nazlı'nın, Mehmet Şahindağ'a olan tahammülsüzlüğünü şimdi daha da iyi anlıyorum. Ve

bebeğimizden neden *dert* diye bahsettiğini aslında. Ona göre, o nişan bebeğimiz yüzünden tarandı ve aksini kabul etmesi çok zor.

Bebeğimiz.

Bizim bir bebeğimiz olacak.

Bu kez biliyorum.

İçim içime öyle sığmıyor ki, çığlık atarak bağırmak ve Nazlı'nın annesi, benim de babası olacağım bir bebeğin dünyaya gelmeye çalıştığını tüm kainata duyurmak istiyorum.

Sigara. Sigara içmem lazım. Kendimi şu an yalnızca sigara içerken dizginleyebiliyorum.

Bu haberi çok değil birkaç hafta önce almış olsaydım, ilk Gökhan'la paylaşmak isterdim. Ama o benden, zaten bir bebeğim olacağını sakladığı için, onu ömrümün son günü bile affetmeyeceğim. En ağrıma giden, hala kabul edemediğim, düşündükçe dahi beni delirten, Nazlı'nın yanında olma hakkımı benden almış olması. Eğer bilseydim, yaşadığı bu şey Nazlı için belki de bu kadar travmatik olmazdı. Eğer bu haber, on bir sene önce aldığım bir haber olsaydı da ilk ablamla paylaşmak isterdim. Benden daha çok sevinir, hatta bence direkt ağlamaya başlardı. Annem onun o hallerini gördüğünde, *"Sanki sen doğurdun Bora'yı!"* diye serzenişte bulunurdu muhtemelen ama kesinlikle ciddi olmazdı. Üzgünüm, ablam öldüğü ve hayatımda olan biten ne varsa hepsini kendi kendime yaşamak zorunda kaldığım için. Çünkü ablamdan sonra kiminle ne paylaşsam, fazlasıyla eksik ve buruk. Gökhan'la Beyza öyle bir oyun kurmuşlar ki, sadece Beyza'yı değil, Gökhan'ı da kaybettim.

Keşke Ceren olsaydı.

Ceren'i benden alan Mehmet Şahindağ, son nefesini bugün vermek zorunda. Arabaya yeniden bindiğimde, göz ucuyla Beyza'ya baktım. On bir sene önce, bu şekilde olacağımızı söyleselerdi hayatta inanmayacağım, en yakın arkadaşıma. Zaman zaman düşünmeden edemediğim, *babamla olan savaşında onu sonuna kadar*

desteklemeseydim ve ona bu kadar cesaret vermeseydim ne olurdu, sorusu yeniden kafama mıhlandı. Hiç şüphesiz, Mehmet'le yaşadığı aşkın en yakın ve en büyük destekçisi ben olmasaydım, bütün bunlar yaşanmayacaktı. Mehmet'in ona elini kaldıracak cüreti kendinde bulması, hatta ve hatta bunu Beyza hamile olmasına rağmen yapması, nasıl bir işkence? Beyza'nın üzerindeki nasıl bir baskıydı? Nasıl dayandı ya da dayanamadı ki hepimizin hayatını kökünden değiştiren bu kararı vermek zorunda kaldı? İnsan, en yakın arkadaşına, kardeşine nasıl sığınmamayı tercih eder ki? Canı ne kadar yandı? Onun bu denli canını yakan Mehmet Şahindağ'ın anasından emdiği sütü burnundan getirmeden ölmesini istemiyorum. Beyza'ya olan aşkını her fırsatta haykıran ve yaptığı tüm ruh hastalıklarını dahi aşkına yormaya çalıştığım o orospu çocuğunu mahvedeceğim.

Beyza'ya döndüm. "Mehmet bir şey yazdı mı?"

"Mesaj attı... Söyledim ya az evvel?"

Ne zaman? Ben duymadım. Kafamı toplamam lazım. Operasyona odaklanmam lazım. Eğildim ve torpidoyu açtım. Silahım nerede?

"Hay sikeyim!" dedim, öfkeyle.

Odaklanamıyorum!

Arabayı çalıştırdım ve gaza bastım. Burada kalırsam Mehmet Şahindağ'a beni öldürme zaferini kazandıracağıma eminim. Değil odaklanmak, Nazlı'yı aramadan belime yerleştirdiğim silahı bile torpidoda arıyorsam, çok yanlış yerdeyim demektir.

Dönmek için elimden geleni yapacağımı söyledim, sözümü çiğneyemem.

Olmak istediğim yer, Nazlı'nın yanı.

Mehmet Şahindağ bugün de nefes alabilir.

□

Beyza ile beraber bahçeye girdiğimizde, Nazlı salıncağın üzerinde uyuyordu. Buz gibi olmuş. Yavaşça yanına oturdum ve ceketimi bacaklarına örttüm. Bu evde, bu bahçede, Nazlı'sız geçirdiğim zamanlarda hayalini kurduğum

manzaranın karşımda oluşuna şükrederken, olmadığı bir hayatın ne kadar anlamsız olduğunu düşünmeden edemiyordum. Boşanmaktan bahsediyor, mümkün değil katlanamam. Nazlı'dan ayrılamam. Uykusunda kiminle kavga ediyor bilmiyorum ama kaşları çatık. Huzursuz görünüyor ama Nazlı'nın bir bebek gibi mışıl mışıl uyuduğuna zaten hiçbir zaman şahit olmadım. İçime derin bir nefes çektim, bir süre *bir bebeğimiz olacağını* düşünmemem gerek. Bu nasıl bir sınav bilmiyorum ama öte yandan da bunun bana müstahak olduğunun farkındayım.

Uyansa da gözlerini görsem.

O zaman her şey daha kolay, daha anlaşılır, daha baş edilir olacak, çünkü neyle karşılaşacağımı bileceğim.

Şu an ne olacağını, hangi tonda konuşacağımızı, hatta ne konuşacağımızı bile bilmiyorum ve bilinmezlik, bu kez benim için de korkutucu. Halbuki benim hayatım zaten bilinmezler üzerine kurulu. Bilinmezleri tahmin etmeye çalışarak oynadığım bir oyunun ta kendisi hayat. Kumar gibi. Ama ilk kez hile yapmaya ve rakibimin kartlarını görmeye ihtiyacım var. Nazlı nasıl davranırsa ona uyum sağlamam ve kendi davranışlarıma hiçbir renk yüklememem lazım. Önce onu anlamak zorundayım, bu benim ona borcum. Benden nefret ettiğini de söylese, bir daha yüzümü görmek istemediğini de haykırsa sakin olmak zorundayım. Sadece deli gibi merak ediyorum. Nasıl? Ne hissediyor? Ve içinde nasıl fırtınalar kopuyor?

Gözlerini açtı.

Kış.

"Nazlı."

Mutsuz. "Neden buradasın?" Çok mutsuz. "Operasyonu terk etmişsin?"

"Evet."

Alelade bir şeyi sorar gibi, "Neden?" diye sordu. Öyle bir ifadesi var ki, kocası olduğumu reddediyor.

"Ölüm riskini göze alarak yola çıktığım bir operasyon değildi bu..." dedim. Beni anlasın istiyorum, ölüme giderek

onu terk ettiğimi düşünmesin. "Eğer orada kalsaydım, o operasyon gerçekleşseydi, ölürdüm. Ama sana, dönmek için elimden geleni yapacağımı söylemiştim... O yüzden ayrıldım oradan. Ölmemek için."

"Çok güveniyordun kendine?"

"Güveniyordum... Ama senin söylediğin tek kelime, konsantrasyonumu dağıttı." Derin bir nefes aldım. "Belime az evvel yerleştirdiğim silahı torpidoda aradığımda, dönmem gerektiğini anladım... Ve seni de anladım."

"Hangi konuda?" diye sordu.

"Yaşadığın sinir harbini... Mehmet Şahindağ'dan bahsedilmesinden neden rahatsız olduğunu... Neden onunla uğraşmamı istemediğini..." dedim. Elimden geldiğince sükûnetimi korumaya çalışıyordum. "Senin kafandaki şeyin, bütün bunlardan daha... Önemli olduğunu."

Kaşları havalandı. "Sadece bıktım. Hepsi bu!" Biliyorum. Anlıyorum ya da. Nazlı inanmasa da gerçekten anlıyorum. "Başka bir anlam yükleme verdiğim tepkilere. Kafamdaki şey, bütün bunlardan önemli mi bilemem ama en azından benim derdim. Mehmet Şahindağ benim derdim değil."

"Ben *dert* demezdim," dedim; *mucize* o.

"Senin ne diyeceğin beni bağlamaz," dedi. Tavrı sert ve mesafeli, duvarlar örüyor. "Bora bak... Biri seni terk ettiğinde, onun peşinden gelmezsin. Gelmemelisin. Ama geldin. Biri seni terk ettiğinde, onun senden boşanmak istemesine de karşı çıkmazsın. Çıkmamalısın. Ama sen çıktın. Biri seni terk ettiğinde, karnındaki bebeği aldırmamasını beklemezsin. Beklememelisin. Sakın bunu bekleme, olur mu?" Konuştukça, ördüğü duvarları daha da kalınlaştırıyor. "*Olur mu* dediğime bakma, sana soru sormuyorum. Olması gerekeni söylüyorum. Bu kez olması gerektiği gibi davran diye."

"Haklısın," dedim. Gülümsedim. "Ama beni biri terk etmedi. Beni bu hayatta en çok sevdiğim insan terk etti."

"Bora..." dedi. Ona ne zaman onu sevdiğimi söylesem, gözlerine hüzün çöküyor. "Lütfen. Hakkımda bilmediğin bir

şey öğrenmek istedin ve ben de söyledim. Ama o kadar. Bu müjdeli bir haber değil. Öyleymiş gibi davranırsan, bu bana yapacağın en büyük saygısızlık olur. Bu bebek, hakkında konuşacağımız bir konu değil. Olmamalı."

"Şu an için, evet..." dedim.

"Ne demek şu an için?" diye sordu. Gerginliğini hissediyorum. "Ne şimdi ne de sonra bu konuda konuşacak bir şeyimiz var." Parmağımın ucunu kıpırdatsam, *imdat* diye bağıracakmış gibi duruyor. "Bak baştan söylüyorum, ben bu bebeği aldıracağım... Yanlışlıkla öğrendim ve bundan dolayı da çok mutsuzum zaten! Beni istemediğim bir şeye zorlayamazsın!" Nazlı, benden korkuyor. "Hamileyim diye seni affetmeyeceğim! Seninle barışmayacağım! Boşanıyorum ben senden! Bu bebek hiçbir şeyi değiştirmez!" Nazlı'nın benden korkuyor olması onu utandırmalı, beni neden utandırıyor? "Değiştirmeyecek! Ben bu bebeği aldıracağım!"

"Nasıl istersen, öyle olur elbette Nazlı..."

Bana inanmıyor, beni ne zannediyor? "Bunu, *bebeğimin katili* diye Mehmet Şahindağ'ın peşine düşen adam mı söylüyor?!" Galiba *cani* olduğuma kendince epey emin.

"Aynı şey değil," dedim.

"Ne farkı var? O da senindi, bu da senin?"

Yüzündeki ifade tümden alaylı, ağzımdan çıkan cümlelerin hükümsüzlüğünü göstermekten çekinmiyor.

"Benim değil, bizim," dedim, üzerine basa basa. "Senin bebeğimizi aldırmanla, Mehmet Şahindağ yüzünden düşük yapman aynı şey değil."

"Karnımdan vurulsaydım ya da o nişanda düşseydi bebek haklı olabilirdin ama... Mehmet Şahindağ benim stres yönetimimden sorumlu tutulamaz!" Bacağını sallamaya başladı. "Ayrıca tek stresim, o nişanın taranması değildi. Senin hayattaki seçimlerini de göz ardı edemeyiz, öyle değil mi?!"

Öyle, Nazlı.

"Kendi yaptıklarımın da neye mâl olduğunun bilincindeyim ve maalesef bunun da altında aynı isim yatıyor."

"Neyse ne! Neden düştüyse düştü! Bunun da düşmesine izin veremem! Nasıl bir acı saplanmıştı karnıma, haberin var mı senin bundan?! Yaşayamam bir daha öyle bir şey! Bir an evvel aldırmam lazım!"

Konuşmak istedim. *Anlat bana ne kadar canının yandığını*, demek istedim. Telafisi mümkün olmayan her bir an için, özür dilemek istedim. *Bir daha böyle bir şey yaşamanı ben de asla istemem sevgilim*, demek istedim. Fakat dudaklarım aralanır aralanmaz, bir şey söylemeye çalıştığımı görmezden geldi ve konuşmama izin vermedi.

"Sakın! Sakın bana duymaktan hoşlanmayacağım bir şey söyleme! Seninle oturup bunun kavgasını yapacak kadar bi' gücüm yok! Bebek istiyorsan, ki asla istemiyordun ve düşen bir bebeği bile nasıl sahiplenebildiğini anlamıyorum... İstiyorsan eğer, git başkasından yap! Ben aldıracağım bunu. Dillenmeden, kimseye yayılmadan, hiç kimse farkına varıp hayatımdaki insanları öldürmeye yeltenmeden... Ben bu bebekten kurtulacağım!"

Bakışlarıyla beni tehdit mi ediyor yoksa bana yalvarıyor mu belli değil ama uğruna dünyaları yakıp yıkacağım gözlerindeki bu ifadeye katlanamıyorum.

"Bana neden öyle bakıyorsun Nazlı?"

"Nasıl?"

"Sanki seni bir yere kilitleyecekmişim de bebek doğana kadar çıkmana izin vermeyecekmişim gibi?" Yüzüne sanki yakalanmış gibi bir ifade yerleşti. "Öncelikle, biraz sakin ol... Eğer onu dünyaya getirmek istemiyorsan, istemiyorsundur. Aldırmak istiyorsan, aldırırsın. Önünde durmam, duramam. Bu senin kararın."

"Bunun sadece benim kararım olmasına ne kadar müsaade edeceğin konusunda tereddütlerim var," dedi.

Bebeğimizin doğmasını elbette çok istiyorum ama Nazlı'nın istemediği bir şeyi diretmeyeceğimi ve ona saygı duyacağımı düşünmeyecek kadar beni tanımamış olamaz,

değil mi? İthamı çok ağır fakat ben tavırsız tavrımı koruyarak, herhangi bir serzenişte bulunmadan ve herhangi bir kinayeye bulaşmamış cümlelerle konuşmak zorundayım. Kesinlikle, hayatımın en zor konuşmalarından biri bu.

"İkimize ait bir parça, ama o senin karnında... Senin karnında olduğu sürece, sen izin verdiğin müddetçe bir söz hakkına sahibim." İnanmıyor. Dürüstlüğümü sorguluyor. "Bu konuda herhangi bir tereddüdün olmasın."

"Hakimin karşısına çıkıp karını sevdiğini söyleyecekmişsin ya! İmzalamadın ya protokolü! Ya doktorun da karşısına çıkıp, bebeği sevdiğini söylersen?! Ya orada da senden alacakları imzayı atmazsan?!"

"Benden imza mı istiyorlar?" diye sordum, şaşkınlıkla. Çok saçmaymış. "Ben bir imza atmazsam da, sen eğer istersen, eminim ki bir yolunu bulursun."

"Sanmıyorum ki Türkiye'de, seni karşısına almaya cesaret edecek bir hastane olsun!" Neleri düşündüğünü ya da neden bunları düşündüğünü anlamıyorum ama öfkesi gitgide büyüyor. "Kaç yüz bin dava art arda açarsın acaba hastaneye ayrı, doktorlara ayrı?! Merdiven altı yerler de bulamam! Mafya hep oralar! Meslektaşların yani!" Gülmemem lazım çünkü gerçekten delirmiş. "Sakın bana yurt dışından bahsetme çünkü ben bunun böyle olmasını istemiyorum! Ben bir kere de seninle çekişmeden, insan gibi, aynı fikirde buluşabilelim istiyorum! Bir kere de at işte o imzayı, sırf ben istedim diye, ölür müsün?! Yoksa kürtaj yaptırdığım için, beni de bebeğin katili ilan eder ve benim de peşime mi düşersin, beni öldürmek için?!"

Benim sevdiğim kadın, zaman zaman şuurunu yitirebiliyor, bunu ilk kez öğrenmediğimi kendime hatırlatarak alttan alabilirim.

"Nazlı-"

Ayağa kalktı. "Yaparsın sen! Bunu da yaparsın! O imzayı atmaz, bunu da bir yılan hikayesine döndürürsün! Çünkü neden döndürmeyesin değil mi?!"

Kendisini öldüreceğimi gerçekten düşünüyorsa, gidip boşanma davasını ben açarım ama konuşmama fırsat vermiyor.

"En nihayetinde sen, kendi istek ve arzularını her şeyin üzerinde, benim üzerimde tutan, bencil bir adamsın! Sen baba mı olmak istiyorsun, Nazlı doğurur! Sen Nazlı yaşasın mı istiyorsun, Nazlı'nın hayatı sikilir! Sen ayrılmak mı istiyorsun, Nazlı siktirip gidebilir! Sen barışmak mı istiyorsun, Nazlı hiçbir yere gidemez! Hee gitti mi, sen peşinden gelirsin hemen, Nazlı nefes bile alamaz! Sen Mehmet Şahindağ ölsün mü istiyorsun, Nazlı ne derse desin, ne yaparsa yapsın gidersin! Git! Buradan da git! İmza falan atmazsın sen, çünkü senin için bu hayatta önemli olan tek şey, senin ne istediğin! Sen istersin evleniriz..."

Bir dakika bir dakika, evlenmeyi isteyen kendisiydi?

"...Sen istersin boşanırız! Değil mi?!"

Ben de ayağa kalktım, belki konuşmak istediğimi anlar ve bana da söz hakkı verir diye ama asla oralı olmuyor. "Ben senin canın ne isterse onu yaşamak falan istemiyorum! Atmak zorunda olduğun tüm imzalar için seni ikna etmek istemiyorum! Bütün bu imzaların atılmasına mecbur olduğumuzu kendi kendine görememenden nefret ediyorum ya! Gerçek mecburiyet budur! Sen mecbur muydun?! Buna da mecbursun!"

"Atacağım," dedim. Bunu o kadar çok beklemiyordu ki, sersemlediğini hissettim. "Atacağım istediğin bütün imzaları. Ama... Bir şartım var."

"Bir saniye!" dedi. Şaşkınlıkla büyüyen gözlerini gözlerime dikti. "Hem anlaşmalı boşanma protokolü için, hem de kürtaj olmam için imza atacaksın... Doğru mu anlıyorum?"

"Evet," dedim. Bunda bu kadar şaşıracağı ne vardı, gerçekten anlamıyordum. "Üçüncü bir imza lazımsa, başka bir konun daha varsa, ya da konuların... Her ne için benim imzama ihtiyacın varsa, istediğin tüm imzaları atacağım. Boş senede de atarım imza ben senin için. Çünkü karşımda, daha evvel buna cesaret edebilmiş bir kadın var."

"Şartın ne?" diye sordu.

Bunu şimdi yapamazsam, bir daha hiç yapamayacaktım.

"Senden, ömründen, birkaç gün istiyorum Nazlı... Sadece, birkaç gün..."

"Kaç gün?" diye sordu.

"Birkaç gün," dedim. Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz net bir rakam istediğini idrak etmiştim. Ama bu net rakamı ben veremezdim. Derin bir nefes aldım ve verdim. "Sen, bana kaç gün verebilirsen..." diye ekledim.

"Üç gün, bir saat, bir dakika..." dedi.

İlişkimiz öyle bir noktaya geldi ki, küfretmeden küfür etkisi yaratan şeyler söyleyebiliyor ve bunun için herhangi bir çabası bile yok; içinden gelen bu, anlıyorum.

"Kabul," dediğimde, elini uzattı. Eline baktım, neden tokalaşmak istediğini bilmesem de eline uzandım. "Eğer şartımı kabul edersen... Üç gün, bir saat, bir dakika sonra... Önüme ne koyarsan, imzalayacağım. Eğer sen, imzalamamı hala istiyor olursan."

Bir şart koşmam, kasılmasına sebep oldu. Ördüğü kalın duvarlardan başını çıkartıp bana elini uzatması çok zor. Her an temkinli davranıyor ve tedbiri elden bırakmıyor. O yüzden, "Şartın ne?" diye sordu.

"Üç gün, bir saat, bir dakika boyunca... Yalnızca sen ve ben... Yalnızca ikimiz..." dedim. Bazı şeyleri dile getirmek çok zor. Açıkçası Nazlı bu kadar tedirginken, beni yanlış anlayıp benden daha çok kaçmasından korkuyorum. "Bugüne dek birçok şeyi batırdım Nazlı. Senden bir şans istiyorum. Üç gün, bir saat, bir dakikalık bir şans... Konuşmak istiyorum seninle. Kaçmadan, kovalamadan, ne olursa olsun yan yana kalarak... Bugüne dek bir sürü yanlış yaptım... Ama sonunda, bir şeylere imza atacaksam, bari birbirimize doğru düzgün veda edebilelim." Gözleri bana cesaret veriyor. "İkimiz de bilelim bunun bir veda olduğunu. Bugüne kadar yaptığımızın aksine saklanmadan, saklamadan, dürüstçe, hak ettiğimiz gibi Nazlı."

"Beni, o imzaları atmanı istememem için ikna edebileceğini düşünüyorsun..." dedi. Başını salladı ve "Kabul!" dedi. Muhteşem bir özgüvenle gülümsedi. "Kumar oynuyorsun, Kara!" dedi. Ellerimize baktı. "İkna edemeyeceksin beni! Yenemeyeceksin! Kaybedeceksin!"

"Hayatımı ortaya koyduğum doğru," dedim. Ben de gülümsüyordum ama bu gülümsemenin içtenlikle olmadığını anladığını tahmin edebiliyorum. "Fakat bu bir oyun ya da bir kumar değil, en azından benim için. Ama sen dediğin üzere *kazanırsan*... Eğer üç gün, bir saat, bir dakika sonra önüme imzalamam için bir şeyler koyarsan yani, benim kaybedeceğim de doğru. Üstelik, hayatta benim için önemli olan her şeyi." Yaşadığı yerden öptüm ve elini bıraktım. Salıncağın üzerindeki ceketi omuzlarına yerleştirdim. "Bana birkaç saat ver. Tam zamanı kestiremiyorum. Gelip seni alacağım," dedim.

Üç gün, bir saat, bir dakika bizi bulunduğumuz noktadan alıp, daha ileriye mi yoksa daha geriye mi götürür bilmiyorum. Herhangi bir noktanın dahi, bu noktadan iyi olacağına bahse girebilirim. Çünkü bu noktada, Nazlı ile Bora değiliz. Hiç olmadığımız kadar tatsız, yavan ve kuruyuz. Ayrılsak da ayrılmasak da *biz* olarak yapmalıyız bunu. Anlatmak istediklerim var. Dinler mi bilmiyorum ama konuşmak istiyorum. İkna etme çabasından uzakta, sade ve gerçek birkaç gün, -yani bana verdiği üzere, üç gün, bir saat, bir dakika- geçirelim istiyorum. Bence, hak ettiğimiz şey bu.

Arabayı Begüm'ün evinin önünde durdurdum. Kızgın ve öfkeli de olsa, son görüşmemizde bana büyük bir haksızlık etmiş de olsa, sırf Bodrum'a giderken onu aradığım için, peşimden gelmişti. Begüm'ün belki de en sevdiğim özelliği, ne yaşarsa yaşasın ya da ne hissederse hissetsin, peşimi hiç bırakmaması. Bu ev, kahrolası nişandan kalan hediyem ona. Zili çaldım. Kapıyı Sevim Hanım açtı. Salona geçtiğimde Demir, Begüm'ün kucağındaydı. Nazlı'nın deyimiyle *minik kurbağa.* Lakaplardan hoşlanmıyorum. Bu hayatta sevdiğim

tek lakap, *üç numara,* onun da bendeki karşılığı bambaşka. Lakabı, hayatını izah eden bir adamın bunu demesi komik olsa da.

"Asya nerede?" diye sordum.

Begüm, benimle çok da muhatap olmak istemez gibi, "Eren geldi. Onunla beraber dolaşmaya çıktılar," dedi.

Demir'i kucağıma aldım. Gözleri yarı açık, yarı kapalı. Yüz hatları günden güne değişirken, kokusu hala aynı. Bu hayattaki otuz altıncı gününü yaşıyor. Kucağımda oluşunun bana ne hissettirdiğinden habersiz, uyumakla uyumamak arasında gidip gelirken, kendince gülümsüyor.

"Muhteşem bir şey," dedim. Begüm bakışlarını üzerimde tutmuyor, sözde tüm dikkati elindeki telefonunda. "Ne hissettiriyor sana varlığı?"

"Bilmiyorum," dedi. Gözleri gözlerimi buldu. "Kaçırılıp oradan da hastaneye gittiğim için, ne ara doğduğunu anladığımı söyleyemem." Öfkesi taze değildiyse de ben sorumla körükledim. "Tam bebeğime adapte oluyorum, anne olmaya alışıyorum derken, ölü ablam dirildi!" Eğildi ve kucağımdaki Demir'i aldı. "Aslına bakarsan şaşırmıyorum, çünkü biz zaten neyi hakkını vererek yaşayabildik ki?! Her güzel şeyi, her zaman, mutlaka biri mahvetti!"

"Haklısın." Begüm, kendisine hak veriyor oluşumu ciddiye bile almadan, Demir'i koltuğun üzerinde onun için hazırladıkları yere yatırdı. "Begüm, sana söylemek istediğim bir şey var." Kulakları bende ama bakışları değil. Eline aldığı ıslak mendille Demir'in boynunu silmesi, tamamen bir şeylerle oyalanarak benimle göz göze gelmek istemeyişinden. "Nazlı, hamile." Islak mendil, Begüm'ün elinden Demir'in suratına düşerken, Begüm şaşkınlıkla bana bakmıştı. "Ve benim bunu paylaşacak... Senden başka kimsem yok."

Begüm, Demir'in etrafına U şeklinde bir yastık yerleştirip hızla yanıma geldi. "Sen, ciddi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. Gülümsemeye çalıştım. "Belki hala olacaksın."

"Nasıl belki?" diye sordu. Yanıma oturdu. "İstemiyor mu bebeği?" Başımı iki yana salladım. "İstemeli ama..." dedi. Sonra derin bir nefes koyuverdi. "İstememesini anlıyorum," diye ekledi. Bakışları Demir'e çevrildi. "Benzer şeyleri yaşadım. Ama iyi ki doğdu..." Yeniden bana döndü. "Naz'la konuşmamı ister misin?"

"Hayır. Ne karar verecekse versin, bunun kendi içinde düşünüp taşınıp verdiği bir karar olması gerek."

Benim ne hissettiğimi sormayacağını biliyorum ama yine de bekledim. Merak etmediğinden değil muhtemelen, böyle bir soruyu akıl edemediğinden. Birkaç saniye boyunca Begüm'ün gözlerine baktım ve sormadığı halde, ne hissettiğimi anlatmak istedim.

"Korkuyorum," dedim. Begüm merakla devam etmemi bekler gibi başını salladı. "Hem Nazlı'nın, onu dünyaya getirmemesinden... Hem de dünyaya getirdiğinde yaşanacaklardan. Biraz karışığım anlayacağın. Ama mutluyum. Baba olmak istiyorum."

Başını göğsüme yaslayıp, ellerini belime sardı. "Abi..." dedi ama sonra sustu. Bir şeyler söylemek istiyor ama ne söylemesi gerektiğini bilmiyor. Halbuki insanlar konuşurken, gerekli olan cümlelerle değil, içlerinden gelen cümlelerle konuşurlar. Ama Begüm, benimle arkadaş olabilmesi için sadece kalbinden geçenleri benimle paylaşmasını beklediğimi hiçbir zaman anlamadı.

"Begüm, Beyza'yı hiçbir zaman senden daha çok sevmedim..." Cümlemle birlikte iç çekti. "Sizi hiç ayırmadım." Gözyaşlarını göğsümde hissettim. "Ama o öldükten sonra, seni ondan daha çok sevmeye başladım..."

"Söylemiştin..." dedi. Madem bunu biliyor, neden bu kadar hırçın? "Yine de yaşadığına seviniyorsun!" Titreyen sesinin tınısında sitem yüklü. "Yaşıyor ya... Sevmediğin zamanların hatırı kalmasın diye, bol bol seversin şimdi onu."

"Yaşadığına seviniyorum çünkü benim yüzümden ölmemiş olması, üzerimden kocaman bir yükün kalkmasına sebep oldu..." dedim. Parmak uçlarımla saçlarını okşamaya

başladım. "Begüm..." dedim, güçlükle. "Beyza'nın hamileyken benim için kendini feda ettiğini sanıyordum... Hiçbir zaman bir bebeğim olmaması gerektiğine kendimi biraz da bu yüzden şartladım." Begüm'ün elleri belime daha sıkı sarıldı. "Senin hamilelik haberine hiçbir zaman doya doya sevinemedim, çünkü senin de Beyza'nın kaderini yaşamandan korkuyordum."

Nefret dolu bir tonlamayla, "Bizi mahkum ettiği yalana bak!" dedi.

"Çok acımasızca," dedim, onu onaylayarak. "Ama bir yandan da... Benim empati yapmakta hiç zorlanmadığım bir acımasızlık bu." Begüm doğruldu ve öfkeyle yüzüme baktı. "Ben oynadığı bu oyun yüzünden değil, bu oyunu bana söylemediği için kızgınım, kırgınım... Ve hiçbir zaman da onu affetmeyeceğim." Başını iki yana sallarken, benden ne beklediğini ama neyle karşılaştığını ve bir kez daha hayal kırıklığına uğradığını göstermekten kaçınmıyordu. "Eğer bana söyleseydi, eğer *en yakın arkadaşım* dediği benden yardım isteseydi, ama mesela bunu senden saklamamız gerekseydi, yapardım bunu."

Begüm, gözlerinden boşalan yaşları sildi. "Yani?"

"Beyza'nın o koşullarda dahi hayatta kalabilmesi, Leo'nun harika bir çocuk olması... Bana umut veriyor Begüm..." Kaşlarını çattı. "Demir için, doğmasını delicesine arzuladığım bebeğim için umut veriyor bana."

Derin bir nefes aldı. "Abi... Sen onu affet ya da affetme, umurumda bile değil. Ben asla affetmeyeceğim. Sev ya da sevme, ben ondan nefret ediyorum. Bu ne bugün, ne yarın değişmeyecek. Oturmamı istediğin bir sofra olursa, Beyza varsa ben oturmam. O yanındaysa, senin yanına bile gelmem. Bunu böyle bil, ne yapmak istersen yap sonra!"

Yüzüme samimi bir gülümseme yayıldı. "Çok isterdim..." dedim. Gözlerinden ateş çıkıyor ama ben hiçbir zaman hissettiklerim konusunda dürüst olmaktan vazgeçmedim. "Beyza'yı o kadar çok özledim ki, onunla yeniden eskisi gibi olabilmeyi çok isterdim..." Bir elimi Begüm'ün yanağına

yerleştirdim. "Ama mümkün değil üç numara. Çünkü ne ben eski benim ne de o, eski Beyza." Begüm'ün gözlerinden yine yaşlar aktı. "Bunu sana son kez söylüyorum... Benim ablam öldü, kendini onunla kıyaslamayı bırak artık. Ona olan hislerinden, kıskançlığı çıkart... Ne hissediyorsan bu ikinizle ilgili olsun, beni aranızdaki şeye dahil etme." Dudaklarımı başına bastırdım. "Begüm... N'olursa olsun, o senin ablan ve ona yaptığın herhangi bir saygısızlık, benim sana iyi bir abilik yapamadığımla yüzleştirecek beni. Bunu hiç unutma, olur mu?"

"Ben de bunu ilk ve son kez söyleyeceğim," dedi. İçine derin bir nefes çekti. "Sana bunu yaptığı için... Seni karşısına aldığı için... Seni kaybettiği ve Beyza'ya, ablasına bu denli aşık kardeşine bu cümleleri kurdurup, bunları hissettirdiği için... Gerçek bir aptal!" Minik ve acı dolu bir kahkaha attım. "Gökhan'a da yazıklar olsun. Çınar Abi'ye de. Herkese. Hepsine."

"Yanımda olduğun için çok teşekkür ederim..." dedim. Begüm'ün yüzüne buruk bir tebessüm yayıldı. "İyi ki benim kardeşimsin."

"İlk bebeğin," dedi.

"İlk bebeğim..." dedim ve alnından öptüm.

Telefonumun melodisiyle beraber, kalkmak zorunda olduğumu anladım. Yapmam gereken işler var. Selim'i buraya, Aydın'ı ise Beyza'nın yanına yerleştirmeliyim. Nazlı'yla beraber uzaklaşacağımız üç gün, bir saat, bir dakikada bile geride bıraktığım insanlara bir şey olup olmayacağından endişeleniyorum. Bu şekilde bir endişe ile yaşamak, hayatımın olmazsa olmaz bir parçası fakat artık bunun beni yorduğu da sugötürmez bir gerçek. Bazen hasta olma lüksüm dahi yokmuş gibi hissediyorum. Arka planda durmaksızın devam eden sorunlar ve gerginlikler zihnimin bir türlü dinlenememesine sebep oluyor.

Evden çıkmadan evvel, Demir'in parmaklarını okşadım, yanağına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum ve kulağına

fısıldadım: *"Eğer bebeğimiz dünyaya gelirse, umarım birbirinizin en yakın arkadaşı olursunuz. Teyzenle, ben gibi."*

Begüm'ün evinden çıktığımda, Çınar beni bekliyordu. Elleri cebinde bahçe kapısına yaslanmış, bakışları ise yerdeydi. Kendisini neden çağırdığımı az çok tahmin ettiğini biliyorum. O yüzden yekten konuya girmekte fayda var; zaten Çınar'la bunun dışında konuşacak bir şeyim de yok. Hiç olmadı.

"İstihbarat'ta durumlar ne alemde?"

"Bilmiyorum," dedi. Söylemek istediği şeyleri yutmakla yutmamak arasında gidip geldiğini bakışları ele veriyor. "Duyuyorum bir şeyler ama çok emin değilim. Epey öfkeliler." Bunu zaten biliyoruz. "Niye yaptın bunu? Niye terk ettin operasyonu?!"

Bu cevap Çınar'ı tatmin etmeyecek olsa da "Öyle olması gerekiyordu," dedim.

Başını anladığını belli eder gibi salladı ama hiçbir bok anlamadığı bariz. Öfke konusunda Çınar'ın da İstihbarat'tan pek bir farkı yok. Ayağıma kadar gelmiş olan zaferi kucaklamaktan vazgeçtiğimi düşünüyor muhtemelen. Üstelik, neden olduğunu bile bilmemek, onu daha da çıldırtıyor olmalı.

"OCTO'ya ve Beyza'ya dair onlarca bilgi alışverişinde bulundum onlarla, biliyorsun..." dedim. Cebinden sigara paketini çıkarttı ve bana uzattı. "Muhakkak bir hamle yapacaklardır."

"Hamleyi kestirmek güç!" dedi. Sigarasını yakarken, bakışlarıyla beni süzdü. "Senin bir fikrin var mı?"

"Aklımdan bir şeyler geçiyor ama şu an tek tek bunlara yoğunlaşacak bir vaktim yok." İçime büyük bir duman çektim. "Senden istediğim şey şu: Dışarıdaki gücümü yitirmemem lazım. Dışarıda ne kadar güçlü olursam, onlara karşı da ancak o kadar güçlü olabilirim. Soyadını kullan, kumarhanelerde takılan büyükbaşlara haber uçur."

"Ne haberi?" diye sordu, merakla.

"Kara, Beyza Karabey'in yaşadığını biliyordu," dedim. Çınar'ın bakışlarına hayranlıkla karışık bir şaşkınlık yayıldı. "Ablasını, Kara kendisi sakladı. Mehmet Şahindağ'a en büyük oyununu oynadı. Gökhan Demir'in, Umut Akbulut olduğunu senden ve kalan herkesten saklaması gibi."

"Bir şey diyeceğim ama," dedi. Sesinde ve bakışlarında uyarıcı bir ifade olsa da planımı sevdi. "Mehmet olacak şerefsizin kulağına giderse, inanır mı inanmaz mı kestiremiyorum. Yani inanmaya kalkarsa, başına daha büyük bir bela alırsın."

"Sıkıntı yok," dedim. Kolumdaki saate baktım. "Biz Kara'nın gücünü yükseltelim de... Gerisi bir şekilde çözülür."

"Beyza'yı almaya kalkarlarsa, onu dışarı çıkarabilecek gücün olsun diye yapıyorsun bunu, değil mi?" Gülümsedi. "Dışarıda Kara ne kadar güçlü olursa, sen de o kadar rahat, *bana ihtiyacınız var* diyebileceksin."

"Kara güçlü olduğu müddetçe hayatta kalabilirim ve hayatta tutabilirim..." dedim. Sigaramdan son nefesi içime çektim. "Kimleri hayatta tutmak istediğimi bilmiyorum ama... Leo'nun anne ve babasıyla olmaya ihtiyacı var. Öyle ya da böyle, her şeyden evvel babamın, sonra da sizin, o çocuğa bir hayat borcu var."

"Tanıdığım en garip insansın Kara..." dedi. Kaşları havalandı. "Hem nefretle hem de merhametle dolup taşmak ve ikisi arasındaki farkı ayıracağın noktaları seçmek konusunda öyle hassassın ki, seninle-"

"Cümlenin başını unuttum," diye kestim sözünü. İyi bir şey duymak istemiyorum. Hele Çınar'dan, asla. "O yüzden tamamlamasan da olur..." Alayla güldüm. "Ayrıca daha yeni, kardeşini öldürmeyeyim diye sayıp sövüyordun. Sen oralarda gez bana karşı, çünkü senden dün ne kadar hoşlanmıyorduysam... Bugün nefret ediyorum." Çınar alınmak şöyle dursun, söylediklerimle eğlenmişti.

Yapılacaklar listesinden eksilen bir madde, bir maddedir. Bahçeden çıktım, evin önünde nöbette olan adamların aldıkları pozisyonlara şöyle bir bakıp arabaya ilerledim.

Arabaya bineceğim sırada Çınar, "Bora!" diye seslendi. Durdum ve ona döndüm. Yanıma yaklaştı. "Nazlı iyi değil. Üzüntüden hasta oldu. Bana sarılınca falan midesi bulandı. Zaten üşütmüş de hepten. Her şey üst üste gelince fiziken de çöktü. Verdiği her tepki aşırı. Bu seni germesin. İçin rahat olsun, ne olursa olsun Nazlı senden ayrılmaz. Ayrılamaz..." dedi.

"Eyvallah," dedim ve arabaya bindim.

Keşke ben de bundan Çınar kadar emin olabilsem!

Nazlı'yı evden alırken, gözlerinde gördüğüm üç gün, bir saat, bir dakikayı beraber geçirme kararını sorgulayan tavra takılmak istemesem de bunu pek başaramıyorum. Yatta olma fikrinden hoşlanmadığı gibi, gerginliğini de bir türlü üstünden atamıyor. Karanlık gecenin kasvetine aldırış etmeden, yattaki zamanımızın -iyi ya da kötü-, bize yakışan şekilde geçmesi için gerekli hazırlıkların yapıldığından emin oldum. Nazlı, yatın girişindeki masaya otururken, ben dümene geçtim. Tek istediğim açılmak. Nereye demir atarsak atalım, denizin üstünde, sevdiğim kadınla beraber olmak bana yetecek. Rüzgarın yönüne ben karar veremiyorsam da kendimi rüzgara göre ayarlayabiliyorum ve böylesi bir özgürlüğü, hayatım boyunca yalnızca denizde yaşadım.

Karadan yeteri kadar uzaklaştıktan sonra, aşağıya indim. Nazlı, kendisini bıraktığım yerde yok. Salona geçtiğimde, aşağıdan gelen sesi işittim. Ağlıyor. "Nazlı?" Kapıyı açmaya çalıştım, kilitlemiş! "Kilitleme kendini banyoya ya!" Boğazından çıkan sesler daha da arttı ve avaz avaz ağlamaya başladı. Bir şeylerin kontrolüm dışında gelişmesinden nefret ediyorum. "Nazlı, lütfen açar mısın kapıyı?" Kapıyı elimden geldiğince kibar olmaya özen göstererek tıklattım ama gitgide panik oluyorum. "Nazlı?!"

Nihayet kapıyı açtı. Kendimi mümkün mertebe dizginlemeye ve onu ürkütmemeye çalışıyordum. "Niye ağlıyorsun?"

Burnunu çekti. "Bilmem," dedi.

O kadar tatlı ve masum görünüyor ki. Ona sımsıkı sarılmak istedim fakat son anda, hem Çınar'a hem de Beyza'ya sarılırken midesinin bulandığı aklıma geldi. "Ne yapabilirim senin için? Ne istersin?"

"Hiçbir şey," dedi küçük, nazlı bir kız çocuğu gibi. "Hiçbir şey istemiyorum, teşekkürler."

"Ama ben sana sarılmak istiyorum," dedim.

"Geri çekildin," dedi, küskün bir ifadeyle. "Sarılmadın."

"Miden bulanacak diye korkuyorum," dedim. Gözlerinden yaşlar boşaldı. "Çınar'a sarıldığında miden bulanmış. Beyza'ya sarıldığında da bulandı..." Hıçkırdı, denizin üzerinde olmak da bulantılarını arttırıyor olmalı. "Denize açılmak hiç iyi bir fikir değildi," dedim, sitemle. Elini tuttum. "Biraz dayanmaya çalış... Dönelim."

"Biraz oturayım şurada," dedi. Koltuğa ilerlediğinde yanına gittim. Bir süre öylece oturdu, gözlerim dışında her yere baktı. "Dört sene önce bugün... Seni öpmüştüm," dedi, bir süre sonra. Kalbimin hızlandığını hissettim. "İlk kez birini öpmüştüm."

"Yanlış olduğunu bile bile," dedim.

"Bir anda olmuştu. Yani birden çekilmiştim. Benliğim ele geçirilmiş gibi. Sonra odaya gitmiştim. Aklımla kalbime, kendime bunun yanlış olduğuna dair direktif vermiştim ama... Kendime verdiğim direktife güvenmediğimden, dua etmiştim. '*Lütfen Bora bana aşık olmasın Allah'ım,'* demiştim ve sonrasında hep, bu duamın kabul olduğunu sandım ben." Nazlı'ya oynadığım acımasız oyunun, *bitti* demekle bitmeyeceğini bildiğim için, hiçbir zaman öğrenmesini istemezdim işte. "Hatırlıyor musun?" diye sordu. Merakla gözlerine baktım. "O gece sana, bu kadar güzel gülen bir adamın katil olamayacağını söylemiştim."

"Hatırlıyorum," dedim. Keşke hatırlamasaydım. "İçimden, *keşke* diye sayıkladığım anların biriydi."

"Ben seni anlıyorum..." dedi. Arkasına yaslanıp bağdaş kurduğunda, ciddi bir şeyden bahsedeceğini fazlasıyla belli

ediyordu. "Maruz kaldığın hayatı... Eline neden silah almak zorunda olduğunu... Yani Beyza da tabii çok bahsetti dinlemiyormuş gibi yaptığım zamanlarda, kardeşinden. Onun da etkisi vardır. Akla kara arasındaki farkı çok net görüyorum. Aslında kimdin ve kim oldun, seçebiliyorum." Konuşurken zorlanıyor. "Ama geldiğimiz noktada, senin beni anlamadığını düşünüyorum. Her ne yaşamış olursan ol, insanın bir *dur* anı olmaz mı? Korkuyorum Bora. Yapabileceklerinden korkuyorum, bana bile yaptıklarını gördükten sonra."

Gülümsemeye çalışırken, kaşlarım havalandı. "Seni buraya ben çağırdım, ben konuşmak istedim. Sen nasıl açtın konuyu öyle-"

"Dan diye," dedi, sözümü keserek. Konuşmak, anlatmak isteyen benim ve bu yüzden burada olmayı istedim ama hazır mıyım ya da ne kadar hazırım, bilemiyorum. "Aslında üç gün, bir saat, bir dakika boyunca yatıp uyumak da bir seçenek... Ya da bu inzivayı senin burnundan getirmek... Ya da susmak ve öylece durmak, seni delirtme pahasına... Ama seni çok seviyorum. Ve senin beni çok sevdiğini gözlerinde görürken, gerçekten görürken ve senin beni aslında hep sevdiğini bilirken... Sana ne kadar kızgın ya da kırgın olursam olayım... Sana bunu yapamıyorum. Herhangi bir hırsa kapılıp, seni boşu boşuna yorup oyun oynamayacağım. Ne isem o olacağım. Çünkü belli ki sen, bu inzivaya gerçekten bir umut yüklüyorsun. Bir şeylerin değişebileceğinin umudunu. Gözlerinde görüyorum bunu."

Benliğim kim olduğunu dahi unuturken, cümlelerim yozlaşırken, kalbim delicesine çarpıyor ve nedenini anlamadığım bir şekilde kasılıyorum. Lafını bölmek ve *şimdi konuşmasak* diye haykırmak istiyorum. Çünkü şimdi konuşursak, kendimi ifade edemeyecekmişim gibi. Daha yeni geldik, birazcık kafamı toplamaya ihtiyacım var.

"Sen, belki bugüne kadar senin karşında çizdiğim imajdan dolayı, haklı olarak, ikna edilebilir buluyorsun beni.

Hamileyim ve bu, benden ayrılmaman için çok güçlü bir sebep."

Ne?! Bundan daha saçma bir şey, hayatım boyunca duymamış olabilirim. Hamile olduğu için mi ayrılmak istemediğimi düşünüyor? Gerçekten mi?!

"Öncelikle Nazlı," dedim, ciddiyetle. Hafifçe ona döndüm. "Daha evvel, *sana ve bana bir gelecek yazma şansım olsaydı*, demiştim... *Senin dünyaya getireceğin bir bebeğin babası olmak bana gurur verirdi,* demiştim. Sana şu an ne hissettiğimi anlatmayacağım, çünkü bununla ilgileneceğini düşünmüyorum. Eğer bir gün ilgilenirsen, anlatırım."

Neden kasıldığımı ancak anladım, söyleyeceğim hiçbir şeyi gerçekten dinlemeyeceğini ve anlamayacağını düşünüyorum. Bu da benim şu anki konuşma şevkimi kırıyor.

"Ben senin peşinden Bodrum'a gelirken, hamile olduğunu bilmiyordum. Boşanma isteğine itiraz ederken de. Ben seni seviyorum ve senden ayrılmak istemiyorum. Bunun da hamile olmanla uzaktan ya da yakından alakası bile yok. Mehmet Şahindağ mesaj attığı için araya reklam aldık ama er ya da geç, ben yine senden ayrılmak istemediğimle alakalı, seninle oturup adamakıllı konuşmak isteyecektim zaten. Bu konuda bir hemfikir olabilir miyiz?" Başımı salladım. "Seni hiçbir zaman ikna edilebilir bulmadım. Sen sevgini cesur yaşayan bir kadın oldun hep benim için. Neye göz yumduysan, neye razı geldiysen, beni sevdiğin içindi..."

"Bana kızıyor musun?" diye sordu.

"Beni terk ettiğin için mi?" diye sordum. Başını salladı. "Sana bir şey diyeyim mi Nazlı? Geç bile kaldın." Kaşları çatılınca güldüm. "Madem açık açık konuşuyoruz, benim de bug'ım bu. Ben dürüst bir adamım. Senden bunu saklamam. Beni terk etmekte çok haklısın, geç bile kaldın, ben senin yerinde olsam ohoooo!" Derin bir nefes esi vermesem, onun yerinde olsam, ilk günden bu yana hangi noktalarda beni terk ederdim, onu sayabilirdim. "Ama ben, beni terk etmeni istemiyorum. Sen haklı olabilirsin ama ben de haklıyım.

Senden ayrılamam. Çünkü senden o kadar ayrı kaldım ki, bunu bir daha göze alabilecek yürek yok bende."

"Bizim çok ciddi sorunlarımız var," dedi.

"Var, doğru. Bir tanesiyle ben bugün yüzleştim. Bana güvenmiyorsun," dedim. Şaşırdı. Muhtemelen içinden, *bunu yeni mi anladın,* diyordur. "Güvenmediğini biliyordum ama bugün hissettim de..."

"Baba olmayı o kadar çok istiyormuşsun ki, n'apayım..." dedi, omuz silkerek.

"Bebek konusunu, bir süre hiç açmasak?"

"Ne kadar bir süre?" dedi. Yine omuz silkti. "Bana uyar."

"Önce kendimizle alakalı meseleler üzerine konuşmalıyız," dedim. Başımı avucuma yaslarken, "O, daha sonranın konusu," diye ekledim. Bebeğimizin dünyaya gelmesini elbette ki istiyorum ama önceliğim Nazlı ve Nazlı'nın mutluluğu.

"Ben istemiyorum," dedi. Konuyu kapatmış olmamız, konuyu kapatabileceği anlamına gelmiyor. "İstediğimi sandığım zamanlar oldu. Aşkın getirdiği, aile olma arzusunun tetiklediği bir şeydi herhalde, bilmiyorum. Ama sonra içinde bulunduğum aşkın tüm duvarları çökünce, bir harabeye dönüşünce..."

Zoruma giden bunları bana anlatması değil, hissediyor olması; yoksa benim kalbim, Nazlı'nın hislerinin ağırlığını taşımaya ölene dek razı.

"Hamilelik testinin sonucunun benim için tek bir anlamı vardı: Sen beni sevmiyordun ama ben seninle sevişmiştim. Çift çizgiyi gördüm, sonra Begüm'ün gelin odasına gittiğimde Elif'i gördüm. Onu sevdiğini hatırladım. Beni sevmemene rağmen, onu sevdiğini. Ve onun, seni baba yapmasını istediğin kadın olduğunu."

Nazlı'dan çaldığım bir hayat var ve borcumu ödemek için, hayatımı feda edebilirim.

"O an o bebeği yok saydım ben. Sonra aşağıya indik. Sana neden benimle sevişiğini sordum. Bana beni sevdiğini söyle istedim. Bir gün sevebileceğini söyle istedim. Söylemedin

Bora. Ve ben de, sen bana bir kadeh içki uzattığında, yalnızca bir an düşündüm ve sonra, o bebeği öldürdüm. Benim için orada öldü o bebek. Nişanın taranmasıyla, Anıl'ın cenazesiyle falan alakası yok yani durumun."

Bütün bunlar olup biterken, sadece Nazlı'yı hayatta tuttuğumu düşündüğüm için öyle aptalım ki! Tek bir şeye odaklanınca, hayatının merkezine tek bir şeyi koyunca, görmemeye başlıyorsun ama en kötüsü şu: Görmediğini fark etmiyorsun. Mecburiyetimin sebep olduğu her şeyi tek başına yaşamak zorunda kalması ve bunu asla telafi edemeyecek olmam, benim ömür boyu çekeceğim bir azap sanki.

"Bunları sana üzülmen için değil, beni anla diye anlatıyorum. Eğer arzu etseydim, sana rağmen doğururdum. Sana rağmen doğurmak istemediğimde anladım, ben bir bebek de istemiyorum." Hapşırdı. "Hem zaten ben bebek falan bakamam. Sıkılırım. Sorumluluğu çok büyük iş, bi' de ömür boyu. Gelemem ben böyle şeylere."

Ben bakarım, balıklarımıza da ben bakmadım mı?

"Nazlı," dedim, yavaşça. Eline uzandım. "Bebeği aldırmak istiyorsun ve aldırman gerektiğine beni ikna etmeye çalışıyorsun. Buraya seni, bir şeyler için ikna etmeye getirdiğimi iddia eden sensin ama sen beni ikna etmeye çalışıyorsun, farkında mısın?"

"Ben bu bebeği aldıracağım ama eğer sen bana bununla alakalı gönül koyarsan, bu benim üzerimde yaşadığım müddetçe bir yük olarak kalacak ve bunun ağırlığı benim için çok fazla... Çünkü zaten ayrılacağız ve ya sen beni, sırf gidip çok doğru bir şey yaptım diye sevmezsen artık?"

"Ne?" Nazlı'nın sevilmeme korkusunu biliyorum, hatta tam da bunu bildiğim için, hayatta kalabilmesinin tek yolu olarak gördüğüm oyunun konusunu bu olarak seçtim. Gitsin diye. Uzaklaşsın diye. Fakat bu korkunun, kendini değersiz hissetme kompleksinin içinde böylesine büyük ve travmatik bir yere sahip olması artık benim yüzümden. Gözlerinde gerçekten de nasıl geçeceğini asla bilmediğim bir korku var,

ya artık onu sevmezsem korkusu. "Saçmalama Nazlı," dedim. Gülümsedim fakat bu sözlerimin onu derinlemesine ikna edemeyeceğini de biliyorum, maalesef. "Sen ne yaparsan yap, ben seni hep seveceğim."

"Nereden biliyorsun?!" Elini elimden çekti. "Elif'i de eminim ki hep seveceğini düşünmüşsündür! Ben Anıl'ı hep seveceğimi düşünmüştüm sonuçta! İnsan severken böyle şeyler düşünür!"

"Onca yaşadığımız ve onca birbirimize yaptığımız şeye rağmen, eğer hala buradaysak..." Yeniden elini tuttum. "O çok ciddi sorunlarımıza rağmen, bunu ispatladı bence bize hayat. Tartışmaya, bununla alakalı şüpheye kapılmaya bile lüzum yok."

Elini elimden çektiğinde, bir an için sonsuza kadar bu döngüyü tekrarlayacağımızı hissettim. "Bizim en büyük sorunumuz, hayata başka yerlerden bakmamız..." dedi. Huzursuz görünüyor. "Sen ve ben, ayrı dünyaların insanıyız. Ben bunu çok iyi anladım ve sen aksini düşünsen bile, ben senin ne düşündüğünle ilgilenmiyorum."

"Aynı olmak güzel bir şey değildir zaten," dedim. Ayağa kalktı. Sonra yeniden oturdu. Ayaklarını bana doğru uzattı. Sonra da dizlerini karnına çekti. Ayrılmamız gerektiğini anlatırken bile konforuna delicesine düşkün. "Zıtlık güzeldir, Nazlı. Ben senin dünyana hayranım." O kadar rahat edemedi ki, ayaklarını kucağıma uzattı bu kez de. "Ve senin dünyanla benim dünyam arasında-" Birden esnedi. "Senin uykun mu var?"

"Üzerimde bir ağırlık var," dedi. Boğazını temizledi, sonra hapşırdı. *Çok yaşa* bile demekten çekiniyorum. "Ama merak etme senin zamanından çalmamak için, elimden geldiğince uyumayacağım."

"Uyurken zamanı durdurabiliriz?"

"Olmaz!" Bir anda öfkelendi fakat gözünü ovalarken öyle çocuksu görünüyor ki, gülmemek için kendimi çok zor tutuyorum. "Ben dinliyorum seni." Külliyen yalan, uyumak istiyor.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordum.

"Vodka vişne çok iyi olurdu ama boğazım acıyor, bir de ağrıyor..." dedi. Ofladı. "Sigara bile içemiyorum, midem çok bulanıyor." Tüm bunlara şükretmem gereken yerdeyim sanırım çünkü inat eder ve vodka da içer, sigara da içer. Sonra ben engel olmaya çalışırım ve beni saygısız ilan eder. Ya da bebeğimizi düşündüğümü iddia eder. Halbuki hamile olmasaydı bile, nefes alamayacak kadar hasta. Etrafına bakınarak bir şeyler aradı. "Su da midemi bulandırıyor."

"Sıcak bir şeyler?" diye sordum.

"Olur," dedi ama sıcak bir şeyler içme fikrinin pek hoşuna gitmediği belli. "Çay içeyim ben," diye ekledi. Ben ayağa kalkar kalkmaz koltuğa yayıldı. Mutfağa ineceğim sırada,"Sallama çay da olur, zahmet etme..." diye seslendi.

Mutfağa indim. Bergamot aromalı çayı demlerken gülümsemeden edememiştim. Çayın yanına yemek isteyip istemediğini bilmediğim vişneli kekten bir dilim kestim. Halledemediğimiz onca soruna rağmen huzurlu hissetmem anormal mi bilmemekle beraber, hissettiğim huzurun tadını çıkartmaya çalıştım. Yeniden salona çıktığımda, Nazlı çoktan uykuya dalmıştı. Tepsiyi masanın üzerine koydum ve Nazlı'yı kucağıma aldım. Başını boyun girintime yerleştirdi, sanki ait olduğu yere kavuşmuş gibi. Yatak odasına girdim. Nazlı'yı yatağın üzerine bıraktığım sırada kolumu tuttu ve "Ayrılırken keşke kokunu bana versen," dedi. İçime yumuşacık bir şey yayılırken, yastığını düzelttim ve ben de yatağın içine girdim. Bana döndü ve dudaklarını köprücük kemiğime bastırdı. "Sayaç çalışıyor," dedi, bir ikazda bulunur gibi.

Nefes seslerinin düzene girmesini, hepten derin bir uykuya dalmasını beklerken, saçlarıyla oynuyordum. Saçlarını uzatacak mı acaba? Nazlı'nın saçlarıyla oynamak, bir çeşit meditasyon gibi. Öyle güzeller ki aklımı başımdan almak yerine, aklımı başıma getirecek cinsten. Yaptığım ve yaşattığım her şey için öyle pişmanım ki, saçlarıyla oynayamadığım bir sabahım ya da akşamım olsun

istemiyorum. Beni affetmeden de olsa hayatında tutmasının hiç mi bir yolu yok?

Nazlı'nın beni itmesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Beni itmesine rağmen ben hareket etmeyince, kendi benden uzaklaşıp tek kişilik yatak konforunu arar gibi, başını yastığa koydu ve üzerini tekmeleyerek açtı. O kadar çok hareket ediyor ki, kendi hareketlerine uyanmaması enteresan. Bugüne kadar aynı yatağın içinde beni kaç kez tekmelediğini ya da bana kaç kez yumruk attığını düşününce güldüm. Ona doğru yaklaştım. Yorganı yeniden üzerine örteceğim sırada duraksadım. Bakışlarım karnına takıldı. Avucum Nazlı'nın karnına ulaştığında, yaşadığım en kutsal tanışmalardan birinin gerçekleştiğini haykıran kalbimin duracağını hissettim. *Merhaba,* dedim. Dudaklarım her ne kadar kıpırdamasa da *onun* beni duyduğuna inanmak istiyorum. *Ben senin babanım.* İçime dolu dolu çektiğim nefesle beraber, varlığına şükrettim. *Ben kadere inanırım, gelmek istemenin bir sebebi var, umarım bunu başarırsın çünkü sana kavuşmaya benim de çok ihtiyacım var.* Nazlı'nın saçları arasına bir öpücük kondurdum. *Annenle aramızda olan bitenin, seninle hiçbir ilgisi yok, üzerine alınma olur mu?* Nazlı'nın elini tuttum ve üzerini örttüm. *Sen çok şanslı olacaksın, çünkü annen dünyanın en özel kadını.*

Yatı Lacivert Koy'da demirleyip yeniden Nazlı'nın yanına inmiştim. Onun sıcacık nefesiyle beraber gözlerim kapalı öylece yanında uzanırken, bir süre sonra varlığımı hissetmişçesine başını göğsüme koymuştu. Yarım saat var ya da yok, göğsümden nasıl kalktığını bilemediği bir hızda uyanıp banyoya koştuğunda bir an için yatağın içinde kalakaldım. Ben de yataktan çıktım ve banyo kapısına yaklaştım. Beni içeride, yanında istemeyecek. Kapıdan uzaklaştım ve odadan çıktım. Önce kendime bir kahve yaptım. Sonra da güverteye açılan kapıyı aralayarak, salonu havalandırdım. Suyun lacivert rengi öyle belirgin ki, açık mı kapalı mı olduğuna karar veremeyen havaya yakışır renkte

ve çok güzel. Kahvemi yudumlarken, Nazlı'nın yukarı çıkmasını bekledim ama uzun bir zaman geçmesine rağmen hala gelmediğinde, ben aşağıya indim.

Oda kapısını tıklattım ve kısa bir süre bekleyip içeriye girdim. Duş almış, saçlarını havluyla kuruluyor. Üzerinde benim siyah tişörtüm var. Bu yatta, bu odada, beraber olduğumuz akşam giydiği tişörtüm. "Günaydın," dedim.

"Ben çok acıktım," dedi fakat sonra ayıp olmasın diye sanırım, "Günaydın," diye ekledi. Ve hızlıca, "Ne yiyeceğiz?" diye sordu.

"Ne istersen hazırlarım," dedim.

"Kokmayan bir şey olsun."

"Her şeyin bir kokusu vardır?" dedim, şaşkınlıkla. Bana öyle bir baktı ki, kendisine küfür etsem ancak böyle bakardı. "Yok mudur?" diye sordum, afallamış bir şekilde.

Bana neden kızdığı hakkında hiçbir fikrim yok. "Az kokusu olan bir şey yiyelim o zaman?!"

"Sandviç hazırlayalım o zaman?" dedim.

"Olur ama içinde kokusu olan bir şey olmasın, midem bulanıyor!" dedi. Havluyu yatağa fırlattı. "Kusmak istemiyorum! Kusmaktan yoruldum cidden!" Kusmasıyla alakalı yaptığım herhangi bir yorumun bebek konusuna değeceğini bildiğim için sessiz kaldım. Nazlı'yı boğmak ya da bunaltmak istemiyorum. Bir süre yüzüme baktı ve akabinde, "Ne hissettin duyduğunda?" diye sordu. Yatağın ucuna oturdu. "İlgilenmiyorum ama merak ediyorum."

Gerildiğimi hissettim, kafasından neler geçtiğinden emin olamıyorum. "Bunu konuşmak istediğine emin misin?"

"Yani biraz bahsedebilirsin," dedi.

Merak etmiyor gibi ama merak da ediyor gibi. Ben böylesi bir kararsızlığı muhtemelen hayatımın hiçbir anında yaşamadım. Kendimi sersemlemiş hissediyorum. Fakat eğer dediğini yapmazsam da maraz çıkacak, biliyorum.

"Beklemediğim için, şaşırdım," dedim. Yanına oturdum. "Bunu senden duyduğum için, sevindim. Bizim seninle hala halletmediğimiz meselelerimizin olduğu bir anda aldığım bir

haber olduğu için, üzüldüm." Gözlerinin içinde kendi yansımamı görüyorum. "Seni hissetmeye çalıştım bi' de. Bir bebeğimiz olacağını öğrendiğin zamanki yüz ifadeni hayal etmeye çalıştım."

"Dünyam başıma yıkıldı. Hayatım boyunca aldığım en kötü maildi." Mail mi? Ne maili? Nasıl öğrendiğini öyle merak ediyorum ki, her şeyi bana detaylarıyla anlatsın istiyorum fakat yersiz bir istek olduğunun farkındayım.

Dürüstçe, "Benimse hayatım boyunca duyduğum, en güzel birkaç şeyden biriydi," dedim.

"Daha iyi bir şey duymuştun yani?" diye sordu, kinayeyle.

"Duydum tabii," dedim. Elimi yanağına koydum. "İçlerinde *en* seçmek zor olur ama... Gökhan'ın, senin için, *yaşıyor* dediği bir an var. Duyduğum en iyi şeylerin başını o çekiyordur herhalde. Mehmet Şahindağ seni kaçırdığında. Ki yaşadığım en şükür dolu anlardan biridir, elimi sıkmıştın."

"Beni neden seviyorsun?" diye sordu. Kalbime bir hançerin saplandığını hissettim. "Yani bunu anlamlandırmak zordu. Bana, beni sevdiğini söylemediğine hiç takılmadım çünkü böyle bir şey beklemiyordum bile. Beni sevdiğini düşünüyordum, hissediyordum, biliyordum tabii de... Ne bileyim, söylemeni beklemiyordum ki söylemediğini fark edeyim. Sonra senin beni sevmediğini öğrenince, taşlar yerine oturdu kafamda. Yani zaten beni sevmek için, bence bir sebebin yoktu." O hançeri kalbime sokan bizzat benim üstelik. "Sevmemen daha beklediğim, daha bildiğim, daha gerçek bir şeydi. En olası..." Kalbim, Nazlı'nın da kalbi; ben hançeri kalbime batırdığımda, onun da kalbi kanıyor. "Beni sevdiğine inanmaktansa, sevmediğine inanmak daha kolaydı." Canım öyle bir yanıyor ki, metanetli olmak için kendime durmaksızın direktif vermesem, başımı kucağına yaslar ve hüngür hüngür ağlarım. "Ama madem seviyorsun... Yani seviyormuşsun o zaman da hissettiğim, hissettirdiğin gibi... Niye?"

Parmaklarımın tersi yüzünde gezerken, "Ben bu soruyu ve söylediğin her şeyi... Sevdiğim kadına hakaret sayarım,"

dedim. Benim gözlerimden akmayan yaşlar, onun gözlerine doluverdi. "Sen beni neden sevdiysen, ben de seni o yüzden sevdim, Nazlı." Dudaklarından öptüm. "Ve bence, eğer nedenini biliyorsan, o sevgi olmaz çoğu zaman."

"Bebeği çok mu istiyorsun? Ne kadar çok? Bana bir ölçüt vermen lazım ki kafamda değerlendireyim bazı şeyleri. Ben hiç istemiyorum. Sıfır yani."

"Nazlı," dedim, yumuşacık bir sesle. Ellerini tuttum. "Ben her şeyden önce, seni istiyorum. Ve seni ne kadar çok istediğimi anlatacak ölçüt..." Parmak uçlarını öptüm. "Sonsuzluk, aklımda minicik kalıyor."

"Ama ben boşanmak istiyorum," dedi.

"Benimle yeniden evleneceğini bilsem bile, ben senden boşanmak istemiyorum," dedim. Saçlarını öptüm ve yüzünün güzelliği ortaya çıksın diye, önünü kapatan tutamları geriye ittim. "21 Mayıs 2017'ye saygısızlık edemem, özür dilerim."

"Ben sana nasıl güveneceğim?" diye sordu. Kanayan kalbinin acısı sesinden taşıyor ve ben o acıyı kucaklayamıyorum. "Nereden bileceğim, yine bir yol ayrımında, yine benim için bile olsa, benden vazgeçmeyeceğini? Üstelik olanlar için pişman bile değilken sen..."

"Güvenemezsin," dedim. Vermem gereken cevabın bu olmadığının bilincindeyim ama doğrusu bu. "Güvenemezsin Nazlı, seni anlıyorum... Üstelik karşında, yine olsa yine yapacağını söyleyen bir adam varken... Söz konusu senin hayatınken, benden bunu önemsememi bekleme... Normal koşullarda yaşamıyoruz ki sana söz vereyim, böyle bir şeyin bir daha olmayacağını söyleyeyim. Diken üstünde bir hayat bu. Her an her şey olabilecekken, veremem ki böyle bir söz. Ama eğer seni tatmin edecekse, senden sadece ama sadece senin için vazgeçerim, bunu bil."

"O zaman şöyle yapalım Bora," dedi. Bir anda ifadesini kaplayan alay karşısında merakla ne diyeceğini beklemeye başladım. "Sen dikeni bi' yok et... Diken üstünde ya

hayatın... Normalleşmesi için bir şeyler yap... Ondan sonra oturur, tekrar konuşuruz. Ne dersin?" Ciddi olamaz, değil mi? "Ne dersin diye sorduğuma bakma Bora! Senin için nasıl benim hayatım önemliyse, benim için de senin hayatın önemli. Sana bir şey olacaksa, ben yörende yakınında duramam! Ve senin ölüp ölmediğini sürekli merak etmeye, senin için endişelenmeye, birilerine zarar verip vermediğini düşünmeye, zarar verdiğin insanların nerede karşımıza çıkacağını hesaplamaya çalışmaya artık benim kalbim dayanmaz. Ben böyle bir evliliğin içinde olamam, çok sıkıldım bundan. Kandan. Ben seni kaybetmekten korkarak yaşayamam Bora! Ve diyelim ikna oldum bir çocuk sahip olmaya, bu asla bu dünyanın içinde olmaz! Ben asla bu dünyaya bir çocuk getirmem ki senin de benimle aynı düşünceye sahip olduğunu çok iyi biliyorum! Bizim yaşadığımız her sorunu bu dünya getirdi bize! Benimle beraber olmak istiyorsan eğer, benim şartım bu..."

Söyleyecek ne çok şey var ve hiçbir şey yok: "Nazlı..."

"Madem sen, benim için her şeyi yaparsın..." Susması gerekiyor, devam etmemesi. "O zaman benim için, Kara'nın dünyasına tümden sırtını dön..." Gözlerimi yumdum. "Ancak o gün geldiğinde, eğer bir çocuğumuz olsun istiyorsak, olabilir... Evlenmek istiyorsak, tekrar evlenebiliriz. Falan filan. Aksi takdirde, ben yokum."

Bitmiş.

Bitirmiş.

Ne dediğimi bilmiyorum sadece yarım yamalak da olsa kahvaltı yapmaktan bahsettiğimi hatırlıyorum. Odadan nasıl çıktığımı bilmiyorum ama kalbimdeki hançer mi çevrildi yoksa o hançer çıktı da göğsüme ağır bir tekme mi yedim, hiçbir fikrim yok. Halbuki Kara'ya olan sevdasına inanmıştım. İnandığım ne varsa yerle bir olurken, Nazlı'ya ne yaptığımı da pekala hiç anlamadığım kadar iyi anlıyorum. Sandviç hazırladım. Çay demledim. Ve bütün bunları yapmak yerine aslında denize atlamak ve o denizden de hiç çıkmamak isterdim. En büyük korkumun karşıma çıkmasına

öyle hazırlıksız yakalandım ki, elimi kolumu nereye koyacağımı bilmediğim bir sürüncemedeyim sanki. Nazlı geldi. Hava aldı. Sonra sofraya, tam karşıma oturdu.

"Eee?" dedi, bir süre sonra. Yüzüne baktım. "Küstük mü? Konuşmuyor muyuz?"

"Yoo. Sadece, konuşmanın bir anlamının olmadığını fark ettim," dedim. Söylemek istediğim her şeyi içime atmak zorundayım çünkü bu saatten sonra Nazlı'nın kalbini kıracağıma, içimde büyüyen kelimelerde boğulmayı tercih ederim. "Kahvaltını yap da dönelim."

"Daha iki gün-"

"Gerek kalmadı," diyerek kestim sözünü. "Dönelim."

Rahatça arkasına yaslandı. "Benim keyfim çok yerinde vallahi Bora... Hemen dönesim yok." İfadesi buram buram sarkazm kokuyor. "Kusura bakmazsın diye umuyorum."

"Bakarım aslında," dedim. Derin bir nefes alırken, kelimelerin en doğrusunu arıyordum. "Çünkü Nazlı, ne pahasına olursa olsun, her şeyden önce seni istiyorum ama tek bir koşulum var tabii ki..."

"Neymiş o?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Senin de beni istiyor olman. Ama sen beni istemiyorsun. Çünkü koştuğun şartın akıl alır bi' yanı yok."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Aksine çok ciddiyim," dedim. Sesimin titrememesi için kendimi sıkıyordum. "Seviyorsun sevmesine belki ama, bu sevgi benim pek özümseyebildiğim bir sevgi çeşidi değil." Kaşlarım çatıldı. "Ben çift kişilikli değilim Nazlı. Benden bir tane var. Yarımı çöpe atamayacağıma göre, ben buyum ve sen de beni artık o kadar da sevmi-"

"O cümleyi sakın tamamlama. O cümleyi bir kez kurdun bana. *Hiç mi sevmedin beni Nazlı,* diye sordun. O hakkını kullandın yani. Eğer bir daha, benim sevgime inanmadığını söylersen, oynadığın oyuna değmediğini düşünmem gibi, sana da değmediğini düşünürüm..." Zaten düşünmüyormuş gibi (!). "Kara'yı istememekle, seni sevmemek aynı şey değil. Bu ikisini bir tutuyor olamazsın."

"Tutuyorum maalesef," dedim, ciddiyetimi bozmadan. "Eğer bir insanı istemiyorsan, gerçekten istemiyorsan, kızgınlığından ya da kırgınlığından öte istemiyorsan, sevmiyorsundur. O kadar da sevmiyorsundur. Ben bunun çok benzerini yaşamıştım geçmişte."

"Beni Elif'le mi kıyaslıyorsun?" diye sordu. Bunun ihtimali bile onu kızdırıyor ve tabii ki böyle bir şey yapmıyorum! "Ciddi misin ya sen?!"

"Bu kıyas değil. Nazlı, bunu nasıl seni kırmadan ifade edebileceğimi bilmiyorum." Gözlerine baktım, saçlarına. Yüzünün her bir zerresinde, işimi kolaylaştıracak herhangi bir ifade arıyor ama bulamıyordum. "Beni şimdiden bağışla... Elif kendince çok haklıydı, çünkü o elinde silah olan bir adamı sevmemişti. O, senin arzu ettiğin normal bir adamı sevmişti ve o adam zamanla çok değişmişti... Fakat sen... Tam da bu adamı tanıdın. Biz, bana ait olan bir kumarhanede tanıştık ve ben senin hayatını bağışladım, hatırlarsan." Hatırlamak bile istemediğim şeyleri, Nazlı'nın karşısına geçip anlatıyor olmam çok saçma. "Ve ben sana çok kez söyledim bunu. Kara'yı sevemeyeceğini, aşkın aklı bulandırdığını, o an razı geldiğin şeylerin çok daha sonra seni rahatsız etmeye başlayacağını... Sen ise bana, Kara'ya aşık olduğunu söylemiştin. Dövme falan yaptırdın değil mi sen Kara'nın adını?" Başımı iki yana sallarken, dudaklarımın arasından duymanın bile beni parçaladığı o cümle döküldü: "Sen gerçekten bitirmişsin."

"Hayır, sadece sen beni gerçekten anlamıyorsun..." dedi. Gerçekten konuşmak istemediğimi söylesem, dümene geçsem ve Bodrum'a doğru sürsem yatı, çok mu saygısızlık etmiş olurum? "Kara olmak senin hayallerindi ve ben de bunu senin elinden alıyormuşum gibi davranmayı bırakır mısın?"

"Tam da dediğin gibi, Kara olmak benim hayallerim değildi Nazlı!" dedim, sertçe. Bir sigara yaktım. "Zaten Kara'dan sıyrılmak gibi bir şansım olsaydı, sen talep etmeden yapardım bunu, zira senin bir zamanlar sevdiğin ve saygı

duyduğun Kara'yı ben hiçbir zaman sevmedim, hep nefret ettim, biliyorsun bunu değil mi?" İçime çektiğim sigara dumanı öfkemi bastırmaya yetmiyor. "Belki bilmiyorsundur diye söyleyeyim... Kaydını sildirip de *eyvallah* diyerek çıkamıyorsun mafyadan."

"Eğer istersen, bir yolunu bulursun..." dedi. Güldüm, gerçekten güldüm. "Ciddiyim ben..."

"Sorun, ciddi olman zaten Nazlı! Sorun, benim haklı çıkmam! Sorun, benimle olmak için koştuğun şartın, benim asla yapamayacağım bir şey olması! Sorun, beni en korktuğum ve en ağrıma giden yerden vurman!"

"Ben öyle bir şey yapmıyorum," dedi. Yüzü buruştu. "Yani amacım bu değil." Konuşamıyor, midesi bulanıyormuş gibi. Siktir! Hamile! Kafa bırakmadı ki! Bana bunu bile unutturduğuna inanamıyorum! Sigaramı hızla söndürdüm. "Ben sadece-"

"Konuşmayalım," dedim, sözünü keserek. Kafamın bile kalmadığı bir anda yapacağımız konuşmanın, hiçbir yararı olmadığı gibi sadece zararı var.

"Bora-"

"Nazlı!" dedim öfkeyle. Şöyle anlarda uzaklaşamamaktan, üzerime gelmesinden, bana alan açmamasından nefret ediyorum. "Lütfen..." diye ekledim, daha sakin olmaya çalışarak.

"Kalbi kırık bir Kara, senin de kalbinin üzerinden kamyonetle geçer," diye mırıldandı. Gökhan Demir, konuştu! "Konuşalım. İçimizde ne varsa dökelim. Kalbimi kırman ya da üzerinden kamyonetle geçmen umurumda değil. Ortada bir kalp kalmayacaksa bile konuşmak istiyorum."

Ayağa kalkarken, "Hayır," dedim. Yutkunmaya çalıştım. "Hayır çünkü, senden Kara'yı dinlemek beni öldürür."

Seri adımlarla yatak odasına ilerledim. Ben sinirlendiğinde yatağa yatabilecek bir adam değilim. Kırgınlıklarımı uyuyarak aşabilecek bir adam, hiç değilim. Koşmam gerek. Yüzmem gerek. Ne bileyim, mekik çekmem gerek. Hiç yoktan bir arabanın kaputunu açmam ve kafamı dağıtmam

gerek. Fakat şu an ne yapsam, Nazlı için fazla olacak. Her ne yapacaksam yalnız kalmış olmalıydım. Denizin ortasında olmak isteyen aklımı sikeyim. Karaya mahkum olmuş bir adamın neyine gerek denize açılmak. Kara'yı hayatımdan çıkartacakmışım. Böyle bir yol vardı da ben girmedim sanki. Tahammül edemiyorum. Siktiğimin Kara'sı yüzünden, Nazlı'yla bu noktaya gelişimize tahammül edemiyorum. Yorganı tekmeledim ama kesmiyor. Gerçekten yatağı fırlatıp denize atsam ancak rahatlarım gibi. Saysam mı? Gerçekten rahatlatıyor mu acaba? Hayır, saymak benim daha çok sinirlerimi bozuyor. Derin bir nefes aldım. Sonra da verdim. Beyza'nın sakinleşmek için kullandığı yolu da sikeyim, nefes alıp vermek bir insanı neden rahatlatsın ki?!

Nazlı'nın odaya girdiğini duyduğumda gözlerimi kapadım. Yorganı kaldırdı ve yatağa girdi. Burnu sırtıma değdi. Elini karnıma sardığında, karnı hepten belime yapışmıştı.

"Seni çok seviyorum Bora." *Ama Kara'yı sevmiyorum,* demeyi unuttu. Sezgilerimde öyle haklıydım ki, benim sevmediğim Kara'yı Nazlı'nın sevmesini beklemek büyük fiyaskoydu! "N'olur bana küsme."

Kendisine asla küsemediğimin farkında değil ya daha ne diyeyim. "Uykum var. Dün gece de doğru dürüst uyumadım. İzin ver, biraz uyuyayım."

"Vermeyeceğim," dedi. Elimi tuttu. Sınırlarımda mayınlar var ama Nazlı pata küte mayınlara basmaktan resmen haz duyuyor. "Bu şekilde uyuyamazsın. Beni yanlış anladın, dahası anlamadın ve seninle konuşmak istiyorum." Anlayacağımı anladığım için lütfen sınırlarımı terk edip bana azıcık izin versin. İzin versin ki sindireyim. "Bora, n'olur..."

Kıyamıyorum!

Allah kahretsin ki, kıyamıyorum!

Derin bir nefes verip sırtüstü uzandım. Başımı Nazlı'dan yana çevirdiğimde göz göze geldik. Gülümsedi. Komik olan ne? Ya da tebessüm etmeye değer ne yaşıyoruz şu anda biz? "Hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Neyi?"

"Nişanın ertesi günü, Haluk Kozan buraya gelmiş ve oğlunun hayatını bağışlaman için sana yalvarmıştı..." Nazlı zamanda yolculuk yaparken peşinde beni de sürüklüyor ama takatimin olmadığının farkında değil. "Sana *eğer sen de bir gün baba olursan* diyecekti ki, sen onun lafını kesmiş ve *böyle bir evladım olursa, onu ben öldürürüm* demiştin..." Geçmiş, önüme sürülürken, bir zamanlar baba olmak istemediğimi dile getirmekten gocunmadığımı hatırlatacaktım ki sustum. Çünkü nereye bağlayacağını merak ediyorum. "Ben de sana kendi çocuğunu öldüremeyeceğini söylemiştim ve sen de baba olmayacağını söylemiştin... Bunu söylemeye de devam ettin. Uzun bir süre..." Bunların hepsini ne yazık ki hatırlıyorum. "Elif sana... Siz beni uyuyor sanırken, Kara'dan vazgeçmeni ve yarın bir gün çocukların olacağını söylediğinde de *olmayacak* demiştin. Büyüdüğünü, babandan daha kötü bir adam olduğunu anladığın gün büyüdüğünü ve o günden beri çocuğun olmasını istemediğini söylemiştin."

"Sen de şimdi bana, baba olmayı hak etmediğimi mi söyleyeceksin?" diye sordum.

"Hayır, hiç kimse bunu bilemez... Yani bu eğer hak edilen bir şeyse, bunu yargılamak bana düşmez. Babandan daha kötü bir adam olup olmadığın da tartışmaya açık bir konu bence, bunu da kimse bilemez. Sadece..." Her defasında bana bir silah doğrultuyor sanki ve ben, tetiğe basmaması için dua ediyorum. "Kıstasımız baban olmak zorunda değil, yarın yine aynı döngü yaşanabilir. Bir çocuğun olabilir ve o çocuk, ona bıraktığın hayat yüzünden, senin mezarında küfredebilir. Senin babana yaptığın gibi Bora..." Yine tetiği çekti ama ölürken üzülmememi ister gibi elimi de tuttu. "Bunu asla kalbini kırmak için söylemiyorum ama... Kim bir mafyanın çocuğu olmak ister ki?"

"Haklısın, kimse istemez... Ve bu dediklerin de olabilir..." Gülümserken, asla babası gibi olmak istemeyen Kara'ya bulaşmamış Bora'yı hatırladım. "Ama... Ben çocuğumuza mafyayı empoze etmem Nazlı. Ben babama küfrediyorum

çünkü babam bana bu dünyayı aşıladı. Annemle ablam beni korumak istedi ama babam buna izin vermedi. Ben direnSem de karşı dursam da mafya olmak için yetiştirildim ama biz çocuğumuzu öyle yetiştirmeyiz."

"Bu dünyada olduğun sürece, başka türlü yetiştirmen mümkün değil ki."

Gerçekten sıkıldım. Kara'dan. Kara'nın hayatıma etkisinden. Nazlı bebeğimizi dünyaya getirmeyecekse getirmesin ama bunun da sebebini Kara'ya yorup, bana yeni bir yük yüklemesin n'olur, artık dayanamıyorum.

"Nazlı sen, tam olarak neredesin? Bir çocuğumuz olsun mu istemiyorsun yoksa bu hayatın içinde olsun mu istemiyorsun, anlamıyorum."

"Ben genel konuşuyorum," dedi. Öyle genel ki konu, benim ne kadar iğrenç olduğumu bana anlatırken, parmaklarımı da okşuyor. "Yani zaten çocuğumuz olsun istemiyorum ama bu hayatın içinde olmasını hiç istemiyorum." Savunma moduna geçtiği için gerginleşti. "Bir de zaten ayrıldık biz zaten." Elimi bıraktı. "Çok saçma değil mi bir çocuk yapmamız?"

"Yapmışız zaten?" dedim, hayretle. "Var olan bir bebekten bahsediyoruz, farkında değil misin?"

"Hücre demek istedin herhalde çünkü o henüz bir bebek bile değil... Ayrıca yasal olarak bana verilen bir hak var," dedi.

"Tamam," dedim. Gözlerimi yumdum. "Bildiğin gibi yap. Nasıl istiyorsan, öyle olsun."

Omzumu dürttüğünde küfür etmemek için kendimi artık zor tuttuğum yerdeydik. "Ama bu yaptığın tavır almak?" dedi, sertçe. Gözlerimi açtım. "Bu şekilde olmaz! Kara olmaktan vazgeçmiyorsan bunu söyle direkt. Ben de bildiğim gibi yapayım."

"Kara'yı sikeyim," dedim. Yüzüme allak bullak olmuş gibi baktı çünkü beklediği cevap kesinlikle bu değildi. "Tekrar ediyorum. Sen de biliyorsun ki Kara olmaktan vazgeçmek diye bir şey yok." Bunu sanki ilk kez duyuyormuş gibi

kaşlarını çattı. "Böyle bir seçenek yok Nazlı." Sıkıntı dolu bir nefes verdim. "Film değil bu, benim hayatım."

"O zaman bu hayatın içinde neden baba olmak istiyorsun ki, ben anlamıyorum..." dedi. Doğrulup bağdaş kurduğunda, konuşmanın uzayacağını fark ettim. "Tamam hayatın buysa eğer, zaten bu koşullarda bir çocuğumuz olamayacağını kabul et. Neden beni ikileme sürüklüyorsun ki?!" Sesinin tınısını kontrol edemeyişi garip bir paniğe sürüklenişinden. "Neden ben sürekli bir seçim yapmak zorunda kalıyorum ya?! Seni tanıdığım günden beri böyle! Yok maça kızını seçen kazanır! Yok bir oyun oynarsak Anıl ölmez! Neden ben sürekli bir seçim yapıyorum?! Benim seçimlerimle ilerlemek istemiyorum ben! Sen de, *bu hayatın içinde bebek sahibi olamayız Nazlı, aldır bu çocuğu* de, ben de gidip gönül rahatlığıyla aldırayım! Neden bana kazık sokuyorsun?! Neden içime dert ediyorsun bu konuyu?!"

Gözlerine baktım. 1 Mart 2017'de tanıdığım kadın, gözlerine konumlanmıştı. Eğer ben Nazlı'yı biraz olsun tanıdıysam, bebeği dünyaya getirmek istiyor. Nasıl yani? Bir insanın, bir şeyi aslında istediğinin, bu kadar da farkında olamayacak hali yoktur değil mi? Ben de baba olmak istediğimin farkında değildim ama Nazlı'nın düşük yaptığını öğrendiğimde fark ettim. Nazlı hamile kalıp, bebeği aldırmak isteyip, buna rağmen aslında anne olmak istediğini anlamayacak değildir herhalde?

"Nazlı."

"Hı?"

"Bana dürüst davranıyorsun değil mi?"

"Hı hı."

Siktir. Cidden farkında değil. Ben ne yapacağım?

"Tamam," dedim.

"N'oldu?" diye sordu.

"Yok bir şey," dedim. Eline uzandım. "Biraz uyuyalım mı?"

"Anlamadım, n'oldu şimdi?" Nasıl anlatacağımı keşke bilsem ama bilmiyorum ki. "Kısıtlı zamanımız var zaten, neden uyuyoruz?"

"Kısıtlı zaman, benim konum..." dedim, gülümseyerek. Onu kendime çektiğimde, başını omzuma yasladı. "Ben uyumayı tercih ediyorsam, sorun yok bence..." Çok güzel kokuyor. "Seni çok seviyorum." Yüzünü boyun girintime yerleştirdi. "Bana dürüst olduğun için teşekkür ederim..." dedim. Yeniden saçlarıyla oynamaya başladım. "Kendine de dürüst ol, olur mu?"

"Ne demek istiyorsun?" Saçlarının arasını öptüm. Bu inanılmaz hoşuna gidiyor, sesinin tonu bile değişti: "Açık konuş, anlamıyorum."

"Hazır olduğunda..." dedim. O kadar hazır değil ki, muhtemelen bir travmanın esiri olmuş durumda. "Hazır olursan veya..." diye düzelttim. Kendini güvende hissetmesi için, kolunu okşamaya başladım. "Öyle konuşuruz."

"Saat kaç?" diye sordu, biraz sonra.

"10'u 20 geçiyor," dedim.

Bugün Nazlı'yı tanıyalı, bin dört yüz yetmiş dört gün oldu. Bin dört yüz yetmiş dördüncü günümüzde, tüm kalbimle, bir kızımız olmasını diliyorum. Tepeden tırnağa Nazlı'ya benzesin.

Kustuğunu ta üst kattan duyunca, aşağıya indim. Nazlı banyo kapısını açar açmaz, "Bunun senin çocuğun olduğu ne kadar da belli!" diye bağırdı. Bu elbette normal şartlarda beni mutlu eder ama Nazlı hiç, iyi bir yerden söylemiyor. Olsun, ne yapalım... "Aynı senin gibi benim canımı yakıyor!" Bir süre bana laf sokmadan durabilir mi acaba? "Kimsenin bana bunu yapmaya hakkı yok anladın mı beni?! Ben mide bulantısıyla uyanmak zorunda mıyım ya?! Sürekli bu lanet olası banyoya koşmak zorunda mıyım?! Düşüyordum düşüyordum!"

"Biraz hava almak ister misin?" diye sordum.

"İstemem!" dedi, sertçe. Yanımdan geçip gitti ve üst kata ilerledi. Derin, çok derin bir nefes aldım ve peşinden ilerledim. Sesini duyuyordum, ki zaten bence bir süre hiç susmayacaktı. "Hava alıp almayacağıma neden sen karar

veriyormuşsun ya, ben gerizekalı mıyım, kendim akıl edemiyor muyum? Ah! Allah kahretsin! Gözlerim uyanmadı işte daha! Görmüyorlar!" dedi ve ağlamaya başladı. "Yeter artık ağlayıp durmayın!" dedi, gözlerine.

Yanına gittim. Arkasından sarılarak, ellerimi karnına yerleştirdim ve çenemi omzuna yasladım. "Sevgilim..."

"Küsüm ben sana!" dedi. O kadar içli, o kadar acı çeker gibi ağlıyor ki canım yanıyor. "Konuşma benimle ya! Bütün bunlar... Bak bütün bunların hepsi, senin yüzünden!"

"Evet," dedim.

"Senin yüzünden hamile kaldım!"

"Evet," diye tekrarladım.

"İstemiyordum ben!" dedi. Yanağından öptüm. "Sen düşen bebeğe o kadar çok üzüldün ki Allah sana acıdı!"

"Evet," dedim.

Zehrini kusuyor ve bu çok ama çok büyük bir adım.

"Bora, bir şey yap..." dedi, çaresizce. Bana döndüğünde gözlerinden akan yaşları sildim. "Kurtar beni, ben kusmak istemiyorum... Yüzde ellisini aldırmak falan istiyorum, kendi hakkımdan feragat etmek istiyorum, sen istiyorsan al kalan yarısını, kafayı yiyeceğim, bana yardım et!" Nazlı'nın dudaklarına yapışıp onu deli gibi öpmek istiyorum, bu kadar tatlı olması beni mahvediyor. "Senin çocuğun değil mi?! Bir çözüm bul! Hani beni çok seviyordun?! Bana yardım et!"

Yapabileceğim tek şey ona sımsıkı sarılmak. "Vişne suyu istedim senin için... İçmek ister misin?" diye sordum. Kafasını salladı. Elini tuttum. Önce salondan çıktık, sonra da yatın üst katına. Üzerine battaniye örtmeme sitem etse de umursamadım. Herhalde bana böylesi bir naza seve seve katlanacağımı, nazlı bir sevgilim olacağını söyleselerdi, hayatta inanmazdım. Nazlı'yla vakit geçirmek, evcilik oynamak gibi. Muhtemelen Nazlı, her an evcilik oynuyormuş gibi davrandığından. Ben anlamadan, beni de bu oyuna dahil etti ve onun yanındayken kim olduğumu bile unutmayı seviyorum. İnsanın ömrünü uzatan gülüşünü görmek için her şeye değer. Bir insan, tost yiyeceği için bile mutlu olabilir

mi? Ve bir insana gülümsemek, bu kadar yakışabilir mi? Üstelik gözleri hala yaşlıyken.

Hazırladığım tepsiyle beraber yeniden yanına gittiğimde, "Gökyüzüne baksana bi'," dedi. Tepsiyi bıraktım ve bakışlarımı gökyüzüne diktim. "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Yatımın adını," dedim. Gülümsedim. "Bulutlar çok güzelmiş."

"Baban sana masal anlatır mıydı?" diye sordu. Meraklı ifadesini, vişne suyunun lezzetini beğendiği için iki yana kıvrılan dudakları perdeledi. "Babam bana çok güzel masallar anlatırdı, söylemiştim sana. Ben masalları çok severdim çocukken. Bir de gerçekliklerini sorgulardım. O huyum anneme çekmiş, çünkü annem realistti. Sayısalcı olduğu için muhtemelen." Yanına oturdum. "Annem masalları sever miydi bilmiyorum. Babamın anlattıklarını dinlemeyi severdi herhalde daha çok... Babamın edebi tarafı daha güçlüydü hep. Bazen anlamını bilmediğim kelimeler kullanırdı. Anlattığı masalları sorgulardım ama sonra inanırken bulurdum kendimi. Annemle babam ölene kadar, masallara inanırdım."

"Ve o masallardaki kahramana kavuştun da bir gün..." dedim. Gözlerine baktım. Kara'nın kahramanı olduğunu hatırlayacak mı diye. Ya da bu konuda herhangi bir yorum yapacak mı diye. Ama susmayı seçti. "Babamın anlattığı bir masal hayatımı değiştirdi," dedim, biraz sonra. Arkama yaslandım ve ellerimi başımın arkasında birleştirdim. Yüzümde gerçek bir gülümseme vardı. "Bazen düşünürüm... O masalı anlatmasaydı ne olurdu acaba diye..."

"Ne ki o masal?" diye sordu.

O masal, Nazlı'ydı.

Maça kızı.

"Bence babamın uydurduğu rastgele bir şey," dedim. Gözlerine baktım. "Çocuk olmak, dünyanın en güzel şeyi... Sınırsız bir hayal gücüne sahip oluyorsun. Annen, baban... Etrafında sevdiğin kim varsa tertemiz ve dokunulmaz."

İçime derin bir nefes çektim. "Sen uyurken... Söylediklerini düşündüm de... Sen haklısın..."

"Ne konuda?" diye sordu.

"Ben baba olmak istiyorum ama bir çocuğun, bana *baba* demek isteyip istemediğini bilmiyorum... Sanırım anne ve baba olmayı istemek, bi' bencillik olabiliyor bazen. Yani ona sunduğun hayatı göz önünde bulundurmak çok önemli..." Derin bir nefes alıp Nazlı'ya döndüm. "Ben Kara olmayı bırakamam ama diyelim bıraktım. Yine bir sürü düşmanım olacak, onların hepsini yok etsem, yerine yenileri gelecek. Ben buyum, hayatım bu ve... Onun sırtına gerçekten de çok büyük, belki de hiç istemediği bir yük yüklenecek. Neden? Babasıyım diye."

"Onun sana kusur bulmaya hakkı yok," dedi. Kendime *öküz* dahi dememe izin vermemesi geldi aklıma. Gülümsemeye çalıştım. "Eminim ki sen çok iyi bir baba olurdun."

"Bilmem," dedim. Nazlı yanımda olsun, elimden tutsun da *baba* olmasam da olur. "Noir'ı yaşanan durumlardan ötürü fazlasıyla ihmal ettiğim gibi... Balıklarımıza bile iyi bakamadım... Onları Amerika'ya getirttim ama ben döndüm..."

"Uzun bile yaşadılar Bora," dedi. Beni teselli etmek istiyor ama bu gereksiz, gerçeklerin farkındayım. "Eğer ben baksaydım onlara, eminim ki çoktan ölmüşlerdi."

"Ne var biliyor musun," dedim. Bunları dile getirmek zor ama mecburum. "Eğer benden ayrılmazsan, bebeğimizi dünyaya getirmeye karar verirsen... İçime bir inanç doğacak..." İnandığım kaderi, Nazlı'nın kalbine teslim etmek ve vereceği karar ne olursa olsun buna razı gelmek, onun için yapabileceğim en büyük fedakarlık. "Babam gibi olmadığımın, olmayacağımın inancı..." Gözlerini gözlerimden çekti. "Elime ilk kan bulaştığından beri belki, hem kendimi karaya esir olmuş gibi hissediyorum hem de... Denizin üstündeyiz işte Nazlı." Hayatım boyunca istediğim bir şey konusunda bu kadar arsız olmadığım için ısrarcı olmak, bana

garip hissettiriyordu ama dürüst olmak için kendime söz vermiştim. "Nazlı..." dedim, göz göze geldiğimizde. "Ben kim olduğumu biliyorum. Ama eğer sen bana inanırsan... Yaşamak için, babam gibi olmadığımı kendime, hayata, sana ve bebeğimize ispatlamaya ihtiyacım var." Avucundan öptüm. "Lütfen, bana bir şans daha ver."

"Ölmenden korkuyorum," dedi. Gözlerimi kıstım. "Ve ölmekten..." Nasıl yani? "Ve herkesin ölmesinden."

"Anlamadım," dedim.

"Bu bebeği istemiyorum çünkü en son hamile kaldığımda, hayatımın büyük bir parçasını kaybettim..." Anıl'dan bahsediyor. Yanına yaklaştım, başını omzuma koydum. "Kara olmaya devam etmeni istemiyorum; çünkü artık senin yaptığın şeyin ne olduğunu biliyorum. Silah kullanmanın, birini öldürmenin, ya da bir çatışmaya girmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum." Hayatını siktiğimi daha iyi anlatamazdı, maalesef acı duya duya anlıyorum Nazlı'yı. "Ayrıca annesini ve babasını kaybetmiş bir çocuk kayboluyor. Eğer o doğarsa ve bize bir şey olursa, ne olacak ona? Ben, hiç kimsenin benimle aynı kaderi yaşamasını istemem. Sıcacık bir evim, etrafımda sevdiklerim vardı ama sana kadar yapayalnızdım."

"Nazlı..."

"Sen bana bir masal anlattın... Ben annemle babamı kaybettikten sonra, bi' daha masal falan dinlememiştim ama sen anlatınca, o masala inandım. Ama daha sonra o masal, hayatımda dinlediğim en acıklı masal oldu... Ve en nefret ettiğim." Kahkaha attı ama ağlamak yerine verdiği bir tepki gibiydi bu. "Asya bana o *masalın* gerçek sonunu anlattı." Gözlerimi yumdum. "Ve bir kez daha nefret ettim o masaldan. *'Kahraman, prensesi bulmuş... Yaşadığından emin olmuş... İyi olduğundan... Sonra da ölmüş. Prensesin kalbini prensese geri vermiş ve ölmüş.'* Ben o an, senin bize biçtiğin sonun ne olduğunu anladım. Ben böyle bir sonu yaşamak istemiyorum, üzgünüm."

"Sen yoktun," dedim. Morga girip çıkarken, her seferinde gördüğüm kadın Nazlı değil diye gülümserken, benden nefret ettiğine ölesiye eminken, nasıl yaşamayı düşünebilirdim ki?!

"Neden yoktum?" diye sordu. Cevabı ikimiz de biliyoruz ve bu cevaptan nefret ediyorum. "İşte paradoks Bora... Hayatımız, şu an bulunduğumuz yer, bir paradoks..." Yüzüne tehdit dolu bir ifade yayıldı. "Ölmene dayanamam. Ama ölme diye, senden uzak kalmaya da dayanamazdım. Yaşadığın ama birbirimizden ayrı düştüğümüz bir evrende var olmak istemezdim ben. Beraber ölme fikri bu yüzden çok güzel. Ben seninle çok mutluydum. O rezidansta benim çok güzel hayallerim vardı, ben gerçekten seninle masum bir oyun oynuyordum, ben seninle flört ediyordum ama sen bana veda ediyormuşsun... Ve ben bunu aşamıyorum."

"Beraber aşabiliriz," dedim.

Sakallarıma uzandı. "Ben istiyorum ki yaptığının bedelini öde, ömür boyu ayrı kalalım, ne yaptığını gör... Madem sen bizi ayırdın, madem ayrı ayrı yaşayabiliyoruz, hadi yaşayalım... Yok ayrılmak istemiyor musun, bana bunu yapan Kara çıksın o zaman hayatımızdan. Çünkü ben devamlı onu suçluyorum, Mehmet Şahindağ'ı ve senin onun yüzünden bana yaptığın bu şeyi hatırlıyorum." Gözlerinden akan yaşlar ateş kadar sıcak. "Kara benim kahramanım..." dedi, Kara'ya küsmüş gibi. "Kara'ya hayranlığım da sevgim de baki ama benim artık kahramana değil, sevdiğim adama ihtiyacım var." Şakağıma dokundu. "Babamdan özür dilerim ama Annie'nin kardeşi, dinlediğim en güzel masal oldu benim... Hayatımda Elif'i bu kadar kıskanacağımı düşünmezdim ama... Senin en rahat olduğun zamanlarını seninle yaşayabildiği için çok şanslı bence... Annie seni anlatırken, Elif'ten hiç bahsetmedi ama ben hep düşündüm, o anlarına tanıklık ettiği için, hep o aklıma geldi. Keşke daha önce tanışsaydık diyeceğim ama... Mümkün değildi herhalde."

"Kafan çok karışık," dedim. Haklı olduğunu biliyorum, onu anlıyorum, sadece aslında Elif'in tanıdığı Bora'yı zaten kendisinin de tanıdığını ona nasıl hatırlatacağımı şu an bilemiyorum. O yüzden, "Düşünme," dedim.

"Bora..." dedi. Nabzından öptüm ve gözlerine baktım. "Sence ben tutarsız mıyım?" diye sordu.

Gülümsedim. "Nazlı'sın sadece," dedim. Gözlerinin yeşili berrak ve durgun bir su gibi. "Benim nazlı sevgilimsin."

"İyi bir şey mi dedin bilmiyorum ama..." dedi. Kolumdaki saate baktı. "On yedi saat yirmi beş dakikadır buradayız. Burada olmak güzel. Ama burada olmak benim kafamı daha çok karıştırıyor."

"*Düşünme*, dedim ya..."

"Oldu, sen dedin ya, düşünmem!" dedi. Güldüm. "Nasıl düşünmeyeyim? Düşünüyorum işte! Ve işin içinden çıkamıyorum!"

"Peki..." dedim. Başını göğsüme yaslayıp, üzerimizi örttüm. "Sana yardımcı olmamı ister misin?"

"Nasıl olacaksın ki?" diye sordu, merakla.

Doğruluk ve cesaret oynamayı teklif ettim. Bunu sadece zihnini bir şeyle meşgul etmek için yapıyordum ve biraz olsun etkili de olmuştu. Sadece bu oyunun bir ödülü vardı ve bu ödülün hangimiz için olduğu muğlaktı. Dudaklarımız birleştiğinde, ömrümün son gününe dek ondan ayrılamayacağımı bir kez daha anlıyordum. Nefesi, dilinin dudaklarımın arasında bıraktığı tat... Birbirimizi sanki öpmüyorduk da, bir karaftan lezzetli bir kırmızı şarap içiyormuşçasına tüketiyorduk. Yavaş yavaş ama büyük büyük yudumlarla. Nefesim nefesine karışırken, bir yanım bunun burada kalmaması gerektiğini ve derhal soyunmamız gerektiğini haykırıyordu. Diğer yanım ise, çok şükür ki hala Nazlı'nın hamile olduğunun bilincindeydi.

"Neden böyle olduk biz Nazlı?" dedim, dudaklarımı dudaklarından biraz olsun ayırıp. "Biz seninle biriz. İki kişi bile değiliz. Biz birbirimizi seversek, her şeyin üstesinden gelebiliriz." Bir kere daha yaklaştım dudaklarına, onu

istediğimi ve daima istediğimi belli etmekten çekinmeyen, cömert bir öpücük bıraktım. "Biliyorum çok zor senin için... Ama baksana... Hala beni böyle öpebiliyorsan... Gerçekten de bir şans vermene engel olan ne?" Saçlarını önünden çektim ve tadı damağımda kalan öpüşmemizin hazzına sahip bakışlarımı gözlerine diktim. "Nazlı..." dedim. "Sen benim yanımda ol, elimden tut, ben bütün olmazları oldurmak için, elimden ne gelirse yaparım."

"*Güvenemezsin*, dedin bana Bora... Sen içine bir inanç doğması için benden bir şey istiyorsun ama ben... Benim, seninle bir hayat geçirmeye dair bi' inancım kaldı mı, inan bilmiyorum..." İstiyor, beni istiyor, benimle olmak, benimle kalmak istiyor ama cesareti yok. "Ya yarın öbür gün, çocuğunu korumak için de ona onu sevmediğini söylersen? Ya da ne bileyim... Düşün ki manyak çıktı çocuğun, bana zarar verdi, o zaman ne yaparsın? Ben yaşayayım diye her şeyi yapan sen, kesin çocuğuna da zarar verirsin o zaman." Bunaldı. "Bilmiyorum!" dedi, bıkkınlıkla. "Seninle olmak zaten çok zor... Bilmiyorum... Kendimi baskı altında hissediyorum." Yerinde duramadı, battaniyeyi itekledi ve ayağa kalktı. "Bu seninle alakalı değil, yanlış anlama... Senin bana baskı yaptığını söylemeye çalışmıyorum."

Derin bir nefes aldım, yanına gittim ve battaniyeyi omuzlarına yerleştirdim. "Nazlı..." dedim. Bana döndü. "Hani bana, *'Annemle babam öldüğünde, masallarım tükenmişti. Sen bana bir masal anlatırken, beni ayağa kaldırdın. Zindandaydım, göz gözü görmez bir karanlıkta... Hiçbir şeyi seçemiyordum. Seni bile aslında...'* demiştin, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum tabii ki," dedi ve kollarını bağladı. O kadar tedirgin ki, teslim olmaktan korkuyor.

"İzin ver, sana bir masal daha anlatayım," dedim.

"Hayır... Ben artık masal dinlemek istemiyorum," dedi.

Alyansının üzerinden parmağını öptüm. "Bana güvenemezsin belki ama, inancın güvenden daha önemli olduğunu, çünkü onun kalpten geldiğini sen söylemiştin.

Bana inandığını... Ben de sana, bize inanmanı söylemiştim... İzin ver bana, seni *biz*e inandırayım Nazlı."

"Nasıl yapacaksın bunu?" diye sordu. Elimi tutmak için hevesi var. "Yapabilir misin gerçekten?

"Bebeğimizi dünyaya getirmek istediğini biliyorum..." dedim. Şaşkınlıkla yüzüme bakakaldı. "Sen farkında bile değilsin ama ben seni çok iyi tanıyorum."

"Saçmalama!" dedi. Duraksadı. "Yok öyle bir şey! Onu nereden çıkarttın?!"

"Sen masal dinlemek istemiyorsun madem... Öyleyse izin ver, bebeğimize ilk masalını anlatayım..." dedim. İçime derin bir nefes çektim. "Şimdi değil, bugün değil... Biraz zamana ihtiyacım var," dedim. Gülümsedim. "Kaç haftalık hamile olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi.

"Öğrenelim. Eğer istersen üç gün, bir saat, bir dakika dolduğunda ben yine imzaları atarım. Ama senden ricam, boşanma işlemini başlatmak için de bebeğimizi aldırmak için de, son ana kadar beklemen." En azından maça kızının masalını dinlesin, öyle kararını versin istiyorum. "Yasal olarak aldırabileceğin en son ana kadar beklersen eğer, bana en azından bu şansı verirsen eğer, dünyanın en mutlu insanı olurum."

"Neden zamana ihtiyacın var ki?" diye sordu, merakla.

"Çünkü bu masal, önemli bir masal..." dedim. Bakışlarım gökyüzündeki yıldızlara değdi. Hayatımın seyrini değiştiren masalı, bir gün birine anlatacağımı asla düşünmediğim gibi, ilk kez sevdiğim kadına anlatacak olmam da beni heyecanlandırıyor. "Çünkü bu masalı bebeğimize anlatacağım ama... Muhatabım annesi..." Gözlerim muhteşem güzellikteki cennet timsali gözlerini buldu. "Ve annesinin bu masala inanması, benim için, bu hayattaki her şeyden, hatta bebeğimizin doğmasından bile daha önemli..." İşaret parmağımı kalbime bastırdım. "Buradaki küçük, nazlı kız çocuğunun inanması..."

Gözlerindeki hüzün en sonunda parçalara ayrılarak dağıldı ve gülümsediğinde, gözlerinde güneşi görebildim.

"Biraz içeri geçelim," dedi. Salona doğru ilerledi. "Televizyon mu izlesek?" diye sordu.

"Olur," dedim.

Masanın üzerindeki kutuyu görünce merak etti. "Bu ne?"

"Bilmiyorum. Vişne suyu istediğimde getirdiler. Beyza göndermiş."

"Niye açmadın?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Merak etmiyorum?" dedim. Yüzüme öyle bir bakıyordu ki içinde ne olduğunu öğrenmeden duramayacağını belli ediyor. "Açabilirsin Nazlı," dedim. Ama kendi açmakla yetinmeyip, beni de yanına çağırdı. İstemeye istemeye yanına gittim, sırf hatırı kırılmasın diye.

Kutunun kapağını açtı fakat açtığı gibi de geri kapatırken, "Saçma bir şeymiş," dedi. Böyle yaptığına göre oldukça manalı bir şey.

"Dur, niye kapatıyorsun?" dedim. Merakım fazlasıyla büyürken, kutunun içindeki fotoğraf albümlerinden birine uzandım. "Bunlar senin fotoğrafların mı?" Albümü hızlıca çevirirken, şoka girmiş gibiydim. "Evet, hepsi senin..." dedim, gülümserken.

"Ablandan nefret ediyorum," dedi.

Kaybettiğimi sandığım zaman bana sunulmuş gibi ve ben ne hissedeceğimi bilemiyorum.

"Çok güzel bunlar..." dedim. Hepsine önce hızlıca bakmak, sonra tek tek incelemek istiyorum. Başka bir albüme uzandım. "Hazine bulmuş gibiyim."

"Abartma," dedi. Nazlı da başka bir albüme bakıyordu. "Doğum günün..." dediğinde, merakla baktığı fotoğrafa döndüm. "Her 8 Temmuz'da rokfor yiyip şarap içtim. Neden diye sorma, çok saçma." Albümü heyecanla elinden aldım. "Hepsi çok saçma. Bütün bu albümler." Kesinlikle yanılıyordu çünkü bu, hayatta aldığım en kıymetli şeylerden, -hediyelerden?- biriydi. "Mektup da yazmış. Kesin sizde bu da genetik."

Nazlı'nın elinde tuttuğu kağıda bakışlarımı çevirdim.

"Bora,

Bunları seninle yüz yüze konuşmayı çok isterdim ama benden kısa cümleler beklediğin için yapamam. O yüzden yazıyorum."

"Al işte bak, laf sokmuş sana. Bence okumaya devam etmeyelim..." dedi. Yüzüne baktım, *sus* der gibi çünkü bu mektubun içinde kesin Nazlı ile alakalı bir şey var. Öyle değerli ki! "Okursan oku... Bir de ablasını sevmediğini söyler!"

"Nazlı?" dedim ve mektubu elinden aldım. "Sen istemiyorsan okuma ama ben okuyacağım."

"Yoo ben de okuyacağım," dedi ve yanıma sokuldu. Başını kolumun altından geçirerek, kollarımın arasına yerleşti. "Çok da uzun yazmış saçma sapan. Bence okumayalım hiç..."

"Bu fotoğraf albümünü senin için yapmıştım. Nazlı'nın hayatından kaçırdığın günleri telafi edebileyim diye. Kayıp zamanın telafisi diye bir şey çok da mümkün değil aslında fakat yine de yaptım işte. Nazlı'nın haberi yok. Yani şu ana kadar yoktu. Bilse çok kızar, küserdi bana."

"Küstüm bile çoktan!" dedi, kızgınlıkla.

"Nazlı'yı tanımak, sana kavuşmak gibiydi. O, artık benim ait olmadığım senin dünyandan biri olmakla beraber, aynı zamanda da o kadar nevi şahsına münhasırdı ki. Senin sevdiğin kadın olmasa da çok severdim Nazlı'yı. Hatta o kadar çok severdim ki, tanışmıyor olsanız eğer, tanışmanızı çok isterdim."

"Bakalım ben isteyecek miydim?" diye sordu Nazlı. Susmuyordu, susmayacaktı, susamazdı. "N'oldu? Şu an kıymetli mi oldu ablan? Okumayalım bu mektubu lütfen. Saçma sapan yerlere gidiyor konu!" dedi.

"Nazlı'cığım..." dedim, sabır dilenir gibi. "Lütfen, Beyza'yla konuşmayı bırakır mısın? O duymuyor şu an seni?" Herhangi bir cevap vermedi. "Yani konuşmana gerek yok..."

"İyi tamam ya," dedi.

"Çünkü Nazlı'yı zaman zaman, bazen çokça zaman, anneme benzetiyorum. Hem gözü kara, hem de yumuşacık bir yüreği var. Sen onda annemi hiç gördün mü bilmiyorum..."

Gördüm.

Gördüm, Beyza.

Senin de görüp görmediğini merak etmişliğim bile var, ne yalan söyleyeyim.

"...ama kızdığı zamanki tutumu, o kadar Betül Karabey'i andırıyor ki, şaşkınlıkla bakakalıyorum. Çünkü muhtemelen ben ya da Begüm bile anneme bu kadar benzemiyoruz."

"Hayır benim anlamadığım ne biliyor musun?" dedi. Öyle sinirli ki, gerçekten Beyza ile kavga ettiğini düşünüyor olabilir. "Kardeşin seninle konuşmuyor, ona hitaben bir şeyler yaz, değil mi? Neden benden bahsediyorsun? Beni neden annenle yan yana tutuyorsun? Belki senin kardeşin, beni annesine asla benzetmiyor? Neden aklına öyle fikirler sokuyorsun insanın?"

"Benim yüzümden yaşamak zorunda kaldığın ne varsa, senden özür dilerim. En çok da en yakın arkadaşını kaybetmene sebep olduğum için."

"Çok şükür değişti konu," dedi fakat şimdi de açıkçası ben değişen konudan pek hoşnut değildim.

"Ben de en yakın arkadaşımı kaybettim... Elbette ki senin kaybınla benimki bir değil. Benim sendeki yerimi, ablana verdiğin değeri, candan kandan birlikteliğimizin senin için anlamını biliyorum Bora. Sana, sahte ölümümle yaşattığım şey korkunçtu. İçine düştüğün ve maruz kaldığın hayattan ziyade, böyle bir acıyı yaşamış olman bile korkunçtu. Ve bunun ne kadar korkunç olduğunu, birbirimizden sahiden de uzak düştüğümüzü fark edince anladım. Ama hissettiğim en büyük uzaklık, bu hayatta aldığın en önemli haberi benimle paylaşamadığında oturdu içime. Nazlı'nın hamile olduğu haberini bana söylemeye bile tenezzül etmediğinde."

Çünkü koptuk, bir daha bağlanamayacağımız yerden, tümden ve sonsuza dek. Çünkü ben, benim için böylesine

önemli bir haberi, beni hiçbir zaman anlamadığını bildiğim kız kardeşimle paylaştım, senin yerine. Seni özleyerek ama öldüğünü kabul ederek.

"Yüz ifadenden anladım aslında. Ama tabii ki emin olamadım. Eve döndüğümüzde, Nazlı uyandığında kafamda oturdu bütün taşlar. Hayatta hiçbir zaman nedenini tam olarak anlamadığım bir şekilde baba olmayı o kadar çok isterdin ki, hep hala olacağım günü beklemiştim. Bir çocuk sahibi olmanın güzel ve zor taraflarını keşfederken, Leo'nun seninle tanışacağı günlerin hayalini kurmuştum. Benim oğlum, senden evvel Nazlı'yla tanıştı. Kader. Nazlı'ya anne olmanın çok yakışacağını biliyorum, o aksini iddia edecek olsa bile."

Ne kadar kopsak da, ömür boyu, aynı yerlerde ve aynı hislerde dolaşacağımızı da biliyorum bu arada. Çünkü en yakın arkadaşlar, artık en yakın arkadaş olmadıklarında bile, aynı insan olarak kalabilirler. Aynı fotoğrafa baktığımızda, aynı şeyi duyduğumuzda, aynı kitabı okuduğumuzda ya da aynı olaya maruz kaldığımızda, tıpkı bir ruh ikizi gibi aynı şeyi hissetmeye devam edeceğiz ama bunu asla birbirimizle paylaşamayacağız. Sen, benim en büyük kaybımsın abla.

"Ve sen de eminim ki, hayatımda tanıdığım en iyi baba olacaksın Bora. Babamdan çok daha iyi bir baba. Sadece, buna koşulsuz inandığımı bil istedim. Senin için ne kadar önemli bilmiyorum ama mutluluğun, mutluluğunuz, benim de mutluluğum."

Kalbimden kopan teşekkürü belki de hiçbir zaman sana ulaştırmayacağım ama tam da ihtiyacım olan yerde ve zamanda, duymaya en ihtiyacım olan cümleyi bana bahşetmen, sana her zaman minnettar kalacağım şeylerden yalnızca biri.

"Eminim ki o, aranızdaki bitmek tükenmek bilmez savaşa değil, bitmek tükenmek bilmez sevgiye konsantre olmanın daha önemli olduğunu size öğretecektir. Çünkü bence bazı zamansız görünen şeylerin dahi var oluşunun bir sebebi var.

Yeter ki bakmakla yetinmeyip görmesini bilin.
Beyza."

Bu mektubu şimdi, Nazlı ile beraber okumamızın da bir sebebi olduğu gibi.

Mektubu cebime koyduğumda, cüzdanımdan eksilen fotoğrafının yerine yeni bir şeyin geldiğini biliyordum. Fotoğraflara bakmaya devam ettim. Fotoğraflardaki Nazlı ile Beyza, Nazlı ile Leo, Nazlı, Leo ve Beyza öyle güzeller ki, içim onların o zamanlarına tanık olamadığımın yangınına tutuluyor. *Neden* diye sormadan duramıyorum, kırgınlıklarım büyüyor.

Nazlı, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Her bir fotoğrafı, saatlerce, tek bir detayını dahi atlamadan incelemek istiyorum... Ve her bir fotoğrafı aklıma kazımak istiyorum. Üç yıl, bir ay, bir gün boyunca senden hiç uzak olmamışım gibi, sana dair her şeyi kafamın içinde tamamlamak istiyorum." Kollarımın arasından çıktı ve yüzüme baktı. "Vücut hatlarının... Omuzlarının mesela... Kronolojik olarak nasıl günden güne geliştiği, yüz hatlarının bile nasıl oturduğu, hafifçe değiştiği belli bu fotoğraflardan. O kadar çok fotoğraf var ki..." Ağırlık kaldırdığı bir fotoğrafa bakarken, gülümsedim. "Bu anlara sanki şahit olmuşum gibi, bir film şeridi misali aklımda oynatmak istiyorum."

"Video falan da vardır mutlaka," dedi. Heyecanımı saklama gereği duymadım. "Yani Leo da zaman zaman çekti ama Beyza'nın da video çektiğine eminim. İşte ne bileyim, özel günlerde ya da bir araya geldiğimiz bazı zamanlarda. İstersin, izletirler mutlaka sana." Başımı salladım. "Beyza hakkında ne düşünüyorsun?"

"Beyza işte..." dedim, Nazlı'yla ikisinin fotoğrafına bakarken. İç çektim. "Şaşırdığımı inkar edemem ama Beyza işte. Yaptı yine yapacağını. On sene sonra ilk kez tanıdığım Beyza gibi davrandı."

"Ablan olduğunu hissettin yani?" dedi. Gözlerine baktım. "Ablalık yaptığını ya da?"

"Yalnız olmadığımı hissettim," dedim. Nefesim içime sığmıyordu. "Çok öfkeliyim. Çok kırgınım. Sen ne kadar karışıksan, ben de o kadar karışığım kendi içimde... Ama şu yaptığı var ya... Bir gün karşıma çıkacağına dair plan yaptığını ve bunu beklediğini ya da hayatını devam ettirirken beni hiç unutmadığını ve yaşadığı, yaşadığınız anlarda beni yaşatmaya çalıştığını hissettiriyor." Çocukluğumun mu gözleri doldu benim mi bilmiyorum. "Sanki beni evde bırakmış, onu benim gitmeyi çok arzu ettiğim bir yere götürmüşler ve o, orada ne bulduysa benim için, kardeşi için devamlı fotoğraf çekmiş gibi." Gülmeye çalıştım ama güldükçe içimde bir yer sızlıyor. Ben ablamı o kadar çok sevdim ki, bana yaşattığı bu şeyi hak etmedim. Haksızlığa uğramış olmak beni çok üzüyor. "Sözünü tutmuş."

"Ne sözü?" diye sordu.

"İzmir'deydik," dedim. Gözlerim gözleriyle birleşti. "Çınar, Deniz Müzesi'ne gitmek istemişti ama ben Çınar'la herhangi bir yere gitmek istemiyordum. Küçüktüm daha. Begüm doğmamıştı bile. Beyza, annem, Çınar ve Gökhan gitmişlerdi, ben babamla kalmıştım. O kadar çok üzülmüştüm ki ablam beni terk etti diye. Eve üç film fotoğrafı tab ettirip dönmüştü. Çekim yapmak yasak olduğu halde, benim için her şeyin fotoğrafını çekmişti. Hayatımda yaşadığım en özel anlardan biriydi o. Benim bir ablam olduğunu, onun kardeşi olduğumu hissettiğim özel anlardan biri."

Ben, ablamı sevdiğim kadar, ablamın kardeşi olmayı da sevmiştim ama on senedir hiç kimsenin kardeşi değildim. Gökhan'ın da değildim, değilmişim, maalesef.

"Ve söz vermişti. Yanında olmadığım ve görmem gereken her anın fotoğrafını çekeceğinin sözünü vermişti. *'Biz kardeşiz ve birbirimizden ayrı da olsak, her şeyi ortak yaşayacağız,'* demişti. Bu saçma sapan koşullarda bile sözünü tutması..."

"Seni mutlu etti?"

"Belki de," dedim. Dudaklarım dudaklarına değdi. "Ama dahası var..." diye ekledim. Kalbim heyecana tutuldu. "Sana ait bir kare bile benim için ölesiye değerliyken, o bana üç yıl, bir ay, bir günü armağan etti ve bunun bende çok büyük bir anlamı var."

"Sana bir şey soracağım," dedi. Başımı *sor* der gibi salladım. "Eğer bir çocuğumuz olsaydı... Bir kardeşi olmasını ister miydin?"

"Çok zor bir soru," dedim. Minik bir kahkaha attım. "*İstemem* desem yalan olur ama *isterim* de diyemem çünkü bir süredir kardeşlerimle başım ciddi belada."

"Ama her şeye rağmen, onları o kadar çok seviyorsun ki..."

"Bence bunun ne demek olduğuna o kadar da uzak değilsin," dedim. Beyza'yla olan fotoğrafını işaret ederken, "Küs bakalım, küsebiliyor musun..." dedim.

"Öncelikle bilmeni isterim ki, ablanı doğduğuna pişman edeceğim bütün bu fotoğraflar ve arkamdan konuştuğu mektup yüzünden..." dedi. Çok ciddiydi ama ben büyük bir kahkaha attım. "Ben kindar bir insanım bak gülme, bunun altında kalmam!"

"Kendisiyle ben de konuşmadığım için... Her ne yapacaksan, zevkle izleyeceğimden emin olabilirsin."

"Aydın'a, Beyza'nın onu hala çok sevdiğini falan söylemem gerek! Ancak içim soğur!" dedi.

Aydın'ı anmışken kendisine okkalı bir küfür edecektim fakat telefonum çaldı. Üstelik arayan da Aydın'dı. "Al bak... Andın, çağırdın..." dedim, alayla. Telefonu açtım. "Ne var Aydın Demir?! Beni kimse aramasın demiştim?!"

"Kara!" Bir tehlike var, bu ses tonundan hayırlı haber çıkmaz. "Beyza'yı aldılar! Engel olamadım!"

"Kim?!"

"İstihbarat!" dedi Aydın. Nazlı'nın gözleri gözlerimi buldu. "Baskın yaptılar!" Beyza'yı alacaklarını tahmin ediyordum ama bu şekilde değil! "*Söyleyin Kara'ya derhal gelsin*, dediler!" Elimi yumruk yaparken, Çınar'a verdiğim talimatın ne kadar doğru olduğunu anlamıştım. "Kara! Seni istiyorlar!

Beyza'yı sen operasyonu baltaladığın için aldılar! N'apacağız şimdi?!" Ben kıyam yapmasını bilirim de Nazlı'nın tutumunu kestiremiyorum. "Tutukladılar mı Beyza'yı yoksa seni istedikleri için mi yapıyorlar?! N'oluyor tam olarak?!" Nazlı'nın ne düşündüğünü kestiremiyorum. "Çınar Akbulut bile hiçbir şey anlamadığını söylüyor! Seni de mi tutuklayacaklar, n'olacak?!" Beni tutuklamayacakları bariz, bu çok saçma bir hata olur onlar için. "Leo, Beyza'nın nasıl alındığını gördü ve durmaksızın ağlıyor!" İşte buna katlanamıyorum. Gözlerimi yumdum. O çocuğun gözyaşlarını herkesin burnundan getireceğim. "Beynim sikildi Kara! Yardım et bize, bir şey söyle!"

Nazlı telefonu elimden çekti ve sert bir tonlamayla, "Sakin ol Aydın Demir!" dedi. Şaşkınlıkla gözlerimi açtım ve Nazlı'ya baktım. "Panik olacak ne var anlamadım?!" diye sordu. Kaşlarım hayretle havalandı. "Söyle Çınar Akbulut'a, haber yollasın! Kara da karısı da geliyor!"

Nazlı telefonu kapatır kapatmaz, "Kara da... Karısı da geliyor, derken?" dedim.

"Ablamı çıkartmayacak mıyız içeriden?" diye sordu. Albümdeki Beyza'nın fotoğrafına kısa bir an bakıp yeniden gözlerini gözlerimle birleştirdi. "Madem seni istemişler, gidelim. Seni içeri atacak halleri yok, lazımsın onlara. Ama işte bir şekilde ders vermeye çalışıyorlar belli ki. Leo'ya oluyor olan!"

"Çınar'la buluştum bugün... Kara'nın forsuna fors kattık... Merak etme, dışarıda işlerine yarayacağım onların."

Gülümsedi ve kollarını boynuma sardı. "Kara'ya biraz daha katlanabilirim, rahat ol..." dedi. İçime derin bir nefes çekerken, gerçekten de rahatladığımı hissettim. "Hem karısı da Kara'nın yanında. Bizimle baş edebilecek hiç kimse yok. Nazlı ile Bora'nın karşısında durabilecek kimse yok."

Duymak istediğim şey tam da buydu.

Kara'nın yanında karısı vardı.

♠

...

Gecenin ayazını iliklerime kadar hissederken, saatime baktım. Yalnızlık, katlanılmaz boyutta canımı yakarken, tedbirimi elden bırakmamak adına belimde taşıdığım silah, beni rahatsız ediyordu. On beşinci kez attığım voltanın sonunda, nihayet bir arabanın farları gecenin içinde patladı. Farlar söndüğünde, arabanın kapısı açıldı ve Mehmet Şahindağ arabadan indi.

"İyi akşamlar Nazlı Hanım," dedi. Elleri montunun cebinde, temkinli bir şekilde arabanın yanında duruyordu. Olası bir yanlışımda, cebinden silahını çıkaracağını biliyordum. "Hayırdır?"

"Bora'yı içeriden çıkartmama yardım edeceksin!" dedim.

"Peki karşılığında bana ne vereceksiniz?" diye sordu.

"Beyza'yı," dedim.

♠

149.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,
Sizleri çok seviyorum!
Var olun... □□□
♠

Telefonu kapattığımda, Bora yüzüme bakıyordu. "Kara da... Karısı da geliyor, derken?" dedi.

"Ablamı çıkartmayacak mıyız içeriden?" diye sordum. Bakışlarım, albümdeki Beyza'nın fotoğrafına çevrildi. "Madem seni istemişler, gidelim. Seni içeri atacak halleri yok, lazımsın onlara. Ama işte bir şekilde ders vermeye çalışıyorlar belli ki. Leo'ya oluyor olan!"

"Çınar'la buluştum bugün..." dedi. *Bugün*, dediği aslında *dün* olmalıydı ama onu bozmadım. "Kara'nın forsuna fors kattık... Merak etme, dışarıda işlerine yarayacağım onların."

Gülümsedim ve kollarımı boynuna doladım. "Kara'ya biraz daha katlanabilirim, rahat ol..." dedim. Rahatlaması gerekiyordu, rahatlamazsa kendine olan güvenini tümden yitirecekti. "Hem karısı da Kara'nın yanında. Bizimle baş edebilecek hiç kimse yok. Nazlı ile Bora'nın karşısında durabilecek kimse yok."

Kapkara gözleri gözlerime değdiğinde, duymak istediği şeyin tam da bu olduğunu anlamıştım. Bakışlarına yerleşen teşekkür dolu ifade içimi sıcacık yaparken yanımdan kalktı ve dümene ilerledi.

♠

Marinaya yaklaştığımızda, bizi beklediğini sandığım altısı kadın, on altı kişinin içinde Gürkan Abi de vardı. Marina görevlileri yatı bağlarken, Bora dümenden ayrılıp yanıma gelmiş ve bu kalabalığı kendisi de görmüştü.

"Zahmet etmeseydiniz..." dedi Bora, bir adama. İç güdüsel olarak önümü perdelemiş, sanki bu insanlar beni kapacaklarmış gibi atağa geçmişti. "Ben geliyordum zaten..."

"Eşlik edelim size, beraber gideriz..." dedi, adam. Gülümsedi ve ileride, çalışır vaziyette duran, camları filmle kaplı bir arabayı göstererek, "Buyurun..." diye ekledi. Bora, arabaya bakmak yerine gözleriyle etrafı taradığında, adam sabırsızlanmıştı: "İnin isterseniz," dedi.

Bora yattan inmediği gibi, kısa bir anlığına bana baktı ve cebinden telefonunu çıkarttı. "Eşimin güvenliğinden emin olayım da buradan da inerim, arabanıza da binerim."

Adam gülümsedi. "Kimi arıyorsunuz?"

Bora, telefonu kulağına götürdüğünde, arkadaki adamlardan birisi, "Gökhan Demir!" dedi.

Bora'nın da benim gibi kaşları çatılmıştı. "Gökhan'ın telefonu neden sizde?" diye sordu, hızla.

Adam, yine gülümsedi. "Sadece Gökhan Demir'in değil... Bütün adamlarınızın, hatta ve hatta bize ihbar ettiğiniz tüm OCTO üyelerinin telefonları bizde." İçime kesik bir nefes çekerken ürperdiğimi hissettim. "Yalnızca ablanızı değil, herkesi misafir etmeye karar verdik. Siz dahil. Lütfen bizi zor kullanmak durumunda bırakmayın, acele edin."

"Ben de geleceğim!" dedim.

İtiraz etmesini beklediğim kişi Bora'ydı ve fakat onun yerine, adam söze girdi: "Üzgünüz Nazlı Hanım. Sizi burada bırakacağız."

Bora bana döndü. Ellerini yanaklarıma yerleştirirken, "Sorun yok..." diye fısıldadı. Bakışlarıma yerleşen sitemleri yok saymak ister gibi başını salladı ve yeniden, "Bir gideyim... Ne olduğunu anlayayım... Şu an için sorun yok..." dedi.

Bakışlarımı Bora'nın gözlerinden çektim ve "Nereye götüreceksiniz onları?!" diye sordum, sertçe. Bora elimi tutarak benim de yattan inmeme destek olurken, "Bu resmi bir tutuklama mı?!" diye sordum.

Adam sorduğum sorulara cevap vermek yerine, "Beyza Hanım'ın oğlu... Leo? Yengenizle beraber," dedi.

Bora, adamın gözlerinde her ne gördüyse yeniden bana döndü. "Endişelenme. Ve bana verdiğin sözü unutma," dedi. Gülümsedi fakat bu gülümsemenin ne kadar zoraki olduğunu gözbebekleri ele veriyordu. "Ben yeniden yanına geldiğimde... Bana kaç hafta sürem olduğunu söyleyeceksin. Bunu öğren mutlaka..." dedi. Alnımdan öptü ve elimi bıraktı. "Seni seviyorum." Cebinden çıkarttığı arabasının anahtarını, elinde tuttuğu telefonuyla beraber bana uzatırken, "Bunlar sana lazım olacak... Köpeğe göz kulak ol... A-a! Adını unuttum resmen!"

"Noir," dedim.

"Noir," dedi.

Ben zorlukla yutkunurken bana arkasını döndü ve bir anda etrafını saran adamlar eşliğinde arabaya doğru ilerledi. Olduğum yerde kalakalmış, donuk bir şekilde sadece arabaya binişini izleyebilmiş, mesela koşamamış ve *"Bırakın Bora'yı!"* diye bağıramamıştım. Arabaya, sağında ve solunda iki adamla beraber bindi fakat film şeridiyle kaplı camlar yüzünden, gözlerini bir kez daha görememiştim. Boşluğa doğru bir adım atmaya dahi vaktim olmadan araba hareket ettiğinde, kalbimin sarsıldığını hissettim.

Gecenin içinde bir başıma kalmıştım.

♠

Arabayı evin önünde durdurduğumda, bahçe kapısı hızla açıldı ve Leo bana doğru koştu. Peşinden de yengem fırlamış ve beni gördüğüne hiç bu kadar sevinmemiş gibi ellerini havaya kaldırarak şükretmişti. Arabadan indiğimde Leo hızla bana sarılırken, yengemin gözlerindeki endişeyi fark etmiştim. "Minik aslan," dedim, usulca. Leo'nun ağlamaktan etrafı kıpkırmızı olmuş acı kahve gözlerine baktım. "Her şey yolunda..."

"Değil!" dedi Leo. Burnunu çekti. "Annem gitti! Herkes gitti! Birileri geldi, önce annemi götürdüler, sonra herkesi!"

"Gelecekler," dedim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve Leo'nun omuzlarına ellerimi yerleştirdim. "Gelecekler, merak etme." Kendimden emin tavrım Leo'yu etkilese de bana tümden inanmakta güçlük çektiğinin bilincindeydim. "Gelecekler," dedim, bir kez daha ama bunu en çok, belki de benim duymaya ihtiyacım vardı.

"Haberleri gördün mü?" diye sordu yengem. Bakışlarımı merakla ona çevirirken, yeniden ayağa kalktım. "Türkiye ayağa kalktı resmen!"

Cebimden telefonumu çıkarttığım sırada, Eren'in kullandığı arabanın farları geceyi aydınlattı. Eren hızla arabadan inip yanıma gelirken, Sevim Hanım, Asya ile Begüm'ün kapısını açmıştı. "Naz!" dedi Eren, telaşla. Leo acı kahve bakışlarını hepimiz üzerinde gezdiriyor, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. "Bora sana herhangi bir şey söyledi mi?"

Begüm, kucağında Demir'le arabadan inerken, "Ne gibi?" diye sordum.

"Bora'nın suç örgütü lideri olup olmadığından tut da ablasının aslında ölmediğine kadar her şey basına düştü," dedi Eren. Bakışları kısa bir an gözleri korkudan kısılmış Begüm'e değdi ve yeniden beni buldu. "Bu kadar kısa zamanda basına düşemez. Melek Yenge'nin dediğine göre, zaten yeni almışlar herkesi. Planlı bir şey bu."

İçime derin bir nefes çekmeye çalıştım. "Anlamıyorum," dedim. Zorlukla yutkundum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir amaçları olmalı... Basına bunu servis ettiklerine göre, bir amaçları olmak zorunda," dedi Eren.

"Sen telaşlanma Naz, olur mu?" dedi Begüm. Bakışlarım şaşkınlıkla gözlerine çevrildi. Neden bana özel olarak bunu söylüyordu ki? "Stres yapma sakın." Gözlerindeki korkuyu silmek ister gibi gülümsedi. "Eren halledecektir. Daha önce de halletmişti." Eren'e döndü. "Değil mi Eren?"

"Elimden geleni yapacağım," dedi Eren fakat bakışları kaygı doluydu. "İstanbul'a gitmem lazım. Abimden sadece İstanbul'a gittiklerini öğrenebildim. Engin'i, Harun Abi'yi

falan da almışlar. Kumarhanelerle uzaktan yakından ilgisi olan kim varsa, eş zamanlı toplamışlar."

"Sen merak etme Naz..." dedi Begüm. Gözlerine dikkatle baktım. Hamile olduğumu biliyor olabilir miydi? "Abim çıkacak dışarıya."

"Çıkacak tabii," dedim. Leo'nun elini tuttum ve İngilizce konuşarak, "Leo, Begüm'le kalır mısın?" diye sordum. Leo başını iki yana salladı. "Asya ve Demir'le beraber vakit geçirmek sana iyi gelecektir."

"Nina lütfen beni yalnız bırakma," dedi Leo.

Sesinden akan yalvarıcı tınıyı duymazdan gelirken, "Söz veriyorum, kısa sürecek..." dedim. Eren'e döndüm. "Bir güvenlik çemberi oluşturmak zorundayız. Ne yapacağız?"

"Bora'nın bununla alakalı sana bir şey söylemiş olması gerekmez miydi?" diye sordu Eren. Gergin bir şekilde başını kaşıdı. "Öylece gitti mi yani? Herhangi bir şey söylemedi mi?"

"Sadece arabasının anahtarıyla telefonunu verdi," dedim. Bora'nın telefonunu cebimden çıkarttım fakat elimdeki telefonla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ve bununla da ne yapılır, kim aranır bilmiyorum."

"Telefonunu verdiyse, sen birini ara diye değildir..." dedi Begüm. Rahatlamış gibi bir tavra büründü. "Biri seni arayacaktır mutlaka." Eren'e döndü. "Babaannem bir ton adam yığar buraya. Ondan mı yardım istesek?"

"Engin ya da Harun Bey'i duymadıysa, yüreğine iner kadının hepten. Biraz sakin olalım önce..." dedi Sevim Hanım, ilk kez lafa girerek.

Begüm'ün söylediği şey kafamda dönerken, bakışlarım elimde tuttuğum telefona çevrilmişti. 02:24, 15 Mart Pazartesi. Bora'yı tanıdığım günden beri telefonunun kilit ekranı aynı şekilde, dümdüz, siyah bir arka plan fotoğrafından ibaretti. Telefonunun kilit şifresini girdim. WhatsApp'ında okumadığı yetmiş iki mesaj, mail kutusunda ise on yedi okunmamış maili vardı. Begüm, Asya ve Leo'yu içeri sokarken, Eren, Sevim Hanım ve yengem de ona eşlik

etmişlerdi. Ben ise olduğum yerde kalmış ve elimde tuttuğum telefonun orasına burasına bakıyordum. Elbette herhangi önemli bir ipucunu bu telefonda bulabileceğimi sanmıyordum ama Bora'nın bana telefonunu vermesinin bir amacı olduğunu da tahmin edebiliyordum. Belki Begüm haklıydı. Bu konuda, belkiden daha öte bir fikrim yoktu çünkü hiçbir zaman aramızda *tutuklanması* üzerine bir konuşma geçmemişti. Bu konu, sanki bize en uzak ihtimalmiş ve öyle bir şey asla olamazmış gibi.

Bora'nın telefonu çalmaya başladığında, ekranda sadece *"A.A"* yazıyordu.

"Efendim?" diye açtım telefonu.

"Nazlı Hanım?" dedi, hattın ucundaki A.A.

"Evet?" dedim.

*"*Parola: *Köpeğe göz kulak ol..."* dedi A.A.

"Köpeğe göz kulak ol... A-a! Adını unuttum resmen!"

A-a!

A.A

Sağ tarafıma düşen tutamları kulaklarımın arkasına sıkıştırırken, A.A'nın doğru bir parola söylediğine inanmak istemiştim. "Dinliyorum?" dedim.

"Bana güvenebilirsiniz," dedi. Güvenmekle alakalı nice sorunlar yaşayan birinin duyacağı en son cümle bu olmalıydı ama maalesef şu an için A.A'ya güvenmekten başka bir çarem yoktu. "Bulunduğunuz konuma adamlarımı yolluyorum."

Adamlarımı.

"Siz kimsiniz?" diye sordum, merakla.

"Kara'nın güvendiği biri," dedi A.A.

"Kara burada yok?!" dedim, sertçe. Neden bu şekilde çıkıştığımı bilmiyordum. "Burada ben olduğuma göre, önemli olan benim size güvenip güvenmemem!"

"Kim olduğumu arkadaşlarınızdan birine teyit ettirebilirsiniz," dedi A.A. Kısa bir sessizlik oldu. "On beş dakika içinde, adamlarım evinizin önünde olacak." Telefon kapandı.

Arkadaşlarınızdan biri.

Oyun oynayacak bir vaktim olmadığı gibi, serseme döndüğümü hissettim. Arkadaşlarımdan biri kimdi? Eren mi? Hızla bahçeye girdim. Eren masaya oturmuş, elindeki telefondan *son dakika* olduğu söylenen ve Bora'nın suç örgütü liderliğiyle suçlandığı bir videoyu izlerken, sigara içiyordu.

"A.A kim?" dedim. Bakışları gözlerimi buldu. "Kim olduğunu arkadaşlarımdan biri teyit edecekmiş. Adamlarını gönderecekmiş. Kara'nın güvendiği biri olduğunu iddia etti. A.A kim?"

"Bilmiyorum?" dedi Eren, şaşkınlıkla.

Bora'nın telefonu bir kez daha çaldı. Ekranda, *"Hakan Barmen"* yazıyordu. Arkadaşlarımdan biri, Hakan mıydı?

"Alo?" dedim, telefonu açar açmaz.

"Naz," dedi Hakan'ın uzun, çok uzun zamandır duymadığım sesi. "Acil durum ilan edildi. Avanak Ayhan'a güven. Birazdan adamları senin evin orada olacakmış."

Avanak Ayhan.

Hande'nin yeğeni Beyza'ya bakmaya gittiğimizde, kumar partisine kendisiyle katılmam için çalışmam üzere Bora'nın elime tutuşturduğu kağıtta adı geçen ve fakat sonra annesi rahatsızlandığı için kumar partisinin iptal edildiği *Avanak Ayhan.*

"Kim bu adam?" diye sordum, merakla.

"Kara'nın dostu olduğunu bil, yeter..." dedi Hakan ve herhangi bir şey söylememe izin dahi vermeden, telefonu yüzüme kapattı.

"Anlamıyorum," dedim, Eren'e. Eren sigarasını söndürdü. "Anlıyorum ama anlamıyorum."

Eren nefesini sesli verirken, telefonunu masanın üzerine koydu ve arkasına yaslandı. "Bir amaçları var. Bora'yı içeri almalarının da bunu dünya aleme duyurmalarının da bir amacı var. Özellikle Beyza Karabey meselesi çok sıkıntılı iş. Çok ciddi bir itibar kaybı Karabey Ailesi için. Yaşıyormuş, ölmemiş... İnsanlar, bu tip şeylerin altında mutlaka bir suç

yattığını, her zaman bilirler. Sen de evinde otururken bu haberi alsan, sen de benzer şeyler düşünürdün. Halk galeyana gelecek. Açıkçası Naz... Hazırlıklı ol, Bora içeriden çok uzun bir süre, belki de hiçbir zaman çıkamayabilir."

Bir pirananın, tırnaklarımdan bacaklarıma doğru tırmanırken, etimi parçalayıp kanımı emdiğini hissettim. "Benim yüzümden..." dedim, sandalyelerden birisine çökerken. "Ben onu ihbar ettim diye..." Eren sessiz kaldığı yetmezmiş gibi, gözlerini gözlerimden kaçırdı. "Ben bilemezdim," dedim. Yutkunduğumda canım acımıştı. "Eren... Ben bunların olacağını... Beni aslında sevdiğini bilemezdim."

"Kendini suçlamayı bırak," dedi Eren. Gözleri gözlerimle birleşti. "Hepimiz suçluyuz. Ben de suçluyum hatta ama sen masumsun. Hepimizden daha masumsun. İçinde bulunduğun koşullarda yapman gerekeni yaptın."

"Daha evvelkiler, koşullar dahilinde yapman gerekendi belki ama sen Gürkan'ı aradığında bana ihanet ettin. Planın akıllıca olduğu için değil, ben sana sırtımı dönecek kadar güvendiğim için."

Bahçeye yanaşan arabaların sesiyle, Eren ayağa kalkmış ve bahçe kapısına yönelmişti. Çok geçmeden bahçe kapısı açıldı ve içeriye bir adam girdi. "İyi geceler," dedi adam. Eren adama başıyla selam verdi. "Parola: *Köpeğe göz kulak ol.*" Adamın bakışları beni bulduğunda ayağa kalktım. "Nazlı Hanım... Bizi Ayhan Bey gönderdi." Başımı salladım. "Sizi ve Begüm Hanım'ı güvenli bir eve yerleştireceğim." Eren'le göz göze geldik. "İstanbul'a gidiyoruz."

"Begüm Hanım'ı güvenli bir yere yerleştirin ama ben Bora'nın yanına gideceğim," dedim. Bir kez daha Eren'e baktım. "İstanbul'a gidelim ama ben seninle geleceğim. Bora her neredeyse."

"Sorduğum için kusura bakmayın," dedi Eren, adama dönerken. "Ayhan Bey kim?"

"Kendisi bizi İstanbul'da bekliyor..." dedi adam.

"Bir uçağa bindiğimizde, onun İstanbul'a inip inmeyeceğini bilemiyoruz; uçağı biz kullanmadığımız için?" dedim. Aptallık etmek ve bir hata yapmak istemiyordum. "Takdir edersiniz ki her *dostum* diyene gözümüz kapalı inanamıyoruz."

"Anlıyorum," dedi adam fakat beni anlıyor olması yeterli değildi. Derin bir sessizlik olduğunda ise ne yapabileceğini düşündüğünü düşünmüştüm. "Ayhan Bey, Bora Bey'in talimatıyla sizi aradı. Bora Bey bununla alakalı size bir şey söylemiş olmalı."

"*A-a!* şeklinde bir nidada bulundu ve elimde bundan başka bir done maalesef yok," dedim. Eren göz ucuyla bana baktığında, benim vereceğim karara göre hareket edeceğini anlamıştım. "Neyse! Gidelim bakalım! En nihayetinde yanlış bir şey yaparsanız ya da yapacaksanız, öyle ya da böyle pişman olacaksınız nasılsa!"

Aslında pişman olan bendim. Bora'yı Gürkan Abi'ye ihbar ettiğim için. Bu pişmanlık, çok uzun zaman önce başlamış olsa da şimdi o kadar çok baskındı ki, kalbim atmayı bırakacak kadar büyük bir ateşle kavruluyordu. Sevim Hanım, Leo'nun eşyalarını toparlarken; Begüm, kucağında tuttuğu Demir'e sımsıkı sarılırken ve bakışlarıyla da sık sık Asya ile Leo'yu kontrol ederken; Eren ile yengem de bir köşede öylece bizi beklerken, benim içim yanıyordu. Odama çıktım. Bir sırt çantasına günlüklerimi yerleştirirken içimin yandığını hissettim.

"İçindeki yangın var ya... Sönecek sandığın... Sönmeyecek Nazlı. Sen o yangını öyle bir harladın ki şimdi, beni değil...kendini müebbete tutsak ettin aslında."

Saniyeler dakikaları, dakikalar saatleri, saatler günleri, günler haftaları, haftalar ayları, aylar ise yılları kovalamıştı ve an gelmişti; Bora yine haklı çıkmıştı.

♠

"Bora Bey'in tutuklanmasıyla ilgili ne düşünüyorsunuz?!"

"Bora Karabey hakkında çok ağır suçlamalar var! Bunlar doğru mu?!"

"Nazlı Hanım! Seneler sonra ilk kez görüntü veriyorsunuz, bunca zaman neredeydiniz?!"

İstanbul'a indiğimiz anda etrafımızı saran gazeteciler, başımın dönmesine sebep olmuştu. Avanak Ayhan'ın etrafımızı çepeçevre saran korumaları, her ne kadar gazetecilere geçit vermeseler de o kadar çok flaş patlıyordu ve o kadar çok sesleri çıkıyordu ki, sudan çıkmış bir balık gibi neye uğradığımı şaşırmıştım. Gibisi fazlaydı çünkü tam da öyleydi: Okyanus ayaklarımın altından çekilmişti ve ben bir damla suya hasrettim.

"Begüm Hanım?! Ablanızın yaşadığı doğru mu?!"

"Eren Bey, Bora Bey'in avukatı siz misiniz?!

"Beyza Karabey ve Mehmet Şahindağ'ın bir oğlu olduğu doğru mu?!"

Leo'nun *örümcek adam*lı kar maskesiyle yüzü kapalı da olsa, artık geri dönülmez bir yola girdiğimizin farkındaydım. Her ne kadar tam olarak hissedemiyorsam da ciddi, çok ciddi bir şeyler oluyordu ve ben tüm bu sorunlarla nasıl başa çıkacağımı sadece iç güdülerimle bilebiliyordum. Avanak Ayhan'ın korumaları gazetecilere geçit vermeseler de ben müsaade istedim. Begüm, Eren, Eren'in taşıdığı pusetteki Demir, Leo, Asya, Sevim Hanım ve yengem hızla on dört koruma eşliğinde uzaklaşırlarken, ben dört korumayla beraber, kendimi gazetecilerin karşısında buldum.

"Nazlı Hanım! Suçlamalarla ilgili ne söyleyeceksiniz?!"

"Bugüne kadar neredeydiniz, ne yaptınız?!"

"Karabey Holding yönetimindeki her şeye bloke koyulduğu söyleniyor, doğru mu?!"

"Bora Bey'in bir suç örgütü lideri olduğu doğru mu?!"

"Beyza Karabey'in öldü olarak bilinmesinin sebebi neydi?! Kimden kaçıyordu?!"

"Arkadaşlar!" dedim, kendimden emin ve baskın bir tonlamayla. Açıkçası bu girizgahı, bugüne kadar yalnızca televizyonlarda izlemişken, şimdi beni kim bilir kimin, nerede izleyeceğini merak etmiyor değildim. "Öncelikle ne kadar şaşkın ve üzgün olduğumuzu tahmin edersiniz diye

düşünüyorum." Halbuki onların işinin, şaşkınlığımızın ve üzüntümüzün üzerine gitmekten başka bir şey olmadığını pekala biliyordum. "Sizlere elbette ki bir basın açıklaması yapılacaktır. Açıkçası bunlar çok da iyi bildiğim konular değil."

"Nazlı Hanım, geçtiğimiz haftalarda Sena Alkın bir köşe yazısı yayınlamıştı. Bora Bey'le ayrılıp barıştığınızı, üç buçuk sene önce Begüm Hanım'ın nişanında bir mafya hesaplaşmasının yaşandığını, Bora Bey'in kumar bağımlısı olduğunu iddia etmişti, bunlar doğru mu?!"

"Biz Bora'yla karı-kocayız," dedim. Avanak Ayhan'ın adamları el verdiğince yanıma yaklaşabilen gazeteciler suspus olmuşlardı. "Her evlilikte yaşanabilecek yanlış anlaşılmalar, ufak tartışmalar, bizim de evliliğimizde oldu, oluyor ve olacak da..." Sesimin zerre titrememesi, ajan eğitimi almamdan ziyade, bence profesyonel bir yalancı olduğumun ispatıydı. "Saçma sapan iddialar hakkında konuşacak kadar boş vaktim yok. Benim, Bora gibi medyatik yüzüm de yok. Yurt dışındaydım, Harvard'da dünyaca ünlü bir profesörden eğitim aldım. Herkesin sandığının aksine, bu süreçte eşimle de görüşmeye devam ettim."

Tutunduğum tek dal, Bora'nın serbest kaldıktan sonra, beni kahkahalarla izleyecek olmasıydı.

"Evliliğimizin ilk zamanlarında, Bora ile aramızda çok ciddi ve büyük bir yanlış anlaşılma yaşandı. Sena Alkın, garip iddialar atan ve şimdilerde gazetecilik yapan bu kişi, eşime tuhaf mesajlar attığı için Bora'nın beni aldattığını düşündüm. Mafya hesaplaşması olduğunu iddia ettiği ve fakat bizim gerçekte ne yaşandığını hiçbir zaman bilmediğimiz o nişanda, ailemizden, yakınlarımızdan birçok insanla beraber, çocukluk arkadaşımı da kaybetmiştim ve zaten çok da aklımın başımda olabildiği günler değildi. Beni aldattığını sandığım eşimden intikam alabilmek için -bununla maalesef övünmüyorum- Bora'nın bir suç örgütü lideri olduğunu söyleyerek, kendisine iftira attım. Polis kayıtlarında geçerli belgeler vardır muhakkak, kendisine o zaman da soruşturma

açılmıştı ama neyse ki bu mesele çok geçmeden kapandı. Zaten benim de psikolojik bazı problemlerim olduğuna dair geçerli doktor raporum vardı."

"Bora Bey'in şu an suçlandığı şey, sizin kendisine attığınız bir iftira yüzünden mi?!"

"Bu açıklamaları ben dinleseydim, izleseydim veya... Hayatta inanmazdım ama işte gerçek hayatta bazen, dışarıdan çok absürd duran garip şeyler yaşanabiliyor."

"Beyza Karabey'in yaşamasıyla alakalı ne diyeceksiniz?!"

"Bu konuda bir konuşma yasağımız var." Aslında yoktu ama kamera önünde atıp tutmak serbestti. "Yetkili kişiler ne olup bittiğini açıklayacaklardır mutlaka." Umarım açıklarlardı; açıklamıyorlarsa da kendileri bilirlerdi. "Bildiğiniz üzere -belki de bilmediğiniz üzeredir çünkü Bora'yla evlenmeden ben de bilmiyordum- Mehmet Şahindağ, senelerdir aranan azılı bir suçlu. Sadece olan biten her şeyin onunla ilgili olduğunu ve bir annenin çaresiz kaldığında her şeyi yapabilecek kudrette olduğunu söyleyebilirim."

"Beyza Hanım'ın, Mehmet Şahindağ'dan bir oğlu varmış?!"

"Söyleyeceklerim bu kadar," dedim, sıcak olması için çabaladığım bir tebessümle. "Gerçek er ya da geç ortaya çıkacaktır ve bu herkesle de paylaşılacaktır. Gündemi meşgul ettiğimiz için özür dilerim."

Hızlıca yürümeye başladığımda, gazetecilerin de arkamdan geldiğinin farkındaydım ama durmadım. Soruların ardı arkası kesilmediği gibi benim açıklamalarımın da hepten kafa karıştırdığını fakat kafa karıştırdığı kadar da tutarlı olduğunu biliyordum. Zaten yapmak istediğim de tam olarak buydu. Sabahın köründe verdiğim bu röportaj muhtemelen sabah haberlerine yetişecek ve Bora Karabey'in tutuklanmasına dair çarşaf çarşaf yayınlanıp paylaşılabilecek tek görüntü de bu olacaktı.

Kocasının başına gelen bu vahim hadise karşısında dik durmaya çalışan, mağdur eş.

Çalışır halde bekleyen minibüse bindiğimde Begüm'le göz göze geldim. Kulağındaki kulaklıktan anladığım kadarıyla, sabahın köründe nerede olduğunu bilmediğim bir yerlerde canlı yayınlanan konuşmamı dinlemişti. Gözlerini minnetle birkaç kez kırpıştırdığında, sadece gülümsedim. Leo, Türkçe bilmediği için o kadar da bir şey anlamıyordu fakat Asya, belki de her şeyin farkındaydı. Minibüs hareket ettiğinde aklımdan geçen tek şey, çocukların bu dünyaya asla ama asla ait olmadıklarıydı.

♠

Avanak Ayhan'la yüz yüze görüşmek de hayatımda herhangi bir şeyin değişmesine sebep olmamıştı. Söylediğine göre, Kara'nın hayatında çok özel bir yeri vardı ve şu an ona yardım ediyor olmaktan gurur duyuyordu. Anladığım kadarıyla ise, Kara'ya ihanet edemeyecek kadar kendisine gebeydi ve ben akabinde söylediği herhangi bir yağcılık içerikli cümleleri dinlememiştim. Begüm, Leo, Asya ve Demir'i; Sevim Hanım ve yengemle beraber güvenli olduğu söylenen Nişantaşı'ndaki eve yerleştirdikten hemen sonra, Eren'le yola çıkmıştık. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama Eren'e güvendiğim nadir anlardan biriydi çünkü o nereye gittiğimizden emin bir şekilde arabayı kullanmıştı.

Dışarıdan bakıldığında pek de dikkat çekmeyen ama incelendiğinde korunaklı olduğu belli yapının önüne geldiğimizde ise tam yedi dakika dört saniye, arabanın içinde bekletilmiştik. Daha sonra, üç kişi eşliğinde bize gösterilen yolu arşınlamış ve binanın dördüncü katına çıkmayı başarmıştık. İstihbarat'a ait olup olmadığını bilmediğim, hatta Bora'nın da burada olup olmadığından emin olmadığım binanın içinde yürürken gerildiğimi hissettim. Sanki ajanlığa dair öğrendiğim her şeyi unutmuş, silmiş, beynimden yok etmiş ve bugün doğmuş gibiydim.

Beklememiz üzere bizi yönlendirdikleri odaya, Bora ile marinada konuşan adam girdiğinde hızla ayağa kalktım. "Bora'yı görmek istiyorum!"

Adam ellerini ceplerine sokarak tam karşımda durdu. "Ben Mehmet-"

Adı Mehmet olan herkesten çekeceğimiz vardı belli ki ama bununla ilgilenmedim. "Kocamı görmek istiyorum!" dedim, adamın sözünü keserek.

"Ama belli ki siz benim kim olduğumla ilgilenmiyorsunuz... Öyleyse ben de sadede geleyim... Bora Karabey'le üzgünüm ki görüşemezsiniz."

"Ben Eren Erdal," dedi Eren. Adama elini uzatmış ve adamla tokalaşmıştı. "Bora'nın avukatı olarak-"

"Değilsiniz," dedi adam, Eren'in sözünü keserek. "Yanılıyor muyum?"

Eren'in duruşu kendinden emindi. "Kendisiyle görüşebilirsem eğer, tekrar avukatı olmak isterim."

"Bakın Eren Bey... Bora Bey'in hakim karşısına geçtiğinde mutlaka avukata ihtiyacı olacaktır ama burada avukata ihtiyacı yok." Adam bakışlarını Eren'in gözlerinden çekmiyordu. "Burada olmasının da bir sebebi var elbette. Henüz hakim karşısına geçmesine vakit var."

"İş birliği-"

"Gizli yürüttüğümüz operasyonla ilgili size bilgi vermeyeceğiz," dedi adam, yeniden Eren'in sözünü keserek. "Bugüne kadar Kara'ya haddinden fazla şans verdi devletimiz. Ve Kara bu şansları harcayarak, bugününü kendisi yarattı." Gülümsedi ve bakışları beni buldu. "Sayenizde onu burada tutabiliyoruz. Size ne kadar teşekkür etsek az." Bir şey diyecektim ki adam konuşmaya devam ederek bana izin vermedi: "Basın karşısında ne söylemiş olursanız olun, kocanızın bir suçlu olduğu gerçeğini değiştiremezsiniz."

Kaşlarım havalandı. "Evet, ama en nihayetinde suçlu olması düne kadar işinize yarıyordu?" dedim.

"Konuşma bitmiştir bence Nazlı Hanım. Çünkü siz kimin karşısında olduğunuzu ve kime karşı geldiğinizi fark etmiyorsunuz."

"Bir saniye," dedi Eren, araya girerek. "Bakın, Bora'nın tutuklanmasının hiçbir işinize yaramayacağı konusunda mütabakata varırsak-"

"Neyin işimize yarayıp neyin işimize yaramadığını, dışarıdan bakan herkes anlayabilseydi eğer, biz *biz* olmazdık. Öyle değil mi?" Ellerini ceplerinden çıkarttı. "Eğer ille de misafir ettiğimiz kişilerden birisiyle görüşmek istiyorsanız, bu ancak Beyza Karabey olabilir." Kaşlarım çatıldı. Beni Bora ile değil Beyza ile görüştürmelerinin bir sebebi olmak zorundaydı. "Dilerseniz eğer... Arkadaşlarımızdan biri size eşlik etsin?"

"Olur," dedim, itiraz etmeden.

Adam gözlerimin içine baktığında, bir planın parçası olacağımı anladığımı anlamıştı fakat bunu önemsemedi. Elini kaldırarak bir işaret verdi ve jaluzileri açık camekan odanın dışında bekleyen adamlardan biri hızla yanımıza geldi. "Buyurun," dedi, Beyza ile görüştürüleceğimi biliyormuş gibi. Eren'in gözlerine kısa bir an bakıp odadan ayrıldım. Katın sonundaki asansörlere doğru ilerlerken, katta çalışan hiç kimse başını kaldırıp yüzüme bakmaya tenezzül bile etmemişti. Eksi ikinci kata indik. Beyaz floresanlarla aydınlatılmış ve yan yana, sıra sıra odaların bulunduğu koridorda ilerleyip, bir odanın önünde durduk. Adam, odanın önünde bekleyen adama başıyla işaret verdiğinde odanın kapısı açıldı.

Beyza, sedyeyi andıran bir yatak, bir sandalye ve kabinle bölünmüş tuvalet olduğunu sandığım yerden başka hiçbir şeyin olmadığı rutubetli odada, duvarın dibine çökmüştü. Beni görünce hemen ayağa kalktı. Yanımda bekleyen adama tedirginlikle baksa da derhal gözleri beni buldu ve içtenlikle gülümsedi. "Nazlı," dedi. Birkaç adım atarak yanıma geldi. "Merhaba."

"Merhaba," dedim.

Beyza sımsıkı boynuma sarıldığında, tüm korkusunu yüreğimde hissetmiştim. "Leo nasıl?!" diye sordu, gözlerinden akan yaşlarla beraber. "Oğlum iyi mi?!"

"İyi," dedim, sadece. Ne diyeceğimi bilemediğim, tüm kelimelerin anlamını yitirdiği bir ruh halindeydim ve neden böyle olduğunu da açıkçası bilmiyordum. Beyza'yı böyle görmeyi beklemiyordum ama ne görmeyi beklediğimi sorsalar da herhangi bir cevap veremezdim. Beyza benden ayrıldığında, kardeşine benzer gözleri tekrar gözlerimi buldu. "Bir tek seninle görüşmeme izin verdiler." Yanımdaki adama baktım ama o aynı bir asker gibi sadece duruyor ve bana ya da Beyza'ya bakmıyordu. "Bora'yı görmeme izin vermediler. O da burada mı acaba? Buradaki odalardan birinde mi?"

"Seninle görüşeceğimi, bizi görüştüreceklerini yani, biliyordum..." dedi Beyza. Boğazını temizledi. "Yardımına ihtiyacım var." Başımı salladım. "Formülden İstihbarat'a bahsettim," dedi. Buna şaşırıp şaşırmadığımı bilmiyordum ama bunun şu aşamada bir çözüm olmadığını biliyordum. Formülden haberdar olmak herhangi bir işe yaramıyordu; ben de formülden haberdardım ama formülün nerede olduğu hakkında bir bilgim yoktu. "Ve onlar da formüle ulaşmak istiyorlar. Bizi ancak o şekilde serbest bırakacaklar."

"Formülü mü bulayım?" dedim, dümdüz bir ifadeyle. İçime derin bir nefes çektim. "Nasıl bulacağım?"

"Formülü değil Mehmet'i bul," dedi. Kaşlarım çatıldı. "Mehmet'e bizi içeriden çıkartmasını söyle."

"Nasıl yani?" diye sordum, önce. Güldüm. "Mehmet Şahindağ sizi içeriden neden çıkartsın?" Başımı iki yana salladım. "Yani seni belki çıkartır ama... Yine de..."

Beyza, es verdiğim anda cebinden çıkarttığı bir flashdiski bana uzattı. "Bunun içinde bir dosya var. Bunu Mehmet'e ver." Elimde tuttuğum flashdiske şaşkınlıkla baktığımda, "Bizi içeriden çıkartacak... Hepimizi çıkartacak... Çünkü o formül Mehmet'in de özgürlüğü demek ve... Hepimiz içeriden çıktığımızda, ben Mehmet'e gideceğim..." dedi. Dudaklarım aralandı ama konuşamadım. "Leo'yla beraber gideceğim. Bu flashdiskin içinde bir video var. Mehmet'ten özür dilediğim ve beni affetmesi için yalvardığım bir video."

"Ne diyorsun ya sen?!" Şaşkınlığımı bastıran öfke sesimden de bakışlarımdan da taşıyordu. "Neyden bahsediyorsun?!"

"Nazlı sana bir soru sormuyorum!" dedi Beyza. Ya da Lion. Kesinlikle Annie değildi; Bora Karabey'in ablasıydı. Kara'nın ablası belki de? Keskin ifadesi karşısında zorlukla yutkundum. "Sadece yapman gerekeni söylüyorum!" Bir adım attı ve ellerimi tuttu. "Hamilesin..." dedi. Etrafımı saran dört duvara bakarken midem bulanmıştı. "Hamilesin ve Bora'ya çok ihtiyacın var. Bunu kendin için yap, bebeğin için."

Başımı iki yana sallarken, ellerimi Beyza'nın ellerinden çektim. "Yapmayacağım!" dedim. Elimdeki flashdiski yere attım. "Asla yapmam!" Beyza bir şey söylemek istese de dinlemeye niyetim yoktu: "Benden ne istediğinin farkında bile değilsin! Bıktım senin her dakika Mehmet'e gideriminden! Seni döven, seni öldüresiye döven adamın yanına yollayacağım seni, bir de Leo'yla öyle mi?!" Bir adım geri gittim. "Yok ya!"

"Nazlı!" dedi Beyza, sesinin tınısına asla dikkat etmeden. "Bu işin şakası yok!" Benim açtığım mesafeyi kapattı. "Bora, ömrünün son gününe dek bir hücrede çürüsün mü istiyorsun?! Sana seçme hakkı vermiyorum! Senden sadece elçilik yapmanı istiyorum! Elçiye zeval olmaz çünkü! Benim elim kolum bağlı olmasa ben yapacağım ama yapamıyorum! Ben kardeşimi de... Sevdiğim, oğlumun babası olan adamı, Aydın'ı da... Hayatı boyunca bana sadece yardım etmiş, kardeşim gibi olan Gökhan'ı da... Kuzenden öte bana her zaman yol arkadaşlığı yapmış Çınar'ı da... Senelerdir yanımda olan OCTO'yu da... Senelerdir yanımda olamayan Engin'i de, Harun'u da, Selim'i de... Bora'nın hiçbir adamını... Kaderlerine teslim etmeyeceğim!"

"Bu saydığın hiç kimse, senin Mehmet Şahindağ'a gitmene izin vermez!" dedim, sertçe. Alayla güldüm. "Hem zaten Mehmet Şahindağ da onu sevdiğine inanmaz bu saatten sonra! O kadar da aptal değildir!"

"Nazlı-"

"Yeter!" dedim, Beyza'nın sözünü keserek. "Boş konuşuyoruz! Ben gidiyorum!" Beyza hızla eğildi ve flashdiski aldı ama ben onu beklemeden kapıya yöneldim. "Bora'yı... Herkesi buradan çıkartacağım ve bunu bu şekilde yapmayacağım! Asla!"

Odadan çıktığımda, Beyza da peşimden fırlamak istedi ama dört duvar arasında hapisti ve adam tarafından engellendi. Tam ortasında durduğum koridorda, üzerine kapı kapanan Beyza'nın bağırmaya devam ettiğini biliyordum ama sesini duyamıyordum. "Burada mı?" diye fısıldadım. Beni buraya getiren adam gözlerimin içine baktı ve sadece başını salladı. Kapılar ve duvarlar ses geçirmiyordu. Yani avazım çıktığı kadar bağırsam da Bora hangi odanın içindeyse beni duymayacaktı. Duyamayacaktı. Otuz iki odanın herhangi birinde olabilirdi ama burada olduğumdan, kendisine ne kadar yakın olduğumdan habersizdi. Ne yapıyordu? Beyza gibi duvarın dibine mi çökmüştü, sandalyede mi oturuyordu, volta mı atıyordu, ruhu sıkışıyor muydu? Nefes alamadığımı hissederken, beni buraya getiren adamla beraber asansöre ilerledim. Adam asansörün şifresini tuşlarken, geride bıraktığım koridora döndüm ve Bora kendisinin yanında olduğumu hissetsin diye dua ettim.

♠

Eren'den öğrendiğim kadarıyla Filiz Hala, Bahar, Sultan, Sevim, Emel Yenge ve Gülsüm Hanım da İstanbul'a gelmişler ve Samet'le İstanbul'da buluşmuşlardı. Muhtemelen yan yana durmak, birlik olmak ve birbirlerinden güç almak istiyorlardı. Eren, onların Begüm'lerin olduğu eve gitmeleri için gerekli iletişimi sağlarken, ben Bora'nın telefonundan İrem'i aramış ve eşi Luca ile konuşmasını, Monte Carlo'daki büyük masanın acilen İstanbul'da toplanmasını rica etmiş ve Bora'nın içeriden çıkmasına yardımcı olabilecek bir bilgiye ihtiyacım olduğunu söylemiştim. İrem ricamı kırmadığı gibi, her türlü yardıma açık olduğunu da belirtmişti.

Zaten Bora'nın telefonuna durmaksızın çağrı düşüyor, birileri arıyordu. İstisnasız her telefonu açıyor, Bora'nın içeriden çıkmasına yardımcı olabilecek herhangi bir insanı ya da herhangi bir bilgiyi kovalıyordum fakat arayan çoğu kişi, ki bunların neredeyse tamamı mafya dünyasına ait isimler olmalıydı, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyorlardı. Avanak Ayhan'ın diğer tüm insanlardan ne farkı vardı, Bora beni neden ona yönlendirmiş ve güvenlik çemberini o oluşturmuştu bilmediğim gibi, arayan insanların da hangileri dost, hangileri düşman bilmiyordum. Yanımda bunu sorabileceğim herhangi bir kişi yoktu. Arayan insanların içinde kendimden emin bir şekilde diyalog kurabildiğim tek kişi holdingin CEO'suydu; onu da Begüm'e yönlendirmiş ve onunla haberleşmesini rica etmiştim.

Aynı zamanda da Eren'in beni Kilyos'taki evimize bırakmasını, ardından da Begüm'lerin yanına gitmesini istemiştim. Eren başta şiddetle karşı çıksa da emrivakim karşısında o kadar da direnememiş ve bana boyun eğmek zorunda kalmıştı. Avanak Ayhan'ın gönderdiği ve bize eskortluk eden korumalar, Bora'nın halihazırda bu evde bıraktığı kendi adamlarıyla beraber bahçeye konumlanırken, ben içinde zar heykeli bulunan fıskiyeli süs havuzunun önünden geçip eve girmiştim. Bir zamanlar *cehennemden önceki son durağım* olarak adlandırdığım bu bomboş ev, yaşanamamış nice güzel anları kulağıma fısıldarken canımın yangınını nasıl dindireceğimi bilemiyordum. Burası bizim evimizdi fakat bizi *biz* yapan Bora yanımda olmadığında, burayı da evim gibi hissedemiyordum.

Dört yıl önce bugün, bu evin koridorlarında Hande ve Gökhan'la dolaşıyordum. Çünkü Bora Boston'daydı, Anıl'a yakın ama bana uzaktı. Ona aşık olup olmadığımı ya da aramızda yaşanan şeyin tam olarak ne olduğunu bilmediğim o günlerde öylesine gergin, öylesine sıkışık ve öylesine zor durumda hissediyordum ki, aslında dert nedir bilmediğim gerçeğiyle çok sonradan yüzleşmiştim. Şimdi Bora, Boston'dan daha yakınımda ama o zamana kıyasla daha

uzağımdaydı ve gerçek derdin ne olduğunu artık çok iyi biliyordum.

Çalışma odasına girdim. Bora'yı polisler aldıktan hemen sonra, bu evden neredeyse toza dumana karışarak yok olduğum ve sonrasında bana ne olduğunu üç yıl, bir ay, bir gün boyunca Bora'nın asla anlamadığı o yere. Labirente hiç girmeseydim, Bora bana kıyamayıp parmak izimi o kapıya okutmasaydı ya da, bugüne kadar biriktirdiği her şeyi ellerinden alıp da polise teslim etmeye kalkmasaydım, seçtiğim intikam yolu bu olmasaydı...

Keşke. Keşke. Keşke.

"Konuşacak bir şey kalmadı... Ben de senin hem geçmişini, hem de geleceğini yaktım işte."

"Sen beni vurdun da Nazlı... Öldürmeyen Allah öldürmüyor. Yakmayan Allah da yakmaz işte bazen... Bir ihbardan bir şey olmaz."

İçimde biriken her bir keşke, ondan almaya yeltendiğim geleceğin aslında kendi geleceğim olduğunu bas bas bağırırken nefes alamıyordum. Gözüme devasa görünen kitaplığa baktım. Buradaki hangi kitapları okuduğunu, en sevdiklerini, en sevdiklerini neden sevdiğini, Bora hakkında her şeyi merak ediyordum. Eskiden olduğu gibi. Onca zaman sonra Amerika'da, bana anlatmaya çalıştığında merak etmediğim ve anı yaşadığım gerekçesiyle dinlemediğim için onun da uzun uzun konuşamadığı o sohbette az çok yakaladığım, onu Kara'dan ayıran ve Bora yapan adamı tanımak istiyordum. Fakat öte yandan da hiçbir zaman Bora olamamasına sebep olacak en ağır tekmeyi, Kara'yı ifşa ederek ben atmıştım. Karışan kafamdı ama benim aklım değil, midem bulanıyordu.

Kasanın karşısına oturdum ve kasayı açtım. Nişanımızda takılan takıların hala kasada olduğunu görünce, gülümsemeden edemedim. Takıların olduğu çantanın içine göz atarken, Bahar'ın hediye ettiği, üzerine taşlar işlenmiş, beyaz altından yapılma madalyon kolyeyi gördüm. Madalyonu avucuma alırken, çantayı yeniden kasaya

kaldırdım. Bir fotoğrafa ihtiyacım vardı, bu madalyonun içinde gururla taşıyacağım bir fotoğrafa. Ne yapacağımı bilemeyerek, kasanın içini karıştırmaya devam ettim. Çeşitli tapu ve belgelere öylece bakarken, aralarında bir vasiyetname de olduğunu fark etmiştim. Bora'nın vasiyetnamesi.

9 Mart 2021 tarihli, Bora muhtemelen Mehmet Şahindağ'ın karşısına geçmeden hemen öncesinde hazırlanmış vasiyetnameye bakarken verebildiğim tek tepki sadece yutkunmak olmuştu. Ölmesi halinde her şeyini ama her şeyini benim tasarrufuma bırakmasının şaşkınlığı altında eziliyordum. Her şeyi bu kadar düşünmemesi, bu kadar hesaplamaması, beni bu kadar üzmemesi gerekiyordu ama her defasında bunu yapıyordu.

Vasiyetnameyi aldığım yere koyarken, kasanın içinde, arkada, minik taşınabilir bir kasa daha olduğunu gördüm. Kasanın dört haneli şifresini *8787* olarak girdim ama bu başarısız bir girişim olmuştu. Bir rakam dizisi daha deneyecektim ama Bora'nın cebimdeki telefonu çalınca, kasayı elimden bırakmak zorunda kaldım çünkü arayan Elif'ti.

"Alo?" dedim.

"Nazlı?" dedi Elif, hızla. Derin bir nefes aldı. "Kimseye ulaşamadım. Ne Selim'e ne Gökhan'a ne Aydın'a. Senin de yeni numaran yoktu bende."

"Her şey yoluna girecek," dedim. Elimdeki minik kasayı da kasanın içine yerleştirdim ve ayağa kalktım. "Bora'yı içeriden çıkaracağım."

"Ben..." dedi Elif, kaygılı bir tonlamayla. "Bu haberler..." Sesli bir nefes verdi. "Doğru mu? Beyza'nın yaşadığı?"

Artık at biblosunun olmadığı rafa göz ucuyla bakarken, "Evet," dedim. At biblosu yoktu ama ablası sayesinde, ben Bora'ya yenisini almıştım. "Yaşıyor." At biblosunun yenisinin bize ulaşabilmesi gibi her şey çözülecekti.

Her şeyi çözecektik.

"Nasıl?" diye sordu Elif, şaşkınlıkla. Sesindeki gerginliği hissediyordum. Ablası öldüğü için günden güne kaybettiği bir adamın aslında ablasının yaşadığını öğrenmesi, muhtemelen yolunda giden hayatını raydan çıkaran ve ister istemez geçmişe dönmesine sebep olan bir gerçekti. "Böyle bir şey nasıl mümkün?"

"Benim şu an bunları konuşacak enerjim yok," dedim.

"Anlıyorum," dedi Elif. Üç saniyeden uzun ama dört saniyeden kısa bir sessizlik oldu. "Ben daha sonra ararım yine."

"Olur," dedim. Telefonu kapatacaktım ki bir bebek ağlaması sesi kulaklarıma doldu. "Bebek ağlıyor?" dedim, sorar gibi.

"Bir oğlum oldu," dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken, "Ne zaman?!" diye sordum. Halbuki tebrik edip kapatmam gerekirdi çünkü oğlunun ne zaman olduğu beni asla ama asla ilgilendirmezdi.

"7 aylık oldu. Michael," dedi.

"Allah bağışlasın," dedim. Elif muhtemelen yüzümü görse, neden bu kadar şaşırdığımı sorgulardı. "Analı babalı büyüsün."

"Teşekkür ederim Nazlı, darısı sizin başınıza..." dedi. Kesik bir nefes verdi. "Umarım Bora bir an evvel çıkar içeriden," diye ekledi. Bora içeride olduğu için darısının bizim başımıza olamayacağını düşünmüş olmalı ki, kendini pot kırmış gibi hissediyordu. "Ben yine arayacağım."

"Begüm'ün de bir oğlu oldu... Demir, adı. *Minik kurbağa,"* dedim. Güldüm. "Beyza'nın da bir oğlu var. Leo. Ama babası Mehmet değil, o haberler yalan. Leo'nun babası Aydın."

"Ne?" dedi Elif, şaşkınlıkla.

Bunları neden Elif'e anlatıyordum?

"Elif benim kapatmam gerek," dedim.

Herhangi bir cevap vermesini beklemeden telefonu kapattığımda, çalışma odasından da çıkmıştım. Elif'in dönüp de baktığı geçmişi hepten karıştırıp, Leo'dan bahsetmem tümden saçmalıktı çünkü Elif benim arkadaşım değildi. Fakat

garip bir biçimde samimiyetini hissettiğim çok az insandan da biriydi. Adımlarım en alt kata ulaştı. Salonu es geçip doğrudan mutfağa girdim ve kendime bir bardak su doldurdum. Sonra bir bardak daha. Bir tane daha. Bir tane daha. İçimdeki yangının sönmesi namına zerre etki etmeyen sular boğazımdan geçiyor ama özgürce bu evin içinde dolaşabildiğim her an boğazıma diziliyordu. Ada tezgaha doğru ilerleyip bar sandalyesine oturdum.

Elif'in Begüm'ün nişanına geleceğini öğrendiğimde delicesine kıskançlık krizine girdiğim o geceyi düşünmeden edemiyordum. Kendimi hem muhteşem derecede çirkin, hem de muhteşem derecede güzel hissettiğim ve bu iki hisle tam da aynı anda başa çıkmaya çalıştığım akılalmaz anı hatırlarken, kalbim tüm dünyanın dikkatini çekebilecekmişçesine, ritmik tınısına dikkat etmiyordu. Kendime iş çıkartmak için, Begüm'ün nişanının oturma düzenini yapma görevini edinmiştim. Begüm'le Etiler'de buluşmuş ve akşam yemeği eşliğinde, insanların kaç kişilik masalarda oturmasını istediğini, masalardaki arkadaşlarının ortaokul, lise, üniversite gibi kategorilere ayrılıp ayrılmayacağını, akrabalarının nasıl sınıflandıracağını falan öğrenip, adeta bir organizasyon şirketi sahibiymişim gibi ciddi bir konuşma yapmıştım. Begüm bütün bunları benim yapmak zorunda olmadığımı cümle arasında söylese de edindiği görevi zevkle yapan bir yengeyle karşılaşmıştı. Kendimi, kendim değilmişim gibi hissederek kafamı oyaladığım nice anlardan birisiydi ve muhtemelen Begüm, üzerimdeki ince askılı mini elbiseden tut da tavırlarıma kadar her şeyi yadırgamış ama herhangi bir şey söylemeden bana uyum sağlamıştı.

Geceye arkadaşlarıyla devam edecekti, hatta benim de kendisine eşlik etmemi istemişti ama ben eve gidip görevime devam etme aşkıyla yanıp tutuşuyordum. Saat 10'u 4 geçe ayrılmıştık ve ben doğrudan eve dönmüştüm. Selim, Bora'nın çalışma odasında olduğunu söylediğinde suratına, *bundan bana ne* der gibi bakmış, eve girer girmez

salona inmiş, at kuyruğu yaptığım saçlarımı serbest bırakmış ve ışıkları dahi açmadan, ince topuklu ayakkabılarımı bile çıkartmadan, elimde tabletimle L koltuğa uzanmıştım. Uzun bir süre, Begüm'den edindiğim bilgiler eşliğinde insanları gruplara ayırmıştım. Kombinasyon hiç zorlanmadığım bir iş olmakla beraber, kafam öyle güzel meşgul oluyordu ki o anlarda ne iki gün evvel ölümün kıyısından dönmüş Anıl'ı, ne bana ilan-ı aşk ettiğini ne de *kocam* olduğu için üzerimde hak iddia etmeye kalkan Bora'yı düşünüyordum. Ta ki listede Elif'in adını görünceye dek.

Elif'in o nişana davet edilmiş olmasının Bora ile uzaktan ya da yakından bir ilgisi olmadığının o gün de bilincindeydim fakat doluluk hissi, insanın mantığını yerle yeksan ediyordu. Önce, *"Yok artık!"* diye bağırmış, sonra da tableti kırmak suretiyle duvara fırlatmıştım. Yalnızca bahçedeki ışıklarla aydınlanan salonda, elime ne geçiyorsa yerle bir ederken, bir noktada Bora yanıma gelmiş ve ne olduğunu, neden delirdiğimi anlamaya çalışmıştı. Konunun, Elif'in Begüm'ün nişanına gelmesi olduğunu anladığında ise hiç yanımda durmamış ve derhal benden kaçmak için mutfağa sığınmıştı. Arkasından gitmiştim. "*Hala Elif'i seviyorsun değil mi?!"* diye bağırırken, tezgahın üzerinde bulduğum bardağı kafasına doğru savurmuştum ama karanlıkta görebilen birisi olduğu için, buzdolabının kenarına geçerek, bu hamlemi egale etmeyi başarmıştı.

"Nazlı kendine gel!" demişti, sertçe.

Kendime gelmem mümkün olmadığı gibi, hepten kendimi kaybetmiştim. Beni sevmeyişi hayattaki tek derdimdi ve bu derdime derman bulamadıkça içimden taşan öfke, bir yerlerde hissettiğim şiddet duygusunu körüklüyordu. Bora'yı vurmuş olmak bile beni rahatlatmazken, daha ne kadar canını yakabilirdim ve beni sevmesi için daha ne kadar canının yanması gerekirdi diye, kendime bile fark ettirmediğim sorguların sonucunda, korkunç bir insana dönüşebiliyordum.

Buzdolabının üzerindeki magnetleri tek tek kafasına fırlatırken, *"Beni neden kandırdın?!"* diye bağırmıştım. *"Neden benimle evcilik oynadın?!"* Beni engellemeye çalışmamış, kendime gelmem için ellerimi kollarımı tutmamış, hatta muhtemelen kendimi hepten kaybettiğimi fark ettiği için olsa gerek, bir daha kendime gelmemi bile söylememiş ve sadece kafasına fırlattığım şeylerden kendini korumaya çalışmıştı. Bu da beni daha da çıldırtmıştı. *"Ne istedin benden ya?! Ne istedin?!"* Kendimi bir hayaletmiş gibi hissetmek, beni hiçbir zaman fark etmeyeceğini ve sevmeyeceğini düşünmeme sebep oluyordu. İstediğim tek şey beni sevmesiydi. Ya da beni sevmediği için pişman olması.

Buzdolabının üzerinde fırlatılacak magnet kalmadığında ve fakat öfkem hala dinmediğinde, Bora'nın üzerine yürümüştüm. Saçım başım darmadağın olmuş, alnımda boncuk boncuk terler birikmiş, topuklular hareketlerim sebebiyle hepten canımı yakmıştı. Tam karşısında durduğumda gözlerim, karanlığa alışmanın yanı sıra, en karanlığın okyanusu andıran bakışları olduğunu görüyorlardı. Sertçe attığım tokatla beraber, yüzü sola çevrilirken yumruğunu sıkmıştı.

"Senden nefret ediyorum Bora!"

"Etmiyorsun!" dedi.

Bir tokat daha atarken, "Ediyorum!" diye bağırmıştım. *"Senden nefret ediyorum!"*

"Keşke etsen! Ama etmiyorsun!" Bir tokat atmak üzere daha havalanan elimi bileğimden kavramış ve bir elini belime yerleştirerek, beni hızla kendine çekmişti. *"Daha ne yaşaman lazım, benden gerçekten nefret etmek için?! Daha ne olması lazım?!"* diye haykırdığı sırada, dudaklarımı dudaklarının arasında bulmuştum. Bu öyle bir çekimdi ki ilk hangimizin, hangimizin dudaklarına kapandığını bugün hala bilmiyordum.

İçimizde biriken her bir isyanı, birbirimizin dudaklarından çıkarır gibi öpüşürken, topuklarımızın altında cam parçaları

eziliyordu. Öyle telaşlı, öyle hırçın ve öyle hırslıydık ki, neyin kavgasını yaptığımızı ya da neyin savaşını verdiğimizi hala unutmamıştık. Birbirimize deyim yerindeyse vahşi ve aç bir hayvanın içgüdüsüyle saldırıyorduk. Bacaklarımı beline doladığımda beni canımı çıkartmak ister gibi var gücüyle kavradı; ben ise uzun tırnaklarımı omuzlarına sapladım. Benim canım yanmıyor, hatta ve hatta sert hareketlerime arzu ettiğim ve tam da ihtiyacım olan karşılığı aldığım için mest oluyordum ama onun canı yansın istiyordum. O yüzden boynunu ısırmaktan da geri durmamıştım. Sırtlarımız sırayla duvara çarpıyor ve ikimiz de birbirimizden daha fazlasını talep ediyorduk. Sanki birbirimize dokundukça öfkemiz daha da artıyordu ve öfke içimizdeki tutkuyu daha da açığa çıkartıyordu.

"Sana dedim ki! Beni sevme! Sen beni sevdikçe, ben daha da tükeniyorum!"

"Sevmiyorum zaten!"

Kafamda onlarca soru vardı ama en baskını, neden benimle seviştiğiydi. Bana neden karşı koyamadığı. Kendimi ada tezgahın üzerinde bulduğum sırada belki nefretimi saçmak için avaz avaz bağırmıyordum ve fakat dokunuşlarımın -dışarıdan duyulmasa da- Bora'nın kalbiyle duyduğuna inandığım bir sesi vardı. Dudakları boynumda gezinirken, köprücük kemiğine tırnaklarımı geçirmiştim. Boğazından kopan *ah*la beraber kıkırdamaktan da utanmamıştım. Çaresizce kalıcı bir izi ona armağan etmeyi ve bir hayalet olmadığımı iliklerine kadar hissetmesi için bir çaba harcıyordum ve o anlarda, zaten onu kalbinden vurduğumu hatırlamaktan itinayla kaçıyordum. Vücudunda kalmasını istediğim iz o değildi; aksine, ben o izin tümden kapanmasını isterdim.

Hafifçe doğrulduğunda, köprücük kemiğine baktım. Tırnak izimin üzerine ıslak bir öpücük kondururken, *"Buraya adımı yazdım say, ödeşmedik ama idare eder!"* demiştim. Dudakları yeniden dudaklarımı bulmuştu. Bana neden ağız dolusu bir *siktir git* deyip de bu evi tam da şu an terk

etmediğini de merak ediyordum. Etrafında birsürü kadın bulabilecekken, neden beni sevmediği ve ben çok da güzel olmadığım halde, beni öperken böylesi hazla doluyordu? Onu başka kadınlarla beraber düşününce öyle sinirlenmiştim ki, zaten parçalanarak önünü açıkta bırakan gömleğini hızla çıkartıp, tırnaklarımı bu kez de sırtına adeta bir pençe gibi geçirmiştim. Bir yandan o da beni soyduğu için yüzündeki ifadeyi görememiş ve canının yanıp yanmadığını anlamamıştım. Gözlerimiz yeniden birleştiğinde, bakışlarında öyle parıltılı bir şey vardı ki, beni beğendiğini düşünmüştüm ve içim arzu edilen kişi olmanın hazzıyla dolmuştu.

Ortak duyguda buluşabildiğimiz tek şey bu beraberliklerimizdi ve belki de en sevdiği oyun, yalnızca ikimiz arasında kalan ve teke tek olduğumuz, beraber doruk noktasına eriştiğimiz bu oyundu. İçmeden de sarhoş olunabildiğini deneyimlediğim bu oyun karşısında sadece benim değil, Bora'nın da nutku tutulmuştu çünkü kapkara gözleri çığlık çığlığa bir tatminle doluydu.

Ada tezgaha bakarken iç çektim. Ben onu polise ihbar etmiştim ama kendimce gerçekten sebeplerim vardı. Sevdiği adamın canını, kendi canı yandığı için çaresizce yakmak isteyen bir kadının onu polise ihbar etmesi normaldi. Benim yüzümden içeride değildi. Şu anda ne yapıyordu? Ne düşünüyordu? Nasıldı? Kollarımı ada tezgaha yaslayıp, başımı da kollarımın üzerine koydum. Omuzlarım yorgunluktan düştü. Benim yüzümden içerideydi. Ne kadar inkar etsem de sebeplerim olsa da benim yüzümden içerideydi. Akşam olmadan ve büyük masa ile buluşmadan evvel biraz uyumaya, kafamı toplamaya ve çözüme giden yolda soruyu doğru okumaya ihtiyacım vardı.

Acaba hala *değdi* diyebiliyor muydu?

♠

Çalan telefonun sesiyle gözlerimi araladığımda, hava çoktan kararmıştı. Ekranda, *"Suat G."* yazıyordu. Bora'nın neden bu insanları telefonuna açık açık kaydetmediğini ve

isimlerini Google'da aratarak kim olduklarını anlamama olanak tanımadığını gerçekten bilmiyordum. "Efendim?" diye açtım, telefonu.

"Nazlı Hanım, ben Suat. Kapıdaki görevlilerden biriyim. İrem Hanım geldiler. Sizinle görüşmek istiyorlar."

Hızla yerimden kalktığımda başım dönmüştü. "İçeriye alın lütfen." Ada tezgaha tutundum ve derin bir nefes aldım. Merdivenleri ikişer ikişer çıktığımda, İrem ve Luca'yla antrede karşılaşmıştık. "Merhaba, hoş geldiniz!" dedim, heyecanla. Luca'nın da beni anlaması için İngilizce konuşuyordum. "Diğerleri nerede?"

"Nazlı," dedi Luca, lafa girerek. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla söyleyeceklerinden hoşlanmayacaktım. "Kara'yı çok severim. Hepimiz çok severiz. Fakat son yaşanan şey..." Derin bir nefes verdi. "Kara'nın Philip'e yaptığı şey, hepimizin güvenini yerle bir etti. O yüzden de büyük masadaki arkadaşlar, İstanbul'a gelmekten çekindiler."

Boğazımı temizledim. "Bora'nın Philip'e yaptığı şeyi savunamam... Fakat Philip de bunu bildiği halde uzun bir süre susmuş, bunun farkında mı herkes?!"

"Evet. Philip'e güvenmekle alakalı da kafaları karışık," dedi Luca. Gülümsemeye çalıştı. "Tek sorun Philip'le Kara arasında yaşananlar da değil... Kara'nın Beyza Karabey'in yaşadığını bildiği halde Mehmet Şahindağ'a sürdürdüğü nefret de biraz kafa karıştırıcı. Tüm gün, herkesle tek tek görüntülü görüştüm. Kimsenin elinde Kara'nın içeriden çıkmasına yardımcı olabilecek bir bilgi zaten yok. Olsaydı, aynı bilgiye Kara da sahip olurdu, emin ol. Gelmemelerinin sebebi kırgınlıkları fakat Kara'ya sırt çevirecek, ona yardımcı olabilecek bir bilgiyi saklayacak insanlar değil hiçbiri."

"Ben babamla ve dedemle de konuştum..." dedi İrem. Bakışlarım yüzüne çevrildi. "Zaten sanıyorum ki dedem seni aramış." Türkiye'nin en büyük silah kaçakçılarından biri olan, Halil Yücesoy'dan bahsediyordu. "Ama meselenin kendilerini aştığını ve Bora'nın içeriden kolay kolay çıkamayacağını söylüyorlar." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bora'ya muhbirlik

teklifinde bulunabilirlermiş ama Bora'nın asla bunu kabul etmeyeceğinden emin dedem." İrem, yıl olarak ne kadar geriden gelse de, tüm bunlar 25 Eylül 2017'de yaşanmış olsa da, en azından Bora'nın muhbirliğe bakış açısı hakkında benimle aynı düşünüyordu. "Araştıracaklar yine de. Ne yapılabilir, bakılacak. Ama üzgünüm Nazlı, Kara'nın kozu yoksa, bu alemde kimsenin kozu yoktur."

"Anladım," dedim. Zorlukla yutkundum. "İkinize de çok teşekkür ederim. Elinizden geleni yaptığınız için."

"Nazlı," dedi İrem, cana yakın bir tavırla. Birkaç adım atarak bana yaklaştı ve bir elini omzuma yerleştirdi. "Bora ile hiçbir zaman çok yakın olmadık ama hiçbir zaman çok uzak da olmadık. Ailelerimizden ötürü, bir şekilde birbirimizin hep hayatındaydık ve birbirimizi hiç satmadık." Birkaç saniye gözlerime baktığında, yüzündeki üzüntüyü alenen sergilemişti. "Kara, her zaman saygı duyduğum, davasına yürekten inandığım bir adam... Beyza'nın yaşadığını bilmediğine eminim. Biz çok kez poker oynadık Kara'yla ve Kara, benimle oturduğu masada her zaman şeffaftı. Ama aleme, ablasının yaşadığını bildiğini neden söylediğini çok iyi anlıyorum. O yüzden, o öyle bilinsin istediyse, vardır bir bildiği diyorum ve susuyorum. Lütfen sen de bil ki, ben ne olursa olsun yanındayım ve yanında olacağım. Kara içeriden çıkana kadar, hep yanında olacağım. Ayhan Abi bütün adamlarını seferber etmiş ama herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, lütfen çekinme benden, bizden."

"Teşekkür ederim," dedim. İrem başını salladı. Gözleri dolduğunda, bakışlarımı ondan çektim. İrem de bundan rahatsız olduğumu anlamış olacak ki Luca'ya baktı ve hiçbir şey söylemeden evden çıktılar. Midem bulanıyordu. Doğruca en üst kata çıktım. Odamıza. Banyoya ilerledim. Klozetin kapağını açtım ve içtiğim belki de tüm suyu kustum. Pes etmeyecektim. Herkes gibi umutsuzluğa kapılmayacak ve Bora'nın başına kendimin açtığı bu derdi, kendim çözecektim. Bora'yı içeriden mutlaka ama mutlaka çıkaracaktım.

Eski bir dostuma ihtiyacım vardı: Nina Adams'a.

♠

Bodrum'da 18, İstanbul'da 13 olan sıcaklık, Washington D.C.'de 8 dereceydi. Aynı gün içerisinde iki kez uçağa binmek ve üç şehir değiştirmiş olmak, beni fazlasıyla ambale etmiş olsa da buna aldırmaksızın hızlı hareket ediyordum. D.C.'de saat 02:33 iken, İstanbul yeni bir günü çoktan karşılamıştı ve orada saat 10:33'tü. Amerika'ya uçarken kaybettiğim zamanla beraber, Bora yanımdan ayrılalı tam otuz iki saat, üç dakika olmuştu. Amerika'ya tek başıma gelmeme bu kez sadece Eren değil, Avanak Ayhan da engel olmaya çalışmış ve bana ekstra vakit kaybettirmişlerdi. Avanak Ayhan'dan istediğim tek şey özellikle başta Leo, Asya ve Demir olmak üzere kalan herkese dikkat etmesiydi, o kadar. Aynı zamanda Eren'e de çok önemli bir görev vermiştim: İstihbarat'ın Bora ile görüşmeme izin vermesi için tüm imkanlarını seferber etmesi ve ne yapılması gerekiyorsa yapması.

Metro istasyonunun önüne geldiğimde, ellerimi ceplerime soktum ve boynumu olabildiğince kabanımın yakasıyla kamufle ederek, soğuktan korunmaya çalıştım. Dördüncü dakika, on birinci saniyede Ofelia yanıma ulaşmıştı. Sütlü kahve saçları yine at kuyruğuydu ve üzerindeki deri ceket, bana kıyasla üşümediğini belli ediyordu. Seksi bakışlarına dikkatle baktığımda, içimde bir yerlere gömdüğümü sandığım Nina Adams'ı arıyordum. Ben de bir zamanlar, tıpkı Ofelia gibi olmasa da, çakma da olsa, öyle ya da böyle bir ajandım ve fakat şu an Nazlı olmaktan uzaklaşamadığımı hissediyordum.

"Aramanıza şaşırdım Bayan Karabey," dedi Ofelia; artık *Nina Adams* olmadığımın altını çizmek ister gibi. "İstanbul'a döndüğünüzü duymuştum?"

"Beni Caitlin Howard ile görüştürmeniz gerekiyor," dedim, ciddiyetle. Ofelia kaşlarını çattı. "Mehmet Şahindağ'ın teyzesiyle." Sanki yanlış bir şey söylemişim gibi etrafına bakarken, hızımı kesmeden devam ettim: "Uçaktan iner

inmez Bayan Howard'ı aradım. Fakat aradığım numara kullanılmıyormuş! Bora'nın telefonunda neyse ki sizin de numaranız vardı... Bayan Howard ile görüşmem gerek!"

Ofelia yeniden yüzüme baktığında, bakışları sertleşmişti. "Bu görüşme Bay Karabey'in tutuklanmasıyla ilgili mi?" Başımı onu onaylamak için salladım. "Bayan Howard'ın sizinle görüşeceğini sanmıyorum."

"Görüşmek zorunda!" dedim, sertçe. İki adım atarak Ofelia'nın dibine sokuldum. "Amerika'yı ayağa kaldırmamı istemiyorsa eğer, görüşmek zorunda!"

Ofelia gözlerimin içine baktığında, kararlılığımı ve gözü karalığımı görmüş olmalıydı. "Kendisiyle konuşacağım. Benden haber bekleyin."

Uyarıcı bir ifadeyle, "Çok fazla vaktim yok!" dedim.

Ofelia'nın da tavrı benimkinden farksızdı. "İki saat sonra. Size konum göndereceğim." Arkasını döndü ve seri adımlarla, geldiği yönden başka bir istikamete ilerledi. İçime derin bir nefes çekerek etrafıma bakındım. Saat 02:47'ydi. Kendi evime ya da herhangi bir otele değil, OCTO'ya gitmek istiyordum ama iki saat boyunca tek başıma kalmak da istemiyordum. O yüzden sanki adımlarım benden bağımsız hareket ediyor ve Matt'in barına doğru ilerliyordu. Şanslıysam ve eğer Frantz de oradaysa, onlarla biraz sohbet edip kafamı dağıtabilirdim. Langley sokaklarında yürürken öğrenilmiş komutlarım devreye giriyor ve etrafımı kolaçan ediyordum. Aslında şu an, Mehmet Şahindağ dahil herhangi birinin peşimde olması yersizdi ama tedbiri de elimden bırakmamak işime geliyordu. Win Bar'ın olduğu sokağa girdiğimde, barın kapalı olduğunu fark ettim.

Üç yan binanın önünde oturan bir homeless'ın yanına yaklaştım ve selam verdim. Adam yüzüme baktı. "Bar niye kapalı, biliyor musunuz?" diye sordum.

"Sahibi buralardan gitti," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Nereye?"

"Bilmem," dedi. Kendi telefonumdan Matt'i aradım, telefonu kapalıydı. Geldiğim yönün aksine, Frantz'in evinin

sokağına doğru yürüdüğümde, homeless arkamdan seslendi: "Frantz de yok! Taşındı!"

Sertçe homeless'a döndüm ve yüzüne dikkatle baktım. Bir elim refleksif bir şekilde belime ulaşırken, "Sen kimsin?!" diye sordum.

Homeless sağına ve soluna baktıktan sonra, adeta bir sır verir gibi, "CIA" diye fısıldadı. Zorlukla yutkundum. "Lütfen bu ülkeye sadece turist olarak geldiğinizde dahi, Langley'den uzak durun Bayan Karabey." Oturduğu yerden kalktı ve karşıma geçti. "Buralarda Nina'yı ya da onun kimliklerinden herhangi birini tanıyan birileri olabilir." Adama herhangi bir şey söylemeden, sadece gözlerinin içine baktım. "Bildiğiniz gibi Nina Adams öldü. Bir sorun yaşamak istemeyiz."

Adama arkamı dönerek geldiğim yönde yürümeye başladım. Nina Adams'ın öldüğünü biliyor, zaten dirilmesini de istemiyor, burada olmaktan da herhangi bir mutluluk duymuyordum ama Bora'yı içeriden çıkartmak için buna katlanmak zorundaydım.

♠

İki saati Langley sokaklarında dolaşarak geçirmiş ve zaman geldiğinde, Ofelia'nın gönderdiği konuma varmıştım. On yedi dakika, kırk bir saniye sonra, önümde siyah bir minibüs durdu. Minibüsün kapısı açıldığında içinden bir adam indi. Şoför de indiğinde Caitlin Howard, minibüse binmem için eliyle işaret etmişti. Sözünü ikiletmedim ve karşısına oturdum.

Soluk mavi gözlerine yayılan ciddiyeti, benim ciddiyetimle yarışır haldeydi fakat lafa önce o girmişti: "Israrcı olduğunuz için buradayım. Sizi uyarmaya ve derhal ülkenize dönmenizi söylemeye geldim," dedi. Cümlesi sert de olsa tavrı yumuşaktı. "Lütfen benimle kurduğunuz bağı unutun Bayan Karabey."

"Size geldim, çünkü Bora'nın babasıyla ya da Tarantula'yla zamanında kurduğunuz bağın yanı sıra... Aşkın ne olduğunu ve şu an ne hissettiğimi çok iyi anlayacağınıza inandım..."

Tane tane konuşuyor ve ukalalıktan kaçınıyordum. "Ajan Howard, lütfen Bora'yı kurtarmama yardım edin."

İçine derin bir nefes çekti. "Anlıyorum," dedi. Dört saniye boyunca gözlerime baktığında, aynı anlayışı onun da benden dilediğini görmemi istemişti. "Bay Karabey, OCTO'yu Türk İstihbaratı'na ifşa etti. Ablası Bayan Karabey ise, formülü ifşa etti. Bulunduğum konumun, kaldı ki bunun ailemle alakalı önemini size anlatmıştım, nasıl tehlikede olduğunun farkında mısınız?"

"Farkındayım," dedim, dürüst davranarak. Hafifçe öne eğildim. "Üzgünüm de... Ama... Türkiye'ye verebileceğim herhangi bir bilgi yok mu elinizde?"

Caitlin Howard gülümsedi. "Nazlı," dedi. Bakışları iki saniyeliğine camdan dışarıya çevrilip beni bulmuştu. "Kolejde, arkadaşlarından ders notları isteyen haylaz öğrenci gibi oturuyorsun karşımda." Alt dudağımı dişledim. "Söylediğin şeyin ne kadar tuhaf olduğunun sen de farkındasın değil mi? Eğer ben araya girersem, bu artık devletleri ilgilendiren bir mesele haline gelecek. Şu anda maalesef, gizlice yardım edemeyeceğim kadar karışık bir durumun içindeler orada... Eşine kızgınım. Tarantula'ya ise gerçekten üzülüyorum ama elimden bir şey gelmez. Sen de biliyorsun ki aldığımız her nefes risktir."

"Mehmet Şahindağ'a ulaşırlarsa eğer, belki de ondan formülü alacaklar. O zaman daha çok üzülmeyecek misiniz?" dedim. Yutkunmaya çalıştım. "Bunca zaman uğraştığınız her şey boşuna olmuş olacak. O zaman yeniden aslında kim olduğunuzu hatırlayacak herkes. Çocuklarınız öğrenecek gerçek kimliğinizi. Siz de o zaman, eşinize ve çocuklarınıza karşı mahcup olmayacak mısınız? Anlattınız bunları bize!"

"Mehmet formülü asla vermez. Ama diyelim ki verdi... Ben bugüne kadar ülkeme hiç ihanet etmedim." Eğildi ve bir elimi, ellerinin arasına aldı. "Sana yardım etmek demek, ülkeme ihanet etmek demek olurdu ve... Formül açığa çıktığında, en azından sadece ailemin ihaneti yüzünden suçlanacağım ama benim vicdanım yine de rahat olacak..."

Ellerini elimden çekti ve yüzüğüyle cama tıklatarak, şoförünü çağırdı. "Nazlı lütfen Türkiye'ye dön. Burada boşuna zaman kaybediyorsun."

Şoför kapıyı açtığında, inmem gerektiğini anlamıştım. "Ajan Howard!" dedim, sertçe. Bakışlarımız birleşti. "Türkiye'ye döneceğim... Ama eğer orada, canımı sıkan herhangi bir şey olursa, ben sizin gibi ilkeleri olan birisi olmadığım için buraya geri geleceğim." Minibüsten indim ama şoförün kapıyı kapatmasına izin vermedim. Bakışlarımı yeniden Caitlin Howard'ın gözlerine dikmiştim. "Neden olduğunu tahmin ediyorsunuzdur. İçim yanıyor. Eğer içimdeki yangın dinmez ve daha da harlanırsa, sizi de yakacağım. Beni ancak öldürürseniz, yanmaktan kurtulursunuz."

Ben yürümeye başladığımda, minibüs yanımdan geçip gitmişti bile. OCTO'ya gitmem ve oradaki tüm bilgisayarları tek tek incelemem, kaydadeğer bir şeye ulaşmam gerekiyordu. Gök gürledi. İçimdeki kasvet sanki havaya karışıyor ve havanın da dengesini bozuyordu. Yağmur başlamadan evvel, OCTO'ya varmak istiyordum. Adımlarımı Eighth Street'e doğru hızlandırdım. Bu sokaklarda Bora'sız olduğum günlerdeki gibi kötü değildim ama Bora'lı olduğum günlerdeki gibi iyi de değildim. Ama yine de bir saat önce daha umutlu olduğum bir gerçekti. Kendimi bir hücrenin içinde sıkışmış kalmış gibi hissediyordum ve bu yüzden de nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Hücrede olan ben değildim; ruhumdu. Güneşe aşık, kendini okyanus kadar büyük ve derin bir sonsuzlukta hayal eden bir adamın hücrede ne kadar boğulduğunu hayal bile edemiyordum. Geçen her saniye, Bora'nın inancının da azaldığını biliyordum ve zamanla yarışıyordum. Yağan yağmurla beraber adeta koşmaya başladım.

OCTO'nun olduğu sokağa geldiğimde yaşadığım şokla beraber, ağzım beş karış açılmıştı. OCTO'nun kurulu olduğu özel alan bir inşaat alanına dönüştürülmüştü. Kuru temizleme, benzin istasyonu, market ve kafe de dahil olmak

üzere tüm özel geçitlerin olduğu yapılar, asil üyelerin apartmanlarıyla beraber yıkılmış ve yol trafiğe kapatılmıştı. Yağmurun altında, bir inşaatın ortasında, ne kadar olduğunu sayamadığım bir süre öylece kalakaldım. Win Bar yoktu, Matt yoktu, Frantz yoktu, OCTO yoktu. Nina Adams'ın izleri bir bir silinmişti. OCTO yoktu. Bedenimin beni artık taşımadığını hissettiğimde, dizlerimin üzerine çöktüm. OCTO yoktu. Çamurlu betona çarpan dizlerim öyle bir acımıştı ki, gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. OCTO yoktu.

Nina Adams hiç olmamış gibi, hiç bu sokaklardan geçmemiş, bu binaya hiç gelmemiş gibi her şey yok edilmişti.

Hayatım boyunca ne yapmam gerektiğini bir şekilde biliyordum. Annem, babam ve anneannem öldüğünde; üniversiteyi kazandığımda, Anıl kaza geçirdiğinde, kumarhaneye girdiğimde, Bora bana bir teklif sunduğunda, Bora'ya aşık olduğumda, beni sevmediğini zannettiğimde, Anıl öldüğünde... Hayatımın en kritik anlarında, ne kadar zorlansam da ne yapmam gerektiğini bir şekilde hep biliyordum. Bora'yı polise şikayet ettiğimde, Fox'un önderliğinde Amerika'ya geldiğimde, Annie ile tanıştığımda, OCTO'ya girdiğimde... Her zaman bir amacım vardı ve amaca giden onlarca yolum. Bora ile tekrar karşılaştığımda, beni sevdiğini itiraf ettiğinde, beni bırakıp Mehmet Şahindağ'ın yanına gittiğinde, beni aslında hep sevdiğini söylediği mektubu okuduğumda, hamile kaldığımı öğrendiğimde... Doğrusuyla, yanlışıyla, günahıyla ve sevabıyla hangi yoldan gitmem gerektiğini ve o yoldan giderken nasıl davranmam gerektiğini biliyordum.

Ve fakat şimdi, yollarımın tümünü kapatmışlardı.

İlk kez yalnız değildim, ama bu kez gerçekten de yalnızdım.

Gök gürlemesine karışan çığlıklarım gecenin içinde dağılırken, gözlerimden akan yaşlar da şiddetlenmişti. Çaresizlik içime hepten yayılırken panik oluyordum ve paniğe kapılmak için çok yanlış bir yerde, bana artık yabancı

olan bir ülkenin, bana artık yabancı olan ıssız bir sokağında, devasa bir inşaatın önünde, tek başımaydım. Ayağa kalkacak gücü kendimde bulamadığım gibi, Bora'nın gelmesini istiyordum. Tam şu an gelmesini, omzuma dokunmasını ve *Nazlı* demesini istiyordum. Elimden tutmasına, beni ayağa kaldırmasına ve bana sımsıkı sarılmasına ihtiyacım vardı. Yağmur üzerime yağdıkça, kafama taş atıyorlarmış gibi canım yanıyordu. Nina Adams gerçekten de yoktu, OCTO gibi Nina Adams da yoktu çünkü o olsaydı, onun canı yanmazdı. Bora madem yoktu, bari Nina Adams olsaydı. Biri olsaydı. Yanımda en azından bir kişi olsaydı. En kötü içimdeki ses olsaydı. Birine tutunmaya ve birinin bana destek olmasına ihtiyacım vardı.

Ani bir mide bulantısıyla bedenim sarsılırken, ağzımın içine dolan ne varsa dizlerimin dibine kusmaya başladım. Kalbimin üzerine tuhaf bir ağırlık oturmuştu. Sanki bir *şey*, kalbimdeki dört odacıktan birine dan diye girivermiş ve oradaki bir boşluğu doldurarak, içimde yer kaplamış gibi. Avucumla yerden destek alırken, saniyeler boyunca içime derin derin nefesler çektim ve mide bulantımı dizginlemeye çalıştım. Nihayet daha iyi hissettiğimde, ağzımın içine yayılan kekremsi tadı yutkunarak bastırmaya çabaladım. Yağmurun altında daha fazla durmamam gerekiyordu. Ayağa kalkacağım sırada adeta donakaldım çünkü bir elim karnımın üzerine kapanmıştı.

Bebek.

Öksürmeye başladım.

Benim olduğunu ısrarla reddettiğim, Bora'nın bebeği.

Yalnız olmadığımı hissettiğimde, gülümsediğimi fark ettim. Delirmiştim. Bir homeless'dan daha da beter bir haldeydim ama gülümsüyordum. Yine de bu delilik halinin bilincinde olmak beni daha çok gülümsetti. Yalnız değildim. Bora'nın bebeği de benimleydi. Gözyaşlarım durmadı ama gülümsemem kahkahaya dönüştü ve kahkahamın şiddeti gitgide yağmurun şiddetiyle yarışacak hale geldi. Yalnız değildim. Bora benimle değildi ama ona ait bir parça,

benimleydi, benim içimdeydi, bana güç veriyordu. Önce ayağa kalktım. Sonra yağmura rağmen bakışlarımı en az Bora'nın gözleri kadar kapkara olan gökyüzüne diktim. Yüzümde hala asılı olan gülümsemeyle beraber, göremesem de orada bir yerlerde olduğunu bildiğim yıldızımıza baktım.

Yalnız değildim.

Öyle yalnız değildim ki bütün bunlarla tek başıma da uğraşmayacaktım; Bora'nın bebeği, babasını kurtarmama yardım edecekti.

♠

OCTO'nun inşaatından ayrılınca kendi evime gitmiştim ama oranın da bir inşaata dönüştüğünü görünce, bunu hiç umursamadan bir otele geçmiştim. Sıcacık bir duş almış, bir bardak sıcacık ve ballı süt içmiş ve bir saat iki dakika boyunca, sıcacık yatağın içinde vücudumu dinlendirmiştim. Sabah, uçağa binmeden evvel, Eren'le konuşmuş, döneceğimi haber vermiş ve Bora ile görüşmem için hala bir yol bulup bulamadığını sormuş ve olumsuz bir yanıt almıştım.

İstanbul'a vardığımda Bora ile birbirimizden ayrılışımızın kırk sekizinci saat, üçüncü dakikasındaydık. Begüm'den havaalanına basını göndermesini istemiştim ve Türk Halkı'nın gün aşırı üstelik gecenin garip vakitlerinde ve devamlı da havaalanında bir basın açıklamasında bulunmam hakkında ne düşündüğünü açıkçası merak etmiştim.

"Eşim tutuklanalı kırk sekiz saat oldu," diyerek başladım konuşmaya. Bu kez karşımda daha çok gazeteci vardı. "Tutuklama diyorum ama... Açıkçası tam olarak ne olduğunu da bilmiyoruz, çünkü kırk sekiz saattir kendisini göremedim. Avukatları da göremedi. Göz altında mı, sorgusu mu devam ediyor, bu neyin sorgusu, bilmiyoruz. Bizimle hiçbir bilgi paylaşılmıyor."

Hiç kimseden korkmuyordum ve birilerinin, benim ne kadar ciddi olduğumu artık idrak etmesini istiyordum.

"Bora ile Bodrum'da, benim memleketimde, teknedeydik. Annemle babamın ölüm yıl dönümlerinde, ki onları öldürenin

Mehmet Şahindağ olduğunu çok yakın zamanda öğrendim, bu cinayetin üzeri bir kaza olarak kapatılmış zamanında... Onların ölüm yıl dönümlerinde, hamile olduğumu öğrendim." Gözlerimden akan yaşlar, halkı galeyana getirmek için değildi ve ağlamayı gerçekten de planlamamıştım. "Hamileyim. Ve hamile olduğum haberini eşimle..." Doğru kelimeyi ararken, gözlerimden akan yaşları sildim ama hemen yerine yenileri eklenmişti. "Kutlarken..." Doğru kelime kesinlikle bu değildi ama bu cümleye bunu yakıştırmıştım. "Eşimi aldılar ve götürdüler. Ne yapacağımı bilemiyorum. Lütfen! Lütfen biri bana yardım etsin!" Sorular soruyorlardı ama duymuyordum. "Lütfen!"

Açıklamam bittiğinde beni bekleyen Eren'in arabasına doğru yürüdüm. Eren'in şaşkınlıkla yüzüme baktığını umursamadan arabaya bindim ve emniyet kemerimi bağladım. Eren de arabaya bindi, arabayı çalıştırdı ve gaza bastı. Gözlerimden akan yaşları durduramıyordum ama Bora'nın bebeğinin bu halimden etkilenmesini istemediğim için de karnımı tutuyordum. Sanki karnımı tutarsam kulaklarını kapatıyormuşum gibi. Henüz kulaklarının oluşmadığını ve beni duyamayacağını bildiğim halde. Bora'nın bebeği kalbimdeki odacığa yerleştiğinden beri kendimi zaten bir garip hissediyordum. Burnumu çektim. Bora'nın bir an evvel yanıma gelip, bebeğini doktora götürmesi gerekiyordu. İç çekerken gözlerimi yumdum ve Eren'in telefonu çalıncaya kadar da gözlerimi açmadım. Gürkan Abi'nin arabaya yayılan sesi, içimdeki yangına bir kova suyun boca edilmesine sebep olmuştu:

"Naz'ı getir. Bora ile görüştürecekler."

♠

Koridorun sonuna doğru, yanımda sadece adının Mehmet olduğunu öğrendiğim adamla beraber yürürken boynumdaki madalyonu tuttum. Henüz Langley'deyken, evlendiğimiz gün çektirdiğimiz fotoğrafı bastırtmış ve içine yerleştirmiştim. Koridorun sonuna geldiğimizde, asker gibi duran bir adam, en köşedeki odanın kapısının kilidini açarken; kırk dokuz

saat, elli bir dakika, sekiz saniye sonra Bora'yı görecek olmanın heyecanıyla içime derin bir nefes sığdırdım.

"Umarım artık mahkemeye çıkıyorumdur," dedi. Odanın ışıkları yandı. Sağ elini ensesine yerleştirmiş, sol koluyla gözlerinin üzerini örtmüş, ayak bileklerini ise çapraz bir şekilde bağlamış, öylece yatakta uzanıyordu. "Yok mahkemeye çıkmıyorsam, boşuna geldin *hiç kimse*!"

Adı Mehmet olan adam, "Eşini getirdim," dedi.

Bora'nın göğsü şişti ve indi. Sol kolunu gözlerinden çekerken, yüzünü kapıya döndü. Beni tepeden tırnağa süzdü, yavaşça uzandığı yerden doğruldu ve ayakları yere basacak şekilde, yatağın kenarına oturdu. Beni gördüğüne sevinip sevinmediğini anlamamıştım çünkü yüzüme öyle bir bakıyordu ki, burada ne işim olduğunu sorguladığına yemin edebilirdim.

"Neden?" diye sordu. Öyle kontrollü ve yerinden asla kalkmayacakmış gibi oturuyordu ki, ayaklarımın bulundukları yere çivilenmesine sebep oluyordu. Bakışları beni es geçip adamı buldu. "Ne amacın var yine senin?!"

Adam ellerini ceplerine sokarken, kendimi bir suç işlemiş gibi hissediyordum ama bunun hücreden hallice bir yerde olmamla hiçbir alakası yoktu. "Asla izin vereceğim şey değil ama... Eşiniz Türkiye'yi ayağa kaldırınca, mecbur kaldık." Bora'nın kaşları çatılırken, kapkara gözleri gözlerime değdi. "Fazla uzamasın. Çıkmak istediğinizde, duvarın kenarındaki düğmeye basın Nazlı Hanım."

Adı Mehmet olan adam, asker gibi olan adamla beraber dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Ürkütücü bir kilit sesi duymamla beraber, refleksif bir şekilde bakışlarımı kapıya çevirdim. "*Türkiye'yi ayağa kaldırdı,* ne demek?" diye sordu Bora. Bakışlarım yeniden kapkara gözlerini buldu. Ayağa kalktı ve yanıma yaklaşıp, tam karşımda durdu. "Neler oluyor?"

"Görüşmemize izin vermeleri için, seni göremediğimi ve senden haber alamadığımı söylediğim bir basın açıklaması yaptım," dedim. Bora sesli, derin bir nefes verdi. "Seni çok

özledim." Bir elimi kaldırıp sakallarına değdirdiğim sırada gözlerini yumdu. "Sonunda görebildim seni..."

"Nazlı," dedi. Nabzımdan tutarak, elimi yanağından çekti ve gözlerini açtı. Baş parmağı nabzımı okşarken, "Doktora gittin mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Seni bekliyorum. Totem yapıyorum. Beraber gideceğiz."

Nabzımı bıraktı. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı ve birkaç saniye boyunca yüzüme bakıp, en sonunda gözlerini gözlerime kenetledi. "Aldır bebeği," dedi. Yutkunmaya çalıştım. "Ben buradan çıkamayacağım."

"Bir şeyler yapmak zorundayız," dedim. Bakışlarım odanın içinde gezerken, "Bana bir şeyler söyle," diye ekledim. Yatağa doğru ilerledim. "Mutlaka bir koz vardır senin elinde. Senden başka kimsenin elinde bir koz yok!" Yatağa oturdum. "*Zirve tek kişiliktir* diye boşuna demiyorlar. Seni içeriden çıkarmaya yetecek tek koz, yine olsa olsa sendedir."

Bora, kapının kenarındaki duvara yaslandı ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Sence elimde bir koz olsa, şu an burada olur muydum?" Rutubet kokusu midemi bulandırıyordu ama bunu çaktırmamak için elimden geleni yapıyordum. "Koz moz yok Nazlı. Yolun sonundayız. Ayhan'la görüştün mü?"

"Evet evet," dedim, önceki dediklerini önemsememeye çalışarak. "Begüm'leri güvenli bir yere yerleştirdi. Herkes orada. Trabzon'dan babaannenler de gelmiş. Bana da yardımcı oldu. Özel uçak falan ayarladı. Hem Bodrum'dan dönerken, hem de Amerika'ya gidip gelirken." Bora'nın bir kez daha kaşları çatıldı. "Ben senin uçağın kaptanını falan tanımadığım için."

"Ne Amerika'sı?" diye sordu. Başını hafifçe sola eğdi. "Ne zaman gittin geldin? N'aptın Amerika'da?"

"Ajan Howard'dan yardım istedim," dedim. Gözleri gözlerimi delip de ruhuma erişiyordu. "Olumsuz sonuçlandı ama başka bir yol bulacağım seni buradan çıkartmak için. Merak etme sen sadece-"

"Nazlı."

"...bir an için sanki her kapı yüzüme kapandı. Yani büyük masadan istediğim yardım geri tepti önce. Ama arayan herkesten, ki telefonun susmuyor, işime yarar bir şey öğrenip öğrenemeyeceğime-"

"Nazlı."

"...bakıyorum ve öğreneceğim illaki. Yani mutlaka bir çözüm yolu olmalı. Seni burada bırakacak halim yok. Buraya benim yüzümden girdin ve-"

"Nazlı."

"...ben çıkaracağım seni buradan-"

"Nazlı, yeter!" dedi, en sonunda. Yaslandığı duvardan ayrılmış ve büyük adımlarla yanıma gelmişti. Başımı kaldırıp okyanus karası gözlerine baktım. Aramızda belli bir mesafe bırakarak benim gibi yatağa oturdu ve tekrardan, "Yeter," dedi. Elime uzandı ve elimi tuttu. "Bırak," dedi. Sesi hem ezici güçte hem de yumuşacıktı. "Bırak Nazlı," dedi, yine. Bu mümkün değildi. "Senin yüzünden değil. Ve yapabileceğin hiçbir şey yok. Benim bir kozum yoksa, kimsenin yoktur. Bırak..." dedi.

Şaşkınlıkla, "Nasıl bırakayım?" diye sordum.

"Boşanacağız," dedi. Parmakları, parmaklarımı okşuyordu. "Ve sen kendine bir hayat kuracaksın." Yutkunurken boğazım acımıştı. "Mahkemeye çıkayım, cezaevine sevkedileyim, daha rahat hareket edebileceğim o zaman. Yeni bir hayat kurman için ne gerekiyorsa yapacağım."

Dudaklarımın titremesine engel olmaya çalışırken, "Bebeğin var kalbimdeki odacıkta," dedim. Bakışlarım kapkara gözlerindeki enkazla çarpıştı. "Boşanamayız ki. Çıkman lazım buradan. Hiç doktora gitmem yoksa. Doğururken bile gitmem bak. Sensiz gitmem doktora."

Yüzüne eski püskü bir gülümseme yayıldı. "Yapma sevgilim," dedi. Çok derin bir nefes aldı. "Zorlaştırma." Gözlerine yaşlar dolarken, zor konuşuyordu. "On yıl, yirmi yıl, hatta otuz yıldan bile bahsetmiyorum ben sana. Müebbetten bahsediyorum." Alt dudağımı ısırdığımda,

parmak uçları dudaklarıma değdi. "Seni seviyorum Nazlı. Seni çok seviyorum. Aldığım son nefese kadar da seni sevmeye devam edeceğim." Gözlerinin kenarında biriken bir damla yaş firar etti. "Ve sen de beni, biliyorum... Sadece yan yana olmayacağız... Ama iki kişi olacağız. Üç kişi değil. Maalesef değil." Gözlerindeki yaşlar sıra sıra özgürlüklerini ilan ederlerken, Bora nasıl hapis tutulabilirdi ki? "Ne seni tek başına bir çocuk büyütme sorumluluğuyla sınayabilirim... Ne de dört duvar arasında elim kolum bağlıyken, babası olduğum bir çocuğu dünyaya getirdiğinde seni koruyabilirim. İkinizi de koruyamam. Benden boşanman ve benimle olan bütün bağlarını koparman lazım."

"Sus..." dedim. Ağlamamak için bir elimi belimin arkasında yumruk yapmıştım. "Sus çünkü beni boşu boşuna üzüyorsun. Buradan çıkacaksın. Bebeğin doğsun mu istiyorsun, doğmasın mı istiyorsun, kendin bilirsin sonuçta senin bebeğin ama sen çıkacaksın, çünkü senin çıkman lazım, yaşayamazsın hapiste falan, ben nasıl uyuyacağım sensiz?" Eli, yumruk yaptığım elimi buldu. "Hemen de gör," dedim. Elimi elinden çektim ve hızlıca ayağa kalktım. "Ben gideyim, sen de çık hemen, sürekli midem bulanıyor, doktora gitmemiz lazım. O yüzden."

Arkamı dönüp kapıya ilerledim ve fakat "Nazlı," dediğinde, adımlarım birden durmuştu. Yüzümü ona dönersem ağlamaya başlayacaktım ve eğer ağlamaya başlarsam, buradan beni hiç kimse çıkartamazdı. Ama bir an evvel dışarı çıkmam ve Bora'yı da dışarı çıkartmam lazımdı. "Yüzüme bak."

Başımı hızla iki yana salladım. "Söyle, böyle söyle."

Adım seslerini duydum. Tam arkamda durduğunu hissediyordum. "Nazlı, yüzüme bak..." dedi.

"Bakmayayım..." dedim, yalvarır gibi.

Elleri karnıma dolanırken, sırtımı göğsüne bastırdı ve çenesini başımın üzerine yerleştirdi. "Nazlı... Lütfen... Kendine eziyet etmeyi bırak..." Gözlerimin ucuna gelen yaşları direkt sildim. "Düşün ki sen kafana koydun ve

boşandın benden. Aldın başını gittin. Nereden bilecektin tutuklandığımı? Öyle düşün. Lütfen kandır kendini sevgilim. İstediğim tek şey, en azından senin iyi olman. Sen iyi ol ki, ben de iyi olayım Nazlı."

Konuşmaya çalıştım. Ona, onu sevdiğimi, çok sevdiğimi söylemeye çalıştım ama dudaklarımdan kelimeler çıktığı anda ağlamaya başlayacağımı biliyordum. Yanında ağlamak, onu daha fazla üzmek de istemiyordum. Dayanamayacağımı anlamış olacak ki saçlarımın arasına kocaman bir öpücük kondurdu ve benden ayrılıp, benim yerime kendisi duvarın kenarındaki düğmeye bastı. Saniyeler içinde kapı açıldı. Çıkmadan son bir kez daha yüzüne bakmak istedim ama yapamadım. Kapı Bora'nın üzerine kilitlenirken, gözlerimden yaşlar boşaldı. Nefes alamıyordum. Panik atak krizinin içimde bir yerlerde tetiklendiğini fark ediyor ama onu bastırmak için ne gerekiyorsa yapıyordum. Stresin başıma bir iş açacağını, Bora'nın bebeğine zarar vereceğini de biliyor ve bundan korkuyordum.

Önce koridoru hızlıca arşınladım ama sonra birden durdum. Asker görünümlü adama döndüm. "Beyza," dedim, gözyaşlarımın arasında. "Beyza'yı göreceğim."

Adam bu dediğimi asla yadırgamadan, Beyza'nın içinde bulunduğu odaya yöneldi ve odanın önce kapısını, sonra ışıklarını açtı. Gözlerimden akan yaşlar dur durak bilmezken, kapının eşiğinden Beyza'ya baktım. Oturduğu duvarın dibinden tedirgin bir şekilde kalktı ve "Nazlı?" dedi. Bakışlarına yerleşen endişenin farkındaydım ve bu muhtemelen evim barkım yanmışçasına ağladığım içindi.

"Tamam..." dedim, hala ağlarken. "Seni çok seviyorum ve sana bir zarar gelmesini asla istemem aslında, istemezdim yani ama tamam." Burnumu çektim. "Sana ne yapar Mehmet Şahindağ bilmiyorum. Ama başka bir yol bulamadım. Tamam. Flashdiski almaya geldim, konuşacağım Mehmet'le. Ama senin için de çok üzülüyorum, kendini feda ediyorsun diye." Ağlamaktan sesim çatlamış, adeta minik kurbağa gibi cıyaklamıştım. "Bora'nın acilen içeriden çıkması

gerekmese, asla kabul etmezdim. Ama çıkması lazım hemen. Doktora götürecek de bebeğini çünkü. O yüzden."

♠

İstihbarat'a ait binadan çıkar çıkmaz, Eren'in kullandığı arabaya binmiş ve Bora'nın telefonundan Mehmet Şahindağ'ı aramıştım ama açmadığı için sonrasında da mesaj atmak zorunda kalmıştım.

"Derhal buluşmamız lazım. Tuzak değil. Yalnız geleceğim. Neredesin? Nazlı."

Mehmet Şahindağ mesajıma da dönmeyince, amiyane tabirle mal gibi kalakalmış ve açıkçası biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Mecburen Kilyos'taki evimize gidip, kendimi yatağa atmış ve ağlayarak uykuya dalmıştım. Sabah ise asla Mehmet Şahindağ olmayan ama Mehmet Şahindağ'ın adamı olduğunu söyleyen birinin telefonuyla uyanmıştım. Adam, peşimde kim varsa atlatmamı ve Şile'ye gelmemi istemişti. Öğleden sonra, önce güvenli eve uğramış ve Leo'yu almış, daha sonra da Avanak Ayhan'ın adamlarını İstanbul'u neredeyse turladığım bir noktada atlatmış ve akşamüzeri Leo ile beraber Şile'ye varmıştım.

Şile'de olmamı istedikleri konumda beklerken, Leo ile çok ciddi bir konuşma yapmam gerekmişti. Konuşmayı henüz bitirmişken, bir minibüs önümüzde durmuş ve içindeki dört adamdan biri, Mehmet Şahindağ'ın yanına varıncaya kadar bize eşlik edeceklerini söylemişti. Benim sorgusuz sualsiz Leo ile arabaya binmem gibi, adamların benim üzerimi aramaması da çok garipti. Araba durdurak bilmez hızda ilerlerken hava kararmıştı ve ben Beykoz'dan sonra yer yön duygumu kaybetmiştim. Dağbaşı olduğunu sandığım bir yerde yolculuğumuz ancak noktalanmıştı. Leo'yu minibüste bırakarak aşağıya indim. Üzerimde bir bana ait, bir de Bora'ya ait telefon vardı ve ikisi de çekmiyordu.

Gecenin ayazını iliklerime kadar hissederken, saatime baktım. Bora'nın tutuklanışının üzerinden tam yetmiş saat, beş dakika geçmişti. Yalnızlık, katlanılmaz boyutta canımı yakarken, tedbirimi elden bırakmamak adına belimde

taşıdığım silah, beni rahatsız ediyordu. Her ne kadar Bora'nın bebeğinden güç alsam da onu en azından bu işe karıştırmasam içim daha rahat edecekti. On beşinci kez attığım voltanın sonunda, nihayet bir arabanın farları gecenin içinde patladı. Farlar söndüğünde, arabanın kapısı açıldı ve Mehmet Şahindağ arabadan indi.

"İyi akşamlar Nazlı Hanım," dedi. Elleri montunun cebinde, temkinli bir şekilde arabanın yanında duruyordu. Olası bir yanlışımda, cebinden silahını çıkaracağını biliyordum. "Hayırdır?"

"Bora'yı içeriden çıkartmama yardım edeceksin!" dedim.

"Peki karşılığında bana ne vereceksiniz?" diye sordu.

"Beyza'yı," dedim.

Mehmet Şahindağ kaşlarını şaşkınlıkla çatarken, "Cebimde bir flashdisk var. Beyza onu sana vermemi istedi..." dedim. Başını salladı. Kabanımın cebinden flashdiski çıkarttım ve yavaşça Mehmet Şahindağ'ın yanına yaklaştım.

Flashdiski önce uzattım, sonra havaya kaldırdım. "Herkesi içeriden çıkartacaksın." Yine başını salladı ve flashdiski elimden aldı.

"Eğer bu bir tuzaksa..." dedi, gözlerini kısarak. Dikkatle önce elindeki flashdiske, daha sonra da yüzüme baktı. "Daha yeni annenizin babanızın katili olduğumu tüm dünyaya ilan ettiniz..."

"Gerçekten tuzak kuracak durumda bile değilim!" dedim, sertçe. Burnum resmen donmuştu. "Belimde bir silah var. Ölmen şu an işe yarasa, seni çeker vururum ama bana da İstihbarat'a da ölün değil dirin lazım."

"Yani formül," dedi, kendi kendine. Bakışlarını arabaya çevirdi, bir şey işaret etti ve arabadaki adamlarından birisi, küçük bir notebook ve kulaklık ile arabadan indi. Mehmet başıyla adama çekilmesini işaret etti. Notebook'u arabanın önüne koydu, flashdiski notebook'a takarak, videoyu çalıştırdı ve kulağına kulaklık taktı. "Bakalım altından ne çıkacak bunun..." Videonun ekranında Beyza Karabey vardı.

Bakışlarını bana çevirdi. "İzin verirseniz yalnız izlemek isterim," dedi.

Birkaç adım ilerleyerek dibinden ayrıldım ve ona arkamı döndüm. Adamlarının gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum. Arada sırada kaçamak bakışlarla Mehmet Şahindağ'a baksam da onun da bana arkası dönüktü ve yüzünden hiçbir şey anlayamıyordum.

On beş dakika, on üç saniye sonra, "Nazlı Hanım," dedi. *Sonunda* der gibi derin bir nefes verdim ve yeniden yanına yaklaştım. "Beyza'nın, serbest bırakıldıktan sonra benimle geleceğinin teminatı olarak-"

"Leo'yu önden sana vereceğim, haberim var. Konuştuk. Zaten biliyorsundur, minibüste şu an Leo," dedim.

Mehmet Şahindağ merakla, "Bora'nın bu anlaşmamızdan haberi var mı?" diye sordu.

"Henüz yok," dedim.

Yüzünde bana inanmadığını belli eden bir ifade vardı fakat bir yandan inanmak istediğini de anlayabiliyordum. "Leo'yu İstihbarat'a götürmem. Onu adamlarım güvenli bir yere bırakacaklar, biz sizinle İstihbarat'a geçeceğiz. Ben İstihbarat'la formülün yerini söylemem karşılığında bir anlaşma yapacağım ve Beyza ile beraber oradan çıkıp, oğlumuzun yanına gideceğiz. Siz de serbest kalan kocanızla ve bebeğinizle... Ne yapmak isterseniz artık."

"Anlaştık. Ama öncesinde Leo'yla vedalaşacağım," dedim. Herhangi bir onay beklemeden, bizi getirdikleri minibüse ilerledim ve kapıyı açtım. Minibüse bindim. Leo, babasının aynısı acı kahve gözlerini merakla gözlerime dikti. "Minik aslan," dedim, güven verici bir tonlamayla. Saçlarını sevdim. "Konuştuğumuz hiçbir şeyi unutma. Ve anneni sabırla bekle, olur mu?"

Gülümsedi ve "Olur," dedi. Saçlarının arasından öperken, başını sımsıkı göğsüme bastırdım. Annesinin esaretinde henüz annesinin karnında bir bebekken, ona nasıl yarenlik ettiğini şimdi çok daha iyi anlıyordum. Kokusunu içime

çektiğimde, ellerini belime sarmıştı. Korkuyorsa bile bunu asla belli etmiyordu. "Seni seviyorum Nina!"

"Ben de seni seviyorum minik aslan," dedim. Yanağından öptüm. "Merak etme. Çok uzun sürmemesi için elimden ne geliyorsa yapacağım." Leo, yanağıma sulu bir öpücük kondururken bir kez daha gülümsedi ve başını salladı.

♠

Mehmet Şahindağ, sebebini anlamadığım ve sorgulamadığım bir biçimde, benimle yolculuk yapmak istememişti. İstihbarat'a ait binaya önlü arkalı iki ayrı arabada gelmiştik. Arabadan indiğimiz anda etrafımızı, daha doğrusu Mehmet Şahindağ'ın etrafını otuz adam sarmıştı ve onu binanın içinde bilmediğim bir yere götürmüşlerdi. Eren'le buraya ilk gelişimizde bizi yönlendirdikleri, jaluzileri açık camekan odada oturuyordum. Odaya biri giriyor, biri çıkıyordu. Bana yiyecek ve içecek bir şeyler ikram ediyorlar, hepsini yiyip içiyor, arada da kalkıp volta atıyor ya da tuvalete gidip kusuyordum. Tam yedi buçuk saattir buradaydık ve bu, Bora'nın tutuklanışının sekseninci saatine tekabül ediyordu. Mehmet Şahindağ bugüne kadar işlediği tüm suçları anlatıyorsa işim işti ve daha çok bekleyecektim.

Neyse ki sekseninci saat, birinci dakikada Beyza, yanında bir adamla odaya girdiğinde hızla ayağa kalktım ve kollarımı boynuna doladım. "Nazlı," dedi, huzurlu bir ifadeyle. "Teşekkür ederim." Bana sımsıkı sarılması o kadar iyi gelmişti ki, Bora'nın bebeğinin halası olarak bizim için yaptığı fedakarlığı yok saymaya ve ağlamamaya çalıştım. "İyi misin sen?" diye sordu.

"Ne oluyor?" dedi Bora'nın sesi. Beyza'dan ayrılıp bakışlarımı kapının girişindeki Bora'ya çevirdim. Merakla kaplı kapkara gözleri Beyza ile benim üzerimde dolaşıp, adı Mehmet olan adamı buldu. "Niye ve nasıl çıktım ben?" Bir kez daha Beyza'ya baktı ve yeniden adama döndü. "Beyza da çıkmış?"

"Konuşacağız," dedi adam.

Bora odaya girdi. Gözleri gözlerimle birleştiğinde, bana soru sorar gibi bakıyordu fakat benden herhangi bir cevap alamadı. Açıkçası buna hazır değildim. Keşke Bora'yı azıcık daha içeride tutsalardı. En azından Beyza ve Mehmet buradan gidene kadar. "Evet?" dedi, sabırsızlıkla. "Ne konuşacağız?"

"Beyza Hanım'la bir anlaşma yaptık... Ve bu anlaşma hususunda, Nazlı Hanım bize yardım etti."

Bora'nın çatık kaşlı çehresine yayılan merak katlanılamaz bir hal alırken, "Ne anlaşması?" diye sordu. Bora'nın camekana arkası dönük olduğu için göremiyordu fakat ben de Beyza da yanında iki, arkasında üç adamla beraber odaya doğru yaklaşan Mehmet Şahindağ'ı görmüştük. Bora'nın bakışları bu kez bana da ablasına da değmemişti ve doğrudan karşısındaki adamla muhatap oluyordu. "Söylesene!"

Ve fakat adı Mehmet olan adamdan evvel, odanın kapısına gelen Mehmet Şahindağ konuşmuştu:

"Hayatım! Hadi, çıkalım... Leo bizi bekliyor."

150.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Dile kolay 150.Bölüm!

100 Milyon okunma ise kapıda!

Bu uzun yolda bana eşlik eden herkese bolca sevgi, biraz mutluluk gözyaşı, biraz da buruk bir tebessüm... :')

Sizleri çok seviyorum, var olun!

Nazlı ile Bora'dan size selam olsun! □□

♠

Bora odaya girdi. Gözleri gözlerimle birleştiğinde, bana soru sorar gibi bakıyordu fakat benden herhangi bir cevap alamadı. Açıkçası buna hazır değildim. Keşke Bora'yı azıcık daha içeride tutsalardı. En azından Beyza ve Mehmet buradan gidene kadar. "Evet?" dedi, sabırsızlıkla. "Ne konuşacağız?"

"Beyza Hanım'la bir anlaşma yaptık... Ve bu anlaşma hususunda, Nazlı Hanım bize yardım etti."

Bora'nın çatık kaşlı çehresine yayılan merak katlanılamaz bir hal alırken, "Ne anlaşması?" diye sordu. Bora'nın camekana arkası dönük olduğu için göremiyordu fakat ben de Beyza da yanında iki, arkasında üç adamla beraber odaya doğru yaklaşan Mehmet Şahindağ'ı görmüştük. Bora'nın bakışları bu kez bana da ablasına da değmemişti ve doğrudan karşısındaki adamla muhatap oluyordu. "Söylesene!"

Ve fakat adı Mehmet olan adamdan evvel, odanın kapısına gelen Mehmet Şahindağ konuşmuştu:

"Hayatım! Hadi, çıkalım... Leo bizi bekliyor."

Bora'nın bakışları Mehmet Şahindağ'a çevrildiğinde, korku iliklerime kadar yayılmıştı. "Hayatın?" dedi Bora, çok ama çok sakin bir tonlamayla. "Çıkalım derken?" Bu sakinlik pek tabii patlamak üzere olan fırtınanın habercisiydi. "Leo seninle mi?"

Mehmet Şahindağ'ın bakışları Bora'yı es geçip Beyza'ya çevrildi. Bora da aynı şekilde dönüp ablasına baktığında, "Bora..." dedi Beyza. Sesinin titremesi, Bora'nın vereceği tepkiden onun da korktuğunu alenen ortaya koyuyordu.

"Ablan hatasını anladı Bora..." dedi Mehmet Şahindağ, Beyza'nın devam etmesine izin vermeden. Zihnini esir alan delilik hali nutkumun tutulmasına sebep olurken, Bora'nın bakışları yeniden Mehmet Şahindağ'a çevrilmişti. "Umarım sen de bir gün hatanı anlarsın..." Bora'nın tahrik olduğunun farkında olsam da Mehmet Şahindağ'ın konuşmasına mani olabilecek güçte değildim. "İkimiz de seneler sonra Beyza'ya kavuştuk. Bunun tadını çıkartmamız lazım."

"Mehmet Bey'e her şeyi anlattık," dedi, Mehmet Şahindağ'ın adaşı olan adam. Bu *her şey* tümden yalanlardan ibaretti. "Beyza Hanım'ı senelerdir bizim sakladığımızı o da biliyor artık." İstihbarat'ın bunu yapmasının tek sebebi, Mehmet Şahindağ'ın Beyza Karabey'e senelerdir saklandığı için kızmasını ve herhangi bir zarar vermesini engellemekti. "Ve Beyza Hanım'ın nasıl beynini yıkadığımızı, Mehmet Şahindağ'ın bir düşman olduğuna nasıl kendisini inandırdığımızı, yaptığımız her şeyi anlattık." Beyza Karabey, Mehmet Şahindağ ile on sene, sekiz gün sonraki ilk karşılaşmasında ona silah çektiği için, bu eyleminin de altını doldurmuşlardı. "Buradan beraber ayrılacaklar. Ve bundan sonra, onları hiçbir güç ayıramayacak."

"Belki bir gün, yeniden aile oluruz..." dedi Mehmet Şahindağ. Buna ne denli inandığı yeşil gözlerinin harelerine dek yayılmıştı. "Oğlumun ikinci kuzeni yolda..." dediğinde, bakışları beni bulmuştu. Bora bir an için bana döndüğünde, Mehmet Şahindağ'ın bu bilgiye nasıl eriştiğini sorguladığına

emindim. "İlk kuzeninin adını pek sevmiyorum ama sorun değil." Mehmet Şahindağ'ın kafasında yaşadığı dünyayla bizim dünyamızın uzaktan ya da yakından alakası yoktu ve en azından Bora da bunun farkında olmalıydı. "Şimdi istersen ablanla vedalaş. Oğlumuz bizi çok özlemiştir."

Beyza'nın bakışları Bora'dan evvel beni bulduğunda, ona tüm kalbimle gülümsedim. Aldığı riskin haddi hesabı olmadığı gibi, aldığı riske bir de ben çanak tutmuştum. "Seni seviyorum," dedim, yalnızca parmaklarımı özel dilimizde hareket ettirerek ve hiç kimseye de çaktırmadan.

"Ben de seni seviyorum," dedi, aynı benim gibi. Bana gülümsedi ve Bora'ya döndü. Bakışlarına yayılan hüznü seçmek mümkündü fakat Beyza, bunu saklayabilmek için büyük bir uğraş veriyordu. Onu ancak çok iyi tanıyan birinin anlayabileceğini sandığım ifade, kirpiklerinin titremesine yol açıyordu. Benim anladığım şeyi Bora'nın anlamaması mümkün olmasa gerekti çünkü Beyza Karabey'i bu hayatta en iyi tanıyan insanların belki de başında Bora geliyordu. Birbirlerine bakarken ne hissettiklerini bilmiyordum ama deli gibi merak ediyordum. Muhtemelen ikisinin de canı ayrı ayrı çok yanıyordu ama ikisi de bunu birbirinden saklıyordu. "Kendine ve Nazlı'ya iyi bak..." dedi Beyza, uzun süren sessizliği bozarak.

"Leo'ya benden selam söyle," dedi Bora. Öfkeli olduğunu aynı benim gibi Beyza da biliyordu ama buna rağmen gülümsedi ve başını salladı. "Onu özleyeceğim."

"Söylerim," dedi Beyza. Arkasını döndü ve Mehmet Şahindağ'a doğru ilerledi. Mehmet Şahindağ, Beyza'yı kendisine çekip sımsıkı sarılırken, midemin bulandığını hissettim. Bora, ablasıyla Mehmet Şahindağ'ın birbirlerine sarılmalarını ifadesiz bir şekilde seyrederken ne hissettiğini, aklının içinden ne geçtiğini, kalbinin buna nasıl katlandığını anlamaya çalışıyor ama yapamıyordum.

Beyza Karabey ve Mehmet Şahindağ, görevliler eşliğinde ilerlerken Bora koridora çıktı ve arkalarından baktı. Bu

bakışın nice anlamı olabilirdi ama ben, bu gidişe nasıl sesini çıkartmadığını sorguladığını düşünmüştüm.

Adı Mehmet olan adam, Mehmet Şahindağ ve Beyza Karabey'in gidişiyle adeta derin bir nefes almıştı. Bora yeniden odaya girdiğinde bakışları doğrudan adamı buldu. "Burada ne sikim bir oyun dönüyor?!" diye sordu öfkeyle.

"Bir süre önce, nükleer silah formülünün istihbaratını aldık," dedi adam. Bora'nın solukları kesik kesikti. "Ve Mehmet Şahindağ'ı yakalayacağımız operasyonu siz baltaladığınız için... Yeni bir plan yapmak zorunda kaldık."

"Ne planı?!" Bora bağırmıyordu fakat bağırsaydı dahi bu kadar ürkütücü görünemeyebilirdi. "Umarım kayda değer bir plandır bu! Çünkü eğer değilse..." Cümlesine neden devam etmediğini bilmiyordum.

"Sizi ve etrafınızdaki herkesi tutuklamamız, bu planın bir parçasıydı," dedi adam. Bora'nın kaşları havalandı. "Mehmet Şahindağ'a biz ulaşamazdık. Ya da bizden gelen herhangi bir uzlaşma teklifini kabul etmezdi. O yüzden Nazlı Hanım'ı dışarıda ve tek başına bıraktık. Beyza Hanım'la anlaşma yaptık. O da Nazlı Hanım'ı ikna etti ve Nazlı Hanım, Mehmet Şahindağ'a gitti. Formül karşılığında, Mehmet Şahindağ'ın Beyza Karabey ve oğulları Leo ile yaşam ve özgürlük güvencesi..."

"Bu plan değil, kumar!" dedi Bora. Adı Mehmet olan adamın bakışları Ajan Howard'ın bakışlarından farklı değildi; ne yaptığını biliyor olmanın ötesinde, ne yaptığından çok emindi. "Bu plan dediğiniz şeyin aşamalarından herhangi biri ters gitseydi ne olacaktı?!"

Adam gülümsedi. "Müebbet hapis zaten size çoktan biçilmiş bir sondu Bora Bey," dedi. Bu cümle kalbimi sıkıştırmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu. "Tutuklanacaktınız. Size dışarıda ihtiyacımız var doğru ama biz bu riski almaktan gocunmadık. Aynı zamanda bunun size iyi bir ikaz olduğunu düşünüyorum: Kendinize bu kadar güvenmeyin ve özgürlüğünüzün bizim takdirimiz olduğunu unutmayın diye."

"Eyvallah diyemeyeceğim," dedi Bora. Kapkara gözleri bir kurşunu andırıyordu. "Aldınız mı formülü?!"

"Henüz değil..." dedi adam. Ellerini ceplerine sokarak birkaç adımda Bora'ya yaklaştı. "Beyza Hanım'ın gerçekten kendisiyle kalacağına ikna olması ve sizin onlara bulaşmayacağınıza emin olması gerekiyor. Beş gün istedi bizden. Beş gün sonra, formül her neredeyse bizi oraya götürecek. O zamana kadar da bizim nezaretimizde, Beyza Hanım ve oğulları ile olacak. Onları yerleştirdiğimiz güvenli yerde."

"Formülü aldıktan sonra peki?" diye sordu Bora. Adı Mehmet olan adam göz ucuyla bana baktığında, Bora'nın kaşları çatıldı. "Sonra?!" dedi, daha da baskın bir ifadeyle.

"Mehmet Şahindağ'dan formülü aldığımızda, size tek bir şans vereceğiz," dedi adam. Bora'nın merakının katlanarak arttığını hissedebiliyordum. "Formülün şifrelerinden biri Beyza Karabey'miş, diğer şifreleri ise bilmiyoruz henüz. Beyza Hanım misyonunu tamamladığında, kendisini alabilmeniz için tek bir şansınız olacak. Bu şansı iyi kullanmak zorundasınız çünkü bu şansı, eşiniz iyi bir pazarlıkçı olduğu için kazandınız."

"Mehmet'e ne olacak?!" diye sordu Bora.

"Eğer formülü bize gerçekten de teslim ederse, serbest kalacak," dedi adam.

Bora beş saniye şaşkınlıkla adama baktı ve sonra güldü. "Doğru anlamak için soruyorum," dedi. Kapkara gözleri, gözlerime değdi. "Mehmet Şahindağ dışarıdaydı ve yakalanamıyordu. Ama aranıyordu." Bakışları yeniden adama çevrildi. "Bu plandan sonra, tabii eğer plan başarılı ilerlerse... Siz formülü biz Beyza'yı alacağız..." Daha da güldü. "Ve dışarıda, Beyza'yı bir kez daha kaybetmiş bir Mehmet Şahindağ dolaşacak. Özgürce." Tekrar bana döndü. "E Mehmet zaten dışarıdaydı ve en azından Beyza içerideydi ve Mehmet'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. Koşullar daha iyiye evrilmiyorsa eğer, sen bu plana hangi mantıkla yardım ettin?! Sakın dışarı çıkmam için olduğunu söyleme, çünkü

istedikleri an beni yine tutuklayabilirler..." Adı Mehmet olan adama baktı. "Ve sizin yapacağınız planı sikeyim!"

"Beyza Hanım'ın ve Leo'nun can güvenliğini sağlayacağımızın sözünü verdik Nazlı Hanım'a," dedi adam ve fakat Bora, buna pek inanmış görünmüyordu. Adam da bunu anlamış olacak ki, "Bize güvenmek zorundasınız!" diye ekledi.

"Güvenmiyorum," dedi Bora, açıkça. "Her neredelerse, adresi ben de bilmek istiyorum!"

"Mümkün değil," dedi adam.

Dışarıda bir hareketlenme fark edince, aynı anda oraya dönmüştük. Sergio, Gökhan ve Aydın, üç adam eşliğinde odaya doğru geliyorlardı. Bora derin bir nefes verdi. Nedenini anlamadığım bir şekilde, "Bu plana Nazlı'nın yardım ettiğini kimseye söylemeyeceksiniz!" dedi.

Gökhan odaya girerken yalnızca Bora'ya odaklanmış, adeta her şeyin yolunda olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Aydın'ın ise odaya girer girmez kurduğu ilk cümle, "Beyza ve Leo nerede?!" olmuştu. Sergio'nun, adı Mehmet olan adamla tanıştığını tavırlarından anlıyordum. Adam, az evvel Bora'ya anlattığı planı, şimdi de Gökhan, Aydın ve muhtemelen eski tanışı ve belki de bir zamanlar görev arkadaşı olan Çınar'a, *hikayeden beni çıkararak* anlatırken Bora sakinliğini koruyordu. Gökhan ile Çınar'ın bakışlarına yerleşen kaygı kontrollüydü fakat Aydın'ın öfkesi, dışarıda bekleyen iki adamın tetikte kalmasına sebep oluyordu.

"Neredeler lan?!" diye bağırdı Aydın. Çınar her ne kadar onu uyarsa da bunu ciddiye aldığı yoktu. Bora ya da Gökhan ise, muhtemelen tam da kendilerinin yapmak istedikleri şeyi Aydın yaptığı için gayet serinkanlı duruyorlar ve ona herhangi bir müdahalede bulunmuyorlardı. "Bir adres, konum bir şey söyle bana! Ya da hangi şehirde, hangi semtteler?! Ben kapı kapı gezerim!"

"Beyza Hanım bu fedakarlığı, sizler dışarı çıkabilin diye yaptı. Lütfen buna saygı duyun ve kendinizi tutuklattırmayın

Aydın Bey!" dedi, adı Mehmet olan adam. Tavrından da anlaşıldığı üzere, sabrı taşmak üzereydi. "Neredesiniz ve kiminle konuşuyorsunuz, unutmayın!"

"Bu şekilde çıkmamın kime ne faydası var lan?!" diye bağırdı Aydın, adamı umursamadan. "Bir şansımız olacakmış da Beyza'yı aldık aldıkmış da! Alamazsak ne olacak?! Leo'yu da getirmezse ne olacak?! İşkillenirse ne olacak lan?! Can güvenliğinden eminmişsiniz ya, yedi yirmi dört başında duracağınız hücreye mi kapatacaksınız onları?! Ev diyorsunuz ev!!! Beyza'yı aldık diyelim, o orospu çocuğu daha da bilenip bize saldırmayacak mı?! Serbest bırakmak ne demek?! Sizin Beyza'yı düşündüğünüz falan yok!"

Aydın sorularını arka arkaya sıraladıkça, adı Mehmet olan adam dahil hiç kimse ona herhangi bir cevap veremiyordu çünkü bu soruların cevaplarını hiç kimse bilmiyordu. Operasyon denen şeyin tümden bir riskten ibaret olduğunu öğrenmiş biri olarak, Beyza Karabey'e tam olarak ne olacağını ben de kestiremiyordum. Ona yardım etmek bilinçli yaptığım bir şey olmakla beraber, tamamen çaresizliktendi. Ve çaresizlik, insanın aklını başından alıyordu; ben bu kararı aklımla değil, kalbimle vermiştim. Kalbimdeki odacıklardan birine yerleşmiş, Bora'nın bebeğiyle ya da.

"Beyza'nın ya da Leo'nun kılına zarar gelmemesi için, bizimle işbirliği yap," dedi Çınar Akbulut, ciddiyetle. Adı Mehmet olan adam, Çınar Akbulut'un gözlerine dikkatle baktı. "Birbirimize destek olursak, siz de istediğinizi alırsınız biz de."

"Ülkeni sattın," dedi adam.

Çınar Akbulut başını iki yana salladı. "Asla!" Birkaç adımla adamın yanına yaklaştı. "Asla ülkemi satmam! Satmadım! Ben yanlış bir şey yapmadım! Formülden size bahseden benim!"

Gözlerim fal taşı gibi açılırken, şaşkınlıkla Çınar Akbulut'a baktım. "Sen mi söyledin formülü? Beyza'nın söylediğini düşünüyordum?"

"İkisi de söyledi," dedi adam. Söz konusu kendi ülkeleri olduğunda bu kadar cömert olabilmelerinin tek bir sebebi olmalıydı; bilmediğim bir zamanda, belli ki OCTO'nun diğer asil üyeleriyle böyle bir anlaşmaya varmışlardı. Peki Tarantula? Hiç şüphesizdi ki onu ikna etmiş olamazlardı. "Bora Karabey, Gökhan Demir ya da Aydın Demir kadar ketum değillerdi."

"Bana bak!" dedi Bora, sertçe. Adı Mehmet olan adamın bakışları Bora'ya çevrildi. "Şunu sakın ama sakın aklından çıkartma! Ben ablamı sana yedirmem de kurban etmem de!" Bora'nın dik ve aksi tavrı, adamı muhtemelen sinir ediyordu. "Maval okuyorsun, biz de dinliyoruz ama... Ne ben inanıyorum ne de bu odadaki herhangi biri! Eğer, bizi öne sürerek Beyza'yı zorladığın bu siktiğimin planı patlarsa, ben de hepinizi patlatırım!" Adam bir şey diyecekti ki, Bora devam ettiği için kelimeler ağzına tıkılmıştı: "Ben, ablam benim yüzümden öldü sandığım için, bunun azabını on sene çektim! Dua et, benim sırtıma yeni bir yük yüklenmesin! Dua et, asla affetmeyeceğim ablam için, bu saatten sonra bir damla daha gözyaşım akmasın benim! Dua et!"

"Merak ettiğim tek bir şey var," dedi Gökhan. Bora Gökhan'ın yüzüne bakmasa da adamın karşısından çekilerek, sözü ona teslim etmişti. "Mehmet Şahindağ'a nasıl ulaştınız? Yani onu nasıl ikna ettiniz? Size inanmaz ki?"

Aydın sadece artık tamamen öylesine küfrederken, Çınar'ın da kaşları çatılmıştı. "Doğru!" dedi, Gökhan'ı takdir eder gibi. "Mehmet'e ne yaparsanız yapın, sizinle görüşmez bile! Kimi soktunuz araya?!" Bakışları doğrudan bana çevrildi. "Sen nasıl engel olamadın?!"

Derin, çok derin bir sessizlik oldu. Bana kalsa, *bırak engel olmayı, benim sayemde oldu* derdim ama Bora bilhassa bakışlarıyla söze girmeme engel oluyordu. Odadaki herkesin negatif ve bu plandan hoşnutsuz enerjisi üzerime dolarken, midemin bulandığını hissediyordum. Çınar Akbulut, Sergio Morris ya da Fox yüzüme o kadar uzun süre baktı ki en sonunda benim bu işteki parmağımı anladı. Şaşkınlık

yüzünün her zerresine yayılırken, başını iki yana salladı. SerFoxÇın bakışlarını benden alamadığı için, önce Gökhan daha sonra Aydın da bana döndü. Derin sessizlik gitgide büyüyor, bir yarığa dönüşüyordu ve ben sadece bakıyordum; herkese, tek tek.

"Yenge?" dedi Aydın, SerFoxÇın ve Gökhan'ın yapamadığını yaparak. "Sen..." dedi fakat sonrasında, sanki bunu bana yakıştıramaz gibi sustu.

"Evet," dedim. Bora gözlerini yumdu. "Evet, ben gittim görüştüm Mehmet Şahindağ ile. Beyza'nın bana verdiği videoyu verdim ona. Bir de Leo'yu önden verdim ki bana güvensin." Aydın, Gökhan ve SerFoxÇın öyle bir hayrete kapılmışlardı ki, ben sanki dünyanın en kötü, en rezil, en boktan insanıydım. Caniydim sanki ben. "Beyza bunu kendi istedi. Benim de Bora'yı çıkarmam lazımdı. Çünkü-"

"Yenge ne diyorsun ya sen?!" diye bağırdı Aydın.

"Yavaş!" dedi Bora, sertçe araya girerek. "Haddini aşma Aydın Demir!"

"Dalga mı geçiyorsun benimle Kara?!" Aydın Demir had namına bildiği ne varsa artık hepsini unutmuştu ve durdurulması mümkün bile değildi. Bat, Bear, Falcon, Lizard ve Tarantula da geldikleri için Aydın'ın haykırışlarına şahit oluyorlardı. "Beyza'yı ve Leo'yu sırf sen dışarı çıkabil diye, Mehmet Şahindağ'a vermek ne demek?!" OCTO'nun asil üyeleri de hayatlarının şokunu yaşıyorlardı. "Biz içeride geberip gitseydik ama Beyza da oğlum da güvende olsaydı! Formülünüzü sikeyim!"

"Beyza Hanım da içerideydi!" dedi, adı Mehmet olan adam. Beni savunduğunun ne kadar farkındaydı bilinmez, tüm samimiyetiyle konuşuyordu. "Nazlı Hanım doğru olanı yaptı!"

"Bizim seninle doğrularımız yanlışlarımız birbirini tutmuyor!" diye bağırdı Aydın.

"Mehmet Şahindağ, formülü mü verecek?!" dedi Tarantula. Herkesin derdi kendineydi muhtemelen çünkü yaşadığı şok

katlanarak artıyordu. "Beyza Karabey ve Leo onunla mı? Doğru mu anlıyorum ben?!"

"Yeter!" dedi Bora, bıkkınlıkla. "Olmuşla ölmüşe çare yok! Uzatmayın artık! Alacağız Beyza'yı da Leo'yu da!"

"Ya alamazsak?!" diye bağırdı Aydın.

"Aydın, sesinin tınısını sikeceğim şimdi senin!" diye bağırdı Bora da.

Gözyaşlarımın aktığını hıçkırdığımda fark etmiştim. Bora'nın da herkesle beraber bakışları bana çevrilince, burnumu çektim. Kapkara gözlerine büyük bir üzüntüyle bakıyordum. "Çıkman lazımdı," dedim. Anlayış bekliyordum. Canım o kadar çok yanıyordu ve Beyza ile Leo için o kadar çok kaygılanıyordum ki, herkesin yanlış bir şey yaptığımı düşünmesiyle baş edemezdim. "Bebeğini doktora götürmen için," dedim. Odadaki herkesi bir kez daha esir alan şaşkınlık, daha çok sinirlerimi bozmuştu çünkü ben bir kadındım ve hamile olabilmem olağan bir şeydi; neden bana bir erkekmişim ve hamile olduğumu söylemişim kadar dehşet içinde bakıyorlardı ki?!

Gökhan, "Sen hamile misin?" diye sordu.

"Sana ne?!" dedim, burnumu çekerken. Adı Mehmet olan adamın hakkımda ne düşündüğünü bilmiyordum ama muhtemelen hepimizin bir an evvel buradan defolup gitmemizi istiyordu.

Gökhan hızla yanıma geldi ve birden bana sarıldı. Neden babammış ve ben de kendisine bir torun vermişim gibi davrandığını asla anlamamıştım. Beni dan diye havaya kaldırdı ve kendi ekseni etrafında sayamadığım kadar tur döndü. Sevinçten havaya uçtuğu yere ve zamana baktığımızda, Gökhan'ın gerçekten kafayı yediğine ikna olmuştum. Beni herkesin içinde utandırdığı yetmezmiş gibi, bir de utanmadan mutlu falan oluyordu.

"Tebrik ederim Naz!" dedi, neredeyse hayatındaki en iyi haberi almışçasına. Beni yere indirdiğinde, bir kez daha kendine çekti. Sanki bana Bora'ya da sarılır gibi iki kişilik sarılıyordu ve bu beni daha çok üzmüştü. Yeniden ağlamaya

başladığımda, Gökhan sırtımı sıvazladı. "Doğru olanı yapmışsın! Alacağız Beyza'yı, sen hiç merak etme!" dedi, yavaşça. Benden ayrıldığında omuzlarımı tuttu. "Alacağız!" dedi.

Bora'nın bebeğini doktora götürmesi gerektiği gerçeği, Gökhan dışında herkesin dilini lal ederken, Bora yanıma geldi ve elime uzandı. "Gidiyoruz hadi," dedi. Başımı sallarken, gözlerimden akan yaşları sildim. Birlikte, arkamıza bile bakmadan, hızlı adımlarla yürümeye başladık. Dışarı çıkmadan evvel Bora'nın kişisel eşyalarını da almıştık.

Binadan çıktığımızda, Selim de dahil olmak üzere Bora'nın bazı adamlarının kapıda olduğunu görmüştük. "Abi," dedi Selim, derhal. "Araba istettim ama henüz gelmedi."

Bora başını salladı ve bana döndü. "Sen benim arabamla geldin, değil mi?"

"Mehmet Şahindağ'ın adamlarıyla geldim ben," dedim.

Selim'in henüz bir şeyden haberi olmadığı için yaşadığı şaşkınlığa kızgınlıkla baktım. Bora ise *Mehmet Şahindağ* ismi benim dudaklarımdan çıkar çıkmaz sinirlenmişti ama sadece derin bir nefes alıp vermekle yetindi. "Taksi çağır!" dedi, Selim'e.

"Taksi mi?" diye sordu Selim, şaşkınlıkla.

"Evet, taksi. İlk kez mi taksiye bineceğim Selim, neden şaşırıyorsun?!" dedi Bora, ters bir ifadeyle.

"Bindin mi abi daha önce? Ben şahit olmadım," dedi Selim. Bora, Selim'e öyle bir baktı ki Selim anında kafasını salladı. "Her şeyin bir ilki vardır tabii abi. Daha evvel hücreye de girmemiştik neticede."

Bir korna sesi duymamızla beraber, bakışlarımız yanımıza yaklaşan arabaya çevrildi. Gökhan, Aydın, Çınar ve OCTO üyeleri de teker teker dışarı çıkarlarken, Eren arabadan inmişti. "Sizi almaya geldim," dedi. Kalabalığa doğru bakarken, "Ama hepinizi birden değil tabii," diye ekledi.

"Selim direksiyona geç," dedi Bora, doğrudan. Selim, Eren'in indiği yere geçerken, Bora beni arabaya doğru yönlendirdi, arka koltuğun kapısını açtı. Kendisi de diğer

taraftan yanıma oturduğunda Selim gaza basmıştı. Arabanın sahibi Eren'i binanın önünde bırakma sebebimizi bilmiyordum; sanırım Bora'nın Eren'le yolculuk yapası yoktu.

"Nereye gidiyoruz abi?" diye sordu Selim.

Bora bakışlarını bana çevirdi. "Aç mısın?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. "Tercih ettiğin bir doktor var mı?"

"Yok," dedim. İçimi kaplayan tuhaf bir his beni sarmalarken, "Bugüne kadar rastgele randevu alıp gittim hep. Yani benim sabit bir doktorum olmadı. Yok yani," dedim.

"Telefonumu versene," dedi. Çantamdan telefonunu çıkarttım ve ona uzattım. Doğrudan rehbere girdi ve bir kişinin üzerine gelip, telefonu kulağına götürdü. "Merhaba," dedi. Kısa bir sessizliğin ardından, "Teşekkürler, geldi geçti... İyiyim. Siz nasılsınız?" dedi. Karşı tarafı dinledi. "Ben iyi bir jinekolog tavsiyesi almak istiyorum sizden." Bora'nın telefonu öyle bir telefondu ki, Google'dan farksızdı fakat kullanmasını bilen için; mesela benim için değil. "Şu an eşimle yoldayız. Eğer mümkünse, hemen bugün bir randevu alabilir miyiz araya?" Her kimi aradıysa, reddedilmeyeceğini Bora da biliyor olmalıydı. "Çok teşekkür ederim. Bu iyiliğinizi unutmayacağım." Bora telefonu kapattığında, "Etiler'e gidiyoruz Selim," dedi.

"Kimi aradın?" diye sordum, merakla. Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Şu insanları telefonuna neden abuk sabuk kaydediyorsun? Kimin kim olduğunu anlamakta güçlük çektim. Her şey zaten çok karmaşıktı-"

Bora'nın telefonu çalınca cümlem yarıda kesildi. "Pardon," dedi, açmadan. Telefonu kulağına götürdü ve *alo* bile demeden, "İyiyim babaanne, merak etme..." dedi. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki muhtemelen Gülsüm Hanım susmadan konuşuyordu. "Sakin ol bi'," dedi Bora, derin bir nefes aldıktan sonra. "Haklısın. Ama hepimiz yeni öğrendik Beyza'nın yaşadığını. Senden özellikle saklanan bir şey değil. Kalbini zorlayacaksın, sakin ol." Başını sağa ve sola yatırdı. "Eeee benim bazı işlerim var. O yüzden Beyza'yı şu an getiremem."

Bora, Beyza'nın Mehmet Şahindağ'ın yanında olduğunu dile getiremiyordu.

Alt dudağını ısırdı. "O da gelemez şu an babaanne. Ama gelir işi bitince. Merak etme." Başını iki yana salladı. "Söz vermeme ne gerek var, *gelecek* diyorum ya sana." İç çekti. "Hayır tutuklu değil." Ofladı. "Değil diyorum." Üç saniyeliğine gözlerini yumdu. "Tamam babaanne. Söz veriyorum. Gelecek işi bitince. Ben getireceğim. Sen zorlama kendini. Kafanda da kurma." Tam bir dakika, on saniye boyunca babaannesini dinledi. "Kim söyledi sana Nazlı'nın hamile olduğunu?" diye sordu, şaşkınlıkla. Kaşları çatıldı. "Ne haberi? Ne televizyonu? Neyden bahsediyorsun sen?" Bakışları bana çevrildi. "Arayacağım ben seni," dedi ve telefonu kapattı. "Nazlı? Bütün Türkiye'ye hamile olduğunu ilan etmiş olamazsın, değil mi?" diye sordu.

"Olabilirim aslında," dedim.

Bora bana inanamaz gibi başını iki yana salladı. Çok geçmeden telefonundan röportajımı açtı ve izlemeye başladı. Ben konuştukça güldüğü falan yoktu, sanırım ben çok yanlış hayal etmiştim. Gülmediği yetmezmiş gibi, eğer utanmasaydı, teknede hamileliğimi kutladığımızla alakalı neden yalan söylediğimi falan soracak, hatta beni kınayacaktı herhalde!

"Her şey kontrolümden çıkmış durumda," dedi, kendi kendine.

Hamile olduğumu bütün dünyadan gizlemek istiyorduysa, bunu bana söylemesi gerekirdi. Veya tutuklanması durumunda yapmam ve yapmamam gerekenlerin listesini verseydi. Bir şeyler yapmam gerektiği için bir şeyler yapmıştım ve yaptıklarım yüzünden pişman olacak ya da üzülecek değildim. Bunların hepsini Bora'nın yüzüne de söyleyebilirdim ama hiç halim yoktu, yorgun hissediyordum. O yüzden gözlerimi kapattım ve başımı omzuna yasladım.

♠

Araba durduğunda gözlerimi açtım. Yol boyunca uyuduğum söylenemezdi belki ama uyanık olmadığım da

kesindi. Arabadan inerken hissettiğim sersemliği Bora elimden tuttuğu için atlatmışsam da açıkçası tam şu an beni kucağında taşısa itiraz etmezdim. Hastanenin kapısında bizi karşılayan bir adamla sadece tokalaştım ve adını öğrendim ama kim olduğuyla hiç ilgilenmedim. Açıkçası o kadar uyuyasım vardı ki, Bora'nın bebeğini bensiz doktora götürebilmesi mümkün olmadığı için bile, kendi kendime çok sinirlenmiştim.

Kapısında, "*Prof. Dr. Murat Çisil*" yazan odaya girdik. Kırklı yaşlarında ve oldukça enerjik görünen doktor ayağa kalktı. "Merhaba, hoş geldiniz!" dedi, elini ilk bana uzattı ve kendini tanıttı. Biz de sırasıyla kendimizi tanıttığımızda, oturmamız için masasının karşısındaki koltukları göstermişti. Nereden başlayacağımızı bilmediğimden, doktorun gözlerinin içine merakla bakıyordum. Aslında bu benim konum değildi, bebek Bora'nındı ve kendisi bu süreci yönetseydi gerçekten daha mutlu olurdum.

"Nasılsınız?" diye sordu Murat Bey.

"İyiyim teşekkürler, siz?" dedim.

"Ben de iyiyim," dedi. Bakışları Bora ile benim aramda mekik dokurken, gülümsemesi de yüzünden eksik olmuyordu. "Buyurun," dedi.

"Hamileyim," dedim. Murat Bey başını salladı. "Soğuk algınlığı geçirdim. Hastaneye gitmiştim. Şikayetlerimden bahsetmiştim ve bazı testler istemişlerdi benden. Hamile olduğumdan da şüphelenmişler galiba, hiç bilmiyorum. Sonuçlarımı mail attılar ve hamile olduğumu öğrendim."

"Bakabilir miyim sonuçlarınıza?" dedi. Telefonumdan maili açtım ve Murat Bey'e uzattım. Bora gayet aklıselim bir şekilde karşımda oturuyor, bebek kendisinin değilmiş gibi hiç konuşma gereği duymuyordu. Murat Bey bir dakika, on saniye boyunca gözlerini kısarak önündeki sayıları inceledikten sonra, "Bu ilk muayeneniz olacak, değil mi?" diye sordu. Başımı *evet* anlamında salladım. "İlk hamileliğiniz mi bu peki?"

"Hayır. Daha evvel bir kez düşük yaptım," dedim.

"Kaçıncı haftanızda?" diye sordu.

"Dört ya da beş herhalde. Emin değilim," dedim.

"Peki," dedi. Ayağa kalktı ve telefonumu bana geri uzattı. "Sizi bir muayene edelim Nazlı Hanım." Bora ile beraber biz de ayağa kalktık ve Murat Bey'in yönlendirmesiyle, ultrason yapılacak sedyeye doğru ilerledik. "Uzanın lütfen. Karnınızı açın." Pantolonumun düğmesini açtım ve kazağımı sıvadım. Bora, yanımdaki sandalyeye oturdu. Murat Bey karnıma jel sürdü. Bora, bir eliyle elimi tutarken, diğer elini de nabzıma yerleştirmişti. Bakışları büyük bir ciddiyetle ekrana kilitlendiğinde, ne anladığını ya da ne anlamayı umduğunu merak etmiştim ama saygısızlık yapıp bunu dillendirmedim. Sonuçta bebek, onun bebeğiydi.

"Evet," dedi Murat Bey. Neye *evet* dediği hakkında bir fikrim yoktu. Zaten sonra da sustu ve on beş saniye boyunca, cihazı karnımda gezdirmeye devam etti. "Yaklaşık beşinci haftanızda olmalısınız." Bora ile bana döndü. "Her şeyin yolunda olup olmadığından emin olmak için vajinal ultrasona bakalım."

Cihazı karnımdan çektiğinde, bana uzattığı peçeteyi aldım. Karnımdaki jeli silerken, "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Beşinci haftada, karın ultrasonuyla net konuşmak mümkün olmayabiliyor," dedi, Murat Bey. Gülümsemesi ne kadar gerçekti bilmiyordum. Gerginlik bedenimi esir alırken, uzandığım yerden doğruldum. Paravanın arkasına geçerken, üzerimdekileri çıkartırken, önlüğü giyerken, Murat Bey kendisine yardımcı olması için asistanını da çağırırken, muayene için uzandığımda, Bora yine bir eliyle elimi diğer eliyle de nabzımı tuttuğunda o kadar gergindim ki, Bora'nın bebeğinin iyi olup olmadığı hayatta düşündüğüm tek şeydi.

Ekrana değil, Bora'ya bakıyordum. Bora da gerildiğimi anlamıştı. Eğer kendi gerginse de bunu asla bana belli etmiyor, hatta Murat Bey'in sessiz kaldığı saniyelerde, kapkara bakışlarıyla ve nabzımı okşayarak beni yatıştırmaya çalışıyordu. "Kese gayet sağlıklı. Yolk kesesi de gayet iyi durumda," dedi Murat Bey. Derin bir nefes verdi. "Evet...

Minnacık bir şey var burada. 2 milimetre kadar." Bora elimi daha sıkı kavrarken, yüzüne yayılan heyecanın somut olduğunu düşünmüştüm. "Aslında erken 2 milimetre için ama kalp atışlarını görebiliyoruz... Bakın."

Bora, zoomlanan ekrandaki bebeğinin kalp atışları olduğu söylenen ekrana bakarken, ekranla onun arasında bir seçim yapamadığımı hissettim. Bebeği benim karnımda olmasına rağmen, kalplerinin Bora ile bir attığını düşünüyordum ve bunu nasıl açıklayabileceğimi bile bilmiyordum. Bir anda duyulmaya başlayan kalp atışlarının sesiyle beraber, Bora'nın yüzüne yayılan gülümsemenin gözlerimle çekilen fotoğrafı, zihnime kaydedilmiş ve hatta başa tutturulmuş en güzel an'ım olabilirdi.

Dudakları nabzıma değdiğinde, benim kalp atışlarım da bebeğininkiler gibi dışarıdan duyuluyor olmalıydı.

"Her şey yolunda," dedi Murat Bey. Bora'nın gülümsemesi beni sarhoş ettiği için onu tam olarak algılayıp algılamadığımdan bile emin değildim. "Şu an için hiçbir sorun yok."

Murat Bey bilgi vermeye devam ederken, Bora'nın benden daha çalışkan bir öğrenci olmasını ve bunları aklında bir yere yazıyor olmasını diledim. Çünkü benim aklımın her köşesi, Bora'nın mimikleriyle doluyordu ve başka bir şeye odaklanmak istemiyordum. Hayatımda ilk kez, Bora'nın böylesi bir sevimlilikte heyecanlandığını görüyordum ve bu öyle güzel bir hadiseydi ki benim için, uzun, çok uzun zaman bunun tadını çıkartabilmek isterdim. Biraz sonra muayene masasından kalktım. Paravanın arkasında yeniden kıyafetlerimi giydim ve Bora ile Murat Bey'in yanına döndüm.

"Sizden bazı testler isteyeceğim Nazlı Hanım. Düşük tehlikesi görünmüyor fakat dikkatli olmakta fayda var. Herhangi bir şikayetiniz var mı?" diye sordu Murat Bey.

"Benim çok midem bulanıyor," dedim. Derin bir nefes verirken, Bora ile göz göze gelmiştim. "Yorgunum çok. Halsiz hissediyorum. Devamlı uykum var gibi. Ama aman aman

uyuyamıyorum da. Dünden beri ara ara göğsümde acı hissediyorum."

Murat Bey içtenlikle başını salladı. "Bunların hepsi şahane şeyler," dedi. Zannediyordum ki deliydi. "Bebeğiniz size orada olduğunu söylüyor." Bora'nın bebeğinin böyle şovlar yapmasına gerek yoktu, çünkü orada olduğunu öğrenmiştik işte. "Siz farkında olmasanız da içeride çok şey oluyor Nazlı Hanım. Orada bir canlı gelişiyor. Sizden o kadar çok enerji alıyor ki... Vücudunuzun sesini dinleyin, uyumak istediğiniz her an uyuyun. Süt kanalları gelişiyor. Özellikle ilk üç ayda, acının yanı sıra, karıncalanma ve yanma da görülebilir göğüste. Gayet normal."

"Yani mide bulantım da dahil olmak üzere, yaşadığım her şeye *normal* mi diyeceksiniz?" diye sordum.

Murat Bey gülümsedi. "Her hamilelik öyküsü farklıdır ve çoğu zaman bunlara birebir bir çözümümüz yoktur. Ama bazı tavsiyelerde bulunacağım." Önündeki reçete kağıdına bir şeyler yazdı ve yeniden bize baktı. "Folik asite başlayacağız öncelikle. Ama vitaminin yanı sıra, bunu doğal yolla gıdalardan da sağlarsak şahane olur."

Murat Bey, neler yemem, neler yememem, neler içmem, neleri ise asla içmemem gibi şeylerden bahsederken, Bora onu benden daha büyük bir dikkatle dinliyordu. Zaten sağlıklı yaşam ve egzersiz gibi muhabbetlerden Bora'nın hoşnut olmaması mümkün değildi ve hatta bence konu, benim hamile olmamdan bağımsız olarak ilgisini de çekiyordu. Yüzde doksan dokuz virgül doksan dokuz ihtimalle, hangi gıdanın hangi vitamini içerdiğini falan Bora pekala biliyordu ve benim annemden emdiğim sütü burnumdan getirecekti. Brokoli yememi isteyecekti mesela. Kesin yaşanacaktı bu. Şimdiden hayattan soğumuş olabilirdim ve hala bebeğini aldırmak için şansım vardı. Ben muhtemelen kola, makarna, sucuk ya da hamburger gibi besin değerinden yoksun şeyler aşerecektim ve Bora ile o kadar çok kavga edecektik ki, ben en sonunda ondan

boşanacaktım. Çocuğun evliliklerin neden sonunu getirdiği buradan belliydi, içim sıkılmıştı.

"Hassas bir süreç," dedi Murat Bey, stresten uzak durmam gerektiğini söyledikten hemen sonra. İç çektim. "Duygu gel-gitleri yaşamanız normal. Kendi halinize siz bile şaşırabilirsiniz. Bazen çok duygusal olabilirsiniz bazen de agresif olabilirsiniz ve bu değişimi bir anda yaşayabilirsiniz. Bunlar sizi rahatsız etmesin. Dilerseniz, bir psikologdan yardım da alabilirsiniz."

Psikolog.

Bora'nın bebeğinin halası.

Hedefe giden yolda sadece hedefe odaklanmakta ne kadar iyiysem, hedefe ulaştıktan sonra reddettiğim her şey de bir anda açığa çıkabiliyordu. Tek amacım Bora'nın bebeğini doktora götürebilmesiydi ve henüz doktordayken aklıma düşen Beyza Karabey'in Mehmet Şahindağ ile gidişi ve Leo'nun da onlarla beraber oluşu, artık benim de gerçeğimdi. Murat Bey'e teşekkür edip ve haftaya yaptırdığım testlerle beraber yeniden görüşmek üzere sözleşip yanından ayrılırken, göğsüme dolup göğsümden taşan süt değil, suçluluk hissiydi.

Ben ne yapmıştım?!

Ve ben, yine ve yeniden, Bora söz konusu diye, ne yapmıştım?!

Hastaneden çıktığımızda, Bora'nın adamları ve bize eskortluk edecek arabalar da gelmişti. Bora, bu kez Eren'in değil, kendi arabasına binmeyi tercih etmişti. Yine şoför koltuğuna değil de arkaya oturmuş ve arabayı Selim'in sürmesini istemişti. "Eve gidiyoruz," demişti. Talimatları, Mehmet Şahindağ'ın adamlarıyla buluştuğum yerde bıraktığım Audi'sinin alınması ile başlamış ama bitmek bilmemişti. Büyük masanın İstanbul'a gelmesini buyurmuş, Ayhan dahil herkesin -herkes zannediyordum ki tüm mafya dünyasıydı- yarın gelip kendisini görmesini söylemiş, hakkında çıkan tüm haberlerin dökümanlarının toplatılmasını istemiş, güvenlik çemberinin üst düzeye çekilmesini

emretmiş, Begüm'lerin Ayhan'ın evinden alınıp, Tarabya'ya geçmelerini ve oradaki güvenlik çemberinden de emin olunması gerektiğinin kati suretle altını çizmişti. Selim bunların hepsini nasıl aklında tutacaktı bilinmez, son olarak da "Begüm'ün yanı kalabalık, o yüzden Sevim Hanım buraya dönsün. Ayrıca hayvanat bahçesi ve Aydın da akşam evde olsunlar," demişti.

Gökhan bu tablodan dışlandığı için de üzülmüştüm ama Leo ile Beyza Karabey'i ellerimle Mehmet Şahindağ'a verdiğim kadar değil. Öğle güneşi tepemizde yükselirken gözlerim kamaştığı ve yanımda güneş gözlüğü de olmadığı için gözlerimi kapattım. İstediğim tek şey bir an evvel eve gitmek, yatağa girmek ve ağlamaktı. Yol boyunca yine gözlerim kapalı, uyumadığım ama kesinlikle uyanık da olmadığım döngüye girmiştim.

Araba, içinde zar heykeli olan fıskiyeli süs havuzunun önünde durdu. Kapımı benden evvel davranarak açan Bora'nın adamına başımla teşekkür edip, eve ilerledim. Bora da hemen peşimden geliyordu. Eve girdiğimizde, ikimiz de birbirimize danışma gereği duymaksızın, üst kata, yatak odamıza ilerlemiştik. Bora'nın da ne kadar yorgun olduğu gözlerinden okunuyordu. Odaya girdiğimizde bakışları doğrudan beni buldu. "Duş alacağım ben..." dedi. Başımı *tamam* der gibi salladığımda elime uzandı. "Küvete girmek ister misin?" Başımı *hayır* der gibi salladım. "Sonra da güzel bir kahvaltı yaparız." Başımı yine, *hayır* der gibi salladım. "Üzerine de mis gibi bir uyku... İkimize de çok iyi gelir."

"Beyza'yı ve Leo'yu Mehmet Şahindağ'la gönderdim ve biz seninle keyif mi yapacağız?!" Sitemimin kendisi ile uzaktan ya da yakından alakası olmadığını Bora çok iyi biliyordu. Zaten ona nasıl sitem edebilirdim ki, bu benim yüzümden olmuştu ve Bora benim yaptığımı asla yapmazdı. Buna izin vermezdi. Ablasına çok öfkeli olduğu, onu hiçbir zaman affedemeyeceğini söylediği halde bunu yapamazdı. "Çok özür dilerim," dedim. Önüne gelen her şeye ağlayan bir insan olduğum için, muhtemelen şu an akıttığım

gözyaşlarımın artık Bora için kıymeti bile kalmamıştı. "Murat Bey stresten uzak durmamı söyledi ya... Benim hayatımın ta kendisi stres! Şu an söylenip durmamın, serzenişte bulunmamın hiçbir faydası yok! Ben nasıl yaptım bunu gerçekten bilmiyorum!"

"Ben biliyorum," dedi Bora. Hala avucunda olan ellerime birer öpücük kondurdu. "Plan yapmışsın."

Başımı hızla iki yana salladım. "Sen de dedin! Mantıksızdı o plan! İstihbarat'ın işine yarıyor olabilir, onlar bu riski alabilir ama ben nasıl kabul ettim?! Aklım durdu! Leo'yu da gittim verdim! Sadece ama sadece senin içeriden çıkmana ve doktora gitmemize odaklandığım için gözüm hiçbir şeyi görmedi! Ne bileyim, alırız Beyza'yı nasılsa diye düşündüm! Ama sen dedin, mantıksızdı o plan dedin! Sen aptalsın Nazlı, dedin! Haklısın! Canisin dedin, onda da haklısın!"

"Nazlı, Nazlı, Nazlı," dedi Bora, melodik bir tonlamayla. Beni kendine doğru çekti, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp, çenemi baş ve işaret parmağının arasına aldı. "Sevgilim..." dedi. Saçlarımın arasından öptü. "Bana güvendin. Onların kurdukları plana değil, bana. Bora dışarı çıksın da nasılsa bir yolunu bulur, dedin. Ben içerideyken çaresizdin ama bizim, seninle, her şeyin üstesinden geleceğimizi biliyordun."

Bora'nın kapkara bakışlarının hipnoz etkisine teslim olurken, yatıştığımı hissediyor ve buna bugün, hâlâ, hayret ediyordum. "İçeride daha rahattın değil mi?! Sorumlulukların çok fazla! Bir de bak, ben sana şimdi ne yükledim?!"

Bora gülümsedi. "Sen bana çok büyük bir fırsat verdin... On sene sonra, günlerden bir gün, Beyza ve Leo yine Mehmet'in yanında... Ve bu kez onu, Gökhan değil, ben kurtaracağım."

Kaşlarım çatıldı, bunu nasıl yapacaktı? "Nasıl?" diye sordum, merakla.

"Boş ver sen şimdi nasılını..." dedi. Elimden tutarak beni banyoya ilerletti. "Şimdi beraber küvete gireceğiz. Ve başka hiçbir şey düşünmeyeceksin." Beni kucakladı ve banyo

tezgahının üzerine oturttu. Bu sırada kendisi de küveti dolduruyordu. "Jakuzi hamileler için zararlı, değil mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle şeyler araştırmadım," dedim.

Gömleğinin düğmelerini açarken, "Mantıken zararlıdır. Titreşim ve dalga dalga masaj, en azından ilk aylarda zararlıdır," dedi. Bana yaklaştı ve üzerimdeki kazağı bir çırpıda çıkarttı. Daha sonra da sütyenimin kopçasını çözdü. "Öğrenmemiz gereken çok şey var," dedi. Beni dikkatlice yere indirdi ve pantolonumun düğmesini açtı. "Hepsini tek tek öğrenip, sana anlatmak istiyorum." Pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkartırken, önümde yere eğilmiş ve yeniden kalkmadan evvel, bacaklarıma birkaç öpücük kondurmuştu. O pantolonunun kemerini çözüp çıkarırken, ben küvete doğru ilerledim ve ne çok sıcak, ne de çok soğuk olan berrak suya girdim. Bora yanıma gelmeden, bir mesaj yazmış ve daha sonra telefonunu banyo tezgahının üzerine koymuştu.

Arkama yerleştiğinde, sırtımı göğsüne yasladım. Duş başlığını eline alıp, suyu saçlarıma tuttu. Yüzünü görmüyordum ama şu an çok ciddi olduğunu tahmin edebiliyordum. Saçlarımı şampuanlarken, "Saç boyasının zararlı olduğunu biliyorum bak, Begüm'den duymuştum..." dedi.

"Benim tek bildiğim, sigara içen hamilelerin bebeklerinin matematik zekası daha az gelişiyor," dedim. Bora güldü. "Bunu da hamilelikle ilgili değil, matematikle ilgili olduğu için biliyorum. Kanıtlanmış bir şey."

"Bu yüzden mi direkt sigarayı bıraktın?" diye sordu, merakla.

"Bilmiyorum," dedim. Bora, saçlarımdaki şampuanı yıkarken, altı saniyeliğine sessiz kalmıştım. "Sonuçta doğurmak istemiyordum. Bu yüzden mi bilmiyorum. Bildiğim tek şey, senin bebeğin de olsa, benim karnımda büyüyecek ve sayısal zekasının iyi olması lazım. Sağlıklı olsun ve

matematiği iyi olsun. Bu hayatta ondan başka hiçbir beklentim yok."

"O bir birey ya sevgilim, herkes matematiği sevmek zorunda değil ya hani..." dedi Bora. Öfkeyle kendisine dönmeye çalıştığımda, hızla, "Tamam tamam," dedi. Omzumdan öptü. "Sakin ol."

"Çarpım tablosunu falan erken ezberleyecek, ben anlamam birey falan!" dedim, sertçe. Bora derin bir nefes verdi. "Ya beni neden sinirlendiriyorsun?! Şimdi bunu düşüneceğim, ya matematiği sevmezse diye düşüneceğim. Bana bunu yapma," diye sitem ettim.

"Bence bu düşünülmesi gereken en önemli şeylerden biri," dedi Bora. Saçımı bir kez daha şampuanlamaya başlamıştı. "Bence sen şimdiden çarpım tablosunu, temel matematik bilgilerini falan masal niyetine ona anlatmaya başla. Aşina olsun. Bununla uğraş, derim. Çünkü bir süre sonra kulakları oluşacak biliyorsun, duymaya başlayacak."

"Çok haklısın," dedim. Garip bir telaşa kapılmıştım. Nereden başlayacaktım? Okul öncesi matematik eğitiminden haberdardım ama fetüs dönemi matematik eğitimi hakkında bir fikrim yoktu. "Elimden geleni yapacağım." Bora, saçlarımı yeniden şampuandan arındırırken, yabancı kaynaklarda bununla alakalı bir bilgi bulup bulamayacağımı düşünmeye başlamıştım.

Bora, lifi vücudumda gezdirirken, şakağıma kocaman bir öpücük kondurdu. "Bu şekilde olduğu için üzgünüm," dedi. Ne kastettiğini anlamayınca, başımı hafifçe yana döndürdüm. "İyi olan hiçbir şeyin tadını doyasıya çıkartamadığımız ve stres hayatının ta kendisi olmak zorunda olduğu için..." diye ekledi. Lifi göğüslerimde gezdirirken o kadar hassas davranıyordu ki, bu kadar düşünceli olması, yine gözlerimi doldurmuştu. "Bugün, hayatımda hiçbir zaman yaşamayacağımı sandığım bir duygu armağan ettin bana Nazlı. Çok teşekkür ederim."

"İyi olan hiçbir şeyin tadını çıkartamadığımıza inanmıyorum. Bence alıştık. Yani, böyle işte hayatımız.

Dışarıda savaş olsa da biz içeride beraber ve yan yanayız..." dedim. Gülümsedim. "Ben de teşekkür ederim sevgilim." Çenesini başımın üzerine yerleştirirken, lifi karnımda dolaştırmaya başladı. "Boşanmak istediğimde kabul etmediğin, benim için çabaladığın ve beni bırakmadığın için."

"Seni hiçbir zaman bırakmayacağım," dedi. Ilık suyu vücudumda gezdirirken, hareketleri şefkat doluydu. "Ve dışarıdaki savaşı durdurmak için elimden geleni yapacağım. Alışmayacağız. Bunu değiştireceğiz." Ellerini karnıma yerleştirdiğinde, on altı saniye boyunca sessiz kaldı. "Bir bebeğimiz olacak ve *baba* olmak, aldığım en büyük sorumluluk. Ben onun bize vereceği güce inanıyorum."

"Umarım," dedim. Gözlerimi kapattım. "En çok da bu savaşın durmasını umuyorum."

"Sadece bana ve sezgilerime güven... Beyza'yı da Leo'yu da getireceğim ve sonra, bebeğime ve onun dünyalar güzeli annesine masal anlatacağım," dedi.

Başımı hafifçe sallarken, Bora'nın kokusunu içime çektim. "Madalyonuma bizim fotoğrafımızı koydum. İçeriden hiç çıkamayacaksın, sana doya doya sarılamayacağım, beraber güneşi göremeyeceğiz diye çok korktum."

"Geçti artık," dedi ve saçlarımın arasından öptü.

"Ben de senin saçlarını yıkayayım mı?" diye sordum.

"Cık," dedi. Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ben seni buradan çıkarayım. Sen saçlarını kuruturken, ben yıkarım."

"Bebeğini de umarım hep sen yıkarsın," dedim. Attığı kocaman kahkahayla beraber, başımı yasladığım göğsü sallanmıştı. "Bebeği dünyaya getirip, bizi terk edecekmişsin ve o büyüyene kadar dönmeyecekmişsin gibi geliyor bazen."

"On sekizinde falan dönerim," dedim. Derin bir nefes verdim. "Vazgeçtim. Tam sınav senesi, ben o telaşı çekemem hiç. Netleri iyi olmaz falan. Yirmi beş otuz iyidir." Gözlerimi açtım. "Senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordum, küçük bir kız çocuğu edasıyla.

"Söyle sevgilim," dedi.

"Beni kucağına al, kurut, yatağa götür, giydir ve saçlarımı kurut, sonra yanıma yat, bana sarıl ve uyu benimle."

"E bir şey dedin, sekiz oldu?" dedi, gülerken.

Hafifçe doğruldu, ayağa kalktı. Havluyu beline sardı ve benim için de bornozu aldı. Bornozu bana giydirip beni tam da istediğim gibi kucakladı ve yatağa yatırdı. Yeniden banyoya ilerledi, sanırım hızlıca duş aldı çünkü dört dakika, kırk bir saniye boyunca geri gelmemişti. Daha sonra yine beline havlu sarılı bir halde, elinde saç havlusu, tarak ve kurutma makinasıyla odaya geldi. Saçlarımı bundan zevk aldığı belli bir ifadeyle taradıktan sonra, saçlarımı kurutmaya başladı. Parmak uçları ve dudakları da sık sık saçlarıma değiyor ve kurutma makinasına eşlik ediyorlardı. Yanımdan kalktı, giyinme odasına ilerledi. İki dakika, on saniye sonra bir eşofman altı giymiş bir şekilde odaya geri geldi ama üstü çıplaktı. Elinde benim için de getirdiği eşofmanlar ve iç çamaşırları vardı.

Bornozu üstümden sıyırdı. Dudakları göğüslerime ulaştı. Acıyan yerlerimden öperken, dudaklarının şifalı olduğunu düşünmeden edememiştim. Beni sadece sevmiyor, çok güzel seviyordu. Dudakları vücudumun her bir noktasına değmek için bir çaba harcarken, gözlerimden yaşlar akıyordu çünkü Bora'nın bebeği hormonlarımı altüst ediyordu.

"Seni çok seviyorum," dedim. Gözleri gözlerimle birleştiğinde, dudaklarının kenarına varla yok arası bir tebessüm kuruldu. Parmak uçlarım uzamış sakallarına değdi. "İyi ki benim sevgilimsin. İyi ki senin bebeğin benim karnımda."

"Nazlı..." dedi, *ah* der gibi.

"Ne yaşarsak yaşayalım, sana ne dersem diyeyim, ne olursa olsun benim gerçek ve asla değişmeyecek duygum bu..." dedim. Dudakları dudaklarıma değdi. "Lütfen ablanı da Leo'yu da kurtar ve benim aptallığım yüzünden bir şey yaşanmamasını sağla."

"Şişt," dedi, nefesi dudaklarıma çarparken. "Kurtaracağım dedim ya, kapattık o konuyu... Düşünme sen bunu... Sen çarpım tablosunu düşün..." Boğazımdan bir kıkırtı koptu. "Ya da benimle sevişmeyi..." Dudakları yeniden dudaklarıma kapandığında, bu kez öpücükleri daha ateşliydi. "Bundan sonra sana kötü şeyler düşünmek yasak!" Kollarımı boynuna dolamadan önce, az evvel giydiği eşofmanından yine kurtulmaya çalışıyordu. "Hatta sana, mutlu geleceğimizden başka herhangi bir şey düşünmek de yasak!"

♠

Gözlerimi açtığımda hava çoktan kararmıştı ve yatağın diğer yanı boştu. Komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. Saat 9'a 20 vardı. Aynı zamanda da Gökhan'dan bir mesaj.

"Uyandığında bana mesaj at. Bora'dan gizli."

Telefonumu elimden bırakmam gerekirdi ama yapamadım. Galeriye girdim. Beyza'nın, Mehmet Şahindağ'a gönderdiği videoyu kendi telefonuma aktarmıştım fakat izlememiştim. İzleyip izlememem gerektiğini bilmiyordum ama deli gibi de merak ediyordum. Alt dudağımı dişledim. Beş saniye kadar düşünüp, izlemeye karar verdim.

"Mehmet..." dedi Beyza, video başlar başlamaz. Duvar dibine çökmüştü ve kamera tam karşısındaydı. "Özür dilerim." Sesi çaresizlikle titrerken, gözleri de dolu doluydu. "Çok özür dilerim..." O kadar zor konuşuyordu ki, videonun canlı olmadığını bildiğim halde, ona su uzatmak istemiştim. "Beni bağışla. Kardeşimi bağışla. Ailemi, ailem dediğim herkesi bağışla. Senden aman dileniyorum. Eğer kabul edersen, oğlumu önden gönderiyorum ve ben de buradan çıkıp yanına geleceğim. Sen, beni ve içerideki herkesi çıkartırsan eğer. Yanına geleceğim ve son nefesime kadar, yanından da sözünden de ayrılmayacağım." Derin bir nefes aldığında, gözlerinden yaşlar aktı. "Nazlı ve Bora, benim yüzümden ve senin yüzünden o kadar çok kötü şeyler yaşadılar ki... Herkes o kadar çok acı çekti ki..." Dudakları titrediği için birkaç saniyeliğine susmuştu. "Lütfen bırak," dedi, daha da derinden gelen bir sesle. "Beni al ve...ve kalan

her şeyi bırak. Sana her şeyi anlatacağım. Eminim, istediğin tek şey benimle yüzleşmek ve sensiz geçen on yılda neler yaptığımı öğrenmektir. Konuşacak çok şey var."

Video bitti.

İçime çektiğim derin nefesle beraber kendimi telkin ettim. O, on sene önceki Beyza Karabey değil; OCTO'nun asil üyesi Lion'dı. Güçlüydü ve bilhassa oğlundan öyle bir güç alıyordu ki, onu değil Mehmet Şahindağ, feriştahı gelse yıkamazdı! Galeride biraz geriye gittim ve Leo'nun en sevdiğim fotoğraflarından birine baktım. O sadece minik bir aslan değil, minik bir savaşçıydı da. O annesinin yanında olduğu sürece, annesi asla yalnız değildi. Leo, annesinin en büyük dermanı ve en yakın arkadaşıydı. İkisi de iyiydi ve ikisine de bir şey olmayacaktı.

Midem bulanıyordu ama beni banyoya koşturacak kadar değil. Bora uyumadan önce kahvaltı yapmam konusunda ısrarcı olduysa da benim canım sadece uyumak istediği için, bir şey yememiştim. Artık rutinim olan kusma faslının hemen ardından dişlerimi fırçaladım. Giyinme odasına geçip, siyah tayt üzerine siyah crop tişört giydim. Üzerime de siyah, fermuarlı bir sweatshirt geçirip, beyaz ev botlarımı giydim. İçi yumuşacık ev botları yüzümde bir gülümseme oluştururken, aklıma Leo'nun aslanlı ev ayakkabıları gelmiş ve gülümsemem birden sönüvermişti.

Odadan çıkmadan, Gökhan'a mesaj yazdım: **"Günaydın."**

Hızlı adımlarla aşağıya indim. Süslü salona girdiğimde gördüğüm manzara şaşırtıcı değildi. OCTO'nun tüm asil üyeleri, diğer asil üye Lion ile oğlu Leo'yu kurtarmak için, Bora'nın ilan ettiği seferberliğe katılmışlardı. Alp'in ve Falcon'un başını çektiği ekip, bilgisayar başında her ne yapıyorlarsa, Aydın ile Bora bunu yakından takip ediyorlardı.

"Hey!" Beni ilk fark eden Bat olmuştu. "N'aber?"

"Nasıl gidiyor?" diye sordum, sorusuna cevap vermeden. Bora kulaklığını çıkartarak bana dönmüştü. "N'apıyorsunuz?"

"Hiçbir şey," dedi Sergio, öfkeyle.

"Çınar'ın hiçbir şey dediğine bakma sen," dedi Bora. Sert bakışları Sergio'ya değmiş yumuşayarak beni bulmuştu, "Araştırıyoruz. Birkaç saatte dünyayı kurtaracak değiliz zaten. Baktığında epey yol katettik."

Sergio muhtemelen yalan söylemiyordu; ama yine muhtemelen Bora da yalan söylemiyordu. Sadece Sergio olumsuz bir pencereden, Bora ise olumlu bir pencereden hayata bakıyordu. En azından ben böyle olmasını hayal ediyordum. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordum.

"Yok sevgilim," dedi Bora, Türkçe konuşarak. "Sen in aşağı, geliyorum ben."

"Bol şans," dedim, İngilizce konuşarak.

Herkes teşekkür ederken, arkamı döndüm süslü salondan çıktım. Salona inen merdivenlere yönelirken, Gökhan'dan gelen mesajı açmıştım: *"Alt bahçedeyim. Kaçak girdim. Bora'yı atlatıp yanıma gel."*

Gökhan'ın mesajını okur okumaz merdivenin ortasında adımlarım durdu. Bora da peşimden geldiği, merdivenlere yöneldiği fakat ben merdivenlerin ortasında dan diye durduğum için, kendisi de durmak zorunda kalmıştı. "N'oldu?" diye sordu, merakla.

"Midem bulandı, ben tuvalete gideyim..." dedim ve çıkmak üzere merdivenlere yöneldim.

Ama Bora beni omuzlarımdan tuttu ve "Aşağıda girsene, niye yukarı çıkasın?" dedi. Hangi tuvaleti kullanmak istediğimden ona neydi? "İnsene sevgilim, n'oluyor?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"İnmeyelim," dedim. Bora'nın kaşları çatıldığında, alenen kendisinden bir şey sakladığımı anladığına emindim. Zaten öyle bir davranıyordum ki, sanki aşağıda yasak aşkımı saklıyordum. Fakat bunu bilmeme rağmen de kendime asla engel olamıyordum: "Yukarı çıkalım."

"Tamam sen çık," dedi Bora ve yanımdan geçip aşağıya yöneldi. Peşinden hızlıca indiğimde ise artık çok geçti çünkü Gökhan, verandanın girişinde Bora'ya yakalanmıştı. Üstelik Gökhan'ın elinde küçük bir pasta ve pastanın üzerinde de

mum vardı ve karanlığın içinde, mum ışığında, bir ay gibi parlıyordu. Kapı kapalı olduğu için sesimizi duymamış ve pozisyonunu da asla bozmamış olmalıydı. Bora, hızlı adımlarla verandaya ilerlediğinde Gökhan'ın neredeyse otuz iki diş sırıtan yüzü gölgelendi. "Ben sana *siktir git* dememiş miydim?!" diye sordu Bora, ifadesiz bir şekilde.

"Gideceğim, Naz'ı bekledim..." dedi Gökhan. Gözlerini Bora'dan kaçırıyor, gözlerinin içine bakamıyordu. "Sana pasta aldım. Bebeği kutlayalım diye." Kendince vicdanını mı temizliyordu bilinmez tavrı içten, pasta ise vişneliydi. "Üflersen, gideceğim hemen sonrasında."

Dört büyük adımla Bora'nın yanına ilerledim ve alkışlamaya başladım. Neyi alkışladığımı ben de bilmiyordum ama ortamı -mümkün olmasa da- yumuşatmak istiyordum. "Çok teşekkürler," dedim. Bora'ya döndüm. "Çakmağın var mı sevgilim?" Bora cebinden çıkarttığı çakmağı bana uzattı. Tam arkasını dönüp gidecekti ki, elinden tutarak ona engel oldum. "Nereye?" diye sordum, çok şaşırmış gibi. "Bu senin bebeğinin pastası, beraber üflemek zorundayız." Bora gözlerimin içine uyarı dolu bir ifadeyle baktı çünkü Gökhan'ın içinde olduğu herhangi bir sululuğa tahammülü yoktu. "Lütfen..." dedim, ellerimi çenemin altında birleştirirken. "Bebeğinin ilk pastası bu! Hem de vişneli!"

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. Çakmağı elimden aldı, pastanın üzerindeki mumu yaktı ve "Hadi," dedi.

"Dilek dileyelim," dedim. Gözlerimi kapattım ve Bora'nın elini tuttum. Sonra yeniden gözlerimi açtım. "Aklımızdan cinsiyetini geçirelim. Bakalım hangimizinki tutacak?" Bora birkaç saniye gözlerimin içine baktı ve ağır ağır başını sallayıp gözlerini yumdu. Ben de gözlerimi yumduğumda, zihnimde sadece Leo'nun yüzü belirmişti. "Leo gelsin," dedim, fısıltıyla. "Leo gelsin ve Bora'nın bebeği için, Leo ile beraber yine mum üfleyelim."

"Cinsiyet demiştik," dedi Bora. Gözlerimi açtığımda, yanaklarıma yeniden yaşlar süzülmüştü. Bora, gözyaşlarımı

baş parmağıyla silerken, "Şişt!" dedi. Beni kendine çekti ve "Leo gelecek. Bunu dilemene gerek yok, bu zaten olacak. Beraber mum üfleyeceğiz. Ayrıca bebeğimiz doğduğunda, bebeğimizin her doğum gününde, Leo hep bizimle olacak..." dedi.

Yanağımı Bora'nın göğsüne yaslarken, bakışlarım Gökhan'ın üzüntü dolu gözleriyle birleşmişti. "Sen de ol," dedim. Gökhan ne diyeceğini bilemez bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. "Bora'nın bebeğinin bir amcaya ihtiyacı olacak, o da sensin." Bora'dan ayrıldım ve kapkara gözlerine baktım. "Sen yukarı çık sevgilim. Ben burada Gökhan'la oturacağım. Pasta yiyip çay içeceğim."

"Nazlı," dedi Bora.

Yalnızca adımı söylese de bu şu demekti: *Beni zorlama. Gökhan'ın burada kalmasını istemiyorum. Karışma. Araya girme.*

"Ben gideceğim Naz," dedi Gökhan, Bora'nın ne demek istediğini en az benim kadar iyi anladığı için. Pastayı bana uzattı. "Afiyet olsun."

Aslında gerçekten şartları kabul edecek, ne Bora'yı ne Gökhan'ı zorlayacak, pastamı alıp mutfağa geçecektim ama Bora'nın bebeği, benim bir ruh hastası olduğumu tüm dünyaya kanıtlamak istediği için, hüngür hüngür ağlamaya başlamıştım. Dahası içimden ağlamak bile gelmeden ağlayabilmeyi başardığım için, belki de rekorlar kitabına girip giremediğimi falan denemem gerekirdi. O kadar içli ağlıyordum ki, kendime ben bile Murat Bey'in dediği gibi şaşırmıştım. Bir an için Gökhan bile panik olmuş, Bora ise adeta donup kalmıştı.

Fakat gözyaşlarım kıymetsiz değiller, aksine sihirliydiler çünkü Bora donup kaldığı gibi, Gökhan'ın da kalmasına izin vermişti çünkü biraz sonra, "Nazlı... Tamam ağlama. Tamam, kalsın Gökhan," dedi. Başımı salladım ama ağlamamı durduramadım. Gökhan'ın hala elinde tuttuğu pastaya parmağımı batırdım ve pastanın tadına bakarken, ağlamaya devam ettim. İlerleyip verandadaki koltuklardan birine

oturdum. Havuzun ışıklarına bakarak biraz daha ağladım. Ve ben ağlarken, Gökhan elinden bir türlü bırakamadığı pastayla hemen başımda dikiliyor, Bora ise yanıma oturmuş bana sarılıyordu. Noir'ı özlemiştim. Ama en çok Leo'yu. Bir de Beyza'yı.

Gözyaşlarım en sonunda durduğunda, Bora yanağımdan öptü. "İyi misin?" diye sordu, kaygıyla.

Başımı *evet* anlamında sallarken, "Gökhan'la pasta yiyeceğim, bir de çay içeceğim," dedim.

"Söylerim Sevim Hanım'a, getirir şimdi çay..." dedi Bora.

Burnumu çektim. "Bora, bebeğinin ultrason görüntüsünü Gökhan'a gösterebilir miyiz?"

"Odada değil mi?" dedi Bora.

"Hı hı, getirir misin?" diye sordum.

Bora başını *hay hay* der gibi salladı ve ayağa kalktı. Gökhan elindeki pastayı nihayet sehpaya bırakıp yanıma otururken, Bora verandadan içeriye girmişti. Ben pastaya bir kez daha parmağımı batırırken, Sevim Hanım tabak, çatal ve çayları getirmişti.

"Çok acıkmışım," dedim, gülümseyerek. Vişneli pastanın mutluluk yüklemesi yaptığını hissediyordum. Kocaman bir çatal daha ağzıma atarken, "Çok teşekkürler. Pasta çok güzel," dedim.

"Afiyet olsun," dedi Gökhan. Çayından bir yudum aldı. "Ben de teşekkür ederim. Kalmamı sağladığın için."

Güldüm. "Bunu senin için değil, kendim için yaptım. Seni özledim."

"Ben de seni özledim," dedi Gökhan, içtenlikle.

Bağdaş kurarak tamamen ona döndüm. "Benim başıma neler geldi. Hepiniz içeriye girdiniz, ben bir başıma kalakaldım. Elimde Bora'nın telefonu. Bütün isimler abidik gubudik. Benim hayatta kalma rehberine ihtiyacım varmış. Ne bileyim *aranacaklar listesi, asla aranmayacaklar listesi, dostlar ve düşmanlar sıralı tam liste.* Her arayanın telefonunu açtım, mesela içlerinde açmamam gereken biri

var mıydı, bilmiyordum. Aaa! Elif'in oğlu olmuş Gökhan, oğlu!"

Gökhan'ın bakışlarına şaşkınlık yayıldı fakat hemen sonrasında bakışları verandanın kapısına çevrildi. Hafifçe arkama döndüm. "Bora!" dedim, hızla. "Elif'in oğlu olmuş! Michael'mış adı!"

"Allah bağışlasın," dedi Bora. Gökhan aynı benim gibi şaşkınlıktan neredeyse ölecekken, Bora'nın yüzünde mimik kıpırdamamıştı. Yüzüne bakmaya devam ettiğimde, "Ne?" diye sordu. Bebeğinin ultrason görüntüsünü bana uzattı. "Yukarıdayım ben," dedi ve bana arkasını dönüp yeniden salona girdi.

"Abi insan biraz olsun şaşırmaz mı ya?!" dedim, Bora'nın arkasından. Gökhan güldü. "Ya biraz olsun ya, biraz olsun!"

"İlgisini çekmeyen şeyler duymaktan memnun olmuyor," dedi Gökhan. Omuz silktim ve ultrason görüntüsünü Gökhan'a uzattım. "O kadar küçük ki iki milimetre!" Gökhan'ın yüzüne yayılan tebessüm içimi açmıştı. "Hiç bebek doğurasım yok, ama Bora o kadar heyecanlanıyor ki, ne yalan söyleyeyim, beni de heyecanlandırdı."

"Hani boşanıyordun?" dedi Gökhan, dalga geçer gibi.

"Bana bak!" dedim, kızgınlıkla. Kaşlarım çatılmıştı. "Çıkar seni Bora'ya söylerim valla!"

"Tamam tamam," dedi. Gözlerinin içine *ha şöyle* der gibi baktım. "Çok şanslı bir bebek olacak..." dedi. Ultrason görüntüsüne baktı. "Annesi ile babası yanında ve birbirlerine aşıklar. Etrafımıza baktığımızda hatta, en şanslısı o olacak."

İçime kocaman bir nefes çektim. "Biliyor musun, Bora'nın nasıl bir baba olacağını çok merak ediyorum." Çayımdan bir yudum aldım. "Yani o kadar güzel bir çocuk yetiştirir ki... Adaletli, merhametli, iyiyi ve doğruyu ayırt edebilen, saygılı ve sevgi dolu bir çocuk yetiştirir." Gökhan beni onaylarcasına gözlerini yumdu. "Eğer bir şekilde düzgün, kavgadan dövüşten, kaostan uzak bir hayatımız olursa... Asla bencil olmayı öğretmez ona, Begüm'e yapmak zorunda kaldığı gibi."

"Kız mı istiyorsun, erkek mi?" diye sordu Gökhan, merakla.

"Bilmem," dedim. Bu sorunun cevabını gerçekten bilmiyordum. "Az evvel de cinsiyet düşünelim dedim ama seçemedim. Kız ya da erkek, benim için hiç farkı yok. Sonuçta Bora'nın bebeği. Kız da olsa erkek de olsa, babasına benzesin. Kapkara gözleri olsun. Bir de gamzesi."

"Öyle mutluyum ki sizin adınıza..." dedi Gökhan. Başımı salladım, *biliyorum* der gibi. "Umarım bir gün, bebeğinizin doğum günlerinde aynı masayı paylaşan, kocaman bir aile olabiliriz."

"Umarım," dedim.

Pastamdan son çatalımı aldım. "Leo geldiğinde, bu pastanın büyüğünden alır mısın, nereden aldıysan."

"Alırım," dedi Gökhan. Gözlerimin içine baktı. "Üzme kendini Naz. Bir yolunu bulacağız," dedi.

Tabağımı sehpanın üzerine bırakırken, "Yukarı çıkalım..." dedim. Gökhan yüzüme tereddütle baktı. "Yardıma ihtiyaçları olmadığını söylediler ama benim içim rahat etmiyor. Eminim yapılacak bir şeyler vardır."

Hayat bazen, sevinci ve kederi aynı anda veriyordu ama ben de inanıyordum ki, an gelecekti ve keder bizi terk edecekti, geriye sadece sevinçlerimiz kalacaktı.

"Bora senin yanında, sakin davranıyor..." dedi Gökhan. Sesinde, nasihat verir bir tonlama vardı. "Muhtemelen seni germemek için. Sen hamile olduğunu tüm ülkeye duyurduğun için aslında çok gergin. Ve eminim yukarıda çok gergin bir ortam vardır. O gerginliğin içinde bulunmaman en doğrusu." Çayından bir yudum aldı. "Kara start aldı Naz. Büyük savaş var kapıda. O yüzden, sen bu savaşın dışında kalmalısın."

"Anlıyorum ama elim kolum bağlı oturmak bana göre değil," dedim. Ayağa kalktım. "Gerginlikten korkmuyorum. Maalesef Bora'nın bebeği, bu koşullarda gelmeyi seçtiyse, bununla baş edebilmeyi öğrenecek..." Tebessüm ettim. "Bora yanımda olduğu sürece, ben iyiyim."

Önce salona girdim, sonra merdivenlere yöneldim. Gökhan peşimden gelmek istemese de geliyordu. Üst kata çıktığımda süslü salona yönelecekken, kapı açılmıştı. Selim, Gökhan ile göz göze geldiğinde, "Adem Kaptan geldi abi," dedi.

"Adem Kaptan mı?" dedi Gökhan, şaşkınlıkla.

Yaşlıca, sakallarının aralarına aklar karışmış bir adam, elinde bir kutuyla içeriye girdi ve denizci selamı verip, "İyi akşamlar," dedi.

Bora da en az Gökhan kadar şaşkındı. Süslü salondan çıkmış ve antreye gelmişti. "Kaptan?" Adem Kaptan'ı karşısında görmeyi beklemediği o kadar açıktı ki, bir an için ne yapacağını şaşırmış ve hemen ardından, "Kusura bakma, şaşırdım. On sene sonra seni karşımda görünce... Hoş geldin... Şeref verdin..." diye eklemişti.

"Nasılsın evlat?" diye sordu Adem Kaptan. Elindeki kutuyu Gökhan'a uzatıp kollarını açtı ve var gücüyle Bora'ya sarıldı.

Bora da Adem Kaptan'a aynı şekilde karşılık verirken, çok mutlu olduğunu hissetmiştim. "Ben iyiyim. Asıl sen nasılsın?" diye sordu.

Adem Kaptan, Bora'dan ayrılırken, "Dünya gözüyle seni bir kez daha gördüm ya... Daha ne isterim ki..." Gökhan'a döndü. "Seni de özledim hergele."

"Ben de Kaptan," dedi Gökhan. Adem Kaptan uzandı ve az evvel Gökhan'a verdiği kutuyu yeniden eline aldı.

Bakışları bana çevrildiğinde, Bora lafa girmiş ve "Nazlı... Karım," demişti.

Adem Kaptan'a tokalaşmak üzere elimi uzattım. "Memnun oldum," dedim.

"Ben de kızım," dedi. Bakışları yeniden Bora'ya çevrildi. "Karaya vakti gelmeden ayak basmama yeminim vardı ama..." dedi. İçine derin bir nefes çekti. "Her şeyin çok karıştığını duydum. Seni içeri almışlar. Dahası, Beyza da ortaya çıkmış..."

Bora'nın kaşları çatıldı. "Beyza da ortaya çıkmış?" dedi, Adem Kaptan'ın cümlesini tekrar ederken. Gözleri kısıldı.

"Babaannem hayatının şokunu yaşarken... Herkes hayatının şokunu yaşarken daha doğrusu... Sen ne kadar olgun karşılıyorsun bunu Kaptan."

Adem Kaptan'ın bakışları Gökhan'a çevrildi. "Söylemedin mi?" diye sordu. Bora'nın yüzüne hayal kırıklığı dolu bir ifade yerleşirken, Gökhan başını iki yana sallamıştı. "Ne hakikatlisin be hergele! Sadece kendini mi yaktın?!" Adem Kaptan'ın bakışları Bora'yı buldu. "Ben yardım ettim evlat Gökhan'a. Ben biliyordum. Yüzüne bakacak yüzüm olmadığından, bastım gittim sonra da."

Bora başını salladı. "Eyvallah," dedi. Kapkara gözlerine ve sesine yerleşen mesafeyi gizleyemiyordu. "Hayırdır? Helallik almaya mı geldin?"

"Asla," dedi Adem Kaptan. Kaşları çatılmıştı. "Etme hakkını helal. Hiçbir zaman etme. Ben bunu kabul ettim de girdim bu işe."

"Detaylarını merak etmiyorum," dedi Bora. Adem Kaptan'ın üzüldüğü belliydi. "Bunca yıl bilmiyordum, şimdiden sonra bilmesem de olur." Bakışları süslü salona çevrilip yeniden Adem Kaptan'ı buldu. "Niye geldin peki? Fazla vaktim yok."

"Bora..." dedi Adem Kaptan, içtenlikle. "Baban sana çok özel bir emanet bıraktı." Bora'nın kaşları çatıldı. "Bu emaneti sana otuz beş yaşına geldiğinde vermem gerekiyordu ama... Her şey bu kadar karışınca, tedirgin oldum. Beyza'nın ortaya çıkması, seni içeri almaları... Bir süredir hastayım. Bana bir şey olursa bu emaneti sana ulaştıracak başka güvenilir insanlar ayarladım ama gözüm arkada kalmadan, getireyim istedim." Adem Kaptan, elindeki kutuyu Bora'ya uzattı. "Bu kutunun içinde ne var bilmem. Sana babanın bir emanet bıraktığını da benden başkası bilmez. Umarım işine yarar evlat."

Bora, Adem Kaptan'ın elinden kutuyu aldı. Kutuyu açtığında, içinden büyük, siyah bir naylon zarf çıkmıştı. Bora kutuyu Gökhan'ın eline tutuşturdu. Babamın bana bıraktığı chipten yapılma anahtarlığı cebinden çıkarttı ve

anahtarlıktaki minik çakıyla, naylon zarfı delip açtı. Naylon zarfın içinden de büyük, beyaz, kapalı bir zarf çıkmıştı.

Zarfın üzerinde ise, Bora'yı da beni de şoka uğratacak bir şey yazıyordu:

Nazlı Butik Otel, 48.

♠

151.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Mesaj kutum, kitap tavsiyesi isteklerinizle dolu. Benim şu an bayılarak takip ettiğim üç kitap var:

Biri *virgo_v6* 'nın *Cemre Düştü*'sü.

Bir diğeri, iremmipelin 'in *Kırmızı Haziran*'ı.

Diğeri de, Ezelbldrcn 'ın yazdığı *Bi' Bağ Bozumu.*

Üçü de benim bebeğim!

Hepinizi kocaman öpüyorum, var olun!

♠

"Bora..." dedi Adem Kaptan, içtenlikle. "Baban sana çok özel bir emanet bıraktı." Bora'nın kaşları çatıldı. "Bu emaneti sana otuz beş yaşına geldiğinde vermem gerekiyordu ama... Her şey bu kadar karışınca, tedirgin oldum. Beyza'nın ortaya çıkması, seni içeri almaları... Bir süredir hastayım. Bana bir şey olursa bu emaneti sana ulaştıracak başka güvenilir insanlar ayarladım ama gözüm arkada kalmadan, getireyim istedim." Adem Kaptan, elindeki kutuyu Bora'ya uzattı. "Bu kutunun içinde ne var bilmem. Sana babanın bir emanet bıraktığını da benden başkası bilmez. Umarım işine yarar evlat."

Bora, Adem Kaptan'ın elinden kutuyu aldı. Kutuyu açtığında, içinden büyük, siyah bir naylon zarf çıkmıştı. Bora kutuyu Gökhan'ın eline tutuşturdu. Babamın bana bıraktığı chipten yapılma anahtarlığı cebinden çıkarttı ve anahtarlıktaki minik çakıyla, naylon zarfı delip açtı. Naylon zarfın içinden de büyük, beyaz, kapalı bir zarf çıkmıştı.

Zarfın üzerinde ise, Bora'yı da beni de şoka uğratacak bir şey yazıyordu:

Nazlı Butik Otel, 48.

"Muğla'nın plakası," dedim. Bora ile göz göze geldik. "Bodrum yani... Bodrum'daki Nazlı Butik Otel'i kastediyor olmalı. Yani bizim otelimizi."

Bora'nın bakışları Adem Kaptan'a çevrildi. "Otuz beş yaş niye?" diye sordu.

Adem Kaptan başını *bilmiyorum* der gibi iki yana salladı. "Eğer bir çocuğun olmazsa, otuz beş yaşına gelinceye kadar beklememi istedi," dedi.

Bora, Gökhan'ın elinden kutuyu aldı ve zarfı yeniden kutuya koydu. "Eyvallah," dedi. Bakışları Gökhan'ı buldu. "Eşlik et Adem Kaptan'a gideceği yere kadar ve sen de dönme."

Bora, elinde kutuyla beraber merdivenlere ilerlediği sırada, Adem Kaptan, "Evlat!" diye seslendi. Bora durdu ama yüzünü ona dönmedi. Adem Kaptan ise bunu önemsemeden birkaç adım attı ve Bora'nın karşısına geçti. "Bana ne desen hakkındır ama bil ki senin kötülüğüne değildi bu yaptığımız. Kara bir pranga. Ve her prangadan kurtulunur. Yeter ki inancını kaybetme." Kırışmış yüzünde, adeta bilgeliği çağrıştırdığını söyleyebileceğim bakışları, Bora'nın kara gözlerine değerken sanki ışıldıyordu. "Deniz, her zaman kaptanını bekler." Bora, Adem Kaptan'a cevap vermeden yürümeye devam ettiğinde, Adem Kaptan'ın yüzünde böyle olacağını tahmin ettiği belli bir ifade oluşmuştu.

"Teşekkürler," dedim. Adem Kaptan buruk da olsa gülümsedi. "Sizi tanıyabildiğime sevindim."

"Ben de kızım," dedi.

Yanından geçtim ve Bora'nın peşinden üst kata çıktım. Çalışma odasının kapısının kapandığını duyunca, doğrudan oraya yürüdüm, şifreyi tuşladım ve odaya girdim. Bora, kutuyu sehpanın üzerine bırakmış ve koltuğa oturmuştu. "İyi misin?" diye sordum. Yüzünü bana dönmeden, başını belli belirsiz salladı. Koltuğa ilerledim ve yanına oturdum. "Gökhan'a Adem Kaptan'ın yardım ettiğini ben biliyordum," dedim. Gözleri gözlerime değdi. "Ben tabii onun, hayatındaki

yerini tam olarak bilemiyorum ama üzüleceğini tahmin etmem zor değildi."

"Bunun hakkında konuşmasak olur mu?" dedi. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Sevdiğim, önemsediğim, değer verdiğim, dahası saygı duyduğum herkes beni öldürmüş ve ısrarla da bunun benim iyiliğim için olduğunu söylüyorlar." Boğazından alaylı bir gülüş koptu. "Benim sana yaşattığım da farklı değildi gerçi."

"Konuşmak istemezsen konuşmayız ama içine atma," dedim. Elini var gücümle kavradım. "Ben seni dinlerim."

"Biliyorum," dedi. Elimi öptü. Bakışlarıyla sehpanın üzerindeki kutuyu işaret etti. "Babamın toprağın altından devamlı bir mesaj göndermesinden de çok sıkıldım!" dedi. Uzandı ve kutunun içinden, üzerinde "*Nazlı Butik Otel, 48."* yazan zarfı aldı. Gözleri, adeta açmak için izin istercesine gözlerimle birleşti. Usulca başımı salladığımda, zarfı dikkatlice açtı. Zarfın içinden bir mektup çıkmıştı.

Fakat mektup Bora'ya değil, banaydı.

Babamdan.

Babamla oluşturduğumuz özel alfabemle, hatta ve hatta babamın el yazısıyla yazılmıştı. Ellerimin titremesine engel olamasam da kağıdı Bora'dan almış ve parmak uçlarımı satırların üzerinde dolaştırmıştım. Babam seneler sonra yeniden benimleymiş gibi hissetmeme engel olamıyordum.

"Uzak diyarların birinde, karısı, iki kızı ve bir oğluyla beraber, iyi kalpli bir kral yaşarmış. Bu kralın bir düşmanı varmış ve kral, ailesini bu düşmandan korumak için büyük bir çaba sarf ediyormuş. Fakat bu düşman o kadar tehlikeliymiş ki, kralın onunla tek başına savaşması mümkün değilmiş. O yüzden kral, zaman içinde, düşmanıyla baş edebilmek için, bazı dostlarından yardım istemiş.

Kralın dostlarından biri, krala nazaran daha sade bir hayat süren bir kasabalıymış. Kasabalıyla kralın tanıştığı gün, kasabalının bir kızı olmuş. Bu yüzden kasabalı, kralla dostluğunu pek uğurlu bulurmuş. Kasabalının, yıllar sonra küçük kızına verdiği bir sembol, kralın oğluna armağan

edeceği bir sembolmüş. Zaman içinde kral kasabalıyı, kasabalı da kralı çok sevmiş. Bu sembol, kasabalıyla kralın dostluğunun sembolü olmuş.

Bir gün, kasabalı ve kral bir anlaşma yapmışlar. Bu anlaşmanın detaylarını, kasabalının küçük kızı hazine dolu sandığı bulduktan sonra öğrenecekmiş. Kasabalının tek dileği, küçük kızının durması gereken yeri hep bilmesi ve hayatta hiçbir zaman kaybeden olmamasıymış. Kasabalı kızını o kadar çok seviyormuş ki, kızına iyi bir gelecek sunmayı her şeyden çok istiyormuş. O yüzden kasabalı, kralla yaptığı anlaşmada, küçük kızının geleceğini garanti altına almak istemiş.

Bu masal kralın da kasabalının da değil; kasabalının küçük kızının masalıymış.

Zaman geçmiş, küçük kız büyümüş, yıl 2022 olmuş. Kral ölmüş ve tahtına prens geçmiş. Bir gün prense bir mektup gelmiş ama prens mektuptan hiçbir şey anlamamış. Prens mektubu okuyabilmek için Bodrum'a gelmiş, zarfın üzerinde yazan yeri soruşturmuş. Kime sorsa oranın küçük kıza ait olduğunu söylemişler ve prens küçük kızı nihayet bulmuş.

Küçük kızın dikkat etmesi gereken en önemli şey, mektubu okumak isteyenin gerçekten prens olup olmadığıymış. O yüzden önce prensin gözlerine bakmış. Prensin gözleri, küçük kızın en sevmediği renkteymiş. Eğer karşısındaki prens değilse, küçük kızın mektubu asla okumaması gerekirmiş çünkü karşısında kötü bir adam olabilirmiş. Küçük kız, kendisine gelen kişinin prens olup olmadığını iyi anlamak ve araştırmak zorundaymış. Prensin adında toplamda on bir harf ve beş hece varmış. Küçük kızın, 8 Mart 2011'de yazdığı günlükteki kralın oğluymuş prens. Ona, ortanca da denilirmiş.

Mektup küçük kızın eline geçtiğinde, küçük kızı eğlenceli bir görev bekliyormuş. Küçük kızın görevi, hazine dolu sandığı bulmakmış. Kasabalı, küçük kızına bir şifre bırakmış. Küçük kız şifreyi çözecek, hazineyi bulacak, prensin hayatını kurtaracak ve kral tarafından ödüllendirilecekmiş. Babası da

annesi de küçük kızlarına çok güveniyor ve onu çok seviyorlarmış.

Bu küçük kızın okuyabileceği son satırmış, buradan sonrası şifreliymiş ve şifre bu masalmış."

"Evet, bir bulmacamız eksikti!" dedi Bora, sitemle. Alfabemi o da bildiği için, benim kadar hızlı olmasa bile mektubu okuyabilmişti fakat okuduğu satırlara bir anlam yükleyememişti. "Sabır ver Allah'ım!"

Okuyabildiğim son satırdan sonra, özel alfabemizden oluşmayan ama muhtemelen bir algoritması olan satırlar başlıyordu.

"Aslında her oyun bir şifredir Nazlı," demişti babam. *"Her film, her masal, her kitap, her hikaye, her fotoğraf. Zaman geçer ama şifreler orada hep saklı kalır."*

"Nazlı?" dedi Bora. Bakışlarımı kapkara gözlerine değdirdim. "Şifreyi çözmeye başladım deme sakın."

"Çok mutluyum," dedim. Bora kaşlarını çatıp, yüzüme şaşkınlıkla baktı. "Babam benimle bir oyun oynuyor. Öldü ama oyun oynamaya devam edebiliyor. Bana o kadar çok güvenmiş ki! Çok mutluyum! Prensin hayatını kurtaracakmışım düşünsene, bana o kadar güvenmiş!" Gülümsedim. "Senin baban da güvenmiş! Bana! Düşünsene sevgilim... Ben o prensle evliyim ve onlar bunu bilmeden bana bir bulmaca hazırlamışlar! O kadar mucizevi bir an yaşıyoruz ki şu an! İnanılmaz mutluyum!"

Bora başını anladığını belli eder gibi sallarken, yüzünde mimik oynamamıştı. "Ben ise o kadar çok küfretmek istiyorum ki..." dedi.

"Küfretme..." dedim, yumuşacık bir tonlamayla. Gözlerinin en içine baktım. "Bugüne kadar hiç karşılaşmasak da tanışacakmışız! Bu muhteşem bir şey değil de ne?!"

"Sevgilim," dedi, içtenlikle. Baş parmağını nabzıma yerleştirdi. "Sen benim kaderimsin ve birilerinin bizi yan yana getirmesine hiç gerek yoktu. Ki zaten, o gün gelmeden tanıştık işte biz..."

"Evet ama tanışmasak da tanışacakmışız!" dedim, heyecanla. Parmaklarımın tersini sakallarında gezdirdim. "Bunu bilmek bile benim kalbimin çarpmasına sebep oluyor." Dudakları dudaklarımı kavradı. "Dur şimdi! Şifreyi çözmem lazım!" dedim, ondan uzaklaşmaya çalışırken.

Bora ise ne söylediğimi ne de kendisinden uzaklaşmamı önemsedi, bir kolumdan tutup beni yine kendine çekti ve bir elini belime yerleştirdi. "Beni öpmen lazım," dedi ve yeniden dudaklarını dudaklarımla birleştirdi. Bora'yı öpmek çok güzeldi ama şifreyi çözmek de öyle. Bora'yı uzun zamandır öpebiliyordum ama şifreyle yeni tanışmıştım; kafam çok karışıktı.

Kafamın karışıklığını durdurmak için tıklanan kapının sesiyle beraber Bora, "Hay sikeyim!" şeklinde mırıldanmış ve benden ayrılmak zorunda kalmıştı. O ayağa kalkar kalkmaz bakışlarımı elimdeki kağıda çevirdim.

Kapıyı açtığında Sergio, "Aşağıda bakman gereken bir şey var..." dedi. Bakışlarımı onlara çevirdim. "Bir iz bulduk mu bilmiyorum ama baksan iyi olacak."

Bora başını salladı ve bana döndü. "Aşağıya iniyorum ben," dedi.

"Tamam," dedim. Odadan çıkacakları sırada, "Fox!" diye seslendim ve ayağa kalktım. Sergio yüzünü bana döndüğünde Bora da duraksamıştı. "Bana çok mu kızgınsın?" diye sordum. Kapıya yaklaştım. "Beni mi suçluyorsun Beyza'nın gidişiyle ilgili?"

"Engel olabilirdin," dedi Sergio. Bakışlarında kızgınlıktan ziyade kırgınlık vardı. "Ama sen bırak engel olmayı, yardım etmişsin ona."

"Yardım etmeyebilirdi haklısın, ama engel olamazdı..." dedi Bora. Sergio'nun gözleri kısıldı. "Çünkü bu, Nazlı'nın engel olabileceği bir şey değildi. Engel olmak diye bir şey yok. Hayatın içinde, ne yaşamamız gerekiyorsa onu yaşıyoruz, hepsi bu." Bora başını iki yana sallarken, derin bir iç çekti. "Beyza'nın vicdanının sesini duyuyorum. Sen senelerdir onun yanındasın, büyük bir arkadaş grubusunuz, hepinize

borcu var ve o hepinizi düşündü. Ama sizin de ötenizde, ödemek zorunda hissettiği daha önemli bir borç vardı; bana ve Aydın'a." Sergio zorlukla yutkundu. "Hangi şartlar altında olursa olsun ve ne yaşarsa yaşasın, şu an iyi hissettiğini biliyorum. Bir kahraman gibi hissediyor. Beyza'nın muhtemelen yaşamak için, ya da yüzünü yerden kaldırmak için belki, buna ihtiyacı vardı."

"Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun?" diye sordu Sergio.

"Onunla ne kadar yakın olursanız olun, o benim ablam Çınar..." dedi Bora. Kaşları havalandı. "Ve onu, benden daha iyi hiç kimse tanıyamaz da anlayamaz da. O yüzden Nazlı'yı suçlamayı bırak."

Sergio, imalı tonlamasını saklamayarak, "Keşke ablana verdiğin değeri, ablan da bilseydi..." dedi.

Bora, Sergio'nun omzuna, pat pat yapar gibi, iki kez hafifçe vurdu. "Sen merak etme. Beyza, bilmesi gereken ne varsa biliyordur." Yüzündeki gülümseme alaycıydı. "En nihayetinde Kara'yı tanıyan herkes, rahmetli ablasına verdiği değeri de kıymeti de iyi bilir." Göz kırptı. "Kardeşliğin ne olduğunu biliyorsundur muhakkak."

Sergio bakışlarını bana çevirdi. "Cheddar varsa, makarna yapayım diyorum... Yer misin?" Bora'nın *kardeşlik* mesajını üstüne alınmış olsa gerek, bana gülümsemişti de.

"Yok, kokar..." dedim. Derin bir nefes verdim. "Ben sadece tost yiyorum."

"Seni tebrik etmek için, Beyza'nın ve Leo'nun dönmesini bekleyeceğim," dedi Sergio. Ne kadar gülümsese de bakışlarındaki hüzün silinmemişti. "O zaman hep beraber, kokmayan bir şeyler yeriz."

"Olur," dedim. Sergio arkasını dönüp çıktı fakat Bora yüzüme bakmaya devam etti. "N'oldu?" diye sordum, merakla.

"Üzülme," dedi. Başımı *olur* der gibi salladım fakat *üzülme* demesinin hiçbir anlamı olmadığını, üzüldüğümü ve üzülmeye devam edeceğimi kendi de biliyordu. "İnsan eli kolu bağlı olduğunda, hiçbir şey yapamadığında ve kendini

yetersiz hissettiğinde, her zaman suçlayacak birilerini arar." Güldü. "Çok az insan kendini suçlayabilecek kadar cesurdur. Ne Sergio ne de aşağıdaki hiç kimse o kadar cesur. Bugün ne olduysa, onların da payı var bunda fakat bunu kabul ederlerse, kafalarına sıkmaları gerekir."

"Gökhan beni suçlamadı," dedim. Bora'nın yüzünde mimik oynamadı. "Üstelik Gökhan, Beyza'ya da Leo'ya da öyle düşkün ki... Sergio'dan ya da diğerlerinden farklı değil sevgisi. Eminim ki onun da canı çok yanmıştır ama o beni suçlamadı."

"Zehri atınca..." dedi. Sustu ve iç çekti. "Önceden olsa, en çok o suçlardı da... Artık kafası da içi de rahat."

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedim.

Bora derin bir nefes verirken, yüzüne aydınlık bir ifade yayılmıştı. "Sorma," dedi. Sesi, yüzündeki ifadeye kıyasla karanlıktı. "Ama ben cevap vereyim." Üç adımla yanıma geldi, yüzümü avuçları arasına aldı. "Gökhan'ı affedemem." Ben ağzımı açmadığım halde beni duyabilmesi karşısında afalladım. "Her dakika, son on seneden bir an hatırlıyorum, *madem Beyza'nın yaşadığını biliyordu bana bunu nasıl dedi, bunu nasıl yaptı* dediğim. Ve maalesef, Gökhan'la son on sene içinde, o kadar çok an'ımız var ki, ömrümün sonuna dek, hatırlayacaklarım bitmeyecek gibi." Dudaklarının kenarındaki tebessümün canımı acıttığını hissettim. "İçimde bir ses var, susmadan, *Beyza en azından uzaktaydı ama Gökhan yanı başındaydı* diyor. Galiba ihanetin bile bi' adabı var."

Gökhan'ın çok acı çektiğini biliyordum ama bunu dile getirmeye dahi utanıyordum. Anlayışla başımı salladım ve gülümsedim. "İn aşağıya sen, eğer önemli bir şeyse bana da haber verirsin. Ben şifre çözeceğim," dedim. Bora, burnumun üzerine minicik bir öpücük kondurdu ve odadan çıktı.

Yeniden koltuğa geçtiğimde, babamın yazdığı satırlara bakmaya başladım. Algoritmadan önce, alfabemle yazıldığı için okuyabildiğim satırları analiz etmem gerekiyordu. İlk

dikkatimi çeken şey, babamın, Ahmet Karabey'le dost oluşunun altını ısrarla çizmesi ve bundan şüphe etmememi istemesiydi. *Sembol* dediği şey, şu anda Bora'da olan ve dedem ile anneannemden kalma, üzerinde *BK* yazan kalemle yer değiştiren chipti; bana durmam gereken yeri hatırlatan babamın hatırası. Peki bunun, içi hazine dolu sandıkla alakası var mıydı ve *içi hazine dolu sandık* tam olarak ne demekti? Şifre bu masalsa ve bu masal da benim masalımsa, şifre bendim. Peki kendimin bir şifre olduğunu bilmek, beni bu hayatta nereye götürüyordu ki?

"Sen bana lazımsın. Sen, çok önemli bir bilginin şifresisin. Bunu sana bugün anlatamam. Hayat her zaman bir seçenek sunar insana. Şimdi benimle gelmeyi seçmek senin elinde. Eğer seçmezsen de sen bilirsin. Fakat eğer gelirsen, söz veriyorum, intikamını alacaksın."

25 Eylül 2017'de, bu odada, biraz ileride Sergio'nun sarf ettiği cümleleri hatırlayınca ürperdim.

"Babam ve Ahmet Karabey arasındaki ilişkiyi biliyorsun ama anlatmıyorsun. Annemle babamı Mehmet'in öldürdüğünden başka bir şey söylemiyorsun. Neyin şifresi olduğumu dahi bilmiyorum. Sergio da bilmiyor. Bilmediğim onlarca şeye rağmen, bir aptal gibi burada, sizin için çalışmaya devam ediyorum."

"Gerçekten baban ve Ahmet Karabey arasındaki ilişkiyi bilmiyorum. Defalarca söyledim sana bunu, ama bana inanmıyorsun. Şifre olayına gelince... Zamanı gelmedi N. Üzgünüm."

Hızlı adımlarla yerimden kalktım. Elimdeki kağıtları toparlayıp zarfın içine koydum ve çalışma odasından çıktım. Merdivenleri alelacele inerken bir an için dengemi kaybedeceğim sanmıştım. Süslü salona girer girmez, "Tarantula!" dedim. Yemek masasının üzerine koydukları bilgisayarların başına toplanan Lion hariç OCTO'nun tüm asil üyeleri, Alp, Aydın ve Bora'nın bakışları beni buldu. "Ben neyin şifresiyim?!" Tarantula'nın gözleri kısılırken, süslü salonda beş saniyelik bir sessizlik olmuştu. "Mektup geldi!

Babamdan! Yani Ahmet Bey, Bora'ya bir mektup yollamış ama aslında o mektup bana! İçinde, benim bir şifre olduğum yazıyor! Ben neyin şifresiyim?!"

Tarantula dehşete düşmüş gibi yüzüme bakarken, "Gelemez," dedi. Bora'nın kaşları çatıldı. "Daha zamanı değil?"

"Evet!" dedi Bora, sertçe. "Emaneti getiren kişi de erken olduğunu söyledi ama içinde bulunduğumuz koşullardan ötürü, şimdiyi uygun bulmuş!" Ayağa kalkarken, masanın diğer başında oturan Tarantula'nın gözlerinin içine, öfkeyle bakıyordu. "Bu konu hakkında bir fikrin var mı?!"

Tarantula süslü salondaki kalabalığa göz gezdirip, "Baş başa konuşmamız gerek. Sadece OCTO burada olmalı," dedi.

"Sadece OCTO mu burada olmalı?" dedi Aydın, alayla. Acı kahve gözleri bir mızrak gibi Tarantula'nın bakışlarına saplanmıştı. "OCTO'nun bir üyesi burada değil?" Gülüşü de baştan sona alayla doluydu. "Eksiksiniz!"

"Kim dışlamamız gereken kişi?!" diye sordu Bora, Tarantula'ya. "Aydın mı? Alp mi?" Başını iki yana salladı. "Konuş ne konuşacaksan! Onların duymasından yana bir sıkıntım yok!"

Aydın ayağa kalktı. "Ben duymasam da olur," dedi ve hızlı adımlarla, süslü salondan çıktı.

Tarantula'nın bakışları Alp'e çevrildi ama Alp çoktan bilgisayardaki işine konsantre olmuştu. "Alp, üzgünüm... Sadece OCTO," dedi Tarantula. Alp bilgisayardan çektiği bakışlarını Bora'nın gözlerine dikti. Bora başını aşağı ve yukarı salladığında Alp ayağa kalktı ve Aydın'ın peşinden, süslü salondan çıktı.

"OCTO artık yok," dedim. İlerledim ve Bora'nın kalktığı yere, masanın başındaki sandalyeye oturdum. Herkesin bakışları ne demek istediğimi anlamaya çalışır gibi bana çevrilmişti. "Langley'e gittim. Matt'in barı yok. Frantz yok. OCTO yok. Benim evim yok. Muhtemelen sizin evleriniz de yok. OCTO diye bir şey yok. Hiç yaşamamışız gibi."

"CIA'deki dostun mu?!" dedi Bat, Tarantula'ya dönüp.

"Muhtemelen," dedi Tarantula. Gözleri gözlerimi buldu. "Caitlin ile görüştün mü?"

"Evet," dedim, başımı sallarken. "Pek iyi geçmedi konuşmamız. Artık oraya ait olmadığımı alenen anlattılar."

"İfşa olduk Türkiye'ye, bunu yapması normal..." dedi Tarantula. Bakışları Bora'nın gözlerine çevrildi. "Sana bir emanet ulaştığı gün, aynı zamanda OCTO'nun da sana ait olduğunu öğrendiğin gün olmalıydı."

Bora, masanın arkasında kalan duvara yaslandı. "Ne bu? Sistematik bir düzeniniz mi vardı?"

"Evet," dedi Tarantula. Bakışları gözlerimi buldu. "Sen, Karabey Ailesi'nin ve bilhassa Bora'nın, özgürlüğe giden yoldaki şifresisin."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek bu?" diye sordum.

"Annenle babanın öldüğü günden beri seni izliyorum," dedi Tarantula. Bu az çok tahmin edebildiğim bir şeydi. "Ve koruyorum da."

"Şifre olduğum için mi?" diye sordum.

"Başlangıçta seni sadece korumam talimatını aldım Ahmet Karabey'den." Hiç kimseden çıt çıkmıyordu ama Bora bilhassa büyük bir dikkatle Tarantula'yı dinliyordu. "O öldüğünde bana ulaşan mektupta ise, senin bir şifre olduğun ve seni korumaya devam etmem gerektiği yazıyordu. Ben vaktin geldiğini -ki bir istisna gerçekleşmezse eğer muhtemelen 2022 olacaktı bu vakit- Kara senin yanına geldiğinde ve seninle tanıştığında anlayacaktım." Tarantula'nın cümlelerini alt alta yazarak analiz etmem gerekiyordu. "Sana, senden alınan günlük sayfalarını verecek ve annenle babanın kazasının kaydedildiği görüntüleri izletecektim." Bora'ya baktı. "Ama hiçbir şey planlandığı gibi gitmedi ve N, sana vaktinden önce geldi."

"Görüntüleri zaten izledim, Bora almıştı arşivden," dedim. Bakışlarım Sergio'ya çevrildi. "Günlük sayfası? Bana getirdiğin? Sen de mi bunun içindesin?"

"Hayır. Ben tesadüfen arşivde bulmuştum sana getirdiğim günlük sayfasını," dedi Sergio.

"Evet, sonra da çalmıştın," dedi Tarantula, düzeltmek ister gibi. "Kara'ya üstünlük taslayacaksın diye. Neyse ki aptallık etmeyerek, diğerlerini senden alabilmeyi başarmıştım."

"Nerede diğer günlük sayfaları? Kaç sayfa?" diye sordum, merakla.

"Güvenli bir yerde. Ulaştırmalarını söyleyeceğim," dedi Tarantula.

"Yani Nazlı neyin şifresi?" diye sordu Bora.

"Bildiklerim bu kadar," dedi Tarantula.

Bora şaşkınlıkla gülümserken, "Dalga mı geçiyorsun?!" diye sordu.

"Hayır," dedi Tarantula. Kısa bir an bana bakıp, yeniden Bora'ya döndü. "Bana Ahmet Karabey'in verdiği bilgi bu. Senin ve ailenin özgürlüğünün şifresi olduğu. Bu yeteri kadar fazla bir bilgi ayrıca. N'i kilit isim yapıyor; aslında plana göre, dünyadaki herhangi biri olacaktı ve Kara ile hiçbir alakası olmayacaktı."

"Babasıyla babam dostmuş, nasıl herhangi biri?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla. Başını iki yana salladı. "Mehmet Şahindağ öldürmüş ya annesiyle babasını, pekala Nazlı'ya da ulaşabilirdi?"

"Kara," dedi Tarantula. Ayağa kalktı ve ellerini ceplerine soktu. "Kimse hayatı boyunca Karabey Ailesi ile asla temasa geçmemiş bir kızın, şifre olduğunu düşünmez!" Kaşları adeta Ahmet Karabey'i savunur gibi çatılmıştı. "Nitekim düşünmedi de! Sen ve N bir araya gelinceye dek, Mehmet Şahindağ ya da herhangi başka bir düşmanın için varlığından haberdar bile olunmayan biriydi o!" Elaya çalan gözleri gözlerimle birleşti. "Şifre sensin. Ve belli ki nasıl bir şifre olduğunu ve neyin şifresi olduğunu çözmesi gereken kişi de sensin N."

Sergio merakla, "Çözemezse ne olacak?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Tarantula. Derin bir nefes verdi. "Kara'nın özgürlüğü derken neyi kastettiğini bilmediğim gibi."

"Benim gidip şifreyi çözmeye çalışmam lazım," dedim hızla. "Başlamam gerek yani," diye ekledim. Bora'nın

bakışları gözlerimi bulmuştu. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum ama günlüğümden alınan sayfalar gelene kadar, zaman kaybedemem."

Ayağa kalktığım sırada Bat, "Nina," dedi. Ona döndüm. "Eve hiçbirimize bir şey olmadan döndüğümüzde, güzel şeyleri mutlaka kutlarız, unutma."

Falcon'un da yüzünde özlem dolu bir tebessüm oluşmuştu. "Ve ev, beraber olduğumuz her yerdir. Mekanları yok edebilirler, bizi değil."

Bear, Falcon'un omzuna dokunup bana göz kırptı. "Lion dönecek. Bundan hiçbirimiz şüphe duymuyoruz."

Başımı *evet* der gibi sallayıp süslü salondan çıktım. Dolan gözlerimdeki yaşları sildim ve aşağıdaki salona inip, Sevim Hanım'dan yağsız tost ve çay istedim. Nazlı'nın bir zamanlar en iyi arkadaşı olan L koltuğa ilerledim. Koltuğa kurulup, dizlerimi karnıma çektim. Elimdeki mektubu defalarca yeniden okudum. Tostumu yedim, çayımı içtim. Bir ara kalktım, çalışma odasına çıkıp kağıt kalem aldım ve yeniden süslü salona inip, algoritmanın mantığını kavramaya çalıştım ama yapamadım. İki saat, on bir dakika sonra Bora salona indi. Sevim Hanım'dan kendisine kahve getirmesini isteyip, yanıma oturdu ve koltuğa yayılan üstünde çeşitli karalamalar ve denemeler olan kağıt yığınına baktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum, işin içinden çıkamıyorum..." dedim. Sıkıntılı bir nefes verdi ve kağıtları toparlayıp sehpanın üzerine koydu. "Günlüğümdeki sayfalar gelsin. Ondan sonra zihnimi toplayıp odaklanmam gerek, bu şekilde çok dağınık hissediyorum. Bir de Osman Amca ile görüşmeye karar verdim, belki onun bildiği bir şey vardır."

"Nazlı," dedi. Elimi tuttu. "Sikeyim şifreyi de özgürlüğü de... Kendine işkence etme."

Merdivenlerden duyulan adım sesleriyle beraber, ikimizin de bakışları Begüm'e çevrildi. "Abi!" dedi Begüm, heyecanla. Hızlıca Bora'ya yaklaştı, yanına oturdu ve kollarını boynuna doladı. "Çok şükür iyisin!"

"Konuştuk ya zaten," dedi Bora, Begüm'e sımsıkı sarılırken. "Gelmene gerek yok, dedim sana. Niye dinlemiyorsun beni?" Begüm, ellerini Bora'nın boynundan çekmediği gibi, başını da omzuna koydu. "Bilsem bu kadar değerleneceğimi, daha evvel girerdim içeri!" dedi Bora, gülerken.

"Eren o kadar umutsuz konuştu ki..." dedi Begüm, sıkıntıyla. "Bu kez çok korktum!"

"Korkacak bir şey yok güzelim," dedi Bora. Ellerini Begüm'ün saçları arasında dolaştırdı. "Bazen, böyle şeyler yaşayabileceğimizi tahmin ediyorduk zaten..." Begüm abisinden ayrıldı ve gülümsedi. "Demir nerede?"

"Eren taşıyordu puseti. Aydın Abi ile konuşuyorlardı, ben önden indim," dedi Begüm. Bakışları beni buldu. "Sen nasılsın Naz?"

"İyiyim," dedim. Sevim Hanım, Bora'ya kahvesini getirdi. "Babaannemin selamı var." Bora'ya döndü. "Bundan hiç hoşlanmamakla beraber, Beyza'yı getirmeni bekliyor."

Eren, elindeki pusetle beraber aşağıya indi ve yanımıza geldi. "Minik kurbağa!" dedim. Oturduğum yerden kalktım ve pusete ilerleyip, Demir'i kucağıma aldım. "Nasılsın görüşmeyeli?" Yeniden koltuğa oturduğumda Demir gözlerini açmakla açmamak arasında büyük bir kararsızlık savaşı veriyordu. "Büyümüşsün ama hala çirkinsin! Ne zaman bir prense dönüşeceksin sen?!"

"Dayıcım..." dedi Bora, kucağımdaki Demir'e doğru yaklaşırken. "Hoş geldin..."

"Beyza yukarıda yoktu, odasında mı?" diye sordu Begüm.

"Saat gece yarısını geçti ya... Bu saatte misafirlik mi olur?" dedi Bora, Demir'e. Burnuna dokundu. "Bu saatte uyunur..."

"Asya, Leo'nun ne zaman geleceğini sorup durdu. Arabada çok heyecanlıydı ama sonra uyuyakaldı. Leo'yu görmek istiyor. Uyuyordur belki diye Asya'yı da uyandırmak istemedim. O yüzden merak ediyorum," diye açıkladı Begüm.

"Zaten daha kaç günlüksün ama benden çok gezdin," dedi Bora. Gülümsedi. "Büyü çabuk da beraber gezelim. Bak kırkın çıktı gerisi nasıl geçecek sen de anlamayacaksın." Bora dudaklarını Demir'in alnına değdirip, Begüm'e döndü ve dünyanın en sıradan şeyini söyler gibi, "Beyza ve Leo burada değil. Mehmet Şahindağ'ın yanındalar..." dedi.

"Ne?!" dedi Begüm, şaşkınlıkla. "Nasıl yani?!" Kucağımda minik kurbağa ile beraber, yeniden L koltuktaki köşeme yerleştim. Bora bana hafifçe sırtını dönüp, Beyza'nın durumunu, hikayeye yine ve yeniden beni ekleme gereği duymadan Begüm'e anlatırken, minik kurbağanın yanaklarını sıkıp bırakarak oyalanıyordum. "İyi de bu saçmalık!" dedi Begüm. Sesinden hoşnutsuzluk akıyordu. "Leo'yu riske atması ne kadar doğru?!"

"Doğru ya da yanlış diye bir şey yok..." dedi Bora. Begüm bir süre sessiz kaldı. Bu süre zarfında yerinden kalkmış, Eren'e arabada uyuyan Asya'yla beraber, eşyaları da odaya çıkarması talimatını vermiş, onun beklememesini ve burada kalacağını söylemişti. Bütün bunlar olurken Bora bakışlarını kucağımda huzurla uyuyan Demir'e dikmiş ve onu izlemişti. Begüm yeniden yanına oturduğunda, ona döndü. "Asya'ya, Leo'nun çok kısa bir süre sonra geleceğini söyleriz yarın."

"Ya gelemezse?" diye sordu Begüm.

Minik kurbağanın eldivenlerini düzelttiğim sırada Bora hafifçe bana dönmüş ve kısa bir an bana bakmıştı. Daha sonra, kendinden emin bir tavırla, "Gelecek Begüm," dedi.

"Siz içerideyken çok düşündüm... Leo bizimleydi ya... Gözlerine baktığımda, çok garip bir şey hissettim," dedi. İfadesindeki çekimserlik bana kadar ulaşıyordu. "Abi gerçekten çok garipti! Teyze olmak... Yani Beyza'nın bir çocuğu varmış ve bu çocuk... Benim oğlum karnımdayken karnımı tutan bir çocuk... Demir'e *annemle seçtik* diye hediye ettiği o künye..."

"O aslında Leo'nun bebekliğinden," dedim. Begüm hafifçe eğildi ve merakla bana baktı. "*Demir* babasını, *çapa* da dayısını ifade ediyor." Bakışlarım minik kurbağanın kolundaki

künyeye kaydı. "Leo bebekken, hayatında en çok sevdiği iki erkek figürünü üzerinde taşısın, rüyalarında ona yol göstersinler istemiş..."

Bora da Begüm de beni sanki bir masal anlatıyormuşum gibi dinliyorlardı.

"Benim çocuklarla aman aman aram iyi değildir." dedim. Begüm'le göz göze geldim. "Kendi kuzenimin çocuğu, Can... Onu her zaman çok sevdim, önemsedim. Belki kardeşim olmadığı ve *teyze* ya da *hala* olamayacağım için, Can'ın teyzesi olmak istedim. Herhalde Can'dan sonra bağ kurduğum bir diğer çocuk Asya olmuştur, onu da çok sevdim. Onun da yengesi olmakla çok mutlu oldum. Can da Asya da anne ve baba sevgisiyle büyüyen, ailelerinin en değerlileriydi. Asya annesini ve babasını kaybetti ama... Benim gibi her zaman onları hatırlayacak ve onların sevgisini yüreğinde hissedecek... Ama Leo... Öyle eksik büyümüş ki..."

Bora iç çekip ayağa kalktı ve havuza bakan pencereye ilerleyip, ellerini ceplerine soktu. Begüm ise bakışlarını kucağımdaki oğluna dikmişti. İkisi de can kulağıyla beni dinliyorlar fakat duyduklarını kaldırmakta zorluk çekiyorlar, muhtemelen de o yüzden göz teması kurmak istemiyorlardı.

"Leo'nun gözlerine baktığında hissettiğin şey, ondan çalınan çocukluğu... Biriktiremediği anıları... Kalbinde büyüttüğü ama karşılığını hiçbir zaman alamadığı baba sevgisi... Annesinden dinlediği ama hiçbir zaman yaşayamadığı kalabalık ailenin bir parçası olamayışı..." Bakışlarım Demir'i buldu. "Senin oğlunla mesela, eşit şartları yaşayamamış oluşu..." Gülümsedim. "Leo'yu evladı olsa ancak o kadar çok sevebilecek altı kişi var yukarıda. Gökhan, yukarıdaki altı kişiye de bedel bir sevgi besliyor ona. Ama bildiği dil, özünden başka bir dil... Gerçek uyruğunu, ırkını saklıyorlar ondan... Hiçbir zaman kapanmayacak bir yarası var ve o yara da gözlerine mühürlü."

"En büyük talihsizliği ise, babasının Aydın Demir olması..."

Bakışlarım, kulaklarıma değen cümlenin sahibine, Aydın Demir'e çevrildiğinde derin bir nefes vermiştim.

"Yenge... Eğer oğlumu benden saklamasalardı, böyle olmayabilirdi... Ben bunun hesabını kendime mi sorayım, yukarıdaki altı kişiye mi, Gökhan'a mı... Beyza'ya mı, Mehmet'e mi? Ben kime neyin hesabını sorarsam sorayım, Leo'nun geçmişini nasıl telafi edebilirim ki?!"

Minik kurbağayı Begüm'ün kucağına uzatırken ayağa kalktım ve sehpanın üzerindeki kağıtları toparlayıp elime aldım. "Edemezsin," dedim. Ciddiyetle Aydın'ın acı kahve gözlerine baktım. "Ama ona iyi bir gelecek sunmak da seninle annesinin elinde." İç çektim. "Onun içinde öyle derin, öyle güzel bir baba sevgisi var ki... Bunun kıymetini bil."

Leo'ya olan özlemim gitgide öyle büyüyordu ki, buna daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum. Mutfağa ilerledim ve ada tezgaha oturdum. Zihnimden Beyza'yı da Leo'yu da çıkartmak ve önümdeki şifreye konsantre olmak zorundaydım. Mide bulantımı görmezden geldim ve elimdeki kağıtları tezgahın üzerine serdim. Geçmişten gelen satırların bugünümüzü nasıl etkileceğinin merakıyla, yeniden mektubu okumaya başladım. Hiçbir ilerleme kaydedemediğim için konsantrasyonum dağılıyordu. Tarantula'nın hayatım boyunca beni izlediği anları düşündükçe, tüylerimin ürperdiğini hissettim. Bana neden aşık olduğunu hiçbir zaman anlamadıysam da, sanırım artık anlıyordum. Tarantula'nın varlığı benim için çok yeniydi; ama ben aslında senelerdir, bir şekilde onun hayatındaydım. Ne kadar olduğunu bilmediğim dakika sonra, önümdeki kağıtları toparladım ve Tarantula'ya, "Mutfağa in," diye mesaj attım.

Tarantula çok geçmeden geldi ve karşıma oturdu. "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Aklımda bazı sorular var. Onlara takıldığım için, şifre konusunda ilerleyemiyorum..." dedim. Tarantula başını salladı. "Anıl, Boston'da hastanedeyken... Bir arkadaşı aracılığıyla John'un eğitiminden bahsetmişti... Zaten biliyordum bu eğitimi ama... Düşününce, abinin verdiği bir

eğitimdi sonuçta bu... Bu eğitimin benim kulağıma gelmesi, bir tesadüf olmamalı."

"O eğitime katılmak istediğini biliyordum," dedi Tarantula. Kollarını bağladı. "İnternette bunu araştırdığını, Alp'e bile bahsettiğini..."

"Bir saniye, Alp!" dedim. Tarantula yine başını salladı. "Onunla tanışmam da senin sağladığın bir şeydi..."

"Yakınına ne kadar çok adamımı koyarsam, o kadar güvende olurdun," dedi.

Alayla güldüm. "Anıl trafik kazası geçirdiğinde yana yakıla para arıyorduk... Madem bu kadar hayatımın içindeydin, bize neden yardım etmedin?"

"Ben iyiliksever bir insan değilim," dedi Tarantula. Yüzüne hayretle baktım. "Benim amacım seni korumaktı. Anıl'ı değil." Dudaklarım titrerken yumruğumu sıktım. "N," dedi, ciddiyetle. "Gökten para inse, bu paranın nereden geldiğini herkes sorgulardı ve bu, benim işime gelmezdi! Açık bırakamazdım... Ama ben açık bırakmamaya bu kadar konsantreyken, farkında bile olmadan çok önemli bir açık bırakmışım... Liseden bir arkadaşın, Kara'nın kumarhanesinde çalışıyormuş. Bu açık, sonumuzu getirdi. Sen o kumarhaneye girdin ve gerisi keşmekeş! Eğer bunların yaşanacağını bilseydim, o parayı bir şekilde sana ulaştırırdım."

Öfkeyle, "Bora, kendini Tanrı sandığın konusunda haklıymış!" dedim.

"Bana biçilen görev buydu," dedi. Kaşlarını çattı. "İzle, koru ama asla yanına yaklaşma!"

Kağıtları toparladım ve hızlı adımlarla mutfaktan çıktım. Tarantula'ya tek kelime cevap bile vermek istemiyordum. Süslü salonun önünden geçerken, bilgisayar başında çalışan Alp'le Falcon'u gördüm. Zannediyordum ki herkes dağılmıştı ve çalışmaya sabah devam edeceklerdi. Tarantula peşimden yukarı geldi ve hiçbir şey söylemeden yanımdan geçip, evden çıktı. Süslü salonu es geçip, doğrudan yatak odasına ilerledim.

Odanın ışıkları kapalıydı ama ormanın ışıklandırması açık olduğu için, balkonda oturan Bora'yı çok net görebiliyordum. Viskisini ağır ağır yudumlarken, küllükte yanan sigarasını unutmuş gibiydi. Öyle dalgın ve düşünceli görünüyordu ki şu anda değil, bambaşka bir anın içinde olduğu belliydi. Usulca yatağa geçtim. Sırtımı yatak başlığına dayadım ve bacaklarımı karnıma çektim. Bora'nın çatık kaşlı çehresini uzaktan da olsa izlerken, etrafını sarmalayan kederin benim de içime dolduğunu düşünmeden edememiştim. Kıbrıs'a gitmeseydim, o casinoya girmeseydim, hikayemiz nasıl akardı, neler yaşardık, çok merak ediyordum ama bu soruların cevabını hiçbir zaman alamayacaktım.

Bora, ben odaya girdikten on yedi dakika, on üç saniye sonra kendisine bir sigara daha yaktı ve cebinden telefonunu çıkarttı. Bir video izlemeye başladı ama ne olduğu konusunda bir fikrim yoktu. Yanına gitmekle gitmemek arasında kararsız kalmıştım. Hareketlerinde öyle efkarlı bir hal vardı ki, eğer kafasını dinliyorsa dinlesin; ablasını düşünüyorsa düşünsün; ama kendi kendine kalsın istiyordum. Leo konusunda anlattıklarımdan etkilendiğinin farkındaydım.

Bora ancak odadaki hareketliliği fark ettiği sırada, bakışlarını bana çevirdi. Belki beni karanlıkta seçemiyordu, belki de gece görüşü sebebiyle gayet de görüyordu, sonuç olarak odada olduğumu anlamıştı. Telefonunun ekranını kilitledi. Sigarasından büyük, son bir dumanı içine çekti ve sonra sigarasını söndürdü. Kadehindeki viskiyi kafasına dikti ve ayağa kalkıp, içeriye girdi. Gözleri gözlerimi bulduğunda, gözlerimden akan yaşları da görmüş olmalıydı. Yanıma yaklaşmadan doğruca banyoya ilerledi. On iki dakika, on dört saniye sonra, beline sardığı lacivert havluyla duştan çıktı ve yanıma geldi.

"Sevgilim," dedi, boynumdan öperken. "Görmedim ben senin odaya geldiğini..." Gözlerimden akan yaşları sildi. "Giyinip geliyorum. Sana da pijamalarını getireyim." Bora giyinme odasına geçince, ben de banyoya ilerledim ve

dişlerimi fırçaladım. Üzerimdeki kıyafetleri çıkartıp kirli sepetine attım ve yeniden yatak odasına geçtim. Bora altına bir eşofman giymişti ama üstü çıplaktı. Bana uzattığı pijamaları giydikten sonra, yatağa girdim. Bora da yanıma geldi. Üzerimi örttü, ağırlığını dirseğine vererek üzerime eğildi ve dudaklarıma güçlü bir öpücük kondurdu. "İyi misin?"

"Beyza'nın yaşadığı şey korkunç bir şey..." dedim. Zorlukla yutkundum. "Sen de anlıyorsundur onu mutlaka. Bebeğin olacak çünkü."

Bora'nın yüzüne sıcacık bir gülümseme yayıldı. "Merak etme... Gelmemeleri söz konusu değil." Dudakları, gözlerimden akan yaşlara dokundu. "Bana güven sevgilim. Üzülme." Bir eline başını yaslarken, bir eliyle de elimi tuttu. "Şifre nasıl gidiyor? Şifreden bahsedelim. Merak ediyorum. İlerledin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Şifreden bahsetmek istemiyorum. Olduğum yerde saymak sinirlerimi bozuyor."

Parmakları, hafifçe parmaklarımı okşarken, "O zaman... Neyden bahsetmek istiyorsan, ondan bahsedelim," dedi.

Ama henüz "Le-" demişken ve ikinci hecesi olan *o* dudaklarımdan dökülememişken lafımı kesmişti.

"Aslında bu mektup benim elime ulaştığı zaman tanışmak da ilginç olabilirdi," dedi. Kapkara gözlerine ne oldu da bu konu ilgisini çekti anlayamadan baktım. "Acaba nerede bulurdum seni, nerede olurdun..."

"Sen sana babandan bir mektup geldiğinde, bunu ciddiye alıp peşine düşmeyebilirdin de..." dedim.

Gülerken, "İnanılmaz haklısın!" dedi. Yastığa başını koydu ve beni kendine çekti. Başımı omzuna yasladığımda, çenesini başımın üzerine yerleştirmişti. "Ama tut ki *Nazlı Butik Otel*'i aramaya Bodrum'a geldim. Nahit'in otelinin bir kısmının, eskiden o otel olduğunu öğrendim. Sahibini araştırdım, vefat etmiş. Bir tek kızı varmış hayatta, kızıyla görüşmeye gittim-"

"NASA'dayım ben," dedim.

Bora gülerken, "Bir o eksik kalmıştı..." dedi. Başımı omzundan kaldırdım ve şaşkınlıkla gözlerine baktım. "Çok saygı duyulası tabii... Seni NASA'da bulmam biraz zaman alabilirdi..." dedi.

"Buldun beni... Bana mektubu göstereceksin... Ama benim çok zamanım yok, yoğun çalışıyorum... Benden randevu alman uzun sürebilirdi," dedim. Alt dudağını dişlerken kafasını salladı. "Biraz beklemek zorundasın, her şey senin keyfine göre ilerleyemez. Hayatta çok ciddi konular var."

"Tahrik etme beni NASA'yı basmak zorunda kalırım," dedi.

Kıkırdadım. "Muhtemelen sen beni hiç sevmezdin," dedim. Parmakları saçlarıma ulaştı ve ona doğru eğildiğim içim yüzüme düşen saçları yüzümden çekti. "Gıcık olurdun bana. Başına bela almış gibi falan hissederdin. Dünyada başka kız mı yoktu da bunun ellerine düştüm, derdin!"

Bora beni hepten kendi üstüne çekerken, "Romantik ol biraz," dedi. Boğazımdan kendime engel olamadığım bir gülüş koptu. "Seni görür görmez aşık olurdum belki..."

Bacaklarının üzerine otururken, başımı iki yana salladım. *"Çarpıldım Nazlı. Kâinatın en güzel yeşilinin, Maçahel'in, gözlerinde olduğunu nereden bilebilirdim?"* diye mırıldandım. Kaşları havalandı. "Çarpılırdın belki ama aşk... I-ıhh! Onun için yine zaman geçmesi gerekirdi muhtemelen!" Ellerimi göğüslerine yerleştirip, dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. "Umarım evli değilsindir! Çünkü bu büyük bir haksızlık olurdu bana!"

Bora beni büyük bir arzuyla öpünce mest olmuştum. "Evli falan değilim tabii ki," dedi. Beni yavaşça yatağın diğer tarafına geçirip, ağırlığını kollarına vererek üzerime çıktı. "Seni bekledim ben, ne evlenmesi!"

"Aferin benim sevgilime!" dedim.

Dudakları yeniden dudaklarıma kapandı. Gözlerimi yumdum. Kaderimizin yazılı olduğu ellerimiz, benim başımın üzerinde birleşirken, hangi koşullarda, hatta bambaşka bir evrende bile olsak birbirimizi muhakkak bulacağımızı ve yine, çok seveceğimizi hissetmiştim. İçime çektiğim her

nefesle varlığını soluyordum ve bu, hayatta yaşadığım en güzel şeylerden biriydi.

"Nazlı," dedi, dudakları dudaklarıma çarparken. "Beni hala nasıl sarhoş edebiliyorsun sen?" Üzerimden çekildi ve başını benim yastığıma koydu. Bir elini yanağının altına yerleştirip, bir elini belime sardı. Göz göze, dudak dudağa, nefes nefeseydik. "Duracak mı bir gün, kalbimin her göz göze gelişimizdeki bu çarpıntısı?"

"Durmasın," dedim. Bir elimi sakallarına değdirdim. "Hep çok sev beni. En çok beni." İçime derin bir nefes çektim. "Kimseyi benden çok sevme. Bebeğini de!"

Gülümsediğinde, sol yanağı elinin altında kaldığı için gamzesini görememiştim. "Sakın, bana onu kıskanacağını söyleme..."

"Ne kıskanacağım onu ya... Benim yerim daha sağlam ondan... Ama yine de uyarıyorum bak ben seni..." Dudaklarım dudaklarına değdi. "Vazgeçilmezin olursa o senin, benim pabucum dama atılır. Beni sakın ikinci plana atma. Çok üzülürüm bak."

İşaret parmağını şakağımdan yanağıma doğru kaydırırken, "Biz birlikte seni çok seveceğiz," dedi. Kapkara gözlerinin içi parlıyordu. "İkimizin de vazgeçilmezi sen olacaksın... Benim nazlı sevgilim, onun ise biricik annesi."

"Bence seni daha çok sever," dedim. Güldüm. "Ben olsam, ben de seni daha çok severdim." Kaşlarımı çattım. "Bak, beni sana çekiştirirse söyle mutlaka bana, tamam mı?!"

"Çekiştiremez," dedi. Elini yeniden belime yerleştirip, hepten bana yaklaştı. "İzin vermem, merak etme."

"Evet yani saysın biraz büyüklerini, bu ne?" dedim.

Öyle bir güldü ki, kulaklarıma ulaşan ezgiyi yeniden dinlemek istemiştim. "Bayılıyorum kafanın içine," dedi ve başımdan öptü.

Gözlerimi yumdum. "Enerjimi o kadar çok sömürüyor ki, sürekli uykum geliyor."

"Sabah olacak neredeyse, uyuyalım hadi..." dedi. Başımı belli belirsiz salladım. "İyi geceler sevgilim."

♠

Güne yalnızca mide bulantısıyla değil, baş ağrısıyla da gözlerimi açmıştım. Bora'nın misafirleri geleceği için güvenlik önlemleri üst düzeye çekiliyordu ve bu yüzden evin içinde bir koşturmaca vardı. Begüm de bu koşturmacaya bir noktada dayanamadığı için, Demir ve Asya'yı alıp kendi evine dönmüştü. Bora'nın hızına yetişebilmem mümkün değildi çünkü ne zaman baksam evin başka bir noktasında ve muhakkak bir konuyla ilgileniyordu. OCTO'ya ne oluyorsa, onlar da büyük masa ve mafya dünyasıyla aynı ortama girmeye pek hevesli görünüyorlardı. Benim onlarla pek vakit geçirebilmem zaten mümkün değildi çünkü Tarantula söz verdiği üzere günlüğüme ait fakat benden alınan iki sayfayı bana ulaştırmıştı ve ben gözyaşlarımı durduramadan, belki de saatlerce ağlamıştım.

"7 Temmuz 2001

Sevgili Tiviti,

Bugün ay nasıl yorulduk, öldük öldük. Otelimiz o kadar çok kalabalıktıki yakında zengin olcaz. Birsürü insan vardı annemle babam hepsiyle ilgilendi. Kalmaya değil ama yemek yemeye gelmişler. Farketmez yine de zengin olcaz. Otelimizin otoparkı dolmuş, babam Osman Amca'ya arabaların bir kısmını yan sokağa park edelim dedi. Anıl da hemen babasıyla arabalara gitti ve beni yalnız bıraktı.

Anıl yokken ben annemle oturdum. Misafirlerimizden bir kadınla beraber kahve içiyordu. Ay kadın nasıl güzeldi, sapsarı saçları vardı. Tatile gelmiş buraya ama çocuklarını getirmemiş. Yarın oğlunun doğum günüymüş o yüzden akşam dönecekmiş. Bana harçlık verdi. Annem gerek yok dedi ama ben aldım hemen.

Akşam yemeğinden sonra, annem Anıl'la beni lunaparka götürdü. Dondurma yedik. Anıl dondurmayı üzerine döktü. Sonra babam geldi bizi almaya. Çay bahçesine gittik. Vişne suyu içtim. Anıl'a bizde kal

dedim. Kalacak. Beraber uyuyacağız. Şimdi onun pijamalarını giymesini bekliyorum. Yarın da otelimiz çok kalabalık olsun tiviti. Görüşürüz ben yine gelicem."

Babam, bu sayfanın arkasına, *"O gün, Ahmet Amcan'dan sonra, Betül Teyze'nle de tanışmıştın..."* diye not düşmüştü.

"1 Aralık 2002

Sevgili Tiviti çok sinirliyim. Dün İstanbul'daki son günümüz olacaktı ve Bodrum'a dönecektik ama babam bir gün daha kalıcaz dediği için Anıl'la Harry Poter'a gidemedik. İkinci filimi çok merak ettiğimi babam biliyordu ama umursamadı. Beni halam da bırakıp, kendisi annemle yemeğe gitti. Telefonda birisine, bende çok memnun olurum Ahmetcim dediğinde nasıl sinirlendim anlatamam. Ben hiç memnun değilim. Küstüm herkese ve asla konuşmayacağım bak görürsün."

Bunun arkasına düştüğü not ise, *"Dünyanın en harika çocuğusun,"* olmuştu.

Annemle babamı o kadar çok özlemiştim ki, burnumda tütüyorlardı. Bora'ya, Osman Amca ve Nurcan Teyze ile görüşeceğimi yeniden söylediğimde, bundan pek de hoşlanmadığını fark etmiştim. Muhtemelen Anıl'ın ölümünden dolayı verecekleri tepkiyi kestiremiyor ve benim için endişeleniyordu. Ama küfredip sövseler dahi umursamazdım. Her neyin şifresiysem bunu çok merak ediyordum ama tek görüşme amacım bu değildi; buradaysam, onları görmemeyi kendime yediremezdim.

Bora, önce Selim'le gidip gelmemi söylese de daha sonra Selim'in kendisine lazım olduğuna karar vermiş ve benim gitmek için bu akşamın geçmesini beklememi rica etmişti. Ben ise buna gerek olmadığını dile getirerek, bu akşamki etkinlikte kendine yer edinemeyecek Eren'in bana eşlik edebileceğini söylemiştim. Bora ise çok istiyorsam elbette Eren'le gidebileceğimi ama yine de yanımıza birilerini vermesi gerektiğini, o yüzden akşamın geçmesini

beklememi söylemişti. Gökhan tek çaremdi ve Gökhan'dan da bize eşlik etmesini rica etmiştim. Bora bundan da çok hoşlanmamıştı ama Gökhan'a hala en azından benim güvenliğim konusunda güveniyor olsa gerek, Gökhan'ın gelip beni buradan almasını, Selim aracılığıyla emretmişti. Gökhan beni bir dakika olsun gözünün önünden ayırmayacak, ufacık şüpheli bir durum hissederse mutlaka kendisini arayacak, başıma bir şey gelirse ise bunun bedelini ağır ödeyecekti. Ben Gökhan olsam, asla gelmezdim ama o gelmiş, tüm bu şartları kabul etmiş ve beni evden almıştı.

Yol boyunca biraz sessiz kalmış, biraz müzik açmış, biraz da havadan sudan konuşmuştuk. Ne kadar belli etmesem de gergindim ve Gökhan da bunun farkındaydı. Eren'i ofisinden almış ve beraber, Nurcan Teyze'lerin şimdiki evlerine, Beylikdüzü'ne doğru yol almaya başlamıştık. Sessiz kaldığımız anlarda pencereden dışarıyı izlemiştim. *34* numaralı plakayı yadırgayan gözlerim, Türkiye'ye döndüğümü ancak idrak etmiş gibiydi. Yanımızdan geçip giden metrobüs, insanların hızlı ve koşturmalı telaşeleri, yağmurlu bir akşamüstüne yakışır cinsten her zamanki gibiydi ama ben buna, uzunca bir zaman sonra ilk kez şahit oluyordum. Hayat, öyle tuhaf tesadüfleri önüme seriyordu ki, dört sene evvel bugün, Anıl'la Eren'in evine gitmiş ve Anıl'ın uyandığını öğrenmiştim. Boynumdaki AN kolyesine dokunurken, dört senenin hayatımızı ne kadar değiştirdiğini kavramaya çalışıyordum.

Beylikdüzü'nde, büyük bir sitenin içine girdiğimizde, Gökhan arabayı durdurdu. Birlikte arabadan indik. Arkamızdaki bize eskortluk eden iki arabanın içindeki adamlara, civara dağılmaları talimatını başıyla verdi ve beraber, apartmana doğru ilerledik. Asansöre bindiğimizde Eren'le göz göze gelmiştik. Her şeyin yolunda olduğunu belli eden bakışlarına inanmak istiyordum. Anıl'ın cenazesinden sonra, ne Nurcan Teyze'yi ne Osman Amca'yı ne de Esin'i görmüştüm ve şimdi bu karşılaşmaya ne kadar hazırdım,

açıkçası bilmiyordum. Asansör, beşinci katta durdu. Eren, önden geçti ve dairenin önüne geldiğimizde, zile o bastı.

Çok geçmeden kapıyı açan Nurcan Teyze, önce Eren'le göz göze gelip, "Hoş geldin oğlum..." dedi. Hemen sonra da bakışları bana kaydı ve şaşkınlıkla, "Naz!" diye soludu. Gülümsemeye çalıştım ama Bora'nın bebeği yüzünden olsa gerek, gözlerim çoktan dolmuştu. "Gerçekten de sensin Naz!" Nurcan Teyze iki adımla dışarı çıkıp bana sımsıkı sarıldı. Burnuma dolan ağır kavrulmuş soğan kokusu midemi bulandırıyordu ve Nurcan Teyze'yi itmemek için büyük bir emek vermiştim. "Ah!" diyordu bana sarılırken. O da ağlamaya başlamıştı ama öyle büyük bir hasretle beni kucaklıyordu ki, kendimi annemin kollarında gibi hissediyordum.

Birlikte içeri girdik. Evin içine yayılan patlıcanla karışık soğan kokusuna aldırmamaya çalıştım. Osman Amca beni karşısında görünce hayretle ayağa kalktı ve aynı Nurcan Teyze gibi bana sımsıkı sarıldı. Bora'nın bebeği, Osman Amca'nın üzerine sinen sigara kokusunu da almış ve belli ki bundan da hoşlanmamıştı. Osman Amca'dan ayrıldıktan sonra daha fazla dayanamadım ve "Banyoya gitmem lazım!" diyerek, neredeyse çığlık attım. Nurcan Teyze banyoyu gösterdikten sonra, temiz havlunun yerinden falan bahsediyordu ve ben kapıyı suratına çarpmak zorunda kaldım. Kusmaya başladığımda muhtemelen sesimi evin içindeki herkes duymuştu ve bu düştüğüm durumdan gerçekten de utanıyordum. Zaten sadece tost yiyebiliyordum ve iki öğünüm de an itibariyle boşa gitmişti. Banyodan çıktığımda, havanın soğukluğuna ve kaloriferlerin yandığına aldırmadan, pencereleri açtıklarını fark ettim.

"Hamile olduğun haberlerini aldık televizyondan," dedi Nurcan Teyze, içtenlikle. Gülümsedi. "Sağlıkla kucağınıza alın inşallah."

Eren ve Gökhan kanepeye, Osman Amca'nın yanına oturmuşlardı. Ben ise pencerenin kenarına geçmiş,

üzerimden çıkarmadığım monta daha çok sarılmış ve sandalyenin arkasına yaslanmıştım. "İnşallah," dedim.

Osman Amca'nın bakışları kısa bir an için, siyah boğazlı kazağımın üzerinden göğsüme doğru uzanan AN kolyesini buldu. "Seni çok merak ettik. Bora bizimle görüşmedi, telefonlarımıza çıkmadı. Biz de bir süre sonra onu aramayı bıraktık. Ama yengenle, Canan'larla, Eren'le falan görüşüyordu ara ara. Onlardan aldık haberini."

"Nerelerdeydin Naz? Ne yaptın onca yıl?" diye sordu Nurcan Teyze.

"Geldi geçti ne yaşandıysa..." dedi Eren, araya girerek. Osman Amca'nın omzuna elini koydu. "Şimdi burada. Önemli olan da bu."

"Karnınız aç mı? Bir şeyler yemek ister misiniz?" diye sordu Nurcan Teyze.

"Yok," dedim, hemen. Yemekten bahsedilmesini bile istemiyordum. "Ben sadece sizi görmek istedim... Sizden... Özür dilemek için."

Osman Amca'nın kaşları çatılırken, Nurcan Teyze ile göz göze geldiler. "Ne özrü?" diye sordular, birbirini takip eden saniyelerde, aynı anda.

"Anıl'ın ölümünde istemeden de olsa payım var," dedim.

Nurcan Teyze gülümsedi. "Daha neler..." dedi, teessüf eder gibi.

"Naz," dedi Osman Amca. Sesi merhametle dolup taşıyordu. "Senin Anıl için yaptıklarını, hayatını feda ettiğini biz çok sonradan öğrendik. Sana kızdık, sitem ettik ama seninle gurur da duyduk. Sen Anıl'ı o kadar çok sevdin ki kızım, anası babası, kardeşi gibiydin onun. Her şeyiydin. Bizden daha hakikatli, daha vefalı oldun ona. Anıl'ın ölümüyle senin bir ilgin yok. Olsaydı da kızamazdık sana, orası çok ayrı. Sen olmasaydın zaten o kazadan sonra ölecekti oğlumuz."

"Sen de anne olacaksın şimdi," dedi Nurcan Teyze. Gözleri dolu doluydu ama yüzünde hala aydınlık bir gülümseme vardı. "Bir evlat sahibi olmanın, başka hiçbir şeye

benzemediğini belki ancak onu kucağına aldığında anlayacaksın. Eren şimdi şimdi anlıyordur. Senin ve diğer yarının parçası olan bir kalp... O kalp atsın diye yaşayacaksın hayatını. Allah esirgesin, o kalp bir gün durursa, o kalbin durmasına kim sebepse ondan nefret edersin! Ama bizim ne sana ne Bora'ya bir nefretimiz yok... Siz öyle iyi kalplisiniz ki, yük sırtlanıyorsunuz omzunuza. Ben Eren'le kaç kez haber yolladım Bora oğluma. Ondan razı olduğumuzu bilsin istedim. Ama hepsini yok saydı."

"Kaderde yazıldıysa, kalan her şey bahanesi..." dedi Osman Amca, iç çekerken.

"Osman Amca," dedim, merakla. Bakışları gözlerimi buldu. "Bora'ya bir mektup geldi. Mektubu babam, bana yazmış." Osman Amca'nın yüzü kaskatı kesilirken, Gökhan merakla gözlerini kısmış, Eren ise şaşkınlıkla bana bakmıştı. "Bildiğin bir şey var mı? Babam benim bir şifre olduğumu söylemiş, Bora'nın ve ailesinin özgürlüğü için."

"Vaktiydi demek," dedi Osman Amca. Nurcan Teyze'nin gerçekten bir şey bilmediği gözlerinden okunuyordu ama Osman Amca'nın öyle değildi. "Detaylı bir fikrim yok," dedi. Bakışları gözlerime pelesenk olmuştu. "Devremle Ahmet Bey arasında bir anlaşma vardı. Bu anlaşmaya benim de yardımcı olmam icap etmişti. O zamanlar çok borcum vardı, evin satılması söz konusuydu. Ahmet Bey sağ olsun, baban aracılığıyla bize yardım etti." Derin bir nefes verdi ve ciddiyetle, boynumdaki kolyeye baktı. "O kolye, babanın Anıl'a hediyesiydi. Günü geldiğinde, borcumuzu ödesin diye. Anıl'ın o kolyeye değer vermesini, o kolyeyi boynundan hiç çıkartmamasını ve asla kaybetmemesini vakti zamanında ben aşıladım ona. Bir gün de sana hediye etti zaten. Senin de Anıl'dan aldığın bir hediyeye sahip çıkacağını biliyordum. Yanılmadım. O kolye bir anahtar. Ama neyin anahtarı, nereyi açar ben bilmiyorum. Ama senin, hem o kolyenin bir anahtar olduğunu anlayacağına hem de nereyi açacağını bulacağına baban pek itimat ediyordu."

Şaşkınlıkla Osman Amca'nın yüzüne bakarken, "Bu nasıl bi' karmaşa?" diye sordum. Kaşlarımın çatılmasına engel olamıyordum. "Şifre benim anladım ama gerisini anlamakta zorluk çekiyorum."

Osman Amca başını iki yana salladı. "Rahat ol ve anılarına güven," dedi. Güldü. "Devrem sana itimat ettiyse vardır bir bildiği."

Gökhan merakla, "Peki Vedat Bey'in, Ahmet Amca'yla anlaşma yapma sebebi ne?" diye sordu.

"Dostun dosta yardımı," dedi Osman Amca. Bakışları yeniden beni buldu. "Otel yüzünden babanın başı çok ağrıyordu. Elinden o arsayı almak için çok baskı yapıyorlardı. Ahmet Bey de çok yardımcı oldu babana. Çok kez ikileme düştü, otelden kazancı çok az olmasına rağmen bu hayalin peşine düşmek ne kadar doğru diye... Ama Ahmet Bey sayesinde, huzuru yerindeydi. Sonra amcanlar oteli satarken de, otelin yine de tanıdığına gitmesine vesile oldu Ahmet Bey. Olur da bir gün büyürsün, o oteli geri istersin diye. Ama hayat, Bora sen yokken o oteli eski haline döndürmüş. Kasım'da Bodrum'a gittim, oteli de gördüm."

"Bütün bunları nasıl sakladılar?" diye sordu Eren. Osman Amca yine güldü. "Gülme Osman Amca, ciddi soruyorum. Anlamıyorum. Yani hadi Naz küçüktü... E ben değildim?"

"Ortaya çıkmasını istemediğin her şeyin üzerini örtersin Eren," dedi Osman Amca. Bir elini Eren'in dizlerine koydu. "Vedat, babana da az yardım etmedi zamanında. Bu da Ahmet Bey sayesindedir... Bakma Gürkan asi, annenle babanı çok zapturapt altına aldı ama... Gürkan'ın Bora'ya olan tavrı, ailenin Begüm'le sana olan tutumu kanıma dokunmadı değil. Kusura kalma oğlum, babanla annenin yüzüne de dedim... Nankörler." Bakışları bana çevrildi. "Vesile de nankör. Vedat sayesinde, senin sayende karnının doyduğu günleri çok çabuk unuttu. Vefa lazım. Vefa."

Nurcan Teyze, uyarıcı bir tavırla, "Tamam neyse, çocukları dolduruşa getirme..." dedi.

"Ben dolduruşa getirmesem ne olacak?!" diye kızdı Osman Amca. Öfkesi bariz bir şekilde yüzünden okunuyordu. "Neymiş, Eren mafyanın kardeşiyle evlenmiş! Eee?! N'oldu yani evlat mı verdiniz toprağa, bir zararını mı gördünüz bunun?! Başları sıkıştığında Eren'den para istemeyecekler o zaman, o çok sevdikleri dürüst ve namuslu diğer oğullarından isteyecekler! Masal'ın okul masraflarını Eren değil, Gürkan karşılayacak o zaman! Ya Vesile'ye ne demeli?! *Naz yüzünden başımıza neler geldi* deyip duracağına, Eren'i de suçlasana! O zaman Bora'dan geldiğini bildiğin yardımı kabul etmesene! Dolduruşmuş! Gözün gördüğü belli! Aferin Melek'e, bi' o sırtını dönmedi Bora'ya. Vesile'ye rağmen, herkese rağmen arkasında durdu çocuğun. Canan'a da helal olsun, Vesile'nin kendini yırtmasına rağmen bak oğlunu gönderdi her defasında o küçük kızın da, Bora'nın da yanına. Vedat'ın bir hakkı varsa, bu hayattaki en hakiki kardeşi olarak konuşuyorum, Eren'e, Canan'a ve Melek'e helaldir, gerisi tıraş!"

"Siz ciddiye almayın bu ihtiyarı!" dedi Nurcan Teyze, mahcubiyetle.

"Yanlış bir şey söylemiyor," dedi Eren. Tavrı gergindi. "Bir anda ailemin istemediği bir evlilik yaptığımla yüzleşen benim. Begüm'ü neye uğradığına şaşırtan da benim ailem."

"Oğlum şartlar gereği herkes beşer de şaşar da..." dedi Nurcan Teyze. İçinin sıkıldığını saklama gereği duymuyordu. "Torunlarını görmek için yanıp tutuşuyorlar. İstanbul'a geldiğinizden beri, yolunuzu gözlüyorlar. Onlar da pişman şimdi."

"Onların torununu ben doğru düzgün göremiyorum Nurcan Teyze! Karımla boşanmak üzereyim de!" dedi Eren, sitemle.

"Anıl'ın hiç eşyası var mı bu evde?" diye sordum, dan diye. Herkesin bakışları gözlerime çevrilmiş ve konuştukları konuyla uzaktan ya da yakından ilgilenmediğim gerçeğiyle yüzleşmişlerdi. "Sakladığınız bir şeyler varsa, görmek isterim."

Nurcan Teyze kalktı ve kendisiyle gelmemi söyledi. Arka odalardan birisine ilerledik. Depodan hallice bir oda, kolilerle doluydu. Odaya girdim. Kolileri açtığım sırada, Nurcan Teyze beni yalnız bırakmıştı. Anıl'ın çocukluğundan kalma, beraber oynadığımız bazı oyuncaklarına bakarken, zamanda yolculuğa çıkmış gibi hissediyordum. Daha fazla oynamak için adeta birbirimizle kıyasıya ve saç saça baş başa kavgaya tutuştuğumuz gri tetrise bakarken gülümsedim. Anıl'ın en sevdiği oyuncağı olan mavi direksiyonun pili bittiği için tuşları ses çıkartmıyordu ama üzerine hapsolmuş anılarımızı hala koruyordu. Bir koli dolusu oyuncak araba, muhtemelen Nurcan Teyze'nin de atmaya kıyamadığı güzellikteydi ve sanki Anıl'ın neşesini haykırıyordu. Kolideki oyuncakların içinde Zeytin'i buldum. Balkondan düştüğü için gözü çıkan bebeğim. Bunun Anıl'da olduğunu bilmediğim için şaşkın ama bir o kadar da mutluydum. Zeytin'in alnında *Anıl* yazıyordu; bunu bir zamanlar ben yazmıştım. Alın yazısını henüz yeni öğrendiğim ve bunu da kendimce bebeğimin alnına Anıl yazmaya yorduğum yaşlarda.

Nurcan Teyze, biraz sonra yeniden yanıma geldi ve bana bir bardak çay getirdi. "Ben bu oyuncakları Anıl'ın çocuğuna saklıyordum..." dedi. Gülümserken, elimdeki kırmızı arabaya baktım. "Kısmet... Al içinden ne istersen, senin çocuğuna Anıl'ın hatırası olsun..." diye ekledi.

Nurcan Teyze'nin elini tutarken, "Bu kırmızı arabayı istiyorum..." dedim. Gözlerimden akan yaşları sildim. "Sen vermesen de çalacaktım zaten."

"Senin hediyendi ona," dedi. Başımı salladım. "Ne çok mutlu olmuştu."

"Öpmüştü beni," dedim, gülerken. "*En çok seni seviyorum*, diye çığlık atmıştı!"

"Her zaman en çok seni sevdi," dedi. Gözleri koliye dalarken, içine derin bir nefes çekmişti. "Kıymetini hep bildi ama bunu göstermesini bilemedi." Nurcan Teyze elimi okşadı. "Naz, seni kendi evladım gibi seviyorum. Senin ömrün uzun olsun." Bir eli karnıma ulaştı. "Ayağınıza taş

değmesin diye sürekli dua edeceğim. Mutlu olun kızım. Sen de Bora oğlum da bebeğiniz de hep çok mutlu olun."

Burnumu çekerken gülümsedim ve içimden kocaman bir *amin* dedim.

♠

Gökhan beni eve bıraktığında açlıktan ölüyordum ama canım tost yemek istemiyordu. Canımın ne istediğini de pek bilmediğim için, eve girer girmez salona inmiş, ellerimi yıkamış ve mutfağa koşmuştum. Buzdolabını açtım ve uzun uzun içine baktım. Tıka basa dolu olan dolapta ve buzlukta her çeşit şeyi bulmak mümkündü ama benim kafam çok karışıktı. Adım sesleri duyunca, dönüp baktım. Bora yanıma geldi ve arkamdan bana sarılıp, ellerini karnımda birleştirdi. "Geldiğini neden söylemiyorsun," diye sordu.

"Acil mutfağa gelmem gerekti, karnım aç da..." dedim.

Bora geri çekildi ve benimle beraber buzdolabına baktı. "Tost yemeyecek misin?"

"Ay yok. Çok sıkıldım," dedim, sitemle. Bu sitemi niye Bora'ya ettiğimi bilmiyordum. "Başka bir şey yemek istiyorum. Ama nasıl bir şey istediğimi bilmiyorum. Sen ne yedin?"

"Izgara somon," dedi.

Yüzümü ekşittim düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. "Nasıl geçti görüşmelerin?" diye sordum, merakla. Buzdolabını kapattım ve tezgaha ilerleyip, tezgahın üzerindeki kırmızı elmayı aldım. "Elma yiyeceğim ben."

"Olması gerektiği gibi," dedi Bora. Elmamı ısırdım. "Çok uzun zaman olmuştu insanların karşısına geçmeyeli. Vegas'ta bir kısmıyla görüşmüştüm işte en son. Kara'nın varlığını hatırlattım. Tabii kimsenin Mehmet Şahindağ'dan haber aldığı falan yok. Yani Beyza'nın yeriyle alakalı bir yere varamadık."

"Büyük masa?" diye sordum, merakla.

Bora, ada tezgahta yanıma oturdu. "Kırgınlar. Güvenleri de zedelenmiş haklı olarak. Ama her şeyi açıkça anlattım. Beni anladıklarını sanıyorum. Masayı bırakmayı talep ettim,

düşüneceklerini söylediler. Eğer beni anlamasalardı, bırakmamı derhal kabul ederlerdi." Bakışları büyük bir iştahla ısırdığım elmaya kaydı. "Vitaminlerini aldın mı sen?"

"Aldım aldım," dedim. Meraklı bakışlarımı gözlerine diktim. "Ben de büyük masanın bir üyesiyim, beni sormadılar mı?"

"Senin çağrına yanıt vermedikleri için, kendilerine tavır yaptığını düşünüyorlar..." dedi.

Bir kez daha elimdeki elmaya baktığında, ısırması için ona da uzattım ama reddetti. "Gözün kaldı resmen elmamda."

"Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar hevesle bir şey yediğini görüyorum, ona şaşırdım..." dedi, gülümserken. Arkasına yaslandı. "Senin nasıl geçti?"

Bir peçete kopardım ve elmamı peçetenin üzerine koydum. Yerimden kalktım ve yere bıraktığım çantamın içinden, kırmızı oyuncak arabayı çıkarttım. "Al, bebeğinin ilk hediyesi," dedim. Bora'nın gözlerinin içi ışıl ışıl oldu. "Anıl'ın çocukluğundan kalma bu. Anıl'a ben almıştım. Kırmızı bir araba bulmak için kaç oyuncakçı gezmiştim."

"Çok güzelmiş," dedi, arabayı elimden alırken. Arabanın plakasındaki *48 NA 9391* onun da dikkatini çekmiş olmalıydı. "Ama bu, bebeğimin ilk hediyesi değil."

Tekrar ada tezgaha oturup elmamı elime aldım. "N'aptın gidip oyuncak mı aldın ona?" diye sordum.

"Hayır," dedi, gülerken. "Benim için en önemli şeyi, doğrudan ona hediye ettim. İlk hediyesi o..."

"Ne ki o?" diye sordum. Kaşlarımı çattım. "Benim neden haberim yok? Sonuçta bebeğin benim kalbimdeki odacıkta."

"Ona bir masal anlatacağım ya... O zaman takdim edeceğim," dedi. Gülümsemesi içimi ısıtıyordu. "Ortalık bi' durulsun... Beyza ve Leo gelsinler... Annesinin içi de kafası da rahat olsun... Bebeğime ve annesine bir sürprizim olacak."

"Sevgilim," dedim hüzünle. Boynumdaki kolyeyi tuttum. "Bu bir anahtarmış. Osman Amca öyle söyledi. Anıl borcunu ödeyecekmiş."

Bora ne dediğimi anlamadığı için kaşlarını çattı. Yerimden kalkıp kendime vişne suyu koyarken, Bora'ya da kahve yapmıştım. Bir yandan da Osman Amca ile konuştuğumuz her şeyi anlatıyor, diğer iki günlük sayfasında yazanları da ona gösteriyordum. Birlikte salona geçtik. Ben elimde vişne suyumla L koltuğun köşesine geçip ayaklarımı uzattım; Bora da kahvesini alıp yanıma oturdu ve bacak bacak üzerine attı.

"Bütün bunları saçma buluyorum ama öte yandan anlıyorum da..." dedi Bora. Bakışlarımdaki merakı gidermesi için başımı salladım. "Böyle bir sistem, lokomotif gibidir. Domino etkisi. Bir taşa vurursun ve gerisi gelir. Eğer biri seni satarsa, planın tümden çökmez aynı zamanda. Çünkü birçok kişi bu planın parçasıdır."

"Algoritmayı çözmek için çalışmaya başlayacağım," dedim. Vişne suyumdan büyük bir yudum aldım. "Babamın bunu annemle yaptığını düşünürsek, ben mutlaka bir yerlerde bir ipucu vardır diye düşünüyorum. Acaba Bodrum'a gidip, evin içinde saha araştırması mı yapsam?"

"Bi' sakin mi olsan sevgilim?" dedi, yumuşacık bir sesle. "Hem senin nerede olduğuna, hem de Beyza'yı bulmaya konsantre olamam. Ben şu an İstanbul'dan ayrılamam. Senin de yalnız gitmen gibi bir şey mümkün değil."

"Bütün dünyaya hamile olduğumu duyurdum diye mi?" diye sordum.

"Bunun da etkisi var maalesef," dedi. Boşalan bardağımı, sehpanın üzerine koyması için ona uzattım. "Her şeyi yoluna koymak ve bir düzen oluşturmak için zamana ihtiyacım var." Kahvesinden son yudumunu alıp, fincanını da sehpaya bıraktı. Kucağıma başını koydu ve ayaklarını koltuğun diğer tarafına uzattı. "Hata yapmamak için kafamın boş ve kaygısız olması lazım." Gözleri gözlerimin içindeydi. "Bunun için de senin benim yanımda olman lazım." Parmak uçlarımı saçları arasında dolaştırmaya başladım. "Yedi gün yirmi dört saat dibimde dur demiyorum ama bir süre, anlayışına ihtiyacım var."

"Güvenliğimizi ne kadar sağlarsan sağla, her zaman mutlaka bir açık kalacaktır," dedim. Gözlerini yumdu. "Bunun stresini yaşama boşuna. Tabii ki tedbirli olalım ama yine de... Yüzde yüz güvende olamayız, bunu biliyorsun değil mi?" Benimle polemiğe girmemek için olsa gerek, sessiz kalmayı tercih etmişti. "Sevgilim," dedim, baskın bir tonlamayla. "Bebeğini dünyaya getirmek demek bir risk almak demekti ve biz o riski aldık. Beraber. Bu sadece senin sorumluluğunda değil."

Gözlerini açtı ve on iki saniye gözlerime baktı. "Sorumluluğumu seninle bölüşebilmek için, *bebeğin* yerine *bebeğimiz* demeye başlaman gerekmez mi?" Kapkara gözleri merakla doluydu. "Onu dünyaya getirmeye karar verdin. Ama bu kararı gerçekten istediğin için mi, yoksa benim için mi verdin, henüz bunu bilmiyorum." Saçlarının arasındaki elimi tuttu ve kalbinin üzerine koydu. "Benim için bile olsa, eğer sen istemiyorsan, sana metazori bir şey yaptırmak istemiyorum. Kaldı ki bu anne olmak gibi, çok önemli bir şeyken..."

"Bebeğin çünkü... Açıkçası şu an için onu sahiplenmek istemiyorum. Çünkü eğer ona bir şey olursa ve dünyaya gelmezse, üzülmek istemem." Bora'nın gözleri kısıldı. "Bi' de bütün işkenceleri bana çektirdiği için henüz kendisiyle aram muhteşem değil. O yüzden şu an için, sadece senin bebeğin olarak kalsın."

"Hazır mısın peki?" diye sordu.

Gülümsemem çekimserdi. "Sence de bunu sormak için geç kalmadın mı sevgilim?" Gözlerimi devirdim. "Beni yata götürüp de neden onu istediğini anlatmadan önce bunu sorsaydın ya..."

"Nazlı ben çok ciddiyim," dedi. Baş parmağı nabzıma değdi. "Sana açıkça söyledim. En önemli şey sensin. Seninle olmak. Eğer istemiyorsan, ben buna saygı duyarım." Nabzımı öptü. "Beyza'nın İstihbarat'a, Aydın'a gönderilmesi talimatını verdiği bir videoyu izledim. Sabah da biraz Begüm'le, Eren'le ayrılıklarıyla alakalı konuştuk. Haftaya

duruşmaları var, kesin kararı boşanmak." Zorlukla yutkundu. "Eğer Beyza'nın haberini almasaydık ve üç gün, bir saat, bir dakikayı doldurabilseydik, o yattan nasıl inecektik bilmiyorum. Beklemeyi kabul etmiştin, ben masalı anlatana kadar... Ama masalı dinledikten sonra kararın ne olurdu, bilmiyorum."

Diğer elimi alnının üzerinde gezdirirken, "Burada da adım yazıyor mu acaba..." diye mırıldandım. Bora gözlerimin içine bakmaya devam etti. "Seni seviyorum," dedim. Sanki sevgimi içine çekmek ister gibi derin bir nefes aldı. "Öyle olsaydı ne olurdu, böyle olsaydı ne olurdu bilemem. Ama bebeğin, en yalnız olduğum anda benim yanımda olarak, kalbimde kendine yer buldu." Bora'nın yüzüne şefkat dolu bir gülümseme yayıldı. "O yüzden için rahat olsun. Senin beni bir şeye zorladığın yok. Bu senin zorlamanla olacak bir şey de değil zaten. Ben... Senin bir parçan dünyaya gelecek diye heyecanlanıyorum. İstiyorum yani onu."

Bora'nın yüzündeki gülümseme büyüdü. "Ben de seni seviyorum sevgilim," dedi. Yeniden gözlerini kapattı. Ben saçlarını okşamaya devam ederken, bir süre sonra kucağımda uyuyakalmıştı. Bir elim Bora'nın avucunda ve kalbinin üstündeyken, ben de gözlerimi kapattım ve biraz dinlenmek için, Bora'nın nefesine odaklandım.

♠

Çalan telefonumun sesiyle beraber gözlerimi araladım. Bora, kucağımdaki başını hareket ettirirken, sesten rahatsız olmuşçasına yüzünü buruşturmuştu. Saat gecenin bir yarısıydı, bire bir vardı ve Bora da kolundaki saate bakarak bunun farkına varmış ve beni hiç şaşırtmayan, o meşhur cümlesini kurmuştu: "Kim bu saatte?" Kucağımdan kalktı ve sehpanın üzerindeki telefonuma uzandı. "Kayıtlı değil," dediğinde, telefonu bana uzatıp uzatmamanın tereddüdünü yaşadığı belliydi. Kısa bir beyin fırtınasının ardından, medeniyet denilen şeyi hatırlamış olsa gerek, telefonumu bana verdi. Biraz daha dursa, arayan aramaktan vazgeçecekti zaten.

Telefonu açtım ve "Alo," dedim.

"Nina!" dedi Leo. Kaşlarım çatıldı. "Beni gelip alır mısın?"

"Leo, yanında kim var?!" diye sordum. Bora merakla yüzüme baktı. "Neredesin?!"

"İki kişi var yanımda," dedi. Duraksadı. "Seninle ayrıldığımız yerdeymişim," dedi.

"Annen?" diye sordum.

"Annem yanımda değil," dedi.

"Hemen geliyorum," dedim. Bir yandan da apar topar koltuktan kalkmaya çabaladım. "Yanındakilerden birine telefonu verir misin?" Başım birden kalkmanın etkisiyle döndüğü için, Bora'nın koluna tutunmuştum.

"Nina, istemiyorlar... Lütfen gel ve beni al..." dedi Leo.

Hattın kesildiğini anlamış olmama rağmen, yine de "Leo!" demiştim.

"N'oluyor?!" diye sordu Bora.

"Ayrıldığımız yerdeymiş! Onu almamı istiyor! Ama Beyza yanında değilmiş!" dedim.

Bora'yla beraber merdivenlere ilerlediğimiz sırada, merdivenlerin başında Aydın'la karşılaştık. Henüz biz lafa giremeden, Aydın telaşla konuştu: "Caitlin midir nedir, Tarantula'yı aradı. Mehmet Şahindağ, bazı devletlerle haberleşiyormuş. Kaçacak, diyor."

Bora derin bir nefes verdi ve yalnızca *tamam* der gibi başını sallayıp, süslü salona ilerledi. "Herkes toparlansın! Leo'yu almaya gidiyoruz!"

♠

Bora'nın bana gelmememi söylememesine ve bu konu hakkında asla tartışmamamıza şaşırarak, kullandığı arabada yan koltuğuna oturmuştum. Arka koltukta ise, bizimle gelmelerine nasıl izin verdiğini asla anlamadığım bir şekilde Gökhan ile Sergio vardı. En öndeki araç Bora'nın aracıydı çünkü yolu tarif eden kişi bendim. Fakat bu tarifim pek iyi bir tarif değildi çünkü Leo ile beraber ormana giderken, yer yön duygumu kaybetmiş, sadece Beykoz'u geçtiğimizi, çok geçtiğimizi, yirmi dört dakika, on üç saniye kadar geçtiğimizi

hatırlıyordum. Kendimden emin olmadığım yönlendirmelerim beni dahi sinir ederken Bora'yı ya da Gökhan ile Sergio'yu sinir etmiyordu.

Fakat yine de Bora, bir noktada Selim'i aradı ve "Beni takip etmeyin, geniş bir alana yayılalım!" dedi. Sergio da muhtemelen Tarantula'ya benzer bir mesaj çekmişti.

"Daha fazla adam çağırsak, faydası olabilir..." dedi Gökhan. Bora başını sallamakla yetinince, Gökhan da birini aradı ve daha çok adamın bölgeye gelmesi emrini verdi.

"Herif bizimle oyun oynuyor," dedi Sergio. Öfkesi arabanın içindeki havayı daha da keskin bir hale getiriyordu. "Aradıkları numara da kapalı. Sinyal alamıyoruz. Kendi telefonu zaten *kullanılamıyor* moduna geçmiş."

"İnşallah oyundur," dedi Gökhan, sertçe. "Tuzak da olabilir."

"Tuzak olamaz," dedi Sergio.

"Aynen," dedim, onu doğrulayarak. "Leo'ya bana yalan söyletmeyi başarması mümkün değil."

"İstihbarat'ın tavizi bu," dedi Gökhan, küfreder gibi. "Konuştursalar herifi, Leo'nun yerini öğrenebiliriz. Ya da bizimle iletişim kurmasına izin verseler. Hayır, devletlerle iletişime geçtiğine de inandılar mı inanmadılar mı ben anlamadım."

Bora, yeteri kadar gittiğimize inandığı bir noktada arabayı durdurdu. Arabadan indiğimizde, soğuk hava yüzüme çarpmıştı. "Tanıdık mı burası?" diye sordu Bora.

"Kısmen," dedim. Bora yanıma geldi ve kabanımın düğmelerini iliklemeye başladı. "Dağılalım, arayalım."

"Sen benim yanımdan ayrılma da..." dedi Bora. Biraz arkamızda Aydın da arabayı durdurdu ve adını bilmediğim iki adamla beraber, arabadan indi. El fenerlerimizi yaktık. Bora elimi tuttu ve ormanın içinde hem yürümeye ve hem de "Leo!" diye bağırmaya başladık.

"İrtibatınızı koparmayın diğerleriyle," dedi Bora, Çınar'a.

"Telefonun çekmediği bir yerdeydik," dedim. Bora cebinden telefonunu çıkarttı. "Çekiyor mu?"

"Hayır," dedi. Durdu ve etrafına bakındı. "Doğru yerde olmamız olası." Arkasına döndü, Gökhan'la göz göze geldi ama gözlerini derhal ondan çekip Sergio'ya döndü. "Daha sonra arabaları bulabilelim de... Kurda kuşa yem olmayalım burada."

"Bende o iş," dedi Gökhan, Sergio yerine konuşarak.

Ormanın içinde yürürken, *Leo* diye seslenmeye devam ettik. On beş dakika, yedi saniye sonra ise sesime bir karşılık gelmişti: "Buradayım! Nina!"

Önce içime şükür dolu bir nefes çektim. Daha sonra ise yeniden bağırıp, Leo'nun da devamlı bağırmasını istedim. Çok geçmeden sesine yaklaştık. Bir ağacın dibine çökmüş, soğuktan ve korkudan tir tir titreyerek koca ormanda tek başına oturuyordu. Beni görür görmez ayağa kalktı ve koşarak yanıma gelip belime sarıldı. "Nina!" dedi, ağlamaya başladığında. "Nina! Beni bulamacaksın sandım!"

Eğildim ve soğuktan buz gibi olmuş yanaklarını avuçlarımın arasına aldım. "Buldum, bak!" dedim.

Bora yanıma geldi ve çıkarttığı kabanını Leo'nun sırtına koydu. "Çok üşümüşsün..." dedi.

Leo, başını sallarken Bora'nın kabanına sarıldı. "Teşekkür ederim," dedi. Acı kahve gözleri, hemen arkamızdaki Aydın'a çevrildi ama onda çok kalmayıp Sergio'yu buldu. En son da Gökhan'a baktı. "Gökhan!" dedi, küskün bir tonlamayla. "Bana niye söylemedin?"

"Neyi?" diye sordu Gökhan.

"Abinin, benim babam olduğunu..." dedi Leo.

Hayrete düşmüş gibi, "Sana kim söyledi bunu?" diye sordum.

"O adam," dedi Leo. Acı kahve gözlerini gözlerime sabitledi. "Mehmet Şahindağ." Gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Bundan sonra ben babamla kalacakmışım. Annemi de bir daha hiç göremeyecekmişim. Hiçbiriniz göremeyecekmişsiniz. Öyle dedi." Cebinden, küçük bir kağıt parçası çıkarttı. "Bunu sana vermemi istedi," dedi ve Bora'ya uzattı.

Bora el fenerini kağıdın üzerine tuttuğunda, ben de onunla beraber kağıttaki notu okumaya başladım:

"En başından beri bu çocuğun babası olmadığımı biliyorum ama beni Beyza'ya kavuşturması için susmak zorundaydım. Beyza'yı alıp gitmek için de İstihbarat'ın anlattıklarını yemiş, Beyza'nın dediklerine ise inanmış gibi yaptım. Ama artık oyun bitti. Bu çocuğun canını bağışlayıp onu size göndermem, Beyza'nın son arzusuydu. Bu cömertliğimin kıymetini bil Bora. Zira ablanın bu kıymeti bilmesi için de gereken her şeyi yapacağım. Eğer peşimize düşersen, düşerseniz, hedefimde doğmamış çocuğun ve karın olacak. Sonra uyarmadı deme.

Mehmet Şahindağ."

"Ben de uyarmıştım," dedi Bora. Yüzüne baktığımda şaşkınlığım katbekat artmıştı. Bora'nın gülümsemesine takılan gözlerim, gördüklerine inanmakta zorluk çekiyorlardı. "E o zaman benden günah gitti, Mehmet Şahindağ!"

152.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

100 Milyon olduk!

Evet, epey oldu ama biz resmen ancak kavuşabildik!

Geçmiş olsun dilekleriniz için çok teşekkür ederim. Merak edenlere, üst solunum yolu enfeksiyonu geçirdim, hatta hala geçiriyorum, ama devamlı hastaneye gitmeli gelmeli, serumlu, kan vermeli, bitmek bilmez bir süreç! Uzun zamandır böyle yatak döşek yatmamıştım, Rabbim beterinden korusun!

Sizleri inanılmaz özledim! Bu hafta içi, Instagram'da canlı yayın yapıyoruz, gününü ve saatini duyuracağım! Varlığınıza müteşekkirim, sizleri çok seviyorum!

İyi ki, canım yol arkadaşlarım... □□

♠

"Ben de uyarmıştım," dedi Bora. Yüzüne baktığımda şaşkınlığım katbekat artmıştı. Bora'nın gülümsemesine takılan gözlerim, gördüklerine inanmakta zorluk çekiyorlardı. "E o zaman benden günah gitti, Mehmet Şahindağ!"

♠

Bora'nın gülümsemesi zihnimde, Leo'nun babasının kim olduğunu nihayet -veya yersiz bir zamanda- öğrenmesinin ya da Lion'ın, her şeyin en başından beri farkında olduğunu söyleyen Mehmet Şahindağ'ın hâlâ yanında olmasının ötesine geçiyor ve algılarımı tümden meşgul ediyordu. Buna benden başka takılan birisi var mı bilmemekle beraber, Bora henüz ormandayken bizden ayrılıp İstihbarat'a gittiği için, kendisine herhangi bir şey soramamıştım. Üstelik, Fox hariç

OCTO'nun diğer üyelerini de yanında götürmüştü. Onlarla İstihbarat'a gitmeyeceğine göre, İstihbarat'tan sonra doğrudan eve dönmeyeceği aşikardı.

Gökhan, Sergio ve Aydın ile birlikte olduğum minibüste, Leo, Gökhan ile benim ortama oturmuş ama Gökhan'a tümden sırtını dönerek, kafasını göğsüme gömmüştü; acı kahve bakışlarını ise bir an olsun, babasının gözlerinden çekmemişti. Yol boyunca ne Aydın ne de Leo birbirlerine tek kelime bir şey söylemişler, sadece birbirlerini izlemişlerdi. Bu an bana belgesellerdeki vahşi doğada, birbirini tanımaya çalışan iki yabani hayvanı andırınca, gülümsemeden edememiştim. Leo minik bir aslandı ve *anne aslan*dan ayrılmıştı; öyleyse Aydın Demir de *baba aslan* mı oluyordu?

Eve döndüğümüzde Leo'yu yatak odamıza çıkartmış ve Sevim Hanım'dan temiz kıyafetler hazırlamasını rica etmiştim. Leo'nun normalde duşa tek başına girmesi gerekirdi ama muhtemelen yalnız kalmaktan korkuyordu. Bunu hissettiğimde, tıpkı eski günlerdeki gibi beraber banyo yapmak isteyip istemediğini sormuştum. Acı kahve gözleri ışıldamıştı ve *"Mayolarımızı da giyeriz!"* diyerek, onu aldığımızdan bu yana ilk kez gülümsemişti. Ben siyah bikinimi giyerken, Leo ise Sevin Hanım'ın getirdiği ve nereden bulduğunu bilmediğim deniz şortunu giyerek, banyoda beni beklemişti.

Leo, duşakabinin içinde bana arkasını döndüğü anda, ahizeden akan suya sığınarak ağlayacağını anlamıştım. Muhtemelen çenesini sıkmış, gözyaşlarını sessizce akıtmıştı ama ben bunu anlamazdan gelmeyi tercih etmiştim. Annesinden ayrılması başlı başına büyük bir olay olduğu için, ona biraz zaman ve alan tanımam gerektiğini düşünüyordum. Hepsinin ötesinde, babasının Aydın olduğunu öğrenmişti ve bugüne kadar Aydın'la geçirdiği zamanı göz önünde bulundurursak ne hissediyordu, gerçekten bilmiyor ve merak ediyordum. Normalde ne zaman beraber duşa girsek çok eğleniyor, adeta birbirimizi ıslatmak için büyük bir mücadele veriyor ve bulunduğumuz

banyoyu. kahkahalarımızın sesiyle dolduruyorduk ama bu gece, öyle bir gece değildi. İkimiz için de.

Yalnızca duştan gelen sesi işittiğimiz yirmi dört dakika, on üçüncü saniyenin sonunda, "Çıkalım mı artık?" diye sordum. Leo'nun burnunu çektiğini işittim. Yalnızca başını sallamakla yetindi. "Bekle sen burada, havluyu alayım ben."

Önce şile bezi bornozumu giydim, sonra da banyo dolabından beyaz bir havlu çıkarttım ve Leo'nun yanına ilerledim. Havluyu vücuduna sarmasına yardım ederken, acı kahve gözlerinin çevresinin kıpkırmızı olduğunu görmüştüm. Birlikte banyodan çıktık. Leo'nun kıyafetleri yatağın üzerindeydi. Ben giyinme odasına geçerken, ona da kurulanıp giyinmesi için alan bıraktım. On dakika, dört saniye sonra eşofmanlarımı giyip yatak odasına geçtim. Leo üzerini kuruladığı beyaz havluyu katlamış, ıslak deniz şortuyla beraber yere bırakmıştı. Onları yerden alıp banyoya ilerledim ve kurutma makinasını alıp Leo'nun yanına geçtim. Saçlarını kuruttuğum sırada, yatakta Bora'ya ait olan uca oturdu ve uysal bir şekilde işimin bitmesini bekledi. Karşımdaki çocuk, o kadar bildiğim ve tanıdığım Leo'dan uzaktı ki, sanki ruhunu alıp götürmüşlerdi. Leo'nun saçları kuruyunca, kendi saçlarımı da kuruttum ve kurutma makinasını banyoya bırakınca, dişlerimi de fırçaladım.

"Uyuyalım mı?" diye sordum, hala yatağın ucunda oturan Leo'ya. "Benim uykum var."

"Bora ne zaman gelecek?" diye sordu, uzunca süredir koruduğu sessizliğini bozarak. "Ona bir şey söylemem lazım."

"Bilmiyorum," dedim, yorganı açarken. Saçlarını hafifçe karıştırdım ve yanağına küçük bir öpücük kondurdum. "Bana söylemek ister misin?"

Leo başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. Duraksadı ve gözlerimin içine baktı. "Senden özel değil. Ama Bora'ya söylemem lazım. Çünkü onu gördüm. O herkese emrediyordu ormanda." Yüzüme buruk bir tebessüm yayıldı. "En güçlüsü o. Tarantula'dan bile güçlü." Muhtemelen

Bora'dan, annesini getirmesini rica edecekti. "Bora'yı arasak, hemen gelmez mi? Nereye gitti? Uzakta değilse, biz yanına gitsek?"

"Anneni getirmek için bazı işleri var... Rahatsız etmemeliyiz," dedim. Leo iç çekti. "Endişelenme minik aslan, her şey yoluna girecek." Leo başını salladı ve yatağa girdi. Ben de yanına uzandım. Çok geçmeden başını göğsüme yasladı ve koynumda daha da küçüldü. "Söz veriyorum. Geçecek her şey..." diye fısıldadım, kulağına.

"Sana inanıyorum," dedi. Ellerini belime doladı. "En çok sana inanıyorum."

"İyi geceler," dedim.

"Annemi çok seviyorum..." dedi.

"En başından beri bu çocuğun babası olmadığımı biliyorum ama beni Beyza'ya kavuşturması için susmak zorundaydım. Beyza'yı alıp gitmek için de İstihbarat'ın anlattıklarını yemiş, Beyza'nın dediklerine ise inanmış gibi yaptım. Ama artık oyun bitti. Bu çocuğun canını bağışlayıp onu size göndermem, Beyza'nın son arzusuydu. Bu cömertliğimin kıymetini bil Bora. Zira ablanın bu kıymeti bilmesi için de gereken her şeyi yapacağım. Eğer peşimize düşersen, düşerseniz, hedefimde doğmamış çocuğun ve karın olacak. Sonra uyarmadı deme."

Mehmet Şahindağ'ın aklıma gelen cümleleri tüylerimi diken diken ederken, Leo'yu bütün gücümle sarmaladım ve "Sana bir şey söyleyeyim mi?" diye sordum. Boğazından, *evet* der gibi bir ses çıktı. "Galiba, yakında, ben de birinin annesi olacağım."

Leo kollarımın arasından sıyrıldı ve merakla yüzüme baktı. "Nasıl yani?" diye sordu. Acı kahve gözleri şaşkınlıkla kaplıydı. "Bebeğin mi olacak?" Sevinse mi üzülse mi bilemediği belli bir şekilde bana bakıyordu. "Ama beni seveceksin değil mi? Beni ne olursa olsun seveceksin değil mi? Sen en çok beni seviyorsun, değil mi?"

Leo'nun kokusunu içime çekerken, "Elbette!" dedim, güven verici bir tonlamayla. "Sen benim en iyi

arkadaşımsın!" Saçlarının arasından öptüm. "Seni her zaman çok seveceğim." Gülümsedim. "O da seni çok sevecek. Biz birlikte, en çok seni seveceğiz. Sen onun abisi olacaksın. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu senden öğrenecek. Ona sen yol göstereceksin. Hep yanında olacaksın. Hep elinden tutacaksın. Söz ver bana... Onun da en iyi arkadaşı olacaksın."

"Söz veriyorum," dedi Leo, yemin eder gibi. Yine iç çekti. "Ben de en çok onu seveceğim. Onu hep koruyacağım. Hep."

"Teşekkür ederim minik aslan," diye fısıldadım. Komodinin üzerindeki kumandaya uzandım ve ışıkları kapattım. Leo'nun nefes sesi, nefes sesime karışırken uykunun kollarına çekildiğimi hissediyordum.

♠

"Peki, ne kadar güçlüsün?"

Leo'nun uzaktan gelen sesiyle zar zor gözlerimi araladım.

"Bilmem. Ne için sorduğuna bağlı," dedi Bora. Güneşin muhtemelen varlık gösterdiği ama ısısından bizi mahrum ettiği balkonda, Leo ile beraber oturuyordu. Leo'nun sırtında bir battaniye varken, kendisi soğuğa meydan okur gibi yalnızca gömleğiyleydi. "Açık konuşursan, daha iyi anlaşırız."

"Annemi kurtarmamız lazım," dedi Leo. Sesindeki telaş hissedilmenin ötesinde, öyle keskindi ki elimle dahi tutacak gibiydim. "Lütfen bu aramızda kalsın ve kimse bilmesin ama... O adam, anneme vurdu."

Başıma ağır bir darbe almışım gibi beynime saplanan Leo'nun cümlesi karşısında, olduğum yerde adeta donakalmıştım ve sanki vücudumdaki tüm kan çekilmişti. "Merak etme. Anneni kurtaracağım," dedi Bora. Sesinde öyle kendinden emin bir ifade vardı ki, bir an için Leo gibi gülümsemiştim fakat çok geçmeden kendime gelmiş ve tüm bunların benim yüzümden olduğu gerçeğiyle yüzleşmiştim. "Endişelenme. Kimseye de söylemem bunu, merak etme."

"Söz ver. Annemi kurtaracağına söz ver," dedi Leo. Annesinden ayrıyken endişelenmemesi mümkün değildi.

"Bak ben Nina'ya söz verdim. Gerçekten. Senin bebeğini hep koruyacağım. Onun abisi olacağım. Hep senin bebeğinin elinden tutacağım. Gerçekten. Söz veriyorum sana da. Sen de söz ver. Lütfen. Annem dedi ki, sen bir söz verince mutlaka tutarmışsın. Ben de tutarım. Lütfen söz ver."

Kalbimin her bir kırığına temas eden Leo, her zamanki gibi yüreğime sevgi dolduruyor ve küçük enerjisiyle, tüm bu kabusun biteceğinin umudunu aşılıyordu. "Leo," dedi Bora, ciddiyetle. "Annen, benim ablam."

"Biliyorum," dedi Leo.

"Hani bana sormuştun ya..." dedi Bora. Leo'nun saçlarını karıştırdı. "Anneni sevip sevmediğimi..."

"Sevmediğini anladım," dedi Leo. Sesindeki üzüntüyü gizleyemiyordu. "Beraber yatacaktık, sabah söyleyecektin. Sabah olunca söylemedin, sevmediğini anladım."

"O sabah acil bir işim çıktı," dedi Bora. Leo'nun yüzü benden tarafa dönük olduğu için, çehresine yayılan heyecanı çok net görüyordum. "O yüzden... Anneni sevdiğimi söyleyemedim sana."

"Gerçekten seviyor musun?" diye sordu Leo. Sesinin tınısındaki üzüntü kısmen de olsa silinmiş ve yerine saf bir sevinç kurulmuştu. "Gerçekten mi Bora?!"

"Evet," dedi Bora, içten bir tonlamayla. "Çok seviyorum hem de."

Bir çocuğun yüzündeki gülümseme, bir insanı ne kadar mutlu ederdi bilinmez ama ben her defasında, Leo'nun gülümsemesi için yeri yerinden oynatıp, dünyayı yeni baştan inşa edebilirmiş gibi hissediyordum. "Çok teşekkür ederim," dedi Leo, sanki kendisine bir hediye sunulmuş gibi. "Annem çok sevinecek!"

"Annen, benim ablam..." diye tekrarladı Bora. Leo başını salladı. "Kardeşlik... Ya da şöyle diyeyim, anneannen tarafından bize öğretilen kardeşlik, sevgi üzerine kurulu..." Dudaklarımın kenarında bir tebessüm oluşmasına engel olamamıştım. "Ben küçükken, senin yaşlarındayken, ablama hayrandım..."

"Benim anneme," dedi Leo, gururla.

"Evet," dedi Bora, Leo'nun saçlarını bir kez daha karıştırırken. "Senin annene." Leo derdini kederini unutup, dayısından aldığı gamzesini onun huzuruna sundu. "İnsan kardeşine kızabilir, kırılabilir, küsebilir... Kardeşi bir hata yaparsa, onu hiç affetmeyedebilir... Hatta Leo, insan kardeşinden nefret bile edebilir... Ama ne olursa olsun, kardeşini hep çok sever." Leo ne anlamıştı bilemezdim ama ben iç çekmekle yetindim. "Ve ben de anneni, ne olursa olsun hep çok seveceğim. Neden biliyor musun?" Leo bilmediğini söyler gibi başını iki yana salladı. "Çünkü o, benim ablam."

"Ben anladım..." dedi Leo. Kısa bir an için duraksadı. "Ablanı çok seviyorsun. Ama annem olmayan ablanı. Benim yaşım kadar görüşmediğiniz için, çok kırgınsın. Kızgınsın. Annem söyledi bana. Onu affetmeyeceksin hiç, o bir hata yapmış çünkü sana. Ama yine de ablanı hep çok seveceksin. Eski ablanı. Ben doğmadan önce olan ablanı..." Bora sessiz kalırken, Leo'nun yüzü düşmüştü. "Ben doğmasaydım, ona küsmezdin değil mi?"

Leo'nun kalbi öyle büyüktü ki içine dünyayı sığdırabileceğini hissediyordum. Bora'nın ise ne düşündüğünü, kafasından ve dahası tıpkı Leo'nunkisi gibi kocaman olan kalbinden neler geçtiğini merak ediyordum. Baba olacaktı. Bir gün Leo gibi kocaman bir kalp, kendi kalbinin bir parçası da böyle karşısında oturacaktı. Leo'yu dinlerken, kendi bebeğini ve onunla yaşayacağı yarınları aklına getirmiyor olamazdı. Bir kalp, *ben atmasaydım* diye dile geldiğinde, Bora da muhtemelen benim gibi yutkunmakta zorlanıyor olmalıydı. Çünkü hiçbir kalp böyle düşünmemeliydi; hele ki henüz on yaşında bile değilken.

"Bunun seninle hiçbir alakası yok," dedi Bora.

"Babamla mı alakalı?" diye sordu Leo. Analiz yeteneği, ben onu tanıdım tanıyalı güçlüydü fakat günden güne daha da güçleniyordu. Annesi ve babası da zeki insanlardı ama Leo'nun gözlerine dikkatle bakan birinin, *oğlan dayıya çeker*

sözüne koşulsuz inanası geliyordu. Leo'nun annesi ile annesinin erkek kardeşi arasında, ona anlatıldığı üzere öyle kusursuz bir ilişki vardı ki, her ne olduysa ya kendinden; kendinden değilse de babasından sonra olmuş olmalıydı. "Bana söyleyebilirsin," dedi. Çoğu zaman bir yetişkin gibi olgun davranabiliyordu ama bugün durum daha da farklıydı. Leo, hayatında hiçbir zaman unutamayacağı günlerden geçiyor, hiçbir zaman unutamayacağı şeyler yaşıyordu.

"Hayır. Bu ablam ve benimle alakalı. Sadece ikimizle alakalı," dedi Bora.

"Ben seni seviyorum," dedi Leo. Sesi titriyordu. "Sen de belki bir gün, beni seversin."

Belki de Leo ile Nina arasında kurulan o büyük bağın kökeni, sevilmeye muhtaç olmaya dayanıyordu.

"Ben seni zaten çok seviyorum," dedi Bora. Sesi şefkatle sarmalanırken, Leo'ya sımsıkı sarılsın istemiştim. "Annenle benim aramda ne yaşanırsa yaşansın, sen benim için çok değerlisin."

Bunu duymak Leo'ya yetmiyordu çünkü Bora'nın bahsettiği o sevgiyi hiçbir zaman hissedememişti. Aslında Bora da sevgisini sözle değil, eylemle anlatan bir insandı ve fakat şartlar o ve Leo'yu ortak paydada henüz buluşturamamıştı. Leo, adeta sevgi arayışına girmiş gibi bakışlarını etrafta dolaştırırken, gözleri camın arkasından gözlerimi buldu. "Nina!" dedi, ayağa kalkarken. Bora da hafifçe arkasını dönmüştü. Leo hızlı adımlarla odaya girdi ve yatağa çıkarak yanıma geldi. "Günaydın!"

"Günaydın minik aslan," dedim, boynundan öperken. "İyi uyudun mu?"

"Evet," dedi Leo. Başını omzuma yasladığında, Bora da odaya girmişti. "Bora geldi ama sen duymadın... Eskiden hemen uyanırdın." Bora yatağın ucuna oturduğunda, bana hafifçe gülümsemişti. "Bebeğe de günaydın diyeyim mi?" diye sordu Leo.

"De," dedim.

"Günaydın," dedi, elini karnıma yerleştirirken. Gülümsedi. "Nina, annem gelsin. Annem de çok sevinecek bebeğin olacağı için!" Dudaklarım, annesinin zaten bunu bildiğini söylemek üzere aralandı fakat Leo, "Anneme ben söyleyeceğim!" deyince tekrar kapandı. "Sürpriz olacak ona!" Yaşadığı mutluluğu bozmaya kıyamıyordum. "Ne zaman doğacak?" Bora'ya döndü. "Sen babası olacağın için çok şanslı." Bana döndü. "Dünyanın en iyi ikinci annesi olacaksın! İlki benimki!" Bora'ya döndü. "Ama sen dünyanın en iyi babası olabilirsin!" Bana döndü fakat gözleri gözlerimle birleşmeden, karnıma değdi. "Aydın, babam olduğu için hiç sevinmedi..."

Leo'nun kocaman kalbindeki dev çatlak, canımı yakarken, Bora'yla göz göze gelmiştik. Ben konuşamadım ama Bora benden cesur davranarak, "O da nereden çıktı?" diye sordu.

"Konuşmadı benimle," dedi Leo, sıradan bir şeyden bahseder gibi. Yorganı tümden kaldırdı ve tişörtümü sıyırıp karnımı açtı. "Karnın hiç yok, bebek çok küçük. Doğmasına daha çok var." Bora'ya döndü. "Nina en çok beni sevecek ama. Bebeği en çok sen sev. O da birisinin en çok sevdiği biri olmalı."

Bora'nın gözleri kısılırken, yüzünde merakla karışık bir şaşkınlık peyda olmuştu. "En çok kimi sevdiğin niye önemli?" diye sordu. Ayakkabılarını çıkarttı ve sırtını yatak başlığına dayayıp, ayaklarını dümdüz uzattı.

Leo, yüzü bize dönük bir şekilde, Bora'yla ortamızda bağdaş kurdu. "Bilmem," dedi, omuz silkerken. "Nina bana öyle öğretti. Birinin en çok sevdiği insan olmak çok önemliymiş." Bora'nın teessüf dolu bakışları bana çevrilmişti. "O en çok beni seviyor. Annem de. Sergio da. Gökhan da. Herkes en çok beni seviyor. Nina, herkese en çok beni sevmeleri gerektiğini söylememi istedi."

"Bu doğru bir şey değil," dedi Bora, didaktik bir kimse olduğu için.

"Annem de öyle diyor," dedi Leo. Bana baktığında, başımı *onlara inanma* der gibi salladım. "Ben Nina'ya inanıyorum.

Herkes en çok beni sevdiğinde, herkesin önceliği olduğumda, çok güzel bir hayatım olacakmış."

"Sen kendini sev... Kimsenin seni ne kadar sevdiği umurunda olmasın..." dedi Bora, bir öğütte bulunur gibi.

"Nina seni sevmeseydi üzülürdün ama?" dedi Leo, Bora'ya meydan okur gibi.

"Aferin minik aslan," dedim, gururla. "Bu konuda sana kim ne derse desin aldırma!"

"Nina en çok beni seviyor," dedi Leo, Bora'ya. Kafasını göğsüme dayayıp, ayaklarını Bora'ya doğru uzatırken, gözlerini de dikkatle onun gözlerine dikmişti. "Sonra bebeği. Sonra annemi. Sonra seni."

"Sergio da diyebilirdin, beni söylemene şaşırdım!" dedi Bora, muzır bir ifadeyle. Gülümsedim ve Leo'nun saçlarını sevmeye başladım. "Teşekkür ederim, biraz olsun yükselmişim senin gözünde."

"Tabii ki!" dedi Leo, ciddiyetini bozmadan. "Annemin kardeşisin sen!"

Bora derin bir nefes verdi ve birkaç saniye Leo'ya baktı. "Aydın... Yeni öğrendi... Baban olduğunu... Senden biraz önce..." Leo bakışlarını Bora'dan kaçırdı, kafasını göğsümden kaldırdı ve bana baktı. Bora konuşmaya devam ederken de başını omzuma koymuş ve bir elini karnıma yerleştirip hepten bana sokulmuştu: "Sana bunu söyleyebilmek için, annenle doğru zamanı bekliyorlardı ama sen öğrenmişsin... O da nasıl davranacağını bilemedi." Leo gözlerini kapattı. "O yüzden konuşmadı seninle. Senin nasıl bir tepki vereceğini bilmediği için korktu."

"Nina, ben acıktım..." diye mırıldandı Leo. Başını omzumdan kaldırdı. "Kahvaltı yapalım mı?"

"İn sen, hadi..." dedim. Gülümsedim. "Söyle Gökhan'a, Sevim Hanım'a ne istiyorsan hazırlatsın."

"Ben Gökhan'a küsüm!" dedi Leo, sertçe. Kaşları çatılmıştı. "Bana yalan söyledi o! Hatırla, bir keresinde bana, *annen güzel, baban yakışıklı* demişti! Ben de *babamı tanıyor musun*, diye sormuştum! Söylemedi bana!"

Bora iç çekerken, ben Leo'nun eline uzandım. "Seni çok iyi anlıyorum..." dedim. Leo'nun hırçın acı kahve gözlerine buruk bir tebessümle baktım. "Ama Leo... Aynı yalanı sana ben de söyledim... Annen de söyledi... Gökhan'a haksızlık etme..." Leo başını iki yana salladı. "Annene kızmak istemezsin belki. Kızma da zaten. Ama Gökhan'a kızacaksan, bana da kızmalısın."

"Biz çok üzüldük annemle! Benim annem sürekli üzülüyordu! Ama Gökhan, abisinin yanındaymış Nina!" dedi Leo, öfkeyle. Bir kez daha başını iki yana salladı. "Sen yanında mıydın Aydın'ın?! Değildin!"

"Minik aslan-"

Leo sözümü keserek, "Ben Sevim Hanım'ın yanına gideyim. Tabletime yazarım istediklerimi, çeviri yapar, ona anlatırım..." dedi. Ayağa kalkıp, yatağın ortasından aşağıya indi. "Mutfak nerede Bora?!" diye sordu.

"En alt katta," dedi Bora. Leo başını salladı ve ayakkabılarını giyip, hızla odadan çıktı. Bora, Leo'nun ardından, kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarttı ve ekranda bir şeyler yapıp, telefonu kulağına götürdü.

"Buyur abi," dedi, Selim'in telefondan gelen sesi.

"Leo aşağıya iniyor. Onu karşılayıp Sevim Hanım'ın yanına indirsene. Kahvaltı yapacak. Anlaşabildiklerinden emin ol," dedi Bora.

"Tamamdır abi. Çocuklarla ne zaman konuşacaksın, burayı da organize edeyim."

Bora başını sağa ve sola yatırırken, "Aydın'ı bekliyorum," dedi.

"Pardon abi... Leo, günaydın! Mutfağa inelim beraber... " dedi Selim.

"Küçük adam!" dedi Gökhan'ın sesi. "Kahvaltı mı yapacaksın?! Donut aldım sana!"

"Sevim Hanım bana yapar," dedi Leo.

"Hoş geldin abi. Bora Abi seni beklediğini söyledi," dedi Selim.

Aydın mı gelmişti? Leo ile karşılaşmışlar mıydı? Yavaşça doğruldum ve adeta Bora'nın kulağındaki telefona, kulağımı yapıştırdım.

"Eyvallah," dedi Aydın. Leo muhtemelen ne dediğini ölesiye merak ediyordu. "Nerede Kara?"

"Odasında," dedi Selim.

"Anlamıyor, onunla aynı dilde konuşun," diye uyardı Gökhan, ama sanırım Leo'ya düşünceli olanın kendisi olduğunun altını çizmek istemiyordu ki, bu uyarısını Türkçe yapmıştı.

"Aydın, çalışma odasına gelsin," dedi Bora.

"*Çalışma odasına gelsin* diyor," dedi Selim, İngilizce konuşarak.

"Eyvallah," dedi Aydın. Hemen sonra, "Tamam," dedi İngilizce konuşarak fakat İngilizce konuşmasından ziyade, Leo ile konuşması gerekiyordu. "Çıkıyorum."

Bora telefonu kapattığında, "Aydın'a söyle n'olur, Leo ile konuşsun..." dedim.

"Ne konuşsun?" Bora'nın kapkara gözleri, gözlerimle birleşti. "Kolay değil ki Nazlı. Hiç kolay değil." Başını yatak başlığına dayarken, elimi tuttu. "Ben bile zorlanıyorum. Aydın'ı düşünemiyorum bile!"

"Sevgilim tamam da... Yani Aydın adapte olmayı beklerse, çocuk bir on yaş daha büyüyecek!" dedim, kaşlarımı çatarak.

"Haklısın," dedi Bora, içtenlikle. "Ama o da haklı." Nefesini sesli verirken, elindeki telefonda bir şeyler yaptı. "Üstelik yükü hiç hafif değil." Bir eliyle elimi okşarken, telefonunu bana uzattı.

Bir video açmıştı.

Beyza, hücrede, onu bulduğum duvar dibinde oturuyordu. Muhtemelen iki eliyle tuttuğu kamera, yüzüne oldukça yakındı ve muhtemelen ağlamaktan kan çanağına dönmüş, kardeşine benzer gözleri, sanki gözlerimin içinde gibiydi.

"Beni iyi dinle." Sesi çatlamıştı ve ağlamamak için büyük bir direnç gösterdiği belliydi. *"Mehmet'le nereye gittiğimizi*

arayacak ve bizi bulmaya çalışacaksınız."

Bora'nın baş parmağı nabzımı bulurken, gözlerini kapatmıştı.

"Aramayın. Çünkü bulunmak üzere gitmiyorum. Aksine ya ölmeye ya da öldürmeye gidiyorum. Bu videoyu bir başkasına göndersem, sözlerimi ciddiye almazdı ama senin ciddiye alacağını biliyorum. Bir süre sonra, ne yapıp ne edip Leo'yu yanına göndereceğim. Oğlum önce Allah'a, sonra da sana emanet. Neredeyse on yaşına gelmiş bir çocuğa baba olmak çok zor, biliyorum. Ama ne kadar zorlanırsan zorlan, Leo için her zaman daha zor olacak, bunu sakın aklından çıkartma. Mutlaka bir çocuk psikiyatrından yardım al."

Beyza durdu, içine büyük bir nefes çekti ve öyle bir gülümsedi ki içim buz kesti.

"Sana ağır bir yük yüklüyorum, farkındayım. Sana hamile olduğumu söylememişken, onu dünyaya getirmekle alakalı fikrini almamışken, baba olmak isteyip istemediğini sana sormamışken, bencilce sana da ait olan çocuğumu doğurmuş, kendi kendime büyütmüş ve bu yaşına getirmişken, şimdi karşına çıkıp, baba ol demek çok saçma, biliyorum. Hem de tek gecelik bir ilişkiyken aramızdaki... Fakat başka çarem yok."

Beyza'nın gülümsemesine rağmen gözlerinden birkaç damla yaş akarken, Bora zaten kapalı olan gözlerini sımsıkı yummuştu.

"Sana değil de... Leo henüz karnımdayken, onun babası olabileceğini söyleyen ve onu pekala çok iyi büyüteceğini bildiğim kardeşime emanet etmek isterdim onu aslında ama... Bu benim bebeğime büyük bir haksızlık olur. Çünkü onun, bize rağmen ve haklı olarak hayalleri var. Bu hayallerin en büyüğü de babası tarafından çok sevildiğini anlamak... Ve babasıyla beraber uyumak, babasıyla beraber uyanmak... Babasıyla beraber yaşamak, babasıyla beraber ne yapılabilirse, hepsini yapmak... Onun hayallerini gerçekleştir. Ona dürüst ol ve neden bunca zamandır

görüşemediğiniz konusunda, doğruyu söyle ve sana besleyeceği güveni hayatın boyunca kaybetme."

Gözlerimden akan yaşlarla beraber, başımı Bora'nın göğsüne yasladım.

"Ve lütfen... Ona sadece, ayrılığımızın benim seçimim olduğunu söyle... Ona gerçekleri anlat ama tek bir gerçeği asla anlatma. O sabahı, oğlumun öğrenmesine asla izin verme. Böyle söylüyorum diye o sabahı ciddiye aldığımı da düşünme. Beni öldü sandığın zamanlarda çektiğin vicdan azabını biliyorum. Bir kez daha vicdan azabı çekme diye açıkça söyleyeyim, o sabah bana sarfettiğin hiçbir cümlenin gerçek duyguların olmadığını ve o cümlelerde samimi olmadığını biliyorum. O sabah değilse de hayatımın bir noktasında, sağlıklı düşünebildiğim bir noktasında, seni anladım. Fakat ne yalan söyleyeyim, neden ve hangi sebepten ötürü bana o cümleleri kurduğunu ve o şekilde davrandığını, hiçbir zaman merak etmedim. O yüzden, bana kendini anlatamadığın için üzülmene gerek yok. Ve oğlumun, kendisine hamile kaldığım geceyle ilgili, aramızda böylesine çirkin şeyler geçtiğini bilmesine de. Ne bugün ne yarın, gerek yok."

Sevdiğine, felaketini dilediğini söyleyen Aydın Demir de bu videoyu seyrettiğinde, aynı benim gibi, sevdanın acımtırak tadı karşısında, yutkunmakta zorlanmış mıydı?

"Ona, babasıyla beraberliğimizin tek gecelik bir ilişki olduğunu söyleme sebebim sen değildin. Ben sadece onu korumak istedim çünkü gerçekte kim olduğunu asla bilmemesi gerekiyordu. Ama artık, ona anlattığım ilk aşkımın, aslında babası olduğunu öğrenebilir. Hiçbir zaman itiraf etmedi, ama annesinin ilk aşkını, babasından hep kıskandı. Çünkü ona göre, annesi ilk aşkını sevdiği gibi, babasını da sevmeliydi. Lütfen ona, babasını, bir zamanlar da olsa çok sevdiğimi söyler misin?"

Hiç şahit olmadığım geçmişleri, bugünümüzü yazmakla kalmamış, onların kendi geleceklerini de yok etmişti.

"Bu hayatta belki de en çok buna sevinecek ve ona anlattığım şeyleri hatırlayarak, çok mutlu olacaktır. Oğluma iyi bak. Ona hep, onu çok sevdiğimi hatırlat."

Bir annenin, önce kalbinde büyüttüğü ve sonra da kalbini büyüttüğü bebeğiyle vedalaşması mümkün müydü?

"Ve Aydın, sana teşekkür ederim, Leo için."

Video bittiğinde, Bora'nın parmakları ıslak yanaklarıma ulaştı. "Ağlama..." diye fısıldadı. "Aydın'ın sindirmeye ihtiyacı olduğunu anlaman için izlettim bunu sana..." Dudakları saçlarımı buldu. "Leo dokuz buçuk yaşında... Ama Aydın baba olalı, daha on beş gün olmadı."

"Annie..." diye fısıldadım. Burnumu çektim. "Annie'ye bir şey olursa..." Gözyaşlarım şiddetlenirken, Bora'nın koluna tutundum. "Olmasın!" Göğsünden kalktım ve yaşlı gözlerimi, ablasının tıpkısının aynısı olan gözlerine kenetledim. "Bebeğini büyütürken, ondan öğrenmemiz gereken çok şey var!"

Bora derin bir nefes verirken, bir kez daha gözlerimden akan yaşları sildi. "Nazlı," dedi, ciddiyetle. "Bu gece, Beyza bu evde uyuyacak."

Şaşkınlıkla gözlerine baktım. "Ne?" Burnumu çektim. "Nasıl?" Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Ciddi misin sen?! N'oldu?! Nasıl?!"

"Sadece dediğime inan ve... Yüzümün kara çıkmaması için dua et," dedi.

Bakışlarındaki keskinlik beni ürkütürken, "Mehmet Şahindağ'ın notunu okuduğunda verdiğin tepki..." dedim. Duraksadım. "Bora... N'oluyor?!"

"Aydın bekliyor," dedi. Şakağımdan öptü. "İneyim ben aşağıya. Sen de Leo'ya bak istersen. Hem kahvaltı da yapman lazım. Vitaminini alacaksın sonra." Nabzımdan öptü. "Eğer, bebeğimizi büyütürken Beyza'dan yardım alabilmek istiyorsan... Kendi sağlığını her şeyin önüne koy."

Başımı *evet* der gibi salladım. "Selim'i arar mısın? Sevim Hanım'a söylesin bana mısır gevreği hazırlamasını. Çalışma odasına getirsin." Yataktan kalktığım sırada, Bora hayretle

yüzüme baktı çünkü sağlığımı her şeyin önüne koymam konusunda kastettiği kesinlikle bu değildi. Keşke mısır gevreğini sağlıksız bulsaydı ama onun sağlıksız bulduğu şeyin, kesinlikle çalışma odasındaki varlığım olduğunu biliyordum. "Şeker de koysun ama içine," dedim, bakışlarının manasını anlamamışım gibi. "Şekerli sütlü mısır gevreği. Ben biraz kusayım, sonra elimi yüzümü yıkayıp üstümü değiştireceğim." Bora bir cevap verir miydi bilmiyordum ama vermesin diye, "Sen bekleme beni..." dedim ve derhal banyoya girdim.

♠

Çalışma odasına girdiğimde, Bora ve Aydın hararetli bir konuşmaya tutulmuşlardı. Kapıyı açtığımda Bora birkaç saniyeliğine dönüp yüzüme baktıysa da akabinde hemen Aydın'a dönmüştü. Ben çalışma masasına ilerledim. Bora kanepenin kolçağına yaslanıp ellerini ceplerine sokmuşken, Aydın ise pencerenin önünde, yüzü Bora'ya dönük bir şekilde duruyordu.

"E peki, örümcek adam ne dedi?" diye sordu Bora.

"Aldığın istihbaratı doğrulamış, Rusların bağlantısı konusunda haklıymışsın," dedi Aydın. Bora da benim gibi şaşırmamıştı; Mehmet Şahindağ'ın belki de en iyi dostları Ruslardı. "Gürcülerle görüşecek misin?"

"Sen konuş benim adıma," dedi Bora. Çalışma odasının kapısı önce tıklatıldı, hemen ardından da şifre tuşlandı ve kapı açıldı. Sevim Hanım, tepsi içindeki mısır gevreğimi getirdiğinde yüzümden bir an için gülücükler fışkırmıştı. Ben Sevim Hanım'a teşekkür edip Leo'yu sorarken, Bora devam etmişti: "Ruslarla görüşmek istediğimi söyle."

Sevim Hanım odadan çıkarken, Gökhan odaya girdi ve girer girmez, "Çok riskli Kara!" dedi. Mısır gevreğinin tadını çok ama çok özlemiştim. "Elini versen, kolunu kaptırırsın o adamlara! ÖRGÜT'le iş birliği yaptılar senelerce! Nefesleri bile pislik kokar onların! Seninle anlaşmazlar!"

Bora kaşlarını çattı fakat hedefinde Gökhan değil, Aydın vardı: "Konuyu benden evvel, ne ara ona anlattın da

karşımda ahkam kesiyor?!"

"Senin dayı oğlu doldurdu Gökhan'ı," dedi Aydın. Kısa bir an Gökhan'a bakıp yeniden Bora'ya döndü. "İki seçenek var. Ya beklemek ya da ilerlemek. Sanırım ilerlemek isteyen sadece ikimiziz. Çünkü hayvanlar alemi de biraz tedirgin benim anladığım."

"Benden günahın gittiğini söylerken, ciddiydim!" dedi Bora. Gökhan birkaç adımla Bora'ya yaklaştı. "Mehmet Şahindağ eğer formülü kullanarak kaçarsa, ki kaçacak... Bir daha ona ulaşmak kolay olmayacaktır. Ben Mehmet Şahindağ'a bir daha benim karşıma çıkmamasını söylemiştim..." Bora, sanki işine karışılmaması için bilhassa Gökhan'ı uyarır gibi ona dönmüştü. "Eğer o, hala beni tehdit edebilecek kadar kendine güveniyorsa, sonuçlarına katlanacak! Benim sabrımın sonu geldi!"

"Bu daha çok soruna yol açabilir, biliyorsun değil mi?" diye sordu Gökhan.

Bora, "Ne o?" dedi, alayla. Gülümsedi. "Beyza'nın başına ne gelirse gelsin mi?" Daha da gülümsedi. "Dejavu Gökhan! Dejavu!" Ben mısır gevreğimin dibini sıyırırken, bir an için odada sadece, kaşığımın kasede çıkardığı ses duyulmuştu. "Ara Gürcüleri," dedi Bora, Aydın'a. "Beni derhal Ruslarla görüştürsünler. Hızlı biraz. Herkes harekete geçsin. Beyza bu gece, bu evde olacak!"

Aydın, aldığı emirle birlikte başını salladı ve doğruca odadan çıktı. Gökhan ise çıkıp çıkmamak konusunda tereddüte düşmüş gibiydi. "Bora," dedi, sakince. Bora'nın bakışları Gökhan'ı buldu. "Beyza'nın kurtulmasını ben de çok istiyorum ama İstihbarat'a kafa tutarsan-"

"Sana fikrini sormadım," diyerek kesti Bora, Gökhan'ın sözünü. Birkaç saniye Gökhan'ın gözlerinin içine baktı. "Şu anda olağanüstü bir hal yaşandığı için buralarda gezip dolaşmana ses çıkartmıyorum, yanlış bir fikre kapılma sakın!"

"Bora-"

"Kes sesini Gökhan!" dedi Bora, öfkeyle. Gökhan'ın gözlerine, o en yakın arkadaşı, kardeşim dediği insan değilmiş gibi bakıyordu. "Ağzından çıkan tek bir cümleyi dahi duymaya tahammülüm yok! Zar zor katlanıyorum sana, şansını zorlama!" Kapkara gözleri bana çevrildi. "Ben Aydın'dan haber gelene kadar, birkaç saat uyuyacağım."

"Tamam," dedim.

Bora çalışma odasından çıkarken, Gökhan'ın kedere bulanan bakışlarını üstümde hissedebiliyordum. Bugüne kadar yaptığı her şeyi ama her şeyi Bora için yapmıştı ve günün sonunda ne yaptıysa eline yüzüne bulaşmıştı.

"Hayat ne kadar tuhaf değil mi?" dedim, iç çekerek. Gökhan'ın bakışları gözlerimle birleşirken arkama yaslandım. "Bugüne kadar Mehmet Şahindağ'dan kurtulmak için o kadar çok uğraştık ki... Sen mesela, dört sene evvel bugün, beni zorla, adeta sürükleyerek kumarhaneye götürdün..." Gökhan zorlukla yutkundu. "Neden, başta Caner Kozan olmak üzere herkes Kara'nın sevgilisini tanısın... Mehmet Şahindağ intikamını almak için öldüreceği kızın varlığını alenen öğrensin diye... Mehmet Şahindağ, intikamını almanın rahatlığıyla zayıfladığında, Bora'yı onu öldürmeye bir şekilde ikna ederdin ya da belki onu kendin öldürürdün... Sonra da Beyza'yı ortaya çıkarırdın muhtemelen..."

"Dört sene ha..." dedi, *vay be* der gibi. "Seni o kumarhaneye götürdüğüm gece, Bora ile aramızda çok büyük bir şey koptu aslında." Kanepenin sırt kısmına yaslandı. "Sana aşık olduğunu o kumarhanede anlamıştım..." Yüzünde acı dolu bir gülümseme oluştu. "Hayal kırıklığıydı benim için o zamanlar... Biliyorsun... Sana aşık olması demek, bizim kıyametimizdi ve o kıyamet zaten koptu... Maalesef." Derin bir nefes verdi. "Neyse... İyi ki böyle yazılmış yazınız."

"Bora'nın ablasının katili olduğuna ciddi ciddi inanmıştım," diye fısıldadım. Gökhan başını iki yana sallarken, ellerini ceplerine soktu. "Dört sene önce bugün, Caner Kozan'dan bunu duymuştum... Dört sene sonra, neredeyiz, baksana...

Ablasına çok öfkeli ama..." Gözlerimin dolmasına izin vermemek için derin bir nefes aldım. "Bir yandan da canı yanıyor, biliyorum."

"Yüzündeki ifadeyi tanıyorum..." dedi, ciddiyetle. "Onu en son bu şekilde gördüğümde, Beyza ile Mehmet'in düğünündeydik ve Mehmet, Beyza'nın kolundan..." Gökhan cümlesini yarıda kesti ve bakışlarını düşünceyle yere çevirdi. "O ifadeyi iyi biliyorum... Beyza'nın tehlikede olduğunu düşünüyor... Ne kadar farkında kendisi bilmiyorum ama gözünü kararttı..." Gökhan ellerini ceplerinden çıkarıp bana yaklaştı. "Aydın da iyi bilir o bakışları. O bakışlardan çok kez nasibini almıştır. Ablasının canını yakanın, canını alabilecek bir kardeşin bakışları o... Her şeyi sıfırladı şu an kafasında. Beyza'nın kendisine yaptıklarını ve yaşattıklarını. Beyza'yı kurtarana kadar da her şeyi yok sayacak."

"Ama sonra..." dedim, buruk bir tebessümle. "Kaldığı yerden devam edecek küslüğüne..."

"Ömrünün sonuna kadar muhtemelen," dedi. Masanın kenarına oturdu. "Ama yine de, ablasını kurtarmaya çalışan bir kardeşin varlığına şükredebiliriz..."

"Gökhan..." dedim, iç çekerken. Aslında Mehmet Şahindağ'ın Beyza'ya şiddet uyguladığını söylemek istiyordum ama Bora, Leo'ya, aralarında kalacağına dair söz verdiği için kararsızdım da. Sesli bir nefes verdim. "Leo sana küs... Aydın'ı ona söylemediğin için..." diye devam ettim.

"Farkındayım," dedi. Ensesini ovaladı. "Gönlünü nasıl alacağımı hiç bilmiyorum!"

Birkaç saniyeliğine alt dudağımı dişleyip, "Biriyle konuşmadığında, onunla yazarak iletişim kurar," dedim. Gökhan'ın kaşları çatıldı. "Yani çok sevdiği insanlarla küsmeye dayanamaz. Ama gururludur, biliyorsun. Konuşmaz ama yazar. Önüne bir defter kalem koyarsan, seninle yazarak iletişim kurabilir. Derste, sıra arkadaşına bir şey söyleyeceğin zaman defterin kenarına yazı yazmak gibi düşün. Bunu dene."

"Garip ama denenesi," dedi Gökhan. Çalışma masasının çekmecelerinde, boş bir defter aramaya başladım. Siyah, deri kapaklı bir defter buldum ve ilk sayfasına baktım. Doluydu. O defteri masanın üzerine koydum ve hemen altındaki deftere baktım. Altındaki defter, yine siyah ve yine deri kapaklı ama başka bir modelde ve hiç kullanılmamıştı. Defteri, kalemlikten aldığım iki kalemle beraber Gökhan'a uzattım. "Teşekkür ederim Naz," dedi Gökhan.

Odadan çıktığında derin bir nefes verdim ve arkama yaslandım. Masanın üzerindeki defteri yeniden çekmeceye koyacakken, defter yere düştü. Arasından fırlayan ultrason görüntüsünü, şaşkınlıkla yerden aldım. Bunun, bu defterin arasında ne işi vardı? Defteri de yerden kaldırdım ve az evvel dolu olduğunu gördüğüm ama ne yazdığına dikkat etmediğim ilk sayfasını açtım.

"18 Mart 2021

Bugün, senin kalp atışlarını dinledik. Bugün, kalbinin durmaksızın atması gereken birinin daha, hayatıma yerleştiğine emin oldum. Buluşmamıza daha sekiz ay kadar var. Mart'tan Kasım'a sekiz ay saymanın, annen ve benim için ne kadar tanıdık olduğunu muhtemelen sana kolay kolay izah edemeyiz.

Annen şu an yanımda, uyuyor. Onu gerçekten çok yoruyor ve çok kızdırıyorsun. Ama merak etme, yakında sana kızmayı bırakacaktır çünkü senin annen, bana bile kızmayı bırakmış biri. Günlüklerle aram hiçbir zaman çok iyi olmadı ama hayatımın dönüm noktasına kurulan halanın ve hayatımı değiştiren annenin günlüklerine tutunarak hayatta kalmaya çalıştığım zamanlardan geçtim. Bir de babaannen, biz bebekken özel anlarımızı satır satır yazıp kaydetmeyi severdi. İnsanın, hatırlayamadığı ve hiçbir zaman hatırlayamayacağı anlara yolculuk yapması öyle güzel ki, sana da bunu yaşatmak isterim. Kim bilir, belki benim başladığım bu defteri, bir gün annen devam ettirir. Eminim onun sana anlatacakları çok daha anlamlı olacaktır çünkü o, şu an seninle temas kurabilen tek şanslı kişi.

Annen de senin, hayattaki en büyük şansın olacak. Ömrün boyunca, ona "anne" diyor olmaktan büyük bir gurur ve mutluluk duyacaksın. İkinizin yan yana olduğu anları görebilmek ve ikinize birden var gücümle sarılabilmek için sabırsızlanıyorum. Umarım sen de bizimle buluşacağın anı sabırsızlıkla bekliyorsundur. Sana şimdiden, bu hayata tutunabilmene yardımcı olacak en büyük sırrı vereyim, matematiği sevmek zorunda değilsin.

Matematiği o kadar da çok sevmese de anneni her şeyden çok seven ve seni de her şeyden çok sevecek olan, baban."

Kalbim o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki, çok yüksek bir ihtimalle, kalbimdeki odacığa kurulan Bora'nın bebeği böylesi bir çarpıntı karşısında şoka uğramıştı.

"19 Mart 2021

Bugün bir oyuncağın daha oldu. Annen getirdi. En yakın arkadaşının kırmızı arabasını. Ama bu senin ilk hediyen değil. Senin ilk hediyeni halan verdi. Birkaç gün önce. Ben bir odadaydım, kapı açıldı ve halan geldi. Sana bir oyuncak hediye etti. Oyuncak yanında değildi ama getirecek, merak etme. Birkaç gün sonra, belki. O oyuncağı elime alınca, sana bir masal da anlatacağım. Eğer seversen, hayatın boyunca o masalı anlatırım sana. Sadece biraz bekle, olur mu? Söz veriyorum. Halan gelecek ve oyuncağı getirecek. Eminim, çünkü o da bana söz verdi. O bir söz verirse tutar, çünkü bana, tutamayacağın sözleri asla vermemeyi o öğretti. Umarım bunu, ben de sana öğretebilirim."

Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken, Bora'nın bebeğiyle kurduğu ilişkinin ne ara bu kadar ilerlediğini, resmen kaçırdığımı hissediyordum.

"20 Mart 2021

Annenin bu hayatta en çok yakındığı şey, bir kardeşi olmaması. Ben bir anne ile bir babanın tek çocuğu olmak ne demek bilmiyorum ama bir yandan, bu duyguyu merak da ediyorum. Acaba senin bir kardeşin olacak mı? Annen sormuştu bana bunu. Senin bir kardeşin olmasını isteyip istemediğimi. Ne kadar bu soruyu düşünmek istemesem de,

kendi kardeşlerimle aramda geçenleri her düşündüğümde, bu soruya da bir cevap ararken buluyorum kendimi.

Çocukken, bütün iyi şeyleri, kardeşlerimle yaşadım. Büyüyünce ise, asla yaşamayacağımızı düşündüğüm tüm kötü şeyleri... Birinin kardeşi, ablası ya da abisi olduğunda, ne yaşarsanız yaşayın, bu sıfata daima sahip oluyorsun. Bu sıfatın diğer bütün sıfatlardan farkı ne biliyor musun? Aynı anne ve babayı bölüşmek. Çünkü bu, diğer bütün şeyleri bölüşmenin ötesinde. Geçmişin hep geçip gittiğini savunan biriyimdir ama bugün, geçmişi düşünmeden duramıyorum. Aynı anne ve babayı bölüşmenin en kötü yanı ne biliyor musun, kaderiniz de bölüşülüyor. Annen ve babandan gen aktarımı gibi keskin bir biçimde devraldığın hayat, kardeşinin de hayatı.

Kardeşin olur mu bilmiyorum ama bizden devraldığın hayatın, sayıp söveceğin bir hayat olmaması için elimden ne geliyorsa yapacağım. Ben bugün hayatımın en kötü günlerinden birini yaşadım ve senin böyle bir gün yaşamaman için, sana bildiğim her şeyi öğreteceğim. Bugün, benim annemle babamdan devraldığım hayatı bölüştüğüm insan, kendi oğlundan ayrılmak zorunda kaldı. Ben henüz seninle tanışmamış, seni kucağına almamış biri olarak, onun ne hissettiğini düşünmeye bile korkuyorum desem, inanır mısın bana?

Galiba ben, gerçekten baba oldum."

Defteri kapatırken, gözlerime Bora'nın bebeği yüzünden dolan yaşları serbest bıraktım. Defteri çekmeceye kaldırdım ve oturduğum koltuktan kalkıp, odadan çıktım. Aslında Leo'nun yanına inmem gerekiyordu ama sesi çıkmadığına ya da o çoktan yanıma gelmediğine göre, Gökhan için işler yolunda gidiyor olmalıydı. Büyük adımlarla merdivenlere ilerledim ve yatak odamızın yolunu tuttum. Kapıyı sessizce açtım. Bora üzerindeki kıyafetlerle, yorganın içine girme gereği duymadan uzanmış ve huzursuz olduğu belli bir uykuya sığınmıştı. Uyanmaması için neredeyse bir hayalet gibi davranarak yanına kıvrıldım.

Bir elimi yanağımın altına yerleştirip, yüzümü ona döndüm. "Seni seviyorum sevgilim," diye fısıldarken, eline uzanmıştım.

"Nazlı," diye fısıldarken, gözlerini açtı. "Yine niye ağlıyorsun?"

"Sana," dedim. Kaşlarını çattı. "Annenle babandan devralıp, ablanla bölüştüğün hayata..."

"Bu çocuk beni kızdırmaya başladı," dedi, bana doğru yaklaşırken. Dudakları kirpiklerime değdi. "Seni sürekli ağlatıyor."

"Evet," dedim. Sesimin titremesini önemsemeden, gözlerimi açtım. "İstihbarat sizi aldığında mı geldi ablan senin yanına?" Kapkara gözleri, gözlerimden ötesini görüyor gibiydi. "O zaman mı görüştünüz? Konuştunuz değil mi?"

"Cık," dedi. Parmaklarının tersini yüzümde gezdiriyordu. "O benimle görüşüp konuştu." Gülümsedi. "Hani başkasının günlükleri okunmazdı?"

Burnumu çektim. "Okunmaz ama... Sen başkası değilsin ki..." Kaşları havalandı. "O günlüğü bebeğine yazıyormuşsun, bebeğin de benim kalbimdeki odacıkta. Onu şu an bu hayatta temsil eden ben olduğum için okudum. Ne konuştunuz?"

Dudakları, kısa bir an için dudaklarıma kapandı. "Ben de seni seviyorum," dedi. Yeniden yanıma uzandı ve beni kendisine çekip, başımı göğsüne yasladı. "Uyuyalım biraz hadi." Kolları dünyadaki her kötülükten korumak istercesine beni sarmalarken, burnunu saçlarımın arasına gömdü. "Bebek için tebrik etti. Yüz yüze tebrik etmek istemiş. Bir de ona bir hediyesi olduğunu söyledi. *Buradan çıkalım, ona kendim vereceğim,* dedi. Söz verdi. O zaman ne demek istediğini anlamadım ama şimdi anlıyorum. Başına ne gelecekse gelsin, dayanacağına söz verdi aslında."

Başımı göğsünden kaldırdım ve "Hediyesi neymiş ki?" diye sordum, merakla.

"Rubik küp," dedi. Çenemi omzuna yerleştirdim ve gözlerimi gözlerine diktim. "Beyza'nın en sevdiğim

oyuncağı!" Dudakları iki yana kıvrılmıştı. "Çocukken, o küpü renklerine ayıracağım diye o kadar uğraşmıştım ki!" Ben de gülümsedim. "Hemen her gün uğraşırdım. Beyza'nın odasına gider, oynar, sonra yerine bırakır, ertesi gün kaldığım yerden devam ederdim."

"Yapabilmiş miydin peki?" diye sordum.

"Hı hı," dedi. Güldü. "Bir kez çözünce, sonra hep çözebildim!" dedi, şakayla karışık böbürlenir gibi. İç çekti. "Beyza'nın odasının demirbaşı gibiydi o küp. Sadece çocukken değil, daha sonraları da severdim küpü. Ne zaman onun odasında olsam, küp benim elimde olurdu. Konuşurken falan bir yandan da oynardım. Çözmeden o odadan çıkmazdım." Gözlerinin içi parlıyordu. "Beyza öldükten sonra bir gün, aklıma geldi, küpe bakındım ama bulamadım odasında. Yanına aldığını ve Mehmet'in evinde kaldığını düşündüm. Meğer Gökhan'dan istemiş, küpü kendisine getirmesini."

"Leo da çok uğraşırdı onunla," dedim. Bora merakla yüzüme bakıyordu. "Ben de çok kez çözdüm Leo'nun elinden alıp... Demek onu bebeğine hediye etti." Başımı tümden omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım. "Zaten pek hevesli hala olmaya! Begüm'ün hamile olduğunu duyduğunda falan da *darısı Bora'nın başına* deyip duruyordu... Bebeğin bir doğsun, her dakika onu Beyza'ya bırakıp seninle baş başa takılacağım. Madem hala olmak istiyor, görsün hala olmak neymiş!" Başımı hepten boyun girintisine sokarken, "Yalnız bir şey diyeyim, zeka geliştirici bir oyuncak hediye etmesini çok sevdim! Aferin! Ne kadar erken başlarsa, o kadar iyi..." Bora, neye bilmiyorum ama gülmüştü. "Acaba kaç aylıkken rubik küple oynamaya başlayabilir?"

"Aylıkken mi?" diye sordu Bora, şaşkın bir tonlamayla. "Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Hayallerimi yıkmasana! Belki über zeki olacak?!" dedim, sitemle.

Bora içine büyük bir nefes çekerken, "Allah'ım yardımcım ol," diye mırıldandı.

Başımı boyun girintisinden kaldırdım ve onu esefle kınamak suretiyle yüzüne baktım. "Zekasını benden alacak neyse ki!" dedim. Kaşları havalandı. "Zaten sana kalsaydı, normal normal yaşayacaktı belli ki!" Arkamı döndüm ve yatağın ona en uzak ucuna kaydım. "Rubik küpü elinden almaya kalkma sakın çocuğun! Sırf zekası gelişmesin diye yaparsın sen bunu da! Olacak iş değil!" diye mırıldandım. Bora'nın sinir bozucu kahkahası kulaklarıma doldu. "Sessiz olur musun, şekerleme yapacağım!" dedim.

"Tabii," dedi. Belime sarıldı ve beni kendisine yaklaştırdı. "Tam burada sessiz olacağım." Beni kendine döndürdü. "Çok sessiz olacağım, söz!"

Dudakları dudaklarıma kapanırken, eli karnımdan belime, oradan da kalçama doğru yol aldı. "Aaa ama!" dedim, sahte bir sitemle. Dudaklarım, dudaklarına çarpıyordu. "Şekerleme böyle yapılmaz ki!"

"Tam da böyle yapılır," dedi ve gülümsediğim yerden, yeniden beni öpmeye başladı.

İkimiz de nasıl olduğumuzu bile bilmediğimiz bir haldeydik fakat beraber olmak, bizi ayakta tutan tek şeydi. Birbirimizde dinleniyor, birbirimizden nefes alabiliyor, birbirimize güç veriyorduk. Muhtemelen onun acısı, benim acımdan da çoktu fakat herhangi bir kıyasa girmeksizin, acılarımızı ortaya koyuyor ve sonra ortada ne varsa beraber göğüslüyorduk. Dakikalarca dudaklarımız birbirinden ayrılmadı ve bizi bekleyen ne varsa, kendimizi ona hazırladık. Bora ile bebeği rubik küpü beraber çözmeye çalışacakları, benim ise asla ipucu vermeden onları izleyeceğim gün gelene dek, biraz daha sınanmak ve sabretmek zorundaydık.

♠

Bora'nın başı havludan açıkta kalan göğsüme yaslıyken, parmaklarımı hafifçe ensesinde gezdiriyordum. Ben hayatta kalmak ve fazla üzüntüden kendimi korumak için canımın istediğine odaklanabiliyor, sadece düşünmek istediğim şeyi düşünerek an'ımı koruyor, olmadı deliliğe vuruyordum ve

fakat Bora, benim gibi değildi. O kendini üzüntünün zerresinden dahi korumuyor, aksine o üzüntüyü derhal sahipleniyordu. Her ne kadar uyurken kısmen daha huzurluyduysa da, uyku evresine geçtiğinde bilincinin dışında artık her neyle karşı karşıya kalıyorsa, durmaksızın kabus görüyordu. "Anne," diye de sayıklamıştı; "Beyza," diye de. Hatta bir ara babasıyla kavga ettiğini düşünmüştüm.

Her defasında saçlarını okşuyor, kulağına yanında olduğumu fısıldıyor, onu sakinleştirmeye çalışıyordum. Fakat büründüğü sakinlik çok kısa sürüyor ve hemen ardından yerini yeni bir kabusa teslim ediyordu. Beşinci kez sakinleştikten yedi dakika, on saniye sonra; uykusunun ise ikinci saat, elli ikinci dakika, kırkıncı saniyesinde çalan telefonunun sesiyle beraber, başını zar zor göğsümden kaldırdı. Komodine uzandı ve "Söyle," dedi. Telefonunu kulağından çekti ve saate baktı. Saat beşi üç geçiyordu. Alnını ovaladı. "Tamam, geliyorum."

"Aydın mı?" diye sordum.

"Evet," dedi. Giyinme odasına ilerlediğinde, ben de yataktan çıktım ve yanına gittim. Havluyu belinden attı ve giyinmeye başladı. Hareketleri telaşsız fakat seriydi. Balıkçı yaka kazağını giydiği sırada bana döndü ve "Bu Gürcü herif, Jagora, ona güvenmiyorum. Rusça bildiğini çaktırmadan, getirdiği Rus'la aralarında olan muhabbeti, hiç kaçırmadan dinlemeni istiyorum," dedi.

"Olur," dedim. Askıdan siyah deri taytla, siyah oversize bir kazak seçtim. Bora aynada saçlarını düzeltip, saatini takarken ben de giyinmiştim.

Bora'nın telefonuna bir mesaj geldi. "Leo, çalışma odasında film izliyormuş."

"Biliyorum," dedim, siyah çizmelerimi giyerken. "Gökhan'la beraberler. Konuşmuyor Gökhan'la ama onunla film izlemeye ikna oldu. Sen uyurken mesajlaştık."

"Eğer ters bir durum olursa, bana mesaj çekersin," dedi Bora. Başımı salladım. "Sadece çok acil durumlarda, herifleri şüphelendirmeden."

"Sevgilim," dedim, uyarıcı bir tınıyla. "Ajandım ya ben?"

Bora beni baştan aşağıya süzerken, "Ajan kombinine bürünmüşsün zaten!" dedi.

"Hııı," dedim, alayla. "Kazak giydim ki tamamen ajan olduğum anlaşılmasın!" Kaşlarımı çattım. "Benim kıyafetlerimle alakalı yaptığın tek yorum, çok güzel olduğum olabilir! Aksi takdirde beni sakın eleştirme!"

"Eleştiri mi yaptım ben şimdi?" dedi, şaşkınlıkla.

Saçlarımı adeta savurdum ve topuklu çizmelerimin çıkardığı sesleri bile isteye daha da sertleştirerek kapıya yürürken, "İnelim," dedim.

♠

OCTO burada değildi ve anladığım kadarıyla onları Fox temsil edecekti. Tarantula'nın bir Rus'la aynı ortama girmesinin, geçmiş bağlantılarından ötürü tehlikeli olduğunu ve OCTO'nun tüm asil üyelerinin de çeşitli görevlerde, çeşitli yerlerde bulunduklarından, tanınma ihtimallerine karşılık tedbirli davrandıklarını anlayabiliyordum. Leo, Bat ve Falcon ile birlikte, ormanda dolaşmaya çıkarken, Bora ile ben de süslü salona girmiştik. Aydın ve Sergio, üçlü koltuğun birer köşelerine yerleşmiş, iki adam ise tekli koltuklara geçmişti. Gökhan ayakta, pencerenin kenarında duruyor ve bakışlarını iki adam üzerinde dolaştırıyordu. Biz salona girdiğimizde, herkes ayağa kalktı.

Gürcü olan adam, Jagora, kendi dilinde zannediyordum ki Bora'ya selam vermişti.

"İngilizce konuşalım," dedi Bora. Rus'a döndü. "Merhaba. Bora," dedi ve tokalaşmak üzere elini uzattı.

"Nikolai," dedi adam, tokalaşırken. "Memnun oldum Kara. Seni tanıyorum." Bora, *eyvallah* der gibi başını sallarken, adam devam etti: "Çok kez BlackJack'te oynadım," dedi, gururla. "Seninle aynı masaya hiç oturamadım. Ama senin oyunlarını izledim. Kıbrıs'ta sana duyulan saygıyı gördüm. Takdir ettim."

Bora, Nikolai'ye hiçbir cevap vermeyince, ben de tokalaşmak üzere elimi uzattım. "Nazlı," dedim, hem Nikolai

hem de Jagora ile tokalaşırken. Jagora'nın gözlerinde kim olduğumu merak ettiği belli bir ifade gördüğüm için, "Kara'nın karısıyım," diye ekleme gereği duymuştum.

Aydın ve Sergio'nun karşısındaki koltuğun köşesine Bora geçerken, ben de hemen yanına oturdum. "Aydın konudan bahsetmiş olmalı," dedi Bora. Muhatabı Jagora'ydı. "Sen de sanırım arkadaşına durumu açıklamışsındır."

"Açıkladı," dedi Nikolai, araya girerek. Bora kolunu kolçağa yerleştirirken, rahat bir ifadeyle arkasına yaslanıp, bakışlarını Nikolai'nin gözlerine dikti. "Marco'nun yerini biliyorum. Türk'lerden kaçtı. Ajanlardan. Yanında ablan da var. Ona biz yardım ettik."

"Siz?" dedi Bora, sorar gibi.

"Nikolai, bir lider..." dedi Jagora. Jagora'nın İngilizce'si, Nikolai'ninkine kıyasla daha iyiydi. "Rusya'da onu bilirler, tanırlar. Seveni çoktur."

"Ben birebir Marco'yu tanımıyorum ama çok güvendiğim bir adamımla bağlantısı var," dedi Nikolai. Bacak bacak üstüne attı. "Jagora'nın dediğine göre, ablanı Marco'nun yanından almak için her şeyi yaparmışsın ama..."

Bora elinin tersini, pantolonunun üzerinde sanki bir leke varmış gibi iki kez gezdirirken gülümsedi. "Ama?" dedi, *devam et* der gibi.

"Ama pazarlığa pek de açık olmadığını duydum Kara," dedi Nikolai.

"Belli ki beni biliyorsun," dedi Bora.

Nikolai gülümsedi. "Uzun zamandır seninle tanışmak, dost olmak istiyordum. Bir gün bana bir işinin düşeceğini kim bilebilirdi..."

"Dostluğun nasıl başlayacağı belli olmaz," dedi Bora.

Nikolai katılır gibi başını salladı. "Jagora ve arkadaşları gibi jetle, gemiyle, tırla falan işim yok benim! Param çok!" Bora'nın kaşları havalanırken, bakışları Jagora'ya değip yeniden Nikolai'yi bulmuştu. "Ablanı almak için... Bana ne verebilirsin?"

"Pazarlık yapmak istiyorsun," dedi Bora. Güldü. "Sen söyle?"

"Yok... Sen söyle," dedi Nikolai.

"Nikolai," dedi Jagora, araya girerek. "Para almayacak mısın?" Rusça konuşuyordu. "Paranın yirmi beş milyon doları benim olacaktı! Öyle anlaştık!"

"Paranı vereceğim, merak etme!" dedi Nikolai.

Bora ile göz göze geldiğimizde bir sorun olmadığını söylercesine hafifçe başımı salladım. "Paran çok..." dedi Bora, düşünür gibi. Nikolai'ye baktı. "Para istemiyorsun... Öyleyse... Gücün mü yok?" diye sordu, ezici bir tavırla.

"Gücüm de var!" dedi Nikolai, terslenerek. Oturduğu yerde dikleşti. "Benim her şeyim var Kara! Her şeyi olan bir adama, ne verebilirsin?" Gülümsemesi şimdi tümden alaycıydı. "Marco, şu an İstanbul'da. Ve şu an bulunduğu yerde fazla kalmayacak. Senin de araştırıp ulaştığın bilgi doğru. Bu gece kaçacak. Bu geceden sonra, bir daha hiçbir zaman ablanı bulamayabilirsin." Aydın nefesini sesli verirken, Sergio başını iki yana sallamıştı. "Ablanı istiyorsan, bana cömert davran!" Yalnızca Gökhan'ın volta atarken çıkarttığı adım seslerinin duyulduğu on saniyelik sessizlikten sonra, "Son kez soruyorum," dedi Nikolai, ciddiyetle. "Her şeyi olan bir adama ne verebilirsin?"

"Kıbrıs'taki imparatorluğumu," dedi Bora.

Gökhan'ın adımları durdu. Aydın ve Sergio şaşkınlıkla birbirlerine bakarlarken, Bora'nın yüzünde ise mimik oynamıyordu. "Kıbrıs..." dedi Bora. Nikolai ve Jagora da kalakalmışlardı. "Her şeyin olabilir, gücün de olabilir ama kumar dünyasında herhangi bir gücün yok belli ki. Olsa, senin beni tanıdığın gibi, ben de seni tanırdım çünkü!"

"Sen ciddi misin?" diye sordu Nikolai.

"Çok ciddiyim," dedi Bora. Hafifçe öne eğildi ve bir dirseğini bacağının üzerine yerleştirdi. "Eğer bana doğru adresi verirsen, BlackJack senin!"

"Bu..." dedi Nikolai, şaşkınlığını gizlemeden. "Açıkçası beklediğim bir şey değildi. Çok cömert bir teklif..."

"Teklif değil," dedi Bora. Üç saniye boyunca Nikolai'nin gözlerine baktı. "Beni madem tanıyorsun, aptal bir adam olmadığımı da bilirsin. Senin istediğin de Kıbrıs zaten, kandırmayalım birbirimizi. O yüzden düşünecek ya da tartışacak bir şey yok."

"Sözünü tutacağını nereden bileceğiz?" diye sordu Jagora.

Bora, ters bir bakışı Jagora'ya değdirirken, Nikolai söze girdi: "Kara'nın ağzından çıkan, sözdür; bunu herkes bilir."

"Kara konuşalım mı?!" dedi Gökhan, hızla araya girerek. Bora başını hafifçe çevirip, omzunun üstünden Gökhan'a baktı. "Delirme! Gücünü temelden sarsarsın! Değil dünya, İstanbul'daki kumarhanelerde bile forsun kalmaz! Daha evvel de aynı konuyu konuştuk! Tam iki kez kumarhaneleri devretmeye kalktın! Hepsini ver istersen ama BlackJack olmaz! Orası da senin başlangıç noktan!" Gökhan Türkçe konuştuğu için, Nikolai ve Jagora, sanırım onu anlamıyorlardı. "Yapma Kara! Eğer gücünü kaybedersen, İstihbarat'ın işine yaramazsın! Dışarıda olmanın hiçbir anlamı kalmaz! İzin vermezler buna!"

"Karışma," dedi Bora, uyarıcı bir ifadeyle.

"Gökhan haklı!" dedi Çınar Akbulut, araya girerek. "Akbulut'lara olan, sana da olur! Var ama yok olursun! Görünmez bir duvar olursun Kara! Ruslarla anlaşmak demek, İstihbarat'a kafa tutmak demek zaten ama kaldı ki bu hamlen... Geri dönüşü olmaz! Bunu yapamazsın! BlackJack'i veremezsin!"

Bora'nın bakışları Aydın'ı buldu. "Senin de söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Yok," dedi Aydın, yavaşça. "Söz konusu olan Beyza, Kara... Değil BlackJack'i, kendin dahil hepimizin canını verecek olsan *durma*, *ver* derim ben!"

"Aptalsın çünkü sen!" dedi Gökhan, öfkeyle. "Eğer Kara gücünü kendi elleriyle bir başkasına verip sıfırlarsa, bugün Beyza'yı kurtarsa bile, yarın yine gelip alırlar! Hepimizin zaten canını alırlar!"

Bora'nın kapkara bakışları en sonunda benim gözlerimi buldu. O kararını zaten çoktan vermişti ve fakat herkes konuşunca, muhtemelen benim de konuşmak isteyeceğimi düşünmüş olmalıydı. Mehmet Şahindağ'ı yok etmek için, hiç tanımadığı bir kıza, sekiz aylık bir oyun oynamayı teklif ettiği yeri, şimdi de Mehmet Şahindağ'ı yok etmek için feda ediyordu ve benim söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

"En doğru kararı verdin sevgilim," dedim, yumuşacık bir sesle. Gözlerinin içinde anlaşılmanın verdiği rahatlamayı gördüm. "Zaten kumarhaneler benim... BlackJack Aydın'ın üzerine olsa kaç yazar? Tanıştığımız yerle alakalı söz hakkı da benim! Ver gitsin!"

Gökhan da Çınar da kendilerince haklıydılar ve bunu Bora da aynı benim gibi zaten biliyordu. Ama bunu biliyor olması, yapılması gerekenin önüne geçemiyordu. Umut ettiğim tek şey, Bora'nın bu fedakarlığının evren tarafından bir karşılığını mutlaka görmemiz gerektiğiydi.

Bora, Nikolai'den adresi alırken, adamlara da derhal hazırlanmaları talimatını vermişti. Nikolai ve Jagora ile tekrar görüşmek üzere sözleşti ve Aydın'dan, onları yolcu etmesini istedi. OCTO'ya da çoktan haber gitmişti ve bir anda herkes, Mehmet Şahindağ ile Beyza'nın bulunduğu adrese gitmek için çeşitli tedbirler almaya başlamışlardı. Planlar yapılıyor, Bora'nın emirleri havada uçuşuyor ve herkes kendine düşen görevi üstleniyordu. Bütün bunlar olurken Leo ise alt bahçede, eve ne zaman geldiğini bilmediğim Noir ile oynuyordu.

Çalışma odasına çıktım ve Bora'nın bebeğine yazdığı defteri aldım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama içgüdülerimi takip ediyordum. Elim masanın üzerindeki şık bir kaleme gitti.

"Merhaba," diye başladım.

Bora'nın bebeğiyle aramdaki resmiyetin bir samimiyete dönüşmesine henüz zaman vardı.

"Önemli bir şey söyleyip, hemen gideceğim. Senin baban mükemmel biri. Her nefesini bu gerçekle birlikte al. Baban

senin yanında olduğu müddetçe, sırtın yere gelmez."

Kim olduğumu yazmama gerek var mıydı?

"Babanın en sevdiği kişi."

Derin bir nefes verdim ve endişelenmemesi için, bir gerçeği daha itiraf etmek zorunda kaldım:

"Merak etme, sen doğunca, seni de beni sevdiği kadar sevecektir."

Defteri kapattım ve yerine kaldırdım. Çalışma odasından çıkacağım sırada kapı açıldı ve zaten yanına gittiğim Bora ile burun buruna geldim.

"Aaaa! Ben de sana geliyordum," dedim, sanki aynı evin içinde değil de dünyanın herhangi bir yerinde, tesadüfen karşılaşmışız gibi bir hayretle!

"Öyle mi?" dedi Bora. Kapıyı ayağıyla itti ve ellerini belime yerleştirip, gözlerimin içine baktı. "N'apacaktın beni?"

"Sana benimle ilgili, bilmediğin bir şey söyleyecektim!" dedim. Bora'nın gamzeleri huzuruma serildi. "Beyza'yı kurtardıktan sonra... Şu babamın mektup işi de var tabii aklımda, onun gizemini çözeceğim de... Her şey yoluna girdikten sonra belki? Bilmiyorum. Sen ne zaman istersen... Ben, seninle bir kez daha, Vegas'a gitmek istiyorum!" Kapkara gözleri kısıldı. "Çünkü bana kalırsa, hiçbir yer Las Vegas değil sevgilim! Hiçbir yer, hatta seninle tanıştığımız Kıbrıs bile, karı koca olduğumuzu doya doya yaşadığım Grand Canyon'un yakınından geçemez!"

"Nazlı..." dedi.

Sustu ama sustuğunda, benim sustuklarımı duyduğunu da sessizce dile getirmiş oldu. Göz göze kaldığımız saniyeler boyunca, onun yaptığı fedakarlığa karşılık, benim de Vegas'a yeniden gitme fedakarlığını, sadece ve sadece o üzülmesin diye yaptığımın pekala farkına varmıştı. Ve sanırım, buna müteşekkirdi.

"Ah, nazlı sevgilim benim!" dedi, saniyeler sonra.

Beni hızlıca kendine çekip sarılırken, Bora'nın bebeği yüzünden yine ve yeniden gözlerimden yaşlar akmıştı. Ama gözlerim dışında kalan tüm hücrelerim iyi ve mutluydu.

Sevdiğim adamın kollarında olmak, hatta bebeğiyle beraber olmamız, her şeye bedeldi.

"Bebeğin seni çok seviyormuş," diye fısıldadım, kulağına. "Dikkat edecekmişsin. Ve halasını da alıp, hemen dönecekmişsin." Gülümsemeye çalıştım. "Lütfen onu çok bekletmeyin."

153.Bölüm

Canım Maça Kızı 8 Ailesi,
Sizleri çok seviyorum!
Var olun!
Yorumlarda buluşalım, buralardayım bu gece de, her zaman olduğu gibi.
Kocaman sarıldım.
♠

"Ah, nazlı sevgilim benim!" dedi, saniyeler sonra.

Beni hızlıca kendine çekip sarılırken, Bora'nın bebeği yüzünden yine ve yeniden gözlerimden yaşlar akmıştı. Ama gözlerim dışında kalan tüm hücrelerim iyi ve mutluydu. Sevdiğim adamın kollarında olmak, hatta bebeğiyle beraber olmamız, her şeye bedeldi.

"Bebeğin seni çok seviyormuş," diye fısıldadım, kulağına. "Dikkat edecekmişsin. Ve halasını da alıp, hemen dönecekmişsin." Gülümsemeye çalıştım. "Lütfen onu çok bekletmeyin."

Bora geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. "Ben bir yere gitmiyorum," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Beyza'yı İstihbarat getiriyor," dedi. Bir eli saçlarıma ulaşırken, yüzüme düşen tutamları geriye doğru itti. "Sen dahil, hiç kimseye söylemeyeceğime söz verdim... Az önce aldım haberi, ben de sana artık söyleyebilirim diye geldim yanına..."

"Ne haberi? N'oluyor?" diye sordum, merakla.

"İstihbarat'la bir plan yaptık," dedi. Yüzüme meraklı bir ifade yayılmıştı. "Onlar bana Nikolai'nin adını verdiler, ben

de Gürcülerden yardım isteyerek Nikolai'yi kendime bağladım. Mehmet Şahindağ'ın yerini öğrenelim diye. İstihbarat'ta da durumlar, onu ellerinden kaçırdıkları için tatsızdı zaten. Adresi alıp onlara ileteceğime, bu sırada da işlerine karışma potansiyeli olan herkesi oyalayacağıma söz verdim. Onlar Mehmet'i alacaklardı, formül için... Ben ise Beyza'yı. Anlaşma buydu. Operasyon başarılı geçmiş, getiriyorlar Beyza'yı."

"Yani Nikolai ile yaptığın pazarlık geçersiz mi?" diye sordum. Kafam karışmıştı. "BlackJack'i vermiyor musun ona?"

"Söz ağzımdan çıktı aslında," dedi Bora. Ellerini ceplerine soktu. "Fakat Nikolai ölünce... Söz geçersiz oldu."

"Öldü mü?!" diye sordum, hayretle. Bora sahte olduğu belli bir üzüntüyle başını salladı. "Öldürdüler yani? Bu da mı planınızın bir parçasıydı?"

"Uyuşturucu taciriydi... Su testisi, su yolunda... Üzerine konuşmaya değer bir şey değil bence," dedi. Gülümsedi. "Uzun zamandır baş başa dışarı çıkamıyoruz... Beraber bir yemek mi yesek? Ne yemek istersen, uyum sağlarım ben sana..."

Hayretim kurduğu her cümleyle beraber, daha da büyüyordu. "Şimdi yemeğe gitmek mi istiyorsun?" diye sordum.

Bora, kolundaki saate baktı. "E tam vakti," dedi, sanki bunu kastetmişim gibi.

"Beyza yolda diyorsun," dedim.

"Evet?" dedi, *ne var bunda* der gibi. Kaşlarını şaşkınlıkla çattı. "Anlamadım? Beyza yolda diye yemek mi yemeyeceğiz?"

"Kadını karşılamayalım mı?!" Derin bir nefes verdim. "İşten eve dönmüyor... Esir tutuldu ya hani... Bir ona sarılıp, *oh çok şükür, geçmiş olsun* falan demeyelim mi?!"

"Yemek yiyip geleceğiz Nazlı," dedi, ciddiyetle. "Eve döndüğümüzde, canın ne istiyorsa söylersin. İster sarılır, ister koynunda uyursun. Onu karşılamak yerine kocanla

yemeğe gittin diye sana tavır almaz bence... Ayrıca yanlış anlama ama, gözü senden evvel oğlunu arayacak, onunla hasret giderecektir zaten."

"Tabii ki de tavır almaz... Tabii ki de oğluyla hasret gidermek ister! Ben o tavır alır ya da beni görmek ister diye değil, ben kendim onu görmek istediğim için burada kalmak istiyorum!" Ben konuşuyordum konuşmasına ama Bora'nın kapkara gözlerinde ikna olmaktan uzak bir ifade vardı. "Yani gerçekten... Başka hiçbir zaman yokmuşçasına, şu an benimle yemeğe gitmek mi istiyorsun?!" Bora, *evet* der gibi başını salladı. "Ablanla karşılaşmamak için yapıyorsun bunu değil mi?! Benimle yemek yemek bir bahane?"

"Seninle yaptığım hiçbir şey bahane olamaz," dedi. Elime uzandı ve göz kırptı. "Gidiyor muyuz?"

"Ay gidelim!" dedim, bezgin bir tavırla. "Gitmeyelim desem de zorla götürecek gibi bakıyorsun zaten!"

"Şahane! Hadi çıkalım," dedi ve elimden tutup, kapıyı açtı. "Ne yemek istersin?"

"Üzerimi değiştirseydim?" dedim, şaşkınlıkla.

Yürürken ve beni de beraberinde yürümeye zorlarken, "Hiç gerek yok," dedi. Merdivenlerden önce geçmem için bana yol verdi ama elimi bırakmadı. "Yarı ajan kombinin gayet iyi! Çok sevdim ben! Çok güzelsin!"

"Topuklu çizmelerle rahat edemeyeceğim," dedim, sitemle. Bir yandan merdivenlerden inmeye çalışırken, bir yandan da omzumun üzerinden Bora'ya bakmaya çabalıyordum. "Yani spor ayakkabı giyseydim bari!"

"Nina!" diye bağırdı Leo, giriş kata ulaştığımızda. "Annem geliyormuş!"

Leo'nun bana seslendiğini duyan OCTO'nun asil üyeleri antreye gelirken, Selim, Gökhan ve Aydın da dışarıdan içeri girmişlerdi. "Evet minik aslan," dedim, içtenlikle.

Leo heyecanla bana sarılırken Bora kendine sadece onu muhatap almıştı. "Leo! Biz yemeğe çıkıyoruz," dedi. Leo bu bilginin neden kendisiyle paylaşıldığını sorgulamadan gülümsedi ve *tamam* der gibi başını salladı. "Sonra da donat

yiyelim, diyoruz..." Şaşkınlıkla Bora'ya döndüm. Böyle bir şey demediğimiz gibi, demiş olsak bile bir çocuğa, hele ki donat'ı çok seven bir çocuğa bu söylenir miydi? "Sence neyli yiyeyim?" Her şeyden evvel Bora tatlı yemiyordu. "İstanbul'da bildiğim, acayip iyi donat yapan bir yer var!"

Leo'nun donat'ı duyunca, biraz da olsa aklının çelindiğini fark ettim. Zaten belli ki Bora'nın da amacı nedenini anlamadığım bir şekilde buydu. "Çikolatalı..." dedi. Gülümsemesinden ödün vermiyor, gamzesini huzurlarımıza sunmaktan vazgeçmiyordu. "Bana da getirir misiniz gelirken?"

"Getiremeyiz maalesef," dedi Bora. Bakışlarıma yayılan şaşkınlığı görmezden geldi. "Eğer donat yemek istersen, gel sen de bizimle."

"Bora?" dedim, uyarıcı bir tonlamayla. "Annesi gelecek? Neden bizimle gelsin ki?"

"Ne olmuş yani? Annesini ilk defa görmeyecek," dedi Bora. Kaşlarımı çattım. "Değil mi Leo?"

"Evet ama özledim annemi. Sonuçta donat'ı da ilk defa yemeyeceğim," dedi Leo.

"Burada ilk kez yiyeceksin ama..." dedi Tarantula, lafa girerek. Henüz anlayamadığım bir şey dönüyordu. "Ben senin yerinde olsam, kaçırmazdım!"

"Ben de gelirim istersen sizinle. Hemen yer, döneriz biz..." dedi Gökhan. Ciddi olup olmadığını sorgulamam bile yersizdi. "Hem annen ne zaman gelecek, bilmiyoruz ki..."

"N'oluyor?" diye sordum, Türkçe konuşarak. Çatılan kaşlarımın altındaki gözlerimi, Bora'nın kapkara gözlerine dikmiştim. "Sen değil miydin, oğluyla hasret gidermek isteyecektir, diyen... N'oluyor?"

Bora gözlerimin içine sanki konuştuğum dili bilmiyormuş gibi bakıyordu. "İngilizce konuşalım bence, Leo'ya ayıp olmasın..." dedi, tıpkı dediği gibi İngilizce konuşarak ve bakışlarını Aydın'a çevirdi.

Aydın, beklediği komutu almış gibi boğazını temizledi ve çekingen bir tavırla, "Leo..." dedi. Leo, acı kahve gözlerini

Aydın'a çevirdiğinde yutkunmuştu. "Ben hiç donat yemedim." Leo yüzünde mimik oynamadan, babası olduğunu artık bildiği Aydın'a bakıyordu. "Sen, Kara'yla beraber gitsen... Bana da getirsen..."

"Kara kim?" diye sordu Leo. Fakat daha sonra, bunun cevabıyla o kadar da ilgilenmiyormuş gibi başını iki yana salladı. "Annem üzülür beni göremezse..." dedi. Gözleri gözlerimi bulduğunda, Aydın'ın ricasını kırdığı için yaşadığı dilemmadan ötürü kasıldığını fark etmiştim. "Sen, Aydın'a ve bana donat getirirsin Nina, değil mi?"

Bora elimi tuttuğunda, ona baktım. Bakışları, Leo'nun bu evde kalmaması gerektiğini söylüyor ama sebeplerine dair sır vermiyordu. "Leo..." dedim, yumuşacık bir sesle. "Annen sana bir keresinde döner yapmıştı, hatırlıyor musun?" Leo hatırladığını belli eder gibi başını salladı. "Sevmiştin sen de..." Hafifçe eğildim ve Leo'yla aynı boya geldim. "Çok güzel bir dönerciye gidelim. Döner yiyelim. Annene de paket yaptıralım. Annen aç gelir çünkü. Ne dersin?"

"Neden annemle karşılaşmamı istemiyorsunuz?" diye sordu Leo.

Gülümsemem samimi ve içtendi. "Ben de bilmiyorum minik aslan," dedim.

Leo bakışlarını herkesin üzerinde gezdirip, en sonunda Aydın'a baktı: "Anneme bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi Aydın, hızlıca. "Sadece..."

Aydın'ın yarım bıraktığı cümleyi Bora tamamladı. "Sadece, annenle babanın biraz yalnız kalması gerek." Böyle bir gereklilik belli ki yoktu, çünkü Aydın şaşkınlıkla Bora'ya bakmıştı. "Onları yalnız bırakalım, olur mu?"

Leo kafasını kaşırken, yüzü düşmüştü. Acı kahve gözleri yardım dilenir gibi gözlerimi buldu. "Nina..." dedi, mırıltıyla. "Ben evde kalmak istiyorum. Onları yalnız bırakırım, bu ev kocaman. Rahatsız etmem." Gözleri dolmuştu. "Ama annemi çok özledim. Annemi beklemek istiyorum. Annem çok sevinir ben onu beklersem."

Kalbimdeki odacıkta hissettiğim sızının, bir an nefesimi keseceğini sandım. "Niye çocuğu annesinden ayırıyoruz ya?!" diye bağırdım, dan diye. Her ne kadar Türkçe konuşsam da Leo da birden bağırdığım ve bunu beklemediği için irkilmişti. "En doğal hakkını, neden alıyoruz elinden?! Cani miyiz biz?!" Öfkeli bakışlarım büsbütün Bora'nın gözlerine pelesenk olmuştu. "Beraber gidip yemek yiyorsak yiyelim! Yok yemiyorsak da bana döner söyle!"

Bora birkaç saniye gözlerime baktı, ardından sesli bir nefes verdi ve Gökhan'a döndü. "Burada her şeyin yolunda olduğundan emin ol." Gökhan sadece başını sallasa da kaçamak bakışlarının üzerimde olduğunun farkındaydım. "Bir şey olursa, ara beni."

"Seni seviyorum minik aslan," dedim. Leo gülümseyemedi çünkü kendisini de korkutmuştum. "Annen geldiğinde, ona benden selam söyle. Nina çok gecikmezmiş, de. Olur mu?"

Leo başını sallayınca, doğruca kapıya yürüdüm. Bora'nın ise arkamdan gelmeden evvel, "Bu evi de boşaltın artık, çok kalabalık!" dediğini işitmiştim.

Adamlardan biri, daha önce görmediğim son model bir arabayı, içinde zar heykeli olan fıskiyeli süs havuzunun biraz ilerisinde durdurdu. Bora da evden çıkarken, arabaya doğru ilerledim. Adamlardan biri kapımı açarken, Bora da şoför koltuğuna geçmişti. Gaza yüklendiğinde, "Neler oluyor?" diye sordum.

Bora'nın kapkara gözleri birkaç saniyeliğine gözlerime değdi. "Oluyor bir şeyler," dedi. Bahçeden çıktık. "Her zaman bir şeyler olur." Bakışları yolla benim aramda mekik dokuyordu. "Önemli olan, bir şeyler olurken bizim ne yaptığımız."

Merakla, "Her ne olduysa... Bu çok kötü bir şey mi?" diye sordum.

Gülümsedi. "Daha kötüleri olmuştu." Derin bir nefes verdi. "Nazlı," dedi, yavaşça. Bir eliyle elime uzandı. "O evin içinde önemseyip korumak istediğim sadece sendin... Aşağı inince, Leo'ya da kıyamadım ve onu da korumak istedim..."

Kaşlarımı çattım. "Tercihlerimizle hayatımızı şekillendiriyoruz. Kaç yaşında olursak olalım. Leo, kalmayı seçti. Biraz sonra yaşayacağı şeyi muhtemelen ömrünün sonuna kadar unutamayacak."

"Bora," dedim, adeta inler gibi. "Dönelim."

"Dönmeyelim Nazlı," dedi. Zorlukla yutkunurken, bakışlarındaki rica dolu ifadeyle karşılaşmıştım. "Şu an değil... Öyle ya da böyle dönecek ve bunu yaşayacağız zaten. Bari öncesinde, baş başa, güzel bir yemek yiyelim."

"Beni mi kaçırıyorsun, yoksa kendin mi kaçıyorsun?" diye sordum.

"En nihayetinde biz, biriz..." dedi. Kaçamak bir cevap da olsa kendi içinde dürüstlük barındırıyordu. "Döner yemekte kararlı mısın?"

"Hı hı," dedim, başımı arkaya yaslarken.

"O zaman seni, Beyza'nın eskiden çok sevdiği bir kebap restoranına götüreceğim," dedi. İç çekti. "Eğer istersen, ona ve Leo'ya da paket yaptırırız."

İçinde bulunduğumuz koşullarda, şu an yaptığımız şey ne kadar sağlıklıydı yoksa tümden delilik miydi bilmiyordum. Üzerine çok düşünmezsem ancak normal bir anın içinde gibi hissedebilirdim. Kaçmamız gereken şeyin, muhtemelen Beyza'nın yaşadığı fiziksel bir tahribat olduğunun farkındaydım ama hayatta olduğuna şükrederek, bununla da baş edebilirdim. İçime derin bir nefes çekerken, bakışlarımı yola odakladım. Yanımızdan geçen arabaların plakalarındaki otuz dört sayısı, resmen ve fiilen İstanbul'da olduğumu bir kez daha yüzüme çarparken, kalbimin güvenle dolduğunu hissediyordum. Kurşunlar da yağsa, bombalar da patlasa, ortalık yangın yerine de dönse, kaçmak için bile olsa tüm kaostan uzaklaşabiliyor olmanın verdiği güven hissiyle tebessüm bile etmiştim.

♠

Bora ile el ele Levent'teki bir kebapçıya girmiştik. Henüz restoranın önündeyken burnuma dolan et kokusu, ilginçtir ki Bora'nın bebeğini rahatsız etmemişti ve bu, çok şükür ki

onun da beni rahatsız etmeyeceği anlamına geliyordu. Bora'nın meraklı bakışları yüzümde dolaşırken, kusup kusmayacağımı anlamaya çalıştığını düşünmüştüm. O yüzden iyi olduğumu söyledim. Yine de içi rahat etmemiş olacak ki, bahçeye çıkmamıza ve yemeğimizi orada yememize karar verdi. Bora kendisine bir porsiyon döner söylerken, ben bir buçuk porsiyon söylemiştim.

"Daha önce gelmiş miydin buraya?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. "Annemle babam hayattayken, biz ailecek çok gelirdik." Gülümsedi. "Bir gün, biri de bizim arkamızdan bu cümleyi kuracak... Sence de çok garip ve aynı zamanda da çok muhteşem değil mi?"

"Bizim sık sık gittiğimiz yer... Neresi olur ki?" diye sordum. Arkama yaslandım. "Şu anda hiç yerleşik bir düzenimiz yokmuş gibi hissediyorum. Bizim sık sık yaptığımız şey, göç etmek."

"Haklısın," dedi. Bakışları caddeden geçen arabaları buldu. "Bunu da çözeceğiz. Beraber." Yeniden gözlerimin içine baktı. "Nerede yaşayacağımıza karar verip, bir düzen kuracağız seninle."

"İstanbul'da yaşarız herhalde?" dedim, şaşkınlıkla. Bu sırada yemeklerimiz gelmişti ve benim resmen ağzımın suyu akıyordu. "Yani başka bir yerde yaşayacağımızı düşünmedim hiç."

"Bodrum'da yaşamak istemez miydin?" diye sordu.

"Bilmem," dedim, düşünceli bir tavırla. "Yani ben henüz lisedeyken İstanbul'a yerleştim. Bodrum benim için memleket. Arada gidip bi' selam vermem gereken çocukluğum. Annemle babam."

"Bodrum'da bir evimiz olsun istiyorum," dedi. Bir yandan yemeğimi yiyor olsam da merakla yüzüne bakıyordum. "Yalıkavak'ta, belki."

"Var zaten orada bizim bir evimiz," dedim. Alaycı bir tavırla güldüm. "Tabii sen kendi standartlarını karşılamayan evlere, *ev* demiyorsun! Değil mi?"

"Yani standart demeyelim de..." dedi, kaşlarını çatarak. Çatalıyla bıçağını bıraktı. "Sizin eviniz bana çıplak geliyor. Çok iç içe komşularla. Konuşmuştuk bunu."

"Sen komşu kavramını yadırgıyorsun," dedim, gülerken. "Hiç komşun olmamış ki zaten senin!"

"Neden öyle diyorsun?" diye sordu. Yüzünde sahte bir şaşkınlık vardı. "Aydın var. Müştemilatları bizim eve komşuydu."

"Yalıkavak'ta, dışarıdan baktığımda çok sevdiğim, içlerini merak ettiğim birkaç ev var. Belki kiralık ya da satılık evler vardır içlerinde. Onlara bakalım." Bora *hay hay* der gibi başını salladı. "Yapılacaklar listemde o kadar çok konu var ki... Şu mektubun gizemini çözmek. ZNV Matematik Okulu'na gitmek... Nazlı Butik Otel'i ziyaret etmek..." Ayranımdan bir yudum aldım. "John'un anısına kurulacak matematik laboratuvarı için topladığım bağışları Harvard'a yolladım bu arada. Çıktı o aradan. Ben de tüm paramı verdim. Param bitti."

Tabağına biraz daha ezme alırken, "Param bitti derken?" diye sordu.

"İşte, CIA ve OCTO'dan aldığım ve elimde kalan ne varsa... Artık yok," dedim.

"Fakir misin yani artık?" diye sordu.

"Ne münasebet!" dedim, gülerken. "Kocam zengin."

Bora da gülümsüyor, gülümserken de gözlerinin içi ışıldıyordu. "Sevdin mi döneri?" diye sordu.

"Hı hı," dedim, iştahla. Tabağımı neredeyse silip süpürmek üzereydim. "Çok sevdim valla. Belli ki bebeğin de sevdi, sağ olsun bir sorun çıkarmadı bana."

"E ben uyardım ya onu, babasının sözünü dinledi işte..." dedi, neşeyle.

Kaşlarım havalandı. "Pardon acaba benim sözümü neden hiç dinlemiyor?"

Bora'nın bakışlarında eğlendiği çok belli, bana meydan okur bir ifade vardı. "Bilmem? Ona sormak ister misin?"

"Aranıza girmiş olmayayım?" dedim, alınmış gibi.

Bora'nın dudakları sıcacık bir şekilde ikiye kıvrılırken, telefonu çalmıştı. "Pardon," dedi ve ceketinin cebinden telefonunu çıkarttı. "Efendim üç numara?" dedi. Gülümsemesi daha da büyüdü. "Prensesim..." dedi, içtenlikle. "Ben iyiyim. Sen nasılsın?" Kaşları hoşnutsuzlukla çatılırken, "Ne zaman?" diye sordu. Yanağını kaşıdı. "Teyzenle mi?" Başını salladı. "Tamam dayıcığım. Sana da getiririm." Bakışlarımız birleştiğinde, her şeyin yolunda olduğunu söylemek ister gibi gözlerini yummuştu. "Tamam, görüşürüz."

Bora telefonu kapatır kapatmaz, "N'olmuş?" diye sordum.

"Bir şey yok," dedi. Yeniden çatal bıçağına uzandı. "Bize gelmişler de... Asya da donat istiyormuş."

"Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim," dedim. Elimdeki lavaşı tabağıma bırakırken, Bora'nın tüm dikkati yemeğindeydi. "Yani Begüm'ün gelmesinden bahsediyorum. Mehmet'in Beyza'ya şiddet uyguladığını biliyorum." Bora'nın gözleri gözlerimi buldu. "Leo sana anlattığında, duymuştum. Şimdi muhtemelen yüzü gözü mosmordur. Begüm'ün yapacağı tavrı vesaire çekemeyecektir."

Bora sıkıntı yüklü bir nefes verdi. "Beyza'nın sol kolu kırık, iki kaburgası da çatlakmış." Bora'nın kurtulduğu sıkıntı, tümden benim içime çöreklendi. "Vücudunda ve iç organlarında da ciddi ezilmeler varmış. " Dudaklarım birbirlerine mühürlenmiş ve açılmıyorlardı. "Begüm bile, böyle bir durum karşısında susar, tavır yapmaz. Beyza'ya bile üzülür." Yutkunmakta dahi zorluk çekiyordum. "Bununla karşılaşmanı istemiyordum işte. Yani ne kadar geç karşılaşırsan, o kadar iyi diye düşünüyordum. Fotoğrafını gördüm Beyza'nın. Ve senin ya da Leo'nun üzülmeyeceğinizi bilsem, Beyza'yı iyileşene kadar bir yerde tutar ve Mehmet'in yanındaymış gibi davranmaya devam ederdim."

"Ne zaman ölecek bu adam?" diye sordum, nefretle.

Bora başını iki yana salladı. "Bir süre daha ölemeyecek. Formüle ulaşmak için sağ bırakacaklardır onu. En azından kilit altında olduğunu düşünmek de şu an için bana iyi

hissettiriyor." Hafifçe eğildi ve dirseklerini masaya yerleştirdi. "Ama formülü verir de, ölmez bir de üstüne serbest kalırsa... İşte o zaman, ölecek."

"Soğukkanlılığını nasıl koruyorsun?" diye sordum, hayretle.

Masanın üzerindeki elimi tuttu. "Biraz sonra eve gideceğiz. Begüm'ün gelişi sürpriz oldu da... Bugün olmasa yarın öbür gün gelecekti zaten. Begüm hariç kalan herkes, Beyza'nın durumunu biliyor olmalarına rağmen, onu görmüş olduklarında yaşayacakları derin keder, belki de hepsinin elini kolunu bağlayacak. Eve gittiğimizde, herkesin yüzünde derin bir kaygı olacak ve herkes gözlerimin içine bakacak. *Şimdi ne olacak* sorusunun cevabını almak için." Benim yüzüm düşmüştü ama Bora'nın dudaklarının kenarında saf bir tebessüm vardı. "Bir cevap vermem gerek herkese. Zorunda değilim ama eğer cevap vermezsem, işler daha da kötüye gider."

"Hepsi Beyza'nın bir şeyi ama sen de kardeşisin... Neden herkes kaygılanırken, sen soğukkanlılığını korumak zorundasın ki?" Cümlelerimden sitem akıyordu. "Bu ve bu hayatta sana biçilen tüm roller çok acımasızca." İç çektim. "Ben de Leo kaçırıldığında sana aynısını yaptım. Sen çok büyük bir şok yaşıyordun, canın yanıyordu ama ben de senden bir beklenti içindeydim. Herkes senden hep bir şey bekliyor. Ben dahil."

Bora hafifçe parmaklarımı okşarken, "Beyza hayatta," dedi. Ablasına benzer kapkara gözlerinin derinliklerinde gömülü sevinçle karşılaştım. "Önemli olan da bu... Sen buna odaklan, gerisini ben hallederim." Elimi bıraktı ve elini hafifçe kaldırarak garsonu çağırdı. "Dört porsiyon döner, paket olacak. Hesabı da getirir misin?"

Garson başını sallayıp yanımızdan uzaklaşırken, Bora hesabı beklerken, hesap geldiğinde, Bora cebinden cüzdanını çıkartırken, hesabı kredi kartıyla öderken ve bahşiş bırakırken, ben dikkatle onu izliyordum. Yüzünde bazı şeyleri kabullenmiş bir adamın ifadesi, hareketlerinde ise kabul ettiği her şeye rağmen hayatın devam ettiğini bilen bir

adamın gölgesi vardı. Başka bir garson siparişlerimizi getirdiğinde, poşeti ben aldım. Ayağa kalktığımızda Bora yine elimi tuttu. Birlikte restorandan çıkarken, onun enerjisinin bana da geçtiğini ve sayesinde dimdik durabildiğimi hissetmiştim.

♠

Bora, arabayı içinde zar heykeli olan fıskiyeli süs havuzunun önünde durdururken, biraz ilerideki ahşap üstü açık çardakta oturan Sergio ile Gökhan'ı görmüştük. Arabadan indiğimiz sırada Bora, adamlardan birine, arkada poşetlerin olduğunu söyledi. Gökhan'ın yanımıza gelip gelmemek konusunda endişeli bir halde olduğunu fark edince, ben onlara doğru yürüdüm. "Beyza geldi mi?" diye sordum.

"Geldi," dedi Gökhan. Bakışları Bora'ya çevrildi. "Konuşmamız lazım Kara!" diye seslendi.

Bora birkaç adımda yanımıza ulaştı ve "Sıkıntı ne?" diye sordu.

Gökhan çekinceyle bana baktıktan sonra yeniden Bora'ya dönmüştü: "Yalnız konuşsak?"

"Söyle," dedi Bora, direterek. "Nazlı'ya söyledim Beyza'nın durumunu." Sergio'ya baktı. "Sen neden hala buradasın?! Evi boşaltın demiştim?"

"Sadece ben değil, hepimiz buradayız..." dedi Sergio.

"Bir sorun var..." dedim. Sergio başını ağır ağır beni onaylamak için salladı. "Bora, Lion'ın yaralarından bahsetti. Başka bir sorun daha mı var?!" Eve girmek üzere arkamı döndüğüm sırada, Sergio kolumdan tuttu. "Onu göreceğim, bırak kolumu!" dedim.

"Leo dahil kimseyle görüşmüyor," dedi Gökhan. O ne demekti? "Konuşmuyor. Leo'yla bile konuşmuyor."

Bora'nın bakışları kısılırken, kaşları da çatılmıştı. "Aydın? O nerede?"

Gökhan güldü. "Gitti," dedi. Şaşkınlıkla Gökhan'a baktım. "Aydın Demir, yüzleşemeyeceği şeylerden kaçar!" dedi. Öfkesi ne kadar bariz olsa da bunu gizlemeye çalışıyordu.

"Umarım geri gelmez! Çünkü eğer geri gelirse, elimden bir kaza çıkacak!"

Bora sabır dilenircesine derin bir nefes aldı ve arkasını dönüp eve ilerledi. Ben de hızlı adımlarla peşinden ilerledim. Sevim Hanım kapıyı açtığında, aşağıdaki salondan Bat ile Bear'ın sesleri geliyordu. Sorar gibi yüzüne baktık. "Çocuklar..." dedi Sevim Hanım, gülümseyerek. "Naz'ın arkadaşlarıyla oyun oynuyorlar."

Süslü salondaki masada, bilgisayar başında çalışan Tarantula, Falcon, Lizard ve Alp'i görmüş ama yanlarına geçmemiş, Bora ile beraber salona inmiştik. Leo koltuğun ucunda Bear ile beraber otururken Asya, Bat'in omuzlarındaydı ve anladığım kadarıyla Leo'yu güldürmeye çalışıyorlardı. Begüm ile Demir de L koltuğun köşesine kurulmuş, onları izliyorlardı.

"Dayımla yengem geldi!" dedi Asya, İngilizce konuşarak.

Leo'nun da bakışları bize çevrildi. "Nina!" Peşimizden gelen Sevim Hanım, getirdiğimiz dönerle donatları mutfağa götürürken Leo koşarak yanıma gelmişti. "Nina, annem geldi!" dedi, hızlıca. "Ama çok hasta. İyileşmesi için onu odaya götürdüler. Ben yanına girmek istedim. Annem beni içeriye almadı. Kapısını kilitledi." Elimi tuttu. "Ben de seni bekliyordum. Kimseye açmadı kapıyı. Kesin sana açar. Gel, annemi görelim."

"Döner getirdik..." dedim, yumuşacık bir sesle. Leo hevesle gülümsedi. "Onu da çıkarırım..." Leo'nun eline bir öpücük kondurdum. "Ama sen kal burada. Ben bi' bakayım, olur mu?" Leo bir şey diyecekti ki izin vermedim. "Sana ve Asya'ya da döner getirdik. Sevim Hanım size onları servis eder şimdi. Donat da var. Siz kalın burada."

Asya, hala Bat'in omzundaydı. "Leo," diye seslendi, merhamet dolu bir tonlamayla. "Daha oyunumuz bitmedi. Önce onu bitirelim." Leo döndü, başını kaldırdı ve Asya'ya baktı. "Oyun yarım bırakılmaz!" diye ekledi, Asya.

"Tamam," dedi Leo, istemeye istemeye.

Asya gülümsedi. "Dayı sen de bizimle oynar mısın?"

"Birazdan prensesim..." dedi Bora. Begüm, kucağında Demir'le beraber yerinden kalktı ve yanımıza geldi. Bu sırada Leo, yeniden Bear'ın yanına gitmişti. "Siz oynayın, geleceğim ben."

"Abi," dedi Begüm, endişeyle. Demir'in gözleri kapalı olmasına rağmen, onu pışpışlıyordu. "Herkes telaşla koşturuyor. Leo da *annemin yaraları var* falan dedi. N'oluyor?"

"Sen görmedin mi Beyza'yı?" diye sordu Bora, merakla.

Begüm başını iki yana salladı. "Odaya çıkmıştı biz geldiğimizde."

"Ben bi' bakayım..." dedim. Arkamı döndüm ve merdivenlere yöneldim. Sergio ile Gökhan da içeri girmişlerdi. Sergio süslü salona geçmişti ama Gökhan muhtemelen bizim yukarı çıkmamızı beklediğinden, antrede dolanıyordu. "Hangi odada?" diye sordum.

"En üst katta," dedi Gökhan. Bu sırada Bora da yukarıya çıkıyordu. "Senin eski odada." Gökhan, Bora'nın bir tepki verip vermeyeceğini anlamak ister gibi üç saniyeliğine yüzüne baktı. "Sanki orada olsa daha iyi diye düşündüm. Ki iyi ki öyle yapmışım. Begüm de geldi şimdi. Aynı katta olmamaları iyi."

"Aydın'ı bul!" dedi Bora, emredici bir tavırla ve beni dahi beklemeden merdivenlere yönelince, hızla arkasından gittim. En üst kata çıktığında, Beyza'nın odasına gideceğini zannetsem de o yatak odamıza girmiş ve bana da, "Ben bi' üzerimi değiştireceğim," demişti.

Bu eve ilk geldiğimde bana ait olan, koridorun sonundaki odaya doğru ilerledim. Derin bir nefes aldım ve kapıya tıkladım. "Lion..." dedim, yavaşça. "Benim." Lion beni tanımayacak değildi ama yine de zorlukla yutkunurken, "Piranha..." diye ekleme gereği de duymuştum. Kırk yedi saniyeye yayılan sessizlikten sonra, "Kapıyı açar mısın? Seninle konuşmak istiyorum," dedim.

Adım sesleri duyduğumda başımı sese doğru çevirdim. Gökhan tedirgin bir şekilde buraya doğru geliyordu. Kısık bir

sesle, "Sana da mı cevap vermiyor?" diye sordu. Başımı *hayır* der gibi salladım. "Onu ilk kez böyle görüyorum," dedi.

"Çok mu üzgündü?" diye sordum, merakla.

Gökhan duraksadı ve derin bir nefes aldı. "Aksine... Hiç üzgün görünmüyordu," dedi. Kapının pervazına yaslanıp kollarını bağladı. "Öfkeliydi. Çok öfkeli görünüyordu. Bilemiyorum. Ölmediği ve Mehmet'i öldüremediği için belki de bu öfkesi."

Yatak odasının kapısı açıldı ve Bora odadan çıktı. Siyah bir kot pantolon üzerine, kısa kollu, koyu yeşil bir tişört giymişti. "Sen niye buradasın?" diye sordu. Bize doğru yaklaşırken, bakışları doğrudan Gökhan'ın gözlerini hedef almıştı. "Ve Beyza'ya bu odayı verme fikrin oldukça saçma!" Gökhan yaslandığı kapının pervazından ayrıldı ve mahcup bir şekilde sessiz kalmayı seçti. "Daha da saçma olan ne biliyor musun? Kapıyı kilitleme şansını ona vermeniz. Aklınız fikriniz mi yok amına koyayım, neden yalnız bırakıyorsunuz odada?!"

"Üzerini değiştireceğini söyleyince..." dedi Gökhan.

Bora'nın dik bakışları Gökhan'ı es geçip kapıya çevrildi. "Gören de mafya der..." diye mırıldandı ve dört kez hızlıca, avuç içiyle kapıya vurdu. "Aç kapıyı, aç!" Yalnızca altı saniye bekledi ve yeniden iki kez kapıya vurdu. "Kırdırtma şimdi kapıyı bana da iş çıkmasın akşam akşam!" Daha hızlı ve daha sert, üç kez daha kapıya vururken, "O odaya kapatamazsın kendini! Çık oradan!" dedi.

Elimi Bora'nın koluna uzattım ve "Bora..." diye fısıldadım.

Bora beni umursamadan, sertçe "Beyza! Bir daha söylemeyeceğim!" dedi.

"Küfret," diye mırıldandı Gökhan. Bora'nın bakışlarıyla birlikte, benim de şaşkınlıkla dolu bakışlarım Gökhan'a çevrilmişti. "Öfkeli... Senin küfretmen, onu daha da öfkelendirir. Ve hiç yoksa, öfkesinden açar kapıyı."

Bora birkaç saniye Gökhan'ın gözlerinin içine baktığında, bu fikri kafasında tarttığını anlamıştım. "Mantıklı olabilir," dedi. Başını sağa ve sola yatırdı. "Gerçi buna tepki vermeyedebilir. Neyse. Denemeye değer." Yine hızlıca

kapıya vurdu. "Beyza!" dedi, otoriter bir sesle. "Aç şu kapıyı! Başlattırma şimdi yalnızlığına!" Gökhan da ben de Bora'ya bakıyorduk çünkü kurduğu cümlede küfür yoktu. "Sss..." tınısı dudaklarından çıksa da durdu ve bu tınıyı bir küfre dönüştüremedi. Şaşkınlıkla Gökhan'a döndü ve "Yok artık amına koyayım!" dedi. Güldü. "Sikeceğim ha!" diye bağırdı.

Beyza'nın duyacağı şekilde küfredebiliyor ama doğrudan Beyza ile muhatap olacakken küfredemiyordu.

"Bıktım amına koyayım! Hayat mı lan bu?! Gerçekten bıktım. Herkesin amına koyayım. Hepsinin. Bizi bu duruma getiren herkesin. Hepsinin. Hepsinin gelmişini geçmişini sikeyim! Dayımın da! Mehmet'in de! Senin babanın da! Kendi babamın da! Mehmet'in babasının da! Aydın'ın da! Hepsinin! Beyza'nın da!"

"Yavaş! Ağzından çıkan lafa dikkat et! Yalnız ağzından çıkması da mühim değil. İçinden bile, sakın bir daha ablama küfretme. Sakın."

"Elektrik çarptı kusura bakma!"

"Ben çarparsam daha kötü olur Gökhan."

Bora'nın şaşkınlığına tezat olarak, ben sadece tebessüm etmiş ve Beyza'nın kardeşi Bora'yı hatırlamış ve yine, o hiç tanımadığım adama karşı duyduğum özlemle karşılaşmıştım.

"Serserilik yapmazdı. Ki zaten annem, onu tam bir salon beyefendisi gibi yetiştirmişti. Küfrediyordur belki ama sen duymazsın. Sigara içmiştir, denemiştir belki ama başlamayacağını bilirsin."

Benim özlemim, hiç şüphesizdi ki Bora'nın denizlere olan özlemi gibiydi ve o adamı hatırlamak ama o adam olmamak, onu gerçekten de öfkelendiriyordu.

"Peki Beyza Karabey!" diye bağırdı ve kapıya tüm gücüyle omuz attı.

"Rahat bırakın beni!" diye bağırdı Beyza, içeriden. "Gidin buradan!"

"Benim evim burası!" dedi Bora. Öfkesi muhtemelen Beyza'nın öfkesinden de büyüktü. "Ve sen benim evimde, bu şekilde davranamazsın!"

"Ben açarım kapıyı," dedim fakat Bora dediğimi duyduysa bile ilgilenmedi. Gökhan, Bora'nın gitgide daha da hırslandığını fark edince kolumdan tutarak beni biraz kenara çekti. Bora, kapıya dört kez daha yüklendi ve en sonunda kapının kilidi düştü.

Bora, derhal içeriye girdiğinde Gökhan da aynı benim gibi telaşlanmıştı fakat buna rağmen, "Karışma..." diye beni uyardı.

"Kapıyı kilitlemeyeceksin artık, peki şimdi ne yapacaksın?!" dedi Bora.

"Çık dışarı!" dedi Lion. Sesindeki sert tını, Bora'nınkisi ile kapışırdı. "Rahat bırak beni!" Odaya girdiğimde bakışları beni buldu. Sağ göz kapağı morlukla kapanmış, sağ kaşının üzerine ve yanağına dikiş atılmıştı. Boynunda ve kısa kollu tişörtü el verdiğince, teninin açıkta kalan yerlerinde, gözle görülür morluklar vardı. Sol kolu ise alçıya alınmıştı. "Çıkart şu kocanı bu odadan! Çıkın dışarıya!"

Ben lafa giremeden, "Sen de dışarı çıkacaksın bizimle beraber!" dedi Bora.

"Çıkmayacağım!" diye bağırdı Beyza. Öfkeyle ayağa kalkmıştı. "Yalnız kalmak istiyorum! Rahat bırakın beni!"

"Oğlun aşağıda!" dedi Bora, sertçe. "Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?! Çocuk seni öyle büyük bir heyecanla bekledi ki! Hala da bekliyor!"

"Öyle mi?" diye sordu Beyza. Gülümserken başını salladı. "Peki o zaman..." Komodinin üzerindeki kasketli siyah şapkaya uzandı ve şapkayı başına geçirdi ve hızlı adımlarla yanımızdan geçip odadan çıktı.

Bora derin bir nefes verirken, ters bir ifadeyle Gökhan'a baktı ve elime uzanıp, "Hadi..." dedi.

Odamıza girip uzun soluklu bir uykuya tutulmak istiyordum ama bunun yerine, yeniden aşağıya indik. Karşılaşmayı beklediğimiz manzara her ne kadar birbirine sarılmış olan Leo ile Beyza olsa da öyle değildi. Leo ayağa kalkmış özlemle annesinin gözlerinin içine bakıyorken,

Beyza inanılmaz gergindi ve biz gelmeden her ne olduysa Begüm çok şaşkındı. "Sakin ol biraz," dedi, Beyza'ya.

Lion sanki Begüm hiç konuşmamış gibi, gözlerini Leo'nun gözlerinden çekmiyordu. "Sana söylüyorum Leo!" dedi, baskın bir ifadeyle. "Hemen eşyalarını topla!"

Falcon, Lizard, Tarantula ve Sergio da, muhtemelen Lion'ın sesini duydukları için, Gökhan'la beraber aşağıya inmişlerdi. "Nereye gideceğiz ki?" diye sordu Leo.

"Evimize!" dedi Annie.

"Amerika'ya mı?" diye sordu Leo, merakla. Bundan hoşlanmadığı acı kahve gözlerinden okunuyordu. "Nina da gelecek mi bizimle? Aydın?"

"Hayır," dedi Lion.

Leo başını iki yana salladı. "Ama daha yeni geldik buraya. Neden hemen gidiyoruz ki?! Gitmeyelim!"

"Burada bizi istemiyorlar!" dedi Annie.

"N'apıyorsun Lion?!" dedi Fox, uyarıcı bir ifadeyle.

Leo gözlerimin içine bakarak, "İstiyorlar," dedi. Yeniden annesine baktı. "Gerçekten."

"Kim istiyor?!" dedi Lion, alayla. "Nina mı?!" Leo başını *evet* der gibi salladı. "Başka?!" Bora ablasına hayretle bakarken, ne yapması gerektiğini şaşırmış gibiydi. Leo ise çaresizlikle salondaki herkesin üzerinde bakışlarını gezdirmiş ve "Bütün çocuklar..." demişti. "Hepsi bizi çok seviyor," diye ekleyerek.

"OCTO'nun evi değil burası!" dedi Annie. Leo yutkundu. "Burası Bora'nın evi!"

"Bora seni çok seviyor!" dedi Leo.

"Seni böyle mi oyaladı ben yokken?!" diye sordu Lion.

"Beyza!" dedi Bora, sertçe. Lion'ın bakışları Bora'ya çevrildi. "Saçmalama olur mu?!" Leo, Bora'nın ne dediğini anlamasa da merakla ona bakıyordu. "Kendi davana onu karıştırma!"

Lion, Bora'nın gözlerinin içine bakarken, kardeşine benzer gözleri sevgiden yoksundu. "Gerçeklerle yüzleşmesi lazım," dedi, Bora'nın aksine İngilizce konuşarak. Yeniden Leo'ya

döndü. "Leo burada kalmak istiyorsun ya sen... İstanbul'da... Sen de ben de buraya ait değiliz! Benim burada hiç kimsem yok! Beni burada isteyen kimse yok! Gideceğiz buradan! Burada kalamayız! Hem... Burada konuşulan dili bile bilmiyorsun sen?! Farkında mısın?!"

"Öğrenirim," dedi Leo, hızlıca. Telaşla dudaklarını yaladı. "Nina öğretir."

"Nina Nina Nina!" diye bağırdı Lion, öfkeyle. Kaşlarım çatıldı. "Nina'nın arkasına sığınmaktan ve onu her şeye mecbur bırakmaktan vazgeç artık! Dönüyoruz dedim!"

"Lion!" dedim, sertçe. Leo'nun acı kahve bakışları bir kez daha gözlerimi bulduğunda, bu kez ıslaktılar. "Kendine gel!"

Lion yüzünü bana çevirdiğinde, gözlerinde salt bir öfke vardı. "Bu ev madem onunmuş... Bizim bu evde işimiz yok!" dedi, Bora'yı kastederek.

Bora birkaç adım atarak ablasının yanına vardı. "Konuşalım bi' seninle," dedi.

Bora, sağ koluna uzandığı sırada, Beyza Karabey salondaki herkesin donup kalmasına sebep olacak şekilde, "Dokunma bana!" diye bağırdı. Bora, onun hiddetiyle karşı karşıya geldiği sırada, sanki bir elektrik akımı tarafından çarpılmış gibi hızla elini çekmişti.

Leo korkuyla çığlık atıp hüngür hüngür ağlamaya başladığı sırada, minik kurbağa da ona eşlik etmişti. Asya ise derhal Leo'nun yanına varmış, ona sımsıkı sarılmış ve hiç de şaşkın görünmeyen bakışlarını Beyza ile Bora'ya dikmişti.

"Oğlumu da alıp buradan gideceğim!" diye bağırdı, artık kim olduğunu çok da kestiremediğim ve sadece içindeki acının konuştuğunu bildiğim kadın.

Oğlu ise, "Ben gidemem, Nina ile Aydın burada!" diye bağırmış ve kafasını Asya'nın omzuna gömmüştü. "Gökhan burada! Sergio burada! Herkes burada! Gidemem! Aydın da burada!"

"Nerede Aydın?!" diye bağırdı bu kez de Beyza. Sesiyle fırtınaları koparabilir, öfkesiyle yağmurları yağdırabilirdi. "Sana soruyorum! Nerede Aydın?! Yok! Senin baban Aydın

ama Aydın hiç yok!" Leo'nun gözyaşları daha da şiddetlenirken, kalbime çöreklenen ağrıyı hissediyordum. "Ben gidiyorum Leo! İster gel benimle, ister kal burada! Sen bilirsin!"

Annie arkasını döndü ve merdivenlere ilerledi. Muhtemelen Leo dahil buradaki herkes arkasından gitmeyi çok istiyordu ve fakat buna cesaret edebilen tek bir kişi vardı: O da kardeşi. Büyük olan. Küçük olan kardeşi ise, Leo'yu sağına, Asya'yı soluna almış ve kucağındaki Demir'le beraber, birbirlerine sığınmışlardı. Gökhan, Aydın'a bir küfür sarf ederken, ben de merdivenlere yönelmiştim. Evin kapısı açıktı ve Beyza ile Bora dışarı çıkmışlardı. Ben de kapıya doğru ilerledim.

"Sakin ol biraz!" diyordu Bora, dikte eder gibi. "Bu halde olmandan hiçbirimiz sorumlu değiliz! Özellikle de Leo!"

"Sizin sorumlu olduğunuzu iddia etmedim!" dedi Beyza. Bakışları Selim'i buldu. "Getirecek misin arabayı artık?! Gitmek istiyorum!"

"Ben izin vermediğim sürece, hiçbir yere gidemezsin!" diye bağırdı Bora.

Beyza adeta delirmiş gibi bir kahkaha attı ve "N'apacaksın gidersem?! Dövecek misin?!" diye bağırdı.

"Onları daha önce hiç böyle görmemiştim," dedi Gökhan'ın sesi. Kendi başına bir şeyler yapmaya cesareti yoktuysa da benden cesaret aldığı ve her defasında bu yüzden yanımda bittiği aşikardı. "İkisi de çok baskın ve birbirlerine öyle benziyorlar ki..."

"Bak sabrım taşıyor... İçeri gir!" dedi Bora.

"Kurtulacaksın işte benden!" diye haykırdı Beyza, şiddetini kalbimde hissettiğim tiz bir sesle. "Ben ölmeyi bir türlü beceremiyorum! Ama hepiniz için ölmüş kadar olacağım! O kadar uzağa gideceğim!" Öfkeden olsa gerek, titriyordu. "Başladığım yerdeyim! Her yanım yara bere içinde ve... Hala yaşıyorum! Hala yaşıyor! On sene kendimi de oğlumu da korumak için her şeyi yaptım ama yine, başladığım yerde,

bu haldeyim! Bununla yüzleşmek istemiyorum! Hiçbirinizin yüzüne bakamıyorum! Gideceğim! Durduramazsın beni!"

"Nereye istersen gitmekte özgürsün!" dedi Bora. Beyza'nın açtığı arabanın kapısını sertçe kapatmıştı. "Ama ben istediğimde! Kara izin verdiğinde! Seninle işim bitmedi henüz benim!"

"Neyden bahsediyor?" diye sordum, merakla.

Gökhan iç çekti. "Sence benim bunu bilme olasılığım var mı?" diye sordu.

"Ve benim seninle işim bitene kadar... Kendine geleceksin! Uğruna her şeyi feda ettiğin oğluna nasıl davrandığının farkında mısın ya sen?!" dedi Bora.

"Bora..." dedi Beyza, aman dilenir gibi. "Leo'nun yanında olmam, sadece Leo'ya zarar verir. Madem Leo'yu düşünüyorsun, bırak gideyim!" Eli arabaya uzandı ve arabadan destek aldı. "Gerçekten çok yorgunum... N'olur daha fazla yorma beni!"

"Selim!" diye seslendi Bora. Selim emre hazır beklerken, Aydın'ın kullandığı araba bahçeye girmişti. "Beyza Abla'na eşlik et üst kata kadar. Biri refakat etsin ona. Kimse gönüllü değilse, sen kal." Aydın arabadan inerken, ne olduğunu anlamak ister gibi bakıyordu. "Gökhan!" diye seslendi, burada olduğumuzun farkına çoktan varmış gibi. "Sen de abine garaja kadar eşlik ediver!" Gökhan aldığı emirle doğrudan yanımdan ayrılırken, Beyza yerinden dahi kıpırdamamıştı. "Hadi!" diye bağırdı Bora, sertçe. "Kendimi tekrarlamaktan haz etmiyorum!"

Beyza'nın yeniden eve doğru adımlarla yürüdüğü sırada, Gökhan ile Aydın da garaja doğru ilerlemişlerdi. Bora'nın yanına çıktım. "Bora?" dedim, merakla. "Ne yapacaksın Aydın'a?"

"Konuşacağım sadece," dedi. Gözlerine emin olmak ister gibi baktığım sırada, "İnanmıyorsan gel sen de..." dedi. Açıkçası gidecektim çünkü Bora'nın bu soğukkanlılığının gerçekliğinden endişe ediyordum. "Kimse gelmesin garaja!" diye emretti Bora, adamlarından birine.

Gökhan garajda dört dönerken, kinle Aydın'a bakıyor; Aydın ise köşedeki tamir aletlerinin olduğu kısımdaki bir dolaba yaslanmış, öylece beton zemini seyrediyordu. "Neredesin sen Aydın Demir?!" diye sordu Bora, garaja girer girmez. "Ben her arkamı döndüğümde, kaçıp gidecek misin sen?!"

Aydın başını yerden kaldırdı ve sıkıntılı bir nefes verdi. "O orospu çocuğunu görmeye gittim," dedi. Kaşlarım çatılırken, garajdaki Range Rover'a yaslandım. "Ama içeri almadılar beni. Görüşmeme izin vermediler."

Bora şaşırdıysa da bunu asla belli etmemişti. "Sence de burada, Mehmet Şahindağ'la görüşmenden daha önemli meseleler yok mu?!" diye sordu.

"Vardır muhakkak. Ama benim bildiğim şey bu," dedi Aydın. Omuzları çaresizlikle havalandı. "Beyza'nın derdine nasıl derman olunur ya da Leo'ya nasıl babalık yapılır, bilmiyorum ben."

"Sadece severek!" dedim, ciddi bir tavırla. Aydın'ın acı kahve bakışları gözlerimi buldu. "Aydın hiç kimse senden, daha fazlasını beklemiyor. Leo bile. Onunla konuş, ona sarıl, ona onu sevdiğini hissettir yeter."

"Bu dediğin de kolay değil yenge," dedi Aydın, mahcubiyet dolu bir ifadeyle. Bakışları kısa bir an Gökhan'a değip yeniden bana çevrilmişti. "Ben, o dediğin şekilde sevmeyi bilmiyorum."

"Sen uzaktan arabesk arabesk sevip, sevdiğine de *fahişe* demeyi biliyorsun tabii!" dedi Gökhan, hırsla. Bora nefesini sesli verirken, Aydın bir kez daha başını öne eğmişti. "Beyza kafayı yedi artık acıdan! Delirdi kadın delirdi! Gidip ona bir kere sarılsan, belki de her şey-"

"İstemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değil," dedi Bora, Gökhan'ın lafını keserek. Aydın'ın gözleri Bora'nın gözleriyle birleşti. "Ben seni buraya yargılamak için ya da sana akıl vermek için çağırmadım. Sadece tek bir şey sormak istiyorum sana. Durduğun yer neresi? Leo'ya babalık yapacak mısın yapmayacak mısın? Çünkü yapmayacaksan,

Leo'ya bunu söyleyeceğim ve eğer isterse, onun babası ben olacağım!" Aydın'ın yüzü şaşkınlıkla kaplandı. "Eğer isterse soyadımı taşıması, beni gururlandırır. Seni de kimse, istemediğin bir yükün altına sokmamış olur."

Bora'nın yüzündeki tüm ifadesizliğine rağmen, kapkara gözleri sevgiyle ışıldıyordu. Onu babama benzetme sebebimin, sırf bana duyduğu şefkat olmadığını şimdi daha iyi anlıyordum. Bora, hayatta sahip olduğu herkesi, kocaman bir ruhla seviyordu. On sene önce, ablasına teklif ettiği şeyi, şimdi de açıkça Aydın'a söylüyordu. Hem düşünceli hem de gururlu davranıyor ve benim hormonları hepten karışmış vücudumun, en sorunlu organı olan gözlerimi dolduruyordu.

"Kara..." dedi Aydın. Beklemediği bu teklif onu sersemletmişti. "Ben onun..." Sustu.

"Yarın bir davet veriyorum," dedi Bora. Gökhan'ın kısılan gözleri, Bora'nın üstünden ayrılmıyordu. "O davette açıklayacağım bazı şeyler var. Bunlardan birisi de Beyza'nın yaşadığı ve oğlu... Herkes Leo'nun babasının Mehmet Şahindağ olduğunu düşünüyor. Ya babasının sen olduğunu öğrenecekler ya da benim nüfusuma geçeceğini öğrenecekler ve babasının Mehmet Şahindağ olduğunu düşünmeye devam edecekler. Seçim senin Aydın." Aydın bir şey diyecekti ki Bora yeniden konuşarak buna izin vermedi: "Gerçekten baba olacaksan, babasının sen olduğunu öğrenecekler. Yoksa gerek yok. Yarına kadar düşün sen. Sana daha çok zaman veremiyorum çünkü gerçekten, kimsenin daha fazla kaybedecek zamanı yok."

"Beyza ile olan durum-" diye başladığım cümlemi tamamlamamı Bora engellemişti.

"O bizi ilgilendirmez Nazlı." Bakışları gözlerimi bulduğunda başımı iki yana salladım. Beni ilgilendirdiğini, hatta bunu deli gibi merak ettiğimi söylesem, bana kızar mıydı? "Hadi çıkalım."

Birlikte garajdan çıktık. Karanlık gökyüzünün altında derin bir nefes alırken Bora'ya dönmüştüm. "Sen muhteşem bir

dayısın..." dedim. Benim gülümsemem onu da gülümsetmişti. "Üçü de çok şanslı."

Eğildi ve yanağımdan öptü. "Yoruldum," dedi. Elime uzandı ve elimi tuttu. "Biraz Asya'larla oyun oynayayım da... Sonra yatalım, olur mu?"

"Leo kim bilir ne haldedir," dedim. Eve doğru yürümeye başladık. "Muhtemelen annesinin içinden bir canavar çıktığını düşünüyor çocuk."

"Muhtemelen," dedi. Bakışlarını yukarıya çevirdiğinde, ben de kafamı kaldırdım ve bize bakan Beyza ile göz göze geldim. "Annesinin içindeki canavarı törpülemek gerek."

"Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Eve girdiğimizde kapıyı kapattı ve iki elimi birden tuttu. "Beyza şu anda öfkesinin, pişmanlığının ve vicdanının esiri olmuş durumda. Ben aşağıda çocuklarla meşgul olurken, sen de çıkıp Beyza'yla konuşur musun?"

"Ne konuşacağım?" diye sordum, merakla. Derin bir nefes verirken parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Neden ona bu kadar kötü davranıyorsun? Halbuki iyi davransan, belki de bu tavrı değişecek."

"Beyza'nın içinden çıkan canavar, benim aynam Nazlı," dedi. Kaşlarımı çattım. "Kardeşinin mafyanın bir parçası oluşunu kaldıramıyor. Benim gibi o da utanıyor, Kara'dan. Reddediyor ve kendini suçluyor. Ben nasıl bir canavara dönüşüyorsam, o da aynı benim gibi bir canavara dönüşüyor. Göz gözü görmez bir karanlıkta. Muhtemelen Mehmet Şahindağ ona, benimle ilgili bir sürü korkunç şey anlatmıştır. Eğer on sene içinde bilmediği bir şey kalmışsa tabii." Gözlerine hüzün çöktü. "Çok sevdiği kardeşini özlüyor ve bu gördüğü insanın kardeşi olmasından nefret ediyor. Ona beni sevdiremezsin tabii de... Törpülesen törpülesen, sen törpülersin bu durumu... Kara'nın gücünün artılarını hatırlaması gerek."

"İlk kez," dedim, şaşkınlıkla. "Birinin Kara'yı sevmesini istiyorsun."

"Leo'nun iyiliği için," dedi, yanlış anlamamı asla istemez gibi. Başımı salladım. "Gelirim birazdan yanına."

Dudakları dudaklarıma değerken, "Tamam sevgilim," dedim.

Bora'ya arkamı dönüp merdivenlere yöneldiğimde, gözlerimden bir damla yaş firar etmişti.

"Senin eğer, birisini yaşatma şansın olsaydı... Kimi yaşatırdın?"

"Beyza'yı. Hepimizi kesişim kümesine alan o sonuçta... Mehmet Şahindağ'ın yok olduğunu görmeye hakkı var."

"İyi ki yaşamıyor... İyi ki annem de, babam da, dedem de, ablam da yaşamıyor... Ben dördünün de hatırladığı Bora'dan memnunum... Hiçbirinin Kara'yla tanışmasını istemezdim. Çok utanırdım."

İçinde bir yerlerde hissettiği utanç duygusunun onu bir parça hırçınlaştırdığını, bir parça da kırılgan bir hale getirdiğini hissediyor ama böyle hissetmemesi için herhangi bir şey yapamıyordum. Bu benimle alakalı değil, onun kendi geçmişiyle, hayalleriyle ve olmak istediği kişiyle alakalıydı ve ben ne dersem diyeyim, kalbinin derinliklerindeki bazı gerçekleri yok edemezdim. Hayat, üzerine artı bir ekleyerek saniyeleri akıtırken, bugün olduğumuz kişiye bizi daha da dönüştürmekle kalmıyor; dün olduğumuz kişiyle de aramıza görünmez duvarlar örüyordu.

Odaya girdim. Lion şapkasını çıkartmış ve hala pencerenin kenarında dururken, Sergio çalışma masasının sandalyesinde oturuyordu. "Lion," dedim, yavaşça. Nefesini bıkkın bir şekilde verip bana döndü. "Neden bu kadar gerginsin?" diye sordum.

"Nazlı gitmek istiyorum buradan," dedi. Bakışlarına sinen kararlılık beni ürkütmekle kalmamış, ürpermeme de sebep olmuştu. "Lütfen Bora'yı ikna et. Yarın öbür gün Mehmet, formülü verecek İstihbarat'a bak. Belki serbest kalacak. Aynı döngü başlayacak. Bu döngü başlamadan, ben hayatınızdan yok olup gitmek istiyorum." Sergio'ya baktım. Her yolu denediğini söyler gibi başını iki yana salladı. "Nazlı! Sana

diyorum!" diye kızdı Lion, Sergio'yla bakışmamdan bile rahatsız olmuş gibi.

"Lion..." dedim, bir kez daha. "Beyza," diye düzelttim kendimi. Büyük bir es verip, "Abla," dedim. Beyza merakla gözlerimin içine bakıyordu. "Bora... Senin Kara'dan rahatsız olduğunu düşünüyor..." Beyza'nın bakışları kısıldı. "Belki doğrudur, belki değildir. Ben bile Kara'ya olan hislerimi ona alenen açmışken, kimsenin Kara'yı istemeyeceğini düşünmekte haklı zaten. Senin Kara hakkında ne hissettiğini bilmiyorum ama Bora'nın üzülmesini istemiyorum."

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Bir plan yaptın. Ben de sana destek verdim. Mehmet Şahindağ'ın yanına gittin. Orada başına gelmeyen kalmadı. Yine. Ve sen, kimse sana acımasın diye ama acınacak bir duruma düştüğün için belki, daha da hırçınsın..." dedim. Beyza gözlerini gözlerimden kaçırırken, birkaç adım atarak tam karşısına geçtim. "Bora bir şeyler yapmaya çalışırken... Onun önünde duramazsın abla! Buna izin vermem!" Sergio bizi yalnız bırakmak için olsa gerek, usulca odadan çıkmıştı. "Bora şu an n'apıyorsa, ne durumdaysa, bunda olan payını düşün lütfen... Ve onun kendisinden nefret etmesini engelle!"

Beyza'nın bakışlarındaki sertlik biraz olsun kırılırken güçlükle, "Nazlı..." dedi. Acı bir haber verecekmiş gibi bir ifadesi vardı. "Bora ve ben, artık birbirimizin hayatını etkileyemeyecek kadar uzağız birbirimizden." Dudakları titredi. "Ben ona ne dersem diyeyim, kendisinden nefret etmesine engel olamam."

"Senin karşında Kara'dan utanıyor," dedim. Beyza'nın gözleri doldu. "Sen, kendini nerede görürsen gör... Bora sana ne söylerse söylesin... Nasıl davranırsa davransın... Sen, onun ablasısın. Her zaman, onun hayatını bir adım ileriye taşıyacak öncülüğü yapabilirsin. Kara, benim kahramanım ve sen, Kara'yı doğuran kişisin! Kara'yı kabul etmek ve bunu da alenen kardeşine kanıtlamak zorundasın!"

"Piranha-"

"Lion!" dedim, baskın bir tonlamayla. "Ben seni böyle görmeye alışık değilim. Sen, başına ne gelirse gelsin ayağa kalkabilmeyi başarmış bir kadınsın. Şimdi düşmenin zamanı değil." Gözlerinden birkaç damla yaş aktı. "Begüm'ün bile sana anlayış gösterdiği bir dünyada, sen böyle davranamazsın!"

"Bana anlayış göstermeleri daha kötü," dedi, bir itirafı gerçekleştirir gibi. "Benden nefret etmeye devam etmeleri ve başıma ne gelirse gelsin, yüzüme nefret kusmaları lazım. Aksi takdirde çok kötü hissediyorum." Gözlerinden akan yaşları parmaklarımın tersiyle silerken, Beyza'yla beraber yatağın kenarına oturdum. "Leo da benden nefret etsin. Herkes benden nefret etsin. Herkesin hayatını mahvettim. Kendiminkinin de."

"Herkes senden nefret etse de Leo edemez..." dedim. Beyza'nın boğazından kocaman bir çığlık koptu. "Ben de edemem abla..." Sanki içindeki irini akıtmaya başlamıştı. "Bora'nın bebeği de edemez!" Başı omzuma düşerken, hıçkırıkları canının ne kadar yandığını gösteriyordu. "Biz seni çok seviyoruz. Hep de çok seveceğiz. Sen daha ona, ilk hediyesini vereceksin."

Beyza'nın alçıda olan kolu dahil, yaralarını incitmemeye ekstra özen göstererek ona sımsıkı sarıldığımda gözyaşlarının arasında, "Nazlı!" diye sayıklamaya başlamıştı. Beyza, adımı tekrarladıkça kendimi sadece bugün değil, dün de hayatındaymışım, hayatlarındaymışım gibi hissediyordum. Birlikte yaşadığımız günler gözlerimin önünden geçiyordu ve en büyük haksızlığı Bora'ya yapmışız gibi, şu anda bari o da yanımızda olsun istiyordum. Hatta eğer isterse Begüm de. Bora'nın bebeğinin halaları bize yemeğe gelmişler ve beraber yemek yemişiz gibi. Belki, üzerine de tatlı. Sufle.

Sufle.

Beyza'nın gözyaşları daha da şiddetlenirken, aklı olan bir insanın asla yapmayacağı fakat benim aklımın değil, kalbimdeki odacığın baskın geldiği günlerden geçtiğim için

mazur görülmesi gereken bir şey yapmıştım: "Ağlaman bitince, bana sufle yapar mısın? Çok canım çekti de." Beyza beni duymuş ya da anlamış mıydı emin değildim. "Sufle. Ağlarken de yapabilirim dersen, inelim aşağıya. Aslında internetten de söylerim ya da Sevim Hanım'dan da isterim ama senin suflen çok güzel." Beyza hala ağlarken başını omzumdan kaldırdı ve gülmeye başladı. Ben ise sadece yutkundum. Umarım kendisini güldürmek için şaka yaptığımı düşünmezdi. "Sufle yerken de beraber ağlarız istersen, yalnız bırakmam ben seni."

Beyza gözlerinden akan yaşları sildi ve ayağa kalktı. "Saçımı toplar mısın?" dedi. Komodinin üstündeki tokaya uzandım ve saçını hızlıca at kuyruğu yaptım. "Ölmek istiyorum ama sana sufle yapacağım," dedi, odadan çıkarken. Arkasından teessüfle baktım ama o görmedi. "Sufle!"

Sesli dile geldiğinde oldukça ilginç duruyor olabilirdi ama canımın sufle çekmesi benim suçum değildi.

Bora'nın bebeğinin suçunu üstlenecek halim yoktu.

♠

Bora, Leo ve Asya, Noir'la beraber oyun oynarken, Begüm de L koltuğun köşesinde, Demir'le oturuyordu. Salona indiğimizde hepsinin bakışları bize çevrilmişti ama şüphesiz en acı dolu bakışlar, Leo'ya aitti. "Bebeğim," dedi Annie, yumuşacık bir sesle. Leo gülümsedi. Beyza bir kolunu yana açtığında, Leo annesine doğru yaklaştı. "Özür dilerim..." Beyza, Leo'yu bağrına basarken, gözlerim Asya'nın bakışlarına takılı kalmıştı. Gülümsemesi olgunlukla doluyken, bakışlarında olması gereken en sonunda olduğu için şükreder gibi bir ifade vardı. "Özür dilerim bebeğim."

"Önemli değil anneciğim," dedi Leo, en sevecen haliyle. Annesinden ayrıldı ve merakla gözlerine baktı. "Gitmiyoruz değil mi?! Burada kalıyoruz, değil mi?!"

Annie gülümsemeye çalıştı. "Şimdilik," dedi. Leo'ya en azından bu da yetmişti. "Konuşacağız seninle. Uzun uzun."

Leo başını salladı. Beyza da bakışlarını Leo'dan çekip, Bora'nın hemen yanında olan Asya'ya yöneltti. Türkçe konuşarak, "Asya, senden de özür dilerim. Eğer korkuttuysam seni..." dedi ve dediğini Leo'ya çevirdi.

"Korkmadım," dedi Asya, içtenlikle. Doğrudan İngilizce konuşmuştu. Telaffuzu çok iyi değilse de kelime haznesi genişe benziyordu. "Ben alışığım yüksek sese. Büyük anneannem hep öyle konuşuyor. Ayrıca anlaşamayıp tartışan çok insan gördüm."

Bora, Asya'nın saçlarını okşarken, Beyza'nın bakışları Sevim Hanım'a çevrilmişti. "Sufle yapacağım da. Malzemeleri kime aldırabilirim Sevim Hanım?"

"Söyleyelim çocuklara," dedi Sevim Hanım. Cebinden telefonunu çıkarttı. "Ne lazım siz bana deyin. Ben bakıp, eksikleri aldırayım."

"Ama çabuk olmamız lazım," dedim. Sevim Hanım'ın bakışları beni buldu. "Daha hazırlanacak, pişecek falan... Zaten çok iş var!"

Leo, *sufle*yi muhtemelen anladığı ama gerisini anlamadığı için, merakla etrafına bakınırken Asya ona, "Acil sufle lazımmış!" diyerek, konuşmalarımızı özetlemişti.

Beyza, bana daha fazla tahammül edemediği için olsa gerek, Sevim Hanım'dan telefonu aldı ve mutfağa girerken, malzemeleri yazmaya girişti. Bu sırada Leo ile Asya, Noir'ın topunu biraz ileriye atıp, onun peşinden koşturmaya başlamışlardı.

Begüm, benim zar zor duyduğum ve Beyza'nın kesinlikle duyamayacağı bir sesle, "Abi!" dedi. Bora, Begüm'e döndü. "Sufleyle gönül almaya çalışmayacak herhalde değil mi?" diye sordu.

Bora birkaç saniye boyunca Begüm'e baktı ve "Ben senin yanındaydım. Nereden bileyim..." dedi. Kapkara gözleri beni buldu. Merakla, "Nereden çıktı sufle?" diye sordu.

"Canım istedi?" dedim, *ne var bunda* der gibi.

Bora'nın gözleri kısılırken, "Senin canın mı istedi?" diye sordu. Başımı *evet* der gibi salladım ve hızlı adımlarla

ilerleyip, Bora'nın yanına oturdum. "Kadın hüngür hüngür ağlarken, ondan sufle yapmasını istediğim için biraz utanıyorum. Üstelik kolu alçıda. Ama çok güzel sufle yapıyor Bora! Canım istedi." Begüm'ün attığı kahkahayla beraber, kaşlarımı çatıp ters ters ona baktım. "Kardeşin bana mı gülüyor?" diye sordum, Bora'ya.

Bora beni kendine çekti ve dudaklarını başıma değdirdi. "Saygısız işte n'apacaksın..." dedi, eğlenir gibi.

Başımı Bora'nın omzuna yasladım. "İnşallah hemen yapar," diye mırıldandım.

"Mutfağa gidelim, kontrol edelim..." dedi Bora. Begüm'e döndü. "Gelecek misin sen de?"

"Almayayım abiciğim, çok teşekkürler!" dedi Begüm.

Bora aldırış etmeden, "Sen bilirsin..." dedi.

Biz mutfağa ilerlerken Begüm, "Asya! Leo! Hadi gelin Demir'i yıkayalım!" diye seslenmişti.

Mutfağa ilerledik. Sevim Hanım ada tezgaha oturmuş, dikkatle Beyza'yı izlerken bizim geldiğimizi fark etti. Ayağa kalkacaktı ki, Bora eliyle oturmasını işaret etti ve biz de Sevim Hanım'ın yanına geçtik. Bora, bir kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. Selim, bir poşetle içeri girdi. Beyza, Selim'in elinden poşeti aldı ve eksik malzemeleri çıkartıp, suflenin harcını hazırlamaya devam etti. Bora'nın bakışlarında nedenini bilmediğim bir derinlik vardı. Beyza, bizim burada olduğumuzun farkında mıydı bilmiyordum ama eğer Bora'nın gözlerinin içine baksa, karşılaştığı manzara onu mutlu ederdi. Saniyeler, dakikaları kovalarken geçen zamanı saymamıştım ama Bora kıpırtısız bir sakinlikle Beyza'yı izlemekten hiç vazgeçmemişti.

Beyza, sufleyi fırına verdiği sırada, Bora kolunu omzumdan çekti ve ayağa kalkıp, Beyza ile göz göze gelmeden kış bahçesine çıktı. "Ellerinize sağlık," dedi Sevim Hanım, iç çekerken. Mutfağa yavaş yavaş suflenin kokusu yayılmaya başlamıştı. "Benden istediğiniz bir şey yoksa, ben Begüm'e bakayım."

"Teşekkür ederim Sevim Hanım," dedi Beyza. Sevim Hanım ayağa kalktı ve mutfaktan çıktı. Beyza göz ucuyla kış bahçesine baktıktan sonra, bakışlarını bana çevirdi. "Yoruldum. Tek kolla zor oluyormuş."

"Sana zahmet verdim," dedim, mahcubiyetle.

"Bana iyi geldi," dedi Beyza, sıcacık bir ifadeyle. "Farkında bile olmadan, çok iyi bir şeye vesile oldun..." Beyza yanıma oturdu ve bakışlarını buzdolabının üzerindeki Trabzon ve Sümela Manastırı magnetlerine çevirdi. "Sümela'ya çıktın mı sen?" diye sordu.

"Evet," dedim. Gülümsemem koskocamandı. "Hem de Bora'yla... Kapandıktan sonra."

Beyza da gülümsedi ve aramızda dakikalara yayılan uzun bir sessizlik oldu. Bora, kış bahçesinde sigarasını içiyor ve bakışlarını asla bize çevirmiyordu. Fırından gelen ses duyulduğunda, Beyza ayağa kalktığında ben de kalktım. O fırından sufleleri çıkarırken, ben de tepsi çıkarttım. Beyza, ikinci kase sufleyi de tepsiye bırakırken, "Bir tane yeter bana," dedim.

"Bora'nın biri," dedi Beyza.

"Bora tatlı yemiyor ki?" dedim, şaşkınlıkla.

Beyza, iki tane tatlı kaşığını tepsiye bırakırken, "Nasıl?" diye sordu. Birkaç saniye birbirimize baktık. "Belki yer," dedi ve bakışlarını gözlerimden kaçırdı. "Afiyet olsun," diye ekledi ve mutfaktan çıktı.

Elimdeki tepsiyle beraber kış bahçesine ilerledim. Bora, kış bahçesinin havalanması için pencereyi açmış ve içtiği sigaranın kokusunu yok etmeye çalışıyordu. Ama benim aklım fikrim sadece suflede olduğundan, sigaranın şu an umurumda olmadığını söyleyebilirdim. Bora bakışlarını tepsideki suflelere değdirirken derin bir iç çekti. Ben henüz yanına oturmadan, tatlı kaşığına uzandı ve kaşığını sufleye daldırıp ağzına kocaman bir lokma sufle attı. Gözlerim fal taşı gibi açılırken, Bora hipnoz olmuşçasına kendinden geçmişe benziyordu. Başını aşağı ve yukarı sallarken, suflenin tadını onaylamış gibiydi. Ben de suflenin tadına

baktım. Beyza'nın her zaman yaptığı gibi, aynı Fransız restoranlarında yapılan suflelerin tadını andırıyordu. Bora, kasenin dibini sıyırana kadar hiç konuşmamış ve sanki yaşadığı anın tadını çıkartmak ister gibi bir keyfe tutulmuştu.

Kaşığını kasenin içine bıraktığı sırada, şaşkın bakışlarımı fark etti. Üç saniye yüzüme bakıp güldü. "Seni aldatmışım gibi bakıyorsun?"

Kaşlarım havalandı. "Tatlı yemiyordun hani? Sevmiyordun hani?" dedim, şaşkınlıkla.

"Ablam ölünce, artık hiçbir şey tatlı değildi..." dedi. Yediğim suflenin boğazıma dizildiğini hissettim. "Şekerli şeylerle aram çok yoktu. Yani reçeldi baldı dondurmaydı, hiçbir zaman sevmedim. Ama bazı tatlıları çok severdim. Özellikle de bunu. Hele ki ablam yaptıysa..." Bakışları hasret doluydu. "Kendimizi ne zaman kötü hissetsek, moralimiz bozuk olsa, mutfağa girerdik beraber. O sufle yapardı, ben onu izlerdim. İkimize de terapi gibi gelirdi bu." İç çekti. "Ablamın cenazesinde helva kavurdular. O şekerin kokusu, midemi öyle bir bulandırmıştı ki, bir daha ağzıma tatlı sürmedim. Uzun süre yemeyince de alışıyorsun. Ve hatta artık sevmemeye başlıyorsun."

"O kadar çok yaran var ki Bora..." dedim, acıyla. Elimde tuttuğum kaşığı dudaklarına götürdüm. İtiraz etmeden ağzını açtı. "Bilsem sana vişneli cheesecake de pasta da yedirmezdim."

"Yaralar kötü bir şey değildir," dedi. Dudakları dudaklarıma uzandı. "Yaşanmışlıklar, iyidir."

Yalnızca dört kaşık yediğim sufle kasesini sehpanın üzerine bıraktım. "Ablanla konuştum."

"Ne konuştuğunu merak etmiyorum," dedi. İçine derin bir nefes çekti. "Nazlı," dedi, ciddiyetle. "Gidelim buradan," dedi.

Şaşkınlıkla, "Nereye?" diye sordum.

"Rüzgar nereye eserse..." dedi.

Kaşlarım hayretle çatılırken, "Bora..." dedim. Bir eli saçlarımı buldu. "Nasıl olacak? Yani... Senin işlerin-"

"Bilmiyorum. Ama bir şekilde ayarlayacağız," dedi. Kısa bir an alt dudağını dişledi. "Bir keresinde babamla kavga ediyorduk. O bana işlerin başına geçeceğimi söylüyordu; ben de ısrarla reddediyordum. O bana mecbur olduğumu söylüyordu; ben de mecburiyet diye bir şey olmadığını..." Gülümsemesi hüzne bulaşmıştı. "Demişti ki en son, '*En azından bir süre idare et. Yaş otuz beş oluncaya kadar. Sonra çeker gidersin istemezsen, en uzaklara.'* Ne demek istediğini sorgulamamıştım hiç, çünkü benimle dalga geçtiğini falan düşünüyordum. Ne söylese küfür gibi geliyordu. Ama galiba, şimdi anlıyorum."

"Ne yani?" diye sordum, merakla. Elini tuttum. "Sence o mektupta, uzaklarda bir yerin adresi mi var?"

"Bence evet," dedi Bora. İfadesi düşünceliydi. "Muhtemelen güvenli bir yerin adresi. Eskiden olsa böyle düşünmezdim ama OCTO'dan sonra, bu çok olası geliyor bana." Bakışları gözlerimin en içini buldu. "O mektubu deşifre etmen lazım Nazlı. Eğer düşüncem doğruysa... Sen, ben ve bebeğimiz... Başka hiç kimse olmadan... En uzaklara gidelim... Kimsenin mutluluğumuza göz dikemeyeceği kadar uzaklara..." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Ne yaşarsak üç kişilik yaşayalım, başka hiç kimse olmadan... Ama üç kişi olmadan, önce sadece iki kişi olmanın tadını çıkartalım."

Dudaklarım iki yana kıvrılırken, baş başa olmayı ne kadar çok özlediğimi hissetmiştim. Yıldızların altında, güneşin gölgesinde, belki dalgaların seslerini dinleyerek yaşayacağımız günlere öyle çok ihtiyacım vardı ki, sanki soluğum kesilecekti. Konuşmamız gereken onlarca şey vardı ve fakat zamanımız yoktu, burada zamanımız olamıyordu. Birbirimizi saatlerce, bıkmadan, usanmadan, başka hiçbir işimiz yokmuşçasına dinlemeyi, sessizlikte beraber dinlenmeyi, sabahlara kadar sevişmeyi ve göğsüm, başının üzerinde uyuyakalmayı istiyordum.

"Bu lafta kalmasın, n'olur!" dedim, hevesle.

Başını *tamam* der gibi salladı. "Kalmasın. Yapalım bunu. Birlikte kurduğumuz ilk ortak hayalimiz olsun bu."

"Ve gerçekleştireceğimiz..." dedim.

"Gerçekleştireceğimiz..." dedi.

Kollarımı boynuna doladım. Bora'nın elleri belimi kavradı. *Lütfen,* dedim içimden. *Lütfen, hayalimiz gerçek olsun.* Gözlerimi kapadım. *Lütfen.*

154.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,
Sizleri çok seviyorum!
**Var olun... **
♠

Dünyada iki yüz sekiz ülke vardı ve Bora ile beraber olduğumuz sürece, bu ülkelerden hangisinde yaşadığımızın bir önemi yoktu. Güney Yarım Küre'de sıcaktan pişebilirdik veya Kuzey Yarım Küre'de de yaşayabilirdik, çünkü o bana sarılırsa hemen ısınırdım. Gittiğimiz her yeri sevgimizle parlatacağımızı biliyordum ve her neredeysek, orası evimiz olurdu. Çünkü ev, içinde beraber ve huzurlu olduğun, herhangi bir yerdi. Çöl dahi olurdu, çünkü okyanus çölün hararetini yok ediyordu, bunu tecrübe etmişliğim vardı.

Kalbim pır pır çarparken, aşkın içimdeki karanlık bir tarafı beslediğini hissetmiştim. İçimde bir yerlerde törpülediğim bencilliği okşayarak büyüten ve bir duvarla dahi empati yapabilmekten beni alıkoyan bir karanlık. Bora'nın ailesinin, -kaldı ki ablasını öz ablam olsa ancak bu kadar severdim ve kız kardeşini, gerçekten de küçük kız kardeşim gibi görüyordum- bir süre bizden uzak durmasını ve Bora'nın benimle tekil halde olmasını çok istiyordum. Bunda elbette yaşanılanların payı büyüktü ve bence birbirlerinden uzak durmak, hem kendilerine hem de hayatlarına en iyi gelecek şeydi. Çünkü bir arada olmaya devam etmeleri, birbirlerini tüketmekten başka bir şeye, şu an için yaramayacaktı. Bencillik ederken dahi, aslında yine ve sadece onları düşündüğümü fark ettim.

Begüm'ün, Eren'den ayrılarak kuracağı hayatına ve bekar anneliğine adapte olması fakat Demir ve hatta Asya için,

artık *eski* diyeceğimiz eşiyle *yeni* iletişim şeklini, sağlam temellere oturtması gerekiyordu. Bundan sonra birbirlerini kırmamak ve incitmemek, aynı zamanda da kırılmamak ve incinmemek için oluşturacakları yeni düzeni, ancak baş başa vererek sağlayabilirler ve başka kimseyi kararlarına karıştırmadan, kendileri için güvenli bir alan yaratabilirlerdi. Çünkü ayrılsalar da hep bir şekilde birbirlerinin hayatlarında olacaklardı ve en nihayetinde hayat, sadece ve sadece onların hayatıydı.

Beyza'nın ise... Hiç şüphesizdi ki onun durumu daha karmaşıktı. Ayrılacağı bir eşi yoktu ve fakat birleşeceği ve *eş* diyeceği birinin olup olmayacağı da henüz benim için muğlaktı. Aydın'la ne yapacaklarını bilmediğim gibi, onların da ne yapacaklarına dair düşünebildiklerini sanmıyordum. Onları daima ortak bir paydada buluşturacak bir Leo vardı ve bu, her ne kadar Begüm'le Eren'in hikayesine benziyor gibi görünse de bu bir aldatmacaydı. Çünkü her hikaye kendi içinde büyük ve keskin farklılıklarla döşenirdi. Ve Beyza ile Aydın'ın muhtemelen sadece baş başa kalmaya değil, çokça zamana da ihtiyaçları olacaktı. Begüm'ün nerede yaşayacağına karar vermesi kolaydı; ama Beyza'nın önce, nereye ait olduğunu bulmaya ihtiyacı vardı çünkü o, diğer herkesten farklı olarak, kaybolmuş bir hayata sahipti.

Bildiğim tek şey, Begüm'ün de Beyza'nın da, Bora etraflarındayken özgür iradelerinin sınanacağıydı. Kardeşleri kendi hayatlarını yaşarken, Bora'nın da yaşaması gereken bir hayat vardı. Benimle. Benimle ve bir süre sonra da bebeğiyle.

Bora sanki bir süre suflesini -ya da bunun içinde yarattığı hisleri- sindirmeyi beklemiş, daha sonra da Eren'i arayıp buraya çağırmıştı. Nedenini sorsam elbette söylerdi ama düşünceli halini gördüğümde merakımı bastırmış ve nasılsa öğreneceğimi düşünerek, sabretmeyi ve onu bir de bir şeyleri bana anlatarak yormamayı tercih etmiştim. Zaten Eren'i aradıktan üç dakika dört saniye sonra, çalışma odasında işi olduğunu söyleyerek yanımdan ayrılmıştı. Otuz

iki dakika, kırk bir saniye sonra ise Eren gelmişti. Ve bundan beş dakika, elli saniye sonra ise Bora, Selim aracılığıyla, herkesin süslü salonda toplanmasını istediğini söylemişti. *Herkes,* Begüm, Eren, Gökhan, Çınar, Aydın ve Beyza'ydı ama Beyza hala gelmemişti.

Öyle gergin bir atmosfer vardı ki, herkes kurbanlık bir koyun gibi bir yana dağılmıştı. Begüm üçlü kanepenin ortasına geçmişti ve muhtemelen buradaki benim dışımdaki herkesle bir derdi olduğu aşikardı. Gökhan ve Çınar, Beyza'nın yaşadığını; Aydın, Beyza ile ilişkisini ondan saklamıştı. Bu konuda benimle bir derdi olmaması da ya bunca insan içinde bana sıra gelmediğinden, ya hamile olmamdan, ya da takınacağı tavrı asla kabul etmeyeceğimi bildiğindendi. Eren'le var olan derdi ise zaten bambaşkaydı. Eren tekli koltuklardan birine oturarak, bakışlarını halı ile Begüm arasında dolaştırıyordu. Sergio yemek masasında, yanımda, tüm salonu görebileceği bir konumda oturuyordu. Aydın, elleri ceplerinde, pencerenin önünde durarak sırtını salondaki herkese dönmüş ve karanlıkta yok olan orman manzarasını izliyordu. Gökhan ise tek kişilik diğer koltukta, Eren'in karşısındaydı ve ne kadar gergin olsa da belki de en az gerilen o gibi duruyordu. Ama o, herkesten farklı olarak üzgündü de. Yüzüne neredeyse yapışan bu derin üzüntü içime işliyordu. Artık o aykırı, saldırgan ama tüm bunlara rağmen neşeli adam değil, sadece kederden ibaretti ve bu yeni hal, ona hiç yakışmıyordu.

Adım sesleri duyulduğunda, herkesin bakışları süslü salonun girişine çevrilmişti. Bora ve hemen arkasından Beyza dışındaki OCTO'nun tüm asil üyeleri ve Alp de gelmişti. Tarantula, Sergio'yla oturduğum yemek masasının baş köşesine yerleşirken, diğerleri de boş buldukları sandalyelere geçmişlerdi. Bora'nın bakışları benden başlayarak herkesi taradı ve daha sonra, "Beyza inmedi mi?" diye sordu. Halbuki bu sorunun cevabı açıktı, Beyza'yı masanın altında saklamıyorduk.

Zaten Bora da bir cevap beklemedi ve "Selim!" diye seslendi. Selim hızla süslü salona gelirken, yanında Bahar, Sultan, Engin ve Harun Abi de vardı. Bora neden kuzenlerini de toplamıştı? Kalabalığın artmasıyla beraber, gerginlik de artıyordu. Herkes neden böyle bir kalabalığın oluştuğunu sorgulayarak içeriye girerken, en son Samet gelmişti ve şaşkınlıkla kalabalığa bakakalmıştı. Sultan ve Samet, Begüm'ün iki yanına geçmişlerdi. Engin, Samet'in yanındaki kolçağa oturmuştu ve Harun Abi, pencereye ilerlemiş, yüzü artık salona -Bora'ya- dönük olan Aydın'ın yanında durmuştu. Bahar ise, OCTO'ya VIP gibi ayrılmış masada, Çınar'ın tam karşısına oturmayı seçmişti.

Salonda on dokuz kişiydik.

Oturma ve yerleşme faslı sırasında, Sergio fısıltıyla, "Sizin sülaleden, şu an burada olmayan biri var mı?" diye sormuştu, Bahar'a.

Bahar gülerek, "Filiz Halam, babaannem... Emel Yenge, Sevim ve Asya eksik," demişti.

"Emel Yenge dediğin, Samet'in annesi miydi?" diye sormuştu Sergio.

"Evet," demişti Bahar. "Sevim de kardeşi."

Sergio, belki bir şey daha sorardı ama Bora'nın keskin sesi susmasına sebep olmuştu. "Beyza'ya aşağı inmesini söylemedin mi Selim?"

"En üst kata çıkmak yasak ya abi," dedi Selim.

Bora başını iki yana salladığında, Begüm oturduğu yerde dikleşti ve kimsenin sormaya cesaret edemediği soruyu sordu: "Abi, n'oluyor? Niye topladın bizi?"

Bora, Begüm'e cevap vermedi ve gözlerini ondan ayırmadan, "Selim dışında... Kim gidip Beyza'yı çağırır?" diye sordu. Dudakları kapandığında büyük bir sessizlik oluşmuştu.

"Daha neler... Gelmediği için gayet mesudum!" dedi Begüm, omuz silkerek.

Bora'nın bakışları Eren'i buldu. Eren, şaşkın bir tavırla, "Beni tanıdığını bile sanmıyorum. Bana düşmez," dedi.

Sergio'ya çevrildi. "Misafirim ben. Misafirlere iş buyurulmaz," dedi Sergio.

Tarantula'yla göz göze geldi. "OCTO'dan kimse çağırmaz. Es geç bizi," dedi Tarantula, arkadaşlarımızın da adına konuşarak.

Harun Abi'ye baktı. "On yıl sonra bunun için hazır mıyım, bilmiyorum şu an..." dedi Harun Abi.

Engin'i buldu. "Şimdi oturdum daha," dedi Engin.

Bora sonra Bahar'a baktı ama Bahar, Sergio'ya bakıyordu. Bear, Bahar'ı dürtmek zorunda kalmıştı. Bahar'ın bakışları önce sorarcasına Bear'ı sonra da Bora'yı buldu ama Bora, sıkıntılı bir nefes vererek Bahar'ı es geçip, bakışlarını Samet'e çevirmişti. "Açıkçası yaşadığına hala inanmıyorum," dedi Samet.

Bora, Sultan'a döndüğünde iç çekti ve "Senin gelmemen lazımdı," dedi ama nedenini ben anlamadım.

"Babaannem *sen de git*, dedi. Ondan geldim..." dedi Sultan, mahcup bir ifadeyle.

Bora başını iki yana sallayıp, bakışlarını Aydın'a çevirdi. Aydın'ın gerginliği, belki de süslü salondaki herkesten daha fazlaydı. "Pas Kara," dedi.

Gökhan zorlukla yutkunurken, Bora'nın bakışları en sonunda onunkiyle birleşti. "Bu bir sınav da... Neyin sınavı onu anlamadım..."

"Cevap?" dedi Bora, kuru bir sesle.

"Sanırım..." dedi Gökhan, düşünceli bir ifadeyle. "Çağırmamalıyım." Kaşlarını çattı. "Yani gelmesini isteseydin, Selim'e *saçmalama git çağır,* derdin ama hepimizi içtimaya çektin. O yüzden... İyiyim ben, hiç kalkmayayım yerimden."

"Peki..." dedi Bora. Birkaç adım atarak, süslü salonun girişine ilerledi ve herkesi görebileceği bir yerde durdu. "Beyza'yı... Yarın..." Benim dışımdaki herkesin gözlerinin içine tek tek baktı. "Kim öldürür?"

"Nasıl yani?" diye sordu Begüm, dan diye. Güldü. "Ben sınavlardan nefret ediyorum ya! Derdin neyse, onu söylesene abi sen..."

"İçinizden birinin yarın Beyza'yı öldüreceğinin istihbaratını aldım," dedi Bora.

"Kimden?" diye atıldı, Tarantula.

Bora, Tarantula'ya baktı. "Kuşlardan..." dedi. Göz kırptı. "Benim de hayvanlarla aram iyidir."

"Beni neden çağırmadığını anladım," dedi Sultan, arkasına yaslanırken. Ellerini teslim olur gibi kaldırdı. "Kesinlikle ben değilim."

Bahar, omzunun üzerinden kardeşine döndü ve "Ha senin dışında hepimiz olabilir miyiz yani?!" diye kızdı.

Sergio başını iki yana sallarken, "Şüpheli listen epey kabarık Kara," dedi. Sesi zehir gibi çıkmıştı çünkü bu ithamın şüphelilerinden biri olmak ağrına gitmiş olmalıydı. "Kendini de o listeye yaz. Çünkü böyle bir istihbarat varmış gibi davranıp, Beyza'yı kendin öldürebilirsin... Ama burada, sana gelene kadar ona asla zarar vermeyecek bir sürü insan var!"

"Kusura bakma da... Kendi kardeşim bile bir şüpheliyken, seni kafamda aklamak zorunda değilim Çınar!" dedi Bora. Tavrı sertti. "Saat gecenin biri olmuşken, uyumak yerine burada olmamızın önemli bir sebebi var!"

"O kardeş ben miyim?" diye sordu Begüm, eğlenceli bir tavırla. "Bununla gurur duydum!"

Bora, Begüm'e ters bir bakış atıp, Aydın'a baktı. "Sence... Kim?"

Aydın derin bir nefes verdi. "Hain arasak cevap vermesi daha kolay olurdu... Bu odadaki hemen herkesin, Beyza'dan nefret etmesi için, en az bir sebep sayabilirim!"

Adım sesleri duyulduğunda, yemek masasındaki herkes antreye bakmıştı. Beyza Karabey, muhtemelen aşağıya inecekti fakat süslü salondaki kalabalığı görünce kaşlarını çatmış ve buraya doğru gelmişti. Meraklı ve bir o kadar da şaşkındı. "N'oluyor?" diye sordu. Muhtemelen ne olduğunu sadece kardeşi biliyordu. Bakışları kısa bir anlığına, on yıldır görmediği kuzenleri üzerinde gezindi ve en sonunda bana döndü. "Bir sorun mu var?"

"Bora bir şey duymuş..." dedim. Beyza, süslü salona bir adım attı. "Kuşlardan," diye ekleme gereği duydum.

Sergio saygısız bir kimse olduğu için sözümü kesti ve araya girdi: "İçimizden biri yarın seni öldürecekmiş!"

Beyza'nın kaşları havalandı, sonra birden güldü. "Keşke de... Ben ölmüyorum," dedi, *maalesef* der gibi. Herkes Beyza'nın üzerindeki delilik halinin farkındaydı ve her ne kadar bana sufle yapmış olsa da bu kendine geldiği anlamına gelmiyor olmalıydı. Zaten Bora'nın dediğine göre bir canavara dönüşüyordu ve içindeki canavarın onu derhal terk etmesini beklemek saçmaydı. "Kimden duydun bunu?" diye sordu, kendisine sırtı dönük olan kardeşine. Bora, Beyza'ya baktı. "Mehmet Şahindağ mı?" Oturduğum yerde kıpırdandığımda, Bora'nın bunu reddetmesini beklemiştim ama o sessiz kaldı. "Sana soruyorum!" dedi Beyza, sertçe. Bora'nın sessizliği onu öfkelendirmişti. "Mehmet Şahindağ mı kaynağın?!"

"Evet?" dedi Bora, ters bir tavırla.

"Niye o orospu çocuğuna güvenelim?!" diye soludu Sergio.

"Çünkü söz konusu Lion'ın hayatı olduğunda doğruyu söyler!" dedi Tarantula. Yüzünde kaskatı ama tanıdık bir ifade vardı ve Sergio'yu sakin olması için uyarıyordu. "Ayrıca Kara öyle ya da böyle bir şey duymuş... Nasıl kapatsın buna kulaklarını?!"

Beyza'nın bakışları Tarantula'dan, yeniden Bora'nın gözlerine çekildi. "Benimle alakalı, bilmediğim ne var?!" diye sordu. Bora'ya doğru bir adım attı. "Leo'yu ve beni... Dolaylı yoldan da olsa, Mehmet'i ilgilendiren bir şey mi yapacaksın sen?!"

"Yarın, senin de katılacağın bir davet veriyorum," dedi Bora. Beyza'nın gözleri korkunç bir şey duymuşçasına fal taşı gibi açılmıştı. "Leo'nun babasının Mehmet Şahindağ olmadığını herkes öğrenecek!"

Beyza'nın bakışlarının aslında Aydın'a çevrilmesi gerekirdi fakat ilginçtir ki beni bulmuşlardı. "Olmaz!" dedi, dehşete düşmüş gibi. Hızla Bora'ya döndü. "Asla böyle bir şey

yapmana izin vermem! Ben ne bir yere gelirim ne de sen gittiğin yerde, oğlumun adını ağzına alabilirsin!"

"Beyza!" dedi Aydın, kızgın bir tonlamayla.

Belki devam da ederdi ama Beyza onun yüzüne sadece iki saniye bakmış ve öfkeli bir nefes verip inlercesine mırıldanmıştı: "Durmamalıydım! Gitmeliydim buradan!" Alçıda olmayan elini saçlarının arasından geçirdi ve Gökhan'ın gözlerinin içine baktı. "Yardım et bana!" Gökhan başını iki yana sallarken, Beyza'ya uyarıcı bir ifadeyle bakıyordu çünkü Bora'nın gülümsediğinin farkındaydı. Bu gülümsemenin samimi olmadığının da. Süslü salonda çakmak çakılsa, büyük bir patlama yaşanacaktı sanki. "Gökhan!" dedi Beyza, yalvarırcasına.

"Kes sesini!" dedi Bora, neredeyse tıslayarak. "Sinirlerimi bozuyorsun!"

Beyza, Bora'nın öfkesini yok saydı ve gözlerini Gökhan'ın gözlerinden çekmedi. "O kadar mutluyum ki Göki..." dedi, acıyla. Herkes şaşırırken Gökhan donup kalmıştı. "Çok mutluyum!" Bora'nın kaşları çatılırken, Gökhan zorlukla yutkundu. "Ve bebeğimin de ne kadar mutlu olduğunu hissedebiliyorum!" Gökhan'ın yüz ifadesine bakılırsa, bu yalnızca Beyza'yla ikisinin bildiği bir şeydi. "Ömür boyu sürecek bir mutluluk..."

Gökhan kesik bir nefes çekerken, "Baş başa konuşalım!" dedi.

Bora'nın belinden silahını çıkarıp Gökhan'ın kafasına sıkacağını sandım ama Aydın'ın fevri tepkisinden ona sıra gelmemişti. "Bu kez öldürürüm lan seni!" diye bağırdı, Aydın. Allah'tan Harun Abi ile Bat derhal Aydın'ın önünü kesmişlerdi.

Gökhan ise bana o kadar çok benziyordu ki, Aydın'a ve hatta Bora'nın bakışlarına rağmen oturduğu yerden kalktı. "Öldürürsen öldür lan!" dedi, Aydın'a ters bir ifadeyle.

"Lion! Bizden saklayacak mısın gerçekten?!" diye sordu Sergio, sertçe. Sinirle güldü. "Şaka mı yapıyorsun?!"

"Beni hiçbiriniz anlamazsınız!" diye bağırdı Beyza, sabrı tükenmiş gibi. "Sadece Gökhan anlar! Ve benim onun yardımına ihtiyacım var!" Pimi çekilmiş bir bomba gibiydi. "Ben sinmeyi ve itaat etmeyi seçerken, sen hırslarının kurbanı olursun!" Bakışları tüm OCTO'nun üzerinde dolaştı. "Hepiniz Mehmet'ten o kadar çok nefret ediyorsunuz ki! Ve bu yüzden o kadar çok hata yaptınız ki! Bugüne kadar onu sadece Gökhan ciddiye aldı! Sadece o beni anladı! Sadece o durmak zorunda olduğumuzu anladı!" Bakışları Tarantula'yı buldu. "Eğer beni durdurmasaydın, bugün bunları yaşamayacaktık!" Bora'nın kapkara gözleriyle birleşti. "Seni de uyardım! Hepimizi aldıklarında yanına geldim... O hücrede seni üstü kapalı da olsa uyardım! Bana bırakman lazımdı! İstihbarat'la plan yapman ve beni onun yanından almanız çok saçmaydı!"

"Şu haline bak," dedi Bora, başını iki yana sallarken. Gözleri Beyza'nın vücudundaki yaraların üzerinde geziyordu. "Kendine biçtiğin son... Mehmet Şahindağ'ın ellerinde dövülerek ölmektiyse... Kusura bakma, bilemedim!"

"Hayatta kalmak için sana ihtiyacım yok!" dedi Beyza, diklenir gibi. Bora'ya doğru kararlı bir adım attı. "Sen, sana ihtiyacı olanlarla ilgilen! Beni bırak!"

"Seni şimdi bir bırakırım, bir daha kimse tutamaz!" dedi Bora. Sesi ve yüzü tehlikeli bir tehditle kaplıydı. "Bak burama kadar geldi..." dedi, boğazını gösterirken. "Fazla ileri gidiyorsun!"

Beyza başını aşağı ve yukarı salladı ve Gökhan'a döndü. "Gel benimle!"

Gökhan tam gidecekti ki Bora dönüp Gökhan'a baktı ve başını *sakın* der gibi iki yana salladı. Gökhan sınandığının bilinciyle derin bir nefes aldı ve ne yapacağını sorarcasına, bu kavganın asla bir tarafı olmak istemeyen insana, *bana* döndü. *Ne?* diye sorar gibi omuz silktim. *Ne yapayım?* diye sorar gibi gözlerini açtı. *Ne yaparsan yap, neden bana soruyorsun, deli misin nesin* der gibi omuz silktim ama kastettiğimi anladığından şüpheliydim.

"Ne söyleyeceksen hepimiz duymak zorundayız!" dedi Aydın, kurşun kadar ağır havadaki sessizliği bozarak.

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim!" diye çıkıştı Beyza. Öfkesi gitgide büyüyordu ve herhangi birini bakışlarıyla öldürebilirdi. "Yeter! Gökhan geliyor musun, gelmiyor musun?!"

"Gelmediğime pişman olacağım, değil mi?!" dedi Gökhan, üzgün bir ifadeyle. İç çekti. "Özür dilerim Beyza!" dedi, yeniden koltuğa otururken. "Daha evvel de geldiğime pişman olmuştum... Ne söyleyeceksen ya hepimize söyle... Ya da sus ve kaderimizde ne varsa, onu yaşayalım!"

Bora'nın kapkara gözlerine kısa süreli de olsa bir zafer memnuniyeti yerleşirken, Beyza, Gökhan'a inanamıyor gibi bakmıştı. "Bora'dan bu kadar korkuyor olamazsın!"

"Saygı duymayı seçiyorum. Bu kez..." dedi Gökhan.

Beyza güldü. Başını anladığını belli eder gibi salladı ve Bora'nın gözlerinin içine baktı. Kardeşiyle aynı gözleri nefretle doluydu. Titreyen dudaklarından, "Eğer..." diye bir kelime çıktı. Bakışları bir anlığına bana çevrildi ve başını bu kez de iki yana salladı. "Eğer..." diye tekrarladı. Ama devam edemedi. Herkese arkasını döndü ve süslü salonu terk etti.

"Bu neydi şimdi?" diye sordu Begüm, şaşkınlıkla.

Kim ne anlamıştı bilmiyordum ama ben anlayacağımı anlamıştım. Bora'ya baktım, bir şey anlamış olmaktan çok, Beyza'ya olan nefretini tazelemiş gibi duruyordu. Sergio'ya baktım. Bariz bir şekilde Lion'ın kendisiyle konuşmamasına bozulmuştu. Aydın'a baktım, acı kahve gözleri daha da acımış, içinde büyük bir kavgaya tutuşmuş gibiydi. Gökhan'ın da bir kavgası vardı, bakışları halıya çevrilmişti ve muhtemelen içinden *acaba baş başa konuşsa mıydım Beyza'yla,* diye geçiriyordu. Herkes, hislerinin kurbanı oluyordu. Beyza haklıydı. Belki sadece Gökhan objektif olabilirdi ama o da Bora'ya karşı hissettiği suçluluğun kurbanı olmuştu. Konunun öznesi olduğumu mesela, Bora bile anlamamıştı. Gerçi içinde bulunduğu durumda, bunu anlayamaması oldukça doğaldı. Karşısındaki ablası olduğu

takdirde sağlıklı düşünemiyordu. Bu yüzden buralardan Bora'yı da alıp gitmek istiyordum ya zaten.

"Bora," dedim, yavaşça. Kendisine seslenmemden hiç hoşlanmamıştı ve bakışlarında bu işe asla karışmamı istemediğini açıkça belirten, dürüst fakat bir o kadar da sert bir ifade vardı. "Ben yatacağım," diye yalan söyledim.

"Ben de Demir'le Asya'nın yanına çıkıyorum," dedi Begüm, benden evvel ayağa kalkarken. Bora'nın bakışları kardeşine çevrildi, muhtemelen o doğruyu söylüyordu. "Dünyanın en boş muhabbetiydi yaşadığımız," dedi. Ayağa kalktım ve Begüm'ün peşinden ilerledim. Begüm, salondan çıkmadan ortaya, "İyi geceler," dileklerinde bulunmuştu. Kimsenin gecesi iyi geçmeyecekti, o yüzden benim bunu söylememe gerek yoktu. Zaten bir cümle daha kurarsam, foyam ortaya çıkacakmış gibi hissediyordum.

Hızlı adımlarla en üst kata çıktım ama koridorun sonundaki odaya ilerlemeden evvel, Annie'nin terasta, salıncakta oturduğunu fark ettim. "Lion!" dedim, yekten. "Yatacağım diye yalan söyleyerek kaçtım aşağıdan." Kardeşine benzer gözleri gözlerimle buluştu. "Anladım ben, saklamana gerek yok." Gözleri tedirginliğe bulandı. "Mehmet Şahindağ... Seni benimle mi tehdit etti?" Yanına oturduğumda gözlerini kapattı. "Leo'nun babasının Aydın olduğunun öğrenilmesini mi istemiyor? İstediği ne?" Nefes alamıyormuş gibi ağzını açtı ama konuşmadı. "Anladım zaten... Lütfen söyle bana. Sana... Dahası kendime yardım edebilmem için, bana söylemek zorundasın."

Askıya alınmış, alçılı koluna dokunduğumda irkilerek geri çekildi ve sonra yaptığını anlamış gibi şaşkınlıkla açılan gözleriyle bana baktı.

"Piranha..." dedi derin bir nefes aldıktan sonra. Elimi tuttu. "Korkuyorum..." Yüzümde anlayışlı bir ifade belirdi. "Herkes çok öfkeli ve herkes bu öfkeyle hareket ediyor ama Mehmet şaka yapmaz." Alçıdaki kolunu gösterir gibi hafifçe oynattı. "Beni her şeyimle kabul edeceğini söyledi... Ama eğer ondan bir çocuk yapmayı kabul edersem... Beni de oğlumu da

ailemi de bağışlayacağını, Leo'yu göndereceğini söyledi..." Alt dudağını ısırdı. "Kabul ettim ama tek şartım Leo'nun derhal dönmesiydi." Konuşurken zorlanıyordu. "Ben, o düğünde ölmeden evvel... Leo'ya hamileyken üstelik... Çok kez istemediğim şeyleri yapmak zorunda kaldım. Ona oyun oynadığımı anlamasın diye, kendimden ve ondan iğrene iğrene... Annemle babamın katili olduğunu bile bile... Bebeğimi ve kardeşlerimi korumak için..."

Her bir nefesinin ağırlığı altında ezim ezim ezildiğimi hissederken, başıma sanki hiç geçmeyecek bir ağrı çöreklenmişti.

"Dediğini yaptı ama anlaşmanın patronu kendisiydi," dedi, burnunu çekerken. "Leo'ya babasının Aydın olduğunu söylemeye kalktı. Leo'nun henüz küçücük bir çocuk olduğunu, bunu bu şekilde, üstelik ondan öğrenmemesi gerektiğini söyleyince, Leo'nun gözü önünde vurdu bana." Yutkunmaya çalıştı. "Leo gittikten sonra daha uysal olmam gerekirken, daha çok hırçınlaştım çünkü aklım fikrim, babasının Aydın olduğunu öğrendiğinde ne hissettiğine takılı kaldı. Annesine birinin vurduğunu gördüğünde ne düşündüğüne... Oyuna da Mehmet'e de odaklanamadım ve bunun bedelini bana ödetti. Yaparım dediği ne varsa yaptı. Cezalandırdı beni, kendince. Hayatta kaldığıma bakma, ruhumun bir sıkımlık canı varmış meğer. İlk kez, kelimenin tam anlamıyla, yaşayan bir ölü gibi hissediyorum."

Sadece, "Geçti..." diyebildim.

Başını iki yana sallarken, boğazından tuhaf ve alaylı bir gülüş kaçtı. İçinden*, ne geçmesi amına koyayım,* diye küfretmişti sanki. "İstihbarat'tan dahi kaçabildiği için... Bütün umudumu kaybetmiştim... Ama... İstihbarat bizi bulduğunda... Ki kolumun kırıldığının farkındaydım ve acısından beynim uyuşmuştu artık... Leo'nun babası Aydın da olsa, bunu kimsenin bilmeyeceğine dair tehditler savurdu." Kaşlarını çattı. "Buradan gitmemi söyledi. Galiba kendince, ona yar olmadıysam Aydın'a da yar olmamı istemiyor. Eğer buradan, oğlumu da alıp gidersem, kimseye

dokunmayacağını söyledi. Bir gün beni bulacağını ve o gün çok mutlu olacağımızı..."

"Ruh hastası!" dedim, öfkeyle.

"Eğer gitmezsem... Ve Leo'nun babasının kim olduğunu duyurup, onu rezil edersem..." Beyza'nın yüzünde Mehmet'ten tiksindiğini açıkça belli eden bir ifade vardı. "Bora'nın bebeğini... Yine..." Birkaç saniye sustu, daha sonra isyan eder gibi elini çekti. "Ben şimdi bunu Bora'ya söylesem, altta kalmayacak, meydan okuyacak! Çınar'a söylesem, *hiçbir şey yapamaz* diye hırslanacak! Aydın'a söylesem..." Başını iki yana sallarken, yanaklarına yaşlar hücum etmişti. "Sadece Gökhan... O daveti iptal eder ya da benim buradan siktir olup gitmeme yardım eder! Kalan herkesin yaptığı tek şey, Mehmet'i daha da daha da tahrik etmek! O kadar!"

"Seni Leo'yla değil... Hatta kardeşlerinle de değil... Bora'nın bebeğiyle tehdit ediyor çünkü, vicdan azabıyla yaşamanı istiyor..." Dudaklarım iki yana kıvrıldı. "Sanki her an vicdanın sızlamıyormuş gibi..." Parmaklarımı korkarak da olsa saçlarına değdirdim ve önüne düşen tutamları kulaklarının arkasına sıkıştırdım. "Hem kahrından ölme ama yaşarken de öl istiyor... Kardeşinin yüzüne bakama... Kimsenin yüzüne bakama istiyor... Hatta belki, ondan başka kimsen ya da bir çaren kalmasın..." Beyza *evet* der gibi başını salladı. "Dahası... Bu tehdidin seni gerçekten durduracağını pekala çok iyi biliyor."

"Durmazsam dediğini yapacağını da ben biliyorum!" dedi, acı çeker gibi. "Sana da söylemek istemedim çünkü strese girmenden korktum! Ama madem döküldüm şimdi... Lütfen buradan gitmemiz için bir şey yap! Bora'yı mı ikna ediyorsun... Yoksa benim kaçmama mı yardım ediyorsun... N'apıyorsan yap, ama bir şey yap! Kendi bebeğinin hatırına... Lütfen Nina!"

"Nazlı..." dedi, Bora'nın sesi. Beyza ile beraber bakışlarımız terasın girişine çevrildi. "Terasta yatmak için hava çok soğuk değil mi?"

Beyza sıkıntılı bir nefes verirken, bakışları yine sertleşmişti. Çok sevdiği kardeşi tarafından anlaşılmamak, bir aslana yakışır şekilde pençelerini göstermesine sebep oluyordu. Onun yaşadığını bilmediğim vakitlerin birinde, yine bu terasta, Bora'nın cüzdanında ablasının fotoğrafını gördüğüm an gözlerimin önüne geldiğinde, ablasını çok seven adamın kalbinin kırıkları, içimi kesiyordu. Beyza, benden evvel ayağa kalkmış ve terastan çıkmak üzere bir hamle yapmış fakat Bora'nın cümlesi onu durdurmuştu.

"Senin bu hayattaki en büyük sorunun ne biliyor musun?" Beyza, Bora'nın gözlerinin içine baktı. "Bana benzemek."

"Sen, bana benzedin!" dedi Beyza, küskün bir ifadeyle.

"Sen sen ol... Başkaları adına karar verme!" dedi Bora, öğüt verir bir tonlamayla. "Bırak, kendi seçimlerini yaşasın etrafındaki insanlar! Çünkü eğer, yaşanılan hayat senin seçimin sonucu oluşuyorsa, daima sen suçlu oluyorsun!" Beyza tam bir şey diyecekti ki, Bora devam edince susmak zorunda kaldı. "Eğer bebeğimize... Ya da herhangi birine bir şey olursa... Bu artık senin sorumluluğunda değil... Çünkü artık bilmem gerekeni biliyorum."

Beyza başını iki yana salladı. "Benim sorumluluğumda değil de senin sorumluluğunda mı yani artık? Sorumluluğu seninle bölüşmenin, benim hoşuma gittiğini mi düşünüyorsun? Sadece bana daha fazla yük, hepsi bu." İçine kesik bir nefes doldurdu. "Bazı şeyler kaçınılmazdır. Mehmet de işte kaçınılmaz biri. Aşağıdaki salondakilerden biri beni öldürecekmiş, o sensin işte! Bu bir uyarı! Bana! Durmayarak yapacaksın bunu! Öğrendin de n'oldu şimdi?! Gitmeme izin verecek misin?!"

"*Eğer*, dedin... Aşağıda... Cümleni yarım bıraktın... Ne diyecektin?" dedi Bora.

"Nazlı'nın tırnağının ucuna zarar gelirse, seni öldüreceğimi söyleyecektim!" dedi Beyza, sertçe. Kaşları havalandı. "Neden sustum biliyor musun? Çünkü zaten Nazlı'nın tırnağının ucuna zarar gelirse, sen ölürsün. Bunu hatırladım. Ve şimdi de ölmek üzere olan kardeşime bakıyorum çünkü

ister inan, ister inanma ama kafandaki şeyi yaparsan, Leo'nun babasının kim olduğunu duyurursan, Nazlı zarar görecek! Ve ben bunu izlemeyeceğim..."

Bora'nın yüzüne yayılan gülümseme, Beyza'yı delirtecek cinstendi. "Yarınki davette nasıl davrandığın benim için önemli. Benim davetlerim, babanın davetlerine benzemez."

"Babanın?" dedi Beyza, şoka girmiş gibi. "Benim babamın?" O da gülümsedi ama onun gülümsemesi öfke doluydu. "Ben babamın davetlerine hiç katılmadım! O yüzden neden bahsettiğin hakkında bir fikrim yok..."

"İlkini benimle yaşayacak olman ne kadar tatlı!" dedi Bora. Sesli ama alaylı bir nefes verdi. "Gökhan'a sor, anlatsın sana detayları. Herkesin gözü senin üzerinde olacak. Beni küçük düşürecek bir şey yapmazsan, çok sevinirim." Bora eğleniyor muydu bana mı öyle geliyordu? "Umarım babanın eski dostlarını ve onların çoluklarını çocuklarını hala hatırlıyorsundur. Yoksa insanlara çok ayıp olur."

"İyi geceler!" dedi Beyza sertçe ve Bora'nın yanından geçip, koridorda kayboldu.

"Eğer ablandan intikam almak için onu delirtmeye çalışıyorsan, bugünlerde zaten çok da sağlıklı değil..." dedim, şaşkınlıkla. Bora gülümsedi ve salıncakta yanıma oturdu. "Yani bence küçükken seni dövmediğine çok pişman!" dedim. Küçük bir kahkaha atarken, beni kendine çekti ve bana sımsıkı sarıldı. "Ciddiyim yalnız ben..." dedim.

"Yatacağın konusunda ciddi olduğun gibi mi?" dedi, tatlı bir kinayeyle.

Başımı omzuna yasladım. "Üşüdüm," dedim, konuyu değiştirmek için. Tatlı ya da tatsız, kinaye kinayeydi sonuçta.

Salıncağın kenarındaki battaniyeye uzandı ve onu üzerimize örttü. "Çok enteresan biri... Doğrudan Mehmet beni bununla tehdit etti diyeceğine... Uzattı da uzattı..." Saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu. "Neyse... Onu, özellikle de süslü salona topladığım insanlardan birinin öldürmeyeceğine sevindim yine de. Ve seni koruması, sana bir şey olmasından korkması hoşuma da gidiyor."

"En azından aramızdaki bağa, gitgide daha çok inanıyorsun," dedim, kederle. Ellerimi Bora'nın karnına sardım. "Aslında bu on yılda, en azından Mehmet Şahindağ ile ilgili epey ilerleme kaydetmişti ama... Şimdi... Yeniden başlangıç noktasına dönmüşçesine acı çekiyor."

Bora, başını biraz benden uzaklaştırdığında, kafamı omzundan kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Kara aptal mı yoksa güçlü mü, anlamıyor... Yarın güçlü olduğunu anlar..." Dudakları alnıma değdi. "Senin herhangi bir şey için kaygılanmanı istemiyorum Nazlı... Ne sana ne de bebeğimize hiçbir şey olmayacak... Ama eğer endişeleniyorsan, yarınki davete gelme-"

"Saçmalama," dedim, lafını keserek. "Bana senin yanında olduğum sürece, ne olabilir ki?" Kapkara gözleri ısındı. "Zaten benim güvenliğimden, benden evvel sen endişe edersin ve... Ufacık bir endişen olsa, benimle ters düşme pahasına beni götürmez... Hatta bana beni sevmediğini, yanında istemediğini falan söylersin!"

Yüzüne buruk bir gülümseme yayılırken, saçlarımı sevdi. "Sevgilim..." dedi, içi yanıyormuş gibi. "Neden sevdiğim kadını öldürmek isteyeceklerini artık çok iyi biliyorsun ve..." Kokumu içine çekmek için kısa bir an durmuştu. "Sen birden çok kere yaşamaktan vazgeçerken, ben senin ölmene izin vermedim... Umarım, bu artık sana komik gelmiyordur... Ve bil ki asla izin vermem de..." Elif'in bu eve ilk kez geldiği gün, bu salıncakta otururken yaptığımız konuşmaya atıfta bulunuyordu. "Senin bedeninde kurşunun açtığı bir delik olmayacak... Bu benim, kendi kendime, çok eskiden verdiğim sözlerden biridir ve bu sözü tutabildiğim için mutluyum." Parmak uçlarının tersi şakağıma değdi. "Ama... Bedenine bir kurşun değmesin diye, ruhuna değen kurşunları görmezden gelmemek için, elimden gelen ne varsa yapacağım..."

"Söz veremiyorsun," dedim. Bu ne sitemdi ne de kabulleniş. "Bir gün artık beni sevmezsen... Ya da ne bileyim aldatırsan falan... Asla inanmayıp, bana bir oyun oynadığını

düşüneceğim galiba." Kaşlarımı çattım. "Bunu gerçekten konuşsak, çok iyi olacak... Şu yazdığın mektubu açıp, satır satır üstünden geçmemiz lazım!"

Bora tam bir şey diyecekken, koridorda duyduğumuz adım sesleriyle beraber, terasın girişine baktık. Leo karnının üzerinde iki eliyle sıkı sıkıya, eski tip ansiklopediler gibi bir kitabı tutuyor ve bir yandan da uyku mahmuru gözlerle bize bakıyordu. "Minik aslan? Sen nereden geliyorsun?" diye sordum, oturduğum yerde doğrulurken.

"Uncle Gökhan, Asya ve ben, Begüm'ün odasında uyumuştuk," dedi Leo, birkaç adımla terasa geldiğinde. Bora üzerindeki ceketi çıkartıp, Leo'nun omuzlarına yerleştirdi. "Sonra bebek ağladı. Demir. Ben uyandım. Uncle Gökhan gitmiş, Begüm gelmiş. Asya uyanmadı. Ben de annemin yanına gideceğimi söyledim."

"O kitap ne?" diye sordum, merakla.

Leo kitabı bana uzatırken, "Sana getirdim..." dedi. Bu bir bebek kitabıydı. "Begüm'ün odasında buldum. Uncle Gökhan'a, bunu sana götürüp götüremeyeceğimi sordum. O da götürebileceğimi söyledi. İçinde bebek fotoğrafları var. Ne yazdığını bilmiyorum ama bebekleri anlatıyormuş, Asya öyle dedi."

İçtenlikle gülümserken, "Teşekkür ederim minik aslan..." dedim. Bora kitabı elimden almış ve sayfalarını karıştırmaya başlamıştı. "Ama bu kitap Gökhan'ın değil, Begüm'ün. Ona da sordun mu?"

"Evet. İzin verdi. O kendisine yenisini alırmış." Leo'nun acı kahve gözleri bir ışıltıyla parladı. "Biz, Uncle Gökhan'la beraber, sana başka kitaplar da alacağız."

"Sen niye Uncle Gökhan deyip duruyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Leo omuz silkti. "Çünkü para verdi." Birkaç adım atarak Bora'nın elindeki kitabın içindeki bir bebek foroğrafına dikkatle baktı. "Bazen *Uncle Gökhan* diyordum ya zaten... Ama hep söylememi istedi... *Eğer bana hep böyle hitap edersen, sana para veririm,* dedi. Bana da mantıklı geldi."

Bora kitaptan bakışlarını kaldırmadan, "Uncle'ın açılımı ne?" diye sordu.

"Annenin ya da babanın kardeşine... Annenin ya da babanın, kız kardeşlerinin eşlerine... Bir de annenin ya da babanın, kardeş kadar yakın arkadaşlarına... Belki kuzenlerine... Öyle hitap edilir."

Bora, Leo'nun detaylı açıklamasına kaşlarını çatarak bakarken, güldüm. Halbuki onun sorduğu, Gökhan'a dayı diye mi yoksa amca diye mi hitap ettiğiydi ama bu sorunun aslında Leo'da bir karşılığı olmadığını bilmesi gerekirdi.

"Minik aslan," dedim, yumuşacık bir sesle. "Türkçe'de anne tarafıyla baba tarafı ayrılıyor. *Uncle*, annenin kardeşiyse dayı; babanın kardeşiyse amca oluyor... Sen Türkçe konuşsan, Gökhan'a ne derdin?"

Leo'nun yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Gökhan, Aydın'ın kardeşi!" dedi, bundan gurur duyuyormuş gibi. "*Amca* derdim!" Gülümsemesi daha da büyüdü. "OCTO'daki herkes de annemin kardeşi. Onlara *dayı* derdim. Gökhan özel olurdu."

Bora elindeki kitabın sayfasını sertçe çevirdiğinde bozulduğunu anlamıştım ama tek kelime etmedi. "Ama senin annenin erkek kardeşi, bir tane..." dedim. Annesinin erkek kardeşi ise yalnızca mermer tırabzanın üzerindeki aydınlatmalarla loş olan terasta sanki yazılanları okuyabiliyormuş ve konunun kendisiyle hiçbir alakası yokmuş gibi davranıyordu.

"Evet, Bora..." dedi Leo. Gözleri gözlerimdeydi ve kastettiğim şeyi ya anlamamıştı ya da anlamazdan gelmişti. Sonuçta oğlan dayıya çekiyordu ve ondan her şeyi beklerdim. Kim bilir, belki de Bora'nın kıvranması hoşuna gidiyordu? "Ben annemin yanına gideceğim."

"Tamam... Kitap için çok teşekkür ederim..." dedim.

Leo yanıma yaklaştı, bacaklarımın arasına girdi ve kollarını boynuma dolayarak, "İyi geceler Nina," dedi. Yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. "Seni çok seviyorum. Tatlı rüyalar."

"Ben de seni çok seviyorum! İyi geceler," dedim.

Leo kollarını boynumdan ayırdı ve Bora'nın önünde durdu. Bora, bakışlarını kitaptan kaldırıp kitabı kapatırken Leo ona, "İyi geceler..." dedi. İfadesindeki çekingenliği tanıyordum, Bora'nın ona karşı sıcak bir adım atmasını bekliyordu. "Tatlı rüyalar."

Bora kitabı aramıza bıraktı ve Leo'yu kucağına çekti. "İyi geceler..." demeden evvel, saçları arasına küçük bir öpücük kondurmuştu. Leo'nun yüzündeki gülümseme gamzesini ortaya çıkarırken, sevildiğini iliklerine kadar hissettiğini ve bugün annesine söylediklerinin doğru olduğuna yürekten inandığını biliyordum. "Gel, sana odana kadar eşlik edeyim..."

"Olur," dedi Leo, sıcacık bir sesle. Bora, kucağında Leo ile beraber kalktığında, Leo'nun acı kahve gözleri gözlerimle buluşmuştu. Göz kırptım. O da göz kırptığını sanarak, gözlerini garip bir şekilde kırpıştırdı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Beraber içeri girdiler. Bora'nın bıraktığı kitabı aldım ve açtım. İlk sayfada beni karşılayan, dilini dışarı çıkarmış bebeğe, kaşlarımı çatarak bakmıştım. Diğer sayfada da aynı bebeğin, ağzını kocaman açtığı bir fotoğrafı vardı.

"Bebekler konusundaki belki de en şaşırtıcı şey, hamileliğin başlangıcından doğuma dek geçen dokuz ay boyunca ağırlıklarının 3 milyar kat gibi akılalmaz bir ölçüde artmasıdır. Bu muazzam oran, doğum anından itibaren hızla yavaşlar ve doğumla ikinci yaşın sonu arasında bebeğin boyutları yalnızca dört katı artar. Bu ebeveyne inanılmaz bir oran gibi görünse de, ana rahmi içindeki gelişimin yanında son derece sönük kalır."

Leo'nun kahkaha seslerini duymamla beraber, elimde kitapla beraber ayağa kalktım ve koridorun sonundaki odaya doğru yürüdüm. "Bebeğim! Yavaş!" diyordu Beyza'nın sesi. Fakat Leo daha da yüksek bir sesle güldü. "Leo herkesi uyandıracaksın!" dedi Beyza, ben odaya girdiğimde. Beyza çalışma masasının önündeki sandalyede otururken, Leo ile

Bora yataktalardı. Leo neredeyse katılacak kadar gülerken, Bora da gülümseyerek onu izliyordu. "Şişt!" diye kızdı Beyza, bu kez de.

"Neye gülüyor?" diye sordum, elimdeki kitabı masanın üzerine bırakırken.

"Gökhan'ın, çocukken Aydın'dan korkmasına..." dedi Beyza, gözlerini devirirken.

"Bora da korkuyormuş!" dedi Leo, gülerken. Kafası Bora'nın omzuna düştü. "Herkes korkuyormuş! Basketbol bile oynayamıyor ama çok güçlüymüş!"

"Kesinlikle," dedi Bora, sanki bu çok garip bir şeymiş ve güç denilen şey sadece basketbolla ölçülebilirmiş gibi bir inançla. Ben de gülünce, Beyza bana deliymişim gibi bakmıştı. "Gökhan da basketbol konusunda çok beceriksizdir ama, bunu atlamayalım. Topu potaya değdirebilmesi bile yıllarını almıştı. Artık ne zaman basket yapabilmiştir, sen düşün!"

Leo bir kez daha kahkaha atarken, o kahkahaların içimde çınlamasını her şeyden çok istediğimi fark ettim. Küçük adımlarla yatağa ilerledim ve yatağın sağ tarafına ilişerek, Leo'nun yanına kıvrıldım. "Nina! Bu akşam üçümüz beraber yatalım!" dedi, Leo.

"Hep öyle diyorsun, sonra annenin yanına kaçıyorsun!" dedim, sitem ediyormuş gibi. Leo güldü. "Bence çocukların annelerine yapışması hiç güzel bir şey değil!"

Leo, sanki benimle dalga geçer gibi gülerken, "Senin bebeğin sana yapıştı bile, karnında!" dedi.

"*Nina* yerine *Nazlı*, dersen sana para veririm..." dedi Bora.

Leo yine güldü. "Kaç para?"

"Kaç para istersen," dedi Bora.

Leo başını salladı. "Olmaz! Nina, diyeceğim!"

Gözlerimi yumdum. "Ben biraz uyuyacağım," diye mırıldandım.

Beyza'yı yatağından mı etmiştik, bunu neden yapmıştık bilmiyordum ve ayrıca bu deri tayttan kurtulmam gerekiyordu ama bunu önemsemedim çünkü uyku, beyaz

ışığa çekilmek gibiydi; gitmeden duramıyordum. Bora bir şeyler anlattı, Leo kahkaha atmaya devam etti. Çok geçmeden Leo'nun kahkahaları Asya'yı uyandırmıştı ve Asya da üst kata, yanımıza gelmişti. Yatakta, bana en yakın tarafa geçmişti ve onun kahkahaları da odaya sinmişti. Uykuya tümden dalmadan evvel, hayal meyal da olsa duyduğum tek şey, Leo'nun Asya'yı taklit ederek, Bora'ya *dayı* deyişiydi.

♠

Gözlerimi açtığımda kendi yatağımda ve sadece iç çamaşırlarımlaydım. Mide bulantısı baş edilemez değilse de tadımı kaçırmaya yetecek cinstendi ve gözlerime gözlerime giren güneş, daha uyanır uyanmaz beni rahatsız etmişti. Sağım da bomboştu, Bora yoktu, sadece kokusu buradaydı o da mide bulantımı geçirmeme yetmemişti. Önce Bora'ya mesaj attım, sonra da banyoya koştum ve içimdeki doluluk hissinden kurtuldum. Uzun ve keyfimi yerine getirecek bir duş alarak, kendimi bu yeni güne hazırlamaya çalışıyordum. Banyodan çıkınca eşofmanlarımı ve spor ayakkabılarımı giydim. Beyza'nın odasına sessizce ilerledim. Leo, Asya ve Beyza, hala uyuyorlardı. Bora ise, *"Günaydın sevgilim. Neredesin?"* mesajıma hala yanıt vermemişti.

Aşağıya indiğimde Sevim Hanım'la karşılaştım. Süslü salondaki büyük yemek masasına kahvaltı sofrası kuruyordu. Bora'yı sordum, bahçede olduğunu söyledi. Kapıya ilerledim. Bora ile beraber bir sürü adamı, Lion hariç tüm OCTO, Harun Abi, Engin, Samet, Eren, Gökhan ve Aydın da bahçedeydi. Bora, muhtemelen bu akşam için çeşitli talimatlar veriyor, çardaktaki masanın üzerine yerleştirilen krokiye benzer kağıtlar üzerinde çeşitli noktaları işaretliyordu. "Günaydın," dedim.

Bora'nın bakışları gözlerimi buldu. Muhtemelen iki, şanslıysa en fazla üç saat uyumuştu ama sanki saatlerce uyumuş gibi dinç görünüyordu. Lacivert kot pantolon üzerine giydiği beyaz tişört, kusursuz bir adamın portresi gibiydi. Herkes gibi o da bana "Günaydın..." demiş, ama herkesten farklı olarak elimi tutmuştu. "Sana sormak

istediğimiz bir şey vardı. Bir bakar mısın şu oturma planına..."

Ben Bora'nın dediğini yaparken, Bat lafa girdi. "Bir eşleştirme yapıyoruz. Herkes kendisine koruyacağı bir kişiyi seçiyor. Sen kimi korumak istersin?"

"Kendimden sonra mı?" diye sordum. Bora'ya nice iltifattan daha çekici gelen bu cümleyle, yüzünde muhteşem bir gülümseme oluşmuştu, zaten benim de amacım tam olarak buydu. "Bora'yı!"

"Onu ben koruyorum," dedi Gökhan, alelade bir şey söyler gibi.

"İyi. Beyza'yı korurum," dedim.

"Beyza, Aydın'da," dedi Gökhan.

"Sergio?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

"Bende," dedi Tarantula.

"Begüm'ü koruyacağım o zaman," dedim.

"Begüm'ü ben koruyorum," dedi Bora.

Bezgin bir nefes verdim. "Herkes kapılmış?" dedim, memnuniyetsizlikle.

"Açıkta tek bir kişi kaldı," dedi Gökhan.

"O zaman bana neden soruyorsunuz, madem bir kişi kalmış!" dedim, omuz silkerek. "Kim açıkta?"

"Ben," dedi Tarantula.

Gözlerim kısıldı. "Lion'a sordunuz mu? O kesin seni korumak ister."

Sergio başını iki yana salladı. "Lion yaralı. Koruma görevi vermeyeceğiz ona."

"İyi. Seni ben korurum," dedim Tarantula'nın ela gözlerine bakarak. "Seni korumam için uslu davranmak ve ben ne istiyorsam yapmak zorundasın."

"Bunu da hallettiğimize göre..." dedi Bora, önündeki krokiyi katlarken. "Selim, Gökhan ve Joseph'le beraber, önden mekana gidecek adamları ayarlayın. Tatbikat için öğleden sonra geleceğim ben de."

"Emredersin abi," dedi Selim.

"Kahvaltı hazırdır," dedi Bora, kolundaki saate bakarken. Saat ona yedi vardı. "Harun Abi, hadi geçelim."

"Bora, biz anneannemin yanına dönelim... Akşam görüşürüz direkt," dedi Harun Abi. Bora itiraz edecekti ki, "Dünden beri huysuz. Birkaç kez aradı. *O kara çocuk, söz verdi Beyza'yı getireceğine* deyip duruyor. Kendi gelecek muhtemelen de bence Filiz Teyze'm engelliyor..." dedi.

"Abi boş ver," dedi Engin, Harun Abi'nin omzuna dokunurken. "Sevim Hanım'ın menemenini yemeden şuradan şuraya gitmem."

"Ay canım menemen istedi Engin Abi!" dedi Samet, ağzının suyu akmış gibi. Sorun şuydu ki benim de ağzımın suyu çoktan akmıştı. "Sakın soğan falan deme, ağız tadıyla soğansız bir menemen yiyelim tamam mı?!"

"Lan Asya bile soğanlı yiyor," dedi Engin, ters bir ifadeyle.

Soğanlı ya da soğansız fark etmezdi, menemen yemek istiyordum. "Hadi gidip yiyelim!" dedim, sesimin tınısına dikkat etmeden. Bir an için herkes dönüp içimdeki coşkuya şaşırarak bana bakmışlardı. "Çok acıktım!" dedim, hızla.

Bora, kolunu omzuma atarak beni kendine çekti ve "Herkes sofraya, hadi..." dedi. Ben de elimi beline sardım ve birlikte, yavaşça içeriye yürüdük.

♠

Tüm gün, babamın yazdığı mektubun gizemiyle uğraşmıştım. Bir noktada mektubu Alp'e de göstermiş, yaptığı yorumların basit seviyede olmasına sinirlenip Alp'le kavga etmiş ve onu kovmakla tehdit etmiş ama tarafından umursanmamıştım. Algoritmayı çözmüştüm. Ama algoritmayı çözmek hiçbir işime yaramamıştı çünkü artık okuyabildiğim satırlarda, anketten hallice sorular yer alıyordu. Ve ben bu soruların cevaplarının beni nereye götüreceğini de açıkçası anlamıyordum.

Büyüyünce kimler gibi olmak istiyorsun?

Matrix'tekiler.

Sende olmasını istemediğin, ama Anıl'la Eren'de olan bir şeyin, Anıl'da olanı?

Babamı anlamıyordum.

Eren'e devamlı yaptığın bir şey?

Kızmak?

Aşık olduğun adam nerede?

Şu an İstanbul'da; babamın beni tanıdığı zamanlarda ise Bodrum'da?

Değiştirdiğin için sana çok kızdığımız şey?

Gerçekten beynim durmuştu.

Sen?

Nazlı? Şifre? Kızın? Evlat?

Şifrenin *ben* olduğumu bilmek ve babamın her oyunun, her filmin, her masalın, her kitabın, her hikayenin ve her fotoğrafın şifre olduğunu söylemesi, zaman geçse de şifrelerin orada saklı kaldığını belirtmesi, beni çeşitli düşüncelere itmişti. Ve bu sorular yardımına ihtiyacım olan kişinin Alp değil, Eren olduğunu fark etmemi sağlamıştı. Eren, her ne kadar bu akşamki davette yer tutan insanlardan biri olsa da, davetle alakalı yapacağı kaydadeğer bir şey olmayışına sevinmiştim. Karalama yaptığım kağıtları kucaklayarak Bora'nın çalışma odasına geçmiş ve Eren'i de yanıma çağırmıştım. Dakikalar saatlere devrilirken, birlikte çocukluğumuza dair anıların üzerinden geçmeye başlamıştık ve ben sayfalar dolusu notlar almıştım.

İlginçti ki bir yerden sonra ne yaptığımızı unutmuş ve kendimi Eren'le geçmişi yad ederken bulmuştum. İçim dışım anne ve babamla, Anıl'la, Bodrum'la dolmuştu ve bu sohbetin bir kısmında, minik kurbağa da bize eşlik etmişti. Eren'in bir çocuğu olduğunu sanki yeni öğrenmişim gibi buna inanamadığımı söylediğimde, o da bana hamile olduğumu hatırlatmıştı ve kendimizi tutamayıp gülmeye başlamıştık.

Eren bana her defasında, hayatın ne kadar enteresan olduğunu hatırlatıyordu ve ilk kez, onunla alakalı, uzun zamandır hissetmediğim bir duyguyla kucaklaşırken bulmuştum kendimi: Eren, Anıl'ın da arkadaşıydı. Ortak arkadaşımız. İkimiz de birbirimize Anıl'ın emanetiydik ve

Anıl'ı yaşatmaya devam edebilmemiz için, birbirimize ihtiyacımız vardı. Eren'i birden çok sevdiğimi hissedince, bunu hak edip etmediğinden çok da emin olamamıştım ve çalışma odasından ayrılarak, yatak odamıza çıkmış ve çalışmaya burada devam etmiştim.

Başımı önümdeki kağıtlardan kaldırdığımda, biraz olsun bile ilerleme kaydedemediğimi düşünüyordum ama en azından soruların daha net cevapları vardı.

Matrix'tekiler gibi olmak istiyordum. Eren'de ve Anıl'da olan ama bende olmasını istemediğim şey kardeşti, bunun Anıl'da olanı da Esin'di. Eren, kendisine devamlı yaptığım şeyin resim olduğu konusunda ısrarcıydı, en azından babamla bunun aralarında bir konu olduğunu söylemişti ve Eren'e resim yaparken çekilmiş onca fotoğrafım vardı. Aşık olduğum adamın Bodrum'da olduğu konusunda hemfikirdik. Değiştirdiğim için bana çok kızdıkları şey, yine Eren'e göre adımdı. Ben de Nazlı'ydım.

Bora'nın hayatını ne de güzel kurtarmıştım...

Saatin beşi beş geçtiğini fark edince, bu akşam için hazırlanmam gerektiğini hatırladım. Begüm eve kuaför çağırmıştı ve benim o kuaförü Beyza'ya da yönlendirmem gerekiyordu. Beyza duş alacak mıydı? O kolla nasıl alabilirdi ki? Kağıtları olduğu gibi yatağın üzerine bıraktım ve koridorun sonuna doğru ilerledim. Bora dün akşam kapıyı kırdığı için, kapı hala tam olarak kapanmıyordu. İçeri girecekken Aydın'ın sesini duyunca, ayaklarım oldukları yere çivilenmişti.

"Saygılı davranmak zorundasın," diyordu Aydın. Derhal dönüp odama gitmem gerekiyordu fakat ne konuştuklarını o kadar çok merak ediyordum ki bunu yapamıyordum. "Ahmet Karabey'in kızısın sen."

"Bunu sen yapmak zorunda mısın?" diye sordu Beyza, ters bir tonlamayla. "Bora, Gökhan'la konuşmamı söylemişti. O nerede? Gerçekten senden mafya dersleri almak, sinirimi bozuyor!"

"Mafya dersi vermiyorum... Davette nasıl davranman gerektiğini anlatıyorum," dedi Aydın. Sesi sıkıntıyla kaplıydı. "Bu gece çok önemli bir gece."

"Nezaket nedir biliyorum Aydın," dedi Beyza. Ofladı. "Lütfen çıkar mısın, hazırlanacağım."

"Bana niye böyle davranıyorsun?!" diye sordu Aydın, isyan eder gibi.

Koridorda adım sesleri duyduğumda, başımı çevirdim ve Bora'yı gördüm. Bana sesleneceğini fark ettiğim sırada, işaret parmağımı dudaklarıma götürerek, susmasını söylemeye çalıştım. Bora kaşlarını çattı ve buraya doğru yürüdü. Bu sırada Beyza, "Çok yorgunum..." demişti.

"Kaçıyorsun benden!" dedi Aydın. Bora, Aydın'ın sesini duyunca bana kızar gibi baktı ve kaş göz yaparak, ne yaptığımı sormaya çalıştı. Ne yaptığım açık değil miydi? Beyza'ya duş almasına yardım etmek için iyilik yapmaya gelmiş ve bu konuşmaya kulak misafiri olmuştum, sanki kötü bir niyetim vardı. "Yapma Beyza... Konuşalım..."

Bora koluma uzanarak beni oradan uzaklaştırmak istediği sırada, Beyza'nın sesi hem yükselmiş hem de sertleşmişti. "Konuşmak istemiyorum ya! Ben sana Nazlı'nın canı yanacak diyorum, sen bana gelmiş *ona selam ver, bununla tokalaşma bile, öbürüne yakın davranma düşman o* falan filan, saçma sapan şeyler anlatıyorsun! Bunları dinlemek de, akşam o davete gelmek de istemiyorum! Beni yalnız bırak Aydın! Yoksa avazım çıktığı kadar bağıracağım!"

"Bağır?" dedi Aydın, öfkeyle. "Bağırdığında ne olacak?"

"Bana dokunma!" dedi Beyza, hiddetle.

Bora kolumu bıraktı ve gürültülü bir şekilde odaya girdi. Beyza'nın da Aydın'ın da bakışları Bora'ya çevrilirken, ben Bora'nın arkasında kalmıştım.

"Aydın, bizi yalnız bırak..." dedi Bora. Aydın aldığı emir karşısında kafasını salladı ve hızlıca odadan çıktı. Beyza yatağın ayak ucuna otururken, Bora ellerini ceplerine sokmuştu. "Mantıklı düşünemiyorsun..." dedi, sakince. Beyza

iç geçirdi ve Bora'ya baktı. "Sence karımın ve bebeğimizin güvende olduğunu düşünmesem, bu daveti verir miyim?"

"Ciddiye almıyorsun ki!" dedi Beyza. Bakışları beni buldu. "Bir sürü insan olacak! Hangisi Mehmet'in adamı asla bilemeyeceğimiz bir sürü insan! Bu riski almaya değer mi, anlamıyorum!"

"Bir risk yok, bana güven!" dedi Bora. Ellerini ceplerinden çıkardı ve Beyza'nın yanına oturdu. "Nazlı'ya bir şey olmayacak! Neden obsesif kompulsif bozukluğun varmış gibi davranıyorsun?!" Beyza, Bora'ya kuşkuyla baktığında, Bora'nın haklı olduğunu hissettim; acaba Beyza'yı ben mi bozmuştum? "Senin yardım alman gerek. Mehmet'le her ne yaşadıysanız... Travma sonrası stres bozukluğu herhalde bu yaşadığın?"

"Tanı koysaydın?" dedi Beyza, hoşnutsuzlukla.

"E senin benim karıma, sahte raporlar yazmışlığın var sonuçta..." dedi Bora, imayla.

"Bununla gurur duyduğumu söyleyemem," dedi Beyza. İfadesine mahcubiyet yayılmıştı. "Zaten artık mesleğimi yapabileceğimi de sanmıyorum. Meslekten men edilmişim gibi düşünebilirsin."

"Abi!" dedi Begüm'ün sesi. Sesinin duyulmasından hemen sonra da kendisi odaya girmiş ve Bora'nın bakışları ona çevrilmişti. Fakat Begüm doğrudan bana bakmıştı. "Bu gece ne renk giyeceksin?"

"Bilmiyorum?" dedim.

"Kırmızı giyme ihtimalin var mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum?" dedim.

"Şahane!" dedi Begüm, gülümseyerek. Dalgalı bir topuz yaptırdığı saçlarının omzuna düşen tutamlarını savurdu ve Bora'ya döndü. "Benim acilen Nişantaşı'na gitmem gerek! Beni oraya götürecek bir adama ve Demir'in acıkma ihtimaline karşılık sağdığım sütü taşıyacak başka bir adama ihtiyacım var."

"Gökhan aşağıda?" dedi Bora, bu konunun kendisiyle hiçbir alakası olmadığını söyler gibi. "Birazdan çıkacağız

ayrıca, Nişantaşı'nda ne yapacaksın?"

"Gökhan'la konuşmuyorum, bu bir... Kıyafet lazım. Hazırlıklı gelmedim. Bu da iki," dedi Begüm.

"Senin evin Nişantaşı'nda değil Begüm?" dedi Bora.

"Yeni alacağım zaten evdekileri n'apayım?" dedi Begüm, şaşkınlıkla. Bora başını *derdini sikeyim* der gibi iki yana salladı. "Zaten doğumdan sonra kilo verme hızım tahminimden daha düşük! Gerçi bu sizin yüzünüzden! Düzenli hayatımın içine ettiniz! Gecenin birinde saçma sapan toplantılar düzenliyorsunuz, inanılmaz canım sıkılıyor!" Bana döndü. "Sabahları kalkıp yürüyüş yapman ya da ne bileyim yogaya falan başlaman lazım. Düşün bak ben kontrollü kilo aldım. Ona rağmen hala fazladan beş kilom var!" Gülümsedi. "Hoş, bunun boşanma dönemime denk gelmesi oldukça iyi... Fazla kilolarım komplekse dönüşmüyor çünkü ilgimi çeken biri yok. Ayrıca, ilamı aldığım an, bambaşka bir insan olmak için, kampa gireceğim!" Beyza şaşkınlıkla Begüm'e bakarken, Begüm abisine dönmüştü. "Kredi kartın da lazım bu arada."

"Niye paran mı yok?" diye sordu Bora.

"Var çok şükür," dedi Begüm, sevimli bir gülümsemeyle. "Ama bu davet senin davetin ve senin davetin için, bir elbiseye On Beş Bin Lira verememem. Çocuğumun geleceği için, tutumlu olmam gerek." Bora muhtemelen sırf Begüm sussun diye cüzdanını çıkartmış ve eline gelen ilk kartı uzatmıştı. "O ne giyecek?" diye sordu Begüm, bana.

O, dediği Beyza'ydı ve bu hayatta ne giyeceğinden daha büyük dertleri vardı.

"Ben bir şeyler veririm Beyza'ya," dedim.

Begüm kaşlarını çattı. "Senden daha uzun ve senden daha yapılı. Senin elbiselerin ona olmaz." Canı sıkılmış gibi iç çekti. "Basını da çağırmış bir de abim! Herkese rezil olacağız!" Omuz silkti. "Neyse. Bu sizin sorununuz." Abisine baktı. "Banka, işlem limitini çok bulup seni arayabilir, lütfen telefonunu duy. Öptüm."

Begüm hızlıca odadan çıktığında, Beyza üzerindeki şaşkınlığı hala atamamış gibiydi. "Harika bir kafası var!" dedi Bora, Begüm'ün arkasından. Sesinde ve yüzünde gururlu bir ifade vardı. "Kesinlikle gıpta ediyorum!"

Begüm'ün de hepimiz gibi kendince dertleri vardı ama bunlarla baş etme yöntemi, belki de bizimkinden daha iyiydi. Keşke hepimiz Begüm gibi bütün dertleri bu şekilde başımızdan savabilseydik; Begüm, Bora'nın bir koza içinde yetiştirdiği muhteşem bir varlıktı.

♠

Gümüş, önü açık, bilekten bağlamalı topuklu ayakkabımın kancasını nihayet takabildiğimde, Bora belinde havluyla giyinme odasına girmişti. Bakışları, göğüs kısmı dökümlü dekolteye sahip, ince askılı, yere kadar uzanan gece mavisi saten elbisemin, sağ bacağımı açıkta bırakan derin yırtmacına takıldı. Gülümsemesi çapkın bir hal alırken, heyecanlandığımı hissettim. Ayağa kalktım. Su dalgası yaptırdığım saçlarımı tek bir tarafıma alırken, küçük adımlarla Bora'ya yaklaştım, dudaklarına küçücük bir öpücük kondurdum ve geri çekildim. Fakat Bora, geri çekildiğim anda beni tuttu ve yeniden kendine yaklaştırdı. Elleri belimi güçlü bir şekilde kavrarken, öpücüklerinin masumiyeti kaybolmuş ve dudaklarının hareketleri hırçınlaşmıştı.

Avuç içlerim göğüs kaslarıyla birleşirken, nefes alabilmek için durduğum ilk anda, "Asla soyunmam!" dedim. Boğazından öyle bir melodi döküldü ki, *güldü* deyip geçmem bu sese hakaret sayılırdı. "Gerçekten soyunmak istemiyorum. Tekrar hazırlanamam. Üşenirim. Daha makyaj yapacağım," dedim, üzgün bir ifadeyle.

Parmakları saçlarımın dalgalarını okşarken, "Çok güzelsin..." dedi. Dudaklarım iki yana kıvrıldı. "Şu an sikik bir davete gitmek zorunda olmaktan nefret ediyorum!" Açıkta olan köprücük kemiğinden öptüm. "Ve sen de şansını zorluyorsun..." dedi, soluk verirken.

"Lacivert gömlek giyer misin?" dedim.

Bakışları kısıldı. "İstiyorsan, giyerim."

"O zaman birbirimizi soyacağımız o an'a kadar, benim de sabırsız bir şekilde beklemem gerekecek..." dedim ve elleri arasından kurtulup, gömleklerinin olduğu askıya ilerledim. En güzel lacivert gömleği buldum. Bora çoktan arkama gelmiş ve saçlarımın bittiği yere, ıslak bir öpücük bırakmıştı. Gömlekle ona döndüm ve gömleği giymesine yardımcı oldum. Düğmelerini yavaş yavaş iliklerken, gözlerimi gece kadar kara gözlerinden çekmemiştim. "Kravat takmamalısın ve köprücük kemiğini istediğim zaman görebilmeliyim." Sesime yerleşen şuh tını, bakışlarına bulaşmıştı.

"Nasıl istersen..." dedi. Kapı tıklatıldığında, Bora lacivert havlusunu çoktan yere indirmişti. "Her kimse... Bu evden defolup gitsin..." dedi, kızgın bir tavırla. Güldüm. Onu -maalesef- giyinme odasında tek başına bırakıp, yatak odasına geçtim ve kapıyı açtım.

Sevim Hanım gülümseyerek, "Begüm bunları Bora Bey'e göndermiş..." dedi. Yanındaki iki adamın ellerinde büyük koliler vardı. "*Doğrudan abime verilsin*, diye talimat vermiş."

"Tamam," dedim, şaşkınlıkla. Kapının önünden çekildim ve geçmeleri için adamlara yön verdim. Adamlar, ellerindeki kutuları odanın girişine bıraktılar ve izin isteyerek, Sevim Hanım'la beraber çıktılar. Bora odaya geçtiğinde, takım elbisesinin pantolonunu ve ayakkabılarını da giymişti. "Sana göndermiş Begüm," dedim.

Kaşlarını çattı ve yerdeki büyük kolilerden birini açtı. İçi mücevher kutularıyla doluydu. Bir diğer kutuyu açtı. Bu kez mücevher kutularının yanında etiketi üzerinde siyah, kolları kadife, mini bir elbise de vardı. "Nasıl?" diye sordu, kendi kendine. İnanılmaz şaşırmış görünüyordu. "Saklamış mı?!"

"N'oluyor?" diye sordum.

"Begüm," dedi. Elbiseye baktı. "On yedinci yaş doğum günü için, Beyza'ya almıştı bu elbiseyi. Büyük bir parti planlıyordu. Alkollü ilk partisi olacaktı. Beyza'nın da giyimini makyajını falan paso eleştirdiğinden, onun elbisesini kendi

seçmişti ama... O doğum günü hiç gerçekleşmedi. Bunu on yıldır sakladığına inanamıyorum!"

Bazen, hiç beklemeyeceğimiz şeyleri, kalbinin tüm giriş çıkışlarını sıkı sıkıya tuttuğunu sandığımız insanlar gerçekleştiriyordu.

"Mücevherler?" diye sordum, merakla.

"Kadife bordo kutular, annemin Beyza'ya ayırdığı mücevherler... Begüm'ünkilerse siyahtı. Beyza'nın ölümüyle, hepsi Begüm'ün olmuştu işte. Belli ki Beyza'nınkileri ona göndermiş." İçine kocaman bir nefes çekti. "Gerçekten, an itibariyle fantastik evrenlere inanmaya başladım. Begüm'ün içine biri girmiş olmalı."

Kutulardan biri siyahtı. "E o zaman şunu neden göndermiş ki?" diye sordum, merakla. Bora siyah kutuya uzandı ve açtı. Kutunun iç, üst tarafına bir post-it yapıştırılmıştı: *"Sakın babaannesinden diye düşünmeyin. Sonuçta bunlar artık halasının. Umarım kız olur da bu güzellikler bir gün geline gitmez. Kendi taksın takıştırsın zamanı geldiğinde. Naz'cığım önce sen tabii. Bu arada sen üzerine alınma, seni gelinden saymıyorum. Ve tebrikler. Begüm."*

"Muhteşem bir kafası olduğunu kanıtlamaya doyamadı bugün," diye mırıldandı Bora. Kutudaki yakut gerdanlık setine bayılmıştım. "İyi bir parça seçmiş. Mücevherden gerçekten de anlıyor." Bakışları gözlerimi buldu. "Takmamı ister misin?"

"Nişanda hediye ettiği lacivert kutuydu," dedim, düşünceli bir şekilde. "Bordolar Beyza'nın, siyahlar Begüm'ün, lacivertler de senin miydi?"

Bora başını iki yana salladı. "Sadece o kutu lacivertti... Babamın, evlendikleri gün hediye ettiği... O da muhtemelen sahibini seçemediğinden ama Beyza da Begüm de, annemin onu hep evleneceğim kadına vereceğini düşünüyorlardı." Güldü. "Bana hep, '*Bunları kızlarıma veriyorum, sen canının istediğine el koyabilirsin,*' diye takılırdı. Ama benim, bir kadına mücevher hediye etmeyi sevmediğimi bildiğinden, o. Özel olmadığı müddetçe... Ve de babamın kendisine aldığı

mücevherlerden zerre haz etmediğimi çok iyi bildiğinden... Kendi zaten yaşasaydı, bunların içlerinden seçip hediye ederdi sana."

"Ben, babanın annene evlendikleri gün hediye ettiği gerdanlığı takmak istiyorum bu akşam... Kasada o, değil mi?" Başını salladı. "Öncesinde bunları Beyza'ya vermemiz lazım tabii." Bora derin ve sesli bir nefes verdi. Kolilerden birini kucakladı ve Beyza'nın odasına ilerledi. Ben de bu sırada çalışma odasına inmiştim. Yakut gerdanlığı kasaya kaldırırken, diğer gerdanlığı aldım ve küpeleriyle beraber taktım. Ardından Begüm'e mesaj yazdım: *"Tam bir görümcesin! Çok teşekkürler, seni seviyorum."* Begüm bana kalp emojisi göndermişti. Yeniden üst kata çıkmadan, göz ucuyla Demir'le Sevim Hanım'a baktım.

Bora hala Beyza'nın yanında olduğu için koridorun sonuna doğru yürüdüm. "Teşekkür ettiğimi söylersin," dedi Beyza, ben odaya girdiğimde. Bakışları hasretle dolu bir şekilde, sanki annesiyle kucaklaşıyormuş gibi, mücevherlere bakıyordu.

"Hazırlan istersen artık... Sana yardım edebilirim," dedim.

Beyza gerek olmadığını söyler gibi başını iki yana salladı. "Sevim Hanım yardım edecek." Koliden küçük bir yüzük kutusu çıkarttı. Kutuyu açtığında, yüzüne incecik bir tebessüm yayılmıştı. "Hiçbir zaman, aile yadigarı yüzük saçmalığını anlamadım..." dedi. Bakışları Bora'yı bulmak istediyse de Bora çoktan ona sırtını dönmüş, elleri ceplerinde, pencereden dışarıya bakıyordu. Bana döndü. "Babaannemin yüzüğüne o kadar çok kıymet verirdi ki annem... Bu yüzük, en sevdiği yüzüktü ama doya doya takamazdı." Ortasında siyah elmas olan, halkanın başladığı yerde de dörder dörder sekiz pırlanta taşla bezeli, zarif ve albenili bir yüzüğü gösteriyordu. Hayatımda, muhtemelen alyansımdan sonra gördüğüm en güzel yüzüktü. "Saygı, bağlılık ve aile bağlarının, kendi irademizden daha kıymetli olduğunu savunurdu. Bazen merak ediyorum, ciddi miydi yoksa inanmak istediği şeyi mi söylüyordu, diye."

"İnanmak istediği şeyi söylüyordu," dedi Bora, yüzünü bize dönmeden. Derin bir nefes verdi. "Bu akşam aynı saygıyı, bağlılığı ve aile bağlarını senden bekliyorum." Döndü ve Beyza'ya baktı. "Hazırlan artık, geç kalmak istemiyorum."

Bora odadan çıktığında, Beyza'ya sıcacık bir şekilde gülümsedim. Arkamı döndüğümde, "Nazlı," diye seslendi. Yeniden ona baktım. Kutuyu bana uzattığında kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Bu senin olsun..."

"Sen ciddi misin?!" diye sordum, merakla. Beyza başını salladı. "Ama bu inanılmaz güzel bak!"

Beyza gülümserken, bakışları boynumdaki kolyeyi buldu. "Annem, eminim ki çok sevinir. Eğer bunu parmağında taşırsan..." Yanıma yaklaştı ve kutuyu avucumun içine bıraktı. "Bu yüzük, Bora'nın anneme hediyesiydi. Özel yaptırmıştı. Annem ne zaman babamın işlerini, hayatı ve hemen her şeyi sorgulamaya kalksa, parmağındaki aile yadigarı dediğimiz yüzükle oynardı. O yüzüğü çok sevdiğinden değil, babama olan sevgisinden, babamın ailesini *aile* bilişinden çıkarmazdı parmağından. Bora bir gün, -ki o zamanlar annem, babamdan boşansın diye avukat falan da arıyordu kendi kendine- bu yüzüğü yaptırmış anneme. Ama annem, Bora'nın arzu ettiği gibi, diğerini çıkartıp da bunu takamadı. Bunu da taktı ama normal bir takı gibi, bazen. Ve biz de anneme saygı duyduk. O yüzüğü böylesine seviyorsa, bir bildiği vardır diye düşündük."

Kutuyu avucumda sıktım ve hiçbir şey söylemeden odadan çıktım. Yatak odasına girdiğimde, Bora beline silahını yerleştiriyordu. Ceketini giyerken, muhtemelen neden bu kadar heyecanlı olduğumu sorgularcasına bana baktı. Avucumdaki kutuyu gösterdim. "Bundan sonra, bizim aile yadigarımız bu..." Gözleri merakla kısıldı. "Biz başlatıyoruz bu geleneği... Bizim ailemizin geleneği... Bu yüzük de belki nesilden nesile aktarılır ama o nesil, bizimle başlayacak."

"Sana mı hediye etti?" diye sordu. Kutuyu elimden aldı ve açtı. "Gerçekten insanın kardeşi olmasının iyi bir şey olduğunu düşündüğüm bir gün oluyor. Nazar değmese bari!"

Gülümsedi. "Ben bunu zamanında Begüm'den isteyecektim de... Garip bir şekilde, annemin izinden gitmeyi ve aykırı olmamayı seçtim. Az evvel de yüzükten bahsedince, Beyza'nın elinden almamak için zor durdum." Yüzüğü kutudan çıkarttı ve yüzük parmağıma, alyansımın üzerine taktı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı, parmağımın üzerine bir öpücük kondururken.

"Ben de seni sevgilim," dedim. Kollarımı boynuna doladım. "Çok seviyorum!"

♠

Makyajımı tamamladığım sırada, kapı hızlıca vurulmuştu. Bora, "Gel," dedi. Kapı bir kez daha vuruldu, sonra açıldı.

"Dayı," dedi, Türkçe konuşarak ama ardından İngilizce konuşarak devam etti. "Nina nerede?"

Yatak odasına geçtim. "Efendim minik aslan?"

"Hemen aşağı gelmen lazım!" dedi Leo. Hin bakışlarının altında yatan bir şey vardı ama ne olduğunu anlayamadım. "Çabuk ol!"

Bora'ya baktım, *bilmiyorum* der gibi dudaklarını büzdü. "Bir şey mi oldu?" diye sordum, Leo'ya.

Asya, "Leo! Geliyorlar mı?! diye bağırdı, sesi terastan geliyordu.

Gümüş el çantamı aldım, Bora elime uzandı. Leo'yu takip ettik, terasa doğru ilerliyordu. Terasa çıktığımızda, bir anda, "Oooooo..." şeklinde bir nidayla karşılaşmıştık. Ben ne olduğunu anlamadan, Lion ile Tarantula haricindeki OCTO, Gökhan ve Begüm'le beraber, "Şiiiiiiişt!" yaptı. Yüzüme şaşkın bir gülümseme yayıldı. "Bir-ki-üç! Ka ra bey! Ka ra bey!"

Fox, Falcon, Lizard, Bear, Bat, Gökhan, Begüm, Asya ve Leo zıplamaya başladılar. "Lay lay lay lay lay lay lay laaaay ooooo Ka ra beyyy..." Bat bir anda atıldı ve beni kucağına alıp döndürmeye başladı. ""Lay lay lay lay lay lay lay laaaay ooooo Ka ra beyyy..." Herkes etrafımızı sarıp, etrafımızda zıplarken, Bat beni asla yere indirmiyor, midem bulanacak kadar hızlı döndürüyor ve eğlenmekle acı çekmek

arasındaki tuhaf seslerim, tezahüratlarına karışıyordu. Bir şampanya şişesi patladı.

"Nina!" diye bağırdı Leo.

"Nazlı!" diye bağırdı Asya.

"Bora!" diye bağırdı Leo.

"Karabey!" diye bağırdı Asya.

Ve sonra herkesin gürültüsü, birbirine karıştı. Bat en sonunda beni kucağından indirirken, dengemi sağlamak için bir süre eline tutunmak zorunda kaldım. Bora kollarını bağlamış, salıncağın demirine yaslanmış bizi izlerken, Falcon onun eline şampanya kadehini tutuşturmuştu. Annie, askıdaki koluna rağmen, siyah elbisesiyle göz alıcı görünüyordu. Derin göğüs dekoltesini, muhtemelen annesine ait olan mücevherlerden birisiyle sarmalamış, saçlarını fönlettirip at kuyruğu yaptırmıştı. Siyah, uzun topuklu çizmeleri bana aitti ve elbisesini şahane bir şekilde tamamlamıştı. Makyajı ise abartısız ve tam kararındaydı. Terasın kenarına yaslanmış, gülümseyerek bana bakarken, şampanyasını *size* der gibi havaya kaldırdı.

Begüm ise OCTO'nun sardığı kalabalığa karışmış, takım elbiseli adamların içinde, kırmızı halıya yaraşır kırmızı elbisesiyle adeta bir ateş böceği gibi parlıyordu. "Hala olmama!" diye bağırdı, şampanya kadehini havaya kaldırırken. Falcon benim de elime, alkolsüz olduğunun altını çizdiği bir kadeh şampanya tutuşturmuştu. Kalabalığın dışında kalan Eren, Tarantula ve Aydın da herkesle beraber kadeh kaldırırken Begüm, "Hadi anne adayı konuşma yapsın!" dedi.

"Tabii!" dedim, hızla atılarak. Tüm gözler bana çevrilmişti. "Hamile olan birisi döndürülmez Bat!" dedim, ciddiyetle. "Çünkü midesi bulanır!" Herkesin kahkahası birbirine karışırken, Falcon Asya ile Leo'ya da alkolsüz olduğunu söylediği şampanyalardan vermişti. "Üzerine kussaydım, böyle gülemezdin!" diye kızdım, Bat'e.

"Ben de seni çok seviyorum huysuz Nina!" dedi Bat, göz kırparken.

Bear bir paketle yanıma yaklaştı. "Bu... Bizden... OCTO'dan, ufaklığa küçük bir hediye..."

"Çok teşekkür ederim," dedim. Paketi açarken, Leo ve Asya merakla yanıma gelmişlerdi. Paketten bir oyuncak çıktı, dört tane piranhanın top yuttuğu iddia edilen, muhtemelen motor komutlarını geliştirmesine yardımcı bir şey. Çok ince bir hediyeydi. "Çok çirkin! Çocuk korkacak!" dedim.

"Babasına çekmezse korkmaz," dedi Begüm.

"Üç yudumla da sarhoş olunmaz ki..." dedi Bora.

Şakacı, gıcık bir ifade takındım. "Bir oyuncakla yedi kişi yırtamazsınız. Altın falan da alacaksınız herhalde, değil mi?"

"Açıkçası bu zırvalığa dahil değilim. Bu kadar saçma bir hediye hayatımda görmedim," dedi Tarantula.

"Benim de vardı Tarantula!" dedi Leo. "Aslan vardı, kükrüyordu!"

"Aynen," dedi Tarantula. Güldü. "Sen sürekli korkup ağladığın için, annen oyuncağı kaldırmak zorunda kalmıştı."

Leo dan diye Asya'ya döndü. "Yalan söylüyor. Korkmamıştım."

"Neden herkesin adı hayvan adı?" diye sordu Asya.

"Hayvanat bahçesi yönetiyorlar prensesim, o yüzden!" dedi Bora. Leo kaşlarını çatıp, ne dediğini sorar gibi Bora'ya bakınca, Bora ona göz kırptı.

"Biraz geç kalınmış bir kutlama oldu ama..." dedi Sergio, bakışları Bora ile benim aramda mekik dokurken. "Herkes burada olmalıydı." Beni kendisine çekti ve sımsıkı sarıldı. "Şansıyla gelsin... Ve hepimize şans getirsin!" Sergio'nun bakışları Bora'yı buldu. "Hem annesinden, hem babasından alması gereken huylar var."

Bora gülümsedi. "Teşekkür ederiz. Hepinize..." dedi.

Falcon, kadehini kafasına dikti ve "Güldük eğlendik, kutlamamızı yaptık. Artık gidelim mi? diye sordu.

"Çıkalım," dedi Bora. Kadehini sehpaya bırakırken, Begüm'e baktı. "Begüm, sen de benim arabayla geliyorsun."

"Duydum zincirinizi," dedi Begüm, göz devirirken. Zannediyordum ki birisinin, özellikle de abisinin kendisini

seçmesinden pek de hoşlanmamıştı.

Herkes yavaş yavaş terastan çıkarken, Bora'nın yanına ilerledim. "Beni kim koruyacak?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Şimdi geldi aklıma?"

"Sen kendini koruyacakmışsın ya..." dedi. Bir an için ciddi olup olmadığından emin olamamıştım. Güldü. "Seni herkes koruyacak sevgilim," dedi. Beni kendisine yaklaştırdı, güç toplar gibi kokumu içine çekerken, dudakları boynumu bulmuştu. "Ama en çok ben..."

İçime derin bir nefes çekerken, kollarımı Bora'nın koluna dayayıp, başımı göğsüne yasladım. "En çok sen..." diye tekrarladım, cümlesini adeta içer gibi. "Hep, her şeyde, en çok sen sevgilim."

İçime, kara bulutlar kurulurken, kasvet içinde OCTO'yu çok özleyeceğimi fısıldadılar ruhuma; birlikte geçirdiğimiz günleri, geceleri, oynadığımız oyunları, aldığımız riskleri, birbirimize ölümümüz pahasına arka çıkışımızı... Elimdeki saçma sapan oyuncağa bakarken, oyuncağın sahibi gözlerimin dolmasına sebep olmuştu. Fakat özlemek katlanılır ve bugüne dek en aşina olduğum duyguydu. Annemi, babamı, anneannemi özleyerek yaşamış, günün birinde Anıl'ı özleyerek bile yaşanabildiğini deneyimlemek zorunda kalmıştım.

OCTO'yu da özlerdim ama ölmezdim.

Gitmeyi, burada çok mutlu olduğum anda bile bu kadar çok istiyorsam, artık en büyük özlemimin, Bora'yla yaşayamadığımız güzel, huzurlu ve sakin günlere olduğunu biliyordum.

Dert dediğimiz hiçbir şeyin dert olmadığı hatta tek derdimizin zamanın hiç geçmemesi olduğu günlere...

"Sevgilim," diye fısıldadım. Bora yazı çağrıştıran kapkara gözleriyle, gözlerimin en içine baktı. "Şifreyi çözdüm."

155.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

**Sağlıklı, mutlu, sevdiklerinizle beraber olduğunuz ve yıllar sonra bile hatırlayacağınız güzellikte, hayırlı bayramlar diliyorum! **

**Sizleri seviyorum! **

**Var olun. **

♠

"Sevgilim," diye fısıldadım. Bora yazı çağrıştıran kapkara gözleriyle, gözlerimin en içine baktı. "Şifreyi çözdüm."

Büyüyünce *Matrix*'tekiler gibi olmak istiyordum. Bende olmasını istemediğim ama Anıl'la Eren'de olan bir şeyin, Anıl'da olanı *Esin*'di. Eren'e devamlı yaptığım bir şey, *resim*di. Aşık olduğum adam ise, *Sicilya*'daydı çünkü babamın aslında Michael Corleone'yi kastettiğini anlamak için, epey bir kafa patlatıp resmen çocukluğuma yolculuk yapmam gerekmişti. Değiştirdiğim için bana çok kızdıkları şey adımdı, *isim* de diyebilirdik. Ben de *Nazlı*'ydım. Babamın verdiği mesaj ise, akrostiş tekniğiyla yapılmıştı.

"Şifre, bana Mersin'e gitmemi söylüyor." Bora kaşlarını çattı. "Tüm gün uğraştım ve tek anladığım bu. Sanırım sıradaki durağımız, anneannemin evi."

"Anneannenin evinde nasıl bir ipucu olabilir ki?" diye sordu önce. Derin bir nefes verdikten sonra, "Bu akşamki davette kalmalı odağım. Şimdi konuşmayalım bunu," dedi.

"Tamam sevgilim," dedim ve dudaklarına, bu akşamın çok güzel geçeceğini fısıldayan bir öpücük bıraktım. Beraber, evden çıkmak üzere aşağıya indiğimizde, antrede Leo ve Beyza'yla karşılaşmıştık. Beyza, aşağıdan ikinci merdivene oturmuştu ve karşısında duran Leo'yu çaresizce dinliyordu.

"Birlikte kitap da okuyabiliriz anne! Uzun zamandır okumuyoruz... Sonra, eğer istersen, film izleriz!" Adım seslerimizle beraber, Beyza geçmemiz için biraz kenara çekildi; Leo'nun ise acı kahve gözleri doğrudan beni bulmuştu. "Nina! Annem gelmiyor! Burada benimle kalacak!" Bora ifadesiz bir şekilde bana bakıp, sonra Beyza'ya bakmıştı. Fakat ne ben yüzümü Bora'ya dönmüştüm ne de Beyza. "Siz geldiğinizde, isterseniz, bizimle film izlersiniz!"

"Leo..." Bora elimi bırakıp, Beyza'nın yanından geçti ve Leo'nun yanına vardı. "Annenin de bizimle gelmesi gerekiyor."

"Herkes sizinle geliyor zaten. Annem kalsın burada," dedi Leo. Sesi pazarlığa açık olmadığını vurguluyordu. "Biz burada bekleriz."

"Ama annenin de gelmesi gerek," dedi Bora, sabırla. Gülümsedi. "Neden, diye soracaksın... Çünkü annenin görüşmesi gereken birkaç kişi var."

Leo annesine döndü. Merakla, "Eski arkadaşların mı?" diye sordu.

"Sayılır," dedi Bora, Leo'nun annesinin yerine cevap vererek. "Uzun sürmeyecek."

"Kaç dakika sürecek?" diye sordu Leo.

"Dakika değil, saat..." dedi Bora.

"Bir saat mi?" diye sordu Leo.

Bora dört saniyeliğine bana dönerken ve belli ki Leo'nun bu tutumunun müsebbibi olarak beni bellerken, Annie uyarıcı bir ifadeyle, "Leo!" dedi.

"Gitmeni istemiyorum!" dedi Leo, baskın bir tavırla. Acı kahve gözleri Bora'yı buldu. "Lütfen annemi götürme! Annem gidince gelemiyor! Gelince de yaralanmış oluyor!" Annie iç çekerken, ben gözlerimi yummuştum. "Biz burada kalalım annemle! Lütfen!"

Bora, bir dizinin üzerine çöktü ve ellerini Leo'nun küçücük omuzlarına yerleştirdi. "Annene hiçbir şey olmayacak ve annen birkaç saat sonra geri gelecek." Leo annesine baktı,

onun da Bora'nın söylediklerini teyit etmesini bekliyordu fakat Beyza'nın yüzünde mimik oynamadı. "Bak ben şimdi seni biriyle tanıştıracağım. Sen ne zaman istersen, ona beni aramasını söyleyebilirsin. Konuşuruz. Annenle de konuşursun. İyi ve güvende olduğunu bilirsin. Olur mu?"

Leo bundan hoşlanmasa da çaresizce başını salladı. "Asya'yla bekleyeceğim ben. Uyumayacağım. Hemen gelin ama. Tamam mı?"

"Anlaştık," dedi Bora. Leo'nun saçlarını karıştırdı ve ayağa kalktı. "Gel," dedi içtenlikle. Kapıya ilerlediğinde, Leo da onu takip etmişti.

Bora, Leo'yu adamlarından biriyle tanıştırırken, Beyza da zorlukla ayağa kalkmış ve peşlerinden çıkmıştı. Leo, adının Mahir olduğunu öğrendiğim adamla tanıştıktan sonra annesine döndü. Annesinin beline var gücüyle sarıldı. Beyza eğildi, Leo annesinin kulağına bir şey söyledi. Beyza gülümsedi ve başını salladı. Herkes, arabaların önünde durmuş Leo ile Beyza'yı izlerken, Leo bir an için kalabalıkta Aydın'ı buldu ama gözlerini onun üzerinde çok tutmadan arkasını döndü ve eve ilerledi. Eve ilerlemeden evvel bana el sallamayı da ihmal etmemişti.

Leo eve girdikten sonra Bora, Beyza'ya döndü ve "Sen bizim önümüzdeki araca geç..." dedi.

Beyza, kardeşine sadece başını sallarken, Bora elimi tuttu. Biz minibüse doğru ilerlediğimizde, Beyza önümüzdeki aracın Aydın'a ait olduğunu ancak fark etmişti. Ben minibüse bindiğimde, o Bora'ya baktı. Begüm de aynı benim gibi camdan Beyza'yı izliyordu ama ablasının gözlerinde aniden çakan ve *Aydın'la aynı araca binmek istemediğini* belli eden ifadeyi görüyor muydu, bilmiyordum. Tıpkı Bora'nın da bunu görüp görmediğini bilmediğim gibi. Bora da minibüse bindi ve kapı kapandı. Minibüsün hareket etmesi için, Aydın'ın aracının hareket etmesi, dahası Beyza'nın o araca binmesi gerekirdi. Sadece biz değil, muhtemelen tüm OCTO, Gökhan ve Aydın da Beyza'nın ne yapacağını bekliyordu; Bora ise bu konuyu asla umursamıyor olsa gerek, cebinden çıkarttığı

telefonuna gömülmüştü. Beyza hareketlendi fakat önümüzdeki değil, arkamızdaki, Tarantula'nın aracına yöneldi.

"Bunun gelecek planı ne abi?" diye sordu Begüm.

Şoför koltuğunda oturan Selim minibüsü çalıştırırken, Bora telefonundan kafasını kaldırdı ve benim karşımda oturan Begüm'e baktı. "Bu?" diye sordu.

"Ablandan bahsediyorum," dedi Begüm.

"Benim ablam da senin kayınçon mu?" diye sordu Bora iç çekerek ve tüm dikkati yeniden telefonuna çevrildi.

"Neyse ne!" dedi Begüm, terslenerek. "Gelecek planı ne? Aydın Abi'yle bi' oğulları var ama belli ki iletişim dahi kuramayacak durumdalar. Ne yapacak? Türkiye'de mi yaşayacak yoksa Amerika'ya mı dönecek?"

"Kendisiyle oturup bunları konuşuyor gibi mi gözüküyorum?" diye sordu Bora, başını telefonundan kaldırmadan. Bakışlarım telefonuna kaydı. Ekonomiyle alakalı olduğunu sandığım bir makale okuyordu. "Çok merak ediyorsan, kendin sor."

"Merak ettiğimden değil," dedi Begüm, omuz silkerek. "Sadece... Yani... Senin en azından bunları onunla konuşuyor olman gerekmez mi? Ablan sonuçta!"

Bora derin bir nefes verdi, telefon ekranını kilitledi ve bakışlarını Begüm'ün gözlerine sabitledi. "Derdin ne?" diye sordu, ifadesiz bir şekilde. "O elbiseyi neden sakladın? O mücevherleri niye yolladın? Ve... En önemlisi... Benden ne istiyorsun?"

Begüm kısa bir an camdan baktı, sonra abisine dönüp yutkundu. "Hiç," dedi. Gözleri gözlerimi bulup yeniden abisine çevrildi. "Bence ilgilen." Alt dudağını ısırdı. "Yani sonuçta..." Birkaç saniye sessiz kaldı. "Ablan işte. İlgilen. Yani zor durumda sanırım. Karışık belli ki kafası. Belki bir desteğe ihtiyacı olduğunu hissediyordur. Benzerini ben de yaşamıştım. Yani abimin bir evi bile yoktu ve ne kadar üzgündüm. Sanki hayatta yalnızmışım, bebeğimle bir başımaymışım gibi. Gerçi sen hep benim yanımdaydın,

biliyorum. Ama bazen insan duymak istiyor. Eminim ki o da bunu duymak istiyordur."

"Neyse ki abisi değilim," dedi Bora, alayla. Begüm ise bu tavır karşısında kaşlarını çatmıştı. "Ne?" dedi Bora, anlamazdan gelerek. "Dilersen sen de kayınçon olmadığını hatırlayıp ilgilenebilirsin pekala Begüm. Yalnız olmadığını hissettirebilirsin. Ben alınmam. Gerçekten."

"Abi!" dedi Begüm, kızgın bir tavırla. "Bunu yapmam, biliyorsun! Aynı anne ve babadan doğmuş olmamız, benim ablam olduğunu gösteriyor olabilir ama... Senin daha çok ablan... Ben doğana kadar çoktan bir ilişki kurup, derinleştirmişsiniz sonuçta!"

Bora kısılan gözleriyle Begüm'ü dört saniye kadar süzdü ve bakışlarını bana çevirdi. "Bebeğimiz erkek olsun. Halalarına benzemesi konusunda ciddi tereddütlerim var."

Begüm gözlerini kısıp yüzünü buruşturdu ve "Ben ciddiyim!" dedi. "Bugün, annemin takılarını ayırırken, çok önemli bir şeyi hatırladım. Annem, bizi birbirimize emanet etti. O yüzden, ne kadar *ne hali varsa görsün* diye düşünsem de... Üzülüyorum!"

Begüm belki de bu sohbeti sonlandırmak için olsa gerek, kulaklıklarını takarak bakışlarını camdan dışarıya çevirmişti. Bora ise birkaç saniye Begüm'ü izleyip elime uzandı ve arkasına yaslandı. Ne kadar umursamıyor gözükse de Begüm'ün cümleleri beyninde dönüp duracaktı.

♠

Peş peşe geldiğimiz arabalardan sadece bizimki davetin gerçekleşeceği otelin önünde durmuş, diğerleri ise otele otoparktan giriş yapmışlardı. Minibüsten indiğimizde Bora'yla el ele tutuşmuştuk. Otelin girişinde bizi bekleyen muhabirler, Bora'nın tutuklanmasının ardından yarattığım çeşitli sansasyonlarla alakalı bir açıklama bekliyorlar ve anladığım kadarıyla hamileliğimle de yakından ilgileniyorlardı. Begüm, basın mensuplarına gülümseyerek ve *iyi akşamlar* dileyerek, çevresine etten duvar ören Bora'nın adamları ile beraber, otele önden girmişti. Zaten

henüz minibüsteyken, istediği kadar kilo veremediğinin altını çizmiş ve basının kendisinden uzak tutulması gerektiğini abisine belirtmişti. Basının Bora ile bana yaklaşması da Bora'nın adamları tarafından engellenince, aynı Begüm gibi bizim de doğrudan içeri geçeceğimizi düşünmüştüm fakat öyle olmadı. Bora, elimi sıkı sıkıya tutarak, patlayan flaşların önünde durmayı tercih etti. Basının da aynı benim gibi bunu beklemediği öyle aşikardı ki insanlar afallamışlardı ve ortamda bir kakafoni hakimdi.

"İyi akşamlar. Bir yanlış anlaşılma yaşandı ve çözümü biraz gecikti. Ayrıca bu süre zarfında, gündemi de boşu boşuna meşgul etmiş olduk, ki bu çok da hoşlandığım bir şey değil."

Bora'nın konuşmasıyla beraber oluşan sessizlik ürpermeme sebep olmuştu ve ben de herkes gibi, gözlerimi yanımdaki adamdan alamıyordum.

"Sürecin bizim için fazlasıyla yorucu ve üzücü olduğunu belirtmeme gerek yoktur diye düşünüyorum. Konu, adli makama intikal de eden, magazinsel hiçbir değeri olmayan ve eskiye dayanan sakil bir düşmanlıkla; uzun zamandır aranan ve büyük bir suç örgütünün başı olan Mehmet Şahindağ ile ilgili..."

Bora'nın ezberleyip ezberlemediğini bilmediğim ama ezberlemişçesine pürüzsüz bir netlikle yaptığı konuşmasına ekranda rastlamış olsaydım da televizyonun sesini açardım.

"Ablam, Beyza Karabey'in yaşıyor oluşu ise, yine bu konuyla alakalı, ilgili makamlarca bilinen ve hem onun hem de bebeğinin can güvenliği için, on sene önce alınan bir karardı. Bununla alakalı tedbir kararı ve hakkında konuşma yasağı var, anlayışınız için teşekkür ederiz."

*İlgili makam*ın OCTO olması, Bora'nın yalan söylediği anlamına gelmiyor olsa gerekti.

"Bu akşam burada, Beyza Karabey'in sonunda kendi vatanında oluşunu ve bize, ailesine kavuşmasını kutlayacağız."

Ama bu, düpedüz yalan söylediği anlamına geliyordu.

Bora, sorulan tüm soruları duymazdan gelse de, *"Nazlı Hanım, kendisinin söylediği bir yalan sonucu bütün bunları yaşadığınızı söylemişti. Bununla ilgili ne söylemek istersiniz?"* sorusunu soran muhabire, belki de sadece benim ters olduğunu anlayabileceğim bir bakış atmıştı.

"Eşimle alakalı söyleyebileceğim tek şey, onu çok sevdiğimdir... İzninizle," diyerek konuşmasını bitirdi ve beraber otele ilerledik. İçimde bir yerin nedensizce mutlu olmasına engel olamıyordum ve içimden gülümsemek geliyordu. Davetin gerçekleşeceği büyük salona kadar, Bora'nın iki adamıyla beraber, Selim de bize eşlik ediyordu. Bizden evvel Bora'nın iki adamı asansöre bindi ve Selim yeniden asansörü çağırdı. Asansörü beklerken, kısık bir sesle, "Abi, bir sorun var..." dedi.

Bora asansöre binerken, "Çözeriz," dedi. Selim'in yüzünde tedirgin bir ifade vardı. Asansör roof salona çıkmak üzere hareketlendiğinde Bora Selim'e dönmüş ve "Beyza'yı tanıyorum Selim. İçeri girmediğini tahmin edebiliyorum," demişti.

Selim, "Abi haddim değil ama..." diye başladığı cümlesini, Bora gülümseyince yarıda bıraktı. "*Sus*, diyorsun..." diye tamamladı.

"Ne yaptığımı biliyorum ve kararlarımın sorgulanmasından zerre hoşlanmıyorum," dedi Bora. Her ne kadar sesi sakinlikle kaplı olsa da tınısındaki uyarıcı ifadeyi Selim de anlıyor olmalıydı. "Ayrıca ne düşündüğünü bilecek kadar da seni tanıyorum. Sorun şu ki Selim, sen de son yıllarda, herkes gibi, çok değiştin." Asansör roofa gelmek üzereyken, Bora asansörü durdurdu. "Yeşim'le yaşadıkların seni duygusal olarak etkilemiştir belki, bilemiyorum. Ama yumuşadın."

"Abi-"

Bora, Selim'in konuşmasına izin vermedi. "Bence sen, Yeşim'le yeniden beraber olmanın tadını çıkartmak üzere bir plan yap. En son seni kovmuştum zaten ben. Eğer işe

alınmak istiyorsan, bana akıl vermeye ve haddin olmayan konulara karışmaya kalkma."

"Haklısın abi," dedi Selim, samimiyetle. Bora asansörü yeniden çalıştırmak için tuşa basacaktı ki, sözünün bitmediğini belli edercesine elini kaldırdı. "Sana akıl vermek haddim değil. Amacım bu değil zaten. Sadece, sen benimle, her zaman dürüst davrandığım için çalıştın ve ben artık dürüst davranmayacaksam, benden bunu istiyorsan, kendim istifa ederim zaten." Bora'nın gerginliği bir elektrik akımı gibi benim vücuduma yayılırken, asansörden inmek istediğimi hissettim. "Gerekirse kafama sıkarak."

"Sana bir şey sorarsam, dürüst davranmalısın ama ben sana bir soru sormadım!" dedi Bora. Asansörü çalıştıran düğmeye bastı. "O yüzden, fikirlerini kendine sakla!"

Asansör roofa geldiğinde Selim, benim ayaklarımı yere çivileyen, Bora'nın ise yakasına yapışmasına sebep olan bir cümle kurdu: "Abi özür dilerim ama bu ciddi bir psikolojik şiddet ve bunu Beyza Abla'ya yapmamalısın!"

"Sana fikirlerini kendine saklamanı söyledim!" dedi Bora.

Asansörün kapısı kapandığında, ben Bora'nın dört adamıyla beraber roof katında kalmış, Bora ile Selim'i içeride yalnız bırakmıştım. Asansör yeniden aşağıya inmeye başladı ve sonra da durdu. Bora, Selim'i dövüyor da öldürüyor da olabilirdi, hiçbir fikrim yoktu. Çok geçmeden yanıma ulaşan Gökhan, Bora'nın nerede olduğunu sordu ve olanları anlattığımda ise cevabını bilmediğim başka bir soruyu yöneltti: "Bora, Beyza'ya ne yapacak ki?"

"Bu akşam burada, Beyza Karabey'in sonunda kendi vatanında oluşunu ve bize, ailesine kavuşmasını kutlayacağız."

Bora, belki de yalan söylemiyordu ve bu akşam için bir planı vardı.

"Beyza'nın gelişi konusunda çok ısrarcıydı... Selim *psikolojik şiddet* dediğine göre, Beyza'nın canı yanacak..." dedim.

"Her şeyin dışında kalmaktan nefret ediyorum!" dedi Gökhan. Asansör tekrar çalıştı, önce iki kat aşağıya indi ve sonra yeniden yukarı çıkmaya başladı. "Beyza'yı uyarmam gerek!"

Asansörün kapısı açıldı, Bora asansörden indi. Selim ise asansörde değildi. "Beyza Hanım nerede?" diye sordu Bora, adamlarına. Aldığı cevaptan sonra, dört saniyeden çok ama beş saniyeden kesinlikle az bir süre gözlerimin içine baktı. Daha sonra da davetin olacağı salonun aksi yönünde yürüdü. Hiç düşünmeden, Gökhan da ben de peşinden ilerliyorduk. Bora köşedeki odanın kapısını açtı, içeri girdi.

Beyza, Bora içeri girer girmez ayağa kalkmıştı. "Ben bir an o davete nasıl gireceğimi-"

Beyza'nın cümlesini yarıda kesmesine sebep olan silahı, Bora belinden çıkartmıştı.

Beyza şaşkınlıkla kardeşinin elindeki silaha bakarken, Bora, "Gözlerini kapat," dedi. Beyza, hiç düşünmeden gözlerini yumduğunda, Bora elindeki silahı ablasının şakağına dayadı. Gökhan gözlerimin içine baktı ve her ne kadar tereddüde düşse de, o da belinden silahını çıkartmış ve Bora'ya doğrultmuştu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu, Bora.

"Gökhan'a sırtın dönük, sana silah çekmiş olabilir. Ablanı öldürmene izin vermeyecektir," dedi Beyza.

Bora omzunun üstünden, yanımdaki Gökhan'a bir bakış attı. Gökhan zorlukla yutkundu fakat silahını indirmedi. "N'apıyorsun Kara?" diye sordu.

Bora, Gökhan'ı kendine muhatap almaz gibi yeniden Beyza'ya döndü. "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Korkmak değil de... Çekiniyorum daha çok. Yani nasıl davranacağımı bilmiyorum. Galiba geçmişten gelen kimseyi görmek istemiyorum. Bir de herkese tek tek-"

"Bir silah dayalı şakağına," dedi Bora, ifadesiz bir sesle. "Benim silahım. Bu seni korkutmuyor mu?"

"Hayır," dedi Beyza, doğrudan. "Beni öldürmeyeceğini biliyorum." Gökhan ise galiba bundan o kadar da emin

olamıyordu çünkü gözlerini kısmış ama Bora'nın sırtını hedef alan silahını indirmemişti. "Silahın içi boş olmalı."

"Ya değilse?" dedi Bora.

"Boştur," dedi Beyza.

"Belli olmaz!" dedi Gökhan.

"Sus bi' sen!" dedi Beyza.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu Bora.

"Evet," dedi Beyza.

"Kanıtla," dedi Bora. Beyza gözlerini açtı. "Şimdi bu silahı sana vereceğim. Ve bana ateş etmeni isteyeceğim."

"Güven... Böyle mi kanıtlanıyor?" Beyza kaşlarını çatarken başını iki yana salladı. "Benim bildiğim bir yol değil bu. O silahın içinin boş olduğuna eminim ama sana ateş etmem."

"Başkasını hedef al o zaman!" dedi Bora ve silahı Beyza'nın sağ avucuna bıraktı. "Tercihim, Gökhan."

Beyza güldü ve silahı şakağına götürdü. "Beyza!" dedi Gökhan, *yapma* der gibi.

Ama Beyza bir saniye dahi beklemeden emniyet kilidini açtı ve tetiği çekti. Gökhan derin bir nefes verip silahını indirirken, Beyza neler olup bittiğini anlamak istercesine Bora'ya bakıyordu. "Tahminim doğru çıktı," dedi Bora.

Beyza'nın kaşları havalandığında, Bora'ya okkalı bir tokat atmak istediğini düşünmüştüm. "N'oldu şimdi?" dedi, merakla. "Hangi sınavı geçtim? Ya da hangi sınavdan kaldım?"

"Sınavı sana yapmadım," dedi Bora, silahı Beyza'dan alırken. "Seni öldürme ihtimalim olduğuna Gökhan'ın inanıp inanmayacağını görmek istedim. Gökhan şüpheye düştüğüne göre, herkes inanabilir."

"Hamile kadının yanında bu şekilde davranmamalısın!" dedi Gökhan, sertçe. Fakat bu çok yersiz bir çıkıştı çünkü Bora asansörden inince gözlerime baktığında, her ne olacaksa korkmamam gerektiğini anlamıştım. "Sağın solun belli olmaz! Ayrıca... Ne bileyim!"

"Çık dışarı," dedi Bora. Beyza koltuğa yeniden otururken, Gökhan kapıya yönelmişti. "Kapıyı da kapat." Gökhan dışarı

çıktı ve kapıyı kapattı. Bora'nın bakışları gözlerime değip Beyza'ya çevrildi. "Bir kez ve son kez senden bir şey istiyorum..." dedi Bora. Beyza da aynı benim gibi merakla Bora'ya bakıyordu. "Üzerindeki elbiseden nefret ediyorsun. Senin için fazla cüretkar. İçinde hiç rahat değilsin. Üstelik yaraların, ne kadar kapatmaya çalışsan da gözler önünde. Bu sana ayrıca kötü hissettiriyor. Ama giydin. Ve hissettiğin her şeyi gizliyorsun. Kardeşinin hatırı için... Değil mi?"

"Evet," dedi Beyza, zorlukla.

Bora, Beyza'nın yanına oturdu. "Benim için de bir şey yap. Nasıl ki o elbiseyi nefret ettiğin halde giydin ve bunu çok güzel gizliyorsun... İçeride de, içeriden nefret ettiğini gizle." Bora bir es verdiğinde, Beyza'nın bakışları kısa bir anlığına bana değmişti. "Bu çok önemli. Korkusuz olmak zorundasın. Ahmet Karabey'in kızı olduğunu göstermek zorundasın. Tek bir kişiden korkabilirsin. Sadece tek bir kişiden. O da Kara."

"Kimin, beni öldürebileceğine inanmasını istiyorsun?" diye sordu Beyza.

"Herkesin." Beyza'nın kaşları çatıldı. "İçerideki hiç kimse, senin benim için bir zaaf olduğunu düşünmemeli..." Bora, sıkıntılı bir nefes verdi. "Ve bilmen gereken bir şey var. İçeride, bir sürprizle karşılaşacaksın ve bu, canını yakacak."

"Ne sürprizi?" Bunu Beyza değil, ben sormuştum. "Nasıl yanacak yani canı? Selim'in psikolojik şiddet dediği şey mi bu? Ne yapacaksın?" Bunları da.

Bora benim sorularıma cevap veremeden, Beyza da bir soru sormuştu. "Bu yüzden mi sana güvenmem, senin için önemli?" diye sordu. Matematik bilimi, cevaplardan çok sorulara odaklanırdı ve Beyza gözümde ciddi çuvallamıştı. Onlar hissel şeylerin, bense somut meselelerin peşindeydim.

"Evet," dedi Bora, ablasına. "Canın yanacak ama bana güven. Böyle olması gerekiyor. Ne yaptığımı biliyorum."

"Ben sana her zaman, koşulsuz güvendim..." dedi Beyza. Bora'nın dudaklarının kenarına hafif alaycı, hafif kırgın bir tebessüm yerleşirken, kaşları da havalanmıştı. "Seni

aramadım, senden yardım istemedim çünkü annem, sadece sana mektup yazmadı Bora!"

Bora'nın gözleri kısıldı. "O ne demek?"

"Senden yardım istemedim ama sana güvenmediğim için değil. Aksine, herkesten çok sana güvendiğim için. Benim için neler yapabileceğini çok iyi bildiğim için." Bora ayağa kalktığında, Beyza ile göz teması kurmaktan kaçındığını alenen belli etmişti. "Yaptığım seçim, seninle Gökhan arasında bir seçim değildi! Seni korumak istedim! Hamileydim ve annemin yakarışlarını içimde hissettim!"

"Bunları konuşmak istemiyorum," dedi Bora. Derin bir nefes verdi ve Beyza'nın gözlerinin içine baktı. "Bana güvendiğini söylüyorsan, sorun yok. Durmamı istersen, ileri gittiğimi düşünürsen, ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Beyza da ayağa kalkarken, "Biliyorum," dedi.

"Kendi aranızda şifreli bir diliniz mi var sizin?" diye sordum.

Beyza ve Bora'nın kaşları aynı anda çatıldı ama ikisi de cevap vermedi.

Bora kapıyı açtığında ilk olarak odadan Beyza çıkmıştı. Bora yanıma geldi, şakağıma küçük bir öpücük kondurdu ve "Başlıyoruz sevgilim," diye fısıldadı. Gözleri gözlerime değdi. "Ne olursa olsun... Önce kendini düşüneceksin. Söz mü?"

"Söz," dedim. Gülümsedim ve köprücük kemiğine ıslak bir öpücük kondurdum. "Sen de bana Beyza'yla aranızdaki şifreli dili öğreteceksin, söz mü?"

"Aaa! Aşk olsun! Bu çok ciddi bir saygısızlık değil mi sana? Kendin çözmelisin!" dedi ve elime uzandı. Güldüm. "Bak sana yeni bir hobi buldum, diğerini çözdün nasılsa. Sıkılmazsın."

"Çok teşekkür ederim sevgilim," dedim. Davetin olduğu salonun girişine doğru ilerledik. "Çok düşüncelisin!"

Roof salonun kapıları sonuna dek açıldığında, büyük bir ihtişamla karşılaşmıştık. Bu gece için özenle hazırlandığı belli ve neredeyse birbirleriyle şıklık yarışına giren kadınlar ve erkekler, çoğunlukla yuvarlak masalarda oturuyorlardı.

Bazıları ise ayakta, ellerindeki kadehler eşliğinde, birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Her ne kadar içeri girmemizle beraber tüm bakışlar bize çevrilse de, herkesin odağı aslında tek bir yerdeydi: Salonun belki de en muhteşem manzarasına sahip olan masada, Begüm'ün yanında oturan Beyza Karabey'de. Bunu anlamak da çok mümkündü, insanlar her gün *öldü* sandıkları ama *ölmemiş* biriyle karşılaşmıyorlardı; kaldı ki bu kişi, sözde ölümüyle büyük bir düşmanlığı başlatmıştı.

"Hoş geldiniz!" dedi Bora. Gökhan, Eren, Begüm ve Beyza'nın oturduğu yuvarlak masada, Beyza'nın sol tarafına geçmiştim. "Davetimi geri çevirmediğiniz için teşekkür ederim..." Bora ise oturmadan, bizim masanın biraz ilerisinde, OCTO'nun, Çınar Akbulut ile beraber oturduğu masanın hemen yanında, herkesi rahatça görebileceği bir alanda durmuştu. "Bu akşam, özel bir akşam olacak!"

"Seni dışarıda görmek güzel," dedi, konuklardan biri. Salonu bakışlarımla tararken tanıdık simaların, daha evvel hiç karşılaşmadığım yüzlerle karıştığını fark ettim. Oturduğum alandan herkesi sayabilmem mümkün değildi ve içimde dolu dizgin ayağa kalkma isteği vardı.

"Tatsız bir şey yaşandı ve geçti. Üzerinde durmaya değmez," dedi Bora. Beyza her ne kadar ifadesini normalleştirmeye çalışsa da kasıldığını anlayabiliyordum. Aydın'ın da tavrı onunkinden farklı değildi. Aydın köşede, bir standın başında ayakta kalmayı seçmiş olsa da bakışları ve enerjisiyle tümden bu masadaydı.

"Merak ettiğimiz şeyler var," dedi, bir adam. İrem ve kocası Luca'yla aynı masada oturuyordu. "Bu daveti vermene sevindim çünkü etraftan duyduğum şeylere inanmaktansa, bir şeyleri ablandan dinlemeyi tercih ederim." Avanak Ayhan'ın oturduğu masada bir gülüşme olmuş, daha sonra bu gülüşmeye konuşan adam dışındaki hemen her konuk eşlik etmişti.

Gökhan'ın belli belirsiz kesik bir nefesle, "Orospu çocuğu!" dediğini duydum.

Bora da gülümsüyordu. "Ne anlatmasını istersin Orhan?" diye sordu, adama.

Adamın tavrındaki öfkeyi sezmek mümkündü ve Beyza'nın bakışları da adama kilitlenmişti. "Açıkçası her ne olduysa, her şeyi..." dedi, meydan okurcasına. Bakışları oturduğu masadaki insanlar arasında dolaştı ve yeniden Bora'ya baktı. "Açıkçası ben, ablanın yaşadığını bildiğin safsatasına pek inanmıyorum Kara! Ama krizi fırsata çevirmek konusunda oldukça iyisin!"

"Bu daveti sen hikaye dinle diye değil, hala içinizde Mehmet Şahindağ'ın sesi ve kulağı olan şerefsizlerin kimler olduğunu anlamak için verdim!" dedi Bora. İfadesi ve sesi sertti. Beyza dikkatle kardeşini izliyordu. "Çünkü çapakları temizlemek lazım!" Kara'ya has normal olan bu tavırla, aslında Beyza ilk kez karşılaşıyor ve bunu yadırgamakla normal bulmak arasında büyük bir dilemmaya düştüğünü de bakışları ele veriyordu. "Ve galiba senden başlayacağız!"

"Orhan'a boşuna kızma kara, ben de onun gibi düşünüyorum," dedi, İrem'in babası olduğunu bildiğim adam, Gürbüz Biçkin. İrem'in ve bilhassa da dedesi Halil Yücesoy'un bakışlarına yerleşen sitemi seçmek mümkündü, belli ki Gürbüz'e katılmıyorlardı. "Seni tanıyoruz. Ablası ölmüş ve bu yüzden de derin keder besleyen bir adam gördük. O gördüğümüz adam, sahte olamazdı."

Gürbüz pekala haklıydı ama haklı olduğu, Bora'nın onu tebrik edeceği anlamına gelmiyordu. "Vegas'a hala gidiyor musun Gürbüz?" diye sorduğunda, onu alenen tehdit ediyordu. Ve bu tehdit, üstü kapalı bir tehdit de değildi. Halil Yücesoy da İrem de imayı anlamış olmalılardı ki, dönüp Gürbüz'e baktılar. Zannediyordum ki Halil Yücesoy'un, Gürbüz kızını bir kez daha aldatırsa onu öldüreceğine dair bana verilen bilginin üzerinden üç buçuk yıldan fazla zaman geçse de, o bilgi geçerliliğini hala koruyordu. "Biz de yeniden gidelim diyoruz. Belki beraber gideriz. Ne dersin?"

Gürbüz'ün gerildiği oldukça açıktı. "Sen fikirlerimize saygı duymayacaksan-"

"Fikrine saygı duyabilmem için, saygıyı hak eden bir adam olman lazım Gürbüz. Ama değilsin," dedi Bora. Luca, İrem'in elini sımsıkı tuttuğu sırada, "Senin etrafında, saygı duyduğum insanlar var ve sadece onların güzel hatırları için bugün buradasın..." diye devam etti. İç çekti. "Sen beni yalancılıkla suçlamadan evvel, kendi ailene söylediğin yalanları oturup düşünmek zorundasın!" Halil Yücesoy, bir elini yumruk yaparken, damadını öldürmemek için çok zor durduğunu anlamıştım. "Neyse..." dedi Bora ve bakışlarını yeniden salondaki insanlara çevirdi.

"Kara," dedi Mesut Saklıkaya. Neler yaşamıştım ama hala bu adamın, bu dünyaya ait olmasına şaşırıyordum. Bora'nın bebeğini asla göndermeyeceğim okullar listemin başında, Kaya Okulları vardı. "Senin İstihbarat için çalıştığına dair yayılan söylenti... Nazlı Hanım'ın yaptığı basın açıklaması... Beyza Hanım'ın yaşadığını senin bilmediğin... Ortalığa yayılan tüm dedikodular kafa karıştırıcı. Yanlış anlama ben sana inanmıyor ya da inanmayacak değilim. Ağzından çıkan doğrudur, bilirim. Sadece her şeyi anlatırsan, bizler de rahat edeceğiz."

Bora başını salladı ve sadece, "Sabret," dedi. Gülümsedi. "Tüm bu gizemi aydınlatmak için bugün buradayız."

"Beyza'nın cenazesinde hepimiz vardık!" dedi bir adam, merakla. Beyza'nın da bakışları adama çevrilmişti. "Pek aklım almıyor bu işi. Gerçekten."

"Seni ölmediğime inandırmak için ne yapmalıyım?" diye sordu Beyza. Ona döndüğümde, sanki konuşabildiğine yeni şahit olmuş gibi şaşkındım. Begüm'ün de benden farkı yoktu çünkü kafasını Instagram'dan kaldırmış, o da ablasına bakmıştı. "Ya da aklının almadığı tam olarak ne, Serdar?"

Sergio'nun neden gülümsediğini ve Beyza'ya neden *aferin* dercesine baktığını, adam "Ümit!" deyince anladım.

Beyza'nın yüzüne yayılan şaşkınlığın yapmacık olduğu belliydi. "Serdar değil mi?" diye sordu, Gökhan'a dönerek. "Serdar'a benziyor."

"Serdar, abisiydi. Ümit genelde Serdar'ı taklit eder. Sanırım ondan karıştırdın," dedi Gökhan.

Ümit'in bozulduğu aşikardı. "Ölmediğini görüyorum," dedi. Güldü. "Ama ölse daha iyi olduğunu da görüyorum, çünkü belli ki ölmekten beter hale gelmiş!"

Begüm dehşete düşmüş gibi Ümit'e bakarken, dudakları arasından kısık bir sesle, "A-aaa" nidasının dökülmesine engel olamamıştı. Sergio ayağa kalkmak istemiş, Bear'ın omzuna dokunmasıyla bunu başaramamıştı. Aydın, çoktan bir adım öne ilerlemiş ve elini beline uzatmıştı ama Bora'nın bakışları onu durdurmuş, belinden silahını çıkartmasına engel olmuştu. Fakat Gökhan'ı durduran kimse yoktu, aldığı cevapla beraber yerinden kalkmış ve Ümit'i baştan aşağı süzerken, "Bence erken konuşuyorsun, önce bi' kendinin ne hale geleceğini gör," demiş ve kapıda beklediğini şimdi fark ettiğim Selim'e, başıyla Ümit'i almasını işaret etmişti.

"Dur Selim dur!" dedi Bora, olası bir cinayeti engellemek ister gibi. Ümit'in korkuya bürünen bakışları Bora'ya çevrildi. "Kimsenin özgür iradesine karışmak olmaz." Yüzü alayla buruştu. "Bu gece, buradaki herkes, istediği her şeyi söyleme hakkına sahip. Riski göze alan herkes, istediği her şeyi söyleyebilir." Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrildi. "Bu gece... Tüm kozların yerle bir olacağı gece..."

Gökhan başını *eyvallah* der gibi sallarken, yerine oturdu. Kimin hakkında ne biliyorlarsa ve kim neyden korkuyorsa, hepsini tek tek patlatacaklardı ve Bora bunu alenen belli etmekten asla çekinmiyordu. Beyza'ya baktım. Üçüncü kadeh kırmızı şarabını fondip yapmıştı ve belli ki bu gece onun için çok zor geçecekti.

"Şüphelerinizde haklısınız," dedi Bora, ciddiyetinden ödün vermeden. Bakışları tek tek salondaki herkesin üzerinde dolaşıyordu. "Diyelim dediğiniz gibi... Diyelim, bilmiyordum ablamın yaşadığını... Onu saklayacak kadar güçlü kim olabilir? Kim yardım etmiş olabilir ki ona?" Salonda derin bir sessizlik oluştu. "Diyelim o kadar güçlü biri var... Diyelim benim de haberim yoktu bundan... Diyelim bana ihanet

edildi, arkamdan iş çevrildi... Beyza Karabey benimle, bugün buraya gelebilir miydi?" Gökhan ve Beyza göz göze geldiğinde, ikisinin de vicdanının sızladığını hissetmek mümkündü. "Bugüne kadar Kara'ya ihanet eden hiç kimseyi sağ bırakmadım!"

"Eyvallah," dedi, bir adam. "Peki bu oyunu neden oynadın? En nihayetinde defalarca kez, senin karının da hayatı tehlikeye atıldı?"

"Karım üç buçuk senedir neredeydi?" diye sordu Bora. Gülümsedi. "Ben söyleyeyim. Ablamın yanında." Salondaki herkesin şaşırdığı belliydi. "Böyle bir oyun oynama sebebim açık değil mi? Mehmet Şahindağ ruh hastası bir orospu çocuğu ve elbette ki ablamı, ondan kurtarmam lazımdı!"

Bora'nın cümlelerine *yalan* demek kırıcı olurdu, çünkü o, belki de tüm kalbiyle, *keşke böyle olsaydı* dediği şeyleri söylüyordu.

"Orhan!" dedi, en başta konuşan adamın gözlerinin içine bakarken. "Sen Kara'nın ben olduğunu anlamış mıydın da, şimdi karşımda çok zekiymiş gibi davranıyorsun?!" İfadesi herkesi ürkütecek kadar keskindi. "İsteyen herkes, istediği suçlamayı yapmakta özgür! Ama ben ağzımdan çıkan her şeyi ispatlayabilirim! Ben bir şeyleri ispatlarsam, suçlamalarda bulunan herkese de bunun bedelini ödetirim!"

Bu cümleler, Bora'nın tekrar tekrar hem Beyza'dan hem de Gökhan'dan uzaklaşmasına sebep oluyordu. Beyza'nın canının yanacağını söylemişti ama kendi canı da yanıyor olmalıydı. Hayatım boyunca, kalbinin böyle anlarda, bu kadar güçlü kalabilmesine hayran olacaktım.

Nahit Akasya, sanki konuyu değiştirmek ister gibi, "Baba olacakmışsın. Hayırlı olsun..." dedi. Bora sadece başını sallarken, salondaki herkes neredeyse eş zamanlı konuşarak, tebriklerini sunmuşlardı. Bora'nın bakışları bana kaydığında, yüzümde sıcacık bir gülümseme vardı. Garsonlar yemek servisi yapmaya başladılar. Ne yiyeceğimizi merak ettiğim için, bakışlarımı Bora'dan çektim ve garsonlara odakladım. Bu sırada onlar, konuşmaya

devam ediyorlar, Bora'ya artık konu kesinlikle Beyza olmayan sorular soruyorlardı. Menüde balık vardı ama benim canım kesinlikle balık istemiyordu. Buharda pişmiş sebze yemeye karar verdim fakat anında yüzüm buruştu. Salata mı yeseydim?

"Siz ne yiyeceksiniz?" diye sordum.

Begüm başını İnstagram'dan kaldırıp bana bakmaya dahi yeltenmezken, Beyza beşinci kadeh kırmızı şarabını yudumluyordu. "Hiçbir şey," dedi. Eren'e baktım. Beni duymamıştı bile.

"Sen ne istiyorsan sana yaptırayım," dedi Gökhan.

"Makarna istiyorum," dedim.

Gökhan bir garsonu masaya çağırırken, piyano tuşlarından çıkan sesler salona yayılmıştı. Bora şu an için topluluğa konuşmayı bırakmıştı ve insanlar yemeklerine dalmışlardı. Fakat Bora'nın topluluğa konuşmayı bırakması, konuşmayı bıraktığı anlamına gelmiyordu. İnsanlar yanına geliyor, birebir sohbetlerine devam ediyorlardı. Biraz sonra kalabalığın içinde, bize doğru yürüyen Nagihan Akbulut'u gördüm. Bakışlarım refleksif bir şekilde Sergio'ya kaydı. Dimdik bakışlarla babaannesini izliyordu. Nagihan Akbulut yanımıza geldi ve "Beyza..." dedi. Beyza bakışlarını şarap kadehinden çekip anneannesine çevirdiğinde, yüzüne bir parça şaşkınlık da yayılmıştı. Begüm ise Nagihan Akbulut'un sesini duyduğunda yüzüne bakmış, sonra da yemeklerin geldiğini ancak fark etmiş gibi yemeğini yemeye başlamıştı.

"Merhaba," dedi Beyza.

"Seni gördüğüme sevindim kızım," dedi Nagihan Akbulut. Gülümsedi ve bakışları Gökhan'ı buldu. "Ne mutlu bana... Tüm torunlarım bir arada... Hepsi sağ, hepsi iyi. Artık ölsem de gam yemem." Elini Beyza'nın omzuna koyarken, "Umarım sen de bir gün beni affedersin, Umut..." dedi.

Gökhan'ın öfkesi salt bir biçimde yüzeye çıkmıştı. "Nagihan Hanım!" dedi, sertçe. "Sakın bana bir daha *Umut* diye seslenmeyin!" Sergio, Gökhan'ın öfkesini fark edince, bir yay gibi fırladı ve yanımıza geldi. "Yemin ederim pişman

olursunuz!" Gökhan hızla oturduğu yerden kalktı ve salondan çıkmak üzere, kapıya doğru ilerledi.

"N'apıyorsun babaanne?!" diye sordu Çınar Akbulut. Onu esir alan öfke de Gökhan'ınkinden farklı değildi. "Seni, Gökhan'la muhatap olmaman konusunda uyardım sanıyordum!" Bat'in de yerinden kalkıp kapıya ilerlediğini fark edince, Gökhan'ı onun koruduğunu anlamıştım.

"Sadece *merhaba* demek istedim," dedi Nagihan Akbulut.

Beyza şarabından kocaman bir yudum daha aldı ve o da masadan kalktı. Yüzüne, *nereye* diye sorarcasına baktığımda ise, "Hava alacağım," demişti. Ben de kalkacaktım ama bu sırada bir garson, makarnamı getirdi. Makarna ile Beyza arasında kararsız kaldığımda, donutla annesi arasında kararsız kalan Leo aklıma düşmüştü. Beyza salondan çıkarken, muhtemelen tepesinde konuşan Nagihan Akbulut ve Çınar Akbulut'tan rahatsız olan Begüm de kalkmıştı. Ben ise makarnamı afiyetle yemeye başladım. Biraz sonra Sergio ile Nagihan Akbulut, bizim masamızdan uzaklaşmışlardı ve biz Eren'le baş başa kalmıştık.

"Senin şu bana atarlanan arkadaşın," dedi, başını telefonundan kaldırmadan. "Adı neydi?"

"Bat'i mi diyorsun?" dedim, makarnamdan son çatalımı aldığımda. Eren telefonunu bana çevirdi ve Begüm'ün zannediyorum ki yeni çekilen, terastaki Bat'le selfiesini gösterdi. "Evet, Bat."

"Anladım," dedi Eren. Başını sallarken telefonunu cebine koydu ve ayağa kalktı. "Çok sabrettim," dedi. Ne yapacağını anladığımda ben de ayağa kalkmıştım ama Eren çoktan, kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Adımlarımı hızlandırdım ve roof salondan çıkıp, Begüm'ün selfiesinin çekildiği terasa doğru ilerledim. Selim de bir sorun olduğunu anlamış ve peşimden ilerlemişti.

Begüm'ün, "Eren kendine gel!" diye bağırdığını duyduğumda ise, topuklu ayakkabılarım el verdiğince koştum. Terasa çıktığımda dehşet içinde küçük bir çığlık attım. Eren'in nereden bulduğunu bilmediğim silahı, Bat'in

kafasına dayalıydı. Beyza ve Gökhan da dehşete düşmüş gibi Eren'e bakıyorlardı ve Eren'in neredeyse gözü dönmüştü. "Bırak o silahı!" dedi, Begüm.

"Karımdan uzak duracaksın!" dedi Eren, Bat'e.

Bat'in lacivert gözlerinin ne kadar koyulaştığını görmüyor ama sanki görüyormuşum gibi ezbere biliyordum. "Kime yakın, kime uzak olacağımı sana sormayacağım!" Türkçe konuşuyordu. "Eğer o silahı derhal indirmezsen, pişman olursun!"

"Bat!" dedi Beyza, uyarıcı bir tavırla. Gökhan silahını çoktan eline almıştı ama Eren'i kışkırtmaktan çekindiği belliydi. "Lütfen sakin ol!" Gökhan, şaşkınlıkla Beyza'ya baktı. Beyza'nın Bat'e sakin olmasını söylemesi kafasını karıştırmıştı ve kararsızlıkla bir ona bir de Bat ile Eren'e bakıyordu.

"Eren!" dedi Begüm, sertçe.

"Kes sesini Begüm!" diye bağırdı Eren. Silahı tutan eli titriyordu ve gitgide namluyu, Bat'in şakağına daha da bastırıyordu. "Bu heriften tiksiniyorum!"

Bir adım attım ve Gökhan'ın elinden silahını alıp, Eren'le Bat'e yaklaştım. Beyza, her ne kadar "Nazlı!" diye bağırsa da, Begüm korkuyla küçük bir çığlık atsa da umursamadım. Silahımın hedefinde Eren vardı ve bakışlarımdan ateş çıkmasına ramak kalmışçasına öfkelenmiştim.

"At silahını!" dedim, emredercesine.

"Heyecan peşinde koşma Nina!" dedi Bat, uyarıcı bir ifadeyle. "Çekil sen, ben kendi işimi kendim hallederim!"

"Konuşma lan sen!" diye bağırdı, Eren. Tuhaf biçimde kendisinde değilmiş gibi davranmasının sebebinin sarhoşluk olduğunu ancak fark etmiştim. "Sus! Yoksa beynini dağıtacağım!"

"Arkadaşımın kafasından, silahını derhal çek!" dedim, sertçe. Adım sesleri duyduğumda arkamı dönmemiş, bakışlarımı Eren'in gözlerinden ayırmamıştım. "Bir daha söylemeyeceğim Eren! Eğer o silahı indirmezsen, bir kolunu kaybedeceksin!"

"Abi!" dedi Begüm, korkuyla.

"Naz!" dedi Eren. Başını iki yana salladığında, bakışları arkamdaki bir noktaya çevrilmişti. O noktada Bora'nın olduğunu tahmin etmem zor değildi. "Karımla," dedi Eren, Bora'nın gözlerinin içine bakarak. "Yakınlığına dikkat edecek!"

"Eren," dedi Bora. İç çektiğini duydum. "Hayatında kimseyi öldürmedin. Ve öldürmek de istemezsin. İndir o silahı."

"Hayır," dedi Eren. Gülümsedi. "Hapis yatabilirim. Sıkıntı değil. Hatta daha iyi. Ama bu lavuk, sinirimi bozuyor."

"Aptal mısın ya sen?!" diye bağırdı Begüm.

"Yeter!" dedim, sertçe. "Eren son kez söylüyorum. Eğer o silahı derhal indirmezsen, pişman olacaksın."

"Nina, uzaklaş!" dedi Bat, Eren'in ölümünü solur gibi. "Herkes içeri girsin!"

Başımı iki yana salladım. "Üç..." dedim. Bat, gözlerimin içine baktı ve *hayır* der gibi kaşlarını kaldırdı. "İki." Bat, Eren'e ateş etmemi istemiyordu. "Bir..."

Eren'in kolunu hedef alarak tetiğe bastım fakat Bat, usta bir manevrayla eğilmiş, Eren'in de boynundan tutarak onu da eğilmeye zorlamış ve sıktığım kurşunun öylece geçip gitmesine sebep olmuştu. Yere düşer düşmez de Eren'in silahına bir tekme atarak, silahı uzaklaştırmıştı. Bora'nın elini elimde hissettiğimde, silahı avucumdan aldığını anladım. Gökhan ve Selim, Eren'i yerden kaldırırlarken, Bat, Eren'e ters bir bakış atmıştı. "Ayıltsınlar şunu," dedi Bora, sadece.

Beyza ile beraber, aynı anda Bat'in yanına ulaşmıştık. Beyza alçıda olmayan elini kalkması için Bat'e uzattı ve ben de Bat kalkar kalmaz, kollarımı boynuna doladım. "İyiyim," dedi Bat, gülerken. "Küçük bir macera yaşadık sadece." Ayrıldığımızda, "Sayemde arkadaşını vurmaktan kurtuldun. Bir daha öyle cesur hareketler yapma. Hamilesin sen," dedi.

"Sana ne?!" dedim, terslenerek.

"Biri bana ne olduğunu özetlesin," dedi Bora, buyurgan bir tavırla. "Derhal!" dedi Bora. Bakışları Bat ile Begüm arasında

mekik dokuyordu. "Davetin içine edilmesine sebep olan kim?!"

"Eren!" dedi Begüm. Sesinde hala yaşadığı korkunun izleri vardı. "Bat'le Instagram'a fotoğraf koymuştum. Bir anda geldi ve Bat'e saldırdı."

Bora'nın bakışları Bat'i buldu. Bat, bir mesaj almış gibi terastan içeriye girdi. Bat'in içeriye girmesiyle beraber, Bora yeniden Begüm'e döndü. "Sen niye el alemin adamıyla fotoğraf koyuyorsun ya Instagram'a?!" Begüm muhtemelen böyle bir tepki beklemiyordu ki bir an için bana baktı. "Bana bak bana! Nerede olduğumuza bak bir! Ne işin var senin terasta onunla ya?! Daha boşanmadınız siz, niye boş yere dedikodu çıkartmak derdindesin?!"

"Arkadaş olamaz mıyız?!" diye sordu Begüm, telaşla.

"Olamazsınız!" dedi Bora.

Begüm zorlukla yutkunurken, "Hem yalnız değildik! Gökhan'la ablam da buradaydı!" Bora şaşkınlıkla Begüm'e bakarken, Beyza'nın aldığı nefesin titrediğini hissettim. Begüm ise ne dediğini ancak fark edince, "Ablan..." diye düzeltti.

"Konuşacağız bunu," dedi Bora.

Begüm sıkıntılı bir nefes verirken, "Eren'i niye çağırdın ki buraya?!" dedi. Fakat bu bir soru değil, sitemdi. O yüzden cevap beklemeden, hızlı adımlarla içeriye girdi.

"Sen n'aptığını sanıyorsun Nazlı?" diye sordu Bora, bana döner dönmez. "Sana mı kaldı silahların arasına girmek?"

"Arkadaşıma silah çekemez kimse!" dedim. Sesime ve yüzüme yayılan teessüf, gözle görülür derecedeydi. "Eren'in şuursuzluğu yüzünden, arkadaşıma bir şey olabilirdi!"

"O arkadaşına söyle, kız kardeşimden uzak dursun!" dedi Bora.

Yüzüme sinirle karışık alaylı bir gülümseme yayıldı. "Eren'in saçmalıklarına mı inanıyorsun gerçekten?!"

"Bana ne Eren'den?!" dedi Bora. Kaşları çatılmıştı. "Ben kendi gözümün gördüğünü bilirim! Bak bu bir değil, iki

değil... Sam'in, Begüm'e olan bakışlarından hoşlanmıyorum!"

Sam'in Begüm'e olan bakışları mı? Ben Begüm'ün arkadaşlarımla arasındaki elektriği her defasında neden ve nasıl kaçırıyordum? Bora abartıyordu, değil mi?

"Sam kötü biri değil Bora. Eren, kabadayılık taslayana kadar, burada her şey yolundaydı," dedi Beyza.

"Senden *ablam* diye bahsetti diye havaya girme!" dedi Bora, dik bir tavırla. "Sana fikrini sormadım!"

Beyza yüzüne bir tokat yemişçesine kalakaldı. Begüm'ün kendisinden *ablam* diye bahsetmesi, onun için elbette ki kıymetliydi ama aptal olmadığı için, bir anlık bir gafletle bunu söylediğinin de bilincinde olmalıydı. Abisinin karşısında çırpınan Begüm, -ki bu da gerçekten Bat'ten hoşlanıyor olabilir mi diye düşünmeme sebep oluyordu- Mehmet Şahindağ'a bile *enişte* diyecek kadar sersem davranabilirdi. Bu anlarına çok kez şahit olmuştum, bunu onu tanıyan herkes bilirdi. Fakat Beyza'nın Bat'in iyi biri olduğunu söylemesi, Begüm'ün ablası olmaktan ziyade, Bat'in arkadaşı olmakla ilgiliydi.

Beyza, arkasını dönüp de terastan çıkarken, Bora zorlukla yutkunmuş ve bence, pişman olmuştu. Dilinin kemiği olmadığı çok az an olurdu ve bu an da onlardan biriydi. Bile isteye söylese neyse ama gerçekten istemeden böyle bir cümle sarf ettiği belliydi. İnsanlarla konuşurken kalbine o kadar yüklenilmişti ki, içgüdüsel olarak taarruza geçmişti. Kalbine bir de ben yüklenmek istemediğim için, hiçbir şey söylemeden terastan çıkmaya yeltendim ama Bora kolumdan tutarak, buna engel oldu.

Kapkara gözlerine yerleşen ifade hüzünle doluydu.

"Bakma bana öyle..." dedim. Kaşlarımı çattım. "Beni mafyalar birliği toplantısına getirip, silahların arasında ne işim olduğunu sorgulayamazsın sen!"

"Nereye getirip?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Neyse ne!" dedim, kızgın çıkması için uğraştığım bir sesle.

"Kızma bana," dedi.

"Kızdım bile, geç kaldın!" dedim.

Gülümsedi ve beni kendine çekip, var gücüyle bana sarıldı. "Cık," dedi. Kokumu içine çekerken, "Kızmadın..." diye devam etti. Elleri belimde dolaşıyordu. "Senden bir şey isteyebilir miyim?"

Sesi öyle yumuşak, öyle içtendi ki, "Hı hı," demek zorunda kaldım.

"O mektup var ya..." dedi. Başını biraz geriye atıp, gözlerimin içine baktı. "Onu çalsana."

Kendimi tutamayıp minik bir kahkaha attım ama neden sonra, Bora'nın gülmediğini fark ettim.

"Sen ciddi misin?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Evet," dedi. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Annem ne yazmış, merak ediyorum... Sadece bana mektup yazdığını düşünüyordum, öyle söylemişti..."

Parmak uçlarımı sakallarında gezdirmeye başladığımda, eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Onu öptüğümde içinde biriktirdiği acısını içime çektiğimi düşünmeden edememiştim.

"Biraz sonra bir şey yapacağım ve bunu yapacak olmaktan nefret ediyorum." Merakla okyanus kadar derin gözlerine baktım. "Gözlerin, ihtiyacım olan her anda gözlerimi bulsun, olur mu Nazlı?" Düşünmeden, sorgusuz sualsiz başımı *hay hay* der gibi salladım. "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum," dedim. Ellerimi omuzlarına yerleştirdiğimde, ben mi ondan güç almak istiyordum yoksa ona varlığımı mı hatırlatıyordum, hiçbir fikrim yoktu. "Her ne yapacaksan, olması gereken budur."

"Kara!" Bora ellerini belimden ayırdığında, birlikte Sergio'ya döndük. "Zaman geldi!"

Bora içine derin bir nefes çekerken, elime uzandı. "Hadi sevgilim," dedi. Birlikte roof salona doğru ilerlerken Sergio'ya döndü ve belli belirsiz bir mırıltıyla, "Gazamız mübarek olsun," dediğini duydum.

Yeniden davetteki insanların arasına karıştığımızda, herkesin bakışları merakla Bora'ya çevrilmişti. Böylesine kalabalık ve insanların silahsız olduğu bir ortamda silah patlamış olduğu için, gergin bir tedirginlik yaşandığını tahmin edebiliyordum. Bora insanlara bir açıklama yapar diye bekledim ama yapmadı. Gökhan yanımıza geldi ve Bora'nın kulağına bir şey söyledi. Bora bakışlarını bara çevirdi ve sıkıntıyla, viskisini yudumlayan Aydın'a baktı. Elimi bırakmadığı için, beraber, doğruca bara doğru ilerledik.

"Aydın Demir!" dedi Bora, kısık çıkan fakat otoriter bir tonlamayla. "Terasta kurşunlar havada uçuşuyor, sen n'apıyorsun burada?!"

Bora, kesinlikle abartıyordu!

"Burada da uçuşacak birazdan..." dedi Aydın. Baktığı yere baktığımızda, Beyza'nın bir adamla sohbet ettiğini gördüm. "Şu pezevengin üzerine şarjör boşaltmayı düşünüyorum!"

Kıskançlığın ne kadar kötü bir şey olduğunu anlamak ve Bora'nın başının, kız kardeşlerini seven adamlarla dertte olduğunu görebilmek için harika bir akşamdı. Tabii Bora'nın bakışlarını gören biri, kız kardeşlerini seven adamların bir başları kalmayacağını da düşünebilirdi. Fakat Aydın bunu umursuyor görünmüyordu ve alenen Beyza'nın yanındaki adam için, türlü işkence planları yapıyor gibi duruyordu.

"Aydın!" dedi Bora, dişlerinin arasından. "Sana da kıskanmana da başlarım şimdi!" Notaların çıkardığı klasik ezgi yavaşlarken, hafifçe Aydın'a doğru eğildi ve beni de hayrete düşüren bir şey söyledi: "Mehmet Şahindağ'a bağlanacağım, kendini topla!" Ablasına yapmak zorunda olduğunu söylediği ve ona psikolojik şiddet gibi gelecek şey, bu muydu? "Yemin ederim, burada bir kurşun sıkılacaksa, ben senin kafana sıkacağımdır!"

Bora yeniden elimi tuttu ve hızlı adımlarla, masaya doğru ilerledik. Begüm tek başına oturuyordu ve bakışları yine telefonundaydı. Abisi yanımızdan ayrılana kadar da bakışlarını aynı noktada tutmuştu fakat Bora gider gitmez, arkasından söylendi: "Kendi ablasına baksın o. Ona da gidip

söylese ya, *şununla arkadaş olma, bundan uzak dur* falan diye!"

"Hanımlar ve beyler," dedi Bora'nın tok çıkan sesi. Kalabalıktaki tüm gözler üzerine çevrilirken, Beyza konuştuğu adamdan uzaklaşmış ve kendine yeni bir kadeh şarap alarak, OCTO'nun masasına, Tarantula'nın yanına oturmuştu. "Sizlerle konuşmak istediğim konulardan biri de... Mehmet Şahindağ'da olduğunun söylentilerini duyduğunuzu tahmin ettiğim, nükleer silah formülü."

"Ben de açıkçası şu meşhur formül meselesini merak ediyordum Kara," dedi bir kadın. Bora, kadına baktı. "Mehmet Şahindağ'da olduğu doğru mu gerçekten? Eğer öyleyse Mehmet Şahindağ bunu İstihbarat'la paylaşacak mı?"

"Bence bunu Mehmet Şahindağ'a kendin sormalısın," dedi Bora. Cebinden telefonunu çıkarttı ve adamlarından birinin uzattığı kulaklığı bir kulağına taktı. Işıklar söndü.

Çok geçmeden bir duvara, aynı gemi patlatmak için verilen davette olduğu gibi, Mehmet Şahindağ'ın görüntüsü düşmüş ve salonun hoparlörüne sesi bağlanmıştı. Beyza'nın donakaldığını hissettim. Mehmet Şahindağ'ın gözlerinde, bulunduğu yer bir hücre olmasına rağmen, hala sinsi bir ifade vardı ve ne yenilmiş ne de yıkılmış görünüyordu. "Vay be Kara!" dedi, eğlendiğini bile düşündüğüm bir sesle. Salondaki herkesle beraber, bir de Gökhan şaşırmıştı. Gerçekten de işlerin tümden dışında kaldığına, üzülerek ikna olmuştum.

"Seni elleri kelepçeli görmek ne kadar da güzel!" dedi Bora.

Mehmet Şahindağ gülümsedi. "Beyza'm da orada mı?" diye sordu. Tüm gözler Beyza'ya çevrildiğinde, onu herkesten korumak ve buradan çıkartmak istemiştim. "Beni özledin mi Beyza?" Beyza kaskatı kesilmişti ama kirpikleri titriyordu. "Ben seni çok özledim..."

Aydın'ın olanı biteni ancak idrak ettiğini, bardan kalkıp duvara doğru yaklaştığında anlamıştım. Gökhan, bir delilik

yapmasını önlemek ister gibi Aydın'ı kolundan tuttu. OCTO'nun üyeleri ise bir Beyza'ya bir de Aydın'a bakarak durumu kontrol altında tutmak istiyorlardı.

"Sen Beyza'yı boş ver de... Bize formülden bahset," dedi Bora. Bir elini cebine sokmuştu ve elindeki telefonu tuttuğu açıya göre, kadrajda yalnızca kendisi vardı. "Öttün mü İstihbarat'a?"

"Beni tahrik etmek için mi aradın?" diye sordu Mehmet Şahindağ.

"Hı hı," dedi Bora, gülümseyerek. "Bir de aramızda süregelen savaşı bitirdiğimi söylemek için." Mehmet Şahindağ iğrenç bir kahkaha attı. "Beyza yaşıyor. Ve senden uzakta. Sen de yaşıyorsun ve hepimizden uzaktasın. Bir savaş, daha güzel bitemezdi Mehmet Şahindağ!"

"Ben yaşadığım sürece, beni Beyza'dan hiçbir şey ayıramaz..." Beyza, ne kadar kendine hakim olmaya çalışsa da midesinin bulandığı belliydi. Acısını hatırlar gibi kolunu tutarken, alt dudağını ısırdı. "Ölüsü bile."

"Yanlış cevap," dedi Bora. İnsanların şaşkınlıkları silinmişti ve yüzlerinden Kara'ya duydukları hayranlık açık seçik okunuyordu. "Çünkü Kara, sizi daima ayırır. Ölüsü bile."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Mehmet Şahindağ. Sesi sertleşmiş, bakışları kararmıştı. "Hücrede olan biriyle görüntülü konuşmayı başaracak kadar uğraşmışsın madem... Derdini söyle bana!"

"Gebermeni istiyorum..." dedi Bora. Beyza, şu an burada olup bitenleri anlıyor muydu, emin değildim. "Ama öldürmeyen Allah, öldürmüyor! Madem öldürmüyor, sen de bizimle burada olmalısın diye düşündüm! Bir yanlış anlaşılmayı düzeltmek niyetindeyim! Leo'yla alakalı olan yanlış anlaşılmayı..."

"Bir yanlış anlaşılma yok aslında... Değil mi Beyza?!" Mehmet Şahindağ'ın sesini ve yüzünü kaplayan tekinsizlik, Begüm'ün farkında bile olmadan elime uzanmasına sebep olmuştu. Odağımda yalnızca Beyza olduğu için, Begüm'ün de korktuğunu ancak fark ediyordum. "Formülün

şifrelerinden biri Beyza'nın gözleri! Mecbur, geleceğim yanınıza! Geleceğim ve Beyza'yla oğlumuzu alacağım! Beyza! Ben yanınıza dönene dek, Leo'ya iyi bak!"

"Oğlumun adını ağzına alma lan orospu çocuğu!"

Aydın'ın kükrercesine haykırması, bir baba aslana yakışır cinstendi.

"O senin değil, benim oğlum! Benim!"

İnsanlar hayrete düşmüş gibi, önce Aydın'a sonra da Beyza'ya baktılar. Herkesin senelerdir bildiği, dilden dile yayılan Beyza Karabey ve Mehmet Şahindağ aşkı, kafalarının içinde alaşağı olmak üzereydi.

"Beyza'nın da Leo'nun da adını ağzına almayacaksın!" Aydın, Mehmet Şahindağ'ın duvardaki görüntüsüne bakıyordu ama Mehmet Şahindağ kendisini görsün istiyorsa, Bora'nın elinden telefonu alması gerekirdi. "Duydun mu lan beni?!" Bilincinin son demlerine sahip olmasa, belinden silahını çıkarıp duvara ateş edecek gibiydi. "Siktir git lan hayatımızdan! Geber artık! Geber!"

"Aydın Demir," dedi Mehmet Şahindağ. Beyza daha fazla dayanamamıyormuş gibi ayağa kalktığında, salondaki tüm gözler bir kez daha ona çevrilmişti. "O bilekliği cebinde taşımaya devam et! Sözüm baki!" Beyza, salondan çıkmak üzere hızlı adımlarla yürümeye başladı. "Beyza'nın üzerine yemin ederim, seni öldürmeden hemen önce, o bilekliği senden alacağım!"

"Beyza!" dedi Aydın. Beyza durdu ve yüzünü Aydın'a döndü. "Benimle evlenir misin?"

"Ne diyorsun lan sen?!"

Mehmet Şahindağ'ın öfkeli sesi tüm salonu doldururken, yüzüm buruşmuştu. Bora, bakışlarını Beyza ile Aydın'dan çekmeden, görüntülü konuşmayı sonlandırdı. Beyza, Aydın'a; Aydın, Beyza'ya; hepimiz onlara bakıyorduk. Beyza dan diye gülümsedi. Aydın'ın acı kahve gözlerine aydınlık bir ifade yayıldı. Beyza'nın gülümsemesi gitgide daha da büyüdü ve kahkahaya dönüştü. Attığı kahkahalar mutluluktan değildi ve bunu hepimiz anlamıştık. Bora,

orkestraya işaret verdiğinde salonu yüksek bir enstrüman sesi kapladı ve Beyza'nın kahkahalarını bastırdı. Zaten biraz sonra da Beyza kahkaha atmayı bıraktı ve keskin bir ifadeyle, Aydın'ın acı kahve gözlerinden bile daha acı bir cümle kurdu.

Kurduğu cümleyi, dudaklarını okuyabilen biri ancak anlardı: "Sana bir fahişeyle evlenmek yakışmaz Aydın Demir!"

Beyza doğruca salondan çıktığında, hiç düşünmeden peşinden gittim. Koruma çemberi yüzünden, belki de domino taşı gibi birimiz gidince, bir diğerimiz de onun peşinden gelecekti ama şu an Beyza'yı koruyan Aydın Demir'in bunu yapabileceğini sanmıyordum. Beyza'nın tuvalete girdiğini gördüğümde, adımlarımı hızlandırdım. Tuvaletin kapısını henüz açmadan, hıçkırıklarını duymuştum.

"Lion," dedim, fısıltıyla. Beyza bir elini lavaboya dayamış, içi kesilir gibi ağlarken gittim ve arkasından sarıldım. "Bütün bu yaşadıkların için çok üzgünüm..."

"Niye ölmüyor?" diye sordu. Ama bu sorusunu bana değil, Allah'a yöneltmesi gerekirdi. "Yetmedi mi artık, bir sürü insanı öldürdü, niye o da ölmüyor?!"

"Bilmiyorum ki," dedim, ne diyeceğimi bilemeyince. "Ağlama, lütfen."

Tuvaletin kapısı açıldığında, bakışlarım aynaya çevrildi. Begüm çekingen bir tavırla içeriye girmiş ve kapının ucundan, hıçkırarak ağlayan ablasına bakıyordu.

"Nasıl dayandın?" diye sordu. Beyza ıslak gözlerini Begüm'e çevirdi. "Ben bir tokada tahammül edemezken, sen nasıl dayandın?!" Beyza'nın dudakları titredi. "Niye ki?" dedi, sonra. Dolan gözlerini hemencecik sildi. "Yalnız değildin. Abim vardı. O sana yardım ederdi. Gökhan'ın hükmüyle abiminki bir değildi ki. Anlamıyorum ben. Madem abimi korumaktı amacın, koruyamadığını anladığında neden çıkıp gelmedin?!" Begüm, ablasına doğru bir adım atınca, Beyza'nın arkasından çekildim. "Mehmet'i öldürünce, başı çok büyük belaya girecekti. Kabul. Az çok basıyor kafam.

Ama keşke başı çok büyük belaya girseydi de, bu acıları çekmeseydi. Çekmeseydik."

Bakışlarım, Begüm'ün bakışlarıyla birleşti. Rica eder gibi, yalvarır gibi, *n'olur* der gibi sessizce, Beyza'nın üzerine gitmemesini söylemeye çalıştım. Begüm başını salladı, lavaboya ilerledi, ellerini yıkadı ve rujunu tazeledi. Beyza'nın ise omuzları sarsılıyordu ve bu kadar iki tezat karakterin kardeş oluşu aklımın sınırlarını zorluyordu.

Begüm, tuvaletten çıkmadan evvel, bir kez daha ablasına döndü. "Üzgünüm," dedi. Beyza ıslak gözlerini yumdu. "Yaşadıkların için..." Begüm, gülümsemeye çalıştı. "Hayatım boyunca seni kıskandım. Yerinde olmak istedim. Abimi seninle paylaşmaktan, evin büyük kızı olmandan, annemle babamı üzmenden ve abimin ne olursa olsun senin yanında olmasından nefret ettim!" Derin bir nefes verdiğinde, tepeden tırnağa ablasını süzmüştü. "Ama şimdi abimin seni nasıl yok saydığını görünce, mutlu olamıyorum. Senden nefret etmiyor ama, sen Kara'yı tanımadığın için bilmezsin... Bazen, an gelecek, senden nefret etmesini bile tercih ederken bulacaksın kendini. Çünkü Kara, böyle biri. Bunu maalesef sen yaptın..."

Beyza nefes alamıyormuş gibi öksürdü ve çıkmak üzere kapıya ilerledi. Kapıyı açtığında Bora'yla burun buruna gelmiş ve hatta alçılı kolunu, Bora'nın göğsüne çarpmıştı. Bora, Beyza'nın ıslak ve rimeli akmış gözlerine, sonra da Begüm'ün üzgün yüzüne baktı. "Otoparka inin," dedi. Ablası ya da kardeşi olmadığım için çok mutlu olduğumu hissederken, bakışları beni buldu ve "Sen de Nazlı," dedi.

♠

"Bir davetin içine ancak bu kadar edilirdi!" diye bağırdı Bora. Bakışlarının hedefinde Gökhan vardı ve emindim ki Gökhan da olanın bitenin kendisiyle nasıl bir ilgisi olabileceğini sorguluyordu. "Eren'le aynı masada oturmuyor muydun sen?! Sarhoş olmasına nasıl izin verirsin?! Begüm'ün terasta ne işi vardı?! O da senin masandaydı!"

OCTO'nun asil üyeleri, otoparkın bir köşesine dizilmişlerken, Beyza da onların yanındaydı. Begüm ise karşılarında durmuş, geldiğimiz minibüse yaslanmıştı. Ben ise doğrudan minibüse geçmiş ve kendimi korumaya almıştım; sonuçta önce kendimi düşünmem gerekiyordu.

"Ben Nagihan Akbulut'a sinir olunca..." dedi Gökhan ve sustu. Derin bir nefes verdi. "Haklısın. Kendimi tutmam gerekirdi."

Bora sinirle güldü. "Güvenli olduğunu söylediğimiz davette, Kara'nın davetinde, silah patlıyor!"

Çok şükür ki hiç kimse, *silahın patlamasına senin karın sebep oldu,* diyemedi.

Ama kimse bunu demese de Bora pekala hatırlıyordu. "Nazlı'ya nasıl silah verirsin Gökhan?!"

"Kendi aldı," dedi Gökhan. Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Direnseم bir kaza çıkabilirdi."

"Hep aynı isimler!" dedi Bora, öfkeyle. "Benim planlarımın içine eden, hep aynı isimler! Begüm, Eren, Aydın!" Begüm gözlerini devirip minibüse bindi ve karşıma oturdu. "Ve karım tabii ki!" Açıkçası benim de gözlerimi deviresim vardı.

"Olanlardan haberim olsaydı, belki daha aktif olabilirdim," dedi Gökhan.

Bora, Gökhan'ı umursamadı. "Ben Beyza'nın sorun çıkartmasını beklerken, şu olana bak ya!" Bakışları etrafta dolaştı. "Abin olacak..." Küfretmemek için derin bir nefes aldı ve "...arkadaş(!) Nerede Gökhan?" diye sordu.

"Terastaydı en son, belki ve inşallah kendini aşağıya atmıştır," dedi Gökhan.

"*Oğlumun yanına gidiyorum*, dedi. Eve yani..." dedi Sergio.

"Oğlunu da alıp evimden def olursa eğer, yüzünü görmek zorunda kalmam!" dedi Bora, sertçe. Beyza'nın bakışları kendisine değdiğinde, yanlış bir şey dediğini fark etmiş olmalıydı. Başını sağa ve sola yatırırken, Tarantula'ya döndü. "Mekanı temizlersiniz!"

"Sen eve mi döneceksin?" diye sordu, Sergio. Bakışları merakla kısılmıştı. "Diğer plan, iptal değil mi?"

"Tabii ki de iptal değil!" dedi Bora. Tavrı sertti. "Eğer gecenin kalanında, sorun çıkartacak tek bir insan varsa... Sakın bizimle gelmesin!" Bakışları Beyza'yı buldu. "Minibüse geç."

"Ay ben gelmem," dedi Begüm. Bu sırada Beyza minibüse binmiş ve Begüm'ün yanına oturmuştu. Benim başka bir plandan falan haberim yoktu. "Nereye gidiyoruz ki?" diye sordum.

"Berkan Abi'ye," dedi Begüm. Kaşlarım çatıldı. "Eğlence temalı bir şey. Ama malum, ben senin kocanın yanında en son eğlendiğimde, üç yaşında falandım."

"Seni zaten götüren yok!" dedi Bora, minibüse binerken. Bir adamı kapıyı kapatırken, Bora şoför koltuğundaki Selim'e döndü. "Begüm'ü eve bırakacağız!"

"Abiciğim, çok affedersin de biraz fazla abartmıyor musun?!" diye sordu Begüm. Sesi hafif de olsa yüksek çıkmıştı. Selim minibüsü çalıştırmıştı. "Sadece bir fotoğraf!"

"Magazin sitelerine çoktan düştün!" dedi Bora. Hafifçe eğildi ve Begüm'ün gözlerinin içine baktı. "Günlerdir basındayız. Bu akşam özellikle gidip açıklama yaptım ben onca insana. Sen gündemi çal ve yerleş diye mi?!"

"Seks kasedim düşmedi abi!" dedi Begüm, sertçe.

"Yarın o da düşer belki Begüm?! Sonuçta senin Mehmet Şahindağ'da bir kasedin de var!" dedi Bora. Begüm'ün aniden dolan gözleri, Bora'nın nefesini sesli vermesine sebep olmuştu. "Özür dilerim," dedi, daha yumuşak bir ifadeyle. "Çok gerginim!"

Begüm, Beyza'ya döndü. "Seni hiç videoya kaydetmedi mi?" diye sordu. Beyza donakalmıştı ve bu soruyu nasıl cevaplayacağını muhtemelen bilememişti. "Kaydetmiştir kesin."

"Umarım kaydetmiştir," dedi Beyza. Yutkunamadığımı hissettim. "Umarım, nasıl bir pislik olduğunu sadece ben değil, herkes görür."

Oluşan derin sessizlikte hepimiz boğulmuş ama bunu birbirimize çaktırmamak için de büyük bir uğraş vermiştik.

♠

Minibüs evin önüne yanaştığında, gece yarısına yirmi vardı. Begüm, kendini derhal minibüsten aşağıya atarken, Bora bana döndü: "Sen de üzerini değiştir, rahat bir şeyler giy." Tam bir şey diyecek, neden Berkan'a gittiğimizi soracak, bunun neyin eğlencesi olduğunu sorgulayacaktım ki, Bora minibüsten indi ve Begüm'e yetişti. Begüm'ü kolundan tutup kendine döndürdü ve başını göğsüne yaslayıp sımsıkı sarıldı. Beyza da minibüsten inerken, gıptayla onlara bakmıştı.

"Bana gönül koyma," dedi Bora.

Begüm gülümsedi, kolunu abisinin beline sardı. "Şöyle harika bir çantaya anlaşırız!" Ağır adımlarla eve doğru ilerlediğimizde, Beyza gülümsüyordu. "Abi, üzerinde elmas taşlar var! Görsen nasıl güzel bir şey!"

"Ayakkabısı da vardır şimdi onun," dedi Bora.

Beyza'nın, "Çok güzeller..." diye mırıldandığını duydum.

Sevim Hanım kapıyı açtığında Begüm, Demir ile Asya'yı sordu. Odasında olduklarını öğrendiğinde, Sevim Hanım'dan telsizi aldı ve abisiyle beraber üst kata yöneldi. Biz de peşlerinden çıkıyorduk. "Demir'i bütün gece telsizden izledim. Ama ilk kez bu kadar saat ayrılıyorum ondan. Galiba ağlayacağım."

Bora, Begüm'ün odasının olduğu kata geldiğimizde, saçlarının arasına kocaman bir öpücük kondurdu ve "Seni seviyorum üç numara," dedi.

Begüm gülümsedi. "İtiraf et, boşanıyorum diye çok mutlusun! Nihayet bana yine, *evlenemezsin* demeye başlayacaksın!" Begüm parmak uçlarında yükseldi ve abisinin yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. "Zaten evlilik berbat bir şey! Asla evlenmem, merak etme!"

"Yoo," dedi Bora, sertçe. "Hiç de berbat bir şey değil. Yürü git odana."

Begüm güldü ve bana dönüp, "İyi geceler yengeciğim..." dedi. Beyza çoktan en üst kata çıkmıştı. Ben de Begüm'e *iyi*

geceler dileyip, merdivenlere yöneldim. Bora da arkamdan geliyordu.

Üst kata çıkıp odamızın önüne geldiğimizde, Beyza'nın koridorun sonunda, kendisinin kaldığı odaya giremediğini fark ettim. "Beyza?" dedim, kısık bir sesle. Bora'ya baktığımda, başını usulca *tamam* der gibi salladı. Yavaş adımlarla Beyza'nın yanına ilerledim. "Niye odaya girmiyorsun?" Beyza zorlukla yutkundu ve bana döndü. Bora da meraklanmış olsa gerek, yanımıza gelmişti. Beyza cevap vermeyince, odaya girdik.

Leo'nun başı babasının göğsündeyken, Aydın oğlunu hiç bırakmayacakmışçasına kolları arasına almıştı. Bu, öyle güzel bir manzaraydı ki Bora dahi iç çekmişti. Elime uzandı ve *çıkalım* der gibi kapıyı işaret etti. Telefonumu çıkarttım ve fotoğraflarını çektim. Her ne kadar Bora bir deliymişim gibi bana baksa da, böyle bir anı kaçırmam mümkün değildi ve Leo'nun bu fotoğrafa çok sevineceğini tahmin edebiliyordum.

Odadan çıktığımızda Bora, Beyza'ya baktı. "Beraber uyusunlar, bırak..." dedi. Beyza sadece başını sallamakla yetindi. "Sen alt katta, Begüm'ün yanındaki misafir odasında kalabilirsin."

"Neden bizimle gelmiyorsun?" diye sordum. Beyza başını iki yana salladı. "Kafan dağılır hem. Lütfen. Kırma beni. Sen de gel bizimle." Bora'ya baktım. "Gelebilir değil mi?"

"İstiyorsa..." dedi Bora. Saatine bakıp, ablasına döndü. "Kırk beş dakikaya falan çıkarız. Gelmek istersen, aşağıda buluşuruz." Beyza derin bir nefes verdi ve başını belli belirsiz, *tamam* dercesine salladı. Biz yatak odamıza ilerlerken, o alt kata iniyordu.

Yatak odasına girdik. Bora kapıyı kapatırken kolumdan tuttu ve sırtımı yavaşça kapıya yasladı. Kendisiyle kapı arasında kapana kısılmış gibi hissederken, kapkara gözlerine baktım. İki avucunu da kapıya yaslarken, kaşları çatılmıştı. "Nihayet baş başa kaldık Nazlı Hanım," dedi, kinayeyle. "Vermeniz gereken bir hesap var."

"Ben de birbirimizi soyacağız sanmıştım," dedim, davetker bir tonlamayla.

"Soyacağız soymasına da... Eline silah alıp, koştur koştur kendini riske atmana, oldu da bitti diyemeyeceğim," dedi. İfadesi oldukça ciddiydi. "Senin, silah gördüğün yerde, arkana bakmadan kaçman gerekiyor!"

"Ama sevgilim," dedim, cilveyle. Parmaklarım yakasına ulaştı. "Şu an belinde silah varken böyle konuşman, biraz ironik değil mi?" Düğmelerini çözmeye başladım. "Bat'i çok seviyorum ve Eren'e çok sinirlendim. Tutamadım kendimi. Hamileyim diye abartma, bir şey olmadı sonuçta!"

"Hamilesin diye mi böyle davranıyorum?" dedi, kaşlarını kaldırarak. "Seni düşünüyorum Nazlı ben en önce." Köprücük kemiğini öptüğümde, "Daha konuşuyoruz!" dedi. Bakışlarımı masumane bir tavırla gözlerine diktim. "Kendini koruyabildiğini biliyorum. Ama kendini korumak, sadece fiziksel bir şey değil. Sen de bunu bil."

"Biliyorum," dedim. Gülümsedim. "Sen otoparkta mesela insanlara bağırırken, minibüse binerek kendimi korudum. Sıra bana da gelmesin diye."

Bora tam olarak *ben ne diyorum, sen ne diyorsun* anlamına geldiğini sandığım bir nefes verdi ve ellerini kapıdan çekip bana arkasını döndü. Ceketini çıkarttı ve sinirle rastgele fırlattı. "Tamam ya!" dedim. Sesim kırılgan çıkmıştı. "Eren'e içten içe olan hırsımdan galiba. Ne yaptığımı bilemedim bir an. Bir daha yapmam." Bora bana döndü ve dikkatle yüzüme baktı. "Gerçekten..." dedim.

"Beni kızdırıyorsun," dedi. Başımı *haklısın* der gibi salladım. "Bir de utanmadan, sen bana kızıyorsun!"

"Evet ama sen de önüne geleni, *sana fikrini sordum mu* diye kırıyorsun!" dedim. Dudakları bir şey demek için aralandığında, "Tamam tamam boş ver! Bir şey demedim say! Şimdi bana da aynını dersin falan! Ben seninle savaşmak değil, sevişmek istiyorum!" diye devam ettim. Birkaç adımla ona yaklaştım, parmak uçlarımda yükseldim ve kollarımı boynuna dolayıp, onu uzun uzun öptüm. "Özür

dilemeyeceğim. Ama seni anlıyorum. Bir dahakine, daha dikkatli olacağım. Söz veriyorum."

Elleri belime yerleşirken, bu kez o dudaklarıma yaklaşmıştı. Dudakları yumuşak hareketlerle dudaklarımı aralarken, beni geri geri yönlendirdi ve hafifçe yatağın üzerine itip üzerime uzandı. Dudakları boynuma ulaşırken, bir eliyle de yırtmaçtan açıkta kalan bacağımı okşuyordu. Susadığımı hissederken, okyanusun her bir damlasına muhtaçtım. Bir elim ensesini kavrarken, öpücüklerinin sonunun hiç gelmemesini diliyor ve adeta dudaklarının ıslak imzaları altında kıvranıyordum. Kıvranmaktan sıkıldığımı fark ettiğimde, Bora'nın sırtüstü uzanmasını sağladım ve elbisemin eteklerini çekiştirerek, üzerine oturdum. Gömleğinin düğmelerini telaşla çözmeye çalıştığım sırada, Bora ellerini başının altına almış ve beni izliyordu.

Kasları tamamen huzuruma sunulduğunda, vücudundaki hiçbir detayı atlamak istemez gibi ellerimi karnında ve göğsünde gezdirmeye başladım. Dilim ise çoktan köprücük kemiğinde dolaşmaya başlamıştı. Öyle özenli ve yavaş hareket ediyordum ki, adımın yazdığı dövmesine gelinceye dek belki de dakikalar geçmişti.

"Bora," diye fısıldadım. Gözleri gözlerime pelesenk olurken, ruhu ruhuma bulandı. "Berkan'a falan gitmeyelim! Ne işimiz var orada?! Sonsuza kadar bu yatakta kalmak istiyorum!"

Büyük bir arzuyla sırıtıyor olmasına rağmen, "Cık, olmaz!" dedi. Hala kolunda olan saatine baktı ve "Üzgünüm sevgilim. Ama acele etmeliyiz," dedi.

Göğsüne vurdum ve üzerinden inmeye yeltendim ama kolumdan tutarak beni engelledi ve utanmaz bir kahkaha attı. Beni kendine doğru çekerken, dudaklarını dudaklarımla birleştirdi. Çok geçmeden onun dudaklarının hiddeti, benimkini açık ara geçmeye başlamıştı. Elleri ise elbisemin fermuarına ulaşmıştı. Kalbimi yeniden kalbinin altında bulduğumda, bir çırpıda beni elbisemden ayırdı. Acele etmek zorunda olduğumuz için mi yoksa dayanamadığı için

mi bilinmez, beni bir çırpıda soyuyor ve çıplak kalan tenimi dili ve öpücükleriyle örtmeye çalışıyordu. Bebeği yüzünden göğüslerimde hissettiğim acı, dudaklarıyla yatışıyordu.

Kendimden geçercesine boğazımdan çıkan sesler duvarlara çarparken, eşit olmadığımızı fark ettim. Bora'nın boğazından da böyle sesler kopup kulaklarımın okşanması gerekiyordu. Ellerim pantolonunun kemerini bulduğunda gülümsedi ve bana yardım etti. Üzerinde hiçbir kıyafet kalmayıncaya dek soyunurken, büyük bir iştahla kendisini seyretmemden hoşlanmış olsa gerek, oldukça yavaş davranmıştı. Parmakları içimin hem cayır cayır yanmasına hem de buz kesmesine sebep olan yerlere dokunurken, kendini bana, dudaklarını da dudaklarıma bastırmıştı.

Kafamın içi, aşkın ateşinden göz gözü görmez bir dumanla kaplanırken, birbirimize kavuştuk ve acelemiz olduğunu unutmadan, birbirimizin tadını çıkarttık.

♠

Bora siyah bir kot üzerine, beyaz bir tişört giymiş ve üzerine siyah, spor bir ceket almıştı. Ben de siyah tayt üzerine, düşük omuzlu, salaş bir beyaz kazak giyerek, seçtiği renkleri taklit etmiştim. İkimizin de beyaz spor ayakkabı giymesinin ardından bana bakmış ve "Neden bu kadar uyumlu olduk?" diye sormuştu.

"Canım öyle istedi," demiştim.

Yatak odasından çıkacağım sırada, kolumdan tutmuş ve "Saçlar sevgilim," demişti. Gözlerimi devirerek kolumu elinden kurtarmış ve banyoya ilerlemiştim. Kurutma makinasını saçlarımda şöyle bir gezdirmeye başladığımda banyoya gelmiş ve kollarını bağlayarak beni izlemişti. Kurutma makinasını bırakacağım sırada ise elimden almış ve beni bıktırana kadar saçlarımı kurutmuştu.

Bora, Beyza'ya kırk beş dakikaya çıkacağımızı söylese de biz aşağıya bir saat, on yedi dakika sonra inmiştik. Beyza gelmeyecek olsaydı neyseydi de süslü salonda bizi beklediğini fark edince, garip bir biçimde seviştiğimizi anladığını düşünmüş ve çok utanmıştım. Hatta ve hatta

kızardığıma da emindim ve Bora verdiğim tepkiyi çok garipsemişti. Çünkü alenen Beyza'nın suratına, "Hani gelmeyecektin?" demiş bulunmuştum. Bir cevap vermesini de beklememiş ve "Çok midem bulandı! Kusmak zorunda kaldım! Malum kardeşinin bebeği... Bora da başımda bekledi! Sonra da duş aldım! Ondan geç kaldık!" diye devam etmiştim. Umarım Bora'nın bebeği, kendisine iftira attığım için bozulmazdı. "Senin geleceğini bilsek, hemen inerdik. Değil mi Bora?" diye de ekleme gereği duymuştum.

Bora ise sadece, "Çıkalım hadi," demişti. Bu kadar cool olması sinirlerimi bozan bir ayrıntıydı ama o, bundan habersizce elimi tutmuştu.

Yine minibüse binmiştik. Beyza benim karşımda oturuyor, bakışlarını camdan ayırmıyordu. Bora ise gözlerini yumarak başını arkaya yaslamıştı. Sayelerinde inanılmaz sıkıcı ve inanılmaz sessiz bir yolculuk oluyordu.

"Lion!" dedim. Beyza'nın gözleri gözlerimi buldu. "Biz nişandan sonra, after party yapmıştık. Oraya giderken, Bora bana eğlenmeyi sevdiğini söylemişti." Bora da gözlerini açmış ve merakla yüzüme bakmıştı. "Merak ediyorum da... Eskiden, yani eğlenmeyi sevdiği zamanlarda, siz beraber vakit geçirirken, nasıl eğleniyordu?" Yüzüme dalga geçer bir gülümseme yayıldı. "Satranç oynayarak mı mesela? Üst üste iki kez rakibini yenince mi eğleniyordu?" Beyza'nın bakışları kısa bir anlığına Bora'ya değmiş ve yine beni bulmuştu. "Yoksa en sevdiği dünya klasiğini, senden evvel bitirdiğinde mi? Aaa yoksa basket falan yaparken üçlük atınca mı? Dur dur! Kesin belgesel izlerken! Uzay belgeseli!"

Beyza kendini tutamayıp küçük bir kahkaha atarken, Bora ifadesiz bir sesle, "Cık. En çok uyurken eğlenirdim ben," dedi.

Ciddiye almış gibi şaşırdım ve yeniden Beyza'ya döndüm. "Mesela Elif'le sevgiliyken nasıl sosyalleşiyorlardı?" diye sordum. Kahkaha atmamak için çok zor duruyordum. "Müzeye mi gidiyorlardı, yoksa beraber ders mi çalışıyorlardı?" Bora'nın bakışları yüzümden ayrılmıyordu.

"Mesela en eğlenceli günleri nasıl geçerdi? Birbirlerine şiir okuyarak mı?"

"Kaşınıyorsun bak," dedi Bora. Beyza gülerken, elime uzandı ve beni kendine çekip, başımı omzuna yerleştirdi. Kendi başını da benim başıma dayarken, ellerini belimde birleştirmişti. "Benimle uğraşma."

"Hayatta en sevdiğim şey bu ama..." dedim. Gülümsediğini hissettim. "Piranalardan nasıl korkabilirsin Bora ya?! Biraz da bundan mı konuşsak?!"

"Nazlı!" dedi, ı'yı uzatarak.

İç çekerken gözlerimi yumdum. "Hakkında her şeyi biliyorum! Sıkıcı sıkıcı kompozisyonlar da yazıyormuşsun! Korkunç bir insansın Bora!"

Bora'nın bakışları Beyza'ya çevrildi. "Benim karıma böyle şeyler anlatmaman lazım! Hovardaydı, her gece başka bir bardaydı, içer içer dağıtırdı falan demen lazım!"

"Evet, ben serseri seviyorum galiba!" dedim. Bora'nın sinir olduğunu hissedebiliyor ve bundan müthiş bir keyif alıyordum. "Sarışın ve mavi gözlü serserileri yani..."

"Sevgilim ben de seni seviyorum ama bu, seni arabadan aşağıya atmama engel değil," dedi.

Kıkırdarken, "Sen de benimle atlayacaksan, neden olmasın..." dedim.

Saçlarımın arasına öpücük kondurdu. "Bakıyorum da bayağı keyfin yerine geldi..." dedi. Sesindeki imayla hızla başımı omzundan kaldırdım. Bora gözlerime bakarken, kendisiyle uğraşmamın intikamını alır gibi göz kırptı. Kaşlarımı çatıp, uyarıcı bakışlarımı gözlerinden ayırmadım. "Tabii kusunca o kadar, rahatladın herhalde..." dedi ama sesinde arsız bir tını vardı.

Beyza'nın güldüğünü işittiğimde, kulaklarıma inanamıyormuş gibi ona döndüm. "Neden güldün?" diye sordum, merakla. Midem bulanmıştı. "Neye güldün?"

"Eğlenmeye gidiyoruz, ağlayacak hali yok..." dedi Bora ve beni yeniden kendisine çekti.

Omzunda utançtan yok olmayı dilediğim dördüncü dakika, on birinci saniyede minibüs, bir evin önünde durdu. Minibüsten inerken, Bora'nın bebeği yüzünden, bir an için başım dönmüştü ama Allah'tan Bora elimi tutuyordu.

"Hâlâ burada mı oturuyor?" diye mırıldandı Beyza.

Bora zile basarken, "Hı hı," dedi. Burası müstakil, dışarıdan dört katlı duran, tarihi denilebilecek kadar eskice bir evdi.

Kapıyı Berkan değil, Mila açtı ve coşkuyla, "Hoş geldiniz!" dedi. Bora ve benden evvel Beyza'ya sarılmış, "Yaşıyorsun gerçekten de!" diye bağırmıştı. Bora, Mila'nın bu tepkisine kısa bir an hayret ederken, elimden tutarak beni içeriye çekiştirdi. Sanırım Mila'ya trip atacaktı.

Birlikte çatı katına varana kadar, inanılmaz yorulmuştum. Terasa açılan bir kapıya ilerledik. Terasa çıktığımızda, başımızdan aşağıya konfetiler dökülmüştü. Ben ne olup bittiğini anlamaktan oldukça uzak bir şekilde kalabalığa bakarken, ilerideki masanın üzerinde bir pasta duruyordu.

Beni alıp çocukluğuma götüren, çocukluğumda aradığımı buldurmayan, 2017'nin Ağustos'una kavuşturan ve hayretle Bora'ya dönmeme sebep olan bir pasta.

"Doğum günün kutlu olsun sevgilim," dedi. Dudaklarım bir miktar açılırken, bunun bir rüya olup olmadığını anlayamamıştım. Eğildi ve dudaklarını, kulaklarıma yasladı. "Tarihsiz, zamansız ve mekansız... İyi ki doğdun... İyi ki geldin bana..." Dudağının değdiği yere minik bir öpücük bıraktı. "Hayalini kurduğun ne varsa, hepsi gerçek olacak. Bir bir..."

Bora'nın kollarına yığılırken duyduğum son şey sesiydi:

"Nazlı!"

156.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Birlikte gerçekleştirdiğimiz bu yolculuğun beşinci yılı ve aynı zamanda bizim evrenimizde, Nazlı ile Bora'nın evlilik yıldönümü!

Bu iki tarihin kesişmesini öyle çok seviyorum ki!

Sizlere çok teşekkür ederim, bu yolculukta bizi yalnız bırakmadığınız, mesajlarınızla, yorumlarınızla, tweetlerinizle bize destek olduğunuz, sevginizi hep hissettirdiğiniz için. Beş yıl öyle uzun bir zaman ki... Hiç vazgeçmediniz ve muhteşem bir tutkuyla bağlandınız Maça Kızı 8'e!

Var olun... □□

21 Mayıs'lar da hep bizimdir!

Sizleri çok seviyorum!

♠

Birlikte çatı katına varana kadar, inanılmaz yorulmuştum. Terasa açılan bir kapıya ilerledik. Terasa çıktığımızda, başımızdan aşağıya konfetiler dökülmüştü. Ben ne olup bittiğini anlamaktan oldukça uzak bir şekilde kalabalığa bakarken, ilerideki masanın üzerinde bir pasta duruyordu.

Beni alıp çocukluğuma götüren, çocukluğumda aradığımı buldurmayan, 2017'nin Ağustos'una kavuşturan ve hayretle Bora'ya dönmeme sebep olan bir pasta.

"Doğum günün kutlu olsun sevgilim," dedi. Dudaklarım bir miktar açılırken, bunun bir rüya olup olmadığını anlayamamıştım. Eğildi ve dudaklarını, kulaklarıma yasladı. "Tarihsiz, zamansız ve mekansız... İyi ki doğdun... İyi ki geldin bana..." Dudağının değdiği yere minik bir öpücük

bıraktı. "Hayalini kurduğun ne varsa, hepsi gerçek olacak. Bir bir..."

Bora'nın kollarına yığılırken duyduğum son şey sesiydi:

"Nazlı!"

♠

Seslerin uzakta kaldığını ve onlara kavuşamadığımı hissediyordum. Bütün sesler birbirine karışıyordu fakat biri, diğer tüm seslerden farklı bir frekansa sahipti. "Nazlı..." diye adımı zikrederken, tınısına işlemiş korkuyu solumama sebep oluyor ve sevmenin akıllara zarar olabileceğini düşündürüyordu. O sese tutunmak istiyordum. Çünkü bu, öyle bir sesti ki, eğer okyanusun derin karanlıklarında boğuluyor olsaydım da, bu ses beni Kara'ya çıkarırdı. Kara, gündüzleri Güneş'in geceleri de Ay'ın ışığıyla aydınlanıyordu ve ben gündüzünü ayrı, gecesini ayrı seviyordum. Beni sevdiğini artık bildiğim için belki, ölsem de gam yemezdim ama ölmesem daha iyiydi. Ben öldüğümde sadece ben değil Bora da ölürdü.

"On altı," dedi bir adam.

On altı neyin sayısıydı bilmiyordum ama merak etmiştim. Merak ettiğim sadece on altının neyin sayısı olduğu değildi. Çok daha önemli bir şey vardı ama şu an hatırlamıyordum. Sadece çok daha önemli bir şeyi merak ettiğim gerçeği, beynimin her bir kıvrımına büyük bir baskı yapıyordu. Bu baskıdan kurtulmak istiyordum, çünkü canım yanıyordu ama göz kapaklarım öyle ağırlardı ki açılmıyor, dudaklarım hareket etmiyordu.

"Kendine geliyor," dedi bir kadın.

"Biz çıkalım bebeğim," dedi bir adam.

Bebek.

Gözlerimi açtığımda önce Bora'nın kapkara gözlerini gördüm. "Nazlı!" O kadar güçsüz hissediyordum ki, Bora'ya cevap vererek efor harcayamazdım. Zaten nefes nefeseydim. Etrafıma bakmaya çalıştım. "Berkan'ın evindeyiz. Bayıldın. Tansiyonun yükselmiş," dedi Bora.

"İzin versene bi' Bora..." dedi, görmeyi umduğum kişinin sesi. Gözlerim gözleriyle birleşti. "Naz iyi misi-" Cümlesi yarıda kesilmişti çünkü bana yaklaştığı anda, tırnaklarımı kollarına geçirdim. Konuşmak istedim, konuşamadım. Ama Gökhan, konuşmadıklarımı duydu: "İyi, merak etme..." dedi. Tırnaklarımın hala etine gömülü olmasını önemsemeden, "Bebek iyi," dedi.

Yalan söylüyor olabilir Naz, gözlerinde ultrason mu varmış?!

İçimde, Gökhan'ın sesini bastıran, korkunç bir ses vardı ve ben bununla baş edemiyordum.

"Beni duyuyor musun?" diye sordu Gökhan. Kafamın içindeki kaygıyı görüyor, belki de içimde konuşan sesi duyuyordu. Tırnaklarımı koluna *evet* dercesine daha da bastırdım. "Kanaman olmadı. Hissederdin sen, bir şey olsaydı... Kendi bedenini dinle." Gözlerimi kapatırken, derin bir nefes almaya çalıştım. "Tansiyonun yükselmiş. Hala da yüksek. Eğer için rahat etmiyorsa, bir hastaneye gidelim."

Kalbimde, Bora'nın bebeğinin yerleştiği odacığın sıkıştığını hissederken, nefesim tümden kesilmiş, vücudum kasılmıştı.

Gözlerimi sımsıkı kapatırken, içime derin derin nefesler çekmeye çalışıyor ama bunu başaramıyordum. Boğazımdan kesik kesik, adeta can çekiştiğimi belli eden sesler kopuyordu ve bu sesleri duydukça gözlerim doluyordu. Pastayı düşünüyordum, aklım onda kalmıştı. Gülümsemek istiyordum ama yumulu gözlerimden yaşlar akıyordu. Etrafımda birileri konuşuyordu, duyuyordum ama ne dediklerini anlamıyordum. Sadece pasta yemek istiyordum ama nefes bile alamazken, o pastayı yiyemeyeceğimi biliyordum. Duyduğum seslere Beyza'nın sesi karıştı çünkü dudakları arasından çıkan kelime, bu hayatta en çok sevdiğim kelimeydi: *"Bora."*

Kalbime mutluluk yağmurlarını getiren, sert rüzgar.

2017'nin kasvetli Ağustos'unun henüz ilk günlerindeydik. Havuz başında oturmuş, Bora'nın kitaplığında bulduğum bir kitabı okuyordum. Kitabın bir aşk romanı olması canımı

sıkıyordu ve okuduğum her bir satırda, adam ve kadının kavuşamaması için dua ediyordum. Adam, kadını o kadar çok seviyordu ki, bir kadının bu kadar çok seviliyor olması beni mutsuz ediyordu. Bir kitap karakterini dahi kıskanıyor olmanın, bir delilik belirtisi olup olmadığını ise o gün sorgulamıyordum. Kitap yeteri kadar canımı yaktığında okumayı bıraktım ve okuduklarımı unutmak için dikkatimi bahçeye yönlendirdim. O sırada, Bora'nın adamlarından birinin telefon konuşması dikkatimi çekmişti.

"Patron evde değil. Çok sinirliydi evden çıkarken, izin alamadım. Özür dilerim aşkım. Kızımızı öp benim için. Doğum gününü yarın kutlarız." Oturduğum şezlongtan kalkmış ve adamın yanına ilerlemiştim. Beni fark ettiğinde, *"Kapatmam lazım,"* demiş ve alelacele telefonunu cebine tıkıştırmıştı.

"Kaç yaşında?" diye sormuştum. Kendisine soru sormamı yadırgaması alıştığım bir tavırdı. *"Kızın? Kaç yaşında?"*

"Beş," demişti, utana sıkıla.

"Gidebilirsin. Ben Bora'ya söylerim," demiştim. Şaşırmıştı ve bunu reddedeceğini belli eden bir tavırla konuşmaya yeltenmişti ama ben yeniden söze girerek, onu susturmuştum. *"Ne hediye aldın kızına?"*

"Hanım aldı. Bebek almıştır. Gülcan, bebekleri çok sever."

Nedenini bilmediğim bir şekilde, kızına bebek almak istemiştim. Hatta bebekler. Adamı zorla da olsa evine göndermeyi başarmış, evinin adresini Özgür'den almış ve internette kızına hediye etmek üzere bebek bakmaya başlamıştım. O an, bu hayatta, oyuncak bebek bakmaktan başka hiçbir derdim yoktu.

Bora'nın sesini duyduğumda saatler geçtiğini ve havanın karardığını ancak fark etmiştim. *"Mithat nerede?"*

Başımı laptop'ımdan kaldırdığımda muhatabının ben değil Selim olduğunu anlamıştım. Selim şaşkınlıkla bahçede konumlanan adamlara bakarak, *"Bilmiyorum abi, öğreneyim..."* demişti.

"Mithat, uzun boylu ve iri bir çocuk mu?" diye sormuştum. Sonra da Bora'nın hemen her adamının bu kıstasa uyabileceğini düşünüp, bahçede konumlandığı yeri işaret parmağımla göstermiştim. *"Şurada mı duruyordu?"*

"Evet?" demişti Bora, bana dönerken.

"İzin verdim ben ona. Kızının doğum günüymüş de..." demiştim. Bora'nın kaşlarının havalandığını fark edince, bakışlarım Selim'i bulmuştu. *"Seni arayacaktı. Gerek olmadığını söyledim. Eğer evine gitmezse, onu kovacağımı da söyledim."*

"Bahçedeki adam sayısını azaltmayı değil, çoğaltmayı düşünüyorum Nazlı!" Selim, Bora'nın çıkışıyla beraber yanımızdan ayrılırken, bakışlarımı yeniden laptop'a çevirmiştim. *"Hepsinin konumunun bir önemi var! Eğer biri yerinden ayrılıyorsa, orayı başkası doldurmalı!"*

"Biliyor musun, bu bebeklerin oturup da ders çalışanını hala yapmamışlar..." dediğimde, afalladığını hissetmiştim. Gözlerim kapkara gözlerini bulduğunda ise, yanılmadığımı anlamıştım*. "Yani yapmışlar da çok az... Çoğu hala ruj sürüyor, partiye gidiyor, ne bileyim hep bir eğlence peşindeler işte... Balo kıyafetlerini görsen, çeşit çeşit. Tamam eğitici olanları da var ama çok az."*

"Neyden bahsediyorsun sen?" diye sormuştu, şaşkınlıkla.

"Oyuncak bebeklerden." Laptop'ı ona çevirmiştim. "*Bir bu var... Bu da çok çirkin... Mithat'ın kızına alacaktım ama çocuk korkar bundan. Ders çalışan çocuk, çirkin olmak zorunda değil ki! Korkunç bir bilinçaltı-dışı olur çocuğun."* Kaşları çatılmıştı. "*Ben çok isterdim elinde abaküs olan bir bebeğim olsun... Ya da ne bileyim, çarpım tablosunu sayan manken gibi bir bebeğim olsaydı mesela... Veya şey... Böyle yazı tahtasında formül çözen bir bebek. Yani neden kız çocuklarını prenses olmaya teşvik ediyorlar da, matematiğe, ilime-bilime teşvik etmiyorlar?"*

Sıkıntılı bir nefes vermiş ve yanıma otururken, *"Bilmiyorum Nazlı,"* demişti. Sesindeki tonlama, *derdini sikeyim* diye haykırıyor olsa da bunu umursamamıştım.

"Ben çocukken... Doğum günlerimde... Pastamda hep matematik figürleri olsun isterdim ama hiç olmadı. Pamuk Prenses'li pastam oldu. Tweety'li... Üstünde fotoğrafımın olduğu... Annemle babam, çok güzel pastalar yaptırdılar bana ama mesela ben daha başka bir pasta hayal ettim hep. Ama onları kırmamak için, hiç söylemedim."

Bir sigara yakmış ve dikkatle beni dinlemeye başlamıştı ama daha çok, ne çeşit bir ruh hastası olduğumu sorguladığını düşünmüştüm.

"*Ayrıca saatlerdir oyuncakçıların sitelerinde geziyorum. Kız çocuk, erkek çocuk ayrımı yapan siteler var hala. Korkunç! Çoğu bebek kutusunun pembe olduğunu söylememe gerek yok herhalde! Ben senin yerinde olsam, oyuncak sektörüne girer ve sektörde yenilikçi hamleler yapardım. Yani elinde gücün var, bunu kullanabilirsin. İnan bana çoğu ebeveynin takdirini kazanırsın."*

Gülümsemişti. Ne zaman gülümsese yer ayaklarımın altından kayıyordu ve ben düşeyazarken ona tutunamadığım gerçeğiyle yüzleşiyordum. Çünkü, beni sevmediğini hatırlıyordum.

"Gerçi bir mafya liderinin çocuklara ait bir sektörde var olması fikri hoşuma gitmedi. Onların dünyasını kendinle kirletmemelisin. Unut bu dediğimi."

Canım öyle çok yanıyordu ki, canını yakmaktan başka çarem kalmıyordu.

Bakışlarımı yeniden laptop'ıma çevirdiğimde, dudakları arasından dökülen kelimeler, beni dumur etmişti: "*Sana, anne olmak çok yakışırdı."*

"Sanmam," demiştim, başımı laptop'ımdan kaldırmadan. "*Ama buradan gittiğimde, bunu aklımda tutuyor olacağım. Bakarsın, beni anne yapmasını çok istediğim bir adamla tanışırım."*

Sözlerimin küfür etkisinde olduğunu biliyordum çünkü o bir erkekti ve ben de onun öyle ya da böyle karısıydım. Yani ben, o zamanlar, öyle zannediyordum. Beni sevdiğini bilmediğim için kişiliğinin yaralandığını düşünüyordum. Oysa

muhtemelen, onun ruhu çöküyordu. Ne yirmi gün sonra onun bebeğine hamile olduğumu öğreneceğimi ne de o bebeğin, kurmak zorunda kaldığı tüm planları alaşağı edeceğini biliyordum.

"Buradayım sevgilim," diyordu. Sesi şimdiki zamanın en baskın, en dokunaklı, en somut deliliydi. "Nefes al... Yanındayım." Parmak uçları yüzümdeki ıslaklığa değiyor, ateşiyle göz pınarlarımı kurutuyordu. "Buradayım Nazlı." Gözlerimi, okyanus derinliğindeki gözlerine açmak kadar sevdiğim bir şey daha yoktu. "Nefes al."

"Yapamayacağım," dedim, zorlukla. Alnıma değen ve gözleriyle arama giren birkaç tutam saçımı geriye itti. "Çok özür dilerim... Bebeğini doğuramam." Baş parmağı nabzımın attığı yeri buldu. "Yapamam. Çok korkuyorum. Her an, ona bir şey mi oldu korkusuyla yaşayamam. Bu çok fazla. Obsesifim ben. Düştü mü düşmedi mi, iyi mi yoksa bir sorun mu var, ben kafayı yerim. Deliririm. Yapamam. Korkuyorum. Lütfen buna bir son verelim."

"Sadece nefes al," dedi. Gözlerimden yeniden akan yaşları, yeniden sildi. "Başka hiçbir şey umurumda değil... Nefes al."

"Özür dilerim," dedim. Dudaklarım titriyordu. "Begüm, Eren ve Aydın gibi, yaptığın bir şeyi daha mahvettim. Ama isteyerek yapmadım. Özür dilerim..."

Dudakları alnıma değdi. "Sus," dedi.

"Çok özür dilerim," dedim.

Dudakları dudaklarıma değdi. "Nazlı, sus..." dedi. Başımı salladım. Bakışlarım etrafta dolaştı. Sade ve şık döşenmiş bir yatak odasındaydık. Bora, yatağın hemen kenarında otururken, pencerenin önündeki berjerde Annie, berjerin kolçağında da Sergio oturuyordu. Gökhan ve Bat ise, kapının girişinde durmuşlardı. Herkesin bana bakıyor olması rahatsız ediciydi ve kendimden bir kez daha nefret etmiştim. "Çıksınlar mı?" diye sordu Bora. Bakışlarımı bu kadar iyi okuyabilmesine diyecek bir şey bulamıyordum. Sadece

başımı *evet* der gibi salladım. "Geleceğiz biz birazdan," dedi, odadakilere.

Odadaki hareketliliği duyduğumda, "Annie..." dedim. Kardeşine benzer gözleri, gözlerimi bulduğunda zorlukla yutkundum ve "Yok bir şey..." diye devam ettim.

"Bir şey mi söyleyecektin?" diye sordu. Aslında bir şey söylemeyecek bir şey soracaktım ama tarafsız olacağına inancım yoktu. Kapının sesini duydum, odada sadece üçümüz kalmıştık. "Niye vazgeçtin?"

"Objektif olmayacaksın," dedim. Soruma vereceği cevabı biliyordum çünkü kardeşinin bebeğini doğurmamı istiyordu. "Sen de çıkar mısın? Bora'yla yalnız kalmak istiyorum."

"Ben sana sadece, dürüstçe ne düşündüğümü söylerim," dedi. Bora'nın çoktan ablasına derhal çıkmasını söylemesi gerekirdi ama bunu yapmıyordu çünkü o da bebeğinin dünyaya gelmesini istiyordu. Herkes işine göre davranıyordu ve kimse benim korkularıma saygı duymuyordu. "Sen ne söyleyecektin bilmiyorum ama dinlersen, ben bir şey söylemek isterim." Söylemesini engellesem de bunu bir şekilde söyleyecekti. Şimdi değilse, birazdan. O yüzden hemen söyleyip gitmesini istiyordum. "Dinleyecek misin?" diye sordu, ben cevap vermeyince.

Bora'ya baktım, ablasına çıkmasını söylemesini istediğimi de bakışlarımdan anlıyor olmalıydı ama anlamazdan geliyordu.

"Nazlı..." dedi Beyza. Galiba ben saygımdan onu susturamıyor ve bunu Bora'dan bekliyordum. Gözlerimi kapattım. Yatağın hareketinden yanıma oturduğunu anlamıştım. "Lütfen, bana bakar mısın?" Mecburen gözlerimi açtığımda gülümsedi. Gidip Aydın'ın evlilik teklifini düşünmesini ve beni kararımla baş başa bırakmasını söylesem, fazla mı ileri gitmiş olurdum? "*Korkuyorum*, dedin ya..."

"Korkma mı, diyeceksin?" diye sordum. Bunu istemesem de sesim ters bir tonlamadaydı. "Deme."

"Korkma, demeyeceğim... Diyemem..." dedi. İçine derin bir nefes çekti. "Anneliğin her anı, korkuyla geçiyor çünkü." Kaşlarımı çattım. "Onun varlığını öğrendiğin andan itibaren, ona bir şey olur mu diye korkmaya başlıyorsun ve son nefesini verinceye kadar da korkuyorsun muhtemelen. Sadece... Bu korkuyu özümsüyor ve bununla yaşamayı öğreniyorsun."

"Öğrenemem," dedim.

"Korkuyorsun, çünkü çok seviyorsun..." dedi. Bakışları Bora'ya değdi. "Bora'ya bir şey olacak diye de korkmuyor musun?" Yeniden bana baktı. "Aynı şey. Çok sevdiğin herkesi kaybetmek istemez ve kaybetmekten korkarsın Nazlı... Bazen, bu korkunun esiri olursun... Bazense bu korkunun üzerine gidip özgürlüğü seçersin." Saçlarımı sevdi. "Sadece şunu bil... Hayata akıl sır erdirmek pek mümkün değildir. Ben, karnımda bebeğim varken şiddete maruz kaldım. Yine karnımda bebeğim varken, toprağın altına gömüldüm." Bora'nın nabzımdaki parmağının kasıldığını hissettim. "Aylarca hastanede yattım. Ve Leo, çok şükür, sağlıklı. En azından fiziksel olarak."

Dudaklarımdan, asla beni ilgilendirmeyen bir soru döküldü: "Nasıl dayandın?"

"Cevabı çok basit," dedi içtenlikle. "Ve aslında, bu cevabı sen de biliyorsun. Çünkü o cevap, senin içinde."

Başımı hızla iki yana salladım. "Ben dayanamam. Ben, sen değilim! Ben, senin kadar güçlü değilim!"

Gülümseyişi, verdiğim tepkiye tezat derecede sıcacıktı. "Aksine, sen benden de güçlüsün..." dedi. Beni mi kandırıyordu, yoksa kendini mi? "Çünkü senin bebeğinin, senin elinden sımsıkı tutan bir babası var. Sen tek başına değilsin. Ve ikiniz de, her riske rağmen, her zaman, sevdanızın peşinden koşacak kadar cesursunuz." Sevdanın peşinden koşmakla, anne baba olmak aynı şey miydi? "Nazlı... Eğer istediğin bu olsaydı, eğer gerçekten bebeğini dünyaya getirmek istemeseydin, beni dinlemez, sustururdun." Benim de işime geldiği gibi davrandığımı mı

söylüyordu? "Hayata akıl sır erdirmek mümkün değildir, dedim ya... Eğer kaderinizde anne baba olmak varsa, o doğacak... Yoksa, zaten yapacak bir şey yok. Korksan da korkmasan da olacak olan bu."

Beyza elime küçük bir öpücük kondurdu ve yataktan kalkıp, odadan çıktı. Kapı kapandığında, Bora'yla beraber derin bir sessizliğin içine düşmüştük. Gözlerim gözlerini buldu. Gözlerinde keder aradım ama yoktu. Beni, sanki ilk kez görmüş gibi baktığını söyleyemezdim ama bende her ne görüyorsa, bununla ilk kez karşılaştığı belliydi.

"N'oldu?" diye sordum, kaşlarımı çatarken.

"Muhteşem bir anne olacaksın," dedi.

Dudaklarım bir parça açılırken, anne olmak istemediğimi anlayıp anlamadığını sorguluyordum. "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum.

"Çok ciddiyim sevgilim," dedi. Gülümsedi ve dudaklarını şakağıma değdirdi. "En çok seni seveceğine, bahse girerim."

"Bora..." dedim, kaygıyla. "Ben n'apacağım? Benim ultrason cihazına bağlı yaşamam lazım. Ben takıntılıyım. Nasıl geçer ki onca zaman? Her dakika bir şey olacak mı diye nasıl yaşayacağım ben?"

"Beni severek," dedi.

Yanıma uzanacağını anladığımda, birazcık kaydım. O da benim gibi, bir elini yanağının altına yerleştirmişti. Bir diğer eli ise belimi buldu. "El alemin evinde, çok uygunsuz bir şekildeyiz..." diye mırıldandım. Başını *hayır* der gibi salladı. Parmak uçlarım sakallarına değerken, "Benim oluşun çok hoşuma gidiyor," dedim. Dudakları iki yana kıvrıldığında, gamzesine dokundum. "Ve beni sevmen... Dünyadaki milyonlarca kadının içinden, sadece beni sevmen..."

"Çok seviyorum," dedi. Burnumu öptü. "Sevgilim... Hayatımızı, ona göre şekillendirmeyeceğiz. Biz hayatımızı yaşayacağız, o da gelip bize eşlik edecek. Anne olmaya bu kadar büyük bir misyon yükleme..." Zorlukla yutkundum. "Sen, benim nazlı sevgilimsin. Başka bir şey olmayacak,

başka bir şeye dönüşmeyeceksin. İnan bana, benim nazlı sevgilim olman ona yetecek."

Gözlerim dolarken, "Pasta yemek istiyorum," dedim. Burnumu çektim. "Ama pasta o kadar güzeldi ki... Onu bozmak istemem. Tam hayallerimdeki gibi. Yazı tahtasında formüller, sayılar vardı her yerinde, gördüm. Sayıları ve rakamları incelemek istiyorum. Sadece 21.5 dikkatimi çekti. Eminim diğerlerinin de bir anlamı vardır."

"En güzeli 18.8, dünyaya geldin..." dedi. Belimdeki eli saçlarıma ulaştı ve parmak uçları saçlarımın arasında dolaşmaya başladı. "Sonra 8.3, bana geldin..." Eli, yanağımı kavradı. "21.5, benim karım oldun..."

Gülümsedim. "Evlendiğimiz gün, aslında... Ona poz vermiştik... Yani o pozu, ona vermiştik... Ben öyle düşünmüştüm... Şu an bu yaptığım şey çok tuhaf duruyor ama o gün, içim kıpır kıpırdı... Şimdiyse bu daha çok..." Nasıl devam edeceğimi bilemeyince sustum. Fakat dudaklarımdan dökülemeyen kelimeler, gözlerimden yaş olarak akıyordu. "Beni ağlatıyor..." diyebildim, en sonunda. Gülümserken, dudakları gözlerimden akan yaşlara değmişti. "Ağlamak istemiyorum ama ağlatıyor... Aynı 21 Mayıs'ta olduğu gibi."

"Anlamadığımı sandığın çoğu şeyi anlıyorum..." dedi, tebessüm ederek." Kapkara gözlerine yerleşen ifade, geçmişten bugüne yapılan yolculuğun, tatlı yorgunluğunu andırıyordu. "Ona daha çok kez poz vereceğiz Nazlı." Alnını alnıma yasladı. "Birbirimizi yeniden tanıyacağız, yeniden seveceğiz, yeniden evleneceğiz... Kutlayamadığımız tüm doğum günlerini beraber kutlayacağız. Evlilik yıldönümümüzü de..." İçine çektiği nefes, benim nefesimdi. "Önümüzde upuzun bir hayat var... Telaşsız geçireceğimiz, sakin, huzur dolu bir hayat."

Başımı biraz geriye çekip gözlerine baktım. "Her bir kelimen içime doluyor... İnanıyorum... Ve bu söylediklerinin gerçekleşmemesinden çok korkuyorum," dedim.

Başını iki yana salladı. "Gideceğiz buradan Nazlı," dedi, *korkma* der gibi. "Verdiğim davetin içine edildi ve davet

amacından saptı... Ama ben o davette, birebir insanlarla konuşurken alacağımı aldım, vereceğimi verdim, yapacağımı yaptım... O davette, o insanlarla konuşurken içimde tek bir his vardı..."

"Ne hissi?" diye sordum, merakla.

"Nasıl anlatılır bilmiyorum..." dedi. Eli, elime uzandı. "Hani bir şiir vardır, Nazım'ın, *Giderayak...* Aynı o şiirde olduğu gibi..." dedi.

"Giderayak işlerim var bitirilecek, giderayak" diye başladığım dizeleri, o sürdürdü:

"*Kurtardım ceylanı avcının elinden*
Ama daha baygın yatar, ayılamadı
Kopardım portakalı dalından
Ama kabuğu soyulamadı
Oldum yıldızlarla haşır neşir
Ama sayısı bir tamam sayılamadı
Çektim kuyudan suyu
Ama bardaklara konulamadı
Güller dizildi tepsiye
Ama taştan fincan oyulamadı
Sevdalara doyulamadı
Giderayak işlerim var bitirilecek, giderayak"

Bora'yı hiç anlamadığım kadar iyi anlıyordum. "Geride hiçbir şey bırakmayacaksın değil mi?" diye sordum. Yalnızca gülümsedi. "Babanın uzaklarda bir yerin adresini verdiğine eminsin... Ama o uzaklara gitmeden evvel, aklından ve kalbinden geçenler var."

"Mehmet Şahindağ'ın sonunu görmek zorundayım," dedi. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Formülün yerini söyleyip içeriden çıkmasına izin veremem. Madem kasanın şifrelerinden biri Beyza'nın gözleri... Şifreyi yok etmek zorundayım." Yüzüne alaylı bir gülümseme yayıldı. "Yani yok etmiş gibi yapmak." Alay ettiği bizzat kendisiydi, ablasını yok edemediği için kendisiyle bir kavgaya tutuşmuş gibi. "O yüzden kimsenin, Beyza'nın zaafım olduğunu düşünmesini istemedim. Neyse ki bunu başardım. Beyza Karabey'in

karşısına Mehmet Şahindağ'ı, video call yoluyla da olsa çıkarmak, Kara'nın ablasına atacağı bir kazık değildir. Bunu herkes bilir. Bunu yapıyorsa, ablasını önemsemiyordur."

"Mehmet Şahindağ, hala formülün yerini nasıl söylemedi sence?" diye sordum, merakla. "Eğer söylerse, içeriden çıkar. Bunu kendi de biliyor. Niye çıkmaya çalışmıyor?"

"Kafası rahat olduğu için," dedi. Kaşlarım çatıldı. "Beyza'nın benim yanımda güvende olduğundan emin olduğunu bildiği için. Benim yanımda kalacağından... Yeri yurdu belli diye. En fazla bir yere kaçırırım onu ve çıkınca bulur, çünkü Beyza'yla iletişimimi koparmayacağımı adı gibi bilir. Yani en azından, böyle düşündüğüne eminim."

"Zamanında Gökhan'ın düşündüğü gibi..." dedim. Derin bir nefes verdi. "Eğer sana Beyza'nın yaşadığını söyleseymiş, *öldü* oyununun bozulacağını düşünüyormuş. Çünkü sen, ablanı görmeden duramazsın diye. Onu dünyanın bir ucunda, tek başına bırakmazsın diye."

Bora, araya koyduğum virgülle alakalı herhangi bir yorum yapmadan, kendi cümlelerine kaldığı yerden devam etti. "O yüzden de kendince, formülün kendinde kalacağı bir çıkış yolu arıyor. Oyalanıyor. Oyalıyor. Ve bunların hepsi, maalesef, bu akşam bozuldu. Çoktan formülün yerini söylemiş olabilir. Eğer söylemediyse de, söylemeyi düşündüğüne eminim."

"Aydın, Beyza'ya evlenme teklifi etti diye mi?" diye sordum, merakla.

"Evet," dedi. Alt dudağını birkaç saniye dişlerken, gözlerime dikkatle baktı. "Benim de Leo'nun babasının Aydın olduğunu söylerken amacım, onu tahrik etmekti aslında. Eğer formülün yerini söylerse, formülü İstihbarat'tan önce bulmayı deneyeceğim. Ve kasanın kalan şifreleri neyse, çözmeyi. Başarabilir miyim, bilmiyorum. Eğer başaramazsam, Beyza'nın yok olmasını sağlayacağım. Bu kasa nasıl bir kasa, bilmiyorum ama anladık ki, Beyza yoksa formül de yok... Formül yoksa, Mehmet Şahindağ'ı içeriden çıkartabilecek herhangi bir güç de yok. Yakıştığı yerde,

ömrünün son gününe kadar, rüyasında bizi görerek çürüyebilir."

Bir an için tüylerim diken diken olmuştu. "İçeride... Adamın mı var?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Kim?"

"Benim değil, Eren'in..." dedi.

"Gürkan Abi?" dedim, hayretle.

"Evet," dedi. Kafamdan onlarca soru geçiyordu ve Bora da bunların farkındaydı. "Çok fazla bilgi veremem. Söz verdim," dedi. Zorlukla yutkundum. "Özge'nin ve Çınar'ın, içeriden güvendikleri ortak bir arkadaşıyla, Gürkan'ın iletişim içinde olmasını sağladı Eren. O yüzden o davette yanımızdaydı. Aslında gördüğü, duyduğu her şeyi abisine rapor etmesi gerekiyordu, Bat'e saldırmak yerine..." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Neyse. Çınar, Gürkan'la konuştu. Bu kadarını bilsen yeter zaten. Bir şeyler, arka planda ilerliyor ve detayları mühim değil."

"İyi de, diyelim formülün yerini bulduk... Kasanın şifrelerini nasıl çözeceğiz? Kasanın neye benzediğini bile bilmezken?" Yeni öğrendiğim bilgiyi aklım henüz kabul edemiyordu. "Çok zor değil mi bu?"

"Bilmiyorum," dedi. Avucuyla yanağımı sardı. "Bazen, spontane hareket etmek gerekir. Daha önce de söylemiştim. Planlar değişime tabiidir. Bugün davette olan şeyler gibi. Başına planladığından farklı bir şey geldiğinde de durumu kotarabilmek için, hem çok düşünmek hem de aslında hiç düşünmemek gerekir." Gülümsemesi sıcacıktı. "Beyza'nın yaşadığını öğrenince kafam durmuştu. Ama şimdi, belki içim rahatladığı için, bilmiyorum, kafam eskisinden de iyi çalışıyor. Emin olduğum tek bir şey var. Mehmet Şahindağ'ın kazanmasına izin vermeyeceğim."

"Bunları bana anlatıyorsun, çünkü kaygılanmamı istemiyorsun..." dedim, düşünceli bir tavırla.

Baş parmağı alnımı hafifçe okşarken, "O da var ama... Seninle bir şeyleri paylaşmak, bana iyi geliyor." Yüzüme *hadi oradan canım* dercesine bir ifade çöreklendi ama Bora ciddiyetini korudu. "8 Kasım'da, 2017'de, bir rüya

görmüştüm. Çok yalnızdım. Çaresiz." Alnıma değen parmaklarına uzandım ve parmaklarını yalnız olmadığını hissettirmek ister gibi kavradım. "Ablama en çok ihtiyacım olan ama onun benim yanımda olmadığını en çok hissettiğim günlerden, sadece biriydi. Ama belki de en ağırıydı." Boğazıma çöreklenen tortu yutkunduğumda canımı yakmıştı. "Beyza'yla aramızda o kadar garip bir his bağı var ki... Bunu kendime dahi açıklamakta zorlanıyorum. Rüyamda onu gördüm. Garip bir rüya olmakla beraber, bana rüyamda senin, kendisinin yanında olduğunu söylemişti."

"Ne?" dedim, kocaman açılan gözlerimle.

"Evet," dedi. Bakışları gölgelendi. "Gerçekten açıklayamam. Deli olduğumu da düşünebilirsin. Ama öyle değil. Belki beraber büyüdüğümüz, beraber büyümenin çok ötesinde bir şey yaşadığımız için... Aramızda, Begüm'ün hep kıskandığı bir şey vardı. Begüm aramızdaki şeyi, onu daha az seviyormuşuz gibi algılasa da, biz Begüm'ü daha az sevmiyorduk. Sadece, Beyza'yla aramızda başka bir şey vardı işte. Kardeşlikten başka bir şey. Dünyanın herhangi bir yerinde tanıştığım, herhangi bir insan olsaydı da en yakın arkadaş olurduk biz. Ve bu bağ, bir şekilde, ayrı düştüğümüzde de hep benim bir parçamdı. O bağı öyle sıkı sıkıya tutuyordum ki, hayatımda olmasa da hayatıma dokunmaya devam etti."

İçime derin bir nefes çekerken, "Bugün hala böyle hissediyor musun?" diye sordum.

"Benim enlerim yoktur, hiçbir zaman olmadı, ama en yakın arkadaşım vardı. Beyza. En yakın arkadaşlar, birbirlerine en yakın duranlardır Nazlı," dedi. Gülümsemesine keder bulaşmıştı. "Eğer artık yakın değillerse, ki hayatın olağan akışında zaman ve zaruri mesafeler girebilir araya, birer dosta evrilirler. Arada sırada görüşürler ama her seferinde, kaldıkları yerden devam ederler..." Keder, çehresine öyle yakışmıyordu ki, onu bu ifadeden kurtarmak istiyordum. "Fakat biz böyle bir şey yaşamadık. Bizimki başka. Araya büyük bir yalan, büyük bir sır girdiğinde; sınırlar tümden

aşıldığında; hayatın, hayatlarınız pahasına kandırıldığında; onun dünyanın herhangi bir yerinde yaşadığı bilgisinden dahi bile isteye mahrum bırakıldığında; o dostluktan eser kalamıyor. Ben, ona düşman olmadığıma şükrediyorum. Sanırım düşman olmama veya olamama sebebim de geçmişimize ve eski dostluğumuza duyduğum saygıdan."

Konuştukça daha da üzüldüğünü hissediyordum, o yüzden konuyu değiştirmek istedim. "Rüyanda, benim kendisinin yanında olduğumu söyledi. Sonra?"

"Öldüğünü düşündüm ve çok korktum," dedi. Buz kesen yüzümü yeniden elleriyle ısıttı. "Şimdi işte, ne yaşarsak yaşayalım beni terk etmeyen ve belki de hiç terk etmeyecek olan o his bağını anlıyorum. Dostluğumuz bitti ama aramızdaki o açıklayamadığım his bağı hiçbir zaman bitmeyecek. Bunu hala, onun gözlerine baktığımda anlıyorum." Dudakları, kısa bir an dudaklarımı örttüğünde, içime tümden büyük bir sıcaklık yayıldı. "O gece, gidecek hiçbir yerim yoktu ve ben buraya gelmiştim. Berkan'a. Sana anlatamadıklarımın, seninle paylaşamadıklarımın, birbirimizi o kadar iyi tanımadığımızın pişmanlığıyla sarıp sarmalanmıştım. Seni çok özlemiştim. Sana çok kızgındım. Seni çok merak ediyordum. Ve sana çok aşıktım." Bora'nın bebeği gözlerimi doldurmak üzereyken, babası gözlerimden öptü. "Ve o gece, buraya bir gün seninle geleceğimi hayal edemezdim. Şimdi hem sen buradasın, hem de..."

"Hem de ablan burada," dedim. Beni onaylamak ister gibi usulca gözlerini yumdu. "Rüyanda gördüğün gibi aslında."

"*Abla*, demiştim. *Öyle bir öldün ki... Yaşayamıyorum,* demiştim. Ölmemiş. Ve ben hiç bu kadar yaşamak istediğimi hatırlamıyorum." Elime uzandı ve nabzımın attığı yeri baş parmağıyla kavradı. "Seninle yaşamak istiyorum. Yılların nasıl geçtiğini anlamadan. Benim bütün en'lerim sensin Nazlı. En sevdiğim, en yakınım, en özelim... En sevgili sensin..." Burnu, burnuma değdi. "Gidelim. Önce Mersin'e gidelim... Sonra da tüm hesapları kapatıp, buralardan

gidelim," dedi. Denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu buram buram içime doluyordu.

"Gidelim sevgilim," dedim. Üst dudağını dudaklarımın arasına aldım. "Gidelim."

♠

Kendimi çok daha iyi hissediyor, hatta uzun zamandır Bora ile böylesine kalp kalbe, saydam ve açık seçik konuşamadığımızı ancak fark ediyordum. Bunu Berkan'ın evinde, kendisine mi yoksa misafirlerine mi ait olduğunu bile bilmediğim bir yatak odasında yapmış olmamız oldukça absürttü ama kelimeler insanın gırtlağına dolduğu zaman belki de, bir şekilde çıkmak istiyordu. Anlattıklarından ötesini görmek konusunda, onun kadar olmasa da ben de iyiydim. Beraber terasa çıktığımızda, buranın onun için ne kadar özel olduğunu daha iyi anlamıştım.

Julia, Andrea, Stefan, Mila, Melis ve Berkan, Bora'yla benim de ucundan kıyısından dahil olduğum koyu bir sohbete tutuşmuşlarken, sık sık bu terasın da bahsi geçiyordu ve anladığım kadarıyla bu teras, onların İstanbul'daki en özel buluşma yerlerinden biriydi. Aralarında bir kişi, *Ceren* eksikti. Gökhan, Ceren'in eksikliğinden bahsedilirken, terasın en ucunda duruyor ve bu sohbeti duyuyorsa da duymuyormuş gibi yapıyordu. Oysa, Bora'nın üniversitedeki arkadaşları ve lisedeki iki arkadaşını kapsayan bu grubun en önemli üyelerinden birinin Gökhan olduğu aşikardı. Bir diğer önemli üye de Beyza'ydı. Biz yatak odasındayken onun yaşıyor oluşuna kesinkes emin olmuş gözüküyorlardı ve bir ara kadehler Beyza için kalkmıştı. Tarantula ve Lizard dışında burada bulunan OCTO'nun diğer asil üyeleri de sohbetin bu kısmında Beyza'ya kaldırılan kadehlere eşlik etmişlerdi. Bu OCTO ile Bora'nın arkadaşlarının kaynaşmasını da sağlamıştı çünkü kesişim kümelerinde Beyza vardı.

Kadehini asla kaldırmayan kişi ise elbette ki Bora'ydı ve emindim ki bunun içki içmiyor oluşuyla asla bir alakası yoktu; kadehi olsaydı da kaldırmazdı.

Herkes içki içerken ben vişne suyu içiyordum, Bora ise hiçbir şey içmiyordu. Israrla istiyorsa içmesini, açık havada olduğumuz için alkol kokusunun beni rahatsız etmeyeceğini, kendisinden biraz uzak durduğum sürece bir sorun olmayacağını söylesem de beni dinlememişti. Belki benden uzak durmak istemediği içindi, çünkü beni kendine öyle yakın tutuyordu ki, utanmasa kucağına oturtacaktı. Bir kolunu omzuma atarak beni kendine çektiği anlar, en uzak olduğumuz an olabilirdi; çünkü bunun haricindeki anlarda bir koala gibi bana sarılıyor, çenesini omzuma koyuyor, ellerini karnıma sarıyordu. Dikkati ortamdaki sohbetteyken dahi benimle ten temasını asla kesmiyor, sanki varlığımı hissetmeye asla son vermek istemiyordu.

Ve ben pasta yiyordum. Çocukluğumda yiyemediğim o pastanın lezzetinden ziyade görsel şölenine kapılıp gidiyor, bilhassa her bir rakamın benim tabağıma koyuluşunun Bora'nın bir torpili olduğunun mutluluğuyla, içemediğim tüm içkileri içen insanlardan daha sarhoş görünüyordum. Bir ara Bora ile Beyza dışındaki herkes, Bora'nın bebeğinin cinsiyeti üzerine iddiaya tutuşmuşlardı, hatta mikrofon bana da çevrilmişti ama ben çekimserdim çünkü yüzde elli ihtimaller konusunda pek başarılı değildim. O yüzden sessiz kalarak pastamı yemeye devam etmiştim.

Tabağımdaki pasta bitince, ikinci dilimimi almak üzere Bora'nın yanından kalktım. Pastayı özenle keserken, bakışlarım Gökhan'a takıldı. Her ne kadar Beyza için kadeh kaldırmış olsa da ardından yine kaçmış ve bir köşeye çekilerek manzarayı izlemeye başlamıştı. Pastamı aldım ve yanına ilerledim. Ayağımın ucuyla ayağını dürterken, "Yabani misin? Neden burada duruyorsun?" diye sordum.

Bana döndüğünde gülümsedi. "Bora için sohbet etmekten kaçındığı bir kişi yeter," dedi. Her ne kadar yanımızda değilmiş gibi dursa da Bora'nın, ablasının dahil olduğu sohbetlerden uzak durduğunun farkındaydı. "İkincisine gerek yok."

"Ben senin gibi düşünmüyorum," dedim. Merakla yüzüme baktı. "Sadece Beyza'nın dahil olduğu sohbetlerden değil... OCTO'nun da dahil olduğu sohbetlerden uzak duruyor. Onun canı istediği insanlarla konuşmak, canı istemediği insanlar konuşurken de susmak gibi bir becerisi var. Ben kendimi tutamaz konuşurdum." Gökhan minik bir kahkaha attı. "Yavaş ol, şimdi hakkında konuştuğumuzu anlayacak!" dedim.

"Pastayı sevdin mi?" diye sorarak, konuyu değiştirdi. Başımı *evet* der gibi salladım. "Doğum gününde... 2017'de... Bu pastadan yaptırmıştı." Yüzüme derin bir şaşkınlık yayıldı. "Kendini tutamadığı anlardan biriydi. Ben, *alenen aslında seni seviyorum diye bağır daha iyi,* deyince... Pastayı çöpe atmış ve yeni, sade bir pasta yaptırmıştı." Pastamdan büyük bir çatal alırken, bakışlarım Bora'yı buldu. Onun bakışları ise ablasındaydı. Beyza, Andrea ile bir resim hakkında konuşuyordu ve Bora da büyük bir ciddiyetle onları dinliyordu. "Yaşadığımız her şey, çok garip değil mi sence de?" diye sordu, Gökhan.

"Sanırım," dedim. Gökhan'la yeniden göz göze geldiğimizde gülümsedim. "Ya burada ol ya da burada olma..." Kaşları çatıldı. "Pasif kalarak hiçbir şeyi düzeltemez, bir gıdım ilerleyemezsin. Buraya kadar gelip, köşe bucak kaçman çok yersiz. Ya evine git... Ya da sohbete katıl."

"Yapamam," dedi.

"Yaparsın! Ciddiyim Gökhan," dedim, direterek. "Bugün senin burada oluşun, bana çok iyi geldi. Çünkü varlığını hissettim. Bora'ya da çok iyi gelsin istiyorsan, varlık göstermelisin. Beyza, bunu yapıyor. Bunu Bora'nın gözüne sokmak için değil, kendisi için. Hayat devam ettiği için. Senin de yapman gereken bu. Suçluluk psikolojisinden sıyrılmak zorundasın. Aksi halde bir köşede unutulacak ve tozlanacaksın."

Gökhan yüzüme öyle bir baktı ki, bundan korktuğunu ve bunu istemediğini hissettim. Fakat bütün gece boyunca, tozlanıp unutulmamak için herhangi bir şey yapmadı. Bora

dışındaki herkes, bir şekilde onun yanına gidip onunla konuştu fakat o, ortamın içine hiç katılmadı. Durduğu en uzak köşede, kendini dışlamaya devam etti ama bazen benimle göz göze gelip, bana buruk bir şekilde gülümsemeyi de ihmal etmedi.

♠

Henüz Berkan'ın terasında başlayan uyuklamalarım, arabada da devam etmişti ve gözlerimi açtığımda havaalanında olduğumuzu bir an için idrak edememiştim. Beyza'yı eve bıraktığımızı hayal meyal hatırlıyordum. Selim'in bagajdan çıkarttığı küçük çantayı da eve uğradığımız sırada almış olmalıydı. Adana'ya gitmek üzere Bora'nın uçağına binmiştik ve ben uçakta da uyumaya devam etmiştim. Uykularım derin ve deliksiz değildi, sık sık gözlerimi açıyor ve Bora'nın soluğuma yakın nefesiyle burun buruna geldiğimde güvende olduğuma emin olup yeniden uykuya dalıyordum. Adana'da uçaktan inip, helikoptere binmiştik ve helikopter dahi beni uykumdan edememişti. Nihayet helikopterden indiğimizde, çok uzun zaman sonra Mersin'e ayak basmanın tuhaf hüznüyle karşı karşıyaydım.

Anamur'un rüzgarını bile özlediğimi düşünürken, gözlerim dolmasın diye tırnaklarımı avucuma batırıyordum. Arabaya bindik. Zümrüt yeşili dağların kıyısından yolculuk yaparken, çocukluğum gözlerimin önünden geçiyordu. Biraz sonra ise pırıl pırıl mavilikteki denizle kucaklaşmıştım. Annemle babamın kaza yaptığı... Dahası artık bir sabotaja kurban gittiklerini bildiğim o yerden geçerken, ki anneannemin evine ulaşmak için başka bir şansımız yoktu, nefesimi tutmuştum. Bu yolculuk sırasında kaç yaşındaydım bilmiyordum ama yanımda Bora vardı ve sımsıkı elimi tutuyordu. Araba çok geçmeden -veya benim nasıl geçtiğini anlamadığım kadar hızlı bir şekilde- anneannemin evinin önünde durmuştu.

Orta yaşlı bir adamın günlerden bir gün, annemle babamın ölüm haberini vermek üzere gıcırdatarak açtığı demir kapıyı iterken, Bora'nın elini bırakmıştım. Anneannemin yığılıp

kaldığı ve bir daha da kalkamadığı yerden bakışlarımı kaçırdım ve bergamot ağaçlarına baktım. Daha da büyümüşler, kocaman olmuşlardı. Bergamot ağaçlarının arasında durdum ve gözlerimi kapadım. Denizden esen tuzlu meltemi duydum. Bergamot ağaçlarından birinin dibine çöktüm ve buranın o nevi şahsına münhasır kokusunu doya doya içime çektim. Annemle, babamla ve anneannemle son mutlu olduğumuz o günü, yeniden yaşamak için kendime izin verdim.

Tüm gücümle, *"Anne, ben hamileyim!"* demek istedim.

Bakışlarımı gökyüzüne çevirirken, bergamot ağacının dalları da görüş hizama girmişti.

"Baba, benimle oyun oynadığın için çok teşekkür ederim!" demek istedim. *"Oyun bitti, kazandım!"*

Gülümsedim ama yanaklarım çoktan ıslanmıştı.

"Anneanneciğim, ben çok aşığım!" diye haykırmak istedim.

Bakışlarım, benimle beraber sırtı bergamot ağacının gövdesine yaslı bir şekilde oturan Bora'nın kapkara gözlerine çevrildi. "Bu hayattaki en zor şeylerden biri... Anlatacak onca şeyin varken, karşındaki insanın seni duyamayacak olması... Ölmüş olması..." Bora elimi tuttu. "Bunu yemin ederim, sadece seni düşündüğüm için söylüyorum. Nefes alan tüm sevdiklerinin kıymetini bil Bora... Sana ne yapmış olurlarsa olsunlar."

"Küçücük bir kız çocuğunun yaşamaması gereken onca şey yaşamışsın," dedi, hüzün dolu bir ifadeyle. Nabzımın attığı yerden öptü. "Bunlara bir şekilde, benim babam sebep olduğu için... Üzgünüm..."

Başımı iki yana sallarken, boğazımdan hafif sesli bir gülüş kopmuştu. "Seninle ben, çok farklıyız..." dedim. Tavrım içtendi ve bunun Bora da farkındaydı. "Hayata çok farklı yerlerden bakıyoruz... Ben sanırım, senden daha kindar olmama rağmen üstelik, sana kıyasla daha yapıcıyım."

"Daha bağışlayıcı," dedi. Bu onu mutlu ediyordu çünkü bağışlanmaya onun da ihtiyacı vardı. "Sen, bir duvarla bile

empati yapabildiğin için, herkesi ve her şeyi anlıyor, sonra da tüm bunları süzgeçten geçiriyorsun... Daha nice kavgalar edeceğiz muhtemelen, çünkü benim yıktıklarımı sen hep tamir etmeye çalışacaksın."

"Annemden öğrendim bunu," dedim. Dudağımı ısırdım. "Annem otoriterdi. Ama bir o kadar da bağışlayıcı. Empatinin, bu hayattaki en önemli şey olduğunu bana öğretmeseydi, çok mutsuz bir hayatım olurdu." Burnumu çektim. "Daha da mutsuz yani." Bora da gülmüştü. "Anlamak rahatlatıyor. Anlamak, sorunun bende değil, karşı tarafta olduğunu düşünmemi sağlıyor. Eğer yapıcı olmasaydım, bugün yan yana olamazdık. Hangi tüm köprüleri yakıp yıktığın anda savrulurduk, kestiremiyorum bile."

"Beni suçluyorsun," dedi, usulca. Bakışlarına yerleşen ifade keskinleşmişti. "Gökhan'a olan davranışlarım için, muhtemelen. Bütün gece ona takılı kaldın."

"Suçlamıyorum," dedim. Başımı omzuna yaslarken, ellerimizi kucağıma yerleştirmiştim. "Sadece, ben sen olsaydım eğer, böyle davranmazdım biliyorum ve... Ne bileyim... Üzülüyorum..." Elimi elinden ayırdım ve avucuna anlamsız rakamlar karalamaya başladım. "Yani... Size ben hep çok hayrandım. Hem ablana duyduğun sevgiye, hem Gökhan'la ilişkine... Senin herkesle olan ilişkine bir şekilde hayrandım ve o günleri çok özlüyorum. Çünkü o günler, seni sen yapan günler. Ve ben öyle ya da böyle, bebeğinin kocaman bir ailesi olsun çok isterdim çünkü benim yoktu. Öyle yoktu yani."

Bora'nın dudakları dudaklarıma kapandığında, beni susturmak mı istemişti yoksa sadece beni öpmek mi istemişti bilmiyordum ama umurumda da değildi. Öpücüklerine verdiğim karşılık, çocukluğumda hayalini kurduğum kahramana kavuşmanın haklı gururunu taşıyordu. Hiçbir zaman hayalini dahi kuramayacağım şeyler yaşamış, nerelerden kalkıp nerelere gelmiş, aklımın asla almayacağı şeylerle karşılaşmıştım ama sonu böylesi tutku dolu bir

öpüşmeyle taçlandığı için, iyi hissediyordum. İyi ve mutlu. Bu bahçede, en son mutlu olduğum günkü gibi çünkü yine ailemleydim. Bu kez, kendi kurduğum ailemle. Sevdiğim adamla ve kalbimdeki bir odacığa yerleşmiş bebeğiyle.

Anneannemin evinin kapısı açıldığında, Bora ile nefes nefese kalmış bir şekilde birbirimizden uzaklaştık. Şule Abla'nın oturduğu evin bahçesine selamsız sabahsız girdiğimiz yetmiyormuş gibi, bir de bir bergamot ağacının dibine çökmüş öpüşüyorduk ve bu utanç vericiydi.

"Naz?" dedi Şule Abla. Yüzünde yarı şaşkın, yarı çekinceli bir ifade vardı. "Hoş geldiniz... Bora Bey?" dedi.

Bora ayağa kalktı ve benim de kalkmam için, bana elini uzattı. "Merhaba Şule Hanım. Kusura bakmayın. Habersiz geldik," dedi. Şule Abla ile tanışmalarına şaşıracak değildim, kendisinin bu bahçeye girip günlüklerimi gömdüğüm yerden çıkarmışlığı bile vardı. "Umarım rahatsız etmiyoruzdur."

"Estağfurullah," dedi Şule Abla. Yazmasını iyice sıktı ve birkaç adımla yanımıza vardı. "Ev Naz'ın..." Bakışları beni buldu. "Çok uzun zaman oldu. Seni gördüğüme sevindim. Nasılsın?"

"İyiyim Şule Abla," dedim. İçeriden kocası Muzaffer Abi de çıktığında ona da, "Merhaba," demiştim.

"Hoş geldiniz," dedi Muzaffer Abi. Anneannemin vefatının üçüncü ayından beri bu evde oturdukları için, tanışıklığımız yıllara dayanıyordu. "Ne iyi ettiniz! Buyurun, girin içeriye... Şule çay yapalım misafirlerimize."

Bora, sorarcasına bana döndü. "Bahçede içelim," dedim. Şule Abla gülümsedi ve hızla içeriye yöneldi, ben ise Muzaffer Abi'ye döndüm. "Bahçe çok güzel görünüyor."

"Biliriz bu bahçeye verdiğin kıymeti... Sırf bahçeyle de ilgilenebilelim diye, yıllardır ederinin altında oturtuyorsun bizi."

Gülümsedim. "Muzaffer Abi..." dedim. Muzaffer Abi, başıyla *evet* der gibi başını salladı. "Çok net değil hatırımda bu mesele ama... Siz, amcamı arayıp da bu eve taşınmak istediğinizi söylediğinizde, biz evi kiraya bile vermemiştik..."

İnsanın yaşarken önemsemediği nice detaydan birinin, zamanla bir mantık çerçevesine ancak oturduğu bir anın daha içindeydim. "Hatta ben içten içe, bu evde kimse otursun istemiyordum ama amcam, çok ısrarcı olduğunuzu söylemişti diye hatırlıyorum. Bir hikayesi vardı, ille de bu evde oturmak istemenizin. Kötü anılarını hatırlatıyorsam özür dilerim ama... Kaybettiğiniz çocuğunuzla, benzer bir evde oturduğunuzu mu söylemiştiniz?"

"Evet," dedi Muzaffer Abi.

"Doğru muydu bu?" diye sordum, merakla. Bora kısılan gözleriyle bir bana bir de Muzaffer Abi'ye bakıyordu. "Yoksa bir oyun mu?"

"Çocuğumuzu kaybettiğimiz doğru," dedi Muzaffer Abi. Derin bir nefes verdi. "Ama bu eve benzer bir evde oturduğumuz yalan."

"Ahmet Karabey için mi çalışıyordunuz?" diye sordum.

Bora şaşkınlığa bürünürken Muzaffer Abi gerilmiş ve Bora'ya kaçamak bir bakış yollamıştı. "Evet," dedi, dürüstçe. Gülümsemeye çalıştı. "Ahmet Karabey beni bu eve yerleştirdi. Burada kalmamı istedi. Burayı korumamı. Ne olursa olsun bu eve bir zarar gelmesini engellememi."

"Anladım," dedim. Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Aradığımız şey... Bahçede. Bahçeye gömülü. Çok üzgünüm... Bergamot ağaçları tarumar olacak çünkü sökülmeleri gerekecek..."

"Emin misin?" diye sordu Bora.

Başımı sallarken, "Evet..." dedim. Bakışlarım bergamot ağaçlarında dolaşmaya başladı. "Günlüklerimi ağacın dibine gömebileceğimi, bana bir şekilde babam öğretti. En önemli şeyleri, bu şekilde saklayabileceğimi. Şimdi anlıyorum bu bir mesajdı. Kendisi, en önemli şeyi, bu bahçeye gömmüş veya gömdürmüş olmalı."

Bora ellerimi tutarken, Muzaffer Abi içeriye girdi. "Sevgilim, bunu yapmak zorunda değiliz."

"Zorundayız," dedim, buruk bir tebessümle. "Sen de biliyorsun zorunda olduğumuzu." Hıçkıra hıçkıra ağlamak

istesem de kendimi tuttum. "Daha sonra yeniden bergamot fideleri dikeriz bahçeye. Bu bahçeyi yeniden, bu haline getiririz." Bora beni kendine çekti ve sımsıkı sarıldı. "Şule Abla ve Muzaffer Abi'ye bir ev bulalım. Buradan çıksınlar. Bu ev boşalsın. Çünkü ben istiyorum ki, ara sıra buraya gelelim. Ne bileyim. Yılda bir kere bile olsa... Bu evin bahçesinde kahvaltı yapalım bir pazar günü... Reçel de olsun kahvaltıda. Bergamot reçeli." Bora'nın bir eli saçlarıma ulaştı. "Selimler kazma kürek falan alırlarken, bergamot reçeli de alabilirler mi? Canım istedi. Çayın yanında yiyeceğim. Taze ekmek banarak."

♠

Selim, dedektör de getirmişti ve belki, bir umut metal bir şey arıyoruzdur diye bahçede onu gezdirmişlerdi. Dedektörden aldığımız sinyal doğrultusunda, yalnızca iki bergamot ağacına zarar vermek zorunda kalmışlardı. Bora'nın adamları önce ağaçları sökmüşler, sonra da toprağı kazmaya başlamışlardı. Tüm bunlar olup biterken, ben bahçedeki masaya oturmuş bergamot reçeline ekmek banıyor ve çayımı yudumluyordum. Bora'nın da elinde kazma kürek iş yapmadığını düşünerek arsızlığımın üzerini örtmeye çalıştım ama yapamadım. Çünkü o en azından başlarında duruyor, bir şekilde insanlara yardım ediyor ve benim gibi baş köşede oturmuyordu.

"Bulduk Bora Bey..." diyen sesle beraber, ben de yerimden kalktım ve onlara doğru yanaştım.

Toprağın altına, büyük bir şey gömülmüştü. Sandık mıydı yoksa kasa mıydı bilinmez, Bora kazılan ve çok da sığ olmayan çukura hiç düşünmeden atlamış ve bulunan şeyi inceliyordu. "Anahtarlı," dedi. Bakışları bana çevrildi. "Kolye anahtar demiştin, değil mi?" AN kolyesini boynumdan çıkarttım ve Bora'ya uzattım. "Gelecek misin? Yardım edeyim?"

"Yok," dedim. Kazılan çukurun kenarına oturdum ve ayaklarımı aşağıya doğru sarkıttım. "Mezar gibi. Panik atağım tutar benim orada. Sen de çok kalma." Bora benden

aldığı kolyeye baktı ve uğraşmaya başladı. "Ama yardıma ihtiyacın varsa geleyim." Kolyenin nasıl anahtar işlevi gördüğünü çözmüş olmalı ki bir ses duyuldu. "Hay sikeyim!" dedi, öfkeyle.

"N'oldu?" diye sordum, merakla.

"Kolye kırıldı," dedi. İçimden büyük bir parça koparken, başını kaldırdı ve gözlerini gözlerime dikti. "Sistem böyleymiş. Çevirince, kırıldı. Galiba bir daha kullanılamasın diye."

"10-11 yaşlarındaydım. 'An gelecek, borcunu ödeyeceksin...' demişti. Ne demek istediğini anlamamıştım ama koymuşum çocuk aklımla bir köşeye... Onları kaybettikten sonra eski anıları düşünürken aklıma geldi. Taktım boynuma. Ve biliyorsun zaten bir daha da çıkaramadım. Ta ki sana borcumu bununla ödeyinceye dek..."

Anıl borcunu o gün değil şimdi ödemiş ve belki de prangalarından kurtularak özgürleşmişti. Küçük kız, hazine dolu sandığı bulmak uğruna öyle bedeller ödüyordu ki, iki bergamot ağacından olduğu gibi AN kolyesinden de olmuştu. Bu oyunu kuran babam, küçük kızın ne kadar üzüleceğini tahmin etmemiş miydi yoksa bunlara tahmin edilenden daha fazla değer yüklemek, küçük kızın suçu muydu? Küçük kızların suçları olmazdı ki.

"Nazlı?" dedi Bora. Gözlerimden akan bir damla yaş çukura düşerken gülümsemeye çalıştım. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Açıldı mı?" diye sordum.

"On yedi haneli bir şifresi var," dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Buraya gel..." dedi, sanki şifreyi sadece ben çözebilirmişim gibi. "Selim!" diye seslendi. "Merdiveni uzatsana!" Selim, Bora'ya merdiveni uzattı. Bora merdiveni kollarıyla sabitledi. Dikkatlice merdivenden inip kollarına kavuştuğumda bana var gücüyle sarıldı. "Özür dilerim sevgilim," dedi, kendi suçuymuş gibi. "Çok özür dilerim."

"Sorun yok..." dedim, gözyaşlarımı silerken. "Bunu babam yaptı."

Bora'nın kızgın bakışları gözlerimin en içindeydi ama kızgın olduğu kişi muhtemelen kendi babasıydı. Kasaya bakarken, "At ortaya bir şey?" dedi.

"Yani mantıken bu kasaya benim sayemde ulaştın..." dedim, düşünceli bir şekilde. "Ve bu şifreyi çözmesi gereken kişi benim." Başını *haklısın* dercesine salladı. "Adımı yazardım."

"Kendi alfebenle... Ama senin adında on yedi rakam yok," dedi.

"Evet," dedim. Başımı kaşırken, AN kolyemi kıran kötü kalpli kasaya boş bir bakış attım. "Bir gün bana bir mektup getirdin... Ve ben mektubun beni Mersin'e ulaştıracağını öğrendim... Hazine dolu bir sandık... Ben bulacağım..." Sıkıntılı bir nefes verdim. "Muhtemelen tanımadığım bir adamın yanındayım ve tedirginim... Gerçi babam güvenmemi tembihlemiş ama olsun... Tanımadığım bir adamın yanındayım. Adam mafya ve başıma bir şey gelebilir... Ama mafya olduğunu anladım mı acaba adamın, bilmiyorum..."

"Anlamazsın herhalde," dedi. Dudakları bilmiyorum dercesine büzülmüştü. "Belki de anlarsın. İnan bana çok sıkıldım. Bilmiyorum."

"Yeni tanıştığım insanların adını, kendi alfabemle zihnimde yazarım hep..." dedim. Gözleri gözlerimi buldu. "Senin adın..." dedim, ciddiyetle. Bakışları kasaya çevrildi. "Benim alfabemle, on yedi rakam kullanılarak yazılıyor. Sonuçta bu hazine dolu sandık senin. Senin adın olması çok normal değil mi?"

Bora'nın avucundaki dört parçaya ayrılmış AN kolyesini aldım. O, özel alfabemle adını yazarken, ben de onu izliyordum.

"24.5.11.8.3.8.11.8.24.18.13"

Kasa açıldı. Kasanın içinden çeşitli dosya zarflar çıktı. Bu zarfların en üstünde, *"Oğluma"* yazan, daha küçük bir mektup zarfı vardı. Bora hızla mektubu açarken, gerildiğinin farkındaydım.

"Evlat... Hayat, büyük bir kumar. Ben de bugüne kadarki en zor eli oynuyorum. Sana, ben öldüğümde eline geçecek satırlarda, bir gün o denize açılmak istiyorsan, benim işlerimi yürütmek zorunda olduğunu yazmıştım. Yine hayatının hangi anında, nerede ve ne yaptığını bilmeden yazdığım bu satırlarda, kendi elimdeki kartları bile bilmeden, masadaki hiçbir kart açılmadığı halde rest çekiyormuşum gibi hissediyorum. Ama her nerede olursan ol, biliyorum ki alemde bir namın var. Çünkü kendi aklımdan bile çok, Adem Kaptan'a güveniyorum. Bana bir söz verdi. Eğer sen benim işlerimi devralırsan, otuz beş yaşına geldiğinde ya da baba olduğunda, seni bu mektuba ulaştıracak. Sen babanın işlerinden sıyrıl ve denizlere açılabil diye."

"Tahmin ettiğim gibi," dedi Bora, sertçe.

"...Ne düşündüğünü biliyorum. Dalga geçip geçmediğimi sorguladığını. Bu satırları benden nefret ettiğini bilerek yazıyorum. Eğer bunu okuyorsan, en zorunu başardığını bilerek. Ablan, kardeşin ve annen için, umarım hepsi hayattadır, en çok da kendin için girdiğin bu yolda sonuna kadar gideceğinden eminim. Ama bir gün yol bitecek. Bir gün, hele ki baba olmuşsan veya otuz beş yaşına gelmişsen, bundan sonrasını düşünmeye başlayacaksın. Çünkü sana öyle dedim. Yaş otuz beş oluncaya kadar idare et, dedim. Ben sana, size bir çıkış yolu sunmaya karar verdiğimde, otuz beş yaşındaydım çünkü. Otuz beş, erken diyemediğin ama geç de kalmadığın bir yaştır. Ben göç edip gideli ne kadar zaman oldu bilmiyorum ama Adem'le anlaşmamız gereği, belli ki bu satırlara ulaşacağın kadar vakit geçmiş.

Sana çeşitli evraklar bırakıyorum. O evrakların birinde, bir telefon numarası bulacaksın Bora. O numarayı ara. O numara, çok güvendiğim bir dostuma, Joseph'e ait. O, bir gün senin kendisini aramanı bekliyor. Hayatta değilse bile, onun görevlendirdiği biri yine de senin aramanı bekleyecek, çünkü bunun üzerine bir anlaşma yaptık. Bu anlaşmanın tüm detaylarını belgeleriyle dosyaladım. Joseph ve ekibi, vakti

gelinceye dek sana sezdirmeden, seni, kardeşini ve ablanı koruyacaklar. Tüm ailemizi. Seni hiç yalnız bırakmayacaklar.

Onlar, kendilerine OCTO diyorlar ve bunun bir hikayesi var. Sana anlatacak Joseph. As ekip yedi koltuktan oluşuyor. Her zaman da orada seni bekleyen, as yedi kişi olacak. Şahindağ'lardan zarar gören, seninle savaşmaya hazır yedi kişi ve altlarında çalışan onlarca insan. OCTO'nun lideri sen olacaksın oğlum. Ellerindeki gücü, kendi gücünle birleştireceksin. Onların inine vardığında, bilmen gereken her şeyi, detaylarıyla öğreneceksin. O gün, bir formülden haberdar olacaksın ve ablanın, Şahindağ Ailesi'nden neden uzak durması gerektiğini, o gün anlayacaksın.

Keşke sen bu satırları okurken, formül de Şahindağlar da bu dünyadan silinip gitmiş olsalar.

Seni daha fazla babana maruz bırakmayacağım evlat. Bilirim benim satırlarımı okumaktansa, somut delilller görmek istiyorsundur. Her şey belgeleriyle dosyalarda var. İncelediğinde, kafanda soru işareti kalmayacak.

Yalnız senden tek bir ricam var. Bu satırlara ulaştıysan, Nazlı da başarmış demektir. Nazlı, seni bile isteye hiç tanıştırmadığım bir dostumun kızı. Ailemizin hayatını garanti altına almaya çalıştığım bu kumarda, kazanmama yardım eden en önemli insan. Onun bundan haberi yok bile ama başarmış işte. Annesini ve babasını, Mehmet denen iblis yüzünden kaybetti. Babası ile yaptığım anlaşmanın tüm detaylarını inceledikten sonra, bundan ona da bahset olur mu? Vedat'a söz verdim, kızı da bugün geldiğinde her şeyi öğrensin diye. Annenin sana armağan ettiği o kalemin, esas sahibi Nazlı'dır.

Bu mektubu evde olmadığın, ben evdeyim diye eve gelmediğin günlerin birinde, o kalemle yazıyorum. Sana kalem değil, silah vermek zorunda olduğum için üzülerek... Sahip olduklarımla bugüne kadar gurur duysam da, artık senin her bakışında sahip olduklarımdan utanarak yazıyorum. Ben seni de ablanı da kaybettim. Biliyorum. Elimden bir şey gelmiyor. Ben, sizi korumak için susuyorum.

Ve susmaya da devam edeceğim. Bu kumarı bir gün kazanıp kazanmayacağımı asla bilmeden yaşamaya devam edeceğim. Öyle bir hayatın içindeyiz ki, bilenler ölüyor evlat. Ve öyle bir hayat ki, yanımıza kim yaklaşsa zarar görüyor. Nazlı da zarar görebilir çünkü artık seninle bir bağlantısı oldu. OCTO'nun sekizinci koltuğu onundur."

Şoka girmişçesine mektupta yazan satırlara bakarken, Bora'nın koluna tutunma ihtiyacı hissetmiştim.

"...Lütfen o güzel kıza, onun da hayatını garanti altına alacak gücü, parayı ya da onun için ne önemliyse, istediği her neyse, onu ver. Onu bugüne kadar Joseph korudu, bundan sonrasında da sana emanet. Lütfen onu Beyza'dan da Begüm'den de ayırma. Düşün ki o da benim, manevi kızımdır. Nazlı'yı ailenden biri bil.

Eğer hala o denizlerde aklın kaldıysa, eğer istediğin gitmek ve kendine sıfırdan bir hayat kurmaksa... Dosyaların birinde olan koordinatlar, sana benim için ve ailen için yaptığın her şeyin armağanı. Ama bugün, ama yarın... Biliyorum, bir gün oraya gideceksin.

Umarım baba olmuşsundur ve biliyorum ki sen, benden daha iyi bir baba olursun.

Gitmeden evvel... Hem küçük kızıma hem de ilk göz ağrıma, benim için sıkı sıkıya sarıl ve babalarının onları çok sevdiğini söyle onlara. Bu da son arzumdur.

Hakkım sana helal demiştim. Umarım sen de hakkını helal edersin. Seni çok seviyorum oğlum.

Baban."

Bora mektubu avucunun içinde buruştururken, çukurun bir köşesine çok sert bir tekme atmıştı ve toprak parçaları bir parça üzerimize yığıldı. Anlık bir gafletle çukurun kenarına tutunmaya çalıştığımda, yukarıdan bir parça toprak kaydı ve ayaklarımızın dibine poşete benzer bir naylon düştü. Bora'ya şaşkınlıkla baktım. Bora, naylonu eline aldığında içinde bir kağıt olduğunu görmüştük. Çok da düzgün olmayan ama Ahmet Karabey'e ait olduğu belli, belki telaşla yazılmış, kısa bir not.

"Sadri, Cindy'i öldürmeden, formülün yerini öğrendim. Henüz ne yapacağımı bilmiyorum. Joseph'e söylemek istiyorum ama Sadri'yi öldürdüm ve işler çok karışacak. Çünkü babası Hayri de durumdan haberdar. Sen buna ulaştığında işine yarar mı bilmiyorum. Bu notu kasaya koyamıyorum çünkü şu an o kadar derini kazmamız mümkün değil. Burası dışında, yalnızca senin ulaşabileceğin bir yer de yok oğlum. Formülün adresi, senin evdeki en sevdiğin odada, bakmayı çok sevdiğin bir yerde. Bu plansız, düşünülmemiş bir şey ve bir yanlışa sebep olmaktan korkuyorum. Lütfen o formülün yerini sen bul."

"Siktir!" dedi Bora, hayretle. Gözleri gözlerime kilitlendi. "Baba!" diye bağırdı, öfkeli bir tonlamayla. "Allah kahretsin!"

"N'oluyor?!" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Ablamın odası. Tarabya'da. Birlikte bir fotoğrafımız vardı duvarda..." dedi, sıkıntıyla. Bir elini hızlıca saçlarından geçirdi. "Allah kahretsin!" diye bağırdı.

"Bora..." dedim, korkuyla. "Onu da mı yaktın?!"

"Her şeyi yaktım!" diye bağırdı. Sesi titriyordu. "İçinde Beyza'nın olduğu her şeyi yaktım!"

"Abi..." dedi Selim, araya girerek. Bora başını kaldırdı ve öfkeyle Selim'e baktı. "Abi özür dilerim..." Derin bir nefes verdi. "Her şeyi yaktın ama... Tarabya'da ne varsa, Aydın Abi kaldırttı. Onlara dokundurtmadı." Bora nasıl olduğunu anlamadığım kadar hızlı bir şekilde merdivene ulaştı ve hızlıca çukurdan çıktı. "Tarabya'daki eşyalar, günlükler, kitaplar falan... Konteynere doldurtmuştuk ya... O konteynerde sadece Mehmet Şahindağ ve Beyza Abla'ya ait eşyalar vardı. Kalan her şeyi Aydın Abi sakladı."

"Allah belanızı versin!" dedi Bora, hiddetle. "Hepinizin!" Aslında şu an Aydın'ın yaptığı iyi bir şeydi ve fakat Bora'nın iyi ile kötüyü ayırabilmesi pek mümkün görünmüyordu. "Nerede eşyalar?"

"Abi ben bilmiyorum. Önce Tarabya'daki müştemilattaydı. Ama sonra Gökhan Abi öğrendiğinde, Aydın Abi'ye senin

bunu duyarsan, kendisini öldüreceğini söyledi ve sonra da oradan aldırmış eşyaları..." dedi Selim.

Bora başını iki yana sallarken, cebinden telefonunu çıkarttı. Kasanın içindeki tüm dosyaları toparladım ve adamlardan birine uzattım. Merdivenlere ilerledim ve yavaşça çukurdan çıktım. Bu sırada Selim hızla yanıma gelmiş ve bana elini uzatmıştı. Ellerimi birbirine çarpıp silkelerken, üzerimdeki toprak kalıntılarından da kurtulmaya çalışıyordum. Dosyaları adamdan geri aldım.

"Neredesin Gökhan?!" dedi Bora, sertçe. Yalnızca üç saniye Gökhan'ı dinleyip, "Beyza'nın Tarabya'daki eşyaları nerede?!" diye sordu. Derin bir soluk verdi. "Babam bir adres bırakmış. Beyza'yla benim duvardaki fotoğrafımız vardı ya. Çocukluk fotoğrafımız. Onun sağına soluna, arkasına her yerine bak. Formülün adresi galiba orada. Hala aynı adreste mi kasa bilmiyorum ama şansımızı deneyeceğiz. Soru sorma! Dediğimi yap. Adresi bul. Ben İstanbul'a geliyorum. İstihbarat'la iletişime geç. Ben iner inmez oraya gideceğim. OCTO bunu duymayacak Gökhan. Sessizce halledeceğiz. Haberleşiriz."

Bora telefonu kapattığında göz göze geldik. Yüzüme öyle bir korkuyla bakmıştı ki, sanki benim burada kalmak için ona yalvaracağımı sanar ve benimle kavga etmek istemez gibi. "Gidelim," dedim, hızlıca. Başını *oh be* der gibi salladı ve elimden dosyaları alıp Selim'e verdi. Elime uzandı ve hızlıca toz toprak içinde, Muzaffer Abi'lerle bile vedalaşmadan, bahçeden çıktık.

♠

Saat günün yarısını yirmi dokuz geçerken uçaktan inmiştik. Bora henüz arabadayken dosyaları incelemeye başlamıştı ve buna hem helikopterde hem de uçakta devam etmişti. Öfkesi beş metre öteden dahi anlaşıldığı için yanına fazla sokulmak istememiş, onu şimdilik babasından kalan evraklarla baş başa bırakmayı tercih etmiştim. Kendi içinde tutuştuğu kavgada bir taraf olmak istemiyor, sessizliğimle kendisine eşlik etmeyi tercih ediyordum. Neyse ki yanımıza

aldığı çantada eşyalarımız vardı ve üzerimi değiştirip temizlenebilmiştim.

Bora uçak havadayken dört kez Gökhan'ı aramış ve formülün adresini bulup bulamadığını sormuştu. Gökhan en sonunda Bora'yı görüntülü arayarak, resmin her yerini göstermiş ve herhangi bir adres olmadığını anlatmaya çalışmıştı. Ama Bora, babasına öyle güveniyordu ki -ki bu çok tuhaftı ama şimdinin konusu değildi- Gökhan'ı beceriksizlikle suçlamıştı. Uçak yolculuğu boyunca, hostesten su istemek dışında kurduğum ikinci cümle, "Çerçevenin kenarlarının içine bak Gökhan!" olmuştu. Basit bir Amerikan filmi izleyen biri bile bunu tahmin edebilirken, Bora ile Gökhan'ın aklının böyle şeylere çalışmaması sinirimi bozuyordu. Biz neredeyse uçaktan inecekken, Gökhan çok şükür doğru mu yanlış mı olduğunu asla bilmediğimiz bir adres bulmuştu.

Gökhan bizi havaalanında bekliyordu. İçerideki adam kimse, Bora onun Gökhan'la iletişim kurmasını sağlamıştı. Gökhan'ın ondan aldığı bilgiye göre, *yaklaşık yarım saat sonra* Mehmet Şahindağ'ı sorguya alacaklardı ve ondan evvel davranmamız gerekiyordu. Kendimizi bir anda nasıl bir koşturmanın içinde bulduğumuzu anlamamakla beraber, *yaklaşık* olarak verilen saat kavramından da nefret ediyordum. Bora'nın İstihbarat'a gitmesi ve Mehmet Şahindağ konuşmadan, formülün adresini kendisinin de bildiğini söylemesi gerekiyordu. Bu arada Gökhan'ın da bunun yalan bir bilgi olmasını engellemek için, Ahmet Karabey'in on yıl evvel verdiği adresi doğrulamak üzere, Silivri'ye gitmesi gerekiyordu. Aralarında bir dosya takası gerçekleşti ve ikisi de kelimelere dökmeden, birbirine sessizce şans diledi.

"Sen, Selim'le eve geç Nazlı," dedi Bora. Sesindeki öfke, bir parça telaşla perçinlenmişti. "Ben sana haber vereceğim."

"Tamam," dedim. Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. "Dikkatli ol." Bora

kendisine getirilen arabanın direksiyon koltuğuna otururken, iki araba dolusu adam da ona eşlik ediyordu. Bora'nın ardından Gökhan da arabasına yöneldi. "Bana da haber ver," diye seslendim.

"Eyvallah. Dua et, aradığımız şey orada olsun," dedi Gökhan. El salladı ve hızlıca arabasına bindi. Onun da peşinde kendisine eskortluk edecek iki araba vardı.

Selim'le beraber ben de arabaya yöneldiğimde, arka koltuk yerine ön koltuğa oturmuştum. Çantamdan telefonumu çıkarttım. Telefonuma Tarantula'dan sesli bir mesaj düşmüştü. Kulaklığımı taktım ve dinlemeye başladım.

"N... Hayatın boyunca belki, seni takip ettim... Seni uzaktan izlerken, büyüdüğüne ve bir şeyleri başardığına tanık olmak, zamanla sana hayranlık duymama sebep oldu. Seni izledikçe tanıdım, tanıdıkça da aşık oldum. Bu platonik bir duyguydu. Bana keyif veren ve sanki bir dizi izlercesine, ertesi gün ne yapacağını merak etmeme sebep olan bir duygu."

Durup dururken neden bundan bahsediyordu ve buna gülümsemem mi gerekirdi?!

"...Fakat bütün bunların ötesinde, hayatın içinde bir amacım vardı. O formülü bulmak. Ve o formülün hiçbir dünya devletine ait olmamasını sağlamak. Benim amacımın nihayet gerçekleştiği yerdeyiz."

Hayır, öğrenmiş olamazdı!

"...Yemin etmiştim ve şimdi bu yemini tutacağım. Seninle tanışmak ve vakit geçirmek güzeldi. Her şey için teşekkür ederim. Umarım bundan sonra çok mutlu olursun."

O formülü bizden kaçırırsa, mutluluğun yanından yakınından geçemezdim!

"Selim!" diye bağırdım. Selim hızla bana döndü. "Silivri'ye sür! Çabuk!"

"Yenge ne diyorsun?!" dedi Selim, şaşkınlıkla karışık bir korkuyla. "Yapamam!"

"Bana sözümü ikiletme!" dedim, sertçe. Selim zorlukla yutkundu. "Ya sür ya da in, ben sürerim!"

"Yenge, abim beni öldürür!" dedi, dehşete düşmüş gibi. "Ona haber vermemiz lazım!"

"Veremeyiz!" dedim, başımı iki yana sallarken. "İstihbarat'a gitmezse, Mehmet Şahindağ konuşursa, her şey daha kötü olacak! Dediğimi yap Selim! Silivri'ye gidiyoruz!" Hızlıca Gökhan'ı aradım. "Gökhan! Tarantula galiba formülün yerini öğrenmiş! Formülü alacak oradan! Daha hızlı git! Selim'le ben de geliyoruz!"

"Allah kahretsin!" diye bağırdı Gökhan.

"Gökhan!" dedim, dik bir tonlamayla. "İyi tarafından düşün! Belli ki formül gerçekten orada! Bana kendinden emin bir şekilde yazmış mesajı! Hızlan ve bir şekilde yetiş ona! O formülü İstihbarat'a vermezsek biteriz! Asla inanmazlar Bora'ya! Formülün Bora'da olduğunu ve sakladığını düşünürler!"

"Tamam," dedi Gökhan, kendinden emin bir tavırla. "Tamam, halledeceğim!"

Telefonu kapattım. İçime derin bir nefes çekerken, Selim'in de durumun ciddiyetini kavradığını gaza daha da yüklenmesinden anlamıştım. Gökhan bizimle canlı konum paylaştı. Bizden beş dakika daha öndeydi ve eğer yeterince hızlı olursak, ona yetişebilirdik. OCTO'yu arayıp aramamam, onlardan yardım isteyip istememem gerektiğini bilmiyordum. O yüzden sakin olmayı seçip, bu işi kendi kendimize de olsa halledebileceğimize inanmak istedim. O formül bir kez daha bizim nerede olduğunu bilmediğimiz bir yerde olmayacaktı. Buna izin veremezdim.

Yol boyunca derin, daha da derin, çok derin nefesler alarak kendimi bir endişeye sürüklememek için büyük bir çaba harcadım. Silivri'de köyden bozma bir yola saptık. Gökhan'ın arabasının durduğunu canlı konumdan görüyorduk ve meraktan çatlıyordum. Fabrikaların olduğu bir alana ulaştığımızda, biraz sonra Gökhan'ın arabasını ve ona eskortluk eden iki arabayı görmüştük. Selim arabayı durdurur durdurmaz arabadan indim ve adamlardan birine, "Gökhan nerede?!" diye sordum.

"Bize burada beklememizi söyledi," dedi, adam. İlerideki eskice bir fabrikayı işaret ettiği sırada, bakışlarım fabrikaya çevrildi. Tam bu anda kulakları sağır edecek bir patlama sesi duyulurken, fabrika gözlerimizin önünde adeta havaya uçmuştu.

Bu binadan nefret ederken, içimden sürekli *yakında bitecek* diye sayıklıyorum. Gökhan'ın attığı mesaja göre babamın verdiği adres doğruymuş. Bu kadar çabuk nasıl teyit etti, Silivri'ye uçarak mı gitti bilmemekle beraber, attığı mesaja inanmayı seçtim ve bu binada, bunun özgüveniyle duruyorum. *Hiç kimse*ye, formülün yerini bildiğimi, formülü kendilerine vereceğimi ama tek bir şartım olduğunu söyledim: O da Mehmet Şahindağ'ı görmek.

Mümkünse, son kez.

Bitti.

Mehmet Şahindağ, son nefesine uzanan yolculuğunu artık dört duvar arasında tamamlayacak. Onunla konuşmak için değil de hak edilmiş sonunu gözlerimle görmek istiyorum. Kelimelere sığınmak, hiçbir zaman tercih ettiğim bir şey değil zaten. Çünkü bence hiçbir kelime, derin bir sessizlik esnasında göz göze gelmek kadar güçlü değil.

Hücrenin kapısı açıldı. Ve göz göze geldik. Gözlerinde salt bir nefret var.

"Niye geldin?" diye sordu. Ne olduğunu anlamadı ama bir şey olduğunu anladı. "İstiyorsun, görüntülü konuşmaya bağlıyorlar. İstiyorsun, buraya geliyorsun. Bakıyorum da burada epey borun ötüyor Bora!" Gülümsemek isterdim, hatta kahkaha atmak ama zannediyorum ki benim gözlerimde de benzer bir nefret var ve yüzümdeki tek bir kası oynatamıyorum. "O Beyza'ya söyle! Aydın'la evlenmeye kalkarsa, hepinizi mahvederim!"

"Formül artık benim," dedim, söylediğini duymazdan gelerek. Kaşları çatılırken hücreye doğru bir adım attım. Perişan görünüyor. Muhtemelen dün yaşanılanlar onu tahmin ettiğimden fazla etkilemiş. "Ve elindeki tek kozu

kaybettin. Ömrünün sonuna kadar bir hücrede kalacaksın. Sana bu haberi, kendim vermek istedim."

"Ne saçmalıyorsun sen?!" diye sordu, kızgınlıkla. Bana doğru bir adım atmak istedi ama ayağı, yatağın demirine kelepçeli. "Mümkün değil bu!"

"Mümkün," dedim. Ellerimi ceplerime soktum. "Silivri'de." Yüzüne yayılan şaşkınlık, Gökhan'ın mesajını doğruluyordu. "Formülün içinde bulunduğu kasanın şifrelerini çözmek için çok zamanımız olacak. Ya da istersen sen bir güzellik yapar, söylersin bize. Ha?"

"Çözemeyeceksiniz! Bana ihtiyacınız var!" dedi. Her bir mimiği büyük bir dehşet içinde olduğunu haykırıyor. "Bana Mehmet Bey'i çağırın!" Odadaki kameraya baktı. "Ben lazımım size! İnanmayın Bora'ya! Çıkartın beni buradan!"

"Ben gidince ağlarsın," dedim, tükürür gibi. Gözlerini beni öldürecekmişçesine gözlerime dikti. "Bu hayatta manyak da olsan inandığım tek şey, ablama olan sevgindi..." Bakışları yumuşadı, bu nasıl bir manyak? "Dilerim, burada geçirdiğin her bir saniyede, hem onun... Hem de bugüne kadar zarar verdiğin herkesin... Kaybettiğimiz bebeğimizin, sevdiğim ve canını aldığın herkesin... Ahı üzerinde olsun!"

Arkamı döndüm. "Bora!" diye bağırdığını duydum. "Seni yok edeceğim! Seni öldüreceğim!" Durmadım ve hücreden çıktım. "Öldüreceğim seni! Mahvedeceğim!" Hücrenin kapısı sertçe kapatılırken, kilit sesi koridoru doldurdu.

Bu an, hayal ettiğim gibi olmadı ama hiç yoktan da iyidir. Şimdi Mehmet Şahindağ'dan daha güçlü olduğumu, bütün dünya mı biliyor? Ne hissediyorum, diye soruyorum kendime. Bu soruyu çok sevmem ama bu soruyu sormaya beni babam teşvik ediyor. Koskoca Ahmet Karabey'in yapamadığını yapmak, bana ne hissettiriyor? Bilmiyorum. Öyle bilmiyorum ki, bir dolabın içine girip saklanmak ve saatlerce ağlamak istiyorum. Ne hissettiğimi bilinceye ya da biri beni buluncaya kadar ağlamak... Beni ilk kim bulur? Ablam mı yoksa Gökhan mı? Belki ikisi de değil.

Nazlı.

Beni bu saatten sonra, her koşulda, en önce Nazlı bulur.

21 Mayıs'ta, Nazlı farkında bile olmadan, bu hayatta kendim için yaptığım en önemli şeyin imzasını attığım kalemle...

Babam, babasından aldığı ve benim yıllarca sakladığım o kalemle...

Bana Nazlı'yı yazmış.

Dünyaya getireceği bebeğin babası olacağım kadını...

Mart'ın 22'sindeyiz.

Yarın, Sümela'ya çıkışımızın üzerinden dört yıl geçmiş olacak. Nazlı henüz bilmiyor ama yarın, onu yeniden Sümela'ya götüreceğim. Ona, orada, evlenme teklifi edeceğim. Ve 21 Mayıs'ta, bizim için gerçek bir düğün töreni düzenleyeceğim.

Yapamadığımız her şeyi yapmak, kötü anıların hepsini silmek ve yerine en güzellerini inşa etmek istiyorum. Bugüne kadar mecburen babamın yolundan gitmiş olsam da, bugünden sonra annemin oğlu olmak istiyorum. Mutlu olmak istiyorum. Dertsiz, tasasız ve kaygısız, Nazlı'yla ve bebeğimizle, sonsuza kadar mutlu yaşamak istiyorum.

Ceketimin cebindeki telefon titrediğinde gülümsedim. "Nazlı?" dedim, iç çekerek.

"Bora!" dedi, korkuyla. Ağlıyor muydu? "Bora çok kötü bir şey oldu!"

157.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,
Sizleri çok seviyorum...
Koskocaman sarılır ve öperim!
Yorumlarda görüşmek üzere... □□
♠
Bir... İki... Üç...

Bora'nın bebeğinin kalp atışlarının sesi odayı doldururken, doktora göre belki de her şey yolunda gözüküyordu. O an, kalbimdeki odacığa yayılan endişeyi bir tek benim hissedebildiğimi daha iyi anlamıştım. Çünkü Bora'nın bebeği, kendisini kontrol eden doktora her şey yolundaymış gibi davranıyordu ama aslında hiçbir şeyin yolunda olduğu falan yoktu. O da aynı benim gibi, kendisini kontrol eden doktorla değil, artık doktor bile olmayan bambaşka bir doktorla bağ kurmuştu.

Gökhan'la.

Gökhan, vücuduna isabet etmiş şarapnel parçalarıyla beraber ameliyata alınmıştı ve ambulans helikopterde yapılan ilk müdahaleye göre yarası fazlasıyla ciddiydi. Ayrıca çok kan kaybettiği için kan nakli yapılması gerekiyordu ve doktorların, ameliyatın ne kadar süreceğini kestirmeleri çok zordu. Öyle söylemişlerdi.

Yirmi bir... Yirmi iki... Yirmi üç...

Doktor, ilk kontrolümde yaptırdığım testlerin sonuçlarıyla alakalı olumlu şeyler söylüyordu. Anladığım kadarıyla Bora'nın bebeği, maruz kaldığı dumandan etkilenmiş görünmüyordu. Ama yine de bu iyi olduğu anlamına gelmezdi çünkü onun da ağladığını anladım. Henüz gözlerini açmadığı bu dünyada yaşanan cehennemin, onu şimdiden

inanılmaz bir şekilde ürküttüğünü, üzdüğünü... İçimdeki güvenli ve konforlu alanının sınırlarının aşılmak üzere olduğunu... Haklıydı, onu anlıyordum. Ama yapabileceğim herhangi bir şey var mıydı, ondan emin değildim. Maalesef ki, ölüm gerçeğiyle bu kadar erken tanışması, hepimiz için beklenmedikti.

Kırk bir, kırk iki, kırk üç...

Tarantula'nın nükleer silah formülünü alıp kaçacağını sanmış, o formülle beraber kendini de yok edeceğini asla aklıma getirememiştim. Vedalaşmanın, gerçek bir vedalaşma olduğunu asla düşünememiştim. Açıkçası öldüğünü kabul edip edemediğimi de bilmiyordum. Üzerime yapıştığını sandığım bir şaşkınlığa bürünmüştüm ve bundan nasıl kurtulacağım hakkında herhangi bir fikrim yoktu. Kaç parçaya ayrılmıştı, parçaları kaç ayrı yere saçılmıştı, parçaları bile muhtemelen parçalanmıştı ve ben bunu düşündükçe aklımı kaçıracak gibi oluyordum.

Altmış bir, altmış iki, altmış üç...

Bora'nın birkaç adamı ve Selim, fabrika havaya uçtuktan sonra dumanlara doğru tedbirsizce ve korkusuzca koşmuşlar ve öteye savrulmuş Gökhan'a ulaşmışlardı. Benim yanımda kalan adamlardan biri ise, Tarantula'nın fabrikada olduğunu gördüklerini söylemişti. Gerçi bu olayların sırasını tam olarak hatırlayamıyordum ve adeta bir kaosun içinde sürükleniyordum. Gözlerimden durmaksızın yaşlar akıyordu ve ne ara üzerimden çıkardığımı bilmediğim gömlekle, ağzımı ve yüzümü kapatıyor, dumanı solumamak için elimden geleni yapıyordum.

Fakat yine de bir ara Tarantula'nın da içinde olduğu OCTO grubuna, *"Tarantula öldü,"* yazmış ve Bora'yı arayarak olanları anlatmıştım.

Seksen bir, seksen iki, seksen üç...

Tüm OCTO, aynı fabrika gibi darmaduman olmuştu ama Sergio ile Annie, aynı zamanda da Çınar ve Beyza oldukları için, her ne kadar Tarantula'ya üzülseler de Gökhan için umutlu durmaya çalışıyorlardı. OCTO'nun kalan asil üyeleri

ise onların bu durumunu gönülden anlamışlar ve arkadaşlarından desteklerini esirgememişlerdi. Ben ise bulabildiğim ilk fırsatta soluğu jinekologta almıştım çünkü eğer bunu yapmazsam, obsesyonun beni yutacağını düşünüyordum.

Seksen dört, seksen beş...

Ve yeniden bir, bilmem kaçıncı kez iki, yine üç...

Seksen beşe kadar sayıyor, sonra yine bire dönüyordum. Bu benim, ölümün pençesinde olan insanı yaşatmak için yaptığım bir tür totemdi. Bu totemi keşfedeli henüz bir saat on yedi dakika olmuştu ama çok mantıklıydı. Ölüm kalım savaşı veren insanın, doğduğu tarihi vurgulamak, ona yaşam enerjisi göndermeme hizmet edebilirdi. Gökhan ameliyattan çıkana dek, içimden seksen beşe kadar sayacak, sonra yine başa dönecek, sonra yine seksen beşe kadar sayacaktım.

Gökhan ölmemeliydi.

Doktorun odasından çıkıp tekrar ameliyathaneye doğru ilerledim. Darmaduman olmuş OCTO ile her şeye rağmen umutlu durmaya çalışan Çınar ve Beyza'nın haricinde, Aydın da buradaydı. Zaten o da herkesle beraber aynı anda, Selim ve benden yirmi dakika, dört saniye sonra gelmişti. Gökhan ölmeyecekti ama Aydın'ın yaşadığını söylemek için büyük bir çaba harcamak gerekirdi. Yüzü buraya geldiği ilk andan beri kireç gibiydi ve benim doktorun yanında olduğum süre boyunca da tek kelime etmiş gözükmüyordu. Onu bıraktığım yerdeydi. Ameliyathane kapısına en yakın yerde. Duvarın dibine çökmüş, dizlerini karnına çekmiş, alnını dizlerine yaslamış, ellerini de başına sarmıştı.

Bora ise yoktu, hâlâ gelmemişti. Aramak istiyordum ama bir yandan da aramamam gerektiğini biliyordum. Olanı biteni biliyordu ve burada olmak isteseydi olurdu. Gelmeyişinin kendince bir sebebi olmalıydı. Belki de İstihbarat'la birlikte olay yerindeydi, belki de havaya uçan formülden geriye bir şeyler kalıp kalmadığına dair derin istişareler yapıyorlardı.

Beyza, kaçamak bakışları sık sık Aydın'a takılsa da onunla bir iletişim kurmuyor, ama ara ara Çınar'a yüksek sesle, Gökhan'ın iyi olacağını ve endişelenmemesi gerektiğini söylüyordu. Elbette Çınar'ı da düşünüyordu ama bunu Aydın duysun diye söylediğini anlamak için kahin olmaya gerek yoktu. Gökhan, elbette ki her koşulda Beyza'nın değerlisiydi; ama onun Aydın'ın kardeşi olması da muhtemelen değerine değer katan bir meseleydi.

On altı dakika, kırk bir saniye sonra, koridorda Begüm'le beraber Bahar, Harun Abi, Engin, Samet, Sultan ve Filiz Hala görünmüşlerdi. Filiz Hala öyle perişan duruyordu ki Harun Abi koluna girmişti. Ameliyathanenin önüne gelir gelmez, bakışları herkesin üzerinde dolaşmış ve en sonunda Aydın'ı bulmuştu.

"Aydın..." dedi, acı içinde. Aydın, gördüğüm kadarıyla ilk kez, başını ellerinin arasından çekti ve Filiz Hala'ya baktı. "Aydın..." dedi Filiz Hala, bir kez daha. Dudakları titriyor, konuşmakta zorlanıyordu. Aydın'a doğru üç adım attığında, Harun Abi onun kolundan çıkmıştı ve Aydın da ayağa kalkmak zorunda hissetmişti. Filiz Hala, Aydın'ın yanına vardı. "Gökhan'ıma bir şey olmayacak... Değil mi?"

Aydın zorlukla yutkunurken, sahip olduğu tüm kelimeleri çöpe atmış gibiydi. Bakışlarındaki donukluk, Gökhan'a bir şey olup olmayacağını bilmediğini gün yüzüne çıkarıyordu. Karmakarışıktı. Aslına bakılırsa, Aydın bu şekilde karışmakta da ve hiçbir kelimeye ulaşamamakta da çok haklıydı çünkü Mehmet Şahindağ içerideyken, hiçbir tehlike yokmuş gibi bir his hepimizin içine doluyordu ve şu an başımıza gelen şey, en olmaz şeydi.

"Bana bir şey söyle! Lütfen söyle! Gökhan'a bir şey olmayacağını söyle!" diye yalvardı Filiz Hala.

"Sizin oğlunuz güçlüdür Filiz Hanım," dedi Aydın.

Filiz Hala bu anı bekliyormuşçasına hüngür hüngür ağlamaya başladı. Kollarını Aydın'ın boynuna doladı. Bir çözülme yaşıyor gibiydi. Aydın'a hem çok öfkeli hem de ona çok muhtaçtı. Aydın'a olan öfkesinin sebeplerini anlıyordum.

Başta Aydın'ın Beyza'ya sarf ettiği sözler ve akabinde kendisinin de dahil olduğu, Gökhan'ın kurduğu bir oyunda kısa süre oyunculuk yapması... Filiz Hala o oyundan çok geçmeden atıldığı ve senelerce herkes gibi Beyza'nın öldüğünü sandığı için, Aydın'a olan öfkesi bakiydi. Onun penceresinden bakıldığında, Aydın'ın yaptıkları bunlarla da sınırlı değildi. Güttüğü intikam davası, bir şekilde Filiz Hala'nın mesleğinden olmasına sebep olmuştu ve bunun ne kadar ağır olduğu sugötürmez bir gerçekti. Çok sevdiği sevgilisi Kemal Bey'in yeğeni bildiği, kendi oğlu saydığı Gökhan'a öyle düşkündü ki, günün birinde Gökhan'ın aslında Kemal Bey'in yeğeni olmadığını öğrenmişti. Ne hissetmişti? Gökhan'ın aslında Umut Akbulut oluşu, Filiz Hala'ya ne hissettiriyordu?

Ameliyathanenin kapısı açıldığında, Çınar Akbulut tek nefeste hemşirenin yanına varmıştı. "Kan ihtiyacı karşılandı mı?! Bir şey lazımsa halledebiliriz! Durumu nasıl Gökhan'ın?!" Aydın ve Filiz Hala ise daha geride duruyorlardı, birbirlerinden ayrılmışlar ve tüm dikkatlerini hemşireye vermişlerdi.

"Bora Bey kan verdi," dedi hemşire. Muhtemelen sadece ben değil, hepimiz şaşırmıştık. Bora'nın kan verdiğine değil, hastanede olduğuna bile şaşırabilirdik çünkü hiçbirimizin bundan haberi yoktu. Selim'in bile. "Ameliyat devam ediyor. Durumu ciddi. Detaylı bilgiyi doktorunun vermesi daha doğru olur."

Hemşire yanımızdan geçip giderken, Filiz Hala bir kez daha omuzları sarsılarak ağlamaya başladı. Aydın'ın ise acı kahve bakışları Çınar'la birleşmişti. Birbirleriyle içlerinden umut dolu bir konuşma yaptıklarını düşünmem benim deliliğim miydi bilinmez, onlar her şeye, herkese rağmen dost olabilmişlerdi ve bunu görmek nedensizce bana iyi hissettiriyordu.

Çınar, Aydın'ın yapamadığını yaparak Beyza'nın yanına gitti ve Beyza'nın başını göğsüne yasladı. "Güçlü dur..." dedi,

kısık ama aynı dediği gibi güçlü çıkan bir tonlamayla. "Lütfen... İnancını kaybetme..."

Begüm'ün, Beyza ile Çınar'a baktığını gördüm. Daha sonra da bakışlarının etraftaki kalabalığı taradığını... İçgüdüsel olarak o da yalnızca abisinden güç alabilirdi ve onu yanında istiyordu. Aslında hiç kimse dile getirmese de herkesin gözlerinde aynı şey vardı: Herkes Bora'yı görmek istiyordu. Bora bu ameliyathanenin önüne geldiğinde, Gökhan'ın ameliyatı daha iyi geçmeyecekti ama belki de buradaki herkes için, hatta OCTO'dakiler için bile, Bora sarsılsa bile yıkılmayan bir dağdı. O dağın nice depremlerle sallandığını, eteklerinde yangınlar çıktığını, topraklarının heyelana maruz kaldığını bilmelerine rağmen, o dağ geçit vermezdi onlar için. Lizard'ın bile -kaldı ki Lizard, içimizdeki en nevi şahsına münhasır kişiydi, kimseyle pek muhatap olmaz ve sadece üzerine düşeni yerine getirirdi- Bora'nın burada olmasını istediğinin farkındaydım. Çünkü Tarantula ölmüştü, lidersiz kalınmıştı ve liderin aslında kim olduğunu öğreneli epey zaman olmuştu. Buradaki herkes, lider olmadığında, kaybolarak yok olacaklarının farkındalardı.

Tarantula ölmüştü.

Bunu kendime unutturmayı ne kadar istesem de Tarantula ölmüştü.

Hiç ölmez dediğim o adam, ölmüştü.

Bora'nın dinlendiğini söyledikleri odaya girdim. Sırtı, yukarıya doğru kaldırılmış yatağa dik bir şekilde yaslıydı ve elinde açmaya tenezzül etmediği vişne suyu vardı. Kapının sesini duymayacağı kadar yavaş mı hareket ediyordum bilmemekle beraber, ancak adım seslerimi duyduğunda yüzünü bana dönmüştü. Yatağın kenarına otururken, "Sevgilim," dedim. Çehresini kaplayan derin endişe gözle görülür derecede belliydi.

Yorgun bir tonlamayla, "Sevgilim," diye karşılık verdi.

Elinden vişne suyunu aldım. Pipeti açtım ve kutuya batırıp, bir yudum içtim. "Güzelmiş," dedim. Daha sonra pipeti onun dudaklarına götürdüm. "Sıvı kaybettin, içmelisin bunu."

"Su içeri-" Pipeti dudaklarına dayadığım için konuşamamıştı. Birkaç yudum içmek zorunda kaldığında yüzü buruştu. Yüzünü benden uzaklaştırırken, "Sevmiyorum Nazlı," dedi, huysuzluk eder gibi. "Sen iç."

"Sivmiyirim Nizli. Sin iç," dedim, onu taklit ederek. Gülümsediğinde, bir an için de olsa yüzündeki kara tozların dağılıp aydınlığın beni kucakladığını zannetmiştim. "Çok gıcıksın!" dedim, vişne suyundan birkaç yudum alırken. "Bebeğin de böyle senin gibi *sevmiyorum, istemem* falan yapmaz inşallah! Çekemem de çünkü!"

Yüzündeki gülümseme büyürken, "İyiyim ben," dedi.

Omuz silktim. "İyi olsan, defalarca nasıl olduğumu sorardın!" Oturduğum yerden kalktım ve onun yerine bitirdiğim vişne suyunu, çöp kutusuna attım. "Ben iyi olduğumu söylememe rağmen, beni bu hastanedeki bütün doktorlara tek tek gösterirdin ne olur ne olmaz diye!"

Bora da uzandığı yerden doğruldu ve ayaklarını yere koyarak, yatakta oturdu. "Senin çoktan kontrole gittiğini bilmiyorum sanki!" dedi. Kaşları havalanırken yanına oturdum. "Ölüyor da olsam... Seninle ilgili haberleri almadan ölmem ben."

"Hııı," dedim, trip atar gibi. Her ne kadar gülümsese de tam olarak üstündeki kasveti attığını söyleyemezdim. "Tabii tabii!"

"Senin de ne kadar canının yandığını biliyorum," dedi. Elime uzandı. "Beni güldürmek için uğraşma... Kendi içinde yaşadığın acıyı bastırmaya çalışma..." Dudakları elimin tersine değdi. "Ne kadar çabalasan da beni iyi edemezsin zaten şu an."

Amacım onu iyi etmekten çok daha fazlasıydı. "Ben yine de merak edersen diye söyleyeyim..." Onu içinde bulunduğumuz tüm bu koşullara rağmen, çok mutlu etmek istiyordum. "İyiymiş," dedim. Gökhan'ı düşünmesin ve yüreğine azıcık da olsa bir azap sinmesin diye. "Bebeğimiz," diye ekledim.

Gözleri kısıldı. Kısılan gözlerine şaşkınlık yerleşirken, dudakları içtenlikle iki yana kıvrıldı. Bebeğinden, *bebeğimiz* diye bahsetmem onun için öyle müjdeli bir olaydı ki, hamile olduğumu ilk kez duymuşçasına mutlu olduğu açıktı. Ya da ben ilk kez, Bora'ya hamile olduğumun haberini gözlerinin içine bakarak verseydim, onun mutluluğunun nasıl içime dolacağını ve bunun ömür boyu unutamayacağım bir an'a nasıl dönüşeceğini hissediyordum. Böyle bir anımız yoktu ve hiçbir zaman olmayacaktı ama şimdi, belki de olmuş kadar olmuştu. En azından benim için.

Tüm acıları, aynı şimdi olduğu gibi, bebeğimizden bahsederek yok edebilir miydik?

Bora beni kendine çekti. Bir elini belime, bir elini de sırtıma yerleştirirken, çenesini omzuma yasladı. "Birinci çoğul kişi iyelik ekini eklediğin hiçbir kelime, kulağıma bu kadar güzel tınlamamıştı." Boynumda, adının yazdığı yerden öptü. "İkimize ait olan ve en çok sevdiğim şey... Bebeğimiz."

Gülümsedim. "Bora..." dedim, yavaşça. Ellerim sırtıyla buluştu. "Cinsiyetini ilk ben öğreneyim ve sana kendim söyleyeyim, olur mu?" İç çektim. "Çünkü senin yüzündeki mimiklerin değişimini izlemek, benim için çok kıymetli. İfaden, beni mutlu ediyor."

"Olur sevgilim," dedi. Benden ayrıldı ve kapkara gözleri, ona Maçahel'i çağrıştıran gözlerime değdi. "Bunu senden duymak, beni onurlandırır."

Parmak uçlarım sakallarına ulaşırken, "Sen de kalan herkese duyurursun..." dedim. Başını bu dediğimi kabul edercesine salladı. "Gökhan'a da sen söylersin." Bunun mümkünlüğünü sorgularcasına gülümsediğinde, "Gökhan iyi olacak," diye ekledim.

"Umarım," dedi. Derin bir nefes verdi. "Benim de temennim bu." Göz bebeklerini kaplayan çeşit çeşit duygu vardı fakat en yüzeyde yer alan kaygıyı hemen tanımıştım. "Umarım," diye tekrarladı.

"İyi ol ki... Gökhan da hissetsin... Merak etme, iyi olacak! İyileşecek! Tarantula'nın kurbanı olmayacak!" dedim, sertçe.

Elimi tuttu. "Üzgünüm," dedi. Başımı iki yana salladım, üzgün olunacak bir şey olmadığını söylemek ister gibi. Boğazıma bir yumru oturduğu için konuşamamıştım. "Nazlı..." dedi. Sesi dumanlıydı, aynı bakışları gibi. "Ne hissediyorsun?" Yutkundu. "Sana bu soruyu sormak benim için çok zor. Çünkü biliyorum aslında... Sevdiğin birini daha toprağa vermek-"

"Toprağa vermek mi?!" dedim, sertçe. Güldüm. "Ne toprağı?!" dedim, yüksek çıkan bir sesle. Bu kez boğazımdan da bir kahkaha kopmuştu. "Toprak falan yok! Kaç parçaya ayrıldığını bilen yok! Yok oldu direkt! Kendini patlattı patlattı! İntihar etti! Toprağın altına bile giremeyecek, ne toprağı?!" Başımı iki yana salladım. "Üzülecek miyim?!" Bağırıyordum. "Asla! Üzülmem! Niye üzüleyim ki?!" Gözlerimden akan yaşların üzgün olmamla alakası yoktu, kalbimdeki odacıklardan birinde bebeğimiz vardı ve o da Gökhan için ağlıyordu. "Üzülemem Tarantula için! Başına bir şey gelseydi üzülürdüm! Ama onun başına bir şey gelmedi! O kendi başına kendi bir şey getirdi! İntihar etti! Ölmeyi kendi seçti! Kendi ölmeyi seçen biri için neden üzüleceğim ki?!"

"Tabii ki de üzülüyorsun..." dedi, başımı göğsüne bastırırken. "Tabii ki de canın yanıyor..." Eğer dimdik durabiliyorsam, elleri bedenime destek olduğu içindi. "Seni anlıyorum... Çünkü benim de canım çok yanıyor..."

"Benim yanmıyor," dedim, burnumu çekerken. "Tarantula benim gözyaşlarımı hak etmiyor!" Dudaklarım arasından çıkan küçük feryadıma engel olamamıştım. "Çünkü o bizi terk etti! O bizi, bile isteye terk etti! Hiçbirimizin arkadaşı değilmiş, benim hiç değilmiş!"

"Nazlı..." dedi, yavaşça. Elleri omuzlarıma yerleşti. "Yapma..." Parmak uçları gözyaşlarımın üzerinde dolaştı. "Arkadaşındı ya da değildi... Öldü ve buna üzülmen kadar doğal bir şey daha yok."

"Gökhan da ölmesin," diye fısıldadım. Yanaklarıma süzülen yaşları yakalamaya çalışan parmaklarına tutundum. "O senin arkadaşın. Gerçekten arkadaşın. N'olur ölmesin."

Nefes almaya çalıştım. "Benim de. Çok değil, senin olduğu kadar değil. Ama benim de arkadaşım."

Bora içine derin bir nefes çekerken, başını aşağı ve yukarı salladı. "Biriyle arkadaş olmak, çok ciddi bir mesai. Ve ben doğduğum günden beri, Gökhan'la bu mesaiyi paylaşıyorum." Kan verdiği için bant yapıştırılmış koluna baktı ve gömleğinin katını açtı. "Biriyle uzun süre arkadaş olunca... En mutlu anında nasıl biri, en üzgün anında neye dönüşüyor; zaafları neler; sinirlenince nasıl davranıyor, acı çekerken nasıl tepkiler veriyor hepsini biliyorsun. İnsan, her ruh halinde başka biri ve sen onun her halini gözlemliyorsun. Onu her haliyle sevemesen de kabul ediyorsun."

Konuşurken, sanki hafızası el verdiğince o günlere gidiyor ve o günleri yeniden yaşıyor gibiydi.

"Hayatımın bir noktasında Gökhan'la tanışsam, yine onun arkadaşı olmak isterdim hep. Çünkü o, öyle iyi bir dosttu ki... Benim için yaptıkları, katlandıkları..." Gülümsemesi acı doluydu. "Hayatıma Gökhan gibi biri yetişkin dönemlerimde girse, arkama bakmadan kaçar, onunla arkadaş olamaz, ona hayatta katlanamazdım ama Gökhan... En eskiden beri var olduğu ve her şeyi beraber yaşadığımız için belki, benim için çok özeldi. Haklı sebepleri vardı çünkü hayatını benim için, beni yalnız bırakmamak için siktiğini düşünüyordum."

Kapkara gözlerinde yaşlar birikince, benim gözyaşlarım ansızın akmayı bırakmışlardı.

"Sen beni aradığından beri kafamdan onlarca şey geçiyor... *Ya ölürse*, diye soruyorum kendime. Ama bu soruyu sormak bile, onu affetmemi sağlamıyor. Ölüm, bu kez her şeyi temizlemiyor." İçine kocaman bir nefes sığdırırken, bir damla yaş yanağına süzüldü. "Bak... En büyük öfkemin Beyza'ya yönelik olması lazım ama... Gökhan'ın gözümün içine baka baka yalan söylemesi..." Başını iki yana salladı. "Söylediği her kelime..." Üç saniyeliğine gözlerini yumduğunda, parmak uçlarım gür kirpiklerine ulaşmıştı. "Nazlı," dedi, *ah* der gibi. "Hepsini geçiyorum. Onca seneyi

boş veriyorum. Ama Annie Morgan diye diye beni kandırmaya devam etmesi..."

Söyleyemediklerini duyuyor, hissettiği her şeyi çok önceden öngördüğüm için acısını içimde hissediyor, Gökhan şu an ölmek ve yaşamak arasında bir savaş verdiği için kahroluyordum.

"Ona bir şey olmasını asla istemem," dedi. Elini tuttum ve başımı bu söylediğini bildiğimi anlasın diye salladım. "Onun hayatı, o daha doğmadan, annesinin karnındayken mahvolmuş... Hayatı boyunca aslında yalan bir kimlikle, birinci derece, ikinci derece, üçüncü derece kan bağı olan insanların yüzüne bakarak ve bunu bilmeyerek yaşamış..." Ağlarken gülümsedi. "Kuzenimmiş... Kuzenim. Dayımın oğlu." Başını iki yana salladı. "Sikeyim kan bağını. Kan bağımız olduğunu bilmeden kurduğumuz gönül bağı vardı, ki en önemlisi bu. Tamam, onun hayatı en başından mahvolmuş. En çok da bu yüzden yaşamalı, belki de. Hayatın ondan aldıklarını, hayattan geri almak için... Ölmesin. Asla ölmesin. Ama... Benim için öldü."

Alnını omzuma yasladığında, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. Kalbinden akan zehir gözyaşlarına karışıp belki içinin boşalmasını sağlıyordu ve canının acısı belki de böyle böyle dinecekti. Fakat kurduğu son cümle; üç kelime, on üç harften oluşan o cümle, benim canımın acısını katlıyordu.

"Elimde değil," dedi, hiddetli yaşlarının arasında. Hayatın bizi eşitlediği bambaşka bir andaydık. "Bunu isteyerek yapmıyorum." Bir elimi başına, bir elimi de ensesine yerleştirmiştim ve nefes bile almıyordum. "Gidip Gökhan'a, *sana neyin hesabını soracağım Allah belanı verdi zaten ama seni yine de seviyorum,* demek istiyorum. Seviyorum! Onu da Beyza'yı da çok seviyorum! İkisinden de nefret ediyorum ama çok seviyorum! İkisine de sarılmak istiyorum! Ama ikisini de affedemiyorum ve yüzlerine bakmaya dahi tahammülüm yok!"

Omuzları sarsılırken, benim de gözlerimden yaşlar boşalıyordu ve kalbinin sızısı kalbime akıyordu.

"Nazlı!" dedi, azap çeker gibi. "Gerizekalı değilim... Anlıyorum! Neyi neden yaptıklarını anlıyorum! Ama anladığım kadar anlamadıklarım da var ve anlamadıklarım, aklım gibi kalbimi de körleştiriyor! Affedemedikçe, kafamın içi de kalbimin içi de ağırlaşıyor!"

Kafasının içinin de kalbinin içinin de ağırlaşmasının sebebi Gökhan'la Beyza'yı affedememesi değil, etrafındaki insanlar kadar benim de ona yaptığım baskıydı.

"Sevgilim," dedim, zorlukla. Saçlarının arasına dudaklarımı bastırdım. "Affetmek zorunda değilsin." Başını omzumdan kaldırdı ve ıslak kapkara gözleri, ıslak gözlerimle çarpıştı. "Affedemiyorsan affedemiyorsundur..."

"Ben," dedi. Sustu ve yutkundu. "Yaşadıklarımı, bana yaşattıklarını umursuyor değilim. Hiçbiri gerçekten umurumda değil." Gözlerinden bir kez daha yaşlar aktı. "Nazlı... Ablam ölseydi de ölmeseydi de ben bu dünyaya girecektim. Babamın bıraktığı o mektubun netliği, kurduğu düzeneğin ağırlığı ve kesinliği... Ben bu dünyanın bir parçası olmaya öyle ya da böyle mahkûmdum. Kardeşim için, ablam için, sevdiğim ve aile bildiğim herkes için. Hatta kendim için bile."

Alt dudağını dişlerken, nasıl devam edeceğini arıyor ama kendi bile bunu bilmiyor, dudaklarının arasından çıkan kelimeler kendisine bile sürpriz oluyordu sanki.

"Ve bu dünyaya girdiğimde, başıma illaki bir şeyler gelecekti. Sevdiğim kadını öldürmeye çalışan biri yine olacaktı. Mehmet Şahindağ düşmanım olduğunda, -ki zaten ailemin düşmanıymış- yine ailemi hedef alacaktı. Ben kadere inanan bir adamım. Her şartta ve koşulda bunu yaşayacaktım ben... Bunlarda değilim yani! Bu yüzden affedemiyor değilim onları." Kapkara gözleri derin bir ıstırabın esiri olmuştu. "Ben sadece, bana bunu yapmalarını yediremiyorum. Beni hiç yerine koymalarını... Beni yok saymalarını... Ablamın benden kendini, Gökhan'ın da benden ablamı esirgemesini..."

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Kalbin kırık," dedim. Gözlerini yumdu. "Kalbin kırık ve bu çok anlaşılır bir şey sevgilim. Kendini zorlasan da affedemezsin... Bunun içinden gelmesi, kalbinin kırıklarının kaynaması gerekir... Belki de hiçbir zaman kaynamaz... Affetmek zorunda değilsin. İstediğin zaman gidip sarılırsın ama affetmek zorunda değilsin."

"Orada, içeride... Ameliyatta... Bu kaçıncı bilmiyorum..." İç çekti. "Gökhan ölecek diye... Hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum."

"Benim yüzümden," dedim. Bakışlarına yerleşen şaşkınlığı fark ettiğimde, gözlerimden akan yaşları silip gülümsemiştim. Benliğinin tümünde esir olan kaygı sebebiyle, muhtemelen benim Silivri'ye niye gittiğimi ya da tüm bunların nasıl olup bittiğini henüz sorgulamamıştı. "Ben... Belki de sana haber vermeliydim. Ama işlerin daha da karışmasından korktum. Gökhan'a, Tarantula'nın formülü alıp kaçacağını söyleyen ve bu yüzden hızlı olması için direten, onu bu felakete sürükleyen benim."

"Sen nereden biliyordun?" diye sordu, önce. Kaşları çatıldı. "Formülü alıp kaçmak mı?"

Başımı *evet* dercesine sallarken, "Bana mesaj attı ve ben bu mesajı yanlış yorumladım..." dedim.

"Selim bir şeyler anlattı telefonda. Çok anlamamıştım. Ama şimdi anlıyorum," dedi. Gözlerinden akan yaşlar durmuş, gözlerinin içi kıpkırmızı olmuştu. "Sen yapman gerekeni yapmışsın. Neden senin yüzünden olsun bu... Senin yüzünden falan değil."

Kolundaki saate baktığında, "Herkes seni ameliyathanenin önünde bekliyor aslında..." dedim. Gözleri gözlerimle birleşti. "Gitmek zorunda değilsin ama söylemek istedim."

Büyük bir nefes verdi. "Gitmeyeceğim," dedi. Başını iki yana salladı. "Gidemem." Alnını sıvazladı. "O kadar çok, *ulan nasıl anlamadım* dediğim an var ki... Onları gördüğümde, hepsi bir bir aklıma üşüşecek... Kan verirken, Gökhan'la Annie'nin evine gittiğiniz... Çınar'ın bana blöf yapmak için,

senin başına silah dayadığı ve Gökhan'a beni arattığı an geldi aklıma... Muhtemelen buna Beyza'nın da şahit olduğunu ancak idrak ettim. O kadar sinirlendim ki... Bunları düşünmek, bunları hatırlamak istemiyorum Nazlı."

"Uyuyalım mı biraz, beraber?" dedim, yumuşacık bir sesle. "VIP odadayız madem, kimse bizi rahatsız etmez diye düşünüyorum."

"Olur," dedi ama onun uyumayacağını biliyordum. "Kıyafet isteyeyim senin için önce. Üzerini değiştirirsin kalkınca." Cebinden telefonunu çıkarttı ve hızlıca bir mesaj yazdı. "Aç mısın?"

"Bilmem. Canım bir şey istemiyor," dedim.

Ayakkabılarımı çıkarttım ve yatağa uzandım. Çok geçmeden Bora da yanıma geldi. Başımı göğsüne dayadığımda, beni kolları arasına almıştı. Muhtemelen is kokusunun sindiği saçlarımdan öptü. Kalp atışlarının sesini dinlerken, yeniden saymaya başladım. Bir... İki... Üç... Bora ne hissederse hissetsin, Gökhan'ı affetsin ya da affetmesin, Gökhan onun kardeşiydi ve ben sevdiğim adamın, kardeşini kaybetmesini istemiyordum. Ablası ölmediği için *hiç istemediği kadar yaşamak istiyordu* ve Gökhan'a bir şey olursa, bu arzusunun sekteye uğrayacağını biliyordum.

Başımı hafifçe kaldırdım ve yüzüne baktım. "Dört sene önce bugün..." dedim, yavaşça. Gözleri kısıldı. "Bugünümüzü hayal edemezdim..." Dudakları zorlukla da olsa iki yana kıvrılmıştı. "Bana öyle bir hikaye anlattın ki dört yıl önce tam bugün... Bu gece... Benim ciddiye almakla almamak arasında gidip geldiğim bi' *evlendiğim kadını öldürecekler* hikayesinin, sandığımdan daha ağır, daha çetrefilli, daha ciddi olduğunu öğrenmiştim... Sanki gözümü kapattım, açtım... Ve bugün buradayız."

"O kadar kolay değildi," dedi. Başımı koluna doğru yaslarken, gözlerimi tümden gözlerine dikmiştim. "Bunu benden daha iyi biliyorsun."

"Elbette değildi," dedim. Gülümsedim. "Ama her şeyiyle, yaşadığımız her bir güne değdi."

"Bana iyi geliyorsun," dedi. Dudakları burnuma değdi. "Seni bu denli sevmemin, sana deli divane aşık olmamın ötesinde... Bir hastane odasında bile bana çok iyi geliyorsun." Dudakları dudaklarımı buldu. "Ve kendi acına rağmen..." Öpücükleri tüy kadar hafifti. "O kadar düşüncelisin ve öyle nazik bir kalbin var ki... Kendini değil, beni düşünüyorsun..." Parmaklarının tersi yanağımı sevdi. "Teşekkür ederim sevgilim. Ve... Başın sağ olsun."

Dostların sağ olmasını dilesem, Gökhan'ın sağ kalmasını başarabilir miydim? Elli üç, elli dört, elli beş... Varla yok arası bir belirsizlikle salladığım başımı, yeniden göğsüne yerleştirdim ve tüm dikkatimi kalp atışlarında tutmaya çalıştım. Ne kadar uğraşsam da aklıma Tarantula'nın üşüşmesine engel olamıyordum.

"Kötü bir başlangıç yaptık," demişti, ben Sergio'yu vurduktan sonraki ilk karşılaşmamızda. *"Sen Fox'u vurduğun için, sana karşı nazik olamadım."*

"Sen kimsin?" diye sormuştum. Beni tanıyormuşçasına gözlerime diktiği bakışlarından rahatsız olduğumu, bugün hâlâ hatırlıyordum.

"Tarantula," demişti.

Kötü bir şekilde başlayan ilişkimiz, herkesin bir arada olduğu çok az an dışında, hep kötü devam etmişti. Çalışırken, o bana dövüş dersleri verirken, neredeyse ana dilim gibi konuşabildiğim Rusça'yı öğretirken ve bir ekip olmamız gereken zamanlarda ne kadar normal ve mesafeli bir samimiyetimiz olsa da, kişisel her anımızda ona karşı hep tetikte kalmıştım. Hiçbir zaman onun, sahte bir Bora Karabey olduğunu düşünmekten kendimi alamamıştım. Bir yanım onu çok severken, bir yanım da hep ona karşı dikkatli olmamı söylemişti. Ve ben genelde ona karşı olumsuz olan tarafımı dinlemeyi tercih etmiştim.

Henüz toy olduğum zamanlarda, 2018'in başlarında, Nina Adams olmakla Nazlı Alaca olmak arasında, özellikle de sarhoşken ciddi bir çatışma yaşıyordum. Çok sarhoş olduğum bir gecede, Mart'ın 23'ünde, bir sene önce,

Sümela'ya çıktığımız ve orada Bora ile yaşadığımız ne varsa yalan olduğunu düşünüyor, bir yandan da Bora'yı asla düşünmemeye çalışıyordum. Kaçıncı kadeh votkamı içtiğimi saymayı ise çoktan bırakmıştım.

Kusana kadar da içerdim ama Tarantula'nın beni bulması çok uzun sürmemişti, zaten beni telefonumdaki konumdan takip ettiğini de biliyordum. Hayal meyal de olsa beni zorla bardan çıkarttığını, eve gitmem için büyük bir çaba harcadığını hatırlıyordum ve o geceye dair anılarım bundan ibaretti. Sadece daha önemlisi, bende o geceden kalan kesinkes bir his olmuştu: *Tarantula acımasız biri.* Beni bu hisse iten neydi, beni çekiştirirken kolumu mu çok sıkmıştı ya da beni eve sokarken ittirmiş miydi, ya da yol boyunca bana bağırmış mıydı, bilmiyordum. Tek bildiğim, Tarantula'nın acımasız biri olduğunu, kendime asla unutturmamam gerektiğini defalarca içimden tekrarladığım ve sabah uyandığımda da bu hisle kucaklaştığımdı.

O gece gördüğüm rüyayı ise, kendi zihnimde bile tekrarlamaktan kaçınmıştım ama bugün hâlâ hatırladığım, o zaman acı veren şimdi ise sadece buruk bir şekilde gülümseten cinstendi. Bora geliyordu, Tarantula bağırırken ona yumruk atıyordu ve beni onun yanından çekip alıyordu. Rüyamın içinde Bora'yla kavgaya tutuşuyor, ona hesap sormaya başlıyor, bana karışamayacağını söylüyordum ve fakat bir yandan da beni kurtardığı için çok mutlu oluyordum. Aslında bugün baktığımda, o rüyanın gerçek olmadığını söyleyemezdim; tıpkı Tarantula'dan nefret ettiğimi söyleyemeyeceğim gibi.

Belki de insanları oldukları gibi kabul ettiğim için nefret etmiyordum, kim bilir.

Yetmiş sekiz, yetmiş dokuz, seksen...

"Tarantula, toprağın altına giremeyecek belki ama... Yine de onunla vedalaşmalıyız..." diye mırıldandım, uykuya çekilirken.

Bora'nın, "Evet..." dediğini duyduğumda, yeniden seksen beşe gelmiştim.

♠

Kapının tıklatılmasıyla gözlerimi araladığımda Bora, "Gelin!" diye seslenmişti. Aniden kalkmaya yeltendiğim için biraz başım dönmüş olsa da yatağa tutunmuş ve içeriye giren Begüm'e dikkatle bakmıştım.

"Gökhan ameliyattan çıktı," dedi Begüm. Sesinde bu bilgiyi yere de göğe de sığdıramaz bir tonlama vardı. "Doktor, hayati tehlikeyi atlattığını söyledi." Bora'nın aldığı derin nefesi içimde hissettiğime yemin edebilirdim. "Yoğun bakıma alacaklarmış. Uyutacaklarmış biraz. Eğer bir komplikasyon olmazsa, sabaha gözlerini açacağını söyledi."

Yüzüme yayılan gülümsemeyle birlikte, Bora'nın elini tutmuştum. "Çok şükür!" dedim, içtenlikle.

Begüm de kısa bir an gülümsedi ve bakışlarını Bora'ya çevirdi. Abisiyle göz göze geldiğinde, gülümsemesi kaybolmuştu. "Senin adını sayıklamış ilk uyandırdıklarında..." Bora'nın gerildiğini hissettim. "Yanına bir iki dakika için, bir kişi girebilirmiş. Onu görmeye... Halam, *'Abine haber ver, o girsin...'* dedi. Bunu demese Beyza girecekti. Çınar Abi de Aydın Abi de, aynı anda Beyza girsin demişlerdi." Bora başını anladığını söylercesine salladığında, Begüm, "Seni bekliyorlar. Biraz gerildi ortam," diye ekledi.

"Gerildi derken?" dedim, merakla.

Begüm bana baktı. "Halam, Çınar Abi'den pek hazzetmiyor."

"Bak, Demir'e vereceğin en büyük tavsiyeyi söylüyorum şimdi sana..." dedi Bora. Begüm merakla abisine baktı. "Anne tarafını da baba tarafını da komple hayatından çıkarıp, geniş aile kavramına asla inanmaması gerektiğini anlatmalısın ona. Uzun uzun. Çekirdek aile en iyisidir. Kimi zaman çekirdek aile bile kalabalık gelebilir insana. Bir tek anne, baba bile yeter aslında." Begüm kaşlarını çattı. "Eğer olur da bir gün, *acaba Demir'in kardeşi olsa mı* falan gibi saçma sapan bir düşünceye kapılırsan, hemen aklına bu dediğim gelsin: Yapma, hiç gerek yok!"

"Neyse ki boşanıyorum," dedi Begüm, iğneleyici bir tavırla. "Ama teşekkürler, bunu hatırlayacağım."

"İşte boşanacağın için daha iyi hatırlamalısın. Hele ki kardeşinin babası başka biri falan olacak, daha karmaşık bir aile yapısı... Vallahi yük ya çocuğa, başka bir şey değil!" dedi Bora. Begüm, gözlerini devirmişti. "Çok akraba sever bir insansan, bir tek dayısı olsun. Yeterim ben ona."

Begüm gülümsedi. "Bir de Asya'yı düşünsene abi..."

Bora başını iki yana salladı. "Ona yapacak bir şey yok maalesef. Baştan travma onun hayatı. Bizim gibi. Akrabaların kucağına doğdu çocuk. Birinci dereceden tut, yirmi beşinci dereceye kadar. Yazık oldu ona da." Bora'nın söylediklerinde samimi olmadığını düşünmek istiyordum ama buna dair elimde net bir done yoktu. "Bi' yirmi sene sonra mesela, Begüm ve Beyza gerginliğiyle boğuşuyor olabilir düşünsene... Korkunç bir hayat!"

Begüm'ün yüzünü kaplayan kızgınlık açık seçikti. "Bunu diyen de benim dışımdaki herkesle sorun yaşayan bir tip olmasa..."

"Benim dışımdaki derken?" dedi Bora, hayretle karışık bir gülümsemeyle. "Güzelim kusura bakma ama ben seninle, aklının bir şeylere ermeye başladığı günden beri sorun yaşıyorum. Aklın eremedi de çünkü bir türlü!"

"Abi gelecek misin artık?!" dedi Begüm, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Zaten şiştim saatlerdir!" Begüm arkasını döndü ve kapıya yöneldi. Kapıdan çıkmadan evvel dudakları arasından, "Aaa!" şeklinde bir isyan dökülmüştü.

Begüm odadan çıkarken, koltuğun üzerindeki benim için getirilmiş kıyafetleri fark ettim. "Üzerimi değiştireyim..." dedim. Bora başını salladı, eğildi ve yanağıma küçük bir öpücük bıraktı. Ayağa kalktı ve odadaki banyoya ilerledi. Rahatladığı belliydi ama bu üzerindeki tüm yüklerden kurtulabildiği anlamına gelmiyordu. Yıkılmamış olabilirdi ama karşı dağlarda görülen yıldırımlar, çok yakında bu koskoca dağın da büyük bir afete kucak açacağını haber veriyordu.

Ben üzerimi değiştirdiğimde, Bora da elini yüzünü yıkamıştı ve saçlarının ön kısımları biraz ıslaktı. Elimi tuttu. Birlikte odadan çıktık. Kapının önünde bekleyen adamlarından su istedi ve yoğun bakımın olduğu yere doğru yürüdük. Bu kısıma Gökhan'dan başka bir hasta alınmadığı için olsa gerek, kimse kalabalık yapmaktan kaçınıyor gibi görünmüyordu.

"Bora! İyi misin?!" dedi Filiz Hala, bizi görür görmez. "Dinleniyor dediler, rahatsız etmek istemedim!" Filiz Hala var gücüyle Bora'ya sarıldığı için, Bora'nın elini bırakmak zorunda kalmıştım. "Çok teşekkür ederim... Çok teşekkür ederim ona bir kere daha hayat verdiğin için!"

"Abartılacak bir şey yok," dedi Bora, halasından ayrılırken. Tüm bakışların üzerinde olduğunu bilmesine rağmen, nasıl bu kadar rahat gibi davrandığını anlamakta güçlük çekiyordum. "Gökhan'la aynı kan grubuna sahip tek insan değilim. Nadir bulunuyor olsa da negatif kan grubu da fazlasıyla mevcut gezegenimizde." Bora'nın mesafeli ve alaycı tavrı Filiz Hala'yı şaşırtırken, onları izleyen herkes daha da gerilmişti. Ben dahil. Çünkü Bora, bu koşullarda, halasına dahi böyleyse, diğerlerine neler söylerdi kestiremiyordum. "Sen niye girmedin Gökhan'ı görmek için?"

"Görürüm ben onu uzun uzun," dedi Filiz Hala, içten bir tavırla. Gülümsemeye çalıştı. "Sen gir. Seni ister yanında. Hisseder varlığını."

Bora'nın bakışları Beyza'ya çevrildi. "Gir sen," dedi.

Filiz Hala uyarıcı bir tavırla, "Bora!" dedi.

Beyza'nın fal taşı gibi açılan kardeşine benzer gözleri bir an Filiz Hala'ya çevrilse de sonra yine Bora'yı bulmuştu. "Hadi," dedi Bora, ablasına. Sesi de tavrı da dümdüzdü. "Gir. Sonra da eve geçelim artık. Hadi."

Beyza bir adım atacaktı ki, "Hayır!" dedi Filiz Hala. Bora halasına baktı. "Bütün bunları Beyza yüzünden yaşarken, gözümün içine baka baka bunu yapman adil değil."

"Pardon da..." Konuşan Aydın'dı. "Filiz Hanım." Sanki öyle çok susmuştu ki, şimdi eteğindeki taşları pervasızca

dökebileceğini hissediyordu. "Gökhan da bir o kadar suçlu değil mi sizce de?" Filiz Hala sarıldıkları için müttefik olduklarına inanmış olsa gerek, Aydın'a hayal kırıklığıyla bakmıştı. "Sizin gibi aynı!" Bear, Falcon, Bat ve Lizard bu gerginliği sessizce izlerlerken; Harun Abi, Samet, Bahar, Sultan ve Engin ezbere bildikleri bir resme bakar gibilerdi. "Kusura bakmayın ama o içeride yatan *oğlunuz* da Beyza'yı çok seviyor. Hatta sadece onu değil...Bora, Beyza ya da Begüm arasında kolay kolay bir ayrım yapamaz o. İçeri Begüm de girse, onun için bir şey değişmeyecektir."

Bora, bakışları Aydın'da olan Beyza'ya bir kez daha baktı ve "Hadi," dedi, yine. Beyza bu komutun kendisine verildiğini anlamış, hızlı hareketlerle yoğun bakıma doğru ilerlemişti.

O içeriye girerken, "Sizi bu hale Beyza'nın getirdiğini göremeyecek kadar kör müsün Bora?!" dedi Filiz Hala. Sesli ve bıkkın bir nefes verdiğimde, bir an için bana bakmış ama sonra yine Bora'ya dönmüştü. Ne kadar sıkılsam da bu tavrı beni asla şaşırtmıyordu çünkü yıllardır Gökhan'la Aydın arasında, onlar yetişkin zamanlarına erişmeden de ayrımcılık yapan yine oydu; ikisinin de Kemal Bey'in yeğeni olmasını bilmesine rağmen.

"Öncelikle," dedi Bora, ciddiyetle. Devam etmek için, Beyza'nın girdiği yoğun bakım bölümünün kapısının kapanmasını beklemişti. "Bir yanlış anlaşılmayı düzeltmek isterim..." Boğazını temizledi. "Beyza'yla ilgili sözlerine dikkat etmek zorundasın. Çünkü ablamın yaptığı eylemleri eleştirme hakkını, yalnız kardeşime veririm. Ama onun dahi haddini aşmasına izin vermem hala." Filiz Hala dumur olurken, Begüm'ün omuzlarının dikleştiğini görmüştüm. "İçinden, gıyabında ya da arkasından istediğini söylemekte özgürsün. Benim için de aynı şekilde. Ama sen, burada, üstelik bu işin bir süreliğine de olsa parçası olmuşken, bir tavır takınamazsın."

"Ben Gökhan'ın annesiyim!" dedi Filiz Hala, sertçe.

"Eyvallah," dedi Bora. Gülümsedi. "Ama senin oğlunun uğruna hayatını harcadığı ablası da Beyza." Ellerini ceplerine soktu. "Kimsenin kimi sevdiğine, kimsenin kimi koruduğuna, kimin kimi diğer herkesten ayırdığına sen karışamazsın." Alt dudağını dişledi. "Bir de hala... Ben kör değilim, sağır değilim. Ama bazen kör gibi görmemek, sağır gibi duymamak gerekir. Çok şükür bir dilim de var, ama bazen susmak gerekir. Sana da tavsiye ederim."

Filiz Hala zorlukla yutkunurken Bora, Harun Abi'ye döndü. "Harun Abi, sen topla herkesi yavaştan..." Samet'e, Engin'e ve Sultan'a baktı. "Burada beklemesine gerek yok kimsenin. Ayaklarınıza sağlık," dedi.

Harun Abi mesajı almış gibi, "Hadi teyze... Çıkalım," dedi.

"Ben hiçbir yere gitmem!" dedi Filiz Hala.

"Teyze yanında bir erkek isteyeceklerdir," dedi Engin, araya girerek. "Burada kalmanın hiçbir faydası yok."

Filiz Hala sıkıntı dolu bir nefes verdi ve Bora'ya baktı. Bora hiçbir tepki vermeyince, koltuğun üstündeki çantasını aldı ve Aydın'a döndü. "Sen kal kardeşinin yanında!" dedi, emreder gibi. "Başka hiç kimsenin kalmasına izin verme!" *Hiç kimse,* Çınar Akbulut'tan başkası değildi ve Filiz Hala kim ne söylerse söylesin, Gökhan altı yaşındaymış ve velayetini kendisinden alacaklarmış gibi davranacaktı. Buna kızamıyordum çünkü Gökhan da çok uzun bir süre bu şekilde davranmıştı. "Bir şey olursa ara beni! Yarın sabah erkenden geleceğim!"

Engin, Sultan, Samet ve Harun Abi, herkese başlarıyla selam verip vedalaşırlarken, Bahar gitmemiş ve gitmesinin konu dahi edilemeyeceğinin altını çizer gibi, oturduğu koltuğa daha da yayılmıştı. Çınar Akbulut ise bakışlarını kısa bir an Bahar'a değdirmiş ve ona sessizce teşekkür etmişti.

Bora, koridorda gitgide uzaklaşan adım sesleriyle beraber derin bir nefes verdi ve bakışlarını Bear, Falcon, Lizard ile Bat'in üzerinde dolaştırdı. "Başınız sağ olsun..." dedi.

"Teşekkürler," dedi Bat, herkes adına.

"Cenaze işleri için... Amerika'ya gitmeniz gerekir diye düşünüyorum..." Bora'nın bakışları Sergio'yu buldu. "Var mı bir planınız?"

"Gökhan'ın ameliyatının bitmesini bekledik," dedi Sergio.

"E bitti işte," dedi Bora. Derin bir nefes verdi. "OCTO'nun mal varlığının dörde bölünmesini istiyorum." Sergio başını *olur* der gibi salladı. "Formül yok olduğuna göre, OCTO da amacını tamamladı. Bear, Falcon, Lizard ve Bat... Bugüne kadar yaptıklarınız için teşekkür edecek kişi ben değilim. Ama hayvanat bahçesi kapandı. Zaten hayvanat bahçelerini de sevmem. Siz de adam gibi normal isimlerinizle, kendinize yeni birer hayat kurun. Hepinizin dosyalarını okudum. Yaşadıklarınız kolay değil. Hiçbirimizin değildi. Ama şimdi, yepyeni bir sayfa açmak zamanı."

"İşimiz bitmedi daha," dedi Bear. Kaşları havalanmıştı. "Marco'yu henüz öldürmedik!"

Bora birkaç saniye Bear'ın yüzüne baktı ve daha sonra bakışlarını OCTO'nun diğer üyelerinin yüzlerinde dolaştırdı. Hepsi, Bear gibi düşünüyordu. Hatta hepsinden öte, Aydın da Bear gibi düşünüyordu.

"İstihbarat'ta. Formül yok olduğu için müebbet yiyecek. Ve arkadaşınızın ölümü, benim de İstihbarat karşısında elimi kolumu bağladı. İstihbarat'a formül karşılığında rest çekme hakkım kalmadı. Ben de içeri girmeyi kabul etmediğim süre boyunca, onlarla çalışmak zorundayım. Gerçi en azından formül yok oldu, bu da bir şey. Mehmet Şahindağ'ın, formülü kullanarak dışarı çıkmasından iyidir." Bora'nın kaşları çatılmıştı. "Ne yapmamı bekliyorsunuz tam olarak? İstihbarat gözetimindeki bir adamı öldüremem ben. Kusura bakmayın, kaybedecek çok şeyim var ve içeri girmeye hiç niyetim yok."

"Bora haklı," dedim, dürüstçe. Herkesin bakışları beni buldu. "En azından Mehmet Şahindağ'ın nerede olduğunu bilerek, yolumuza devam etmek zorundayız. Hayatımda yeni bir aksiyon istemiyorum ben. Ve üzgünüm ama, bebeğimizi kocamın yanımda olmadığı bir dünyaya getirmek de..."

"Formülün yok olması, Tarantula'nın amacıydı..." dedi Bat, başını iki yana sallarken. "Bizler sadece Marco'nun, Mehmet Şahindağ'ın ölüsünü görmek istiyorduk!"

"Anlıyorum," dedi Bora. Bir elini ensesine götürdü ve ensesini ovaladı. "Sam, senin karşında hümanist fikirlerle Mehmet Şahindağ'ın yaşam hakkını savunmuyorum ben farkındaysan. Sadece elimizdeki koşullardan bahsediyorum. Beyza onu öldürecekken, formül safsatasından bahseden sizdiniz..."

"Biz de seni anlıyoruz," dedi Bear. Gözleri gözlerime değdi. "Sizi." Bir elini Bat'in omzuna yerleştirdi. "Sizin yolunuza taş koymayız ama biz Mehmet Şahindağ'ı sağ bırakmayacağız." Bakışları Sergio'ya çevrildi. "Bizimle misin Fox?"

"Evet," dedi Sergio, hiç düşünmeden. Bu sırada yoğun bakım bölümünün kapısı açılmıştı ve Beyza yaşlı gözleriyle içeriden çıkmıştı. Sergio'nun bakışları doğrudan Beyza'ya çevrildi. "Gökhan nasıl?"

"İyi herhalde," dedi Beyza. Derin bir nefes verirken yüzündeki maskeyi çıkarttı. "Uyuyor. Vücudunda sargılar var."

Bat, "Lion..." dedi. Beyza gözlerinden akan yaşları sildi. "Kara, OCTO'nun amacına ulaştığını düşünüyor. Biz ise Mehmet Şahindağ'ın ölmesi gerektiğini." Beyza'nın bakışları iki saniyeliğine kardeşini bulmuştu. "İstihbarat'la çalışmak zorunda olduğu için, Mehmet Şahindağ'ı öldürmek için bir hamle yapamayacağını söyledi. Nina da onun gibi düşünüyor. Ama biz yapacağız. Bear, Falcon, Lizard, Fox ve ben. Bizimle misin?"

Beyza'nın dudakları aralandığında, ne diyeceğini inanılmaz merak etmiştim ama Bora, hızla araya girerek ablası adına cevap vermeyi seçmişti: "O da sizinle değil, maalesef."

"Buna kendisi karar verseydi?" dedi Sergio.

"OCTO benim değil mi?" diye sordu Bora, alaycı bir tavırla. "Attım Beyza'yı OCTO'dan... Pardon, Lion'ı..." Gülümsedi. "E ormanın kralı aslan bile ormanı terk ediyor, siz hâlâ neyin peşindesiniz?" İfadesi sertleşti. "Sen bir de İstihbaratçısın.

Nasıl öldüreceğinizi düşünüyorsun Mehmet'i, çok merak ediyorum Çınar!"

Fox'un yüzünde kurnaz bir ifade belirirken, bakışları Beyza'ya çevrilmişti ve hepimiz kastettiği şeyin ne olduğunu anlamıştık. Beyza Karabey'i bir yem olarak kullanarak, daima Mehmet Şahindağ'a ulaşabileceğini biliyor, bunu aleni bir şekilde belli etmekten de kaçınmıyordu. Belki de dost oldukları için sevindiğim Aydın'ın bakışlarını görseydi, bir kez daha düşünürdü.

"Begüm," diye seslendi Bora. Filiz Hala'ya söylediği kör, sağır ve dilsiz olmanın nasıl yapıldığını göstermek ister gibi. "Hadi. Eve gidiyoruz." Beyza'ya baktı. "Sen de hadi." Burada olan ama burada olduğunu hiç çaktırmamak için adeta büyük bir çaba harcayan Bahar'a döndü. "Soyadı Karabey olan herkesin isimlerini tek tek saymak zorundayım anlaşılan. Hadi Bahar."

"Ben burada kalayım," dedi Bahar. Bora ciddi olup olmadığını sorgularcasına Bahar'a baktı fakat ısrarcı bir ifadeyle karşılaşmıştı. "Bir şeye ihtiyaç olursa diye..."

"Ben bırakırım Bahar'ı eve," dedi Çınar.

Bora'nın kesinlikle etrafında türeyen aşk hikayelerinin tüm taraflarından nefret ettiğini anlamama sebep olan bakışları beni bile rahatsız etmişti.

Bir de bunun üzerine Begüm, boş mu bulunmuştu bilmiyordum ama buradaki herkesi yok saymış ve "İyi akşamlar Sam..." demişti.

Beyza da Bora'nın Begüm'e çevrilen ve Bat'in Begüm'e bir karşılık vermesine engel olan bakışlarını fark etmiş olsa gerek, konuyu dağıtmak için, "Bir şey olursa beni arayın..." dedi. Çantasını aldı. "Cenaze için haberleşiriz."

"Gökhan uyansın. Organize oluruz," dedi Sergio.

Begüm önden yürürken, Bora elime uzandı ve biz de Begüm'ün peşine takıldık. Beyza da çok geçmeden, ağır adımlarla arkamızdan gelmişti.

♠

Selim'in kullandığı minibüs, Kilyos'a doğru yola koyulmuşken İstanbul'da hava çoktan kararmıştı. Yol boyunca Bora, Begüm ve Beyza bir sessizliğe büründüğü için, ben de kafamı dağıtmak amaçlı, eskiden bana ait olan ve uzun zamandır bana ait hissedemediğim Instagram'da dolaşmaya başlamıştım. Takipçi sayım bıraktığımın beş katından on dört kişi fazlaydı ve hiç paylaşım yapılmayan hesabımdaki bu etkileşimi normal bulmasam da yadırgamamıştım. İlkokuldan bir arkadaşımın ikinci çocuğuna hamile olduğunu ve hesabının bir anne-çocuk hesabına dönüştüğünü gördüğümde merakla profiline girdim.

Tamamı sağlıklı beslenmeyle alakalı onlarca yemek tarifi, püf noktaları ve ilk çocuğunun fotoğraflarından oluşan profil, tıklım tıkış görünüyordu. Aydan'ı bu konuda kim bilirkişi ilan etmişti, ne zaman mimarlığı bırakıp bu işe geçmişti ve iş birliği kisvesi altında sürekli çeşit çeşit markalarla paylaşım yapacak takipçi sayısına nasıl erişmişti bilmiyordum ama fotoğrafları like rekoru falan kırıyor olabilirdi. Mesela koskoca Begüm Karabey neden Aydan'ı takip ediyordu, ne gerek vardı, benim Aydan'la alıp veremediğim neydi hiç bilmiyordum. Brokoli falan yemek de istemiyordum, benim canım et istiyordu.

"Sen n'apacaksın?" diye sordu Bora, arabadaki sessizliği bölerek. Herhangi bir isim telaffuzunda bulunmadığı için, Begüm de ben de telefonlarımızdan başımızı kaldırmış ve hangimize sorduğunu anlamaya çalışmıştık ama Bora'nın bakışları ablasının yüzündeydi. Beyza ise hiç kendisiyle muhatap olunmasını beklemiyor olsa gerek, camdan dışarıya bakıyordu. "Beyza'ya sordum," dedi Bora.

Beyza bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Ne sordun? Duymadım?"

"Leo on beş gündür falan okula gitmiyor. On beş gün tolere edilir ama bundan sonra ne olacak, onu soruyorum..." dedi Bora. Begüm başını yeniden telefonuna doğru eğdi ama dikkatinin bu sohbette olduğunun farkındaydım. "Yani

burada, İstanbul'da mı kalacaksın, yoksa Amerika'ya mı döneceksin?"

"Bilmiyorum," dedi Beyza, sıkıntıyla. "Oturup da bunu düşünemedim ki."

"Evlenme teklifi ne olacak?" diye sordu Begüm. O bakışlarını telefonundan çekmemişti ama Beyza dönüp ona bakmıştı.

"Bir şey olmayacak. Zaten bir cevap verdim," dedi. Gülümserken gözlerini bir an için bana değdirmiş ve resmen benim buradaki varlığımdan rahatsız olmuştu. Çünkü muhtemelen yalan söylediğini anlayacağımı biliyordu. "Hem zaten ciddi bir teklif değildi. Bir şovdu o."

"Ciddiydi," dedi Bora. Beyza'nın gözleri kısıldı. "Yani yersizdi, saçma sapan bir şeyler kanıtladı belki kendince Mehmet'e... O kadarını bilemem, üzerine tek kelime konuşmadım ya da böyle bir saçmalık yapacağından haberim yoktu. Ama ciddiydi. Tanıyorum Aydın'ı."

"İlgilenmiyorum," dedi Beyza, kısa ve net bir tavırla. "Ben Bahar kadar umut dolu bakamıyorum hayata. Yıllar sonra kalbimin atışlarına güvenip, bir heyecanın peşinden koşamayacak kadar yorgunum."

"Her ne yapacaksan, Aydın Abi'yle bir şekilde iletişim kurmak zorundasın. Leo için..." dedi Begüm. Sonra duraksadı ve bu konuya neden karıştığını sorgular gibi bakışlarını yeniden telefonuna çevirdi.

"Begüm haklı," dedi Bora. Sıkıntılı bir nefes koyuvermişti. "Joseph'in cenazesi için Amerika'ya döndüğünde düşün enine boyuna. Nerede yaşamak istediğini, ne yapmak istediğini bul. Ve bana da haber ver. İstanbul'da kalacaksan toparlanıp dön. Yok orada yaşayacaksan, Aydın'ı da bir şekilde düzeninize dahil etmelisin." Bora *giderayak bitirilecek işlerine* aralıksız devam ediyordu. "Sen peki Begüm?" diye sordu.

Begüm abisinin gözlerinin içine baktı. "Ben İngiltere'ye yerleşeceğim, biliyorsun..." dedi. Sesinde herhangi bir itirazla karşılaşmak istemediğini belli eden bir tını vardı.

"Asya ve Demir'le beraber. Bu yaz başında gitmek istiyorum. Okullar kapandıktan hemen sonra."

"İyi. En azından sen, ne yapmak istediğini biliyorsun..." dedi Bora. Bakışları Beyza'yla Begüm arasında mekik dokurken, sıkıntılı bir nefes daha verdi. "Miras paylaşımının tekrardan yapılmasını isteyeceğim. Üçe bölünmek üzere." Bakışları Begüm'ün gözlerinde durdu. "Asya sadece senin payından değil, bizim payımızdan da belli bir hak sahibi olacak. Kendine nasıl bir düzen kurarsan kur, Asya'nın köklerinin buraya ait olduğunu unutma. Onun tam olarak mutlu olması için, geride kalan insanlarla bağlarının asla kopmaması gerekiyor. O yüzden sık sık İstanbul'a da Trabzon'a da gidip gelmen gerek."

"Asya, seninle yaşamak istiyor," dedi Begüm. Bunu söylemekten hoşlanmadığını anlamıştım. "Yani... Bunu biliyorsun değil mi?"

"Ne yazık ki mümkün değil," dedi Bora. Bakışları kısa bir an bana çevrildi ama hemen akabinde yine Begüm'ü buldu. "Ben onunla konuşurum."

Begüm on saniye kadar hiçbir şey demeden abisinin gözlerinin içine baktı. "İstihbarat'la çalışmak zorunda olduğunu söyledin... Yani sen de zaman zaman gidip gelsen de en nihayetinde İstanbul'da, işlerin başında olmak zorundasın... Değil mi?"

"Evet," dedi Bora. Gülümsemesi kupkuruydu. "Öyle olmak zorunda."

Begüm abisinin gözlerinin içine bakarken, gözlerinin dolmasına engel olamamış ve bu zorunluluğa karşı çıkacağını anlamıştı ama bununla alakalı tek bir kelime edemedi. Muhtemelen Beyza da anlamıştı, fakat buna rağmen o da aynı Begüm gibi herhangi bir şey sormamış, Bora'nın sessizliğine saygı duymuştu. Gidişimiz aslında bir kaçış olacaktı; ben nereye olduğunu henüz bilmesem de.

Minibüs, içinde zar heykeli olan fıskiyeli süs havuzunun önünde dururken, Selim ilk kez konuşmuştu: "Abi... Gülsüm Hanım burada..."

"Haberim var," dedi Bora. Bakışlarını Beyza'ya çevirdi. "Kendini ezdirme çünkü araya girmeyeceğim." Bana döndü. "Biz direkt odaya çıkalım."

Derin bir nefes alıp verdim. Begüm ve Beyza minibüsten inerlerken, Selim'e baktım: "Selim, sen de iner misin bi'?" Selim de minibüsten indiğinde, kapıları da kapatmıştı. Bora dikkatle yüzüme bakıyordu. "Babanın bıraktığı konum, adres her neyse... Neresi orası?"

"Emin değilim," dedi Bora. Elime uzandı. "Teyit ettirmem lazım. Sen cenaze için Amerika'ya gittiğinde, ben de bu konuyla ilgileniyor olacağım. Ama zannediyorum ki Peru açıklarında bir yer."

"Peru açıklarında derken... Ada mı?!" diye sordum, büyük bir şaşkınlıkla.

"Evet," dedi Bora. Arkasına yaslanırken gülümsedi. "Ve galiba kayıtlı olmayan bir ada. Araştıracağım."

Üzerimdeki şaşkınlığı atamıyordum. "Adada yaşayabilir miyiz gerçekten?"

"Bunu ben araştırmalarımı tamamladıktan sonra konuşalım. Ama bence evet. Düşününce, mantıksız da gelmiyor. Deniz deniz diye tutturan oğluna, okyanusta bir ada armağan etmiş olması olası. Babam sınırları olmayan bir adamdı." Yüzüne ciddi bir ifade yayıldı. "Nazlı... Çok gizli yürüteceğim bu konuyu. Hiç kimse... Ama hiç kimse, adanın a'sından haberdar olmamalı. Hiç kimse, günün sonunda bizim nerede olduğumuzu bilmeyecek çünkü." Kollarımı boynuna doladığımda cevabını almış olmalıydı. "Hadi çıkalım odaya."

Yeniden göz göze geldiğimizde gülümsedim. "Olur ama öncesinde *merhaba* diyelim babaannene..." Kaşlarını çattı, bir şey diyecekti ama konuşmasına izin vermedim. "Kaçacağımı düşünmüyorsun değil mi? Babaannenle karşılaşmaktan korkmuyorum. Ayrıca karnım aç benim, yemek yiyeceğim."

O başını iki yana sallarken, ben kapıyı açmasını işaret ettim. Minibüsten indik. Onu beklemeden hızlıca eve doğru

yürümeye başladım. Arkamdan, "Kaos seviyorsun Nazlı! Gerçekten kaos seviyorsun!" dediğini duymuştum.

Eve girdim ve doğruca alt kattaki salona indim. Gülsüm Hanım, yanında oturan Beyza'ya sarılmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve sanırım gözyaşlarının arasında da "Ne ettun?" diye soruyordu. Bora'nın hastaneden gönderdiği herkes salonda oturuyordu, hatta Demir, Leo ve Asya da buradaydı. Bora, belki de benden daha ince bir kimse olduğu için, hastanede olmayan Samet'in annesi Emel Yenge'ye, "Merhaba yenge," demişti.

Leo ise çoktan koşarak yanıma gelmiş ve "Anneme kızıyor mu yoksa üzgün mü?" diye sormuştu.

Açıkçası bilmiyordum. Gülsüm Hanım, Beyza'nın yaşadığı gerçeğini çoktan öğrendiği ve geçen zamanda idrak ettiği için, şaşkın değildi ama kızgın mıydı yoksa üzgün müydü, benim anlamam da çok zordu. Yine de Leo'ya, "Üzgün..." dedim.

Begüm, saatler sonra kucağına aldığı oğluyla hasret giderirken, bakışlarını ablasıyla babaannesinden çekemiyordu. Asya ise her şeyin farkında olduğu için büyük bir merakla, büyük anneannesiyle teyzesini izliyordu.

"Ah kizum ah!" diye iç çekti Gülsüm Hanım. Beyza'dan ayrıldı ve hasret dolu bakışlarla gözlerine baktı. "Allah'umun takdiruna da bak sen..." Bora, ellerini ceplerine sokup televizyonun yanındaki duvara yaslanırken, şaşkınlıkla babaannesine bakıyordu. Galiba şu ana kadarki en olgun tepkiyi babaannesinin vermesi onun bile ağzını açık bırakmıştı. Ben ise Leo'yu kucağıma oturtmuş ve masaya geçerek, uzaktan onları izlemeyi tercih etmiştim. Çok geçmeden Gülsüm Hanım'ın bakışları Leo'ya çevrildi. "Uşağun benum dilimu anlamadi ama çok akillu, uslu maşallah. Asya kiz konuşturdi bizi. O biliyi ecnebi dilu."

"Ne diyor?" diye sordu Leo, bana.

"Senin çok akıllı ve uslu bir çocuk olduğunu," dedim. Gülümsediğinde, yanağına kocaman bir öpücük kondurmuştum. Filiz Hala verandadan içeri girdiğinde,

Beyza'yı görmekten hoşlanmamış gibi, selamsız sabahsız yanımızdan geçti ve mutfağa yöneldi. Mutfağın kapısının açılmasıyla beraber, burnuma karalahana kokusu dolmuştu.

Başımı çevirip mutfağa bakmaya çalışıyordum ki, Gülsüm Hanım'ın sesini duydum. "Nazli kiz." Bakışlarım dan diye ona çevrildi. "Hayirlu, uğurlu olsun inşallah. Rabbim, bir an evvel sağlikla sihhatle, uşağinuzu kucağinuza almanizi nasip etsun."

"Amin," diyebilirdim.

"Sağ olun," diyebilirdim.

Veya, *"Ben sizinle konuşmuyorum Gülsüm Hanım!"* da diyebilirdim.

Ama ben, *"Karalahana mı var?"* diye sormuştum.

"Hee," dedi Gülsüm Hanım, gözyaşlarını silerken. "Misur ekmeğu da var."

Ben dan diye ayağa kalktığımda, Leo korkmuştu. Bora bıyık altından gülerken bunu umursamamıştım bile. Zaten çok açtım, bir de karalahananın kokusu buram buram içime yayılıyordu ve hemen her kokudan rahatsız olan bebeğimiz, bu kokuya herhangi bir tepki vermiyordu. Mutfağa geçtim. Sevim Hanım'la Filiz Hala karşılıklı otururlarken, kendimi ocağın üzerindeki tencerenin kapağını kaldırırken buldum. Tezgahın üzerinde envaiçeşit buradan Gülsüm Hanım'ın geçtiğini belli eden yemekler vardı ve ne yazık ki şu an için yemekler benim zaafımdı. Çünkü Akçaabat köftesi bile yapabilen bir kadına tepki göstermek için, en azından doğuruncaya kadar beklemem gerektiğini bana söyleyen çıkarcı bir kişiliğim vardı. Ben yine çok muhatap olmasam da olurdu ama en azından, İstanbul'da ne kadar kalacaksa, bana biraz böyle şeyler pişirebilirdi.

Sevim Hanım araya giremeden, ya da kendisinin halledeceğini söylemeden, tabağıma karalahana yemeğinden koymuştum. Ada tezgaha oturdum ve büyük bir iştahla yemeğimi yemeye başladım. Sevim Hanım da mısır ekmeğini dilimliyor, bir yandan da tezgahın üzerindeki diğer

şeylere, özellikle de köfteye baktığımı gördüğü için, bana bir de tabak hazırlıyordu.

"Afiyet olsun sevgilim," dedi Bora, yanıma geldiğinde. Başımı salladım. "Bana da ayırmışsındır umarım."

Bora'nın benimle uğraşmasıyla uğraşacak kadar çok vaktim yoktu. Sevim Hanım, Bora'ya da karalahana yemeği koyarken, Filiz Hala burada da tutunamamış ve mutfaktan da çıkmıştı. Sevim Hanım da Bora'nın yemeğini servis edince, Filiz Hala'nın peşinden gitmişti. Fakat Bora'nın yemek yiyesi yoktu, o beni izliyordu. Benim izlenmekten rahatsız olacağımı falan düşünüyorsa da yanılıyordu.

Kaç dakika sürdüğünü bilmediğim yemeğim bittiğinde, "Ev çok kalabalık!" dedim. Bora güldü. "Bunlar biter mi? Yoksa yarına da ayırayım mı kendime? Saklayayım mı dolaba? Özellikle turşu kavurması çok az kaldı bak. O kesin biter!"

"Yarın tazesini yaptırırız eğer istersen," dedi.

"Kesin isterim," dedim. Mısır ekmeğinden bir parça daha kopardım. "Karadenizli bir bebeğe hamile olduğum nasıl da belli..."

Bora'nın attığı kahkaha kocamandı. "Annem de bana hamileyken, Karadeniz mutfağını silmiş süpürmüş bak..."

"Ben çocukluğumdan beri seviyorum Karadeniz mutfağını bir kere!" dedim, kaşlarımı çatarak. "Yengemlerin komşusu bana ne yemekler yapardı, ohooo!"

"Çay demleyeyim mi sana?" diye sordu, arkasına yaslanırken. "Bergamotlu..."

"Bazen sigara içemediğim için çok üzülüyorum," dedim. Dudakları iki yana kıvrıldı. "Ama çay içelim. Hatta odamıza çıkıp içelim mi? Balkonumuzda?"

Hafifçe sakallarının üstünden yanağını kaşırken, "Ne o? İstediğin kaosu bulamayıp, yine bana mı kaldın?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim ama haklı olduğunu da biliyordum. "Vişneli kek istiyorum çayın yanına. Artık yapar mısın, yaptırır mısın, hazır mı aldırırsın bilmem. Ben o sırada duşa gireceğim," dedim.

Dudakları arasından, "Hmm..." der gibi bir ses çıktı. Ben ayağa kalktığımda, o da ayağa kalkmıştı. "Düşündüm de..." dedi. Omzumun üzerinden ona döndüm. "Bu evde şu an, benden çok daha iyi çay demleyecek onca insan var. Ve inanır mısın, benim de duş almam lazım sevgilim."

♠

Uzun kollu bir sweatshirtün altına, şort giydiğim için Bora bana inanamadığını söylüyordu. Bu sırada da ensemde tuttuğu kurutma makinası, artık saçlarımı yıpratmaya yelteniyordu. Islak olmasını geçtim, kurumaya yüz tutmuş saçlarla alakalı ne gibi bir travması vardı da bunu ben çekiyordum, gerçekten bilmiyordum. Birlikte duşa girmiştik ama benim aklım jakuzide kalmıştı. Hamileliğin erken dönemlerinde, salgıladığı titreşimin bebeğin düşmesine yol açabiliyor olması ve hatta jakuzinin geciken doğumlarda anne adaylarına tavsiye ediliyor olması öyle acıydı ki, hamileliğin keyiflerden mahrum kalınan bir süreç olduğuna artık emindim.

Sevim Hanım, termos, çay bardakları ve yeni pişmiş vişneli keki getirmek üzere kapıya vurduğunda çok şükür ki Bora saçlarımın kuruduğuna ikna olmuştu. Balkona çıktık. Bora'nın kucağına yerleştim ve sırtımı kolçağa yaslayarak, aydınlatmalarla bezeli ormanı izlemeye başladım. Bir elimde de çay bardağım vardı ve Bora'yı, bir kez daha bacaklarım çıplak olduğu için üşüyeceğimi söylerse, çayı doğrudan bacaklarıma dökerek kendimi yakmakla tehdit etmiştim. Gerçi buna çok inanmış gözükmüyordu çünkü bunu yapamayacak kadar canımın tatlı olduğunu bildiğini söylemişti.

Çaylarımızı sessizlik içinde içerken, ben ara ara da kucağıma yerleştirdiğim vişneli kekimden küçük parçalar alıyordum. İkimiz de kendi içimizde derin düşüncelere dalmıştık ve bundan hoşnutsuz değildik. Bir ara da Sergio'ya mesaj atmış ve Gökhan'ın uyanıp uyanmadığını sormuştum ve uyanmadığını öğrenmiştim. Tabaktaki keki bitirdiğimde ve ikinci bardak çayımı da içince, tabakla bardağı sehpanın

üzerine bıraktım. Bora ise zaten ikinci bardak çayını içmemişti bile. Sigara içmemeye nasıl dayanıyordu ya da benim görmediğim zamanlarda içiyor muydu bilmiyordum ama bu sorunun cevabını öğrenmek istemiyordum.

"Çok huzurlu hissediyorum," diye fısıldadım.

Gözleri gözlerimi bulduğunda, yüzünden aşkı okuyordum. "O kadar çok hak ettik ki bunu..." dedi. Rüzgarın yüzüme düşürdüğü birkaç tutam saçımı arkaya itti. "Ve o kadar çok bekledik ki..." Dikkatle yüzüme baktı. "Bugün, laf arasında bana bir şey dedin..."

"Ne dedim?" diye sordum.

"*Ama her şeyiyle, yaşadığımız her bir güne değdi,* dedin... Buna, benim sana oynadığım oyun dahil değil, değil mi?"

Başımı iki yana sallarken, parmak uçlarımla sakallarını okşadım. "Değil," dedim. İç çektim. "Ama... İyi ki ölmedim. İyi ki hayattayım, iyi ki buradayım, iyi ki gözlerim gözlerinde."

Dudakları dudaklarıma kavuşurken, senelerin içinden geçtiğimizi ve bu geçiş sırasında birbirimize delicesine tutunup, birbirimizi asla bırakmadığımızı hissetmiştim. Mart'ta bu balkon her şeyin başlangıcına bizi götürüyor ve bugünden, o günü seyretmemizi sağlıyordu. O günlerde birbirini yeni yeni tanıyan iki yabancının, birbiri olmadan yaşayamayacağı günlere yürürken başlarından geçen ne varsa, iyisiyle de kötüsüyle de birer tecrübeydi. Ve edindiğimiz her bir tecrübe, bundan sonraki hayatımızın pusulası olacaktı. Dudakları dudaklarımdan boynuma doğru ilerledi. Adının yazdığı yerde, mabedinde uzun uzun soluklandı.

Kapkara bir elmas gibi parlayan gözleri, yeniden gözlerimle birleştiğinde, "Bora..." dedim.

"Söyle sevgilim," dedi.

"Buradan gitmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum. Ben de seninle aynı şeyin hayalini kuruyor, bu hayalle yaşıyorum. Seninle aynı şeyi istiyorum..." Gamzesi gözlerimin huzuruna serildi. "Ama çok merak ediyorum...

Herkesi... Nasıl geride bırakacaksın?" Parmak uçlarımla gamzesine dokundum. "Asla gitmeyelim demiyorum. Gidelim. Sadece merak ediyorum. Dayanabilecek misin?"

"Ben bugüne dek sadece sana duyduğum özlemle baş edemedim," dedi. Yüzündeki parmaklarımı avucunun arasına aldı ve dudaklarına götürdü. Parmaklarımın her birinin uçlarını öpmeye başlamıştı. "Özlemem, diyemiyorum. Yani en azından kendime bile yalan söylesem de sana dürüst olacağım. Begüm'ü, Asya'yı, Demir'i... Leo'yu... Bahar'dan tut da Berkan'a kadar... Sevdiğim kim varsa, çok özlerim muhtemelen." Kokumu içine çekti. "Ama sevgilim, biliyorum ki her veda, yeni bir başlangıçtır ve seninle yeniden başlamaktan daha elzem bir şey yok benim için."

"Ne zaman gideceğiz?" diye sordum, merakla.

"Mayıs'ın sonuna doğru muhtemelen," dedi. Gülümsedi. "Tam iki ay sonra, yani." Saçlarımın arasından öptü. "O zamana kadar kalan işleri bir bir halledeceğiz. İstihbarat'la görüşmem gerek. Onları bu gidişe uyandırmamalıyım. Begüm ve Beyza'nın kendilerine bir düzen kurduğunu görmem lazım. Kafamda küçük küçük bazı işler var, hepsini bir bir halledeceğiz. En önemlisi de yaşayacağımız yeri, bizim için hazırlamalıyız."

Yanağımı omzuna yerleştirirken, "Bebeğimizin cinsiyetini öğrenmiş olacağız yani..." dedim. Boynuna ıslak bir öpücük kondurdum. "Unutma, herkese sen söyleyeceksin cinsiyetini. Gökhan'a da."

♠

Mesaj sesine gözlerimi açtım. Bora siyah kot pantolon üzerine siyah kısa kollu tişört giymiş, berjere oturmuş, ayaklarını önündeki pufa uzatmış ve elindeki tablette bir şeyler yapıyordu. Yataktaki hareketimden uyandığımı anlamış olsa gerek bakışlarını bana çevirmeden, "Günaydın, dedi.

"Günaydın sevgilim," diye mırıldandım. Komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. Mesaj Sergio'dandı ve uzun zamandır aldığım en güzel mesaj olabilirdi.

"Gökhan'ın selamı var."

"Uyanmış!" dedim.

Ben yatakta hızlıca doğrulurken, kapı tıklatılmıştı. "Gel," dedi Bora.

"Gökhan uyanmış!" dedi Beyza, sevinçle.

"Abi!" Begüm'ün sesi, kendisinden önce gelmişti. "Gökhan uyanmış!"

Bora en sonunda bakışlarını tabletinden çekti ve önce bana, sonra da kapının girişindeki ablasıyla kardeşine baktı. "Toplu mesaj mı attı size?" diye sordu, meraksız bir ifadeyle. Ayaklarını puftan indirdi ve tabletini pufun üzerine bıraktı. "Günaydın öyleyse?" dedi. Başını sağa ve sola yatırırken, ayağa da kalkmıştı.

"Ben üzerimi değiştireyim, hastaneye gidelim..." dedim. Aslında bunu Bora'ya söylemiştim ama oralı olmadığını görünce, Beyza'yla Begüm'e baktım.

"Olur," dedi Beyza.

Bora'nın bakışları gözlerimi buldu. "Vaktimiz yok o kadar," dedi Bora. Ellerini ceplerine soktu. "Biz babaannemi Trabzon'a bırakacağız seninle."

"Anlamadım?" dedim, şaşkınlıkla. "Ne yapacağız?"

"Babaannemi Trabzon'a bırakacağız," diye tekrarladı.

Beyza ve Begüm de en az benim kadar şaşkın göründüklerine göre, Bora'nın dediği şeyin saçmalığının sadece ben farkında değildim.

"Tarabya desen, Taksim desen, ne bileyim Tahtakale desen, Teşvikiye desen falan yani tamam da..." dedim, gülerken. "Trabzon'a bırakmak ne demek ya?" Yataktan kalktım. "Gürcistan'a giderken yolda mı indireceğiz kadını? Saçmalama istersen?"

"Nazlı benim Trabzon'da işim var. Sen de benimle gelirsen çok mutlu olurum... Beni kırmadığın için çok teşekkür ederim sevgilim," dedi.

"Bora!" dedim, kızgın bir tonlamayla. Beyza bir şey söylemeden odadan çıkınca, Begüm de onu takip etmiş ve kapıyı da çekmişlerdi. "Ne alaka ya şimdi?!" diye sordum,

hafif yüksek çıkan bir sesle. "Sırf Gökhan'ı görmeye gitmemek için böyle davranıyor olabilirsin! Ama benim gitmeme neden engel oluyorsun ki?!" Ellerimi sinirle saçlarımın arasından geçirdim. "Yani babaannen neden şimdi gidiyor orasını geçtim bak! Biz niye bırakıyoruz onu?! Ben küsüm senin babaannene! Allah Allah ya!"

"Gerçekten Trabzon'da işim var," dedi.

"Ya illa bugün mü halletmen lazım işini?!" diye bağırdım.

"Sesinin tınısına dikkat et sevgilim," dedi.

"Ben hiçbir yere gelmiyorum!" dedim. Sesimin tınısına dikkat etmiş olabilirdim ama öfkemin dozuna karışamazdı. "Cenaze için Amerika'ya gideceğiz hem biz! Trabzon ne alaka?! Hayır gerçekten işin olduğuna da zerre inanmıyorum!"

"Ben yalan söylemem," dedi, ciddiyetle. "İşim var. Ve senin de benim yanımda olman lazım." Berjerin arkasına astığı ceketini eline aldı. Komodine ilerledi. Çekmecesinden cüzdanını ve silahını aldı. Kolundaki saate baktı. "Ben aşağıya iniyorum. Babaannem hazır mı bakayım. Sen de üzerini değiştirirken düşün... Bence benimle gelmek isteyeceksin. Hem sana uçakta muhteşem bir kahvaltı hazırlattım." Yanıma yaklaştı ve arsızca saçlarımın arasından öptü. "Çanta hazırlamana gerek yok, hallettim ben onu."

Hayretler içinde kalmamı da öfkeli olmamı da önemsemeden odadan çıktığında, kapıya doğru berjerdeki minderi fırlatmıştım.

♠

Öfkeli bir şekilde evden çıkıp, Bora'nın kullandığı ve arkada da babaannesinin oturduğu arabaya binmiştim. Yetmemişti, Harun Abi'si ve Emel Yenge'siyle Trabzon'a gitmek üzere havalanacak özel uçağına da binmiştim. Sevim'in nerede olduğunu falan da sormuştum, abisi Samet'le kalacağını öğrenince, bunun ne güzel olduğuna dair falan da Emel Yenge ile sohbet etmiştim. Bütün bunları yaparken Bora'dan nefret ediyor ve neden onun sözünü dinlediğimi sorguluyordum. O Trabzon'da kendisine iş

uyduracak kadar saçma bir insansa, ben de onun sözlerinden çıkmayacak kadar saçma bir insandım.

Ayrıca Begüm, Beyza, Lizard, Falcon, Bear, Bat, Bahar, Gökhan ve Aydın'ın içinde olduğu bir WhatsApp grubu kurmuştum ve devamlı gruba mesaj atmayı da ihmal etmemiştim. Gökhan'ı sormakla kalmıyor, birbiriyle iletişim kurmaktan kaçınan insanların konuşması için de konu açıyordum. Açtığım konuların saçma olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Zaten benimle adamakıllı mesajlaşan sadece Bear'dı ve o da muhtemelen cevapsız kalmayayım diyeydi; yoksa o da uçakların yakıt depoları hakkında konuşmaya bayılmıyor olsa gerekti.

Uçak nihayet Trabzon'a indiğinde, henüz havaalanında Gülsüm Hanım, Harun Abi ve Emel Yenge ile ayrılmış ve Bora için getirilen arabaya baş başa binmiştik. İşte o an, Bora'nın gerçek sınavının başladığı andı ve bana bunları yaşatıyorsa başına geleceklere katlanmak zorundaydı. Hiç durmadan konuşuyor, tuvaletimin geldiğini söyleyerek sürekli benzin istasyonu falan bulup durmasını istiyordum. Üçüncü kez bir benzincide durduğumuzda, bu kez tuvalete kadar gidip rol yapmaya da üşenmiş alenen benzincinin marketini gezmiş, vişneli ne bulduysam almış, parasını da Bora'ya ödetmiştim.

"Gecikmen için elimden geleni yapacağım," dedim.

Güldü. "Sorun yok."

"Hayır anlamıyorum!" diye yükseldim yine, güldüğünü görünce. "N'oldu şimdi? Babaanneni bırakmış mı olduk?" diye sordum. Sorumu cevaplamasına izin bile vermeden, ben devam ettim. "Hayır babaannen zaten Harun Abi'lerle gidiyormuş. Uçak bugün babaannen için kalksa... Yarın ya da daha sonra, en azından ben hastaneye gidip Gökhan'ı gördükten sonra bizim için kalksa... Çarpı iki yakıt mı yakmış olacaktın?!"

"Evet. Cimrilik pintilik mevzuları işte, bilirsin..." dedi, ukala olduğu için.

Alayla güldüm. "Babaannenin hemen evine mi gelmesi lazımdı?! Kadın bile şok oldu be! O bile, '*Oğlum Gökhan'ı*

görseydim...' dedi. Düşün!"

"İşim var diyorum, bunu anlamak neden bu kadar zor?" diye sordu, merakla.

"Ay kusura bakma. İş de iş. Ne işi Allah aşkına?!" Etrafıma baktım. "Maçka'ya gidiyoruz! Ne yapacağız Maçka'da?!"

Sessiz kaldığında, öldürücü başka bir hamle yapmaya karar verdim ve çok yüksek sesle müzik açtım. Çalan bütün Türkçe şarkılara da bağıra çağıra eşlik ettim fakat son üç buçuk yılda çıkan şarkıları pek bilmediğim için, sözleri dinliyor ve bir sonraki dizede, bir önceki dizeyi söylüyordum. Arabanın içi tam bir gürültü kirliliğiydi ama Bora, işine gelince sağır olabiliyordu.

Bir yerden sonra gerçekten yoruldum. Alışveriş poşetimdeki suyu aldım ve kana kana içtim. Sonra da gözlerimi kapattım ve başımı cama yaslayarak, Bora'ya küsmeye karar verdim.

♠

Gözlerimi açtığımda Bora'nın kapkara gözlerini görmüştüm. Başını koltuğun arkasına yaslamış, beni seyrediyordu. Dilim damağım kurumuşçasına dudaklarımı yaladığımda gülümsedi. "Günaydın," dedi ve bana su şişesini uzattı. Ben şişenin kapağını açarken, "Seni oyalamam gereken zamanlarda uyumanı çok seviyorum..." dedi.

Kaşlarımı çattım ve kana kana suyumdan içtim. Boşalan şişenin kapağını kapatırken saate baktım. Beşe on bir vardı. Sonra da etrafıma baktım ve bugünkü en büyük şaşkınlığımı yaşadım.

"Nasıl..." diye mırıldandım, kendi kendime.

Arabanın kapısını açtım ve aşağıya indim. Başımı kaldırıp yukarıya baktım. En güzel durağıma. Bora çoktan yanıma gelmiş ve kollarını belimden sararak, ellerini karnımda birleştirmiş, boynuma da küçücük bir öpücük kondurmuştu.

Sümela'daydık.

"23 Mart sevgilim," dedi.

Yeşile en çok karanın yakıştığını anladığım yerdeydik.

"Dört yıl sonra... Tam dört yıl sonra... Yine buradayız..." dedi.

158.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Öncelikle bugün, üniversite sınavına giren herkese kocaman bir geçmiş olsun demek isterim. Sınavınız nasıl geçmiş olursa olsun, umarım hakkınızdaki en hayırlı şey gerçekleşir. Ne iyi sonuçlar almanın çok büyük bir anlamı var ne de kötü sonuçlanması, dünyanın sonu demek.

Mesela benim sınavım gerçekten iyi geçmişti, iyi de bir bölüm kazanmıştım ve o bölümü de o anki şartlar altında gayet isteyerek yazmıştım ama daha sonra, o bölümde okurken, radikal bir kararla bunun istemediğim bir şey olduğuna karar verip, okul değiştirdim.

Önemli olan, kalbinizdeki mesleği bulmak.

Şimdi yazın tadını doya doya çıkarın, sonuçlar açıklanana dek rahatça bir nefes alın. Önünüzde büyük bir tercih dönemi olacak ve sonra da hayatlarınızda yepyeni sayfalar açılacak. Bugün beni geçmişte yolculuğa çıkardınız resmen. □□□

Yorumlarınız, oylarınız, mesajlarınız ve tweetleriniz için ayrı ayrı çok teşekkür ederim hepinize...

Sizleri çok seviyorum, var olun... □□

♠

Arabanın kapısını açtım ve aşağıya indim. Başımı kaldırıp yukarıya baktım. En güzel durağıma. Bora çoktan yanıma gelmiş ve kollarını belimden sararak, ellerini karnımda birleştirmiş, boynuma da küçücük bir öpücük kondurmuştu.

Sümela'daydık.

"23 Mart sevgilim," dedi.

Yeşile en çok karanın yakıştığını anladığım yerdeydik.

"Dört yıl sonra... Tam dört yıl sonra... Yine buradayız..." dedi.

Dudaklarımın arasından yalnızca adı dökülebildi: "Bora..."

Kapkara gözlerine baktım. Aşkı nerede görsem tanıyacağımı düşünür, ne kadar kabuğuna saklansa da bir çift gözde daima kendini ele verdiğini iddia ederdim. Burası, Sümela, Bora'nın gözlerinde ilk kez aşkı gördüğüm yerdi ve ben, bana bir oyun oynadığını düşündüğüm için kendimi burada kurak bırakmayı dahi istediğim günlerden geçmiştim. Ve hiç şüphesizdi ki o günleri yaşarken, bir gün yeniden buraya Bora ile adım atacağımızı tahmin bile edemezdim. Hayat bana, yaşanan tüm kötü günlerin muhakkak iyi şeylere de gebe olabileceğini öğretmişti.

"Buradayız çünkü..." dedi, elimi tutarken. "O gün sana söylemediğim, söyleyemediğim, söylemeyi dahi düşünmediğim çok şey vardı." Gülümsedi. "Buradayız Nazlı çünkü... O gün ben sana aşık olduğum geri dönülmez yola girdiğimin, henüz farkında bile değildim." İç çekerken, yüzüne tatlı bir sitem yerleşmişti. "Ve sen de karmakarışıktın..." Başımı sallarken yutkunmaya çalıştım. "Bugün ise, ikimiz için de ilişkimiz için de yepyeni bir gün... Ve ben, yepyeni günlerimizin ilkini, Sümela'ya çıkarak başlatmak istiyorum."

Elimi avucuyla sarmaladı ve ben tek kelime edemeden yürümeye başladı. Peşinden sürüklenmelerin belki de en güzelini yaşarken, kalbim kanatlanıp beni de yükseklere uçurmuştu. Öyle ki sanki bizi yukarıdan izliyordum. Gişeye yaklaştık. Başından şu ana dek, yer yer heyecanla yer yer de sıkılarak fakat merakımı asla kaybetmeden izlediğim bir filmin, en önemli sahnesi yeniden yaşanıyor gibi hissediyordum. Geriye dönmek için değil de gelecekten geçmişe selam göndermek için yazılmış bir sahneydi bu. Zaman değişse de mekanın zamansızlaştığını anlatıyordu. Mesela şimdiki zamanın içinde, gişede başka bir çocuk duruyordu ama adam ve kadın, yine o günü yaşıyordu.

Çünkü Bora tıpkı o günkü gibi birini arayarak, yukarıya ziyaret saati bittikten sonra çıkmamız için gereken konuşmayı gerçekleştirmişti. Bu adam, bu kadın için akla mantığa sığmayan onlarca şey yapmıştı ama hiçbiri, bu yaptığı kadar romantik değildi. En azından, bana göre.

Bebeğimiz de bir gün, annesiyle babasının bu hikayesini, çok severek dinler miydi?

"Dünyada görülmeye değer yüzlerce... Belki de binlerce yer var," dedi, hediyelik eşya satan dükkana doğru ilerlediğimizde. "Hepsini bir bir seninle dolaşmak istiyorum." Hâlâ şaşkın olduğum için olsa gerek konuşamadım ama en içtenlikle gülümsedim. "Elini hiç bırakmadan."

Bir şeyler söylemek istiyordum ama ne söyleyebileceğimi açıkçası bilmiyordum. *Seni çok seviyorum* demek yetmiyor, az geliyor, eksik hissettiriyordu.

"Elimi hiç bırakma," dedim. Başını *hay hay* der gibi salladı. "Ölürken bile, elimi senin tutuyor olmanı istiyorum."

"Elini hiç bırakmayacağım," dedi. O kadar keskin, o kadar kendinden emin ve o kadar inançlı bir sesi vardı ki bu cümlesini gerçek saymaktan başka hiçbir şansım yoktu. "Ne pahasına olursa olsun."

Nabzı, benim nabzıma baskı yaparken, hayatta olduğumuzu kanıtlayan atışlar, kendi aralarında sözleşmiş gibiydiler: Duracaklarsa da beraber duracaklardı. Biliyordum. Geleceği gördüğümden ya da okunması mümkün olmayan bir yazıya karşı geldiğimden değildi bu dediğim. Açıklayamayacağım bir şekilde, biliyordum işte. Bizim hayatımız *ya beraber ya da hiç denilen* bir büyüyle sarmalanmıştı ve başka bir seçeneğimiz yoktu.

Hediyelik eşya satan dükkana girdiğimizde, eski bir arkadaşı selamlar gibi çeşitli magnetlerin, süs eşyalarının, peştemallerin, ahşaptan oyulma kalemlerin ve çeşit çeşit bilekliklerin arasında, el ele dolaşmıştık. Buraya ilk gelişimize göre daha sakindim ama buna rağmen kalbimin daha hızlı attığının farkındaydım. Belki de artık, kalbimde hem Bora'nın hem de bebeğimizin kalbi olduğu içindi.

Bugünden hatıra olarak kalması için aldığım magnetlerin ücretini ödedikten sonra, dükkandan çıktık ve patika yola ilerledik.

"Buraya ilk kiminle geldin?" diye sordum.

"Annem, babam, ablam ve ben gelmiştik," dedi, yüzünü bana çevirirken. "Begüm daha doğmamıştı."

"Sever miydin peki burayı?" diye sordum, merakla. "Yani ben Sümela diye tutturmadan önce de senin için bir anlamı var mıydı buranın?"

"Annem ilk kez babamla gelmiş buraya..." dedi. Geride bıraktığımız yola kısa bir bakış atıp, yeniden bakışlarını bana çevirdi. "Romantik bir hikaye olarak anlatırdı annem..."

"Ciddi misin sen?" diye sordum, şaşkınlıkla. Başını *evet* der gibi salladı. "Bu beni tuhaf bir şekilde, mutlu etti." Gülümsedim. "Keşke annenle babanı tanıma şansım olsaydı."

"Allah aşkına Nazlı," dedi, hoşnutsuz bir ifadeyle. "Beyza'ya kafayı taktın, *ablanı anlat, ablandan bahset, ablan da ablan* dedin durdun, yaşıyor olduğuyla yüzleştik. Bir başka vakayı daha kaldıracak durumda gerçekten değilim."

Kendimi tutamayıp kocaman bir kahkaha attım. "Harbiden öyle oldu!" Bora, bunun nesinin komik olduğunu sorgular gibi bana bakmıştı. "Ablanı tanıdığım için, zaten çok mutluyum!"

"Ne güzel..." dedi, alay eder gibi. "Hızlansak mı biraz sevgilim? Güneş batmadan tepeye çıkmamız lazım."

Adımlarımı hızlandırırken, "Buraya ilk geldiğimizde, sen bir önceki gece bana ablanı, daha doğrusu hikayeni anlatmıştın... O gece, bence, bizim hayatımızın dönüm noktalarından biriydi..." dedim.

Dudaklarına minik bir tebessüm yerleşmişti. "Öyleydi," dedi.

"Biliyor musun, o gece..." dedim, yavaşça. "Jenerikte adı "*ve*" ile yazılacak, misafir oyuncu olduğumu düşünmüştüm... Hayatında yani."

"Başrole yerleşeceğini bilmeden..." dedi. Durdu, bana döndü, diğer elimi de avucuna aldı. "Nazlı..." dedi. Gözleri yeşilin en çok karaya yakışacağını kanıtlamak istercesine gözlerime mıhlanmıştı. "O zamanlar... Her şey çok farklıydı... İkimiz için de..."

"Evet," dedim.

"Kafamın içinde durmaksızın dönen sorular vardı hep. Acaba beni gerçekten sever misin... Benden korkmamayı öğrenebilir misin... Olduğum kişiyi kabul eder misin... Bu soruları her defasında kendim cevapladım, olumsuzlukla. Hayatını mahvedeceğimi düşünüyordum. Ki bu düşündüğümde sonradan haklı da çıktım ama..." Derin bir nefes verdi, konuyu asla buraya getirmek istemez gibi. "Seninle o zamanlar yaşadığımız her şey, bi' cesaret kalbimin peşinden gidebildiğim anlardan ibaretti, o da kallavi bir duvara çarpıncaya dek... O keşmekeşin içinde ne yaşayabilirsek ancak onu yaşadığımızı, rezidansta geçirdiğimiz gece daha iyi anlamıştım. Olmak istediğim kişi olmadığımla, hiçbir zaman olamayacağımla yüzleştiğimde... Ve senin hayatının içine tümden etmek üzereyken..."

Gülümsemesi her ne kadar daha evvel defalarca kez olduğu gibi yeri ayaklarımın altından alıp götürse de karşımdakinin bambaşka biri olduğunu düşünmeden edememiştim. Çehresi tanıdık, bilindik ve ezberimdi fakat tutkunu olduğum kapkara gözlerinde, manasını kestirmekte zorlandığım bir ifade vardı.

Aynı Sümela gibi, efsunlu ve mistik olduğu kadar aynı zamanda da ışıltı dolu bir ifade.

"Aslında biz 8 Haziran'dan evvel de hiçbir şey yaşamadık, yaşayamadık seninle. Sonrası... 9 Haziran, 10 Haziran, 11 Haziran... 25 Ağustos... 25 Eylül..." Zorlukla yutkunmasına rağmen, gözlerindeki ışıltı kaybolmamıştı. "2020'nin Ekim'i, Kasım'ı, Aralık'ı... Nazlı, 8 Mart 2021'e kadar, ben o mektubu yazana ve sen de okuyana kadar... Ben seni sevdiğimi, her zaman sevdiğimi, çok sevdiğimi doya doya söyleyebilinceye kadar, biz seninle hiçbir şey yaşayamadık... Tam olarak

yaşayamadık..." Gözleri kısıldı ve buğuyla kaplandı. "Ne zaman ki sen, benim sana olan sevgimin göğüs kafesimden taşacak kadar içime sığmadığını öğrendin... İşte biz o gün, yaşamaya başladık..."

"Sonsuza kadar..." dedim, gülümserken. "Herkes, kendi sonsuzunu, kendi belirler bence. Bizim sonsuzumuz da birlikte, el ele olduğumuz her an."

"Evet," dedi. Bir elimi bıraktı ve parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. "Bizim sonsuzumuz, burada başlıyor..."

Sonsuzluğun kilidini açtığım ve sonsuza dek onun olmaya karar verdiğim gece, gözlerimin önünden geçerken, ona seksen sekiz kere, onu çok sevdiğimi söylemek istemiştim.

Bora, elimi dudaklarına götürdü ve yüzüklerimin üstünden parmağımı öptü. "Bir gün o alyansı parmağına takacaksın diye yemin etmiştim... Taktın. Ve hatta, annemin doya doya takamadığı yüzüğünü de taktın... Ki benim için aile yadigarı dedikleri yüzükten çok daha önemli bir yüzüktü o..."

"Benim için de çok kıymetli," dedim.

"Nazlı benim sana verebileceğim başka bir yüzük yok..." dedi. Güldü. "Dünyanın bütün yüzüklerini ayaklarının altına sererim ama başka hiçbir yüzüğün benim için bir anlamı yok. O yüzden sana başka bir yüzük vermek istemiyorum. Başka bir şey vermek istiyorum..."

Şaşkınlıkla gülümsedim. "Hediye mi aldın bana?"

"Onun gibi bir şey," dedi. Göz kırptı. "Bunu... Aslında sana daha önce vermeyi çok istedim..." dedi. Merakla gözlerine baktım. "Yılbaşında," diye ekledi. Derin bir nefes verdi. "Yılbaşı hediyesi olarak mı kabul ederdin, yoksa protokolü imzalasaydın ve ayrılsaydık, benden kalıcı bir hatıra olarak mı görürdün bilmiyorum. Zaten o kadar detaylı düşünmemiştim." Cebinden bir kutu çıkarttı. "Ben bunu yaptıralı, o kadar uzun zaman oluyor ki..."

"Neden vermedin ki yılbaşında?" diye sordum, daha kutunun içinde ne olduğunu bile bilmediğim halde.

"Çünkü..." dedi, buruk bir gülümsemeyle. "Sen, AN kolyesini hiç çıkartmıyordun... Ne bileyim, cesaret

edemedim işte... Eğer o kolye kırılmasaydı, belki şimdi de cesaret edemezdim." Kutuyu açtı. "Ama o çok sevdiğim boynun boş kalınca..."

8 rakamının ortasına bir salıncakta oturur gibi oturmuş ve elleriyle üst dairenin kenarlarına tutunmuş; hafifçe yüzünü sağa dönmüş, siyah uzun saçları sanki esen rüzgârda uçuşarak yüzünü kapatmış, kalbinde maça işareti olan... Dövmesinin neredeyse aynısı olan bir kolye.

"Bora..." dedim, şaşkınlıkla. Kolye öyle büyüleyici ve öyle ince işçilikten geçmiş detaylara sahipti ki, gözlerimi elindeki kutudan alamıyordum. Kızın saçlarında ve maça işaretinde siyah taşlar kullanılırken, salıncağı oluşturan 8 rakamının kenarları bordo taşlarla döşeliydi. "Bu çok... Çok güzel!"

"Sonsuza kadar, benden *kocam* diye bahseder misin Nazlı?" Bakışlarımı hayretle elindeki kutudan çektim ve gözlerine baktım. "Ne yaşarsak yaşayalım... Her şartta, her koşulda... Aynı yatakta... El ele... Göz göze... Kalp kalbe... Benimle ömrünü paylaşıp, ömrümü uzatır mısın?"

Ellerimle neredeyse bir karış açılan ağzımı kapatmış ve sanırım konuşmayı da tümden unutmuştum. Başımı salladım, *evet* demek için. Değil bu ömrümü, tüm ömürlerimi yine Bora'yla paylaşmak isterdim. Dünyaya her gelişimde, yine ve yeniden ona varmak, onunla buluşmak, ona kavuşmak, başıma gelen en güzel şey olurdu.

Bora kolyeyi kutusundan çıkarttı, kutuyu yeniden cebine koydu. Arkamı ona döndüğümde, Sümela'nın tepesinden görülen o eşsiz manzara gözlerimin huzuruna serilmişti. Kolyeyi boynuma taktı. Parmak uçlarım kolye ucuna değdiğinde, parmakları parmaklarımı sarmalamıştı.

"Dedem bir gün ablama demiş ki... *'Sevdanın karası, anlaşmazlıktan gelir... Birbirini çok sever ama hiç anlamaya çalışmazsan kararır kalbin... Kararmış bir kalp, imkansızı çağırır. Kalbin sakın kararmasın. Sevdiğin kişiyi hep anlamaya çalış. Anlamak da dinlemekle olur... Herkes birilerini sever ama anlamak, herkesin yapabileceği bir şey değildir. Eğer onu sevdiğin kadar anlarsan da o sevda*

apaktır. Ak bir sevda ömrü uzatır.' Ablam günlüğüne yazmış bunu. Dedemin ne demek istediğini anlamaya çalışmak zordur. Çocukken de çok zorlanırdım. Bana da o kadar değerli olduğuna emin olduğum ama anlaması çok uzun zaman alan şeyler söylerdi... O satırları da şimdi daha iyi kavradım..."

Ellerini karnımda birleştirdi ve dudaklarını boynuma gömdü. Islak dokunuşları karşısında, başımı geriye atıp bedenimi tümden ona yaslamıştım.

"Yargılamadığın... Sorgulamadığın... Her şeye rağmen bana inandığın ve güvendiğin için..." dedi, öpücüklerine ara vermeden. "Hep yanımda olduğun, beni hiç bırakmadığın, en anlaşılmaz zamanda bile anladığın için çok teşekkür ederim Nazlı..."

"Peki sen?" dedim, merakla. Ona dönmek istediğimi anladığında, ellerini serbest bıraktı. Gözlerimiz yeniden kesiştiğinde, derinlerindeki sevda içime işlemişti. "*I said yes,* diye Instagram'a neden fotoğraf koyduğumu anlayabilecek misin?"

"Çok istiyorsan..." diye başladı ama devam etmesine izin vermedim.

"Dalga geçiyorum," dedim, gülerken. "Ben *evet* diyeli, dört sene oluyor."

"O zaman..." dedi, elime uzanırken. "Dördüncü evlilik yıldönümümüzü, benimle ve herkesle beraber kutlarken, Instagram'a dilediğin kadar fotoğraf yüklemek ister misin?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken ellerimi tuttu, geriye doğru ittirdi ve belime sabitledi. "İster düğün de, ister parti, ister bir kutlama... Adı ne olursa olsun... 21 Mayıs 2021'i, unutulmaz kılalım bizim için? Ne dersin?"

"Ama sen bugün... Hep benim *evet* cevabı vereceğim şeyler soruyorsun bana!" dedim, sitemle. Dudakları dudaklarıma yaklaştı. "Ya da ben, sen ne dersen de, hep *evet* demek istiyorum."

Dudakları, dudaklarımın açıkta bıraktığı boşluğu doldururken, kalbime ılık ılık bir sükûnet doluyordu. Hafif

esen rüzgar tenimizi okşuyor, elleri belimdeki ellerimi sıkıca tutuyordu. Rüzgar şiddetlenip fırtınaya da çevrilse, bizi yıkamayacak gibi duruyordu. Zamana karşı gelen Sümela'dan aldığımız cesaretle, tarihe adımızı yazdırmışız gibi hissediyordum. Mutluluğumuza şahit olan taşlar, ağaçlar, kuşlar ve böcekler, aşkımızı tüm kainata fısıldayacaklardı. Bora'nın o mektuba yazdığı satırlarda arzu ettiği üzere, dilden dile aktarılmak için bir felakete ihtiyacımız yoktu ve belki de bundan sonra tüm aşıklar, bizden bahsettiklerini bilmeden, bizi konuşacaklardı. Buradan, Sümela'dan, Nazlı ile Bora geçmişti ve bizi unutamayacaklardı.

"Seni çok seviyorum sevgilim," dedim, nefesim dudaklarına çarparken. "Sayılarla anlatacak olsam, anlatamazdım. Düşün, ben anlatamazdım. O kadar çok..."

♠

Güneşi Sümela'da batırmış, sonrasında da konağa gitmek üzere yola koyulmuştuk. Aslında Bora, havaalanına daha yakın olduğu ve sabah da erkenden İstanbul'a dönmek üzere yola çıkacağımız için Boztepe'deki evinde kalabileceğimizi söylemişti ama ben konakta kalmak istemiştim. Şu an için en büyük dileğim, Gülsüm Hanım'ın bana çok güzel yemekler hazırlanmasını sağlamasıydı ve eğer geceyi Boztepe'de geçirirsek, onca güzellikten mahrum kalabilirdim. Araba, konağın önünde durduğunda, adamlardan ikisi hızla yanımıza gelmiş ve kapılarımızı açmışlardı.

"Hoş geldiniz," dedi, bir adam.

"Eyvallah," dedi Bora. "Salonda mı herkes?"

"Harun Bey ve Emel Hanım, ilçedeler..." dedi adam.

Bora'nın kaşları çatıldı. "Babaannem yalnız mı?"

"Evet," dedi adam.

Bora aldığı cevaptan pek de memnun olmamıştı. Elime uzandı, beraber konağa ilerledik ve salona girdik, Gülsüm Hanım loş bir ışıkta, arka bahçeye bakan pencerenin önünde, elinde tuttuğu cüzü sessizce okuyordu. Bizi fark

ettiğinde cüzü kapattı ve ellerini açarak Fatiha Suresi'ni okuyup, avuçlarını yüzüne sürdü. "Hoş celdunuz..." dedi, yavaşça.

"Allah kabul etsin," dedi Bora.

"Amin," dedi Gülsüm Hanım. Gülümserken, gözleri kısa bir anlığına beni bulmuş ama yine Bora'ya çevrilmişti. "Aç misunuz? Yemek hazirladum sizun içun."

Açtık. Ama Bora, babaannesinin buraya kadar gelmeme sebep olan sorusunu duymazdan geldi. "Harun Abi'ler neden ilçeye gitti?" diye sordu. Elimi bırakmadan, kanepeye doğru yürüdü ve beraber, Gülsüm Hanım'ın karşısına oturduk.

"Ben istedum," dedi Gülsüm Hanım. İç çekti. "Ha biraz kafami dinleyim da." Bora tam bir şey diyecekti ki Gülsüm Hanım gülümseyerek, yeniden konuştu: "Seninle yalniz başimuza konuşmamiz icap ediydi."

"Bir sorun mu var?" diye sordu Bora.

Gülsüm Hanım başını iki yana salladı. "Merak etmiy misin, ananenle aramizda ne vardur ne yoktur... Nereden ahretluk olduk, nasil olduk..."

"Etmiyorum," dedi Bora. Arkasına yaslanırken, kolunu omzuma koydu. "Gökhan'ı, yani Umut'u saklamak için olduğu belli."

"Merak etmiy misin? Buna nasil razi olduk?" diye sordu Gülsüm Hanım. Derin bir nefes verdi. "Ha bi' ayaciğum toprağa bakar durur artik. Sonradan bağa soramiycağin ne varsa, konişalum."

"Babaanne ben sana sordum," dedi Bora, içtenlikle. "Amerika'dayken seni aradım ve ne bildiğini sordum. Ve sen bana yalan söylemeyi tercih ettin."

"Bilemedum sağa dersem, iyi mi ederum kötü mü ederum..." dedi Gülsüm Hanım.

Bora başını *eyvallah* dercesine salladı. "Annem ve babam, korkunç bir hata yapmışlar. İyilik kisvesi altında, korkunç bir kötülük. Sen de ortak olmuşsun buna. Muhtemelen dedemle beraber. Doğru mu?"

"Hee. Doğridur."

"E tamam, detaylarının çok önemi var mı?" diye sordu Bora. İçine derin bir nefes çekti. "Bence yok."

"Bir insan, bir insana *ahretlik* derse... Onun her bir sirruna, derduna, sikintisuna ortaktir." Gülsüm Hanım'ın yüzünde kederli bir ifade vardı. "Anan bağa emanet ettu kendu anasinu. Ben de onu aldim, çok başka bir yere koydum. Nagihan bana bir keresunde, büyük bir sir taşiduğuni ama bunu bağa söylemeyeceğunu dediydi. Beyza'yi diyiymiş meğer. Anlamamişum ben." Bora dirseğini kolçağa yerleştirirken, gözlerini babaannesinden çekmişti. "Sonra bir gün beni aradi. '*Umut'un kim olduğuni öğrenmek üzereler. Ben yanlış hedef gösterdum ama yutmadilar bence,'* dedu. Gözleri kısıldı ve bana çevrildi. "Seni tehdut etmiş çaktirmadan. Ben de o gün öğrendum Beyza'nun yaşaduğuni ve Nagihan'ın da bunu senelerdur bilduğuni."

Bora kaşları çatılırken, omzumdan elini çekti ve hafifçe babaannesine doğru eğildi. "Sen de mi benden önce öğrendin?"

Gülsüm Hanım yavaşça başını sallarken, "Kimseye diyemedum. Sağa zaten nasil denur, onu hiç bilemedum..." dedi. Zorlukla yutkundu. "Kalbime ineydu. Aklim fikrum karişţu." Gözleri dolmuştu. "Hâlâ dağa her sabah uyanduğumda, rüya mi gerçek mi ayirt edemeyrum."

"Gerçek," dedim, dan diye. Gülsüm Hanım'ın bakışları yeniden beni buldu. "Bu gerçek size ne hissettiriyor bilmiyorum. Ama gerçek."

"O kadar çok insan kaybettum ki... Benum da sinavim buymuş... Evlatlarimu, torunlarimu toprağa vermek..." Gözlerinden akan yaşları sildi. "Ben de demek ki bütün günahlarimu böyle ödeyrum." Gülümsemeye çalıştı. "Ölenlerden biru celdiyse, bana döndüyse, buna sadece şükredebilurum." Bakışlarını Bora'ya dikti. "Allah'umun bir bildiği var imuş."

"Babaanne," dedi Bora. Kaşları havalanmıştı. "Beyza'yı Allah göndermedi. Alıp geri vermedi. Bizi kandırmış. Bunun farkındasın değil mi?"

"Ha senun dediğu ha benumki... Ne fark eder... Ayni şey," dedi Gülsüm Hanım.

Bora, babaannesi çok komik bir espri yapmış gibi kahkaha atarken ayağa kalktı. "Peki..." dedi. Sakallarının üstünden yanağını kaşıdı. "Seninle polemiğe girmeyeceğim. Ben bu konuyu saldım. Herkes dilediğini düşünmekte ve hissetmekte özgür." Bakışları bana çevrildi. "Hadi Nazlı. Yemek yiyelim."

Ben ayağa kalkarken, Gülsüm Hanım, "Bora!" diye seslendi. Bora babaannesine baktı. "Ha sen... Benum bu dizime, iki kez yatip ağladun... İkisunde de Allah'tan bir şeyler dileyiverdun. Mevlam sevdiği kullarina, ne dilerlerse verur imiş... Senun, benum iyi bildiğum iki dileğin de gerçekleşiverdu. Mevlam istediğini verdiyse, sorgu sual edemezsun. Ha bunu isteyen sendun."

Bora babaannesine tek kelime etmeden salondan çıkarken, benim de peşinden gitmem lazımdı ama ben bunu yapmak yerine durdum ve Gülsüm Hanım'a döndüm. "Ne dilemişti?" diye sordum, merakla.

"Ablasinun öldüğü gün... Cenazeden sonra... Sesi aciyana kadar ağladu dizlerimde. '*Geri gelsun babaanne... Ölmemiş olsun... N'olur ablam geri gelsun...'* diye diye... Öyle çok ağlamiştu ki, öyle isyan etmuştu ki... Başimuza daha büyük bir maraz gelecek diye korkmiştum. Daha Ahmet'umla Betül'ümün topraği kurimamiştu, ha bu uşak anasiyla babasinu gömmüştü ama böyle ağlamamiştu. Ben de kimsenun arkasindan, Bora'nin o günkü hâline ağladiğum gibi ağlamamiştum zaten. Aklinu yitirecek sanmiştum."

Dudaklarımın kenarında acı bir gülümseme var olurken, yeniden koltuğa oturdum. "*İnsanın ne dilediğine dikkat etmesi gerekir* dedikleri... Gerçekten de bu olsa gerek."

"Bu uşak o kadar az şey ister ki bu hayatta... O yüzden de ne istiyse olur bence," dedi. Gözleri yeniden dolmuştu. "Ha senun arkandan da az ağlamadu. '*Yaşaduğuni bilmem lazim. Nefes alsun diye yaptum. Lütfen nabzi atiyor olsun. Ben böyle planlamamiştum. Ben onun nerede olduğuni*

bileceğdum. Ben onu gözümün önünden ayirmayacağdum...' diye." İç çekerken gözleri dolmuştu. "Yaptiğu plana tüküreyum! Bozmaya çaliştum ama bana yemin verdurdi. Sen gidersen, seni bulamazsa korkar vazgeçer sandum. Ama sen onu vurmişsun. Ha o günden sonra bir daha karişamadum."

"Madem öyle... Yani madem aslında beni düşünüyordunuz... Neden o yüzüğü benden aldınız?" diye sorarken buldum kendimi.

"Ha o yüzüği senden almasam, seni göndermeme inanir miydun?" diye sordu. Kaşlarım çatıldı. "Ne kadar değer verdiğumi biliysin o yüzüğe... İnanmazdin ki bağa. Defalarca karşuma geçtin ve o yüzüği kendinin taktuğuni söyledun bana. Sen o yüzüğin varliğuni hiç unutmadun ki... Onu almasaydum, *geri gelme* deyuşimin bir anlami kalmazdu ki."

Haklıydı. O yüzden üste çıkmam gerekiyordu. "Başıma bir şey gelebilirdi?" Güldüm. "Madem her şeyi detaylarıyla biliyordunuz... Mehmet Şahindağ'ın bana bir zarar verebileceğini de hesaba katmanız gerekirdi."

"Peşunde adamlarim vardi Nazli kiz," dedi Gülsüm Hanım, teessüf eder gibi. "Ha Bora'yi vurduğuni nereden bileyrum saniysin... Sence Bora der mi bunu bağa... Ha benum Filiz dedi mi sanaysin... Kim biliy, kaç kişi biliy senin bu yaptuğuni..."

Sadece, "Anladım..." diyebilmiştim.

"Senunle çok talihsuz bir şey yaşadik," dedi. Yüzünde gülmekle ağlamak arasında bir ifade vardı. "Ha ben senun fotoğraflaruni gördüm ya o rahmetli oğlanla... O zaman verduğum tepki cahilliğumden değil, seni tanimaduğumdandi. Sonra da çok pişman oldum. Ama maalesef, bu pişmanluğumi sana gösterebileceğum günler yaşayamaduk. Senden daha evvel de af diledum. Affeder misun, affetmez misun bilmem... Ama benim kara kuzumu affetmişsun ya, o bana yeter. Ben senden raziyim, Allah da senden razi olsun. Senin ha bu gönlün öyle büyük ki..."

"Gülsüm Hanım..." dedim, devam etmemesini kibarca söyler gibi.

Gülsüm Hanım yerinden kalktı ve yanıma oturdu. "Dokunabilir miyum karnina?" diye sordu. Gerilim bütün vücuduma yayılırken hem dokunmasını istiyor, hem de onunla geriye güzel bir anı bırakmak istemiyordum. Sessizliğimin *evet* anlamına geldiğini düşünmüş olacak ki, elini karnıma koydu ve gözlerini kapattı. Oysa ben yalnızca Bora'ya *evet* diyordum. "Rabbim bağa bunu yaşattun ya..." dedi. Gözlerini açtığında, yanaklarına yaşlar hücum etmişti. "Senun da babasinun da yüzünü hep güldürsün..." dedi. Diğer eliyle de elimi tuttu. "Dualarim hep sizinle olacak..."

"Nazlı!" diye seslendi Bora.

Gülsüm Hanım karnımı hafifçe okşayıp, daha sonra da elini karnımdan çekti. "Kara kuzum önce Allah'a, sonra da sağa emanet Nazli kiz... Hadi git de dellenmesun, sonra bağa çemkirir..."

Güldüm ve başımı salladım. Ben ayağa kalkmadan, Bora bir kez daha, "Nazlı!" diye seslenmişti bile.

"Geliyorum!" diye cevap verdim, yüksek bir sesle. Daha sonra da hızlı adımlarla salondan çıktım ve mutfağa yöneldim.

"Hadi soğuyor yemekler," dedi Bora, ben mutfağa girer girmez. "Babaannemle bu kadar sohbet edeceğini bilsem, ısıtmazdım."

Mutfak masasına otururken, "Huysuzluk etme..." dedim, sitem eder gibi. Elime çatalımı aldım ve kara lahana sarmasına batırdım. "Belki aç değilim?"

Bora alayla güldü. "Konağa sadece yemekler için geldiğine eminim sevgilim!"

"Çok ayıp!" dedim, kaşlarım çatılırken. "Neden bunu yüzüme vuruyorsun?!" Ağzıma bir dolma daha attığımda, Bora da bana çay koymuştu. "Hamileyim ben! Tabii ki de alacağım kararları yemekler belirleyecek!" Çayımdan kocaman bir yudum aldım. "Aşk olsun ya!"

"Tamam sevgilim, ye..." dedi, gülerken.

Zaten yiyordum ama o böyle söyleyince, ağzıma bir parça da ekmek attım. "Turşu kavurması yok muymuş?"

"Yok," dedi. Gözleri kısıldı. "Turşu bidonu orada ama kavrulmuşu yoktu. Yaptırayım mı babaanneme?"

"Ayıp olmasın?" diye sordum, merakla.

"Hamilesin sen. Bunun ayıbı mı olur?" dedi. Gülümserken ayağa kalkmıştı. "Bekle sen."

Açıkçası akşamın bu saatinde, yaşlı başlı kadını mutfağa sokmak bence çok ayıptı ama bu benim değil, Bora'nın ayıbıydı. Turşu kavurmasını yemezsem ölmezdim ama Bora ille de babaannesini çağırmak istiyorsa da yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ben Gülsüm Hanım olsam küfrederdim ama o mutfağa kadar gelmiş ve soğan doğramaya başlamıştı. Eğer Gülsüm Hanım, torununun karısını veya torununun karısının karnındaki bebeği bu kadar önemsiyorsa, bunun için de yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Önüme turşu kavurması koyulursa, afiyetle yerdim. Bu arada canımın turşu kavurması istediği falan yoktu, sadece var mı diye merak etmiştim, varsa ondan da yiyeyim diye. Benim canım baklava istiyordu ve baklava da zaten önümde duruyordu, karnımı iyicene doyurduktan sonra, baklava yiyecektim.

♠

Dördüncü dilim baklavayı da ağzıma attığımda, Bora muhtemelen mide fesadı geçirme ihtimalime karşılık ambulansı aramak için yanımda bekliyor gibiydi ama bütün dikkati telefonundaydı. Ben ise gayet iyi bir şekilde, beşinci dilim baklavayı yemeden evvel suyumdan birkaç yudum almıştım. Bora'nın başını telefonundan kaldırmadığını görünce, ben de nicedir cebimde olan telefonumu elime aldım. Yeni açtığım WhatsApp grubunda herhangi bir mesaj yoktu fakat Sergio'dan bir mesaj vardı:

"Ben neden grupta yokum? Beni gruba al."

"Aaaa!" dedim, şaşkınlıkla.

Bora başını telefonundan kaldırdı ve yüzüme baktı. "N'oldu?"

Hızla Sergio'ya mesaj yazdım:

"Aaa sen yok musun?"

Bir yandan da Bora'ya cevap vermiştim: "Grup açmıştım da... Herkesi ekledim sanıyordum. Hatta insanları birbirine match etmiştim. Ama Sergio dışarıda kalmış."

"Match etmek mi?" diye sordu Bora. Kaşları çatıldı. "Kimleri mesela?"

Bora'ya ne cevap vereceğimi bilmiyordum ve tam da o sırada Sergio'dan mesaj gelmesi, işime gelmişti.

"Yokum. Bahar'ı bile almışsın. Beni nasıl unutabilirsin ya?!"

"Bahar'ı bile derken?"

"Ben yoksam, Bahar niye var?"

"Ben Bahar'la senden evvel tanışıyordum yalnız?"

"Nazlı beni de gruba al."

"Öf! Grupta kimse konuşmuyor zaten benden başka. Bora'ya kızgınken açtım o grubu. Kapatacağım. Çünkü Bora'ya kızgınlığım geçti."

"Nazlı?" dedi Bora. Başımı telefondan kaldırdım ve ona baktım. "Bir şey sordum?"

"Ne sordun?" diye sordum, yalandan.

"Kimleri eşleştirdin mesela sevgilim?" diye sordu, imayla. "Kimler var grupta?"

"İşte herkes..." dedim. Telefonuma bir mesaj daha düştü ama ekrana bakmıyor, telefon denen şeyin varlığını Bora'ya unutturmaya çalışıyordum. "Odaya mı gitsek? Bi' yorgunluk çöktü bana."

"Begüm var mı o grupta?" diye sordu. Telefonun varlığını unutacağa benzemiyordu. Yüzünde ya da sesinde meraklı bir ifade yoktu. Hatta daha çok alacağı cevabı biliyor gibi bir hâli vardı. Sapyoseksüel olmanın ne kadar da kötü bir şey olduğunu düşündüğüm anlardan biri, tam da bu andı. "Nazlı?"

"Begüm'ün abisi damat olurken, sıra da kendisine gelirken... En özel anlarımızdan birini katletmişti, hatırlıyor musun?" Bora, yüzünde mimik oynamadan yüzüme bakıyordu. "Bence bu konakta yaşadığımız en acı ve aynı

zamanda da en komik anlardan biri bu. Gidip de o anı yad etsek ya?"

"C harfi bi' fazla geldi bana. Çünkü senin ilgi alanın bildiğim kadarıyla, match değil math'di?" Zeki insanların kelime şakalarıyla da araları zannediyorum ki iyi oluyordu. "Ha sen eğer match etme kısmında ısrarcıysan, sadece bil diye söylüyorum, ben *matchmaker*'lardan hiç hoşlanmam."

"Tamam," dedim. Bora bakışlarını gözlerimden çekmedi. "Amacım sadece Beyza ve Aydın'ı aynı grupta tutmaktı zaten. Kalan kimseyle ilgilenmiyorum. Ben o ikisini shipliyorum sadece." Bora derin bir nefes verdi ve başını iki yana salladı. "Ne?!" diye sordum, kızar gibi. "Yalan mı söyleyeyim?! Çok yakıştırıyorum ben onları?!"

"Gerçekten mi?" diye sordu fakat gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki, Aydın'la kendisini yakıştırdığımı söylesem ancak bu kadar şaşırabilirdi.

"Anladığım kadarıyla sen onları da yakıştırmıyorsun?" dedim, bezgin bir ifadeyle.

"Tabii ki de yakıştırmıyorum!" dedi. Öfkeyle karışık güldü. "Dünya üzerinde birbirine yakışan son iki insan falan olabilir onlar!"

Bu muhabbete devam etmek istemediğini belli eder gibi ayağa kalkınca, ben de kalktım. Ama bu konuşmayı bırakacağım anlamına gelmiyordu. "Kesinlikle abartıyorsun!" dedim, sitemle. Küçük adımlarla peşinden ilerledim. "Birbirlerini ne kadar sevdiklerinin farkında değil misin?!"

"Eğer sevmek yetseydi, şu anda zaten beraber olmazlar mıydı?" diye sordu, odaya ilerlerken.

"Belki de onların doğru zamanı daha gelmemiştir?" dedim, karşı çıkarcasına. "Sana asla katılmıyorum ve lütfen bu konuda hayallerimi yıkma!"

"Üzgünüm ama Beyza'yı yeteri kadar tanımamışsın..." dedi. Fakat bu kocaman bir yalandı, yani üzgün olduğu. "Çünkü onu biraz tanısaydın, asla Aydın'la olmayacağını bilirdin."

"Daha da abart!" dedim, odaya girerken.

"Gerçekler bunlar," dedi. Kapıyı kapattı. "İster inan, ister inanma. Ama Beyza, her ne kadar bunu belli etmese de... Yaşadığı her şeyin sorumlusu olarak Aydın'ı görüyor. Aydın ona o cümleleri kurmasaydı, ondan yardım isteyebilirdi ve bugün, bambaşka bir hayatı olabilirdi. Hayatlarımız... Böyle düşündüğüne bahse girerim. Ben onu affetmediğim sürece, o ruh haliyle daima Aydın'ı suçlayacak ve Beyza, Aydın'ı suçlarken, beraber olamazlar."

"İyi!" dedim, sertçe. Banyoya girdim. "Övün dur kendinle!" diye bağırdım, ellerimi yıkarken. Çok geçmeden banyonun kapısı açıldı ve Bora, kişisel malzemelerimizin olduğu küçük bir çantayla banyoya girdi. "Belki olurlar?!" dedim, her şeyin suçlusu Bora'ymış gibi. Bora ise beni umursamadan çantanın içinden diş fırçasını çıkartmıştı. "Ben onlara dair hayaller kurmaya başladığımda, daha Beyza'nın yaşadığını bile bilmiyordum!" Bora dişlerini fırçalarken, ben de dişlerimi fırçaladım ama yine de konuşmaya ara vermedim. "Leo, annesiyle babasının beraber olmasını ne kadar çok istiyor, haberin var mı senin?!" Bora, aynadan yüzüme baktı. "Birbirlerini çok seven iki insanın kavuşmasını istemek suç mu?!"

Bora ağzını çalkalayana kadar konuşmamıştı. "Nazlı," dedi, bana döndüğünde. Ben de ağzımı çalkaladım ve havluya uzandım. "Aydın ve Beyza, hiçbir zaman birbirlerinin dengi değillerdi aslında."

Gözlerim kocaman açılırken, "Sınıf ayrımı mı yapacağız yani?!" diye sordum.

"Hayır tabii ki, öyle bir şeyden bahsetmiyorum!" dedi. Derin bir nefes verdi ve lavaboya yaslandı. "İkisini de çok iyi tanıyorum, dünyaları farklı... Aydın bunu kendi seçmedi, kabul. Ama öyle ya da böyle, sonuç bu." Elime uzandı ve beni kendine çekti. "Sevgilim..." dedi, ellerini belime yerleştirirken. "Bazen hayata çok romantik bir filme bakar gibi bakıyorsun ama... Öyle değil..."

Avuçlarımı omuzlarına yasladım. "İki insan, birbirlerini seviyorlarsa, önlerinde hiç kimse duramaz. Kendileri bile."

"Lütfen bana kurmaktan rahatsız olacağım cümleler kurdurtma. Aydın'ın gıyabında, karakteriyle alakalı yakışıksız cümleler kurmak istemiyorum," dedi. Bir eli saçlarımda dolaşıyordu. "Aydın'ın arabesk ruhu, Beyza için çok fazla. Nasıl diyeyim... Aydın'ın duygusal ilişkilere basmaz kafası. Nasıl evlenme teklifi ettiğini sen de gördün. Mehmet'e nispet miydi, ilan-ı aşk mıydı belli değil. Aydın çok dan dun bir adam. Beyza'nın dünyası ne kadar büyükse, Aydın'ınkisi de o kadar küçük, dar ve basmakalıp." Burnumu işaret ve orta parmağı arasına alırken gülümsedi. "Eğer Beyza'nın Aydın'a karşı hisleri kalmış olsaydı, anlardım."

"Aydın'dan bahsederken, *sevdiğim adam* dedi!" dedim, itiraz dolu bir tonlamayla.

"Sevmiyor demiyorum. Ama bu, miadı dolmuş bir sevgi Nazlı...." dedi. İç çekti. "Ben onun Aydın'ı nasıl unuttuğunu, günbegün okudum. Beraber olduklarında, ki bu konudan gerçekten bahsetmek istemiyorum ama, yeniden canlanmıştır belki bir şeyler, bilemem. Hamile kaldı ondan. Oğlu oldu. Üstüne üstlük, Mehmet de Beyza için kocaman bir hayal kırıklığı oldu aynı süreçte. Tüm bunlar Aydın'a olan sevgisini harlamıştır belki ama bu sevgi, eskisi gibi bir sevgi değil. Zaten Beyza'ya sorsan, sevda bitmez ki. Eskiden, göz göze geldiklerinde ortalık alev alev yanardı; şimdi ise cılız, sönmeye yüz tutmuş bir ateş var gözlerinde. Tutkusuz, aseksüel, yorgun bir sevgi taşıyor içinde. Öfkesi bile canlı değil."

Parmak uçları yanaklarıma dokunduğunda ağladığımı fark ettim. Bora, Beyza ile Aydın'ın beraber olmayacak olmalarının beni sahiden de ne kadar üzdüğünü yeni fark etmişçesine şaşırır gibi, "Nazlı?" dedi.

"Ortada bir çocuk var!" dedim. Dudaklarım titriyordu. "İkisine ait olan bir parça!"

"İyi de sevgilim, Begüm ve Eren'in de çocuğu var?" dedi. Beni kendisine çekti ve sımsıkı sarıldı. "Niye aynı şeyi onlar için hissetmiyorsun o zaman?"

"Çünkü onların sevgisi bana hiçbir zaman geçmedi zaten!" dedim, sitemle. Bu sitemimin kime olduğunu da bilmiyordum. Kollarımı Bora'nın boynuna dolarken, utanmasam Beyza ile Aydın'ın arasını yapması için yalvaracaktım. "Ama Las Vegas'ta, Beyza'nın günlüğünden kopartılmış o sayfayı okuduğumdan beri, Aydın'la Beyza'nın arasındaki sevgiyi çok önemsiyorum!"

Bora bir elini başımın arkasına yerleştirirken, "Neden bunu bu kadar içselleştiriyorsun?" diye kızdı. Sesi hafif sert çıktığı için pişman olmuş olsa gerek, "İkisi arasındaki şey, sen dahil kimseyi ilgilendirmez ki..." diye devam ettiğinde, sesinin tınısı yumuşamıştı.

"Aydın'ın Beyza'ya neden öyle saçma sapan bir şey dediğini de bilmiyorum! Kesin mantıklı bir sebebi vardır! O da mecbur kalmıştır!" Kesik bir nefes verdim. "Yazık ya! Ben çok üzülüyorum onlara! Leo'ya da yazık! Kavuşamayacaklar! Baksana... Sen dedin Aydın'ı suçluyor diye! Sen onu hiçbir zaman affetmeyeceksin ki! Hep Aydın'ı suçlayacak o zaman!"

Bora içine derin bir nefes çekerken, "Seni böyle davranmaya iten şey hormonlarının değişimi..." dedi. Bunu benden çok kendisine söyler gibiydi. "Tüm bunlar aslında fazla hassas olduğun için..." Benden hafifçe ayrıldı ve birden beni kucağına aldı. "Şimdi seninle balkona çıkıp hava alacağız ve sen, Beyza ile Aydın'ı düşünmeyi bırakacaksın." Tam bir şey söyleyecektim ki, "Bu bir emir Nazlı!" dedi.

Birden kendimi tutamayıp kahkaha attım. "Düşünceler yasaklanamaz! Hangi çağda yaşıyoruz?!"

"Yalnızca kendimizi düşünmemiz gereken bir çağda sevgilim," dedi.

Balkona çıktığımızda sandalyeye oturdu ve benim de yüzüm manzaraya dönük bir şekilde, kucağında oturmamı sağladı. Elleri belimi sıkı sıkı sararken, yanağımı omzuna dayamış, saymadığım bir süre boyunca, sessizce, gözyaşlarımın dinmesini beklemiştim ve bu sırada dudaklarım iki yana kıvrılmış bir haldeydi. Zaten biraz da

olsa deli olduğumu biliyordum ama hamilelik beni hepten delirtmişti. Canım sigara içmek istiyordu ama o da yasaktı ve ben yasaklardan nefret ediyordum.

"Bana içkiyi ve sigarayı yasaklamıştın," dedim. Sesimdeki laf soktuğumu alenen belli eden tınıyı bile isteye daha da kulaklarına sokmaya çalışmıştım. "Şimdi sen bana bir şeyleri yasaklayamazsın ama hayat yasakladı." Nefesimi sesli verirken, "Bu balkonda ne güzel şeyler yaşadık değil mi?" diye sordum. Güldüm. "Yani aman aman büyük şeyler değildi ama... O ilk heyecanlar... Kendimi senin ve ailenin bir parçası olarak belki de ilk kez Trabzon'da hissetmişimdir." Dudakları saçlarımın arasına değdi. "Çok kalabalıktınız. Ve çok güzel. Hep istediğim gibi. Tam olarak neyi istediğimi bilmiyorum aslında. Yani mantıken evlenmeyi hiç hayal etmemiştim. Yani Anıl'dan başka biriyle evlenmeyi. Ama kalabalık ailenizi çok sevmiştim. Gerçi biraz azaldı ölenler olunca ama yine de hâlâ kalabalıksınız."

"Nazlı..." dedi, tok bir sesle. "Gitmek istemiyor musun sen?"

"İstiyorum istiyorum," dedim. Başımı kaldırdım ve kapkara gözlerine baktım. "Gerçekten istiyorum. Seninle baş başa olmak istiyorum. Ama hiç böyle hayal etmemiştim..." Alt dudağımı dişledim ve üç saniyeliğine gözlerimi gözlerinden kaçırdım. "Yani hiç kimseye yerimizi söylemeyecek kadar gitmeyi..." Zorlukla yutkundum. "Ben bunu yaşadım. Üç yıl, bir ay, bir gün ne yerimi ne yurdumu bilmedi kimse. Ve bu çok... Boktan bir şey. Senin de bunu yaşamanı istemiyorum."

Bir eli yanağımı sararken, dudakları dudaklarımla birleşti. "Şişt!" dedi, sakince.

Öpücüklerinin sakinleştirici bir etkisi vardı ve zihnimi dağıtarak, tüm dikkati üzerlerine çekmeyi başarıyorlardı. Öyle ki çok geçmeden, dünyada onunla öpüşmekten başka bir derdim yokmuşçasına her şeyi unutmuştum. Dudaklarım hararete büründüğünde, dokunuşlarım şiddetlenmişti. Bora da sanki bu anı bekliyormuş gibi, kucağında benimle

beraber ayağa kalktı. Bacaklarımı zar zor beline sararken, dudaklarımı bir an olsun dudaklarından ayırmamıştım.

Sırtım yatağın üzerine serilirken, gülümsemesi bana akıl tutulması yaşatmaya yeltenmişti. Neye gülümsediğini hem biliyor, hem de bilmiyordum. Önce kendi tişörtünü çıkarttı, sonra da usulca üzerime uzandı ve beni öpmeye devam ederken, bedenime fazlalık gelen tüm kıyafetlerimden teker teker beni kurtardı. Tenim özgür kalmanın sevinciyle, kendisine en yakışan örtüyü arzu ediyordu. Bora'nın ellerini ya da dudaklarını. Vücudumun her bir noktası, kendisinin Bora'ya ait bir parçayla kavuşması için amansız bir mücadele veriyordu. Avuç içlerinin biri tarafından sarmalanan göğsüm derin bir nefes alırken, diğer göğsüm de okyanus serinliğine ulaşmak üzere cayır cayır yanıyordu. Bacaklarımın arası ise hem yanan hem sönen ve bunu durmaksızın tekrarlayan bir döngünün esiri olmuştu, çünkü Bora'nın diğer eli tarafından işgal edilmişti.

Kalbim gibi.

24 Mart 2021, 00.27, Trabzon.

Dört sene sonra, hâlâ ilk günkü gibi çarpan kalbimin sesini duyuyor muydu bilmiyordum ama duysun istedim. Bora'yı yavaşça ittirdim ve sırtüstü uzanmasını sağladım. Pantolonunun düğmesine uzandım ve onun da tenini özgür bıraktım. Bacaklarının üzerine kuruldum ve kalbimi, kalbinin üzerine yasladım. Dudaklarım, köprücük kemiğine ilerlerken, kolyem de adımın yazdığı dövmesine dokunmuştu. Parmak uçlarıyla omuzlarıma görünmez bir şeyler yazarken, köprücük kemiğiyle olan temasımdan mest oluyordu.

"Aşkın," dedim. *"Aşkın aşkla çarpımı, garip bir şekilde hep sonsuzluktur. Karekökü de yoktur."*

Gözlerim, kapkara gözleriyle birleşirken, bir yerlerde büyük bir yanardağın patladığını ve etkilerinin ise benim içime dolduğunu düşünmüştüm.

"Dört sene önce bugün, kendime izin vermiştim..." dedim. Kaşları havalandı. "Kendimi unutmak, yok olmak ve kaybolmak istercesine dudaklarını öperken..." Parmak

uçlarımla dudaklarına dokundum. "Dudaklarında sonsuzluğu bulmuştum." Bir eliyle, önüme düşen tutamları kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Ellerindeyse sonsuz hayatı..." Parmaklarım dudaklarından sakallarına doğru ilerledi. "Sakallarını hissettiğimdeyse, sonsuza dek uyanık kalmanın formülünü..."

"Benimle sevişirken ne düşündüğünü hep merak etmişimdir," dedi, bir itirafı gerçekleştirir gibi.

"Seninle sevişmek, coğrafyanın en muhteşem olaylarına şahit olmak gibi..." dedim. Dudakları iki yana kıvrıldığında, gamzesine dokundum. "Hani izleriz ya... Nutkumuz tutulur... Sen bana her dokunduğunda, nutkum tutuluyor benim de."

Bir eli enseme yerleşti ve beni kendine çekerken, dudaklarımı dudaklarına bastırdı. Üst dudağımda dişlerini hissettiğimde, boğazımdan küçük bir inilti kopmuştu. Dudaklarımızın ayrılmasına izin vermeden, beni yavaşça sırtüstü yatırdı ve yeniden üzerime uzandı. Ellerimiz, kollarımız ve bacaklarımız bir uyum halinde, birbirlerine asla dolanmadan hızlıca hareket ediyorlardı ve biz gitgide daha da büyük bir arzuyla birbirimizi öpüyorduk. Sanki bir damat halayı vesilesiyle yarım kalan sevişmemizi, tadını sonuna dek çıkarmak istercesine, şimdi devam ettirir gibi.

Göz gözü görmez bir duman tümden benliğimi ele geçirene ve bedenimin, onu içinde istemesinden başka kalan her şey tümden önemini yitirene dek, birbirimizi kana kana içtik.

"Ben sana her dokunduğumda ise..." dedi, bedenlerimiz artık bir olduğunda. "Güçlendiğimi hissediyorum." Hareketleri beni baştan çıkartmak istercesine yavaşlamıştı. Sanki yeteri kadar baştan çıkmamışım gibi. Gözlerimin önü sisle kaplıydı ve sesi sisin içinden gelip, ancak öyle kulaklarıma ulaşıyordu. Beni zirveye çıkarıncaya dek de bu sisin kaybolacağı yoktu, beni yutacak ve yok edecekti. "Sanki bir bar var, sana her dokunduğumda yavaşça doluyor ama sana dokunmadığım her an, hızla boşalıyor. Ben sana dokunmadığım her an, çok savunmasızım Nazlı..."

"Belki hızlanırsan," dedim, zar zor çıkan bir sesle. "Daha hızlı dolabilir o bar... Dene yani. Bence."

Attığı kahkahanın sesi, dünyanın en güzel ezgisiydi ve bir süre kulaklarımda yankılanıp, zihnime mıhlandı.

Hızlandı. Tam sisin içinde gözlerini buldum ve ona tutunacağım derken, yine yavaşladı. Gözlerimi ne zaman açık tutmakta zorlandığımı hissetsem, yeniden hızlandı. İstediğimi alacağımı düşündüğüm anda ise tekrar yavaşladı. Boğazımdan kopup da dudaklarımın arasına kadar ulaşan boğuk, memnuniyetsiz ve sitemkâr nidaları ise dudaklarıyla yakaladı. Benimle bir oyun oynuyordu, oyunun içindeyken ne kadar çaresiz hissetsem de, oyunun sonunda çarelerin en güzeline ulaşacağımı biliyordum. Bora da biliyordu. O yüzden oyununu çok uzun bir süre bozmadı ve doruk noktasına çok geç ama aynı anda varmamız için elinden, dilinden, kalbinden ve hatta tüm uzuvlarından gelen ne varsa yaptı.

♠

Uyandığımızda neredeyse öğlen olmuştu ve açıkçası midem bulanmamış olsa, ikimizin de ne gözlerini açacağı ne de yataktan kalkacağı vardı. Konakta Gülsüm Hanım'la beraber yaptığımız şahane ötesi bir kahvaltının ardından yola koyulmuştuk. Bana kalsa ben biraz daha konakta kalabilir, en azından akşam yemeğini de yiyebilirdim ama İstanbul'a gidip Gökhan'ı görmek uğruna, bu isteğimi dile getirememiştim. Akşamüstü uçaktan inmiştik ve bizi havaalanından almaya, Bora'nın adamlarıyla beraber Selim de gelmişti. Bora, Selim'in kullandığı arabada arkaya değil, öne oturmuştu.

"Her şey hazır mı?" diye sordu Bora, Selim havaalanından çıkarken. "Ekibi kurdun mu?"

"Evet abi," dedi Selim. "Bir dosya hazırladım. Uygun bulduğum adamların listesini yaptım. Sen de gözden geçirirsin."

"Kimseye herhangi bir şey çaktırmadın değil mi?" diye sordu Bora.

Bahsettikleri konu, rahmetli kayınpederim tarafından bize bahşedilen adayla alakalı olmalıydı.

"Yok," dedi Selim. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Abi ben şimdi sana bir şey diyeceğim ama... Sen yine kızacaksın bana."

"Söyleme o zaman," dedi Bora. Bu kadar net olması takdire şayandı. "Gerilmeye hiç niyetim yok."

"Abi kusura bakma, bu sizin güvenliğinizle alakalı..." dedi Selim. Üç saniyeliğine Bora'nın yüzüne baktı ama Bora bakışlarını cama çevirmiş, Selim'le muhatap olmamıştı. Selim, Bora'nın sessizliğinden konuşma cesareti aldı; ben olsam susmaya karar verirdim. "Şimdi ben bir liste yaptım. Oturup seninle üstünden geçeriz. Adamları yakın markaja alırız. Ama sen de çok iyi biliyorsun ki, bu adamları en iyi tanıyan Gökhan Abi."

"Selim!" dedi Bora, sertçe. Bezgin bir nefes verdi. "Gerilmek istemiyorum, dedim."

"Abi anlıyorum da..." dedi Selim, hafifçe çıkışarak. "Güvenlik şirketi onun. Kime güvenip kime güvenemeyeceğimizi bize en iyi o söyler."

"Ben Gökhan'a güveniyor muyum da, önerdiği adamlara güveneceğim?!" Bora'nın sesi arabanın içinde patlamıştı. "Farz et ki Gökhan yok! Bu işi ben, kendim halledeceğim!"

"Bora..." dediğim anda, "Nazlı, sakın!" dedi.

Derin bir nefes verirken, gözlerimi devirdim ve bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim. Kararmak üzere olan havayı izlerken, dilimin ucuna kadar gelen her kelimeyi geri yutmuştum çünkü, Selim'in yanında Bora ile tartışmak istemiyordum. Gökhan'a güvenmeyişinin sebepleri barizdi ama aynı şey değildi. Gökhan'a güveneceği şey vardı, güvenmeyeceği şey vardı ve bizim güvenliğimiz söz konusu iken, güvenilecek insanların başında bizzat Gökhan'ın kendisi geliyordu. Bunu pekala Bora da biliyor olmalıydı ama biliyor olması, bu konudaki duruşunu değiştirebileceği anlamına gelmiyor olmalıydı. Ne isterse yapmakta özgürdü; aynı benim gibi.

Ben Gökhan'a güveniyordum ve bir yardım istenecekse, bizzat ben isteyebilirdim.

♠

Hastaneye geldiğimizde hava hepten kararmıştı. Bora'nın hastane önünde bekleyen adamlarından biri, hızla kapımı açtı. Arabadan indiğimde, rüzgarın sert esmeye başladığını fark etmiştim. Üzerimdeki kabanın düğmelerini bağlarken, Bora boynuma bagajdan aldığı atkıyı sardı. Göz göze geldiğimizde, bakışlarımda her şeyin yolunda olduğunu belli eden ifadeyi görmek istediğini anlamıştım. Ona istediğini vermememe umarım bozulmazdı.

"İçeri girelim," dedim. Hastaneye girmek üzere bir adım atacakken, elimden tutarak beni durdurdu. "Üşüyorum," dedim, kısaca.

"Özür dilerim," dedi. Selim başını öne eğmiş, bizim içeriye girmemizi bekliyordu. "Ama ne söyleyeceğini biliyordum ve duymak istemedim."

"Şimdi duymak istiyor musun?" diye sordum. Başını iki yana salladı. "O zaman konuşmamıza gerek yok. İçeri girelim."

Elimi elinden çektim ve hızlı adımlarla hastaneye doğru ilerledim. Gururlu davranmasına koşulsuz saygı duyuyordum ama sırf bu yüzden başımıza bir şey gelecekse, buna *eyvallah* demeyecektim. Asansörün önüne geldiğim sırada bana yetişti ve benden evvel davranarak, asansörü çağırdı. Kollarımı bağladım. Asansöre bindiğimizde ve asansör Gökhan'ın odasının olduğu kata geldiğinde de yalnızca bana bakmış ve bir şeyler söylemekle söylememek arasında bir sürünceme yaşamış ama dudakları arasından tek bir harf dahi çıkmamıştı.

Koridora geldiğimizde, iki tane adamı Bora'ya ve bana başlarıyla selam vermişlerdi. Gökhan'ın odasına doğru ilerledik. Tam kapıyı tıklatmak üzereydim ki, "Sen gir..." dedi. Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Burada kalacağım ben."

Dan diye kapı açıldığında Sergio ile burun buruna gelmiştim. Sergio bir Bora'ya bir de bana baktı ve "Hoş

geldiniz..." dedi.

"Ben geldim sadece," dedim. Kaşlarını çattı. "Birazdan seni gruba alacağım. Grubu açık tutmaya karar verdim."

"Bora'ya yeniden kızdın yani?" dedi, gülerek.

"Çok konuşma bak, seni de almam gruba!" dedim, tehditkar bir tonlamayla. "Çekil..." dedim ve içeri girdim. VIP odanın bekleme alanı gibi olan kısmından geçerek, Gökhan'ın yattığı yere yöneldim. "Ben geldim!" dedim, yüksek çıkan bir sesle.

Gökhan vücudunda ve yüzündeki bandajlara, yorgun görünmesine ve muhtemelen keyifsiz olmasına rağmen, beni görünce kocaman gülümsedi. "Nazlı Karabey!" dedi. Adeta koştum ve yaralarına dikkat etmeden, ona sımsıkı sarıldım. "Hoş geldiniz efendim! Sizi görmek ne büyük şeref!"

"Elim boş geldim," dedim. Gökhan'ın baş ucunda oturan Beyza'ya ve odanın köşesindeki kanepenin kenarında oturan Aydın'a gülümsedim. "Ama zaten ne yapacaksın ki çiçeği? Boş işler! En büyük hediye varlığım!"

Beyza ayağa kalktı ve "Gel, otur böyle..." dedi.

"İçecek bir şeyler var mı? Vişne suyu falan?" dedim, misafirliğe gelmişim gibi.

"Alırım ben şimdi," dedi Aydın, hızla ayağa kalkarken.

"Ben alırım," dedi Beyza.

"O zaman böyle kurabiyedir, çikolatadır, kektir falan da istiyorum. Tatlı olan ne varsa istiyorum..." dedim. Aydın'a döndüm. "Beyza'nın kolu kırık. Tek başına taşıyamaz. Bence sen de yardım et ona..."

"Kapının önünde çocuklar var, onlar yardım ederler," dedi Beyza. Kardeşiyle birebir aynı olan inatçı gözlerine bakarken, bakışlarım teessüfle doluydu ama Beyza herhangi bir şey anlamadı. "Gelirim birazdan."

Beyza'nın kalktığı yere oturdum ve bakışlarımı Gökhan'a diktim. Allah'tan Aydın da benim gibi Beyza ile kendisini shipliyordu ki, Beyza'nın peşinden gitmişti. "Beni çok

korkuttun!" dedim, kızgın bir tavırla. "İyi olmana çok sevindim!"

"Kocan hayatımı kurtarmış," dedi. Hüzün, bakışlarından açık seçik okunuyordu. "Yine damarlarım onun kanıyla dolmuş."

Gökhan'a ne diyeceğimi bilemediğim için, vücudundaki yaralara baktım. Omzundaki bandajın biraz kenarında, bir kurşun yarası vardı. "Bu da sana Bora'dan hatıra değil mi?" diye sordum.

"Vücudumda ondan hatıra çok yara izi var ya..." dedi. Sırıttı. "Sırtımda var bir tane mesela, en sevdiğim-"

"Havuza girdiğinde görmüştüm," dedim.

Başını *evet* der gibi salladı. "Birlikte girdiğimiz bir çatışmadan hatıra."

"O da çok üzüldü," dedim. Gülümsemesi dağılırken iç çekti. "Sana bir şey olacak diye çok korktu."

"Tarantula için üzgünüm," dedi. Elime uzandı. "Başın sağ olsun."

"Sen sağ ol," dedim. Yüzümde sıcacık bir tebessüm vardı. "Ve iyi ol."

"Bir iyileşeyim de... Bir çaylık gıybetimiz var seninle. Bu kez alkolsüz tabii. Bebek nasıl?"

"İyi," dedim. Elini tuttum ve karnıma götürdüm. "Cinsiyetini ilk ben, ikinci Bora, üçüncü de sen öğreneceksin. Sana Bora söyleyecek." Gözleri kısıldı. "Söz verdi bana."

"Geçmiş olsun."

Bora'nın sesini duymamızla beraber, Gökhan'la aynı anda bakışlarımız ona çevrilmişti. Gökhan elini karnımdan çekti ve hafifçe uzandığı yerde doğrulmaya çalıştı. Bora ise elindeki tatlı atıştırmalıklar poşetini bana vermek üzere, yanıma gelmişti. Beyza da yanındaydı ve o da vişne suyunu uzattı. Her şeyi ne çabuk almışlardı ve Aydın'la Beyza'yı beraber gönderme hayallerim, nasıl Beyza ile Bora'ya evrilmişti anlamamıştım ama bu da olurdu.

"Teşekkür ederim," dedim, ikisine birden. Çok geçmeden Aydın ve Sergio da odaya girmişlerdi.

"Ben de," dedi Gökhan. Bora kanepeye doğru ilerledi. "Hayatımı kurtardığın için." Bora, kanepenin en uç köşesine oturdu ve bacak bacak üzerine attı. "Sana bir kez daha borçlandım."

"Ödeşiriz," dedi Bora. Gökhan'ın gözleri merakla kısıldı. "Benim de sana bir işim düşer muhakkak." Bora bakışlarını Gökhan'dan çekip Sergio'ya yöneltti. "Uçağı hazırlıyorlar. Bu gece Amerika'ya uçabilirsiniz."

"Bizimkiler gidecek ama ben buradayım," dedi Sergio. Beyza merakla Sergio'ya baktı. "Yarın Mehmet Şahindağ'ın mahkemesi var. Oradan çıkacak kararı beklemek zorundayım."

"Ne avukatsın, ne savcı ne de hakim..." dedi Bora. Tavrındaki otorite odadaki herkesin buz kesmesine sebep oluyordu. "Bildiğim kadarıyla şahit de değilsin. O yüzden burada kalmak için hiçbir sebebin yok." Bakışları Aydın'ı buldu. "Sen de onlarla gidiyorsun."

Aydın'ın kaşları çatıldı. "Ne işim var benim Tarantula'nın cenazesinde?" Bir an için Sergio'ya bakıp, yeniden Bora'ya döndü. "Ben Gökhan'la kalayım Kara."

"Gidip dua oku demiyorum Aydın. Leo için gitmek zorundasın," dedi Bora, baskın bir ifadeyle. "Çocuk sensiz Amerika'ya gitmek istemeyecektir."

"Birkaç gün sonra dönecekler," dedi Sergio. Neler olup bittiğini anlamak ister gibi gözlerime baksa da bir cevap bulamadı. "Gökhan'ın yanında birinin kalması şart. Aydın kalsın hiç değilse. Leo'ya durumu ben izah ederim."

"Nereden biliyorsun döneceklerini?" diye sordu Bora. Sesi de yüzü de ifadesizdi. "Belki de dönmeyecekler? Belki de orada yaşamaya karar verecekler?" Beyza zorlukla yutkunurken, yüzünde buruk bir tebessüm peyda olmuştu. Bora'nın kendisine emrivaki yaptığını, kendisinin Türkiye'de yaşamasını istemediğini açıkça söylediğini düşünüyordu. Ben ise ne düşüneceğimi bilmiyordum. "Hepiniz gidiyorsunuz. Sen de gidiyorsun Çınar. Ve dönmezsen hiç bozulmam. Öküz ölmese de müebbet yiyecektir, ortaklık

bozulabilir yani artık. Şu son beş ayı hiç yaşamamışız gibi devam etmek istiyorum hayatıma. Gökhan'ın yanında kalacak adam bulunur."

Gökhan derin bir nefes verirken, "Kimseyi istemiyorum zaten yanımda..." dedi. Bunu yalnızca Bora'nın gözüne girmek için söylediği belliydi. "Belli ki Kara'nın bir planı var. Kimse beni bahane ederek karşı çıkmasın buna."

"Ben çıkayım," dedi Beyza. Gökhan'ın bakışları Beyza'nın bakışlarıyla birleşti. "Leo'yla konuşayım. Eşya toplayacağım falan. İşim uzun."

"Öp benim için conconu," dedi Gökhan.

Beyza gülümsedi ama sesi her an ağlayacakmış gibi çıkıyordu. "Öperim..." dedi. Eğildi ve Gökhan'ın sol yanağına kuru bir öpücük kondurdu. "Biraz toparlan... Seni görüntülü ararız."

"Zaten geleceksiniz!" dedi Sergio, sertçe.

Beyza, Sergio hiçbir şey dememiş gibi, Gökhan'dan bakışlarını çekmemişti. "Seni çok seviyorum Gökhan... Her şey için teşekkür ederim..." Bora'ya baktım. İfadesiz bakışlarıyla, ablasının elini sımsıkı tutan Gökhan'a bakıyordu. "Hakkını hiçbir zaman ödeyemem. Sen, benim oğlumun başına gelen, en güzel şeylerden birisin."

"Sen de benim," dedi Gökhan. Gözleri dolmuştu ama gülümsemeye çalıştı. "Abla."

Bora'nın yapması gereken iki şey vardı; ya sinirleri bozulmuşçasına kahkahalar atmak ya da hüngür hüngür ağlamak.

Ama o ikisini de yapmadı ve ifadesiz bir şekilde, Gökhan'la Beyza'ya bakmaya devam etti.

Beyza, bakışlarını Gökhan'dan çekip Bora'ya değdirdi. "Havaalanına gelirsin diye düşünüyorum?"

"Gelmeyeceğim," dedi Bora.

Beyza bir an için kalakaldı, bana baktı ve yeniden Bora'ya döndü. "Anladım..." dedi. Yutkunmaya çalıştı. "O zaman... Görüşürüz... Begüm'e de selam söyle."

"Söylerim," dedi Bora, kupkuru bir tonlamayla. Beyza tam bir şey diyecekti ki, "Birbirimize emanetiz, biliyorum..." diyerek, konuşmasına izin vermedi.

"Bir süre sonra ablam yeniden evden kaçtı. Ya da gitti. Kısa bir not bırakmış yatağımın üzerine... 'Begüm'le seni birbirinize emanet ediyorum ve sizi çok seviyorum.' kadar, kısa bir not. Gitmesine mi üzüleyim, peşlerinde bir sürü silahlı adamın olmasına mı üzüleyim, perperişan olan Begüm'e mi üzüleyim en çok, hepsini bir kenara bırakıp... Bilememiştim."

Beyza başını aşağı ve yukarı salladı. "Hoşça kal Bora..." dedi. Çantasını aldı ve arkasına bakmadan, odadan çıktı.

"Neydi bu şimdi?!" dedi Sergio, Beyza'nın arkasından.

"Siktir git Çınar!" dedi Bora, sertçe.

Sergio başını iki yana salladı ve hızla, Beyza'nın peşinden, odadan çıktı. "İşte bizim geçmiş olsun ziyaretimizden de bu beklenirdi..." dedim, mırıldanarak. Neyse ki yalnızca Gökhan duymuştu.

"Kara?" dedi Aydın. Bora, Aydın'a baktı. "Beyza'nın buraya yerleşmesini istemiyor musun?"

"Bana ne amına koyayım?!" dedi Bora, sertçe. Aydın böyle bir tepki beklemediği için olsa gerek afallamıştı. "İster gelsin ister gelmesin! Ben Çınar olacak o beyinsizin tavrına sinir oldum! Bilmiş bilmiş konuşmasına! Beyza'nın kararı net değil, düşünecek! Ben ne bileyim kalmak mı ister, dönmek mi?! Karışmak kimsenin haddi değil! Ha ama Beyza her cümlemi üzerine alınıyorsa, kendi bilir! Yarası olan gocunur sonuçta!" Öfkeyle ayağa kalktı. "Hasta ziyaretinin kısası makbul!" dedi. Aydın'ın kaşları çatıldı. "Sen de siktir git hadi! Bavul mavul hazırla kendine! Nazlı'yı da götür!"

Hızlıca ayağa kalktım zira bu gerilim benim için fazlasıyla yeterdi. "Öyleyse kendine iyi bak Gökhan'cığım..." dedim, yanağından öperken. "Eğer farklı bir emir almazsam, ben dönerim Türkiye'ye gibi..." dedim, imayla.

"Yumuşat şu adamı gitmeden, bak baş başa kalacağız..." dedi Gökhan, kulağıma.

Gülümsedim ve başımı iki yana salladım. "Üzgünüm. Başa gelen çekilir..." dedim. Vişne suyumu tatlı atıştırmalıklarımın olduğu poşete attım ve poşetimi alıp, Bora'ya döndüm. "Havaalanına gelirsin diye düşünüyorum?" dedim, aynı Beyza gibi. "Çünkü seni şu an öpmeyeceğim." Arkamı döndüm ve hızlı adımlarla odadan çıktım.

♠

Bora havaalanına gelmemişti.

Bir kısa mesajla bana veda etmeyi daha uygun bulmuş olsa gerek, havaalanına gelmemişti.

"Sevgilim, benim araştırmaya gitmek için seçtiğim adamlarla görüşmem gerek. Havaalanına gelemeyeceğim gerçekten. Buna derhal başlamazsam, sen döndüğünde benim işim bitmemiş olur. Yarın mahkemeden hemen sonra ben de yola çıkacağım. Ve merak etme, güvenilir adamlar konusunda, Gökhan'dan yardım aldım. Seni seviyorum. Beni öpmediğin için çok pişman ol ve beni çok özle."

Bana bu mesajı attığında, ben odadan çıkalı yalnızca sekiz dakika, bir saniye olmuştu ve bu kadar kısa sürede nasıl bir yardım aldığını aklım almıyordu.

D.C.'ye indiğimizde, gün ağarmak üzereydi. Uçağa neredeyse biner binmez uyumuş, ara ara gözümü açtıkça da bir tek Leo'nun Aydın'la konuştuğunu duymuştum. Kalan herkes çoğu zaman sessizdi ve kendi içlerindeki düşüncelerle boğuşuyorlardı. Hem Tarantula için düzenleyeceğimiz seremoniye gidiyor olmak, hem de Mehmet Şahindağ'ın mahkemesini düşünmek, muhtemelen herkesin kafasını çorba ediyordu.

Aydın, Leo ile beraber mezarlığa en yakın kafede oturup bizi beklerken, biz de bir an evvel Tarantula'nın ruhunun huzura kavuşmasını istiyorduk. Belki de bunu yalnızca bir görev gibi görüyor ve aradan çıksın istiyorduk. Hepimiz, iner inmez mezarlığa geleceğimizi daha uçağa binerken biliyorduk ama hiçbirimiz, kuşluk vaktinde mezarlıkta olmanın ne kadar saçma bir fikir olduğunu sorgulamıyorduk.

Aslında geldiğimiz mezar, Joseph'in mezarıydı. Annesinden, babasından ve abisinden ayrı bir yerde, birçok yabancının arasında öylece duruyordu. İçi boş muydu yoksa içinde hiç tanımadığımız biri mi vardı, bilmiyordum. OCTO'nun asil üyeleri, mezara çiçek bırakırlarken, ben öylece duruyordum. Buraya muhtemelen sadece durmak için gelmemiştim ama mezarlıklarda başka ne yapılabileceğini de bilmiyordum.

Cebimden telefonumu çıkarttım ve Bora'ya mesaj yazdım:

*"***OCTO'nun sekizinci asil üyesi olduğumu keşke Tarantula da görseydi..."**

"Boş ver zaten OCTO diye bir şey kalmadı."

"Pişman oldun mu beni öpmediğin için?"

"Mezarlıktayım. Çok günah."

"*Ben de mahkemedeyim."*

"Niye böyle saçma sapan yerlerdeyiz?"

"Seni özledim."

"Ben de özledim ama sana hala kızgınım, o yüzden ben, seni özlediğimi söylemeyeceğim."

"Peki sevgilim."

OCTO'nun hareketlenmesiyle, mezarlıktan ayrılmak üzere olduğumuzu anlamıştım. Herkes yavaş yavaş eski mezar taşından uzaklaşırken, iç çektim. Başımı kaldırdım ve gökyüzüne baktım. Tarantula, aslında yaptığı seçimle bir nevi dünyayı olası tehlikelerden kurtarmıştı ama maalesef dünyanın bundan haberi bile yoktu. Dilerim, ruhu huzur bulurdu.

♠

Annie Alexandra Morgan'ın yaşadığı eve girdiğimizde, Bayan Morgan bizi hasretle karşılamıştı. Artık hiçbir vasfı olmayan ve hatta Bora Karabey tarafından kapatılan OCTO'nun altı asil üyesi de aynı benim gibi gülümsemekte zorlanıyorlardı ve fakat yine de Bayan Morgan'a sarılırken, içlerindeki hüznü saklamayı başarıyorlardı. Bunu aslında Bayan Morgan için değil, kendileri için yapıyorlardı. Savaş psikolojisi. En nihayetinde Mehmet Şahindağ ile savaşmıştık

ve her savaşın sonunda, mutlaka kayıplar verilirdi. Tarantula, hiçbir zaman tarafımızdan unutulmayacaktı belki ama yine de artık yeri, tarihin zamanla tozlanacak raflarıydı.

"Merhaba," dedi Aydın, Bayan Morgan'a. Onun kim olduğunu, henüz daha biz uçaktayken kendisine uzun uzun anlatan Leo ise bu sırada gülümsemişti. "Aydın Demir."

"Babam," dedi Leo, gururla. Bayan Morgan'ın yüzüne yayılan şaşkınlık hepimizce mağlumdu. "Sana Aydın'dan bahsetmiştim büyükanne! Gökhan'ın abisi. Hatırlıyor musun? Onunla basketbol oynamıştım."

Bayan Morgan, Aydın'a elini uzattı. "Memnun oldum. Susanne." Bakışları yalnızca bir saniyeliğine Annie'ye kayıp, yeniden Aydın'ı buldu. "Gökhan bu dediğimi duymasın ama ondan daha yakışıklısın."

Aydın'ın yüzüne hafif bir tebessüm yayılırken, Bear, "Çok güzel yemek kokuları alıyorum!" demişti.

"Evet!" dedi Bayan Morgan, Bear'ı onaylayarak. "Herkes masaya otursun lütfen! Kahvaltı vakti aslında ama siz yoldan geliyorsunuz diye, normal yemek hazırladım..."

Ben ve OCTO'nun asil üyeleri, Bayan Morgan ile beraber masaya geçtiğimizde, Aydın'ın bakışları salonda geziniyordu. Oğlu ile sevdiği kadının yıllarının geçtiği evi tanımaya çalıştığını düşünmüştüm. Duvarda asılı olan fotoğraflara tek tek bakıyordu. Bu salonda Leo, Annie ve Bayan Morgan'ın; Bayan Morgan ve Leo'nun; OCTO'nun tüm asil üyeleri ve Leo'nun; Sergio, Annie, Leo ve benim, Annie ve Leo'nun olmak üzere çeşitli fotoğraflar vardı. Aydın'ın acı kahve gözleri hepsini tararken, en üstte ve en ortada olan çerçevede takılı kaldı. Annie'nin kağıt üzerindeki rahmetli eşi Ivan Morgan ile olan fotoğrafı. Benim ve hatta Leo'nun bile hiç tanıyamadığı Ivan'la birlikte Annie, bu evin bahçesindeydi ve kocaman olmuş karnında Leo vardı. Herkes yemek masasına doğru ilerlerken, Aydın durmuş bu fotoğrafa bakıyordu ve Leo'nun bakışları da babasından ayrılmıyordu.

"Büyükannemin oğlu, Ivan..." dedi Leo. Annie ile Bayan Morgan göz göze geldiklerinde, herkesin tüm dikkatinin bu sohbette olduğunu anlayabiliyordum. "Annemin, en iyi arkadaşlarından biriydi Ivan." Leo'nun aynı babası gibi acı kahve bakışlarına yayılan korku barizdi. "Annemle Ivan evliydi." Aydın bakışlarını nihayet çerçeveden çekerken, Leo'ya döndü. "Ama benim babam, sensin Aydın."

"Evet," dedi Aydın. Sesi yumuşacıktı. "Benim."

Leo bir nefes verirken, küçücük kalbiyle babasının herhangi bir şeyi yanlış anlamayacağını garanti altına almış ve rahatlamıştı. "Sana evimizi gezdireyim mi?" Gülümsedi. "Benim odamı da gösteririm."

"Olur," dedi Aydın.

"Gel," dedi Leo. Bir rehber gibi önden giderken, Aydın'ın bakışları kısa bir an Beyza'ya değmiş, daha sonra da ufak adımlarla Leo'nun peşinden ilerlemişti.

Leo ve Aydın yanımızdan uzaklaşır uzaklaşmaz, Bayan Morgan, "Koluna n'oldu?" diye sordu, Annie'ye. Endişesi yüzünden okunuyordu. "Leo'nun yanında sormak istemedim. Ama hiç iyi görünmüyorsun!"

"Sonra konuşalım," dedi Annie.

Bayan Morgan, istemeye isteyemeye, "Pekala..." dedi ve yemekleri servis etmeye başladı. Benim tabağıma da bir parça biftek koymuştu. Tarantula'nın öldüğünü biliyordu ama bununla alakalı tek kelime etmiyor ve hatta bizleri, cenaze değil de bir düğün seremonisinden geliyormuşuz gibi bir sofrada ağırlıyordu. Bilmediği en önemli şey, bu sofranın bir veda sofrası olduğuydu. Ayrılık çanları çalıyor, hepimiz bu sofradan kalkarken bazı kararların kesinleşeceğini biliyorduk.

"Leo'nun pedagoğuyla iletişime geçtim uçaktayken. İyi bir çocuk psikiyatristi önerdi. Leo'yu ona götüreceğim akşamüstü," dedi Annie. İçimizdeki en cesur insan, yine kendisi olmuştu. "Leo allak bullak oldu bunca olayın içinde."

"Hepimiz gibi," dedi Bat, durumu normalleştirmek ister gibi.

"*Sonra* dedin ama dayanamıyorum!" dedi Bayan Morgan. Bakışları da sesi de ince bir sızıya sahipti. "Neler oluyor? Sen nasılsın? Sana bunu kim yaptı?! Leo babasını nasıl öğrendi? Kardeşlerinle karşılaşmak... Nasıldı?"

Annie, Bayan Morgan'a kederle baktı. "Gökhan haklıymış..." dedi. Yutkunmaya çalıştı. "Belki de hepiniz..." dedi, bakışlarını yüzlerimizde dolaştırırken. "Ve Tarantula... Herkes haklıymış, benden başka."

"Kötü mü geçti?" diye sordu Bayan Morgan. Üzgün bir ifadeyle bana baktı. "Hiç sevinmediler mi?"

Bu soruya cevap vermek haddim değildi ama verdim: "Bana kalırsa sevindiler aslında ama... Her sevinç, iyi sözcüklerle ifade edilmeyebilir." Bayan Morgan kaşlarını çattı. "Yani, gerçek tek değildir ve bazen küfretmek bile iyi bir şey demek olabilir. Anlatabiliyor muyum, bilmiyorum."

"Onlarla tanışmak istiyorum," dedi Bayan Morgan.

"Eğer bir gün Amerika'ya yolları düşerse ve buraya uğramak isterlerse..." dedi Annie. Güldü. "Ki sanmıyorum, beni görmek istemeyeceklerdir çünkü... Ama olur da gelirlerse, seve seve tanıştırırım sizi."

"Nasıl yani?" diye sordu Falcon, hızla. Gözleri kocaman açılırken, işaret parmağıyla gözlüğünü ittirdi. "Sen... Kararını verdin mi? Burada mı kalacaksın?"

"Evet," dedi Annie. Çatalını bırakırken, bakışları salonun her bir köşesinde dolaşıp Falcon'da durmuştu. "Ben buraya, bu eve aidim." Yutkundu. "Çünkü ben Annie'yim. Annie Morgan."

"Acele verilmiş bir karar," dedi Sergio, hoşnutsuzlukla. "Bora'nın manipülasyonuna geliyorsun!"

"Aslında Bora, Sergio'ya kızdığından öyle dedi!" dedim, yumuşacık bir sesle. "Senin kendi kararını kendinin vermeni istiyor. Yani seni istemiyor gibi bir şey yok."

"Bu saatten sonra ben, bir tek Annie olarak varlık bulabilirim." Annie'nin kardeşine benzer gözleri sisle çevriliydi. "Bayan Morgan'ın kızı, Leo'nun annesi, sizlerin de arkadaşı, kardeşi olarak..." Bakışları gözlerimi buldu. "Ben

yaşıyorum ama Beyza'nın öldüğünü nihayet anladım. Yol boyunca ve sonrasında çok düşündüm. Benim için en doğrusu bu. Ve oğlum için de. Çünkü onun iyi olması için, benim de iyi olmam gerek."

"Ben de burada kalacağım," dedi Lizard.

"Dağılıyor muyuz yani?" diye sordu Bat.

"Sen burada değil misin?" diye sordu Falcon, Bat'e.

"Ben, evime dönmek istiyorum..." dedi Bear. Bir yandan bifteğini yiyiyor ve bizimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. "Dağılmamak gibi bir şansımız yok. Ne kadar dağılmasak da eksiğiz artık. Tarantula öldü. Nina da burada olmayacak. Ben de annemle yaşadığım eve dönmek istiyorum." Bir yudum suyundan içti. "Belki siz de isterseniz, arada bir toplanmak isterseniz yani, çağırırsanız gelirim."

"Benim de tek arzum, Türkiye'ye dönmekti..." dedi Sergio. Bakışları Annie'yle birleşti. "Ben Çınar olmak istiyorum. Sadece Çınar olmak. Kardeşimi buldum ve onunla biriktirmek istediğim anılar var." Bayan Morgan'ın yüzüne yayılan aydınlık, belki de en sonunda iyi bir şey duyduğu içindi. "Bir de belki, size saçma gelir ama... Hayata dair umutlarım var."

"Bana saçma gelmiyor," dedi Bat. Arkasına yaslandı. "Çünkü ben de çok uzun zaman sonra... Aşık olabileceğimi hissediyorum." Bat'e şaşkınlıkla bakakalan sadece ben değildim. "Sadece bir his," dedi, açıklamak ister gibi fakat Begüm'den bahsettiğini Bayan Morgan dışında hepimiz anlamıştık.

"Yani Türkiye'ye mi gideceksin?!" diye sordu Falcon, şaşkınlıkla.

"İngiltere de güzel bir ülke," dedi Bat. Yüzüne sıcak bir gülümseme yayılırken, laciverte yakın gözleri ışıldamıştı. "York'ta da belki beni bekleyen bir ev vardır."

"Sen İngiliz misin?" diye sordum, merakla.

Bat bana göz kırptı ve dalga geçer gibi, "Bu, ırkçı bir soru!" dedi.

"İngiliz aksanından sıyrılmak, müthiş bir başarıydı, kabul ediyorum dostum! Ben de az zorlanmadım..." dedi Bear, hayranlıkla.

"Ve Bear da Amerikalı olmadığını itiraf etmiş olur!" dedi Falcon. Güldü. "Yoksa sen de mi İngilizsin?"

"İskoç," dedi Bear.

OCTO, birbiriyle ilk kez tanışıyordu.

"Ben de o zaman, Japonya'ya gidiyorum..." dedi Falcon. Herkesin kaşları çatılınca, "Japon değilim ama Japonya'da yaşamak çok uzun zamandır hayalimdi..." diye ekledi.

"Kararını yeniden gözden geçirmen lazım Lion," dedi Sergio. Destek almak ister gibi bana baktı. "Leo, babasından ayrılmak istemeyecektir."

"Babası da buraya gelebilir," dedi Annie, ciddiyetle. "Bunun bencillik olduğunu sanmıyorum. Eğer öyleyse de açıkçası umurumda değil. Şu an önemli olan tek şey, Türkiye'den gelecek haber. Mehmet'in ömür boyu içeriye tıkıldığından emin olayım da, başka bir şey istemiyorum!"

Bu sırada, telefonuma Bora'dan bir mesaj düşmüştü:

"Ve burada biter."

"Mahkeme bitmiş!" dedim, hızla. Tam Bora'ya cevap yazacaktım ki bir mesaj daha geldi:

"*Biz kazandık sevgilim."*

♠

3 Yıl, 1 Ay Sonrası*

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Sizi çok seviyorum!

Var olun... □□

□

3 yıl, 1 ay sonrası...

"*Bütün dünya bir sahnedir,*" der *Shakespeare*. "*Bütün erkekler ve kadınlarsa sadece birer oyuncu...*"

Ben, kendi oyunumun son perdesinde olduğumu anlıyorum. İyi bir hikaye birden bitmez, sona yaklaştığını avaz avaz bağırır. Kafamın içinde yankılanan ve adeta kendimi duymamı engelleyen sese bakılırsa, benim hikayem de bitmek üzere. Gerçi ben kendi hikayeme *iyi* demezdim. Kötü bir adamın hikayesi ancak ve ancak başrol oyuncusuna yakışır derecede *kötü* olabilir.

"Kötülüğümüz içimizde bizim; içimizse kurtulamıyor, kendi kendisinden."

Dönüp dolaşıp kendimi *Montaigne*'in satırlarında bulmamın sebebini nihayet anladım galiba. Bu satırları ilk okuduğu zamanlardaki saf, hayata tertemiz gözlerle bakan, hiç kirlenmemiş o genç delikanlıyı çok özlüyorum. Belki de o genç delikanlıyla kurduğum bir köprüdür Montaigne. Shakespeare'in de *Montaigne*'i çok sevdiğini öne sürer *Nietzsche*. Hatta *Kral Lear*'da karakterleri, *Monteigne*'in kelimeleriyle konuşturduğu söylenir. *Kral Lear*'ı çok önceden okumuş olsam da Londra'da izlemiştim. Denizlere açılmak için duyduğum arzuya rağmen, babamın ısrarla kendi izinden gitmem için mücadele verdiği fakat benim de bunu görmezden gelmeye çalışarak, sadece bir üniversite öğrencisi olduğum günlerde. Daha evvel hiç farkında

olmasam da o tragedyada babamı görmüştüm. Kendi sonunu kendi hazırlayan babamı.

Bugün, babam yüzünden buradayım. Langley'de benim için ayrılan CIA'e ait bir evde, kendi sonumu bekliyorum. Mehmet Şahindağ'ı alt etmek için, bir ajanlarıyla sevgili gibi davranacakmışım! Ne plan ama! Stratejik bir zekadan çıkmış olsa gerek! Mehmet Şahindağ da sevdiğimi sandığı kadının peşine düşerek...

Daha evvel oynadığım bir oyunun yeniden sahneleneceğini öğrendiğimde verdiğim ilk tepki gülmek olmuştu. Komik olduğu için değil, canım acıdığı için. Canımın acısı, ki ben o acıyla yaşamaya alıştım, oyunu beraber oynadığım partnerimi kaybettiğimden beri orada. Kalbimin üç santim yakınındaki kurşun yarasının içinde. Öylece duruyor. Şimdi başka bir partnerle sahneye çıkmak istemiyorum. Ortaya iyi bir oyun çıkmayacağını biliyorum. Çünkü iyi bir oyunu oynayarak değil, yaşayarak yaratırsın. Ve biz partnerimle, gerçekten yaşamıştık. Ta ki ben sahnede müthiş bir ters köşe yapana ve oyunu mahvedene kadar. Sonu nasıl bitmiş olursa olsun, ben yeni bir partner istemiyorum. Zaten yeni bir partnerin varlığına ne herhangi biri ne de Mehmet Şahindağ inanır.

Yine de denesinler. Çünkü ben Mehmet Şahindağ'ın CIA'in yazdığı bu oyuna inanmayacağını söylediğimde, bana inanmıyorlar. Kendileri yaşayarak görsünler. İstihbarat'la iş birliği yapmak zorunda olmasam, beni buraya kadar gelmeye ikna edemezlerdi. Gerçi ikna mı oldum, zorunda mı bırakıldım tartışılır. Belki de amaca giden yolda, her şeyi boş vermişimdir. Benim tek bir amacım var: O orospu çocuğuyla yolumun yeniden kesişmesi ve neden aramızdaki anlaşmayı bozduğunu öğrenmek. Eğer bunu öğrenemezsem, gözüm açık giderim.

Ve açık konuşmak gerekirse, ben çok uzun zamandır sadece gitmek istiyorum.

Nazlı'yı bulmadan ölemeyeceğimi biliyorum ama yaşamaya katlanmak çoğu zaman güç oluyor. 8 Kasım'a on

beş gün kaldı. Bir fotoğrafını daha görebilmek için büyük bir istekle kıvranıyorum fakat zaman bir türlü geçmek bilmiyor. Yerin ya da mekanın belli olmaması için sanırım, her iki fotoğraf da yakın plandan çekilmiş ve yüzü tüm güzelliğiyle karşımda. Umarım üçüncü fotoğrafta saçlarını da görürüm. Ve umarım üçüncü fotoğraf, dördüncü fotoğraf gelene kadar onu bulmam için beni ayakta tutmayı başarır. Nazlı yokken hiçbir şeye tutanamıyorum.

Bugün, bin yüz yirmi yedinci gün.

İçeriden tıkırtı sesi geldi. Nazlı'nın fotoğrafına son kez bakıp ekranı kilitledim. Yatağın kenarındaki tişörte uzandım ve hızlıca üzerime geçirdim. Telefonumu cebime koyarken, komodinin üzerindeki silahı aldım. Yatak odasından çıkarken, içeride birilerinin olduğunu ve kendi aralarında fısıldaştıklarını net bir şekilde duymuştum. Ve daha sonra büyük bir gürültü koptu. Hareket eden bir karaltı gördüm.

Silahımı karaltıya doğrulturken, "Kıpırdama!" dedim. Gördüğüm karaltının hâlâ orada olup olmadığından emin olamıyordum. "Kim var orada?" Kim varsa, cevap vereceğe benzemiyordu. "Ateş edeceğim."

Salona doğru ilerledim ve ışıkları açtım. Maskeli bir herif, salonda boylu boyunca uzanıyordu. Ona doğru yürüyecekken, arkamda birinin olduğunu hissettim. Adım sesleri, bana yaklaştığını gösteriyordu. Sakin bir şekilde bekledim. Nefesi enseme değer değmez, namluyu sırtımda hissetmiştim.

"Kimsin?" diye sordum.

Namlunun ucunun sırtımda hafifçe kaydığını fark ettiğim anda, hızla döndüm ve koluna asılıp silahı tutan eline uzandım. Silahı aldığım gibi yere attım ve sırtını sertçe duvara yapıştırdım. Korktuğu belliydi. Çünkü karşımdaki kişinin maskeli yüzünde görebildiğim tek şeyin gözleri olması gerekirken, gözleri yumuluydu. Silahımı şakağına dayadım. Ya konuşurdu ya da tetiğe basardım.

Son kez sordum: "Kimsin?"

Gözlerini açtı.

Tarih, 1 Mart 2017'ye döndü.

Kıbrıs'a gittim.

Ve "Maça kızı..." bana geldi.

"Sadece maça kızı değil, hepsi senin..."

Babamın sesini duyduğumda, bakışlarımı Maçahel'in manzarasından çektim. Varlığıyla içimi kaplayan huzursuzluğu görmezden gelip, sehpaya uzattığım ayaklarımı indirdim ve oturuşumu dikleştirdim. Bakışları gözlerimden elimde kardığım iskambil kağıtlarına çevrildiğinde, yüzünde haz dolu bir gülümseme vardı.

"Ama sen fazla inatçısın evlat," dedi. En üstteki maça kızını kartların arasına alelade bir şekilde sıkıştırırken, desteyi sehpanın üzerine bıraktım. "Veyahut istikrarlı mı demeliyim?" İç çekerken karşıma oturdu. "Sen söyle... Hangisi?" Gözlerimi gözlerine dikmiş ama bir cevap vermemiştim. Sessizliğime, kısa bir süre sessizlikle karşılık verdi. Daha sonra ise pes etti ve güldü. "Pekâlâ" dedi. Cebinden sigara paketini çıkarttı. Kendisine sigara yakmasını beklesem de paketi bana uzatmıştı.

Kaşlarımı çattım. "İçmiyorum ben."

"İçiyorsun," dedi.

Kendisine bir sigara yaktığında, bu kokuyu tanıdığımı hissettim. Ve canım sigara istedi. Babam bir kez daha paketi uzattığında itiraz etmedim ve kendime bir sigara yaktım. İçime çektiğim nefesle beraber, boynumda incecik ama keskin bir sızı boy gösterdi. Yine de bunu önemsemeden dumanı havaya üfledim. İlk kez babamla karşılıklı sigara içiyordum ve bir an için büyüdüğümü hissettim.

"Büyüdün evlat," dedi, içimi okumuş gibi. "Zaten benim koltuğuma oturmak, büyük işidir." O an, babamın Tarabya'da hep oturduğu koltukta oturduğumu fark ettim. "Rahatsız olma. O koltuğu ben getirttim buraya. Senin için."

"Annem kızabilir," dedim. Babam güldü. "Bu koltuğun yanındaki çiçeğin, bu koltuğu sevdiğini düşünüyor. Gülme. Bunu benden daha iyi bilmen gerek."

"Kara sevda..." dedi. Arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. "Telgraf çiçeğine, neden *kara sevda* denir, bilir misin?" Annemin defalarca kez zikrettiği bir bilgiyi bilmeyeceğimi düşünmesine hayret ettim. Ama babam böyledir. Her şeyi bir tek kendisinin en iyi bildiğini düşünür. "Dalları bir insanın kollarına, çiçekleri bir insanın ellerine benzer. Sevdiğini arar. Uzar elleri kolları, sevdiğine uzanmaya çalışır. Sevdiğini buluncaya dek de uzamaya devam eder. İnatçıdır. Veya istikrarlı."

"Bitkiler ve halk arasındaki söylentiler hakkında konuşmasak?" dedim, sigaramı söndürürken. "Hatta ben kalksam? Çünkü denize açılmam gerek. Beni bekliyor yat. Hazır."

"Bundan o kadar da emin olma, derim..." dedi.

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Baba!" dedim, sertçe. Bana karışmayı bırakması gerekiyor. "Lütfen!"

"Yalnızca gerçeklerden bahsediyorum," dedi. Kaşlarım alayla havalandı. "Benim koltuğumu denize götüremezsin evlat."

"Bana ne ya senin koltuğundan!" dedim, öfkeyle.

Kalkmak istedim. Bu leş gibi kumarhane kokan koltuğu fırlatıp atmak istedim. Bir koltuğun, sadece bir koltuk olduğunu ve üzerine böylesi derin anlamlar yüklenemeyeceğini babama göstermek istedim. Ama yapamadım. Bileklerimi bir sarmaşık misali saran kara sevda, muhtemelen babamın emriyle beni oturduğum yere mıhlamıştı. Hem ellerimden hem de ayaklarımdan. Ben debelendikçe ve kalkmaya çalıştıkça bileklerimdeki bağlar sıkılaşıyordu. Konuşmaya çalıştım. Dudaklarımın arasından isyankar, boğuk, kendimin dahi duymakta zorlandığı anlamsız kelimeler firar etti ama babam hiçbirini önemsemedi. Bu hâlimden keyif alıyormuşçasına gözlerimin içine bakıyordu ve ben bu bakışların altında, gitgide daha da onun koltuğuna gömülüyordum.

Bu koltuk, benim mezarımdı.

"O koltuktan tek bir şartla kalkabilirsin Bora..." dedi. Merakla gözlerinin içine baktım. "Yalvarırsan ve ayaklarıma kapanırsan."

Başımı hızla iki yana salladım. "Olmaz!" Belki bileklerimdeki bağları çözemiyorum ama gerekirse bu koltukta ölmeyi, babama yalvarmaya yeğlerim.

"Yüreğinle, tek çaren benmişim gibi, bana yalvar!"

"Siktir git baba!" Öfkemi hissetmemesi mümkün değil. "Sana asla yalvarmam!" Yüzündeki küçümseyici ifadeyi bir yerlerden tanıyorum. "Ben senin adamlarından, düşmanlarından, pisliğin içinde olduğun arkadaşlarından biri değilim! Ben sana yalvarmam! Ben senin oğlunum! Bana bunu yapamazsın!"

"Mehmet'in ayaklarına kapandın..." dedi.

Güneş batarken, içimi ani bir özlem kaplamıştı. Sanki beynimi uyuşturmuşlar, anılarımı benden almışlar ve şimdi yeniden hepsini tek tek hafızama geri yüklüyorlarmış gibi.

"O başka!" dedim. Sesim titriyor. "O, Nazlı'nın hayatı içindi." Güneş sanki tüm oksijeni içine çekerek batmıştı ve ben boğuluyordum. "Nazlı'nın hayatı için her şeyi yaparım baba..." Babamın bakışlarına merhamet yerleşirken, bana üzüldüğünü anlamıştım. "Değdi. Gerçekten."

Babamın arkasında Nazlı duruyordu.

"Sevgilim," dedi, nazlı bir tonlamayla.

"Nazlı!" dedim, panikle. Beni olduğum yere esir eden kara sevda çiçeğinden kurtulmaya çalıştım. "Nazlı!"

"Beni takip et," dedi. Arkasını döndü. "Peşimden gel Bora."

"Dur!" dedim, hızlıca. Bileklerimi öyle bir çektim ki kesiğin acısını en içimde hissettim. "Nazlı! Dur! Hareket edemiyorum!" Bileklerimden akan zift etrafımı sarıyordu. "Nazlı!" Zift etrafımda bir birikinti oluştururken, hızla babama döndüm. "Baba! Çöz beni! N'olur çöz!"

"N'oldu?" diye sordu babam, bilmiş bir tavırla. "Yalvarıyor musun yoksa Kara?!"

"Evet! N'olur beni çöz baba! Nazlı'yı kaybedemem!" Babamın yüzüne kararsız bir ifade yayıldı. "N'olur çöz beni!

Ne istersen yaparım! Ne istersen! İstersen ayaklarına kapanırım! N'olur çöz beni! Nazlı'nın peşinden gitmem gerek! N'olur baba!"

"Ayaklarıma kapanacağına söz ver!"

"Söz!" dedim, hiç düşünmeden. "Hadi çöz beni!"

Kara sevdanın bağları çözülürken, doğrudan koltuktan kalktım. Zift birikintisini önemsemeksizin dizlerimin üzerine çöktüm. Babamın ayaklarına kapandım.

"Teşekkür ederim..." dedim, minnetle.

Çiğ bir kahkaha sesi duyduğumda başımı kaldırdım ve Mehmet Şahindağ'la göz göze geldim.

Babam yoktu.

"Bora Karabey!" dedi Mehmet Şahindağ. Bir an için dengemi koruyamadım ve ziftin içine düştüm. "Sizi yine yendim!"

"Nazlı?" dedim. Ayağa kalkmayı başardım ama her yanım katran karası olmuştu. "Nazlı nerede?!"

"Sevgilim!" dedi Nazlı. Etrafıma bakındım. "Buradayım sevgilim!"

Gözlerim gözlerini buldu.

"Nazlı..."

Kalbime, Nazlı'nın silahından çıkan bir kurşun saplandı.

Bana arkasını döndü ve gecenin içinde kayboldu. Elimi kalbimden akan zifte bastırırken, zar zor da olsa peşinden koştum. Ormanın derinliklerine uzanan bir yolda feryat figan adını sayıklıyordum. Yoktu. Hiçbir yerde yoktu. Bulamıyordum. Nefesim tükeninceye dek çabaladım ama bir an geldi, daha fazla adım atamadım. Düştüm. Gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. Kalkmak istedim, yapamadım. Madem kalkamıyorum, o zaman öleyim istedim, ama onu da yapamadım.

Uzaklardan, çok uzaklardan, bir geminin korna sesi kulaklarıma doldu.

"Nazlı..." dedim, son kez. "Lütfen beni kurtar."

Gece aydınlanırken, ormanın üzerine güneş doğdu.

"Neredesin Nazlı?!"

Gözlerimi zar zor ışığa açtığımda, karşımda Nazlı duruyordu.

"Nina Adams... CIA."

Ellerimi ve ayaklarımı hareket ettirmeye çalıştım ama yapamadım. Bu sefer sadece bileklerim değil, ağzım da bağlıydı. Konuşamadan yalnızca gözlerine baktım. Gözleri çok güzel. Saçları ise ilk kez kısa ve sarı. Annemin saçları gibi. Bir kabusun içinde olduğunu bilince ve kabus ısrarla bitmeyince, insan ne yapacağını bilemiyor. Keşke kendimi uyandırabilmenin bir yolu olsa. Ve keşke uyandığımda, Nazlı yanımda olsa. Saçlarının siyah ve uzun olmasını tercih ederim.

"Türk-Amerikan İstihbaratı iş birliği kapsamında beraber çalışmamız istendi."

Uyanmak istiyorum.

"Sevgili gibi davranacakmışız...ki zaten bu konuda ne kadar başarılı olduğunuzu da biliyorum fakat ben bunu istemiyorum! Bu işi kabul etmeyeceksiniz!"

Ağzıma dolan tükürüğümü yutmaya çalıştım, neden uyanmıyorum artık?

"Bay Ortiz'i reddedecek ve buradan gideceksiniz!"

Elindeki şişeyi sertçe yere koydu, bir nefes koyuverdi ve ayağa kalkıp odadan çıktı.

"Ne var Taylor?! Neden bu kadar çok bağırıyorsun?"

"Sen ne yaptığını sanıyorsun Nina? Ben senin üstünüm, derhal çöz beni. Ben eğer kurtulursam, senin için fena olacak!"

Siktir! N'oluyor lan?! Kabus değil mi?!

"İkna işim daha bitmedi. Eğer seni bayıltıp bağlamasaydım işime karışacaktın."

Yerde yatan maskeli herif.

"Çünkü sana yardım etmeye gelmiştim! Adamı ben bayıltacaktım. Ya sana zarar verseydi?" Anlamıyorum, kabus değil mi?! "Eğer beni hemen çözmezsen, Bay Ortiz bu durumdan haberdar olur!"

Nazlı'nın alay dolu kahkahası, ense kökümden başlayan korkunç ağrıyı tetikledi. "*O*'nu bayıltmamız da görev dışıydı fakat buna göz yumdun. Ne diyeceksin Bay Ortiz'e, nasıl açıklayacaksın bu durumu?" Düşünme yetimi kaybetmiş gibiyim çünkü algılarım durdu ama galiba kabus değil. "*Nina'dan çok etkileniyorum, onu kıramadım Bay Ortiz. Ama yardım edecekken kazık yedim... Şikayetçiyim!*"

"Bunu senin yanına bırakmayacağım."

Galiba, gerçek.

"Ağlama... Çözeceğim seni birazdan."

CIA'le haberleşmek üzere kullandığım telefonun sesini duydum. Sonra da adım seslerini. Derken Nazlı, telefonumla beraber tekrar odaya girdi. Elinde bir de silah vardı.

"Eğer," dedi, buram buram tehdit kokan bir ifadeyle. "Bay Ortiz'e yanlış tek bir şey söylersen beynini dağıtırım!"

Ağzım bir karış açılmıyorsa, bantlı olduğu için. Silahını başıma dayadı. Gözlerimi gözlerinden çekemiyordum. Ağzımdaki bantı çıkarmak üzere bir hamle yaptığında, parmak uçları sakallarıma değdi. Gerçekten, gerçek. Nazlı burada. Bana geldi. Yine.

"Günaydın Bay Karabey!" dedi Bay Ortiz.

Önce boğazımı temizledim. "Günaydın."

"Bugün ajanımızla görüşmenizi istiyorum, uygun musunuz?"

Ajanları, Nazlı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama ajanları Nazlı. Yerde, gökte, hatta ve hatta denizin dibinde aradığım Nazlı.

"Nina Adams... CIA."

"Sevgili gibi davranacakmışız...ki zaten bu konuda ne kadar başarılı olduğunuzu da biliyorum fakat ben bunu istemiyorum! Bu işi kabul etmeyeceksiniz! Bay Ortiz'i reddedecek ve buradan gideceksiniz!"

"Eğer beni hemen çözmezsen, Bay Ortiz bu durumdan haberdar olur!"

"O'nu bayıltmamız da görev dışıydı fakat buna göz yumdun. Ne diyeceksin Bay Ortiz'e, nasıl açıklayacaksın bu

durumu? Nina'dan çok etkileniyorum, onu kıramadım Bay Ortiz. Ama yardım edecekken kazık yedim... Şikayetçiyim!"

"Bunu senin yanına bırakmayacağım."

Aldığı emrin dışına çıkmış. Bay Ortiz bunu er ya da geç içerideki maskeli heriften öğrenecek. "Eğer beynimi dağıtırsa pek uygun olabileceğimi sanmıyorum," dedim. Sakin olmam ve durumu iyi yönetmem gerek. Şu an ne şaşırmanın ne de dumur olmanın sırası değil. Başı belaya girecek.

"Bay Karabey?"

Kaşları çatıldı. Yüzüne öyle büyük bir şaşkınlık yayıldı ki gülmek ve onu kendime çekip, sımsıkı sarılmak istedim. Beynimi dağıtacağına dair sarf ettiği cümleden korkmamı mı bekliyordu? Nasıl yani? Beni öldürmek isterse öldürebilir ki. Gam yemem. Bu hayatta beni öldürme yetkisini bir tek ona vereli, çok uzun zaman oldu zaten, bunu bilmiyor mu? Gerçek, değil mi bu? Evet, evet. Gerçek. Karşımda çünkü. Gözlerini bir kez olsun görebildim ya, ölsem de olur. Hatta keşke ölsem. Hemen şimdi. Hazır gözleri gözlerimdeyken.

"Bay Karabey, iyi misiniz?"

"Günaydın efendim," dedi, Bay Ortiz'e.

"Sen ne halt ettiğini zannediyorsun?"

Ben de burada ne halt döndüğünü çok merak ediyorum.

Nazlı, nasıl bir CIA ajanı olabilir?

"Görev verdiniz... Ve yerine getiriyorum."

Bir Amerikalı gibi kusursuz İngilizce konuşuyor.

"Ben sana Bay Karabey'i seninle çalışması için ikna etmeni söyledim, onu öldürmeni değil!"

"Merak etmeyin yaşıyor." Elindeki tabancanın emniyetini açarken, ne kadar özgüvenli olduğunu fark ettim. "Şimdilik!"

"Nina Adams!" diye bağırdı Bay Ortiz.

Nina Adams ne amına koyayım?!

Nazlı, o.

Nazlı Alaca Karabey!

"Şaka yapıyorum," dedi ve silahını başımdan çekip ayağa kalktı. Duruşu değişmiş, spor mu yapıyor? "Benim ikna

yöntemim bu... Eğer karşılaşmamız şaka usulü olursa, daha kolay ikna olur diye düşündüm. Birazdan ofisinizde oluruz."

"Sınırları zorluyorsun Nina!"

"Öyle mi? Ne yaparsınız, beni görevden mi alırsınız? Ben bu iş için sizin, servisinizin ve hatta devletinizin...belki de dünyanın tek çaresi değil miyim?" Öfkeden deliye döndüğünü gördüğümde, onu benimle çalışmaya zorladıklarını anladım. "Ben, Bay Ortiz... Bu görev için seçilmiş kişi değil miyim?!"

"Sarhoş musun sen?" diye sordu Bay Ortiz. Değil aslında. "Lanet olsun! Derhal evine git ve benden haber bekle!" Sarhoş muamelesi görmek de hoşuna gitmedi. Doğal olarak.

Telefonu Bay Ortiz'in suratına kapattığında, "CIA he?" dedim. Gözleri gözlerimi buldu. "Hayallerine kavuştun demek..."

Dudaklarına kelimeler doldu. Muhtemelen küfür içerikli kelimeler. Belki de yüzüme tükürmek istiyordu. Maçahel'i çağrıştıran gözlerine *yazık* der gibi bir ifade çöreklenmişti ve beni bakışlarıyla eziyordu. Bununla da yetindi. Hiçbir şey söylemedi ve odadan çıktı. Çok geçmeden, dış kapıdan gelen sesi duydum.

Artık yerini biliyordum ve nereye giderse gitsin, benden gidemezdi.

Gülümsedim. Üç yıl, bir ay sonra hayat beni ilk kez gülümsetmişti. Ne Nazlı'yı ne de ona yaptıklarımı bir an olsun unutmamıştım. Ve içim hep çok acımıştı. Hâlâ da acıyordu ama çok geçmeden gülümsemem kahkahalara döndü. Hayat bana nihayet kahkahalarımı vermişti.

Maça kızı, yine bana geldi.

"Lütfen bunu Nina'nın toyluğuna verin Bay Karabey..." Bay Ortiz, bugüne kadar kaç kez sabır testinden geçmiştir ama en büyük sınavını benimle veriyor olabilir. "Biliyorum, şok oldunuz. Biz böyle planlamamıştık."

George Ortiz, odasında sigara içilmesinden belli ki nefret ediyor ama açıkçası bunu umursamadığımın da farkında.

Gözlerini gözlerime dikmiş, özür dolu onlarca cümle sıralıyor ama bunu da önemsediğim söylenemez. Aslına bakarsak, bu adamla olan görüşmelerimi ilk kez ciddiye alıyorum ama ona muhtemelen bu geçmiyor.

"Biz kendisine gerekli uyarıyı yapacağız. Özür dilerim onun adına. Üstü olan ajanımız, Taylor, aslında tecrübelidir ama... Disiplin cezası alacaklar. Lütfen samimiyetime inanın."

"Nazlı nerede?" dedim.

Bay Ortiz derin bir nefes alırken, başını iki yana salladı. "Arıyor ekip kendisini."

İçime yayılan panik dalgasını belli etmemek için büyük bir uğraş verirken, Bay Ortiz'e doğru eğildim. "CIA'in Nazlı'yı bulamadığını iddia etmeyeceksiniz, değil mi?!"

"Hayır hayır," dedi telaşla. Yüzüne kendinden emin bir gülümseme yayıldı. "Elbette ki buluruz. Nina biraz pervasız-"

"Nazlı!" dedim, sözünü keserek. "Şimdi bana en başından her şeyi anlatın. Nazlı'nın burada ne işi var?!"

Bay Ortiz derin bir nefes verdi. "Kendisi, eski bir dostumun referansıyla bizimle çalışmaya başladı." Sigaramı söndürdüğümde ayağa kalktı, pencereye ilerledi. "Harvard'ın gözde öğrencilerinden-"

"Harvard mı?!" dedim, şaşkınlıkla. "Harvard'daki eğitime katıldı mı?!"

"Evet," dedi Bay Ortiz.

Kendime bir sigara daha yakarken, ayağa kalktım. "Siz mi engellediniz Nazlı'yı bulmamı?"

Bay Ortiz'in kaşları çatıldı. "Hayır."

"Bakın!" dedim, öfkeyle. "Ben insan okurum. Ama eğer siz, sizi yanlış okumam için bir oyun oynuyorsanız... Bunun bedeli ağır olur."

"Oyun yok," dedi Bay Ortiz. Yeniden sandalyesine oturmuştu. "Dürüstüm. Onu bulamadığınızı zaten yeni öğrendim ben. Ve nasıl bulamadığınız da açık değil mi? Kimlik değiştirdi sonuçta."

"Arjantin ne alaka peki?" diye sordum.

"Ne Arjantin'i?" diye sordu. Sigaramdan derin bir nefes daha aldım. Bu adama ne kadar güveneceğimi bilemiyorum. Nazlı'ya olan tavrı sert ve en nihayetinde de burası bir gizli servis. CIA. Ne kadar bilgi vermeliyim? "Arjantin'e dair bir bilgim yok ama benimle detay paylaşırsanız, sizin için araştırırım."

"Şimdi şunu anlamıyorum..." Konuyu değiştirmek en sağlıklısıydı, zaten konumuz çok! "Nazlı ile ben, barışmış gibi davranacağız... Ve Mehmet Şahindağ'a yem atacağız. Öyle mi? Bu mu planınız?"

"Evet," dedi. Nihayet iş konuşabildiğini düşünmüş olsa gerek gülümsemişti. "Tam olarak planımız bu. Size tabii bir ajanımızla sevgili olacağınızı söyledik, ajanımızın eşiniz olacağını söyleyemedik. Siz bize Mehmet Şahindağ'ın bu oyuna inanmayacağını söyledikçe, bu yüzden diretmiştik. Şimdi anlıyorsunuzdur bizi. Eşinizle barışmanızdan daha doğal hiçbir şey olamaz. Yani Mehmet Şahindağ'ı inandırmak, bize kalırsa hiç zor değil."

Bence de hiç zor değil. Elbette ki inanır. Ve saklandığı delik neresiyse, peynirin kokusunu alan fare gibi ortalığa dökülür de.

"Haklısınız," dedim. Gülümserken ellerimi Bay Ortiz'in masasına koydum. "Eminim ki bunun ne kadar tehlikeli olabileceğinin de farkındasınızdır."

"Kim açısından?" diye sordu Bay Ortiz. Bakışları kısılırken, bunun açık açık bir yüzleşme olduğunu ve kendisine meydan okuduğumu anlamıştı. "Eşinizden bahsediyorsanız bilemem. Fakat Nina Adams'tan bahsediyorsanız, bunu dert etmeyin. Nina, tüm riskleri göze almış, korkusuz bir ajan. Bu onun ilk saha görevi. Ve başarmak uğruna, her şeyi yapacaktır."

"Kabul etmiyorum!" dedim, sertçe. Masasından ellerimi çektim ve ellerimi ceplerime sokarak, pencereye doğru ilerledim. Nazlı'yı Mehmet Şahindağ'ın radarına sokmam ve hayatını bir kez daha tehlikeye atmam mümkün değil. "Ben İstanbul'a döneceğim!"

"İstanbul'a dönmeden... Bir kez Nina'yla konuşmanızı tavsiye ederim!" Güldüm. Zaten Nazlı'ya verdikleri görev, beni ikna etmeleri değil miydi? "Yerini bulalım. Ve onunla konuşun. Yine dönmek isterseniz, hapse girmeye razı gelirseniz, *sizinle tanışmak güzeldi* der ve sizi ben uğurlarım. Ama tek başınıza..."

İç çekerken, bakışlarım doğrudan Bay Ortiz'in gözlerini buldu. "Siz siz olun... Beni sakın Nazlı'yla tehdit etmeyin... Eğer bunu yaparsanız, dostluğumuzu düşmanlığa dönüştürmekten gocunmam!"

"Bay Karabey size saygım sonsuz. Fakat siz de unutmayın ki... O kadar da özgür değilsiniz."

Kaşlarım havalandı. "O yüzden mi beni ikna etmek için yapmadığınız kalmadı?" Rahat bir tavırla pencerenin pervazına yaslandım. "Ya da o yüzden mi burada çok önemli bir misafir gibi ağırlanıyorum?" Bay Ortiz sessiz kaldı. "Son sözün bana ait olduğu her an, seçeneklerimin olduğu her an özgür hissederim. İçeri girmek de bir seçenek ve siz beni henüz tanımıyorsunuz! Eğer beni tanısaydınız, karımı görmek için sizden tavsiye almayacağımı bilirdiniz! Elbette ki Nazlı'yı göreceğim... Ve eğer isterse, elbette ki onu götüreceğim... Değil siz, başkanınız gelse karşımda duramaz!"

Bay Ortiz'in benden artık nefret ettiğine eminim ama zaafıma oynamak konusunda yine de çaba içinde. "Sizi Nina'nın evinde misafir edelim. Er ya da geç dönecektir."

Başımı sessizce salladığımda, Bay Ortiz, en azından buna itiraz etmediğim için derin bir nefes almıştı.

Gündüzlerin bu kadar kısa, gecelerin ise bu kadar uzun olmasını sevmiyorum. Nazlı gittiğinden beri güneşi çok özlüyorum. Hava yine kararmak üzere. Akşamüzerinin hakim olduğu caddede ilerleyen arabayı kullanan ajandan çektiğim bakışlarımı pencereye çevirdim. Pencereyi açtım. İçime derin bir nefes aldım. Sanki uzun zaman sonra ilk kez, ciğerlerime kadar oksijen doluyor. Şu an nerede olduğunu bilmeyişim

dahi beni korkutmuyor çünkü aynı şehirde olduğumuzu biliyorum.

Konuşacak çok fazla şeyimiz var. İlk olarak, nasıl olduğunu sormak istiyorum. Uzun uzun nasıl olduğunu anlatsın. Benden uzakta geçen her bir gününü o kadar çok merak ediyorum ki. Başından neler geçti, uzun uzun konuşalım. Harvard'daydı madem, onu nasıl bulamadık mesela? Nasıl gizlendi benden? Kim yardım etti ona? CIA değil belli ki, yoksa Bay Ortiz yalan mı söylüyor? Bir de saçlarını neden sarıya boyattı? Ne zaman kestirdi? Neden CIA'e girdi ki? Her şeyi merak ediyorum. Nazlı'ya dair olan her şeyi. Ben yokken ne yediğinden, ne içtiğinden tut da nasıl bir hayat yaşadığına kadar...

Telefonumun titrediğini duyunca cebimden çıkarttım. "Aydın Demir!" dedim, telefonu açar açmaz. "Nazlı geldi!"

"Ne?! Ciddi misin sen Kara?!" İçine kocaman bir nefes çekti. "Neredeymiş?! Nasıl geldi?! Nereye geldi tam olarak?!" Benim yapamadığımı yaparak hem doya doya şaşırıyor hem de seviniyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum! İyi mi?!"

"İyi mi, bilmiyorum ama ilk izlenim için kötü görünmüyordu..." dedim, düşünceli bir şekilde. "Yani kendine sanırım bir hayat kurmuş. Henüz konuşamadık."

"Boş ver... Geldi ya!" dedi Aydın.

"Kim geldi?" diyen Gökhan'ın sesini duydum.

"Yenge!" dedi Aydın, sevinçle. "Yenge gelmiş!"

"Ne diyorsun amına koyayım?!" dedi Gökhan. Sesi daha da yakından geldi: "Bora? Ne diyor bu? Doğru mu?"

"Doğru..." dedim, yavaşça.

"Neredeymiş bunca zaman?" diye sordu.

Gözlerimi yumdum. Az evvel yüksek olan enerjim yeniden düşmüştü. Derin bir nefes verirken, boynumu sağa ve sola yatırdım. Gökhan'a tahammül eşiğim artık çok düşük. Kalbini kırmak istememekle birlikte, ağzından çıkan her bir kelime benim kalbimi kırıyor. Aslında yanlış tek bir şey bile söylemedi ama söylediği ne varsa batıyor. Nazlı'yı

sevmediğini düşündüğüm için belki. Belki de bunca insan içinde, bir tek onu günah keçisi bellediği için. Bazı insanlar sevdiklerini kayırırlar ve en sevmediklerine belki, tüm suçu yüklemeyi bir misyon edinirler. Gökhan da böyle biri. Maalesef. Artık, böyle biri.

Arabanın durmasıyla beraber, "Sonra arayacağım..." dedim.

"Dur Bora!" dedi Gökhan. Sesi ciddileşmişti. "Bak dikkatli ol. Güvenmiyorum ona. Senden intikam alabilir ve-"

Telefonu Gökhan'ın suratına kapattım. Eğer kapatmasaydım, bilmem kaçıncı kez kavga edecektik ve bunun bir sonu yoktu. Söylediğim hiçbir şeyden zerre etkilenmediği gibi, bu konuda yüzsüzleşti de. Her kurduğumuz diyalogta, aramızdaki dostluğun zedelendiğini çok daha iyi anlıyorum. Ve bunu anlamak, bana hiç iyi gelmiyor. Yalnızlığımla yüzleşiyorum. Bu işlere girdiğimizden beri hâli hal değil kabul, ama son zamanlarda daha da hırçın, daha da yıkıcı.

Nazlı'nın evi olarak tanıtılan eve doğru ilerledim. Kapıyı bir kadın açtı. "Merhaba," dedi, şaşkın bir tavırla. "Holly Smyth."

"Bora Karabey," dedim.

Kadınla tokalaştık ve içeriye geçmem için bana yön gösterdi. "Çok memnun oldum Bay Karabey," dedi. Büyük olmayan bir salonun köşesindeki koltuğa otururken, etrafıma bakındım ve bu evde Nazlı'dan bir iz aradım. "Bir şey içmek ister misiniz?"

"Hayır. İyiyim böyle," dedim.

"Ben Nina'nın partnerinin, böylesine yakışıklı biri olmasını beklemiyordum..." Bakışlarım, kadının gözlerine çevrildi. "Pardon!" dedi, gülerek. "Biraz ileri gitmiş olabilirim!" Gözlerini gözlerimden kaçırdı. "Nina'yı aradım ama ulaşamadım. Bay Ortiz bahsetmiştir tabii ama Nina böyledir." Derin bir nefes verdi. "Ara sıra ortadan kaybolur. Kesin bir yerlerde dağıtıyordur." Birden yüzü kasıldı. "Yani yanlış anlamayın görev bilinci yüksektir ama... Alkolü sever.

Buluruz birazdan. Gittiği mekanları bilirim. Zaten adresleri de verdim arkadaşlara."

"Siz?" dedim, sorar gibi.

Kadın karşımdaki koltuğa oturdu ve bir bacağını, diğerinin üzerine attı. "Ben Nina'nın ev arkadaşıyım."

"Anladım..." dedim. Hafifçe ensemi kaşırken, absürt durmaması için konuya nasıl gireceğimi düşündüm. "Nina... Nasıl biri?" Kadın sorum karşısında şaşırdı. Evli olduğumuzu mu biliyor? Yoksa çok mu ileri gittim? "Kusura bakmayın arkadaşınızın özeline girmek niyetinde değilim."

"Ondan değil," dedi kadın. Gülümsemeye çalıştı. "Bir an Nina'nın kariyerine müdahil mi olacaksınız diye korktum. Çünkü şu an burada olması gerekirdi. Sizinle partner olacak. Geç kalması kabul edilir bir şey değil, çok haklısınız." Derin bir nefes verdi. "Aslında disiplinsiz değildir. Sadece biraz uçarıdır. Babası Amerikalı, annesi Türk. Annesiyle babası ayrıldığında, bir süre Türkiye'de yaşamış. Bay Ortiz bahsetmiştir belki. Nina, yaptığımız işe aşık biri. Ve çok çalışkan. Çok zeki. Çok-" Kadın çalan telefonun sesiyle duraksadı. "Pardon." Telefonu açtı. "Selam Taylor?" Kısa bir süre maskeli herifi dinledi ve yüzünün aldığı şekil değişti. "Hemen geliyorum!" Hızlıca ayağa kalktı. "Bay Karabey özür dilerim! Benim çıkmam gerek! Ama hemen geleceğim! Nina'yla beraber!"

"Bir sorun mu var?" diye sordum, ben de ayağa kalkarken.

"Hayır," dedi kadın. Gülümsedi. "Lütfen keyfinize bakın. Bir şeyler içmek isterseniz mutfağa girmekten çekinmeyin."

Arkasını döndü ve Nazlı'nın evi olduğu iddia edilen bir evde, beni tek başıma bıraktı.

Salondaki birkaç objeye baktım. Öylesine oraya iliştirilmiş, yaşamayan, bir anısı varsa da bunu belli etmekten kaçınan eşyaların arasında dolaştım. Salondan çıktım ve koridorda ilerledim. Bu kattaki bir odanın kapısını açtım ve içeriye baktım. Küçük bir yatak, etrafa saçılmış kıyafetler, boş içki şişeleri. Oda öylesine pis, öylesine dağınık ve öylesine kendisinden vazgeçmiş birinin odası gibi duruyordu ki,

Nazlı'nın olmadığına emindim. Duvardaki X işaretine takılan gözlerim, bir başkasının özeline girdiğimi haykırırken odadan çıktım. Üst kata uzanan merdivenlere baktım fakat üst kata çıkmaktan çekiniyordum. Eğer biri eve gelirse, yukarıda ne yaptığımı açıklayamazdım ve böyle bir duruma da düşmek istemiyordum.

Yeniden salona geçtim ve az evvel oturduğum koltuğa oturdum. Telefonumdaki, 8 Kasım 2019'da gönderilen Nazlı'nın fotoğrafını açtım. Kafamı toplamak ve bundan sonraki adımlarımı hesap etmek için sükûnete ihtiyacım vardı.

Kapının açılmasıyla beraber ayağa kalktım. Nazlı'nın gözleri kapalı, başı ev arkadaşı olan kadının omzuna yaslıydı. "Kusura bakmayın..." dedi, kadın. Ben Nazlı'nın yüzünü yeteri kadar göremeden, onu banyoya götürmüştü bile. Banyodan çıktı, banyonun karşısındaki dağınık odaya girdi ve dağınıklığın içinde bir şeyler aradı. En sonunda bir havlu buldu ve mırıltıyla, "Bu kadar dağınık olmak zorunda değilsin Nina!" diye söylendi. Banyoya girsem, çok mu saçma olurdu? Bir tişört buldu. "Bay Karabey kusura bakmayın..." dedi, koridorda yeniden karşılaştığımızda. "Nina bir duş alsın, hemen kendine gelir." Kadının telefonu çaldı. "Ah! Bay Ortiz, Nina'ya sağlam bir ceza verecek!"

"Ben konuşurum onunla... Siz arkadaşınızla ilgilenin..." dedim. Aslında Nazlı'yla benim ilgilenmem lazım ama bu kadına, onun benim karım olduğunu söyleyemem. Bilse zaten bilirdi. Belli ki saklıyorlar ki en doğrusu bu. Kimliği ifşa olmamalı. Kadın bana teşekkür etti ve banyoya girip, kapıyı kapattı.

Burası... Nazlı'nın odası mıydı?

Odaya girdim. Odadaki dağınıklık bir anlam kazanmıştı ve savrulan hayatlarımızı temsil ediyordu. Kaybolan hayatlarımızı. Nazlı'ya yaptıklarımı. Kapıyı kapattım. Derin bir nefes almak istedim ama odaya sinen alkol kokusu midemi bulandırdı. Pencereye ilerledim ve pencereyi açtım.

Kendimi telkin etmem gerekiyor. Sadece dağınıklık. Çok işi var ve odasının bu hali onu rahatsız etmiyor. İçime daha derin bir nefes çektim. Evet, sadece dağınık ve belki de eskiden, çok eskiden yaptığı gibi bir alkol partisi yapmıştır. İçeri temiz hava girsin. Yoksa tüm şişeleri toplayıp duvarlara fırlatacağım. Yatağın ucundaki koltuğa oturdum. Lütfen içeriye temiz hava girsin. Lütfen, buna ihtiyacı var.

Cebimden CIA'le haberleştiğim telefonu çıkarttım ve Bay Ortiz'i aradım.

Kapı açıldığında, Nazlı'ya döndüm. Kadın da beni burada bulmayı beklemiyor olmalı ki şaşırmıştı. Nazlı'nın birden nefesi kesilir gibi oldu. "Nina!" dedi kadın, beni boş vererek. Panik atak mı geçiriyor? N'oluyor? "Nina yapma, bana bak, bana bak Nina, halüsinasyon görüyorsun!"

"Yeter artık!" dedi.

Sesi öyle kötü çıkmıştı ki yutkunamadım.

Kadın ışığı kapattı. "Şimdi ona kadar sayacağız, sonra ışıkları açacağım. Sadece halüsinasyon bebeğim," dedi.

Bir. İki. Üç.

Ben neden sayıyorum?

Beş. Altı. Yedi.

Yüz ifadesi hafifçe gevşerken, nefes alışverişleri düzene girmiş gibiydi.

Sekiz. Dokuz. On.

Kadın ışığı açtı. "Bak o değil, gördün mü?" diye sordu, Nazlı'ya.

Kim değilim?

N'oluyor?

Nazlı, kadına baktı. "Evet," dedi. Hemen sonra da yatağa girdi ve yorganı nefes alamayacağı kadar üzerine örttü.

"Bay Karabey seninle görüşecekti ama ancak yarın..." dedi kadın. Nazlı'nın baş ucuna oturdu. "Bay Ortiz'e bu gece olanlardan, evde olmadığından, seni barda bulduğumuzdan bahsetmeyecek, endişelenme." Kadının gözleri sorarcasına bana çevrildiğinde, başımı salladım. "Bay Ortiz'i

sakinleştirdi. Disiplin cezası almayacaksın. Bu gece burada kalması gerekiyor Bay Karabey'in, bu Bay Ortiz'in talimatı çünkü bu ev korunuyor. Sen şimdi güzelce uyu..."

Nazlı cevap vermedi. Saniyeler, dakikalara döndü. Hepsini saydım. Bine kadar falan geldim. En sonunda kadın bana döndü ve "Çıkalım biz," dedi. Çıkmak istemiyorum ama mecburen başımı salladım. Odadan önce ben çıktım, sonra kadın. Kadın odamın üst katta olduğunu söyledi ama ben uyumayacağımı söyleyerek, salonda oturdum. Onun odasına çıkmasını ve biraz zaman geçmesini bekledim. Çok sabrım yoktu, o yüzden sadece beş yüze kadar saydım.

Nazlı'nın odasına ilerledim. İçeriye girdim. Yorganı biraz açarak, nefes alması için alan yarattım. Güzel yüzü apaçık ortaya çıkmıştı ama sokak lambasının yansıması kadar görebiliyordum. Yatağa oturdum ve kokusunu içime çektim. Öyle özlemiştim ki, ciğerlerim bu ani karşılaşma karşısında sanki infilak edeceklerdi. Parmak uçlarım saçlarına kavuştu. Artık daha kısa ve başka renk olan saçlarına usulcacık bir öpücük kondurdum. Dudakları yanaklarına doğru yol aldı. Belki çok güzel bir rüya görüyordu, belki de benliği varlığımın dokunuşunu hissetmişti, bilmiyorum. Bileğine uzandım. Nabzına baş parmağımı yerleştirip, kalp atışlarının sesinin içime dolmasına izin verdim.

Nicedir beklediğim bu an, zihnimin en derin yerlerine kazınıyordu. Ne kadar süreceğini bilmiyordum, elbet uyanacak ve beni muhtemelen yanından kovacak. Hatta belki de o uyanmadan, benim yanından kalkmam gerekir. Her türlü çok az bir zamanım var ve bunun her bir saniyesinin değerini bilmem gerek. Nabzını okşarken gözlerimi kapadım. Her şeyi bu anı hiç kaybetmemek için yapmıştım. Kalbi durmasın diye. Ve iliklerime kadar değdiğini hissediyorum. Kalbinin atışı, kalbimin atışını güçlendiriyor; uzun zaman sonra ilk kez, yaşadığımı hissediyorum.

Biraz sonra hareket ettiğini hissettim. Başı hafifçe bana doğru döndüğünde, göz göze geldik. Nabzı hızlandı.

Şaşkınlık göz bebeklerinden başlayarak, yüzünün her zerresine yayıldı. Çok geçmeden öfkelendi. "Git," dedi.

Nasıl gideceğim?

"Bir de yatağın solunda yatmışsın. Ben kimseyle uyumam. Git!"

Ben kimse değilim ki.

"Benim," dedim.

"Git!" dedi. Daha da öfkelenmişti. "Ben kimseyle uyumam, git..."

Doğruldum ve nabzını bıraktım. Fakat tam yataktan kalkacakken, o da uzandığı yerde doğruldu ve elimi tuttu. Elini avucumla sararken, bir kez daha gözlerine baktım. Kalmamı mı istiyor?

"Herkes bir süre sonra *O*'na benziyor tamam, ama sen... *O*'nun aynısı gibisin." Gözlerimin dolmasına engel olmak için, boşta kalan elimi yumruk yaparken, dudaklarımı da dişlemiştim. "Yüzün, bakışların, sesin... Sen gerçek misin?"

Galiba halüsinasyon gördüğünü düşünüyor. Neden halüsinasyon gördüğünü bilmiyorum. Bunu sormanın da yeri ve zamanı değil. Ama ben gerçeğim. Nazlı'nın bana geldiği gerçek. Biz gerçeğiz. Bu an gerçek.

"Evet," dedim.

Tekrar yatağa uzandı. Gerçek olmamdan hoşlanmadığını anladım. "O zaman git... Ben kimseyle uyumam. Gerçeksen git. Zaten *O*'na da çok benziyorsun. Git," dedi.

Gerçeksem... Yani bana benzeyen biriysem ve ben değilsem... Gitmemi istiyor...

Ama neden yanında, bana benzese de yabancı birinin olmasını sorgulamıyor ki?

Yoksa...

Kalbim kaskatı kesildi.

Gözlerini yumdu. Yataktan kalktım. Adımlarım kapıya ilerleyecekken, sesiyle duraksadım:

"Ama gitmeden evvel, bana bir kere Nazlı der misin?"

Gözlerimden yaşların boca olmasına engel olamadım. İki elimi birden yumruk da yapsam, dudaklarımı parçalama

pahasına dişlesem de gözlerimden akan yaşları durduramadım. Yatağa geri döndüm. Burnumu saçlarının arasına bastırırken, dudaklarım kulağını buldu: "Ah!" dedim, acıyla. "...nazlı sevgilim benim!"

Bir daha konuşmadı. Belki uyuyordu, belki de zaten benimle konuşurken bile tam olarak uyanmamıştı. "Nazlı..." Saçlarından öptüm. "Nazlı..." Nabzından... "Nazlı..." Sabaha kadar kulağına adını fısıldadım. "Nazlı..."

Muhtemelen ne durmaksızın adını zikrettiğimi ne de hıçkıra hıçkıra ağladığımı duydu.

Ama hissetmiş olmalı...

159.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,
Var olun, sizleri çok ama çok seviyorum!
Yorumlarda buluşalım. □□

□

"Sana ihtiyacı var, Bora..."

Çınar Akbulut, anlamakta zorluk çektiğim cümlelerini peşpeşe sıralarken, tavrı epey gergin.

"En azından, geçmiş olsun demen gerek! Bunu da çok görme ona! Kardeşin o senin!"

Kendisinin kardeşim diye bağrına basamadığı Gökhan'ın, benim kardeşim olduğunu öne sürmesi, çok ciddi bir ironi.

"Lütfen... Hatırım için..."

Bende bir hatırı olduğunu falan sanacak kadar kafayı kırmış olamaz, değil mi? Küfür edecektim ki Gökhan'ın oda kapısı açıldı ve Beyza dışarı çıktı. Beyza ile Gökhan'ın kardeş olduğuna, kendimin Gökhan'la kardeş olmasından daha çok inanırdım desem, abartmış olmam. Beyza'nın hemen ardından da Aydın odadan çıktı; Gökhan'ın bir diğer kardeşi. Bence Gökhan, bu kadar çok kardeşe sahip olduğu için benden şanslı.

"Yenge..." dedi Aydın, göz göze geldiğimizde. "Bir şeyler istedi de..." Bakışlarını biraz ileride duran Oktay'a çevirdi. "Oktay!" diye seslendi. Beyza'ya baktı. "Oktay'la alırız biz."

"Nazlı'yı görmek iyi geldi mi Gökhan'a?" diye sordu Çınar.

Beyza kafasını sallarken gülümsedi. "Enerjisi yükseldi."

"Bora'yı da görse, daha iyi olacak..." dedi Çınar. Bakışları bir anlığına beni bulup, destek istercesine yine Beyza'ya çevrildi. "Haksız mıyım?"

Beyza'nın herhangi bir yorumda bulunmayacağını biliyordum ama beni yanıltmamasına nedensizce sevindim. Birkaç saniyelik sessizlik, Çınar'ın derin bir nefes verişi ve kendine bir yandaş bulamadığı için isyan edişiyle sonuçlandı: "Belli ki bir tek ben böyle düşünüyorum! Anladım!"

"Zorlama..." dedi Beyza, en sonunda. "Lütfen."

Çınar herhangi bir şey diyemeden, Aydın ve Oktay geri geldi. "İçeri gelin, konuşacağız..." dedim. Oktay'ın elindeki poşeti alıp, doğrudan içeriye girdim.

"Bir çaylık gıybetimiz var seninle. Bu kez alkolsüz tabii. Bebek nasıl?"

Beyza vişne suyunu Aydın'dan alıp peşimden gelince, kapıyı onun geçmesi için de tutmak zorunda kalmıştım. Alçısı ne zaman çıkacak bilmiyorum ama canımı sıkmaya başladı. Tüm hareketleri kısıtlanıyor.

"İyi," dedi Nazlı. "Cinsiyetini ilk ben, ikinci Bora, üçüncü de sen öğreneceksin. Sana Bora söyleyecek. Söz verdi bana."

Oturma alanından odaya geçtim. Gökhan'ın eli Nazlı'nın karnındaydı. O sırada Nazlı'nın yüzündeki ifadenin büyülü olduğunu düşündüm, sanki özel güçleri varmış ve bunu Gökhan'la da paylaşıyormuş gibi bir heyecana sahipti.

"Geçmiş olsun."

İkisi de aynı anda bana dönerken, Gökhan elini Nazlı'nın karnından çekti. Yattığı yerde dikleşmeye çalışırken, ben elimdeki poşeti Nazlı'ya uzattım.

"Teşekkür ederim," dedi, Nazlı. Bakışları benimle kendisine vişne suyunu uzatan Beyza arasında mekik dokuyordu. Aydın ve Çınar da odaya girdiklerinde, kanepeye doğru ilerledim.

"Ben de. Hayatımı kurtardığın için." Kanepenin köşesine oturdum. "Sana bir kez daha borçlandım."

"Ödeşiriz," dedim. Gökhan'ın gözleri merakla kısıldı. "Benim de sana bir işim düşer muhakkak." Çınar'a döndüm. "Uçağı hazırlıyorlar. Bu gece Amerika'ya uçabilirsiniz."

"Bizimkiler gidecek ama ben buradayım," dedi Çınar. Böyle planlamamış olmalılar ki Beyza, Çınar'a bakmıştı. "Yarın Mehmet Şahindağ'ın mahkemesi var. Oradan çıkacak kararı beklemek zorundayım."

"Ne avukatsın, ne savcı ne de hakim..." dedim. Herkesin gerildiğinin farkındaydım. Özellikle Çınar, benden emir almaktan hoşlanmıyor. "Bildiğim kadarıyla şahit de değilsin. O yüzden burada kalmak için hiçbir sebebin yok." Aydın'a baktım. "Sen de onlarla gidiyorsun."

"Ne işim var benim Tarantula'nın cenazesinde?" dedi Aydın, isyan eder gibi. "Ben Gökhan'la kalayım Kara."

"Gidip dua oku demiyorum Aydın. Leo için gitmek zorundasın," dedim. İtiraz etme hakkını kendisine vermediğimi bakışlarımdan anlıyor olmalı. "Çocuk sensiz Amerika'ya gitmek istemeyecektir."

"Birkaç gün sonra dönecekler," dedi Çınar. Bu ne bilmişlik amına koyayım?! Şimdi de kendisine Nazlı'dan destek istiyor, çünkü bakışları ona çevrildi. Nazlı ve Beyza'nın, Çınar Akbulut'un hayatında *Charlie'nin Melekleri* konumunda olması da canımı sıkıyor. "Gökhan'ın yanında birinin kalması şart. Aydın kalsın hiç değilse. Leo'ya durumu ben izah ederim."

"Nereden biliyorsun döneceklerini?" diye sordum. "Belki de dönmeyecekler? Belki de orada yaşamaya karar verecekler? Hepiniz gidiyorsunuz. Sen de gidiyorsun Çınar. Ve dönmezsen hiç bozulmam. Öküz ölmese de müebbet yiyecektir, ortaklık bozulabilir yani artık. Şu son beş ayı hiç yaşamamışız gibi devam etmek istiyorum hayatıma. Gökhan'ın yanında kalacak adam bulunur."

Gökhan, "Kimseyi istemiyorum zaten yanımda..." dedi. Bariz bir şekilde yalan söylüyor. "Belli ki Kara'nın bir planı var." En azından beni tanıyor olması da bir şey. "Kimse beni bahane ederek karşı çıkmasın buna."

"Ben çıkayım," dedi Beyza. Bakışlarım ona çevrildiğinde, yüzündeki hayal kırıklığıyla karşılaştım. Siktir. Beni yanlış anladı. Dönmelerini istemediğimi düşündü. Gözlerime baksa

yanıldığını anlar fakat onun gözleri, on yıl önce, en zor zamanında medet umduğu gözlerde. Gökhan'ın gözlerinde. "Leo'yla konuşayım. Eşya toplayacağım falan. İşim uzun."

"Öp benim için conconu," dedi Gökhan.

"Öperim..." dedi Beyza. Ağladı ağlayacak. Gökhan'ı öptü. "Biraz toparlan... Seni görüntülü ararız."

Kaç kez görüntülü konuştular bunca zaman? Gökhan'a *kal işte oğlum burada, bok mu var da bu saatte eve gidiyorsun* dediğim ama Gökhan'ın evde onu bekleyeni varmış gibi yine de evine gittiği zamanlarda mı konuştular? Ben *ablam* diye ağlarken, bir fotoğrafla ya da kafamın içindeki bir imgeyle konuşurken, boş bir mezarla kalbimi avuturken de mi konuştular?

"Zaten geleceksiniz!" dedi Çınar.

Beyza ise Çınar'ı önemsemeden, "Seni çok seviyorum Gökhan... Her şey için teşekkür ederim..." dedi. Gökhan, Beyza'nın elini sımsıkı tutuyordu. Ne bugün ne de yarın, hiç kimsenin, Beyza'yı Gökhan'ın yanından çekip alamayacağını hissettim. Bir yanım, Beyza'nın ölümüyle beraber yaşadığımız her şeyde ablamı suçlayan Gökhan'ın ne kadar riyakâr olduğunu haykırıyordu. Bir yanım ise, nihayet Gökhan ablamı sevdiği için mutlu oluyordu. "Hakkını hiçbir zaman ödeyemem. Sen, benim oğlumun başına gelen, en güzel şeylerden birisin."

"Sen de benim," dedi Gökhan. Gözlerinin doluluğunu önemsemeden, gülümsemek için çabaladı. "Abla."

Bambaşka bir yanım ise bu beraberlik karşısında hâlâ kırılıyor ve *o, benim ablam* diye avaz avaz bağırmak istiyordu.

Beyza bana bakınca, yakalanmışım gibi hissetim.

"Havaalanına gelirsin diye düşünüyorum?"

"Gelmeyeceğim," dedim.

Beyza şaşkınlıkla bana bakakaldı. Nazlı'ya döndü. Ama çok geçmeden, bakışları yine beni buldu. "Anladım... O zaman... Görüşürüz... Begüm'e de selam söyle."

"Söylerim," dedim. Uzatmasın ve derhal bu odadan çıkıp gitsin istiyorum çünkü eğer kalırsa, yapacaklarımdan korkuyorum. Mesela tam şu an, babamın mektubundaki satırları bahane ederek, ablama sarılmaktan. "Birbirimize emanetiz, biliyorum..." dedim, sırf konuşamasın diye.

Başını aşağı ve yukarı salladı. Belki anladığını söylemek istedi, belki haklı olduğumu. Belki de beni anlamadığını dile getirmeye tenezzül bile etmiyordu. "Hoşça kal Bora..." dedi. Çantasını aldı ve arkasına bakmadan, odadan çıktı. Gururlu. Her şeye rağmen, çok gururlu. Haddi olmadığı hâlde, inanılmaz gururlu.

"Neydi bu şimdi?!" dedi Çınar.

Sesini duymaya tahammülüm yok. "Siktir git Çınar!" dedim, sertçe. Çınar başını iki yana salladı ve Beyza'nın arkasından, o da çıktı.

"Kara?" dedi Aydın. O da gitse ya, niye hâlâ burada? "Beyza'nın buraya yerleşmesini istemiyor musun?"

"Bana ne amına koyayım?!" dedim, öfkeyle. "İster gelsin ister gelmesin! Ben Çınar olacak o beyinsizin tavrına sinir oldum! Bilmiş bilmiş konuşmasına! Beyza'nın kararı net değil, düşünecek! Ben ne bileyim kalmak mı ister, dönmek mi?! Karışmak kimsenin haddi değil! Ha ama Beyza her cümlemi üzerine alınıyorsa, kendi bilir! Yarası olan gocunur sonuçta!" Ayağa kalktım. "Hasta ziyaretinin kısası makbul! Sen de siktir git hadi! Bavul mavul hazırla kendine! Nazlı'yı da götür!"

Nazlı da ayağa kalktı. "Öyleyse kendine iyi bak Gökhan'cığım..." dedi ve Gökhan'ı öptü. "Eğer farklı bir emir almazsam, ben dönerim Türkiye'ye gibi..." dedi.

Bu ne şimdi?!

Gökhan, Nazlı'nın kulağına ne söyledi bilmiyorum ama Nazlı gülümsedi ve başını iki yana salladı.

"Üzgünüm. Başa gelen çekilir..." dedi Nazlı. Vişne suyunu poşete koydu. "Havaalanına gelirsin diye düşünüyorum?" Gelemeyeceğimi söyleyecektim ki buna izin vermeden yeniden konuştu: "Çünkü seni şu an öpmeyeceğim." Arkasını

döndü ve odadan çıktı. Aydın gözlerimin içine baktı. Başımı onu onaylamak için salladığımda, o da Nazlı'nın arkasından ilerledi.

Nazlı. Nazlı. Nazlı.

Peşinden gitmek istiyorum ama ben, sırf o istedi diye, Gökhan'la konuşmak zorundayım!

Odada baş başa kalmıştık. Bu, muhtemelen Gökhan'ın en son istediği şey bile değildi. Gözlerindeki çekinceyi görüyordum ama görmezden gelmek dışında bir çarem yoktu. Beni bir derde sürüklediklerinden bu yana, 1 Mart 2011'den bu yana, çaresizdim. Odanın içinde ilerledim ve pencereye yaklaştım. Pencerenin pervazına yaslanırken, ellerimi de ceplerime sokmuş ve bakışlarımı Gökhan'ın gözlerine dikmiştim.

"Bir ekip kuracağım," dedim, direkt. Gökhan ciddi bir şekilde devam etmemi ister gibi başını hareket ettirdi. "Adamların hepsi çeşitli sınavlardan geçecek ama yine de en güvendiklerinin listesi gerekiyor."

"Tabii, ne için?" diye sordu. Boğazını temizledi. "Yani ne için olduğunu bilirsem, daha iyi bir liste verebilirim. Ne için kime güveneceğin değişir ya, ondan diyorum."

"Çok önemli ve güvenlik duvarının en üst düzey olması gereken bir iş için olduğunu bilsen kafi..." Bu da başka bir duvardı ve Gökhan o duvara bir kez daha çarpmıştı. "Selim'e seninle kontak kurmasını söyleyeceğim. Ben şimdi onun listelediği adamlarla görüşmeye gideceğim. Sen de o liste üzerinden ilerlet kendi işini."

"Tamamdır," dedi Gökhan. Sormak istediği onlarca soru var ama cesaret edemediği belli. "Bu, ne kadar acil bir durum? Ve adamları neye göre seçmemi istersin?"

"Yarın, Mehmet Şahindağ'ın duruşmasından sonra, bu adamlarla işim var." Derin bir nefes verdim. "Sır tutabiliyor olmaları lazım. Sır tutamadıkları takdirde, kaybetmekten korktukları sadece kendi hayatları olmamalı. Ama öte yandan çok fazla iletişim içinde oldukları insanlar da

olmamalı çünkü geride insan bırakırlarsa, akılları da onlarda kalır."

"Sen bu adamları alıp bir yere mi götürmek istiyorsun?" diye sordu.

"Farz et ki öyle..." dedim. Bu cevap Gökhan'a yetmemişti. "Bak," diye ekledim. "Dürüst olmak gerekirse, Nazlı'nın zoruyla bu konuşmayı seninle yapıyorum. Selim'in de hakkını yemeyeyim... Yoksa gerçekten sana ya da adam seçiciliğine güvenmek, benim seçimim olmazdı. O yüzden eğer bana soru sorup duracaksan, hiç karışma bu işe."

"Verdiğin bilgi yeterli," dedi, uzatmadan. Yatağın kenarındaki komodinin üzerinde duran telefonuna uzandı. "En azından görüşeceğin kişileri öğreneyim. İçlerinde görüşmene gerek olmayan biri varsa, zaman kaybetme."

"Eyvallah," dedim. Cebimden telefonumu çıkartıp Nazlı'ya mesaj yazmaya başladım.

"*Sevgilim, benim araştırmaya gitmek için seçtiğim adamlarla görüşmem gerek. Havaalanına gelemeyeceğim gerçekten. Buna derhal başlamazsam, sen döndüğünde benim işim bitmemiş olur. Yarın mahkemeden hemen sonra ben de yola çıkacağım. Ve merak etme, güvenilir adamlar konusunda, Gökhan'dan yardım aldım. Seni seviyorum. Beni öpmediğin için çok pişman ol ve beni çok özle."*

Nazlı'nın cevabı benim mesajım kadar romantik değilse de içtendi: *"Çüş!"*

"Korhan olmaz..." dedi Gökhan, burun kıvırarak. "Fahri'yi de çıkartalım."

Pencerenin pervazından ayrıldım. Küçük adımlarla yürümeye başladım. "Sen halledersin. Ben çıkıyorum."

Gökhan başını telefonundan kaldırdı ve yüzüme baktı. "Bora." Yatağının kenarında durdum. "Konuşalım mı biraz?"

"Cık."

"Lütfen..." dedi. İçine keder dolu bir nefes çekti. "Buna ihtiyacım var."

Gülümsedim. "Ben senin yerinde olsam, iyileşmeye bakardım." Kaşları çatıldı. "Ve iyileşebilmek için de benden

uzak dururdum."

Başını iki yana salladı. "Meseleyi dramatize etmek istemiyorum ama... Bana kan verdin." Bunun çok bir önemi olmadığını belli eder gibi omuz silktim. "Herhangi biri verebilirdi ama sen verdin. Dünya üzerinde, benimle aynı kan grubuna sahip olan tek insan değilsin ama yine de verdin."

"*Biz şimdi neyiz*, diye sormayacaksın değil mi?" Tavrımdaki alaycılıktan nefret ettiğini biliyorum ama elimde değil. "Ha eğer soracaksan da hiçbir şey değiliz. Evet, sana kan verdim. Bu senden ziyade, kendim için yaptığım bir şey. Sana rağmen, benim *ben* oluşumla alakalı. Üzerinde durmaya değer bir şey değil. En azından, benim için."

"Beni öldürmeni beklerken, verdiğin kanla hayata dönmeye ister istemez şaşırıyorum..." dedi. Sesindeki sitem, yüzünde yok. Yüzündeki ifade ne kadar üzgün olduğunu ortaya seriyor. Ne zaman anlaşılmadığını düşünse, böyle bakıyor. "O bomba patladığında, öleceğim sandım. *Buraya kadar,* dedim içimden. Ölmeyi istiyordum ama fark ettim ki, seninle yüzleşmeden ölmeye hazır değilmişim."

"Ne yüzleşmesi Gökhan?" diye sordum, gülerek. "Yüzleşmeye yüzün var mı senin?"

"Benimle konuşuyorsun Kara..." dedi. Nefes alışverişleri kesik kesik. "Beni sildin mi, yoksa daha cezamı mı kesmedin, anlayamıyorum."

"Ben senin cezanı kesmiştim..." dedim. Gözleri, muhtemelen di'li geçmiş zaman kullandığım için kısıldı. "Ama abin engelledi. Karşımda diz çöktü ve..." Gökhan'ın bakışlarının bakışlarımdan çekilmesinin bir anlamı var. Bu anlamın ne olduğunu da biliyorum ama bunun da üzerinde durmayacağım. "Ve senin cezan bitti."

Gözleri yeniden gözlerimle birleşirken, küçük bir çocuk gibiydi. "Ama bu... Bizim açımızdan olumlu bir şey değil, değil mi?" diye sordu.

"Değil." Birkaç adım atarak, Gökhan'a daha da yaklaştım. "*Biz,* sen ve ben için çok uzak bi' birleşim artık." Sandalyeyi

çektim ve yatağın kenarına oturdum. "Açık açık konuşmak istiyorsan, bunu son kez yapalım... Senin bu planı yapma sebebin neydi? Beyza'yı korumak, Leo'yu korumak, beni korumak... Herkesi korumak. Günün sonunda Beyza'nın aslında yaşadığını söyleyecek ve kendine tertemiz bir hayat kuracaktın-"

"İkimiz de temiz hayatlar kurabilecektik," diye, düzeltti beni.

"Tamam," dedim. "Kur."

"Ne?" Şaşırması normal. Çünkü belki de en beklemediği şeyi söylüyorum ona. "Anlamadım."

"Eline silah almayacaksın..." On dokuz yaşındaki Bora, on beş sene sonraki hâline, bugününe bir cümle kursaydı; o cümle, bu cümle olurdu. "Bir daha almayacaksın yani... Bu dünyanın tamamen dışında olacaksın. Her planın bir amacı vardır. Günün sonunda bir yere varmak istersin. Son durağındır orası. Senin son durağına geldik Gökhan." Keşke bunu yapabilse. On dokuz yaşındaki Bora, kardeşi Gökhan için bunu isterdi. "Öldün. Benim dünyamda ölüsün. Kendi, temiz dünyanı yaşa. Doktorluğa dönmekse, doktorluğa dönmek... Başka bir şeyse, her ne ise... Yaşa hayatını."

"Unuttum," derken, gözlerinden bir damla yaş akmıştı. "Varmak istediğimden çok uzağa savrulunca... Nereye varmak istediğimi gerçekten unuttum." Canının acısı görünen değil, sadece benim görebildiğim soyut yaralarındandı. "Ben, bu saatten sonra içinde senin, sizin olmadığınız bir hayat yaşayamam ki."

"Ablan var." Kurulması çok daha zor cümleler kurmuşumdur ama bu da acıttı. "İki tane abin." Başını yavaşça iki yana salladı. "Kendini affettirirsen, Begüm var, kardeşin... Anne saydığın bir kadın var, içinde büyüdün sayılan koca bir konağın fertleri var. Gülsüm Karabey; onun ahretliği ve senin biyolojik de olsa babaannen olan Nagihan Akbulut var, eğer kabul edersen... Sana bir şey diyeyim mi, seni harbiden çok seven bir arkadaşın daha var, Nazlı." Başını bir kez daha iki yana sallarken, gözlerinden akan

yaşlar da şiddetlendi. "Ama ben yokum ve sen bununla yaşamak zorundasın."

"Sen, benim olmadığım bir hayatta yaşayabilecek misin?" diye sordu. Güldüm. Muhtemelen kendisini gerçekten sevgilim sanıyor. "Ciddi soruyorum!" dedi, kızarcasına.

"Ablam öldü ve ben o olmadan yaşadım Gökhan," dedim, dürüstçe. İç çektim. "Bu çok iyi bir kası geliştirdi kalbimde. Bir kere, en sevdiğin arkadaşını kaybedince, gerisi çorap söküğü misali. Dayanılır bir durum olabiliyor."

"Ben ölmedim ama..." dedi. Burnunu çekti. "Belki ölürdüm ama sen izin vermedin."

Konuşmanın kendini tekrar ettiğini hissedince ayağa kalktım. Zaten yeteri kadar konuştuk. Bundan sonrası safi kelime israfı.

"Kendime saygım var ve bu yüzden, seni de ablamı da ölmüş farz ediyorum," dedim.

Ben kapıya yaklaşırken, "Ölmedik!" diye çıkıştı. Odadan çıkacağım sırada sesi daha da yükseldi ve "Hadi ben neyse de... Beyza hiç ölmedi!" diye bağırdı.

Durdum ve yeniden Gökhan'a döndüm. "21 Mayıs'ta bir parti vereceğiz. Nazlı'yla. O partiye katılabilirsin. Bunu da sadece Nazlı için isterim. O partiye kadar, etrafta varlık göstermenden rahatsız olmayacağım. Ama o parti, seni gördüğüm son gün olsun."

Arkamı döndüm. "Nabzı atıyor!" dedi. Adımlarım benden izin almadan durdular. "Öldüğünü sandığın için kendini paraladığın ablandan bahsediyorum lan! Arkasından bi' ölmediğin kaldı! On yıl boyunca eksik yaşadın! *Abla* diye diye ömrünü tükettin!" Kapıdan çıkıp gitmek yerine, sırtım Gökhan'a dönük bir şekilde, sadece duruyordum. Ve hissettiğim tek şey, belimdeki silah. "Ablan hayatta! Ablan yaşıyor! Bunun senin için hiç mi bir anlamı yok?! Yaşıyor lan yaşıyor! Şükür dolu bir nefes alıp, ona sarılman çok mu zor?!"

Silahıma sarılsam ve Gökhan'ı öldürsem, ne olur?

"Söylediğim her şey yalandı! Sen onu öldü bildiğinde, sırf Mehmet'in ona yaptıkları gün yüzüne çıkmasın diye söylediğim her şey! Sırf sen vicdan azabı çekme diye! Beyza seni o kadar çok seviyor ki seni düşünmediği tek bir an yok! Senin için yaptığı fedakarlık öyle büyük ki! Ulan bu mu senin sevgin?! Bu mu kardeşliğin lan?! Sana yalan söyleyen herkes, sana kazık atmıyor! Eğer öyle olsaydı, kazığın en büyüğünü sen Nazlı'ya atmış olurdun! Kendin de yaptın lan aynısını! Nazlı sana zalimlik etti mi?! Ama sen şu anda, ablana zalimlik ediyorsun!"

Gökhan'a baktım. Bana sesini duyurabilmek için, tarafımdan bir reaksiyon görmek için, ya da hâlâ önemsendiğini belki kendine, belki de bana kanıtlamak için sarf ettiği cümleleri duymazdan geldim ve sadece gözlerine baktım. Gözlerindeki öfkeye.

"Tekrar geçmiş olsun," dedim. Öfkesinin katlanarak arttığının bilincindeydim. "Liste için Selim'le haberleşmeyi unutma."

"Sen bana hiçbir zaman sormadın ve hiç sormayacaksın ama ben söyleyeyim," dedi, kesin bir tavırla. "Değdi!"

Kalbime bir kurşun sıksa, ancak bu kadar acıtabilir, bunu Gökhan'ın kendisi de biliyor.

"Hayatımın bir noktasında neden söylemediğimi, neden bir türlü söyleyemediğimi soracaksın. Sen Nazlı'ya onu sevdiğini nasıl söyleyemediysen, ondan! Ha başardık mı günün sonunda, belki de hayır! Hepimizin hayatı sikildi mi, evet! Ama değdi mi, yine evet! Çünkü sen de, ablan da, Begüm de Leo da nefes alıyorsunuz! Senin için nefes almak, en önemli şey değil miydi?!"

İnsanın en yakınını vurması, bir yabancıyı vurmasından daima daha kolaydır.

"Maça kızı, Bora. Sana geldi, sende. Sen artık yalnız değilsin. Bunu hep hatırla. Ben ise yaptığımın bedelini Ceren'le ödedim! Ceren artık, bana hiç gelemeyecek!"

Çünkü insan kendi kalbinden yaralı olunca, ölümle yaşam arasında bir arafta süründükçe ve acısını kimse duymuyor

zannedince, nasıl yardım çığlığı isteyeceğini şaşırıyor.

Odadan çıkmadan, yalnızca gözlerine baktım, uzun uzun.

Belki de yıllar sonra bu anı, *o sırada kendim için yaptığım en doğru şey* olarak hatırlayacaktım.

Çünkü Gökhan'ın ölümle yaşam arasında verdiği mücadeleye, onu öldürerek ben son verseydim, ömür boyu vicdan azabı çekerdim.

Sabahın ilk ışıkları yeryüzünü aydınlatırken, kendimi dipsiz bir kuyudan çıkıyormuş gibi hissediyorum. İnsanların gözlerinin içine bakıp, ileride potansiyel bir haine dönüşüp dönüşmeyeceklerini anlamaya çalışmak oldukça yorucu. Hele ki yanında, düşüncelerin üzerine tartışabileceğin kimse yoksa. Yeni bir hayat kurmak, keşke sadece iki kişiyle mümkün olabilseydi. Peşimde onlarca adam da taşımak zorunda olmasaydım mesela. Bazen, babamın tüm bunlarla nasıl mücadele ettiğini merak ediyorum. Telefonumdan, Nazlı'nın içinde olduğu uçağın konumuna baktım. Hâlâ havadalar. Mahkemeye gitmeden evvel eve geçip birkaç saat uyumaya, sonra da duş almaya ihtiyacım vardı. Ama ben bunu yapmak yerine, arabayı Begüm'ün evine doğru sürdüm. Neden bilmiyorum ama bana ihtiyacı olduğunu hissediyorum.

"Hoş geldiniz."

Kapıyı Sevim Hanım açtı. O da en az benim kadar gergin. Mehmet Şahindağ'ın yargılanması öyle bir süreç ki, hepimiz hop oturup hop kalkıyoruz sanki.

"Begüm uyuyor mu?" diye sordum.

"Yok Bora Bey. Salonda." Salona doğru yürürken, Sevim Hanım da bana eşlik etti. "Oğlanı şimdi uyuttu. Gece uyandı Demir, sabaha kadar huysuzlandı."

"Abi!" Begüm beni görür görmez ayağa kalktı. "Hoş geldin?!" Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı. "Beklemiyordum gelmeni!"

Eskiden, çok değil dört sene önceye kadar, beni habersiz karşısında görmekten hoşlanmazdı ama evlenince, benimle

kurduğu -ya da benim yüzümden kuramadığı- ilişki değişti.

"Birkaç saat uyumam lazım. Duruşmadan önce. Belki küçük kardeşim benimle uyumak ister diye düşündüm..."

"Size kahve getireyim," dedi Sevim Hanım, salondan çıkarken.

"Uyumayacağını nasıl da biliyor..." dedi Begüm. Kollarını boynuma doladı. "Ama bence uyuyalım!" dedi, şımararak. Acaba Beyza da teklifsiz, hesapsız kitapsız, bana sarılmak ister miydi? "İyi ki geldin!"

Beyza nereden çıktı?!

"Ablan hayatta! Ablan yaşıyor! Bunun senin için hiç mi bir anlamı yok?! Yaşıyor lan yaşıyor! Şükür dolu bir nefes alıp, ona sarılman çok mu zor?!"

"Babam..." dedim, Begüm'e daha sıkı sarılırken. "Kendisi için, sana sarılmamı istemiş. Bir mektup daha bırakmış da... Seni çok sevdiğini, sana söylememi istemiş."

Begüm'ün gerildiğini o, konuşmadan anlamıştım. "Ben de babamı çok seviyorum." Sanki bana değil de babama sarılıyordu. "Ve çok özlüyorum." Sesindeki tını geçmişten gelen ve hiç geçmeyen eksikliğini haykırıyordu. "Annemi de..." On yıl önce, küçük kız kardeşimi annemizden ve babamızdan ayıran orospu çocuğunun hakkında çıkacak kararı dört gözle beklediğimi fark ettim. "Abi iyi ki varsın! İyi ki yanımdasın!" Ve on yıl boyunca yaşadıklarımızı düşününce, sadece kız kardeşimin hissettikleri için bile, ne Gökhan'ı ne de Beyza'yı affedebilirdim.

"Üç numara..." dedim, Begüm'den ayrılırken. "Seninle konuşmak istediğim şeyler var."

Sevim Hanım bir fincan kahve ile salona gelmişti. Salonun köşesindeki kanepeye otururken, kahvemi aldım. Begüm de yanıma oturdu. Sevim Hanım salondan çıkarken, Begüm'ün meraklı gözleri gözlerimdeydi. "Dinliyorum?" dedi.

"On yıl boyunca... Yalnızca ikimiz vardık..." Ben gülümseyince, o da gülümsemişti. "Birlikte o kadar çok acıya göğüs gerdik ki... Gülmeyi kaçırdığımız zamanlarımız

oldu, biliyorum. Ama senin, benimle olman, bana hep çok iyi geldi."

Kaşları havalanırken, "Vedalaşmıyoruz abi, değil mi?" diye sordu.

Eline uzandım. "Ben ne bugün, ne yarın sana veda etmem!" Elimi tüm kuvvetiyle sıktı. "Begüm, nerede olursam olayım... Senden ne kadar uzak olursam olayım... *Abi,* diye seslendiğin anda, ne pahasına olursa olsun koşar gelirim. Bunu aklından hiç çıkartma!"

"Biliyorum," dedi. Elimi bıraktı ve bacak bacak üzerine atarken, sanki çok keyifliymiş ve hiç üzülmüyormuş gibi arkasına yaslandı. "Bir yere gideceksiniz Naz'la, anlıyorum bunu. Ama sorgulamıyorum. Çünkü nereye gidersen git..." Zorlukla yutkundu. "*Abi* diye seslenirsem, koşar gelirsin! Ne pahasına olursa olsun!"

Kahvemden birkaç yudum aldım. "Duruşmanız yarın, değil mi?"

"Yarın evet," dedi. Güldü. "Yarından sonra yeniden Karabey'im ve mümkünse, ölene kadar *BK* olarak kalmak istiyorum."

Başımı hafifçe sallarken, "Orası belli olmaz..." dedim. Gözleri kısıldı. "Aşkın insanın başına ne zaman geleceği belli olmaz ve bakarsın, bir gün yeniden aşık olursun. Sadece benim, senin adına dilediğim şey şu... Her aşık olduğun insanla evlenmek zorunda değilsin, bunu öğren. Çünkü bildiğim kadarıyla on yaşından beri falan, evlenmek istediğin insanlar oldu."

"Aslında ana sınıfındayken, Çağrı diye bir çocuğa aşıktım ve ilk onunla evlenmek istemiştim. Galiba. Emin değilim. Adı Çağrı mıydı ya..." dedi. Sıkıntılı bir nefes verdiğimde, başını omzuma koydu. "Tamam tamam, ben seni anladım abiciğim." Başını omzumdan kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Nasihatlerin her zaman aklımda olacak."

"21 Mayıs'ta... Nazlı'yla bir parti vereceğiz..." dedim. Gözleri ışıldadı. "Organizasyon için, bana yardım eder misin?"

"Tabii ki!" dedi. Öyle büyük bir heyecana kapıldı ki, hayatta onu bu kadar mutlu edebilen çok az konu var. "Nikahınızda olamadığım için çok üzülüyordum zaten!" Birden durdu ve yüzüme baktı. "Mehmet'i serbest bırakmazlar değil mi?"

"Hayır," dedim. Gözlerime dikkatle bakarken, doğruyu söylediğimden emin olmak istediğini anlamıştım. "Merak etme, üç numara. Bugün, bu mesele kapanıyor."

"Abi," dedi, kaygıyla. "Beyza ne yapacak?"

Çocukken, biri ablamdan bahsetse mutlu olurdum. Kollarımda can verdikten sonra, ondan bahsedilmesi içimi acıtmaya başlamıştı. Şimdi ise ondan bahsedilmesi sırtımdan yediğim bıçak darbesine ait bir yarayı devamlı ve durmaksızın kanatıyor. Adını, dünyadaki var olan herkesin hafızasından silmek istedim. Bir tek ben hatırlayayım ve başka kimse ondan bahsetmesin.

"Bilmiyorum," dedim. Alt dudağımı birkaç saniyeliğine dişlerken, Begüm'le birbirimize baktık. "Senin ne kadar umurunda?"

Omuz silkti. "Değil."

Kahvemden bir yudum daha aldım ve fincanımı sehpanın üzerine koydum. "Bana dürüst olmak ister misin?"

Başını iki yana sallarken, güldü. "Hiç istemem! Tutarsız olduğumu düşünmeni de istemem! Sadece kafam karışık ve... Her şey çok üst üste geldi abi ve her an, ablamın aslında ölmediği gerçeğini düşünüyorum. Sütten falan kesileceğim, o derece! Kaç gün oldu ki şunun şurasında... O yüzden fikirlerim hep değişiyor. Ve biraz zamana ihtiyacım var. Ne bileyim. Gerçek bir zamana."

"Begüm..." dedim, içtenlikle. "Kendi fikirlerinle var olurken, ne geçmişteki duruşun ne de etrafındaki insanların düşünceleri seni etkilesin. Bunu yalnızca Beyza ile ilgili değil, genel olarak söylüyorum. Bir abi nasihati daha."

Aramızdaki göz temasına son vermek için, başını yeniden omzuma yasladı. Bedenimle temas kuruyorsa ama gözlerini gözlerimden çekiyorsa, konuşmamı istiyordur ama

söylediklerimden de utanıyordur. Çocukluğundan beri hiç değişmedi bu tavrı. Şu an sanki karşımda, on yaşında.

"O senin ablan ve onu umursuyorsan, bu yanlış değildir." Begüm'e mi söylüyorum bunu, yoksa kendime mi? "Ona göstersen de göstermesen de onu umursayabilirsin. Ben tek başıma, on sene boyunca sevdim Beyza'yı. Senin ya da bir başkasının söylediği hiçbir şeye aldırmadan... Çok sevdim Begüm. Ve hâlâ çok seviyorum. O, benim ablam. Bugün hissettiğim hiçbir şeyin, hatta nefretimin bile sevgimi azaltan bir etkisi yok. Bunu bil. Bir köşede tut. Ve her nasıl davranmak istiyorsan, sakın ama sakın, benden çekinme. Olur mu?"

"Abi..." dedi. Kollarını bedenime sardı. "Beyza'ya çok öfkeliyim. Ama Leo'yu düşündükçe, Mehmet'in Beyza'ya yaptıklarını düşündükçe..."

Begüm'ün dört sene önceki Begüm olmasını istediğimi fark ettim. Veya Beyza'nın yaşadığını öğrendiği zaman, ona saldırdığı hâlinin hiç geçmemesini. Hiç kimsenin kafamın içinde ablamı daha çok düşünmeme sebep olacak cümleler kurmamasını.

"Bütün her şeyin ağırlığı altında kendi de eziliyor muhtemelen ve... Değişmiş abi... Benim hatırladığım kadarıyla o, güçlü bir kadındı. Şimdi ise... Hani babamın bir cümlesi vardı ya, *hayat üzerinden geçmiş* derdi, bazı insanlardan bahsederken. Ablam da tam öyle olmuş." İçine derin bir nefes çekerken, başını yine omzumdan kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Senin için de yeni tabii, bir de belki senin için daha başkadır ama... Merak ediyorum sadece... Mesela şu an... Ne hissediyorsun?"

"*Şeker Portakalı*'nda der ki... *'Uyuyalım... İnsan uyudu mu her şeyi unutur.'* Tam olarak hissettiğim bu, üç numara..." Gözlerime öyle bir baktı ki, bilmediği bir dilde konuştuğumu düşündüm. "Okumadın hâlâ değil mi?"

"Karıştırdın galiba ama klasikler falan, ablanla ortak zevkinizdi. Benimle değil." Kaşları havalandı. "Siz hiçbir zaman benim okuduğum türdeki kitapları sevmediniz."

"Dur neydi senin okudukların?" Begüm kaşlarını çattı. "Birini kendine nasıl aşık edersin, doksan dakikada aşk, karşındaki erkeğin doksan özelliği falan! Değil mi?!"

Yüzünü buruşturdu. "Hiç komik değilsin!"

Begüm'ü kendime çektim ve saçlarının arasından öptüm. "Asya'yı özledim," dedim. "Ben Asya'nın yanına gidiyorum. Seninle değil, onunla uyuyacağım."

"Gelirim ki yanınıza..." dedi. Derin bir nefes verirken ciddileşti. "Onunla ne zaman konuşacaksın?"

"Şimdi değil. Bugün değil. Vakti gelince..." Kahvemden son yudumumu aldım. "Onun neden bizimle kalamayacağını biliyorsun değil mi?"

"Tahmin ediyorum," dedi. Yüzünde buruk bir tebessüm vardı. "Nasıl bir düzeniniz olacağını bilmiyorsun ve Asya'nın köklerinden kopmasını istemiyorsun. Çünkü belli ki sen, dünyanın kim bilir neresinde olacaksın." İç çekti. "Söz veriyorum, ben ona iyi bakacağım. Hepimiz ona çok iyi bakacağız."

"Biliyorum," dedim. "Hiç şüphem yok.

Kanepeden kalktım ve salondan, üst kata çıkan merdivenlere ilerledim. Asya'nın odasına sessizce girdim. Her zamanki gibi kocaman yatağın en ortasında, kolları iki yana açılmış bir şekilde yatıyordu. Yorganı kaldırdım ve yanına uzandım. Varlığımı hissetmiş gibi yatağın içinde bir tur döndü, çok geçmeden de başını koluma yasladı.

Saçlarını okşarken, Asya'nın doğduğu günü düşündüm. Esma'nın ve Bülent'in heyecanına nasıl ortak olduğumuzu... Sevim ve Samet de kuzenimin çocukları ama yaşım itibariyla, Asya ilk doğduğu andan beri dayısı olduğumu hissederek yaşadım. Belki de Esma ile aramızdaki ilişkiden ötürü, Asya'yla kurduğum bağ da hep çok farklı oldu. O fark kendini göstermeyi hiçbir zaman bırakmadı ve zamanla da daha çok güçlendi.

Belki oldukça absürttü ama Asya'nın içinde hep ablamın olgun ruhunu görmüştüm.

En çaresiz zamanlarımda, en ne yapacağımı bilemediğim anlarda, Nazlı'nın yokluğunda Asya benim hep yanımda olan, küçük arkadaşımdı. Ablamdan sonra tanıştığım ilk ve tek, içimden hep *keşke ablam da tanısaydı* dediğim küçük arkadaşım.

Asya'nın elini tuttum. Onu annesinden, babasından ve anneannesinden bir anda ayıran Mehmet Şahindağ'ın bir hücreye tıkıldığını görmeyi, deli gibi arzuluyordum. Asya'nın yaşadıklarının bir bedeli var; bizim yaşadıklarımızın da olduğu gibi.

"OCTO'nun sekizinci asil üyesi olduğumu keşke Tarantula da görseydi..."

"Boş ver zaten OCTO diye bir şey kalmadı."

OCTO diye bir şey kalmamış da olsa, saatlerdir varlıkları yüzünden sorgulanıyorum. Bu sorgu, benim kendi adamlarıma yaptığım sorgudan daha da sıkıcı. Çünkü bunda sorgulayan değil, sorgulanan kişiyim. Eğer Tarantula formülle beraber kendini havaya uçurmasaydı gücüme güç katılacaktı ama şimdi tabiri caizse dımdızlak ortada kalmış gibiyim.

Olay yerinde Tarantula'ya ait DNA bulunmuş olsa da nükleer silah formülünün esamesi okunmadığı için, formülün gerçekten yok olup olmadığına dair şüpheleri var. Haklı bir şüphe çünkü Beyza Karabey yaşıyor ve olmazları olura çevirmek konusunda, etrafımdaki herkesin suç dosyası oldukça kabarık. Nazlı hariç. Nazlı'yı tüm bu işin dışında tutmak, şu an için başarabildiğim en önemli şey. Zaten Nazlı'nın da OCTO'yla bağını falan anlasalardı, CIA'de biri tarafından korunduğunu bilselerdi, bugün burada değil kahve, bir bardak su bile içemiyor olurdum muhtemelen. Gerçi Mehmet Şahindağ'ın zaten tutuklanması beklenen dünyada, Kara da artık gözden düşebilir ve taviz vermesi gereken noktada. Bunu beni sorgulayanlar kadar ben de biliyorum. Tıpkı her şeye rağmen, karşılarında o kadar da kötü durumda olmadığımı bildiğim gibi.

Bunları Nazlı da tahmin ediyordur ama alenen bilmesine gerek yok.

Çöpleri kocalar atar ve bu düşünce, beni rahatlatan tek şey.

"Pişman oldun mu beni öpmediğin için?"

"Mezarlıktayım. Çok günah."

Kahkaha attığımda Mehmet Şahindağ'ın adaşı olan *hiç kimse,* bana garip garip bakmıştı ama aldırmadım.

"Ben de mahkemedeyim."

Mahkeme dedikleri de İstihbarat'a ait binaların biri.

"Niye böyle saçma sapan yerlerdeyiz?"

Bilmiyorum ama aslında olmak istediğim tek yer, yanı.

"Seni özledim."

"Ben de özledim ama sana hala kızgınım, o yüzden ben, seni özlediğimi söylemeyeceğim."

Nazlandığı zaman özellikle, tüm engelleri aşıp ona koşmayı çok istiyorum.

"Peki sevgilim."

Güvenlik önlemlerinin üst düzey tutulduğu, asla hiç kimsenin içeriye sokulmadığı ve saatlerdir süren bir duruşmanın görüldüğü odaya beni muhtemelen sokmayacaklar ama yine de Mehmet Şahindağ ile aynı yerde sorgulanmanın, hiç yoktan iyi olduğunu düşünüyorum.

"Mehmet Şahindağ'ın içeriye girmesinin, yer altı dünyasında çok ciddi etkileri olacaktır Bora Bey," dedi, bir adam. *Hiç kimse* kadar hükmü yoktu ama boş biri olmadığı da belliydi. Yine de onu ilk kez görüyorum. "Öngörünüz nedir?"

"Muhtemelen bana koşulsuz şartsız tapacaklar," dedim, hiç düşünmeden.

"Uzun vadede, kulis kurup sizi indirmeye çalışmalarını da bekliyoruz..." dedi, *hiç kimse.*

Uzun vade, benim için fazla uzun.

"Kısa kısa planlar yapmak lazım," dedim. Kendime bir sigara yaktım. "Koşullar her zaman güncellenir. Kısa planlarla hayatta ve güçlü kalmak daha mümkün."

"Hedefimizde birkaç adam var, onların tutuklanmasına yardım etmenizi istiyoruz. Bunlar daha sonranın konusu tabii de..."

Aslında *daha sonra* diye bir şeyin pek de olası olmadığını söylemekten itinayla kaçınırken, içime sigaramdan büyük bir duman çektim.

"Uzun zamandır kumarhanelerle adamakıllı ilgilenemiyorsunuz. Yurt dışındaydınız ve bu ister istemez bir kaos yaratıyor. Gerçi daha yeni bir davet verdiniz ama yetmez. Biraz Türkiye'de var olduğunuzu göstermeniz lazım. Kara yeniden sahalara dönmeli. Yeniden kumarhanelere gitmeye başlamalı, insanlarla oynamalı, sizinle oynamaktan haz duymalarını sağlamalı ve-"

"Kara'nın neler yaptığını biliyorum," diyerek, *hiç kimse*'nin sözünü kestim. *Hiç kimse* bundan ne kadar hoşlanmasa da herhangi bir şey söylemeden, gözlerimin içine bakıyordu. Odadaki diğer dört adam gibi. "Fakat ben taktik değiştirmek gerektiğini düşünüyorum."

Beş adamın da yüzünde gördüğüm merakı biraz beslemek için arkama yaslandım ve hiçbir derdim yokmuşçasına, sigaramdan büyük bir duman aldım. Bunu babamdan öğrendiğimi söyleyebilirim. Rütben ne kadar düşük olursa olsun, en üstteymiş gibi davran ki seni küçük göremesinler.

"Ne gibi?" diye sordu, en sonunda bir adam.

"Kumarhanelerin başına Aydın Demir'i geçireceğim..." dedim. Şaşkınlık ve buz gibi bir sessizlik. Kendimden emin durmam ve hiçbir açık vermeden devam etmem için, yüzlerinin aldığı şekli fark etmemiş gibi davrandım. "Aydın, Kara'nın has adamıdır ve bunu herkes bilir."

"Aydın Demir'in etkisi, sizinkinin yanında hiçbir şey!" dedi, *hiç kimse.* İtiraz dolu bakışlarına aldırmamaya çalıştım. "Gökhan Demir deseniz, neyse... Kuzeniniz. Akraba. Veya Çınar Akbulut. Ki kendisiyle aramız açık ama bu da bizim onunla olan hukukumuz. Nitekim Aydın Demir olmaz. Ayrıca zaten sizin kumarhaneleri devretme amacınız ne, onu hiç anlamadım!"

Nazlı'yla beraber buradan çekip gidişimi, sessiz ve derinden halletmek, aslında. Bir an, bunu dile getirdiğimde beni kaç saniyede tutuklayacaklarını düşündüm. Nazlı hesaplardı belki, ben kestiremiyorum.

"Baba olacağım biliyorsunuz. Aileme zaman ayırmak zorundayım," dedim, dürüstçe. Doğruyu yalanla harmanlamanın işe yarayacağı bir an daha. "Uluslararası ticareti yönettiğimi bilmeyen yok. Gidip kumarhane işletmek, Kara için çok küçük bir olay artık. Ben olsam, Kara'nın neden her gece kumarhaneye geldiğini sorgulardım. Çünkü aptallık olurdu bu, gözümde. Siz sorgulamaz mıydınız?" Karşımdakiler, çok iyi eğitimler almış, tecrübeli ve güçlü insanlar ama bu noktada, açıkçası kendime de haksızlık yapamayacağım. "İstihbarat'la beraber adam haklıyorum demenin en kestirme yolu olur, kumarhanelerin başında durmam, sizce de öyle değil mi?"

Hiç kimse derin bir nefes verirken, odadaki herkese kısa bir baktı ve en sonunda bana döndü: "Bunu düşüneceğiz..."

"Düşünelim ama... Mehmet Bey haklı, Aydın Demir ne olursa olsun, dış kapının dış mandalı..." dedi, bir adam.

Bu düşüncemi Aydın Demir'e söylesem, tam da bu cevabı alırdım.

"Leo'nun babasının Aydın olması işleri hiç mi değiştirmiyor?" diye sordu, başka bir adam.

"Aslında, Beyza Karabey ve Aydın Demir evlense... Bu o kadar da kötü görünmez..." dedi, başka bir adam. Makul. Plan dahilinde mantıklı da. Ama bunu ablamdan istemek benim haddim değil. Benim değilse, kimsenin de değildir. "Çünkü Bora Bey de haklı. Kara'nın sözde geride durduğu bir evren yaratmamız, daha çok işimize yarayabilir," diye devam etti.

"Yalnız," dedim, sertçe. Tüm bakışlar bana çevrildi. "Ablam ve Aydın Demir arasında, metazori bir evliliğin yapılmasına izin vermem. Beyza Karabey tüm bu konuların dışında."

"Aslında değil," dedi, *hiç kimse*. "O da bir suçlu. Ve kendisine özgürlüğünü vermemizin bir bedeli olmalı."

"Belki de ben, ablamı tutuklamanızı, Aydın'la evlenmesine tercih ediyorumdur?" dedim. Bir an için odadaki herkes şoka girdi. "Bakın..." dedim, arkama yaslanırken. "Ben Kara'yım. Küçük değil, büyük düşünün. Ve önüme bir tehdit koyarken, buna boyun eğmeyeceğimi hesaba katın."

"Pekala..." dedi, *hiç kimse.* "Öyleyse Beyza Hanım, Amerika'dan döndükten sonra bunu onunla konuşalım. Çünkü... Kendisi size nazaran, daha uzlaşmacı biri."

Beyza, Amerika'dan dönecek mi bilmiyorum. Ama dönecekse de o dönmeden ben Peru'ya gitmiş, gerekli araştırmamı yapmış, taslak da olsa bir gelecek planı çıkartmış olacağım. Oradan da Amerika'ya geçeceğim. Muhtemelen üç veya dört güne. O zamana kadar da başka bir fikir bulurum. Kumarhaneleri Aydın kontrolünde, belki Harun Abi'ye, belki Engin'e bırakmanın artılarını ve eksilerini kafamda tartarım. Belki de Çınar Akbulut, en mantıklı isimdir. Düşünmem lazım. Ama ne olursa olsun, ablamı Aydın'la evlenmeye zorlamayacağım.

"Ben araya girmezsem, öyledir belki..." dedim.

Hiç kimse, telefonu çalınca bir şey söyleyemedi. Telefonu açtı ve birkaç saniye karşı tarafı dinledi. Derin bir nefes verdi ve "Sonunda..." dedi. Gözlerimin içine baktı. "Mehmet Şahindağ müebbet hapse mahkûm edildi!"

Odadaki herkes, bir zafer kazanmışçasına sevinirken, kendime bir sigara daha yaktım.

Onlar sevinmekte haklıydılar. Çok ciddi bir istihbarat ağı olan azılı bir suçlu, artık ellerindeydi; etinden ve sütünden, belki de ömrünün son gününe dek yararlanacaklar, defalarca kez bilgisini sınayacaklar, önlerindeki her bir dosya için farklı zamanlarda devamlı ifadesine başvurabileceklerdi. Ben onların yerinde olsam, ben de sevinirdim. Kapanın elinde kalacak bir adamın, içeride ve kendilerinde kalması, takdirlikti.

Benim ise sevinebileceğim hiçbir şey yoktu.

Ben değil Mehmet Şahindağ'ı, yedi cihanı da yensem, Beyza Karabey ve Gökhan Demir'e yenildiğimi ömrümün son

günü bile unutamayacaktım.

Ama Mehmet Şahindağ'a karşı kazanmak, Nazlı için önemliydi. O yüzden, telefonumu yeniden çıkarttım ve ona mesaj yazmaya başladım.

♠

"Kararını yeniden gözden geçirmen lazım Lion," dedi Sergio. Destek almak ister gibi bana baktı. "Leo, babasından ayrılmak istemeyecektir."

"Babası da buraya gelebilir," dedi Annie, ciddiyetle. "Bunun bencillik olduğunu sanmıyorum. Eğer öyleyse de açıkçası umurumda değil. Şu an önemli olan tek şey, Türkiye'den gelecek haber. Mehmet'in ömür boyu içeriye tıkıldığından emin olayım da, başka bir şey istemiyorum!"

Bu sırada, telefonuma Bora'dan bir mesaj düşmüştü:

"Ve burada biter."

"Mahkeme bitmiş!" dedim, hızla. Tam Bora'ya cevap yazacaktım ki bir mesaj daha geldi:

"*Biz kazandık sevgilim."*

Bazı şeylerin doğru olmaması, yalan olduğu anlamına gelmez. Mesela bittiği de bizim kazandığımız da doğru değil ama yalan da değil. Bora her zamanki gibi doğruyu söylemediği gibi yalan da söylemezken, belki de o gün ne kastettiğini, tam olarak anladığım yerdeyim.

"Annemi özledim. Ablamı da... Bu kadar yükü sırtlanamıyorum, ben de insanım!"

"Geçecek. Bir gün, herkesi yeneceğiz."

"O gün, bizden geriye hiçbir şey kalmayacak Nazlı... Her yeni gün biraz daha eksiliyoruz. Tükeniyoruz. Yok oluyoruz. İnsanlıktan çıkıyoruz."

"Mecburuz."

Kazanmak, uzun vadedeki en büyük hayalimiz olmakla birlikte, masadaki herkesi çokça derin bir sessizliğe sürüklemişti. Belki de hayalimizi hiçbir zaman somut bir şekilde avuçlarımızda tutabileceğimize hiçbirimiz o kadar da inanmıyorduk. Belki de artık eksik olmaktı bizi böylesine kilitleyen ve çığlık çığlığa sevinmemizi engelleyen. Belki de

en son kazandığımız için bir kutlama yaptığımızda, 7 Mart'ı 8 Mart'a bağlayan gecenin, Bora'nın bedenine yüklediği bir bombayla bittiğini düşününce, sevinmek de yersizdi. Kutlanmaya değer ne varsa, Mehmet Şahindağ bizden onları da almıştı ve en sonunda kendimizi öksüz savaş çocukları gibi bulmuştuk. Savaşı kazanırken, birçok şeyini de kaybetmiş...

"Evet," dedi Aydın'ın koridorda duyulan sesi. "Nereye götürecekler peki?" Telefonla konuşuyordu ve fazlasıyla ciddiydi. "Tamam. Dinle şimdi beni, bir saniye..." Yanımızdan geçti ve bahçeye çıktı.

Leo ise dayısından aldığı gamzesini göstere göstere masaya geldi ve annesinin yanına oturdu. "Babam odamı çok sevdi... Bir de kumbarama para attı..."

Bazı zaferlere gölgeler düşerdi ve bugün o gölgeler hepimizin yüzüne yerleşirken, yapacak başka hiçbir şeyimiz olmadığı için, sadece Leo ile göz göze geldikçe ona gülümseyerek yemeğimizi yemeye devam etmiştik.

Yemekten sonra bahçeye, Aydın'ın yanına çıktım. Bahçedeki masaya oturmuş, sigarasını kendine yakışır bir efkârla içine çekerken, bahçe duvarının köşesindeki basket potasına bakıyordu. Beni fark ettiğinde sigarasını söndürdü ve "Yenge?" dedi, sorar gibi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum, merakla.

"Ölsün isterdim," dedi, dan diye. "Müebbet yemesi yetmez. Ölmesi lazımdı."

"Haklısın..." dedim, yanındaki sandalyeye otururken. "Ama açıkçası acımasız yanım, ölmenin onun için bir kurtuluş olduğunu söylüyor." Acı kahve gözleri kısıldı. "Birilerinin Kara'ya kendisini öldürmeleri için yalvarması gibi aslında Aydın... Ömrünün son gününe kadar dört duvar arasında, güneşe hasret yaşaması, ölmekten daha ağır bir ceza bence. Üstelik hastalıklı kafasının vazgeçilmezi olan Beyza Karabey dışarıda ve bunu da biliyor."

Aydın, Beyza ile Mehmet'in aynı cümlede bile bir araya gelmelerinden hoşlanmıyordu. "Kara hepimizi uzaklaştırdı...

Ama ben onun yanında olmak isterdim..."

"Bunu aslında ben de isterdim ama Bora'nın istemediğinin farkındaydım. O yüzden buraya geldim," dedim.

"Yenge..." dedi. Gülümsemesi de aynı gözleri gibi acı doluydu. "Bu o kadar uzun bir yoldu ki... On yıl... Bir gün oturmuş, içiyorduk... Öyle laf lafı açmıştı herhalde... Yıllar önce, belki yedi senesi vardır... Selim, *'Abi, Mehmet Şahindağ'ı öldürmeme sözün var... Ama bir gün onu kapana kıstıracağız... O gün geldiğinde, ne yapacaksın?'* diye sordu Kara'ya..." Kollarını bağlarken, arkasına yaslandı. "Kara, bu sorunun cevabı hayatta bildiği tek şeymiş ya da her an bunu düşünüyormuş gibi, dümdüz, ezberden cevap verdi: *'Ablamın mezarına gideceğim...'* dedi. O gün mutlu olmuştum. Kendimce de gurur duymuştum onunla. Ama şimdi bu aklıma gelince, nefesim kesiliyor."

Cebimden telefonumu çıkarttım ve Bora'ya mesaj yazdım.

"Seni çok seviyorum sevgilim..."

Benim de nefesim kesiliyordu ama Aydın'la aynı sebeplerden değil. Benim nefesimi kesen, kalbindeki mezarlığın büyüklüğünü hesap edememekti. Bugün çıkıp gidebileceği, ablasına ait bir mezar yoktu. Ama bu o kadar da iyi bir şey değildi, çünkü kalbine kazdığı ablasının mezarıyla hesaplaşacağını çok iyi biliyordum.

"Ben de seni çok seviyorum."

"Konuşmak istersen, beni arayabilirsin."

"Seni aramak için konuşmak istememe gerek yok, ben seninle susmayı da seviyorum."

"Nasıl bir his?" diye sordu Aydın. Yüzümdeki gülümseme silinmeden gözlerine baktım. "Sevdiğin bir insanla *sevgili* olmak." Hafifçe ensesini kaşıdığında, sorduğu sorudan ötürü utandığını düşünmeden edemedim. "Yani benim sevdiğim oldu ama sevgilim olmadı hiç."

"Önemli olan, sevdiğin insan tarafından sevilmek... En güzel his, bu..." Gülümsemem büyümüştü. "Ve bence, sen de bunu tatmış şanslı azınlıktasın. Sevgilin olmasa da sevdiğin seni sevdi, biliyorsun."

"Sevmişti..." dedi Aydın. Sigara paketine uzandı. Kendisine bir sigara yakarken, yüzüne düşünceli bir ifade çöreklenmişti. "Çok sevmişti." İçine bir duman çekince, sigara aşerdiğimi fark ettim. Ben bu hamileliği nasıl geçirecektim? "Biliyorum."

Zihnimi Aydın'ın sigara içtiği gerçeğinden uzaklaştırmaya çalışarak, "Beyza'dan neden çekiniyorsun?!" diye sordum. Aydın yüzüme bakakaldı fakat bunun biraz da sesimin fazlaca sert çıkmasıyla alakası vardı. Aslında ben Aydın'a değil, sigara isteyerek beni zor durumda bırakan canıma kızıyordum. Ama o, bunu anladı mı, emin değildim. "Begüm'le, benimle daha yakınsın. Daha rahat. Tamam, her zaman bir parça mesafelisin ama ona karşı... Duvarların var. Özür dilemen gerekirken, konuşmanız gerekirken, ne bileyim Leo'yla mesela iletişim kurman gerekirken, sen susuyorsun."

"Ben, başka bir iletişim şekli bilmiyorum yenge," dediğinde, ne diyeceğimi bilemedim. "Yani biz onunla hep böyleydik. Ben susardım ama o, beni duyardı." Aklı şimdiyi terk edip geçmişe gitmiş ve muhtemelen konuşmadığını ama Beyza'nın onu duyduğunu söylediği zamanlarda geziyor gibi, acı kahve bakışları rastgele çimenlerin üzerine çevrildi. "Ben kendimi ona hiç yakıştıramadım. Hâlâ yakıştıramıyorum. Yanına layık olmadığın biriyle, nasıl konuşursun ki? Konuşamazsın."

"Aydın..." dedim, sigarasının dumanını savurarak. "Sizin bir oğlunuz var!"

"Lütuf bu bana, evet..." dedi. Gözleri gözlerimi bulurken, çektiği acıyı göz bebeklerinden okuyordum. "Onu da hak ettiğimi sanmıyorum ama varlığı bana lütfedilmiş bir armağan. Gözlerimin içine bakıyor ama... Bence ben, ona da yakışan bir baba değilim..." Güzel olan her şeyden utanmak, çocukluğundan beri öğrenebildiği tek şey olabilir miydi? "Ben gördüm Leo'nun babasını nasıl heyecanla aradığını... Benden istedi ya yardım! Hayallerinde kim bilir nasıl bir baba figürü vardı. Ve ben onun hayallerindeki baba olamam, biliyorum."

"Kendine bu kötülüğü neden yapıyorsun?" diye sordum, merakla. Aydın dumandan rahatsız olduğumu anlamış olacak ki sigarasını söndürdü. "Bu kadar çok kendini yermen, kendini bu kadar çok hor görmen, kafanın içinde bir bataklığa saplanıp kalman çok büyük bir zarar veriyor sana. Ve bu zararı Beyza'yla oğluna da yaşatmak üzeresin!"

"Onunla konuşmak istiyorum," dedi. Kastettiği kişi Beyza'ydı. Adını kullanmasa da Beyza'dan bahsettiğini, yüzünün aldığı ifadeden anlamak mümkündü. "Ne bileyim. Bir yemek yiyelim, istiyorum. Ama bu nasıl yapılır ki? Karşısına geçip, yemek yemek istediğimi mi söyleyeceğim? Denedim aslında ama yapamıyorum."

Koluna dokunurken gülümsedim. "Neden yapamayasın?" Aydın'ın, gönül ilişkileri konusunda, Leo'dan daha toy olabileceğini hissettim. "Söyle dan diye, ne kasıyorsun? Niye bu kadar çok düşünüyorsun ki? Düşünme."

"Nina!" Leo'nun sesini duyduğumda, omzumun üstünden arkama baktım. "Ben gidiyorum!" Leo hızlı adımlarla bize doğru yaklaştı. Babasına tebessüm edip, bakışlarını gözlerime kilitledi. "Ben Sienna'yı görmeye gidiyorum. Annem, annesiyle konuştu!" Babasına baktı. "Annem dedi ki, beni ikiniz almaya gelecekmişsiniz! Sonra işimiz varmış. Psikoloğuma gidecekmişiz galiba. Seni de Sienna'yla tanıştıracağım!"

"Dennis?" diye sordum, merakla. "Babanı Dennis'le de tanıştırmayacak mısın?"

"Tanıştıracağım tabii ki!" dedi Leo, sinsice gülümserken. Kim bilir bugüne kadar kurduğu hangi hayalleri gerçekleştirecekti? Ben de ona *aferin* dercesine gülümsedim ve saçlarını karıştırdım.

"Bebeğim, montunu giy..." dedi Annie, bahçeye çıktığında.

Leo koşarak içeriye girdi. Bu sırada Annie de yanımıza gelmişti. Bakışları Aydın'a çevrildiğinde, Aydın kendisine bir sigara daha yaktı. "Leo'yu çocuk psikiyatristine götüreceğim. Senin de bizimle gelmen lazım."

"Olur," dedi Aydın. Gerginliğini benim kadar Beyza da hissediyor olmalıydı. Öyle ki beni öldürme emri alsa, muhtemelen bu kadar kasılmazdı. "Ne için tam olarak? Yani biz de konuşacak mıyız psikiyatrla? Ne konuşacağız? Ne söylemem gerekiyor?"

Aydın'ın peşpeşe sıraladığı soruları, Beyza büyük bir ciddiyetle kucakladı. "Olduğu gibi davranacağız. Önden hazırlık yapmamız gereken bir şey değil bu."

"Hazırım!" diye bağırdı Leo.

"Ben, Leo'yu Sienna'ya götüreceğim. Bat ve Falcon da onunla olacaklar. Güvende olacak yani. Dışarıda biraz işlerim var. Ben de Lizard ve Bear'la olacağım. Döndüğümde konuşuruz detaylı istersen." Telefonunun saatine baktı. "Öğleden sonra gelirim."

"Tamam," dedi Aydın. Beyza bana döndüğünde dan diye yeniden konuştu. "Biz de yemek yiyeceğiz zaten."

Beyza bana gülümsedi. "Doymadın mı?" diye sordu, yumuşacık bir sesle. "Niye söylemedin? Hazırlayayım hemen bir şeyler."

"Benimle kendisini kastetmiyor," dedim.

Beyza'nın kaşları çatılırken, Aydın yeniden lafa girdi: "İkimizi kastetmiştim," dedi. Sigarasını söndürdü. "Seninle beni." Sesli bir nefes verdi. "Beraber yemek yeriz, biraz konuşuruz. Akşam."

"Anne!" dedi Leo, bahçeye gelerek. "Hadi! Sienna bekliyor!" Beyza oğluna başını sallarken, Leo bağırdı: "Görüşürüz Nina! Aydın! Beni özleyin!"

"Haberleşiriz," dedi Beyza, sonra da Leo'nun yanına ilerledi. Birlikte içeri girdiler. Aydın, Beyza'nın arkasından bir elini başına götürdü ve kendi kendisine resmen kızdı.

"İyiydin!" dedim. Güldüm. "İyi bir başlangıç en azından..."

Telefonum çalmasaydı, belki Aydın'ın cevap vermesini bekleyebilirdim ama ekranda Bora'nın adını görünce, hızlıca ayağa kalktım. "Sevgilim!" dedim, heyecanla. "N'apıyorsun?"

"Ne çabuk barıştık?" diye sordu.

İnsanın, sevgilisinin güldüğünü anlamak için, o gülüşü duyması ya da görmesi gerekmezdi.

Bahçenin ön tarafına doğru ilerlerken, "Sol yanağındaki çukuru özledim," dedim. İçime gülüşünü çektim. "Seni değil. Sana hâlâ küsüm. N'apıyorsun? Nasılsın?"

"İyiyim sevgilim," dedi, yumuşacık bir sesle. "Havaalanına gidiyorum."

Telefonda ne kadar açık konuşabileceğimizi bilmiyordum. "Her şey yolunda mı?"

"Yolunda şu an," dedi. Sesindeki ılık ılık his, kalbime dokunuyordu. "Aktarma yapacağım. Her şey hazır." O da ne olur ne olmaz diye muhtemelen, üstü kapalı konuşuyordu. "Seninle iletişime geçeceğim sürekli. Sende durumlar ne?"

"Annie, Leo'yu Sienna'ya götürdü," dedim, rapor verir gibi. "Sergio ve Aydın dışında herkes çıkıyormuş. Aydın'la Beyza akşamüzeri Leo'yu bir çocuk psikiyatristine götürecekler. Beyza burada kalmak istediğini söyledi. Son kararı mı emin değilim. Aydın'la akşam yemek yiyeceklermiş. Ben muhtemelen evde olurum. Bir de canım sigara istiyor. Bebeğimizin hemen doğması lazım."

Kahkaha attı. "Bunu konuş onunla istersen?"

"Müsait olduğunda seninle görüntülü konuşmak isterim," dedim, cilveyle.

"Tamam," dedi. Birkaç saniyelik sessizlik oldu. "Konuşuruz sevgilim."

"Tamam, uygun olduğun zaman..." dedim. Sergio bahçeye çıktı ve Aydın'ın yanına ilerledi. "Mehmet Şahindağ'ı gördün mü, bir şey konuştunuz mu, İstihbarat ne dedi, merak ediyorum."

"Arayacağım," dedi.

"Öpüyorum kocaman," dedim.

"Ben de sevgilim."

Şimdiye kadar değilse bile telefonu kapattığımda Bora'yı çok özlemiştim.

"Bakalım bundan sonraki süreç nasıl ilerleyecek," diyordu Sergio, yanlarına ulaştığımda. Bir kolunu omzuma attı ve

beni kendine çekti. "Kocan yapmış yine şovunu!"

"N'apmış?" diye sordum, merakla.

"Beyza'nın kanlı gelinliğini, Mehmet Şahindağ'ın hücresine yollamış. Bir notla beraber."

Gözlerim fal taşı gibi açılınca, Aydın bir açıklama yapma gereği hissetmişti: "Beyza'nın eşyalarını verdiklerinde... Morgta... '*Bunu bir gün Mehmet Şahindağ'a hediye edeceğim'*, demiştim. O gün sakladım ben o gelinliği." İçime çektiğim derin nefes, utanmasa beni boğacaktı. "Siz Mersin'deyken, Kara'nın yakılması emrini verdiğini eşyaların bazılarını sakladığım ortaya çıktı ya... Gelinliği de söyledim. Kara da eldeki kartı koza dönüştürmeyi seven biri."

"Bugün baş başayız," dedim, Sergio'ya. Konuyu dan diye değiştirmemi yadırgadıysa da bana belli etmedi. "Güzel bir restorana gidip, yemek mi yesek? Aydın'la Beyza yiyecekler. Özendim."

"Ben Mel'le buluşacağım," dedi Sergio. Melanie'nin sevgilisi olduğu gerçeği bana kendini yeniden hatırlatırken, aklıma Bahar düştü. "O da burada. Bay Ortiz'i ziyarete geldi. Ve biz çok uzun zaman sonra ilk kez görüşeceğiz. Ekemem onu. Ama istersen sen de gel."

Sergio'dan ayrıldım ve sandalyeye yerleştim. "Senin Melanie'ye gerçekleri anlatmak gibi bir niyetin yok, onu biliyoruz. Ama bitirmeyi düşünmüyor musun?" İfademde her ne kadar merak da olsa yargılayıcı bir tını da vardı ve Sergio bunun farkındaydı. "Bahar peki? Yani biraz kafan karışık sanki bu ara?"

Sergio'nun bakışları Aydın'a değdiğinde, bu muhabbetin onun yanında yapılmasından rahatsız olduğunu alenen belli etmişti.

"Ya da gelme..." dedi, kızgın bir tonlamayla. "Çünkü Mel'e göstereceğin nezaketten emin olamadım şu an."

"Benim Melanie'yle falan bir derdim yok ki!" diye çıkıştım. "Yalancı erkeklerle var! Yani seninle! Zaten gelmem ben! Ne işim var benim, senin sahte sevgilinin yanında?!"

"Sahte sevgilim değil!" dedi, sertçe. Sabır dilenir gibi bir hali vardı. Bakışlarını gökyüzüne dikip on saniye boyunca küçük, derin nefesler aldı ve en sonunda yine bana baktı. "Sahte sevgilim değil," diye tekrarladı. "Hislerim de sahte değil."

"Neyse ne!" dedim, ayağa kalkarken. "Ben uyuyacağım." Bakışlarımı Aydın'a çevirdim. "Akşam için rahat ol, olur mu? Sana güveniyorum! Bir şeye takılırsan, bana sormaktan çekinme... Çünkü ben sizin bir araya gelmenizi çok ama çok istiyorum! Ne istersen yaparım."

Aydın'ın bir cevap vermesini beklemeden arkamı döndüm ve hızlı adımlarla, Leo'nun odasına ilerledim.

♠

"Nina..."

Uzaktan gelen bir ses, kafamın içindeki ağırlığı baskılarken, neyle olduğunu bilmediğim bir mücadele içinde olduğumu düşündüm.

"Nina..."

Ben Nazlı'ydım. Bora'nın nazlı sevgilisi. Nina Adams, Mehmet Şahindağ ile olan savaşımızı hatırlatıyordu ve biz de zaten o savaşı kazanarak, bu konuyu hayatımızdan tümden uzaklaştırmanın eşiğine gelmiştik.

"Nazlı..."

Gözlerimi zar zor araladığımda, yatağın kenarında oturan Sergio'nun bakışlarıyla karşılaştım. Komodinin üzerinde duran, gemi şeklindeki büyük kumbarayı görene kadar, Leo'nun odasında olduğumu anlayamamıştım. Saate baktım, altıyı yirmi bir geçiyordu.

"Ne derin uyumuşsun!" dedi Sergio, şaşkınlıkla. Doğruldum ve sırtımı yatak başlığına dayadım. "Uyanmayacaksın sandım!"

"Hormonlarım alt üst..." dedim, dümdüz bir ifadeyle. Dan diye esnedim. "Canım hep uyumak istiyor."

"Ya da yemek yemek," dedi, gülerken.

"Evet..." dedim, iç çekerken. "Bakma sigara içmek falan da istiyorum ama bunu hatırlamamaya çalışıyorum." Bir kere

daha esneyince, bu kez elimin tersiyle ağzımı da kapatmıştım. "Niye uyandırdın beni?"

"Aç kalma diye..." dedi. Başımda hafif bir ağrı vardı ve keyifsiz hissediyordum. "Melanie seninle tanışmak istedi. Seni de davet etti. Ben de senin yanımızda olmanı istediğimi fark ettim. Aslında, Melanie'yi tanımanı çok istediğimi de diyebiliriz."

"Üzerimde bir kırgınlık var," dedim. Sergio bir elini saçlarımın arasına daldırıp, ateşimi kontrol etti. "İyiyim. Ama tadım yok. Çok kötü bir rüya görmüşüm ama ne gördüğümü hatırlamıyormuşum gibi." Eğildim ve alnımı Sergio'nun omzuna dayadım. "Aşırı yorgun hissediyorum. Hamilelik çok zor bir şey. İyi ki sen yaşamayacaksın bunu. Öyle şanslısın ki!"

Sergio sırtımı sıvazlarken güldü. "Bence senin iyi bir yemek yemeye ihtiyacın var..."

Gitmeyi düşünmesem de ne yiyeceklerini merak etmiştim. "Nereye gideceksiniz?"

"Şu meşhur, senin de sevdiğin İtalyan restoranına," dedi. Alnımı omzundan çektim ve gözlerinin içine ciddi olup olmadığını sorgulayarak baktım. "Kandırmıyorum seni," dedi, şaşkınlıkla. "Ciddiyim."

"Gerçekten beni o mu çağırdı?" diye sordum, trip atar gibi. Tanımadığım Melanie'ye neden trip attığımı ise asla bilmiyordum.

"Evet," dedi. Yüzüne buruk bir tebessüm yayıldı. "Ama unutma. Ben Çınar Akbulut'um..."

"Kaçta çıkacaksın?" diye sordum. Başımı sağa ve sola yatırarak boynumu esnetmeye çalıştım. "Beyzalar dönmedi değil mi?"

"Hayır. Sen, ben ve Bayan Morgan varız sadece evde..." Yorganı açtı ve ayağa kalktı. "Hadi hadi, seri hareket et. Kalk. Bir duş al. Hazırlan. Çıkacağız. Mel'i bekletmek istemiyorum." Uyumak, yemek yemekten bile daha cazipti. "Hadi!" dedi, ikaz dolu bir tavırla.

"Üf iyi be!" dedim, yataktan çıkarken. "Tamam."

Sergio güldü. "Bora aradı bu arada. Seni sordu. Uyuduğunu söyledim. Uçaktaydı. Nereye gidiyor?"

Komodinin üzerindeki telefonuma uzanırken, "İşi varmış..." dedim. Peru'ya gidiyordu ama ben bu konuda, Sergio'ya dahi ayrıntı veremezdim. "Ararım ben şimdi onu."

Sergio başını salladı. "Bekliyorum," dedi ve odadan çıktı.

Telefonumda iki cevapsız çağrı vardı ve ikisi de Bora'dandı. Geri aradım, telefonu kapalıydı. Mesajlarıma girdim, bir tane de mesaj atmıştı.

"Sevgilim. N'apıyorsun?"

"Uyuyordum ben."

Bora derhal çevrimiçi oldu ve yazıyor gözüktü.

"Çınar'la konuştum. Haberim var. Çok uyumuşsun ama. İyi misin?"

"Evet. Ama tatsızım biraz. Sebepsiz. Yani bir rüya gördüğümü hatırlıyorum ama rüyamı hatırlamıyorum."

"Dinlen sevgilim."

"Yok. Dışarı çıkacağız. Sergio, Melanie ile buluşacak. Beni de davet etmiş, onunla tanışacağım. Açılırım hem çıkınca. Sen neredesin? Uçakta mısın?"

"Evet."

"Nereye gideceksiniz?"

"D.C.'ye. İtalyan yiyeceğimiz bir yere!"

Bora'ya gözlerinden kalpler çıkan emojiden gönderirken, yüzümde de aptal bir gülümseme vardı.

Bora'nın mesaj sayfasından çıktım ve Beyza'nın mesaj sayfasına girdim.

"N'apıyorsunuz? Psikiyatrdan çıktınız mı?"

"Yemeğe geçtiniz mi?"

"Leo da olacak mı sizinle yoksa baş başa mı yiyeceksiniz?"

"Ne yiyeceksiniz?"

Beyza'ya sıraladığım mesajlarla beraber, Beyza da çevrimiçi olmuştu.

"Klinikteyiz daha."

Bora'nın mesaj sayfasına geri girdim. Çevrimdışı olmuş, gözlerinden kalpler çıkan mesajıma *"Afiyet olsun :)"* diye cevap vermişti. Telefonumun ekranını kilitledim, telefonu yatağın üzerine bıraktım ve duş almak üzere banyoya ilerledim.

♠

Güneşin batışıyla beraber, bulutsuz, yıldızların biraz da olsa seçilebildiği ama kuru bir soğuk hakim olan bir hava D.C.'ye hakimiyet kurmuştu. Bordo, boğazlı, dar ve dizlerimin biraz üzerinde biten bir elbisenin altına, siyah topuklu botlarımı giymiştim. Üstüme aldığım siyah deri ceketimi ise elimde tutuyor, Sergio'nun kullandığı arabada, yan koltuğunda oturuyordum. Arabada çalan slow şarkıyı hafifçe mırıldanırken, ekranıma Bora'dan mesaj düşmüştü.

"Makarna mı yiyeceksin, pizza mı? Karar verdin mi?"

Gerçekten inanılmaz kararsızdım.

"Bilmiyorum. Çok kararsızım hala ya. Karar veremedim yani. Sen benim yerimde olsan ne yerdin?"

"Makarna geçti şu an içimden."

Sergio arabayı yanaştırırken, Bora'ya cevap yazdım:

"Geldik sevgilim biz."

"Tamam."

"İnince haber ver bana. Anlıyorum aktarmalı gitmek zorundasın iz bırakmak için ama, içim şişti yani saatlerdir havadasın!"

"İz bırakmak için değil de bırakmamak için olmasın o?"

"Ya sen Türk Dil Kurumu musun?!"

"Allah Allah ya!!!"

"İz bırakmamak için evet!"

"Mutlu musun doğrusunu yazdım diye?!"

"Ben sayısalcıyım sözelci değil!"

"Tamam tamam kızma."

"Seni seviyorum."

"Hadi," dedi Sergio. Bugün zannediyordum ki en çok kullandığı kelime buydu.

Gözlerimi devirirken emniyet kemerimi çözdüm, telefonumu çantama koydum ve arabadan indim. Restoranın geniş ve göz alıcı kapısına doğru ilerlerken, bakışlarım Sergio'ya takılmıştı. Görücüye çıkacakmış gibi heyecanlı olmasını mantık dahilinde hiçbir yere oturtamıyor olsam da aldırmadım. Restorana girdik. Biraz yürüyerek, kalabalık masaların arasından geçtik. Pencereden uzakta konumlanmış köşedeki masada, tek başına oturan kadının yanına doğru ilerlerken, Sergio derin bir nefes almıştı. Çınar. Çınar Akbulut.

Melanie, bizi fark ettiğinde ayağa kalktı. "Çınar!" dedi.

Çınar'ın yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken, Melanie'ye sarılmıştı. Melanie, siyah bir kargo pantolon üzerine, beyaz göbeğini açıkta bırakan, kısa kollu bir tişört giymişti. Üzerinde de siyah, şişme bir yelek vardı. Etrafımdaki insanlara baktım. Herkesin birbirinden şık olduğu bu lüks restorana gelmek için fazla spor olmasını kafamda nereye koyacağımı bilemiyordum. Bahar, kesinlikle daha güzel giyinirdi.

Çınar, ellerini Melanie'nin belinden ayırdı ve dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. "Çok özledim seni..." dedi.

Sergio'yu böyle görmek, çok tuhaftı.

"Nazlı," dedi Çınar, beni takdim ederken. Melanie bana elini uzatırken, "Mel..." diye ekledi.

"Memnun oldum," dedi Melanie, benden evvel atılarak. "Gıyabınızda tanıyorum sizi. Hele ki yakın zamanda, çok kez adınızı duydum."

"Ben de memnun oldum," dedim.

Çınar, Melanie'nin yanına otururken, ben de Çınar'ın karşısına oturmayı tercih etmiştim. Çantamı yanımdaki sandalyeye bıraktım, ceketimi sandalyenin arkasına astım ve garson gelsin diye etrafıma bakındım.

"Çok bekledin mi?" diye sordu Çınar.

"Az evvel geldim ben de..." dedi Melanie. Gülümsemesi soğuktu. "Beklerken maillerimi kontrol ettim. Sorun yok." Ya canı sıkkındı ya da çok cana yakın bir kadın değildi.

"İyi misin sen?" diye sordu Çınar. Belli ki tavrı yalnızca beni değil, onu da rahatsız etmişti. "Bir sorun yok, değil mi?"

"İyiyim," dedi Melanie. Derin bir nefes aldı, kısa bir an bana baktı ve yeniden Çınar'a döndü. "Babamla gerildik biraz. Önemli bir şey değil." Çınar başını sallarken, yanımıza bir garson yaklaştı ve menüleri masaya bıraktı. Derhal menüyü açtım ve ne yiyeceğime dair o büyük kararsızlığın son bulacağı ana geldiğimi hissettim.

"Deniz mahsüllü bir makarnası var buranın, hafif acılı. Ben çok severim diye bahsetmiştim sana," dedi Çınar. Melanie'ye döndü. "Denetecektim sana. Şimdi yiyelim istersen?"

"Pizza yiyeceğim ben," dedi Melanie. Menüyü kapattı. "Margherita."

Ben ise hâlâ karar verememiştim ve bu gidişle de veremeyecektim. İnsanlar ne yiyor diye etrafıma bakınırken, restorana Beyza ile Aydın'ın girdiğini görmüştüm.

"Çüş!" dedim, Türkçe konuşarak.

Çınar ve Melanie de bakışlarımı takip ettiler. "Pes!" dedi Çınar, mırıltıyla. Derken Beyza ile göz göze geldik. Sadece üç saniye içinde de Aydın'ın bakışları da bizim masaya çevrilmişti. Beyza hafifçe Aydın'a dönerek, bir şey söyledi. Aydın başını salladı ve bizim masaya doğru yürüdüler. "Aydın..." dedi Çınar, ayağa kalkarken. "Bu ne güzel bir sürpriz!"

"Merhaba," dedi Beyza.

Sanırım bu akşam yemeği oldukça tuhaf geçecekti çünkü Çınar Akbulut'un, Beyza'yı nasıl takdim edeceği büyük bir merak konusuydu. Hepimiz için. *Beyza dese*, ölmüş kuzeni. *Annie dese,* ya babası üzerinden Annie Alexandra Morgan'ın benim psikoloğum olduğu bilgisine vakıfsa? Ben olsam, Beyza'ya *Ayşe* der ve geçerdim.

"Merhaba..." dedi Melanie.

Çınar, kendisine sorarcasına bakan Melanie'ye gülümsedi. "Aydın... Gökhan'ın... Yani Umut'un abisi."

Melanie başını salladı, belli ki Çınar Akbulut'un hikayesini biliyordu. "Memnun oldum..." dedi.

"Mel, kız arkadaşım..." dedi Çınar.

Bakışlarımı yeniden menüye çevirdim. Çok sıkılmıştım. Napolitan soslu makarna yiyecektim.

Melanie bakışlarını Beyza'ya çevirdi. "Siz?"

"Alex," dedi Beyza, Alexandra'yı kısaltarak.

Melanie güldü. "Takma isimler hiç bitmez..." Beyza ve Aydın da bizimle beraber adeta donakalırken, Napoliten soslu makarnamı sipariş bile edemeden aç kalacağımı hissetmiştim. "Sıkıldım!" dedi, yüksek çıkan bir sesle. "Hiç uzatmayalım! Sizin Beyza Karabey olduğunuzu biliyorum!"

"Mel..."

Melanie'nin bakışları Çınar'a çevrildi. "Senin de Sergio Morris olduğunu... Meksika'daki kartelden olduğunu... Her şeyi biliyorum!"

Bir anda yan masada oturan insanlar ayağa kalktılar ve masanın etrafını sardılar. Çantamı alırlarken, içlerinden bir adam, "Ellerini havaya kaldır ve ayağa kalk!" diye buyurmuştu.

"Yeni öğrendim!" diye bağırdı, Melanie.

Bir adam, duvara yaslanmamı işaret ettiğinde, Aydın uyarı dolu bir tonlamayla, "Sayıca bizden üstünler yenge, sakin ol ve herhangi bir şey yapma..." dedi.

Adam, Aydın'a, "İngilizce konuş!" diye bağırırken, şu an yaşadığımız şeyin bir kabus olup olamayacağını düşünmeye başladım.

"Beni kandırdığını, bana ihanet ettiğini, beni kullandığını ancak öğrendim! Ben senin gibi rol yapamayacak kadar şerefliyim!"

Adam üzerimi ararken, ona engel olmadım. Botumun içindeki çakımı aldı. Bir kadın ise, sandalyemin arkasına asılı deri ceketimin cebindeki silahı buldu. Benzer şeyleri, Beyza, Aydın ve Çınar da yaşamıştı.

Çınar, üzerindeki üç silah, iki telefon ve bir çakı kendisinden alınır alınmaz Melanie'ye yaklaşmak istedi ama Melanie, yeleğinin örttüğü belinden çıkarttığı silahı ona doğrulturken, "Sakın yaklaşma bana!" diye bağırdı.

Melanie'ye baktım. Gözlerindeki öfke dolu, bilindik ve tanıdık acıya. "Bana bu yaptığın şeyin hesabını vereceksin Sergio Morris!" diye bağırdı. CIA ajanı da olsa bir kalbi vardı. Ya da artık yoktu ve paramparça olan kalbi, gözlerini ıslatıyordu.

Lion'ın sesini duydum. "Otur istersen, sen." Bana dediğini de anladım ama bakışlarımı Melanie'nin gözlerinden çekip de ona çeviremedim.

"Ben seni sevmiştim!" dedi, içi yanar gibi. "Ama sen sikik herifin tekiymişsin!"

"Açıklamama izin ver," dedi SerFoxÇın.

Restorandaki insanlara baktım. Buradaki herkesin CIA ajanı olduğunu ancak anlamıştım. Herkes bir film izler gibi ama tetikte, Melanie'ye bakıyordu; içlerinden kaçının, onu gerçekten anladığını merak ettim. Bazen anlamak için aynı dili bilmekten çok daha fazlası gerekirdi.

"Ben de seni sevdim Mel! Gerçekten sevdim! Evet sana bir oyun oynadım ama oyun gerçeğe döndü! Bana inanmak zorundasın!"

"Kes sesini!" diye bağırdı Melanie.

Bir gün, hayatına, *Çınar Akbulut* diye bir adam girmişti ve muhtemelen zamanla, Melanie ona aşık olmuştu. İkisi de başka ülkeler için çalışan İstihbarat ajanlarıydı ve bir şekilde, kendi aralarında, ortak bir dil bulmuşlardı. Gün gelmişti ve sevdiği adamın aslında bambaşka bir kimliği olduğunu, onun hayatına bir oyun için girdiğini öğrenmişti. Bu acı, çok acı bir hadiseydi. Acı kıyaslanmazdı ama Melanie'nin paramparça olmuş kalbinin hissettiği acıdan çok daha büyüğü de vardı.

Ben yaşamıştım.

"Yalanlarını dinlemeyeceğim!" diye bağırdı.

Melanie'nin buna inanmasını beklemek arsızlık olurdu ama SerFoxÇın, Melanie'yi gerçekten sevmişti; ben ise çok ama çok uzun bir zaman, üç yıl, sekiz ay, yirmi sekiz gün boyunca, Bora'nın beni gerçekten sevdiğini öğrenememiştim.

Melanie'nin omzuna dokunmak, bana bakmasını sağlamak ve ona, "*Hissettiğin acıyı günlere böl. Aylara. Yıllara. Ve bir gün uyandığında, aslında yalan olan şeyin bu acı olduğunu düşün. Bu acıyı, boşu boşuna çektiğini düşün. Ne hissederdin?"* diye sormak istemiştim. *"Hem sevindiren, hem de içini lime lime eden başka bir acı. Önceden çektiklerini silmediği gibi, üzerine yenilerini de ekliyor. Hele ki karşındaki adam, sana, yaşaman için yaptım ve değdi diyorsa."*

Melanie'yi karşıma almak, onunla saatlerce konuşmak, ona sarılmak ve onunla beraber ağlamak istedim.

"Nina Adams!" dedi, Bay Ortiz'in sesi.

Sesin geldiği yöne döndüğümde, bir kıskacın içinde olduğumuz gerçeğiyle yüzleşmiştim. Aydın, hem Beyza'yı hem de beni göz hapsinde tutarken; Sergio da kendisine bir silah çevrili değilmiş gibi, bakışlarını Bay Ortiz'e döndürebilmeyi başarmıştı.

"Büyük gün geldi!" dedi Bay Ortiz, bana yaklaşırken. "Tekrar karşılaştık!" Bakışları Melanie'ye çevrildi. "İndir silahını Mel!" dedi, emredici bir tonlamayla. "Kişisel davanı ayrıca güdeceksin! Burada değil!"

Melanie, "Lanet olsun," diye söylendi ve silahını indirdi.

Bay Ortiz'in bakışları gözlerimi buldu. "Sana arkanda kim olduğunu sormuştum Nina! O gün cevap vermemeyi seçen sendin!" Gözleri gözlerimden ayrıldı ve Annie'yi buldu. "Beyza Karabey! Ya da Annie Alexandra Morgan mı demeliyim?!"

"Ben de Aydın Demir!" Aydın'ın bakışlarından ateş çıkıyordu. "Tek adım bu. Takmasıydı, ikincisiydi falan yok! Bir tane! İyi bilirsin sen gerçi ama yine de hatırlatayım istedim!"

Bay Ortiz güldü. "Burada olmanız büyük talihsizlik oldu... Tek istediğim Nina'nın karteldeki büyük bağlantısı sandığımız ama suç ortağı olduğunu anladığımız, Sergio Morris'i almaktı. Nina'yla beraber. Siz ise gecenin sürprizi oldunuz. İşime gelmedi değil açıkçası. Ne kadar çok konuşacak adam, o kadar çok bilgi."

"Ben tesadüfleri pek sevmem," dedi Aydın. Bakışları Sergio'ya çevrildi. "Ne dersin Akbulut?"

Sergio ambale olmuş gibiydi ama yine de gürültülü bir biçimde tökezlemek dahi onu düşürmemişti. "Bay Ortiz," dedi, ciddiyetle. "Belli ki hakkımızda öğrendiğiniz bazı şeyler var."

Melanie, SerFoxÇın'a tükürür gibi baktı. "Var, evet..." dedi Bay Ortiz. Melanie, restorandaki ajanlara eliyle sert bir işaret verdi. Ajanların tümü ayağa kalktı. Silahlar, ki kırk dokuz kişiydiler, dördümüze birden çevrildi. "Ama hâlâ öğrenemediğim bazı şeyler var ve... Onları da sizden öğreneceğim." Melanie babasının yanına ilerledi.

"Öğrenmek istediğiniz şey ne?" diye sordu Sergio.

"CIA'de bir hain var. Size yardım eden biri. Onun adını vererek başlayabilirsiniz," dedi Bay Ortiz. Bakışları gözlerime değdi. "Senin arkanı kim kolluyordu?! Benim kariyerimi kim, ne uğruna bitirmeyi hedefledi?!"

"Eğer bu legal bir operasyon olsaydı... Bir restoranda değil, karargahta olurduk..." dedim. Bay Ortiz güldü. "Kusura bakmayın ama arkanıza muhtemelen örgütlediğiniz ajanlarınızı alıp geldiniz ve sayıca üstünsünüz diye endişelenecek değiliz?! Konuşmazsak... Bizi öldürecek misiniz?! Şehrin ortasındaki bir restoranda?!"

"Açıkçası bundan çekinmem için hiçbir sebep yok. Çünkü ben dağ evine yerleşip, emekli olabilecek bir asker değilim..." Bakışları öfke doluydu. "Bugüne kadar mesleğim için yaptığım her şey heba olmuşken, buradan dönecek değilim!" İçine derin bir nefes çekerken, bana doğru bir adım attı. "Ama Nina... Senin ölümden korkmadığını zaten biliyorum... Peki eşinin ölümünden de mi korkmuyorsun?"

Kaşlarım çatılırken, hemen yanında durduğum masadan destek aldım. "O... Ne demek?!"

"Bay Karabey şu an havada, bir uçakta, değil mi?" diye sordu. Başım dönüyordu. "Sıradan bir uçak kazası da benim üzerime kalmaz herhalde. Umarım, pilotlar da kendi adamlarıdır."

Annie'nin bakışları bana çevrildiğinde, göz bebeklerindeki korkuyu görmüştüm. Sergio sessiz kalırken, Aydın sertçe konuştu: "Blöf!"

Bay Ortiz'in ifadesi sertti. "Siz konuşmadıkça o, o konuşmadıkça siz zarar göreceksiniz!" Bakışları gözlerimi buldu. "CIA'e sızdın. Çınar Akbulut benimle kendi kimliğiyle iletişim kurarken, içeriden de Sergio Morris olarak bir haltlar çevirdiniz. Bu sırada Beyza Karabey yaşıyordu ve size içeriden, bizden biri yardım ediyordu. Terörist misiniz, Amerika'ya zarar mı veriyordunuz, hiçbir fikrim yok! Her şeyi en başından anlatacaksınız! Ya konuşacaksınız ya konuşacaksınız! Ve teslim olacaksınız! Yargılanacaksınız! Türkiye de bundan haberdar olacak! Başka bir çareniz yok!"

Bağlantımızın Mehmet Şahindağ'ın teyzesi, Caitlin Howard olduğunu söyleyerek işin içinden çıkabileceğimizi bilsem, konuşurdum. Ama o kadar kolay değildi. Bunun sonuçlarını hesap edebilecek kadar yeterli doneye sahip değildim. Üstelik, Caitlin Howard, son görüşmemizde bana fazlasıyla sert çıkmıştı ve onunla olan ilişkimizi ispatlayıp ispatlayamayacağımızı bilmiyordum.

Eğer arkamızda Caitlin Howard olduğunu söylersek ve bunu ispat edemezsek, suçumuzu itiraf ettiğimizle kalırdık.

"Bay Ortiz," dedi Sergio, hızlıca. "Nina'nın buradan çıkmasına izin verin."

Bay Ortiz'in kaşları havalandı. "Beyza Karabey de Bay Karabey'e karşı çok iyi bir koz, haklısınız. Fakat üzgünüm, en büyük zaafından vazgeçmeyeceğim. Beyza Karabey için bütün köprüleri yıkar belki, ama Nazlı Karabey için tüm köprüleri yeni baştan inşa edecektir. Ve bana yıkım değil, başlangıç lazım." Güldü. "Siz de bir yerden başlayın lütfen! Konuşmadığınız her saniye, Bay Karabey'in hayat yolculuğunun süresini azaltıyorsunuz!"

"Ben konuşurum!" dedi Beyza Karabey. Bay Ortiz'le göz göze geldi. "Ama Bora'nın sesini duymam gerek!"

"Hayır gerek yok," dedi Bay Ortiz. Güldü ve yeniden bana baktı. "Bay Karabey'in sesini duyunca değil, asıl duymak için

konuşacak biri zaten aramızda var. Öyle değil mi Nina?!" Zorlukla yutkundum. "Bana, Mehmet Şahindağ'ın ÖRGÜT'ün lideri olduğunu söylemiştin! Bu bilgiye nasıl erişmiştin?! Her zaman benden daha çok şey bilmeyi nasıl başardın?! Nasıl başardınız?!"

"Önce Sergio Morris'i vuralım!" dedi Melanie.

Gözlerinin içine baktım. Canı yanmış bir kadın olarak, şu an yaşadığımız şeye profesyonel bir gözle bakamıyordu. Konuşan paramparça olmuş kalbinin acısıydı, onu anlıyordum. Ama onu anlıyor olmam, karşı taraflarda olduğumuz gerçeğini değiştirmiyordu.

Ruhum, Melanie yüzünden Nazlı'ya ve onun çektiği acılara bürünmüşken, Nina Adams olamıyordum.

Bora yaşasın diye her şeyi yapardım. Her şeyi. Ama ondan ayrılmayı, ona onu sevmiyormuş gibi davranmayı göze alabilir miydim? Sanmıyordum.

Dan diye restoranın kolonlarından duyulan ses, ajanların soru dolu nidalarıyla, küçük çaplı bir gürültü kirliliğine sebep olmuştu.

"Sen paranı aldın Johannah! Defalarca kez!"

Bu ses, Bay Ortiz'in sesiydi.

"Yeter artık, düş yakamdan! Ben senin kumar borcunu ödemek zorunda değilim! Beni tehdit etmekten vazgeç artık! Bıktım!"

Johannah kimdi, Bay Ortiz'i neyle tehdit ediyordu ve Bay Ortiz neden onun kumar borcunu ödüyordu bilmiyordum. Belli ki kızı Melanie de bilmiyordu. Bay Ortiz'in gözleri kısılırken, yüzüne dehşet dolu bir ifade yayılmış, bakışları doğrudan kızına çevrilmişti. Bu sesi restoranın kolonlarında yankılatan kişinin kim olduğunu deli gibi merak ediyordu. O kişiye öyle öfkelenmişti ki, bizi bırakıp o kişinin peşine düşecekmiş gibi bir hâli vardı.

Biri, mikrofona vurduğunda, bu ses kolonlardan taşıp adeta kulaklarımıza dolmuştu.

"Deneme, 1-2-3!"

Konuşan Bora'ydı.

"İyi akşamlar Bay Ortiz. Bora Karabey ben. Kapıdayım. Beni de içeri alır mısınız? Lütfen."

Kapıda olamazdı. Peru'ya gitmek üzere bir uçakta olması lazımdı. Çünkü bana öyle söylemişti. Bu süre zarfında belki Peru'ya varmış bile olabilirdi ama Washington D.C.'de olamazdı. Işınlanmadığı sürece, bu mümkün değildi.

Benden yine mi bir şey saklamıştı?

Bay Ortiz başıyla bir ajana işaret verdi. Yalnızca on sekiz saniye sonra, Bora restorana girmişti.

"Herkese iyi akşamlar," dedi ama hiç kimsenin yüzüne bakmadan, direkt bana doğru yürüdü. Bir elini belime yerleştirip beni kendine çekti ve saçlarımın arasından öptü. "Ne yemeye karar verdin sevgilim? Ben de aynısından yiyeceğim," dedi.

160.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi :')

Yorumlarınız, oylarınız, tweetleriniz ve mesajlarınız için çok teşekkür ederim.

Sizleri çok seviyorum, var olun!

Yorumlarda buluşmak üzere.

♠

Bora yaşasın diye her şeyi yapardım. Her şeyi. Ama ondan ayrılmayı, ona onu sevmiyormuş gibi davranmayı göze alabilir miydim? Sanmıyordum.

Dan diye restoranın kolonlarından duyulan ses, ajanların soru dolu nidalarıyla, küçük çaplı bir gürültü kirliliğine sebep olmuştu.

"Sen paranı aldın Johannah! Defalarca kez!"

Bu ses, Bay Ortiz'in sesiydi.

"Yeter artık, düş yakamdan! Ben senin kumar borcunu ödemek zorunda değilim! Beni tehdit etmekten vazgeç artık! Bıktım!"

Johannah kimdi, Bay Ortiz'i neyle tehdit ediyordu ve Bay Ortiz neden onun kumar borcunu ödüyordu bilmiyordum. Belli ki kızı Melanie de bilmiyordu. Bay Ortiz'in gözleri kısılırken, yüzüne dehşet dolu bir ifade yayılmış, bakışları doğrudan kızına çevrilmişti. Bu sesi restoranın kolonlarında yankılatan kişinin kim olduğunu deli gibi merak ediyordu. O kişiye öyle öfkelenmişti ki, bizi bırakıp o kişinin peşine düşecekmiş gibi bir hâli vardı.

Biri, mikrofona vurduğunda, bu ses kolonlardan taşıp adeta kulaklarımıza dolmuştu.

"Deneme, 1-2-3!"

Konuşan Bora'ydı.

"İyi akşamlar Bay Ortiz. Bora Karabey ben. Kapıdayım. Beni de içeri alır mısınız? Lütfen."

Kapıda olamazdı. Peru'ya gitmek üzere bir uçakta olması lazımdı. Çünkü bana öyle söylemişti. Bu süre zarfında belki Peru'ya varmış bile olabilirdi ama Washington D.C.'de olamazdı. Işınlanmadığı sürece, bu mümkün değildi.

Benden yine mi bir şey saklamıştı?

Bay Ortiz başıyla bir ajana işaret verdi. Yalnızca on sekiz saniye sonra, Bora restorana girmişti.

"Herkese iyi akşamlar," dedi ama hiç kimsenin yüzüne bakmadan, direkt bana doğru yürüdü. Bir elini belime yerleştirip beni kendine çekti ve saçlarımın arasından öptü. "Ne yemeye karar verdin sevgilim? Ben de aynısından yiyeceğim," dedi.

"Bay Karabey!" dedi Bay Ortiz.

Bora; Beyza, Aydın, Sergio ve benimle beraber, artık kendisine de çevrili olan silahları görmezden geldiği gibi, Bay Ortiz'in öfkeli seslenişini de duymazdan gelmişti.

Öyle ki hayattaki tek derdi yemek yemekmiş gibi davranıyordu.

"Herkes mi CIA ajanı?" diye sordu, Aydın'a dönerek. Yüzünde *tüh* der gibi bir ifade vardı. "Hiç mi garson yok?" Sesi ise tümden alay kokuyordu. "Şef falan da mı yok?"

Başka bir zaman olsa, Kara'nın bu vurdumduymaz ve beklenmedik tavrı karşısında zevkten dört köşe olabilirdim ama şu anda...

Şu anda Bora'nın burada olmaması lazımdı.

Sergio'ya döndüğünde, "Seçtiğin restoranı sikeyim senin!" dedi. Kurduğu cümle çeşitli imalar barındırdığı gibi, bunu söylerken bence ciddiydi de. "Ve aldığın eğitimi de!" Bütün bu olanlar yüzünden, muhtemelen kuzeni Çınar Akbulut'u suçluyordu.

"Baba!" dedi, Melanie. Hırçın tavrına bakılacak olursa Bora'yı burada beklemiyordu. Onunla bir ortak özelliğimizin daha olması fazla ironikti. "Neler oluyor?!"

"Bay Karabey!" dedi Bay Ortiz, bir kez daha. Bu kez sesinin desibeli Bora için çok yüksekti ve arzu ettiği üzere, onun dikkatini çekmeyi başarmıştı. "Baş başa konuşalım!"

"Niye?" diye sordu Bora, dümdüz bir ifadeyle. "Ben, Nazlı'yla Çınar'ı aynı anda bir tuzağa çektiğiniz için, kalabalık bir görüşme yapmak istiyorsunuz diye düşünmüştüm." Bize, ama aslında bir uyarı niteliğinde Bay Ortiz'e dinlettiği kayıt her ne ise o kayda fazlasıyla güveniyor olmalıydı. "Yanıldım mı yoksa?"

"Lütfen!" dedi Bay Ortiz.

O kayıt ne zamandır Bora'nın elindeydi, ben neden bundan haberdar değildim, buraya gelmeye ne zaman karar vermişti, çok değil yalnızca elli dört dakika on üç saniye evvel pizzalar ve makarnalar hakkında konuşurken bana burada olduğunu neden söylememişti bilmiyordum.

"Bu arada tanışmadık," dedi Melanie'ye. "Bora Karabey ben. Siz de Çınar'ın kız arkadaşı olmalısınız. Memnun oldum, kendi adıma."

"Baba!" dedi Melanie, sertçe. Bakışları da sesi gibi öfkesini kusuyordu. "Burada neler olduğunu söyleyecek misin?!"

"Sadece bir yanlış anlaşılma..." dedi Bay Ortiz.

Beyza Karabey'e baktım. Şaşkın olduğu kadar, Bora ile gurur da duyuyor gibiydi. Aydın Demir'e ise bakmama gerek bile yoktu, o zaten Bora içeri girer girmez gülümsemiş olmalıydı. Çınar Akbulut ise muhtemelen yaşadığı şeylerin şokundaydı. Onlardan biri olduğum hâlde, Bay Ortiz'le karşı karşıya gelen ilk dört kişi olduğumuz hâlde, kendimi şimdi aralarında bir yabancı gibi hissediyordum. Böyle hissetmekte haklıydım da çünkü Bora, ne önümde ne arkamda, sadece yanımda duracağına dair bana bir söz vermişken, benden hiçbir şey saklamamasını bekliyordum. Kara'nın ters köşelerine düşeceğim yeri geçmiştim, hatta ve hatta istediğim tek şey dümdüz bir yaşamdı. Odada olduğunu düşündüğümde, odada olmasını bekliyordum; o sırada odada değil, banyoda olmasına bile tahammülüm yoktu.

"Ne yanlış anlaşılması?!" dedi, Melanie. Bay Ortiz'den istediği cevabı alamayınca, bakışları Bora'yı buldu. "Bay Karabey! Babamı neyle tehdit ettiniz siz?!"

"Melanie!" diye bağırdı Bay Ortiz. Restorandaki ajanları gözleriyle hızlıca taradı ve "Operasyon bitti!" diye haykırdı. "Herkes dışarı çıksın!" Ajanlar birbirlerine bakıp neler olduğunu anlamaya çalışırlarken, restoranı bir kez daha Bay Ortiz'in sesi kapladı: "Derhal!" Kırk dokuz ajanın her biri önce silahını indirmiş, sonra da restorandan çıkmak üzere kapıya ilerlemişti. Bay Ortiz bu sırada Melanie'ye döndü. "Sen de Mel!" dedi, buyurgan bir tonlamayla.

Melanie başını iki yana salladı. "Siz neden korkuyorsunuz bilmiyorum Bay Ortiz!" dedi, ciddiyetle. Bakışları kısa bir anlığına Sergio'ya değdi. "Ama benim görmem gereken bir hesap var! Ve legal olmayan bu operasyonda, siz benim üstüm değilsiniz!" Bay Ortiz'in öfkesine öfke katıldığı belliydi ama bu Melanie'yi durdurmadı. "Hatta siz artık aktif bir ajan bile değilsiniz! Ben sizden emir almam!"

"Öyleyse bu konuyu Çınar'la baş başa çözün..." dedi Bora. Gülümsedi. "Onu öldürürsen, senin aleyhine şahitlik yapmam. Söz." Ellerini ceplerine soktu. "Ama şimdi izin verirsen, babanla, özel olarak konuşacağım şeyler var."

"Sen kimsin?!" diye bağırdı Melanie. Bora'nın yüzü buruşurken, Melanie'nin gözleri dolmuştu. Muhtemelen yaşadıkları üst üste geldiği için, bir sinir harbinin eşiğindeydi. "Bu haddi kendinde nasıl buluyorsun?! Babamı neyle tehdit ediyorsun?!" Bay Ortiz'e döndü. "Sen neye boyun eğiyorsun baba?! Ne oluyor?!"

"Bir kez daha söylemeyeceğim Mel!" Melanie'nin yanağına süzülen bir damla yaşı herkes görüyor olmalıydı ama belki de bir tek ben önemsiyordum. "Dışarı çık!" Melanie babasına bakarken, *yazıklar olsun* der gibi başını iki yana salladı. "Lütfen..." Bay Ortiz'in sesi her ne kadar yumuşasa da bu Melanie'nin yüzündeki ifadeyi değiştirmemişti.

Melanie sırtını dönüp kapıya ilerlerken Bay Ortiz derin bir nefes almıştı fakat ben, nefesini kursağına dizeceğe

benziyordum.

Çünkü dan diye Melanie'ye seslenmiş ve onu durdurmuştum.

Melanie'nin bakışları bir parça şaşkınlıkla, bir parça da araştırmacı bir tavırla benim gözlerimi bulduğunda ona doğru yürüdüm. Gözlerimi gözlerinden çekmeden, tam karşısında durdum ve eline uzandım. Refleksif bir şekilde elini elimden çekmek istese de izin vermedim ve elini, iki elimin arasına aldım.

Ne yaptığım hakkında herhangi bir fikrim yoktu, sadece bunu yapmak istemiş ve yapmıştım.

Aslında neler neler söylerdim. *"Melanie,"* derdim. *"Hiç kimseye anlatmadığım, anlatamadığım her şeyi sana anlatmak istiyorum."* Fakat bunun yerine, yalnızca gözlerine baktım ve dile getiremediğim her şeyi gözlerimden okusun istedim. Zor bir istek olduğunu biliyordum, hatta belki de onun baktığı yerden ruh hastası bir kimse gibi görünüyordum ama bunu umursamadım. Göz bebeklerine kadar işleyen hayal kırıklığını kucaklarken, *"Seni çok iyi anlıyorum. Sen de beni anlar mısın?"* diye sormak isterdim. *"Beni kimse anlamadı. Gerçekten anlamadı. Bora bile anlamadı."*

Melanie elini elimden çekti ama gözlerini gözlerimden çekmesi, on bir saniye gecikmişti. Ne olduğunu anlamasa da bir şeyler olduğunu anlamıştı, çünkü bu an, hiçbir şey olmadıysa bile, kesinlikle bir şeylerin olduğu o andı. En azından benim içimde. İçimin yazı kışı karışmış, gecesi gündüzü birbirine dolanmış, hüznü sevinci iç içe geçmişti. Melanie restorandan çıkarken, Bora'ya döndüm. Gözleri gözlerimdeydi ama ruhumu görüyormuş gibi bakıyordu. Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyordum. Çünkü ruhum kesinlikle burada, bugünde değildi. Ruhum düne fırlatılmıştı ve şimdiye dönemiyordu. Belki de dönmek de istemiyordu çünkü şimdi, dünün bir yansıması gibi karşımda duruyordu. Ruhum sanki hiçbir zamana ait hissedemeyecek ve Bora'nın kendisine yapmayı arzu ettiği üzere, kendini patlatacaktı.

Acaba Tarantula kendini patlatmayı kendisi mi akıl etmişti yoksa ilhamı Bora'dan mı almıştı?

"Her şeyi öğrendiniz mi?" diye sordu Bay Ortiz.

Bora dört saniye daha gözlerini gözlerimde tuttu ama sonrasında Bay Ortiz'e baktı. "Evet," dedi. Az evvelki sarkastik tavrını tümden bir kenara itelemiş ve ciddileşmişti. "CIA'deki, bize içeriden yardım eden kişinin kim olduğunu merak ediyorsunuz ya... O verdi bana ses kaydını... Her şeyi o da biliyor... Yanlış bir şey yaparsanız, Melanie de her şeyi öğrenecek, CIA ile beraber."

"Ne oluyor?!" diye sordu SerFoxÇın. Birkaç adımla Bora'ya yaklaştı. "Konu ne?!"

Bora göz ucuyla SerFoxÇın'a baktı. "Seni ilgilendirmez!" Bay Ortiz'e döndü. "Eğer bu konuyu burada kapatmayı kabul ederseniz, sırrınız güvende olacak! Ama sorun çıkaracaksanız, ben de çıkaracağım!"

Bay Ortiz'in bakışları önce Beyza'ya, sonra SerFoxÇın'a, sonra bana, en son yine Bora'ya çevrildi. "Sizin hakkınızda bana Türkiye'nin söylediği çok önemli bir gerçek vardı..." dedi. Sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Demişlerdi ki, '*Zaafları, öncelikleri, değişime açık olmayan değer yargıları var. Bunların onu kolay biri yaptığını düşünmeyin. Gelişmiş bir empati yeteneğine sahip olduğu için, sizin de zaaflarınızı, önceliklerinizi ve değişime açık olmayan değer yargılarınızı kolaylıkla bulabiliyor. Bu sebeple, çok zor biri. Ve yenilmez. Çünkü yenileceğini anladığında, oyundan çekilir ama yine de yenilmez...*' Şimdi bu cümlelerin ne demek olduğunu daha iyi anlıyorum."

"Empati konusunu bilemiyorum..." dedi Bora. Yüzüne yarım yamalak bir gülümseme yayıldı. "Bence, ancak Nazlı'yı tanımayan biri, gelişmiş bir empati yeteneğine sahip olduğumu iddia edebilir."

Eğer bu bir iltifat olsa tebessüm edebilirdim ama Bora bana laf sokuyordu. Muhtemelen Melanie'nin yaşadığı şeyi içselleştirdiğimi fark ettiği için. Bir duvarla bile empati

yapabilmemden hiçbir zaman çok mutlu olduğu söylenemezdi ve fakat şu an, alenen rahatsız oluyordu.

"Bay Ortiz," dedim, kuru bir sesle. "Kızınız dahil bütün ajanları gönderdiğinize, Bora da sizin emrinizle kaza yapması muhtemel bir uçakta olmadığına göre... Kimseyi öldürmeye çalışmayacaksınız sanırım? Veya konuşturmaya?" Bay Ortiz sıkıntılı bir nefes daha verirken sessiz kaldı. "Öyleyse ben izninizi rica edeceğim." Bora'nın bakışlarını üzerimde hissederken, oturup makarna yememin kısmet olmadığı masaya doğru ilerledim.

"Ben de seninle geleyim," dedi Beyza.

Deri ceketimi giyerken, "Çantamı, silahımı ve çakımı rica edeceğim?" dedim, Bay Ortiz'e.

"Arabama bıraktılar," dedi Bay Ortiz.

"Kapıya getirsinler o zaman," dedim. Bora ağzını açıp da herhangi bir şey söylemediğine göre, kapıda adamlarının olduğu ve onların peşime takılacağı belliydi. "İyi akşamlar Bay Ortiz. Umarım bir daha karşılaşmayız," dedim ve hızlı adımlarla restorandan çıktım.

Temiz havayı içime çekerken, Beyza da yanıma gelmişti. Bir adam, Bora'nın adamlarından birine çantamı, silahımı ve çakımı verdi. "Eve gitmek istiyorum," dedi Beyza. Çantamı, silahımı ve çakımı Bora'nın adamından aldım. "Korkunç bir akşamdı!"

Çakımı yeniden botumun içine, silahımı da ceketimin iç çebine yerleştirdim. Bu sırada Bora'nın başka bir adamı, bir arabayı restoranın önüne yanaştırmış, Beyza ise kendi eşyalarını başka bir adamdan almıştı. Beyza'ya döndüm. "Siyah kalem elbise sana yakışmış..." dedim. Zorlukla gülümsedi. "Sizin akşam yemeğiniz de mi planın bir parçasıydı?"

"Başlangıçta hayır..." dedi. Derin bir nefes verdi. "Biz psikiyatrdan sonra, Leo ile beraber bir restorana gidiyorduk. Bora, Aydın'ı aradı. Sonra Aydın rotayı değiştirdi. Leo'yu Bat'le Bear'a teslim ettik ve buraya geldik." Bakışları bizi

bekleyen arabaya çevrildi. "Neyse. Üşüdüm hadi. Binelim, yolda konuşuruz."

"Sen bin," dedim. Beyza'nın kardeşine benzer gözleri kısılırken, kaşları çatıldı. "Benim biraz yalnız kalmam lazım."

"Sen nereye gideceksin?" diye sordu, şaşkınlıkla.

İçime derin bir nefes çekerken, gülümsedim. "Burada gidecek o kadar çok yerim var ki..." Etrafıma bakındım. "Bu sokaklarda yürümeyi özledim. Tek başıma olmayı. Burada, bizden geriye hiçbir şey kalmamış olabilir. Ama anılarımı silemezler ya... Anılarım burada..." Uzun caddeye baktım. "Orada..." Bakışlarım biraz ilerideki parka çevrildi. "Şurada..." Yeniden ve gülümseyerek Beyza'ya döndüm. "Her yerde."

"Ben de seninle geleyim," dedi, anaç bir tavırla. "Bu akşam, yalnız kalman doğru mu, emin değilim."

"Bu akşam, seninle olmam da doğru değil..." dedim. Kaşları daha da çatılırken ben gülmüştüm. "Çünkü Annie Alexandra Morgan ya da Lion değilsin benim için. Beyza Karabey'sin."

"Şu fazlaca isimlerden gerçekten ben de sıkıldım!" dedi, sitem eder gibi. "Nazlı, ben tek bir kişiyim. Adıma ne dersen de, aynı kişiyim!"

"Hepiniz bunu diyorsunuz..." dedim. Kollarımı bağladım. "Ama öyle değil ve bunu fark etmiyorsunuz. Her ismin ya da her sıfatın farklı misyonları var... Her neyse, bu akşam seninle olmam doğru değil. Bu akşam, hiçbir şey doğru değil. Bu akşam koca bir yanlış!"

Yürümeye başladığımda Beyza kolumdan tuttu. "Nazlı!" dedi, endişe dolu bir tonlamayla. Gözlerimiz kesişti. "Eğer seni yalnız bırakırsam, kafanda kurup duracaksın... Buna müsaade edemem..."

"Beyza," dedim, iç çekerek. Kolumdaki eline uzandım. "Sergio'yu vurduğum gün var ya... Seninle ilk tanıştığım gün... Bana sarıldığın, beni yıkadığın, saçlarımı kesip kuruttuğun ve bana çorba içirdiğin o gün..." Ben elini kolumdan çeksin diye elimi eline uzatmıştım ama o elimi

sımsıkı tutmayı seçti. "Ve sonraki tüm günler... Beni hayatta tutmaya çalıştığın, bana arkadaş, abla, kardeş olduğun... O günler benim için çok değerli, çok kıymetli. Hakkını ödemem mümkün değil ama..."

"Ama?" dedi, devam etmemi ister gibi.

"Ama..." dedim, güçlükle. "Beni iyileştirecek ilaç senin elinde olmasına rağmen, onu benden sakladığını düşününce... Bora'nın beni aslında sevdiğini bildiğin hâlde bana söylemediğini, benden bunu sakladığını düşününce..."

Söylediğim cümlelerin etkisiyle olsa gerek eli elimden düştü, ben de tutmadım.

"Nankörlük yapamam. Ne olursa olsun sana bunu yapmam. Kendince bir şeyleri anlatmaya çalıştın da biliyorum. Ama kendince." Ben gülümsüyordum, o ise ağlamak üzereydi. "Eğer isteseydin, her şeyi anlatırdın. Gerçekten anlatırdın, ne biliyorsan. Ben Bora'nın beni bulmasını istemiyordum, çünkü beni aslında sevdiğini bilmiyordum. Ama sen biliyordun. Ve gözünün önünde acı içinde yaşamama izin verdin. Aslında kardeşinin yapmaya çalıştığı da buydu ve sen kardeşinin yolundan gittin... Hayatta ama yaşamayan bir Nazlı."

"Nazlı..." dedi, başını iki yana sallarken. "Öyle değil."

"Sana demiyorum ki, beni öyle gördüğünde çok mutluydun... Haz duydun o hâlimden, beni önemsemedin, beni sevmiyorsun demiyorum..." Sesimin tınısı bastıramadığım bir isyanla doluydu. "Ama benimle, benim acımı da çekmiş olsan... O acıyı durdurmak elinde olmasına rağmen durdurmadın... Kardeşlerine, ailene kendini ölmüş gibi gösterirken de acı çekiyordun. O acıyı nasıl durdurmadıysan, bu da öyledir belki. Senin acı eşiğin çok yüksektir belki."

"Yapamazdım," dedi. Yutkunurken buruşan yüzünün her bir zerresi benden anlayış dileniyordu. "En korktuğun, en duymak istemediğin, en yüzleşmek istemediğin şeydi bu! Bu şoku kaldıramazdın! Yaşadığın şey, sadece Bora'nın sana seni sevmediğini söylemesi gibi basit bir şey değildi! Bora'yı

vurmuştun! En yakın arkadaşını kaybetmiştin! Bora'yı polise ihbar etmiştin! Benim bildiğim en büyük şeyler bunlardı sadece! Böylesi şeyler yaşamış bir kadına, bildiği tüm gerçeklerin bir yalandan ibaret olduğu nasıl söylenir?! Bora'nın da sana bunları itiraf edememesinin bir sebebi vardı! Bunu benden öğrenemezdin Nazlı!"

Restoranın kapısı açıldı ve Bora dışarı çıktı. Bakışlarım üç saniyeliğine yüzüne değdi. Gür kirpiklerinin altındaki, keskin ve tüm ifadelerden arınmış kara gözlerine.

"Haklısındır belki," dedim, Beyza'ya. Beyza da dönüp bir Bora'ya bakmış, sonra yine bakışlarını gözlerime çevirmişti. "Ama ben, senin haklı olduğunu hiçbir zaman kabul etmeyeceğim. Kendi doğrularımı savunacağım. Çünkü benim dediğim olsaydı, ne yaşanırdı bilmiyoruz. Ve benim aklım hep, o yaşanmayan şeyde kalacak. Belki her şey, senin dediğin gibi çok daha kötü olurdu. Ama belki de her şey daha iyi olurdu, yaşamadık bunu, yaşayamadık, bilmiyoruz. Hiçbir zaman da bilemeyeceğiz."

"Beni bunun için suçlayabilirsin tabii-"

"Suçlamıyorum," dedim, sözünü keserek. Bora aramızdaki muhabbeti anlamaya çalışırken, sessizce kenarda duruyordu. "Seni suçlamam ben. Sen bir şey yaptıysan ya da yapmadıysan, senin bir bildiğin vardır benim gözümde. Ben sadece..."

Durdum ve yalnızca bir saniye kadar, Bora'nın yanında daha fazla ileri gitmenin, Beyza Karabey açısından ne kadar kötü olabileceğini düşündüm ve çok kötü olabileceğine o bir saniyede karar verdim.

"Kırılmışım," dedim, yine de.

Beyza açısından çok kötü olmasına rağmen. Muhtemelen tek kelimelik itirafım, Bora'nın içinde taşıdığı kendi kırgınlıkları da yüzeye çıkarmıştı. O da ablasına, benim yerimi kendisine söylemediği için çok kırgındı mesela. Haklıydı. Bugün, baktığım yerden kendi perspektifinde çok haklıydı. Çünkü beni aslında çok seviyordu ve beni ne kadar erken bulursa, onun için daha iyiydi. Bence Bora bana bu

oyunu zaten hiç oynamamalıydı. Oynamış olsa da ben 10 Haziran 2017'de bunun bir oyun olduğunu öğrenmeliydim çünkü yanlışın neresinden dönülürse kârdı. Olmadı, 11 Haziran 2017. Olmadı 25 Ağustos 2017. O da olmadı 25 Eylül 2017. En kötü ben buradan gittikten ve Beyza beni gördükten hemen sonra. Ben eğer beni gerçekten seviyorsa ve aslında beni sevmediği bir oyundan ibaretse Bora'yı öldürebileceğimi her fırsatta söylemiştim ve bunun arkasındaydım ama Bora buna razı gelirdi ki. Keşke yerimi bilseydi ve o an ne yaşayacaksak yaşasaydık. Keşke.

Hoş Bora da üç yıl, bir ay, bir gün sonra karşı karşıya geldiğimizde bile -öleceğini garanti edene kadar- bana her şeyin yalan olduğunu söylememişti.

"Ama üzülme, kardeşin tam da böyle davrandığın için mutlu olmuştur," dedim alayla. "Onun sırrını sırtlanıp devam ettin çünkü. Belki de onu gerçekten anladığın içindir. Benimle yapamadığın empatiyi, onunla yapabildiğin içindir. Diyorum ya, onun yolu bu... Aynı mantık, aynı bakış açısı, aynı zihniyet!"

"Bana kırılan ilk insan değilsin," dedi Beyza. SerFoxÇın ve Aydın, Bay Ortiz'le beraber dışarı çıktıklarında, Bora'nın bakışları kısa bir an onlara kaymıştı. Fakat Beyza onları önemsememiş, "Ve son insan da olmayacaksın muhtemelen..." diye devam etmişti. "İstersen benden nefret de edebilirsin!" Bay Ortiz arabasına ilerlerken, Sergio ve Aydın şaşkınlıkla bir bana bir de Beyza'ya bakıyorlardı. "Bedelini ödemekten çekineceğim hiçbir seçimim olmadı benim ve şimdi sana daha da kırılacağın bir şey söyleyeyim... Pişman değilim."

Başımı *yok* der gibi hafifçe yukarı kaldırdım. "Cık." Bakışlarım Bora'nın kapkara gözlerini buldu. "Daha fazla kırılamam, kotam doldu..."

Arkamı döndüm. Herkese. Ve yavaşça caddenin kenarında yürümeye başladım. Kafamın içinde alternatif yol güzergâhları sekmesi açıktı ama adımlarım zaten ezberledikleri bir rotayı takip ediyorlardı. Bu yoldan kaç kez

geçtiğimi saymamıştım, çünkü o zamanlar saymak da Nazlı'yı hatırlatan eylemlerden biriydi ve ben Nazlı'ya dair her şeyden kaçıyordum. Çünkü Bora'dan kaçabilmenin tek şartı kendimden kaçmamdı. Bu yol beni Langley'e götürecekti. Yürürsem ortalama iki saat, arabaya binersem de yirmi dakika. Bear'ın motoruyla maksimum on beş dakika. Amerika'nın neresinde olursam olayım, Langley'e gitmenin bir yolunu bulmak üzere eğitim almıştım ve başlangıç noktam Langley olduğunda, dünyanın her yerine arkamda hiçbir iz bırakmadan gidebileceğimi biliyordum.

Karşıya geçmek için ışıklarda durduğumda, Bora'nın da peşimden geldiğini fark etmiştim. Yeşil ışığın yanmasını beklerken, beni tanımıyormuş gibi, aramızda belli bir mesafe bırakarak yanımda durmuştu. Elleri siyah montunun cebinde, bakışları ise karşı kaldırımdaydı. Arabalar durduğunda birlikte karşıya geçtik ama onun adımları, benimkilere kıyasla daha yavaştı. Bana bir türlü yetişmemesinden ötürü de arkamda kalmayı tercih ettiğini anlamıştım.

Bahçesinde gökkuşağı renklerinde masaların olduğu küçük kafenin önünden geçerken durdum. Arkama döndüm ve yüzüne baktım. Ne düşündüğünü bilmediğim gibi anlamam da mümkün değildi çünkü içinde bulunduğumuz gece gibi koyu olan gözleri sisle kaplanmıştı.

"Beni burada da sevmedin..." dedim.

Kafeye baktı. Masalara. Benim baktığım yerden. Ama gördüğümüz şey aynı değildi. O, yalnızca gökkuşağı renklerine bürünmüş yedi masa ve on dört sandalye görüyordu; ama ben günün birinde o masaların yeşil olanına oturan ve turuncu masadaki adam biriyle telefonda konuşurken tatlı sevmediğini söyledi diye, bahçenin ortasında hüngür hüngür ağlamaya başlayan kendimi görüyordum. Kendime dahi tatlı sevmeyen bir adamın beni sevmediği için ağladığımı itiraf etmekten kaçındığım o gün nasıl canım yandıysa, şimdi de yanıyordu ama, başka bir yerden.

Buna bir son vermem gerektiğini bildiğim için hiç düşünmeden yoldan geçen taksiyi durdurdum. Langley'e gitmem lazımdı, sıfır noktama. Taksiye bindiğimde, yan koltuğumda Bora da oturuyordu. Taksiciye gideceğim yeri söylemek üzere dudaklarımdan dökülen üç kelimeden sonra derin bir sessizlik oldu. Kafamın içi ise aracın içine tezat bir şekilde oldukça gürültülüydü. Geçmişten gelen her çığlığım, her yakarışım, her bağırışım çağırışım ruhumun derinlerinde patlıyor ve nefesimi kesiyordu.

"Ve tüm bu yollar boyunca..." diye mırıldandım, arabanın içindeki sessizliği bölerek. "Hiç sevmedin."

Taksi bilindik yollardan geçiyordu ama geçmişin içinden. Sanki tekerleri çektiğim tüm acıların üzerinde dönüyor, gözyaşlarımın kuruyup kaldığı yerleri çiğneye çiğneye ilerliyordu. Geçmişim geçmiyor, aksine büyükçe bir hortuma dönüşüp beni de yutmaya niyetleniyordu.

Taksi parkın önünde durunca, Bora'nın cüzdanından para çıkartıp ücreti ödemesini beklemeden aşağıya indim. İçime temiz hava dolarken adımlarım parka doğru ilerledi. Kırmızı akçaağacın altındaki bankın, bugüne dek çok kez rastlaştığı arkadaşını görünce ne hissettiğini merak etmiştim. Eğildim ve bankın sol kenarındaki, çakıyla kazıdığım rakamlara baktım. 1091. Nazlı'nın ölümünün, Nina'nın doğumunun üstünden geçen alelade bir süre. İki yıl, on bir ay, yirmi altıncı gün.

"Üç yıl, bir ay, bir gün boyunca..." dedim, gözlerim gözlerini bulurken. "Bir yerlere hep kaç gün olduğunun imzasını attım." Bakışları bankın kenarındaki sayıya kaydı. Botumun içinden çakımı çıkarttım ve 1091 sayısının üzerine bir çizik attım. "*Bir,* Amerika'ya ilk geldiğimde beni getirdikleri evdeydi. Birden başladım ve o gün her neredeysem... Ama kurşun kalemle, ama çakıyla, bir yerlere hep yazdım... Sonsuza kadar yazacağımı sanarak..." Bora dudakları kıpırdamadan yalnızca gözlerimin içine bakıyordu. "Burası da işte bin doksan birinci günmüş... Ve sen beni burada da sevmedin..."

Gözlerimi Bora'nın gözlerinden çektim ve ayağa kalktım. Çakıyı deri montumun cebine koyarak, parkın içinde yürümeye başladım. Bu parkta koştuğum, durduğum, ağladığım onca an zihnimde kendini hatırlatırken, biraz ileride, gövdesinde 682 kazılı olan ağacı gördüm.

"Bir gece..." dedim, ağaca ilerlerken. "Bir rüya görmüştüm..." Ağacın önünde durdum ve cebimden çıkardığım çakıyla sayının üstünü çizdim. "Altı yüz seksen ikinci gece..." Derin bir nefes verirken, bakışlarımı yüzüne çevirdim ama onun kapkara bakışları ağacın gövdesindeydi. "Rüyamda... Yattaydık. Birlikte yıldızları izliyorduk, sen beni seviyordun... Sevişiyorduk... Uyandığımda soluğum kesildi sandım. Holly sesimi duymasın diye apar topar evden çıktım. Koştum, koştum, koştum... Rüyamı unutmaya çalıştım, buraya kadar koştum... Buraya gelince, bu kütüğe takıldı ayağım, düştüm... Oturdum ve hıçkıra hıçkıra ağladım çünkü sen beni burada da sevmedin..."

Bugüne baktım. Bora'ya. Benim elimden tutsun, beni kendine çeksin ve ruhumu kurtarmayı denesin istedim.

"Merak etme..." dedim, gülümsemeye çalışırken. "Sana bütün bu sayıları tek tek göstermeyeceğim. Zaten gösteremem. İspanya'da da var, Rusya'da da... Amerika'nın birçok eyaletinde... Yunanistan'da... Monte Carlo'da... Tanımadığım insanların evlerinin duvarlarında... OCTO'nun yıkılan binalarında... Birçok yerdeler... Beni sevmediğin her yerdeler... Hepsini istesem de gösteremem..."

Çakıyı bu kez botumun içine koydum ve yeniden yürümeye başladım. Hafif çiselemeye başlayan yağmura rağmen, durmadan, usanmadan ve Bora'nın da ne düşündüğünü umursamadan, kaç dakika olduğunu saymadan yürüdüm. OCTO'nun artık bir enkaza dönüştüğü caddeye geldiğimde adımlarım biraz yavaşladı ama yine de durmadım. Biraz ilerideki yüksek binanın yangın merdivenine ulaştım ve binanın sekizinci kattaki çatı terasına çıktım. Yağmur, belki de üstümüzden sadece bulut

geçtiği için olsa gerek durmuştu. Terasın mermer kenarına oturdum ve bacaklarımı aşağıya doğru sallandırdım.

OCTO'nun olması gerektiği yere bakarken, kendimi de o binalar gibi yok olmuş hissediyordum.

"Burada da sevmedin..." diye mırıldandım. Benden uzaklaştığını adım seslerinden anladım. "Aslında seviyor olman hiçbir şeyi değiştirmiyor. Ben bilmiyordum ki. Benim anılarımda ben nerede olursam olayım, senin beni sevmediğini hatırlıyorum." Çakmağın çakılma sesini duydum. Dudaklarını yalnızca sigara koymak için aralamayı seçmiş, belki de bunu konuşmamak için yapmıştı. "Senin beni sevmediğini unutmak için her şeyi yaptım biliyor musun..." Cadde o kadar sessizdi ki sigarasından büyük nefesler çektiğini duyabiliyordum. "Ama hiç unutamadım."

Ben susunca yine büyük bir sessizlik oldu.

"O zamanlar da böyle... Bazen... Kendi kendime kaldığım bazı anlarda yani..." dedim, güçlükle. "Kendi kendime konuşurdum. Sorular sorardım. Ve cevaplar alamazdım."

"Sen orada otururken konuşamam..." dedi, nicedir koruduğu sessizliği bozarak. "Sekizinci kattayız ve sana bakarken, sadece oradan düşebileceğini düşünüyorum."

Kahkaha atarken başım geriye düştü, bakışlarım gökyüzünü buldu. "Yüksek mi burası?" diye sordum. "Bana dipteyim gibi gelmişti."

Sessizlik. Bu gece sürekli aramıza giren, uzun ve keskin sessizlik. Ruhumu gitgide daha çok kaybetmeme sebep olan sessizlik. Dipteydim ama bir yandan da yıldızlara yakın olduğum için seviniyordum. Yıldızları saymaya başladım. Ta ki kara bulutlar, yıldızlarla arama girinceye dek. Sonrası kapkaranlık bir gökyüzü. Yıldızlar hâlâ oradaydı ama ben artık onları göremiyordum. Çocukken, yıldızların hep orada olduğuna da inanmazdım. Ama artık orada olduklarını göremesem de bilecek kadar büyümüştüm. Her ne kadar kara bulutlar, beni orada yıldızların olmadığına inandırmak için ellerinden gelen her şeyi yapsalar da biliyordum. Bora'nın beni gerçekten sevdiğini nasıl bilememiştim?

Benim hikayemin kara bulutu olan, benimle kendisi arasına giren ve mutluluğumuzu gölgeleyen Bora, kara bulutlardan daha mı ikna ediciydi?

"Beni hiçbir yıldızın altında sevmedin..." dedim, son yıldız da bulutların arkasına saklandığında. "Ve o yüzden bana, bize bir yıldız seçmiş olmalısın..." Omzumun üzerinden Bora'ya baktım. O da bana bakıyordu. "Söylesene... Eğer sen o gün ölseydin, bana bu oyunu oynamanın nasıl bir amacı olmuş olacaktı? O yıldıza baktığımda ne hissedecektim? İkimize ait bir yıldızın, sen olmadığında nasıl bir anlamı olacaktı benim için?"

"İn oradan..." dedi, ciddiyetle. "Öyle konuşalım."

Başımı iki yana sallarken bakışlarımı yeniden gökyüzündeki kara bulutlara çevirdim. "Bu akşam... Bay Ortiz'le karşı karşıya geldiğimde... Senin, onun kontrolünde olan bir uçağın içinde olduğuna inanmamı istediğinde... Senin yaşaman için her şeyi yapabileceğimi düşündüm... Her şeyi..." Avuç içlerimi mermer zemine yaslarken, bakışlarımı gökyüzünden çektim ve omzunun gerisinden ona baktım. "Hani Peligro'nun masasından kalktığımızda, çatışmanın ortasında kalmıştık. Ve sen... Beni arabaya sokup kendini bana siper etmiştin ya... Sergio kurtarmıştı hayatını... O zaman da *sen yaşa diye* her şeyi yapabileceğimi düşünmüştüm. Ama bu *her şeyin* içinde, tek bir şey asla yok... Senden ayrılmak..."

"Nazlı," dedi, derin bir nefes verirken. "Ya orada oturmaya devam eder kendi kendine konuşursun, ya da oradan inersin ve bir muhatabın olur."

"Düşersem düşerim," dedim, umursamaz bir tavırla ve yeniden gökyüzüne baktım. "Bu senin değil, benim problemim."

"İçinde senin olduğun her şey benim de problemim!" dedi. Sesinin tınısı cümlesinin karşı konulmazlığını ortaya seriyordu. "Her şey!"

"Ben burada oturmaya devam edeceğim!" dedim, emredici bir ifadeyle. "Ve sen de benimle konuşacaksın!"

"Neyin inadı bu?" Sesi şaşkınlıkla kaplıydı. "Anlamıyorum gerçekten. İkimiz için de belli ki çok zor geçecek bir konuşmayı, kazara düşebileceğin bir noktadayken mi yapalım istiyorsun? Neden Nazlı? Cümlelerimi tartayım diye mi? Seni öfkelendirmekten ya da üzmekten uzak durayım, kendimi frenleyeyim diye mi? Aniden bana dönmeye kalkma, dengeni kaybetme, konuşma boyunca seni kontrol ederek stabil ruh hâlimi koruyayım diye mi?" Güldüğünü duydum. "Peki! Karşında zaten hayatı kontrol mekanizması üzerine kurulu bir adam var..."

"Aksine..." dedim. Kaşlarım havalanmıştı ama Bora görmüyordu. "Kontrol etmeyi bırak istiyorum!"

"Bunu orada oturarak mı yapıyorsun?" diye sordu. Kendisiyle dalga geçtiğimi düşünür gibi çıkan sesi kulaklarıma çarpıp atmosfere karıştı. "Bu benim için ne kadar zor biliyor musun sen? Ve sen de bana bilhassa yardımcı olmak istemiyor gibisin şu anda." Adım seslerini duyduğumda arkamı dönecektim ama ben buna yeltenemeden yanıma oturdu ve bacaklarını aynı benim gibi aşağıya sallandırdı. "Biliyor musun Nazlı..." dedi, bakışları gözlerimi bulurken. "Hayatım, *sen kendi hayatına bak* diyen ama her zaman hayatını kurtarmamı bekleyen insanlarla dolu."

Kaşlarım çatılırken, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Boş ver..." dedi.

"Boş vermeyeceğim," dedim.

Gülümsediğinde, kapkara gözleri gökyüzünde kaybolan yıldızları aratmayacak derecede ışıldamıştı. "Nazlı," dedi, iç çekerek. "Sen belli ki sınırdasın... Ama ben o sınırı geçeli çok oldu... Beni kendinle sınama... Atlayacaksan, beraber atlayalım. Ama yok atlamayacaksan, in şuradan." Ne kadar gülümsese ya da gözleri ışıldasa da ifadesi aynı içinde bulunduğumuz gece gibi karanlıktı. "Ve bunu bir kez daha söylemeyeceğim."

"Bora," dedim, yavaşça.

Gözlerini yumduğunda buradan inmeyeceğimi, ineceksem de bunu ancak kendi istediğim zaman yapacağımı anlamıştı. Belki de *hadi atlayalım,* dememi bekliyordu. Ben bir kez daha konuşamadan gözlerini açtı ve gözlerimiz buluştu. Okyanus derinliğindeki gözlerinde öyle sahici bir ifade vardı ki, *atlayalım* desem elimi tutacak ve benimle beraber, hiç düşünmeden buradan atlayacaktı.

"Hayatta kalmak, yaşamak demek değildir ve senin bunu öğrenmen gerekiyor..." dedim. Yüzünde hiçbir mimik oynamadan bana bakmaya devam etti. "Daha doğrusu bunu biliyorsun ama... Karar anlarında, bir insanı hayatta tutmayı değil, yaşatmayı seçmeyi öğrenmen gerekiyor. Yok yaşatamayacaksan da ölmesine izin vermeyi..."

Bakışları kısa bir an aşağıya çevrilince duraksadım. Duraksadığımı fark edince, yeniden gözlerime baktı.

"Begüm'le benim aramda bir tercih yaptığında... Beni yaşatmayı seçtiğinde... Ama kardeşinle beraber ölmeyi kafana koyduğunda mesela... Beni yaşatmak istemen çok güzel, tamam, ama sen öldükten sonra benim yaşamamın bir anlamı olur muydu? Ya da sen kendinle beraber Mehmet Şahindağ'ı havaya uçurduğunda? Sen ölüyorsan, ben neden yaşıyorum? Ya da ayrılacaksak neden ölmüyoruz?"

Ölmüyorduk ama ölüm sessizliği benim cümlelerim biter bitmez başlıyordu ve ruhumun bu ölüm sessizliğinde yolunu bulması daha da imkânsız hâle geliyordu.

"Bora..." dedim, zorlukla. "Bir oyun oynadın bana... Beni hayatta tutmak için... Acımasızca bir oyun... Neler neler geldi başımıza ama karşıma geçip de beni aslında sevdiğini söylemedin... Mehmet Şahindağ o nişanı neden tarattı sorusunun peşine düşmüşsün kendi kendine... O cevaba ulaşmak, onu yok etmekten ya da ondan intikam almaktan daha baskınmış senin için... Bunları, senin perspektifinden baktığımda anlıyorum... Gerçekten." Konuşmamak için direnir gibi alt dudağını dişledi. "Yeniden bir aradaydık. Beraberdik. Ve bana bir oyun oynadığını saklamana rağmen,

ben yine seninle oldum. Bana duşta olduğunu hissettirip ölmeye gittin, ben yine senin peşinden koştum..."

Gülümsemeye çalışırken, gözlerimden birkaç damla yaş akmasına engel olamamıştım.

"Bir mektupla bütün dünyam alt üst oldu ama hiçbir şey olmamış gibi, o an kapımızda olan daha gerçekçi sorunlara odaklanmayı seçtim. Sonra, senin yaşadığın acının daha büyük oluşuna saygı duydum. Yanında durdum. Elinden tuttum. Yine. Tahammül sınırlarım aşılıncaya kadar... Sen gözü dönmüş bir katil gibi herkesi öldürmeye kalkıncaya kadar... Karşıma geçip *pişman değilim, pişman olmayacağım* diye avaz avaz bağırıncaya kadar! Dahası... *Yine olsa, yine yapacağını* söyleyinceye kadar! Ben seni gerçekten terk etmiştim Bora!"

"*Splitting*," dediğinde, bir an için afalladım. "İlk kelimen. Ben masaya oturduğumda ve yeni bir oyuna başladığımızda, ilk kez sesini duyduğumda söylediğin şey, yaptığın hamle..." Kaşlarım hayretle havalandı. "O andan itibaren yaşadığımız her şeyin net yüzde doksan dokuzunu eksiksiz hatırlıyorum. Yüzde birlik kısımda ise... Söylediğin birkaç şeyin ve bazı sivri taraflarının, özellikle en başlarda, travmalarıma değmesinden ötürü yaşadığım anlık kopukluklar var."

"Ne gibi?" diye sordum.

"Boş ver," dedi, yine. "Demem o ki yaşadıklarımızı bana hatırlatmana gerek yok. Hoş bana mı hatırlatıyorsun yoksa bir sağlama mı yapıyorsun kafanın içinde, bundan çok emin değilim. Beni gerçekten terk ettiğinin de farkındaydım. Seni dinledim. Gerekçelerini anladım. Yatta geçirdiğimiz zaman, her ne kadar benim umduğum gibi olmasa da ben o yattan seni anlayarak ve bana güvenmediğinin farkında olarak ayrıldım. Ve Kara'yı istemediğinin bilinciyle." Derin bir nefes verdi. "Sadede gelmene yardım edeyim mi Nazlı? Çünkü sen hiç yapamayacak gibisin... Mehmet Şahindağ'ın sonu geldiğinde odadaki fil artık gözle görülür oldu. Çünkü sen de kazanmak eyleminin kazanmak olmadığının farkındasın. Üzerine de Melanie'nin yaşadıkları tuz biber ekti. Ama daha

da önemlisi... Beni Peru'da sanıyordun ve ben o restorana geldim. Beni asla beklemiyordun ama ben oradaydım. Güvenle alakalı zaten ciddi sorunların vardı ve içinde her şey tetiklendi. Sorun bu, değil mi?"

"Evet," dedim, yekten.

"Aslında bu, konuşulabilir bir sorun. Anlattığımda anlarsın da muhtemelen. Fakat bizim ilişkimizde, dünyanın en büyük sorunu hâline geliyor senin için. Çünkü..." İç çekti. "Çünkü geçmişimiz belli."

"Evet," dedim, tekrardan.

Belki devam da ederdim ama telefonu çalınca susmak zorunda kaldım. Bora cebinden telefonunu çıkarttı ve kimin aradığına bakıp sıkıntılı bir nefes verdi. "Evet?" dedi, telefonu kulağına götürünce.

"Teşekkür ederim." İngilizce konuşan bir kadının sesi kulaklarıma ulaşmıştı. "Sana minnettarım."

"Ben de teşekkür etmek istiyorum," dedi Bora.

"Anlaşmamıza sadık kalacağım," dedi kadın.

Bora'nın yüzüne alaylı bir gülümseme yayıldı. "Başka bir seçenek yok zaten." İfadesi kendinden emindi ve bakışlarını tam karşıya, yok olan OCTO'ya sabitlemişti. "İstediklerimi hazırladın mı?"

"Hazır..." dedi kadın. Bora'nın bundan hoşlandığı barizdi. "Ama yine de senden, kimsenin beni satmayacağının garantisini istiyorum."

"Söz verdim," dedi Bora.

"Evet. Verdiğin sözleri tuttuğunu biliyorum. Başına silah da dayasalar, senin beni satmayacağını biliyorum. Ama etrafındaki insanlara nasıl güveneceğim?"

Bora başını sağa ve sola yatırırken, "Eğer seni kim satarsa, onu kendi ellerimle öldüreceğimin sözünü de verdim," dedi.

"Beni yanlış anlama ama..." dedi kadın. Kaşlarım çatıldı, kiminle konuştuğunu merak etmiştim. "Eşine asla güvenmiyorum ve... Sırf söz verdin diye eşini de öldürmezsin herhalde?"

"Senin güvenip güvenmemenin bir önemi yok. Ben Nazlı'ya güveniyorum, önemli olan da bu." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bak, rahat ol. Bir sorun çıkmayacak. Hallettim. Sayende. Hiç kimse senin adını vermeyecek Bay Ortiz'e." Bora, Caitlin Howard'la konuşuyordu. "Sen sadece bana güven. Seni satan biri, karşısında beni bulur. Ve bu ömrüm boyunca geçerli bir anlaşma."

"Sana zaten güveniyorum," dedi Bayan Howard. Kahkaha attığını duydum. "Bu belki delilik, ama sana gerçekten güveniyorum!"

Benim güvenle alakalı sorunlarımı konuştuğumuz dakikalarda, Bayan Howard'dan bunu duyması onu üzer miydi?

"Öyleyse sorun yok," dedi Bora. Kolundaki saate baktı. "Yola çıkacağım zaman arayacağım."

"Tamam," dedi Bayan Howard. "Bekleyeceğim."

Bora telefonu kapattı ve bir şeyler yazıp birine gönderdi. Daha sonra telefonunu cebine koydu ve bana dönüp, "Caitlin..." dedi.

"Onu anladım. Ama neyin anlaşmasını yaptığınızı anlamadım..." dedim.

"Bay Ortiz'in bir haltlar karıştırdığını Caitlin'den öğrendim. İzletiyormuş adamı," dedi. Bir mesaj sesi duyulduğunda telefonunu yeniden cebinden çıkarttı ve gelen mesajı okudu. Ama bu sırada konuşmaya da devam ediyordu: "Havaalanındaydım. Caitlin de neler olduğundan tam olarak emin değildi. İstihbarat'la iletişime geçti ve en kısa yoldan buraya gelmemi sağladı." Telefonunu bu kez cebine değil, aramızdaki mermer boşluğa bırakmıştı. "Caitlin beni havaalanından aldı ve bir anlaşma yaptık. Ben konunun ona gelmeden kapanmasını sağlarsam, o da arkamda iz bırakmadan Peru'ya gitmeme yardım edecekti."

"Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Bayan Howard'a Peru'dan mı bahsettin?"

"Tabii ki de hayır," dedi, *daha neler* der gibi. "O bir yere kadar izimi kaybettiğinde, gerisini ben halledebiliyorum.

Hava sahasını Amerika'nın bazı lokasyonları üzerinden de olsa kontrol edebiliyor olması, yalnızca bugün değil her an için işimize gelen bir durum. Ve zaten anlaşmamız da ömürlük. Çünkü kariyerinden ziyade ailesiyle olan ilişkisini, kocasını ve çocuklarını utandırmamayı düşünüyor, anlatmıştı, biliyorsun."

"Bay Ortiz'e dinlettiğin ses kaydı neydi?" diye sordum.

Birkaç saniye boyunca gözlerime baktığında, bunu Sergio'ya söyleyip söylemeyeceğimi tarttığını anlamıştım. "Korktuğu bir şey var onun da işte. Ortaya çıkmasını istemediği..." dedi.

"Ne o?" diye sordum, ısrarcı davranarak. "Sergio'ya söylemem. Merak etme."

"Melanie kendi kızı değil," dedi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yıllar evvel, bir operasyon sırasında yanlışlıkla bir sivili öldürüyor. Bunu gizli tutuyor. O sivilin yeni doğmuş bebeğini sahipleniyorlar karısıyla. Melanie'yi yani. Annenin de durumu hem mental olarak hem de maddi olarak kötü, çocuğunu yağlı bir kapıya verdiği için seviniyor. Ve durmaksızın da para alıyor Bay Ortiz'den. Süreçte alkol ve uyuşturucu bağımlısı, kumarbaz birine dönüşüyor. Bay Ortiz'in kadına akıttığı paranın haddi hesabı yok ve bu durumun ortaya çıkmasının Melanie'yi kaybetmek anlamına geldiğini biliyor."

"İyi de kendini o kadına kullandırmaktansa, dürüst olsa ya..." dedim. Başımı iki yana sallarken, duyduklarımı özümsemeye çalışıyordum. "Yani tabii bir hata yapmış ama... Anlaşılmaz bir durum değil ki. Neden Melanie'yi kaybetsin? Yani ben Melanie olsam, anlardım Bay Ortiz'i-"

Sözümü keserek, "Sen Melanie değilsin Nazlı!" dedi, sertçe. Belki de saatlerdir içinde tuttuğu ama bir türlü dile getiremediği şeyi en sonunda söylemişti. "Melanie'nin empati yeteneği de seninkisi kadar gelişmiş olmak zorunda değil. Umarım öyle değildir de. Çünkü bunu anlayamayacak olması, Bay Ortiz'in bunu ona söyleyememesi, bizim için avantaj!"

"Sen bunu nasıl öğrendin?" diye sordum, imasını görmezden gelerek.

"Bir süredir biliyorum. Uzun bir süredir." İçine derin bir nefes çekti. "Ben genelde bir şeyleri bilirim. Eğer biri, bir tehdit unsuru olarak hayatımızda duruyorsa, ona karşı hazırlıklı olmak zorundayımdır. İşe yarasın ya da yaramasın, bir yerlerde, bazı insanlarla alakalı bilgileri benim için biriktiren insanlar vardır. O bilgileri analiz etmekte de iyiyimdir." Sustu ve üç saniye boyunca gözlerimin içine baktı. "Ve senin... Başına herhangi bir şey geldiğinde... Ne yapıp ne edip yanına gelebileceğimi bilmen gerekir."

"Peru'dayım dedin!" dedim, sertçe.

"Peru'da olduğumu hiç söylemedim Nazlı," dedi. Bakışları kısa bir an çakan şimşeğe kaydı. "Zaten mesajlaşıyorken ve telefonda konuşuyorken, *Peru* demem."

"Bu mu savunman?!" dedim, alayla gülerken. Göğün gürlerkenki öfkesinin içime dolduğunu hissettim. "Bana söyleyebilirdin! Bir durum var diye beni uyarabilirdin! Ama sen, benden habersiz, yine kendi kendine bir şey yaptın! Benden sakladın! Ne önümde ne arkamda olacaktın! Yanımda duracaktın! Bana söylemek zorundaydın! Seninle konuşuyorduk!"

"Söyleyemezdim çünkü telefonunun Bay Ortiz tarafından dinlendiğine emindim," dedi. Bir kez daha şimşek çaktı ve bu kez gök gürültüsü hiç beklemeden ardından geldi. "Ayrıca dinlenmiyor olsa da kesin bildiğimiz bir şey yoktu. Ne olacak, Melanie ne biliyor, babasıyla anlaştı mı tam olarak çözemedik. Bu koşullarda da seni stres altına sokmanın da bir mânâsı yoktu. Gerilme boşuna, istedim. Zaten aksi bir durumda halledebileceğimi bildiğim için."

"Buna benim adıma karar veremezsin!" diye bağırdım, gök bir kez daha gürlerken.

"Sesinin tınısının gök gürlemesiyle yarışmasına gerek yok bence," dedi. Telefonunu aldı ve yanımdan kalkarak terasa geçti. "Yağmur patlamadan kalksak iyi olur. Hadi."

Hayretle oturduğum yerden kalktım, düşmemden çekindiği yerden ayrılarak, ben de terasa geçtim. "Kaçma Bora!" dedim, sertçe. "Konuşmaya çalışıyorum seninle ve senin bahanen yağmur mu?!"

"Bunu burada mı yapmak zorundayız?" diye sordu. Bakışlarında beni kale almaz, dediğimi önemsemez bir tavır mı vardı yoksa ben mi öyle anlıyordum, gerçekten emin değildim. "Kimin olduğunu bilmediğim, siktiğimin yıkık dökük eski bir binasının, sekizinci katında mı?"

"Bu mu konumuz?! Nerede olduğumuz mu?!" diye bağırdım, öfkeyle.

Çok derin bir nefes alıp verdi ve "Eve gidelim," dedi. Yağmur yağmaya başlayınca, başımıza dünyanın en talihsiz şeyi gelmiş gibi yüzü daha da asılmıştı. "Hatta belki bir uyuyup uyanırsak... Daha sakin, daha normal bir tonda konuşuruz. Bir şeylerin daha az etkisinde olduğun, daha sağlıklı düşünebildiğin bir anda."

"Ben şu anda da gayet sağlıklı düşünüyorum!" dedim, sertçe. "Eve falan gitmeyeceğim! Şimdi, burada, konuşacağız!"

Üzerindeki montu çıkarttı ve sanki çok romantik bir anın içindeymişiz gibi, montunu omuzlarıma koydu.

"Ben Melanie değilim, evet! Ama o, benimle aynı şeyi yaşadığı için, düşman safında olmasına rağmen ona sarılmak istedim! Çünkü onun ne hissettiğini, senin yüzünden öyle iyi anladım ki!" diye bağırdım ama sadece öfkeden değil, biraz da gitgide şiddetlenen yağmurun altında sesimi ona zar zor duyurduğumdan.

Gözlerini gözlerimden çekti ve sanki daha ne kadar ıslanacağımızı hesap etmeye çalışır gibi, dört saniyeliğine gökyüzüne baktı.

"Şimdi konuşmak zorundayız! Çünkü şu an hissettiğim her şey gerçek! Çünkü şu an, senin bana yaşattığın her şeyin içinde kayboluyorum! Canım yanıyor! Canım o kadar çok yanıyor ki! Ben ölmeyeyim diye benim hayatımı siktiğin, hayatımızın içine ettiğin yetmezmiş gibi beni terk edip

ölüme gittiğin... Beni tek başıma bırakmaktan gocunmadığın... Ben bunlarla şu an baş edemiyorum! Bunların hepsi beni yutacak! Beni bunlardan da koruyabilir misin?! Melanie olmamam neyi değiştiriyor?! Nazlı olmam neyi değiştiriyor şu an, söylesene!"

"Titriyorsun," dedi. Yağmur öyle şiddetliydi ve Bora öyle sakin konuşuyordu ki dudaklarını okumasam duyamayabilirdim."Sinirden mi soğuktan mı?" Dişlerimin birbirine çarptığını fark edince, omuzlarımdaki montuna sarıldım. "Soğuktan..." dedi, cevabını almış gibi. Sinirlendiğinin farkındaydım. "Bak... Uykusuzum." Sinirlenmesine rağmen sesi gayet normal bir tondaydı. "Siz D.C.'ye uçarken, tüm gece Peru'ya gidecek adamları sorguladım. Sabah Begüm'e gittim, Asya'nın yanında biraz uzanayım dedim ama uyuyamadım. Sonra İstihbarat'ta sorguya çekildim."

"Ne sorgusu?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Boş ver," dedi.

Bu gece, üçüncü kez.

Dudaklarım aralandı ama konuşmaya devam ettiği için konuşamamıştım. "Peru'ya giderken yolda uyurum dedim ama Bay Ortiz meselesini öğrenince, yol boyunca artık yeni bir işim vardı. İndiğimden beri de bir koşturmanın içine düştüm. Tüm bunların beni ne kadar çok yorduğunu anlatamam. Ve yola çıkacağım, yine. Peru'ya gideceğim. Farkında mısın bilmiyorum ama hava on derece falan. Soğuk yani. Üşüyorum ben şu an. Ayrıca ıslanıyorum. Burada mı konuşmak istiyorsun gerçekten, bir kez daha sormayacağım."

"Boş ver!" dedim, öfkeyle. Montunu omuzlarımdan aldım ve Bora'ya uzattım. Elimdeki monta baktı ama oralı bile olmadı. "*Oradan in, bir kez daha söylemeyeceğim. Burada mı konuşmak istiyorsun, bir kez daha sormayacağım!* Zaten sen konuşmak istemiyorsun ki! Ben de istemiyorum tamam mı?! Al şu montunu!" Montu elimden alırken beni kendine çekti. "Her sorduğum şeye *boş ver,* diyemezsin ya!" Montu

omuzlarıma koymak yerine, bu kez bana giydirmişti. "Beni kale almıyorsun! Ben deliymişim ve kendi kendime konuşuyormuşum gibi davranıyorsun!" Montun kapüşonunu başıma geçirdi. "Ben düşmemesi, üşümemesi, ölmemesi gereken bir nesne değilim! Bana şöyle davranmaktan vazgeç!" diye bağırdığımda ise beni bıraktı.

Gözlerime öyle bir baktı ki bakışlarındaki salt öfkeyi gördüm.

Arkamı döndüm ve yangın merdivenlerine ilerledim. Çıktığım gibi merdivenleri inmeye başladım. Peşimden geliyor muydu bilmiyordum, yağmurun çıkardığı ses yüzünden adım seslerini duyamıyordum. Merdivenlerin bittiği yerde, iki arabanın çalışır vaziyette bizi beklediğini fark ettim. Bir adamı koşarak yanıma geldi ve artık bir önemi kalmamasına rağmen, bana şemsiye tuttu. Arabanın ön koltuğuna geçtiğimde, Bora da merdivenlerden inmişti. O gelene kadar klimanın ısısını yükselttim. Galiba biraz daha çatı terasında kalsak donarak can vereceğimi ancak fark etmiştim. Bir de karnım açtı, bunu arabanın içine girince daha iyi anlamıştım.

Bora, şoför koltuğuna oturur oturmaz gaza bastı. Direksiyonu tutuşundan dahi öfkesi okunuyordu ve şu an diyalog kurmamızın çok da doğru olmadığının bilincindeydim. Ama karnımın açlığı, öfkemi de öfkesini de görmezden gelip dile gelmemi sağlamıştı. "Annie'nin evine giden yolda bir pastane var. Orada durup, bana çörek alabilir miyiz?" diye sordum.

"Ne Annie'si ya?!" diye kızdı, yüzünü bana çevirirken. "Eve gideceğiz?!"

Ev dediği yer, mabedimizdi.

"Ölüyorum Mısır, ölüyorum
Ancak şimdi biraz zaman dileniyorum ölümden,
Binlerce öpüşün en sonuncusunu, en zavallısını,
Dudaklarına kondurabilmek için."

Duşu açık bırakıp, beni terk ederek ölüme gittiği yer.

"Bu akşam değil Bora..." dedim. Kaşları daha da çatılınca sesim istemsizce yumuşadı. "Sen o evden çıktın, ben içeride kaldım... Lütfen... Bu akşam değil." Başını *hay hay* anlamında salladı ama bu isteğimin onu daha da kızdırdığının farkındaydım. "Ne tavır yapıyorum... Ne trip atıyorum... Sadece dürüst davranıyorum..." dedim. Ama bu dediğimin onda bir karşılığı olup olmadığından emin değildim.

Çünkü bana adresi sormak yerine Aydın'ı aramış ve sertçe, "Konum gönder!" demişti.

Sonrası ise ruhumun ait olduğu zamanı aramaya devam ettiği, iki saat beş dakika dokuz saniyelik, büyük bir sessizlikti. Neyse ki Williamsburg'a kadar beklemeden, yolda bulduğu ilk kafeden bana yemem için soğuk sandviç almıştı ki açlıktan ölmemiştim. Uğradığı kafenin en köşe masasında yüz on dört yazdığını ona söylemeyerek büyük bir iyilik yaptığımı ise belki de hiçbir zaman bilmeyecekti. Soğuk sandviç yememe rağmen, yine de Annie'nin evinin oradaki pastaneye uğramış ve çörek de almıştı. Hem de vişneli.

"Teşekkür ederim," dedim. Sadece başını salladı. Çöreğimi hızlıca yiyerek, birkaç ısırıkta bitirdim. Arabayı Annie'nin evinde durdurduğunda, "Tadı çok güzeldi..." diye ekledim.

"Afiyet olsun," dedi.

Arabadan ineceğim sırada duraksadım ve ona döndüm. Şaşkınlıkla, "Sen inmiyor musun?" diye sordum.

"Benim bu eve gireceğimi düşünmüyorsun, değil mi Nazlı?" Şaşırmamı saçma bulduğu çehresine yayılmış ifadeden belliydi. "Önünden bile geçmek istemezdim ama... Emir büyük yerden geldi." Sesi sarkazmla dolup taşmıştı. "Sen burada kalmak istediğine göre, belli ki benimle kalmak istemiyorsun zaten. Peru'ya gidiyorum ben direkt."

"O zaman gidip bir otelde kalsaydık?" dedim, üstümden atamadığım şaşkınlıkla. "Ben düşünemedim buraya girmek istemeyeceğini. Aklıma gelmedi yani o sırada. Aydın'dan konum istemek yerine, bana bunu söyleseydin ya..."

Kapkara gözleri açık bahçe kapısından içeri çevrilirken, bakışlarındaki öfkenin büyümesini anbean izledim. Kendi tarafımdaki cama dönüp Gökhan'ı gördüğümde, Bora çoktan arabadan inmişti bile.

"Ne işin var lan senin burada?!" diye bağırdı.

Arabadan indiğimde, Bora dört büyük adımla bahçeye girmiş, Gökhan'ın yanına varmış ve en sonunda içindeki öfkeyi kusabileceği bir muhatap bulmanın hazzına erişmişti.

Gökhan konuşamadan Aydın bahçeye çıktı ve "Kara!" diye seslendi. Sergio ve Annie de Aydın'ın hemen peşinden bahçeye koşmuşlardı. "Dur! Ben çağırdım!" dedi Aydın.

"Sen kimsin lan?!" diye bağırdı Bora. Belki de öfkesini kusabileceği muhatap birden de fazlaydı. "Sen bana sormadan, hangi akla hizmet iş yapıyorsun?!"

"Benim başka yardım isteyebileceğim kimse yoktu," dedi Aydın. Bakışları Bora'nın kapkara gözlerindeyken, yüzünün her bir noktasından çekincesi okunuyordu. "Bağışla. Mecbur kaldım."

"Mecburiyetlerin hiçbir anlamı yok!" dedi Bora, sertçe.

Bu sitem dolu bir cümleydi. Biraz da isyan yüklü. Aslında bir yakarış. Kime söylüyordu bunu? Aydın'a mı? Gökhan'a mı? Beyza'ya mı? Çınar'a mı? Yoksa kendine mi?

Belki de bana.

"Duydun mu beni?! Mecburiyet dediğin şeyin hiç kimsede, hiçbir anlamı yok!"

Her ne kadar Aydın'a bağırıyor gibi dursa da aslında bana bağırdığını -ya da bana bağıramadığı için böyle davrandığını- ikimiz de biliyorduk.

"Ve unuttuğun bir gerçeği hatırlatmak isterim Demir, Kara kimseyi bağışlamaz!" Kapkara bakışları Gökhan'ı buldu. "Hadi o seni çağırdı, sen bana sormadan nasıl geliyorsun lan?! Seni öldürmediğim için mi buluyorsun bu haddi kendinde?!"

"Çınar bir durumdan bahsetmiş..." dedi Gökhan. Bakışları Sergio'ya değip yeniden Bora'yı buldu. "İstihbarat'a kumarhaneleri Aydın'a devredeceğini söylemişsin... Onlar da

bir şart koşmuşlar ya... Çınar bunu Aydın'a söyleyince, Aydın da nasıl davranacağını bilememiş. Benden yardım istedi... Birisinin bunu Beyza'ya söylemesi lazım diye düşünmüş, senin de tavrın ortada sonuçta, ne karar verileceği belli değil... Aydın bunu Beyza'yla konuşan kişinin Çınar olmasını istememiş ki haklı as-"

Beyza merakla lafa girmiş, Gökhan'ın cümlesini kesmişti: "Neymiş bana söyleyeceğiniz şey?"

"Sen sakın konuşma!" diye bağırdı Bora, ablasına. Beyza'nın bakışlarındaki merak, büyük bir şaşkınlığa dönüşmüştü. "Sakın ağzını bile açma!"

Aydın, Bora'nın dikkatini Gökhan'dan da Beyza'dan da çekmek istiyor, okların hedefinde olmaktan gocunmuyordu. "Kara," dedi, araya girerek. "Beyza, burada kalmaya karar verince... Leo'yu bir de psikiyatra götürecektik ve ben çaresiz hissettim! Gökhan'dan yardım istedim... Ne yapacağımı bilemediğim için... Kardeşime ihtiyacım vardı. Buna bu kadar öfkeleneceğini düşünemedim."

"Bunda zaten bu kadar öfkelenilecek bir şey yok!" dedi Sergio. Bakışları da sesi de bir kaya gibi sertti. "Gökhan'ın nerede olduğunu siklediği de yok açıkçası! Sorun, *burayla* alakalı!"

"Sen de kes lan sesini!" diye haykırdı Bora. Öfkesi öyle büyüktü ki benim öfkemin onunkisinin yanından geçemeyeceğini anlamıştım. "Senin benim karşımda konuşmaya hakkın mı var?!"

Sergio sadece gülümsedi. "Söylesene Kara..." Ateşe yürür gibi iki adımla Bora'nın dibinde bitmişti. "Açıkça itiraf etsene..." Ve ateşin içinde cayır cayır yanmak için elinden geleni ardına koymamaya yemin etmiş gibiydi. "Gökhan'ın burada olmasının, sana kendini ne kadar kötü hissettirdiğini söylesene!"

Bora'nın dumur olduğunu hissettim. Zaten öyle olmasa belki küfreder, belki kuzeni Çınar Akbulut'un yakasına yapışır, belki de belindeki silahını onun şakağına dayardı ama bütün bunları yapmak yerine sadece yutkunmuştu.

Sergio'ya haddini bildirmeye yeltenen ise Gökhan'dı. "Sikerim lan senin ecdadını, kes sesini!" diye bağırmıştı. Gökhan, Bora ile ne yaşarsa yaşasın bu kendi aralarındaydı ve aralarına girmeye çalışan kişinin bilhassa Çınar Akbulut olmasına tahammülü yoktu.

"Çınar..." dedi Bora, öfkesini perdelemeye çalışır gibi. "Seni ipten aldığıma beni pişman edersen, o ipi boğazına dolamanın başka bir yolunu bulurum ben. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Anlamadığım şey şu..." dedi Sergio, sertçe. "Sen kimsin ki?!" Gülümsemesi buram buram ego kokuyordu. "Kendini ne sanıyorsun?!" Bora kendini bir şey sanıyor muydu bilmiyordum ama SerFoxÇın, Melanie'nin önünde Bora tarafından kurtarılmış olmayı yediremiyordu. "Ben Mehmet Şahindağ değilim! Beni hücreye de tıksan yıkamazsın sen! Çünkü önüme atabileceğin kanlı bir gelinlik yok!" Beyza, dehşete düşmüşçesine Sergio'ya baktı. "Bugünden sonra özellikle Kara, benim arkamda bıraktığım açık bir kapı kalmadı! Hepsi kapalı anladın mı?!"

"Sen yürürken, kapılar açık mı kapalı mı farkında bile değilsin ki amına koyayım!" dedi Bora. Başını iki yana salladı. "Önünü göremiyorsun önünü!"

"Aşkın gözü kördür," dedi Sergio, diklenir gibi. "Sen daha iyi bilirsin bunu..." Bakışları gözlerimi bulduğunda kendisinden günahın gittiğini sessizce bana itiraf etmişti. "Ben Nazlı'nın ve senin yanına geldim, 8 Kasım'da... Karının en yakın arkadaşıydım bu sırada ama sen bunu görmedin!" Gülümsemesi, yüzüne sinir bozucu derecede lakayt bir ifade katmıştı. "Sen neyi gördün ki? Nazlı kaç kez açık verdi ablanın yaşadığına dair kim bilir... Leo'yla aynı masada oturdun lan! Konuştun onunla! Vakit geçirdin! Kaç ipucu... Hiçbirini yakalayamadın! Seni ben evime, Annapolis'e çağırdım ya, Nazlı'yı bulamıyordun hani... Beş dakika önceye kadar üçümüz beraberdik, sen gelince de ablan üst kata saklandı ve sen anlamadın! Kandırdı oğlum seni Nazlı! *Beni ilgilendirmez aile meseleleri,* dedi ve çıktı işin içinden! Şimdi

bunları görmezden gelip, Melanie'nin her şeyi anladığını anlamadığım için beni mi suçlayacaksın?! Utanmadan beni mi kör ilan edeceksin sırf bu yüzden?!"

"Aynı şey değil!" dedim, çıkışarak.

"Karışma!" dedi Bora.

"Karışırım!" dedim, sertçe.

"Karışmayacaksın!" diye bağırdı, öfkeyle. Kapkara gözleri gözlerimi delip geçerken bir an için yutkunamamıştım. "Ya içeri gir, ya da sus!"

Açıkçası ben de şaşkındım ama Gökhan, Aydın ve özellikle de Beyza, hayatlarının en büyük şokunu yaşıyor gibi bir bana bir de Bora'ya bakmışlardı.

"Var mı başka bir şey?!" diye bağırdı Bora, SerFoxÇın'a. "Var mı ölmeden evvel söyleyeceğin başka bir şey?!"

"Var!" diye bağırdı SerFoxÇın. "Beni bugün salak durumuna düşürdün! Ne bok döndüğünü bildiğin hâlde, gelip kahramancılık oynadın! Aldın mı lan intikamını?!" Sergio, Bora'nın üzerine yürürken bir elini yumruk yapmıştı ve muhtemelen de amacı o yumruğu Bora'nın suratıyla buluşturmaktı ama amacına ulaşamadı. Bora'nın adamları ki bu adamların içinde Aydın Demir de vardı, derhal araya girmişler ve Sergio'yu sertçe Bora'dan uzaklaştırmışlardı. "Ne geçti eline?! Karın sana bir kez daha mı aşık oldu?! N'oldu?! CIA'in karşısında gücünü mü sergiledin ha?! *Kara işte* diye gerim gerim gerindin mi lan?!"

"Cık," dedi Bora. Sergio'nun ne kadar yanlış bir yerde durduğunu benim gibi görüyor, ama bununla alakalı tek kelime etmiyordu. Mesela sırf bizi kurtarmaya geldiği için onu önce benim, şimdi de kendisinin ne kadar pişman ettiğini söylemiyordu. "Kara'nın kim olduğunu anladığını sanmıyorum. Anlatacağım ama Çınar Akbulut. Anlatacağım ben sana. Sen hiç merak etme." Bakışları Gökhan'a ve Aydın'a değdi. "Hepinize anlatacağım."

"Anlatırsın!" diye bağırdı SerFoxÇın, kendisini tutan bir adamdan kolunu çekerken. "Ama sadece bunu değil! Bay Ortiz'in zayıf noktası her ne ise onu da anlatacaksın!

Melanie'ye kendimi açıklamam için ne biliyorsan anlatacaksın!"

"Senin de Melanie'nin de Allah belasını versin!" Bora'nın sesi gecenin içinde resmen patlamıştı. "Ya ölecektin ya da işkenceye kurban gidecektin! Neredeydi lan arkadaşların?! Hayvanat bahçesi n'apıyordu bu sırada?! Ben gelene kadar, onlar niye koşup gelmedi?! Sen daha Beyza'yı Melanie'yle nasıl tanıştıracağını bilemedin lan! Kem küm ettin! Hiç mi B planın, C planın yoktu?! Herhangi bir gün, bir yerde, olur da karşılaşırsak diye hiç mi düşünmemiştin?!"

"Düşünmemiştim lan oldu mu?!" diye bağırdı SerFoxÇın. Bakışları kederle doldu. "Melanie söz konusu olduğunda, benim düşündüğüm tek şey ona yakalanmamak ve onu kaybetmemekti! Sen de iyi bilirsin bunu!"

"Sakın!" dedi Bora, hiddetle. "Sakın beni kendinle kıyaslama!"

"Annie." Bayan Morgan, üzerine sabahlığını alarak bahçeye çıkmıştı. "Neler oluyor? Leo uyanacak." Gözlerini bahçedeki kalabalıkta şöyle bir gezdirirken Gökhan'ı fark etti. "Gökhan! Sen ne zaman geldin? Yaralısın diye duymuştum?"

"Çok olmadı," dedi Gökhan.

Bayan Morgan, Gökhan'a gülümserken az evvel öylesine bakıp geçtiği kalabalığın içindeki Bora'nın kim olduğunu ancak anlamış gibi dan diye ona döndü. "Sen..." dedi. Gülümsesi büyüdü. "Annie'nin kardeşisin, değil mi?"

"Değilim!" dedi Bora, İngilizce konuşarak. Bakışları Aydın'a çevrildi. "İstihbarat'ın dediği şeyi unutacaksın!" Türkçe konuşmaya başlamıştı. "Bu seni umutlandırdıysa eğer, aptalsındır!"

"Kara, ben zaten bunu istiyorum, biliyorsun..." dedi Aydın. Sesi sert olmasa da yüzünde kendinden emin bir ifade vardı. "İstersen baş başa konuşalım."

"Konuşacak bir şey yok!" diye bağırdı Bora. İşaret parmağını havaya kaldırmıştı. "Ahmet Karabey'inden izin almadan olmaz o iş! İstersen onun yanına göndereyim seni,

ne dersin?!" Aydın susunca Bora başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm!" Bakışları Gökhan'a çevrildi. "Biyolojik abin olacak herifi al, münasip bir yere götür! Karşına biri çıkar, sana engel olmaya çalışırsa onu da al, onu da oraya götür! Ve benden haber bekle!"

Herkese arkasını döndü. Bana da. Hızlı adımlarla bahçeden çıkıp arabasına doğru ilerlediği sırada, ben de peşinden gittim. "Bora!" dedim, arabanın kapısını açtığı anda. Fakat o ben ona seslenmemişim gibi davrandı. "Dursana!"

"Sonra Nazlı!" dedi sertçe ve arabasına bindi.

Kapıyı kapatamasın diye elimi koydum. "Bora!" dedim, itiraz dolu bir tonlamayla. "Böyle gitme!"

"Çekil!" dedi. Bağırmıyordu ama ifadesi fazlasıyla sertti. "Al sana Annie'ciğinin evi işte! Buraya gelmek istememiş miydin?! Gir içeriye!" Eli kapıya uzandı. "Bırak!"

"Hayır," dedim, başımı iki yana sallarken. "Bırakmayacağım da çekilmeyeceğim de! Böyle gidemezsin! Tek başına olmaz! Ben de geleceğim!"

"Hayır!" dedi, keskin bir tonlamayla. Elini uzattı ve arabanın tavanına üç kez vurdu. Ben ne olup bittiğini anlamadan adamları hazır ola geçmiş gibi bize dönmüşler, Aydın da bahçeden dışarıya çıkmıştı. "Al Nazlı'yı!" dedi Aydın'a. Aydın önce Bora'ya, sonra da bana baktı. Bora, Aydın'ın duraksadığını fark edince, "Çabuk ol!" diye kükredi.

Aydın bir adım atacağı sırada Beyza da dışarıya çıkmış, olanı biteni kavramış ve uyarıcı bir tavırla, "Aydın!" diye seslenmişti.

Aydın'ın dönüp de Beyza'ya bakması Bora'yı daha çok sinirlendirmiş olacak ki, "Demir!" diye bağırdı. "Nazlı'yı al şuradan!"

Aydın mahcup bir şekilde yanıma yaklaştığında sertçe, "Sakın bana dokunayım deme!" dedim. Öfkeyle Bora'ya döndüm. "Ya in o arabadan, ya da ben de seninle geleceğim!"

"Gelmeyeceksin!" diye bağırdı Bora. Hızla arabadan indi ve bileğimi nabzımın attığı yerden tutarak, arabanın kapısını

bırakmam için mücadeleye girişti. Kapıya neredeyse yapıştığım için canımı yakmadan beni kapıdan nasıl ayıracağını bilemiyordu ve en sonunda bir kez daha haykırdı: "Nazlı yeter! Beni çileden çıkartma!"

"Ah!" diye inlediğimde, arabanın kapısından elimi de çekmiştim. "Ah!" diye bağırdım, bir kez daha. İki elimle karnımı tutmuş ve iki büklüm olmuştum. Beyza hızla yanıma koştuğunda boğazımdan bir çığlık daha koptu. "Ah!"

"Nazlı!" dedi Beyza, korkuyla. "İyi misin?!"

"Hayır!" dedim, inler gibi. "Kramp girdi..."

"Hastaneye gitmemiz lazım!" dedi Beyza.

Bir elimle Bora'nın herhangi bir yerine tutunmaya çalıştım ve üzerindeki siyah kazağı yakaladım. "Beni sen götür!" Kazağını yırtmaya yeltenmiş de olabilirdim. "Yanımda olman lazım!"

Bora sıkıntılı bir nefes verip kolumdan tutarken, "Nazlı!" diye kızdı.

"Ah!" diye bağırdım.

Bora, beni itip kakmak istemez gibi büyük bir dikkatle, yan koltuğuna kadar bana eşlik etti. Arabanın kapısını o kadar hızlı çarptı ki attığım çığlığın bir kısmı, bir an için ürktüğümden de olabilirdi. Kendi de şoför koltuğuna bindi, üstelik kapısını kapatırken bir sıkıntılı nefes daha vermişti. Arabayı çalıştırdığı sırada bir kez daha inledim, dönüp göz ucuyla bana bakarken gaza yüklendi.

"Ah!" dedim yine, çok geçmeden.

"Yeter Nazlı!" dedi, kızgın bir tonlamayla. "Aşkın gözü kör falan değildir! Ölen ablamın aslında ölmediğini ve Çınar'ın evindeyken üst katımda olduğunu anlamamış olabilirim ama(!) yol boyunca rol yapmayacaksın herhalde değil mi?!" Nereden anlamıştı?! "Gerçi tuvaletteki adamın Çınar olduğunu da anlamamıştım! Ama aşkın gözü kör olduğu için değil! Sen, sen olduğun için... Aşkın gözünün nasıl kör olduğunu bir kez gördüm ben! Yaşadım! Anıl'la Arjantin'e kaçacağını düşündüğümde! Sonra öyle bir gözüm açıldı ki, bir daha kör olacaklarsa, onları yuvalarından çıkarırım daha

iyi! Ahlayıp vahlama boşuna! Umarım arabaya binmek için bu kadar çabalamana değer!"

"Değer, çünkü konuşmak istiyorum!" dedim.

"Bugün konuşmak istemediğimi gerçekten anlamıyor musun?!" diye sordu. Bakışlarını yoldan ayırmıyordu. "Benim ne hissettiğim hakkında herhangi bir fikrin yok çünkü, değil mi?!"

Gözlerim gülüşündeki soğukluğa takılırken, "Sen de söyle o zaman ne hissettiğini," dedim.

"Ben de biliyordum Nazlı, sen beni Peru'da zannederken karşına çıkacak olmanın çok absürt olacağını..." dedi. Sesi de aynı gülüşü gibi soğuktu. "Hele Melanie! Daha evvel Çınar'a, OCTO'nun binasında olduğumuz bir gün verdiğin tepkiyi alenen gördüğüm için, bu konu açıldığında ne hissedeceğini de düşündüm!" Birkaç saniyeliğine gözlerimin içine baktı ama sonra yeniden yola döndü. "Yine de arzu ettiğim tek şey, o restorana girmek zorunda kalırsam, gözlerine baktığımda gözlerinde kendimi görebilmekti!" Başını iki yana sallarken, gözünün önüne gelen görüntüyü savuşturmak istediğini düşünmüştüm. "Ama ben ne gördüm?!"

"Ne gördün?" diye mırıldandım.

"Daha doğrusu ne görmedim!" dedi, alayla. "Seni!" dedi. İfadesindeki soğukluk arabayı dolduruyordu. "Seni görmedim Nazlı!" Kapkara bakışları bir kez daha gözlerimle birleşmişti. "Sen yoktun orada! Öyle bir uzaklaşmıştın ki oradan..."

"Haksız yere mi?!" diye sordum, şaşkınlıkla. "Çok normal değil mi hissettiklerim?! Melanie'yle empati yapmama nasıl bu kadar şaşırabilirsin ki?! Ben, onu anlıyorum!"

"Anlayamazsın!" Sesinde suçlayıcı bir tını vardı. "Çınar onun hayatına kendi çıkarları için girmiş ve onu kullanmış!"

"Sonra da aşık olmuş!" diye bağırdım. "Sen?! *'Hiç sevmiyorum Aydın!'* demiştin, hatırlıyor musun?! Beni sevmediğin tüm bu yollarda hatırlamaktan ölesiye korktuğum bir cümlen daha! Çınar en azından aşık olmuş!"

"Ben seni her yerde sevdim Nazlı!" diye bağırdığında, arabayı hiddetle ağaçlık yolda durdurmuştu. "Ben seni, her yerde çok sevdim!" Kapkara bakışlarının dili olsa, aynı kendisi gibi avaz avaz bağırıyor olurlardı muhtemelen. "Bunu yok saymana izin vermem!"

"Beni her yerde çok sevmiş olman, benim bunu hiçbir yerde hissetmediğim gerçeğini değiştirmiyor..." dedim. Sesim ruhumun kesiklerinden taşıyordu. "Ben bu yolu da ezbere biliyorum! Çok iyi biliyorum! Beni sevmediğinin acısıyla kaç kez geçtim buradan! Beni anlamıyorsun... Beni keşke anlasan ama anlamıyorsun..."

"Neyi anlamıyorum ya?!" diye sordu, inanamaz gibi. "Söylesene! Neymiş anlamadığım?!"

"Hiçbir şeyi anlamıyorsun Bora!" Bu bir başkaldırıydı. "Eğer beni anlasaydın, pişman olmuş olurdun!" Kara'ya, mecburiyetlerine, hayata bakış açısına karşı yaptığım bir başkaldırı.

"Çok yüzeysel bakıyorsun..." dedi, başkaldırıma karşı kalkanlarını açarken. "Yaşadığın için, seni sevdiğim için pişman değilim, evet!" Bakışları sevdanın karasına bürünmüştü çoktan. "Yaşadığın, hissettiğin her şeyi sana yaşatan da hissettiren de benim! Bunlar için elbette ki pişmanım Nazlı! Gurur mu duyuyorum sanıyorsun?! Savunulacak bir tarafı var mı?! Bunlar için nasıl pişman olmayayım?!" İçime derin bir nefes çekmeye çalışırken, nefesim titremişti. "Saçının teline zarar gelecek diye ödüm koparken, gözyaşlarına sebep olduğum için pişman olmadığımı nasıl düşünüyorsun?! Keşke, başka bir yolu olsaydı! Keşke olsaydı! Ama yoktu!"

"Benim istediğim cevap bu değil!" dedim, çıkışarak. "Benim istediğim cevap, bunu bana bir kez daha yapamayacak kadar pişman olman!"

Bana cevap vermek yerine, arabanın kapısını açıp dışarıya çıktığında kalakalmıştım. Kapıyı neredeyse kıracakmış gibi suratıma suratıma çarptığında ise kaskatı kesildim. Arabaya

sırtını vererek bir ağaca doğru ilerledi ve başını yıldızların biraz olsun seçilebildiği gökyüzüne kaldırdı.

Ben de arabadan indiğimde, "N'apıyorsun ya sen?!" diye bağırdım.

"Nazlı, konuşmak istemiyorum!" diye kükredi, bana dönerken. "Ne kadar konuşursak konuşalım anlaşamadığımız bir konuyu, özellikle bu akşam konuşamayız!" Sıkıntılı bir nefes verdi. "Allah aşkına bağırıp durmak istemiyorum! Ama şu anda sesimin tınısını bile kontrol edemeyecek kadar öfkeliyim!"

"Sen bana neden öfkelisin ki?!" diye sordum, sertçe.

"Kendini Melanie ile bir tutmana!" dedi, hiç düşünmeden. "Çınar'ın sırf haber ağı için yaptığı şeyle, benim neredeyse can vererek ama sırf senin için yaptığım şeyi kıyaslamana!" Bana doğru büyük bir adım attı. "Hak ver ya da verme, yaptığım şeyi küçümseyici tavrına!"

Ben dipte olduğumu düşünüyordum ama Bora'nın kapkara gözleri, asıl acının dibini görenin Bora olduğunu bana göstermek ister gibi, okyanus derinliklerine gömülü enkazdan bakıyorlardı.

"Beni yalnız bırakışına! Bana ihanet eden herkesi çok seviyor oluşuna! Benden başka herkesi anlıyor oluşuna ama bana gelince, benimle empati yapamayışına!"

"Ben seni anlamıyor değilim!" dedim, itiraz ederek.

Başını iki yana sallarken, yüzünde gücenmiş bir ifade vardı. "Sen beni anlamıyorsun Nazlı!" dedi, benden rol çalmak ister gibi. "Eğer sen beni anlasaydın, gerçekten anlasaydın, her şeyi kontrol etmeye çalışmayı bırakmamı isteyişini, bu kadar normal bir şekilde dile getirmiyor olurdun! Karşıma geçip, hayatta kalmakla yaşamak arasındaki farklardan falan bahsederken mesela, bunu kiminle konuştuğunu bi' düşünürdün..." Okyanusun derinleri onun bile soluğunu kesmiş olmalı ki nefes almaya çalıştı ve "Yoksa sen de mi unuttun Nazlı, benim kim olduğumu?" diye sordu.

"Maalesef," dedim. Gülümsememdeki karanlık iliklerime kadar işlemiş, ruhumun yolunu hepten şaşırtmıştı. "Kim olduğunu bildiğim için bütün bunlar ağrıma gidiyor zaten." Arabanın önüne yaslandım. "Belki de hiçbir zaman, normal bir hayat yaşayamayacağımız için... Her an tetikte olmam gerektiği, her an benden bir şeyleri saklama potansiyelin olduğu için... Sana güvenip, gerçekten güvenip teslim olamayacağım için... Uykularımın bile huzurlu olamayacağı için belki..."

İçimde şimşekler çakıyor, ruhum ait olduğu zamanı bulabilmek için canla başla mücadele verirken soğuktan titriyordu. Gök gürledikçe korkuyor, bugünü arıyor ama bulamıyordu. Kirpiklerim ıslandığında, ruhumun hezimete uğradığını ve umutlarının bir bir yok olduğunu hissettim. Sonra da ruhum yanaklarıma dökülmeye başladı.

"Bir sabah uyandığımda yanımda olmayabileceğin, seslensem de bana cevap veremeyebileceğin, çoktan gitmiş olabileceğin ve belki de çoktan herhangi bir sebepten ötürü ölüme gitmiş olabileceğin ihtimali mıh gibi aklıma çakılı kaldığı için..." diye devam ettim. Yanaklarıma süzülen yaşları elimin tersiyle silerken daha da gülümsemeye çalışmıştım. "Kontrol mekanizması üzerine kurulu bir hayatın varmış ya... Benim ölümümü hep kontrol altında tutmak isteyeceğini hiçbir zaman unutamayacağım için... Güvenlik dediğin şeyin, sevgiden daha üstün geldiğini düşündüğünü bildiğim için..."

"Ben bu hayattaki ilk büyük sınavımı verdiğimde henüz altı yaşındaydım..." dedi. Ağır adımlarla yanıma geldi, aynı benim gibi arabaya yaslandı ama bana dokunmadı. Oysa ruhum dokunuşuyla bugünü derhal bulabilirdi. "18 Ağustos 1993," dedi, gözleri gözlerimin en içindeyken. "Babam beni bir kumarhaneye götürdü. Bir gün benim imparatoru olacağımı iddia ettiği topraklarıyla tanıştırmaya... Babam gibi olmak istemediğimi ilk o gün anladım. Ama babamın kim olduğunu, n'aptığını anlamam zaman aldı... Bizimle çıkamadığı tatillerde, benim *erkek* oluşumun altını çizerek,

yarınımı hazırlamaya çoktan başlamıştı. Ben dövüşü babamdan öğrendim, anneme ve kalan herkese, *kendini koruyabilsin diye* dedi. Kartları ve oyunları da. *Kafa çalıştırır* dedi. Bir şeyleri fark ettiğimde, karşı taktik geliştirmem gerektiğini anlamıştım."

Birden attığı kahkahayla beraber kaşlarım çatılırken, ruhum bir duraksadı ve kahkahasının sesine doğru ilerledi.

"Ne yaptım biliyor musun?" diye sordu, gülerken. Gamzesine dokunmak istedim ama gülüyor olmasına rağmen öyle ciddiydi ki bu isteğimi görmezden geldim. "Gizli gizli dövüş sporlarına başladım. Sırf daha iyi bileyim ve dövüşemiyormuş gibi yapayım diye. Poker dahil tüm oyunları daha çok oynamaya başladım. En iyisini bilirsem, beceriksiz rolü yapmak daha kolay olur diye. Ara sıra beni poligona götürürdü, kimse bilmezdi. Her poligona gittiğimde, bağımsızlığımı ilan edebildiğim ilk anda, poligonda dahi elime silah almayacağıma içimden yemin eder, hayatım boyunca sadece bir kâğıda ateş edeceğim diye kendime söz verirdim. Kendimce şekiller çizerdim atış kağıdına, sırf hedefi tutturamayacağımı, benden olmayacağını babam görsün diye. Sonra baktım olmuyor, Oxford'dayken atış eğitimi aldım. Sırf döndüğümde bir şeye maruz kalırsam, nasıl silah kullanamadığımı babama gösterebileyim diye! Çünkü bence, en kötüyü de sadece en iyiler yapabilirdi."

Kurşunlarla maça işareti çizdiği an aklıma geldiğinde iç çektim. O anı hatırladığımı anladı mı bilmiyordum ama gözlerimin içine biraz uzun bakarak, konuşmasına es vermişti. Artık gülmüyordu ama yüzünde asılı kalan bir tebessüm vardı.

"Elif bunları biliyor muydu?" diye sordum. Bunu neden merak ettiğimi bilmiyordum ama nedenini önemsememe de gerek yoktu. "Yani atış eğitimi aldığını, dövüş eğitimi aldığını falan?"

"Hayır," dedi. Derin bir nefes verdi. "Söylemedim. Bunlar bence önemli ve olması gereken şeylerdi ama anlaşılmamaktan çekiniyordum..." dedi. Derin bir nefes

verdi. "Ama bunlarla da sınırlı değildi kontrol etmeye çalıştığım şeyler. Aydın'ın ablamı üzüyor oluşu, bunu görüyor oluşum ve çaktırmadan ablamı kendimce mutlu etmeye çalıştığım zamanları anımsıyorum. Bir yerden sonra ablamın ruh hâlini devamlı kontrol etmek zorunda hissettim çünkü babamın umurunda değildi. Sonra Begüm'ün ödevleri... Bana kalırsa onu fazlasıyla şımarık yetiştiriyorlardı ve ben de babamın yapmadığı babalığı yapmaya çalışıyordum ona. Hele ki ergenliğin sonlarına doğru, tümden karakterim bir şeyleri kontrol etmek üzerine kurulu olmaya başlamıştı."

Gözleri gözlerimden çekilirken, cebinden sigara paketini çıkarttı, tam yakacakken durdu ve elindeki sigarayı cebine tıkıştırdı. Belki tuhaftı ama anlık da olsa hamile olduğumu unutması hoşuma gidiyordu. Beni bebeğinin annesi olarak değil de Nazlı olarak gördüğünü bilmeye her zaman mutlak bir ihtiyaç duyuyordum ve duyacaktım. Sigara içmesini istemiyordum da canım çekerdi. O yüzden hoşgörüden nasibini almamış gibi davrandım ve içmesini söylemedim. Gerçi söylesem de içmezdi zaten, biliyordum.

"Ablamın sevgilisinin Mehmet Şahindağ -ki benim için sadece, *babası mafya* diye lanse edilen biriydi o zamanlar, biliyorsun- olduğunu babamların öğrenmesiyle içimde her şey daha da tetiklenmişti... Çünkü ev, ev değil bir savaş alanı. Her an huzursuzluk hakim." Gözleri yeniden gözlerimi buldu. "Elif'in benim en güzel zamanlarıma şahitlik ettiğini düşünüyorsun ya..." dedi. Alaylı bir ifadeyle güldü. "O da tam olarak öyle değil aslında."

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Ne bileyim..." dedi, dudaklarını büzerken. "Elimde bir silah yoktu ama... Elime silah almamak için öyle bir çabam vardı ki, kendimi arafta gibi hissediyordum. Arafta ve bu arafı kontrol etmek zorunda olan kişi gibi. Bir plan yapıyoruz mesela Elif'le, ama atıyorum babamla alakalı bir sorun oldu. Ablama saracak, ablama kızacak ya da herhangi bir şey olacak diyelim... Dünya duruyordu benim için. Evde olmam gerekiyordu, ablamın yanında olmam gerekiyordu. Nerede

olursak olalım, ilk uçakla İstanbul'a geldiğim çok an biliyorum. Ya da ablam her neredeyse yanına gittiğim. Ya da ablamı yanıma çağırdığım..." Dikkatle gözlerime baktı, biraz daha baksaydı neye baktığını soracaktım. "Elif'le iki kişilikten ziyade, üç kişilik, Mehmet'i de sayarsak hatta dört kişilik ilişki yaşadığımız günler oldu. Bazen artı iki Ceren ve Gökhan da vardı. Begüm'le yedi."

"İnsanlar kalabalık tatiller yapabilirler," dedim, *ne var bunda* diye sorar gibi.

"Maksat kalabalık tatil yapmak değildi..." dedi, ciddiyetle. "Ablama destek olmaktı. Babama karşı bir taraf tuttuğumu göstermekti. Yılbaşları, doğum günü partileri, tatiller... Hep çok kalabalık olursak, babam ablamın yalnız olmadığını anlardı."

"Zaten bence ablanın meselesi sadece bir norm olmuş senin için. Yani bahane demek istemem, kastettiğim o değil..." dedim, düşünürcesine. "Ama ablanın meselesinden ötürü, babana isyan edebilmenin yolunu bulmuşsun. *Senin gibi olmayacağım*, demenin. Bunu anlıyorum. O yüzden normal..."

"Elif, hiçbir zaman bunu sesli dile getirmese de... Ablamdan nefret ediyordu," dedi. Kaşlarım havalandı. "Çünkü ona göre ablam, çok fazla yer kaplıyordu bende. Varlığıyla da yokluğuyla da."

"Hadsizlik!" dedim, Elif'i kınadığımı göstermekten asla çekinmeden. "Daha önce de defalarca söyledim. Ailen, seni sen yapan şey."

"Sana göre, evet..." dedi. Kaşlarımı çattım. "Bana göre de..." dedi, kendini düzelterek. "Ama ona göre, öyle değildi işte. O yüzden, en güzel zamanlarıma şahitlik ettiğini düşünme. Benim hiçbir zaman kafam rahat değildi. Zamanla da kafamın içindeki dertler daha da büyüdü."

"Katılmıyorum!" dedim, itiraz ederek. Şaşkınlıkla neye katılmadığımı sorgular gibi bana baktı. "Yani en güzel zamanlar konusuna... Senin, dünyanın en iyi erkeği olduğunu söylemişti Elif. Sıcak, çekici, tatlı, eğlenceli,

romantik biraz da serseri olduğunu. Demek ki kafanın içindeki dertlerin o kadar da büyük olmadığı zamanların varmış!"

"17 yaşındayken belki, evet..." dedi. Güldü. "17 yaşındayken çünkü, halledebileceğini düşünüyorsun. 18'de, 19'da... Bugün babam yaşıyor olsaydı, ben bu işlere hiç bulaşmamış olsaydım... Belki hâlâ halledebileceğimi düşünürdüm. Çünkü halledebileceğimi düşündüğümde kontrol edebiliyor olurdum. Ne zaman ki ilk kan aktı, o zaman işler kontrolümün dışına çıktı. Ama bununla da baş ettim, kontrol alanımı büyüttüm. Bu kez de akan kanın sayısını kontrol etmeye çalıştım. Zaten böyledir Nazlı. Sigaraya başlamak gibi. Önce *bir tane* dersin. Sonra, *tamam sadece iki tane* olur. Sonra *birkaç günde bir paket* dersin. An gelir, günde kaç paket içtiğini kontrol etmeye çalışırsın. Batmışsındır batacağın kadar ama kontrol etmeye çalışmak hiç bitmez."

"Seni anlıyorum..." dedim.

"Beni anlıyorsan, bunun benim için ne kadar yorucu olduğunu da anlaman gerekir..." dedi. Başını iki yana salladı. "Keyfimden yapmıyorum bunu. Çünkü bir noktada, sevdiğim herkesin hayatta kalıp kalmadığını da kontrol etmek zorundaydım ki en zoru buydu. Ben, benden nefret etmeleri pahasına korudum sevdiklerimi hep. İyilikleri için, beni kötü bilmelerine razı geldim. Hakkımda ne düşündüklerini hiçbir zaman önemsemedim. Annem, babam ve ablam öldükten sonra en sevdiğim Begüm'dü. Begüm'e abi olmaktansa, onun nefret ettiği bir koruyucu olmayı seçtim. Bile isteye. Bana *kendi hayatına bak* dediği çok zaman var ama zorda kalınca da *abi yetiş* dedi. Yetişebilmek için Kara olmak zorundaydım. Üzülürse üzülsün, sıkılırsa sıkılsın, bunalırsa bunalsın ama hayatta kalsın, onu da toprağa vermeyeyim diye. Ve bugün onun da hayatta oluşuna hâliyle seviniyorum. Üzgünüm. Pişmanlıklarım da var. Ama böyle yapmam gerekiyordu çünkü bahsettiğimiz şey canı. Benim canımdan bir can olan canı... Nazlı, bana *sen neden böylesin*

diye sormak, *gözlerin neden bu kadar koyu* diye sormak gibi. Öyle işte! Bazı şeyler öyledir çünkü! Buyum ben, sana gelişim bu!"

"Biliyorum!" dedim, sertçe. "Bunları keyfinden yaptığını söylemiyorum zaten Bora!" dedim, sitemle. Doğruldum ve karşısına geçtim. "Sen anlattıkça, ki seni sonsuza dek dinleyebilirim, anlattığın şeylere üzülüyorum... Çaresizliğini görüyorum... Mecburiyetlerinin farkındayım! Mecburiyet dediğin şeyin bir anlamı elbette ki var benim için! Ben seni anlıyorum, ama sen beni anlamıyorsun!"

Bakışlarına yerleşen gölgeler, şimdiden nice cümleyle dolmuştu. "Neden seni anlamadığımı düşünüyorsun?! Nereden bu fikre kapılıyorsun?! Neyi anlamıyorum Nazlı?!"

"Senin bana gelişin bu, ben bunu bilmiyor muyum zaten?!" Gözleri gözlerime adeta mühürlenmişti. "Ama ben, mahkum olduğun karadan okyanusa yolculuk yapmanın, senin için de çok iyi olacağını bilen o kişiyim! Seni, her şeyden çok seven o kişi! Karınım ben senin!"

Bir elimi kalbinin üzerine yerleştirdiğimde, kalp atışlarını kendi içimde hissetmiş ve ruhumun bu sese tutunmasını tüm kalbimle dilemiştim.

"Beni burası anlamıyor Bora... Çünkü suçlu olduğunu biliyorsun, mahcupsun da... Cümlelerimi birer yargı cümlesi olarak değerlendiriyorsun istemesen de. Ve bana niyetinin aslında kötü olmadığını anlatmaya çalışıyorsun... Anlat!" Sesimin tınısının yükselmesiyle beraber, Bora'nın bakışları kısıldı. "Biliyorum zaten ama sen anlat! Sonsuza kadar bunu da dinlerim ben! Hangimizin daha yorgun, hangimizin daha üzgün, hangimizin daha çok acı çektiğini tartışmak niyetinde değilim!"

Kalbine avuç içlerimle vururken, belki de tek amacım onu sarsmak, kendine getirmek, kalbine sesimi duyurabilmekti.

"Ve zaten ben, ikimizin de boyumuzdan büyük acılarla uğraştığını biliyorum!" diye haykırdım. "Ve bunu maalesef ki sen yaptın! Biliyorum ama!" Göğsüne hiç vurmuyormuşum gibi, gözlerini gözlerimden çekmiyordu. "Senin acılarının da

ne kadar keskin olduğunu biliyorum! Sevdiğin kadına tuhaf tuhaf davranmak, onu sevmiyormuş gibi yapmak tabii ki de çok zor! Nelere şahit oldun?! Sana neler söyledim! Vurdum ya seni! Vurdum tam burandan! Sen de üzüldün, kahroldun, biliyorum! Artık biliyorum!"

Elim, aynı benliğim gibi yorulurken kalbine vurmayı bıraktım. Elimi kalbinden çekmeye yeltendiğim sırada, bileğimden tuttu, *elin kalbimde kalsın* der gibi.

"Sen bana acımadın ama beni çok sevdin!" dedim, güçlü ama daha kısık çıkan bir sesle. "Çok sevdiğin için acımadın! Ya da acıdın! Acıdığın için ölmeyeyim istedin ve bunu yaptın! Ne bileyim! Zaten tanıdığım en şefkatli adamsın! Babamdan sonra ama tamam mı?! Yaptığın şey bir paradoks işte! Sen yaptın! Biliyorum! Benim nerede olduğumu bilemediğin her gün öldün, evet! Ben de öldüm, sen de öldün, tüm bunları biliyorum, evet!"

"O zaman benden ne istiyorsun?!" diye sordu, zorlukla. Nabzımı baş parmağıyla okşamaya başlamıştı. "Söyle bana... Benden ne istediğini söyle... Çünkü... Eğer yargılamıyor olsan, o restorana girdiğim andan itibaren benden bu kadar uzaklaşmış olmazdın..." Benim Bora'dan uzaklaştığım falan yoktu, ruhum zamanların içinde kaybolduğu için ona öyle geliyordu. "Madem yargılamıyorsun, bana benden ne istediğini söyle Nazlı."

"Seni affetmeyi..." derken buldum kendimi. Dudakları da aynı gözleri gibi açılırken, kendime benim de hayret ettiğim yerdeydim. "Yapamıyorum... Ama affetmek istiyorum galiba. Melanie'nin gözlerinde gördüğüm acının, bana hiçbir şey hissettirmemesini... *Bizimki başkaydı,* diyebilmeyi. Yine olsa, yine yapmayacağını bilmeyi... Ben yaşayayım diye yapacaklarının sınırı yok ama sen sınırları olan bir adamdın ve senin sınırlarını keşfetmek, güvenli alanımdı benim..."

"Benim yaptığım şeyin bir affı yok," dedi. Başını bu duyduğu en korkunç şeymiş gibi iki yana salladı. "Affetme Nazlı. Ne bugün ne yarın..." Zorlukla yutkundu. "Beraber olmamız için de illa affetmen gerekmez."

"Çünkü sen affetmezdin... Değil mi?" diye sordum.

Hiç düşünmeden, "Affetmezdim," dedi.

"Zaten ayrılırdın da sen..." dedim. Gülümsemem, hayattaki tüm acılarımı kusuyordu. "Ama ben ayrılmadım senden. Hatta beni her zaman çok sevdiğini henüz bilmiyorken de seninle oldum. Ölüme gittin. Ben ölemiyorum, ben ölmeyeyim diye hayatımız sikildi ama sen ölüme gittin. Ve ben yine ayrılmadım senden. Her şeyin bir kandırmacadan ibaret olduğunu ve çok sevdiğini öğrenince de..." Gözlerim dolmuştu. "Bora... Ben seni affetmek istiyorum ve bu sana, dünyanın en tuhaf, en korkunç, en saçma şeyi gibi geliyor, değil mi?"

Altı saniye boyunca gözlerimin içine baktı ve "Nazlı, öyle değil..." dedi.

"Anladım, öyle geliyor..." dedim. Ağlamamak için çenemi sıkıyordum. "Sen beni affetmezdin... Zaten Kara kimseyi bağışlamaz! Beyza'yı, Gökhan'ı, Aydın'ı da bağışlamayacaksın değil mi? Daha önce de Kara'nın bağışlamadığı insanlar oldu... Elif'i mesela affetmedin. Affettiysen de bitirdin... Melanie, Çınar'ı affetmez muhtemelen... Beyza da Aydın'ı affetmiyor. Begüm de Eren'i hiçbir zaman affetmeyecek bence... Ceren de Gökhan'ı hiç affetmedi, değil mi?"

"Nazlı..." dedi.

Sadece adımı söylemesinin ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Evet, demekti herhalde.

"Söylesene Bora... Bi' enayi ben miyim ya?" diye sordum.

"Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?" diye sordu, afallamış bir tavırla.

Açıkçası bilmiyordum, bu üstüne düşündüğüm bir şey değildi. Sadece şu an alt alta koyduğum her şey beni buraya getirmişti, o kadar. Ruhum benden öyle uzaktı ve yolunu öyle bulamıyordu ki neyin doğru neyin yanlış olduğuna kendi başıma karar veremiyordum.

"Peki Nazlı," dedi, ben bir cevap vermediğim hâlde. "Anladım."

Neyi anlamıştı?

"Bu akşam, konuşmak için yanlış bir akşam demiştim..." dedi, kırık dökük bir ifadeyle. "Anahtar arabada," diye devam etti. Kaşlarım çatıldı. "Buralar zaten senin bildiğin yollar, senin en iyi bildiğin sokaklar. Annie'nin evinden de çok uzaklaşmadık. Dönsen iyi olur," dedi.

Arkasını döndü ve ağaçlık yolda, hızlı adımlarla ilerleyerek, benden uzaklaştı.

Ruhum gibi.

161.Bölüm

Buraya da *bir küçük fasulye meselesi,* yazarak giriş yapıyorum çünkü neden yapmayayım?! :')

Bazı şeyleri içimde son ana kadar bekletsem de son ana beş kala, bi' yere göğe haykırasım geliyor, çünkü bazı şeyleri, diğer şeylerden daha çok seviyorum! □□

Ve tabii sizleri de Maça Kızı 8 Ailesi! □

Var olun! □

♠

Bora'nın arabası bildiğim yollardan, en iyi bildiğim sokaklardan beni Annie Alexandra Morgan'ın evine ulaştırırken karamsarlığın uzaklaşan ruhumu istila ettiğini biliyordum. Ruhum belki de karamsarlığın içine hapsolacak ve bir daha bana asla ulaşamayacaktı. Arabayı durdurduğumda, Bora'nın adamlarından birisi kapımı açmıştı. Soğuk havayla kucaklaşır kucaklaşmaz, Annie'nin bahçesinden gelen sesler kulağıma çarptı.

"Haddini bileceksin!" diye bağıran kişi, Beyza Karabey'di. "Anlattığın hiçbir şey umurumda değil!" Bora Karabey'in ablası. "Ne hissedersen hisset, bu bir insanın acısıyla alay ettiğin gerçeğini değiştirmiyor!"

Beyza Karabey'in tınısında nice isyanlar taşıdığı sesi gecenin içinde yankılanırken, yer yarıldı ve ruhum o yarığın içinde gömülü kaldı.

Bahçeye girdim. Aydın Demir masanın bir ucuna oturmuş, onun karşısına da Çınar Akbulut kurulmuştu. Her ikisinin de kardeşi olma özelliğini taşıyan Gökhan -Umut- Demir -Akbulut- ise herkesten uzak bir köşede, bahçenin ortasında durmuş avaz avaz bağıran Beyza Karabey'e bakıyordu.

"Ben bunca şeyi, sen benim kardeşimin karşısına geçip alay et diye mi yaşadım ya?! Düşündükçe, aklıma geldikçe çıldırıyorum! Hiç mi utanman yok senin?! Hiç mi?! Senin kardeşinin kim olduğunu sana Bora söylemişti hatırlarsan! Bundan da mı utanmadın?!"

"İntikamdı o!" dedi Çınar, itiraz dolu bir tonlamayla. Beyza'yla göz göze gelmek için döndüğü sırada, onun biraz arkasında olan beni fark etmiş ve zorlukla yutkunmuştu. "N..." dedi, kısık bir sesle.

"Söylediklerin..." dediğimde, Beyza Karabey derin bir nefes almış ve meydandan çekilircesine Gökhan'ın yanına ilerlemişti. "Hakkımda söylediklerin... Çok ağırdı."

"Biliyorum ama beni de anlayın!" dedi Çınar, sesini duyurmak ister gibi. İçine büyük bir nefes çekti. "Melanie'nin karşısında beni öyle bir duruma soktu ki... Onun da canı yansın istedim!"

"Onun canı zaten durmaksızın yanıyor!" diye bağırdı Beyza. Öfkesi gözlerinden taşıyordu. "Anlamadığın şey bu!"

"Gökhan Demir!" dedim, keskin bir sesle. Gökhan'ın bakışları da herkes gibi gözlerimi bulurken, Çınar'a cevap hakkı tanımadığımı alenen ortaya koymuştum. "Bir emir aldın... Kara'dan! Çınar Akbulut neden hâlâ burada, söyler misin?!"

Çınar sadece inanamaz gibi bana gülümserken, Beyza'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Aydın'ın ise kaşları havalanmış, bir bana bir de Gökhan'a bakmıştı. Ve fakat Gökhan ifadesizliğini koruyarak ayağa kalkıp, yalnızca başını sallamakla yetinmişti. "Eyvallah..." diyerek, biyolojik abisi Çınar'ın tepesine dikildi ve "Kalk..." diye emretti. "Gidiyoruz."

Çınar Akbulut, kardeşi Umut Akbulut olarak gördüğü ama özüne işlenen Gökhan Demir'i hiçbir zaman silemeyecek olduğunu bildiğim adama, öyle bir bakıyordu ki onun ellerinde ölecekse ölüme bile razıydı. Böylesi bir rızanın ancak ve ancak çok büyük bir sevgiden geleceği belliydi

ama anlamadığım, anlayamadığım, tanımadığı bir insanı nasıl bu kadar çok sevdiğiydi.

Bakışları beni bulduğunda gülümsemesi büyümüştü. Gözlerinin içine bakarken, Çınar Akbulut'la aramdaki mesafeleri hissettim. Oysa ki Sergio Morris, benim gelmiş geçmiş en iyi dostlarımdan biriydi. Bir kez daha her bir isme ait bambaşka karakterler olduğu gerçeğiyle yüzleştiğimde, benim de yüzümde buruk bir tebessüm peyda olmuştu.

"Gökhan Demir!" dedim, sertçe. Gökhan'ın bakışları bana çevrildi. "Çınar Akbulut'a istediğini yapmakta özgürsün ama Sergio'nun kılına zarar gelmeyecek!" diye emrettim. Gökhan, ben bir deliymişim gibi bana bakarken, kaşlarım havalanmıştı. "Umarım anlaşılmıştır!"

Sergio Morris'in değil, Çınar Akbulut'un kalbi kırıktı ve bu kırıkları sert adımlarla paramparça ettiğimi biliyordum.

"İntikam..." dedi Sergio, benim ne yaptığımı benden daha önce anlamış gibi. "Bora'nın ablası için söylediklerime karşılık, benim canımı kardeşimle yakıyorsun."

"Hadi kalk!" dedi Gökhan, bu konunun uzamasını istemediğini alenen belli ederek. "Sabaha kadar seni bekleyemem!"

Çınar ayağa kalktı. Aydın'a kısa bir bakış atıp, her şeyden uzağa kaçmış Beyza'ya döndü. Birbirlerine on beş saniye boyunca baktıklarında, kendi aralarında bizim pek de anlamadığımız bir şeyi sessizce konuşmuşlardı.

On beşinci saniyenin sonunda Çınar, "Biliyorum..." dedi. Beyza da başını iki yana salladı. "Biliyorum ama senin bilmediğin en önemli şey şu... Bazı insanlar, bazı insanların sevgilerini asla hak etmezler. Bora da senin sevgini hak etmiyor."

Gökhan gerilmiş olmalı ki etrafına bakınıp, bu cümleyi duyan Bora'nın adamlarını gözleriyle taradı.

"Onun başına onca şey gelirken, sen tatil yapmıyordun. Eskiden bana nasıl davranıyorsa, şimdi de sana öyle davranıyor. Bu yüzden bunca öfkem. Bizi hep suçladığı, ezdiği, saymadığı için. Bu, hiç adil değil Beyza. Umarım bir

gün, sustuklarını haykırabilecek cesarete sahip olursun. Yoksa..." Çınar'ın bakışları Aydın'ı bulup yeniden Beyza'ya çevrildi. "Senin de bazı insanlardan hiçbir farkın kalmaz."

Çınar hepimize arkasını döndü ve hızlı adımlarla bahçeden çıktı. Gökhan da bahçeden çıkarken, Annie'ye baktım. Yüzü derin bir kederle kaplanmış, kardeşine benzer gözleri düşüncelere dalmıştı. "Bora nerede?" diye sordu.

"Kim bilir?" dedim, kollarımı bağlarken. "En önemli özelliklerinden biri, söylediği yerlerde asla olmaması."

Beyza derin bir nefes verirken, Aydın'a döndü. "Çınar'ı nereye götürecek Gökhan?"

"Bilmiyorum..." dedi Aydın. Arkasına yaslandı. "Ama endişelenme. Kara'nın Çınar'a zarar vermesi demek, yengeyi karşısına alması demektir. Bunu da asla yapmaz."

"*Çınar'ı öldürmezsen, Nazlı'yı öldürürüz* demedikleri sürece..." dedim. Aydın da Beyza da bana bakmış ama ikisi de tek kelime etmemişti. "Duş alacağım," dedim ve hızlı adımlarla içeriye girdim.

♠

"*Konuşalım*, dedin ama susuyorsun..." dedi Annie. Alkolsüz hazırladığım kokteylden bir yudum aldığında tadından hoşlanmadığını anlamıştım ama bunu bana çaktırmadan, keyif alıyormuş gibi içmeye devam ediyordu. "Neden susuyorsun?"

Yüzüme varla yok arası bir gülümseme yayılırken, "Aslında ben, psikoloğum Annie Alexandra Morgan'la konuşmak istiyorum..." dedim.

Annie, psikolog olduğunu hatırlamak istemez gibi iç çekerken, "O biraz zor ama... Belki iki arkadaş, konuşabiliriz?"

"Kafam çok karışık..." dedim, sıkıntılı bir ifadeyle. Kokteylimden birkaç yudum aldım. "İltihaptan bahsetmiştik bir keresinde, hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi, doğrudan. "Bir şeyleri düşünmek ve hatırlamak istemediğini söylemiştin... Aslında her şeyin yolunda olduğunu, şimdiye odaklanabildiğini, düşüncelerini

yönetebildiğini... Şimdiki zamanda mutlu olduğunu... Ama bazen de bir şey olduğunu ve içinin öfkeyle, acıyla, mutsuzlukla dolduğunu söylemiştin... Bok gibi hissettiğini..."

"Bu histen nefret ettiğimi de söylemiştim. Beni dibe çektiğini... Geçmişe dair, Nazlı'ya dair hiçbir şey hatırlamak istemediğimi... Bundan korktuğumu... Ve bunun sadece Bora ile de alakalı olmadığını..."

Zorlukla yutkunurken gözlerimi Annie'nin kardeşine benzer gözlerinden çekmiş ve kokteylimin içindeki pipetle oynamaya başlamıştım.

"Buraları geçtim aslında... Nazlı oldum... Yeniden... Bora'nın nazlı sevgilisi... Ama buna rağmen bir şeyleri gerçekten aştım mı yoksa üstünü mü örttüm, emin değilim... Ki sen bana, annesiyle babasını kaybetmiş küçük kız çocuğuna dokunmamı ve iltihabı kurutmamı söylemiştin. En derindeki şeyle yüzleşmemi... Bunu yapabildim mi bundan da emin değilim... O küçük kız çocuğuna, benim bile göstermediğim sevgiyi, ilgiyi ve şefkati Bora gösterdi ama ben... Ben bir şey yapmadım... Ve o iltihap kurumadığı gibi, tekrar tekrar da hasta ediyor beni. Sanırım bu kez doğrudan Bora ile ilgili hatta."

"Biraz daha açık olman mümkün mü?" diye sordu.

Yeniden gözlerine baktım. "Beni sevdiği hâlde sevmiyormuş gibi yapması, ne kalbime ne de mantığıma doğru gelmiyor... Ve bunu dile getirdiğimde beni anlamıyor..." dedim. Kokteylinden birkaç yudum daha içti ve sonra kadehi masanın üzerine bıraktı. "Aynı şeye baktığımızda, siyahla beyaz kadar zıt iki şey görüyoruz. Ben onun gördüğünü görüyorum ama o, benim gördüğümü görmüyor. Kabul edemediğim, bastırdığım ama yüzeye çıkmasına ve beni dibe çekmesine engel olamadığım şeyler var Lion. Bu da canımı yakıyor."

Yargılamaktan uzak, meraklı bir tavırla, "Neden seni anlamadığını düşünüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü beni anlasa, *yine olsa yine yapacağını* söylemez..." dedim, sitemle.

"Bunu söylediğinde, onun tarafından anlaşılmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu. Başımı *evet* der gibi salladım. "Neden peki?"

"Çünkü beni anlasa... Bu bir daha başımıza gelse, bir daha aynısını yaparsa, bu kez gerçekten dayanamayacağımın da farkında olurdu..." dedim. İçime kesik bir nefes çektim. "Yine aynısını yapma ihtimali olan bir Bora ile devam edemem ki..."

"Aynısını nasıl yapabilir ki?" diye sordu Annie. Kaşlarım çatıldı. "Yani bir kez daha, sana seni sevmediğini söylerse, inanır mısın?"

"Hayır, onu kastetmiyorum..." dedim. Annie gözlerimin içine neyi kastettiğimi sorarcasına baktı. "Yani gün gelir, ben ölmeyeyim diye beni sevmediğini söylemez ama benden ayrılabilir mesela."

"E ama aynısını yapma ihtimali olan Bora ile yola devam edemezsen... Yine ayrılmış oluyorsunuz?" dedi Annie. Kafamı karıştırdığı için, kokteylimden birkaç yudum alarak sessiz kaldım. "Yani sen o gün o ayrılmasın diye, bugün kendin mi ayrılmak istiyorsun?"

"Ayrılmak istemiyorum!" dedim, panikle. "Hayır, istediğim bu değil!" Sıkıntılı bir nefes verdim. "Ben sadece... Bir gün, beni hayatta tutmak için benden ayrılır mı diye korkarak yaşamak istemiyorum..." Yutkunduğumda boğazım da acımıştı. "Ben, bir kere daha onsuz kalmaktan çok korkuyorum... Çünkü yaşadıklarımı aşamıyorum..."

"Nazlı..." dedi, yumuşacık bir sesle. "O da aşamıyordur eminim ki..." Dudaklarının kenarına acı dolu bir tebessüm yerleşti. "Bu akşam... Belki öfkeli gibi görünüyordu ama... Öyle kırgındı ki... Ayrıca Çınar da tuz biber ekti laflarıyla bu kırgınlığa!" Derin bir nefes verdi. "Biliyor musun, daha beterini yaşayamam dediğim her an, daha da beterini yaşıyorum. İçimden kendime *beter ol,* deyip durduğum için belki de... Kardeşimi bu kadar kırılmış görmek ve onu asıl kıranın kendim olduğunu bilmek çok zoruma gidiyor. Eskiden en azından içinden de olsa dertleşebileceği, sığınabileceği,

cevaplar alamasa da sorular sorabileceği bir ablası vardı. Artık o da yok."

Başımı iki yana salladım. "Senin gibi düşünmüyorum!" dedim, sitem edercesine. Kokteylimi masanın üzerine bıraktım. "Çınar'a hak veriyor da değilim asla! Ama Çınar'ı anlıyorum... Çünkü... Yaşıyor ya ablası! Ne olursa olsun, yaşıyor! Bir ben miyim böyle düşünen?! Bi' benim için mi sevgi her şeyin üstünde?!" Boğazımdan alaylı bir gülüş koptu. "Kimse kusura bakmasın ama... Ben bana yanlış yapan herkesi karşıma alıp konuştum. Eren'le de Hande'yle de yengemle de. Belki yarın halamla da konuşmak zorunda kalacağım. Canan'la da. Ve Bora seni, saydığım herkesi sevdiğimden daha çok severken, böyle davranıyor olmasını anlayamıyorum!"

"Bunda anlayamayacak bir şey yok ki Nazlı... Bu aynı insan olmamakla alakalı... Herkesin ayrı bir karakteri olmasıyla..." dedi, anlayış dolu bir ifadeyle. Kendisine çok kötü davranan ve kendisini hiçbir zaman affetmeyecek olan kardeşini anlaması içler acısı bir durumdu. Benim açımdan. "Ben ne bugün ne yarın beni affetmeyeceğini, affedilmeyecek şeyler yaptığımı biliyorum."

"Ya o zaman neden seni tanıdığım günden beri kardeşine kavuşma hayaliyle yanıp tutuştun?!" diye sordum, yüksek çıkan bir sesle. "Yüzünü görmektiyse mesele, zaten o uyurken bile yapmıştın bunu!"

Annie kederli bir şekilde iç çekerken, ileri gittiğimi düşünmeden edememiştim.

"Bazı şeylere çok yüzeysel bakıyorsun..." dediğinde ise, ileri gitmediğimi, hatta az bile söylediğimi düşündüm. Çatılan kaşlarımın farkındaydı. "Öyle ama!" dedi, sitem eder gibi.

"Tamam neyse!" dedim, sertçe. Kokteylime uzandım. "Bunu konuşmayalım! Çünkü belli ki seninle de anlaşamıyoruz! Affetmek ya da affetmemek, böylesine keskin bir şey değil ya! Bu kadar ezber bir duygu değil! Bu kadar gurur... Yok! Bende bunun bir karşılığı yok!"

"Gurur değil bu," dedi. Kendisine aldırmaz gözlerle bakmamdan rahatsız olurcasına, "Gerçekten gurur değil..." diye eklediğinde, yüzümde alaylı bir ifade belirmişti. Bakışlarımı bahçeye çevirerek, kokteylime uzandım ve Annie'ye bir cevap vermedim. "İstihbarat, Aydın'la evlenmemi istemiş..." dediği sırada ise, boğazımdan geçemeyen kokteyli püskürtmek zorunda kalmıştım. "Nazlı?!" dedi, şaşkınlıkla. Ben ise cevap verememiş, öksürmeye başlamıştım. "Nazlı, helal!" dedi, bana peçete uzatırken. "Birden söylemeseydim keşke!"

"İstihbarat da mı sizi shipliyormuş?!" diye sordum, öksürüklerimin arasında.

"Ne?" diye sordu hayretle. "Ne alaka?!"

"Neyse ne! Eee?" dedim. Yüzümde serin bir gülümseme vardı ve midemde dans eden kelebekleri hissedebiliyordum. "Sen ne dedin? *Evet* deseydin?"

"Nazlı," dedi. Kardeşine benzer gözlerinde benim hoşuma gitmesi pek mümkün olmayacak ifadeler gizleniyordu. "Ben... Bilmiyorum..."

"Neyi?!" diye sordum, onu suçlarcasına. "Ya senin oğlunun en büyük hayali değil mi bu?!"

"Bora, kumarhaneleri Aydın'a devretmek istediğini söylemiş... İstihbarat ise Aydın'a, ancak benimle evli olduğu takdirde, yani aileden olduğu takdirde saygı duyulacağını düşünüyormuş..." dedi. Gözlerimi usulca yumduğumda, duymaktan hoşlanmayacağımı çok iyi bildiğim o cümleyi kurmuştu: "Bora'nın karşı çıktığı buymuş bahçede. Aydın'a *asla* dediği şey..." Üşümüş müydü bilmiyordum ama omuzlarına aldığı şala sıkı sıkıya sarıldı. "Benim de bunu istemediğimi biliyor yani Bora, ben söylemesem de."

"Leo'ya rağmen mi?" diye sordum, ısrarcı bir tavırla. "Onun bunu çok istemesine rağmen mi?!"

"Leo için, bizim bekar anne ve babalar olmamızın daha iyi olacağına eminim..." dedi.

Bir cevap vereceğim sırada, bahçe kapısındaki hareketliliği fark ettim. "İyi akşamlar," dedi Selim. Ne zaman geldiğini

bilmiyordum ama yeni gelmediği aşikardı. "Yenge, biraz konuşabilir miyiz?"

Beyza ile göz göze geldiğimde, her ikimizin bakışlarında da kötü bir şey olup olmadığının merakı vardı. "Ben içerideyim," dedi Beyza, ayağa kalkarken. Hafifçe başımı salladım. Selim, Beyza içeriye girene kadar bekledi ve daha sonra bana döndü. "Abim, Peru'ya gitmek üzere yola çıktı. Onunla iletişim kurmak istersen, ulaşamayacaksın. Bana söylersen, ben bağlantıya geçmenizi sağlayacağım."

Ruhumun benden uzakta olmasına rağmen, Bora bana sarılmadan gittiği için, derinlerinde müthiş bir sızı taşıdığını hissettim.

"O benimle iletişim kurmak isteyecek mi?" diye sordum. Selim bir an için afalladı. "Bence, senden dakika dakika rapor alacağı için, benimle bağlantıya geçmeye gerek bile duymayacak!" Selim, Bora değildi ama ben belki bunun da raporunu kendisine bizzat verir diye, "Yazık..." dedim. Arkamı dönüp bahçeden çıkmadan ve Bora'nın bana bıraktığı arabaya atlamadan hemen önce.

♠

Embriyonun, ki o bebeğimiz oluyordu, bir yaban mersini boyutunda olduğunu iddia eden aplikasyon, kendisine on üç dolar vermeme rağmen beni sürekli uygulamadan atıyordu. Bebeğimiz yedi hafta altı günlüktü ve ben artık yedinci haftaya dair her şeyi ezberlediğim için çok sıkılmıştım. Bir an evvel ertesi günün olmasını ve yeni bir haftanın başlamasını istiyordum.

Aplikasyon, sekizinci hafta itibariyle küçük burnu ile üst dudağının daha belirgin hâle geleceğini iddia ediyordu; açıkçası ben de doğru söyleyip söylemediğini ve paramın hakkının verilip verilmediğini çok merak ediyordum. Ayrıca yaban mersininden de sıkılmıştım ve bebeğimizin resmi olarak bir fasulye büyüklüğünde olmasına ihtiyacım vardı. Aplikasyona göre, iki yüz yirmi beş gün sonra doğuracaktım ve bu doğru çıksın ya da çıkmasın, birilerinin bana geri sayım vermesi hoşuma gidiyordu.

Başka bir aplikasyona göre ise, sekizinci haftamın zaten içindeydim ve bebeğimiz bir ahududu kadardı. Üstüne üstlük canlılık belirtisi göstererek hareket etmeye başlamıştı ama ben bunu sekiz ila on hafta sonra ancak hissedecektim. Ki bu aplikasyonun zaman kavramı netliği benimkisiyle asla örtüşmüyordu ve kendisine on altı dolar bahşetmiştim. Yine de tüm belirsizliklerine rağmen haklı olduğu bir konu vardı; iç çamaşırlarım, özellikle de sütyenim bedenimi sıkmaya başlamıştı.

Ve bu aplikasyonda en sevdiğim şey de, şu ana kadar bebeğimizin kaç kez kalbinin attığını sayıyordu ve ben bu sayıları hayranlıkla izliyordum.

Geri sayım takip etmediğim ya da sayıları hayranlıkla izlemediğim zamanlarda da hamileliğe, bebeklere, doğuma dair her şeyi okuyor ve izliyordum. Böylece zamanın nasıl geçtiğini de anlamıyordum. Aynı zamanda da iyi hissediyordum.

Bora ile ilk kez doktora gittiğimiz ve bebeğimizin kalbini dinlediğimiz günün, beklenen doğumuma 245 gün kala olduğunu aplikasyonda fark ettiğimde yaşadığım tuhaf şoku atlattığımdan beri en azından, iyi hissediyordum.

O günün, bambaşka zamanın birinde de garip bir geri sayım başlattığını düşünmemeye çalıştığımda özellikle, daha da iyi hissediyordum.

İki yüz kırk beş sayısının, beynimin içinde iki yüz bir çağrışımı yapmasını engelliyor, Bora'yla yaşadıklarımızı asla aklıma getirmiyor, tüm bu yaşadıklarımızın bugünümüzdeki etkilerini de hatırlamamaya çalışıyordum.

Bora yoktu. Kendisine, Selim aracılığıyla ulaşabileceğimi Selim'e söyletmişti. Ben de ulaşmaya yeltenmemiştim. On iki gün olmuştu. Hepsi buydu. Ve bunda ilginç olan hiçbir şey yoktu.

İlginç olan sıçramalardı.

Hamilelik aplikasyonlarını incelerken, bebeklerin sıçramalarıyla alakalı bir şey bulmuş, indirmiş, yirmi bir dolar harcamıştım ve fakat bu aplikasyon, doğmuş

bebeklerle alakalıydı. Önce doğmuş bebeklerin neden sıçradığını anlamaya çalışmıştım ama sonrasında kafam hepten çorba olmuştu.

Aplikasyona, daha doğrusu 1971'de başlayan araştırmalara göre, bebekler hayatlarının ilk yirmi ayı içinde mental gelişimlerinde on ayrı sıçrama yaşıyorlardı; bu sıçramalarda yeni bir algısal yeterlilik ve yeni beceriler geliştiriyorlardı ve bunu doğum tarihleri değil, beklenen doğum tarihleri belirliyordu. Çünkü gelişimleri henüz ana rahmindeyken başlamış oluyordu. Okuduklarımı anlamakta güçlük çektiğimde, sayısal bölüm seçerek ne kadar doğru bir şey yaptığımı fark etmiştim. Bu TIP konusu olsa da umurumda değildi, kafam gerçekten bu kadarına basmıyordu.

İşin kötü tarafı, her ikisine de sormuştum ve Begüm'ün de Beyza'nın da kafası sıçramalara basıyordu ama benim basmıyordu.

İşte o an, anneliğin bana göre olmadığına karar verdiğim ve bebeğimin babasının sıçramalara kafasının basacağını umduğum andı.

Anlamadığım şey, sıçramaları anlatmışlardı anlatmışlardı anlatmışlardı sonra da her bebeğin becerilerinin farklı olduğunu, her sıçramadan sonra hemen yeni beceriler geliştiremeyebileceğini ve kimilerinin birkaç sıçramadan sonra ancak o becerileri kazanabileceğini dip not olarak eklemişlerdi. Bu da yetmezmiş gibi, bu sıçrama haftaları artı eksi iki hafta oynayabiliyordu. Ve ben hayatımda daha saçma bir tarih sapması görmemiş olabilirdim. 245 gün süreceğini sandığımız oyunun, Bora'nın bana sormadan aldığı çeşitli kararlar sonucu 201.gününde bitmesi bile, bunun yanında daha anlamlıydı.

Acıktığımı hissettiğimde telefonumun ekranını kilitledim ve salondaki koltuktan kalktım. Mutfağa geçmeden evvel, balıklarımıza yem vermiştim. Maryland sınırları içindeki evimize, mabedimize geldiğimde, Fransız bir karı kocanın bu evde çalıştığını ve biz yokken, bu evi yaşanabilir kıldığını

öğrenmiştim. Balıklarımıza da onlar bakıyorlar, biz yokken yemlerini ihmal etmeyip, sularını temizliyorlardı. Özellikle adamın eli çok lezzetliydi ve genellikle akşam yemeklerinde tüm menüyü bizzat ona bırakıyordum.

Kadının ise sohbeti keyifliydi. Dört tane çocuğu vardı ve okuduğum makalelerde aklıma takılan bir şeyler olduğunda, ona da soruyordum. Begüm'e ve Beyza'ya da. Hatta ikisinin olduğu bir WhatsApp grubu da açmış ve gruba, *"Yeğeninizle alakalı sorular!!!"* adını vermiştim. Begüm'ün tecrübeleri daha taze olduğu için mi bilinmez, sorularıma uzun uzun ses kayıtları atıyordu. Beyza ise oldukça gıcıktı çünkü sorularımı geçiştiriyor, genelleme yapılamayacağını söylüyor ve doktoruma danışmam gerektiğinin altını çizerek beni sıkıyordu.

Doktorları da araştırmıştım. Yaptığım araştırmalar sonucu keşfettiğim, Amerika'nın tüm iyi olduğu söylenen doktorlarıyla, çeşitli görüşmeler yapmıştım. Bunlar için bilgisayarımda ayrıca bir klasör açmam gerekmişti ve her görüşmemin sonunda çeşitli notlar alıyordum. Makalelerin çoğunda doktoru sevmenin öneminden bahsediliyordu ve ben, dünden bugüne birini sevebilen biri değildim. Her ne kadar çoğu telefonla bir yere kadar yardımcı olabileceklerini söyleseler de hepsini kendimce tanımış olmuştum. Begüm'ün aklına takılan, yaşadığım yer Amerika olmayacağı için, Amerika'daki doktoru ne yapacağımdı. Aslında bu benim de aklıma takılıyordu ama şu an için çok fazla boş vaktim vardı ve bu araştırmalar bana keyif veriyordu.

Mutfağa geçip acıktığımı söylediğimde Diggory hemen yemeklere girişmiş, Pauline da sofrayı hazırlamaya başlamıştı. Aralarında öyle bir uyum vardı ki, çoğunlukla hiç konuşmadan anlaşıyorlardı. Evliliklerinin otuz beşinci senesiydi ve birbirlerine büyük bir sadakatle bağlıydılar. Aslında çalışmasalar da olurdu, çocuklarını çoktan büyütmüşlerdi ama Bora'yı çok seviyorlardı. Onları Bora ile tanıştıran, parfümlerin efendisi Garen'di ve Bora *gidin* demediği sürece, onunla çalışmaya devam ederlerdi.

Mabedimizde işe başlamadan evvel, Bora'nın Boston'daki evinde çalışıyorlardı ama benimle bugüne kadar tanışamama sebepleri, en küçük oğullarını evlendirmiş ve ardından da uzun soluklu bir tatil için memleketlerine, Roussillon'a gitmiş olmalarıydı. Söylediklerine göre, Boston'ı da seviyorlardı ama burayı Boston'dan daha çok sevmişlerdi. Zaten bence, yaşadıkları her yeri sevmeleri mümkündü çünkü birbirlerini o kadar çok seviyorlardı ki, nerede olurlarsa olsunlar, var oluşlarıyla orayı yuva yaparlardı.

Diggory ve Pauline, bana mabedimizde unutmak istediğim ne varsa unutturamamış olsalar da sayelerinde daha az anımsıyordum.

Diggory, balıkları servis ederken karısına baktı. "Hayatım..." dedi, yumuşacık bir sesle. "Bugün Nisan'ın 7'si, unutmadın değil mi?"

Ben de unutmamıştım.

"Merak etme! dedi Pauline. Güldü. "Çoktan kargoya verdim Ange'nin hediyesini..."

Ange kimdi bilmiyordum ama 7 Nisan'ın bendeki karşılığı da zaten bir doğum günü değildi. Bora'nın şimdilerde, *"Aşkın gözünün nasıl kör olduğunu bir kez gördüm ben! Yaşadım! Anıl'la Arjantin'e kaçacağını düşündüğümde! Sonra öyle bir gözüm açıldı ki, bir daha kör olacaklarsa, onları yuvalarından çıkarırım daha iyi!"* diye bahsettiği günün yıldönümüydü. Muhakkak kutlanmaya değil, unutulmaya değer bir gündü ama yine de ben onun yerinde olsam, arardım.

Onu arar ve sesini duyardım.

Çünkü ben olsam, bu kadar özlemeye dayanamazdım.

Ve fakat zaten, bizim en büyük talihsizliğimiz de buydu; Bora yaşarken özlemeye dayanabiliyordu. Bunu nasıl yapıyordu bilmiyordum ama başarıyordu. Ayrı olduğumuz üç yıl, bir aylık süreyi düşündüm. Bora'nın nerede, ne yaptığına dair bir bilgim yoktu ve hatta onun hapiste olduğunu düşünüyordum ama yaşadığını biliyordum. Annie'nin bakışlarında gördüğüm umut, onun hayatta olduğundan hep emin olmamı sağlıyordu. Ancak Bora, ben hayatta mıyım

değil miyim bilmeksizin, buna rağmen yaşamayı başarmıştı. Bu büyük bir irade göstergesiydi. Ve böylesi bir irade sahibi olabildiği için, ölüme de gidebiliyor, ölmeyeyim diye benden ayrılmayı da göze alabiliyordu. Ben ise onun böylesi keskin kararlarının karşısında kendimi aciz hissediyordum. Hangimizin korkak, hangimizin cesur olduğunu bilmediğim hâlde.

Akşam yemeğimi yerken, sessizce Diggory ve Pauline'ı izledim. Ben yanlarında olmama rağmen, bu yemek ikisi için de romantik ve baş başa oldukları bir akşam yemeği gibiydi. Geride bıraktıkları otuz beş yıla rağmen, bugün evlenmiş gibi olmalarına gıpta ederken, ruhsuz bedenimin özlemle sarsıldığını hissettim. Selim'in yanına gitmek, on iki gündür burada yalnızlıktan öldüğümün farkında olup olmadığını sormak ve bunu Bora'ya da söyleyip söylemediğini bilmek istedim. Sadece iki üç günlük bir Peru ziyaretinin, nasıl on iki güne evrildiğini ve Bora'nın ne zaman döneceğini öğrenmek istedim. Gerek olmamasına rağmen, Bora'yla iletişim kurabilmemi sağlaması için Selim'e yalvarmak istedim.

Ama yapmadım. Balığımı yedim, suyumu içtim, salatamı sosuna kadar silip süpürdüm ve Diggory ile Pauline'a *iyi geceler* dileyip, yatak odasına ilerledim. Pijamalarımı giydim ve yatağa uzandım. Komodinin üstündeki Montaigne'nin denemelerini aldım.

"Karı koca arasındaki sevginin, arada bir ayrılmakla gevşeyeceğini sanırlar. Bence hiç de gevşemez. Tersine, fazla sürekli bir beraberlik bu sevgiyi soğutur, bozar."

On iki gün de olsa, ne yangınlar gördüğümüzü düşünüyor ve bunun bize daha da iyi geleceğine kendimi inandırmak istiyordum.

"Dostluğun kolları birbirimizi dünyanın bir ucundan bir ucuna kucaklayabilecek kadar uzundur. Hele karı koca dostluğunda, uzun bir iş ortaklığı dolayısıyla bizi birbirimize çekecek, hatırlatacak nice bağlar vardır."

Gülümserken, bakışlarımı tavandaki kırmızı avizeye çevirmiştim.

"Allah için yeter. Öleceğim. Güldürme beni."

"Ben mi seni güldürüyorum? Deli gibi her şeye gülen sensin.

"Hadi ışığı kapaaat. N'olur?"

"Ne güzel işte. Kırmızı kırmızı... Hakikaten, neden kırmızı?"

"Artık halam n'apıyorsa-"

"Cık cık cık. Çok ayıp... N'apılır mesela? Bu odada?"

Ben on iki gündür bu odada, hem Bora'ya çok kızıyor, hem onu çok özlüyor, hem bana kendisini özlettirdiği için ondan nefret ediyor, hem de onu her gece ve her gündüz daha çok seviyordum.

Bora neredeydi ve ne yapıyordu, peki?

♠

Güne gözlerimi açtığımda, telefonumda benim için yepyeni bir uğraşın başladığını belli eden bir bildirim vardı: *"Hafta 8. Embriyo artık yaklaşık küçük bir fasulye büyüklüğündedir."*

Günün başlangıçlarının olmazsa olmazı olan, ama neyse ki artık sadece günün başlangıcında beni rahatsız eden ve tüm gün rahat bırakan mide bulantısı faslından sonra, hafif bir şeyler atıştırmıştım. On iki günlük esaretim bugün son buluyordu, çünkü bebeğimi görmek üzere doktora gidecektim. Gökhan'la buluşmuş ve birer kahve içmiş, ardından da Boston'a gitmek üzere bir özel uçağa binmiştik. Selim de bizimleydi. Bu uçak Bora'nın değildi ve Gökhan da herkes gibi beni görür görmez, Bora'nın nerede olduğunu sormuştu. Çünkü insanlara göre, Bora özel uçağıyla beraber ortadan yok olmuştu. Gökhan'a verdiğim cevap, daha evvel verdiğim ve hatta Begüm, Beyza, Aydın ve Sergio'ya da birkaç kez vermek zorunda kaldığım cevaplardan farklı değildi.

"Kavga ettik, o da çekti gitti."

Böyle söylemek işime geldiği gibi yalan da sayılmazdı çünkü aslında tam olarak da böyle olmuştu. Peru'da olduğu yasaklı bilgiydi. O da gerçekten Peru'daysa.

Gökhan, diğerlerine kıyasla bana benzediği için daha çok kurcalıyordu. Yanımda oturuyor olması dezavantajımdı. Fırsat buldukça, *"Nasıl hiç merak etmiyorsun? Nereye gitti abi? İstanbul'da da değil. Başına bir şey geldiyse? Bu böyle olmayacak, birilerine haber mi versek?"* gibi şeyler söylüyor, beni delirmenin eşiğine getiriyordu.

En sonunda, *"Selim'e, Nazlı beni aramadıkça dönmeyeceğim!"* demiş, diye yalan söylemek, daha doğrusu bağırmak zorunda kalmıştım.

"İyi de telefonu kapalı!" dedi Gökhan. Karşısında oturan Selim'e baktı. "Selim? Sen konuşuyor musun Bora'yla?!"

"İyi olduğunu biliyorum abi..." dedi Selim. Sesi de bakışları gibi ser verip sır vermemeye odaklanmıştı. "Bunu daha evvel de söyledim. Merak edilecek bir şey yok."

Gökhan güldü. "Nasıl merak edilecek bir şey yok lan?! Hamile karısını tek başına bırakıp, trip mi atıyor yani?!"

"Gökhan Abi," dedi Selim, ciddi tavrından ödün vermeden. "Bu konu hakkında konuşma haddine sahip değilim."

Bakışlarımı uçağın penceresinden dışarı çevirirken, hazır Boston'a kadar gitmişken oradaki evimizde kalmaya karar vermenin ne kadar da doğru olduğunu düşündüm. Harvard'ın kütüphanesine gidip, hamilelikle alakalı arşivleri kurcalamak, yapabileceğim en iyi şeydi. Gökhan her ne kadar bunu duyduğunda, *"Sadece hamilesin, sakin ol!"* demiş olsa da onu umursayacak değildim.

Belki de Bora hiç dönmezdi.

Peru açıklarındaki bir adada tek başına yaşamayı, benimle olmaya tercih etmiş olabilirdi. Ne adresini biliyordum, ne de Selim olmadan ona ulaşabilme imkânım vardı. Belki de artık Selim aracılığıyla dahi ulaşamayabilirdim. Geçmişin küllerini ortaya saçmam onu rahatsız etmiş ve ben bir şeyleri aşamadığım için, benimle birlikte olamayacağına kendi kendine karar vermiş olabilirdi.

Bebeğimize ne diyecektim?

"Naz?" Gökhan'ın telaşlı sesini duyduğumda, ona döndüm. "Niye ağlıyorsun?" Ağlıyor muydum? "Özür dilerim! Bakma

sen bana! Bir şey olmamıştır Bora'ya! Şuursuz şuursuz konuşuyorum işte ben!"

Gözlerimden akan yaşları silerken, "İyiyim..." dedim.

"Yenge? Gerçekten iyi misin?" diye sordu Selim.

Başımı belli belirsiz salladım ve ayağa kalktım. "Biraz ayaklarımı uzatacağım..." diyerek, ikisinin de yanından ayrıldım.

♠

Bebeğimizin kalp atışlarını dinlemek, doktor kontrollerinin en güzel anı olabilirdi. Babası, bu kontrolde yanımda olamadığı için, ona dinletmek üzere kalp atışlarının sesini kaydetmiştim ve doktor, bu yaptığım şeyi daha evvel defalarca görmüş gibi gülümsemişti. On iki günlük araştırmalarım sonucu not aldığım her şeyi tek tek sormuştum ve o da ayrıntılı bir şekilde açıklamıştı. Bunları da ses kaydı yapmıştım ve deşifre edip, bilgisayarımdaki klasörün içine ekleyecektim. Aplikasyonlarda yazan tavsiyeleri pek ciddiye almamamı, bir şey olursa kendisine veya başka bir doktora fark etmez, ama mutlaka bir doktora sormam gerektiğini de söylemişti. İlk fırsatta aplikasyonlara olumsuz yorumlar bırakacaktım, çünkü verdiğim paralar boşuna gitmişti.

Her şeyin yolunda olmasının hazzıyla doktordan çıktık. Ben Harvard'ın kütüphanesine giderken, Gökhan'la ayrılmıştık. Selim'in kullandığı araba Boston'da ilerlerken, Bora'dan ayrı kaldığım zamanlarda yaşadığım günler de bizimle birlikte geliyordu. Düşünmek istemesem de aklıma hücum eden her bir görüntü, moralimin daha çok bozulmasına sebep oluyordu. Bora yanımda olsaydı belki böyle hissetmezdim ama aslında yanımda olmamasının sebebi de biraz bununla alakalıydı. Yine de o gece, Melanie ve Çınar arasında yaşananlarla birlikte, her şey gün yüzüne çıkmıştı ve bugün olsa, daha sağlıklı ve daha konuşulabilir tepkiler vereceğimi biliyordum. Gerçi Bora da bunu demiş, ısrarla olası konuşmayı ertelemek istemişti çünkü zaman geçtiğinde, en azından o gece kadar hassas olmayacağımı biliyordu. Belki

de hamile olduğum ve hormonlarım alt üst olduğu için öyle davranmıştım; beni anlayışla karşılayamaz mıydı?

"Bu kadar uzun süreceğini söylememişti..." diye mırıldandım, Selim'in dikiz aynasına yansıyan gözlerine bakarken. "Daha ne kadar kalacak? Biliyor musun?"

"Bilgim yok yenge," dedi Selim. Bakışlarına yerleşen üzüntüyü görebiliyordum. "Ama istersen soralım, konuşmanızı sağlayabilirim."

"Hayır," dedim, hiç düşünmeden. "O konuşmak istemiyor belli ki." Derin bir nefes verdim. "Sakın ona bir şey söyleme. On üç gündür aramayıp da şimdi ararsa, senin bir şey söylediğini anlayacak kadar zekâm var çünkü."

"Yenge, abim günde elli kez seni sorduruyor..." dedi, korumacı bir tavırla. "Sen ilk kez sordun."

"Çünkü benim yanımda, onun muhatap olabileceği biri var!" dedim, sertçe.

"Onun da yanındayım sayılır..." dedi. Selim'i kovmamak için büyük bir direnç gösterdiğimi fark ettim. "Eğer muhatap olmak isteseydin, ben sana seve seve cevap verirdim."

"Bir saniye," dedim, merakla. "*Sorduruyor*, derken?"

"Benim Bora Abi'yle iletişimim yok," dedi. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Başka insanlarla konuşuyorum, ondan öyle haber alıyorum."

"Nasıl yani?" dedim. Şakaklarıma vuran ağrıyı görmezden gelmeyi seçerken, hafifçe Selim'e doğru eğildim. "Sen on üç gündür, Bora'nın sesini duymadın mı?!"

"Hayır..." dedi Selim. Derin bir nefes verdi. "Açıkçası duymak istiyorum. Bunu da ilettim. Ama *gerek yok, iyiyim, işim uzadı* gibi şeyler söylemiş. Aramızda bir parola var. O parolayı sadece Bora Abi biliyor. Konuştuğum insanlar bana parolayı söyledikleri için, iyi olduğunu düşünüyorum ama... Benim de bazen aklıma saçma sapan şeyler geliyor." Zorlukla yutkunduğumda, başım zonklamaya başlamıştı. "Adadan ayrılmıyor muhtemelen. O yüzden konuşamıyoruz. Ama ne bileyim... Senin konuşmak istediğini söylemeyi düşündüm... O zaman, o telefonun ucunda kendi olur diye

düşündüm... Ama yalan söylemeye cesaret edemedim. Ağzıma sıçar."

"Durdursana arabayı..."

Selim aldığı emri ikiletmeden, arabayı sağa çekti. Okyanus kenarına doğru ilerledim ve içime temiz bir nefes çektim. Hiçbir sorunun olmadığını biliyordum. Bora'nın iyi olduğunu biliyordum ama *acaba*lar içimi kemiriyordu. Fiziken iyiyse de mental olarak iyi olması mümkün değildi, kendimden biliyordum. Selim'e baktım. Gözlerinde yerini bilen ama bana büyük bir istekle dolu olduğunu belli eden ifade, Bora'nın sesini duymanın tek yolunun benden geçtiğini haykırırken ne yapacağımı çok da düşünme şansım yoktu.

"Söyle," dedim, yekten. "Konuşmak istiyorum Bora'yla."

♠

Harvard'dan işime yarayacağına inandığım kitapları ödünç alarak, evimize gelmiştim. Selim birini arayıp sadece, *"Bekliyor..."* demiş, sonra da kapatmıştı ve bunun üzerinden dört saat, kırk iki dakika, on yedi saniye geçmişti. Etrafımız adamlarla çevrili olduğu ve güvenliğimizle alakalı hiçbir sıkıntı çıkmayacağına inandığım için, kendisini salonda tam karşıma oturtmuş ve Harvard'dan aldığım kitaplardan birini okumaya başlamıştım.

Hamileliğin sekizinci haftası hakkında bilgiler edinirken, Selim'in her çalan telefonunda bölünüyor ve heyecanlanıyordum. Arayan Bora olmadığı için aman aman konuşabilmesine ise olanak vermiyordum. Arama bekletme özelliği diye bir şey vardı, biliyordum, ama o biriyle telefonda konuşurken Bora ararsa, bip bip eden sesi sadece Selim duyardı ve ben Bora'nın arayışına hazırlıksız yakalanırdım. Zaten dört saat, kırk üç dakika, on bir saniye geçmesine rağmen Bora'nın aramaması canımı sıkmaya başlamıştı, acaba gerçekten beni terk etmiş olabilir miydi?

Kitaba odaklanamadığımdan tümden emin olunca, öfkeli bir nefes verdim ve "Neden aramıyor?!" diye bağırdım. Selim bana bir cevap veremeden, yeniden telefonu çaldı. "Bora mı?!" diye sordum, heyecanla.

"Alo?" dedi Selim. Gülümsedi ve gözlerimin içine bakarak, *evet* der gibi başını salladı. "İyiyim abi. Sen nasılsın?" Avucumun içinde kolyemi sıkarken, gerildiğimi hissettim. "Evet." Ne diyordu? "Evet." Benimle konuşmak istemediğini mi? "Tabii." Ayağa kalktı. "Görüşürüz." Telefonu bana uzattı. "Al yenge."

Telefonu aldım ve kulağıma götürdüm. "Selim seni merak etmiş," dedim.

Selim salondan ayrılmadan evvel bu dediğimi duymuş ve bana dönüp hayretle bakmıştı. Ben de başımla derhal çıkmasını işaret etmiştim. Bora ise hiçbir şey söylememiş, sesini bahşetmemiş, konuşma gereği bile duymamıştı.

"Selim, seninle bizzat konuşamıyormuş. Bugün öğrendim. Ben seninle konuşmak istersem, telefona gelirmişsin. Ondan konuşmak istediğimi söyledim. Yoksa benimle konuşmak istemeyen biriyle konuşacak değilim. Bir yanlış anlaşılma olmasın. Üç gün diye gidip, on üç gündür meydanda yoksun zaten. Artık n'apıyorsan orada?! Bensizliğin tadını çıkarıyor falan olman lazım! Çünkü insan olan, bir kere olsun arar. Bir kere ya! Selim, senin bire bir iletişim kurmadığını söyleyince, herhalde aklına Mehmet Şahindağ ile olan olaylar geldi... Sözde Londra'dayken de telefonda konuşamıyordun ya. Onu hatırladı bence. O yüzden bu kadar merak etti. Ayrıca senin yüzünden insanlara yalan söylemek zorunda kalıyorum. Herkes seni sorup duruyor. Sen onları sevmiyor olabilirsin ama onlar seni seviyorlar, n'apsınlar. Merak ediyorlar. Özlüyorlar. Endişeleniyorlar. Tabii senin böyle duyguların yok, bilmezsin. Sen, sevdiklerinden uzaktayken de ayakta kalabiliyorsun. Ne irade ama! Muhteşem birisin, muhteşem! Konuşmayacaksan kapatıyorum."

"Es verirsen eğer..." dedi. Bu dediğine tezat bir şekilde, sesli bir nefes vermişti. "Konuşacağım."

"Konuş?" dedim, şaşkınlıkla. "Sanki konuşmana ben engel oluyorum. Allah Allah. Seninle konuşmayı ben mi istedim? Yalvardım mı seninle konuşmak için? İster konuş, ister konuşma. Bana ne? On üç gündür benimle mi

konuşuyordun? Ben seninle konuşuyor muydum? Ha sen konuşacaktın, benim es vermemem sorun oldu yani öyle mi? Bu mu gerçekten? Tamam bu da benim suçum! Peki. Öyle olsun. Ben es vermediğim için-"

"Nazlı," dedi, lafımı keserek. "Kapatmam lazım." Gözlerim fal taşı gibi açılırken kalakaldım. "Tekrar arayacağım."

Telefonun kapandığını belli eden dıt dıt dıt dıt sesiyle beraber, neye uğradığımı şaşırmıştım.

Bora'nın aradığı numarayı kontrol ettim. *Bilinmeyen* olarak gözüküyordu. Saati göz önünde bulundurarak, Selim'in, okyanus kenarında aradığı numaraya bastım. *"Aradığınız numara kullanılmamaktadır."* Ayağa kalktım ve hızlıca dışarıya, Selim'in yanına çıktım.

"Her kiminle iletişim kuruyorsan kur!" dedim, sertçe. Selim merakla bana bakıyordu. "Ara kimi arıyorsan, Bora'yla konuşmak istiyorum! Kapattı! Suratıma kapattı! Ulaş kime ulaşıyorsan!"

"Yenge bi' sakin ol..." dedi, telefonunu elimden alırken. "Uzun konuşamaz. Yer tespiti yapılmaması için, geride iz bırakmamak için... Konuşmanız yarım kaldıysa, o arar seni yine. Sakin ol." Kısılan gözlerimi Selim'in gözlerinden çekmiyordum. "Arar. İnan bana." Selim'in yeniden telefonu çaldığında, dudakları iki yana kıvrılmıştı. "Al, arıyor bile."

Telefonu Selim'den alıp, derhal kulağıma götürdüm. "Bora?"

"Uzun konuşamıyorum," dedi, yekten. "O yüzden senden ricam, tüm sitemlerini sonraya saklaman."

Gözlerimin dolmasına engel olamazken, ağlamamak için yumruğumu sıkmıştım. "Sonraya saklamanın da faydasını görmedim..." Yutkunmaya çalıştım. "Ne zaman döneceksin?"

"Biraz daha işim var burada..." dedi. Sesini kaplayan hüzün içimi bunaltmıştı. "Ama mecbur sonraya erteleyeceğim. Çok dikkat çekti yokluğum, farkındayım."

"Yanına gelmek istiyorum," dedim.

"Olmaz," dedi.

"Yanına geleceğim," dedim.

"Nazlı. Olmaz," dedi.

"Geleceğim," dedim. Alt dudağımı dişlerken, bu isteğimi kabul etmesini bekledim. "Geleyim, tamam mı? Sen *tamam* demezsen, seni bulamam."

"Nerede olursam olayım, maça kızı bana gelir, bulur beni," dedi. Sıkıntılı nefesi kulaklarımı doldururken, düşündüğünü anlamıştım. "Madem istiyorsun, sen bilirsin. Kapatmam lazım yine. Geldiğinde görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim.

Telefonu kapattı.

♠

Gökhan'a, Bora'nın yanına gittiğime dair bir mesaj göndermiş ve vakit kaybetmeden, Selim'le birlikte Boston'dan, Fredericton'a uçmuştuk. Orada bizi bekleyen helikoptere binerek, Quebec'e geçmiştik. Kanada içi gezi yapıp yapmadığımızı sorgulamaya fırsatım kalmadan, burada bir kez daha uçağa binmiştik. Yemek yemiştim, meyve suyu içmiştim, tekrar acıkmış ve tekrar yemek yemiştim. Ara sıra da uyumuştum ve uçak en sonunda durduğunda, on bir saat, kırk dakika üç saniyelik yolculuğumuzun sonuna nihayet gelmiştik.

Ama yolculuğumuzun sonuna gelmemiz, Peru'ya geldiğimiz anlamına gelememişti.

Üstelik, benim nereye geldiğimizi anladığım bile söylenemezdi.

"Selim," dedim, bezgin bir ifadeyle. "Peru bu kadar uzakta değil. Akşam üstü Boston'dan uçağa bindik. On beş saat, kırk beş dakikadır yoldayız. Biz n'apıyoruz ya?!"

Yanımıza bir adam yaklaştığında, Selim bana cevap veremeden adama dönmüştü. Özel pistin güvenliği diyecek olsam güvenliği değil, sahibi diyecek olsam sahibi hiç değil tipli iri yarı adam, ben hiç yokmuşum ve Selim tek başınaymış gibi davranarak, yalnızca onunla tokalaşmıştı.

"Yanınızda mı?" diye sordu adam.

Selim adama zarf içinde bir para uzattığında adam başını salladı ve başka bir adama işaret verdi. Çok geçmeden pistin

ilerisine siyah bir arazi aracı yanaşmıştı. Selim öne değil arkaya, yanıma oturduğunda biraz gergin olduğunu hissetmiş ve herhangi başka bir soru sormamaya karar vermiştim. Geçtiğimiz yollar da bana herhangi bir ipucu vermemişti ve zaten ondan ona, ondan ona inip bindiğimiz için kendimi çok yorgun hissediyordum.

Eğer Selim bir hainse ve beni kaçırıyorsa, beni direkt öldürebilirdi ama bu kadar yormasa daha memnun olurdum.

Şoför bizi kuş uçmaz, kervan geçmez yollardan ilerleyerek, bir helikopter pistine bırakmıştı ve burada da bir helikoptere binmiştik. Biraz sonra havadayken ve üstünden geçtiğimiz şehre bakarken de nerede olduğumu anlamadığımı fark ettim. Bir havaalanına doğru iniş yaparken, *Ministro Pistarini* yazısını görmüştüm. Buenos Aires, Arjantin'deydik.

Biz gerçekten dünya turuna çıkmıştık da benim mi haberim yoktu?!

Ve burada da başka bir uçağa bindik. Artık nereye gittiğimizin benim açımdan hiçbir önemi olmadığı için, uçağa biner binmez gözlerimi kapatmıştım. Bora'nın güvenlik önlemleri kapsamında, arkamızda iz bırakmamızı engellediğinin farkındaydım ama her şeyin bir sınırı vardı. Boston'dan Peru'ya uçmayacaksak, Toronto'dan uçsaydık, olmaz mıydı?! Belki de Bora'nın da yolu günler geceler boyunca sürmüştü ve o yüzden on dört gündür yoktu?!

Üç saat yedi saniye sonra uçak durduğunda, Bolivya'ya varmıştık. Eğer hedef şaşırtmak için buradan da Sri Lanka'ya falan geçmeyeceksek, Peru'ya yaklaşmıştık. Aktarmalı uçmanın da bir adabı vardı ve ben öyle öfkeliydim ki, ne suçu olduğunu bilmediğim Selim'i dövmek falan istiyordum. La Paz'dan bir arabaya bindik ve bunun son olması için, indiğimde Bora'yı görebilmek için dua etmeye başladım. Bir saat, kırk dakika, üç saniyenin sonunda Miraflores'te, okyanus manzaralı bir otelin önünde durmuştuk.

Kapımı bir adam açtığında arabadan indim ve biraz ileride, karşısındaki kadınla sohbet hâlinde olan Bora'yı gördüm. Üstünde siyah bir kotla, siyah deri ceketi vardı ve kısmen

güneşli bir hava olmasına rağmen güneş gözlüklerini takmıştı. Ona doğru yürürken, karşısındaki kot pantolon üstüne, kırmızı geniş kesim kazak giymiş kadına baktım. Çirkindi. Kesinlikle çok çirkindi ve bu kadar çirkinken, neden benim kocamla sohbet ediyordu, bilmiyordum. Üstüne üstlük, benim kocamın ona neden gülümsediğini hiç anlamamıştım.

Bora, kendisine doğru yaklaştığımda beni ancak fark etmiş olacak ki bana döndü. Güneş gözlüğünü tek eliyle çıkarırken, gözlerimiz birleşmişti.

"Misafirlerin geldi..." dedi kadın, İspanyolca konuşarak.

Misafir değil ev sahibi olduğumu söylesem, kabalık etmiş olur muydum?

"Hoş geldiniz," dedi, Bora. O da İspanyolca konuşuyordu. Bakışları gözlerimden ayrılıp, muhtemelen arkamda olan Selim'i bulduğunda, onu başıyla selamlamıştı. Ardından tek elini belime yerleştirdi ve yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Tanıştırayım..." dedi, kapkara gözleri gözlerimi bulduğunda. "Sara."

Sara bana elini uzattı. "Nazlı..." dedim, tok bir sesle.

"Bu otelde kalacağız. Burası Sara'nın," dedi Bora, bilgi verir gibi.

"Memnun oldum Nazlı," dedi Sara. Gülümsüyordu. "Umarım seversin burayı."

Yalnızca gülümseyip hiçbir cevap vermediğimde, Bora, Sara'yı Selim'le tanıştırmıştı. Hemen sonra yeniden Sara'ya döndü. "Biz odaya çıkalım."

"Akşam yemekte beraber oluruz, değil mi?" diye sordu Sara. Ne zaman tanışmışlardı ve bu samimiyetin kaynağı neydi hiçbir fikrim yoktu. "Sizin için güzel bir masa hazırlatacağım."

"Haberleşiriz," dedi Bora. Gözlüğünü siyah gömleğinin yakasına astı. Elime uzandı ve elimi tuttu. Kıskançlık krizine girmem gereken yer burası değildi ve daha mühim konularımız vardı ama Sara ile konuşurken gülümsüyor olması sinirlerimi bozuyordu. Birlikte otele girdik ve Bora

resepsiyonu es geçerek, doğrudan asansöre yürüdü. Selim de hemen peşimizden gelirken, onun biraz arkasında da bavullarımızı taşıyan bir görevli vardı. Asansör geldiğinde, Bora bavulları taşıyan görevliye döndü ve "Gerisini biz hallederiz," dedi.

Elimi bıraktı ve cüzdanından çıkarttığı bir miktar parayı görevliye uzatırken, Selim de bavullarımızı asansöre sokmuştu. Asansöre bindiğimizde, Selim doğrudan Bora'ya döndü. "Abi. Her şey yolunda mı?"

"Yolunda sayılır," dedi Bora. Bakışları beni buldu. "Yol çok uzun sürdü. Yoruldun mu? İyi misin?"

"Neden buradayız?" diye sordum. Bir cevap vermesine fırsat tanımadan, "Adaya gelirim, sanıyordum. Niye otelde kalıyoruz?" diye ekledim. Kaşlarım çatılmıştı. "O kadın kimdi? Ne zaman tanıştınız? Ve neden seninle bu kadar samimiydi?"

Asansör kata geldiğinde, Bora bir an açılan kapıya bakmış sonra yine bana dönmüştü. Fakat bakışları uzun süre gözlerimde kalmadan, benim bavuluma bu kez Selim değil, kendi uzandı. "İnelim..." dedi, diğer eliyle koridoru gösterirken. Asansörden indim. Bora, ceketinin cebinden bir kart çıkarıp Selim'e uzattı. "Koridorun en sonundaki oda bizim. Sen de yan odadasın. Dinlen. Haberleşiriz."

"Sağ ol abi..." dedi Selim.

Koridorda sessizce ilerledik, Selim'le ayrıldık ve kendi odamızın önüne geldik. Bora oda kartını kapıya okuttu, kapı açıldı ve içeri girdik. Burası, penceresi terasa açılan, okyanus manzaralı, çok büyük olmayan ve Bora Karabey'in kriterleri için ucuz bile sayılabilecek bir odaydı.

Bora, bavulumu yatağın kenarına bırakırken, "İstersen duş al... Dinlen biraz..." dedi.

Ben ise dediğini duymazdan gelerek terasa çıktım ve küçük, yuvarlak masaya karşılıklı konumlanmış iki sandalyeden birine oturdum. "Kahve içerim, bugün içmedim." Bakışları gözlerimi bulduğunda, *hay hay* der gibi hafifçe başını salladı ve lobiyi aramak üzere, komodinin

üzerindeki eski tip oda telefonuna ilerledi. "Umarım *misafirlerini* iyi ağırlıyorsundur!" dedim, sesimin tınısındaki imayı saklama gereği duymadan.

"245'den arıyorum," dedi. İki yüz kırk beş sayısını duyduğum zaman, bunun bir şaka olduğunu düşünmeden edememiştim. "İki fincan espresso istiyoruz."

Telefonu kapattı. Deri ceketini çıkarttı, gözlüğünü yakasından aldı ve küçük adımlarla yanıma geldi. "Nasıl geçti yolculuk?" diye sordu, karşıma otururken.

"Uzun..." dedim. Bakışlarım birkaç saniyeliğine okyanus kenarında yürüyüş yapan insanları bulup, yeniden Bora'nın kapkara gözleriyle birleşti. "Seni Lima'nın en saçma sapan otelinde bulacağımı bilseydim, kendim gelirdim."

"Eğer biz adadayken, biriyle görüşmek istersek... Ki o birinin, ölüyor olmasını tercih ederim..." dedi, ciddiyetle. "Böyle çeşitli uçuş rotaları çıkarmamız gerek. Takip edilmemek için."

"Neden adada değiliz şu anda?" diye sordum, merakla.

Arkasına yaslandı. "Adada pek bir şey yok..." Bakışları sıkıntı yüklüydü. "Yani balta girmemiş orman misali ağaçlık alanını, hayvan leşlerini falan saymazsak. Sağlam bir tadilattan geçecek."

"Sen günlerdir n'apıyorsun orada?" diye sordum, ciddiyetle. Kapı tıklatıldığında bakışlarını gözlerimden çekti, ayağa kalktı ve içeri girdi. Kapıya ilerledi, açtı, kahve servis edilen tekerlekli aracı içeriye aldı, teşekkür etti ve kapıyı yeniden kapattı. Bilhassa yavaş hareket ediyor gibi gelmişti. Belki de anlatmayı ne kadar ertelese, o kadar iyi olduğunu düşündüğü sıkıntısı yüzünden. Kahvemi ve suyumu, servis arabasından alıp önüme koyduğunda, "Afiyet olsun..." demişti.

Yeniden karşıma oturduğunda, cebimden çıkarttığım fasulye tanesini masanın üzerine bıraktım ve "Bebeğimiz bu kadar oldu," dedim.

Gözleri kısılırken önce araştırmacı bir tavırla yüzüme, hemen sonra da masadaki fasulye tanesine baktı. Cebimden

ultrason görüntüsünü de çıkarttım ve doğrudan ona uzattım. Dudaklarının kenarında beliren tebessüm sıcacıktı. Ne görüyordu bilmiyordum ama elindeki görüntüyü incelemeye başladı. Telefonumdan ses kaydını açtığımda, bebeğimizin kalp atışları aramızdaki sessizliği doldurmuştu.

Kapkara gözleri yeniden gözlerimi bulduğunda, ruhumla karşılaştım. Beni terk edip uzaklara savrulan ve ait olduğu zamanı bulamayan ruhum, Bora'nın gözlerine yerleşmişti.

"Teşekkür ederim," dedi, minnet dolu bir tavırla.

Başımı iki yana sallarken, "Biraz daha görüşmeseydik, doğumu kaçıracaktın..." dedim.

Güldü. "Abartma..." dedi.

Kahvemden bir yudum aldım. "Öğrenmen gereken çok şey var. Mesela... Bebeklerin sıçradıklarını biliyor musun?" diye sordum. Kaşları çatıldı. "Doğumdan sonra yaşanan bir süreç. Bütün bunları öğrenmelisin. Zira onu tek başıma büyütmeyeceğim. Tüm bunları sadece benim çok iyi biliyor olmam yetmez. Senin de benim kadar iyi hakim olman gerek. Özellikle de ilk yirmi ay için sıçramalara!"

"Kurbağa mı ya bu?" diye sordu, şaşkınlıkla.

Gülerken arkama yaslandım ve bacak bacak üstüne attım. "Tabii! Demir'e neden *minik kurbağa* dedim sanıyorsun?" Kahvemden büyük bir yudum daha aldım. "Mental bir süreç bu sıçramalar. Yeni öğrenmedim tabii de... Şimdi detaylarıyla araştırıyorum. Hiç duymamış mıydın gerçekten? Şaşırdım."

Dudakları *bilmem* dercesine büzüldü. "Gerçekten böyle bir şey olduğunu bilmiyordum." Derin bir nefes verdi. "Sen nereden biliyordun?"

"Genel kültür Bora!" dedim, omuz silkerek.

"Öğrenirim ben de..." dedi. Suyunu tek dikişte bitirdi. "Sen anlatırsın bana."

"Begüm ve Beyza olaya çok hakimler. Onlar anlatsın," dedim. Açıkçası eğer Begüm ya da Beyza sıçramaları anlamadığımı anlamışlarsa ve bunu Bora'ya söylerlerse çok kötü olurdu. "Her şeyi benden bekleyemezsin! Hem çocuk

doğurup, hem de sana bunları öğretemem!" dedim, kızarcasına.

"Bu, bende kalsın mı?" diye sordu, ultrason görüntüsünü kastederek.

"Olur..." dedim.

Gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi. Kahvesinden bir yudum aldı ve iç çekti. "Adada uzun uzun düşünme imkânım oldu..." Yüzündeki gülümseme silinirken, kapkara gözleri okyanusa çevrilmişti. "Orayı nereye benzettim biliyor musun? Mavi Köşk'e. Hani sana, oraya bakarken babamı gördüğümü söylemiştim ya... Doğru bir benzetmeymiş."

"Umarım Mavi Köşk'e gerçekten benzer!" dedim. Gözleri gözlerimi buldu. "Umarım orada yaptıracağımız ev de oyunbaz ve lüks bir ev olur. Deniz ulaşımıyla en yakın kıyıya varmamız ne kadar sürüyor, biliyor musun? Veya helikopterle? Yani en yakın hastaneye, eczaneye, bakkala manava falan çok uzak olacak mıyız? İklimsel ölçümleri kestirebilir miyiz? Keşke ben de görseydim bi' adayı..."

Bakışlarına yerleşen şaşkınlığı sezebiliyordum. Bana, tanımlayamadığı bir cisme bakar gibi bakıyordu. Çünkü söylediklerim, beklediği cümleler değildi. Bora benden, o adada yaşanamayacağını duymak istiyordu.

"Çok sıkılacaksın orada..." dedi.

Ve pek tabii kendini değil, beni düşünüyordu.

"Hadi bebek, bebek işte. Ne kadar orada kalırız bilmiyorum. Altı ay? Bir yıl? Beş yıl? Ama çocuk sonuçta... Onun sosyal yaşamını sağlayabileceğimizden, gelişimini en iyi şekilde tamamlaması için gereken ne varsa yapacağımızdan eminim kendi adıma. Ama sen... Nazlı sen yerinde duramayan, hiperaktif birisin. Ve orada, o ıssızlıkta, yaşayamazsın."

Gözleri mümkünmüşçesine daha da koyulaşmış, sanki benim başıma çok büyük bir şey gelecekmişçesine buruk bir hâle bürünmüşlerdi.

"Bak benim en büyük hayalim okyanuslardı... Okyanusun ortasındaki bir kara parçasında, İstanbul'da ya da burası gibi

herhangi bir yerde olduğundan daha iyi bile yaşarım belki ben. Issızlığı da çok severim. Ve buna rağmen ben şimdiden oranın lüks bir hapishane olduğunu görebiliyorum... Sen ise beni araba tamir ederken gördüğünde, '*Siz zenginlerin daha farklı hobileri olması lazım... Ne bileyim yatla dünyayı gezmek falan istemelisin,'* demiştin. Senin için bu, bu kadar klişe ve muhtemelen de katlanması çok zor bir şey! Boğulacaksın orada. Öyle bir boğulacaksın ki, kafanın içindeki benimle alakalı sorular gün geçtikçe daha da artacak. Tahammülünü kaybedeceksin. Allah'ın adasında, bir de bebeğimiz olacak ve sen..."

Sustuğunda, "Ben ne?" diye sordum.

"Ve sen... Gün geçtikçe, sen olmayı kaybedeceksin belki... Başka birine dönüşeceksin. Annem gibi. Daha az gülen, daha az konuşan, daha az şeye mutlu olan... Belki de kendini sadece anneliğe adayan birine... Evli olduğu adamı belki hâlâ seven ama sevgisinin gücünü kaybetmiş birine... Ben bunu yapamam. Sana bunu yapamam. Seni kaybetmeye dayanamam."

Dudaklarım aralandığında konuşmama izin vermemişti çünkü o geçen zamanı benim gibi eğitici aktivitelerle doldurmak yerine, kendini geleceğimizle alakalı doldurmayı seçmişti ve ne yazık ki sıçramayla alakalı videolar bile, bu konuştuklarımızdan daha ilgi çekiciydi.

"Sakın *sadece farazi konuşuyorsun* gibi bir şey söyleme. Daha evvel de benzer öngörülerim konusunda, nasıl haklı çıktığımı gördük. Sen bana *Kara'yı bırak*, dediğinde... Gördük." İçine derin bir nefes çekti. "Hayır aksi hâlde ne yapacağımdan da emin değilim. Adaya gitmedik diyelim, ne olacak? İstihbarat'la çalışmak istemiyorum. Zaten öyle bir hayatın güvenli olması mümkün değil. Gittik Türkiye'den ama adaya değil, nereye onu bulamıyorum. Nereye gidersek bizi kimse bulamaz, onu bilmiyorum. Ben sana ya da bebeğimize kaçak bir hayat yaşatmak istemiyorum Nazlı. Beyza'yı nasıl on yıl hiç kimse bulamadı, Amerika'da ne kadar özgürdü, bunları merak etmeye başladım. Belki de

kendimizi öldü gösterip, kimlik değiştirmeliyizdir adaya gitmek yerine?"

"Nazlı ile Bora olmayı seviyorum," dedim.

"Beyza da hep Beyza'ydı muhtemelen, ama Annie Alexandra Morgan olmak, ona ve oğluna iyi bir hayat bahşetti..." dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Ne zamandan beri bunu anlıyorsun?" diye sordum.

"Ben, bana neden söylemediğini anlamıyorum Nazlı. Yaptığını değil..." dedi, sitem eder gibi. Kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Kafam çok karışık. Bu yüzden kaldım adada."

"Bora," dedim. Boğazımı temizlerken, sakinliğimi bozmamak ve sesimi yükseltmemek için kendime söz vermiştim. "Bak, bilmiyorum farkında mısın ama... Yine aynısını yapıyorsun... Benim adıma düşünüyorsun, benim adıma karar veriyorsun."

Derin bir *of* çekerken alnını masaya yasladı ve tam altı saniye boyunca öyle kaldı. O da muhtemelen bunu, kendini frenlemek ve bana sesini yükseltmemek için yapmıştı. Bence her şeye rağmen, harika bir çifttik. "Ne yapayım peki?" diye sordu, yeniden gözlerimiz buluştuğunda. "Olacağını bildiğim şeylere rağmen susayım mı? Korkularıma göz mü yumayım? Ne yapayım Nazlı?"

"Benim de korkularım var..." dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Mesela ıssız bir adada bir sabah uyanıp seni bulamamak. Bütün adamlarının orada olması ama senin çoktan beni terk edip gitmiş olman." Alt dudağını dişledi. "Üstelik benim bu korkum, nerede olursak olalım geçerli. Konumumuzun hiçbir önemi yok. Öngörülerin arasında bu da var mı? Sence birisi daha çıkıp, benim ölümümle seni tehdit eder mi mesela? Ya da zahmet edip, biraz da benim hissettiklerimi düşündün mü, bu on dört gün boyunca?"

"Düşündüm..." dedi. Gözleri gözlerime adeta mühürlendiğinde, ruhuma on dört gündür hiç bu kadar yakın olamadığımı hissediyordum. "Sesini duymadan, kokundan

uzakta, gözlerinin hasretini çekerken... Gökyüzündeki yıldızları izleye izleye... Nerede olduğunu bildiğim hâlde sana yaklaşamadığımı düşündüğümde üstelik, kaldı ki yaklaşmamın hiçbir engeli olmadığı hâlde hem de..." İçine keder dolu bir nefes çekerken elime uzandı. "Sana eğer öyle bir şey olursa senden ayrılmayacağıma söz veremem. Bilmiyorum. Bilemem! Ama... Bir gün böyle bir şey olursa, söz veriyorum seninle paylaşacağım."

Dudaklarım hayretle açılırken, elini sıktım. "Ne dedin?" diye sordum, inanamaz gibi.

"Söyleyeceğim sana..." dedi. İçine kesik bir nefes çekti. "Asla öyle bir durumda, senden habersiz bir şey yapmayacağım. Senin istediğini yaparım, diyemem. Ama bileceksin. Benim kararım ne olursa olsun, sen olayı biliyor olacaksın. Bulduğum ilk fırsatta, sana bunu söyleyeceğim. Eğer beni kaçırırlarsa bilemem ama bilinçli olarak bir şey yapmayacağım, uyandığın bir sabah terk edildiğini hissetmeyeceksin."

Gözlerimden akan yaşları gördüğünde, yanına gelmemi ister gibi elimden tutarak beni hafifçe çekiştirdi. Ayağa kalktım ve küçük, yuvarlak masanın etrafından dolanarak yanına gittim. Beni kucağına çektiğinde, parmak uçları doğrudan ıslak kirpiklerime değmişti. Dokunuşları sevgi dolu ama ürkekti. Mutluluktan ağladığımı tahmin ediyorsa da bunu alenen duymak istiyordu çünkü içinin rahatlamaya ihtiyacı vardı.

"Ben de sana söylerim..." dedim, yumuşacık bir sesle. Gözleri kısıldı. "Eğer adada mutsuz olursam... Dönmek istediğimi söylerim. Ve sana döneceğimiz yeri ayarlaman için, plan yapman için gerekli zamanı da veririm. Yani şimdiden bir B planı yapmak zorunda değilsin. Sıkılırsam, hemen söylerim. Söz. Ama sıkılmam. On iki gün boyunca çok şey okudum ve daha sadece adamakıllı hamileliğin sekizinci haftasına gelebildim. Bebeğimiz var artık. Ben onunla oyalanırım. Hem Noir da bizimle gelmeyecek mi? Balıklarımız da var! Çok kalabalığız! Yazmam gereken nice

formül birikti zaten, yıllar oldu! E sen varsın..." Gözlerinin içinin ışıldamasını anbean izledim. "Ben ne zaman sıkıldım senin yanında?"

"Çok kez..." dedi.

Burnumu çekerken güldüm. "Evet bazen sıkıcı biri olduğun doğru..." dedim. Bir elimi omzuna yerleştirdim. "Adamların var... Sıkılırsak batak atarız."

Boğazından güldüğünü gösteren bir melodi dökülürken, içim Peru'daki sonbahara tezat olan ilkbahara bulanmıştı.

"Bana demiştin ki... *'Önemli olan nerede olduğun mu yoksa kiminle olduğun mu? Seninle olduktan sonra çölde de yaşarım ben. Hiç denizin üzerinde olmadan... Ben kaptan olmak istiyordum Nazlı. Kaptan olmak demek, hiçbir yere ait olmayıp her yere ait olmak demektir...'* İnan bana, ben de seninle aynı düşünüyorum Bora."

Kapkara bakışları dudaklarıma indi. Ben de onun dudaklarına bakarken buldum kendimi. Gözleri yeniden gözlerimle birleştiğinde, içine özlem dolu bir nefes çekti. Baş parmağını dudaklarımın üzerinde yavaşça hareket ettirirken, "Selim'i neden aramadım, onu aramak için neden adadan ayrılmadım, biliyor musun?" diye sordu.

"Neden?" diye sordum.

Baş parmağı dudaklarımdan boynuma doğru bir yol alırken, "Çünkü eğer Selim'le ben konuşsaydım... Senin, elinde tuttuğu telefona çok yakın olduğunu bilecektim... Ve dayanamayacaktım..." dedi. Adının yazdığı yeri yavaşça okşamaya başlamıştı. "Oysa istediğim tek şey, sana da düşünmen için zaman tanımaktı. Senin kafanın da benimkisi kadar dolu olduğunu biliyordum... Bazen, olayların keşmekeşinde, ilişkimize haksızlıklar yapıyoruz. Konuşacağız Nazlı," dedi. Yüzüne yayılan umutlu ifade, içime bir güneş gibi doğmuştu. "Yaşadığın hiçbir şeyin üstünü örtmeyeceğim. Sakin sakin, baş başa, sana yaşattığım her şeyi ve hissettiklerini, hissettiklerimizi konuşacağız. Üç yıl, bir ay, bir günü bana uzun uzun anlatmanı istiyorum... Hatta istersen, 9 Haziran'dan başlamanı... Seni gerekirse

ömrümün sonuna kadar dinlemek istiyorum Nazlı. Tüm zehrini akıt istiyorum."

Dudakları dudaklarıma yaklaşırken, başımı hafifçe geriye çektim. "Tamam ama önce, o kadının kim olduğunu konuşmamız gerekmez mi?" diye sordum.

Gözleri şaşkınlıkla gözlerimle birleşti. "Ciddi misin sen?" diye sordu. Eğer bana öyle gelmiyorsa bıyık altından gülüyordu. "Gerçekten beni kıskanıyor musun? Hâlâ? Yani yanımda yabancı bir kadın gördüğünde, kim oluşuna bir anlam yükleyecek kadar?"

"Evet ve sen cevap vermedikçe de sinirleniyorum!" dedim, tehditkâr bir tonlamayla.

"Mila'nın yakın bir arkadaşı," dedi.

Bu cevabın beni tatmin etmesini bekliyorsa yanılıyordu ve bunu bakışlarımla da fazlaca belli ediyor olmalıydım. "Ne alaka? Gittiğin her herde, kendi yakın arkadaşlarının, yakın arkadaşlarıyla mı görüşürsün?" Bezgin bir nefes verdim. "Biz ne zaman fiziki mesafe olarak uzaklaşsak, yepyeni bir kadın türüyor! Maşallah hepsi de bir şekilde arkadaşın! Olmadı, arkadaşının arkadaşı! Ne Oxford'muş arkadaş! Koca dünyayla iletişim kurmana olanak sağlamış!"

"Sara Oxford'dan değil..." dedi.

"Bana ne ya?!" dedim, hafifçe omzuna vururken. "Neredense nereden, bana ne?!"

"Ne bu?" diye sordu, gülmemek için büyük bir çaba sarf ederken. Baş parmağıyla çenesini kaşıdı. "Hormonlardan, herhalde?"

"Evet! Ama bizzat Nazlı hormonlarından!" dedim, kızgın bir şekilde. "Peru'ya kadar gelip neden elin Sara'sını arıyorsun?!"

İki elini belimde sabitleyip, başını biraz benden uzaklaştırdı ve ifademi dikkatle incelemeye başladı. "Peru'da bir sistem kurmak için ondan yardım istedim," dedi bir yandan. "Güvenirim Sara'ya. İyi biri. Evli ve kocasına çok aşık. Dört yaşında, çok güzel bir kızları var. Adı da Iris."

"Allah bağışlasın," dedim. Başını salladı. Bana yeniden yaklaşıp beni öpmesini istiyordum. "Evet?" dedim, arzuyla. "Nerede kalmıştık?"

"Bilmem," dedi, oyun oynar gibi. "Nerede kalmıştık?"

Ve fakat benim oyun oynamaya takatim yoktu. Dudaklarım dudaklarına yapışırken, iki elimi bir koala gibi boynuna dolamıştım. Ruhum, özüne dönerken içim içime sığmıyordu. Beni kucaklayıp benimle beraber ayağa kalkacağını biliyordum ama yine de kendimi havada hissettiğimde heyecanlanmıştım. Sırtım yatakla buluştuğunda da. Her beraberliğimiz, ezber bozan yepyeni bir deneyimdi ve ben hepsinde kendimi dünyayı ilk kez keşfe çıkan biri gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Üzerimizdeki tüm kıyafetlerden arındığımızda, Bora'nın sabırsız dokunuşlarının etkisi altına girmiştim.

Ruhuma sıkı sıkıya tutunurken, sızlayan tüm yaralarımın yeniden kabuk bağlamaya başladığını hissediyordum. Bu, mutlak bir iyileşme değildi, biliyordum. Bora da biliyordu. Yaralarımız öyle hemen iyileşebilecek kadar küçük değillerdi ve mutlaka yeniden, sonra yeniden kanayacaklardı. Bazı konular tekrar açılacak, her fırsatta konuşulacak ve tüm sorunların aşılması için büyük özverilerde bulunmamız gerekecekti. Ama er ya da geç, o iltihabın kuruyacağını ve sonunda, iyileşeceğimizi biliyordum.

Çünkü bence, çok sevince affetmek diye bir şey mümkündü ve insan ancak affettiğinde iyileşirdi.

Ben Bora'yı affederken, ona da sevdiği herkesi affedebileceğini gösterecektim.

"Bazen, kadere teslim olmak yerine, keşke kalem benim elimde olsaydı diyorum. Şöyle başlasa... 'Bir yaprak düşer Mart'ın birinde; güneş batar, her yer kapkaranlık olur. Ve bir yaprak düşer bambaşka bir Mart'ın birinde; karanlığın tam kalbine, yeniden güneş doğar.' Ve burada bitse... Yalın ve epik."

Bora bana kadere inanmayı öğretmişti fakat buna rağmen, hayatımın herhangi bir anında tümden kadere teslim

olabilmişliğim var mıydı, hatırlamıyordum. Bence ben zaten dünyaya geldiğim ilk andan beri kadere kafa tutuyordum ve olacak olan bir şekilde olacaksa bile, zamanda sıçramalar yaratıyordum. Benim sıçramalarımın sonuçları, bebeklerinki kadar masum da değildi. Öyle ya da böyle Bora ile tanışacaktık, birbirimizin kaderiydik ama ben, o kumarhaneye girerek kalemi elime almış ve belki de vakti gelip de tanıştığımız zaman yaşayamayacağımız bir hikâyeyi yazmaya başlamıştım.

"Denizi izlemeyi sever misin sen de?"

"İzlemeyi sevmem. İçinde ya da üzerinde olmayı severim daha çok..."

Bu hikâye tanışmamızı, birbirimize aşık olmamızı, karşımıza çıkan engelleri ve onları teker teker yok edişimizi anlatan bir hikâye değildi.

"Hiç yaptın mı bunu bilmiyorum ama ben devamlı olarak zihnimde, seninle farklı tanışma hikayeleri yazıyorum. Her şeyin yalnızca ikimizin elinde olduğu, romantik hikayeler. Aksiyonsuz. Silahsız. Kavgasız ve dövüşsüz. Her şey başka olabilirdi Nazlı. Kaptanı olduğum teknenin uğradığı bir sahil kasabasında tanışabilirdik. Bodrum da olabilirdi burası. O kadar önemli değil ki neresi olduğu. Sen benim kaderimsin ve her ne olursa olsun, biz bulurduk birbirimizi."

Bana büyük bir oyun oynamaya mecbur kaldığında ve benimle sessizce vedalaşmak için o rezidansa geldiğinde, onunkine kıyasla oldukça masum olan bir oyun oynamıştık. Ve ben denizi gerçekten de çok sevdiğini, aslında kaptan olmak istediğini ilk kez o gün anlamıştım. Aramızda büyük bir fırtına kopmadan, hemen önce.

"Bir gün mezarıma geldi... 'Abla ben kaptan oldum,' dedi. Sonrasında da bunu hiç bozmadı. Anneme, babama ve bana hep hikayeler anlatıyor. Sık sık gelemiyor çünkü karaya sık sık ayak basamıyor... Dünyayı dolaşıyor. Seninle beraber. Karısıyla..."

Bizim hikâyemiz, denizlere hasret bırakılarak karaya mahkum edilmiş bir adamla tanışan bir kadının hikâyesiydi.

Tür gözetmeyen, hayatın içindeki her şeyi kendi içinde de barındıran, fazla gerçek ve her bir satırı yaşayan bir hikâye.

"Kaptan olmak senin için bir hayaldi. Bir çocuğa çok yakışan bir hayal. Fakat büyüdün Bora. O limandan ancak, kalan kimse umurumda değil diyebilirsen ayrılırsın ve unutma evlat, o limana yeniden döndüğünde, ailenden sağ kalan olmaz. O gün seni de sağ bırakmazlar. Çünkü sen Ahmet Karabey'in oğlusun. Eğer bir gün o denize açılmak istiyorsan, hayatta kalmak için, sevdiklerini hayatta tutmak için, benim işlerimi yürütmek zorundasın. Başka yol yok."

Neden denizi bu kadar çok sevdiğini ve neden kaptan olmak istediğini hâlâ bilmiyordum ama artık merak ediyordum.

"Bir haftadır düşünüyorum. Rotası olmayan kaptan mı olur... Benim kaptanım Kara olmuş."

Kalemin elimde olduğunu idrak ettiğim an, karşıma geçip benim adıma karar vererek hikâyemizi değiştirmiş oluşundan pişman olmadığını, buna değdiğini ve yine olsa yine yapacağını haykırdığı andı. O an, her şeyin benim elimde olduğunu yeniden hatırlamış, Maçahel'den Bodrum'a giderek, bir kez daha kadere baş kaldırmıştım.

"Ama ben, mahkum olduğun karadan okyanusa yolculuk yapmanın, senin için de çok iyi olacağını bilen o kişiyim! Seni, her şeyden çok seven o kişi! Karınım ben senin!"

Bu hikâyeyi yazmaya devam etmem için tek bir koşul vardı: Kara'dan kurtulması gerekiyordu.

"Evlat! Bana ne desen hakkındır ama bil ki senin kötülüğüne değildi bu yaptığımız. Kara bir pranga. Ve her prangadan kurtulunur. Yeter ki inancını kaybetme. Deniz, her zaman kaptanını bekler."

Bizim hikâyemiz o kadının, o adama, en büyük hayalinin gerçekleşebileceğini kanıtlamasına giden yolu anlatıyordu. Uzun ve meşakkatli bir yolu.

"Bak benim en büyük hayalim okyanuslardı... Okyanusun ortasındaki bir kara parçasında, İstanbul'da ya da burası gibi herhangi bir yerde olduğundan daha iyi bile yaşarım belki

ben. Issızlığı da çok severim. Ve buna rağmen ben şimdiden oranın lüks bir hapishane olduğunu görebiliyorum... Sen ise beni araba tamir ederken gördüğünde, 'Siz zenginlerin daha farklı hobileri olması lazım... Ne bileyim yatla dünyayı gezmek falan istemelisin,' demiştin. Senin için bu, bu kadar klişe ve muhtemelen de katlanması çok zor bir şey!"

Bizim hikâyemiz Kara'yla başlayan ve karadan binlerce mil uzaktaki, dünyanın tüm okyanuslarında bitebilmesi mümkün olan bir hikâyeydi.

"Eğer hala o denizlerde aklın kaldıysa, eğer istediğin gitmek ve kendine sıfırdan bir hayat kurmaksa... Dosyaların birinde olan koordinatlar, sana benim için ve ailen için yaptığın her şeyin armağanı. Ama bugün, ama yarın... Biliyorum, bir gün oraya gideceksin."

Çünkü o kadın, her şeyden habersizce bir okyanusa benzettiği o adamın, okyanuslara kavuştuğunu görmeden ölmemeye yemin etmişti.

162.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,
Aksilikler aksilikler ama galiba nihayet oldu.
Hepinizi kocaman kucaklıyor, çokça öpüyorum!
Teşekkürler uğraştığınız için.
Sizi çok seviyorum, var olun... □□
♠

Duştan çıkar çıkmaz kendimi yatağa atmıştım ve ne saçlarımı kurutmak ne de havluyu çıkartıp da giyinmek için gereken enerjiyi kendimde bulmuştum. Bora da benim kadar yorgun muydu bilmiyordum ama o da beline sarılı havluyla yanıma uzanmış ve beni kolları arasına almıştı. Sırtımı tümden ona yaslarken, bacaklarımı yatağa çapraz bir şekilde uzatmış ve karnımın üzerinde birleştirdiği ellerinin üzerine, bir elimi koymuştum. Bergamot kokusu ciğerlerime doluyor, kalp atışlarının sesi kulaklarımın pasını siliyor, ruhum ise arzu ettiği huzurla kucaklaşıyordu.

"Bora..." dedim, mırıldanarak. "Evet çok acı çektim... Çektik... Ama günün sonunda, böyle olduğumuzda... *Dünya dursun, tam da şimdi biz böyleyken dursun* diye hissetmek... Sence de çok kıymetli değil mi? Birbirimize ne kadar kızarsak kızalım... Sarıldığımızda geçmez mi?"

Çenesini başımın üzerine bastırırken, "Seninki geçer..." dedi. Gözlerimi odanın ahşap tavanına diktim. "Ben de sana kızıyor olsaydım geçerdi ama ben sana değil, kendime kızıyorum çoğu zaman... Kendime olan kızgınlığım ise kolay geçecek gibi değil."

"Verdiğin sözün, senin için ne kadar büyük bir fedakârlık olduğunun farkındayım..." dedim. Dudaklarını saçlarımın arasında hissettim. "Gerçekten... Söz konusu ben

olduğumda, değişkenlerinin olmasını seviyorum. Tamam, senin bazı kuralların, prensiplerin var ama... Bunları benim için esnetiyor olman... Beni öyle mutlu ediyor ki..." Dudakları omzuma değdi. "Çünkü aşkın kuralları olmaz ki."

"Yaşadıkça yeni bir şeyler keşfediyoruz..." dedi, yavaşça. Bir elini karnımdan çekti ve parmaklarının tersini omzumda dolaştırmaya başladı. "Bana güvenmediğini ve kolay kolay da güvenemeyeceğini biliyordum... Canını emanet ederken değil ama kalbini emanet ederken... Bana güvenemeyeceğini de sana bizzat ben söyledim zaten... Ama Nazlı..."

Başımı omzundan çektim, yastığa koydum. Bir elimi yanağımın altına yerleştirirken, ona döndüm. Kapkara gözleri gözlerimdeydi. Sağ elini başının altından geçirirken, sol eliyle elimi kavradı. Zor, çok zor bir şeyi itiraf edeceğini ele veren gözlerine yargıdan uzak bir içtenlikle bakmaya başlamıştım.

"Ben hayatı güven üzerine, dahası kimseye güvenmemek üzerine kurmuş bir adamdım ve seni tanıdım. Sana güvendim... Ve sana güvenmek, bana çok iyi geldi..." Baş parmağıyla hafifçe elimi okşarken iç çekti. "Bir ay oldu... Bir aydır hayatımın merkezinde olan, beni ben yapan insanların ihanetini hazmetmeye çalışıyorum. Ve bu da beni çok zorluyor... Güvenin önemini biliyordum ama güvenin her şeyin üzerinde olduğunu daha iyi anladım sanki. Ve senin bana güvenmemenin, güvenememenin seni ne kadar yıpratacağını, yoracağını, mutsuz edeceğini idrak ettim. İnsanın, sevdiği insana dair soru işaretleriyle yaşamasının ne kadar kötü bir şey olduğunu..." Başının altındaki elini yanağıma yerleştirdi. "Terk edilmekten korkarak yaşamanın ne kadar büyük bir korku olduğunu... Eğer ben, senin beni asla terk etmeyeceğini biliyorsam, senin benden yana böyle bir bilgiye vakıf olmamanın sana ne büyük haksızlık olduğunu... Bize inanmanı söylerken, bize dair ne büyük bir şeyi harcadığımı..."

Dudaklarım iki yana kıvrılırken, avuç içinden öptüm. "Sen böyle arada, ıssız bir adaya gidip on gün kadar yalnız kalsan ve düşünsen mi acaba? Ben anlattığımda anlamadığın her şeyi, kendi kendine anlaman çok hoşuma gitti şu an..." Kaşlarını çattığında, gülümsemem büyümüştü. "Tamam tamam şaka yaptım..." dedim. Elimi ıslak saçlarının arasına daldırdım. "Sevgi dünyanın en önemli şeyi... Bana sorarsan, her şeyin üstünde... Ama şu anda sen, baktığın perspektiften acı bir şey görüyorsun... Seni çok sevdikleri hâlde, sana güvenmediklerini düşündüğün insanları... O yüzden biraz da sevilen değil güvenilen kişi olmayı istemen."

Gözlerine çöken hüzne rağmen gülümsedi. "Evet," dedi. Parmak uçlarım ensesine ilerledi. "Onlar da beni korudular sözde değil mi? Keşke beni korumak yerine, beni de içine aldıkları bir oyun oynasalardı." Derin bir nefes verdi. "Yani demem o ki, seni anlıyorum Nazlı. Seni anladığımı üstüne düşündüğümde anladım." Kaşları havalandı. "Hiç düşünemedim ki... Ne olup bittiğini anlamadığım, anlayamadığım bir şeyin içine girdim ve... Bana yapılanın bir benzerini, ben sana yapmışım aslında."

"Tam olarak öyle değil ama bir yandan da evet, öyle..." dedim. Ensesindeki parmaklarımı yakaladı, dudaklarına götürdü. "Peki sen... Ne düşünüyorsun? Yani... Bu iki olayı birbirine benzer kıldığında?"

"Bilmiyorum..." dedi. Parmak uçları bileğime kayarken, baş parmağı nabzımın üzerine yerleşmişti. "Kendi yaşadığım şey ortada... Senin canının ne kadar yandığını tahmin edebiliyordum tabii ama şimdi çok başka bir yerden hissediyorum... Düşündüm. Uzun uzun düşündüm... Sen olmasan, kendi başıma gelen şeyi atlatabilir miydim bilmiyorum. Hiç normal bir şey olmamasına rağmen, sen durumu normalleştiriyorsun ve... Bu aslında bana iyi gelmiş. Sana teslim olmakla, ne kadar doğru bir şey yaptığımı anladım... Yani ablamın yaşadığını öğreneli beş dakika olmamış, bana gelip Leo dedin ya... O an bu gerçek beni

yutabilirdi, yok olabilirdim, dağılabilirdim... Ama sen direttin ya, elimden tutup beni gerçeğin tam karşısına geçirdin ya... Ben senin sayende bununla baş edebildim."

"Birlikte olmak, böyle bir şey değil mi?" diye sordum. Kapkara gözlerinin derinliği beni içine çekiyordu. "Birbirimizin yaralarını sarmayacaksak, neden birlikteyiz ki?"

"Sen benim sadece yaralarımı sarmadın..." dedi, itiraz dolu bir tonlamayla. "Sen aynı zamanda, benim yaralarımla barışmamı sağladın." Yüzüme yayılan gülümseme, göz bebeklerine yansıyordu. "Derin bir nefes alınca anladım... Kara'yı bırakmamı isterken ne demek istediğini... Onca yakarışının, bana sesini duyurmaya çalışma çabanın sebebini..." Alnını alnıma dayarken, bir elini de başıma koymuştu. "Nazlı, eğer sen olmasaydın... Gökhan'ı da Aydın'ı da öldürürdüm. Ve iyi ki sen varsın." Dudakları alnıma değdi. "Çünkü... Eğer onları öldürseydim... Bunun hesabını anneme veremezdim."

"Bora..." dedim.

"Nazlı," dedi, *diyeceklerim bitmedi* der gibi. "Beni affetmek istemen enayilik falan değil. Üstelik benim için çok da değerli. Bu beni hem utandırıyor, hem de mutlu ediyor..." Gülümsediğinde dahi yüzüne yayılan mahcubiyet içime işlemişti. "Bu ancak senin nazik kalbinin yapabileceği bir şey ve beni sana minnettar kılar."

Başımı iki yana sallarken, "Hayır..." dedim. Ona daha çok sokuldum. "Minnettar kalacağın bir şey yok... Bu, benim seçimim. Kalbimin..." Gülümsedim. "Nazik kalbimin seçimi."

Kokumu içine çekerken, "Adadayken bir rüya gördüm..." dedi. Çenesi başımın üstüne yaslanırken, dudaklarımı köprücük kemiğine dayamıştım. "Kabus, daha doğrusu. Bir sabah uyanıyorum ve sen yoksun... O kadar çok, *bir sabah uyandığımda sen olmazsan*, dedin ki... Bilinçdışım bana bir oyun oynadı. Korkunç bir histi. Korkunç bir terk edilmişlik hissi."

"Beni anladığını söylemen, sırtımdaki yükleri azaltıyor..." dedim. Başımı geriye atıp kapkara gözlerine baktım. "Ama

senin sırtındaki yüklerin? Daha da artıyor muhtemelen... Değil mi?"

"Kısmen..." dedi. Saçlarımın arasından öptü. "Veya şimdilik, diyelim..." Parmak uçları saçlarımın arasında dolaşmaya başlamıştı. "Zamanla ikimiz de tüm yüklerimizden kurtulacağız."

"Buna inanıyor olman da güzel," dedim, keyifle. "Çünkü sen inandığında, benim de inanmak için sebeplerim çoğalıyor."

"Sana bir şey söyleyeceğim," dedi. Nefesi yüzümü yalarken, birkaç saniyeliğine verdiği este, cümleleri kafasında toplamaya çalıştığını düşünmüştüm. "Adaya yerleşmeden evvel kafamın rahat olması için, işlerin devam ediyor olması lazım. Birinin, benim yerime otoriteyi sağladığından emin olmam lazım. Kumarhaneler en nihayetinde ciddi bir temsil ve kumarhanelerin başına birinin geçip, Kara'nın yokluğunu aratmıyor olması lazım. Ki bu İstihbarat'ın da işine gelecektir. Çünkü biz gittiğimizde, bizi bulamadıklarında, geride kalan insanlara musallat olacaklardır."

"Ve sen de Aydın'ı seçtin?" dedim.

Derin bir nefes verdi. "Evet. Öyleydi. Ama şu an kafam karışık." Muhtemelen İstihbarat'ın koştuğu Aydın ile Beyza'nın evlenme şartını asla kabul etmeyeceği için kafası karışıktı. "Yani aslında bence, biri koltuğumu devralacaksa eğer, o kişi Gökhan Demir olmalıydı." Baş parmağıyla şakağımı okşamaya başladı. "Fakat Gökhan'a, 21 Mayıs'tan sonra, yani biz gittikten sonra, bu işlerden tamamen çekilmesi emrini verdim. Eline silah almayacak. Bu bir ceza mı yoksa ödül mü kendisi keşfeder zamanla, o benim konum değil."

Kaşlarımı kuşkuyla çatarken, sabırla devam etmesini bekledim. "Geride kalan insanlara musallat olacaklardır, derken?" diye sordum. Aslında ayan beyan ortada olan birçok gerçeği kendi içimde bastırıp düşünmüyor ve bunları Bora'dan duyduğumda ise şaşırıyordum. "Nasıl yani?"

"Bana ulaşmak için onları almak gibi," dedi. Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken, Bora'nın yüzüne buruk bir tebessüm yerleşmişti. "Her yolu deneyeceklerdir geri dönmem için. Ama onlar ne yaparlarsa yapsınlar, benim haberim olmayacak. Ve dönmeyeceğim."

"Yani biz gideceğiz... Ama geride kalanlar, huzursuz olacak bizim yüzümüzden... Öyle mi?" diye sordum.

"Öyle," dedi. Dudakları alnıma değdi. "Öyle ama bu katlanılamaz bir şey değil, endişelenme." Bakışlarım sessiz sorularla doluydu. "Begüm'ün, Demir'in ve Asya'nın güvenliğinden emin olacağım bir sistem kuracağım..." Gözleri gözlerimi buldu. "Nereye gidersem gideyim, Begüm'ü arkamda bırakmam. Begüm'ün ihtiyaç hâlinde bana ulaşabilmesi için bir bağlantımız olacak. O bağlantı da bu oda..."

Uzandığım yerden doğruldum. Bora da doğrulup sırtını yatak başlığına dayarken elimi avucunun içine almıştı. Ciddiyetle, "Nasıl yani?" diye sordum. "Etrafıma baktım. "Bu odada nasıl bir bağlantı olacak ki?"

"Sana anlatmazsam, bana bozulur musun?" diye sordu. Kaşlarım çatıldı. "Çünkü açıkçası, bunu sadece Begüm'ün bilmesini isterim."

Dudaklarım iki yana hüzünle kıvrılırken iç çektim. "Leo'yu ve Beyza'yı korumayacağını mı söylemek istiyorsun?" Yüzünde hiçbir mimik oynamadan, yalnızca gözlerimin içine bakıyordu. "Beyza'ya bu odadaki bağlantıyı söylememem için benimle paylaşmaktan çekiniyorsun, değil mi?"

"'Gitmek sadece bir eylemdir. Unutmak ise kocaman bir devrim,' demiş *Nazım*. Ben kalan herkesi unutacağım bir devrimi başlatıyorum. Ve geride ne kadar az kişiden sorumlu olursam, o kadar daha iyi hissedeceğim gittiğimiz yerde."

Gideceğimiz doğruydu ama nasıl unutacaktı ki? Bu mümkün değildi, sadece mümkün olmasını istediği şeylerden bahsediyordu. Bora'nın ablasını unutması demek, kendisini unutması demekti ve bunu aslında kendisi de biliyordu ve fakat bunu kabul etmekten korkuyordu.

"Hem ne olursa olsun dönmeyeceğini söylüyorsun... Hem de bir şey olursa, Begüm'ün sana ulaşabileceğini... Begüm sana ulaşınca dönmeyecek misin o zaman?" diye sordum.

"Begüm'ü içeriye alamayacaklarından emin olacağım bir yol düşünüyorum." Bakışları kısıldı. "Begüm'ü alacaklarını düşünsem, gidemem zaten. Güvende olduğundan emin olacağım. Begüm bir şey olursa bana ulaşabilecek evet, ama ulaşmak zorunda kalmayacak. Bunu sadece kenarda duran bir C, D, E planı gibi düşünebilirsin. Ne yapıp ne edip bir yol bulacağım, daha vakit var."

"Bulamazsan?" diye sordum.

Kendinden emin bir ifadeyle, "Bulacağım," dedi. Bakışları Bora'nın değil Kara'nın bakışlarıydı. "Bulacağımı biliyorum."

"OCTO-"

"Seçenekler dahilinde bile değil!" dedi, lafımı keserek. "Ayrıca bildiğin üzere, OCTO diye bir şey kalmadı. Dağılmaları emrini verdiğimi biliyorsun!"

Yalnızca üç saniye kadar göz göze kaldık ve ardından, "Umarım bir yol bulursun," diyerek, yataktan kalktım ve bavulumu açtım. Havlumdan kurtuldum. Siyah, mini, ipek geceliğimi giydim. Tarağımı aldım ve banyoya geçtim. Yüzümün düşmesine engel olmak için büyük bir çaba harcayarak, saçlarımı taramaya başladım.

Ne söylersem söyleyeyim, çözümsüz kalacağını ve Bora'nın beni kolay kolay anlayamayacağını bildiğim bazı şeyler vardı. Mesela OCTO'yla alakalı her şey. Dağılma emri liderden geldiğinde elbette ki önem arz ediyordu ama oradaki dostluğu bir emirle dağıtmak da pek mümkün değildi. Ama bunu Bora'ya kanıtlamak imkansız gibi görünüyordu. Gurur mu yapıyordu yoksa içinde büyük bir güvensizlik mi taşıyordu bilmiyordum ama zorlamanın da bir alemi yoktu.

Çenemde çıkan sivilceyi fark edince, dikkatli bir şekilde aynadaki aksimi incelemeye başlamıştım. Sanırım yüzümde en son sivilce çıktığında ergenlik çağlarındaydım. *"Yeğeninizle alakalı sorular..."* grubuna özel olarak atadığım

bildirim sesi duyulduğunda, yüzümü incelemeyi bırakıp yeniden içeri geçmek zorunda kaldım. Bora da altına siyah eşofmanını giymiş, üstü çıplak bir biçimde balkona çıkmış ve sigara içiyordu. Yatağa girdim ve sırtımı yatak başlığına dayayarak, telefonumu elime aldım.

***Begüm*:** *Yengecim, doğurdun mu? Bir süredir hiçbir şey sormuyorsun da.*

Yüzüme yarım bir gülüş yayılırken, parmaklarım klavyede hareket etmeye başlamıştı bile.

"Henüz değil. Kafam başka sorularla doldu. Ondan."

Begüm: *Ne gibi?*

Ablan ve abin arasında sıkışıp kaldığımda, tüm benliğimle abinin yanında olmayı seçerken, aklımın fikrimin ve kalbimin bir köşesinin de ablanda kalıyor olmasını nasıl engelleyebilirim, gibi. Hatta dahası, abinin de aynı şekilde hissettiğini veya hissedeceğini bilirken, abini kırmadan, incitmeden, üzmeden ona bunu nasıl anlatabilirim, gibi. En önemlisi, abinin geleceğini, abinin bugününden nasıl koruyabilirim, gibi.

"Hiç. Nasılsın? Her şey yolunda mı?"

Beyza mesajları okuyor ama araya girip tek kelime etmiyordu.

Begüm: *Evet. Trabzon tayfasını yolcu ettim. İnanılmaz yorgunum. Demir uyudu. Ben de uyuyacağım biraz. Sizde ne var ne yok? Bebiş nasıl? Doktordan sonra konuşamadık.*

"İyiymiş. Fasulye olmuş sonunda. Ve sayesinde çenemde bir sivilce çıktı."

Bora içeriye girdi ve banyoya ilerledi.

Begüm: *Dedim ben sana, sadece beslenmeyle olmaz. Doğal bakım ürünlerine de başlaman lazım. Cildini koruman lazım. Ne zaman geliyorsunuz İstanbul'a? Benim dermatoloğumdan randevu alalım hemen sana. Ayrıca bence bir spor hocası da tutman lazım. Egzersiz yapman şart. Eğitime katılmak ister misin? Bence katılmalısın. Doğuma hazırlık kursları çok işe yarıyor. İstersen online olanları da var ama bence oraya gitmek, başka hamilelerle*

sosyalleşmek çok iyi oluyor. Tabii buna karı koca dahil olmakta da fayda var. Eren yalnızca tek gün gelebilmişti ama ben çok memnun kalmıştım ortamdan.

Begüm'ün, ablasının da olduğu bir gruptan, açık açık içini dökebiliyor olması, hayatta muhteşem derecede yol katettiğini gösteriyordu.

"Ben sıkılırım dersten falan."

Begüm: *Kesinlikle sıkıcı değiller. Anne ve babaların psikolojisi için de öneriliyor genelde. Tabii benim uzman olduğum bir konu değil ama...*

Yalnızca içini dökmekle kalmıyor, ablasıyla diyalog kurmanın çeşitli yollarını da kaçırmıyordu.

Lion: *Tabii. Annenin ve babanın, kendilerini bekleyen sürece adaptasyonu açısından önemli. Psikolojik olarak yepyeni bir kimlik giriyor çünkü hayatlarına. Neler yaşanacağını ayrıntılarıyla bilmek, insanların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlayabiliyor.*

Bora banyodan çıktı ve yatağa girip, aynı benim gibi sırtını yatak başlığına dayadı.

Begüm: *Sen gittin mi hiç böyle bir kursa?*

Lion: *Hayır. Ama benim durumum başkaydı.*

Begüm: *Naz, bence ihmal etmeyin.*

Bora'nın bakışlarının elimde tuttuğum telefonun ekranında olduğunun farkındaydım.

"Ben sıkılırım."

Lion: *Online eğitimlere bakabilirsin en azından.*

"Hamilelik aplikasyonlarına harcadığım tüm paralar boşa gitti. O yüzden online eğitimlere de bakmayacağım. Hani herkesin kendisine özel süreçleri vardı? Neden bütün hamilelere aynı şekilde anlatılan şeyleri seyredeyim ki?"

Begüm mesajıma cevap olarak, gülerken gözlerinden yaşlar akan emojiyi atmıştı, komik olan neydi?

Begüm: *Temel eğitim aynı. Bebeğin altını değiştirmek, gazını çıkartmak vs. gibi şeyler en azından. Bunlar hamilelik 101 konuları.*

"Bunlar zaten YouTube'da falan bedava," dedim, gözlerimi devirirken. Bora'ya döndüm. "Herkes vlog çekiyor. Neden para verelim ki buna?"

Lion: *Bunların yerine, ona hediye edeceğini söylersen, ziyan olmaması için kabul eder.*

Gözlerim fal taşı gibi açılırken, hırsla mesaj yazmaya başladım.

"Özelden yazacağın mesajı yanlışlıkla gruptan yazdın galiba Lion?!"

Lion: *Arkandan konuşmam.*

Begüm bu kez, gülerken gözlerinden yaşlar akan emojiden tam beş tane göndermişti.

Begüm: *Tamam bir kur benden. Başlangıç paketi. Müptelası olacaksın zaten, kalanını da Bora Karabey ödesin.*

"Kardeşini sevmiyorum," dedim.

Lion: *Yok yok, ben hallederim. Aynı şekilde içi gider yoksa buna niye bu parayı verdin diye.*

"Ablanı da," dedim.

Begüm: *Leo nasıl?*

Lion: *İyi. Gökhan ve Aydın'la beraber, basket oynamaya gittiler.*

"Bayağı konuşuyorlar," dedi Bora. Gözlerimi telefonumdan çekip ona baktım ama onun bakışları ekrandaydı. "Belki de hayatlarında ilk kez... Gerçekten konuşuyorlar."

Begüm: *Aydın Abi'yle kaynaştılar mı iyice?*

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordum.

Gözleri gözlerime değdi. "Aksine," dedi. Ablasıyla ne kadar ilişki kurmak istemiyorsa da, belli ki Begüm'le aralarının iyi olmasında bir beis görmüyordu. "İstediğim zaten bu."

Lion: *Kaynaşmadılar, diyemem. Çok iyi de değiller ama. Yani baba-oğul olabilmeleri zaman alacak. Şu an ikisi de birbirine karşı çekince gösteriyor. Mesela Leo, Aydın'dan "babam" diye bahsetmesine rağmen, Aydın'a "baba" demiyor. Keza Aydın da tam olarak baba olduğunu hissetmiyor bence.*

Begüm: *Psikiyatristi ne diyor? Birkaç kez gittiniz sanırım?*

Lion: *Her seans daha iyi geçiyor. Yaşanan durumu normal kabul etmemiz ve bu durumun Leo'da travmatik bir boyuta ulaşmaması için, o çok zor bir şey yaşıyormuş gibi davranmamamız gerekiyor. Ama çok boyutlu bir durum. Sadece babası ile tanışması değil, tüm hayatının değişecek olması konumuz.*

Begüm: *Nerede yaşayacağınıza karar verdiniz mi?*

Lion: *Hayır. Bora ile konuşmam gerekiyor.*

Begüm: *Abim nerede ya?! Naz hâlâ aramadı mı seni? Gökhan da mesaj atmış, Selim'i sıkıştır diye. Selim her konuştuğumuzda geçiştirip duruyor beni, nasıl ayar oluyorum belli değil.*

"Beraber olduğumuzu söyleyeyim mi?" diye sordum, Bora'ya. "Gökhan'a söylemiştim senin yanına geldiğimi ama Begüm'e söylememiş herhalde?"

"Söyle..." dedi, sıkıntıyla. "Arayacağım zaten ben onu. Açarım telefonumu birazdan."

"Bora ile beraberiz. Her şey yolunda."

Mesajı yazıp gönderdikten sonra ekranı kilitledim ve telefonu komodinin üzerine koydum. Bora iç çekerken, beni de kendine çekmiş ve başımı çıplak göğsüne yaslamıştı. "Sen bana gönül koyduğunda, göğsüme bir ağırlık oturuyor..."

Başımı hafifçe çevirip yanağımı göğsüne yaslarken, elimi kalbindeki dövmenin üzerine bastırdım. "Burası mı?"

"Evet," dedi, kokumu içine çekerken. "Orası."

"Sana gönül koymuyorum." Dövmesinin üzerine dudaklarımı bastırdım. "Bu kez, öyle bir şey yok."

"Ama üzülüyorsun, değil mi?" diye sordu. Bacaklarım bacaklarının arasına karışırken, tüm kuvvetiyle beni sarmaladı. "Sen üzülünce de göğsüm sıkışıyor."

Gülümserken, "Benimle ilgili her şeyin, bir şekilde kalbine değmesi aslında çok romantik..." dedim. İçime büyük bir nefes çektim. "Beni üzen senin kararın değil, hayatın içinde Beyza ile birbirinizden bu kadar uzağa savrulmanız..." İşaret

parmağımı dövmesinin üzerinde gezdirmeye başladım. "Bu da senden değil, maalesef ablandan kaynaklı, biliyorum."

"Aydın'a kumarhaneleri devretmem için, İstihbarat evlenmelerini şart koştu," dedi.

"Biliyorum," dedim, parmağımla kurşun yarasını hissettiğim yere dokunurken. "Ve sen de bunu istemiyorsun. Bu yüzden kafan karışık. Eminim ki şu an, kumarhaneleri kime devredeceğini düşünüyorsun. Gökhan ve Aydın dışında, kimin olabileceğini düşünüyor olmalısın hatta."

Bir eli belimi kavrarken, "Evet..." dedi. Saçlarımın arasından öptü. "Ama Aydın, ne pahasına olursa olsun Leo'yu ve Beyza'yı koruyacaktır. Onların güvenliğiyle ilgili bir şüphem yok zaten. O yüzden ben, Begüm'ü düşünmek zorundayım..."

"Haklısın," dedim. Başımı göğsünden kaldırıp ona baktım. "Ama merak etme... Beyza'nın oğlunu ve kendini korumak için, Aydın'a da ihtiyacı yok."

Kapkara gözleri lisanını bir an için çözemediğim bir şekilde kısıldı. "On sene boyunca, bir şekilde korumuş kendini de oğlunu da," dedi. Gülümsemeye çalıştı. "Bana ihtiyacı olmamış. Yine bir şekilde ayakta kalır zaten, bunu biliyorum," diye ekledi.

"Yeğeninizle alakalı sorular..." grubuna mesaj gelmeye devam ediyordu ama bildirim sesini Bora'nın umursamadığını ve bundan birazcık olsun rahatsız olmadığını fark ettim. Bunun sebebi muhakkaktı ki ablasıyla kardeşinin, *hayatlarında ilk kez* diye nitelendirdiği konuşmalarının hoşuna gitmesiydi. Yerinde başkası olsa, belki kardeşinin de ablasına tavır almasını isterdi ama Bora her zamanki gibi elmalarla armutları birbirinden ayırıyor ve bunu yaparken de kendisine hayran kalmamı sağlıyordu.

"Bora..." dedim, yanağımı yeniden göğsüne yaslarken. "Bebeğimizin çok kalabalık bir ailesi olsun, olur mu?" Bir elimi omzuna dayadım. "Biz ıssız bir adada, kendimize muhteşem bir hayat kuralım... Ne kadar zaman için olursa

olsun... Ama hiçbir zaman, bebeğimizin ıssız hissetmesine izin vermeyelim."

"Kalabalık aile... Sence güzel bir şey mi?" diye sordu. Sesinden kendi hayatını bir film şeridi misali gözlerinin önünden geçirdiğini anlıyordum. "Her şeye rağmen, benim hayatımdaki her şeyin bu kadar karışık ve çetrefilli olduğunu görmene rağmen, hâlâ böyle düşünüyor musun yani?"

"Hı hı," dedim. Göğsünün üzerindeki elimi yumruk yaptım ve çenemi yumruğuma yasladım. "Canı istediğinde büyük halasında kalsın, canı istediğinde küçük halasında... Bahar'a, Sultan'a falan da *hala* desin. Bir sürü halası olsun. Ve bir sürü amcası... Kendini hiç yalnız hissetmesin. Ona kapısını açan, hatta onu kapılarda bekleyen bir sürü kişi olsun. Kendini hep çok değerli hissetsin, sevildiğini hep bilsin. Bunun böyle olmasını biz sağlayalım. Biz ne hissedersek hissedelim, o köklerini hep bilsin."

"Yani diyorsun ki..." dedi. Hafifçe dönerek, sırtüstü yatağa uzanmamı sağladı. Üzerime eğildi ve bir elini karnıma yerleştirdi. "*Ne hissedersen hisset, ama onun Beyza'yla, Gökhan'la ya da diğerleriyle kuracağı ilişkiye karışma.*" Yüzüne açık seçik üzüntü dolu olduğu belli bir tebessüm yayıldı. "Biz gideceğiz Nazlı. Bu dediklerinin gerçekleşmesinin çok zor olduğunu, biliyorsun değil mi?"

"Bugünden değil, bir günden bahsediyorum..." dedim.

Burnumdan öptü. "Sevgilim..." dedi, zorlukla konuşur gibi. "Bir gün adadan ayrılsak da, döneceğimiz yer İstanbul olmayacaktır."

"Asya Abla'sıyla dışarı çıksın, eğlenmeye..." dedim, cümlesini duymazdan gelerek. "Can Abi'si de onlarla olsun. Demir'le iki iyi arkadaş olsunlar, öz kardeş gibi mesela. *Abi*, demesin Demir'e. Zaten bir yıl bile olmayacak ki aralarında. Demir de o da Leo'dan İngilizce'yi ana dili gibi öğrensinler mesela. Leo onlarla hep İngilizce konuşsun."

"Olur..." dedi.

"Halamlarla da görüşebilir isterse. Yengemle de. Ben kendi düşüncelerimi empoze etmem ona," dedim. Karnımın

üstündeki elini tuttum. "Nurcan Teyze ve Osman Amca, ona Anıl'ı anlatsınlar isterim. Esin'e *teyze* desin. Çünkü başka teyzesi olmayacak, en azından bir tane teyzesi olsun." Gülümsedim. "Eren'e de *dayı* diyebilir isterse... *Enişte* demesi uygun değil çünkü. Demir babasındayken, o da Eren'le kalır belki? Aydın'a ne der bilemiyorum. Ama bir tane gerçek amcası olacak, o da Gökhan."

"Kalabalık aileden soğudum," dedi, hoşnutsuzlukla.

Güldüm. "Bir sürü dayısı olacak ama... Teyzesi olmasa da... En önce Sergio!"

"Evet kesinlikle soğudum, iyi ki gidiyoruz!"

Geri çekildi ve başını yastığa koydu. Sanki Bora bana bir cevap vermiyormuş gibi, sağıma doğru döndüm ve benden kaçmasına izin vermedim. "Bat var. Bear. Falcon. Lizard."

Bir elim saçlarının arasında dolaşırken, yüzünde dünyanın en huysuz adamının yansıması vardı. "Anlaştık mı?" diye sordum, merakla.

"Anlaşacağımız bir durum söz konusu değil ki. Hayal kuruyorsun sadece..." dedi.

"Ama Bora..." dedim, doğrulurken. "Her dediğime itiraz edemezsin!" Bağdaş kurdum ve bir elini avuçlarımın arasına aldım. "Sonuçta ben onun annesiyim. Ve onunla alakalı kararlar alabilirim. Bana da saygı duymak zorundasın."

Yüzüne ciddi olup olmadığımı anlamadığı belli bir ifade yayılmıştı. "Nereden geldik buraya, hiç anlamadım..." dedi.

"Etrafında sadece baba tarafından insanlar olursa, kalabalık bir ailesi olmaz!" dedim, sitemle. "Biraz da anne tarafından insanlarla sosyalleşmeli. Dayılarıyla arasındaki ilişkiye karışamazsın!" Derin bir nefes verirken, gözlerini gözlerimden çekmemişti. Eğer yanılmıyorsam, benden bir çocuğu olduğu için çok pişmandı ama bunu dile getirmekten çekiniyordu. Dile getirmediği şeylerle alakalı üzülmek zorunda değildim. "Karışmayacaksın, değil mi?"

"Ona da saygı duyalım," dedi. Acaba bana bağıramadığı için mutsuz oluyor muydu? "Belki kendi hür iradesiyle dayılarını sevmez?" En azından OCTO'nun asil üyelerinin,

bebeğimizin dayıları olduğunu kabul etmişti; bu da bir şeydi. "Mesela ben. Kendi hür irademle, anne tarafımı hiçbir zaman sevmedim!"

"Ama hani biz tek taraftık?" dedim, üzüntüyle. Sinirleri bozulmuş ve sanki sinirlerini bozan benmişim gibi güldü. "Gerçekten olayı *senin tarafın-benim tarafım* hadisesine dönüştürmen hoşuma gitmedi."

"Ben mi yaptım bunu?" dedi, şaşkınlıkla. Daha çok güldü. "Sadece annesi ve babası olması kâfi bence. Başkalarına gerek yok."

"Ama niye öyle diyorsun? Dayılarından öğreneceği çok şey olacak..." dedim, küskün bir tavırla.

"Öyle mi?" diye sordu. Alt dudağını dişledi. "Ne gibi mesela? Örgütlenmeyi mi öğrenecek onlardan?"

"Bağlılığı," dedim.

Dört saniyeden çok, beş saniyeden az bir süre boyunca gözlerimin içine baktı ve "Neyse Nazlı," dedi.

"Sadece merak ediyorum," dedim. Bakışlarımı gözlerinden çektim ve eline odaklanıp, parmaklarının arasında işaret parmağımı dolaştırmaya başladım. "Onlara güvenmediğin için mi onlardan yardım istemiyorsun?"

Bezgin bir nefes verdi. "Ne kadar güçlü olduklarını biliyorum," dedi. İşaret parmağımı durmamı ve dikkatini dağıtmamamı ister gibi kavradığında, gözlerim gözlerini buldu. "Ama *bağlılık* dediğin şeyi, ben hiç görmedim."

"Aramızda çok kısa bir süre bulundun ve gergin zamanlardı..." dedim. Ona bir soru sormuşum gibi başını iki yana salladı. "Senden çok ciddi bir şey saklanıyordu, varlığın bir kaos yaratmıştı ve Tarantula'nın oluşturduğu gizem herkesi yıpratıyordu... Ayrıca Mehmet Şahindağ'ın sakladığı nükleer silah formülüne odaklılardı ve hayatlarımızdaki her şey çok karışıktı."

"Tamam, anlıyorum. Ama yine de kardeşimi onlara emanet etmem için geçerli bir sebep bulamıyorum söylediklerinde. Benim kardeşimden, onlara ne?" dedi. Yavaşça elimi okşarken, OCTO hakkındaki düşüncelerinin beni üzmesini

istemediğini alenen belli ediyordu. "Bu benim sorunum. Onları ilgilendirmez. Ve Mehmet Şahindağ ile alakalı bir konu değil. Onların çıkış noktası buymuş sonuçta."

"Bora..." dedim, içtenlikle. Üzerine doğru uzandım ve parmaklarımın tersini sakallarında dolaştırmaya başladım. "Onları, Aydın gibi düşünebilirsin... Her biri emir eri, görev insanı... Ve bu görev, onlara var oluş sebebi verecektir. Hiçbiri birbirinden ayrılmak istemiyor aslında. Çünkü süreçte kardeş oldular."

Gözlerini kapatırken, parmaklarımın dokunuşuna teslim olmuştu. Saniyeler ilerlerken yüzünün her bir kıvrımını seviyordum. Kaşları çatıktı. Söylediklerimi kafasında tarttığını biliyordum. Baş parmağımı alnındaki kırışıklıklarda gezdirirken, burnunun üzerine minicik bir öpücük kondurdum. Kusursuz çehresinin en güzel ayrıntısı olan gözlerini çevreleyen gür kirpiklerinin sayısını saymak istedim ama bunu en iyi, o uyurken yapabilirdim.

Anneme bir keresinde, babamı neden sevdiğini sorduğumda, *"Çünkü o benim en iyi arkadaşım..."* demişti.

Annem ve babam öldükten sonra bana kahramanım olacağını ve bir gün evleneceğimizi söyleyen Anıl'a koşulsuz inanma sebeplerimden biri de, annemin kurduğu cümleyi çocuk aklımla -yanlış- anlamış olmamdı. Anıl benim arkadaşımdı, gerçekten arkadaşım. Fakat annemin bahsettiği arkadaşlık ise başkaydı.

Birliktelik dediğimiz şey, bir yol arkadaşlığından ibaretti.

Şartlar ne olursa olsun aynı yolda, birbirinden asla bıkmadan, usanmadan, ele ele yürüyebilmek. Ve bence bir insanla en iyi arkadaş olmanın en önemli şartı da konuşabilmekti. Birbirini anlayarak, anlayamadığında da anlamak için kendine ve ona zaman tanıyarak. Bazen kırıp döksen bile, hemen sonrasında toplamasını bilerek.

Hayattaki en büyük şanslarımdan biri, sevdiğim adamla konuşabilmek, cümlelerimin ona ulaşıyor olduğunu bilmek olabilirdi.

Bora gözlerini açtığında, kapkara bakışları ifadesizdi. "İstihbarat'ın tutuklamak istediği birkaç isim var," dedi. Gözlerim kısıldı. "Bu isimlerden birinin elinde, İstihbarat'ın işine yarayan bir bilgi var. Tam emin değilim ama, anladığım kadarıyla bir isim listesi. O yüzden tutuklayacaklar adamı." Derin bir nefes verdi. "O listeyi ele geçirebilirlerse, İstihbarat karşısındaki güçlerini bana ispat etmiş olurlar."

"Listenin İstihbarat'ın eline geçmesini mi istemiyorsun?" diye sordum.

"Yoo," dedi, omuz silkerek. "Vereceğim ben listeyi İstihbarat'a. Sadece Türkiye'de ne kadar iş yapabileceklerini ya da bağlantılarının ne kadar sağlam olabileceğini test etmek istiyorum. Tabii bu testten evvel, bana bağlılıklarını kanıtlamaları lazım. Ondan sonra, kardeşimi onlara emanet etme işini düşünebilirim."

"Sana bağlı değiller," dedim. Merakla yüzüme baktı. "Yani mutlaka OCTO'nun lideri olmanın, senelerdir seni izliyor, uzaktan koruyup kollamaya çalışıyor olmanın bir karşılığı vardır onlarda ama... Bağlılıkları sana değil."

"Sana mı?" diye sordu.

Bu sorusuna *evet* desem, muhtemelen *"Bırak Allah aşkına!"* diye çıkışırdı. Neyse ki sorusunun cevabı da zaten *evet* değildi.

"Hayır," dedim. Bakışlarına soru dolu bir ifade yayıldı. "Lion'a bağlılar. Hem de ölümüne bir bağlılık. Ve Begüm, Lion'ın da kardeşi. Senelerdir uzaktan izledikleri kişilerden biri. Eğer Lion, onlardan yanında kalmalarını ve kendisiyle, oğluyla beraber kız kardeşini korumalarını isterse, bunu emir kabul ederler. Ve bu emre karşılıksız itaat ederler."

"Nazlı..." dedi, itiraz etmeye hazır bir şekilde ama cümlesine devam etmesine izin vermedim.

"Sevgilim," dedim. Tıpkı sesimin tınısı gibi, dudaklarına kondurduğum öpücük de yumuşacıktı. "On sene boyunca, kardeşin için her şeyi yaptın... Bence, Beyza'nın sana on yıllık bir borcu var... Ve kardeşi için her şeyi yapma sırası

onda. Böylece senin de aklın, kardeşinde kalmaz. Çünkü bilirsin ki yanında ablası var."

Bana karşı çıkmasını, kızmasını, belki de yataktan kalkıp gitmesini bekledim ama Bora, bunların hiçbirini yapmayarak, sessizce gözlerime baktı.

"Hiç kimse muhteşem değil. Onlar da değiller. Kardeşinin başına hiçbir şey gelmeyeceğini garanti edemem. Kimse edemez. Ama ellerinden gelen her şeyi yaparlar, biliyorum," dedim. Başımı omzuna yasladım. "Bırak, biz gittikten sonra onlar, kocaman bir aile olsunlar. Aydın da Gökhan da bütün adamların da onlarla olsun. Bırak, kalabalık olsunlar. Ne kadar çok iyi insan, o kadar çok güvenlik. Ve eğer yine de istersen, Lion'a olan bağlılıklarını sana kanıtlarım. Hem zaten ne olursa olsun, Begüm için bu odada bir bağlantın olacakmış. Senin en kötü durum için zaten planın olacakmış."

"Nazlı," dedi, yeniden. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bana bir çözüm yolu mu sunuyorsun, yoksa aklımı karıştırıp işleri daha da yokuşa mı sürüyorsun... Bazen ayırt edemiyorum. Lütfen bana düşünmem için zaman ver..." dedi.

"Tamam," dedim. Gülümsedim. "Bu arada bebeğimiz, sadece yaşayanlarla değil ölenlerle de tanışmalı. Yani onları tanımalı," diye devam ettim. İşaret parmağım köprücük kemiğinde bir gezintiye çıkmıştı. "Anneannesini, babaannesini ve dedelerini her zaman saygıyla ansın... Mezarlarına gitsin. Sen götürürsün onu, ben mezarlık sevmiyorum. Gitmişken Anıl'ın mezarına da götürür müsün?"

İmalı bir tavırla, "İstersen, ablamın mezarına da götüreyim..." dedi.

"Yok," dedim, imasını anlamazdan gelerek. "Kafasının karışmasını da, ondan önceki hayatımızda yaşadığımız küçük sorunları bilmesini de istemem."

"İstihbarat'ın, Aydın'la evlenmesini istediğini öğrenmiştir. Ne tepki verdi buna? Ne düşünüyormuş?" diye sordu.

Başımı boyun girintisine yerleştirdiğimde, bana yeniden sımsıkı sarılmıştı. "Evlenmemeyi ama kararı değişecek,

biliyorum..." dedim. İç çektim. "Çünkü bizim gideceğimizi bir şekilde anlıyor olmalı. Ve kumarhaneleri Aydın'a devretmeyi istediğine göre, bunun önemli olduğunun da bilincinde. Hoş, bu evliliğe karşı çıktığının da farkında ama... Bence evlenmeye karar verecek."

"Begüm'e benimle konuşacağını söyleyince, ben de aynı şeyi düşündüm..." dedi. Ofladı. "Burada kalalım. Bu yataktan hiç çıkmayalım. Kimseyle, hiçbir şey konuşasım yok."

Boğazımdan minik bir kıkırtı döküldü. "Bana uyar," dedim. Köprücük kemiğine ıslak bir öpücük kondurdum. "Uykum geldi zaten."

"Uyu..." dedi. Başımdan öptü. "Uyuyalım. Seninle uyumayı özledim."

"Ben de..." dedim. Gözlerimi kapattığımda, bergamot kokusuna karışan denizden esen tuzlu meltemi içime çektim. "Kokunla uyumayı..."

"Kalp atışlarının sesini açsak ya..." dedi. Gülümserken, başımı salladım. Komodine uzandığını ve telefonumu eline aldığını hissettim. "Şifren ne?" diye sordu.

"132017," dedim.

"8 Mart da neyse," dedi.

"I-ıh!" dedim.

Çok geçmeden odaya bebeğimizin kalp atışlarının sesi yayıldı. Telefonun hoparlöründen duyulan sese, Bora'nın kalp atışlarının sesi de karışırken, içimi büyük bir mutluluk kaplamıştı.

"Seni seviyorum sevgilim..." dedim.

"Ben seni daha çok seviyorum," dedi.

♠

"Nazlı..."

Bora'nın uzaktan duyduğum sesiyle zar zor gözlerimi aralarken, mide bulantısı da kendini belli etmişti.

"Ben çıkıyorum..." dedi.

Uyanmak ve kusmak istemiyordum. Bu yatak, dünyanın en rahat yatağı değildi ve hatta yastık, benim için biraz fazla alçaktı ama uykum vardı ve dağılmasını da istemiyordum.

Bora'nın nereye çıktığını, neden üzerinde takım elbisesi olduğunu, dönüp dönmeyeceğini falan bilmiyordum. Merak da ediyordum ama bütün bunları sormak uykumu açacaktı ve kendimi çok yorgun hissettiğim için, uyumaya devam etmek zorundaydım.

"Lobide birkaç görüşmem var..." dedi. Gözlerimi yeniden kapattığımda, dudakları yanağıma değmiş ve sakalları beni huylandırmıştı. "Henüz daha sabahın altısı, uyu sen..."

"Uyandırdın!" dedim, kızar gibi.

Dudakları saçlarımın arasına dokundu. "Evet. Bundan sonra sen uyurken gitmek zorunda olduğum her zaman, seni uyandıracağım... Uyanıp da beni bulamayınca endişelenme diye."

"Uyandırma!" dedim, bu kez de.

"Dokuz saattir uyuyorsun..." dedi.

Bu doğru değildi. Çünkü sabahın beşini beş geçe, Bora'nın telefon konuşmasına uyanmıştım. Her ne kadar balkonda konuşuyor olsa da Begüm'le konuştuğunu anlamıştım. Şimdikinden daha da uykum olduğu ve yine midem bulandığı için de tekrar uyumuştum. Yani şu an sabahın altısıysa, yalnızca elli beş dakikadır uyuyordum. Fakat bütün bunları şu an Bora'ya anlatamazdım. Kapının kapanma sesiyle beraber, kendimde bulduğum zor bir güçle yastığımı biraz Bora'nın yastığına yaklaştırdım ve yorganı bacaklarımın arasına alarak, kendime rahat bir uyku konforu sağladım.

♠

"Sevgilim..."

İç çekerek gözlerimi açtım. Bora ceketini çıkartmış, gömleğinin üstten üç düğmesini açmış ve kollarını katlamış, dirseğinden destek alarak yanıma uzanmıştı. Kapkara bakışlarında eğlendiği belli bir ifade vardı ve zaten dudakları da neredeyse yanaklarına varmış, gamzesi olduğu gibi meydana çıkmıştı.

"Uyanmak gibi bir gelecek planın var mı?" diye sordu.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Onu iki geçiyor," dedi. Henüz erken olduğuna karar vermem yalnızca iki saniyemi almıştı, o yüzden yeniden gözlerimi kapattım. "Kalk hadi. Kahvaltı yapalım aşağı inip," dedi.

"Beş dakika daha..." dedim.

Dudakları boynuma ulaştı. "Çok uyudun. Kaç saattir açsın. Hadi," dedi. Boynumda bıraktığı öpücüklerin izi acıkmamı sağlıyorsa da istediğim şey yemek yemek değildi. "Hadi sevgilim."

"Neredeyse bir tam günlük bir yolculuk yaptım ben, çok yorgunum..." dedim.

"Hmm," dedi, dudakları kulağımın hemen altına değerken. "Dinlenmedin mi yeteri kadar?"

"I-ıhh. Bebeğin beni çok yoruyor."

Dudakları arasından dökülen dünyanın en güzel melodisi, kulağımın içine aktı. "İşine gelmeyince benim bebeğim ha..."

"Hı hı," dedim. Gözlerimi açtım ve neredeyse yalvarır gibi kapkara gözlerine baktım. "Kahvaltıya falan inmek istemiyorum. Hani yataktan hiç çıkmayacaktık?" Dudaklarımı büzdüm. "Lütfen üstünü değiştir, yanıma yat."

Dudakları alt dudağımı kavradı. "Bir şeyler yiyip vitaminini içmen lazım." Yavaşça dudaklarımı öpmeye başladığında, yeniden gözlerimi kapatmış ve kollarımı boynuna dolamıştım. Bir yandan uyumak, bir yandan da onunla öpüşmeye devam etmek istiyordum ama hangisini daha çok istediğimden emin olamıyordum. "Nazlı..." dedi, gülerken. "Hadi sevgilim." Gözlerimi açtığımda yüzümde küskün bir ifade vardı. "Odayı boşaltmamız lazım."

"O ne demek ya?" dedim, hayıflanarak. "Paramız mı yok? Bir günlük daha kiralayalım. Bana ne?!"

Güldü. "Hadi adamlar gelecek. Hem gerçekten kahvaltı yapman lazım. Az evvel *acıktım* diye sayıklıyordun. Hadi kalk. Kahvaltıdan sonra seni muhteşem bir yere götüreceğim."

"Adamlar kim?" diye sordum. Gözlerim açıktı ama bilincimin açık olduğuna dair şüphelerim vardı. "Hangi

adamlar?"

"Şu duvar... Diğer odayla bu odayı ayırıyor ya..." dedi. Refleksif olarak bahsettiği duvara baktım. "Oraya özel bir gömme kasa sistemi yaptıracağım. Para akışını sağlayacağımız, bir şeye ihtiyacımız olduğunda karşılanacak, aklına gelebilecek her şey o kasada olacak biz adadayken."

Karnımdan gelen gurultu sessizliği bölerken, "Acıktım..." dedim. Kahkaha attı. "Nereye gideceğiz kahvaltıdan sonra?"

"Huacachina'ya," dedi. Bunun bende nasıl bir karşılığı olması gerektiğini bilmeden, amiyane tabirle bön bön suratına bakmıştım. "Merak ettiğim bir yerdi."

Mide bulantısıyla yüzüm buruşurken, "Bıktım artık!" dedim. Her sabah bunu yaşamanın artık bir sonu olmalıydı. "Doğabilir mi artık bu çocuk?! Bütün nazını benim çektiğim yeter ya!" Yataktan kalkmaya yeltendiğim sırada başım dönünce, Bora kolumdan tutmuştu. "Acıktırdı bir de beni tabii!" Yatağın kenarına oturdum. "Kusacağım galiba." İçime derin bir nefes çekmek istedim ama daha çok midem bulanınca, doğruca banyoya koştum. Kapıyı kapatmadan evvel, "Gerçekten bıktım!" diye söylenmeyi gene de başarmıştım.

♠

İnka dilinde, a*ğlayan genç kadın* anlamına gelen *Huacachina*, bugüne dek gördüğüm en güzel manzaralardan biriydi. Koskoca çölün tepesinde, kum tepelerinin ortasında bir vaha vardı ve ben hayranlıkla gözlerimi kırpıştırarak, bir masal diyarına fırlayıp fırlamadığımızı anlamaya çalışıyordum. Adının da zaten masal tadında bir efsaneden geldiği söyleniyordu: Bir prense âşık olan genç bir prensesin, prensin ani ölümünün ardından döktüğü gözyaşlarını İnka tanrıları bir lagüne dönüştürmüştü. Hatta kimisine göre, prenses bir deniz kızına dönüşmüştü ve bu su birikintisinde hâlâ yaşamaya devam ediyordu ama bu kadar da abartmaya gerek olmadığını düşünüyordum. Masalların da bir sınırı olmalıydı.

Bora ise, elimden bırakamadığım telefonumun kamerasından fotoğraflar çekip turistlerin arasına karışmamı ve dünyanın neredeyse her yerinden gelmiş turistlerle *Huacachina* ve hakkındaki efsanelerle alakalı konuşmamı büyük bir hayretle izliyordu.

Bora, benim dahi beklentim dışında olan sosyalliğimin bittiğini hissettiği bir anda, "Deniz bisikletine binelim mi?" diye sordu.

"Sandala binsek?" dedim. Ne fark ettiğini anlayamadığı için olsa gerek, göle doğru baktı. "Pedal çevirmekle uğraşmayalım hiç."

Başını *çattık* der gibi iki yana salladı. "Gel sevgilim," dedi, elime uzanarak. "Sandal gezileri pahalı. Yazık değil mi o paraya?"

"Pardon! Cimri olduğunu unutmuşum!" dedim, palmiye ağaçlarının kenarından göle doğru ilerlerken. "Asosyalsin bi' de! Koreli'ler o kadar yanımızda durdu, dönüp de insanlara tek kelime etmedin bile."

"Sen durmaksızın konuştuğun için olabilir mi Nazlı?" diye sordu. Bu sırada elimi bırakmış ve deniz bisikletini göle doğru itmişti. "Hayatında ilk kez bugün duyduğun bir yer hakkında, tur rehberi gibi önüne gelene durmaksızın bilgi verdiğin için."

Deniz bisikletine binerken, yüzüm teessüfle dolmuştu. "Avuç içim kadar yer! Toplasan yüz kişilik nüfus! Ne kadar zor olabilir hakkında her şeyi öğrenmek?! Ben çok zekiysem, her şeyi hemen kavrıyorsam ne yapabilirim?!" Bora da deniz bisikletine bindi ve pedalı çevirmeye başlayarak ilerlememizi sağladı.

Dört tarafı kumlarla çevrili su adasının ortasında olmak, kendimi aşırı iyi hissetmeme sebep olmuştu. Başımdaki hasır şapkayı düzeltirken, keyifle arkama yaslandım ve Bora'nın elini tuttum. Her ne kadar pedal çeviriyor olsa da o da rahat ve keyfi yerinde görünüyordu.

"Bebeğimize, bir masal anlatacaktın..." dedim.

Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Rubik küpü almadık ki henüz." Bakışları gözlerimi buldu. "Söyle *ablana,"* dedi imayla. "Bebeğimizin ilk hediyesini versin. Söz vermişti. Ne zaman verecek? Büyüdüğünde mi?"

"Bir de bana abarttığımı söylüyorsun!" dedim, şaşkınlıkla. Bakışlarını yüzümden çekti ve göle çevirdi. "Hayır yani daha fasulye kadar!"

Cebinden çıkarttığı fasulyeye bakarken gülümsemişti. "Minicik."

Ben de aynı bebeğimiz kadar minicik bir kahkaha attım. "Fasulyeyi göle atarsan, bebeğimiz çok mutlu olacakmış."

"Cık," dedi, fasulyeyi yeniden cebine koyarken. "Asıl babası onu yanında taşırsa çok mutlu olacak... Benim inandığım tek bir efsane var, kalanıyla ilgilenmiyorum!"

"Düşünsene..." dedim, heyecanla. Hafifçe yaslandığım yerden doğruldum ve birazcık ona doğru eğildim. "O da doğacak ve büyüyecek ve böyle bizim gibi yepyeni yerler keşfedecek!"

Heyecanlı ses tonumu taklit ederek, "Evet, insanlar böyle şeyler yapıyorlar, inanamıyorum ben de!" dedi.

Omzuna vurmaya kalktığımda, elim omzuna ulaşamadan elimi tutmuş fakat ikimizin de ani hareketi, deniz bisikletinin sallanmasına sebep olmuştu. "Elin kolun rahat dursun, düşeceğiz bak..." dedi, uyarıcı bir tonlamayla.

"Senin elin kolun rahat dursun ya, Allah Allah!" dedim, sitemle. Arkama yaslandım ve kollarımı bağladım. "Çevirmeyeceğim işte pedal falan! Kendin çevir!"

"Bindiğimizden beri bir kez bile çevirmedin zaten!" dedi, gülerken. "Beni bununla mı korkutuyorsun?"

Kaşlarım çatıldı. "Şimdi seni çölün ortasında bir korkuturum, görürsün!"

"Doğurmaya kalkarak mı?!" diye sordu ve utanmaz, arlanmaz, iflah olmaz kahkahası gölün ortasında adeta patladı. "Bir şey diyeyim mi... Beklerim senden Nazlı!"

"Ama sen çok şımardın," dedim, kırgın bir tavırla. "O kadar çok şımardın ki... Ne kadar çok şımardığını anlatamam..."

Eli, bağlı olan kollarımı buldu ve parmak uçlarıma uzandı. Parmak uçlarım dudaklarına değdiğinde, "Sinirlendiğinde inanılmaz seksi olduğunu daha önce söylemiş miydim?" diye sordu.

Omuz silktim. "Yani sadece sinirlenince mi seksi oluyorum?!"

Alt dudağını yavaşça yalarken güldü ve birkaç saniyeliğine ısırdı da. "Cık. Her zaman seksisin ama sinirlenince inanılmaz seksi oluyorsun."

"Sensin inanılmaz!" dedim, kızgın bir ifadeyle. "Küstüm ben sana! Ne kadar seksi olursam olayım ve sen de beni ne kadar seksi bulursan bul, o kelimenin ilk dört harfinden seni uzun bir süre mahrum bırakacağım!"

Beni daha çok sinirlendirmek için mi bilmiyordum ama yine güldü. "Biz ilişkimizde ne ara bu aşamaya geldik ya?" diye sordu. Pedalı çevirmeyi bıraktı, dirseğini aramızdaki kolçak görevi gören yere yaslayarak hafifçe bana doğru eğildi. "Yoksa seni çölün ve hatta gölün ortasında öpmem için mi böyle davranıyorsun?"

Beni öpmesi için mi böyle davrandığımı bilmiyordum ama bunu düşünecek kadar bile beynimin çalıştığını sanmıyordum. Zaten sıcaktı, bir de hepten ateş basmıştı ve kendimi göle atsam ancak ferahlardım. Bir elimi ensesine yerleştirdim ve dudaklarına yapıştım. Okyanus, vaha mucizesine sahip göllerden dahi serin esintisiyle içime dolarken, büyük bir arsızlıkla dudaklarını sömürmeye başlamıştım.

Nefes alma ihtiyacıyla dudaklarımız ayrıldığında etrafıma bakındım. Yanımızdan sandalla geçen, dünyanın neresinden geldiğini bile bilmediğim turistlerin, bize hayran hayran baktığını görünce gülümsemeden edemedim.

"Hadi dönelim," dedim, yumuşacık bir sesle. "İyi günündesin bak. Ben de pedal çevireceğim." Bora tümden geri çekilmeden evvel, bir kez daha dudaklarımdan öpmüştü.

♠

Dönüş yolumuz, Peru'ya varışımızdan çok daha kısa sürmüş olsa dahi yine de dolambaçlı ve bir uçaktan inip bir diğerine binme şeklinde ilerlemişti. Fakat yanımda Bora olduğu için olsa gerek, bundan keyif bile almıştım. Hoş keyif alma sebebim, yolculuk boyunca birlikte *Godfather* serisini izlediğimiz için de olabilirdi. Açıkçası onca saatin nasıl geçtiğini anlamamıştım bile. D.C.'de uçaktan indiğimizde Selim, Bora'ya nereye gideceğimizi sormuştu. Bora da Gökhan'ın nerede olduğunu sorarak, Selim'in sorusuna soruyla karşılık vermişti. Selim'in cevabı tam da tahmin ettiğim gibiydi: *"Beyza Abla'nın evindeymiş..."* demişti. Bora ise *"O zaman, oraya gidiyoruz..."* diyerek Selim'i yanıtlamış ve bu kez de helikoptere binmemiz gerektiğiyle yüzleşmemi sağlamıştı.

Kuşların bile bu kadar uçmadığına emindim!

Nihayet Williamsburg'a vardığımızda, helikopterden indik ve bizi bekleyen arabaya doğru ilerledik. Bora'nın adamlarından biri kapımızı açarken, şoför koltuğuna doğrudan Selim oturmuştu.

"Nazlı," dedi Bora, bana dönerken. "Dediklerini düşünüyorum. OCTO hakkında olan..." Başımı *tamam* anlamında salladım. "Yalnız eğer sana hak verirsem ve kalabalık olmalarını uygun bulursam bile, bu kalabalığa Gökhan dahil olmayacak. Ve bu tartışmaya açık bir konu değil benim için."

Derin bir nefes alıp verdikten sonra, "Gökhan'ın eline silah almaması emrini verdiğin için mi?" diye sordum.

Soruma herhangi bir cevap vermeyip, konuyu kendi istediği yere getirdi. "Birkaç saat çıkacağım. Gökhan'la işim var. Sonra gelip seni alırım, İstanbul'a döneriz. İstihbarat'la görüşmem gerek artık."

"Ay yine mi uçacağız?!" dedim, mızmızlanarak. Başımı Bora'nın omzuna gömdüm. "Lütfen biraz da ayaklarımız karaya basabilir mi ya, uç uç doyamadık!"

"Direkt uçacağız bu sefer. Sekiz saatlik bir yolculuk alt tarafı..." dedi, başımın arkasına elini koyarken.

"Alt tarafı sekiz saat mi?!" dedim, ağlamaklı bir sesle. "Sekiz dakika demiyorsun ya, saat diyorsun. İçim şişti uç uç. N'olur bugün, burada kalalım. Annie'nin evinde kalalım demiyorum, kendi evimize gidelim gerekirse. Ama n'olur arabayla gidelim. Artık helikoptere falan binmeyelim."

Dudakları saçlarımın arasına değdi. "E o da dört saat sürer sevgilim. İstanbul'a gitsek, yolun yarısı bitmiş olur zaten."

Başımı omzundan çaresizlikle kaldırdım. "Adaya gidip ne zaman temelli yerleşeceğiz?!"

Sıkıntılı bir nefes verdi. "İnşaat bir sekiz ay kadar sürecek muhtemelen... Doğuma yetiştirmeleri için, gece gündüz çalışmalar devam edecek. Üç ayrı ekip çalışacak."

"Ay hep bir sekiz!" dedim, hoşnutsuz bir tavırla. "E biz Mayıs sonuna doğru gitmeyecek miyiz o zaman?"

"Gideceğiz," dedi. Elimi tuttu. "Nereye gidebileceğimizi araştırıyorum."

"Okyanuslara açılalım," dedim. Şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Adaya gidene kadar, yatta yaşayalım."

"İyi de..." dedi, kaygıyla. "Hamilesin."

"Yatta bir doktorumuz olur," dedim, *ne var bunda* der gibi. Kaşları çatıldı. "Kaptana para vermeyeceğiz nasılsa, doktora veririz." Beni dikkatle dinlerken, kapkara gözlerinde söylediklerimin mümkün olup olmadığını sorguladığı belli bir ifade vardı. "Hem de dünyadaki görmediğimiz bir çok ülkeyi görme şansımız olur, bugünkü gibi." Duraksadım. "Yani kaçacak sayılacağız... Hani mümkün mü bu, bilmiyorum ama..."

"Resmi olarak arama emri çıkartmazlar diye düşünüyorum," dedi. İçime derin bir nefes çektim. "Çünkü bunu yaparlarsa, Kara kozunu tamamen kaybederler. İşlerin yokluğumda devam etmesinin bir anlamı kalmaz o zaman. Çünkü ben gitsem de adımı kullanmak isteyeceklerdir. İyi bir güvenlik ekibiyle, bu söylediğin şeyi gerçek kılmamız mümkün. Yerimizi açığa çıkartmadan, kendimize bir alan açabiliriz. Hiç kimseyle irtibat kurmadığımız sürece, bir sıkıntı olmaz gibi ama..."

"O zaman içinde helikopter pisti olan megayatımız olsun!" dedim, sevinçle. "İstediğimiz zaman istediğimiz yere uçabiliriz o zaman, acil bir durum olursa!"

Dudakları iki yana kıvrılırken, hayalini kurduğu hayata yaklaşmış olmanın onu ne kadar mutlu ettiğini yüzünden okuyabilmiştim. "Bunu da bir düşüneyim... Araştırayım... Selim?" dedi. Bakışları dikiz aynasından Selim'le birleşti. "Kadın doğum doktoru ve pilot araştırmaya başlasana sen. Çok bir vaktimiz yok."

"Yatlara da bakabilirim istersen abi," dedi Selim.

"Yok yok," dedi Bora, gülümserken. "O iş bende." Bakışları gözlerimi buldu. "Gökhan'la, güvenlik ekibiyle alakalı adada yaptığım gözlemler üzerine konuşacağım. Ona adadan bahsetmeden bunu yapmak biraz zor da... Neyse... Hem ben yokken bu işle ilgilendi, başka adamlarla da görüştü, ne yaptığını detaylarıyla bi' öğreneceğim."

"Bir şey soracağım," dedim. Başını *sor* der gibi salladı. "Çınar'ı bir yere götürttün ya Gökhan'a... Sonra Çınar'a da sordum, Gökhan'a da sordum, bir şey söylemediler. Ne yaptılar onlar o gece? Biliyor musun?"

"Melanie ile vedalaştılar," dedi. Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Ya da Melanie, kendince Çınar'ın yaptıklarının hesabını sordu diyelim." Konuşurken kendi kendine sıkılmıştı. "Gerçekten bu ikili, hakkında konuşmayı sevdiğim bir ikili değil Nazlı."

Selim'in, Annie'nin evinin önünde arabayı durdurmasıyla, sıkıntılı ifadesi daha da büyüdü ama bunu önemsemeden arabadan indi. Bahçe kapısından girdiğimizde, adamlarının *hoş geldiniz* cümlelerine başını sallamakla yetinmiş ve elime uzanmıştı. Kapıya yaklaştık ve zile bastım. Çok geçmeden kapıyı Leo açtı ve "Nina geldi!" diye sevinçle zıplayıp, kollarını belime sardı.

Leo'nun sesini duyan Beyza da kapıya koşmuş ve yanımda Bora'yı görmeyi beklemediği için epey şaşırmıştı. "Hoş geldiniz..." dedi. Aydın'ın ve Gökhan'ın da kapıya yaklaşmasıyla beraber, herkesi bir gerginlik sarmıştı.

"N'aber Leo?" diye sordu Bora.

Leo benden ayrılırken, dayısına baktı ve gülümsedi. "İyiyim. Nerelerdeydin sen?"

Bora güldü. "İşlerim vardı."

"Nina'nın da işleri vardı. Ama beni aradı. Sen aramadın," dedi Leo. Haklıydı. Mabedimizde olduğum ve bebeğimizle alakalı araştırmalar yaptığım süre boyunca, yoğunum demeksizin Leo ile de ilgilenmeyi asla ihmal etmemiştim.

Bora ellerini ceplerine sokarken omuz silkti. "Sen de aramadın."

Leo önce benim, sonra da annesinin gözlerinin içine bakıp Bora'ya döndü. "Benim cep telefonum yok."

"Peki ben seni nasıl arayacaktım o zaman?" diye sordu Bora.

"Annemin telefonundan?" dedi Leo.

"Araya insan sokmayı pek sevmiyorum," dedi Bora. Bu söylediği külliyen yalandı çünkü benimle konuşmak için -ki konuşmaya yeltenmemişti bile- araya Selim'i sokmuştu. Olsa olsa, araya ablasını sokmayı sevmiyor olabilirdi. "Cep telefonun olduğunda ararım."

"Bana cep telefonu alabilirsin," dedi Leo. Dayısının aynısı olan gamzesi huzurlarımıza serilirken, göz ucuyla annesine baktı. "Hem İstanbul'a taşındığımızda, Sienna ile de konuşabilirim."

Bakışlarım doğrudan Beyza'nın gözlerini bulurken, İngilizce konuşarak, "Kararını verdin mi?" diye sordum.

Beyza zorlukla yutkundu. "Bebeğim," dedi Leo'ya. "Siz basketbol oynamayacak mısınız bugün?" Birkaç saniyeliğine Aydın'la bakışları buluştu ama hemen sonrasında yeniden Leo'ya döndü. "İsterseniz çıkın daha geç olmadan... Biz de dayınla ve Nina ile biraz konuşalım."

"Ama Nina'nın da bizimle gelmesi gerekmez mi? Babama basketbolu öğrettiğimi ona gösterecektim." Leo'nun acı kahve bakışları Aydın'ı buldu. "Hani Nina dönünce, o da gelecek demiştin Aydın?"

"Hadi hep beraber gidin o zaman," dedi Bora. İki elini de alkış yapar gibi birbirine çarpmıştı. "Bakalım, Aydın ne kadar öğrenmiş basketbol oynamayı..."

Kaşlarım *yapma ya* der gibi havalanırken, Leo'ya döndüm. "Leo ben biraz dinleneyim... Gökhan'la Bora birazdan dışarı çıkacaklarmış... Onlar çıktığında anneni de alıp gelirim, olur mu?"

Leo gülümsedi ve başını salladı. "Olur. O zaman biz çıkalım Aydın."

Annie kendisine beklentiyle bakan Leo'ya doğru eğildi ve oğlunun yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. "Terlersen, üstünü değiştir."

"Tamam, gel sen de Nina ile. Bekleyeceğim seni. Tamam mı? Gel."

"Tamam bebeğim. Bol şans," dedi Annie. Leo hepimize el sallayarak odaya koştu, çantasını aldı ve hızla dışarı çıktı.

Bu sırada Aydın, Bora'ya dönmüş ve "Benden istediğin bir şey var mı Kara?" diye sormuştu.

"Yokluğumda akıllanmış olman dışında hiçbir şey istemiyorum Aydın," dedi Bora, bezgin bir tavırla.

"Gitmeden isteseydin keşke..." dedi Aydın. Bora'nın kaşları havalandı. "Geçti artık."

"Kısmet," dedi Bora. Gülümsemesi alaycıydı. "İstanbul'a döneceğiz birkaç saate. Teşrif edecek misin bizimle?"

"Kısmet," dedi Aydın. Gökhan'ın ve Beyza'nın gerildiği kadar ben de gerilmiştim. "Konuşuruz bakalım bi' seninle."

Bora başını aşağı ve yukarı sallarken, "Hangi dilde konuşalım istersin?" diye sordu.

"Ben seninle tek bir dilde konuşurum," dedi Aydın. Her ne kadar Bora'ya, veyahut da Kara'ya meydan okuyorsa da sınırını bildiğinin altını çizmekten de geri durmuyordu. "Sen hangi dilde konuşursan konuş..."

"Bekletme çocuğu," dedi Bora, kestirip atar gibi. Aydın başını salladı. Dönüp Beyza'ya baktı. Beyza da başını salladığında, doğruca dışarı çıktı.

"İçeri girmek ister misiniz?" diye sordu Beyza, Aydın bahçe kapısından da çıktıktan sonra.

Bora birkaç saniye Beyza'nın gözlerine baktı ve daha sonra içeriye girdi. Gökhan'ın da en az Beyza kadar kasıldığının farkındaydım. Yüzüme sorarcasına baktı ama benim de ne olduğu hakkında aleni bir fikrim yoktu. Bora bakışlarını salonda şöyle bir gezdirirken, aynı Aydın gibi duvardaki çerçevelerde takılı kalmıştı. OCTO'nun üyelerinin de olduğu fotoğrafa bakarken, muhtemelen söylediklerimi kafasında tartmıştı. Ivan'ı ve hamile ablasının fotoğrafını ilk kez görüyor olmalıydı ve yüzünün aldığı şekle bakılırsa, gördüğü her şey onun için çok ağırdı. Yıllar boyunca cüzdanında ölen ablasının fotoğrafını taşımış bir adamın, ablasının kendisini dahil etmediği hayatının geri kalan izleriyle rastlaşmak, zaten herkes için de çok ağır olurdu.

Bora pencerenin önündeki berjerlerden birine yerleşirken, ben de diğerine geçtim. Gökhan ise kendisine bir yer bulamamış olsa gerek, yemek masasının sandalyelerinden birine geçmeyi uygun bulmuştu. Oluşan sessizlikte Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrildi. Bunu kasıtlı mı yoksa bilinçsiz mi yaptığını bilmesem de sessiz yakarışlarını duyuyordum. Belki de hepimiz duyuyorduk.

"Ben yoktum ve siz burada, beraber miydiniz?"

"Ne içersiniz?" diye sordu Beyza. Biz bir cevap veremeden, "Kahve yapayım mı?" diye ekledi. Boğazını temizledi. "Aslında ben de seninle konuşmak istiyordum. Gelmene sevindim."

"Hayvanat bahçesinin fertleri neredeler?"

Beyza bir an için afalladıysa da çok geçmeden, "Sadece Fox'tan haberim var, evinde. Kalanları bilmiyorum. Konuşmadık bugün..." dedi.

"Telefonunu ver," dedi Bora. Beyza'nın bakışları kısıldı ama Bora'nın dediğini ikiletmeden, cebinden telefonunu çıkarttı ve Bora'ya uzattı.

Beyza, "*329487*" dediğinde, Bora çoktan şifreyi tuşlamıştı bile. Anladığım kadarıyla bu, ablasının eskiden de kullandığı

bir şifreydi ve de zaten anlamı oldukça manidardı.

3 Şubat 1994 ve 8 Temmuz 1987'nin birleşimi.

Bora, Beyza'nın telefonunda bir şeyler yaptı ve bana döndü. "Sayacı başlatır mısın sevgilim?"

Ne sayıyorduk bilmiyordum ama başımı en sevdiğim emri almış gibi sallarken, gülümsemiştim. Açıkçası bu konuda elindeki telefondan daha çok bana güvenmesi, beni mutlu etmişti. Şu an ne yaptığını anlamasam da ucu OCTO'ya dayanan bir şey yaptığının farkındaydım ve her şeyin bizim açımızdan yolunda gitmesini diledim. Bora'nın karşısında OCTO ile alakalı haklı çıkmayı...

"N'oluyor?" diye sordu Beyza. Meraklı bakışları kardeşinin kendisiyle aynı gözlerine pelesenk olmuştu. "N'aptın?"

"Bir şey deniyorum da..." dedi Bora. Ayak bileğini diğer dizine dayarken, Beyza'nın telefonunu ceketinin cebine soktu. "Kahve içerim."

Beyza derin bir nefes verdi ve bana döndü. "Ben de kahve içeyim o zaman..." dedim.

Beyza salondan çıkarken, Bora'nın bakışları yeniden Gökhan'ın bakışlarıyla birleşmişti. "Yarım saat sonra çıkacağız. Benimle tanıştırmak istediğin adamları direkt çağır. Kumarhanede buluşalım onlarla."

"Olur."

Gökhan, cebinden telefonunu çıkarttı ve bir mesaj yazmaya başladı. Salonda büyük bir sessizlik vardı ve fakat bu sessizlik, bu kez nedense bana huzurlu gelmişti. Altı dakika dört saniye sonra, mutfaktan Beyza'nın sesi duyuldu: "Biri fincanları taşımama yardım edebilir mi?!"

Gökhan ayağa kalktı ve mutfağa ilerledi. Zaten Bora ve benim, Beyza'nın kolunun alçıda olduğunu bilmemize rağmen, ne yazık ki oturduğumuz yerden kalkmak gibi bir çabamız olmamıştı. Yol yorgunu olmamıza sığınarak bundan utanmamayı seçtim. Gökhan, kahve tepsisiyle birlikte salona geldiğinde, sayacın sekiz dakika, on dördüncü saniyesindeydik. Bora'nın ve benim fincanlarımızı verdi. Ben nazik bir kalbim olduğu için Gökhan'a teşekkür ettim, Bora

ise hiçbir şey söylemedi. Beyza da salona geldi, kahvesini aldı ve üçlü kanepenin Bora'ya yakın tarafına oturdu.

"Alçını ne zaman çıkaracaklar?" diye sordum.

"Birkaç güne çıkacak herhalde," dedi.

"Bebeğimize hediye verecektin. Onu unutmadık. Verdiğin sözleri tut," dedim.

"Aklımda," dedi. Ama açıkçası yerinden kalkıp rubik küpümüzü getirmek için herhangi bir teşebbüste bulunmaması çok ayıptı.

Tam bir şey diyecektim ki, sayacın on birinci dakika, otuz yedinci saniyesinde, neredeyse kapı yumruklanarak çalındığı için konuşamamıştım.

"N'oluyor amına koyayım?!" diyerek yerinden kalkan Gökhan, kapıyı açmaya gitti. Bear, hızlıca salona girdi ve hepimizin üzerinde gezdirdiği bakışlarını Lion'a sabitledi. "Kapıyı kırsaydın!" diye kızdı Gökhan. Kapıyı kapatacakken, içeriye Bat de girmiş ve şaşkınlıkla etrafına bakmıştı.

"Neler oluyor?!" diye sordu Bat.

"Bu soruyu benim sormam lazım?" dedi Lion, ayağa kalkarken. "Neden bu kadar telaşlısınız?"

"Konum attın. Mesaj da yazmadın. Bir şey oldu sandım," dedi Bat.

Bir motorsiklet sesinin duyulmasıyla beraber, Bora oturduğu yerden kalktı ve pencereye yaklaştı.

"Ne konumu?" dedi Beyza. Kardeşine döndü. "Bora?"

Motorsiklet sesini bastıran helikopterin sesiyle beraber, kaşlarım da havalanmıştı. OCTO, Beyza Karabey'den kendilerine gelen mesajsız konumla beraber, her neredelerse, on beş dakika bile olmadan konumun olduğu yere toplanmayı başarmıştı.

Falcon içeriye girdi ve "Hiçbiriniz mesajlarıma dönüş yapmıyorsunuz ahbap! Hiçbiriniz! Neler oluyor?!" diye bağırdı.

Bora'nın bakışları Falcon'a çevrilirken şaşkınlıkla kaplıydı. Çünkü Falcon'un buraya boxerla gelmesini ve hatta muhtemelen boxerla motor kullanmasını pek tabii

yadırgamış olmalıydı. Bir adam, ki kim olduğunu bilmiyordum, doğruca içeriye dalınca, Bora'nın adamları da o adamın peşinden salona girmişlerdi. "Lizard gönderdi beni!" dedi, adam. "Bir sorun varmış!"

Helikopterin uzaklaşan sesini duymamızın ardından, Bora'nın tabiriyle hayvanat bahçesinin, muhtemelen bizim yokluğumuzda liderliğini yapacak olması muhtemel kişi, Fox salona girdi ve herkese tek tek bakıp, "Beyler?" dedi. Bakışları Beyza'nın gözlerinden benim gözlerime çevrildiğinde ise, "Ve hanımlar..." diye ekledi. "İnşallah burada, depresyon keyfimi sikip gelmeme değer bir şeyler oluyordur."

"Hiçbir şey anlamadım," dedi Falcon. Beyza'ya döndü. "Bana uygun bir eşofmanın var mı? Yoksa da bul çünkü senin yüzünden bu hâlde geldim! Dondum yolda dondum!"

Bora'ya baktım. Elleri ceplerinde, herkesi süzüyordu ve henüz OCTO'dakiler, bir teste tabii tutulduklarını anlamıyorlardı. Bora'nın ifadesinden ne düşündüğünün çıkarımını pek mümkün değilse de üzerime düşeni yapmak zorundaydım.

"On bir, otuz yedi ilki..." Bora'yla beraber, herkesin bakışları bana çevrilmişti. "Totali on dört, elli bir."

"Annapolis'ten bu kadar çabuk gelemezsin," dedi Bora, Sergio'ya. "Helikopterle bile."

"Işınlanmayı buldum," dedi Sergio, ters bir tavırla. Bıkkın bir nefes verdi. "Biri hemen ne olduğunu anlatabilir mi?!" Annie'ye baktı. "Neden konum attın? Bir tehlike yok belli ki? En azından alkol partisi olduğunu söyle!"

Lizard'ın da salona girmesiyle beraber, Beyza sıkıntılı bir nefes verdi. "Öncelikle sakin olun..." dedi. Lizard, gönderdiği adama çıkmasını başıyla sessizce emrederken, Bora'nın adamları da Bora'nın başını sallamasıyla salondan çıkmışlardı. "Anlayacağız şimdi."

Bora, cebinden ablasının telefonunu çıkarttı. "Ben gönderdim konum," dedi. Telefonu Beyza'ya uzattı ve "Gökhan!" diye seslendi. "Çıkalım hadi."

"Nasıl?" dedi Sergio, şaşkınlıkla. "Bizi buraya toplayıp neden çıkıyorsun? Nereye çıkıyorsun, anlamadım?"

Bora, kuzenine cevap verme gereği bile duymamıştı. Bakışları gözlerimle birleşti, sessizce başımı salladım. Akabinde doğruca kapıya yürüdü, Gökhan'la beraber dışarı çıktı ve kapıyı sertçe kapattı. Kafasında en fazla yarım saat tanıdığı insanların, on beş dakika bile dolmadan gelmelerine, gelemeyenin de bir çözüm bulmuş olmasına sinir olmuş olabilir miydi?

Ayağa kalktım. "Beyler!" dedim, büyük bir özgüvenle. Sesimin, aynı Sergio Morris gibi dimdik çıkması için ayrıca bir çaba harcamıştım. "Bebeğimin..." dedim, elimi karnıma yerleştirirken. "Dayılarıyla tanışması gerek."

163.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Bugün, bölüme saatler varken bile Twitter'da TT'ye girdik! Ne diyebilirim ki! Şahanesiniz!

Var olun, daima!

Sizleri çok seviyorum, yorumlarda görüşürüz.

♠

OCTO'nun, neler olup bittiğini anlaması uzun sürmemişti ve ilk dile gelen, gönlümden geçen muhtemel yeni liderdi.

"Ne yani?! Bizi mi denedi?!" Fox, sert bir tavırla sorduğu soruya *evet* cevabı verecek olsam, anında Bora'nın peşinden fırlayıp gidecekmiş gibi bakıyordu. "Ne alaka?!"

"Sakince konuşalım Sergio..." dedim. Gözlerimi gözlerinden ayırmadığım için yumuşamasının uzun sürmeyeceğini biliyordum. Ama yine de "Lütfen..." diye ekledim. "Gerilmeden..." Elim hâlâ karnımda olduğu için, bakışları karnıma kaymıştı. "Her zaman yaptığımız gibi."

Lizard, her zamanki ağırbaşlılığına yaraşır bir şekilde, Sergio'nun omzuna elini koyarken, bakışlarını Annie'ye çevirmişti. "Falcon'a bir eşofman ayarlasana Lion. Gökhan'ın eşyaları arasında vardır herhalde?"

Annie başını sallayıp salondan ayrılırken, Falcon da hızlı adımlarla onu takip etmişti. Lizard'ın bakışları Bat ile Bear'ı bulduğunda, ikisi de sessiz emirlerini almışlardı ve kanepenin birer köşesine geçtiler. Lizard ortalarına oturduğunda, ayakta kalan yalnızca Sergio'ydu. Bakışlarını benden çekerek derin bir nefes vermişti ve sanki büyük bir karar vermeye çalışır gibiydi. Ben de yeniden berjere oturduğumda, Annie de salona geri gelmişti. Göz ucuyla Sergio'ya baktı ve bir diğer kanepeye geçti. Biraz sonra

Falcon da Gökhan'a ait gri bir eşofmanı giyerek yanımıza gelip, Annie'nin yanına oturdu.

"Seni dinliyoruz," dedi Annie, bana bakarak. Alelade bir şeyden bahseder gibi, "Otursana Fox," dedi.

Sergio önce Annie'ye, ardından bana, sonra da diğer arkadaşlarına baktı. Derin bir nefes daha verdi ve az evvel Bora'nın oturduğu berjere geçerek arkasına yaslandı, dirseğini kolçağa yerleştirip bacak bacak üzerine attı. "Oturdum," dedi, bıkkın bir tavırla. Yüzünü hafifçe bana döndü. "Evet. Söyle bakalım. Kocan bizden ne istiyor? Yine?"

"O hiçbir şey istemiyor, ben istiyorum..." dedim. Bakışlarım herkesin üzerinde dolaşıyordu. "Tabii ki sizi deneyen ben değilim. Ama Bora'nın, bu şekilde olmasa da sizi deneyeceğini biliyordum."

Sergio, Bora'nın onları denemesinden keyif aldığımı düşünüyor olmalı ki, *al işte* der gibi bakışlarını benden çekti ve bezgin bir şekilde gözlerini yumdu. Annie, Sergio'nun böyle davranmasından rahatsız olduğumu gördüğünde, doğrudan lafa girdi. "Neler olduğunu anlatır mısın Nin-" Bir an için durdu ve "Nazlı..." diye düzeltti kendini.

"Biz gideceğiz..." dedim. Herkes şaşkınlıkla yüzüme bakarken, Sergio da gözlerini açmış ve çatılmış kaşlarıyla yeniden bana dönmüştü. Şaşırmayan ve bunu bekleyen tek kişi ise Annie'ydi. "Kaçacağız ya da."

"Türk İstihbaratı'ndan mı?" diye sordu Bear, emin olmak ister gibi.

"Onlardan da evet..." dedim. Gülümsedim. "Ama aslında *her şeyden* demek, daha doğru olur..."

"Nereye gideceksiniz?" diye sordu Sergio, merakla.

"Okyanuslara açılacağız..." dedim. Annie ile göz göze geldiğimizde heyecanlandığını hissetmiştim. "Fakat tabii gitmeden evvel, geride kalan insanların... Leo'nun, Lion'ın, Demir'in, Asya'nın ve Begüm'ün özellikle, güvenliğinden emin olmamız gerek."

"Bu yüzden mi Aydın'ı geçirmek istiyor kumarhanelerin başına?" diye sordu Sergio. Başımı aşağı ve yukarı salladım.

"İyi de... O gittiğinde geri kalanların başı ağrır?"

"Sanırım, bu yüzden bizden yardım istiyor Nina..." dedi Falcon.

"Gökhan ve Aydın'dan başkasına güvenmez ki," dedi Lizard. Refleksif bir şekilde Annie ile göz göze gelince başını iki yana salladı. "İkisine de güvenmiyor olmalı tabii."

"Bize de güveniyor gibi durmuyor," dedi Bear.

"Aydın'a güvenmek konusunu bilemiyorum..." dedim. Annie'nin bakışlarına yayılan düşünceleri seçemiyordum. "Yani, onun Leo'yu ve Beyza'yı koruyacağını biliyor. Ki Beyza'nın buna ihtiyacı olmadığını söyledim. Ve kardeşini koruma görevinin onda olduğunu... Yani en azından bunu borçlu olduğunu... On yıl kadar..." Annie içine çok derin bir nefes çekti. "Neyse, Aydın'a hissettiği güvensizlik buradan değil... Ama Gökhan'la alakalı güven ya da güvensizlikten çok daha ciddi durumları var. Onu hayatına ya da hayatının bir parçası olan kısımların belki, bilemiyorum, içine almak istemiyor."

"Ben içindeyken... Gökhan'ın olmaması büyük haksızlık..." dedi Annie. Bakışlarım gözlerini buldu. "Gökhan ne yaptıysa benim için, onun için, Begüm için, yani bizim için yaptı!"

"Bunu onunla konuşmak ister misin?" diye sordum. Annie zorlukla yutkundu. "Gökhan'la sen bir değilsiniz. Sen yok oldun, Gökhan ise onun gözünün içine baka baka yalan söyledi. Bu, asla ama asla *sen Gökhan'dan daha masumsun* demek değil. Zaten Bora'nın oturup kendisine ihanet eden insanlar arasında bir kıyas yaptığını da düşünmüyorum. Ve gönül ister ki, hiçbirinize karşı bu şekilde davranmasın... Yani art niyetiniz olmadığı için söylüyorum bunu da... Ama Gökhan, maalesef, seneler içindeki söylemleriyle korkunç bir noktaya getirdi kendisini. Bu da bir gerçek."

"Ben Bora'yı anlıyorum," dedi Sergio ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Babaannem de Umut'un yaşadığını benden saklarken aynısını yapmış çünkü. Üstelik on yıldan çok daha fazla bir süre. Bunu yaparken de Bora'yı, Gökhan'ı kötüleyip, benim onlardan biri olmamam için büyük bir çaba harcamıştı."

Annie'nin, Sergio'nun cümleleriyle umutlarını bir bir kaybediyormuşçasına, yüzünden düşen bin parçaya bölündü. "Babaannem benim için çok özel, çok değerli, çok kıymetli... Ama ona şu an duyduğum öfke, sevgimle yarışıyor. Çünkü benden kardeşimi çalmış! Umudumu... Gökhan da aynısını Bora'ya yaptı. Üstelik ben şanslıyım ki, babaannemin suç ortağı Umut değilmiş! Ya öyle olsaydı? Kaldı ki benim Umut'la, maalesef, hiçbir zaman bir bağım olmadı..."

Annie'nin zorlukla yutkunduğunu fark edince, "Neyse..." dedim, konuyu kapatmak ister gibi. "Hepimiz, Bora ile empati yapabiliyoruz bence. Yaşadıkları çok ağır, hissettikleri korkunç. Günün sonunda yaşadığı güvensizlik de ortada." Bakışlarım herkesin gözlerinde tek tek dolaştı. "Benimle misiniz?" diye sordum, merakla. "Bir arada olmak, birlik olmak, yan yana durmak ister misiniz? Savaşmak, yeniden... Herkesin karşısında durmak?!"

Salona büyük bir sessizlik çökerken, herkes birbirinin gözlerinin içine bakmış ve en sonunda hepsinin bakışları Annie'nin kardeşine benzer gözlerini bulmuştu.

"Çocuklar!" dedi Annie, çekinceli bir tavırla. "Ben ne diyeceğimi bilemiyorum..."

"Geride kalan kimse, yani Leo ve Lion dışındaki kimse, OCTO için bir şey ifade etmez..." dedi Sergio, bana dönerken. Bakışları, yanlış anlaşılmaktan kaçınırcasına yumuşacıktı. "Begüm, kuzenim... Demir, Asya yeğenlerim. Bahar, benim için çok özel, çok kıymetli biri... Karabey'lerin çoğuyla, öyle ya da böyle, bir merhabam var ya da yok, bir bağım var; halamdan ve Ahmet Enişte'mden ötürü. Ben kalır savaşırım, herkesi koruyup kollarım. Bunu Beyza ile beraber yaparım. Fakat kalan kimseden bunu isteyemeyiz. Bu bencillik olur."

"17 yaşında mıydı?" diye sordu Bat. Bakışlarım laciverte yakın gözlerini buldu ama onun bakışları doğrudan Annie'yi hedef almıştı. "Anneniz ve babanız öldüğünde?" Annie yalnızca başını salladı. "Bazen, mezarlığa gelsin isterdim.

Belki konuşur ve neler hissettiğini anlayabiliriz diye. Aşırı gizemli, davranışları pek kestirilemez ve sanki, aptal romantik komedi filmlerinden fırlamış gibi bir kızdı..."

"Küçük Karabey lakabını sen takmıştın ona, değil mi?" diye sordu Falcon, düşünceli bir tavırla.

"Evet," dedi Bat. Güldü. "Ama izlediğim hiçbir Karabey'e benzemiyor, bu konuda bahse girebilirim."

"Sen sadece onu yatağa atmak ve biraz takılmak istiyorsun!" dedi Bear, gözlerini devirirken. "Evlendiğini, evlendiği gün öğrendik! Hamile olduğunu da çok sonradan, herkesten sonra öğrendik! Küçük Karabey, Kara'nın güvenlik çemberinin en ortasındaydı ve bizim için hep bir parça gizemliydi! Hiçbir zaman ona tam olarak erişemedik! Kimseyi sadece izleyerek tanıyamazsın ahbap, Küçük Karabey'i hiç tanıyamazsın!"

"Tanıştık ama?" dedi Bat, omuz silkerken. "Ve bence zaten ben, bir şekilde hep onun yörüngesinde olacağım. Öyle hissediyorum." Gözleri gözlerime değdi. "Yani eğer bir oylama yapılacaksa, benim oyum belli Nina."

"Evli!" dedi Annie, uyarıcı bir tavırla.

"Dokuz, bilemedin on saate kadar boşanmış olacak?" dedi Bat. Omuz silkti. "Mahkemesi bugün, biliyorsun değil mi?"

"Bora, bu tavrından hoşnut olmaz. Sen de bunu biliyorsundur umarım..." dedi Sergio.

Bat'in yüzü buruştu. "Çocuklar!" dedi, kusacakmış gibi. "Siz Türklerin en sevmediğim huyu, akrabalık kavramını çok abartıyor olmanız! Bana ne, abisinin, ablasının ve de yıllardır görüşmediği kuzeninin tavırlarım hakkındaki düşüncelerinden! Yapmayın ama!" Derin bir nefes verdi. "Sizinle oturup bunlar hakkında konuşmak istediğimi sanmıyorum! İsteğimin ne olduğu belli ve bu da sadece onunla beni ilgilendirir."

"Aslında ben de aynı şeyi istiyorum galiba," dedi Falcon. Annie ile Sergio'nun bakışları Falcon'a çevrilirken Bat de bir an için kalakalmıştı. "Küçük Karabey'le seks yapmak istemiyorum, yanlış anlamayın!" Teslim olurcasına ellerini

havaya kaldırmıştı. "Lion'ı yalnız bırakamayız. Bugüne dek onun ailesini koruduk. Şimdi yine aynısını yapmamız gerekiyor."

"Haklısın ama biz onlara, onlar da bize yabancı..." dedi Bear, hoşnutsuzlukla. "Bizi içlerine almadıkları sürece, Lion'a bile yeteri kadar yaklaşamayız."

"Kim onlar?" diye sordu Falcon, rahat bir tavırla. "Birilerini izlemek, alışkanlık kazanmaktır. Bundan bahsediyorum. Siz çoğu zaman sahadayken, ekranın başında olan bendim ama siz de bana çok kez eşlik ettiniz. Çoğu akşam iş bitti, eve döndünüz ve bir hikâye dinler gibi, kimin ne yaptığını dinlediniz merakla..."

"İşimiz onların hayatlarıydı çünkü!" dedi Lizard, bu düşünceleri kabul etmez gibi.

"Küçük kızı düşün. Gözümüzün önünde doğdu, büyüdü... Kaybettiğin oğlunu görmedin mi hiç Asya'da?" dedi Falcon. Lizard sessiz kalınca, Bear'a döndü. "Asuman Karabey'in, kaybettiğin annene benzemediğini iddia edebilir misin? O nişanda öldüğünde, Mehmet Şahindağ'ın sana yaşattığının aynısını Bahar ve Sultan'ın yaşadığını sen söylememiş miydin?" Bear iç çekerken, Falcon'un bakışları Sergio'yu buldu. "Nina, Trabzon'a gitmişti... Aileyle tanışmaya... Bütün kuzenler bir araya geldiklerinde, yanında Annie varken üstelik, *'Biri eksik bu tabloda..."* dedin, hatırlıyor musun? Kastettiğin kişi Annie değildi, kendindin!" Sergio zorlukla yutkundu. "Hanginiz ağlamadınız, o kocaman aile Mehmet Şahindağ yüzünden azalıp eksilirken?" Bakışları herkesin gözlerini dolaşıyordu. "Büyük annenin, her gün, hiç atlamadan mezarlığa gidip kaybettiği insanlarla konuşmalarını dinlediğimizde, hanginiz onunla empati yapıp kahrolmadınız?!"

"Lion'ın ailesiydi, tabii ki kahrolacağız!" dedi Lizard.

"Tamam işte ahbap! Falcon da bunu söylüyor," dedi Bat.

"Yine de... Uzaktan seyirci olmakla, onlardan biri olmak farklı şeyler..." dedi Bear. Gülümsemesi acıyla harmanlanmıştı. "Bir hikâye dinledik, okuduk ya da izledik

fark etmez. Adı üstünde, hikâye! O evrenin bir parçası değiliz Falcon, hiçbir zaman da olamayız... Gerçek düşmanı bırakıp, bizimle savaşırlar."

"Nina da o evrenin bir parçası değildi, ama oldu..." dedi Bat, itiraz dolu bir tonlamayla.

Bear güldü. "Kara ile evlenerek, evet?!" dedi. Kaşları havalandı. "Zorlarsa, Bat de o evrenin bir parçası olur belki. Bir gün. Ama biz yine dışarıda kalırız. Niye biliyor musun? Çünkü Fox ve Lion bile dışarıda! Biz kimiz ki?!"

"Bear haklı bence," dedi Lizard. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Sistem, kendi adamını bile küçükten yetiştirmek üzerine kurulu orada. Aydın gibi, Selim gibi. Onlarla hiçbir zaman aile olamayız. Aile olamazsak da hiçbir işe yaramayız."

"Biz Lion'ın ailesiyiz!" dedi Falcon, çıkışarak. "Fox'un, Leo'nun ve en önemlisi de Piranha'nın!" Kaşlarını çatmıştı. "Ahmet Karabey'in kurduğu bir oluşumun içindeymişiz... Ve en kötü ihtimalle, bizi birbirimize bağlayan o adamın hatırına, elimizden geleni yapabiliriz!" Bakışları keskinleşti. "Hâlâ Mehmet Şahindağ nefes alıyor! Meydanı boş mu bırakacağız?! Biz bir aile olduk ve aile dediğin, asla dağılmamalı! Ancak, bir arada olduğumuz sürece güçlüyüz... Lion için, buna katlanabiliriz!"

"Ben Türkiye'de olacağım," dedi Fox, dimdik bir tavırla. "Lion da ben de Türkiye'de olacağız. Ve eğer bir oylama yapılıyorsa, buna ben de parmak kaldırırım." Bakışları Annie'yi buldu. "Bence Lion da..." Arkadaşlarına baktı. "Türkiye'ye gelecek olan sizlersiniz. Siz düşünün..."

"Dörde iki zaten şu an durum," dedi Lizard, alayla. "Peki liderin olmadığı yerde, neyin oylamasını yapıyoruz?"

"İşin komik yani, lider de bizim bir arada olmamızı istemiyor!" dedi Bear. Kollarını bağladı. "Onun oyunu da *bir* olarak mı sayıyoruz?"

"Bu konuyla alakalı, bir oy hakkım olduğunu düşünmüyorum..." dedi Annie. Yüzü gölgelenmiş, bakışları derinleşmişti. "Çünkü kullandığım oy, taraflı. Siz benim ailemsiniz, doğru. Ama oradakiler de ailem ve ben, elbette

bütün ailem bir arada olsun isterim." Gülümsemeye çalışırken Lizard'la Bear'a baktı. "Ama zaten oylama yapamayız, ne ben ne bir başkası zorlayabilir sizi. Çünkü buradan sonrası, bir iş değil..."

"Bear! İskoçya'ya, annenle yaşadığın eve döneceğini söylerken, *çağırırsak geleceğini* de söylemiştin!" dedi Bat, kızar gibi.

"Ahbap sen hiç konuşma!" dedi Bear, küskün bir tavırla. "Sen zaten İngiltere'ye gideceksin Küçük Karabey'in peşinden! Olumlu bir karar versek de vermesek de sen Türkiye'de olmayacaksın ki!"

"Sen beni kıskanıyor olabilir misin?" dedi Bat, sırıtarak. "Merak etme, seni sevmeye de devam edeceğim. Arada kaçamak yaparım. Seni sevmekten vazgeçmem ben."

Bear hariç herkes aynı anda kahkaha atınca, ortam yumuşamıştı. Lizard'a döndüm. "Sen peki?" diye sordum. "Sen ne düşünüyorsun?"

Lizard iç çekerken, "Burada kalmayı Nina..." dedi. Bakışları herkesi dolaştı. "Belki Amerika'da halletmek istediğiniz işler olur. Ne bileyim... Haberleşiyor oluruz. Ne tam kopmuş olurum sizden, ne de tam olarak sizinle olurum." Gülümsedi. "Benim zaten yapabileceğim ne var ki? Lion ve ben fasulyeden sayılırız. Ne silahta ne de dövüşte hiçbir zaman sizler kadar iyi olmadık. Olamadık. İkimizin de ayrı ayrı uzmanlık alanları vardı. Benimki de kimya. Ve orada işinize yaramam."

"Lion'ı hafife alma," dedi Bat. Yüzüne dalgacı bir ifade yayıldı. "Poligondaki dereceleri gayet iyi. Maket insan, şişe, elma falan çok vurdu! Bir keresinde böğürtlen bile vurmuştu! Sadece dövüşte başarısız!"

Annie gözlerini devirirken, "Küçük Karabey'i rüyanda görürsün sen!" dedi.

Bat kocaman bir kahkaha atarken, "Kusura bakma ama on sene sonra en azından, o sikik herifin yanından, kolun kırık olarak dönmemek zorundaydın!" dedi.

Annie, askıdaki kolunu tutarken, Sergio uyarıcı bir tavırla, "Bat!" demişti.

Bat, Sergio'yu umursamadan Lizard'a döndü. "En azından Lion'ın yakın koruması olabilirsin. Bana iş düşmez diye düşünme. Şırıngalar hazırlarsın. Tatlı, şirin, küçük şırıngalar. Uyku, bayıltma ve öldürme içerikli. Onlardan birini, birinin gırtlağına saplarsınız herhalde, ikiniz birleşip?" Derin bir nefes verdi. "Bir de Nina Kara'ya, Annie'nin Aydın'ın korumasına ihtiyacı olmadığını söylemiş!" Bana baktı. "Dalga geçtiğini düşünmedi mi? Çünkü her şey ortada?!"

"Aynı şey değil!" dedi Annie, benim bir şey dememe fırsat vermeden. "Anlattım size! Kitlenip kaldım!" Açıkçası bana anlatmamıştı ama zaten anlatmasını da istemiyordum. Yaşadığı her şeyin tarihin tozlu sayfalarına karışmasını ve bir daha bu defterlerin açılmamasını arzu ediyordum.

Mümkünse Mehmet Şahindağ'ın adını bir daha hiç duymamayı.

"Tamam," dedi Lizard. Herkesin bakışları onu buldu. "Ben de varım."

Bat büyük bir mutlulukla arkasına yaslandı. "O zaman!" dedi, yüksek bir sesle. "Lion? Önce hanımlar!"

"Bir!" dedi Annie.

"İki," dedi Sergio, doğrudan.

"Üç," dedi Bat.

"Dört," dedi Bear.

"Beş," dedi Lizard.

"Altı," dedi Falcon.

"Bora burada olsaydı da *yedi* demezdi..." dedim. Gülümsemem, aynı OCTO'nun kahkahaları gibi sıcacıktı. "Ama benden de bir *sekiz* gelsin!" İç çektim. "Leo kaçırdı! İlk kez dışlanmıyorum! Çünkü bizzat kayınpederimden torpilliyim de!"

"Kayınpederim demişken..." dedi Sergio, bana dönerken. "OCTO burada. Hep burada olacak. Ama... Kara'ya kendimizi ispat etmeyeceğiz." Bir şey demek üzere dudaklarım aralandığında, "Beyler..." dedi sorar gibi. Bir anda Lion hariç

herkesin elleri havaya kalktı. "...de benim gibi düşünüyorlar!"

"O zaman dağılın çünkü hiçbir anlamı yok bunun!" dedim, arkamdaki yastığı Sergio'nun karnına fırlatırken.

"Tamam, tartışmayın!" dedi Annie. Ayağa kalktı. "Haklılar," dedi. Gözlerini gözlerimden çekti ve kapıya doğru yürüdü. "İnsanlardan hem yardım isteyip, hem de bize yardım edebileceğinizi kanıtlayın diyemeyiz... Bora'yı ikna etmesi ya da bir şeyleri ispat etmesi gereken kişiler onlar değil... Benim."

Gözlerim fal taşı gibi açılırken, Beyza kapıyı açmış ve bahçeye çıkmıştı. Bora'nın kendisini dinleyeceğini falan mı sanıyordu? Eğer öyleyse, ona hayatta başarılar diliyordum ama maalesef pek bir şansı olmadığını da biliyordum. Yine bir şekilde bu iş bana kalmıştı ve başa geleni çekmek zorundaydım. Çünkü en nihayetinde bunu Bora'nın kafası rahat olsun ve bebeğimizin ailesi güvende olsun diye yapıyordum.

"Nazlı..." dedi Sergio. Bakışlarımı kapıdan çekerken irkildim, ne ara dibime gelmişti? Dizlerini yere koyarak, berjerin kenarında eğildi ve avuç içini karnıma yerleştirdi. "İsim düşündünüz mü?"

"Asla koymayacağım isimler sıralı tam liste: Çınar, Sergio, Umut, Melanie, Bahar..." dedim, yapmacık bir gülümsemeyle.

Bat afili bir kahkaha atarken, herkes ayağa kalkmış ve toplantı sonrası açık büfeye ilerlercesine mutfağa yönelmişlerdi.

Sergio gülümsedi. "Kız olursa, halamın adını koysanıza..."

"Yok ya?!" dedim, kaşlarımı çatarak. "Ölmüş insanların isimlerini bebeğe koymak uğursuzluk getirir! Ayrıca getirmeseydi de benim de bir annem var herhalde değil mi?"

"Zeynep de güzel isim," dedi. Güldü. "Begüm'e kısmet olmadı bak..."

"Sıralı tam listemde Betül, Zeynep, Vedat ve Ahmet isimleri de var! Hatta Metin, Aydan, Hüseyin ve Reşat da!"

"Ha yani Nagihan veya Gülsüm olabilir?" dedi, gülmeye devam ederken. Başımı iki yana sallarken, hafifçe karnımın üstündeki eline vurdum. "Korkutma çocuğu..." dedi ve kocaman bir kahkaha attı.

"Embriyo o daha embriyo," dedim, ayıplar gibi. "Birazcık genel kültür bilgin olsun ya! Ne duyabiliyor, ne hissedebiliyor şu an! Fasulye kadar!"

Eğildiği yerden kalktı ve kolçağa oturdu. "Leo'nun adını ben koymuştum," dedi.

"Benim bebeğimin adını sen koymayacaksın!" dedim. Kaşlarımı çattım. "Leo'nun da adını sen koymadın ayrıca, yalan söyleme!"

"Aklımda iki isim var ama..." dedi, ısrarcı bir tavırla. Bir elini de diğer kolçağa koyarak, beni resmen oturduğum berjere hapsetti. "Söyleyeyim mi?"

"Söyleme!" dedim, çemkirir gibi. "İstemem!"

"Ama çok güzel bir isim..." dedi, mızmızlanır gibi. "Lütfen söyleyeyim."

"Neymiş?" diye sordum, meraksız bir ifadeyle. "Söyle bakayım?"

"Erkek olursa Boracan, kız olursa Nazlısu..."

Dizimi kırdığım anda, kendisine vurmamam için bir eliyle dizlerimi sabitledi. Ve bu sırada da arsız bir kahkaha patlatmıştı. "Sen benim bebeğimle alay edemezsin!" dedim. Hızla geri çekildiğinde ayağa kalktım ve üstüne yürüdüm. "Özür dile ondan!"

Sergio bir kez daha kahkaha atarken, kendisine saldırmak için atağa geçmiş ellerimi tuttu. "Embriyo daha o, emriyo!" dedi.

"Benimle de alay edemezsin!" diye carladım.

Hareketlerimi zapt edemeyeceğini anladığında beni kendine çekip, kollarını belime sarmayı uygun bulmuştu. "Sen..." dedi, kahkahaları dinerken. "Sen muhteşem bir insansın!" Yüzümde minik bir tebessüm vardı ama bunu ona

belli etmedim. "OCTO'nun dağılması, hepimizi çok üzüyordu. Ve sen bunu engelledin."

"Ben bir şey yapmadım," dedim, kollarımı boynuna dolarken. "Ama onlar... Bizim için çok büyük bir fedakârlık yapıyorlar." Kollarımı boynundan çektim ve Sergio'nun gözlerinin içine dikkatle baktım. "Bebeğimin ailesinin yan yana olması, birbirlerine sahip çıkmaları çok güzel... "

"Her zaman..." dedi Sergio. İçime kocaman bir inanç yayıldı. "Siz kendinizi ve bebeğinizi koruyun..." dedi, elini karnımın üstüne koyarken. "Kalanlar bizde." Gözlerimin dolmasını engellemek için derin bir nefes almam gerekmişti. Ellerini omuzlarıma yerleştirirken, yüzünü onunla ilk kez tanıştığımız zamanki ifadenin birebir aynısı kaplamıştı. Sakin, ama kendinden pekâlâ emin bir ifade. "Lion benim için neyse, sen de öylesin. Bizde özlük böyle! Bazen düşebiliriz, karşı saflara savrulabiliriz, birbirimizi kırıp dökebiliriz de. Sen gidersin ve biz senelerce görüşmeyiz... Ama bil ki, ben her zaman, senin *abin* olarak kalacağım." Gülümsedi. "Rica etsem bir ara... Gökhan'ı kıskandırır mısın bu konu hakkında?"

Attığım kocaman kahkahayla beraber gözlerimden birkaç damla yaş aktı. Bu sırada salona gelen Bat, "Bu kızı iyice delirttiniz..." demiş ama ruh halimin üstüne çok da düşmemiş ve elindeki servis tabağıyla kanepeye ilerlemişti.

"Bahçeye çıkayım biraz..." dedim, Sergio'ya. Parmak uçlarımda yükseldim ve yanağına küçük bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum." Mutfaktan yeni çıkan Bear'ın öksürdüğünü fark ettiğimde, "Hepinizi!" diye ekledim.

Hüngür hüngür ağlamamak için, doğrudan kendimi kapıdan dışarıya attım. Beni ağlatmaya çalışan bu kez bebeğimiz değil, minnet duygusuydu. Başıma gelen tüm şerlerin arkasındaki hayrın OCTO'yla tanışmak olup olamayacağını sorgularken, bahçedeki masada oturmuş, elindeki telefona bir şeyler yazan Annie'yi fark ettim. Küçük adımlarla yanına gittim, dibine oturdum ve saygısızlığın

daniskasını yaparak, telefonun ekranına bakışlarımı sabitledim. Bir mesaj yazmıştı, uzun bir mesaj.

"Bora merhaba... Seninle konuşmak istediğim birkaç önemli mesele var. Bunlardan ilki şu: Leo'yu psikiyatra götürüyoruz bir süredir, senin de bildiğin gibi. Ben Amerika'da kalmak istiyordum aslında, en doğrusunun bu olduğunu düşünüyordum ama elbette ki Leo için en doğrusunun ne olduğu benim için daha önemli. Psikiyatr, Leo'yu geçmişimle tanıştırmamı ve onu köklerine doğru kontrollü bir yolculuğa çıkarmamı tavsiye etti. Aynı zamanda bunun, babasıyla kuracağı bağı da güçlendireceğini söyledi. Ki şu an, en majör problemimiz bu. En azından şimdilik İstanbul'da kalacağım. Bu dönem Leo'yu okula göndermeyeceğim, dönem bitmek üzere zaten. Ayrıca burada aldığı eğitim, müfredat olarak Türkiye'den önde yapıyor onu. Ama Türkçe öğrenmesini ve özel hocayla çalışmasını istiyorum. Begüm'le konuştuk. Ev bakacağımı söyledim ama Tarabya'da kalmam için ısrar etti. Ben de seninle konuşmadan bu kararı veremeyeceğimi söyledim. Seni aramak istedi fakat ben, bunu seninle benim konuşmam gerektiğini söyledim. Ne dersin? Uygun mudur senin için?"

"Sonuna *saygılarımla*, yazıp kendi adını da ekleseydin keşke..." dedim, gözlerimi devirirken. "Mail olmuş da bu!"

Annie -veya Beyza- bana herhangi bir cevap veremeden, ekrana Bora'nın cevabı düşmüştü:

"Uygundur."

Gözlerimi bir kez daha devirirken, telefonu Beyza'nın elinden çekmiştim ve parmaklarım çoktan Bora'ya mesaj yazmaya başlamıştı bile. Beyza her ne kadar, "Ne yazıyorsun? Dur?" dese de ve telefon bizzat kendisinin olsa da onu önemseme gereği duymamıştım. Dünyanın en ama en sıkıcı WhatsApp konuşmasına tahammül edemeyecek ve buna bizzat şahit olduğum için de baltalayacaktım.

"Sekiz harfe basmak yormamıştır umarım seni."

"Yormadı sevgilim."

Beyza'nın bakışlarının elimde tuttuğum telefonunun ekranında olduğunu görünce, yanından kalktım ve karşısına geçtim. En nihayetinde mesajlarımla onun arasına bir mahremiyet alanı eklemem gerekiyordu. Oturup hep birlikle mesajlaşacak değildik.

"Neyse en azından, senin bana böyle uzun mesajlar atmaman lazım abla, demedin sevgilim. Buna da şükür."

"Değiştiremeyeceğim şeyleri söylemenin boşuna olduğunu öğrendim."

"Kadın birkaç önemli mesele var dedi. Kalanını neden sormuyorsun?"

"Birkaç ifadesinden hoşlanmadım Nazlı ya. Tam olarak kaç? Üç mü? Dört mü? Beş mi ya da? Ona takılı kaldı kafam, ondan."

"Bugün neden herkes benimle alay ediyor?!!!"

"Herkes?"

Duraksarken, dudaklarımın arasından, "Hassiktir!" kelimesi çıktı.

"N'oldu?" diye sordu Beyza, merakla. Ona cevap vermedim ve yeniden Bora'ya mesaj yazdım.

"N'apıyorsun sevgilim?"

"Kim ya da kimler alay etti? İsim ver bana."

Ben konuyu ne kadar değiştirirsem değiştireyim, Bora istemediği sürece kalıplarını kırmak pek mümkün olmuyordu.

"Aaa isim demişken... Bizim bebeğimizin ismi bir konu biliyorsun değil mi? Henüz cinsiyeti belli değil ama bence Zeytin, unisex bir isim. Ve çok güzel bir isim. Sence de öyle değil mi?"

"Konsantrasyonum başka bir şeyde şu an sevgilim."

"Kesin bebeğimizin adında anlaşamadığımız için ayrılmak zorunda kalacağız!"

"İyi de ayrılmak çözüm değil ki. Ayrılsak da ona bir isim vermemiz gerekecek. İlla ki uzlaşmamız lâzım bu konuda."

"Zeytin'de uzlaşsak?"

"Seni seviyorum."

"Kaçak oynuyorsun yine ama ne yapayım, ben de seni seviyorum sonuçta."

"İstanbul'a dönmeme konusunda hala kararlı mısın bu arada Nazlı? Ben dönmek istiyorum daha fazla oyalanmadan."

"Dönelim istersen. Biz yetişemeyiz belki ama Begüm'ün de boşanma davası bugün görülecekmiş ya. Onu öğrenince ben, belki yanında olmak isteyeceğini düşündüm."

"Evet."

"Ne zaman gelirsin?"

"Birkaç saate."

Az önce attığı mesajı kopyalayıp yapıştırdım ve üzerinde küçük bir değişiklik yaparak, Bora'ya gönderdim:

"Birkaç ifadesinden hoşlanmadım Bora ya. Tam olarak kaç? Üç mü? Dört mü? Beş mi ya da? Ona takıldı kafam."

":)"

"Söyle Beyza'ya. Hazırlansın. O da bizimle dönecek. Temel birkaç eşyayla. Kalan eşyaları sonra aldırtır. Ev kapatmasına gerek yok."

"Söylerim de. Zaten ev kapatamaz ki. Bayan Morgan var."

Bora çevrimdışı olunca boş verdim. Mesajlarımızı sildim ve telefonunu Beyza'ya uzattım. "Birkaç saat sonra İstanbul'a dönecekmişiz. Senin de hazırlanmanı, bizimle geleceğini söyledi. Temel birkaç eşyayla..."

Beyza bu emrivakiden hoşlanmamıştı ama başını sallamakla yetindi. "Leo'ya söz verdik. Yarım saat de olsa basket sahasına gidelim..." dedi. Ayağa kalktı ve iç çekti. "Çocuklarla da konuşalım bir, onlar ne zaman gelecekler..."

Beyza bahçeden eve girerken, içime derin bir nefes sığdırarak, bakışlarımı kararmakta olan gökyüzüne çevirdim. Bu bahçede bir gün, karnımda bebeğimizle oturabileceğimi hayal dahi edemezken, iyisiyle ve kötüsüyle tüm günlerin

zihnimden geçmesine izin verdim. Bora şu anda, bir kumarhanede, bizim için ve geleceğimiz için bir takım mesailer harcıyordu. Kara olarak. Bu kimliği kullandığı son zamanlarımızı yaşıyorduk. Hayranı olduğum Kara'yla, sevdiğim adamın geleceğe dair kurduğu hayalleri katlettiğinden beri aramızda sınırlı bir mesafe vardı. Bu ev, Beyza'nın kardeşi olan Bora'nın anlatılarıyla doluydu ve ben o Bora'yla bir gün tanışabilmeyi, ona ulaşabilmeyi, sevdiğim adamla o Bora'yı karşı karşıya getirebilmeyi çok istiyordum. Belki şu an için bu o kadar da mümkün görünmüyordu ve fakat, bu bahçede oturduğum eski günlerde de bugünün mümkün görünmediği muhakkaktı.

O yüzden, bu hayatta istisnasız her şey yaşanabilirdi.

♠

Bora, iki saat on bir dakika sonra yanımıza gelmişti ve biz bu süre zarfında Leo'yla Aydın'ın basket oynamalarını izlemiş, daha sonra da hastaneye uğramıştık. Beyza, İstanbul'a kolunda alçıyla gitmek istemiyordu ve doktor, Beyza'nın aşırı ısrarı sonucu, dikkat etmesi şartıyla alçıyı çıkartmaya ikna olmuştu. Biz hastaneden çıkarken, Bora beni aramış ve döndüklerini söylemişti. On yedi dakika, dört saniye sonra biz de eve dönmüştük.

Leo ile Beyza'nın bavullarını Bayan Morgan hazırlamıştı ve onların vedalaşmalarını izlerken, Bora'nın yüzü hoşnutsuzlukla kaplıydı. Çünkü Beyza, her ne kadar Bayan Morgan'a anne demiyorsa da onu annesi yerine koyuyordu ve bu da bence Bora'nın gücüne gitmişti. Bu düşüncemi dedikodu yapabildiğimiz ilk fırsatta, -havaalanına giderken arabada mesajlaşmıştık- Gökhan'la da paylaşmıştım. Gökhan da bana koşulsuz katıldığını, sadece bunun değil Beyza'yla ilgili hemen her şeyin gücüne gittiğini ve bu konuda Bora'ya hak da verdiğini söylemişti. Ben de ona gerek olmadığı hâlde, bunun çok büyük bir ironi olduğunu hatırlatmıştım. Açıkçası Gökhan, sanki bu oyunun bir tarafı değilmişçesine olaylara dışarıdan baktığında tadımı kaçırıyordu çünkü o zaman, ona da üzülmem gerekiyordu.

Aynı anda kaç kişiye üzülebilirdim ki?

Ben de bir insandım!

Üstelik karnında bir insan oluşmak üzere olan bir insan!

"Ben bir buçuk insan mı oluyorum?" diye attığım mesajla beraber, arabanın içindeki gergin sessizlik Gökhan'ın dışarıdan bakıldığında yersiz duran kahkahasıyla beraber bıçakla kesilir gibi kesilmişti. Hemencecik telefonumu kilitlemiş ve Bora ile göz göze geldiğimde, *n'oluyor acaba* der gibi bir ifadeye bürünmüştüm. Toplum içindeki kişilerin, diğerlerinden gizli olarak birbirleriyle mesajlaşmaları ayıptı ve bu ayıbı yapan kişi olamazdım.

Ama bazen, acayip derecede ve istemsizce, bazı şeyleri uzatıyordum. Mesela arabadan inerken Bora'ya, *"Neye güldü o kadar acaba?"* diye sormuştum.

Bora'nın dudakları *bilmem* dercesine büzülürken, alt dudağı biraz öne çıkmıştı ve benim yiyecek aşermem gerekirken Bora aşermem de biraz tuhaftı.

Verdiği cevap ise daha tuhaftı: *"Sen daha iyi bilirsin. Ne yazdıysan, ona güldü çünkü."*

Bora sanki bana hiçbir şey dememiş gibi Leo'ya seslenmiş ve hızlı adımlarla, havaalanının VIP kapısına ilerlemiştim.

Bora'nın özel uçağında Selim, Gökhan, Aydın, Beyza ve Leo ile birlikte İstanbul'a doğru bir yolculuk gerçekleştirmiştik. OCTO da bizimle beraber İstanbul'a gelmeye karar vermişti fakat bizimle aynı uçakta olmalarına Bora izin vermemişti. Söylediğine göre, hiçbirinin yüzünü görmek istemiyordu. Keskin tavrı, Beyza'nın kendince inandığı tüm planları suya düşürmüştü ve OCTO'nun bize yardım edebileceğine Bora'yı ikna etmesinin çok kolay olmayacağıyla kendisi de yüzleşmişti. Zaten Bora'nın, kendisi, Gökhan ve Aydın ile aynı uçakta bir yolculuk yapması bile mucizeydi.

Gerçi yolculuğun da Bora açısından ne kadar *beraber* olduğu tartışılırdı. Onlarla sadece uçak kalkarken ve inerken bir arada olmuş, onun dışındaki tüm zamanını yatak odamızda geçirmişti. Çok yorgundu ve benimle birlikte

uyumak istiyordu. Bunun doğruluk payı muhakkak vardı ama bundan ziyade, insanlarla muhatap olmaktan kaçındığı da barizdi. Yine de o neyden ya da kimlerden kaçınırsa kaçınsın bana kaçması, bende soluk alması ve bunu yaparken bana da soluk vermesi, eşsiz bir yolculuk geçirmemize sebep olmuştu. Aşerdiğim dudaklarına kavuşmanın hazzıyla, çığlıklarımın uçağın ana salonundan duyulmaması için öyle büyük bir mücadele vermiştim ki bence o bile bana hayret etmişti.

Gökhan'la konuşmak için o uyurken odadan çıktığım on yedi dakika, kırk üç saniye haricinde, ben de onun göğsünde dinlendiğim için kendimi gayet dinç hissediyordum ve açıkçası üst üste yaptığım yolculukların en keyiflisi bu olmuştu. Odadan kaçıp Gökhan'ın yanına gittiğimi anlayıp anlamadığını bilmiyordum, eğer herhangi bir laf soksaydı, dedikoduya aşerdiğimi söyleyeceğim yerdeydim.

Gerçi dedikodu yapamamıştık.

İstanbul'a indiğimizde günün yarısını, iki saat dört dakika geçmişti. Bora Selim'e, *"Begüm Tarabya'da. Yanına gidiyoruz..."* dediğinde açıkçası şaşırmıştım çünkü Beyza, Bora'ya Tarabya'da kalmasının uygun olup olmayacağını soralı yirmi dört saat bile olmamıştı. Muhtemelen Begüm, zaten bunu düşünerek Tarabya'da küçük bir hazırlık yapmış olmalıydı. Bana öyle geliyordu ki, Bora bundan haberdar olsun ya da olmasın, kardeşinin yanında olmak istediği için sesini çıkarmıyordu.

Havaalanında minibüse bindiğimiz andan itibaren, yatak odamızda yaşadığımız iki kişilik andaki Bora'dan eser kalmamıştı. Durgunlaşmış, sessizleşmiş, kendi içine kapanmış ve tüm dikkati elinde tuttuğu telefonun ekranına sabitlenmişti. Leo'nun annesiyle babasının ortasına oturarak, herkese tek tek sorduğu çeşitli sorularda, sıra ancak kendisine geldiğinde konuşuyor, onda da yalnızca kısa kısa cevaplar veriyordu. Bora'nın bu ruh hâli arabaya yayıldığı için aslında benim dışımda herkesin yüzü bir parça düşüktü.

Leo ise bunu fark ediyor mu bilinmez, etkilenmiyor ve sorular sormaktan asla vazgeçmiyordu.

"Oturacağımız evin yakınlarında basketbol sahası var mı anne?" diye sordu, yolculuğun on sekizinci dakika, on üçüncü saniyesinde.

"Bilmiyorum," dedi Beyza. "Bakarız."

"Eğer yoksa ne olacak?" diye sordu bu kez Leo, babasına dönüp.

"Bahçeye basket sahası yaptırabiliriz," dedi Aydın.

"Dayı," dedi Leo. Gülümsedi. "Sen nerede basketbol oynuyordun? Orada eskiden sen de oturuyormuşsun ya."

"Okulda oynuyordum ben genelde," dedi Bora.

"Hangi okul? Ben o okula mı gideceğim?"

Bora, Leo doğrudan kendisine hitap etmediği için, sorunun muhatabı olmadığını düşünmüş olacak ki bakışlarını yeniden telefonuna çevirdi.

"Senin okuluna karar verilmedi henüz. Kararı sen verirsin. Konuşuruz. Daha vakit var..." dedim.

"Asya ile konuşabiliriz," dedi Leo, bilmiş bir edayla. "Şimdi okulda dedin, geç mi gelir concon?"

"Akşam üzeri geliyor," dedi Gökhan.

"Asya ile yakın mı oturacağız? Begüm nerede oturuyor?" diye sordu Leo, bu kez de.

"Çok uzak sayılmaz," dedi Gökhan. "Nişantaşı'nda onlar."

"Yürürsek kaç dakika Aydın?" diye sordu Leo.

"Yürünmez," dedi Aydın.

"O zaman uzak demek ki..." dedi Leo, üzgün bir tavırla. "Anne, biz de Nişantaşı'nda otursak?"

"Ama sen benim yaşadığım evi merak ediyordun?" dedi Beyza. Oğlunun başını sevdi. "Arabayla çok uzak değil. Hem onlar belki İngiltere'ye taşınabilirler." Leo'nun yüzü asıldı. "Ama sık sık geleceklerine eminim. Onlar Türkiye'de olduğu sürece, istediğin zaman gidip gelirsin."

"Bizim yaşayacağımız ev küçük mü?" diye sordu Leo. Babasına döndü. "Sen de bizimle yaşayacaksın değil mi?"

"Evet," dedi Aydın.

Bora'nın kendisine hitap edilmediği anlardan birinde ilk kez bakışları telefonundan ayrıldı. Türkçe konuşarak, "Müştemilatta herhalde," dedi. Bu bir sorudan çok, emir cümlesi gibiydi. "Konuşulmamış konular hakkında, çocuğun kafasını boş yere karıştırma, derim." Gülümsedi. Leo'ya baktı. "Aydın'la evlerimiz ortak bahçedeydi. Annen sana anlatmıştır."

Leo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Komşu muydunuz?" Annesine döndü. "Yılbaşında tanıştığınızı söylemiştin! Bunu bilmiyordum! Komşuydunuz ve birbirinizi tanımıyor muydunuz?!"

Beyza gerilirken, Aydın sıkıntılı bir nefes verdi. Bir an için Gökhan olmak istedim; önde, minibüsü kullanan Selim'in yanında oturduğu için mimiklerini gizleyebiliyordu ama benim öyle bir şansım yoktu. Dümdüz, Bora'ya bakakalmıştım. Bora da saçma sapan bir şey söylediğini düşünmüş olacak ki pişman olduğu bakışlarından belliydi.

"O kadar çok yalan var ki..." dedi, ablasına bakarken. "Liste yapman lazım, aklımda tutabilmem için!"

"Kara!" dedi Aydın, hafif sertçe. Leo da dönüp kendisine bakınca, sesini biraz olsun yumuşatmak zorunda kaldı. "Yoluma taş koymaya mı niyetlisin?"

"Sikerim lan senin yolunu..." dedi Bora. Bunu söylerken gülümsüyor olması dışında hiçbir sorun yoktu ve fakat Leo emindim ki tatlı bir şey söylediğini düşünüyordu. "Zaten şu yol bitmiyor..." diye ekledi.

"Ben sana konuşmak istediğimi söyledim." Aydın, Bora gibi gülümsemiyordu. "Ama ciddiye almıyorsun. Uçağa binmeden de uçakta da vaktimiz vardı."

"Sen istediğinde değil, ben vakti geldiğini düşündüğümde konuşabilirsin..." dedi Bora. Minibüs, Tarabya'daki evin bahçesine girdi. "Bunu biliyor olman lazımdı Aydın Demir."

Begüm, kucağında Demir ve yanında Noir ile beraber, Tarabya'daki evin merdivenlerinde bekliyordu. Biraz arkasında da Sevim Hanım vardı ve buradan bakılırsa, sımsıcak bir aile yuvasına bizi bekliyor gibi görünüyorlardı.

Bunun kuşkusuz tek sebebi, minibüsün içindeki gerilimin farkında olmamalarıydı.

"Konuşalım..." dedi Aydın, Bora'yı tahrik etmek ister gibi. Ne Beyza'nın kendisine uyarı dolu bir şekilde bakmasını ne de Gökhan'ın kafasını arkaya çevirip, *ağır ol* der gibi omzuna dokunmasını umursadı. "Vaktin senin için erken olması önemli değil. Çünkü bence tam zamanı. İn."

Selim minibüsü durdurduğunda en önce Aydın kendini dışarı atmış, Leo ile Beyza da onu takip etmişti. Selim ve Gökhan, kısa bir an Bora'yı beklemişler ama hareket etmeyeceğini anlayınca onlar da aşağı inmişlerdi.

Leo iner inmez, "Demir!" diye bağırmıştı.

Hemen ilerimizde gerçekleşen kucaklaşma anını arabanın camından izleyen Bora'nın elini tuttum. "İyi misin sevgilim?"

"Cık," dedi. Elimi sıktı. "Ama olacağım." Bakışlarını Leo ile Beyza'dan çekmeden yutkundu. "Olmam lazım."

"İstersen biz inmeyelim..." dedim.

Bana döndü. "Oturup hüngür hüngür ağlamak istediğin hâlde, hiçbir şey yokmuş gibi davranmak zorunda kalmak çok ağır." Alayla güldü. "Ama ben genelde, çok ağır bir şey yaşadığımda, durumu daha da ağırlaştırırım. Kökünden çözmek için."

"Nasıl yani?" diye sordum.

Derin bir nefes verdi. "Nazlı..." dedi, elimi iki eliyle kavrarken. "Aydın'ı öldürmeden nasıl durabilirim?" Dudaklarım şaşkınlıkla açıldı, Bora için Aydın Demir istenmeyen damattı ve bunda da haklı gerekçeleri vardı ama biraz abartmıyor muydu? "Bak silahım var. İçinde de mermi. Mermiler. Ve Aydın da hemen şurada. Nasıl öldürmeyeceğim?"

"Bence biz gidelim..." dedim.

"Abi?!" dedi Begüm, arabaya doğru yaklaşırken. "Neden inmiyorsunuz?"

Bakışlarım Begüm'e çevrilirken, biraz ötedeki Gökhan'ın hararetle Aydın'a bir şeyler söylediğini gördüm. "İneceğim..."

dedi Bora. Beyza başını iki yana sallarken Bora da derin bir nefes daha vermişti. "İnmek üzerine bir emir aldım zaten!"

"Ne emri?" diye sordu Begüm. Abisinin bakışlarını takip ederek, Gökhan'la Aydın'a baktı. "Bir sorun mu var?"

"Yok güzelim," dedi Bora. Minibüsten indi ve benim de inmem için elimi tuttu. Bu sırada Noir hızlıca yanımıza gelip, bacaklarımızın arasında dolaşmaya başlamıştı bile. "Oğlum!" dedi Bora, içtenlikle. Eğildi ve Noir'ın başından öptü. Ben Noir'a sarılırken, Bora annesinin kucağındaki minik kurbağanın şapkasının üzerinden, onun başına da küçük bir öpücük kondurmuştu. "Nasıl özlemişim..." diye mırıldandı ve dudakları bu sefer de Begüm'ün başına değmişti.

Beyza'ya baktım. Bu sevgi dolu karşılama, ona nasıl görünüyordu? Uzak, özlem yüklü ve başına gelmesi artık imkansız bir hadise miydi, Bora'nın bir gün onun da başından öpmesi? Hayattaki seçimlerin bir bedeli oluyordu ve Bora'nın sevgi dolu anlarından mahrum kalmak, onun için çok acı verici olmalıydı. Ne kadar yalnız olduğumu hissettiğimden, daha doğrusu annem, babam ve anneannem öldüğünden beri arzu ettiğim kardeşlik duygusunun en güzel örneklerinden birine şahit olmamı sağlayan Bora'nın çektiği acının yanında, belki de Beyza'nın ödediği bedel hiçbir şey değildi bile. Yine de küçük kız kardeşinin ona sarılmış olması, hayatın dengesinden ibaretti; bir şeyleri kaybederken, bir şeyleri de kazanıyordu.

"İçeri girin siz hadi..." dedi Bora, Begüm'e. Bakışları Beyza'yı buldu. "Leo'ya evi gezdir. Merak ediyor." Beyza'nın kardeşine benzer gözleri, Aydın'ın acı kahve gözleriyle birleşince, "Hadi!" dedi Bora.

"Leo!" diye seslendi Beyza. Leo annesine doğru ilerledi. Beyza'nın bakışları bana değdiğinde, usulca başımı salladım. En azından Aydın'ın ölmesine engel olabilecek gücü kendimde buluyordum, bu da bir şeydi. Sevim Hanım'la beraber içeriye girdiklerinde, Begüm de kucağındaki Demir'le, onların peşinden merdivenlere doğru yürümüştü.

Bora, ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Selim, sen Yeşim'i bekletme..." dedi. Selim ise bir Aydın'a bir Bora'ya bakarak, burada kalmak istediğini alenen belli etmişti. Ama Bora bunu umursamayıp Gökhan'a döndü. "Sen de kendine bir iş bul."

"İçeri gireyim o zaman?" dedi Gökhan, çekinceyle sorar gibi. "Acıktım zaten."

Bora, Gökhan'a bir cevap vermeyerek bakışlarını Aydın'a dikmişti. Gökhan'ın gözleri gözlerimi bulduğunda, sessizce anlaştık. Daha sonra eve doğru yürüdü. Selim de başka çaresi yokmuşçasına arabaya ilerledi. Arabaya binmeden evvel, "Bir şey olursa ararsın abi..." demişti. Bora başını salladı ve daha sonra, bahçede konumlanan adamlara, bakışlarıyla geri çekilmeleri emrini verdi.

Selim'in kullandığı araba bahçeden çıkarken, "Evet..." dedi Bora, Aydın'a. "Baştan söylüyorum, Noir burada, tam dibimde olacak!" Aydın'ın gözleri kısıldı. "Eğer sesini yükseltirsen, sana saldıracak ve hiç kimse onu durdurmayacak!" Bana içeri girmemi söylememişti ama girse miydim, çünkü ben kesin Noir'ı durdurmaya çalışırdım. "Ve ben Noir'ı, seni öldüren ben olmayayım diye burada tutuyorum, bilesin!"

"Ortadan yok oldun, döndüğünde tavrın değişti..." dedi Aydın. Konuşurken zorlandığı belliydi çünkü gözleri kahvenin en ağır ateşte piştiği bir hâle bürünmüştü. "Düşünüyorum... İstihbarat, Beyza ile evlenmemizi şart koştuğu için mi diye... Ama yatmıyor kafama... Çünkü sen zaten, ona evlenme teklifi ettiğime şahit olmuştun."

"Alkışladığım bir davranışın değildi..." dedi Bora. Başını, Aydın'ı ayıplar gibi iki yana salladı. "Değişen benim değil, senin tavrın... Pişkinliğin!"

"Yapma Kara!" dedi Aydın, hayretle. Kendisine bir yandaş ararcasına bana baktı ama bu konu hakkında bir yorumda bulunacağımı düşünüyorsa yanılıyordu. "Ne pişkinliği?"

"Leo'yu kullanıyorsun!" dedi Bora, sertçe. "Eğer o olmasaydı yapamayacağın her şeyi, onun varlığından ötürü

kazandığın cesaretle yapıyorsun!" Aydın eğer bunu yapıyorsa da belli ki bilerek yapmıyordu çünkü Bora'yı dinlerken ağzı açık kalmıştı. "Benim en büyük öfkemin Beyza ile Gökhan'a olması gerekirken, senin aldığın nefese gıcık olmama sebep oluyorsun! Onlar gibi kabuğuna çekilmen gerekiyor ama sen dikkatimi devamlı üzerine çekiyorsun! Devamlı!"

"N'apıyorum ya ben?" diye sordu Aydın, bütün bunları reddedercesine.

"Yüzüme bakacak yüzü buluyorsun mesela!" dedi Bora, öfkeyle. Ellerini ceplerinden çıkarttı. "Kendinde emrivaki yapacak haddi buluyorsun, mesela!"

Aydın başını hızla iki yana salladı. "Benim bir oğlum var. Kaybettiğim on koca yıl. Telafi etmem gereken zamanlar. Oğlumu kazanmaya çalışırken, hesap kitap yapmayacağım. Yapamam."

"O zaman sadece oğlunla ilgilen lan!" dedi Bora, hiddetle. "Ne diye Beyza ile evlenmek için taklalar atıyorsun?! Baba olmak için, illa onunla evli mi olman lâzım?! Bak Eren'e, bugün oğlunun annesinden boşandı!"

"Ben Beyza'yı seviyorum!" diye bağırdı Aydın. Noir'ın bir kez ama çok güçlü, adeta ikaz edercesine havlamasıyla beraber, Bora'nın şakası olmadığını da anlamıştı. Noir'a baktı, sevdasını haykırmasına engel olan bir düşmanmış gibi. "Seviyorum..." dedi, daha sakin ama onu sakin bıraktıkları için küfreder gibi.

Bora içine temiz bir nefes çekerken gülümsedi. Aydın'a doğru bir adım attı. "Şurada mı?" diye sordu, biraz ilerideki müştemilatı gösterirken. "Sevdiğin kadına *fahişe* demiştin?"

Aydın'ın acı kahve gözlerini çepeçevre saran kirpikleri titrerken, yutkunamadığını anbean görmüştüm. "Yapma..." dedi, yumruğunu sıkarak. "Mecburdum..."

"Neye mecburdun lan?!" diye bağırdı Bora. Noir, her koşulda Bora'ya iltimas geçiyor, onun sesinin yüksek desibelini bir tehlike olarak görmüyordu. "Öldürecekler miydi ablamı, söyle!" Aydın'ın dudakları da aynı kirpikleri gibi

titrerken, bu konuşmanın sonunu getiremeyeceği belliydi. "Hayattaki tek çıkış yolun bu muydu?! Yüzünde lazerli silahın kırmızı noktasını mı gördün sevdiğin kadının?! Ha?! Söylesene lan!"

Aydın tek kelime söylemiyor, belki de söyleyemiyordu. Dolan acı kahve gözlerinin Bora için bir anlamı olmayacağını biliyordum, fakat bunun onu neredeyse tiksindirmesini beklemiyordum. Bu, her şartta ve koşulda, çok fazla değil miydi?

"Senden bunu isteyen herhangi bir düşman olsaydı..." dedi, kaşlarını kaldırarak. "Mehmet Şahindağ olsaydı, nikah şahidiniz bile olurdum!" Aydın'ın gözlerinden bir damla yaş aktı. "Ama sen... Ahmet Karabey'in adamıydın ve bunu, onun emriyle yaptın!" Bora ise Aydın'ın aksine gülümsedi. "Değil mi? Hadi, söyle! İtiraf et!"

"Ahmet Karabey..." dedi Aydın, soluğu kesiliyormuş gibi. "Kızıyla olmamı istemiyordu Kara!" Yutkunurken yüzü buruştu. "İzin vermezdi! Asla izin vermezdi!"

"Sen de en azından bir kere olsun sevişeyim mi dedin?!" diye sordu Bora.

"Her şey bu yüzden oldu zaten!" Noir, Aydın'ın bağırdığını sanıp bir kez daha havladı ama anlayamadığı şey, Aydın'ın isyan ettiğiydi. "Sabaha karşı, odasında olduğumu anladığı için!"

"Sen de *eyvallah* mı dedin, her zamanki gibi?" Bora, alacağı cevaptan öyle emindi ki Aydın'ın konuşmasını beklemedi bile. "Karşı çıkacak, aşkın için savaşacak cesareti bulamadın!" Aydın'ı tepeden tırnağa süzdü. "Kendini yakıştırdığın yerdi, babamın cümleleri... İçinden geçenlerdi. Sesli dile getirildiğinde doğrudan sahiplendiğin cümleler... Bitirmek için ablama fahişe muamelesi yapmanı babam mı istedi yoksa senin kendi küçük beyninle üretebildiğin tek fikir mi buydu?" Aydın gözlerini yumduğunda cevabı sessizce itiraf etmişti. "Hani sormuştun bir gün... Leo'nun babasının kim olduğunu... Çınar da *tek gecelik bir ilişki* olduğunu söylemişti. Hatırladın mı?" Aydın yumulu gözlerini

daha da sıktı. "Her şey ortaya çıktığından beri, senin ona fahişe dediğini öğrendiğimden beri reddediyorum bunu ama... Haklıymış."

Aydın gözlerini açtığında, gözlerinden yaşlar boşaldı. "Çok pişmanım Kara!"

Bora'nın attığı kahkaha buz gibiydi. "Bir zahmet amına koyayım!" dedi. Sanki daha fazla gülmemek için, iç çekmişti. "Sevdiğinin canını yakan herkes gibi!" Boğazını temizledi. "Bana bak Aydın Demir. Seninki *mecburiyet* değil, *kolay yol.* Çünkü sen Ahmet Karabey'e karşı çıksaydın, kızının tırnağının ucuna zarar vermezdi. Seninle uğraşırdı, sadece. Öldürürdü belki seni. O kadar! Ölseydin lan! Bütün bunlara sebep olacağına, ölseydin!"

"Ölürdüm... Ölseydim keşke..." dedi Aydın.

Açık açık söylemese de cümlesinin altındaki *mesele ölmek değildi* imasını Bora da ben de anlamıştık.

Bora'nın bakışları kısıldı. "Babam... Sana ne dedi?" diye sordu.

"Söylemem," dedi Aydın. Bakışlarına aldığı emri çiğnemekten ölesiye korkan bir adamın ifadesi yerleşmişti. "Bu, Ahmet Karabey'le benim aramda bir sır! Söyleyemem! Asla söylemem!"

"Siktirtme lan Ahmet Karabey'ini!" dedi Bora. Neredeyse Aydın'ın yakasına yapışacaktı, kendini çok zor tuttuğu belliydi. "Bana bak... Yarın bir gün ben de baba olacağım! Bana ölmüş babama küfrettiriyorsun! Aydın, benim daha fazla ayarlarımla oynama! Sabrımın son sınırındayım! Birazdan oğlun, babasının yeni yaşayacağı evin önünde katledildiğine şahit olacak!"

Aydın, beş saniyeliğine alt dudağını dişlerken, konuşmak istemediğini ayan beyan ortaya sermişti. "Kara, yeminim var!" dedi.

"Peki..." dedi Bora, ürkütücü bir tavırla. "Ben de yemin edeyim mi şimdi?!"

"Eğer kendi canımı düşündüysem namerdim Kara!" Bir elektrik akımının, Bora'nın vücudundan başlayarak benim

vücuduma yayıldığını hissederken, Aydın'ın ıslak acı kahve gözlerine bakakalmıştım. "Ama..." dedi, güçlükle. "Kardeşliğin ne olduğunu benim kadar iyi bilirsin çünkü o, senin de kardeşindi."

Gökhan Demir.

"Ne?!" dedim, ilk kez araya girerek.

Aydın, Ahmet Karabey'in kendisini Gökhan'ın canıyla tehdit ettiğini ima ediyordu.

"Saçmalama!" dedim, hemen ardından.

"Yıllarca düşündüm..." dedi Aydın. Hafifçe burnunun kemerini sıktı. "Blöf müydü, ciddi miydi diye yıllarca düşündüm... Kızı çok kıymetliydi. Evlat. Tabii kıymetli olacak. Beni mi kandırdı yoksa yapar mıydı, yıllarca düşündüm." Gülmeye çalıştı. "Kendi kendime tabii. Çünkü Ahmet Bey, o günden bir hafta sonra ölerek, beni bu yükün altında bıraktı... Sonra da Beyza, gitti."

Bora'nın bakışlarına yayılan katran karası, bugüne kadar babasından hiç nefret etmediyse bile şimdi ettiğini haykırıyordu.

"Ha bi' de... Betül Hanım'ın yeğeniymiş. Gökhan yani. Kardeşim." Aydın gözlerinden yaşlar akarken gülüyordu. "Yani muhtemelen blöftü. Ahmet Bey, karısının yeğenine zarar verecek bir adam değildi."

"Blöftür," dedi Bora. Bakışları etrafta dolaşıp Aydın'ın gözlerini buldu. "Gökhan, annemin yeğeni değil de bizim bildiğimiz, senin öz be öz kardeşin olan Gökhan olsa da Ahmet Karabey ona zarar veremezdi çünkü." Bir elini Aydın'ın omzuna koydu ama bu samimi bir yaklaşımdan ziyade, buram buram üstünlük kokuyordu. "Neresinden bakarsan bak, mide bulandırıcı. Ve sen bu adamın ölüsüne bile, bu hayatta birçok insanın dirisine göstermediğin saygıyı gösterdin! Gözümün önünde..."

"Belki de bir sınavdı?!" dedim, doğru cevabı bulmayı arzularcasına. "Belki de senin cesaretini, Beyza'yı gerçekten sevip sevmediğini test ediyordu?!" Aydın'ın bakışları gözlerimi buldu. "Belki sen kaldın o sınavdan?!" Aydın, bu

ihtimali ilk kez düşünüyormuşçasına şaşırmıştı. "Kızını sevdiğini bildiği hâlde hayatta tutmuş ya seni! Yanında tutmuş! Senelerce! Seni bu kadar sevmese, buna izin vermezdi değil mi?! Aranızda yaşanması muhtemel birlikteliği engelleyebilirdi, senden kurtulurdu değil mi?!"

Aydın başını iki yana sallarken, "Merdivenlerdeki sesi kulaklarımdan silinmiyor. '*Mehmet değil... Ama sen de değil Aydın!'* Bu bir sınav olamaz yenge..." Bakışları Bora'yı buldu. "Kara... Ne Beyza ne Gökhan biliyor bunları. Bilmesinler de. Geçmiş, gitmiş, bitmiş. Ben Gökhan'ın ölmesine razı gelemedim, o da bilmeden bana en büyük iyiliği yapmış ve sevdiğim kadınla bebeğimizin ölmesine izin vermemiş. Hayat bana büyük bir ceza verdi. Sınandığım yer, can yaktığım yer oldu. Bu karma, yalnız senin değil hepimizin karması."

Bora hoşnutsuz bir tavırla Aydın'a bakarken, "Felsefi düşüncelerini kendine sakla..." demişti.

"Kara!" dedi Aydın, ısrarcı bir tavırla. "Sen, sevdiğin kadınla kardeşinin arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığında... Begüm'le kendini öldürüp, yengemi hayatta tuttuğunda... İlk kez *bir yol daha vardı ve sen o yolu bulamayacak kadar korkaktın,* demiştim kendi kendime. O yüzden sen beni anlamayabilirsin. Anlamaya çalışma. Sadece yolumdan çekil, kalan ömrümü sevdiğim kadınla oğlumun yaşadıkları her şeyi telafi etmeye harcayayım." Derin bir nefes alırken, kaşları havalandı. "Bu saatten sonra diğer seçenek, ölümdür çünkü bana."

Bora'nın sinirlenmesini beklemiyordum. "Ulan!" dedi, dişlerinin arasından. "Oğlun var oğlun! Annesinden bağımsız, senin bir oğlun var!" Aydın'ın kaşları çatıldı. "Oğluna baba olmanı ben söyledim zaten sana! Ona sahip çıkmanı! Annesiyle beraber olma koşuluyla baba olacaksan hiç olma lan! O çocuğun babaya ihtiyacı var, annesi için bir kocaya değil! Annesiyle beraber olamazsa ölmeyi düşünen bi' gerizekalıya değil!"

Bora son sözünü söylemiş gibi Aydın'a arkasını dönüp merdivenlere ilerleyince, ben de peşinden gittim. Noir ise Aydın bir tehlikeymiş ve arkamızdan silah çekecekmişçesine, on saniye kadar daha bekleme ihtiyacı hissetmişti. Aydın'ın soru işaretleriyle arkamızda kalakaldığının farkındaydım ama herhangi bir şey yapamazdım çünkü ne yapılması gerektiğini bildiğim söylenemezdi. Mesela Bora, evlenmelerine kati suretle karşı mıydı, yoksa yumuşamış mıydı onu bile henüz anlayamamıştım. Merdivenlerin sonuna geldiğimizde, Bora zile basmak üzere parmağını kaldırdı ama bir an için parmağı havada asılı bir şekilde duraksadı. Bu görüntüyü tanıyor, Bora'da John'un kapısındaki Nina'yı görüyordum.

Bu ev, kıyametti.

Ve fakat, en büyük kıyametlerin içinden geçmeden iyileşmek mümkün olamazdı.

Bora'nın parmağını kavradım ve zile basarken, parmağını bırakmadım. Göz ucuyla bana baktığında, yüzümde en şahane gülümsemem vardı. Sessizce *yanındayım sevgilim,* diyen gözlerimi okumuş ve ona Maçahel'i çağrıştıran o gözlere minnetle bakmıştı.

Kapıyı Sevim Hanım açtı. Bora'nın elinden tuttum. Birlikte içeriye girdik. Begüm ve Leo yan yana oturmuşlar, birlikte eskice bir albümün sayfalarını çeviriyorlardı. Beyza, tek kişilik koltuğa oturmuş, kucağındaki minik kurbağayı seyrediyordu. Gökhan ise herkesten uzakta, pencereden dışarıya bakıyor muhtemelen uçakta konuştuklarımızı düşünüyordu. Adım seslerimizin duyulmasıyla beraber, herkesin bakışları merakla bize çevrildi.

"Abi!" dedi Begüm, heyecanla. "Leo ile eski fotoğrafları karıştırıyoruz! Gelsenize siz de. *'Ne kadar kalabalıkmışsınız,'* deyip duruyor."

"Ne kadar kalabalıkmışsınız."

"Kalabalıktık, eskiden..."

"Şimdi kalabalık değil misiniz? Neredeler?"

"Öldüler. Kız kardeşim ve ben kaldık."

Bora'nın bakışları tek kişilik koltukta oturan ablasına çevrildiğinde, bakışlarının hayalle gerçeği ayırt edemediğini düşünmüştüm. Onu burada, doğup büyüdükleri evde görüyor olmasının kalbinde açtığı yaralar, yaşadığı kıyametin en canhıraş anlarından biri olmalıydı. Kaç rüya görmüştü, böyle? Kaç kâbus? Kaç kez hayal etmişti böyle bir anı? Elini daha sıkı tuttuğumda, başı hafifçe benden yana döndü.

"Evet Leo!" dedim, gülümserken. "Kalabalık aile güzel bir şeydir! Yengem, tanışmıştın ya onunla, *çok uluslu olmak* diye tarif ederdi bunu! Tabii bunu sana nasıl izah edeceğimi bilemiyorum!" Ben Leo'ya doğru yürüyünce, Bora da benimle yürümek zorunda kalmıştı. "Biz de bakalım mı fotoğraflara?"

Leo, ben yanına oturunca Begüm'e daha da yaklaşmış ama göğsüme yaslanmıştı. "Bakın. Gelin. Dayımın küçüklüğü de var."

Bora benim diğer tarafıma, kanepenin köşesine geçti ve bir ayak bileğini dizine dayadı. "Dayın küçükken de çok yakışıklıymış bence! Ben bu fotoğrafların çoğunu daha önce görmüştüm!"

"Ama annem de çok güzelmiş!" dedi Leo, hemen.

"Ben?" dedi Begüm, alınmış gibi.

"Sen de güzelmişsin. Ama en çok annem."

"İşte ben de sırf bu yüzden doğurdum! Biri, bu hayatta en çok beni güzel bulsun diye..." dedi Begüm, omzunu silkerken.

"Ben onu doğurmadan başardım ya," dedim. Bora'ya baktım. Kapkara gözleri bir an için ışıldasa da enerjileri çok düşüktü. "Öyle değil mi sevgilim?"

"Leo..." dedi Bora, hafifçe eğilip. "Artık Türkçe öğren. Ben *darling* kelimesinden o kadar da hoşlanmıyorum. Türkçe'deki telaffuzu daha güzel."

"İngilizce telaffuzun da kötü zaten..." dedi Leo. Bora'nın kaşları çatıldı. "R harfini yok ediyorsun!"

"Aksan o," dedi Gökhan, gülerek. "Bunu bilmiyor olamazsın!"

"Bana ne," dedi Leo, Gökhan'a tip tip bakarak. "En güzel bizim konuştuğumuz gibi."

"Senin Sienna'yı neden tavlayamadığın belli oldu. Kadınlar İngiliz aksanlarına bayılırlar," dedi Gökhan.

"Amerika'daki kadınlar için o geçerli mi pek emin değilim," dedi Begüm. Kaşları düşünceli bir biçimde çatılmıştı. "Benim Amerikalı arkadaşlarım, kendi aksanlarını kaba bulmuyorlar genelde."

"Dennis mesela benim soyadımı çok kötü telaffuz ediyor. R harfini yok ediyor," dedi Leo. Kendi derdini yine dünyanın en büyük derdi edinmişti. "Dennis gibi davranamazsın dayı!"

"Sana *dayı* demeyi öğrettikleri hâlde, *teyze* demeyi öğretmediler mi?" diye sordu Begüm. Bakışlarını kızgınlıkla Beyza'ya yöneltmişti. "Ayrımcılık yapacaksan, çocuğumu bırak!" Begüm, her ne kadar Beyza ile iyi gibi görünse de ilişkilerinin henüz bıçak sırtı olduğu hepimizin malumuydu.

"Ben öğretmedim," dedi Beyza.

"Ben öğrettim," dedi Bora. Begüm'ün bakışları abisine çevrildi. "Herkes kendi işini kendi halletsin kızım."

"Yani aşk olsun!" dedi Begüm, küskün bir tavırla. Leo'nun bombayı ortaya atarak etrafı umursamadan çevirdiği albümün yeni sayfasındaki bir fotoğrafa dikkatle baktım. "Bu kadar çok *dayı* olmak istediğini bilseydim, ikiz üçüz falan doğururdum! Asya'ya söyleyeceğim bunu! Yazdım bir kenara!"

Üst kata çıkan merdivenlerin, alttan üçüncü basamağında Begüm ile Beyza başlarını, ortalarındaki Bora'nın omuzlarına koyarak birlikte poz vermişlerdi. Bu pozdan çok, sevgi dolu çok gerçek bir anın birebir yansıması gibiydi ve *kardeşlik* konulu bir fotoğraf yarışmasında herkesi kıskandırarak derece sahibi olabilirlerdi.

"Ben de söylerim o zaman? Çünkü belli ki senin de başka çocukların teyzesi olasın varmış!" dedi Bora, umursamaz bir tavırla.

"Bu ne zaman çekildi?" diye sorduğumda, Begüm bana döndü ve abisine laf yetiştiremedi. "Yirmi senesi var. İlkokula başladığım yıl olması lazım."

Bora'ya döndüm, yeniden. Onun da bakışları uzaktan da olsa baktığım fotoğrafı bulmuştu. "Bu fotoğrafın yirmi sene sonrasını çektirelim mi?" diye sordum. Kaşları çatıldı. "Siz ve çocuklarınız."

"Ay Naz şahanesin!" dedi Begüm, hızla atılarak. "Instagram'da olay gönderi olur! Magazinde sadece boşanma davam konuşuluyor zaten ve bu çok canımı sıkıyor! Hadi yapalım!"

"Boşandın mı?" diye sordu Leo, şaşkınlıkla. Sonra bana döndü. "Dayımın çocuğu daha doğmadı ki Nina. Nasıl fotoğraf çekilecek?"

"Karnımda poz verecek o da..." dedim. Leo beni pek anlamadıysa da boş vermeyi tercih etti ki bu sık sık yaptığı bir şeydi.

"Hadi abi, lütfen!" dedi Begüm, hızla ayağa kalkarken. Cebinden çıkarttığı telefonu, Gökhan'ın eline tutuşturdu. "Sen çek. Zaten bu fotoğrafı da sen çekmiştin. Seni de etiketlerim." Beyza'ya döndü. "Hadi, sen de kalk. Kalkın çabuk. Hadi."

En önce ben ayağa kalkıp, Bora'nın da elinden tutmuştum. Bakışlarında itiraz dolu bir ifade vardıysa da gözlerinin içine yavru köpek gibi *lütfen* dercesine bakınca ve Beyza da kucağındaki Demir'le ayaklanınca, pek bir şey yapamadı. Begüm, minik kurbağayı hızla pusetine yerleştirdi. Merdivene ilerleyerek, herkese nereye geçmeleri gerektiğinin talimatını verdi.

Bora, yine Begüm ile Beyza'nın ortasına oturmuştu. Alt basamakta Beyza'nın hizasına Leo, Begüm'ün de hizasına puset içindeki Demir kurulmuştu. Ben de ortalarına, Bora'nın bacakları arasına yerleştirdim ve sırtımı karnına yasladım. Begüm ve Beyza, aynı o günkü gibi başlarını Bora'nın omuzlarına koyarlarken, Bora bir elini Begüm'ün beline

atmış, diğer eliyle de Leo ile aramızdan, benim omzuma yerleştirerek, ablasına sarılmayı reddetmişti.

Öyle ya da böyle, bu bebeğimize bırakacağımız ve tarihe kalacak bir fotoğraftı. Hatta, bebeğimizin ilk aile fotoğrafı. Adaya yerleşmek üzere Mayıs sonunda buralardan gitmeden evvel, bebeğimize göstereceğimiz daha nice fotoğrafımız olsun istiyordum.

"Güzel oldu..." dedi Gökhan.

Muhtemelen onun da kafasının içindeki tüm zamanlar şaşmıştı ve sessizce ne yaşadıklarını sorguluyordu. "Bebeğimiz sana teşekkür ediyor amcası!" dediğimde, dudakları büyük bir heyecanla iki yana kıvrıldı.

"Ben biraz uzanacağım," dedi Bora, merdivenden kalkar kalkmaz.

"Bora..."

Bora, hiçbir cevap beklemeden koridora ilerlemişti ama sonra, Beyza'nın sesiyle durmak zorunda kalmıştı. Sıkıntılı ve bezgin bir nefes verip, ablasına döndü. "Ne?"

"Bir saniye bekler misin?" dedi Beyza, Bora'nın tavrına aldırmadan. Salonun girişindeki çantasının yanına ilerledi. Bu sırada Gökhan, Demir'i pusetten almış ve Begüm ile Leo'nun peşinden salona geçmişti. Beyza, çantasından çıkarttığı, küçük bir bez çantayla Bora'nın yanına geldi. "Bu onun..." dedi. Çantayı kardeşine uzattı. "Umarım güzel günlerde oynar." Bora çantayı eline aldı ama içini açmadı. Başıyla teşekkür edercesine bir işaret yapıp, yeniden arkasını döndü ve koridorda kayboldu. Beyza, bakışları beni bulduğunda, "Rubik küpünüz..." dedi.

"Bebeğimiz sana da çok teşekkür ediyor halası..." dedim ve küçük adımlarla, koridorda Bora'nın görünmez adım izlerini takip ederek, giriş katın en uç cephesine konumlanmış odaya doğru yürüdüm. Kapıyı tıklatmak adabımuaşeret gereği elzemdi ve fakat içeride kocam olduğu için, dan diye odaya girebilme hakkını kendimde bulmuştum.

Bora, hayallerini bıraktığını düşündüğüm odadaki yatağa uzanmış, elindeki rubik küple oynuyordu. "Sevgilim?" dedim, kapıyı kilitlerken. Bakışları gözlerime çevrildiğinde, çehresinin tümden hüzünle kaplandığını fark etmiştim. "Seninle sevişmeye geldim? Müsait misin?" Kapkara gözleri kısıldı, bir an için bu açık sözlülüğüm karşısında şaşkına çevrilmişti. "Bu odanın kodlarını da bir yenilememiz, bu odayı benim varlığımla tanıştırmamız gerek diye düşündüm."

Rubik küpü sağ avucuna alırken hafifçe doğruldu ve yatağın soluna doğru kaydı. "Gel..." dedi, davetkâr bir tonlamayla.

"Gerçi bu oda..." dedim, yatağa yaklaşırken. "Beni tanıyordur." Yatağın kenarına oturdum. "Sonuçta *ben senin, altı yaşından beri, yolculuğunun en güzel duraklarıyım. Gelmesini hep beklediğin, hakkındaki rivayetlere aldırış etmediğin, anlamı baki olan ve gün geçtikçe deliriyor olmaktan korktuğun yaşam işaretinim!* Olsun o kadar!"

Dudakları iki yana kıvrıldı. "Sen boş zamanlarında, gizli gizli ve devamlı, o mektubu mu okuyorsun sevgilim?"

"Hı hı," dedim, gülümserken. Saçlarımı savurdum. "Ben maça kızıyım, istediğimi yapabilirim."

Kaşları havalandı, *bak sen* der gibi. "Rubik küp de geldiğine göre..." dedim. Bir elimi geriye doğru atıp, hafifçe başımı kaldırdım ve bacak bacak üzerine attım. "Artık masalı anlatabilirsin herhalde!"

Rubik küpe baktı. Bu öyle bir bakıştı ki bu küp sahteymiş, ya da güzel değilmiş gibi. Hatta nereden çıktığını, bu odaya nasıl geldiğini, ne ara eline aldığını sorgular gibi. Sonrasında da rubik küpü ayak ucuna doğru fırlattı. "Anlatamam," dedi, yüzünde kalan memnuniyetsizlikle. "Hiç havamda değilim bugün..."

"Nasıl ya?!" diye sordum, hayrete düşmüş gibi. "Hani bebeğimizin ilk hediyesini ona takdim ederken, ona bir masal da anlatacaktın!"

"Farkındaysan rubik küpü henüz ona takdim etmedim sevgilim," dedi. Kaşlarım çatıldı. "Kuru kuru oyuncak mı hediye eder insan bebeğine, *al da sus* der gibi..." Bakışlarına teessüf dolu bir ifade yayılmıştı. "Ne ayıp Nazlı. Olur mu hiç öyle şey?"

Derin bir nefes verirken, hayretle güldüm. "Bora..." dedim, imayla. "Hani ben bebeğimizi aldırmak isterken, önce masalı dinleyip sonra karar vermemi söylüyordun? Yasal olarak aldırma süresi falan kovalıyordun? Ama benim bu masala inanmam, bebeğimizin doğmasından bile daha önemliydi?"

"E ama aldırmaktan vazgeçtin?" dedi. Otuz iki dişini göstermek suretiyle gülümsedi. "İyi ki!"

"Yani artık beni ikna etmeye ihtiyacın olmadığı için anlatmıyorsun?!" dedim, inanamaz gibi. "*İnandı zaten bu bana* mı diye düşünüyorsun? Salı sallanır, çarşamba çarşafa dolanır, perşembe perişanlık falan! Öyle mi?"

"Tam olarak öyle değil de..." dediği anda, boynunun altından çektiğim yastığı hırsla yüzüne vurdum.

"Beni geçiştiremezsin sen!" dedim, öfkeyle.

İki dizimi birden yatağa dayarken, bir kez daha yüzüne vuracaktım ki bileklerimi tutarak beni engelledi. "Dur..." dedi, gülerken. Komik olan neydi? "Acıdı."

"Acımaz acımaz," dedim, bileklerimi ellerinden kurtarmaya çalışırken. Yastık elimden kafasına düşüp, oradan da yere savrulurken beni kendine çekti. Ben bir yastık değildim ama yer çekimi diye bir şey vardı ve yüzükoyun göğsüne düşmüştüm. Ellerini belimde sabitleyerek kendisinden kaçmamam için gerekli koşulları sağlamıştı. Avuç içlerimi göğsüne yaslarken, "Küstüm ben sana!" dedim.

"Biraz izleyeyim mi bu küskün suratını?" diye sordu. Alt dudağını dişledi. "O kadar tatlısın ki! Biraz izleyeyim, sonra barışırız."

"Barışmayız belki de..." dedim, kaşlarım havalanırken. "Dur ya da şey yaparız..." diye ekledim, düşünür gibi. "Benim ablam... Senin ablan olan ablam değil, hiç olmamış kendi ablam..." Kaşları ne saçmaladığımı anlamak

istercesine çatılırken, dudakları bir miktar açılmıştı. "Bebeğimizin dördüncü hediyesini verdiğinde barışırız. Olur mu?"

"*Yağmur gökten değil, yerden yağarsa* diyorsun yani?" dedi.

"Evet!" dedim.

"Ömür boyu küs mü kalacağız yani?" diye sordu. Bir elini yüzüne değen saçlarıma uzatıp, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Koskoca ömür seninle küs kalamam ben. Olmaz."

"Aaa!" dedim, alayla. "Küskün suratımı izler durursun işte!"

"Olmaz... Bakmaya doyamadığım başka yüz ifadelerin de var... Onları özlerim," dedi. Bir eli başımın arkasını kavradığında, yüzümü yüzüne yaklaştırmış ve dudaklarımız arasında azıcık bir mesafe bırakmıştı. "Öpüşüp barışalım, hadi!"

"Öpüşelim ama barışmayalım..." dedim.

"Aaa! Küsken öpüşmek serbest mi?" diye sordu, heveslenmiş gibi. "Baştan deseydin ya!"

Göğsünün üzerinden kalkmaya yeltendiğimde kocaman bir kahkaha attı ve beni sımsıkı tuttu. "Gel buraya gel, şaka yaptım!"

"Mizah duygun yerlerde!" diye bağırdım, kulağının içine içine. Yüzü buruştu. "Hiç ama hiç komik değilsin!" Hafifçe döndü, sırtımı yatakla buluşturdu ve ağırlığını vermeden üzerime uzanıp, ellerini başımın yanlarında sabitledi. "Kötüsün! Kabasın! Kırıcısın! Küstahsın!"

"Bütün kelimeleri bilerek mi *k* harfinden seçtin?" diye sordu, dünyada en merak ettiği şey buymuş gibi. "Benim de *k* harfiyle başlayan bir şeyler mi söylemem gerekiyor sana?" Başını düşünürcesine yana yatırdı. "Kaderim. Karım. Kalbim." Gülümsedi. "Karakutum."

"Ne?" dedim, şaşkınlıkla.

Dudakları, kulağımın biraz altındaki dövmemin üzerine değdi. "Bana ait, kimsenin bilmediği ve bilemeyeceği her

şeyi bilen... Her şeyi fark eden, gören, duyan, bütün dikkati daima bende olan... Ne kadar büyük bir kaza olursa olsun ona hiçbir şey olmayan... Ve... Bana dair bildiği her şeyi hatırlayan..." dedi, beni öpmek için es vere vere. "Ben olsam da olmasam da... Her şeyi bildiği için, neyin nasıl olduğunu ortaya çıkaracağına koşulsuz güvendiğim... Adına *kara* denmesine rağmen, en zifiri karanlıkta, okyanusun derinlerinde bile kendini belli edecek parlaklıkta olan..." Gözleri, şuh bakışlarımı buldu. "Sen benim karakutumsun Nazlı."

Dudakları dudaklarımla birleşirken, üzerindeki tişörtü bir çırpıda çıkardı ve yastığın yanına fırlattı. Dili yalnızca beş saat, kırk dört dakika önce benzer bir keşfe çıkmamış ve senelerdir bu anı bekliyormuşçasına istekliydi. Çok geçmeden benim üzerimdeki bluz ve sütyen de onun tişörtünün yanında kendine yer buldu. Sütyenimin kopçası uçaktaki odamızda zaten zorlanmıştı ve çıkan sesten anladığım kadarıyla bu kez tümden kopmuştu. Umurumda bile değildi. Üzerimde ve hatta kendi üzerinde ne varsa yırtabilir, parçalayabilir, kullanılmaz hâle getirebilirdi. Çıplak olmayı seviyordum. İkimizin de çırılçıplak olmasını.

Dudakları mabedi olan boynuma doğru ıslak bir yol çizerken, güneş ve gecenin kavuştuğu anda gerçekleşen o ılık his içime yayılmaya başlamıştı. Boynuma sakallarını bile isteye batırıyor, nefesini kulağımın içine üflüyor, maharetli parmak uçlarıyla da göğsümü sıkıştırıyordu. Hem gerçek, hem de mecaz anlamda. Kalbimde, Bora'nın bana dokunduğu her anda, bilimin dahi açıklamakta zorlanacağı, kuşkusuz muhteşem bir afet meydana geliyordu. Gece, güneşi örter gibi ıslak dokunuşlarla ilerliyordu ve her bir ıslaklığı peşi sıra nefesi takip ediyordu. Karnımın üstüne değen sakalları beni gıdıklarken, keyifli bir işkencenin sürüncemesini yaşamama sebep oluyordu.

Parmak uçları nihayet pantolonumun düğmesini buldu. Fakat pantolonumu çıkartmak gibi bir girişimde bulunmadan güneşin en sıcak yerlerine doğru ilerledi. Güneşin de bir

zayıf noktası vardı ve gece kendisine bu kadar yaklaşınca dayanamıyordu. Boğazımdan çıkan nidalar odanın duvarlarına çarpıp Bora'nın hayalleriyle tanışıyor, kucaklaşıyor, belki de sevişiyorlardı ama Bora bizi birbirimizden ayıran pantolonlarımıza saygı duyuyor, onları asla çıkaramazmışız gibi davranıyordu.

Neden?

Kendilerinin, kendi kendilerine çıkmasını mı bekliyorduk?

Güneş bendim!

Merkezde ben vardım!

Bora'yı sertçe ittirerek, sırtüstü uzanmasını sağladım. Kapkara gözleri güneşe maruz kalmanın etkisiyle kısılırken, zorlukla yutkundu. Pantolonumdan ve iç çamaşırımdan kurtulup, bacaklarının üzerine oturdum. Aynı şekilde onun da çırılçıplak kalmasını sağladığımda, etrafımızı gece mi gündüz mü asla bilemediğimiz bir alacakaranlık kaplamıştı. Dudaklarımı göğsündeki dövmesinin, köprücük kemiğinin ve dudaklarının üzerinde gezdirirken, önce yavaş yavaş, sonrasında ise şiddetli bir biçimde onu içime çektim. Çekim gücüm hiç olmadığı kadar kuvvetliydi çünkü gece, tüm dengemi alt üst etmişti. İçimde bir yerlerde meydana gelen patlamaların başka bir açıklaması olamazdı.

Göz gözü görmez bir sisin içine hapsolduğumda, dengemi kaybedeceğimi, tutunacak bir yer bulamayacağımı, düşeceğimi, batacağımı ve bir daha doğamayacağımı zannettim. Bu, tuhaf derecede harikaydı ama başım öyle bir dönmüştü ki, sanki kafam güzeldi. Aşk sarhoşluğu tam olarak bu muydu bilinmez, Bora doğrularak beni belimden sımsıkı kavradı. Bu da çekim gücümün başka bir karşılığıydı ve çıplaklığımızın en güzel hâli. Alnımı omzuna yasladım ve o güneşin içinde hareket etmeye devam ederken uzun, çok uzun bir süre, tüm zevk dolu çığlıklarımı kulağının hemen yanında attım.

Yorgun düşene ve başımı terli göğsüne yaslayıp, uykuya dalıncaya kadar.

Bir ara, rubik küpün bacağına battığını ve ona, "Beni geçiştirirsen çarpılırsın işte..." dediğimi hayal meyal hatırlıyordum, o kadar.

♠

Duyduğum tıkırtılarla gözlerimi araladığımda, ilk gördüğüm şey, kalbinin üstündeki kurşun yarasını kapatan dövmesiydi. "Sevgilim..." diye fısıldadım, başımı göğsünden kaldırırken.

Bora tepemde rubik küple oynuyordu.

"Biraz daha uyusaydın?" dedi, rubik küpü yanına bırakırken.

"Belki kulağımın dibinde tık tık sesi olmasaydı, biraz daha uyuyabilirdim..." dedim, esnerken. "Sen uyumadın mı?"

"Yok..." dedi, saçlarımın arasından öperken. "Affedersin, uyanacağını düşünmedim hiç. Derin uyuyordun."

"Sen neden uyumadın?" diye sordum, bir kez daha esnerken. "Duş almışsın."

"Düşünüyordum," dedi. Gülümsedi. "Acıktın mı?"

"Hı hı," dedim. Etrafıma bakındım. Hava kararmak üzereydi ve Bora gece lambasını yakmıştı. "Uçak inerken tıka basa doyurmuştum karnımı ama... Enerji sarfedince tabii..."

Güldü. "Yemeğe gidelim diyorum. Beyza ile," dedi. Kaşlarım çatıldı. "Eminim ki gelmek istersin."

"Tabii ki de!" dedim, hızla yataktan doğrulurken. "Hazırlanayım ben! Benim de duş almam lazım! Vaktim var mı?!"

O da doğruldu ve ben yataktan kalkmadan koluma uzandı. "Nazlı..." dedi, durgun bir tavırla. "Heyecanlanma. Bir yemek sadece. Onunla konuşmak istediğim bazı şeyler var, o kadar."

"Olsun," dedim. Konunun Aydın olacağına adım kadar emindim. "Haberi var mı?"

"Nazlı..." dedi, yeniden. "Sevgilim..." Bir eli nemden alnıma yapışmış tutamlarıma değdi. "Aslında gelmeni

istememem. Ama sana *gelme* diyemem. Desem de geleceğini biliyorum çünkü."

"Doğru," dedim. Dudaklarına küçücük bir öpücük kondurdum. "Bu odadaki duşu kullanacağım. Benim bavulumu odaya bırakır mısın?"

"Olur..." dedi ve kolumu bıraktı.

Yataktan kalktım ve banyoya girdim. Burada olmanın, bu evde olmanın, kıyamet dediğim yerin ona o kadar kötü gelmemesi mümkün müydü bilmiyordum ama ablasıyla yemeğe çıkmak istemesi bile bir mucizeydi ve bunun tadını çıkaracaktım.

♠

"Ben hazırım ve çok açım!" dedim, salona girerken. Bora tekli koltuğa oturmuşken, Beyza üç kişilik kanepenin en ucundaydı ve ikisinin bakışları da ellerindeki telefonlarındaydı. Önce Beyza ile göz göze geldik. "Nasıl olmuşum?"

"Çok iyi görünüyorsun," dedi Beyza.

Bora beni tepeden tırnağa süzerken, yüzünde beğeni dolu bir tebessüm belirmişti. "Biliyorum! Ama bunu duymak hoşuma gitti!" dedim, Beyza'ya. Gülümsedi. "Hadi sen de hazırlansana abla!" dedim. Bora'ya döndüm. "Sen? Hazır mısın sevgilim?"

"Üzerimi değiştireceğim," dedi.

Yüzüme en tatlı, en alımlı, en çekici ifademi yerleştirdim ve bu ifademin de bakmaya doyamadıklarından biri olmasını diledim. "Sevgilim? Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"İste..." dedi. Alt dudağını ısırırken ayağa kalktı. Beyza'ya döndü. "Hazırlanmaya çıktığında, Begüm'e de onu beklediğimi söyler misin?" Beyza *tamam* der gibi başını salladı ve ayağa kalkıp, salondan çıktı. "Ne istersen..." dedi Bora, elimi tutarken.

"Sevgilim," dedim. Bora, elimin üstüne küçücük bir öpücük kondurdu. "Babamın çakı koleksiyonunu patlatabilir miyim?"

"Babamın?" dedi, şaşkınlıkla.

"Evet," dedim, heyecanla. "Hani göstermiştin ya bana daha önce. Oradan, beğendiğim çakıları alabilir miyim? Lütfen!"

Bora'nın yüzüne garip bir ifade yayıldı. "Babamın," dedi yeniden. Çakıları alacak olmamdan hoşnut olmamış gibiydi çünkü nedenini anlamadığım bir şekilde, sadece *babamın* diyebiliyor ve bana bir cevap veremiyordu.

"Anısı var diyeyse, sorun değil..." dedim, bozulduğumu gizlemeye çalışarak.

"Yoo... Yok... Al... Al tabii..." dedi, es vere vere. Derin bir nefes verdi. "Hepsi senin olabilir," diye ekledi.

"Emin misin?" diye sordum.

Bir eli belime yerleşirken beni kendine çekti. "Eminim sevgilim," dedi.

Ellerimi omuzlarına koyarken, "Hayır yani evin barkın yanmış gibi bir yüz ifaden vardı da. Şaşkın, *bu da nereden çıktı* der gibi. Herhalde daha evvel, babanın çakı koleksiyonuna benden başka birisi sulanma cüreti gösterememişti!" dedim.

Gülümsedi. "Hayır," dedi. Bir eli saçlarımın önüme düşen tutamlarına uzandı. "Sadece daha önce, bizden başka birinin... Begüm'le Beyza dışında birinin... Babamdan, *babam* diye bahsettiğine şahit olmamıştım."

Kaşlarım çatıldı. "*Babam* mı dedim ben?"

"Evet..." dedi. Bir eli yanağımı kavradı. "Dilin sürçtü herhalde ama önemli değil."

Aslında sürçen dilim kadar beynim de olabilirdi çünkü aklım fikrim Gökhan'daydı ve açıkçası bir parça telaşa kapılmıştım ama bunu çaktırmamak için büyük bir çaba harcıyordum.

Bora'nın gülümsemesi büyüdü. "Buna kalbimin tekleyeceğini söyleseler, hayatta inanmazdım Nazlı!" Derin bir nefes verdi. "Keşke hak etseydi..." dedi. Bakışlarındaki hüzün, muhtemelen Aydın'dan da duydukları yüzündendi. "Hani bana rezidansta... Ablamı, annemi, babamı ve dedemi tanımadan sevdiğini söylemiştin..." Başımı *evet* der gibi

salladım. "Annem ve dedemin yeri ayrı... Ablam için de sana bir şey söyleyebileceğim yeri geçtim ama en azından babamın bu sevgiyi hak etmediğine yemin edebilirim."

İç çektim. "Sevgilim," dedim, yumuşacık bir tonlamayla. "Senin babanı benim babam sevmiş... Ne dersen de, ne söylersen söyle, ne duyarsak duyalım ya da... Babamın sözünün üstüne söz söylemek istemem." Başını *peki, öyle olsun* der gibi sallayarak, bir yorumda bulunmadı. "Aydın'ın söyledikleri elbette ki çok ağır, kabul edilemez, korkunç bir şey ama... Üstüne düşününce, ne bekliyorduk ki? Çok normal değil mi? Hak verdiğimden değil. Anladığımdan da değil. Ama baban böyle biriymiş zaten. Kendi doğrularıyla yaşayan biri."

"Yine de koyuyor," dedi.

"Biliyorum. Tahmin ediyorum," dedim. Eline uzandım ve elini karnımın üstüne koydum. "Ama bak... Sen, bir tarihi yeniden yazacaksın. Çok iyi bir baba olarak! Ki sana rezidansta bunu da söylemiştim sevgilim..." Gözlerinin karasında beliren heyecan kalbime dokundu. "Bugün bu duydukların bir işarettir belki. Hayat sana, nasıl baba olunacağını kendi babana göstermeni söylüyordur belki. Eminim ki bir yerden izliyorlar bizi çünkü. Üzülme. Düşünme. Boş ver."

"Seni seviyorum Nazlı," dedi.

"Ben de seni seviyorum," dedim.

"Beni evde beklesen olmaz mı?" diye sordu. Bakışları ısrarcıydı. "Çok zor bir gece olacak Nazlı."

Kaşlarım havalandı. "Hayatta olmaz!"

"Vay be!" Bakışlarım salonun girişine çevrildiğinde, Begüm'le göz göze geldik. Gözlerinin içi parlıyordu. Salona girdi ve kanepenin kolçağına yaslandı. "Kesin erkek olacak! Daha da güzelleştirdi bu hamilelik seni çünkü! İnanılmaz olmuşsun Naz! Beni sollamaya çalışman İstanbul gecelerini üzer! Mecbur en özel parçayı seçeceğim bu akşam için!"

Saçlarımı savururken, "Hodri meydan tatlım!" dedim.

Begüm güldü ve bakışları abisini buldu. "Nereye gideceğiz?"

"Aslında Leo ile ilgilenmeni rica edecektim..." dedi Bora. Begüm gibi benim de yüzümü şaşkınlık kaplamıştı, illa birilerini evde bırakması mı lazımdı? "Eskisi gibi, evde kalıp... Abinle ablanın eve dönmesini bekler misin bu akşam?"

"Neden?" diye sordu Begüm. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı, bundan hoşlanmadığı belliydi. "Hâlâ yeteri kadar büyük değil miyim?"

"Öyle olması gerekiyor, desem... Yeterli bir cevap olmaz mı?" diye sordu Bora. Begüm derin bir nefes verirken, Bora bana sırtını dönmüş ve birkaç adımla kardeşine yaklaşmıştı. "Lütfen," dedi, yumuşacık bir sesle.

"Abi..." dedi Begüm.

"Lütfen," diye tekrarladı Bora. "En azından sen, *gelme* dediğimde sözümü dinliyor ol."

Begüm dikkatle abisine baktı. Bakışlarındaki şaşkınlık yerini bir endişeye bırakırken zorlukla, "Abi..." dedi.

"Olması gereken bu..." dedi Bora. Ellerini Begüm'ün omuzlarına koydu. "Geç bile kaldım bunun için üç numara."

Begüm'ü kendine çekti ve ona sımsıkı sarıldı. Bir eli Begüm'ün saçlarına ulaşırken, başını hafifçe eğmiş ve bir süre öyle kalmışlardı. Ayrıldıklarında, Begüm derin ve kederli bir şekilde nefes verdi. Bunun çaresiz bir kabulleniş olduğunu pekâlâ anlamış ama neyin kabullenişi olduğunu anlamamıştım.

Bora bana yüzünü dönmeden, "Ben üzerimi değiştirip geliyorum Nazlı..." dedi.

Bora salondan çıkar çıkmaz, Begüm'ün gözlerinden bir damla yaş süzülmüştü. "N'oluyor ya?!" dedim, şaşkınlıkla. Begüm'e yaklaştım. "Niye ağlıyorsun Begüm?!"

Gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle silerken, "Bir planı var!"

"Ne planı? Beyza'yla konuşacaklarını planlaması çok normal değil mi?" diye sordum.

"Naz!" dedi Begüm, bana sesini duyurmak ister gibi. "Vedalaşmaya gidiyor!" Kaşlarım çatıldı. "Romantik bir vedadan bahsetmiyorum! On senenin acısını çıkaracak ondan! Allah kahretsin! Abimi bu eve hiç getirmemeliydim! Benim yüzümden! Bitti! Bir şeyler yumuşar sandım, ne olursa olsun Beyza hassas noktası dedim! O kadar da olamaz dedim ama her şey çok daha kötü oldu!"

"Ne diyorsun Begüm? Sakin ol!" dedim, sitemle. "Nereden çıkardın bunu, nasıl çıkardın? Abartıyorsun. Yanlış anlıyorsun belki de?! Sakin ol!"

"Söyledi söyledi!" diye isyan etti Begüm. Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken, başımı hafifçe sağa doğru eğmiştim. "Kulağıma söyledi!"

"Ne söyledi?" diye sordum, merakla.

"*Eğer ondan nefret etseydin yanımızda olmana ses çıkarmazdım,* dedi. *Gelemezsin,* dedi. *Ama döndüğünde, ablanın sana çok ihtiyacı olacak,* dedi."

164.Bölüm

Sevgili yol arkadaşlarım,

Yorumlarınız, oylarınız, tweetleriniz ve mesajlarınız için ve en çok da Maça Kızı 8'i sevgiyle bağrınıza bastığınızı bana her an hissettirdiğiniz için çok teşekkür ederim!

Ne güzel bir yol katettik beraber. Acısıyla, tatlısıyla, bazen birbirimize kızarak, ama her zaman da birbirimizi sarıp sarmalayarak... Geçtiğimiz hafta, üstelik kendimi de hiç iyi hissetmediğim bir anda, içinizden tanımadığım birinin bir mesajıyla kalbim öyle çok çarptı ki... Tanışmadan da birbirimizi ne kadar iyi tanıdığımızı anladım, yine.

Aynı satırlarda hep birlikte buluştuk ve aynı satırlarda farklı şeyler hissettiniz çoğu zaman... Ve iyi ki de öyle oldu. Hayatın ta kendisi öyle gri ki ve hiçbir sorunun tek bir doğru cevabı öyle yok ki, fikirlerin çatışması, bir konunun üzerine saygı çerçevesi içinde uzun uzun tartışmak, baktığın pencereyi değiştirip herkesin kendince haklı olduğu yanları keşfetmek öyle kıymetli ki. İyi ki beraber yürüdük bu yolları sizinle, iyi ki yazdınız kalbime değen ve bana "iyi ki yazıyorum" dedirten düşüncelerinizi!

Öyle işte...

İçimden size kocaman sarılmak geldi bu akşam!

Sizleri çok sevdiğimi bir kez daha söylemekten, bir kez daha bölümün başına bir şeyler karalıyor olmaktan yana çok mutluyum.

Bir kez daha burada, sizinle olmaktan.

İyi ki varsınız, hep var olun.

Yorumlarda buluşmak üzere... □□

♠

"*Eğer ondan nefret etseydin yanımızda olmana ses çıkarmazdım,* dedi. *Gelemezsin,* dedi. *Ama döndüğünde, ablanın sana çok ihtiyacı olacak,* dedi."

Bir hayal kurmuştum.

Sevdiğim adamın, birlikte büyüdüğü, anne ve babasının da içinde olduğu ortak anılar biriktirdiği, belki odasına kadar paylaştığı, belki de doğduktan saatler sonra ilk çektirdiği fotoğrafta aynı kadrajda olduğu; ilk dişi çıktığında, ilk kez yağmurla tanıştığında, ilk kez kar yağışı gördüğünde, ilk kez düştüğünde, ilk kez yüzdüğünde, ilk kez bisiklete bindiğinde, ilk kez yalan söylediğinde, ilk kez düşük not aldığında, ilk mezuniyetinde, liseyi kazandığında, üniversiteyi kazandığında, anne ve babasını kaybettiğinde ve hatta öldüğü gün dahi yanında olan hayran olduğu ve çok sevdiği ablasına kavuşmasının hayalini.

Bu hayali kurduğumda sevdiğim adam benden kilometrelerce uzaktaydı, beni sevdiğini bilmiyordum ve onu sevdiğim kadar ondan nefret de ediyordum. Kız kardeşi için beni harcadığını düşünürken, ablasının yaşadığı gerçeğiyle yüzleşmiştim ve benim bunu hazmetmem bile Bora'nın bunu hazmetmesinden uzun sürmüştü.

Yine de bir hayal kurmuştum.

Çok sevdiği, kollarında can veren ama onu kaybettiği günden beri içinde bir yerlerde ablasıyla yaşayan sevdiğim adamın hayatında bir mucize gerçekleşsin diye. Tüm dünyasının başına yıkılacağını, doğru bildiği her şeyin nasıl da yanlışa evrileceğini, kandırılmanın onu derinden sarsacağını, bu gerçeğin ona asla iyi gelmeyeceğini ve ablasına kavuşunca tamamlanmış değil aksine eksilmiş hissedeceğini biliyordum ama yine de o hayali kurmuştum.

Bir gün, Tarabya'daki evlerindeler. Begüm, Beyza, Leo, Gökhan, Aydın ve Bora büyük yemek masasında akşam yemeği yiyorlar. Bora müebbet yediği hücreden nasıl çıkmış bilmiyorum, Beyza kurtarır onu. Herkes birbiriyle yüzleşmiş, aşmışlar olan biteni, belki birkaç yıl geçmiş aradan. Çok

neşeliler, çok güzel bir sohbet hâlindeler, belki de hayatlarındaki en mutlu gün.

Sonra bir konu açılıyor, belki Leo'nun matematiği hiç sevmemesiyle alakalı bir konu. *"Keşke Nina burada olsaydı anne,"* diyor Leo. Herkese yeni yeni ısınmış.

Bora ise Nina'nın kim olduğunu bilmiyor.

Beyza oğlunun saçlarını seviyor, *"Keşke bebeğim..."* diyor.

"Çok özledim Nina'yı anne!" diyor Leo, gözleri dolu dolu.

Sonra biri, belki Gökhan, *"Nina kim?"* diye soruyor. Beyza suspus, bana söz verdi, bu soruya asla cevap veremez.

Ama Leo için birilerine Nina'dan bahsetmek gururlu bir eylem. Fotoğrafımı gösteriyor dan diye, *"Bu hayatta annemden ve babamdan sonra en çok sevdiğim insan..."* diyor, benim için.

Bora, hayatının en büyük şokunu yaşıyor.

Ablasının yaşadığını öğrendiğinde bile yaşamadığı bir şok.

Sevmediği, nefret ettiği, kullandığı eski karısı, yeğeninin annesiyle babasından sonra en sevdiği insanmış.

Sabaha kadar konuşuyorlar Beyza ile. Beyza, Nina'yı anlatıyor Bora'ya. Ne kadar güçlü olduğunu, onun adını ağzına bile almadığını, hayatına devam ettiğini, Mehmet Şahindağ operasyonunda çok önemli bir rol üstlendiğini... İmreneceği, yutkunurken boğazına bir elmanın çekirdeğinin takılacağı, ablasının abarttığını düşüneceği ama abartıp abartmadığını hiçbir zaman bilemeyeceği her şeyi duyuyor.

Ve ilk kez, çok uzun zaman sonra ilk kez, merak ediyor.

Beni.

Nazlı'yı.

Neredeyim, ne yapıyorum ve aşkı hoyrat kullanmayan bir ülkeden, beni gerçekten seven biri karşıma çıktı mı?

Cevabını bilmediği, bilemeyeceği sorularla devam ediyor o günden sonra hayatına. Biliyor ki sadece kalanlar değil, yeniden gelenlerde de benim izlerim var. Silmesi kolay değil. O günden sonraki bütün akşam yemeklerinde, her bir araya geldiklerinde, iyi ve kötü günlerinde hep ben oluyorum. Belki de Leo beni unutuncaya dek maruz kalıyor varlığıma. Leo da

beni kolay kolay unutmaz, herkes unutsa o hep hatırlar, çünkü onun minik kalbi, Bora'nın yapamadığını yaparak beni gerçekten sevdi.

Onlar hep bir aradalar ve ben de ne kadar gözlerinde yalancı aşkı ilk kez gördüğüm Sümela'da, en güzel durağımda tarih olsam da onlarlayım.

Hiç olamadığım kadar.

Kurduğum bir hayale kendimi nasıl inandırmışsam, kalan her şey ne kadar değişirse değişsin, o akşam yemeği sofrasına olan inancımı içten içe hep sabit tuttuğumu ancak anlıyordum. Belki de ilklere ve beraber büyümeye verdiğim önemden dolayı. Anıl'ı koyduğum yerden, ilk arkadaşlıkların insanın karakterini ve hayatını nasıl şekillendirdiğini bildiğimden. Belki de Beyza Karabey'i karşımda ilk gördüğüm andan beri, mucize denen şeyin varlığına sıkı sıkıya tutunup, Anıl'ı da karşımda görebilmeyi deli gibi arzu ettiğimden. Çok sevince samanlığın seyran oluşu gibi, çok sevince de kalbin hep affedebileceğine inandığımdan.

Mesela Beyza Karabey benim ablam olsaydı, onun bir mağdur olduğunu kabul eder ve yaşadığım her gün ona laf sokar, kin kusar, sonra sarılır, belki an gelir saldırır, ama Allah'a bana bir şans daha verdiği için şükrederdim. Çünkü ben, annemi, babamı ve anneannemi kaybettiğim günden beri, Allah'a onları dünyaya gönderip beni yanına alması için dua eden biriydim. Dualarım kabul olmadı diye, Anıl'ı da geri göndermeyeceğini bildiğim için o kumarhaneye girmiştim; benden başka ne beklenirdi ki?!

Ama maalesef, benim romantizmin doruklarında atan kalbim, artık bazı gerçekleri kabul etmek zorundaydı.

Bora'nın kalbinde işler, benim hayal ettiğimden bambaşka yürüyordu.

Betül ve Ahmet Karabey'e ait olan yatak odasına girdim. Duvardaki fotoğraflar, artık yıkılmış beş kişilik bir ailenin izlerini taşıyordu. Bugün gelinen noktada en çok da Ahmet Karabey'in payı vardı ve bu payı Betül Karabey'le bölüşüyordu. Bu benim kendi fikrimdi ve bunu kimseyle

paylaşmaya niyetim yoktu. Bora annesini ne kadar çok severse sevsin, ben galiba kayınvalidemi biraz *flu* buluyordum. Ahmet Bey en azından öyle ya da böyle netti ama Betül Hanım, içlerinde bulundukları durumu ve oğlunun başka bir şansı olmadığını bildiği hâlde, ona hakkını helal etmeyeceğini söyleyerek, Bora'yı ömürlük bir yükün altına sokmuştu. Oğlunun tertemiz bir hayat yaşamasını istemesini anlıyordum fakat Ahmet Bey'in yaptığı iş belliyken, bu ne kadar mümkün olabilirdi ki? O yüzden bana, Ahmet Bey'in mektubundaki satırlar daha sahici ve daha samimi geliyordu.

"O limandan ancak, kalan kimse umurumda değil diyebilirsen ayrılırsın ve unutma evlat, o limana yeniden döndüğünde, ailenden sağ kalan olmaz. O gün seni de sağ bırakmazlar. Çünkü sen Ahmet Karabey'in oğlusun."

Duvardaki fotoğrafları görmemeye çalışarak, Betül Hanım'ın tuvalet masasını öne doğru çektim. Dizlerimin üzerine eğildim ve yere yakın priz görünümlü kilide tel tokamı soktum. Çekmecenin açıldığına dair duyulan sesten sonra, çakı koleksiyonu olduğu gibi karşımdaydı. Elimdeki bez çantaya bütün çakıları doldururken, Ahmet Bey'e beni OCTO'nun sekizinci asil üyesi yaptığı için sessizce teşekkür etmiştim. Çekmece tamamen boşaldığında çekmeceyi ittim ve düzeneği tekrar kilitledim. Ayağa kalkacakken kafamı tuvalet masasına vurdum ama aldırmadım. Kalbim daha çok acıyordu, başımın acısı neydi ki.

Tuvalet masasını yerine iterken, bakışlarım aynadaki aksime takılmıştı. Kırmızı, dizimin biraz üzerinde biten dar elbisem, bu gece için hayal ettiğim her şeyin yerle bir olduğunu haykırdığı için gözüme artık o kadar da güzel görünmüyordu. Soyunmak ve eşofman falan giymek istiyordum çünkü hevesim kırılmıştı. Memnuniyetsizlik dolu yüz ifadem, kapının açılmasıyla beraber dağılmak zorunda kaldı ama yerini nasıl bir ifadenin aldığını pek kestirememiştim. Bora yavaşça odaya girdiğinde, bakışlarım

ona çevrildi. Baştan aşağı siyah bir takım elbise giymişti ve benim aksime, cenazeye gidiyor gibi bir hâli vardı.

"Anahtar getirmiştim ama..." dedi, ifadesiz bir şekilde.

"Hallettim," dedim, elimdeki çantayı gösterirken. "Tel tokayla açıldı hemen."

Kapkara gözleri araştırmacı bir tavırla yüzümde dolaştı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet..." dedim. "Ne zaman çıkacağız?"

"Nefes kesici göründüğünü söyleyemedim aşağıda..." İç çekti. "Ama çok üşürsün. Hava soğuk ve açık alanda oturacağız."

Başımı salladım. Açıkçası, binbir şevkle giydiğim bu elbiseden şimdi kurtulmak istiyordum. "Üzerimi değiştireyim ben, ne zaman çıkarız?"

"Sen üzerini değiştir. Beyza hazırsa akabinde çıkabiliriz. İnelim istersen."

"Olur," dedim ve kapıya ilerledim. Bileğimi tutarak beni durdurdu. Göz göze geldik. Bir... İki... Üç... Dört... Beş... "Efendim?" dedim, sessizliği bozarak.

"Her şey yolunda mı Nazlı?" diye sordu, yine.

Ona yaklaştım. Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. "Hı hı," dedim. Gülümsedim. "Yolunda."

"Nazlı..." dedi, soluksuz kalmış gibi. "Bunu yapmam gerek." Yalnızca gözlerinin içine baktım. Bakışlarındaki puslu ifade kalbimi daha çok acıtıyordu ama bunu ona belli etmemeye çalıştım. "Biliyorum bunu görmek, buna şahit olmak çok zor senin için... Belki bana kızıyorsun, kırılıyorsun da... Ama olması gereken bu." Benden ziyade, kendini ikna etmeye çalıştığının farkındaydım. "Canını yakanın, canını alacağını da söylemiştin..."

"Kardeşin kardeşi bıçaklayıp, sonra da dönüp kucakladığını da sen söylemiştin..." dedim. Gülümsememin yüzümden silinmemesi için çabaladım. "İkiniz arasında olan her şey, yalnızca ikinizle ilgili. Buna karışmamam gerektiğini biliyorum." Zorlukla yutkundum. "Artık biliyorum."

Avucunu yanağıma yaslarken, baş parmağı usul usul dudaklarımın üzerinde gezinmeye başladı. "Hayalini kurduğun kalabalık aileyi sana ve bebeğimize veremeyeceğim için üzgünüm..." dedi. Keder dolu bir nefes verdi. "Senin için her şeyi yaparım Nazlı. Her şeyi... Senin için hepsiyle yeniden aile olmayı da deneyebilirim mesela ama eğer bunu yaparsam, ben *ben* olmam..."

"Ben de senden böyle bir şey yapmanı isteyemem zaten. İstemem de..." dedim. Yanağımdaki elini avucuma aldım. "Sevgilim... Kendin olarak, ne yapman gerekiyorsa onu yap. Olması gereken her neyse..." Avuç içinden öptüğümde üç saniyeliğine gözlerini yummuştu. "Beyza'yı daha ilk gördüğümde, onu senin gördüğün anda bir kıyamet kopacağını biliyordum zaten ben. Bugünün gelmesinden ne kadar kaçınsam da olacak olanın önünde hiçbir şeyin duramadığını da biliyorum. O yüzden, her ne olacaksa bil ki ben senin yanındayım."

"İyi ki varsın Nazlı," dedi.

"Hep de var olacağım..." dedim. Eğildi ve dudaklarını boynuma bastırdı. "Yine de senden tek bir şey istiyorum..." dedim. Dudakları boynumdan güç alırcasına belirli bir rotayı takip ederken, başımı hafifçe geriye doğru itip elimi ensesine dayadım. "Kendini düşün... Bu kıyamet seni yok etmesin. Lütfen."

Gözleri gözlerimi bulduğunda, "Deneyeceğim..." dedi. Dudakları dudaklarıma değdi. "Ama ben beceremezsem de... Sen benim yok olmama asla izin vermezsin, biliyorum."

"Vermem," dedim.

♠

Arabayı Bora kullanmıştı. Ben yanındaydım, Beyza ise arka koltuktaydı. Yol boyunca fonda *Dust in the Wind* çalmıştı, tam on iki kez. Neyse ki şarkının on üçüncü tekrarında yolculuğumuz bitmişti ve Poyrazköy'de bir balık restoranına gelmiştik. Bora'nın, ona *ablasının öldüğünü yeniden hatırlattığını* söylediği şarkıyı tekrar tekrar bilerek dinlediğinin, benim kadar Beyza da farkına varmıştır diye

düşünüyordum. Emindim ki bu geceden sonra bu şarkı, artık çok sevdiği bir şarkı olmayacaktı. Belki de Bora da zaten bunu istiyordu. Dinlerken canını yakan bu şarkının, ablasının da canını yakmasını. İnsanın canı yandığında, nasıl can yakabileceğini en iyi bilen insan olarak Bora'yı anlıyordum.

Beyza canı yandığında can yakmak konusunda ne kadar iyiydi bilmemekle beraber, kardeşinin ne yapacağını değilse de bir şey yapacağını anlıyor olmalıydı. Biz evden çıkarken Begüm'ün surat ifadesi, hiçbir şeyin yolunda olmadığını alenen bağırıyordu. Ben ise elimden geldiğince mimiklerimi kontrol ediyor, cenazeye gidiyormuş gibi görünmemek için büyük bir çaba sarf ediyordum ama düğüne gitmediğim de belliydi. Tüm bu koşullara rağmen gelmesi -ki hiç kimse, Bora bile *gelsin diye* başına silah dayamazdı bence- kendi seçimiydi.

O yüzden arzu ettiğim tek şey yemeklerin güzel olmasıydı.

Çünkü tüm gece boyunca sadece yemeklere odaklanacağıma ve Bora'ya saygı duyup asla ablasıyla arasına girmeyeceğime dair kendime bir söz vermiştim.

Kumsal üzerine kurulmuş masalardan birine geçtiğimizde, Bora ile yan yana oturmuştuk. Açık alan dediğinde, Karadeniz'e kıyısı olan bir deniz kenarı beklemiyordum ama yine de beni havanın soğuk olduğu konusunda uyarmasına sevinmiştim. Siyah bir kot pantolon üzerine, siyah uzun kollu bir crop giymiş, üzerime de deri ceketimi almıştım. Hatta keşke kaban falan giyseydim çünkü hava rüzgarlıydı ve sözde ilkbahar olan ama gerçekte kıştan bozma bir günde, kumsalda bizden başka hiç kimse yoktu. Beyza, buraya geleceğimizi biliyor muydu bilinmez, kardeşini belki de benden daha iyi tanıdığı için yün bir elbise giymişti ve eğer etrafımızdaki sobalar beni ısıtmazsa, yün elbisesini bana vermek zorunda kalacaktı. Bacakları donmuyor muydu? Yün elbisesini bana verirse de pantolonumun üzerine falan giyerdim ama o zaman Beyza ne yapardı hiçbir fikrim yoktu.

Zaten değil üşümek, hiçbir hissi yokmuş gibi bir ifadeyle Bora'nın karşısında oturuyordu. Balık yiyeceğimiz için

herhangi bir heyecan beslemiyordu ve seçimini, "Hangisi daha tazeyse..." diyerek garsona bırakmıştı. Ben tabii ki bırakmamış, garsona çeşitli sorular sormuş, bir türlü karar verememiş ve en sonunda hem levrek hem de barbun sipariş etmiştim. Ayrıca canım deli gibi roka salatası istemişti, hem de bol domatesli ve nar ekşili. Ama hepsinden önce paçanga böreği yemek istiyordum. Yanında da çeşitli mezeler.

Bora beyaz şarap siparişi de verdikten sonra bana döndü. "Kokusu rahatsız eder mi seni?"

"Yok," dedim.

"Sen de bir kadeh içmek ister misin peki?" diye sordu. Kaşları çatılırken, sanki ben ona bir kadeh içmek isteyip istemediğini sormuşum gibi dudakları *bilmem* dercesine büzülmüştü. "Annemin Begüm'e hamileyken şarap içtiğini görmüştüm. Begüm de ara sıra birer kadeh içti diye biliyorum. Ne kadar doğru ya da ne kadar sağlıklı bilemem tabii de..."

"Sorun şu ki bence hiç kimse bilmiyor..." dedim. Sıkıntım muhtemelen yüzümden de okunuyordu. "Çeşitli doktorlarla yaptığım çeşitli görüşmeler sonucu, kaç cc şarap içmenin bebeğimize bir zararı olmayacağına dair bilgiler edindim, bu bilgileri birbiriyle kıyasladım ve bu konuyla alakalı istatiksel araştırmalar yaptım." Beyza da şaşkınlıkla bana bakmıştı. "Sonra bu araştırmalarımı Harvard'daki dört farklı profesöre danıştım. Ki içlerinden biri yedi aylık hamile ve öncesinde iki kez düşük yapmış."

"Eee?" dedi Beyza, merakla. "*İçme* mi dedi?"

"Yoo," dedim, sıkıntıyla. "O da üç dört kez, net bir rakam vermedi, birer kadeh içmiş. Hepsi içebileceğimi söyledi."

"O zaman sorun ne?" diye sordu Bora. Kaşları çatıldı. "Ya da hiç kimse nasıl bilmiyor?"

"Bakın bu hamilelik meselesi çok karışık bir iş..." dedim, ciddiyetle. "Bütün konuların... Ama bütün konuların *bünyeden bünyeye* ve *hamilelikten hamileliğe* değiştiği yönünde kapanması canımı sıkıyor. Ve ben kesin olmayan

şeylerden hoşlanmıyorum. Ya kimsenin bebeğine bir şey olmazken, bizimkine olursa?"

"Allah korusun," dedi Bora.

"Allah korusun tabii ama benim de işimi sağlama almam gerek..." Rüzgardan önüme düşen birkaç tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "İnsanlar nasıl sürekli doğuruyorlar, aklım almıyor! Bu dokuz ay, akıl alır bir süreç değil! Çok uzun!"

Bora güldü. "Sevgilim bence dokuz aydan sonrası daha da zor olacak," dedi. Bakışları ablasının kendisiyle neredeyse birebir olan gözlerini buldu. "Haksız mıyım?"

"Haklı değilsin bence," dedim, Beyza yerine cevap vererek. "Çünkü o karnımdayken, bu benim için çok büyük bir sorumluluk oluyor. Ben böyle bir sorumluluğu neden tek başıma almak zorundayım? Neden bunu bölüşemiyorum seninle?" Beyza ile Bora birbirlerine baktılar. "En azından dokuz ay geçsin, benden ayrılsın, gerçekten bir birey olsun ve o zaman istediğini yesin, istemediğini yemesin. Benim yediğime içtiğime de müdahale etmesin. Hormonlarımı altüst etmesin. Hür olsun. Babasıyla da kalsın. Bana yapışmasın."

"Annem gibi konuşuyorsun Nazlı," dedi Beyza. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken, Betül Karabey'e benzemekten hoşlanmadığımı dile getirmek istedim ama bunun açıklanabilir bir tarafı yoktu. "Ama ne dersen de sadece dilinde. Çünkü senden uzaklaştığı her an sana yapışmasını deli gibi arzulayacağını biliyorum."

Bora gülümserken, benim kaşlarım havalandı. "Nereden biliyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Ben öyle mıç mıç ilişkiler sevmiyorum, baştan söyleyeyim. Babası biraz sınırları geçmemesi gerektiğini öğretsin." Bora'ya döndüm. "Öğretirsin değil mi?"

"Ben öğretirim sevgilim de..." dedi Bora, elimi tutarken. "Sen aynı şimdi söylediğin gibi, onun gerçekten bir birey olduğunu, umarım o doğunca da hatırlarsın."

"Pardon da!" dedim, çıkışarak. "İnsanların birey olduğunu, kendi kararlarını verebileceklerini, başkaları adına karar almamak gerektiğini falan acaba hangimiz daha iyi biliyoruz Bora?! Sen mi ben mi?!"

"En azından ben matematik sevmeyen bir çocuğum olursa kafayı yemem, öyle düşün..." dedi, şakacı bir alayla. Beyza kahkaha atınca, Bora gözlerimi devirdiğimi anlamış olmalıydı. Elini karnıma yerleştirdi. "Üç kere üçe *üç* dese bile seveceğim ben bebeğimizi."

"Sev tabii sevgilim ama kendi çocuğumuzu da ara..." dedim, yapay bir üzüntüyle. Beyza küçük bir kahkaha atarken, Bora'nın da dudakları iki yana kıvrılmıştı. "Çünkü belli ki üç kere üçe *üç* diyen çocuğu besleyip büyütüyoruz ama ben doğurmamışım onu. Bizimki kim bilir nerelerde, ne yapıyor. Canım genetiğim heba oldu!"

"Beni yok saysaydın..." dedi Bora, dalga geçercesine.

"Eğer çocuğunuzun gerçekten sözel yatkınlığı olursa, tüm suç senin genlerinde olacak zaten..." dedi Beyza.

"E ben mecbur kendi akıbetim için, matematik çalıştıracağım ona desene..." dedi Bora.

Beyza, *yapacak bir şey yok* dercesine bir mimik yaparken, Bora daha da gülümsemişti.

Ben ise bir an için donup kaldım. Bir dejavu anının içine hapsolduğumu hissediyordum. Ortamdaki havanın bu kadar yumuşaması normal değildi. Bora'nın ablasıyla bu kadar sohbet etmesi de. Bora'ya baktım. Dudaklarının kenarındaki o gülümseme, fırtına öncesi görülen yalancı güneşin parıl parıl parlamasına rağmen buz gibi bir etkiye sahip olmasından farksızdı.

Kadehime şarap koymak üzere olan garsona, "Ben su istiyorum," diyerek arkama yaslandım.

Bora kadehindeki şaraptan bir yudum alırken, "Keşke bugün yağmur yağsaydı..." dedi. Beyza bakışlarını üçüncü köprüden çekip Bora'ya çevirirken, iki garson daha masaya gelmiş ve yemeklerimizi servis ediyordu. "Hâlâ seviyor musun yağmuru?" diye sordu Bora.

"Evet," dedi Beyza. "Çok."

"Bir sığınağımız vardı," dedi Bora, bana dönerken. "Tarabya'da, evin bahçesinde. Aydın yapmış zamanında, küçükken. Ablamla orada oyun oynarlarmış. Üstünü çalı çırpıyla kapatmışlar. Sonra Aydın büyümüş tabii, gelmez olmuş... Ama Beyza hiç vazgeçmemiş oradan. Ne zaman yağmur yağsa... Oraya koşar, oradan yağmuru izlerdik. Ablam, ben, Gökhan."

"Nereden aklına geldi durup dururken?" diye sordu, Beyza.

Bora'nın gülümsemesi büyüdü. "Nazlı benden hep seni anlatmamı isterdi," dedi. Bakışları gözlerime çevrildi. "Neden bilmiyorum ama sana ablamı anlatmam çok zordu... Belki de büyüdüğüm, onu kaybettiğim, sonra daha da büyüdüğüm ve baktığım yerden onu anlamakta zorlandığımı hissettiğim için..."

"Bora..." dedim.

Ama ben adını hiç söylememişim gibi kendisi konuşmaya devam etmişti. "Birini anlamakta zorlanmak güzel bir şey benim için. Kafanda yaşamaya devam eder. Oyunlar oynarsın. Sorular sorar, yanıtlar ararsın. Vardır hep sende. Onu anlamakta zorlanmana rağmen, en anladığın insandır da bir yandan. Şimdi bazı şeyler daha net. Baktığım yer şeffaf çünkü artık. O yüzden, belki sana şimdi ablamı anlatmayı deneyebilirim sevgilim."

Beyza'ya bir kez cenaze töreni düzenlenmişti ama o aslında ölmemişti. Kalbi hem bir yerlerde, hem de Bora'nın içinde atmaya devam etmişti. Bu, onun ikinci cenazesiydi. Kalbi tam karşımızda atmaya devam ederken, Bora'nın içinde ise durmak üzereydi. Bora, kalbinde can çekişmekte olan ablasının kalbini söküp atmaya hazırlanıyordu.

"Dürüsttü," dedi Bora. "Onun ağzından çıkan her bir cümlenin, doğru olduğunu bilirdin." Gülümsemesine karışan hüzün kalbimin derinliklerine saplandı. "Dünyanın bir ucuna da gitse, onunla olurdum. Benimle olurdu. Her şeyi bölüşürdük ablamla. Yemeğimizi, sevincimizi ya da acımızı. Hatta zamanımızı da. Tökezlesem, hemen tutardı beni.

Düşsem, yerden kaldırırdı." Kapkara gözlerinde süzülen geçmiş, yutkunmasına dahi engel oluyordu. "Benim ablam, dünyanın ikinci harikasıydı. İkinci annemdi. Beni kucağına aldığı andan itibaren kurduğumuz bağ ölesiye derindi. Ona, *abla* demekten gurur duyardım. Arkadaşlarımın onu sevmesinden... Herkes severdi benim ablamı. Herkes. Ama en çok ben."

Bora'nın bakışları ablasına çevrilince, ben de yine Beyza'ya baktım. İnfaz koltuğuna oturmuş bir mahkum gibi, hakkında yapılan konuşmayı dinliyordu. Gözleri, kardeşinin gözlerine kilitlenip kalmıştı ve sanki bu bakışmanın tek bir anını dahi kaçırmak istemiyordu.

"Özür dilerim..." dedi Bora, ablasına. "Senin beklediğin... Belki hayal ettiğin kavuşmadan seni mahrum bıraktığım için." Beyza'nın yüzünde mimik oynamıyordu. "Ben şaşırdım... Seni öyle birden, ölmemiş olarak karşımda görünce... Yani bunu yadırgamam, kabul edememem, buna çok şaşırmam senin için beklenmedik olabilir... Kusura bakma n'olur... Hazırlıksız yakalandım! Hiç beklemiyordum... Öyle bir sürpriz oldu ki bana... Çünkü malum tatsız yaşanmışlıklar, işte öldüğünü gözlerimle görmüştüm, kucağımda can vermiştin falan filan... Ondan öyle davrandım."

Fırtınanın habercisi kapkara bulutlar, güneşi yok etti.

"Tabii o yüzden de doğru düzgün bir karşılama, kutlama yapamadım senin için..." dedi Bora. Bakışlarını ablasının gözlerinden çekip çatalıyla bıçağına uzandı. "Hemen ardından, Leo'nun kaçırılmasıyla başlayan, bitmek bilmez bir aksiyona karıştık çünkü. E bir yandan da benim bir özel hayatım vardı, karımla bazı sorunlarımız... Gerçekten çok mahcubum." Kadehini ablasına doğru kaldırırken alayla gülümsedi. "Hoş geldin!"

Beyza da kadehini Bora'ya doğru kaldırınca, yemeğimi yemeye başladım. Burada olmam ne kadar doğruydu bilmiyordum. Belki benim de aynı Begüm gibi evde kalmam, tüm bunlara şahit olmamam ve Bora ile Beyza'nın arasında

neler geçtiğini bilmeden yatağımda mışıl mışıl uyumam gerekirdi.

"Babamın karşısında da bu tavrı takınırdın..." dedi Beyza. "Sarkastik ama acı dolu."

"Evet," dedi Bora. Kaşlarını çattı. "Ben de aramızdaki ilişkinin bu yeni hâlini, bir şeye benzetiyordum ama çıkaramıyordum! Babamla aramdaki ilişkiye benziyor bak, çok haklısın..." Başını iki yana salladı. "Acaba ikiniz de OCTO'nun bir parçası olduğunuz için olabilir mi?" Beyza şarabından büyük bir yudum alırken, Bora ifadesiz bir şekilde on saniye boyunca ablasına baktı ve en sonunda göz kırptı. "N'oldu? Sadede gelmemi ister gibisin?"

"Sadede ancak kendin istediğinde gelirsin, biliyorum..." dedi Beyza.

Bora, *vay be* der gibi gülümsedi. "Biliyorsun, öyle mi?" Bir cevap beklemeden başını iki yana salladı. "Sana bir şey diyeyim mi? Hiçbir şey bildiğin yok!" Bakışları keskinleşti. "Senin," dedi, vurguyla. "Bana dair bildiğin hiçbir şey yok! Ama ben bu akşam Nazlı'ya seni anlattığım gibi, sana da kendimi anlatacağım."

Nazlı ben değilmişim gibi yemeğimi yemeye devam ettim. Üstelik iştahım açıktı ve bu muhtemelen bebeğimizle alakalıydı. Hayatımda yediğim en güzel haydariyi burada yiyor olabilirdim ve içinde bulunduğumuz koşullarda aslında bu çok saçmaydı.

"Haksızlığa tahammülüm yok," dedi Bora. Alt dudağını dişledi. "Ama sen bana, ciddi bir haksızlık ediyorsun!"

"Ben sana haksızlık etmiyorum?!" dedi Beyza, şaşkınlıkla. "Yaşadığın her şeyin ağırlığının farkındayım. Hepsinin! Adil değildi hiçbiri... Ben doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım kendimce. Başka çarem yoktu çünkü. Sizi ve bebeğimi Mehmet'ten korumak için, o şartlarda bulduğum tek yol buydu."

"Buraları geçtim ben," dedi Bora. Belki de şu ana kadar kurduğu en samimi cümlesi buydu. "Bana yapılan haksızlık bu değil."

"Ne o zaman?" diye sordu Beyza.

"Seni neden buraya getirdim?" diye sordu Bora. Bakışları kısılmıştı ve alacağı cevabı merak eder bir hâli vardı. "Benimle ilgili her şeyi biliyorsun madem... Söyle."

"Severdik buraları," dedi Beyza, düşünceli bir tonlamayla. "Yani Poyrazköy'ü. Sessiz, sakin, tenha... Biz böyle yerleri keşfedip, kendi hâlimizde, kendi kendimize çok takılırdık."

"Buralar bile değişti..." dedi Bora. Bakışları köprüyü buldu. "Üçüncü köprü yapılalı beş sene falan oldu... Sen ilk kez görüyorsun belki. Çünkü gurbetteydin. Ben ise inşaatının önünden bile geçtim. Bu mekan yoktu mesela, sen bıraktığında... İşte haksızlık bu."

Beyza derin bir nefes verdi. "Birini anlamakta zorlanmak da güzeldir..." dedi. Kadehinden büyük bir yudum aldı. "Böyle demiştin, değil mi?"

"Hı hı," dedi Bora. Güldü. "Bir oyun oynadın. Çoğul da konuşmuyorum bak. Sadece sen ve benim aramda geçen şeyler gündemimde şu anda. Bir oyun oynadın. Sen. Sen, bana. Ölmüş olsan da olmasan da ben mafyaya girecektim. Babamın mirasıydı bu. Olacak olan buydu. Mafyaya girsem de girmesem de etrafımdan birilerinin canı yanacaktı. Mehmet, sen ölmemiş olsan da ben araya gireceğim için yine bana düşman olacaktı. Bütün bunlar için ben seni suçlamıyorum ya da bunları bana yapılan haksızlık olarak görmüyorum. Ben buraları çoktan geçtim. Sen bir oyun oynadın. Kendini öldü gösterdin. Yok oldun. Ve bir gün döndün. Gözlerimin içine baktın. Kardeşinle göz göze gelmek istedin. Haksızlık bu. Çünkü sen ölmedin ama kardeşin öldü."

"Başına gelenler için beni suçlamıyorsun ama kardeşimi öldürdüğümü iddia ediyorsun... Bu çok büyük bir ironi değil mi?" diye sordu Beyza.

"Kardeşini senin öldürdüğünü söylemedim ki," dedi Bora, buruk bir tebessümle. "Begüm yaşıyor. Büyüdü, olgunlaştı. Okulu bitiremedi ama mesleğinde başarılı. Evlendi. Anne oldu. Başka şarkılar dinliyor artık, başka türde filmler izliyor.

Ama zamanın içinde bu değişimler çok normal. On yedi yaşında değil artık çünkü. Yine de bıraktığın gibi. Gözlerine baktığında gördüğün kişi aynı. Onunla kaldığın yerden devam edebilir, çok daha iyi bir ilişki kurabilir, arkadaş olabilirsin... Ama benim değişimim zamanla alakalı bir değişim değil." Derin bir nefes verdi. "Abla ben katil oldum."

Bora sussun istedim, konuşmasın, anlatmasın. Hemen şimdi gidelim buradan, bir daha gerekirse ablasıyla da karşı karşıya gelmesin. Affetmesin de. Onların suçu olduğu için değil, bu cümleyi kurmak zorunda kaldığı için kimseyi affetmesin. Hiçbir zaman.

"Bu öyle trajik hâle getirilecek bir şey değil..." dedi Bora, Beyza'nın şok içindeki ifadesine bakarak. "Bir gün Nazlı benim gözlerimin içine baktı... Henüz daha yeni yeni birbirimizi tanıyoruz, aramızda elle tutulur herhangi bir şey yok. *Bu kadar güzel gülen bir adam, katil olamaz* dedi. Ben bunu, o zaman bile trajik bir yerden almadım. Çünkü olan buydu ve yapacak da bir şey yoktu. Bir kere katil olmuşsan olmuşsundur. Geri dönüşü yok. Ben sayısını bile bilmediğim kadar çok kez katil oldum üstelik. Maalesef. Ne Nazlı'dan ne de herhangi birinden utandım, bunu dile getirirken... Sadece senden. İçimdeki senden utandım... Ama bildiğini bilseydim, bildiğini ve bunu bilmene rağmen meydana çıkıp meydanı birbirine katmadığını bilseydim, senden de utanmazdım. İşte haksızlık tam olarak bu. Seni içimde koyduğum yer..."

"Bora lütfen sus..." dedi Beyza, kadehini kafasına diktikten sonra.

Bora ise ablasının dudakları arasından çıkan cümleyi umursamadı bile. "Seni çok seviyorum abla..." dedi, içten bir tavırla. Beyza'nın gözlerinden yaşlar boşaldı. "Gökhan ne kadar seviyor... Çınar ne kadar seviyor... OCTO ne kadar seviyor... Nazlı ne kadar seviyor, bilmiyorum. Bi' kendi sevgimi biliyorum. Ve ben seni çok seviyorum... Ve ben hayatımda ilk defa, bir insanın sevgisinin acıması ne demekmiş, onu anlıyorum..."

Kurşunlardan daha öldürücü olan kelimeler Bora'nın boğazına diziliyor, Beyza'yı yaraladığı kadar muhtemelen onu da yaralıyordu.

"Düşündüm... Oturdum, uzun uzun, düşündüm..." dedi Bora, kadehine yeniden şarap doldururken. "Seninle yeniden bir araya geldikten sonra ne konuştuk diye... Hafızamda aman aman yer tutmamış, biliyor musun?" Şarabından birkaç yudum aldı. "Çünkü aramızda geçen hiçbir diyaloğun bir önemi yokmuş aslında. Boşmuş demek ki benim için... Hepsi. Acaba kaç kez tekrar ettim kendimi, ya da sen kaç kez tekrar etmek zorunda kaldın kendini... Bilmiyorum. Yok bende. Hatırlamıyorum."

Beyza'nın titreyen dudaklarının arasından iki kelime döküldü: "Özür dilerim..."

Bora başını iki yana sallarken, "Dileme," dedi. Yorgun bir nefes koyuverdi. "Asıl ben özür dilerim, böyle olduğu için... Seni çok sevdiğim için... Çünkü seni çok sevmesem, bütün bunları aşabilirdik."

Beyza'nın boğazından kopan çığlık, ağır bir veda havasının üzerime çöreklenmesine sebep oldu. "Lütfen sus.." dedi, yine.

"Susacağım ve bir daha konuşmayacağım zaten..." dedi Bora, acı dolu bir tebessümle. "Ama ömür boyu içimde kalmasını istemediğim her şeyi dökeyim şimdi... On koca yılın, on satır hatırı vardır herhalde sende." Kadehinden büyük bir yudum aldı, ancak öyle on satır daha konuşabilir gibi. "Belli ki öyle ya da böyle birçok insanın ablası, kardeşi olmuşsun... Ama ne sen ne de Nazlı kusura bakmazsanız... Ben seni öz kardeşimle bile paylaşamazken, Nazlı'ya yaptığın ablalığın bende ne yazık ki bir karşılığı yok. Neden biliyor musun? Çünkü benim sana daha çok ihtiyacım vardı abla."

"Biliyorum..." dedi Beyza, gözlerinden akan yaşları silmeye çalışırken.

"Ben, aramızda bir küslük olmasın diye gelmiştim o düğüne. Yanında olduğumu bil diye. Yakma kendini, harcama

hayatını diye... Çünkü ben, bir tek senin bana küsmenden deli gibi korkardım." Bora'nın yüzündeki ifadesizlik, o kadar güçlü bir koruma kalkanıydı ki, kendine hakim olmasını sağlıyor ve gözlerinin dolmasını bile engellemeyi başarıyordu. "Oysa sen, benim ablam değilken... Hayatına devam edebilmişsin... Ben kimseyi senin yerine koyamazken, sen kalabalıklara karışabilmişsin..."

"Bora..." dedi Beyza, acı dolu bir tonlamayla.

Belki devam eder, bir şey daha söylerdi ama Bora ablasının cümlesini tamamlamasını beklemedi.

"Yoktun abla... Olmanı en istediğim zamanlarda sen yoktun... Şimdi var olman faydasız," dedi. Ablasının gözlerinden süzülen yaşları takip ederken, "Ağlaman gibi..." diye ekledi. "Ben seninle hiçbir şey olamıyorum şimdi. Ne abla kardeş ne dost ne de düşman... Ben nasıl ki senin bıraktığın o kişi değilsem, ben nasıl ki bende o Bora'yı bulamıyorsam... Sen de bende hiç kimsesin artık. Ve bu da son... Bir dahası yok..."

"Lütfen..." diye sayıkladı Beyza, gözyaşlarının arasında. "Lütfen..."

"Farz et ki denizlere gömdüm seni... Yokluğunda bizzat sana söylediğim o yalanlarla beraber... Ben küstüm artık sana, şimdi bütün dünya seninle konuşabilir!"

Beyza'nın kalbi Bora'nın içinde durdu ve ben sanki o boşluğun sesini duydum.

"Şimdi seni evine bırakacağım," dedi Bora. "Begüm'ün yanına... Ne yaşarsan yaşa, sadece onu ilgilendirir artık. Başına ne gelirse gelsin, ne olursa olsun... Ben senin için endişelenmeyi, bir mezar taşının başında bıraktım çünkü. Eğer karşıma çıkarsan, ki çıkacaksındır kısa bir süre daha, kaçınılmaz bu... Birazcık saygın varsa bana, yüzüme bakmaz ben yokmuşum gibi davranırsın." Bakışları gözlerimi bulduğunda bir devrin daha kapandığını hissettim. "Hadi Nazlı."

Beyza'nın gözü ben dahil kimseyi görebilecek gibi değildi. Ayağa kalktım, çantamı omzuma aldım ve Bora'nın elini

tuttum. Beyza'nın hıçkırıkları dalgaların seslerine karışıyordu. Ona sarılmak istiyordum ama bunu yapamazdım. En büyük tesellim, Begüm'ün Beyza'ya destek olmak için her şeyi yapacağını bilmemdi. Kalbim ne kadar acırsa acısın, ben sevdiğim adamın yanında olmalıydım. Bu sebeple, Bora ile arabaya doğru yürürken dönüp de Beyza'ya bakmamak için kendimi zorlamam gerekmişti.

Arabanın yanına geldiğimizde, adamların biri kapımı açtı. Bora, Selim'le bakışıp ona başıyla Beyza'nın yanına gitmesini işaret ettikten sonra arabaya binmişti. Başını koltuğa yaslarken gözlerini kapadı. Titreyen kirpiklerinin arasından bir damla yaş yanağına doğru yol aldığında nefesimin sıkıştığını hissettim. Eline uzandım ve elini var gücümle sıktım. Bir diğer elimi de saçlarının arasına daldırıp, dudaklarımı kirpiklerine bastırdım. Çok geçmeden dudaklarım daha çok ıslanmış, başı omzumda kendine bir yer bulmuştu. Bergamot kokusuna karışan denizden esen tuzlu meltem içime dolarken, ondan aldığım gücü ona vermek için kollarımı sımsıkı omuzlarına sardım.

"Sevgilim..." dedim, yumuşacık bir tonlamayla. "Ben buradayım... Yanında..."

"Her şeyi mahvetti!" dedi, sitemle. "Tüm geçmişimi... Ayakta kalmak için tutunduğum bütün anılarımı, bildiğim bütün doğruları yok etti! Onun yaşadığını öğrendiğimde, ben de hiç istemediğim kadar yaşamak istedim... Vicdan azabından kurtulduğum için özgür hissettim... Ama içim öyle bir boşaldı ki... Geride kalan bütün günlerim ziyan oldu sanki..."

Kastettiğinin bu olmadığını biliyordum ama kafasını dağıtmanın başka bir yolu yoktu. "Bebeğimizi yaptığımız gün de mi ziyan oldu yani? Buna çok üzülecek..." dedim. Başını omzumdan kaldırdı ve hayretle gözlerimin içine baktı. "Ben zaten çok üzgünüm... Resmen benimle yaşadığın her şeyi silip attın şu anda."

"Nazlı..." dedi, kaşlarını çatarken. "Seni katmadığımı biliyorsun. Sizi."

Parmak uçlarım yanaklarına süzülen yaşları sildi. "Valla sen beni nasıl, kendinle ilgili bir şeye katmıyorsun... Orasını zaten hiç anlayamadım!" dedim. Gamzesini göstermeden de olsa güldü. "Sözde neler demiştin... *Yılların nasıl geçtiğini anlamadan benimle yaşamak istiyordun*, falan... İçin boşaldı madem, bana olan sevgin de yok olmuştur senin şimdi!"

Alnını alnıma yaslarken, "Sana olan sevgimi hiçbir şey yok edemez..." dedi.

"Ağlama..." dedim, mırıltıyla. "Şimdi değil. Gelecek." Dudaklarından öptüm. "O masada ağlamadıysan, şimdi de ağladığını görmesin..." Geri çekildi ve gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle sildi. "Zaten neden beraber dönüyoruz, neden şimdi Beyza'yı bekliyoruz hiç anlamadım. Selim'le dönseydi?"

Derin bir nefes aldı ve göz ucuyla kumsala baktı. Selim, Beyza'nın koluna girmişti ve birlikte, arabaya doğru yaklaşıyorlardı. "Begüm'e söz verdim," dedi. Gözlerimin içine baktı. "Eve onunla döneceğim."

"Biz kendi evimize gidelim," dedim, iç çekerek. "Beyza'yı bırakalım ve Kilyos'a dönelim."

Beyza, arabanın önüne geldiğinde dumur olmuşçasına bize baktı ve Selim'e, "Başka bir arabaya bineyim ben..." dedi. Sesini duymamıştık ama ben dudaklarını okumuştum. Selim'in ne dediğini ise dudaklarını göremediğim için anlamamıştım ama muhtemelen, Bora'nın emrinin bu olduğunu söylemişti. Beyza da başka hiçbir çaresi olmadığını kabul ederek arka koltuğa geçti.

Bora arabayı çalıştırırken, pencereyi de açmıştı. Dışarıdan gelen temiz ve soğuk hava ile beraber daha iyi görünüyordu. Buna güvenerek, omzumun üzerinden başımı hafifçe arkaya çevirdim ve Beyza'ya baktım. Gözlerini bir kez yumarak, her şeyin yolunda olduğunu ima etti ama öyle olmadığı da muhakkaktı. Ona bakmayı sürdürdüğümü fark edince özel dilimizde, "Lütfen önüne dön. Ben yokmuşum gibi..." dedi.

Hayatımın hiçbir anında, Beyza yokmuş gibi davranamazdım ama dediğini yaptım. Arabanın radyosuna uzandım ve rastgele bir kanalı açtım. Çalan şarkının sesi arabadaki sessizliği dağıtırken, başımı camdan dışarıya çevirmiştim. Annem ile babamın eksikliğini fazlasıyla hissettiğim anların birindeydim. Bence bir çocuğun, annesi ile babasından ilişki tavsiyesi alması çok önemliydi ve ben bunu maalesef yaşayamıyordum. Anneme, babamın çok üzgün olduğu anlarda, onu nasıl mutlu ettiğini sormak istiyordum çünkü hatırladıklarım bana yetmiyordu. Bora'ya sarılmak, elinden tutmak, onu çok sevdiğimi ve hep yanında olduğumu söylemekten başka ne yapabilirdim, bilmiyordum. Annem hayatta olsaydı, kesin bana parlak bir fikir verirdi ve bu fikir Bora'nın daha da iyi olmasını sağlamama yardım ederdi, buna yürekten inanıyordum.

Acaba biz bebeğimize, ona her zaman yetecek kadar anı bırakabilecek miydik?

Bize eskortluk eden önümüzdeki aracın aniden durmasıyla beraber Bora da sertçe frene bastı. "N'oluyor amına koyayım?!" dedi, şaşkınlıkla. Derken kaşları çatıldı.

Siktir!

Önümüzdeki aracın önünün başka bir araçla kesildiğini fark etmişti ve bakışları önce dikiz aynasına, sonra da yan aynaya kaydı. Bize eskortluk eden arkamızdaki aracın da geri geri gitmesi suretiyle ilerlemesine ve bize yol açmasına başka bir araçla daha engel olunmuştu. Etrafımızı bir anda saran adamları belki Bora'nın adamları etkisiz hâle getirmeyi deneyebilirlerdi fakat içinde olduğumuz arabanın camlarında küçük kırmızı noktacıklar vardı ve bu herkesin nefesini kesmişti.

"İnin arabadan!" diye bağırdı bir adam. Bora'nın bakışları gözlerimi bulduğunda, yüzündeki endişeyi görebiliyordum. "İn!" dedi aynı adam, Bora'nın kapısını açarken. "Hepiniz inin!"

Bu, herhangi bir günün herhangi bir anında yaşanabilirdi ama şimdi olması korkunç bir zamanlama hatasıydı.

Sarışın bir adam doğrudan benim kapımı açtı ve silahını doğrultarak, "İn sen de!" dedi. Kolumdan tuttu ve beni arabanın önünden geçirerek, kırmızı noktaların tam ortasına ilerletti.

Bu sırada Bora da arabadan inmişti ve bakışlarını bir an olsun benden çekmiyordu. "Karının başına silah dayalıyken hata yapmak istemezsin! Arkanı dön!" dedi, ilk konuşan adam. "Ellerini arabanın üstüne koy!" Bora adamın dediğini yaparak adama sırtını döndü, ellerini arabanın üstüne koydu. "Silah!" dedi, adam. Kısa boylu bir adam Bora'nın yanına yaklaştı, üzerini aradı ve belinden silahını aldı. "Beyza Karabey'in de üzerini arayın!"

Kısa boylu adam Beyza'yı çekiştirerek Bora'nın yanına götürdü. "Siz kimsiniz?!" diye sordu Beyza, kısa boylu adam üzerinde silah ararken. "Ne istiyorsunuz bizden?!"

"Senden değil," dedi, ilk konuşan adam. "Kara'dan istiyoruz!" Bakışları Bora'nın kapkara gözleriyle birleşti. "Söyle adamlarına yanlış bir şey yapmasınlar!"

"Yanıma gel Nazlı," dedi Bora, hükmedici bir tavırla. Hepimizin vücudunda kırmızı noktalar kol gezdiği için bu emrine kimsenin karşı çıkmayacağını düşünmüş olmalıydı. Sarışın adamın yanından ayrılıp ona doğru ilerlediğim sırada Selim'e baktı. "Herkes sakin olsun!" dedi, uyarıcı bir ifadeyle. Yanına gittiğimde, elini belime yerleştirerek Beyza'yla kendisinin arasına geçmem için bana yön verdi. Kendisiyle muhatap olan adama döndü. "Ne istediğini söyle sen de!" dedi.

"İntikam almak," dedi adam.

Üçümüz de yan yana durmuş, arabanın yanında dizilmişken, Selim ve Bora'nın diğer adamlarıyla aramızda ciddi bir mesafe oluşmuştu.

"Neyin intikamı?" diye sordu Bora, meraksız bir tavırla. "Kimin adamısınız siz?!"

"Korkma..." dedim Beyza'ya özel dilimizle. Yüzü kireç gibiydi ve zannediyordum ki ona korkmamasını söylediğimi fark etmemişti bile. "Lion..." dedim, fısıltıyla.

"Kes sesini!" diye bağırdı, sarışın adam. Beyza neredeyse yerinde sıçrarken, benim bakışlarım şaşkınlıkla sarışın adamın gözlerini bulmuştu. "Konuşmayın kendi aranızda!"

Bora sıkıntı dolu bir nefes verdi ve sertçe, "Kimsiniz diye soruyorum!" dedi.

"Biraz sabredersen kim olduğumuzu öğreneceksin..." dedi adam.

Bora muhtemelen çoktan adamın kulağında bir kulaklık olduğunu ve birinden emir aldığını anlamış olmalıydı. "Sabrım var mı, çok emin değilim..."

Adama doğru çaprazlama bir adım attığı sırada beni arkasına almıştı fakat sarışın adam, "Sakın bir adım daha atma!" diye bağırmıştı.

"Mehmet Şahindağ mı gönderdi sizi?!" diye sordu Beyza, korku dolu bir sesle.

Bora dönüp ablasına baktı ve keskin bir ifadeyle, "Sus!" dedi.

"Eğer bizi Mehmet Şahindağ göndermiş olsaydı, seni alırdık..." dedi adam. İçinde bulunduğu grubun alfası olduğu belliydi ama üslubu canımı sıkmıştı. "Veya..." dedi, Bora'ya bakarken. "Karın hamileymiş..." Aslında belki de yapması gerekeni yapıyor ve hem Bora'yı hem de Bora'nın adamlarını sıkıştırabildiği kadar köşeye sıkıştırıyordu. "Söyle bana Kara... Şu an, ne yapacaksın?" Adam cümleleri kendisi kurmuyordu, kulaklıktan duyduklarını söylüyordu. "Şimdi, karını ve ablanı nasıl kurtaracaksın içinde bulunduğun durumdan?!"

"Öncelikle..." dedi Bora, durmaksızın hareket eden ve arada yere çarpan kırmızı noktalara bakarken. "İçinde bulunduğum bu durumu daha net anlamaya ihtiyacım var." Kırmızı noktaların sahiplerini ararcasına gözleri karşımızdaki ağaçlık alana çevrildi. "Kimin adamısın?!" Gerçekten de karanlıkta görüp göremeyeceğini anlayacağımız yerde olduğumuzu düşündüm. "Söyle sahibine, karşıma kendisi çıksın!"

Adam kulaklıktan aldığı emri dinledikten sonra, "Sahibimi uzaklarda arama..." dedi.

"Öyle mi?" diye sordu Bora. Güldü. "Peki ne kadar yakında arayayım, rica etsem onu da söyler misin?"

"En yakınında!" dedi adam.

Biraz daha konuşursa benim adımı verecekti ve bu, şu an için gerçekten de hoş değildi.

"Pardon?!" dedim, sertçe. "Konuşmak dışında bir şey yapabiliyor musunuz?!"

Bora hayretle bana dönerken, "Nazlı?!" dedi.

"Ne yapmamızı istersin?" diye sordu adam. Bir adım öne çıkacağım sırada Beyza da Bora'nın dibine geçerek beni perdelemiş ve hareket etmeyeyim diye kolumdan tutmuştu. "Çok arkada kaldın ama... Sen şöyle öne gelsene!"

"Sikerim lan senin sülaleni!" diye bağırdı Bora, adam bize doğru hareket ederken. Kendisine çevrili silahlardan çıkabilecek kurşunlar onun bedenine işlemezmişçesine önümde duruyordu ve eğer adam, bana doğru bir adım atacak olursa hiçbir şeyi düşünmeden onu yere serebilecekmiş gibi hiddetlenmişti. "Ben öndeyim yeteri kadar! Bana söyle!"

"Karın bize laf attı... Biz ona değil," dedi adam.

Bora derin bir nefes verdi. "Nazlı'yla Beyza gitsin. Biz kendi aramızda çözelim bu meseleyi... Mesele her neyse!" dedi.

"Başka bir arzun?" dedi adam, gülerek. "Seni gönderip ikisini elimizde tutmayı tercih ederiz."

Bir arabanın sesi duyulurken, adamların hepsinin dikkati sese yönelmişti ve bu sese tezat diğer taraftan, gecenin içinde bir kurşun sesi yükseldi.

Adam, adamlarına başıyla bir işaret yaparken, beş kişi koşarak yanımıza gelmişler ve Bora ile Beyza'nın önünde adeta etten duvar örmüşlerdi.

"İndirin silahlarınızı!" diye bir ses duyuldu, yolun ters tarafından.

Bu sesin sahibi Çınar Akbulut'tan başkası değildi.

Çok geçmeden de baştan aşağı simsiyah giyinmiş maskeli kişiler etrafı sarmış, silahları bize dönük olan adamlara silah çekmişlerdi.

"Sayıca sizden daha üstünüz!" dedi Çınar.

Adamı bulunduğum yerden seçmekte zorlandığım için bir adım yana kaymak istedim ama Bora'nın arkada gözleri mi vardı bilinmez, bileğimden tutarak bana engel oldu.

"Siz kimsiniz?!" diye sordu adam.

"Siz kimsiniz?!" diye sordu Çınar.

İkisi de birbirini tanımıyor, ikisi de birbirini bir düşman olarak görüyordu ve bu çok normaldi.

OCTO ateş edemiyordu, çünkü kırmızı noktacıklar söz konusuydu ve ne kadar sayıca üstün olurlarsa olsunlar, karşı tarafın bir adım önde olduğunun herkes bilincindeydi. Fakat Bat'in çoktan ağaçların arasına daldığını ve kırmızı noktaların merkezini bulup oraya ateş ederek bu sorunu çözmeye yelteneceğini biliyordum. Yine de adamlar öyle bir pozisyon almışlardı ki, kırmızı noktalar olmasa ve OCTO onlara ateş etmeye başlasa dahi Bora'yı, Beyza'yı ve beni öldürebilecek açıya sahiptiler.

Veya koruyabilecek.

Adamların süngülerini asla düşürmemeleri gözüme girmelerini sağlamıştı, üstelik silahlarının içlerinin boş olmasına ve ölme ihtimalleri olmasına rağmen.

"Bizim kim olduğumuz sizi ilgilendirmez!" dedi alfa olan adam, son bir çabayla. Muhtemelen artık kulaklığına emir gelmiyordu. OCTO'ya ait adamların ağaçların arasına sızdığına emindim ve Gökhan'ın konuşabilmesi mümkün değildi. "Eğer yanlış bir şey yaparsanız, siz de ölürsünüz!"

Adamın muhtemelen en büyük kaygısı, karşısındaki kişilerin bizim dostumuz mu yoksa düşmanımız mı olduğunu anlamamasıydı.

"Ne istiyorsunuz?!" diye bağıran Aydın'ın sesini duydum. Yüzünü göremiyordum ama öfkesi oldukça açıktı. "İndirin silahlarınızı konuşalım!"

"Biz yeteri kadar konuştuk!" dedi Bora, sertçe. "Bir yere varamıyoruz!"

"Hıyar gibi bakmaktan başka bir tepki verecek misiniz?!" diye bağırdı Aydın.

Arabanın tam önündeydim, binse ve kaçsa mıydım?

Adamlar için tatbikat, OCTO için test olan bu planımın zamanı öyle yanlış olmuştu ki bayılsam bile Bora'nın gazabından kurtulamayacağımı biliyordum. Aslında niyetim oldukça iyiydi ve bizim lehimizeydi. Bora, Gökhan'dan güvenilir ve sağlam bir ekip kurmasını istemişti. Ekibin ne kadar sağlam olduğunu denemenin en iyi yolu, adamları Kara'nın karşısına çıkarmak; bununla beraber bir yandan da OCTO'nun bizi kurtarıp kurtaramayacağını denemekti. Bir taşla iki kuş vuracaktık ve üstelik hiç kan akmadan. Eğer adamlar sağlam değillerse, OCTO onları yenerse adamların kanı akabilirdi ama bu da ileride bizim kanımızın akmasına engel olacaktı. Şu durumda eşitlik olması, bu adamların bizimle beraber gelebileceğine; OCTO'nun da burada kalabileceğine dair çok ciddi ve güvenilir bir kanıttı.

Fakat bu planı yaparken ve Gökhan'la anlaşırken, Bora'nın da ablasıyla alakalı başka bir plan yapacağını ön görememiştim. Kafam öyle dağılmış, kalbim öyle karışmıştı ki zaten bebeğimiz de durup durup hormonlarıma saldırıyordu ve gerçekten planımızı unutmuştum. Unutmasam iptal ederdim. Ben iptal etmeyince, Gökhan doğal olarak harekete geçmişti ve bu maalesef benim suçumdu. O kadar kusur kadı kızında bile oluyorken, maça kızında nasıl olmayacaktı ki?

Olay bana dönmeden bir şekilde ateşkes sağlanmalı ve Gökhan'ı da yakmadan bu işin içinden sıyrılmalıydım ama gerçekten beynim çalışmayı bırakmıştı ve canım sadece ama sadece *hıyar* yemek istiyordu.

"Sahibinizi daha ne kadar bekleyeceğiz?!" diye bağırdı Bora, adama.

"Nazlı Hanım ne yapalım?" diye sordu adam.

Kan dondurucu bir sessizlik oldu.

"Gökhan Bey'le bağlantımız koptu!"

"Ne diyorsun lan sen?!" dedi Bora, şaşkınlıkla karışık bir öfkeyle. Bakışları bana çevrilip yeniden adamı buldu. "Ne saçmalıyorsun?!"

"İndirin silahlarınızı Çınar!" dedim, zorlukla.

"N'oluyor Nazlı?!" dedi Bora.

Beyza da duyduklarına inanamaz gibi bana bakınca çok utanmıştım.

"Ne bu şimdi?!" diye sordu Bora.

Oyuncaktan bozma lazere ait kırmızı noktalar sönünce, Gökhan'ın ağaçtan ineceğini anlamıştım.

"Anlatacağım..." dedim, sessizce.

"Çekilin lan!" dedi Bora, önlerinde etten duvar olan adamlara.

Beyza tüm gücü çekilmişçesine ayakta duramaz gibi olurken onu tutmaya çalıştım. Lizard'la Aydın da aynı anda buraya doğru koşmuştu. "Su..." dedi Aydın, Beyza'ya belinden destek olurken. Arabanın kapısını açtı ve arka koltuğa oturmasını sağladı. "Su getirin biriniz!"

Bora ise çoktan yaydan fırlayan bir ok misali alfa olan adamın yanına varmış ve "Kimsin lan sen?!" diye sormuştu.

"Mehmet sandım..." dedi Beyza, kesik bir nefes verirken. Bu sırada OCTO'ya ait adamlardan biri Aydın'a su getirmişti ve Aydın birkaç yudumu Beyza'ya zorla da olsa içirmeye çalışıyordu. "Mehmet'in adamları sandım."

"Benim güvenlik ekibinden," dedi Gökhan. Ağaçların arasından çıkarak yola gelmişti. Çınar maskesini çıkarttı ve Gökhan'a doğru yaklaşarak, Bora'nın olası bir tepkisini engellemek istercesine atakta beklemeye başladı. "*Ne kadar iyiler bi' bakalım*, dedim. Aynı zamanda da bu hayvanlar alemi için de iyi bir sınav oldu."

Bora'nın, Gökhan'a doğru bir adım atacağını anladığım sırada, "O demedi... Ben dedim..." dedim. Bora durdu fakat yüzünü bana dönmedi. "Benim planımdı... Bunu yapmak için Gökhan'ı ben ikna ettim. Uçaktayken."

Herkesin, hem OCTO'nun hem tatbikat yaptığımız adamların, hem de Bora'nın adamlarının bakışları bana çevrilmişti ve fakat Bora yüzünü bana dönmüyordu.

"OCTO'yu bir sınava tabii tutmak Naz'ın planıydı, evet... Onlardan hem yardım isteyip, hem de kendilerini sana karşı kanıtlamalarını isteyemezlermiş. Beyza buna seni kendi mi ne ikna edecekmiş, öyle demiş. Naz da Beyza'nın bunu başaramayacağını bildiğinden, böyle bir plandan bahsetti...." dedi Gökhan. İfadesi öyle kendinden emin ve korkusuzdu ki başına gelecek her neyse razı olduğu belliydi. "Ama senin benden istediğin ekibe, katmayı düşündüğüm adamları bu plana eklemek ve tek seferde her iki tarafı denemek, benim fikrimdi."

"Bunu benden gizlemek hanginizin fikriydi?!" diye sordu Bora, kaya gibi sert bir sesle.

"Benim."

Gökhan'la aynı anda, aynı cevabı vermiştik ama doğruyu söyleyen bendim.

"Adamların senin karşında ne kadar güçlü durabileceklerini, ne kadar ileri gidebileceklerini, ne kadar oyunbaz olabileceklerini görmek ve aynı zamanda da OCTO'yla eşit durumda olmanı istedim," dedim.

Bora boğazını temizlerken Selim'e baktı. "Tüm adamları topla. Gökhan'la beraber."

"Bora!" dedi Çınar, ikaz dolu bir ifadeyle. "Kötü bir şey yapmamışlar!"

"Hı hı," dedi Bora, alaylı bir tavırla. "Ben yapınca saçmalık. İşin içine Gökhan dahil olunca, iyi bir şey. Aynen Çınar! Ondan."

Gökhan, hoşnutsuz bir ifadeyle Çınar'a baktı. "Avukata ihtiyacım olursa, arayacak insan çok Akbulut..."

Aydın derin bir nefes verdi ve bakışlarını Beyza'dan çekip, Gökhan'a baktı. "Avukata değil de imama ihtiyacı var onun!"

Bora yüzünü bizden tarafa döndüğünde, bakışları önce Aydın'ı, sonra da Beyza'yı bulmuştu. "Silahımı verin," dedi. Kısa boylu adam hızlı adımlarla Bora'ya silahını uzattı. Silahı

beline koydu ve arabaya doğru yaklaştı. Aydın, Beyza'nın yanından çekildi. "Yolu açın," dedi, kendi adamlarının olduğu tarafa bakarak. Adamlar arabaları yoldan çekerken Bora, Beyza'nın kapısını sertçe kapattı. Begüm'e verdiği sözü tutacak, Beyza'yı kendi bırakacaktı, ne pahasına olursa olsun. Şoför koltuğuna geçmesi için önünden çekildiğim sırada, "Nazlı'yı eve götür Aydın," dedi.

Yüzüme bile bakmadan arabaya bindi, kapısını çarparak kapattı, arabasını çalıştırdı ve gaza yüklendi.

Selim, Gökhan'ın güvenlik şirketindeki adamların hepsini minibüslere bindirirken, OCTO'nun bazı adamları da Bora'nın peşinden gitmişti.

Hızla Gökhan'ın yanına ilerledim. Her şeyin yolunda olduğunu belli edercesine gülümsediğinde, kollarımı boynuna doladım. "Sen gitme..." dedim, telaşla. "Korkunç bir akşam yaşadık. Planı iptal etmeyi unuttum. Planı bile unuttum Gökhan! Korkuyorum. Sen gitme."

Gökhan hafifçe sırtımı okşarken, "Merak etme. Bir şey olmaz..." dedi.

"Yapacağınız işi sikeyim!" dedi Aydın. Kollarımı Gökhan'ın boynundan ayırıp şaşkınlıkla yüzüne baktığımda, "Özür dilerim yenge..." dedi, derhal. "Bu salağın yapacağı işi sikeyim yani!"

"Gökhan!" dedim, kızarcasına. "Bir şey olur mu olmaz mı diye strese giremem! Stres bebeğimize zarar verir! Beni eve sen götür! Ben seni saklarım Bora sakinleşene kadar! N'olur!"

Gökhan güldü ve yanağımdan makas aldı. Bu sırada Çınar, Gökhan'a tip tip bakmış ve muhtemelen sülalesinin rahatlığını sorgulamıştı. "Sakin!" dedi Gökhan. Kafasını önce sağa, sonra sola yatırdı. "Bir şey yapmaz bana! Yapsa yapardı! Tanımıyor musunuz ya Bora'yı?!"

"Hamile karısının önünde cinayet işlemek istememiştir belki?" dedi Çınar. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bence de Nazlı haklı. Gel, ben seni ortadan yok edeyim."

"Abi..." dedi Selim, yanımıza geldiğinde. "Gidebiliriz."

"Nereye götüreceksin?" diye sordu Aydın. Selim, Aydın'a baktı fakat sessiz kaldı. "Sikeceğim şimdi senin de gelmişini geçmişini Selim! Zaten canım burnumda!" diye kükredi Aydın.

"Lan çocuğun ne suçu var?!" dedi Gökhan, Aydın'a çıkışarak. "Ayrıca akıl var izan var! En yakın mekana götürecektir! Beykoz'dakine!"

"Gidelim abi..." dedi Selim. Aydın'dan çekindiği belliydi fakat yine de Bora'ya olan çekincesi baskın geliyordu. "Geç olmadan."

Gökhan başını sallayıp Selim'le beraber yürürken, kolundan tuttum. Bakışları gözlerimi bulunca, gözleri kısıldı. "Naz saçmalama... Ağlamayacaksın değil mi?"

"Gitme..." dedim. Sesim titremişti. "Korkuyorum. N'olur."

"Yenge," dedi Selim, ciddiyetle. "Emrini çiğneyemem abimin."

"Tamam o zaman ben de sizinle geleyim. Sen Gökhan'ı götürmüş olursun," dedim.

"O zaman da ben emrini çiğnemiş olurum!" dedi Aydın, başını iki yana sallarken.

Kaşlarımı çatarak Aydın'a baktım. "Kardeşin için fedakarlık yapmaya alışıksındır sen! Bir şey olmaz!" dedim, imayla.

Selim bir şey söyleyeceği sırada, "Ah!" diye çığlık attım ve bir elimle karnımı tutarak iki büklüm eğildim. Diğer elim ise hâlâ Gökhan'ın koluna yapışık vaziyetteydi ve onu bırakmaya hiç niyetim yoktu. "Sana ihtiyacım var!"

Gökhan eğildi ve gözlerimin içine baktı. "Numara mı yapıyorsun?!" diye sordu. Sesine yansıtmamaya çalışsa da bakışları paniklediğini ele veriyordu.

"Hayır!" dedim, dişlerimin arasından. "Eve gidelim! Beni eve götür!"

"Abime haber vereceğim!" dedi Selim.

"Hayır!" dedim, öfkeyle. "Bak Selim..." dedim, duruşumu dikleştirirken. "Öfkemi, yaşadığım karmaşayı, hormonlarımın abuk sabuk etkilerini tek bir odakta toplayasım var! O odak, sen olma! Hırsımı senden almayayım!" Yeniden karnımı

tuttum ve acı çekiyormuş gibi yaptım. "Eve gidip Gökhan'la salatalık yemek, yanında da çay içmek ve dedikodu yapmak istiyorum! Bora sadece emrini çiğnediğinde değil, benim bir cümlemle de seni paralıyor hatırlatırım!"

"İyi misin?" diye sordu Çınar, merakla. "Bırak laf yetiştirmeyi şimdi."

"Gökhan'la eve gidersem daha iyi olacağım..." dedim, üzgün bir tavırla. "Bebeğimiz için en doğrusunun bu olduğunu Bora'ya ben anlatırım. Söz."

"Bin arabaya Naz," dedi Gökhan. Derin bir nefes verirken Selim'e döndü. "Sorumluluk bende. Aydın seninle gelsin, adamların başında durmak için."

Selim bir bana, bir de Gökhan'a baktı ve başını salladı. Aydın'la beraber, adamların bindikleri minibüslere doğru ilerlediler. İçime kocaman bir nefes çektim ve Çınar'a döndüm. "Özür dilerim Fox. Hepinizden. Ama müthiş bir iş çıkardınız. Bora da farkındadır umarım bunun..." dedim.

"Beyza'yla n'oldu?" diye sordu Çınar, dediklerimi önemsemeden.

"Ne sen sor ne de ben söyleyeyim..." dedim. Gökhan'a döndüm. "Hadi gidelim artık. Aydın, adama *hıyar* dediğinden beri gözümün önünden yeşil yeşil salatalıklar geçiyor. Biraz daha yemezsem, gerçekten fenalık geçireceğim! Ağzım nasıl sulanıyor, nasıl canım istiyor anlatamam!"

Çınar güldü. "Bora'ya en kötü canım *hıyar* istiyordu, ondan Gökhan'ı da getirdim dersin..." dedi. Gökhan'ı kolundan tutup çekiştirmesem Çınar'a kafa atabilirdi. Benim kahkahama bozulduğu da barizdi.

♠

"Naz... Çay demlendi ama sen salatalıkları hâlâ dilimleyemedin! İçim sıkıldı seni izlerken!" diye kızdı Gökhan.

Eve geldiğimizde, doğrudan mutfağa girmiştik. Yolda hiç konuşmadığımız, ben biraz olsun gözlerimi kapatarak dinlendiğim ve hatta uyukladığım için kendimi daha dinç ve başımıza geleceklerle daha baş edebilir hissediyordum.

"Eşit parçalar elde etmek ne kadar zor bir iş, haberin var mı?!" diye kızdım, ben de. Önümde yirmi altı eşit halka vardı ve yarım salatalık daha kalmıştı. "Sen mi yiyeceksin sanki, ben yiyeceğim sonuçta! Senin neden için sıkılıyor?!" Gökhan oflayarak çayları koyarken, yaptığım işe devam ettim. "Tuzlayacağım bunları bol bol! Allah'ım çok güzel görünüyorlar!"

Gökhan'ın telefonundan mesaj sesi duyulduktan on beş saniye sonra, "Seninki bırakmış Beyza'yı Tarabya'ya..." dedi.

Salatalıklara tuzu boca ederken, "Biz onlardan sonra çıktık, çoktan bırakmış olması lazımdı..." dedim.

"Beyza çok korktu..." dedi Gökhan, çaylarla beraber salona ilerlerken. Ben de salatalık dilimlerini koyduğum tabağı ve tuzluğu bir tepsiyle taşıyarak peşinden ilerledim. "Oyumu midesi bulanmıştırdan yana kullanıyorum çünkü yolda durmuşlar, arabadan inmişler. Beyza öne geçmiş sonra."

L koltuğun köşesine oturdum. Gökhan'a dönerek bağdaş kurdum ve tepsiyi kucağıma yerleştirip ağzıma bir dilim salatalık attım. "Bora'nın adamları, hâlâ sana bir şeyleri nasıl haber veriyorlar?" diye sordum, merakla.

"Hepsini ben yetiştirdim," dedi, sehpanın üzerindeki çayımı bana uzatırken. "Olsun o kadar. Ayrıca Bora belli ki hiçbirine aksi bir emir vermemiş."

"Ay neyse sen bugün de ölmedin ya!" dedim, sevinçle. "Gerçekten çok korktum Selim'le gideceksin diye."

Gökhan gözlerini devirdi. "Amma da abarttın Naz!" dedi, sitemle. Omuz silkerken çayımdan bir yudum aldım. "Kızım! Ben gerizekalı mıyım?! Bora'nın bu adamları toplaması çok önemli. Gidecekmişsiniz ya. *Yatla açılacağız ve dönmeyeceğiz,* dedi. Rota asla bana söylenmese de. Konu senin, sizin güvenliğiniz! Muhtemelen gelecek, hepsiyle tek tek tanışacak. Hepsini sorgulayacak. Benim de o sırada başlarında, kendisinin yanında olmamı istemesi normal."

"Anlatsana biraz, nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?!" diye sordum, sitemle.

"Beni öldürmesini tercih ederdim çünkü. En azından muhatap olurdu benimle," dedi. Çayımdan bir yudum daha alıp, ağzıma bir salatalık daha attım. "Bora alışık böyle tatbikatlara. Bunu ona söylememem bir sorun tabii ama işin içinde sen de olunca, tepkisi azaldı." Kaşları havalandı. "Ha bu arada sana daha çok tepki gösterecektir. O arabaya binişi, yüzüne bakmayışı falan sen de gördün. Ama şimdi kendi kendine araba sürerken sakinleşir biraz belki. Endişelenme sen yine de. Sitem ederse uslu uslu dinle, pişman olduğunu görsün, dikine dikine gitme."

"Zamanlaması kötü oldu..." dedim, iç çekerek. "Yani şu an eve gelmek yerine, adamların yanına gitse daha iyi olur. Karşılaştığımızda ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Utanıyorum. Çok değil on sekiz dakika, on dört saniye önce neler konuşuyorduk... Sonra birden ne oldu!"

"Valla hiç merak etmiyorum Naz, on dört dakika bilmem kaç saniye öncesini!" dedi. On dört değil, on sekiz dakikaydı. "Begüm, arkanızdan söyledi az çok bir şeyler."

"İyi, barıştı ha o seninle," dedim.

Gökhan'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme peyda olmuştu. "Üç numaranın huyudur bu. Abisi bana tavır yapınca, kendi destek olmaya çalışır. Bora benimle iyi olsaydı, Begüm deve kini güderdi." Çayını sehpanın üzerine bırakırken ciddileşti. "Naz..." dedi, gözlerimin içine bakarken. "Bebek doğunca yatta yaşayamayacağınızı biliyoruz. Bir planı var, belli. Nereye gideceksiniz? Söyle bana."

Bir dilim salatalığı daha mideme gönderirken, "Şaşırdın herhalde?" dedim. Kaşlarım havalanmıştı. "Ölürüm, yine de söylemem."

"Ben size yardımcı olabilecek tek kişiyim," dedi. Salatalık dilimlerimden çaldı. "Naz, eğer bunlar olmasaydı... Beyza ortaya çıkmak zorunda kalmasaydı... Bora benden saklamazdı bunu. Bana güvenmediği için değil, kızgın ve kırgın olduğu için söylemiyor. Sen söylersen eğer-"

"Söylemeyeceğim," diyerek, lafını kestim. "Senden saklıyorsa saklıyordur. Ekip kurmak için senden yardım

istemesini zaten ben sağladım. Bu bile sınırlarını aşan bir şeydi Bora'nın." Gökhan sıkıntılı bir nefes verdi. "Eğer sen bilmediğin için başımıza bir şey gelecekse de gelsin... Bora'nın seçimlerine saygı duymak zorundayım."

"O zaman onun seçimlerine saygı duyup, Selim'le gitmeme izin verseydin?!" dedi, tavırlı bir şekilde.

"Aynı şey değil!" dedim, kaşlarımı çatarak. "Elmalarla armutları birbirine karıştırma!"

"Naz sizin için kaygılanıyorum!" dedi Gökhan.

"Evde armut var mı acaba ya..." diye mırıldandım. Gökhan yüzüme şaşkınlıkla baktı. "Bugün ben neden bu kadar aşeriyorum ya?! Psikolojik mi acaba?!"

"Bilemiyorum..." dedi. Sehpanın üzerindeki çayını bitirdi ve ayağa kalktı. "Dolaba bakmak da bana düşüyor galiba," diye ekledi, mutfağa doğru yürürken.

"Bak ama günlerdir gelmediğimiz evde neden armut olsun ki?" dedim.

"Yok!" diye seslendi Gökhan, yirmi altı saniye sonra. "Söylüyorum kapıdaki çocuklara, alsınlar!"

Tabağımda yalnızca bir dilim salatalık kaldığında Gökhan yeniden salona gelmişti. "Ne çok oyalandın..." dedim. Gökhan bana aldırış etmeden yanıma oturdu. "Sen ne yapacaksın, 21 Mayıs'tan sonra?" diye sordum.

Gökhan'ın gözleri gözlerimle birleşti. "Öleceğim herhalde..."

"Niye?!" dedim terslenerek. Son dilim salatalığıma biraz daha tuz ekledim. "Silahı bırakmak demek, ölmek demek mi senin için?!"

"Bu kadar çok tuz zararlı!" dedi. Sanki tüm tuz onun damağına yayılmışçasına yüzünü buruşturmuştu. İlk kez tanıştığımız o an, içtiği tuzdan ibaret olan mercimek çorbası aklıma geldiğinde, gülümsemeden edemedim. Fakat Gökhan'ın gülümsememi sekteye uğratan cümleyi kurması uzun sürmedi: "Bora'yı bırakmak demek, ölmek demek!"

Çayımdan son yudumumu alıp, tepsiyi sehpanın üzerine bıraktım. "Gökhan..." dedim, kalbimden gelen sese kulak

vererek. Bakışlarım bir anlığına Gökhan'ın ardına, biraz ilerideki kolona dayalı yemek masasına çevrildi. "Allah aşkına! Bora'nın hangi sevgilisine yenge dedin bugüne dek?!"

"Ne?!" dedi, şaşkınlıkla. "Ne yengesi?!"

"Hani Bora'nın sevgililerine *yenge* dermişsin ya genelde... Öyle demiştin ya bana... O geldi aklıma." Boğazından küçük bir gülüş koptu ama bana herhangi bir cevap vermedi. "Seninle çok şey yaşadık. Beni güldürdün de ağlattın da... Belki normal koşullarda birbirimizi hiç sevmezdik, sevemezdik... Ama Bora bizi birbirimize bağladı. Bora'ya olan sevgimiz, zamanla bizi, iki iyi arkadaş yaptı. Benim büyüklüğümden tabii, seni mazur görüşlerimden!"

"Haklısın..." dedi, mahcup bir ifadeyle.

"Bora'yı bırakma. Tut kendi içinde onu, sıkı sıkıya sarıl ona... Ve ona zaman ver," dedim, içten bir tavırla. "Beş yıl, on yıl, on beş yıl... Ömrün yettiğince. Ben inanıyorum, bütün iyi arkadaşlar, bir gün, bir yerlerde karşılaşıp birbirlerini bulurlar."

Gökhan'ın bakışlarına yerleşen umut gözlerini doldururken, bir yandan da dudaklarının iki yana kıvrılmasına sebep olmuştu. "Ona iyi bak..." dedi.

"Birazdan eve gelip beni boşamazsa, tamam..." dedim.

Gözlerinden yaşlar akmasına rağmen küçük bir kahkaha attı. "Kızım var ya!" dedi, burnunu çekerken. "İnanılmaz sinirlendi sana! İnanılmaz!"

Alt dudağımı dişlerken, kızgın bakışlarımı Gökhan'a dikmiştim. "Buna böyle gülemezsin!"

Gözlerinden akan yaşları silerken derin bir nefes aldı. "Özür dilerim Naz... Ama yani sana dedim ki... *Sen hiç karışma bu işe... Sen yokken yapalım bunu...* Dinlemedin! Seninle sınandığında bunun olacağı belliydi!" Melodisi duyulunca telefonuna uzandı ve açtı. "Efendim?" dedi, ayağa kalkarken. Verandaya doğru ilerledi. "Aynen..."

Gökhan'ın sesi hepten uzaklaştığında kederle iç çektim. Başımı koltuğun arkasına yasladım ve ayaklarımı ileriye

doğru uzattım. Bora'nın eve gelmesinden ve şu an onunla karşılaşmaktan nasıl çekiniyorsam, bir yandan da hemen eve gelmesini ve benden uzaklaşmamasını istiyordum. İkisinin aynı anda nasıl olacağı hakkında bir fikrim yoktu. Gözlerimi kapattığımda, yanaklarıma bir damla yaş süzüldü. Aynı anda bu kadar tezat şey istemek çok manasızdı. Armutla salatalığı aynı anda istemek gibiydi.

Zaten armutlarım da hâlâ gelmemişti.

♠

"Seninle sonra görüşeceğiz..."

Bora'nın sesini duyduğumda gözlerimi araladım ve hızlıca doğruldum. Ne zaman uyumuştum? Ani hareket ettiğim için başım dönünce, koltuktan düşecek gibi oldum. Üzerimdeki pike yere kayarken, düşmemek için korkuyla koltuğun kenarına tutunmuştum. Bora karşımdaydı. Elinde bir kese kağıdı vardı ve bakışları, masanın kenarında duran Gökhan'ın gözlerindeydi.

"Eyvallah. Buralarda mı olayım, yoksa Beykoz'daki mekana mı geçeyim?" diye sordu Gökhan.

"Mekanda olmalıydın zaten!" dedi Bora. Sesindeki öfkeli tınıyla beraber nefesimi tuttum. "Adamlar da abondane olmuşlar! Aydın hepsini öldürse, *ne yaptın* diyeceğimi sanmıyorum!"

"En iyi adamlarım onlar!" dedi Gökhan, gözlerini fal taşı gibi açarken. Sandalyeye asılı ceketini giydi. "Çıkıyorum hemen!" Bakışlarını bana çevirdi. "Görüşürüz Naz!"

"Görüşürüz," dediğimde, çoktan merdivenlere varmıştı bile.

Bora'nın kapkara bakışları gözlerimle birleşince yutkunamadım ve gözlerimi gözlerinden kaçırarak halıya sabitledim. Yüzüm yanıyor, boğazım acıyor, bacaklarım titriyor ve kalbim deli gibi çarpıyordu. Yüzüme bakmaması nasıl canımı yaktıysa, yüzüme bakması da bir o kadar canımı yakmıştı ve yine tezat duyguların içine hapsolmuştum. Zaten o da yüzüme bakma eylemine altı saniye içinde son verdi ve bana arkasını dönerek mutfağa ilerledi.

Olduğum yerde durmam mı daha doğruydu, yoksa kalkıp yatak odamıza gitmem mi?

Yatak odamıza gittiğim zaman, benim ona tavır aldığımı düşünürdü ve bu daha kötüydü. Ama burada, böylece durmanın da iyi bir tarafı yoktu. Aslında peşinden mutfağa gitmem gerekirdi. Ama gidemiyordum çünkü ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Koltuğun kenarına yaslandım ve bacaklarımı karnıma doğru çekip, ellerimi bacaklarıma doladım. Bora'ya karşı kendimi, bu eve ilk geldiğim zamanlardaki gibi toy hissediyordum ve bu hissin nereden çıktığına dair hiçbir fikrim yoktu. En kötü ne olabileceğini düşündüğümde, aklıma öyle kötü senaryolar geliyordu ki hepsi ayrılmamızla sonuçlanıyordu.

Suçlu hissetmek, bir çocuk gibi savunmasız kalmama sebep oluyordu.

Adım seslerini duydum. Bana doğru yaklaştığını hissettim. Ayak ucuma oturduğunda, görüş hizama bir tabağın içinde duran, üstünde su damlaları olan beş tane armut girmişti. Hızla başımı kaldırdım ve Bora'ya baktım. Arkasına yaslanmış, bileğini dizine dayamış, bir kolunu da koltuğun arkasına yaslamıştı. Armutlara baktım. Dudağımı şaşkınlıkla yalarken, tabağın içinden bir tane armuda uzandım ve iştahla bir ısırık aldım.

"Çok güzel..." dedim, kendimden geçerek. "Çok uzun zamandır armut yemiyordum. Ama çok uzun zamandır. Çok. En son ne zaman armut yediğimi hatırlamıyorum bile!"

Aslında Bora ile değil kendimle konuşuyordum ama Bora cümlelerimi muhatapsız bırakmadı. "Afiyet olsun."

Ruh hâlim kadar karanlık gözlerine bakarken ağzımdaki lokmayı yuttum. "Teşekkür ederim. Gökhan kapıdaki çocuklara söylemişti. Beklerken uyumuşum."

"Uzun sürdü açık bir yer bulmam," dedi. Gözlerime hücum eden yaşlarla beraber, elimdeki armuttan bir ısırık daha aldım ve bakışlarımı Bora'nın gözlerinden çektim. "Niye ağlıyorsun?" diye sordu.

"Bana kızgınken armut aramak zorunda kalmışsın!" Sesim çatlamış ve carlarcasına yüksek bir tınıda çıkmıştı. "Ben belki eve gelmezsin, adamların yanına gidersin, sakinleşirsin, bana bağırmazsın diye umut etmiştim! Gelmeni de istiyordum ama senin bana kızmanı istemiyordum!" Gözlerimden akan yaşları durduramıyordum. "Ama armut getirmek için eve gelmek zorunda kalmışsın! Eminim ki sen de gelmek istemiyordun! Çünkü gelirsen ayrılacağımızı biliyordun! Çünkü kızacaksın, sonra kavga edeceğiz! İnsan sevdiğinden ayrılmak ister mi ki?! Armut yüzünden olana bak!"

Bora tabaktan bir tane armudu aldı ve ısırdı. "Nazlı..." dedi, içine derin bir nefes çekerek. "Bu kadar tatlı olman, sana sonra kızacak olmama engel değil biliyorsun değil mi?"

Başımı sallarken burnumu çektim. "Biliyorum..." dedim, çaresizce. Gözlerimdeki yaşlar armuduma akmıştı. "Çok mu kızacaksın?"

"Muhtemelen evet," dedi. Armudumdan ısırdım. "Yüzüme bak..." Gözlerim gözleriyle buluştu. "Unutmuşsun planı ha?" dedi, meraktan yoksun bir tavırla. Gözyaşlarımı sildim. "Utanman, üzülmen bu yüzdenmiş?"

"Evet!" dedim şaşkınlıkla. "Sen nereden biliyorsun?!"

Armudundan bir ısırık daha aldıktan sonra başını iki yana salladı. "Aferin Nazlı..." dedi, kızgın bir tonlamayla. "Sorun çünkü bunun bu gece olması değil mi?!" Armudunu tabağa bıraktığında şaşkınlıkla yüzüne bakmaya devam ediyordum. Çok geçmeden şaşkınlık nedenini anlamadığım bir şekilde, onun bakışlarına yayıldı. "Sorun zamandan bağımsız olarak, bana bir oyun oynayarak bunu yapman değil mi sence de?!" diye sordu.

"Yoo?" dedim, dan diye. Kaşları beklenmedik bir biçimde havalanınca öksürmeye başladım. "Belki de öyledir. Şu an bilmiyorum..." dedim telaşa kapılarak. "Yani sonuçta sen de benden bir şeyler gizleyerek iş yapıyorsun. Yaptın yani daha önce..."

"Aynı şey mi?!" diye sordu, serzenişle. "Nazlı sana bir şey olacak diye nasıl korktuğum hakkında bir fikrin var mı senin?!"

"Ben de Bay Ortiz senin uçağını kaçırdı sandığımda korkmuştum ama," dedim.

Yüzüne öyle bir ifade yayıldı ki susup yine armudumdam ısırdım. "Halletmedik mi onu?!" diye sordu, sıkıntıyla. "Sana yapılmasını istemediğin bir şeyi bana mı yapıyorsun yani?!"

Derin bir nefes aldığında, sesinin tınısını ayarlamak için çabaladığının farkındaydım.

"Nazlı! O ezberlediğin mektubu okurken, bir kere olsun *bu adam ne yazmış* demedin mi sen ya?!" Ayağa kalktı, bunalmış gibi ceketini çıkarttı ve koltuğa fırlattı. "Birilerinin senin üstünde kırmızı noktalar gezdirerek beni tehdit etmesinin, benim için ne kadar travmatik olduğunun farkında değil misin?!" Gözlerim dolduğunda yeniden ağlamamak için, ikinci armudu aldım ve onu da kocaman ısırdım. "Gerçeği başımla beraber... Ne gerekirse. Ama bunun sahte olmasından, birilerinin sırf sen benim zaafımsın diye bunu yapmasından illallah ettim! Bunu herkes yapsa, senin bana yapmaman lazım!"

Armut tabağıyla beraber ayağa kalkarken, "Ben odaya gideyim..." dedim.

"Otur!" dedi. Sesi ve ifadesi ne sertti ne de yumuşak. "Konuşuyoruz!"

"Benim söyleyebilecek bir şeyim yok ki..." dedim, yeniden koltuğa otururken. "Olsa zaten oradan öyle gitmene izin vermezdim."

"Benden silahları bırakmamı isteyen sensin değil mi?" diye sordu, yanıma otururken. Armudumu yerken başımı onu onaylarcasına salladım. "Aksiyondan bıkmış hâlin de bu o zaman?" Gözlerimden birkaç damla yaş akarken, lokmamı zorlukla yutmuştum. "Şuursuz musun sen Nazlı?!"

"Değilim!" diye isyan ettim, gözyaşlarımın arasında. "İyi niyetle yaptığım bir şeydi! Buradan giderken hem bizim hem de geride kalanların güvende olup olamayacağını test ettim

işte! Kısacık bir şeydi zaten! Özür dilerim, seni korkuttuğum için! Bi' de *özür dileme, özür dilenecek şeyler yapma* diye kız istersen, çünkü zamanı geri alamam! Sadece sana yardım etmek istemiştim, hepsi bu!" Armudumu trip atar gibi tabağa geri koydum. "Of nereden çıktı bu armut isteğim?! Hiç bu gece konuşmamalıydık bunları hiç!"

"Nazlı..." dedi, gözlerini yumarken.

"Bana da küseceksin şimdi değil mi?!" dedim, yeniden koltuğun köşesine yerleşip. Ayaklarımı kendime çekerken, dirseğimi koltuğun arkasına çenemi de elime dayayıp bakışlarımı pencereye çevirdim. "Küsersin tabii! Benimle küs kalmaktan hiç rahatsız olmuyorsun ki! Benim sana küsmemden bile korkmuyorsun! Bir tek ablanla küsmekten korkmuşsun zaten hayatında, kendin dedin! Duydum! Sen zaten hep küsüyorsun bana! Küs tamam... Ben kendi kendime konuşurum kalan hayatımda. Küs sen."

"Ne küsmesi Nazlı?!" dedi, *yapma* der gibi.

"Ne yaptım ben, kendimi mi öldürdüm de bu kadar kızıyorsun bana?!" dedim, gözlerimden akan yaşları silmeye çalışırken. "Rencide oluyorum zaten bebeğimizin yanında! Hayır senin bana hiç mi saygın yok?! Bizim hiç özelimiz olmasın mı, azıcık beklesen ve bunu o doğunca halletsek olmaz mıydı?!" Dudaklarım titredi. "Armudu da aklıma o soktu zaten!" Bora yarım bıraktığı armudu aldı ve yemeye devam etti. "Ne şuursuzluğum kaldı ne beyinsizliğim ne kötü kalpliliğim! Hayır, bu kadar da olmaz! Bir insanın üstüne bu kadar gidilmez! Ufacık bir şey yüzünden böyle kavgalar edip konu ayrılığa falan getirilmez! Ayrıca bu gerçek olsaydı, o adamların hepsini döverek etkisiz hâle getirirdim. Uslu uslu durmamdan anlayabilirdin bunun bir oyun olduğunu!"

"Pes..." dedi, ben susunca. "Başka da diyecek bir şeyim gerçekten yok."

"Deme," dedim, yüzümü ona çevirirken. Hiçbir şey olmamış gibi armut yiyebilmesi bana öyle büyük bir hakaretti ki... "Sen zaten sadece armut ye! Ben sen ağlarken böyle mi yaptım?! Sana sarıldım ben be!" dedim, elimi

göğsüme vurup. Kaşları çatılırken yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. "Şurada bana sarılıp, *olur böyle şeyler sevgilim, kalbini kırmama değmez, ölümlü dünya sonuçta* diyeceğine... Evi başıma yıktın, şiddetli geçimsizliklere sürükledin bizi, beni çoluğuma çocuğuma rezil ettin!"

Birden attığı kahkahayla beraber, neye uğradığımı şaşırmıştım. "Pardon..." dedi, gülmeye devam ederken. "Sinirlerim bozuldu, pardon."

"Gerçekten yazıklar olsun..." dedim, burnumu çekerken. "Ben ağlarken, sen nasıl gülebiliyorsun?! Bi' de gamzeni göstere göstere!"

"Özür dilerim..." dedi, derin bir nefes alırken. Gülmemek için büyük bir mücadele veriyordu. "Çok özür dilerim Nazlı."

Elime uzandı ve beni oturduğum yerden kaldırıp kucağına çekti. Kokusunu duymamla beraber gözyaşlarım şiddetlendi ve boğazımdan büyük bir hıçkırık kopup geceye karıştı. Başımı boyun girintisine gömdüğümde kollarını sımsıkı croptan açıkta kalan belime sarmış, çenesini de başımın üzerine yerleştirmişti. Dakikalar boyunca gözlerimden akan yaşlar dinmedi. Dakikalar ilerledikçe aramızdaki konuyu da unutmuş ve beni üzen, yoran, bunaltan her şeye biraz ağlamıştım. Bora ağladığım süre boyunca saçlarımı ve boynumu okşamış, beni sakinleştirmek için çabalamıştı. Nihayet gözyaşlarım durdu ve dakikalar boyunca kesik kesik nefes aldım ve daha iyi hissedinceye kadar Bora'nın köprücük kemiğini izledim.

"Uyudun mu?" diye sordum, bir noktada.

"I-ıh," dedi.

"Uyuyacak mısın?" diye sordum, işaret parmağımı köprücük kemiğinde gezdirirken.

"Hı hı..." dedi.

"Odamıza gidelim mi?" diye sordum.

"I-ıh," dedi.

"Bana kızgın olduğun için mi?" diye sordum.

"I-ıh," dedi.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" diye sordum.

"Hı hı," dedi.

"Burada mı uyuyacaksın?!" dedim, sitemle.

"Biraz. Çıkacağım birazdan," dedi.

"Bana kızgın olduğun için mi?" diye sordum, yeniden.

"Adamları sorgulamaya gideceğim," dedi.

"Yarın git," dedim, üzgün bir ifadeyle. "Şimdi odamıza gidip uyuyalım beraber."

"İstihbarat'a çağırdılar. Yarın oraya gideceğim," dedi.

"Ben de geleyim mi?" diye sordum.

"I-ıh," dedi.

"Bana tam olarak ne kadar kızgınsın?" diye sordum. "Çok mu? Az mı? Çoksa ne kadar çok, azsa ne kadar az?"

Boğazından hoşnutsuzluk tınısına sahip, yalancı bir ağlama nidasını andıran, tuhaf bir ses çıktı. "Allah'ım sen bana sabır ver," dedi.

Sustum. Kalbi üç yüz yirminci kez atmıştı ki, "Ayrılacak kadar çok kızgın değilim. Ama olanı biteni yok sayacak kadar az kızgın da değilim," dedi. Cevap vermedim. "Uyudun mu?" diye sordu, kalbi on beş kez daha attıktan sonra.

"Sen uyu diye konuşmuyorum," dedim.

Göğsünün hareketinden güldüğünü anladım. "Sen konuşurken de uyuyabilirim..." dedi.

"Ben konuşunca sabır dileniyorsun," dedim, alındığım belli bir tonlamayla. "O yüzden ben konuşmasam da olur."

İç çekerek çenesini başımdan çekti. Parmak uçları saçlarımda dolanırken, "Sana süt ısıtayım mı?" diye sordu. Kafamı hafifçe kaldırıp gözlerine baktım. "Ballı ılık süt içmek ister misin?"

"Olur ama ben uyuyana kadar yanımda kalır mısın lütfen?" dedim. Yüzü minicik bir tebessümle aydınlandı. "Bu gece yalnız uyumak istemiyorum. Çünkü kendimi kötü hissediyorum. Seninle aramın bozuk gibi olmasını sevmiyorum. Bugün çok kötü bir gündü..."

"Odaya çık sen... Geliyorum ben sütü ısıtıp," dedi.

Gözlerim kısıldı. "Böyle deyip beni terk etmezsin değil mi?"

Gülerken, "Nazlı, sen ne yaşıyorsun kafanın içinde?" diye sordu. Alt dudağını dişlerken, bakışları yüzümün her bir zerresini keşfedercesine bir gezinti hâlindeydi. "Aynı anda iki tane bebek büyütmek zorunda kalacağımı daha iyi anlayamazdım."

"Bora..." dedim, üzüntüyle. "Beni sevmeyi bırakacaksın diye çok korkuyorum."

"Ağız tadıyla tartışamayacağım yani seninle hiçbir zaman... Öyle mi?" diye sordu, gülümserken. "Senden ayrılamayacağımı biliyorsun. Biliyor olman lazım. Ve seni hep seveceğimi. Ne yaparsan yap seveceğimi. Bunu hiç unutmaman lazım. Her sana kızdığımda, saçma sapan şeyler düşünerek kendini doldurmaman lazım."

Kaşlarımı çatarak, "Kızma o zaman sen de," dedim.

"Kızdırma o zaman," dedi, kızarak. Derin bir nefes aldı. "Neyse. Hadi. Ben süt ısıtayım."

Kucağından kalkmam için elimden tutarak bana yardımcı oldu. Ben merdivenlere ilerlerken, o mutfağa girmişti. Yatak odasına çıktım. Banyoya girdim. Ellerimi ve yüzümü yıkadım. Dişlerimi fırçaladım. Saçlarımı taradım. Aynadaki aksimin yorgun görüntüsünü dağıtmak için pamuğa birkaç damla damlattığım gül suyunu yüzümde gezdirdim. Odanın kapısı açıldığında, ben de içeriye geçmiştim.

Bora, elinde tuttuğu fincanı komodinin üzerine bıraktı. "Gel," dedi, yumuşacık bir sesle. Yatağa oturdu. Ben de yanına oturacaktım ama beni kucağına çektiğinde kendimi daha iyi hissetmiştim. Fincanı bana uzattı. "Afiyet olsun," dedi. Ben sütü yudum yudum içerken, dikkatle beni izledi.

"Bugün o kadar çok şey yiyip içtim ki..." dedim, fincanı komodinin üzerine bırakırken. "Aydın adama *hıyar* dediği için canım bir tuzlu salatalık çekmişti var ya... Anlatamam. Nasıl yedim onu da. Ama süt çok iyi geldi."

"Beraber küvete girelim mi?" diye sordu, saçlarımı yüzümden çekerken. "Sonra da uyuyalım beraber."

"Sen de mi uyumaya karar verdin?!" diye sordum, heyecanla. "Gitmeyecek misin?!"

"Cık," dedi. Yanağımdan öptü. "Hiçbir şeyin o kadar da acelesi yok..."

Otuz iki dişimi birden göstermek suretiyle gülümserken ayağa kalktım ve hızlıca cropu çıkarttım. "Hadi!" dedim, hevesle.

Arkamı dönüp banyoya ilerledim. Ben hızla kıyafetlerimi çıkarırken Bora da yanıma gelmiş ve suyun ısısını ayarlayıp, küveti doldurmaya başlamıştı. Suya önce ben girdim. Bora gömleğinin düğmelerini açarken arkama yaslanıp onu izledim. Ormanın ışıklarını kumandayla açtıktan sonra, banyonun ışığını kıstı. Üzerindeki kıyafetlerden kurtuldu ve küvete girerek, arkama geçti. Göğsüne yaslanırken, bacaklarının arasına yerleştim. Saçlarımı tek omzuma toplarken, açıkta kalan omzuma dudaklarını bastırdı. Eline duş başlığını aldı ve suyu saçlarımdan akıtmaya başladı. Bir eli göğsüme kapanırken, dudakları boynuma doğru ilerledi. Dövmemin üzerini uzun uzun öptüğünde, nefesim kesilecekti. Elleri omuzlarıma ulaştı ve dokunduğu yerleri yavaşça ovarak, omuzlarıma asılı tüm gerginliği dağıttı.

"Gökhan'a bir şey yapmamdan mı korktun?" diye sordu, nereden aklına geldiyse.

"Evet..." dedim. Şampuanı avuçlarına döktü ve avuçlarını ıslak saçlarımda dolaştırmaya başladı. "Sağın solun belli olmuyor diye..." Başım, parmaklarının hareketleriyle rahatlıyor, içinde beni aşağı çeken, kendimi kötü hissetmeme sebep olan ne var ise parçalarına ayrılarak yok oluyordu. "Bir de yalnız kalmak istemedim. Sohbet etmek istedi canım onunla sen yokken."

Bora'nın maharetli elleri, vücudumdaki her bir ağrıyı yok ediyordu. Dokunuşlarının tadını çıkartmak için gözlerimi kapatmıştım. Lifi bedenimde dolaştırdığında, kendimi dünyanın en huzurlu insanı gibi hissediyordum ve sanki hiçbir derdim yoktu.

Her şey formüllerimle babamın alfabesini yaktığını düşündüğüm içindi.

Bu banyoda, bu küvetin içinde ama o zaman jakuzi çalışırken, geçmişini de geleceğini de yakıp yok etmiştim. Geçmişini ona geri veremezdim ama ona yeniden ve geçmişindeki Bora'ya daha yakışır bir gelecek vadedebilmek için buralardan gitmeyi her şeyden daha çok istiyordum. Buna benim de en az Bora kadar ihtiyacım vardı.

Belki de ilk adımı atan, ben olmalıydım.

Nitekim bizim kendimiz için attığımız her adım, birbirimizi de etkiliyordu.

"Sevgilim," dedim, biraz sonra.

"Efendim sevgilim," dedi, suyu omuzlarıma tutarken.

"Ben yeniden formül yazacağım..." dedim. Bir an için nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilemediğini hissetmiştim. "Yatta, adada... Çok fazla vaktimiz olacak... Kendime bir bağlantı kurdum. Harvard'dan. Gizli bir kimlikle, farklı bir IP'den formüllerimi paylaşacağım. Hem para kazanacağım, hem de hayalimi gerçekleştirerek akademik bir kariyer yapacağım. Sonra eğer istersem, kimliğimi açıklayabilirim. Duruma göre bakarız ona. Eğer senin için de uygunsa, buradan gitmeden evvel, ZNV Matematik Okulu'na da gitmek istiyorum. Bir neler yapıyorlar bakayım. Mümkün mü bilmiyorum ama orayla bağımı koparmamak için, özel bir güvenlik sistemi aracılığıyla ulaştırmak üzere, ben de test kitapları ya da deneme soruları hazırlayabilirim gibi geldi bana. Sen ne dersin?"

Dudakları enseme değdi. "Harika düşünmüşsün Nazlı..." Kokumu içine çekti. "Ne diyebilirim ki. Konuş Gökhan'la. Senin de fazlasıyla bilgin var özel güvenlik sistemleri konusunda. Ben İstihbarat'la alakalı işleri tamamlarken, sen de bununla ilgilen. En son, beraber üstünden geçeriz."

"Olur..." dedim, gülümseyerek.

"Senden bunu aldığım için o kadar kötü hissediyordum ki... Eğer bunu yeniden yaparsan, senin için ve kendim için öyle mutlu olurum ki! Hatta söz veriyorum, bebeğimiz matematiği sevsin diye ben de elimden geleni yaparım. Hayatım boyunca."

Küçük bir kahkaha attım. "Matematiğin o kadar iyi mi senin ya?!" dedim, şakacı bir tavırla. "Bu büyük bir söz. Bak oturup önce sana ders çalıştırırım ha! Vaktimiz de bol nasılsa! Bir daha düşün istersen..."

Bir eli karnıma dolanırken, "Bak bu fikri daha çok sevdim..." dedi. Sesi bu akşam ilk kez gerçekten neşeli çıkmıştı. "Ders çalışırken istediğimizi yapmak serbest mi peki?"

"Ne gibi?" diye sordum, dediğini anlamamışım gibi. "Bir örnek verir misin, kafama oturması için?"

"Tabii..." dedi. Dudakları boynuma arzu dolu bir öpücük bırakırken, bir eli bacaklarımın arasına sızmıştı. "Sağlıklı zihin, sağlıklı beden falan filan..." Nefesi boynuma çarpınca aklım başımdan gitti. "Bilirsin."

"Bildiğim her şeyi unuttum," dedim. Parmaklarının izlediği yol, başımı geriye atmama neden olurken, dudakları boynumda daha rahat hareket etmeye başlamıştı. "Senden başka, her şeyi!"

"Otuz sekiz gün kaldı," dedi, dudakları kulağıma çarparken. "Otuz sekiz gün sonra... 21 Mayıs!"

25 Eylül 2018*

25 Eylül 2018...

Yapmam gereken onlarca iş, olmam gereken onlarca yer var ama ben buradayım. Ablamın mezarında. Aslında olmam gereken yerde. Olmam gereken yer konum olarak doğru ama yanlış olan, toprağın üstünde durmam. Altında olmalıydım. Hepsinin yerine ben orada yatmalıydım. *Karabey Aile Mezarlığı...* Kendimi dönüp dolaşıp bulduğum yer.

Bu mezarlığa ilk kez dedemle gelmiştim. Bir bayram sabahı. *"Sana bir sır vereyim,"* demişti. Yüzünde ne zaman buraya gelsem hatırladığım ve o güne gittiğim eşsiz bir gülümseme vardı. *"Ben ne zaman kaybolsam, buraya gelirim. Köklerimize."*

"Nasıl? Sen nasıl kayboluyorsun ki dede?!" diye sormuştum şaşkınlıkla.

"Kayboluyorum ya!" demişti, başımı severken. *"Her insan kaybolur evlat."* Ne kastettiğini ancak büyüyünce anladığım kaybolmak kavramı beni o zaman meraka düşürmüştü. Uzun süre, dedemin avucunun içi gibi bildiği köyde nasıl kaybolduğunu merak etmiştim. "*Eğer bir gün, büyüdüğünde, sen de kaybolursan buraya gel. Köklerimize. Çünkü herkesle geçen kara gün bayram olur."*

"Köklerimiz niye burada?" diye sormuştum, kayınpederinin mezarının mermerini yıkayan dedeme.

Dedem ise bana cevap vermeyip, mezardaki taşa bakmıştı. *"Selamünaleyküm baba..."* dediğinde yaşadığım şoku bugün bile hatırlıyorum. *"Bak sana büyük oğlanın oğlunu getirdim bu bayram. Bora. Bana benzediğini söylüyorlar ama senin kıza sor sen bir de. Bana ne zaman*

kızsa, 'Benim babamın küçüklüğünün aynısı!' deyip duruyor." Dedem, mezardaki taşla konuştuğu yetmezmiş gibi bir de taş sanki ona cevap veriyormuş gibi gülümsüyordu da. *"Gülsüm de dün gelmiş görmüş sizi. Kızdı bana Arefe Günü gelmedim diye ama... İlçede işlerim vardı. He ya. Habire kızıp duruyor senin kız bana. Vallahi billahi bir şey yaptığım yok."*

Dedem duasını ettikten sonra, kendi annesiyle babasının mezarına doğru ilerlemiştik. *"Hey gidi Sultan Karabey!"* demişti annesinin mezarındaki taşa bakarak. *"Geldi mi gene en sevdiğin bayram? Kestirdim senin için de kurban, sen hiç tasalanmayasın. Bak torunum geldi."*

"Dede kiminle konuşuyorsun sen?!" demiştim en sonunda dayanamayıp.

"Anacığımla..." demişti iç çekerek.

"İyi de ölmüş nasıl konuşuyorsunuz?! O seni duyamaz bile!" demiştim.

"Duymaz olur mu hiç duyar. Çok sevdiğin, seni çok seven herkes, ölmüş bile olsa, seni duyar evlat. Ve hep de duymak ister. Bir bayram sabahı mesela, hayatında olup biten güzel şeyleri duymak ister."

Dedemin o cümlelerinin en kara günümü bayram ettiği zamanlardan geçmiştim.

"Gönül koyma sakın Ahmet Karabey! Senin kurbanın da tamamdır!" demişti sonra, babasının mezarındaki taşa bakarak.

"Senin babanın adı da mı Ahmet'ti diye sormuştum?" şaşkınlığım daha da artarken.

"Evet," demişti. *"Seninle ortak yanımız bu..."*

Bu beni öyle mutlu etmişti ki, *"Sen de sever miydin babanı?"* diye sormuştum.

"Çok..." dedi. Babasının mezarındaki toprağı sevdi. *"Seni şimdi o kadar iyi anlıyorum ki baba... Bu sıfatı almak ne zor işmiş. Üçü evlendi barklandı, toruna torbaya karıştım, geldim gidiyorum hâlâ bu sıfatın hakkını verebiliyor muyum bilmiyorum."*

"Veriyorsun veriyorsun," demişti babam. Dedem de ben de onu yeni fark etmiştik. *"Hakkını ödeyemem."* Sevindiğimi hatırlıyorum, babam geldi diye. Çünkü gelip gelemeyeceği belli değildi ve biz, annem, ablam, Filiz Hala'm ve Gökhan'la beraber geceden Trabzon'a gelmiştik. Önce dedemin elini öperek onunla bayramlaşmış, sonra da beni kucağına almıştı. *"Oğlum!"* diye öpmüştü beni. *"İyi bayramlar!"*

"Bakıyorum da sen kendi oğluna elini öptürmüyorsun..." demişti dedem, babama. *"E isabet! Senin el öpenlerin zaten çok!"*

Dedemin ne demek istediğini o gün değil, iki ay sonra babam beni ilk kez kumarhaneye götürdüğünde değil, büyüdüğümde ancak anlamıştım.

"Abla..." dedim zorlukla. Dedem içine attığı onca acıyı köklerine belli etmemeyi nasıl başarıyordu hâlâ bilmiyordum. "Bugün, tam üç yüz altmış beş gün oldu." Gözlerimi yumdum. "Anlatmıştım ya sana geçen gelişimde... 25 Eylül'de bana hediye ettiğin kaptan şapkasını kaybettim diye... Bugün tam bir yıl oldu! En değer verdiğim şeyi kaybedeli, bir koca yıl oldu abla!"

Tam bir yıldır, her gün bir öncekinin birebir aynısı olan güne açıyorum gözlerimi; en kara günüme.

"Eğer sen yanımda olsaydın... Beraber arardık."

Nazlı'yı bulur muyduk bulamaz mıydık bilmiyorum ama en azından ablam hayatta olsaydı, şimdiki kadar yalnız hissetmezdim. Her yanıma bulaşan kiri pisliği görmediği için seviniyorum ama bir yandan da özlüyorum. Gözlerimden kalbimi okuyabilecek, beni yargılamadan dinleyebilecek, anlayabilecek, her şey daha da kötüye gidecekse bile *her şeyin geçeceğini* söyleyerek bana sımsıkı sarılacak birinin eksikliğini hissediyorum. Nazlı'yı bulacağımı duymak istiyorum. Ablama ihtiyacım var. Çok ihtiyacım var.

Gözlerimden akan yaşı silerken, "Bulacağım ama..." dedim. Boğazımı temizledim. "Umudumu kaybetmeyeceğim abla. Bakarsın seneye, onunla gelirim buraya." Derin bir nefes aldım. "Kaptan şapkamla."

Nazlı'yla, abla. Nazlı'yla.

"Bu kez bayağı açtım arayı biliyorum... Ama yani o şapkayı kaybetmenin uğursuzluğundan mıdır nedir bilmem... Şu son bir yıl öyle yoğun ve karmaşık geçti ki abla... Rotamız habire değişti durdu! Dünyanın her yerine gidesimiz var bu ara! Ayak basmadığımız kara parçası kalmayacak bu gidişle!"

Telefonum çalınca montumun cebinden çıkarttım ve arayana baktım. Hissediyor mu yoksa burada olduğumu öğrenip bilerek mi arıyor hiçbir fikrim yok. Aydın Demir sonuçta bu, ikisi de olabilir.

"Ben gideyim artık..." dedim. Derin bir nefes daha almaya çalıştım. "Denize açılacağım yine. Yakında bekleme, gelemeyebilirim." Mermerin soğuğunu hissederken, toprağın altının da soğuk olup olmadığını merak etmiştim. Ayağa kalktım. "Ha bu arada abla... Nazlı'nın selamı var!"

Etrafımı çevreleyen ve bir gün beni de içine alacağını bildiğim Karabey Aile Mezarlığı'nda bakışlarımı gezdirdim.

Ali Karabey. Reşat Karabey. Ahmet Karabey. Betül Karabey. Beyza Karabey. Asuman Karabey. Fadime Karabey Sümerli. Esma Karabey. Bülent Karabey.

"Hepinize Nazlı'nın selamı var!"

Yürümeye başladım. Buradan çıkmak istiyorum aslında ama Esma'nın mezarının önünden öylece geçip gidemedim. "Asya iyi..." Hayatıma devamlı konuşabileceğim yeni mezar taşları ekleniyor. "Yani çok özlüyor sizi ama... İyi. Aklın kalmasın. Hepimiz yanındayız onun ama Begüm, çok iyi bir teyze oldu ona."

25 Ağustos 2017 tarihine bakıyor olmak beni mahvediyor.

"Geçen gün soybağını, *anne tarafı-baba tarafı* falan olaylarını detaylarıyla öğrenmiş herhalde. Bizim anne tarafından akraba olmamıza rağmen, nasıl aynı soyadını taşıdığımızı sordu. Sizin uzaktan akraba olduğunuzu söylediğimde çok şaşırdı. Gözlerinde gördüm. Bunu gidip size sormak, detaylarını sizden öğrenmek istedi bence ama... Olur öyle. Oluyor yani Esma. Maalesef. Benim bile bu yaşımda, hâlâ anneme babama sormak istediğim onca soru

var. Ben cevapsız kaldım ama... Asya cevapsız kalmasın diye ne gerekiyorsa yapacağız. Söz."

Aydın'ın bir kez daha beni aramasıyla beraber, yeniden ve hızlı adımlarla yürümeye başladım. "Efendim?"

"Kara, konuşmamız lazım. Acil," dedi.

Hayatımızda olup biten her şey *acil* zaten. "Neredesin?" diye sordum.

"Mezarlığın girişindeyim."

"Geliyorum," dedim ve telefonu kapatıp montumun cebine koydum. Önünden geçtiğim mezarlara bakarken, buradaki insanların annelerini, babalarını, evlatlarını, kardeşlerini ya da sevdikleri herhangi birilerini düşündüm. Herkesin yüreğine kor düşmüştür mutlaka, ölümün acısı geride kalan için tarifsiz ama içlerinde, benim gibi vicdanı sızlayan biri var mıdır acaba? Annesi ile babası dışındaki neredeyse tüm sevdiklerinin ölümüne sebep olan?

Aydın, mezarlığa geldiğim arabanın önünde volta atıyordu. Begüm de onunla gelmişti ama o arabaya binmiş, arka koltuğa oturmuştu. Aydın beni fark ettiğinde durdu ve yanıma yaklaştı. "İstihbarat sana ulaşamamış. Önemli olduğunu söylediler. Birini almışlar hedeflerine ve seninle derhal görüşmeleri lazımmış. Mehmet Şahindağ'a yaklaşmamızı sağlayabilirmiş bu yeni kişi..."

Ellerimi ceplerime sokarken, "İstanbul'a mı çağırıyorlar?" diye sordum.

"Aynen," dedi Aydın. İfadesi alenen heyecanlandığını ele veriyordu. "Uçağı hazırlatıyorum. İstersen hemen gidelim." Bakışlarım arabanın arka koltuğunda olan Begüm'e çevrildiğinde, "Begüm de bizimle dönmek istedi," dedi. Başımı salladım. Arabaya doğru ilerleyip direksiyonun başına geçtim. Aydın da yan koltuğa oturduğunda arabayı çalıştırdım.

"Allah kabul etsin mi demeliyim?" diye sordu Begüm. İmalı tavrı buram buram arabaya yayılmıştı. "Özlemiş misin biricik ablanı?!"

"Bugün bunu yapmak istediğine emin misin üç numara?" Dikiz aynasından gözlerinin içine baktım. "Seni dinlemeye pek mecalim yok açıkçası."

"Mecalsiz olsan burada olmazdın abi, boş versene," dedi lakayıt bir tavırla. "Başımıza gelmeyen kalmadı ama sen hâlâ Beyza Hanım'ı düşünüyorsun! Bana gelince mecalin yok ama ona gitmek için kendinde her zaman güç buluyorsun!"

"Begüm!" dedi Aydın, uyarı dolu bir şekilde. "Lütfen!"

"Sen karışma Aydın Abi!" dedi Begüm, yüksek çıkan bir sesle. "Bu abimle benim aramda!"

"Begüm!" dedim sertçe. "Bugün yapma bari!"

"Ne var ya bugün?!" diye bağırdı Begüm. Direksiyonu sağa kırıp uçuruma doğru sürme ve uçurumdan aşağı yuvarlanıp, bu kabusa son verme isteği, dayanılamaz biçimde içimi kemiriyordu. "Nazlı seni polise şikayet edip gitmiş, sonra da kaçıp kayıplara karışmış! Hepimizin hayatının içine sıçmış! Seni, bir telefonla İstanbul'a gitmek zorunda bırakan bir mahkumiyetin içine sokmuş! Özgürlüğünü almış elinden! Ve biz de bunun seneidevriyesinde yas mı tutacağız?!" Uçurumdan aşağı yuvarlanma fikri ne kadar güzel olsa da Nazlı'yı bulmam gerektiği için hayatta kalmam lazım. "Unut artık abi Nazlı'yı falan! Unut! O seni hak etmedi! O, Anıl öldü diye hepimizden nefret etti! Belki de zaten seni hiçbir zaman, Anıl'ı sevdiği kadar çok sev-"

"Kes sesini!" derken aniden frene yüklenmiştim. Begüm'ün attığı küçük çığlıkla beraber arkama döndüm. Ne bekliyordu ki?! Söylediği ve susturmasam daha da devam edeceği cümleleri susup sineye çekmemi mi?! Nazlı'ya benim yaptıklarımı bilmiyor ve o yüzden de baktığı pencereden onu suçluyor kabul ama yine de bu kadar izansız olması canımı sıkıyor. "O cümleyi tamamlarsan kendi abinin sonunu getirirsin, anladın mı beni?!"

Begüm'ün dudakları titremeye başladı. Muhtemelen çok şey söylemek istiyor ama hepsini yutmak zorunda kalıyor. Kelimeler denizinde yüzerken, en uygununu seçmek için

zamana ihtiyacı var. On kez düşünüp bir kez konuşması lazım.

"Sana ihanet eden bir kadını bu kadar çok sevmeni anlamıyorum abi..." dedi. Gözleri dolmuştu. "Beyza'yı sevmeni nasıl anlamıyorsam, bunu da anlamıyorum..."

Bazen, bir süredir bazen, ablamdan nefret ettiğimi ve her şeyin sorumlusu olarak onu gördüğümü, yaşadığımız her şeyi *ablam Mehmet Şahindağ'ı çok sevdiği için yaşadığımızı* benim de düşündüğümü söylemek istedim ama yapmadım. Begüm hiçbir şeyi enine boyuna düşünmeden insanları yargılıyor ve ona, ablama karşı hissettiklerimi söyleyerek bundan zevk almasını sağlayamam.

"Hak ettim," dedim sadece. "Nazlı'nın bana yaptığı şeyi ben hak ettim."

"Hak etmedin!" Başını iki yana sallarken gözlerinden yaşlar boşaldı. Oturduğu koltukta küçücük görünüyordu, sanki on bir yaşında gibi. Onu böyle görmek beni üzüyor. Bir kez daha, "Hak etmedin abi!" dediğinde arabadan indim ve içime kocaman bir nefes çektim. Ama nefesimi kursağıma dizmek istercesine, o da peşimden indi. Zaten Nazlı'nın yokluğunda aldığım her nefes zehir olmuyormuş gibi. "Hak etmedin! Çok seviyorsun!"

"Begüm!" dedim kızarcasına. "Yeter!"

"Yetmez!" dedi hıçkırırken. "Belki bir gün, elindeki kozlar sayesinde bu işlerden sıyrılabilirdin ama şimdi o kozların hepsini kaybettin! Kendini garantiye almak için yaptığın her şeyi kaybettin! Abi! Sana ne kadar kızsam da seni anlıyordum ben! Ne kadar bıksam da bunalsam da seni anlıyordum! Sen, mafyayı bitirmeye çalışıyordun! Ama şimdi gerçekten de mafyanın ta kendisi oldun! Bundan sonraki hayatında ya İstihbarat'a çalışacaksın ya da hapse gireceksin! Başka bir yolu kalmadı! Ömür boyu böyle yaşamak zorundasın! Tamam, legal bir şey yapıyorsun sonuçta ama... Bugüne kadar bulaşmaktan itinayla kaçtığın her ne varsa, sana onu yaptırıyorlar! Artık çıkamayacağın

kadar çok diptesin! Bundan sonraki hayatımız daha güvensiz! Daha karanlık! Daha berbat!"

"Kim anlatıyor ya sana bunları?!" diye bağırdım. "Eren mi Gökhan mı?!"

"Önemli mi?!" diye bağırdı. "Kim anlatıyorsa anlatıyor! Abi hayatın bitti hayatın! Sana bir şey olacak diye çok korkuyorum!"

Bana bir şey olma ihtimali her zaman vardı, bu yeni bir durum değil. Yine de Begüm kurduğu her bir cümlede haklı. İçinde bulunduğum durum öyle kötü ki ben de en az onun kadar çıkamayacağım kadar dibe battığımı biliyorum. Nazlı'yı bulmak, kalbini ona geri vermek ve ondan sonra da geberip gitmek istemem bu yüzden zaten. Benim için *yaşamak* diye bir şey söz konusu değil artık. Birileriyle aynı masaya oturup korkunç işler konuşmak, onlardan biriymişim gibi davranmak ve sonra da onları satarak yakalatmak, her defasında benim de onlardan bir farkım olmadığını hissetmeme sebep oluyor. Sadece ben dışarıda kalıyorum, onlar içeriye giriyor. Dayanamıyorum. Bugüne kadar karşısında durduğum her şeyi yapıyor olmaya dayanamıyorum. Ablama kavuşmak istiyorum, en azından artık yapmak zorunda kaldığım tüm kötülükler son bulsun diye.

Dünya, bir pislikten olsun temizlensin diye.

Begüm'ün kollarını belime sararak hıçkıra hıçkıra ağlaması, bir *abi* bile olmayı beceremediğimin ispatı.

"Özür dilerim üç numara..." dedim fısıltıyla. Saçlarının arasından öptüm. "*Su testisi su yolunda kırılır* ama sana çok yazık oldu."

Babam. Babamın mirası. Ve miras her zaman, kardeşler arasında eşit bir şekilde bölüştürülür. Elimden geldiğince bu eşitliği bozmak için uğraştım ama yine de Begüm'ün tüm bu olanlardan nasiplenmesini engelleyemedim. Geleceğimin yok olmasını da özgürlüğümün elimden alınmasını da hak ettim ama umarım geride kalanlarla beraber, Begüm'ü koruyabilirim. Eğer Begüm'e bir şey olursa, bunun ucu bir

şekilde Nazlı'nın beni polise ihbar etmesine değecek. Engel olamayacağım bu düşüncenin aklımdan geçmesi bile kanımı donduruyor.

Allah'ın eğer yazdıysa bozmasını isteyeceğim ikinci şey, Begüm'ün başına, tüm bu olanlar yüzünden bir şey gelmesi.

Birincisi de Nazlı'yı bulmadan ölmek.

Kara eskisinden daha güçlü olmasına rağmen, tüm gücüm çekilmiş gibi hissediyorum.

Telefonum çalınca Begüm kollarını benden ayırdı. Gökhan'ın aradığını görünce içim daha da sıkılmıştı. O da Nazlı'yı suçlayan başka biri üstelik Nazlı'ya neler yaptığımı bildiği hâlde. Yani onun şuursuzluğu daha da sinirlerimi bozuyor.

"Ne var?!" dedim bıkkınlıkla.

"Kara... İstanbul'a dönmen lazım biliyorum da..." Sesindeki sıkıntıyı fark etmem uzun sürmedi. "Bir şey var."

"N'oldu?!" diye sordum merakla.

"Soçi'de, bir kumarhanede, birini görmüşler. Naz'a benziyormuş."

"Hemen gidelim!" dedim hızla. Arabanın kapısını açtım ve eğilerek Aydın'a baktım. "Pilotla haberleş Aydın! Soçi'ye uçacağım! Sen Begüm'ü al, İstanbul'a dönün!"

"Bora..." dedi Gökhan, aynı sıkıntılı tonlamasıyla. "Aydın seninle gelsin. Tedbirli ve kalabalık olmamız gerek."

"Sebep?"

"Romeo'yu duydun mu hiç?" diye sordu.

"Juliet'in sevgilisi olanı soruyorsan, evet. Shakespeare severim Gökhan."

"Yok. Bu Romeo aşk çocuğu değil pek. Ama kadınlarla arası iyiymiş bak... İtalyan mafyasından kendisi. Önde gelenlerinden birinin oğlu. Soçi'de kalıyormuş iki gündür. Bu gece de orada olacakmış. Yanında da sevgilisi."

"Ne anlatıyorsun Gökhan?!" diye sordum bezgin bir tavırla. "Vakit kaybediyoruz!"

"Romeo'nun sevgilisini Naz'a benzetmişler!" dedi. Telefon kulağımda kalakaldım. "Elisa'ymış kadının adı."

"Olmaz öyle şey," derken, bu dediğime kendimin bile inanamadığımı fark ettim. Neden olmayacaktı ki? Nazlı'ya ben kendisine bir hayat kurmasını söylememiş miydim? Karşısına kendisini gerçekten sevecek... "Nazlı değildir o!"

"Bence de değildir," dedi Gökhan. "Ama için rahat etmeyecek gitmezsek biliyorum."

İçimin rahat etmesinin ne demek olduğunu bilmiyorum. Bir yanım Nazlı'yı, Romeo denen bir herifin sevgilisi olarak görmek istemiyor. Ama diğer yanım da ne olursa olsun Nazlı'yı bulmak istiyor, Romeo'nun sevgilisiyse bile. Romeo ne amına koyayım?!

"Herifin fotoğrafı var mı?" diye sordum.

"Attım sana konuşurken," dedi.

Telefonu kulağımdan çektim ve fotoğrafı açtım. Herif kumral. Bir de mavi gözlü.

□

Kırk beş dakikadır kumarhanenin önünde, minibüsün içindeydik.

Aydın, Monte Carlo'daki *büyük masa* ile iletişim kurmuş. Gökhan ise onlardan da aldığı yardımla, o kadının Nazlı olma ihtimaline karşılık güvenlik önlemlerini arttırmış. Alp, kumarhanenin yakınlarında bir yerlerde konumlanmış, içerideki güvenlik sistemine sızmaya çalışıyormuş. Büyük masanın üyelerinden Rania yanımıza gelecekmiş, Silvain ve Guerra da mekana önden gireceklermiş. Guerra, İtalya'daki bağlantılarıyla iletişime geçmiş ve Romeo denen herifle aynı milliyetten olduğu için kendisinin önden konuşmasının daha uygun olduğunu düşünmüş. Silvain de kumarhanenin sahibini tanıyormuş ama henüz ona ulaşamamış çünkü bugün, içeride büyük bir oyun varmış.

Bunların hiçbirini dinlemek istemiyorum ama anlatıyorlar. Riskin ne kadar yüksek olduğu umurumda bile değil. Romeo denen herifin, Nazlı'ya benzettikleri kadınla beraber yarım saat önce mekana gelmiş olması lazımdı ama gelmedi.

Gelsin, peşinden içeri girelim, kadını görelim.

Eğer Nazlı'ysa onu da alıp çıkalım, değilse de verdiğimiz rahatsızlık için özür dileyelim.

Bu kadar basit.

"Hoş geldin," dedi Gökhan, minibüse binen Rania'ya.

"Hoş buldum," dedi Rania yanıma otururken. Bakışları bana çevrildi. "İyi misin?"

"Değilim," dedim doğrudan. "Nerede kaldı bu adam?!"

"Sakin ol Kara..." dedi Rania. Kızıl saçlarını tek omzunda birleştirirken bana döndü. "Romeo, öylesine biri değil. Yanında bir ordu adamla geziyor. Ona değen ters bir bakışı dahi affetmeyen bir tip. Bir gerginlik yaşanırsa başımız ağrır. Ve dışarı çıkmak, içeri girmek kadar kolay olmaz."

"Söylediğin üzere... Ben de Kara'yım!" dedim sertçe. Rania laftan anlamaz biri olduğumu düşünmüş olacak ki yardım dilenir gibi, karşımızda oturan Aydın ile Gökhan'a baktı. "Büyük masanın lideriyim, unuttun mu?! Ne giremeyeceğim ne de girdiğimde çıkamayacağım kumarhane var!"

"Bu kumarhaneyle alakalı değil!" dedi Gökhan, kaşlarını kaldırarak. "Herif tehlikeli! Empati yapsana Kara! Biri senin yanındaki kadına yaklaşabilir mi?!"

"Sikeyim..."

"Sakin ol," dedi Rania. Elimi tuttu. "O kadın karın mı ya da değil mi bilmiyoruz. Eğer oysa, daha da sakin olman gerekecek."

Limuzin kumarhanenin önüne yaklaştığında, "Geldiler!" dedi Aydın.

Limuzinden önce iki koruma, ardından Romeo denen herif indi. Daha sonra da siyah dalgalı saçları beline kadar uzanan bir kadın...

8 numarada oturan, siyah uzun saçlı kız.

Nazlı.

"Aç kapıyı Selim!" dedim sertçe. "İçeri giriyoruz!"

"Bekleyelim Kara!" dedi Gökhan.

Bekleyemezdim.

"Selim!" diye bağırdığım sırada, Selim minibüsün kapısını açmak zorunda kalmıştı ve önümde kimse duramadı.

Hızlı adımlarla kumarhaneye doğru ilerlediğimde, Silvain ve Guerra da adamlarıyla beraber arkamda bitmişlerdi. Şu an içeri giriyor olmamın bir terslik olduğunu düşündüklerine eminim. Zaten Gökhan onlara, beni tutamadıklarına dair açıklama yapmak zorunda kalmıştı.

Kapıda bekleyen adam beni tepeden tırnağa süzerken Rusça bir şeyler söyleyince, Guerra İngilizce konuşarak araya girdi: "Rezervasyonumuz yok. Ama eğer patronuna *Kara geldi,* dersen... Bizi beklettiğin için mahcup olacaksın."

"Kara sen misin?" diye sordu adam, Guerra'ya.

"Benim!" dedim sertçe.

"Bekletmek zorundayım," dedi adam. Yanlış bir şey yapmaktan ölesiye korktuğu belliydi. "Buraya birileriymiş gibi yaparak girmeye çalışan çok olur."

"Kartvizit gösteremediğim için üzgünüm ama sen bilgileri teyit ederken, seni burada beklemeyeceğim!" dedim, kapıya ilerleyerek.

Adam arkamdan "Dur!" diye bağırdı.

Arkama dönüp bakmasam da birileri tarafından susturulduğunu tahmin ediyorum. Kumarhaneye girdim ve masalara doğru ilerledim. Çok geçmeden Silvain, Guerra ve Gökhan da bana yetişmişlerdi. Masaların arasından geçip Romeo denen herife bakınıyordum ama göremiyordum.

"Hoş geldiniz," dedi bir adam, önümde durarak. "Mike ben. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Elini tokalaşmak için uzattığında bakışlarım kısıldı. "Kumarhanenin sahibi," diye açıkladı Silvain.

Adamla tokalaşırken, "Romeo denen herif nerede?" diye sordum.

Mike'ın kaşları şaşkınlıkla çatılırken, "Sana durumu sonra açıklayacağım dostum," dedi Silvain, bir kez daha araya girerek. "Aradığımız bir kadının, Romeo'nun yanındaki Elisa olabileceğine dair bir duyum aldık. Bizi yanlarına götürür müsün?"

"Silvain beni bağışla..." dedi adam. Bakışlarına yerleşen çekince hoşuma gitmemişti. "Romeo özel konuğumuz ve

büyük bir oyuna başladı şu anda. Özel oyun. Rahatsız edilmek istemez."

"Nerede?!" dedim sertçe.

Adam bana baktı, yutkundu ve çaresizce başını salladı. "Buyurun..." dedi, eliyle bir yeri işaret ederken. Adamı takip ettik. Bir kapıdan başka bir alana, oradan başka bir alana geçtik. En sonunda büyük ve önünde altı adamın beklediği kapının önüne geldiğimizde, adamlar geçit vermek istemez gibi kapının önünü kapatmışlardı.

"Ne oluyor?" diye sordu adamlardan biri. "Buraya yabancı kimse alınmayacaktı?"

"Kara..." dedi Mike, beni kapıdaki adamlara takdim eder gibi. Arada kaldığı bariz ve bunu göstermekten de çekinmiyor. "O da özel konuğumuz."

"Özel bir oyun var içeride, Romeo'ya ait bu oda bu akşam biliyorsunuz," dedi adam. Romeo'nun adamı. Bakışları beni buldu. "Arkadaşlarıyla oynuyor. Kendisine danışmadan sizi içeri alamayız." Kara'nın kim olduğunu bildiği belli ama burada ne işi olduğunu kestiremediği için afallamış durumda. "Biraz bekler misiniz?"

"Rahatsız etme patronunu," dedim. Kapının tam önünde duran adama yaklaşarak, "Çekilir misin? Çok kalmayacağız zaten..." diye ekledim. Adam ne yapacağını bilemez gibi bakarken çoktan kapının kulpuna uzanmış ve kapıyı açmıştım. "Çekil!" dedim sertçe.

İçeriden İtalyanca duyulan sert bir sesle beraber, adam kapının önünden çekilmek zorunda kaldı. Bir başka adam ise koşarak içeri girmiş ve altı kişilik yuvarlak masada arkadaşlarıyla oynayan, Romeo denen herifin kulağına bir şeyler söylemişti. Gökhan kaşla göz arasında yanıma ulaşıp, "Lütfen yanlış bir şey yapma..." diye fısıldadı. Odanın içinde bakışlarımı gezdirdim. Kadın yok. Nazlı'ya benzeyen kadın yok. Nerede?!

Romeo bakışlarını bana çevirdiğinde, "Merhaba," dedi. Ayağa kalktı. "Kara?"

"Evet," dedim İngilizce konuşarak.

"Beklemiyordum sizi," dedi Mike'a kısa bir bakış atıp. "İsminizi duymuştum. Neye borçluyuz bu ziyareti?"

"Nazlı nerede?" diye sordum.

Romeo'nun kaşları çatıldı. "Nazlı?" Şaşırdığı belli. "Pardon? Nazlı kim?"

"Elisa'yı soruyoruz aslında..." dedi Guerra. Romeo'nun kaşları daha da çatıldı. "Sevgilinizi."

"Anlamakta güçlük çekiyorum," dedi Romeo. Bakışlarına yerleşen öfkeyle beraber bana döndü. "Elisa'yı neden sorduğunuzu öğrenebilir miyim?"

"Bak, uzatmayalım..." dedim. Birkaç adım atarak Romeo'ya yaklaştığımda, adamları vereceği emri tetikte beklemeye başlamışlardı. "Nerede?! Aradığım birine benziyor! Onu görmek istiyorum!"

"Siz kimi arıyorsunuz bilemem. Ama Elisa'nın aradığınız kişi olduğunu sanmıyorum!"

Namını duyduğu Kara'ya saygısızlık yapmıyor ama kendini de ezdirmeye niyeti olmadığını açıkça gösteriyor.

Belimden çıkardığım silahın namlusu Romeo'ya çevrildiğinde, tüm silahlar çekilmişti. Kimin kime silah çektiğini ya da bana kaç namlunun dönük olduğunu bilmiyordum çünkü bakışlarım Romeo'nun mavi gözlerinden ayrılmıyordu. Ve mekanda tek silah çekmeyen de o.

"Kara!" dedi sabrının sonundaymış gibi. "Bu tanışma hiç olmamış gibi yapalım! Bir gün, ben sizin mekanlarınızdan birine gelirim, derdiniz neyse açıkça konuşuruz!" Asil ve cesur davranıyor. "Veya ne zaman isterseniz, ben sizi İtalya'da ağırlamaktan onur duyarım! Lütfen silahınızı indirin ve ben de buradan çıkıp gitmenize izin vereyim!"

Muhtemelen ben de onun gibi davranırdım. Bir gün, üstelik yurt dışında, daha evvel namını duyduğum bir adam bulunduğum mekanı bassa ve benden dünya saçması bir talepte bulunsa, aynı onun gibi davranırdım. Adamın normal olmadığını düşünerek, ona son bir şans verirdim.

"Kadın neredeyse... Beni oraya götür..." dedim.

Benim de kendisini öldürmemek için ona verdiğim son şans bu.

Bir kadının attığı çığlıkla beraber, bir bardak kırıldı.

"Nazlı? Nazlı? İyi misin? Nazlı? N'oldu? Dur, basma... Kabus mu gördün?"

"Hayır. Çok güzel bir rüyadan uyandım."

Nazlı değil.

Romeo'nun elimdeki silaha davrandığını fark edince direnmedim. Aydın, sonradan gelmenin avantajıyla, kapının girişindeki Nazlı olmayan kadının başına silah dayarken, Romeo'nun elindeki silahımın namlusunu da şakağımda hissetmiştim. Kadının yeşil gözleri yaşadığı dehşeti haykırıyordu.

Nazlı da böyle korkuyor muydu ben yokken?

"Elisa'yı bırak!" diye haykırdı Romeo.

"Mehmet n'olur!"

"Özür dilerim," dedim.

"Elisa korkma! Hiçbir şey olmayacak! Canını yakma onun! Sakın!"

"Allah aşkına, ne istersen yaparım! Ne istersen! Söyle çekilsinler! Lütfen! Allah aşkına! Lütfen!"

"İndir silahını Demir," dedim.

"Önce o indirecek Kara!" dedi Gökhan.

"Ne istiyorsunuz Elisa'dan?!" diye sordu Romeo. Yaşadığı panik, kadının zaafı olduğunu belli ediyordu. "Nazlı kim bilmiyorum! Bırakın Elisa'yı!"

Nazlı, benim nazlı sevgilim. Karım. Her yerde aradığım ve hiçbir yerde bulamadığım.

"Bırak!" dedim Aydın'a. Bakışları ateş saçıyor çünkü ona göre bu delilik. "Bırak!"

"Aynı anda indirelim silahları?" dedi Aydın, Romeo'ya.

Kadının boğazından kopan korku dolu ikinci çığlık boğazıma düğümlendi.

"Aydın!" diye kükredim. "İndir silahını!"

Aydın silahını indirirken, Romeo da başımdan silahımı çekmiş ve beni öne doğru ittirerek kadının yanına koşmuştu.

Birbirlerine öyle bir sarıldılar ki burnumun direği sızladı. Nazlı'yı özledim. Çok özledim.

"Geçti bebeğim. Sorun yok," dedi Romeo. Bakışları beni buldu. "Sorun yok..." diye tekrarladı.

Kapıya yürürken, hayatımda ilk defa birbirine sarılan iki sevgiliyi deli gibi kıskandığımı hissettim. Kalbim deli gibi atarken, bu siktiğimin kumarhanesinden çıkmak istiyordum. Bugüne kadar hiç yaşamadığım bu kıskançlık duygusu benliğimi adeta ele geçirirken, Nazlı'yı bir daha göremeyecek olma fikri aklıma mıh gibi çakılmıştı. Bir umuda ihtiyacım var. Bir umut kırıntısı bile olsa, Nazlı'yı bulabileceğime yeniden inanmaya ihtiyacım var.

Kim bilir, kaç tane maça kızı kartı var burada?!

Nazlı gidince maça kızı da gitti, artık bana gelmiyor.

Minibüse bindim. Arka koltuktaki evrak çantasını açtım ve içinden Nazlı'nın günlüğünü çıkarttım.

"25 Eylül 2011

Bugün, buradaki son günüm. Bu gece İstanbul'a dönüyorum. Yarın okulum açılıyor, okulda ilk günüm. Yurda falan yerleşme işlerini, okulun ilk haftası yapacağım. Hazırlık kampüsüm Allah'ın unuttuğu bir yerde olduğu için, yurtta kalacağım. Kışın çok soğuk, zor olur diyorlar ama bakalım. Ümraniye'den Kilyos'a gelip gitmekten zor değildir herhalde ya. Bitmiyor dertler bitmiyor."

Benim de dertlerim bitmiyor. Ama keşke Nazlı'nın bütün dertlerinin bu kadar masum kalmasını sağlayabilseydim. Birini derdine ortak etmenin en tehlikeli yanı bu, derdin en büyüğünü başına ben sardım. Maalesef.

"Bir iş bulmam lazım. Seneye de eve çıkmam lazım. Ev arkadaşı bulursun dedi Anıl ama ben yaşayamam tanımadığım biriyle."

Ben de böyle düşünürdüm. Eskiden. Sonra bir gün, tanımadığım biriyle yaşamak zorunda kaldım. Ve o tanımadığım biri, tanıdığım herkesten çok farklı bir yere yerleşti kalbimde. Sen. Kalbim sen oldu.

"İçimde tuhaf bir his var. Yani mutsuz gibiyim. Kalbimde bir ağırlık var. Ayça'dan nefret ediyorum. Bazen ölsün istiyorum. O kadar nefret ediyorum. Neden Anıl onu seçti? Neden beni değil?"

Gerizekalıydı çünkü.

"Ben de artık hayatımda biri olsun istiyorum. Beni gerçekten seven biri. Beni kimse sevmiyor. Annemle babamdan sonra beni kimse öyle hayalini kurduğum gibi sevmiyor. İçimde çok büyük bir eksiklik var. Boşluk. Bazen yaşamak istemediğimi düşünüyorum. Yaşamayı ise sadece Anıl'la olduğum zamanlarda seviyorum. Galiba bende çoklu karakter bölünmesi var. Ya da bağımlıyım. Dün gece bir rüya gördüm. Rüyamda evleniyordum ama kiminle bilmiyorum. Mutluydum."

Benimledir belki.

"Uyanınca çok mutsuz oldum çünkü hiçbir zaman o kadar mutlu olamayacağımı biliyorum. İnsan rüyasını kıskanır mı?"

İnsan kendisi yaşayamadığında neleri neleri kıskanıyormuş. Ben bugün Romeo denen herifle sevgilisini kıskandım.

"Ben rüyamdaki Naz'ı kıskandım. Eren'e, benim niye sevgilim yok dedim. Askerde senin sevgilin, bakışların öyle bağırıyor ya dedi. Beni anlamıyor. Tamam benden hoşlanan birileri oldu bugüne kadar ama ne bileyim. İnsan sevmeden biriyle olamaz ki. Ama benim sevdiğim insan da benimle oluyor. Ay olmuyor yazacaktım, Allah mı yazdırdı? Neyse! Kendime çeki düzen vermem lazım. Üniversitede en azından birilerine şans vermem lazım. Geçen gün Lale, hayallerimdeki erkeği sormuştu ya bana, yazmıştım. Bence Anıl'a aşık olduğumun farkında ama olsun. Hala bunun üzerine düşünüyorum. Hayallerimdeki erkek Anıl ama diyelim ille de bu soruya cevap vermem lazım. Zeki bir erkek. Ama çok zeki bir erkek. Şefkatli."

Nazlı. Nazlı. Nazlı.

Nefes alamıyorum, neredesin?!

"Beni çok seven. Ama çok seven. Masmavi gözlü, sarışın."

Romeo'nun gözleri mavi olmasaydı, belki bu kadar umutlanmazdım.

"Eğlenmesini bilen, beraber çok eğlenebildiğimiz, ciddi olmayan. Matematik problemlerinden anlayan. Çöpleri atan. En büyük önceliğini ben yapan. Sorumluluk sahibi. Benden sıkılmayan. Beni takıntılarımla seven."

Geçmişten yazdığın satırlarla mı benden intikam almaya çalışıyorsun, yetmedi mi Nazlı?!

"Sesi güzel olan, bana şarkı söyleyen. Ya da şiir okuyan. Romantik. Kitap da okuyan. Bana olmak zorunda değil kendi okusa da olur. Etrafımda kitap okuyan çok az erkek var. Ama sıkıcı sıkıcı kitaplardan bahsetmiyorum."

Kitaplığında olan bütün romanları okudum Nazlı. Bilim insanlarının bile bir yerden sonra okumaya tenezzül etmeyeceği tüm Matematik kitaplarından tut, ucuz ajan romanlarını bile. Hepsini okudum.

"Beraber aksiyon romanları okuyabildiğimiz mesela. Godfather'ı benimle defalarca seyredebilen. Bıkmayan. Benden hiç bıkmayan. Tavla, batak, poker, yirmibir, ellibir, pis yedili, okey falan oynamasını bilen. Satranç da şart."

Sana sözüm olsun, ölmeden evvel beraber Godfather'ı seyretme sözü. Bu nasıl mümkün olur, seni bulduğumda yanına yaklaşır mıyım bilmiyorum. Ama bu sözümü tutmak için elimden ne geliyorsa yapacağım. Gerekirse sen izlerken, ben seni uzaktan izleyeceğim, yine yapacağım.

"Casinoya falan gidersek, bütün parasını kumarda kaybetmeyeceğine emin olduğum. Kumarbaz biri de olmasın ama onunla uğraşamam zaten zor kazanıyoruz paramızı."

Ah! Nazlı sevgilim benim, ah!

"Bodrum'a saygılı biri. Benimle sürekli Bodrum'a gelecek olan. Kardeşleri olmayan çünkü benim yok. Annesi babası da olmayabilir. Çöpsüz üzüm olabilir."

Özür dilerim, ancak Begüm için bunu yaptığımı söylersem bana inanabilirdin.

"Güzel filmden anlayan, gidip Kader Ajanları'nı hemen çok beğenmeyen."

Her şey üstüme üstüme geliyor ama en azından Nazlı'ya doyuyorum.

"Hümanist. Hayvanları seven. Doğayı seven. Arkadaş ortamlarında sevilen. İnce ve nazik. Benim gibi. Öyle biri bir tek Anıl. Başka öyle biri yok."

Anıl da bu anlattığı özelliklere uymuyor ki.

"Gerçi bütün bu özellikler Anıl'a uymayabiliyor ama olsun sonuçta aşk hayallerinden feragat etmektir."

Anladım.

"Ben bunu fake hesabımdan tweetleyeyim iyi söz, Anıl görsün, düşünsün. Çok yalnız hissediyorum. Kafka çok haklı. Bazen kendimi herkesin annesi babası benmişim gibi hissediyorum. Çok fazla sorumluluğum var. Çok fazla insanla ilgilenmek zorundayım. Yoruldum ya. Gerçi halama göre sadece bir ergenim. Bilmiyorum. Yazmaktan sıkıldım."

Çantanın içindeki kaleme uzandım. Sayfanın altına Nazlı'ya söyleyemediğim o cümleyi yazdım. Biliyorum, hiçbir zaman okuyamayacak ama olsun.

"25.9.18

Ben seni çok sevdim, Nazlı."

En azından, artık daha özgür hissediyorum.

165.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Hepinizi çok seviyorum! □□□

Yorumlarda görüşürüz, kocaman sarıldım!

♠

Bora'dan boşanmak istiyordum.

Sabahın kör saati olan 7'yi 13 geçe beni uyandırmış ve İstihbarat'a gitmek üzere evden çıkacağını söylemişti. Siyaha yakın renkte bir kot pantolon üzerine, siyah balıkçı yaka kazak giymişti. Saçları belki de biraz uzadığı için dağınık gözüküyordu ama bu maalesef kötü durmadığı gibi, olduğundan daha da seksi bir şekilde görünmesini sağlıyordu. Bu kadar seksi görünüyorken, benim kendisinin yanında olmamı istemesi gerekiyordu ve fakat ne yazıktı ki öyle bir niyeti yoktu. Ben ona sitem ederken beline silahını yerleştirmişti ve bu sırada ben karın kaslarını görmek zorunda kalmıştım. Uyanır uyanmaz gördüğüm manzaranın kusursuzluğuna rağmen, karakteri kusursuz değildi ve beni yanında istemiyordu. Bu beni daha da sinirlendirmişti. Bora ise beni en sonunda öperek susturmuş ve *"Görüşürüz sevgilim..."* demişti.

"Bora!" dedim hızla yataktan kalkarken. Durdu ve bana baktı. "Ben de geleceğim!" Kolundan çekiştirerek, yatak odamızın kapısını çıkamasın diye kapattım ve çatık kaşlarımın altındaki dik bakışlarımı yüzüne sabitledim. "Uyandım artık!"

"Tekrar uyuyabilirsin," dedi bir fikir veriyormuş gibi. "Sen bir saniye önce uyanıkken, bir saniye sonra uyuyabilme potansiyeline sahip birisin sevgilim."

"Uyandım artık!" dedim, itiraz dolu bir tonlamayla. "Uyandırmasaydın! Karın kasların uykumu açtı!" Bora kaşlarını çatıp ne demek istediğimi kavramaya çalışırken, yüzünde özgüveni yüksek bir gülümseme peyda olmuştu. "Uyandım artık! Sen uyandırdın! Uyandırmasaydın!"

"Uyandığında beni göremeyince, endişelenme diye haber verdim..." dedi. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki muhtemelen kendine küfrediyordu ve çoktan beni uyandırdığına pişman olmuştu. "Ben her gitmek zorunda olduğumda seni uyandıracağım. Hep bunu mu yaşayacağız?"

"Hayır, sen beni bir daha uyandırmayacaksın!" diye kızdım. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "İstemiyorum ya ben böyle bir şey! İcat çıkartma!"

"Tamam uyandırmam bir daha..." dedi gülümseyerek. "Hadi yat, uyu şimdi. Ne işin var ya senin İstihbarat'ta?!"

"İstihbarat belasını başına açan benim!" dedim öfkeyle. Aslında öfkem kendimeydi ama Bora, bu belayı başına açanın ben olduğumu akıl edemediği için öfkemin hedefi olmuştu. "O yüzden yaşadığın her zorlukta yanında olmak zorundayım!" Bana herhangi bir cevap vermesine fırsat kalmadan ona arkamı döndüm ve giyinme odasına doğru ilerledim. "Şimdi üzerimi değiştireceğim! Sonra elimi yüzümü yıkayacağım ve sen beni bekleyeceksin, hiçbir yere gitme!"

"Önce elini yüzünü yıkasan daha iyi olmaz mı?" diye sordu. Giyinme odasına girmeden durdum ve Bora'ya baktım. "Bir fikir sadece?"

"Olabilir," dedim. Banyoya doğru ilerledim. "Ama sakın bir yere gitme! Vallahi peşinden gelirim!"

Ellerini teslim olur gibi kaldırdı. "Bekliyorum," dedi. Banyoya girdim. Kapıyı kapatmadan evvel, "Aşağıda beklesem olur mu?!" diye seslendi.

"Olur! Ama bekle mutlaka!"

Yatak odasının kapısının da açılıp kapandığını duydum. Hızlıca elimi yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım. Aslında o kadar çok uykum vardı ki... Ama Bora'yı yalnız bırakmak

istemiyordum. Ne yaşarsa yaşasın elinden tuttuğumda, kötü düşüncelerinin dağılacağını biliyordum. Kara, ben yanındayken başlamadıysa bile ben yanındayken bitsin istiyordum. Kara'yı yok ettiğimi sandığım günlerde aslında Bora'yı yok etmiştim. Bu, her ne kadar o koşullarda olması gerekendiyse de şimdi hayatımızın içinde bir *hata* gibi asılı kalmıştı. Ve ben hatamı telafi edebilmek, koşulları değiştirebilmek için ne gerekiyorsa yapacaktım. Banyoda işlerimi hallettikten sonra balkona çıkıp havanın nasıl olduğuna baktım. Daha sonra da giyinme odasına geçtim ve antrasit kot üzerine, gri, salaş bir kazak giydim. Beyaz spor ayakkabılarımı giyerken, telefonuma Begüm'den mesaj gelmişti.

"Uyanık mısın Naz?"

Çantamı aldım ve odadan çıkarken Begüm'e mesaj yazdım.

"Günaydın."

"Napıyosun?"

Merdivenlere ilerledim ve aşağıya inmeye başladım.

"Bora ile evden çıkacağız şimdi. Biraz işimiz var. Sen napıyorsun?"

"Demir'i emzirdim, uyuttum. Şimdi uzandım yatağa. Dün gece konuşamadık, bir yazayım dedim. Çok kötü bir geceydi."

"Sen onu bir de bana sor."

Evden çıktım. Bora kapının önünde, adamlarıyla konuşuyordu. "Selim, sen Gökhan'ın yanına git. Ben de uğrayacağım sonra. Şu adamlarla görüşelim bi' bakalım, dediği kadar iyiler mi, anlayalım." Beni fark ettiğinde, başını omzunun üzerinden hafifçe bana döndürdü ama sonra yeniden Selim'e ve diğer iki adama odaklandı. "Aydın bir şey dedi mi adamlarla alakalı?"

Başka bir adamı yanıma gelmiş ve bana bir paket uzatmıştı. "Afiyet olsun Nazlı Hanım." Hemen paketi açtım, içinden dumanı üstünde tüten poğaça çıktı.

"Abi o mekanda çok kalmadı," dedi Selim. Bora'nın kaşları çatıldı. "Yani adamlarla falan aman aman ilgilenmeden, bastı gitti."

"Nereye?!" diye sordu Bora sertçe.

"O zaman önce ben anlatayım. Abim, Beyza'yla beraber eve geldi. İçeri girdik. Hep beraber salona geçtik. Beyza pek iyi görünmüyordu ama yine de normal geldiler eve. Abim, Demir'i öptü bir kucakladı falan. Leo da Asya ile beraber salonda uyuyordu zaten, öptü onları da. Çok kalmadan çıktı. Abim gidince Beyza da odasına çıktı, Leo'yu salonda bırakıp. Ben çocuk niye burada kalsın, Asya'yı da onu da yataklarına yatıralım diye peşinden odasına çıkamadan, odasından çığlık sesi geldi. Her şeyi birbirine katmış, sinir krizi geçirdi, nasıl ağlamak! Ne yapacağımı bilemedim Aydın Abi'yi aradım. Leo kalktı, korktu. Demir durmuyor Sevim Teyze'nin kucağında. Asya, Leo'yu sakinleştirmeye çalışıyor falan. Öldük öldük dirildik! Ama Aydın Abi gelince asıl kıyamet koptu!"

Begüm mesajı göndermişti ama hâlâ *yazıyor* gözüküyordu. Bu sırada Selim de Bora'ya çoktan cevap vermişti: "Tarabya'ya gitmiş diye biliyorum abi." Poğaçamı yerken, Begüm'ün mesajını beklemeye başladım.

"İyi," dedi Bora ve elini belime yerleştirdi. "Hadi Nazlı..." dedi. Arabasına ilerledik. "Güneş gözlüğümü verir misin torpidodan?" dedi arabayı çalıştırırken. Ben güneş gözlüğünü kutusundan çıkarırken, Begüm yeniden mesaj atmıştı.

"Aydın Abi'ye saldırdı. Her şey senin yüzünden, deyip durdu. Ablamın ilk kez küfrettiğini gördüm, sen daha önce görmüş müydün? Ağzım açık kaldı Naz! Beni öyle bir duruma düşürdün ki, beni öyle bir çıkmaza soktun ki, bütün bunlar senin yüzünden, diyor. Nasıl bağırıyor var ya anlatamam! Doktor geldi. Sakinleştirici yaptı. Öyle uyudu. Aydın Abi bütün gece başında bekledi. Bir noktada ben uyuyakalmışım çocukların yanında. Sabah uyandım, 6'yı biraz geçiyordu. Telefonumda bir mesaj."

Begüm'ün mesajını okurken, bu duyduklarımı Bora ile paylaşıp paylaşmamam gerektiğini kestirememiştim.

"Üç numara, senden son bir ricam var. Bugün de Leo ile ilgilenirsen çok sevinirim. Benim dışarıda biraz işlerim var. Dün akşam için üzgünüm. Ve her şey için teşekkür ederim. Seni seviyorum."

Bir şey olduğu belliydi ama ne olduğunu henüz bilmiyordum ama elbet ortaya çıkacaktı.

"Bunu yazmış sabahın 6'sında düşünebiliyor musun? Aydın Abi de yok meydanda. Aradım ikisini de açmadılar. Eğer kaçmadılarsa, OĞULLARI BENİM YANIMDA GERÇİ, neredeler, nereye gittiler asla anlamıyorum. Bence Beyza, Aydın Abi'yi öldürdü. Çünkü dün akşam gözlerindeki o nefreti gördüm. Gökhan'ı aradım, bırak naparlarsa yapsınlar dedi. Çınar Abi'yi aradım, iki yetişkin insan polise gidecek halimiz yok, endişelenme, dedi. Endişelendiğimden değil ama yani ablam cidden iyi değildi. Sen ne ara çıktın sakinleştiricinin etkisinden de eski sevgilinle karga kahvaltısını yapmadan evden çıktın ya?! Aklım almıyor. Şimdi böyle bir durumda ne yapılır? Abime söylemeli miyim? Ki ne diyeceğim? Adam açıkça resti çekti... Kafam karıştı. Bu çocuk uyanınca ben ona ne diyeceğim? Annesini soracak?"

Sıkıntılı bir nefes verdiğimde, Bora bana döndü ve "N'oldu?" diye sordu.

"Hiç..." dedim.

Gözleri kısıldı. *Hiç,* pek inandığı bir cevap değildi. "Kiminle mesajlaşıyorsun?"

"Begüm'le..." dedim. Yalnızca başını salladığında konunun Beyza ile alakalı olduğunu düşündüğünü ve bununla ilgilenmediğini anlamıştım.

"Leo uyandığında beni ara istersen. Ben konuşurum onunla. Bunun dışında da ne yapılır inan bilmiyorum Begüm. Abine söylemek istiyorsan söyle. İstemiyorsan da söyleme. Yani ilgilenir mi ilgilenmez mi bilmiyorum."

"İlgilenmez. Bak Beyza üç beş söze kırılmaz. Hele ki abimin söylediği bir şeye şu durumda asla kırılmaz. Ben ona ne laflar sokuyorum kendimi tutamayıp. Ama abim gelinen son noktada, umursamaz. Çünkü abim onu umursayacağı bir durumda olsaydı, dün akşamki vedasını gerçekleştirmezdi. Kaldı ki ben bile gecenin içeriğine senin kadar hakim değilim. Ama Gökhan'la oynadığınız oyunu öğrendim. Ablam çok korkmuş. Mehmet sanmış. Arabada fenalaşmış galiba... Abim de demiş ki, 'Kendini topla... Sana acımak istemiyorum. Eğer toparlanamam diyorsan, hastaneye götürüp orada bırakacağım seni...' Bunu da ablam, Aydın Abi'ye bağırırken öyle laf arasında anladık. Eğer doğru anladıysak o da."

"Neyse. Biraz vakit geçsin, yine haberleşiriz. Bir şey olursa ara beni."

"Tamam."

Telefonumun ekranını kilitlediğimde Bora'nın kapkara gözleri yeniden beni bulmuştu. "İyi misin?"

Başımı usulca *evet* anlamında salladım. "Ben iyiyim de... Begüm dağılmış biraz..." dedim. Bakışları yeniden yola çevrildi. "Yani dün gece, senden sonra, biraz sorun olmuş da evde..." Bora hiçbir şey söylemeyince devam edip etmemem gerektiğini bilemedim ve poğaça paketini elimde küçücük hâle getirip, çöpe atmak üzere arabanın kenarındaki bölmeye koydum. "Öyle işte..."

"Müzik açayım mı?" diye sordu.

Başımı cama yaslarken, "Sen bilirsin..." dedim.

Moonlight Sonata arabanın içine yayılırken gözlerimi kapatmıştım.

"Profesör'ü özledim..." diye fısıldadım. "Belki bizim de adadaki evimizin zili, Moonlight Sonata olur... Ne dersin?"

"Nasıl istersen..." dedi.

"Bodrum'a da gideriz değil mi?" diye mırıldandım. "Buralardan gitmeden?"

"Yıl dönümümüzü Bodrum'da kutlayacağız," dedi yumuşacık bir sesle. "Nazlı Butik Otel'de." Kalbimi bir

heyecan sararken gülümsedim. Bora'ya sımsıkı sarılmak istemiştim ama gözkapaklarım çok ağırlaştığı için açılmadılar. "Ve oradan bir tekneye bineceğiz beraber... Dönmemek üzere."

Bizi bekleyen güzel günlerin hayaliyle iç çekerken, geride bırakacağımız insanları düşünmekten kaçındım. Güvenlikleri konusunda elimizden geldiğince emin olabilirdik ama psikolojileri konusunda hiçbir şey yapamazdık. En çok da Beyza Karabey için yapılacak bir şey yoktu. En nihayetinde, Beyza da oğlu ile kardeşlerinin hayatı için bir yola çıktığında, geride bıraktığı insanların ne hâlde olacaklarını görmezden gelmek zorunda kalmıştı. Henüz kimse farkında değildi ki Bora'nın Beyza'ya kestiği en ağır ceza, iletişim kanalını yalnızca Begüm'le sağlayacak ve bizden Beyza'nın haber almasını engelleyecek olmasıydı. Buna belki *Kara'nın adaleti* diyeceklerdi ama aslında bu, ilahi adaletten başka bir şey değildi. Ne yazık ki.

♠

Sıcak kum ayaklarımı yakarken, enseme Bora'nın ıslak dudakları değmişti. Arkamdan sarılarak ellerini bikinimden açıkta kalan karnımda birleştirdi. Üzerinden damlayan sular tenimdeki yangını yatıştırıyordu. "Bora..." diye kıkırdadım, dudakları boynumu talan ederken. "Huylanıyorum," diye fısıldadım. Beni bir çırpıda kucağına aldı ve soğuk dalgaların sıcak kum taneleriyle birleştiği yere taşıdı. Birlikte okyanusun dibine uzandık. Parmak uçlarım karın kaslarında dolaşırken, "Özledim..." dedim.

Hafifçe üzerime doğru eğildi. "Ben de Nazlı..." dedi. Bergamot kokusu buram buram içime dolarken yüzünde hüzünlü bir tebessüm vardı. "Çok özledim seni..."

Dudakları dudaklarıma yaklaştığı sırada, yakınlardan bir yerden, bir bebeğin ağlama sesi duyuldu.

Bizim bebeğimizin.

"Uyandı..." dedik aynı anda.

Ama Bora yine de beni öptü.

Bora beni öperken, bebeğimiz ağlamayı bıraktı.

Bora'nın yanından ayrılmak istemiyordum ama bebeğimizin yine ağlama ihtimali vardı. "Ben bakayım, belki bir şeye ihtiyaçları vardır..." dedim, mahzun bir tavırla.

"Ama beni çok bekletme..." dedi davetkâr bir tonlamayla. "Hemen gel..."

"Tamam sevgilim."

Ayağa kalktım ve kızgın kumlarda, ayaklarımın altı acıya acıya bebeğimizin yanına doğru yürüdüm. Yol çok uzundu. Susadığımı hissettim. Yürüdüm. Yürüdüm. Yürüdüm. En sonunda hücreye vardım. Hücrenin demir kapısını açtım ve içeri girdim. Kara perdeyi çektim. Perdenin arkasında Mehmet Şahindağ vardı ve bebeğimiz onun kucağındaydı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı diye kontrol etmek istedim..." dedim gülümseyerek.

Mehmet Şahindağ da gülümsedi. "Hayır, Nazlı Hanım..." dedi. Bebeğimiz kundakta olduğu için yüzünü göremiyordum ama Mehmet Şahindağ'ın kucağında huzurlu olduğu kesindi. "Her şey yolunda. Siz Bora'nın yanına dönebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedim. Yeniden perdeyi çektim ve hücreden çıktım.

Geldiğim tüm yolu geri döndüğümde, artık buranın bıraktığım gibi olmadığını fark etmiştim. Okyanusun sularının tümden çekildiğini görünce su da içemedim. Kızgın kumların yerini kurak bir toprak almıştı, toprağın üstünde çirkin otlar bitmişti ve Bora'yı bıraktığım yere ulaşmak çok zordu. Çok susamıştım, yol çok uzundu ama yine de pes etmedim. Yürüdüm. Yürüdüm. Yürüdüm. Bora ile öpüştüğümüz yere geldim. Burası kurak bir toprağın ortasında kalmış bir yükseklikti ve daha yeni zift döküldüğü belliydi.

"Sevgilim," dedim ziftin ortasında öylece uzanan Bora'ya. "Ben geldim."

Bora'nın kaşlarını çatmasını önemsemedim çünkü geç kaldığım için böyle davrandığını biliyordum. Zifte bastığımda ayağım daha da yandı ama bunu da önemsemedim. Yanına uzandım. Her yerim yapış yapış zifte bulanmıştı ve rahat

edemiyordum. Dudaklarım dudaklarına ulaştığında çatık kaşları normale döndü ve beni yeniden, tutkuyla öpmeye başladı. Bebeğimiz yine ağladı ama ikimiz de bunu umursamadan, öpüşmeye devam ettik.

Tam olarak rahat edemediğimi hissederken, huzursuz bir yerde uyuduğumu fark ettim. Gözlerim neler olup bittiğini anlamak istercesine aralanırken Bora'nın kapkara gözleriyle karşılaşmıştım. "Sevgilim?" dedim, şaşkınlıkla. "N'apıyorsun?!"

"Seni izliyorum..." dedi tok bir sesle.

"Uyudum mu ben? Saat kaç? Niye beni uyandırmadın da izliyorsun?!" diye sordum.

"Niye izlemeyeyim?" diye sorduktan sonra kolundaki saate baktı. "11'e 7 var."

"Çüş!" dedim yerimde kıpırdanırken. "Neden uyandırmadın beni? Hani 8'deydi toplantı?!"

"Bir kere daha uyandırmaya kıyamadım..." dediğinde, ondan boşanmak istediğim için biraz utanmıştım. "Öyle güzel uyuyordun ki..."

Yerimden doğrularak ona doğru yaklaştım ve bulunduğumuz yere bakmaksızın, dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdum. Geri çekileceğim esnada, bir eli kazağımın sıyrılan yerinden belimi kavradı. Hatta belki de kazağımı bile isteye o sıyırmış da olabilirdi ve dudakları yeniden dudaklarıma kapandı. Soluklarımız birbirine karışıyordu. Bora muhtemelen dudaklarımda dinlenirken, hiç olmayı istemediği bir binanın otoparkında olduğumuzu unutmaya çalışıyordu; ben ise gördüğüm saçma sapan kabusu. Ona dışarıdan güzel görünen uyku hâlimin bana iyi hissettirmediği muhakkaktı ama gözlerimi açtığımda ona kavuşmak, yeniden hafiflememi sağlamıştı.

"Bir kabusun izlerini..." dedim dudaklarım dudaklarına çarparken. "Öyle güzel sildin ki..."

Bir eli saçlarıma ulaştı ve önüme düşen tutamları yüzümden uzaklaştırdı. "Ne kabusu?" diye sordu, gözleri

gözlerimle birleşirken. "Çok huzurlu görünüyordun halbuki..."

"Kabustu ama içindeyken kabus gibi gelmedi," dedim. Bir eliyle yanağımı okşamaya başladı. "Anormal şeyler oldu ama bunları normal karşıladım kabusun içinde... Anlatabiliyor muyum?"

"Daha açık, doğrudan kabusunu anlatmak ister misin?" diye sordu.

İsterdim. Ama zaten sıkışık olan ruhunun daha da sıkışacağını bilirken, saçma sapan bir kabusu ona anlatmam yersizdi. Hele ki yapmak istemediği bir şeyi yapacakken, biraz sonra toplantı yapacağı insanlardan yine mutsuz olacağı direktifler alacakken... Kabusumu anlatmak isterdim ama onu göz göre göre üzmeyi hiç istemezdim.

"Yok ya saçma sapandı zaten," dedim. Koltuğuma geçtiğimde, bakışları araştırmacı bir tavırla yüzümde dolaşmaya başlamıştı. "İnelim hadi. Çok bekledi insanlar. Bir sorun yaşamayalım sonra?"

Kendinden emin bir tavırla, "Bir şey olmaz..." dedi. Birlikte arabadan indik. Elimi tuttu ve asansöre doğru ilerledik. Asansör yukarı çıkarken, "Çınar, Gökhan'ı da çağırmış," dedi. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken, merakla devam etmesi için yüzüne baktım. "Ne Çınar'ın burada ne işi olduğunu ne de Gökhan'ı neden çağırdığını biliyorum. Sen uyurken Gökhan mesaj attı. Ben de birazdan geleceğimizi söyledim. Öğreniriz şimdi."

Asansör kata geldiğinde karşımıza çıkan görevlilerden biri, Bora ile beni başıyla selamlamış ve doğrudan, "Geldiğinizi Mehmet Bey'e haber veriyorum," demişti.

Bu cümledeki Mehmet'in, benim kabusumda gördüğüm Mehmet'le alakası olmadığını bilsem de ürpermiştim.

Bora bunu fark etmiş olacak ki avucunda olan elimi okşadı. "Biliyor musun..." diye fısıldadı kulağıma. "Ben ona *hiç kimse* dediğimde, daha iyi hissediyorum."

Hayretle yüzüne bakarken, "Hiç kimse mi?" diye sordum.

"Evet," dedi, *ne var bunda der* gibi. "Ama tabii içimden. Sonuçta saygılı bir insanım."

"Çalarım ama ben bunu!" dedim.

"Al, senin olsun..." dedi.

Görevli yeniden yanımıza yaklaştı ve "Lütfen şöyle buyurun..." diyerek, bizi uzun bir koridora yönlendirdi. Buraya daha evvel de geldiğimiz için, ki Bora benden daha çok gelmiş olmalıydı, yolu zaten biliyorduk ama bilmiyormuşuz gibi görevliyi takip ettik. *Hiç kimse'*nin odasının önüne geldiğimizde, görevli kapıyı tıklatmış ve "Buyurun," demişti.

Odaya girdiğimizde *hiç kimse* masasında, Gökhan ve Çınar ise onun masasının önündeki koltuklarda oturuyorlardı.

"Gözlerimiz yollarda kaldı!" dedi Çınar ayağa kalkarken. İfadesindeki tutum onun *SerFoxÇın* olduğunu haykırırken bize yaklaştı ve beni yanaklarımdan öptü. "N'aber Nazlı?"

"İyiyim," dedim kısık bir sesle. "Sen nasılsın?"

Bora'nın bakışlarının Gökhan'a çevrildiğini ve ona sorarcasına baktığını görmüştüm ama Gökhan'ın da bir şey bildiği yoktu.

"Ben de iyiyim," dedi SerFoxÇın. Ellerini ceplerine soktu. "Sen, bu işlerin dışında kalsan daha iyi değil mi? Bu toplantının konusu aksiyona çıkıyor. Hamilesin sonuçta."

Ben, SerFoxÇın'a bir cevap veremeden Bora konuşmuştu: "Yeniden İstihbarat'a çalışıyorsun demek?"

Hiç kimse, odada kendisinin de olduğunu hatırlatmak ister gibi boğazını temizledi. "Oturun isterseniz Bora Bey."

"Yanlış anlamayayım diye soruyorum..." dedi Bora. Elimi bıraktı ve SerFoxÇın'ın kalktığı koltuğa doğru yürüdü. "Hani beni tutuklarken, Çınar Akbulut'u da tutuklamıştınız ya... Gerçi buna siz *plan* diyordunuz... Operasyon mu ya da?" Bora koltuğa oturdu, bacak bacak üzerine attı ve gülümsedi. "Siz sanki o zaman Çınar'a, *ülkeni sattın* falan diyordunuz! Hani OCTO adı verilen, gizli bir örgütün üyesiydi ya?"

"Çınar bana ve üstlerime... Devletine... Ne kadar sadık olduğunu gösterdi," dedi hiç kimse.

"Beyza Karabey'in yaşadığını ülkesinden saklaması da umurunuzda değil tabii..." dedi Bora. Bakışları karşısındaki adamdan nefret ettiğini alenen ortaya koyuyordu. "Doğrudur. Zaten Beyza'ya, B planı olduğunu ve sizinle yeni bilgi alışverişlerine girerek kendisini kurtarabileceğini söylüyordu. Boş konuşmuyormuş belli ki."

"Bora Bey!" dedi, hiç kimse. Sesinde uyarıcı bir tını vardı. SerFoxÇın ellerini ceplerinden çıkarmadan sessiz kalırken, Gökhan'la birbirimize bakmıştık. "Çınar Akbulut'la beraber çalışacaksınız bundan sonra. Kendisi sizi yönlendirecek ve siz onun sözünden çıkmayacaksınız." Bora'nın attığı kocaman kahkaha odanın duvarlarına çarpıp yok oldu. Hiç kimse, bundan asla hoşlanmadığı belli bir tavırla, "Komik olan ne?!" diye sordu.

"Çok acayip biri bu Çınar," dedi Bora, başıyla SerFoxÇın'ı işaret ederken. "Yıllar yıllar evvel, benim Kara olduğumu İstihbarat'a ihbar ederken, acaba bugünleri ön görmüş müydü?" SerFoxÇın'ın yüzünde hüzünle karışık bir gülümseme belirdi ama belki de bunu sadece ben görmüştüm. "Allem etti kallem etti ve bugün buradayız işte. Bence bu savaşın, gerçek winner'ı o."

Gökhan'ın bakışlarındaki öfkenin, SerFoxÇın'ı daha da üzdüğü belliydi. "Peki ben?" diye sordu Gökhan, hiç kimse'ye. "Ben neden bugün buradayım? Kara'nın sizinle olan toplantılarında ben olmam genelde? Çınar Akbulut, biyolojik kardeş kontenjanından beni de buraya aldırma hayali kurduysa, bana gelmez baştan diyeyim. Ha beni istediğiniz zaman tutuklayabilirsiniz de! Çünkü benim, kalan diğer insanlar gibi, herhangi bir zaafım, ailem, sevdiğim biri falan yok."

"Mehmet," dedi SerFoxÇın. Hiç kimse'nin bakışları ona çevrilmişti. "Biz biraz yalnız kalalım mı?"

Hiç kimse kolundaki saate baktı. "On beş dakikaya kadar gelmiş olurlar. Fazla vaktin kalmadı," dedi. SerFoxÇın başını salladığında hiç kimse ayağa kalktı. Bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirip, en sonunda Bora'ya sabitledi. "Peşinde

olduğumuz adamlarla ilgili konuşmadan... Çınar'ın size anlatacakları var," dedi. Cümlesi bittiğinde masanın üzerindeki telefonunu cebine koydu ve yanımızdan geçerek odadan çıkıp, kapıyı da kapattı.

"Beyler," dedi SerFoxÇın, hiç kimse'nin masasına yürürken. "Ve Nazlı Karabey..." Kaşlarım havalanırken ben de masaya doğru ilerledim. Gökhan oturmam için bana yer vermeye yeltense de elimle gerek olmadığını belli edercesine bir işaret yapmıştım. "Evet..." dedi SerFoxÇın, gözlerimin içine bakarken. "Senin burada olmaman lazımdı."

"Sadede gel," dedi Gökhan, bana fırsat bırakmadan.

"Biliyorum..." dedi SerFoxÇın, derin bir nefes verdikten sonra. "Hayatın içinde durduğumuz yerler hep farklı oldu. Benim politikamla sizinki birbirinden hep ayrıldı." Bakışları Bora ile Gökhan arasında mekik dokuyordu. "Ben bir mafyanın içinde olduğumu ve ailemin kim olduğunu bilerek büyüdüm. Annemle kardeşimin neler yaşadıklarını...." Bakışları Gökhan'da durdu. "Ben kim olduğumu hiçbir zaman reddetmedim." Belki Gökhan bir şey der diye bekledi ama sessizlik büyüyünce, Bora'ya baktı. "Olmak zorunda olduğum kişiyi de... Asla olamayacağım kişiyi de..."

"*Olmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu* be Gökhan!" dedi Bora. Bakışları şu anda ne olduğunu, ne yaşadığımızı, karşısındaki adamın neler anlattığını sorarcasına Gökhan'a çevrilirken, bunu sırf Çınar Akbulut'un damarına basmak için yaptığının hepimiz farkındaydık. "Bence senin genler, Akbulut'lardan değil de rahmetli annenden falan geliyor olmalı. Şanslısın ha!"

"Dur abi, ben merak ettim nereye bağlayacağını..." dedi Gökhan, yapay bir merakla. "Mafyada olduğunu bildiğini söyledi ya... Orada bir kazandı beni. Ben salaktım çünkü, dayımın elindeki silahı oyuncak sanıyordum!"

Bora gülerken, "Demek istediğim!" dedi Çınar sertçe. "Ben hiçbir zaman sizin kadar hayalperest olmadım! Ya da acıyı, sizin kadar geç yaşta tatmadım maalesef! Ben, Zeki Dede'min ve babamın da yardımıyla, İstihbarat için

yetiştirildim! Mehmet Şahindağ'ı bitirmek için! Çünkü bu uğurda kirlenip kaybolmaktansa, elimdeki gücü ülkem için kullanmak en şereflisiydi!"

"Sar buraları ya..." dedi Gökhan. Bora tüm pası ona atmıştı. "Nagihan Akbulut bilmiyordu falan filan. N'apıyorsun sen şu anda, bize kendini mi anlatıyorsun? Niye?" Gökhan'ın, Çınar'ı aşağılamak için değil gerçekten bunları dinlemeye tahammül edemediği için böyle davranmaya başlaması uzun sürmemişti. "Seni kızımıza almayacağız. O yüzden kısa kes!"

"Peki..." dedi Çınar arkasına yaslanırken. Bakışları gözlerimi buldu. "Okyanuslardan bahsedelim o zaman biraz..." Bora'nın çatık kaşlarının altındaki kapkara bakışları bana çevrilirken, zorlukla yutkunmuştum. Çınar ise, "Ne kadar sürecek geziniz?" diye sorarken, yeniden Bora'ya bakmıştı.

"Fox?" dedim hayretle. İçinde bulunduğumuz odada bakışlarımı şaşkınlıkla gezdirirken, "N'apıyorsun şu anda?" diye sordum.

Parmakları hareket etti ve özel dilimizle bana, "Sus!" emrini verdi.

Ben sussam da kafamdaki sorular susmuyordu. Dinlenmediğimizden emin miydik? Bu oda güvenli miydi? Fox ne yapmaya çalışıyordu?

Gökhan sertçe, "Bana bak Akbulut!" deyince irkildim. "Nerede olduğumuzu unutup da saçma sapan bir şey yapma sakın! Seni doğduğuna pişman eden, ben olurum!"

Gökhan'ın *saçma sapan* dediği, ne olabilirdi ki? Çınar Akbulut, kaçacağımızı İstihbarat'a ihbar edecek değildi ya! Peru açıklarında bir adada yaşayacağımız, Bora ile benim bildiğim, yanılmıyorsam yalnızca Selim'le paylaşılmış gizli bir bilgiydi ama okyanuslara açılacağımız ve İstihbarat'tan kaçacağımız o kadar da gizli değildi. Yani Sergio'dan gizli değildi. OCTO'dan yardım istediğimiz bir evrende, bunu saklayamazdık ki. Eğer gizli tutulması gerekiyorduysa, Bora'ya OCTO'dan yardım almasını söylediğimde, beni uyarması da gerekmez miydi?

"Sakin ol Gökhan," dedi SerFoxÇın.

"Derdini söyle derdini!" dedi Bora, hükmedici bir tavırla. Bakışları keskin bir şekilde, SerFoxÇın'ın gözlerine kilitlenmişti. "Derdin ne?!"

"İster inanın, ister inanmayın... Ailemi korumak. Ailem de sizsiniz," dedi SerFoxÇın. Derin bir nefes verirken, gözleri kısa bir an gözlerimi bulmuş, sanki benim gözlerimden güç almak istemişti. "Bora... Hiçbir koşulda beni sevmeyecek, bana güvenmeyeceksin. Biliyorum. Ve sen böyle davrandıkça, bana seni tehdit etmekten başka bir çare bırakmıyorsun!" Ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Ve ben senin dikkatini çekmek için, hep canını yakmak zorunda kalıyorum. Maalesef."

Gökhan kısa bir an Bora'ya bakarken gözlerini kısmıştı. "Ağlayacak şimdi, yazık..." dedi alayla.

SerFoxÇın, Gökhan'ın alaylı tavrı karşısında sabır dilenir gibi bir nefes aldı ama bakışlarını Bora'nın gözlerinden çekmedi. "Sebeplerin var. Belki de sana olan öfkemden, sen benim ailemi reddettiğin için, babama yardım etmediğin için duyduğum öfkeden, bu saçma çatışmayı ben başlattım. Haklısın. Beyza'nın cenazesinde söylediğim sözler için özür dilerim. *'Senin sonunu ben getireceğim. Gün gelecek, ben de en sevdiğinle vuracağım seni,'* demiştim. Bu cümledeki *en sevdiğin*, Gökhan'dı. Beyza'nın ölümüne değil, başına gelenlere ve seçtiği yola ağlıyordum. Sen, öz kuzenine sırt çevirirken, Gökhan'a bu denli güvenmenden nefret ediyordum ve bu nefreti yüzüne kustum! Ama bugün, başka bir gün. Ve bilmeni isterim ki, ben kendi inandığım değerlerin peşinden gittim. Ne ablanı ne de Nazlı'yı senden, canını yakmak için saklamadım. Ben hiçbir eylemimi, senin canını yakmak için yapmadım."

"Bir şey var," dedi Bora. Başını anladığını belli eder gibi salladı. "Kötü bir şey var. Kötü bir şey yaptın ya da yapacaksın. Benim çok kızacağımı, canımın yanacağını düşündüğün bir şey!"

"Ne kadar dil döksem de, saatlerce konuşsak da İstihbarat'la iş birliği içinde olmak konusunda seninle anlaşamayacağımızı biliyorum..." dedi Sergio, iç çekerken. "Kara muhteşem bir güç ve sen, bu gücü ülkene adamayı hiçbir zaman kabul etmeyeceksin... Kendi doğruların daima baskın gelecek. Adalet duygun körelecek. Yaptığın işlerin altında ezildin, ezileceksin de. Belki de çok geç başladığın içindir. Belki de her zaman bu işlerden nefret ettiğin ve bizim gibi yetişmediğin içindir. Bilemem. Çok önemli adamları hakladın senelerce. Belki de içinden, *ulan ben zaten bunlara çalışmadan da bunu yapıyordum* diye düşünüyorsundur! Olabilir. Ve bunu birinin dayatmasıyla yaptığında, karakterine tezat düştüğünde, o adamların içeride kendinin dışarıda olmasını sorguluyorsundur. Çünkü layık olduğuna inandığın yer dışarısı değil, içerisi. Kara muhteşem bir güç ve sen bile bunun farkında değilsin bence. Kaçacaksın ve Kara'nın yok olup gitmesine izin vereceksin."

Kaşlarım havalandığında, korku dolu bir tonlamayla, "Fox!" dedim. "Eğer bizim inşa etmeye çalıştığımız geleceği bozacak bir şey yaptıysan ya da yapacaksan..."

"Sana *sus* dedim N!" diyerek lafımı kesti. Bakışlarındaki ikaz oldukça açıktı. "Lütfen!"

"Çınar?" dedi Bora, meraklı bir sesle. "Buradan gitmemizle alakalı bir derdin mi var?"

"Kaçamazsınız," dedi Çınar, hiç düşünmeden. "Yardıma ihtiyacınız var!" Bora'nın yüzüne samimiyetsiz bir gülümseme yayılırken, ayağa kalkmıştı. "İçeriden gelen bir yardıma!" Bora odanın içinde, elleri ceplerinde volta atarken, ne hissettiğini okuyamıyordum. "Benim yardımıma!"

"Karşılığında ne istiyorsun?" diye sordu Bora, bakışlarını Çınar'a çevirmeden.

"Seninle aynı şeyi..." dedi Çınar. O da ayağa kalktığında, Bora durdu ve Çınar'ın gözlerinin içine baktı. "Kalanları korumayı... OCTO da Türk İstihbaratı için çalışacak. Dış bağlantılar sağlayacaklar bizlere. Sen olmayacaksın ama

düzen devam edecek. Senin adını kullanacağız. Kara'nın adını."

Bora'nın kapkara bakışları kısılmıştı. "İstihbarat'a benim yokluğumu nasıl açıklayacaksın?" diye sordu.

"Bunu, daha sonra anlatacağım..." dedi Çınar.

"Ve bizi, sen kaçıracaksın buradan, öyle mi?" diye sordu Bora.

"Evet," dedi Çınar. Gökhan hiçbir şey anlamadığı belli bir ifadeyle bana bakarken, benim de ondan bir farkım yoktu. "Kaçmak demeyelim. Gezi diyelim. Ne zaman biteceği belli olmayan bir gezi."

"Kumarhaneler?" diye sordu Bora.

"Aydın Demir'e devredeceksin," dedi Çınar.

"İstihbarat'ın şartı, Beyza ile evlenmeleri..." dedi Bora.

"Evlensinler o zaman?" dedi Çınar.

Bora'nın kaşları havalandı. "Kabul etmezsem?"

"Sizi ben ihbar ederim," dedi Çınar. Blöf mü yapıyordu?! Bora gülünce, "Ciddiyim!" diye ekledi. Gökhan'a ve bana kısa bir bakış atıp yeniden Bora'ya döndü. "Bak en doğrusunun bu olduğunu, sen de biliyorsun! Bu zaten senin fikrindi?! Sadece senin fikrinin üstüne bir fikir ekledi adamlar ve bunda da haklılar... Aydın Demir ancak ve ancak, bir Karabey'le evlenirse, o kumarhaneleri almaya layık olur. Ve en uygun adam o. Eğer kumarhanelerin başına Aydın geçerse, hem geride kalanların güvenliğini hem de bıraktığın düzendeki otoriteyi daha iyi sağlayacağız."

Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrildiğinde, "Bence benim Aydın'dan bir eksiğim yok," dedi Gökhan ve ayağa kalktı. Çınar şaşkınlıkla Gökhan'a dönmüştü. "Bir, ne kadar övünmesem de esasen Akbulut'um. İki, Karabey'lerin içinde büyüdüm. Üç, Aydın Demir abim. Dört ve en önemlisi, Kara'nın en önemli adamıyım."

Bora başını Gökhan'a hak verir gibi salladı. "Mantıklı..." dedi. Gökhan sahte bir şekilde gülümsedi. "Sen evlensene Beyza'yla Gökhan, geç sonra da kumarhanelerin başına? Suç ortaklığınızı, böyle bir ortaklığa evirin... Faydanız olsun

vatana millete ve bize. Çünkü ben tehdit, kural, emrivaki falan sevmiyorum. Sen evlen! Her evlilik gerçek olmak zorunda değil nasılsa, değil mi?"

"Aynen..." dedi Gökhan. Kollarını bağladı. "Evleneyim." Sesli bir nefes verdi. "Tabii hâlâ medeni durumu bekarsa, ama bence değil!"

"Bana da öyle geliyor..." dedi Bora, Çınar'ı baştan aşağı süzerken.

"Bana bak lan!" dedi Gökhan, öfkeyle. "Aydın'la Beyza evlendilerse... Kara'nın değil, benim gazabımdan kork asıl!"

"Sana n'oluyor amına koyayım?!" diye sordu Çınar, yüksek çıkan bir sesle. "Sana ne?!"

Bora, başını *yazık* der gibi iki yana sallarken, kapı açıldı. Hiç kimse'nin yanında, Beyza ile Aydın da vardı. Beyza'nın elinde nikah cüzdanı olmasına rağmen, bir düğünden değil de cenazeden geliyor gibiydiler. Aydın'ın bakışları doğruca Bora'ya çevrilirken, Bora'nın ifadesiz bakışları da kendisini bulmuştu. Beyza ise hiçbirimizin yüzüne bakmıyor veya bakamıyordu. Dün geceden sonra, bu sabah erkenden gidip evlenmelerinin mantık çerçevesine hiçbir koşulda sığmadığının kendisi de farkında olmalıydı. Çünkü bu, niyeti bu olmasa dahi Bora'ya meydan okumaktan başka bir şey değildi.

"Evlendiniz öyle mi?!" diye sordu Gökhan, kendisinden asla beklemediğim bir hiddetle. Bu tepki karşısında en az Çınar, ben ve hiç kimse kadar, Beyza ile Aydın da şaşırmıştı. Bora ise asla şaşkınlığın uğramadığı ifadesiz bir yüzle Aydın'a bakmaya devam ediyordu. "Ulan!" dedi Gökhan. Birkaç adımla Aydın'a yaklaştı. "Kumarhanelerin başına geçeceksin... Bu sırada da Beyza ile evli olacaksın! Karı koca olacaksınız bayağı! Leo'nun da sikik sokuk, bizimkinden hallice bir hayatı mı olacak sonra?!" Aydın zorlukla da olsa Bora'dan çektiği bakışlarını Gökhan'a sabitledi. "Leo'ya mı miras kalacak bu kez her şey?!"

"Gökhan!" dedi Aydın, ikaz dolu bir tonlamayla.

"Sikerim lan Gökhan'ını!" diye bağırdı Gökhan. "O çocuk bizim kaderimizi yaşamayacak! Ben o çocuğun hayatının üzerine, hayatımı koydum lan! Siz her şeyi darmaduman edip içine sıçın diye çekmedim bunca cefayı!" Beyza'ya döndüğünde öfkesi daha da katlanmıştı. "Madem bir imza atmak kadar kolaydı her şey, o zaman en başında atsaydın o imzayı! Yaşamasaydık bunca şeyi!"

"Gökhan Bey!" dedi hiç kimse, ikaz dolu bir ifadeyle.

Gökhan, hiç kimse'yi umursamadan Bora'ya döndü. "Mehmet Şahindağ'a müjdeyi hangimiz verelim Kara?!" Bora'nın yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Bakalım, dışarıdaki adamlarının bize saldırma süreleri kaç gün olacak?!"

Kalbimdeki odacıkta bir sızı baş gösterdiğinde, neden tekrar tekrar Mehmet Şahindağ'a maruz kaldığımızı sorguluyordum. Adını, ömrümüzün son gününe dek hatırlamamak üzere, hayatımızdan çıkartmak istiyordum. Hiç olmamış gibi. Fakat ben, ne kadar buna niyetlensem de bunu mümkün kılamıyordum. Yıllar geçtiğinde bile, çıkmak bilmez bir leke gibi, içimizde yer tutacaktı sanki.

"Yeter!" dedi Aydın, kaskatı bir ifadeyle. "Bu tepkiyi verecek kişi sen değilsin!"

"Sen, benden mi tepki bekliyorsun Demir?" diye sordu Bora.

Aydın'ın acı kahve gözleri bir kez daha Bora'nın ifadesiz gözleriyle birleşti. "Evet," dedi Aydın, dimdik bir tavırla. "*Allah mesut etsin* ya da *Allah belanı versin...* Vereceğin iki tepki de başım üstüne!"

Bora'nın ifadesiz yüzü dağıldı ve dudaklarının kenarına bir tebessüm yayıldı. "Allah'ın işine karışılmaz..." dedi. Alt dudağını dişledi. "Karınla birlikte, ne zaman BlackJack'te olmanız gerektiğini söyleyeceğim." Hiç kimse'ye döndü. "Toplantıyı erteleyelim. Şu hedefinizdeki yeni adamların birini de BlackJack'te çıkarırız aradan, buna göre hazırlanın. Önceliğiniz hangisiyse. Toplantının gününü ve saatini iletirim." Ve en sonunda bakışları beni buldu. "Hadi sevgilim."

♠

"Olmuyor!" dedim yakınarak. "Hiçbiri olmuyor!"

Kıbrıs'ta, Bora'ya ait otel odasındaki yatağımızın üzerine döktüğüm kıyafetlere nefretle bakarken, külodumun üzerine giydiğim kısa, ipek sabahlığımla duruyordum. Elbiselerin ise her biri kusurluydu çünkü benim kusurlarımı meydana çıkarıyorlardı. Bugün itibariyle hamileliğimin onuncu haftasındaydım ve bebeğimiz bir uygulamaya göre zeytin tanesi kadar, başka bir uygulamaya göre çeri domates kadardı. Bir internet sitesine göre orta boy bir kayısı kadar, başka bir internet sitesine göre de çilek kadardı. Hangisi kadardı bilmemekle beraber, bebeğimiz yaklaşık dört gramdı ve bunun bana nasıl bir kilo, dört yüz gram olarak döndüğünü asla bilmiyordum. Bir kilo, dört yüz gram aldığım yetmiyormuş gibi karnımda ara ara keskin bir ağrı oluyordu ve iç çamaşırlarımın vücudumu sıktığını hissediyordum. Odanın içinde sütyen giymeye zaten tahammülüm kalmamıştı da açıkçası BlackJack'e de sütyensiz bir şekilde gitmenin abes olup olmayacağını düşünüyordum.

"Sevgilim?" dedi Bora, balkondan içeri girdiğinde. Şaşkın bakışları bir bana, bir de yatağın üzerindeki kıyafetlere çevrilmişti. "Sorun ne? Niye bağırıyorsun?"

"Sorun, bu kıyafetlerin hepsinin iğrenç olması!" dedim. Bora'nın kaşları çatıldı. "Bak, benim çok ama çok güzel karın kaslarım vardı! Ben onları yapacağım diye ne kadar spor yaptım, bir fikrin var mı?!" Birkaç adım atarak bana yaklaştı. "Ayrıca en ergen dönemimde bile, sivilce sorunum olmadı benim! Bir insanın şakağında sivilce çıkması ne demek ya?!"

"Geçer..." dedi önce. Biraz sonra ise muhtemelen tarafımdan öldürülecek olduğunu fark edince, derin bir nefes verdi. "Kilo almadın henüz."

"Tartıdan daha mı iyi biliyorsun Bora?!" diye çemkirdim. "Ya da bu..." Yatağın üzerindeki siyah, mini elbiseyi gözüne gözüne soktum. "Güzelim dapdar elbisemden daha mı iyi biliyorsun?! Karnım dümdüz durmuyor bunu giyince! Çok çirkin durdu üstümde!" Yatağın üzerindeki daha on gün

önce, Bora ve Beyza ile yemeğe çıkacağız zannettiğimde giydiğim ve Bora'nın nefes kesici göründüğümü söylediği kırmızı elbiseyi gösterdim. "Hele bu! Berbat oldu ya! Boğulacaktım içinde neredeyse! Şişkinliğim var ve göğüslerim de çok acıyor!"

"Başka kıyafetler getirtelim?" dedi. Kendince, belki bana yardımcı olmak istiyordu ama çözümü bu muydu yani? Elinde tuttuğu telefonuna bir mesaj düştüğünde, bakışları telefonuna kaymış ve konuşmaya devam ederken de dikkatini telefonundan çekmemişti. "İster misin?"

"Kabul ediyorsun yani bu elbiselerin içinde çirkin olduğumu?" dedim. Dudakları bir parça açılırken yüzüme baktı. "Tamam, peki! İsterim!"

"Nazlı," dedi gülümseyerek. Telefonunu cebine koydu, ellerini omuzlarıma yerleştirdi. "Saçmalama istersen sevgilim. Kabul etmiyorum öyle bir şeyi. Sadece neyin içinde daha rahat hissedeceksen, onu giy isterim."

"Sabahlığın içinde çok rahatım! Kumarhaneye böyle gelmeme ne dersin?!" diye sordum terslenerek.

Beni kendine doğru çekti. Başım göğsüne yaslanırken bir eli belime, diğer eli başımın arkasına yerleşti. Bu sırada, telefonundan bir mesaj sesi daha duyulmuştu. "Kendine haksızlık ediyorsun..." dedi. Omuz silktim. "Sivilcelerini de kapatırsın, dert değil ya..."

"Sivilceler mi?!" diye sordum, Bora'yı göğsünden dan diye ittirerek. Bir kez daha şaşkına dönmüş bir şekilde bana baktı. "Ler? Ler öyle mi?! Başka neremde var?!"

"Ağzımdan öyle çıktı..." dedi, ne diyeceğini bilememiş gibi.

"Harika ya! Harika! Sivilcemden de rahatsız oldun madem! Harika!" dedim, yatağın üzerindeki bütün kıyafetleri bavula tıkıştırırken. "Tek bir sivilceyi, sivilceler olarak da gördün ya! Tamam kapatırım! Okay! Daha onuncu haftam onuncu! Kalan otuz haftada artık neler duyarım Allah bilir! Bakarsın sezaryen yaparım, dikiş iziyle falan gezerim, ona da laf edersin değil mi sen?!"

"Sen, rahatsız oluyorsun diye dedim..." dedi, her bir kelimeyi vurgulayarak. Yatağın üzerini komple boşalttım ve yatağın üzerindeki ince yorganı kaldırıp, yatağın içine girdim. "N'apıyorsun? Öğle yemeği yiyecektik?" dedi.

"Uzanacağım ben biraz," dedim. Sağıma döndüm ve duvarı izlemeye başladım. "Aç değilim."

Çok sıkıntılı bir nefes verdikten sonra, "Sevgilim niye böyle yapıyorsun?" diye sordu. Yatağın kenarına oturarak, bana bakmaya başlamıştı. Yan yattığım için şakağımdaki sivilceyi görüyordu muhtemelen. Benden tiksinecek, benden nefret edecek, beni artık beğenmeyecekti! "Nazlı..." dedi, ben cevap vermeyince.

Telefonuna bir mesaj daha gelince kendimi tutamadım. "Neden ötüp ötüp duruyor ya bu?!" diye sordum sertçe.

"Nazlı..." dedi. Sesinde biraz uyarıcı biraz da beni alttan almaya gayret gösterir, ikisi birbirine karışmış, tuhaf bir tonlama vardı. "Bu akşam, önemli bir akşam biliyorsun... Bin tane şey, benim onayımdan geçmek zorunda."

"İyi, git onayla! Şu an, seninle konuşmak istemiyorum," dedim.

Bir eli alnına ulaştı ve alnını sıvazladı. Belki bir şey der, belki yemek yememiz için ısrar eder, belki de yemeği odamızda yemeyi teklif eder diye bekledim ama Bora, telefonu çalınca yanımdan kalktı. "Efendim?" Balkona ilerledi. "Yok inmeyeceğiz yemeğe." Altı saniye boyunca karşı tarafı dinledi. "Olur olur. Geçelim planın üstünden. Ben gelirim."

Benim yanımda durmak bile istemediğini anlayınca, sol gözümden bir damla yaş aktı. Ben kendime ne yapmıştım?! Ne yemiştim de bir kilo, dört yüz gram almıştım?! Güzelim vücudum mahvolacağını haber veriyordu ama ben, hiçbir şey yapamıyordum. Felaket yakındı, çok yakındı, Bora da güzel vücudum gibi ellerimden kayıp gidecekti.

"Tamamdır," dedi Bora, telefondaki kişiye. Adım sesleri yeniden odaya geldiğinde, "Çıkıyorum ben," dedi. On saniye

boyunca cevap vermemi bekledi. "Yemek gönderteyim mi buraya?"

Ama bu kez değil on, beş saniye bile beklemedi. Sessizliğime yalnızca dört saniye sabredilmişti ve benden herhangi bir şey duyamayınca, hızlı adımlarla odadan çıktı.

Yorganı tekmeleyerek üstümden attım ve yataktan çıktım. Giyinme odası için ayrılan alandaki aynaya ilerledim ve sabahlığı üzerimden çıkarıp vücuduma baktım. Karnım çıkmıştı işte. Elbiselerin hiçbir suçu yoktu, suç bendeydi. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım ama yapamadım. Gözlerimden bir damla yaş daha aktı. Ben ki yirmi yedi yıl, sekiz ay, dört günlük ömrümde neler yaşamış, nelerle baş etmiş, nelere göğüs germiştim. Ben ki Mehmet Şahindağ'ın bile bir hücreye tıkılabilmesini sağlamıştım ama bir sivilceyle mücadele edemiyordum. Şakağımdaki sivilceyi saçlarımla örttüm. Altı ay önceki kadar kısa olmayan ama çok da uzun olmayan saçlarıma dokundum, cansızlaşıp kurumamışlardı değil mi? Ben neden hamile olunca daha da güzelleşen bir kadın değildim? Begüm yalancıydı, ben çok çirkinleşmiştim. Gardırobu açtım ve rahat bir şort üzerine, Bora'nın kısa kollu gri tişörtünü giydim. En azından Bora'nın bana bol ve uzun gelen tişörtü, bedenimin çirkinliğini kamufle ederdi.

Yeniden yatak odasına geçtim, komodinin üzerindeki telefonumu aldım ve ben de odadan çıktım. Begüm, Demir, Asya ve Sevim Hanım henüz yoldalardı ama zaten onlar buraya gelmeyecek, doğrudan BlackJack'in olduğu otele yerleşeceklerdi. Çünkü Begüm, Asya'ya ve Demir'e yakın olmak istiyordu. Kim bilir Begüm bu gece, ne kadar da güzel olacaktı. Beyza ile Leo da o oteldeydiler ve onlar, Aydın ile beraber sabahtan gelmişlerdi. Bora, ablasıyla Aydın'ın evlendiğini duyduğu günden bugüne dek geçen dokuz günde, böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi davranmış ama bir yandan da bu geceki davetin hazırlıkları için uğraşmıştı. Bu gece, Aydın'a kumarhaneleri devrettiğini açıklayacak ve bu evliliği tüm dünyaya ilan edecekti.

Tüm dünyaya, çünkü bu geceki davet inanılmaz kalabalık geçecekti ve benim kalabalıklar içindeki çirkinliğimi herkes görmek zorunda kalacaktı.

Bora, dokuz gündür Beyza ve Aydın ile görüşmemiş olsa ve ben dahil herhangi biriyle bu evlilik hakkında konuşmamış olsa da, ben tüm detaylara vakıftım. Çünkü daha bu evliliği öğrendiğimiz günün akşamında, Bora'nın kumarhaneye gitmesini fırsat bilerek, soluğu Tarabya'da almıştım. Beyza ile Aydın, Bora giderken gözü arkada kalmasın ve kumarhanelerin devriyle alakalı ilk düşüncesini yerine getirebilsin, planı bozulmasın diye bu işe girişmişlerdi. Beyza, Bora'nın vedasını ciddiye almış ve en azından kardeşi için bir fedakârlık yapmak istemişti. Bu fedakârlığın, oğlunun babası ve sevdiği adamla evlenmek olması ironik dursa da durum buydu. En azından Beyza için, bu anlaşmalı bir evlilikti ve sınırları daha imzayı atmadan çizmişti. Bu konuda ne zaman konuşsak kaşlarını kaldırıyor ve büyük bir ciddiyet takınıyordu; ben de o hâllerinden nefret ediyordum.

Ben en çok, Leo'nun mutluluğuna seviniyordum. En büyük hayalini gerçekleştirmiş, babasına kavuşmuştu ve şimdi de annesiyle babası evlenmişti. Küçücük kalbi, annesinin başka bir adamla evlenecek olmasından ölesiye korktuğu için, yaşadığı hissi belki tarif bile edemezdi ama acı kahve gözleri her şeyi ele vermişti. Üstelik Beyza, elinden geldiğince sansürlese de oğluyla açık açık konuşmuş ve bugüne kadar başlarına ne geldiyse, kendi üslubunca onunla da paylaşmıştı. Aydın ise ne kadar açıkça dile getirmese de bence benim gibi, zamanla Beyza ile aralarındaki buzların kırılma ihtimali olduğunu düşünüyordu. Bu konuda onunla ayrıntılı bir şekilde konuşabilmek isterdim ama kendisini doğru düzgün görememiştim, ki kocamı bile dokuz gündür doğru düzgün görebildiğim söylenemezdi.

Bora, benim çoktan uyuyakaldığım geç saatlere kadar kumarhanede olmak zorunda kalıyor, gündüzleri ise holdinge gidip çeşitli evrak işleri hallediyor, akşamüzerileri

evde olduğu birkaç saatte de İstihbarat'ın hedefindeki *Dolu* lakaplı adam hakkında çalışmalar yapıyordu. Dolu dedikleri adam, anladığım kadarıyla, kadınları fuhuşa zorlayan pisliğin tekiydi, nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde çeşitli örgütlerle bağlantısı vardı, en büyük zaafı kumardı ve Kara'nın bu adamın yakalanması için, hakkında ciddi bir kanıt bulması gerekiyordu. Ya da onun gibi bir şey. Dolu da bu akşam, Kara'nın davetinde olacaktı ve bu davetiyeyi ona ulaştıran kişi Falcon ile Alp'ti. Bora'nın telefon konuşmalarından, ya da *Lion'sız OCTO* ve Gökhan ile bizim evimizde bire bir yaptığı görüşmelerden anladığım kadarıyla, bu akşamki davette adama ciddi bir yem atılacaktı. Davetin baş karakterlerinden biri olan Aydın Demir'in bizim eve ayak basmaması da dikkatimi çekiyordu ama bu, benim bile sesli dile getirebildiğim bir şey değildi.

Gökhan'ın bizde olduğu zamanlarda açıkçası canım çay seansı yapmak istemişti ve fakat o, bu evlilikten, Bora'nın ettiğinden bile daha çok nefret ediyordu ve Beyza ile Aydın'a olan öfkesi dokuz gün önceki gibi tazeydi.

Canım birazcık olsun dedikodu çektiğinde konuşabildiğim tek kişi Begüm'dü, ama o ne zaman bu konu açılsa, hâlâ şaşkın olduğunu söyleyip durarak canımı sıkıyordu. Begüm bu evliliği sindirebilene kadar, ablası ikinci çocuğunu bile doğurabilirdi. OCTO'dan ise bahsetmek bile istemiyordum, onların resmen bu evlilik hakkında konuşabilecek vakitleri yoktu. Varsa yoksa davetle ve Dolu ile alakadar oluyorlardı.

Dolu ilgimi çekmediği için ve yapacakları operasyonun detaylarını merak etmediğim için olsa gerek, ben geçen dokuz günde, formüllerimi, çeşitli denemelerimi veya Matematik'e dair her şeyi adadayken bağlantılarıma ulaştırabileceğim güvenli sisteme kafa yormaya başlamış ve bağlantılarımı güçlendirmek için birtakım yazışmalar gerçekleştirmiştim. Bundan artakalan zamanlarda da Begüm'ün saçma sapan paralar ödeyerek aldığı eğitimleri incelemiş, hamilelik sürecimle alakalı bilgiler edinmeye

devam etmiş, Bora'nın bebeğimiz için başladığı deftere bir şeyler karalamıştım.

Yani her an efor harcamıştım ve bir kilo, dört yüz gramı nasıl aldığımı asla ama asla anlayamamıştım!

Gökhan'ın odasının önünde bekleyen koruma bana başıyla selam verirken, ben kapıyı tıklattım. Gökhan kapıyı açar açmaz, "Ben çok mu çirkinim?" diye sordum.

Gökhan bir an için şaşırdı ama sonra güldü. "Saçmalama kızım fıstık gibisin!"

"İçeri gelebilir miyim?" diye sordum, üzgün olduğumu belli etmekten kaçınmadan. "Biraz canım sıkkın. Bora odada, beni öylece tek başıma bırakıp gitti. Giderken de akşamki planı bahane etti. Kaçtı resmen benden. *Çirkinsin ve sivilcelerin var senin*, dedi. Ben de senden yardım istemeye geldim. Çünkü bu akşam mesela, ne giyeceğimi bile bilmiyorum! Karnım çıkmış Gökhan! Çünkü kilo almışım! Tam bir kilo, dört yüz gram!"

Gökhan'ın kaşları havalandı. "Tam bir kilo, dört yüz gram mı?!" dedi inanamaz gibi. Konu Beyza ile Aydın olmadığı müddetçe, en azından onunla konuşulup, dertleşilebiliyordu. Kapının önünden çekilirken, "İnanmıyorum Naz!" dedi. İçeri girerken başımı salladım. "Acaba hamile misin?!"

"Lütfen dalga geçme..." dedim, düşük bir tonlamayla. "Yardıma ihtiyacım var."

Gökhan kapattığı kapıya yaslanırken, odanın salonundaki yemek kokusunu duymuştum. "Elbise mi seçeceğiz gerçekten?" Yüzü hoşnutsuzlukla buruştu. "Tabii sen de haklısın. Senin hiç kız arkadaşın falan yok değil mi?! Hakikaten ne çok erkek arkadaşın var ya senin! Küçük görümcenden yardım istemeye ne dersin?"

"Of!" dedim kızgın bir tavırla. "Tabii ki seninle elbise seçmeyeceğim, zevkine güvendiğimi falan mı sanıyorsun sen?!"

"Bana çirkin olup olmadığını sorarken, zevkime güvendin ya?!" dedi, bozulmuş gibi.

"Gökhan!" dedim ciddiyetle. Yemek kokusu, ki zannediyorum tavuk kokuyordu, yutkunmama sebep olmuştu. "Bırak şimdi boş konuşmayı. Kaç kilo alacağımı hesaplamamız lazım seninle. Benim matematik bilgimle, senin tıp bilgini birleştirmemiz lazım. Sonra çeşitli doktorlara da danışacağım bu konuyu. Tavuk mu kokuyor?"

"Hı hı," dedi gülerken.

Tavuk yemeye karar verdiğimde salona doğru ilerledim. "İşte önden bir fizibilite çıkaralım. Doktorlarla konuşurken, elim boş olmasın. Bana kilo yakışmaz Gökhan. Gerçekten yakış-"

Odanın salonuna geçtiğimde, Bora ile karşılaşmayı beklemediğim için cümlem yarıda kesilmişti.

"Çirkinsin ve sivilcelerin var, mı dedim ben?" diye sordu. Yüz hatlarının keskinliğine bakılırsa, pek de tadının olmadığı bir andaydık. Gerçi bu akşamki davette ablasıyla ve Aydın'la muhatap olmak zorunda kalacağını, üstüne üstlük bir de Dolu denen adama bir plan dahilinde oyun oynayacağını düşünürsek, tadının olmaması normaldi. "Bu akşamki planı bahane ettiğimi mi düşünüyorsun ya da?"

Gözlerim kısa bir an Gökhan'ın gözlerini bulduğunda, Bora'nın burada olduğunu söyleyerek beni uyarmadığı için kendisine ne kadar kızdığımı açıkça belli etmiştim.

"Bak eğer bu şekilde abartarak rahatlıyor, stres atıyorsan kabul... Ama bu dediklerine kendin de inanıyorsan, gerçekten seninle işimiz var Nazlı!" dedi Bora.

"Hormonlar!" dedi Gökhan. Ortamı ısıtmak için gereksiz bir neşeye bürünmüştü. "Sivilcelerin de abartmaların da tek sebebi bu!"

"Ler değil!" Gökhan sert çıkışım karşısında zorlukla yutkunurken, Bora'nın karşısına oturdum ve gözlerinin içine baktım. "Yeni elbise almamızı istediğine göre, bendekilerin hiçbirini yakıştıramadın bana bugün! Yalan mı?!"

"Nazlı, görmedim bile elbiseleri üzerinde bugün!" dedi Bora. Tabağının kenarındaki çatalını aldım. "Sabahtan beri

balkonda olduğumu biliyorsun. Dünya kadar iş hallederken, senin içeride neyle uğraştığının farkında bile değildim."

"Tavuğundan yiyebilir miyim?" diye sordum. Tabağını hafifçe önüme itti. "Keşke elbiseleri üstümde görmediğini söyleseydin," dedim. Çatalına, hâlihazırda dilimlediği tavuk parçasını batırdım ve ağzıma attım. "Ben çok yükseldim, öfkelendim. Düşünemedim." Çatalını salatasına batırdım. "Beni boşu boşuna çirkin olduğum fikrine inandırdın." Ben salatayı çiğnerken, Bora gözlerime ciddi bir şekilde bakmaya başlamıştı. "Tamam ya!" dedim, sıkıldığımı açıkça belli ederken. "Bebeğimiz inandırdı, sen değil! Ama ne yapayım Bora, bebeğimize mi kızayım?"

"Hamilesin ve kilo alman gayet normal değil mi Nazlı? Bunun çirkinlikle ne alakası var?" diye sordu.

"Normal!" dedim, bakışlarımı salatasına dikerek. "Ben anne olacağım için kilo alırken, sen baba olacağın için kilo almıyorsun ama... Bu da çok normal, evet! Ben çirkinleşip bir dünya kadar kocaman olurken, sen gayet seksi ve kaslı olmaya devam ediyorsun! Çok normal! Sonra doğacak, büyüyecek, çok yakışıklı ve fiziğine dikkat eden bir babası olduğunu düşünecek... Ben peki?! Ben de fiziğime dikkat ediyordum ama hamile kaldım, benim suçum ne?!" Bakışlarımı salatadan çektim ve Gökhan'a döndüm. "Bana da tavuk söyler misin? Bora'nın tabağını bitirmeyeyim. Kasları için proteine ihtiyacı vardır!" Gökhan gülmemek için kendini çok zor tutuyordu. Başını salladı ve cebinden çıkarttığı telefonuna bir şeyler yazdı. Bora'ya baktım. "Çok güzelmiş tavuk."

"Afiyet olsun Nazlı," dedi Bora. Arkasına yaslandı ama bakışlarını yüzümden çekmedi. "Gerçekten karnın yok, bunu bi' netleyebilir miyiz? Bilmeyen biri, hamile olduğunu anlamaz henüz. Alt tarafı bir kilo, dört yüz gram! Ve sen kilo konusuna takan biri değilsin-"

"Kim demiş?" diye lafını kestim, bir parça ekmek koparırken. "Ben hep, alsam da bir şekilde kilo verebilen biriydim. Ama şimdi böyle bir şansım olmayacak. Minik,

ayva göbeğim varken bile şimdikinden iyiydim! Hem otuz yaşına geldim neredeyse, artık metabolizmam yavaşlamıştır."

"Ben sana aldığın kiloları verdiririm," dedi. Bakışlarımız kesişti. "İlle de zayıf olmak zorunda olduğun için değil. İstersen yüz kilo ol Nazlı, zerre umurumda değil. Eğer sen zayıflamak ve yeniden karın kası yapmak istersen, ben sana yardımcı olurum." Bora ile spor yapma fikrinin derhal aklımdan çıkması lazımdı çünkü bir kilo, dört yüz gram almıştım, sivilcem vardı ve artık çirkindim. "Zaten en fazla ne kadar kilo alabilirsin ki Allah aşkına?!"

"Yemek yerken kilom hakkında konuşmak istemiyorum," dedim. Bir dilim tavuğu daha iştahla yerken, "Kendimi bipolar gibi hissediyorum..." diye de eklemiştim.

"Hamilesin sadece," dedi Gökhan. Sıkıntılı bir nefes verirken, çaresizce bu söylediğini kabul etmek zorunda kalmıştım. "Ve maalesef, normal şartlarda yaşanan bir hamilelik de değil bu. Eminim ki takılı kaldığın, içini kemiren, onlarca soru vardır kafanda."

"Var tabii, olmaz mı?!" dedim. Yüreğime yayılan ağırlık, aldığım kilodan bile fazlaydı. "Sen, Mehmet Şahindağ'ın adamlarının, bize saldırmalarının kaç gün süreceğini haykırdığından beri, bir yandan bunu düşünüyorum mesela. Tam dokuz gündür, bir şey olmadı çok şükür! Kaçıncı günde olacak?! Ama bu geceden sonra ne olur, onu kestiremiyorum. Bu evliliği dünyaya ilan etmek konusunda ciddi misiniz?" Bakışlarım Bora'nın kapkara gözleriyle buluştu. "Büyük büyük davetlerin sonu pek hayırlı bitmeyebiliyor."

Bora sol elimi avucuna aldı. "Sence ben, seni riske atacak bir şey yapar mıyım?" Kapı tıklatıldığında, Gökhan kapıya ilerledi. "Yanıma gel..." dedi Bora. Sandalyemi hafifçe geriye iterek ayağa kalktım ve yanına geçtim. "Hiçbir şey olmayacak..." dedi, oturduğum sandalyeyi hepten kendine doğru çekerken. Bir kilo, dört yüz gram almama rağmen sandalyemi çekebilmişti, acaba zorlanmış mıydı? Kaç kilo

daha alırsam zorlanmazdı? Ben ne yapacaktım?! "Bana güven," dedi.

Kilolarımla alakalı soruları kafamın içinde savuşturup, Mehmet Şahindağ ile alakalı olan konuya odaklanmaya çalıştım. "Sadece kendimi düşünmüyorum sevgilim," dedim.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdığında, şakağımdaki sivilce yine açıkta kalmıştı. "Bebeğimizi de riske atmam," dedi.

Gökhan servis arabasıyla yanımıza geldi. "Açıkçası risk grubunun başında Aydın var bence," dedim. Tabağımı aldım ve hiç vakit kaybetmeden, tavuğumu yemeye başladım. "Sonra da Leo, Aydın'ın oğlu olduğu için. Bir de bunun haricinde, Gökhan'ın Leo'nun geleceği ile ilgili söylediği şeyler de kafamı karıştırdı." İç çektim. "Senin Kara'dan kurtulmanı istediğim tüm sebepleri saydı Gökhan. Hani bebeğimizi doğurmakla alakalı tereddütlerim vardı ya. Hepsi bunlardı işte, biliyorsun. Gökhan'ın o tepkisinin üstüne, oturup seninle bunları konuşamadık sevgilim ama... Leo'nun, sizin yaşadığınız hayatı yaşamasına nasıl engel olacağız?"

"Leo'nun annesi ve babası var Nazlı," dedi Bora. Servis arabasındaki çatala uzandı ve o da yemeğini yemeye devam etti. "Onlar eminim ki ellerinden geleni yapacaklardır."

"Naz, sen benim dediklerimi çok ciddiye alma," dedi Gökhan, karşımıza otururken. "Leo'nun geleceğini de hayatını da ben sigortaladım say."

"Hani sen eline silah almayacaktın 21 Mayıs'tan sonra?" diye sordum, merakla. "Silahsız olduğun bir evrende, nasıl olacak bu dediğin?"

Gökhan'ın kaçamak bakışları Bora'yı bulunca, ben de Bora'ya baktım. Kızarmış hellim peynirinden bir parça keserken, bakışlarımızın kendisinde olduğunun farkındaydı ama bunu umursamadı. Yok saymak istediği şeyleri yok sayabilmek konusunda, tanıdığım herkesten ve benden daha başarılıydı. Gökhan'la diyalog kuruyor olmak, muhtemelen onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Gökhan, sohbet edebildiğimiz anlardan birinde, Bora'nın, kendisine,

21 Mayıs'a kadar etrafta varlık göstermesinden rahatsız olmayacağını ama vereceğimiz partinin, kendisini göreceği son gün olmasını istediğini söylediğinden bahsetmişti. Beyza'dan ise, *karşısına çıktığında yüzüne bakmamasını ve kendisi yokmuş gibi davranmasını* istemişti. Bora, ağzından çıkanlar doğrultusunda yoluna devam ederken, insanlar da ona eşlik ediyorlardı. Son dokuz gündür, tam olarak bunu yaşıyorduk ve kalan yirmi dokuz günde de çok büyük bir ihtimalle, bunu yaşamaya devam edecektik. Aydın ile ilgili ne düşündüğünü ise bilemiyordum, OCTO hakkında ne düşündüğüne dair de hiçbir fikrim olmadığı gibi.

Kafamdaki sorulardan yalnızca yedisini dile getirebilmiştim. Dahası vardı. Onlarca değil, belki de yüzlercesi. Ama Bora, hiç konuşmadan yemeğini yemeye devam edince, diğerleri gün yüzüne çıkamadan, oldukları yerde öylece kaldılar.

♠

Otel odasının aynasındaki görüntüme son kez baktım. Degaje yaka detaylı, ince askılı; sırtı, birbirini iki sıra halinde çapraz kesen ince ipler dışında tümden açık olan, derin yırtmaçlı ve yere kadar uzanan, ipek, siyah elbiseme bayılmıştım. Çünkü önü dökümlüydü ve bir kilo, dört yüz gramımı çok güzel saklıyordu. Zaten ince ve yüksek topuklu, bilekten tek bant bağlamalı; bantın üzerinde, pırlantalarla işlenmiş küçük bir marka logolu tokası olan siyah ayakkabılarım, bence beni olduğumdan daha ince göstermeyi başarmıştı.

Bakışlarım, ara ara aynadan Bora'nın kapkara gözleriyle kesişiyordu. Siyah bir takım içine, beyaz bir gömlek giymişti. Kollarını göğsünün altında bağlamış, bir ayak bileğini diğerinin önüne atmış ve kapının pervazına yaslanmış, dudaklarının kenarındaki eşi benzeri bulunmaz bir tebessümle beni izliyordu ve ben de ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Ense hizamda gevşek bir topuz yaparken, sivilcemi gizlemek için, şakaklarımın kenarında birkaç tutamı serbest

bıraktım. Her ne kadar onu fondötenle kapatmış olsam da orada olduğunu bilmek moralimi bozuyordu. Uzun pırlanta küpelerimi taktıktan sonra boynumdaki, Bora'nın dövmesinin neredeyse birebir aynısı olan kolyemi çıkarttım ve kutusuna koydum. Küpelerimle takım olan bilekliğimi de sağ koluma taktığımda hazırdım.

Bora bana doğru yaklaştı ve tam arkama geçti. Parmaklarının tersi omzumdan koluma doğru yavaşça ilerlerken, boynuma ıslak bir öpücük kondurdu. "İçine sindi mi?" diye sordu, boğuk bir sesle.

"Evet..." dedim. Dudakları boynumdan çekildiğinde, yüzümü ona dönmüştüm. Okyanus derinliğindeki bakışları gözlerime asılı kalırken, "Yine bir mucize gerçekleştirdin," dedim.

"Abartma," dedi. Gülümsemesi büyüdü. "Sana abartmayı yasaklamam lazım." Küçük bir kahkaha attım. "Senin için..." dedi, işaret parmağı şakağımın üstündeki sivilcemden yanağıma doğru bir yol çizerken. "Yapamayacağım şey yok ve..." İşaret parmağı alt dudağıma değdi. "Bunların içinde bir elbise bulmak, en kolayıdır herhalde!" Parmağı alt dudağımdan çeneme, oradan da boynuma doğru ilerledi. "Bunca keşmekeşin içinde, kendine çok tatlı dertler ediniyorsun ve en büyükleri de bunlar olsun. Her derdini çözerim ben senin." İşaret parmağı, köprücük kemiğimin ortasındaki boşlukta durdu. "Yeter ki konuş benimle, kafanda kurmadan ve içinde büyütmeden..."

"Özür dilerim," dedim. Elleri belime yerleşirken, beni kendine doğru çekti. Gözlerimiz arasındaki temasın kopmaması için, başımı hafifçe kaldırdım. "Dokuz gündür o kadar çok çalışıyorsun ki... Doğru düzgün konuşamadık, görüşemedik. Zaten ben de sürekli uyukluyorum. Biliyorum, bu gece senin için zor geçecek. Sıkıntıların, halletmen gereken meseleler var ve hepsini benim için, bizim için yapıyorsun..." Ellerimi omuzlarına yerleştirdim. "Ben bazen seni çok üzüyorum, değil mi? Sıkıyorum? Bunaltıyorum?

Çekilmez biri oluyorum bazen, değil mi? Bunu isteyerek yap-
"

Lafımı keserek, "Bak yine kafanda kuruyorsun..." dedi. Kaşları da havalanmıştı.

Başımı ona hak verir gibi salladım ama aslında hak verdiğim falan yoktu. İnsanın beyni çalıştığı müddetçe, insanın düşünmesi de normaldi ve ben de sadece düşünüyordum işte. Düşünmek, ne zamandan beri kafada kurmak demekti ki? O nasıl kurmuyordu, nasıl kendi kendine çıkarımlar yapmıyordu? Ben kendimi nasıl engelleyecektim ve de? Düşünmeyi mi bırakacaktım? Mümkün değildi ki. Beyin dediğin, sen istemesen de senin yerine düşünürdü sonuçta. Bora'nın bu yaptığı bir nevi düşünce suçuydu. Kafamın içine karışamazdı, kocam olduğu için kendinde bu hakkı bulamazdı, böyle davranırsa iyi bir koca olamazdı.

"Ne geçiyor şu an aklından?" diye sordu, bir kez daha düşünce suçu işleyerek. Açıklamak zorunda değildim aslında, yasal olarak susma hakkım vardı.

"Senin ne kadar mükemmel bir koca olduğun!" dedim, yersiz ve kocaman bir gülümsemeyle.

"Hıı," dedi. Dudakları dudaklarıma yaklaştı. "Yedim ben de."

"Afiyet olsun kocacığım!" dedim alaylı bir kahkaha atarken.

Dudakları dudaklarıma kapanırken telefonu çaldı. Kim arıyordu bilmiyordum ama arayan kişinin, çıkmamız gerektiğini bize hatırlatacağı kesindi. Yine de sekiz saniye boyunca telefonu duymazdan gelmiş ve beni öpmeye devam etmişti.

♠

Kırmızı rengin hakim olduğu, herkesin şıklık yarışına girdiği, ultra zenginlerin belki bir gecede çok büyük paralar kaybettiği ve kesinlikle elini kolunu sallayanın giremeyeceği bu kumarhaneye, Kara'nın karısı olduğum için girebilmiştim.

Üstelik Kara ile el ele.

Gerçi Kara'nın karısı olmasam da ben BlackJack'e bugün ve daima, *özel konuk* olduğumu belirten kredi kartına benzer kartla, dövmemdeki sayılardan oluşan şifreyi kullanarak girebilirdim. Bu kart bana, Aydın Demir'in evlilik hediyesiydi ve bugün de biz ona evlilik hediyesi vermek için buradaydık.

Ablasının ölüm yıldönümü olduğu için İstanbul'dan uzaklaşarak Kıbrıs'a kaçan ve kaçtığı yerde benimle karşılaşan Bora ile dört yıl bir ay, yirmi dört gün sonra, yeniden buraya, bu kez el ele, ablası Aydın Demir'le evlendiği için gelmiştik.

Kader diye bir şey vardı ve kaderin ağlarını ördüğü hayat çok enteresandı.

İçeriye girdiğimiz andan itibaren, tüm bakışlar üzerimize çevrilmişti. Bora, insanları başıyla selamlayarak kesintisiz yürüyordu, ben de ona uyum sağlıyordum. Votka vişne kadehini yudumlayarak çaresizce masaya oturacağı anı bekleyen, Hakan'ın endişelenmemesi için onu rahatlatmaya çalışan ve başına geleceklerden habersiz olan Naz'ın hatırasına doğru ilerlediğimizde, ilk durağımızın bar olacağını anlamıştım. Bakış açıma Hakan girdiğinde ise bir an için heyecanlandığımı hissettim.

"Hoş geldiniz abi..." dedi Hakan. Bora, Hakan'a göz kırparken, yanındaki bir adamın kendisine selam vermesi üzerine elimi bırakmak zorunda kalmış ve adama dönmüştü. Bu sırada Hakan'ın bakışları gözlerimi buldu. "Merhaba," dedi. Açıkçası benimle muhatap olması beklediğim bir şey olmadığı için afallamıştım. "Nasılsın Naz?"

"İyiyim," dedim, içtenlikle. "Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi. Bora, adamın yanından uzaklaşmasıyla beraber yeniden Hakan'a döndü ve elini de derin sırt dekoltemin bittiği yere, belime yerleştirdi. "Abi, ne hazırlayayım?" diye sordu Hakan.

"Viski," dedi Bora. Hakan başını salladı. "Dikkati bende olsun çocuklardan birinin, ara ara tazelersiniz." Bora'nın

bakışları kısa bir anlığına bana çevrildi. "Hakan'ın kokteyllerini özlemişsindir?"

Gülümsedim ve Hakan'a döndüm. "Özledim." Hakan da gülümsedi ve başını salladı. "Ama bu kez gerçekten alkolsüz! Hamileyim ben."

Hakan'ın bunu bildiğini şaşırmamasından anladım ve de zaten tüm Türkiye'ye bunu basın önünde ben duyurmuştum. "Merak etme," dedi. Bakışları Bora'yla benim aramda gidip geldi. "Hayırlı olsun."

"Eyvallah," dedi Bora.

"Hoş geldiniz!" dedi, yanımıza gelen Bat. Bora ile ona döndüğümüzde, Hakan içeceklerimizi hazırlamaya başlamıştı. "Kara... Hedef geldi, mekanda. Bilgin olsun."

Bora derin bir nefes verdi. "Onu biraz gecenin sonuna saklayacağız. Gündemimiz yoğun malum." Bakışları etrafta dolaştı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Bat. Parmağıyla bir yeri işaret ederken, "Begüm, şu tarafta..." diye ekledi.

Bora'nın kaşları çatıldı. "Sormadım," dedi.

"Yok öyle bakınınca sen, Begüm'ü arıyorsun sandım."

Bora, Bat'i sorgulayıcı bakışlarla süzerken, "Sam," dedi. "Sana, kendimle ilgili bir şey söyleyeyim. Bir mekanın içindeyken, benim için önemli olan herkesin nerede olduğunu biliyorumdur. Aramam."

"Hazır abi," dedi Hakan. Bora bara döndü. Önce benim kokteylimi bana uzattı, ardından kendi viskisini aldı ve derhal yudumladı.

Bat'in soru dolu bakışları beni esir almıştı ve belli ki kırdığı potu nasıl toplayacağını düşünüyordu. Bora, boşta kalan elini yeniden belime yerleştirmişti ve birlikte, davetlilerin yoğunlukta olduğu kalabalık alana doğru ilerledik. Fonda slow bir müzik çalıyordu. Kimileri birbirleriyle sohbet ediyor, kimileri de oyun oynuyordu. Begüm, oyun masalarının net bir şekilde görülebildiği, biraz yükseğe kurulu kokteyl standlarından birinde, Beyza ve Sergio'nun yanında duruyordu. Begüm'ün üzerinde koyu lila tonlarında, parıltılı,

tek omuzlu, beli pencereli, mini bir elbise vardı ve omuzlarına dökülen saçlarıyla inanılmaz cazibeli görünüyordu. İnsanlar mücevherlerini konuşsun istemiş olsa gerek, tek koluna, bileğinden omzuna kadar beş tane, lastik üzerine dikilmiş pırlantalardan oluşan, bilekliklerden takmıştı.

Beyza'nın üzerinde ise üst bedeni asimetrik kesilmiş, tek kolu yırtmaçlı, diğer kolu açıkta bırakılmış, vücudu tamamen saran, uzun antrasit bir elbise vardı. Boynuna da kelepçeyi andıran, beş sıra inci kolye takmıştı. Bileğinde ise, Bora'nın hediyesi olan ve bir zamanlar hiç çıkartmadığı, daha sonra Bora'ya mesaj göndermek gibi bir şuursuzluk yaparak evimde bıraktığı, Bora'nın yılbaşında bana hediye ettiği, üzüldüğüm için Aydın'a hediye ettiğim, Aydın'ın ise Mehmet Şahindağ'a bir tehdit içeriğine dönüştürdüğü, arkasında *BK* yazan, o bileklik vardı.

"Abiciğim!" dedi Begüm, neşeli bir tavırla. Parmak uçlarında yükseldi ve Bora'nın tek yanağından öptü. "Bu kadar kalabalık bir davet beklemiyordum!" Ben de bu sırada Beyza'nın yanına yaklaşmış ve ona sımsıkı sarılmıştım. "Zamanlaması öyle şahane ki! Son iki kilomu da bu hafta verdim ve bu harikalar harikası bebeğin içine sığdım! Seni çok seviyorum!"

Begüm'e sarılmak üzere bir adım atacakken kurduğu cümleyle adeta kalakalmıştım. Bora boğazını temizledi. "Sevindim," diye geçiştirdi Begüm'ü. Ben neden Gökhan'la falan vakit kaybediyordum ki? Begüm doğum yapalı sadece iki ay, on yedi gün olmasına rağmen bütün fazla kilolarından kurtulmayı başarabilmişti ve de zaten kontrollü kilo aldığından da bahsetmişti.

"Başlayabiliriz," dedi Bora, Sergio'ya. Sergio gülümsedi, kadehini Bora'nın kadehine çarptı ve son yudumunu aldı. Ardından da yanımızdan ayrıldı.

"Begüm, sen nasıl kontrollü kilo aldın?" diye sordum. Begüm bana sımsıkı sarılırken, Bora ise bana teessüf dolu

bakışlar göndermişti. "Bu akşam davetten sonra, uzun uzun konuşabilir miyiz seninle?"

"Olur," dedi Begüm. Üzerimdeki elbiseye burun kıvırarak baktı. "Gerçekten çok ama çok kötü bir gelinsin! Senin görümcen tasarımcı ve sen, el âlemin saçma sapan markalarından alışveriş yapıyorsun!" Bana takdim eder gibi ablasını gösterdi. "Geceye benim markamla hazırlandı! Bak ne kadar güzel oldu! Senden de bu ince davranışı beklerdim Naz, çok kırıldım..."

"Nazlı, gayet güzel olmuş ama değil mi Begüm?!" diye araya girdi Beyza. Şu anda oturup hüngür hüngür ağlayabilme potansiyelim olduğunu mu anlamıştı? "Sen tasarlamadın diye, elbise kötü olmak zorunda değil." Begüm'ü bakışlarıyla uyardığını anlamadığımı falan mı sanıyordu? "Kaldı ki müthiş güzel bir elbise, rakip marka diye kıskanma! Ve Nazlı çuval giyse bile ona yakışır, değil mi?!"

Kokteylimi kafama diktim, belki psikolojik olarak sarhoş olur ve bütün bunları, ne kadar çirkin olduğumu, her şeyi unuturdum.

"Hani erkekti?!" dedim, Begüm'e tavırlı bir yerden. "Hani daha da güzelleşmiştim?!"

Begüm şaşkınlıkla, "Elbiseye dedim ya, sana değil!" dedi.

"Deme Begüm?" dedi Bora, bıkkınlıkla. "Ölür müsün demesen, sana ne?"

"Ay deli misiniz nesiniz ya?!" dedi Begüm ve hızla yanımızdan ayrılarak, davetlilerin arasına karıştı.

Beyza, hafifçe kolumu okşadığında, mutsuzluktan ölen gözlerim, gözlerine değdi. "Çok güzelsin," dedi.

Bora viskisini kafasına dikerken, Gökhan yanımıza gelmişti. Bana göz kırparken, Beyza'nın yüzüne dahi bakmadı ve Bora'nın soluna geçti. "Son iki dakika diyelim mi?" diye sordu.

"Aydın Demir Bey neredeler?" diye sordu Bora, alayla. Bakışlarının hedefinde sadece Gökhan vardı. "Teşrif etmediler mi yoksa daha?"

Bir garson, Bora'ya bir kadeh daha viski getirmişti. "Büyük Masa içerideki salonlardan birinde oynuyor. Onların yanındaymış. Çınar söyledi." Bora sessiz kalırken, bakışları etrafı taradı. "Bu arada hiç konuşmadık," diye devam etti Gökhan. "Aydın'a sembolik de olsa bir şey vermen gerekmez mi?"

Bora kaşlarını çattı. "Ablamı verdim ya! Daha ne vereceğim?!"

"Sembolik sembolik," dedi Gökhan. Bora ise umursamaz bir şekilde omuz silkti. Acaba ablasını, Aydın'dan kıskanıyor muydu? "Kara'nın forsunu devam ettireceği bir şey vermen lazım insanların önünde."

"Babamın kumar chipini versene," dedim. Bundan hoşlanmadığı belli bir ifadeyle yüzüme baktı. "Ama Kara'nın simgesi o sevgilim? Bence en uygunu o."

"Niye her şeyi Aydın'a veriyoruz?" diye sordu Bora, memnuniyetsizlikle. "Bilekliği de önünü arkasını düşünmeden vermiştin hatırlarsan, sonra neler yaptı gidip. Bir şey de bizde kalsın. Kumarhane veriyoruz işte, simge gibi simge!" Gökhan'a baktı. "Kumarhaneler, yeterince sembolik mi senin için?"

Aydın görüş alanıma girdi. Şık, koyu gri bir takım elbisenin içine siyah gömlek giymişti. Her zamanki hâlinden daha iyi göründüğünü düşünmeden edemedim. Bakışları kalabalıkları yarıp Bora'ya değdiğinde, göz göze gelmişlerdi. Beyza'ya baktım. Bedeni burada gibi dursa da ruhunun burada olmayı reddettiği belliydi. Aydın yanımıza ilerledi. Bora, Gökhan'a bakışlarıyla bir direktif verirken, Gökhan da aynı direktifi sessizce bir adamına iletti. Aydın standa geldi, bana başıyla selam verdi ve Beyza'nın yanına geçti.

Casinonun içindeki müzik sesi fondan çekilirken insanlar konuşmayı bıraktılar. "Hoş geldiniz!" dedi Bora. Davetlilerin bakışları bize çevrildi. "Beni kırmadığınız ve bugün, burada bize eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim!"

"Her zaman, çağırdığın yerde oluruz!" dedi bir kadın sesi. Bakışlarım sese çevrildiğinde onun İrem olduğunu fark

ettim. Yanında da Büyük Masa'nın üyelerinden eşi Luca, Rania ve Sandra vardı.

Bora gülümsedi. "BlackJack..." dedi, bakışları kalabalıkta dolaşırken. "Benim için önemli bir yerdi ve bildiğiniz gibi, yaklaşık dört yıl kadar önce, burayı Aydın Demir'e hediye etmiştim." İnsanların bakışları Aydın'ı buldu. "Aydın, Ahmet Karabey'in has adamıydı." Bora, Türkçe konuşuyor olsa da herkes Türk değildi, ama davetliler arasında, birilerinin kulağına, Bora'nın cümlelerini çeviren birileri vardı. "Ve takdir edersiniz ki, ben bu işlere girdiğimde, yolumu açan da oydu. Her ne kadar biz, o zamanlar bu bilgiyi alenen sizlerle paylaşmasak da!"

İnsanların yüzlerinde tatmin dolu bir ifade vardı, Kara'yı ne kadar seviyorlarsa, Aydın Demir'i de öyle seviyorlardı.

"Ben ve ailem, bugüne kadar, çok zorlu sınavlardan geçtik. Bazılarını verdik, bazılarından ise kaldık. İçinizde gerçekten sevdiğim, güvendiğim, dostluğuna inandığım, hep yanımda olan insanlar var. Gerektiğinde, benim için ailesini karşısına alan insanlar..." Bora'nın bakışları İrem'in de içinde olduğu grupla kesiştiğinde, hepsi gülümsemişlerdi. Yanlarında şimdi Şeyh Saffan, Silvain ile Feng de vardı ve Büyük Masa'nın kadrosu tamamlanmıştı. "Doğru da yapsam, yanlış da yapsam bana sırtını dönmeyen insanlar... Bugün, burada olmamda katkınız çok büyük."

İnsanların bakışları Büyük Masa'nın üyelerinde toplanırken, muhtemelen bazıları onların dünyadaki kumarı yönettiğini ve patronlarının da Kara olduğunu biliyor, bazıları ise şimdi fısıldaşmalar aracılığıyla öğreniyorlardı.

"Hayatımın son on yılını özetleyecek olsam, *arayış* derdim, herhalde," dedi Bora. Kalabalığın içinde Nagihan Akbulut'u gördüm. Sergio'nun yanı başındaydı. Sergio, elleri ceplerinde dikkatle Bora'yı dinlerken, Nagihan Hanım'ın bakışlarında hüzün vardı. "Annem ve babam öldü, onları aradım. Karaya vurdum, denizi aradım. Dostlarımdan uzaklaştım, onları aradım. Birden çok büyüdüm, eski günlerimi aradım. Ailemin çok önemli üyelerini kaybettim,

onları aradım. Bugün, buraya, eksilerek geldim ben. Ama eksilmek, öyle ya da böyle, gücüme güç kattı, doğru. Doğruları aradım. Adaleti. Mertliği. Dürüstlüğü... Yalnızca kendi içimde değil, bazen de sokaklara düşerek, en değer verdiğim...*şeyi* aradım."

En değer verdiği *şey,* bendim ama bunu alenen söyleyemiyordu çünkü verdiği bir önceki davette, ablasının yaşadığını zaten bildiğini, benim de ablasının yanında olduğumu söylemişti.

"İşler büyüdü..." dedi Bora. İç çekti. "Artık yalnızca kendi ülkemde değil, sık sık yurt dışında da bulunmam gerekiyor. O yüzden kumarhanelerle ilgilenmek, beni zorlamaya başladı. Bir süredir de aklımdaydı aslında bu, ama ancak bugüne kısmetmiş." İnsanlar şaşkınlıkla birbirlerine Bora'nın ne demek istediğini sorar gibi bakmışlardı. "Müsaadenizi isteyeceğim..." dedi Bora, gülümserken. "Artık burada ve buraya benzer bütün mekanlarda, sadece bir oyuncu olarak bulunmak istiyorum."

Kimisi şoke olmuş, kimisi ise üzüntü dolu bakışlarla Bora'ya bakmaya başlamıştı.

"Aydın Demir, Ahmet Karabey'in kızıyla nihayet evlenerek mutluluğa yelken açmış olsa da... Ben vuslata doymasına pek de izin vermeyerek, kendisine biraz daha meşguliyet kazandırmayı uygun buldum!" dedi Bora, şakacı bir tavır takınarak. "Bütün kumarhaneler, Aydın Demir'indir artık! Büyük Masa'nın yeni lideri o!"

Bora, Aydın'a baktı ve Aydın, *eyvallah* der gibi başını sallayınca, yeniden kalabalığa döndü. Bu haberi biraz olsun sindirmeleri için, insanlara zaman tanıyor olmalıydı.

"Bana gösterdiğiniz saygının aynısını, Aydın Demir'e göstermenizi istiyorum sizlerden! Biliyorum, saygı kazanılan bir şeydir. Ama zaten, Aydın'ın saygıdeğer biri olduğunu düşünmesem, bu kararı almazdım. Gözüm, kulağım ondadır bundan böyle. Ben neysem, Aydın Demir de o!" dedi Bora, ciddiyetle. Kalabalıktaki fısıltıları bastırmak için biraz yüksek sesle konuşması gerekmişti. "Kafanızda soru işaretleri

oluşmadan da söyleyeyim... Kara, her zaman, her yerde olabilir. Tıpkı *belki beraber oynamak nasip olur* diye, insanların buraya sık sık gelmesi gibi! Bu değişmeyecek... Herkes bunu böyle bilsin ve kimse yanlış bir izlenime kapılmasın!"

İnsanlar ne düşüneceklerini bilmiyor olmalılardı ama Bora'yı, *veya Kara'yı* hayranlıkla dinliyorlardı. OCTO da. Hele Bat en öndeydi ve Bora konuştukça, *bak ne dedi* der gibi Falcon'u dürtüyordu.

Bora gülümsedi ve kadehini havaya kaldırdı. "Var mısınız jübileye? Bu gece hâlâ, her yer benim! Kartlar benim! Masalar ve chipler benim! Parti başlasın!" Bora'nın adamları kalabalığın içinde taşıdıkları çantaları teker teker insanlara verirlerken, insanlar bir kez daha şaşkınlıktan küçük dillerini yutmak üzereydiler. "Bu gecenin anısına, başlangıçlar benden! Bu gece kasa değil, Kara değil, siz kazanın!"

Kalabalıktan kocaman bir alkış koptu. İnsanlar, Bora'yı büyük bir sevinçle alkışlarken, Bora da bakışlarını kalabalıklar içinde dolaştırarak gülümsüyordu. 1 Mart 2017'de, her şeyden ve Kara'dan habersizce bu kumarhaneyi dolandırmaya çalışmamın ne kadar komik olduğunu düşününce, ben de gülümsemiştim. Bora'nın, Kara'nın dünyasına sırtını dönmesini istesem de, ona böylesi hayran olmaları gururlanmamı sağlıyordu, bu tuhaf mıydı? 8 Numara'lı BlackJack masasına oturmak ve Kara ile oynamak istiyordum.

"Bana da bir çanta düşer mi sevgili Kara?" diye sordum.

Bora, kalabalıktaki bir noktaya bakıyordu ve belki de beni insanların coşkulu seslerinden ve kahkahalarından duyamamıştı bile. Nereye baktığını anlamak için bakışlarını takip ettiğimde, bir kadın gördüm.

Güzel, zayıf ve seksi bir kadın.

Bora, kadına bakıyordu. Bora, kadına mı bakıyordu? Kadın, Bora'ya bakmıyordu ama Bora kadına bakıyordu. Bora niye o kadına bakıyordu? Ve niye hâlâ bakıyordu? Ben baktığını

fark edeli on beş saniye olmuştu ama belli ki fazlası da vardı.

Bora, niye bir kadına bakıyordu?

"Kara!" dedim, yüksek çıkan bir sesle.

Sesim kulaklarına ulaştığında, varlığımı ancak hatırlamış gibi bana döndü ve gülümsedi. Kendisine Kara dememden nefret ettiğini biliyordum, neden gülümsüyordu?!

"Sevgilim," dedi, beni kendine çekip sarılırken. Onun bir eli sırtıma, bir eli de belime yerleşmişti ama benim ellerim havada kalmıştı. Bora, bir kadına bakmıştı. İnsan içindeydik. Hafifçe sırtına dokunurken, o kadına baktım. Kadın ise elindeki çantanın içindeki chiplere bakıyordu. Küfretmemeliydim. Kafamda da kurmamalıydım. Belki de Bora, kadına boş boş bakmıştı, sadece gözleri dalmıştı. Kendimi kandırmamalıydım. O bakışların boş olmadıkları belliydi ama bakışlarına mana yüklemek de nefesimi kesiyordu. Ben ne bok yiyecektim?!

Sakin olmalıydım.

Sakin falan olamazdım çünkü kocamın ilk defa bir kadına bu denli bir dikkatle baktığına şahit oluyordum ve hayatın içinde, böylesi bir duruma hazır değildim.

Her şey çirkin ve sivilceli olduğum içindi!

"Benim biraz insanlarla oynamam lazım," diye fısıldadı kulağıma. "Ve benimle konuşmak isteyen bir sürü kişi var, insan içine karışmam gerek. Sonra da Dolu operasyonu var, biliyorsun..." Ayrıldığımızda gözlerimiz birleşti. "Eşlik edecek misin bana?" diye sordu.

"Şimdi değil..." dedim.

"Tamam," dedikten sonra, bakışları yeniden kalabalığa çevrildi ve yine o kadını buldu. Kalbimin en derinlerinde büyük, keskin, içimi delik deşik eden bir acı hissettim. Kaç saniye olduğunu sayamadığım bir süre sonra bakışlarını o kadından çekti ve "Gökhan..." diye seslendi. Biraz ileride duran Gökhan, hızla yanımıza geldi. "Hangi masaya geçeceğim, ayarladınız mı?" diye sordu Bora.

"Aynen, gel..." dedi Gökhan.

Bora bana döndü, göz kırptı ve Gökhan'la beraber kalabalığa karıştı. Olduğum yerde kıpırtısız bir şekilde durarak, Bora'nın bir masaya geçmesini izledim. Çok geçmeden etrafını içlerinde tanıdık ve tanımadık simaların olduğu bir grup insan sardı. Saniyeler bir asır kadar uzun gelirken, o kadın da Bora'nın masasına oturmuştu.

166.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Çok sorulduğu için burada cevaplamanın daha uygun olduğunu düşündüm. Evet, adım adım finale yaklaşıyoruz. Fakat ben, *bölüm bölüm* yazmadığım için, *kaç bölüm kaldı* sorunuza şu an için cevap veremiyorum. Bu hesap hep şaşma yapabiliyor çünkü, daha önce başıma geldi. Finali her ne kadar çoktan, daha en baştan tasarlanmış olsa da henüz yazmadığımı söyleyebilirim. Yani 8 Kasım'da final yapacağımızla alakalı gördüğünüz her şey söylentiden ibarettir.

Bir de yine çok sorulduğu için cevap vermek isterim, Instagram soru cevaplarında, okumanızı sabırsızlıkla beklediğim bir yer olduğunu söylemiştim, henüz onu okumadınız.

Oylarınız, yorumlarınız, tweetleriniz ve mesajlarınız için minnettarım!

Ihlamurumu aldım, -evet yine hastayım, çünkü kış geldi- yorganımın altına girdim ve bu akşam da yine, satır aralarında olacağım. Orada buluşalım! □□□

Sizleri çok seviyorum, var olun, daima! □

♠

"Bana da bir çanta düşer mi sevgili Kara?" diye sordum.

Bora, kalabalıktaki bir noktaya bakıyordu ve belki de beni insanların coşkulu seslerinden ve kahkahalarından duyamamıştı bile. Nereye baktığını anlamak için bakışlarını takip ettiğimde, bir kadın gördüm.

Güzel, zayıf ve seksi bir kadın.

Bora, kadına bakıyordu. Bora, kadına mı bakıyordu? Kadın, Bora'ya bakmıyordu ama Bora kadına bakıyordu. Bora niye o kadına bakıyordu? Ve niye hâlâ bakıyordu? Ben baktığını fark edeli on beş saniye olmuştu ama belli ki fazlası da vardı.

Bora, niye bir kadına bakıyordu?

"Kara!" dedim, yüksek çıkan bir sesle.

Sesim kulaklarına ulaştığında, varlığımı ancak hatırlamış gibi bana döndü ve gülümsedi. Kendisine Kara dememden nefret ettiğini biliyordum, neden gülümsüyordu?!

"Sevgilim," dedi, beni kendine çekip sarılırken. Onun bir eli sırtıma, bir eli de belime yerleşmişti ama benim ellerim havada kalmıştı. Bora, bir kadına bakmıştı. İnsan içindeydik. Hafifçe sırtına dokunurken, o kadına baktım. Kadın ise elindeki çantanın içindeki chiplere bakıyordu. Küfretmemeliydim. Kafamda da kurmamalıydım. Belki de Bora, kadına boş boş bakmıştı, sadece gözleri dalmıştı. Kendimi kandırmamalıydım. O bakışların boş olmadıkları belliydi ama bakışlarına mana yüklemek de nefesimi kesiyordu. Ben ne bok yiyecektim?!

Sakin olmalıydım.

Sakin falan olamazdım çünkü kocamın ilk defa bir kadına bu denli bir dikkatle baktığına şahit oluyordum ve hayatın içinde, böylesi bir duruma hazır değildim.

Her şey çirkin ve sivilceli olduğum içindi!

"Benim biraz insanlarla oynamam lazım," diye fısıldadı kulağıma. "Ve benimle konuşmak isteyen bir sürü kişi var, insan içine karışmam gerek. Sonra da Dolu operasyonu var, biliyorsun..." Ayrıldığımızda gözlerimiz birleşti. "Eşlik edecek misin bana?" diye sordu.

"Şimdi değil..." dedim.

"Tamam," dedikten sonra, bakışları yeniden kalabalığa çevrildi ve yine o kadını buldu. Kalbimin en derinlerinde büyük, keskin, içimi delik deşik eden bir acı hissettim. Kaç saniye olduğunu sayamadığım bir süre sonra bakışlarını o kadından çekti ve "Gökhan..." diye seslendi. Biraz ileride

duran Gökhan, hızla yanımıza geldi. "Hangi masaya geçeceğim, ayarladınız mı?" diye sordu Bora.

"Aynen, gel..." dedi Gökhan.

Bora bana döndü, göz kırptı ve Gökhan'la beraber kalabalığa karıştı. Olduğum yerde kıpırtısız bir şekilde durarak, Bora'nın bir masaya geçmesini izledim. Çok geçmeden etrafını içlerinde tanıdık ve tanımadık simaların olduğu bir grup insan sardı. Saniyeler bir asır kadar uzun gelirken, o kadın da Bora'nın masasına oturmuştu.

Bora, o kadını başıyla selamladı. Ben öylece durdum. O kadın, Bora'ya gülümsedi. Zaman birden durdu. *22 Nisan 2021, 20:08, Kıbrıs.* Birbirlerini tanıdıklarını anladım. Kalbim kanaya kanaya durdu.

Olduğum yere yığılıp kalmakla, topuklarımın üzerine basa basa masaya gitmek arasında bir sürünceme yaşıyordum. Bir yanım, her ne görüyorsam bunu yok saymamı söylerken diğer yanım, avaz avaz bağırıp hesap sormamı istiyordu. Oyun çoktan başlamıştı ve Bora'nın kaçamak bakışları masadaki herkese çevrilse de kadının üzerinde daha fazla duruyordu.

Buna daha fazla katlanamayacağımı hissedince, onlara arkamı döndüm ve Annie ile göz göze geldim. Birkaç adımla yanına yaklaştım ve yekten konuya girerek, "Kocanın, şu an burada, bir kadına baktığını görsen... Ne hissederdin?" diye sordum.

Ve fakat o Annie değil, Beyza Karabey'di. Benim çok sevdiğim, sağduyusuna güvendiğim, hâlden anlayan Annie millerce mesafe ötede kalmıştı. Beyza'nın kaşları çatıldı. "Aydın kime baktı?" diye sordu.

"Sadece senin kocan yok!" diye çemkirdim. Beyza afalladı. "Daha evleneli ne kadar oldu da, *kocan* dediğimde hemen Aydın'ı düşünüyorsun acaba?! Alt tarafı dokuz gün ya! Pes! Ne koca meraklısıymışsın!"

"Efendim?" dedi Beyza şaşkınlıkla.

"Sus ve soruma cevap ver!" dedim. Öfke soluduğumun farkına ancak varmıştı. "Kocan! Birine baksa! Sen de bunu

görsen! Ne hissederdin?!"

"Öncelikle..." dedi yavaşça. "Senin kadar sinirlenmez ve sakin olurdum..." Kaşlarım *hadi ya* dercesine havalandığında gülümsedi. "Ve sen de sinirlenmemelisin. Çünkü kocanın, herhangi bir kadına bakacak bir adam olmadığını biliyorsun. Mutlaka-"

"Pardon da!" dedim çıkışarak. "Az evvel, *Aydın kime baktı* diye soran, babam mıydı?!"

"Aydın, herhangi bir kadına bakabilir Nazlı," dedi sakinliğini koruyarak. "Aydın'ın, yıllardır hayatına giren çıkan kadınların haddi hesabı yok. Ve bizim evliliğimiz yalnızca kağıt üstünde bir evlilik. Aydın bakabilir, istediğini yapabilir. Ben buna karışamam. Ama senin kocan, hiçbir kadına, senin şu an düşündüğün anlamda bakmaz."

"Allah göz vermiş!" dedim öfkeyle. "Bakar bakar! Baktı işte! Hâlâ da bakıyor! Yedi be kadını bakışlarıyla yedi!"

Beyza'nın, yakın gelecekte kardeşinin başka bir kadına bakan o gözlerini oyacağım için yalnızca kendisine has kalacak gözleri, Bora'yı buldu. "Şu... Pırlanta gerdanlığı olan kadına mı baktığını düşünüyorsun?"

"Çünkü kadın çok güzel değil mi?!" diye sordum. Bu sorunun cevabını kendim de biliyordum. Sorunun cevabı evetti. O yüzden, Beyza'nın bana bir cevap vermesini beklemeden, Bora'nın masasının en uzağına doğru yürüdüm.

Kalabalıklar içinde karşıma çıkan Sergio kolumdan tuttu ve yüzüme dikkatle baktı. "Bir sorun mu var?"

"Kocan... Diyelim ki bir kadını süzüyor bakışlarıyla. N'apardın?" diye sordum.

"Bir kocam olmadı hiç," dedi Sergio. Çatılan kaşlarıma gülümsedi ve kulağıma eğildi. "Kimmiş bu Kara'nın beğenisini kazanan şanssız kadın, göstersene?" Hiç düşünmeden, ayakkabımın sivri ve uzun topuğuyla Sergio'nun ayağına bastım. Boğazından kısık ama acı dolu bir şekilde "Ah!" nidası koptu. "Acıdı!"

"Beter ol!" dedim.

"Kızım yavaş!" dedi gülerek. "Tüm gözler üzerimizde, sakin ol!" Sanki şakalaşıyormuşuz gibi gülümsedi ve yine kulağıma eğildi. "Kocanın gözleri hariç! O belli ki senin üzerinde değil çünkü!"

Sergio'nun karnına dirseğimi geçirecektim ki Gökhan yanımızda bitti. "N'oluyor?!" diye sordu merakla. "Naz?! Bir sorun mu var?!"

"Var!" dedi Sergio, adı sanki Naz'mış gibi. "Bora bir kadına baktı diye bana şiddet uyguluyor!"

"Bora bir kadına mı baktı?" Gökhan, hayretle bana döndü. "Saçmalama..."

"Nasıl saçmalama Gökhan?!" dedim. Öfkem ve acım iç içe geçmiş, beni içine hapsetmişti. "Masasında oturan beyaz elbiseli kadına bakıp duruyor işte!" Gökhan'ın bakışları Bora'nın oturduğu masaya çevrildi. "Sen söyle! Sen söyle kocan-" Sergio gülünce derin bir nefes verdim. "Eşin... Birini kesiyor böyle diyelim... Bakışlarıyla! Ne hissedersin?" diye sordum.

Gökhan'ın önce kaşları havalandı, sonra yüzüne sanki sorduğum soru çok komikmiş gibi bir ifade yayıldı. Sergio'nun biyolojik kardeşi olduğuna gerçekten emin oldum. Bakışlarım kendisini rahatsız etmiş olacak ki, "Pardon..." dedi. Kaşlarım havalandı. "Gerçekten pardon."

"Pardon çıkalı eşekler çoğaldı!" dedim. Öfkemi bastırmakta zorluk çekiyor, bağırmamak için kendimi çok zor tutuyordum. "Benim duygularımla alay edemezsiniz!"

"Yok asla..." dedi Gökhan gülmemeye çalışırken. "Ama..."

"*Ama* dediysen, cümlen de bitti bence!" dedim ve arkamı döndüm.

Gökhan'a arkamı dönünce, Bora'nın oturduğu masadaki o kadınla göz göze gelmiştim. Bakışlarıyla beni tepeden tırnağa süzdüğünde ise yutkunamadığımı hissettim. Kadın, nasıl ki Bora'nın kendisini alenen kestiğinin farkındaysa, benim de kim olduğumun farkındaydı. Sıra kendisine gelince bakışlarını üzerimden çekti ve Bora'ya çevirdi. Gülümsedi ve bir şey söyledi. Her ne söylediyse Bora da gülümsedi.

"Naz," diye seslendi Begüm hızlı adımlarla yanıma gelirken. "Bat'i gördün mü?"

"Kocan birine baksa, ne hissederdin?" diye sordum.

Begüm omuz silkti. "İstediğine baksın diye boşandım işte!" Gözlerini devirdi. "Bat diyorum Bat! Nerede olduğunu biliyor musun?"

Değil Bat, kendimin dahi nerede olduğunu bilmediğim bir anın içindeydim. Begüm'e de arkamı döndüm ve benimle sohbet etmek için an kollayan hiç kimseye fırsat tanımadan, bara doğru ilerledim. Aslında içmek, deli gibi içmek, alkolün dibini görmek ve içimdeki tarifi mümkün olmayan acıdan kurtulmak istiyordum ama hamileydim. Zaten her şey hamile olduğum içindi. Fazla kilolarım, sivilcelerim, çirkinleşmiş yüzüm, Bora'yı kendimden uzaklaştıran gel-gitli ruh halim... Hepsi hamile olduğum içindi. Hakan, ben istemeden önüme alkolsüz kokteylimi koydu ve ben de o kokteyli kafama diktim. Bu kokteyl kim bilir kaç kaloriydi. Zaten daha da kilo alacağım gerçeği kaçınılmazdı çünkü hamileydim.

Keşke bugün burada olmasaydım, keşke Bora'nın başka bir kadına baktığını kendi gözlerimle görmeseydim ama buradaydım çünkü Beyza ile Aydın evlenmişti. Kalabalıklar içinde dolaşan bakışlarım onları buldu. Yan yanaydılar ve karşılarındaki bir çiftle konuşuyorlardı. Evli gibi görünmüyorlardı. Ama birbirlerini sevdiklerini, çok sevdiklerini, bu kadar uzaktan bile anlayabiliyordum. Aydın mesela, bu saatten sonra bir kadına asla bakmazdı, biliyordum.

"Merhaba," dedi bir adam İngilizce konuşarak.

Beyza ve Aydın'dan çektiğim bakışlarımı ona çevirdim. Masmavi gözleri şaşkınlıkla yüzümde dolaşıyordu. Neye şaşırmış olabilirdi? Adamı daha önce görüp görmediğimi bilemiyordum ama gördüysem de hatta tanıştıysak da ben onu tanımıyordum.

"Tanışıyor muyuz?" diye sordum.

"Hayır," dedi. Yüzüne sıcacık bir gülümseme yayıldı. "Ama ben, sizinle tanışmayı çok isterim." Kaşlarım bu gece bir kez daha havalanırken, adamın kim olduğunu çok merak etmiştim. Kocamın casinosunda bana asılmayacaktı değil mi? Gerçi benim kocam, casinosunda, benim yanımda bir kadına bakmıştı ve ben bunu nasıl aşacağımı bilemiyordum. Bora'nın gözlerinin içine nasıl eskisi gibi bakacaktım? "Ben, Romeo."

Kaşlarım çatılırken, "Bu bi' tavlama taktiği mi?" diye sordum.

Üç saniyeliğine alt dudağını dişledikten sonra, "Hayır. İsmim gerçekten de Romeo..." dedi.

"Ama ben Juliet değilim," dedim.

"Biliyorum," dedi. Tokalaşmak üzere bana elini uzattı. "İsminiz Nazlı." Adımı bildiğine göre ama daha evvel tanışmadığımıza göre, Kara'nın karısı olduğumu biliyor olmalıydı. "Size bir kokteyl ısmarlayabilir miyim?" Belki de bilmiyordu, ya da biliyor ama umursamıyordu. Açıkçası ben de o dahil hiçbir şeyi umursamıyordum. Umursadığım tek şey Bora'nın bir kadına bakmış olmasıydı.

"Teşekkürler ama istemiyorum," dedim.

Kalkmak üzere hareketlenirken, "Affedersiniz," dedi. Bakışlarım yeniden gözlerini buldu. "Beni yanlış anladınız. Gerçekten. Hem zaten kız arkadaşım da burada. Beraber geldik Kara'nın davetine."

"Benim, Kara'nın karısı olduğumu biliyor musunuz?" diye sordum.

Başını sallarken, "Biliyorum," dedi.

"İyi akşamlar..." Bora'nın sesini duymamla beraber, bakışlarım doğrudan ona çevrilmişti. "Romeo?" Fakat Bora'nın bakışları beni değil, karşısındaki adamı hedef almıştı. "Seni görmeyi beklemiyordum!"

Adam gülümserken ayağa kalktı ve Bora'ya tokalaşmak üzere elini uzattı. "Beklenmedik ziyaretler konusunda seni şaşırtmış olamam Kara, değil mi?" Bora adamla

tokalaştığında, onun buradaki varlığından rahatsız olduğunu anlamıştım. "Silvain'in davetlisiyim."

"Hoş geldin..." dedi Bora. Elini omzuma koyarken kısa bir an bana bakmıştı fakat bu öylesine bir bakıştı. Mesela o kadına baktığı gibi değildi. Zaten o kadar kısa bir bakıştı ki bir saniye bile değildi ve ardından yeniden adama dönmüştü. "Bu gecenin tadını çıkart istersen. Barda oturup vakit kaybetme."

"Elisa gecenin tadını benim yerime çıkarıyor," dedi adam. Sempatik bir tavırla başını kaşıdı. "Aynı masadaydınız, görmüşsündür. Ben de bir içki alıp yanınıza gelecektim aslında ama... Nazlı'yla karşılaştım. Ve kendisiyle tanışmak istedim. Gerçekten de benziyorlar birbirlerine."

Bora'ya baktım. Adamın kim olduğunu ya da kimle birbirimize benzediğimizi belki bana açıklar diye ama oralı bile olmamıştı. Ben de adama, "Pardon, kiminle benziyoruz?" diye sordum.

Bora bana bir açıklama yapmadığı gibi, adamın da açıklama yapmasını engellemişti. "Önemli bir şey değil sevgilim," dedi hızlıca. Bu sırada yüzüme bakmaya tenezzül bile etmemiş, bakışlarını adamdan çekmemişti. "Bizim oyun bitti. Sen, Elisa'yı daha fazla bekletme istersen?"

Adam ellerini havaya kaldırdı. "Sana kin gütmüyorum," dedi ciddiyetle. Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Burada da *bir dost* olarak bulunuyorum." Aydın yanımıza yaklaşınca, adam gülümsedi. "Bu arada tebrikler..." dedi Aydın'a. "En iyi adamı olduğun belliydi."

"Hadi Nazlı..." dedi Bora ciddiyetle. Zaten hayatındaki çoğu sohbeti, bu cümleyle kapatıyordu. Bazen, *Nazlı* yerine *sevgilim* diyordu ama şu an bunu bile dememişti.

Herhalde artık çirkin olduğum için.

Sandalyeden kalkacakken, o beyaz elbiseli kadının bize doğru geldiğini gördüm. Dizlerimin bağı çözülür gibi olunca kalkamadım da. Kadın öyle albenili bir şekilde yürüyordu ki, ayağa kalkıp onunla yan yana gelmeye mecalim yoktu. Kendime bunu yapamazdım.

"Bebeğim," dedi kadın adama. Adam kadına döndü ve gülümsedi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi adam hâlâ gülümserken. "Seni Nazlı'yla tanıştırayım Elisa." Hayır. Ben, Bora'nın baktığı o kadınla tanışmak falan istemiyordum. Adamın bakışları beni buldu. "Juliet'im," dedi kadını takdim ederek.

Kadın gülümsedi. "Tanışmasak da tanırdım..." dedi. Neden herkes bu kadar büyük bir özgüven sahibiydi asla ama asla anlamıyordum. "Benziyormuşuz."

Beynimden vurulsam bile *benziyormuşuz* kelimesi kadar canım yanmazdı, emindim.

"Memnun olmadım," dedim dan diye. Adamın ve kadının aynı anda kısılan gözlerini önemsemeyebilirdim. Hatta Aydın'ın şaşkın bakışlarını da. Fakat Bora şoke olmuş gibi yüzüme bakıyor, muhtemelen neden böyle bir kabalık yaptığımı sorguluyordu. Herhalde kendisinin oldukça amatör bir çapkın olduğunun farkında bile değildi. "Finalde de Juliet ölüyor, sonra *hatırlatmadı* olmasın."

Ayağa kalktım. Hızlı ve sert adımlarla bardan ayrılırken, hiçbirinin yüzüne bakmamıştım. Bora dahil. Zaten en çok da o, yüzüne bakmamı hak etmiyordu. Ama yine de peşimden geldi. Koluma uzanırken, "Nazlı?" dedi.

"Ne?!" dedim sertçe. Kolumu da aynı sertlikte elinden kurtardığımda, kendimi dizginlemek için ekstra bir mücadele veriyordum. Kadın, bugün ilk kez burada gördüğü bir kadın bile değildi; kadının geçmişi vardı ve ben bu gerçeği sindirmekte zorluk çekiyordum. Canım yanıyordu. Canım çok yanıyordu. "Ne var?!"

"N'oluyor?" diye sordu. Bakışlarına yayılan şaşkınlık karşısında kahkaha atmak istedim ama zannediyordum ki bu ancak, kanımda alkol olsaydı yapabileceğim bir şeydi. Çünkü her ne kadar içimden kahkaha atmak geçse de gözlerim dolmak üzereydi ve açıkçası gülmeye de pek hâlim yoktu.

"Bora!" dedim derin bir nefes verirken. Etrafımız kalabalıktı ve yaşadığım sorunları, bu kalabalığın dışında tutmam gerektiğinin bilincindeydim. Ben ne ara aldatılma

ihtimali olmasına rağmen, sosyal çevresinde hiçbir şey yokmuş gibi davranmak zorunda kalan bir kadına dönüşmüştüm? "Şimdi konuşmayalım!"

"Ne demek şimdi konuşmayalım?" Şaşkınlığı üzerinden gitmiyor, hatta her kelimemle daha da büyüyordu. "Nazlı, ben seni anlamıyorum şu anda."

"Kara..." dedi yanımıza yeni ulaşan bir adam. Bora'nın bakışları adama çevrildi. "Seni tanıştırmak istediğim birileri var."

"Birazdan geliyorum," dedi Bora. Adam başını sallayıp yanımızdan ayrılınca, yeniden bana döndü. "Seni dinliyorum? N'oluyor sevgilim?"

Dört kişilik bir grup biraz yakınımıza gelirken, yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim ve parmak uçlarımda yükselerek, dudaklarımı Bora'nın kulağına yaklaştırdım. "Elinin körü oluyor..." dedim öfkeyle. Geri çekildiğimde, çatık kaşlarıyla karşılaştım. Göz göze geldiğimizde ise, alay dolu bir tebessümle, "Sevgilim!" diye eklemeyi ihmal etmemiştim.

İki saniyeliğine alt dudağını dişledi ve daha sonra bakışlarını etrafa çevirip, beş saniye kadar insanlara baktı. Belki de eğer şimdi kavga edersek, ne kadar rezil olacağımızı hesaplamaya çalışmıştı. Eğer böyle bir niyeti varsa, benim için hava hoştu, Kara oydu, kendi bilirdi. "Nazlı..." dedi bakışları yeniden gözlerimi bulurken. Sabırsız bir ifade takınmıştı. "Neden böylesi bir ruh hâlinde olduğunu bana açıklaman için, yalnızca otuz saniyen var!" Derin bir nefes aldı. "Yoksa olacaklardan ben sorumlu değilim."

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" Tavrımdaki aldırmazlığı fark etmemiş olamazdı. "Ne olacaksa olabilir!"

"Yirmi beş, Nazlı..." dedi. Gülümsemesi öfkelendiğini belli ediyordu. "Sen de sayıyorsundur muhakkak ama... Yirmi üç."

"Umurumda değil!" dedim. Sesim biraz yüksek çıkmış olacak ki yakınımızdaki bir çift dönüp bize bakmıştı. Onlarla göz göze gelince gülümsedim. Beni dinlediklerini bildiğim için, "Bu gece dibine kadar eğlenmeliyiz!" diye saçmaladım.

Bora kulağıma eğildi. "Bu yüzden mi durumu kotarmaya çalışıyorsun?" diye sordu. Tınısına sinir bulaşmış gülüşü kulağımın içine içine aktı. "Peki biraz sonra ben, elimde mikrofon, sana *ne oldu* diye sorduğumda ne yapacaksın?" Dudaklarının kulağıma değdiğini hissedince geri çekilmek istedim fakat bir elini çıplak tenime adeta gömerek, beni daha da kendine çekmişti. "On beş, Nazlı..."

"Ne olacak eline mikrofon aldığında, dilim mi çözülecek?!" diye sordum.

"Bilmem..." dedi. Başını hafifçe eğdi ve gözlerimin içine baktı. "Göreceğiz. On..."

Öfkeyle solurken, "Dokuz," dedim.

"Sekiz," dedi. Sustum. "Altı," dedi. Ben hiç konuşmadım. "Dört," dedi. Belki blöf yapıyordu. "İki," dedi. Ama belki de dediği gibi eline mikrofon alacaktı. "Sıfır..." dedi.

Blöf müydü değil miydi bilmiyordum ama bir adım atmak üzere hareketlendiği sırada, bileğinden tuttum. Eğer eline mikrofon alırsa ve dediği gibi bana aynı soruyu sorarsa, bu cevabı herkesin içinde vermekten, belki de korkuyordum. Çünkü Bora'nın bana meydan okuduğu bir dünyada, onun altında asla kalmayacağımı çok iyi biliyordum.

"O kadınla, bana benzediğini düşündüğün için yattın mı?" diye sordum. Sırtı bana dönük bir şekilde durdu. "Eğer öyleyse belki anlarım, anlamaya çalışırım ama... Eğer öyle değilse... Belki de ben ona benzediğim için, benimle..."

Bakışlarım kapkara gözleriyle karşılaştığında dilimin kelepçelendiğini hissettim. Bakışlarında, beni sanki ilk kez görüyormuşçasına bir ifade vardı. Bunun tam dört yıl, bir ay, yirmi dört gün sonra, yeniden burada başımıza gelmesi belki de kaderin bir işaretiydi. Ve fakat, şu an bana, beni ilk kez görüyormuşçasına bakması ne anlama geliyordu, işte onu kestiremiyordum. Bakışları gözlerimden çekildiğinde, vücudumu bir ürperti esir almıştı.

Yürüdü ve kalabalığa karıştı. Az evvel yanımıza gelen adamın yanına ilerledi ve onun yanındaki bir adamla tokalaştı. Yüzü, onu ilk kez burada gördüğüm zamanki gibi

tüm ifadelerden arınmıştı. Muhteşem olduğunu düşündüğüm adaptasyon yeteneğini, belki de ilk kez bu kadar yakından gözlemliyordum. Bir kadına benim yanımda dönüp bakmamış, kadının sevgilisiyle restleşmemiş ve bana yakalandığını fark etmemiş gibi, geceye devam edebiliyordu. Geçmişinden, bana benzediği iddia edilen bir kadın peyda oluyordu ve Bora, bunun tarafımdan biliniyor olmasına dahi birkaç saniye içinde uyum sağlayabiliyordu. Müthişti. Gerçekten müthiş biriydi.

Kalabalıklar içinde, o kadınla sevgilisini gördüm. Slot makinasının başındaydılar ve neşeleri, bunca mesafeden dahi bana geçiyordu. Kadının adamı, adamın da kadını çok sevdiği belliydi. Kadın, bir eliyle makinayı kontrol ederken, diğer eliyle de adamın elini tutuyordu ve etrafındaki herkese, birbirlerine ait olduklarını göstermekten geri durmuyordu. Bu kadın kimdi? Elif'ten ve Özge'den başka birisinin ciddi anlamda hayatında olmadığını söylediği bir dünyada, bu kadının sadece yattığı biri olamayacağı belliydi. Çünkü eğer benden önce tanıdığı biriyse ve birbirimize benzediğimiz iddia ediliyorsa, kadının Bora için alelade biri olmadığı kesindi.

Ben gittikten sonra tanıştığı biriyse daha mı iyiydi, bundan da emin değildim. Bana aslında aşıktı, mecbur olduğunu düşündüğü için bana oyun oynamıştı, evliydik ve o evli olduğumuzu biliyordu. Bu şartlar altında biriyle beraber olmaması gerekmez miydi? *Evliyim lan ben, ahlaksız* dediği günlere ne olmuştu? Ayrıca diyelim böyle bir şey olmuştu, bugün neden o kadına bakmıştı? Nasıl bakabilmişti? Ben yanındayken gözü başka birini nasıl görebiliyordu?

Ayrıca birbirimize benzediğimiz nasıl bir saçmalıktı bilmiyordum ama bence alakamız bile yoktu. Her şeyden evvel o çok güzel, seksi ve zayıftı. Uzundu da. Hem boyu, hem de saçları. Kadınla ortak tek noktamız, olsa olsa, ikimizin de saçlarımızın siyah ve gözlerimizin yeşil olması olabilirdi. Her siyah saçlı, yeşil gözlü kadına benzeseydim, *Charlize Theron*'un *Aeon Flux*'ına veya *Angelina Jolie'*nin

Evelyn Salt'ına benzerdim. Üstelik ikisi de kendi dünyalarının ajanlarıydı da. Yani onlarla bile daha çok ortak noktam vardı.

"Pişt!" Sese döndüğümde Gökhan'la göz göze gelmiştim. "Keder ve ızdırapla arkadaş olmuş gibisin?"

"Ne zaman biter bu siktiğimin partisi?" diye sordum.

"Oops!" dedi Gökhan. Güldü ve viskisinden bir yudum aldı. "Bakışların kurşun atıyor! Sakin ol!"

"Olamıyorum!" dedim. İçime derin bir nefes çekmeye çalıştım ama kendi nefesimin beni boğacağını düşünmüştüm. "O kadın kim Gökhan?"

Gökhan viskisini kafasına dikti ve biraz ilerideki garsona boş bardağını gösterip bana döndü. "Bu konu, bizim çay seanslarımızı aşar." Gözlerim cayır cayır yanarken, boğazım acımıştı. Garson yanımıza geldi ve Gökhan'a yeni bir kadeh verdi. "Farkındaysan ben ciddi değilim Naz. O yüzden sen de ciddiye alma konuyu."

"Nasıl ciddiye almayayım? Madem ciddiye almayacağım bir şey, neden anlatmıyorsun?!" diye sordum.

Gökhan derin bir nefes verdi. "Anlatmak isterdim. Ama senin bunu karşılayacağın yerle, benim bunu karşıladığım yer çok ayrı birbirinden. Bu benim için trajikomik bir anı. Sabaha kadar güler, akşama kadar ağlarım. Kendime küfreder, kendimi suçlarım." Viskisinden birkaç yudum aldı. "Öyle bir anı işte. Sen ne düşünüyorsun bilmiyorum. Ama iyi şeyler düşünmediğin muhakkak. Düşündüğün gibi değil, sadece onu söyleyebilirim. Ama esasen ne olduğunu benden öğrenmesen daha iyi... Çünkü Bora ne anlatır, ne kadar anlatır, kendi bileceği şey."

"Bana, benden sonra kimseyle birlikte olmadığını söylemiştin..." dedim. Gökhan, beni onaylar gibi başını salladı. O zaman tam da düşündüğüm gibiydi işte, kadını benden de önce tanımıştı. "Anladım..." dedim. Üçü kadın ikisi erkekten oluşan beş kişilik grupla konuşan Bora'ya baktım. Onun ise tüm dikkati konuştuğu insanlardaydı. Gözlerimden akan bir damla yaşı elimin tersiyle sildim ve kendimden emin adımlarla kalabalığa karıştım. Karşıma

çıkan insanlara, içimdeki tüm yangını yok sayıp gülümseyerek ve başımla selam vererek, İrem ve Luca ile konuşan Aydın'ın yanına ilerledim. "Merhaba," dedim.

"Nasılsın Nazlı?" diye sordu İrem. Samimiyetle gülümsedi. "Her şey yolunda mı?"

"Kısmen," dedim. Luca'yla göz göze geldiğimde, nazikçe başımı eğdim ve Aydın'ın koluna girdim. "İzninizi istiyorum. Aydın... Biraz gelir misin?"

"Tabii," dedi Aydın.

İrem ve Luca'dan uzaklaşıp, Beyza'nın yanına geldiğimizde kolundan çıktım ve acı kahve gözlerinin içine baktım. "Bir masa açtır," dedim Aydın'a.

Aydın, her ne kadar, "Poker mi oynamak istiyorsun yenge?" diye sorsa da hükmedici bakışlarımın ve bu tavrımın altında başka bir şey yattığının farkındaydı. "Hangi masaya istersen oturabilirsin, kumarhane senin."

"Benim masam olacak!" dedim itiraz kabul etmez bir tonlamayla. Bakışlarım hâlâ slot makinasının başında olan kadınla adamı bulurken, "Poker değil blackjack," dedim. Yeniden Aydın'a döndüm. "8 Numara'lı masa... Ve... Şu kadın... Elisa. Onu da masamda istiyorum."

Aydın, etrafı insan kalabalığına bürünmüş ve bakışları benden çok uzakta olan Bora'ya üç saniyeliğine bakıp, "Yenge..." dedi. Yüzüne sıkıntı dolu bir ifade yayılmıştı. "İnsanların ne oynayacağına ben karışamam."

"Kendisinin, masama davetli olduğunu söyle o kadına!" dedim.

"Yenge, ben o kadına silah çektim!" dedi Aydın.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken, Beyza da duyduğuna inanamaz gibi Aydın'a bakmıştı. "N'oluyor ya?!" dedi Beyza. Bakışları Aydın'la benim aramda mekik dokuyordu. "Nazlı, Bora'nın kadına baktığını düşünüyor... Sen silah çektim diyorsun... Ne bu hikaye, kim bu kadın?"

"Hikaye uzun... Kadınsa sıradan bir kadın işte," dedi Aydın, bizi geçiştirir gibi. "Kadına silah çekmeseydim, herif Kara'yı öldürecekti... Burada olmalarından da memnun değilim

zaten. Yenge beni muhatap etme gözünü seveyim. Gökhan'a söyleyeyim, o halletsin."

Aydın yanımızdan uzaklaşırken, "Romeo... Bora'yı öldürecekti..." dedim. Bir ip, kafamın içinde çeşitli düşüncelerin etrafında dönüp duruyor, beynime baskı yapıyordu. "Kıskandı çünkü değil mi?" Beyza'nın bakışlarında, dediklerimi hiçbir yere oturtamadığı belli bir ifade vardı. "Kıskandı kesin! Zaten adam farkında... Meydan okudu Bora'ya, rest çekti, her ne haltsa!" İpin ucunu bulamıyordum. "Bir şey olmuş işte! Olmuş bir şey! Benden önce mi sonra mı anlamıyorum ama bence, benden önce! Ama en çok ağrıma giden ne biliyor musun?! Bugün de dönüp dönüp baktı o kadına! Geçmemiş belli ki! Kadın, benzediğimizi iddia etti! Sırf *bana benziyor diye bu kadınlasın* der gibiydi!"

"Nasıl?" diye sordu Beyza. Bakışları kısa bir an, kadına çevrilmişti. "Ne iması ya, hangi cüretle?!"

"Ben herkese göstereceğim o cüreti!" dedim.

"Kime ne cüreti gösteriyoruz?" diye sordu Begüm merakla. Elindeki kadehi standa bıraktı ve bir bana bir de ablasına bakıp göz kırptı. "Mevzu ne?"

"Önemli bir şey değil," dedi Beyza.

"Önemli bir şey değil mi?!" diye sordum. Güldüm. "Tabii ya sadece aldatılmanın eşiğindeyim! O kadar!"

"Ne aldatılması ya?!" dedi Begüm şaşkınlıkla. "Kim aldatıyor seni?!"

"Kimse kimseyi aldatmıyor!" dedi Beyza.

"Henüz!" dedim sertçe. Bakışlarımı Begüm'e diktim. "Abin canım!" Begüm'ün kaşları çatıldı. "Geçmişinden gelen bir bomba, gecemin içine düştü dan diye ve abin, bu bombanın etkisiyle, geleceğimizi tehdit ediyor!"

"Nazlı!" diye kızdı Beyza. "Lütfen, daha hiçbir şeyden emin değiliz!"

"N'apalım emin olmak için, yatakta mı basalım onları?!" diye kızdım ben de. "O kadına nasıl baktığını ben gördüm tamam mı, sen değil!"

Beyza ve Begüm'e, bu gece bir kez daha arkamı döndüm ve kalabalığın içinde yeniden bara doğru ilerledim. Müziğin, kahkahaların, gürültülü diyalogların sesi kafamın içinde uğuldadıkça sanki içimdeki hiddet büyüyordu. Bat ile Falcon, barda yan yana durarak içiyormuş gibi görünüyorlardı ama parmaklarını kullanarak, şifreli dilimizde konuştuklarını anlamıştım. "Bir kokteyl daha hazırlar mısın?" dedim Hakan'a. Beni başıyla onayladığında, Gökhan'a hızlıca bir mesaj yazdım ve kafamı dağıtmak umuduyla Falcon'la Bat'e odaklandım.

"Kara, elinde kendisi için uygun bir kadın olup olmadığını sordu adama," dedi Bat.

Bat'in kulağındaki kulaklığı çekip aldığımda, Bat dehşet içinde bana dönmüştü. "Ağzını bile açma!" dedim sertçe ve kulaklığı kulağıma taktım.

"Aslında..." dedi Bora'nın sesi. Kalabalıklar içinde kendisini aradım. Bir köşede, karşısındaki bir adamla konuşuyordu. "Bu hiç adetim değildir. Ama maalesef Türkiye'de magazin yüzüm var. Nereye, kiminle girip çıktığım, bir şekilde biliniyor. Bekarken umursamıyordum ama şimdi-"

Adam, Bora'nın cümlesini keserek, "Evliliğinin bitmesini istemezsin," dedi.

"Evet," dedi Bora kafasını sallarken. "Karımı seviyorum."

"Anlıyorum," dedi adam. "Seninkine benzer durumda olan insanlar tanıdım. Hepsi müşterim. Çoğu, zamandan şikayetçi. Biriyle tanış, vakit geçir, sonra uygun bir yere geç falan derken..." Bakışları kalabalık içinde dolaştı ve beni buldu. "Yakalanma ihtimali var!" Yeniden Bora'ya döndü. "Üstelik bahtına iyisi mi düşer, değer mi bilemiyorsun da. E herkese güvenemiyorsun, işin içinden montaj deyip çıkmak zor. Bu işler sakata gelmez."

"Aynen öyle," dedi Bora. Derin bir nefes verdi. "Yurt dışında çok zorluk çekmiyorum. Ama her dakika yurt dışına çıkamam da... Bana, İstanbul'da düzenli görüşeceğim birileri lazım. Kimsenin ruhu duymadan keyfimize bakacağımız, güvenilir ve *iyi* olan birileri..."

Adam güldü. "Sarışın mı seversin, esmer mi sen ondan haber ver."

Bora da güldü. "Hepsinin tadı başka," dedi. Bakışları kısa bir an kalabalıkta dolaştı ve yeniden adamı buldu. "Sen bana iyilerinden seç. Eğer memnun kalırsam, işlerini büyütmene de yardım ederim. Casinoya gelen müşterilerimiz, otel odalarında sıkılıyor bazen."

"Anlaştık Kara," dedi adam. Elini tokalaşmak üzere uzattı. "Yalnız seni bir konuda uyarayım. Karın şüphelenmiş olabilir. Bize bakıyor deminden beri, barda."

Bora gülümsedi ve adamın elini sıktı. "Biliyorum barda olduğunu..." dedi. Bakışları yalnızca iki saniyeliğine bana değip yeniden adamın gözleriyle birleşti. "Aklına saçma sapan şeyler getirme. Şüpheleneceği bir şey yok. Senin kim olduğunu bilmiyor sonuçta, Dolu."

Derin bir nefes alırken, bara tutunmak zorunda kalmıştım. Bu gece, kadınları fuhuşa zorlayan Dolu lakaplı herife operasyon yapılacağı tamamen aklımdan çıkmıştı. Hoş aklımdan çıkmasa da bu operasyonun Bora üzerinden olacağını ve heriften, kendisine bir ve hatta birkaç kadın ayarlamasını isteyeceğini bilmiyordum. Operasyonun devamını da bilmiyordum açıkçası, belki kadınlarla yatması gerekirdi. Belki de kadınlar güzelse, Elisa'ya benziyorlarsa, yatması gerekmiyorsa da yatmayı ister ve operasyonun seyrini değiştirirdi.

"Ne zaman buluşalım?" diye sordu adam.

"Birkaç güne. Haber vereceğim," dedi Bora.

Birkaç güne kadar zaten biz çoktan boşanmış, boşanmasak da ayrılmış, ayrılmamışsak da aramızdaki her şeyi bitirmiş olacağımız için, operasyon da operasyon adı altında yapmak istedikleri de umurumda olmayacaktı.

"N'apıyorsun Nina?" diye sordu Bat. Yüzüne bakmamıştım ama sesinden kızgın olduğu belliydi. "Onları duyduğunu çok belli ettin!"

Hakan'ın ne zaman bara bıraktığını bilmediğim alkolsüz, iğrenç ve beni asla kesmeyen kokteyli kafama diktiğim

sırada Bora, Dolu'nun yanından ayrılmış, bizim yanımıza doğru geliyordu. Bakışlarımı Bat'in laciverte yakın gözlerine diktim. "Bu akşam... Benimle kavga etmek istemezsin!"

"Hakan, viski ver," dedi Bora. Bakışlarını asla gözlerimle buluşturmadan Falcon'a döndü. İsabetti çünkü benim de onun gözlerini göresim yoktu. O kadına bakan kapkara gözleri, gözlerimin önünden gitmiyordu. Sarhoş olamıyordum. Sarhoş olamamak canımı daha çok sıkıyordu. "Başarabildi mi Alp?"

"Evet," dedi Falcon. Gülümsedi. "Herifin telefonuna çoktan sızdı bile."

"Ben konuşmanın büyük bir çoğunu kaçırdım," dedi Bat. Sitemkâr tavrına bakılırsa, beni Bora'ya şikayet ediyordu. "Karın, minicik kulaklığı, kulağımın zarını patlatmaya niyetlenerek, kulağımdan çekti!"

"Kaydedildi her şey ahbap," dedi Falcon. Güldü. "Dinlersin."

Bora, Hakan'ın uzattığı viskiyi alırken, Gökhan bara gelmiş ve benim önümde reverans yapmıştı. "Bayan Kara...bey!" dedi. *Kara* ile *bey* arasında gereksizce verdiği esin barındırdığı ima, Bora'nın kulağından da kaçmamış olmamalıydı. "Arzu ettiğiniz her şey hazır efendim. Dilerseniz, size eşlik edeyim..."

Bora, ters bir şekilde Gökhan'a bakarken, "Hazır olan ne?" diye sordu.

Ben ayağa kalkarken, Gökhan ciddiyetinden ödün vermemişti. "8 Numara'lı BlackJack masası efendim. Siz de buyurmak ister misiniz?"

Bora'nın cevabını beklemeden, "Masada yer yok..." dedim. Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. "Ama istersen, 8 Numara'da oturan, siyah, uzun saçlı kızı... Elisa'yı... Artık nereden izleniyorsa, oradan izlersin." Alt dudağını muhtemelen bana küfür etmemek için dişledi. "Hakan'cığım!" dedim alayla. "Sen bir mesaj at da... Abin nostalji yaşasın!"

Dümdüz ve sert adımlarla, 8 Numara'lı BlackJack masasına doğru ilerlerken, kalbimi ayaklarımın altında ezdiğimi hissetmiştim.

"Bak mesele gitgide büyüyor," dedi Gökhan. Kulaklığı çıkartmayı unuttuğum için, duymuştum. "Az evvel de söyledim pek kale almadın. Şu kızla konuş."

"Cık," dedi Bora. Adımlarımın sekteye uğramaması ve yüzüme taktığım maskenin bozulmaması için, içime derin bir nefes çektim. "O benimle konuşmak isteseydi, konuşurduk zaten."

"Elisa'nın masasına oturuyor. Bak arıza çıkacak Kara, uyarmadı deme sonra," dedi Gökhan. Sesinden endişe akıyordu. "Eğer Naz, gaza gelip de saçma sapan bir şey yaparsa kadına... Romeo'yu harbiden öldürmek zorunda kalırız. Sonra al başına, yeni bir bela!"

"Arayan mevlasını da bulur, belasını da derler..." dedi Bora ifadesiz bir sesle. "Nazlı da zaten bugün bir şey arıyor. Bırak... Kader ne getirirse, Gökhan. Ben bıraktım."

"Kara!" dedi Gökhan uyarıcı bir tonlamayla.

"Gökhan!" Bora'nın sesinin tınısı, Gökhan'ınkinden baskındı. "Dolu'ya odaklan sen! Bizim işimiz bu!"

8 Numara'lı BlackJack masasına geldim. Kadın, Elisa, masaya çoktan oturmuştu ve krupiye ile beraber beni bekliyordu. Romeo, her ne kadar sevgilisinin yanında oturmasa da, bu masayı görebileceği bir köşeye geçmiş, duvara yaslanmış ve viskisini yudumlayarak bize bakıyordu. "Merhaba," dedi Elisa beni fark ettiğinde.

Kulaklığımdaki ses tümden kesilirken, krupiyeye döndüm. "Başlayabiliriz," dedim.

"Neden benimle oynamak istedin?" diye sordu Elisa. Bana hiçbir şey sormasa ve sadece oynasak olmaz mıydı? "Ve neden baş başa oynuyoruz?!"

Bakışlarım yüzüne çevrildi. Dolgun ve uzun kirpiklerine, hokka burnuna, kalın dudaklarına baktım. "Çok güzelsin..." derken buldum kendimi.

Elisa, kaşları çatılmasına rağmen gülümsedi. "Sen de öyle..." dedi.

Krupiye bir kart çekti. Kupa valesi. Elisa'ya bir kart verdi. Karo yedi. Bana bir kart verdi. Maça kızı. Krupiye kendine çektiği ikinci kartı kapalı bir şekilde önüne koydu. Elisa'ya bir kart verdi. Maça dört. Bana bir kart verdi. Maça ası.

"Tebrikler!" dedi Elisa neşeyle. Krupiye, Elisa'ya bir kart daha uzattı. Sinek onlu. "Devam!" dedi. Kupa iki. Durdu ve birkaç saniye elindeki kartlara baktı. On dokuzdaydı ve devam edip etmemesi, karakterini ortaya koyacaktı. Beni şaşırtmayarak, "Devam," dedi. Agresif davranıyordu. Hesapla kitapla belli ki işi yoktu veya şansına çok güveniyordu. Kaybedecekti. Nitekim, krupiyenin önüne koyduğu kart kupa altıydı. Kaybetmişti. Krupiye kartını açtı. Karo beş. Bir kart daha çekti. Kupa sekiz. Elisa kasaya karşı, kasa bana karşı yenilmişti. "Şanslısın," dedi Elisa, yeni kartlar dağıtılırken.

Aslında şanslı olduğum için değildi. Krupiye, ilk el özelinde, önceden ayarlanmış kartları bana vermişti çünkü Gökhan'a yazdığım mesajda, bunu sağlamasını emretmiştim.

"İlk oyunda, kasa bana iltimas geçecek. Kasanın zaten biz olduğunu düşünürsek, bana bu kadarını da çok görmezsin herhalde. Maça kızı ve maça ası ile blackjack yapmak istiyorum Gökhan! Bu casino, bana bunu borçlu. Yoksa tek tek herkesle masaya oturur, poker masasına falan da oturur, hile yapar, Kara'nın karısı hile yapıyor diye olay çıkmasına sebep olurum. Bunu da böyle bil! Asla blöf yapmıyorum! Asla!"

"Dursan, kazanma ihtimalin vardı..." dedim.

"Risk almayı seviyorum," dedi Elisa. Gülümsemesi içtenlikle doluydu. "Risk almadığım zamanlarda, kazandığımı da anlamıyorum."

"Sık mı oynarsın?" diye sordum merakla.

"Ben bağımlıyım," dedi. Bakışları kısa bir an için Romeo'ya çevrilmişti. "O, benim kadar sevmez. Ama benim

engelleyemediğim bir kumar sevgim var. Geçmişten geliyor."

Geçmiş, demesi ruhumu daha çok karartmıştı. Önümde kupa dört ile kupa on vardı ve krupiyenin verdiği bir diğer kart, sinek dokuzdu. Herhalde krupiyenin bana iltimas geçmediği senaryoda, bu gece kaybetmeye mahkumdum.

"Geçmiş..." dedim düşünceli bir şekilde. "Romeo ile ne kadardır berabersiniz?"

Elisa'nın bakışları aşkla dolup taşarken, "Yedi yıla yakın oluyor," dedi. Sevgilisine kısa bir bakış atıp yeniden bana döndü. "Ya siz?" diye sordu merakla. "Kara ve sen?"

"Dört yıl, bir ay, yirmi dört gün önce... Bu masada tanıştık," dedim.

Elisa'nın bakışları şaşkınlıkla kısıldı. "Kumarhanede öyle mi?! Harika!" dedi. Bora ile her ne yaşadıysa, ona karşı hiçbir duygusu olmadığı belliydi. "Romeo benden önce kumarhanelere gidiyor muydu, emin değilim bile. İyi bir oyuncu olmasını isterdim. O zaman, evde de beraber oynayabilirdik! Anlatsana, nasıl oldu? Kara'dan şüphem yok! Ama sen? Kazanıyor muydun o gün?!"

"Tartışılır," dedim. Üçüncü kez kasaya karşı yenildiğimi kabul ederken, Elisa tüm dikkatiyle beni dinliyordu. "Bazen kazanç dediğin kayba, kayıp dediğin kazanca dönüşür. O an anlayamazsın... Çok sonra, ancak, anlam kazanır her ne olduysa."

"Haklısın!" dedi Elisa. Bir kez daha risk aldı ve bu kez kazandı da. "Ben kumarda kaybettiğinde üzülmeyen, kazandığında ise sevinmeyen biriyimdir. Oyun oynamayı seviyorum ve oynadığım sürece iyi hissediyorum. Ayrıca, bence gerçek kazanç, dostlardır. Kumar oynarken tanıştığım tatlı dostlarım var. Belki sen de onlardan biri olursun Nazlı?"

Açıkçası böyle bir ihtimal yoktu. "Dostlukların da kazanç mı kayıp mı olduğunu, uzun vadede fazlasıyla değişken buluyorum..." dedim. Elisa, bana, sanki bir robotmuşum gibi bakıyordu. "Kumar masalarındaki insanlar da, bence biraz

çıkarcı olurlar. Yani o masalarda edinilmiş dostluklara inanmak, benim için çok zor."

"Önyargılısın," dedi, nereden bulduğunu anlamadığım bir hadle. "Bence ben, senin önyargılarını yıkacak o kişi olabilirim!"

Kocaman, ama gerçekten kocaman, civarımızdaki masaların dönüp de bize bakmasına sebep olacak bir kahkaha patlattım. Bu kahkahamın alaycılığı oldukça açıktı ve Elisa bunu anlamıştı. Romeo da. Çünkü yaslanarak bizi izlediği duvardan biraz ayrılmış, yanımıza gelmekle gelmemek arasında bir karar vermeye çalışıyordu. Elisa gülümseyerek arkasına yaslandığında, -belki kendince bana çaktırmadığını düşünerek- Romeo'ya gelmemesini işaret etmişti. Fakat ben yanımıza yaklaşan Gökhan'la Sergio'ya, herhangi bir işaret verme gereği duymamıştım.

"Bir isteğiniz var mı?" diye sordu Sergio. Bakışları araştırmacı bir tavırla Elisa ile benim aramda dolaşıyordu. "Size eşlik edebilir miyiz?"

Gökhan teklifsizce yanıma oturduğunda, Romeo da masaya yaklaşmıştı. "Bebeğim," dedi. Bir elini Elisa'nın omzuna koyarken kısa bir anlığına, bakışlarını ben dahil hepimizin üzerinde gezdirdi. "Bir şeyler içelim mi?"

"Olur," dedi Elisa kalkarken. Romeo'ya gülümsedi. "21 pek zevk vermedi. Bir şeyler içip rulet oynamak istiyorum."

"Rus ruleti oynayabiliriz," dedim. Elisa şaşkınlıkla bana bakakaldığında, Gökhan öksürmeye başlamıştı. "Zaten risk almayı da seviyormuşsun!"

Romeo'nun yüzüne yayılan öfke açıktı. "İnsanı gülümsetmeyen şakalar, pek hoş bir tat bırakmaz."

Elisa, Romeo'nun elini tuttu. "Bara geçelim."

"Şaka yaptığımı kim söyledi?" diye sordum. Romeo'nun kaşları mümkünmüş gibi daha da çatıldı. "Kız arkadaşınız, kumar bağımlısıymış! Eminim ki rus ruleti de ilgisini çeker diye düşündüm... Ne var bunda?"

Romeo'nun, bana kafa göz dalmak istiyor ama kendine çok zor hakim oluyor gibi bir tavrı vardı. "Benimle oynamak

ister misiniz?" diye sordu. "Kumarda değilse de silahlar konusunda epey iyiyimdir."

Elisa, bir elini Romeo'nun göğsüne yaslarken, uyarıcı bir tonlamayla, "Bebeğim, lütfen!" dedi.

"Sana bu partiye gelmek istemediğimi söylemiştim Elisa!" dedi Romeo.

"Sorun yok," dedi Gökhan. Sergio'ya başıyla barı işaret etti. "Biz size birer içki ısmarlayalım. Nazlı, sadece kötü bir akşam geçiriyor. Hepsi bu."

"Ben kin güdüyorum çünkü," dedim Romeo'ya. Gülümsedim. "Sizin aksinize." Bakışlarım, kalabalıkların içinde Bora'yı aradı ama bulamadım. "Doğru olan hangimizinki bilemiyorum ama... En nihayetinde hepimizin bir karakteri var, değil mi?! Neyse. Sıkıldım. Belli ki siz, sevgilinizle birebir hesaplaşmama müsaade etmeyeceksiniz. Benim de başımda yaverlerim var... Malum! Gerisi bana tat vermeyecek." Krupiyeye döndüm. "Oyuna devam ediyorum. Kart alabilir miyim?"

"İyi akşamlar," dedi Elisa.

"İyi eğlenceler," dedi Gökhan. Elisa ve Romeo yanımızdan ayrılırlarken, Sergio, onlara eşlik etmişti. Krupiye kendine bir kart açıp, bana da bir kart uzattığında, Gökhan, "Bana da..." dedi.

Ters bir tavırla, "Beni yalnız bırakmaya ne dersin?" diye sordum.

"Kör kurşun atıyorsun bu akşam," dedi Gökhan. İlk elden blackjack yapması sinirimi bozmuştu. Acaba kendi için de mi krupiye ile anlaşmıştı? "En iyisi yanında durayım. Ne olur ne olmaz. Çünkü o kurşunlar yanlış birine isabet ederse, başımıza iş alırız."

Gökhan'a herhangi bir cevap vermeden, oynamaya devam ettim. Hepsinde kaybettiğim ve kaybettikçe modumun daha da düştüğü dokuz elin sonunda, masaya bir kadın ve bir adam da gelip oturmuş ve bizimle oynamaya başlamışlardı. Dört el sonra, bir adam daha. İki el sonra, bir kadın daha. Kafamdaki tüm düşünceleri düğümledim ve sadece

önümdeki oyuna odaklandım. Kartları saymadım, kendimi şansa bıraktım ve bütün oyunları kaybettim. Yanımda oturan kişiler değişti, birileri kalktı, başka birileri oturdu. Bir noktada Gökhan da kalktı. Bir ara Bat masaya oturdu ama sonra o da kalktı. İnsanların aksine ben hiç sıkılmadan, oynamaya devam ettim.

Saniyeler dakikalara, dakikalar ise saatlere evrilirken, masaya Bora yaklaştı. Başıyla herkese selam verdikten sonra, bakışları bana çevrildi.

"Masaya oturmaya karar verdim. Eğer gözlerini göreceğimi bilseydim, oturamazdım sanırım. Çarpıldım Nazlı. Kâinatın en güzel yeşilinin, Maçahel'in, gözlerinde olduğunu nereden bilebilirdim?"

Yüzünde hiçbir ifade yoktu ve kumar masasındaki herkes, buna alışık olmalıydı. O gün oturduğu yere geçti ve krupiye, önüne bir kart açtı. *23 Nisan 2021, 01:03, Kıbrıs.*

Gerilmiştim. Fakat bu gerginlik, o günkü gerginliğimden daha farklıydı. O gün, onu ismen tanıdığım ve aslında tanımadığım için gerilirken, bugün çok iyi tanıdığım için geriliyordum. Ve bu kez hayatımı değil, geleceğimizi sorguluyordum. İçimde bir yerlerde kor gibi tutuşan kıskançlık duygusunu bastırmaya çalışıyor ama başaramıyordum. Masada kadınlar vardı ama hiçbirine, benim kıskanmama sebep olacak bir şekilde bakmıyordu. Fakat Elisa'ya öyle bir bakmıştı ki, o bakışların benim içimde depremler yaratmasına engel olamıyordum. Ben dört yıl, bir ay, yirmi beş gün önce, üstelik bir başkasına aşıkken ve o başkasının hayatını kurtarmak amacıyla aynı masaya oturduğum, bana da hayatıma da tümden yabancı olan bir adama, kısacık zamanda ve dan diye nasıl deli divane tutkun olduğumu dahi anlayamazken, o benden başkasına nasıl bakabilmişti?

Bana nasıl kıyabilmişti?

Oyun devam ederken, telefonuma bir mesaj düştü. Zamansız, yersiz ve oturduğum bu masada epey yadırgamak zorunda kaldığım bir mesaj.

"Nazlı Abla merhaba, ben Esin. Geç bir saatte yazıyorum, kusura bakma. Numaranı Eren Abi'den aldım. Uzun zaman oldu. Nasılsın? Cumartesi akşamı, ben nişanlanıyorum. Aslında bunu seninle paylaşıp paylaşmamayı çok düşündüm. Yani nişan aile arasında, bizde olacak ama Vesile Teyze, Canan Abla, Özcan Abi, Melek Teyze, Semra Teyze, Ziya Amca, Gürkan Abi, Tuba Abla, Masal falan herkes bizde olacak. Çoğuyla aran açık, bir süredir görüşmüyorsun, biliyorum. Annem, senin gelmek istemeyeceğini ve sana haber verip, şart koşmamamı tembihledi ama benim içim rahat etmeyecek. Sen, abimin en kıymetlisisin."

BlackJack. Anıl. Ben. Bora. BlackJack.

"...Ben senin de benim yanımda olmanı, abimi temsilen ve sen de dilersen, yüzükleri senin takmanı istiyorum. Seni çok özledim Nazlı Abla. Ve aslında Bora Abi'nin de yanımızda olmasını çok isterim ama ileri gitmiş olmaktan çekiniyorum. Çünkü babamla ve annemle görüşmek istemediğini biliyorum. Eğer sen de dersen ki, yanında olamam, asla gönül koymam sana."

"Nazlı Hanım?" dedi krupiye. Telefonumun ekranından çektiğim şaşkın bakışlarımı ona yönelttim. "Kart istiyor musunuz?" Herkesin bana baktığını, beni beklediğini fark ettim. Önümde, kupa valesi ile sinek yedi vardı. "Duracak mısınız yoksa?"

"İstemiyorum kart," dedim.

Bakışlarımı yeniden telefonumun ekranına çevirdim. Esin'in mesajını yine okudum. Üçüncü kez. Dördüncü ve beşinci kez. Hayatı kurtulsun diye bu kumarhaneye girip, bu masaya oturduğum, ancak hayatı kurtulsa da yine de ömrü uzun olmayan ve bir nişanda kaybettiğimiz abisinin, en kıymetlisi olduğumu dile getirerek beni kendi nişanına, üstelik abisini temsilen davet ediyordu. Üstelik, ben yine bu masadayken. Hayatın bana ne demek istediğini anlamıyordum. Gerçekten anlamıyordum. Esin'i de. Abisi, benim yüzümden ölmüştü ve beni çok mu özlemişti?

"Nazlı Hanım?" dedi yine, krupiye. Sıra bana ne kadar çabuk geliyordu? Bakışlarımı krupiyeye çevirdim. "Kart ister misiniz?"

"Hayır," dedim tutuk bir tavırla. "Ben oynamaya devam etmeyeceğim." Alelacele ayağa kalktım. "Bol şans size."

Adımlarım benden bağımsız, dekorla kaplı kapıya doğru ilerledi. Labirente benzer koridor bir an için algılarımın durmasına sebep oldu. Bazı yerler, zaman algısını alaşağı ediyor ve insanı zamanda yolculuğa dahi inandırabiliyordu. Bu koridorda yürüyüp o bomboş odaya doğru ilerlerken, ne dört yıl, bir ay, yirmi beş gün önce sürüklenen; ne de üç yıl, on bir ay, beş gün önce peşinden Bora'yı da sürükleyen Nazlı'ydım. Hamileydim bi' kere, kalbimdeki bir odacıkta bebeğimiz vardı. Odaya girdim. Aynadaki aksimle karşılaştığımda, bir kez daha ne kadar çirkin olduğumla yüzleşmiştim.

"Bir oda..." diye fısıldadım aynaya bakarken. "Ancak bu kadar yaşayabilir." Sandalyeye oturdum. "Bu odada Kara ile tanışmıştım. Kahramanımla... Onu hep *kahramanım* olarak anacak olsam da, sevdiğim adamı esir alan kişiyle... Ve bence bugün, yani ben olsam, bana *Bora'nın kahramanı* derdim, onu Kara'dan kurtardığım için."

İnsan aklının algılayabileceğinin çok üzerinde olduğunu düşündüğüm, aramızdaki his bağına sıkı sıkıya tutunmaya çalıştım ama her defasında düşüyormuş gibi hissettim. Düşüyormuş, dibe çakılıyormuş, bir daha hiç ayakta duramayacakmışım gibi. Beni ancak ve ancak Bora'nın sevgisinin ayakta tutuyor oluşu, belki dışarıdan oldukça acınası görünüyor olabilirdi ama içimdeki duygular öylesine saf, öylesine masum ve öylesine içtendi ki, ben kendimi anlıyor ve acınası bir durumda olmadığımı biliyordum. Nefes almak için nefesine mecburdum. Ama nefesi mahremdi ve yalnızca bana özel olması gerekiyordu. Tüm uzuvları gibi. Bakışları gibi. Sevdiğim adamın, bir başkasına, üstelik bana benzediği iddia edilen ve hayatının hangi döneminde varlık

kazandığını bilmediğim bir kadına baktığını, Allah kahretsin ki aşamıyordum.

Odanın kapısı açıldı. Bakışlarım doğrudan Bora'nın içim kadar karanlık gözlerine çevrildi. Bu odadaki üçüncü karşılaşmamız olsa da, bu seferki diğer ikisinden çok farklıydı. Karşımdaki adam, bu kez başka bir adamdı. Aşk için ölmeye değmeyeceğini bana ispatlamaya çalışırken, aşk için ölmekten bile beter hâle gelinebileceğini kendi kendine deneyimlemiş bir adam. Söz konusu ben olduğumda, içinden bambaşka birinin çıktığını kabul eden, kıskançlık duygusunun beynini ele geçirdiğini öne süren, beni kıskandığında kendi deyimiyle *özgüveni olmayan, ezik bir herif*e dönüştüğünü düşünen, hatta *canımı yakabileceğine, beni öldürebileceğine bile inanan* bir adam. Canımı ancak kelimeleriyle yakar, beni ancak cümleleriyle öldürürdü. Tırnağımın ucuna ya da saçımın teline dahi zarar vermezdi, onun aksine ben bunu çok iyi biliyordum. Ama günün birinde, beni yine kendi deyimiyle *köpek gibi kıskandığı* anların birinde, beni kıskandığı zaman içinde oluşan hisleri, Gökhan'a bu cümlelerle dökebilmişti.

Yani, beni pekala anlıyor ve yapacaklarımı tahayyül edebiliyor olmalıydı.

"Evet," dedi. Kaç bin küsur kelimeden oluşan dağarcığından seçtiği ilk kelime buydu. "Yine buradasın."

"Evet," dedim ben de. Kendimi bir yansımadan ibaretmiş gibi hissediyordum çünkü içimdeki tüm hislerin oluşmasına sebebiyet veren Bora'ydı. "Sen de. Yine buradasın."

"Gidelim," dedi. Okyanus bakışlarının yüzeyindeki öfkeyi sezdiğimde, benim öfkem de küllerinden doğmaya niyetlenmişti. "Buradaki işimiz bitti bence."

"İşimizin bittiği doğru," dedim. Yüzünü hafifçe eğdiğinde, gözlerini kısmıştı. "Buradaki ve her yerdeki..."

Sıkıntı dolu olduğu açık bir nefes verdi. "Ne saçmalıyorsun Nazlı?!"

"Ne mevlamı ne de belamı buldum!" dedim ayağa kalkarken. "Ne buldum ben bu akşam, biliyor musun?! Beni

çok seven kocamın, başka bir kadına bakan gözlerini!" Başını iki yana salladı. "Ve o başka kadının, birbirimize benzediğimizi iddia eden o başka kadının, kocamla ne yaşadığını bile bilmediğimi, kocamın beni umursamadığını, her ne olduysa bana anlatmaya tenezzül bile etmediğini!"

"Sordun mu?!" diye bağırdı.

"Sormadım mı?!" diye bağırdım.

"Eğer benden doğru düzgün bir cevap almak istiyorsan, kelimelerine dikkat edeceksin!" diye bağırdı. Bora'ya ne oluyordu anlamıyordum, suçluluk psikolojisi miydi bu?! O yüzden mi üste çıkmaya çalışıyordu?! "Sana insan gibi soru soran bendim, en başta! Ama sen, ona bile doğru düzgün bir cevap vermedin! Elimin körü mü oluyordu?!"

"Adamın tekiyle, gözümün önünde başka bir kadın için, birbirinize meydan okudunuz be! Bunu görünce üslubuma dikkat edemediysem, kusura bakma!"

"Nazlı!" dedi bağırmadan ama sertçe. "Saatler önce sana, *kafanda kurma* dedim ben değil mi?!"

"Hiçbir şeyi kafamda kurmuyorum bu kez!" dedim. Başımı iki yana sallarken, ellerim kollarım resmen vücuduma ağırlık yapıyor, onları nereye koyacağımı bilemiyordum. "Gördüm! O kadına nasıl baktığını gördüm!"

"Nasıl baktım?!" diye bağırdı hiddetle. "Nasıl baktım ya?! Nasıl baktım?!"

"Kadını yedin bitirdin bakışlarınla be!"

Dudakları açıldı. Dudakları arasından, fısıltı gibi bir *siii* çıktı ama ardından derhal dudakları kapandı ve başını sola doğru çevirdi. "İlk olarak şunu söylemek isterim ki," dedi. Derin bir nefes verdi. "Dünyadaki bütün küfürler, Nazlı!" Başını aşağı ve yukarı salladı. "İkincisi de... Kimseyi bakışlarımla yemedim ya da bitirmedim."

"Kadına baktığını inkar mı ediyorsun?!" diye sordum. Gözlerim kocaman açılmıştı. "Cidden mi?!"

"Baktım," dedi sakin bir tonlamayla. "Şaşkınlıktan." Kelimelerinin arasında her birini vurguluyormuşçasına es veriyordu. "Çünkü... Bugün... Burada görmeyi beklediğim...

En son kişi bile değildi... Mehmet Şahindağ'ın buraya gelmesi bile... Elisa'nın burada olmasından daha mantıklıydı..."

"Elisa tabii!" dedim öfkeyle gülerken. "Elisa!" İşaret parmağım tehditkâr bir şekilde havalanmıştı. "Nasıl *kadın* diye bahsederim ondan değil mi?! Pardon! Saygısızlık ettim eski kırığına!" Sandalyeye topuğumla tekme attığımda, sandalye yeri boylamıştı ama sinirim hâlâ yerli yerinde duruyordu. "Çok özür dilerim ya!" Kahkaham alay doluydu. "Yazıklar olsun ya! Şu yaşadığım şeye bak!"

"Ne yaşadın ya sen?!" Sesinin tınısı yüksek olmasına rağmen, benim öfkemin eriştiği yere erişememişti. "Benim, ne yaşadığıma dönüp bakmak ister misin bi'?!" Yerdeki sandalyeye tekme attığında, bir tekmenin öyle değil böyle atılacağını göstermek ister gibiydi. Benden çok uzağa, duvara doğru fırlayan sandalyeye bakakaldığımda daha çok bağırmıştı. "Karım karşıma geçmiş, biraz olsun düşünmeden, saçma sapan cümleler kuruyor! Bana nasıl yakıştırdığını asla anlayamayacağım cümleler! *Ben o kadına benzediğim için, benimle...* Söylesene Nazlı, nasıl noktalayacaktın o iğrenç sorunu?! Sen o kadına benzediğin için seninle *ne*?! O ezberlediğin mektup Nazlı! O mektup, senin bana böyle bir soru sormana nasıl engel olamadı ya?!"

"O zaman, benden sonra bir şey yaşadınız demek ki!" dedim sitemle. "Yine de bugün, ona, benim yanımda, nasıl bu kadar uzun bakabildin?!"

"Ya sen şaşkınlık denen şeyin, ne olduğunu anlamıyor musun Nazlı?!" Bu soruyu şaşkınlıkla sormuştu, yani anlıyordum. "Beyza ile Aydın'ın evliliği yüzünden gelmek zorunda olduğum bu boktan davette, bütün gece, teker teker herkes yanıma geldi ve benim seni aldattığımı... Veya aldatacağımı düşündüğünü söyledi! Herkes!" Sesi de bakışları gibi sitem doluydu. "Bir tek Beyza gelip de bir şey söyleyemedi ama o da, her ne kadar yüzüne bakmaktan kaçınsam da, bütün akşam bakışlarıyla bana gereken mesajı verdi! Üstelik bu davetin en büyük amacı, büyük bir

operasyon kovalıyor olmamdı, farkında mısın?! Ve sen, zaten benim için zor geçecek bir davet, daha ne kadar zor hâle getirilebilirse, onu yaptın! Utanmasan, Dolu denen pezevenkle konuştuklarıma bile inanacaktın ya!"

"Beni suçlayamazsın!" dedim, itiraz edercesine. "Sen, geçmişinden gelen bir kadını kıskandığım için, beni suçlayamazsın!"

"Ya ne geçmişi, ne geçmişi?!" diye bağırdı. "Şu yargılayıcı, suçlayıcı, hükmedici tavrından bir vazgeç Allah aşkına! Ne kadar kırıcı olduğunun farkına var artık! Benim gözümün senden başkasını görebileceğine nasıl inanabiliyorsun ya?!"

"Görür, neden görmesin?!" dedim hiddetle. "Kadın güzel, zayıf ve seksi! Sivilcesi... Hatta sivilceleri yok bi' kere! Beğenebileceğin, arzu edebileceğin bir kadın!"

"Ya sen beni nereye koyuyorsun kafanda?!" dedi kızgın bir tavırla. "Seni, sadece zayıf olduğunda beğenecek kadar sığ biri olduğumu mu düşünüyorsun gerçekten?!" Duydukları karşısında nutku tutulmuş gibi bir ifadesi vardı. "Seni sadece, dış görünüşün yüzünden mi arzuluyorum yani ben?! Peki sen öyle misin?! Buraya mı geldik biz ilişkimizde ya?! Bugün, bir kaza geçirsem ve yüzümde bir yarayla yaşayacak olsam, beğenmeyecek misin beni o zaman? Ya da fiziksel başka bir rahatsızlığım olsa? Bu mudur?! Ne zamandan beri bizim aşkımızı bu kadar basite indirgedin sen? Ben ne kaçırdım Nazlı?!"

"Benim hiçbir şeyi basite indirgediğim yok!" dedim çıkışarak. "Ama sen!" diye ekledim. İşaret parmağım yeniden havalanmıştı ve bu odanın içinde, fırlatıp kırabileceğim başka hiçbir şeyin olmaması sinirimi bozuyordu. "Benim seni nasıl kıskandığımı görmezden gelmeyi seçiyorsun! Tek bir soru var ortada ama o soruya cevap vermemek için, üstünden atlayıp duruyorsun! O sorunun etrafında dolaşıyorsun ama o soruyu yok sayıyorsun! Çünkü vereceğin cevabın beni yaralayacağını biliyorsun! Değil mi?!"

"Hangi soru?" diye sorduğunda, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "En son sorduğun soru, *yine de bugün, ona, benim yanımda, nasıl bu kadar uzun bakabildin*di, ona da cevap verdim. *Şaşkınlıktan*, dedim. Ne sordun başka?!"

Bora'yı sertçe göğsünden ittirdiğimde, bir adım geri gitmişti. "Dalga mı geçiyorsun ya sen benimle?!" diye bağırdım. "Beni terbiye mi ediyorsun, iletişim dersi mi veriyorsun, n'apıyorsun, soru cevap mı oynuyoruz biz seninle?!" Bir kez daha onu itmek istediğimde, topuğum elbisemin eteğine takıldığı için dengemi kaybettim fakat bir eli usta bir manevrayla koluma, diğer eli ise belime ulaşarak dengemi sağlamama yardımcı olmuştu. "Bak cinnet geçirmek üzereyim!" diye bağırdım. "Neden o kadının kim olduğunu söylemiyorsun?!"

"Utanıyorum çünkü!" diye bağırdı. Ellerini bedenimden çekti ve gözlerini gözlerimden kaçırarak, bana arkasını döndü. "Gidelim Nazlı, hadi!"

Kolundan tutarak, onu durdurdum. "Ne demek utanıyorum?!" diye sordum tedirgin bir şekilde. "Utanacağın ne yapmış olabilirsin ki kadına?!"

Gözleri kısılırken, adeta dişlerinin arasından sertçe soludu. "Kadına, bir şey yapmadım Nazlı!" Kolunu elimden çekti. "Kadınla beni ayır kafanda! Birleştirme!"

"O zaman neden utanıyorsun?" diye sordum. Kapkara gözleri bir mermiden daha deliciydi. "Hani benden bir şey saklamayacaktın?! Neden saklıyorsun?!" Sabır dilenir gibi başını kaldırdı ve kısa bir süre tavanı izledi. "Bora!" dedim yüksek çıkan bir sesle. "Şimdi benim gidip de elime mikrofon almamı ister misin?!" Bakışları yeniden gözlerimi bulduğunda sabrının son sınırında olduğunu anladım ama umursamadım. "Doğru düzgün soruyorum işte, utandığın şey ne?!"

"Onu sen sandım, oldu mu?!" diye bağırdı. Kaşlarım çatılırken, dudaklarım bir parça açılmış fakat aralarından herhangi bir ses dökülmemişti. "Soçi'de, bir kumarhanede, sana benzeyen bir kadını görmüşler diye, kalkıp Soçi'ye

gittim! Öncesinde de ablam olacak o insanın sahte mezarındaydım! Neden biliyor musun?! Çünkü kaybolmuştum! Yalnızdım! Çaresizdim! Ablama ihtiyacım vardı! Bir yıl olmuştu! Seni kaybedeli tam bir yıl olmuştu ve hiçbir yere sığamıyordum! Sonra kalktım ve Soçi'ye gittim! O gördükleri kadının, İtalyan mafyasından bir herifin sevgilisi olduğunu öğrenmeme rağmen! Herifin kumral ve mavi gözlü olması bile beni umutlandırdı çünkü!"

"Bora..." dedim.

"Sus Nazlı," dedi yavaşça ama gergin bir tavırla. "Bir soru sordun. Israr kıyamet sordun. Sus ve dinle." Öfkeyle acının arasında sıkışıp kalmış bakışları karşısında zorlukla yutkundum. "Kumarhanenin önünde, arabanın içinde, bekledim. Sonra bir kadın, arabadan indi. Kadını arkadan gördüm. Beline kadar uzanan, siyah saçları vardı! Gecenin içinde, ben ne olduğunu bile anlamadan, kadın, yanındaki herifle kumarhaneye girdi! Fırladım peşlerinden... VIP odalardan birinde olduklarını öğrendim!"

Başına keskin bir ağrı saplanmış gibi gözlerini sımsıkı yumduğunda, kafamın içindeki düğüm çözüldü ve ipin ucu sallanmaya başladı.

"Girdim içeriye. Kadın yok. Herif karşımda..." dedi gözlerini açmadan. "*Nazlı nerede,* diye sordum. El alemin herifine." Gözlerini açtığında, bakışları ışıksız, katran karasıydı. "El alemin herifine, yanındaki kadını sordum. Sevgilisini. Büyük bir ısrarla, kadını görmek istediğimi söyledim." Cümleleri, desibelleri düşük olsa da dudakları arasından hırçın bir tavırla dökülüyordu. "Bir ruh hastası gibi! Sapık gibi! Saplantılı bir aptal gibi!" Kendiyle kavga ediyor, o anı değiştirmeyi ne kadar çok istediğini belli ediyor, anlattığı her şeyden tiksiniyor gibiydi. "Sevgilisinin nerede olduğunu söylemeyince de herife silah çektim!"

Kafamın içindeki o ip adeta boynuma dolandı ve nefesimi kesti.

"Beni, sevgilisine götürmesini istedim heriften ve sonra bir kadın çığlığı duydum. Bir bardak kırıldı. Döndüm ve kadına

baktım. Sen değildin!" Gözlerimin içine, *neden sen değildin* diye isyan edercesine bakıyordu. "Yaşadığım hayal kırıklığını hiçbir zaman unutamayacağım. Seni bulmayı istedim. Bir herifin sevgilisi bile olsan, o kadının sen olmasını istedim. Ama kadının, seninle zerre alakası yoktu. Asla sana benzemiyordu. Sıradan, basit, zümrüt yeşili gözleri vardı ve hiç güzel değildi, Nazlı. Benim için, en azından."

Ağlamak istedim. Anlattıkları karşısında hüngür hüngür ağlamak istedim ama bunun, onu daha da utandıracağını biliyordum. Bana kalırsa utanacağı hiçbir şey yoktu. Ben mesela Elisa ile Romeo'dan daha çok utanmalıydım. Bora'nın yaptığı o şartlar altında yapılabilecek bir şeydi ama benimkisi şuursuzluktu. Hele ki Rus ruleti kısmı. "Aydın, Romeo'nun seni öldüreceğini söyledi?" dedim.

"Bardak kırılınca... Sana oyun oynadığımız o gece aklıma gelince... Onun sen olmadığını anlayınca... Afalladım. Herif elimdeki silahı aldı, ben de diretmedim. Aydın da kadının başına silah dayadı. Eş zamanlı. Kadının gözlerinde gördüğüm dehşet, herifin paniği... Sevdiği kadına bir şey olmasın diye bir adamın çırpınmasına sebep olduğum için... Öyle pişman oldum ki..." Yorgun bir soluk verirken, başını iki yana salladı. "Adamda kendimi gördüm! Ne kadına ne de adama, bu korkuyu yaşatmaya hakkımız vardı! İşin kötüsü, ikisi de ne olup bittiğini anlamıyorlardı ve ben, onların böylesine bir şey yaşamalarına sebep olduğum için, kendimden iğreniyordum! Hâlâ da bu olay özelinde, aynı şeyi hissediyorum!"

"Bora, ben..." dedim yavaşça.

Fakat Bora, cümlemi tamamlamamı beklemeden kendi konuşmaya devam etti. "Özür diledim Nazlı... Faydasız, kupkuru, hiçbir işe yaramayan bir özür... Zaten ben, bir özrün işe yaradığını hiçbir zaman görmedim!" Yüzünde, kendisinden özür dileyeceğimi bildiği için olsa gerek, bunun bende de işe yaramayacağını ima etmekten çekinmeyen bir ifade vardı. "Aydın'a silahını indirmesini söyledim, o da herife indirmesini söyledi durdu! Ama kadın bir kez daha

çığlık atınca, en sonunda avazım çıktığı kadar bağırdım. Aydın silahını indirince, herif de indirdi ve sevgilisinin yanına koştu."

"Birbirlerini çok sevdiklerini, ben de anladım..." diye mırıldandım.

"Birbirlerine öyle bir sarıldılar ki..." dedi gıpta eder gibi. "Sana, onları nasıl kıskandığımı anlatamam!" Dudaklarının kenarına hüzünlü bir tebessüm yerleşti. "Burnunun direği sızlamak, deyiminin gerçek bir karşılığı olduğunu, ilk kez tecrübe ettim. Onlar birbirine sarılırken, ben seni özledim." Bakışlarımdaki mahcubiyeti saklayabiliyor muydum emin değildim. "Kendime, seni bulduğumda, sana sımsıkı sarılma sözü bile veremiyordum çünkü seni bulduğumda, sana yaklaşmamam gerektiğini düşünüyordum. Ve bugün... Karşımda Elisa'yı görünce... O gece, resmen gözlerimin önünden film şeridi gibi geçerken, sesini duyduğumda aklımdan geçen tek şey sana sarılmak oldu! Ben seni bulmuştum ve sen artık, asla sızlamayacak olan burnumun dibindeydin. Bana en uzak mesafen de bundan sonra en fazla bu kadar olabilirdi..."

Benim aklımdan geçen tek şey ise Bora'nın dudaklarına yapışmaktı. Burunlarımızın birbirine değmesi ve birbirimize en uzak mesafemizin, nefesimiz kadar olması. Aklımdan geçeni gerçekleştirmekte gecikmedim. Bora'nın elleri belimi kavrarken beni bir çırpıda kucağına almıştı ve ben elbisemin eteklerini zar zor toplayabilmiştim. Şu an, bir kilo dört yüz gramlık ağırlığım dahi benim için önemini yitirmişti.

Bora, BlackJack'in, sonsuzluğumuzun başlangıcını yazdığım bomboş odasının kapısını kilitlerken dahi, dudaklarını dudaklarımdan ayırmamış, sırtımı ise kapıya yaslamıştı. Beni öpmeye devam ederken, kapının kenarındaki düğmeye de üç kez sertçe bastı. Gözüm hiçbir şey görecek hâlde değildi, başım da dumanlanmaya başlamıştı ve fakat yine de, aynanın kenarındaki duvarın bir kapı görevi gördüğünü ve o kapının da başka bir odaya

açıldığını hayal meyal idrak edebilmiştim. En azından Bora, beni kucağında, oraya taşıdığında.

Bir kanepeye beni bıraktığında, kendisi de üzerime eğilmişti ve dudakları hız kesmeden boynuma ulaştı. Islak öpücüklerinin yalnızca onun bildiği bir rotası vardı. Tenime batan sakalları beni huylandırırken, parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım. Bir eli belimi bulup çıplak tenimi okşamaya başlarken, bir elini ise bacağımda hissettim. Islak öpücükleri boynumdaki gezisini, köprücük kemiğimin ortasındaki boşlukta tamamladığında, boğazımdan minik bir inilti kopmuştu.

Biraz geri çekilip ceketini çıkarttı. Gömleğinin üstten üçüncü düğmesini açtı ve kollarındaki kol düğmelerinden kurtulup, kollarını kıvırdı. Bütün bunları yaparken, gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmamıştı. Bakışlarında aşk kadar, öfke de vardı. Bana kızgındı. Çok kızgındı hem de. Ama bunun beni üzmesi şöyle dursun, hoşuma gittiğini bile söyleyebilirdim. Çünkü bence, bir insanın, en kızgın olduğu anda bile sevgilisiyle sevişmek istemesi çok özel bir şeydi. Ayrıca Bora'nın bana kızdığı anlarda bile yakınımda olması onu olduğundan çok daha tatlı bir hâle sokuyordu. Kaşları çatık olmasına rağmen dudaklarının kenarındaki o minik, birazdan gülümseyeceğini ele veren kıvrımı görmek, hoşuma gidiyordu. Hafifçe doğruldum ve bir elimi ensesine yerleştirerek, yüzünün yüzüme yaklaşmasını sağladım. Dudaklarım, dudaklarının kenarındaki kıvrımla buluştu ve onu usul usul, özür dilercesine, pişmanlığımı belli edercesine, tüm öfkesini ondan çekip almayı arzularcasına öptüm.

Daha sonra ellerim, gömleğinin kalan düğmelerini açmaya girişti. "Sakın koparma!" dedi beni ikaz edercesine. Boğazımdan kopan hin gülüşü duyduğunda, elleri ellerimi yakaladı. Gözlerini gözlerime dikti. "O çok bayıldığın karın kaslarımı, casinoda sergilemek zorunda kaldığımda kıskançlık krizine girmemeyi göze alıyorsan kopar ya da..." dedi ve ellerini ellerimden çekti.

"Ne yani, koskoca Kara, bir gömlek mi bulamayacak kendisine?!" dedim sitemle. Ama yine de ne olur ne olmaz diye, gömleğinin düğmelerine çok özenli davrandım ve onları birinin bile dikişini zorlamadan açtım. "Ayrıca karın kaslarını, benden başka biri göremez! Hiçbir yerini kimse göremez! Bakışlarını da!"

Beni hafifçe ittirdi. Yeniden üzerime doğru uzanırken, elbisemi belime kadar sıyırdı. "Sen hep bu kadar kıskanç mıydın?" diye sordu sahte olduğu belli bir merakla.

Parmak uçlarımın tersi karın kaslarında dolaşırken, "Tabii ki de!" dedim. Kaşlarım havalandı. "Sen daha o masaya ilk oturduğunda aklıma gelen, '*Müzmin bekar, şu güzelle görüntülendi!'* şeklinde hakkında çıkan magazin haberleriydi!"

Kahkahası samimi ve gerçekti. Kalbime doldu, kalbim yeniden atmaya başladı. Bir eliyle bacaklarımı talan ederken, dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Hepsi asparagas!" dedi. Nefesi kulağımı yalayıp geçmişti. "Çünkü senden daha güzel birini, daha önce tanımamıştım." Parmakları elbisemin iplerine ulaştı ve onları bir çırpıda çözüp, beni elbisemden kurtardı. Fakat elbiseme, gömleğinin düğmelerine gösterdiğim ihtimamı göstermeden, onu ofisin içinde bir yere fırlatıp atmıştı. "Muhteşem göründüğünü sana kanıtlayamadığım için, çok üzgünüm!" Dudakları karnıma değdi. "Senin ne düşündüğün umurumda değil ama benim gördüğüm kadına, hakaret edip durma artık."

Mest oluyordum. Bunda cümlelerinin olduğu kadar, kasıklarıma doğru inen dudaklarının da etkisi vardı. Ellerim sırtında, kollarında, karnında, saçlarının arasında, ensesinde, yani bulunduğum pozisyon el verdiğince dokunabildiğim her yerdelerdi. BlackJack, -ki burada olduğumuza inanamıyordum- beni tanıdı tanıyalı böyle mutlu görmemişti. İşaret parmağıyla, iç çamaşırımı aşağıya doğru çekti. Dudaklarım, dudakları arasındaki boşluğa sızarken, ellerim kemerine ulaşmıştı bile.

Okyanus açıklarında oluşan küçük bir kasırga, çok geçmeden yıkıma hazır dev bir kasırgaya dönüşmüş ve yönünü, ana karaya çevirmişti. Nimbüs, yani kara bulut, kasırgayı ana karada bekliyordu. Kasırga, kara bulutla buluşacak olmanın arzusuyla daha hızlı yol almaya başlarken, okyanusun dalgaları da şiddetleniyordu. Kara bulut, kasırganın büyük dalgalarla beraber ona gitgide yaklaştığını anlıyor, çarpışma anını, neredeyse kıvranarak bekliyordu. Ana kara ise zaten, çoktan ıslanmıştı. Kasırga ana karaya nihayet ulaştığında, kara bulutla iç içe girdi. Her yer toz duman, yıkık dökük ve sisliydi. Kasırganın bilindik ve bir o kadar da yepyeni dokunuşları, kara bulutun içindeki tüm enerjiyi açığa çıkardı. Şimşekler çakıyordu. Hararetli bir yağmurla beraber, gürültülü ve fakat bir o kadar da nefes kesici, bitmesini asla istemeyeceğimiz bir şölenin içine hapsolmuştuk.

Bora, nefesiyle tenimi okşuyor, her bir zerresiyle içime doluyor, beni hem güçten düşürüp hem de gücüme güç katıyordu. "Bora!" dedim nefes nefese. Boğazımdan kopan tüm seslerin içine adını sıkıştırabilmem bile büyük bir başarıydı. Kara bir elması andıran gözleri, gözlerimle birleşti. O emsalsiz isteği gözlerimden okuyunca hızlandı ve kendini benimle, aynı noktaya getirdi. Zirveye ulaştığımızda, dudakları ince bir çizgi hâlini alıp gerilirken, o da sesinden duymayı çok sevdiğim adımı sayıklamıştı.

Bu kumarhanede göz göze geldiğimiz o ilk andan şu ana nasıl geldiğimizi anlayamadığım gibi, bugün de el ele içeriye girdiğimiz o ilk andan şu ana nasıl geldiğimizi anlayamamıştım. Zaman, bir şekilde hep hızlı geçiyordu. Dört yıl, bir ay, yirmi beş gün de; yedi saat, otuz dört dakika, kırk saniye de. Gözlerimizin birleşmesinin en sevdiğim hâli, birbirimize en şeffaf olduğumuz, birbirimizin ruhlarını tüm saydamlığıyla gördüğümüz, birbirimizin nefesini soluduğumuz bu anlardaydı.

Kanepeye oturdu ve beni de kucağına yan bir şekilde çekip, sırtımı kolçağa yaslayarak, bacaklarımı kanepenin

gerisine uzatmamı sağladı. Nefesi yüzüme çarparken, "Seni buradan izledim..." dedi.

Bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Burası, büyük bir ofisti. Jaluzi ile yarıya kadar örtülmüş cam, boş odadaki aynaya tekabül ediyordu ve buradan boş oda izlenebiliyordu. Ofisin bir tarafında, güvenlik sistemini takip edecek kadar donanımlı olmayan, fakat büyük patron için kurulduğu belli ve hiç de küçümsenemeyecek detaylara sahip ekranlar vardı. Bir köşeye oturma grubu, önüne uzun bir sehpa, yakınına üzerinde içkilerin sergilendiği büfe yerleştirilmişti. Ofisin bir diğer camından ise, belirli bir yükseklikten casino görünüyordu. Kumarhanenin içindeyken bu camı asla görmediğim için dudaklarım hayranlıkla iki yana kıvrıldı.

"Hayatım boyunca alengirli şeyleri çok seveceğim, elimde değil!" dedim. Güldü ve yanağını koltuğun yaslanma yerine yerleştirerek, bakışlarını gözlerime sabitledi. "Senin gibi..." diye ekledim.

"Estağfurullah Nazlı Hanım," dedi yavaşça. "Sizden daha alengirli olabilmem mümkün mü?" Bir elimi avucunun arasına aldı ve kendi kendine söylenircesine, "Ne geceydi ama!" dedi.

"Geceyi nasıl geçirmene sebep olursam olayım, sonunun muhteşem olduğunu inkar edemezsin!" dedim. Dudakları iki yana kıvrılırken, gamzesi aklımı başımdan almak maksadına bürünmüştü. Bir eli bozulmuş topuzumdaki, düşmeye yüz tutmuş tokaya ulaştı ve saçlarımı serbest bıraktı. "Ayrıca... Bu kumarhanede böyle şeyler yapılabildiğini bilmiyordum!"

"İnanır mısın, ben de!" dedi.

"Madem böyle güzel odalar vardı burada..." dedim iç çekerken. "Madem sen de bu işlerde fena değilsin," diye ekledim, şakacı bir tonlamayla. "Beni burada gördüğün ilk gece de bu hünerlerini sergileseydin ya!"

"Tüh ya!" dedi alayla. Kıkırdadım. "Benim aklıma nasıl gelmedi bak bu..." Dudakları *bilmem* dercesine büzülürken, hafifçe doğruldum ve alt dudağını dişlerim arasında

çekiştirip öptüm. "Ben sana *fena*yı göstermesini bilirim de... Dua et, yavaştan casinoya geçmemiz lazım artık."

"Peki kocacığım," dedim yeniden arkama yaslanırken. Yüzü öyle bir buruştu ki, alayla söylediğim *kocacığım* hitabından nefret ettiğini daha iyi belli edemezdi. "Göster ama sonra mutlaka *fena*yı tamam mı?!" dedim cilveyle. "Çok merak ederim çünkü!" Başını *hay hay* der gibi salladı. "Teşekkürler kocacığım!"

İmalı bir tavırla, "Rus ruletini de sana ayrıca soracağım," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Senin her şeyden haberin olması benim canımı sıkıyor ama!" dedim isyan ederek. "Sergio mu yoksa Gökhan mı ispiyonladı?"

"Krupiye de masadaydı," dedi.

Başımı iki yana sallarken, "Krupiyelerden nefret ediyorum!" dedim. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Romeo'dan da Elisa'dan da özür dilemem lazım. Ben senin gibi düşünmüyorum. Samimi ve içten bir özür, bazen iyi bir intiba bırakır. İnanılmaz saçmaladım..."

Derin bir nefes verirken ciddileşti. "Nazlı," dedi. Merakla gözlerinin içine baktım. "Seni seviyorum ve bundan şüphe duyman, beni çok yaralıyor." Zorlukla yutkunduğum sırada, bir eli saçlarımın arasına karıştı. "Mahcup ol diye değil, gerçekten kendine de bana da bunu yapmayı bırak diye söylüyorum."

"Ben senin sevginden şüphe duymuyorum..." dedim. İfadem kendimden emindi. "Sadece..." İçime bir nefes sığdırdım. "Tamam neyse, bunu konuşmayalım... Çünkü bir süredir, bunu sürekli konuşuyoruz. Konuşmak zorunda kalıyoruz."

İşaret parmağıyla karnımda hızlıca bir daire çizdi ve daireyi tamamladığı yeri hafifçe dürttü. "Karımın aklını bulandırmayı, tahminen ne zaman bırakacaksın?" Bir karnıma bir de Bora'ya baktım. "Mantıken senin benimle aynı tarafta olman gerekmez mi? Neden en büyük düşmanın benmişim gibi davranıyorsun acaba, onu çok merak

ediyorum!" Kocaman bir kahkaha attım. "Yapma böyle bak, yarın yüz yüze bakacağız seninle de!"

"A-aa!" dedim hâlâ gülerken. "Resmen doğmamış çocuğu azarlıyorsun!"

"Azarlarım," dedi ciddiyetinden ödün vermeden. "Hiç kimsenin sana bunu yapmaya hakkı yok. Onun bile. Uslu uslu dursun işte durduğu yerde, sürekli seni garip ruh hallerine sokuyor."

"Ama bunu isteyerek yapmıyor babası..." dedim dalga geçercesine.

Başını iki yana sallayıp, "Orası beni ilgilendirmez. Ben sonuca bakarım," dedi.

Bora'nın elini karnımın üzerine yerleştirip, ben de elimi, onun elinin üstüne koydum. "Aa olmaz ama böyle küslük. Hem de benim yüzümden. Barışın hemen. Tamam, ben bir daha sizin karşı karşıya gelmemeniz için, elimden geleni yapacağım."

"Söz mü?" dedi beklenti dolu bir ifadeyle. Gözlerim düşünürcesine kısıldı, dalga geçmiyor muyduk? "Söz ver bana, ancak o zaman barışırım. Bak hormonlarına da karışmıyorum. Sana çirkin olduğunu, benim seni beğenmeyeceğimi falan düşündürmesin, yeter! Hem kesin bilerek yapıyor Nazlı. Aramıza girmeye çalışıyor. Kendine aramızda bilerek yer açıyor, inan bana."

"Sen şu an bana, dalga geçiyorum ayağına, ters psikoloji falan mı uyguluyorsun?" diye sordum merakla. Kaşları teessüfle çatıldı. "Bebeğimizi suçluyorsun ki ben ona kıyamayayım... Aynada kendimi beğenmediğimde, sen bebeğimizi suçlama diye düşüncelerimi unutayım falan, değil mi? Bir çeşit manipülasyon! Uzatıyorsun ki içten içe bilinçaltıma yerleşsin bunlar, değil mi?!" Boğazını temizlerken, başını iki yana salladı. "Aşk olsun Bora!"

Hafifçe karnımın üstündeki eline vurduğumda, "A-aa çocuğa da geldi, dur!" dedi ve küçük bir kahkaha attı. "Yok bir şey bebeğim! Annenin böyle şiddetli bir sevgi anlayışı var, korkma sakın sen!"

"Bak hâlâ dalga geçiyor!" dedim omzuna vururken. Benim ona vurmamın nesi komikti bilmiyordum ama kahkahası daha da büyüdü. "Ya gülmesene! Yine rezil oldum çocuğa seni ciddiye alarak! Senin benden daha zeki olduğunu düşünecek!"

"Pardon sevgilim de acaba ne zaman IQ testi sonucunu, benim IQ testi sonucumla kıyasladın da kendinin daha zeki olduğunu düşündün?" diye sordu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Cidden. Sadece merak ediyorum. Neye göre ve kime göre, benden daha zeki olduğunu düşünüyorsun?"

"Bora!" dedim çok ama çok ciddi bir ifadeyle. "Bak, bana pişman olacağın cümleler kurma sakın!"

Omuzları kalkıp inerken, "Valla bilmiyorum Nazlı," dedi. Kucağından doğruldum ve koltuğun kenarına oturdum. Bu artık, çok elzem ve çok kritik bir konuşmaydı. Her ne kadar ikimiz de çırılçıplak olsak da. "Son zamanlarda zekanla alakalı şüphelerim var. Aynaya bakıp kendini çirkin görmen ya da benim seni aldatabileceğimi düşünmen, bu şüphelerimde haklı çıkarıyor beni."

"Hah!" dedim alayla. "Egoma oynuyorsun, bu da başka bir manipülasyon!" Koltuktan kalktım ve giyinmeye başladım. "Tabii bütün bunları düşüneceğimi biliyorsun, ekiyorsun kafama bunları! Helal olsun! Zekice olduğunu kabul ediyorum ama sonuçta anladım, yani ben senden daha zeki olabilirim! Belki de eşittir zekalarımız bilmiyorum! Sen benim masama ilk oturduğunda, ben de Türkiye'nin ekonomisine yön veren adamlardan birinden daha zeki olup olmadığımı düşünmüştüm ama... Belki de ben, senden daha zekiyimdir yani! Senin IQ'un kaç, biliyorsun ben ölçtürmekten korkuyorum! Beklentimin altında çıkmasın, kendime rezil olmayayım diye! Şimdi bir de sana rezil olmaktan mı korkacağım yani, çünkü bir gün ölçtürmeyi çok istiyordum!"

Gecenin en büyük kahkahasını patlattığında, elimde sütyenim, ona bakakalmıştım.

"Ağlayayım diye mi yapıyorsun?" diye sordum hayretle. Sütyenimi takmaya çalıştım. "N'apıyorsun gecenin intikamını mı alıyorsun benden?! Ölür müsün, benim daha zeki olduğumu kabul etsen ama buna böyle gerçekten, tüm beyninle inanman lazım!"

Ayağa kalktı ve arkama geçerek, sütyenimin kopçasını bağladı. Ellerini karnımda birleştirdi. Bütün moralimi bozmuştu. Ondan daha zeki olduğumu ona nasıl kanıtlayacağımı bilemiyordum ve önümde resmen çok yorucu, engebeli, bayır yukarı bir yol vardı. Omzuma küçücük bir öpücük kondurduğunda, "Seninle baş başa olmayı çok seviyorum..." dedi.

"Ben de..." dedim.

Beni kendine döndürdü ve bu kez de ellerini belimde birleştirdi. "Hayatta belki de en keyif aldığım şey bu..." Gözlerimiz birbirleriyle buluşurken, kollarına tutundum. "Bebeğimiz dışında, üçüncü bir kişiyi istemiyorum hayatımızda... Kara'dan kurtulmakmış, silahı bırakmakmış, güvenli hayatmış, bambaşka bir yaşam kurmakmış, denizlere açılmak hayallerimi yaşamakmış falan fasa fiso..." Kaşlarım çatıldı. "Bunlar tabii ki önemli, çok önemli, ama gitmeyi en çok isteme sebebim değiller. Benim gitmeyi en çok isteme sebebim, seninle hasret gidermek. Bu, bir kaçış olsa bile."

"Sen..." dedim şaşkınlıkla. "Ciddi misin?"

Başını gayet ciddi olduğunu belli edercesine salladı. "Gitme fikrini ilk ciddi ciddi dile getirdiğimde, kaşık kaşık sufle yemiştim, hatırlıyor musun? *Rüzgar nereye eserse,* demiştim sana. Adem Kaptan'ın getirdiği mektuptan sonra, babamın bir yer ayarladığına inanıyor olmamın rahatlığı da vardı ama sana o zaman da demiştim. Benim için önemli olan, hiç kimsenin mutluluğumuza göz dikemeyeceği kadar uzakta olmak seninle. Ben, burada da bir şekilde idare ederdim. Katlanırdım. Seni de bebeğimizi de korumanın bir yolunu bulurdum. Ne gerekiyorsa yapardım. Ama

gerekliliklerin, her zaman bizi ayırma ihtimali olurdu. Ve ölüm, her zaman kapı komşum olmaya devam ederdi."

"Çünkü İstihbarat, hep bir adım önde, değil mi?" diye sordum.

"Aynen," dedi. Gülümsemesi buruktu. "Sizi en uzakta tutardım ama kendimi tutamazdım. En iyi hâliyle, şu geride kalan on gün gibi falan olurdu hayatımız. Birbirimize doyamaz, zamanı istediğimiz gibi yönetemezdik. Ben hep eve geç gelen, geldiğinde de çalışmak zorunda olan, çağırıldığı zaman çağırıldığı yerde olması gereken, olsa olsa birkaç saatlik zaman dilenebilen, ufacık bir çıkışında dahi hapse girme seçeneği kendisine hatırlatılan bir adam olmak zorunda kalırdım. Ne iyi bir koca ne de iyi bir baba, anlayacağın... Ben buradaki hayatımdan değil, seni bensiz beni de sensiz bırakma ihtimalinden, geleceğimizin belirsizliğinden kaçıyorum Nazlı. Dönmemek üzere. Dönmemek üzere çünkü, bu keşmekeşin içinde olmadığımız sürece, biz seninle hep çok iyiyiz... Bu ada olur, dünyanın bir ucu olur, önemli değil."

Derin bir nefes verdi ve beni kendisine çekip sımsıkı sarıldı. Yılların acısını çıkartır gibi, Elisa ile Romeo'ya, hatta dünyadaki bütün aşıklara meydan okur gibi. Bu dünyada en çok birbirini seven sevgililer, bizmişiz gibi.

"Ne zaman aklına benimle ilgili bir şey takılırsa, bu dediklerimi hatırla... Benim geleceğim sensin," dedi. Kollarımı boynuna doladığımda bergamot kokusu ciğerlerime nüfuz etmişti. "Geleceğine *sen* diyen bir adam, senden gelecek ve seninle ilgili her şeye razıdır. Buna kiloların da dahil!"

Dudaklarım gülümsemeye, gözlerim ise ağlamaya yeltenmişti ve ben bu duygu karmaşasına maalesef alışmıştım.

"Seni çok seviyorum sevgilim!" dedim. Bana daha da sıkı sarıldı. "Seninle nerede olsa yaşarım ben. Yeter ki sen, olduğumuz yerde mutlu ol. Bu ada olur, dünyanın bir ucu olur, önemli değil."

♠

Bora, Elisa ile Romeo birbirlerine sarıldığında burnunun direğinin sızladığını söylemişti ve bunun ne demek olduğunu, en az onun kadar iyi biliyordum. Sevdiğin insanı, bir daha görüp göremeyeceğini dahi bilmeden özlediğinde, çok uzun bir süre özlediğinde, nefes almak senin için onu özlemek olduğunda hatta, ona kavuştuğunda bile onu özlemeye devam ediyordun. Ve işte o zaman, onu bir daha kaybetmemek için her şeyi tolere edebilmeye başlıyordun ve sabrın sen farkına bile varmadan büyüyordu. Çünkü onu kaybetmekten ölesiye korkuyor oluyordun. Çünkü onu bir daha özlemektense, ölmeye dahi razı gelebiliyordun.

Bora'nın boşanmamamız için verdiği çaba da bunun gibi bir şeydi işte. Bazen ileri gittiğimi, sabrını zorladığımı biliyordum ama benim de gelişim *nazlı* olmaktı ve hep o sınırlarının en ucunda dolaşıyordum. Sınırları genişlediğinde, benim de alanım genişliyordu, ne yapabilirdim? Ona nazlanmak, ona saçmalamak, ona aklımdan geçenleri sansürsüz aktarabilmek -her ne kadar bazen sansür uyguluyor olsam da- ve onun yanında hiç kasmadan, hiç düşünmeden var olabilmek benim için kıymetliydi. Her karı koca arasında olabilecek kıskançlık krizleri, ilişkinin tuzu biberi falandı. Kaldı ki iyi ki bu kıskançlık krizini yaşamıştık ve Bora, benimle o konuşmayı yapmıştı. Uzun zamandır bir uykuda olduğumu ancak anlıyor, kendimi Bora'ya teslim ederek zihnimi dinlendirmiş olduğum için de şanslı hissediyordum.

Bence en kusursuz plan dan diye yapılandı. Eski dostum Nina Adams, beni tekrar gördüğüne sevinirken, onun aramızda olduğunu Bora'dan saklamam gerektiğini biliyordum. Neyse ki çok zekiydim ve neyse ki Bora, hamile olduğum için bebeğimizin doğrudan benim zekamla beslenerek büyüdüğünü ve beni aptallaştırdığını falan düşünüyordu. Bence hayatta bazı şeylerin zamanlaması çok ama çok iyi denk geliyordu.

"Sevgilim," dedim dekor görünümlü kapıdan casinoya girmek üzereyken. Durdu ve bakışlarını bana çevirdi. "Bugün 23 Nisan! Bana bir koltuk sözün vardı, hatırlıyor musun?"

Gülümsedi. "Ben sana zaten bütün koltukları vermiştim! Hem de 23 Nisan'ı falan beklemeden!"

"Olsun, sen yine ver. Bugün ver," dedim.

Bakışları kısılırken, "Daha yeni, iyi bir koltuğun devir teslimini yaptım ama..." dedi. Bakışları, araştırmacı ve sorgulayıcı bir tavırla yüzümde dolaştı. "Hangi koltukta gözün sevgilim?"

"Bugün ben Kara olabilir miyim?" diye sordum en sevimli olduğunu düşündüğüm hâlimle. "Gökhan bana *Bayan Kara* deyince, bir özendim!"

Tedirgin bir şekilde, "*Ol* dersem, başıma ne kadar kötü bir şey gelecek?" diye sordu.

Güldüm. "Söz veriyorum sana bir şey yapmayacağım!" Ellerimi çenemin altında birleştirdim. "Lütfen azıcık Gökhan'la eğlenmeme izin ver! Lütfen! Ben onunla oyun oynamayı çok seviyorum! Onunla dalga geçmek beni çok mutlu ediyor! Lütfen!" Bora gözlerime şaşkınlıkla bakıyordu. "Lütfen sevgilim lütfen!"

"Dalga geçmiyorsun değil mi?" diye sordu.

"Yoo?" dedim.

"Sorayım dedim işte, bir umut..." dedi. Sıkıntılı bir nefes koyuverdi. "Al, Kara da hatta Gökhan da tümden senin olsun Nazlı..." dedi. Artık Gökhan'ı mı benden, beni mi Gökhan'dan kıskanmıştı, Allah bilirdi. "Ne yapıyorsan yap..." dedi kızarak.

Kapıyı ittiğinde yeniden casinoya geçtik. Biraz yürüyerek, miktarı biraz azalan insan kalabalığının içine karıştık. Elini bıraktım. "O zaman ben Gökhan'ın yanına gidiyorum..." dedim. Bakışları ters ve kınayıcı bir şekilde yüzümde dolaştı. Umursamadan parmak uçlarımda yükseldim ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. "Birazdan gelirim!"

Gökhan, bir poker masasında oynuyordu ve rakiplerinden biri de Bat'ti. "Hello!" dedim gereksiz bir neşeyle. Gökhan'ın

omzuna dokunarak kulağına eğildim. "Gelsene benimle biraz..."

Gökhan, omzunun gerisinden bana bakarken, "Oyunu yarım bırakamam..." diye fısıldadı.

Gözlerimi devirdim. "Beyler müsaadenizle," dedim masadakilere. "Kara, Gökhan'ı çağırıyor. Kalkması lazım."

"Tabii," dedi bir adam, herkesi temsilen.

Bat bir sorun olup olmadığını sorarcasına bana baktığında, bir sorun olmadığını işaret etmiştim. Gökhan kartlarını bıraktı ve masadan kalkarken, "Bora'nın çağırdığını baştan desene kızım!" diye kızdı. Koluna girdim ve bara doğru ilerlememizi sağladım. Gökhan ise barın tam tersi yönünde olan Bora'yı fark edince, "Bora, diğer tarafta... Biz nereye gidiyoruz?" diye sormuştu. "Hem neredesiniz siz kaç saattir?!"

"Bir sus ya!" dedim bara geldiğimizde. Hakan şaşkınlıkla bize bakınca, belki de Gökhan Abi'siyle nasıl böyle konuşabildiğimi kendi içinden sorgulayınca, yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. "Bora'ya bir kadeh viski götürür müsün Hakan?"

Hakan başını sallarken, Gökhan neler olduğunu anlamak ister gibi bana bakıyordu. Birilerinin bana böyle bakmasından illallah etmiştim. Derin bir nefes verdi ve bar sandalyesine oturdu. Ben de yanına geçtim. Dirseğini bara, çenesini de avucuna yasladı. Hakan elinde viski kadehiyle bardan ayrılırken, "Sevişmiş ve aranızı düzeltmişsiniz, onu anlıyorum... Ama benden ne istediğini anlamıyorum..." dedi. Aslında gözlerimi bir kez daha devirtmeyi başardığı için kendisini tebrik etmem gerekirdi. "Efendim Naz'cığım? N'oldu? Şimdi hangi masada hile yapmak istiyorsun? Şimdi kimi yenmek derdindesin? Söyle canımın içi, çekinme, söyle."

"Konu ciddi," dedim. Ama yüz ifadem, tam tersi yöndeydi. "Bora'nın bizi izlediğine eminim. O yüzden seninle dalga geçiyormuş gibi aptal aptal sırıtıp duracağım, bozma!"

"N'oldu?" diye sordu merakla.

"Şimdi ben sana, seninle olan kişisel tarihimizin, en büyük operasyonunun planını anlatacağım!" dedim.

Gökhan gerilirken, "Nasıl yani?" diye sordu. Bakışları Bora'nın olduğu noktaya çevrildi. "Bora'nın haberi var mı?"

"Yok ama izin verdi," dedim. Gökhan çatılmış kaşlarıyla bana döndü. "Koltuğunu bana verdi bugün için... Bugün 23 Nisan ya! Bugünlük Kara benim! Zaten benim koca bir güne değil, seninle konuşacak beş dakikaya ihtiyacım var! Kara istediği planı, istediği şekilde, istediği kişiyle yapabilir biliyorsun ki... O yüzden gerilmene gerek yok! Zaten Bora, bizim ne yaptığımızı çok sonradan, o da eğer gerekirse öğrenecek!"

"Kızım ne diyorsun sen?" diye sordu Gökhan. Hakan bara gelince, hızla ona döndü. "Hakan! Uza! Mola ver, bir şey yap! Yalnız bırak bizi!"

Hakan geldiği gibi gitmek zorunda kalınca, Gökhan'ın ceketinin üstünden kolunu çimdikledim. "Neden dikkat çekiyorsun?!"

"Naz bana bak, benzin döker yakarım şimdi kendimi burada, dikkat çekmek neymiş görürsün..." dedi. Deli miydi, ne diyordu? "Ya sence ben, Bora'dan saklayacak bir şey mi arıyorum devamlı?! Bir şey saklamazsam adamdan, hayatımda boşluk mu oluşuyor, n'oluyor?! Hobim mi bu benim?! İstemiyorum plan da operasyon da! Kelle koltukta yaşıyorum zaten, beni daraltma!"

Gökhan'ın az evvel çimdiklediğim kolunu, şimdi dostça sıvazladım. "Senin bu hayattaki yumuşak karnın Bora... Ve onun iyiliği için her şeyi yapabilecek olmak be Gökhan..." dedim. Yüzüme *hayırdır* diye sormakla, bu konuyla asla ilgilenmemek arasında büyük bir araf yaşadığını belli edercesine baktı. "Mecburuz..." dedim. Gökhan, bakışlarımdaki çaresiz ifadenin sahte olduğunu anlayabilir miydi bilmiyordum. "Yoksa ben bayılıyor muyum kocamdan bir şey saklamaya?!"

İki saniyeliğine de olsa duraksadığı anda zaafına yenik düşeceğini anladım. Çünkü yüzüme merakla bakmaya

başlamıştı. Ben onun yerinde olsam, *iyilik* kisvesi altında da olsa Bora'nın arkasından iş çevirmeyi artık uygun bulmadığımı açıkça söyleyerek, beni reddederdim. Çıkarlarım doğrultusunda, bunu sesli dile getirmiyor ve belki de Bora'ya iyilik yaparken, Gökhan'a kötülük yapıyordum ama maalesef ki terazinin dengesi de matematikle alakalıydı ve yapacak bir şey yoktu. Gökhan beni reddetmemişti çünkü değişmek, öyle kolay, bugünden yarına olacak bir şey değildi.

"Konu ne?" diye sordu.

"Şimdi biz kaçacağız ya..." dedim fısıltıyla. Gökhan'a mümkün mertebe yaklaşmış, yanımızdan geçenin dahi bizi duymayacağını garanti altına almıştım. Bir yandan da özel bir şey konuşuyormuşuz gibi bir tavra sahip değildim ve dışarıdan bakan biri en fazla, mekandaki birini çekiştirdiğimi düşünürdü çünkü insanlar beni profilden görüyorlardı ve ben gülümsüyordum. "Sana nereye gideceğimizi söyleyeceğim."

"Harbi mi?" diye sordu yüksek çıkan, kulağımın zarını belki de delen, bebeğimizin korkudan ne yapacağını muhtemelen şaşırdığı bir sesle.

"Evet," dedim. Yalan söylüyordum. Adaya gideceğimizi ne Gökhan'a ne de bir başkasına söylemem mümkün bile değildi ama zafere giden yolda, her şey mübahtı. "Ama öncesinde senin, dönüş biletlerimizi ayarlaman gerek."

"Nasıl?" diye sordu hızlıca. "Ne yapmam gerekiyor? Ve bunu neden Bora'dan saklıyoruz?"

"Çünkü Bora dönmeyi düşünmüyor," dedim. Yalnızca üç saniyeliğine, Aydın'ın da olduğu bir poker masasına oturmuş olan Bora'ya baktı ve sonrasında bana döndü. "Ama hayat ya bu... Ne getirir belli olmaz. Ben tek yön, tek seçenek, tek yol falan sevmem. Garanti iyidir. Dursun yastık altında."

"Bora da sever aslında elde garanti bir şeyler bulundurmayı?" dedi Gökhan. Kafası karışmış gibiydi. "Bunu ondan niye sakladığımızı, yine anlamadım."

"Çünkü *garanti* dediğim şeyle, onun karakteri çatışıyor... Verdiği bir sözü çiğnemeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Ne

pahasına olursa olsun," dedim. Gökhan'ın yüzüne düşünceli bir ifade yayıldı. "Bu yola seninle girdim, çünkü etikmiş, ahlakmış gibi saçma değerlerin yok!" Kendisine küfretmişim gibi kaşlarını çattı. "İyi bir şey dedim! Benim de yok! Birbirimize benziyoruz!"

Tavırlı bir ifadeyle, "Aman ne rahatladım," dedi.

"Neyse konuya dönelim... Ayrıca eminim ki, Bora bu önerimi, çok büyük bir risk olarak görecektir," dedim. İç çektim. "Operasyonun göbeğinde olmamdan da asla hoşlanmayacaktır!" Gökhan'ın gözleri fal taşı gibi büyürken, konuşmasına fırsat vermedim. "Gül! Sohbet ediyoruz!" dedim uyarıcı bir tonlamayla.

"Ne planladın sen Naz?!" diye sordu gülmeden.

"İstihbarat'ın tutuklamak istediği adamlardan birinin elinde bir bilgi varmış. Bora söylemişti. Bir liste olduğunu düşünüyor. İstihbarat, bu listeyi ele geçirmek istiyormuş. Ki anladığım kadarıyla bu, Bora'nın görevi..." dedim. Gökhan konuyu biliyor olsa gerek başını salladı. "Bora da bu görevi, eğer bağlılıklarını kanıtlayabilirlerse OCTO'ya verecekti. Onları İstihbarat karşısında sınamak için. Listeyi ele geçirmek, aklının ucundan bile geçmiyor. Çünkü Bora, böyle bir adam değil. Yani nasıl bilmiyorum ama aklı kötülüğe ermiyor... Dürüst abi adam! İnanılır gibi değil!"

"Haklısın," dedi Gökhan. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Yani, Bora'nın verdiği sözü tutacağı hakkında. Bu söylediğin ciddi bir kazık... Bu kazığı atmaz. O, kendisine emanet edilen bir şeye el sürmez."

"Kazık falan yok!" dedim hızlıca. "Lütfen planı doğru oku... Listenin ellerine geçme süresi uzayacak sadece. Olur da biz bir gün, dönmek istersek, elimizde kapı gibi *lütfen bizi içeri buyur edin*, kozumuz olacak... Ha dönmek istemezsek, ben ulaştırırım listeyi onlara. O da sorun değil."

Açıkçası, geleceğimiz adına istediğim tek şey, nerede mutluysak orada yaşamamız gerektiğiydi. Ve bunu da denemeden bilemezdik. Buralardan gitmeyi, Bora ile baş başa kalmayı, birbirimizi sevgimizle iyileştirip, birbirimizin

yaralarını sarmayı çok istiyordum ve fakat Türkiye'nin bize ömür boyu yasaklanmasını da istemiyordum. Çünkü ne olacağını bilmiyordum ve bilinmezlik pek iyi bir şey değildi. Geçmişimde, bilinmezliklerle olan savaşım tecrübeyle sabitti. Ayrıca zaten ben yasakları da sevmezdim ve nerede bir yasak görürsem delmek istiyordum. Bunu da bence tüm Türkiye, kocamla görüşmem yasaklandığında, basında beni izlerken öğrenmiş olmalıydı.

Bir de... Bora'yı polise şikayet ettiğimde kaybetmesine sebep olduğum, ellerimle toprağa gömdüğüm ve İstihbarat'ın eline geçmesine vesile olduğum kozları yerine koyamazdım fakat ona aynı ellerimle, yepyeni bir koz verebilirdim. Bu, ablasının hediyesi olan ve kırdığım at biblosunun aynısından ona hediye etmek kadar masum bir davranış değildi ama yine de gideri vardı. Bence.

Gökhan beş saniye yüzüme baktı ve "Sikeyim," diye mırıldandı. Gülümsedim. "Sana kanan aklımı sikeyim Naz!" Daha çok gülümsedim. "Anlat! Plan ne? N'apıyoruz?"

Keyifle arkama yaslandım. "Öncelikle," dedim etrafıma bakınırken. "Bana artık yiyecek bir şeyler söylüyoruz! Öldüm de çünkü açlıktan!"

Bakışlarım poker masasındaki Bora'yı buldu. O da bana bakıyordu. Kapkara gözlerinin sağda olanını bir kez kırptığında, yüzümdeki gülümseme arşa değmişti.

Tüm çabam bizim içindi.

Geleceğimiz için.

167.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Hepinize kocaman, sevgiyle sarılıyorum. Yorumlarınız, oylarınız, tweetleriniz ve mesajlarınız için çok teşekkür ederim...

Var olun!

♠

Yemeğimi beklerken, yemeğim geldiğinde de karnımı doyururken, Gökhan'la planımın detayları hakkında konuşmuştuk. Hakan bir noktada bara döndüğü için şifreli bir metod tutturmuş ve sıradan bir sohbetin içinde insanlardan bahsediyormuş gibi rol yapmak zorunda kalmıştık.

Planımı hayata geçirebilmemiz için, bize yardım edecek bir kişiye daha ihtiyacımız vardı ve o kişinin kim olabileceği ile alakalı benim de Gökhan'ın da kafası karışıktı. Çınar Akbulut'un İstihbarat'ın içinde olması bizi avantajlı kılsa da bunun dezavantaja dönüşmesi de olasıydı. Aynı şekilde Beyza Karabey de bize yardım etmek için elinden geleni yapardı ama öte yandan, bunu koşa koşa gidip kardeşine yetiştirme ihtimali de vardı. Keza OCTO'dakilerden biriyle alakalı da herhangi bir seçim yapamıyorduk. Mesele, seçeceğimiz kişiye güvenmemiz değildi. Mesele, seçtiğimiz kişinin, planıma Kara'ya güvendiğinden daha çok güvenmesiydi. O yüzden Aydın veya Selim'i ihtimallerden biri olarak dahi görmüyorduk.

Gökhan en sonunda bıkkın bir nefes koyuverdi ve "E nasıl karar vereceğiz?" diye sordu.

"Zamana bırakacağız," diye yanıtladım onu. Kaşları havalandı. "Sessizce bekleyeceğiz ve bize yardım edecek o

kişi her kimse... Kendini bize belli edecek. Acele etmeyeceğiz."

Gökhan kafasını sallarken viskisinden bir yudum aldı ve "Bora, buraya doğru geliyor..." dedi. Farkındaydım. Nina Adams'ı yardıma çağırmam demek, tüm duyularımın açık olması ve dikkatimin her yerde olması anlamına geliyordu ve eğer bunu da fark etmeyeceksem, bunca zamanı ve eğitimi çöpe atmış olurdum. Bakışlarıma yerleşen alay karşısında Gökhan gözlerini devirdi ve yanımıza yaklaşan Bora'ya dönüp, "Nasıl geçti oyun?" diye sordu.

"Oyun işte," dedi Bora. Benim solumdaki bar sandalyesine geçti ve Hakan'dan viski istedi. Akabinde hafifçe eğildi ve bakışlarını Gökhan'ın gözlerine dikti. "Siz n'aptınız?"

"Sohbet muhabbet," dedi Gökhan. Hakan, Bora'ya viskisini uzattığında, Gökhan kadehini havaya kaldırdı. "Naz, 23 Nisan'ın tadını çıkarıyor!"

Bora da kadehini havaya kaldırırken gülümsedi. "Kutlu olsun..." dedi. Kapkara bakışları gözlerime değerken, "Sevgilim," diye eklemişti.

Bora'nın bakışlarında sorgu dolu bir tavır vardı ancak bunu yadırgamama gerek yoktu çünkü tam bir saat on iki dakikadır, yerimizden kıpırdamadan Gökhan'la konuşmuştuk ve kim olsa bunun altında bir şey arardı. Bora da altında pekala bir şey arıyordu ama bulamayacaktı. Zaten Begüm hızlı adımlarla yanımıza geldiği için, konunun değişeceğini biliyordum. O yüzden sadece gülümsedim.

"Abi!" dedi Begüm yorgun bir tavırla. "Ben odaya çıkacağım artık... Demir uyanmış, yanına çıkacağım. Daha inmem aşağıya."

Bora başını salladı. "Biri eşlik etsin sana."

"Ablam, Bat'e söyledi..." dedi Begüm. Bora'nın kaşları çatılınca, "Tamamen ablamın fikriydi!" diye ekledi. Bora bir şey söyler miydi bilmiyordum -ki bir şey söyleyecektiyse de o cümlelerin küfür içerikli olması mümkündü- ama Begüm doğrudan Gökhan'a dönerek, dikkati Bat'ten uzaklaştırmaya çalıştı. "Hadi abimi çok iyi anlıyorum da... Sana cidden

n'oluyor Gökhan? Ablamla da Aydın Abi'yle de konuşmuyormuşsun?"

Bora, Begüm'ün seçtiği yeni konudan daha da irite olmuştu. Viski kadehini alarak ayağa kalktı ve yanımızdan ayrılmadan evvel bana, "Buralardayım," dedi. Begüm'ün şükür dolu bir nefes aldığını duymuş muydu emin değildim.

"Kendini kurtarmak için, benimle alakalı bıçaksırtı konuların etrafında dolaşman bayağı bir tatlı oldu!" dedi Gökhan sitemle.

"Gayet ciddi bir soruydu," dedi Begüm. Gökhan buna zerre inanmamış olacak ki alayla başını salladı. Begüm ise, "Gerçekten ciddi bir soruydu?" diye yineledi. "Evlenmelerine tepki vermen çok absürt geliyor bana açıkçası. Birbirlerini ne kadar çok sevdikleri belli değil mi? Yaşadıkları ve bize de yaşattıkları onca korkunç şeyden sonra, hayatın içinde ikinci bir şansları var işte. Ne güzel."

Gökhan'ın öfkesinin bakışlarına yayılmasını anbean izledim. "Üç numara!" dedi sertçe. "Senin de söylediğin gibi... Bize yaşatılan onca korkunç şeyden sonra, bütün bunlar hiç olmamış gibi davranmaları... Ve bu uğurda da Leo'yu harcamaları kanıma dokunuyor!"

"Yalnız," dedim araya girerek. "Bize yaşatılan derken? Hepsinin altında senin de imzan var." Gökhan yüzüme şaşkınlıkla bakarken, Begüm başını sallamıştı. "Ve biliyorsun ki... Yanlış da olsa Bora'yı ve beni düşündükleri için bir adım attılar. Kendileri için değil."

"Yani Naz diyor ki, insanları eleştirirken kendi yaptıklarını görmezden gelip sıyrılmaya çalışma..."

Begüm'ün bakışlarından ve sesinden akan kinaye Gökhan'ı rahatsız etmişti. "Sen gitsene yarasacığının yanına!" dedi kızar gibi.

Begüm omuz silkti. "Abim Bat'e tip tip bakarken zor..." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bu hayatta azıcık olsun eğlenemiyorum ben. Azıcık olsun. Abimin, Beyza Hanım'a gösterdiği müsamahanın birazcığını bana göstermesi mümkün bile değil." Yapay bir üzüntüyle dudaklarını büzdü.

"Biriyle kaçmış, diğerinden çocuk yapmış, dönmüş sonra gizlice evlenmiş... Bunları ben yapsam var ya..."

Ben kahkaha atmıştım ama Gökhan Begüm'ü, "Dengesiz misin kızım ya?! Beyza'yı seviyor musun yoksa ona sövüyor musun, bir karar ver!" diye azarlamıştı.

"İşime nasıl gelirse canım," dedi Begüm.

Ayağa kalktım. "Ben eşlik edeyim o zaman sana," dedim. Begüm kafasını salladı. "Havam değişir biraz."

Etrafıma bakındığımda, Bora'dan evvel Bat'le göz göze gelmiştim. Başımı kaşır gibi yaparken, özel alfabemizle *gel* dedim. Bu *gel* emri yalnızca Bat'in değil, o sırada bana bakan Falcon'la Sergio'nun da dikkatinden kaçmamıştı. Bora'nın, yanındaki bir adamla konuştuğunu fark edince, odağını dağıtmak istemedim ve doğrudan ona mesaj attım.

"Begüm'le odaya çıkıyorum sevgilim. Azıcık bebek seveceğim."

♠

Demir'i kucağıma alırken, "Merhaba minik kurbağa!" dedim. Çipil çipil bakan gözleri gözlerimle birleşirken ellerini oynatmıştı. "Nasılsın bakalım?" İçerideki odada Asya ile Leo uyuduğu için elimden geldiğince sessiz olmaya çalışıyordum. "Sen de mi uyuyacaksın beni bırakıp? E peki biz seninle ne zaman sohbet edeceğiz?"

Muhtemelen kendisiyle sohbet etme fırsatımız olmayacaktı. Bugün itibarıyla yetmiş yedi günlüktü ve biz buradan giderken, ancak yüz beş günlük olabilecekti. Beni de dayısını da hatırlamayacak, ancak ona anlatılanlar ışığında bizi tanıyacaktı. Ona da ne kadar tanımak denirse.

"Biliyor musun, senin bir benzerin de benim karnımda!"

Sevim Teyze'si kendi odasına gitmiş, annesi de Sam Abi'siyle bir kahve içmek üzere roofa çıkmıştı. Benimle baş başa kaldığı için, Demir'in beni dinlemekten başka çaresi yoktu ve bu konuda kapasitesi el verdiğince dikkatli de davranıyordu.

"Aranızda hemen hemen dokuz ay gibi bir zaman olacak... Sen daha büyük olacaksın, evet... Abi olacaksın..." Sırtımı

yatak başlığına dayarken, Demir'in kokusunu içime çektim. "Belki o sana *abi* demez. Aynı yıl doğmuş olacaksınız çünkü... Sakın matematiğin ondan daha iyi olmasın bak, tamam mı? Başka istediğin her şeyde onun önüne geçebilirsin. Sorun değil. Sonuçta seni, onun kadar çok seviyor olacağım. Ayıramam ki sizi. Sen de elime doğdun benim."

Demir beni anlamıyordu, zaten benim de kendimi anlayabildiğim söylenemezdi. İçime ekilen veda tohumları gözlerimi dolduruyor, boğazımı düğümlüyordu. Minik bir kurbağanın kokusunu bile şimdiden özlüyordum. Bizim gidişimiz, bizim için çok sevinçli bir hadise olduğu kadar, maalesef içimizde buruk bir tat bırakmaya da mahkumdu.

"Senin baban da benim abim gibiydi. O benden tam altı yaş büyük. Ama ben de ona *abi* demedim hiçbir zaman. Sana bir sır vereyim mi? Senin baban, benim bu hayatta en çok sevdiğim insanlardan biriydi. Bir gün büyüyünce, her şey çok başka olmuş olabilir... Ama küçükken yaşadıkların her zaman bir yerlerde, çok kıymetli birer anı olarak kalıyor ve... Babanla yaşanmış çok kıymetli anılarımız var bizim."

"Nina?" Leo, gözlerini ovalayarak bana bakıyordu. "Sesini duyunca... Rüya görüyorum sandım. N'apıyorsun? Annem nerede?"

"Gel minik aslan..." dedim içtenlikle. Bu sırada Demir elini yüzüme uzatmış ve elini yanağıma sürmüştü. "Annen daha davette... Biz Demir'le sohbet ediyoruz."

Leo kıkırdadı. "O konuşamıyor ki." Yatağa girdi ve yanıma yaklaştı. "Bebek daha! Begüm de mi davette hâlâ?"

"Hayır. O, roofta Bat'le kahve içiyor. Ayrıca bebekler de sohbet edebilir!" Leo kendimden emin ses tonumu duyunca merakla bana baktı. "Sohbet edebilmemiz için konuşabilmesi şart değil ki..."

"Nasıl yani, sen Demir'i anlayabiliyor musun?" diye sordu. Uyku mahmuru gözlerine yayılan şaşkınlık karşısında gülmemek için direndim. "Süper güçlerin sayesinde mi?"

Bir kolumu omzuna attığımda, Leo başını göğsüme dayamıştı. "Belki de! Bebek bile olsa, kendince bir dili var. Yani onu anlamak mümkün."

"Ben aynı dili bilmeyince anlamıyorum," dedi Leo, sıkıntılı bir tonlamayla. "Burada, anlamadığım o kadar çok insan var ki. Örneğin Sevim Hanım... Hiç İngilizce bilmiyor ve onu hiç anlamıyorum."

"Ama seni sevdiğini biliyorsun değil mi?" diye sordum. Leo başını salladı. "Öyleyse yolun yarısını katettin demektir."

"Nina?" dedi soru dolu bir tonlamayla. "Sen beni, hâlâ çok seviyor musun?"

"Tabii ki çok seviyorum. Hâlâ... Ve her zaman da çok seveceğim!" dedim.

Leo başını göğsümden kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Ama artık eskisi kadar çok görüşmüyoruz. Beni hiç evine davet etmiyorsun. Ya da bizim evimizde kalmıyorsun. Sohbet edemiyoruz. Bora, annemle küs olduğu için mi?"

"Küs değiller ki?" diye yalan söyledim.

"Maalesef, küsler Nina," dedi Leo. Sesi düşmüştü, bu gerçeği itiraf etmekte bir beis görmüyor olsa da beni üzmekten endişeleniyormuş gibiydi. "Bir daha da barışmayacaklarmış."

"Sana bunu kim söyledi?" diye sordum.

"Asya," dedi. Gözlerini gözlerimden çekti ve Demir'in minicik parmaklarını sevmeye başladı. "Biz Asya ile birbirimize söz verdik. Birbirimize asla yalan söylemeyeceğiz. O, benim anlamadığım Türkçe konuşmaları bana çeviriyor."

"Küsmek de bazen, sevginin bir getirisidir..." dedim. Leo'nun kaşları çatıldı. "Bir eylem gibi gözükse de aslında bir duygudur." Hafifçe gülümserken, dudaklarımı Leo'nun başına bastırdım. "Bora, sana bile küs olsa... Benim seninle arama giremez!" Leo'nun acı kahve gözlerinde bana çok tanıdık gelen o ifade vardı. "Nerede olursam olayım... Seni hep düşüneceğim, özleyeceğim ve çok seveceğim."

"Nerede olacaksın?" diye sordu. Bakışları kısıldı. "Bir yere mi gideceksin? Zaten Asya, Demir ve Begüm de İngiltere'ye gidecekler! Sen de mi beni bırakacaksın?"

Başımı iki yana salladım. "Bırakmayacağım," dedim. Eline uzandım ve küçücük elini avucuma aldım. "Bırakamam ki. Hep elini tutuyor olacağım. Hem sen de... Bebeğimizin elini tutacaksın. Söz verdin." Gözlerine kararlılıkla baktım. "Baban da yanında değildi. Seni tanımıyordu. Ama o da elini tutuyordu. Sana öyle söylemiştim, hatırlıyor musun? Çok sevdiğin birinin elini tutması için, ille de yanında olmasına gerek yoktur çünkü."

"Yeni yıla girerken... Babamla tanışacağımı hissettiğini söylemiştin," dedi gülümseyerek. "Bildin Nina. Her zamanki gibi!" Bir elini dan diye karnıma yasladı. "Süper güçleri olan bir annesi olacağı için çok şanslı olacak."

Gülümsemesi büyürken, dayısının birebir aynısı olan gamzesini gösterdi. İçim gitmeden, yüreğimdeki hasret körüklenmeden, kalbim acımadan doya doya Leo'nun gamzesine bakmak paha biçilemezdi. Süitin kapısı açılınca duyulan click click sesi içeriye yayılırken, Leo'ya göz kırptım. "Demir Bey'in annesi geldi. Onu annesine teslim edip, beraber uyumaya ne dersin?"

"Nerede, Demir Bey'in annesi?" diye sordu Bora'nın sesi.

Bakışlarım Bora'ya doğru çevrilirken yutkunmak zorunda kalmıştım. Leo ise yutkunmak için dahi vakit kaybetmeyip, "Roofta. Bat'le kahve içiyor," diyerek beni dumur etmişti.

Bora gülümserken kaşları havalandı ve bakışları doğrudan gözlerimi buldu. "Sana mesaj atmıştım."

"Yoo?" dedim.

Demir'i minder yatağa yatırırken, komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. Telefonumun sessizde kaldığını şimdi fark ediyordum. Ekranda Bora'nın ve Begüm'ün mesajları vardı.

"Abim gelirse, Sevim Hanım'ın odasına kadar gitti dersin. Ve bana mesaj atarsın."

"Kimsenin suçuna ortak olma sevgilim."

"Aaa?" dedim.

Leo İngilizce konuşmadığım için bana bakıyordu ama verdiğim tepkilerin zaten Türkçe'de varsa da Bora'da da bir karşılığı olmadığı için üzülmesi yersizdi.

Hızlıca Begüm'e mesaj yazdım: *"Yakalandık. Koş."*

Bora mesaj yazdığımın farkındaydı. Muhtemelen o mesajı kız kardeşine yazdığımı da tahmin ediyordu. Bunun hakkında ne düşündüğünü açık etmeden yatağın ucuna oturdu ve işaret parmağının tersini Demir'in başında gezdirdi. Bu sırada da Leo'ya, "Sen neden uyumadın?" diye sordu.

"Uyudum," dedi Leo. Bağdaş kurdu. "Ama sonra Nina'nın sesini duyunca uyanmak istedim. Sohbet ediyorduk."

Bora gülümsedi ve şakayla karışık bir ifadeyle, "Ben böldüm herhalde sohbetinizi?" dedi.

"Hayır," dedi Leo içten bir tavırla. "Özel değildi."

"Ne konuşuyordunuz?" diye sordu Bora.

"Bebeğinizi," dedi Leo. Minik kurbağanın vıraklamasıyla beraber, bakışları ona kaydı. "Kıskandı mı Nina?" diye sordu, fırlayan emziği yeniden Demir'in dudaklarının arasına yerleştirirken.

Bora, ağlayan Demir'i kucağına aldı ve "Annesinin oğlu..." diye mırıldandı. Bu sırada kapının hızla çalınmasıyla beraber Leo ayağa kalkmış ve kapıya ilerlemişti. Bora bir elini Demir'in başının arkasına koydu ve onu kendine yaklaştırıp, "Anne geldi, dayıcığım..." dedi. Demir ağlamayı bırakırken emziğini yine fırlatmış ve dilini çıkartmıştı.

Begüm yanımıza geldiğinde bir abisiyle Demir'e, bir de bana bakmıştı. Sorgulayıcı bir tavırla, "Abi?" dedi. Leo yeniden yatağa girdi ve yanıma sokulmadan önce, yine Demir'in emziğini dudakları arasına yerleştirdi. "Anneciğim..." dedi Begüm, hemen ardından. "Huzursuzlanmadı değil mi?"

"Keyfi yerinde merak etme," dedim. Begüm gülümseyerek başını salladı. "Karnı doyunca uyur sandım ama uyumadı."

"Birkaç gecedir, uykuları bölünüyor..." dedi Begüm. Abisinin yanına oturdu. "Normal olabileceğini söyledi doktor."

Adım sesleri duyduğumuzda, "Hah!" dedi Bora. Başını iki yana salladı. "Hiçbir çocuk sağlıklı uyku uyumasın. Saat sabahın dördü değilmiş gibi!" Leo başını göğsüme yaslayınca ona sarıldım. "Neredeydin sen?" diye sordu Bora, Begüm'e.

Begüm cevap veremeden, "N'oluyor?" diye sordu Asya. Bu saatte, muhtemelen gürültüye uyanmanın verdiği şaşkınlıkla yatağın dibine kadar gelmiş ve bize bakmıştı.

"Bir şey yok teyzeciğim," dedi Begüm mahcup bir ifadeyle. Asya'yı kendine doğru çekti. "Ben mi uyandırdım seni? Özür dilerim."

"Kapıyı alacaklı gibi çalarsan, olacağı bu." Bora sitemle söylenirken, Demir'i minderine bıraktı. "Prensesim... Yat sen tekrar hadi, uykun açılmadan."

"Nina, ben hiçbir şey anlamıyorum..." dedi Leo.

"Leo, sen de yatağına geç..." dedi Bora, İngilizce konuşarak. "Herkes uyuyacak."

"Benim yatağım başka odada aslında," dedi Leo. Bana döndü. "Birlikte uyuyalım, demiştin... Nerede uyuyacağız? Bizim odada mı? Aydın bizimle aynı süitte kalmıyor. Sadece annem ve ben varız. Annem de mi bizimle uyuyacak?"

"Ben de sizinle uyuyabilir miyim?" diye sordu Asya. Hevesli gözlerle bana bakıyordu. "Lütfen?"

"Tabii ki uyuyabilirsin," dedim gülümseyerek. Begüm'e döndüm. "Sen, oğlunu da alıp içeride yatabilir misin? Biz burada uyuyalım."

"Dayı sen de bizimle uyu!" dedi Asya. Begüm'ün kolları arasından ayrılıp Bora'ya yaklaştı. "Lütfen."

Leo, iyice mayıştığını belli eden bir sesle, "Ama Nina'nın yanında ben yatacağım dayı..." diye mırıldanmıştı.

Begüm, yatak minderini kucaklarken güldü. "Oğlum sen de büyüyüp derhal bu kervana katılmalısın, bak çok şey kaçırıyorsun!"

Begüm cümlesi biter bitmez, ne dediğini fark etmişçesine bir refleksle abisine baktı. Oğlu büyüdüğünde ortada bir kervan kalmayacağını ancak hatırladığını ele veren bakışlarına hüzün çöreklenmişti. Belki de aynı az evvel benim hissettiğim gibi, oğlunun biricik abisiyle yaşayamayacağı yarınlar aklına üşüşmüştü çünkü hüzünlü gözlerinden bir damla yaş da düşmüştü.

"N'oldu teyze?" diye sordu Asya, merakla. "Neden ağlıyorsun?"

"Ben üzerimi değiştireyim," dedim. Hafifçe yataktan doğrulurken Leo ile Asya'ya bakmıştım. "Hadi bakalım! Beraber, Begüm'ün muhteşem geceliklerinden bir tanesini benim için seçelim!"

"Ben burada bekleyeceğim," dedi Leo. Başı göğsümden ayrılınca yastıkla buluşmuş, gözleri ise çoktan kapanmıştı. "Nasılsa Türkçe konuşacaklar. Yani onları yalnız bırakmama gerek yok."

Begüm'ün yaşlı gözlerinin aksine dudakları iki yana kıvrıldı. Biz Asya ile yatak odasından çıkarken o, Demir'i yeniden yatağın üzerine bırakmış ve abisinin yanına oturmuştu. Göğüslemek zorunda oldukları şeyin ne kadar zor olduğunu düşününce, benim göğsüm sıkışıyordu.

"Ben seninle Nazlı ile Bora olmayı seviyorum fakat senin sorumlulukların, Nazlı'nın canını yakıyor. Kız kardeşinin başımın üzerinde yeri var. Ben seni, sana dair her şeyle seviyorum. Fakat kız kardeşinin kocasının adını duymaya dahi tahammülüm yok. Sen dün, kız kardeşinle kocası hakkında konuşurken buna maruz kalmak benim canımı yakıyordu. Ne hissedeceğimi düşünmeden, benim yanımda konuştun Begüm'le, Bora. Gökhan'ı seviyorum ama Gökhan'ın kız arkadaşından nefret ediyorum. Gürkan Abi, dün suratıma, her şeyin sebebi olduğumu haykırmaktan geri durmadı. Babaannen benden nefret ediyor muhtemelen... Ve senin, Begüm'e de söylediğin üzere, kocaman bir ailen ve o aileye karşı sorumlulukların var."

"Kimse umurumda değil benim. Sen olduktan sonra, kimse umurumda değil. Kimseyle görüşmem gerekirse-"

"O zaman Bora olmazsın ki. Bora'yı Bora yapan bazı değerler var ve bunlardan birisi de aile."

"Sen ve ben, bir aileyiz zaten... Çekirdek aile."

"Çekirdek biter. Godfather'ın en güzel repliklerinden birisidir: 'Ailesiyle vakit geçirmeyen bir adam asla gerçek bir adam olamaz.' Senin ailen çok kalabalık. Gökhan, senin ailenden birisi. Aydın da öyle. Selim de. Sevim Hanım da. Diğer adamların da... Senin gerçek ve kocaman bir ailen var. Ve ben o aileyi çok sevmiştim. Siz bana, yalnızlığımı unutturmuştunuz..."

Asya, dolapların olduğu küçük odaya geldiğimizde, teyzesinin pijamalarının yerini gösterdi. Rastgele siyah bir geceliğe uzandım ve berjere oturarak, Asya'ya elimi uzattım. "Biraz burada oturalım mı biz? Onlar yalnız kalsınlar?"

"Olur," dedi Asya ve yanıma oturdu. Uzun saçlarının arasında parmaklarımı dolaştırmaya başladığımda, "Sizin bebeğiniz kız mı olacak, erkek mi?" diye sordu.

"Daha cinsiyeti belli değil," dedim. Gülümsedim. "Çok küçük."

"İsmi de belli değil o zaman?" dedi. Başımı iki yana salladım. "Keşke cinsiyeti belli olsaydı. İsim düşünürdük."

"Yine düşünebilirsin. Mesela erkek olsaydı, ne koyardın ismini?" diye sordum. Asya bir an için düşündü. "Var mı çok sevdiğin bir erkek ismi?"

"Ege," dedi Asya hiç düşünmeden. Kaşlarım havalandı. "İkimiz de kıtayız!"

"Ege kıta değil... Bölge," dedim. Gülümsedim. "En sevdiğim bölge... Kim bu Ege?"

"Arkadaşım," dedi. Gözlerinin içi öyle bir parlamıştı ki bir an için ne tepki vereceğimi bilemedim. "Ege'de de deniz var. Asya'da da. Değil mi? Sonuçta ikisi de çok özel isimler."

Bu konunun Asya için çok önemli olduğunu fark edince, "Evet tabii," dedim. Asya memnuniyetle kafasını salladı. "Çok mu seviyorsun sen Ege'yi?"

"Hı hı," dedi. Arkasına yaslanırken iç çekti. "Biliyor musun, onun da annesiyle babası ölmüş."

"Çok üzüldüm..." dedim saçlarını okşarken. "Peki kiminle yaşıyor?"

"İkinci anne ve babasıyla," dedi. Gülümsemesi sıcacıktı. "Onu evlat edinmişler. Ve yeni ailesini de çok seviyor. Annesi ve babasıyla, teyzemin mağazasına geldiler bir keresinde. Teyzem de çok sevdi onları. Bir iki kez, dışarıda da buluştuk. Geçen gün de bize geldiler. Yani Beyza Teyze'mlere. Beyza Teyze'm ve Leo'yla da tanıştılar. Dayımı da çağırdım ama gelmedi."

"Arkadaşının ailesinin geleceğini söyledin mi?" diye sordum. Asya başını iki yana salladı. "Bilse, eminim ki gelirdi. Beni çağırsan, ben de gelirdim."

"İşim var dedi ama Beyza Teyze'mle küs ya... Ondan gelmedi. Biliyorum ben. Seni çağıracaktım ama dayım gelmeyince, sen de gelmezsin diye düşündüm."

Kaşlarım çatıldı. "Ne alakası var? Gelirdim ben," dedim. Derin bir nefes verirken ciddileştim. "Ayrıca ben sürekli geliyorum Tarabya'ya. Ama sen okulda oluyorsun."

"Evet. Eve geldiğimde de yemek yiyip ödev yapmam gerekiyor. Ama dayım hiç gelmiyor ama," dedi. Bunun kalbini çok kırdığı belliydi. "Zaten biz yakında İngiltere'ye gideceğiz. O zaman görüşmemiz daha zor olacak."

"İngiltere çok güzel bir ülke. Ayrıca senin için orada yaşamak ve eğitim görmek epey faydalı olacaktır..." dedim.

"Ama İngiltere'de Ege yok?" dedi. Dudaklarım bir parça açık kaldı. "Hem ben Leo'yu çok sevdim. İngilizce'm onunla konuşurken de gelişiyor, İngiltere'ye gitmesem de olur. Hem onun bir sürü arkadaşı var yenge. Bat var. Falcon var. Fox var. Lizard ve Bear var. Onlarla da İngilizce konuşabiliyorum."

"Sen İngiltere'ye gitmek istemiyor musun?" diye sordum. Asya'nın yüzüne bir şaşkınlık yayıldı. "Bana dürüst olabilirsin..."

Asya kısa bir an soruma cevap verip vermemeyi düşündü, sonra da başını iki yana salladı. "Ben sürekli Bahar Teyze'me gidiyorum. Onu çok özlerim. Engin Dayı'mın yanına Ankara'ya da gidiyorum. Trabzon'a da gidiyorum. Harun Dayı'mla Emel Yenge'min yanına. Büyük anneannem de var. Filiz Teyze'm de var. Samet Abi'm, Sevim Abla'm, Sultan Teyze'm. Halamlar da var. İngiltere'de kimse yok ki."

"Peki neden bunu sesli dile getirmiyorsun?!" diye sordum sitemle. Gözlerimin içine yine şaşkınlıkla baktı. "Neden bunu istemediğini söylemiyorsun kimseye?! Sen sessiz kalırsan, insanlar bir sorun olduğunu anlayamaz ki!"

"Begüm Teyze'm üzülür," dedi Asya.

"Önce kendini düşünmek zorundasın..." dedim. Asya'nın kaşları çatıldı. "Eğer İngiltere'ye gitmek istemiyorsan, istemiyorsundur. Bunu söylersin. Ve hiç kimse de seni zorla bir yere götüremez. Götürmez zaten. Canın kimle kalmak istiyorsa, onunla kalırsın. Beyza Teyze'nle mi kalıyorsun, Bahar Teyze'nle mi, sen bilirsin. Sen seçersin. Begüm Teyze'n buna üzülemez."

"Ama yenge..." dedi itiraz dolu bir tonlamayla. "Demir'i götürüyor sonuçta teyzem. Ona da sormadı. O da kendi bilmedi. Leo da sonuçta, ülke değiştirdi. O da mesela Sienna'dan ayrılmayı hiç istemezmiş aslında."

"Asya..." dedim yavaşça. Ellerini tuttum. "Söylediklerin doğru... Ama senin durumun, Demir'den de Leo'dan da farklı." Parmaklarını okşarken gözlerine ciddiyetle baktım. "Ben, annem ve babam öldüğünde... Kendi kararlarımı kendim verdim. İstemediğim hiçbir yere gitmedim, istemediğim hiçbir şeyi yapmadım. Üstelik benim ailem bu kadar kalabalık değildi. Benim, senin kadar seçeneğim yoktu. Ve belki ben, senin kadar çok sevilmiyordum bile." Asya'nın bakışları düşünceyle kısıldı. "Ayrıca Leo, *ben Amerika'dan ayrılmayacağım* diye diretseydi eğer... Beyza da onu getirmezdi buraya. Getiremezdi. Ama Leo, babasıyla olan bir hayatı çok merak etti. Demir ise henüz bebek. Kendi kararlarını veremeyecek yaşta."

Asya merakla, "Ben kendi kararlarımı verebilecek yaşta mıyım?" diye sordu.

"Kısmen," dedim. Gülümsedim. "Tabii ki de bir vasiye, veliye ihtiyacın var. Ama nerede yaşamak istediğini dile getirebilecek bir yaştasın. Sen İngiltere'ye gitmek istemediğini söyle, bırak kendisinin nerede yaşayacağı kararını Begüm versin. Sen değil. Sen eğer Bora ile yaşamak istiyorsan, bunu söyle ve bırak kendi kararını o versin. Hayatta bazı zorunluluklar olabilir. Begüm'ün ille de İngiltere'ye gitmesi gerekebilir ya da senin dayınla yaşaman mümkün olmayabilir, ama bırak sebeplerini açıklasınlar sana. Susma. İçine atma. Konuş. İstediklerini talep etmeyi ve istemediklerine de *hayır* demeyi öğren. Yoksa hayatın boyunca, bir şeylerin peşinden sürüklenirsin. Bak şu an çok küçüksün, bu dediklerimi belki de asla anlamıyorsun ve ben de zaten sekiz yaşındaki bir çocukla doğru iletişim nasıl kurulur gerçekten bilmiyorum. Sadece, ben de senin yaşadıklarını yaşadığım için, tecrübelerime dayanarak konuşuyorum. Lütfen, kimsenin üzülüp üzülmemesini sen önemseme!"

Asya söylediklerimi kafasında tartarcasına bana bakarken, ayağa kalktım. Yanağına küçücük bir öpücük kondurup, üzerimi değiştirmek üzere banyoya ilerledim. Yüzümü makyajdan arındırdım. Elbisemi ve bu elbisenin adeta bir parçası olduğu için takmak zorunda kaldığım saçma sapan ipli ve taşlı dünyanın en rahatsız sütyenini çıkarttığımda, büyük ve derin bir nefes almıştım. Begüm'ün siyah, uzun geceliğini giydim ve üzerime de sabahlığını geçirdim. Topuklu ayakkabılarımı da banyonun kenarına bırakıp, ayaklarıma otel odalarının vazgeçilmezi olan, dünyanın en rahat ve yumuşacık terliklerini giydim. Çekmeceleri karıştırıp bir diş fırçası buldum ve dişlerimi fırçaladım. Banyodan çıktığımda uyumak için fazlasıyla hazırdım.

"Herkes uyumuş..." dedi Asya.

Kaşlarım hayretle çatılırken yatak odasına ilerledim. Leo başını Bora'nın göğsüne yaslamıştı ve Bora da ona bir

koluyla sarılmıştı. Diğer kolu ise yastığın üzerinden, aralarındaki Demir'in diğer tarafında olan Begüm'e doğru uzanmıştı. Yine komodinin üzerinde olan telefonuma uzandım ve bu anı, kendi hatıralarımda saklamak ve bir gün bebeğimize de göstermek üzere ölümsüzleştirdim. Sessizce yanıma gelen Asya'ya döndüğümde, "Hadi biz de içeride uyuyalım..." diye fısıldadım. "Baş başa."

♠

Uyuma fikri teoride kulağa çok güzel gelse de pratikte gerçeğe dökülemiyordu. Asya, burnu göğsüme değecek kadar yakınıma sokulmuş ve benim elimi tutarak uykuya dalmıştı. Bir süre sonra da derin uyku evresine geçmiş olacak ki, eli elimden ayrılmış ve bana sırtını dönerek yatağın neredeyse diğer ucuna ulaşmıştı. Aslında benim de uykum vardı ama sağıma da dönsem, soluma da dönsem, kendimi bir türlü uykunun kollarına bırakamıyordum. Yatak çift kişilik yataktan da büyük ve rahat, yastığım ise tam istediğim kıvamda ne çok yüksek ne de çok alçaktı. Oda sıcaklığının da ideal derecede olduğunu var sayarsak, uyuyabilmem için gerekli tüm koşullar yerindeydi. Bora yanımda değildi ama hayatımda ilk kez Bora'sız uyumayacaktım neticede değil mi? Uyuyabilmem lazımdı. Aynı çatı altında, ayrı yataklarda uyumayacak olma sözü bana değil Bora'ya ait bir sözdü ve eğer o, benim uyumamı beklemeden uyuyakaldıysa bu beni bağlamazdı.

Ve fakat uyuyamıyordum.

Bora, sözünü her zaman ve her koşulda tutmuş ve bunu o kadar çok bilinçdışıma işlemişti ki aynı süitin içindeki farklı odalarda olduğumuz gerçeğini beynimden silemiyordum. Hoş bu otelin hangi odasına gidersem gideyim aynı çatı altında olacaktık ve belki de uyuyabilmek için, bizim kaldığımız otele gitmem daha doğruydu. Doğru falan değildi, saçmalıyordum. Bir ömrü beraber geçirecektik ve an gelecekti, ona o kadar çok kızacaktım ki asla ama asla aynı yatakta uyumak istemeyecektim, o zaman ne yapacaktım? İlk uyuyan bensem sorun değildi, Bora istediğini yapabilirdi

ama benden evvel uykuya daldığı her an çok sıkıntılıydı. Sıkıntı içime oluk oluk yayılırken, gecenin karanlığında, beş kişinin mışıl mışıl uyuduğu bu süitte çaresizlikten uyuyamıyordum. Acaba gidip Bora'yı da uyandırsa mıydım?

Yataktan kalktım, üzerime sabahlığımı geçirdim ve odadan çıkıp yatak odasına doğru ilerledim. Begüm, aralarındaki Demir'den fırsat bulduğu ölçüde abisine daha çok sokulmuş, kolunu bebeğinin üzerinden uzatarak, elini abisinin karnına yaslamıştı. Leo ise bacağını dayısının bacağının üzerine atarak, keyifli bir pozisyonda uyuduğunu alenen belli ediyordu. Bora'yı uyandırırsam ikisi de uyanacaktı ve bu kadar acımasız olup olmamam gerektiğini bilemiyordum. Hem bir daha ne zaman beraber yatacaklardı ki? Beraber uyumanın tadını çıkartmak ve zihinlerine bu güzel anıyı depolamak onların hakkıydı. Ben de yatağın bir kenarına ilişmek istiyordum ama hem sığmazdım hem de Asya'ya çok ayıp olurdu. Ayrıca bu nasıl derin uyumaktı? Tepelerinde zebani gibi dikildiğimi nasıl fark etmiyorlardı? Acaba Bora'ya aç karnına viski içmeyi yasaklasa mıydım?

Sıkıntı dolu sessiz bir nefes verdim ve yatak odasından çıktım. Asya'nın yanına geçmeden temiz hava almak için balkona geçtim. Bora'nın neden asla bu otelde kalmadığını şimdiye kadar anlamadıysam da balkona çıkar çıkmaz anlamıştım. Bu otelde çok fazla bir mahremiyet alanı yoktu ve yan süitin balkonuyla -ki orada Beyza kalıyordu- bu balkon iç içeydi. Bu otel de bizim kaldığımız otel gibi deniz manzaralıydı ama ondan daha ihtişamlıydı. Kaç dönüm olduğunu Bora'nın bileceği bir arazi üstüne inşa edilmişti ve yalnızca yüzülsün diye değil, aynı zamanda da görsel bir şölene imza atmak maksadıyla yapıldığı belli, Akdeniz'e komşu koskocaman bir havuzu vardı. Gündüze göre daha serin olan hava, İstanbul'a nazaran yine de sıcaktı. Bodrum gibi. Her zaman güneyi daha çok seven biri olmuştum ama benim sevdiğim ve deneyimlediğim güney, Kuzey Yarım Küre'nin güneyiydi. Doğrudan Güney Yarım Küre'de yaşamanın nasıl olacağını merak ediyordum.

Bir de yıldızları.

Peru açıklarındaki adamızdan, akşamları kaç tane yıldız görünecekti acaba?

Başımı kaldırdım ve gökyüzüne baktım. Beni oradan izleyen birisi muhtemelen yoktu ama bu gece, aslında böyle düşündüğümü bile unutabilirdim. Bir çocuğun gözlerine yerleşmiş hüznü gördüğümde daima hatırladığım annem, babam ve anneanneme selam verdiğimi düşünmek, bu gece bana iyi hissettirecekti. Hatta belki Anıl'ın bile beni gördüğünü düşünmek... Anıl eğer beni görüyorsa, kardeşini de görebiliyor olacaktı ve onun en mutlu anlarından birine şahitlik yapabilecekti. Kalbimin hızla attığını hissederken, aklıma ister istemez kendi istemem gelmişti. Halamın balkonunda, başımı kaldırıp da gökyüzünü izlerken anneme, bakışları Bora'ya benzeyen bir çocuğum olmasını istediğimi söylediğim ve kendimi aynı anneme benzettiğim o gece.

Elimi karnıma yerleştirirken gülümsedim. İçimde, Bora'nın bir parçasını taşıyordum. İçimde gün geçtikçe daha da büyüyen aşkımı temsil ediyor, kalbi kalbimin atışlarını güçlendiriyordu. Bebeğimiz, babasına benzesin istiyordum. Cinsiyeti ne olursa olsun kabulümdü ve fakat erkek olmasını diliyordum. Babası gibi derin bakan, yeri ayaklarımın altından kaydıracak kadar muhteşem bir gülümsemesi olan, merhametli ve şefkatli, babasının hiçbir zaman bilemeyeceğim ama ablasının anlata anlata bitiremediği zamanlarını andıran bir erkek çocuğunun, annesi olmak istiyordum.

Balkondan içeriye girdim. Kapıyı sessizce kapattım ve yeniden Asya'nın yanına geldim. Yastıktan düşen başını düzelttim, üzerini örttüm, saçlarının arasından öptüm ve kendi tarafıma geçerek, incecik yorganı göğsüme kadar örttüm. Telefonumun ekran ışığını kıstım ve Beyza'ya mesaj yazdım.

"Uyudun mu?"

Saat 05:23'tü ve muhtemelen bu saatte çoktan uyumuştu ama mesajıma uyanacağını biliyordum.

"Bir şey mi oldu?"

"Evet. Sana bir şey sormam lazım."

"Sor? N'oldu?"

"Sence gidenler mi daha üzgün olmaya mahkumdur yoksa kalanlar mı?"

"Ne?"

"Sabahın beş buçuğu Nazlı."

"Aklım çıktı, Leo'ya bir şey oldu sandım."

"Anne olmak, böyle bir şey mi? Yani çocuğun yanında değilken, sürekli ona bir şey oldu mu sanıyorsun?"

"Durup dururken bir şey oldu sanmadım. Sen mesaj atınca bir şey oldu sandım."

"Ayrıca sana da biri sabahın beş buçuğunda mesaj atsa, sen de bir şey oldu sanmaz mısın?"

"Yoo?"

"Peki, tamam. Her şey yolunda mı? Selim, sizin Begüm'ün odasında olduğunuzu söyleyince, gelmek istemedim içeriye. Leo'nun çoktan uyuduğunu biliyordum zaten. Siz neden diğer otele geçmediniz?"

"Ben Demir'le takılırken Leo uyandı. Benimle uyumak istedi. Sonra Bora geldi. Begüm, Bora'ya yakalandı. Sonra Asya da uyandı. Herkes benimle uyumak istedi. Ben üzerimi değiştirirken, benimle uyumak isteyen oğlun beni satarak, teyzesiyle dayısının yanında uyuyakaldı. Teyzesi ve dayısıyla beraber. Asya da uyudu sonra. Ben yalnız kaldım."

"Sonra da gecenin beş buçuğunda, gitmek ve kalmak üzerine mi düşünmeye başladın?"

"Aynen."

"Gel istersen benim odaya. Süt ikram ederim sana."

"Asya'ya çok ayıp olur. Sen gelsene."

"Bora'nın sınırlarını geçmem ben Nazlı."

"Of!"

Yine yataktan kalktım ve odadan çıktım.

"Of yani Beyza!"

Önce salona, oradan da yine balkona geçtim ve balkonun kapısını sessizce kapattım.

"Of ki ne of!"

İki balkonu ayıran cam bölmeden dikkatlice atladım. Bora uyuduğu ve beni uykusuz bıraktığı yetmezmiş gibi, gece gece bir de beni nelerle uğraştırıyordu. Sabahlığımın kuşağını düzeltirken, Beyza'nın balkon camını tıklattım.

Beyza kapıyı açarken, yüzüme hayretle bakıyordu. "Nasıl geldin sen buradan?" diye sordu. Balkona çıktı ve geçtiğimi anladığı cam bölmeye baktı. "Atladın mı buradan sen?!" Sesinin tınısı hafifçe yükselmişti. "Nazlı sen manyak mısın?! Hamilesin farkında mısın?! Dümdüz kapıdan gelsene!"

"Aaa!" dedim sitemli ve baskın bir tonlamayla. "Ne var ya, bir bacağımı kaldırınca diğer taraftayım zaten. Sanırsın ki sırıkla uzun atlama yaptım!" Beyza'nın süitinin salonuna geçtiğimde, dudaklarım da bir parça açılmıştı. "Aaa?" nidam bu kez şaşkınlıkla kaplıydı çünkü geniş kanepenin bir köşesinde Aydın oturuyordu. "Ben bir şeye engel olmadım inşallah?"

"Konuşuyorduk!" dedi Beyza, uyarıcı bir tavırla.

"Allah muhabbetinizi arttırsın," dedim gülümseyerek. Sehpanın üzerindeki Türk kahvelerine baktım. "Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı vardır tabii! Siz konuşun... Ben şöyle kenarda otururum, hiç buradaymışım gibi davranmam." Beyza, kaşıyla gözüyle bana *saçmalama* gibi bir şeyler demeye çalışıyordu ama aldırmadım. "Zaten kafamı da dağıtmaya ihtiyacım vardı. Sizi dinler dağıtırım artık."

"Süt ısıtayım ben sana!" dedi Beyza ve hızlı adımlarla mutfağa ilerledi.

Aydın'ın yanına oturdum ve gülümseyerek acı kahve gözlerine baktım. "Nasılsın?" diye sordum.

Aydın, gülümseyen yüzüme kaşlarını çatarak baktı ve muhtemelen sırf bana ayıp olmasın diye, dudaklarının kenarına yapay bir gülüş iliştirdi. "Nasıl olayım yenge?" dedi. Başımı onu onaylarcasına ama büyük bir imayla on saniye boyunca salladım. "Sen nasılsın?" diye sordu.

"Sizi gördüm daha iyi oldum," dedim. Kaşları havalandı ve ne gördüğümü sorarcasına bakışlarını kıstı. "Konuşmak," dedim bilge bir tavırla. "Her şeyin başlangıcıdır Aydın Demir."

"Biz..." dedi Aydın. Başını kaşıdı ve kısa bir an mutfağın kapısına bakıp yeniden bana döndü. "Leo'nun Türkçe öğrenmesiyle alakalı..." dedi. Kaşlarım havalanınca yutkundu. "Konuşuyorduk." Derin bir nefes verdi. "Yenge!" dedi sitemle. "Soğuk soğuk terler döktürme bana... Düşündüğün gibi bir şey yok."

"Keşke olsa değil mi?" dedim. Aydın şaşkınlıktan küçük dilini yutmak üzereyken üç kez kısa kısa öksürdü. "İnan bana ben de bunu, en az senin kadar çok isterim."

"Yenge yok öyle bir şey!" dedi kısık bir sesle. Bir kez daha mutfağın kapısına bakıp bana döndü. "Gözünü seveyim inan bana. Ben bir söz verdim Beyza'ya. Biz sadece iki iyi arkadaşız."

"Ne arkadaşlığı ya?!" diye kızdım fısıltıyla. Aydın'ın verdiğim tepki karşısında benden korktuğuna yemin edebilirdim. "Çocuğunuz var sizin boyum kadar, ne arkadaşlığı?!"

"Yenge sus, duyacak!" dedi telaşla.

"Duyarsa duysun!" dedim. Ama açıkçası, bu sadece Aydın'ın gözünü korkutmak için verdiğim bir tepkiydi çünkü bunu Beyza'nın duymasından ben de en az onun kadar çekiniyordum. "Bak Aydın bana geliyorlar! Hiçbir şeyi kontrol edemeyeceğim kadar uzaklara gidiyorum zaten! On senedir Beyza'yı seviyorum Beyza'yı seviyorum diye gezdin! Allah aşkına artık bi' varlık göster, bi' hamle yap, bi' şey yap! Mal gibi durma!"

Beyza, elinde bir fincan sıcak sütle salona geldiğinde sustum ve yüzüme büyük bir gülümseme yerleştirdim. "Afiyet olsun," dedi. Sütümden kocaman bir yudum aldığımda, Aydın'la benim oturduğum kanepenin karşısındaki berjere geçmişti. İkisinin de üzerinde davetteki

kıyafetleri vardı. Merakla, "Siz ne zaman çıktınız casinodan?" diye sordum.

"Biraz evvel," dedi Beyza. Aydın söylediklerimin etkisinde olsa gerek, yüzünde düşünceli bir ifade asılı kalmıştı. "Tüm konukların çıkmasını beklememiz gerekiyormuş."

"Niye ki?" dedim.

Beyza alayla güldü. "Öyle buyurdu Aydın Bey'ler."

"Racon böyle," dedi Aydın. Sesinde yumuşak da olsa bir itiraz tonlaması vardı. Bana döndü ve açıklama yapmak ister gibi, "Ev sahipliği yaptığımız için yenge," diye ekledi.

"Ay tamam neyse," dedi Beyza. Arkasına yaslandı ve bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Raconunu falan öğrenmek istemiyorum."

"İyi de nasıl olacak?!" diye sordu Aydın. Sevdaları kadar, birbirlerine besledikleri öfkeleri de yerli yerinde duruyordu. "Sonuçta seçtiğin hayat bu... Karım olduğun için-" Beyza öyle bir baktı ki Aydın susup, sıkıntılı bir nefes vermek zorunda kaldı. Ardından da cümlesini, "Yani evli olduğumuz için..." diye düzeltti. "Ve ben de kumarhanelerin başında olduğum için... Daha çokça kez, böyle davetler verilecek ve sen hepsinde boy göstereceksin."

"Racon diye bir şey yoktur Aydın," dedi Beyza. Tavrı kendinden emin, sesi ise dikte eder gibiydi. "Lider dediğin canı nasıl davranmak isterse öyle davranır, diğerleri de adına *racon* derler." Beyza Karabey'in bakışları, dişi bir aslanın düşman aslana olan bakışlarıyla birebir aynıydı. "Yani hiç de kumarhanelerde sabahlamaya niyetim yok. Bir kereye mahsustu bu."

"Haklısın," dedi Aydın. Türk kahvesinden bir yudum aldı. "Sen sabahlamam dersin, sabahlamazsın. Parti bitti dersin ve partiyi komple bitirirsin hatta. Sen Ahmet Karabey'in kızı, Kara'nın da ablasısın. Senin sözün geçer. Emir demiri her zaman keser." Gülümsemesi alay doluydu. "Yani benim, senin olduğun yere gelebilmem için zamana ve kendimi kanıtlamaya ihtiyacım var. Çünkü ben lider değilim. Olabilecek miyim, onu da bekleyip göreceğiz."

"Sonuçta bu evliliği neden yaptık?!" dedi Beyza. Kaşları havalanırken yüzüne kinayeli bir ifade yayılmıştı. "Ahmet Karabey'inin damadı olabilmen için değil mi?! Kara'nın ablasının kocası olarak da yani, forsuna fors katılabilsin diye! Kara'nın kumarhaneleri herkesin gözü önünde sana devredildi, sıfırdan mekan açmadın sen! Yani eğer kendini küçük görmeyi bırakırsan, lider olduğunu da fark edebilirsin!"

"Kendimi, bir anda Kara sanacak kadar delirmedim!" dedi Aydın çıkışarak.

Açıkçası bu muhabbette bir çay, bir de Gökhan eksikti. Gerçi Gökhan bu muhabbetten eksik kalsa da olurdu, hevesimi kursağıma dizebilirdi. Çünkü Beyza ile Aydın, ne kadar kavga ediyor gibi dursalar da bakışlarındaki ateşin farkındaydım ve bu çok hoşuma gidiyordu. Sütümden bir yudum içtim.

"Kara olmandan bahseden kim?!" diye sordu Beyza alayla. "Liderlik anlayışın Kara ile mi kısıtlı senin? Kara'dan da önce Ahmet Bey'in yok muydu?! Herkes kendi vasıflarıyla lider olur."

"E bende liderlik vasfının olmadığını herkes çok iyi biliyor zaten!" dedi Aydın tok bir sesle. Beyza, bu cümleye asla inanamıyormuş gibi başını iki yana sallamıştı. "Baktın benden olmuyor. Kara'nın yerini dolduramıyorum. Boşarsın beni, olur biter."

"Boşanmak için mi evlendim ben seninle?!" dedi Beyza sertçe. "O yüzden mi Bora'yla aramdaki uçurumları daha da büyüttüm?!"

"Bora'yı karşına alan sadece sen değildin Beyza!" dedi Aydın. Onun tavrı Beyza'nınkinden de sertti. "Ben de ondaki tüm kredimi tükettim farkındaysan! Yüzüme bakmıyor!"

"Bir kredin vardıysa da onun benim ölümümden sonra-"

"Sahte ölümünden sonra!"

"Sahte ölümümden sonra evet, oluştuğunu çok iyi biliyoruz değil mi?! Çünkü eğer bu olmasaydı, yani ben hayatında olsaydım Bora'nın... Zaten sen olamazdın!"

"Olsaydın keşke?!" dedi Aydın, bunu umursamazmış gibi. "Sen olsaydın da ben olmasaydım be Beyza... Hiç mesele etmezdim inanır mısın?!"

"İşte neden olamadığımı da sen bi' kendine sorarsan?!" dedi Beyza alayla. "Çünkü ben de olabilmeyi çok isterdim ya hani... Hem Leo'nun hem de herkesin hayatı bambaşka olabilirdi."

"İyi, en azından Leo hâlâ var bu paralel evren senaryolarında... Güzel!" dedi Aydın sinirle gülerek.

"Ben onsuz herhangi bir evren düşünmem Aydın!" dedi Beyza, baskın bir tavırla. "Ucunda yolum yine seninle kesişmek zorunda kalsa da!"

Aydın bir cevap verecekti ki oda kapısı tıklatıldı. Beyza öfkesine yarışır bir atiklikte ayağa kalktı ve kapıya yürüdü. Kapıyı açtı ve altı saniyeye yayılan sessizlik, Bora'nın, "Aydın!" diye seslenmesiyle sona erdi. Ben sütümü içerken, Aydın derhal ayağa kalktı ve hızlı adımlarla kapıya ulaştı. "Nazlı yok! Topla adamları!"

Fincanımla telefonumu elime alıp ayağa kalktığım sırada Aydın şaşkınlıkla, "Yenge içeride?" demişti.

Henüz iki adım attığım sırada Bora içeriye girdi. "Uyandın mı?" diye sorduktan sonra, sorumun amaçsızlığı kulaklarımı tırmalamıştı. Beyza kapıyı kapatırken, Bora'nın şaşkın kapkara gözleri herhangi bir hasara maruz kalıp kalmadığımı anlamak istercesine beni tepeden tırnağa taramış ve en sonunda gözlerimi bulmuştu.

"Çıkmamışsın odadan?" dedi tereddütle. "Nasıl geldin sen bu-" Gözleri, gözlerimden çekilip balkon kapısına çevrildi ve bir saniye sonra, "Balkondan mı geldin?!" diye sordu. Yeniden bana baktığında, bakışları beni esefle kınar gibiydi. "Atladın mı buraya Nazlı?!"

"Evet!" dedim bıkkınlıkla. "Hem de sırıkla!"

"Ya niye insan gibi kapıdan çıkmıyorsun?!" diye kızdı.

"Çünkü kapıyı açıp kapatırken, click click sesi çıkıyor. Uyanmayın istedim..." dedim, *ne var bunda* diye sorar gibi.

"Bir mesaj atabilirsin değil mi?!" dedi. Kaşları hepten çatılırken Aydın'a döndü. "Aynısı senin için de geçerli! Nazlı'nın yanınızda olduğunu haber vermen gerekmez mi?!"

"Kara, ben yengenin habersiz geldiğini nereden bileyim?" dedi Aydın, kendini savunmak ister gibi.

"Ulan haberim olsa balkondan atlamasına izin verir miyim?!" diye bağırdı Bora. "Bir mesaj lan! Üç saniye yazması! Uyanıyorum ve karım yok! Çıkıp dışarı *nerede* diye soruyorum, *çıkmadı ki odadan* diyorlar!"

"Keyfimden gelmedim herhalde sabahın köründe buraya!" diye çıkıştım. "Aynı çatı altındayız diye böyle oldu, kusura bakma! Bilincimin içi dışı, altı üstü saçma sapan zırvalıklarla dolu da!"

Bora bir an duraksadı, gözleri kısıldı. Dudakları tam iki yana kıvrılmak üzereydi ki kaşlarını yeniden çattı. "Bak buna ikinci kez *zırvalık* diyorsun... Üçüncüde yemin ederim, bu sözü mumla ararsın Nazlı."

Bakışlarıma küskün bir ifade yerleşirken sütümü kafama diktim ve bardağı Beyza'nın eline tutuşturdum. "Süt için çok teşekkür ederim. Verdiğim rahatsızlık için de çok özür dilerim. Leo'yu da hiç merak etmeyin, şimdi gidip ona sarılarak uyuyacağım. İyi geceler," dedim.

Bora sıkıntı dolu bir nefes verirken Beyza, "Rica ederim," dedi. Yavaş ve küçük adımlarla kapıya doğru ilerlediğimde Bora da peşimden geliyordu. Biz odadan çıkmak üzereyken, Beyza'nın arkamızdan gelen sesini duydum. "Sen de çık istersen Aydın. Konuşacak tadımız da kalmadı pek malum. İyi geceler."

Begüm'ün oda kapısına yaklaştığım sırada, "Yenge?" dedi Selim şaşkınlıkla. "Ben çıktığını görmedim?"

Öfkeyle Selim'e döndüm. "Bu senin problemin!"

Begüm'ün oda şifresini tuşlayacakken, Bora koluma uzanarak beni durdurdu ve Selim'e başıyla uzaklaşmasını işaret etti. Bu sırada Aydın da kendi odasına girmek yerine asansöre ilerlemişti. Selim yanımızdan ayrıldığında, "Nazlı..." dedi Bora. Gözlerinde hâlâ öfke kırıntıları olsa da sesi bir tüy

kadar yumuşacıktı. "Korktum." Zorlukla yutkundu. "Bu oteli sevmiyorum. Bu katta bizden olmayan kimse yok, katın giriş çıkışları kontrol altında ama yine de korktum."

"Uyanıp da seni bulamadığımda ben de korkuyorum... Yalnızca rüyalarında değil, gerçekte de empati yapabilmişsin işte benimle. Ne güzel..." dedim. Yüzünde hiçbir mimik oynamadan gözlerimin içine bakmaya devam etti. "Şimdi izin verirsen odaya gireceğim."

"Bu katta boş, bir sürü süit var..." dedi.

"Olabilir ama ben, bunda kalacağım..." dedim. Başını hafifçe yana doğru eğdiğinde, gözlerine *yapma* der gibi bir ifade yayılmıştı. "Yok gerçekten," dedim içten bir tavırla. "Trip atmıyorum." Bakışları kısıldı. "Asya'ya ayıp olur. Birlikte uyuduk. Uyandığında da yanında olayım."

"Leo'ya sarılıp uyuyacaktın hani?" diye sordu.

"Onu sana laf sokmak için söylemiştim," dedim. Bakışları sorgulayıcı bir tavırla yüzümde gezinirken, "Gerçekten..." diye ekledim. "Ben çocukken, bazen, yengem benimle yatardı. Güvende hissederdim. Tek başıma yatamadığımdan değil. Zaten çok fazla birileriyle yatmayı seven bir çocuk da değildim. Ama biriyle, özellikle de yengemle yatmak daha güvenli hissettirirdi. Yalnız değilmişim gibi. Ama kalkınca yengemi göremezsem, güvenim zedelenirdi. Asya'ya bunu yaşatan kişi olmak istemiyorum."

Bakışları bir okyanusun karanlıkları kadar derinleşirken, dudaklarının kenarında küçücük bir tebessüm belirdi. "Nasıl uyuyakaldım bilmiyorum..."

"O kadar viski içersen olacağı bu... Seni de alkolsüz yaşama davet ediyorum. Yalnız baştan uyarayım, hiç çekilmiyor!" Arkamı döndüm ve odanın şifresini tuşlayıp içeri girdim. Bu esnada da, "Yani uyanmadın, uyanmadın, uyanmadın... Ben odadan çıkar çıkmaz uyandın mı gerçekten?" diye söylenmiştim.

Kolumdan tutarak beni bir kez daha durdurdu, yeni kapattığımız ve click click sesi çıkaran kapının yanındaki duvara nazikçe sırtımı yasladı. "Sen benim yanımdan

uzaklaşınca, gariptir ki hissediyorum..." dedi. Dudakları dudaklarımla birleşti. "Kalbim tekliyor."

"Seni özledim..." diye fısıldadım dudakları dudaklarıma çarparken. "Uyut beni..."

"Hay hay sevgilim," dedi.

Elime uzandı ve birlikte Asya'nın uyuduğu odaya ilerledik. Yorganı hafifçe kaldırarak, yatağın ortasında yatmamı istediğini belli etti. Sabahlığı çıkarttım ve komodinin üzerine bıraktım. Asya'ya doğru kaydım. Bora da yatağa girmeden evvel gömleğini çıkartmış ve yatağın sol tarafına kurulmuştu. Başımı koluna yerleştirdiğimde, beni tümden kendisine doğru çekti ve elini belime doğru uzattı. Deniz kenarından esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu buram buram içime yayılırken, kendimi güvende ve huzurlu hissediyordum. Ait olduğum yere nihayet ulaştığım için, artık uyuyabilirdim.

Bir elim sırtını buldu. Sırtında minik daireler çizmeye başladığımda, "Şişt..." diye fısıldadı, *i*'yi bile isteye uzatarak. Parmak uçları saçlarımda dolaşmaya başladı. "Kapat gözlerini..." Gözlerim aldıkları emre itaat ederlerken, "Uyandığında yanında olacağım," dedi. Saçlarımın başladığı yere dudaklarını bastırdı. "İyi uykular."

♠

"Bana ne ya?! Bana ne Anıl'ın kardeşiyse?! Bana ne?!"

Başıma saplanan keskin bir ağrıyla, gözlerime hücum eden güneşi hissettim.

"Bir şey yok prensesim," dedi Bora.

Gözlerimi yavaşça araladığımda, ellerini yanağının altına yerleştiren Asya'nın tedirgin bakışlarıyla karşılaştım.

"Umurumda bile değil! Sen, benim bebeğimi o kalabalığın içine sokamazsın ya! Daha iki buçuk aylık, ne nişanı ya?!"

Asya'nın bakışları arkamdaki bir noktaya çevrildiğinde, ben de Bora'ya döndüm. "N'oluyor?" diye sordum merakla.

"Bir şey yok sevgilim," dedi Bora.

"Ben Demir'i kumarhaneye götürmedim herhalde değil mi?! Hem ben neredeysem, o da orada olmak zorunda! Ve

benim de Kıbrıs'a gelmem gerekiyordu! Sen bana bunun hesabını soramazsın!" Başımdaki keskin ağrıyı hafifletmek umuduyla şakağımı ovaladım. "Hayır efendim! Benim istemediğim hiçbir şeyi dayatamazsın sen bana! Hafta sonu olması falan da beni bağlamıyor kusura bakma! Ben bebeğimi günde kaç kez emziriyorum senin haberin var mı?!"

"Başın mı ağrıyor?" diye sordu Bora.

"Üşüyorum," dedim. Yanındaki komodinin üzerine bıraktığım sabahlığımı bana uzattığında, hızlıca üzerime geçirmiştim.

"Oldu! Başka hiçbir işim yok, Anıl'ın kardeşinin nişanına geleceğim seninle!" Aniden öğürmemle beraber, Bora yataktan kalktı ve geçmem için bana da izin verdi. "Niye?! Sen iki buçuk aylık bebeğimi bir saçmalığa dahil et diye!" Banyoya koştum. "Eren sen beni anlamıyor musun?! Demir'i alamazsın da götüremezsin de! Eğer oğlunu özlediysen Kıbrıs'tayız, gelip görebilirsin bir iki saat! Ama o kadar! Sen istediğinde değil, ben istediğimde dönerim anladın mı?! Beni dönmeye mecbur bırakamazsın sen!" İçimin dışıma çıktığını hissederken, başımı neredeyse klozetin içine sokmak üzereydim. "Polis mi getireceksin?!" Begüm'ün kahkahası sanki midemdeki bulantıyı daha da körüklüyordu. "Getir! Getir hadi! Asla korkmuyorum senden de yapabileceklerinden de! Velayet davasını değil bugün, hayatının hiçbir anında kazanamazsın sen!"

Klozetten destek alarak ayağa kalktım ve sifona bastım. Zorlanarak da olsa lavaboya ilerledim. Önce ellerimi, sonra yüzümü yıkadım ve bir süre derin bir nefes alma umuduyla, avuçlarımı tezgaha yaslayarak aynaya yansıyan görüntüme baktım.

"Evet! Abime güveniyorum! Bunu zaten çok iyi biliyorsun! Başka bildiğin şeyler de yok mu?! Şimdi, yeter ki isteyeyim, bir daha ömür boyu Demir'in yüzünü görmene engel olabilirim! Sakın bir daha ağzından İngiltere'nin İ'si çıkmasın! Benim kararlarım seninle tartışmaya açık kararlar değil!"

Bir elim karnıma ulaşırken, ne düşüneceğimi şaşırdığım yerde olduğumu hissediyordum. Karnımda onuncu haftasını yaşayan bir bebek vardı. Biri anne, biri de baba olmak üzere iki eşit çizgiyi oluşturan bebeğimiz... Bebeğimiz üzerinde Bora'yla eşit söz hakkımızın olmaması, birimizin diğerinden daha üstün gelmeye çalıştığı bir kavgaya tutuşmamız mümkün bile değildi. Ne bugün ne de yarın. Hayatta hangi noktaya gelirsek gelelim. Begüm ile Eren ne yapıyorlardı?

Süitin kapısının çalındığını duydum. Kapıdan gelen click click sesini de. Ardından Beyza'nın, "Neler oluyor ya?" diye soran endişeli sesini. "Leo, Asya'nın elini bırakma..." diyen Gökhan'ı. Kapıdan yine gelen click click sesini. Bir şeyin, muhtemelen Begüm'ün telefonunun, sertçe bir yere çarpıp yere düşmesini. Ve son olarak da Begüm'ün adeta hıçkırıklara boğulduğunu belli eden ağlamasını.

Elimi ve yüzümü kurulayıp banyodan çıktım. Begüm'ün telefonu salonda, yerdeydi ve ekranı çatlamıştı. Beyza, salondaki kanepeye oturan Begüm'ün önünde dizlerinin üstüne çökmüş ve kardeşinin elini avuçlarının arasına almıştı. "Sakin ol..." dedi. Gökhan ise duvara yaslanmış ve bakışlarını Begüm'ün yüzüne dikkatle sabitlemişti. Beni fark edince, soru dolu gözlerle yüzüme baktı ama bir şey bilmediğimi söylercesine başımı iki yana salladım. "Tane tane anlat!" dedi Beyza.

"*Velayet davası açacağım*, diyor..." dedi Begüm. Burnunu çekti. "*İngiltere'ye falan götüremezsin oğlumu benim iznim olmadan,* diyor."

"Üç numara!" dedi Beyza. "Hiçbir hakim, iki buçuk aylık bir bebeğin velayetini anneden alıp babaya vermez ki." Birkaç adımla yanlarına yaklaştım ve Begüm'ün yanına oturdum. "Çok ciddi bir engelin olması gerek aksi olması için. Demir'i tehlikeye sokuyor olman lazım ki Eren kazansın o davayı... Neden endişeleniyorsun boşu boşuna?"

"*Kumarhaneye çocuk götürdün,* diyor ama!" dedi Begüm sitemle. Hıçkırıkları daha da kuvvetlendi. "*Mafyanın*

göbeğindeyken velayeti kazanabilir misin, diye sordu. Avukat o! Bir bildiği olmasa, beni tehdit edebilir mi?!"

"Sikerim lan onun sülalesini!" dedi Gökhan sertçe. Yaslandığı duvardan hafifçe ayrıldı ve öfkeli bakışlarını Begüm'e dikti. "N'oluyor şimdi durup dururken?! Rahat mı batmış, kaşınıyor mu n'oluyor?!"

Beyza başını hafifçe yana çevirerek ama Gökhan'la göz teması kurmadan, onu ikaz eder gibi, "Yangına körükle gitme," dedi.

Gökhan bir an için duraksadı ve hemen ardından, "Sana mı soracağım neye neyle gideceğimi?!" dedi. Sesi de yüzü de tehditkar bir ifadeyle kaplıydı. "Karışma sen bana, bence! Kendi selametin için!"

Beyza'nın kaşları havalandı ve kardeşinin elini bırakmadan Gökhan'a döndü. "Nasıl konuşuyorsun ya sen benimle?!"

"Canım nasıl konuşmak istiyorsa öyle!" dedi Gökhan. Alayla göz kırptı. "N'apacaksın, kocana mı şikayet edeceksin beni?!"

"Gökhan!" dedi Beyza öfkeyle. "Ya edebini takın ya da çekil git şuradan!"

"Sen yokken ben vardım kızım!" dedi Gökhan. Şuurunu nerede kaybettiğini gerçekten ben de anlayamıyor ve şaşkınlıkla yüzüne bakıyordum. "Sen Eren'i tanımazsın, Begüm'ü bilmezsin! Sana n'oluyor?! Ablacılık mı oynamak istiyorsun?!" Begüm ağlamayı bırakmış ve benimkine benzer bir şaşkınlıkla bana dönmüştü. "Beceremiyorsun ama... Benden söylemesi!"

"Sen kimsin ya?!" dedi Beyza. Sesini asla yükseltmiyordu ama zaten bu daha kötüydü çünkü bu tonlamayı da bu bakışları da çok iyi tanıyordum. Ancak damarına basıldığında böylesine delirmiş görünüyordu. "Tanımıyorum ben seni! Abinle evlenmemize bu kadar da sinirlenmiş olamazsın ya! Leo'ya bir zarar gelmesine izin vereceğimizi de düşünemezsin! Deli olman gerekir çünkü! Dünyayı yakarım, ne gerekirse yaparım ama oğlumu korurum ben! Bunu da en iyi sen bilirsin! O yüzden n'oluyor sana?! Kumarhanelerin

başına mı geçmek istiyordun?! Benimle mi evlenecektin?! Yoksa doğrudan Aydın'ı mı kıskanıyorsun?! Hangisi ya?!"

"Bana ne olduğunun seni ilgilendirdiğini düşünseydim, seninle konuşurdum... Ama ben, senin yüzünü bile görmek istemiyorum!" dedi Gökhan.

Beyza sabır dilenir gibi gözlerini yumunca, "Gökhan, sussan mı biraz?" diye araya girme gereği duymuştum.

"Aramızda olup bitene karışmak, kimsenin haddi değil!" dedi Gökhan sertçe. Bakışlarım fal taşı gibi açıldı. "Unuttun mu Naz? O benim suç ortağım!"

"Kes sesini!" dedi Beyza, adeta biraz sonra Gökhan'ı boğacakmış gibi. Gözlerini açtı ve bakışlarını Begüm'e çevirdi. "Kıbrıs'a gelmene mi sinirlenmiş Eren, nereden açıldı bu konu durup dururken?" diye sordu.

"Herhalde... Bilmiyorum," dedi Begüm. Gökhan'ın kendisinde bıraktığı şaşkınlıktan silkelendiğinde, yeniden gözleri dolmuştu. "Hayatım boyunca, bütün programımı Eren'e göre mi yapacağım ben?! Olur mu ya böyle bir saçmalık?!"

"Olmaz tabii! Olmaz ama sen niye ağlıyorsun?!" dedi Gökhan. Öfkesini zar zor dizginlediği belliydi. "Canını sıkmaya değer mi lan Eren için?! Ben, seni tehdit etmek neymiş göstereceğim ona! Rahat ol sen!"

Bora, "Of!" diye bağırdığında, içeride olduğunu ancak hatırlamıştım. "Karışmayayım diyorum ama olmuyor!" Çok geçmeden uyuduğumuz odadan çıktı ve bakışlarını doğrudan Begüm'e odakladı. "Harbiden olmuyor!" Üzerine gömleğini giymiş ama düğmelerini iliklememişti. "Biraz sonra oğlunun babasını öldürse gidip bu herif..." dedi başıyla Gökhan'ı işaret ederken. "Bunun hesabını oğluna verebilecek misin Begüm?!"

"Öldürmez herhalde?" dedi Begüm, Gökhan'a dönerken. "Sadece uyarırsın değil mi?"

"Bana baksana sen..." dedi Bora. Begüm, abisinin çıkışı karşısında afallarken bakışlarını abisine çevirmişti. "Bu adam seni aradı... Ve durup dururken, ortada fol yok yumurta

yokken... Canı sıkılmış gibi... Velayet davası açacağını mı söyledi?!" Begüm bir şey demek istemiş, bunun için de dudaklarını oynatmıştı ama kelimeler dudakları arasından dökülebilmeyi beceremememişlerdi. "Canın Eren'den intikam almak istiyorsa, söyle Begüm. Etrafında, vereceğin herhangi bir emri yerine getirmeye hazır yüzlerce adam var. Gereği neyse o olur. Ama kimseye iftira atma!"

"Ne iftirası ya?!" dedi Begüm çemkirir gibi. "Tehdit etti beni! Velayet davası açacağını söyledi! *Polisle gelip alırım oğlumu* da dedi! Yalan mı söylüyorum ben?!"

"En başa dön, en başa!" dedi Bora sertçe. "Adam, sana ilk ne dedi?!"

"Esin'in nişanına götürecekmiş oğlumu... Yarın öğleden sonra gelip alacağını söyledi." Oğlunu kaybetmekten öyle korkuyordu ve oğluyla öyle iki kişilik bir dünya kurmuştu ki, Eren'in isteğinin ne kadar normal olduğunun farkında bile değildi. "Eee abi, yani?"

"Ve sen de birden yükselip bağırmaya başlamadın mı?!" diye sordu Bora.

"Evet!" dedi Begüm. Elini ablasının elinden çekti ve hızla ayağa kalktı. "Ne var bunda?! Bana emir veremez! Benim programımı bilmeden, tuhaf tuhaf şeyler talep edemez benden!" Beyza yerden doğruldu ve yanıma oturdu. "Sonra da konuyu istediği yere çekti işte! Oğlumu İngiltere'ye götürdüğümde, sürekli gelip gidecekmiş! Ama burada da bir ailesi varmış sonuçta! İstediğinde bir haftalığına falan oğlumu alıp Türkiye'ye getirebilirmiş! Neyin ailesinden bahsediyor ya?! Benim oğlum doğumunda bir babaanne, dede, hala falan mı gördü?! Ben bir kere gördüm mü evliliğim boyunca?! Şimdi mi kıymetli oldu ailesi?!"

"Begüm, bu seni ilgilendirmez..." dedi Bora. Begüm hayatının şokunu yaşamışçasına abisine bakakalmıştı. "Ailesiyle küstü ama barışmış işte. Bu seni ilgilendirmez. Demir, senin olduğu kadar onun da çocuğu. Elbette istediği zaman görür onu, en az senin kadar zaman geçirmek

isteyebilir onunla. Eren'i geç, Demir için de zaten doğru olan bu!"

Begüm başını hızla iki yana salladı. "Abi gerçekten böyle düşündüğüne inanamıyorum!" Çaresizce ablasına döndü. "Abla, sen bir şey söylesene! Naz hamile diye, Eren'le haddinden fazla empati yapıyor abim! Düşündüklerinin yanlış olduğunu söylesene! Boşandık biz! Her dakika Eren'i görmek isteseydim, boşanmazdım değil mi?!" Beyza başını kaldırıp Begüm'e baktığında, Begüm doğrudan kaşlarını çattı. "Vazgeçtim, sen bir şey söyleme! Zaten abim ne dediyse, papağan gibi onu tekrarlayacaksın! O kadar yanlış bir örneksin ki! Sen oğlunun babasına hâlâ aşıksın, bu seni rahatsız etmez! Ama ben rahatsız oluyorum anladınız mı?! Çok rahatsız oluyorum hem de!"

"Begüm..." dedi Gökhan yavaşça. "Eren seni arayıp, adam gibi oğlunu nişana götüreceğini söylediyse ve sen onu tahrik ettiysen... Bak, durum başka oluyor."

"Nasıl başka oluyor ya?!" Begüm adeta isyan etmişti. Gökhan'a, Bora'ya ve Beyza'ya bakıp umduğunu bulamamış gibi bana döndü. "Benim oğlum beş yaşında mı ya?! Ne anlar nişandan?! Küçücük bebek onca kalabalığa sokulur mu?!"

"Bunu ona söyleseydin ya..." dedi Bora, Begüm'e cevap vermeme fırsat tanımadan. "Ama bağırıp çağırmadan. Hepimizi uyandırıp, Asya ile Leo'yu yepyeni bir kaosla dumur etmeden! Adamın ölmüş arkadaşı hakkında saygısızca konuşmadan!"

"Benim sırf öldü diye hiç kimseye ekstra bir saygı duymayacağımı, kendi ölü ablama davranış biçimimden gayet iyi bilirsin abi!" diye bağırdı Begüm.

"Evet, sen dirileri seviyorsun. Onun farkındayım," dedi Bora.

Beyza, yediği taşla beraber derin bir nefes verdi ve yumuşacık bir sesle, "Begüm..." dedi. Begüm ise ablasına öfkeyle baktı. Muhtemelen şu an ablasıyla yeniden kurduğu ilişki yüzünden pişman olduğu dakikaların içindeydi çünkü

Beyza ona, arzu ettiklerini söylemiyordu. "Kabul etsen de etmesen de Eren, Demir'in babası. Sen bundan ister *iyi ki* diye bahset, ister *maalesef* diye. Oğlunun karşına geçip, *'O zaman beni neden bu adamdan yaptın?'* veya '*O zaman beni doğurmasaydın anne...'* diye sorabileceği herhangi bir şey yapma. Kaldı ki aranızda olup biten her şey, sadece şiddetli bir geçimsizlikten ibaretken. Anlaşamıyordunuz, ayrıldınız. Ama anne ve baba olabilmeyi öğrenmeniz gerek. Sabrını genişletmen gerek. Bir çocuğun, babasını sevmesine asla engel olamazsın. Hiç tanımasa da seviyor, tecrübeyle sabit. Olmamalısın da zaten."

"Niye Beyza?" diye sordu Begüm alayla. "Sen babanı çok mu seviyorsun?" Abisine baktı. "Babamı sadece ben seviyorum be! Hangi baba sevgisinden bahsediyorsunuz siz bana?!"

Bora başını iki yana sallarken, tavrından ödün vermemişti: "Eren'in nasıl bir baba olacağını bilmiyorsun Begüm."

"Yoo? Biliyorum?" dedi Begüm kızgınlıkla gülerken. "Hamileliğim boyunca beni yalnız bırakışından, bebeğimin cinsiyetinin erkek olduğunu bile öğrenmeyişinden, bana davranışlarından gayet de biliyorum abi!"

"Aynı şey değil..." dedi Gökhan. Begüm, kendini herkese kapatmıştı ve söylenenleri süzgeçten dahi geçirmeden reddetmeye hazırdı. "İkisi birbirinden farklı şeyler üç numara. Oğlun için de en sağlıklısı, asla aralarına girmemen. Aksi takdirde, yine sen pişman olacaksın çünkü."

"Kusura bakma ama..." dedi Bora. Begüm'ün bakışları yine abisine çevrildi. "Oğlunu Kıbrıs'a, bir kumarhane devir teslim töreni için getirip, Sevim Hanım'a... Nazlı'ya... Bana... Ona, buna, şuna da için gayet rahat bir şekilde emanet edip... Onun ailesine set çekemezsin."

"İki buçuk aylık bebeğe Eren bakamaz!" dedi Begüm, her bir kelimeyi vurgulaya vurgulaya. "Ne altını değiştirebilir, ne derdini anlayabilir. Onun ailesini de takdir edersiniz ki onca yıl evli kaldığım hâlde tanımıyorum. Çünkü hiçbiriyle doğru dürüst görüşmedim. O yüzden o nişanda, güvenip de

oğlumu emanet edebileceğim hiç kimse yok. Yani bu konuyu kapata-"

"Ben varım," dedim. Herkesin bakışları bana çevrildi. "Eğer güveniyorsan tabii..." diye ekledim. Begüm'ün kaşları çatıldı. "Ben kendime çok güvenmiyorum açıkçası. Çünkü yani hayatımda toplasan üç beş kez, bir bebeğin altını değiştirmişimdir. Saymadım çünkü ilgimi çeken bir konu hiç değil. Derdini de ne kadar anlarım, emin değilim. Yani acıkıyor, altını kirletiyor, gazı oluyor, emzik istiyor, kucak istiyor falan filan herhalde?"

"Naz..." dedi Begüm, ne diyeceğini bilemez gibi.

"Emanet çocuk sevmem aslında," dedim. Boğazımı temizledim. "Objektif değerlendirme yapabilmen için dürüst davranacağım. Yani birkaç kez, mecburi hizmet gibi düşünebilirsin, Hande'nin kuzeninin çocuğuna bakmak zorunda kalmıştım. Bebekti o zamanlar. Can'la bebekken hiç yalnız kalmadım ama bir keresinde, o zaman dört yaşındaydı, sinemaya gitmiştik. O çok büyük bir sorumluluktu, boğazına mısır kaçacak diye ödüm kopmuştu, sonra tövbe ettim. Asya'yı bir kere kıyamayıp okula götürmüştüm, çünkü sen ekmiştin kızı. Üzülünce dayanamamıştım. Onda da emanet çocuk diye arabayı ben kullanmamıştım. Gerçi bunu abin akıl etmişti. Bugüne kadar sorumluluğunu en fazla aldığım çocuk Leo ama zaten o da çocuktan sayılmaz, çünkü benim arkadaşım."

"Çocuktan sayılmaz derken, arkadaşın da olsa çocuk çocuktur?" dedi Begüm, kafası karışmış gibi.

Beyza gülümseyince, biraz sonra anlatacaklarım yüzünden utanmıştım. "Evet ama... Onunla şehir mi değiştirmedik, annesinden gizli gittiğimiz eğlence merkezinde yaşına hitap etmeyen bütün oyuncaklara mı binmedik, annesinin çok fazla yemesini istemediği her türlü saçma sapan şekerleme, cips gibi şeyleri yemesine mi izin vermedim, bilmemesi gereken çoğu şeyi mi anlatmadım, bütün ödevlerini mi yapmadım... Neler neler neler, onunla sabıkamız biraz kabarık. Yani bazılarında yakalanmıştık, bazılarını ise şimdi

itiraf etmek zorunda kaldım." Begüm adeta korku diyebileceğim bir ifadeyle bana bakarken, Beyza hâlâ gülümsüyordu. "Ben olsam, bana bir dakika bile Leo'yu emanet etmezdim. Çünkü çocuğun neredeyse bütün kötü alışkanlıklarının temelinde yatan isim benim. Tabii kime göre kötü olduğu tartışılır ama annesine göre kötü olması tartışılacak konuları kökünden kapatabiliyor bazen. Yani bir çocuğun annesi ya da babası olunca, hiyerarşi sisteminin en üstünde olabiliyorsun, maalesef."

"Abartıyor!" dedi Beyza. Yüzünde hâlâ bir gülümseme olması, muhtemelen söylediklerimi henüz idrak edemediği içindi. "Leo, Nina'ya hayran." Beyza'nın bakışları doğrudan bana çevrildi. "Ve bu hayranlığın temelinde, asla bu saydıkların yatmıyor. O sana, kendisiyle gerçekten arkadaş olabildiğin için hayran. Onu, yaşından ötürü küçümsemediğin, hep dinlediğin, anladığın, yardım ettiğin, isteklerine kulaklarını kapatmadığın, onun dilinden konuşabildiğin için hayran. Ben seni bir sınıf dolusu çocukla gördüm Nazlı, kaç kez. Leo'nun bütün arkadaşları da sana hayran kaldı. Defalarca Leo'nun maruz kalabileceği tehlikeleri muhteşem bir refleksle savuşturabildiğin için, ben de hayranım sana. Sen bir çocuğun başına gelebilecek en güzel şeylerden birisin. Sadece kendi potansiyelinin farkında bile değilsin ve iyi bir anne olabileceğine inanmıyorsun, o kadar."

"Kardeşin olsa, beni gelin diye alırdın yani?" dedim şımarır gibi.

Beyza güldü. "Sen ne diyorsun?! Durma, bu kadından derhal bir çocuk yap da derdim!" Bu kez Begüm de gülmüştü. "Bütün bunları unut..." dedi Beyza, kardeşine. "Eğer Nazlı'ya, bir şeyin çocuğuna yasak olduğunu söylersen, veya neleri yapmasını asla istemediğini söylersen, tam bir görev insanıdır kendisi! İster o çocuk on günlük, ister on yaşında olsun. Fark etmez."

Begüm'ün meraklı bakışları beni buldu ve "Sen nişana gidecek misin gerçekten?" diye sordu.

"Anıl'ın kardeşinin nişanı," dedim. Begüm zorlukla yutkundu. "Benim için bu tanım, *bana ne* deyip geçilebilecek bir tanım değil. Üstelik benim Anıl'a saygım sonsuz. Ölü ya da diri olması bir şeyi değiştirmez. Hepinizce malumdur ki, o benim en yakın arkadaşım. Ve onun kardeşinin nişan yüzüklerini ben takacağım."

Açıkçası, bu sabaha gözlerimi açıncaya kadar bu nişana katılacağımı ben de bilmiyordum. Fakat Begüm, Esin'in Anıl'ın kardeşi olduğunu o kadar çok vurgulamıştı ki, o nişana gitmeyi inanılmaz istemiş ve hatta damattan bile daha çok orada olmam gerektiğini düşünmüştüm.

"Benim düşünmem lazım," dedi Begüm. Derin bir nefes verdi. "Demir'i sana emanet edip edemeyeceğimi değil. Yanlış anlama."

"Bana emanet etmek istemezsen de yanlış anlamam," dedim. Yüzüme samimi bir gülümseme yayılmıştı. "Nasıl istersen öyle olsun."

Beyza ayağa kalktı ve kardeşinin elini tuttu. "Bir şey daha var..." dedi. Begüm çatık kaşlarıyla ablasına bakmıştı. "En doğru kararı, yine senin kalbin verir. Biz yalnızca kendi düşüncelerimizi aktarıyoruz. Ne yaşayacaksan sen yaşayacaksın. Bu senin hayatın." Begüm başını salladı. "Ben üzerimi değiştirip kahvaltıya ineceğim. Bir şey olursa, ararsın."

Beyza süitten çıkacakken Begüm, "Abla!" diye seslendi. Beyza durdu ve Begüm'e döndü. "Sen bu Gökhan'ın dediklerine bakma. O ne düşünürse düşünsün-"

"Sorun yok," dedi Beyza, Begüm'ün lafını keserek. Ama yalan söylüyordu. Alenen bir sorun vardı, kalbi kırılmıştı ve odasına gittiğinde hüngür hüngür ağlayacağını belki de hepimiz biliyorduk. Bora'nın kaçamak bakışları kısa bir anlığına Gökhan'a değerken Beyza, "Dert etme..." diye ekledi. Yeniden arkasını döndü ve süitten çıktı.

"Üç numara," diye seslendi Bora. Begüm'ün bakışları abisinin bakışlarıyla kesişti. "Sen Sevim Hanım'ın yanına

geçip, Demir'le ilgilen biraz. Sana şu an en iyi gelecek şey bu."

"Bana sarılman da bana çok iyi gelir," dedi Begüm. Bora güldü. "Sonra gidip oğluma da sarılırım."

Bora birkaç adımla kardeşinin yanına vardı, onu kendine çekti ve sımsıkı sarıldı. "Bebeksin bebek!" dedi yakınır gibi. "Büyümeyi kabul etmeyen bir bebek!" Begüm'ün boğazından, abisini reddeden bir ses çıksa da yüzü gülüyordu. "Dünya senin etrafında dönmüyor..."

"Ya sarılalım dedim, nutuk at demedim!" dedi Begüm sıkıntıyla. Abisinin kollarından ayrıldı. "Bir de yani iki tanesiniz başımda! Aynılarını ben Beyza'dan da dinliyorum. Diktatik diktatik konuşmalar. Acı bana ya!"

"Didaktik Begüm o, didaktik..." dedi Bora.

Begüm omuz silkti. "Neyse ne!"

"Hadi hadi çok konuşma," dedi Bora, şakayla karışık bir tonlamayla. "İstediğim nutuğu atarım. Küçük kardeşler başlarına gelene razı olurlar. Hadi yürü, kapıyı da kapat arkandan, hadi."

Begüm gözlerini devirdi ve hızlı adımlarla süitten çıktı. Kapıdan click click sesi geldiği an Bora, Gökhan'a dönmüştü. "Ne yapmaya çalıştığının, en başından beri farkındayım!" dedi. Gökhan'ın gözleri kısılırken, benim kaşlarım çatılmıştı. "Beyza'yla Aydın'ın evliliği bir fırsat oldu senin için... Farkındayım. Bence sen de bunun farkında olduğumun farkındasındır." Gökhan'ın yüzüne hafif bir tebessüm yerleşmişti. "İlk tepkin gerçekti. Ama sonrasında bunu bir oyuna çevirdin. Manipülasyon ve zaaflara saldırı!"

"Buna *oyun* denir mi emin değilim," dedi Gökhan.

Bora bir adım atarak Gökhan'a yaklaştı. "Buna oyun denir, çünkü eğleniyorsun Gökhan!" Gökhan'ın dudakları *bilemiyorum* dercesine kıvrılırken, gözlerini Bora'nın gözlerinden çekmemişti. "Ve ben, senin eğlendiğini de elbette ki fark ediyorum!"

"Sen eğleniyor musun?" diye sordu Gökhan.

Neyden bahsettiklerini anlamamam normal miydi?!

"Sence?" diye sordu Bora. Başını iki yana salladı. "Çabanı takdir ediyorum. Artık durabilirsin. Oyunu kazanamadın çünkü. Devam etsen de kazanamazsın bu arada. Sabrım ne kadar geniştir, en iyi sen bilirsin."

Gökhan özgüvenli bir şekilde gülümsedi. "Küfür etsem, bu kadar sabırlı davranamayabilirdin. Ağırdan alıyorum, diyelim. Yavaş yavaş. Alıştıra alıştıra."

Bora'nın gülümsemesi ise baştan aşağı alayla kaplıydı. "Öldürürüm seni, ama yine de senin oyununa gelip Beyza'nın yüzüne bakmam!"

Gökhan, sanki olacak olan Bora'nın dediğinin tam tersiymiş ve bunu çok iyi biliyormuş gibi, "Emin misin?" diye sordu.

Bora derin bir nefes verirken ellerini ceplerine sokmuştu. "Ben gaza gelmem, Gökhan. Değer mi ölmene?"

"Açıkçası öyle ya da böyle öleceğim," dedi Gökhan. Bora'ya meydan okur gibi, ona doğru bir adım attı. "O yüzden kendime, destansı bir final yazmaya çalışıyorum..."

"Beyza'nın kalbini kırıyorsun... Bu mu destansı final?" diye sordu Bora, Gökhan'ı bakışlarıyla ezercesine.

Gökhan ise Bora'ya aldırış etmedi. "Sana ne?!" diye sordu yavaşça. "Sen silip atmadın mı ablanı? Sana ne onun kalbinden?"

"Ona gelenin bana geldiğini biliyorsun!" dedi Bora. Ellerini ceplerinden çıkarttı. "Nazlı'ya aranızda olup bitene karışmanın kimsenin haddi olmadığını söylerken, benim haddim olduğunu söylememi bekliyorsun! Ama yapmam! Canım yansa bile, sırf sen vicdanını rahatlatama diye, yine yüzüne bakmam Beyza'nın. Canımı yakmayı bırak. Damarıma ne kadar basarsan bas, bendeki damarın kalınlığını da yine en iyi sen bilirsin. Sen yanıma gelip, ablama küfür de etsen, ben bunun bir oyun olduğunu bilirken, Beyza'yı savunma cümleleri yaratmam kafamda... Beyza'nın yaptığının savunulacak hiçbir tarafı yok çünkü. Ben kapattım oğlum bu defteri! Senin kurduğun oyun yüzünden kapattım... Senin kurduğun başka bir oyunla

açacak değilim! O yüzden boşu boşuna kızın da kalbini kırma!"

"Kıracağım Bora!" Gerçekten ama gerçekten, Gökhan şuurunu mu kaybetmişti?! "Son nefesime kadar. Ya da sen dönüp de onu teselli edene kadar... İçin yumuşayana kadar ya da. Hepimizin hesabını sadece ona kesmekten vazgeçinceye kadar... Bir yol daha var. Şimdi geç ablanın karşısına. Ve de ki ona, *Gökhan gerizekalısı sana bir oyun oynuyor... Sırf beni tahrik etmek için, sana nefret kusuyor*... Bu da olur bak! Yenmiş sayarım kendimi. Çünkü en büyük arzusu belki, sana bir kere doya doya sarılmak olabilir."

Bora samimiyetten uzak bir kahkaha atarken, "Cık!" dedi. Başını iki yana salladı. "Bir yol daha var... Aydın'a emrederim, o söyler." Üç kez, pat pat yapar gibi Gökhan'ın omzuna vurdu. "Hazır öğrenmişken de senin bir güzel ecdadını siker."

"Sen hiçbir oyunda hile yapmazsın," dedi Gökhan. Tavrı kendinden emindi. "O yüzden kafam aşırı rahat... Ben yenemem belki seni, gururunu... Ama sen de beni yenemeyeceksin çünkü vazgeçmeyeceğim." Gökhan'ın gerçekten eğlendiğini anbean yüzüne yayılan hin ifadeden ben de anlamıştım. "Ben seninle oynamayı, kendimi bildim bileli seviyorum oğlum. O yüzden bu oyunun uzaması işime gelir. Seninle, başka yoldan kuramadığım bağı böyle kuruyorum o günden beri, baksana... Aldın beni karşına, bayağı bayağı konuşuyorsun. Ha yenileceksem eğer, Kara'ya mağlup olmayı da onur ödülü sayarım, o da çok başka."

"Hasta mısın lan sen?" diye sordu Bora ciddiyetle.

"Sana? Evet?" dedi Gökhan. Güldü. "Kabul et Kara... Oyunbazlık senin de içine işledi. Sen de eğleniyorsun. Sana meydan okumam hoşuna gidiyor. Rest çekmem..."

Bora'nın kaşları havalandı. "Pes..." dedi. Gökhan'ı baştan aşağıya süzerken, "Sınav resmen," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Öldürme arzusuyla, içimde biraz olsun insanlık bırakma arzusu arasındaki sınav."

"Bir saniye bir saniye!" dedim araya girerek. Birkaç adım atarak, Gökhan'ın karşısına geçtim. "Şimdi sen... Beyza ve Aydın'a öfkeli değilsin... Ama her şey Bora'yı tahrik etmek için kurduğun bir oyundu... Öyle mi?!"

Gökhan başını aşağı yukarı sallarken, "Gibi gibi..." dedi. Bir elimi belime yerleştirirken, bir elimle de yüzüme rüzgar yaptım çünkü hararet basmıştı. "Evlenmemelerini tercih ederdim. Bu eylemin Leo'yu riske attığını da düşünüyorum. Kumarhanelerin başına benim geçmem en sağlıklısıydı çünkü çoluğum çocuğum yok. Buralar gerçek. Her oyunun içinde de bir parça gerçek saklıdır zaten Naz." Gülümserken öfkeyle alt dudağımı dişledim. "Ama öyle gösterdiğim kadar büyük bir öfkem yok tabii ki. Bana ne amına koyayım, kendi hayatları."

"Yani sen!" dedim, dişlerimin arasından. "Benim bütün dedikodu yapma çabalarımı, saçma sapan bir oyun yüzünden mi geri çevirdin?!" Bora verdiğim tepki karşısında şoke olmuş gibi bana bakıyordu. "Ben kaç gündür çatlıyorum burada bu konuyu konuşamadık diye, haberin var mı senin?! Bana neden oyun oynuyorsun ya?! Benim ne günahım var?!" Gökhan gülmemek için çok zor duruyordu. "Sabah, ben onların yanındaydım! Bir kavga etmeye başladılar var ya, gözlerinde aşk ateşi... Ulan ben, bir çay bir de Gökhan eksik diye düşündüm içimden! Yazıklar olsun ya sana!"

"Nazlı!" dedi Bora, uyarıcı bir tavırla. "Aşklarına da ateşlerine de ben şahit olmak istemiyorum, baştan söyleyeyim!"

"Ben çıkayım..." dedi Gökhan. Güldü. "Söz, bundan sonra dedikodularını yanıtsız bırakmayacağım."

"Sence ben, Beyza'ya her şeyi anlatmayacak mıyım?!" dedim öfkeyle.

"Hah!" dedi Bora gülümserken. "En sevdiğim yere geldik. Ava giderken avlanmanın, en basit, en kolay, en sıradan şekli... Bir saattir, karımın bu cümleyi kurmasını bekliyordum! Hile yok..."

Gökhan güldü. "Sence ben salak mıyım Bora?" diye sordu. Bakışları beni buldu. "Satmaz Naz beni. Yoksa benzin döker kendimi yakarım, bilir."

Gökhan'ın imasını pekala anlıyor, gözlerinin derinlerinde saklı olan anlamı okuyordum. Bana bizim ortak ve Bora'dan gizli bir operasyonumuz olduğunu söylemeye çalışıyordu. Ya da bu kibar anlatım yoluydu çünkü aslında beni alenen tehdit ediyordu.

Kendince Bora'ya iyilik yapmaya çalışıyordu ama bunun bir iyilik olmadığı barizdi. Çünkü Bora, Gökhan'a açık açık canını yakmayı bırakmasını söylemişti ve bu cümle de benim kırmızı çizgimdi. Gökhan'ın bu cümleyi kırmızı bir çizgi olarak nitelendirmemesi, bir başkasının adına ona iyi gelecek şeyin ne olduğuna karar verebilme yetisi olduğunu sanmasından gelen bir hatadan başka bir şey değildi.

Her zamanki gibi niyeti iyi, ama yolu kötüydü.

"Merak etme Gökhan..." dedim gülümseyerek. "Ben oyun değil, operasyon severim. Gerçekçi biriyimdir." Biraz da yalancıydım ama galiba bunu zaten herkes bildiği için sesli dile getirmesem de olurdu. "Senin aksine yani. Karışmayacağım. Fakat şunu bil ki, olan sana oluyor. Ve bu fedakarlık değil aptallık. Bora ablasını savunursa, onun yüzüne bakar ya da ona sarılırsa, her şey geçmiş gitmiş bitmiş olmayacak... Beyza'nın kalbinde bir yerin kalmayıncaya dek çabalamaya devam edebilirsin. Düşüşünü zevkle izleyeceğim."

Gökhan başını *eyvallah* der gibi salladığında bir kez daha oltaya gelmişti. Maalesef. Çaresizlik, onu alık bir hâle sokmuştu ve onun için üzülüyordum. Bu planı en başından benimle paylaşsa, en azından ona daha sağlıklı bir taktik verebilirdim ama şu anda, hem sevdiğim adamın hem de ablasının canını yaktığı için ve beni çay seanslarımızdan mahrum bıraktığı için çok öfkeliydim.

"Ha bu arada..." dedim alayla. "Eğer taktiğin biterse... Beyza'nın üç günlük ömrü kaldığını falan öne sür... Bora, kesin o zaman sarılır ablasına!"

"Ha ha ha!" dedi Gökhan, bozulduğunu çaktırmamaya çalışırken. "Çok komik bir espriydi... Oscar goes to Nazlı Alaca Karabey!"

Gökhan bize arkasını döndü ve hızlı adımlarla süitten çıktı. Bora click click sesiyle aynı anda, "Oyununu sikeyim!" diye söylenmişti.

"Merak etme sevgilim," dedim sıcacık bir tavırla. "Ben Beyza'ya söyleyeceğim her şeyi. Ama bunu asla Gökhan bilmemeli. Beyza'yı da tembih edeceğim. Gökhan'la aramı bozmak istemiyorum çünkü. Tamam mı?"

Bora gülümserken ellerime uzandı ve ellerimi belimde birleştirdi. "Tabii!" dedi. Kaşları havalandı. "Çünkü sen Gökhan'la oyun oynamayı çok seviyorsun, değil mi?"

"Hı hı," dedim. Ben de gülümsedim. "Herkesin oyun anlayışı farklı olsa da... O da sonuçta niyeti iyi biri. Herkes yaptığı hatayı bir şekilde telafi etmek ister. Sensizlik, bu çocuğu çok çaresiz bir hâle soktu. O yüzden yazık, ne yapacağını şaşırdı."

"Planı zekice," dedi Bora. Bunu söylemekten nefret ettiği göz bebeklerine kadar işlemişti. "Çünkü zekice planlar, prodüksiyon istemez. Ve beni çok iyi tanıdığı için, tahammül edemediğim şeyleri çok iyi biliyor. Nasıl tahrik olacağımı. Baş başa kalmak zorunda olduğumuz anlarda da paso Beyza ile Aydın'ı gömüyor. Sabır testi gibi. Oraları geçmekte bir sorunum yok da... Beyza'nın yüzüne söyledikleri ağrıma gitti. N'apayım... Kardeşlik işte." Kaşları havalandı. "Ama bu zekice planı aptallaştıran şey şu... Yaşadığımız olayın, böylesi bir planla aşılabileceğini sanması. Dahası, ayıbını aynı ayıpla örtmeye çalışması. Pasif agresif hareketler! Gökhan işte... 21 Mayıs'a kadar eğlensin dursun kenarda..."

♠

Bora ile başka bir süite geçip duş almıştık. Neyse ki bavullarımızı diğer otelden getirtmişti ve Begüm'ün geceliğinden kurtularak, üzerime daha rahat bir şeyler giymiştim. Kahvaltımız da odaya servis edilmişti. Her ne kadar midem çok iyi durumda olmasa da vitaminimi

alabilecek kadar bir şeyler atıştırmıştım. Yorgun hissediyordum. Üstelik başımdaki ağrı da ortalığın sakinleşmesiyle birlikte yeniden depreşerek kendini hatırlatmıştı. Duştayken, Bora'nın parmakları alnımda ve saç diplerimde dolaşmış ve baş ağrımı parçalayarak dağıtmak için çabalamışlarsa da üzerime bir sersemlik kurulduğu ve bunun ancak biraz olsun dinlenebildiğimde geçeceği belliydi. Bora, ben ona bir şey söylemeden, biraz daha uyumak isteyip istemediğimi sorduğunda açıkçası çok mutlu olmuştum. Uykum yoktu ama koynuna sokulup yatmak ve zihnimi sakinleştirmek fikri çok hoşuma gitmişti.

Öylece uzanıyorduk. Bana arkamdan sarılmış ve bir elini karnımın üzerine yerleştirmişti. Sessizliğin sesine ahenk katan kalbinin sesi ise kulaklarımı şenlendirirken dudakları saçlarım, ensem ve omzum arasında dolaşıyordu. Aklından neler geçtiğini bilmiyordum. Benim aklım fikrim operasyonumla doluydu ve benimle Gökhan'a yardım edebilecek üçüncü kişinin kim olabileceğini düşünüp duruyordum. Herkesin kendine göre büyük dertleri vardı ve herkesin kafası meşguldü. Değil Begüm'ün, Asya'nın dahi bize yardım edecek kadar rahat bir hayatı yoktu. Hatta Demir'in de. Bir nişan töreninin bile çeşitli sansasyonlar yarattığı hayatlar yaşanıyordu ve ben kimden yardım isteyebileceğimizi gerçekten kestiremiyordum. Bize yüreği mangal gibi olan, derdi tasası o kadar da olmayan veya olsa bile, tüm dertlere gülüp geçebilecek olgunlukta, amiyane tabirle yedi sülalesi rahat birisi lazımdı ama sanıyordum ki öyle biriyle hiç tanışmamıştım.

Bize yardım edecek X kişisinin, İstihbarat'ın peşinde olduğu belgeyi almamız için elinden geleni yapmakla kalmayıp, aynı zamanda bir gün dönmek istersek de İstihbarat'la bağlantı kurmakta zorlanmaması gerekirdi. Diyelim ki Beyza'dan yardım istemiştik, bizim dönmek istediğimiz dakikalarda Aydın'la racon kavgası yapmayacağını nereden bilebilirdik?!

Bu bağlamda OCTO'dan birisinden yardım istemek aslında daha mantıklıydı, çünkü onlar bir asker kadar görevlerine sadık kalırlardı ama onların da en büyük handikapı Leo'ya olan düşkünlükleriydi. Bu aslında iyi bir şey olmakla beraber, bizim özel durumumuz için bir handikaptı. Eğer İstihbarat veya herhangi bir Y kişisi, Leo'yu kullanmaya kalkarsa, kozun bende olduğunu söylemek zorunda kalırlardı. Açıkçası onlara kızamazdım da. O yüzden, onları bu işe bulaştırmamak en sağlıklısıydı.

Gözlerimin önünden yüzler geçiyor, her biri çeşitli olasılıklarla tek tek eleniyor, seçeneklerim azalıyor, azalan kişilere yoğunlaştığımda da risk aldığımı düşünmekten geri duramıyordum. En sonunda derin bir nefes verdim ve Bora'ya odaklanıp düşünmeyi bıraktım. Bora'nın temasları hücrelerimin bile yenilenmesini sağlıyordu. Bunu ancak çok severek yapabileceğini hissettim. Sanki bana dokunduğunda, sevgisinden gelen şifasını bana bulaştırıyordu.

Biraz sonra, "Nazlı..." dedi. Yüzümü ona döndüğümde, ağırlığını dirseğine vererek doğrulmuştu. Ellerimi yanağımın altına yerleştirdim ve gözlerimi gözlerine sabitledim. Bakışlarında yoğun, sisli ve beni kendisine çeken bir ifade vardı. "Bebeğimizi bilinçli bir şekilde yapmadık biz, biliyorsun değil mi? İkimize de sürpriz oldu."

"Evet?" dedim.

"Ama ben, inanılmaz bir biçimde, senden çocuğum olsun istiyorum. Bu kez bilinçli," dedi. Güldüm. "Bayağı, aynı Beyza'nın eğer kardeşi olsaydı ona öğütleyeceği üzere, bu kadından çocuk yapmak istiyorum, diyerek."

Merakla yüzüne bakarken, "Bu, ikinci çocuk için bi' teklif mi?" diye sordum.

"Evet," dedi ve yanağımdan öptü. "Sen ne zaman istersen..." diye ekledi dudakları kulağımın altındaki dövmeye ulaşırken. "Aralarında kaç yaş fark olmasını uygun bulursan..."

"Ama sevgilim," dedim sakalları tarafından gıdıklanırken. "Senin kardeşlerinle başın belada olduğu için, bebeğimizin kardeşi olmasını isterim diyemiyorsun... Öyle söylemiştin! Emin değildin!"

"Eminim eminim," dedi. Nefesi, dilinin boynumda bıraktığı ıslaklığın üzerine çarpıyordu.

"Kardeşlik iyi bir şey mi bilemiyorum," dedim kıkırdarken.

"Birinden biri, diğerine kendini öldü göstermediği müddetçe, kardeşlik bir şekilde iyidir," dedi.

"Diyorsun?" dedim.

"Diyorum, evet..." dedi ve dudaklarını omzuma yönlendirdi. "Sen ne diyorsun?" diye sordu, ıslak imzası omzumdan nabzıma doğru giden bir rotayı takip ederken. "Teklifime?"

"Açık bir teklif olarak kenarda saklayalım, diyorum..." Dudakları nabzımda durdu ve uzun uzun, *iyi ki atıyor* der gibi nabzımdan öptü. "Beyza beni öyle bir abarttı ki, benim bile kendimden çocuk yapasım geldi!" dedim.

"Beyza abartmaz..." dedi. Gözleri gözlerimle birleşti. "Ve ben yine öfkeliyim! Anlattığı... Anlattığınız her şeye bu kadar uzak, yabancı bir hikaye dinler gibi dışarıda kaldığım için... Hiçbirine tanık olamadığım için."

"Ne kadar öfkelisin?" diye sordum. Dudaklarım dudaklarının arasındaki boşluğa sızdı. "Bunu, beni öperek göstermek ister misin?"

Dudaklarımı büyük bir arzuyla öptü. "Ciddiyim ben," dedi. Nefesi nefesime karışıyordu. "Kardeşi olsun." Bakışlarındaki keskinlik dilimi lâl ediyordu ve bu konuda, benim hiçbir zaman tam olarak bilemeyeceğim bir tecrübesi olduğu için, söylediği her şeye koşulsuz saygı duyuyordum. "Hayattaki en büyük şansı ya da en büyük şanssızlığı olabilir bu... Ama yine de eğer kardeşi olursa, bizim olmadığımız bir dünyada hiçbir zaman yalnız olmayacağını biliriz."

"Her şey yolunda giderse..." dedim. Başını beni onaylarcasına sallarken elimi tuttu. "Hamileliğim ve doğum iyi geçerse... Bebeğimiz sağlıkla dünyaya gelirse ve her şey

güzel hissettirirse bize... Sevebilirsek gittiğimiz yerdeki hayatımızı... Hâlâ sen de istiyor olursan bunu ve enerjimiz kalırsa... Yani bu karar, onlarca koşula bağlı tabii ki."

"Tabii ki," dedi gülümseyerek.

"O zaman söyle bebeğine..." dedim karnımı işaret ederken. "Erkek olsun. Kardeşi olacak madem, abi olmasını çok isterim. Ben, bir abim olsun çok isterdim çünkü, defalarca da söylediğim üzere, biliyorsun."

Bora güldü. "Bakalım o abi olmak istiyor mu?" diye sordu. Kaşları havalandı. "Ayrıca, bir abin olsaydı kesinlikle onunla anlaşamazdık! Abilik taslamaya çalışanlarla ne durumdayım görüyorsun."

"Kim o?" dedim gülerken. "Çınar mı?"

"Eren de vardı ya," dedi imayla. "Sabahımızın içine eden hani..."

"Ama sevgilim, senin kardeşin de az çirkef değil şimdi..." dedim. Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Yani hayretler içinde kalıyorum aklıma geldikçe. Adam alt tarafı, nişana oğlunu da götürmek istemiş. Sanırsın bebeğini alıp kendi düğününe gideceğini söyledi. Ki bir gün onu da yapsa yapar yani."

"Nişan demişken..." dedi merakla. Begüm'le alakalı konu hakkında tek kelime konuşma zahmetine girmemişti. "Sen nişana, Demir'i götürmek için mi gideceğini söyledin?"

"Yok," dedim. Yüzüme düşünceli bir ifade yayıldı. "Kararsızdım zaten. Yani başta asla gitmem diye düşündüm. En başta. Korktum. Nişan ve Anıl kelimeleri bambaşka şeyleri hatırlamama sebep oluyor. Ama sonra gitmem gerektiğine karar verdim."

"Senin nereden haberin oldu ki?" diye sordu. Kaşları çatıldı. "Begüm'den öğrenmedin mi sen bu nişanı?"

"Hayır..." dedim. Başımı iki yana sallamıştım. "Dün akşam... Casinoda, blackjack masasına oturduğumuzda... Esin mesaj attı." Bora bunu beklemiyor olacak ki kaşları bu kez de havalandı. "Seni de davet etti aslında," diye ekledim.

"Sağ olsun," dedi gözlerini gözlerimden çekerken. "Benim adıma da tebrik edersin onu."

"Benimle gelmek istemez misin?" diye sordum. Başını iki yana salladı. Bir elim sakalları arasına ulaşırken, hafifçe çenesine dokundum. Kapkara gözleri yeniden gözlerimle birleştiğinde, derinlerindeki mahcubiyeti saklayamamıştı. "Eğer yanımda olursan, ben çok mutlu olurum."

"Gelmek istemem Nazlı," dedi. Çehresini kaplayan ciddiyet karşısında ne diyeceğimi bilememiştim. "Sen gerçekten gitmek istiyor musun asıl? Halanlar falan da orada olmazlar mı?"

"Olacaklarmış," dedim. Kafasının içinde onlarca soru doğmuştu ama beni ürkütmekten çekindiğini görebiliyordum. "Sorun yok. Bunca şeyden sonra, onlarla karşılaşmaktan korkacak değilim. Üstelik sana hayatındaki insanları affetmenin iyi geleceğini tavsiye ederken, kendi hayatımdaki insanlardan kaçacak hiç değilim."

"Sen bilirsin," dedi. Gülümsemeye çalıştı ve hafifçe elimi sıktı. "Söyle o lakayıt arkadaşına, o da eşlik etsin sana. Yalnız gitmemiş olursun."

"Gökhan'a mı?" dedim birden gülerek. "Sen bizim arkadaşlığımızı kıskanıyor musun acaba biraz?"

Bora öyle bir kahkaha attı ki sorduğum sorudan utandım. "Çok!" dedi. Zannediyordum ki sinirleri bozulmuştu çünkü kahkahası tam tamına on saniye sürmüştü. "Keşke benimle de arkadaş olsalar, benimle de çay seansı adı verilen ayinler yapsalar, beraber oturup kalitesiz kalitesiz zaman geçirsek diyorum!"

Hafifçe koluna vurdum. "Sensin kalitesiz!"

Başını iki yana sallarken, dudaklarını alnıma bastırdı. "Tevekkeli değil, babam haklıymış. Aileye bir doktor lazım olduğu konusunda. Onun yanında olması, bana daha iyi hissettiriyor."

"Gel onu da alalım yatımıza, doktor sonuçta..." dedim. Dik bir şekilde gözlerime bakınca, "Şaka şaka! Almayalım," diye devam ettim. Önüme düşen saçlarımı geriye ittiğinde iç çektim ve "Bora..." dedim. Kapkara gözleri yeniden gözlerimi buldu. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Söyle sevgilim," dedi.

"Asya..." dedim zorlukla. Kaşları merakla çatıldı. "Ege diye bir arkadaşı varmış. Onu seninle tanıştırmak istiyormuş ama... Seni çağırmış Tarabya'ya, gitmemişsin. Beyza'ya küs olduğun için gitmediğini biliyor. Galiba Ege onun için, özel bir yerde."

"Ege'yi tanıyorum ben..." dedi. Durdu ve kendini yanlış ifade etmişçesine sıkıntılı bir nefes verdi. "Yani birebir değil de... Haberim var çocuktan. Ailesinden. Araştırttım onları güvenlik amaçlı. Begüm'ün mağazasına gelmişler de bir gün, ondan sonra. Ama beni tanıştırmak istediğini bilmiyordum. Beni çağırdı evet ama bunu söylemedi."

"Sevgilim..." dedim. Elini hafifçe okşamaya başladım. "Asya düşüncelerini ve hissettiklerini biraz içinde yaşıyor..." Bora'nın kapkara gözleri merakla kısıldı. "İngiltere'ye gitmek istemiyor mesela. Burada kalmak istiyor. Bunu biliyor musun?"

"Hayır?" dedi sorar gibi. "Sana, o mu söyledi bunu?"

"Biraz konuştuk..." dedim. Bora doğruldu, sırtını yatak başlığına dayadı. "Begüm'ü üzmekten, ona karşı gelmekten çekiniyor. Bana kalırsa, duygularını ifade etmekten tamamen çekiniyor zaten. Belki de pedagoğuyla konuşmalısın. Hatta Beyza konuşsa daha iyi bile olabilir belki, bilemiyorum. Ama mutsuz olacak İngiltere'ye giderse." Asya'nın hüzünlü gözleri, gözlerimin önüne gelmişti. "Seninle yaşamak istediğini zaten biliyorsun. Onu da bana kendi söylemişti."

Bora derin bir nefes koyuverdiğinde yüzü düşmüştü ve bakışlarına sarsıldığını gösteren bir ifade çökmüştü. "Gideceğimizi öğrense, bunu da istemez..." dedi.

Ben de doğruldum ve ona dönerek bağdaş kurdum. "Sevgilim," dedim elini tuttuğumda. "Üzülme... Halledebiliriz bunu."

"Asya, kalabalık olmayı sever..." dedi. Sesinin tınısında, kabuk bağlamış bir yaranın izleri vardı. "Begüm'le kalsa da sürekli herkesi dolaşıyor aslında. Öyle sevgi dolu bir kalbi

var ki... Kocaman bir konakta büyüdü. Etrafında yaşıtı yoktu, o yüzden büyümüş de küçülmüş gibi, yetişkinlerle arkadaş olmayı öğrendi. Babaannem, herkesin her uyarısına rağmen, Asya'yı karşısına alır ve kimin ne yaptığını anlatırdı. Bu korkunç bir şey ama, şaşkınlık eşiği yüksektir. O yüzden mezardan çıkıp da gelen Beyza'ya bile o kadar da şaşırmadı. Çocuk muhtemelen, bu ailede her şey olabilir diye düşünüyor içinden. Benimle yaşamak isteme sebebi de, ben evde olsam da olmasam da hiç sıkılmaması. Küçüklüğünden kalan bir şey. Devamlı kapıdaki çocuklarla bitmek bilmez bir kontağı var çünkü. Onlarla dertleşiyor falan. Selim'in bir numaralı muhabbet arkadaşı kendisi!"

Gülümsemem ne kadar acı dolu olsa da gerçekti. "Ben bunu ona da söyledim sevgilim... Şimdi sana da söyleyeceğim. Kalbinden geçen neyse sen söyle, kabul edip etmemek ona kalsın. *Biz gidiyoruz ama eğer bizimle gelmek istersen, gel* de."

"Nasıl bunu diyeyim Nazlı?" diye sordu şaşkınlıkla. "Birincisi, bu üzerine oturup gerçekten düşünülmesi gereken bir şey. Gelmek isterse, nereye gelecek? Yata mı? Adaya mı? Eğitim hayatı ne olacak? Bebeğimizin hak ettiği koşulları sağlamak için vaktimiz var ama Asya, hâlihazırda belirli koşullara alışmış bir çocuk." Başını iki yana salladı. "Yeri başımın üstü, her zaman. Burada kalıyor olsaydık, dediğini bir saniye olsun düşünmezdim. Ama bu şartlar altında olmaz. Çünkü ben onu, peşimde sürükleyerek bilinmez bir yolculuğa çıkaramayacak kadar çok seviyorum."

"Sen sor..." dedim ısrarcı bir tavırla. "Bırak, kararını kendi versin."

"Nazlı henüz dokuz yaşında bile değil, ne kendi kararından bahsediyorsun?" dedi sitemle. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Sinemaya, havuza, müzeye, tatile falan gelip gelmemeye kendi karar verebilir, evet. Ama dünyanın bir ucunun neresi olduğunu kavrayamaz."

Kaşlarım çatıldı. "Yani İngiltere'ye istemeye istemeye gitmesine göz mü yumacaksın?" diye sordum.

"Elbette hayır," dedi. Alnını sıvazladı. "Konuşacağım onunla. Burada kalmak istiyorsa kalsın. Begüm de anlayışla karşılar. Veya otursun, İngiltere'ye gidip gitmeme fikrini gözden geçirsin, kendi bilir. Asya, Begüm'le beraberken sıkılıyordu eskiden. Hem onunla kalmak istiyordu hem de mutsuz oluyordu yanında. Sonra Demir'le beraber o kasveti dağıldı. Daha da önemlisi Leo ile tanışması, Begüm'ün de neredeyse Tarabya'ya yerleşmesi çok mutlu etmeye başladı onu. Orası da kalabalık çünkü şimdi. Gelen giden bitmiyor. Muhtemelen Begüm gitse de Leo ve Beyza ile kalmak isteyebilir. Ama bu da benim oturup kendi kendime Asya'ya *tamam* diyebileceğim bir istek değil. Bahar'dan ya da Engin'den falan bahsetsek eyvallah da Beyza böyle bir şeyi istemeyebilir. Yabancılar birbirlerine sonuçta. Ve sorumluluğu büyük, ilgilenmesi gereken bir oğlu var. İkisiyle de baş edebilir mi emin değilim."

"Sevgilim!" dedim sitemle. Bora sıkıntıyla gözlerimin içine baktı. "Sor sor!" dedim kızar gibi. "Kendi kendine düşünme. Başkasının adına karar verme. Sor. Kabul ederse eder, etmezse başka bir şey düşünürüz."

"Begüm'e söylerim, o konuşur..." dedi, ablasına hâlâ küs olduğu için. "Sağ ol Nazlı."

"Söyle söyle Begüm'e!" dedim carlarcasına. "Benden Asya'nın velayetini de almak istiyorsunuz diye, oteli başımıza yıksın!" Bora'nın kaşları çatılsa da bana hak verdiğini anlamıştım. "Kendin konuş Bora!" dedim sertçe. "Üç cümle kurarsan ölmez ya da sözünü çiğnemiş olmazsın... Bu konu, her şeyin üstünde değil mi?!"

"Nazlı üzerime gelme," dedi yataktan çıkarken. "Haklısın. Begüm'e hemen söylemek doğru değil. Düşüneyim biraz. Bulurum başka bir yol."

Bora gömleğini üzerine geçirdi ve telefonuna uzandı. Hızla bir numarayı tuşlayıp hoparlörü açtı ve telefonu hafifçe yatağa fırlattı. Bir yandan da düğmelerini iliklemeye başlamıştı.

"Efendim abi?" dedi Begüm.

"Neredesiniz üç numara, n'apıyorsunuz?" diye sordu Bora.

"Lobideyiz," dedi Begüm. Sesinde gülse mi ağlasa mı kararsız kaldığı bir tonlama vardı. "Ablam, Çınar Abi ve... Nagihan Hanım... Kahve içiyoruz!"

Nagihan Hanım.

"Korkunç bir resim!" dedi Bora hoşnutsuzlukla. Eşofmanını çıkarttı ve askıdaki pantolonuna uzandı. "Çocuklar nerede?"

Yüreği mangal gibi olan *X* kişisi.

"Aydın Abi'yle kapalı havuza çıktılar," dedi Begüm.

Torunu Umut'un Gökhan olduğunu bilirken bilhassa susan ve gözünün önünde, oğlu ile torunu Çınar'ın acı çekmesine bile göz yumabilen; diğer torunu Beyza'nın yaşadığını bile bile bilmezden gelebilen; yani sır saklamakta üzerine belki de kimseyi tanıyamayacağım, *X* değil *N* kişisi. Hatta ve hatta Nina Adams'ı da temsilen, doğrudan *NA* olan o kişi.

"İyi. Ben de çıkıyorum yanlarına," dedi Bora.

Nagihan Akbulut'un yedi sülalesi hiç rahat değildi, hatta yediden yetmişe çok büyük sorunlar yaşıyorlardı ama kendisi öyle rahattı ki, maşallahı bile vardı. Onunla alakalı her şey, bir film şeridi misali gözlerimin önünden geçerken, yüzümde tatminkâr bir gülümseme de belirmişti.

Şüphesizdi ki Nagihan Akbulut'a güvenmek demek, bir alamete binip de kıyamete gitmek ve sonumuzun ne olacağını asla bilememekti. En kötü ihtimalle her şey mahvolur ama en iyi ihtimalle de biletimiz cebimizde olurdu. Ne yazıktı ki en kötü ihtimali herkesle yaşayabiliyorken, en iyi ihtimali bize yaşatacak ondan daha iyi hiç kimse yoktu.

Nagihan Akbulut'a güvenmenin en büyük riski Bora'ydı. Çünkü bir gün, olur da kozun bende olduğunu öğrenmek zorunda kalırsa ve ezkaza da yardımı sevgili anneannesinden aldığım gerçeğinden haberdar olursa, muhtemelen ikinci çocuğumuzu yapamaz ve ilk çocuğumuz için de velayet davalarında dirsek çürütmek zorunda kalırdık.

Ve fakat ben, her şeye rağmen, tüm kalbimle bu riski alacaktım.

"Sevgilim!" dedim. Bora'nın kafamın içindeki tüm planlardan habersiz masum bakışları gözlerimi buldu. "Ben de Begüm'lerin yanına ineyim diyorum. Hem sıcak bir şeyler de içerim."

"Canın Nagihan Akbulut'la oturmayı istiyorsa in sevgilim," dedi alayla.

"İstiyor," dedim.

En azından Bora'ya karşı gerçekten dürüsttüm.

168.Bölüm

Bir süredir yazılıp çiziliyor. Konuyla ilgili konuşuluyor. Bize de her gün soruyorlar. Doğru mu, değil mi? Değil desek de inanmıyorlar. Yok öyle bir şey desek de inanmıyorlar. Demek ki hissediyorlar. Belki de haklılar. Evet, doğru. *MAÇA KIZI 8 KİTAP OLUYOR,* doğru. Doğru.

İyi ki varsın Tarkan, çünkü bugüne dek bu anın gelmesini çok fazla beklemiş ve o an geldiğinde bu haberi Maça Kızı 8 Ailesi'yle nasıl paylaşacağımı defalarca kez hayal etmiş olsam da, beklenen an geldiğinde hislerimi ifade edecek kelimeleri bir türlü bulamadım. Galiba heyecandan. Hani Nazlı'nın dudakları gülerken gözleri ağlıyor ya, işte ben de öyleyim...

Sevgili yol arkadaşlarım,

Bir rüya gördüm. Dua ettim. Şükrettim. İstedim. İnandım. Serbest bıraktım. Ve bugün buradayız.

Bu haberi çok önceden bekliyordunuz, biliyorum. Bir yayınevinden ilk teklif geldiğinde, bundan seneler önceydi. Belki 1 Milyon okunmamız bile yoktu. Çoğu arkadaşım, kabul etmem için ısrarcı olmuştu ama nedendir bilinmez, ben istememiştim. Kitap olmasını hep çok istemekle beraber o gün, bunun için doğru vakit olduğuna inanmamıştım işte. Zamanla teklifler arttı ama benim için hâlâ vakit vardı. Her şeyin bir zamanı vardır ve doğru zaman geldiğinde, önünde hiçbir şey duramaz. Hayatım boyunca bu düşünceye bütün kalbimle inandım ve bugünü sabırla bekledim.

Maça Kızı 8'in henüz ilk satırlarını yazarken, bunun uzun soluklu bir yolculuk olacağını biliyordum ve daha o ilk an, kitap olarak elimde tutacağım günü hayal ediyordum. Seriler, zor ve meşakkatlidir; hem yazarına hem de okurlarına. Fakat ben seri okumayı çok severim. Karakterlerin ilk günden son güne dönüşümüne şahit olmak, hayat gibi gelir bana. Onlarla büyümek, onlarla evrilmek, onlarla pencereler keşfetmek güzel ve eşsizdir.

Seneleri devirdik birlikte. Hem Nazlı ve Bora ile, hem de sizlerle. 2017'den bugüne dek geçen zamana bakıyorum da... Anneannem, Deniz Abla'm, babaannem, babam hayattaydı bu kitaba ilk başladığımda. Şimdi ise yoklar. Maça Kızı 8'in içindeki -bence sevildikleri sürece var olacak- onlarca karakter gibi. Ben bu evrenle büyüdüm, dönüştüm, bazen ortak acılarda bazense ortak sevinçlerde buluştum. Sizin gibi muhtemelen. İyi ki...

Burada, birlikte yolculuk yapmak benim için hep çok keyifliydi. İnteraktif okuma yapmayı seviyorum. Kendim de bir romanı okurken, hep benimle aynı satırları okuyan bir arkadaşım olsun ve hakkında sürekli konuşalım isterim, belki de ondan. Her bir satıra verdiğiniz reaksiyonları takip etmek öyle güzeldi ki... Çoğu zaman sizlerin de desteğiyle tutundum şimdiye. Çünkü bence kaybolduğunda, seni bekleyen birilerinin olduğunu bilmek çok önemliymiş. Zannediyorum ki bu bir annenin, en zor anında dahi çocuğu için "bana bir şey olmamalı..." demesi gibi bir şey. O yüzden kurduğumuz gönül bağı çok derin benim için.

Her şey için çok teşekkür ederim. Maça Kızı 8'i bu kadar sahiplendiğiniz için, bu romana olan sevginizi bana yürekten hissettirdiğiniz için, günlerce ve gecelerce durmadan hakkında konuşmayı bırakmadığınız için, yazmak için sizden aylarınızı

istediğimde bana saygı duyduğunuz ve beni sabırla beklediğiniz için, durmaksızın tweetler attığınız ve daima Maça Kızı 8'i TT listesinde görmemi sağladığınız için, durmaksızın yorumlar yazdığınız için, izlemeye doyamadığım videolar, beni yeteneğinize özendiren editler hazırladığınız için...

Ve varlığınız için, en çok da. Bazen sadece orada olduğunuz ve bana, orada olduğunuzu hep hissettirdiğiniz için.

Maça Kızı 8'i ben yazdım, ama her zaman söylediğim gibi, 130 Milyon okunma oranı sizin başarınızdır.

Teşekkür ederim, var olun!

Adım adım sona yaklaşıyoruz, sayılı zamanımız kaldı ama en kıymetlisi, Maça Kızı 8 final yapacak olsa da yine onlarla ilgili bambaşka bir yolculuğumuz başlıyor şimdi. Somut bir şekilde bu evreni avuçlarımızın arasında tutacağız. İmza günlerinde kavuşacağız. Nazlı ve Bora hakkında yüz yüze konuşacağız. Birbirimize sarıldığımızda, onlarla kucaklaşmış gibi olacağız.

Ayrıca lütfen, kimse final dedim diye üzülmesin hemen.

2022'de son kez yeni yıla giriyoruz demiştim ama bölümlerin kelime sayısını uzatsam dahi, finale yılbaşından evvel gelemeyeceğiz gibi görünüyor. Yani finalimiz öyle ya da böyle 2023'e sarkacak. Kısmet, vardır bunun da mutlaka bir hayrı.

Kitap sürecini sizlerle adım adım paylaşacağım, yakında Maça Kızı 8'i emanet ettiğim yayınevimin duyurusunu da yapacağım. Zaman içinde aklınıza takılan hemen her sorunun cevabını da yanıtlıyor olacağım. Ayrıca, biz iki haftada bir cumartesi akşamları, nasipse burada buluşmaya devam edeceğiz. Finali de burada okuyacağız elbette.

Bu bölüm 8 Kasım'a özel erken geldiği için, 169.Bölüm bu Cumartesi değil, 19 Kasım'da. Onu da herhangi bir kafa karışıklığı olmaması adına buraya iliştireyim.

21 Mayıs 2017'de Maça Kızı 8'in tanıtımını paylaşmıştım ve Nazlı ile Bora, 21 Mayıs 2017'de evlendi.

8 Kasım 2022'de de Maça Kızı 8'in kitap olacağını paylaştım, bakalım onlar 8 Kasım 2022'de ne yaşayacaklar?

Evrenler arası köprüler 'tarihlerdir' arkadaşlar, kesin bilgi, yayabilirsiniz! <3

Sizi çok seviyorum! □□

dp.

♠

"Sizinle bir iş anlaşması yapmak istiyorum Nagihan Hanım..." Nagihan Akbulut, pırlanta taşlarla süslü bir tokayla topuz yaparak ensesinin biraz üzerinde tutturduğu sarı saçlarını hafifçe düzeltti. "İkimizin de kârlı çıkacağı bir anlaşma."

"Nedir?" diye sordu. Koyu kahve renkteki gözlerini kısarak yüzüme dikmişti. "Dinliyorum."

"Bir adam var. Adına şimdilik X diyebiliriz. Bu X'in elinde bir liste var. Ve bu liste bana lazım." Nagihan Akbulut'un kaşları havalandı. "X, sizin meslektaşınız. Yani yabancı biri değil. X'ten listeyi alabilmek için donanımlı adamlara ihtiyacımız var. Zor bir operasyon olacak."

"Operasyon?" dedi. El çantasından sigaralığını çıkarttı ve içinden aldığı bir dalı uzun, kırmızı ojeli parmaklarının arasına tutturdu. "Çınar'la aynı dilde konuşuyorsun..." Sigarasını ateşledi. "Eşin... Yani Kara... Onun da çok donanımlı adamları vardır... Veyahut madem Çınar'ımla bir örgüte üyeymişsiniz, eminim ki onun da çok donanımlı adamları vardır."

Gülümsedim. Nagihan Akbulut, kinaye sanatında gayet başarılı bir mafya lideriydi. Kaçın kurasıydı ve yaşını almış

olsa da muhtemelen kanında hâlâ birçoğunu cebinden çıkartacak kadar tilkilik vardı. Biraz ilerideki masada Begüm, Beyza ve Çınar oturuyor, merakla da bize bakıyorlardı. Meraklanmak konusunda haksız sayılmazlardı. Bora odadan çıktıktan sonra bir güzel hazırlanmış ve yanlarına inmiş, indiğim gibi de Nagihan Hanım'a kendisiyle baş başa konuşmak istediğimi arz etmiştim. Buna yalnızca Begüm, Beyza ve Çınar değil, etrafta konumlanmış Bora'nın adamları da şaşırmıştı. Başta da Selim. Muhtemelen Bora'ya çoktan, anneannesiyle kulis yaptığım bilgisi ulaştırılmıştı ve fakat aynı bilginin Gökhan'a ulaştırılmış olması benim için daha önemliydi. Gökhan amacımı anladı mı bilinmez, eğer benzin döküp kendini yakmadıysa bile, kendini odaya falan kapatmış olmalıydı. Çünkü Aydın Demir dahi Nagihan Hanım'la sohbetimizin altıncı dakika on üçüncü saniyesinde kapalı havuz keyfine son vererek lobiye gelmişti ama Gökhan Demir hâlâ ortalıkta yoktu.

"Tabii var," dedim Nagihan Hanım'a. Arkama yaslandım ve bacak bacak üzerine attım. "Ama ben... Sizinle iş anlaşması yapmak istiyorum. Onlarla değil."

Nagihan Hanım, bize çevrili yüzleri kısaca bir tarayıp yeniden bana döndü. "Peki bu iş anlaşmasından benim çıkarım ne Nazlı?"

"Biraz da ahiret inancı be Nagihan Hanım!" dedim. Yüzüne önce şaşkınlık yayıldı, sonra da bu şaşkınlık gülümsemesiyle taçlandı. "Yani tabii haşa, ben size cenneti garantileyemem... Ama çok ciddi sevaba girersiniz, benden söylemesi. Hamilelerin duasının da ekstra kabul olduğunu söylerler. Bence iyi bir insan olmanın tam zamanı."

Sigarasını yavaşça üflerken başını sallamıştı. "Anladım..." dedi. "Sen benden, karşılıksız bir şekilde sana yardım etmemi istiyorsun..."

Dudaklarım bilmem dercesine şekil alırken, "Nasıl baktığınıza göre değişir," dedim. Bol sütlü kahvemden bir yudum aldım. "Ben sizin yerinizde olsam, ölmeden evvel

anneanne ve *babaanne* olabilme hakkı bana verildiği için sevinirdim."

"Gökhan da işin içinde yani?" dedi doğrudan. Zekanın genetik olduğuna bir kez daha ikna olmuştum. "Ve belli ki Bora, Çınar... Ve kalan herkesten gizli bir şey yapıyorsun sen... Bana biraz daha açık olmak ister misin?"

"En açık hâliyle şöyle ifade edeyim..." dedim. Bakışlarım hafifçe sertleşmiş, kaşlarım ise tümden çatılmıştı. "Benim bu hayatta, kocamdan ve bebeğimizden başka önemsediğim... Gerçekten önemsediğim kimse yok." Nagihan Hanım'ın bakışları refleksif bir biçimde Begüm'ün, Beyza'nın ve Çınar'ın olduğu masaya çevrildi. "Var da... Yok." Koyu kahverengi bakışları yeniden gözlerimi bulduğunda, hareleri merakla sarılmıştı. "Arkamda bırakamayacağım kadar önemsediğim kimse yok. Çok sevdiğim, kardeş saydığım birkaç insan var ama, hiçbiri olmasa da yaşayabilirim. Çünkü zaten bundan beş sene önce mesela hiçbiri yoktu. Olmadığında yaşayamayacağımı düşündüğüm tek bir insan var. Vardı. Şimdi toprağın altında!" Derin bir nefes verdim. "İstediğim tek şey... Kocam ve bebeğimizle, dilediğimiz hayatı yaşayabilmek! Bu hayatın nerede ve nasıl olacağına, kendimiz karar verebilmek! Hiç kimsenin prangası altına girmemek! Anlatabildim mi?!"

"Kızım yaşasaydı..." dedi iç çekerek. "Senin gibi bir gelini olduğu için öyle mutlu olurdu ki!" Konunun bununla alakasını anlayamamıştım. "Dişi ve dişli. Aynı kendisi gibi."

"Belki de kızınızın hatırı için, kızınızın geliniyle bu iş anlaşmasını yapmalısınız?" dedim. Nagihan Hanım, sigarasının son dumanını içine çekti. "Bora'nın sizde azıcık olsun bir değeri varsa tabii!"

"Ne yapacağımızı bilmesem de... Kabul ediyorum Nazlı," dedi. Çok büyük bir haber almış olmanın keyfiyle gülümseyecektim ki Bora'nın lobiye geldiğini gördüm. "Bana detaylardan bahset lütfen." Nagihan Hanım henüz Bora'yı fark etmemişti ve sigarasını söndürüyordu, açıkçası ben de

fark etmemiş gibi davranmaya devam ediyordum ama Bora gitgide yanımıza yaklaşıyordu. "Seni dinliyorum."

"O yüzden siz siz olun... Gökhan'a, Umut muamelesi yapmayı bırakın," dedim ve bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Sevgilim?"

Bora bir Nagihan Hanım'a bir de bana baktı ve Beyza ile Begüm'e arkası dönük sandalyeyi çekerek teklifsizce masaya oturdu. "Hayırdır?" dedi gelişigüzel bir biçimde. "Kim kime ne yapmış?"

Peşi sıra yalanlar söylemem gerekecekti ve fakat Nagihan Akbulut buna izin vermeden söze girdi: "Ben anlayacağımı anladım Nazlı. Lütfen Gökhan'a söyle, üzülmesin. Bir daha bunu tekrarlamam. Senden ricam, beni görmesini söyle ona. Kendim özür dilemek isterim ondan." Nagihan Akbulut, mangal gibi yüreğini bir kez daha gözlerimin önüne sererken Bora'ya döndü. "Kimsenin kimseye bir şey yaptığı yok. Sadece bir yanlış anlaşılma."

Bora hafifçe başını sallarken sıkıntılı bir nefes vermişti. "Yanlış ya da doğru... Bazı insanlarla anlaşılmaz." Bakışları doğrudan gözlerime çevrildi. "Bazı insanların da işlerine karışılmaz."

"Gökhan çok sinirlendi," dedim. Bora normal koşullarda yalan söylediğimi derhal anlayabilirdi ama bu kez öyle doğal bir performans sergiliyordum ki, sanki düşman tarafından sorguya alınmışım gibi. "Kendisine Umut diye hitap edilmesinden asla hoşlanmıyor, biliyorsun. Görmedin mi yaşadığı sinir harbini? Yanına gelecekti ama?"

"Gökhan'ın kişisel travmaları ilgimi çekmiyor," dedi Bora.

Bu sırada Çınar daha fazla dayanamamış olsa gerek yanımıza gelmişti. "Mevzu ne?" diye sordu, Bora'nın karşısındaki sandalyeye otururken. Babaannesine, kendisinden kardeşi Umut'u sakladığı için ne kadar öfkeli, ne kadar kırgın olduğunu biliyordum ama yine de Bora'nın karşısında onu ezdirmeyeceği belliydi. "Kara?"

"Mevzu seni ilgilendirseydi, davet edilirdin Çınar..." dedi Bora. Çınar'ın bizim masamıza geldiğini gören Aydın da

hareketlenmiş ve bu masaya gelmekte herhangi bir sakınca görmemişti. Begüm ile Beyza'nın gerginliklerini hissederken, bir anda Gökhan da lobide belirmişti. "Sen kafanı yorma."

"Çınar Akbulut, icazetsiz hiçbir mevzuya girilmeyeceğini bilmiyor..." dedi Aydın. Bakışlarındaki keskin ifade, Beyza'nın ayaklanmasına sebep olmuştu fakat Begüm ablasının elini tutarak onu durdurdu. "Kusura bakma Kara. İcazetsiz senin masana oturulmayacağından da habersiz."

"Buraları geçmediniz mi?" diye sordu Nagihan Akbulut. Yüzünde yapay bir şaşkınlık vardı. "Aydın'cığım, sen artık ailedensin..." dedi alayla. Benimle bir anlaşma yapmış olması, bir anda en büyük dostumuz olduğu ve torununu ezdireceği anlamına gelmiyor olmalıydı. "Eğer boşluğa düşersen, Çınar'ı kayınbiraderin say! Zira duyduğuma göre, Kara artık senin herhangi bir şeyin değilmiş!"

"Oğlunun dayısı olmam kâfi," dedi Bora. Tavrı sert değildi ama yumuşak olduğunu da asla söyleyemezdim. "Bence en önemli sıfat bu. Gerisini acaba sen dert etmesen mi?" Gökhan, Beyza ile Begüm'ün yanında duruyor, masaya yaklaşmıyordu. "Çünkü kimin, kimin neyi olduğu seni ilgilendirmez." Güldü. "Aile deyince de... Aydın, sizin ailenizden değil. Hiçbirimiz gibi."

"Babaanne!" dedi Çınar. Normal bir tonda konuşuyor olsa da kızgındı. "Neler oluyor?!" Bakışları gözlerimi buldu. "Ne konuştun babaannemle?!"

Sıkıntılı bir nefes verirken, "Gökhan!" diye seslendim. Gökhan, kendisine seslenmemden asla hoşlanmadığı belli bir ifadeyle yüzüme baktı. "Sana bu işe karışmak istemediğimi söylemiştim!" Gökhan'ın kaşları havalandı, Allah'tan Bora arkası dönük olduğu için onu görmüyordu. "Gerçekten çok sıkıldım..."

"Aydın!" dedi Bora buyurgan bir tavırla. "Sevgili anneannemi tutmayalım... Zeki Akbulut, birazdan otelden çıkış yapacaklarını söyledi. Oyalanmasınlar."

"Kovsaydın?!" dedi Çınar öfkeyle.

"Dur oğlum dur..." dedi Nagihan Hanım, Çınar'ın elinin üzerine elini koyarak. "Kimsenin kimseyi kovduğu yok. Bu, Kara'nın iletişim yöntemi." Çantasını alarak ayağa kalktı. "Hadi eşlik et bana odama kadar. Kalk."

Çınar Akbulut'un, kaldı ki böyle anlarda soyadını daha çok hatırlıyor ve hatırladıklarının da etkisinde kalıyordu, bu masadan kalkmayı mağlup olmaktan saydığını biliyordum. "Sevgilim..." dedim yavaşça. "İstanbul'a dönelim mi artık? Eğer burada işin bittiyse? Odaya çıkalım mı, hazırlanırız?"

Bora yalnızca dört saniye gözlerimin içine baktı. "Olur Nazlı," dedi. Yapmaya çalıştığım şeyi, Çınar'ın kötü hissetmemesi için bu masadan önce kalkmaya çalıştığımı yani, anlamıştı ama aldırmadan ayağa kalktı. "Çıkalım..." dedi.

Ben de ayağa kalktım ve Bora'nın elinden tuttum. Önce Aydın'a baktı, Aydın başını salladı. Yürümeye başladık. Bakışları bir anlığına Begüm'e, daha sonra da Gökhan'a döndü. Gökhan da başını salladı. Lobiden çıkmak üzereyken de Selim'e baktı. Selim de başını salladığında, bu iletişim dilinin OCTO'nun iletişim dilinden daha havalı olduğunu düşünmeden edememiştim.

♠

"Bana bir kişi söylesene, senin sevmediğin ama benim çok sevdiğim, bir kişi..." Bavulumu kapatırken gözlerimi devirdim. "Ama bi' de... Benim sevmediğim ama senin sevdiğin insanları sayalım mı?"

"Ama sevgilim, sen zaten hiç insan sevmiyorsun ki!" dedim sitemle. Bora ellerini ceplerine sokmuş, balkon kapısının önünde duruyor ama denize değil bana bakıyordu. "O yüzden ikimizi kıyaslayamayız ki!"

"Hayvanlar alemini geçtim... Çınar'ı, Beyza'yı falan da geçtim bak... Nagihan Akbulut ne alaka Nazlı ya?!"

"Ama sevgilim, sen Beyza'yı seviyorsun ki?" dedim şaşkınlıkla. "Onu, bu gruba dahil edemeyiz ki."

"Ama sevgilim, ama sevgilim!" diye kızdı. Birkaç adım atarak yanına yaklaştım. "Ayrıca, çocuk gibi her cümlenin

sonuna, "ki" ekleyip de dikkatimi dağıtma benim!" diye de kızdı.

"Çocuklar öyle mi yapıyor ki?" diye sordum ve kollarımı boynuna doladım. "O zaman bir daha yapmam ki!"

"Nazlı!" diye kızdı bu kez de. Dudaklarımı dudaklarına bastıracakken başını geri çekti ve kaşlarını kaldırdı. "Sevmediğim insanları sevmene de saygım sonsuz... Ama mesafeni koru!"

"Ama sev-" Kaşları öyle bir çatıldı ki sustum. "Yani sevgilim," dedim *ama*dan kurtularak. "Zaten yakında, bütün insanlıkla aramıza mesafe koyarak, adaya gitmeyecek miyiz?"

"Gidene kadar mesafeni koru o zaman," dedi.

Ne ellerini belime yerleştiriyor ne de yüzünün keskin ve sert hatlarını yumuşatıyordu. Anneannesinden, eğer bir gün adadan dönmek istersek bize bilet olacak kozu elde edebilmem konusunda yardım istediğimi öğrenince ne yapacaktı? Ayrıca o kozu İstihbarat'ın istemesi, hem de Bora'dan istemesi gibi bir gerçek vardı. Bora o koza erişemediğinde, benden şüphelenir miydi? Şimdi her şeyi anlatmaya kalktığımda ters tepeceğini bilmesem, ona kendi gerçeklerimi itiraf ederdim. Ama maalesef ki verdiği sözü çiğnemezdi ve elimizdeki koşullar dahilinde, özgürlüğümüze gidebilme ihtimali olması adına bulabildiğim tek garanti yolu da kaybederdik.

"Özür dilerim Bora," dedim. Bu özür, sevmediği insanlarla olan mesafemden hoşlanmadığı için değil, birbirimizden bir şey saklamamamız gerektiği hâlde, ondan bir şeyler sakladığım içindi. Kapkara gözleri kısıldı. "Üzgünüm..." diye eklediğimde elleri belimi buldu. "Gerçekten."

Eğer dudaklarıma kapanmasaydı, bir kez daha özür diler, bir kez daha üzgün olduğumu dile getirir, hatta ve hatta bunu defalarca tekrarlar, belki de karşısında ağlardım. Ama beni öptüğü için bunların hiçbirini yapamadım ve sadece öpücüklerine karşılık verdim. Beni, daha söylemek istediği çok şey varmış ama bunları söylemek yerine nefesinin

nefesime karışmasını daha uygun buluyormuşçasına kucakladığında, bacaklarımı beline dolamıştım. Bora'ya sığınmak tek çaremdi. Korkularımı, kaygılarımı, aklımdaki tüm soru işaretlerini silip süpüren ve beni anda tutan belimdeki elleri, hayatta daima beni tutacak bir dal olduğu için ne kadar şanslı olduğumu hissettiriyordu.

Beni hafifçe yatağa yatırdığında üzerime kapandı. Bu, baş başa geçireceğimiz bir ömrün ön gösterimi gibiydi ve ben de saniyeler içinde, bu baştan çıkarıcı duygunun büyüsüne kapılıp gittim. Saniyeler dakikaları, dakikalar ise saatleri oluştururken bizim için zamanın hiçbir hükmü yoktu. Bora'nın dudakları vücudumun her bir zerresinde dolaşırken gözlerimi kapattım ve herkesten uzakta geçecek bir ömrü hayal ettim.

O, ben ve bebeğimiz.

Kimsenin bize değemediği, sorunların hepsinin bizden millerce ötede kaldığı, ölümün asla kurşunla ya da bombayla gelmediği bir ömür.

Nazlı ile Bora'nın kazandığı, nefes aldıkları her an bu kazanca şükrettikleri ve zamanın daima ve yalnızca mutluluk vakti olduğu bir ömür.

"Seni çok seviyorum ki!" diye haykırdığımda, yüzünde dünyanın en güzel gülümsemesi vardı.

♠

Osman Amca'ların evinin önünde arabadan indik. Arka kapıyı açtım ve Demir'i pusetten kucağıma aldım. Derken Gökhan da yanıma gelmiş, puseti eline almış ve Demir'in çantasını omzuna geçirmişti. Selim de kendi arabasından inip, Gökhan'ın anahtarını alarak, diğer adamlardan birine uzattı. Gökhan ve ben, camlı apartman kapısına ilerlediğimizde, Eren de asansörden inmiş ve bize kapıyı açmıştı.

"Hoş geldiniz!" dedi Eren, bana yaklaşırken. "Oğlum..." Minik kurbağa, babasının kucağına geçtiğinde dahi uykusundan uyanma gereği duymamıştı. Evden çıkmadan evvel annesi onu doyurmuş ve altını değiştirmişti. Bu

yüzden keyfi yerindeydi. Aklım bir an için annesine takıldığında, onun keyfinin hiç yerinde olmadığını düşündüm. "Bizi bekliyorlar..." dedi Eren, asansöre ilerlerken. "Gelin hadi."

Begüm ne dün Kıbrıs'ta biz odadan çıktıktan sonra ne de dönerken uçakta bu konunun bahsini açmıştı. Fakat uçakta her ne düşündüyse, havaalanına indiğimizde, *"Yarın al Demir'i nişana geçmeden..."* demişti ve bunu derken de yüzünde kabul edilmiş bir çaresizlik vardı. Bu onun hayatı, onun kararı olduğu için herhangi bir yorumda bulunmamıştım ve bence zaten, olması gereken de buydu. Bora da benimle aynı fikirde olduğu için Begüm'e *aferin* dercesine gülümsemişti. Begüm; Sevim Hanım, Asya, Leo, Beyza ve Aydın ile birlikte Tarabya'ya geçerken; Bora da Gökhan'la birlikte İstihbarat'a gitmişti ve ben eve Selim'le dönmüştüm. Operasyonumuzun detaylarıyla alakalı kafamı toplamaya çalışırken saatlerin nasıl geçtiğini anlamamıştım ve Bora eve dönmeden de uyuyakalmıştım.

Bora'nın eve geldiğini, yanıma yattığını ve bana sarıldığını hayal meyal hissetmiştim. Sabah uyandığımda ise yine yanımda yoktu ve komodinin üzerinde, el yazısıyla yazdığı minicik bir not vardı: *"Çıkıyorum sevgilim, işlerim var. Günaydın..."*

Bora'sız bir sabaha uyanınca gün pek de aydın olmuyordu ama İstanbul'da olduğunda çok meşgul olduğunu kabul ettiğim ve yirmi yedi gün sonra tüm bu meşguliyetler son bulacağı için sabretmek zorunda olduğumu biliyordum. Mutfağa indiğimde, Selim beni uzaktan akrabaları olduğunu söylediği Zerrin Hanım ile tanıştırmıştı. Zerrin Hanım bana şahane bir kahvaltı sofrası hazırlamıştı ve ben kahvaltımı yaparken de operasyona kafa yormaya devam etmiştim. Kahvaltıdan sonra Noir ile vakit geçirmiş, adadayken yazacağım formüllerimi paylaşacağım güvenlik sistemiyle ilgilenmiş ve akşamüzeri de nişan için hazırlanmıştım. Gökhan beni evden almıştı ve birlikte, Demir'i de almak için Tarabya'ya geçmiştik. Begüm, biz evden çıkarken ağlamıştı.

Sanki oğlunu bir daha hiç göremeyecekmişçesine üzülmesi, Demir'i paylaşma sürecinde ne kadar zorlanacaklarını gösteriyordu.

Yol boyunca Gökhan'la operasyonumuzun detaylarını planlamış, Nagihan Hanım'la bu planların ne kadarını paylaşacağımıza dair karar almış, Nagihan Hanım'la yapılacak görüşmeleri Gökhan'ın yürütmesinin en uygun olacağı konusunda anlaşmış ve çok vakit kaybetmeden start almak konusunda hemfikir olmuştuk. İstihbarat'tan önce davranmalı, ne onlar ne de Bora şüphelenmeden kozu bir an önce ele geçirmeli ve vakti geldiğinde ellerinin boş kalmaması için de sahte bir koz üretmeliydik. Bu konuda iş bana düşüyordu çünkü bu listenin muadilini yaratacak değildik. Kaldı ki ele geçireceğimiz listenin ne listesi bile olduğunu bilmiyorduk. O yüzden onları oyalamak ve kozun kendi ellerine geçtiğini düşünmeleri için, tarafımdan şifrelenmiş bir listeye ulaşmalarını sağlamalıydık. Onlar şifre ile uğraşırlarken, biz zaten çoktan uzaklarda olacaktık. Umuyordum ki minik kurbağa, duyduklarını kimseye anlatmayacaktı.

Eren, oğlunun kokusunu içine çekerken, asansör üst kata çıkıyordu ve eş zamanlı olarak içime dalga dalga bir gerginlik yayılıyordu. Esin'in beni nişana çağırdığı andan beri kafam hep bir şekilde meşguldü ve fakat şimdi düşününce olanın bitenin bir delilik olduğunu hissediyordum. Yengemle Bodrum'da, Gürkan Abi'yle Amerika'da karşılaşmış; Osman Amca ve Nurcan Teyze'yi de yakın zamanda ziyaret etmiştim ama kalan herkesle üç yıl, yedi ay, yirmi dokuz gün sonra ilk kez karşılaşacak ve onların ortamlarına girecektim. Bundan emin miydim? Bu ziyaret beni korkutmuyordu ama heyecanlandırıyordu ve açıkçası bu heyecan, üzerimde pek olumlu bir his bırakmıyordu da. Herkesin bakışlarının üzerimde olacağını düşünmek kasılmama sebep oluyordu. Belki tanımadığım damadın ve damadın ailesinin bile bakışları benden ayrılmayacaktı çünkü ben yalnızca magazine değil, ana haber bültenlerine kadar çıkmıştım.

Sakin olmam lazımdı.

Sonuçta, Türkiye'nin en ünlü iş adamlarından biri olan Bora Karabey'in karısıydım ve elbette ki artık ben de tanınıyordum. Tanınan biri olunca, seni de birilerinin tanıması normaldi. İnsanlar seni tanırsa, dönüp sana bakarlardı da. Bu gerçekten normaldi. Ben de bugüne kadar Yalıkavak'ta çok fazla ünlü insan görmüş, görünce tanımış, tanıyınca da dönüp bakmıştım sonuçta.

Asansör durduğunda ve ben inmediğimde, doğal olarak Eren de benim yüzümden inemediğinde, "İyi misin Naz?" diye sordu. Başımı iyi olduğumu belli edercesine salladım ve Eren'in geçmesi için kenara çekildim. Eren geçmesine geçti ama ille de benim de inmem lâzımmışçasına kapanmakta olan kapıyı eliyle engelledi. "Gökhan? Ne bekliyorsunuz?"

Gökhan derin bir nefes verirken Eren'e değil, benim gözlerimin içine bakmıştı. "Gidelim ister misin?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. "Tamam... Biraz asansörde kalalım o zaman?"

"Bir saattir asansördesiniz ve konuştunuz?"

"On altı dakika, kırk bir saniye..."

"Bu şimdi de seni asansörde mi öldürmeye çalıştı?"

"Bu? Karımdan mı bahsediyorsun? Yok ama karımdan bahsetsen, bu deme cesaretine sahip olamazsın... Sen kimden bahsediyorsun?"

"Silahı var değil mi? Asya'nın yanında eğildiğinde zorlandı. Silahı var. Seni vurmuş kadına silah verecek kadar aptal mısın?"

Nefes alamadığımı hissederken, Gökhan'ın gözlerine muhtemelen dehşet içinde bakıyordum. Derhal asansörden indim. Gökhan, iyi olup olmadığımdan emin olmak istercesine kolumdan tuttuğunda ise sertçe kolumu elinden çektim. 25 Ağustos. Nişan. Eren ve Begüm. Nişan. Esin. Nişan. Anıl. Kalbim zangır zangır titriyordu ve ben gerçekten de burada olmamın çok da doğru olmadığı gerçeğiyle acı içinde yüzleşiyordum.

"Naz?!" dedi Gökhan, sesini bana duyurabilmek için hafifçe yükseltirken. Puseti yere bıraktı, ellerini bana dokunmayacağını belli edercesine kaldırdı. "Korkuyorum? Buradan gitmemizi ister misin? Bir tepki ver?"

"Naz, bir şey söyle... N'olduğunu söyle... Yardım edelim," dedi Eren.

"Yaşadıklarının suçunu birisine yüklemek istiyorsun. Benden uzak dur. Ben sana hiçbir şey yapmadım! Eğer sana yardım etseydim..."

"Begüm'e mi kavuşamazdın?"

"Tüm ailemi öldürürdü Naz! Bunu akıl edemiyor musun gerçekten? Kara'dan bahsediyoruz. Geçen hafta Anıl'ı öldürüyordu. Biliyorsun. Gözlerinle gördün. Sence onu ben mi durdurabilirdim? Kendimi düşündüm Naz! Kendimi ve ailemi!"

"Kardeşiyle neden evleniyorsun peki?"

"Çünkü seviyorum! Bunun anlamını biliyor musun? Seni kumarhaneye sokan... Kara'ya rağmen Bora'yla evlendiren şey... Aşk."

"Eğer senin ya da benim herhangi bir arkadaşımın tırnağının ucuna zarar verseydi birisi... Ben o zararı veren kişinin kardeşiyle ölsem de evlenmezdim! Allah belanı versin senin de. Tüm kalbimle bunu diliyorum. Ben 8 Kasım'da buradan siktir olup gideceğim ya... Sen yalandan gözyaşı dökeceksin ya benim cenazemde... Sen de mutlu olma inşallah! Sen de mutlu olma ömür boyu!"

"N'oluyor?!" dedi Gökhan.

"Unutulmuyor," dedim. Gökhan'ın kaşları çatılırken, kaşlarının altındaki kısılmış bakışları bir anlığına Eren'e çevirilmiş ve sonra yeniden beni bulmuştu. "Hiçbir şey."

Midemdeki bulantıyı görmezden geldim ve derin bir nefes alarak, Nurcan Teyze'lerin daire kapısına ilerledim. Unutamadığım her şeyin üzerine basa basa, beni bugün daha güçlü yaptığını hissede hissede, neler görmüş neler geçirmiş bir insan olarak herkesin bakışlarının üstümde

olmasının bana hiçbir şey yapmayacağının gayet farkına vararak zile bastım.

Kapıyı Esin açtı. Gözlerinin en içinin parladığını gördüm. "Nazlı Abla! Hoş geldin!" dedi. Kollarını boynuma sardı. "Çok özledim seni!"

"Ben de..." dedim.

Esin benden ayrıldığında Gökhan'a gülümsemişti. "Siz de hoş geldiniz," dedi. Gökhan onu başıyla selamladı ve Esin geçmemiz için elini içeriye doğru uzattı. Gökhan en önden salona ilerlerken, Esin de onun peşinden gitmişti. Ama ben yine yerimden bir milimetre olsun kıpırdamadığım için Eren yine geçememiş ve yüzüme şimdi neyi beklediğimi sorarcasına bakmıştı. Zorlukla yutkunduğumda gülümsedi. Bu gülümsemesi, karşımda küçük Eren'in durduğunu düşünmeme sebep olmuştu.

"Oğlum... Hadi gel, Naz'a siper olalım..." diye fısıldadı Eren. Hafifçe geri çekildiğimde önüme geçti ve Esin'in arkasından, kucağında oğluyla salona doğru yürüdü fakat üç kez, gelip gelmediğimi kontrol edercesine arkasına bakmayı da ihmal etmedi. Kendimi en arkada daha güvende hissediyordum. Kuma kafamı gömmemle neredeyse eş değer olan en arkada saklanma fikri, bana küçük Naz'ı hatırlatıyordu. Yaramazlık yaptığında Eren ve Anıl'ın arkasına saklanan Naz'ı...

"Bakın, Naz size kimi getirdi?!" dedi Eren salondakilere.

Naz dediği kişi bendim ama aslında ben Naz olmayı bırakalı çok olmuştu.

Salon, daha doğrusu evin belki de tamamı, iğne atsam yere düşmeyecek kadar kalabalıktı. Ter kokusu midemin bulanmasına sebep olurken derin bir nefes almak istedim ama bu havayı solumak istediğime çok emin değildim. Belli ki herkesin kendi arasında sohbet ettiği salondaki uğultu, bizim içeriye girmemizle bıçakla kesilir gibi kesilmişti. Beni ayakta karşılayan Nurcan Teyze ve Osman Amca'ya içtenlikle gülümseyerek sımsıkı sarıldım. Nurcan Teyze, bir kadına bakarak, "Naz, ikinci kızımızdır bizim Münevver

Hanım..." dedi. Zannediyordum ki Münevver Hanım, damat tarafından birisiydi. "Rahmetli oğlumun, en iyi arkadaşıydı."

Rahmetli sıfatını Anıl'ın gıyabında konuşulurken ilk kez duymuyordum ama yine de burada, bu ortamda, hele de bunu annesinden duymak hoşuma gitmemişti.

Esin, müstakbel nişanlısıyla yeniden yanıma gelmişti. "Nazlı Abla sizi tanıştırayım." Damadı ablalığıma yakışır şekilde ama kimseye çaktırmamaya özen göstererek süzdüm. Uzun boylu, kıvırcık saçlı ve yapılıydı. "Ogün."

"Memnun oldum," dedim elimi uzatırken.

"Ben de," dedi Ogün. Heyecanlı olduğu belliydi. "Esin çok bahsetti sizden."

"Hadi Naz, geç otur. Kalma ayakta..." dedi Nurcan Teyze.

Pencerenin önündeki kanepeye oturmuş Gökhan'ın yanına ilerlediğimde, Nurcan Teyze'nin beni takdim ettiği Münevver Hanım, "Evli misiniz kızım?" diye sormuştu.

"Evet," dedim Gökhan'ın yanına otururken.

Münevver Hanım gülümsedi. "Çoluk çocuk var mı?"

"Hamileyim," dedim.

Münevver Hanım'ın yüzündeki gülümseme büyüdü. "Hayırlı olsun," dedi. Gökhan'a döndü. "Tebrik ederim evladım."

"Ha yok..." dedim hızla. "Ondan değil. Yani eşim, o değil."

"Arkadaşıyım," dedi Gökhan.

Münevver Hanım yüzümüze beyanım külliyen yalanmış ve Gökhan'la yasak aşk yaşıyormuşuz gibi bakmıştı. Gerçekten beni tanımıyor muydu? Hadi ana haber bültenlerini kaçırmıştı ve magazin izlemiyordu diyelim, peki sosyal medya da kullanmıyor muydu? Bora ile yattaki selfiemiz, altı yüz elli bin, dört yüz üç beğeni almıştı.

Münevver Hanım'la tuhaf bakışmamızı kesen, Can'ın adeta "Naz!" diye çığlık atarak yanıma koşması olmuştu.

"Çok ayıp! Teyze diyecektin ya oğlum!"

Halamın sesi. Henüz salona bakamamış ve kimin nerede oturduğunu gözlemleyememiştim ama sesinden anladığım kadarıyla halam, saat üç yönünde kalıyordu.

"Nasılsın Can?" diye sordum halamın araya girmesini umursamadan. Birbirimize sımsıkı sarıldık. "Özledin mi beni?"

"Çok özledim!" dedi Can. Gökhan'la ortamıza oturması için ona yer açtım. Bu sırada salondaki insanlar, yeniden kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı. "Enişte*m* nerede? Gelmeyecek mi?"

Bir an için Can'ın enişte*sinin* kim olduğunu düşündüğüme yemin edebilirdim. Bora'dan bahsediyordu ve muhtemelen anneannesi tarafından uyarıldığı için, ona *enişte* demeyi uygun bulmuştu. Aslında bu hitap kısmen doğruydu fakat yine de Can'ın ağzında eğreti durmuştu ve bunu zorla söylediği belliydi.

"Maalesef gelemeyecek. İşi var," dedim.

"Ellerini yıkamadan yüzünü elleme!" dedi Eren. Bakışlarım ona çevrildiğinde, muhatabının Masal olduğunu fark etmiştim. "Öpme dememe hiç gerek yoktu ama!"

"Öf abi!" dedi Masal. Daha da büyümüş, serpilmiş, çok güzel bir kadın olmuştu. "Yemedim oğlunu!"

Salondaki insanlara yalnızca üç saniyeliğine bakmış, beni ilgilendiren insanların nerede oturduğunu da beynime kazımıştım. Gözlerimin bir kaza yapmasına izin vermeyecek ve temas kuracakları insanları ben seçecektim. Semra Teyze, Ziya Amca, Masal ve Tuba Abla'nın tüm dikkati, Eren'in kucağındaki Demir'deydi. Muhtemelen hepsi minik kurbağayı kucaklamak istiyordu ama Eren oğlunu öyle bir tutuyordu ki cesaret edemiyorlardı. Gökhan'la kurulduğumuz kanepe, Eren'in ailesinin oturduğu kanepenin tam karşısındaydı ve bir hakem gibi onları izliyorduk. Bu çok saçmaydı. Ayrıca zaten Demir'in babası, bir ordu hakeme de bedeldi.

Cebimden telefonumu çıkarttım ve Begüm'e mesaj yazdım: *"Begüm biz geldik. Her şey yolunda. Merak etme."*

"Nurcan Teyze, ben arkadaki odaya geçebilir miyim?" dedi Eren. Minik kurbağayı herkesten kaçırmanın en doğrusu olduğuna karar vermiş olmalıydı. "Müsait mi?"

"Tabii oğlum tabii, sen yatak odasına geç," dedi Nurcan Teyze. Eren, Demir'le beraber ayağa kalktı ve salondan çıkarak koridora yöneldi. "Banu'cum, Eren Abi'ne yardım etsene! Odada birileri varsa, çıksınlar..." Nurcan Teyze'nin, Banu diye hitap ettiği kıza baktım. Bodrum'daki annemle de ortak görüştükleri bir arkadaşlarının kızıydı. Hatta Banu, bir zamanlar annemin öğrencisiydi.

"Buldumcuk olmuş resmen!" diye homurdandı Semra Teyze, oğlunun arkasından. Onu herhangi biri duymuş muydu emin değildim ama ben dudaklarını okumuştum. Kaşları havalandı. Gözleri tam devrileyazarken gözlerime değdi ve bir an için kendini bana yakalanmış gibi hissettiğini anladım. Yüzü gülümsese mi gülümsemese mi bilemez bir şekilde kasıldığında hiç değişmediğini düşündüm. Onu daha da germek niyetinde olmasam da -daha da gerileceğini biliyordum- tüm içtenliğimle gülümsedim. Kendimi bildim bileli bana, *'Psikolojin mi bozuk kız senin!'* derdi. Bu bir şakaydı ama ben, buna hiçbir zaman gülmemiştim. Hayatımın bir döneminde, psikolojimin bozuk olduğunu düşündüğü için, asıl onun psikolojisinin bozuk olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum. Yanına gidip onu Beyza ile tanıştıracağımı söylesem, o benim şakama güler miydi acaba?

"Can gelsene!" diye seslendi bir çocuk. Can bir heves kalkarken, çocuğa koşmaması için seslenen kadına baktım. Osman Amca'nın teyzesinin kızı Nilay Abla'ydı. Çocuk da doğumuna Anıl'la gittiğimiz *İhtiyar Ömer* olmalıydı. Ömer'in ihtiyar olduğu falan yoktu ama hayatımızda ilk kez bu kadar çok saçı olan ve yüzünde resmen kırışıklıklar olan bir bebek gördüğümüz için, onu *Benjamin Button*'a benzetmiş ve bir süre ona kendi aramızda böyle hitap etmiştik. Sonra bunu duyan Nurcan Teyze bize kızmış, *"Kimseyi kınamayın! Size mi kaldı şuncacık bebeğe ihtiyar demek?! Ne malum sizin çocuklarınızın dünya güzeli olacağı?! Yapmayın evladım. Allah'ın yarattığıyla dalga geçilmez! Vallahi sizinkiler daha çirkin olur ha!"* diyerek sitem etmişti.

"Yani Ömer'ciğin çirkin olduğunu kabul ediyorsun anne, öyle mi?!" demişti Anıl gülerek. Nurcan Teyze önündeki yer sofrasında açtığı hamuru bırakmış ve elinde oklavayla Anıl'a bakakalmıştı. *"Dedin ya sizinkiler daha çirkin diye... Ömer'cik sence de çirkin yani değil mi?! Sorun bizde değil!"*

Nurcan Teyze verecek bir cevap bulamayınca, ayağındaki terliği çıkartmış ve Anıl'a doğru fırlatmıştı ama terlik Anıl'a isabet etmediği gibi, bir de camdan fırlayıp gitmişti. Üstelik elindeki unun etrafa saçılması da cabası olmuştu. Anıl da ben de dayanamayıp koskocaman bir kahkaha attığımızda, Nurcan Teyze daha da sinirlenmişti. *"Yok mu çocuğum sizin okulunuz?! Dönün artık İstanbul'a hadi! Doydum valla size! Hadi hadi! Uğurlar ola! Birazdan oklava gelecek yoksa! Hadi!"*

"Anne aşk olsun ya!" demişti Anıl üzülmüş gibi. *"Bir dönüp de bana baksana! Genetiğime bak Allah aşkına! E Ayça'yı da biliyorsun! Sence benim çocuğumun çirkin olma ihtimali var mı ya?!"* Kahkahamın yüzümde kalan izi, her zaman olduğu gibi acı dolu bir tebessüme dönüşmüştü. *"Ama Naz'ın çocuğunu bilemem tabii."*

Nurcan Teyze gözlerini kısmıştı. *"Nesi varmış Naz'ın?!"* diye sormuştu sitemle. *"Aynaya bakıp da kendinle böbürleneceğine, dön de benim dünyalar güzeli kızıma bak sen!"*

"Eh..." demişti Anıl, beni tepeden tırnağa incelerken. *"Güzelce bir kız tabii de... Babanın genetiği daha önemli! Çirkin bir adamdan çocuk yaparsa, o çocukcağızın işi iş."*

"Tövbe estağfurullah!" demişti Nurcan Teyze, ben salondan kalkıp da bahçemize çıkmadan biraz önce. Hatta merdivenlerden inerken, arkamdan Anıl'a, *"Kızın ne diye kalbini kırıyorsun densiz!"* diye de kızdığını duymuştum.

Bir çocuğum olmasını istemediğimden emindim, Anıl'ın kendisi çocuktu bir kere. Çok isterse Ayça'dan çocuk yapabileceğini düşünmüş, hatta kafamın içinde bunun için ona izin vermiştim bile. Şizofren değildim ve fakat ergenliğin doruklarındayken birine karşılıksız aşık olmak da dengeleri

olduğu gibi bozan, sağlıklı düşünmeyi engelleyen, gerçekleri görmene rağmen hepsini reddedip kafanın içinde bambaşka bir dünya yaratmana sebep olan bir hadiseydi. Evet, Anıl'la benim ilişkim *kafamın içindekiler* ve *gerçekte olanlar* olmak üzere ikiye ayrılıyordu. Mesela şu an, bu salondaki kırk yedi kişinin, on beşi dışında kalan herkesi tanıyordum. Zaten eş dostun oluşturduğu azınlığı saymazsak, hepsi Anıl'ın akrabasıydı. Anıl'la evleneceğimin hayalini kurduğum günlerde, bir gün bu insanların hepsiyle akraba olacağımı düşünür ve mutlu olurdum. Bu da kafamın içindeki dünyanın bir parçasıydı ve gerçek, her zaman bu düşüncemden çok uzakta olmuştu. Yine de kurduğum hayal, bana yengemin yadigarıydı. Kalabalık bir aileye gelin gitme arzusunu, ben farkında bile olmadan, bana yengem aşılamıştı.

Bakışlarım yengemi bulduğunda, onun da bana baktığını fark ettim. Hepimizin yaşanmışlıklarıyla oluşan bir karakteri, inançları ve en önemlisi doğru bildikleri vardı. İnsanları, ta ki hayatta dibi görünceye kadar oldukları gibi kabul edip, dibi gördüğümde de nasıl böyle olabileceklerini sorgulamam da yengemin doğru bildikleri kadar yanlıştı aslında. Gökhan'la yan yana oturup da bana kendince annelik yapan yengeme düşmanımmış gibi davranamazdım. Dudaklarım iki yana kıvrıldığında, yengemin gözlerinin içi parladı. Belki de onu son görüşümdü ve benimle ilgili son hatırasının, çok sevdiğini bildiğim gülümsemem olması her şey için bir teşekkür mahiyetindeydi.

Gökhan'ın kulağıma eğilerek, "Naz, bu ne biçim nişan ya? Çok sıkıldım!" diye söylenmesiyle ona döndüm.

"Yaa!" dedim alayla. "Taranmayınca bir tuhaf geldi herhalde sana?"

Gökhan şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Ne alakası var?! Onu mu kastettim ben?!" Sıkıntılı bir nefes verdi. "Benim kapıya bacaya falan kaçmam lazım. Korkunç saçma bir ortam burası. İnsanlar birbirlerine yemek tarifi falan veriyorlar kızım, n'apıyorum ben burada ya?!"

"Kusura bakma Gökhan'cığım, bizim ortamlar biraz sıkıcıdır," dedim imayla. "Kaossuz, entrikasız, kimsenin kimseye laf sokmaktan ileri gitmediği, ölenin gerçekten öldüğü, ölmeyenin de ölmekten beter hâle gelmediği basitlikte ve sıradandır." Derin bir nefes aldım. "Sana hitap etmiyor bu sıradanlık, anlıyorum tabii."

"Mevcudun yaş ortalaması elli falan!" dedi dişlerinin arasından.

"E sen de otuz altı yaşındasın Gökhan, ne olmuş yani?! Zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor... Bir gün bir bakmışsın, sen de elliye gelmişsin!"

Kaşlarını çattı. "Sen sevdin herhalde bu ortamı Naz?"

Güldüm. "Yabancısı olduğum bir ortam değil ki..." dedim. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Birazdan meraklı yan komşumuz Şükran Teyze yanıma gelecek. Kendini zor tutuyor. Daha onunla oturup iki lâfın belini kıracağım! Gıybet konusunda senden daha iyidir bak, benden... Doğrusu kimseden bir şey saklayamaz!"

"İyi ben kalkayım da o gelsin," dedi Gökhan. Ayağa kalktı. "Bir balkon, kapı, pencere bir şey bulayım ben de... Şiştim çünkü!"

Gökhan daha üç adım atmadan gerçekten de Şükran Teyze ayaklanmış ve hızlıca yanıma gelmişti. Gökhan'ın bakışları geleceği görüyormuşum gibi kısa bir an bana değdiğinde, daha çok gülmüştüm. "Naz'cığım!" dedi Şükran Teyze yanıma otururken. Bu sırada bir grup insan, yiyecek bir şeyler servis etmeye başlamıştı ve benim için nişanın en keyifli anı gelip çatmıştı. "Nasılsın canım? Kaç sene oldu, görüşemiyoruz! Gelmiyorsun hiç Bodrum'a! Gerçi izledim seni televizyonda kız, burada değilmişsin!"

"İyiyim Şükran Teyze, sen nasılsın?" dedim.

"İyiyim iyiyim, sen anlat!" dedi Şükran Teyze. Bu kalabalıkta bana ne zaman sıra gelir diye düşünüyordum ama Nurcan Teyze yeğeni Didem'e kaş göz yaparak, benim tabağımı önce vermesini işaret etmişti. "Doğru mu bu kocanla alakalı çıkan haberler?" Vişneli yaprak sarması

damağımı mest etmişti. "Ama ben bilmiştim! Demiştim benim kıza! Evin önünde onca takım elbiseli adam! Normal değildi zaten!"

"Kısır çok güzel," dedim. Şükran Teyze afalladı. Bu sırada bana vişne suyu ikram edilmişti ama hem tabağımı hem de vişne suyumu tutamamıştım. "Rica etsem, senin tabağın gelene kadar vişne suyumu tutar mısın?" Şükran Teyze vişne suyunu benden aldı. "Ne diyordun? Ha, evin önünde adamlar, evet..."

"Çocuk devamlı Bodrum'a geldi," dedi Şükran Teyze. Çocuk dediği Bora mıydı? "Pencereyi her açtığımda seninki!" Acaba tabağım bittiğinde bana bir tabak daha hazırlarlar mıydı? "Kız gerçekten çocuğun seni aldattığını mı düşündün? Öyle seviyor ki seni... Çöktü resmen sen yokken gözümün önünde!" Şükran Teyze, her gün Bora'nın yanındaymış gibi konuştukça bana afakanlar basıyordu ama vişne suyumu tuttuğu için ona biraz daha katlanabilirdim. "Hasretinle yandı resmen. Öyle televizyonlarda görüşüyorduk falan dedin ama yemem ben! Bahçedeki salıncakta oturup ağladığını gördüm ben o çocuğun!"

Makarna salatasının kursağıma dizilmesi, istediğim bir şey değildi. Ayağa kalktım ve Şükran Teyze'nin elinden vişne suyumu aldım. Arka odalara ulaşan koridora yöneldim. Koridorda karşıma çıkan Banu'ya yatak odasının yerini sordum, o da gösterdi. Hatta kapımı bile açtı. Odaya girdiğimde, Eren merakla bana bakmıştı. Demir'i yatağa yatırmış, kendi de yanına uzanarak bir elini onun karnına yerleştirmişti. "Siz rahatsız olmayın..." dedim. Tuvalet masasının pufuna oturdum ve tabağımla bardağımı masaya bıraktım.

"İyi misin?" diye sordu Eren.

Başımı sallarken omzuma asılı küçük çantadan telefonumu çıkartmış ve Bora'ya mesaj yazmıştım: *"Sevgilim napıyorsun?"*

"Nerede kalmıştık?" diye sordu Eren. Güldü. "Hah! Gideceğin okulu konuşuyorduk. Bence, kesinlikle ama

kesinlikle İngiltere'de okumamalısın." Bora online oldu ve mesaj yazmaya başladı. "Çünkü bence, okul çıkışlarında bolca vakit geçirmeliyiz seninle!"

"Yoldayım. Sen n'apıyorsun?"

"Kısır, makarna salatası, peynirli sigara böreği, patatesli börek, vişneli yaprak sarma ve kurabiye yiyorum. Yatak odasına kaçtım. Eren ve Demir de burada."

"Afiyet olsun :)"

"Nereye gidiyorsun? Eve mi?"

"Yok. Şirkete geçiyorum. Toplantı var. Holdingin başına Bahar'ın geçmesiyle alakalı birkaç prosedürü konuşacağız."

"Gökhan nerede?"

Ben Bora'ya cevap yazarken, Eren oğluyla konuşmaya devam ediyordu: "Benim en sevdiğim renk beyaz... Senin ne olacak acaba?"

"Sıkılmışmış o. Gitti bir yerlere ama nereye bilmiyorum. Ne bekliyordu acaba ev nişanından?"

"Senin keyfin yerinde mi?"

"Bu pembe papyon sana çok yakışmış biliyor musun? Şimdiden çok yakışıklısın, acaba büyüyünce ortalığı nasıl kasıp kavuracaksın?"

"Şükran Teyze biraz canımı sıktı ama iyiyim."

"Komşunuz olan mı? Niye?"

"Hiç ya öyle geldi yanıma, darladı falan beni. Önemli bir şey değil. Yani Gökhan'a, Şükran Teyze'nin gıybetinin, kendisinin gıybetinden daha iyi olduğunu, en azından Şükran Teyze'nin heeeeer şeyleri anlattığını söyledim (yani laf soktum anlamışsındır) diye yanıma gelmesinden memnunmuş gibi davrandım, vişne suyumu tutuyor diye biraz daha katlandım falan ama... Bir yere kadar!"

"Annene o kadar çok benziyorsun ki Demir..."

"Anladım sevgilim."

"Begüm bana cevap vermedi bu arada."

"Mesaj mı atmıştın?"

"Evet. Eren şimdi Demir'e annene o kadar çok benziyorsun deyince aklıma geldi. Ayyy Bora! Eren bebeğini kimsenin kucağına vermedi, kimseye öptürmedi falan onu. Masal'a kızdı. Semra Teyze de arkasından buldumcuk diye homurdandı gdjshshsj"

"Bir gün büyüyeceksin... Annenle neden ayrıldığımızı soracaksın... Ve ben sana dürüstçe, nasıl bir hayvan olduğumu anlatacağım. Benden nefret edeceksin..."

"Ama Semra Teyze böyledir, sen bilmezsin. Ben severim aslında onu, bir derdim yok yani asla, ama tuhaf biridir."

"Çok pişmanım... Ama faydasız, değil mi?"

"Kendi oğlunu sırf ailesi mafya olan biriyle evlendi diye silmesinden belli değil mi zaten ne kadar tuhaf olduğu? Evlat yahu! Nasıl silebilirsin evladını? Hem sildin de n'oldu yani, değdi mi? Madem barışacaktın günün sonunda, niye saçma sapan şeyler yaşattın sen evladına? Destek olman gerekirken?!"

"Faydasız olduğunu ben de biliyorum aslında... İnsan, elindekinin kıymetini ona sahipken bilmeli... Annene sıkı sıkıya tutun olur mu? Sen, benim aksime ona, onu çok sevdiğini her zaman hissettir. Benim bir parçamsın sen. Sana baktığında hep beni görecek. Tıpkı, benim sana her baktığımda onu gördüğüm gibi."

"Bence Eren, Begüm'e gerçekten aşık."

"Sevgilim, neden sürekli birilerinin aşk hayatından bahsediyoruz biz?"

"Birileri dediğin de kardeşin. Eğer Beyza ile Aydın'ı ima ediyorsan, Beyza da ablan sonuçta. Kardeşlerin yani! El alem değil ya..."

"Hah! Kardeşlerimin aşk hayatları hiç ilgi alanıma girmiyor işte. Bunu fark ettiğin gün, bu konuyu da aşacağız seninle."

"Hiç mi merak etmiyorsun gerçekten? Yani bu kadar meraksız olman politik doğruculuktan mı, etik etik gezdiğin için mi yoksa sahiden mi böyle birisin, bazen çok merak ediyorum."

"Hiç merak etmiyorum Nazlı."

"Kıskanıyor musun acaba onları? Kimseyle paylaşmak mı istemiyorsun yani?"

"Evlenip barklandılar. Hatta biri boşandı bile. Çocukları var. Birinin çocuğu neredeyse evlenecek yaşa gelmiş yani sen düşün. Bence onları biriyle paylaşmak istemediğim gibi bir şeyin söz konusu olmadığı aşikar."

"Acaba çocuğumuza da böyle mi davranacaksın?"

"Ne gibi?"

"Onu da kıskanacak mısın yani birilerinden?"

"Nazlı'cığım... Beyza ile Begüm'ü kıskanmadığımı söylüyorum ya. Dahi anlamındaki da'ya hiç gerek yok o yüzden."

"Ayrıca çocuğumuzu hangi birilerinden kıskanacağım, onu anlamadım?"

"İşte yarın bir gün evlenmek istediği kişiden. Kızımız olduğunu düşün mesela. Bir gün eve geldi ve ben evleniyorum dedi. Ne yaparsın?"

"Hayırlı olsun, kiminle diye sorarım."

"Jsjsjsjsjsjsjsj asla inanmadım sevgilim."

"Sevgilim sen merak etme, o evlenmeye karar vermeden, ben evlenmeye karar verdiğini zaten anlarım. Önce aşık olacak çünkü."

"Aşık olduğu çocuğu senin sevmeyeceğine o kadar eminim ki."

"Seni ilk tanıdığım günden beri biliyorum sevgilim."

"Neyi?"

"Ön yargılı olduğunu."

"Ama elin serserisine kız vermeyeceğini ikimiz de biliyoruz değil mi?!!!!!!"

"Sevgilim bence sen, benden daha çok karışacaksın böyle şeylere. Çünkü onun birey olduğunu kabul edemeyeceksin."

"Bana ön yargılı diyene bak."

"Benimki ön yargı değil yalnız, tecrübe."

"Hadi bebeğimize isim bulalım."

"Cinsiyetini bilmiyoruz."

"Kız ve erkek isimleri bulalım ayrı ayrı."

"Sevgilim bence çarpı iki kere tartışmak yerine, tek seferde, cinsiyeti belli olunca tartışırız."

Oda kapısı açıldığında Masal'la göz göze geldik. Önce abisiyle Demir'e, sonra da bana baktı. "Nazlı Abla..." dedi yavaşça. "On dakikaya kadar yüzükleri takacaklarmış."

"Tamam," dedim. Masal tekrar odadan çıkarken, Eren de uzandığı yerden doğrulmuştu. "Begüm'ün bu sürece alışması biraz zaman alabilir..." dedim. Eren'in bakışları yüzümü buldu. "Düşününce... Haksız da değil. Hamileliğini neredeyse kendi kendine yaşamış ve bir bebeğin dünyaya gelmesi, onun senin bebeğin olması, sana muhtaç olduğunu bilmek... Tahayyül edebileceğim bir şey değil henüz. Onun hissettiklerini anlamam mümkün bile değil. Babası olarak oğlunla vakit geçirme arzunu anlıyorum ama... Begüm'e zaman vermelisin. Bence."

Merakla, "Begüm, bir şey mi söyledi?" diye sordu.

"Çok şey söyledi," dedim. Eren'in verdiği nefes, içinde biriktirdiği tüm kahırları ortaya döküyordu. "Ne söylediğinin de çok bir önemi yok. Sadece... Bugün biz Gökhan'la, Demir'i almaya gittiğimizde bile ondan ayrılmak istemiyordu. Ağladı." Gözlerini gözlerimden çekti ve oğlunun elini tuttu. "Minik kurbağanın bu nişanda olmasının senin için ne kadar önemli olduğunu en iyi ben bilirim..." Oturduğum yerden kalktım ve yatağa ilerleyerek, Eren'in yanına oturdum. "Geldi... Buradaydı... Onunla güzel bir anın, anımız oldu... Eğer izin verirsen, yüzükler takıldıktan sonra, Gökhan onu annesine geri götürsün."

"Naz..." dedi Eren. İç çekti. "Hep böyle mi olacak? Hep, kaçak göçek mi göreceğim oğlumu ben? Begüm'le kavga ederek mi onu alacağım?!" Sesi isyanla dolup taşıyordu. "Ben hep, oğlumu çok mu özleyeceğim?!"

"Elbette hayır..." dedim. Eren'in gözlerinden bir damla yaş akarken, başımı omzuna yasladım ve gözlerimi Demir'in yüzüne diktim. "Sadece henüz çok küçük... Annesine ihtiyacı

var... Biraz büyüsün, ele avuca gelsin... Eminim ki bir düzen tutturacaksınızdır."

Eren bir kolunu omzuma atarak beni kendisine çektiğinde, gözyaşları şiddetlenmişti. "Çok zor..." dedi. Minik kurbağa olandan bitenden habersizce babasına bakmıştı. "Bütün bu olanlar... Çok ağır."

"Yaptığın şeyin çok büyük bir hata olduğunu, asla bir telafisi olmadığını biliyor olman önemli. Yaptığın şeyin kefaretini, geçmek bilmeyen bir pişmanlıkla ödeyeceksin zaten..." Hafifçe Eren'in sırtını sıvazladım. "Begüm, yüreği büyük bir kız... Ablasını bile bastı bağrına. Eminim, seninle de uzlaşmanın bir yolunu bulacaktır, hayatının bir noktasında. Ama buna büyük anlamlar yüklemezsen, daha az üzülürsün Eren. Ayrıldığınızı kabul edersen..."

"İyi ki varsın Naz," dedi zorlukla. Sesi bir fısıltıdan farksız çıkmıştı. "Teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim Eren," dedim. Başımı omzundan kaldırdım ve gözlerinin içine minnetle baktım. "Az arkamı toplamadın!" Gülümsemem içtenlikle doluydu. "Eskiden, benim için yaptığın ve benim hakkını ödeyemediğim ne varsa... Teşekkür ederim. Seninle arkadaş olmak güzeldi. Küçük Eren ve küçük Naz, tatlılardı. Biz büyüdük ve kirlendi dünya işte, bilirsin klasik hikâye. Ama ben, seni tanıdığım için mutluyum. Her şeye rağmen. Ve yine her şeye rağmen... *-7.18.0.20.-7.18.110.20.13.5.11.-13.10.18.11.18.0."*

Yani*, Seni seviyorum Eren.*

Eren gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle silerken, "Ben de seni seviyorum..." dedi.

Bakışlarım Demir'in sağında kalan komodinin üzerindeki çerçeveye çevrildiğinde, deniz gözlü çocuk da gülümsememden nasibini almıştı. Beni görüyorsa, Eren'e onu sevdiğimi söylediğim için mutlu olduğuna emindim. Çünkü Anıl'a göre, ne yaşarsak yaşayalım, küslük üçümüzün arasında asla olmaması gereken bir şeydi. Anıl, Naz'ın gerçekten büyüdüğünü, öfke denen şeyin yalnızca kendisini tükettiğini öğrendiğini, birine küs kalmanın ancak kendi

geçmişini kirleteceğinin ve geleceğine yük olacağının farkına vardığını görememişti. İnsanları affetmek, onları en sevdiğin hâllerinle hatırlamak üzere oldukları yerde bırakmak, nazik kalbime yakışan ve sadece kendim için yaptığım bir eylemdi. Uzun zamandır istediğim ama ancak cesaret edebildiğim bir eylem. Sonunda Nazlı'nın, geçmişinden gelen insanlarla görülecek hiçbir hesabı kalmamıştı.

Çünkü Nazlı'nın yalnızlığı, artık insanlarla dolu değildi.

Çünkü Nazlı, artık yalnız değildi.

Ayağa kalktım. Deniz gözlü çocuğun fotoğrafının olduğu çerçevenin kenarlarına dokundum. "Seni seviyorum Anıl..." dedim içimden. "İyi ki vardın."

Odadan çıkmadan evvel, Bora'ya son kez mesaj yazdım:

"Sevgilim ben yüzükleri takmaya gidiyorum. Sonra da eski ortamımdaki insanlarla, akrabalarımla falan sosyalleşeceğim. Damat tarafını çekiştiririz belki, adettir! Tamam tamam abartıyorum. Vedalaşmak da diyebiliriz belki? Affettim Bora. Herkesi. İyileşmek için kocaman bir adım attım bugün. Anıl sayesinde tabii. Onun hatırı olmasaydı, bugün buraya bile gelmezdim. Geçti. İltihap kurumaya başlayacak yavaş yavaş. İyileşeceğim. Daha da hafifleyeceğim. Çünkü buradan giderken ağır bir ruha sahip olmak istemiyorum. 500 kilo kadar ağır bir bedenim olacak zaten :(Naçizane, özgürlüğün insanlara küsüp onları yok saymakla değil, onlarla barışıp onları görüp, yine de görmezden gelebilmekle olduğunu düşünüyorum. Hani benim önce kendime değer vermemi söyleyip dururdun ya sevgilim... Kimseye karşı içimde bir öfke büyütemeyecek kadar kendime değer veriyorum. İçimde sadece bebeğimiz ve sana olan aşkım büyüsün. Bana şans dile, konuşma yapacağım."

♠

Nişan yüzüklerini takarken yaptığım konuşma, ortamın sıkıcılığına yakışır nitelikteydi. Yani Gökhan, Demir'i de alıp evden çıkmadan evvel böyle söylemişti. Konuşmam,

"Umarım hep çok mutlu olursunuz!" kadar kısa olsa da ben özünde çok derin bir temenni olduğunu düşünüyor, Gökhan'a katılmıyordum. En nihayetinde ilişki tavsiyesi verecek değildim ya. Esin'e şık bir gerdanlık seti hediye etmiş, sonra da hemen yanına geçerek, kimin ne takı taktığına dair gözlem yapmıştım. Nişanın mevcudunu hâlâ bilmiyordum ama takı sırasına altmış bir kişi girmişti. Madem bu kadar kalabalık bir nişan yapacaklardı, neden salon tutmamışlardı ki?

Takı merasiminin ardından kalan ikramlardan bir koca tabak daha yediğim için, nişan pastası geldiğinde artık midemde yer kalmamıştı. Pasta da zaten vişneli değildi. Eski ortamımdaki insanlarla ve akrabalarımla sosyalleşme kısmında ise biraz çuvallamıştım çünkü damadın ailesi tarafından ablukaya alınmış ve beni yakından tanımaya çalışmalarıyla mücadele etmek zorunda kalmıştım.

Saat ona yirmi iki vardı ve yavaş yavaş herkes dağılmaya başlamıştı. Ben de ayaklanıp, vedalaşmak üzere Nurcan Teyze'ye bakındığımda halam, "Naz!" diye seslendi. Sesin geldiği yöne döndüğümde Canan, Özcan Abi ve yengemle beraber köşedeki masada oturduklarını gördüm. "Gidiyor musun?"

"Evet," dedim çantamı alırken. "Yoruldum biraz."

Halam kendisinden asla beklemediğim bir şey yaparak gülümsedi. Masadan kalktı ve yanıma yürüdü. "Bana gelsene. Saat daha erken. Hava da güzel bugün. Balkonda kahve içeriz." Birkaç saniyeliğine masadakilere baktı. "Hep birlikte."

"Ben bugün kahve içtim," dedim dan diye. Halamın gülümsemesinin gölgelendiğini fark edince, kendimi kötü hissetmiştim. Beni yanlış anlamıştı. Çünkü bu, halamı terslemek için kurduğum bir cümle değildi. "Hamileyim de. Günde bir fincan kahve içiyorum sadece."

"O zaman ne istersen..." dedi yumuşacık bir ifadeyle. "Sen bir fincan sıcak süt içersin? Süt ısıtırız sana?" Birisi bana süt ısıtacağını söylediğinde, nedenini idrak edemediğim bir

şekilde, kalbimin kanatlandığını hissediyordum. "Kırma bizi kızım, ha? Onca zaman oldu. Konuşuruz biraz..."

Aslında başka bir zaman, kırmakla kalmayıp bu teklifi yaptıklarına bile onları pişman ederdim. Halam da bunu çok iyi biliyordu, beni tanıyordu, bakışlarındaki çekinceyi görebiliyordum. Gözlerimin içine, bütün akşam bu teklifi yapıp yapmamayı düşünmüş ve cesaretini en sonunda toplayabilmiş gibi bakıyordu. Konuşacak hiçbir şey yoktu ama konuşacak hiçbir şeyi olmayan eski tanışlar bir araya geldiğinde, eskilerden bahsedebilirlerdi değil mi? Annem ve babam hakkında konuşmayı çok istediğimi, onlarla ilgili bilmediğim veya unutulmaya yüz tutmuş bir anıyı dinlemeyi delicesine arzu ettiğimi hissettim. Bir saatten ne kaybederdim ki? Kalbimdeki iltihabı kurutmak ve bebeğimizi sağlıklı bir şekilde karşılamak istemenin nesi kötü olabilirdi? Üstelik adım benden değil, karşımdaki insanlardan gelmişti.

"Olur," dedim. Yalnızca halam değil Canan, Özcan Abi ve yengem de inanılmaz mutlu olmuşlardı. "Bora'ya haber vereyim ben."

Arabayı evin önünde durdurdum. Ev. Hatırladığım bütün güzel günlerimin geçtiği mabet. Babama rağmen. Arabadan indiğimde, bu koskoca malikanede yaşanan günlerin izdüşümü de zihnime oturmuştu. Çekirdek değil gerçek aile olmak istediğim, çekirdek bittiğinde bizim ailemizin de biteceğini düşündüğüm ve bu fikirden delicesine korktuğum kadar eskilerin izdüşümü. Aslında haklıymışım. Şimdi, bugünden o güne bakarken gördüğüm tek bir şey var: Çekirdek bitti, biz dağıldık. Yok olduk. Ortada aile falan da kalmadı hâliyle.

Yine de bütün güzel günlerim bu evde geçti. Henüz karanlığın üzerime bu kadar çökmediği, geleceğin aydınlığına inandığım günler. Annemin dizine yatarak uyuduğum ve onun biricik oğlu olmaktan çok hoşlandığım, onun bir damla gözyaşı için dünyayı ayağa kaldırabilecek

kadar güçlü hissettiğim ama gücü belimdeki silahtan değil kalbimdeki sevgiden aldığım günler.

Eve ilk kez zilzurna sarhoş geldiğim, babamın bu bir marifetmişçesine bıyık altından güldüğü, annemin ise dünyanın sonu gelmişçesine üzüldüğü o geceyi düşünüyorum da... Sağımda Gökhan, solumda Beyza vardı ve ben üçümüzün, asla ayrılmayacağına inanırdım. İkisinin de bana henüz ihanet etmediği, ikisine de sırtımı dönmek zorunda kalmadığım, ikisinden de nefret etmediğim o gece, ömrümün son günü bile ikisinin de arkadaşım olmasını istemiştim.

Nazlı, yapmıştı yine yapacağını. Dakikalar evvel attığı bir mesajla kafamı karıştırmayı başarmıştı. Kafamın içinde dönüp duran kelimeleri savurup da dağıtmayı beceremiyorum.

"...Naçizane, özgürlüğün insanlara küsüp onları yok saymakla değil, onlarla barışıp onları görüp, yine de görmezden gelebilmekle olduğunu düşünüyorum. Hani benim önce kendime değer vermemi söyleyip dururdun ya sevgilim... Kimseye karşı içimde bir öfke büyütemeyecek kadar kendime değer veriyorum. İçimde sadece bebeğimiz ve sana olan aşkım büyüsün."

Söyledikleri gerçekten doğruysa, geçmişindeki insanlarla olan defterlerini güzelce kapatabildiyse, onun için çok sevinirim. Öfkesinden arınabilmek Nazlı için çok önemli. Nazlı'nın iyileşmesi de benim için çok önemli. Elbette ki bu sadece halasıyla, yengesiyle olacak iş değil. Benim açtığım yaraların henüz kapanmadığını biliyorum ama attığı bu büyük adım, bizim ilişkimiz için de iyi şeylere gebe olacaktır.

Bahçede bekleyen adamlara başımla selam verip evin önündeki, Ceren ve Berkan'la birlikte sanki başka bir yer yokmuş gibi oturmayı hep çok sevdiğimiz merdivenlere yürüdüm. Tetikte bekleyen adamlar yüzünden mi yoksa bazı pencerelerin açık olmasından mı bilinmez, uzun zaman sonra ilk kez bu evin yaşadığını hissettim. Hâlbuki bu evde

hiç kimse kalmadığında dahi içeride birileri vardır ve mabedimizi temiz tutmak için ellerinden geleni yaparlar.

Elim cebime gitti. Nazlı'nın senelerce Kara'nın simgesi olduğunu bilmeden taşıdığı chipten yaptırdığım anahtarlığı çıkarttım. İçlerindeki bir anahtar, bu evin kapısını açıyor. Benim için anahtar taşımak, hep formalite icabı bir şey oldu. Çünkü gittiğim evlerde, zaten hep birisi vardı. Ya da kapıda bekleyen adamlardan en güvenilir olanında bir anahtar vardı ve ben kapıya geldiğimde, o kapı çoktan açılmıştı. Neden bir anahtarlık taşıdığımı bilmiyorum ama galiba bu da dedem yüzünden. Küçükken cebinden anahtarlığını çıkarttığında ona hayranlıkla bakar ve büyümenin, cebinde bir sürü anahtar taşımak olduğunu sanırdım. Bence bir evle kurulan aidiyet de anahtarla alakalı zaten. Eğer zile basıyorsan o eve yabancı, ama kapıyı cebinden çıkarttığın anahtarla açıyorsan o eve çok yakınsın. Belki bu biraz da seni içeride bir bekleyenin olmasıyla alakalıdır. O yüzden kendi evimde, hiçbir zaman yatılı çalışan istemedim çünkü içeride beni bekleyen birinin olmadığını bilmek, daha korkusuz olmamı sağlıyordu. Eskiden.

Zile basarken, bu evin anahtarını anahtarlığımdan çıkartmıştım. Çok geçmeden kapıyı Sevim Hanım açtı. Beni karşısında gördüğünde yaşadığı şaşkınlık, onun da Beyza ile aramızda olup bitenleri bildiğini gösteriyor.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordum.

"Estağfurullah Bora Bey!" dedi telaşa kapılarak. Kapının önünden çekildi. "Hoş geldiniz, buyurun buyurun."

Herkesin, beni eskiden beri tanıyan insanların da özellikle, zamanla benden korkmasına alışkın olduğum için, Sevim Hanım'ın benden korkmasını hiçbir zaman önemsemedim. Hiç oturup da üzerine düşünmedim ama özellikle kız kardeşimin gözlerindeki çekinceyi her zaman görürken, Sevim Hanım'ın tavırlarını da normal karşıladım. Belki de olması gerekenin bu olduğuna kendimi adapte etmeye çalıştığımdandır.

"Begüm nasıl?" diye sordum, salona yürürken.

"İyi değil valla. Alt tarafı birkaç saatliğine babasının yanında, akşama gelecek dedik ama nafile! Yani anlamıyor... Çocukları Aydın Bey çıkardı Allah'tan evden. Beyza Hanım zar zor sakinleştirdi Begüm'ü. Astım krizi tuttu bir de. Uyudu biraz evvel. Beyza Hanım'la birlikte, sizin odanızdalar."

Çünkü benim odam, her türlü kriz anındaki toplanma yeri olmuştur çoğu zaman.

Salona girdik. Genelde krizler hep burada çıkardı. Babam yüzünden dersem fazlasıyla abartan ve hayatta başına gelen her kötü şeyi babasına mâl eden, aklı hâlâ ermemiş bir genç gibi mi görünürüm bilemiyorum. Ama bizim evdeki krizlerin ucu, hep bir şekilde babama dokunurdu. Çocukken ne kadar farkında olmasam da büyüdükçe bunu daha iyi anladım. Bana yüklemeye çalıştığı misyon, her köşesini çok sevdiğim bu evin duvarlarının üstüme üstüme gelmesine sebep olurdu. Babam bizi çok severdi. Ve belki, bir çocuğun babası tarafından çok sevilmesi önemli de bir şeydir ama maalesef ki saygı duymazdı. Onun dediği olmak zorundaydı ve bizim ne istediğimizle hiç ilgilenmezdi. Zaten başımıza ne geldiyse, bu yüzden geldi.

"Bi' kahvenizi içerim."

Sevim Hanım, "Hemen," dedi ve hızla salondan çıktı.

Büfeye ilerledim. Büfenin üzerindeki çerçevelerden birini elime aldığımda, babamla göz göze gelmiştik. Bakışları her zamanki gibi sertti ama dikkatli baktığında, içlerinin yumuşacık olduğunu görürdün. Sanırım, onunla ilgili söyleyebileceğim tek şey, ondan hiçbir zaman korkmadığım olabilir. Bu fotoğrafı, eğer yanılmıyorsam, Esma ile Bülent'in düğününde çektirdik. Begüm en başta, sağda, olmayı en çok sevdiği yerde, babasının kanadının altına sığınmış. Annem, her zamanki gibi babamın diğer tarafında. Annemin yanında ben, benim yanımda da babamdan en uzağa sakladığım ablam var. Fotoğrafta, hâlâ çekirdek aile gibi görünüyoruz ama daha o gün bile darmadağınıktık. İnsan, zaman geçtikçe bazı şeyleri unutuyor. Mesela bu fotoğrafı, Esma ile Bülent'in düğününde değil, bambaşka bir gün bile çektirmiş

olabiliriz ama nerede çektirmiş olursak olalım, hissettirdikleri aynı. İnsan, ne kadar zaman geçerse geçsin, bazı şeyleri ise asla unutmuyor.

Bu fotoğrafı çektirirken Beyza'nın kulağına, "Sakın korkma. Eve gittiğimizde, ben sakinleşmesini sağlayacağım," dediğimi mesela, hiç unutmadım. Unutamam da muhtemelen. Beyza, oraya Mehmet ile birlikte gelmişti ve babam Mehmet'i oradan kovmuş, Beyza'ya da bunun asla burada kalmayacağını söylemişti. Kuru tehdit. Ama işte bir tehdidin kuru olduğunu, ancak tehdidin öznesi olmadığında anlıyorsun. Ya da ben hep anlayabildim.

Doğup büyüdüğüm bu evde, hiç Kara olmamış bir Bora olarak var olsam da mafyanın başına geçirilme tehdidi hep tepemdeydi ve bu tehdit kuru da değildi. Kendime bu evin içinde yazmaya çalıştığım gelecek, şimdiki hayatımdan çok uzaktı fakat yaşadığım her şeyi bir şekilde kabul ettim. Bu salondaki yemek masasında Gökhan'la oturup, daha Kara planını yaptığımız o ilk gün, başıma gelen ve gelecek her şeyi çoktan kabul etmiştim. Kurduğum hayallerden en uzağa savrulmuş ve bembeyaz kaptan üniformamı kana bulamıştım. Kader.

Sevim Hanım'ın adım seslerini duydum. Anahtarlığımdan çıkarttığım bu evin anahtarını büfenin çekmecesine bıraktım. Sonra da geçip koltuğa oturdum.

"Buyurun. Afiyet olsun."

Kahveyi tepsiden alırken, "Siz de oturur musunuz?" dedim. Sevim Hanım şaşırdı ama sözümü ikiletmeden, çaprazımdaki koltuğa geçti. "Selim, sizinle konuştu mu?"

"Evet." Üzüntüsünü belli etmemeye çalışsa da oğlundan ayrılacağı için yüreğinin parçalandığı belli. "Konuştu."

"Ben, çok zor bir karar verdim..." dedim.

Sevim Hanım başını sallarken gülümsedi. "Selim'in karar vermesi sizinkisi kadar uzun sürmemiştir. O sizin için ölür de öldürür de. Siz nereye, o oraya. Bakmayın bana, benimki analık. Ama Selim sizi yalnız bırakmayacak diye gurur duyuyorum oğlumla... Bir de itiraf etmek gerekirse,

silahlardan uzak duracağınız için mutluyum da." Kaşları havalandı. "Yeşim kabul etmez, gene ayrılırlar diyordum ama... Yeşim de kabul etmiş. O da artık silahlardan nasıl bıktıysa... Haklı kız tabii... Ee, sizinle dünyanın bir ucuna gelecekler şimdi, öyle mi?"

"Öyle." Kahvemden bir yudum aldım. "Siz n'apacaksınız? Begüm'le İngiltere'ye gidecek misiniz?"

"Mümkün değil Bora Bey... Çok yaşlandım ben artık. Demir'i çok seviyorum ama..." Sevim Hanım derin bir nefes verdi. "Bazen zorlanıyorum ne yalan söyleyeyim."

"Begüm sayenizde, annelik konusunda kendine güveniyor," dedim.

Gülümsedi. "Demir'i torunum saydım ben. Malum benim torunu anca senede bir iki kez görebildim şimdiye kadar. Antalya'dayken onlar, neyseydi de taa Berlin'e gittiler. Ona gurbetim. Ama Demir'im... Sizler gibi elime doğdu işte. Begüm muhteşem bir anne... Ben olsam da olmasam da yolunu bulacaktır o." İç çekti. "Vatanı gibi yok insanın Bora Bey. Sema da Berlin'e çağırıyor beni ama orada da yapamam ki ben. Konuşacağım Begüm'le. Belki eğer isterse, Beyza Hanım'ın yanında kalırım ama... İngiltere çok uzak."

Kadıncağız derdini daha iyi anlatamazdı. Aklı başında herkes de evinde oturup, ayaklarını uzatarak dinlenmek istediğini kavrar. Emekli olmak istiyor. Hakkı da. Onun da ömrü, ailemiz uğruna çürüdü çünkü.

"Peki ben size... Berlin'den ve hatta İngiltere'den daha uzak bir yere, bizimle gelmenizi istediğimi söylesem?" Sevim Hanım'ın yüzüne bir kez daha şaşkınlık yayılmıştı. "Çalışın diye değil. Bebeğimize bakın diye de değil, lütfen yanlış anlamayın. Sadece, gideceğimiz yeri herkes daha da ev gibi hissetsin diye istiyorum bunu. Her 9 Ocak'ta sofraya beraber oturalım ve o sofrada gül reçeli olsun diye. Annem beni size emanet etti diye. Belki de bebeğimiz büyüdüğünde, babaanne diyebileceği biri olsun diye... Siz dinlenin bol bol. Emeklilik tatili gibi düşünün. Nasıl arzu ederseniz. Hem oğlunuzdan ve gelininizden de ayrılmamış

olursunuz. Hem de bizi çekip çevirirsiniz, benim size güvenim sonsuz."

"Ama..." dedi. Sustu ve zorlukla yutkundu. "Nasıl olur ki..."

"Çok zor olur sizin için, biliyorum... Ama söz veriyorum, rahat edebilin diye elimden geleni yaparım."

"Ondan hiç şüphem yok," dedi. Yüzüne merhamet dolu bir tebessüm yerleşmişti. "Fakat izin verirseniz, ben biraz düşünmek isterim."

"21 Mayıs'a kadar vaktiniz var," dedim. Kahvemden son yudumumu aldım. "Eğer kararınız olumlu yönde olursa, bana büyük bir iyilik yapmış olursunuz." Ayağa kalktığımda, o da ayağa kalkmıştı. "Ve bu aramızda kalırsa çok sevinirim."

"Merak etmeyin," dedi.

"Ben Begüm'e bakayım..."

Bir adım attığım sırada, "Bora Bey!" diye seslendi. Döndüm ve yüzüne baktım. "Haddimi aşacağım ama... Ben sizinle gelirim, gelmem... Gidip de dönmemek, dönüp de görememek diye bir şey var bu hayatta. Küslükler boşu boşuna yük omuza... Sakın yaşadığınız şeyi küçümsediğimi sanmayın. En iyi ben bilirim belki ama... Yine de verdiğiniz ya da vermediğiniz her tepki, yine size zarar gurbet ellerde."

Alnımda *yükü ağır* yazıyorsa, öyle bir şey yok. Mutsuz olduğuma dair bir söylenti yayıldıysa, aslı yok. Sevim Hanım, Nazlı'ya çalışıyorsa da hoş değil. Fakat beklemeyeceğim şey de değil.

Sevim Hanım'a tekrar arkamı döndüm ve odama doğru ilerledim. Aslında burada olmam çok yanlış çünkü Begüm, sorunlarını kendi çözmeyi öğrenmek zorunda. Fakat elimde değil. Nazlı, Begüm'ün kendisine cevap vermediğini; Gökhan ise Nazlı'yla beraber Demir'i almaya geldiklerinde Begüm'ün ağladığını söylediğinden beri burada olmaktan başka bir şey düşünemedim. Toplantıdan nasıl çıktım bilmiyorum. Çünkü küçük kız kardeşim, ne kadar büyürse büyüsün, hâlâ küçük kız kardeşim. Mesele asla ağlaması değil. Mesele, onu mahkûm ettiğim bencilliğin içinden onu sıyırmak zorunda oluşum. Bebeğini mesela, bebeğinin babasıyla

paylaşamayacak kadar bencil olmasını dilemediğime eminim.

Ama Begüm'ün içinden geçenleri az ya da çok tahlil edebiliyorum. Özellikle benim gidecek olmam, onu daha da hırçınlaştırıyor. Yalnız kalacağını düşünüyor. Korkuyor. Çünkü abisiz bir hayatı, bugüne kadar hiç hayal etmediğine eminim. Onu anlıyorum. Ablam öldüğünde, ben de sudan çıkmış bir balığa dönmüştüm.

Odanın kapısını tıklattım ve içeri girdim. Beyza bana bakarken dumur olmuştu. Beni burada, bu evde görmeyi öyle beklemiyor ki, belki de içinden halüsinasyon görüp görmediğini sorguluyordur. Sırtını yatak başlığına dayayıp, dizlerini karnına çekmişti ve bir eli de yanında uyuyan Begüm'ün elinin üzerindeydi. Annem huzurludur. En azından iki kızı, hâlâ kardeş kalabilmeyi becerebildikleri için. Annem yattığı yerde, daima huzurla uyusun.

Begüm'ün tarafından yatağa yaklaştım ve yatağın kenarına oturdum. Begüm'ün saçlarını okşadım. "Güzelim..." Dudaklarımı alnına bastırdım. "Ben geldim..."

Begüm'ün göz kapakları kırpıştı ve çok geçmeden gözleri gözlerimle birleşti. "Abi?" dedi şaşkınlıkla. Gülümsedim. "Senin ne işin var burada?" Hızlıca doğruldu. "Kötü bir şey mi var?! Demir iyi mi?!"

"Üç numara!" dedim kaşlarımı çatarak. "Öncelikle, bu dünyada anne olan tek insan olmadığın konusunda hemfikir olmamız lazım." Solgun görünen yüzünü sevdim. "Demir iyi endişelenme... Ben buraya, bir yanlışı düzeltmeye geldim."

"Ne yanlışı?" diye sordu merakla.

"Hayatta ne kadar bencil olursan ol, bir çocuğun sadece sana ait olduğunu iddia edemezsin," dedim. Begüm sıkıntılı bir nefes verirken gözlerini devirdi. "Şimdi sana bunu söylediğim için, bana hemen *tamam abi* demeyeceğinin farkındayım. Ama eğer böyle olacaksa, yani sen hep böyle davranacaksan, benim aklım sende kalacak..." Elini avucumun içine aldım. "Derhal terapi almaya başlaman lazım." Begüm'ün bakışları Beyza'ya kaydığında, benzer

şeyleri onun da söylediğini anlamıştım ama önemli değildi, sonuçta ben de abisiydim. "Bence sen, çocuğundan asla ayrılamayan, bağımlı bir anne olmak istemezsin..."

"Randevu aldık," dedi Begüm. İçine kesik bir nefes çekti. "Aklın kalmasın bende. İyi olacağım ben." Gülümsemeye çalıştı ama yapay bir mimik yüzüne asla oturmuyor. "Lütfen kendini düşün. Karını. Bebeğini. Beni değil."

"Asya, İngiltere'ye gitmek istemiyor..." dedim. Begüm şaşırmamıştı ama Beyza'ya bakmasam da şaşırdığını anlamıştım. "Sevim Hanım da."

"Eren de..." dedi Begüm. Derin bir nefes verdi. "Yani o, benim gitmemi istemiyor!"

"Ben, sen ne istersen onun olmasını istiyorum üç numara..." Begüm'ün gözlerinin içi, aynı küçüklüğünde olduğu gibi, abisinden duyduğu iyi herhangi bir şeyle parlamıştı. "Bugüne kadar, öyle ya da böyle, senin hayatını kısıtladım ben... Şimdi, özgür olabilmeni istiyorum. 21 Mayıs'a kadar düşün. Eğer istediğin şey, Asya'sız da olsa İngiltere'de yaşamaksa... Ki Eren her Demir'i görmek istediğinde bu bir krize dönüşecektir... Kusura bakma Begüm, ben de bunu bir krize döndürürdüm. Kararını bana söyle. Ben ne gerekirse yapacağım."

"Ne yani?" dedi omuz silkerek. Şu hareketine ayar oluyorum. "Naz'ın hayatını cehenneme mi çevirirdin?"

"Kimse senin hayatını cehenneme çeviremez Begüm," dedim. Begüm yutkunmaya çabaladı. "Dünyanın neresinde olursam olayım, ben senin abinim. Ve sen bir abin olduğu müddetçe, arkana güvenle yaslanabilirsin..." Gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmıyordu. "Dönmemek üzere gidiyorum. Ama eğer bir gün, bu hayatta hiç kimseden umduğunu bulamaz ve yalnızca abine ihtiyaç duyarsan Williamsburg'a gel." Begüm'ün dudakları hayretle açılırken, Beyza muhtemelen kendi memleketiyle ne alakam olabileceğini anlamaya çalışıyordu. "Sen Williamsburg'a geldiğin anda seni bulacaklar. Seni oradan alıp bir yere götürecekler. Oradan, başka bir yere... Oradan da başka bir

yere... Son durağın, 245 numaralı bir otel odası olacak." Begüm kesik bir nefes verdi. "O odanın kapısı, bu dünyada sadece sana açık. Sana, oğluna ve Asya'ya. Sadece sen, Williamsburg'a gelerek bana ulaşabilirsin."

Begüm refleksif bir şekilde Beyza'ya döndü. Beyza'nın bakışları benden de Begüm'den de çok uzaktaydı. Williamsburg'daydı muhtemelen. Begüm'ü Peru'daki Sara'nın oteline vardıracak güzergahın ilk durağının Williamsburg olmasını bilhassa sırf Beyza'ya olan öfkemden istemiştim, doğru. Fakat bu bilginin, bir gün Beyza ile paylaşılacağını dahi bilmiyordum. Kendimce pasif bir direnişte bulunmuştum yani. Bugün burada, Begüm'ün yanında olmak ve ben geldiğimde odadan çıkmamak, onun kendi tercihiydi. Maalesef. Bazı şeyleri dile getirmek için çok geç fakat Gökhan'dan değil de benden yardım isteseydi, ona değil de bana güvenseydi, dünyanın bütün otellerinin bir odasını onun için kapatırdım. Begüm ise bana gerçekten güveniyor ve onun güvenini hiçbir zaman boşa çıkarmam.

"Ayrıca..." dediğimde, Begüm bakışlarını yeniden bana çevirmişti. "Ben de Nazlı'nın hayatını cehenneme falan çevirmezdim elbette. Sadece çocuğumu görmenin en doğal hakkım olduğunu kimse unutmasın isterdim."

"Abi, ben ne diyeceğimi bilemiyorum..." dedi Begüm. Ağırlığını dizlerine vererek kalktı ve kollarını boynuma doladı. "Hiç gelmeyeceğim. Seni hiç ama hiç rahatsız etmeyeceğim. Ama bana, eğer istersem sana ulaşabilmenin bir yolunu sağladığın için çok teşekkür ederim! Kendimi artık hiç yalnız hissetmeyeceğim!"

"Yalnız değilsin," dedim kokusunu içime çekerken. "Benim biricik kız kardeşim olduğun sürece, yani ömrümün son gününe kadar... Yalnız değilsin..."

Oda kapısının tıklatılmasıyla beraber Begüm'den ayrıldım. Kapı açıldı. Gökhan, kucağında Demir'le beraber odaya girdiğinde, Begüm sevinçle ayağa kalkmıştı. "Döndünüz mü?!" diye bağırdı. Gökhan'ın yanına koştu. "Bu kadar erken beklemiyordum sizi! Hoş geldiniz!"

"Nazlı Hanım..." dedi Gökhan, Demir'i Begüm'ün kucağına bırakırken. "Bizim erken dönmemizi buyurdular! Bu kadar nişan ziyareti yetermiş!"

Beyza doğruca yataktan kalktı ve Gökhan'la Begüm'ün yanından geçip, hızlı adımlarla odadan çıktı. Gökhan önce Beyza'nın arkasından baktı, sonra da bana döndü. Çok geçmeden de Beyza'nın kalbini kırmasının artık o kadar da mümkün olmadığını, benim o kalbi tümden paramparça ettiğimi anlamıştı.

Ben henüz arabadan inerken, evimizin kapısını benim için açmışlardı. Nazlı yokken bu eve girmeyi pek sevmiyorum. Saat dokuz buçuk. Herhalde birazdan gelir. Noir, hızla dışarıya koşturup canının oyun istediğini belli edince eve girmeden, bahçede onunla vakit geçirmeye karar verdim. Garajdan topunu aldık ve birlikte göletin oraya ilerledik. Topu fırlattım ve Noir fırlayıp saniyeler içinde top ağzında geri geldi.

"Aferin oğlum!" Bir kez daha. İkinci kez. Üçüncü kez. Noir, benimle oynamayı çok özlediğini hareketlerinden fazlasıyla belli ediyordu. Aslında, benim de kendisiyle koşturmamı istiyordu. "Bugün, çok yorgunum ama oğlum... Anne gelsin, uyuyacağım erkenden." Göletin kenarındaki koltuğa otururken, Noir'ın başını sevmiştim. "Biliyorum, beni özlüyorsun... Ama çok yakında, hiç ayrılmayacağız birbirimizden. Hem, senin bir kardeşin olacak! Hazırlıyor musun kendini buna bakalım?"

Telefonum çaldığında ayağa kalktım ve Noir'ın topunu bir kez daha fırlattım. Bu sırada da cebimden telefonumu çıkartmıştım. Arayan Nazlı.

"Sevgilim?" diye açtım telefonu.

"Sevgilim, müsait misin?" diye sorduğunda gülümsemiştim.

"Evet?" dedim.

"Eee..." dedi. Arkadaki sessizlikten anladığım kadarıyla yolda. "Ben halama gidiyorum." Kaşlarım çatılırken Noir top

ağzında, yine yanıma gelmişti. "Gidiyoruz yani. Hep beraber. Yengem, Cananlar falan. Hepimiz. Süt içeceğim de."

Süt mü içecek?

"Çok kalmam. En fazla bir saat. Haberin olsun. Sütümü içip, sonra da gelirim hemen," dedi.

Süt içmek için Beylikdüzü'nden, Ümraniye'ye mi gidiyor anlamadım?

"Sen neredesin?" diye sordu.

"Evdeyim," dedim. Derin bir nefes verdim. "Her şey yolunda mı sevgilim?"

"Hı hı," dedi. Yanında biri var ve rahat konuşamıyor. Selim neden beni arayıp haber vermiyorsa?! "Yoldayız." Yol, zaten uzun. Bir saatte gidecekler de süt içecekler de dönecekler. Eve gelmesi biri geçer. "Haberleşiriz. Öpüyorum sevgilim."

"Ben de," dedim ve telefonu kapattık. "Noir!" diye seslendim. "Baş başa kaldık oğlum! Hadi biraz daha koştur, sonra gidip dinleniriz!"

Topu fırlattım.

Noir'ın ağırlığının üzerimden çekilmesiyle beraber gözlerimi araladım. Salonun ışıkları kapalıydı. Sehpanın üzerindeki telefonuma uzandım. Saat üç. Nazlı nerede kalmıştı? Nazlı'yı aradım. Telefon uzun uzun çaldı ama Nazlı telefonu açmadı. Bir kez daha aradım. Bir kez daha. Bir kez daha. Bir kez daha. Bir kez daha. En sonunda telefon açıldı.

"Alo?" dedi bir erkek sesi.

"Sen kimsin?!" diye sordum.

"Aşk olsun Bora. Beni tanımadın mı? Mehmet Şahindağ ben."

Salonun ışıkları yandı.

Gözlerimi açtım.

Kâbus.

Noir'la epey bir oyun oynadıktan sonra, salonda televizyonun karşısında uzanmıştık. Ne zaman uyuyakaldığımı bilmiyorum. Saat ikiye çeyrek var. Nazlı yok. Gerginliğin bütün hücrelerime yayıldığını hissediyorum.

Sehpanın üzerindeki telefona uzandım ve Nazlı'yı aradım. Uzun uzun çaldı ama aynı kâbusumda olduğu gibi açmadı.

Selim'i aradım. Daha ilk çalışında, "Efendim abi?" dedi.

"Nazlı'yı aradım, açmadı. Neredesiniz?"

"Ümraniye'deyiz abi. Halasında," dedi Selim. "Yukarı çıkıp aradığını söylememi ister misin?"

"Biraz bekleyelim de... Haber veririm. Bana bak, asayiş berkemal mi?"

"Evet abi," dedi Selim.

"Gözünüzü dört açın!" dedim ve telefonu kapattım.

Yatak odamıza çıkarken, Nazlı'yı bir kez daha aradım. Sonuna kadar çaldırıyorum ama açmıyor. Yatak odamıza girdiğimde, komodinin üzerindeki sabah bıraktığım notu görünce gülümsemeden edememiştim. Nazlı, notumun altına kendi de not düşmüştü.

"Ama sevgilim sen yanımda olmayınca gün aymıyor ki!"

Nazlı'yı bir kez daha aradım.

"Bora merhaba," dedi bir kadın.

Kâbus gibi bir gece!

"Sen kimsin?!" diye sordum sertçe.

"Canan ben."

"Nazlı nerede?!"

"Uyuyakalmış," dedi. Derin ve şükür dolu bir nefes aldım. "Daha önce aradın mı? Sessizdeymiş telefonu. Ben de üstünü örterken tesadüfen gördüm çağrını." Nazlı'nın nerede olduğunu öyle bir sormuştum ki haklı olarak Canan kasılmıştı ve açıklama üstüne açıklama yapmaya çalışıyordu. "Haber verecektik aşağıdaki adamlara şimdi, seni aramaları için."

"Önemli değil," dedim daha sakin bir tavırla. "Kusura bakma. Ben endişelendim bir an için, sert çıktım."

"Estağfurullah. Uyandıralım mı emin olamadık. Çok yoruldu bugün o kalabalıkta bir de..."

Açıkçası Nazlı'nın uyanmasını ve yanımda olmasını istiyorum ama bu aşırı kaba bir söylem olur.

"Yok yok, uyusun..." dedim. Saat iki. "Sizin için bir sorun yoksa tabii?"

"Olur mu ne sorunu," dedi, içten bir tavırla. "Balkonda oturuyorduk. Bir fincan süt daha içmek istedi. Kendi ısıtacağını söyledi. Mutfağa gitti. Biz de onu balkonda bekliyorduk. Ne ara odaya geçti de uyudu, anlamadık bile..." Ah Nazlı! "Uyanırsa, seni aramasını söylerim."

"Tamam," dedim.

"İyi gece-"

"Canan!" dedim lafını keserek.

"Efendim?" dedi merakla.

"Benim gelmem sorun olur mu peki?" Hayatımda hiçbir cümleyi kurarken, bu kadar utanmamış olabilirim. "Yani... Uyandığında beni görmek isteyecektir." Umarım Canan da kocasına çok aşıktır ve beni anlıyordur yoksa gerçekten rezil olmuş olabilirim.

"Tabii ki gelebilirsin!" dedi. Ama bunu derken güldü de. "Özcan yattı. Annemle yengem de yatarlar muhtemelen ama ben ayaktayım."

Zaten o kadar çok beklemesine gerek olmayacak. Ümraniye'ye arabayla gidip, bir de yolda o kadar zaman kaybedemem. Daha Canan'a *görüşürüz* demeden, kapıdaki çocuklardan birine mesaj atmıştım.

"Helikopteri hazırlasınlar."

Kırmızı avizeli oda. Boş süt fincanını da komodinin üzerine koymuş. Gömleğimi çıkarttım ve silahımı gömleğimin arasına koydum. Nazlı'nın yanına uzandım. Bana sokulduğunda kokumu duyduğunu anlamıştım. Burnu göğsüme çarptığında gözlerini açtı. "Sevgilim hoş geldin," dedi. Elini belime doladı. "İyi geceler... Kızımız olacakmış. Rüyamda gördüm. Uyuyalım yine. Devam etsin, çünkü çok güzel bir rüya."

Çok güzel bir rüyadan uyandığı an içimde hissettiğim ne varsa, bu gece bir kâbus yine aynı hislerimi depreştirdi ve bundan kurtulmak istiyorum. Nazlı'ya ihtiyacım var. Varlığını

hissetmeye. Dudaklarımı saçlarının arasına bastırdım. İçim yazın şahsına münhasır kokusuyla doldu. Bir koku, ancak bu kadar denizlere açılmışım gibi hissettirip beni rahatlatabilir. Nazlı'ya, birlikte geçirdiğimiz her bir günün, bir rüya kadar güzel olduğunu hissettirmek, sevdamın borcu. Allah, borcumu ödeyebilmem için bana nice günler, nice geceler nasip etsin. Kader, Nazlı'yı benden hiç ayırmasın.

"Sen, bütün güzel rüyalardan daha güzelsin..." diye fısıldadım kulağına. "Gerçeksin bir kere."

"Kızmış," dedi.

Alt dudağımı dişleyip, "İyi. O zaman isim tartışmasına başlayabiliriz..." dedim. Çenemi başının üstüne yerleştirdim. "Bu gece, en güzel rüyalar seninle olsun nazlı sevgilim."

169.Bölüm

Yeşille mavinin arasına konumlanmış beyaz evleri süsleyen pembe begonvillerin arasından hızlı hızlı geçerek evimize ilerliyordum. Güneş batmak üzereydi ama hâlâ tenimi yakıyordu. Bugün rüzgâr da yoktu, hava çok sıcaktı. Akşam yemeği için annemle babam beni bekliyorlardı ve ben geç kalmıştım. Adeta koşmaya başladım. Bahçe kapısına vardığımda nefes nefeseydim. İçeri girdim. Annemle babam, bahçemizdeki sofradalardı.

Beni gördüklerinde aynı anda, "Geldi," dediler.

Önce anneme sarıldım. "Anneciğim!" dedim özlemle. "Çok beklediniz mi?"

"Üç yıl, bir ay, bir gün bebeğim..." dedi annem.

Bu sürenin ne kadar uzun olduğunu bildiğim için kalbimin acıdığını hissettim.

Annemden ayrılıp kollarımı babamın boynuna doladım. "Sizi bu kadar bekletmek istemezdim. Özür dilerim."

"Önemli değil," dedi babam, kokumu içine çekerken. "Bugün, en kutlu gün! Kavuştuk ya! Önemli olan o!"

Babamdan ayrıldığımda, masadaki vişneli yaprak sarmaları görmüştüm. "Yaşasın!" dedim sevinçle. "Annemin sarmaları!"

"Sen zaten annenle babanı görmeye mi geliyorsun, yoksa vişneli yaprak sarma yemeye mi belli değil!" dedi annem, şakacı bir sitemle. "Hadi hadi, geç otur... Ama yemeğe başlama hemen. Misafir gelecek!"

Annemle babamın karşısına otururken, "Kim?" diye sordum.

"Eski bir dostum," dedi babam. Gülümsedi. "Ahmet'ler."

"Aaa?" dedim heyecanla. "Baba! Bora da gelecek mi?"

"Tabii ki gelecek!" dedi babam. Kalbim birden hızlanmıştı. Bora, annem ve babamla tanışacağı için çok mutlu olmuştum. "Torunumuzun gelişini kutlayacağız bu akşam! Onsuz olur mu?!" Yanına oturan anneme, her zamanki gibi aşkla baktı. "Zeynep'im, Zeytin'imiz de bu bahçede koşturacak... Aynı annesi gibi... Küçük, nazlı bir kız çocuğu..."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Kız mı?!" diye sordum. "Bizim kızımız mı olacak?!"

"Evet..." dedi annem. Elime uzandı. "Aynı bizim gibi... Senin de kızın olacak..."

Denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusunu hissedince etrafıma bakındım. Bu haberi derhal Bora ile paylaşmam lazımdı. "Sevgilim?" diye seslendim. "Neredesin?" Burnum acıyınca gözlerim karanlığa açıldı. Bir yataktaydım ve Bora yanımda yatıyordu. "Sevgilim hoş geldin," dedim, ona sarılarak. "İyi geceler... Kızımız olacakmış. Rüyamda gördüm. Uyuyalım yine. Devam etsin, çünkü çok güzel bir rüya."

"Sen, bütün güzel rüyalardan daha güzelsin..." dedi Bora. Bahçe kapısından içeri girmişti. "Gerçeksin bir kere."

Yanına yaklaştım, kollarımı boynuna doladım ve "Kızmış," dedim.

"İyi. O zaman isim tartışmasına başlayabiliriz..." dedi.

"Annemle babamın önünde tartışmayalım..." dedim. Babam güldü. "Sonra tartışırız olur mu?" Bahçe kapısına döndüm. Ahmet Bey ve Betül Hanım da gelmişlerdi. "Hoş geldiniz!" dedim, Bora'dan ayrılırken. "Ben Nazlı!"

"Seni tanıyoruz Nazlı," dedi Betül Hanım. Sapsarı saçları bana Nina Adams'ı hatırlatıyordu. "Ama yine de memnun olduk..."

"Öpsene annenle babanın elini kızım," dedi annem.

Ahmet Bey'in elini öpmek için eğildiğimde, "Hayır Nazlı!" dedi Bora. Şaşkın bakışlarım gözlerine çevrildi. "Onun elini öpemezsin!"

"Çok ayıp!" dedim. Ahmet Bey'in elini öptüm. "Lütfen siz kırılmayın Bora'ya... Onu mafyaya soktuğunuz için böyle davranıyor..."

Ahmet Bey gülümsedi. "Önemli değil güzel kızım... Bora, haklı..."

Küskün bir tavırla, "Bak!" dedim Bora'ya. "Baban da farkında her şeyin. Lütfen bugünü sorunsuz atlatalım..."

Bora üç saniyeliğine bana baktı ve daha sonra, annemle babamın yanına ilerleyip sofraya oturdu. Ahmet Bey'in de peşinden ilerlemesini ve yanına oturmasını sorun etmeyeceğe benziyordu.

"Ne güzelsin," dedi Betül Hanım. Göz göze geldik. "Oğlumun bahtını aydınlattın. Baksana... Nasıl da mutlu şimdi."

"Neden böyle yaptınız ki? Sizin hakkınızı, hatırınızı gözetmesinin mümkün olmadığını bilmiyor muydunuz?" Elini öptüm. "Size saygım sonsuz. Ama yine de çok kızıyorum, haberiniz olsun."

"Sen de aynısını yaptın..." dedi. Kaşlarım çatıldı. "Ben, eline silah almasın diye onu nasıl tehdit ettiysem... Sen de elindeki silahı bıraksın diye tehdit ettin onu... Ben Kara olmasın diye nasıl hakkımı helal etmediysem, sen de Kara olmayı bırakmazsa onu terk edecektin..."

"Aynı şey değil!" dedim. Betül Hanım gülümsediğinde kendimi çok kötü hissetmiştim. "Aynı şey değil!" dedim, bir kez daha.

"Benim oğlum tertemizdi. Ama senin kocan, bu adamdı... Haksızlık ettin..." Betül Hanım'ın dudakları arasından dökülen her bir kelimenin boğazımı sıktığını hissederken, her yer gümbür gümbür sallanıyordu. "Oğluma haksızlık ettin! Oğlumun sana zaafı var ve sen onu kullandın!"

"Hayır! Ben, onun mutluluğu için aslında..."

Bana destek olması için Bora'ya döndüm ama az önce olduğu yerde yoktu. Hiç kimse yoktu. Annem, babam, Ahmet Bey ve Bora gitmişlerdi. Hatta sofrayı bile toplamışlardı. Nereye gittiklerini sormak üzere Betül

Hanım'a döndüm ama o da artık burada değildi. Herkes neredeydi?

"Anne!"

Bir kız çocuğunun sesini duyunca etrafıma baktım.

"Sevgilim!"

Bora'nın sesine döndüm. Siyah dalgalı saçları beline dek uzanan kızımızı, bahçemizdeki salıncakta sallıyordu. Kızımızın üstünde bembeyaz bir elbise vardı. Gözleri ne renkti? Nasıl kokuyordu? Bana mı benziyordu yoksa babasına mı?

"Gel bakalım," dedi Bora, kızımıza. Salıncağı durdurdu. Kızımızın elinden tuttu ve salıncaktan inmesine yardım etti. "Hadi Nazlı, gidiyoruz!" dedi. Kızımız koşturarak bahçe kapısından çıkarken, Bora gülümseyerek bana bakmıştı. "Hadi, acele et!"

Bora ile kızımızın peşinden gidecektim ki Anıl'ın sesi, ayaklarımı oldukları yere prangaladı.

"Naz!"

Bakışlarım, evlerinin balkonundan bana bakan deniz gözlü çocuğu bulurken, "Anıl!" dedim heyecanla.

Anıl yüzüne en yakışan gülümsemesini takındı ve "Yanıma gel!" dedi.

"Nazlı!" diye seslendi Bora.

"Bora çağırıyor Anıl, sonra gelsem olur mu?" dedim.

"Şimdi gel. Seni bekliyorum," dedi Anıl.

"Anne!" diye seslendi kızımız.

♠

Zar zor aralanan gözlerim kırmızı avizeyle karşılaştı. Esnedim. Diğer tarafıma döndüm ve yeniden gözlerimi kapattım. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama daha uykum vardı. Yüzüm nerede olduğumun idrakıyla buruşurken, yine kırmızı avizeye baktım. Halamın evindeydim. Sütümü kırmızı avizeli odaya selam vererek içmek isterken uyuyakalma aşamasına nasıl geçtiğimi gerçekten de bilemiyordum. Komodinin üzerindeki telefonuma uzanırken, ağzım esnemekten yırtılacak

sanmıştım. Bora'nın iki cevapsız çağrısı vardı. Üçüncü çağrısı ise cevapsız değildi, yanıtlanmıştı. Ben mi açmıştım telefonu? Uyurken mi? Hâlâ çok uykum vardı. Elli yedi saniyelik bir konuşmayı unutacak değildim. Belli ki biri, benim yerime Bora ile konuşmuştu.

Bora'yı aradım. Dördüncü çalışında çağrımı meşgule attı. Beni merak etmiş olabileceğini tahmin edebiliyordum. Ama Selim'i falan arayabilirdi sonuçta. Halamın evinde uyuyakaldığım için bu kadar kızamazdı. Kızabilirdi belki de ama beni meşgule atacak kadar çok kızmamalıydı. Benimle biraz empati yapabilirdi, uyuyakalmak insanlık hâliydi.

"Özüt dileriö sevgilim"

Parmaklarım hızlı ve telaşlı davrandıkları için, klavyedeki harflerin yerini tutturmakta zorlanıyorlardı.

"Uyuyakalmışım ben. Çok kızdın di mi! Ama yani hamileyim ben beneğimiz yüzündem"

İmlâ hatalarımı mazur görmesi gerektiğini yazacakken, Bora çevrimiçi olmuştu.

"RÜYAMDA BENEĞİMİZİN CİNSİYETİBİ ÖĞRENDİM VE EŞER BENİMLE BARIŞIRZAN SANA DA SÖYLERİM VE ULTRASONDA KENDİNİ GÖSTERMESİNİ BEKLEMEK ZIRUNDA KALMAZSIN"

":)"

Bu neydi şimdi?

"Barıştık mı?"

Cevap vermedi.

"Bebeğimizin cinsiyetini merak etmiyor musun?"

"Etmiyorum. Kız."

"Yok kızmayacağım. Neden kızayım. Sonuçta ben senin meraksız biri olduğunu zaten biliyorum. Ama sen benim uyuyakalmaya müsait biri olduğumu bilmiyorsun sanki. Habire kızıyorsun bana."

Bora'nın cevabını beklerken birazcık gözlerimi kapatsam ne olurdu? Saat 11'e 16 vardı ve kalkıp evime gitmem gerekiyordu. Bir kez daha esnedim. Acaba halamlar, kahvaltıya özel bir şey yapmışlar mıydı? Canım haşlanmış

yumurta yemek istiyordu. Yanında da kızarmış ekmek. Peynir ve tereyağ. Bir kez daha esnedim ve dudaklarımı yaladım. Karnım çok açtı. Karnımı doyurup evime öyle gidecektim. Bora da zaten çevrimdışı olmuştu. Üzülerek itiraf etmek zorundaydım ki şu an kahvaltı yapmak, onunla barışmaktan daha fazla önem arz ediyordu.

Yataktan çıktım. Nişan için giydiğim boğazlı, kolsuz, üzerime oturan ve dizlerimin üzerinde biten siyah elbisem, yeni bir güne başlamak için epey rahatsızdı ama yapacak bir şey yoktu. Ürperdim. Ceketim portmantoda mıydı? Odadan çıktım. Banyoya yöneldiğimde, bir yandan da salondan gelen seslere kulak kesilmiştim.

"Her gün, her gece dua ettim. Adaklar adadım." Yengem konuşuyordu. "Rab'bim kimseye yaşatmasın bu korkuyu."

"Amin," dedi Canan. Biri çayını karıştırdı. "Ama düşünmeyelim artık bugünden öncesini yenge. Ne olduysa oldu. Her şeye rağmen, bugün güzel bir gün."

Banyoya girdim ve kapıyı yavaşça kapattım. "Öyle vallahi!" dedi halam, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Daha da güzel günler yakın! Hepimiz bir aradayız yine!" Yüzümü yıkamak için musluğu açtım ve konuşmanın devamını on yedi saniye boyunca duyamadım. "Hata yaptığını anlamak, hatanı tekrar etmeyecek olmak da önemlidir bu hayatta değil mi? Sen de özrümüzü kabul et oğlum."

"Estağfurullah." Konuşan Bora'ydı. Onun burada ne işi vardı?! "En büyük hatayı yapan benim." Banyo kapısını açtım ve olduğum yerde öylece durarak, alenen salondaki konuşmaya dikkat kesildim. "Sizden kim olduğumu saklamam yanlıştı. Ama bir insan, bunu nasıl söyler, açıkçası bugün hâlâ pek bilmiyorum da."

"Oğlum..." dedi yengem. Sesinde öyle içten, öyle samimi bir tonlama vardı ki şaşırmadan edemedim. "Bir daha seni içeriye falan almayacaklar değil mi?"

"Suçluyum," dedi Bora dürüstçe. "Ve işlediğim suçların cezasını çekmedim. Dışarıda olmam karşılığında, benimle bir anlaşma yaptılar." İşlediği suçların cezasını çekip

çekmediğinden emin değildim. Çünkü onu tutuklamak yerine onunla bir anlaşma yaptıklarında, cezası artık bu olmuştu. Ve Bora bu cezayı üç yıl, yedi aydır çekiyordu. "Şartlara uyduğum müddetçe de bir sorun olmayacak gibi görünüyor."

"Yani nasıl sorulur bilmiyorum ama..." dedi halam, merak dolu bir sesle. "Haberlerden ayrı duyduk, Eren ayrı anlattı. Melek de gözleriyle görmüş... Ablan... Öldüğünü söylemiştin. Bu nasıl iş Bora?"

Halamın sorusu kötü niyetli bir soru olmamakla birlikte, bunun nasıl bir iş olduğu kimseyi ilgilendirmezdi. Hızlı adımlarla salona doğru yürüdüm ve Bora halama bir cevap vermeden, "Günaydın! Herkesten önce uyuyup, herkesten sonra uyanmayı başarmışım," dedim. Bora'nın elinde telefonu vardı ve muhtemelen insanlara saygısızlık yapmamak için mesajlarıma cevap verememişti. Halam ve Canan *günaydın* diye karşılık verirken yengem beni kahvaltı yapmam için masaya, yanlarına çağırmıştı. Sofraya baktım. Karnım çok açtı ama sofradaki sucuğun kokusundan midem bulanmıştı. Başımı iki yana sallarken, "Canım bir şey istemiyor şu an..." dedim.

"Bulantın mı var?" diye sordu Canan. Başımı evet anlamında sallarken pencereye ilerledim ve temiz havayı içime çektim. "İlk aylarda normal tabii."

"Ağzına kuru ekmek atıp, biraz uzansan ya?" dedi yengem.

"Dün çok karıştırdı. Kısırlar, kurabiyeler, salatalar, dolmalar..." Halamın saydığı tüm yiyecekler gözümün önüne geldiğinde öğürdüm. "Ağır geldi tabii midesine... Börek de çok yağlıydı zaten. Bana bile dokundu."

Ben banyoya doğru koşarken, Canan arkamdan uyarıcı bir ifadeyle, "Anne sus, yiyecek sayıp durma!" demişti.

Midem kasılıyordu, boğazım acıyordu ama içimden hiçbir şey çıkmıyordu. Dün yediğim yiyecekleri aklımdan silmeye, tatlarını unutmaya çalışıyordum ama olmuyordu. Klozete doğru eğildiğim için biraz da başım dönmeye başlamıştı.

Sifonu çektim. Ağzımı bol suyla çalkaladım. Bulantım tam olarak geçmemişti ve karnımdan gurultular geliyordu.

Banyodan çıktım. Bora kapının önünde beni bekliyordu. "Sevgilim," dedi usulca. Bir elini belime yerleştirirken, başımın üstüne küçücük bir öpücük kondurdu. "Nasılsın?"

Gözlerim, özlediğim kapkara gözleriyle buluştu. Gözbebeklerinin tıpkı eski bir resim gibi tozlandığını fark ettiğimde, ona bir şey olduğunu anlamıştım. "Sen?" diye sordum.

"Üşüyor musun sen?" diye sordu, elleri kollarımı ve omzumu yoklarken.

Cümlelerimiz farklıydı. Bakışlarımız ve hissettiklerimiz de. Zaman gibi. Ve fakat garip bir biçimde, bu anı daha evvel yaşadığımızı ikimiz de biliyorduk. Yine burada, Ümraniye'de.

Dudaklarımın kenarına, engellenemez bir gülümseme kondu. "Geçerken mi uğradın?" diye sordum.

"Hı hı," dedi. Güldü. "Hastaneye kadar gelmiştim. Helikopterle."

"Helikopterle?" dedim. Gözlerim heyecanla parlamıştı. "Wow! Hastanede n'aptın?"

"Kalbim çok çarpıyordu da... Onu bi' gösterdim," dedi.

"Ne dedi peki doktor?" diye sordum, sahte bir merakla.

"Süt içmemi tavsiye etti..." dedi. Minicik bir kahkaha attım. "E süt deyince de insanın aklına hemen Ümraniye geliyor malum. Hazır yakınken, buraya da geleyim dedim ben de işte."

Bora'nın attığı taşla beraber kaşlarımı çattım. "Ama sevgilim, birisi bana süt ısıtacağını söylediğinde, Fizan'a bile gidesim geliyor. Hep bebeğimiz yüzünden!"

Bir elini karnıma yerleştirdi. "Başa gelen çekilir..." Gözbebeklerindeki tozlar biraz olsun dağılmış, yüzü aydınlanmıştı. "İyi yırtıyorsun her şeyden, bütün suçu ona ata ata..."

"Hadi, birazcık uyuyalım..." dedim.

Bir elini yanağıma yerleştirirken, "Uyu sen..." dedi.

"Sen de... Beraber uzanalım," dedim.

Yüzü etik bir hâle bürünürken, "Ayıp olur insanlara..." dedi.

"I-ıhh!" dedim. Alnımı göğsüne yasladım ve bergamot kokusunu içime çektim. "Evliyiz biz."

"Ayıp olan, insanların evinde, gündüz vakti odalarını işgal etmemiz-"

Alnımı göğsünden çekip, "Hala!" diye bağırdığımda, Bora'nın cümlesi yarım kalmıştı. İyi de olmuştu açıkçası. "Ben uyuyacağım biraz! Beraber uyuyacağız Bora ile!" Bora, gözlerimin içine beni kınar gibi bakıyordu. "Uyanınca da süt içerim! Gece bitmişti, haberiniz olsun!"

"Tamam kızım, alırız!" diye bağırdı halam da.

Bora'nın elinden tuttum ve onu da peşimden, kırmızı avizeli odaya doğru çekiştirdim. "Ayıp falan yok!" Odaya girdik, kapıyı kapattım. "Halamın evi resmen senin tabun olmuş!"

Boğazından neşelendiği belli bir ezgi döküldü. "Arsızsın sen..."

"Hı hı," dedim. Kendimi yatağa attım. "Aynen öyleyim. Gel hadi." Sırtım yumuşacık yatakla buluşunca esnedim. "Ne zaman geldin sahi sen?"

Belindeki silahı yere, yatağın kenarına bıraktı ve yatağa girdi. "Gece..." dedi. Kapkara gözleri gözlerimle buluştu. Islanmış birkaç tutam saçımı, kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "*Hoş geldin sevgilim* bile dedin bana ama hatırlamıyorsun..."

Kaşlarım çatıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi. Gözlerimi kapattım ve başımı boyun girintisine gömdüm. "Rüya görüyordun..."

"Hıii..." dedim gülümserken. Saçlarımı okşamaya başladı. "Kızımızı gördüm!"

"Anlatsana rüyanı... Merak ediyorum," dedi.

"Tam hatırlamıyorum," dedim. Çenesini başımın üzerine yasladı. "Salıncakta sallıyordun sen onu. Saçları çok uzundu. Beline kadardı. Dalgalıydı. Beyaz elbise vardı üzerinde. Annemi, babamı, Anıl'ı... Bir de senin annenle babanı gördüm. Kalabalık bir rüyaydı. Bodrum'daydık."

"Hayır olsun," dedi.

Bacağımı bacağının üzerine attım. "Ne konuştun halamlarla?"

"Hiç," dedi. Saçlarımın arasından öptü. "Uyu hadi..."

"O yüzden mi düşüksün?" diye sordum. Kollarımı okşadığında ısındığımı hissettim. "Bir şey olmuş sana. Kim, ne dedi? Neden keyifsizsin?"

"Sana sarıldım, geçti..." dedi. Köprücük kemiğinden öptüm. "Sen anlat... Nasıldı halanlarla onca zaman sonra vakit geçirmek?"

"Kimse, kimsenin ne yaşadığını bilemiyor sevgilim." Esnediğimde, beş saniyelik es vermek zorunda kalmıştım. "Herkes kendi derdini en büyüğü sanıyor. Halam dün gece, insanın bazen kibrinin esiri olduğunu söyledi. Babaannenle konuştukça dolmuş galiba bana. Babaannen doldurduğu için falan değil ama yanlış anlama, kendi kendine. Ben kendisini saymadığım için bana kızıp durmuş hep. İşte aramıyorum, doğru düzgün bir şeyden haberdar etmiyorum falan diye. Dün gece anlattı bir şeyler. Kendini savundu mu diyeyim, yoksa onun da kendince doğruları bunlardı mı diyeyim bilmiyorum. Kimse, kimsenin ne yaşadığını bilmiyor derken kastettiğim bu. Ev taranıyordu bir keresinde. O kıyamette aramıştı beni. Hesap vermemi istemişti, biliyor musun? Bodrum'a gelmemi söylemişti. Yoksa onları bir daha aramamamı... Ondan habersiz evlendik diye. Pişman şimdi. Beni özlemiş. Özlemişler. Araya zaman girince, tüm bu yaşananların minicik şeyler olduğunu anlamış herhalde. Aslında benim derdim en eskiye kadar uzanıyordu ama artık öyle önemi yok ki..."

"Önemi yok mu gerçekten, Nazlı?" diye sordu. Sesinde meraklı bir tonlama vardı. "Yani bu söylediğinde samimi misin?"

"Çok samimiyim hem de," dedim gülümserken. "Kötü birileri değiller ki. Benim geçmişimin bir parçası hepsi. Acı acıyı tetiklerken, yara yarayı kaşırken, geçmişimdeki her bir kelimenin önemi vardı. İyi niyetle kurulsa bile benim hoşlanmadığım her bir kelimenin hesabını sormak

istiyordum. Her şeyi didik didik ediyordum. Ama bu çok yanlış bir şey. Çünkü nasıl bakarsan öyle görür, ne ararsan onu bulursun. Kimse kusursuz değil. Ne onlar ne de ben. Artık onları güzel hatırlayabilirim. Çünkü kalbim, aklım, ruhum yalnızca güzellikle..." Başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Seninle ve bebeğimizle dolu."

"Kızımızla," dedi.

Dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. "Kızımızla..." dedim.

Geri çekilecek ve başımı yeniden boyun girintisine yaslayacaktım ama Bora dudaklarımın, dudaklarından uzaklaşmasına izin vermemişti. "Nazlı," dedi. Dudakları dudaklarıma çarpıyor, nefesi içime doluyordu. "O gece... Bu evde kaldığımız o gece, bu hayatta, irademin en zorlandığı an olabilir."

"Bazen çok tuhaf geliyor," dedim. Gözlerime sorarcasına baktı. "Evliyiz, düşünsene!" Başını iki yana sallarken güldü. "İçeride halamla yengem var. Ama biz evliyiz. Annem ve babam daha dün vefat etmişler gibi. Ama ben, içimde senden bir parça taşıyorum." Ben konuştukça Bora'nın kapkara gözleri resmen canlanıyor ve birer yıldız gibi parlıyorlardı. "Sen benimsin, ben de seninim."

"Seni seviyorum sevgilim, " dedi. Gülümsedi. "Çok seviyorum..."

"Neden Naz'la evleniyorsun, evlenme."

"Çünkü onu seviyorum."

"Ne kadar seviyorsun?"

"Çok."

Başımı omzuna yasladığımda, içime de koskocaman bir nefes çekmiştim. Halamın evi, Bora ile yolculuğumuzun en önemli duraklarından biriydi. Burası, Bora'nın beni sevdiğini ilk kez açık açık dile getirdiği yerdi. O zamanlar, bir oyunun içinde bile olsak. Her ne kadar ilişkimiz, en çok da sevgisinden sınanmış olsa dahi, bugünden geriye baktığımda bu bilgi beni mutlu ediyordu. Bakışlarım tavana

çevrildi. Beyaz boya lekesi olan çirkin bir kırmızı avize bile, bize dair ne çok şeye şahit olmuştu.

"Hala ya," demiştim dün gece, balkonda otururken. *"Soracağım soracağım bir türlü fırsat bulamadım, anca bugüne kısmet oldu. Senin misafir odanda, kırmızı bir avize vardı ya... Duruyor mu bilmiyorum."*

"Duruyor tabii," demişti halam.

"Hah! Aşırı merak ediyorum, niye kırmızı bir avize alma gereği duydun acaba?" Halam, sorum karşısında kaşlarını çatmıştı. *"Yok şey ben avize bakıyorum da bu ara..."* diye eklemiştim ayıp olmasın diye. *"Çok fazla renk, çeşit var. Resmen kararsız kaldım... Seninki de bayağı marjinaldi, ondan sordum."*

"E sen aldın ya çocuğum onu bana," demişti halam. Ağzım bir karış açık kalmıştı. *"Anneler gününde. Sene kaçtı? Üniversitedeydin ama. Burada kalmıyordun çünkü. Odayı sen gittikten sonra, eski hâline, misafir odasına çevirmiştim işte yine, ona eminim."*

Halamın söylediklerine önce inanamasam da çok geçmeden doğru olduklarını hatırlamıştım. Ben anneler gününde, halama ve yengeme, özellikle kötü hediyeler seçerdim. Onlara alacağım iyi bir hediyenin, annemi üzeceğini düşünürdüm çünkü. Sanırdım ki eğer annemin asla beğenmeyeceği bir şey alırsam, kimseyi onun yerine koyduğumu düşünmez. Bunu yapmaktan hayatımın bir noktasında elbette ki vazgeçmiştim fakat geçmişime de bazı imza hediyeler bırakmıştım. Kırmızı avize gibi. Bu kırmızı avizeyi de muhtemelen internetten bulmuştum. Çünkü görsel hafızamda, bu avizeye dair hiçbir hatıram yoktu. İnternetten rastgele seçilen, üstüne çok da düşünülmeyen, halama ulaştığında ise artık bende çok da yer tutmayan sıradan bir hediyeydi. Ama o sıradan hediye bile gelmiş, hayatımda nasıl bir yere kurulmuştu işte.

Bora, kendisine bize dair bir şeyleri hatırlattığı için mabedimize de bir benzerini aldığı ve fakat hayatında gördüğü en çirkin üç şeyden biri olduğunu söylemekten de

geri durmadığı kırmızı avizeyi, halama alan kişinin ben olduğumu öğrense, muhtemelen benimle ömür boyu dalga geçerdi.

♠

Bora, ikiyi yirmi dört geçe beni uyandırdığında, başucumda sıcacık bir süt de vardı. Birlikte yeniden salona geçmiştik. Can ve Özcan Abi de biz uyurken parktan dönmüşlerdi ve hep birlikte, biraz zaman geçirmiştik. Artık kalkmak üzereyken onları, 21 Mayıs'taki *Nazlı Butik Otel*'de yapacağımız yıldönümü kutlamamıza da davet etmiştim. Dörde yirmi sekiz kala, halamın evinden çıkmış, Selim'in kullandığı arabaya binmiştik. Bora'nın gözbebeklerindeki eski bir resmi andıran tozlar ne kadar dağılmış olsa da sessiz kaldığı anlarda, düşüncelerle sarmalandığını bakışlarından anlıyordum. Köprüye yaklaştığımızda, Dolu Operasyonu'yla alakalı işi olduğunu ve İstihbarat'ta devam eden çalışmaları takip etmesi gerektiğini söylemişti. Yani önce beni eve bırakacak ama benimle birlikte eve gelemeyecekti. Bunu söylerken o üzgündü ama açıkçası ben hiç değildim.

Çünkü zaten bu akşam, bizim operasyonumuz vardı.

Bora beni eve bırakınca Gökhan'ı çağırmış, o yoldayken de duş almış ve üzerimi değiştirmiştim. Gökhan, Bora'nın İstihbarat'taki işinin gece yarısından evvel bitmeyeceğini, bu akşamın bizim için en uygun zaman olduğunu, sadece planımızı her ihtimale karşı hazırlıklı olarak yapmamız gerektiğini söylemişti. Nina Adams, tüm dikkatiyle işine konsantre olurken; Gökhan da onun arkadaşı olmaya yaraşır bir performans sergilemişti. İstihbarat'ın hedefindeki, elinde muhtemelen bir isim listesi olan kişi, eski bir bürokratın kardeşiydi. Elimizdeki istihbarata göre bu listeyi, kendisine ait olmayan Şile'deki bir yazlık evde saklıyordu. Aynı zamanda bu adamın, Kara ve Mehmet Şahindağ da dahil olmak üzere çeşitli insanlarla diyaloğu vardı. Yani Gökhan da kendisini uzaktan mı yakından mı bilinmez ama tanıyordu. Hatta ondan, *Davulcu* diye bahsediyordu ve ben zaten artık bu lakapları anlamaya çalışmayı bile bırakmıştım. Bu akşam,

saatler onu gösterirken, Nagihan Akbulut'un adamları, Şile'deki yazlık eve girecekler ve içeride buldukları ne varsa, bana vereceklerdi.

Gökhan, benim Şile'ye gelmeme gerek olmadığı konusunda ısrarcı davranmıştı ama aksi hâlde benim içim rahat etmeyeceği için, orada olacağımı söyleyerek konuyu kapatmaya çalışmıştım. Bu kez de, kimseye çaktırmadan evden nasıl çıkacağım sorusunu ortaya atmıştı. Söylediğine göre, bu evden Bora'nın haberi olmadan çıkmamın asla ama asla ihtimali yoktu.

"O bir kere olur," demişti böbürlenerek. *"Değil hayvanat bahçesi, gelsin seni gizlice CIA çıkarmaya çalışsın da görelim. Hem eğer o gün, ben vurulmuş olmasaydım, Bora tutuklanmış olmasaydı, facia yaşıyor olmasaydık yani, yine çıkamazdınız da neyse!"*

O yüzden biz de Gökhan'la birlikte Tarabya'ya gelmiştik. Yine onun söylediğine göre, bu evden gizlice çıkmak, Kilyos'tan gizlice çıkmaya kıyasla en azından mümkündü. İşin bu gibi teknik kısımlarıyla ilgilenmesi gereken kişi Gökhan olduğu için, söylediklerine amiyane tabirle, *he he* deyip geçiyordum.

Bora'ya, *"Begüm'le, 21 Mayıs'taki davetimizle alakalı görüşeceğim,"* diye mesaj attığım için kafam biraz olsun rahattı. Bunun bir yalan olduğu söylenemezdi çünkü Kıbrıs'tayken, Begüm'le aramızda bununla ilgili bir konu geçmişti. Bora'nın organizasyon için kendisine yardım etmesini rica ettiğinden ve bilhassa bana sorması gereken sorular olduğundan bahsettiği için, bu konuyu bir fırsata çevirmiştim. Bora, mesajıma on dokuz dakika, kırk saniye sonra, *"Tamam sevgilim,"* diye cevap vermişti.

Ben, Begüm ve Beyza ile sohbet ederken, Gökhan dışarı çıkmış ve bazı küçük ayrıntılar dediği şeylerle ilgileneceğini söylemişti. Zaten, 21 Mayıs'taki davetimizde kullanılacak süslemelerden masa örtülerine, çalma listesinden oturma düzenine kadar aklımda tutamayacağım kadar çok fazla şey hakkında konuşunca, benim öyle bir beynim yanmıştı ki en

azından Gökhan'ın adına, bunlara maruz kalmadığı için sevinmiştim. Üstelik, Begüm'le çok fazla şey konuşmuştuk ama neyde karar kıldığımızı bile anlamamıştım. Hatta sohbetin bir noktasında, sadece laf olsun diye bana soru sorduğunu ama kendi bildiğini okuyacağını bile düşünmüştüm. Çünkü ben ağzımdan çıkanlara bu kadar burun kıvrılıp göz devrildiğini, daha evvel hiç ama hiç görmemiştim.

Begüm, giyeceğim elbiseyi tasarlayıp dikmeye karar verdiği için benden ölçü alırken Beyza, zannediyordum ki daha fazla dayanamamıştı ve üst katta oynayan çocuklara bakacağını, sonra da biraz kitap okuyacağını söyleyerek yanımızdan kalkmıştı. Begüm'ün ölçü alma işi bittiğinde de Gökhan salona gelmişti, bana kaş göz yaptığı için çıkmamız gerektiğini anlamıştım. "Ben gidiyorum üç numara..." dedi.

"E oturmadın bizimle hiç," dedi Begüm merakla. "Niye geldin niye gidiyorsun?"

"Naz'ı getirdim işte..." dedi Gökhan, dümdüz bir ifadeyle. "Dışarıda çocuklarla konuşacaklarım vardı. Gelmişken de onu hallettim. Yorgunum. Eve gideceğim."

"Bazen senin bir evin olduğunu unutuyorum," dedi Begüm, gülerek. Bana döndü. "Hayatımda üç kez gitmemişimdir Gökhan'ın evine."

"Ben de hiç gitmedim," dedim.

"Hanımlar! Bu akşam, hiçbirinizi evime davet edesim yok..." dedi Gökhan. Bir elini selam vermek üzere havaya kaldırdı. "Hadi eyvallah. Bir şey olursa ararsınız."

Gökhan salondan çıkarken, "Ben de bi' Beyza'ya bakayım..." dedim.

Begüm gülümseyerek başını salladı. "Ben de odama çıkıp, biraz çizim yapacağım." Başını sağa ve sola yatırdı. "Benim yeni kalemlerim burada mı acaba ya?" diye sordu kendi kendine. "Bayağı da yerleştik ha buraya... Neyse. İngiltere'ye gidene kadar." Salondan çıktığımda, Begüm artık odağını benden tamamen uzaklaştırmıştı.

Üst kata çıkan merdivenlere yöneldim. Beyza, merdivenlerin karşısındaki küçük oturma grubunda, kitap okuyordu. Beni fark ettiğinde, bakışlarını elindeki kitaptan kaldırdı. "Bitti mi işiniz?" diye sordu. Oturma grubuna doğru ilerlediğimde, gözlerimin içindeki ciddiyeti alenen görmüştü. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Yanına oturdum ve derin bir nefes verdim. "Nina?" diye ekledi, karşısındaki kadını çok iyi tanıdığını belli etmekten gocunmadan.

"Yardımına ihtiyacım var Lion..." dedim. Kardeşine benzer gözleri merakla kısıldı. "Çok önemli."

"Ne konuda?" diye sordu, temkinli bir tavırla.

"Şimdi senin odana gideceğiz. Biraz sonra sen, mutfağa ineceksin, ılık süt istediğimi söyleyeceksin Sevim Hanım'a. Eğer ben dönmeden Bora beni ararsa, sen açacaksın telefonu ve ben, senin odanda uyuyakalmış olacağım."

"Bu sırada nerede olacaksın peki?" diye sordu.

"Önemli bir yerde. Merak etme, yanımda Gökhan da olacak..." dedim. Beyza gözlerimin içine öyle bir baktı ki, Esin'in nişanında gördüğüm Münevver Hanım'dan bir farkı yoktu. Şaka yaparsam bakışları yumuşar diye düşündüm ve "Gökhan'la yasak aşk yaşamıyoruz!" dedim ama o, maalesef ki gülmemişti.

"Bora, buraya gelip ona yalan söylediğimi fark ettiğinde peki, ne olacak?" diye sordu.

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Öyle bir şey olmayacak! Sen varsın diye buraya gelmediğini biliyorsun..." dedim.

"Dün geldi?" dedi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bana rağmen, geldi. Bugün niye gelmesin?"

"Sen ciddi misin?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Niye geldi ki?"

"Kardeşiyle konuşmaya..." dedi. Kaşlarım merakla çatıldı. "Siz gittikten sonra... Eğer Begüm, abisine ihtiyaç duyarsa, Williamsburg'a gidebilirmiş." Williamsburg ne alakaydı? "Begüm, Williamsburg'a gittiğinde birileri onu bir yolculuğa çıkartacak, en son da 245 numaralı bir otel odasına götüreceklermiş..." Bir hikâye anlatıyormuşçasına ezber

cümleler kuruyormuş gibi duruyor, bakışları herhangi bir hissini açık etmiyordu fakat sesinin tınısı elemle dolup taşıyordu. "Ve o kapı, bu dünyada, sadece biricik kız kardeşine açıkmış. Kız kardeşine, Demir'e ve Asya'ya. Sadece Begüm, Williamsburg'a giderek Bora'ya ulaşabilirmiş. Bunları söylemeye geldi."

Bora, Begüm'ün, Demir'in ve Asya'nın güvenliğinden emin olacağı bir sistem kuracağını... Nereye giderse gitsin, Begüm'ü arkasında bırakamayacağını... Begüm'ün ihtiyaç hâlinde kendisine ulaşabilmesi için bir bağlantıları olacağını ve o bağlantının, Peru'da kaldığımız oteldeki 245 numaralı oda olduğunu bana söylemişti. Fakat bağlantının ne olduğunu benimle paylaşmamış, bunu Beyza'ya söyleyeceğimi düşünmüştü. Beyza ve Leo'yu korumayacağını mı söylemek istediğini sorduğumda ise, bana *Nazım Hikmet*'in dizeleriyle cevap vermişti. *"Gitmek sadece bir eylemdir. Unutmak ise kocaman bir devrim."* Kalan herkesi unutacağı bir devrimi başlattığını, geride ne kadar az kişiden sorumlu olursa, o kadar daha iyi hissedeceğini de söylemişti. O zaman bana karşı çıksa bile şimdilerde benimle aynı fikirde buluşarak, Begüm'ün güvenliği için ayrıca OCTO'yu da arkasına alacağını biliyordum. Ama buna rağmen, yine de Begüm'le kuracağı özel sistemi bozmayacağını da tahmin edebiliyordum.

"Sana bunları Begüm mü anlattı?" diye sordum.

Bora'nın, bu planının bir sır olarak kalmasını tercih etmesinin önemini, Begüm anlayamamış olmalıydı. Üstelik bunu Beyza'ya, abisiyle arasının bozuk olduğunu bildiği ablasına, hem de bu cümlelerle anlatmak çok acımasızcaydı. Kulağa nispet yapar gibi geldiğinin farkında değil miydi?!

"Keşke Begüm anlatsaydı," dedi. Başka kim biliyordu ki? Dehşet içindeki yüz ifademi fark edince gülümsemeye çalıştı. "Bora, Begüm'e, benim yanımda anlattı."

Dudaklarım, şaşkınlıktan bir parça açıldığında, hiçbir lisandaki hiçbir kelimenin tepkimi anlatamayacağını düşünmüş ve bu yüzden de yutkunarak dudaklarımı geri

kapatmıştım. Bora'nın kapkara gözbebeklerine bulaşan tozun sebebinin de halamlarla uzaktan ya da yakından ilgisi olmadığını ancak anlamıştım. Bora, kötü bir şey yapmıştı. İsteyerek ya da istemeyerek. Ve yaptığı şey, en az ablasınınki kadar, kendi canını yakmıştı. Belki de onun canı, ablasınınkinden de daha çok yanmıştı hatta.

"Abla..." dedim, kısık bir sesle. "Çok üzgünüm..."

Gözlerinden akan birkaç damla yaşı, elinin tersiyle sildi ve "Üzülme..." dedi. Derin bir nefes aldı. "Her neyse... Bora'ya yalan söylemek istemiyorum Nina. Eminim ki yapacağın şeyin çok geçerli ve çok tehlikeli bir sebebi vardır ama... Buna karışamam."

Ellerini tuttum. "Lütfen," dedim. Başını iki yana salladı. "Lütfen. Senden, bir kereliğine, onun değil benim ablam olmanı istiyorum. Lütfen."

"Yapamam," dedi kestirip atar gibi. "Hem anlar zaten yalan söylediğimi. Bence sen de her ne yapacaksan, bunu ondan gizleme."

"Gizlemem gerekiyor!" dedim sertçe. Bakışları merakla kavruluyordu ama anlatmayacağımı bildiği için olsa gerek, herhangi bir şey sormuyordu. "Bak... Zaten buraya geldiyse dün, uyuyakaldım yalanı sıkıntı... Dün de çünkü halamlarda uyuyakalmışım ve oraya da gelmiş gece. İşim uzun sürmeyecek. En azından beni birkaç saat idare et sen, ben de Falcon'dan yardım isteyeyim." İtiraz etmek üzere olduğunu anladığımda, daha baskın ve daha ısrarcı bir tavırla devam ederek, konuşmasını engelledim. "Peligro'nun katılacağı müzayedeye gittiğimizdeki B2 planını uygularız. Kaydedilmiş seslerimi birleştirerek, Bora ile benim adıma konuşur. Senden sadece, beni birkaç saat idare etmeni istiyorum. Acele edeceğim, söz. Abla, Beyza, Annie, Lion! Her kim, beni daha çok seviyorsa. N'olur bana yardım et! Bunu kardeşin için yapıyorum. N'olur."

Beyza, tam on bir saniye gözlerime baktı ve en sonunda, "Peki..." dedi bıkkınlıkla. "Peki, Piranha."

♠

Neyse ki Falcon'u ikna etmek, Beyza'yı ikna etmek kadar zor değildi. Herkes beni Beyza'nın odasında sanırken, gizlice Bora'nın odasına inmiştim. Bahçeye açılan kapıda beni bekleyen Gökhan'la buluşmuştum. Kimseye görünmeden, Gökhan'ın *kör nokta rotası* dediği yolu takip edip garaja ilerlemiştik. Gökhan'ın kullandığı arabanın arka koltuğuna uzanmıştım ve çok geçmeden de köşkün bahçesinden çıkmıştık. Bunun nasıl bu kadar kolay olabildiğini sorguladığımda Gökhan, bu yolu zamanında Bora'nın çizdiğini söylemişti. Beyza'nın, Mehmet Şahindağ'la buluştuğu ama evde işlerin epey kötü olduğu bazı zamanlarda, Bora ablasını evden böyle çıkarmıştı.

Açıkçası, Bora ve ablasına dair hiçbir şey düşünmek istemiyordum çünkü canım yanıyordu. O yüzden bir saat, on bir dakikalık yol boyunca sessiz kalmayı, zihnimi dinlendirmeyi ve Nina Adams'ın en derinlerime kadar yayılmasını tercih etmiştim. Her şeyin yolunda gideceğine dair kendimi telkin ederken, önce yüksek tempolu şarkılar açmıştım ama hiçbiri beni yeteri kadar kesmeyince de marşlara geçmiştim. Gökhan elbette ki delirdiğimi düşünmüş, ne yaptığımı epey bir sorgulamıştı fakat umurumda değildi.

Nihayet Şile'deki yazlık eve yaklaştığımızda derin bir nefes verdim. Başlıyorduk. Saat, ona altı vardı. "İçerisi ne durumdaymış?" diye sordum.

"Kale gibi korunuyor," dedi. Çantamdan, yanıma aldığım dürbünü çıkarttım ve evin karanlık pencerelerini süzdüm. "Davulcu, bizim Çatalca tarafındaki mekânların birinde oynuyor şu an. Onu da son anda organize ettim. Aydın da orada. Haberi yok tabii bizim ne yaptığımızdan." Evin içi de bahçe de çok karanlıktı. Dürbünün gece görüşü sayesinde, Nagihan Akbulut'un etrafı çevreleyen adamlarını görebiliyordum ama bulunduğumuz konum, yazlık evin bahçesindeki adamları görmeme engel oluyordu. "Adamları atlattıklarında, gerisi kolay olacak yani."

"Buranın patlatıldığını kimse anlamamalı," dedim. Gökhan da beni onaylarcasına başını salladı. "Bir tek, Davulcu anlayacak tabii. Ama kimin yaptığını anlayamaz ve bize ulaşamaz."

"Giriyorlar içeriye!" dedi.

"Görüyorum Gökhan," dedim.

"Yerine koyacağımız şifreli sahte listeyi, bu kadar kısa sürede hazırlaman, inşallah okları bize çevirmez..." diye mırıldandı.

Dürbünü bıraktım ve alayla Gökhan'a baktım. "Bu hayatta, her şeyden şüphe edebilirsin! Ama benim zekâmdan, asla!" Güldü. "Çok eskiden hazırladığım bir algoritmamı feda ediyorum bu iş için! Dua et, Bora yakmamış dosyamı! Bak bu algoritmanın değeri, senin servetini ikiye katlar!"

"Tamam tamam," dedi. Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Demedim bir şey."

Beş dakika, on dokuz saniye boyunca dürbünle, hiçbir şeyi o kadar da iyi göremediğim yazlık eve baktım. Bazı odaların ışıkları yandı ama perdeler çekiliydi ve içeriyi göremiyorduk. "Neler oluyor?!" diye sordum. "Neden hâlâ hiç silah sesi duymadık?! Hepsi susturucu mu kullanıyor?!"

"Bilmiyorum," dedi Gökhan.

"Biri, bize doğru yaklaşıyor..." dediğimde, bir elim çantamdaki silahıma ulaşmıştı. "Yaklaşık elli metre."

Gökhan da belinden silahını çıkarttı ve elimden dürbünü aldı. "Müjdat. Nagihan Akbulut'un adamı."

Gökhan camını açarken, Müjdat da onun olduğu tarafa yaklaşmıştı. "Gökhan Bey..." dedi, mekanik bir tavırla. "Buraya, bizden önce birileri girmiş."

"Ne?!" dedim, Gökhan'dan önce davranarak.

Müjdat'ın bakışları gözlerimi buldu. "İçeriyi boşaltmışlar mı, emin değiliz. Bakıyor çocuklar. Ama bütün adamlar pert!"

Kocaman ve alaylı bir kahkaha attığımda, Gökhan da bana dönmüştü. "Bizden," dedim sertçe. "Bu yalana inanmamızı mı bekliyorsunuz?!" Hızlıca arabadan indim. "Nagihan

Akbulut, bu önemli kozu kendine saklamaya mı karar verdi?!"

Gökhan da arabadan inmişti. "Naz... Bi' dur, anlayalım..." dedi.

"Neyi anlayacağız?!" dedim, kızgınlıkla. "Bagajı aç!" Gökhan beni ikiletmedi. "Aptal mıyız ya biz?!" Bagaja ilerledim ve çelik yeleği alıp, hızlıca giydim. "İçeri giriyoruz Gökhan! Bakalım koz içeride miymiş?! Ya da Nagihan Hanım'ın hangi adamının üstündeymiş?!" Silahımın içini kontrol ettim ve Müjdat'a döndüm. "Eğer yuttuysanız bile, midenizi deşerim ama yine de o kozu sizden alırım!"

Hızlı adımlarım yazlık eve doğru ilerlerken, Gökhan ve Müjdat da peşimden geliyorlardı. Etrafıma bakınmayı ihmal etmiyor, her an tetiği çekebilirmişim gibi dikkatimi en üst seviyede tutuyordum. Yerdeki adamları, Nagihan Akbulut'un adamları sürükleyerek etrafı temizlemeye başlamışlardı. Bizden evvel birinin buraya gelmesi o kadar mantıksızdı ki, eğer o isim listesini içeride bulamazsam, Nagihan Akbulut'un evini basacaktım.

Yazlık evin merdivenlerini çıkarken, içeriden gelen sesleri duydum. Silahımın emniyet kilidiyle beraber, tüm algılarımı da açmıştım ve birinci önceliğim, kendimi korumaktı. Bunu fark edip de, "İçerisi temiz Nazlı Hanım, merak etmeyin!" diyen Müjdat'ı ters bir bakış atarak susturmuştum.

Kan ve barut kokusu burnuma çalınırken, Gökhan önüme geçti. "Beni takip et," dedi. Bu evi avucunun içi gibi biliyormuşçasına, koridorda ilerlemeye başladı. Önünden geçtiğimiz odaların kapısını ayağıyla açıyor ve kontrol ediyordu. Her odada birileri vardı ve her yeri arıyorlardı. Koridorun sonundaki odanın önüne geldiğimizde ise, buranın bir çalışma odası olduğunu fark etmiştim. İçeride, Nagihan Akbulut'un altı tane adamı vardı. Dosyalar her yere dağılmış, duvardaki kasa açılmış, çekmeceler talan edilmişti. "Buldunuz mu bir şey?!" diye bağırdı Gökhan.

"Hayır!" dedi bir adam. "Biz içeri girdiğimizde, çok dağınıktı burası!"

"Bana bakın!" dedim sertçe. Altı adam da birden yaptıkları işi bıraktılar ve bana döndüler. "Herkes buraya toplansın!" diye bağırdım. "Derhal!" Az evvel önünden geçtiğimiz odalardaki adamlar da çalışma odasına doğru geldiler. "Geçin şöyle!" Odanın içine toplanan on beş adam, ip gibi karşımıza dizildiklerinde Müjdat'a döndüm. "Bahçedeki adamlarına da söyle! Burada her ne döndüyse, herkesten bir açıklama bekliyorum!"

"Biz geldiğimizde, burası böyleydi Nazlı Hanım!" dedi Müjdat. Gökhan'a baktı. "Birileri, bizden önce buraya girmiş!"

"Dalga mı geçiyorsunuz lan benimle?!" diye bağırdım. Adamların bakışlarına yayılan şaşkınlık, benden böyle bir çıkış beklemedikleri için olmalıydı. "Burayı da, bir şey aradığımızı da, bizden başka bilen yok! Koz nerede?! Hanginizde?!"

"Bizim kozdan mozdan haberimiz yok!" dedi, başka bir adam.

"Müjdat!" dedi Gökhan, sıkıntı dolu bir nefes verirken. "Ara herkesin üzerini!"

"Sen ara Gökhan!" diye kızdım. "Müjdat kim?! Ne zamandan beri Nagihan Akbulut'un adamına güveniyoruz?!"

"Sakin!" dedi Gökhan. Müjdat'a, adamların üzerini aramaları için başıyla işaret verdi. "O koz buradaysa, ulaşacağız... Sakin!" Müjdat, adamların üzerini aramaya başladı. "Sorun çıkaranın canını yakarım! Güzel güzel durun ve koz sizde değilse, sıranızı savın!"

"Keşke daha erken gelseydik," diye mırıldandım.

Cebimdeki telefon titredi. Silahımın emniyet kilidini kapatırken, arka cebimden telefonumu çıkarttım. Bora arıyordu. Derin bir nefes alırken, Bora'nın çağrısını meşgule attım ve hızlıca Falcon'a mesaj yazdım: *"B2, ret."*

Bora'nın araması, içime panik dalgasının yayılmasına sebep olmuştu. "Bakın, o koz burada!" dedim, adamlara öfkeyle bakarken. "Ve benim derhal o kozu alıp, buradan siktir olup gitmem lazım! Kaybettiğim her saniyenin acısını,

sizden çıkartacağım yoksa! Son kez soruyorum, hanginizde?!"

"Bende."

Uyanmam gereken zaman, şimdiydi. Bora'nın beni öpücüklere boğarak uyandırması gereken zaman. Belki kan ter içinde uyanacaktım ama kâbus son bulacaktı. Hangi zamana uyanacağımın ise hiçbir önemi yoktu. Bu sabah, dün sabah veya ona Maçahel'i çağrıştıran gözlerimi Bora'ya açabileceğim herhangi bir sabah. Uyanacak, Bora'nın kapkara gözlerine bakacak, aydınlanan güne gülümseyecek ve bütün bu yaşananlar gerçek olmadığı için şükredecektim.

Ve fakat öyle olmadı.

Bora'nın sesine döndüğümde, hâlâ şimdiki zamanın içindeydik. Yani gerçekte. Kendi, nice kâbustan dahi daha korkunç olan gerçeğimizde.

"Bunu arıyorsun değil mi?" diye sordu. Minicik bir flashbelleği tutan sol eli havada, sağ eli kaşe kabanının cebinde, kapkara gözleri ise nutku tutulmuş ruhumun en derinliklerindeydi. "İsim listesini?"

Telefonu çaldı. Başımdan aşağı kaynar sular dökülürken, bir yandan da soğuk soğuk terliyordum. Bora daha flashbelleği cebine koyup da telefonunu cebinden çıkartmadan, arayanın kim olduğunu anlamıştım.

Ben.

Ekrana bakmak için, iki saniyeliğine gözlerimden çektiği gözleri kısıldı. Belki de kıpkırmızı kesilmiştim çünkü çok utanıyordum. Bakışları yeniden beni bulduğunda, telefonu da ne yazık ki açmış, üstelik hoparlöre bile vermişti.

"Efendim?" dedi Bora.

"Sevgilim!" dedi, bilgisayardan gelen ama bunu asla belli etmeyen Nazlı'nın sesi.

Gökhan'ın, dehşete kapılmışçasına bana döndüğünü fark ettim ama gözlerimi Bora'dan alamıyordum. Sanki bedenim olduğu yerde öylece donmuş kalmıştı ve ben kontrolümü tümden kaybetmiştim. Keşke burada olan benim görsel

ikizim olsaydı ve gerçek ben, Bora'nın telefonunun ucundan odaya yayılan ses olsaydım.

"Açamadım az önce. Banyodaydım."

Gözleri kilometrelerce öteden, zifiri karanlığın içinden, hatta ve hatta bambaşka bir evrenden bakıyordu bana. Bilgisayardan kendisine ulaşan Nazlı'nın sesi ile karşısında gördüğü Nazlı'nın kendisine asla ulaşmayan sesi, yalanla gerçeğin çarpışmasıydı. Bu çarpışma sırasında ezim ezim ezildiğimi hissederken, gözlerim dolmuştu.

"Tamam," dedi Bora.

Bilgisayardan gelen Nazlı'nın sesi, "Neredesin sevgilim?" diye sorduğunda, telefonu Bora'nın elinden almak ve fırlatıp atmak istemiştim.

"Karşında," dedi Bora.

Bilgisayardan gelen Nazlı'nın sesi sustu. Muhtemelen Falcon, ne yapacağını bilemez bir vaziyete bürünerek, kırmızı alarm butonuna basmıştı. Ki çok geçmeden benim elimdeki telefon da titremeye başladı. Telefonu açtım ve gözlerimi Bora'nın gözlerinden çekmeden, son derece ağlamaklı çıkan bir sesle, "Kapat o telefonu Falcon," dedim.

Bora'nın telefonundan dıt dıt dıt sesi duyuldu.

"Bora..."

"Sakın!" diye bağırdı dan diye. "Sakın, tek kelime bile etme bana şu anda!"

Bakışları arkamdaki adamlara çevrildiğinde, telefonda sahte bir Nazlı'yla konuştuğuna herkesin şahit olduğunun ancak farkına varmış gibiydi ve belki de bundan, en az benim kadar utanmıştı. Yutkunduğunda, yüzü acı çekiyormuşçasına buruştu. Telefonunu cebine koydu. Gergin bir sessizlik, yazlık evin içine çöreklenirken, olduğum yerde öylece yok olmak istemiştim. Görülmemek, duyulmamak, fark edilmemek. Bu hayatta sayısını bilmediğim kadar çok kez yalan söylemiştim ama hiçbiri, bir daha yalan söylemeye tövbe etmemi gerektirecek kadar büyük bir hüsranla sonuçlanmamış, beni hiç böyle suçlu hissettirmemişti.

"Abi!" diye seslendi Selim. Bora arkasına dönerken, sağ elini cebinden çekmişti. Kaşe kabanının kuşağını koluna bağlamıştı ve kuşak yere doğru sarkıyordu. "Evi daha detaylı arayalım mı?"

"Yaralandın mı sen?!" diye bağıran Gökhan'a şaşkınlıkla baktım. Yanımdan fırlayarak Bora'nın yanına koşmuştu. "Kurşun mu?!"

Kuşağını koluna bağlamıştı.

"Sorun yok. Sıyırdı sadece," dedi Bora.

Kolundan kuşak sarkıyordu, ben de görmüştüm.

"Bi' bakayım dur!" dedi Gökhan, sitemle.

Kuşağı. Kolu. Kurşun.

"Şuradan çıkalım önce," dedi Bora.

Gözlerim, aynı Bora'nın gözleri gibi kararırken, kalbim Bora'nın sakinliğine tezat olarak büyük bir telaşla atmaya başlamıştı. Bayılmayacaktım. Bacaklarım zangır zangır titriyordu. Bayılamazdım. Yer ayağımın altından kayar gibi olunca, düşmemek için Müjdat'a tüm gücümle tutunmaya çalıştım. "Nazlı Hanım, iyi misiniz?!" diye bağırdı. Fakat ondan istediğim yardım, bağırması değil beni tutmasıydı. Dikkat çekmemek adına direndiğim için, bağırması hiç iyi değildi. Hatta bayılsam daha iyiydi zira tüm bakışların hedefine yerleşmek, bilincim açıkken katlanabileceğim bir şey değildi.

Sesler bir an için birbirine karıştı. En yakınımdan gelen bergamot kokusunu duyunca, Müjdat'ı bıraktığımı anladım. Zaten belimi kavrayan Bora'nın elini, her koşulda ve şartta tanırdım. Gözlerim zar zor katran karası gözlerini seçerken, "Kolun..." diye fısıldadım.

"Bora dur sen, bırak!" dedi Gökhan.

Ama Bora durmadı, bırakmadı. Başım omzuna çarptığında, beni kucağına aldığını anladım. "Kolun..." diye fısıldadım. Sırtım, sert bir zemine değerken, parmakları nabzıma ulaştı. "Kolun..."

"İyiyim ben," dedi. Sesinden akan endişe, yumulu gözlerimi yakmıştı. "Kolun deyip durma, yeter."

Üzerimdeki çelik yelekten beni kurtarmaya çalıştığını hissedince, "Kurşun..." diye fısıldadım.

"Yardım edeyim!" Gökhan'ın sesindeki kızgın tonlama kulaklarıma ulaşmıştı. "Selim! Yastık, minder, ayaklarını yükseltebileceğimiz herhangi bir şey bul bana!" Kime kızgındı? Bana mı, yoksa kendisine mi? Onu da cayır cayır yakmıştım. Çelik yeleğin ağırlığı üzerimden gidince, şah damarımda bir baskı hissettim. "Bir şey yok..." Ayaklarımın altına, yumuşak bir şey yerleştirildi. "Naz, bana bak..." Gözlerimi açtım. "İyi misin?"

"Bora'nın koluna bak," dedim. Sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Beni kucağına aldı bir de."

"Sen iyi misin?!" diye sordu Gökhan.

"Su..." dedim.

"Nabzın ve solunumun düzenli. Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Kurşun dedin," dedim.

Derin bir nefes verirken, "Sıyırmış sadece..." dedi. Birinin uzattığı suyu aldı. "Kalkabilecek gibi misin?" diye sordu. Başımı onu onaylamak için salladığımda, doğrulmama yardımcı oldu. Etrafıma bakındım. Odada, Selim dışında kimse kalmadığı için daha iyi hissetmiştim.

Bora yere, arkama oturmuştu ve sol kolunu karnıma dolayarak, göğsüne yaslanmamı sağladı. Kendi de odadaki berjere yaslanmıştı. Suyu Gökhan'ın elinden aldım. Ellerim titriyordu. Bora, sol eliyle şişeye destek verince, birkaç yudum su içebildim. Şişeyi elimden aldı ve yere bıraktı. Kabanını çıkartmıştı. Bembeyaz gömleği ise kana bulanmıştı. Bu kez de yırtılan gömleğin üzerinden, koluna siyah bir kravat bağlanmıştı. Yarası, bileğinin biraz üstündeydi. Kolunu avuçlarımın arasına aldığım sırada, boğazından acı çektiğine dair bir ses çıktı.

Panikle, "Gökhan!" diye çığlık attım. Nereye gitmişti? "Neredesin Gökhan?!"

"Şişt!" dedi Bora. Kolunu, avuçlarımın arasından çekti. "Sakin ol..."

"Geldim!" dedi Gökhan, yeniden odaya girerken.

"Bunu burada, Nazlı'nın yanında yapmayacağız herhalde, değil mi?" diye sordu Bora. Gökhan'ın elindeki ilkyardım çantasını fark ettim. "Bekle biraz... Nazlı daha iyi hissedince, arabaya geçsin..."

Bora'nın yanından ayrılmak istemiyordum ama bunu nasıl dile getireceğimi de bilemiyordum. Bakışlarımı Gökhan'a diktim. Yüzüne ne yapacağını bilemez bir ifade yayılmıştı. Gözlerimle ondan son bir ricada bulunuyor, beni Bora'dan ayırmaması için adeta sessizce yalvarıyordum. Kaşlarını itiraz edercesine kaldırdığında acıyla yutkundum. Gözlerini birkaç saniyeliğine yumup, "Naz..." dedi.

"Hı," diye mırıldandım.

"Dayanabilecek misin buna?" diye sordu Gökhan.

"Gökhan?!" dedi Bora sertçe.

"Asistana ihtiyacım var abi," dedi Gökhan, Bora'ya aldırmadan.

"Elli tane adam var dışarıda!" dedi Bora.

"Cinsiyet ayrımcılığı yapmak gibi olmasın ama..." dedi Gökhan. Çoktan ellerini kötü ve keskin kokan bir dezenfektanla temizlemiş, ilkyardım çantasını açmış ve içini karıştırmaya başlamıştı bile. "Kadın asistanın yeri bir başka."

"Midesi bulanır!" dedi Bora.

"I-ıhh," dedim. Gökhan, kafasına taktığı lambayı çalıştırdı. Eldivenlerini eline geçirdi. Kravatı çözdü. Bora'nın yarasına dokunmadan, kolunu incelemeye başladı. Ceketinin yırtılan kolu zaten katlıydı ama Gökhan onu daha da sıyırdı. Gömleğini de sıyırdığında, Bora'nın yarası hepten açığa çıkmıştı. "Çok kötü görünüyor!" dedim korkuyla.

Gökhan, bakışlarını Bora'nın kolundan çekip de yüzüme diktiğinde, kafasındaki lambadan çıkan ışık gözlerimi kamaştırmıştı. "İhtisasını nerede yapmıştın sen?" diye sordu, kızar gibi. "Çok kötü göründüğü falan yok! Ayrıca, arkandaki adamın yüz ifadesini görmüyorsun sen ama..." Büyük ve derin bir nefes verdi. "Şimdi gözlerini kapat. Ve bir süre, hiç konuşmadan, sadece burada dur. Olur mu?"

"Hastaneye mi gitseydik?" diye sordum.

"İyi olurdu ama... Yeteri kadar beklemişiz," dedi Gökhan. İç çekti. "Enjeksiyonla uyuşturacağım," dedi. Eldivenlerini çıkarttı ve yenisini taktı. İlkyardım çantasından turnikeyi aldı. Bora'nın koluna turnikeyi bağladığı sırada gözlerimi yumdum. "Biraz acıyacak..." dedi.

"Tamam," dedim.

Bora'nın göğsünün hareketinden güldüğünü fark edince, Gökhan'ın acıyacağını bana değil Bora'ya söylediğini ancak anlamıştım. "Sabır ver Allah'ım..." diye mırıldandı.

"Çok mu acıyor?!" diye sordum.

"Hayır," dedi. Sol eli karnıma kapandı. "Sadece, basit bir sıyrık..."

"Masanın üzerine steril bir örtü sereceğim... Orada dikiş atalım," dedi Gökhan. Bora sessiz kaldı. "Kimsenin burnu kanamazken, sen yaralanmayı nasıl becerdin?"

"Genel anestezi mi yapsaydın Gökhan?!" dedi Bora, sertçe. "Konuşmak zorunda kalmazdık?!"

"Naz... İyi hissediyorsan, kalk da biz masaya geçelim," dedi Gökhan. Bora elini karnımdan çekti. Yerden destek alarak ayağa kalktım ve Bora'nın da kalkabilmesi için, ona elimi uzattım. Kapkara gözleri, gözlerime asla değmeden elime çevrilmişti. Altı saniye boyunca düşündü. Neyi düşündüğünü bilmiyordum. Sonra elimi tuttu ve ayağa kalktı. Bu sırada Gökhan, masanın üzerine bir örtü sermişti. "Gel... Otur..." dedi Bora'ya, sandalyeyi işaret ederek.

Suyu yerden aldım. Berjere oturdum. Bora'nın kabanını dizlerime örttüm. Kabanın da koluna bulaşmış kan lekesi, parmağımın ucuna değmişti. Gökhan işini titizlikle yaparken, Bora oturduğu sandalyede arkasına yaslanmış, gözlerini kapatmış, kolunu da masaya dayamıştı. Bu operasyondan nasıl haberi olduğunu aklım almıyordu. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilemiyordum. Nagihan Akbulut söylemiş olabilir miydi? Gökhan, ne kadar belli etmese de başına geleceklerden korktuğunu tahmin edebiliyordum. İkimiz de

Bora'ya yakalanmayı asla beklemediğimiz için, böylesi bir ihtimale karşı herhangi bir taktik geliştirmemiştik.

Bora'nın kabanının cebindeki telefon titrediğinde sessizce, "Bora... Telefonun çalıyor," dedim.

"Sen arıyorsundur," dedi. Cevap vermedim. Zaten ne diyebilirdim ki? Kabanının cebinden telefonunu çıkarttım. Ekranda, *Annie Alexandra Morgan* yazıyordu. "Kim?" diye sordu Bora. Gözleri kapalıydı fakat telefonunu elime aldığımı anlamıştı.

"Annie Alexandra Morgan," dedim.

Çağrı, cevapsıza dönüştükten yedi saniye sonra, ekrana Annie Alexandra Morgan'ın mesajı düşmüştü: *"Her şey yolunda mı? Nina nasıl? Gökhan? Çok merak ediyorum."*

Bora'nın şifresini girdim ve mesajlarını açtım.

"Ben Annie Morgan. Bilmenizi istediğim bir şey var. Nina, tehlikeli bir şey yapacak. Ne yapacak bilmiyorum ama kötü giden bir şeyler var. Sizin için olduğunu söyledi. Kendini riske atmasından, başına bir şey gelmesinden endişe ediyorum. Gökhan'la birlikte buradan çıkıyorlar şimdi. Nereye gittiklerini bilmiyorum. Gökhan'a da sordum ama karışmamamı söyledi. Birilerinin peşlerinden gitmesi emrini verebileceğinizi düşündüm. Bunları size anlatmam daha iyi oldu mu bilmiyorum ama korkuyorum."

"Teşekkür ederim."

"Teşekkür edilecek bir şey yok. Nina da Gökhan da benim kardeşim ve onlara kötü bir şey olmasından korkuyorum."

Beyza Karabey, benim değil Bora'nın ablası olduğunu daha iyi belli edemezdi.

"Her şey yolunda mı? Nina nasıl? Gökhan? Çok merak ediyorum."

Parmaklarım, Bora'nın klavyesi üzerinde dolaşırken, bu gece yaşadığım tüm acıyı Beyza'dan çıkartmak istemiştim. Annie Alexandra Morgan'dan.

"Bora yaralandı."

Sonuçta yalan söylememiştim, değil mi?! Bora'nın telefonu bir kez daha titredi. Yine Beyza arıyordu. Sonuna

kadar çaldırmasını bekledim ve açmadım. Benim telefonum da titredi. Onu da açmadım. Yeniden Bora'yı aradı. Açmadım. Hem Gökhan'ı, hem beni yakmıştı ve birkaç dakikalık yaşayacağı korku, içimizdeki yangını belki söndürmez, ama azıcık olsun soğuturdu.

Gökhan, telefon melodisi duyulduğunda, "Çıkartsana şunu cebimden Selim..." dedi.

Selim, Gökhan'ın ceketinin iç cebindeki telefonu eline aldı. "Beyza Abla..." dedi. Gökhan başını salladığında, Selim telefonu hoparlöre almıştı.

"Gökhan!" dedi Beyza, şiddetli bir panikle. "N'oldu Bora'ya?! Nasıl yaralandı?!"

Bora aniden gözlerini açtı ve önce Selim'in elindeki telefona, sonra da bana baktı. Ablasına mesaj yazacağımı düşünmemiş olsa gerek, buna da kızmıştı. Ama zaten bu gece, Bora'nın kızgınlık kotasını doldurmaya yeltendiğim için, biraz fazlası ya da biraz eksiğiyle ilgilenmiyordum.

"Yok bir şey, endişelenme..." dedi Gökhan. O da kısa bir an, kınayıcı bakışlarını üzerimde gezdirmişti.

"Neredesiniz?! Geleceğim!" dedi Beyza.

"Geleceğin bir şey yok!" Gökhan bir yandan konuşuyor, bir yandan da dikiş atma eylemine devam ediyordu. "Kurşun, bileğinin biraz üzerini sıyırmış! Önemli bir şey değil!

"Nazlı nerede?!" diye sordu Beyza, telaşlı bir merakla. Bora başını iki yana sallarken, yeniden gözlerini kapatmıştı. "Bana o mu mesaj attı?! Nazlı nasıl?!"

"İyi herkes Beyza!" dedi Gökhan, bıkkınlıkla.

"Gökhan!" dedi Beyza, sertçe. "Bugüne kadar bana hep bunu söyledin! *Bora iyi, herkes iyi!* Ne Bora iyiydi ne de hiç kimse!" Beyza'nın çaresizliğini hatırladığımda, bu yaptığıma da pişman olmuştum. "Şimdi de yalan söylemiyorsun değil mi?! Allah aşkına! Nazlı, kolay kolay bana Bora'nın yaralandığını söylemez!"

"İyiyim," dedi Bora. Beyza'nın aldığı derin nefesi hepimiz duymuştuk. "Dikiş atıyor Gökhan şimdi koluma. Sonra konuşursunuz. Aydın'a ya da Begüm'e herhangi bir şey

söyleme. Duyulmasın, yayılmasın bu olay. Senin de bilmene gerek yoktu."

"Geçmiş olsun," dedi Beyza.

"Sağ ol," dedi Bora.

"Görüşürüz," dedi Beyza.

"N'apıyorsun sen Nazlı?!" diye sordu Bora. Selim telefonu kapatınca, yeniden gözlerini açmıştı. "Beni adam yerine koyup, arkamdan çevrilen dolapları haber vermek için, bana mesaj attı diye mi bu hırsın?" Yüzünde kızgın, sesinde azarlayıcı, genel tavrında ise bezgin bir ifade vardı. "Seni düşünüyordu! Sizi! Ayrıca, siz çıktıktan sonra mesaj attı bana... Eğer onun mesajıyla buraya gelecek olsaydım, sizden önce gelemezdim, öyle değil mi?!" Kaşları çatıldı. "Yani Beyza mesaj attığında, zaten her şeyden haberim vardı!"

"Nagihan Akbulut mu söyledi?" diye sordum. Bora, gözlerimin içine bakmaya devam etti ve bana bir cevap vermedi. "Gökhan'a kızma..." dedim üzgün bir ifadeyle. "Onu ben zorladım bu operasyona... İkna etmem çok zor oldu hatta."

"Tamam Naz," dedi Gökhan, bakışlarını Bora'nın kolundan çekmeden. "Ne yaptıysak ikimiz yaptık. Sen ya da ben diye ayırmaya gerek yok."

"Şu an, konuşmak için doğru bir zaman değil," dedi Bora. Sıkıntı dolu bir nefes verirken, sesini daha normal bir tona ayarlamıştı. "Benim için..." diye ekledi. Bakışları koluna çevrildi. "Şu siktiğimin dikişi bitsin ve eve gidelim de bi'." Başını aşağı ve yukarı sallarken, bir bana bir de Gökhan'a bakmıştı. "Konuşacağım ikinizle de. Ayrı ayrı. Ve son kez."

Ben, bir kumar oynamıştım. Nagihan Akbulut'a güvenerek bir alamete binmiş, kıyamete gitmiş ve sonunda da bu eli kaybetmiştim. En kötü ihtimal gerçekleşmişti ve her şey mahvolmuştu. Nagihan Akbulut'a güvenmek, aptalcaydı. Hem de çok aptalca. Maalesef.

♠

Bora, Selim'in kullandığı arabanın, arka değil ön koltuğuna oturmuştu. Gökhan ise bizimle aynı arabaya değil, kendi arabasına binmesinin daha uygun olduğunu düşünmüştü. Aslında en iyisini yapmıştı. Çünkü yola çıkışımızın on dördüncü dakika, on üçüncü saniyesinde Bora'ya, *"Klimayı açar mısın biraz?"* diye sorduğumda aldığı derin nefes, benimle aynı arabada olmak bile istemediğini düşünmeme sebep olmuştu. Yani emindim ki Gökhan'la da aynı arabada olmak istemezdi.

Bora'yı anlıyordum. Onun yerinde kim olsa, benzer duygulara kapılırdı. Bu yüzden, her ne konuşacaksak sakin kalmaya kendimi şartlamıştım. Derdimi iyi anlaması, en büyük önceliğimdi. Neden o kozu ele geçirmeye çalıştığımı ve neden bunu ondan sakladığımı anlarsa, beni de anlayacağını biliyordum. Hak vermeyebilirdi. Ama zaten beni haklı ya da haksız bulmasından çok, anlamasına odaklanmıştım. Çünkü eğer beni anlarsa, umutlarımı tümden çöpe atmak zorunda da kalmazdım.

Hâlâ bir ihtimal vardı: Biletimiz, Bora'daydı.

Kaşe kabanının cebinde değildi. Kaşe kabanı, cebindeki telefonla beraber benim omuzlarımdaydı ve Bora, belli ki daha kabanını çıkartmadan, flashbelleği oradan almıştı. Ama ondaydı sonuçta. Belki de konuştuğumuzda, bu liste yerine algoritmamla hazırlanmış listenin İstihbarat'a verilmesine ikna olurdu. Çok utanıyordum ama yine de deneyecektim. Sonuçta bunu, sadece ve sadece onun için yapıyordum.

Geleceğimiz için.

Yolun kırk altıncı dakika, üçüncü saniyesinde, Bora'nın telefonu titremişti. Kabanın cebinden telefonu çıkarttım ve ekrana baktım. Ekranda *Hiç Kimse* yazıyordu. Onun da çağrısını reddetmek veya görmezden gelmek isterdim ama benim bile bir sınırım vardı. "Hiç kimse arıyor," dedim. Bora, sol elini omzunun üzerinden bana uzattığında, telefonunu ona verdim.

"Efendim?" dedi. On bir saniye boyunca, hiç kimse'yi dinledi. "Sıyrık sadece," dedi. Sesi sert, tavizsiz ve kuruydu.

"Yarın."

Bora telefonu kapatınca, "Onlara da mı gitmiş vurulduğunun haberi?" diye sordu Selim.

"Aynen," dedi Bora. Derin bir nefes verdi. "Davulcu'yu almışlar," dedi, Selim'e. Telefonunu sol cebine koydu. "Aydın'a, durumu usulünce anlat. Operasyonu erkene çektiğimi falan. Kumarhanedekiler de şüphelenmişlerdir şimdi. Saçma sapan bir şey yaşamak zorunda kaldık. O cephede neler olduğunu öğren. Kamera kayıtlarını da yollat bana, gözümüzden kaçan bir detay olmasın. Oradaki her şey de kontrolüm altında olmuş olmalı. Bu Davulcu'nun evindeki ayıkladığım belgeleri de getirsinler. Flashbellekle beraber, onları da teslim edeceğim."

"Tamam abi," dedi Selim. Kısa bir an Bora'ya bakıp, yeniden yola döndü. "Sen ne zaman vereceksin flashbelleği?"

"Yarın," dedi Bora. Başını koltuğunun arkasına yasladı. "Şimdi herhangi birine, özellikle de hiç kimse'ye, bu operasyonun neden bu kadar alelacele ve amatörce olduğunu anlatacak gücüm yok."

"Abi, bunları bir gecelik de olsa evde tutman güvenli mi?" diye sordu Selim. Benim çalacağımı mı düşünüyordu? "İstersen kumarhanelerin birine bırakalım."

"Benim olduğum yer, en güvenli yer şu an için..." dedi Bora. Alnını sıvazladı. "Bir geceden bir şey olmaz."

"Senin aldığını, diğer flashbelleklerden ayıran neydi?" diye sordu Selim, merakla. "Nasıl anladın, aradıkları listenin onun içinde olduğunu?"

Bora histerik bir kahkaha attı. "Bana da boşuna Kara demediler ya oğlum!" Başını iki yana salladı. "Yıllarca yaptım bu arşiv işini. Tabii sen, benim labirentimi görme şerefine erişemedin... Görsen, bu soruyu sormazdın."

Ben erişmiştim. Ellerimle boşalttığım ve toprağın altına gömdüğüm o devasa odadaki belgelerin, bilgilerin, delillerin ve kozların nasıl bir nizam içinde saklandığını, belki de en iyi bilen insanlardan biriydim. Bora, her zaman olduğu gibi,

düşmanından çokça adım önde olduğu için, hamleleri pek rahat okuyabilmiş olmalıydı.

"Baktın değil mi içine?" diye sordu Selim. Bora, başını *evet* der gibi salladı. "Ne listesiymiş abi bu? Nasıl isimler var içinde?"

"Senin adın yazmıyor. O yüzden boş ver," dedi Bora. Derin bir nefes verdi. "Çok önemli bir liste. Bu ülke için. Herhangi birinden değil de benden ele geçirmemi istemelerinden belliydi zaten. Orta Doğu ile alakalı. Çünkü alan kişinin, en kötü teyit amaçlı da olsa, içine bakacağını biliyorlardı."

Ele geçirmeye çalıştığımız listenin önemli olması, biletimizin garantisini katlayarak arttırıyordu ve fakat bu kadar önemli bir listeyi çalmaya kalkmam da galiba biraz şeydi.

Ayıp?

Araba, içinde zar heykeli bulunan fıskiyeli süs havuzunun önünde durduğunda, kimsenin kapımı açmasını beklemeden, kendimi dışarı atmıştım. Eve doğru ilerlediğimde, Bora da peşimden geliyordu. Evin kapısını adamlardan biri açtı, içeri girdim.

Üst kata çıkan merdivenlere yöneldiğim sırada Bora, "Nazlı!" dedi. Sesi, hiç kimse'yle konuştuğu gibi sert, tavizsiz ve kuruydu. Bundan hoşlanmamıştım. Durdum ve yüzümü ona döndüm. Kapkara gözlerindeki ifadesizlik, öfkesinden bile daha tehlikeliydi. En azından, benim için. "Konuşacaklarım var seninle," dedi, başıyla süslü salonu göstererek.

Bu evde konuşabileceğimiz onlarca yer varken, neden süslü salonda konuşacaktık ki?

"Odamıza çıksaydık?" dedim.

Sesimin çıktığına, konuştuğuma ve onun da sesimi duyabildiğine emindim ama Bora, sanki ben ona hiçbir şey söylememişim gibi arkasını dönüp, süslü salona ilerledi. Galiba, ikinci çocuğumuzu yapamayacağımız ve ilk çocuğumuz için de velayet davalarında dirsek çürütmek zorunda kalacağımız düşüncemde haklı olacaktım.

Peşinden yavaşça süslü salona doğru ilerledim. Ceketini çıkartmış, yemek masasının etrafındaki sandalyelerin birinin arkasına asmıştı. Üç kişilik koltuğun bir köşesine, hafif çapraz bir şekilde oturmuş, sağ kolunu da koltuğun yaslanma yerinin üstüne yerleştirmişti. Üzerindeki beyaz gömleğin kanlı olması onu rahatsız etmiyor muydu bilmiyordum. Beni etmişti.

Omuzlarımdaki kabanını, ceketinin yanına bırakırken, "Keşke, önce rahat bir şeyler giyseydin," dedim. Herhangi bir cevap vermedi. İçime kocaman bir nefes doldurdum ve Bora'nın oturduğu koltuğa ilerleyip, diğer köşesine geçtim. Bakışlarım, süslü salona girdiğim andan beri üzerimden çekmediği kapkara gözlerini buldu. "Acelemiz yoktu. Sonrasında konuşurduk."

"Konuşmayacağız Nazlı," dedi. Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarım çatıldı. "Yalnızca ben konuşacağım. O da çok kısa sürecek, merak etme."

"Anlamadım, kendi kendine mi konuşacaksın?" diye sordum. Sırtımı kolçağa yaslarken, bir bacağımı diğerinin üzerine atmıştım. "Konuşmalar, karşılıklı olur?"

"Her zaman değil," dedi. Kaşlarım havalandı. "Bazen, iki kişilik konuşmalarda, insan yalnızca kendi söyledikleriyle ilgilenir. Karşısındaki kişiyi duymaz, dinlemez. Öyle zamanlarda, yalnızca karşısındaki kişinin konuşması daha iyidir. Karşısındaki kişinin ne dediğini duymaktan, dinlemekten başka çaresi kalmaz çünkü. Sen öyle bir zamandasın şu anda." Başını hafifçe yana doğru eğdi ve gözlerini kıstı. "Ve bazen de... Taraflardan biri, karşısındaki kişinin ne söyleyeceğini gerçekten de merak etmez. Ben de böyle bir zamandayım işte. Umarım, anlatabilmişimdir."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken, "Çok iyi anlattın hem de..." dedim. Gözleri, göz bebeklerimin neredeyse her hareketini ifadesizlikle takip ediyordu. "Çok iyi anlattın anlatmasına da... Bir ilişki yaşıyorken durum değişebilir. Çünkü ortada bir ilişki olduğunda, karşındaki kişi, sevdiğin kişidir ya hani!" Kollarımı bağladım. "Ve bence insan, sevdiği

kişinin ne söyleyeceğini merak etmese bile, dinler. Sevgisinden, saygısından yapar bunu. Çünkü bir ilişkinin gerekliliğidir bu! Senin benim zamanımızı bilmem ama, bence ilişkimiz tam da bu zamanında!"

Dediklerimi kafasındaki süzgeçten geçiriyormuşçasına duraksadı ve sekizinci saniyede, "Haklısın," dedi. Derin bir nefes verdi. "O zaman şöyle yapalım... Her ne söyleyeceksen, bana bi' sesli mesaj gönder sen. Hazırda kayıtların da var zaten, zor olmaz diye düşünüyorum. Ne dersin?"

Sakinliğimi koruyabilmek için derin bir nefes almam gerekmişti. "Yaptığım şeyin çok çirkin olduğunu biliyorum Bora, ama-"

"Açıklamanı merak etmiyorum," dedi, lafımı ağzıma tıkarak. Alt dudağımı dişledim. "Bir ilişkinin gerekliliklerinden bahsedeceksek de sen borçlu çıkarsın."

Şaşkınlıkla, "Bu akşam özelinde herhalde?" dedim.

"Genele de yayabiliriz istersen Nazlı, sen bilirsin..." dedi.

Yüzümdeki şaşkınlık büyürken gülümsedim. "Meraklandım bak şimdi," dedim. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Bahsetsene biraz, bir ilişkinin gerekliliklerileyle alakalı hangi konularda borcum varmış benim sana?"

"Bir ara, sesli mesaj yollarım," dedi.

Güldüm. "Peki..." dedim, başımı aşağı ve yukarı sallarken. "Bunun, asla karşılıklı bir konuşmaya dönmemesi için, elinden gelen ne varsa yapacaksın değil mi?"

"Evet!" dedi sertçe. "Çünkü kalbimi sikip attın-" Sustu ve sakinleşmek için olsa gerek, derin bir nefes aldı. "...ve ben söylemem gereken şeyi söyleyip, biraz yalnız kalmak istiyorum Nazlı!" diye devam etti.

Ben de "Dinliyorum?" demek zorunda kaldım.

"Yalnızca bir kez ve son kez söyleyeceğim," dedi. Bakışları keskin bir şekilde gözlerimi hedef almıştı. "Bak Nazlı... Ya dönmemek üzere gideceğiz... Ya da burada kalacağız ve hiçbir zaman, hiçbir yere gitmeyeceğiz. İki ihtimal var. Eksiği ya da fazlası yok. Bu iki ihtimal, bizim geleceğimiz. Bunu, o

güzel aklına iyice sok." Yüzündeki ciddiyet, tüylerimin ürpermesine sebep oldu. "Ve üzerine düşün. Sabaha kadar. Yarın sabah bana, kararını söyle. Gitmek mi istiyorsun, kalmak mı?"

Bora'nın derdimi anlaması en büyük önceliğimdi ve fakat onun derdime çok uzak olduğunu, ben yeni anlıyordum. Neden o kozu ele geçirmeye çalıştığım ve neden bunu ondan sakladığımla alakalı belli ki bir fikri vardı ve yine belliydi ki bu çok yanlış bir fikirdi. Muhtemelen duyguları, düşüncelerini karıştırmış ve onu, gerçeğin kenarından kıyısından geçemeyen, büyük bir hatalı sonuca sürüklemişti.

"Yarın sabah bana ilettiğin karar, bu konudaki son karar olacak ve biz bunun üzerine, tek bir kelime daha konuşmayacağız seninle. Asla."

Son kararı veren kişinin, ben olmamı istemesi bile, bütün bu uğraşlarımın kendisiyle, ailesiyle, benim için yaptığı fedakârlıkla alakalı olduğunun farkında bile olmadığını gösteriyordu.

Ayağa kalktı. "İyi geceler," dedi. Hızlı adımlarla süslü salondan çıktı.

Arkasından bakakalırken, derin bir nefes verdim. Bu akşam yalnız kalamayacağı, ona bu konuda saygı duyamayacağım, bayramlık ağzımı açacağım, onun kadar kısa ve öz konuşamayacağım için şimdiden çok üzgündüm.

Ama önce sıcak bir süt içmem lâzımdı.

170.Bölüm

Sevgili yol arkadaşlarım,

Geçtiğimiz haftalarda, Maça Kızı 8'in kitap olacağı bilgisini sizlerle paylaşmıştım. Bu habere gösterdiğiniz ilgiye minnettarım. Yorumlarınız, mesajlarınız, dilekleriniz ve temennileriniz benim için çok kıymetli. Ve yayınevimiz için de.

Maça Kızı 8, ***ARTEMİS YAYINLARI*** *aracılığıyla kitap oluyor!*

Süreç ilerledikçe, bir şeyler netleştikçe, sizlerle bilgi paylaşmaya devam edeceğim, edeceğiz.

Her şey için, en çok da varlığınız için çok teşekkür ederim.

Sizleri çok seviyorum! □□

♠

Sıcak süt, bana çocukluğumu hatırlatıyordu. Bal içine homojen bir şekilde dağılmışsa annemi, sütün birazı tatlı birazı tatsız ise babamı. Süt, babamın anlattığı tüm o güzel masallara eşlik ederdi. Sanki beni çok uzun süre ayıramadıkları, üzerinde rakamlar olan biberonum ve uyku arasında müthiş bir geçit bulunuyordu. Düşündüğümde dahi huzurlu hissettiren, belki de kendime dair hatırladığım en eski zamanlarıma eşlik eden annem ve babamın özlemi, burnumun direğini sızlatmıştı. Ocağı kapattım. Cezvedeki sütü fincana doldururken, içim karşıkonulamaz bir biçimde, bebeğimizin biberonunu alma arzusuyla dolup taşmıştı. Kış bahçesine geçtim, sütümden bir yudum aldım ve Instagram'a girdim.

Sırf Bora'ya inat Instagram hesabımın kilidini açtığım için çok fazla insan, üç bin üç yüz otuz iki tane insan beni takip ediyordu. Artık bu hesapta yalnız olmadığımı, yabancı

birilerinin beni izlediğini falan düşünüyordum ama öte yandan herhangi bir paylaşım yaptığım falan da yoktu. Ama yapsam göreceklerdi yani ve tanımadığım insanların benim paylaşımlarımı görme ihtimali dahi beni rahatsız ediyordu. Gerçi her ne kadar, Esin'in nişanındaki Münevver Teyze beni tanımasa da ben bayağı ünlü biriydim ve bugün kalkıp belirli semtlerdeki restoranlara gitsem, insanlar ve magazin muhabirleri tarafından da tanınabilirdim. Ayrıca üç bin üç yüz otuz iki sayısı sinirimi bozmuştu, acilen beni bir insanın daha takip etmesi gerekiyordu.

Sütümü yudumlarken, yokluğumda hesabı anne-çocuk sayfasına dönen ilkokul arkadaşım Aydan'ın profiline girdim ve Begüm'ün de neredeyse çoğunu beğendiği fotoğrafları hızla taradım. Tahmin ettiğim gibi, hesabında biberon tanıtım videosu vardı. Aydan'ın bebeği için seçtiği *Second Mom* marka biberonun da Begüm'ün Demir için kullandığı biberonla aynı olduğunu görmek, istatiksel olarak bana iyi hissettirmişti. Aydan'ın sayfasından başka influencer anneler de buldum ve hızlıca onların bebeklerini stalklayarak, biberonlarının markalarına baktım. Daha sonra internetten, çoğunluğun kullandığı *Second Mom Biberon*'la alakalı yorumlara göz gezdirdim. Anne sütünü, bir anne göğsüne en yakın şekilde sunduğunu ve bu yüzden de *ikinci anne* olduğunu iddia eden biberonu kullanan çoğunluk, hep iyi şeyler paylaşmıştı.

Bir e-alışveriş sitesine girdim ve *Second Mom Biberon*'un çeşitlerine bakmaya başladım. Dört farklı boyda, üzerinde sadece markanın adı ve ml ölçeği olan cam biberonların kalitesini kullanmadan bilemezdim ama sıradanlığından görüntü olarak hoşlanmamıştım. Desenlileri de vardı ama çeşitleri azdı ve yalnızca üzerlerinde farklı farklı animasyondan hallice hayvan figürleri vardı. Neden üzerinde rakam desenleri olanı yoktu? Sağlıklı olan her şey, çirkin olmak zorunda mıydı? *Second Mom* ile iş birliği yaparak, üzerinde rakamların dans ettiği bir biberon üretme şansımız var mıydı acaba?

Nazlı Alaca Karabey x Second Mom.

Veya bu iş birliğine gönül rahatlığıyla, *Unique Mom x Second Mom* da diyebilirdik.

Benim adımın yanına, hangi marka adını yazdırmak istemezdi ki? Tabii böyle bir şeyin gerçekleşmesi için önce influencer olmam gerekiyordu fakat bu çok zor değildi. Arkama ünlü tasarımcı Begüm Karabey'in desteğini aldıktan sonra, gerisi gelirdi. Sütümden bir yudum daha alırken, Aydan'a DM'den yazdım: *"Aydan selam, nasılsın? Uzun zamandır konuşmuyoruz. Nasıl gidiyor? Sana bir şey danışacağım. İltan için kullandığın Second Mom Biberon'la bir reklam iş birliğin var sanırım, bana markadan birilerinin iletişim bilgilerini verebilir misin? Kendilerine sormak istediğim birkaç soru var da."*

Instagram'dan çıkmadan evvel, Bora'nın profiline girdim. Selfiemiz altı yüz elli bir bin, on üç kişi tarafından beğenilmişti ve altında üç bin on dört tane yorum vardı. Acaba Beril, Bora'nın Instagram gönderileri için bildirimlerini hâlâ açık tutuyor muydu ve eğer tutuyorsa, aldığı ilk bildirimin selfie'miz olmasıyla alakalı ne düşünüyordu? Bir ara Begüm'e sorsa mıydım? Yorumları okumaya başladım. Yorumların bazılarında fotoğrafın altındaki, *"Recién estamos comenzando. Nos vemos.* ❤ " yazısının ve emojinin ne anlama geldiği hakkında fikirler öne sürülürken, kimileri birbirimize ne kadar yakıştığımız, kimileri ise birbirimize asla yakışmadığımız hakkında düşüncelerini belirtmişlerdi. Bazılarının da birbirimizi takip etmemiz gerektiği hakkında yorumları vardı ve yorumların çoğunda beni de etiketlemişlerdi. Beni takip etmeyen kocamı takip edecek değildim. Ayrıca, Bora'nın engelini dahi selfie'yi çektiğimiz gün kaldırdığımı düşünürsek, ilişkimizin o evresine henüz gelmemiştik ve hiçbir zaman da gelemeyebilirdik çünkü kaçak hayatımızda Instagram kullanacak hâlimiz yoktu.

"Hesabımı kapatayım mı?"

"Instagram'ını çok seviyorsun Nazlı."

"Amaaaan zaten buradan gitmeden kapatacağım. Öbür taraftan fotoğraf yüklediğimi düşünmesin insanlar."

Gitmek...

"Yalnızca bir kez ve son kez söyleyeceğim... Bak Nazlı... Ya dönmemek üzere gideceğiz... Ya da burada kalacağız ve hiçbir zaman, hiçbir yere gitmeyeceğiz. İki ihtimal var. Eksiği ya da fazlası yok. Bu iki ihtimal, bizim geleceğimiz. Bunu, o güzel aklına iyice sok... Ve üzerine düşün. Sabaha kadar. Yarın sabah bana, kararını söyle. Gitmek mi istiyorsun, kalmak mı?"

Sütümden son yudumumu aldım ve ayağa kalktım. Keyifle geçirdiğim otuz yedi dakika, on altı saniyenin sonunda en azından dinlenmiştim ve Bora ile konuşmaya hazırdım. Fincanımı mutfağa bırakıp salona geçtim ve yatak odamıza gitmek üzere merdivenlere yöneldim. Bora belki de çoktan uyumuştu fakat nasılsa odaya girdiğimde uyanacaktı ve ben de gözlerini açtığı anda ağzımı açacaktım. Ona pek söz hakkı vermeyi düşünmüyordum çünkü bazı konuşmaların iki kişilik olmayabileceğini ondan öğrenmiştim. Konuşması gereken zamanlarda, -ki bu ancak ona soru sorduğumda olabilirdi-fazla bir cümle kuracak olursa, ona kendisiyle sohbet etmediğimi, ona soru sorduğumu ve onun da sorduğum sorulara cevap vermekle yükümlü olduğunu da söyleyebilirdim.

Tabii Bora yatak odamızda olsaydı.

Ve fakat yoktu.

Kaşlarım çatılırken yatak odamızdan çıktım ve alt kata indim. Çalışma odasına ilerledim, şifreyi tuşladım ve içeriye girdim. Bora burada da değildi. Neredeydi? Arka cebimden telefonumu çıkarttım ve Bora'yı aradım. Telefon uzun uzun çaldı ama Bora telefonu açmadı. Evin içinde yürürken, "Bora?" diye seslendim. Bu sırada Bora'yı bir kez daha aramış ve alt kata inerken, seslenmeye devam etmiştim. Evde de değildi telefonunu da açmıyordu. Nereye gitmişti?

Dışarıya çıktım. Emre hazır bekleyen adamlardan biri, "Bir şey mi istemiştiniz Nazlı Hanım?" diye sordu.

"Bora Bey çıktı mı?" diye sordum.

"Oyun odasında," dedi adam. Başımı salladım. Henüz bir adım attığım sırada, "Nazlı Hanım!" diye seslendi. Durdum ve ona döndüm. "Bora Abi, hiç kimsenin kendisini rahatsız etmemesini söyledi."

Kaşlarım havalanırken ters bir tavırla, "Anlamadım?" dedim.

"Emri böyle Nazlı Hanım," dedi. Yüzüme şaşkınlıkla karışık alaylı bir gülümseme yayılmıştı. "Gökhan Abi de geldi. Ona da aynı emri ilettim."

"Nerede Gökhan?" diye sordum.

"Garajda," dedi adam.

Biraz ileride duran başka bir adama döndüm. "Gökhan'ı çağırır mısın?" Adam başını sallayıp, hızla garaja ilerlerken, yeniden karşımdaki adama baktım. "Senin adın ne?"

"Sinan," dedi.

Kollarımı bağlarken, Sinan'ı baştan aşağıya süzdüm. "Ne kadar zamandır, Bora Abi'nle çalışıyorsun Sinan?"

"Dokuz yıldır," dedi.

"Hâlbuki epey olmuş ama," dedim. Derin bir nefes verdim. "Yine de acemice davranıyorsun."

"Nazlı Hanım, n'olur kusura bakmayın... Hiç kimsenin kendisini rahatsız etmemesini söyledi. Yani sinirlenebilir-"

"Benim gibi," dedim. Gökhan garajdan çıkmış, bize doğru yürümeye başlamıştı. "Mesela ben, şu an sana epey sinirlendim."

"N'oluyor?!" diye sordu Gökhan.

"Bak Sinan ben *hiç kimse* değilim!" dedim sertçe. Gökhan'ın kaşları çatıldı. "Bora sana, size ne söyledi bilmem. Duymadım, yanınızda değildim! Ama sen, bana, asla ama asla karışamaz ve bu evin, bu arazinin hatta ve hatta bu hayatın içinde nereye gidip nereye gidemeyeceğimi söyleyemezsin!"

Gökhan, Sinan'a döndü. "Oğlum sen, Nazlı Hanım'ı benimle mi karıştırıyorsun?!"

"Abi, Bora Abi'nin kesin emri vardı sana da söyledim..."

"Karısı için de geçerli değildir herhalde o emir, değil mi Sinan?!" Gökhan'ın keskin ve ikaz dolu ifadesi karşısında, Sinan derin bir nefes verip, çaresiz bir kabullenişle başını sallamıştı. "Aferin! Bir daha tekrarlanmasın bu saçmalık!" Sinan, Gökhan'dan aldığı emir karşısında bir kez daha başını salladı ve yanımızdan uzaklaştı.

"Yani aslında o emir karısı için de geçerli ama..." dedim. İç çektim. "Bu pek karısının umurunda olmadığı için, önemsemiyoruz."

"Bir şeyler ters gitti herhalde?" dedi Gökhan. Ellerini ceplerine soktu. "Konuşmak üzere beni de buraya kadar çağırıp, sonra da benimle görüşmeyi reddettiğine göre..."

"Son kez olduğunu unutuyorsun..." dedim imayla. "Gerçekten o kadar sinirliyim ki Gökhan!" Kesik bir nefes verdim. "Beyza'ya ayrı, Nagihan Akbulut'a ayrı! Beyza'ya zarar verememem ama Nagihan Hanım'ı paralamamak için zor duruyorum!"

Gökhan'ın gözleri kısılmıştı. "Bu sinirle Kara'nın yanına yaklaşmasan mı?" Bir elini cebinden çıkarttı ve hafifçe yanağını kaşıdı. "Yani bir şekilde üstünü örterdik her şeyin ama... O telefon olayı hiç iyi olmadı..."

Kulaklarımda bilgisayardan gelen Nazlı'nın sesi yankılanırken, yüzüm bir kez daha utançla buruşmuştu. "Gerçekten... Gerçekten korkunç bir andı..."

Birkaç saniyeliğine, ne diyeceğini bilemez bir şekilde bana baktı ve "Keşke, bana söyleseydin böyle bir şey yapacağını," dedi.

Gökhan'a söylediğimde de bir şey değişmezdi ama yine de beni düşündüğünü ve benim için üzüldüğünü biliyordum. "Benim yanımda olduğun için çok teşekkür ederim Gökhan..."

"Beyza'yı da harcama Naz," dedi. Sesi hafifçe titrerken, bir elini omzuma koymuştu. "Seni ve beni korumak istediği çok belliydi mesajında. Hem Bora ondan öğrenmemiş işte. Öncesinde biliyormuş."

"Biliyormuş, evet... Ama bilmeseymiş de Beyza'dan öğrenecekmiş," dedim. Gülümsemeye çalıştım. "Bu ondan beklemediğim bir şey değildi. Tam da ondan bu bekleneceği için, yalnızca bir kereliğine Bora'nın değil benim ablam olmasını istedim zaten... Olamadı." Gökhan'ın kaşları çatılınca gülümsemem daha da büyümüş ama içine biraz da hüzün bulaşmıştı. "Bora'nın ablası, Bora'nın ablası gibi davrandığı için ona kızmaya ya da gönül koymaya hakkım yok biliyorum... Ve fakat Annie Morgan, beni ikinci kez satıyor. Üstelik ilkinde, ağzımı açıp tek kelime bile etmemiş ve yine onu anlamıştım."

Gökhan elini omzumdan çekerken, "Satmak demesek mi?" diye sordu.

"Biz ne dersek diyelim, yaptığı şey değişmeyecek Gökhan..." dedim. Kaşlarım havalandı. "Bana ihanet etti!"

Küçük adımlarla Gökhan'ın yanından ayrıldım ve içinde zar heykeli bulunan fıskiyeli süs havuzunun yanından geçerek bahçenin içinde ilerlemeye başladım. Bu evin kurulduğu koca arazide bir oyun odası vardı ve ben, bu oyun odasını yalnızca bir kez görmüştüm. Noir'la bahçede oyun oynadığımız, 2017'nin sıcak ve kasvetli bir Ağustos akşamında. Noir birden bire, ağaçların daha da sıklaşarak bahçedeki ışıkları gölgelendirdiği orman yoluna doğru koşmaya başlamıştı. Peşinden gitmekle, eve dönmek arasında kararsız kalsam da Noir durup durup beni kontrol edercesine arkasına bakınca, beni de gittiği yere götürmek istediğini düşünmüş ve onu kıramamıştım.

Açıkçası henüz daha birkaç gün önce belki, ormanda kendi kendime bir maceraya sürüklendiğim ve o maceranın da sonu zifiri bir karanlıkta bittiği için bu yola girmek beni biraz ürkütmüştü. Fakat Noir'ın yanımda oluşuna ve tereddütsüz patilerine bakılırsa nereye gittiğimizi biliyor oluşuna güvenmek istemiştim. Bora'nın yine beni kurtarmaya gelmesine gerek kalmadan, en kötü ihtimalle Selim'i arayabileceğim cep telefonum da yanımda olduğu için kendimi telkin ediyor ve içimdeki keşif duygusuna bir

bahane arıyordum. Noir, zifiri karanlığa açılan orman yerine, bir yerden sola döndüğünde, orada bir yol olduğunu daha önce fark etmediğim için çok şaşırmıştım. Biraz ilerideki, elinde konum olmayan birinin kolaylıkla bulamayacağı kuytu köşe bir yerde, kocaman müstakil binayı görünce şaşkınlığım katlanmıştı. Noir, binaya varır varmaz, kapıdaki ona özel olduğu belli ekran penceresinden içeri girdiğinde ise, ben alenen dışarıda kalmıştım.

"Oğlum, hoş geldin!" demişti Bora'nın içeriden gelen sesi. *"Anneyle oyun oynadığınızı söylemişlerdi, bitti mi oyununuz?"*

Noir'ın arkadaşı, kardeşi, herhangi bir şeyi ve hatta her şeyi olabilirdim ama annesi olamazdım.

Kapı açıldığında, Noir'ın benim kapıda olduğumu Bora'ya belli ettiğini ve kapıyı açmasını sağladığını anlamıştım. Bora'nın şaşkınlıkla karışık kapkara gözleri gözlerimi bulurken, *"Ben onun annesi değilim!"* diye çıkışmıştım sitemle. *"Hiçbir anne çocuğunu bırakıp gitmez çünkü! Ama ben gideceğim! Buradan da senin esaretinden de siktir olup gideceğim! 8 Kasım'da gideceğim! O yüzden ben onun, annesi falan değilim anladın mı?!"*

"Annesisin," demiş ve kapıyı açık bırakarak, içeriye girmiş, odanın ortasındaki bilardo masasına doğru ilerlemişti.

"Değilim!" demiştim, bir kez daha.

"Benim için, öylesin Nazlı..." demiş, bilardo masasına doğru eğilmiş ve istekayı eline alıp, toplardan birine vurmuştu.

"İstemiyorum anne olmak falan!" demiştim, hamile olduğumun farkında bile olmadan. *"Sen babasıysan hele asla istemiyorum! Annesi değilim ben onun! Eğer annesi olsaydım, onu sana bırakmazdım çünkü! Ama bırakmak zorundayım değil mi?! O zaman annesi falan olmak istemiyorum anladın mı?!"*

"Değilsin," demişti, ayaklarımın dibindeki Noir'a bakarak. Bir an için ne kastettiğini idrak etmekte zorlanmıştım. *"Bana sorsan... Gitmesini asla istemem. Hep yanımda, en*

yakınımda kalsın isterim. Onu hep göreyim. Hep sesini duyayım. Varlığını hep hissedeyim isterim. Gidince, onu çok özlerim." Bakışları gözlerime değdiğinde, herhangi bir ifadeden yoksunlardı. "*Çünkü çok seviyorum Nazlı."*

Oğlu da olsa bir köpeği çok severken, beni hiç sevmediğini hatırlamıştım.

"Eğer sen, Noir'ı da almak istersen yanına... Neden diye soramam. Hakkım yok. Ayrıca onun da sana ne kadar alıştığını görüyorum. Sen gidince, boşluğa düşecek. Mutsuz olacak... Ben razı gelirim onu götürmene. Ayrılmak biraz da böyle bir şey. Bölüşmek ve vazgeçmek zorunda olmakla doğrudan ilgili. Bu da benim kefaretimdir belki."

"Ne diyorsun ya sen?!" diye bağırmıştım dan diye. İstekayı elinden bırakıp, derin bir nefes vermişti. *"Biz seninle birbirinden ayrılmaya karar veren karı kocalar değiliz, farkında mısın?! Neyin bölüşmesi, neyin vazgeçmesi?! Ne anneliği ne babalığı! Kefaretini, bana oğlum dediğin Noir'la gitmeme izin vererek mi ödeyeceksin?!"* Bakışları öyle soğuk, öyle hissiz, öyle karanlıktı ki söylediğim cümleleri duyup duymadığını bile anlayamıyordum. "*Beni mahkum edeceğin yalnızlığımda, böylece benim acılarım mı dinecek sanıyorsun?! O kadar kolay mı ya?!"*

Bora'ya arkamı dönüp, geldiğim gibi odadan çıktığımda, Noir'ın peşimden gelmesini çok istemiştim. Ama gelmemişti. Tıpkı, artık Bora'ya sesimi yükselttiğimde beni parçalamaya kalkmıyor olmasının, beni daha çok sevdiği anlamına gelmemesi gibi.

O akşamdan çok başka bir akşamın içindeydik. 2017 değil 2021'di. Ağustos değil Nisan. Geri sayımımız 8 Kasım'dan değil, 21 Mayıs'tan akıyordu. Buradan gitmek, galiba her zaman bir konu olacaktı ama bu kez yalnızca benim gidişim değil, ikimizin gidişi söz konusuydu ve Noir ikimizden de ayrılmayacaktı. Ayrıca anne baba olmaya, o günden çok daha yakındık. Hamileydim. Aynı o akşam gibi oyun odasının kapısının önünde duruyorken, bu sefer hamile olduğumun

bilincindeydim. Noir ise o akşamdan farklı olarak benim yanımda değil, içerideydi.

Noir, kendisinin kapısı olan ekran penceresinden bir heves çıkıp yanıma geldiğinde ona gülümsemiştim. "N'aber?" diye sordum, eğilip başını severken. "İyi misin?" Noir havladı. "Ben de iyiyim..." Noir'ı başından öptüm ve içeri girdim.

Bora, koskocaman odadaki kanepeye uzanmış, yaralı sağ koluyla da gözlerini örtmüştü. Kanlı gömleği ile pantolonundan kurtulmuş, gri bir eşofman giymiş ve üzerine de herhangi bir şey giymeyi tercih etmemişti. Nefes alışverişlerinden uyumadığının farkındaydım ama gözlerini açmaya tenezzül etmiyordu. Bir kez daha, arka cebimden telefonumu çıkarttım ve yine onu aradım. Telefon çalıyordu ama Bora'nın sehpanın üzerinde ters çevrili bir şekilde duran telefonundan herhangi bir ses çıkmıyordu.

"Telefonun niye sessizde?" diye sordum.

"Sen ararsan duymayayım diye," dedi, ifadesiz bir sesle.

Nedenini sormam yersizdi. Sahte Nazlı ile konuştuğu an sıcağı sıcağına, sikip attığımı söylediği kalbinin üzerinde duruyordu ve benimle telefonda konuşma fikri, muhtemelen onu irite ediyordu. Bir yandan da onu arasam bile, telefonu çalsa bile açmamayı bir seçenek olarak görmemesi takdire şayandı. Bu konuda açık açık bir söz verdiğini hatırlamıyordum ama Bodrum'da, bir daha suratına telefon kapatmamam için beni uyardığı ve bunu yaptığım takdirde, bir daha kendisiyle asla ama asla telefon üzerinden iletişim kuramayacağımı söylediği gün, tam da bu cümlesinin üzerine, bilerek ve isteyerek yine telefonu suratına kapattığım için, onu defalarca aradığımda açmamıştı. O günden sonra ise, mümkün mertebe, iki eli kanda bile olsa aramalarımı asla cevapsız bırakmamaya çalıştığını ve o an açamasa da beni kendisinin geri arama süresinin, mümkün olan en kısa zaman dilimi olduğunu biliyordum.

Nereden bildiğimi bilmesem de biliyordum işte. 2017'nin kasvet dolu yazında dahi, -ki o yaz, çok az telefon kullanabilmiştim- bu onun için değişmez bir kuraldı sanki.

Yalnızca, ablasının aslında ölmediği büyük oyunu oynayanın Gökhan olduğunu öğrenip de Gökhan'la beraber gittiği gün, telefonlarımı açması için tekrar tekrar onu aramam gerekmişti herhalde, o kadar. Ortada her ne kadar verilmiş bir söz olmasa da belli ki kendi içinde belli bir karar vermiş ve bu davranışı prensip edinmişti. Benden kaçmak istediğinde, ki beni terk edip ölüme gittiği 8 Mart günü de bunlardan biriydi, telefonunu kapatıyordu. Şimdi yaptığı da aslında bir nevi telefon kapatmak gibiydi; telefonu açık olsa da telefonuyla sıfır iletişim kurarak bütün aramalarımdan kaçıyordu.

Bora Karabey, ama dışından ama içinden, ama bana ama kendine verdiği sözler konusunda büyük bir hassasiyet gösterirken, yer yer ve zaman zaman da kaçak dövüşüyordu.

"Ben aradığımda açmak zorunda hissediyor olmalısın..." dedim, iki dakika dört saniye sonra.

Bu bir soru değildi. Yine de üzerine herhangi bir cevap verilebilirdi ama en nihayetinde soru kalıbıyla kurulmuş bir cümle olmadığı için, herhangi bir cevapla buluşamadan, havada asılı kalmıştı. Çünkü Bora benimle konuşmak istemiyordu. Ben de zaten konuşmamasını istiyordum ve hatta sadece sorduğum sorulara cevap almaya, bunun dışında da asla bir şey söylemesine izin vermeyeceğime kendimi şartlayarak buraya gelmiştim. O yüzden, Bora'nın da zaten konuşma arzusuna sahip olmamasının işime gelmesi gerekirdi. Fakat olması gerekenlerle gerçekte olanlar her zaman birbirinin aynısı olamıyordu. Sevdiğim adamın bana olan küskünlüğü, hiçbir şart ve durumda, işime gelemiyordu. Aksine canımı yakıyor, beni üzüyordu.

Daha önce, aynı şimdiki gibi, eşiğinin yalnızca birkaç adım ötesine geçtiğim ve detaylıca bakamadığım odada, dolmaması için büyük bir çaba sarf ettiğim bakışlarımı gezdirdim. Koyu tonların hakim olduğu koskocaman odanın ortasında bilardo masası vardı. Oraya doğru ilerledim. Birlikte halama ilk kez gideceğimiz gün, Trabzon'dan

dönünce bilardoda kapışmak üzere anlaşmıştık. Bu masa, bizim aramızdaki kıyasıya rekabete şahit olması Bora tarafından planlanan masa olmalıydı ve fakat bilardo oynamamız hiçbir zaman nasip olamamıştı. Bora'nın Fransa'daki evinde ya da mabedimizde bile. Kim kimi yenerdi, hangimiz daha iyiydik bilmiyordum ama keşke şimdi oynasaydık.

Bora'nın uzandığı, büyük televizyonun karşısındaki geniş L koltuğun önünden geçerek odada ilerledim. L koltuğun kenarında, birbirlerine bakacak şekilde yerleştirilmiş iki berjer ve ortalarında da satranç takımı vardı. Muhtemelen Bora satrançta da iyiydi ve benim ne kadar iyi olduğumu henüz görmemişti. Satranç mı oynasaydık? Oda beni öyle cezbediyordu ki her şeye bakmak, her şeye dokunmak istiyordum. Odanın iki duvarının oldukça cömert bir kısmına cam raflar döşenmişti. Raflarda sekiz adet maket tekne, birbirinden farklı sekiz adet kaptan şapkası, çeşitli casinolardan toplanmış sekiz adet chip, birbirinden farklı boyutlarda ve renklerde sekiz adet de zar vardı. Bora'nın sekiz rakamıyla alıp veremediği neydi ki?

Neden hepsi sekizer tane bilmesem de teknelerin ve kaptan şapkalarının hayallerini, chiplerin ve zarların da olmak zorunda olduğu kişiyi temsil ettiğini tahmin edebiliyordum. Ama o zaman, gerçeklerine neredeyse birebir benzeyen, on üç adet klasik arabayı neden toplamıştı? Araba tamir etmeyi seviyorsa, arabaları da seviyor olmalıydı, o yüzden mi?

Raflara bakma işine son verip, odanın en uç kısmındaki poker masasına ilerledim. Poker masasının arkasında geniş bir konsol vardı ve konsolun üzerine, elli iki tane deste dizilmişti. Bu güzel bir göndermeydi ve bunu yalnızca benim gibi takıntılı biri yapabilirdi. İlk kez, bu odada Gökhan'ın da dokunuşu olduğunu hissetmiştim. İçerideki hainin Özgür olduğunu bilmediğimiz ve onun oğlu kaçırıldığı için adeta bin parçaya bölündüğümüz gün Bora, Hande'nin hain olduğunu zannetmiş ve Gökhan'la süslü salonda büyük bir kavga

etmişti. Çünkü yine benim hayatım riskteydi ve bu Bora'yı çileden çıkartıyordu. Bu kavganın sonucunda da Aydın, Kara'nın emriyle Gökhan'ı alıp bir yere götürmüş, daha sonra da onu oyun odasına kapattığının bilgisini geçmişti. O gün Hande'ye sarılırken, kocamın mafya olduğunu söylemeye en yakın ve en uzak olduğum noktadaydım. Gökhan, o gün, bu odada bir tutsak gibi geçirdiği kısa zamanda, başımıza gelenlerle ilgili ne düşünmüştü? Mehmet Şahindağ tehlikesinin keskin bir şekilde boy gösteriyor olması, onu da Beyza'nın yaşadığını itiraf etmeye en yakın ve en uzak olduğu noktaya getirmiş miydi?

Sırlar, birbirimize sustuklarımız, birbirimizden sakladıklarımız, öyle ya da böyle, hiçbirimize iyi gelmemişti. Kimseye gelmezdi. Çünkü hayat, açık açık konuşmadığı her dakika, insanı kaybetmeye daha da yaklaştırıyordu. Ve her insan, sakladıklarıyla birlikte, en az bir şeyi mutlaka kaybediyordu. Bazen karşındaki insanın güvenini, bazen doğrudan o insanı, bazen mutluluğu, bazen hayatta kalmayı...ama en az bir şeyi, mutlaka kaybediyordu.

İyi bir plan yapmıştım. Geç kalınmış ama iyi bir plan. Bu planı Bora'dan saklama sebebim, sadece ama sadece verdiği sözlere olan sadakatini bildiğim içindi. Ve o kozu feda edeceğini öngördüğüm için. Şimdi ise pişmanlık her bir hücreme yayılmıştı. Şu anki aklım olsa bu planı Gökhan'a değil, Bora'ya anlatırdım. Elbette ki planıma tahammül bile edemezdi. Ama o karşı çıktığında da *hodri meydan,* derdim. *Koza ilk ulaşan, istediğini yapsın.* Muhtemelen yine koza ilk ulaşan Bora olurdu ve yine hiçbir şey değişmezdi. Ama zaten mesele tam da bu değil miydi? Problemi çözmek için hangi yoldan gidersek gidelim, matematiksel olarak sonuç değişmezdi ve sonuca ulaştığımızda hissettiğimiz şey, sonuçtan daha kıymetliydi. En azından Bora'ya her şeyi anlatsaydım, yine kozu kaybederdim ama şimdi birbirimize sarılarak uyuyor olurduk.

Bora'ya baktım. Başını, kolçağa dayalı olan koltuk minderine yaslamış, ayaklarını da çapraz bir şekilde birbirine

bağlamıştı. Yaralı kolu, hâlâ kıpırtısız bir şekilde gözlerinin üzerindeydi. Uyumuyordu. Ama uyanık gibi davranmayacağı da fazlasıyla belliydi. "Bora..." dedim, derin bir nefes verirken. "Ben odamıza gidiyorum. Sen de gelecek misin?"

Hiç düşünmeden, "Hayır," dedi.

"Yaaa! Gözlerini açar mısın? Aynı evde, senden ayrı yatmak istemiyorum."

"Ayrı mı yatıyorsun benden şu an?"

"Birazdan olacak olan o. Çünkü tam da şu an senden ayrı uyuma işkencesini göze alarak diğer odaya gitmek üzereyim."

"Ha bir de? Tehdit ediyorsun beni? E git Nazlı, tutmayayım ben seni."

"Tehdit etmiyorum. Sadece sen bana böyle ifadesiz bakınca kendimi kötü hissediyorum. Bana sarılmadan yatacağına, ayrı ayrı uyuyalım daha iyi."

"Çok üzerime geliyorsun Nazlı. Yaşanılan gergin anları sindirmeme hiç müsaade etmiyorsun. Bugün masayı devirip evden çıktım, daha ben Kilyos'a inmeden beni aradın... Eğer bana izin vermezsen, bana doğru attığın her adımda daha da uzağına itersin beni. Çünkü birazcık dursan, ben zaten sakinleştiğimde sana geleceğim."

Bambaşka olaylar, aynı ama bir o kadar da farklı insanlar ve birbirinin neredeyse aynısı olan duygular.

"Ya gelmezsen?"

"Gelmezsem, beklemene değer birisi değilimdir zaten... Gelirim, merak etme."

"Söz ver... Söz ver. Ne olursa olsun, geleceksin."

"Gitmeyeceğim ki Nazlı... Nereye gidersem gideyim, senden gitmem. İskelede de dediğim gibi... Eğer kendine, benim sana verdiğim değer kadar değer verirsen ben senden gitmem. Vazgeçmem."

"Ölme de... Begüm, senin öleceğine inandırmış kendisini. O yüzden ondan uzak olmanı istiyor. Çünkü eğer sen bu kadar yakınındayken, sana bir şey olursa... Dayanamayacağını biliyor."

"Hayat Nazlı... Yani şimdi ölmeyeceğime söz verememem... Ama... Yaşadığım sürece seni de yaşatacağıma söz verebilirim, ister misin bu sözü?"

Geride bıraktığımız günlere bugünden baktığımda, her şey bambaşka görünüyordu. Mesela benim için çok tatlı olan bir anımızın içinde, Bora'nın alelade kurduğunu zannettiğim bir cümle, bugün tüylerimi diken diken edebiliyordu.

"Ondan eminim zaten... Ucunda ne tür işkence olursa olsun, yaparsın ve beni yaşatırsın."

Yaşatmıştı. Ucunda ne tür işkence olduğunu önemsemeden, aynı işkenceyi benimle çekmeyi göze alarak üstelik, bunca işkenceye uğradıktan sonra nasıl hayatta kalabileceğimizi çok da düşünmeden belki, beni yaşatmıştı. Ve ben bir zamanlar, emin olduğumu dile getirdiğim şey bir gün gerçek olduğunda aslında, hayatımdaki en büyük ikinci ters köşeyle karşılaşmıştım.

"Evet. Mesela ölmemen için seni sadece kendime saklayabilirim... Ki bu kulağa muhteşem geliyor. Seni eve mi kapatsam? Gülme."

Aslında köşe düzdü de ben tersten bakmıştım belki de. Çünkü normalde hiçbir ters köşe, orada olduğunu önden haber vermezdi. Bir de bazen, bazı cümleler öylesine kurulurdu, bu cümlelere gülüp geçerdik. Ama bu bazı cümleler gerçeğe döndüğünde ise ne gülebildik ne de geçebildik. Unutmak istediğim, unutamadığım ama yine de tekrar tekrar unutmaya çabaladığım yaşanmışlıklar geçmişten bana dokunmaya yeltendiğinde üstelik, zihnimin bir zaman makinasına prangalandığını düşünüyordum. Halbuki geçmişimle satranç oynadığımda, onu yenmem gerekirdi; çünkü rakibimi, hamlelerini tahmin edebilecek kadar tanıyor olmalıydım.

Ve fakat kabul etmem gereken bir gerçek vardı ki benim derdim geçmişle değil, Bora'ylaydı.

Geçmiş, Bora'nın ta kendisiydi çünkü.

"O zaman... Gece olduğunda sakinleşmeni, gelmeni falan bekleyemem ben. Böyle sert sert durursan, aynı yatakta

yatmam vallahi seninle. Gerçi baksana, sen 'Git Nazlı, tutmayayım ben seni.' falan diyorsun ama..."

"Aynı çatı altında olduğumuz sürece, başka yatakta, başka odada yatmanı yasaklıyorum."

"Ya sen bana kızıp başka yatakta yatarsan?"

"I-ıh. Ben yatağımı çok seviyorum."

"Yatağını sevdiğini söylemiştin..." dedim. Birkaç küçük adımla uzandığı L koltuğa yaklaştım. "Benimle aynı çatı altındayken, benim olduğum yataktan başka bir yatakta uyuyamıyorsun çünkü söz verdin... Bu öyle bir söz ki başka odada bile yatmıyorsun... Ben de yatıyorsam, benim olduğum yatakta yatmak zorundasın ve bu sözü her şartta tutmak senin için çok ama çok önemli..." Yüzüme buruk bir tebessüm yayıldı. "Ama buraya geldiğinde, çatılarımız ayrılmış oluyor öyle değil mi? Amerika'da, evden çıkıp arabada uyumak istemen gibi... Daha önce, beni sevmediğini bana düşündürdüğün günlerde, havuz başındaki şezlongta uyuman gibi... Ve şimdi de... Bu gece, burada mı uyuyacaksın gerçekten?"

"Evet," dedi.

Bana küsmüştü ama sorduğum soruları duymazdan gelecek kadar değil.

"Çok incesin..." dedim. Sesimin tınısı yükselmesin diye derin bir nefes alırken, alt dudağımı dişlemiştim. "Saygısızlık yapmamak için, en azından tek kelimelik de olsa konuştuğun için."

"Sana biraz yalnız kalmak istediğimi söyledim sanıyorum ki Nazlı," dedi.

"Evet," dedim başımı sallarken. "Kapıdaki adamlarına kadar, herkese söylemişsin... Rahatsız edilmek istemediğini... Buraya gelmemi engellemeye kalkmak gibi saçmalıklar yapabildiklerinde, bunu daha iyi anladım. Senden almış olmalılar bu haddi... Kendi evimde... Nereye gidip nereye gidemeyeceğime karışacakları kadar büyük saçmalıklar... Kocamın yanına gidebilmek için dağları

delmem, çölleri aşmam, adamlarını hizaya getirmem falan gerekti..."

Kolu hafifçe kıpırdadığında, gözlerini örten perdeyi yüzünden çekecek sandım ama öyle olmadı. Neden bilmiyorum tereddüt etti ve yaralı kolunu gözlerinden indirmedi. "Hangileri?" diye sordu.

"Ne yapacaksın hangileri olduğunu?" dedim alaylı bir tonlamayla. "Öldürecek misin?"

Boğazından samimiyetsiz bir gülüş koptu. "Cık," dedi. İç çekti. "O skill'imi kaybettim."

"Nasıl yani?" diye sordum. Kaşlarım çatıldı. "O ne demek?"

"Şu anda bant kaydı mı dinliyorum, yoksa canlı yayında mıyız?" diye sordu, sorumu es geçerek.

"Ömrümüzün son gününe kadar, bunu başıma mı kakacaksın?!" diye çıkıştım.

Derin bir nefes verdi ve kolunu gözlerinden çekti. Başını hafifçe eğerek gözlerimin içine baktığında, simsiyah gözlerindeki kırgınlıkla çarpışmıştım. "Eğer bu akşam, karşılıklı bir konuşma yaşarsak, ki ona tartışma denir, senin de kalbin kırılır. Bu tartışma da en sonunda, ciddi ciddi kavgaya döner. Bunu ister misin gerçekten? Kavga etmeyi? Operasyonunu öğrendiğim andan beri, ben kendimi çok zor tutuyorum da çünkü... Yorgunum ama yine de seve seve eşlik ederim sana!"

"Üzgünüm," dedim. Zorlukla yutkundum. "Çünkü ben de buraya, tam da bunun için geldim... Gelmiştim. Bayramlık ağzımı açmaya yani. Ben konuşmak istiyordum. Söyleyeceklerim vardı. Karşılıklı konuşmak istemiyordum ama. Ben konuşacaktım. Yanlış anladığın şeyler var ve ben... Bir şeylerin doğrusunu sana izah etmek istiyordum. Açıkçası ben de çok öfkeliydim ama... Şu anki duygum öfke mi emin değilim..."

Kaşları havalandı. "Öfkeliydin, öyle mi?" Bu, dünyanın en tuhaf şeyiymiş gibi gözlerimin içine baktığında, dudaklarının kenarına da alaylı bir gülümseme konmuştu. Ani bir manevrayla doğruldu ve başını salladı. "Peki Nazlı," dedi. L

koltuğun kısa ucunu eliyle gösterirken, "Lütfen, otur... Anlat bakalım, neden öfkelendin? Konuş...mak istedin madem... Evet, dinliyorum," dedi.

Koltuğa oturdum. Bu konuşma, içinde bulunduğumuz koşullar sebebiyle ciddi bir konuşma olmak zorundaydı fakat Bora'nın çıplak gövdesi, tüm ciddiyetimi yerle yeksan edebilecek kadar büyük bir tehlike arz ediyordu. Ben üzerine bir şey giymesinin daha münasip olacağını düşünüyordum ama bu odada üzerine giyebileceği bir şey var mıydı emin değildim. Gözlerimin içine sabırsızca baktığında, kapkara gözlerindeki yargılayıcı ifadeyi görmezden gelmeye çalışarak, içime büyük bir nefes çektim.

"Sen, sözünü söyleyip çekip gittiğinde... Ki bunu yapamazsın... Öfkelenmem normal değil mi? Yaptığın yargısız infazdı da çünkü! Beni tümden yanlış anladın... Üstelik, bir ilişkinin gerekliliklerinden bahsettiğimizde, bir de bunu genele yayarak bahsettiğimizde, nasıl borçlu çıkacağımı çok merak ediyorum." Bir bacağımı diğerinin üzerine attım. "Çünkü sen genele yaymak deyince... Ben şöyle genel bir düşündüm de... Geçmişi... Maalesef, senin borçların geldi aklıma hep."

"Normal," dedi.

Mutlaka devam eder diye düşündüm ama Bora'nın susup gözlerimin içine bakmayı sürdürdüğü on altıncı saniyede, şaşkınlıkla, "Bu kadar mı?" diye sormak zorunda kalmıştım.

"Evet," dedi. Bakışlarını gözlerimden çekti ve sargısına baktı. "İnsan genelde, önce karşısındakinin borçlarını görür. E benimki de epey kabarık, aksini iddia ettiğim yok."

"Bora bak," dedim sıkıntıyla. "Borçlar harçlar... Hiç buralara girmeye niyetim yok. Ben kendi hatamın farkındayım. Özür dilerim. Ama eğer bu planı sana anlatsaydım, İstihbarat'ın karşısında durmazdın-"

"Farkında olduğun hata bu mu?" diye sorarak lafımı kesti. Kapkara gözleri yeniden gözlerimi bulmuş, derinliklerine merak yerleşmişti. "Samimiyetle soruyorum..." diye ekledi ve dudağının içini dişlemeye başladı.

"Diğerinden çok utanıyorum..." dedim.

Başını anladığını belli eder gibi sallarken, "Yakalandığın için ama değil mi? Bunu yaptığın için değil?" dedi.

"Tabii ki bunu yaptığım için de!" dedim, baskın bir tavırla. Derin bir nefes aldım. "Gizleyince, devamı da geldi işte. Ben, Tarabya'ya gelmeyeceğine güvenerek... Ablandan yardım istedim... Ama gelmişsin oraya... Risk almamak için, benim sesimi duymak isteyeceğini düşündüğüm için..." Bakışlarını gözlerimden çekmiyor oluşu, yanaklarımın yeniden kızarmasına sebep oluyordu. "Özür dilerim."

"Önemli değil diyemediğim için ben özür dilerim Nazlı," dedi. Yüzüne bakakaldım. "Çünkü önemli. Çok önemli hem de."

Ayağa kalktı. Sehpanın alt çekmecesinden sigara paketi çıkardı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı, sigarasını ateşledi ve pervaza yaslanarak, dışarıdaki karanlığı izlemeye başladı. Sigarasını sağ elinde tuttuğunu fark edince, canının acıyıp acımadığını merak etmiştim. Süslü salondaki üslubu ve üstüne çıkıp gitmesi beni öfkelendirmişti. Kendimi telkin edip, sıcak sütümü içerek biraz sakinleşmiştim ama daha sonra yine son cümlesi aklıma gelmiş, kan beynime sıçramıştı. Yolda yine sakinleşmiştim, hatta içime hüzün çöreklenmişti ve burada karşılaştığım tavrı, zihnime üşüşen düşünceler, öfke duygumu daha da derinlere itmişti. Şu an hissettiğim tek şey üzüntüydü. Kaynağını hem bildiğim hem de bilmediğim, kağıt kesiği gibi ince ve keskin bir üzüntü. Bora'nın en baskın duygusu da kırgınlıktı muhtemelen ama onun öfkesi benimki kadar derinlerinde değil, aksine her an yüzeye çıkmaya müsait bir yerde duruyor, hatta bence içinde büyük bir savaş veriyordu. Ben yükselsem o da yükselirdi ama benim sakinliğim, onu da sakin kalmak zorunda bırakıyordu. Yine de üzerine bir şey giymesini tercih ederdim.

Etrafıma bakındım. Aslında bu odada bir şeyler olmak zorundaydı. Buraya çıplak gelmiş olamazdı değil mi? "Ne arıyorsun?" diye sorduğunda, bakışlarımı yeniden ona

çevirdim. Kapının pervazına bu kez sırtını yaslamış, kaslarını gözlerimin önüne daha da sermişti.

"Tişört, hırka, ne bileyim en kötü bir koltuk şalı falan..." dedim.

"Üşüyor musun?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "Sehpanın üzerinde kumanda. Arttır odanın ısısını."

"Yok oda çok sıcak," dedim. Kaşları daha da çatıldı. "Sen üşürsün diye...dedim aslında ben."

"Üşüsem, üstüme bir şey alırdım..." dedi. Bakışlarımın karın kaslarına kaymaması için kendimi zorluyordum. Dikkat dağıtıcı bir vücudu vardı ve şartlarımızın eşitliğini bozuyordu. İlla benim de mi soyunmam gerekiyordu? Sigarasını söndürdü ve kapıyı kapattı. Fakat yanıma gelmedi ve kapıya yaslanıp, ellerini beli hafifçe düşmüş eşofmanının ceplerine soktu. Güçlükle yutkunmaya çalıştım. Gözlerim yeniden gözlerini bulduğunda, bakışları kısılmıştı. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Sağ kolunu öyle çok oynatmasana," dedim, ne diyeceğimi bilemeyince.

"Daha önce de..." dedi. Bir ayak bileğini, diğerinin üzerine attı. "Oldu mu böyle bir şey?" Ne kastettiğini anlamadığımı fark edince, "Patrick!" dedi. Sesi de bakışları da sertleşmişti. "Benimle, bir bilgisayar programını konuşturdu mu?"

"Hayır," dedim hızla. "Natalya Agapova olarak aslında yapacaktık ama gerek kalmadı zaten." Kapkara gözleri cümlelerimin doğru olup olmadığının cevabını yüzümde arıyordu. "Gerçekten doğruyu söylüyorum... Bana öyle bakma."

"Nasıl baktığımı bilmiyorum," dedi. Kapıdan ayrıldı. Başını sağa ve sola yatırıp, yeniden koltuğa yürüdü. Paketi sehpanın üzerine attı ve koltuğun köşesine yakın, çaprazımda kalacak şekilde oturdu. "Nazlı..." dedi, sıkıntıyla. "Söylemek istediklerini söyle. Ve bu diyalog trafiğini bitirelim. Gerçekten kendimi dizginlemekte zorlanıyorum. Kalbini kırmak istemiyorum. Sakinleşmem lazım. Sindirmem.

Üzerime üzerime geliyorsun şu anda. Lütfen bana müsaade et."

Başımı iki yana sallarken, acıyla gülümsemiştim. "Ben değişirken... Dönüşürken... Sen, nasıl hep aynı kalmayı... Tam aynı da değil de... Hep benzer şeyler söyleyebilmeyi... Aynı tavrı sergilemeyi de diyebiliriz belki... Bence ben, yani geçmişi düşününce... Gerçekten değiştiğimi hissedebiliyorum... Olgu-"

"Sen mi değiştin?" diye sordu, sözümü yine keserek.

"E-evet?" dedim şaşkınlıkla.

Yüzüne hayret dolu bir ifade yayıldı. "Bunu bu gece söylemeseydin bari Nazlı, daha inandırıcı olurdu..." Dudaklarımın titremesine engel olamamıştım. "Söylediğin yalanlar... Arkamdan iş çevirmelerin... Buna dahil ettiğin insanlar... İçlerinden biri de Nagihan Akbulut!" Öfkeyle güldü. "Önünü sonunu düşünmeden, bir iki cümlemin peşine düşüyorsun!" Sesinin desibeli gitgide yükseliyordu. "Sırf sana anlattım diye! Cımbızla çektiğin bir iki cümlenin peşine düşüyorsun, ki buna cahil cesareti derler!"

"Bağırma Bora..." dedim.

"Bağırmamak için gerçekten çaba gösterdim!" diye bağırdı. Derin bir nefes aldım. "Ulan peşine düştüğün kozun ciddiyetinin bile farkında değildin be sen! Biz bir şeylerden kurtulmaya çalışırken, sen bizi çok daha büyük bir belaya sokacaktın! Kozun peşine düşeceklerdi bir de! Yokluğumuzun altında kim bilir hangi devletle anlaştığımız, hangi devlete sığındığımız gibi saçma sapan teoriler türeyecekti! Bilmediğin sularda yüzemezsin Nazlı! Pirana da olsan yüzemezsin! Ne biliyorsun da ne yapıyorsun ya?!"

"Bora-"

"Ben zaten söyledim sana! Söyledim! Sen adada yapamazsın, gitmeyelim dedim! Dürüst olmak bu kadar zor mu ya?! Hamile olduğun hâlde, kendini tehlikeden tehlikeye atmaya cesaretin var ama karşıma geçip de doğru düzgün, gitmek istemediğini söyleyecek cesaretin mi yok?! Tereddütlerinden bana bahsedemeyeceğin kadar mı uzağız

ya biz seninle?! Zorla mı götürüyorum Nazlı ben seni?! Bu nasıl bir saçmalık?!"

"Bora?!" dedim sertçe. Sesim aniden ve çok yüksek çıktığı için çatlamıştı. "Gitmek istemediğimi nereden çıkarıyorsun ya sen?! Eğer sağlıklı bir konuşma yapabilsek, anlatacağım sana bunu ama yok... Dinlemiyorsun ki! Karar ver falan dedin, çektin gittin! Benim verecek bir kararım yok Bora! Ben o kozu, sadece senin için istedim!"

Öfke dolu bir soluk verirken ayağa kalktı. "Benim için?" dedi, sorar gibi. Başını iki yana sallarken gülümsemişti. "O nasıl oluyor?!"

"Sen... Benimle hasret gidermek için gitmek istiyorsun... Tamam, aynı zamanda bütün bu kıyametten de bıktık... Bizi yutmasından korkuyoruz... Ama dedin ya Kıbrıs'ta, anlattın ya o kadar önceliklerini-"

"Eee?!" dedi bıkkınlıkla. "Sadede gel sadede?!"

"Senin elinden aldığım kozları telafi etmeye çalıştım!" diye bağırdım. Çok uzun zamandır zorlukla tutmaya çalıştığım yaşlar gözlerimden boşaldı. "Bir adım önde olmanı istedim! Çünkü sen yapamazsın! Sen, sevdiklerinden uzakta yapamazsın!" Başını hafifçe sağa doğru çevirdiğinde, konuşmaması için aceleyle ben devam ettim. "Ya birinin başına bir şey gelirse, o zaman ne yapacaksın?! Biri demeyelim ya! Doğrudan Begüm diyelim! Begüm'ün başına bir şey gelirse, kaçırılırsa mesela ne yapacaksın?! Dönmeden durabilecek misin?!"

"Haberimiz olmayacak ya!" dedi sertçe.

"Begüm'e, Williamsburg'a gel, seni oradan bir yerdeki 245 numaralı otel odasına getirecekler diyen sen değil misin?!"

"Begüm kaçırılırsa, Williamsburg'a da gelemez değil mi?!"

Gözlerimden akan yaşları elimin tersiyle sildim ama çok geçmeden yerine yenileri eklenmişti bile. "Ablan da duymadı mı bütün bu dediklerini?! O gelirse Begüm'ün kaçırıldığını haber vermeye?!"

"Beyza'yı, Williamsburg'da kimse görmeyecek! Begüm dışında herkes görünmez benim planımda!" dedi kaşlarını

kaldırarak.

Başımı kabul etmez bir tavırla iki yana salladım. "Begüm peki gelip, oğlunun veya Asya'nın kaçırıldığını söylerse... Yardım etmeden durabilecek misin?! İstanbul'a dönmemeyi başarabilecek misin?! Ya da hangi şehirdelerse işte!"

"Evet!" diye bağırdı. "Nazlı, ben her şeyi düşünmeden bir yola çıkmam! Yapamayacağım şeyleri söylemem! Arkasında duramayacağım kararlar almam! Demir de Asya da benim tabii ki de canım, ama uzaktan yaparım her şeyi! Ne seni ne de kızımı riske atarak, başkasının hayatını kurtarmam!" Bora'nın *kızım* dediğini duymak, gözlerimden akan yaşların şiddetini arttırmıştı. "Fedakarlıkla aptallık arasındaki o ince çizgi var ya Nazlı, ben o ince çizgide yürümem! Çizginin üzerinden uçarım, zekâ tarafında!"

"Bugün böyle düşünüyorsun!" dedim. Burnumu çektim. "Seni tanıyorum! Sen, ailenin temel yapı taşısın! O gün geldiğinde, vicdanın sızlar, nasıl sızlamasın?!"

"Farazi muhabbetlerle, benim adıma, benim vicdanımı dinlemeye kalkma!" dedi, dik bir tavırla. "Kendi düşüncelerinin altına, benim adımı yazmaya çalışma Nazlı! Bunları, yalnızca kendin o ıssızlıkta yapamayacağın, buradaki herkesi çok özleyeceğin, merak edeceğin için... Belki de o adada sıkılacağını bildiğin için fakat bütün bunları itiraf da edemediğin için, beni düşünüyormuş gibi davranıyorsun! Belki de kendini bile böyle kandırıyorsun! O kozu, dönüş bileti olarak görüyorsun ya... Çünkü sen, dönmek isteyeceksin! Dayanamayacaksın! Bilmiyor muyum ya ben bunu?! Aklında dönmek olan kişi, dönüş bileti arar sadece!"

"Ben sadece nerede mutluysak orada yaşayalım, hiçbir yer bize yasak olmasın istiyorum!" Üzerimdeki hırka fazla gelince, çıkarttım attım. "Nerede yaşadığımız benim umurumda bile değil! Senin yanında olduğum sürece, ben okay'im! Sen varken, sen yanımdayken, neden dönmek isteyeyim ya?!"

"Ben niye isteyeyim?!" dedi kızgınlıkla.

"Tamam Bora!" dedim bezgin bir şekilde. "Sen de istemezsin dönmeyi... Ama tut ki bir şey oldu, bir haber aldık ne bileyim-"

"Bak yine farazi muhabbetler!" dedi gülerek. Kendini resmen koltuğa attı. "Bak ikimiz de dönmek istemiyoruz sözde... Ama sen hâlâ ihtimaller, ihtimaller, ihtimaller... E o zaman gitmeyelim amına koyayım, ihtimaller bu kadar baskınsa kalalım ya burada! Zaten net değilsen çıkılacak yol değil bu! O senin güvendiğin koz var ya... Tut ki aldık onu, gittik! Sonra bir şey oldu diyelim... *Bizde bu var, dönmemize izin verirseniz bunu size veririz* dedik! Ne olacak sanıyorsun Nazlı?! *Dönün*, diyecekler. Kozu alacaklar! Beni hücreye atacaklar! Seni de artık içeride mi tutarlar, dışarıda mı Allah kerim! Yardım ve yataklık var çünkü..." Ellerini alkış yapar gibi üç kez birbirine çarptı. "Al sana dönüş bileti! Al sana muhteşem operasyon!"

İçime derin bir nefes çektim. "Sen Kara'sın... Kara olmayı bıraksan da sen Kara'sın... Bulursun bir yolunu..."

"Kara mara yok artık, Nazlı..." dedi. Sesinden akan ve yüzüne yayılan kararlılık karşısında ürkmüştüm. "Burada kalsak da... Gitsek de yok... Böyle bir ihtimal yok ama gidip de dönsek de Kara yok."

Kaşlarım çatılırken, "Nasıl?" diye sordum, şaşkınlıkla. Dudakları aralandı. Bir şeyler söylemek istedi ama yapamayacağını düşünmüş olsa gerek, yeniden kapandı. "Bora?" dedim, merakla. "N'oluyor?"

"Yok işte..." dedi. Gözleri bir gizle kararırken, zorlukla yutkunmuştum. "Hani su testisi var ya..." dedi yavaşça. "Suya giderken ayağın takıldıysa ve testi düşeyazdıysa, bu ilahi bir uyarıdır... Eğer bu uyarıyı görmez ve yola devam edersen, testinin kırılacağını göze alman gerek."

Bir an için nefesim kesilirken, Bora'nın yanına yaklaştım ve oturdum. "Vurulduğun için mi böyle söylüyorsun?" diye sordum. Kapkara gözlerindeki sis, bir kışın ayazını hatırlatıyordu. "Kaza... Yani kahraman değilsin sonuçta Bora... Tabii ki verilmiş sadakan varmış... Allah seni

korumuş... Ama yani sadece kaza. Buna ilahi uyarı falan deyip beni korkutamazsın!" Parmaklarımı hafifçe sargısının üzerinde gezdirdim. "Görmedin mi karşındaki adamı, nasıl vuruldun sen?"

"Gördüm," dedi. Elini elimden çekti ve derin bir nefes verdi. "Eğer tetiği çekebilseydim, vurulmayacaktım."

"Anlamadım?" dedim.

"Tetiği çekemedim Nazlı," dedi.

"O ne demek?!" diye sordum, karmakarışık bir ifadeyle.

"Bilmem..." dedi. Önüme düşen birkaç tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Daha önce, hiç bunu yaşamamıştım."

Ayağa kalktı. Televizyon ünitesinin altındaki dolabın kapağını açtı ve oradan kısa kollu beyaz bir tişört çıkartıp giydi. "Biraz yalnız kalmam lazım benim..." dedi. Sehpanın üzerindeki sigara paketiyle telefonunu aldı ve ikisini de eşofmanının cebine koydu.

Ben de şaşkınlıkla ayağa kalktım. "Böyle dan diye mi gidiyorsun?" diye sordum.

Gözlerimin içine kısa bir an baktı ve "Bugün sen de çok yoruldun... Dinlenmen lazım..." dedi.

Arkasını döndü ve kapıya doğru ilerledi. "Bora!" diye seslenirken, hızlı adımlarla peşinden gittim. Kapıyı açtı ve bana döndü. "Öyle bir bomba bıraktın ki kucağıma... Hiçbir şey anlamıyorum, anlamadım! Böyle gitme... Zaten nereye gidiyorsun gecenin köründe? Konuşalım... Anlat bana tam olarak ne olduğunu..."

"Allah aşkına konuşmayalım," dedi büyük bir içtenlikle ve yalvarır gibi. "Konuşamıyoruz da zaten. Şimdi değil..."

"Peki," dedim. Ya da demek zorunda kaldım. "Ama lütfen... Bütün konuştuklarımızı düşün... Benim cümlelerimi kendine göre yorumlamadan, bütün şeffaflığıyla düşün..." Bir şey söylemek üzere dudakları aralandığında, parmak uçlarımı dudaklarına bastırdım. "Ben ne istersem, senin buna seve seve ya da istemesen bile sırf benim için razı geleceğini biliyorum Bora... Eğer gitmek istemeseydim, bunu sana

söylerdim. Dönmek şimdiden aklımda olsaydı, bunu da söylerdim." Yutkunurken yüzü buruşmuştu. "Birinin başına bir şey gelecek, ailenden birine bir şey olacak ve sen dönmek isteyeceksin ama elin kolun bağlı olacak, her şey sarpa saracak diye kaygılanıyorum. Senin için istiyorum bunu... Yemin ederim! O koz çok tehlikeliymiş, tamam... Ama ne bileyim... Bir şekilde onu bir alternatife çevirmenin yolu hiç mi yok? Düşün... N'olur..."

Parmağımı dudaklarından çektiğimde, "Beni bekleme ve uyu..." dedi.

Arkasını döndü, oyun odasından çıktı ve biraz sonra, karanlığın içinde kayboldu.

"Ben sana bunu, böyle bir karar ver diye anlatmadım Kara!"

Bir pazartesi, iş çıkışına yakın saatlerde Etiler'e doğru gitmek çok yanlış bir karar. Yol akmadığı ve milim milim ilerleyebildiğimiz için, karşımdaki koltukta oturan Gökhan'a daha fazla maruz kalıyorum. Keşke restoranı Bahar'ın seçmesine izin vermeseydim. Veya yalnız yolculuk yapsaydım, ne diye Gökhan'ı da peşime taktım ki?

"Bak o kızcağız ne kadar iyi bir plan yaptı!"

Kızcağız mı? Nazlı'dan böyle mi bahsediyor gerçekten? Ajitasyonun da bu kadarı!

"Elinizde bir garantiniz olsun diye, dünyanın binbir türlü hâli var diye uğraştı! Bunu senden gizlemek istemesinin sebebi, senin o belgeleri İstihbarat'a teslim edeceğini bilmesiydi zaten!"

Dün gece, oyun odasından çıktığım andan beri, Nazlı ile hiç konuşmadık. Sabah da eve gitmedim. Poligondan direkt şirkete geçtim. Sağ kolumdaki keskin ağrı, eve gidip Nazlı'ya sarılıp uyumamı söylüyor. Ama sakinleşebildim mi ondan emin değilim. Aslında sesini duymak istiyorum. Aramadı. Arasa, açardım. Açmak zorunda olduğum için değil. Arasa keşke. Aradığında açmak isteyecek kadar özledim ama ben arayamam. Dün, Şile'deki o evde aradığımda yaşadığım

şoku... Gözlerimin içine bakarken ve dudakları asla kıpırdamazken, telefondan duyduğum sesin beynimi altüst edişini, kalbimi sikip atışını bir anda aşamam. O arasın.

"Allah benim belamı versin ya!" dedi Gökhan. Bakışlarımı gözlerine çevirdim. "Ama ben n'aptım?! Naz, bana bu plandan bahseder bahsetmez bak... Daha Kıbrıs'ta, kumarhanede! Gelip her şeyi sana anlattım abi! Bir kere daha arkandan iş çevirmeyi göze alamadım! Sandım ki sen de bu fikri desteklersin! Sandım ki geleceğinizle alakalı endişelerin, verdiğin sözlerden daha önemlidir!"

Sıkıntılı bir nefes verirken, "Selim!" diye seslendim. Selim dikiz aynasından bana baktı. "Müzik, şarkı bir şey aç!"

"Bora!" dedi Gökhan sertçe. Başını geriye doğru çevirdi ve "Açma bir şey!" dedi Selim'e.

Bakışları yeniden gözlerimi bulduğunda Etiler'e varıncaya dek konuşacağını anlamıştım. Ne korkunç bir gün. Nazlı'sız.

"Gökhan, biz seni uygun bir yerde indirsek mi? Çünkü konuşmak istediğini söylediğinde, kayda değer bir konun var sanmıştım."

"İstihbarat'a o belgeyi veremezsin!"

İstediği cevabı alamadıkça, bir cevap almadığını zannediyor. Nazlı gibi. Hâlbuki ben bu konuyu, Nazlı'nın planını duyar duymaz kapatmıştım. Gökhan, yatıp kalkıp dua etsin, Nazlı'yı sattığını Nazlı'ya söylemedim. Zira muhtemelen Gökhan'ı boğazlar çünkü Beyza'ya bile ne kadar sert çıktığını gördük. Vurulduğumu söylemek nasıl bir hamledir ya? Endişeleneceğini bile bile, dahası tam da endişelensin diye. İşin garibi Beyza'yı seviyor. Çok seviyor.

"Nazlı'ya, bunu senden öğrendiğimi söylemeyeceğime dair sana söz verdim. Ve bu sözümü de çiğnemedim Gökhan!" Bu cümlemin onun için herhangi bir anlamı var mı, emin değilim. "Amacının Nazlı'ya zarar vermek olmadığını bildiğim... Nazlı'ya ihanet ettiğini içten içe düşünüp, bu düşüncenin senin canını ne kadar yaktığını gözlerinde gördüğüm için... Ama sana daha perşembe gecesi söylemiştim. Tane tane ve son kez anlatıyorum... Nazlı'nın

bulduğu yol, yanlış bir yol." İstihbarat'tan kaçmakla, onlara kazık atmak arasında ciddi bir fark var. "Ve ben yanlış yoldan gitmeyeceğim."

"Bir gün dönmek isterseniz ne olacak peki Kara?!"

Bazı yolların dönüşü yoktur, anlamadıkları bu.

Karşılama hostesiyle, rezervasyonun yapıldığı bahçedeki masaya doğru ilerlerken, Gökhan'dan kurtulduğuma seviniyordum. Ne çok ve ne boş konuştu. Bir an, onu arabadan aşağı atacağım sandım. Bahar da trafiğe takılmış, gecikecekmiş. İstediğim tek şey, biraz sükûnet içinde kalmak.

"Bora?"

Duyduğum sesle beraber, yanından geçtiğim masaya döndüğümde Elif'le göz göze geldik. Benimle karşılaştığına çok şaşırdığı belli. Hoş, benim şaşırmadığım da söylenemez ya.

"Merhaba," dedim. Bakışlarım masasında oturan Nil'e değip, mama sandalyesinde oturan erkek bebeğe çevrildiğinde gülümsemeden edemedim. "Sana da merhaba küçük bey..."

Elif de gülümsedi. "Michael," dedi, oğlunu takdim eder gibi.

"Memnun oldum," dedim. Çocuk bana gülümsedi mi emin değilim ama dilini çıkarttığını söyleyebilirim. Bakışlarım yeniden Elif'in bakışlarını buldu. "Afiyet olsun size."

"Bora..." Kısa bir an Nil'e bakıp, yeniden bana döndü. "Vaktin varsa, bir kahve içelim mi?"

Vakit dediğin aslında, kişiden kişiye göre var ya da yok. Elif'e ayıracak vaktim yok mesela ama biraz sonra ilerideki masaya oturup, dakikalar boyunca Bahar'ı beklediğimi gördüğünde, saçma ve gereksiz bir durumun içine düşmüş olacağız. Büyük kabalık.

"Benim masada içelim," dedim.

Elif başını salladığında masaya ilerledim ve oturdum. Çok geçmeden, yalnızca telefonunu eline alıp o da masaya geldi

ve karşıma oturdu. Sipariş almak üzere masaya gelen garsondan iki kahve istedik. Garson yanımızdan ayrılırken, Elif merakla bana baktı. Kapalı bir kapıya baktığı ve nasıl bir tepkiyle karşılaşacağını bilmediği için, gülümsese mi gülümsemese mi karar veremiyor. "Umarım vaktini almıyorumdur."

Vakit konusunu deşmekte ısrarcı. "Aslında alıyorsun," dedim. Aralanan kapının ardında bir hoşnutsuzlukla karşılaştığı için kasıldı. "Umarım bu vakti sana verdiğime değer."

"Uzun zaman oldu..."

Derin bir nefes verdim ve kolumdaki saate baktım. "Bahar'la toplantım var. Yirmi dakika içinde burada olur."

Garson kahveleri servis ederken, aramızda bir sessizlik olmuştu. "İçeriden çıktığını öğrendikten sonra, seni iki farklı zamanda aradım. İkisinde de açmadın."

"Farklı zamanlarda-"

"Farklı zamanlarda değil, üst üste iki kez arasaydım açardın, biliyorum." Bakışları kısıldı. "Çünkü o zaman, önemli bir şey olduğunu düşünürdün. Biliyorum."

"Telefonlarını neden açmadığımı sormak için kahve içmek istediysen-"

"Bir insanın telefon numarasını biliyor olmak, onu kafana göre arayabileceğin anlamına gelmez..." dedi, yeniden lafımı keserek. "Ve bir insan seni arıyor diye, sen açmak zorunda değilsin. Sana üç seçenek sunuluyor, cevaplamak, reddetmek veya görmezden gelmek. İstediğini seçebilirsin... Açıklamaların bunlar olurdu muhtemelen. Caner'le telefonda konuştuğuma şahit olduğun bir gün, ben sana aslında onunla konuşmak istemediğimi ve o aradığı için telefonu açmak zorunda kaldığımı söylediğimde, bana bunları söylemiştin..."

Lisede mi? Üniversitede mi? Yoksa daha sonra mı acaba? Hatırlamıyorum.

"En son, o gece görüşmüştük... Nişantaşı'nda karşılaştığımız gece. Yaklaşık iki buçuk yıldır falan hiçbir

iletişimimiz yok. Ve ben seni, onca zaman sonra arıyorsam, bir sebebi vardır. Yani senin böyle düşünmeni beklerdim. Ben bıraktığımda normaldi aramız, olması gerektiği gibi. Telefonlarımı açmadığında, benimle konuşmak istemediğini anladım."

"Sebebini de anlamışsındır muhtemelen," dedim.

"Nazlı, karşılaştığımızı ve düğünüme geldiğini sana söylemiş olmalı..." dedi.

Derin bir nefes koyuverdim. "O gece konuştuğumuz her şey..." dedim. "Yersizdi. Çünkü sarhoştum. Fakat öyle ya da böyle konuştuysak... Ben sana oturup içimi açtıysam... Sen bu hayattaki en büyük derdimin, Nazlı'yı aramak ve bulmak olduğunu öğrendiysen... Beni Nazlı'yı görür görmez aramalıydın Elif... Yani sen beni aramakta epey geç kaldın."

"Nazlı'ya bir söz verdim ve bunun, senin için muhtemelen bir önemi yok... Değil mi?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. "Yine de bilmeni isterim ki çok düşündüm. Ama karışırsam, her şey daha da kötüye gider diye korktum."

"Daha da kötüsü yoktu..." dedim. Üç yıl, bir ay, bir günün her bir anı hâlâ ruhumu sıkıştırıyor. "Yaşadığını söylesen... Gizlice bir fotoğrafını çeksen... Onu düğününe çağırdığını söylesen... Saçlarını kestirdiğini söylesen ya da sadece. Bir şey, tek bir şey söylesen bana yeterdi biliyor musun? Nefes almama yeterdi."

Gözlerini gözlerimden kaçırırken, "Özür dilerim," dedi.

"Özür dilemek için bile geç kaldın." Kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Geçti artık... Çünkü sen evlenirken, hamile olduğunu öğrendiğinde belki, doğum yaptığında... Hayatındaki güzel, değerli, kıymetli bütün anlarını yaşarken sen..." Zorlukla yutkundu. "Ve Nazlı'yı tam iki kez görmüş olduğun gerçeğini benden gizlerken... Ben ölüp ölüp diriliyordum."

Gözleri yeniden gözlerimi bulduğunda, bakışlarındaki acı dolu ifadeyi gördüm. Gereksiz ve nafile bir ifade.

"Nazlı bana bunları anlattığında, sana hesap sormaya hakkım olmadığı için, kırıldığımla kaldım bir kenarda,"

dedim. Bir şey söyleyecekti ama ben konuşmaya devam edince araya giremedi. "Sen aradın, ben açmadım. İkinci aradığında herhalde, Nazlı'dan ayrı kaldığım zamanlar yüzünden aşırı öfkeli olduğum anların birindeydim, telefonu açmak ve sana da ağzıma geleni sıralamak istedim ama kendimi tuttum. Benim hissettiklerimin, seni ilgilendirmek zorunda olmadığını hatırlattım kendime. Ama madem karşılaştık... Ve sen selamlaşıp geçmek yerine bir kahve içmek istedin... Hissettiklerime maruz kalmayı da kendin seçmişsindir. Ve inan bana söylediklerim, hissettiklerimin yanında hiçbir şey."

"Anlıyorum," dedi. Derin bir nefes verdi. "Üzgünüm." Bunu dile getirmese de zaten yüzünden okuyorum. "Ve bunu söylemem de eminim ki hiçbir şeyi değiştirmeyecektir."

"Yani..." dedim gülümserken. "Genelde insanlar, hata yaptıklarını veya karşılarındaki insanı kırdıklarını düşündüklerinde üzgün olurlar."

"Beyza gibi mi?" diye sordu. Herhangi bir cevap vermeden, sadece yüzüne bakmaya devam ettim. "Ben... Öğrendiğim andan beri... Çok şaşkınım ve inanamıyorum..." Büyük bir nefes verdi. "Nasıl olabilir böyle bir şey Bora?! Neden?! Aklım almıyor... Ben bile böylesine korkunç aldatılmış hissederken, senin ne hissettiğini düşünemiyorum! Cenazedeki hâlin... Bana sarılıp, omzumda hüngür hüngür ağlayışın... Sen bu kadına hayrandın ya! En yakınıydın! Atlatamadın! Nasıl atlatacaktın?! İzin mi verdiler?! Onu hep korudun, kolladın, o öldüğünde bile! Hepimize karşı!"

Tüm cümleleri sahici bir yerden. En zoru, her zaman ilk günlerdir ve Elif, ilk günlerin en yakın şahidi.

"Ama bütün bunların sahte olması... Kurmaca olması... Mezarı sahteymiş, tamam... Ama acılar, yaşadıklarımız... Senin yaşadıkların! Sahte değildi ki... Ben kendimi düşünüyorum... Yıllar boyunca, her 1 Mart'ta içime oturan o korkunç yumruyu düşünüyorum... Beyza öldü... Biz bunun yasını tuttuk... Bu gerçekti... Bora, nasıl kabullendin?!

Karşında görünce, sarsmak istemedin mi?! Sence de bu bir sanrı gibi bir şey değil mi?! Hayatının içine sıçmış ya!"

Söyledikleri doğru. Ama ablamla alakalı herhangi birinden olumsuz bir şey duymak, çok canımı sıkıyor. Geriliyorum.

"Benim de hayatımın içine sıçmış... Öğrendiğim günden beri bunu düşünüyorum... Aklımdan çıkmıyor! Ne olurdu, diye soruyorum. Bu kurmaca ölüm olmasaydı, hayatlarımız nasıl seyrederdi... Bunlar olmasaydı, bize ne olurdu Bora?!"

"Bunu kendine sorman gerekmez mi?" Kaşlarım çatıldı. "Ayrılan sendin çünkü."

"Beyza'nın yatacak yeri yok!" dedi sertçe.

Derin bir nefes verdim. "Bu, Allah'la onun arasında... Bence biz girmeyelim..." dedim. Kahvemden bir yudum aldım. "Sorun cevapsız kalmasın, ben de kendi yorumumu yapayım. Bunlar olmasaydı da biz ayrılırdık. Ben mafyaya Beyza ölmeseydi de girerdim ama... Velev ki girmedim... Yine ayrılırdık. Çünkü ayrılmayacak olsaydık, mafyaya girmiş olmama rağmen ayrılmazdık."

Bu cevabı duyduğuna sevindi. Gerçekten çok sevindi. İçinin rahatladığını yüzünde gördüm. "Atlattığım her şeyle yeniden sınanıyorum."

"Elif... Biz, bir ilişki yaşadık. Deli çağlarımızdı. Birbirimizi sevdik. Zamanla da hem sevgimizi hem de ilişkimizi tükettik. Çünkü birbirimiz için yanlış kişilerdik. O yaşlarda belki doğru ama bir hayatın içinde, yanlış kişiler..." Elif, sanki dudaklarım arasından dökülenler çok büyük bir şeymiş gibi dikkatle beni dinliyordu. "Bunu hep hatırlarsan, geçmiş seni asla sınayamaz."

Bakışlarına minnet yerleşti. Birkaç saniyeliğine, Nil'le oğlunun olduğu masaya baktıktan sonra, "Steve'i seviyorum. Oğlumuz var... Geçmişi düşünmek istemiyorum. Artık istemiyorum Bora," dedi.

"Her zaman mutlu olmanı diledim," dedim. Elif'in yüzüne sıcacık bir gülümseme yayıldı. "Çok mutlu ol... Olun..."

"Sana çok teşekkür ederim. Her şey için. Bugün, karşıma çıktığın için de... Seni gördüğüme çok sevindim..." dedi.

Bakışları yüzümde dolaştı. "Ve çok iyi görünüyorsun..."

Dışı seni, içi beni yakar aslında ama neyse.

"Sen de baba olacakmışsın..."

İşte bu, gerçekten de iyi olmak için bir sebep. Nazlı'nın yanımda oluşundan sonra.

Gülümsedim. "Evet," dedim. İç çektim. "İnşallah."

"Nazlı'ya benden selam söyle, olur mu?" Ben başımı sallarken, o "Pardon," diyerek, telefonuna gelen mesaja bakmıştı.

Ben de ceketimin cebinden telefonumu çıkarttım. Sağ kolumu hareket ettirdikçe sızlıyor. Mesajlara girdim ve Nazlı'ya mesaj yazdım.

"Elif'le karşılaştık. Bir kahve içiyoruz. Sana selam söylüyor."

"Steve geldi." Bakışlarımı telefonumdan çektim. Elif ayağa kalkmış, masaya yaklaşmakta olan Steve'e gülümsüyordu. "Hoş geldin aşkım..." Bana döndü ve bizi birbirimize tanıttı. Steve bana elini uzattığında, ben de ayağa kalkmıştım.

"Memnun oldum," dedi tokalaşırken.

"Ben de," dedim.

"Biz geçelim masamıza..." dedi Elif.

Elif'e de tokalaşmak üzere elimi uzattığımda gülümsedi, yüzüme ciddi olup olmadığımı sorgular gibi baktı ve çek şu elini dercesine koluma vurdu. Sağ koluma. Ben kolumdaki zonklamayı yok saymaya çalışırken de bana sarılmıştı. Tuhaf duracağını bilmesem, yine omzunda ağlayacaktım çünkü canım çok yanıyordu.

Hem fiziksel, hem de mental.

Elif ve Steve masalarına geçerken, telefonuma bir mesaj düştü. Merakla telefonumu elime aldım ve mesaja baktım.

"Geldim. Giriyorum restorana."

Bahar'dan.

Nazlı bana cevap yazmamıştı.

□

Bahar imzasını attığında derin bir nefes verdi. "Evleniyor olsam, bu kadar kasılmazdım..." dedi. Kalemi masanın

üzerine bıraktı ve arkasına yaslandı.

"Bu imzayı evlenmek üzerine atıyor olsan, bu kadar mutlu da olmazdın herhalde..." dedim.

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Hiçbir erkek, Karabey Holding kadar mutlu edemez beni, doğru!" Şarap kadehini havaya kaldırdı. "Tebrik ederim kendimi! Tırnaklarımla kazıya kazıya geldim bugünlere! İyi ki zaman yatırımımı bir erkeğe değil de holdingime yapmışım!"

Kaşlarım havalandı. "Her şeyi bırakıyor olduğum için bu kadar üzgün olma kuzen ya... Gerçekten... Acına dayanamayacağım, kararımdan vazgeçmek zorunda falan kalacağım bak şimdi..."

Attığı minik kahkaha odaya yayılırken başını iki yana sallamıştı. "Ay hiç de üzülmüyorum valla! Aşıksın, aşık olduğun kadınla evlisin, o kadın hamile... Ve o kadını da alıp, herkesten en uzağa gidiyorsun! Pardon da buna neden üzüleyim?! Hayat sana güzel!"

Gitme kısmından henüz çok emin değilim ama bunu belirtme gereği duymadım. Zaten Nazlı'nın hâlâ bana cevap vermemesi de ekstra sinirlerimi bozmuştu. Selim'i aradım, evdeymiş. Dün gece, ben oyun odasından çıkarken, mesajıma cevap vermeyeceği bir tonda değildi. Kalbini kırmamak, öfkemi kusmamak, onu incitmemek ve bunu kendi içimde halletmek için gerçekten çok uğraştım ama sınırlarımı öyle bir zorladı ki, muhtemelen söylediğim birçok şeye takılmıştır. Benim de takıldığım çok şey var. Yine de bir adım atıyorsam, iyi niyetimi gösteriyorsam, cevap yazması gerekir. Gerçi aklımı sikeyim, yazdığım mesaj da eski sevgilimle kahve içtiğimin haberi amına koyayım.

Bir mesaj daha yazsam mı?

"Peki ya ben?!" Bakışları sözleşmenin üzerinde dolaştı. "Koskoca holding yönetecek ve artık bütün kararları ben vereceğim!" Yüzüne yayılan sahte üzüntü beni de güldürmüştü. "Omuzlarımdaki yükü düşünsene!"

"Vah vah vah!" dedim alaycı bir tavırla. "Koltuğumda gözün varmış resmen!"

"Tepkim sana değil kuzen, ataerkil düzene!" dedi.

Başımı onu anladığımı belli edercesine salladım. "Hadi itiraf et! Bütün erkeklerin ölmesini istiyorsun değil mi?"

"Asla!" dedi korkuyla. "Erkekler, cinsel hayatımın bir parçası... Ölmesinler sakın... Fakat yatak odam dışında bir yerde var olmaları, beni çok mutlu etmiyor. Bunda haklısın."

Sıkıntı dolu bir nefes verdim. "Yatak odanla ilgili herhangi bir şey dinlemek istemiyorum Bahar..."

"Peki şuna ne dersin?" diye sordu. Gözlerinin içine yayılan heyecan apaçık görünüyor. "Bu akşam date'e çıkıyorum!"

"Ne var ki bunda?" dedim. Kendime bir sigara yaktım. "Senin için sıradan bir akşam olmalı bu?"

"Değil!" dedi. Şarabından bir yudum aldı. "Bu yıllardır beklediğim bir date."

Kaşlarım çatıldı. "Çınar'la mı?" Başını aşağı ve yukarı sallarken, yüzünde koskocaman bir gülümseme vardı. "Etrafımda, doğru erkeği seçen bir tane bile kadın yok!"

"Bu genellemeye karın da dahil mi?" diye sordu, sitemimi görmezden gelmeyi seçerek.

"Dahil tabii ki!" dedim. Sigaramdan büyük bir dumanı içime çektim. "Maalesef, dahil!"

Bahar iç çekti. "Ben bu akşamı, ne kadar uzun zamandır bekliyorum, biliyorsun Bora..." Şarabından bir yudum daha aldı. "Yani aslında, hiç geleceğini sandığım bir akşam da değildi... Öyle ki beklediğimi bile unutmuştum."

"Şu anda akşamdayız zaten Bahar..." dedim, umursamaz bir tavırla. "Buradan kalkıp gideceğin bir date, olsa olsa gecedir!" Gözlerini devirmesinden nefret ediyorum. "Ergenlik çağlarında hoşlandığın, beğendiğin belki, biriydi sadece..."

"İlk aşk diyoruz biz ona," dedi.

"Böyle tanımlamalar yaparak durumu özelleştirme bence," dedim. Masanın üzerindeki pakete uzandı ve o da bir sigara yaktı. "Belki içinde bir ukde kalmıştır, bunu anlarım ama yine de bu ukdeye çok anlam yükleme derim."

"Tamam, evlenmem..." dedi.

"Bahar!" dedim kızgın bir tavırla. "Ben ciddiyim!"

Derin bir nefes verdiğinde, o da ciddileşmişti. "Merak etme..." dedi. Gözleri sigaranın dumanından mı sulanmıştı yoksa konuştuğumuz konudan mı bilmiyorum. "Zaten umut vadedecek herhangi bir şey yapmıyor. Ona aşık olduğum zamanlardaki gibi nötr duruyor karşımda. Kuzenlerimin kuzeniymiş ve hepsi buymuş gibi. İçten, samimi ama mesafesini korumayı bilen uzaktan bir akraba gibi... Arkadaş ortamında bir araya geldiğimiz herhangi bir tanıdık gibi. İlgimin gayet farkında ama bunu görmezden geliyor."

"Ama seninle... Akşam yemeğini benimle yediğini düşünürsek... Belli ki bir yerlerde, bir şeyler içecek?" dedim.

Bahar, yargı dolu bakışlarıma gülümseyerek karşılık verdi. "Eğer için rahatlayacaksa... Baş başa olmayacağız. Begüm de bizimle olacak. Bir de Çınar'ın bir arkadaşı, Sam'di galiba."

"İçim nasıl rahatladı ama!" Şarap kadehini kafama diktim. "Double date demek!"

Bahar gözlerini devirdi. "Bu buluşmayı organize etmesini Begüm'den ben rica ettim. O yüzden gerilme boşuna. Çınar'ın evinde olacağız. Bir iki saat vakit geçireceğiz sadece."

"Etrafımdaki kadınların erkek seçimleriyle alakalı düşüncemi söylemiştim değil mi?" Sigaramı söndürdüm. "O yüzden kendimi tekrar etmeyeceğim. Ev bu arada, ha?! Begüm'den de bu beklenirdi! Muhteşem organizasyon!"

"On sene sonra karşılaşınca, çok tuhaf hissettim. Büyümüş... Büyümüşüm... Zaman geçmiş... Sen bizimle olmazdın ama biliyorsun, ben Çınar'ı Beyza ile tanıdım. Hatta onu, Beyza'nın olmadığı bir ortamda hiç görmemiş olabilirim. Beyza'nın cenazesinden sonra da bir daha hiç görmedim zaten."

"Keşke öyle kalsaydı," dedim.

"Ama kalmadı..." dedi. Gülümsemesi buruk. Benim onu anlamamı istiyor. "Fransa'dayken, on sene sonra onu yine karşımda görmek çok tuhaftı. Beyza'nın artık yanımızda

olmamasını, o ortamda sizin olmanızı çok yadırgamıştım. Sanki Beyza yoksa, Çınar da olamazmış gibi. Belki de kafamda, Beyza ile beraber Çınar'ı da öldürmüştüm, bilmiyorum... Ama sonra bir gün, Çınar karşıma çıktı... Sonra da zaten, Beyza geldi."

"Double date'i keşke Beyza ve Aydın'la yapsaydınız, daha yerinde olurmuş!" dedim sitemle.

Bahar'ın kaşları çatıldı. "Aslına bakarsan, şu Ayşe Fatma Hayriye meselesini çözmek isterdim... Hani aşktı, sevgiydi, arada bir fark vardı, bu farklar nelerdi falan filan. Seninle de konuşmuştuk, hatırlarsın. Hayatımın bir noktasında, bu konu hakkındaki düşüncelerini net bir şekilde hatırlayamadığım için çok kızmıştım kendime. Ama henüz kendisiyle iletişime geçebilecek kadar, yaşadığı gerçeğine adapte olamadım."

"Sen mi ben mi..." dedim histerik bir şekilde gülerken.

"Ben. Çünkü sen, belki de herkesten daha çok yaşadığı gerçeğine adapte oldun ki, onu tekrar öldürebildin bile."

Yüzümde asılı kalan gülümseme silinirken, Bahar gözlerini gözlerimden çekmemişti. "Beyza ile iletişim kurmuyorsun ama... Olan biten her şeye vakıfsın, öyle mi?"

"Öyle..." dedi. Kendisine ve bana, birer kadeh daha şarap doldurdu. "Seni suçlamıyorum. Tepkin, diğerlerinin tepkisinden daha gerçek. Halam, Engin, Samet, Harun Abi, Sultan... Babaannem... Begüm... Kime selam versem, Beyza ile konuştuklarını anlatıyor... Herkes durumu yadırgadı belki ama sonra hemencecik kabullendiler. Bağırlarına bastılar onu. Çünkü amcamla yengemin ölümünden sonra, herkes bir şekilde onu suçladı. Ama içlerinden ama dışlarından. Ve bence vicdan azabı çekiyorlardı... Aydın'la konuşmadım ama olanları öğrendim... Onun vicdan azabını zaten düşünemiyorum bile. Günün sonunda, Beyza'nın yaşadığını öğrendiklerinde, vicdanlarını rahatlatabildikleri için iyi hissediyorlar. Kendilerini aklıyorlar şimdi. Ama senin hepsinden farklı davranman normal... Sen Beyza'yı hiç suçlamadın ki. Onu bir an olsun bağrına basmayı hiç bırakmadın ki. Senin aklamaya ihtiyaç duyduğun bir

vicdanın yok bu konuda. O yüzden sen, en gerçek tepkiyi verebiliyorsun."

"Sen peki?" diye sordum. Sesimdeki merak Bahar'ın dikkatinden kaçmış olamazdı. "Ne vicdan azabı çeken tarafta ne de gerçek bir tepki veren tarafta durmuyorsan... Nerede duruyorsun bu konuyla ilgili?"

Derin bir nefes verdiğinde, gözleri kısıldı. Bunu hiç düşünmemiş, ilk kez düşündüğü belli. "Galiba..." dedi biraz sonra. "Ortalığın biraz durulmasını bekliyorum. Onun adapte olmasını ya da... Ve de galiba cesaretim yok."

Merakım katlandı. "Neye?" diye sordum.

"Senin de cesaret edemediğin şeylere..." dedi. Kaşlarım çatıldı. "Onun başına gelenleri dinlemeye. Çünkü üçüncü bir ağızdan duyduğum yüzeysel şeyler bile canımı çok acıttı. Ölümüne dayak yemiş..." Dudaklarım susmasını söylemek üzere aralandı fakat konuşmaya devam ederek, Bahar benim konuşmama engel oldu. "Üstelik o sırada, oğluna hamileymiş... Düşünsene, Leo daha annesinin karnındayken şiddetle tanışmış..."

Düşünmek istemediğim her şeyi sesli dile getirirken, sanki bile isteye kalbimdeki bir damarı patlatmaya niyetli.

"Yaşadıklarından birileri bahsedince bile nefesim sıkışıyor, o bütün bunları nasıl göğüsledi bilmiyorum Bora. Yıllar sonra, sizi kurtarmak için yine gidiyor onun yanına... Ve yine dayak yiyor... Kimseye anlatmıyormuş orada neler yaşadığını... Kim bilir nelere zorladı onu o pislik!" Öksürmeye başladığımda, bir an için kendi tükürüğümün beni boğabileceğini hissettim. "Beyza'nın karşısına geçip, bütün bunları unutarak yüzüne nasıl bakabilirim bilmiyorum. Onu gördüğüm yerde, Beyza sen neler yaşadın diye sormadan nasıl durabilirim, bunu da bilmiyorum."

İçim lime lime kesilirken, telefonumun ekranına baktım. Nazlı hâlâ mesaj yazmamıştı. Ama Selim'den bir mesaj vardı: *"Yenge verandada abi. Telefonuyla ilgileniyor."*

En azından artık, bana kasıtlı olarak cevap vermediğini biliyorum.

Hiç Kimse'ye mesaj yazdım: *"Yarım saat sonra, Ulus'taki mekanda."*

Kozu Hiç Kimse'ye teslim edince, üstümden kocaman bir yük kalktı. Kim ne düşünürse düşünsün, yaptığım şeyin doğru olduğunu ben biliyorum. O belge, birçok insanın gerçekten işine yarayacak. Ulus'tan sahil şeridine doğru inerken, bu gece yapacağım son işe konsantre olmaya çalışıyordum. Son bir iş... Ardından eve gidecek ve derin, uzun bir uyku çekeceğim. Umarım Nazlı da bu uykuya eşlik eder.

"Efendim?" diye açtı Gökhan telefonu, daha ilk çalışında.

"Gökhan'cığım!" dedim neşeyle. "N'aber? Neredesin?"

"Hayırdır inşallah!" dedi şaşkınlıkla. "Naz? Sen misin? Dünkü gibi sahte Bora mı yarattın bilgisayarda? Eğer öyleyse hiç komik-"

"Benim amına koyayım!" dedim, sıkıntılı bir nefes verirken. "Hatırlatmasan olmaz çünkü!"

"Oğlum neden Gökhan'cığım falan diyorsun?!" diye kızdı. Gerçekten gerizekalı. "Sen değilsin sandım, o kadar beklenmedik!"

"Neredesin?" diye sordum.

"Evdeyim?" dedi.

"Güzel," dedim. Keyifle iç çektim. "Hazır mısın gerçek bir operasyona çıkmaya? Sahtelerinden sıkılmışsındır..."

"Diyorsun?" dedi, meraklı bir tonlamayla.

"Aynen... Kara jübile yapıyor! Sensiz olmaz diye düşündüm... Eğer eşlik etmek istersen... Gece eve dönerken, karıma bir koz götürmem lazım. Malum, diğerini teslim ettim az önce."

"Eşlik etmem mi?!" Gökhan'ın resmen iştahı kabarmıştı. "Koz ne koz?!"

Kocaman bir kahkaha attım. "Koz maça."

171.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Canlı yayın beklediğinizi biliyorum. Sözümü unutmadım. Gelebilecek soruları biliyorum, en azından kitap süreciyle alakalı... Ve canlı yayın yaptığımızda biraz daha elimde net ve somut cevaplar olsun istiyorum. Mümkün olan en kısa zamanda yapacağız, merak etmeyin. Ben de sizlerle sohbet etmeyi çoook özledim!

Yorumlarda görüşmek üzere...□□♀□

Sizleri çok ama çok ama çok seviyorum!

İyi ki varsınız, hep var olun!

□

"Bora, maça kızı sende mi?!"

Gökhan'la göz göze geldiğimizde bir an için bile olsa irkildiğini anlamıştım. Başımı koltuğun kenarından çektim ve salondaki yemek masamızda Kemal Abi, Aydın ve Veysel Amca ile kart oyunu oynayan babama baktım.

"Bende," dedim. Babam elindeki kartları bırakırken kızmıştı. *"Oğlum neden alıyorsun?! Getir hadi! Eksik kartla oyun oynanmaz! Ne ara aldın?!"*

"Ben almadım. O bana geldi," dediğimde, babamın kaşları çatılmıştı. *"Vermem. Benim o."*

"Hasbinallah!"

"Yerdeydi tamam mı, düşürmeseydiniz!"

"Oğlum batak oynuyoruz!" demişti babam. Onun ne olduğunu bilmediğim için sadece yüzüne bakmakla yetinmiştim. En sonunda bakışlarını benden çekip Aydın'a dönmüştü. *"Yeni deste getirsene. Baştan başlayalım, tüm zevki kaçtı zaten!"*

Aydın yeni bir deste getirirken ayağa kalkmıştım. *"Nereye?"* diye sormuştu Gökhan. *"Kamyonlarımızı yarıştırıyorduk?"*

"Sen Selim'le yarıştır, ben babamları izleyeceğim..."

"Ben de izlerim o zaman."

Kamyonlarımızı bırakıp yemek masasına geçtik. Gökhan, Aydın'dan çekindiği için bir uçta otursa da ben Kemal Abi'nin yakınına yerleşmiştim.

"Koz maça," dedi babam.

Merakla, *"Koz ne demek baba?"* diye sordum.

Babam sorduğum soru karşısında duraksayarak gözlerimin içine birkaç saniye bakmış ve en sonunda da *"Üstünlük,"* demişti.

Anlamamıştım ama babam yeniden oyuna devam ettiği ve o sırada benimle ilgilenmediği için, anlamadığımı söylememiştim. Maçanın ne olduğunu biliyordum, kızın işaretiydi ama kozun ne olduğunu bilmiyordum. Sürekli de koz diyorlardı. Özellikle babam, Veysel Amca'dan sürekli koz istiyordu.

Biraz sonra Gökhan oturduğu sandalyeden kalkıp yanıma oturmuş ve kulağıma, *"İşaret bence,"* diye fısıldamıştı.

"Emin misin?" diye sormuştum.

"Tabii ki!" demişti kendinden emin bir ifadeyle. *"Baksana. Ellerinde hangi kart işareti çoksa, koz diye onu söylüyorlar."*

Gökhan'ın yanlış bir izlenime kapıldığını yedi yaşındayken anlamam mümkün değildi. Ama çocuk aklıyla yaptığı çıkarım, yanlış da olsa zekiceydi. Söyledikleri doğrultusunda oyunu biraz daha izlemiş ve ona hak vermiştim. Uzun bir süre, çok uzun bir süre kozun işaret demek olduğunu sanmıştık.

O günden birkaç gün sonra Gökhan'la gizlice bir şey yapacağımız bir durumun içine düşmüştük. Ne yapacağımızı hatırlamıyorum ama ya biraz daha fazla oyun oynayacağızdır ya da yemekten evvel puding yiyeceğizdir. Yapacağımız işi planlarken bana, *"Biri gelirse birbirimize nasıl işaret vereceğiz?" diye sormuştu.*

Biraz düşünüp, *"Koz maça!"* dedim. Gülümsemişti. *"Biri gelirse, sen bana koz maça diyeceksin tamam mı? Bundan sonra koz maça demek, koş ve bana yardım et demek! Sana ihtiyacım var demek, tamam mı? Kurtar beni demek! Ortada çok kötü bir şey var, batak... Batacağız demek!"*

"Anlaştık!" demişti.

Ve ne zaman birbirimize *koz maça* desek, ki büyüyünce durup dururken çok absürt göründüğü için toplum içinde bunu söylemeyi bırakmış ama söylemeyi bir türlü bırakamamıştık, birbirimize hep koşulsuz yardım ettik.

Şimdi de koz maça işte.

Bu hayatta bana yardım edebilecek tek insan Gökhan.

Zile bastım. Kapı çok geçmeden Çınar tarafından açıldı. "Beyler?" dedi. Bir bana bir Gökhan'a bakmış ve şaşkınlığını gizleyememişti. "Hoş geldiniz?"

Çınar Akbulut'un evine habersiz misafir gelmesi pek mümkün bir şey olmamalı çünkü bu siteye hangi numaraya ve kime geldiğini güvenliğe söylemeden, güvenlik ev sahibini arayıp içeri girebileceğine dair teyit almadan girilmiyor. Fakat burası büyük bir site olduğu ve bu sitede oturan başka birilerini de tanıdığım için, ben onların adını vermeyi ve onlardan teyit almayı uygun bulmuştum. Bu eylemimin konumuzla aman aman bir alakası ya da Çınar'ın bizi evine kabul etmeyeceği yok. Yalnızca iki dakika önceden de olsa geldiğimi öğrenmesinler istedim, o kadar.

"Hoş bulmayı umuyorum," dedim kendi adıma. Gökhan'a kısa bir bakış attım. Gergin. Muhtemelen içinden, onu böyle bir şeye sürüklediğim veyahut mecbur bıraktığım için bana sövüyor. Bakışlarım Çınar'la kesiştiğinde, "Girebilir miyiz?" diye sordum. Laf olsun diye. Giremeyeceğimizi söylerse de içeri girerdim.

"Tabii," dedi kenara çekilirken. Gökhan da peşimden içeri girmişti. "Alt katta, salondayız."

Salona inen merdivenler fotoğraf sergisi gibi. Nagihan ve Hüseyin Akbulut'un nikah fotoğrafının hemen yanında, bizde

de olan başka bir fotoğraf var. Metin Akbulut'un annesiyle babasının önünde, kardeşi olan anneme sarıldığı bir aile fotoğrafları... Çınar, dedesi ve babaannesinin eski bir fotoğrafı... Başka bir çerçevede Çınar'ın annesi ve babasıyla çektirdiği bir fotoğraf var. Aşağıya inerken, fotoğrafların zamanı da bugüne doğru ilerliyor.

Çınar, Beyza ve kendi fotoğrafımı gördüğümde duraksadım. Böyle bir fotoğrafımızın olduğunu hatırlamıyorum bile. "Bize ilk geldiğiniz gün..." dedi.

Üzerine yorum yapmadım ama bin sene düşünsem, Çınar'ın özel fotoğraf köşesine benim fotoğrafımı koyacağı aklıma gelmez.

Ablamın beline öyle bir sarılmışım ki fotoğraf resmen konuşuyor. *"Abla,"* diyor. *"Lütfen beni bırakma. Lütfen."* Başımı karnına yaslamışım. *"Lütfen kimseyi, benim önüme koyma. En özel ben olayım. Çınar'ı sevme. Ben onu sevmedim. Seni onunla paylaşmam, paylaşamam. Seni kimseyle paylaşamam abla."*

Hayatımda ilk kez gördüğüm bir fotoğrafla o güne döndüm resmen. O günü hatırlamıyorum ama ablamı kıskandığımı, orayı sevmediğimi, orada olmaktan nefret ettiğimi, içimdeki rahatsız edici hissi çok iyi hatırlıyorum. Ve en önemlisi de ablamı ne kadar çok sevdiğimi.

Karasevdalılar'da, "*Ne yazık ki ya da ne şans ki ölüler birer tablo gibidir, hareket etmezler, ne bir şey ekler ne bir şey söyler ne de yanıt verebilirler. Ve geri dönebilirlerse şayet, bunu yapmakla iyi etmezler,"* der *Javier Marias.*

Öyle haklı ki.

Çınar ve Begüm birbirlerini kaç kez görmüşlerdir emin değilim. Begüm kuzenlerini sayarken, aynı benim gibi Çınar'ı listeye dahil etmezdi. Kin güttüğünden değil, unuttuğundan. Annem, Begüm'ü İzmir'e bizi götürdüğü kadar çok götürmedi. Zaten Begüm doğduktan sonra kendisinin gidişleri de ister istemez daha seyrek hâle geldi. Ama yine de Beyza ile Çınar'ın kurdukları bağ garip bir biçimde kopmadı. Hatta o bağdan Bahar bile nasibini aldı.

Beyza, Bahar ve Çınar'ın, Celsus Kütüphanesi önünde çektirdikleri bir gençlik fotoğrafının hemen yanında, Çınar ve Leo'nun fotoğrafı var. Leo muhtemelen yeni doğmuş. OCTO'nun toplu fotoğrafı ise Nazlı'sız ve yedi kişi, altında *2013* yazıyor.

"Bu fotoğraflar..." dedim, yeniden durduğumda. "Hep burada mıydı?"

"Evet," dedi.

Gülümsemeden edemedim. "Yani bir şekilde evine gelsem... Ablamın yaşadığını öğrenecektim yani, öyle mi?"

Gökhan zorlukla yutkunurken Çınar, "Eğer gelseydin kaldırırdım mutlaka," dedi.

"Habersiz gelseydim? Bugünkü gibi?" dedim.

Gözleri kısıldı. "Bilemiyorum..." dedi ve derin bir nefes verdi. "Evime gelme ihtimalin hiç olmadığı için... Hiçbirinizin ya da hiç kimsenin... Bunu düşünmedim."

Beyza, Çınar ve Nazlı'nın fotoğrafı. Nazlı başını Çınar'ın omzuna koymuş, Beyza en geride, çenesi Nazlı'nın omzuna dayalı. Fotoğrafı Çınar çekmiş.

Nazlı, Çınar ve Leo...

Nazlı ve OCTO...

Belki de Nazlı'yı dünyanın her yerinde aramaya, Beykoz'dan başlamalıydım. En az iki üç kez, Çınar'ın olduğunu bildiğim bu evin önünden geçmişimdir. Hande, Gökhan'la yeniden barıştıktan sonra bu siteye taşınmıştı ve ben buraya bir kez Begüm'ü almaya, birkaç kez de Gökhan'la konuşmam gerektiği için gelmiştim. Bazı şeyleri sonradan düşününce, kendimi aptal gibi hissediyorum.

En sondaki Begüm, Demir ve Çınar'ın Boston'da çektirdikleri fotoğrafın önünden geçip salona ilerledik. Bahar, Begüm ya da Sam bizi fark etmeden Çınar, "Bora ile Gökhan geldiler!" demişti.

Ne Bahar ne de Begüm beni görmeyi bekliyordu. İkisinin de ayrı ayrı yaşadığı şaşkınlık görülmeye değer. Önce konuşan Begüm'dü. "Abi? Ne işiniz var sizin burada?!" Şarap, peynir ve meyveden oluşan menüleriyle koltuklara

yayılmışlar. Sam ve Bahar yan yana oturuyor, Begüm ise onların çaprazında kalan koltukta. "Bir şey mi oldu?!"

"Hoş geldiniz," dedi Sam. Türkçe konuşuyor. "Bir şey olsa bilirdik. Bize katılmak istemişler sanırım."

"Aynen," dedim alaylı bir gülümsemeyle. "Başka işimiz yok çünkü!"

"Bir şeyler ikram edeyim size," dedi Çınar. Bahar'ın bakışlarındaki öfkeyi görebiliyorum ama açıkça belli etmediğini sandığına eminim. "Bu ziyareti neye borçlu olduğumu anlatırken, şarap içer misiniz?"

"Biz doğrudan konuya girelim!" dedi Gökhan. Sesindeki ve ifadesindeki tavır, hepimizin dikkatini üzerine çekecek kadar baskın. "Özel konuşacağız!"

Çınar birkaç saniye Gökhan'ın gözlerine bakıp başını salladı. "Bahçeye çıkalım."

Bu ev bana iyi gelmedi, aynı Çınar Akbulut gibi. O yüzden cümlesi biter bitmez bahçe kapısına yöneldim. Maske takmam gerek. Bu bir ev ziyareti değil, operasyon. Bunu hatırlamam gerek. Çerçeveleri geride hiçbir iz kalmayıncaya kadar parçalamak isterken bunu nasıl hatırlayacağımı bilmiyorum ama Nazlı için bunu yapmaya mecburum.

Kendime bir sigara yakarken, bahçedeki koltukların tek kişilik olanına oturdum. Ben köprünün ışıklarını izlerken, Gökhan ve Çınar da bahçeye çıkmışlardı. "Konuya gireceğim doğrudan," dedim Çınar karşımdaki koltuğa oturur oturmaz. Başını salladı. "Hiç kimsenin... Yani Mehmet... Mehmet Bey'in karşısında güçlü olduğun ve devamlı üste çıktığın bir koz var elinde." Maske takmayı sadece ben biliyor değilim ya Çınar da çoktan taktı. "Bu kadar hüküm sürebildiğine göre... İçeriden bir istihbarat aldın ve önemli bir bilgiye sahipsin. Elin dolu..."

"Neyden bahsettiğini anlamıyorum," dedi. Gökhan ağzının içinde bir küfür mırıldanırken, Çınar ona dönüp bakmış ama yine bakışlarını bana odaklamıştı. "Konu ne Bora?"

Sigaramın dumanını üflerken, "O koz bana lazım," dedim.

Çınar'ın önce kaşları çatıldı, sonra kocaman bir kahkaha attı. "Kafa buluyorsun benimle herhalde!"

"Bunu karşılıksız yapmazsın biliyo-"

"Yok öyle bir koz!" dedi, konuyu kestirip atmak istercesine. "Misafirlerime ayıp oluyor, içeri geçmem lazım."

Ayağa kalkacağı sırada, "Karşılığında sana ve ailene kardeşini vaadediyorum," dedim.

Duraksadı ve yeniden yerine oturdu. "Nasıl yani?" diye sordu Gökhan'a bakarken. Gözleri bizi sorgular gibi kısıldı ve benim gözlerimi buldu. "Anlamadım?"

Hayatımda belki de yüzlerce pazarlık yaptım. En adisi, Mehmet Şahindağ ile yaptığım ölüm kalım pazarlığımız. Bu da adilik konusunda, ondan bir sonraki olmaya aday.

"Umut," dedim. Çınar zorlukla yutkundu. İma ettiğim şeyi anlıyor ama tam olarak konduramıyor. "Babana verdiğin bir söz var. Ve en büyük hayalin, Umut'la beraber annenin... Annenizin ve babanızın mezarını ziyaret etmek."

"Gökhan?" dedi Çınar, gözlerini gözlerimden çekmeden. "Benimle mezarlığa mı gelecek?"

"Umut gelecek," dedim. Sigaramdan son bir nefes çektim. "Umut Akbulut."

"Ben..." dedi kesik bir iç çekişle. "Doğru mu anlıyorum?"

"Evet," dedim uzatmadan. "Eğer bana o kozu verirsen... Artık nüfusa Gökhan Demir diye biri kayıtlı olmayacak. Adını Umut Akbulut olarak değiştirecek. Söz veriyorum."

Benim bile içimin almadığı bir şeyi Gökhan'ın nasıl kaldırabileceğini bilemiyorum. Çünkü ondan istediğim şey varlığına bir saldırı, farkındayım. Ne ikna oldu ne de kabul etti. Sadece mecbur kaldı. Benim hatırım için. Belki bir gün onu kendi içimde de olsa, o bunu bilmese bile affederim diye umut etmeyi seçtiği için.

"Yaptıklarımın kefareti say," dedi dudakları titreye titreye. *"Eğer başka çaren yoksa. Siz iyi olacaksanız. Garantiniz olacaksa..."*

Kendi adıma böyle bir şeye gerek olmadığına eminim. Bu yüzden bu isteğimi adice buluyorum ya zaten. Dönüş

biletine hiçbir zaman ihtiyacım olmayacağını biliyorum. Fakat Nazlı belli ki bundan benim kadar emin değil. Gitmeyi seçecek, onu anladım. Ama onu bir esarete götüreceğime hücreye girmeyi yeğlerim. Eğer bir gün dönebilme umuduyla gitmek istiyorsa, Gökhan'ın *Umut Akbulut* olmasına acıyamam. Çünkü maalesef Çınar Akbulut'un tek zaafı kendisi ve erişebileceğim tek koz Çınar Akbulut'ta.

"Uzatılacak bir şey yok," dedi Gökhan. Yüzündeki hoşnutsuzluğun Çınar da farkında. "Kozu veriyor musun, vermiyor musun?"

Attığı kazık mı daha büyük yoksa benim bir sözümle, istemeye istemeye yaptığı bu fedakârlık mı, üzerine senelerce düşünmem gerekecek.

"Her şey..." dedi Çınar. Sesi titriyor. "Her şey, kâğıt üzerinde mi olacak sadece?"

"Hayatımızdaki hiç kimse, ben dahil, bana Umut diye hitap edilmesine alışamaz. O yüzden evet. Ama Bora sana söz verdiği ve bu söz, benim eylemlerime bağlı olduğu için... Kapı zilime kadar değiştiririm, merak etme!"

"İletişim kurmaktan bahsediyorum Gökhan!" dedi acı çeker gibi. "Gerçekten birbirimizi tanımaktan ve abi kardeş olmaktan!"

Gökhan bezgin ve sesli bir nefes verirken, "Bilmiyorum!" dedi.

Bakışları gözlerimi buldu, minnetle gülümsedim. Benden güç alıyor. Kutsal saydığı bütün değerlere ihanet etmesini istediğim için kendimi bok gibi hissediyorum. Demek ki onun bana ihanet etmesi, ondan nefret etmem, içimdeki öfke ya da buradan gidebilirsek onun yüzünü görmeyeceğim için seviniyor olmam bile ona olan sadakatimi değiştirmemiş.

"Deneyeceğim," dedi. Yeniden Çınar'a döndü. "Aydın Demir abimdir, bunu hiçbir şey değiştiremez. Ne adım soyadım, ne kanım DNA'm ne de her ne olursa olsun. Yarın gözünün önünde Aydın Demir beni vursa da abimdir, seni vursa da. Ben onu vursam da abimdir, o seni vursa da. Fakat

seninle de... Makul düzeyde diyelim... Yani sana da... Ön yargısız davranacağım. Bora'nın sözü say."

Koz maça ve koz maçayken biz hâlâ kamyonlarını yarıştıran iki kardeşiz.

Belki bir saat daha en fazla.

Oyun bitecek, kartlar toplanacak, masa boşalacak ve biz, eskisi gibi olamayacağımız gerçeğimize döneceğiz.

Keşke böyle kalabilsek.

Ben çok sevdiğim ve kardeş saydığım bir arkadaşım ile özbeöz ablamı kaybederken, Çınar belki de bir gün, hiç sahip olamadıklarını kazanacak.

Umarım hep mutlu olurlar.

♠

"Hanımefendi anlıyorum ama... Far paleti değil ki bu... Yani iş birliği kapsamında biberon üretimi de dünyada pek örneği olan bir şey değil neticede ve nasıl sonuç alırsınız, bilemedim."

Nevzat Bey, Aydan'ın dijital reklam anlaşması için Second Mom Markası'ndan iletişim kurduğu iki insandan biriydi ve Melda Hanım'la benzer cümleler kurarak beni sinir ediyordu.

"Dünyada görülmemiş herhangi bir şey yapılmasaydı eğer, hiçbir şeyin de icat edilmemesi gerekirdi değil mi?" diye çıkıştım. "Buluş, ihtiyaçtan doğar... Eğer siz, benim aklıma gelen biberonu üretmediyseniz... Ve de böyle bir ihtiyaç varsa... Benim gidip biberon üretmem mi daha kolay... Yoksa siz hâlihazırda zaten biberon üretiyorken, benim sizinle fikrimi paylaşmam ve iş birliği yaparak yeni bir biberon üretmemiz mi?!"

"Bakın belki de siz haklısınızdır... Bu konu beni aşıyor. Size ben yardımcı olamam... Ne Türkiye distribitörü Harmancı'nın ne de markanın kendisinin buna sıcak bakacağını sanmam ama yine de dilerseniz, Harmancı'dan görüşebileceğiniz kurumsal e-postaları paylaşayım sizinle... Ama bildiğiniz gibi Harmancı onaylasa da bunun yurtdışına sunulması gerek."

"Bakın, ben hamileliğimin on birinci haftasının içindeyim! Mail atacağım da... Bana dönecekler de... Görüşmeler

gerçekleşecek de... Sonra da Fransa ayağı var bu işin! Ölme eşeğim ölme! Bana mail adresi vermeyin, doğrudan Harmancı'dan randevu alabileceğim kanalı açın. Mümkünse derhal. Çünkü yoksa benim kızım doğacak ve üzerinden yıllar geçecek ya! Zamanla yarışıyorum!"

"Yapabileceğim bir şey yok maalesef."

"Peki.. İyi günler!"

Nevzat Bey'in herhangi bir cevap vermesini beklemeden telefonu kapattım. Aydan'la, Melda Hanım'la ve Nevzat Bey'le hiçbir yere varamayan konuşmalar yaptığımı düşünürsek, hayatımdan boşu boşuna iki saat, on dört dakika, beş saniye çalınmıştı. Başlangıç noktasıyla aynı yerde olmak canımı sıksa da yılmaya niyetim yoktu ve bu işi halledecektim. Saate baktım. Saat, beşe yedi vardı. Uyandığımdan beri dünyaları yemiştim ama yine karnım acıkmıştı. Sevim Hanım'ın uzaktan akrabası olan Zerrin Hanım bugün gelmemişti. Zaten her gün geliyor muydu ondan da emin değildim ve bir kez daha mutfağa gidip bir şeyler hazırlayacak enerjim yoktu. Dışarıdan yemek siparişi vermek istedim ve fakat inle cinin top oynadığı bir yerde oturduğumuz için yakında restoran gözükmüyordu. Ya herhangi bir restorana telefon açacaktım ya da kapıdaki adamlarla muhatap olacaktım ve şu an için ikisi de bana zor geliyordu. Selim'e mesaj yazdım.

"Neredesin?"

Selim otuz iki saniye geçmişti ki cevap verdi.

"Şirketteyim yenge. Bora Abi'yi bekliyorum. Bir sorun mu var?"

"Evet. Acıktım."

Bu aslında Selim'i ilgilendiren bir sorun değildi.

"Zerrin Hanım bugün gelmedi. Hangi günler geliyor?"

"Her gün diye konuştuk ama bugün rahatsızlanmış biraz yenge. Sabah bunun bilgisi paylaşılmıştı aslında."

"Bunun bilgisini kiminle paylaştı/paylaştın/paylaştınız peki?"

"Abimle."

Selim'in abisi, dün gece oyun odasından çıkıp gitmişti. O anın üzerinden on üç saat, kırk sekiz dakika, üç saniye geçmiş olmasına rağmen de gelmemişti.

Gidişinin ardından yatak odamıza çıkmış ve beni öylece baş başa bıraktığı o tuhaf soruya bir cevap ararken uyuyakalmıştım. Gece uzun, yalnız kaldığım evimiz ise tedirgin edici derecede sessizdi. Sessizlik beni uyandırmıştı. Hayatımda ilk kez böyle bir şey yaşıyordum ve bu art arda birden çok defa olmuştu. Gözlerimi her açtığımda karanlıktı ve bir cevaba kavuşamayan sorum, her defasında ruhumu daha çok kemirmişti.

Tetiği çekememesi ne demekti?

Her uyanışımda yastığına biraz daha sarılmıştım ve sessizliğin uykumu bölüp durmasının içimde bıraktığı rahatsız his, gözlerim aydınlıkla karşılaşıncaya kadar geçmemişti.

"Abin evde değil Selim."

"Evet yenge."

Gerçekten mi? Zaman zaman Alp'e hak vermiyor değildim. Silah kullanabilen, adam dövebilen insanlar bir şekilde bulunup eğitiliyordu ama zeka, hele ki ince zeka başka bir şeydi. Maalesef. Uzatmama gerek yoktu. Zaten mecalim de yoktu.

"Bana hamburger siparişi verebilirler mi?"

"Hemen söylüyorum yenge."

Gece gibi gün de uzundu. Öğlene, hatta akşama kadar uyumak istesem de sekizi on dört geçe güne başlamıştım. Bugünü ancak ve ancak matematiğin kurtaracağını bildiğimden, yeni bir formül geliştirmek için daha doğru bir zaman olamazdı. Dosyamda çözümü bulunamamış problemler vardı. Daha evvel üzerine hiç yoğunlaşamadıklarımdan birini seçerek saatler geçirmiş; Harvard'la ve ZNV Matematik Okulu'yla iletişime geçeceğim güvenli sistem üzerine çalışmış; ayrıca da ZNV Matematik Okulu'nun müdürü ile iletişime geçerek, kendisiyle yarın

görüşmek üzere randevulaşmış; Begüm, Beyza, Lizard, Falcon, Bear, Bat, Bahar, Gökhan, Aydın ve Sergio'nun olduğu *IX* isimli WhatsApp grubuna Bear'ın neredeyse her gün, hiç sıkılmadan gönderdiği -zaten grupta başka bir hareket yoktu- komik videoların tamamını izlemiş, üstünden günler geçmesini önemsemeden her birine çeşitli emojilerle tepki vermiştim.

Telefonumu elimden bırakacağım sırada, Instagram'dan Aydan'ın mesajı düşmüştü ve o andan sonra da diğer bir gündemim olan Second Mom Biberon'la ilgilenmeye başlamış ve ne yazık ki bu uğurda iki saat, on dört dakika, beş saniye kaybetmiştim.

Beşi yirmi beş geçe, kapıdaki adamlardan biri hamburgerimi getirdiğinde yeniden karnım doyacağı için çok sevinmiştim. Hamburgerimi yerken Aydan'dan beklemediğim bir mesaj gelmişti.

"Naz, selam tekrardan. Kafama takıldı, söylediğin ne kadar mümkün bir araştırayım dedim. Second Mom markası iki ortaklı bir şirkete aitmiş ve ortaklardan biri de Fransız menşeli HSNSA Grup'muş. Yani boşuna yorulmuşsun Harmancı'ya ulaşmak için. Boş ver sen Türkiye distribitörünü."

"Markanın hangi şirketlere ait olduğunu tabii ki ben de internet sitesinde gördüm Aydan. Ama bu beni hiçbir yere götürmedi ki. Nevzat Bey de Melda Hanım da ayrı ayrı bundan bahsettiler ve de. Ben daha buradaki insanlara ulaşamıyorum. HSNSA Grup'a nasıl ulaşacağım acaba? Mail atarak mı?!"

"*Hayatım bu senin kocan için çocuk oyuncağı değil mi? Karabey Holding bir iki sene önce, bunların teknoloji şirketlerini satın almadı mı?"*

Karşıma cevabı hakkında hiçbir fikrimin olmadığı bir soru daha çıkmıştı. Karabey Holding'in faaliyetlerini takip etmediğim gibi, bir iki sene öncesinde olan bitene de zaten oldukça uzaktım. WhatsApp'ta Bora'nın sayfasına girdim. Aramasını beklemiyordum ama kaç harften oluştuğunun

hiçbir önemi olmayan bir mesaj dahi yazmamasını, ne kalbimde ne de kafamda herhangi bir yere oturtabiliyordum. Bu durumdayken ne diyecektim ki?

"Bora selam. HSNSA Teknoloji'yi satın aldınız mı?" diyecek değildim ya.

Sayfasından çıktım ve ekranı kilitledim. Muhtemelen Bora'nın Second Mom Biberon'larının üzerinde rakamlar olmasından daha önemli dertleri vardı. Ben ise bu dertlerin ne olduğunu, beni uzağına ittiği için bilmiyordum. Saat altıyı on iki geçiyordu ama zaman aslında geçmek bilmiyordu. Laptop'ımı alıp L koltuğa uzandım.

Godfather'lar bitene kadar belki Bora da gelirdi.

♠

Aydan, selam verip de borçlu çıktığım biri olduğu için, Godfather'ları bitirmek bir yana henüz daha ilk filmi otuz yedinci dakikasında durdurmak zorunda kalmıştım. Benimle çalışmaya karar vermişti. Kendi kendine. Artık bana danışmanlık mı verirdi yoksa ortak mı olurdu bilinmez, Karabey Holding ve HSNSA Grup arasındaki ilişkinin farkına vardığı an, ilk konuşmamızda belki de içten içe küçümsediği fikrimi önemsemeye başlamıştı. Ben daha ağzımı açamadan, kafasında kurduğu şeyleri bana aktarmaya başlamıştı hatta. Söylediğine göre yeteri kadar takipçim yoktu, olamazdı da çünkü sosyal medyayı kullanmayı bilmiyordum ve benim bir influencer'a ihtiyacım vardı. Influencer'a değil, Aydan'a.

Aynı ilkokulda okuduğum, liseye geçtikten sonra bir daha görüşmediğim, hayatımıza Facebook girdiği için çok lazımmış gibi birbirimizi bulduğumuz ve sonrasında da günlük hayatımızın bir parçası hâline gelen sosyal medyanın diğer mecralarında da algoritmik sistem sebebiyle birbirimizi bulmaya itildiğimiz Aydan, kendisine ihtiyacım olduğunu söylüyordu. Öncelikle ben Facebook'a üye olduğumda sene 2008'di ve kendi irademle birilerini ekleyecek olsam bu sayı onu geçmezdi ve fakat Anıl'la kim daha çok insanla arkadaş gibi bir yarışımız olduğu için, Canan'ın tanımadığım okul

arkadaşlarını bile Facebook'a eklemişliğim vardı. Yani bu Aydan'a özel bir durum değildi. Aydan'ı tanımıyordum ki, ilkokul arkadaşımdı sadece. En son on dört yaşındayken görüşmüştük ve üstünden de on dört sene geçmişti.

Ne kadar sıkılsam da nezaketen Aydan'ı dinlemeye karar vermiştim. "*Mesela eşin seni neden takip etmiyor? Etsin. Bu bir prestijdir!"* gibi söylemlerine rağmen sabırlı davranmıştım. Telefonu kapatırken nazikçe teşekkür edecek ve yardımını istemediğimi, çünkü sosyal medyaya aynı yerden bakmadığımızı söyleyecektim ama herhangi bir polemiğe girmeden, o ana kadar sabredecektim.

Eğer, *"Buldum!"* diye bağırmasaydı ve ben neyi bulduğunu soramadan, *"Hemen şimdi bir açıklama yapabilirsin mesela. Bora'yla alakalı bir haber çıkmış. Eski sevgilisiyle sarılırken fotoğraflanmış! Çirkin şeyler yazmaya başlamışlar bile. Olay büyümeden söndürebilir ve takipçileri böylece kendine çekebilirsin!"* demeseydi, daha sabrederdim de.

Laptop'tan Google'a girdim ve arama çubuğuna *Bora Karabey* yazıp en güncel zamanlı aramayı yaptım.

"Bak link attım sana. Dur, ekran görüntüsü de atayım. Ne yazacağın çok önemli ama."

"Hasret giderdiler!" başlığıyla yayınlanan haber, çeşitli magazin sitelerine düşmüştü. Elif'in arkası kadraja dönüktü ve Bora'ya sarılıyordu. *"Etiler'de bir restoranda görüntülenen iki eski sevgilinin, kahve içip uzun uzun sohbet ederek samimi pozlar vermeleri, kafaları karıştırdı."*

Ortada yalanlanacak bir haber yoktu ama bunu Aydan'a anlatmakla uğraşamayacaktım. *"Yollarıma çıkma... Çıkarsan hiç acımam..."* diye şarkı söylemeye başlamama ramak kalmıştı. Gerçekten on dört bahardır Aydan'ı beklemiyordum. Gerçekten. Ayrıca insan, on dört senedir görüşmediği ve hayatını bilmediği bir arkadaşının eşiyle alakalı böyle bir haber çıktığında bi' durup sorgulamaz mıydı? Aydan'ın hayatının sosyal medyadan ibaret olduğu belli olduğu için gerçekte ne olup bittiğiyle değil, yalnızca dışarının ne gördüğüyle ilgilendiğini daha iyi anlayamazdım.

Telefonu kapatmam gerektiğini söylediğimde dahi, story'e ne yazacağımı mutlaka önce kendisine atmamı söylemişti. Elbette ki bir şey yazmayacaktım. Ne story'e ne de Aydan'a.

Hatta WhatsApp'a bile girmeyecektim.

En kısa zamanda Aydan'ı engellemem gerekiyordu.

Laptop'u yeniden kucağıma alarak, Bora hakkında çıkan bütün haberleri bugünden geçmişe dönerek okumaya başladım. Bugüne kadar görüntülendiği, hakkında aşk haberleri çıkan kim varsa onları inceliyordum. Magazin yüzünün olması, her zaman şaşırdığım bir detay olacak olsa da sebebini tahmin edebiliyordum. OCTO'nun arşivinde, Kara hakkında yazılan makalede okuduğum bir cümle, durumu açıklıyordu da: *"...bu sebeple gece hayatının yoğun olmadığını ve şayet düşündüğümüz gibi ün sahibiyse, magazin yüzünün olmadığını söylememiz mümkün."* Bora her zaman, bir plan dahilinde kafa karıştırmıştı. Acaba, Elif'le ayrıldıktan sonra özellikle, gece hayatı olan biri hâline dönüşürken bundan sıkılmış mıydı yoksa bundan keyif aldığı bir dönem olmuş muydu?

Hayatımın hangi döneminde varlığını bildiğim birine dönüştüğünü anımsayamıyordum. Mesela onu ilk kez magazin videosunda mı görmüştüm? Yoksa gazetenin magazin ekinde mi? Yoksa ekonomi dergisinde mi? YouTube'a girdim ve Bora'nın videolarını izlemeye başladım. Bazıları magazin tarafından çekilmişken, bazıları da iş röportajlarıydı. Daha önce neden hiç bunu yapmadığımı bilmiyordum ama kendimi olmadığım bir zamana ışınlanmış gibi hissediyordum. Yıllar onu hiç değiştirmemiş olabilirdi ama videolarda gördüğüm adam yine de başka biriydi. Tanımadığım biri. Altı sene önceye ait bir magazin videosu vardı. Bir iş adamı ile bir oyuncunun düğününe Begüm ile katılmıştı. Fakat video Elif ile aynı düğünde pişti olmalarıyla alakalıydı. Magazin basınının bu ilişkiyi asla unutamamasının sebebi, Bora'nın benimle tanışıncaya kadar hayatına başka birini almaması olabilir miydi?

L koltukta oturmaktan sıkıldığım için telefonumdan YouTube'a girdim. Holdingde, odasında verdiği bir röportajı açarken verandaya çıktım. Hava biraz serin olsa da içime oksijen dolmuştu. Bora'nın kendisine sorulan soruları kısa ve öz bir şekilde cevapladığı yirmi iki dakikalık videoyu izlemeye başlarken, koltuklara geçmiştim.

♠

L koltukta *14 Bahar*'la başlayan şarkı dinleme ritüelim, daha sonra sırasıyla *Firuze*, *Senden Öğrendim, Arnavut Kaldırımı, Sönmüyor Ateşimiz, Hayalet Sevgilim, Gözlerinin Yeşilini Özledim, Böyle Kahpedir Dünya* ve *Duvar* ile devam etmişti. Ritüeldi çünkü YouTube'un kendine göre bir sırayla açtığı bütün şarkılara eşlik ediyordum. *Aldatıldık* ile birlikte kalkıp L koltuğun hemen önünde dans etmeye de başlamıştım. Sıradaki şarkının benden Bora'ya gitmesini istediğimde de *Delice Bir Sevda* çalmaya başlamıştı. Artık hem dans ediyor, hem de bağırıyordum.

"Kurudu dudaklar, çorak çöle döndü
Bekledim gelmedin, bekledim gün döndü
Haydi ara beni sor beni yorma beni sar beni yar
Sevdan ellerimi kollarımı gözlerimi bağladı yar
Kalbim sana doğru senin için deli gibi atıyor yar
Beni bir koynuna, alıversen ne olur yar"

Sabahtan beri ihtiyacım olan şeyin Bora değil de şarkı dinleyerek dans etmek olduğunu düşündüğüm anda ise Bora ile göz göze gelmiştik. Merdivenleri inmeyi tam olarak bitirmeden durmuş ve tırabzana yaslanmıştı, şaşkındı fakat gülümsüyordu da. Şarkıyı kapattım. Yeniden L koltuğa oturup, dağılan saçlarımı düzelttim. Bu sırada o da merdivenlerden inmiş ve yanıma gelmişti.

"Çok güzel görünüyordun..." dedi. Gözlerim, kapkara gözleriyle birleşti. "Çok doğal ve özgür." Yanıma oturdu. "Sadece Türkçe şarkı mı dinliyorsun sen?"

Aslında YouTube'da şarkılar dönmeye devam etseydi, sıradaki şarkının ne olduğu belliydi: "*Karam aşkın sevgin bu*

mu? Ne olacak bu aşkın sonu? Bir barışır karam bir küsersin..."

Zira küsüp gitmişti ve yirmi iki saat, kırk iki dakika, üç saniye sonra barışmış olacak ki gelmişti. Ve fakat ilk kez karşılaştığımızda oturup sevdiğim şarkılar hakkında konuşmamız ne kadar mantıklıydı bilmiyordum. Acaba neden ona ithaf ettiğim her şarkıda bir şekilde beni koynuna almasını ima ediyordum? Derin bir nefes verdim. Konu bu değildi. En azından benim için.

"Küs müyüz?" diye sordu, bana küsen kendi değilmiş gibi. Bir bacağını diğerinin üzerine attı ve arkasına yaslanırken göz kırptı. "Barışalım mı?"

"Kolun nasıl?" diye sordum.

"İyi," dedi. Bakışları aramızdaki laptop'a çevrildi. Sol eliyle laptop'a uzandı ve kucağına aldı. "Sen nasılsın?" diye sorduğunda, parmakları klavyede hareket ediyordu.

"Aynı," dedim. Bir şarkı başladı, biraz sesini kıstı. "İşte n'olsun..."

"Regarde il gèle, là, sous mes yeux
Des stalactites de rêve, trop vieux
Toutes ses promesses qui s'évaporent
Vers d'autre ciel, vers d'autres ports"

"Mesajıma cevap vermedin..." dedi.

Kaşlarım çatılırken, "Mesaj mı attın?" diye sordum. Sehpanın üzerindeki ters çevrili telefonumu elime aldım. Ekranda bildirim yoktu. "Atmamışsın?" WhatsApp'a girdim. Yanında rakamla on iki yazan Aydan'ın mesajının altında, yanında rakamla bir yazan Bora'nın mesajı duruyordu. "Atmışsın. 19:27'de hem de."

"Elif'le karşılaştık. Bir kahve içiyoruz. Sana selam söylüyor."

"Görmedin mi gerçekten?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Aydan'ın sayfasına girmeden WhatsApp'tan çıktım ve telefonumu yeniden sehpanın üzerine koydum. "Görsem neden cevap vermeyeyim? Küs olan ben değilim. Ben hiç küsmedim."

Dudakları hafifçe iki yana kıvrılırken, "Mesajı görmedin, tamam... Peki bütün gün neden aramadın?" diye sordu.

"Açacak mıydın?" diye sordum. Kaşlarım havalandı. "Yalnız kalmak isteyen sendin."

"Açardım tabii ki Nazlı," dedi.

"O zaman sen, mesajı görmediğimi düşünerek, beni arayabilirdin. Ya da gördüğümü ve bilerek cevap vermediğimi düşündün hadi... Asıl o zaman araman gerekmez miydi?"

Alt dudağını ısırdı. "Haklısın," dedi. Derin bir nefes verdi. "Yalnız kalmak bir istek değil, ihtiyaçtı o anda benim için..."

"İyi geldi mi peki?" diye sordum.

Gözlerine gölgeler yerleşirken başını iki yana salladı. "Senden ayrı kalmanın bana iyi geldiğini gördün mü hiç?" Başını hafifçe eğdi. "Sadece duruldum, sakinleştim diyelim... Düşünmeye ihtiyacım vardı. Dün gece, çok kötü bir geceydi Nazlı. Dokuzdan itibaren falan..."

"Benim için de öyleydi," dedim. Sehpanın üzerindeki bardağa uzandım ve bir yudum su içtim. "Tetiği çekememenle ilgili mi?"

"Kısmen," dedi. Şarkı bitti. "Seninle konuşmak istediklerim var. Öncelikli konum bu değil."

Başımı aşağı ve yukarı salladım. "Bir karar verebildin mi? Koz meselesini ne yapacaksın?"

"O kozu *hiç kimse*'ye verdim," dedi. Zorlukla yutkundum. "Ben bu konuda, senin planını öğrendiğim andan beri nettim zaten."

"Anladım," dedim. Keşke o da beni anlasaydı. "Magazine Elif'le fotoğrafınız düşmüş." Konuyu değiştirmezsem, oturup hüngür hüngür ağlayabileceğimi hissetmiştim. Kozu verdiği için değil. Kozu vermeden bir kez olsun beni gerçekten dinlemediği için. "İstanbul'a geldiğini bilmiyordum."

"Nereden bileceksin ki?" diye sordu. Bilmiyordum. Hem Elif'in İstanbul'a geldiğini nereden bileceğimi, hem de ne dediğimi. "Eşiyle de tanıştım," diye ekledi.

"Instagram'da paylaşmış olabilir," dedim. Gözlerini kıstı. "İnsanlar her anlarını sosyal medyada paylaşıyorlar biliyorsun. Elif öyle biri mi bilmiyorum ama... Takipçi sayısı kaç acaba onun? Çoktur. Tabii ünlü bir tasarımcı. Ben takip etmiyorum onu. Sen de tabii. Gerçi sen kimseyi takip etmiyorsun zaten. Beni bile."

"Sen beni ediyor musun?" diye sordu.

"Yoo," dedim. Suyumu bitirdim ve bardağı sehpanın üzerine bıraktım. "Bir şey paylaşmıyorsun ki. Selfielerimizi paylaştığında beni etiketlemedin bile. Etiketlesen takipçim artardı ne güzel. Takip etsen de artardı."

"Sence ben, seni takip eden insan sayısının artmasını neden isteyeyim?" Kaşlarını çattı. "Konu buraya nasıl geldi ya? Biz niye bunu konuşuyoruz şu an?"

İç çektim. "Dün akşam, bebeğimize biberon almaya karar verdim," dedim. Gözlerinin içi parladı. "Second Mom Biberon kullanmaya karar verdim. Umarım o da sever."

"Sever bence," dedi. Gülümsedi. "Zaten şu an en revaçta olan o değil mi?"

Şaşkınlıkla, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Alanında uzman bir ekibim var," dedi.

"Nasıl yani?" diye sordum hayretle. "Bebek ürünleriyle alakalı araştırma mı yaptırıyorsun?"

Histerik bir kahkaha attı. "Hayır," dedi başını iki yana sallarken. "Farklı sektör araştırmalarını, bazı şirketlerin yıllık cirolarını, çeşitli tüketici grubunun yönelim gösterdiği markaları, global ticari gelişmeleri falan takip etmek zorundayım ya ben. Çünkü bu akşama kadar Karabey Holding'in kalkınması görevlerimden biriydi." Derin bir nefes verdi. "2019'da HSNSA Grup'tan bir şirket satın alacaktık. İki faaliyet alanına sahip şirket önerdiler. Biri teknoloji, diğeri de sağlık odaklı bebek ürünleri. Fakat Second Mom'da HSNSA'ın hissesi yüzde elli bir olduğu için, biz ortaklı bir şirket satın almak istemedik. Diğerini aldık."

"Bugün Türkiye distribitörleri ile iletişime geçtim," dedim.

"Oktay Harmancı'yla mı?" diye sordu. Yüzüme merakla bakıyordu. "Niye?"

"Yok. Dijital reklam kampanyalarından sorumlu iki ayrı kişiyle," dedim. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Second Mom Biberon'ların çeşitliliği yeterli değil. Üzerinde rakamlar olan bir biberon üretmemişler." Yüzündeki merak yerini büyük bir şaşkınlığa bırakmıştı. "Bunu hiç kimse üretmemiş gerçi. Ben onlarla bir iş birliği yürütmek istiyorum. Kafamda birkaç biberon tasarımı var. Acilen hayata geçirilmesi lazım bunun. Fransa'dan onay gerekiyormuş. Sen o zaman HSNSA Grup'la kontak kurmamı sağlayabilirsin? Yönetim kurulu başkanının telefonu var mı sende?"

Kaşları havalanırken, "Ne diyeceksin arayıp? Rakam desenli biberon üretin mi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

Bir an için durdu ve ciddi olup olmadığımı sorgular gibi bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Saçmalama Nazlı," dedi. Başını iki yana salladı. "Second Mom Biberon'lardan alalım. Cam baskıları yapan şirketler var. Lazer kazıma da olabilir belki ama sağlıklı olur mu emin değilim. Araştırırız."

"Nasıl yani?" diye sordum, inanamaz gibi. "Bodrum'daki turistlik dükkanlardan, hatıra bardak mı satın alıyoruz?"

"İyi bir şirket, dedim..." dedi. Baş parmağıyla dudağının kenarını kaşıdı. "Yani Bay Morel'i arayıp kişiye özel biberon ürettirmenden daha mantıklı bence."

"Bunun daha mantıklı olduğuna kim karar veriyor?" diye sordum, alaylı bir merakla.

"Ben?" dedi, alelade bir şeyden bahseder gibi. "Biri beni arasa ve holdinge bağlı şirketlerden birine ait bir ürün özelinde, kişisel bir tasarım istediğini söylese... Bu eylemi laubali bulurdum. Profesyonel dünyada işler böyle yürümüyor."

"Ben profesyonel olmakla değil, kızımızın istekleriyle ilgileniyorum!" diye çıkıştım.

"Bunu isteyen sensin Nazlı, kızımız değil..." dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ha kızımız isteseydi ona Bay Morel'in numarasını verecektin yani, öyle mi?"

"Elbette ki vermeyecektim," dedi.

"Bana da mı vermezsin?" diye sordum. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Kendin de mi aramazsın?" Yine iç çektim. "Influencer olsam belki biraz olsun şansım olurdu, Nevzat Bey ya da Melda Hanım'ın bana Harmancı'dan birilerinin irtibat numaralarını falan sağlamaları için en azından. Galiba gerçekten Aydan'a ihtiyacım var."

"Aydan kim?" diye sordu.

"En yakın arkadaşım," dedim.

"Ne zamandan beri?" diye sordu.

"Şu andan itibaren," dedim. Bacağını diğer bacağının üzerinden çekti ve oturduğu yerde hafifçe kayarak, başını arkaya yasladı. "En yakın ve en sevdiğim arkadaşım. Çünkü beni ciddiye aldı ve bana yardım edecek. Her ne kadar önerisinden hoşlanmasam da, ki önerisi Elif'le çıkan haberinizi story'mde yalanlamamdı, kabul edeceğim."

"Aydan diye biri var mı gerçekten?" diye sordu.

"Yok, hayalimde yarattım onu!" dedim ters bir tavırla. Telefonuma uzandım ve Instagram'a girdim. "Daha arkadaşlarımı tanımıyorsun!" Aydan'ın profilini açtım ve telefonumu Bora'ya uzattım. "Gördün mü bak, gerçekten var. Aydan. Begüm'le de takipleşiyorlar, bak... 780 Bin takipçisi var, bak bak."

"Baktım," dedi telefonumu bana uzatırken. "Daha önce hiç bahsetmemiştin."

"Daha önce hiç bahsetmediğim onlarca arkadaşım var. İlkokuldan, liseden ve üniversiteden..." Başını bana hak verircesine salladı. "Ama Aydan'ın yeri başka. Sonuçta bana yardım edecek. Üstünde rakamlar olan biberonu olacak kızımızın. Aydan sayesinde."

"Bu kadar çok mu istiyorsun?" diye sordu.

"Evet!" dedim hevesle. "Yardım edecek misin bana? Verecek misin Bay Morel'in numarasını?"

"Cık," dedi ve içine büyük bir nefes çekti. "Seninle seçtiğimiz yollar hep farklı oluyor."

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Halledeceğim bir şekilde," dedi. Gülümsedim. "Diğer istediğin şeyi de hallettim." Neyden bahsettiğini anlamadığımı yüzümden okumuş olmalıydı. "Koz. O değil ama başka bir koz, bende." Adeta gözlerine bakakaldım. "Onu kozdan sayamazdık zaten. Dün akşam da dediğim gibi, o kozla dönersek yine başımıza gelmeyen kalmazdı."

"Nereden buldun?!" diye sordum heyecanla.

"Buldum işte," dedi. Bakışları dumanlanmış, göz bebeklerine hüzün yerleşmişti. "Nereden bulduğumun önemi yok. Ama söyleyeceklerim önemli." Yavaşça doğruldu. Cebinden bir flashbellek çıkarttı ve birkaç saniye alt dudağını dişleyerek, parmaklarının arasındaki küçük, siyah plastik parçaya baktı. "Al," dedi en sonunda. Kapkara gözleri, gözlerimle birleşti. "Senin."

"Bizim," diye düzelttim onu.

Flashbelleği ondan almayacağımı fark ettiğinde, telefonumun üzerine bıraktı. "Sen karar verebildin mi?" Sanki nefes değil, efkâr soluyordu. "Gitmek ya da kalmak konusunda?"

"Ben bu konuyu ilk açtığında, kararımı vermiştim zaten," dedim.

Başını hafifçe aşağı ve yukarı salladı. "O zaman, şunu da bilmeni isterim..." dedi. Gözlerine merakla baktım. "Sana katılmıyorum... Söylediklerin bana geçmiyor... Ben dönmemek üzere gidiyorum Nazlı. Ve bu kozu sadece ama sadece, sen belki dönmek istersin diye aldım. Buraya geri dönersek, içeri girmememi sağlar diye ön görüyorum. Ama tabii ki bu hayatta hiçbir şeyi garanti edemeyiz, bunu unutma olur mu? Eğer bu kozu kullanmak zorunda kalırsak, nelerle karşılaşacağımızı bilemem, sadece tahmin edebilirim. Bugünkü şartlar altında, elde edebileceğimizin en iyisi bu. Olur da hayatın içinde başka bir sürprizle karşılaşırsak diye söylüyorum. Sonuçta bilet dediğin senin

bir taşıta binmeni sağlar ve o taşıtın kazasız belasız gidip gidemeyeceğini de bilemezsin."

"Kara mara yok artık, Nazlı... Burada kalsak da... Gitsek de yok... Böyle bir ihtimal yok ama gidip de dönsek de Kara yok."

Bahsettiği sürprizler kozun hafifliğinden değil, tetiği çekememesinden kaynaklı olmalıydı.

"Sen..." dedim kaygıyla. "Bu koz uğruna bir bedel ödedin mi?"

"Ben değil," dedi yavaşça. Bakışlarını gözlerimden çekti ve flashbelleğe çevirdi. "Eski bir arkadaşım ödedi. Çok sevdiğim bir arkadaşım."

"Kim?" diye sordum içimdeki meraka engel olamayarak. Yalnızca yüzüme baktı ama soruma cevap vermedi. Barışmaktan bahsediyordu ama aramızda hâlâ görünmez engeller vardı ve bunları ne benim aşmama izin veriyor ne de kendi aşmaya çabalıyordu. "Bora, sorduğum hiçbir soruya adamakıllı cevap vermediğinin farkında mısın?!"

"Bilmesen de sana hiçbir şey kaybettirmeyecek bazı şeyler vardır," dedi. Sol eliyle ensesini ovaladı. "Bir başkasının özeli hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum. Amacım herhangi bir şey saklamak değil. Burada konu sen değilsin. İnan bana."

"Başkalarının özeli, peki..." dedim başımı aşağı ve yukarı sallarken. "Sen de mi başkasısın peki? Senin kendinle alakalı anlatmadıkların?!" Serzenişimin üzüntüyle sarmalandığının farkındaydı. "Dünden beri ne hâldeyim ben ya! Bombayı bıraktın kucağıma gittin! Kafamda tek bir soru, düşünmemeye çalışıyorum ama yapamıyorum!"

Okyanusun en karanlığını çağrıştıran gözleri, onun da benden bir farkı olmadığını haykırıyordu. "Gece poligona gittim," dedi. Okyanus derinlerine kazılı enkazı, gözlerinde uzun zaman sonra ilk kez görüyordum. "Tetiği çekebiliyorum. Üstelik sağ elimle denedim. İnanılmaz acıdı tabii. Kolumdaki keskin zonklama bütün gün benimleydi. Ama tetiği çekebildim."

Ciğerlerimin, enkazın olduğu derinliğe dalmama dayanamayacağını hatırlatırcasına sızladığını hissettim. "Anlat bana..." dedim kısık bir sesle.

Omuzları kalkıp inerken, "Gerçekten ne anlatacağımı bilmiyorum..." dedi. Gözlerinin buğulandığını görünce acıyla yutkundum. "Ben de anlamadım ki çünkü n'oldu öyle dün..." Gülümsemeye çalışırken, "Nazlı..." diye devam etti. Ben ciğerlerimin patlamasını bile göze alarak, eğer ona iyi gelecekse o enkaza dokunurdum ama bu, ona gerçekten iyi gelir miydi? "Bunu ikimizden başka kimse bilmesin... Olur mu?"

"Olur tabii..." dedim. Altı saniye boyunca yüzüme baktığında, bir şey söylemekle söylememek arasında gidip geldiğini anlamıştım. "Anlatabilirsin Bora," dedim. Yanına yaklaştığım sırada, biraz geriye doğru kaydı. Her ne kadar bir duvara çarpıp geri düşmüş gibi hissetsem de bu ilk düşüşüm değildi. "Ne anladıysan... Ya da n'olduysa... O eve ilk girdiğin andan başlayarak, anlatabilirsin. Bir şey söylemek istiyorsun ama... Kararsızsın görebiliyorum."

"Yok, o değil..." dedi. Karmakarışık olmuş gibiydi. "Ben... Dün gece hiç uyumadım... Ve bugün inanılmaz yoruldum..."

"Tamam," dedim anlayışla. Gülümsemek için kendimi epey zorlamak zorunda kalmıştım. "Uyu tabii. Ama eğer uyanınca anlatmak istersen de dinlerim ben."

"Sen uyumayacak mısın?" diye sordu merakla.

"Uyurum belki ama sen konuşmak istersen kaldırabilirsin beni," dedim. Ürperince üzerimdeki hırkama daha çok sarındım. "Burada uyurum ben. Sen oyun odasına mı gideceksin?"

Başını hafifçe eğerken gözlerini kıstı. "Dün geceden sonra... Benimle uyumak istememeni anlıyorum ama... Bu gece seninle uyumaya ihtiyacım var."

Benim ise gözlerim fal taşı misali açılmıştı. "Ne?!"

"Özür dilerim... Seni kırdığımı, incittiğimi biliyorum... Ama bunu isteyerek yapmadım. Gelmemen gerekiyordu oyun

odasına. Öfkeliyken kendimi dizginlemekte çok zorlanıyorum ve... Gerçekten çok kırılınca sana..."

"Benimle dalga mı geçiyorsun Bora?!" diye sordum.

"Sadece samimiyetle hislerimi dile getiriyorum," dedi.

"Ben mi seninle uyumak istemiyorum?!" dedim, sesimin tınısı yüksek bir şekilde. "Dünden beri bana dokunmaktan bile korkuyor gibisin! Hadi dün gece, tamam... Ama bugün barışmak için geldiğini söylüyorsun... Hem konuşmuyorsun hem de bana dokunmuyorsun! Öpmüyorsun bile mesela beni?! Ben buna rağmen, yanına yaklaşmak istedim. Kaçtın benden. Uzaklaştın. Kaydın öteye!"

Derin, çok derin bir nefes aldı. "Dün geceden beri, neredeyse hiç söndürmeden sigara içtim. Ve bu gece de içki içtim..." dedi. Gülümsemesi bu kez gerçek ve fakat yine de sönüktü. "Kokudan rahatsız olma diye uzaklaştım. Duş almam lazım."

"Bir kere öpsen beni ve sonra hemen çekilsen, koku beni öldürmezdi ama değil mi?!" dedim, dediklerini sorgularcasına.

"Çekindim," dedi hiç düşünmeden. "Yani bakışların mesafeli ve beni gördüğüne hiç ama hiç mutlu olmamış gibiydin. Senin de öyle bir yönelimin olmayınca... Dün geceden sonra sınır ihlali yapmak istemedim."

Cümlesi biter bitmez, "Hayır, senin bakışların mesafeli asıl!" diyerek onu suçladım. İşaret parmağımı öyle bir uzatmıştım ki neredeyse gözüne girecekti. "Ben bütün gece ve bütün gün seni nasıl özledim haberin var mı senin?!"

"Var," dedi içi gider gibi. "Ben de seni özledim çünkü."

"Sen öp... Neden öpmüyorsun ki?!" Sesim incelmiş, kaşlarım çatılmıştı. "Eğer mesafeliysem, kızarım sana ne olacak?! Kızayım, ne olacak?! Mutlu olmamışım! Tabii ki olmam, durdun durdun saçma sapan bir anda geldin! Sanki sen gittiğinden beri ben göbek atıyormuşum gibi! İzlemişsin bir de! Sen öp?! Sigara kokusundan rahatsız olursam, yüzüne çarparım bunu zaten, ne olacak?!"

Yanıma yaklaştı. Gözleri gözlerimin en içine hapsolurken, enkaz bir kez daha kendini göstermişti. Sağ parmak uçları saçlarıma dokunurken, kolu acımış olmalı ki yüzü kasılmıştı. Dudakları dudaklarıma o kadar ağır yaklaşıyordu ki buna dayanacak kadar sabrım yoktu. Yine de uslu bir kız olup bekledim. Önce dudaklarının dudaklarımla birleşmesini, sonra da usul usul beni öpüşlerinin tadını çıkarmayı. Avuç içim ensesine kapandı. Teni sıcacıktı. Dudaklarının yavaş hareketi beni baştan çıkarıyordu. Kucağına oturduğumda kaykıldı ve ben de üzerine eğildim. Sağ eliyle belimi kavramıştı.

Nefes almak için dudaklarımı dudaklarından çektiğimde, "Bak bir şey olmuyormuş değil mi?! Sigara kokusu falan almıyormuşum?!" diye kızdım. Bana cevap vermek yerine, beni daha sert öpmeye başladı. Bu, içimdeki hararetı daha da arttırıyordu. "Bana anlatacaksın bak! Onu unutmadım!" dedim ve bunu derken yanlışlıkla dudağını ısırmış da olabilirdim. Gömleğinin düğmelerini koparmak suretiyle ellerimi, dün gece gözümün önünde duran ama dokunamadığım karın kaslarına kavuşturdum. "Perde veya ışık..." dedim kesik nefeslerimin arasında.

Sol eliyle zar zor da olsa, ceketinin cebindeki telefonuna uzandı. Dudakları dudaklarımdan çekilip, bakışları telefonuna çevrildiği için dudaklarım boşta kalmıştı. Ben de dudaklarımın rotasını, o çok sevdiğim köprücük kemiğine çevirdim. Perdeleri kapatmış, hatta artık gerek olmamasına rağmen ışığı da biraz kısmıştı ama köprücük kemiğiyle aramdaki ilişkiye karışmamak da prensiplerinden biri olduğu için, başını arkaya yaslamıştı ve öpücüklerimin tadını çıkarıyordu. Bir yandan da sol baş parmağı boynumda, adının yazdığı yeri okşarken, diğer dört parmağı da enseme kapanmıştı.

Dudaklarımın derhal dudaklarıyla, ellerinin -veya elinin çünkü sağ kolunu oynatmasını istemiyordum- bedenimle buluşması ve hatta bedenlerimizin bir olması gerekiyordu ama maalesef biraz daha dayanmak zorundaydım.

Çünkü Bora'dan intikam almam gerekiyordu.

Yirmi iki saat, kırk iki dakika, üç saniye boyunca yanıma gelmediği için; onu yirmi iki dakika, kırk beş saniye bekletecek ve bu sürenin de tadını çıkaracaktım.

Aslında keşke bunu tam tamına yirmi iki saat, kırk iki dakika, üç saniye boyunca yapabilseydim ama mümkün değildi, ben de insandım ve maalesef Bora insan değil bir heykeldi ve ben o kadar dayanamazdım.

Hırkamı çıkarıp attım ve dudaklarımı köprücük kemiklerinden önce göğüs kafesine, sonra kalbinin üstünde adımın yazdığı yere, oradan da aklımı başımdan alan karın kaslarına doğru indirdim. Dizlerimin üzerine çökerek bacaklarının arasına yerleşmiştim. Sol parmakları saçlarımın arasında dolaşırken, vücudunda öpücüklerimin değmediği herhangi bir yer kalmasın istiyordum. Bora'nın nefes alışverişleri dokunuşlarımla değişiyordu ve bunu kontrol edebilmek çok hoşuma gidiyordu. Bana müdahale etmeden, yeniden yanına gitmemi beklediğini biliyordum çünkü sabrı da benim kontrolümdeydi ve bu daha çok hoşuma gidiyordu.

Dudaklarım bedeninden ayrıldıktan sonra ayağa kalktım ve üzerimdeki bütün kıyafetleri yavaşça çıkarttım. Vücudumla gözlerim arasında gidip gelen gözleri kendisini kıvrandırmaya karar verdiğimin farkına varmış gibi bakıyorlardı. Arkamı döndüm ve biraz ilerideki telefonumun yanına ilerleyip kilit kodunu girdim. Bora'nın boğazından çıkan minik ve sitem dolu kahkahayı duymazdan gelerek, "Müzik açayım mı?" diye sordum.

"Aç aç," dedi. Sağ bacağını huzursuzca sallarken, gözlerini yumdu. "Ben geldiğimde dinlediğin şarkıyı aç... Neydi? Beni bir koynuna alıversen n'olur yâr! Hah! Onu aç..."

Attığım kahkaha sıcacık ve içtendi. Hiçbir şey açmadan ekranımı kilitledim ve yeniden yanına gittim. Kucağına değil, koltuğa oturdum ve sağ kolunu elime alıp, bandajın üzerinden yarasında yavaşça elimi dolaştırmaya başladım. Biraz daha bekleyecekti. Sekiz dakika, iki saniye kadar.

"Neden hepsi sekizer taneydi? Kaptan şapkaları, zarlar, maket tekneler, chipler?" diye sordum. Gözlerini açıp kendisiyle dalga geçip geçmediğimi sorarcasına yüzüme baktığında gülmemek için kendimi sıkmıştım. "Arabaların sayısı ise-"

"N'apıyorsun yaramı dokunuşlarınla mı iyileştirmeye çalışıyorsun?" dedi hafif ters bir tavırla. Minik bir kahkaha attığımda, kolunu elimden çekti. "N'apıyorsun şu an?"

Bacak bacak üzerine attım ve "Biliyorsun n'aptığımı..." dedim keyifle arkama yaslanırken.

"İnkâr etmeyeceksin yani?" dedi. Gülümsemesi kızgınlıkla kaplanmıştı. "Ne kadar daha bekleyeceğiz böyle?"

"Altı dakika..." Gülümsemesi büyürken, kaşları havalandı. "...elli üç saniye-"

"Bekle beklerim," dedi sözümü keserek. Ben kurduğu cümleyi anlayamazken beni kendine doğru çekmiş ve dudaklarıma yapışmıştı. Ben olanı biteni idrak edemeden ise kendimi çoktan kucağında bulmuştum.

"Sağ elini-"

Konuşmamı engellemek ister gibi beni çok daha hızlı öptüğünde pes etmek zorunda kalmıştım.

Neyse ki benim de canıma minnetti.

♠

"Bora..."

"Efendim sevgilim?" dedi yumuşacık bir tonlamayla. Hâlâ L koltuktaydık ve ben hâlâ kucağında oturuyordum. Omuzlarıma koltuk şalını almıştım. Aslında kalkıp odamıza gitmemiz gerekiyordu ama belli ki ikimiz de bu anı bozmak istemiyorduk. Bora parmaklarının tersiyle yanağımı severken, gözlerimiz birbirlerine kenetlenmişlerdi. Bana tam zamanını sayarak yüzleşmek istemediğim ama bir tam günü aştığını bildiğim bir süreden sonra, ilk kez *sevgilim* diyordu. Ruhumun arındığını, temizlendiğini, kötü tüm düşüncelerden sıyrıldığını hissediyordum. "Dinliyorum?" dedi, ben konuşmayınca.

"Benim kafama takılan bir konu var..." dedim.

Doğrulup başımın üzerini öptü ve yeniden arkasına yaslandı. "Söyle sevgilim."

"Ama kavga etmek istemiyorum," dedim endişeyle. Bir elimi avucunun arasına alınca, boşta kalan elimi de omzuna yerleştirmiştim. "Konuyu açarsam kavga ederiz diye korkuyorum."

Avuç içimden öptü. "Korkma," dedi. Okyanus derinlerindeki enkaz gözlerinden çekilmiyordu ama en azından gün yüzünde de değildi. "Söyle hadi."

"Ben gerçekten dürüsttüm sana," dedim. Dikkat ve ilgiyle beni dinliyordu, henüz olumsuz olarak algılayabileceğim bir mimik yapmamıştı. "Bütün söylediklerimde... Dün gece..." Derin bir nefes verdim, tane tane ve yavaş yavaş konuşuyordum ki anlasın. "Tereddütlerim yok... Ya da kendi düşüncelerimin altına senin adını yazmaya çalışmadım. Asla ama asla seni düşünüyor-muş gibi davranmadım. Ben bunu hiçbir zaman yapmadım, yapmam. Ben gerçekten seni düşündüm, düşünüyorum. Sadece seni. Seni sen yapan değerlerden biri, *ailen* diye..."

"Seni suçladığım için özür dilerim..." dedi. Yüzüne sıkıntı dolu bir ifade yayıldı. "Ve beni düşündüğün için teşekkür ederim... Eğer benden saklamasaydın, gelip benimle konuşsaydın... Bu düşüncelerinin doğru olmadığını sana söylerdim. Nasıl ki ben bir şeylere yanlış bir yerden bakıyorsam, sen de öyle bakıyorsun..."

"Belki de haklısın," dedim. Parmak uçlarım sakallarına ulaştı. "Ben de özür dilerim sevgilim." Gülümsediğinde, gamzesine dokundum. "En çok da... O telefon olayı-"

"Tamam..." dedi, cümlemi tamamlamama izin vermeden. "O konuyu hiç hatırlamamak üzere kapattım ben."

"İkimiz de... Dönmemek üzere gidiyoruz," dedim. Başını beni onaylar gibi sallarken, ellerini belimde birleşmişti. "Hazırlıklar nasıl gidiyor?"

"Durmaksızın, vardiyalı işçiler çalışıyor..." dedi. Bana rapor veriyormuşçasına ciddileşmişti. "Civarda bazı fizibilite çalışmaları yaptırıyorum. Çeşitli kara rotasyonlarını

inceliyorlar. Adadan nerelere gidebileceğimize bakıyorlar. Hem kasabalar, hem şehir merkezleri. Helikopterle nerelere inebiliriz, tekneyle nerelere demir atabiliriz gibi. Civardaki hastaneler, marketler, kafe ve restoranlar, sinema vesaire... Aklına gelebilecek her şeyi araştırıyoruz. İyileştirilmesi gereken yer tespitleri yapılıyor uğrayabileceğimiz yerlerde. En iyi imkânlar sağlanacak oralara. En iyi doktorlar, en iyi tıbbi malzemeler, en iyi aşçılar, en taze meyve ve sebze taşımacılığı sağlamanın yolları ya da her ne lazım olabilecekse bize işte. Adadan ayrılıp normal hayata karıştığımız zamanlarda kimsenin dikkatini çekmemeliyiz. O yüzden civarın yerlileri hakkında da bilgi topluyorlar."

Eğildim ve dudaklarına küçücük bir öpücük bıraktım. "İnanılmaz heyecanlanıyorum!"

İçine kocaman bir nefes çekti. "Her şeyin en iyi koşullarda olması için elimden geleni yapacağım."

"Biliyorum sevgilim," dedim sıcacık bir ifadeyle.

"Duşa girelim... Sonra da yatalım..." dedi.

Başımı iki yana salladım. "Lütfen, dün akşamı anlat..." dedim. Okyanusun derinliklerindeki enkaz, ben sürekli onu aramak üzere baktığım için mi oradaydı? "Merak ediyorum..."

"İçeri girerken, bütün adamları indirdiler. Ben arkadaydım zaten, silahım elimdeydi ama ateş edeceğim bir durum olmadı..." Sesi düşmüş, bakışları gözlerimden çekilmiş, yüzü karanlıkla kaplanmıştı. "Odada, bir köşeye saklanmış bir herif vardı. Çocuklar görmemiş. Herifi ilk ben gördüm. O, benim onu gördüğümü görmeden üstelik. Silahım ona çevriliydi. Derken göz göze geldik..." Kalbim adeta ağzımda atıyordu çünkü Bora, sanki o anı yeniden yaşıyor gibiydi. "Eğer tetiği çekebilseydim herifi öldürebilirdim. Ki zaten *öldüm* diye düşündüğünü gözlerinde gördüm, o yüzden hemen davranmadı bile tetiğe belki. Parmağım kıpırdamadı. Ve baktı ben ateş etmiyorum, hâliyle o bastı tetiğe. Çocuklar da o an fark etmişler. İçlerinden biri ittirdi beni, kurşun

kolumu sıyırdı." Gözleri en sonunda gözlerimi buldu. "Bütün bunlar birkaç saniyede oldu, tahmin edebiliyorsundur."

"Nasıl kıpırdamadı parmağın, onu anlamıyorum..." dedim şaşkınlıkla.

"Kıpırdamadı işte..." dedi dalgın bir şekilde.

"Ne düşündün peki o sırada?" diye sordum.

Gözleri gözlerime değdi. "Herifin bacağına ateş etmeyi..." Kaşlarım çatıldı. "Koluna, omzuna, karın boşluğuna ya da..."

"Ne diyorsun sen Bora?" diye sordum hayretle. "Neden?"

"Öldürmek istemedim," dedi, dudakları bilmem dercesine bükülürken. "Saniyelik anlar... Ama kafamdan binlerce şey geçmiş de olabilir, emin değilim. Elime ilk kez silah almışım, ilk kez bir cinayet işleyecekmişim gibi... Ki karşımdaki adamın da silahı var. Öyle durumlarda, hayatta kalmak için bambaşka bir kafada oluyorsun, sen de bilirsin... Ama ben o sırada, dünyanın en amatör insanıydım. Ki ilk cinayetimi işlerken dahi bu kadar amatör davranmadığıma eminim."

Bu söylediklerini aklım almıyordu. "Peki... Başka ne düşündün?" diye sordum.

Gözleri düşünürcesine kısıldı. "Bilmiyorum Nazlı. Zaten çok isteksizdim bu operasyon için. Bir de erkene aldık..." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Evde olmak istiyordum. Seninle beraber. Ama sen de oraya gelecektin ve bu beni daha çok gerdi. Sen gelmeden ortalık temizlensin diye acele ettik zaten ayrıca. Sıkılmıştım. Seni de alıp evimize gitmek istiyordum. Ben bu ara zaten ne zaman sıkışsam, seninle birlikte yatıp uyuyalım istiyorum. Şöyle uzunca bir süre... Hiç yataktan çıkmadan. Şimdi de uyumak istiyorum. Uyurken kendini izleyebilmeni çok isterdim. Videoya mı çeksem seni? Orada da galiba... Galiba, senin kızımız olacağını söylediğin anı düşündüm bak... O kadar güzel, o kadar tatlıydın ki... Uyuyor musun, uyanık mısın belli değil." Gülümsemesi büyüdü. "Kız çocuklarını çok seve-"

Bora cümlesini yarıda kesti. Zorlukla ve bunu kabul edemez gibi sertçe yutkundu. Bir operasyonun ortasında ne beni ne de kızımızı düşünebilirdi, bunu benden daha iyi

biliyordu. Gözlerine aniden yaşlar dolarken, yüzünde büyük bir şok ifadesi vardı.

"Tamam sevgilim," dedim sakinliğimi korumaya çalışırken. Yüzümdeki, kendisininkine benzer ifadeyi görüp ürkmesin diye yüzünü göğsüme bastırdım. Hıçkırarak ağlamaya başladı. Elimin ayağımın birbirine dolaşmaması için içimden saymaya başladım. "Tamam sevgilim..." dedim, bir yandan da. İki elimle birden Bora'ya öyle sıkı sıkıya sarılıyordum ki nefes alıp alamadığından dahi emin değildim. "Tamam sevgilim."

"Kim bir mafyanın çocuğu olmak ister ki?" diye isyan etti hıçkırıklarının arasında.

Dudakları arasından çıkan kelimeler kalbime çarpıp, kalbimi parçaladı.

"Kim ister Nazlı?! Kim ister?! Ben istedim mi?! Ablam istedi mi?! Begüm ister miydi?! Kim ister?! Kim ister?!"

Aslında bu benim yatta ona sorduğum bir soruydu ve fakat öyle değilmiş gibi kendimden emin bir ifadeyle ona cevap verdim:

"Gideceğiz... Ve bitecek..." dedim. Boğazından kopan bütün nidalar benim içime işleyerek, gözlerimden yaşlar akmasına sebep oluyordu ama buna rağmen dimdik duruyordum. "Gideceğiz sevgilim. Bütün bunlar, bütün kötü şeyler arkamızda kalacak. Hepsi bitecek." Saçlarının arasına dudaklarımı bastırdım, kafasında ne varsa dağılsın istiyordum. "Yemin ederim Bora... Bambaşka, çok güzel, artık tertemiz bir hayatımız olacak..." Denizden esen tuzlu meltem genzimi yakıyor, bergamot kokusu canımı acıtıyordu çünkü Bora'nın canı acıyordu. Çok acıyordu. "Yemin ederim hepsi geçmişte kalacak... Yepyeni bir sayfa açacağız... Güven bana, tamam mı sevgilim? Ada, bize iyi gelecek. N'olur güven bana..."

Ellerim arasında olan başını, güçlükle de olsa sallarken, dudakları parçalanmış kalbime değmişti. İçime derin bir nefes çektim. Benim gözyaşlarımın şiddetlenmemesi gerekiyordu. Bora için sakin kalmam gerekiyordu. Bora için.

Önce benim inanmam lazımdı. Bütün kalbimle söylediklerimin doğruluğuna, önce benim inanmam lazımdı ki Bora'yı da inandırabileyim.

"Ada, bize iyi gelecek..." diye tekrarladım büyük bir inançla. "Ada, bize iyi gelecek..."

Ada.

Dört tarafı okyanusla kaplı kara parçası.

Bora. Ada. Bora'nın parçası. Kara'nın parçası. Ada. Bora.

"Kızımız bize iyi gelecek sevgilim..."

Ada Karabey.

Kızımız.

♠♠

Nasipse 31 Aralık 2022'de biz buradayız, yeni bir yıla son kez Maça Kızı 8 ile giriyoruz.

Henüz yeni bölüm mü okuyalım yoksa özel bölüm mü karar veremedim, sizler de fikrinizi yazar mısınız?

Teşekkür ederim, sevgiyle.

Güneşçiçeği*

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

171.Bölüm'ün sonunda, özel bölüm mü yayınlayayım yeni bölüm mü karar veremediğimi söylemiş, sizlerin de fikirlerinizi yazmanızı rica etmiştim.

Sonra da ben, yeni bölüm yayınlamaya karar verdim. Fakat gelen tweetlerin ve DM'ye düşen mesajların ardı arkası kesilmeyince kafam yine karıştı... Üşenmeyip tek tek baktım, baktık, saydım, saydık. Ve iki gün önce, özel bölüm isteğinin alenen daha çok olduğunu fark ettik. Acı bir fark ediş oldu tabii bu, yeni yıla sadece iki ( ) gün kaldığı için. Yaparım, yapamam, yetiştiririm yetiştiremem derken kendimi özel bölümü yazarken buldum. Radikal bir karardı ve bu kararı ben mi verdim ve ne ara verdim, asla anlamadım.

Arzu ettiğim yerin daha gerisinden başladım bir de, anlam bütünlüğü tamamlansın diye, ben bir okur olsam oraları tamamen okumak isterim diye... Bendeki de ne cesaret ama!

Çok uzun olacaktı ve tamamını bugüne yetiştirememe ihtimalim çok yüksekti. Beni biliyorsunuz, alelacele veya içime sinmeyen bir bölüm yayınlamam mümkün değil. Genel kontroller, imlâ kontrolleri, tekrar tekrar okuma okutma, sesli okuma okutma rutinlerim de var. Dönüp dönüp üstünden geçmeye de zamanımın kalması gerekiyordu yayın gününde.

O yüzden, zaten Maça Kızı 8 Bölümleri'ne göre x2 uzunluğunda olacak bölümü -buradaki hâlinden şaşmadan- ikiye bölmeye karar verdim.

Bu akşam 102.Bölüm'ü... Yarın akşam da kısmetse 103.Bölüm'ü, Bora'nın bakış açısından okuyacağız.

Daha ilk kelimeler akıp giderken, beni ne kadar uğraştırırsa uğraştırsın, uykusuz da bıraksa, nefesimi de kesse, 2023'ü ağır bir yorgunlukla karşılayacak da olsam buna değeceğini anladım.

Önce yorumlarda buluşalım, 2022'ye Nazlı ve Bora ile veda edelim... Sonra ben koşup gideceğim, özel bölümü yazmaya devam edeceğim ve kısmetse, 2023'e yine Maça Kızı 8 yazarak gireceğim. Altıncı kez! Hem 2022'nin son akşamı, hem de 2023'ün ilk akşamı, Maça Kızı 8 okumak varmış demek ki sizlerin kısmetinde de.

2023'ün herkese sağlıkla, huzurla, mutlulukla, aşkla, bereketle ve uğurla gelmesini diliyorum. Yükleriniz uçup gitsin, dertleriniz devasıyla buluşsun, kalpleriniz ferahlığa ulaşsın. Gözlerinizi ya mutluluk ya da hikâyeler doldursun sadece. Gönlünüzden geçen neyse gerçekleşsin, hayallerinizden daha da güzelleri sizinle olsun.

Benim hayalim belli. Maça Kızı 8, 2023'te elimizde olacak. İmzalarımız başlayacak. Bol bol sarılacak, birbirimize kavuşacak, yüz yüze de Nazlı ve Bora konuşacağız. Bi' de Ada mı? □□

Sizi çok seviyorum yol arkadaşlarım.

İyi ki varsınız, daima var olun... □□□

□

Annemle yurtdışı tatillerine çıktığımızda, muhakkak müzeleri de gezerdik. İyi bir rehberdi. Gezdiğimiz bütün müzelerdeki sanat eserleri hakkında bir şekilde fikir sahibiydi ve bu hayatta bilmediği hiçbir şey olmadığını sanırdım. Koleksiyoner olduğu gibi, hiçbir zaman koleksiyonuna ekleyemeyeceği eserleri de sergilendikleri

yerde görmeyi de severdi. Hatta tablonun zarar görmemesi için belirli yıl aralıklarla, yalnızca birkaç aylığına orijinalini sergileyen müzelerin kuyruklarında beklemişliğimiz var. Annem dünyaca ünlü ressamların eserlerini bile, daha sonra hiçbir yorumcuda rastlamadığım kadar değişik açılardan ele alırdı ve ablamla beraber, onu hayranlıkla dinlerdik.

"*İyi bir resim,"* derdi. *"Sende iyi ya da kötü, büyük bir duygu uyandırandır. Hiçbir şey hissetmediğin ama iyi olduğu söylenen bir esere saygı duy, sanatçısını takdir et ama o eseri sevmek zorunda hissetme. Çünkü aslında, bütün söylenenlerin aksine, dünyanın en iyi sanat eserleri listesi diye bir şey yoktur. Sanat görecelidir, sen kendi dünyana bak. Herkesin kötü diye parmakla gösterdiği bir eser, senin ruhuna dokunuyorsa, o senin dünyanın en iyi sanat eserlerinden biridir, buna inanmaktan vazgeçme ve onu sakın kaçırma."*

Belki de amatörce bir söylem fakat bana göre, doğruluk payı oldukça yüksek. Annemin sanata olan tutkusu bana da geçmiş olsa gerek, onunla başlayan alışkanlığımı, ondan sonra da devam ettirdim. Ve ben de bugün hâlâ, bir sanat eserini annemin gözlerinden görüyorum. Bir tablonun iyi olduğunu anlayabiliyorum ama her iyi tablo, benim en iyiler listeme giremez.

Andrea DiCarlo, asla arkadaşım diye söylemiyorum, ruhuma dokunmayı başaran bir ressam. Çünkü resmettiği C*hianti Sunflower*'da Nazlı var. Ruhuma dokunmakla kalmadı, ruhum bizzat geceye kafa tutan güneşle doldu taştı.

"Bu, benim..." dedim. Bakışlarımı tablodan çekemiyorum fakat Andrea'nın yüzündeki memnun gülümsemenin farkındayım. "Yapmışsın yapacağını. Tebrik ederim."

"Asıl sen yaptın yapacağını," dedi muzip bir tavırla. "En pahalısını seçmeyi başardın yine! İşime gelir. Çünkü muhtemelen buradaki en zengin sanatsever sensin! Çek de kabul ediyoruz dostum. Ve sana indirim yapmaya pek niyetim yok."

"Kalemin var mı?" diye sordum ve cebimden çıkarttığım çek defterini doğruca Andrea'ya uzattım. "Fiyatı umurumda bile değil."

Andrea, biraz ileride konuklarla konuşan Melis'e kalem getirmesini işaret ederken, ben yeniden karşımda adeta yaşıyormuş kadar canlı duran tabloya dönmüştüm. Eğer Nazlı hayatı boyunca tek bir renk kullanabilecek olsaydı ve bir şekilde bunun kararını ben verecek olsaydım, bu rengin bordo olmasını isterdim. Sunflower'a yakıştığı gibi Nazlı'ya da çok yakışıyor. Dudaklarına, dudakları arasındaki vişneli sigaranın izmaritine, tırnaklarına ve üzerine giydiği herhangi bir parçaya... Ama bu rengi çok fazla kullanmıyor. En fazla rujda veyahut ojede. Onu ilk gördüğümde dudaklarında bordo ruj vardı, ilk beraber olduğumuzda ise tırnaklarında bordo oje. Halasının evine ilk kez gittiğimizde üzerine giydiği bordo dar kazak da hâlâ evli olduğumuzu öğrendiğinde ve hadsizce benden kendisine Nina dememi istediğinde giydiği salaş bordo kazak da ona ayrı ayrı çok yakışmıştı mesela.

Keşke, babaannemin çeyiz bohçasına koyduğu bordo geceliği de bir kez olsun giyebilseydi.

"İmzanızı rica edeceğim Bay Karabey!" dedi Andrea. Julia, Stefan, Mila ve Melis de yanımıza gelmişlerdi. Çek defterine imzayı attığımda, "Güzel bir alışveriş oldu..." diye ekledi.

Julia onlara büyük bir iyilik yapmışım gibi bana minnetle gülümserken Stefan, Andrea'yı tebrik etmişti. Mila ise her zamanki içten tavrıyla, "Güzel bir alışveriş tabii! Muhtemelen karısına Noel hediyesi olarak aldı adam bu tabloyu! Julia, sen de aklını kullan ve bu parayla kendine bir Noel hediyesi aldırt!" dedi.

Andrea hızla, "Noel çoktan geçti," dediğinde, herkes kahkaha atmıştı. Benim dışımda. Mila'nın cümlesiyle gerçekleri yeniden hatırladığım için değil kahkaha atmak, gülümseyecek hâlim bile kalmamıştı.

"Çünkü ben önem verdiğim kimseyle birlikte olmuyorum... Bunu... Sevdiğin kimseyle poker oynamamak gibi düşünebilirsin... Ama benim hayatımda, senin hayatındaki

gibi istisna olan bir Gökhan da yok... Yabancılarla ve sadece bir defa..."

"Cömert olmalısın dostum, Mila haklı!" dedi Stefan.

"Lütfen lütfen! Bu tabloların geliri öğrencilere bağışlanacak, unuttunuz mu?! Hem bu adam, Noel'de karısının yanında değildi. Hatta her zaman yaptığı gibi karısını Türkiye'de bırakıp Amerika'ya geldi. Ama ben kız arkadaşımın yanındaydım. Şimdi olduğu gibi... Değil mi Julia?"

"Evet aşkım! Ama bu, bana hediye almadığın ve alman gerektiği gerçeğini değiştirmez! Bora... Andrea'nın ağzına laf verdiğine inanamıyorum! Gerçekten Nazlı'yla gelir misin bir gün yanımıza?! Her defasında, bir dahakine deyip atlatıyorsun bak bizi! Lütfen... Her koşulda, Andrea senin yüzünden üste çıkıyor görüyorsun!"

"Bence bu yılbaşında, Nazlı'yı Boston'a direkt biz davet edelim. Kimde numarası var? Gökhan'dan mı istesek? Çünkü Bora'ya kalırsa, tanışacağımız yok!" dedi Stefan.

Nazlı zaten bir haftadır Boston'da. Bunu söylesem bana ne tepki verirler acaba? İki gündür Nazlı ile aynı şehrin havasını soluyoruz. O, muhtemelen benden kaçmak için buraya geldi. Ben ise holdingle alakalı işler yüzünden. Noel'i çocuklarla kutlamak da fena olmadı, en azından kafam dağılıyor. Nazlı, bu şehrin neresinde hiçbir fikrim yok ama Selim'in yerini bildiğini biliyorum. Sormuyorum. Eğer sorarsam yanına gitmek isterim çünkü. Bu yanlış. Çünkü o beni yanında istemiyor. Gerçekten istemiyor. Yine de Selim, Nazlı'nın nerede olduğunu bildiği için biraz olsun iyi hissediyorum. Eğer bana ihtiyacı olursa haberim olur ve ben de koşarak yanına gidebilirim.

"Nazlı'yı çağırmak iyi bir fikir. Noel hediyesi tablo muymuş onu da anlarız," dedi Andrea.

"Ama gülümsemesi... Kimsenin değer biçemeyeceği, izlemeye doyulamayan bir tablo gibi..."

Zaten aramızdaki ilişkinin bu şekilde olması gerekmiyor muydu? 8 Kasım'da ayrılmak üzere ona bir oyun

oynadığımda, tam da bu şekilde olmamızı hedeflememiş miydim? Beni artık sevmemesini, benden soğumasını, benden geçmesini, bizi unutmasını, onun için...onun için herhangi biri olmayı... Önemsemediği, sıradan, alelade biri. Sindirmesi çok zor ve biraz zaman alacak. Benim açık açık bir yabancı olduğumu kastettiği günün üzerinden, bir buçuk ay geçti gitti bile. Ortada hayıflanabileceğim bir durum yok. Kendi düşen ağlamaz derler ya benimki de o hesap.

"Tablonun Noel hediyesi olmadığına emin olabilirsiniz," dedi Melis araya girerek. "Malum biz Noel kutlamıyoruz. O yüzden kavga etmeyi bırakın."

Nazlı'yı dünyanın her yerinde, sadece iyi olduğundan emin olmak için aramadım mı? İyi olduğunu bildiğime göre, mesafemi de korumak zorundayım. O, kendisini sevdiğimi bilmiyor. Bunu aklıma mıh gibi kazımam gerek.

"Ama sonuçta yılbaşında hediye alıp veriyorsunuz," dedi Julia. Güldü. "Ayrıca senin hemcinsine destek çıkman lazım!"

Peki ellerimde kalan kalbini ona nasıl geri vereceğim?

"Benim, Bora'yı yanınızdan kaçırmam lazım..." dedi Melis ve koluma girdi. "Adamı tablo aldığına pişman ettiniz! Burası bir kafe-sanat galerisi ve ben burayı birçok ressama açıyorum. Müşterimi soğutmayın mekanımdan!"

Andrea, Julia, Mila ve Stefan bir kez daha kahkaha atarlarken, Melis'le arka bahçeye doğru ilerledik. İçerinin gürültülü olduğunu, dışarı çıkar çıkmaz daha iyi anlamıştım. "İyi geldi sessizlik," diye mırıldandım. Köşedeki boş masaya geçtiğimizde bir sigara yaktım.

"Bizimkiler de az gürültücü değil," dedi sitem edercesine. "Noel'den sonra bir gün dinlenmek bile yetmedi. Benim de kafam kazan oldu valla."

"Yoruldun da çok," dedim. Bir garson yanımıza geldi ve Melis'e bir kadeh şarap, bana ise bir kadeh viski getirdi. "Bugünün hazırlıklarına sabahın kör saatinde başlamışsındır diye tahmin ediyorum."

"Evet. Alışveriş yapmam lazımdı," dedi. Şarabından büyük bir yudum alıp, gözlerini gözlerime sabitledi. "Hatta o sırada,

Nazlı ile karşılaştım."

Yalan söylediğim için utanmam, yalanım ortaya çıktığı için mahcup olmam gerekiyor. Fakat ben Nazlı ile Melis'in karşılaşmasına takıldığım için, henüz bu duyguları hissedemiyorum. Neden ben değil de Melis yaşadı bu şahane hadiseyi?!

"Haddim değil biliyorum. Merakımı mazur gör. Ama bana üç senedir Amerika'da olduğunu söyledi. Harvard'da..."

Maalesef. Ve ben, o burnumun dibindeyken dahi onu bulamadım. Bunu hatırlamak her defasında kalbimi delik deşik ediyor.

"İlk kez yalan söylediğine şahit oluyorum..."

Melis gözlerimin içine öyle tedirgin bir şekilde bakıyor ki biraz daha konuşmazsam, gerçekten endişeleneceğini biliyorum. "Dürüst olmak gerekirse ilk kez yalan söylemiyorum," dedim. Muhtemelen cümlemdeki tezatlık kafasını karıştırdı. "Ama sana ilk kez yakalanıyorum."

"Ortada çok büyük bir sorun olduğu bariz." İnsanın arkadaşını tanıması böyle bir şey. "Nazlı da iyi görünmüyordu. Daha doğrusu... Değişmiş görünüyordu. Saçlarından bahsetmiyorum. Bakışları... Bakışları donuktu." Kendisine yalan söylediğim için kızgın değil, aksine sorunun ne olduğuna ve bana yardımcı olup olamayacağına odaklanmış durumda. "Biliyorsun. Anlattım sana. Anıl bana, Nazlı'dan o kadar çok bahsetti ki neredeyse onu çok iyi tanıyor gibiyim." Pek hoşuma giden bir hikâye değil bu aslında. Hatırlayasım yok. Ne Anıl'la kurduğu arkadaşlığı, ne Anıl'ın Nazlı'yı benim arkadaşım olan Melis'e anlatacak kadar şuursuz olmasını, ne de Anıl'ı. "Ve karşımda gördüğüm kadın... Başka biriydi Bora."

"Ben öyle demezdim," dedim. Sigaramdan art arda çektiğim dumanı havaya üfledim. "Yani, o kadının başka biri olduğunu iddia etmezdim... Çünkü senin, sizin aksinize ben Nazlı'yı görüyorum."

Bu cümleyi bir buçuk ay önce, bu kadar kendimden emin bir şekilde kuramazdım. Yeniden karşılaştığımız günden bu

yana, benim de zaman zaman kafam karıştı. Karşımda gördüğüm ve kendimin yarattığını bildiğim kadının Nazlı olmadığını düşündüğüm birçok an yaşadım. Nazlı bazen kendini ele verse de Nina Adams'ın arkasına saklanıyordu ve elimi uzatıp ona dokunmak istediğim anda suyla temas eden ateş gibi yok oluyordu. Öyle ki Nazlı'nın orada olduğunu hissettiğim anların, geçmişten gelen bir yanılsama olduğunu ve benim tümden Kara olmam ve Bora'yı yok etmem gibi Nazlı'nın da yok olduğunu düşünmeme ramak kalmıştı. Fakat o gece, benim bir yabancı olduğumu ima ettiği gece, Nina Adams'ın tamamıyla bir maskeden ibaret olduğunu ve Nazlı'nın orada, bıraktığım yerde durduğunu gördüm. Seviştiğimizde değil benden intikam aldığında gördüm Nazlı'yı.

Çektiği acı hâlâ taze olan, yaraları hâlâ kanayan, gözleri hâlâ hüzünle bakan, küçük nazlı kız çocuğunu.

"Onu da davet ettim aslında resepsiyona... Ama gelmeyecek herhalde..."

"Gelmez muhtemelen," dedim. Sigaramı söndürürken gülümsemeye çalıştım. "Bunca zaman boyunca kendisinden Türkiye'de diye bahsettiğimi öğrendi mi?"

Melis kaşlarını çatarken, "Maalesef öyle bir pot kırdım," dedi.

Kadehimdeki viskiyi kafama diktim. "Ben eve geçeyim Melis..." dedim ayaklanırken. Gözlerine onlarca soru yerleşmişti ve bir an için ne diyeceğini bilemedi. "Haklı olarak merak ettiğin çok şey var ama... Anlatacak gücüm yok. Zaten doğru bir zaman da değil. Misafirlerinle ilgilenmen gerek."

"Bora, aklım sende kalacak..." dedi kaygıyla. O da ayağa kalktı. "Bak resepsiyondan sonra sana geleyim, oturalım ve sabaha kadar dertleşelim. Olur mu?"

Başımı iki yana sallarken, "Gerek yok..." dedim. Omzuna minnetle dokundum. "Yalnız kalsam daha iyi." Melis yalnız kalmamı istemese de bana saygı duyarak durumu çaresizce kabullenmek zorunda kaldı. "Kimseye görünmeden çıkayım.

Çocuklara daha burada olduğumu, yine görüşebileceğimizi söylersin. Bir telefon geldi ve gitmek zorunda kaldım... Yadırgamazlar zaten."

"Merak etme," dedi. Boynuma sıkı sıkıya sarıldı. "Sorun her neyse... Umarım bir an önce geçer..."

Geçmeyeceğini biliyorum.

"İyi değilsin Kara," dedi Aydın. Telefonu sol elimle tutarak, kendime bir kadeh viski doldurdum. "Ne kendini ne de beni kandırmaya çalış... Bir süredir, gerçekten iyi değilsin."

"Aydın..." dedim iç çekerek. Kadehi fondip yapıp, iskelenin üzerine bıraktım. "Görmezden gel. Anlamayıver lan!" İçime derin bir nefes çekmeye çalıştım. "Sen benim dediklerime odaklan. Çınar Akbulut'la alakalı ne buldun?! Nazlı, Harvard'da olmasına rağmen ona nasıl ulaşamadık?! Bu sorunun cevabını hâlâ bilmiyor olmak canımı sıkıyor! Profesör'e kadar yaklaşıp nasıl yol katedemedik?! Eksiğimiz ne?! İçeride bir hain varsa, kim?! Alp kimin adamı Aydın?! Kartelin içine sızabildin mi?! Büyük Masa'yı topla gerekirse, bir şey yap artık!"

"Bütün sorularına cevap bulacağız... Ama sen iyi olmazsan detayları kaçırır, bizi cevaplara götürecek diğer doğru soruları bile göremezsin Kara!"

"Nasıl iyi olacağım amına koyayım?!" diye bağırdım hırsla. Ayaklarım okyanusa doğru sarkarken, iskelede geriye doğru uzandım. "Geberiyorum aşkımdan ve bunu söyleyemiyorum bile! Nasıl iyi olacağım?!"

"Dün morg morg geziyordun!" dedi Aydın, yüksek sesle. "Bugün en azından yaşadığını biliyorsun! Yetineceksin! Yetinmek zorundasın Kara! Buna mecbursun!"

"Beni artık sevmiyor..." dedim. Kelimeler Nazlı'nın içindeki cehennem ateşine karıştığı için olsa gerek, boğazımı yakmıştı. "Bununla yüzleşmek... Çok... Çok ağır amına koyayım!" Nefes almaya çalıştım. "Sen nasıl bir insansın Aydın?! Ablamın senden vazgeçmesine nasıl dayanabildin?! Nasıl yaşadın lan bununla?! Seni seven kadının... Seni artık

sevmemesine nasıl katlandın lan?! Nasıl baş ettin bununla?!"

"Kendine gel Kara..." dedi Aydın, kısık bir sesle. "Lütfen kendine gel... Çocuklardan birini arayayım, seni duşa soksunlar... Çok sarhoşsun."

"Yine de dayandım..." dedim iç çekerek. "Harbiden iyi dayandım. Bir aydan fazla zaman oldu... Beni sevmediğini öğreneli... Bir aydan fazla zaman aynı evdeydik... O anlamadı hiçbir şey. Valla anlamadı. Hiçbir şey anlamadı Aydın! Hiçbir zaman, hiçbir şey anlamadı! Onu sevdiğimi de anlamadı! Hiçbir sikimi anlamadı! O kadar kapalı ki algıları! Ölüyorum ve bunu da anlamıyor!"

Telefonu Aydın'ın suratına kapatırken gözlerimi sımsıkı yumdum. Başım dönüyor. Gözleri, gözlerimin önünde. Gözleri başımı döndürüyor. Öpücükleri... Üzerimdeki kazağın yakasını çekiştirdim ve parmaklarımı köprücük kemiğime dokundurdum. Dudaklarını, köprücük kemiğimde hissetmeye çalıştım. Kokusu burnuma çalınırken dudaklarım titredi. Sesini duymam lazım. Sesini özledim. Bana adımla seslenmesini. O kadar az söyledi ki adımı...

Gök gürledi. Çok geçmeden, yağmurun iri ve sert damlaları üzerime yağmaya başladı. Nerede acaba şimdi? Islanıyor mu o da? Öyle yalnızım ki... Hasta olmasın? Öyle kimsem yok ki... Bari rüyama gelsin. N'olur, gelsin.

"Bu otelde iş için ayrı, turistik ziyaretler için ayrı misafirler ağırlıyoruz. Zannediyorum ki iş amacıyla Boston'da bulunan misafirleri ağırlamakta zorlanmıyoruz ama turistik ziyaretler için gelen misafirlerimiz konusunda, biraz sıkıcı bir otel olarak kalabiliyoruz. Vegas'taki Hotel Le Huit'in konseptini inanılmaz beğeniyorum mesela... Biz de böyle bir yeniliğe mi gitsek? Ne dersiniz?"

Bay Kyzenko'nun yenilikçi fikirleri hiç ilgi alanıma girmiyor. En azından bugün. Zaten atılması gereken imzalar için niye buraya kadar geldiysem. Evrakı ofise istesem, çok daha iyi olurmuş. "Las Vegas'ta ağırlanan turistlerle Boston'da

ağırlanan turistler takdir edersiniz ki birbirinden farklı beklentiye sahip insanlar... Vegas eğlence odaklı, Boston ise tarihi dokusu olan ve kültür sanatla bütünleşmiş bir şehir..."

"Haklısınız. Ama ben de tam bundan bahsediyorum Bay Karabey... Biz bu şehre radikal bir yenilik getirelim ve rakiplerimizden farklı bir şey yapalım..."

Bay Martin, Hotel Le Huit'lerin hisselerini bana devrederken, beni bazı ortaklara karşı dikkatli olmam konusunda bilhassa uyarmıştı. Bay Kyzenko da o listedeki heriflerden biri. Eğer başını boş bırakırsam, seks partileri yapılan bir kulüp dahi açabilir otelin içine ki bu en beklendik olanı. Herifin sapık olduğuna dair söylentiler oldukça yaygın ve özellikle bu otelin güvenliği konusunda daha hassas davranıyorum.

"Sanırım sizinle aynı düşünmüyorum," dedim. Ellerimi ceplerime soktum. "Rakiplerimizden farklı yapabileceğimiz en iyi yenilikler gurme lezzetler, top secret toplantı imkânları, iyi dinlenme alanlarıyla olabilir ancak bu şehirde... Zaten büyük bir gece kulübü var otelde, daha farklı ne düşünüyorsunuz ki? Casino açmayı değil herhalde?"

"Lütfen ön yargıyla yaklaşmayın önerilerime... Ben bazı fizibilite çalışmaları yaptırdım. Dilerseniz onları size göndereyim, siz inceleyin, üzerine toplantı yapalım. Ayaküstü konuşmamış oluruz."

"Olur... Bu ara takvimim sıkışık yalnız-"

"Bora..."

Cümlemi kesen Nazlı'nın sesiydi. Onunla Boston'ın herhangi bir yerinde karşılaşabilirdim ama burada değil. Hotel Le Huit'de değil. Şaşkınlıkla sesinin geldiği yöne döndüm. Niye buradaydı ki?! Selim'e, Nazlı'nın nerede olduğuna dair bana rapor vermemesini söylemiştim ama Hotel Le Huit'de olması istisnaya girmez miydi? Selim, elmalarla armutları niye birbirine karıştırıyor? Nazlı neden burada ki?! "Senin ne işin var burada?" diye sordum. Bu sorunun oldukça kaba olduğunu hissedince, "Burada mı kalıyorsun?" diye ekledim.

"Evet," dedi.

Bay Kyzenko'nun merakla bize baktığını fark edince, nezaketen de olsa onları tanıştırmam gerektiğini düşündüm. "Bay Kyzenko... Ortağım."

Peki Nazlı? Nazlı'yı nasıl tanıtacağım? Karımın, bu otele Nina Adams kimliğiyle giriş yaptığını nasıl açıklayabilirim?

"Memnun oldum," dedi Nazlı. Bay Kyzenko'ya elini uzattı ve kendisini "Nina Adams," olarak tanıttı.

"Ben de memnun oldum Bayan Adams," dedi Bay Kyzenko. Elleri arasında olan Nazlı'nın elini dudaklarına götürdü ve öptü. Bu aslında centilmen bir beyefendinin yapabileceği bir eylem fakat bu herif centilmen değil. Beyefendi bile değil. O yüzden eylemi oldukça çiğ ve sakil. "Bay Karabey, bu güzel hanımefendi arkadaşınız mı?"

"Hayır," dedim. Sikeyim! "Evet," diye düzelttim.

Nazlı, "Karısının arkadaşıyım," diye araya girdiğinde, Bay Kyzenko'nun şaşkınlığı dağıldı. Fakat herif öyle bir gülümsedi ki enseme bir ağrının saplandığını ve bu ağrının bütün vücudumu ele geçirdiğini hissettim. Bu gülümsemeyi tanıyorum, Nazlı'yı radarına aldı.

"Çok memnun oldum." Herif kendini tekrarlarken, Nazlı da ona gülümsedi. "Hangi oda size ait?" Sakin olmam gerekiyor. Nazlı kendini Nina Adams olarak tanıttı ve herif onun karım olduğunu bilmiyor. "Otelimizde böylesine önemli bir misafirimiz varsa, özel ihtimam yapmalıyız..."

Nasıl sakin olunuyordu gerçekten unuttum. Başımı bir sağa bir sola yatırdım ama sakinleşemedim. Neyse ki Nazlı herifi geçiştirdi. "Teşekkürler... Memnunum her şeyden."

"Aslında Bay Karabey ile konuştuğumuz konunun tam da üstüne geldiniz, uzun zamandır bir misafirin otelimizle alakalı yorumlarına ihtiyacımız vardı..." dedi herif. Bana baktı ve benden onu onaylamamı istercesine, "Değil mi Bay Karabey?" diye sordu. Fakat onu onaylamamı dahi beklemeden yine Nazlı'ya döndü. "Arzu ederseniz birer kadeh bir şeyler içelim... Bay Karabey gitmek üzereydi... Bize eşlik edemez sanırım."

Yavşak!

"Nazlı da benimle gelecek," dedim.

Herif benim ne dediğimi algılayamadan, Nazlı araya girdi ve şaşkınlıkla, "Nazlı da mı gelecek?" diye sordu. Yüzüne büyük, düştüğüm durumdan eğlendiği belli bir gülümseme yayıldı. "Ben de geleyim madem seninle... Nazlı'yı görmüş olurum."

Sinirle gülümsedim. *Nina Adams diye biri yok* diyemediğim için canım feci sıkıldı. "Gel tabii," dedim Nazlı'ya. Herifin herhangi bir şey daha söylemesine izin vermeden, "Sonra görüşürüz. Siz dosyaları ofise yolladığınızda... Haberleşiriz," dedim.

Nazlı'nın koluna hareket etmesi için dokundum ve yürümeye başladık. Eğer bir an evvel bu otelden çıkmazsak ve herifin gevrek gülüşünü görmeye devam edersem, muhtemelen daha sonra pişman olacağım şeyler yapmak zorunda kalacağım. Sikeyim! Nazlı'yı kesin kafasına takacak şimdi, rahat vermeyecek! Ortaklığı bitirmem lazım. Hemen bugün halledebilir miyim acaba bunu?! Mila'yla konuşmam gerek. Sakin olmam gerek. Önce sakin olmam ve her ne yapacaksam, sonra yapmam gerek. Selim. Selim, Boston'a gelsin derhal ve Nazlı'nın odasının önünde beklesin. Saçma. Zaten Nazlı'yı güvenlik önlemleri için izliyorlar. Odasının önünde kimsenin beklemesine gerek yok. Ama yine de Selim, Boston'a gelsin. Evet, hemen gelsin.

Nazlı. Sinirden Nazlı'nın yanımda olduğunu unuttum. Arabaya binecekken durdum ve ona döndüm. Benimle karşılaşmayı beklemediği ve bu karşılaşmanın onu gerdiği belli. Dile getirmese de bakışları hoşnutsuzluğunu haykırıyor. "Araban burada senin değil mi?" diye sordum.

"Otoparkta evet. Şehir içinde araba kullanmayı sevmiyorum. Yürüyecektim aslında..."

Benim herhangi bir yabancıdan farkım olmadığını ima ettiği günden sonra yeniden diyalog kurabilmemiz on beş günü falan buldu. Akabinde gerçekleşen her konuşmamızda yaptığı gibi beni daha fazla incitmemek için cümlelerini

seçiyor. Benden intikam alış şekli, muhtemelen ona bile çok sert geldi. O günden sonra taktığı Nina Adams Maskesi'nin hoyratlığı da kırıldı. Muhtemelen Nazlı da en azından bir zamanlar da olsa deli gibi sevdiği adamla gelmiş olduğu bu noktaya üzülüyor. Yanımda olmak istemiyor ama bunu en nazik nasıl dile getirebilirse, öyle getiriyor. Belki de en azından geçmişteki kendi hislerine olan saygısından.

Reddedileceğimi biliyorum ama yine de "Nereye gidiyorsun? Bırakayım," dedim.

"Yakın zaten," dedi. Yalan söylediği açıkça ortada. Buradan NYC'e bile gidiyor olsa, benim arabama binmek istemeyeceği kadar yakın gelebilir ona. Beklerim.

"Sen bilirsin," demekten başka bir çarem kalmadı.

"Görüşürüz o zaman," dedi.

Beklenti yaratan bir cümle bu Nazlı, yapma.

"İçeride olan şey için..." dedim. Nasıl devam edeceğimi düşünmem gerekmişti. "Durumu toparladığın için teşekkür ederim." Arabaya binmek üzere yöneldim ama saniyeler içinde yeniden Nazlı'ya döndüm. "Ben burada kaldığını bilmiyordum... Harvard'la bağlantın hâlâ var. Neden bir evin yok?"

"Kiradaydım ama Langley'e taşınınca çıktım evden," dedi. Hakkında bilmediğim ne çok şey var. "Normalde John'da kalıyorum ama bu sefer oteli tercih ettim. Biraz kafamı dinlemeye ihtiyacım vardı. Burada kalmaya karar verdim işte ben de, seninle karşılaşacağımı düşünmemiştim..."

Benimle karşılaşacağını düşünse, buraya gelmeyeceğini zaten biliyorum, altını çizmesine o kadar gerek yok ki. "Yavşak bir tip," dedim heriften uzak dursun diye. Yine arkamı dönüp arabaya binecektim ki sıkıntılı bir nefes verdim. Gidemiyorum. Resmen Nazlı'yı burada bırakıp gidemiyorum. Gözlerim bir kez daha Maçahel'i çağrıştıran gözlerini buldu. "Anlamışsındır zaten sen de..."

"Evli olduğumu söylerim," dedi. İçimden gülümsemek geldi ama kendimi tuttum. "Tekrar karşılaşırsak eğer, söylerim..." diye ekledi.

Umarım karşılaşmazlar. Ve umarım, biz yine karşılaşırız. Umarım, bu şehirde karşılaşamadığımız her bir anın acısını çıkartacak kadar çok sık olur bu karşılaşmalar. Aslında karşılaşmalar hiç mi hiç güzel bir eylem değil. Hatta bence içinde hüzün barındırıyor. Çünkü karşılaşan insanlar, birbirlerinin nerede olduğundan ve ne yaptıklarından habersiz insanlardır. Artık, iki yabancı olmuşlardır. Ama önemli değil. Eğer karşılaşacağım kişi Nazlı'ysa, bu hüznü mucize diye kucaklamaya razıyım.

Hayatımda ilk kez ayrıldığımızı hissettim. Boşanmamış olmamızın hiçbir önemi olmadığını ve evliliğimizin artık yalnızca kâğıt üzerinde kaldığını. İki yabancı olduğumuzu. Bittiğimi.

Ben yine onu iyelik ekiyle *karım* diye sahiplensem de, başına *eski* sıfatı almak zorunda olduğunu.

Ne tuhaf, iyelik eki aidiyeti belli eder ama başına gelen *eski* sıfatı, iyelik ekine rağmen bütün aidiyetleri yerle bir eder.

"Görüşürüz o zaman," dedim. Ben arabama binerken, o çoktan arkasını dönmüş ve yürümeye başlamıştı bile.

Andrea tabloya, *"Waiting for their lover"* adını vermiş: *"Sevgiliyi bekleyen..."*

Sevgiliyi bekliyor mu emin değilim. Gecenin içinde fazlasıyla kendinden emin duruyor. Kimseye ihtiyacı yok ve hatta bence artık yalnızlık kendi tercihi. Belki zamanında yalnızlığa mahkum edilmiştir ama artık bundan dert yakınmayacak kadar geceye alıştığı belli. Ege ile Karadeniz arasında sıkışıp kalmayı bırakmış, bambaşka bölgelere göçüp kendi hükümdarlığını kurmuş. Bambaşka renkte, bambaşka koşullarda, bambaşka bir çiçek... Ama bir yandan da bildiğimiz ayçiçeği işte.

"Anne... Van Gogh'un hep çizdiği çiçek var ya... Sunflower ya adı... Hani o, güneşçiçeği demek ya... Biz neden ona ayçiçeği diyoruz?"

"Günebakan da deniyor aslında..."

"Kim diyor? Ben duymadım. Hep ayçiçeği diyorlar. Günebakan yağı diye bir şey yok ki ayçiçek yağı var."

"Evet haklısın Bora'cığım. Ayçiçeği daha yaygın kullanılıyor."

"Neden ayçiçeği diyorlar ki peki anne? Güneşçiçeği bu resmen! Güneş'e bakıyor."

"Belki Ay çıktığında, kendini kapattığı içindir?"

"Ama bütün güzelliği kendini açtığında? O yüzden güneşçiçeği demek daha uygun değil mi?"

"Haklısın. Günebakan demeye ne dersin?"

"Güneş'e bakıyor ama güne değil."

"Güneş'i görmemiz, gündüz olması demek ya..."

"Güneşçiçeği diyeceğim ben... Bunların tarlaları varmış, ablam söyledi. Görmeye gidebilir miyiz? Güneş'e nasıl baktıklarını izlemek istiyorum. Güneş battığında nasıl küsüp boyunlarını büktüklerini... Ben de üzülüyorum ya Güneş batınca... O yüzden onları anlıyorum. Keşke hep gündüz olsa, hep aydınlık olsa... Ablam dedi ki, bazı yerlerde Güneş hiç batmıyormuş. Hep gündüzmüş! Keşke orada yaşasaydık!"

Güneşin battığı ve uzun yıllar boyunca doğmadığı günlerden geçtim. Her yerin zifiri karanlık ve buz gibi olduğu. Sonra bir gün birdenbire, soğuğun kırıldığını fark ettim. Dünyamın alacakaranlığa dönüştüğünü... Güneş gözlerimi kamaştırırken hızla çekildim ona. İnanmıştım. Çok kısa bir süre de olsa, kalan hayatımın aydınlık olacağına inanmıştım. Fakat öyle olmadı, olamadı. Güneşe sırtımı dönmek zorunda kaldım. Gözlerimi ona hiç açmadım. Sıcaklığını hissedemeyeyim diye, fırtınaları koparıp şimşekleri çaktırdım. O da bana küstü. Küstü ve gitti. Sonrası kara kış ve aynı geceye benzeyen upuzun günler. Yaz da kokusu da bir daha şehrime adım atmadı.

"On sekiz numaralı tablo satıldı maalesef," dedi Melis, bir kadına.

Gülümsedim. Bazı sayılar can yakıyor. Şimdi sorsam Nazlı'ya, benim canımı yakan sayının ne olduğunu, ki bu

saçma bir soru, ama hiç düşünmeden 88 der. Çünkü intikamını tamamen bu sayı üzerine kurmuş. O yüzden hikayenin son cümlesine 88'i yerleştirmiş. Ama benim canımı yakan 88 değil, 18. Yalnızca 18 gün boyunca kocası olduğumu söylemesinden daha çok, hiçbir şey canımı acıtamaz.

Oysa o benim, bin üç yüz on altı gündür karım.

Güneş bana küstüğü için battı sanmıştım ama sönmüş meğer.

Evliliğimizin kaçıncı gününde bilmiyorum ama benim güneşim sönmüş.

"Beni sevmiyor olamazsın Nazlı! Bana beni sevdiğini söyle... Bana beni sevdiğini söyle Nazlı."

Artık sevmiyormuş.

İstedim ki iyelik eklerini kaybettiğimizde, artık birbirimize ait olmadığımız bundan sonraki hayatında, beni unutmasa bile hatırlamamak için direndiği bütün zamanlarında... Her şeyi ve her şeyimi alsın ama dilimden düşmeyen ve o çok sevdiğim adını bende bıraksın. Köprücük kemiğimin altında, öpmesini çok sevdiğim o yerde. Adı, bir gün benimle mezara girsin.

Bundan sonra, benden sonra kimse ona *Nazlı* demesin.

Bir yıldız sisteminin içinde gibi hissettiren kafeden geçerek bahçeye çıktım ve Andrea'ların oturduğu masaya ilerledim. Koyu bir muhabbete dalmış, ekonominin ne kadar kötüye gittiğiyle alakalı konuşuyorlardı. Kendime bir sigara yaktım ve sohbete eşlik ettim. Melis, "Bakın kim geldi?!" diye seslenene kadar da konu ekonominin dışına çıkmamıştı.

Hayal görüp görmediğimden emin değilim ama Nazlı karşımda.

"Nazlı," dedi Melis, bizimkilere. "Bora'nın eşi."

"Merhaba... Andrea ben."

"Sonunda tanışabildik... Julia."

"Memnun oldum Nazlı... Stefan."

Karşılaştık.

"Rahatsız ettim sizi de böyle..." dedi Nazlı, yanıma otururken. Kokusu muhteşem bir şekilde ciğerlerime doldu. Benim ondan rahatsız olacak hâlim yok. Kimse olmaz. Bilmiyor ki bu masadakilerin en büyük arzusu, kendisiyle tanışmak.

"Seninle nihayet bir araya geldik," dedi Andrea, gülümseyerek. "Dün bize katılamadığın için üzülmüştük."

"Evet! Senelerdir adını duyuyoruz." Eğer Nazlı, senelerdir Amerika'da olduğunu bu masada da söylerse, Melis'in karşısında olduğum gibi soğukkanlı kalamam. Kolumu sandalyesinin arkasına yasladım. Lütfen, beni idare etsin. Lütfen. "Varlığının yalan olduğunu düşünecektik artık..."

"Hadi ama!" dedi Melis gülerken. "Bunaltmayın kızı ilk dakikadan." Nazlı'ya döndü. "Ne içersin?"

"Espresso."

"Bora'nın karısı," dedi Julia. Kendine has neşeli kahkahasını atarken, Nazlı'nın damarına bastığının farkında bile değil. "Sert kahve!" Nazlı sustu, cevap vermedi. Bu, yalanımı ortaya çıkartmayacağı anlamına mı geliyor? "Eee Nazlı? Anlatsana! Neler yapıyorsun?"

"Hakikaten Julia," dedim dayanamayıp. "Boğmasan mı?"

Stefan güldü. "Seneler sonra karını bulmuş, asla bu fırsatı kaçırmaz..."

"CV'sine kadar sormasan da olur hayatım," dedi Andrea, Julia'ya.

Julia omuz silkti, kimin ne dediği her zamanki gibi umurunda bile değil. "Benim sosyal ve konuşkan kişiliğimi hiçbir zaman çekemediler... Aldırma onlara sen!"

Nazlı içten bir kahkaha attı. "Yani anlatacak çok bir şey yok aslında..."

"Sıkılmıyor musun Türkiye'den? İnsan ara sıra da olsa kocasıyla kaçıp gelmez mi Amerika'ya? Olmadı İngiltere'ye?" dedi Julia sitem eder gibi. Derin bir nefes alıp verdim. "Senelerdir seninle tanışmak istiyoruz!"

Nazlı'nın karşısında da yeteri kadar utanıyorum. Gerekirse rezil olayım ama bu saçmalık artık bitsin. Dudaklarım

aralandı ama Nazlı, "Siz Türkiye'ye gelseydiniz keşke," dediğinde, geri kapandı.

"Sahi, bizi neden hiç davet etmedin?" diye sordu Julia.

"Sizi o kadar da sevmiyor, anlayın işte artık!" dedi Melis. Yalanıma, benden daha çok sahip çıkıyor.

"Ben Begüm atlamaz, düğününe çağırır diyordum ama... O da abisi gibi alçak çıktı!" Julia bugün sarf ettiği hiçbir cümlenin nereye gittiğini bilmiyor. "Yanlış bir şey mi söyledim? Sen neye bozuldun?"

"Bozulmadım," dedi Melis, gülümsemeye çabalayarak. Anıl'la kurduğu arkadaşlık bağı yetmezmiş gibi Eren'e de aşık oldu. Kabul etmiyor ama hâlâ aşık üstelik. "Kahvelere bakayım ben... Yeni garson biraz tembel..." Kaçıyor. Benden mi kendi gerçeklerinden mi bilmiyorum.

Julia merakla bana baktı. "Begüm'le bilmediğim bir şey mi yaşadılar?" Derin bir nefes verdim. "Hadi ama! Anlatmak zorundasın!"

"Begüm'le değil," dedim kısaca.

Julia'nın kaşları havalandı. "Şaka yapıyorsun!" dedi şaşkınlıkla. "O adam, o adam mı?" Muhtemelen hayatının şokunu yaşıyor. "Begüm'ün kocası? İnanmıyorum!"

Stefan gerginliğimin farkında. "Tamam neyse."

"Ama yaptığı affedilir bir şey değil!" dedi Julia, sitemle. "Kusura bakma Bora ama... Ben senelerdir o adamın dedikodusunu yapıyorum! Melis'e ümit verdi fakat sonrasında öylesine bir şeymiş gibi gösterdi bunu. Tipik çapkın erkek eylemi! Ve sen de bu adamın, yalnızca birkaç ay sonra kardeşinle nişanlanmasına izin mi verdin gerçekten?"

"Kimse benden izin istemedi Julia!" dedim ters bir tavırla. Zaten canım burnumda, bu muhabbeti çekemeyeceğim. "Ve bahsettiğin adam, ne olmuş olursa olsun, kardeşimin kocası. Yeğenimin babası. İstersen laflarını seçerek konuş..." Julia bu tepkimi hak etmiyor, ki onu çok seviyorum, ama yanlış bir zamanda benimle konuşmaya çalışıyor.

Julia başını iki yana salladı. "Arkadaşım üç buçuk yıldır, o adam yüzünden acı çekiyor!" dedi. Kendine bir sigara yaktı. "Her neyse!"

"Julia!" dedim sertçe. "Eren'le ben evlenmedim, kardeşim evlendi. Bir derdin varsa gidip Begüm'le çözebilirsin." Kolumu ne zaman Nazlı'nın omzuna koydum?! Bu kadarı da suistimal artık. Yalanımı ortaya çıkartmadığına pişman ediyorum onu resmen. Kolumu omzundan çektim. "Ama ben senin yerinde olsam, üzerime vazife olmayan şeylere karışmamayı seçerdim. Benim yaptığım da bu çünkü!"

Julia benimle tartışmaya hazır. "Politik davranıyorsun..."

"Sergiyi dolaşmak ister misin Nazlı?" diye sordu Andrea.

"Çok sevinirim," dedi Nazlı. Ayağa kalktı. Andrea ile birlikte içeri girdiler.

"Benimle tartışman için çok yanlış bir gün," dedim Julia'ya. "Lütfen."

"Karın... Dün geceden bugüne, Boston'a mı ışınlandı?" diye sordu Julia. Stefan'ın uyarıcı bakışları üzerinde olmasına rağmen, ona aldırmamıştı. "Hayatında olup bitenlerin en uzağında olduğumuzla yüzleşiyorum bugün. Ayrı ayrı konularda. Ve bu üzücü..."

"Julia!" dedi yanımıza yeniden gelen Melis. "Konulardan biri benimle ilgili. Ve bunu burada, bu ortamda konuşmayalım..."

Julia kırgın bir tavırla başını iki yana sallayarak ayağa kalktı ve içeriye girdi. "Boş verin," dedi Stefan. Göz göze geldik. "Julia'yı biliyorsun dostum. Fazla meraklıdır ama kötü niyeti yoktur."

"Biliyorum," dedim. Ayağa kalktım ve ben de içeri girdim. Melis de peşimden gelmişti. Andrea ile Julia, Nazlı'nın yanındalardı. Nazlı'nın beğeniyle dolu şaşkın bakışları ise *Chianti Sunflower*'da...

"Bu şahane bir şey!" dedi. Yüzü ve sesi hayranlıkla dolu. "Neden sarı değil bordo bilmiyorum ama... Harika. Tek kelimeyle harika!"

"*Chianti Sunflower* bu çiçeğin adı..." dedi Andrea. Nazlı onu duyuyor mu emin değilim. Tabloya bütün benliğiyle kilitlenmiş durumda. "Nadir bulunuyor bildiğim kadarıyla. Bu çiçeğin kendisini görmelisin. Esas harika olan o."

"Güneşe dönmesi lazım yüzünü..." dedim, tabloyu yeniden incelerken. "Fakat o, geceye inat... Tüm ihtişamını göstermekten geri durmuyor. Sanki gecenin..." Güneş söndüğünde, yıldızlar da yok olur mu? "...gecenin içindeki, sönmeye yüz tutmuş bir güneş... Chianti'nin yaprakları özellikle... Şarap rengi ışınları andırıyor. Çarpıcı, soğuk ama yakıcı... *Güneş benim* der gibi, geceye bakan... Yeşil yaprakları nasıl da sert ve güçlü... Kesinlikle... Güneş olmak için günün sarısına ihtiyacı yok. Öyle bir duruyor ki... Sanki olağan, bilindik tüm günebakan çiçeklerinin sıradan olduğunu ve kendisinin özel olduğunu biliyor. Böylesi ruhu olan çok az şey gördüm. Yaşıyor sanki..."

"İşte," dedi Andrea böbürlenerek. "Bir tablonun pahası ancak böylesi bir yorum olabilir!"

"Ben bunu satın almak istiyorum!" dedi Nazlı.

"Dün Bora'nın yazdığı çeki kabul ederken böyle demiyordun ama Andrea..." dedi Melis.

Andrea güldü. "Sizin eve ait zaten tablo." Maalesef, bizden ikinci çoğul şahıs ekleriyle bahsedilmesi de artık mümkün değil. "Dresuarın üzerine layık görmüş doğum günü hediyemi... Umarım bu salonun baş köşesine falan yerleşir!"

Julia az evvel olanların üzerinde durmayacağını belli eden, samimi kahkahasını attı. "Adam resim delisi. Evinde ünlü sanatçıların oldukça pahalı eserleri var bebeğim... Seninkine ancak evin girişi kalmış, ne yapsın?!"

"Sana güveniyorum Nazlı..." dedi Andrea ve göz kırptı. "Lütfen bu, salonun en güzel köşesinde dursun." Bana döndü. "Bora... Sen ne kadar daha Boston'dasın?"

"Bilmiyorum. Birkaç gün daha en fazla... N'oldu?"

"Dün yılbaşı planı yaptık," dedi Julia. Bir Nazlı'ya bir de bana bakıyordu. "Sen çıktıktan sonra konuştuk... Vegas mı NYC mi karar veremedik ama..."

"Muhtemelen Las Vegas," dedi Melis.

"Aynen!" dedi Julia gülerek. Belli ki Vegas'ı onlar, NYC'i Andrea ve Stefan istemiş. "Siz de eşlik etsenize bize..."

"Kim kim?" diye sordum.

"Tek eksik Mila tabii ki! O planını her zamanki gibi çoktan yapmış..." dedi Andrea.

"On bir kişilik yılbaşı programı," dedim yapmacık bir gülümsemeyle. "En sevdiğim! Kesin eşlik ederiz."

Melis gözlerini devirip Nazlı'ya döndü. "Nazlı, sen en azından şu kocana bir şey söylesen! Maksat beraber olmak. Gelin işte siz de."

Melis, Nazlı'yla aramızın bozuk olduğunun farkında ve kendince bizim için bir şeyler yapmaya çalışıyor. Fakat Nazlı'nın, "Las Vegas'tan nefret ediyorum ben," diye çıkışmasıyla dumur oldu. Kaş yaparken göz çıkardığının farkında. Nazlı da böyle bir tepki vermeyi beklemiyordu muhtemelen, herkes kadar o da kendine şaşırdı. Sonra da telefonu çalıyormuş gibi yaptı. "Ah! Pardon," dedi. Yanımızdan ayrılırken de çalmayan telefonuyla konuşuyormuş gibi davrandı. Ve hatta bu eylemine uzunca bir süre de devam etti.

Bu sırada, Julia'dan verdiğim tepki için özür diledim. Bana içtenlikle sarıldığında, karanlığın ne kadar boktan olduğunu bir kez daha anlamıştım. Andrea, Julia, Stefan, Melis ve Mila benim aydınlık zamanlarımın son günlerinin birincil şahitleri. Babamın zoruyla okuduğum İşletme'yi ve Elif'in hatırı için katlandığım İngiltere'yi güzelleştiren en önemli beş kişi. Bazen, Oxford'u özlüyorum. Oradayken hâlâ umudum vardı. Kaptan olacaktım, denizlere açılacaktım, güneş hep bana göz kırpacaktı.

Andrea, Julia ve Stefan kafeden ayrılırken, telefonuma Selim'in mesajı düştü: *"Elisa'ya dair bir iz buldu çocuklar abi. Kontrol etmemiz lazım. Bu gece için operasyon planlıyoruz. Detayları yazacağım."*

Arka bahçeye geçtim ve masaya oturdum. Nazlı hâlâ telefonla konuşuyormuş gibi yapıyor. "Hı hı... Tamam...

Tamam... Hı hı... Evet... Hı hı... Hı hı... Evet... Tamam... Hı hı... Hı hı... Evet... Tamam... Evet... Hı hı..." Nihayet bir noktada bu saçma ve sahte konuşmasına son verdi ve karşımdaki sandalyeye otururken, "Gittiler mi?" diye sordu. Telefondaki kişinin suratına kapattığının farkında olup olmadığını sorsa mıydım?

"Selam söylediler sana. Zaten işleri vardı, çıkmaları gerekiyordu..." dedim. Kahvemden bir yudum aldım. Elisa'dan bahsetmem gerek ama izini bulduğumuzdan emin olmadan bunu yapmak istemiyorum. Öte yandan, Gökhan'ın söylediğine göre tüm eforunu buna harcıyormuş, kafayı ciddi anlamda Profesör'ün meselesine takmış ve daha fazla yıpranmasını açıkçası istemiyorum. Fakat kadının izini bulamadıysak da boşa umutlanmış olacak.

"Ben de kalkayım," dedi.

"İç kahveni... Kalkarız beraber," dedim.

"Ofise mi geldin?" diye sordu. Gözlerim gözleriyle birleştiğinde, sigarasından büyük bir dumanı içine çekmişti. Başımı salladım. "Noel tatili değil mi?"

"Bana değil. İmzalanması gereken dosyalar falan vardı. Konferans görüşmeleri..."

"Ekim'den beri Amerika'dasın... Holding?"

"CEO'ya emanet," dedim. Bir an için güldü. CEO'luğa talip olduğu gün geldi aklına, biliyorum. Las Vegas. Balayımız. Benim de aklımdan çıkmıyor. Ama aramızda çok önemli bir fark var: O, Vegas'tan nefret ediyor. "İlgilenmeye çalışıyorum uzaktan da olsa..."

"Çok fazla sorumluluğun var," dedi.

"Öyle, evet," dedim. Karşılaşan iki yabancı, birbirlerinin yokluğunda hayatlarında neler olup bittiğine dair alelade sorular sorar ve üzerine boş boş konuşur ya, Nazlı'nın tavrı da aynen öyle. Buna tahammül etmek çok zor. Onunla böyle uzak olmaya dayanamıyorum. Sıkıntılı bir nefes verirken, bir sigara yaktım. İki yabancı gibi olmaya dayanamıyorum ama birlikte susmak da bir o kadar kötü. Konuşacak hiçbir

şeyimiz kalmamış gibi olması berbat hissettiriyor. Oysa ne çok şey vardı konuşmadığımız. "Var mı bir yılbaşı planın?"

Dudaklarının kenarında silik bir tebessüm oluştu. "Bir teklifin mi var?"

"Ben evde olurum büyük ihtimal... Sıkıcı bulursun sen..." dedim.

"Pijama? Terlik? Televizyon?" dedi.

Beklenmedik bir kahkaha attım. "Pijama ve terlikten emin değilim ama televizyon izleyeceğimi sanmıyorum..."

Gülümsedi. Gülümsemesini çok özlemişim. Öyle güzel gülümsüyor ki... Utanmasam güneşin yeniden doğması için yalvarmaya başlayacağım. Yüzüm yok ki. "Sıkıcıymış gerçekten de!" dedi, eğlenircesine. "Sanırım kendine tombala oynayacak birisini bulman gerekecek..."

Ben de gülümsedim. "Hile yapardın eminim ki," dedim. Alt dudağını ısırmasa, bu muhabbete daha çok konsantre olabilirim aslında.

"Sayılara fısıldayan bir insanım..." Yüzünde tamamen şakadan ibaret, ezici bir ifade var. "Tombala hile yapmayacağım tek oyun olabilir."

Elimi enseme götürdüm ki bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. "İnanmadım..." dedim. Ama demek istediğim aslında bu değil. Daha fazlası. Yarım dakika önce bile aklımda olmayan bir düşünce, beni esir aldı. Onun gülümsemesinden aldığım cesaretle, yılbaşını beraber geçirme düşüncesine kapıldım. Hayatımızda bir kez olsun, yeni yılı beraber karşılayalım istiyorum. Şu an bunu, her şeyden daha çok istiyorum.

"Hile yapmak da bence bağımlılık," dedi, gülerken.

"Kesinlikle!" Nedenini bilmiyorum ama birden kasıldım. Lisede bile, en ergen çağlarımda bile yaşamadım bu duyguyu. Ne saçma. Neden kasıldım ki? En fazla reddeder. Bugün, onu arabayla gideceği yere kadar bırakabileceğimi söylediğimde de reddetmedi mi, ne olacak? Reddedilmekten çekiniyor olamam. Gerçekten saçma. Hiçbir şey düşünmeden gözlerine odaklanmalıyım. "Eğer," dedim,

gözlerimi gözlerine dikerek. "Arzu edersen..." Sikeyim! Gözlerine bakmak daha çok kasılmama sebep oldu. "Ya da sıkıcı bir şeyler yapmak istersen diyelim..." Neden sıkıcı bir şeyler yapmak istesin ki amına koyayım?! "Gerçi sanmam ama..."

Hayatımda ilk kez, özgüvenden yoksunum.

Melis yanımıza gelirken, "Yoruldum," dedi. Sandalyelerden birine oturdu. "Acayip dağıttık dün gece... Uykum var resmen." Benim de. Kafamı yorganın altına sokup, sonsuza kadar uyumak istiyorum şu anda. Zaten bu özgüvensizlikle uyumak dışında bir şey yapılmaz. "Şu tabloyu senin eve mi yollatayım?"

"Olur," dedim Melis'e bakarak. "Açık adresi yazayım mı?"

"İyi olur," dedi.

Cebimden telefonumu çıkarttım, WhatsApp'a girdim ve arama yerine gelip, *M* harfine bastım. Hızlıca adresi yazdım ve yolladım.

Siktir! *M* yerine *N*'ye basacak kadar da aptal olamam değil mi?!

"N'apıyorum ben ya?!" dedim kızgınlıkla. Kafamı sikeyim gerçekten. Ya da elimi. Mesaja baktı. Adresi bilerek kendisine yolladığımı düşünecek.

"N'oldu?" diye sordu Melis, merakla.

"Yok bir şey..." dedim. Sıkıntılı bir nefes verdim. Ne düşünürse düşünsün.

Mesajı gördü ama yine de silsem mi?

Daha neler?! Kendime gelmem lazım, bana ne oluyor?! Gururum öyle kırılmış, öz duygularımın her biri öyle ezilmiş ki... Acilen toparlamam gerek.

"Çocuklara bir şey belli etmediğin için sağ ol Melis." Bunca yalanın getirdiği mahcubiyetle nasıl toparlanır, hiçbir fikrim yok. "Sana da mahcup oldum zaten."

Melis samimiyetle gülümsedi. "Saçmalama!" dedi omzuma dokunarak. "Beni çılgın zamanlarımda aileme karşı idare etmelerine saydım, ödeştik!"

Güldüm. "Çılgın dönemin sona erdi mi gerçekten?"

Melis duraksadı. "Sanırım," dedi. Yutkundu. "Yaş neredeyse otuz oldu!"

"Yaş neredeyse otuz mu oldu?" diye sordum dalga geçercesine. Kaşlarım havalanmıştı. "Yirmidir o ya, sen kesin yanlış hesapladın!" Nazlı neşeli bir kahkaha atınca, ona baktım. Dudakları arasından çıkan ses gevşememi sağladı. Göz kırptım.

"Hadi be oradan!" dedi Melis. Omuz silkip Nazlı'ya döndü. "Senin bu kocan, neden kadınların asla otuz olamayacaklarını bir türlü anlamıyor? Ben yirmi dokuzdan sonrasını saymıyorum! Allah Allah! Keyfimin kahyası sanki!"

"Haklısın, münasebetsizdir biraz kendisi..." dedi Nazlı, gülerek. Teessüfle ona baktığımda, bundan keyif aldığını göstermekten çekinmedi.

"Ablan da yirmi dokuzdan sonrasını saymayacağını söylerdi, hatırlıyor musun?" diye sordu Melis.

Melis'in cümlesi içimi sızlatmıştı. "Hakikaten de sayamadı... Otuz olamadı..."

"Özür dilerim, patavatsızlık ettim... Maksadım seni üzmek değildi..."

"Dokuz yıl bitti Melis." Sorun yokmuş gibi düşünmesi için çabalamam gerekmişti. "Hakkında bahsedilmesi patavatsızlık olmayacak kadar çok zaman oldu anlayacağın..."

Melis'in bakışları, onun da ablamı özlediğini belli ediyor. "Ne güzel kadındı değil mi Bora?" Derin bir nefes aldı. "Geçen eski fotoğraflara bakarken de Julia'yla bir kez daha hayran kaldık o güzelliğe... Fakat bahtı da bir o kadar çirkin oldu!"

"Kader."

İçime çektiğim derin nefes konuyu sonlandırırken Nazlı, Melis'e kafeyle alakalı bir şeyler sordu. Ablamı aklımdan çıkarmaya çalışsam da pek başarılı olduğum söylenemez. Baş ucuma oturup benimle konuştuğu rüyamdan beri huzursuz hissediyorum. Sesi, gerçekten duymuşum gibi kulaklarımdan silinmiyor. Daha da saçması, o rüyayı

hatırlamaya çalıştıkça birkaç tuhaf parça zihnimde birleşiyor ama bunları gerçekten rüyamda mı gördüm yoksa uyduruyor muyum emin değilim.

"Senin bir yeğenin var... Nazlı'ya oynadığın oyunu biliyorum... Seni çok özledim... Bir gün kavuşacağız... Az kaldı... Mehmet'in bana yaptıklarını bir bilsen..."

Yaklaşık on senedir görmediğim bilekliği görmek de beni sarstı ve açıkçası, bu ara ablamı rüyamda görmekten korkmuyor değilim.

Melis'le vedalaştık ve kafeden çıktık. Çocuklar arabayı kafenin önüne getirmişti. Arabamın kapısını açarken Nazlı'ya döndüm. "Yakın kavramının şehrin bir ucu olmasından ne anlam çıkarmalıyım?" Derin bir nefes aldım ve kabul etmeyeceğini bildiğim hâlde, yine de sordum. "Bırakabilirim seni otele?"

"Zahmet olmasın..." diyerek, yine nazikçe reddetti beni. "Kendim dönerim."

"Sen bilirsin," dedim. Gözlerine ne kadar uzun bakarsam, o kadar geç özlerim belki onu. "DC'ye dönerken belki denk düşeriz..."

"Belki... Ama ben arabayla geldim zaten Boston'a," dedi.

"Doğru." Biz iki yabancıyız ve birlikte ne kadar az vakit geçirirsek, o kadar iyi hissedecek. "Neyse... Taylor'la toplantı ayın kaçındaydı?"

Cevabı biliyorum. 4'ünde. Ama yine de sordum işte. Yanından ayrılmakta zorlanıyorum. Bir daha ne zaman karşılaşacağımızı bilmiyorum ki.

"4'ünde..." dedi.

"Haftaya bugün," dedim. Bir sohbet ne kadar uzatılabilir bilmiyorum. Kendimi ödev bahanesiyle sevdiği kızı arayan liseli öğrenciler gibi hissediyorum zaten. Ve gerçekten, lisedeyken kendime olan güvenim daha fazlaydı.

"Evet..." dedi.

"Tamam," dedim.

"Tamam..." dedi.

Birbirimize bakmaya devam ettik. Ne kadar bilmiyorum ama bana yetmedi. Fakat biraz daha ona bakarsam, Nazlı'yı kendime çekip sarılmaktan çok korktum. O yüzden, "Görüşürüz," dedim.

"Görüşürüz," demesini bekleyip, arabaya öyle bindim. Nazlı da bir taksiyi durdurdu ve taksiye bindi. Arabayı çalıştırdım.

Bi' de şimdiden özledim.

□

"Siz ne yaşadınız Bora?" Cevap vermesi çok zor sorular vardır, bu da onlardan biri. "Ne dedi sana? Ne yaptı da Nazlı'dan bu kadar uzağa savruldun?"

Güneş şeklindeki süsü yılbaşı ağacına asarken, "Gökhan!" diye sitem ettim. "İşine geldiği zamanlarda *Nazlı* demen hiç hoşuma gitmiyor, biliyorsun değil mi?!"

"Biliyorum..." dedi umursamaz bir tonlamayla. "Soruma cevap versene."

"Ya sen Türkiye'de değil misin?!" dedim kızgın bir tavırla. Rakamlardan oluşan süslerin olduğu paketi açtım. "Kız arkadaşınla falan vakit geçirip, beni rahat bırakmaya ne dersin?! Kapat hadi, çok yazmasın sana! Hadi kardeşim..."

"Oğlum niye anlatmıyorsun?!" diye sordu. Sesi şaşkınlık ve tahammülsüzlük dolu. "Belki yardımcı olurum sana."

Rakamları karışık bir şekilde ağaca asarken, "Yardımını istemiyorum," dedim. Sıkıntı dolu bir nefes verdim. "Ne olduysa oldu... Hem ne zamandan beri, Nazlı ile olup bitenleri sana anlatıyorum ya ben?!"

"Her şeyi içine atarsan, kanser olursun abicim..." Noel baba süsünün hemen altına, dümen şeklindeki mavi süsü astım. "Benim Nazlı ile konuşmamı ister misin?"

"Yok artık amına koyayım?! Lisede miyiz?!" dedim öfkeyle. *N* harfiyle *B* harfini ağaca asarken bunu söylemem biraz tuhaf ama Allah'tan Gökhan görmüyor. "Kapa beni. Oyalama." Gökhan'ın kapatmasını beklemeden, ben kapattım. Elimdeki kalp şeklindeki süse baktım. Onu da ağacın ortasında bir yere, dikkatle astım.

Aslında yılbaşı ağacı süslemekten nefret ederim ama canım o kadar çok sıkılıyor ki, yapacak daha iyi bir şey bulamadım. Okumam gereken dosyalar, ilgilenmem gereken işler olsa da hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Kafam dağınık. Aklımda yalnızca güneşin söndüğü gerçeği var. Kitap okumaya çalıştım, onu bile beceremedim. Süslerin çoğunu da bordo tonlarında aldım. Kendimin karşısına geçip, neden böyle şeyler yaptığımı dahi sormak istemiyorum. Çok daha kötü günler yaşadım. Dedemi, annemi, ablamı, Ceren'i kaybettim. Nazlı'nın nasıl ve nerede olduğundan bihaber olduğum günlerim oldu. Ama hiçbirinde kalbim böylesine kırık dökük değildi. Nazlı beni polise ihbar ettiğinde bile bu kadar kötü hissetmedim ben. Çünkü kimi kötü günümde henüz Nazlı'yı tanımıyordum kimi kötü günümde de Nazlı'nın beni sevdiğini biliyor ya da düşünüyordum.

Şimdi ise burada böyle, umarsızca, belki gelir diye yılbaşı ağacı süslüyorum ve beni sevmediği gerçeği her nefesimi kursağıma diziyor.

Yemek de yapacağım yarın. Masayı güzelce hazırlarım, hatta akşamdan hazırlayayım. Bordo şakayıkların siparişini verdim, sabahtan getirecekler. Eğer Nazlı gelmezse, buketi otele yollarım. Yazık olmasın diye. Hediyesi de hazır, ikisini de yollarım. Ağaç bitsin de yürüyüşe çıkayım. Belki yolu, yoluma düşer ve yine karşılaşırız.

Bir boşanma protokolü hazırlattım. Aslında anlaşmalı ama maddeler konusunda pazarlığa oturup anlaşmadık tabii ki. Haberi bile yok zaten. Anlaşamayacak bir şey de yok. Nazlı'dan önce veya Nazlı'dan sonra neyim varsa, her şeyi ona bırakıyorum. Ben imzaladım. Üzerine bir saniye bile düşünmeden. Düşünsem, atamazdım o imzayı. Boşanmayı ve benden kurtulmayı isteyen Nazlı. Açıkçası, üzülerek kabul ediyorum ki, benden kurtulmayı hak ediyor da. Protokolden ona ne zaman bahsederim, imzalaması için ona ne zaman veririm bilmiyorum. Gözümden akan bir damla yaşı elimin tersiyle silerken, elimdeki süsleri bıraktım ve verandaya açılan kapıya ilerledim. Temiz hava almak her zaman iyi

geliyor. Bakışlarım kararmakta olan havaya çevrilirken içime de derin bir nefes çektim. Protokolü imzalarken boşanamayacağımızı fark etmeyecek ama sözüne geldiğim için, istediği gerçekleşeceği için, olması gerekenin bu olduğuna inandığı için mutlu olacak.

Evliliğimiz sadece kâğıt üzerinde olabilir ama maalesef boşanamayacağız. Boşanamayacak olsak da o imzayı atacak olmasına üzülüyorum. Evlenmek üzere attığımız imzanın, artık hiçbir hükmü kalmadığı için.

Protokolü imzaladığında, işleme koyulması biraz zaman alacaktır. ÖRGÜT çökmeden, CIA aradığı bilgiye ulaşmadan, Mehmet Şahindağ yok olmadan bizim ayrılmamızı uygun bulmayacaklardır. Ancak ondan sonra, boşanma işlemlerimiz başlayabilir ama buna gerek kalmayacak.

Ölü bir kocadan boşanılmaz çünkü.

Mehmet Şahindağ ile yarım kalan hesabımı kapatacak, kafamın içindeki uyku uyutmayan soruya cevap alacak ve muhtemelen o karşılaşmada ancak kendimi de gözden çıkarttığımda onu yok edebileceğim.

2021 bayağı sert geçecek, 2022'yi ise göremem gibi.

□

Mesaj sesini duyduğumda, vişneli pastayı tezgaha bırakıp salona geçtim. Masanın üzerindeki telefonuma uzandım. Mesaj atan Nazlı değil ne yazık ki, Gökhan.

"Happy new year!!!"

"Naber?"

"İyi. Senden?"

Telefonu aldım ve yeniden mutfağa geçtim. Pastayı dolaba yerleştirdikten sonra, Gökhan'ın mesajını açtım.

"Eh işte... Napıp duruuuun?"

"Seni döndüğünde buralarda harcarlar. Dönme sen en iyisi."

Cipsleri poşetlerden çıkartırken, Gökhan yine mesaj atmıştı.

"Hahahahahahaha"

"Napıyosun?"

"Bir şey yapmıyorum. Oturuyorum öyle. Evdeyim."

En son ne zaman oturduğumu hatırlamıyorum gerçi. Kalkıştığım iş, can sıkıntımla beraber aniden öyle büyüdü ki sanki evde elli kişilik parti vereceğim. Hazırlık yapmak odaklanabildiğim tek şey olduğu için, aklıma ne geliyorsa durmadan, oturmadan, uyumadan, dinlenmeden yaptım. Hâlâ da onca iş var. Niye hazırlık yaptığımı Gökhan'dan sakladığımı da bilmiyorum.

"Naz gelecek mi?"

"Sanmıyorum."

"Belki gelir."

Gelmeyecek bence. Ben Nazlı'ya değil de geçireceğim son yeni yıl partisine hazırlanıyor gibiyim zaten. Gelmesi bir mucize olur. O zaman, belki gireceğim diğer yılların varlığına bile inanırım. Ama gelmez.

"Sanmıyorum Gökhan."

"Aradın mı?"

"Hayır."

"Arasan?"

"Mecbur bırakmak istemiyorum."

"Belki aramanı bekliyordur?"

Aramamı bekliyor olabilir mi? Niye beklesin ki? Adresi öğrendi. Evde olacağımı söyledim. Onu davet de ettim. Tam edemedim ama ettim sayılır sonuçta değil mi? Telefonu elimden bıraktım ve kanepelerin üzerine tek tek kürdan yerleştirmeye koyuldum. Absolut Cherrys'leri dolaba yerleştirdim. Kuruyemişleri kontrol ettim. Geçen yirmi altı dakikada karar vermiştim ki, aramamı bekliyor olamazdı. Telefonu elime aldım, Gökhan iki mesaj daha göndermiş.

"Ben de cevap vermeni bekliyorum mesela..."

"Gökhan'dan Kara'ya, Gökhan'dan Kara'ya..."

"Sanmıyorum."

"Sanmazsan sanma amına koyayım."

Gökhan'ın mesajını okuduktan sonra telefon ekranını kilitledim ve duşa girdim. Suya, sabuna, arınma hâline dahi konsantre olamıyorum. Kafamın içindeki sorular yetmezmiş

gibi, Gökhan olacak adi herif bir de üzerine yenisini ekledi. Benim mi aramam lazım? Bu çok basit bir soruymuş gibi duruyor olabilir ama bence gizli birçok bilinmeyenli bir denklem. Aradığımda fütursuzca üzerine gittiğimi, onu bir türlü rahat bırakmadığımı, benden asla kurtuluşu olamadığını ve benim korkunç derecede yüzsüzlük ettiğimi düşünebilir. Ayrıca benim plan evde olmak, yemek yemek, bir şeyler içmek ve eminim ki bu Nazlı için çok sıkıcı bir plan. Arkadaşları vardır. Benim tanımadığım arkadaşları. Harvard'dan falan. Olmadı Meksika kartelinden(!). Belki onlarla olmak istiyordur.

Sergio Morris'le.

Veya kendisine aşık olan örümcek lavuğuyla.

Duşun suyunu kapattığımda, ne saçım ne de vücudum durulanmıştı. Hızlıca ellerimi lacivert havluya kurulayıp, banyo tezgâhının üzerindeki telefonumu elime aldım. Aramak ileri gitmek olabilir ama mesaj daha masum bir eylem.

"N'apıyorsun?"

"Oturuyorum. Sen?"

"Ben de oturuyorum."

Külliyen yalan. Ama çaresizce söylemek zorunda olduğum bir yalan. *Vücudumdan ve saçımdan köpüklü sular damlıyor, çünkü aniden duştan çıktım ve sana bu mesajı yazıyorum* diyecek hâlim yok. Oturduğumu sanmasında da herhangi bir sakınca yok.

"Yaptın mı bari kendine eğlenceli bir yılbaşı planı?"

Evlenme teklifi etseydim, ancak bu kadar heyecanlanabilirdim herhalde. Evlenme teklifi bile edemedim, o apayrı bir konu. Zaten boşanmak istiyor, evlenme teklifini aklımdan çıkartmam gerek.

"Yaptım evet."

Güldüm. Öfkeli, sorgulayıcı, acı dolu bir şekilde güldüm. Kaşlarım havalandı. Küfretmek falan istiyorum ama çok ayıp olacağının bilincindeyim. Zaten küfrün layık olduğu tek bir kişi var, o da bizzat benim. Oteli bassam çok mu ileri gitmiş

olurum? Muhtemelen. Otelin benim olması da mı yaptığım eylemi hafifletmez? Boşanma protokolünü imzalamadı daha sonuçta, işleme koyulmuş bir şey yok, otel hâlâ benim. Beynim zonkluyor. Nazlı da hâlâ benim. Benim karım. Kâğıt üzerinde ya da kâğıt altında, gerçekten hiçbir önemi yok. Hâlâ evliyiz.

İnsan en azından, haber verir ya.

"Sen de beni çağırdın ama ben başka bir plan yaptım, haberin olsun. Eğer beni bekliyorsan, bekleme," der.

Ben böyle büyük saygısızlık görmedim.

"Anladım. İyi eğlenceler."

"Teşekkür ederim. Sana da."

Bir eğleneceğim bir eğleneceğim sorma Nazlı!

"Teşekkür ederim."

Çıktı. WhatsApp'tan çıktı. Telefonu tezgâhın üzerine fırlattım. Ne bekliyordum ki?! Teşekkür ettiğim için teşekkür etmesini mi?! Yeniden duşa girdim ve bu kez soğuk suyu açtım. Hayır, Selim'e sormayacağım. Nereye gittiğini sormayacağım, beni ilgilendirmez çünkü.

Hani maça kızı hep bana gelirdi?!

Ben tek başıma yeni yıla girmeyi hak ettim. Yeni yılı da sikeyim! Her şey kontrolümden çıkalı çok oldu ama artık parçalar da tamamen dağılıyor, sabun köpüğü gibi ellerimden kayıp gidiyor. Benliğimi, ruhumu, dikkatimi, beni ben yapan tüm değerleri, tutunduğum her şeyi, hatta otokontrolümü bile kaybediyorum. Bu kadar da olmamalı. Önemsiz olmanın bile bir sınırı vardır. İki yabancı olmanın bile bir sınırı vardır. Hiç yerine konmanın bile bir sınırı vardır ya.

Onu sevdiğimi bilmediği için mi bütün bunlar?!

Duştan çıktım. Telefonu tezgâhın üzerinden aldım. Havluyu belime sarıp yatak odasına geçtim. Saçlarımın nemini küçük bir havluyla alıp, kurutma makinasıyla kuruttum. Pantolon üzerine lacivert gömlek giydim. Gömleğin üst düğmelerini bağlamadan köprücük kemiğimin altındaki dövmeden cesaret almıştım. Kol düğmelerimi taktım. Saçlarımı

düzelttim ve parfüm sıktım. Ceketimi giydim. Derin bir nefes alırken, telefonumu aldım ve okyanus manzaralı pencereye ilerledim.

İnceldiği yerden kopsun.

Selim'i aradım. Telefonu açar açmaz da, "Arabayı hazırlasınlar. Nazlı neredeyse, oraya gidiyoruz!" dedim.

"Abi!" dedi Selim korku dolu bir sesle. Kaşlarım çatıldı. "Kaybetmişler izini."

"Ne diyorsun lan sen?!" dedim şaşkınlıkla. "Kaybetmişler ne demek?!"

Kalbim sıkışırken, nefesim kesildi. Selim cevap verdi mi bilmiyorum. Duymadım. Zaten suratına kapattım ve hızlı adımlarla yatak odasından çıktım. Nazlı'nın yerini bir daha asla öğrenemeyecek olma ihtimali beynime baskı yapıyor. Kapıya doğru yürürken, bir yandan da Nazlı'nın numarasını tuşlamış ve telefonu kulağıma götürmüştüm.

Çaldı. Çaldı. Çaldı. Çaldı. Çaldı.

"Efendim," dedi en sonunda.

"Kaybetmişler seni! Neredesin Nazlı?!"

"Kapıdayım," dedi.

Güneşçiçeği*□□

Kapıya doğru yürürken, bir yandan da Nazlı'nın numarasını tuşlamış ve telefonu kulağıma götürmüştüm.

Çaldı. Çaldı. Çaldı. Çaldı. Çaldı.

"Efendim," dedi en sonunda.

"Kaybetmişler seni! Neredesin Nazlı?!"

"Kapıdayım," dedi.

Bahçe kapısını açar açmaz onu kendime çektim. Buraya kadar. Kırgınlığım, kızgınlığım hepsi geçti. Burnum saç diplerine ulaştı, içim yeniden yazla dolup taşıyor. "Çok korktum!" diye soludum. "Çok korktum Nazlı!" İçime şükür dolu bir nefes çekerken, ellerini sırtımda hissettim. Bana sarılması beklediğim bir şey değil. Kalbimin deli gibi çarptığını, kalbi hissediyor mu?

Bir süre öylece kaldık. Uzun zaman sonra ilk defa yazla haşır neşir olduğum, göğsümün ısındığı, ruhumun aydınlandığı ve kısa mı yoksa uzun mu olduğunu bilmediğim bir süre. Sesini duyana kadar. "Sadece şaka yapmak istemiştim," dedi.

Kollarımın arasından çıkmaya yeltenmemesi veya ellerini sırtımdan çekmemesi beni nasıl mutlu etti anlatamam. O kadar uzun zamandır mutsuzum ki minicik detaylarla beni dünyanın en mutlu adamı yapıyor. Hafifçe geri çekildim ve kâinatın en güzel yeşiline sahip gözlerine baktım. Gözleri, gözlerimin en içine değdiğinde cennetin kapıları açılıyor ve ben rahatlıyorum. Alıp verdiğim nefes minnetle doldu.

"Gülmedim," dedim. Ama Nazlı güldü. İçten gülüşünü bana da bulaştırdı. Gülümsedim. "Hoş geldin," dedim. Ellerimi ceplerime sokarken, "Eğlenceli bir plan yaptığını

söyleyince... Buraya gelmeyeceksin sanmıştım," diye ekledim.

"Şu yüz halinden başka hiçbir şey, beni daha çok eğlendiremezdi..." dedi. İngilizce'ye geçtiğine göre gardını kuşandı. "Fakat tüm akşamı burada, kapı önünde geçirmeyi hedefliyorsan, otele erken döneceğime eminim..." diye devam etti.

Duraksadım. Beynim çok yönlü düşünmeyi bıraktı sanki. Ellerimi ceplerimden çıkarırken yutkundum. "Affedersin," dedim, ona konuştuğu dilde eşlik ederek. Kapıyı gösterdim. "Lütfen."

İngilizce konuşmak, Türkçe konuşmak kadar normal benim için. Ana dilimi bilmeyen arkadaşlarım, ortaklarım ve çalışanlarım var. Ama Nazlı'yla İngilizce konuşmak tuhaf, yersiz ve yetersiz hissettiriyor. Yabancı hissettiriyor. Hem konuştuğu dile hem de Nazlı'ya.

Önce bahçeye girdi. Sonra da eve doğru ilerledi. Selim'e baktım. İşaret parmağımla, evin etrafında dört dönmeleri emrini verdim. Selim emrin anlaşıldığını belli edercesine kafasını salladı. Nazlı'nın peşinden içeri girip kapıyı kapattım. Vestiyeri açtım ve içinden bir askı aldım.

Kabanını çıkardığında ağız dolusu bir *"Siktir!"* dememek için kendimi çok zor tutmuştum. Hamlesi, ki bu bir hamle mi ondan bile emin değilim, beklemediğim yerden geldi. Elbisesi su yeşili. Onu ilk kez öptüğüm gün giydiği elbiseyle, neredeyse birebir aynı tonlarda. Bu bir tesadüf mü yoksa bilerek mi bu rengi seçti, gerçekten merak ediyorum ama bu soruyu değil İngilizce, hiçbir dilde sorabilmemin bir yolu yok. Nazlı ile daha doğrusu *Nina Adams Maskesi* ile iletişim kurmak poker oynamaya benziyor. Ve o, artık iyi bir oyuncu. En azından elini belli etmemekte ustalaşmış. Su yeşili, Maçahel'i andıran gözlerine çok yakışıyor. Böyle düşündüğümü biliyor. Ben söyledim.

Kabanını bana uzattı, vestiyere astım. Elimle salonu gösterdim. Arkasını döndü. İlerlerken, hızlıca duvardaki tablolarda gözlerini gezdirdi. Burayı tanımaya çalışıyor.

Elbisenin sırt kısmı tamamen tülden ibaret. Duruşu öyle iddialı, omuzları öyle dik ki aslında yürüyüşü bile vücudunun şekliyle orantılı olarak değişmiş. Onu karargâhta ilk gördüğüm gün tanıyamamam, gitgide daha da normalleşiyor kafamın içinde. Eskiden de seksiydi ama şimdi bedeninin ince hatlarına rağmen güçlü görüntüsü, onu daha da seksi bir hâle sokmuş.

Üç yılda bu kadar değişmek için askeri bir kamp disiplininde çalışmış olması gerekir. CIA'de de üzerine düşüyorlar ama dövüş hocası ile nasıl çalıştığını veya kendi kendine nasıl spor yaptığını gördüm, bu değişim için yeterli seviyede değil. Zaten dövüş kısmı apayrı bir konu, özellikle de Mehmet Şahindağ'ın adamlarını alt edişi. Refleksleri kuvvetli. Gereğinden çok fazla hem de. Silah tutuşu da fazla profesyonel. Kıyabilsem, gücünün ve birikiminin sınırlarını zorlamak isterdim. Kaynağı belli olmayan silahlar, kartel muhabbeti, bir de gizemli psikolog var. Bay Ortiz'e rol yapıyor. Ki en çok kafamı karıştıran da bu. Ortada büyük bir oyun dönüyor, onun farkındayım ama Nazlı'nın bu oyundaki yerini anlayamıyorum. Güvende mi yoksa bambaşka bir tehlikenin içinde mi emin olamıyorum. Eksik parça çok. CIA'in karşısında durmayı göze alabilecek kadar kime güveniyor olabilir? Ya da CIA'in bile karşısında durmak zorunda kaldığı bir tehdit altında mı?

Herhalde bu hayatta, zorla konuşturamayacağım tek insan Nazlı. Yoksa on beş dakikada her şeyi çözerdim. Olmadı yirmi dakika. Ama asla yirmi beş dakika sürmezdi.

Salona geçtiğimizde, yüzünde büyük bir şaşkınlıkla bana döndü. Bunca hazırlık yapmamı beklemediğini tahmin edebiliyorum. Belki de bir parti verecekmiş gibi davranmamı yadırgamıştır. Açıklama beklediğini düşündüğüm için, "Canım sıkılıyordu," dedim. Yalan sayılmaz ama eksik. Zaten eksik cümleler tamamlanmamızı engelliyor ya.

Merakla etrafına bakındı. Masaya, çam ağacına, yemeklere... Sanki bir detayı bile kaçırmak istemez, yaptığım herhangi bir şeyi görmekten geri kalamazmış gibi.

"Hepsini kendin mi hazırladın?" diye sordu. Şöminenin üzerindeki *Chianti Sunflower*'ı da fark etti ama çam ağacına dikkat etmediğine eminim.

O, baktığı yerden yalnızca süslenmiş bir ağaç görüyor ve süslerin sıradan, her yerde bulunabilir süsler olduğunu düşünüyordur muhtemelen. Zaten aksini neden akıl etsin ki? Geçtiğimiz senelerin birinde ben yine Boston'dayken ve sıkışık trafikte araba öylece dururken, önünden geçtiğim evlerin birinin perdesinin açık olduğunu ve yılbaşı ağacı süsleyen bir çifte bakakaldığımı nereden bilsin? Bunu bilse bile o gün, *bir gün belki biz de herhangi bir ağacı beraber süsleriz diye* özel objelerden süsler yaptırdığımı düşünemez. Üç gün sonra hiçbir önemi kalmayacak bir ağaca *N* ve *B* harfleri astığımı fark etmek, Nazlı'yı bile aşan bir detaycılık olurdu. Fark edip fark etmemesinin de bir önemi yok zaten. Bunu onun için değil, kendim için yaptım.

Gülümsedim ve sorusuna "Evet," diye cevap verdim. "Canım sıkılıyordu..."

Yılbaşı akşamı için hazırlanmış olmama gerçekten akıl sır erdiremediği belli ama bunu saklamaya çalışıyor. "Çok güzel olmuş," dedi. Bakışları bordo şakayık buketine değdiğinde yutkundu. "Ellerine sağlık..."

"Oturalım mı?" diye sordum. Başını salladı. O çantasını koltuğa bırakırken, ben mutfağa geçtim. Rostoyu servis tabağına aldığım sırada, ada tezgaha yaklaştı. "Bu yemekleri sen hazırlamış olamazsın!" dedi. Kaşlarını çatmıştı. "Yani rostoya mı şaşırsam, yoksa aperitiflere mi bilemiyorum ama!"

Gözlerimiz birleşti. "Neredeyse 10 yıldır yalnız yaşıyorum ben Nazlı."

"Evet ama yardımcın da vardı!" diye itiraz etti.

"Evet ama," dedim, *ama*'yı onun gibi vurgulayarak. Sonra da güldüm. "En büyük hayalim, bir yatım olsun... O yatın kaptanı olayım... Rüzgar nereye eserse orada yaşayayım idi... Yani mutfakla haşır neşir olmak benim için temel şarttı." Kaşları hâlâ çatık, bana inanmıyor. Tavrı şakacı mı

ciddi mi sorgularken, derin bir nefes aldım. "İlk defa mutfağa girdiğimi görmedin sonuçta, neden bu kadar şaşırıyorsun?"

"Her şeyi becermen sinir bozucu çünkü," dedi.

Attığım kahkahaya daha da sinir olmuş olacak ki bana arkasını döndü ve hızlıca masaya ilerledi. Aslında yanılıyor, her şeyi beceremiyorum. Mesela onu hayatta tutarken, hayatımda da tutabilmeyi beceremedim. Bunun yanında yemek yapmak ne ki? Annem öğretti. Kaptan olacağıma öyle inanıyordu ki, denizin ortasında güzel beslenebilmem için çeşit çeşit yemek bilmem gerektiğini söylerdi.

Rostoyu masaya getirdiğimde, "Ben böyle oturdum ama?" dedi.

Baş köşeye oturduğu için gerildiği belli. Bu, yalnızca bir misafirin kapılacağı düşünce. Birbirimize ve konuşmayı tercih ettiğimiz dillere nasıl yabancıysak, o da bu eve yabancı. "Rica ederim," dedim içten bir tavırla. "Keyfine bak..." Şarabı kadehlere doldurdum ve ben de sandalyeye oturdum. "Afiyet olsun," dedim. En azından bu evin duvarları, sahip olduğum diğer tüm evlerden daha şanslı. Kadehimi, kadehine uzattım. "2021'e."

"2020'ye!" diye çıkıştı.

2020'de Nazlı bana geldi evet, ama 2021'de hiç gitmez belki.

"2021'e," dedim ısrarla. "Yeni, temiz, tertemiz bir sayfaya..."

Şaraplarımızdan birer yudum aldık. Bana meydan okurcasına bacak bacak üzerine atıp, arkasına yaslandı. Kesin *yeni sayfaya* karşı çıkacak. Tavrını anlamazdan geldim. Tabağına yemeklerden servis yaptığım sırada, "2021'in geride kalan yıllardan bir farkı olacağına gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

Yüzüne baktım. Gözlerine. Gözlerini bir kez olsun görebilmek için ölüp ölüp dirildiğim günler gözlerimin önünden geçti. "Umut olmadan yaşanmaz," dedim. Gülümsemek için çabaladım. "Bakarsın mucize olur..." Tıpkı 2021'e Nazlı ile beraber girmemiz gibi. "Seninle bir daha

karşılaşacağıma asla ihtimal vermezken, yalnızca yaşıyor olman için dua ediyordum. Ve seni bulamadıkça, günden güne umudumu yitiriyordum... Bir baktım, karşımdasın. *İyi ki* diyorum şimdi, iyi ki inanmaktan vazgeçmemişim."

Önce şarabını yudumladı, sonra da "Vazgeçebilirdin de..." dedi.

"Ölürdüm o zaman," dedim. Gözlerime bakakaldı. "Yaşadığına dair umudum tükenseydi, ben de yaşayamazdım."

Yüzüne yalancı, mesafeli bir gülümseme yayıldı. "Anneni, babanı... Sevdiğin birçok insanı... Ablanı... kaybettin sen. Ne yazık ki birçok ölüm acısı yaşadın. Benim ölümüme mi dayanamayacaktın gerçekten?" Soru sormuyor aslında, çünkü cevabı bildiğini düşünüyor. Söylediğime inanmadığı için.

"Her acının yeri başka," dedim. Benim gülümsemem ise onunkinden farklı olarak içten ve samimi. "Fakat senin de, benim hayatımdaki yerin bambaşka."

Kaşları havalandı. "Bir piyon?" dedi, sorar gibi.

"...Fakat gerçekten biz tam olarak bunu planlamamıştık. Bak oradan gördüğün şey çok kötü görünüyor, farkındayım... Ama kendini bizim yerimize koysana. Bizim Mehmet'in karşısına yem olarak çıkaracağımız bir kıza ihtiyacımız vardı. O kız da bize kendi ayaklarıyla gelmişti."

"Benim buna itirazım yok! Benim anlamadığım... Neden o kızın duygularıyla oynadığınız? Yenge dedim lan ben ona, yenge! Şimdi onun bir piyon olduğunu öğreniyorum."

"O kısım Kara'nın bok yemesi... Fazla sahiplendi. Fazla acıdı ya da. Oyuna fazla kaptırdı kendini ki gitti evlendi. En başından beri o evliliğin manasızlığını sorgulayıp duruşlarım da bu yüzden işte. İş aldı başına. Neymiş, Naz evlenmek istemiş. Kıyamamış! Bunu da yaşasınmış..."

Ellerimle yazdım. Her bir satırı. Ellerimle, ağlaya ağlaya. Ben, Kedim ve Yatağım'ı dinlerken.

Nazlı'nın alay dolu kahkahasını duydum. "Güzel şaka!"

Derin, yorgun bir nefes verdim. "Yapma Nazlı," dedim. Gözlerine baktım. Gerçekten baktım. Sözde o da benim gözlerime bakıyor ama gözlerinde perde var. Gerçekten bakmıyor. Baksa görür. İyi bir poker oyuncusu yalnızca kendi elini koruyan değil, aynı zamanda karşısındaki rakibinin kartlarını görmediği hâlde görebilendir oysa. "İkimiz de senin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyoruz. Karımsın sen benim."

"Bundan gerçekten nefret ediyorum!" Yüzü, sesi ve tavrı usanmışlığını kusuyor. "Verdiğin sözleri tutmaya çok sadık olduğun için sanırım... Seninle evlenmeyi istediğim, seni buna belki de zorladığım... O imzayı attığım için öyle pişmanım ki! Karın olduğum için, kendini benden sorumlu hissediyorsun. Keşke boşanmış olsaydık! Keşke!"

"Boşanmayı bu kadar çok mu istiyorsun?" diye sordum.

"Gerçekten bunu ne kadar çok istediğimi anlamadın mı?" Sorum karşısında şaşırdığı belli. "Bunun Gökhan bile farkında!"

Elbette ki boşanmayı ne kadar çok istediğini anladım, elbette ki ben de farkındayım ama nedenini bilmek istiyorum. En derinindeki nedeni. Ne değişecek boşandığımızda onun için mesela? Beni sevmiyor, kabul ettim. Peki nefret mi ediyor?

"Neden peki?" diye sordum. "Yani, benden nefret ettiğin için mi?"

Kısa bir süre, şaşkın gözleri gözlerimde bir şeyler aradı ve akabinde de "Birileri oldu Bora?" dedi.

Normal zamanda, daha insani şeyler yaşayan ve daha sağlıklı bir evlilik akdi gerçekleştirmiş kişiler olsaydık, bunun bir boşanma sebebi olacağı doğru. Bizim içinde bulunduğumuz koşullar dahilinde ise, özellikle Nazlı'nın evliliğimizin bittiğine nasıl inandığını düşünürsek, bu gerçek benim canımı ne kadar yakarsa yaksın, bizi boşanma noktasına götürmez. O yüzden, bunu neden öne sürdüğünü de yüzündeki şaşkınlığın sebebini de anlamıyorum.

"Yani senin için hiçbir anlamı olmayabilir fakat benim için evli olmak, birisinin karısı olmak, değerli ve önemliydi..."

Benim için de her zaman öyle oldu. Keşke bunu, ondan sakladığım sırları açık etmeden anlatabilmenin bir yolunu bulabilsem. Fakat bütün yollar Mehmet Şahindağ'a ya da CIA'in oynamamızı şart koştuğu evcilik oyununa çıkacak. Yani gerçeklerden kilometrelerce uzak, pisliğe bulanmış yollara. Artık yalan söylemek istemiyorum. Bıktım. O yüzden susmak, yapabileceğim tek şey.

"Ben annemden ve babamdan böyle gördüm. Aile olmak... Aidiyet... Kocasını aldatan kadın olmak istemezdim mesela, senin yüzünden oldu bu. Sen benden boşanmadığın için. Ahlak değerlerimi tümüyle sarstın." Yutkunmaya çalıştım. "Annemin ve babamın karşısında beni yerin dibine soktun."

Ben, bana ihanet ettiğini düşündüğünü düşünmüş ama bu düşüncesinin yanlış olduğunu ona nasıl anlatabileceğimi bir türlü bulamamıştım. Fakat o kendi inandığı değerlere, anne ve babasından öğrendiklerine, Nazlı'ya ihanet ettiğini düşündüğü için boşanmak istiyormuş. Evlilik kavramına bakış açısı gereği. Yüzündeki şaşkınlık, bunu anlamadığım içinmiş.

"Ben hiç böyle düşünmemiştim," dedim.

İnsanın inandığı bütün değerlere ihanet etmesinin ne demek olduğunu biliyorum. Ne hissettiğini artık daha iyi anlıyorum. Fakat yine de yanlış hislerle dolduruyor kalbini ve beynini. Evli olduğunu bilmiyor olması, onu ihanet eden kişi olmaktan tümüyle sıyırıyor çünkü. Keşke kendini yıpratmasa ve kabullense bunu. Kaldı ki evli olduğunu bildiği hâlde bile aynı şekilde davranabilirdi ve ben dahil hiç kimse onu yargılayamazdı.

"Onu boşanmadığımız için çok iyi anladım ben!" dedi alayla. "Senin için de geçerli bu söylediklerim... Kendine de kazık attın aslında. Kumarhanede karşılaştığımız adamın elini bile sıkmadın fakat beni *karın* olarak takdim ettin. Karısı tarafından aldatılan bir koca... Kocasını aldatan bir kadın...

Ya o kadar saçma ki! Ayrıca, sen de karını aldattın bu geçen zaman zarfında."

Benim hayatımda hiç kimse olmadı ama bunun hiçbir önemi yok. Bilmezse çok daha iyi olacağı sıradan bir detay sadece bu. Hem onu sevdiğimi anlar, hem de kendini daha kötü hisseder. Zaten benim hayatımda hiç kimsenin olmamasının da Nazlı ile alakası yok. Benimle ilgili. Benim hissettiklerimle. Kalbi ellerimde kalmış bir kadınla yaşadım ben, her günü. Ve bu, onun meselesi değil, benim meselemdi.

"Senin yüzünden bu saçma sapan durumun içindeyiz biz! Rezil olduk, oluyoruz belki! İnsanlar kim bilir bizim hakkımızda ne düşünüyorlar?! Bunlar çok ağır! Bu senin yüzünden yaşamak zorunda olduğumuz şey çok ağır!"

Bir şeyler söylemek istedim ama ne söyleyebileceğimi de bilemedim. Bakışlarımı yüzünden çekip tabağıma çevirdim. Her lokmam kursağıma diziliyor. En son böyle hissettiğimde lisedeydim herhalde. Okuldan bir çocuk Ceren'e ağza alınmayacak laflar söylemişti ve ben de çocukla kavga etmiştim. Sonra bu olay hakkında, bizim evde yemek yerken konuşuyorduk ve *"Bir daha bir şey söylesin, öldürürüm onu..."* demiştim. Öylesine, öfkemi dile getirirken her insan gibi mübalağa yaptığım, sıradan bir söylemdi. Ama ablam bunu duyunca, olaya hiç buradan yaklaşmamıştı ve amiyane tabirle ağzıma sıçmıştı. Ceren'in, Berkan'ın ve Gökhan'ın yanında. *"Kabadayı mısın be sen?! Öldürmek ne demek?! Kimi öldürüyorsun sen?! Ne sanıyorsun kendini?! Bu cümleyi ağzına alamazsın sen! Böyle bir cümleyi normalleştiremezsin anladın mı?!"* gibi şeyler söylemişti ve ablama da tek kelime cevap verememiştim. Bir şeyler söylemeyi çok istemiştim ama ne söyleyebileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir de galiba çok utanmıştım. Şimdiki gibi. Hem o gün ablamın dediği, hem de bugün Nazlı'nın dediği şeyi yapmıştım aslında ama onların kastettikleri niyetle değil. Fakat niyetim ne olursa olsun, dedikleri doğruydu ve bu beni

çok utandırıyordu. O gün de lokmalarım kursağıma dizilmişti ve ağlamak isterken bir şeyler yemeye çalışmanın ne kadar zor olduğunu anlamıştım. Muhtemelen mimiklerim Ceren'e, Berkan'a, Gökhan'a ve ablama hissettiğim her şeyi ele vermişti ama hepimiz, hiçbir şey olmamış gibi davranmıştık. Şimdi Nazlı ile yaptığımız gibi.

"Eminim ki bunları konuşmak için davet etmedin beni," dedi. Gözlerine baktım. "En azından madem ben de geldim... Huzurlu bir akşam geçirebiliriz..."

Yüzüme yayılan buruk gülümsemeyi engelleyememiştim. "Benim olduğum yerde huzur bulamayacağına ikna oldum. Nazik bir kalbin var... Ondan geldin muhtemelen."

"Neden geldiysem geldim!" diye sitem etti. "Ve tartışmak istemiyorum."

"Ben de istemiyorum Nazlı..." dedim tek nefeste. "Bir gece... Sadece bir gece her şeyi unutalım istiyorum, ne kadar mümkünse..."

"Karı koca olduğumuzu unutalım," dedi.

Olmaz. Beni Mehmet Şahindağ ile yüzleşinceye kadar ayakta tutan tek şey bu. Başımı iki yana salladım. "Bir tek onu unutmayalım."

"İki arkadaş gibi olabiliriz," dedi.

"Evliyiz... Ve mutlu gibi davranabiliriz," dedim.

Arzu ettiğimiz şeyler birbirine taban tabana zıt. Nazlı'yla arkadaş olmamız, sadece arkadaş olmamız, hatta arkadaş gibi olmamız benim açımdan mümkün değil. Görüyorum ki onun da benimle evli, evliyken de mutlu olması mümkün değil. Gözlerimiz birbirine mühürlü. Hayattan farklı şeyler bekliyor olsak da bugün, şimdi, burada aynı baskın isteğin arzusuyla yanıp kavruluyoruz. Önceyi ve sonrayı boş verme isteği. Anı yaşamak, anda kalmak isteği. Arkadaş da olsak, evli de olsak, iki yabancı da olsak kim olduğumuzun hiçbir önem teşkil etmediği bir gece geçirmek istiyoruz. Ben oyun oynamaya zaten alışığım, o da çok zorlanmıyor olacak ki gözlerimizle yaptığımız sessiz anlaşmaya ikimiz de sıkı

sıkıya sarıldık. Sonrasında da yemeğimizi yemeye devam ettik.

Nazlı'ya gecenin kalanı için alan açmam gerekiyordu. Bu alana benim de ihtiyacım vardı. Es vermek ikimizin de zihninin dinlenmesine ve sessiz anlaşmamızı sindirmemize yarayacaktı. O yüzden yemeğimizi hiç konuşmadan yedik. Ara sıra kaçamak bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde, bu alanın ona iyi geldiğini fark etmiştim. Yemeklerin tadını beğendiği belliydi ve hatta yediklerinden keyif alıyor gibi görünüyordu. İştahının yerinde olmasından benim aldığım keyif ise, ona olan hislerimle ilgili yepyeni bir keşifti. Yemeğini bitirdiğinde bakışlarını şömineye dikti. Üşüyor ama farkında mı emin değilim. Kadehimi elime alıp ayağa kalktığımda, o da aynı şeyi yaptı ve şöminenin önüne geçtik. Berjerlerden birine oturduğunda gülümsemişti. Şömineye odun atarak ateşi daha da harladım ve karşısındaki berjere oturdum. Kadehimi yudumlarken yüzünü izlemeye başladım. Ne düşündüğünü bilmiyorum, zaten kafasının içinde bambaşka bir hayat var bence ama o da aynı benim gibi huzurlu.

Sarı saçlarına hâlâ alışamadım. Ona sarı saçın yakışmadığını söylemek büyük bir yalan olur ve de zaten güneşin yüzyıllardır resmedildiği üzere bütünleştiği o şahane renge haksızlık etmek istemem, ama ben yakıştıramıyorum. Sarı saçları, güzel bir tablonun üzerine bulaşan ve resmin bütün hissettirdiği duyguları mahveden, yabancı bir fırça darbesine benziyor. Teni öyle beyaz ki kuzguni saçları tenine dökülürken muhteşem bir kontrast yaratıyor ve ortaya göz alıcı bir görüntü çıkıyordu.

"Pinot Noir, Burgundy..."

Şaşkınlığımı gizlemeden, "Fransızca mı biliyorsun?" diye sordum.

Kaşları çatık ama gülümsüyor. "Kısacık bir şey söyledim!"

"Aksanın," dedim. Bacağımı diğerinin üzerine atarken, kolumu kolçağa yerleştirdim. Nişandan sonra yaptığımız parti geldi aklıma. Eren'le arasında geçen ve beni hayrete düşüren diyalogları... Cümleleri tam olarak anımsamıyorum

ama benim, ne dediğini hep anladığımı söylediğini ve benden, *benim herif* diye bahsedişini hatırlıyorum. "Gerçi sen şive, ağız, aksan taklitleri konusunda oldukça yeteneklisin ama... *Noir* telaffuzun, sıradan değildi."

"C'est le ton qui fait la chanson..." Kusursuz. "Daha uygun bir atasözü bulamadım. Şarkıyı şarkı yapan nasıl tonuysa, benimki de öyle işte... Aşırı profesyonel değil, ne kadar Fransızca denir, bilinmez."

Gülümsedim. "Beni tatmin ettin ama bu seni tatmin eder mi bilmem."

Boğazından güldüğünü belli eden, kulaklarımın pasını silen, iyi ki yaşadığımı düşündürten, neşeli bir ezgi döküldü. Kendimi affetmemek için belki de binlerce sebebim var ama listenin en başlarında, *gülüşlerini Nazlı'dan çaldığım için* yazıyor. Ölmeden evvel buna ucundan da olsa şahit olduğum için müteşekkirim fakat yetmiyor. İçtenlikle attığı kahkahaları özledim.

"Oyun oynayalım mı?" diye sordu heyecanla. "*I Have Never,* bilirsin muhtemelen..." *Never Have I Ever* diye biliyorum ama olsun.

"Hayret! Poker demedin..." dedim. Minik bir kahkaha atarken arkasına yaslandı. "Oynayalım..." Gülümsemem büyüdü. "Hile yapmak yok ama..." Kaşlarım havalandı. "Tekilayla mı oynayalım?"

Başını iki yana sallarken güldü. "Absolut Cherrys shot!"

Nasıl da biliyor ama. "Market değil burası," dedim, şakayla karışık bir üslupla. "Nereden bulayım Absolut Cherrys'i?"

"Bunca hazırlık yapan adam... En az beş şişe Absolut Cherrys de almıştır!" Tavrı kendinden emin ama sayısında yanılıyor. Altı şişe var. Ben bir şey demeyince gülümsedi. "Shot bardaklarını sen hazırlar mısın? Ben çok mayıştım..." Elbette ki onu buraya çağırıp iş yaptıracak değilim, o yüzden başımı salladım. Ayağa kalktığımda iç çekti. "Kuruyemiş, cips gibi şeylerden de getirir misin?"

"Başka bir arzunuz, küçük hanım?"

Türkçe konuştum, sırf *küçük hanım* diyebilmek için. Mutfağa geçtim. İki şişe votkayı alıp içeri götürdüm. Gözleri kapalı. Uyudu uyuyacak. Nasıl göründüğünden habersiz. Onu öpmek istediğimden de. Güzelliği aklımı başımdan alıyor. Sabaha kadar onu izleyebilirim. Sonra akşama kadar. Sonra yine sabaha ve yine akşama kadar. Ömrümün son sabahına ya da son akşamına kadar. İstemeye istemeye yeniden mutfağa geçtim ve shot bardakları ile atıştırmalıkları bir tepsiye yerleştirip, yeniden yanına geldim.

Gözlerini açtı ve iç çekti. "Eğer misafir geldiyse, çok heyecanlanırdım geç saate kadar oturacağım diye..." dedi. Elimdeki cips tabağına baktı. "Ama yemekten en fazla bir saat sonra uykum gelirdi. Dayanamazdım. Uyumayı kendime yediremezdim ama artık esnemekten bayılıncaya kadar, annemin kucağında otururdum. Öyle tatlı bir uykuyla uyanıklık arası bir şey olurdu ki o... Böyle konuşulanları çok uzaktan duyar gibi..."

"Hakkında her şeyi duymak istiyorum. Bu aşk değil de nedir?" diye soruyordu şarkıda değil mi? Trabzon'da, arabayı kendi kullanmak istediğinde çalan şarkıda.

"*Hadi yat uyu sen Nazlı*, derlerdi ama sen *hayır ya, dedikoduyu kaçıramam* derdin..." dedim.

Şaşırdı, kaşlarını çatarken doğruldu ve hafifçe öne eğilip başını sorarcasına sağa çevirdi. "Evet? Nereden bildin?"

Eren söyledi. Girmek üzere olduğum bir çatışmadan on beş saniye önce. Ben sorduğum için. Ne Eren'den ne de Nazlı'nın üzerine sorular soracağı bir şeyden ona bahsetmek istiyorum. Gözlerimi gözlerinden çektim ve "Tahmin," dedim. İnanmayacağını bile bile söylediğim yalanlar, o kadar da zorlamıyor artık. En kötüsü de bu. Zaten onun gözünde sözüne güvenilmeyen, yalancı herifin tekiyim. Shot bardaklarına votka doldururken, "Sen başla..." dedim.

"Peki..." dedi. Ayağa kalktı. Bakışlarımla onu takip ettim. Kanepeye ilerledi, çantasını açtı ve içinden sigara paketini çıkarttı. Bu sırada bana kuralları sıralıyordu: "Yalan söylemek yok... Ve gerçekten yapmadığımız şeyleri söyleyeceğiz

önerme yaparken. Eğer söylediğimiz şeyi karşı taraf yapmışsa içer... En çok içen kaybeder!" Yeniden karşımdaki berjere geçti ve sigarasını dudaklarının arasına götürüp ateşledi. Küllüğü önüne doğru iterken, ben de kendime bir sigara yaktım. Ayağa kalkıp verandaya açılan kapıyı araladım ki içerisi duman altı olmasın. "Ben hiç..." dedi düşünceli bir tavırla. Karşısına oturdum ve gözlerine baktım. "Ben hiç..." dedi yine. Sıkıntılı bir nefes verdi ve "Sen başla!" diye ekledi.

Güldüm. Onu başımla onayladım. Shot bardaklarına bakarken, "Ben hiç sek votka içmedim," dedim.

Bardağı kafasına dikti. Nasıl memnun, votkaya aşık resmen. Ama bu memnuniyetini yok sayıp, teessüfle bana baktı. "Kolay başladın," dedi. Derin bir nefes verdi. "Ben hiç uyuşturucu kullanmadım!"

Bakışları kendini ele veriyor, benim kullanıp kullanmadığımı merak ediyor. Bardağıma dokunmadım. "Ben hiç duşta şarkı söylemedim," dedim.

Şaşkınlıkla bana baktığında dudaklarım iki yana kıvrılmıştı. Duşta şarkı söylediğine birden çok kez şahit oldum. Mutlu ya da mutsuz olması fark etmez, şarkı söylemeyi seviyor. Muhtemelen önceleri beni rahatsız etmek, dikkatimi dağıtmak, işimi engellemek, uyandırmak ve uyutmamak için akıl ettiği avaz avaz şarkı söyleme eylemi, ona oynadığım oyunun son zamanlarında bana mesaj gönderme işine dönmüştü. Bir gün, yan yana oturabilmeyi başardığımız günlerin birinde, ben maillerime bakınırken o da kitap okuyordu ve birden bire, *"Hatayı ben en başında yaptım, aynı evi seninle paylaşarak... Kendimi çok takdir edeceğim, ayrılığı kutlayarak,"* diye bağırmaya başlamıştı. Bunun bir şarkı olduğunu ise çok sonradan anlamıştım. Bütün atarlı giderli pop şarkılarına beni maruz bırakmıştır. Çirkin, saçma sapan sözleri olan, asla dinlemeyi tercih etmeyeceğim o şarkıları söylemesini bile özledim.

Bakışlarımla votkayı içmesini işaret ettim. Yüzümdeki hin ifadenin onu hırslandırdığına eminim. Bardağı fondip

yaptıktan sonra, "Ben hiç, bir kadınla öpüşmedim!" dedi.

Bu oyunda bile hile yapamaz ama ya. Bir de kaşlarını çattı, *hadi bakalım* der gibi. "Bu sayılmaz! Hemcins demen gerekir ki... Ben de hemcinsimle öpüşmedim. Ya sıra bana geçti ya da önermeni değiştir..."

Omuz silkti. "Ben hiç..." dedi. Beklentiyle yüzüne bakmaya devam ettim. "Ben hiç..." dedi yine. Gözleri gözlerimle birleşti. "Ben hiç... Ben hiçbir şey bulamıyorum!"

"O zaman sıra bana geçti..." dedim ve arkama yaslandım.

Gözlerini devirdi ve bardağa uzandı. Öyle hoşnutsuz bir ifadesi var ki. "Sıkıldım bu oyundan!" dedi. Küçük bir kahkaha attım. "Şişe çevirmece oynayalım. Hatta direkt soru sormaya başlayalım. Bir sen, bir ben!"

"Mızıkçılık yapıyorsun yani!" dedim. Karşımda küçücük, nazlı mı nazlı bir kız çocuğu var. Öyle sevimli görünüyor ki, itiraz etsem ağlayacakmış gibi. Muhtemelen öfkeli, nasıl söyleyecek bir şey bulamaz. Ya ezilirse... Aman Allah korusun! Ciddi olduğunu sandığına neredeyse emin olduğum ama oldukça komik duran bir ifadeyle yüzüme baktığında, "Peki, kabul..." dedim.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu.

"Doğruluk..."

"Böyle sürekli doğruluk demek yok!" diye sitem etti.

Bir an için afalladım. "Dur, daha yeni başladık?"

"Ben baştan uyarayım da..." dedi ikaz dolu bir tonlamayla. Az evvelki yenilgisinin acısını çıkartmaya çalışmıyorsa ben de Bora değilim. Kollarını bağladı. "Soruyorum..." dedi. Alt dudağını ısırıp, gözlerini gözlerime dikti. "Bu hayatta ölen birisini geri getirme şansın olsaydı eğer... Bu kim olurdu?"

"Anıl'ı..." dedim yekten.

"Neden?" Hayrete kapıldı. "Neden ablan değil? Annen? Baban?"

"Hiçbiri Anıl kadar masum değildi," dedim. Nazlı'nın, Anıl'ın öldüğünü kabullenemeyip yakama yapıştığı o an, gözlerimin önünden gitmiyor. "Ve sen çok üzüldün onun arkasından...

Hayatın boyunca geçmeyecek bir üzüntü... Ben alışkınım ama sen..."

"Anıl'ın trafik kazasında ölmesi gerekiyordu." Kaşlarımı çattım, neyden bahsediyor? "Fakat ben kaderi değiştirebileceğimi düşündüm." Bakışlarının derinliği karşısında iç çektim, cümleler büyük bir samimiyetle fakat aynı zamanda da büyük bir soğukkanlılıkla dökülüyor dilinden. "Direttim ve kendi felaketimi çağırdım, o casinoya girerek..." Çünkü bana geldi. "Ben ölümün acısıyla, senden daha evvel, üstelik sana kıyasla daha küçük yaşta tanıştım. Ben annemi, babamı ve anneannemi kaybettim. Emin ol, ben senden daha çok alışığım kaybetmeye... Ben hayatım boyunca kaybettim..."

"Ahmet Bey! Lütfen üzülmeyin... Sonuçta ilk kez olmuyor bu kumarhane baskını... Bu adamların hepsi, ölümü göze alarak çalışıyorlar bizimle... Acı ama... Alıştık. Alacağız intikamımızı!"

"Alırız Kemal. İntikam alırız elbet. Ama alışamayız... Çünkü birilerini kaybetmeye alıştığın gün, kendi ölümünü beklemeye başlarsın... Ve hiçbirimizin böyle bir lüksü yok. Hiçbiri- Bora? Sen ne zaman geldin oğlum?"

"Yine birileri, senin yüzünden mi öldü baba?"

"Bora-"

"Yazık..."

"Bilmediğin şeyler hakkında yorum yapma!"

"Benim bildiğim tek bir şey var. Ellerinde o insanların kanı var ve hiçbirini geri getiremeyeceksin!"

"Bora! Buraya gel! Bora!"

Sıkıntıyla dolu bir nefes verdim. "Senin eğer, birisini yaşatma şansın olsaydı... Kimi yaşatırdın?" diye sordum.

"Beyza'yı," dedi. Şaşkınlığım hepten artarken, "Hepimizi kesişim kümesine alan o sonuçta... Mehmet Şahindağ'ın yok olduğunu görmeye hakkı var," diye ekledi.

"İyi ki yaşamıyor..." Bazı cümleleri kurmak çok zor. Gözlerimin dolacağını hissettiğimde dudağımı ısırdım ve bakışlarımı Nazlı'dan çekip şömineye çevirdim. "İyi ki annem

de, babam da, dedem de, ablam da yaşamıyor... Ben dördünün de hatırladığı Bora'dan memnunum... Hiçbirinin Kara'yla tanışmasını istemezdim. Çok utanırdım."

Babamdan kaçarken, babama dönüştüm. Ablamın babama nasıl baktığını biliyorum ve bana da öyle bakma ihtimalini göze alamam. Bir süredir ablamla aramız açık ve açıkçası bu düşünmekten pek de hoşlandığım bir konu değil, değişen hislerimle yüzleşmeye hiç mi hiç hazır değilim ama ablam sonuçta. Canım. Ben onunla alakalı ne düşünürsem düşüneyim, Gökhan'la Begüm kadar sert olmayan bir yerden de olsa Mehmet Şahindağ'ın yaptıklarından onun sorumlu olup olmadığını dahi düşünmeye başlasam, kardeşine son bakışları sevgi doluydu. Ve böyle olabildiği için de iyi hissediyorum. Dedemin bu hâlimi gördüğünü düşünmek bile istemem, kalbine inerdi muhtemelen. Annem ise, hakkını helal etmeyeceğini söylemesine rağmen gittiğim yolda olduğum için, kendisine dönebileceğim bütün yolları kapatırdı. Beni siler, yüzüme bakmazdı.

"Cesaret!"

Bakışlarımı adeta coşkuyla bağıran Nazlı'ya çevirdim. Yüzündeki kocaman gülümsemeyi görünce derin bir nefes almıştım. Geçmişe gittiğimi anlamış olsa gerek, beni bugüne çağırıyor. Şimdiye. Ben de gülümsedim. Yapmasını istediğim tek bir şey var: "Banyoya git ve makyajını çıkart." Kaşları tedirginlikle çatıldı. "Boynundaki fondöteni de..." Sıkıntıyla bir nefes verip ayağa kalktığında, "Soldaki koridorda, ikinci kapı banyo..." diyerek, yerini bulamadığını söyleyerek mızıkçılık yapmasının da önüne geçmiş oldum.

Attığı adımlar o kadar sert ki *cesaret* dediğimde o benden ne isteyecek merak etmiyor değilim. Kafama sıkmamı falan isterse şaşırmam. Tam da bunu yapabilecek biri.

Banyo kapısı açıldı, adım seslerini duydum. Salona geldiğinde merakla bakışlarımı ona çevirdim. Önce yüzüne baktım, ne kadar sinirli olduğunu anlamak için. Sonra da boynuna... Adımın yazdığı o yere. Korkunun ecele faydası yok. "Cesaret," dedim.

Oturduğum berjere yaklaştı ve neredeyse tepemde dikildi. "Kalk, Selim'i öpeceksin!" dedi. Yüzümde nasıl bir ifade varsa, tınısı oldukça yüksek bir kahkaha attı. "Henüz gecenin başında olduğumuz için yanağından öpebilirsin... Gecenin sonu için pek söz veremiyorum," dedi dalga geçer gibi. "Sağ yanağına küçük bir öpücük kondurman yeterli..."

Daha neler! "Yapmayacağım bunu," dedim, başımı iki yana sallarken. Homofobik değilim. Bunun cinsiyetçilikle alakalı yok zaten, bahsettiği kişi bir kadın olsaydı da aynı tepkiyi verirdim. Niye durup dururken birini öpeyim?! Selim'i niye öpeyim amına koyayım?! "Ben niye Selim'i öpüyorum ya?!" diye çıkıştım. "Oyun iki kişilik... Başkalarını karıştırmak yok..."

"Giderim?" dedi.

"Nazlı saçmalama!" dedim. Ciddi olamaz değil mi? İfadesi tehdit dolu. Blöf mü yapıyor ciddi mi anlamıyorum. Ciddi olsa ne olur?! Gitmesin diye Selim'i öpecek hâlim yok. Baştan aşağı saçmalık bu istediği.

"Selim'i öpeceksin ve ona *'İyi ki varsın...'* diyeceksin!" dedi. Ciddi görünüyor. "Uzattığın için arttırdım. Bir sonraki hamlem, Selim'le selfie çekinip Instagram'ından paylaşman ve *'Seni çok seviyorum Selim'* diye yorum yazman olacak... Yapmıyor musun? Giderim... Sen bilirsin..."

Gidecek. Hiç de blöf yapmıyor. Sahiden gidecek.

Peki tamam, gitmek istiyorsa gitsin, keyfi bilir.

Bezgin bir nefes verdim ve ayağa kalktım. Kavga etmeye oldukça hazırdım ama Nazlı doğrudan lafa girince, ben ağzımı açamadım. "Oyun oynadığımızı söylemen yasak!" Bunu yapacağıma inanıyor olamaz değil mi?! "Diğerleri de öptüğünü görecek!"

Bakışlarında ışıl ışıl bir ifade var. Eğleniyor. Dalga geçmiyor, gerçekten eğleniyor. Oynadığı oyunda iyi bir hamle yaparak rakibini zorlayan, herhangi biri gibi. Eğer istediğini alırsa mutlu olacak ve puan hanesine kocaman bir artı koyacak. Beni sinir etmekten haz alıyor ama düşmancıl değil, rekabetçi bir tavra sahip. Başımıza gelenleri,

başımızdan geçenleri, olanı biteni unutmuş gibi. Uzun zaman sonra, seneler sonra ilk kez bu kadar hayat dolu olduğunu görüyorum. Mutlu olmasını istiyorum, daha çok eğlenmesini.

İyi de bunun için Selim'i mi öpmek zorundayım amına koyayım?!

Salondan çıktım. Kapıya ilerledim. Kapıyı açtım. Bütün adamlar emre amade bir şekilde bana döndüler. Nazlı arkamda. Burada yedi kişi olduklarına göre, devriyeye on kişi çıkmış olmalı. Selim de devriyeye çıksaydı keşke amına koyayım. Adamlar üzerinde kurulu muhteşem otoritemin, Selim'i öperek sarsılmasını istediğimi sanmıyorum! Bari sadece Selim burada olsaydı, bu ana sadece onun şahit olması nispeten daha katlanılır.

Nazlı'ya baktım. Heyecanlı. Resmen heyecanlı. Bunu yapamayacağımı sanıyor. Mehmet Şahindağ'ın ayaklarına kapanmış bir adam, Selim'i mi öpemeyecek?! O kadar, hiçbir şey bilmiyor ki.

Selim'e yaklaştım. O, apayrı bir kafada. Bir sorun olduğunu düşünüyor. Bir elimi omzuna koydum, sonra da hemen geri çektim. En azından temas kurmayalım. Kafamı kaşıdım. Nasıl yapacağım?! Sakin olmalıyım. Bayramlarda seyranlarda falan birbirimizi illaki öpmüşüzdür değil mi?! Yani en azından çocukken falan. Gözlerimi kapatsam mı? Bu daha saçma ve hatta korkunç amına koyayım!

Öptüm.

Maalesef.

Selim şoka girmiş olabilir.

"İyi ki varsın Selim," de dedim.

Başımı salladım. Gerçekten hayret edilesi bir gece oluyor. Aydın burada olsaydı, sevda uğruna bir insanın nasıl şekilden şekle girip maymuna döndüğünü düşünürdü herhalde. Gökhan ise gülerdi. Eğer bir kişi bile gülerse, onu öldürürüm. Mübalağa da yapmıyorum bu kez. Çok ciddiyim. Gerçi kimse gülecek durumda değil, herkes şaşkın ördek yavrusu gibi.

Nazlı'ya baktım. Bu fedakârlığımdan sonra değil bu gece, ömrümüzün son gününe kadar gitmemesi gerekir. Gitmesin.

"Biraz duygusal da bu akşam..." dedi Nazlı, Selim'e. Gülecek ama kendini zor tutuyor. O gülebilir. Zaten bunu, onun için yaptım. Her şeyi onun için yaptım. Her şeyi. "Aldırma..."

Eve girdi, peşinden ilerledim. Öyle neşeli, öyle büyük, öyle memnuniyet dolu bir kahkaha attı ki Selim'i öpmeme de değdi. Kapıyı sertçe kapattım. Sinirli olduğumu düşünmesi işime gelir, eğer mutluluğuyla mutlu olduğumu anlarsa bu kadar eğlenmez. Beni sinir etmek hoşuna gidiyor, ettiğini düşünsün. Bir kahkaha daha attığında ben de gülümsemiştim.

"Doğruluk!" diye bağırdı, koltuğa ilerlerken. Doğruca mutfağa geçtim, yüzümdeki ifadeyi toparlamam, gülümsememi silmem gerek. "Doğruluk doğruluk doğruluk!" dedi, gülerek. Derin bir nefes alıp verdim. "Sonsuza kadar doğruluk!" Sonsuza kadar gülsün.

Salona girdim. "Bir doğruluk, bir cesaret diyoruz!" dedim, yerime otururken. Kendime votka doldurdum ve gözlerine baktım. Benim de öğrenmem gereken bazı şeyler var, madem soru sormak serbest ve madem doğru söylemek zorunda. "Söyle bakalım... Tuvaletteki adam kimdi?" Gülümsemesi yüzünde asılı kalırken, dudakları açıldı. "Sen beni *giderim* diye tehdit ettin ya... Ben de seni *ömrünün sonuna kadar buradan bir yere gidemezsin* diye tehdit ediyorum..."

"CIA kapıya dayanır!" dedi çaresizce.

"Dayanana kadar bekleriz."

"Sergio," dedi. Her taşın altından bu herif çıkıyor amına koyayım! Kim bu?! Kartelle Nazlı'nın ilgisi ne?! Aralarında nasıl bir ilişki var?! "Tamam anlatacağım," dedi, iki elini havaya kaldırarak. Öfkeme hakim olmak zorunda olduğumu biliyorum. "Bana bir şey vermesi gerekiyordu. Bir flashbellek..." Yavaş konuşuyor, cümlelerini seçtiği belli. "Gördüğün manzara gerçek değildi, daha evvel de söyledim.

Beni öpmüyordu. Dudakları boynuma değmedi bile. Ama senden yüzünü saklaması gerekiyordu. İfşa olmaması gerekiyordu... O yüzden beni öpüyormuş gibi yaptı, hepsi bu..."

"Neden benden yüzünü saklaması gerekiyordu?" diye sordum merakla.

"Çünkü seni tanıyor," dedi. Kim lan bu?! "Yani biliyor işte Kara'yı... Ve senin aramızdaki ilişkiyi sorgulayacağını da biliyordu. Ancak bu şekilde seni uzaklaştırabileceğini düşünmüş olmalı. Bilmiyorum. Çok anlık gelişti her şey."

Ortada dönen oyun, sandığımdan çok daha büyük. Nerede Kara'yı iyi tanıyan ve oyunu Kara'ya göre oynayan birini görsem, altından çok pis bir şey çıkar. Bugüne kadar bu savımda yanılmadım. Nazlı'nın bakışları merakla dolup taştı. Ne düşündüğümün merakı. Bu konuyu şu an için, kendi kafamda kapatmam gerek. Zamanı değil. Şimdi değil.

"Doğruluk..." dedim ve votkamdan birkaç yudum aldım.

"Özge'ye karşı ne hissediyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey..." dedim. Gözlerimin içine baktı, cevabım onu tatmin etmemiş gibi. "Hiçbir şey Nazlı. Başka bir cevabı yok bu sorunun."

"Tamam... Cesaret, mecburen..." dedi.

Güldüm. "Mecburen tabii..." dedim. Arkama yaslanırken daha çok gülmüştüm. "Dua et sana kıyamıyorum..." İçime büyük bir nefes çektim. Ürkek bir şekilde ağzımdan çıkacak herhangi bir şeyi bekliyor, ona zorlanabileceği bir şey yaptıracağımdan emin. Beni hiç tanımıyormuş gibi. "Bana sigara yak..."

"Pardon?" dedi algılamamış gibi.

"Bana sigara yak..." diye tekrarladım. Sehpanın üzerindeki sigaraya ve yanındaki çakmağa baktı. Öyle şaşkın ki. Pakete uzandı, sigarayı dudakları arasına aldı ve yaktı. İçine büyük bir duman çekip bana doğru üfledi. Ardından da sigarayı bana uzattı. "Teşekkür ederim... Cesaret..." dedim. Sigaradan içime derin, çok derin bir duman çektim. Nazlı'yı çektim. Dudaklarının tadını özledim.

"Evde tatlı var mı?" diye sordu, merakla. "Yılbaşı mönünde, pastaydı kekti bir şey vardır herhalde, değil mi?"

Bir kere daha Selim'i öpmeye razıyım, lütfen bunu yapmasın. "Tatlı mı yememi isteyeceksin?"

"Evet!" dedi gülümseyerek. Hızını alamadı ve ayağa kalkıp mutfağa ilerledi. İstemiyorum. Tatlı yemek midemi bulandırıyor. Sevmiyorum. Keşke vişneli pasta almasaydım. Bende aptallık! Nazlı, iki dilim kestiği pastayla beraber yeniden yanıma geldi ve tabaklardan birini bana uzatıp, "Afiyet olsun!" dedi.

"İyilik yap... Kötülük bul..." dedim mırıltıyla. Pastadan bir çatal aldım. Bunun nesini seviyor?! Kendimi zorlayarak ağzımdaki lokmayı yuttum. Beni şaşkınlıkla karışık eğlenceyle izliyor. "Dolapta rokfor da var!" diye kızdım. Kocaman da kesmiş dilimi, nasıl bitireceksem. "Soruyorum..." dedim. Gözlerine baktığımda, pastayı yememi işaret etti. Sanki yemiyorum! "Örümcek adamı nereden tanıyorsun?" diye sordum.

"Marvel filmlerinden," dedi.

"Çok komik!" dedim, alaylı bir kızgınlıkla.

"Sergio tanıştırdı bizi," dedi. Pastadan bir çatal daha aldım. "Onun yakın bir arkadaşıydı... Zamanla benim de yakın bir arkadaşım oldu." Karşı çıkacaktım. *"Sana aşık bir insan, nasıl arkadaşın olabilir ki?!"* diyecektim ama daha dudaklarım aralanır aralanmaz, "Soruna cevap verdim!" dedi. Pastadan bir çatal daha aldım. "Sıra bana geçti. Şimdi ben soruyorum!" dedi. Sıkıntılı bir nefes koyuverdim ve başımı salladım. "Tarantula mı daha yakışıklı sence, yoksa Taylor mı?" diye sordu.

Bu akşamı Nazlı'ya küfür etmeden atlatırsam, daha da küfür etmem herhalde!

"Sen sarışın seversin!" dedim ima dolu bir sitemle. "Taylor'ı daha yakışıklı buluyorsundur muhtemelen!"

"Ben senin hangisini daha yakışıklı bulduğunu sormuştum ama?" dedi gülerek.

"Nazlı beni çileden çıkartma!" Güldü, utanmadan güldü. "Ya adam akıllı bir soru sor... Ya da ben şimdi gidip yatarım... Ve sen de bu evden çıkmayı rüyanda görürsün! Gerçi bu evden çıkmamak kâbus olur senin için!" Ne çok yeni insan var ya hayatımızda, hepsinin siktir olup gitmelerini istiyorum, hepsinin! "Sen sormuyorsun! Doldu soru hakkın! Cesaret demek zorundasın şimdi!" dedim öfkeyle. Pastadan son çatalımı aldım ve tabağı sertçe sehpaya bıraktım. "Git bu tabağı yıka!"

Gülerken ayağa kalktı ve tabağı alıp mutfağa gitti. Kendimi sakinleştirmem lazım. Kıskançlık duygumu nasıl törpülerim bilmiyorum ama Nazlı'nın bilerek böyle davrandığını unutmazsam iyi olur. O, kendince eğleniyor. Öfkelenmem hoşuna gidiyor. Ve kıskanıldığını hissetmek. Çünkü onu sevmediğimi düşünüyor. Bütün bunların bir erkeklik gururu olduğunu veyahut beni sevmesinden hoşlandığım için, artık sevmiyor oluşunu egoma yediremediğimi. Onun penceresinden bakmam ve evin bütün pencerelerini kırma isteğimle baş etmem gerekiyor. Öfkesini kontrol edemeyen bir adam değilim ben. Kıskanç bir adam da değilim. Nazlı'ya olan hislerim beni başka birine dönüştürüyor ama dönüştüğüm kişi gerçek değil.

Ben terapiye falan mı başlasam?

"Bora!"

Adımı söylemesi, nice terapiye bedel.

Derin bir nefes alıp verdim. Ayağa kalktım ve mutfağa, yanına gittim. Büyük bir bardağa votka doldurdu, üzerine de şarap ekledi. Ne yapıyor? Bardağa bir çay kaşığı karabiber, pulbiber, yenibahar, barbekü baharatı, sarımsak tuzu, cajun, kimyon, tarçın, fajita, zencefil, chili powder koydu.

"N'apıyorsun?" diye sorduğumda, "Bunu içeceksin!" dedi.

Öleceğim. Hepimiz bir gün öleceğiz ama ben bugün öleceğim. Kafama sıkmamı istemek yerine, beni zehirlemeye karar vermiş çünkü. Buzdolabını açtı. Bardağın içine yumurta kırıp, hardal sıktı. "Çamaşır suyu eklemeyi unuttun içine," dedim. Yumurta kabuğunu çöpe attı. Ketçap

ve mayonez de sıktı. Barbekü sos da. Ne bulduysa ve dolapta başka ne sosu varsa. "Amacın ölmemi sağlamak ise... Kafama sıksam daha acısız." Yılbaşı alışverişini abarttığım gerçek. Vişne sosu almamam gerekirdi mesela, ondan da sıktı. Bir kaşıkla bardağın içindekileri karıştırırken, yüzü buruşmuştu. "Daha bardağın içine bakamıyorsun... Ve bana bunu içirtecek misin?"

"Evet, al!" dedi. Bardağı bana uzattı. "Tek dikişte bitirmeni istiyorum..."

"Yoksa?" Aslında cevabını, yani beni neyle tehdit edeceğini biliyorum. "Gidersin?"

"Evet, giderim!" dedi.

Ölmeye razıyım, ama önce 2021'e girelim.

En zorunu 2 Haziran 2017'de yaptım, bunu da içerim.

Gözlerimi kapattım. Daha sormam gereken sorular, almam gereken cevaplar var ve bu oyunu bırakamam. İçebilirim. Gitmesin. Kusmadan içmem lazım. Nazlı için. Nazlı için yapabilirim. Gitmesin. Çok kötü kokuyor. Yapabilirim. Gitmesin.

Bardağı tezgahın üzerine bırakır bırakmaz, "Beni özlemedin mi hiç?" diye sordum.

"Seni özlemedim... Ama beni sevdiğini zannettiğim zamanlardaki bizi... Belki özlemişimdir. Sana dair her şeyi yok saydığım için... Nazlı'yı yok saydığım için... Düşünmedim. Bir de bence özlem çok garip ve yönetilebilir bir duygu... Neyse felsefe yapmayacağım..." Arkasını dönüp salona ilerledi. Ağzımda iğrenç bir tat var, midem bulanıyor. Derin, çok derin bir nefes alarak peşinden ilerledim ve yeniden karşısına oturdum. O rezalet koku, burnumdan gitmiyor. "Soruyorum... Beni bulamadığında ne hissettin?"

"Neredeydin?" diye sordum, merakla. "O evden nasıl çıktın öyle kimseye görünmeden?" Sorularımın hepsini sormak istiyorum. O kadar çoklar ki. Onlarca, yüzlerce, binlerce belki. "Kim yardım etti sana?"

"Sıra bendeydi," dedi ciddiyetle. "Ben sordum."

"Korktum," dedim. Gözlerinin yeşiline daldım. "Üç yılda onlarca duygu vardı hissettiğim fakat en baskını korkuydu... Başına bir şey gelecek diye çok korktum..."

"Korkunun bir insanı öldürebileceğini okumuştum bir kitapta..."

"Ben de korkunun amaca yönelik hareket etme kapasitesini körelttiğini..." İçime derin bir nefes çektim. "Kara'dan zaten korkarlardı. Geride kalan üç yılda, daha çok korkmaya başladılar. Kara ise korkusuzdu onların gözünde. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Ama ben de korkuyordum, hem de aynı onlar gibi. Üstelik kaybedecek bir şeyim hem yoktu hem de vardı. Bunu hiç kimse bilmedi." Nazlı'yı bulmak için yaptığım ne varsa aklıma geliyor ama şimdi buralara giremem, o anları hatırlayamam. "Ben bile tam olarak bilmemiş olabilirim. Öyle ironik ki... Neyse."

"Eğer bana rokfor yedirirsen..." dedi. Kaşları havalanmıştı. "Kusarım, haberin olsun..." Duraksadı ve yüzüme baktı. Galiba, benim içtiğim o iğrenç sıvıdan sonra bunu söylediği için garip hissetmişti. "Yani kivi falan yedirsen daha makul... Ağzımın tadının bozulmasını istemiyorum. Yemekler de pasta da çok lezizdi. Ve gecenin kalanında yine yiyeceğim, hepsinden..." Gecenin kalanı demesi, gülümsememe sebep oldu. "Tamam neyse... Cesaret."

Cesur davranması gereken benim. Selim'i öptükten, o korkunç sıvıyı içtikten sonra, bunu da yapabilirim. "Gel," dedim. Gözlerime baktı, *nereye* diye sorar gibi. Elimi tutması için uzatırken, bir elimi de bacağımın üzerine koydum. "On beş dakika sarıl bana... Kucağımda otur."

Derin bir nefes aldığında itiraz edeceğini düşündüm ama Nazlı ayağa kalktı, sehpanın kenarından dolandı ve yanıma geldi. Elimi tuttuğunda onu kucağıma çektim. Başını doğrudan boynumla omzum arasına yerleştirdiğinde, onun da beni özlediğini anlamıştım. Ne düşüneceğini umursamadan ve yarınlar yokmuşçasına büyük bir hasretle ona sarıldım. Bu anı öyle çok bekledim ki. Kucağıma otursun, dudaklarım saçlarına kavuşsun, kokusu ciğerlerimi

doldursun. İncittiğim yerler geçmedi, geçemez de. Ama karşısındaki kadını gözünü karartarak sevmiş bir adam, eğer o kadın izin verirse, incittiği tüm yerleri öperek, ömrü boyunca öperek geçiremez mi? Severek, çok severek, her şeyden çok severek ve ömrünü onu her şeyden çok sevmeye adayarak geçiremez mi peki? Hiç şansım yok mu sahiden?

"Geri sayıma az kalmış olmalı..."

Cebimden telefonumu çıkarttım, saat 23.39.

"Bu oyundan da sıkıldım..." diye mırıldanınca güldüm. "*I have never*'a devam edelim... Çünkü ben *cesaret* dediğimde, bana zor cezalar veremiyorsun. Bilmiyorsun bu oyunu oynamayı.

"Kıyamıyorum," derken buldum kendimi. Sakladığım, içime attığım, belli etmemeye çalıştığım ne varsa göğsümü sıkıştırıyor ve ben artık ne hareketlerimi ne de kelimelerimi kontrol edebiliyorum. "Sana kıyamıyorum..." Dayanamıyorum. Ona onu sevdiğimi söyleyememeye artık gerçekten katlanamıyorum. "Geri sayıma kadar, hiç kıpırdamadan böyle dursak?" Kalbim öyle hızlı çarpıyor ki, nefes alamıyorum. "Lütfen..."

Kollarımın arasından ayrıldı ve yüzüme baktı. "*Cesaret* diyeceksin," dedi.

Yüzümün düştüğüne eminim ve bunu umursamadan, "Devam mı ediyoruz?" diye sordum. Başını salladı. "Peki..." dedim. Kucağımdan kalkmak istiyorsa, onu zorlayamam. İçime derin bir nefes çektim ve yanağından öptüm. Veda edercesine. Bir daha bu kadar yakınımda olabilir mi, bilmiyorum çünkü. "Cesaret," dedim.

"Şarkı söyle..." diyerek başını yine boynumla omzum arasına koyduğunda, mutluluktan ağlayabileceğimi hissettim.

"Süresiz hayata vurgunluğumun molasıydı bana gülüşlerin
Diyordun,
Boşver aldırma,
Dedim böyle bir yazgı bizimkisi."

O kadar çok dinledim ki bu şarkıyı. Nazlı var olmadan ayrı, varlığında ayrı, yokluğunda ayrı... Sözleri o kadar çok içime işledi, benimle bütünleşti ki.

"Anlat, çayını tazelerim ben,
Anlat, mazi yaşansın yeniden,
Deyince bir nefes çekti derinden,
Döküldü sevda hikayesi."

Sevda hikâyemi en çok Nazlı'ya anlatamadım ve en çok Nazlı'ya anlatmak isterdim.

"Ey maça kızı, uykuların katili,
Ey maça kızı, sevdanın simge ismi,
Uykusuzluk sebebim,
Gecelerden firari,
Ey maça kızı, savaşların galibi."

Eski bir masalın içine sıkışıp kaldım, hani bütün masallar mutlu sonla biterdi?

"Bilirim bu sohbet yıpratır seni,
Bir mavzer patlar derinden,
O maça kızı nasılsa gelmeyecek,
Anlat dökülsün yüreğinden."

Maça kızı hep bana gelir. Bu akşam da geldi. Fakat gidecek. Hiçbir gelişi, kalıcı değil. Ellerimden yine kayıp gidecek diye o kadar korkuyorum ki.

"Bil ki,
Boynumuz yiğit boynudur,
Bükerse yalnızca sevda büker,
Bu hasret, bu sevda, elem, keder,
Bizimle mahşere gider."

Ben bu sevda uğruna her şeyi yapabilirim. Ölümü göze alabilirim, kaldı ki bu kolay olanı. Ben, bu sevda uğruna ayrılığı göze aldım, ölmek ne ki? Yaşarken ayrılmayı kabullenmenin, sevdiğin hâlde sevdanı haykıramamanın, sevdiğini göz göre göre sevdasından yaralamak zorunda kalmanın ne kadar zor olduğu hakkında, herhangi birinin bir fikri var mı?!

"Ey maça kızı, Uykuların katili,
Ey maça kızı, sevdanın simge ismi,
Uykusuzluk sebebim,
Gecelerden firari,
Ey maça kızı, Savaşların galibi...!"

Gözlerinde meraktan kıvrandığı cevapsız sorular var. Hepsini görüyorum ama hiçbirine dokunamıyor, hiçbirini yok edemiyorum. Gözlerim merak ettiği tüm soruların cevabına sahip ama fark etmiyor. Lâl olmaya mahkum tutulmuş dilim, dudakları arasındaki boşluğa sızdı. Bildiğim fakat sese dökemediğim ne varsa, dudaklarının içine haykırdım. Kalbimin sesi havai fişek sesleriyle yarışırken, onu öpüşümden her şeyi anlasın istedim. İlk kez, gerçekten anlasın istedim.

Artık anlasın.

Ben onu gerçekten sevdim ve bir gün, bunu öğrenip beni anlasın. Affetmesin. Anlasın. Neyi neden yaptığımı, şerefsiz olmadığımı, onu en başından beri sevdiğimi anlasın. 2021'den yalnızca bunu diliyorum. Lütfen.

Alnımı alnına yaslarken, "Mutlu yıllar," diye fısıldadım. Nefes almaya başlamış gibi hissediyordum. "Maça kızı benim için çok özel. Ve hayatımdaki görevi, kardeşimin hayatını kurtarmak değil..." dedim. Biraz uzaklaştı ve kaşlarını çatıp gözlerimin içine baktı. "Bizim o akşamki konuşmamızı duymuşsun ya... Bunu da duydun eminim ki... Ama öyle değil," dedim.

"Oyun oynayalım," dedi. Gözleri kadar kulakları da kapalı. Görmek, duymak, bilmek istemiyor. Var ama yok. Varız ama yokuz. Bunu sindirmekte çok zorlanıyorum. "Ben hiç kimseye çıplak fotoğraf atmadım," dedi. Hızla kucağımdan kalktı ve eski yerine geçti. "Oyuna devam edelim."

Buz kovasından votkayı aldım ve shot bardağına doldurup, tek dikişte içtim. İstediği gibi olsun. Ne istiyorsa, o olsun. Oyuna devam edelim. Ömür boyu sürecek korkunç bir oyunun içinde zaten değilmişiz gibi, başka oyunlar oynamaya da devam edelim. Öyle olsun. Oyun hiç bitmesin!

Nazlı'nın merakla bana baktığını fark edince, "Elif'e atmıştım," diye açıkladım. Sinirlendi. Çok sinirlendi. Muhtemelen detaylarına kadar merak ediyor ama sorar mı emin değilim. Sormasın da zaten. Nazlı'ya anlatmak isteyeceğim bir şey değil. Birbirimizden uzak kaldığımız uzun bir tatilde gerçekleşmiş, saçma sapan bir gençlik anısı sadece. Muhtemelen Nazlı böyle bir şey yapmamıştır, birazdan böyle bir şeyi hiç yapmadığı için kendisini övmeye başlayacağına eminim. Sinirini başka türlü atamaz çünkü. Konuyu değiştirmenin daha uygun olacağını hissedince, "Ben hiç yapmadığım bir şey için övünmedim," dedim.

Gözlerimi devirdi ve shot bardağına uzandı. "Ben hiç beni engelleyen birisine mesaj atmadım!" dedi.

Doğum günlerini kutlamak zorunda olduğum için, ben attım. 2021'de doğum gününü kutlayabilir miyim acaba? Yan yana olabilir miyiz? Votka midemi daha da bulandırıyor. Eğer doğum gününde ben yanında olmazsam, örümcek olacak lavuk mu yanında olacak? "Ben hiç birisini kıskandırmak için başka birisini kullanmadım," dedim. Nazlı hiçbir şey söylemeden bardağındaki votkayı kafasına dikti. Örümcek adamı kullanır mı bilinmez, gerek de yok, herifin varlığından bile Nazlı'yı kıskanıyorum zaten.

"Ben hiç kendi suçumu başkasının üzerine atmadım," dedi. Benim için bu bir stratejiydi. Philip'le başlayan ve devamı da maalesef gelen bir strateji. Vicdanımı rahatsız eden, başka bir günah. İnsan, bunca yükle nasıl yaşar? Mecburiyetler azabımı hafifletmiyor. İstihbarat'takiler de benimle hemen her yanlışın içindeler, onlar da azap çekiyor mu acaba? Yoksa ajanlar ülkelerine adanmış oldukları için, kendilerine her şeyi mübah mı görüyorlar? Ben de aileme, sevdiklerime, Nazlı'ya adandım.

Yine aklıma Nazlı'nın CIA Ajanı olduğu geldi. "Ben hiç, bir çatıdan, başka bir çatıya atlamadım," dedim.

Büyük bir kahkaha atıp, "Bu nereden çıktı?" diye sordu.

Oyuna odaklanabildiğimi sanmıyorum. "Amerikan aksiyon filmleri geldi aklıma," dedim. Kaşlarım havalandı. "Ajansın ya

sen... Kesin denemişsindir diye düşündüm..."

"İyi düşünmüşsün!" dedi. Ağzına bir tane cips attı. "Çatılar arası mesafe önemli ama... Gerçekten abartmamak lazım!" Parmaklarını yaladığında, oyuna veremediğim dikkatimi daha da dağıttı. "Ben hiç sevgilimle yurtdışına çıkmadım."

İlk ve tek sevgilisi benim zaten. Ve biz ilk kez Vegas'a gittik. Balayına. Şimdi nefret ettiği yere. Votka gerçekten mahvolan midemi daha kötü hâle getiriyor. Umarım bu gece, en yakın hastaneye gitmek zorunda kalmam. "Ben hiç otostop çekmedim."

"Zenginliğin gözü kör olsun!" dedi ve votkasını kafasına dikti. "Ben hiç, bir havuza çıplak girmedim," dedi. Bir shot daha. Şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Nasıl? Ne zaman girdin? Nerede?" diye sordu. Hoşnutsuz bir nefes verdi. Alayla ve beni kınarcasına. "Sen de soyunmaya çok meraklıymışsın!" dedi.

Elif'e attığım fotoğrafın lafını sokmakta geç bile kalmıştı. "Gençlik işte..." dedim. Durumu normalleştirmek için gülmeye çalıştım çünkü yine sinirlendi. Bunun Elif'le çok da bir alakası olmadığını söylesem mi? Gerçi bu daha kötü ve daha çok soru biriktirir kafasında. Umarım konu havuz partilerine gelmeden, bu sikik oyun biter. Kusmak istiyorum zaten. Gömlek de inanılmaz bunalttı. Çıkartıp atasım var da yakışık almayacak. Zaten soyunmaya meraklı olduğumu söylemesinin üzerine bunu yaparsam, absürt olur. Düğmelerden birini daha çözdüm. Kol düğmelerini de çıkartıp, gömleğin kollarını kıvırdım. "Ben hiç Instagram stalkı yapmadım."

Yüzünde yargılayıcı bir ifade var. Votkayı kafasına dikmeden, "Senin gençlik anıların enteresan," dedi. Sinirini atamadı çünkü, söylenmesi lazım. Takılı kaldı. Birkaç laf sokup, bilmiş bilmiş konuşup, soyunmaya meraklı olduğum için bana ahlak dersi vermesi lazım. Nevi şahsına münhasır tavrı hem tatlı hem de komik. Bana böyle bakmaya devam ettiği sürece mide bulantımla baş edebilirim. "Yani ben kendi

halimde arkadaşlarla evde toplanıp tekila partisi falan yaptım en fazla."

"Komşuları ve ev sahibeni asla rahatsız etmeden?" dedim, gülmemek için direnç göstererek.

"Evet!" dedi. İştahla birkaç cipsi peş peşe ağzına attı. "Zaten ben insanları rahatsız eden birisi değilimdir. Benim çevrem saygısızdı, ben değil." Başımı haklı olduğunu belirtmek için salladım. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" diye kızdı.

"Asla," dedim ve dayanamayıp kahkaha attım.

Beni uyarırcasına, "Ben ciddiyim!" dedi. Başını yana çevirirken, bir şey söyleyecek de söylemese daha iyiymiş gibi garip bir mimik yaptı. "Sen çıplak çıplak havuza girersen birisi seni görebilir ve rahatsız olabilir. Mesajı yanlışlıkla başka birisine atabilirsin ya da! Toplumun belirli bir ahlak normu var." Hah! Ben de *ahlak* kelimesi nerede kaldı diyordum. "Bunun dışına çıkman hoş değil. Gerçekten oldukça kötü bir gençlik geçirmişsin, kusura bakma ama..."

Bütün ciddiyetimi takınarak, "Haklısın," dedim. Umarım uzatmaz. Uzatırsa, toplumun ahlak normlarını bozmaya yeltenen onlarca şeyi birlikte yapabileceğimizi söylemek zorunda kalacağım. Bu kadar içten, bu kadar doğal, bu kadar sevimli olursa kendimi tutamam çünkü. "Özür dilerim," dedim, uzatmasın diye.

"Önemli, ama neyse... Umarım bir daha tekrarlamazsın bunları..." dedi.

Güldüm. "Yeterince büyüdüm bence."

"Hayır, ben de genç oldum!" diye çıkıştı. Bardağındaki votkayı shot yaptı. Kıskanıyor olabilir mi? Özge'yi kıskandığını az çok seziyorum ama geçmişimi kıskanacak hâli yok herhalde değil mi? Onca şeyden sonra? Beni artık sevmiyorken üstelik? "Birkaç gürültülü tekila partisi... Ne bileyim alkollü araç kullanma... Balıkçı teknelerini geceleri kıyıdan kaçırıp başka sahile bağlama... Birbirimizi gaza getirip elalemin arabasını çizme, sileceklerini falan kırma... Ahlaksız şeyler değildi benim yaptıklarım!" Kaşlarım

havalandığında, duyduklarımı sindirmekte zorlandığımı hissettim. "Yani kafelerde falan toplanıp bağıra bağıra oyunlar oynayıp mekanlardan kovulurduk en fazla, sonra o mekanları kötülerdik, müşterilerini kaçırırdık falan. Ya da birilerini mekana yollayıp tabak bardak kırdırırdık, yanlışlıkla olmuş gibi... Çıplak havuza girmek... Gerçekten kabul edilebilir bir şey değil."

"Nazlı, sicilinin ne kadar fazla suçla dolu olduğunun farkında mısın?" diye sorduğumda, muhtemelen ifadem dehşete düştüğümü açık ediyordu.

Şaşkınlıkla, "Havuza çıplak girmişsin! Bunu sen mi söylüyorsun?" dedi. Başını iki yana salladı. "Benim yaptıklarımın utanılacak bir tarafı yok..."

İçten bir kahkaha attım. "Haklısın," dedim, gülmeye devam ederken. "Utanılması gereken benim yaptığım."

"Evet!" dedi. Üstelik şaka da yapmıyor. Ciddi. Gayet ciddi. İşte benim sevdiğim kadın. İnandığı şeyin doğruluğunun ya da yanlışlığının önemi yok, onu sonuna kadar savunabiliyor. Büyük bir azimle, büyük bir cesaretle. Beni sevmesi de böyle bir şey değil miydi zaten?

"Peki sen işlediğin suçların hangisinde utandın?" diye sordum. Kırdığım potu fark edince boğazımı temizledim. "Pardon, seninkiler gençlikte olabilecek şeylerdi... Bunları yaparken, utandığın bir şey oldu mu hiç?"

Votkayı kafasına diktiğinde düşünmeye başladı. "Ben pek kolay utanan birisi değilimdir..." dedi dürüstçe. Kendimi tutamayıp kocaman bir kahkaha attım. "Ama hazırlığa yeni başladığım sene olması lazım... Şimdi tam tarih veremem neyse, yine arkadaşlarla toplanıp oyun oynamıştık. Tatildi herhalde. Neyse. Doğruluk cesaretti o da... Ben cesur ve korkusuz bir insan olduğum için, cesareti seçmiştim..." Gururla, onu takdir etmemi istercesine yüzüme baktı. "Beremi kafama geçirmemi istemişlerdi benden. Arka masamızdaki adamların yanına gitmemi... Bu biraz utanç vericiydi."

Beresini kafasına geçirmesini mi istemişler?

"Çünkü yani adamların duruşu oldukça ciddiydi, bize kıyasla. Bir de adamların derdi vardı, öncesinde neler konuştuklarını dinlemiştim." Zorlukla yutkundum. "Ben yanlarına gittiğimde, saçma bir an yaşanmıştı. Söylediğim şey de oldukça saçmaydı..."

Bu kadarı da olamaz. Olamaz, değil mi?! Shot bardağını kafama diktim ve tedirgin bir ifadeyle, "Ne söylemiştin?" diye sordum.

Utanırcasına yüzünü buruşturdu. *"Karadeniz'de gemileriniz mi battı? Ho ho ho!"* dedi. Güldüm. Yok artık! Gerçekten, yok artık! Şaka mı bu?! Gülmemden rahatsız olacak ki ayak bileğimi, ayakkabılarının ucuyla dürttü. "Çok hoş değildi tabii. Hafif de çakırkeyiftim. Ben düşecekken adamlardan birisi beni tuttu, iyi olup olmadığımı sordu ama ben *'Ho ho ho!'* falan dedim. Gençler soyunmaz, böyle şeyler yapar!"

"Eğlenir," dedim. Gülümsüyorum ama içimde korkunç bir ağlama hissi var. "Ve eğlenmekten de utanılmaz..."

Heyecanlandı. "Evet aslında!" dedi. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırınca, yüzünün tüm güzelliği ortaya çıktı. "Adamlardan birisi de böyle söylemişti." Gözlerim kısıldı, anlayacak mı? "Yani kalkarken bizim hesabımızı ödemişler..." İmalı bir ifadeyle, "Cimri değillermiş de!" diye bana laf çarptı. Alt dudağımı ısırdım. "Ve bana bir not bırakmışlar. Anıl adamların şov yaptığını düşündüğü için kızdı ve notu denize attı. Tam cümleleri çok iyi hatırlamıyorum ama adamlardan birisi cesaretimi takdir etmiş, kendime gülünmesine fırsat verecek kadar cesur olmamı... Eğlenmemi... Utanmamamı söylemişti."

"Eminim ki o adamın, o zaman en çok hasret duyduğu şey, böylesine eğlenebilmektir... Cesurca, korkusuzca, utanmadan... Ve pembe bereli bir kızın bu eylemi, o adamın gününü biraz olsun güzelleştirmiştir..."

Büyük bir özgüvenle gülümsedi. "Yaparım böyle şeyler!" Yine kendisiyle övünüyor.

Yaparsın. Hem o günü, hem bugünü güzelleştirebilirsin. O adamın hasret duyduğu ne varsa, ömrüne serebilirsin. Ve

sen Nazlı, o adamın bütün ömründe, kendin eğlenirken onu da eğlendirebilirsin. Sen böylesi güçlü, böylesi korkusuz, böylesi cesur bir kadınsın çünkü. O adamın bugün hâlâ senden öğreneceği, seni takdir edeceği ne çok şey var. Keşke bir gün, o günü anlatabilsem sana.

İçtenlikle gülümsedim. "Bayram gibi bayram olmuştur adama..."

"Evet!" dedi, kafasındaki eksik parça tamamlanmış gibi. "Bayramdı! Ben yalnızdım! İstanbul'da kalmıştım!" Anladı. O adamın ben olduğumu anladı. Nihayet. "Kilyos'ta... Yok artık? Olamaz bu, sen olamazsın o adam!" Yutkunmaya çalıştı. "Astronot muydun, müteahhit mi?"

Kaşlarımı çatarken, "Ne?" dedim.

"Astronotun mesleğe dönme durumu vardı!" dedi başını sallayarak. "Sen müteahhitsin çünkü Kilyos'ta arazi bakmıştın!"

"Ben anlamıyorum sanırım."

"Ben essay yazıyordum," dedi gülerek. Elleriyle yüzünü kapattı. "Sizi dinleyip sizden bir hikaye uyduruyordum. Yani öyle bir şeyler..."

Şakacı bir tavırla, "Hikayeyi sormaya korkuyorum," dedim.

"Bence de sormamalısın, 18 yaşındaydım!"

"Kader," dedim. Kader bizi dört bir koldan kuşatmış. "Daha evvel karşılaşmışız diye şaşıracağım ama kader *şaşırma* diyor..."

Arkasına yaslandı. "2017'ye girerken de sen Ceren'le telefonda konuşmuştun. Monte Carlo'dan... Ben o gün Ceren'le aynı mekandaydım. Hatta Ceren benden çakmak istemişti ve çakmağım onda kalmıştı. *08* yazıyordu üzerinde... *NA*... Öyle umutsuzdum ki, 2017'yi sana armağan etmiştim."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl yani?" diye sordum, merakla. "Ben Ceren'le konuşurken, birebir bizi mi, yani benim sesimi mi duymuştun?"

"Evet," dedi gülümseyerek. Sigarasını yaktı. "Yılbaşına beraber girmiştik aslında bir şekilde. Ceren mutsuzdu,

kötüydü... Ve senin mutsuz bir kadınla konuşma şeklin, söylediklerin, ne bileyim, hoşuma gitmişti... Bunu da çakmağı görünce hatırlamıştım. Parçaları birleştirmiştim. Monte Carlo falan. Öyle..."

0.8. NA. Dövmemin ilk iki harfi. "Yani sen bunu fark edeli çok oluyor?" dedim, sorar gibi.

İç çekti. "Tabii, Tarabya'ya gitmiştik ya Vegas dönüşü... Oradayken."

"Bana neden söylemedin?" diye sordum merakla.

Durgunlaştı ve "Oyuna dönelim mi?" diye sordu. Gülümsemeye çalıştı ama pek başarılı olduğu söylenemez. "Sıkıldım konuşmaktan..." Gardını yeniden aldı. Belki de fazla derinlere indiğimiz için. Midemin bulandığını yeniden hissettim. "Ben hiç, birisinin fotoğraflarını gizlice çekmedim," dedi. Yüzüme baktı. "Sen çektin biliyorum. Beni." Bir shot'ı daha mideme indirmek için, kendimi zorladım. "Bu sehpayı itip yere otursak?" dedi.

Sehpayı şöminenin önünden uzaklaştırmak için ayağa kalktım. Bu sırada Nazlı, votka şişesini kafasına dikmişti. Yere oturdu ve ayaklarını şömineye doğru uzatıp, ellerini de geriye uzattı. Votka ve yemeye bayıldığı cips tabağıyla beraber, yanına oturdum. Bir ayağımı öne uzatıp bir dizimi kırdım ve dirseğimi de dizime yerleştirdim. Rahat hissedememiş olacak ki doğruldu ve ayakkabılarını çıkartıp yeniden aynı pozisyonu aldı. "Şöminede ısınmayı çok seviyorum..." diye mırıldandı. Aklına bir şey gelmiş gibi gülümsedi. "Sobalar vardı eskiden. Onu andırıyor... Ateşin sesini duymak çok güzel."

"Sobaya yetiştin mi sen ya?" dedim, ona takılırcasına. "Küçüksün sen..."

"Abart istersen!" Güler sanmıştım ama o ciddi ciddi bozuldu. "Altı yaş var aramızda alt tarafı!"

Şaka yaptığımı belli edercesine gülümsedim. "Devam ediyorum?" dedim. Başını salladı. "Ben hiç sobada elimi yakmadım."

"Ben yaktım..." dedi mutsuz bir ifadeyle. "Çok üşüyordum. İlk defa kar görmüştüm. İstanbul'daydık. Halamın kayınvalidesindeydik. Onların evinde soba vardı. Elimi gitgide daha çok yaklaştırmışım sobaya ısınacağım diye... Birden üzerine değmiş. Geri çektim tabii hemen ama çığlık ata ata. Çok kötüydü. Küçüktüm daha..." Eren anlatmıştı. Biliyorum. Shot bardağına doldurduğum votkayı ona uzattım. "Ben hiç kardan adam yapmadım," dedi.

Güldüm. "Çünkü?"

"E kardan adam yapma yaşını geçmiştim İstanbul'a geldiğimde," dedi. Birden kahkaha attı. "Bir de zaten ben kardan adam sevmem. Eriyeceğini bile bile neden yaparlar, anlamam hiç. Çok saçma... Uludağ'a falan gitmiştik babamlarla birkaç kez ama... Karda kaymak varken, neden kardan adam yapayım? Ayrıca belki kadın? Kardan insan demeliyiz bence... Neyse konu bu değil... Nereden aklıma geldiyse..."

Gülmeye alıştırıyor beni. Bunu bir gecede yapabilmesi acımasızca. Beni gülmeye alıştıracak ve sonra gidecek. Bir araya geldiğimiz bambaşka bir anda aramıza yine mesafeler ekleyecek. "Sarhoş oluyorsun, bırakalım bence oyunu..." dedim.

"Bu his çok güzel..." dedi, içimi kardan bir adammışım gibi eriten gülümsemesiyle. "Çok tatlı... Keyifli... Uzun zamandır böylesi keyifli değildi..."

"Ben hiç," dedim, Türkçe konuşarak. "Ben hiç sarhoş olup kahkahalar atan birisi olmadım."

"Ben oldum," dedi, benim gibi Türkçe konuşarak. "Satın aldığın evde... Sözde benim evim olan evde..."

"Duş başlığından su akmasına bile gülüyordun, evet..." Bencil veda gecem aklıma geldiğinde gülümsemeden edemedim. "Kahkahaların her yere sinmişti... Şarkı bile söylemiştin yattığında, çok keyifliydin."

"Sesim çok güzel değil ama," dedi gülerek. Shot bardağını kafasına dikti. "Hele sarhoşken şarkı söylüyorsam... Felaket!"

Gözlerini kapattı. *"Ah bu şarkıların gözü kör olsun!"* diye mırıldandı.

Cebimden telefonumu çıkarttım ve mırıldandığı şarkıyı açtım. Çok geçmeden kirpik dipleri yaşlarla doldu. Doğruldum ve bir dizimi yere koydum. Hafifçe koluna dokunup, elimi ona uzattım. Gözlerini açtı ve merakla bana baktı. "Dans eder misin benimle?" diye sordum. Kahkaha atarken, başı geriye düşmüştü. Nazlı ciddiye almasa da ben ciddiydim. "Lütfen," dedim ısrarcı bir tavırla.

Elimi tuttu ve onu yavaşça çekerek ayağa kaldırdım. Ellerim beline, onun elleri omuzlarıma yerleşti. Gözleri, olmaları gerektiği yerde, gözlerimde. O ne düşünüyor bilmiyorum ama ben düşünmek istemiyorum. Yalnızca dans edelim istiyorum. Bu gece hiç bitmesin. Kokusunu içime çektim. Güneşe de alıştım ve yeniden karanlıkta kalacağım için korkuyorum. Zamanı durdurmanın, zamanı Nazlı kollarımdayken durdurmanın bir yolu olsaydı keşke. Ömür boyu dans etsek, şarkılar değişse ama bizim dansımız hiç bitmese. Dans ederken hâlâ sevgili, hâlâ en yakınız çünkü.

"Ben hiç senden nefret etmedim," dedim. Bu bir itiraf değil, bunu zaten bilmesi gerekir. "Beni vurduğunda da... Beni polise şikayet ettiğinde de..."

Kollarımın arasından çekildi ve shot bardağına votka doldurup, tek dikişte bitirdi.

Benden nefret etti, çok kez.

Şimdi de ediyor.

Şöminenin önüne oturdu ve bakışlarını ateşe dikti. "Ben hiç birisine aşık olmadığım hâlde, öyle düşünmesini sağlamadım," dedi.

Shot bardağına uzandım ve ben de votkayı tek dikişte bitirdim.

Dönüp bakmadı bile. İçeceğimi bildiği için. Kendisine yaptığım şey yüzünden içtiğimi sanıyor ama ben bu oyunu, Özge'nin Mehmet'in adamı olduğunu anladıktan sonra ona oynamıştım. Bunu da biliyor, bu ihtimali de biraz olsun düşünmesi gerekmez mi? İç çektim. Çok şey bekliyorum.

İmkânsızı. Bakışlarında yine salt bir nefret var. Birkaç gün, hatta birkaç saat öncesini unutmuş gibiyim. Bizim, bundan sonraki yolumuz, maalesef belli.

"bir adın kalmalı geriye
bütün kırılmış şeylerin nihayetinde
aynaların ardında sır
yalnızlığın peşinde kuvvet
evet nihayet
bir adın kalmalı geriye
bir de o kahreden gurbet
sen say ki
ben hiç ağlamadım
hiç ateşe tutmadım yüreğimi
geceleri, koynuma almadım ihaneti
ve say ki
bütün şiirler gözlerini
bütün şarkılar saçlarını söylemedi
hele nihavent
hele buselik hiç geçmedi fikrimden
ve hiç gitmedi
bir topak kan gibi adın
içimin nehirlerinden
evet yangın
evet salaş yalvarmanın korkusunda talan
evet kaybetmenin o zehirli buğusu
evet nisyan
evet kahrolmuş sayfaların arasında adın
sokaklar dolusu bir adamın yalnızlığı
bu sevda biraz nadan
biraz da hıçkırık tadı
pencere önü menekşelerinde her akşam
dağlar sonra oynadı yerinden
ve hallaçlar attı pamuğu fütursuzca
sen say ki
yerin dibine geçti
geçmeyesi sevdam

ve ben seni sevdiğim zaman
bu şehre yağmurlar yağdı
yani ben seni sevdiğim zaman
ayrılık kurşun kadar ağır
gülüşün kadar felaketiydi yaşamanın
yine de bir adın kalmalı geriye
bütün kırılmış şeylerin nihayetinde
aynaların ardında sır
yalnızlığın peşinde kuvvet
evet nihayet
bir adın kalmalı geriye
bir de o kahreden gurbet
beni affet
kaybetmek için erken, sevmek için çok geç"

Geç kaldım.

Sevdiğimi söylemek için, çok geç kaldım.

"*Ben hiç* dedik durduk ya üst üste, içimden geldi..." diye açıkladım. Kırgın bir ifadenin yüzüme yayılmaması için gülümsemeye çalıştım. "Severim bu şiiri."

Bana dönüp, dik bir şekilde oturdu. Dikte eder gibi, "Sevmek için çok geç!" dedi.

"Kaybetmek için erken ama..." dedim. Chianti Sunflower'a baktım. "Bu tabloyu neden satın aldım biliyor musun?" Gülümsedim. "Çünkü onda seni gördüm... Normalde ay çiçeği, yani bizdeki gibi sarı olan... Ege ve Karadeniz arasında sıkışıp kalmış Marmara'nın en önemli simgesidir ya... Tek derdinin *Anıl mı Bora mı* savaşı vermek olduğu günleri hatırlattı bana... Fakat bir o kadar da, o günlerden kurtulmuş bir Nazlı vardı bu tabloda. Marmara'yı terk eden ve yabancılaşan... Bambaşka bir renge bürünmüş bir Nazlı. Yalnız, dimdik, geceye meydan okuyan... Yeşil ve karanın ortasında... Çok sen."

"Kimsesiz," diye fısıldadı.

Bakışlarımı Nazlı'ya çevirdim. "Güneş saçların olmuş." Şaşkınlık tüm benliğini ele geçirmiş gibi bakıyor ama

umurumda değil. "Öyle güzelsin ki... Öyle güzelsin ki Nazlı, sana bunu anlatabilmek isterdim."

"Anlatma," diye fısıldadı.

Dudaklarım hoşnutsuz bir şekilde iki yana kıvrıldı. Alt dudağımı dişledim. Bütün cesaretimi toplayarak, "Ben affedilmeyi hak etmeyen bir adamım..." dedim. Yutkunmaya çalıştım. Boğazım acıyor. "Biliyorum bunu," dedim. Dudaklarım titredi. "Af dilemeye yüzüm yok zaten... Affı yok. Sen beni affetsen, ki affetmezsin, ben kendimi affedemem... Affetme sen de, senden bunu beklemiyorum..." İçime çekmeye çalıştığım nefes kesik kesik. "Ama ne bileyim..." Kelimeler öyle kayıp ki onları arıyor, zar zor buluyor ve güçlükle yakalıyorum. "Ağrıma gidiyor..." dedim fısıltıyla. "Çok ağrıma gidiyor."

"Ne ağrına giden?" diye sordu.

"Böyle olmak," dedim. Gözlerimi gözlerinden çektim ve ağlamamak için içime büyük bir nefes çektim. Fakat Nazlı'nın gözleri yeniden gözlerime değdiğinde, bir damla yaş yanağıma düşüvermişti. "Seninle böyle olmak. Senin için bir yabancı olmak," dedim zorlukla.

"İçimden başka türlüsü gelmiyor," dedi. Küfür etse, hak ettiğimi söylese, daha da beterini yapacağına dair bana meydan okusa daha iyiydi. "Burada olduğuma, seninle oturup yeni yıla girdiğime bile şaşırıyorum..."

"Varsın ama yoksun..." dedim. Canımın acısı artık sesimden dökülüyor ve ben, bunu engelleyemiyorum. "Ben her ne kadar kabul etmek istemesem de anladım... Sen beni bitirmişsin." Karşı çıksın isterdim, *öyle değil* desin, onun da benim gibi oyun oynamış olmasını bile isterdim. "Bunu söylesen bile o kadar inanmak istemedim ki... Ama artık biliyorum. Allah kahretsin ki, biliyorum!"

Ayakkabılarını giydi ve ayağa kalktı. Buraya kadar. Gidiyor. Bitti. Kanepedeki çantasına uzandığında, ben de ayağa kalktım. Çantasını açtı ve içinden siyah bir zarf çıkartıp bana uzattı. "Mutlu yıllar," dedi. Kaşlarımı çattım. Hediye mi

almış? Zarfı açtım. "Kaptanlı yat kiralamak daha pahalıydı... O yüzden kaptansız kiraladım! İdare edeceksin artık!" dedi.

Başımı iki yana sallarken güldüm. "İki hafta..." dedim beğeniyle. "Cömert bir zaman..." Gözlerim gözlerini buldu. "Teşekkür ederim."

Bu zamanı birlikte kullanmak istediğimi söylesem, çok mu ileri gitmiş olurum?

Kartı zarfa koyarken, içinde not kâğıdı olduğunu fark ettim.

"Marifet kışın kuzeyde okyanusa atlamakta!"

Yaz kış demeksizin, senin için, dünyanın bütün soğuk denizlerine girerim Nazlı.

"Tarihi kendin belirlersin," dedi tebessümle. "Önceden arayıp haber vermen gerekir tabii, yat müsait mi diye öğrenmen... Şimdiden iyi eğlenceler..."

"Teşekkür ederim, çok ince bir hediye..." dedim. Benim de hediyemi vermem gerek. Derin bir nefes aldım ve yemek masasına ilerledim. Zarfı masaya bırakıp, sandalyenin arkasında asılı olan ceketimin iç cebindeki kutuyu çıkarttım. Derin bir nefes daha aldım. "Eğer bunu kabul edersen, beni çok mutlu edersin..."

Kutuyu uzattım, açtı. Yüzüne büyük bir şaşkınlık yayıldı. Ablamın bilekliğini Mehmet Şahindağ'dan kendisi aldığı için tanıdı muhtemelen. "Bora ben bunu kabul edemem," dedi. Kutuyu bana uzattı. "Bu ablanın... Bu çok değerli. Bunu kabul edemem."

Öyle bir tepki veriyor ki sanki ablam, bilekliğin onda olmasına bozulacak. "Ablam öldü Nazlı," dedim. Ellerimi ceplerime soktum, geri almayacağımı belli edercesine. Gülümsedim. "Kullanmak ister misin istemez misin bilemem fakat, senin olsun... Bu gecenin hatırası olarak hiç değilse..." Bilekliğe baktım. "Ben severim BK'yi... Öyle, marka gibi kaldı bizde..." Gülmeye çalıştım. "Hiç değilse benden bir şey olsun sende, somut, elle tutulur..." Belki de bir veda hediyesidir, kim bilir? "Hiçbir şey almadan gittin İstanbul'dan... En azından bunu kabul et. Benim için çok değerli. Boynundaki kolyenin yanından geçemez belki ama-"

"Saçmalama," diyerek kesti lafımı. "Kıyaslayacak değilim... Ablanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Sende kalmasının daha doğru olduğunu düşünüyorum sadece. Bu sana güç verecektir... Yani vermez mi?"

"Ben gücümü senden alıyorum," dedim.

Gözlerime birkaç saniye bakıp iç çekti. Kutunun kapağını kapattı ve kutuyu çantasına koydu. "Ben artık gideyim," dedi. Çantasını omzuna astı. "Güzel bir geceydi..."

"Biraz daha kalsaydın... Erken daha... Bırakırım ben seni daha sonra..."

"Gideyim," dedi. Gergin, bir an evvel kaçmak istiyor. "Hem yürüyeceğim biraz, çok mayıştım. Hava alıp açılırım."

"En azından bir kahve yapsaydım sana..." Bu kadar ısrarcı olmam onu benden daha mı uzağa itiyor bilmiyorum ama zaten elimde değil. Kısa bir süre düşündü ve ardından başını *tamam* der gibi salladı. Çok istekli olduğunu söyleyemem ama umursamadım. Sevindiğimi belli etmekten kaçınmayarak gülümsedim. Mutfağa ilerledim ve kahveleri hazırlamaya koyuldum. Çöp kutusundaki yumurta kabuğunun keskin kokusunu duyunca, yeniden yüzüm buruştu. İçime derin bir nefes çektim ama nafile. Midem çok kötü. Kahveleri hazırlayıp yeniden salona geçtim. Nazlı'ya kahvesini uzattım ve yanına oturdum. Kahvemden bir iki yudum aldım ama yutmakta zorlandım. Yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olsa gerek, sorarcasına bana baktı. "Midem bulanıyor..." dedim.

"Benim aptallığım," dedi. Mahcubiyet gözlerinden okunuyor. "Oyuna kaptırdım kendimi... Ne bulduysam koydum o karışımın içine..."

"Bulaşık deterjanı koymadığına şükrediyorum," dedim. Karışımın içindeki her şey gözlerimin önüne geldiğinde, dayanamayacağımı anlamıştım. Kahvemi alelacele sehpanın üzerine bıraktım ve hızlı adımlarla banyoya ilerledim. Kapıyı çarparak kapatmam gerekmişti. Kendimi bildim bileli kusmaktan nefret ederim. Kusmak beni rahatlatmadığı gibi daha çok midemi bulandırır. Bir başkasının kusmasına şahit

olmaya da aynı şekilde tahammül edemem. Bol baharatlı ve bol soslu, şaraplı votkalı, hatta yumurtalı karışım bile kabulüm olabilir ama vişne sosunu eklemeseydi keşke. İçim de ne varsa dışıma çıkıyor. Keşke sözcükleri de kusabilseydim. Onu sevdiğimi bilseydi, o karışımı bana içirmezdi. Çünkü o zaman beni gözünden bile sakınırdı, biliyorum. Örümcek adamı bile korudu bana. Midem daha çok bulandı.

Kapıyı tıklatırken, "Bora? İyi misin?" diye sordu.

Bok gibiyim, Nazlı!

2 Haziran 2017'den beri bok gibiyim!

Gözünün önünde yok oluyorum ve sen beni görmüyorsun!

"İyiyim," dedim.

"Gelebilir miyim?" diye sordu.

Sifona bastım ve "Gel," dedim. Lavaboya ilerleyip yüzüme bolca su çarptım. İçeri girdi. Hepten serdim. Nazlı'yı yolcu etmem ve biraz toparlamam gerek. Havluya uzandım. Endişeyle bana bakıyor. "Hava alırsam geçer..." dedim.

"Bahçeye çıkalım?" dedi. Başımı sallarken burnumu çektim ve havluyu astım. "Ama gömleğini değiştir," dedi. Başımı iki yana salladım. Gerek yok, ıslak gömlek öldürmüyor, daha evvel defalarca deneyimledim. "Saçmalama hasta olursun! Hava buz gibi!" dedi.

Yanıma geldi, karşıma geçti ve gömleğin düğmelerini çözmeye başladı. Eline uzanabilir, ona engel olabilir, dövmeyi görmemesini sağlayabilirim. Bir düğme daha. Görmemesi lazım aslında. Bir düğme daha. İnceldiği yerden kopmasına, daha Nazlı'nın kapıda olduğunu öğrenmeden karar vermemiş miydim? Ve son düğme.

Önce kaşları çatıldı. Sonra dudakları açıldı. Yüzüne, hayatının belki de en büyük şokunu yaşadığını belli eden masum bir ifade yerleşti.

0.8.15.6.12

Gözlerinin gözlerimle buluşması zaman aldı. "Nazlı? Benim alfabemle..."

"Bir adın kalmalı geriye, bir de o kahreden gurbet, beni affet, kaybetmek için erken, sevmek için çok geç" dedim. Derin, yaşadığımı ciğerlerime dibine kadar hissettiren çok derin bir nefes aldım ve en sonunda hissettiğim bütün duyguları serbest bıraktım: "Seni seviyorum Nazlı..." Başını bana inanmadığını belli edercesine iki yana salladı. "İnan ya da inanma..." Başını yine iki yana salladı ve benden uzaklaşmak ister gibi bir adım geriye gitti. "Daha fazla içimde tutamazdım..."

Bir adım daha geriye gitti. Başını tekrar iki yana salladı. Yüzünde, hayatta duyduğu en kötü şeyin benim onu sevdiğimi söylemem olduğunu anlamamı sağlayan bir ifade var. Bu ifadesi kalbimi eziyor. Kalbim artık dayanmıyor.

"Sen Anıl değilsin... Öyle demiştin. Kendi duygularının tahlilini yapmak için benim hayatında olmama ya da olmamama gerek yoktu. Bodrum'a gittiğinde o evin her köşesinde yokluğumu hissetmiştin ve bu alışkanlıktan öte bir şey değildi. Öyle demiştin!"

"Öyle demiştim, evet..." dedim, onu onaylayarak. "Ne yapayım?" diye sordum, çaresiz bir sitemle. "Öyle söylemiştim... Ama ne yapayım?!"

"Bora beni sevemezsin!" dedi korku dolu bir tavırla. Durmaksızın başını iki yana sallaması sinirlerimi bozmaya başladı. "Sevemezsin... Bu çok saçma. İmkansız! Sevemezsin!"

"Seviyorum, ne yapayım?!" diye haykırdım. "Seviyorum! Çok seviyorum!"

"Elif'i de sevmiştin ama bitmişti!" diye isyan etti. "Her zaman biter! Bunu da söylemiştin!"

"Biter ya da bitmez, sana ne?" diye sordum. Onu sevmem ayıpmış, suçmuş, günahmış gibi davranıyor. Onu sevmediğime inanabiliyor ama sevdiğime asla inanamıyor! Benden hep en kötüsünü bekliyor! Hep! "Senden herhangi bir beklentim yok Nazlı," dedim dürüstçe.

Yorgun bir nefes koyuverdiğimde, zihnimin içinde yine o cümleler yankılanmıştı: *"Yabancılarla ve sadece bir defa."*

"Bizden bir beklentim yok... Beni artık sevmediğini de kabul ettim zaten... Senin için önemsiz, herhangi birisi olduğumu..."

Bekledim. Bir şey söylesin diye. Ama o hiçbir şey söylemedi.

Boşanamayacağız ama boşanacakmışız gibi davranmamızda hiçbir sakınca yok artık.

İçime derin bir nefes çektim ve bileğine uzandım. Hızlı adımlarla banyodan çıkıp yatak odasına doğru ilerlediğim sırada, Nazlı'nın da benimle gelmesi için bileğini bir an olsun bırakmadım. Yatak odasına girdiğimizde ışığı yaktım ve bileğini bıraktım. Komodine ilerledim ve en üst çekmeceden boşanma protokolü ile annemin hediyesi olan kalemi çıkarttım.

Yeniden Nazlı'nın yanına ilerledim ve protokolle kalemi ona uzattım. "Ben imzaladım," dedim. Merakla yüzüme bakarken dosyayla kalemi elimden aldı. "Sen de imzaladığında, kurtulacaksın benden..."

Dosyayı açtı ve içindeki protokolü gördü. "Boşa..." Duraksadı. "Boşanmak..." Kaşları havalandı. "Boşanmak istiyorsun?" Gözleri şaşkınlıkla gözlerime çevrildi. "Boşanmak istiyorsun, öyle mi?"

"Sen!" dedim sertçe. "Sen istiyorsun! Ve ben de nihayet, sana istediğini veriyorum işte!"

Arkamı döndüğüm Nazlı değil, kalan bütün hayatımdı.

♠□□□□♠

172.Bölüm

Sevgili yol arkadaşlarım,

Canlı yayını yine tekrarlayacak ve Twitter'da da bir sohbet odası açacağız. Yakında. Gösterdiğiniz ilgi için, mesajlarınız, tweetleriniz, beğeni ve yorumlarınız için çok teşekkür ederim. 2023'e şahane girdik, umarım böyle devam eder.

Sizleri çok seviyorum, var olun...

Yorumlarda görüşmek üzere.

♠

Işıklarla süslenmiş orman manzarası ayaklarımızın altına serilmişti. Bora, yeşili izlemeyi çok seviyordu ama şu an bu büyüleyici manzaranın tadını çıkarabiliyor muydu bilmiyordum. Bacaklarımın arasına yerleşerek sırtını bana yaslamıştı ve şampuana bulanmış ellerim, saçlarının arasında dolaşıyordu. Kafasının içindeki bütün düşünceleri savuşturmak, beyninin bütün kıvrımlarına sadece iyi, güzel ve ona kendini asla kötü hissetmeyeceği düşünceleri yerleştirmek istiyordum.

Bir de kızımızı.

Ada'yı.

Ki zaten aslında her şey kızımızın varlığıyla tetikleniyordu. Muhtemelen kimse, bir mafyanın çocuğu olmak istemezdi ama Bora'ya mafya deyip geçmek büyük haksızlıktı. Bunu Bora'ya benim anlatabilmemin herhangi bir yolu olmadığını, varsa da o yolu Kara'yı gerisinde bırakması şartını koşarak esasen benim kapattığımı biliyordum. Yüreğine çöken tüm kara bulutlar içime işliyordu. Annesi ve babası evlendikten sonra, babası mafyaya karışmıştı ve Bora, bir mafyanın çocuğu olmaktan hayatı boyunca nefret etmişti. Kızımızla

empati yaptığında neler hissettiğini tahmin edebiliyordum. Kendini babasıyla eş değer görüyordu ve bu maalesef çok yanlıştı. Çünkü Bora, değil babasına, bu dünya üzerindeki hiç kimseye benzemiyordu. Eşsizdi.

Gözyaşları dinmişti ama muhtemelen yorgunluktan. Belki de ağlayacak hâli bile kalmadığından. İçi kuruduğundan. Su ona iyi geliyor muydu bilinmez, kollarımın arasında olmanın nispeten huzurlu hissettirdiğine inanmak istiyordum. Duş almak gibi bir gaye gütmediğinden değil ama kolunu kaldıracak kadar bile güçlü hissetmediğinden olsa gerek, kendini olduğu gibi bana bırakmıştı. Dakikalardır şampuanla saçlarını okşamama ses çıkartmadığı gibi, saçlarını duruladıktan sonra omuzlarını ovalamaya başlamam karşısında da herhangi olumsuz bir tepki vermemişti.

Duş jeli buram buram geleceğimiz kokuyordu. Okyanus. Dört tarafı okyanusla çevrili kara parçası. Ada. Kızımız. Bu kokuya karışan bergamot kokusu, bana öyle bir güç veriyordu ki Bora'nın gülümsemesini sağlayabilecek doyuma ulaşmıştım. Küvetten önce ben çıktım. Şile bezi bornozumu giydikten sonra, lacivert havluyla birlikte yeniden küvete yaklaştım. Bora derin bir iç çekti, küvetten çıkıp havluyu elimden aldı ve beline sardı. Benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Lavaboya ilerledi. Ellerini tezgaha dayayıp kısa bir süre aynadaki aksine baktı. Gözleri kıpkırmızıydı. Dolaptan küçük bir havlu çıkartıp saçlarının nemini aldı. Sonra da diş fırçasına uzandı ve hızlıca dişlerini fırçalamaya başladı. Üzerinden koca bir tır geçmiş, yıkılmış ve ayakta duramayacak kadar ezilmişti belki ama, hâlâ dirayetli ve bir o kadar da seksi görünüyordu.

Yanına gittim. Saçlarımı taradım. Çekmeceden kurutma makinasını aldım ve saçlarımı kurutmaya başladım. Bu sırada Bora da dişlerini fırçalamayı bitirmiş ve ağzını çalkalamıştı. Biraz ilerideki ecza dolabını açtı ve suya dayanıklı olsa da zarar görmüş bandajını yeniledi. Saçlarımın yeteri -Bora'nın laf etmeyeceğine emin olduğum- kadar kuruduğunu düşündüğümde kurutma makinasını bıraktım.

Yüzümü gül suyu sıktığım pamukla temizleyip, dişlerimi fırçaladım. Neyse ki Bora, kendime bakarak neredeyse otuz iki diş gülümsediğimi görmemişti çünkü arkasını dönüp banyodan çıkmıştı.

Siyah bir eşofman altı giymiş, üstü çıplak bir şekilde, sırtüstü yatağa uzanmıştı. Ben de giyinme odasına geçtim ve siyah tayt üzerine, beyaz yüzücü atletimi giydim. Siyah sweatshirtümün ceplerine spor çoraplarımı koydum ve sweatshirtü, sütyenimle beraber koltuğun üzerine bıraktım. Koltuğun yanına da beyaz spor ayakkabılarımı yerleştirip, yatak odasına geçtim. Giyinme odasının kapısını bilhassa açık bıraktım ve küçük adımlarla ilerleyerek yatağa girdim. Bora, yatak hareketlendiğinde dahi gözlerini açmamıştı.

Usulca Bora'ya doğru yaklaştım. Parmaklarımın tersini sakallarının arasında dolaştırmaya başladığımda, bitap bir soluk verdi. "Seni çok seviyorum sevgilim," dedim fısıltıyla.

"Ben de seni..." dedi, nabzımın attığı yerden tutarken. Örtülü göz kapaklarından solda olanına küçük bir öpücük kondurdum. "Çok seviyorum..." dedi.

Başını boyun girintime yerleştirdi. Nabzım hâlâ parmaklarının arasında atıyordu. Ben saçlarını severken, o dudaklarını boynuma bastırmıştı. Çare arayışına girişmeden evvel dinlenmesi gerekiyordu. Ve dinlenmek için seçtiği yer, yalnızca onun değerlendirebileceği ve yalnızca ona ait olan tapınağı olmuştu. Nefes alışverişleri derinleşinceye kadar sabırla bekledim. Ensesini okşamaya başladığımda ise artık uyumak üzereydi.

♠

Sabah ezanı okunurken, önünde altı adamın beklediği ferforje kapıdan girdim. Biraz ilerledikten sonra asfalt yol ikiye ayrıldı ve ben sağdan devam ettim. Köşkün girişinde arabamı durdurduğumda, bahçede bekleyen adamlardan biri hızla kapımı açmıştı. "Hoş geldiniz Nazlı Hanım," dedi. Ben arabadan inerken, bana eskortluk eden araba da hemen arkamda durmuştu. Arabanın içindeki dört adamın tedirginliği öyle belirgindi ki, Bora'ya haber verememişlerdi

çünkü benden öyle emir almışlardı ve doğru yapıp yapmadıklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Merdivenlere doğru ilerlediğimde, bana bir adam eşlik etmişti. Kapıyı cebinden çıkarttığı anahtarla açtı ve içeriye girdim. Doğruca merdivenlere doğru ilerleyecektim fakat salondan gelen şarkı sesini duyunca duraksadım.

"Her sevgi zamanla bitermiş derler
Benimki bitmedi anlayamadım
Her sevgi zamanla bitermiş derler
Benimki bitmedi anlayamadım"

Loş ışıkla aydınlanan salona doğru yürüdüğümde, Aydın'la göz göze geldik. "Yenge?" dedi şaşkınlıkla. Oturduğu koltuktan kalktı. "Hayırdır? N'apıyorsun sen bu saatte burada, bir şey mi oldu? Yalnız mı geldin? Nasıl geldin?"

Aydın'ın oturduğu koltuğun önündeki sehpada rakı bardağı, beyaz peynir ve kavun vardı. "Asıl sen n'apıyorsun?" diye sordum, onunkine benzer bir şaşkınlıkla.

"Hiç..." dedi. Kaşlarım çatıldı. "Yani öyle... İşte..."

"Sen beni unuttun çoktan belki de
Ben hala yaşarım eski günlerde
Her şeyde sen varsın unutamadım"

"Aydın?" dedim. Derin bir nefes verdim. "Ne olacak senin bu arabeskliğin?"

"Nasıl yani yenge?" diye sordu. Gönlü sarhoş olabilirdi ama kendisi gayet de ayıktı. "Ne arabeskliği?" diye sordu, sehpanın üzerindeki telefonuna uzandı ve şarkıyı kapattı. Konunun kendi ekseninde dönmesinden hoşnut olmasa gerek, "Bir şey mi oldu yenge, Kara nerede?" diye sorarak, odağı benim üzerime çevirdi.

"Evde, uyuyor..." dedim.

"Sen nasıl çıktın evden?" diye sordu.

"Kaçacak hâlim yok ya?" dedim. Aslında kaçmıştım. Çünkü zaten kıyafetlerimi önceden hazırlamış, Bora uyuduktan biraz sonra yataktan sessizce kalkmış, derhal kapısını açık bıraktığım giyinme odasına geçerek hazırlanmış, ayakkabılarımı giymek yerine elime alarak ve Bora'yı

uyandırmamak için akla karayı seçerek odadan çıkmış, mümkün mertebe ses çıkartmamak için ekstra efor sarfetmiştim. "Kara'sız sokağa çıkma yasağım mı var benim Aydın?! Niye bu kadar şaşırıyorsun?!"

"Bir şey mi oldu?" diye sordu ki bunu üçüncü kez soruyordu.

"Her zaman bir şeyler olur," dedim. Aydın'ın sarhoş olmasa bile ve hatta içmese bile bulanık olan kafasının daha da karıştığına emindim. "Önemli olan, bir şeyler olurken bizim ne yaptığımız." Bora'nın daha önce bana kurduğu bir cümleye, ekleme de yapmak zorundaydım. "Nasıl davrandığımız..." Aydın'ın cümlelerimden ne anladığını bilmiyordum ama kafasını sallayarak bana hak vermişti. "Mesela sen..." dedim, sehpayı göstererek. "Arkadaşlık gibi saçma sapan bir düşünceye tutunmuş, burada böyle kendi kendine efkârdan efkâra sürükleniyorsun... Ne saçma! Oğlun yukarıda... Karın... Pardon, kâğıt üzerinde evli olduğun karın yukarıda... Sen ise..."

"Olmam gereken yerdeyim yenge," dedi. Acı kahve gözleri kısıldı. "Herkesin bir yeri vardır ve benim yerim de işte..." Gülümsemeye çalıştı. "İnsanın en uzağında olan kişi, yakın mesafe korumasıdır yenge. En yakın olmalarına rağmen, aralarında aşılmayan duvarlar vardır."

"Eğer insan isterse, her duvar aşılır!" Derin bir nefes daha verdim. Şu an ilgilenmem gereken çok daha ciddi bir mesele vardı ve fakat Aydın'ı böyle gördüğüm için üzülüyordum. Beni ilgilendirmezdi ve beni ilgilendirmediğini tekrar tekrar kendime söylememe rağmen yorum yapmadan duramıyordum. "Beyza, Bora'yı karşısına aldı bu evlilik için. Sen de. İkiniz de. Bari buna değsin ya! Bari adamakıllı bir şey yaşayın ya! Topla artık şu cesaretini Aydın! Allah aşkına topla! Duvarı aşıyor musun, üstünden mi atlıyorsun, n'aparsan yap ama ilerle. Olduğun yerde saymaktan vazgeç!"

Aydın'a arkamı döndüm ve hızlıca merdivenlere yöneldim. Duraksamadan Beyza'nın odasına ilerledim. Kapıyı laf olsun

diye iki kez tıklatıp, içeri girdim. Beyza neredeyse sıçrayarak uyanmıştı. Bir an için rüya görüp görmediğini sorguladığına emindim. "Nazlı?" dedi şaşkınlıkla. Hızlıca doğruldu ve gece lambasını yaktı. "N'oluyor? N'apıyorsun sen burada?"

"Sana bir gün, bana neden *Piranha* demeyi seçtiğini sormuştum... Bora piranaları sevmediği için mi, diye sormuştum... O gün, sana, kardeşini sevdiğimi ilk kez söylediğim gündü..." dedim. Beyza'nın kaşları çatıldı. "Hatırlıyor musun?"

"Evet... Bizim evde..." dedi. Yatağın ucuna oturdum. "Hatırlıyorum?"

"O gün sen... Fotoğraflara, videolara falan bakıyordun..." dedim. Başını salladı. "Bir video vardı. İzlemek için ısrar etmiştim. Senin sekiz sene evvel çektiğin bir video..."

"Her şeyi itiraf ettiğim video mu?" diye sordu.

"Evet..." dedim ve zorlukla yutkundum. "O zaman soramamıştım. Çekinmiştim senden. O videoyu neden Bora'ya yollamadın? Cesaretini toplayamadığın için mi?"

Beyza'nın bakışları gölgelenirken, yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. "Aslında yolladım," dedi. Kaşları havalandı. "Yani ben yolladığımı zannettim. Bir süre sonra Gökhan, o videoyu bana geri getirdi ve biraz daha beklememizi, doğru zaman olmadığını söyledi..." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ne alaka şimdi? Sabahın bu saatinde, bunu sormak için gelmedin herhalde?"

"O videoyu almaya geldim," dedim. Beyza'nın bu kez de kaşları çatıldı. "Lazım bana."

"Nazlı, n'oluyor?" diye sordu merakla. "Ne demek bana lazım?!"

"Soru sorma..." dedim. Beyza'nın bakışları yüzümde sabırsızca dolaşırken, "Hiçbir şey sorma..." diye ekledim. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Bak... Sana kızgınlığım, kırgınlığım baki... Bana ihanet ettin. Senden yardım istedim ve sen Bora'ya beni ispiyonladın. Beni sattın. Susuz kalsam, bir tek sende su olsa, dönüp senden su istemem şu anda. Kızgınlığım geçene kadar yani. Seni

affedene kadar. Ama şu anda kendim için değil, Bora için buradayım. Bana o videoyu ver."

Beyza altı saniye kadar yüzüme baktı ve ardından yataktan çıktı. Komodinin çekmecesinden bir anahtar aldı. Biraz ilerideki konsola ilerledi, alt çekmecesini açtı ve içinden kilitli bir kutu çıkarttı. Anahtarla kutuyu açtı ve fotoğrafların altındaki flashbelleği aldı. Kutuyu öylece açık bırakıp yanıma geldi. Flashbelleği bana uzatmadan evvel, "Özür dilerim..." dedi. Gözleri gözlerimin en içine, büyük bir içtenlikle kilitlenmişti. "Hissettiklerin gerçek değil. Amacım seni satmak değil, seni korumaktı. Keşke bunu sana kanıtlayabilsem..."

Bunu maalesef ki biliyordum ve zaten sorun da buydu ama şu an için, bunları konuşmanın yeri de zamanı da değildi. Esas öfkem Nagihan Akbulut'aydı. Bora onun yüzünden oraya gelmiş, vurulmuş ve daha da kötüsü korkunç bir olay yaşamıştı. Ama eğer Nagihan Akbulut beni satmamış olsa, Beyza Karabey yüzünden de aynıları yaşanabilirdi ve bunu düşünmek ona olan kızgınlığımı daha da harlıyordu. Bora iyi olana kadar bu konunun açılmasını istemiyordum ve Bora'nın iyi olmasına giden yolda bu video çok önemliydi.

Beyza, benim bir cevap vermeyeceğimi anladığında flashbelleği bana uzattı. "Bununla her ne yapacaksan yap ama sonra bana getir, olur mu?" dedi.

"Teşekkür ederim," dedim. Flashbelleği avucumda sımsıkı tutarken ayağa kalktım. "Çok teşekkür ederim."

♠

"...ve bu yüzden, cenazem saydığım o düğünde, seni korumak için, sana Mehmet'ten uzak durmanı söylemek zorundaydım."

Beyza'nın 2013'te çektiği videoyu ikinci kez izlerken, Bora'nın çalışma odasındaydım. Sıcak sütümden bir yudum daha aldım. Bu videodaki her bir kelime çok değerliydi. Beyza Karabey çektiği bütün acıları olabildiğince anlatmaya çabalıyor, oynadıkları oyunu dürüstçe ve şimdiye kıyasla

yolun daha neredeyse başındayken itiraf ediyordu. Ve fakat ben mümkün mertebe bu kelimeleri kesmek zorundaydım çünkü Bora, *kısa cümleler ve az diyalog* taraftarıydı. En azından ablasına karşı. Kaldı ki ilişkilerinde geldikleri son noktada kısa cümlelere bile tahammülü kalmamış olabilirdi ve yüz yüze gelmekten dahi kaçındığı bir durum yaratmış, Beyza'yı hayatından çıkartıp atmayı tercih etmişti. Et tırnaktan ayrılır mıydı bilinmez, ayrılmazsa da ayrılmayacağını kendilerinin görmesi gerekirdi.

"...biliyorum biraz daha sabretmem gerekiyordu. Mehmet hayatımızdan tamamen yok oluncaya kadar. Ama artık dayanamıyorum. Dayanamıyorum çünkü, senin benim mezarımda söylediklerin ağrıma gidiyor."

Video benim için tam da bu cümleyle başlayacaktı. Sütümden bir yudum daha aldım ve bu cümleden önceki yirmi bir dakika on dört saniyeyi büyük bir üzüntüyle kestim. Eğer Bora, videonun başındaki yirmi bir dakika on dört saniye boyunca, Beyza'nın ne anlattığını merak ederse, bugün değil ama bir gün merak ederse, nasılsa Beyza'dan öğrenebilirdi. Veya arzu ederse, videonun kesilip kırpılmamış orijinal hâlini de izleyebilirdi.

"Kara olduğunu biliyorum ablacığım."

Bora ilk kez birisinin -ablasının- Kara'yı sevmesini istemişti. Aslında Kara'yı değil de Kara'nın gücünü. Çünkü Kara'nın gücü, içinde bulunduğumuz koşullarda Leo'nun iyiliği için önem arz ediyordu. Bence, Kara'nın gücünü kullanmak zorunda olduğu zamanlarda Bora bile Kara'yı seviyordu. Zaten bunun dışında da Kara'dan her zaman nefret etmişti. Nefret etmekle kalmayıp, kimsenin de Kara'yı sevemeyeceğine kendisini şartlamıştı. O yüzden benim Kara'yı seviyor olmamı çok uzun süre kabul edememiş, bu durumu epeyce yadırgamış, bir gün Kara'yı geride bırakmasını istediğimi söylediğimde de haklı çıktığını falan zannetmişti.

Beyza'nın içinden çıkan canavarın, kendisinin aynası olduğunu; kardeşinin mafyanın bir parçası oluşunu

kaldıramadığını; onun da aynı kendisi gibi Kara'dan utandığını söylemişti. Kendisi ne düşünüyorsa, karşısındaki herkesin öyle düşüneceğine yürekten inanıyordu çünkü. Bora'ya göre Beyza, Kara'yı reddediyor ve Kara'ya baktıkça kendini suçluyordu. Bora nasıl bir canavara dönüşüyorsa, Beyza da aynı Bora gibi bir canavara dönüşüyordu. Bora, Beyza'nın çok sevdiği kardeşini özlediğini ve bu gördüğü insanın kardeşi olmasından nefret ettiğini düşünüyordu. Benim Beyza ile konuşmamı ve o canavarı törpülememi istemişti.

On yıl boyunca onu huzursuz eden ve ablasını öldü zannettiği için bu huzursuzlukla yüzleşmeyeceğini düşündüğü bambaşka biri olma gerçeğiyle, belki de o gün ilk kez göz göze gelmişti. Zaten akabinde de buralardan gitme fikrini ilk kez, alenen ortaya atmıştı. Beyza ölmüştü, Kara doğmuştu. Beyza yeniden yaşıyorsa Kara da ölebilirdi. Adım kadar emindim ki Bora, Kara'yı arkasında bırakabileceğine ben istediğimde değil, o gün ikna olmuştu.

Sufle yerken.

"Her şeyi biliyorum. Hayali denizlere açılmak, kaptan olmak olan kardeşimin hayatının nasıl alt üst olduğunu... Seninle gurur duyuyorum Bora. Seninle gurur duyuyorum ablacığım. Kardeşin için, ailen için karşı çıktığın her şeyi yapabilme cesaretini takdir ediyorum."

O gün izlediğim videonun bu kısımlarında, Bora'ya bunu keşke izletebilsem diye iç geçirmiştim ama kafamın içinin fazlasıyla meşgul olduğu, yakında Emir Milić ile buluşacağım, ÖRGÜT'ü çökertme operasyonunun yüzüp yüzüp kuyruğuna geldiğimiz zamanlarında olduğumuz ve en önemlisi de Beyza, Bora'nın yakında Türkiye'ye çağrılacağını söylediği için video kısa süre içinde aklımdan çıkıp gitmişti.

"Öyle büyük bir kalbin var ki... Öyle fedakâr, öyle kudretlisin ki... Bana kaptan olduğunu söylediğin her an kahroluyorum, ağrıma gidiyor, çünkü yaşadığın gerçeklerden utandığını biliyorum. Utanma Bora! Ne benden, ne herhangi birinden, ne de kendinden! Sen, aileni kurtardın. Sen, kimse

ölmesin diye kendi geleceğini öldürdün. En doğrusunu yaptın demiyorum; başka çaren yoktu ve bunu biliyorum, diyorum."

Bunları ben söyleseydim muhtelemen Bora'nın bir kulağından girip bir diğerinden çıkmakla kalmaz, tüm cümlelerimin karşısında durur ve benimle kavga falan ederdi. Etmişliği vardı. Kendisinin kötü biri olduğu düşüncesi, Bora'nın tabusuydu ve bu tabuyu yıkmak imkânsızdı. Eğer bahsi geçen kişi herhangi başka bir insan olsa, hatta Mehmet Şahindağ bile olsa, iyi ve kötü gibi kavramları derinlemesine açacak olan Bora, söz konusu kendisi olduğunda acımasız bir yargıçtı.

"Kendini muhtemelen babamla kıyaslıyorsun. Bu yüzden utanıyorsun ya zaten. Ama bu kadar sığ bir yerden bakamazsın hakikatli seçimine. Sen her ne yapmak zorunda kalırsan kal, sensin. Benim tanıdığım, bildiğim kardeşimsin. Seni Bora olmaktan alıkoyan hiçbir şey olamaz ve sen ne bugün ne de hayatının herhangi bir günü, babamla bir tutulabilirsin."

Kim bir mafyanın çocuğu olmak isterdi bilmiyordum. Kızımız ister miydi, bu konuda da hiçbir fikrim yoktu. Fakat ben kızımızın, bir gün her şeyi öğrendiğinde dahi babasını yargılamadan dinleyebileceğini, dinlediğinde anlayabileceğini, anlamakla hak vermenin aynı anlama gelmek zorunda olmadığını ve öğrendiği hiçbir şeyin olumsuz sonuçlar doğurmayacağına inanıyordum.

"Öyle ya da böyle, acı bir şekilde deneyimledik ki babamın kalbi, kör bir karanlığa gömülmüştü. Ama senin kalbin her zaman aydınlık kalacak Bora. Sana Kara demelerine rağmen. Karanlıkta yolunu kaybedersen, kalbine bak hep. İnsanın özünün daima kalbi olduğunu sen söylerdin. Özümüzü ailemizde gördüğümüz sevginin, aldığımız eğitimin, okuduğumuz kitapların, dinlediğimiz şarkıların, gördüğümüz güzel her şeyin oluşturduğunu sen söylerdin. Kim olduğunu hatırlamak için, çocukluğumuza dön. Sevdiğin bütün kitapları baş ucuna koy, sevdiğin bütün şarkıları

tekrar tekrar dinle, sevdiğin bütün resimler baktığın yerde olsun. Yanlış olduğunu bildiğin her şeyden dönüş vardır. Kötü olduğunun farkında olduğun her şey, iyiye dönmeye yakındır. Pisliği temizlemek için kirlenmişsen, temizlenmen daha kolaydır. Rotan kalbin olduğu müddetçe, kaptan sensin. İnanıyorum, bitecek bu. Az kaldı. Birlikte olduğumuz, yan yana gelebildiğimiz, birbirimize sarılabildiğimiz günler gelecek. Kara yok olacak ve biz, kaldığımız yerden, aydınlık günlerimizi yaşamaya devam edeceğiz... Mehmet'ten kurtulacağız. İşte o gün, seni oğlumla tanıştırabildiğim o gün, ölsem de gam yemem. Özür dilerim ablacığım. Ve çok teşekkür ederim. Varlığın için. Çok uzağımda da olsan sana tutun-"

Videoyu durdurdum. Son cümlesi, "*Kara yok olacak ve biz, kaldığımız yerden, aydınlık günlerimizi yaşamaya devam edeceğiz..."* olacak şekilde videonun devamındaki altı dakika, kırk iki saniyeyi kestim.

Bora, Kara'yı sevmiyordu, sevemiyordu, haklı sebepleri de vardı fakat herkes, Kara'ya onunla aynı pencereden bakmak zorunda değildi. Kara bir gereklilikti, kamuflajdı, maskeydi ama asla Bora değildi. Kızımız da bunu böyle öğrenecekti. Bunu görmesini istiyordum. Özellikle de kızımızın babasının Kara değil, Bora olacağını anlamasını...

Günün birinde, *"Bakma, sorsan yatla dünyayı gezmek en büyük hayali... Ama şimdi çıkart onu dünya turuna, bocalar. Bora öyle ya da böyle, çekildi bu hayata. Alıştı. Kara oldu. Yaşayamaz başka şekilde. Mümkün değil,"* diyen Gökhan'a inat; ve yine başka bir gün, *"Rotası olmayan kaptan mı olur... Benim kaptanım Kara olmuş,"* diyen Bora'ya rağmen, Kara'dan kurtulabileceğimizi herkese gösterecektim.

Tüm sıfatlarından sıyrılarak sadece Bora olacaktı ve kendini Kara'nın karanlığıyla sınırlandırmayacak, mahkum olduğu hayatla özdeşleştirmeyecek, hiç kimseyle bir tutmayacaktı.

Ada bir mafyanın değil, Nazlı ile Bora'nın kızı olacaktı.

Videoyu telefonuma aktarırken sütümü bitirdim. Flashbelleği kasaya kaldırdım ve çalışma odasından çıktım. Mutfağa indim. Telefonumu ada tezgâhın üzerine bırakarak, mercimek çorbası yapmaya koyuldum. Sufle de yapacaktım. Muhtemelen Beyza'nınkisi gibi olmazdı ama bunun çok da önemli olduğunu zannetmiyordum. Bora'nın gülümseyeceğini biliyordum ve bu bana yeterdi.

♠

Şekerli yapmadığıma emin olduğum mercimek çorbasının kokusu mutfağı sararken, yatak odamıza çıktım. Bora benim olmam gereken tarafa dönmüş ve yastığıma sarılmıştı. Yatağın kenarına oturdum ve hafifçe saçlarını okşadım. "Sevgilim..." diye seslendim. Omzundan öptüm. "Hadi uyan..."

Boğazından, "Hııı..." diye bir ses çıktı.

"Hadi uyan... Öğlen oldu artık!" dedim. Başı hafifçe kıpırdarken, çenemi omzuna yasladım. "Evden kaçtım, geri geldim, hiçbir şey duymadın! Anladık uykusuzsun ama uyudun yeteri kadar! Saat 12'ye geliyor!"

"Evden mi kaçtın?" Onca kurduğum cümle arasından bunu seçmesi takdire şayandı. "Ne dediğini anlamadım ama umarım şaka yapıyorsundur."

"Yapmıyorum," dedim. Omuz silktim. "Hadi kahvaltı hazırladım. Kalk."

Boğazından memnuniyetsiz bir melodi dökülürken bana döndüğünde, çenemi omzundan çekmek zorunda kalmıştım. Sol elini ensesinin altına yerleştirirken, kısılmış gözlerini kırpıştırarak gözlerime baktı. "Evden kaçtım ne demek?"

"Ohoooo! Ruhun bile duymadı!" dedim. Kaşlarını çattı. "Duştan sonra... Taytla yanına yattığımı da mı fark etmedin gerçekten?"

"Yatıyorsun bazen taytla," dedi. Bir bacağımı diğerinin üzerine atarken gülümsedim. "Uyanayım diye kafa mı buluyorsun benimle?"

"Yoo?" dedim keyifle. "Ara adamlarını sor. Seni uyutup evden kaçtım. Hatta rahat kaçabilmek için, duştan sonra

kıyafetlerimi bile hazırlamıştım. Çoraplarımı sweatshirtümün cebine koymuştum, sütyenimi de arasına! Niye? Çünkü ışık yakmak zorunda kalmadan, lazım olan şeyleri bulayım diye."

"Kaçmak ne demek ya?!" dedi hayıflanır gibi.

"Kaçmak kaçmak işte..." dedim gülerken. Kaşları daha da çatılırken öyle sevimli görünüyordu ki yanaklarını sıkarak onu sevmek istemiştim. Siyah, panduf ev botlarımı topuklarımla çıkardım ve bir dizimi yatağa yerleştirerek Bora'ya daha da yaklaştım. "Başarılı bir kaçma girişimiydi! Niye?! Çünkü Selim yoktu!" Bora'nın dudaklarına küçük bir öpücük konduracaktım fakat o başını çevirdiği için yanağını öpmek zorunda kalmıştım. Kulağının dibinde tınısı yüksek bir kahkaha atarken, kendimi yorganın üzerinden, Bora'nın üstüne bıraktım. "Ama bak ben hemen geri geldim!" dedim hâlâ gülerken. "Senin gibi yirmi iki saat, kırk iki dakika, üç saniye sonra geri gelmedim!"

Gözleri araştırmacı bir tavırla yüzümü tararken, "Ciddi misin sen gerçekten?" diye sordu. Başımı *evet* der gibi salladım. "Nereye gittin gece gece?"

"Belki bir saat önce kaçtım, gece kaçtığımı nereden biliyorsun?!" diye sordum.

"Işık açmamak için kıyafet hazırlamışsın ya..." dedi sitemli bir tavırla. Bakışları dimdikti. "Nereye gittin gece gece?!"

"Bilemezsin..." dedim. Üzerindeki yorganı hızla kaldırdığında yatağın diğer tarafına düşmüştüm ve başım dahil olmak üzere, üstüme de yorgan örtülmüştü. "Ah!" diye bağırdım, yalandan. "Sabah sabah neden bu kadar gerginsin?!"

"Bilemezsin!" dedi kızgın bir tonlamayla. Yorganı başımdan kaldırdı, hafifçe bana doğru eğildi. Kapkara gözleri, ona Maçahel'i çağrıştıran gözlerime kenetlenmişti. "Başım ağrıyor, bence beni daha da germek istemezsin Nazlı... Bak gizem çözecek hâlde değilim!"

İki elimi yanaklarına yerleştirdiğimde ve yanaklarını sıkacağımı anladığında bana izin vermemiş, bileklerimden tutmuş ve kollarımı başımın üzerinde sabitlemişti. "Eğleniyor

musun sen benimle?!" diye kızdı. Güldüğümde, bakışları dudaklarıma kaymış fakat iki saniye içinde derhal gözlerimi bulmuştu. "Ben hiç eğlenmiyorum da çünkü!"

Aslında eğlenmesi lazımdı, çünkü eğlensin diye böyle davranıyordum. "Öpersen söylerim nereye gittiğimi," dedim.

"Benimle pazarlık yapma," dedi. Alt dudağımı dişlediğimde, bir kez daha dudaklarıma bakmıştı. "Nereye gittiğini söylemezsen öpmem."

"Öp, söyleyeceğim..." dedim.

"Söyle, öpeceğim..." dedi.

Dudaklarım aralandı fakat aralarından bir kelime çıkamadan, Bora'nın telefon melodisini duymuştuk. Bora kollarımı bıraktı, geri çekildi ve komodinin üzerindeki telefonuna uzandı. "Hah!" dedi alayla. Telefonu açtı ve kulağına götürdü. "Günaydın Selim!" dedi ima dolu bir tonlamayla.

Selim'den önce davranmak ve Bora'nın öpücüğünü kaçırmamak için, "Tarabya'ya gittim..." diye fısıldadım.

Fakat Bora yüzüme bakmadığı için duyup duymadığından emin olamamıştım. "Ancak uyandın herhalde sen de! Geceki tüm aksiyonu kaçırmışsın belli ki benim gibi?!" dedi Selim'e.

Selim, Bora'nın imalı söylemini anlamış olmalıydı. "Abi bağışla..." dedi. Gözlerimi devirdim. "Bu gerizekalılar, yengemin emrinin dışına çıkamamışlar! O yüzden, haber vermemişler sana ya da bana." Kollarımı bağlayarak küskün bir şekilde Bora'ya baktım ama bunu da görmemiş, *göstereceğim ben herkese* der gibi başını sallamıştı. "Ama eskortluk etmişler tabii abi. Herhangi bir sıkıntı olmamış."

"Allah razı olsun hepsinden Selim ya!" dedi Bora alayla. Güldü ama bu gülüşün sinir barındırdığı belliydi. "Çok sağ olsunlar... Haklarını ödeyemem!"

"Tabii hepsine sağlam bir ayar vermek gerekiyor abi, halledeceğim ben şimdi. Özür dilerim."

Bora derin bir nefes alıp verirken, "Toplanıp beni beklesinler!" diye emretti ve telefonu kapattı.

"Kimsenin bir günahı yok," dedim hızlıca. Bora ters bir ifadeyle bana bakarken doğrulmuştum. "Seni uyandırmamaları gerektiğini ben söyledim."

"Tarabya'da n'aptın gece gece?!" diye sordu. Aslında böyle planlamamıştım. Yani Bora'nın gülmesi, keyiflenmesi, eğlenmesi gerekiyordu ve fakat yalnızca cümlelerin değil, şakaların da kısa tutulması gerektiği için sanırım, hiç öyle bir havası yoktu. "Konuşacak mısın Nazlı?"

"İzlemeni istediğim bir video vardı da..." dedim. Bakışları kısıldı. "Onu aldım Beyza'dan." Sıkıntılı bir nefes verdiğinde, sweatshirtümün cebinden telefonumu çıkarttım ve kestiğim videoyu Bora'ya gönderdim. "Gönderdim, izle sen." Bora'nın telefonuna gelen mesajın sesi duyulmadığına göre mesaj bildirimlerinin sesi kapalıydı. "Ben aşağıda bekleyeyim sen izlerken," dedim. İyi mi yapmıştım yoksa kötü mü bilmiyordum fakat Bora'nın gerginliği bana da geçmişti. Yataktan çıktım ve yatağın etrafında dolanarak, Bora'nın tarafına geldim. Kirpiklerimin altından gözlerine bakarken panduflarımı giymiştim. "Kahvaltı hazırladım," dedim. Beni tersleyeceğini zannetsem de herhangi bir cevap vermemişti ve aslında herhangi bir cevap vermemesi de iyi bir şey miydi pek emin değildim. "Çok oyalanma da... Soğumasın."

Arkamı döndüm ve odadan çıktım.

Eğer kahvaltıya gelmezse, bütün çorbayı kapıdaki adamlara içirecek ama sufleleri oturup tek başıma ben yiyecektim.

♠

Ada tezgâhın önündeki bar sandalyesine oturmuş Bora'yı beklerken, dün akşam getirdiği kozu inceliyordum. Dudaklarımı açık bırakan hain listesine Bora'nın nasıl eriştiğini bilmiyordum ama içeriden edinilmiş bir bilgi olduğuna emindim çünkü bu isimlerin hepsi içeridendi. Aklıma gelen iki kişi vardı: Gürkan Erdal veya Çınar Akbulut. Gürkan Abi'nin bu bilgilere ulaşacak kadar içeride olmadığı aşikârdı ve fakat Çınar Akbulut da böyle bir bilgiye vakıfsa bile Bora ile paylaşmazdı. Bora, çok sevdiği eski bir

arkadaşının bu koz uğruna bir bedel ödediğini söylemişti ve belki de içeride, bilmediğim bambaşka bir tanıdığı vardı ki bu daha olasıydı.

Bu bilgi kimden edinilmiş olursa olsun, bir gün gittiğimiz yerlerden dönmek istersek, bizim lehimizeydi. Bora pekâlâ yeniden ülkeye kabul edilmek ve içeri girmemek şartıyla, bu kozu gerekli kişilerle paylaşabilirdi ve üstelik bunu tek seferde değil, bizi garantide tutmak için taksitlendirerek de yapabilirdi. Ayrıca emindim ki bu isimlerin hain olduğu bilgisinin gerekli kişilerle paylaşıldığı senaryoda, Bora'ya veyahut Kara'ya ihtiyaç duyulacaktı. Çünkü bu isimlerin temizlenmesinde ve bu isimlerle bağlantı kurulmasında, *yeraltı dünyasından* dedikleri biri ya da birileri gerekiyordu. Elbette ki tek muhbirleri Kara değildi fakat Kara kadar güçlü başka bir muhbirleri olmadığı da hepimizin bildiği bir gerçekti.

"Kara mara yok artık, Nazlı... Burada kalsak da... Gitsek de yok... Böyle bir ihtimal yok ama gidip de dönsek de Kara yok."

Tetiği çekememesi, çekmemesi ve belki de daha doğrusu operasyonun ortasında aklına beni ve kızımızı getirmesi meselesi bir köşede öylece dururken, buna şimdi değil ancak ve ancak zamanla değinebileceğimi biliyordum. Kara'yı bir bağımlılık olarak düşünmek gerekirse, hiçbir bağımlı dan diye bağımlı olduğu şeyden kopup da iyi olamazdı. Her şeyden önce, Kara'nın Bora'yı terk etmesi bir yoksunluğa sebep olabilir, bu yoksunluk işleri başka bir açmaza sürükleyebilir ve bu da büyük bir felakete yol açabilirdi. Bora'nın Kara'yı bırakması gerekiyordu, kendi hür iradesiyle ve kendi istediği zamanda. Bu, tedavinin en önemli kuralıydı. Ayrıca bu tedavinin aşamaları vardı ve her şeyi sırasıyla yerine getirmek zorundaydık. Bora ancak bu şekilde temizlenebilirdi ve biz, ancak bu şekilde tertemiz bir hayat yaşayabilirdik. Tertemiz bir hayat yaşamak demek, geçmişi temize çekmek demek değildi. Bunu hiçbirimiz yapamazdık, böyle bir şey asla mümkün değildi. Fakat

geçmişteki tüm günahlarımız eski bir defterde kalırken, biz yeni bir defter tutmaya başlayabilirdik. Güzelliklerle ve kızımızla dolu, yepyeni bir defter.

Yanağıma kondurduğu öpücükle birlikte, şaşkınlıkla Bora'ya döndüm. Muhtemelen dosyaya daldığım için, adım seslerini duymamıştım. Siyah eşofmanının üzerine, siyah tişört, onun üzerine de siyah, önü fermuarlı sweatshirtünü giymişti. Kıyafetleriyle birebir aynı renkte olan gözleri, hüzünlü olmalarına rağmen gülümsüyorlardı. "Günaydın sevgilim," dedi. Dudaklarım iki yana kıvrılırken eğildi ve dudaklarıma uzun, güçlü bir öpücük kondurdu. "Nereye gittiğini söylediğin için bu da..." dedi, nefesi nefesime çarparken. "Hani kahvaltı?"

"Mercimek çorbası yaptım!" dedim.

"Çorba?" dedi doğrulurken. Ellerini ceplerine soktu. "Kahvaltıda?"

"Hı hı," dedim ayağa kalkarken. Buzdolabına ilerledim. "Üzerine de sufle yiyeceğiz! Sufleleri hazırladım, buradalar! Çorbalarımızı içerken fırına atacağım hemen, pişmeleri için... Fırın sıcak!"

Ben sufleleri buzdolabından çıkartıp fırına koyarken, Bora da ada tezgâha yaslanmıştı. "Kahvaltı için harika bir menü!" dedi. Çorba henüz soğumamıştı ama yine de altını yaktım. "Değişiklik olsun istedin herhalde?"

Merakla Bora'ya döndüm. "Sen, başka bir şey yemeyi mi tercih ederdin?"

Dudakları *bilmem* dercesine büzülürken, "Yani zeytin, peynir falan tercih edilir genelde bizim kahvaltılarımızda ya..." dedi.

"Ne zamandan beri gelenekselcisin?" diye sordum. Kaşlarım çatıldı. "Fransızlar kahvaltılarında peynir tüketmiyorlar! Hayret! İşine gelmediği zamanlarda, Frankofon olmayı bırakabiliyorsun demek ki!"

Boğazından keyifli bir mırıltı döküldü. "Ellerine sağlık sevgilim... Sorun değil, içerim çorba..."

"Sufle de yiyeceğiz ama?" dedim beklenti dolu bir tonlamayla. "Çikolataları Benmari usulü eriteceğim diye göbeğim çatladı! Bu bile Fransızca! Marie'nin banyosuymuş, bak bak bak!"

"Tamam tamam yeriz," dedi. Yanıma yaklaştı. Ellerini belime sarıp karnımda birleştirirken, çenesinin kenarını da şakağıma yaslamıştı. "Ellerine sağlık sevgilim! Sabah sabah bu sürprizleri, bu ilgiyi, keyifli keyifli şakalaşmaları falan hak edeceğim bir şey yapmadım aslında ama..."

"Her şeyin en güzelini hak ediyorsun," dedim.

Kollarının arasından çıkmadan, yüzümü Bora'ya dönmüştüm ve bir okyanus kadar derin bakışları huzuruma serilmişti. İzlediği videoyla baş başa kalmasını arzu ettiğim ve üzerine konuşarak dün akşamı deşmek istemediğim için, ne hissettiğini soramıyordum. Ama nispeten daha iyi görünüyordu ve bu, şimdilik de olsa bana yetiyordu.

"En güzel sevgili benim olduktan sonra, başka bir şeyde gözüm yok..." dedi. Dudakları alnıma değdi. "Teşekkür ederim Nazlı," dedi. Burnumun ucundan öptü. "Artık, benim özüm senden ibaret." Dudakları dudaklarımla buluştu. "İyi ki varsın."

Kollarımı boynuna doladığımda, elleriyle belimi kavradı. Kokumu içine çekerken, derin bir soluk almıştı. Ona bir sürprizim daha vardı ama bunun için biraz daha sabretmek zorundaydım. "Bugün çok işimiz var," diye fısıldadım kulağına. "Sen Second Mom Biberon işini çözdükten sonra... Seninle alışverişe gideceğiz!" Gözleri merakla gözlerimi buldu. "Kızımız için..." Dudakları iki yana kıvrıldı. "Tabii bugün müsaitsen. Programını bilmiyorum ama..."

"Ben sizin için her zaman müsaitim," dedi. Avucu karnıma kapandı. "Nereye istersen, gideriz."

"Ama üzerinde sayılar olan biberonu unutmadın değil mi?" diye sordum.

Sakallarının üzerinden yanağını kaşırken düşünceli bir hâle bürünmüştü. "Yani aslında o işi halletme kısmı biraz kafamı karıştırıyor..." dedi. Bakışlarıma yerleşen korkuyu

gizleyemedim. "Yani Bay Morel'le konuşurken, Frankofon gibi görünmekten çekiniyorum!"

Bir elimle hızlıca koluna vurduğumda, boğazından büyük bir *ah* kopmuş ve hemen akabinde de acıyla, "Kolum!" diye inlemişti.

"İyi misin?!" diye sordum panikle. "Dur bakayım!" Sweatshirtünün kol kısmını hızla yukarı çekerken, kolundaki bandajı göremedim. Bir an için afallasam da sol koluna vurduğumu fark etmiştim. İçime şükür dolu bir nefes çektiğim sırada Bora büyük bir kahkaha atmıştı. "Çok komik gerçekten!" dedim sertçe. "Aklım çıktı! Yaranın sağ kolunda olduğunu bile unuttum!"

"Dün akşam, *tamam* dedim ya sevgilim biberonlar için," dedi gülerken. Beni kendine çekti ve başımı göğsüne bastırdı. "Hadi çorba ısındı. İçelim. Sonra ben birkaç görüşme yapacağım bu konuyla alakalı."

"Seni kızımıza söyleyeceğim bi' doğsun da," dedim. Daha çok güldü. "*Ben, sen biberonuna kavuş diye nelere katlanıyordum... O sırada baban ise benimle alay etmekle meşguldü,* diyeceğim. Görürsün bak. Söyleyeceğim bunları hep."

"Doğar doğmaz söyle ama tamam mı?" dedi. Ben bebeğimiz sütünü içerken eğitiminden olmasın diye uğraşan çilekeş bir anneydim ama bebeğimizin babası tarafından gördüğüm muamele oldukça acınasıydı. "Ancak o kadar tutarsın zaten içinde bu dedikoduyu. Hatta bu dedikoduyu yapabilmek için, erken doğum yaparsan şaşırmam, o derece!" Bora'yı ittirmeye ve kolları arasından kurtulmaya çalıştım ama izin vermedi. "Tamam tamam..." dedi, yumuşacık bir sesle. "Küsme hemen... Senin beni uyandırırken yaptığın şeyin öcünü aldım say. Sen de gayet eğlendin çünkü."

"Aynı şey değil!" diye itiraz ettim. Gözlerine bakmak istediğimi fark ettiği sırada, başımın arkasındaki ve omzumdaki ellerini belimde birleştirerek, kolları arasından çıkmama izin vermemiş ama onunla kavga edebileceğim

makul mesafeli alanı da benden esirgememişti. "Ben seni eğlendirmeye çalışıyordum tamam mı, seninle alay etmiyordum!"

"Beni eğlendirmeye mi çalışıyordun?" diye sordu. Kaşları havalanmıştı. "Daha uykuyla uyanıklık arasındayken, bana kaçmalı maçmalı saçma sapan bir şey söyledin sevgilim?" Başını iki yana salladı. "Ayrıca evden kaçmak ne demek ya?! Yani *kaçmak* kelimesini tercih etmek nasıl bir mantıktır Allah aşkına?! Günlük, normal, sakin hayatında bile kriminal çekiyor canın!" Bakışlarına sitem dolu bir ifade yerleşti. "Camdan da atladın mı bari, kapıdan çıkmak kesmez çünkü seni!"

"Cık... Cık... Cık... Yazık gerçekten..." dedim. Tepkim karşısında kaşları çatıldı. "İzin verir misin, çorbaları koyacağım. Dibi tutacak neredeyse..." diye ekledim.

Ellerini belimden çektiğinde, ona arkamı döndüm. Çorbaları kâselere doldururken, Bora'nın kâsesinin üzerine şeker boca edip etmemek konusunda kararsız kalmıştım ama iyi bir insan olduğum için kendime engel olmuştum. Neyse ki sufle, olması gerekenden daha tatlıydı.

♠

Bora'nın Second Mom Biberon'la alakalı yaptığı görüşmeler, tahminimden uzun sürmüştü. O da bu kadar uzun süreceğini kestirememiş olsa gerek, görüşmesine kulaklığıyla devam ederken üzerini değiştirmek zorunda kalmıştı. Siyah kot pantolon üzerine beyaz bir gömlek, gömleğin üzerine de siyah bisiklet yaka bir kazak giymişti. Hararetli konuşması sürerken bir noktada göz ucuyla bana bakmış ve kot şort giymemi yadırgadığını alenen bakışlarıyla belli etmişti. Ben anlamazdan geldiğim için de işaret parmağıyla pencereyi göstermişti. Havanın soğuk olduğunu kastediyor olsa gerekti ama Nisan'ın 27'sindeydik ve ben üşümüyordum. Hem şortun üzerine kalın bir şeyler giyecektim. Zannediyorum ki henüz üzerime ne giyeceğime karar veremediğim ve sütyenle karşısında durduğum için, sütyeni crop zannetmişti.

Aslında crop giyebilirdim. Askıdaki kıyafetlerimi hızlıca karıştırdım. Bordo, boğazlı ve göğsü pencereli crop'u üzerime geçirdim. Şortumu çıkarttım ve dar, siyah kot pantolonumu giydim. Bora beyaz spor ayakkabılarının bağcıklarını henüz bağlamışken, beğeni dolu bakışlarıyla bana bakakalmıştı. Ona gülümserken, makyaj masasına ilerledim. Yüzümü temizleyip nemlendirdim ve hafif, nude tonlarda bir göz makyajı yaptım. Parfümümü de sıktıktan sonra, yüksek, kalın topuklu kısa botlarımı giydim. Deri ceketimi de elime aldıktan sonra çıkmak için hazırdım.

Bora da hazırdı ve fakat hâlâ telefondaydı. Kapıdan çıktığımızda kendi arabasını getirmelerini işaret etmiş, anahtarı da Selim'den alıp elime tutuşturmuştu. Telefonda görüştüğü kişiyi sessize aldığı on iki saniyelik sürede Selim'e, "Adamlarla akşam konuşacağım. İstihbarat'ın istediği işi hallet. Gökhan yardım edecek sana. Haberleşiriz," demiş ve arabaya binmişti. Arabaya biner binmez de torpidodan çıkarttığı tableti açmış, telefondaki kişiye, "Şimdi bakıyorum gönderdiğiniz maillere..." diye açıklamada bulunmuş ve navigasyonun konumunu Tuzla'ya ayarlayarak, tümden yaptığı telefon görüşmesine konsantre olmuştu.

Tuzla'da ne işimiz olduğunu bilmiyordum, bir bebek ürünleri markasının fabrika satış mağazasına falan gidiyorduk herhalde?! Cimriliğin de bu kadarıydı!

Karabey Holding'in CEO'su falan yok muydu, alt tarafı üzerinde sayılar olan bir biberon yaptıracaktık, bu kadar konuşacak ne vardı gerçekten bilmiyordum. Zira konuştuğu kişiye, ki galiba doğrudan Bay Morel'le konuşmaya başlamıştı, iflas bayrağını çekmek zorunda kalan Türk şirketlerinden bahsediyordu. Kendisi batmadığı için hava falan atmıyorsa eğer, bu konuşmaya ne gerek olduğunu anlamıyordum. Kısa cümlelerle, az diyalog ilkesine ne olmuştu?! Fransızca'yı üç aşağı beş yukarı bildiğim için bütün konuşmasını takip edemiyordum ama yanılmıyorsam, Second Mom'a ortak olmaktan bahsediyordu.

On, hadi ne olur ne olmaz kenarda dursun diye yirmi tane biberon alıp bu konuyu kapatmamız gerekirken, işi neden büyütüyordu?!

Derhal bu haberi Aydan'a vermem gerekiyordu ama beni zaten ancak salmıştı ve şimdi ona kendimi yeniden hatırlatarak, beş yüz seksen iki tane daha mesaj atmasını istemiyordum.

Tuzla'ya yaklaştığımız sırada, Bora navigasyona daha açık bir adres girmişti ve önümüzdeki yolu, on dört dakika üç saniye daha uzatmıştı. Bay Morel'le konuşması bitmişti fakat konuşmalara doyamamış olsa gerek, Bahar'ı aramış ve on sekiz dakika, kırk yedi saniye boyunca da Bahar'la konuşmuştu. Az evvel tam olarak anlayamadığım bütün konuşmayı Bahar'a özetlemiş ve araştırmalara başlamasını söylemişti. Telefonu kapatmadan evvel, "Tuzla'dayız şimdi Nazlı'yla. Dönüşte uğrarız şirkete," de demişti.

Bebek alışverişi için çıktığımız yol tersaneye ulaşmışken, buradan da başka bir yere gideceğimizi öğrenmem gerçekten de müthişti.

İyi ki bizim için hep müsaitti, gerçekten!

Arabayı durdurduğumda, "Tersaneye niye geldik ki?" diye sordum.

"Yat için," dedi.

Bize eskortluk eden araçtan inen adamlar kapımızı açtıklarında, hızlı adımlarla yanımıza üç tane adam ulaşmıştı. "Hoş geldin Bora!" dedi adamların en yaşlısı. "Gözümüz yollarda kaldı!"

"Hoş bulduk Sezgin Abi," dedi Bora. Elimi avucunun arasına aldı. "Seni karımla tanıştırayım... Nazlı."

"Çok memnun oldum."

Bu sırada Bora, bana dönmüştü. "Sezgin Abi, bu tersanenin sahibi. Muhteşem güzel oyuncakların arkasındaki gizli kahraman."

Bir an için kastettiği oyuncağın, kızımızın oynayabileceği türden oyuncaklar olduğunu zannetsem de çok geçmeden

yatlardan bahsettiğini anlayabilmiştim. "Ben de memnun oldum," dedim.

Etrafımızı saran adamlardan biri, beyaz renkte iki bareti bize uzattı. "Hadi buyurun, gelin..." dedi Sezgin Abi. Bora, baretlerimizi taktıktan sonra yeniden elime uzandığı için, adımlarım onun adımlarını takip ediyordu. "Az vaktin olduğunu söylediğin için, bütün önceliğimiz seninki. Beş vardiya çalışıyor çocuklar. İstediğin canavarı, sana özel hâle getiriyoruz."

21 Mayıs'ta okyanuslara açılacağımız ve adaya gidinceye kadar belki de bize aylarca eşlik edecek olan yatın içine girdik. Yattan çok bir inşaata benzeyen ortamda dolaşırken Bora, Sezgin Abi'ye bazı anlamadığım direktifler vermişti. Salon ve yatak odasının, ferah olması açısından güverteye açılmasını istiyordu ve anladığım kadarıyla yatta bir tane güverte de yoktu. Mürettebat alanı, konuk alanı ve bizim alanımızın ayrıştırılarak dizayn edilmesini ve yatın içinde mümkün mertebe herkes için özel alanlar yaratılmasını...

Bora'nın istekleri o kadar çoktu ki benim yetişebilmem mümkün değildi fakat Sezgin Abi hepsini anlıyordu. Birçoğunu da az çok tahmin ettiğini söylemişti. Normalde böylesine büyük yatların yapım süresi, bir ilâ iki yıl kadar sürede değişkenlik gösteriyordu fakat biz, hâlihazırda var olan ve Bora'nın daha evvel satın aldığı bir yatı tadilat ettirdiğimiz ve Bora'nın, Sezgin Abi'de özel bir yeri olduğu için, ellerini çabuk tutuyorlardı. Konuşma ilerledikçe anlamıştım ki, mevzubahis başka bir yat daha vardı. 21 Mayıs'ta okyanuslara açılacağımız yat, şu an içinde bulunduğumuz yat değildi ve bu yatla, Türkiye kara sularından çıktığımız sırada buluşacaktık. Bu yat Bora'nın üzerine değildi ve sahibi ilan edilmeyecekti. Büyük olduğu için dikkat çekerdi ve herhangi bir ülke denizinin kıyısına demir atacak olursak, vatandaşlar tarafından fotoğraflanması mümkündü. O yüzden küçük bir yatımız daha olacaktı ve rotamız şimdiden belirlenmeye başlamıştı.

Sezgin Abi bu detayların hepsine hakim olduğuna göre, Bora'nın epey güvendiği biriydi.

Bora ile Sezgin Abi'nin arasındaki muhabbet epey koyulaştığında yanlarından ayrıldım ve biraz ilerleyerek yatı dolaşmaya başladım. Nerenin neresi olduğunu anlamam mümkün değildi ve de zaten bu yatın kaç metre olduğunu da bilmiyordum fakat havuzu ve helikopter pisti olduğuna göre, yüz metrenin üzerinde olduğunu tahmin edebiliyordum. Güverte olduğunu sandığım bir alana çıktığımda gözlerimi kapattım ve kendimi okyanusların ortasında hayal ettim. Okyanusun kokusu burnuma çalınırken, tatlı bir huzurun ruhumu okşamasına izin verdim.

Henüz yaşamadığımız güzel günlerin hasreti içime dolarken bir erkek sesi yaşadığım bütün hissiyatı bölmüştü: "Aslında burası Titanik değil... Ve de zaten sen, Rose'dan daha güzelsin..."

İki yana açtığım kollarımı indirirken, burnuma tersanenin boya ve toz kokusu dolmuştu. Gözlerim yirmili yaşlarının başında görünen, salaş giyimli, uzun sarı saçlarını topuz yapmış bir çocuğun masmavi gözleriyle birleşti.

"İnanılmaz!" dedi. Dirseğini kırarak, elinde tuttuğu baretini hafifçe omzuna doğru kaldırdı. "Gözlerini açmasaydın seni sadece beğenmiştim ama şimdi... Galiba aşık oldum!"

"Anlamadım?" dedim şaşkınlıkla. Aslında Türkçe biliyordum ve fakat aynı dili konuşmak, her zaman anlamak için yeterli olmayabiliyordu.

"Melekler Türkçe biliyor demek!" dedi çocuk. Yüzünde hayretle dolu bir ifade vardı. "Resmen, doğaüstü bir şey yaşanıyor şu an!" Neredeyse otuz iki dişini göstermek suretiyle gülümsedi. "Nereden düştün sen bu tersaneye? Seni daha önce görmüş olsam unutamazdım. Zaten seni daha önce görmüş olsam, benim sevgilim olurdun da..." Kaşlarım havalandı. "Neyse. Bundan sonra artık. Sensiz geçirdiğim on yedi yıla yazık oldu."

"On yedi yaşında mısın?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Evet. Sen de on altı olmalısın?" dedi. Başını hafifçe sağa yatırdı. "Bilemedin on yedi! Ama asla on sekiz değil..."

"On sekiz değil, yirmi sekiz..." dedim. Gülerken sol elimi kaldırdım. "Ve evliyim."

"Evlenme teklifi etmedim," dedi. Kaşlarım çatıldı. "Medeni durumunu işin içine karıştırmaya hiç gerek yok. Çünkü zaten ben öğrenciyim. Ve liseyi bitirmeden evlenmeme peder bey izin vermez. O yüzden evli olmanın, benim için hiçbir sakıncası yok."

Ağzım neredeyse beş karış açılmıştı ama yine de "Yanlış sularda yüzüyorsun..." diyebildim.

"Daha açılmadık bile," dedi. Yüzüne böbürlenici bir ifade yerleşti. "Öğrenciyim dediysem yanlış anlama sakın ha... Burası benim."

"Senin?" dedim, inanmaz bir tavırla.

"Evet," dedi. Göz kırptı. "Ayaz Kılıç ben. Geldiğin tersanenin adını bilmediğini söyleme sakın. Buralar hep benim..." Etrafına bakındı. "Bak ne diyeceğim melek, en az bunun kadar güzel bir yatım var, ona geçelim mi? Bir şeyler içeriz? Sohbet ederiz? Birbirimizi daha yakından tanırız? Sen bana geldiğin cenneti anlatırsın? Ben seni kendi cennetimle tanıştırırım? Titanik, ancak birlikte yaptığımızda unutulmaz olur..."

"Niye sen Jack Dawson mısın, Ayaz?"

Bora'nın sesini duyduğumda, ona dönmüştüm. Elleri pantolonunun ceplerinde biraz ilerimizde durmuş, gözlerindeki tasvip etmez tavırla Ayaz'a bakıyordu.

"*Finalde de Jack ölüyor, sonra hatırlatmadı olmasın* diyeceğim ama resmen replik çalmak olacak." Bora, Elisa'yı kıskandığım için sarf etmekten kaçınmadığım cümleye atıfta bulunarak beni Ayaz'dan daha çok şaşırtmıştı. Ayaz'ın bakışları ciddileşirken, Bora başını iki yana salladı. "Baretini tak baretini, mazallah kafana bir şey düşer!" Ayaz, baretini kafasına takmaya çalışsa da topuzu yüzünden pek başarılı olamamıştı. "Gerçi kafana bir şey düşse, belki aklın başına gelir ama... Babana dua et."

Ayaz, mahcubiyet dolu bir ifadeyle; "Bora Abi, hoş geldin... Bilmiyordum burada olduğunu," dedi.

"Meleğin olduğu yerde, mutlaka şeytan da vardır. Halbuki sezmen gerekirdi..." dedi Bora.

Ayaz boğazını temizlerken bakışlarını kısa bir an bana değdirip, yeniden Bora'ya çevirdi. "Kusura bakma abi..." dedi. Utandığı belliydi ve özgüveni yerle bir olmuştu. "Ben öyle... Tek başına görünce..."

"Tek başına görünce ne demek lan?!" dedi Bora, kızgın bir tavırla. "Tek başına gördüğün her kadına asılıyor musun sen?!" Ayaz herhangi bir cevap verememişti. "Burası sizin tersaneniz! Tersanenin ortasında bir kadın görüyorsun, bakıyorsun yalnız, akabinde de onu yatına davet etmekte sakınca görmüyorsun! Üstelik o kadın, sana evli olduğunu söylediği hâlde? Sezgin Abi'ye nasıl açıklayacaksın bu durumu, çok merak ediyorum!"

"Abi n'olur babam duymasın, belamı siker!" Bora bezgin bir nefes koyuverirken, Ayaz panikle bana dönmüştü. "Senden de özür dilerim yenge. Ben öyle çok güzelsin diye tutamadım kendimi, yükseldim birden!" Hızla Bora'ya döndü. "Abi öyle demek istemedim asla! Yani özür dilerim... Maksadım öyle değildi!"

"Siktir git, başlayacağım şimdi senin ergenliğine," dedi Bora, dişlerinin arasından. Ayaz birden geri gidince, ayağını yerdeki sert bir cisme çarpmış ve yere düşmüş, bareti de kafasından fırlayıp uçmuştu. Onun yerine benim yüzüm acıyla buruşurken, Bora'nın doğaüstü güçleri olup olmadığını bir kez daha düşünmüştüm. "Allah'ın sopası yok!" dedi Bora. Ayaz, koşarcasına uzaklaşırken Bora yanıma geldi. Bir elini belime yerleştirirken, "İyi misin?" diye sordu.

"Çocuk bana saldırmadı... Beni görünce çok etkilendi ve hatta o kadar çok etkilendi ki saçmaladı. Niye kötü olayım?" dedim. Bora'nın kaşları çatılınca güldüm. "Şaka şaka! Maksadını aştı evet, hadsizdi!" Sıkıntılı, çok sıkıntılı bir nefes verirken içinden bana küfreder gibi bakıyordu. "Ama yani ne

bileyim... On yedi yaşındaki çocukları bile etkileyebildiğimi görmek, ki bunu yalnızca durarak yaptım-"

"Nazlı!" dedi, sözümü keserek. Elini belimden çekti. "Sus istersen?"

"On yedi yaşındaki bir ergeni kıskanmayacaksın değil mi?" diye sordum, yapay bir merakla. "Gerçi masmavi gözleri-"

Bora bana arkasını dönüp tek başına yürüdüğünde attığım kahkahayla, bütün tersaneyi inletmiş olabilirdim.

♠

Şirkete gitmek üzere yola koyulduğumuzda, bu sefer arabayı Bora kullanmıştı. Yolda, Sezgin Abi ile Adem Kaptan'ın; Sezgin Abi'nin babasıyla da dedesinin ahbap olduklarından bahsetmişti. Ahmet Bey de zamanında sahip olduğu her türlü tekne ve yatı Sezgin Abi'lere yaptırıyordu ve Bora kendini bildi bileli, o tersaneyi çok seviyordu.

"Ayaz kadarken... On yedi yaşındayken... Yani bundan on yedi sene önce..." demişti, buruk bir tebessümle. "*Ben büyük bir ciddiyetle Sezgin Abi ile konuşuyordum. Tersanede. Yakında reşit olacağımı ve dünyayı gezeceğim yatın şimdiden yapılmasını istediğimden bahsediyordum ona. Kaptan olacaktım. Ne pahasına olursa olsun. Lise biter bitmez, kaptan olmak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Ben bunları anlatırken o, karısının doğuma gittiği haberini aldı. Ayaz'ın doğduğu günü hiç unutmam o yüzden."*

Tersaneye gelip gidişi hiçbir zaman kesilmemişti. Her ne kadar yatla dünyayı dolaşamasa da, kaptan olamasa da, bugüne kadar güzel yatlara sahip olmuştu. Ve bununla mutlu olabilmeyi de öğrenmişti. Ayaz'ı, tersaneye gelip gittikçe bazen görüyordu, o zamanlarda sohbet ediyorlardı, Ayaz lisede, Denizcilik alanında eğitim alıyordu ve yine Bora'nın bildiği kadarıyla, Denizcilik Fakültesi'ne gitmek istiyordu. Bora, Ayaz'la gurur duyuyordu. En azından bugüne kadar. Fakat bugün, iflah olmaz bir serseri olduğuna ikna olmuştu ve onu mutlaka babasına şikâyet edecekti. Öyle söylemişti.

Trafik olduğu için Bora daha fazla dayanamamış, caddenin karşı tarafında arabadan inmemizi uygun bulmuş ve bize eskortluk eden araçtan inen adamlarından birine arabasının anahtarını vermişti. Buraya sayısını dahi bilmediğim kadar çok kez gelmiştim ve fakat caddenin karşısından, gümüş renkte, büyük punto harflerle binanın girişine yazılmış Karabey Holding yazısına, hayatımda ikinci kez bakıyordum. 8 Mart 2017'den sonra ikinci kez. O gün kanımı donduran bu görüntü, artık benim için fazla tanıdıktı ve içimi ısıtıyordu.

Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde, kapkara gözlerinde soru dolu bir ifade vardı. "Sevgilim?" dedi. 8 Mart 2017'de, caddenin karşısından bu binaya bakarken, günün birinde böyle bir an yaşayacağımı söyleseler, muhtemelen inanmazdım. "Bir sorun mu var?"

"Yok," dedim. Gülümsedim ve elini tuttum. "Hadi geçelim karşıya."

Beş saniye boyunca, doğru söyleyip söylemediğimi sorgularcasına gözlerime baktı ve daha sonra başını *hay hay* der gibi salladı. Birlikte karşıya geçtik. Kapının önündeki güvenlik görevlisi, ki yanılmıyorsam adı Ali'ydi, "Hoş geldiniz efendim..." dedi.

Buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlamıyordum ama yılın 2017 olduğunu biliyordum. Eskiden mıh gibi aklıma kazılı olan 9 Haziran ile 25 Eylül 2017 arasındaki hatıralarımın bazılarının zamanını kestirmek, artık o kadar da kolay olmuyordu. Temmuz sandığım anıyı daha sonra düşününce Ağustos olduğuna karar veriyor, Ağustos sandığım anının üzerine düşününce belki de Temmuz olabileceği ile ilgili kafa karışıklığı yaşıyordum. Belki zaman aktığı için, belki artık mutlu olduğum için, belki de artık o günlerin sahte olduğunu bildiğim için, hiç unutamayacağımı sandığım şeyleri unutmaya başlıyordum. Zaten her bir günün, bir önceki kadar sancılı ve pişmanlıkla geçtiği sayılı zamanı hatırlamamak daha iyiydi.

Holdingten içeriye girdik. Önümüzden geçen insanlar Bora'ya ve bana selam veriyorlardı. Ben tanımadığım bütün

bu insanlara gülümserken, Bora başıyla selamlarına karşılık vermeyi tercih ediyordu. Duraksamadan asansörlere ilerledik, asansöre bindik ve Bora 21'e bastı. Garip bir şekilde heyecanlanmıştım. Ne zaman birbirimize aşık olmuş ve ne zaman evlenmiştik, neler yaşamış, ne badireler atlatmış, ne günlerden geçmiştik ama bugün buradaydık. Üç kişiydik. Kızımız, ben ve Bora. Oysa sanki daha dün, ilk kez bu şirkete adım atmıştım ve sanki oynadığımız oyun daha dün başlamıştı.

Asansöre birileri biniyor, birileri iniyor, biz en arkada el ele kalmaya devam ediyorduk. Asansör Bora'nın odasının olduğu katta durduğunda, asansörden indiğimizde, Nazan Hanım bizi içtenlikle karşıladığında ve Bora'nın odasına yürürken de ellerimiz hiç ayrılmadı. İnsanın, bir holding binasının, üç yüz doksan dört odasından birini, bir arkadaşını özler gibi özlemesi, normal miydi? Bora'nın elini bıraktım, çantamı kanepenin üzerine koydum, masasına doğru ilerledim, masasının arkasına geçtim ve Boğaz'a baktım. Derdi İstanbul'dan büyük adamın, ben yokken, nerede olduğumu bilmezken, beni deli gibi merak ederken, buradan baktığı zamanlarda ne gördüğünü, ne düşündüğünü, ne hissettiğini deli gibi merak etmiştim.

Tam arkama geldi ve kollarını karnıma sardı. "Buradasın..." diye fısıldadı kulağıma. "Hiç gitmemiş gibi... Ve ilk kez, bugün gelmiş gibi." Boynuma ıslak bir öpücük kondurdu. "Ve bundan sonra, hiç gitmeyeceksin..."

Yüzümü ona döndüm. Kapkara gözleri, gözlerime mühürlendi. Sırtımı cama yaslarken, ellerimi omuzlarına yerleştirmiştim. "Beni CEO yapmadın..." dedim iç çekerek. Gamzesi bütün çarpıcılığıyla gün yüzüne çıkmış, günümü aydınlatmıştı. "Alacağın olsun!"

"Alacağım çok hayattan..." dedi. Dudakları dudaklarımla birleşti. "Senden..." Öpücükleri yumuşak fakat tutkuyla sarmalanmıştı. "Bundan sonra beraber geçireceğimiz her bir günden."

Gülümserken derin bir nefes aldım. Bakışlarım masasının üzerine kaydığında, ne zaman çekildiğini bilmediğim bir fotoğrafı gördüm. Fotoğrafı fark ettiğimi anladığı için kollarını gevşetti. Masasına yaklaştım ve gümüş çerçeveyi elime aldım. Uzun saçlarımın birkaç tutamı yüzümü gölgelerken, çenem elime yaslıydı ve burada, Bora'nın masasında oturuyordum. Bakışlarım dalgın bir şekilde Boğaz'a doğru olduğunu sandığım yere çevrilmişti ve bu esnada biri, muhtemelen Bora fotoğrafımı çekmişti.

Merakla karışık bir şaşkınlıkla yüzüne baktım. Ağır hareketlerle sandalyesini çekti ve sandalyesine oturdu. "Burada olduğunu, bu masaya oturduğunu, gerçek olduğunu unutmamak için..." dedi. Zorlukla yutkundum. "Çalışırken seni izlemek... Ki buraya doğru düzgün geldiğim de çalışabildiğim de söylenemez ama... Çalışırken seni izlemek, hep çok hoşuma gitti."

Çerçeveyi elimden bıraktım ve sandalyesinin arkasından, kollarımı boynuna doladım. Sakalları arasından yanağına kocaman bir öpücük kondurup, "Hadi fotoğrafımızı çek!" dedim.

Gülümserken, cebinden telefonunu çıkarttı. Başımı başına yasladım ve en güzel gülümsememle ekrana baktım. Bora fotoğrafı yakınlaştırarak, bilhassa gülümsememe bakmıştı. Telefonunu masanın üzerine bıraktı. Bileğimden tutarak beni yönlendirdi ve kucağına çekti. Ben kıkırdarken o bir koluyla omzuma destek olmuş, hafifçe bana doğru eğilmiş ve aralık dudaklarımdan içeriye sızmıştı. Soluksuz kalıncaya dek beni öpmeye devam ederken, bir yandan da nabzımın attığı yeri okşuyordu.

"Seni..." dedi, nefesi nefesime karışırken. "O ilk gün... Bana geldiğinde, sevgilim olduğunda... 8 Mart'ta... Kucağıma oturtmuştum..." İç çekti. "Sınırlarını ve sınırlarımı çiğnediğim... Haddimi aştığım bir eylemdi." Güldüm ve başımı onu onaylarcasına salladım. "Sonrasında kendimi fazlasıyla ayıpladım ben de ve çok tuhaf hissettim."

"Düşününce... Senin asla yapacağın bir şey değil bu," dedim.

"Değil," dedi yekten. İç çekerken, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmıştı. "Sen bana, asla yapmayacağım ne varsa yaptıran..." Kaşları havalandı. "...ve bunu çoğu zaman sadece durarak yapan o kızsın..." Gözleri kısılırken, yüzünde eski bir fotoğraf karesinin yansıması oluşmuştu. "Kız... Kız... Kız..." diye tekrarladı. Güldü. "İçimden adını dahi zikretmemeye, senin alelade biri olduğunu düşünmeye şartlanmıştım. Öyleydin de. Ömrüm boyunca izleyebileceğim kadar güzel gözleri olan, alelade bir kız. Ta ki sen bana sarılıncaya ve kokun tümden içime işleyinceye kadar."

"Bora..." dedim yavaşça.

"Söyle sevgilim," dedi.

"Hani seninle konuşmuştuk... Uçakta... *Güvenden daha önemli olan bir şey var bence. İnanç. Çünkü o kalpten geliyor. Ve ben, sana inanıyorum,* demiştim. Hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Evet," dedi. Dudakları şakağıma değdi. "Ben de sana, bize inanmanı söylemiştim."

"Bize inancım sonsuz," dedim, içten bir ifadeyle. "Sana olan inancım gibi. Sen de bana inanıyor musun?"

"Bu nasıl bir soru Nazlı?" dedi. Bakışları mümkünmüşçesine daha da kararmıştı. "Kendimden bile çok."

"O zaman şimdi söyleyeceğim şeye de inan..." dedim. Merakla gözlerime baktı. "Seni bunaltmak istemiyorum, o yüzden uzatmayacağım." Derin bir nefes verdim. "Sen, harika bir baba olacaksın..."

Gözlerine gömülü bir enkaz; o enkazın içinde de yıllardır kurtarılmayı bekleyen ve can çekişen bir adam vardı. O adamı, o enkazda esir tutan Kara'nın kendisiydi. En sonunda, en dibe daldım. En sonunda, ona dokundum. En sonunda, onun elini tuttum.

Onunla beraber suyun en aydınlık yüzeyine çıkacaktım.

"Sen harika bir baba olacaksın çünkü ben, bunu görebiliyorum..." Kapkara gözleri, en sonunda kurtarılacağına dair ufacık da olsa bir umutla dolmuştu. "Nasıl görebildiğimi bilmiyorum. Belki küçük Nazlı görüyordur... Belki bugünkü Nazlı... Belki anne ve babamdan öğrendiklerim görmemi sağlıyordur. Belki anne ve babam öldükten sonra kaybettiğim günlerim... Bilmiyorum. Ama sen, muhteşem bir baba olacaksın. Sen, kızımızın başına gelen en güzel şey olacaksın."

Beni nutku tutulmuş gibi dinliyordu. Aslında söylediğim hiçbir şeyin yepyeni cümleler gibi tınlamaması veya onu şaşırtmaması gerekirdi ama sabah izlediği videodan sonra, duymayı en arzu ettiği şeyler bunlardı.

"Bunların hiçbirini, sen kendini iyi hisset diye ya da bunları duymaya ihtiyacın var diye söylemiyorum Bora..." dedim, büyük bir ciddiyetle. "İnandığım için söylüyorum. Bence sen, baba olmak için var olmuş bile olabilirsin. Bence senin, baba olmaman büyük bir eksiklik olurdu. Ben, senin babası olduğun bir bebeği dünyaya getireceğim için çok şanslı hissediyorum. Bunu hiçbir zaman unutma, olur mu? Sen varsın diye içim hep rahat. Ve hep rahat olacak."

Tınısı minnetle dolup taşan bir sesle, "Nazlı..." diye soludu.

Kollarını bana sardı. Saniyeler, dakikalara dönerken geçen zamanı saymadım. Kucağında ve kolları arasında olmanın huzurunu doya doya içime çektim.

Acaba o günden daha ağır mıydım?

"Ayva göbeğim yine var ama değil mi?" diye sordum, başımı omzundan kaldırırken. "Minik minik karın kaslarımla her geçen gün vedalaşıyoruz." Kaşlarını çattığında, "Tamam tamam biliyorum, hamileyim!" dedim. Derin bir nefes verdim. "Ve biliyorum, sen beni her hâlimle çok beğeneceksin."

"Minicikten daha minik bir göbek..." dedi, eli crop'tan çıplak kalan karnıma yerleşirken. "Kızımız doğduğunda... Eğer minik minik karın kasları yapmayı tekrar istiyor olursan... Sana ben yaptıracağım... Söyledim sana Kıbrıs'ta.

Eğer sen istersen, ben seve seve bu görevi üstlenirim... İçimde kaldı çünkü. Ben yokken yaptığın minik minik karın kaslarını saymıyorum. Sayamıyorum. Her gün mekik çektirebilirim sana, dudaklarımızın birleşmesiyle noktalanan..." Alt dudağımı dişledim. "Çok fazla hayalim var."

Parmak uçlarımı sakallarında dolaştırırken, "Benim de var," dedim. Gözlerini iki saniye *biliyorum* der gibi yumdu. "Birlikte geçecek bir ömür... Hayallerimizi gerçekleştireceğimiz... Birbirimizi mutlu edeceğimiz, beraber mutlu olacağımız, çok mutlu olacağımız bir ömür..."

"İnşallah sevgilim," dedi. Alnımdan öperken, karnımın üzerindeki parmakları yavaşça hareket etmişti. "O günlere kavuşmayı sabırsızca, kalbim deli gibi çarparak bekliyorum."

Kapının tıklatılmasıyla beraber dan diye Bora'nın kucağından kalktım. Refleksleri epey güçlü olduğu için bileğimi tutmuş, diğer eliyle de belime destek vermiş ve hızla, "Nazlı yavaş!" demişti. Bahar içeri girerken, zorlukla masaya tutundum. Aniden kalktığım için başım dönmüştü. "Gel, otur..." Bora kalktığı sandalyeye beni yavaşça oturturken, damağımı kaldırdım.

"Korktum ya..." dedim. Bir dizini yere koyarak sandalyenin önünde eğildi. "Basıldık zannettim bir an..." Bahar gülünce, "Gerçi bir şey de yapmıyorduk ama..." diye ekledim.

"Şu ani hareketlerini kontrol etmekte zorlanıyorum!" diye kızdı Bora. Masasının üzerindeki sürahiye uzandı ve bana bir bardak su verdi. "Kim basacak bizi? Bassalar ne olur?" Sonra ikinci. "Gülme Bahar!" Allah'tan sadece bana kızmıyordu.

"Ay gülerim valla," dedi Bahar, neşeyle. "Sen dün, Çınar'la benim date'imi mi basarsın?! Oh olsun sana!"

Üçüncü bardak suyu yudumlarken, Bahar'ın cümlesiyle öksürmeye başlamıştım. "Helal Nazlı, helal!" dedi Bora. Bardağı bitirip ona uzattığımda dördüncüsünü doldurmuş, bir yandan da Bahar'a laf yetiştirmişti. "Gerçekten niyetim sizi basmak değildi. Acil çıkan bir iş yüzünden uğramamız gerekti." Kozu, Çınar Akbulut'tan almıştı. "Ama dürüst olmak

gerekirse, bilhassa habersiz geldim, orası ayrı. Ama o da zaten gelmek zorundaydım diye."

"Teşekkür ederim," dedim bardağı Bora'ya uzatırken.

"Babalığımızın şerefine Second Mom'a ortak oluyoruz ha?!" dedi Bahar. Konu beklenmedik bir hızda değiştiği için, Çınar'ın evine kiminle gittiğini soramamıştım. Gökhan'la olabilir miydi? Çok sevdiği, eski bir arkadaşı Gökhan olabilir miydi? Peki eğer öyleyse, ödenen bedel neydi? "Holdingi bana devrettiğin günün ertesi, yine patronluk taslıyorsun kuzen! Yani kâğıt üzerinde de olsa, azıcık tadını çıkartsaydım ya!"

Bora güldü. "Babalığımın şerefine değil de..." Sandalyesinden kalkıp kanepeye ilerlediğim sırada, Bahar bana gülümsemiş ve Bora'nın masasının önündeki koltuğa oturmuştu. "Nazlı'nın biberon tasarım fikirleri var. Second Mom olması gerekiyor biberonun. Adamlara emrivaki yapamayacağımız için, kârlı da bir yatırım olur diye düşündüm. Hem hâlâ Türkiye pazarı için, bizden beklentileri var."

"Aynen çok iyi bir yatırım," dedi Bahar. Bora'nın masasının üzerine birkaç dosya koydu. "Zaten aslında biz bu yatırım fikri için çalışmıştık zamanında, biliyorsun. Şimdi geliştireceğiz tabii. Ama ben kaba taslak bir şeyler hazırlamalarını rica ettim. Önce biz görüşelim istedim."

"Bir dakika versene bana Bahar," dedi Bora, telefonunu eline aldığında.

Ben de bu sırada çantamdan telefonumu çıkarttım ve Çınar'a, *"Hey! N'aber? Her şey yolunda mı?"* yazdım. Hatta aynı mesajı Gökhan'ın sayfasına da kopyaladım.

Çınar'dan veya Gökhan'dan cevap beklediğim sırada yukarıdan düşen Instagram bildirimi ise gözlerimin ve dudaklarımın aynı anda açılmasına sebep oldu.

Bora Karabey, hikayesinde benden bahsetmişti.

Az evvel çektiği fotoğrafımızı story'sine koymuş, beni etiketlemiş ve etiketimin yanına da beyaz bir kalp iliştirmişti.

Bakışlarım şaşkınlıkla gözlerine çevrildiğinde, telefonuma bir Instagram bildirimi daha düşmüştü.

Bora Karabey, beni takip etmeye başlamıştı.

Kesik bir nefes verdiğim sırada bana göz kırptı. Yüzüme yayılan gülümseme öyle büyüktü ki şu an Instagram'da canlı yayın açabilir ve herkes beni izlerken ağlayabilirdim. Bora Karabey, bir hayalimi daha gerçekleştirmişti. Bunca derdin arasında derdim gerçekten de bu muydu ve insanın kendi değerini bununla ölçmesi ne kadar doğruydu bilmiyordum ve zaten Bora için çok ama çok değerli olduğumu, her şeyden daha değerli olduğumu biliyordum ama içim içime sığamaz olmuştu.

Bora Karabey, beni dünyanın en mutlu insanı yapmıştı.

Bir kez daha.

173.Bölüm

Sevgili yol arkadaşlarım,

73.Bölüm'ün finali, Maça Kızı 8 evreninde 21 Mayıs'a tekabül ediyordu ve 100 Bölüm sonra, 173 de geldi çakıştı 21 Mayıs ile işte!

Zaten 21 Mayıs, Maça Kızı 8'in sizlerle ilk kez buluşma tarihi olduğu için, bu evrende de benim için çok özeldir. Böylesi bir denk geliş, sayılarla ilişkimiz öyle büyülü ki... □□

Oylarınız, yorumlarınız, tweetleriniz, mesajlarınız, story'leriniz, postlarınız, editleriniz, sevginiz ve ilginiz için çok teşekkür ederim! □

Bu akşam da her zamanki gibi yorumlarda olacağım, orada buluşalım...□

Sizi çok seviyorum, var olun! □□□

♠

"Çüş!" dedim şaşkınlıkla. Bora verdiğim tepkiyi anlayabilmek için elimdeki cihaza baktı. "Gerçekten para tuzağı! Islak mendil ısıtıcısı nedir yahu?! Isınmasa n'oluyor ıslak mendil?!"

Şirketten çıkıp bir bebek mağazasına gelmiştik. Aslında okuduğum bütün makalelere, forum sitelerine, dijital hamilelik günlüklerine ve çeşitli sosyal medya videolarına göre bebek alışverişi için çok ama çok erkendi ve bunun ben de farkındaydım ama zaten bu alışverişi kızımız için değil babası için yapmayı istemiştim. Bu alışveriş uğruna ZNV Matematik Okulu'ndaki randevumu bile ertelemiştim ve önce tersaneye, sonra da Karabey Holding'e gittiğimiz için fazlasıyla vakit kaybetmiştik bile.

"Vardır mutlaka mantıklı bir sebebi," dedi Bora, cihazı elimden alırken.

"Hayır sevgilim, hayır hayır! Özellikle ilk aylarda, teni çok hassas ya... Islak mendil değil pamuk kullanıyorlar artık," dedim. Bora cihazı yerine koyarken, engin bilgilerimi onunla paylaşmaya devam ediyordum. "Ama normal pamuklardan değil, bebek temizleme pamuğu... Organik olanları falan var. Çeşit çeşit. Bizim çocukluğumuzda pamuk kullanmıyorlardı bebeklerin altını değiştirirken. Silindir şeklinde ıslak mendil kutuları vardı! Ben hatırlıyorum, onları kullanıyorlardı. Esin'in, Masal'ın bebekliğini gördüm ben! Can dün doğdu daha! Ben bu konuyu, *Yeğeninizle alakalı sorular* grubunda uzun uzun konuştum ayrıca. Kesinlikle pamuk kullanmak zorundayız."

"Nazlı sakin ol," dedi gülerken. "Mantıklı bir sebebi olabileceğini söyledim sadece; sağlıklı ya da gerekli olduğunu değil. Almıyoruz, sorun yok." Başını hafifçe iki yana salladı. "Ayrıca... Sor bakayım Begüm'e. Dışarı çıktığı zaman, ıslak mendil mi kullanıyormuş pamuk mu? Eğer cevabı pamuksa, *abin bundan sonraki bütün pamuk masrafını üstlenmiş* de. Adım kadar eminim ki kısa bir süre dikkat etmiştir ama kafedeyken, parktayken falan ılık su bulmaya, sonra da pamuğu ılık suyla ıslatmaya falan asla uğraşmamıştır."

"Ben termos kullanacağım," dedim, yürümeye devam ederken. Bora'nın kaşları çatılmıştı. "Termosa derecesini ayarladığım suyu koyacağım. Pamuk için de ayrıca organik bir çanta satın alacağım. O çanta da pamuktan üretilmiş olacak. Dışarıdayken işimi öyle halledeceğim."

"İstersen bebek bezi yerine de yıkanabilir pamuk bezler kullanalım Nazlı?" dedi hayretle. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Organik bir çocuk yetiştirmek istediğini hiç zannetmiyorum. Bütün bunlar bana biraz, kaş yaparken göz çıkarmak gibi geliyor açıkçası. Elbette ki her şeyine dikkat edelim ama makul seviyede, uçmadan, takıntı haline getirmeden, sınırlar

çizerek... Evet ıslak mendil çok da matah bir şey değil fakat altını ıslak mendille silmiş bulunursan, en kötü ne olabilir?"

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Cildi tahriş olabilir. Kızarabilir. Alerji olabilir? Riske atamam ben kızımızı!" dedim, kulaklarıma inanamaz gibi.

"Dediğin gibi bir şey olursa, bir daha kullanmayız olur biter," dedi, kızımızdan değil de alelade birinden bahseder gibi.

"Lütfen sen bu konuda yorum yapma," dedim. Bora ciddi olup olmadığımı sorgularcasına bana bakarken yanından geçtim. "Neden ana kucağı diyorlar ki bunlara?" diye mırıldandım, bebek koltuklarına bakarken. Babanın kucağı olmuyor mu? *Ebeveyn kucağı* deselermiş ya?! Bora hiçbir şey söylemeyince ona döndüm: "Bunun da mantıklı bir sebebi vardır belki?" dedim alayla. Bir cevap vermesini beklemeden kıyafet reyonuna ilerledim. Renk cümbüşü zıbınlara, tulumlara, çıtçıtlı badilere bakarken kendimden geçecek gibiydim. "Abartmamalıyız. Çünkü büyüyecek. Çok fazla kıyafet alıp israf etmemeliyiz. Hemen büyüyecek. Asla ama asla abartmamalıyız."

"Evet, hiçbir şeyi..." dedi Bora imayla. İmasını anlamazdan geldim, kendisiyle ıslak mendiller hakkında tartışmayacaktım.

Askılar arasında kaybolurken üzerinde "*baba."* yazan beyaz bir zıbın görmüştüm. *"Kızan, karışan, sinirlendiren. Koruyan, sarılan, özlenen; mânâsı yokluğunda daha iyi anlaşılan kişi. Birçok dilde benzerlik gösteren kelime, ba çocuk sesinden türetilmiştir."* Babamın bana kızdığı, karıştığı ve beni sinirlendirdiği anlar yok denecek kadar azdı ama *LÛGAT365*'e göre *baba* kelimesinin kalan bütün tanımlamalarına sonsuz katılıyordum.

"Bunu alıyorum," dedim Bora'ya. Dudakları iki yana kıvrılırken gamzesi ayan beyan ortaya çıkmıştı. "Ama onu sakın kızdırma, ona karışma ve onu sinirlendirme. Tamam mı?" Parmak uçlarımda yükselip gamzesine bir öpücük

kondurdum. "Sen varken de bu kelimenin mânâsını hep hissetsin. Koru, sarıl ve kendini ona hiç özletme."

Bora'nın eli belime yerleşirken zıbını elimden aldı ve arabaya koydu. "Umarım sevgilim," dedi.

İleride, kırık beyaz bir tulum görmüştüm ve hızla oraya doğru yürüdüm. Sağ tarafında siyah, bordo ve beyaz dümenler; sol tarafında, tam göğsün üzerinde de siyah bir çapa vardı. "Bora!" dedim heyecanla. Tulumun şapkasındaki büyük siyah çapa ve sol altındaki bordo dümene hayranlıkla bakıyordum. "Muhteşem değil mi?!"

"Güzelmiş," dedi yumuşacık bir tonlamayla. "Bugün bana çalışıyorsun ha?"

Tulumu arabaya koyarken sol alt kısmında Tweety olan bir kot pantolon görmüştüm. "İnanamıyorum!" dedim ağlamaklı bir sesle. "Allah'ım çok güzel! Bunu da alacağım!"

"Sevgilim, 4-5 yaş diyor?" dedi Bora.

"Umurumda değil!" dedim, başımı iki yana sallarken. "Keşke 28 yaşı da olsaymış!"

Bora küçük bir kahkaha atarken, "İllaki vardır!" dedi.

"Yok vallahi. Sweat ya da tişört falan yapıyorlar ama kot pantolon yapmıyorlar," dedim.

"Arma baskılar gibi diktirseydin ya, bu kadar çok istiyorsan," dedi.

"Sevgilim gerçekten çok cimrisin!" dedim kızgın bir tavırla. "Biberon için de lazer baskı seçeneği sunmuştun!" Bora başını iki yana sallarken, *sana fikir verende kabahat* anlamına geldiğini sandığım bir mimik yapmıştı. Bu mimikten hoşlanmayınca, "Sen de bir şeyler alsana. Hep ben aldım," diye kızdım. Bora, arabaya rastgele seçtiği belli turuncu tonlarında bir hastane çıkışı seti koyduğunda gerçekten avazım çıktığı kadar bağırıp, kendine gelmesini söylemek istemiştim ama insan içinde olduğumuz için kendimi dizginledim. "Almak için alma tabii!" dedim dişlerimin arasından. Arabaya koyduğu hastane çıkışı setini çıkarttım.

"Ben karışmayayım Nazlı, sen yap alışverişi..." dedi.

"Tamam," derken, arabaya kiraz olduğu iddia edilen ama bence vişne desenli olan hastane çıkışı setini koymuştum. "Zevklerimize hitap eden şeyler bulmak konusunda kendini geliştirmen lazım..." dedim, arabayla ilerlerken. Ayakkabıların önünde durdum ve epey gerimde kalan Bora'ya elimle *gel gel* işareti yaptım. "Neden ayakkabı alalım ki?! Zaten yürüyemiyor?!" dedim, yanıma ulaştığında.

Bora, ayakkabı almayı talep edip etmediğini düşünme ihtiyacı hissedercesine üç saniye yüzüme bakmıştı. "Yani yürüyemiyor diye değil de... Ayak gelişimi için ilk aylarda zararlı zaten," dedi.

Hırsla yutkundum, neden her konuda fazlasıyla bilgi sahibiydi ki? "Herhangi birinden bir çocuğun olmadığına eminiz değil mi? Yani neden biliyorsun ki bunları?" diye sitem ettim.

Dudakları gelişigüzel kıvrılırken, "Genel kültür," dedi. Ve fakat böyle genel kültür olmazdı. Bu olsa olsa beni sinir etmek ve ezmek için çalışılmış ders olabilirdi. Bu şekilde davrandığında, lisedeki Gülizar'a benziyordu. O da bana inat olsun diye ders çalışırdı ve hep benden daha çok parmak kaldırırdı.

"Peki söyle bakalım," dedim kollarımı bağlarken. "Almamız gereken en en en önemli şey nedir?"

"Kime göre?" dedi. Kaşlarım havalandı. "Hayır, ona göre cevap değişecektir mutlaka da."

"Velev ki sana göre Bora?" dedim tavırlı olduğumu fazlasıyla belli ederek. "Kızımız ve sen, ıssız bir adaya düşecek olsaydın, yanına bir tane şey alman gerekseydi, ne alırdın?!"

Derin bir nefes verirken, "Mama. Belli ki sen yoksun çünkü," dedi.

"Bilemedin!" dedim. Reyondaki banyo termometresine uzandım. "Bu!" dedim, termometreyle onu tanıştırıyormuş gibi.

"En... En... En önemli şey mi bu?" diye sorduğunda, yedek de kalması için iki tane aldığım termometreyi arabaya

koyuyordum.

"En en en önemli, evet!" dedim, kendimden emin bir şekilde. "Suyun kaç derece olduğunu bilmek zorundayız değil mi?! Bebeğimiz donabilir ya da yanabilir! Elbette ki cıvasız! İşte asıl, bunları bilmek lazım!" Bora bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama sonra vazgeçmiş olsa gerek, dudaklarını yeniden kapattı. "Çekinme çekinme, söyle lütfen..." dedim.

"Yok," dedi başını iki yana sallarken. "Enlerim yoktur diyerek, konuyu kapatmayı tercih ediyorum şu anda. Sen ıssız bir adaya bebeğimizle düşersen mama almana gerek yok zaten... Ama şey yani bebek bezi falan da alma termometre al. Altına da artık palmiye yaprakları bağlarsın."

"Öncelikle ben ıssız bir adaya bebeğimizle düşecek ve yanıma bir şey alabilecek olsaydım, bu bebek bezi değil, *sen* olurdun ama neyse!" dedim.

Gayet tavırlı bir şekilde yanından geçerek, bebek bezlerinin olduğu reyona doğru ilerledim. Çok pahalılardı ve kullanıp atılan bir ürünün bu kadar pahalı olmasını aklım almıyordu. İnsanlar, çocuklarına nasıl bez yetiştiriyorlardı? Günde kaç kez bez değiştirmemiz gerekecekti ve bir paket kaç gün gidecekti? Kaç tane bezin olduğu paketlerden, kaçar gün arayla alacaktık? Kilo alma hızını hesaplayarak stoklayacak mıydık yoksa bittikçe mi alacaktık? Karar vermemiz gereken onlarca konu vardı. Şu anda bebek bezi almayacaktım, zaten hanımefendinin hangi bezi sevip kabul edeceği konusunda asla şimdiden emin olamazdım ama yine de internette gördüğüm ürünleri, yerinde incelememde fayda vardı. Keşke paketlerin içlerini açıp bezlere de dokunabilseydim. Zira insan bunca para döktüğü bir şeyi görmeden almak konusunda çekinceler yaşayabilirdi.

Bora yanıma geldiği sırada elinde beyaz gömlekli siyah bir bebek smokini vardı. Şaşkınlıkla, "Kızımıza neden smokin aldın?" diye sordum.

"Demir'e aldım," dedi. Smokini arabaya koydu. "21 Mayıs'ta giymesi için." Bu sırada telefonu çaldı. Onun da

dikkati bebek bezlerine yönelmişti ama telefonunu açtı ve "Efendim?" dedi. Demir'in kullandığı bez markasının bir numarasının ultra paketini arabaya koyarken, "Levent'teyim," dedi. Fiyatına bakmaya tenezzül etmemişti bile. İkincisini de koydu. Üçüncüsünü de. Sadece bana mı çok pahalı geliyordu? Dördüncüsünü ve hatta beşincisini de. On saniye boyunca karşı tarafı dinledikten sonra, "Nazlı'ylayım ama..." dedi. Bakışları beni buldu. "Sanmıyorum sorun olacağını. Zira kendisi seni seviyor. Keşke bu bir sorun olsaydı... Ama sorayım," dedi.

"Kim o?" diye sordum merakla.

"Çınar," dedi. Bu sırada Demir'in kullandığı alt değiştirme örtüsünün en büyük boyundan da almıştı. "Bir şey konuşmak istiyor benimle. Gelmesinde bir sakınca var mı?" diye sordu

"Yoo," dedim. Gökhan da Çınar da kendilerine attığım mesaja kaydadeğer bir cevap vermemişlerdi. İkisi de iyi olduklarını söyleyerek beni geçiştirmişlerdi ve o anda şirketten çıktığımız için, açıkçası tüm dikkatimle konuşmalara odaklanamamıştım. "Gelsin tabii. Yemek yiyelim ama çok acıktım ben. Midem bulanıyor."

"Biz şimdi alışveriş merkezindeyiz," dedi Bora. Bir yandan da pamukların olduğu reyona ilerliyordu. "Restorandan konum atarım," diye devam ettiği sırada içinde altmış tane bebek temizleme pamuğu olan paketi arabaya koymuştu. "Tamamdır," dedi ve telefonu kapattı. Telefonu cebine koymadan evvel, birine mesaj yazmıştı. "Gidelim restorana. Sonra devam ederiz istersen?"

"Çok iyi olur," dedim.

Bora arabayı yanımıza gelen Sinan'a verdi, elime uzandı ve doğruca çıkışa ilerledik. Almamız gereken çok şey vardı. Henüz erken olduğunu biliyordum zira hamileliğimin on birinci haftasını bile doldurmuş değildim ama ben doğuma kalan zamana değil, 21 Mayıs'a kalan zamana göre hareket etmek istiyordum. Şirketten çıkarken Bora'ya da bundan bahsetmiştim. Yatla açıldığımızda her şeyimizin eksiksiz bir şekilde tamamlanmış olması, kafamın rahat olması anlamına

gelecekti. Bora da bu düşüncemi mantıklı bulmuştu ve fakat yine de endişelenmemem gerektiğinin altını çizerek, yatta olduğumuz süre boyunca, dünyanın herhangi istediğimiz bir yerinden, herhangi bir eksiğimizi tamamlayabileceğimizi söylemişti. Bunu aslında ben de biliyordum ama tedbirli davranmanın daha doğru olacağını düşünüyordum.

Alışveriş merkezinden çıkıp, yürüme mesafesindeki bir otelin restoranına geçtik. Hiç vakit kaybetmeden yemeklerimizi sipariş ettik. Bora arkasına yaslanırken, "21 Mayıs için davetli listesi hazırlanıyor," dedi. Suyundan bir yudum aldı. "Ben kendi davetlilerimi yazdım. Sen de seninkileri ekler misin listeye?"

"Tabii," dedim. Duraksadım. "Benim çağırabileceğim herkes senin de davetlindir gerçi. Bakayım listeye?" Telefonunda bir şeyler yaptı ve sonrasında bana uzattı. Tanıdığım kadar tanımadıklarımın da olduğu isimlerden oluşan yüz on iki kişilik liste, *Begüm Karabey* ile başlıyor ve *Beyza Karabey* ile bitiyordu. "OCTO ve Beyza'yı kendi davetlin olarak yazmışsın, çok şaşkınım şu an!" dedim.

"Senin çağırmak isteyeceğini düşündüğüm kişileri de yazdım, evet..." dedi. Bakışlarımız buluştu. "Bütün arkadaşlarını tanımıyorum, belki çağırmayı düşündüğün başka insanlar vardır. Bir de en önemlisi..." Derin bir nefes verdi. "Halanlar ve yengen?"

"Kimseyle bir sorunum yok, olabilirler tabii ki bizimle," dedim. Gülümsedim. "Hatta olmak zorundalar da. Nazlı Butik Otel'de olmayı hak ediyorlar."

Bora'nın da yüzünde bir gülümseme peyda oldu ama benimkinden farklı olarak acı doluydu. "Aslında ben de seninle o konuyu konuşmak istiyordum," dedi. Kapkara gözleri mümkünmüşçesine daha da koyulaşmıştı. "Acaba İstanbul'da mı yapsak bu kutlamayı?"

"Ya sevgilim! Niye ki?" dedim sitemle. "Çok heveslendim. Olmaz. Nazlı Butik Otel'de yapalım. Benim için bunun anlamı bambaşka!"

"Biliyorum," dedi içtenlikle. Masanın üzerindeki elimi avucuna aldı. "Ben düşününce... Yani senin tarafındaki insanların adını yazacakken..." Sıkıntıyla bir nefes koyuverdi. "İnsanların travmatik bir anısını tetiklemek gibi olacak... O yüzden halanlar gibi, Eren'in ailesini de ekleyemedim. Halbuki Demir'in iki taraf arasında hiçbir sorun olmadığını bildiği bir ortamda büyümesini isterim ve kendimce bir ilk adımla, bunun temelini atmaya niyetlenmiştim. Belki biz gittikten sonra bunu sürdürmeleri kolaylaşır, hem Begüm hem de Eren benden cesaret almış olur diye... Ama elim gitmedi, yapamadım. Yine Bodrum, neredeyse aynı kadro ve böylesi bir organizasyon. Hem bize hem de onlara zül gelecek." Zorlukla yutkundu. "Nazlı ben, bizim için iyi bir şey yapmak istedim, kötü anıların yerine iyilerini inşa etmek... Ama belki de herkes için, yani kendi akrabalarım için bile... Ve hatta senin için bile... Çok acı verici bir şeye dönüşebilir bu."

Başımı haklı olduğunu söylercesine sallarken, "Herkesten bahsediyorsun ama bilhassa Nurcan Teyze'den, Osman Amca'dan ve Esin'den bahsetmiyorsun..." dedim.

"Ben onlarla karşılaşmak istemiyorum," dedi hiç düşünmeden. Yüzünde fazlasıyla net ve tartışmaya kapalı olduğu belli bir ifade vardı. "Üçünün de yüzüne bakamam..."

"Bora," dedim yumuşacık bir sesle. Baş parmağımla elini okşamaya başlamıştım. "O nişanda bir sürü kayıp verildi. Bahar'ın yüzüne bakabiliyorsun da Osman Amca'nın yüzüne mi bakamıyorsun? Gökhan, Ceren'e rağmen gelecek de halam mı gelemeyecek? Herkes bir şekilde, birbirleriyle kıyaslanması mümkün olmayan acılar çekti, doğru. Ama senin babaannen o nişanda kızını, gelinini, torununu, torununun eşini kaybetti. Babaannen gelmeyecek mi? Gelecek. En güzel masaya oturacak, bütün acılarını da kalbinde getirecek belki ama yüzünden hiçbir şey okunmayacak, gülümseyecek, herkese gülümseyecek, alkış tutacak... Belki eğlenecek de gerçekten. Çünkü hayat devam ediyor. Şimdi doksan yaşına gelmiş ve bunca kayıp vermiş

bir kadını davet etmekten çekinmiyorsun da Eren'in ailesinden mi çekiniyorsun?"

"Herkes onun kadar dirayetli olamayabilir, babaannem hayatımda gördüğüm en güçlü kadınlardan biri," dedi. Kaşları havalandı. "Hataları var mı, çok... Aynı pencereden mi bakıyoruz hayata, asla... Benim babaannem değil de başka birisinin, hatta senin babaannen olsaydı mesela onu sevebilir miydim, sanmıyorum..." İç çektiğinde kaşları çatılmıştı. "Ama babaannem, ailesinde kalan tek bir kişi için bile hayata tutunabilir. Tek sağ ben kalsam, yine gelir. O öyle biri. Dedem öldü, evlatlarım var dedi. Evladı öldü, diğer evlatlarım var dedi. Ya üç evladını toprağa vermek ne demek? Aklımın alabileceği bir şey değil benim, Allah esirgesin... Ama hâlâ anne, Filiz Hala'mın annesi. Harun Abi'nin, Emel Yenge'nin, Engin'in anneannesi. Bahar'ın, Sultan'ın, Begüm'ün babaannesi. Asya'nın, Samet'in ve Sevim'in büyük anneannesi. Demir'in ve Leo'nun büyük babaannesi."

"Kızımızın da," dedim.

Gülümsedi. "Evet," dedi.

"Biliyor mu, gideceğimizi?" diye sordum.

"Cık," dedi. Masaya yanaşan iki garsonun yemeklerimizi servis etmesini bekledi, onlara teşekkür etti ve garsonlar yanımızdan ayrıldıktan sonra devam etti: "Ama bunu dert etmez. Şükreder, sevinir. Bu dünyadan çekilmemi en çok isteyen insanlardan biri sonuçta." Yemeğimi yemeye başlarken, dikkatle Bora'yı dinliyordum. "Benim çocuğumu görmeyi elbette ki çok arzuluyordur, nasıl arzulamasın. Bu şekilde olması onu kahreder ama bağrına taş basmasını bilir. Babaannem, bağrında koskocaman bir taşla yaşıyor bana kalırsa zaten." Gülümsemeye çalıştı. "Gidecek olmanın en güzel tarafı ne biliyor musun? Kimseyi kaybetmeyecek olmak. Kim sağ, kim değil bilmeyecek olmak. Burada kalanlar, babaannem dahil, benim için hep yaşıyor olacaklar."

"Onlara bir anı bırakalım," dedim, ortadaki salatadan bir çatal aldığımda. "Yalnızca cinsiyetini değil, ismini de bilsinler kızımızın." Derin bir nefes alırken gülümsedim. "Sevgilim..." dedim heyecanla. "Ben kızımızın ismini koydum." Bora'nın kaşları havalandı. "Umarım sen de beğenirsin."

"Önce bir cinsiyetini öğrenseydik," dedi. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Yani tabii cinsiyetsiz bir isim düşündüysen, orası başka. Daha iyi bile olur hatta..."

"Cinsiyetini öğrenseydik derken? Rüyamda gördüm ya?" dedim.

Alelade bir şey söylercesine, "İyi de sevgilim, bunu bilimsel bir gerçeğe dayandıramayız ya..." dedi.

"Niyeymiş o?" Çatalımla bıçağımı elimden bıraktım. "Bana malum oldu! Annelere olur?!"

"Evet ama-"

Ama dediğini duyar duymaz, lafını kestim: "Sen rüyanda ablanı görünce kötü bir şeyler olabiliyor da ben neden kızımızın cinsiyetini rüyamda göremiyorum?!"

"Ya tabii ki görürsün," dedi kendini açıklamak istercesine. "Ama ne bileyim tatlı yemek, ekşi yemek bile bir rüyadan daha fazla ipucu verebilirmiş gibi gelebiliyor." Derin bir nefes verdi. "Ben de sonuçta hayatımda ilk kez rüyamda ablamı görüp, kesin kötü bir şey olacak demedim. Üst üste ve istisnasız yaşayınca bu düşünceye kapıldım. Bilimsel veya değil, sezgisel bir şey."

"Ha sen sezebiliyorsun, ben sezemiyorum öyle mi?!" Başımı onu esefle kınadığımı belli etmekten kaçınmayarak, iki yana salladım. "Peki sevgilim! Peki! Bunu da söyleyeceğim kızımıza. *Baban, senin erkek olmanı istiyordu ve kız olduğunu asla kabullenemedi*, diyeceğim!"

"Yok öyle bir şey?!" dedi hayretle. "Erkek olmasını falan istiyor değilim... Nazlı, sadece ismini koymadan evvel kız olduğundan emin olsaydık dedim, o kadar."

"İsmini koydum koydum!" dedim sertçe.

"Sevgilim sence, bana da bi' danışsa mıydın?" dedi, kaşlarını çatarak. "Hayır ortak çocuğumuz ya, o yüzden

diyorum."

"Ne fark eder?!" diye sordum, sitemle. "Ha sen koymuşsun adını, ha ben koymuşum ne fark eder?!"

"Bir gün, bir çocuğumuz olursa, kız ya da erkek fark etmez... Adının *Zeytin* olmasını istiyordun Nazlı..." dedi. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki, bu fikri korkunç bulduğu belliydi.

"Bunu kabul etmeyeceğini bildiğimi de söylemiştim?" dedim şaşkınlıkla. "Lakabı olacak, demiştim. O yüzden Zeytin'i ihtimallerden biri olarak düşünmedim asla."

"Neyse ki," dedi. Başını iki yana salladı. "Ayrıca şu konuyu da netleştirelim sevgilim, lakabı da Zeytin olamaz. Hem lakap, önceden kararlaştırılan bir şey değildir. Kişinin karakterine veya davranışlarına göre, zamanla şekillenir."

"Zeytin gözleri olacak!" dedim. Kaşlarımı çattım. "Ya yeşil ya siyah! Her iki renkte de zeytin var!"

"Sen sayısal okuduğuna emin misin?" diye sordu. Elimdeki çatal ve bıçağı kafasına fırlatmam için beni neden zorluyordu? "Ebeveynlerinden farklı göz renkleri olan çocuklar var ve bu çok normal. Kaldı ki daha açık kahve tonlarında olabilir göz rengi, Begüm gibi."

"Saçmalama!" dedim hızlıca. "Olamaz! Çünkü hiç güzel değil! Sıradan! Çok sıradan!"

"Sevgilim buna biz karar veremeyiz ya..." dedi hayretle. Derin bir nefes verdi. "Ayrıca, göz renginden bağımsız bir konu Zeytin meselesi. Lakap zaten pek de matah bir şey değil, ismiyle yaşasın." Duraksadığında bakışları kısılmıştı. "Çocuğa isim diye sayı vermeyeceksin Nazlı, değil mi?!"

"Bütün sırrı bozdun," dedim hoşnutsuzlukla. Yemeğimi yemeye devam ederken, içime derin de bir nefes çekmiştim. "Tamam. Tamam, sakin olacağım. Sen söyle. Sen koy ismini."

"İsmini ben koyacağım gibi bir iddiada bulunmadım," dedi kaşlarını kaldırırken. "Sadece *ismini koydum* gibi kesin bir yargıda bulunmadan bana danışmanı beklerdim. Haklıyım bence bu konuda. Neyse. Neye karar verdin?"

"Bütün hevesim kaçtı," dedim omuz silkerken. Salata kasesini önüme çektim. "Sana hiçbir zaman kızımızın adını söylemeyi düşünmüyorum şu anda."

"Nazlı..." dedi, *yapma* der gibi. Adımı dudakları arasında eğip bükebilmesi ve nice duyguyu yalnızca adımı söyleyerek hissettirebilmesi öyle enteresandı ki her defasında beni şaşırtıyor ve bir yandan da kendisine hayran bırakıyordu. Acaba günün birinde, kızımıza da birisi benim bu yaşadığım şeyi yaşatacak mıydı?

"Kızımızın adı, yalnızca ikimiz arasında bir sır..." dedim.

"Yalnızca cinsiyetini değil, adını da söylemek istediğini söyledin ya az evvel... Vaz mı geçtin?" diye sordu.

"Hayır. Söyleyelim, bilsinler," dedim. Gülümsedim. "Ama adı sadece ikimiz arasında bir sır. Ve bu sır, bize iyi gelecek..." Kaşları çatılırken kafasının karıştığını ve beni anlamakta güçlük çektiğini anlamıştım. "Zaten bize iyi geleceğini bildiğim için... Adı birden bire geldi bana. Yani ben sensiz oturup da düşünmedim. Ama yalnızca ikimizin bildiği bir sır. Ve bunu sevdim."

"Sır..." dedi düşünür gibi. "Bu bir bulmaca herhalde?"

"Öyle de denilebilir," dedim içime derin bir nefes çekerken. "*BK* zincirini kırdım. Ama kızımızın adının ve soyadının baş harfleri çok aydınlık, Kara'nın aksine. Bir de... Sen ısrarla tanıştığımız gün olduğunu düşünüyorsun."

Dolaylı anlatımlardan hoşlanmıyordu ama belki de ilk kez bundan rahatsız olmadı. "8 Mart," dedi. Başımı onu onaylarcasına salladım. "Yani 8 ve 3, yani *AK* yani *A* harfi. Ateş edemediğim bi' sır... *Ateş* olduğunu sanmıyorum. Yani umarım değildir."

Kıkırdarken, "Değil," dedim.

"İkimizin arasında başka bir sır..." dedi ve alt dudağını dişledi. "Adaya gideceğimiz de bir sır." Başımı yeniden salladım. "Bize iyi gelecek..." Kaşları havalandı. "Ada bize iyi gelecek?" dedi. Başımı bir kez daha salladım. Dudakları iki yana kıvrılırken, "Ada mı?" diye sordu.

"Ada," dedim.

"Ada," dedi.

"Bence çok güzel," dedim. Yüzüme imalı bir ifade yayıldı. "Tabii sana danışmadığım için özellikle beğenmeye-"

"Ada Karabey," diye kesti sözümü. Gülümsemesi büyüdü. "Çok sevdim Nazlı," dedi.

Büyük, kocaman, şükür dolu bir nefes aldım. "Ben de... Çok..." dedim. Suyumdan içtim. "Ne dersin? Kızımızın ismi Ada olsun mu?"

"Sen koydun ya zaten..." dedi, eğlendiği belli bir tonlamayla. "Oldu bile yani çoktan."

Bir şey söylemek üzere dudaklarım aralandığı sırada, Sergio'nun masaya doğru geldiğini görmüştüm. Dudaklarım kapanırken ayağa kalkmıştım. Ona sımsıkı sarılırken, "Hoş geldin Fox!" dedim, içten bir tavırla. "Bu adamla baş edemiyorum. Hep üste çıkıyor. Lütfen bana yardım et."

Sergio küçücük bir kahkaha atarken yanıma oturdu. "Çok isterdim ama bugün ben, ondan yardım istemeye geldim..." dedi. Bora'nın kapkara bakışları da aynı benimkiler gibi merakla kısılmıştı. "Vaktinizi alacağım biraz..."

"Bir şey mi oldu?" diye sordum. İfadesinde Sergio'nun gücünden, Fox'un cesaretinden, Çınar'ın kibrinden eser yoktu ve işin garibi oldukça özgüvensiz bir duruş sergiliyordu. "Sorun ne?" diye sordum kaygıyla.

Önümdeki su bardağına uzanıp birkaç büyük yudum aldı. Cesaretini toplamaya çalışır gibi içine derin bir nefes çekti ve bakışlarını Bora'nın gözlerine sabitledi. "Yaptığımız anlaşma ile alakalı..." dedi.

Bora, başını usul usul sallarken gözlerimin içine bakmıştı. "Kozu Çınar'dan aldım Nazlı," dedi. Yutkundum. "Bedel ödeyen de Gökhan'dı."

"Ne bedeli ödedi?" diye sordum, Çınar'a dönerek.

"Hayır hayır," dedi Bora hızlıca. Bakışlarım yeniden gözlerini bulmuştu. "Teklif bizden çıktı. Benden. Gökhan, Umut Akbulut adını kullanacak bundan sonra. Çınar'ın kardeşi olacak."

Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken başımı iki yana salladım. "Ondan bunu istemiş olamazsın!" dedim dan diye. Bora hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine bakıyordu. "Olmaz Bora, olamaz! Gökhan'dan bunu istemek, Gökhan'ı öldürmek demek!"

"Ben de bununla alakalı konuşmak için buradayım..." dedi Çınar, lafa girerek. "Dünden beri düşünüyorum..." Zorlukla konuşuyor, cümleleri bir araya getirmek konusunda yardıma ihtiyacı var gibi görünüyordu. "Öncelikle şunu açıkça itiraf edeyim... Eğer bana bunu söylemeseydiniz, benden o kozu öyle kolay alamazdınız."

Umut Akbulut'un varlık göstermesinin Çınar için anlamını çok ama çok iyi biliyordum. Birinin kardeşi olmak duygusundan tümüyle uzakta olduğum ve sevdiğim adamın kardeşi için beni harcadığını sandığım günlerin çoğunu, kardeş hasreti çeken iki insanla geçirmiştim. Lion ve Fox'la. İkisinin de bu hayattaki nihai amaçları ortaktı: Mehmet Şahindağ'ı yok etmek ve kardeşlerine kavuşmak. Bu amaca giden yolda yaptıkları en önemli şey de beni kardeşten saymaktı.

Çınar'ın gözleri Bora'yı hedef alıyordu ve Bora da Çınar'ın gözlerindeki çaresizliği görüyor olmalıydı. "Ve ben bir an için gerçekten, hayallerime kavuştum," dedi. *Bir an için* demesi öyle acıydı ki... Hayattaki en büyük talihsizliği Umut'un Gökhan çıkması olabilirdi. "Umut benim zaafım. Ve insanın zaafı olmasının kötü tarafları var. Hayallerime kavuşmuş gibi hissettim ama bir yandan da canım yandı. Çünkü bu hayal, benim istediğim gibi gerçekleşmedi. Yersiz ve zamansız olacak ama... Senden özür dilerim Bora."

Bora'nın kaşları çatıldı. "Ne için, anlamadım?"

"Gönderdiğim fotoğraflar ve arkalarına yazdığım yazı için..." dedi. Bora da bunu benim gibi beklemiyor olacaktı ki kalakaldı. "Bunun ağır olduğunu elbette biliyordum. Defalarca kez seninle empati yapmıştım. Ama çok ağır olduğunu dün bir kez daha anladım. Ve sana bir özür borçlu olduğumu hatırladım."

Bora'nın bu özrü kabul etmemesini, *özür dileme özür dilenecek şeyler yapma* diye sertçe çıkışmasını veyahut hiçbir şey söylememesini beklerdim ama o, "Eyvallah," dedi. Elbette ki Çınar bir özürle bıraktığı izi geçiremezdi, bunu kendisi de biliyor olmalıydı fakat Bora'nın ne olursa olsun oturup o günler hakkında konuşmak istemediği belliydi.

"Bir karar verdim ama önce sana danışmak istedim," dedi Çınar, samimi bir tavırla. "Yani sen, Gökhan'ı çok iyi tanıdığın için." Bora, başını devam etmesini istercesine salladı. "Ha Umut ha Gökhan... Kardeş benim kardeşim..." Çınar'a bakarken donakalmıştım. Aslında böyle düşünmediği muhakkaktı ve şu an büyük bir tevazu gösteriyordu. "Onun da dediği gibi yılların Gökhan'ından Umut olmaz. Olamaz." Tevazusu, çaresizliğinden geliyordu.

Bora çenesinin kenarını kaşırken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Çınar öyle gergindi ki demek istediğini açıkça diyemiyordu. "Uzatma ve doğrudan söyle."

"Annemle babamın mezarına gelmesi benim için çok önemli..." dedi Çınar. Destek almak istercesine bana baktığında gülümsemiştim. Birbirimizin gözlerinin içine bakarken, geride bıraktığımız üç yıl, yedi ay, iki günü görüyorduk. Birbirimizin omzunda ağladığımız, birbirimize deva olduğumuz, kızdığımız, kırıldığımız, kavgalar ettiğimiz, ne yaşarsak yaşayalım birbirimizi hep anladığımız, çok eğlendiğimiz, saatlerce kahkahalar attığımız, bazen de sessizce yan yana aynı sigaradan içtiğimiz günleri ve geceleri... "Sözüm var annemle babama..." diye eklediğinde, gözleri dolmuştu.

Mehmet Şahindağ'a nispeten yaklaştığımızı sandığımız, ÖRGÜT'ün temas hâlinde olduğu kişilerden birinin temas ettiği bir başka kişiyle kontak kurabildiğimizde dahi bunu bir başarı olarak kabul ettiğimiz zamanlarımız olmuştu. Bir gece, bir adamı yemlemek için büyük bir operasyon gerçekleştirecektik. Bu operasyonun aslında bir gece kulübünde olması gerekiyordu ve fakat adam hakkında elimize ulaşan detaylı bilgiler sonucunda, Tarantula

operasyonun kumarhanede olmasını oylamaya sunmuş ve altı oy almıştı. Benim zaten oy kullanma hakkım yoktu ve bu fikre oy vermeyen tek asil üye de Lion'dı. Çünkü adam, Kara'nın da bağlantıda olduğu bir kişiydi ve bu da demek oluyordu ki Lion, hele ki operasyon kumarhanede olacağı için, doğrudan saf dışıydı. Benim de operasyondan saf dışı kalmam gerekiyordu çünkü Nina Adams, Kara diye birinin varlığını yok sayıyordu. Ve fakat herkesi şaşırtan bir hamle yaparak, *"Ben de varım!"* demiştim.

Kumarhanede olmak benim için sorun değildi, zaten kişisel olarak da birçok kumarhaneye girip çıkıyordum, operasyon da Kara ile alakalı bile değildi, yalnızca basit bir tesadüften ötürü adını kullanacaktık o kadar. Kendime bunları hatırlatarak, bu operasyona katılabilirim sanmıştım ama yapamamıştım. Kumarhaneye kadar gitmiş ama içeri girememiştim. Falcon'la beraber bir minibüsün içinde saatler geçirmiş ve bu saatler boyunca da kulaklık takıp müzik dinlemiştim. Plan tamamen değiştiği için OCTO adamı Kara'yı kullanarak yemleyecekti ve Kara, her kumarbaz gibi bu adamın da dikkatini çekecekti. *"Kara, yakın dostumdur,"* diyecekti Sergio, adamı yemlemek için. *"Birazdan o da gelecek."*

Bu bir operasyondu. Gelmeyeceğini biliyordum. Gelmesini de asla istemiyordum. Gelecek olsa o minibüsün içinde bile oturmaz, arkama bakmadan kaçardım. Fakat gelmeyeceğini bildiğim hâlde onu beklediğim ve aslında onu beklediğimi kendime dahi belli etmediğim öylesine anların birini yaşıyordum. Nitekim bir noktada, gelmeyeceğini bile bile kumarhanenin önünde onu görür gibi olmuştum.

Panik atak krizi çok geçmeden nefesimi keserken sadece uyumak istiyordum. Uyumak ve uyandığımda kaldığım yerden, Anıl'ı sevdiğim ve tek derdimin Anıl'ın beni sevip sevmemesi olduğu günlerden hayatıma devam etmeyi. Kara, beni uykumda da rahat bırakmamış ve adeta bir karabasan gibi kalbime çökmüştü. Beni öldüreceğini söylemiş, beni sevmediğini yüzüme yüzüme haykırmış, ona

sarılmak istediğimde gülümseyerek beni uçurumdan aşağıya itmişti. Çığlık çığlığa, kan ter içinde uyandığımda kendimi Annie'nin evinde bulmuştum. Leo saçlarımı seviyor, bana gülümsüyor ve *"Nina! Sadece kabus Nina! Ben buradayım! Sadece kabus!"* gibi cümleleri art arda sıralıyordu.

Kabustu, evet. Fakat uyandığımda kavuştuğum gerçeklik de o kabustan çok daha iyi değildi. Yine de Leo'nun aynı ona benzeyen gülümsemesine tutunabilmiştim. Bora'nın yanağındaki o çukura sığamadığımı zannettiğim kadar, Leo'nunkine sığabildiğimi biliyordum. Benim için üzülüyordu, hiçbir zaman dile getirmemişti ama çok büyük bir derdim olduğunu hissediyordu. O yüzden gülümsüyor olmasına rağmen, kahvenin en acı tonuyla bana bakıyordu. O zaman henüz sekiz yaşını bile doldurmamıştı ama kalbi, seksen yaşındaki bir dedeninki kadar kocamandı.

Galiba ilk kez o gece bana, *"Senin annen ya da baban yok mu?"* diye sormuştu.

"Vardı," demiştim zorlukla. *"Ama... Öldüler."*

Leo dan diye, sanki annem ile babam onun annesi ile babasıymış ve şimdi ölmüşler gibi ağlamaya başladığında, onu kendime çekip var gücümle sarılmıştım. *"Benim annem ölmesin,"* demişti ağlarken. *"Babam da ölmesin. Annem de ölmesin. Lütfen ölmesinler Nina."* Onu kendimce teselli etmiştim ve sakinleşip uyuyana kadar da yanından ayrılmamıştım.

Daha sonra Leo'nun odasından çıkmıştım. Evin bütün ışıkları kapalıydı. Mutfağa girip su içeceğim sırada, Sergio ile Annie'nin bahçeden gelen sesini duymuştum. Türkçe konuşuyorlar; hatta konuşmuyor, kavga ediyorlardı. "*Kendi gelmek istedi, neden anlamıyorsun Beyza?!"*

"Sen onun üstüsün, izin vermeseydin!"

"Tarantula, gelsin dedi!"

"Bana ne ya Tarantula'dan, bana ne?! Sen bu kızın, Bora'dan bahsedildiğinde ne hâle geldiğini biliyorsun!"

"Ne Bora'ymış arkadaş! Gelmişini geçmişini siktiğimin herifinden kurtula-"

"Hey hey hey! Ne biçim konuşuyorsun sen benim kardeşim hakkında ya?!"

"Bak çok öfkeliyim tamam mı! Kardeşin hakkında da konuşmayalım, şu anda seninle de konuşmayalım! O Gökhan olacak siktiğimin- Pardon, onun hakkında da küfür etmem yasak mı?! Sonuçta o da kardeşin sayılır! Beyza, sana çok üzücü bir şey söyleyeyim, kardeşlerin beş para etmez herifler! Eğer ben, senin yerinde olsaydım, bu heriflerden biri öz, diğeri manevi kardeşim diye çok üzülürdüm."

"Senin derdin ne ya bu akşam?!"

"Gökhan, ulaşmaya çalıştığımız adamı öldürmüş! Operasyonu boşu boşuna yapmışız! ÖRGÜT'ün temas kurduğu herif yok artık! Ölü! Anladın mı?! Beyinsiz, asalak, Kara'nın forsundan geçinen, Kara'nın arkadaşı olmayı bir boktan sayan ama Kara'yı ayaküstü siken, ondan ablasının yaşadığını saklayan bir embesil yüzünden hem vakit kaybettik, hem de formüle giden yolda bir kalemizi daha kaybettik! Mehmet Şahindağ'a ulaşamıyoruz Beyza, farkında mısın?! Annemle babama verdiğim sözü tutamıyorum, Umut'u bulamıyorum farkında mısın?! Bir gün daha geçti gitti farkında mısın?! Bugün de ne Begüm'e ne de o çok sevdiğin Bora'na kavuşamadın, farkında mısın Beyza?! Oğlun bugün de babasına sarılamadı! Bütün bunlar kimin yüzünden?! O Gökhan'ın anasından emdiği sütü burnundan getireceğim, bak gör!"

"Yaşadığımız hiçbir şey Gökhan yüzünden değil. Nereden bilsin ÖRGÜT'ü, o adama ulaşmaya çalıştığımızı?! Onlar da kendilerince Mehmet Şahindağ'la savaşıyorlar ya! Onlar senin düşmanın değil, bunu hatırlarsan iyi olur. Yoksa ben hatırlatmak zorunda kalacağım. Ha bir de... Gökhan, anasından süt falan emmedi, haberin olsun."

Kendisini sevmediği ve yok saydığı için Çınar'ın Bora'ya karşı başlattığı savaş, gizli bir hayranlık barındırıyordu. Keskin sirkenin küpüne zarar vermesi gibi, Çınar senelerce içindeki aile özlemini ve Bora'ya aslında olan sevgisini

saldırarak göstermişti. Sırf Bora'nın en yakını diye belki, senelerce Gökhan'dan nefret etmişti. Gökhan'ın ise Çınar'dan nefret ettiği falan yoktu. En azından Beyza'nın yaşadığını Çınar'ın da bildiğini öğreninceye ve işin içine OCTO girinceye kadar. Bugün, dünü kökünden değiştiren gerçekler, Çınar'ın canını öyle bir yakıyordu ki belki de Umut'u ararken bile böylesine canı yanmamıştı. Anasından emdiği sütü burnundan getirmeyi arzu ettiği adamla, aynı anneden doğmuşlardı ve o adam, bu gerçeklikte de annesinin sütünü emememişti.

"Yalnızca mezarlığa gelsin... Başka bir şeye gerek yok," dedi Çınar, kısık bir sesle. Bora'ya dönmüştü. "Bana kardeş olsun çok isterim. Olmaya çalışması bile benim için çok kıymetli. Böyle arada sırada gerçekten durup yüzüme baksa da yeter. Onu başka bir şeye zorlayamam. Ondan adını soyadını, sırf seni seviyor, senin için bir şey yapmak istiyor diye satın alamam. Gökhan kalsın adı. Ömrü boyunca." Çınar'ın gözünden bir damla yaş düşünce elini tuttum. "Fakat bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum..." dedi, elimi sıkarken. "Yani hani ne umdum ne buldum olmasın... Yani bunu büyüklük olarak görüp, ezilip büzülmesin karşımda. İyi niyetimi görür mü, yoksa rahatsız mı olur bilemedim gerçekten."

Bora'nın kapkara gözlerindeki ifade, Çınar'a gerçekten üzüldüğünü düşünmeme sebep olmuştu. "Şu anda bunu duyarsa, büyüklüğü küçüklüğü hesap edemeyecek, gurur yapamayacak kadar sevinir," dedi. Çınar'ın yüzüne sahici bir gülümseme yayılmıştı. "Açık konuşacağım... Karşındaki adam, senden bağımsız bir kardeşlik savaşı veren bir adamdı zaten. Ona *hikayen* diye anlattıkları şey, gerçek hikayesi kadar trajedik. Karşındaki adam annesinin, karnında kendisi varken bıçaklanıp öldüğünü düşünüyordu. Aydın'ın annesine olan şey, buymuş çünkü."

"Aydın'ın kardeşi ölmüş değil mi?" diye sordu Çınar.

"Aydın'ın kardeşi Gökhan," dedi Bora, doğrudan. Çınar zorlukla yutkundu. "Diğer kardeşi ise, evet ölmüş." Verdiği

nefes sıkıntıyla kaplıydı. "Bak Çınar. Eğer Gökhan sana kardeş olsun istiyorsan, önce Aydın'ı kendine bir abi saymak zorundasın." Çınar'ın kaşları çatıldı. "Gökhan en çok Mehmet'ten nefret ediyor ve en çok beni seviyor zannediyorsundur muhtemelen. Ama Gökhan, bu hayatta en çok Aydın'dan nefret eder ve en çok da Aydın'ı sever. Bunu bilmek, kabul etmek zorundasın."

"Gökhan'a giden yol, Aydın'dan geçer mi diyorsun?" diye sordu Çınar merakla.

"Leo'dan, Asya'dan, Demir'den, Beyza'dan, Begüm'den, halamdan, Bahar'dan, Karabey'lerin tamamından... Benden, Nazlı'dan... Hepimizden. Herkese nasıl davrandığın, herkesle nasıl olduğun, herkesin seni nereye koyduğu elbette ki önemli. Ama Gökhan, Aydın'ın aynasıdır," dedi Bora. Yüzüme şaşkınlık yayılmıştı. "Aydın'ın sevdiği başının tacı, nefret ettiği ömürlük düşmanıdır. Bana veya herhangi birimize zarar verirsen, seni derhal öldürür. Ama Aydın'a zarar verirsen, seni süründürür."

"Ben neden Aydın'a zarar vereyim?!" dedi Çınar, isyan eder gibi.

"Seninle kardeş olursa, Aydın'ın yaralanacağını düşünüyor," dedi Bora. Dudaklarının kenarına buruk bir tebessüm yayılmıştı. "Bu çok ilkel bir duygu Çınar. Kardeşini paylaşamamaktan, onun yalnızca sana ait olmasını istemekten gelen safça, çocukça bir kıskançlık... Aydın böyle hissediyor mudur bilmem ama Gökhan, kendini Aydın'ın yerine koyuyor. Çünkü o, küçüklüğünden beri, Aydın'ın kardeşi olmak istedi. Aydın onu sevsin, onu hor görmesin, ondan nefret etmesin istedi."

Çınar'ın Bora'ya davranış şeklinin, Gökhan'ın Aydın'a davranış şekliyle birebir aynı olduğunu fark etmem, genetiğe olan inancımı bir kez daha katlamıştı.

"Orada bozuk, tamamlanamamış, heba olmuş bir kardeşlik hikayesi var," diye devam etti Bora. Çınar'ın gözlerinden birkaç damla yaş daha akınca, benim de gözlerim dolmuştu.

"Senin için çok zordur muhakkak. Ama Gökhan için de gerçekten çok zor."

"Ve dahası... Bütün bunlardan çok daha önemli bir meselesi, seninle olan meselesi var şu anda değil mi?" diye sordu Çınar. Gülümsemeye çalıştı. "*Sikeyim Çınar'ı da Aydın'ı da diye düşünüyor.* Seninle olan konusu, çok daha önemli... Değil mi?" Elimi bıraktı. "Beyza anlattı. Sen Beyza'ya bir kez olsun sarılmadan, onunla bir kez olsun gerçekten konuşmadan, karşısına geçip *anlat hikayeni* demeden gidersen, Gökhan bu vicdan azabıyla yaşayamayacağını söylemiş. Defalarca Beyza'yı engellediği için. Ve bence, sen onunla diyalog kurduğun hâlde, Beyza'yla kurmadığın için de. Salak saçma şeyler mi söylemiş Beyza'ya, kendince sana taktik mi yapmış ne yapmış, öyle bir şeyler. Kendine edindiği yeni misyon buymuş."

"Sence peki, Gökhan neden Beyza'yı her defasında engelledi?" diye sordu Bora.

Çınar, ezbere bildiği bir şeyden bahseder gibi cevap verdi: "Seni, Beyza'yı, kalan herkesi, en çok Leo'yu korumak için tabii ki. Bir kere yalan söylersin ve gerisi gelir. Üstelik her gün yüz yüzeysen, iç içeysen ve geri dönülemez şeyler yaşanmışsa."

Bora küçücük bir kahkaha attı. "Bu senin çıkarımın mı, yoksa Gökhan'ın söyledikleri mi?"

"Ortaya karışık," dedi Çınar, kaşlarını çatarken. "Yanlış mı?"

"Eksik," dedi Bora. Gözlerinin koyuluğu sisle kaplanmıştı. "Üzerine düşün. Gökhan'ın kendine bile itiraf edemediği başka bir sebep daha var. Onu bulursan, Gökhan'la kardeş olmanın dengesini de bulursun. Cevabı dünde, bugünde ya da gelecekte değil ihtimallerde ara. Kumar masasından ancak ve ancak, ihtimallerin hepsini görebildiğinde zaferle ayrılırsın. Ve sana bir ipucu: O cevap sayesinde ben, bugün Gökhan'la diyalog kurabiliyorum. Ve yine o cevap yüzünden, Gökhan'ın misyonunu tamamlaması pek mümkün değil."

♠

Murat Bey'in odasından Bora ile el ele çıktığımızda, Gökhan gözlerimizin içine büyük bir merakla bakıyordu. Onun da bizimle buraya kadar gelmesi benim isteğimdi ve ne Bora itiraz etmiş ne de Gökhan beni kırmıştı. Bora, boşta kalan elinde tuttuğu ultrason görüntüsünü Gökhan'a uzattı. Gökhan ultrason görüntüsüne bakarken, "Kız..." dedi Bora. Gökhan'ın heyecanla sarmalanmış gözleri Bora'yı buldu. "On altıncı haftaya kadar yanılma payı olabileceğini söyledi doktor. Ama büyük ihtimalle kız..."

Gökhan'ın gözlerine yaşlar hücum ederken, "Allah kalbime göre verdi, desene!" dedi. Bakışları bana çevrildi. "Bora'ya kız babası olmak çok yakışır." Bora gülümsesin mi gülümsemesin mi bilemez gibi dururken, Gökhan iki adımla ona yaklaştı ve arkadaşına kocaman sarıldı. "Tebrik ederim kardeşim," dedi.

Denizci bağları, nice fırtınadan sağlam çıkan düğümlere deniyordu ve bence, Bora ile Gökhan'ın arkadaşlığı da bu düğümlerle atılmıştı. Onlar ne kadar iplerin incelip, kopmak üzere olduğunu düşünseler de yaşadıkları bütün şeyler, onları birbirine daha çok bağlıyordu.

Bugün, 21 Mayıs'tı.

Çınar, o gün bizim yanımızdan ayrılır ayrılmaz Gökhan'la konuşmuş ve ona adıyla soyadını yeniden hediye etmişti. O günden bu yana geçen yirmi beş gün boyunca da en azından Gökhan'ın içi biraz olsun rahattı. Tabii bizim gideceğimiz gerçeği kenarda beklerken, bir geri sayımın içindeyken ve her geçen gün nereye gideceğimizi daha çok merak ederken ne kadar rahat olabilirse.

"Ada," dedi Bora, Gökhan'dan ayrılırken. "Kızımızın adı."

"Muhteşem..." dedi Gökhan. Gözleri gözlerimi buldu. "Allah sizi daima çok mutlu etsin," dedi. Yeniden Bora'ya baktığında, gözbebeklerinin içinin özlemle kavrulduğunu görmüştüm. Onu anlıyordum. Onu çok iyi anlıyordum çünkü benim de böylesine çok sevdiğim, kanımdan canımdan hissettiğim bir arkadaşım olmuştu. "Ona benden bahsetmeyi

ihmal etmeyin, olur mu? Beni mutlaka bilsin. Tanısın. Resmimi gösterin ona, tamam mı?"

Bora yüzünü buruştururken, "Seni asla tanımayacağı için seviniyorum asıl ben!" dedi. Yalan söylüyordu çünkü üç gece önce, özel bir link ve şifreyle erişebileceğimiz dijital bir bulut sistemine yüklediğim fotoğraflardan biri de Bora'nın Gökhan'la olan fotoğrafıydı ve bunu gördüğü hâlde ses çıkarmamıştı. Eğer böyle düşünse bana bunu bir şekilde belli edeceğini biliyordum. Her ne kadar sesli bir şekilde söylemese de içten içe en az Gökhan kadar üzgündü ve elbette ki o da arkadaşını çok özlüyordu.

"Allah'tan Naz var!" dedi Gökhan. Gülümserken başımı salladım. "Ona güvenim sonsuz!"

Bora ile Gökhan yeniden göz göze geldiğinde, ben de arkadaşımın yanına gitmek istemiştim.

"Biz uçağa geçiyoruz. Bodrum'da görüşürüz," dedi Bora.

Yirmi beş gün boyunca, Bora ile yaptığımız şey temelde aynıydı. İkimiz de toparlanmış, kalan işlerimizi halletmiş ve gitmeye hazır hâle gelmiştik. Fakat yaptığımız şeylerin aynı olduğu söylenemezdi. Bora'nın fiilen yapması gereken onlarca şey vardı. Tek işi İstihbarat'la olması gerekirken ve holdingi de kumarhaneleri de devretmiş olmasına rağmen, zamanının büyük çoğunluğunu ya holdingte ya da kumarhanelerde geçirmişti. Gün içinde defalarca kez telefonu çalmıştı ve ne Bahar'ın ne de Aydın'ın soracak soruları bitmişti. Tersaneye de belki on kez gidip gelmesi gerekmişti. Evde olduğu zamanlarda da ya telefondaydı ya da başını önündeki bilgisayardan kaldıramamıştı. Zaten çoğu gece geç gelmiş, çoğu sabah erken çıkmıştı ve birbirimizi deyim yerindeyse doğru düzgün görememiştik.

Ben ise bütün işlerimi her neredeysem oradan yapabilmiş ve zamanımın büyük çoğunluğunu geride bırakacağımız insanlarla geçirmiştim. OCTO'yla dans etmeye gitmiş; Leo, Asya ve Can'ı sinemaya götürmüş; Demir'in doktor randevusunda Begüm ve Eren'e eşlik etmiş; Gökhan'la çay seansları düzenlemiş; Annie ve Sergio ile güzel bir akşam

yemeğine çıkmış; Eren ve Demir'le yürüyüş yapmış; Aydın, Annie, Begüm, Gökhan, Asya ve Leo'yu bize, yemeğe davet etmiş; Eren'le Ozan'ın kafesinde kahvaltı yapmış; halamlara gitmiş ve orada, herkesle yemek yemiş; OCTO ile bir araya gelip oyunlar oynamış; Bahar'ın *bütün Karabey'lere* verdiği ve Çınar'ın da davetli olduğu yemeğe katılmış, Aydın'la Çınar'ın iyi anlaşabilmelerine sinir olan Gökhan'a kahkahalarla gülmüş; ZNV Matematik Okulu'na ikinci gidişimde oraya Asya, Can ve Leo'yu da götürmüştüm. Hatta bir gün, Gülsüm Hanım'ı bize davet edip, turşu kavurmasının püf noktalarını bana öğretmesini bile istemiş, söylediği her şeyi kalem kalem yazmıştım.

Bora'nın birileriyle görüşmeye fazla vakti olmamıştı ama Begüm'le ve Asya'yla vakit geçirecek zamanı zar zor da olsa yaratmıştı. Annie, Sergio ve ben yemek yerken; o da Begüm'le uzun bir akşam yemeği yemişti. Ben, Begüm ve Eren'le Demir'in doktor randevusuna giderken; o Asya ile kahvaltıya gitmişti. Bütün Karabey'lerin Bahar'da toplandığı akşam yemeğine gelmemişti ve Aydın, *"Onun kumarhanede olması lazım,"* gibi bir açıklama yaparak, kimsenin bu durumu yadırgamamasını sağlamıştı. Üç hafta sonu geride kalmıştı ve üçünde de Begüm, Asya, Demir ve Leo bizde kalmışlardı. Bunu Bora organize etmişti ve en azından hafta sonları en geç sekiz buçuk gibi eve gelerek, hem çocuklarla hem de Begüm'le beraber olmak istemişti.

Bu hafta sonlarından birinde Gülsüm Hanım da bizdeydi ve emrivaki yaparak, Çınar'la beraber bütün Karabey'leri bize toplamıştı ve bu toplanma, Bahar'ın evindeki toplanmanın hemen ertesi günüydü. Gülsüm Hanım'ın amacı belliydi, Beyza ve Bora'yı bir arada görmek, bütün aile yemek yemek istiyordu ama bu davete Beyza katılmamıştı. Onun da sözcüsü Aydın'dı ve *"Kendini pek iyi hissetmiyordu. Rahatsız biraz,"* gibi bir açıklama yapmıştı. Bir gün önce turp gibi olduğu için herkes her şeyin farkındaydı ama susmayı tercih etmişlerdi. Yani aynı kadroyla, üst üste iki gün, Beyza ile ayrı Bora ile ayrı yemek yemiş olmuştuk. İki akşam önce de

bizim davetimiz için Türkiye'ye gelen Stefan, Julia, Andrea, Melis ve Mila ile beraber bir pub'a gitmiştik. Bora, Bahar'ı, Berkan'ı ve OCTO'yu da davet etmişti ve elbette ki Beyza, OCTO'dan değilmiş gibi ona da gelmemişti.

Oysa Gökhan davet edilmediği hâlde, OCTO'danmış gibi elini kolunu sallayarak ilk gelenlerden biri olmuş, masanın baş köşesi değilse de kendisi için en güzel yerine, benimle Bora'nın ortasına kurulmuştu. Bütün gece, Bora bana ne dese salça olmuş, her muhabbetimizin içine girmiş, Bora ile iki cümle fazla kurabilmek için her şeyi yapmıştı. Bora sinir oluyor gözükse de durumun öyle olmadığı barizdi. Bu, diğer tarafıma oturmak için herhangi bir çaba harcamamasından bile belli değil miydi?

Bora'nın, hâlâ Gökhan'ın silahı bırakması ve geride kalan işlerle ilgilenmemesi konusunda kararlı olduğunu çay seanslarımızdan birinde Gökhan'dan öğrenmiştim. Onu yaptığı ve halletmeye çalıştığı bütün işlerin dışında tutmuştu. Gökhan, Bora'nın ateş edemediğini bilmiyordu. Bu konuyla alakalı herhangi bir gelişme olup olmadığını da ben ya da Bora bilmiyorduk çünkü Bora, Nagihan Hanım'ın beni sattığı günden sonra, poligonda ateş edebiliyorsa da herhangi bir silah kullanması gereken koşullarda farklı bir şey yaşanıp yaşanmayacağını anlayabileceğimiz herhangi bir çatışmaya girmemişti. Çok şükür. Gökhan, bunu bilmemesine rağmen, Kara'nın gitgide yok olduğunun farkındaydı. Nasıl anlıyordu bilmiyordum ama Bora'nın değiştiğini gözlemliyordu ve bunu Beyza'ya bağlıyordu.

Gökhan da geçen yirmi beş gün boyunca, Bora ile Beyza'nın bir kez olsun yan yana gelmemiş olmasına benim gibi sessizce içerliyordu. Gökhan ve Bora iyi, çok iyi arkadaşlardı; kardeşten ötelerdi ama Bora'nın, bir zamanlar daha iyi, çok daha iyi bir arkadaşı vardı: Beyza. Gökhan, Bora'nın eğer buralardan böyle giderse, bir gün pişman olacağını biliyordu. İnsanın kendisi farkında olmasa bile arkadaşı geleceği öngörebiliyor ve arkadaşının ileride yaşayacağı bir sıkıntıyı bugünden hissedebiliyordu.

Artık bu konu hakkında herhangi bir yorumda bulunmasam da zannediyordum ki ömrümün son gününe kadar, birbirini seven insanların birbirlerine böyle hoyratça ve uzak davranmalarını yadırgayacaktım; çünkü ayrılık vardı. 21 Mayıs'ta buralardan gitmekten daha büyük bir ayrılık vardı. Ölüm gibi.

♠

"Ben geldim deniz gözlü çocuk..." Zorlukla yutkunurken, soğuk mermere oturmuştum. "Bu belki de sana son gelişim..." Dudaklarım iki yana kıvrılırken gözlerimden bir damla yaş düşmüştü. "Ama sen zaten benim içimdesin, biliyorsun değil mi? Nereye gidersem gideyim, nerede olursam olayım, ne yaşarsam yaşayayım benimle olduğunu biliyorsun değil mi Anıl?"

Bora yalnızca iki adım ötemde duruyor ve *Anıl Nacar* yazılı mezar taşına bakıyordu. Burada olmayı aslında istemediğini tahmin edebiliyordum ve hatta onu zorla getirdiğimi söyleyebilirdim. *"Baş başa kalmak istemez misin?"* diye sormuştu. Fakat ben Anıl'la baş başa kalacağımı değil, aksine tek başıma kalacağımı düşünüyordum ve bu düşünce beni tedirgin ediyordu. Bunu bir kez yapmıştım, ki onda da Selim'in yanımda olduğuna sevinecek hâldeydim ve açıkçası ikincisine cesaretim yoktu.

"Yazıp yazıp silmek gibi, kelimeler dilime kadar geliyor ama ne söylesem eksik kalacakmış gibi hissediyorum... Borcunu ödedin, üzerinde yük kalmasın. Biz, senin sayende buralardan gidiyoruz. *AN* kolyesi, bize hayat verdi Anıl."

Mezar taşında, *Anıl Nacar* yazıyor olması, bana çok garip geliyordu.

"Şu geride kalan yirmi beş gün, fazla fazla düşündüğüm, burada kalacak olan insanlarla fazla fazla vakit geçirdiğim bir dönem oldu. Her gün başka bir sosyallik içindeydim. Halam bir yemek verdi evinde, herkes davetliydi. Annenler, Semra Teyzeler, yengem falan hepimiz. Eski günlerde olduğu gibi... Çoğalmışız tabii. Esin'in nişanlısı ve Demir de vardı. Ada'yı da sayarsak, üç kişi daha fazlaydık sofrada. Bi'

sen yoktun. Ama herkes senden bahsetti, rahmet okudular, *toprağı bol olsun* dediler. Annem, babam, anneannem ya da amcam da yoktu ama onlar zaten yıllardır yok. Senin olmayışın hepimiz için hâlâ çok yeni. Eskiden, yani Amerika'dayken, onlarla görüşmüyorken bunu fark etmiyordum. Ama şimdi iliklerime kadar hissediyorum."

Bora iç çektiğinde bakışlarım bir an için ona çevrilmişti. Beni duymaktan hoşlanmadığını, nahoş bir şey yaptığını düşündüğünü, olmaması gereken bir yerde olmaya mecbur bırakıldığını hissettim. Göz göze geldiğimizde, zoraki olduğu fazlasıyla belli bir şekilde gülümsedi ve her şey yolundaymış gibi davrandı.

"Eskiden kızgın olduğum, kırgın olduğum veyahut çok da hoşlanmadığım insanlarla vakit geçiremezdim... Büyüdükçe galiba, insanlarla bir arada olmak için onları çok sevmek zorunda olmayabileceğimi... Dahası sevdiğimiz insanlara kızabileceğimizi, kırılabileceğimizi, bunun çok hayatın içinden olduğunu keşfettim. Bi' de buralardan gidiyoruz diye galiba, kindar yanımı susturdum ve hayatıma giren, bana bir şeyler katan, beni ben yapan herkesi minnetle anmaya başladım. Eğer yaşasaydın... Bugün sen de bizimle ol isterdim... Çünkü bence bugün, senin eksikliğini yine hepimiz hissedeceğiz Anıl... Seni öyle çok özledim ki... Sana anlatmak istediğim, seninle paylaşmak istediğim öyle çok şey var ki... Keşke yaşıyor olsaydın. Keşke yanımda olsaydın. Sana bir kere olsun sarılabilmek için neler vermezdim."

2 Haziran 1991 ve 25 Ağustos 2017 tarihlerine gözlerimi kapatırken, parmak uçlarım mavi ortancalara değdi.

"Begonvil boy vermiştir şimdi... Yasemen basmıştır Bodrum'u... Kokusu geldi rüzgârın... Bir kelebek öptü boynumu..." İki saniyeliğine alt dudağımı dişlerken, gözlerimden yaşlar aktı. "Eren'le birbirimize bir söz verdik. Her sene, doğduğun ve öldüğün günde... Denize bakarak bu şarkıyı söyleyeceğiz... Gece tam on ikide... Her sene... Birbirimizi ve seni hatırlayacağız Anıl. *Sen şimdi gerdanını maviye... Göğsünü bir yelkenliye... Gönlünü ilk önüne*

çıkan... Yaz seferine bağlamışsındır... Vurunca dibine sakız rakısının... Biraz da ağlamışsındır... Ağlamayacağız. Seni düşünürken yalnızca gülümseyeceğiz..." Dudaklarım iki yana kıvrılırken, gözümden akmaya yeltenen diğer yaşları hızlıca silmiştim. "*Benim yerime de sev, bekletme hayatı...* Biz yaşamaya devam ederken, seni içimizde yaşatacağız... Hep... *Bu kadarına razıysan, yaşa gitsin... Kaç kişiyiz savunan sevdayı...* Söz verdik. Ve böylece, yılda iki kez, yine üçümüz olacağız... Biz üç kişiyken hep çok kalabalık oluruz bilirsin... Bodrum olacağız... Hiçbir zaman kışa teslim olmayacağız Anıl, bana öğütlediğin gibi..."

"Bora," dedi bir kadın.

Gözlerimi açtığımda önce Bora'yı gördüm. Bize doğru yürüyen ve kendisine adıyla hitap eden kadına dönmüştü. Hayatta hiçbir yerde görmeyi beklemediğim ve arzu etmediğim, Anıl kaza yaptığından beri de görmediğim kadına.

Ayça'ya.

"Merhaba... Sizi burada görmeyi beklemiyordum," dedi, yanımıza geldiğinde. Bora'ya gülümsedi ve bana döndü. "Nasılsınız?"

"Teşekkürler," dedi Bora. Yüzümdeki şaşkınlık dolu ifadenin farkına varmış olsa gerek, "Daha önce burada karşılaşmıştık," diye açıkladı.

Daha önce... Burada... Derin bir nefes aldım. Ayça ile... Ayça... Anıl... Bora... Mekan ve zaman kavramının kargaşa yarattığı zihnimin bir anlığına da olsa idrak yeteneğini kaybettiğini düşünmüştüm. Daha önce... Burada... Anıl'ın mezarı... Ayça... Bora...

Nezaketen de olsa Ayça ile konuşmam mı gerekirdi, nasıl olduğunu sormam ya da onu iyi gördüğümü falan mı söylemem gerekirdi bilmiyordum ama ben bunların hiçbirini yapmayacaktım. *"Seni seviyorum Anıl..."* dedim, içimden. *"Huzurla uyu..."* Mermer zeminden kalktım ve saçlarımı örten şalı düzelterek, annemle babamın mezarına ilerledim.

Annem ve babamla konuşacak çok fazla şeyim vardı belki ama Ayça biraz ileride dururken ve gözleri dolu dolu Anıl'ın mezar taşına bakarken dilim tutulmuş gibi hissediyordum. Yerdeki bidonu almak üzere eğildiğimde, Bora benden önce davranmıştı. "Ben kaldırırım," dedi. Anıl'ınkisi gibi annemle babamın mezarının üzerindeki toprağı da kendi suladı.

"Veda etmeye geldim," dedim içimden. *"Yine, başka bir 21 Mayıs'ta. Tam dört sene sonra."*

Bora, elini belime sararak beni kendine çekerken, "Ömrümü, kızınızla torununuzu mutlu etmeye adayacağım," diye mırıldandı. Gülümserken başımı göğsüne yasladım. "Nazlı için endişelenmeyin hiçbir zaman. Söz veriyorum, ben yanında olduğum sürece o, hep iyi ve mutlu olacak. Gözünüz arkada kalmasın."

"Keşke yanımızda olsaydınız..." diye fısıldadım. Bora saçlarımın arasından öptü. "Ama Nazlı Butik Otel'e gideceğim için öyle heyecanlıyım ki... Bir yandan yanımızda olacaksınız da zaten..." Başımı Bora'nın göğsünden kaldırdım ve kapkara gözlerine baktım. "Gidelim sevgilim," dedim yavaşça. "Otelimizi çok özledim."

Bora başını hay hay dercesine salladığında, annemle babamın mezarının başından ayrıldık. Ayça'nın yanından geçtiğimiz sırada, onunla göz göze gelmemek için büyük bir çaba sarf etmiştim.

♠

Akasya Otelleri, Nazlı Butik Otel dahil tüm çevre otelleri içine alan koskocaman bir işletmeydi. Bora, bu oteli yıktırtarak Nazlı Butik Otel'i olduğu yere, o zamanki hâliyle inşa ettirmiş, diğer otellerin yer kapladığı kocaman araziyi de ağaçlandırmıştı. Evimizin bodrumundan çıkan ve bakımdan geçen tabelamıza bakarken, gözlerimin yaşarmasını engelleyememiştim. Burada benim adım yazıyordu ve burada benim adımın yazması, annem ve babam tarafından çok sevildiğimi hissettiriyordu. Otelimize istinaden, Anıl'ın da hep açmayı hayal ettiği ve bu hayalin de arkasında Ayça'nın olduğunu bilmediğim o galeriye de

"Naz Oto Galeri" adını vermesini istemiştim. Çünkü insan sevince, böyle davranmalıydı ve bana bunu annemle babam öğretmişti.

İçeri girmemiz lazımdı ama ayaklarım oldukları yere mühürlenmişlerdi ve onları nasıl kıpırdatacağımı bilmiyordum. Otelimiz buradaydı, karşımdaydı, üstelik bir gün çok zengin olursam restore etmek istediğim hâliyle, aynı hayallerimdeki gibiydi. Burada, böylece dururken kaç yaşında olduğuma emin olamıyordum. 8 mi 28 mi? Annem ve babam içeride değildi, zaten onların mezarından geliyorduk ama sanki hiç ölmemişler gibi Nazlı Butik Otel burada, yıllara meydan okurcasına bana bakıyordu.

"Sen..." dedim Bora'ya dönerken. "Ölmeye gitmeden evvel bana buranın fotoğraflarını bıraktın ya..." Gözleri mahcubiyetle kısıldı, bunu ona hatırlatmamdan hoşlanmıyordu. "Bir not yazmıştın içine: *'Bir gün, hiçbir yere sığamaz ve bir yere sığınmak istersen...'* diye. Bu notu gördüğümde, banyoya koşacaktım. Su sesi geliyordu. Sana bir şey söylemem gerekiyordu. Sonra telefonum çalınca... Mehmet aramıştı. Ve de zaten sen banyoda yoktun."

"Ne söyleyecektin?" diye sordu merakla.

"Hiçbir yere sığamadığımda, her zaman sana sığınmak istiyorum..." dedim, gözlerinin içine bakarken. "Çünkü sen yolun en güzel ve son durağısın." Gözlerinin içi parlarken, elimi tuttu. "Teşekkür ederim, sevgilim. Sığınmak için değil ama yad etmek için, annemle babamı daima yaşatmak için... Bu otelin yeniden burada olmasına çok sevindim. Çünkü burası, küçük Nazlı'nın sığındığı ve kendini çok iyi hissettiği bir yuva..." Hıçkıra hıçkıra ağlama duygusu geldiğinde, "Diyecektim. Ama sen gittin ve bunları duymayı hak etmediğin gerçeğiyle beni yüzleştirdin," diye devam ettim. Bora kaşlarını çattı. "Aklıma geldikçe sinirleniyorum. Bari duşu açık bırakmasaydın ya!"

"Sevgilim," dedi şaşkınlıkla. "Bugün, bunu mu konuşacağız?"

"Bugün, yarın ve benim aklıma her geldiğinde..." dedim, omuz silkerken. "Kızımıza bu yaptıklarını tek tek anlatacağım. Annesinin neler yaşadığını bilsin."

"Ben de senin dolduruşuna gelmemesi için elimden geleni yapacağım," dedi. Elimin üzerine minik bir buse kondurdu. "Allah'tan sürekli uyuyorsun ve kızımızla baş başa kalabiliyorum."

"Tabii şimdi *kızımız* oldu!" dedim gözlerimi devirirken. "Hani erkekti?! Üzüldün mü erkek değil diye?! Soyadınız da devam edemeyecek, yazık!"

Bora kocaman bir kahkaha attı. "Ne yani, sen şimdi *Alaca* değil misin?" diye sordu. Kaşları havalanmıştı. "Kızımızın bir tarafı da *Alaca* olmayacak mı?" Alt dudağını ıslattı. "Bu arada hiç söyledim mi hatırlamıyorum ama... Hazır benim soyadımı alışının üzerinden dört sene geçti, rahatça söyleyebilirim. Çok güzel bir soyadın var."

Gülümsediğimde gözlerimden akan yaşlar kesilmişti. Kafamın dağılmasıyla beraber içime derin bir nefes çektiğimde, artık otelimize girebileceğimi hissetmiştim. Sevdiğim adamın elini asla bırakmadım ve birlikte Nazlı Butik Otel'e doğru ilerledik. Yıllar önce, babasını gördüğüm yere. Onunla evleneceğimi bilmeden, babasına, oğlunun saçımı çekmemesini söylediğim yere. Annemin beni defalarca öptüğü, babamın bana defalarca sarıldığı, bir sürü güzel ve unutulmaz anılar biriktirdiğimiz otelimize.

"Otel, bugünden sonra eğer istersen hizmet vermeye başlar. İstemezsen de burada, böylece kalır. Temizliği, bakımı yaptırılır. Bu kararı sana bıraktım," dedi Bora. Bakışlarım yeniden gözlerini buldu. "Eğer hizmet vermesini istersen Gökhan'a söylerim, iyi bir turizmci bulur. İlgilenir mutlaka."

"Özcan Abi, Bodrum'dan bir yer bakıyormuş..." dedim. İç çekerken bakışlarımı etrafta dolaştırmış ve oteli sarmalayan begonvillere bakmıştım. "Burayı ona emanet etsek ya?" Gülümsedim. "Zaten evin anahtarını yengeme vereceğim. Diğer evin anahtarını da Osman Amca'lara vermesini

söyleyeceğim. Herkes yerine yurduna kavuşsun. Bir evin boş boş durmasının kimseye bir faydası yok. Bari yaşansın içinde, annemle babamın ruhuna kahkahalar değsin."

"Nasıl istersen," dedi.

"Çocukken çok sevdiğim bir kitap vardı, *Ölümsüz Ece.* Burada okumuştum. Onunla beraber, yıllarca annemle babamın fotoğrafının başucumda durduğu çerçeveyi, fotoğrafı çıkarttım içinden, Asya'ya hediye edeceğim," dedim. Bora beni gülümseyerek, büyük bir dikkatle dinliyordu. "Demir'e de babasının nişanda bana hediye ettiği çocukluğumuzdan kalma misketleri... Can'a da çocukken resim yaptığım boya kalemleri vardı, babam yurtdışından getirtmişti, yeni gibiler, onları vereceğim... Resim yapmaya başlamış da. Benden hatıra olarak saklasınlar."

"Leo'ya?" diye sordu.

Dudaklarım titrerken, yeniden gözlerim yaşarmıştı. "Keşke annesi, onu bize verse..." dediğimde, Bora hüzünle gülmüştü.

"Çok üzülüyorsun..." dedi, bana sımsıkı sarılırken. "Bu kadar üzülmek, kızımız için iyi mi emin değilim. Doktoru duymadın mı?" Çenesini başımın üzerine yasladı. "Yapma ama bunu... Sen üzüldüğün zaman, verdiğimiz kararı sorguluyorum bak." Başımı hızla iki yana sallarken, burnumu çektim. "Böyle hissettirme bana."

"Yok yok," dedim hızlıca. Ciğerlerime dolan bergamot kokusuyla derin, çok derin bir nefes aldım. "Çok özleyeceğim Bora! O benim arkadaşım!"

Bora benden ayrılırken, baş parmağını çeneme yerleştirdi. Göz göze gelmiştik. "O da seni çok özleyecektir eminim buna..." dedi. Yanaklarıma süzülen yaşları sildi. "Ama onun adına sevinmen lazım. Artık babası da yanında. Onların, çok güzel bir hayatları olacak. İnan bana."

"Babamın bana yaptığı tekneyi Leo'ya vereceğim," dedim. Bora gülümsedi. "Kaptan olsun... Hayalleri gerçek olsun ve o kaptan olsun..." Bora'nın gözlerinin dolması, o da bunu çok istediği için olmalıydı. "Hem de *Nazlı* yazıyor o teknenin

üzerinde. Biz bilmesek de duymasak da bana Nina demeyi bırakır ha, ne dersin?"

"Şahane bir plan, ben bile bu kadarını kuramazdım..." dediğinde, kocaman bir kahkaha atmıştım. "İyi ki evlendik," diye devam ettiğinde ise bir an için ne dediğini anlayamamıştım. Bir elini karnıma yerleştirdi. "O gün, *evet* dediğin için, her şeye ve bana rağmen benden ayrılmadığın için, hâlâ karım olduğun için teşekkür ederim Nazlı."

"Ölsem bile senin karın olmaktan vazgeçmem ki," dedim.

Beni yeniden kendine çekti ve bana var gücüyle sarıldı. Ben de ona. Annemle babamın otelinde, 2021 yılında, Mayıs'ın 21'inde, öğleden sonra, saat üçte, birbirimize sımsıkı sarıldık. Bugüne kadar hiç sarılmamışız gibi. Ve bundan sonra da hiç ayrılmayacakmışız gibi. Israrla kendisine Naz dedirten Küçük Nazlı salıncağa oturmuş beni izlerken, babasının özel alfabesiyle kızımızın adını yazmıştı.

8.4.8

♠

Hamileliğimin on dördüncü haftasının içindeydim. Bebeğimiz, artık bir kivi büyüklüğündeydi. Ultrason görüntüsünün son beş saniyesinde zıplayarak beni şoka sokmuş, Bora'yı ise sadece güldürmüştü. Bora'nın her şeye nasıl bu kadar hazırlıklı olduğunu ve cool tepkiler verdiğini gerçekten bilmiyordum. Öte yandan, tam iki kilo dokuz yüz gram almıştım. Karnımın dışarıdan belli olup olmadığından emin değildim, Bora belli olmadığını söylüyordu ama zaten o, beş yüz kilo olduğumda da belli olmadığını söyleyecek gibi duruyordu. Üstelik mide bulantılarım da kesilmişti ve artık iştahım daha açıktı. Çok yakında daha fazla kilo alacağa benziyordum, bir yanım denizin ortasında yiyecek içecek bulamamamızı umut etmiyor değildi.

"Sevgilim?" dedi Bora. Duştan çıkmıştı. Göğüslerinden, belindeki siyah havluya doğru sular süzülürken bana doğru yaklaştı. "N'apıyorsun?" diye sordu. Nazlı Butik Otel'deki odamızda, aynanın karşısında dikkatle kendime bakmamı tuhaf bulmuş olmalıydı ve bunu doğal karşılıyordum. Zira

saçım ve makyajım yapılmıştı fakat üzerimde yalnızca iç çamaşırlarım vardı. Ben onu bu şekilde, yani yalnızca boxer'ıyla ayna karşısında durup kendisine uzun uzun baktığını görseydim, ben de aynı şeyi sorardım. Ne yaptığını. Ama maalesef ne yaptığım konusunda, ona dürüst olamazdım çünkü kilolarımı kafama takmam onu gerçekten kızdırıyordu. "Sakın bana karnıma bakıyorum deme!" Demeyecektim. Ayrıca bu iddiasını kabul etmek zorunda da değildim. Sonuçta bilemezdi, emin olamazdı ve kanıtlayamadığı hiçbir şey için beni suçlayamazdı.

"Ne giysem diye düşünüyorum," dedim.

Arkamdan sarıldı ve ellerini karnımda birleştirip, köprücük kemiğimin üstündeki çukura büyük, ıslak bir öpücük kondurdu. Sakalları aklımı başımdan alırken dudakları arasından, "Hmm," diye bir ses çıktı. Aynada gözlerimiz birleşti. "Begüm, sana özel bir elbise tasarladı diye biliyorum?"

"Evet," dedim. Dudakları boynumu bulduğunda, iç çekmiştim. "Onu giymeye karar verdim ben de." Çenemin kenarını öptüğünde ona döndüm. Gözlerimiz geride kalan dört senelik evliliğimize kafa tutarcasına, birbirlerini ilk kez görmüş gibiydiler. "Bir şey soracağım ama gerçekten dürüst olmanı istiyorum." Başını salladığında ellerini belimde birleştirdi. "Karnım hiç mi belli olmuyor?" Dudakları aralandığında konuşmasına izin vermeyip, hızla devam ettim. "Dokuz gündür bu soruyu sormuyordum bak. Zaten aklımda böyle bir soruyu sormak da yoktu. Sen soktun şimdi aklıma. *Sakın bana karnıma bakıyorum deme* diyerek, aklıma karnımı getirdin. Artık belli oluyor mu? Dokuz gün geçti sonuçta."

Bu sorudan hiç hoşlanmamıştı ama yine de cevap verdi: "Çok çok çok az, çok çok çok dikkatli bakınca, yani yalnızca benim anlayabileceğim kadar..." dedi. Oysa ben sadece Bora'nın anlayamamasını tercih ederdim. Ellerimi kollarına yerleştirirken sıkıntılı bir nefes vermiştim. "Bak sevgilim..." dedi yumuşacık bir sesle. "Karnın belli olacak. Daha da kilo

alacaksın. Ve ben, seninle kilolarını ayrı ayrı değerlendireceğim. Çünkü kilolarından sen değil, kızımız sorumlu. Karnında bir bebek var."

Başımı, mecburen onu onaylarcasına salladım. *Mecburen* çünkü, karnımdaki bebek sağlıklı olduğu ve her şey yolunda gittiği takdirde, iki ilâ dört kilo arasında bir şey olarak doğacaktı ve ben şimdiden bunun iki kilo dokuz yüz gramını zaten almıştım. Aklım, kilolarımın hepsinin onun hanesine yazılmamasını kabul edemiyordu. Bu tıbben normal olsa bile psikolojik olarak hiç adil değildi.

"Dört sene önce, gelinliğimi belki kızımızın giyeceğini söylemiştim sana," dedim. Aklına o an gelmişçesine gülümsedi. "Kızımız giyer mi bilmem... Ama ben bu gece, yatla açıldığımızda, baş başa kaldığımızda yani, onu giymek istiyorum. Sana özel. Getirttim onu yata." Bakışlarında heves dolu bir ifade belirdi. "O yüzden endişelendim. Ya içine sığamazsam diye."

"Bi' denersin... Eğer sığamazsan, çıkartırsın..." dedi. Bakışları flörtöz bir şekilde, beni tepeden tırnağa süzmüştü. "Ben yardım ederim sana, seve seve."

Gecenin sonunda benim de istediğim buydu zaten, o yüzden kıkırdamama engel olamadım. "Dördüncü senemiz..." dedim. Ruhumdan karşı koyamadığım bir kırgınlık taşıyordu. Bora'ya değil, hayata duyduğum bir kırgınlıktı bu. "Ama ilk kez kutluyoruz. Dahası, ilk kez bir yıldönümümüzde beraberiz. Sence de çok tuhaf değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Beraberdik," dedi. İşaret parmağını kalbindeki dövmeye bastırdı. "2018'de buradaydın," dedi. Kesik bir nefes verdi. "Bir kurşun kadar sıcaktı varlığın, yakıcı ve öldürücü. Sesini duyuyor, yüzünü görüyor, seninle konuşuyordum. Tam buradaydın."

Salıncakta sallanan küçük, Nazlı kız çocuğunu, kalbindeki maça işaretinden öptüm.

"2019'da buradaydın..." dedi, boğazındaki adem elmasını gösterirken. "Her yutkunuşumda, boğazıma takılıyordun." Beni kucaklamasını istediğimi hemen anladı. Kollarımı

boynuna dolarken, bacaklarımı beline sardım. "Unutacak olsam seni... Mümkün değil ya, bir saniye olsun unutabilecek olsam varlığını... Boğazımı düğümlüyor, bana kendini hatırlatıyordun."

Adem elmasının olduğu yeri öptüğüm sırada, kokusu buram buram içime yayılıyordu. Başını hafifçe geriye uzattığı için tüm boynu açığa çıkmıştı. Kısalttığı sakallarının dudaklarımda bıraktığı hissi çok seviyordum.

"2020'de ise buradaydın..." dedi şakağını gösterirken. Gözleri kapalıydı. "Zihnimi tümden ele geçirmiş, senden başka herhangi bir şey düşünmemi engellemiştin. Uyuduğum, uyandığım, nefes aldığım her an seninleydi ve... Ve benimle olmana rağmen seni çok özlüyordum."

Şakağından öptüm. Zihninden, zihnindeki bütün düşüncelerden. Kaygıları dağıtıp, kötü anıları silip, onu mutsuz eden her şeyi yok edip, aklında sadece güzel şeylerin kalması için, bir kez daha öptüm. Ve bir kez daha.

"Başka?" dedim, sessizliğin on beşinci saniyesinde. Dudaklarımı boynuna bastırdım. "Burada da var mıydım? Şah damarında? Ben yine de öpeyim. Belki varımdır." Boğazından kopan neşeli melodi, saçlarımın arasında kaybolmuştu. "Sonra burada..." dedim, yanağından öperken. Dudaklarım burnuyla buluştu. "Burada var mıydım?" diye sordum, şakacı bir merakla.

"Vücudumun her zerresindeydin evet," dedi arzulu bir tonlamayla.

"Burnun çok güzel bu arada. Hiçbir şeyine aşık olmasam, burnuna aşık olurdum kesin," dedim. Bu kez attığı kahkaha daha da büyüktü. "Estetikli doğmuşsun resmen. Ne biçim Karadeniz'liysen! Sadece kâğıt üzerinde, sadece!" Gözlerimi kısıp, burnunun kaç santimetre olduğunu anlamaya çalıştım. "İnşallah kızımızın burnu sana benzer. Gerçi benim de burnum güzel ama seninkisi kadar güzel mi emin değilim ya... Seninki bayağı çizilmiş gibi çünkü!" Kahkahası dursa da dudaklarının kenarında bir gülümseme asılıydı ve gamzesine takılan gözlerim yutkunmama sebep olmuştu. "Hoş...

Yüzünün her bir detayı çizilmiş gibi sevgilim ya. Yani ben çok üzülüyorum kızımıza."

"O niye?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Düşünsene... Hayata gözlerini açıyorsun ve gördüğün erkek, dünyanın en yakışıklı erkeği!" dedim yapay bir üzüntüyle. "Sonra gel de diğer erkekleri beğen... Kızın kriterlerini ilk anda yükseltiyorsun, senin yüzünden kalan bütün erkeklerde bir kusur bulmak zorunda kalacak!"

"Begüm'e bir şey olmadı, üzülme..." dedi gülerken.

"Ama sevgilim, o doğduğunda henüz bu kadar olmamışsın ki..." dedim tatlı bir tonlamayla. Kaşları havalanmıştı. "İlk izlenim çok önemli. Altı buçuk yaşındaki sevimli hâlinden eser yok şimdi. Sadece yakışıklısın. Çok yakışıklı."

"Burada bir otel varmış... Babam gelip gitmiş, kaç kez... Acaba önünden geçtim mi ben hiç?" diye sordu. Bilmiyordum ve galiba bu sorunun cevabını zaten hiç kimse bilemezdi. "Burası Akasya Otelleri'nin bir şubesi olduğunda buraya gelip gittim ben. Defalarca kez Bodrum'a geldim gittim. Yalıkavak'a da geldim. Hiç karşılaştık mı acaba seninle Bodrum'da? Bazen merak ediyorum. Defalarca teğet geçmişiz birbirimizi. Bir bayram günü, ben sizin üniversiteye geldiğimde, yılbaşı akşamı... Sen bana gelinceye kadar, kaç kez teğet geçtik birbirimizi acaba?"

"Ben sana gelinceye kadar... Hayat, bizi birbirimize hazırladı..." dedim.

İç çekerken, "Naz," dedi. A'yı biraz inceltmiş ve uzatmıştı. "Urduca'da çok güzel bir anlamı var. *Karşındaki kişi tarafından, koşulsuzca sevildiğini bilme hissi, bunun verdiği gurur."*

Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken, "Öyle mi?" dedim.

"Evet," dedi gülümserken. "Evliliğimizin birinci yıldönümünde, tesadüfen öğrenmiştim bunu. Sana böyle hissettiremediğim için de çok üzülmüştüm." Bir elini belimden ayırdı ve işaret parmağıyla omzumda bir yuvarlak çizdi. "Bundan sonra hisset." İşaret parmağı sırtımdan düz bir çizgiyle belime doğru yavaşça ilerliyordu. "Bu akşam kim

sana *Naz* diye seslenirse, bunu, yani benim sana olan koşulsuz sevgimi düşün." Belimdeki eli kalçama doğru kayarken; işaret parmağı da rotasını değiştirip, bel oyuntuma doğru yol almıştı. "Geceyi bekle," dedi, çok önemli bir sır verir gibi. Dili kulağıma değmiş, ardından nefesi aklımı başımdan alır gibi ıslak olan yere temas etmiş, dudaklarım açılıp arasından tiz bir ses çıkmış, tüylerim ise diken diken olmuştu. "Yıldönümü hediyemizi sana gece vereceğim."

Dudaklarımdaki boşluğu dudaklarıyla kapatırken, bedenim alev alev yanıyordu. Bora bir eliyle beline sarılı bacağımı okşarken boğazımdan kopan çığlığa benzer bir ses, dudaklarının içinde kaybolmuştu. Belindeki havluyu yalnızca bacaklarımın tuttuğunu fark ediyor, havlusundan kurtulsun istiyor, ben de üzerimdeki çamaşırlardan sıyrılayım ve teni tümden tenime karışsın diye kavruluyordum.

"Geceyi bekle," dedi, bir kez daha. Dudakları dudaklarımdan ayrılmış, nefesi yüzümü yalıyordu. Geceyi beklememi söylüyordu ama nasıl bekleyeceğime dair herhangi bir ipucu vermiyordu. Dudaklarım yeniden dudaklarını buldu. Bekleyemezdim. Ve fakat Bora tutturdu mu tutturan, takıntılı biriydi. Güçlü ama kısa bir öpücükten sonra, yeniden dudaklarını dudaklarımdan çekti. "Hile yapmak yok," dedi. Kaşlarımı çattım. "Uslu dur, söz dinle. Geceyi bekle. Benim maça kızını beklediğim gibi bekle. Sabırsız bir sabırla."

"Niye ki?!" dedim itirazla, sitemle, mutsuzlukla!

"Çünkü Çınar gelecek şimdi odaya," dedi. Ağlıyormuşum gibi çıkardığım ses Bora'yı güldürmüştü. "Planın üzerinden geçeceğiz sevgilim, erteleyemem bunu." Alt dudağım biraz öne çıkmak suretiyle dudaklarımı büzdüm, belki bana acırdı? "Söz, geceyi beklediğine pişman etmeyeceğim seni..." dediğinde, acımayacağını anlamıştım.

Kucağından indim. "Geceye kadar seninle konuşmayacağım!" diye kızdım ve hızlı adımlarla banyoya ilerledim.

Bora'nın attığı kahkaha, sertçe çarptığım kapının sesini bile bastırmıştı.

♠

Uzun, siyah, sağ tarafında bacağımı her adımımda olduğu gibi açıkta bırakan derin bir yırtmaca sahip; etek kısmının, karnımın üstünden fazla kalın olmayan bir şeritle üzerimdeki bralete bağlandığı ve belimin de komple açıkta kaldığı, Begüm'ün diktiği elbiseyi giymiştim. Ayağımda ise bilekte ve parmaklarımın bittiği yerde incecik bantları olan, bantların tam ortasına birer pırlanta işlenmiş, Begüm'ün Fransa'dan getirttiği yüksek, ince topuklu siyah ayakkabılar vardı. Boynumdaki pırlanta taşlı zarif gerdanlıkla takım bilekliği de sol bileğime takmıştım.

Bora siyah smokinini giymiş, berjere oturmuş, bacak bacak üzerine atmış, beğeniyle beni izlerken ben ona hâlâ küstüm. Göz makyajımı düzeltirken, saçlarımın dalgalarını şöyle bir karıştırırken -aslında Bora'ya karşı tavırlı bir şekilde savururken- ya da bordo ojelerim düzgün mü diye kontrol ederken asla onunla muhatap olmamıştım. İtinayla göz göze gelmekten kaçınıyor, o burada değilmiş gibi davranıyordum. Parfümümü sıktığımda hazırdım.

Hani Çınar gelecekti, altı dakika kırk bir saniye geçmişti ve hâlâ yoktu?!

"Büyüleyici..." dedi Bora, el çantamı almak üzere yatağa ilerlediğim sırada. "Kim derdi ki bu otelde, küçük nazlı bir kız çocuğu var ve o çocuk büyüyüp, böyle harikulade bir kadın olacak?"

"Ohoo!" dedim, alayla. "Beni gören herkes!" Çantamın içine telefonumu yerleştirdim. "Herkes biliyordu büyüyünce ne canlar yakacağımı! Senin baban da beni görür görmez, çok güzel bir kız olduğumu söylemişti." Bakışlarım Bora'nın gözlerini buldu. "Bilmiyorsun tabii... *Harikasın*, demişti bana. *Benim kızlarım bile bu kadar güzel değiller vallahi Vedat, siz bu kızı neyle beslediniz,* diye sormuştu." Yüzüme teessüf dolu bir gülümseme yayıldı. "Ya senin baban, beni resmen sana istiyordu ama açıkça söyleyemedi, utandı. Çünkü ben o

kadar güzeldim ki onun oğluna mı kalmıştım yani, kendisi de farkındaydı bunun! O yüzden sadece beni övmekle yetindi. Övgü değil, gerçeklerdi tabii söyledikleri. Bütün akşam benim güzelliğimi konuştular düşün, başka konu konuşamadılar!"

"Hani ben biraz önce, dünyanın en yakışıklı erkeğiydim?" diye sordu. Kaşları çatıktı ama gülümsüyordu. "Daha on beş dakika geçmedi ya?"

"Geçti geçti *Bora'cığım*," dedim. Kaşları hayretle havalandı. "Sür eşeği Niğde'ye artık sen! Bu saatten sonra yapabileceğin tek bir şey var, o da oturup dua etmek! Geceye kadar seni boşamayayım diye!"

"Şimdi öyle mi olduk ya *Nazlı'cığım*?" diye sordu.

"Aynen *Bora'cığım*!" dediğimde, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmıştı fakat komik olan neydi, anlamamıştım.

"Eyvallah *Nazlı'cığım,*" dedi.

"Ha boşasam itiraz etmeyeceksin yani, peki!" dedim sitemle. Kaşlarımı çatmıştım. "Hani Çınar geliyordu, nerede?!"

"Geç kaldı," dedi sıkıntılı bir nefes verirken. Saatine baktı. "Sikeceğim sülalesini geldiğinde, sen hiç merak etme. Karımla aramı bozdu çünkü."

Zorlukla yutkundum. "Tamam ya... O kadar da şey değil," dedim. Gözlerimin içine ciddiyetle baktı. "Önemli değil yani. Bozulmadı. Zaten davetliler gelmeye başlamışlardır. Aşağı ineriz şimdi. Bir şey deme Çınar'a."

"Diyeceğim diyeceğim! Öyle şeyler diyeceğim ki!" dedi sertçe.

"Deme," dedim üzüntülü bir tonlamayla. Çınar'ın başını yakıp, giderayak huzursuzluk çıkmasına sebep olmuştum. "İşi çıkmıştır, gelir zaten şimdi. Ben sana şaka yapıyordum."

Ciddi olup olmadığımı anlamak istercesine gözlerimin içine bakarken, "Bana şaka gibi gelmemişti *Nazlı'cığım*?" dedi.

"Gerçekten şakaydı sevgilim," dedim. Gülümsemeye çalıştım. "Aaa! Bana inanmıyor musun? Bir şey deme Çınar'a

tamam mı?"

"Bir şartla..." dedi. Şartını duymadan kabul etmiştim, o yüzden başımı salladım. "Gel..." dedi. Bacağını diğerinin üzerinden çekti ve hafifçe iki kez dizine vurdu. "Buraya..." diye ekledi.

Telaşla çantamı yatağın üzerine bıraktım ve hızlı adımlarla yanına ilerledim. Bir bacağının üzerine otururken, bacak bacak üzerine atmıştım. Bir eli belimde, bir eli de yırtmacımdan açıkta kalan bacağımda kendine yer bulurken, gözleri gözlerime mühürlenmişti. Dudaklarının kenarına silik bir tebessüm yerleşirken, bakışları yüzümün her bir zerresini ezberlemek ister gibiydi.

"Seni seviyorum," dedi. Barıştım. "Bütün huysuzluklarınla, pireyi deve yapmalarınla, takıntılarınla, nazlanışlarınla, günahlarınla ve sevaplarınla... Her şeyinle; seni *Nazlı* yapan, sana dair her şeyi ve seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum sevgilim," dedim.

Kapı tıklatıldı. "Geldi," dedi. Alnıma minik bir öpücük kondurduğunda gülümsedim. Bora'nın kucağından kalktım. Bu sırada Bora, "Gir!" diye seslenmişti.

Kapı açıldı. Gelen Çınar değil, Aydın'dı. "Kara..." dedi. Bana döndü. "Merhaba yenge." Aydın'a gülümseyerek başımı salladım. Üzerindeki takım elbise, her zaman giydiklerinden farklı olarak daha stil duruyordu ve bugün kravat takıp, ceket cebine de mendil iliştirmişti. Bildiğim kadarıyla bugün için onun giyimine de Begüm el atmıştı ve açıkçası sonuç, çok iyi gözüküyordu. Bora merakla Aydın'ın yüzüne bakıyor, devam etmesini bekliyordu. Fakat Aydın'ın devam etmeye niyeti var mıydı çok emin değildim. On saniye boyunca Bora'nın yüzüne bakmış ve en sonunda dile gelebilmişti: "Dinliyorum?" dedi.

Bora derin bir nefes verirken arkasına yaslandı. "Sen geldin Aydın?" dedi, *ne diyorsun* diye sorar gibi. "O yüzden dinleyen benim."

"E sen çağırmışsın?" dedi Aydın, şaşkınlıkla.

Bora'nın kaşları çatılırken, kapı bir kez daha tıklatıldı ve içeri Gökhan girdi. "Beni görmeden yapamıyorsunuz değil mi?" dedi gülerek. Aydın'dan farklı olarak smokin giymişti. "Evet? Ne vardı?"

"Sizi bana sayıyla mı verdiler yoksa biri tuzak mı kurdu?" diye sordu Bora. Bakışları iki saniyeliğine bana değip yeniden Aydın ve Gökhan'a çevrildi. "İkinizi de ben çağırmadım. Kim yolladı sizi?"

Aydın ve Gökhan, aynı anda, "Çınar!" demişlerdi.

Bu sırada kapı bir kez daha tıklatıldı ve içeriye Beyza girdi. Hepimizin bakışları ona çevrilmişti. Vücuduna tam oturan, kalın askılı, üst kısmı balenli, dizlerinin biraz altında biten siyah elbisesi elbette ki Begüm Karabey imzası taşıyordu ve sırtı ile üst bacaklarındaki kemer izlerini saklıyordu. Siyah, uzun eldiven de takmıştı ve bunu, kırık kolunda kalan ve nefret ettiği iz yüzünden taktığını söylemese de anlayabilirdim. Uzun siyah saçlarını at kuyruğu toplayarak boynu ile kulaklarını açıkta bırakmış ve taktığı gerdanlık ile küpeleri dikkat çekici hâle getirmişti. Belki böylece, ruhundaki izleri de kapatmak istiyor ve insanların yüzüne değil, takılarına bakmasını tercih ediyordu.

"Seni de mi ben çağırdım?" diye sordu Bora, Beyza'ya.

Beyza gergin bir şekilde Bora'ya baktı fakat bakışlarını kardeşinin üzerinde fazla tutmayıp bana çevirdi. "Çınar," dedi. Derin bir nefes verdi. "O gönderdi beni. *'Çok önemli. Nazlı'nın yanına git, geliyorum,'* dedi. *'Hayat memat meselesi,'* dedi. Ondan geldim. N'oluyor?"

"İyi bir şey olmuyor belli ki," dedi Bora.

Kapı bu kez tıklatılmadan açıldı ve nihayet Çınar içeri girdi. Herkesin bakışlarının kendisi üzerinde toplanacağını biliyordu ve bundan rahatsız da değildi. "Beyler?" dedi öncelikle. Gözleri beni bulduğunda, "Nazlı, çok güzel olmuşsun," diye devam etti. Beyza'ya baktı. "Teşekkür ederim beni kırmadığın için."

"Ne oluyor amına koyayım?!" diye sordu Gökhan, merakla.

Bora'nın bakışları kısılmış, o da benzer bir merakla Çınar'a bakıyordu. "Neredesin sen bin saattir?!" dedi Bora, kızgın bir tavırla. "Niye herkesi buraya yolladın?! *Hayat memat meselesi* de ne demek?!"

"Sakin ol Kara, her şeyi açıklayacağım..." dedi Çınar gülümseyerek. Bora arkasına yaslanırken bir kolunu kolçağa yerleştirmiş, bir ayağını da hafifçe öne doğru uzatmıştı. "Beyza'nın otele gelmesini bekledim. Şimdi geldiler Leo ile. Ondan geç kaldım." Bora'nın bakışları kısa bir anlığına ablasına değip yeniden Çınar'ı bulmuştu. "Hep beraber konuşmamız gerekiyor planı."

"Neden?" diye sordu Bora, ciddiyetle. "Aydın işin içinde değildi. Keza Beyza da. Ne oluyor? Bir sorun mu var?"

"Çınar Akbulut'a güvenmeyelim demiştim!" dedi Gökhan, hoşnutsuz bir ifadeyle.

Çınar smokininin düğmelerini çözerken, "Peşin hükümlü olmayın... Ayakta da kalmayın..." dedi ve Bora'nın yanında çapraz konumlanmış berjere geçti. Gözleri beni bulduğunda, "Otur otur," dedi.

Bora, Çınar'ın bu tavrı karşısında sinirlendiği için durumu normalleştirmeye çalıştım ve kanepenin Bora'ya yakın ucuna oturdum. Gökhan da sülale rahatlığı konusunda biyolojik babaannesi Nagihan Akbulut'la yarıştığı ve biyolojik abisi Çınar Akbulut'a çektiği için yanıma oturmuş, Aydın ile Beyza ise ayakta kalmayı seçmişti. "Dinliyoruz?" dedim, merakla.

"Basın kapıda..." dedi Çınar. Bakışları hepimizin üzerinde dolaşıyor ama en çok Bora'nın gözlerinde duraklıyordu. "Basına röportaj vereceksin Bora. Uzun bir balayı diyebileceğimiz bir tatile çıktığınızı, Nazlı'nın hamileliğini sakin ve huzurlu bir şekilde geçirmeye ihtiyacı olduğunu, senin de çok yorgun olduğunu ve uzun zamandır dinlenemediğini söyleyeceksin. Bu akşam, otelin iskelesinden yatınıza binecek ve denizlere açılacaksınız."

Bora, Çınar susmuş olmasına rağmen üç saniye daha onun yüzüne baktı ve akabinde gözlerini Gökhan'ın gözleriyle

buluşturdu. "Ne diyor lan bu?" diye sordu, alayla. "Bütün bunlar zaten benim fikrim değil miydi?" Gökhan sersemlemiş gibi kafasını sallayarak Bora'yı onayladığında, Bora yeniden Çınar'a dönmüştü. "Ulan beş yüz kez konuştuk zaten bunları!" Sesi sert çıkmıştı. "Sar buraları! Bunları biliyorum! Sonrasına gel sen, sonrasına... Kafan rahat bir şekilde, bizi kaçırabileceğini söyledin ya, o planı anlat! Açıldık, peşimizde olacaklar bir süre, göz hapsinde tutacaklar bizi! Onlar da kaçacağımızı düşünecek çünkü! Onları nasıl atlatacağımız kısmına gel! Beyza ile Aydın'ın evliliğine karşılık, ahkam kesiyordun ya! Haftalardır beni *konuşacağız konuşacağız* diye oyalıyorsun!"

"Sakin ol," dedi Çınar, gayet sakin bir tavırla. "Oraya da geleceğim. Aşama aşama gidiyorum."

"Siktirtme aşamanı da sadede gel!" dedi Bora.

Beyza, burada ne işi olduğunu sorgular gibi karşısındaki, yani Gökhan'la benim oturduğum kanepenin arkasındaki duvara bakıyor; Aydın dikkatle Çınar'ı dinliyordu. Gökhan ise her an Çınar'a saldırmaya yeltenecek gibi tetikteydi ve açıkçası bir huzursuzluk çıkacak olması hoşuma gitmiyordu.

"Siz denizlere açıldığınızda, iki günde bir İstihbarat'la görüşmelerine devam edeceksin," dedi Çınar.

"Emir kipini bir bıraksan mı sen?!" dedi Gökhan öfkeyle.

"Bi' sakin! Konuşsun adam ne konuşacaksa!" dedi Aydın, Gökhan'ı ikaz edercesine.

"Herhangi bir adamın da sana, veya dilersen ben, burada olup bitenlerle alakalı yazılı bir rapor geçeriz bu süreçte. Yani bağlantını koparmamış olman için," dedi Çınar, ciddiyetinden taviz vermeden. "Doğuma az kala..." Bakışları kısa bir an benimkilerle buluşup yeniden Bora'yı buldu. "Siz henüz daha yattayken yani... Gideceğiniz yere doğumdan sonra gideceğinizi söylediğin için böyle bir plan yaptım... Doğuma az kala haberleşeceğiz. Ve doğuma, biz de geleceğiz."

"Sebep?" diye sordu Bora, alaylı bir merakla.

"Çünkü senin yıkımını hepimizin görmesi gerekiyor. Şahit artsın diye. İnandırıcı olsun diye," dedi Çınar. Hepimiz aynı anda kaşlarımızı çatmış olabilirdik. "O an'a kadar zaten tatildeydiniz. Dönecektiniz. Biz de doğuma geldik. Normal bir aile gibi. Doğuma geldik ve hep birlikte dönecektik ama... Bunu yapamayacağız. Çünkü..." Çınar ağzındaki baklayı çıkartmak için güç dilenir gibi derin bir nefes aldı. "Nazlı doğumda ölecek. Bebekle beraber."

Havayı saran buz gibi gerginlik, derin bir sessizliğe sebep olmuştu. Bu sessizliği ancak otuz altıncı saniyede Bora bozmuş ve kopması yakın olan fırtınanın habercisi gibi neredeyse fısıldayarak, "Anlamadım Çınar?" demişti.

"Öldü göstereceğiz yani," dedi Çınar. Dudaklarım bir parça açılırken, Gökhan'la birbirimize bakmıştık. "Nazlı'yı da bebeği de öldü göstereceğiz." Beyza'nın kaşları çatılmış, Aydın başını iki yana sallamıştı.

Bora ise hepimizden farklı olarak büyük, çok büyük bir kahkaha attı ve sonrasında, "Çınar Akbulut..." dedi. İçine derin bir nefes çekti. Kahkahasından hiçbir iz kalmayan ve bir kaya kadar sert bakışlarını Çınar'ın gözlerine dikmişti. "Bu geri zekalı..." dedi başıyla Gökhan'ı göstererek. "Bu planı daha evvel uygulamış zaten." Bu kez de çenesinin ucuyla Beyza'yı göstermişti. "Ben bilmiyordum. Sonra bana geldi. *Bir kız bulalım, öldü gösterelim,* dedi. Ve biz, o kızı bulduk." Bora'nın bakışları gözlerimle birleşti. "Bak. Burada o kız. Tanıştırayım. Karım!"

"Kara bak-"

"Sen bana bak, amına koyayım!" diye bağırdı Bora, hiddetle. "Senin plan diye yaptığın bu mu?! Ulan bunu yapacak olsam, işin ehline giderdim! Gökhan'a! Niye sana geleyim?!" Başını iki yana sallarken ayağa kalktı. "Ulan!" diye bağırdı, bir kez daha. "Senin yapacağın planı sikeyim! Plan değil bu, tekrara düşmek!"

"Haklısın!" dedi Çınar, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Ama şöyle düşün... Bu Beyza'nın başına geldi, bir daha bunu yapacağımız kimin aklına gelir ki?! Kimse tekrara

düşeceğimizi düşünmez, öyle düşün!" Bora inanamıyormuş gibi bir kahkaha daha attığında, Çınar'ın yakasına yapışabilecek kadar öfkeli görünüyordu. "Bora, düşün! Karın ve bebeğin ölüyor-"

"Allah korusun!" dedi Bora, dişlerinin arasından.

"Allah korusun," dedi Çınar yumuşak bir sesle. Bakışları gözlerime değdiğinde, ona inanmamı ister gibi bana bakıyordu. "Onları öldü biliyorlar düşün... Senin harap hâlde olduğuna bütün Türkiye inanır, bütün Türkiye!" Bora sıkıntı dolu bir nefes verdi. "O saatten sonra hiç kimse, senin daha hiçbir yere dönmeyeceğini, kendini ölene kadar kaybedeceğini bilir! İstihbarat senden umudu keser! Peşine düşseler de düşemezler! Artık sen yok olursun herkes için! Çünkü seni bulsalar da getirseler de hiçbir işlerine yaramazsın o hâldeyken! Ve böylece, kimse kalanları da zor durumda bırakmaz! Kimse mesela kardeşini ele geçirip, senin nerede olduğunu sormaz! Geride kalanları tehdit etmeye kalkamazlar! Doğal ölüm, intikam söz konusu değil, geri dönmen kimsenin aklına gelmez bile! Senin yerini, dünya üzerinde bilebilecek biri bile olmadığını, belki de çoktan intihar ettiğini düşünürler! Bütün İstihbarat karını ne kadar çok sevdiğini biliyor çünkü!"

İlk taşı en cesur olanının atması gerekiyordu ve zannediyordum ki o kişi de bendim: "Doğru söylüyor Bora."

Bora'nın kapkara gözleri bana inanamaz gibiydi. "Kafayı mı yedin sen Nazlı?!" dedi, sertçe. "Yapacakları ilk şey cesedi sorgulamak, mezarı açmak olur! Şu saatten sonra benim ailemden biri ölse, ben bile mezarını açtırırım! Hâlihazırda ölmüş insanların bile mezarını açtırasım var zaten, düşün o derece!" Beyza sesli bir nefes verdiğinde, Bora bir saniyeliğine ona bakmış ama hemen ardından bakışlarını yine Çınar'a çevirmişti. "Delirmişsin sen!"

Bora odanın içinde volta atmaya başladığında, Çınar, "Ben her şeyi halledeceğim," dedi. Tavrı kendinden emindi. "Cenazeyi alıp buraya geleceğiz biz. Sen ise çekip gitmiş olacaksın Kara! Ve eğer mezarı açmaya kalkarlarsa testti,

oydu, buydu, ben halledeceğim. Test yapılacak insanlar içinde en uygunu halası. Halayla yapılan DNA testi ne kadar başarılı olur, tartışılır. İş, ailesinin mezarını açmaya kadar gelirse..." Ürperdiğimi hissettim. "Engel olacağım." Çınar'ın bakışları gözlerimle buluştu. "Engel olacağım. Nazlı'nın da bebeğin de öldüğünü düşünmelerini sağlayacağım."

"Bunu yapabileceğinden emin misin?" diye sordu Aydın, merakla.

"Evet," dedi Çınar. Bakışları Beyza'ya çevrildi. "Hastaneden döndüğümüzde, senin Mehmet Şahindağ'ı ziyaret etmek için İstihbarat'ta büyük bir kriz çıkarman gerekiyor Beyza." Bora'nın adımları aniden durdu ve yavaşça Çınar'a döndü. "İzin vereceklerdir. Mehmet'i suçlayacaksın. Zor olmayacaktır senin için. Bütün bunların, onun yüzünden olduğunu haykıracaksın. Her şeyin inandırıcı olması için. Ve Mehmet'i öldürmeye kalkacaksın. Engellerler. Mani olurlar. Sadece bir şov bu. Ve bu şov kısmını sen üstleneceksin. Basınla konuşan, açıklama yapan, televizyonlarda *kardeşimi bulun* diye bas bas bağıran sen olacaksın." Beyza ağzı açık bir şekilde Çınar'a bakıyordu. "Hayatının rolünü oynayacaksın ama korkma. Gökhan sana taktik verir."

"Sen de az değilsin şimdi!" dedi Bora alayla. Bakışları Çınar'a ateş ediyordu. "Senin de Beyza'nın cenazesindeki soğukkanlı tavrını unutacak değiliz!"

Ortamın yeteri kadar gergin oluşu yetmiyormuş gibi herkes birbirine laf sokup duruyordu ve ipler koptu kopacak, ucunu tutan herkes yere serilecekti.

"En iyi plan bu," dedi Çınar. Başı dimdikti. "İster inanın ister inanmayın. Onlarca alternatif düşündüm. Siz de düşünmüşsünüzdür. Herkesin güvende olduğu, en iyi plan bu! Ben Nazlı'yı ve bebeği hastaneden güvenli bağlantılarla çıkartacağım. Üç hastane ihtimali var, birini seçersiniz. İkisi Amerika'da, biri Fransa'da. Sen hastaneden tek başına çıkacaksın Bora, ben seni karınla ve bebeğinle buluşturacağım. Ondan sonra siz sağ, biz selamet! Her

nereye gideceksenız biz bilmeyeceğiz ve bağlantımız kopacak!"

Bora ağır ağır iç çekti. "Geride kalanlar peki?" diye sordu, acı dolu bir tonlamayla. "Yengesi? Halası? Kuzeni? Nazlı'yı seven insanlar?! Begüm?! Benim ailem?! Kolay mı lan böyle, *öldü* deyip geçmek?!" Bora, bunun acısını en iyi kendinden biliyordu. "Leo ne hâle gelir mesela? Annesi bangır bangır şovunu yaparken? Asya?!"

"Herkese durumu açıklarız," dedi Çınar. Bora'nın gözleri kısıldı. "Ölmediğini söyleriz. Ha söylediğimiz kişi birine söylerse, kimse inanmaz. Kanıt yok. Begüm de Beyza'yı görmüştü, sen ya da Aydın inandınız mı?" Aydın ve Bora birbirlerine baktıklarında, Gökhan başını öne eğmişti. "Hayal dediniz, belki de hayalet dediniz geçtiniz. Yine aynısı olur. Birilerinin kafası karışır belki? Karışsın. Zaten hiçbir zaman kimse yüzde yüz inanmayacak. Tarih ölüp ölmediği şaibeli olan nice insanla dolu. Bu plan her şekliyle denendi. Elinizdeki kozu kullanıp dönmeye mi kalktınız? O da denendi! Beyza döndü işte, yanımızda!" Bora'nın bakışları Beyza'ya çevrilmiş ve üç saniyeliğine göz göze kalmışlardı. "Ama o gün gelsin veya gelmesin kimseyi üzmeyeceğiz Bora. Kimse, *ah* demeyecek. Kimse, senin çektiğini çekmeyecek. Söz veriyorum."

Bora derin bir nefes verirken, kara gözleri bana çevrildi. Usulca gözlerimi yumdum. Bu *tamam* demekti. Ki zaten, ben bu plana *tamam* diyeli dört yıl, iki ay, on dört gün olmuştu.

Son, başlangıçla iç içeydi çünkü hayat bir çemberden ibaretti.

Gülsem mi ağlasam mı bilmediğim bir şey vardı: Buradaki hikâyemiz, her şeyin başladığı yere dönmesiyle sona eriyordu.

174.Bölüm

Sevgili yol arkadaşlarım,
Hepinizi çok özledim...
Hayat, yine bi' 8 Mart'ta buluşmamızı nasip etti.
Dünya Kadınlar Günümüz kutlu olsun.
Sizi çok seviyorum!
Sağlıkla, var olun... □□
♠

Bora derin bir nefes verirken, kara gözleri bana çevrildi. Usulca gözlerimi yumdum. Bu tamam demekti. Ki zaten, ben bu plana *tamam* diyeli dört yıl, iki ay, on dört gün olmuştu.

Son, başlangıçla iç içeydi çünkü hayat bir çemberden ibaretti.

Gülsem mi ağlasam mı bilmediğim bir şey vardı: Buradaki hikâyemiz, her şeyin başladığı yere dönmesiyle sona eriyordu.

"Olmaz!" dedi Bora sertçe. Sergio sıkıntı dolu bir nefes verirken, Bora'nın bakışları onu bulmuştu. "Böyle anlaşmadık!"

"Farkındayım," dedi Çınar samimiyetle. "Ama en mantıklı yol, bu... En olası, en güvenli, sizi ve bizi en iyi koruyabileceğimiz yol bu. Kara, zaten başka bir yol olsaydı sen bulurdun, değil mi?" Çınar'ın hiçbir cümlesi, Bora'nın bakışlarını kaplayan öfkeyi dağıtmaya yetmiyordu. "Maalesef kaçmak, o kadar da kolay değil. Ha kaçar mısınız, kaçarsınız. Ama yakalanma ihtimaliniz çok yüksek olur. Çünkü sizi ararlar. Sizi ne pahasına olursa olsun arar ve bulurlar. Sizden umudu kesmiş olmaları gerek ki gittiğiniz yerde rahat olabilin. Bunun için de maalesef, bu planı uygulamak zorundayız."

"Kara..." dedi Aydın. Bora'nın bakışları Aydın'a çevrilmişti. "Bu kez biliyor olacaksın, olacağız. O kadar da kötü bir fikir değil sanki, ha?"

"Bu fikrin iyi ya da kötü olması, nereye gideceklerine bağlı olarak değişir ve bize, ısrarla bunu söylemiyorlar..." dedi Gökhan. Bakışları Beyza'yı bulmuştu. "Beyza, nispeten daha az kalabalık bir yerde yaşasa da insan içindeydi. Yaşayan, daha iyi bilir muhakkak ama... Yaptığı evlilikle geçmişini örtebilmeyi başardı." Gökhan'ın muhatabı şimdi de Aydın'dı. "Tamam, arkasında hayvanat bahçesi de varmış fakat ne olursa olsun, bulunduğu çevrede kimin karısı, kimin gelini olduğu belliydi... Ama X bir yere, bir çift olarak yerleşmek, her zaman dikkat çeker. Birileri mutlaka sorar; *kimsiniz, kimlerdensiniz, nerelisiniz, ne iş yapıyorsunuz* diye. Dünyanın neresine giderlerse gitsinler, bu böyledir."

Issız bir adada, bu böyle olmak zorunda değildi.

"Bizi Bora'yla yalnız bırakır mısınız?" dediğimde, herkesin bakışları bana çevrilmişti. Bora'nın da. Diğerlerinden farklı olarak, onun bakışları yargılayıcıydı çünkü kendisini ikna etmeye çalışacağımı düşünüyordu. Oysa, benim gerçekten de böyle bir niyetim yoktu. Çünkü ikna edilmesi gerektiğini düşünmüyordum. "Yokluğumuz dikkat çekmeye başlamıştır. Herkes, bir sorun olduğunu düşünecek. Siz aşağı inin ve herkese, her şeyin yolunda olduğunu söyleyin lütfen. Biz de hemen arkanızdan geleceğiz."

Bora, sıkıntılı bir nefes koyuverirken, Çınar ile Gökhan da ayağa kalkmışlardı. Odadan en önce çıkan Beyza'ydı. Ve yalnızca Aydın, çıkmadan evvel Bora'dan izin alma gereği duymuş, o başını sallayana dek durduğu yerden bir adım dahi atmamıştı. Nihayet yalnız kaldığımızda, yumuşacık bir sesle, "Sevgilim," dedim.

Bora hızla bana döndü ve sertçe, "Buna asla izin vermem Nazlı!" dedi. Bakışları katran karasıydı. "Mezar taşında, ne senin ne de kızımızın adı yazabilir!"

Ayağa kalktım ve bir kez daha, "Sevgilim..." dedim.

"Sakın!" dedi, ikaz dolu bir tavırla. "Cümleye bu şekilde başlama... Ne söyleyeceğini biliyorum. Ama duymak bile istemiyorum. Lütfen."

"Gerçek olmayan şeylere, sence de biraz fazla anlam yüklemiyor musun?" diye sordum.

"Bazı şeylerin, gerçek ya da değil, dile getirilmesine dahi katlanmam mümkün değil Nazlı!" dedi sertçe. Kaşları havalanmıştı. "Senin için normal olabilir ama benim için değil! Senin sağın solun belli olmaz, sen inandırıcı olsun diye kendini vurdurtmaya bile kalkabilirsin! O yüzden beni anlamaktan çok uzak olabilirsin şu anda! Ama kusura bakma, ben oyun bile olsa, senin öldü gösterilme fikrine sıcak bakamayacağım!"

"Gerizekalı mıyım ben Bora?!" diye sordum, şaşkınlıkla. "Abartıyorsun!"

"Abartıyorum, öyle mi?!" dedi gülerek. Alt dudağını dişledi. "Fikre adapte olma süren üç saniyeydi, üç!"

"Fikri mantıklı bulmuş olamaz mıyım?"

"Rica ederim, bu fikir ile mantığı aynı cümlede bile kullanma Nazlı!" dedi, dediğim dedik bir tavırla. "Şimdiden söylüyorum. Böyle bir şey olmayacak!"

"Gerçekten, şimdi, bunu mu tartışalım?" diye sordum hayretle. "Bir davet verdiğimizin farkında mısın?"

"Farkındayım ama o davet, biz inene kadar başlamayacak... Ve biz Nazlı... Bu konuyu çözmeden, bu odadan çıkmayacağız!" dedi.

"Sen konuyu çözmek değil, senin dediğine ikna olmamı istiyorsun... Sen kal istersen sevgilim ama ben aşağı inmek ve izninle evlilik yıldönümümüzü kutlamak istiyorum..." Derin bir nefes verdim. "İnan bana mezar taşında ne yazdığının hiçbir önemi yok benim için. İstersen, seni öldü gösterebiliriz, fark etmez. Ama eğer bunu yaparsak, düşmanların benim ve kızımızın peşine düşeceklerdir illaki. Yani bizi rahat bırakmazlar! Bunu göze alabiliyorsan, sen bilirsin."

"Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun ya?!" diye bağırdı.

"Neden olmayayım?!" diye bağırdım, ben de. "Ne var ya bunda?!" Gözlerimin içine, sanki ona intihar edeceğimi söylemişim gibi bakıyordu. "Sen bana bu teklifi yapmadın mı zaten ve ben de kabul etmedim mi?!"

"Ohoo!" dedi Bora, sitemkâr bir tonlamayla. "Milattan önceye döneceksek... Biz bu işin içinden zaten çıkamayız ki!" Bakışları da sitemle doluydu ama gölgelerinde alaycılık barındırıyordu. "Orada mıyız biz Nazlı? O günde miyiz? Gerçekten mi?!"

"Tabii ki de değiliz," dedim ciddiyetle. "Fakat o günle bugün arasındaki tek fark, birbirimizi seviyor oluşumuz..." Bir şey söyleyecekti ama ben hızla devam edince, konuşmasına engel olmuştum. "Bora... Benim karşıma geçip, bana ölmeyeceğimi ama öldü gösterileceğimi söylediğinde, bana bir seçenek sunmadan, bu fikri dayatmıştın... Senin evine geldiğim ilk gün... 8 Mart'ta... Şaşırmıştım. Ama sen, ölmeyi kabul ettiğim için, herkesin beni öldü zannettiği bir evrende bile olsa hayatta kalmanın, yurt dışında yaşayacak olmanın, çok *mantıklı* olduğuna inanıyordun." Kapkara gözleri kısılırken, zorlukla yutkundu. "Kimseyle görüşmeyecektim. Sevdiğim herkes benim öldüğümü düşünecekti. Üstelik o zaman, hayatım şimdikinden çok ama çok daha kalabalıktı. Anıl vardı çünkü." Yaşların gözlerimde birikmemesi için derin bir nefes alıp, gülümsemeye çalıştım. "Biz, bu senaryoyu neden yaşamadık? Sen bana aşık oldun diye... Doğru, değil mi?"

"Tartışılır," dedi.

"Bence tartışmasız, doğru... Sen bana aşık olmasaydın, ben bunu öyle ya da böyle yaşayacaktım... Sonra sen, bana, beni göndermeyeceğini söyledin... Ta ki Mehmet Şahindağ her şeyin içine edinceye dek! Bana, beni sevmediğini söylediğinde de beni buradan göndermekti planın. 8 Kasım'da. O zaman da beni öldü bileceklerdi. Çünkü bu, her şartta ve koşulda, en doğru olan şey!" Bana meydan okur gibi başını iki yana sallamıştı. "Sevgilim... Biz, birbirimizden bi'haber üç yıl, bir ay, bir gün geçirdik... Şimdi ne

yaşanacaksa biz yaşamayacağız ve kim ne yaşarsa yaşasın, biz, sen ve ben, yan yana olacağız. Bunu kabul etmek niye bu kadar zor, senin için?"

"Çünkü..." dedi, bana doğru bir adım atarken. Sert bakışları, bir an olsun gözlerimden çekilmemişti. "Ben, her ne yaptıysam, bir mezar taşında senin adını görmemek için yaptım. O yüzden, zor." Bakışlarına tezat derecede sesi yumuşacıktı. "8 Kasım'da seni buradan gönderecektim, doğru. Mehmet'le yaptığım o anlaşmanın yegâne şartıydı bu. Ama seni öldü göstererek yapmayacaktım bunu. Kafamın içinde bambaşka planlar vardı. Uzun zaman önce önemini yitiren nice plan... Çünkü benim kafamın içi, senelerdir bir mezarlık ve sen... Evet, ben, seni sevdiğim için... Sahte veya gerçek, bu mezarlığın bir parçası olamazsın. O yüzden, zor." Sanki ant içtiği kutsal bir şeyden bahsediyormuşçasına, yüzünde mimik dahi oynamıyordu. "Sen benim yanımda bile olsan, eğer bir mezarda senin adın yazacaksa, o mezarın seni beklediğinden başka hiçbir şey düşünemem. O yüzden, zor Nazlı. Çok zor."

Titreyen dudaklarım zorlukla aralandı: "Seni anlamadığımı zannetme, Bora..."

"Beni anlamadığını biliyorum," dedi. Sesinde ya da yüzünde yargılayıcı hiçbir ifade yoktu ve bundan zerre rahatsız olmadığı belliydi. "Senin beni anlamadığından, Begüm ve senin aranda bir tercih yaptığımda emin olmuştum." Gülümserken, gözümün önüne doğru düşen bir tutam saçı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "İnançlarla alakalıdır, belki. Ben, neden yalan söylemekten nefret ediyorum, biliyor musun?" İçine derin bir nefes çekti. "Her yalan, gerçek olmaya mahkûmdur çünkü. Bir oyun oynarsan, o oyuna bir şekilde inanıyorsun. Zamanla. Gerçeğe giden yolu değiştiriyorsun. Buna *çağırmak*, diyebilirsin. *Evrene mesaj göndermek,* diyebilirsin. Ne dediğinin de bir önemi yok. Ama bir şeyi, ne kadar çok dile getirirsen, oluyor."

"Bana, beni sevmediğini söylediğinde, neden gerçek olmadı o zaman?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Sana, seni sevmediğimi bir kez söylediysem; içimden, seni sevdiğimi bin kez tekrarladım çünkü," dedi. Avucunu yanağıma kapatırken gülümsemesi büyümüştü. "Her nefesimde." Alnını alnıma yasladı. "Çınar'ın *plan* dediği şey, benim en büyük korkum, Nazlı. Daha sen bana gelmeden, daha ben seni sevmeden, *seveceğim kadına* yüklenmişti bu, ölüm misyonu. Korkmakta, kaçmakta, seni sevmek istememekte ve senden defalarca ayrılmakta haklıydım, *kendimce*. Seni korumak ve yaşatmak istemekte de. Kaç günüm, kaç gecem bu kâbuslarla geçti benim, tahmin bile edemezsin. O yüzden, zor. Bana, bunu yaşattıramaz hiç kimse."

"Ne yapacağız peki?" diye sordum, merakla. Gözleri gözlerimi buldu. "Çınar da bir şeyde haklı: Bizi ararlar. Bizi bulana kadar, geride bıraktığımız insanlara zarar verirler. Kız kardeşine. Ablana. Yeğenlerine. Bütün ailene."

"Ben bir plan yapacağım," dedi, elimi avucunun arasına alırken. Baş parmağı, nabzımın attığı yerde durmuştu. "Senin ve bebeğimizin adının, hiçbir mezar taşında yazmadığı daha iyi bir plan yapacağım."

"İyi de yapabilsen yap-"

Dudakları dudaklarıma kapandığında, kalan kelimelerimi yutmak zorunda kalmıştım. Kendine güveniyor muydu, yoksa güvenmek mi istiyordu bilmiyordum ama beni, bunun hiçbir önemi olmadığının altını çizer gibi öpüyordu. Ölüm gerçeğinin üstünü karalar gibi ya da. Elinden gelse, bana ölmeyi yasaklayacaktı. Bugün, 21 Mayıs 2021'di. Evliliğimizin dördüncü senesi. Fakat dudaklarımı talan eden dudakları, dudaklarımın içindeki her bir boşluğa değen dili ve arzu dolu nefes alışverişleri, bugün 1 Mart'mış gibi hissetmemi sağlıyordu. Yeni tanışmışız gibi. Kâinatın en güzel yeşilini, Maçahel'i gözlerimde görmüş ve çarpılmış gibi. Bu eşsiz an'ı kutluyormuşuz ve ömür boyu da kutlamaya devam edecekmişiz gibi. Hoş bu düşüncemi sesli dile getirsem, bunu da reddederdi. "*8 Mart..."* derdi. *"Bu dünyada kutlanmaya değer, başka bir gün bilmiyorum ben!"*

Günleri birbiriyle kıyaslamak istememekle birlikte, açıkçası 21 Mayıs'ı da fazlasıyla kutlanmaya değer buluyordum.

"Gidelim," dedim. Nefesim dudaklarına çarptı. "Evlilik yıldönümümüzü kutlamamız gerek çünkü, ondan."

"Hı hı," dediğinde, üst dudağımı dişlerinin arasında sıkıştırmıştı. "Aynen sevgilim, ondan."

♠

"Bugün..." Bora, elimi hiç bırakmayacakmışçasına sıkı sıkıya tutarken, bakışlarını iki saniyeliğine bana değdirmişti. "Evlilik yıldönümümüz."

Muhabirler, Bora'yı büyük bir ilgiyle, çıt dahi çıkartmadan ve araya girmekten çekindikleri belli bir tavırla dinliyorlardı.

"Dört seneyi devirmemizin şerefine, büyük bir davet vermek ve bugünü, bütün sevdiklerimizle beraber kutlamak istedik." Flaşlar durmaksızın patlarken; mikrofonlar, ses kayıt cihazları ve telefonlar, Bora'ya en yakın mesafede tutuluyordu. "Çok uzun zamandır, aralıksız çalışıyorum ve açıkçası biraz yoruldum. Bugünkü davetimizden sonra bir tatile çıkacağız ve her şeye, bir süreliğine mola vereceğiz ve biraz gözlerden uzak olacağız. Hatta buna, *ikinci balayımız* demek bile mümkün. Eşimin, hamileliğini huzurlu ve sakin bir şekilde geçirmesi bizim için önemli. Daha evvel de hakkımızda, yalan yanlış çeşitli şeyler yazıldığı için, şimdiden doğrusunu sizlerle bizzat paylaşmak istedik. İlginiz için teşekkür ederiz."

Bora'nın bakışları yeniden gözlerimi bulduğunda, konuşmasının bittiğini ve soruları cevaplamayacağını anlamıştım. Yürümeye başladık. Arkamızdan muhabirlerin sesleri geliyordu: *Bu tatil ne kadar sürecekti, nerede olacaktık, bebeğimiz nerede doğacaktı, birbirimize yıldönümü hediyesi ne almıştık, Karabey Holding ne olacaktı*, gibi onlarca soru peşi sıra adımlarımıza eşlik ediyordu. Hiçbir merakı gidermeden davetimizin gerçekleştiği, Nazlı Butik Otel'in arka bahçesine, el ele ilerledik. Zaten muhabirlerin buraya girmesi yasaktı ve şimdiden itibaren, sevdiklerimizle yalnız kalacaktık. Yemyeşil

bahçenin içinde, bordo şakayık çiçekleriyle şık bir şekilde süslenmiş yuvarlak ve siyah örtülü masalar, büyülü bir dünyanın içine girmişiz gibi hissetmeme sebep olmuştu.

"Ben bal arısı gibiydim senden önce
Bak pervanelere döndüm seni görünce..."

Şarkı, henüz biz davetlilerin arasına karışırken başladığı için, kalbimin sesinin dışarıdan duyulmasına engel olmuştu. Gözüm hiç kimseyi görmeden, kimin geldiğini, gelenin nerede olduğunu anlamadan, pist olarak ayrıldığını sandığım kalabalığın ortasında, Bora beni durdurdu. Gözleri, gözlerimin içindeydi. Alyansımızı taşıdığı sol eliyle, sağ elimi kavrarken; sağ eli, belimde kendine yer bulmuştu bile.

"Yana yana kül olsam her an
Yine de senden ayrılamam
Bin yıl yaşasam yine sana doyamam..."

Uzun zaman olmuştu. Bir çift siyah gözün, hem beni heyecandan öldürüp hem de buna tezat bir şekilde sakinleştirirken, sonsuzluğa açılan bir kapı olduğunu hissedeli... Çok uzun zaman olmuştu ve fakat, bir o kadar da dün gibiydi.

"Bana ellerini ver hayat seni sevince güzel
Yoluna adadım ömrümü ben gel kaçma güzel"

Bora, iki elini belime yerleştirip, aramızdaki mesafeyi azaltırken, kollarımı boynuna doladım. Bergamot kokusuna karışarak denizden esen tuzlu meltem, Nazlı Butik Otel'in taşına toprağına karışırken; kaybettiğim herkesin burada, yanımda olduğunu düşünmeden edemiyordum. Çünkü, on bin yüz otuz sekiz günlük ömrümün, en şeffaf ve en gerçek an'ını yaşıyor olabilirdim.

"Sana gönlümü verdim ey nazlı güzel," diye fısıldadı Bora, kulağıma. "Ve seni alamasaydım, gözlerim açık giderdi gerçekten de. Hayatta dinlediğim en doğru şarkı olabilir bu."

Dudakları, boynumda, adının yazdığı yere ıslak bir imza bırakırken, gülümsemiştim. Bir şarkının melodisinde değil, geçmişimizle dans ediyormuşuz gibi hissediyordum. Aslında zaman geçmişti ve geçmeye de devam edecekti. Geçen

zaman bizi büyütmüş, değiştirmiş, başkalaştırmıştı. Fakat zaman ne kadar geçerse geçsin, biz birbirimizden geçememiştik.

Nazlı ile Bora.

Yanmaktan korkmayan, küle dönmeyi göze alan, kül olsalar bile küllerinden yine de doğacaklarını bilen, iki sevgili.

Ancak alkış sesleri duyduğumda, şarkının bittiğini anlayabilmiştim. Dudaklarım iki yana kıvrılmıştı ve yüzümün her zerresinden mutluluk taşıyordu. Parmak uçlarımda yükselerek, Bora'nın dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdum. O da gülümsedi ve elimi avucunun arasına sığdırdı. Fona, *sevdikçe asla sona ermeyeceğine seni inandıran bir aşk*'ın şarkısı olan *Histoire d'un amour* yerleşirken, kalabalığa dönmüştük.

"Hoş geldiniz!" dedim, içtenlikle. Bakışlarım önce bizi ayakta alkışlayan Begüm'e değdi. "İyi ki bugün, burada, bizimlesiniz! Çok teşekkür ederiz."

"Hepinize *iyi eğlenceler* dilemeden evvel," dedi Bora, kalabalığa hitaben. "Bir söz vermiştim Nazlı'ya, o sözü yerine getireyim..." Bakışlarım merakla yüzüne çevrildi. "Bugün, bebeğimizin cinsiyetini öğrendik." Bora'nın bakışları kısa bir anlığına gözlerimle birleşti. "Pardon. Zaten, annesine çoktan malum olmuştu..." Bakışlarım kalabalığa çevrildiğinde, Gülsüm Hanım'ı gördüm. Heyecanla, nefesini adeta tutmuş, bize bakarken; Nagihan Hanım, Filiz Hala, halam, yengem, Semra Teyze, Ziya Amca ve Sevim Hanım'ın olduğu bir masada oturuyordu. "Kız," dedi Bora, aynı babaannesi kadar bir heyecanla. "Siz sormadan, hemen adını da söyleyeyim ben." Gözleri yeniden gözlerimi buldu ve gülümsedi. "Ada," dedi, yumuşacık bir sesle. Omzuma kolunu attı ve beni kendine doğru çekti. "Ada Karabey."

Alkış seslerine, Gökhan'ın başlattığını gözlerimle gördüğüm ıslık sesleri karışırken, Bora saçlarıma küçücük bir öpücük kondurmuştu.

"Nazlı ve ben, sadece nikah yapmıştık. Hiç kimseyi çağırmadan, hiç kimseye duyurmadan, kendi kendimize evlenmiştik. Zaten, aslında Nazlı'nın bile haberi yoktu çünkü ona da sürpriz olsun istemiştim." İnsanların yüzündeki gülümseme, benim yüzümdeki gülümsemenin aynası gibiydi. "Daha sonra, biraz daha kalabalık ama yine de küçük bir grupla, yalnızca aile arasında yani, bir kutlama yapmıştık ama... Pek arzu ettiğimiz şartlar altında gerçekleşmemişti açıkçası." Bakışlarım yengemle kesiştiğinde, muhtemelen onun da aklına annemin gelinliği gelmişti çünkü ifadesinde mahcubiyet vardı. "Bugün, kötü olan her şeyin yerine iyisini yazmak için buradayız. Yeni anılar biriktirmek, bugünü daima, güzel ve sizlerle hatırlamak için. Biz, dört sene önce evlendik ama bugün, nihayet, *sonsuza kadar mutlu yaşayacağımız* günün başlangıcı."

Sonsuza kadar mutlu yaşayacağımız güne başlarken, tekrardan ellerimiz birleşmiş ve konukların arasına karışmıştık. İlk uğradığı masa, babaannesinin olduğu masaydı. Gülsüm Hanım ayağa kalktığında Bora'yı kucaklayacağını sanmıştım ama o, dan diye bana sarılınca neye uğradığımı şaşırmıştım. "Kiz uşak, en iyisidur..." dedi Gülsüm Hanım, kulağıma. "Nereye ciderse citsun, dönüp geluverir dizunuzun dibine. Oğlanlar gibi hayirsuz olmazlar. Allah, bahtını senin yüzün gibi cüzel eylesun."

"İnşallah," dedim.

Bora, Nagihan Akbulut'u pas geçerek halamla yengemin elinden öpmüş, Semra Teyze ve Ziya Amca'yla tokalaşmış, Sevim Hanım'a ise sarılmıştı. Gülsüm Hanım'dan ayrıldığımda, herkese uzaktan ama samimiyetle gülümsemekle yetinmiş, Nagihan Hanım'a ise kötü kötü bakmaktan geri durmamıştım. Onların hemen yanlarındaki yuvarlak masada da Canan, Özcan Abi, Masal, Gürkan Abi ve Tuba Abla vardı. Bora asla ama asla üşenmiyor, herkesle tokalaşıyor, hâllerini hatırlarını soruyor ve tebrikleri ikimiz adına kabul ediyordu. Ben ise yalnızca gülümsüyordum.

Noir etrafta dolaşırken, garsonlar yemek servisine başlamışlardı. Güvenlik önlemleri en üst düzeydeydi. Çevreyi kuşatan Bora'nın birçok adamının yanı sıra Selim, Gökhan, Aydın, Bat, Bear ve Lizard da etrafa yayılmışlardı. Kulağımın içinde minicik, mikrofon özelliği de olan bir kulaklık vardı. Bu kulaklığı yöneten Falcon'un ekibiydi. Bu otelin sınırları içinde, Bora ile birbirimizden uzaklaştığımız anda kulaklıklarımız devreye girecek ve bağlantımızın hiç kopmamasını sağlayacaktı. Bütün gece birbirimizi duyabilecektik ve bunu bloke etmek gibi bir seçeneğimiz yoktu çünkü tamamen, aramızdaki mesafeye göre ayarlamaları yapılmıştı.

Aslında bir operasyonda değil, sembolik olarak düzenlediğimiz bir düğün törenindeydik. Fakat Bora, *ne olur ne olmaz* diye organize ettiği kulaklığı takmamı istemişti ve ben de, tedbir amaçlı olan hiçbir şeye itiraz etmeyi uygun bulmadığım için takmıştım. Kulaklığa bir kez dokunursam Bora, Gökhan, Aydın ve Selim'in kullandığı birinci frekansa; iki kez dokunursam OCTO'nun kullandığı ikinci frekansa, üç kez dokunursam da ortak frekansa geçebilecektim. Ama bildiğim kadarıyla, o frekansları isteyen kapatabilecekti ve herkes herkesi tamamen duyacak gibi bir şart yoktu. Başka ne gibi özellikleri vardı, kaç kez dokunursam CIA'e, olmadı NASA'ya, en olmadı uzaylılara bile erişebilecektim bilmiyordum çünkü muhtemelen benim, Bora ile uzaklaştığımız anda birbirimizi duymamızı sağlayacak bize özel frekans dışında bu kulaklıkla zaten işim olmayacaktı.

Biraz ilerideki bir masada Bahar, Sultan, Engin, Engin'in sevgilisi olduğunu yediğimiz yemeklerin birinde öğrendiğim Merve, Emel Yenge, Harun Abi, Sevim, Samet, Çınar ve Selim'in karısı Yeşim oturuyordu. Bu masadan ise gülümseyerek ayrılamamıştım çünkü Bahar da aynı babaannesi gibi beni kendine çekmişti ve adetin böyle olduğunu düşünen masanın geri kalan üyeleri de tek tek bana sarılmak zorunda kalmışlardı. Keza Bora da bu masadan tokalaşarak ayrılmamıştı çünkü Çınar dışındaki

herkes, ona da sarılmıştı. Açıkçası bundan şikayetçi gibi de durmuyordu. Bunun kendince bir vedalaşma seremonisi olduğunun farkındaydım. Söylediğinin aksine, gerçekten sevdiği çok fazla insan vardı ve onlardan ayrılacak olmaya, içten içe üzüldüğü belliydi.

Masadan ayrılmadan evvel Sevim'e, "Genetik'i kazanıyorsun değil mi? Sen sözünü tutarsan, ben de tutacağım... Nerede olursam olayım," demiş ve bakışlarını bir anlığına Bahar'a değdirmişti. Bahar, Bora'nın bakışlarını anlamış olacak ki başını sallamakla yetinmişti. Sevim de Bora'ya gülümsemiş ve "Ayıpsın... Alacağım o anahtarı!" demişti. Birbirlerine verdikleri sözü bilmiyordum ama bunun pek bir önemi de yoktu. Halasının torununa verdiği bir sözün de onun için kıymeti vardı ve gitmeden evvel, bunu da unutmuyor ve düşünüyordu.

Baharların gerisindeki bir masada ise Leo, Can, Asya, Eren ve Eren'in kucağındaki Demir vardı. Beyza da bu masadaydı çünkü ona bugün için, kardeşi tarafından verilen en önemli görev, Demir'i göz hapsinde tutmaktı. Çünkü Begüm, oğlunu sürekli birilerinin sevmeye çalışacağını ve kontrolün elinden gideceğini düşünüyordu. O yüzden Beyza'nın, Demir her neredeyse orada olması gerekiyordu. Eren, Demir'le tuvalete dahi gidecek olsa, Beyza'nın da peşinden gitmesi lazımdı. Evet, açık açık bunu söylemişti. Yine söylediğine göre, Eren'e güvenmediğinden değildi de tehlike karşısında onun bir şey yapabileceğine inanmıyordu. Eren'in bir şey yapabileceğine inanmazken, ablasının neler yapabileceğini hayal ediyordu, onu ise bilemiyordum. Sonuçta Lion da maalesef ki asla bir Piranha değildi.

"Nina, *Island* mı bebeğin adı?" diye sordu Leo, heyecanla.

Güldüm. "Anlamı bu, doğru... Ama özel isim olduğu için çeviremeyiz onu. Leo da *aslan* demek ama sana Aslan demiyoruz."

"Sen ne zaman Türkçe'yi öğreneceksin?" diye sordu Bora, Leo'nun saçlarını karıştırırken. "Asya, hani yardım edecektin sen Leo'ya?"

"Ediyorum. Ama *zor dil* deyip duruyor," dedi Asya.

"Cümleler çok uzun. Kelimeler de!" dedi Leo, sitemle. "Ayrıca, her kelimeye ek geliyor. Kafam karışıyor. Birkaç kez konuşmayı denedim. Onda da Concon güldü. İstemiyorum Türkçe konuşmak."

Leo'nun kafasını göğsümün biraz altına bastırırken, Can'a göz kırptım. "Can da Türkçe'yi yeni öğrendiğinde öyle konuşuyordu. Üzülme."

Leo merakla bana baktı. "Can da mı Türkçe'yi sonradan öğrendi?"

"Evet?" dedim. Aslında yalan söylemiş sayılmazdım çünkü Can da hepimiz gibi Türkçe bilerek doğmamıştı. Zamanla kelimeleri öğrenmiş ve yine zamanla, onları cümle hâline getirebilmeyi başarmıştı. "Ama ona gülmelerine rağmen pes etmedi. Değil mi Can?"

Beyza'nın bakışlarına, yalan söylediğim için kınayıcı bir ifade yerleşse de aldırmadım. Bu sırada Can da yalan söyleyip söylemediğimi asla umursamadan, bence çok da anlamadan, "Evet," demişti. "Suyu mesela *zu* sanıyormuşum. Hâlâ gülüyor anneannem."

"Aynen. Demir de Türkçe bilmiyor, öyle düşün..." dedim, Leo'yu yüreklendirmek için. Babasının kucağındaki Demir'e, "Değil mi minik kurbağa?" diye sordum ve yeniden Leo'ya döndüm. "Bak, anlamadı. Sadece Türkçe değil, İngilizce de bilmiyor."

Asya güldü. Can umursamamış ya da üzerinde durmamıştı ama Asya bariz bir şekilde yalan söylediğimin farkındaydı. "Bence Leo inat ediyor," dedi bilmiş bilmiş. "İstese çoktan öğrenirdi Türkçe'yi."

Bora eğildi ve Leo'nun omuzlarına ellerini koyup, onunla göz göze geldi. "Eğer anlaşırsak, sana Türkçe bir şey yazacağım," dedi. Leo'nun kaşları çatıldı. "O kağıdı, Türkçe'yi öğrendiğinde okumanı istiyorum. Ama o zamana kadar bunu herhangi birine okutmak, sormak yok..."

"Anlaştık, yaz?" dedi Leo, merakla. Annesine döndü. "Kalemin var mı anne? Kağıt da lazım."

Beyza başını iki yana sallarken, "Benim defterim var," dedi Asya. Pullu çantasından çıkarttığı küçük bir not defterini Bora'ya uzatmıştı.

Bu sırada Bora da cebinden annesinin hediyesi olan, dedemle anneannemden kalma kalemi çıkarttı ve Asya'nın verdiği defterden yırttığı bir kağıda, hızlıca bir şeyler karaladı. Kağıdı iki kez katladı, işaret ve orta parmağının arasına sıkıştırıp Leo'ya uzattı. "Yalnızca sen okuyacaksın. Söz ver," dedi.

"Söz," dedi Leo. Aynı dayısı gibi gülümsedi ve kağıdı arka cebine koydu. "Hemen Türkçe öğreneceğim."

"Size, birkaç minik hediyem var," dedim. Eren'in kucağındaki Demir'in burnunu sıkıştırırken, "Sana da!" diye eklemiştim. "Hepsi Beyza'da. Size gecenin sonunda verecek." Aslında bu hediyeleri bizzat vermek ve üzerine uzun uzun konuşmalar yapmak isterdim ama içimdeki veda hissi tetiklendiği için, bundan kaçınmıştım. O yüzden, herkese minik minik sesli mesajlar hazırlamış ve ben hüngür güngür ağlamadan, bu faslın kapanmasını istemiştim. "Merak etme Leo, senin notun İngilizce," dedim. Leo için hazırladığım sesli not muydu yoksa sesli kompozisyon muydu tartışılırdı, çünkü onunkisi on yedi dakika, on üç saniye kadar sürmüştü. Beyza'ya döndüm. "Sen de bugün bayağı emanetçi oldun ama..."

Beyza gülümsedi. "Sorun yok. Çantamdalar. Gecenin sonunda, herkese teslim edeceğim."

"Bora!" diye seslendi Mila. Elindeki şampanya kadehini havaya kaldırmış ve *gel* şeklinde de bir işaret yapmıştı. Bora başını sallarken elime uzandı. Beyzaların yanından ayrıldık ve Bora'nın arkadaşlarının yanına ilerledik. Bora'nın arkadaşları, -ki içlerinde ilk kez karşılaştığım simalar da vardı- iki ayrı masaya yayılmışlardı ve hemen arkalarındaki iki masaya da, Monte Carlo'daki Büyük Masa'nın üyeleri yerleşmişti. Kimisi eşleriyle gelmişti. Oxford'lu Sandra'nın yanında üç tane de çocuk vardı ve Sandra, en küçüklerinin kulağına ne dediyse, çocuk bana el sallamıştı.

Bora, Mila'nın kendisi için ayırdığı belli şampanya kadehini doğrudan kafaya dikerken, "Sonunda birimizin, gerçekten çocuğu oluyor!" dedi Julia, neşeyle. Karnımı sevdi. "İnanılmaz bir şey bu!"

"Kız arkadaşım, bugün fazla duygusal," dedi Andrea, Julia'ya gülerken. "Begüm'ün oğlunu severken de ağlayacaktı neredeyse."

"Bir yeni mesajınız var ama asla anlamıyorsun!" dedi Melis. Bakışları kısa bir an Eren'le Demir'e değmiş ama orada fazla oyalanmamıştı. Herkes Melis'in cümlesine kahkaha atarken Julia gözlerini devirmiş, Andrea da hepimize boş boş bakmıştı.

"Mesajı alsa da görüldü atacak gibi duruyor," dedi Berkan. Andrea ancak kastedileni anlamışçasına başını iki yana sallayınca yine herkes gülmüştü.

Bora, Andrea'nın omzuna elini hafifçe vururken, "Soyut seviyor o, boğulur gerçeklerin içinde!" dedi.

"Yine de sürrealist bir çalışma çıkar ya buradan..." dedi Stefan, alayla. "Bebekten kaçan erkek resmeder. Ama ne kadar kaçarsa kaçsın, kaçamıyor. Bebek, erkeğin beyninin içinde falan." Andrea'ya döndü. "Dene bak bunu, güzel fikir."

"Hadi parti başlasın artık!" dedi Andrea, umursamaz bir tavırla. "Dans etmek istiyorum!"

"Et?" dedi Julia. Çenesinin ucuyla, az evvel bizim dans ettiğimiz pist için ayrılan yeri gösterdi. "Bak... İnsanlar dans ediyor." Dans edenlere baktım. Samet'le Sultan, Engin'le Merve, Harun Abi'yle Sevim, Gökhan'la Filiz Hala, Özcan Abi'yle Canan, Can'la Asya, Aydın'la Begüm ve Çınar'la Bahar. "Kendine partner bul ama... Benimle dans edemeyeceksin bu gece çünkü."

Bora'nın da bir an için dans edenlere takılan bakışları arkadaşlarını bulduğunda, "Biz, konuklarla ilgilenelim biraz daha, uğrayacağım sonra..." dedi.

"Tekila için seni bekleyeceğiz," dedi Andrea.

Bora başını varla yok arası sallarken, refleksif bir şekilde dönüp bana bakmıştı. Canımın tekila isteyeceğini mi

düşünmüştü, çılgın tekila partilerimi mi hatırlamıştı yoksa tekila içmesinden rahatsız olacağımı mı düşünmüştü, orasını artık Allah bilirdi. Birlikte gerilerdeki masalara ilerledik. Karabey Holding çalışanı olduğunu az çok anladığım yüzler, iş dünyasından olduğunu bildiğim bazı kişiler, Bora'nın verdiği çeşitli kumarhane davetlerinden aşina olduğum bazı simalar, henüz yeni tanıştığım tersane sahibi Sezgin Abi, karısı olduğunu öğrendiğim bir kadın ve on yedi yaşındaki cesur ergen Ayaz'ı da gördükten sonra, en azından herkese *merhaba* deme işini bitirmiştik.

Etrafıma bakınırken, "Biz nerede oturacağız?" diye sordum.

"Hiçbir yerde sabit kalamayız diye düşündüm. Ben biraz bizimkilerle, Harun Abi'lerle falan zaman geçirmeliyim. İlerleyen saatlerde çocuklar bırakmaz beni. O tekila açılırsa, kolay ayrılamam yanlarından. Sen, kimlerle oturmak istersin?"

"İnan hiç fark etmez, yeter ki karnım doysun!" dedim.

Minik bir kahkaha atarken avucumu öptü. "E iyi. Oturalım bizimkilerle," dedi.

Harun Abilerin oturduğu masaya doğru ilerledik. Bahar'la Çınar dışında, bu masadaki herkes yerine oturmuştu. Begüm'ün ise partneri değişmişti ve şimdi de Gökhan'la dans ediyordu. Aydın, bütün bahçeye hakim olabileceği bir köşeye geçmiş viskisini yudumluyordu ve yanında Leo da vardı. Aynı zamanda da sohbet ediyorlardı. Bora'nın adamlarından biri, el çantamı oturduğumuz masaya getirirken, Bora'ya çaktırmadan kulaklığıma bir kez dokundum ve Aydın'ın mikrofonunun açık olup olmadığını test ettim. Bu sırada Engin, "Bunlar ne iş?" diye sormuştu. Bakışları Çınar ve Bahar'da olduğu için, onları kastediyor olsa gerekti. Bora, Aydın, Gökhan ve Selim'in kullandığı birinci frekansta çıt sesi çıkmadığına göre, herkes mikrofonunu şu an için kapatmıştı. Ben de kapattım.

"Ben de pek bir şey anlamadım valla. Bunlar ne ara, bu kadar samimi oldu?" diye sordu Harun Abi.

Kulaklığımdan Falcon'un, "Hey Nina!" dediğini duyunca kaşlarımı çattım. Tabağıma kabak çiçeği dolması alırken, Bora'ya baktım. Falcon'u duymuş muydu emin değildim ama herhangi bir tepki vermeden, o da Çınar'la Bahar'a bakıyordu. "Beni sadece sen duyuyorsun. Frekans değiştirdin de... Yanlışlıkla mı dokundun, onu teyit etmek istedim."

"Anlatır Bahar size, bir ara..." dedi Bora. Bakışları kısa bir anlığına bana değmiş ve her şeyin yolunda olup olmadığını sorgular gibi bakmıştı. Ben gülümseyince, o da tabağındakileri yemeye başladı.

Çantamdan telefonumu çıkarttım ve Falcon'a hızlıca mesaj yazdım.

"Aydın'ın Leo ile ne konuştuğunu merak ettim. Ama mikrofonu kapalıymış."

"Bir yerde bir mikrofon varsa, kapalı olup olmamasının bir önemi yoktur. Yıldönümü hediyem say."

"Benim bütün yazı teknede geçirmem, çok mümkün değil ama..." dedi Aydın'ın kulağıma dolan sesi.

Leo'nun sesi ise Aydın'a nazaran daha düşük desibelde duyuluyordu: "Yaz, üç aydan oluşuyor. Sen o zaman iki buçuk ayında bizimle ol. On beş gün çalışırsın. Olmaz mı Aydın?"

Biraz ilerimizdeki Aydın'ın yüzündeki ciddiyet, fazlasıyla belirgindi. "Olmaz. Benim işlerim var çünkü. Ama eğer annen ve sen teknede olursanız, ben işlerimden fırsat buldukça yanınıza uğrayabilirim."

"Peki senin işletmesini üstlendiğin mekanlar yazlık mı?" diye sordu Leo. Aydın, viski bardağını kafasına dikti. "Otel gibi bir yer mi mesela? Burası gibi mi? Yoksa kafe veya restoran gibi mi? Oralarda buluşamaz mıyız yazın?"

"Oralara çocukların girmesi çok uygun değil," dedi Aydın.

"Gece kulübü gibi bir yer mi?" diye sordu Leo.

Bora bir kolunu omzuma atmış ve hafifçe kolumu okşamaya başlamıştı. "Nazlı?"

"Yani gündüz de geliyorlar aslında, değişiyor..." dedi Aydın. Viski bardağını yanlarından geçen bir garsonun tepsisine

bıraktı ve Leo'ya döndü. "Hadi annen yalnız kalmasın. Sen, onun yanına dön."

Yüzümü hafifçe kaldırarak, "Efendim sevgilim?" dedim.

"*Benim dolmamı da ister misin,* diye sordum iki kez ama... Duymadın."

"Olur," dedim. Tabağındaki dolmaya çatalımı batırdım. "Yerim."

"Neye daldın sen?" diye sordu, merakla.

Çınar ve Bahar, masaya geri dönerlerken, "Hiç..." dedim gülümseyerek. "Bodrum mezelerini çok özlemişim. Tek konsantrasyonum yemek yemekti."

Bora, başımın üstüne küçücük bir öpücük kondururken, Aydın'ın sesini duydum: "Biraz konuşabilir miyiz?" Bakışlarımı Beyza'nın masasına çevirdim. Leo, yeniden Asya ve Can'ın yanına oturmuştu. Begüm'le Gökhan da dans etmeyi bırakmışlardı ve tüm masa, Eren'in kucağındaki Demir'le ilgileniyordu. Beyza ise ayakta duran Aydın'a kısa bir bakış atıp masadan kalkmıştı.

Alenen sandalyemde arkama döndüğüm için, Bora da arkamızda ne olduğuna bakma gereği duymuştu. "Nazlı?" dedi merakla. "Neye bakıyorsun?"

"Hiç," dedim, yine. Kaşlarını çattı. "Leo'nun da dolmasını alsam mı diye düşündüm de. Kesin sevmez o, bunu."

"N'oldu?" diye sordu Beyza.

"E isteyelim sana daha. Niye çocuğunkini alasın?" dedi Bora.

"Leo, ne iş yaptığım konusuna takılıp duruyor..." dedi Aydın.

"İsteyelim," dedim ve önüme döndüm. Zaten çok şükür ki Beyza ve Aydın da yalnız kalabilmek için, Aydın'ın biraz evvel durduğu yere geçmişlerdi.

Bora, elini hafifçe kaldırıp bir garsonu masaya çağırırken, bütün dikkatimi Beyza ve Aydın üzerinde tutuyordum. "Bunu konuştuk ya. İşletmeci olarak biliyor seni."

"Evet de nereyi işlettiğimi bilmiyor ve merak ediyor. Ben de durumu nasıl kotaracağımı, tam ne diyeceğimi

bilemiyorum. Yani sen, profesyonelce yalan söyleyebilirsin ama ben beceremiyorum."

"O ne demek ya?!" dedi Beyza, sertçe.

"A-aa!" dedi Samet, şaşkınlıkla. "Beyza Abla ile Aydın Abi, kavga mı ediyorlar?"

Bütün masanın dikkati, Beyza ile Aydın'a çevrilmişti. "Yani demek istediğim tam o değil. Ben yalan söyleyemiyorum, onu diyorum. Ben dümdüz bir adamım Beyza."

"Tartıştıkları kesin," dedi Bahar.

"İyi. Söyle o zaman Aydın. *Kumarhane işletiyorum*, de. Türkiye'de bunun yasal olmadığını da anlatman gerek ama. Çünkü orada burada, *babamın kumarhaneleri var*, diye gezmesini istemeyiz değil mi?"

"Onu mu diyorum ben?!" dedi Aydın, sitem dolu bir tonlamayla.

"Dönün önünüze!" dedi Harun Abi, Samet'le Sultan'a. "Ayıp ulan. Diktiniz gözünüzü. Size ne?!"

"Ne diyorsun peki? Sana yalan söylemeyi mi öğreteyim, ne diyorsun? Konuştuk. Söylememiz gereken en doğru şeyin bu olduğu konusunda, pedagoguyla da hemfikir olduk. Şimdi karşıma geçmiş, *ben dümdüz bir adamım* derken, ne demek istiyorsun?!"

"Bir otel falan bulalım. Orayı işletiyormuşum gibi gösterelim bari," dedi Aydın.

"İyi, bulmuşsun işte kendince çözüm," dedi Beyza. Aydın'ın yanından ayrılacaktı ki Aydın kolundan tutarak onu durdurdu.

Aydın'ın, Beyza'nın kolunu tutmasıyla beraber, Harun Abi, "Bora..." demişti. "Müdahale etsek mi?"

"Çek elini!" dedi Beyza, kolunu hafifçe sallayarak. "Dokunma bana!"

"Sen demedin mi Harun Abi biraz evvel, *size ne* diye..." dedi Bora, tabağındaki gemici mezesine çatalını daldırırken. Rakı kadehini hafifçe Harun Abi'nin kadehine vurdu. "Afiyet olsun."

"Ya neden her şeye ters ters cevap veriyorsun?!" diye kızdı Aydın.

"Nedenini bilmiyor musun sanki?!" dedi Beyza, sertçe. Bir kez daha gitmek istedi ama Aydın, onu yeniden kolundan tutarak engellemişti. Bu kez elini, Beyza onu uyarmadan doğrudan çekmişti de.

"Olacak iş var, olmayacak iş var!" dedi Bahar. O da bakışlarını Aydın ve Beyza'dan çekemiyordu. "Belli ki kız konuşmak istemiyor." Bora ise masadaki herkesin aksine ne olup bitiyorsa asla umursamıyordu ve garsonun getirdiği kabak çiçeği dolmasını tabağıma servis etmişti.

"Özür dilerim Beyza," dedi Aydın, zorlukla. "Haklısın. Ama... Nasıl denir bilemiyorum. Yani isteyerek olmadı. Ben, kendime engel olamadım."

"Olacaksın!" dedi Beyza, sertçe.

Bakışlarından ateş çıktığını, mimikleri ele veriyordu ve artık yalnızca bizim masadakilerin değil, birçok insanın dikkatini çekiyorlardı. Belki seslerini hâlihazırda şarkı da çaldığı için kimse duymuyordu ama ortada, nahoş bir durumun olduğunu herkes anlıyordu. Gökhan, bizim masaya kadar gelmiş, bir kolunu omzuma koyarak arkamızda durmuş ve "Bora... İnsanlar, film izler gibi izliyor bunları. Ne yapsak?" diye sormuştu.

"Olacaksın! Olmak zorundasın! Öpemezsin beni!" dedi Beyza.

Kabak çiçeği dolması boğazımda kalmış olacak ki öksürmeye başladım. Bora, hızla bana su uzatırken, "Nazlı?" demiş ve hafifçe sırtıma vurmuştu.

"Özür dilerim. Yani, biz öyle... Ne bileyim... Leo hakkında konuşurken... Gözlerin değişiyor. Diyorum ki içimden... Kapkara ama aydınlık. Tam Aydın'lık." Aydın'ın sesi de gözlerine yakışır cinsten, acıydı. Çok acı. "Eskiden, çok eskiden, hep öyle bakardın. Dün gece de biz... Sabah hiç olmasın istedim, Beyza. Konuşmamız hiç bitmesin... Sen bana, Leo'nun çocukluğunu anlatınca... Gözlerinden izledim

sanki, yanınızda olamadığım bütün o günleri... Ne bileyim. Tutamadım işte kendimi, bir anlığına-"

"Senin bir anlık gafletlerine tokum ben!" dedi Beyza, sertçe Aydın'ın sözünü keserek. "Seninle, sadece ama sadece, oğlum için arkadaş olmaya çalışıyorum, o kadar! O kadar Aydın Demir! Sakın, buradan ileri gitmeye kalkma! Benim bu saatten sonra, aşkla meşkle işim yok! Seninle evlenirken kendimi açıkça izah ettiğimi sanıyorum!"

"Sikeyim evliliği! Benim de seni öpmemin evlilikle falan alakası yok tamam mı?!" dedi Aydın, en az Beyza kadar sertçe. "Seviyorum kızım ben seni! Seviyorum, anladın mı?!"

Yeni bir şarkı başladı. Aydın ve Beyza için. Belki ilahi bir mesajdı, belki de Beyza'nın saniyeler süren sessizliğini sonlandırmasına yardımcı olan bir aracı.

"*Değmeyin feryadıma*
Figanıma değmeyin
Eğer sevda bu demekse
Ben vazgeçtim beni sevmeyin..."

"Sevme," dedi Beyza, öfkeyle. "Sen, sevmenin ne demek olduğunu bile bilmiyorsun çünkü!"

Aydın'a arkasını döndü ve hızlı adımlarla, otelin içine doğru ilerledi. Aydın, ağacın dibine tekme atıp yüzünü kalabalığa çevirdiğinde, birçok yüzün kendisine dönük olduğunu fark etmiş ve ne tepki vereceğini bilememişti. Kalkmak, yanına gitmek ve ona sımsıkı sarılmak istemiştim ama sanki oturduğum yere mıhlanmıştım. Aydın da arkasını döndü ve Beyza'nın aksi istikametinde, basınla konuştuğumuz yere doğru ilerledi.

"Her film sona erer gördüğünüz gibi," dedi Bora. Masadaki herkesin, tam olarak ne olduğunu ve Aydın ile Beyza'nın ne konuştuğunu merak ettiğine emindim fakat Bora, öyle meraksız duruyordu ki, muhabbeti dinleyen sanki ben değildim de oydu. Beyza'nın peşinden gidecek cesareti, zannediyordum ki bir tek Begüm bulmuştu. "Filmin sonunda *ben çok şaşırdım* diyeniniz var mı?" Sorusuna bir cevap beklemeden ayağa kalktı. Aslında ben şaşırmıştım. Aydın'ın

Beyza'yı öpecek cesareti bulmasına ayrı, birbirlerini bu kadar çok severken böylesi darmadağın olmalarına ayrı. Bora, hafifçe arkasına döndü. Göz ucuyla, her şeyden habersizce Demir'le oynamaya devam eden Leo'ya baktı. "Geliyorum ben birazdan," diyerek yanımızdan ayrıldı ve Aydın'ın gittiği yönde ilerledi.

Gökhan, Bora'nın kalktığı yere oturduğunda, hafifçe kulağına doğru eğildim. Tam konuşacaktım ki... "Aydın'a haber ver, onu bekliyorum Selim." Bora'nın sesini duymamla irkildim. Bora da benim ağzımdan çıkacak her şeyi duyacaktı. Ben bu dedikoduyu Gökhan'a vermeden nasıl duracaktım peki?!

"N'oldu?" diye sordu Gökhan, neden söyleyeceğim şeyi söylemekten vazgeçtiğimi sorarcasına. "Söyle?"

Çok sevdiğim, uzun zamandır dinlemediğim, hatta belki de var olduğunu bile unuttuğum bir şarkı başlamıştı. Çok eskiye ait bir şarkı: *Yalancı Bahar.*

"Dans mı etsek ya?" dedim.

Gökhan derin bir nefes verdi ve gülümsedi. "Şeref duyarım Nazlı Hanım," dedi. Ayağa kalktı ve elimden tutarak, benim de kalkmama yardımcı oldu. Birlikte, pist için ayrılan yere doğru ilerledik. Gökhan, ellerini belime yerleştirdi. "Özleyeceğim seni..."

"Sigara içiyormuş abi. Bittiğinde gelecek," dedi Selim.

"Ben de seni Gökhan..." dedim, gülümseyerek. "Çok özleyeceğim..."

"Sen yalancı bir sonbahar
Ben sevdalı koca çınar
Kaç mevsim benden aldın?
Kaç sevda geri verdin?
Ruhum sana kanmam diyor."

"Bahar ve Çınar da, en manidar şarkıda dans etmiyorlar," dedim.

"Bahar bu şarkıda dans etmez..." dedi Gökhan, iç çekerken. "Onun, istisnasız her sarhoş olduğunda mutlaka açtığı, açtırdığı şarkıdır bu. Bazen ağlardı, bazen de şimdiki

gibi gözünü uzaklara dikerdi." Bakışlarım hafifçe Bahar'ı bulduğunda, önündeki kadehe dalgın dalgın ve bomboş baktığını fark etmiştim.

"Söyle kaç bahar oldu?
Penceremde gül soldu
Belki de zaman doldu
Sevdiğim dönmüyor."

"Çok şanslısın Naz. Bora ve sen, çok şanslısınız..."dedi Gökhan, gülümserken. Bora, Aydın'ı beklerken Selim'le konuşuyor, etrafı gözleyen adamlarla alakalı ondan kısa kısa bilgiler alıyordu. Sesini her duyduğumda, yanımda olduğunu hissediyordum ve bunu, bu şekilde hissetmek, eşsizdi. Konuşmalarına odaklanmasam da sesini duymak, çok güzeldi. "Nereye kafanı çevirsen, eskimiş bir hikâyeye çarpıyorsun burada. Mutsuz, umutsuz, insanın içine gömülüp kalmış aşk hikâyeleriyle dolu ortalık. Belki Aydın'ın arabeskliğine benzeyecek bu söylemim ama... Bizim buralarda, sevmek de sevilmek de zordur. Ki Bahar çabaladı, çok fazla şans verdi karşısına çıkanlara, elinden geleni yaptı. Benim gibi."

"Senin çok mutlu olmanı isterim," dedim. Gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. "Yeniden aşık olmanı... Sevmeni, sevilmeni, aşka doymanı çok isterim."

"Bak, ben gönül işlerini öyle çok ciddiye alan bir adam değilimdir," dedi Gökhan, gülerek. "Aydın gibi, Bora gibi değilimdir. Bir kere öyle olmak, benim mizacıma ters. Ben ağır değilimdir. Gülüp eğlenmesini bilirim. Bilirdim yani. Zaten bunu bilmesem, deliridim onca sırrın içinde. Her şey ortaya döküldüğünde dağıldım ama illaki toplarım, aklın bende kalmasın. Bundan sonra Bora ile yüz yüze gelmeyecek olma fikrine de alışmaya başladım ha... En azından utanmaktan kurtulacağım."

Gökhan, bu söylediklerini Bora'nın da duyacağını çok iyi biliyordu.

"Artık Miami'ye mi giderim, Hawaii'ye mi bilmem..." dediği sırada, ne kadar gülümsemeye çalışsa da gözlerinin

dolmasına engel olamamıştı.

"Bora Bora Adaları'na git..." dedim, gözlerimden bir damla yaş düşerken.

"Aynen bak alıyorsun mesajı," dedi ve beni kendi eksenim etrafında döndürdü. "Sıcak memleketleri, denizi, kumu, güneşi... Kadınları... Severim ben. Arada sizi özlersem de şeyi dinlerim. '*Arkadaş' Şarkısını Duyunca* var ya Sezen'in, onu. Severim zaten onu. Hareketli ya biraz. Diyorum sana, benim öyle slow şarkılarla da işim yok."

Gülerken, "Bir gece, *Concon*'u ağzından kaçırdığında hani, *Gönül*'ü dinliyordun Gökhan," dedim.

"Gönül yaa..." dedi, başını sallarken. "Güzel şarkıdır. Gönül işlerine gelince... Bazen, bazı defterleri kapatır kaldırırsın rafa. Kaldırmazsan, eline yüzüne bulaşır çünkü. Ki biz bunu, Hande ile yeniden denemeye çalıştığımda anlamıştık." İçine büyük bir nefes sığdırmaya çalıştı ama sanki göğüs kafesi bile bu nefesi kabul etmemişti. "Aydın'ın ahını aldığım için bence..." dedi. Yutkundu. "Bir mezarın senin uğrak mekanın olması ne demek, ben de öğrendim." Hafifçe omuz silkti. "Ama işte ben, o mezara anlam yükleyecek olan adam değilim. O mezarlığa uğrarım ama orayı *evim* bellemem. Çünkü evim bellersem, her an öldüğünü düşünmek zorunda kalırım. Ama buna gerek yok. Sevgili, hep sevgili. Sevdiğin müddetçe, eskimez. Başkasıyla olması, başkasıyla olmak eskitmedi, ölmesi mi eskitecek?" Dudakları titremesine rağmen, hâlâ gülümsüyordu. "Bir şarkı daha var. Bak, onu da çok severim. *'O Lelli'* bilir misin?" Başımı iki yana salladığımda, "Dinleteyim hemen," dedi. Ellerini belimden çekti. "Ben o şarkıyı ne zaman dinlesem, Ceren de dinler benimle."

Gökhan, masaya ilerlediğimiz sırada, cebinden çıkarttığı telefondan, birine mesaj atmıştı. Çok geçmeden, *"Bir zamanlar güzel bir kız yaşarmış, saçlarını rüzgar okşar tararmış..."* diye başlayan şarkı duyuldu. Gökhan'ın yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı. *"Şapkası kırmızı gözleri mavi, yokmuş bir benzeri yokmuş emsali..."*

Başımı Gökhan'ın omzuna koydum ve şarkıyı birlikte dinledik. Bu süre zarfında, Ceren'in de bizimle olduğunu düşünmeden edememiştim. Geride bıraktığım, çok sevdiğim insanlar vardı. Bu insanlardan biri Çınar'dı. Kardeşi Umut'la bana baktığı sırada, gözlerindeki hasreti görmüştüm. Bu hasretin bir kısmı, bir türlü kardeş olamadığı kardeşine; bir kısmı ise pek yakında hasret besleyeceği kardeşineydi, bana. Şarkı devam ederken, parmaklarım masanın üzerinde, kendi dilimizde hareket etmişti: "İyi ki benim abim oldun SerFoxÇın. Seni çok sevdim. Çok seviyorum. Hep seveceğim. Minnetle. Seni üzdüğüm, kırdığım, kızdırdığım anların hepsi için özür dilerim... Hatalarım olduysa, affet. Hakkım varsa da, sana sonuna kadar helal olsun. Geride bıraktıklarım sana emanet. Onlara ve kendine, çok iyi bak. Beni özle. Ben seni çok özleyeceğim. Birbirimizi her özlediğimizde, cheddar'lı makarna yiyelim mi?"

"Obez oluruz ama tamam," diye hareket etmişti Çınar'ın parmakları. "Beni ağlatma şimdi. Ben de seni çok seviyorum. Ne zaman çaresiz kalırsan, Sergio Morris'i bul, N."

Ağlayacağımı hissettiğimde Gökhan'ın omzundan başımı kaldırdım ve suyumdan birkaç yudum aldım. Bu gecenin hüzünle dolmasını istemesem de vedalar ne yazık ki hüzünden ibaretti. Son gecemizdi ve bunu düşünmek boğazımı yakıyordu. Gitmek, Bora ile baş başa kalmak, okyanus üzerinde uzun, upuzun mutluluklara kulaç atmak istiyordum ama bir yandan da çok üzülüyordum.

"Sana iki sigaralık zaman verdim Aydın Demir," dedi, Bora'nın kulağıma ulaşan sesi. Onun sesinin de hüzün barındırdığını düşünmem, algıda seçicilik miydi? "On iki dakika, on iki saniye miydi?"

"Aynen," dedi Aydın, gülerken. "Bir tane kesmiyor, kusura bakma Kara. Süresini hatırlaman gözlerimi yaşarttı, orası da çok ayrı."

"Bizim içimizde, senin sigaranın süresini bilmeyen yok," dedi Bora. O da gülmüştü. "Beynimizi sikmiştin amına

koyayım." Çakmağından gelen sesi duyduğumda, onun da kendisine bir sigara yaktığını anlamıştım. "*Şimdi değil. Durun lan şimdi girmiyoruz. On iki dakika, on iki saniye sonra. Durun lan şimdi değil. İki tane sigara içmem lazım. On iki dakika, on iki saniye sürüyor lan. Durun. Sigara içmeden baskına mı girilir, bekleyin lan."*

"Doğrudur," dedi Aydın yavaşça. "Bağımlılık işte. Bıraksak, hepten iyi de. Kolay da değil bi' yaştan sonra. Yerine koyacak daha iyi bir şey yok, ondan."

"Sigara bağımlılığınla ilgilenmiyorum," dedi Bora.

"Neyle ilgileniyorsun peki, kutlamanıza gölge düşürmemizle mi?" diye sordu Aydın.

"Gölge mölge yok," dedi Bora, samimi bir tonlamayla. "Çok kalabalık olduğunda, muhakkak kontrol edemediğin şeyler oluyor. Ve insanları kontrol etmek, bir hayli zor. Dediğin gibi, bi' yaşa gelmiş adamsın... Sana akıl verecek hâlim de, öyle bir isteğim de yok. Elini kolunu da ben zaptedecek değilim. Zaten gidiyorum. Ama gitmeden sana, biraz empati yapmanı tavsiye edebilirim sanki ha? Birden yapıştığın o kol, çok değil biraz zaman önceye kadar kırıktı." Suyuma uzandım ve kocaman bir yudumu kafama diktim. "Bir de Aydın... Daha önce de, ismini bugün zaten bir kez anmak zorunda kaldığım birileri, o kola yapıştı diye, başımıza gelmeyen kalmadı... Hoş gelecek olan zaten gelecekmiş, o bahanesiymiş işin de... Yine de bence, beni anladın sen."

Begüm ve Beyza yeniden bahçeye çıkmışlardı. Beyza, masasına geri dönerken göz göze geldik. Gülümsedim. O da bana gülümsedi. Bu sırada Begüm, davetin organizatörü olduğunu bildiğim kadına bir şeyler söylemişti ve saniyeler içinde, hareketli bir müzik çalmaya başladı.

"Beyza'yı öptüm," dedi Aydın. Kaşlarım havalandığında, Samet'le göz göze gelmiştik ve bana şaşkınlıkla bakmıştı. Gülümseyerek, bir sorun olmadığını kastettim. Bora ise ağzını açıp tek kelime etmemişti. "O da ayar oldu hâliyle. O yüzden tartıştık."

"Bak, bununla da ilgilenmiyorum," dedi Bora. İçine çektiği derin nefesi duydum. "Sizin ne yaşadığınız ya da ne yaşayacağınız, beni ilgilendirmez. Buradan gitmeden yapılacaklar listem vardı kafamın içinde ve bu listede ne sen ne de Beyza ile ilgili bir şey vardı... Aslına bakarsan şu an, bir daha yüzünü görmeyeceğim sevdiklerimin, kardeşimin yanında olmak yerine sana zaman ayırmamın tek bir sebebi var: Leo. Siz birbirinizi yerken, olan ona olacak diye korkuyorum. Bizim kutlamamıza düşürdüğün gölge önemli değil de, o çocuğun hayatına gölge düşerse, işte o zaman çok yazık olur. Herkes size bakarken, o da sizi görebilirdi. Umurunda bile olmadı Aydın, bu."

"Kara..." dedi Aydın, kederle. "Kaybettiğim zamanı düşündükçe, delirecek gibi oluyorum. Hiçbir şeye vaktim kalmamış gibi hissediyorum. Onu tekrar kaybetmekten korkuyorum. Sudan çıkmış balık gibiyim amına koyayım. Hatalarımı telafi etmeye çalışıyorum. Çırpınıyorum ve her şeyi daha da batırıyorum." Aydın konuştukça, ben de kederleniyordum. "Ona sımsıkı sarılmak ve onu bırakmamak istiyorum. Acısı dinsin istiyorum. Evet, öpmemem lazımdı onu. Ama o kadar uzak kaldım ki ondan, artık uzak duramıyorum. Beni sen de anlamazsan, kim anlayacak?!"

"Bak, sırf sen konusunu açtın diye, istersen sana bir tavsiyede daha bulunayım, çünkü diğer yaptığın şey de fiziksel bir eylem..." Bir derin nefes daha aldığında, kelimelerini seçmeye çalıştığını anlamıştım. "Karşında canı yanmış bir kadın var. Psikolojik kısmı geçiyorum, psikoloji zaten hepimizin içinden geçti çünkü... Ama senin karşındaki kadın, fiziksel olarak da yıpratılmış bir kadın. *Aşk* kisvesi altında. Destursuz eylemlerde bulunmadan evvel, bunu düşün hep. Severken de, gayriihtiyari durdurmak isterken de, fark etmez... O çocuk annesini ne hâllerde gördü! Eğer senin bu yaptığını görürse, bunu kafasında nereye koyar, nasıl yorumlar, senin art niyetsizliğini okuyabilir mi, bunu düşün. Çünkü karşındaki kadın, küçücük şeylere dahi büyük tepkiler vermek zorunda kalan biri. Bu söylediğim çok zor bir

şey, farkındayım. Beyza'nın iyileşmesi gerekiyor. Ama maalesef ki seninle evlendi ve sen..."

Bora susunca, Aydın devam etmişti: "Kaba mıyım?"

"İnce biri misin Aydın?" diye sordu Bora. Kendine bir sigara daha yaktı. "Aydın, onu kendinden uzaklaştırmak için, ki ben de aynısını yaptım, *fahişe* demişsin *fahişe*. Yani elbette ki sevdiğin kadını kendinden uzaklaştırmak zorunda kalmak apayrı bir fiyasko. Buna girmeye de, bunu biriyle tartışmaya da yüzüm yok benim. Ama işte senin üslubun, biraz fazla... Değişik? Ağır? Tuhaf? Dan dun? Basmakalıp? Nevi şahsına münhasır deyip geçelim ki, giderayak kalbini kırmayayım. Bütün bunları akıllan, diye söylüyorum Aydın. Kendine gel, diye. Çünkü maalesef ben, seni anlıyorum. Sevmenin ne demek olduğunu biliyorum lan çünkü, nasıl anlamayayım?! Ama böyle yaparsan, ki sana şu an ilişki tavsiyesi vermek üzere olduğuma inanamıyorum, onu kendinden daha da uzağa iteceksin!"

"Ne yapayım Kara?!" diye yakındı Aydın. "Çiçek mi alayım, şiir mi okuyayım, serenat mı yapayım, ne yapayım?! Yemeğe mi götüreyim?! Bana üstü kapalı konuşma! Anlamıyorum!"

"Bak, bence sizden bir şey olmaz bu saatten sonra," dedi Bora. Sanki bana küfretmiş gibi canım yanmıştı. "Çünkü sen sığ yerlerde yüzüyorsun. Ama belli ki peşini bırakmayacaksın bu işin. Olsun diye uğraşacaksın. En azından Leo'nun iyiliği için söyleyeyim, benden çıksın... Özüne dön," dedi, iç çekerken. "Onun sevip aşık olduğu Aydın'a. Çocukluğuna. Eğer bir şansınız olursa, ancak böyle olabilir. Kendin olursan. Kimsenin adamı olmazsan. Kara'nın gidişi, prangalarından kurtarsın seni artık. Sadece, Aydın ol. Zor. İşin de zor. Yolun uzun. Allah yardımcın olsun."

İnsanlar, DJ'in de gelmesiyle birlikte, hareketli şarkılara eşlik ederek dans etmeye başlamışlardı. Begüm, bu insanların başını çekiyordu. Andrea, Mila ve Sultan da Begüm'e eşlik ediyordu. Çılgınlar gibi dans etmek isteğiyle yanıp tutuştuğumu hissettim. Bu gecenin son olduğunu düşünmeden. Son olduğunu düşüneceksem de her son'un

yepyeni bir başlangıç barındırdığına yürekten inanarak. Her başlangıçta ise yeni bir anlam olduğunu, bütün benliğimle umut ederek.

Yerimden kalktım ve hızlıca otele girdim. Bora'nın sesi daima kulağıma doluyor, birileriyle yaptığı ayaküstü sohbetlere şahit oluyordum. Bir zamanlar Nazlı Butik Otel'in yıkılıp da yerine başka bir otelin yapıldığına, daha sonra da onun yıkılarak Nazlı Butik Otel'in yeniden inşa edildiğine benim bile inanmam çok zordu. Annem ve babamın hiç gitmediği zamanlardan geçerek, odamıza ilerledim.

"Abilerin en bi'tanesi!" dedi Begüm, nefes nefese. "Gel, dans edelim!"

"Bu tarz şarkılarla yapılan danslar bana tepinmek gibi geldiği için, almayayım..." dedi Bora.

Uzun bir elbiseyle dans etmekte -pardon Bora'nın da deyimiyle tepinmekte- zorlanacağım için, Begüm'ün yine özel olarak tasarladığı; ince askılı, v şeklinde derin göğüs ve sırt dekoltesine sahip, dar ve mini, püsküllü beyaz elbiseyi giyecektim.

"DJ eşliğinde Vals yapmadığımız için bizi bağışla!" dedi Begüm, gülerek. "Ayrıca, *Yeah!* tam da senin hızlı, kulüp zamanlarına tekabül ediyor olmalı. Belki de Oxford gecelerine? Kimi yiyorsun?"

"Allah seni inandırsın, hiç öyle anılarım yok," dedi Bora.

"Tabii tabii... Hatta, DJ ne demek, onu bile bilmiyorsundur sen!" dedi Begüm, alayla.

"D ve J harflerinin, İngilizce okunuşları değil mi?" dedi Bora. Yüzünü görmesem de kaşlarını çattığına yemin edebilirdim. "Oxford gecelerinde, alfabeyi sık sık çalışırdım ben. Biliyorum harfleri. Hâlâ aklımda."

"Mila!" diye bağırdı Begüm, dan diye. "Abimin Oxford'da geceleri nasıl geçerdi, bahsetsene biraz!"

Kulağıma Mila'nın kahkahası ulaşırken, bir erkek sesi, zannediyordum ki Andrea, "Ders çalışarak!" demişti.

"Yalancılar!" dedi Begüm, kızgın bir sesle.

"Yani..." dedi Mila, alayla. "Belki de eğlence sektöründe işletmeciliği falan düşünmüşüzdür. İyi tarafından bakalım."

"Nitekim de zaten eğlence sektörüne atıldım," dedi Bora, neşeli bir sesle. "Casino açtım Kıbrıs'ta, daha ne olsun?!"

Ayaklarıma sivri burunlu, kısa topuklu, bilekten bantlı beyaz ayakkabılarımı geçirdim.

"Abi, kazık gibi dikileceksen, ayakaltından çekilir misin?!" diye kızdı Begüm.

"Meraklı değilim zaten senin ayakaltına. Karım nerede ya benim?!" dedi. İki saniye süren sessizliğin ardından da, "Nazlı?!" demişti.

"Odadayım," dedim gülerken. "İniyorum şimdi."

"N'apıyorsun odada?" diye sordu Bora, merakla.

"Tepinebilmek için üzerimi değiştirdim," dedim.

Otelden çıktığımda, Bora ile göz göze gelmiştik. Ardından onun bakışları gözlerimden çekildi ve beni baştan aşağı süzdü. Yanına ulaştım. Hayranlık ve beğeniyle dolu olan gözleri yeniden gözlerimi bulduğunda, "Hemen şimdi mi gitsek?" diye sormuştu. Kocaman bir kahkaha attığım sırada elime uzandı ve beni kendine çekti. "Eğer bu kadar güzel olmasaydın, arkadaşlarımla tekila içecektim."

"Bak sen..." dedim. Kaşlarım havalanmıştı. "Şimdi ne yapacaksın peki?"

"Kollarımda tepinmeni sağlayabilirim mesela..." dedi. Beni yüz seksen derece döndürdü, sırtımı göğsüne yaslayarak, elini karnıma yerleştirdi ve omzumdan öptü. "Nasıl fikir?" Dudakları boynuma ulaştı. "Bütün gece..."

"Bence sen arkadaşlarınla tekila iç..." dedim. Başımı kaldırmış ve şuh bakışlarımı gözlerine sabitlemiştim. "Çünkü o yata bindiğimiz andan sonra... Her an bizim olacak. Ve benim, bu gece, sana bir yıldönümü sürprizim olabilir. Geceyi bekle."

Yutkunmaya çalışırken, beni daha da kendine bastırdı ve "Neyse ki hava karardı hepten. Geceye bir şey kalmadı..." dedi.

Omuzlarım yavaşça *Right Round* eşliğinde ritim tutarken, elimi Bora'nın karnımdaki elinin üzerine koymuştum. "Aydın'la konuşman beni etkiledi..." dedim.

"Sakın, o konuyla alakalı bir şey söyleme..." dedi.

Boğazımdan duygu yüklü olduğunu elimden geldiğince sakladığım bir ezgi koparken yüzümü yeniden Bora'ya dönmüştüm. "Sadece öpeceğim... Önce, destur almak isterim!" dedim.

"Nazlı!" dedi, ı'yı gereğinden fazla uzatarak. Bu beni daha da gülümsetirken parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarının arasındaki boşluğa sızdım. Bir eli çok geçmeden belimi bulmuştu. Dudaklarımın, dudakları arasında dolaşmasını çok seviyordum. Ne kalabalıklar içinde olmamız ne de birilerinin bizi izliyor oluşu umurumdaydı. Dudaklarından kolay kolay ayrılmaya niyetim yoktu fakat...

Zorunda kaldım.

Çünkü Bat'in patlattığı şampanya ile bir yıkanmadığım kalmıştı!

Öfkeyle, "Bana hortum lazım Bora!" diye bağırdığımda, etrafımıza toplanmış ve Bat'in yaptığı çok matah bir şeymiş gibi alkış yapan insanlar, kahkaha atmışlardı.

♠

Müziğin sesi gitgide yükselirken DJ, performansıyla birçok konuğun pist için ayrılan alana gelmesini sağlamıştı ve ışıklar da çalan şarkılara eşlik ediyordu. Şampanya şişeleri ardı ardına patlarken, özellikle ben iki tanesini Bat'in kafasına isabet ettirmek istemiştim ama Bear araya girdiği için biri onun omuzunda patlamıştı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu! İkincisinde ise kendini korumak için olsa gerek, beni kucağına almıştı ve fakat bu kez de, şampanyanın mantarı çok uzaklara, Gülsüm Hanım'ın masasına doğru gitmişti. Bu değişik bir şeydi işte. Bayağı. Gözlerimi kapattığım için Gülsüm Hanım'ın verdiği tepkiyi görememiştim fakat Gökhan bizzat gördüğünü söylüyor, *"Kurşun sandı kurşun!"* diyordu. Umarım kadını öldürmeden, buradan gidebilirdim.

Çok yüksek bir müzikte dans ediyor olmama rağmen, Bora'nın sesi kulağımın içindeydi ve babaannesinin yanına gidip, "İyisin değil mi?" diye sorduğunu da duymuştum. Neyse ki Gülsüm Hanım iyiydi. Bora, vedalaşma seremonisinin hakkını verircesine babannesine, onu çok sevdiğini söylemiş ve hakkını helal etmesini istemişti. Soluk vermek için bar alanına ilerlediğim ve Hakan'ın hazırladığı alkolsüz kokteylimi yudumladığım sırada, kaçamak bakışlarımı onlara yönlendirmekten geri durmamıştım. Tam otuz iki saniye, birbirlerine sarılı kalmışlardı. Benim bile gözlerim dolarken, Bora nasıl ağlamadan duruyordu anlamıyordum. Ben, tam olarak bütün dikkatimi vermesem de Bora'nın ailesinden birileriyle, arkadaşlarıyla veya konuklarla hoş sohbetlerine ya da bir duygusu olan anlamlı konuşmalarına şahitlik ederken; Bora, avaz avaz bağırarak şarkılara eşlik edişimi dinlemişti.

On beş dakika, on yedi saniye Büyük Masa'yla birlikte oturmuş ve Benjamin diye bir adamdan bahsetmişlerdi. Akabinde, Berkan'ın yanına geçmiş ve çok fazla detay vermemek suretiyle olsa da dönmemek üzere gittiğimizden bahsetmişti. Son olarak da birlikte, arkadaşlarının masasına geçerek tekila içmeye başlamışlardı. Mila ve Andrea da pistten ayrılarak o masaya gitmişti ve bütün eğlenceyi, Oxford'lular olarak bireyselleştirmişlerdi. Gerçi bizim de OCTO olarak bir bireyselleşme durumumuz mevzubahisti ama bizden olmayanları dışlamıyorduk. Mesela Bahar, Can, Asya, Leo ve Begüm de bizim yanımızdaydı. Zaten Begüm, Bat'le gece boyunca ancak yan yana gelebildiği için olsa gerek, eğleniyor gözüküyordu ve Oxford ile OCTO arasında bir seçim yapacak olsa, kesinlikte OCTO'yu seçerdi. Buna rağmen kasıldığı da belliydi. Çünkü eski kocası ve eski kocasının ailesi buradaydı ve koskoca Begüm Karabey için bile, bu önem teşkil eden bir şeydi.

"Bira alacağım, kokteyl ister misin?" diye bağırdı Bear.

"Vişneli olsun ama!" diye bağırdım.

"Hay sesinin tınısını!" dedi Bora, dan diye.

Hayretle bakışlarımı kendisine çevirmek istesem de dans eden insanlar görüş açımı perdeliyorlardı. "Kolonların hepsi burada! Bağırmadan iletişim kuramıyorum, ne yapayım?!" diye bağırdım. "Dua et, ortam sesini aman aman duymuyorsun!"

"Sen öyle san Nazlı!" dedi, bıkkın bir tavırla. "Ayrıca benimle konuşurken bari bağırma. Aldığın nefesi duyuyorum çünkü."

"Kıs o zaman sesimi ya!" diye bağırırken, bir yandan da havada olan ellerimle dans etmeye devam ediyordum.

"Görüş açımda olduğun zamanlarda çıkartıyorum bile kulaklığı! Ama seni göremedikçe takıyorum haliyle ve her defasında da bağırıyor oluyorsun!" dedi, kızar gibi.

"Ben mi kulaklık takmak istedim?! Ben, şu an nasıl bağırmayayım?! Kendi sesimi duymuyorum! Ayrıca yazıklar olsun! Çıkartma seçeneğim olduğunu bilseydim, ben de çıkartırdım!" Aslında çıkartmazdım. Çünkü Bora'nın aksine ben, meraklı birisiydim. Ve hatta keşke, hep Bora'yı dinleyerek yaşayabilseydim. Bear yanıma gelmiş ve bana kokteylimi uzatmıştı. "Teşekkürler!" diye bağırdım. Kokteylimi havaya kaldırdım. "BİR!"

"İki!" dedi Fox.

"Üç!" dedi Bear.

"Dört!" dedi Lizard.

"Beş!" dedi Bat.

Çatılan kaşlarım Sergio ile buluştuğunda, başını sallamakla yetindi. *Attention* çalarken -ki artık Türkçe şarkı çalmasını istiyordum, çünkü Bora'ya laf soka soka çirkin diye addettiği şarkıları söyleme vaktim gelmişti- dans etmeye devam ettim. Çok geçmeden Falcon da tüm techizatını muhtemelen Alp'e bırakıp geldi ve "Altı'da mı kalmıştınız çocuklar?!" diye bağırdı.

Sergio, aramıza zorla katıldığı belli olan Annie ile geldiğinde, kadro tamamlanmıştı. "Yedi!" diye bağırdı Lion.

Bat'in göz kırparak işaret vermesiyle beraber, hepimiz Annie'nin etrafını sarmalamış ve olası kaçma girişimini

baştan engellemiştik. Bu konuda da kardeşine benziyordu. Büyük olanına. Küçük olanı, aynı benim gibi kendinden geçercesine dans ediyordu çünkü. Hatta, Lion'ın üzerine, "Sekiz!" diye bile bağırmıştı. Farkında olmadan abisini temsil etmişti çünkü bizim neden sayı saydığımızı bile bilmiyordu. Ama belli ki bunun, Begüm için bir önemi de yoktu. Biz yanlarında olmasak da onların bir aile olacaklarına koşulsuz inanmıştım.

Leo, annesinin dibine gelip ellerini tutarak, dans etmeye başladığında, Begüm, "Ya benimki de büyüsün!" diye duygulanmıştı.

"Gel buraya, annenle sonra da dans edersin!" Leo'yu Beyza'dan çalarak, kendimi orta noktaya aldığımda, Leo da herkes gibi gülmüştü. Şarkılar ve her şarkıda yanımıza düşen insanlar değişse de, buruk gülüşlerimiz yüzümüzden silinmiyordu. Hepsini seviyordum. Ayrı ayrı ve çok. Mümkün mertebe hepsine sarılıyor, anılarımıza birkaç yeni bir şey daha ekliyor, Ada'nın da burada olup biten her şeyi hissetmesini arzu ediyordum. "Siz bana aile oldunuz!" diye itiraf ettim, en sonunda. Kendi sesimi ben bile duymadığım için, onların beni duyması imkansızdı. "Bunu ancak anlıyorum. Mutlu olana kadar anlamamışım. Sizi, ömrümün son günü bile hatırlayacağım. Teşekkür ederim."

Kadehimi saat bir yönünde, gökyüzüne kaldırdım, bu aileyi borçlu olduğum Tarantula için.

"Evliymişim John..." diye fısıldadım, gözlerimi yumarken. "Boşanmamışım... İyi ki!"

♠

Gökhan ve Eren'in de Boralarla aynı masada olduğunu gördüğümde, "Siz aranıza Oxford'dan olmayanları alıyor muydunuz?" dedim, şakacı bir tavırla.

Herkes gülerken, Bora ayağa kalkmış ve bana yer vermişti. "Yoruldun değil mi?" diye sordu.

"Biraz," dedim. Davetliler yavaş yavaş gitmeye başlamışlardı ve bahçenin kalabalığı biraz olsun azalmıştı. Ben kulaklığımı hiç çıkartmadığım için, Bora'nın ev

sahipliğine yakışan nezaketiyle, insanları uğurlamasına da şahit olmuştum. Kimileri benim yanıma da uğramıştı ama ben dans etmekle meşgul olduğum için, insanlara aynı nezaketi gösterdiğimden şüpheliydim. Adamlarından biri sandalye getirdiğinde, Bora da yanıma oturmuştu. Asla dokunmaya tenezzül etmediği pastasına çatalı daldırırken, "Enerji depolamaya geldim," dedim. Başımı Bora'nın omzuna koydum. "Aslında keşke biraz da uyusam..." Bora güldü. Elini omzuma yerleştirirken, terden sırılsıklam oldukları için yüzüme yapışan saç tellerinden beni kurtardı.

"İnanılmaz bir enerjin var!" dedi Melis, takdir edercesine.

"Begüm'le yarışır," dedi Julia. Eren'le göz göze geldiğimizde gülümsedim. "Sahi o nerede? Bütün akşam yüzünü göremedik resmen."

"Ben de!" dedi Bora, sitemle.

"Demir ve Gülsüm Hanım'ın yanına çıktı," dedim, pastadan bir çatal daha alırken. "Bi' sorun olup olmadığına bakıp, inecekmiş."

İnsanlar kendi aralarında konuşmaya devam ederken Bora, cebinden telefonunu çıkartmıştı. Begüm'ün mesaj sayfasına girdi. *"Benimle vedalaşmak ister misin?"* diye yazdı ve gönderdi. Ağzımdaki lokmayı yutmaya çalıştım ama vişneli pasta kursağıma dizilmişti.

"Abilikten istifa mı ediyorsun?"

"İzin kullanıyorum, diyelim."

"Hak ettin valla! Yirmi yedi senedir, aralıksız mesai yapıyorsun sonuçta."

"Gel, vedalaşalım."

"Sen, benim oğlumla vedalaştın mı?"

"Evet. Sen tepinirken."

"Karnını doyurayım, ineceğim."

Begüm'ün mesaj sayfasından çıktı ve Çınar'ın mesaj sayfasına girdi.

"Mehmet Bey'e ulaş. Gitmeden onunla konuşmak istiyorum. Beni güvenli bir bağlantı aracılığıyla arasın."

"Planımı düşündün mü?"

"Düşündüm. Olmayacak öyle bir şey. Ben başka bir plan yapıyorum. Mehmet Bey beni arasın. İstihbarat'a uçurmak istediğim bir haber var."

Ekranı kilitlediğinde başımı omzundan kaldırdım. "Ne zaman çıkacağız?" diye sordum.

Bora, saate baktı: 23:47. "Begüm'le biraz daha vakit geçireyim. Telefon görüşmesi yapacağım bi' de. Sonra okay'im ben. Kimse kalmaz zaten bir iki saate." Bakışları masalara doğru çevrildi. "Noir, Asya'nın yanında mı hâlâ?"

"Evet," dedim. İnsanlara, "İzninizle..." diyerek masadan kalkacağım sırada, Bora nereye gittiğimi sorarcasına gözlerimin içine bakmıştı. "Ben de öyle bi' dolaşayım herkesi..." dedim. Daha vedalaşmam gereken insanlar vardı ve bu insanlardan birisi de ablasıydı.

♠

Asya ve Leo'nun pili artık tümden bittiği için, otelimizdeki odalardan birine, yatmaya çıkmışlardı ve yanlarında da Filiz Hala durmak istemişti. Asya her şeyin biraz daha farkındaydı ama Leo, gerçekten tatile gittiğimizi düşünüyordu. Dönmeyeceğimizi de her şey gibi daha sonra öğrenecekti. Bu daha mı sağlıklıydı bilmiyordum ama annesinin kararı buydu ve ben de saygı duymayı seçmiştim. Zaten ona sesli mesajımda her şeyi anlatmıştım ve dinlediğinde, benden öğrenmesi gereken her şeyi öğrenmiş olacaktı. Halamlar, Eren'in ailesi ile beraber kalkmışlardı. Biraz sonra, Harun Abiler'le Enginler ve son olarak da Bora'nın arkadaşları gitmişlerdi.

Bu sırada Bora, İstihbarat'tan *hiç kimse* ile telefon görüşmesini gerçekleştirmişti. Ona, Büyük Masa'dakilerle konuştuğunu, Monte Carlo'ya uğrayacağımızı, orada Benjamin ile görüşme ayarlayacağını ve tatilimiz sırasında, hedeflerindeki adamlardan birini daha yemleyeceğini, süreçte de kendisiyle haberleşeceğini söylemişti. Bu akşam bir Benjamin'di gidiyordu ve neyden bahsettiği ya da ne yaptığı hakkında herhangi bir fikrim yoktu. Çünkü kimseyle,

hiçbir şekilde iletişim kurmamak üzere gidiyorduk, buna İstihbarat da dahildi. O yüzden hangi işe ve nasıl devam etmekten bahsettiğini anlamamıştım. Belki de esasen onları yemliyordu, tatile gittiğimize inansınlar diye.

OCTO'nun üyeleri, Bahar ve Begüm hâlâ dans ediyorlardı. Gökhan, Aydın ve Bora, barda konuşuyorlardı fakat Bora'nın kulaklığı takılı olmadığı ve Aydın ile Gökhan'ın da mikrofonları kapalı olduğu için ne konuştuklarını bilmiyordum. Ben ise Nagihan Hanım, Beyza ve Eren'le birlikte oturuyordum. Nagihan Hanım, çözülmesi öyle zor bir kadındı ki, Gülsüm Hanım'ın bir odaya çekilmesine rağmen onun neden ille de kalkmadığını ve bu saate kadar oturduğunu mesela, anlamıyordum. Yüzünü, beş dakika üç saniyedir, tanınmaz bir cisimmiş gibi incelediğim için rahatsız olmuş olsa gerek, "Ben de kalkayım artık..." demek zorunda kaldı. İsabetti. Zira onun yaşındaki insanlar, genelde, saat 1:17 olduğunda çoktan uyumuş olurlardı.

"Nazlı... Kendine iyi bak," dedi. Ayaklandı ve çantasını eline aldı. "Hayat, sürprizlerini sunsun hep size."

Ben de ayağa kalktım. "Çok da bir sürpriz istemiyorum açıkçası," dedim ters bir ifadeyle. Yüzüme yapmacık bir gülümseme yayıldı. "Malum, sizin son sürpriziniz de hoşuma gitmemişti. Sakın yanlış anlamayın, konunun sizinle hiçbir alakası yok... Ben sürpriz sevmiyorum, ondan!"

"Hangi sürprizden bahsettiğini anlamadım," dedi Nagihan Hanım, şaşkınlıkla.

"Beni sattınız ya, onu diyorum!" dedim sertçe. "Sizden insan gibi bir ricada bulunmama rağmen, hemen gidip koz olayını Bora'ya yetiştirdiniz ya!"

Kaşlarını çattı. "Bir yanlışın var..." dedi. Benim de kaşlarım çatılmıştı. "Bora, zaten biliyordu?"

"Ne demek zaten biliyordu?!" dedim. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Beyza ona mesaj attığında, bunu çoktan öğrendiğini söyledi bana!" Onay almak ister gibi Beyza'ya baktığımda, kafasını sallamıştı. "Bu yalanları gidip bir başkasına söyleyin Nagihan Hanım! Şu an Bora ile iyiyiz ama

olmayabilirdik? Sizin yüzünüzden başımıza çok kötü şeyler gelmiş olabilirdi? Ki geldi de zaten de... Neyse!"

Bora, bir adam tarafından vurulmak üzereyken ateş edememişti ve bunun bize nasıl bir kapı açtığını mesela, hâlâ bilemiyorduk!

"Yalan söylemiyorum," dedi Nagihan Hanım. Bakışları etrafta dolanırken, bardaki Bora'yı buldu. Aydın, Bora'yı dürtünce, Bora ile Gökhan da bize dönmüşlerdi. Bora, gözünü kırpmadan bize bakarken, kulaklığını taktı. "İstersen soralım Bora'ya. Ben, ona bir şey söylemedim."

Dudaklarım önce açıldı, sonra kapandı, sonra yeniden açıldı. "Siz ciddi misiniz? Bora, bunu sizden öğrenmedi mi?!"

"Evet?" dedi Nagihan Hanım.

Bora, "The end," deyince ona baktım. O ise Gökhan'a bakıyordu. Kulaklığını çıkarttığında, bir şey daha söylemişti ama duymamıştım. Gökhan gözlerini yumdu ve yüzünü buruşturdu.

"Kusura bakmayın," dedim Nagihan Hanım'a. Derin bir nefes verdim. "İzninizle..." Nagihan Hanım'dan biraz uzaklaştım ve bir kez kulaklığıma dokundum. "Dua et gidiyoruz Gökhan..." dedim, hırsla. Gökhan gözlerini açtı ve gözlerime baktı. "Dua et!" Ve bir cevap vermesine fırsat bırakmadan, kulaklığımın frekansını değiştirdim. Bakışlarımı Beyza'ya çevirdim. "Biraz yürüyelim mi?"

Beyza, ağır ağır başını salladı ve ayağa kalktı. Küçük adımlarla, sessizce, ön bahçeye doğru ilerledik. Bora, muhtemelen görüş açısından çıktığım için, kulaklığını takmıştı. Uzaktan gelen müzik sesini duyuyordum. Hayatımın bir 8 Mart'ında, Ahmet Karabey'le tanıştığım yerde durdum ve Beyza'ya döndüm. Kardeşinin birebir aynısı olan gözlerine baktım. "Ben, bütün gece kaçtım bu andan... Hatta bir ara, odaya çıkmayı da düşündüm ama... Begüm engel oldu," dedi.

"Sana söyleyecek çok şeyim var. Çünkü ben daha seni tanımadan, sen benim hayatıma girdin. Ve sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Çünkü sen, benim söylemediğim her şeyi

duyabildin hep." Beyza, beni kendine çekip sımsıkı sarıldığında, gözlerimden yaşlar boşalmıştı. "Her şey için teşekkür ederim. Vedalaşmayı sevmiyorum. Sadece, bu anı yaşamak istemiştim."

"Seni, senin düşünebildiğinden ve hayal edebildiğinden daha çok seviyorum. Benim öz kardeşim olduğunu sakın unutma oğlumun Nina'sı... Asıl ben, her şey için teşekkür ederim," dediğinde, o da ağlamaya başlamıştı. "Benim için dünyayı karşına aldın. Seninle bambaşka şartlarda, bambaşka şeyler yaşayabilmeyi çok isterdim. Silahların olmadığı, kavgaların edilmediği ve beni herkesin, en çok da... En çok da ailemin sevdiği evrende..."

"Kürkçü dükkanına giderseniz," dedim, kollarından ayrılırken. "Bana selam çakın mutlaka, tamam mı?!" Beyza, gözlerinden süzülen yaşları silerken başını salladı. "Beni çok özleyin. Hep, *Nina olsaydı keşke...* deyin. Süper güçlerim olmadığını Leo'ya söylemeyi bırak artık. Bir de onun, beni hiç unutmamasını sağla. Ona kardeşini anlattığın gibi, devamlı beni de anlatırsın değil mi? Muhteşem bir insan olduğumu da söyler misin sürekli? Çıkmayayım aklından. Tamam mı? Söz ver."

"Söz," dedi Beyza. Alt dudağını ısırdı. "Söz veriyorum."

"Hanımlar?" dedi Çınar. Bakışlarımız aynı anda ona çevrilmişti. "Bana sarılmamanız kalbimi kırdı açıkçası."

Gözlerimden yaşlar boşalırken güldüm de. Çınar yanımıza geldi ve ikimizi birden, kolları arasına aldı. Başımızı onun göğsüne yasladığımızda, zamanın biraz durmasını ve kardeşlerime mümkün olduğu kadar doyabilmeyi ummuştum.

"Ah Nina!" dedi Sergio, hafifçe omzumu okşarken. "Hayatıma... Hayatımıza neler kattığını bi' bilsen!" Burnumu çektim. "Kızım, sen gelene kadar eksikmişiz biz!"

"Çok konuşma da Bahar'ın kıymetini bil," dedim. Hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyor ama kendimi sıkıyordum. "Beyza bence sen de Aydın'a yani... Kötü davranma artık!" da dedim.

Bana güldüler.

Bana gülmelerini umursamadım ve "Ben de kızımıza sizi anlatacağım. Söz veriyorum," dedim.

♠

Beyza ve Çınar'la birlikte, arka bahçeye geri döndük. Bora, bara yaslanmış ve yanı başında dans eden Begüm'ü izliyordu. Herkes Begüm'ü izliyordu. Begüm, bağıra bağıra *Bi' An Gel*'i söyleyerek deli gibi eğleniyor, adeta hayallerimi yaşıyordu.

"Bi' an gel, dön gel hep gel tövbeleri bozup gel
Ya da kal orada ben sana geleyim o zaman
Bi' an gel, dön gel hep gel tövbeleri bozup gel
Ya da kal orada ben sana geleyim o zaman..."

"Ben de geleceğim!" diye bağırdım. Herkesin bakışları bana çevrildiğinde, Begüm'ün yanına varmıştım bile. Bora, başını iki yana sallarken, ben çoktan kendimi şarkıya teslim etmiştim. Umarım bütün eğlence daha yeni başlıyordu, çünkü sonuçta çok heves etmiştim ve ben gelindim. Beni kırmak olmazdı. Bora, viskisini yudumlarken itiraf edemese de, bence çok eğlenmeye başlamıştı. Bora'nın dibine kadar giriyor, her dibine girişimde beni öpmesine izin veriyor, ondan uzaklaştığım ve bilhassa ona arkamı döndüğüm sırada da kendimi şekilden şekle sokuyor, içimden nasıl geliyorsa öyle davranıyordum. Nasıl göründüğümün hiçbir önemi yoktu. Begüm de bunu önemsiyor görünmüyordu. Hatta şarkılar ilerledikçe, Begüm'le birbirimizin omzuna kollarımızı atıp, avaz avaz şarkıya eşlik edip, sadece yerimizde zıpladığımız anlar yaşamıştık.

Kaç şarkı geçtiğini sayamayacak kadar kafam dumanlanmıştı ama 90'lar, 2000'ler ve 2010'lar birbirine girmişti. Bu şarkılardan biri elbette ki *Karam*'dı zira onsuz bir Türkçe Pop düşünülemezdi. Bora'nın şarkıdan nefret ettiğini bildiğim için -ki bu çok ayıptı, haksızlıktı, ön yargıydı ve gereksizdi- ses tellerimi patlatma pahasına bağırmış olabilirdim. *"Al artık koynuna beni Karam, günahın boynuna can Karam..."* kısmında özellikle, sübliminal mesajı anlayan

herkes -ki en aptal olan kişi de işaret parmağımı Bora'nın neredeyse gözüne soktuğum için anlardı- kahkahalarla gülüyordu. E tabii, bu da Bora'yı daha çok sinir ediyordu. Bora'yı sinir etmeyi çok seviyordum. Şarkı o kadar bitmemişti ve DJ de eğlendiği için herhalde, nakaratı o kadar uzatmıştı ki, Bora beni bırakıp yatla kendi açılacak olsa ağzımı açıp tek kelime edemezdim.

Karam performansımdan sonra Begüm, hızını alamamış olacak ki, bir yerden sonra DJ'in yanına kadar gitmişti. Aslında o da Demir'i emzirdiği için alkol almıyordu, bizim sarhoşluğumuz var oluşumuza dayanıyordu. Birkaç şarkı da bu şekilde geçerken sahne sadece bana kalmıştı ve gecenin yıldızı tek kelimeyle ben olmuştum. Fakat birlikte dans etmeyi çok sevdiğim bir arkadaşım daha vardı, Bat. O yüzden, en sonunda onu da elinden tutarak yanıma çekiştirmiştim. Begüm de bu sırada, *Kumralım* çalmayı tercih etmişti ve seyircilerimizden biri olan Eren'in bununla alakalı ne düşündüğüne kafa yormayı hiç istememiştim. Bora'nın da. Kimse bir şey düşünmese de olurdu. Bat, gerçekten iyi bir dansçıydı. Ellerini belime yerleştirmişti ve benim hareketlerime muhteşem bir şekilde uyum sağlamıştı. Sayısını bilmediğim şarkı da böylece zaman gibi geçip gitmişti.

Begüm, "Yok mu istek parçası olan?!" diye bağırdığında, artık takatim kalmamıştı.

"Var benim," dedi Bora. Bakışlarımı, şaşkınlıkla kapkara gözlerine çevirdim. "Gecenin son dansını karımla yapmak istiyorum." Yanıma geldi. "*Bütün İstanbul Biliyo"* dedi. Ellerini belime yerleştirirken, aramızda neredeyse hiç mesafe bırakmayacak kadar bana yaklaşmıştı.

"Seni bana ayırdım, bütün İstanbul biliyo'
Çok söyledim ama kendini ölümlü sanıyo'
İnanmazsınız sesinde kuşlar yaşıyo'
Ah bi' de gülünce, kafam yanıyo'..."

"Burada, Bodrum'da dinlemiştim bunu. Tesadüfen. Sen yoktun. Ve dinler dinlemez, bu şarkıyı sana dinletmek

istemiştim." Dudaklarım iki yana kıvrılsa da ilk kez duyduğum şarkıyla birlikte Bora'nın söyledikleri, sersemlememe sebep olmuştu. "Bütün İstanbul değil, Dünya biliyordu be Nazlı..."

"Öyle de güzeldi gözleri
Bıraksam içine bi' kendimi
Tutuştur içine çek beni
Yavaş yavaş..."

Yüzünü saçlarımın arasına gömdüğünde, saçlarımın kokusunu içine çekmişti. "Öyle heyecanlıyım ki..." dedi. Açılacağımız okyanuslardan daha derin olan gözleri, gözlerimle birleşti. "Sanki biraz sonra, buradan giderken, yeniden evlenecekmişiz gibi... Sana da öyle geliyor mu?" Başımı sallayıp, kollarımı boynuna sardım ve sakalları arasına küçücük bir öpücük kondurdum.

"Ölümüne güzeldi, böyle nasıl yaşıyo'?
Sert kıyılarında ne gemiler batıyo'
Dokun yaralarıma, çiçekler açıyo'
Ah bi' de gülünce kafam peynire dönüyo'..."

"Elimi hiç bırakma..." dedi. Bu bir emir miydi, rica mıydı yoksa yalvarış mıydı bilmiyordum. Belki de hepsi birden. "Sen elimden tuttuğun sürece, ben her şeyi yapabilirim."

"Öyle de güzeldi gözleri
Bıraksam içine bi' kendimi
Tutuştur içine çek beni
Yavaş yavaş..."

"Bırakmayacağım," dedim. Dudaklarımı, dudakları arasına aldı. Yeni hayatımıza bir adım atmaya hazırlanmak için, nefesimi ödünç aldığını hissetmiştim.

"Öyle de güzeldi gözleri
Bıraksam içine bi' kendimi
Tutuştur içine çek beni
Yavaş yavaş..."

Çünkü dudakları, ancak şarkı bittikten on beş saniye sonra, dudaklarımdan ayrılabilmişti.

"Seni seviyorum sevgilim," dedi, alnını alnıma yaslarken.

Yüzümü avuçları arasına aldığında, "Ben de seni seviyorum sevgilim," dedim. İnsanlara döndüğümüzde, ki ben burada olduklarını yeni hatırlamış gibiydim, gözleri dolu dolu bize baktıklarını fark etmiştik. Gülümsemeye çalıştım. "Gidelim o zaman..." dedim. Bora başını sallarken, ne zaman buraya geldiğini bilmediğim Selim'e bakmıştı. "Söylesene Mustafa'ya. Açılacağız. Noir'ı da bindirin."

"Tamam abi," dedi Selim.

Masanın üzerinden çantamı aldım. Hepimizin üstüne çöreklenen kasveti yok saymak isteyerek, yata doğru ilerledik. Bora, Bahar'a sarılırken; ben de en önce Begüm'e sarılmıştım. Sıkı sıkıya. Ona onu çok sevdiğimi söyleyerek. Sonra Bahar'a, Eren'e, Bat'e, Bear'a, Falcon'a, Lizard'a, Fox'a.

Aydın'la göz göze geldiğimizde gülümsedi. "Allah'a emanet olun yenge..." dedi. Ağladı ağlayacaktı. "Kendinize iyi bakın."

"Siz de..." dedim ve kollarımı boynuna doladım. "Leo'nun daima seninle gurur duyacağını unutma, olur mu? Ve hep, cesur ol. Tamam ince de ol ama cesur ol."

"Eyvallah..." dedi Aydın, içtenlikle.

Bora da Bahar'a, Eren'e, Bear'a, Bat'e, Falcon'a, Lizard'a, Çınar'a sarılmış ve Begüm'ün yanına ilerlemişti. Bu sırada Gökhan, mahcup bir şekilde bana bakıyordu. "Geri zekâlısın sen!" dedim. Başını salladı, bunu kabul eder gibi. "Vaktim olsaydı eğer, sana hiç bu kadar kolay sarılmazdım!" Gökhan, hızla beni kendine çekince, adeta çarpıştık. "Ada'yı korkutuyorsun!" diye kızdım. Gözlerimden yine yaşlar aktı. "Seni hep kötüleyeceğim ona!"

"Seni çok seviyorum Naz!" dedi ağlarken. "Kardeşime de yeğenime de iyi bak. Amcayım ben, tamam mı?!"

"Tamam..." dediğimde, gözyaşlarım da şiddetlenmişti.

"Şişt!" dedi, sanki kendi ağlamıyormuş gibi. Başımı salladım ve Gökhan'dan ayrıldım.

Yanaklarıma süzülen yaşları silerken, Bora ile Begüm'ün birbirlerine sarılı hâlde olduklarını görmüştüm. Bora, yüzünü

Begüm'ün saçları arasına gömmüştü. Bir eli kardeşinin sırtında, diğer eli de başındaydı. Begüm'ün başı ise Bora'nın omzuna yaslanmıştı. O da abisinin omzunda ağlıyordu. Hem de hıçkıra hıçkıra. Bakışlarım Beyza'ya çevrildi. Elimi ona uzattım, elimi tuttu. Ona da sarıldım, yine. Sımsıkı. Öz ablammış gibi. Beyza'dan ayrıldığımda, Bora ile Begüm hâlâ birbirlerinden ayrılmamışlardı. Bora, Begüm'e bir şeyler söylüyordu, Begüm de kafasını sallıyordu. Çınar, bir elini omzuma attı ve hepimiz, bir süre, biraz ilerimizdeki Bora ile Begüm'ü izledik. Ayrıldıklarında Bora kardeşine gülümsedi. O, hepimizin aksine, ağlamamıştı ve ağlamıyordu. Begüm'ün gözlerinden akan yaşları sildi. Ona bir şey daha söyledi. Begüm ağlıyor olmasına rağmen, omuz silkerek gülmüştü. Bora kahkaha attı ve Begüm'ün saçlarını karıştırdı. Begüm buna uyuz olmamış, aksine abisine bir daha sarılmış ve iki dakika, üç saniye daha öyle kalmıştı. Bu kez, o da abisine bir şeyler söylemişti. Beyza'nın dudakları titrerken, büyük bir gıpta ile onlara bakıyordu. Hepimiz onlara bakıyorduk ama Beyza bir başka bakıyordu. Sanki onları duyuyormuş gibi.

Bora, Begüm'den yeniden ayrıldı ve bize doğru geldiler. Bora'nın bakışları Gökhan'ı bulurken, Gökhan çoktan Bora'ya doğru bir adım atmış ve ona sarılmıştı. "Bir gün, affet beni n'olur..." dedi.

Bora zorlukla yutkunurken gülümsemeye çalıştı. Hafifçe Gökhan'ın sırtını sıvazladı. "Hayallerimdeki hayatı yaşamaya gidiyorum Gökhan. Senin olmadığın, hiçbir yerden çıkmadığın, zırt pırt saçma sapan mesajlar atmadığın... Yalnızca karımla ve kızımızla olacağım bir hayat..."

"Bensiz yapamazsın sen amına koyayım," dedi Gökhan, gözyaşlarının arasında. Bora güldü. "En çok beni özlersin."

Begüm, yeniden hıçkırıklara boğulurken, Aydın onun yanına gitmiş ve ona sarılmıştı. Bu sırada Bora'nın bakışları da bir an için Begüm'e kaydı. "Amma abarttınız ya!" dedi Bora, Gökhan'ı resmen iterken. Bir kez daha Aydın'la Begüm'e baktı. "Sen de mi ağlıyorsun Aydın Demir? Bir daha sarılamam sana da. Sarıldık, bitti. Lan kendinize gelin amına

koyayım. Hepiniz elimde kalacaktınız, kurtulduğunuza sevinsenize!" Bakışları Çınar'a kaydı. "Sana n'oluyor zaten, sen niye ağlıyorsun acaba? Sen beni sevmiyorsun bile amına koyayım!"

"Naz...lı...için..." dedi Çınar, zorlukla konuşarak. "Senin için ağlayacak değilim herhalde."

Bora gülümserken, bakışları gözlerimi buldu. "Hadi," dedi, başıyla yatı göstererek. "Gidelim sevgilim."

Ablasına, en azından, yalandan da olsa, sarılmayacak mıydı?

Selim, yattan indi. "Hazır mı her şey?" diye sordu Bora. Bakışlarım refleksif olarak Beyza'yı bulmuştu. Gergin ve yaşla dolu bakışları, kardeşine kilitlenip kalmış gibiydi. "Abim..." dedi Selim, Bora'ya sarılırken. Bora, Selim'in sırtına hafifçe iki kez vurdu. Selim, zaten bir noktada bizim yanımıza geleceği için, belki de bu veda anıyla en başa çıkabilen kişiydi ama bunu kimse bilmiyordu.

"Allah'a emanet..." dedi Bora, Selim'e. Selim, Bora'dan ayrıldı ve biz de Selim'le birbirimize sarıldık. Bu sırada Bora, yatın kenarına gelen Mustafa'ya bir şey söylemişti. Bakışları bana çevrildiğinde, "Hadi Nazlı..." dedi. Dudaklarım aralandı. "Hadi," dedi, bir kez daha. Mustafa, yatın bağlı olduğu halatı çözmeye başlamıştı. Dudaklarım kapanırken, yata ilerledim. Bora yata bindi ve bana elini uzattı. Ben ise elini tutmadan gözlerine bakmaya devam ediyordum. Ablasına sarılsa olmaz mıydı? "Gel," dedi. Gözlerine nasıl baktığımı bilmiyordum ama her nasıl bakıyorsam, "Gelsene sevgilim, ne bekliyorsun?" demek zorunda kalmıştı.

"Bora..." dedim.

"Hadi Nazlı," dedi.

Gözlerimden bir kez daha yaşlar boca olurken elini tuttum ve yata bindim. Bakışları Beyza'ya çevrildi. "Sen de bin."

Ne?!

Beyza da benim gibi, herkes gibi Bora'ya şoka girmiş gibi bakıyordu.

"Neden benim *'bin'* derken ne demek istediğim, ilk seferde anlaşılmıyor?" diye sordu Bora, en az bizim kadar şaşkın bir tavırla. "Gelsene?"

Beyza, aldığı ikinci komutla beraber hızla yata yaklaştığında Bora, ablasına elini uzatmıştı.

175.Bölüm

Merhabalar,

Geçen haftaki kapak paylaşımı ile alakalı açıklık getirmek istediğim bazı şeyler var. Bu açıklığı tam da burada getirmek istiyorum çünkü, "Okumadım ama bence ruhunu yansıtmıyor..." şeklindeki yorumlara değil, Maça Kızı 8'in gerçekten ilgilisine ve konunun muhataplarına açıklama yapmanın, daha doğru olduğunu düşünüyorum.

Maça Kızı 8'in kitaplaşma süreci, tıpkı bu maceranın kendisi gibi, her aşamasını sizlerle paylaşmak istediğim bir süreçti. Çünkü kurduğum hayalin en büyük destekçilerinin sizler olduğuna ve heyecanımızın ortak olduğuna her zaman, tüm kalbimle inandım.

Henüz yayınevimle sözleşme yapmadan, kitap olacağını duyurdum. İmzayı atar atmaz, sizleri haberdar ettim. 1.Kitap dosyasına çalıştığımı, kaçıncı sayfada olduğumu söyledim. Dosya editöre gitti, sizi bilgilendirdim. Son kontroller için bana geri geldi, hemen size söyledim. Çünkü Maça Kızı 8, onu henüz okumamış, ya da bir gün belki okuyacak herhangi bir okur adayından, hatta okumak için basılmasını bekleyen çok yakın arkadaşlarımdan dahi önce, şu an bu satırlarda olan birçok insanın heyecanla beklediği bir kitap. Ben evlat diyorsam, birileri de can diyor, biliyorum. O yüzden bu sürecin sizi ortak ettiğim her bir adımı, hep aynı hevesle paylaştığım şeyler oldu.

Doğrusunu isterseniz bu heves, son 6 senedir asla kaybetmediğim, en kötü zamanlarımda sımsıkı

tutunup sarıldığım en güçlü hislerdi ve sizin de bu hevesi aynı coşkuyla benimle paylaşmanız, beni daima hayal bile edemeyeceğiniz kadar mutlu etti.

Bildiğim kadarıyla, genellikle, kapak paylaşımı, ön sipariş tarihinden birkaç gün önce yapılıyor. Ve kitaba dair birçok şey, buna yazar biyografisi falan da dahil, tek seferde paylaşılıyor. Ayracımızın ve diğer bazı detayların üzerine, hâlâ çalışılmaya devam ediyordu. Ama ben kapak paylaşımını, az evvel yazdığım sebeplerden dolayı, bekletmek istemedim. Yayınevim bana kitap maketlerini gönderdi, üzerine konuştuk ve birkaç minik düzeltmeye gittik.

Son hâlinin, cuma günü geleceğini öğrenir öğrenmez, herhangi bir aksilik çıkma ihtimaline karşı da sizlere Cumartesi diyerek, kapağı sizlerle paylaşmak istediğimi yayınevime ilettim.

"Hepsini bir bütün şeklinde paylaşsak daha iyi olmaz mı?" dediler, bir bildikleri varmış.

"Kimseyi daha fazla bekletmek istemiyorum," dedim. Çünkü bu sevinci bir an evvel birlikte paylaşalım istiyordum. Çünkü kapağı arkadaşlarımla paylaşacağıma emindim ama onu en çok görmek isteyen sizdiniz ve hazır olduğu hâlde görmemenizin, sizlere haksızlık olacağına dair, saçma olduğunu sonradan idrak ettiğim bir hisse bürünmüştüm.

Sağ olsunlar, bana saygı duydular ve "Sen bilirsin o zaman," dediler.

Sizlere yalan söyleyemeyeceğim. Paylaşım yapacağım akşamın hareketli geçeceğini tahmin etsem de karşılaştığım tepkilerin cömertliği, -misal, bir ayraç bile yapmaya tenezzül etmemiş bir yayınevi ile anlaşmam; zaten yayınevimin de kitabı okumamış olması, çünkü okusalardı siyah ve yeşil kullanmaları gerektiğini bilecek olmaları; Maça Kızı 8 evrenine dair detaylardan ne kitabın yazarının ne de yayınevinin haberinin olması; eğer kapak değişmezse, Maça Kızı

8'i satın almayacaklarına dair tehditler, bu tehditlere biraz daha cevap vermezsek daha büyük bir lincin kapıda olduğuna dair bambaşka tehditler ve daha bunun gibi onlarcası- bugüne kadar cömert tepkilerden çokça nasibini almış olan beni bile şoka sokabildi.

Aşama aşama paylaşım yapma fikrini, her aşamadan sizleri haberdar etme fikrini, amatör heyecanıma veriniz. Profesyonel olan, süreç ne kadar sürerse sürsün, her şey hazır olmadan bir paylaşım yapmamakmış, bunu öğrenmiş oldum.

Öncelikle, şunu samimiyetle söylemek isterim ki, kapağın renkleri, Maça Kızı 8 ile alakalı her konuda olduğu gibi, tamamen benim inisiyatifimdedir. Beğenmediğiniz hiçbir detay için, hele ki renk seçimleri özelinde, lütfen Artemis Yayınları'nı ya da tasarımcıyı suçlamayınız, muhatabınız benim. Kendi kararlarıma dair her türlü sorumluluğu almakta bir beis görmemekle birlikte, benim kararlarım sonucu, herhangi başka birinin hakarete maruz kalması beni utandırıyor.

Seneler evvel, Maça Kızı 8'in ilk kitabının kapağının tam da böyle olmasını hayal etmiştim. Kaldı ki bu hayal doğrultusunda geliştirdik zaten kapağı. Görsel bir şeyin, bir resmin, bir fotoğrafın, bir tablonun veya bir kitap kapağının açıklaması yapılmamalıdır bana kalırsa. Bakan gözlerin ne gördüğü ile alakalıdır hisler. Kimseyi benim gördüğümü görmediği için suçlayamam, haddim değil, fakat izninizle ve çok da büyük bir çekinceyle, benim ne gördüğümü anlatmak isterim. Çünkü çok soran oldu.

Beyaz, maça kızı iskambil formu üzerinde, Nazlı ve ona sürekli, onu birazdan öpecekmiş gibi bakan Bora'nın kara silüeti fikri, beni ilk andan beri heyecanlandırıyordu. Silüet, çünkü, bugüne kadar ne

Nazlı'ya ne de Bora'ya herhangi bir cast'ı yakıştırabildim.

Eşitlikleri, ilk gün, masada yüzde elli ihtimalle Nazlı'ya, yüzde elli ihtimalle Bora'ya gelecek maça kızına dayanıyordu ve o günden itibaren, her zaman eşit olacaklar ve birbirlerini dengeleyeceklerdi, Nazlı'nın bir süre sonra öğreneceği üzere. Dört-dört gelen ve toplamı sekize tekabül eden zarlar da bunu simgeliyor.

1.Kitap'ın kapağında kullandığımız renge ilişkin çokça rastladığım "kırmızı" yorumuna gelince... Öncelikle, ekranda gördüğünüz görsel tasarım ile kapakta göreceğiniz gerçek renk tonu arasında, teknik olarak farkların söz konusu olabildiğini, izninizle belirtmek isterim. Elinizde tutacağınız kitapta göreceğiniz renk bordodur, çünkü Nazlı tek bir renk kullanabilecek olsaydı ve bir şekilde bunun kararını Bora verecek olsaydı; Bora, bu rengin bordo olmasını isterdi, kendisinin de dediği üzere. Bora'ya göre, sunflower'a yakıştığı gibi Nazlı'ya da çok yakışıyor; dudaklarına, dudakları arasındaki vişneli sigaranın izmaritine, tırnaklarına ve üzerine giydiği herhangi bir parçaya... Nazlı için yaptırdığı odanın tonlarında da Bora'nın bilinçdışı bordoya çekilmiştir, on bir bordo kelebekli perdeye kadar.

Nazlı'nın, Kıbrıs'ta bir otel odasında, elleri titreyerek bordo rujunu sürerken açtığımız Maça Kızı 8'in, şu an Wattpad'de olan kapağında da *Maça Kızı 8* yazısı bordodur. Daha evvelki kapağımızda da bordo olmasını çok istemiştim ama kapaktan ve Wattpad'in w'sundan bile anlamadığım için, indirdiğim bir app'te bordoya en yakın olan bir kırmızı tonunu bulabilmiştik Elif ile birlikte. Yani hayat ne getirirse getirsin, söz konusu Maça Kızı 8 olduğunda, ilk gün kurduğum hayalden, bir an olsun vazgeçmedim ben.

Ve o yüzden ben, kapağımızı çok sevdim. Çok beğendim. Ve bana göre, tam da Maça Kızı 8 evreninin ilk kitabının ruhunu yansıtıyor. Takdir edersiniz ki, zevkler ve renkler görecelidir, tartışılır ve fakat yine takdir edersiniz ki Maça Kızı 8'in yazarı olarak, benim de inandığım bazı şeyler vardır. Beğenmeyebilirsiniz, fikrini saygı çerçevesinde dile getiren herkese saygım sonsuz, ama ben de sizin beğendiklerinizi beğenmeyebilirim. Herkesin beğeneceği bir şeyin ortaya çıkması gibi bir ihtimal mümkün değil zaten, ne yazık ki.

Ve yine, herhangi bir konudaki nihai yorumun daima bakan göze ait olduğunu düşünsem de, benim bu kapağa baktığımda, maçanın içinde, Bora'nın Nazlı'yı kucakladığını gördüğümü belki bilmek istersiniz.

Peki, yeşilin hiç mi hatırı yok?

Elbette var.

Sadece 1.Kitap'ın kapağı özelinde, Nazlı'nın da dediği gibi, "Karaya en çok yeşil yakışırdı ve fakat bordonun da hakkını yememek lazımdı."

Karşı karşıya düşen yeşil ve karanın, nasıl hatırı olmaz? Ama bazı hatırlar, zamanını bekler. Tıpkı bazı paylaşımların zamanını beklemesi gibi. Yani bu demek oluyor ki ben, yeşil ve siyahı ilk kitabın kapağında kullanmayıp, başka detaylarda kullanmayı tercih ettim. Aynı şekilde, serinin devamında da, bordoyu ilk kitabın kapağında kullandım diye ondan vazgeçmeyeceğim ve başka detaylarla hayatımızda tutmaya devam edeceğim.

Arzu ettiğim, Maça Kızı 8 evreniyle özdeşleşen ve aslında evrenin tamamına yayılan sayılı rengi, kapak ve kitabın parçası olacak diğer detaylar da dahil olmak üzere dönüşümlü kullanarak; bu evrene anlam katan her bir ayrıntıyı, bu evrene yakışan her bir objeyi de elimizde tuttuğumuz kitaplarda bahsi

geçtikçe, zaman içinde tamamlanacak bu serinin yine kapak ve kitabın parçası olacak diğer detaylarına yaymak.

Ve siz de biliyorsunuz ki, Maça Kızı 8, upuzun bir seri. Bugüne dek defaatle bastırmaktan kaçındığım, "yahu kaç kitap olacak ki çok zor" diyerek yakındığım, bastırmamaya dahi kendimi ikna ettiğim; anlaştığımız takdirde kitabı Wattpad'den kaldırmamı isteyen, finali kitapta vermemi isteyen, kitabı kısaltmamı isteyen yayınevlerini reddettiğim, dayattıkları koşullarla bu kitabın okurlarını zora sokacağımı anladığımda en büyük hayalimi kalbime gömdüğüm, uzun ve sancılı bir yol katederek bugün, buradayım ve hâlâ, önümde, önümüzde, uzun da bir yol var.

Çoğunuzu tenzih ederek belirtmek istediğim bir şey daha var. Satın almayı düşündüğü veya düşünmediği bir kapağı beğenmediği için tepkisini yazara ve yayınevine hakaret ederek, küfrederek, yazarın annesinin DM kutusuna hakaret içerikli mesajlar göndererek göstermeyi seçen, bunu SEVGİSİNDEN dolayı yaptığını iddia eden kişilere son bir haftadır, "Değdi mi?" diye sormak istiyorum ama aslında günün sonunda bunun cevabını merak etmiyorum. Ancak bu hisler içinde olan kişilerin isteyerek veya istemeyerek bir insana tattırmış oldukları "sevgiyi" hiçbir zaman, hiçbir insandan görmemesini samimiyetle dilerim, çünkü bence sevgi bu değildir.

Ve olumlu her eleştiri, "yalakalıktan", "korkaklıktan" ya da sırf "hayranlıktan" yapılmaz; yani kimsenin, kapağı beğendiğini dile getiren bir başka kimseye saldırmaya hakkı yoktur.

Lincin her türlüsüne daima karşı durdum, duracağım, bunu normal kabul etmiyorum, etmeyeceğim, kimse bir kitap yazdı diye, yazdığı kitapla bazı insanlar tarafından tanındı diye, kitabı

basıldı diye; özetle ve en doğrusu, bir ilişkinin taraflarından biri oldu diye bunları yaşamaya maruz bırakılamaz.

Sevgi, saygı ve sağlıcakla,

Dilara Pamuk

♠

Gözlerimden bir kez daha yaşlar boca olurken elini tuttum ve yata bindim. Bakışları Beyza'ya çevrildi. "Sen de bin."

Ne?!

Beyza da benim gibi, herkes gibi Bora'ya şoka girmiş gibi bakıyordu.

"Neden benim *'bin'* derken ne demek istediğim, ilk seferde anlaşılmıyor?" diye sordu Bora, en az bizim kadar şaşkın bir tavırla. "Gelsene?"

Beyza, aldığı ikinci komutla beraber hızla yata yaklaştığında Bora, ablasına elini uzatmıştı.

Beyza önce kendine uzatılan ele, sonra kardeşinin gözlerine baktı. Muhtemelen onun da kafasının içinden, -aynı benim kafamın içinden olduğu gibi- onlarca soru geçiyordu ki zaten aksi mümkün değildi. Bakışları yeniden kardeşinin eline çevrildi. Gözyaşlarım dahi donakalmışlardı. Beyza, Bora'nın elini tutup yata bindiğinde ise, kalbim delicesine hızlı çarpmaya başladı. Heyecandan. Ve fakat bu heyecanın, olumlu bir his olduğunu söyleyemezdim. Daha çok, yüreğim ağzıma gelmişti. Bora'nın, Beyza'ya elini uzatmasının sebebini bilmiyordum ve bu sebepten çok korkarken bulmuştum kendimi.

Vedalaşmak için değildi, olamazdı.

Vedalaşacak olsa karada vedalaşırdı.

Beyza yata bindikten sonra, Bora ile elleri ayrılmıştı ve Bora'nın, saniyeler evvel ablasına uzattığı eli, şimdi de kardeşine veda edercesine havaya kalkmıştı. Begüm dahil herkes gidişimize üzülmeyi bırakmış, Beyza'nın neden yata bindiğinin merakına kapılmışlardı. Beyza da aynı merakı taşıyor ve sorarcasına, kaçamak bakışlarla bana bakıyordu

ama verecek bir cevabım yoktu. Üstelik, onun da aynı benim gibi tedirgin olduğunu görmek, korkumu arttırıyordu.

Yat kıyıdan hepten uzaklaşırken, Bora derin bir iç çekip bize döndü. Önce bana, sonra ablasına, sonra yeniden bana bakarken, kapkara gözleri kısılmıştı. "İyi misin sevgilim?" diye sordu.

"Beyza neden bizimle geliyor?" diye sordum, kısık bir sesle.

Bora'nın bakışları tekrar ablasına çevrilirken, daha da kısılmıştı. "Niye öyle bakıyorsun?" diye sordu, ifadesiz bir tonlamayla.

"Neden buradayım?" diye sordu Beyza.

Herkesin birbirine soru sorup durduğu anlardan ölesiye nefret ediyordum.

Bora, neşeden uzak bir şekilde güldü. "Ben, öyle istediğim için."

"Tamam da niye?" diye sordu Beyza.

"Oğlu otelde kaldı," dedim. Bora, ellerini ceplerine sokarken bana dönmüştü. "Uyanır ve annesini bulamazsa, endişelenir."

"Leo annesini bulamadığı için endişelenebilir, doğru... Sen peki?" diye sordu Bora. Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarım çatıldı. "Babası yanında, bir şey olmaz."

Ne demek istediğini anlamaya çalışmak gibi bir derdim de yoktu açıkçası. İstediğim ve odaklandığım tek şey, Beyza'nın bir an evvel karaya ayak basmasıydı. Mümkünse kazasız ve belasız. Kalpler daha fazla kırılmadan ki daha ne kadar kırılabilirdi, Allah aşkına?!

"Vedalaş ablanla da... Fazla ilerlemeden dönelim," dedim. Derin bir nefes verdim. "Yani onu bırakalım. Sonra yeniden açılırız."

Bora'nın kaşları havalandı. "Sence, onunla vedalaşmak için mi binmesini istedim Nazlı?"

"Niye istedin?" diye sordu Beyza, sabırsız bir şekilde.

"Piranalar gerçekten de yok muymuş bizim denizlerimizde, onu test edeceğim..." dedi Bora. Beyza ile birbirimize baktık.

"Kan kokusuna dayanamıyorlar, malum."

"Nasıl yani?" diye sordum.

Bora, derin bir nefes verdi ve ceketini çıkarttı. Cebindeki sigara paketini ve çakmağını masanın üzerine bıraktı. Gömleğini hafifçe koklarken, yüzü buruşmuştu. "Alkol ve her önüne gelene sarılmaktan leş gibi parfüm kokusu sinmiş resmen üzerime..." dedi, kendi kendine. Ardından bana baktı. "Duş alacağım ben bi' hızlıca. Sen de gel istersen, bütün gece çok terledin. Rüzgar çarpmasın."

"Beyza?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"O, gelmesin bence..." dedi.

Beyza da derin bir nefes verirken, "Oyun mu oynayacağız Bora?!" diye sitem etmişti.

"Cık," dedi Bora, arkasını dönerken. "Maalesef büyüdük." Yatın salonuna girmeden durdu ve yeniden ablasına döndü. "Telefonunu Sinan'a ver. İzini süreceklerdir. Duştan çıktığımda, etrafımda meraklı gözcüler görmek istemiyorum."

Bora'nın uzaklaşmasıyla beraber, Beyza'ya döndüm. "Atla ve yüz!" dedim hızlıca. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ciddiyim. Çok uzaklaşmadan atla! Ben, Çınar'ların sana yardım göndermelerini sağlarım!"

"Saçmalama Nazlı?!" dedi Beyza, ona hayatında duyduğu en kötü fikri vermişim gibi. "Bakışların beni de kaygılandırıyor. Bir gıdım aklım kaldı, onu da sen alma n'olur."

Yatın ön tarafından yaklaşan adım sesleri duyduğumuzda, Sinan'a dönmüştük. "Beyza Hanım. Telefonunuzu almamı istedi Bora Bey," dedi. Beyza sıkıntı dolu bir nefes verirken, çantasından telefonunu çıkarttı ve Sinan'a uzattı. Sinan, "Teşekkürler," dedi ve yanımızdan ayrıldı.

"Sana normal mi geliyor yani telefonuna el koyması?!" diye sordum, kısık sesle ama sertçe. Beyza herhangi bir cevap veremediğinde, burada olması sanki onun suçuymuş gibi başımı iki yana sallamıştım. "Gerçekten, gerginlikten orta yerimden çatlayacağım şimdi!" diye kızdım.

"Su iyi gelebilir."

Bora'nın sesini duyduğumda, resmen yerimden sıçramıştım. Kulaklık hâlâ mı kulağımdaydı?! Neden?! Onunki neden kulağındaydı peki?! Beyza, ne olduğunu anlamaya çalışırken, işaret parmağımı dudaklarıma bastırdım. Arkamı döndüm ve büyük adımlarla yatın salonuna girdim. Bora'nın arkasından iş çevirmem çok normaldi. Kesinlikle ama kesinlikle kendimce de haklıydım. Gerginlik istemiyordum, bundan daha doğal ne olabilirdi? Fakat arkasından bir iş çevirirken yakalanmaktan nefret ediyordum.

Rezil oluyordum çünkü.

Ayrıca Bora, ablasının telefonuna el koymuş olabilirdi ama benim bundan böyle bahsettiğimi duyması hoş değildi. Bilhassa aptala yatmam gerekirken, onu zekamla yüzleştirmem de. Çünkü o zaman, Beyza'ya ne yapacaksa bunu benimle paylaşmazdı ve ben de ablasını koruyamazdım. Ablasını, Bora'dan korumaya çalışmam, ekseriyetle bunu yapmaya maruz bırakılmam, hayatımdaki en büyük ve en sıkıldığım ironik hadiseydi. Önce, yatak odasına girdim. Duştan gelen suyun sesini duyuyordum. Kulaklığı; üzerinden çıkarttığı kıyafetlerin, saatinin, cüzdanının ve silahının hemen yanında, yatağın üzerindeydi. Yatağa yaklaştım ve dizlerimin üzerine çökerek, yatağın altını kontrol etme ihtiyacı hissettim. Ardından yeniden ayağa kalktım ve üzerimdekileri çıkartıp, banyoya ilerledim.

Bora, dirseklerini hafifçe kırmış ve ağırlığını, duşakabinin mermer duvarına yasladığı avuçlarına vermiş, başını öne eğmiş ve tepesinden yağmur gibi akan suyun altında, öylece duruyordu. Banyoya geldiğimi fark etmediğini, duşakabinin kapısını açtığımda irkildiği için anlamıştım. Kapkara gözleri, gözlerimle birleştiğinde derin bir nefes verdi ve bana elini uzattı. Suyun altından biraz çekilerek bana yer açarken, ellerini belime yerleştirmişti.

Yüzümü hafifçe kaldırdım. "Sevgili" kelimesinin ağzımdan çıktığına emindim fakat bu kelimeye, bir iyelik

kazandıramamıştım. Çünkü Bora'nın dudakları, *m* sesi henüz dudaklarımdan dökülemeden, buldukları boşluğu doldurarak beni susturmuşlardı. Yavaşça ama arzuyla hareket eden dudaklarının tadı içime yayılırken, sıcağa daha yakın ılık su, bedenimden dökülüyordu. Biraz önce -kaç saniye ya da kaç dakika olduğunu gerçekten bilmiyordum- gergindim. Ve fakat şimdi büsbütün gevşemiştim ve zihnimi esir alan bütün düşüncelerin zincirleri çözülmüştü. Sırtım, Bora'nın gövdesine yaslıyken ve Bora, boynumdan başlayarak, vücudumda bir lifi gezdirirken, başka türlü hissetmem mümkün değildi. Üstelik liften buram buram yayılan bergamot kokusu, dimağımın dahi uyuşmasına sebep olurken.

"Bora... Neden ablanın yata binmesine izin vermedin?" diye sordum.

Cümlemi düzeltemeden, yeniden dudaklarını dudaklarıma bastırmıştı. Konuşmak istemiyordu. Konuşmak istemediğini özellikle, tek yapabildikleri beni öpmekmiş gibi davranan dudakları ele veriyordu. Ablası yukarıdayken, eğer ömür boyu bizimle kalmayacaksa duş almamız bile saçmaydı ama hadi aldık diyelim, neden bu duşun süresini uzatıyorduk bilmiyordum. Fakat şikayetçi değildim. Nasıl olabilirdim? Bora'nın hafif bir ritimde hareket eden elleri, belimden aşağıya inmiş ve yavaşça dokundukları yeri okşamaya başlamışlardı. Dudakları ise mabedi olan boynuma ulaşmıştı. Güç toplarcasına yavaşça öptüğü boynum karıncalanırken, ellerimi saçlarının arasında dolaştırmaya başlamıştım.

"Sevgilim..." dedim, ürkek bir tavırla. "Bence ablanı gönderelim ve..." Dudaklarım arasından kaçan minik bir inilti, cümlemi tamamlamamı bir an için engellemişti. "Baş başa kalalım artık."

"O, atlamış ve yüzmüştür zaten çoktan," dedi, bana laf sokar gibi.

"Ben, çok gerilmiştim de..." dediğimde, dudaklarını boynumdan çekti ve gözlerini gözlerime dikti. "Yani ne bileyim... Kadını alıkoydun resmen." Bakışları öyle karanlıktı

ki, bir gizin içinde olduğumuzu düşünmeme sebep oluyordu. "Yani... Sanki rehinemizmiş gibi... Neden aldırdın ki telefonunu?" İçine derin bir nefes çekti. "Ne yapacaksın ona?"

Parmak uçlarıyla yanağımı severken, dudaklarının kenarına yorgun bir tebessüm çöktü. "Nazlı..." dedi, yakarır gibi. "Bana böyle bakma..." Zorlukla yutkundum. "Onu öldürüp öldürmediğimi merak ederken de bana böyle bakıyordun. Bakma." Gözlerimi görmek istemez gibi, alnını alnıma yasladı. "Lütfen... Zaten zor yeterince. Daha da zorlaştırma."

Ben hiçbir şey söyleyemeden alnını alnımdan çekti ve duştan çıktı. Bornozu bana uzattığında, göz göze gelmeyelim diye büyük bir çaba sarfetmiştim. Ona nasıl baktığımı bilmiyordum ve görmek istemediği şekilde bakmamam için, ancak gözlerimi gözlerinden kaçırmam gerekiyordu.

♠

Nereye olduğunu bilmiyordum ama demir atmıştık. Ben kısa bir şort, üzerime de salaş bir sweatshirt giyerken; Bora, gri eşofman ve beyaz bir tişört giymişti. Uçup giden gerginliğim yeniden gelip omuzlarıma konuvermişti. Bora, ablası yukarıda bizi beklemiyormuş kadar rahat bir şekilde saçlarımı kurutuyordu. Beyza'ya her ne yapacaksa bundan kaçtığı, kaçındığı belliydi ve bu yüzden de hem beni hem de kendisini oyalıyordu. Olacak olana engel olunamadığını çok uzun süre önce öğrendiğim ve Beyza'ya verdiğim atlayıp yüzme tavsiyesi de reddedildiği için, bu saatten sonra kimse, benim kusuruma bakamazdı. Benim yapacak hiçbir şeyim yoktu. Ben de bir insandım, daha ne yapabilirdim?

Kurutma makinasının sesi nihayet sustuğunda, Bora saçlarımın arasına bir öpücük kondurmuştu. "Hadi çıkalım," dedi, derin bir nefes verirken. "Kahve içelim..."

Kaşlarım havalanmıştı ama Bora neyse ki bunu görmemişti. Tabii içelimdi, Beyza da gelmişken muhteşem olurdu. Sanki gündüzdü ve Bora, ablası bize oturmaya

gelmiş gibi davranıyordu ama saat dörde iki vardı ve gecenin kör bir vaktinde misafirlik olmazdı. Yine de bu düşüncemi ona çaktırmadan ayağa kalktım. Yatak odasından çıktık. Yatın salonuna geçtiğimizde Sinan'dan kahve istemişti. Beyza, yatın arka tarafındaki masaya oturmuş ve Bora'nın sigarasından içiyordu. Siyah, uzun eldivenlerini çıkartıp masaya koymuş, üzerine de siyah bir şal almıştı. Bakışlarından, onun da hâlâ gergin olduğu belliydi. Kahvesini çoktan içmeye başlamıştı. Bizi fark edince, sigarasından son bir duman aldı ve akabinde sigarasını hızlıca söndürdü. Acaba, kırk sekiz dakika on dört saniyedir yok olmamızla alakalı ne düşünüyordu? Sevişmemiştik sonuçta ve umarım, o da yanlış bir fikre kapılmazdı.

"Beklettik seni de..." dedim, Beyza'ya. Başını önemli olmadığını söylercesine iki yana salladı. "Aslında duştan hemen çıktık da..." diye devam ettim, karşısına otururken. "Bora'nın saçlarımı kurutması biraz uzun sürdü."

Bora, yanımdaki sandalyeyi çekip oturduğunda, ne açıkladığımı sorgularcasına bana bakmıştı. Fakat gözleri, gözlerimle fazla vakit geçirmeden, ablasına çevrildi. "Seninle konuşmak istediklerim var..."

"Dinliyorum?" dedi, Beyza.

Bora, başını onu onaylar gibi salladı. "Sen de dinliyorsundur herhalde, Aydın Demir?" Beyza'nın kaşları çatılırken, gözleri iki kez kırpılmıştı. Bora, ablasına zamanında hediye ettiği, arkasında *BK* yazan bilekliğe baktı. Ardından gerdanlığına ve küpelerine. "Nerene, ne yerleştirdiler acaba?" diye sordu. Sinan, elinde iki fincan kahveyle geldiğinde, ona dönmüştü. "Dedektörü getirsene." Sinan hızla başını salladı, kahve fincanlarımızı masanın üzerine bıraktı ve salona geçti.

"Yok üstümde dinleyici falan," dedi Beyza, sıkıntıyla. "Leo'nun saatine koydular. Ama ben temizim," dese de, bir yandan da gözleri kısılmıştı. Şu an'a kadar sorgulamadıysa da şu an Aydın'ın böyle bir şey yapıp yapamayacağını sorguluyordu. Bu sırada Sinan, elinde küçük bir dedektörle

yanımıza geldi. Bora, Sinan'dan dedektörü alırken yerinden kalktı. Beyza'ya da bakışlarıyla ayağa kalkmasını işaret etmişti. Ablasının yüz hizasından başlayarak, dedektörü üzerine doğru tuttu. İki yana kollarını açarken, Beyza'nın gözlerindeki, dedektörün ötme ihtimaline karşı tedirginliği görmüştüm.

"Temizim," dedi Beyza, rahatlamışçasına.

"Vay be!" dedi Bora, gülümserken. "Demek telefonundan dinliyorlardı seni. E makul. Leo'nun konumunu görmek için, telefonu elinden bırakmıyorsundur."

"Dinlediklerine nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu Beyza, şaşkınlıkla.

"Bu akşam kurduğumuz dinleme sisteminde, sana ait de bir frekans vardı..." dedi Bora. Beyza'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bora, dedektörü Sinan'a uzattı ve yeniden, yanıma oturdu. "Sen reddettiğinde, sana saygı duyacaklarını düşünmen çok tatlı... Fakat tabii ki de duymayacaklardı." Beyza'nın öfkelendiğini hissedebiliyordum, ki bence Bora da bunun farkındaydı. "Zor bir geceydi. *Olması gerekeni yaptılar*, diyelim."

"Bu ihlal," dedi Beyza, sertçe. "İznim olmadan bunu yapamazlar!"

Bora, Beyza'nın verdiği tepkiyi umursamadan kahvesinden bir yudum aldı. "Haklısın. Polise şikayet et istersen?"

"Falcon'a söyle, özel bir yazılım yüklesin..." dedim. Bora, verdiğim tavsiyeden hoşlanmamış bir şekilde bana bakmıştı. "Sonuçta ihlal," dedim, niyetimin masum olduğunu iddia edercesine.

Bora, bir kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti. "Peki sevgilim, sen niye Aydın'la Beyza'yı alenen dinledin bu gece?" Beyza'nın çatık kaşlı çehresi beni bulurken, ayağımla hafifçe Bora'nın ayağını susması için dürtmüştüm. "Leo ile Aydın'ı da dinlemişsin. Bunlar da özel hayat ihlali değil mi?" Bora'nın kolunun altından çekilmek istedim ama küçük bir kahkaha atarak bana engel oldu. "Tamam tamam, şaka yaptım. Dinlemedin."

"Ben, sadece merak etmiştim..." dedim Beyza'ya. Beyza derin bir nefes verdi ve kahvesinden bir yudum aldı. "Yani aslında Leo ile Aydın'ı dinliyordum. Sonra bir baktım Aydın, senin yanına geldi. Nereden bileyim, öyle şeyler konuşacağınızı? Bilemezdim. Sonuçta sen Aydın'ı reddetmişsin, dinleme konusunda yani. Beni reddetmedin, benimki çok daha masum sayılır. Sana sorsam, sen reddetsen, dinler miydim hiç?!" Beyza, *'Evet, dinlerdin!'* demeden konuyu değiştirmem gerekiyordu. Hızlıca Bora'ya döndüm. "Evet? Seni dinliyoruz? Neden kaçırdık ablanı?"

"Benim suçumu üstlenme istersen Nazlı ya!" dedi Bora, sitemle. Kolunu omzumdan çekti ve dönüp teessüf edercesine bana baktı. Maşallah, o istediği zaman kolunu omzuma atıp, istemediği zaman çekebiliyordu! "Ayrıca kaçırma falan yok, kabul etmiyorum. Kendi bindi hatırlarsan."

"Neden binmemi istedin?" diye sordu Beyza, konuyu değiştirmek ister gibi araya girerek. Neyse, öyle ya da böyle konunun değişmesi işime gelmişti. Ayrıca yani Beyza'nın da biraz gerçekleri görmesi lazımdı. Ben, tamamen iyi niyetlerle, Aydın'la onu shiplediğim için, asla özel hayatı ihlal amacı gütmeden, Falcon'un teşvikiyle kulağıma aktarılan sesleri dinlemiştim; Bora ise ne idiği belirsiz duygularla, onu rehin almıştı. Hangimiz daha masumduk?!

Bora, ablasına bakarken derin bir nefes aldı ve "Benjamin," dedi. Beyza'nın bakışları kısılmıştı. "Mehmet Şahindağ'ın eski ahbabı... Mehmet'i içeri alıncaya kadar, birlikte çalışmaya devam ediyorlarmış. Rivayete göre, bu adamın bütün o kötü namının kaynağı Mehmet Şahindağ'mış," diye devam ettiğinde, maruz kaldığım *Büyük Masa* ve *hiç kimse* ile yaptığı sohbetler, bir anlam kazanmıştı. "Hiç kimse'nin... Yani Mehmet Bey'in dediğine göre, bu Benjamin hakkında sana çok soru sormuşlar, hepimizi içeri aldıkları zaman."

Beyza başını sallarken, "Evet..." dedi. "Mehmet'i yakalamak için önemli bir piyon olduğunu düşünüyorlardı.

Mehmet'in yanında olduğum zaman, birkaç kez görmüştüm Benjamin'i. Hakkında bir şey bilip bilmediğimi sordular."

"Bilmediğini söylemişsin," dedi Bora. Beyza, yine başını sallayarak kardeşini onayladı ama bu kez konuşmadı. Bora, derin bir nefes vermişti. "OCTO'nun arşivinde zaman geçirmiştim. '*Benjamin hakkındaki bilgiler, Lion'ın sistemindedir,'* demişti Tarantula. *'Ondan bilgileri ister, sana gönderirim...'* de demişti ama ne o üstüne düştü ne de ben. Psikolojik incelemelerdi herhalde. Benjamin, target'ımda değildi o vakit, çok ilgilenmedim. Çünkü kötü bir namı vardı. İşe yaramaz, korkak bir sünepe olarak bilinir. Ve Şahindağ'ın peşine düşmek için Benjamin'in peşine düşmek, bilmediğin bir yöne doğru yüzmek gibi gelirdi bana, İstihbarat'ın aksine."

"Doğru," dedi Beyza, iç çekerken. "Benjamin'den Mehmet'e yürümek çok zordu. Biz de... Yani OCTO da beceremedi zaten bunu senelerce."

Bora'nın gözleri kısıldı. "Bu yüzden mi yalan söyledin Mehmet Bey'e? Yani, o yola güvenmediğin için mi, Benjamin hakkındaki bildiklerini sakladın?"

"Hayır," dedi Beyza. Bakışları kısa bir anlığına bana değdi. "Bildiklerim, Mehmet Şahindağ özelinde hiçbir işlerine yaramayacaktı, bu doğru. Ama benim niyetim bu değildi. Sen, İstihbarat'a OCTO'dan bahsettin. Fakat biz elimizden geldiğince, OCTO'nun gücünü göstermemeye çalıştık. Ben de OCTO'nun ya da benim, neye, ne kadar erişebildiğimizi bilmelerini istemedim." Yüzüne buruk bir tebessüm yayıldı. "Çınar'ı yakmamak için, özellikle. Çünkü, bunu ve buna benzer birçok bilgiyi niye sakladığı, İstihbarat'la arasındaki mevzuyu daha da karmaşık hâle getirecekti. Babamdan öğrendiğim önemli bir şey var: Kendine ne kadar çok bilgi saklarsan, sevdiklerinin ömrünü o kadar uzatırsın."

Ahmet Karabey'in cümlesini duyan Bora, histerik bir kahkaha atmıştı. "Demek Ahmet Karabey, oğluna, yine küçük bir selam gönderiyor."

"Anlamadım?" dedi Beyza, şaşkınlıkla. "Ne selamı?"

Bora daha büyük bir kahkaha attığında, Beyza'yla birbirimize bakmış ama bu kahkahanın sebebini, ikimiz de anlamamıştık. Nitekim Bora, kahkahasını bastırmak için derin bir nefes aldı. Sigara paketini ablasına uzattı. Beyza, iki saniyelik tereddüdün ardından, paketten bir sigara aldı. Bora, masanın üzerinden hafifçe eğilerek ablasının sigarasını yaktı. Bu muydu yani? Karşılıklı sigara ve kahve içip, Benjamin hakkında sohbet mi edeceklerdi? Bu yüzden mi Beyza'yı kaçırmıştık? Bora, kendine de bir sigara yaktı ve arkasına yaslandı.

Yalnızca, denizin hafif dalgalarının sesinin duyulduğu, yirmi beş saniyeye kadar uzayan derin sessizliği Bora bozarken, yeniden Beyza ile göz göze gelmişlerdi. "İstihbarat bir süre evvel, Mehmet'i aldıktan sonra yani, Benjamin'in peşine düştü. Benjamin'i kendi taraflarına çekmek niyetindeler. Herifin Türk olduğunu bilmiyordum. Ve tabii bugüne kadar hakkında söylenenlerin, çok da gerçeği yansıtmadığını... Bu herif, sağlam bir ticaretin göbeğindeymiş meğer. Bir nevi köprü görevi görüyormuş. Mehmet Şahindağ kadar, başka iyi bağlantıları da varmış. Bu bağlantılara ulaşmak için, herifi istiyorlar." Bora sigarasını, dumanın bana gelmeyeceği bir açıda tutuyordu. "Monte Carlo'ya gitmem, bu herifin de peşine düşmem gerekiyordu ama ertelemiştim."

"Nasıl ulaşmışlar bu bilgiye?" diye sordu Beyza, merakla. "Mehmet mi satmış Benjamin'i?"

Bora, *bilmem* der gibi dudaklarını büzdü. "Önemli mi?"

"Evet. Çünkü Mehmet, onlarla iş birliği yapıyorsa, kesin bir çıkarı vardır. Yoksa neden satsın ki Benjamin'i?"

"Elbette iş birliği yapacak," dedi Bora, başını hafifçe çevirip dumanı boşluğa üflerken. "İş birliği yapmazsa, nefes almasının bir önemi kalmaz. Ömrünü uzatmak için, bildiği her şeyi, yavaş yavaş anlatacaktır."

"Ben anlamadım," dedim araya girerek. Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Sen, artık gittiğimiz hâlde, İstihbarat için bir şeyler yapmaya devam mı edeceksin?"

Bora'nın, bu fikri kafasında değerlendiriyormuş gibi bir ifadesi vardı. "Ben öyle demezdim..." dedi, elime uzanırken. Kapkara gözleri yeniden ablasını buldu. "Hiç kimse'nin çok fazla bir şey bildiği yok. Biraz saha araştırması yapıp, Benjamin'in bilinen çevresinin etrafında dolanıp bir bakınmam gerek. Belki sen, işimi kolaylaştırmak için, bildiklerini benimle paylaşmak istersin?"

Beyza da sigarasını söndürdü ve kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Sen, ne bilmek istiyorsun?"

"Onu, benimle iş birliği yapmaya ikna edeceğim her ne biliyorsan..." dedi Bora.

"Nasıl bir iş birliği olduğuna bağlı olarak değişir," dedi Beyza.

"Tut ki... Bana çalışmasını ve bunu kimseye söylememesini isteyeceğim."

"Oluk oluk para akıtman gerek," dedi Beyza, hiç düşünmeden. "Hayatta en çok, parayı sever."

Bora'nın kaşları havalanmıştı. "Parayı kim sevmez ki? Bu spesifik bir şey değil."

"Neden bilinen adı Benjamin sanıyorsun?" dedi Beyza, gülümseyerek. "Parayı herkes sever, doğru. Ama Benjamin, her şeyden daha çok sever. *İşe yaramaz, korkak bir sünepe* olarak tanındığını söyledin. Klostrofobisi var, ileri derecede. En büyük zayıflığıdır bu ama pek bilinmez. Kumarhanelerin VIP odalarında bulunamaz, yer altındaki depolara inemez, merdiven altı mekanlarda görüşmeler yapamaz. Ve bunlar, yaptığı işe aykırı. O yüzden onun korkak olduğunu düşünürler. Korktuğu doğru ama insanların sandığı gibi değil. Polisten değil, hapsedilmekten korkuyor. Hapiste doğmuş, o yüzden bu fobisi travmalarına dayanıyor. Ve yine o yüzden, ne kadar çok parası olursa o kadar hapse girmesinin daha uzak bir ihtimal olduğunu düşünüyor. Kaçmak için."

"Yani diyorsun ki..." dedi Bora, düşünceli bir tavırla. "Benimle iş birliği yapması oldukça mümkün. Çünkü hem param var, hem de hapse girmesini engelleyebilirim."

"Hapse girmemesi için en iyi yol, İstihbarat'la iş birliği yapmasıysa, evet?" dedim.

Bora başparmağıyla elimi okşarken, Beyza araya girerek, "Benjamin'le bir araya gelmesi çok zor," dedi. Sıkıntılı bir nefes verirken, kardeşiyle bire bir aynı olan gözlerini, ona çevirmişti. "Herkesten kaçan biri, o. Görüştüğü, çalıştığı insanlar yıllardır stabil. Araya hep birilerini sokar. Kendini riske atacak hiçbir şey yapmaz. Zaten uzun zamandır, Emir Milić operasyonundan beri falan, daha da karabatak gibi yaşamaya başladı. Mehmet'in yolun sonuna gelmeye başladığını ilk fark edenlerden. Seninle asla buluşmaz."

"Aynen... Ben de öyle düşündüm," dedi Bora. Kahvesinden bir yudum aldı. "O yüzden, seninle buluşacak." Beyza, Bora'ya bakakalmıştı. "Yapabilir misin bunu? Benim-" Sustu. Alt dudağını dişlerken, muhtemelen farkında olmadan, elimi sıkmıştı. İki saniyeliğine bana bakıp yeniden Beyza'ya döndü. "Nazlı için. Nazlı'nın ablasısın madem. Bir ablalık yap, ona."

Kalbimde bir yer vardı. Bora'nın ablasını ne kadar sevdiğini anladığımda; ablasını bizzat onun öldürdüğüne inanmama rağmen, gerçek hikayeyi ve Bora'nın ablasının arkasından nasıl üzüldüğünü, nasıl vicdan azabı çektiğini öğrendiğimde; Bora'nın, bana, ablasını anlattığı birkaç sayılı güzel anda hissettiğim her şeyin yerleştiği, bir yer. O yer, Beyza Karabey'in yaşadığını öğrendiğimden beri cayır cayır yanıyordu ama şimdi, yangının daha da harlandığını hissediyordum. Ben bile böyle hissederken, Bora ne hissediyordu?

"Ne gerekiyorsa," dedi Beyza, zorlukla. "Yaparım. Nazlı için de... Senin için de."

"Eyvallah," dedi Bora. Bazen, unuttuğunu düşündüm. Kendisine yapılan her şeyi ve yaşadıklarını. Unuttuğu zamanlarda da ördüğü kozasının içinde çok mutlu olduğunu. Ve fakat kozası her delindiğinde de, tekrar tekrar aynı acıyı yaşadığını. Ablasına karşı olan bakışlarına bir mesafe yerleşmişti ve bunu fark etmemek imkansızdı. Yine de ne

hissederse hissetsin, konudan sapmamayı başardı. "Sen onunla iletişime geçtiğinde, konunun ne olduğunu muhakkak merak edecektir. Ve sen onu, benimle görüşmeye ikna edeceksin."

"Bunu İstihbarat için istemiyorsun," dedi Beyza. Kaşlarım çatılırken, Bora'ya baktım. O, bakışlarını ablasından çekmemişti. "Aklında başka bir şey var. Buradan kaçma planınla mı alakalı?"

"Öyle mi?" diye sordum merakla.

Bora'nın bakışları gözlerimi bulduğunda, derin bir nefes vermişti. Elimi dudaklarına yaklaştırdı ve endişelenmemi istemez gibi, nabzımın attığı yerden öptü. Ardından, bakışlarını ablasına çevirdi. "Karaya döndüğünde herkese, Benjamin'in peşinde olduğumu söyleyeceksin. Kaçış planımı oluşturana kadar, İstihbarat'ın huyuna gideceğimi... Bunun için de senden yardım istediğimi... Selim, seninle benim aramdaki iletişimi sağlayacak. Benjamin'i ikna ettiğinde, Selim'in haberi olacak zaten. Akabinde de benim. Ve ben de Benjamin ile görüşeceğim. Her şey anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedi Beyza, başını sallarken. "Ama gerçek bu değil, değil mi? Başka bir planın var?"

"Elinde, gerçekten de Benjamin'e ait dosyalar var mı?" diye sordu Bora, Beyza'nın sorusunu duymazdan gelerek.

Beyza ağır ağır başını sallarken, "Kâğıt kalem var mı?" diye sordu. Bora, yerinden kalktı. Yatın salonuna girdi ve on saniye içinde, küçük bir not kâğıdı ve kalemle geri geldi. Beyza, Bora'nın elinden aldığı kâğıda, inci gibi el yazısıyla bir şeyler yazdı ve kağıdı bana uzattı. "Sistem şifrem. Giriş yaparsan, bütün belgeleri görebilirsiniz." Bakışları kardeşinin gözlerini buldu. "Falcon da nereden ve ne zaman giriş yaptığınızı görür ama, unutmayın."

"Eyvallah," dedi Bora, yeniden.

Not kâğıdını sweatshirtümün cebine koyarken, "Hakkında ne gibi bilgiler var?" diye sordum. "Anlayacağımız şekilde mi? Şifreli mi? Hangi dilde?"

"Anlarsınız, çünkü hakkındaki araştırma dosyalarım..." dedi Beyza. Soğumuş kahvesinden bir yudum daha aldı. "Kimlerle takılır, nerelere gider, ne yer ne içer, karakter özellikleri... Klasik, OCTO'nun peşinde olduğu, izlediği adamlarla alakalı gözlemler ve psikolojik analizler."

"Sen neden böyle bir araştırma yaptın ki?" diye sordu Bora, merakla.

"Rutin," dedi Beyza. Bakışları Bora ile benim aramda dolaşıyordu. "Sahada biri olur. İzler, video kaydederdi. Analizleri de ben yapardım. Üzerine harekete geçerdik."

"O zaman ben, operasyonel anlamda peşine düşmediğimiz için, hiç adını duymadım bu adamın?" dedim, sorarcasına.

"Aynen öyle," dedi Beyza. Bakışlarını kısa bir anlığına denize çevirmişti. "Benjamin'in peşine düşmek, Mehmet Şahindağ'a kendimizi alenen göstermek demekti. Ve bu riski almak, hiçbir işimize yaramazdı da."

"Öyleyse..." dedi Bora, kolundaki saate bakarken. "Senden haber bekleyeceğim. Ağırdan al. Çok hızlı gitme. Ağustos'un 15'inden sonra beni görüştürecek gibi hareket et. Ben, Mehmet Bey'le her konuştuğumda araştırma yaptığımı ve senden haber beklediğimi söyleyeceğim. Eğer ekstrem bir durum olursa, Selim'e söyle. O, bana ulaşır."

"Senden bir ricam olacak," dedi Beyza. Bora dikkatle ablasına baktı. "Senin Benjamin'le işin bittiğinde... Selim, her şeyin yolunda olup olmadığını, bana söyleyebilir mi?"

Bora dan diye gülümsediğinde, şaşkınlığımı gizlemeye çalışmıştım. Çünkü gülümsemesi içtendi. Neden durup dururken, Beyza'ya içtenlikle gülümsüyordu ki? "Merak etme..." dedi. Beyza, oğluna da aynısı bulaşan, kardeşinin gamzesiyle karşılaştığında, derin bir nefes almıştı. "Zaten duyacaksın. Hepiniz duyacaksınız. Biraz..." Bora, doğru kelimeyi arar gibi duraksamıştı. "Görkemli bir şov olacak!"

Beyza'nın gözleri, gözlerimi buldu ama benim de herhangi bir şey anladığım söylenemezdi. Bora, belli ki ablasına bir şey anlatmayacaktı. O yüzden bu konuyu konuşmayı ertelemek zorundaydım.

"Dön istersen sen artık..." dedi Bora. Başını yatın salonuna doğru çevirdi ve "Sinan, Mustafa'yı çağırsana!" diye seslendi. Yeniden Beyza'ya döndüğünde, "Mustafa, zodyakla bırakacak seni," dedi. Beyza omuzundaki şalı çıkartacakken Bora, "Kalsın o üstünde..." diye eklemişti.

"Teşekkür ederim," dedi Beyza, ayağa kalkarken.

Bu sırada Sinan ve Mustafa yanımıza geldi. "Beyza Hanım'ı otele bırakıp geri dönersin Mustafa," dedi Bora. Mustafa başını sallarken, Beyza'ya gülümsemişti. Bora'nın bakışları ise Sinan'a çevrildi ve ona, başıyla bir işaret yaptı. Sinan, aldığı talimatın ardından, Beyza'ya biraz evvel aldığı telefonunu uzattı. Mustafa yanımızdan ayrılmış, botu suya indirirken, Bora ellerini ceplerine sokmuş ve onu izliyordu.

"Tekrar, iyi yolculuklar..." dedi Beyza, bana.

İki adımla yanına vardım ve sanki otelden ayrılırken sarılmamışız gibi, kollarımı boynuna doladım. "Her şey için teşekkürler..." dedim.

Beyza, sırtımı okşadı. "Hiçbir şey değil." Ayrıldığımızda, birbirimize gülümsedik. Teknenin arkasına doğru ilerledik.

Mustafa, botu ilerlememesi için bağladıktan sonra, bota indi ve "Hazır," dedi.

Beyza derin bir nefes alıp yeniden bana baktı ve yeniden gülümsedi. Teknenin merdivenlerine yaklaştı. Mustafa, Beyza'ya elini uzattı. Beyza, Mustafa'nın eline iki saniyeliğine bakıp, Bora'ya döndüğünde, Bora'nın kapkara gözleri, ablasının gözlerine çevrilmişti. "Hoşça kal," dedi Beyza. Mustafa, elini çektiği gibi, bakışlarını da Beyza ile Bora'dan çekmişti. Bora'yla ne kadar samimi olduklarını bilmiyordum ama sonuçta, Adem Kaptan'ın oğluydu ve bazı şeylerin, ister istemez, Bora'nın diğer adamlarından daha çok farkına varması gerekirdi. "Kendine iyi bak," dedi Beyza ve tokalaşmak ister gibi Bora'ya elini uzattı.

Bora, bir elini cebinden çıkarttı ve Beyza'nın elini sıktı. Beyza'nın yüzünde varla yok arası bir gülümseme belirmişti. Elini, Bora'nın avucundan çekeceği sırada, Bora izin

vermedi. Beyza, sorar gibi kardeşine baktı fakat bu bakışma faslı uzun sürememişti.

Çünkü Bora, beni hayretlerden hayretlere sürüklemek istercesine, Beyza'yı kendine çekti ve diğer elini de cebinden çıkartarak, ablasına var gücüyle sarıldı. "Babamın..." dedi, gözlerini sımsıkı yumarken. "Son arzusu..." Beyza, kendinden öyle bir geçmişti ki Bora'yı duyuyor muydu emin değildim. "Kendisi için, sana sarılmamı istemiş. Başka bir mektup... Seni çok sevdiğini, sana söylememi istemiş."

Beyza cevap vermedi. Bora da bir daha konuşmadı. Saymayı dahi unuttuğum saniyeler boyunca, nutkumun tutulmasına sebep olacak şekilde, birbirlerine sarılı kaldılar. Bu, bir barışma değildi. Olamazdı. Ama Bora, belki de eskiden -olduğuna inanmak istemediğim- ablasına duyduğu saf sevginin hatırına, ablasını son kez görüyor olmanın bilinciyle hareket etmişti. Her neden sarıldıysa, bu neden hiç önemli değildi. Okyanuslara açılmak, en büyük hayalini gerçekleştirmek üzereydi ve önemli olan, bu yolculuğa çıkmadan evvel, ne kadar mümkündü bilinmez, bir yükünden daha kurtuluyor olmasıydı. Benim hiç kardeşim olmamıştı ama ben bile, kardeşe sarılmanın insanı doyasıya hafiflettiğini biliyordum.

Beyza ve Bora birbirlerinden ayrıldıklarında, artık ikisi de bambaşka insanlardı.

Hayatın içinde kendi yoluna gidecek olan, daha özgür ve daha umutlu insanlar.

Birbirlerinin gözlerinin içine bakmadılar. Beyza, Mustafa'nın elini tuttu ve derhal bota bindi. Mustafa, Bora'nın başıyla verdiği emir üzerine botun bağını çözdü ve motoru çalıştırdı. Beyza, bakışlarını bana çevirdi ve bana, gözyaşları arasında, özel iletişim dilimizle, "Üçünüzü de çok seviyorum!" dedi. Bora ise çoktan masaya ilerlemiş ve bir sigara yakmıştı.

Bot, yattan uzaklaşırken içime derin bir nefes çektim ve Bora'ya döndüm. "Sevgilim," dedim yumuşacık bir sesle. "Canım meyve yemek istiyor. Bize meyve hazırlar mısın?"

Bir cevap vermesini beklemeden, salona girdim ve yatak odasına ilerledim. Yalnız kalmak isteyip istemediğini bilmiyordum ama yalnız kalmanın, ona daha iyi geleceğinden emindim. Ama esasen amacım, onu yalnız bırakmak değildi. Sürprizim vardı. Yatak odasına girdim ve yatağa ilerledim. Dizlerimin üzerine çökerek, eğildim. Nazlı Butik Otel'e geçerken, Gökhan'ın yardımıyla, Bora'dan gizlice buraya getirttiğim kutuları, yatağın altından çıkarmanın zamanı gelmişti.

♠

Bazı hayallerim vardı. Dört sene önce, bu aynanın karşısında üzerimdeki gelinliğime bakarken, içimin içime sığmasına engel olan, bize dair, geleceğimize dair kurduğum hayaller. Bir gün, istemeye istemeye de olsa annemin gelinliğini de giymiştim ve hiç şüphesizdi ki o zaman, bu gelinliği giydiğim kadar mutlu hissetmemiştim.

Bele kadar dar, sonrasında su gibi aşağıya akan, kalın askılı ve sırt kısmı V şeklinde uzanan, içinde fransız tülünden parçalar barındıran sade ve fazlasıyla şık gelinliğin içindeki Nazlı toydu, yolun daha çok başındaydı, hayatın kendisi için hazırladığı her şeyden habersizdi ama hissettiği mutluluk, gözlerini doldurmuştu.

Belki, Bodrum'da, evimizde, en üst kattaki misafir odasının gardırobunu her açtığımda annemin gamboç içindeki gelinliğini gördüğümden, ben de dört sene önce, bu gelinliği *belki kızımız giyer* diye düşünmüştüm.

Çünkü anneme, bunu çok komik bulduğum için gülerek, *"Bunu niye saklıyorsun ki? Bir daha mı evleneceksin?"* diye sorduğumda; bana, *"Sen giyersin belki?"* diye cevap vermişti.

Ada, bu gelinliği giyer miydi bilmiyordum ve fakat ben, şu an, o da benimle giydi varsaymıştım.

Üstelik, beyaz şakayıkları da kendim almış, gelin çiçeğimi kendim yapmıştım, bence gayet de örnek bir anneydim.

Yıllar evvel, Bora'nın gördüğü en güzel gelinin ablası olarak kalmasını istiyordum çünkü ablasının öldüğünü

zannediyordum ama şimdi, gördüğü en güzel gelin olmaya adaydım.

Komodinin üzerindeki telefona uzandım ve Bora'ya mesaj yazdım: *"Ben senin kadar acımasız değilim. Adetlerle de pek aram yok. Yatak odasına gel direkt. Görmen gereken bir şey var."*

Uzunluğu el verdiğince dağınık topuz yaptığım saçlarımın düzgün olup olmadığını kontrol ettim ve şakayık buketimi elime aldım. İçime derin bir nefes çekerken, bir kez daha yatağın üzerine bakmıştım. Her şey tamamdı. Bora'nın adım seslerini duyduğumda, bakışlarımı kapıya çevirdim. Hiçbir tepkisini, hiçbir mimiğini kaçırmak istemiyordum. Kapının kulbu yavaşça aşağıya inerken, kapı açıldı.

Ve o an, şimdiye kadarki göz göze gelişlerimizin en muhteşemi gerçekleşti.

21 Mayıs 2021'in devamı, 05:12, Bodrum Açıkları.

Bir elmas gibi parlayan kömür karası gözlerde, şaşkınlık, hayranlık, beğeni, umut, mutluluk, haz ve en çok da sevda vardı. "Nazlı?" dedi önce. Bir rüya gördüğünü düşünür gibi. Büyük bir müjde almışçasına gülümsedi. "İnanmıyorum!" dedi, sonra da. Yutkundu. Üç büyük adımla yanıma geldiğinde, ömrümü adayabileceğim güzellikte olan gözlerine de yaklaşmıştım. "Nazlı!" dedi, teşekkür eder gibi. Alt dudağını dişlerken, başını iki yana salladı. Çeneme dokundu. "Seni..." dedi, iç çekerek. "Öyle çok seviyorum ki..."

"Ben de seni... Öyle çok seviyorum ki..." dedim. Beni kendine çektiğinde, şakayık buketimin bozulmamasına dikkat ederek, kollarımı boynuna doladım. Birbirimize sımsıkı sarıldık. Büyük bir hasretle. Bu hasret, hak ettiğimiz mutlu günlerin hasretiydi. Kurduğumuz hayallerin tümünün, nihayet gerçek olacağı günlerin hasreti. "Sen de damatlığını giyeceksin..." diye fısıldadım, kulağına. Gülümsedim. "Ama o gün giydiğini değil. Yenisini. Lacivert olanını. Yatağın üzerinde."

Ellerini belimden ayırdığında, şaşkınlıkla yatağa bakmıştı. Yatağın üzerine yaydığım lacivert takım elbiseye bakarken güldü. Gözleri yine gözlerimle birleştiğinde, "Hay hay!" dedi.

"Çabuk olmamız lazım ama. Çünkü... Güneş'in doğuşunu izleyeceğiz beraber. Üzerimize doğacak Bodrum'un Güneş'i."

"Benim üzerime çoktan doğdu... Bodrum'un Güneş'i," dedi.

"Olsun. Bir kez daha doğsun. Acele edelim. Kaçırmayalım. Ben, yardımcı olayım sana," dedim, şakayık buketimi yatağın üzerine fırlattım. Tişörtünün eteklerine uzandığımda, yakasından tutarak tişörtünü hızlıca çıkarttı. "Bodrum'un Güneş'i, hangi mevsimde doğarsa doğsun... Yakar..." dedim, ellerimi göğüs kaslarına yerleştirirken.

"Yaktı zaten," dedi. Gülümsedim. "Kavurdu hatta." Adımın yazdığı dövmesinin üstünü, köprücük kemiğini öptüm. "Ama o yokken çok üşüdüğüm için... Küle döndürse, *ah* demem!"

"Hadi," dedim, arzulu bir tonlamayla. "Giyin... Sonra da Güneş'i doğuralım beraber. Bodrum'da, son kez."

"Sonra..." dedi, burnumdan öperken. "Dünyanın bütün denize kıyısı olan ülkelerinde, şehirlerinde, koylarında doğacak Güneş..."

"Ve bir gün de, adamızda..." dedim.

♠

Gece, burnuma çalınan denizin kokusuna karışan bergamot kokusu, hafifçe sallanan bir yat, fonda çalan yabancı bir slow şarkı, aşık olduğum adam ve karnımda bebeğimiz. İşte bu, doya doya yaşamak istediğim hayatın formülüydü. Kollarım Bora'nın boynuna dolanmış, onun kolları belimi sarmalamıştı. Gözlerimiz, kendi bildikleri dilde konuşurlarken, şarkıya tek vücutmuş gibi eşlik ediyorduk.

Bundan dört sene evvel, bu yatta evlenmiştik ama evliliğimizin tadını bu yatta çıkaramamıştık. Şimdi, kendi düğünümüzü kendimiz yapıyorduk. Baş başa. Olması gerektiği gibi.

Dört sene evvel, kızımıza poz verdiğimiz Le Pique, bu gece, Ada'ya anlatacağımız, birbirinden kıymetli anlara şahit

oluyordu.

"Neden okyanuslar?" diye sordum, merakla. Bakışları kısılırken kirpikleri titremiş, dudaklarının kenarında da minicik bir tebessüm peyda olmuştu. "Neden kaptan olmak istiyordun?"

"İnanır mısın, bunun net bir cevabı varsa da bilmiyorum..." dedi yavaşça. Gözleri en sevdiğim hâline bürünmüş, bir okyanus kadar derinleşmişti. "Denizi, kendimi bildim bileli çok seviyorum. Bebekken de tekneye bindiğimizde çok huzurlu olurmuşum. İki yaşındayken gemi yüzdüreceğim diye havuza düşmüşüm. Boğulma tehlikesi atlatmışım. Annem, bir anlığına bakışlarını çevirdiğinde."

Boğazımdan korku dolu bir sesin çıkmasına engel olamamıştım.

"Sonra, annem havuza atlayıp kurtarmış beni. Tarabya'ya inip yemek yediğimizde falan ben camdan, teknelere bakarmışım. Hastalanıp huysuzlandığımda, annem beni tekneye getirir, orada uyuturmuş. Sallanması hoşuma gidiyordu herhalde. Sahilde yürümeyi çok severdim. Okumayı söktüğüm zamanlarda, sahile yanaşmış teknelerin isimlerini sesli okuyarak yürürdüm. *Titanic*'i izlediğimde 10 yaşındaydım. Dünyanın en güzel tatilinin, bir gemi tatili olabileceğini düşünmüştüm. Ki yazın açılırdık tekneyle de ama okyanuslara açılma fikri... Muhteşem görünmüştü bana."

Sesinden akan hüzne rağmen, gülümsemesi her kurduğu cümleyle beraber, gitgide artmıştı.

"Büyüdükçe de... Babamı tanıdıkça, babamın yaptığı işlere aklım erdikçe... Bir kaçış, bir sığınma olarak görmeye başladım denizleri. Dedem, benim askeri lisede eğitim almamı çok istemişti aslında. Ama babamın kimliği gereği, bu mümkün bile değildi. Üniversitede de babam zorladı, İşletme için zaten. Ben bildiğini okuyan ama bir huzursuzluk çıkmaması için, babasının sözünden çıkmamaya da gayret gösteren biriydim. Annem, ablam ve kardeşim için. Hedefim, üniversitenin bitmesiydi. Mesleki olarak değilse de yaşam

biçimi olarak yine de açılacaktım denizlere... Okyanuslara... Para da kazanırdım, hayatımı da idame ederdim. Fakat yaşam, benim planladığımdan başka aktı gitti..."

"Oyun odasında... Maket tekneler, kaptan şapkaları, chipler ve zarlar vardı. Hepsinden sekiz tane vardı. Onlar neydi?" diye sordum, merakla. "Bir de klasik arabalar vardı. Ama onlardan on üç tane vardı."

"Klasik araba dedemi, maket tekne annemi, kaptan şapkası Beyza'yı, chip babamı, zar da..." İç çekti. "Üzerine kumar oynadığım hayatımı temsil ediyor. Her sene ölüm yıl dönümlerinde, onları unutmadığımı göstermek için belki, koleksiyona bir yenisini ekledim. Eklemeye çalıştım daha doğrusu. Annemle babamın ölüm yıl dönümünde oturdum tekne yaptım, o gün olduğum kumarhaneden bir chip aldım. Beyza'nınkinde de... Bir kaptan şapkası satın aldım. Kumarhaneden de zar. Düzeni bozdum birkaç kez tabii. Her zaman, *bugün özel bir gün* diyebileceğim rahatlıkta bir hayatım olamadı. Sayılarını eşit tutmaya çalıştım yine de. Klasik arabalar hariç. Klasik arabaları biriktirmeye babamla başlamıştık. Aslında bunu yapmayı, babamdan öğrendim. Onun, babasının ölümüyle başa çıkabilme şekli buydu herhalde. Diğerlerine 2012'de başladım. 2017 eksik. Bi' de 2021."

"Eğer istersen," dedim. Bir elimi kalbinin üzerine yerleştirdim. "Annenin, babanın ve dedenin ölüm yıl dönümlerinde... Bu koleksiyona devam etmene yardım ederim. Chip bulabilir miyiz bilemem ama klasik araba buluruz, beraber maket tekneler de yapabiliriz seninle."

"Cık," dedi gülümserken. "Bugün, yepyeni bir gün. Ve ben artık, dünden kalan hiçbir alışkanlığımı sürdürmeye devam etmek istemiyorum Nazlı. Bugünden sonra, yepyeni alışkanlıklar edinmek istiyorum." Kalbinin üzerindeki elimi tuttu ve avucuma küçük bir öpücük kondurdu. "Her sabah uyanır uyanmaz, seni öpmek mesela... Harika bir alışkanlık değil mi?"

"Öyle..." dedim. Başımı alacakaranlığa bürünen gökyüzüne kaldırdım. "Güneş'in doğuşunu ve batışını izlemek de alışkanlığımız olsun mu?" Başım döndüğünde, Bora'nın belimdeki elleri sayesinde ayakta kalmıştım. "Ay!" dedim, gülerken. "İçmeden sarhoş olmuş gibiyim!"

Ellerimi omuzlarına yerleştirdiğim sırada, "Ben de... Senin sarhoşunum... Sana her baktığımda, sarhoş ediyorsun beni..." dedi.

"Emin misin?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak. "Ben mi sarhoş ediyorum seni? Hatırladığım kadarıyla içmediğin içki kalmadı bu gece de."

"En güzel içki, senin dudaklarından içtiğim..." dedi, doğruca. Başparmağıyla, dudaklarımın üzerinde görünmez bir çizgi çekti. "Bir sürü içki içtim ama... Dudaklarına doyamadım daha."

"Hmm," diye bir ses çıktı boğazımdan. "Şöyle, şuraya bir geçsek mi? Hem... Sanki bana bi' sözün vardı bu gece için?"

Eline uzandım ve onu geniş, yatak görünümünde olan, büyük minderlere çekiştirdim. Bora ceketini çıkarttı ve kenara koydu. Bana jest olsun diye gecenin -hatta sabahın- 05.16'sında giydiği takım elbisesi, tıpkı gelinliğimin bana fazla geldiği gibi, onu da bunaltıyor olmalıydı. Ben meyve tabağındaki vişneleri yemeye başlamışken, Bora önce kol düğmelerini çıkarıp gömleğinin kollarını katladı, sonra da gömleğinin üstten üç düğmesini açtı. Dünyanın en uzun gününü yaşıyor gibiydim. Ancak mindere oturduğumda, çok yorulduğumun farkına varmıştım. Ama bence insan vücudu, çok mutlu olunca, çok yorulmayı da tolere edebiliyordu. Bir vişnenin daha çekirdeğini tabağa koydum ve mindere uzandım.

Bora da sağıma geçti ve ağırlığını dirseğine vererek tamamen bana döndü. Bakışlarım dünümü, bugünümü ve geleceğimi gördüğüm gözlerine mühürlenirken, parmaklarının tersiyle yanağımı okşamaya başlamıştı. "Bazen..." dedi, doğmakta olan Güneş'in yakıcılığı ile yarışır bir tonlamayla. "Varlığının gerçek olup olmadığını

sorguladığımı söylemiş miydim daha önce?" Ben gülümserken, gülümsememden öptü. "Gülümsediğinde hele... Gözlerim kamaşıyor. Güneş'e bakar gibi."

"*Güneş benim der gibi, geceye bakan*..." diye mırıldandım. Yılbaşı gecesi sevişmediğimiz için nasıl da pişmandım. Öyle bir sevişmeliydik ki, o gecenin de hatırı üstümüzde kalmamalıydı. "Biz..." dedim. Dudağımı ıslattım. "Nerede kalmıştık? Oteldeyken? Hatırlatmak ister misin bana?"

Bu kez, gülümseme sırası ona geçmişti. Dudakları, kulağımın hemen altındaki dövmemin üzerine kapanırken, "Burada..." diye fısıldadı. Minik minik öpücükleri, bedenimin bir yay gibi gerilmesine sebep oluyordu. "Ben sana... Yıl dönümü hediyemizi verecektim. Ama senin sürprizin, benimkini geride bıraktı."

Bir elimi ensesine yerleştirdiğimde, dudaklarının istikameti emrivakim sonucu dudaklarımı bulmuştu. "Bu hediyen... Dünyada alabileceğim bütün hediyelerin üstünde!" dedim, dikte eder gibi. "Bunu hiç unutma. Ve benimle, daima seviş!"

Küçük, haylaz bir kahkaha attı. "Emriniz başım üstüne Nazlı Hanım..." dedi. Dudaklarımız arasındaki mesafeyi sıfırladı. Zaten benim de en sevdiğim sayı an itibarıyla sıfırdı. "Canıma minnet," dedi. Bir elim kemerine ulaşırken; esmer, ince ve uzun parmakları da bana yardımcı olmak niyetiyle, gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamışlardı. Kemerini çekiştirdim, çıkarttım ve ceketinin yanına fırlattım. Bora da bu sırada gömleğinden kurtulmuştu. "Bu gelinliği, yeniden üzerinde gördüğüme çok sevindim..." dedi. Sol omzumdaki askıyı yavaşça aşağı indirdi ve omzumdan öptü. "Bir an'ın daha yenisini ve en güzelini yazdık sayende. Bunu çok arzu etsem de, senden bunu istemeye cüret edememiştim."

Hafifçe yan dönmemi sağladı ve gelinliğimin fermuarını açtı. Onu, incitmekten korkarcasına bedenimden ayırdı. İncitmekten korktuğu ben değildim, gelinliğimdi. Gelinliği, büyük bir saygıyla kenara sanki canlı bir nesneymişçesine

yatırmasını izlemek yerine, sütyenimi çıkarttım ve rastgele bir yere, fırlatıp attım.

"Şu huyundan asla vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"I-ıhh!" dedim, gülümserken.

Bileğinden tuttum ve onu kendime doğru çektim. Pürüzsüz teni üzerime serilirken, dudaklarımı dudaklarıyla birleştirdim. "Sonra gezme de yine peşimde, *nerede nerede* diye..." dedi ve beni öpmeye devam etti.

Verecek cevabım vardı. Hatta, soracak sorum. Ama aklıma geldiği gibi, uçup gitmişti. Çünkü Bora, işaret parmağını çamaşırımın kenarına geçirip onu çekiştirmişti ve sonrasını hatırlamak çok zordu. Kendi kafamın içindeki sesler bile bir uğultunun ardına saklanmışlardı. Tırnaklarımı bir yere batırıyordum, muhtemelen sırtına ve ancak bu sayede, en azından an'ın beni yutmasına izin vermiyordum.

En azından, bir müddet izin vermemiştim ve bu *bir müddet* saniyeye mi yoksa dakikaya mı tekabül ediyordu, orasını artık yalnızca Bora bilebilirdi.

Öpücüklerinden nasibini yalnızca dudaklarım değil, her bir zerrem alıyordu. Rüzgar, dilinin ıslattığı yerleri önce üşütüyor, sonra kurutuyordu ama Bora, bütün vücudumun ıslak olmasını istiyor olsa gerekti. Beni denize atmıyor olması, sırılsıklam bir hâle getirmeyeceği anlamına gelmiyordu. Okyanusun yörüngesinde olup da kurumak zaten ne mümkündü.

Bora, gözlerimle kurduğu kontağı kesmiyor ve belirli aralıklarla, gözlerinin karalarını bana bahşediyordu. Fakat gözlerim, aynı onun gözleri gibi, dünyayı bir karaltının ardından görmeye başlamıştı. Parmakları yüzünden mi sakalları yüzünden mi dudakları yüzünden mi emin değildim. Allah'tan Güneş vardı, kirpiklerimin arasından bile sızmayı başarıyor ve beni zifiri bir karanlığa mahkum bırakmıyordu. Bora, aynı anda nasıl her bir noktama temas edebiliyordu, akıl sır erdiremiyordum. Tıpkı, pantolonunu ne zaman çıkarttığına asla akıl sır erdiremediğim gibi.

Kıyıdaydım. Çoktandır. Büyük bir sabırla, inançla, azimle bekliyordum. Onu görünce seviniyor, bekleyişim sona erecek diye umutlanıyordum. Yüzüyordu, yüzüyordu, yüzüyordu tam kıyıya gelecek sanıyordum, tam kavuşacağız sanıyordum, tam birlikte kuruyacağız sanıyordum ama o, yine ve yine ve yine kıyılarımdan uzaklaşıyordu.

Aklımın almadığı bir diğer şey ise, hem buna dayanamıyor hem de bundan aşırı derecede keyif alıyordum.

Güneş üzerimize doğarken yeniden ve yeniden ve yeniden, biraz daha birbirimize ait oluyorduk. Yeni bir günü, aramızdaki mesafenin sıfırlandığı yerden karşılıyorduk. Denizin üstünde ama sanki içindeymişçesine. Bu gece, Kara'yı denizin dibine gömmüştük ve aslında bu, Kara'nın sözlükteki tanımına bile aykırıydı. Ama işte biz, tam anlamıyla bunu başarmıştık. Hava aydınlanmıştı. Artık hiç kararmayacaktı. En azından bizim için. Bora'nın, Benjamin ile ilişkilendirerek kurduğu kaçış planımız neydi henüz bilmiyordum ama bundan sonraki hayatımız, hep güneşli olacaktı.

♠

Akşamüzeri olmasına rağmen, Temmuz'un yakıcı sıcaklığı hâlâ kendini gösteriyordu. Ponza açıklarındaki sessiz ve sakin bir koya demir atmış ve masmavi suyun tadını çıkarıyorduk. Aslında bugün, suyun tadını daha çok Bora'nın çıkardığını da söyleyebilirdim çünkü ben, öğleden sonra kurulduğum yatın üst katında, güneşlenerek soğuk bir şeyler yudumlamayı ve müzik dinlemeyi tercih etmiştim.

Bora'nın yata doğru yüzdüğünü gördüğümde, güneş gözlüğümü çıkarttım. Dik bir şekilde arkama yaslandım ve bacaklarımı uzattım. Kenarda duran, geçmişten gelen bir arkadaşım olan, bir zamanlar, 2017'de, Bora'nın kitaplığında bulduğum, -adamın, kadını çok seviyor olmasından nefret ettiğim, kadını deli gibi kıskandığımı hatırladığım ve okuduğum her satırda adamla kadının kavuşamaması için dua ettiğim- romanı elime aldım.

Masumiyet Müzesi, Orhan Pamuk.

Bu romanı ne 2017'de ne de yolculuk hâlinde olduğumuz kırk sekiz gündür bitirebilmeyi başarabilmiştim. O zamanlar, adamın sevgisi canımı yakarken, şimdi ise adamla kadının kavuşamayacağını düşünüyor ve bundan endişeleniyor olmam, okuma hızımı yavaşlatıyordu. Rastgele bir sayfa açtım, yüz seksen beşinci sayfa çıktı.

Bora yanıma geldiğinde, romanın ana karakteri Kemal, Boğaz'ın derin sularında yüzüyordu. "Sevgilim, acıktın mı?" diye sordu Bora, havluya uzanırken.

Ada, babasının sesini duyunca tekme attı. Fakat şu anda çıkıntılık yapmaması gerekiyordu, zira babasıyla muhatap olmayacaktım. Ben muhatap olmayınca, o da olamıyordu. Çok üzgündüm, babasının değil benim karnıma yerleşmiş olmasının, bazı koşulları vardı. Babasıyla benden bağımsız bir ilişki kurmak istiyorsa, doğacağı an'a kadar sabretmesi lazımdı.

"Yemeği hazırlatayım mı?"

Bora'ya cevap vermedim, çünkü ona trip atıyordum.

"Acıktım ben biraz... Ya da Ponza'ya mı geçsek? Şu, sana bahsettiğim balık restoranına gideriz?"

Bora, ona trip attığımın farkına bile varmadan, göğsünden, adonislerine doğru süzülen su damlalarını kuruladı. Sonra da yanıma oturdu. Biraz uzamış sakallarını da bilhassa değdirmek suretiyle, boyundan bağlamalı bikinimin açıkta bıraktığı omzumu öptü. "Sevgilim?"

"Acıkmadım ben henüz," dedim.

Demek zorunda kaldım ya da. Sonuçta küs değildim, sadece trip atıyordum. Cevap vermemek saçma olurdu. Fakat Bora, sanırım ona cevap verdiğim için, trip attığımı yine anlamadı. Cevap verdiğime pişman oldum. Geri çekildi ama kitap okuyorum diye beni rahatsız etmek istemediğine emindim.

Güneş gözlüğünü taktı ve ayaklarını uzatarak arkasına yaslandı. Telefonunu eline aldı. Ne yaptığını bilmiyordum. İkimiz de herhangi biriyle iletişim kurmadığımız için, telefonlarımız, internette dolaşmak dışında, gün içinde pek

işimize yaramıyordu. Bora, hâlâ Benjamin ile buluşmadığımız için, ara sıra İstihbarat'la haberleşiyordu. Ama şu an, öyle zamanlardan biri değildi. Çünkü öyle zamanlarda, çalışmak için kullandığı odaya kapanıyordu ve yalnızca gerekli olduğunda açtığı kendi telefonu üzerinden iletişim sağlıyordu. Bunun dışında onun da telefonu, benimkisi gibi kapalı oluyordu. Yeni telefonlarımız ve yeni numaralarımız vardı. Bora, adadaki işlerle ya da kaçış planıyla alakalı birileriyle nispeten iletişim kuruyordu ama benim numaramı, ondan başka bilen yoktu. Yan yana olmadığımız anlarda, birbirimizle iletişim kurmak dışında, bu numara benim bir işime yaramıyordu. En yan yana olmayabileceğimiz zamanlar da, o yatın bir ucundayken, benim diğer bir ucunda olduğum zamanlardı.

Kemal'in çektiği aşk acısından günlük dozumu aldığımı hissettiğimde kitabı kapattım. Bu gidişle birkaç seneye bu romanı ancak bitirecektim. Bağdaş kurarak oturdum ve derin bir nefes aldım. Ben de telefonuma uzandım ve Google'a girip, yeni çıkan romanları incelemeye başladım. Romantik, aksiyonsuz, acısız, gözyaşı üretmeyen roman bulmak için, arama yerine ne yazmam gerekiyordu acaba? Hazır Roma'ya gidecekken, satın alabileceğim bir şeyler bulsam, şahane olurdu.

Bora telefonunu elinden bırakırken, başını hafifçe bana doğru çevirmişti. "N'apıyorsun?" diye sordu.

"Kitap bakıyorum," dedim. Hemen ardından da trip attığımı hatırladım. Suratımı astım ve kaşlarımı çattım. "İzin verirsen..." diye ekledim.

Güneş gözlüğünü tek eliyle çıkarıp bana yaklaştı. "Senin canın mı sıkkın?" diye sordu. Cevap vermedim. Hatta, hafifçe yan dönerek, aramıza mesafe de koydum. Fakat Bora, bu mesafeyi önemsemeden çenesini omzuma yerleştirip, bir kolunu karnıma sardı. "N'oluyor sevgilim?" Ada'nın attığı tekme, Bora'nın avucuna dolmuştu. "Kızım..." dedi Bora, içtenlikle. "Sen, anneni çok mu yordun bugün?" Bulduğum bir romanın konusuna konsantre olmaya çalışıyor

ama beceremiyordum. "Nazlı?" dedi Bora, bir kez daha. "Konuşacak mısın benimle?"

"Öf!" dedim, sertçe. Bora'nın afalladığını hissettim. "İzin verirsen, bir şey araştırıyorum!"

Önce elini karnımdan, sonra da çenesini omzumdan çekti. Ne olduğunu anlamamıştı ama bir şey olduğunu nihayet çok net anlamıştı. Neyse ki şu saatten sonra trip attığımı çok rahat fark ederdi.

"Bana, ne olduğunu söyle..." dedi yavaşça. Sesinin tınısına bulaşan kaygı içimi acıtmıştı. "Sonra, ne istiyorsan araştır..."

Telefonumun ekranını kilitledim. Ayağa kalkarken, "Yok bir şey!" dedim.

Kuru havluya uzandım ve alt kata yöneldim. Zaman geçmek bilmiyordu. Üstelik Bora, kendisine trip attığımı bütün gün boyunca ancak fark edebildiği için, şimdi zaman daha çok geçmek bilmeyecekti. Merdivenlerden yavaşça denize indim. Biraz yüzmek hem bana, hem de Ada'ya iyi gelecekti.

Avuçlarımdaki suları havaya fırlattım. Suların başımdan aşağı dökülmesine izin verdim. Ellerimi suya çarpıp, suların her yere sıçramasını izlerken, kahkaha attım. Hatta, kollarımı iki yana açıp sevinçli bir çığlık da attım. Bora, yatın kenarına kadar gelmiş ve yukarıdan bana bakmıştı. Muhtemelen de beni bu kadar eğlendiren şeyin ne olduğunu merak etmişti. Ona hesap vermek zorunda değildim.

7 Temmuz'un Güneş'ini denizde batıracaktım.

♠

Denizden çıkar çıkmaz havluya sarınmış ve mutfağa geçmiştim. Bayan Amata'dan kruvasan hazırlamasını rica edip, yatak odamıza ilerlemiş ve ılık bir duş almıştım. Saçlarımı kuruttuğum sırada, Bora odaya girmişti. Siyah bir şort, üzerine de beyaz bir tişört giymişti. Kapıya yaslandı. Ellerini şortunun ceplerine sokup, bir ayak bileğini diğerinin üstüne attı ve dikkatle beni izlemeye başladı. Beni izlemesi, burada olması, benimle muhatap olmaya çalışması beni geriyordu. Gamzesini iki saniye olsun göstermesi, trip

attığımı unuttururdu ve unutmamam lazımdı. O yüzden, keşke buraya gelmeseydi. En iyisi benim gitmemdi.

Omzumu hepten geçerek sırtıma değmeye başlamış saçlarımın yeteri kadar kuruduğuna ikna olduğumda, makineyi elimden bıraktım. Gardıroba ilerledim. Bornozu çıkartmadan, iç çamaşırımı ve kot şortumu giydim. Ardından bornozu yere atıp, salaş bir beyaz tişörtü üzerime geçirdim. Odadan çıkacağım sırada ise, Bora kollarını çözmüş ama kapının önünden çekilmemişti.

"Nazlı?" dedi. Gözlerim, aynı sesi kadar merak yüklü gözleriyle buluştu. "Ben... Farkında olmadan, seni kıracak bir şey mi yaptım?" Zorlukla yutkundum. "Niye, bana böyle davranıyorsun?"

"Normal davranıyorum?" dedim, buna inanmayacağını bildiğim hâlde. "Karnım çok acıktı. Kruvasanımı yiyeceğim. Çekilir misin?"

"Eğer ne olduğunu söylersen, çözebiliriz..." dedi. Benimle uzlaşmak ve sorunun ne olduğunu öğrenmek için, belki de en yumuşacık ses tonunu kullanıyordu. "Lütfen..." diye ekledi. Derin bir nefes verdi. "Sabahtan beri bir şey var sende ama... Ben yorgunsun sanmıştım. Ama benimle alakalı bir şeymiş belli ki. Dün gece, herhangi bir şey yoktu. Gayet, normal bir geceydi."

"Gayet, normal bir gece miydi?" diye sordum, alayla.

Kaşları çatıldığında, dün geceyi düşündüğüne emindim. Düşünse de herhangi bir şey bulamayacaktı. Akşama doğru Ponza açıklarına demir atmış ve İtalya'nın en güzel adalarından biri olduğunu söylediği kertenkele şeklindeki Ponza Adası'na çıkmıştık. Hava kararmadan, üzüm bağlarının arasında el ele dolaşmış ve gün batımını, Capo Bianco'da karşılamıştık. Akabinde salaş bir restoranda, güzel bir yemek yemiştik. Yata ancak gece yarısı dönmüştük. Birlikte duş alıp yatağımıza geçmiş ve uyumadan önce de sevişmiştik. Yolculuğumuzun çok güzel ve her zamanki gibi geçen günlerinden biriydi ve Bora, sabah uyandığımda bana ne olmuş olabileceğini anlamıyordu. Bunda haklıydı.

Çünkü, anlayabileceği hiçbir şey olmamıştı.

"İyi, böyle düşünüyorsan... Geçebilir miyim?" dedim.

"Normal olmayan neydi?" diye sordu. Merakı hepten artmıştı. Elime uzandı. "Söylesene Nazlı!"

Elimi, sertçe elinden çektim. "Alyansın nerede?" diye sordum. Bir an için kalakaldı ve eline baktı. "Dün geceden beri alyansının olmadığının farkında bile değilsin, değil mi?" Gözleri kısılırken hiçbir şey söyleyemedi. Muhtemelen alyansını nerede bırakmış olabileceğini düşünüyordu. "Seviştikten sonra fark ettim alyans takmadığını... Bıktıysan demek ki!"

"Ben hiç çıkartmıyorum ki!" dedi şaşkınlıkla. Bir eli ensesine giderken, kara kara düşünmeye başlamıştı. "Denizde mi düştü... Gerçi denizde niye düşsün?! Bugüne kadar hiç düşmedi ki!" Gözleri, gözlerime dikildi. "Nazlı, gerçekten bilmiyorum."

"İyi. Bilene kadar benimle muhatap olmazsan sevinirim," dedim. Kolundan tutup kapının önünden biraz olsun çekilmesini sağladım fakat fazladan altı kilo yüz gramlık bir karnım olduğu için, yanından geçip gidememiştim. "Kruvasan yiyeceğim, izin verir misin?!" diye kızdım. Bora kapıyı açarak, tamamen kenara çekilince de odadan çıktım.

O ise odada kalmıştı. Hafızasını dibine kadar yoklayacağına, alyansının nerede olabileceğini sorgulayacağına emindim. Ben de aynısını yapardım. Kaybettiği için ayrı, bu benimle arasında bir soruna dönüşeceği için ayrı gerilecekti. Aslında alyansını kaybetmesi, düşürmesi ya da bir yerde unutması sorun değildi. Bu mesele, gerçek bir mesele olsaydı asla sorun etmezdim. Hatta, alyans takmasa bile sorun etmezdim.

Ama bugün, ille bir şeyi sorun etmem gerekiyordu ve bulduğum tek çözüm buydu.

Dün gece duş aldığımız sırada, lifi tüm vücudunda dolaştırırken özellikle parmaklarına gereğinden fazla ihtimam göstermiştim ve bunu yaparken de dudaklarımı dudaklarıyla birleştirerek dikkatini dağıtmıştım. Ruhu bile

duymadan, alyansını parmağından ben çıkartmıştım. Sonuçta ben eskiden de olsa bir CIA ajanıydım. Aslında on altı saat, üç dakika, yedi saniye boyunca, alyansının parmağında olmadığını fark etmemesi benim için de çok enteresan bir olaydı. Hoş, aklına alyans gelmesin diye kendi alyansımı da çıkartmıştım.

Yatın salonuna geçtim ve Bayan Amata'nın servis ettiği kruvasanı afiyetle yiyip, yanında da vişne suyumu içtim.

♠

Yemekten sonra kendimi çalışma odasına kapattım. Bayan Amata'ya film izleyeceğimi ve rahatsız edilmek istemediğimi söylediğim için, Bora'nın odaya gelmeyeceğine emindim. Zaten ben kruvasanımı yerken de gelmemişti. Muhtemelen, yanıma gelmeden önce alyansını bulmak isteyecekti. Dokuzu dört geçerken, çekmeceden bir kâğıt ve Bora'nın annesinden hatıra olan kalemi aldım.

"Sevgilim," yazdım.

Yazımın hiç güzel görünmüyor olması canımı sıkmıştı.

"Ben yazmak konusunda senin kadar iyi değilim. Aslında, konuşmak konusunda da o kadar iyi olmayabilirim. Bilmiyorum. Bence zaten sen, her şeyinle benden çok daha iyisin. Çok daha iyi bir insan, çok daha iyi bir sevgili, çok daha iyi bir eş. Ve eminim ki çok daha iyi bir baba olacaksın."

Ben, baba olmayacaktım ki. Yazdığım şeyi karalamak istemiyordum, çirkin görünürdü. Yeniden başlamak da istemiyordum zaten düzgün yazmak için çok yavaş yazıyordum, bir de bununla vakit kaybedemezdim.

"Yani benden çok daha iyi bir baba olamazsın, çünkü ben baba değilim de. Yani daha iyi bir ebeveyn olacaksın diyelim."

Konuyu değiştirmem lazımdı.

"Yolun yarısını geçtik. Doğum günün itibarıyla, hamileliğimin yirmi birinci haftasına giriyorum."

Elimi karnıma koydum ve hafifçe Ada'yı dürttüm. "Babanın doğum gününde uslu ol, tamam mı?" Ada tekme attı. "Ona

sürpriz yapacağım. Uslu olmazsan, gücüm olmuyor."

Ada'nın ilk tekmesini, on yedi gün önce hissetmiştim. Yani, on sekizinci haftamızın içinde. Doktorun dediğine göre, biraz nazlanmıştı ama buna elbette ki şaşırmıyordum, sonuçta benim kızımdı. Fransız Rivierası açıklarına demir attığımız günlerin biriydi. Bora'yla denizin içindeydik. Bacaklarımı Bora'nın beline sarmış, ellerimi omuzlarına koymuştum. Hararetle, *İngiltere'ye mi gitsek, İtalya'ya mı gitsek* diye konuşuyorduk, daha doğrusu ben konuşuyordum. Bora, *"İkisine de ayrı ayrı gidebiliriz..."* demişti. Bu sefer de önce hangisine gideceğimizi konu etmiş, bir süre de bunun hakkında konuşmuştum. Bora ise *"Fark etmez sevgilim, sen bilirsin..."* demişti.

Dan diye hissettiğim şeyi önce algılayamamıştım. İçeriden bir şeyin karnımı resmen iteklediğine emindim ama, bir kelebeğin kanadı kadar cılız, ve varla yok arası bir itişti.

"Bora..." demiştim. *"Bir şey oldu!"*

Bora kaşlarını çatmış ve *"N'oldu?"* diye sormuştu.

"Karnımı itti galiba," demiştim, inanamaz gibi.

Bora'nın gözleri kısılırken, bir elini karnıma, o itişi hissettiğim yere koymuştum. Derinlerdeydik ve bir eli, tarafımdan karnımın üzerinde hapsolduğu için, batmayalım diye ekstra bir çaba gösteriyordu. Saniyeler sonra, *"Hani?"* diye sordu.

Ve o anda, Ada'nın ilk tekmesini o da hissetti.

Ada, on gün önceye kadar, babasının sesine ciddi bir reaksiyon gösteriyordu. Tekmelerini, Bora yanımda değilken ya da yanımda ama konuşmuyorken hissedebilmem pek mümkün olmamıştı. Çok şükürdü ki on gündür, Bora olsa da olmasa da tekme atıyordu. Ama Bora'nın sesini duyunca da mutlaka varlık göstermeyi ihmal etmiyordu. Bir de dürtülünce. Dürtülmeyi ne kadar seviyordu bilinmez, onu dürtmek hoşuma gidiyordu.

"Tam olarak ne zaman doğuracağımı bilmiyorum ve bu beni geriyor. Tahmini doğum tarihlerinden de hoşlanmıyorum. Gerçi sıçramalar için beklenen doğum tarihi

çok önemli ama. Biliyorsun zaten. Sıçramalar konusu çok mühim. Bebeğimizi kucağımıza almamıza çok az kaldı. O geldikten sonrasını, şu an hayal edemiyorum. Evcilik oynuyormuşuz gibi. Gerçi ben evcilik oyunlarında bile anne olmazdım. Çünkü bence anne olmak, çok büyük bir sorumluluk. Düşünsene o bir kere senin oluyor ve ömrünün son gününe kadar onun annesisin. Mesela sana kızsam, senden boşanabilirim ama ondan boşanamam. Çok acayip değil mi?"

Bora'nın doğum gününde neden boşanmaktan bahsediyordum Allah aşkına?!

"Neyse. 9 yıl, 8 ay önce, bir bayram günü karşılaşmışız. Ben farkında bile olmadan senin derdini dinlemişim, sen de benim yalnızlığıma ortak olmuşsun o gün. Bunu hamile kaldığımda, daha çok düşünmeye başladım. Neden bilmiyorum. Herhalde daha duygusal birisine dönüşmeye başladığımdan. İlk an, o an mıydı bilmiyorum ama en azından bildiğimiz ilk an o sevgilim ve sen, beni kadere çoktan inandırmamış olsaydın da bunu öğrendiğimde inanırdım sanırım. Öyle büyülü bir şey ki bu... Sıradışı, mucizevi ve bize özel. Kırk sekiz gündür bir yolculuktayız. Dört yıllık evliliğimizde, ilk kez bu kadar baş başa kaldık seninle. Açıkçası sen bir kitaba gömülür, saatlerce onu okursun falan sanıyordum. Ya da dümene geçersin, saatlerce hiç konuşmadan yatı sürersin sanıyordum. Aslında birlikte bir yolculuk yaparken, sıkıcı eylemlerde bulunacağını sanıyordum ben. Yani sana sıkıcısın demek istemiyorum, sakın yanlış anlama. Nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Tükenmez kalemle yazdığım için karalamak da istemiyorum. Zaten aşırı yavaş yazıyorum, ödüm kopuyor harf hatası yapacağım diye. Senin mektubunda harf hatası yoktu çünkü. Gerçi sen eşit ağırlıkçısın, ben sayısalcıyım. Yani senin derslerin daha hafifti, basitti, düzgün yazmayı öğrenmeye zamanın kalması çok normal. Ay Bora biz nasıl çok çalışıyorduk. Tüm sınıf. YGS LYS çalışmalarımız nasıl yoğundu. Fizikler, kimyalar, biyolojiler. Gerçi ben feni, hiçbir

zaman MATEMATİK kadar sevmedim. Siz de matematik gördünüz tabii de, sayısalcılar bir başka bakmak zorundalar matematiğe, bilirsin."

Bir an için durdum ve yazdıklarımı okudum. Bağlamdan sürekli kopmam hiç normal değildi ve doğum günü temalı mektubum, saçma sapan yerlere gidiyordu. Bora'nın mektubumu beğenmeyeceği düşüncesi, beni daha çok geriyordu.

"Neyse. Senden asla sıkılmayacağımı biliyordum tabii. Çünkü ben seviyorum senin susmalarını. Sen hiçbir zaman çok konuşan bir adam olmadın ki. Seni konuşturmak için iki yol var: Ya sana soru sormak gerekiyor (bunda da canın isterse cevap veriyorsun) ya da susmam ve sana trip atmam, kızmam, kırılmış olmam falan gerekiyor. Ancak öyle dilin çözülüyor senin. Yanlış anlama taktik falan yapmadım hiç. Seni konuşturmak için böyle bir yol izlemedim yani. Seni tanıdığımı anlatmaya çalışıyorum yalnızca. Lütfen beni doğru anla. Yanlış anlarsan çok üzülürüm. Senin tabiatın bu ve ben tam da bu adamı sevdim zaten.

O yüzden, sen yanımda bir kitaba gömülüp saatlerce onu okusan da severim ki ben seni. Seni hiç rahatsız etmem, saygı duyarım. Kucağına yatarım mesela. Omzuna başımı koyarım. Seni öperim. Sana kitap hakkında sorular sorarım. Beraber okuyalım derim, eğer kitap ilgimi çekerse. Veya sen bana anlatırsın kitabı. Yani kitap okumana karışacak değilim, kitap okumak güzel bir şey. Ama yani hani ben günde iki saat falan okusam kâfi, gerçi Kemal'i o kadar okuyamıyorum çünkü çok üzüyor beni ama senin böyle oturup on beş saat kitap okumanı bekliyordum. Çünkü yanına dünyada kitapçı kalmamışçasına yetmiş sekiz tane kitap almanı kafamda başka bir yere koyamadım. Dedim ki herhalde sadece kitap okuyacak bu yolculukta. Hatta dedim ki içimden, kitap okuma maratonuna çıkıyor, tek hayali okyanuslara açılıp kitap okumakmış bu adamın. Ve bunun beni sıkmamasına kendimi şartlamıştım.

Ama yolculuğa çıktığımız günden bu yana, benim elimde bir iş olmadığında, hiç oturup kitap okumadın ve bu beni öyle duygulandırıyor ki. Ben sabahları geç uyandığım için, benden önce uyandığında kitap okuduğun için, beni gördüğünde elinden o kitabı bırakman çok hoşuma gidiyor. Ben formüllerime çalıştığımda kitaplara veya yapacağın işlere gömülmen, ya da yatı o zamanlar sürmen, ama benim boşta kaldığım her an benimle ilgilenmen ve beni hiç yalnız bırakmaman da çok hoşuma gidiyor. Bunu beklemiyordum herhalde. Romantik olduğunu biliyorum. Düşünceli olduğunu da. Beni gözettiğini de. Ama sen, dünyanın merkezinde ben varmışım gibi davranıyorsun ya... Bu, ben bu satırları yazarken, ağlamama sebep oluyor."

Gözyaşlarımı silerken, bir elimi karnıma koymuştum. "Ada..." dedim, başımı karnıma doğru eğerken. "Ben, babanı çok seviyorum!"

"Seninle birlikte film izlemeye çok alıştım. Geçen gece, sen erken uyudun ya, ben tek kalınca film izleyeyim dedim ama her sahnede, senin mimiklerini tahmin etmeye çalıştım. Sonra da zaten sıkıldım, kapattım filmi. Bana yemek yapmana da çok alıştım. Sana fi tarihinden başlayarak bütün anılarımı anlatmaya da. Çatık kaşlarınla beni yargılamana ama yargıladığını da çok çaktırmamaya çalışmana. Yadırgamana belki? Ben aslında, her şeyden kolay sıkılırım ama senden sıkılmıyorum. Senden sıkılmamaya şaşırıyorum. Her an yan yanayız ve ben, uyurken bile, seni çok özlüyorum.

Umarım sen de benden sıkılmamışsındır. Çünkü sen, benden sıkılacaksın diye ödüm kopuyor. Birlikte baş başa çıktığımız bu yolculuğumuzun çok riskli olduğunu yeni yeni anlıyorum. Hani bir noktada anlatacak şeylerimiz bitecek ve sonra konuşacak hiçbir şey bulamayacağız diye geriliyorum. O yüzden ben, anlatacaklarımı kısıyorum ki cebim boşalmasın. Tüketmeyeyim kendimi. Vicdan azabı çekmemek için söylemem gerek, geçen gece karnım çok acıktı ya. Sen bana tost yapayım mı diye sordun ya. Ben

yok, kraker yerim dedim. Canım çok tost çekti ama sen sürekli mutfağa girersen de bir yerden sonra bunalırsın benden diye bir korku çöktü üzerime. Kesin bu izlediğimiz boşanmalı film yüzünden. O yüzden yalan söylemek zorunda kaldım sana."

Birlikte çok eğleniyor olmamız, çok mutlu olmamız, birbirimizle vakit geçirmeyi seviyor olmamız muhteşem bir şeydi ama bütün bunların, Bora için monoton bir şeye dönüşmesinden korkuyordum. O yüzden, doğum gününde hayatımıza ekstra bir heyecan gelsin istemiştim. Azıcık trip atmaktan, Bora'nın alyansına odaklanmasından ve doğum gününden biraz uzaklaşmasından zarar gelmezdi. Hem sürprizler, şaşırmalar, duygu değişimleri falan bir ilişkiyi zinde tutmaz mıydı?

"Ben, benden sıkılma diye her şeyi yapacağım sevgilim. Ama sen, benden sıkılmaya başlarsan, ama birazcık bile olsun sıkılırsan bak, beni uyar, tamam mı? Ben hemen geri çekilirim, sana alan açarım, senin nefes almana izin veririm. Dan diye bana gelip sıkıldım demenden iyidir, sıkılmaya başladığını söylemen.

Tamam mı sevgilim? Burayı okurken gel ve bana tamam de, ben anlarım."

Gözyaşlarımı silerken, aklıma gelen şeyle beraber gülümsemiştim.

"Bora... Bi' de sen, tam on beş gün önce, bana "dur bebeğim" dedin, laf arasında. Yine der misin? Çünkü benim nutkum tutuldu da."

O akşam da mutfaktaydık. Bora yemeği hazırlarken, ben de ona aslında birlikte okuduğumuz ama sanki o okumamış gibi davrandığım, Leo'nun bana hediye ettiği, bebeklerle alakalı kitabın içinden edindiğim engin bilgileri paylaşıyordum. Beni, anlattıklarımı ilk kez duyuyormuş gibi bir dikkatle dinlerken, o esnada ağzımın suyunu akıtan bir salata yapıyordu.

Benim, buzdolabının önünde durmuş aralıksız konuşmamı bölmek istemediği belliydi fakat bir noktada, buzdolabından

bir şey almak zorunda olduğu için, *"Dur bebeğim,"* demişti.

Öyle şaşırmıştım ki neredeyse ağzım açık kalmıştı ve kalbim, bir anda, çok hızlı atmaya başlamıştı. Bora'nın bana, en az adımla seslenmesi kadar *sevgilim* deyişlerini de çok seviyordum fakat *bebeğim* deyişine de nedendir bilinmez, düşmüş bulunmuştum. Bora, bunu fark etmiş miydi fark etmemiş miydi bilmiyordum. *Bebeğim* dediğinin dahi farkında olmayabilirdi. Zaten bence, ben sürekli bebeklerden bahsettiğim için bilinçaltı *bebek* kelimesiyle dolmuş taşmıştı ve bu yüzden bir anlığına boşta bulunup bana öyle hitap etmişti.

Ama sevmiştim, ne yapayım?!

"Neyse. Ay sürekli neyse diyorum bir dakika, sayacağım. Dört. Seninle olmak çok güzel. Aynı yastığa baş koymak, aynı güne uyanmak, sevişmek ve seninle yaptığımız her şey çok güzel. Seni çok seviyorum sevgilim. Belki de ilk an'dan beri. İlk an'dan beri sevemem ama... Senden hemen çok etkilendiğimi de inkar edemem... Hani sen, beni ilk gördüğünde kainatın en güzel yeşiline, Maçahal'e çarpılmışsın ya... Ben de seni ilk gördüğümde, nefesin boynuma değdiğinde... Oraya zaten dövme yaptırdım... 3-8-11-8! Sensiz bir ömrü düşünemem. Ve bizim, beraber geçireceğimiz ömre dair çok güzel hayallerim var. Formüllerimle var olacağım. Bence ben, eninde sonunda, adını tarihe yazan bir matematikçi olacağım Bora ya... Sen ne düşünüyorsun? Kızımızın matematikçi olmasını çok isterim. O da annesinin yolundan gitsin, gönül versin sayılara... Bu konuda bana yardımcı olacağını biliyorum. Şimdiden çok teşekkür ederim sevgilim.

Bu, kızımız doğmadan önceki son doğum günün ve aslında beraber kutladığımız ilk doğum günün olacak bu... Çünkü öncekini sayamayız. Seni vurduğum bir doğum gününü saymamız saçma olurdu zaten. Bora, bazen aklıma geliyor sevgilim, ya ölseydin?! Allah korudu seni! Biliyor musun,

seni vurduğum için beni öldüreceğinizi düşünmüştüm. Çok kötü anılar..."

Bunları düşünmek, bunlardan bahsetmek, kötü bir mektup yazmak istemiyordum ama kalem sanki, benden bağımsız ilerliyordu ve ben kendime engel olamıyordum. Keşke mail yazsaydım, en azından silebilirdim.

"Keşke o günü mailden silebileceğimiz gibi anılarımızdan da silebilsek. Dövmen çok güzel ama... Kurşun yarasını kapattığın dövmen... O dövmeyi ilk gördüğümde inanılmaz şaşırmış, şok olmuş, kabul edememiştim. Bora... Ben seni çok seviyorum. Ve sen de beni sevdiğin için çok mutluyum. Birbirimizi sevmemiz, yan yana olmamız, sence de çok büyük bir şans değil mi ya? Gökhan da öyle dedi. Herkesin yaralı bereli hikayesi var ama çok şükür biz seninleyiz. İyi ki sevgilim, iyi ki!"

On ikiye çeyrek kalaya kurduğum alarm çalınca, vaktimin kalmadığını fark ettim.

"Ve bugün, senin doğum günün... 8 Temmuz 2021... 34 yaşına bastın... Ne hissediyorsun? Ben çok heyecanlıyım! Çünkü aslında ilk kez kocamın doğum gününü kutlayacağım. Sana şahane sürprizler hazırladım, bir sürü, inşallah beğenirsin.

Bugün, ben de, senin doğum günün için dilek dileyeceğim.

Dileğimi sana söylemem ama..."

Tek bir dileğim vardı: Bora ve Ada'yla, bir ömür, mutlulukla var olabilmek.

"İyi ki doğdun sevgilim.

Seni çok seven, Nazlı."

Mektubu zarfa koyarken, arka cebimdeki alyansımı çıkarttım. Zarfı ve alyansı masanın üzerine koyacak, Bora'ya ondan ayrılıyormuşum gibi yapacaktım. Mektubu okumanın ilk anda aklından bile geçmeyeceğine emindim çünkü *"Ben gidiyorum!"* diyecektim ve o da beni durdurmak isteyecekti. Kavga edecektik. Kavganın en şiddetli anında da dudaklarına yapışacaktım ve sesimin tınısına asla dikkat etmeden, *"İyi ki doğdun sevgilim!"* diye bağıracaktım.

Çok iyi bir *sürpriz doğum günü* senaryosu olduğu söylenemezdi ama elimdeki imkanlar dahilinde, en aklıma yatan planım buydu.

Unutamayacağı bir doğum günü olacaktı!

"Ada!" dedim, yine karnımı dürterken. "Şimdi biz, babanla oyun oynayacağız, tamam mı? Şakacıktan kavga edeceğiz. Sakın gerçek sanıp üzülme." Sesim kendi kulağıma ulaştığında yüzüm buruşmuştu. "Ada bana bak, eğer beni anlamıyorsan fena bozuşuruz ha! Ben bu kadar hesabı Kara'ya vermedim zamanında." Alt dudağımı ısırdım. "Kara, bir çizgi film kahramanı. Tweety gibi bir şey. Böyle sevimli... Tatlı. Komik ve neşeli. Eskiden yayınlanıyordu. Ben de ona aşıktım resmen. Ama yayından kaldırdılar. Zararlı içerik kategorisindeymiş." Kaşlarımı çattım. "Ada, artık anlıyorsan da bu kadarını anlayamazsın ya! Sonuçta, Benjamin'i falan da senin yanında konuşmak zorunda kalıyoruz. N'apalım yani, sen duyma diye mesajlaşalım mı?! Bizim de hayatımızın bazı gereklilikleri var. Lütfen biraz uyum sağlamaya çalışır mısın?"

Derin bir nefes verdiğimde, delirmeye başlayıp başlamadığımı sorgulamıştım. Hamilelik hakkında okuduğum kitaplar ve izlediğim videolar, gerçekten de psikolojimi bozuyordu. Aslında inandığım şeylerle, ya gerçekse bunlar kaygılarım birbirine geçiyordu. Kafamın almadığı, bilimin beni aydınlatamadığı, bazı önemli karanlık noktalar vardı. Bebeklerin anladıkları konusunda hemfikirdik ama ne kadar anladıkları konusunda hiç kimse net bir şey söylemiyordu.

Zarfla alyansımı elime aldım ve ayağa kalktım. Saat on ikiye sekiz vardı. Bora'yı bulmak üzere yatın salonuna ilerledim ama onu bulamadım. Dışarıya çıktım. Üst kata çıktım. Yatak odasına indim. Hazır yatak odasına inmişken, komodinin çekmecesine sakladığım Bora'nın alyansını, şortumun arka cebine koydum. Mutfağa girdim. Bayan Amata, Mustafa ve Sinan'ın odalarının bulunduğu personel alanına inecekken, merdivenlerde Sinan ile burun buruna gelmiştim. "Buyurun Nazlı Hanım?" dedi.

"Bora nerede?" diye sordum, merakla.

"Denize girdi," dedi. Kaşlarımı çattım. "Bir şey düşürdüğünü söyledi ama tam anlamadım."

Sıkıntılı bir nefes verdim ve yatın giriş tarafına ilerledim. Etrafıma bakındım ama koy, ancak yattan süzülen ışık kadar aydınlıktı. Bora, Allah'ın Tiren Denizi'nin dibine dalmıştı ve bu karanlıkta onu nasıl bulabileceğimi bilememiştim. Alyansımla mektubu masanın üzerine bıraktım. Biraz ileride, malzemelerin olduğu, üstü tezgah olan sandığı açtım ve içinden fener aldım. Denize doğru fener tutarak, Bora'nın ışığı görmesini sağlamaya çalıştım. Sinirlerimi nasıl yatıştıracağımı bilemiyordum! Acaba yatın kornasına da mı bassaydım? Duyar mıydı? On üç saniye sonra, suda bir hareketlilik fark ettiğimde, feneri oraya doğru çevirdim. Bora, bir elini gözlerine siper ederken beni fark etmişti. Bana doğru yüzmeye başladı.

Birkaç basamak indim ve ayak bileklerim suya değecek şekilde, yatın merdivenine oturdum. "Manyak mısın ya sen?!" diye bağırdım. "Neden habire denize giriyorsun?! Hasta mısın?! Ne denize girme sevdasıymış arkadaş! Mart'ta mıyız?! Yoo! N'oluyor?! Her arkamı döndüğümde ıslanmak zorunda mısın ya sen?! Ben sürekli seni kurutacak mıyım?!" Bora merdivenlere ulaştığında, yüksek çıkan sesim karşısında kaşlarını çatmıştı. "Aaaa!" diye kızdım. Neyse ki siyah şortunu çıkartmış ve deniz şortu giyebilmeyi akıl etmişti. "Bu ne ya?! İki laf söylenmiyor, hemen denize atlamalar, derinlere dalmalar! Bir de su altı feneri almışsın, bravo!"

"Yüzüğü belki denizde düşürmüşümdür diye..." dedi. Saçındaki suları dağıtmak istercesine kafasını salladığında, suyun birazı bacaklarıma sıçramıştı. "Bulamadım. Sabah da bakmak lazım."

"Bulamazsın tabii!" dedim. Bağırmıyordum fakat sesimden taşan öfke barizdi çünkü sürprizimi mahvetmeye yeltenmişti. "Neden kafana göre iş yapıyorsun?! Sana denize gir, yüzük ara diyen mi oldu gece gece?! İyi ki muhatap

olmayacağımı söyledim ha! Ne meraklıymışsın hemen benimle muhatap olmaya sen de?!"

Ne dediğimi bilmediğim gibi, onun da zaten beni anladığını düşünmüyordum. "Muhatap olmak için değil..." dedi. Belki o da, aynı benim gibi, ne dediğinin pek de farkında değildi. "Sadece, seni anlıyorum." Bakışları alyansımın takılı olmadığı sol elimin yüzük parmağına kaydı. "Senin alyansının da..." İç çekti. "Kaybolma ihtimali karşısında... Ben de çok öfkelenmiştim."

"Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Anlamadım?"

Bakışları, aynı içinde olduğu deniz gibiydi. Duru ama gece kadar karanlık. "Özür dilerim Nazlı," dedi. Bütün bedenimin, buz gibi bir suya atlamışım gibi titrediğini hissettim. "Ben... O alyansa zarar gelmesin diye, sende kalsın diye, yani bir alyansın bir insana ne kadar güç verdiğini birebir bildiğimden... Mehmet Şahindağ'ı öldüreceğim gün... Kasaya kaldırmıştım. Biliyorsun. Öyle kıymetli. 1 Nisan 2017'de parmaklarımıza taktığımızdan beri."

"Bora..." dedim fakat devamını getiremedim.

"Gökhan benim yerime gidip de alyansları alıp bana getirdiğinden beri, çok kıymetli hatta. Ve hatta bir gün evvel sen, alyans takıp takmayacağımı sorduğunda, sana, hiç düşünmeden takacağımı söylediğimden beri... Normalde takmazdım. Sevmiyorum. Ama sen sorunca... Hevesle... Ben de o an heveslendim. Senin için yaptırdığım alyansın aynısından, kendim için de sipariş ettim. Akşamın bir vakti, konakta bulduğum iple, hayatımda ilk defa yüzük ölçüsü almıştım."

Bora'nın yüzük ölçüsü almak için kullandığı ip, boğazıma dolanmıştı. Doğum günü için yaptığım saçma sapan planla, onu istemeden üzmüştüm. Kendim de üzülmüştüm. Hem de ondan daha çok. Gerçeği nasıl itiraf edeceğimi bilmiyordum. Muhtemelen çok kızacaktı, ben olsam ben de kızardım. Yok, benim bu gerçeği itiraf etmem mümkün değildi, öyle bir ihtimal yoktu, olamazdı. Kızmakla kalmaz, doğum gününü benimle kavga ederek geçirirdi. Çok üzülmüştü. Bu kadar

üzüleceğini tahmin etmiyordum. Gözlerimden birkaç damla yaş süzülürken, "Kurulan... Üşüyeceksin," dedim.

Ayağa kalktım ve dikkatle yata çıktım. Bora da arkamdan geliyordu. Yüzüne bakacak yüzüm yoktu fakat adımları dan diye durunca, merakıma yenik düşmüş ve ona dönmek zorunda kalmıştım. Onun bakışları ise masanın üzerindeki zarf ve alyanstaydı. Kalakalmıştı. Arzu ettiğim üzere (!) ayrılmak istediğimi sanmıştı.

"Bora," dedim yavaşça.

"Bir mektupla, alyansının üst üste durması pek hoşuma gitmedi," dedi. Bakışları beni bulurken, sesi de yüzü de ifadesizdi. "Bak, çok saçma sapan bir şey yaşıyoruz şu anda. Yüzüğü bulabilir miyim, emin değilim. Ama bulamazsam da telafi edeceğim. Lütfen alyansını tak, Nazlı."

"Tamam, tabii..." dedim yavaşça. Masaya ilerledim. Alyansımı parmağıma taktım. "Taktım," dedim ve elimi havaya kaldırıp, ona gösterdim.

Mektubu yırtacağım sırada, "Dur bi' dakika, dur!" dedi. Birkaç adım atmış ve yanıma gelmişti. Elinin ıslak olmasını önemsemeden zarfı elimden çekti ve gözlerini gözlerime dikti. "Hemen, nasıl ikna oldun sen?"

"Oldum işte," dedim, mektuba uzanmaya çalışırken. Fakat Bora elini ne zaman Özgürlük Anıtı gibi havaya kaldırsa, parmak uçlarımda yükselsem de çaresiz kalıyordum. "Verir misin o mektubu?"

"Bana yazdın sonuçta," dedi.

"Ama artık önemi yok," dedim. Okumaması lazımdı. Doğum günü sürprizini falan karıştırmadan, alyansını mantıklı bir yere saklayıp, bu durumun üstünü örtmem lazımdı. Banyoya koyardım! Evet, alyansını banyoya koyardım ve onun bulmasını beklerdim. Benim işin içinden hemen sıyrılmam lazımdı. Zaten mektubum da çok saçmaydı. "Lütfen. Taktım işte alyansımı. Ayrılmıyorum senden. Ver hadi. Bak, daha fazla uzanmaya çalışırsam o mektuba, bu Ada için çok riskli olur."

"Uzanmaya çalışma o zaman?" dedi, sorar gibi.

Mektupta, alyanstan bahsetmemiştim. Mektubu okusa bile yırtacak, işin içinden sıvışacak, konunun asla alyansa gelmeyeceği bir boşluk bulabilir miydim?

"Bana yazdın madem... Okuyacağım."

Trip atarken mektup yazmam saçmaydı. Önceden yazdığımı mı söyleyecektim? Ne söyleyecektim? Yeni bir plan kurmam lazımdı. Bora asla ama asla, o alyansın kaybolmadığını ve bende olduğunu öğrenmemeliydi. Yüzüne bakamazdım. Bora'da asla bu sürprize sevinecek, dahası bunu sürpriz sayacak anlayış yoktu.

Kızardı. Çok kızardı. Gerçekten çok kızardı.

Benim kendisine saldırmayacağıma ikna olmuş olmalıydı ki yavaşça zarfı açtı. Yine de bakışları sürekli bana çevriliyor ve beni kontrol etme ihtiyacı hissediyordu. Gerçekten bir anda üzerine atlasam ve mektubu elinden alıp parçalayarak, denize mi atsaydım?

Mektubu okumaya başladığında kaşları çatıldı.

"Doğum günü mü?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet," dedim. Gözlerimiz birleşti. "Bugün, senin doğum günün."

"Doğum günümü biliyorum Nazlı, kimliğimde yazıyor. Bana doğum günüm için mektup mu yazdın?" diye sordu.

"Hı hı," dedim.

Cevabını bilmediğim o soruyu sordu: "Neden?" Öylece kalakaldım. "Yani bana söylemek varken, dip dibeyken, niye bir şey yazma ihtiyacı hissettin ki? Ayrılık mektubu sandım."

"Sen!" dedim hırsla. "Romantiklikten asla nasibini almamış öküz kere öküz olduğu için, öyle sanırsın tabii!" Dudakları aralandı fakat konuşmasına asla izin vermeden, daha da hırslanarak devam ettim. "Çok iyi bilirsin ayrılıkları, mektupları sen! Tabii tabii! Sen neden Ada'ya bir şeyler yazıyorsun?! Bekle, doğunca söylersin!" Verdiğim tepki karşısında şaşırması, beni daha da öfkelendirmişti. "Bende kabahat! Ne diye mektup yazıyorum ki?! Bir saattir küçücük odada tıkıldım kaldım ben o mektubu yazacağım diye be!"

"Yanlış anladın Nazlı..." dedi, bir adımla yanıma yaklaşırken. "O anlamda söylemedim. Şaşırdım sadece." Gülümsemesi gözlerinin içine kadar yayılırken, gözlerimi gözlerinden çektim. Gözlerim ıslak göğüs kaslarına değerken, beni ıslatmayı önemsemeden kendine çekti ve saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu. "Ben bana kızdığın için, kendini odaya kapattın sandım. Teşekkür ederim. Bana kızgın olduğun hâlde, oturup mektup yazdığın için."

Yutkunduğumda boğazımdan çıkan sesi bence duymuştu. Mahcubiyetimi saklamak için Nina Adams'ın ifadesizliğine, Kara'nın poker face'liğine, bildiğim bütün tekniklerin ve taktiklerin işe yaramasına ihtiyacım vardı. Büyük bir dirayetle, "Rica ederim," dedim.

Benden hafifçe uzaklaşırken daha çok gülümsedi. "Keyifle okuyacağım..." dedi. Elime uzandı. "Ayaküstü değil."

Yatın salonuna ilerlerken elimi tuttuğu için, ben de onun peşinden gitmek zorunda kalmıştım. Koltuğa oturdu ve beni de kucağına çekti. Karnım, ıslak karın kaslarına değiyordu. Bir eli belime yerleşirken, mektubu tuttuğu eliyle, karnıma dokundu. Bakışları karnımdaydı.

"Ada..." dedi, neşeli çıkan bir sesle. Baş parmağıyla, okşar gibi ve aynı zamanda da karnıma minik bir baskı uygulayarak, kızımızı harekete geçirmek istiyordu. "Sen, doğum günümü kutlamayacak mısın?" Ada, babasının avucunu yeniden tekmesiyle doldurduğunda, "Muhtemeşem bir doğum günü hediyesi kızım..." dedi.

Tişörtümü sıyırdı ve karnımın üzerine ıslak bir öpücük kondurdu.

"Çok teşekkür ederim," dedi Ada'ya. Bakışları gözlerimi buldu. "Seni de öpebilir miyim sevgilim? Eğer doğum günümün hatırına, yaptığım öküzlüğü mazur görürsen?"

İçime derin bir nefes çektim. Uyarıcı bir tavırla, "Sadece doğum gününün hatırına..." dedim. Uslu bir çocuk gibi başını salladı. Gülümsedim. Ona doğru eğildim ve dudaklarımı dudaklarıyla buluşturdum. Mektubu tuttuğu elini de belime yerleştirmişti. Dudaklarımız birbirlerinde soluklanırken, elleri

nazikçe belimi okşuyordu. Bir elimi ensesine yerleştirdiğimde, öpücüklerinin şiddeti artmıştı. Onun bir eli de kalçama kaydı. Tırnaklarımı hafifçe ensesine batırırken, kalçamı okşamaya başlamıştı.

Allah kahretmesindi, şimdi öpüşmenin zamanı mıydı?!

Eli, arka cebimdeki alyansın şişkinliğine takılıp duraksayınca, beni öpmeyi bıraktı. Hiç çekinmeden, elini cebime soktu. Kapkara gözleri, gözlerimi bulduğunda, alyansı artık elindeydi.

Maalesef.

176.Bölüm

Sevgili yol arkadaşlarım,

Umarım iyisinizdir...

Yorumlarınız, beğenileriniz, tweetleriniz, durmaksızın attığınız mesajlarınız, editleriniz için çok ama çok ama çok teşekkür ederim...

Var olun, daima!

Sizi çok seviyorum!

Yorumlarda buluşuruz...♀

♠

Bakışları gözlerimi buldu. "Seni de öpebilir miyim sevgilim? Eğer doğum günümün hatırına, yaptığım öküzlüğü mazur görürsen?"

İçime derin bir nefes çektim. Uyarıcı bir tavırla, "Sadece doğum gününün hatırına..." dedim. Uslu bir çocuk gibi başını salladı. Gülümsedim. Ona doğru eğildim ve dudaklarımı dudaklarıyla buluşturdum. Mektubu tuttuğu elini de belime yerleştirmişti. Dudaklarımız birbirlerinde soluklanırken, elleri nazikçe belimi okşuyordu. Bir elimi ensesine yerleştirdiğimde, öpücüklerinin şiddeti artmıştı. Onun bir eli de kalçama kaydı. Tırnaklarımı hafifçe ensesine batırırken, kalçamı okşamaya başlamıştı.

Allah kahretmesindi, şimdi öpüşmenin zamanı mıydı?!

Eli, arka cebimdeki alyansın şişkinliğine takılıp duraksayınca, beni öpmeyi bıraktı. Hiç çekinmeden, elini cebime soktu. Kapkara gözleri, gözlerimi bulduğunda, alyansı artık elindeydi.

Maalesef.

"Nazlı!" dedi, coşkuyla. "Nerede buldun?!" Dudaklarının kenarına çocuksu bir gülümseme yayılırken, sevinçle

parlayan kapkara bakışları alyansına çevrilmişti. "Teşekkür ederim sevgilim!" Zorlukla yutkundum ama fark etmedi. Alyansını, yeniden kavuştukları için çok mutlu olduğunu saklama gereği duymadan, parmağına taktı. "Nerede buldun?" diye sordu, yine.

"Komodinin çekmecesinde," dedim.

Bakışları gözlerimi bulurken, "Hangi komodinin?" diye sordu.

"Seninkinin," demem lazımdı. Alyansını kendim saklamamışım da tesadüfen bulmuşum gibi davranmam lazımdı. Bu geceyi, daha fazla mahvetmemem lazımdı.

"Benimkinde miydi?" diye devam etti, benden henüz bir cevap alamazken. "Yoktu. Baktım ben. Seninkine bile baktım. Her yere baktım. Hiçbir yerde yoktu."

Yalan söylemem lazımdı ve fakat kapkara gözlerindeki ifade beni hipnoz ediyor, bütün gerçekleri itiraf etmem konusunda, vicdanımı rahat bırakmıyordu.

İçime kesik bir nefes çekerken, "Benim komodinimin çekmecesindeydi, evet," dedim.

"Yoktu," dedi direterek. "Sen odadan çıktığında, baktım ben."

"Vitaminimin içindeydi," dedim.

Kaşları çatıldı. "Ne?" dedi. Anlayamaması, anlasa da anladığını algılayamaması normaldi. "Nasıl yani?" Cümlem, ona öyle mantıksız gelmişti ki, öldü sandığı ablasının dirildiğine dahi inanabilir ama bir alyansın, bir vitamin şişesinde herhangi bir işi olabileceğine inanamaz gibiydi. "Ne alaka ya?"

"Ben koydum çünkü," dedim.

"Onu anladım Nazlı," dedi, dümdüz bir tavırla. "Alyansımın, vitamininin içine yürüyerek gitmediğini tahmin ediyorum çünkü! Sebebini anlamıyorum sadece. Umarım mantıklı bir sebebi vardır."

"Kendimce, evet..." dedim. Yutkunmaya çalıştım. "Heyecan olsun diye."

"Ne heyecanı ya?!" diye sordu.

"Sürpriz olsun diye yani..." dedim.

"Nesi sürpriz bunun Nazlı?" diye sordu. Şaşkın mıydı, sitem mi ediyordu, sadece anlamaya mı çalışıyordu yoksa çok mu kızgındı anlamıyordum.

"Yani işte, şey..." dedim. Kelimeler imdadıma yetişmiyor, hatta bir araya gelmemek için benden ölesiye kaçıyorlardı. "Sen," diye devam ettim. "Alyansını takmadın. Kaybettin. Alyansını kaybettiğin için... Yani sen öyle sandın. Ayrıldığımızı sandın. Sanacaktın." Beni yargılamaya hazır gibi duran kapkara bakışlarını gözlerime alenen dikmese, konuşmakta bu kadar da zorlanmayabilirdim. "Kavga edecektik. Sonra sen, beni durduracaktın. Çünkü ben gidiyorum." Kaşlarını öyle bir çattı ki gerçekten irkildim. "Şakacıktan şakacıktan," dedim hızla. "Yani gidiyor-muş gibi yapacaktım. Ve sen de beni durdururdun, değil mi? Sonra da öpüşecektik."

"Sürpriz olan ne, hâlâ anlamadım?" dedi.

Sürpriz, kelime anlamıyla itibarıyla, birinin beklemediği, onu şaşırtan, sevindiren bir olaydı. Üzdüğü de olurdu ama benim amacım gerçekten Bora'yı sevindirmekti. Sürpriz kelimesinin anlamını biliyorsa, kaldı ki dilimize Fransızca'dan geçmişti ve pekâlâ bilmesi gerekirdi, anlattıklarımın da bir sürprizin parçaları olduğunu anlaması gerekirdi.

"Yani..." dedim, ne diyeceğimi bilemeyince. "Yanına gelip, dümdüz bir *iyi ki doğdun* demekten, daha ilgi çekici ve sıra dışı diye düşünmüştüm."

Yüzü hoşnutsuzlukla buruştu. "Ben, seni durduracaktım da öpüşecektik de falan filan... Hangi ucuz romantik filmin senaryosu bu?" Elindeki mektuba baktı. "Bi' de üşenmedin, ayrılık mektubu mu yazdın?" Zarfı koltuğun üstüne bıraktı. "Alyansımı, parmağımdan ne zaman çıkarttın? Ben uyurken mi?"

"Duşta..." dedim, mektubu elime alırken. "Dün gece." Zarfı avucumda buruşturduğumda, bakışları bir an için elime kaymış, sonrasında yine gözlerimi bulmuştu. "Neyse... Kötü bir başlangıç oldu. Otuz dördüncü yaşın için yani."

"Niyetin iyiymiş en azından," dedi. Fakat bunu derken oldukça soğuk ve mesafeliydi.

"Yine de özür dilerim," dedim.

"Önemli değil Nazlı," dedi ama sesi de ifadesi de basbayağı önemli olduğunu haykırıyordu.

"Çok kızdın... Değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi, hiç düşünmeden. Bakışlarını benden kaçırdı ve başını sağa çevirip, öylesine etrafına bakındı.

"Ben uyuyayım o zaman," dedim. Kucağından kalktığım sırada, bakışları yeniden bana çevrilmişti ama gözlerimi gözleriyle bir daha birleştirirsem ağlayacağımı bildiğim için, bu sefer ben ona bakmadım. "Çok yoruldum zaten..." dedim, buruşturduğum zarfı şortumun arka cebine sıkıştırırken. "İyi geceler. Sen de kurulan bence. Yani üstünü değiştir. Bence yani. İyi geceler."

Arkamı döndüm ve hızlıca yatak odamıza ilerledim. Ağlayacak hiçbir şey yoktu. Ucuz romantik filmlerin Bora'ya göre olmaması gayet normaldi, zaten bana göre bile değildi ki. Yalnızca, ben bu fikrin kulağa, *ucuz bir romantizm* olarak tınladığını fark etmemiştim, hepsi buydu. Çok iyi bir plan değildi, biliyordum ama demek ki çok iyi olmamasının yanı sıra, çok kötüydü de. Olabilirdi. Bu plan bu kadar kötüyse, mektubum çok daha vahim olmalıydı çünkü onun ne kadar çirkin, berbat ve saçma olduğunun, en başta ben farkındaydım.

Odaya girdim. Işığı açmadan doğrudan banyoya ilerledim. Yüzümü yıkayıp kot şortumu çıkarttım. Yeniden odaya geçtim ve tişörtle yatağa girdim. Ağlayacak hiçbir şey yoktu. Zaten üzülmemiştim de. Hormonlarımı altüst eden bir kız çocuğuna hamile olmak dışında, gözlerimin dolması için herhangi bir sebep yoktu. Aslında yüzümü sadece suyla değil, doktorumun verdiği solüsyonla yıkamam ve kremlerimi sürmem gerekiyordu çünkü hormonlarımı altüst eden kız çocuğu yüzünden cildim fazla kuruyordu ama her gece, ayna karşısında vakit geçirecek kadar iyi hissetmeyebilirdim. İyi hissetmememin, bu gece olanlarla

alakası yoktu. Üzgün değildim, zaten üzgün olduğum için ağlamıyordum. Hamileliktendi hep. Sonuçta, yirmi birinci haftamdaydım artık. Kendimde, her an güç bulamayabilirdim.

Oda kapısının açıldığını hissettiğimde, gözlerimi yumdum ve gözlerimden akan yaşları sildim. Umarım Bora, üstünü değiştirip odadan çıkardı çünkü ağladığımı fark etmesini ve ona, bir de bu şekilde rezil olmayı gerçekten istemiyordum. Bu gece yeteri kadar utanmıştım ve fazlasına hiç mi hiç gerek yoktu.

Süt.

Sıcak, ballı süt kokuyordu.

"Süt ısıttım sana," dedi. Fincanı komodine bıraktı ve gece lambasını açtı. "Onu iç, öyle uyu."

"Sağ ol," dedim. Ağladığımı anlamaması için büyük bir mücadele vermiştim ama ne kadar başarılı olabildiğim tartışılırdı. Bora gardıroba ilerlerken, boğazımı temizledim. "Boğazım bi' garip zaten. Hasta olacağım herhâlde. Sesim, ağlıyormuşum gibi çıkmaya başladı."

Hafifçe doğruldum ve fincana uzandım. Hamilelik, sıcak sütü, vişne suyu kadar olmasa da sevmeme sebep olmuştu. Son zamanlarda sıklıkla, ballı içiyordum. Bir çay kaşığının ucu kadar balın sütle karışarak yaydığı koku, sebepsizce beni mutlu ediyordu. Şimdi de mutlu etmişti. Bora, eşofmanını giyip banyoya geçerken, sütümün dörtte üçünü bitirmiştim. Kalanı da hızlıca içip, fincanı komodinin üzerine koydum ve gece lambasını kapatıp, yeniden uzandım. Gözlerimi yumdum.

Bora gelip bana sarılabilir miydi?

Saymaya başladım. Bir. İki. Üç. On dört. On beş. On altı. Yirmi yedi. Yirmi sekiz. Yirmi dokuz. Elli. Altmış. Yetmiş. Seksen bir. Doksan iki. Yüz üç. Yüz on dört. Yüz yirmi beş. Yüz otuz altı. Yüz kırk yedi. Yüz elli sekiz. Yüz altmış dokuz. Yüz seksen.

Saniyeler geçiyordu ve Bora gelmek bilmiyordu.

Dört yüz seksen yedinci saniyede, nihayet, banyonun kapısı açıldı. Sırtım ona dönüktü, zaten gözlerim kapalıydı, adımları da sessizdi. Olduğu yerde duruyor muydu, yürüyor muydu, yürüyorsa da yatağa doğru mu kapıya doğru mu anlamıyordum. Yatak hareket etti. Üzerimdeki incecik çarşafın hareketlendiğini hissettim. Bora, yatağın içine girdi. Bana doğru yaklaştığında, utanmasam sevinçten çığlık atacaktım. Usulca bana doğru sokuldu. Burnunu saç diplerimde hissederken, elini karnımın üstüne yerleştirdi.

"Sana çok kızmıştım..." dedi, ama cümlesine tezat derecede, sesi yumuşacıktı.

"Geçti mi kızgınlığın?" diye sordum, kısık bir sesle.

"Cık," dedi. Verdiği sesli nefes, saçlarımın arasından enseme nüfuz etmişti. "Şimdi, daha da kızgınım."

"Bir şey yapmadım ki ben..." dedim, burnumu çekerken. "Yeni bir şey yapmadım yani."

"Yaptın. Hâlâ da yapıyorsun," dedi.

"N'apıyorum?" diye sordum.

"Senden sıkılacağımı düşünüyorsun," dedi.

Gözlerimle dudaklarım eş zamanlı açılmışlardı. "Mektubumu nerede buldun?" diye sordum, şaşkınlıkla. Karanlıkta olmamıza ve sırtım ona dönük olmasına rağmen, yüzümün kızardığını görmesinden korkuyordum.

"Şortunun cebinde, benden yürüttüğün başka bir şey var mı diye kontrol etmek istemiştim de..." dedi, imalı bir tonlamayla. "Nasıl düşünebilirsin bunu, aklım almıyor."

"Niye okudun ki mektubumu? Çok saçmaydı o. Okumamalıydın. Berbat bir doğum günü geçirmene sebep oluyorum, Allah kahretsin!" diye hayıflandım.

"Senin, yanımda olduğun bir doğum gününün, nasıl berbat geçebileceğini düşünebilirsin Nazlı?" diye sordu. Sesinde gerçekten büyük bir merak saklıydı. "Sence ben, bu yolculuğa bir heves mi çıktım? Liseli miyiz biz? Hayatta ne istediğimizi bilemeyeceğimiz yaşlarda mıyız? Sence benim, sana olan hasretim daha dinmemişken üstelik, senden sıkılmam gibi bir şey mümkün olabilir mi?"

"Ama ben, sıkıcı biriyim..." dedim, üzülerek.

"Kime göre?!" diye sordu, sitem eder gibi. Sessiz kaldım. Ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Bugüne kadar defaatle sıkıcı olduğumu söyleyen, o kadar çok insan olmuştu ki. "Kendine yaptığın haksızlıklar beni ilgilendirmez fakat, kendine benim gözümden bakmaya kalkma. Çünkü bunu beceremiyorsun." Yutkunmaya çabaladığımda boğazım acımıştı. "Sana söylemiştim. Elisa'yı kıskandığında. *'Geleceğine sen diyen bir adam, senden gelecek ve seninle ilgili her şeye razıdır,'* demiştim Nazlı, ne sıkılması?!"

"Ama ya konuşacağımız şeyler biterse?" diye sordum, korkuyla.

"Flört mü ediyoruz biz Nazlı?!" diye kızdı. İçine derin bir nefes çekip devam ettiğinde, sesi biraz olsun yumuşamıştı. "Senin anlatacakların bitse... Ki bu nasıl oluyor, ben pek anlamıyorum, benimkiler bitmez. Hayatın getirdiği her yeni gün, aynı zamanda da yeni kelimelere gebedir."

"Ama senin ilgi alanlarına ya ben yetişemezsem? Ya sana yetemezsem? Ya-"

"Nazlı!" dedi, sözümü keserek. "Neden, bu ilişkide *mükemmel* olanın ben olduğumu düşünüyorsun?" Kaşlarım çatıldı. "Neden, kusurlarımı görmüyorsun?"

"Kusursuzsun çünkü sen," dedim.

Boğazından, neşeden uzak ve soğuk bir kahkaha döküldü. "Daha neler," dedi. İçine kesik bir nefes çekti. "Benim de herkes gibi, senin gibi, kusurlarım var, Nazlı. Kusur, kötü bir şey değil ki. İnsanı, insan yapan şey, düşündüğünün aksine. Ben senin kusursuz olmadığını biliyorum ve seni, kusurlarınla seviyorum."

"Ne, benim kusurlarım?" diye sordum, merakla.

"Kusurların olması, kusurların olduğunu biliyor olmam, bu kusurları gördüğüm anlamına gelmiyor..." dedi. Büyük, derin bir nefes koyverdi. "Kendinin en büyük düşmanı olursan, biz ne kadar uzağa gidersek gidelim, gönlümüz rahat olmaz. Olamaz. Yapma bunu. Yalvarırım yapma... Bütün bunlar hamile olduğun için ya da hormonlarından dolayı da değil.

Biliyorum. Kendini değersiz hissetmemen için büyük bir mücadele vermem gerekirken, en büyük yarana tuz bastığımı biliyorum. Bile isteye ama sırf senin için, seni hayatta tutmak, korumak için, sende derin izler bıraktığımı biliyorum. Seni iyileştirmeyi ne kadar çok istesem de, içinde bana çaktırmadığın yaralar taşıdığını da biliyorum. Hiçbir zaman unutmayacağım, sana bunu yapanın ben olduğumu. Ama keşke... Keşke, sana unutturabilsem."

Gözlerimden akan yaşları sildim ve yüzümü ona döndüm. "Sen, benim kusurlarımı tamamlıyorsun..." dedi. Karanlıktı, gözlerini seçemiyordum ama sanki o, tam da benim gözlerimin içine bakıyormuş gibi konuşuyordu. "Ben de senin kusurlarını tamamlarım. Çünkü beraber olmak, tam da bu..."

"Ben, o kadar ajan oldum ama... Hâlâ karanlıkta senin gibi göremiyorum." Elimi, yüzüne doğru uzattım ve avucumu yanağına yasladım. Bu sırada, ona biraz daha sokulmuştum ve karnım, karnına değmişti. "Çok üzüldün... Alyansına..." Elimi tutunca, alyansı parmaklarıma değdi. "Sana ne kadar sokulmak istesem de artık aramızda karnım var, buna da ayrıca sinir oluyorum."

Avucuma uzunca bir öpücük kondurdu. "Daha da büyüyecek karnın..." dedi. Sesi huşuyla dolmuştu. "Ama bu, çok güzel değil mi? İkimize de ait bir varlığın.." Elini karnımın üzerine yerleştirdi. "Senin bedeninde can bulması... Bize, sihirli bir değnekle dokundu sanki. Şimdiden."

"Bora..." dedim, yavaşça.

Alnını alnıma yaslarken, "Efendim sevgilim?" dedi.

"Özür dilerim..." dedim, içtenlikle. Elimi yeniden sakallarına yerleştirdim. "Gerçekten. Seni üzdüğüm, kızdırdığım, incittiğim, kırdığım için."

Dudakları burnuma değdi. "Önemli değil," dedi. Sesinin tınısı pamuk şeker gibiydi. Dudaklarımı yaladım, canım pamuk şeker istemişti. "Ayrıca... Bana kızıp, benden boşanamazsın."

Mektupta yazdığım saçma sapan şeyler aklıma geldiğinde kıkırdamadan edememiştim. "O nedenmiş? Evlenmek kadar, boşanmak da doğal bir hak."

"Cık," dedi, burnu burnuma değerken. Avucu yanağıma kapanırken, baş parmağı dudaklarımın kenarına yerleşmişti. "Aslında, bunu da söylemiştim ama... Başkasıyla evlenmeyeceksek, boşanmamız dünyanın en saçma şeyi."

"Sen, zaten belli ki her şeyi demişsin. Bak, kalmamış işte başka diyecek bir şeyin..." dedim. Ben konuşurken, baş parmağıyla dudağımın kenarını okşamıştı. "Ayrıca kusura bakmayın hünkârım ama... Biz padişahlık devrini kapatalı çok oldu. Medeniyet kuruldu."

"Medeniyet, padişahlık döneminden önce kurulmuştu zaten sevgilim. O, öyle bir şey değil. Ama tabii sen sayısalcı olduğun için, bilemeyebilirsin..."

Kaşlarım çatılırken, "Elbette ki biliyorum!" diye çıkıştım.

"Demek sözelin de epey kuvvetliymiş. Öyleyse, mektubunun saçma olmadığını da bilmen gerekir. Çünkü, *üslup* denen bir şey vardır ve senin mektubun da çok...Nazlı'ydı. Eğer, altına, *beni seven Nazlı* olduğunu yazmasaydın da anlardım yani senin yazdığını. Keşke, *seni hasretle kucaklar ve gözlerinden öperim* diye bitirsey-" Mektubumu, onu hasretle kucaklayıp gözlerinden öperek bitirememiştim ve fakat Bora cümlesini, nefesi kesilircesine bir "Ah!" ile bitirmişti. Çünkü yumruk yaptığım elimi sertçe, karnına geçirmiştim. "Böyle mi davranır insan sevgilisine ya?! İlla susturacaksan, öperek sustursana!" diye hayıflandı.

Ona arkamı dönerken, öfkeyle, "Ne öpeceğim seni ya?!" dedim.

"Karanlıkta göremiyormuş bi' de!" diye söylendi.

"Susar mısın, uyuyacağım!" diye kızdım.

"Şiddet eğilimin beni korkutuyor!" dedi, sızlanır gibi. Bana yaklaştı, bir bacağını bacaklarımın üzerinden geçirdi ve elini göğsümün altına yerleştirerek, beni aramızda mesafe kalmayacak şekilde kendine çekti. "Bugün benim doğum günüm. Bana küsemezsin. Ayrıca, canım gerçekten acıdı.

Sana, yumruk atmayı öğreten her kimse... Hayvanlar aleminin hepsinin, o çok yakışıklı olduğunu iddia ettiğin Harry'nin... Hatta o, sana bakarken dibi düşen Taylor'ın..."

"Aaa," dedim şaşkınlıkla. "Konu, Taylor'a nasıl geldi ya?"

Fakat benim konuşmam, Bora'nın susması anlamına gelmemişti ve "...gelmişini ayrı, geçmişini ayrı, geleceğini ayrı sikeyim!" diye mırıldanmıştı. Yetmemişti, benim cümlemin bitmesiyle beraber, "Ve sana bakarken, kimin dibi düştüyse, hepsinin ırzını sikeyim," diye devam etmişti.

"Karnında zaten bir sürü kas var, bu kadar abartamazsın!" dedim, sitemle. "Benim karnımda gerçekten karın var, ama sen maşallah full kas yığınısın! Sana bakarken de bir sürü kadının dibi düşüyordur ama ben onlara küfretmiyorum! Neden? Çünkü medeniyetten haberim var! İlk Çağ uygarlıklarını sayarsam, utanırsın kendinden! Boğaziçi'ne, sadece sayısal netleriyle girilmiyor çünkü tamam mı?!"

Hafifçe doğruldu. "Öp beni," dedi. Tepkisiz kaldım. Çenesini omzuma yasladığında, sakalları tenime batmıştı. "Özür borçlusun bana! Valla acımam, ODTÜ övmeye başlarım, sonra sabaha kadar ağlarsın, Nazlı."

"Bu ne biçim bir tehdit ya?!" dedim, isyan edercesine. "ODTÜ övmeye kalkarsan ağlayan ben olmam çünkü kendini bu odanın dışında bulursun!"

"Bak sen!" dedi alayla. "Demek doğum günümde, beni odadan da kovdun ha... Güzel. Valla bravo, muhteşem bir hediye. Bin sene düşünsem, böylesi gelmez aklıma. Helal olsun."

"Üff," dedim, omuz silkerken. "Bugün, sadece senin mi doğum günün? Dünya üzerinde bir sürü insanın doğum günü."

"Peki sevgilim... Ben de sana bunu 8 Ağustos'ta hatırlatırım," dedi.

Ona dönmeden evvel, gece lambasını da yakmıştım. "Kaç Ağustos'ta?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"8," dedi.

Gözlerimi üç kez kırpıştırdım. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Ne konuda?" diye sordu, ciddiyetle.

"Dilin sürçtü herhâlde?" dedim, inanamaz gibi.

Kaşları çatılırken, "Kaç dedim ki?" diye sordu.

"8 dedin," dedim. Kaşları havalandı. "28 diyecektin ama 8 dedin."

"Haa," dedi başını sallarken. "Dilim sürçmüş." Gözlerim kuşkuyla kısılırken, bir anlığına gözlerini gözlerimden kaçırmıştı. Gözlerimiz yeniden birleştiğinde, yüzüne sahte bir gülümseme yayıldı. Ben, onu izlemeye devam ederken, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırmaya kalktı ama elimi trafik lambasından hallice, *dur* şeklinde kaldırınca geri çekildi ve yeniden, gözlerime baktı. "N'oldu?" diye sordu, meraksız bir tavırla.

"8 dedin, Bora..." Kollarımı bağladım. "Doğum günümü karıştırdın."

"Dilim sürçtü ya işte..." dedi.

Başımı iki yana sallarken, "Hiç ikna olamadım şu an," dedim. Derin bir nefes verdim. "Ve yani, hadi dilin sürçtü... Üst üste nasıl sürçer?!"

"Uzatmasak mı?" diye sordu, ensesini kaşırken. "Sürçtü işte. Biliyorum elbette ki 28 olduğunu. Kaç kez kutladım. Sen, beni engellesen de ve hatta, o numarayı kullanmasan da..."

"Tabii," dedim iç çekerek. "Sonuçta, kimliğimde yazıyor, değil mi?"

"Aynen sevgilim," dedi. Başını sağa ve sola yatırırken, "Saat kaç oldu ya..." dedi. Sonra da kendi tarafına geçip, uzandı. "Hadi iyi geceler." Sol elini, ensesinin altına yerleştirirken, sağ koluyla da gözlerini kapattı.

Dilinin sürçmüş olamayacağı gibi, doğum günümün de Ağustos'un 8'i veya 28'i olmadığı aşikardı. Bora, gerçekten bunu karıştırmış olabilir miydi? Bir insan, her sene, mesaj attığı tarihi unutabilir miydi? Bora, unutabilir miydi? Benim doğum günümü? *Benim?* Sonuçta benim doğum günüm, doğduğum gün, kumarhaneye ilk gittiği gün değil miydi?

"Sevgilim?" dedi, kolunu hafifçe çekip bana bakarken. "N'oldu? Niye karnına yumruk yemiş gibi oturuyorsun?"

Gözlerim kısılırken, alt dudağını dişledi. "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum, merakla. Attığı kocaman kahkaha, kısılan gözlerimin fal taşı misali açılmasına sebep olmuştu. Yastığımı kaptığım gibi suratına fırlattım fakat bu sefer refleksleri devreye girmiş, yastığı havada yakalamış ve daha da büyük bir kahkaha patlatmıştı. "Sana yazıklar olsun!" dedim, üzerindeki çarşafı tamamen kendi üstüme çekerken. "İnanıyordum ya!"

Ben sadece çarşafı çekmiştim ama Bora, sanki çarşaf vücudunun ayrılamaz bir uzvuymuşçasına, çarşafla birlikte bana yaklaşmıştı. Üstelik, üzerime eğilirken, utanmadan ve arlanmadan hâlâ kahkaha atıyordu. "Biliyorum *beni seven Nazlı,* sen 18 Ağustos 1893'de doğdun! Bu mektup üslubu zaten 1900'lere ait olamaz!"

"Yaklaşma bana!" dedim, göğsünden ittirmeye çalışırken. "Gerçekten küstüm sana! Gerçekten! Ayrıca *seni ÇOK seven, Nazlı*'ydı o!"

Gülümsedi. Bakışlarım, bütün dünyam kararsa dahi her zaman aydınlığım olabilecek güzellikteki gamzesine takıldı. "Ben de *ÇOK* seviyorum, beni *ÇOK* seven Nazlı'yı," dedi. Ellerimi başımın gerisinde, tek eliyle sabitledi. "Kalbim..." dediği sırada, bakışlarım kurşun yarasını saklayan dövmesine değmişti. "...onun." İşaret parmağının tersi yanağımda süzülürken, gözlerim, kapkara gözlerini buldu. "Kalbim, kalbiyle, kalbinde atıyor."

"Ben, bu kadar güzel cümleler kuramıyorum..." dedim, üzüntüyle.

Gülerken dudakları dudaklarıma kapanmış ve gülüşü, dudaklarımın içine akmıştı. Ellerimi serbest bıraktı. Uzanıp az evvel fırlattığım yastığı aldı. Yastığı, başımın altına yerleştirdi. Saçlarımı yastığa doğru alırken, yavaşça okşamıştı. Üzerimden dikkatlice eğildi ve gece lambasını kapattı. Başını göğsüme koydu.

"Beni hep çok sev, Nazlı..." dedi. Bir elini karnıma yerleştirdi. "O da çok sevsin..."

Parmak uçlarımla ensesini okşarken, çenemi başına yasladım. "Seni hep çok seveceğiz," dedim. "Hele o... Ada, seni o kadar sevecek ki..." İçine büyük bir nefes çekti. "Kalbinin iki odacığı da seninle dolu olacak. Birinde babası. Birinde en iyi arkadaşı-"

"Birinde olmam yeterli," dedi, sözümü keserek. "Diğer üçünde sen ol."

"I-ıh," diye, itiraz ettim. "Kabul edemem, olmaz."

"Biri yeter bana," dedi. Sesinde iş anlaşması yapıyormuşçasına kendinden emin bir tonlama vardı. "Bir odacığın hakkını verebileyim, yeter."

"İkisi senin, ikisi benim..." dedim. Parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırmaya başlamıştım. "Bir gün, tek bir odacığı paylaşmak zorunda kalacağız zaten seninle. Şimdi, ferah ferah takılalım."

"Eğer kardeşi olursa..." dedi, meraklı bir tonlamayla. "O da bir odacığa yerleşecek ya... O zaman ben, kardeşine, kendi odacığımı veririm."

"Olmaz. Eşitliğimizi bozamazsın," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Kardeşi, iki odacığa birden yerleşsin."

"Makul aslında," dedi, düşünceli bir tonlamayla. "Ama Noir, kalbindeki dört odacıkta da olsun. Ada'nın da, kardeşi olursa onun da. Biz, odacıklarımızı Noir'yla bölüşelim."

Güldüm. "Doğmamış çocuklarımıza don biçiyoruz şu an!"

"Yoo," dedi. Göğsümden öptü. "Kızımızın geleceğini planlıyoruz. Ve kendimizin."

"Mesela, mesleği ne olsun istersin?" diye sordum. Hevesle gülümsedim. "Bence, matematikçi olmalı!"

"Kendi seçsin isterim," dedi. Saçları arasındaki parmaklarım durdu. "Sen de seçmesen keşke. Matematikçi olması için tutturmasan. Zorlamasan çocuğu. Baskı kurmasan üzerinde. Annen, sana baskı yapmamıştır sonuçta. Herkes annesinin ya da babasının izinden gidecek diye bir şey yok ki. Bırak, kendi kişiliğini bulsun."

"Off!" dedim, sıkıntıyla. "Hayal kuruyorum!"

"Dilek kipi *-se/-sa* sevgilim, *-meli/-malı* ise gereklilik kipi. Tabii, sen sayısalcı olduğun için karıştırdın herhâlde. Hâlbuki mektubunda bu şekilde de yazmıştın ama..."

"Bora!" dedim, sahte bir kızgınlıkla.

"Tamam tamam," dedi gülerken. "Bu arada, bizimle alakalı kurduğun hayalleri de çok sevdim. Formüllerinle var olma, adını tarihe yazan bir matematikçi olma hayalleri... Ben bu hayallerin neresindeyim tam çözemedim ama, olsun."

"İşte yanımdasın ya," dedim, kaşlarımı çatıp. "Ben formüllerimi yazarken, senden ilham alacağım."

Ada tekme attı. "Hah! *İyi geceler,* dedi babasına!"

"Yoo?" dedim. "Yanlış anladın. '*Annemle dalga geçme artık baba. Yeter. Sustum sustum ama artık dayanamıyorum. Bu kadarı da saygısızlık yani. Kabalık. Doğum gününün hatırına bir şey demeyelim diyoruz ama... Lütfen. Lütfen, kendine bi' çekidüzen ver,'* dedi."

"O da çok konuşuyor desene," diye mırıldandı. İç çekti. "Sorar mısın sevgilim ona, babasına *saygısız* ya da *kaba* demeye utanmıyor muymuş?"

"Sana *saygısız* ya da *kaba* demedi," dedim, kızımı savunmak için. "Yaptığın şeyi eleştirdi. Yaptığın şeyin, saygısızlık ve kabalık olduğunu söyledi. Sevgilim, sayısalcı da değilsin aslında ama..."

"Eleştiri kisvesi altında hakaret etti yani, anladım..." dedi. Parmak uçları karnımda dolaşıyordu. "Annesi için, beni karşısına aldı. Ve sen, *babanla aramıza girmemelisin,* demek yerine... Bir de onun bu yaptığını savunuyorsun. Birlik oldunuz yani, bana karşı..."

"Bora..." dedim, korkuyla. "Bu çocuk, bizim aramızı mı açıyor?"

Kocaman, iç eriten, Ada'nın bile bence daha yakından duymak için bir an evvel doğmak istediği, içten bir kahkaha attı. Bu kahkaha, gecenin noktası olmuştu. İkimiz de susmuştuk. Bora'nın nefes alışverişleri bir düzen tutturana kadar, parmaklarımı ensesinde dolaştırmaya devam ettim.

Uykuya daldığını anladığımda da yine saçlarını sevmeye başladım.

Huzursuz uykularına çokça kez şahit olduğum için, kırk sekiz gündür, nispeten daha iyi uyuduğunu gözlemleyebiliyordum. Belki, her an, herhangi birinin, herhangi bir yerden çıkıp bizi kurşunlama ihtimalini hesaplamıyor olması; belki, ertesi sabah gözlerini bir keşmekeşe açmayacağını biliyor olması; belki de kaostan tümüyle uzak olmak, daha derin ve gerçekten dinlendiği uykulara kucak açıyordu. Zaten bu yolculuk, on senelik, hatta belki de kim olduğunu kavramaya başladığı zamanlara dek uzanan bir yorgunluğun üzerine, zihnini ehlileştiriyordu. Elbette ki yüzde yüz değildi. Hâlâ daha kafasında onlarca olasılık olmalıydı. Belki de yüzlerce. Tüm kaçış planımızı Benjamin'e bağlamıştı ve bu konuda, benimle de aman aman konuşmuyordu. Bazı zamanlar kendini kapattığı çalışma odasının sınırları içinde saklı tuttuğu bu plan, her geçen gün, kafasının içinde daha da yer kaplıyor olmalıydı çünkü her geçen gün, doğuma bir gün daha yaklaşıyorduk.

Geride bıraktığımız insanlar hakkında konuşmuyordu. İnsanlar, geçmişinden gelen bir anının içinde varlarsa, alelade bir şeyden bahseder gibi onlardan bahsediyor ama bugününe, onları taşımıyordu. Eğer ben, o insanlarla alakalı bir konu açmışsam, yüzüne, en çok da bakışlarına, başlarda açıklamakta zorlandığım bir ifade yerleşiyordu. Bu ifadeyi, ilk kez, Leo hakkında bir şey anlattığım sırada fark etmiştim. Mesafeli, Leo alelade birisiymiş ve onu tanımıyormuş gibi bir ifade. Önce, bu ifadenin Leo'ya has olduğunu zannetmiştim fakat öyle değildi. Demir'den ya da Begüm'den bahsettiğimde de aynı şekilde yabancılaşıyordu. Kimden bahsedersem bahsedeyim. Geride bıraktığımız bütün insanlar, onun için bir yabancı gibiydi.

Bunu önce yadırgasam da bir gece, izlediğimiz bir filmin ayrılık sahnesinde, ansızın onu anlamıştım.

Özlemekten korkuyordu.

Belki de kendime hiç dışarıdan bakamadığım için yadırgadığım bu ifadeyi, aslında en iyi *N* biliyordu.

Kalanlar için de zordu ama kalanlar, bizim nerede olduğumuzu bilmeyeceklerdi. Ve fakat Bora, kimi nerede bıraktığımızı biliyorken, dönmeden durabilecek miydi, emin değildim. Ben bir kere gitmiştim. Kimi nerede bıraktığımı bilerek, gidebildiğim kadar uzaklara gitmiştim. Gidene çok daha zordu, yaşadıklarımdan biliyordum. Bora'nın asla tecrübe etmediği bu eylem, bir devrim olduğu kadar yıkımla da sonuçlanabilirdi. Gitmek, ancak ve ancak istediğinde dönebilme ihtimalin olduğunu bildiğin takdirde katlanılırdı.

Kendi yaşadığım ıssızlığı Bora'ya yaşatmak istemediğim için Çınar'dan aldığı o kozun, benim için çok büyük bir anlamı vardı. O koz, Ada'nın ilk hediyesi olan rubik küpün içinde, bizim için her zaman bir dönüş bileti anlamı taşıyarak duracaktı. Çünkü dönemediğinde, veyahut dönecek hiçbir yerin olmadığını düşündüğünde, bir taşın hasreti bile içini kavuruyordu insanın. O kozun, rubik küpün içinde olduğunu Bora da bilmiyordu çünkü o kozu söylediği üzere, sadece ama sadece benim için almıştı ve akıbetiyle ilgilenmiyordu. Belki, bir gün, dönmek isterse, ancak öğrenecekti.

Ve fakat, Bora'nın dönmek istemeyeceğine artık ikna olmuştum, çünkü artık onun duygusunu daha iyi anlıyordum. Bütün defterleri kapatmıştı. Anlıyordum, çünkü *N* de hiçbir zaman dönmek istememişti. Ve dönmemişti de. *N,* ölmüştü, Nazlı'nın Bora'ya kavuştuğu yerde.

♠

Alarma mı uyanmıştım Bora'nın homurdanmasına mı emin değildim ama nihayet gözlerimi açtım. Bora ile birbirimize karışmış, düğüm olmuştuk ve nasıl çözülebileceğimizi bilmiyordum. Bir koluyla göğsümün altından bana sarılmış, diğer kolunu da omzumun altından geçirerek ellerini yumruk şeklinde birleştirmişti. Başı boynumdaydı, bacaklarım ise bacaklarının arasında. Benim kalkabilmem için önce onun; onun kalkabilmesi için de önce benim kalkmam lazımdı ve bu paradoksun içinden nasıl çıkacağımızı kestiremiyordum.

"Niye çalıyor ya bu sabahın köründe?!" diye sızlandı Bora. Başını boynumdan kaldırmış, tek gözünü zar zor açarak bana bakmıştı.

"Alarm kurdum," dedim, esneyerek.

"Niye?" dedi, kollarını benden ayırmaya çalışarak. "Saat kaç? Sustur şunu n'olur, beynimin içinde çalıyor resmen!"

Alarmın desibelinin yüksek olduğunu kabul ediyordum fakat komodinin üzerindeki telefona uzanabilmem için hareket edebilmem gerekiyordu. "Bacaklarımı serbest bırakır mısın?"

Noir'nın da kapının önüne kadar gelip havlamaya başlamasıyla beraber, Bora kendini yatağın diğer ucuna attı. "Oğlum!" diye seslendi. "Yok bir şey!" Alarmı nihayet susturduğumda, Noir da susmuştu. Yataktan kalktığım sırada Bora, gözlerini bile açmadan, "Nereye?" diye sordu.

"Su bitmiş," dedim. Esnedim. "Noir'ya da kapıyı açayım. Uyu sen."

Başını belli belirsiz sallayıp arkasını dönerken, "Alarmı niye kurdun?" diye sordu.

Bunu soracağını elbette ki biliyordum ve yalanımı çoktan hazırlamıştım. "Hamile meditasyonuna başlayacaktım. Ama uykum var, başlamayacağım."

Cevap vermedi. Üzerime sabahlığımı giydim ve kapıya ilerledim. Noir kapıyı açtığım gibi odaya girmiş ve yatağa çıkmıştı. Uykum vardı. Çok uykum vardı. Sıcacık yatağımı ve Bora'nın denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusunu hiç mi hiç bırakasım yoktu ama dayanmak zorundaydım. Kapıyı usulca çekerken, yine esnemiştim.

Sonuçta aşk, fedakârlık gerektiriyordu.

Adımlarımı adeta sürüyerek mutfağa ilerledim. Hassas teraziyi tezgahın üzerine koymadan evvel, telefonumun notlarına hazırladığım tarif listesine, bir kez daha göz atmıştım.

♠

Üç saat, on iki dakika, dört saniye sonra, servis arabasıyla birlikte, yatak odasına girdim. Benim olmam gereken yerde

Noir yatıyordu ve başını Bora'nın göğsüne koymuştu. İkisi de eş zamanlı olarak gözlerini açmışlardı. Noir'yı bilemiyordum ama Bora'nın bakışlarına yayılan şaşkınlık, görülmeye değerdi. Bu, aslında iyi bir şey değildi çünkü benim böyle bir şey yapmamı beklemiyordu. Çünkü ben, normalde böyle şeyler yapmazdım. Uykumdan uyanıp Bora'ya kahvaltı hazırlamazdım yani. Ama konunun Bora ile alakası yoktu ki, ben kendime bile kahvaltı hazırlamayı sevmiyordum. Fakat bugün hazırlamıştım. Tam da bu şaşkınlığını görebilmek için.

Hayatındaki tek insan, artık sadece ben olduğum için, benim mükemmel olmam lazımdı. Düzgün davranmam, onu boğmamam, ona alan açmam, ara sıra onu şaşırtmam lazımdı. Her sabah kahvaltı hazırlayamazdım tabii, hem o zaman artık buna şaşırmazdı da. Güzel cümleler kurmam gerekiyordu. Onu mutlu edebilmek istiyordum. Eskiden olsa bazı şeyleri görmeyebilir veya mazur görebilirdi. Benden biraz uzaklaşıp nefes alır, ben vermekte zorlansam da o bir şekilde kendine alan yaratır, özleyince de koşar geri gelirdi. Ama şimdi her saniye baş başaydık ve bu kadar baş başa olmanın bir ilişkiye iyi geldiği, pek görülmüş bir şey değildi. Yaptığı hiçbir şeye, bizi ayırdığına, bize onca yaşattığı acıya değmemişti ama madem beni bunca sevmişti, en azından bu sevgisine değdiğini düşünsün istiyordum. Beni sevmeye devam etsin istiyordum. Ömrüm boyunca.

Keşke Ada hemen doğsaydı ve çok zamanımızı alsaydı ve Bora beni, en azından biraz özleyebilseydi.

"Bir yaşına daha girdin herhalde sevgilim?" dedim, servis arabasını yatağa yaklaştırırken. Attığı kocaman kahkahayla birlikte hafifçe doğruldu. Noir da yatakta hareketlenmişti, muhtemelen mamasının kokusunu almış olmalıydı. "Gel Noir," dedim, mama kabıyla su kabını yere koyarken.

Bora, yüzünde asılı kalan gülümsemesiyle, hazırladıklarıma bakıyordu. Sebzeli omlet ve sosisli börek yapmıştım. Izgarada hellim peyniri kızartmıştım. Portakal suyu sıkmıştım. Bora'ya kahve, kendime çay demlemiştim. Domates ve salatalık doğramış, üstelik eşit olmaları için de

bir hayli uğraşmıştım. Yeşil ve siyah zeytinleri, aynı tabağa koymuştum. Rokforu ayrıca bir tabağa koymuştum ve açıkçası kokusunu duymak hiç hoşuma gitmemişti. Bugün 9 Ocak değildi ama kahvaltı tepsimde gül reçeli de vardı. Onu bulana kadar hele, canım çıkmıştı neredeyse on beş gündür uğraşıyordum. Bir de bergamot reçeli vardı, onu zaten kavanoz kavanoz bavulumuza koymam gerekmişti.

"Ellerine sağlık," dedi, kaşları havalanırken. "Çok güzel bir *günaydın* oldu."

Yatağın kenarına oturdum ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Günaydın sevgilim," dedim, içtenlikle. Bora, biraz kayarak yatakta bana yer açmıştı. Tepsiyi kucağına koydum. "Hepsinden tattım. Her şey olması gerektiği gibi çok lezzetli."

Çatal ve bıçağına uzandı ve omletinden bir parça keserek, tadına baktı. Merakla gözlerinin içine bakıyordum. "Öyle..." dedi, lokmasını yuttuktan sonra. "Nefis."

"Sen seviyorsun diye, içine dereotu da koydum," dedim.

"Bu yüzden mi kalktın sen, sabahın köründe?" diye sordu. Gülümsedim. Sosisli böreklerden birini, bana uzattı. "Gerek yoktu uğraşmana. Teşekkür ederim."

"Afiyet olsun," dedim. Rokfora daldırdığım çatalımı ona uzattım. Benim artık hiçbir 8 Temmuz'da rokfor yememe gerek yoktu ama Bora, dilediği kadar yiyebilirdi. Önce kendisine uzattığım çatala, sonra bana baktı ve dudaklarını araladı. Rokfor sevmesi pek hoşuma gitmiyordu ve açıkçası o yerken bile biraz midem bulanmıştı ama bunu çaktırmamak için elimden geleni yaptım. Portakal suyumdan birkaç yudum içtim. "Kahvaltımızı yapalım, sana bir sürprizim daha var."

Omletten bir parça keserken bıyık altından güldü. "Ben bu kadar şımartılmaya alışık değilim."

Kahvesinden içsin diye, fincanını uzattım. "Ohoo!" dedim, heyecanla. "Sana bir sürü sürpriz yapacağım daha!"

Kahvesinden bir yudum aldı. Başını yatak başlığına yaslayıp gözlerimin içine bakarken, iç çekmişti. "2011'de... *8*

Temmuz'un Allah belasını versin, yazmışsın günlüğüne. Hatırlıyor musun?"

"Tarihlerle aram iyidir," dedim. Kaşlarım havalandı. "Senin aksine." Duraksadım. "Gerçi her tarihle değil."

9 Haziran ve 25 Eylül 2017 arasında, belki de artık *kayıp zaman* diye nitelendirebileceğim bir aralık vardı. Herkesi, her şeyi ve en çok da birbirimizi kaybetmiştik.

"Ben revize ettim o tarihle alakalı düşüncemi," dedim. Gülümsedim. "Günlüğümde de kanıtı var. Ay iyi ki günlüklerimi aldım yanıma. Okur okur, anılarımı tazelerim. Ada da günlük tutsun. Alıştıralım. Sen alıştırır mısın? Ben, babam sayesinde sevdim günlük yazmayı. Ne iyi ettik de başladık ona bir şeyler yazmaya. Senin sayende. Aslında tabii, babaannesinin sayesinde. Okumuştum biraz ben onları. Keşke annenin sana yazdıklarını alsaydık yanımıza." Gülümsemem daha da büyürken, Bora kahvaltısını yapmaya başlamıştı. "Ben, senin kadar iyi yazamıyorum. Edebi yönlerini seninle geliştirsin. Ama fazla geliştirmesin, matematiği körelmesin, tamam mı? Senin kompozisyon derecelerin de varmış tabii. Ablandan başka günlük tutan var mıydı sizde? Sen nasıl bu kadar iyi yazıyorsun? Okumakla alakalı deme, ben de okuyorum. Gerçi seninle kıyaslayınca kendimi bilemedim. Neyse. Annen, size yazdıkları dışında günlük tutar mıydı? Ben günlük yerine *olaylık* seviyorum. İlkokulda mecburen yazıyorduk, ödev gibi bir şeydi. Ama sonra ben daha çok yalnızlıktan yazdım. Yalnızken bence, böyle şeylere daha çok konsantre oluyorsun. Sence de öyle değil mi? Ben ne ara bıraktım bilmiyorum, bu sosyal medya hayatımıza girdiğinden beri, her şey günlük gibi zaten. Ay Bora! Geçen eski tweetlerimi okudum. Mesela orası da e-günlük gibi. Sen günlük tuttun mu hiç bu arada?" Gözlerim öfkeyle açıldı. "Asıl n'oldu sen onu bilmiyorsun!" dedim. Bora, kahve fincanını dudaklarına götürecekken durup bana baktı. "Benim eski tweetlerimi falan alıntılıyorlarmış Bora, onu fark ettim! Twitter'ımı kapatacağım ya da gizleyeceğim ama sana sormadan,

sosyal medyada bir şey yapmak istemedim. Yani şu an sonuçta iletişimi kestik ya. Ben, çok uzun zamandır girmiyordum Twitter'a. Bir tane tweetim varmış. *'Evlilik mi Allah korusun!'* diye. 2013'te yazmışım, düşün! Onu alıntılayıp, selfiemizi koymuş biri." Kahvesinden bir yudum içip, kahvaltısını yapmaya devam etti ama ara ara bakışlarını gözlerime değdirmeyi ihmal etmiyordu. "Tam kırk beş bin like almış. Üstüne de *'Allah istemeyene...'* yazmış. Girdim hesaba, stalkladım. Seninle ilgili bir sürü tweet var. Seni paso övüyor ve beni gömüyor. Çok sinirlendim. Şikayet ettim tweeti. Bütün tweetlerini. İnşallah kapanır hesabı. Ya bana neler yazmış. Hele altındaki yanıtları görsen. Herkes alkış tutuyor ya! Herkes! Senin beni Instagram'da takip etmene de kıl olmuş. *'Bütün coolluğu bozan o hareket...'* falan demiş ya. Fake hesap açıp sarasım geldi yani. Sana anlatacaktım da karnım acıktı, mutfağa gittim, sonra da unuttum. Sen neredeydin o sırada, çalışma odasında mı acaba? Hayır, senin benimle ne gibi bir derdin olabilir, onu anlamıyorum! Sen bana cevap vermedin bu arada?"

Derin, çok derin bir nefes aldı. "Hangisine Nazlı?"

"*Sen günlük tutar mıydın* diye sordum ya?" dedim.

Henüz sabah mahmurluğunu atamadığı için olsa gerek, gözlerini kırpıştırdı. "Burada baş başayız..." dedi. Başımı salladım. "Eğer arada es verirsen, kimse konuşmak için sıranı kapmaz."

"Nasıl yani?" diye sordum, kaşlarım çatılırken.

Güldü, başını iki yana salladı ve kahve fincanına uzandı. Neye güldüğünü soracaktım ki konuşmaya başladı: "Günlük tutmak, arkada kanıt bırakmak gibi gelir bana..." dedi, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra. Dudakları düşünceli bir şekilde kıvrıldı. "Yaşadığı olayları insan zaten unutmaz. Eğer unutuyorsa da hatırlanmaya değer değildir. Hafızanın akışına bırakılmalı bence bazı şeyler. Kaldı ki insan, yazdıklarını unutmamaya daha yatkındır, oysa unutmak ne güzel şey. Duygular ve düşünceler ise zihinde mutlaka bir yer bulur kendine, karakterine işlenir insanın. O yüzden

günlük tutmak, angarya gelir bana. Ve açıkçası kafamın içini bir başkasının görebilme ihtimalinin olması, pek hoşlandığım bir şey değil. Ben rüyalarımı yazardım."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Ciddi misin sen?" diye sordum.

"Evet," dedi. Gülümsedi. "İnan bana, bilinç dışının söylemek istediği bir şey, her zaman vardır."

"Ne zaman başladın buna? Hâlâ devam etmiyorsun ama değil mi?" diye sordum, merakla.

"Ara ara yazıyorum. Eğer yazılmaya değer bir rüya gördüysem. Hepsini değil tabii ki. Bir mesaj arıyorsam, rüyamdaki bir his beni rahatsız ettiyse, beynimin bana ne dediğini çözmeye çalışıyorsam. Çünkü insan yaşadığı olayları, duyguları ve düşünceleri ne kadar unutmuyorsa, rüyalarını genelde unutur, çok azını hatırlar..." Bir yandan kahvaltısını yapmaya devam ediyordu. "Bir rüya görmüştüm. Çocuktum daha. Çok güzeldi. Uyanınca çok mutlu olmuştum. Hasta olduğum için raporum vardı, okula gitmediğim bir gün. Annem, yanımda uyuyordu. Uyandırmak istememiştim onu. Ablamın odasına baktım, okula gitmiş. Yatak odasına baktım, babam işe gitmiş. Begüm küçüktü, uyuyordu zaten. Gökhan da okuldaydı. Annem uyanana kadar salona geçmiş ve belgesel izlemiştim. Sonra annem gelince, bir heves rüyamı anlatmak istedim ama... Unutmuşum. Bak her detayı hatırlıyorum, yaşadığım hayal kırıklığına kadar, ama o rüyayı hâlâ hatırlamıyorum."

"Çok sinir bozucu bir şey," dedim üzüntüyle.

"Öyleydi," dedi gülümserken. "Sonra gördüğüm bütün güzel rüyaları, uyanır uyanmaz not almaya başladım çocuk aklımla. Sırf unutmamak için. Büyüdükçe de gördüğüm kötü rüyaları not etmeye başladım. Bazısının etkisinden çıkamıyordum çünkü."

"Ne zaman rüyanda ablanı görsen kötü bir şey olduğunu, öyle mi fark ettin?" diye sordum, merakla.

"Evet," dedi, derin bir nefes vererek. "Kulağa fantastik bir şey gibi geliyor, değil mi?"

Bora'nın kucağından kahvaltı tepsisini aldım ve servis arabasına bıraktım. "Akıl sır erdiremediğimiz bazı şeyler vardır ve bunlar gerçektir," dedim.

Noir yatağa çıktı. Bora'nın bacaklarının üzerinden atlayarak benim tarafıma geçince, Bora biraz daha kayarak beni de kendine doğru çekmiş ve Noir'ya yer açmıştı. Noir kafasını karnımın üzerine yaslarken, Bora'nın bakışları ona çevrilmişti. "Yaşlanıyorsun!" dedi, sitem eder gibi. "Her dakika mayışamazsın. Daha yeni uyandık." Kapkara gözleri, gözlerimi buldu. "Eskiden olsa, yatta sıkılırdı. Sürekli karaya çıkmak, koşmak, enerjisini atmak isterdi."

"Neden bir tek seninle giriyor denize, onu anlamadım..." dedim, kaşlarımı çatıp.

Bora, Noir'nın kafasını severken, "Güveniyor..." dedi.

"Bana güvenmiyor mu?" diye sordum. Başımı eğdim ve Noir'ya baktım. "Noir! Bana güvenmiyor musun sen?! Bodrum'da doğdum oğlum ben! Yüzmeyi doğuştan biliyorum!"

Bora gülerken, "Suyu sevmiyor..." dedi. Ada tekme atınca, Noir patisini karnıma koymuştu. "Tekme mi attı?" diye sordu Bora, merakla.

"Hı hı," dedim. Bora da elini karnıma yerleştirirken, Noir patisini biraz kenara çekmişti. "Çok sevdi Ada'yı."

"Doğsun... Sen bi' de o zaman gör," dedi, tebessüm ederken. "Oğlum!" dedi sonra da, sevgi dolu bir tonlamayla.

Nicesini yaşamak istediğim, normal, gerçekten normal bir an'ın içindeydik ve bu, öyle güzeldi ki. Alışık olmadığım kadar, artık alışmaya başlamıştım da. Kalbim, sevgiyle doluyordu. Öyle ki neredeyse Bora'ya olan sevgim kalbime sığmayacak, kalbimden taşacaktı. Bir an için, gökten kalplerin ve yıldızların yağdığını düşününce kıkırdadım. Bora, merakla bana bakmıştı.

"Sana... Sürprizlerim var," dedim, neye kıkırdadığımı boş vermesini umarak. Kalkacağımı anladığı sırada Noir hareketlenmişti. Yataktan çıktım ve gardıroba ilerledim. Gardırobun en altındaki tekerlekli valizi açtım. Valizin

içindeki kutuyu çıkarttığımda, Bora'nın merakı daha da artmıştı. Valizin küçük gözünden flashbelleği de alarak, gardırobun önünden ayrıldım. Yatağa geçtiğimde Bora'ya yaklaştım ve dizlerimin üzerine oturdum. Kutuyu ona uzatmadan evvel, "Bu senin..." dedim.

"Hediye mi aldın bana?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Kutunun üzerindeki kurdeleyi çözdüğü sırada, "Bu hediye... Kardeşlerinin..." diye ekledim.

Kutuyu açacağı sırada durdu ve gözlerimin içine baktı. Artık bakışlarında görmeye alıştığım, N'in çok iyi bildiği mesafeli ifade bana yeniden göz kırpmıştı. "Nasıl yani?" diye sordu. Bu soruyu meraklı bir yerden mi yoksa tuhaf bulduğu için anlamlandıramadığı bir yerden mi sormuştu, emin olamamıştım.

"21 Mayıs'tan bir süre önce, Begüm'le Beyza bana bu kutuyu verdiler. Sana, doğum gününde vermem için..." dedim. Bundan hoşlanmış mıydı, bundan da emin değildim çünkü kutuyu açmaya niyeti yokmuş ve sanki açıklamam yetersizmiş gibi bakıyordu. "Açmayacak mısın?"

Bir an için tereddüt etse de kutuyu açtı. Uzun bir zincire takılı pusulanın tepesinde, her pusulada olabileceği gibi kuzeyi temsil eden *N* harfi vardı ama diğer harfler yoktu. Kutudan küçük bir not da çıkmıştı. Bora, Beyza'nın yazdığı belli inci gibi satırları, sessizce okudu.

"Rotandan hiç şaşma. Korkmadan, merak etmeden, aklını ve kalbini geride bırakmadan, hak ettiğin bütün güzel günleri karın ve bebeğinizle doya doya yaşa. Nice güzel günlerinizde, eviniz daima denizler olsun. İyi ki doğdun."

Bora ne hissettiğini bir sır gibi saklarken, notu yerine koydu ve kutuyu kapattı. "Bir de bu var..." dedim, flashbelleği ona uzatırken. "Bunu ben planladım. Sağ olsun, hiçbiri beni kırmadı."

Bora derin bir nefes verirken, flashbelleği elimden aldı. "İnsanlardan doğum günüm için video çekmelerini mi istedin?" diye sordu.

"Hı hı," dedim. Onu mutlu etmek yerine, aslında mutsuzluğa sürüklediğimi düşünmeden edememiştim. "Hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Bu da alyansını saklamam kadar, ucuz romantik film senaryosu gibi mi?"

Elime uzandı. "Yoo," dedi. Komodinin çekmecesindeki laptop'ını aldı ve kucağına yerleştirip açtı. Bunun ucuz bir romantik film senaryosu fikri gibi olmadığını söylüyordu ama hareketleri oldukça mekanikti. Belki de kötü bir fikirdi ama alyansını saklamam kadar ucuz romantik bir fikir değildi. Flashbelleği laptop'ına taktı ve videoyu açtı.

"İyi ki doğdun dünyanın en yakışıklı, en muhteşem, en inatçı, en ponçik, en gergin, en karizmatik, en sinir bozucu, en harika abisi!" diyordu Begüm, neşeli bir tonlamayla. Tarabya'daki evlerinde, havuz kenarındaydı. Kucağında yüzü bize dönük olan Demir de vardı ve kameraya olağan güzelliğiyle gülümsüyordu. "Açıkçası bunun, yani senin küçük kız kardeşin olmanın, bu hayatta sadece benim erişebildiğim bir mertebe olmasını çok seviyorum. Dipnot olarak buraya da düşeyim de eksik kalmasın."

Bora'ya baktım. Kapkara bakışları ekrana kilitlenmiş, neredeyse nefes bile almadan kardeşine bakıyor, Demir'in dikkat dağıtıcı mızırdanmalarından etkilenmiyordu bile. Gerçi Begüm'ün de bu mızırdanmalardan etkilendiğini söyleyemezdim, sanki abisi karşısındaymış gibi bakıyordu kameraya. Ne zaman gözetiyorlardı ne de mekan. Şimdiymişçesine, aralarında hiçbir mesafe yokmuşçasına, göz gözelerdi.

"İyi ki de öyle. Kolyeyi beğendin mi? Elbette ki benim fikirlerimle tasarlandı." Begüm burun kıvırdı. "Tabii şimdi hakkını yemeyeyim, *N* harfi ekletme fikri, ablamındı. Abi! Ben, '*B harfi de ekletelim o zaman altına,*' dedim. Günlerce tartıştık. Neymiş, çok kötü dururmuş, anlamı gidermiş, ne gerek varmış. Falanmış filanmış. Göze sokulan her şey anlamsızmış. Ayrıca neden *N* ile *B*'yi zıt kutuplar gibi nitelendiriyormuşuz. Ayrıca o *B*, senin baş harfin değil, benim... Yani bizim baş harfimiz olacaktı. Ayyyyy! Bin saat

bana bilmiş bilmiş konuştu aynı senin gibi. Ben de yıldım ve en sonunda eklemedik! Ama arkasına en azından, *BK* ekletmeye ikna edebildim. Görünmediği sürece sorun değilmiş, imza gibi atabilirmişiz. Ay ne incelikler ne incelikler. Onu da gitti, minicik ekletti böyle, sinir oldum!"

Bora'nın dudakları aynı Begüm'ün tarif ettiği *BK* gibi minicik bir şekilde kıvrılmıştı.

"Yani o kolyeyi takar mısın emin değilim, muhtemelen takmazmışsın... Sağ olsun ablam, bu konuda da bir fikir sahibi. Tamam, bence de takmazsın ama belki de takarsın yani? Olamaz mı?" Begüm başını hafifçe eğdi ve kafasındaki şapkayı durmaksızın çıkartmaya çalışan Demir'in şapkasını düzeltti. "Taksın mı dayın kolyesini oğlum? Bence de taksın." Yeniden ekrana baktı. "Bak, emir minik kurbağadan dayısı, sen bilirsin yani."

Bora'nın bakışları Demir'e kaydı. Demir, gülücükler saçarak ekrana bakıyordu ve bu, Bora'nın minicik gülümsemesini biraz olsun büyütmüştü.

"Seni çok ama çok ama çok seviyorum abiciğim. Çok seviyoruz! Oğlum da ben de seni hep çok seveceğiz. Doğum günün kutlu olsun. Her sene, doğum gününde, bu videoyu izle. Her sene, iyi ki benim abim olduğunu söylüyor olacağım. Duyarsın, değil mi?" Begüm, bakışlarını ekrandan çekti ve "Asya!" diye seslenirken, video bitti.

Bir sonraki videoda Asya vardı. Ekrana heyecanla gülümseyerek bakıyordu. "Dayıcığım iyi ki doğdun!" dedi, yumuşacık bir sesle. "Seni çok seviyorum. Ve çok özleyeceğim. Ama annem gibi, babam gibi, anneannem gibi ölmediğini bildiğim için, üzülmeyeceğim. Bebek doğdu mu?"

"Hayır teyzeciğim," dedi Begüm'ün sesi. "Daha değil."

"Tamam," dedi Asya. Yeniden kameraya baktı. "Onu öper misin doğunca? Yengemi de öp. Noir'yı da. Seni de ben öpüyorum."

Bora zorlukla yutkunurken, yeni bir video başlamıştı. Leo, salonumuzdaki L koltuğun bir ucunda oturuyordu. Üç saniye kameraya baktıktan sonra, bakışları kameranın arkasına,

videoyu çeken kişiye kaydı. "Nina?" dedi merakla. "Anlamadığım bir şey var." Bora, benim orada olmamı beklemiyor olacak ki şaşkınlıkla bana baktığında gülümsemeye çalıştım. "Bora'nın doğum gününde, onu neden aramıyorum?"

"Çünkü sürpriz video yapıyoruz. Anlattım ya sana," dedim.

"Daha çok erken ama... Temmuz'a çok var."

"Minik aslan, hadi çekelim de bitsin..." dedim, yalvarır gibi.

"Ama şimdiden, onun doğum gününü kutlama havasına giremem ki!" diye isyan etti Leo. "Düşünmem lazım. Ben seni görmeye gelmiştim, video çekeceğimizi bilmiyordum, hazırlanmadım. İlk kez Bora'nın doğum gününü kutlayacağım. Annemle konuşmam lazım. Fikir almalıyım ondan."

"Ben karısıyım!" dedim, sitemle. Bora, bakışlarını ekrandaki Leo'dan çekmeden minik bir kahkaha attı. "Senin annen kadar, kocam hakkında benim de bir fikrim vardır bence. *'İyi ki doğdun dayı. Seni çok seviyorum,'* desen, mutlu olur zaten. Başka ne diyeceksin ki. Bak, bu kadarcık bir videodan bahsediyorum. Uzatmaya hiç gerek yok!"

"İyi ki doğdun dayı... Seni çok seviyorum," dedi Leo, ekrana bakarak. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Hayır Nina! Bu çok basit oldu. Böyle demek istemiyorum ki. Özel bir şey demeliyim."

"Peki tamam," dedim pes ederek. "Sen bilirsin minik aslan. Sonra o zaman, bana video atarsınız!"

Video bitti. Ekrana Leo'nun yeni videosu düştü. Artık evindeydi, Tarabya'da. Bahçede, babasının *evim* dediği müştemilatın önünde. "Dayı! Bence kaptanlık, çok havalı bir şey! Nina'nın bebeği, bir kaptanın kızı olacağı için çok şanslı... Okyanusların en karanlık yerini keşfedip, bana da anlatın, tamam mı? Sonra beraber de açılırız. Doğum günün kutlu olsun."

"Bu mu yani, ortalığı ayağa kaldırıp da özel bir şeyler söylediği video?" dedim. Ama Bora'dan daha çok, millerce mesafeden sitemlerimi Leo'ya gönderir gibi.

Ekrana şimdi de Gökhan yerleşmişti. Evi olduğunu söylediği yerdeydi ki görmeden inanması güçtü. "Bunun aynısını, sen lisedeyken yapmıştık. Ceren hazırlamıştı. Sürpriz doğum günü partisinde, barkovizyonda izletmiştik sana. Hatırlıyorsundur sen de, o geldi aklıma..." Bora, içine derin bir nefes çekti fakat yüzünde mimik oynamıyordu. "Söyleyebileceğim hiçbir cümlenin kalbine ulaşmayacağını düşündüğüm için kasılıyorum. Yine de benden çıksın. Sen iyi ki varsın kardeşim, iyi ki benim kardeşimsin. Doğum günün kutlu olsun. Doğduğun günü çok hatırlamıyorum. Hatırladığım, kendimi bildim bileli senin de yanımda olduğun. Senin olanın, hep benim de olduğu. Bana hiç, *babanın çalışanının yeğeni* gibi hissettirmediğin. İlk küfrünü, bana küfür edene ettiğin. İlk yumruğunu, bana yumruk atana attığın. İlk kurşununu, bana sıkana sıktığın. Benden küçük olmana rağmen, beni hep koruduğun, kolladığın, gözettiğin."

Bora'nın bakışları, kısa bir anlığına Gökhan'ın arkasındaki kitaplığın önündeki çerçeveye kaydı. Çocukluklarından kalma o fotoğrafta, ellerini birbirlerinin omuzlarına atarak, gülümsüyorlardı.

"Sen, bence, kocaman doğdun Bora. Hep benden daha olgun, daha istikrarlı, daha doğru kararlar verebilen, daha mantıklı, daha uzlaşmacı oldun. Bense, en az üç numara kadar başına bela! Verdiğim bütün yanlış kararlar için özür dilerim. Seni koruyacağım diye her şeyi ve herkesin hayatını mahvettiğim için de. Özür kifayetsiz, sende karşılıksız, biliyorum. Ama bazen, elinden gelen tek şey, sadece özür dileyebilmektir. Ve bana biçtiğin cezaya katlanmak." Güldü. "Bunun bir ceza değil de benim için bir ödül olduğunu bilecek kadar zekam var, bu arada. Ve bunu, sen demesen yapamazdım. Teşekkür ederim. Sen bu videoyu izlediğinde, benim artık silahım olmayacak. Söz. İyi ki doğdun kardeşim."

Ekran siyaha düştü. Bora derin bir nefes verdi ve bana döndü. "Benim bi' sigara içmem lazım..." dediğinde, videolar ve videolardaki insanlar hakkında konuşmak istemediğini

anlamıştım. Beyza'dan da video çekmesini rica etmiştim ama o istememişti ve ben de ısrar edememiştim. Başımı belli belirsiz salladım. "Yüzelim sonra da biraz," dedi. Yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu. "Asya için..." diye fısıldadı kulağıma. Sonra da boynuma uzun bir öpücük bıraktı. "Teşekkür ederim sevgilim, hediyen için."

Gülümsedim ama aslında benim hediyemi henüz görmemişti.

♠

Trastevere'de nehir boyunca yürürken, bambaşka bir zamandan ve hatta, bambaşka bir diyardan bugüne geldiğimizi düşünmüştüm. Masallar diyarından.

Bunun, kafamdaki fötr şapkayla da alakası olabilirdi zira spor şapka haricinde şapka takmaya o kadar alışık değildim ki, kendimi çok değişik bir şey yapmışım gibi hissediyordum. Bu şapkayı Ponza'dan almıştım. Her adımımda kafamdan düşecekmiş gibi olması beni rahatsız ediyordu ama yine de havalı hissediyordum. Havalı olmak zorundaydım çünkü Bora da çok havalıydı. Beyaz, karnımı belli eden kolsuz elbisemin altına beyaz spor ayakkabılarımı giymiş, üzerime de bej, salaş bir gömlek almıştım. Bu renkleri, Bora ile uyumlu olabilmek için seçmiştim çünkü o, bej bir pantolon üzerine beyaz bir gömlek ve altına da beyaz spor ayakkabılarını giymişti. Fötr şapkamın bej olmasını ise *mucize* olarak yorumluyordum.

Aslında *mucize*, Roma'nın ta kendisiydi. Roma, bütün sevgililerin, sokaklarında el ele mutlaka kaybolması gereken bir şehirdi ve biz, lezzetiyle damağımı şenlendiren makarnalarımızı yedikten sonra, tam da bunu yapmıştık. Her adımımız, tarih ve sanatla iç içeydi ve adeta bir açık hava müzesinde dolaşıyorduk. Gözlerimden kalpler çıktığını Bora da görüyordu ve bu, sanki Roma'yı fethetmişçesine onu mutlu ediyordu. *"Hemen dönmeyelim Roma'dan. Öyle yemek yemeye geldik olmasın. Gündüz gelmemiz lazım,"* demişti, Piazza Navona'dan ayrılırken. *"Görmeni istediğim birçok yer var. Hem sevdiğim birkaç galeri var, belki evimiz*

için bir tablo alırız. Ki sen, Kolezyum'a gitmek istediğini söylemiştin."

Unutmaması, bir filmi izlerken öylesine dediğim bir şeyi dahi unutmaması, bana dair her şeyi mıh gibi aklında taşıması, -Roma'yı bilmemekle beraber- her defasında kalbimi tekrar tekrar fethetmesine sebep oluyordu.

"Sevgilim, bir şey soracağım... İtalyan mafyaları, hâlâ meşhurlar mı?" diye sordum. Bora, adımlarını yavaşlatırken bana dönmüştü. "Yani filmlerdeki gibiler mi? Romeo, İtalyandı değil mi? Ne kadar ünlü mesela sence? Dünyaca ünlü mü? Senin hiç İtalyan mafyasından arkadaşın var mı? Ben İtalyan mafyalarını merak ediyorum bayağı. Godfather'dan dolayı sanırım."

"İstersen bağır Nazlı, '*Mafya olan var mı?'* diye.... Belki, biri çağrını duyar, cevap verir." Beni tiye alıyordu ve sorduğum sorudan pek de hoşlanmamıştı. "Hani sen sıkılmıştın artık böyle şeylerden? Mafyadan falan?"

"Ne alakası var, merak da mı etmeyeyim?" diye sordum. Gözlerimi kapatan şapkamı düzelttim. "Hazır buradayken, tanışabileceğim bir arkadaşın varsa tanışayım diye sordum. Yani, kültür olsun diye. Guerra da İtalyandı, değil mi? İtalyan mafyasından sayabilir miydik onu da?"

"Gerçekten sana Godfather izlemeyi yasaklamama çok az kaldı," dedi kızgın bir tavırla. "Kara'yı istemediğin gibi, Michael Corleone'yi de isteme!"

Dudaklarım şaşkınlıkla açılmışlardı. "Gerçekten şu Kara'yı istememe meselesini, kişisel algılıyorsun!" diye çıkıştım.

"Kara olduğum için olabilir mi?" diye sordu, hayretle bana bakarken.

"Yine de bunun Michael Corleone ile hiçbir ilgisi yok," diye itiraz ettim. "Sonuçta onunla evli olmadığım gibi, karnımda da onun bebeğini taşımıyorum. Tamam, küçükken bir ara, onunla evlenmeyi hayal etmiştim, doğru. Ama o kadar... Çok geçmeden, kurgusal bir karakter olduğunu anladım. Hayal ürünü yani, Kara'yla bir tutulamaz."

Sıkıntı dolu bir nefes verirken, "İtalya'nın mafyasından daha meşhur olan şeyleri var, onlara odaklan!" dedi. İspanyol Merdivenleri'ne gelmiştik. "Mesela burası bak... Burada da bir sürü film çekildi. Romantik çoğu. Onları izle mesela, bin kez Godfather izleyeceğine."

"İspanyol Merdivenleri kaç basamak?" diye sordum, merdivenlerin tepesinden aşağı bakarken.

"Yüz otuz beş diye biliyorum," dedi.

"İşte bu, beni sinir ediyor. Lütfen bu merdivenlerden inmeyelim..." dedim.

Merakla yüzüme bakarken, "Niye ki?" diye sordu.

"Yüz otuz altı sayacağım ve yanlış saymış olacağım," dedim, üzgün olduğumu saklama gereği duymadan. "Ben, İspanyol Merdivenleri'nden inemem. Anksiyete sebebi benim için." Onu hafifçe çekiştirdim. "Aşıklar Çeşmesi'ne gidelim. Hem gelato da yemek istiyorum. İnmeyelim buradan."

"İnmeyelim, tamam da... Ben anlamadım, neden yüz otuz altı sayacaksın? Yani yüz otuz altıysa, yüz otuz altıdır. Belki, ben yanlış biliyorumdur."

Baş parmağımla elini okşarken, "Yok, sen kendini suçlama..." dedim. İçime derin bir nefes çektim. "Genelde, insanlar, yüz otuz altı sayıyorlarmış. Bununla alakalı bir şeyler okumuştum. Hatta yani *saymaya sıfırdan başlanır, birden değil* falan gibi saçma sapan şeyler de okudum. Kaç basamak çıktığını değil, merdivenin kaç basamaktan oluştuğunu sayıyorsan, elbette ki birden başlayacaksın. Ama aslında gerçekten yüz otuz beş basamaklıymış. Drenaj borusunu yere sıfır yapmamışlar, o da basamak zannediliyormuş." Yüzüme şaşkınlıkla bakıyordu. "Yüz otuz beş basamaklı olduğuna inanacağım. Sonuçta doğru biliyordur insanlar. Ama ben saymayacağım. Böyle bir anıya ihtiyacım yok."

"Peki..." dedi, ne diyeceğini bilemez gibi. "Gelato alalım sana o zaman..."

İspanyol Merdivenlerini es geçerek, yeniden yürümeye başlamıştık. "Gelato'yu oturarak yiyebilir miyiz?"

"Yoruldun mu?" dedi, hafifçe gülümserken.

"Yok. Ama sana da şarap ısmarlayacağım. Yürürken içemezsin," dedim, kaşlarımı çatarken. "Yemekte de içmedin. İtalya'ya kadar gelip, makarna yiyip, yanında kırmızı şarap içmemek ne demek? Üstelik, bugün senin doğum günün!"

"Sen de içmiyorsun sonuçta, bir şey olmaz..." dedi. Bana, yandan bir bakış attı. "Ama birkaç şişe aldırtayım ben, gelmişken. Toskana'da bir butik imalathane var. Şarapları muazzamdır. Ada doğduktan sonra, beraber içeriz."

"Birinci yaşında içmek üzere, özel bir şarap alalım mı?" diye sordum, heyecanla.

Gülümsedi. "Olur ama bu zevki İtalyanlara kaptırmam. Fransa'dan getirtirim o özel şarabı."

"Irkçısın!" dedim, çemkirir gibi. "Frankofon bir ırkçısın!"

"Ne alakası var?" diye sordu, teessüf edercesine. "Sadece ağzımın tadını biliyorum, hepsi bu!"

Göz hizama bir dondurma dükkanı girdiğinde, "Sana şarap falan ısmarlamayacağım," dedim.

"Zaten yemeği nasıl sen ısmarladın, ona hâlâ şaşırıyorum!" dedi, benimle dalga geçtiğini göstermekten asla çekinmeden. "Ödün koptu mu, bir tabak makarna daha yerim diye? Doğru söyle?"

"Zitin yimiği nisil sin ismirlidin, ini hili şişiriyirim!" dedim, yüzümü buruşturup sesimi incelterek. "Ha ha ha! Çok komik!"

Sahte bir şekilde güldüm. Sonra da Bora'ya küstüm. Aşıklar Çeşmesi'ne ulaşıncaya kadar da onunla konuşmadım. Ama Bora, kendisine küstüğümü fark etmemişti bile bence. Aşıklar Çeşmesi'ne gelince barışmamın sebebi ise, böylesine ihtişamlı ve efsunlu bir yerde küslük olamayacağıydı.

Utanmasam ve yasak olmasa, Roma mitolojisindeki deniz tanrısı Neptün'e koşup sarılacaktım.

Acaba Bora'nın Roma'daki Turizm Bakanlığı ile de bir ilişkisi var mıydı? İtalyan mafyasından bir arkadaşı olmadığı

için çok şanssızdık. Çeşmenin etrafında gezerken, suyun içine bakmaya çalışıyordum. Nispeten kalabalık olan insanların içinde gezerken, çeşmenin içinde kaç para olduğunu sayıp sayamayacağımı merak etmiştim. Pek mümkün görünmüyordu çünkü hem birileri sürekli para atarak kafamı karıştırıyorlardı, hem de çeşme çok büyüktü ve suya girmeden bütün paraları görmem imkansızdı. Suya girmek de yasaktı tabii. Hatta, elini suya sokmak bile. *La Dolce Vita* da birçok kurgusal evren gibi, *Michael Corleone* gibi bir hayalden ibaretti ve bu çok kalp kırıcıydı. Benim, *Sylvia*'dan ne eksiğim vardı? En kötü tutuklanırdık ama kurtulma ihtimalimiz eğer yüksekse, bu çılgınlığı yapabilecek azmi ve cesareti, kendimde bulabiliyordum. Gerçekten, tam da şu an İtalyan mafyalarına çok ihtiyacımız vardı. Acaba Bora'da, Romeo'nun numarası var mıydı?

"Paraları mı saymaya çalışıyorsun sen?" diye sordu Bora.

Bana sanki küfretmiş gibi yüzüne bakarken, "Yok artık?" dedim. Başımı *tövbe estağfurullah* der gibi hafifçe sağa çevirirken, "O kadar delirmedim!" diye ekledim.

"Para atmak ister misin peki?" diye sordu, kolunu omzuma atarken. Başımı salladım. Cebinden çıkarttığı 2 Euro'yu bana uzattı. "Al bakalım." Madeni parayı çeşmeye fırlattım. "N'olacak şimdi? Yine Roma'ya mı geleceğim?"

"Hayır sevgilim," dedi, gülerken. "Yani istersen geliriz tabii de. Bomboş inanışlar işte. Bildiğim kadarıyla, Katolik Kilisesi'ne bağlı bir yardım kuruluşuna gidiyor bu paralar. Yardım yapmış oldun yani. Zaten, tekrar gelmek için arkan dönük para atman lazımdı. Soldan galiba."

"Sağdan atsaydım ne olurdu?" diye sordum, merakla.

"Aşkı bulacağın rivayet ediliyor herhâlde," dedi.

"E ben aşkı buldum zaten," dedim. Başımı hafifçe Bora'ya doğru kaldırırken, şapkamı tutmam gerekmişti. Gülümsedim. "Dondurma alacağım ben..." Elini tuttum ve biraz ilerideki dondurma dükkanına yürüdük. "Sen bekle..." dedim, dükkana girerken.

Envaiçeşit dondurmalar arasında kendimi kaybedeceğim gibi hissederken, hepsinin nasıl göründüğünü teker teker inceliyordum. Daha önce hiç gelato yememiştim ve dondurmadan ne kadar farklı olduğunu çok merak ediyordum. Bora ise sabırla beni dışarıda bekliyor, beni beklerken de sigara içiyordu. Külahta vişneli, kapta naneli galeto sipariş ettim ve ödemeyi yaptım.

Dükkandan çıktığımda, Bora da sigarasını söndürmüştü. Şaşkınlıkla, sağ elimde tuttuğum kaptaki naneli gelatoya bakıyordu. Onu şaşırtan ona da dondurma almam değildi muhakkak, üzerine diktiğim mumdu.

"Pasta almadım sana çünkü canım istemiyordu benim," dedim. Alt dudağını dişlerken, gamzesini Roma'ya da göstermişti. "Yani şey... Sen zaten, pasta sevmiyorsun diye. Ondan." Kabı Bora'ya doğru uzatırken, vişneli dondurmamdan yalamıştım. Dondurmadan çok, yoğurda benziyordu. Ama güzeldi. "Gözlerini kapat ve dilek dile..." Bora'dan önce, gözlerimi ben kapatmıştım. Bora ve Ada'yla, bir ömür, mutlulukla var olabilmeyi dilerken, kendi doğum günümmüşçesine heyecanlıydım. Gözlerimi açtım. Bora, kısılan gözleriyle beni izliyordu. "Diledin mi?" diye sordum, merakla.

"Cık," dedi. Başıyla mumu işaret etti. "Hadi, üfle sen."

"Ama olmaz," dedim telaşla. "Bu senin doğum günün. Senin dilek dileyip üflemen lazım. Ben de dilek diledim diye mi bozuldun? Tamam, ben dilemem. İstersen, yani büyüsü kaçtı diye düşünüyorsan, başka bir mum yakalım ama-"

Dudakları dudaklarıma kapanırken, dondurmaları elimde tutmakta zorlanmıştım. Bora beni hayatında hiç öpmemiş kadar büyük bir arzuyla öpüyordu. İki eli birden belime gömülmüş, beni olabildiğince kendine çekmişti. Benim de ellerimi iki yana açmaktan başka çarem yoktu. Ve dudaklarının coşkusuna, aynı şekilde karşılık vermekten başka. Fötr şapkam kafamdan uçarken, çantam omzumdan koluma düşmüştü ve sol elimde tutmakta zorlandığım vişneli dondurmam da yeri boylamıştı. Bora, bütün bunların

farkındaysa da umursamıyordu. Ben de umursuyor görünmüyordum. Bir elimi çoktan ensesine yerleştirmiştim bile.

Fontana di Trevi'nin önünde; Neptün başta olmak üzere bütün heykellerin şahitliğinde; Roma'nın en romantik yerinde tutkuyla, onca insana, arkalarını çeşmeye verip sağ omuzlarının üzerinden para atarlarsa, başlarına ne geleceğini gösteriyorduk.

Aşk'ı.

Tersten okunduğunda da bizi anlatan Roma, bugüne kadar bizim gibi yanan kaç sevgiliye ev sahipliği yaptı bilinmez, bizi unutmayacaktı.

Birbirimize olan sevgimiz kalbime sığmayıp, gürül gürül taşarak Aşk Çeşmesi'ne karışırken, dudaklarımız zorlukla da olsa birbirlerinden ayrıldı. Gökten kalpler ve yıldızlar yağmadı ama gözlerimiz, birer yıldız gibi parıl parıl parlayarak, Roma'nın kalbi oldu.

Hâlâ elimde tuttuğum kabı ona uzattım. Çantamı yeniden omzuma astım. Çantamın içinden, bir çakmak çıkardım. Bora'ya aldığım doğum günü hediyesi olan çakmağı. Mumu yeniden yaktım. "Dilek dile sonra da üfle," dedim, Neptün'ün sularından daha da derin gözlerine bakarken.

"Sen üfle," dedi, yine. "Benim dileğim çoktan gerçekleşti."

İçim, içinde bulunduğumuz mevsim gibi sıcacık olurken, "O zaman benim, bir dilek hakkım daha var..." dedim. Başını beni onaylarcasına salladı. "Nice sağlıklı, mutlu, huzurlu, gözlerimizin hiç ayrılmadığı, ellerimizin hiç kopmadığı, benden hiç sıkılmadığın ve beni hep çok sevdiğin, aynı yastıkta, bir ömür boyu beraber uyuduğumuz, yaşların olsun!"

Mumu üfledim.

Dondurmasından da bir kaşık yedim, naneli de güzeldi. Ardından kollarımı boynuna doladım. Bergamot kokusu ciğerlerime doldu. Cebindeki telefona bir mesaj gelmeseydi ve mesajın yaydığı titreşimi ikimiz birden hissetmeseydik, kolay kolay ayrılmazdık da.

Selim, Bora'ya bir mesaj iletmişti ve bu mesajın Beyza'dan geldiği aşikârdı.

"Selim, iyi geceler. Benjamin en sonunda dönüş yaptı. İki gün sonra, buluşuyoruz. Bora'ya haber ver lütfen."

♠

Ağustos, hamilelik denen şeyin kesinlikle ama kesinlikle yazın geçirilmemesi gerektiğini anlamamı sağlamıştı. Eylül'ün başında hamile kalıp, Mayıs'ta doğurmak lazımdı. Doğumun Haziran'a bile kalmaması lazımdı. Yazın çok zordu. Ayrıca, sürekli terlemekle ve sürekli tuvalete gitme ihtiyacıyla başa çıkmak özellikle, yazın hiç mi hiç çekilmiyordu. Karnım kaşınıyordu. Durmaksızın, uyuz olmuşum gibi, karnım kaşınıyordu. Zaten kocamandı ve bir de kaşınıyordu. Yirmi altıncı haftamın içindeydim. Daha, yirmi altıncı haftamın içindeydim. Çoğu gitmiş olsa da azı kalmış gibi de hissedemiyordum üstelik.

Ağustos'un bitmesine on beş gün vardı. Eylül'ün bitmesine kırk beş gün. Ekim'in bitmesine, yetmiş altı gün. Doğum, her şey yolunda giderse Kasım'ın içinde gerçekleşecekti ve daha çok vardı. Kışı çok özlemiştim. Kışa kavuşmama epey zaman vardı çünkü doğumdan sonra geçeceğimiz Peru açıklarındaki adamızda, Kasım, yazın habercisiydi. Bodrum'un bunu duysa benden utanacağı kadar kışa hasrettim. Soğuğa, fırtınaya, yağmura, çamura, kara.

Hamilelik denen şey, yazdan nefret ettirmişti. Bir de kilo almak. Sekiz kilo almıştım. Ben sekiz kilo almıştım ama Ada Hanım, henüz sadece sekiz yüz gramdı ve ben hayatımda, bu kadar adaletsiz çok az şey görmüştüm.

Doğurup da babasına vermem gerekiyordu, biraz da onun taşıması gerekiyordu, biraz dinlenmem gerekiyordu, gerçekten yorulmuştum. Sadece fiziken değil, aynı zamanda da zihnen. Şu an, bütün sorumluluk bendeydi ve bundan hoşlanmıyordum. Geriliyordum.

Bora'nın parmak uçları omuzlarımdan ayrılıp, şakaklarıma değerken, sırtımı göğsüne yasladım. Son iki haftadır, en sevdiğim şey, bu masaj seanslarımızdı. Bora, gün içinde,

bazen dakikalarca, bazen saatlerce bana masaj yapıyordu. Şakaklarıma, saç diplerime, boynuma, omuzlarıma, kollarıma, ellerime, sırtıma, kalçalarıma, bacaklarıma, ayaklarıma... Her yerime. Dokunuşları beni rahatlatıyor ve bana çok iyi geliyordu. Sırtüstü veya yüzükoyun yatamıyordum ama bunun, Bora için bir önemi olmuyordu. Benim, kendimi en rahat hissettiğim pozisyonda, bana masaj yapmanın bir yolunu buluyordu ve ben her defasında, ona, bir kez daha aşık oluyordum. Hele ki gece masajlarında, beni sürekli öptüğünde.

Ve elbette ki bu masajların bazılarının *happy ending* ile nihayete ermesi, sıcak mıcak demeden deliksiz bir uyku çekebilmemdeki en büyük yardımcımdı.

Bora'nın bana sunduğu en büyük ödül olabilirdi.

"Sevgilim, ne zaman çıkacağız?" diye sordum. Bora'nın maharetli parmakları, saçlarımın arasında minik minik baskılarla dolaşıyordu.

"Bir saat sonra falan," dedi.

"Uyuyayım mı biraz?" diye sordum, iç çekerek. "Bugün, inanılmaz hareketli. İnanılmaz. Çok yoruldum. Hissediyor resmen önemli bir işim olduğunu, bilerek yapıyor. Sanki onu evde bırakıp gideceğiz casino'ya. Valla, *sen yalnız git* diyeceğim neredeyse sana. O kadar yorgunum."

"Uyu sevgilim," dedi.

Ellerini saç diplerimden çekti ve kollarımı okşamaya başladı. Monte Carlo'da güneş batmak üzereydi. Teknenin üst katındaydık ve ben henüz, bikinimi bile çıkarmamıştım. Duş alıp hazırlanmam gerekiyordu ve eğer bir saat sonra çıkacaksak, bunu derhal yapmam gerekiyordu. Uykunun hiç sırası değildi ama masajın keyfine varmam lazımdı. "Müzik açayım mı? İster misin?"

"Sen bilirsin," dedim. Saniyeler içinde, kısık seste, yumuşacık bir melodi kulaklarıma ulaşmıştı.

"Ada..." dedi Bora, yavaşça. Bazı zamanlarda, uykuyla uyanıklık arasında, kızımızla konuştuğuna şahit oluyordum. Ellerini karnımın üzerinde, nahif dokunuşlarla gezdirirken,

"Sen hareket ettikçe, annen irkiliyor. Biraz sakin olman lazım," dedi. Dudaklarım iki yana kıvrılırken, başımı hafifçe sağa çevirdim ve yanağımı göğsüne yasladım. "Doğunca, istediğin kadar hareketli olabilirsin kızım, ama annenin bedeninde olduğun müddetçe, onu da düşünmen lazım."

Ada, her zamanki gibi babasının dokunuşlarını hissediyordu. Bora, karnıma masaj yaptığı zaman uysallaşıyor ve bence içeride mayışıyordu. Bu, tamamen benim öngörümdü çünkü ne kadar hareketli olursa olsun, Bora'nın elleri karnımdayken, dinlenme pozisyonuna geçiyordu.

"Teşekkür ederim..." diye fısıldadım.

Bora'nın dudakları, saçlarımın arasına değdi. "Eğer bir daha yaramazlık yaparsa, haberim olsun." Gülümsemem daha da büyürken, belli belirsiz kafamı sallamıştım. "Sevgilim..." dedi Bora, yavaşça. "Uyanman lazım."

"Ama sevgilim... Hani bir saatimiz vardı?" diye sordum, gözlerimi açmadan.

"İki saat oldu sevgilim," dedi, sakalları yanağıma batarken. İstemeye istemeye gözlerimi araladım. Ne ara hava kararmıştı, zaman mı bükülmüştü? Bora, bir dizini yere koyarak eğilmiş ve beni kaldırdığı için oldukça üzgün olduğu belli bir ifadeyle bana bakıyordu. "Ertelemeyi çok isterdim..." dedi.

Benjamin ile buluşmayı erteleyemeyeceğini çok iyi biliyordum. Beni, burada, tek başıma bırakmak istemediğini de. Zaten yanında olmam gerekiyordu, ne olursa olsun. Zorlukla kalktığımda, Bora'nın çoktan hazırlandığını ancak fark etmiştim. Antrasit, koyu bir takım içine, beyaz bir tişört giymişti. "Hızlıca duş alır, hazırlanırım..." dedim.

"Tamam sevgilim," dedi.

Ben yatak odasına geçerken, o da bu sabah yata gelen Selim'in yanına ilerlemişti. Selim'in bu gelişi, kalıcı bir geliş değildi. Biz, Benjamin ile görüştükten sonra, yine İstanbul'a dönecekti. Bora, Selim'in, İstihbarat'a ve İstanbul'daki herkese laf taşımasını ve işlerin devam ettiğinin bilinmesini

istiyordu. Bunda, normal koşullarda bir sorun yoktu ve fakat bir daha dönmeyeceğimiz için bunu neden yaptığımızı ben yine de anlayamıyordum. Söylediğine göre, tam da böyle zannedilmesi de planının bir parçasıydı.

"Tek bir planım yok, Nazlı. Birbirine bağlı, her durumda değiştirilmeye müsait, onlarca planım var..." demişti bir keresinde, planımızı öğrenmek istediğimde. *"Bir satranç oynadığımı düşün. Her hamleyi hesaplıyorum. Adım adım. Hayatımın, belki de en büyük planını yapıyorum şu anda. Seni dışladığımdan sana anlatmıyor değilim. Sadece, bütün filmi istesen de benim gibi göremezsin. Karakterleri tanımıyorsun çünkü. Ne büyük masayı ne Benjamin'i ne de planımda bana yardım edecek ama o planı hiçbir zaman tam olarak bilemeyecek diğer insanları. Sen, sadece bana güven ve bunları düşünme. Eğer zorlanırsam, senden yardım isterim."*

Ama benden yardım istememişti. Belki zorlanmadığı için. Belki de çöpleri kocaların atması fikrini çok sevdiği için.

Ilık su vücudumdan akarken, gerginliğim biraz olsun bile azalmamıştı. Beyza, Benjamin'le ancak üçüncü buluşmasında, Benjamin'i Bora'yla buluşmaya ikna edebilmişti. Selim'in ilettiği bilgiler dahilinde, 16 Ağustos akşamı için sözleşmiştik. Benjamin, Bora'nın casinoya gelmesini istemişti ve muhtemelen o da gelecekti. *Muhtemelen.* Eğer gelemezse -ki neden gelemiyordu anlamıyordum, eğer müsait değilse, mesela yarın buluşabilirdik- bizi oradan aldırtacaktı. Bizi ne hadle aldırtıyordu, adres verse kendimiz gidemiyor muyduk gibi sorularım vardı ama sesli dile getirip Bora'yı da germek istemiyordum. Bora'nın neden böyle soruları yoktu? Belki de vardı ama içinden soruyordu.

Duştan çıktım. Hızlıca saçlarımı kuruttum. Omuzlardan aşağı dökülen, gök mavisi, uzun kolları bileğimde fırfırla tamamlanan, derin göğüs dekolteli, göğsün biraz altındaki kuşağıyla Ada'yı daha da belirgin hâle getiren, ipek pilise kumaştan mini bir elbisenin altına, beyaz spor

ayakkabılarımı giymiştim. Boynumda, Bora'nın göğsündeki dövmenin aynısı olan kolyem vardı. Zaten bu kolyeyi, mümkün mertebe çıkartmamaya çalışıyordum. Koluma akıllı saat gibi görünen ve de zaten akılsız sayılmayan, fakat daha çok Bora'nın konumunu takip edebileceğim için önemsediğim saati taktım. Beyaz çantamın içine silahımı yerleştirdiğim sırada, Bora odaya girmişti.

"Hayırdır, sevgilim?" diye sordu, hafif imalı bir tavırla. "Savaşa mı gidiyoruz?"

"Gitmiyor muyuz?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Bora gözlerini kısarak beni baştan aşağı süzdü ve "Yakışıyor mu hiç bu elbiseye, o silah?" diye sordu. Yanıma geldi. Bana arkamdan sarıldı ve çantamın içindeki silahı alırken, boynuma uzun bir öpücük kondurdu. "Ne oldu bizim aksiyonsuz hayatımıza? Kızımızı korkutacaksın."

Derin, sıkıntı dolu bir nefes verdim ve çantayı elimden bırakıp, Bora'ya döndüm. "Bora..." dedim, endişeyle. Kapkara gözleri gözlerime mühürlendi. Bakışlarındaki derinlik nutkumun tutulmasına sebep oluyordu. "Ateş edip edemediğini bilmiyoruz hâlâ..."

Benden aldığı silahı beline sıkıştırdı ve ellerime uzandı. "Ateş etmem gerekmeyecek. Kimsenin, ateş etmesi gerekmeyecek. Kaygılanma."

"Ya gerekirse?" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Sen, ateş edemiyor olabilirsin ve birinin, bizi koruması gerek. O kişi de ben olabilirim."

Ellerimi, kendi elleriyle beraber, belimde sabitledi. "Elbette ki olabilirsin. Sana güvenim sonsuz," dedi ciddiyetle. "Ama böyle bir şeye gerek olmayacak. Güven bana."

"Sevgilim!" dedim, diretircesine. "Benjamin'i sen de tanımıyorsun. Bu buluşmayı dostane bir yerden mi kabul etti, yoksa düşmancıl bir yerden mi bilmiyorsun. Hiçbir adamını istemediğini söylemiş, baş başa gidiyoruz ve bu, hiç içime sinmiyor. Nasıl kaygılanmayacağım?"

Yüzüne samimi bir gülümseme yayıldı. "Sen..." dedi, gözlerini kısarak. "Hoşlan ya da hoşlanma... Kara, asla hafife

almaman gereken biri, sevgilim." İtiraz etmek, daha doğrusu asla Kara'yı hafife almayacağımı söylemek üzere dudaklarımı araladım ve fakat Bora devam edince, susmak zorunda kaldım. "Güven bana. Söz konusu senin hayatın, yanımda olacaksın. Sence, benim bir güvencem yok mudur?"

"En büyük güvence, içi dolu bir silahının olmasıdır ve ateş edebiliyor olmaktır," dedim.

Başını hafifçe iki yana sallarken, derin bir nefes verdi. "Yanlış..." dedi. Kaşlarımı çattım. "Siz ajanlar, çok ezber bilgilerle hareket ediyorsunuz." Yüzünde, benimle eğlendiği belli bir ifade vardı. "Sana bir ajanın değil belki ama... Matematik dehası karımın anlayabileceği, çok gizli bir bilgi vereceğim. En büyük ve en önemli silah, zekadır."

Ellerimi ellerinden çektim ve kollarımı bağladım. "Haklı olduğun kadar haksızsın da!" dedim. Gerektiği kadar uzatacak, davamdan dönmeyecek ve o silahı çantama koymadan, bu odadan çıkmayacaktım. "Zeka önemli. Doğru. Ama karşındaki sana ateş etmeye kalktığında, zeka kurşun sıkmıyor."

"Dünya üzerindeki hiçbir kumarhanede, hiç kimse, Kara'ya kurşun sıkamaz..." dedi, büyük bir özgüvenle. "Ha sıkabilir... Olur ya, biri çıkar... Kafayı yemiş, kendini kaybetmiş, eceline susamış biri çıkar ve kurşun sıkar... Dünya üzerindeki her kumarhanede, adamı olsun ya da olmasın, birileri kendini muhakkak Kara'ya siper eder."

"İçeriye adam mı yerleştirdin?" diye sordum.

"Nazlı..." dedi, gülümserken. "Burası, Monte Carlo. Büyük masanın kalbi. Sen sadece elimden tut ve keyfine bak." Elini uzattı, benim tutmam için. "Eğer, adımlarının izlerini Alp silmeseydi... Monaco'ya girdiğin anda, seni de bulurdum. Bu kadar da iddialıyım bunda. Keşke zamanı geri alabilseydik, keşke şartlarımız eşit olsaydı ve keşke, sana bunu ispatlayabilseydim."

Uzattığı elini tuttum. Bir bildiği olduğuna inanarak, güvende olduğumuza inanarak, Bora'nın henüz o kadar

delirmediğine inanarak, uzattığı elini tuttum.

Yatak odasından çıktık. Yatın girişine ilerledik. Yattan önce Bora indi, ardından benim de inmem için, yine bana elini uzattı. Selim, başıyla bana selam verip kapımı açmıştı. Bora, beline yerleştirdiği benim silahımı Selim'e verdiğinde, belinde başka silahın olmadığını gördüm. Benim silah almadığım gibi, kendisinin de silahı yoktu ve ben ne diyeceğimi, gerçekten de bilemiyordum.

Çüş?

Başka da bir şey denemezdi zaten.

Selim, arabayı çalıştırdığında, "Herkes nasıl?" diye sordum.

"İyiler," dedi Selim, kısaca. O, başka bir şey söylemedi, ben de Bora'nın yanında başka bir şey sormak istemedim. Bora elimi tuttu ve arabaya büyük bir sessizlik yayıldı.

♠

Araba, Monte Carlo'nun belki de en görkemli casino'sunun önünde durduğunda, kapım vale tarafından açılmıştı. "Hoş geldiniz, efendim." Valeyi başımla selamladığımda Bora yanıma gelmiş ve yeniden elimi tutmuştu. Casino'ya girmeden evvel Selim'e başıyla bir işaret yaptı ve Selim de bu işaret karşısında başını salladı. Dört adam ve bir kadın, bizi casino'nun kapısında karşılamıştı. Beşi de aynı şeyi söylüyordu: "Hoş geldiniz, efendim."

İçeri girdik. Buraya, ilk kez geliyordum. İhtişam ve lüks iç içe geçmiş, ağırlığı erkeklerden oluşan ama kadınların da hatırı sayılır miktarda varlık gösterdiği -henüz sayılarını sayamamıştım- mekanın içinde Bora, yönlendirilme ihtiyacı hissetmeden ilerliyordu. Önünden geçtiğimiz herkes Bora'ya başıyla selam veriyordu ve o da, bu selamları tek tek alıyordu ama bu bile adımlarının duraksamasına sebep olmuyordu. Özel, gösterişli ve kocaman kapılar, ardı ardına açılıyordu. Bir labirentin içinde yürür gibi özel salonlara ulaşıyorduk. Özel salonların içinden, daha da özel salonlara geçiyorduk. Her geçtiğimiz kapının ötesinde insanlar oluyordu ve o insanlar da dönüp bize mutlaka bakıyorlardı.

Bir salona daha girdik. Buradaki kumar masalarında oyun oynanmıyordu fakat içeride on beş tane adam vardı. Bora, hiçbirinin yüzüne bakmadan, odadaki asansöre ilerledi. "Hoş geldiniz, efendim..." dedi, biz basamıyormuşuz gibi asansörün düğmesine basan adam. "Misafiriniz sizi bekliyor."

Bora, yalnızca başını salladı. Asansörün kapısı açıldı. Adam da bizimle beraber asansöre bindi ve 64321'i tuşladı. Asansör, yukarı çıkıyordu. Derin ve sesli bir nefes aldığımda, Bora bana bakmış ve her şeyin yolunda olduğunu belli edercesine göz kırpmıştı. Asansörün kapısı açıldığında deniz manzaralı, oldukça büyük ve oldukça ferah bir terasa ulaşmıştık. Asansörün hemen yanında bir adam vardı ve o da bize, "Hoş geldiniz, efendim..." demişti. Bizimle birlikte yukarı çıkan adam ise yeniden aşağı inmişti.

Annie'nin hazırladığı dosyada fotoğrafını gördüğüm Benjamin, hem asansörü hem de eşsiz Monaco manzarasını görebilecek şekilde, bacak bacak üzerine atarak oturmuş, beyaz şarabını yudumluyordu. Önündeki küçük, kare masanın üzerindeki küllükte purosu yanıyordu ve masanın ortasında, masayı neredeyse kaplayan bir meyve tabağı vardı. Bakışları bize çevrildiğinde kadehini bıraktı ve ayağa kalktı.

Bora, elimi bıraktı ve Benjamin'in elini sıktı. "Kara..." Kısa bir anlığına bana döndü. "Karım..." dedi, Benjamin'e. "Nazlı." Benjamin, elimi öpmek istediğinde nazikçe tokalaşarak, buna gerek olmadığını belli etmiştim.

"Geç kaldınız..." dedi Benjamin, Bora'ya.

Bora, sandalyemi çekip denize karşı oturmamı sağladı. Kendisi ise Benjamin'in tam karşısına geçmişti. Hafifçe kaykılarak arkasına yaslandı. Bacak bacak üzerine atarken, meyve tabağından aldığı üzümü de ağzına attı. "Ben, *7* dedim. Sen *muhtemelen gelirim*, dedin. Sözleştiğimiz saat, o an önemini yitirdi. Biz de canımız istediğinde geldik."

Benjamin, purosundan bir duman alırken beş saniye boyunca konuşmadan Bora'nın gözlerinin içine bakmıştı.

"Gelip gelmemekle alakalı tereddütlerim vardı..." dedi en sonunda, dürüstçe.

"Geldin ya... Önemli olan bu. Tanışmak bugüne kısmetmiş," dedi Bora. Bakışlarını asansörün yanında duran adama çevirdiğinde, adam hızlıca yanımıza gelmişti. "Özel şişeler açılsın. Hem aşağıdaki herkese ikram edilsin, hem de bir şişe de buraya getirilsin. Bir de vişne-soda."

Dört gündür de buna takmıştım, evet. Benjamin, refleksif olduğu belli bir şekilde karnıma baktığında, yalandan gülümsedim. Adam yanımızdan uzaklaşırken, Benjamin'in gözleri yeniden Bora'nın gözlerini buldu. "Tüm casino, patronun burada olduğunu bilsin istiyorsun. Özel şişe açtırdığına göre. Patronun sen olduğunu, yüzen bir casino'da, herkese ilan ettiğini duymuştum."

Bora, bundan pek de memnun değilmiş gibi, küçümseyici bir tavır takındı. Ceketinin cebinden sigarasını ve ona hediye ettiğim ince, uzun, dikdörtgen şeklindeki; ön yüzünün sağ alt kısmına zarif bir şekilde *BK* kazılı, diğer yüzünün sağ alt kısmına ise yine zarif bir şekilde *maça* kazılı gümüş çakmağı çıkarttı. Kendisine bir sigara yaktı. "Fısıltı gazetesi ha?"

"Mehmet'in arkadaşı olduğum için, beni almadıkları kumarhaneler oldu o günden sonra. Hatta, *canımı zor kurtardım* bile diyebilirim..." dedi Benjamin. Derin bir nefes verdi ve hafifçe öne eğildi. "Açıkçası, bugünün geleceğini hiç düşünmezdim Kara... Senin gibi adamların, bana işi düşmez."

Bora, sigarasından derin bir nefes çekerken, "Benim gibi adamlar?" dedi.

Benjamin samimiyetle güldü. "Dünyanın en kötüsü ve aynı zamanda da en iyisi olan adamlar."

Bora'nın kaşları bu duyduğunu yadırgarcasına çatılırken, "Hayranlık mı besliyorsun, nefret mi ediyorsun?" diye sormuştu.

Benjamin, şarabından büyük bir yudum aldı. "Hayranlıkla nefret arasında, incecik bir çizgi vardır, bilirsin. Çizginin ne

tarafında durmam gerektiğini de sen belirleyeceksin. Tutumunla."

Bora'nın kaşları bu kez de havalandı ve dudaklarının kenarına, alay dolu bir gülümseme yerleşti. "Benim tutumumu, senin tutumun belirleyecek. Öyleyse bu demek oluyor ki çizginin hangi tarafında duracağına, kendin karar vereceksin..." Kısa bir anlığına bana baktı ve yine Benjamin'e döndü. "Ama hep böyledir. Karşındaki yüzünden sanırsın fakat aslında insan, ne yapıyorsa, kendi yapar."

Benjamin küçük bir kahkaha attı. "Konuşmasını biliyorsun."

"Yaa!" dedi Bora. Bu sırada adam, vişne-soda ile beraber, özel şişe ve iki viski kadehini getirmiş, servis ediyordu. "Konuşmayı da susmayı da ve hangisini ne zaman yapacağımı da çok iyi bilirim."

Adam, Bora'nın sessiz onayıyla yanımızdan ayrılırken, Benjamin söze girdi. "Beyza'nın bana ulaşmaya çalıştığını öğrendiğimde şaşırdım. Mehmet'in bana ulaşmak için onu kullandığını düşündüm önce. İletişime geçmek ve geçmemek arasında kararsız kaldım. Ama o, ısrarcı ve inatçı çıktı. Hem benimle görüşmek konusunda, hem de senin benimle görüşmen konusunda. Haberlerde görmüştüm ben de, ölmediğini. Şaşırdım, ne yalan söyleyeyim. Anlattıkları doğru mu?"

"Ne anlattığını bilmiyorum," dedi Bora, omuz silkerek. "Doğrudur mutlaka. Çünkü, ablam yalan söylemez."

"Onu, sen saklamışsın..." dedi Benjamin, merakla. Özel şişeden servis edilen viskisinden bir yudum aldı. "Bu da kulağıma gelmişti ama birebir Beyza'dan dinleyene kadar, inanmamıştım açıkçası." Bora sessiz kalınca, Benjamin'in yüzünde kısa bir anlığına hayranlık dolu bir ifade belirmiş ama orada fazla kalmamıştı. "Benimle neden görüşmek istedin Kara?"

"Poker oynarız diye düşündüm," dedi Bora. Benjamin'in kaşları çatılırken, vişne-soda kokteylimden bir yudum almıştım. "Tabii bu da değil sadece. Sana sormak istediğim, önemli bir şey de var."

"Sor?" dedi Benjamin.

Bora derin bir nefes verdi. Sigarasını söndürdü. Viskisini kafasına dikti. Bakışlarını Benjamin'in ondan ayrılmayan gözlerine merakla dikti. Ve doğru duyup duymadığımı sorguladığım, o cümleyi kurdu: "Bizim yatı, içinde biz varken patlatmak için kaç para istiyorsun?"

177.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramımız kutlu olsun. □□□

Uzunca bir bölümle geldim. □

İki hafta boyunca durmaksızın yaptığınız yorumlar, attığınız tweetler, paylaştığınız postlar, storyler, yaptığınız editler, gönderdiğiniz mesajlar... Desteğiniz ve varlığınız için, çok teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum. Kocaman sarıldım hepinize.

Yorumlarda olacağım, buluşalım. □

♠

"Benimle neden görüşmek istedin Kara?"

"Poker oynarız diye düşündüm," dedi Bora. Benjamin'in kaşları çatılırken, vişne-soda kokteylimden bir yudum almıştım. "Tabii bu da değil sadece. Sana sormak istediğim, önemli bir şey de var."

"Sor?" dedi Benjamin.

Bora derin bir nefes verdi. Sigarasını söndürdü. Viskisini kafasına dikti. Bakışlarını Benjamin'in ondan ayrılmayan gözlerine merakla dikti. Ve doğru duyup duymadığımı sorguladığım, o cümleyi kurdu: "Bizim yatı, içinde biz varken patlatmak için kaç para istiyorsun?"

Benjamin büyük, duyduğuna inanamaz ve bundan daha komik bir şey duymamışçasına bir kahkaha atarken, ben fal taşı misali açılan gözlerimle, Bora'ya bakakalmıştım. Bora'nın bakışları bana çevrildi. Gece kadar kara olan gözlerinde can alıcı hinlikte bir ifade vardı. Benjamin hızını alamayıp bir kahkaha daha patlatınca, Bora'nın gözleri yeniden onu bulmuştu.

"Affedersin," dedi Benjamin, Bora'yla göz göze geldiğinde. "Kendimi tutamıyorum!"

Bora omuz silkti. "Sorun değil," dedi, rahat bir tavırla. "Sana o kadar büyük bir fırsat sunuyorum ki... Bu senin başına geldiği için, elbette ki mutlu olacaksın. İstediğin kadar gülebilirsin..."

Benjamin derin bir nefes verdi. "Kara," dedi. Başını iki yana salladı. "Karınla birlikte ölmek istiyorsanız, birbirinizin kafasına sıkın. Beni niye karıştırıyorsunuz?"

"Sen de ucuz aksiyon filmleri seviyorsun herhalde?" diye sorarken, Bora'nın yüzü buruşmuştu. "Ölmek isteseydik, bir arabaya binip arabayı uçuruma sürerdik; birbirimizin kafasına sıkmak ne?"

Benjamin ciddileşirken, nihayet ölmek gibi bir niyetimizin olmadığını anlamış olmalıydı. "Ölmek istemiyorsanız... Amacın ne?"

Bora, kendisine bir sigara yakarken arkasına yaslandı. "Bilinmezlik..." dedi. Dudaklarım hayretle açılırken, Benjamin'den farksız bir şaşkınlığa sahiptim. "Benim hikâyemin finaline yakışan, tam olarak bu. Muğlak bir son. Çünkü Kara, kestirilemez... Varlığı ya da yokluğu gibi, ölümü ve yaşamı da..." Gülümsedi. "Gecenin içinde Le Pique patlar ve yatın enkazı, Riviera'nın karanlık sularına gömülür."

"Şaibeli bir ölüm mü istiyorsun?" diye sordu Benjamin, merakla.

"Cık," dedi Bora. Gülümsedi. "Herkes öldüğümüzü düşünecek. Herkes. Çünkü yattaydık. Yatta olduğumuza dair onlarca şahit olacak. Yattaydık, açıldık... Ama cesedimize hiçbir zaman ulaşılamayacak. Öte yandan, çoğu kişisel eşyamız... Mesela suyun içinde bulunan alyanslarımız bile, öldüğümüzü kanıtlayacak." Güldü. "Çünkü Kara... Alyansını asla çıkarmaz. Bundan herkes şüphe etse bile, biri var ki, asla şüphe etmez. O da İstihbarat'ta hatırı sayılır biri."

Bora, muhtemelen, *hiç kimse*'den bahsediyordu ama benim alyansımı çıkartıp suya karışmasına göz yumacağımı zannediyorsa, tamamen yanılıyordu.

Benjamin'in gözleri kısıldı. "Sen bir şeyler anlatıyorsun anlatmasına ama... Ben, bunu neden kabul edeyim?" diye sordu, haklı olarak.

"Çünkü eğer bunu kabul etmezsen, içeri gireceksin. İstihbarat peşinde," dedi Bora. Benjamin'in gerildiğini hissettim. "Bu görüşmenin, senin avlanmana giden yolu başlattığını düşünüyorlar. Şu anda beraber olduğumuzdan haberdarlar. Araya ablamı soktum. Seninle buluştum."

Klostrofobisi hepten kaşınan Benjamin, purosunu yeniden ateşlemişti. "İstihbarat, hakkımda ne biliyor?"

"Her şeyi," dedi Bora, kendisine yeniden viski doldururken.

Benjamin, hiç olmadığı kadar ciddi bir ifade takınmıştı. "Sana niye güveneyim Kara?"

"Güvenmeyebilirsin," dedi Bora, viskisini yudumladıktan sonra. "Seni bana güvenmen için ikna edecek değilim. Kimsenin güvenini kazanmaya çalışmakla kaybedecek kadar vaktim yok."

"Bak kendin diyorsun," dedi Benjamin, itiraz dolu bir tavırla. "İstihbarat peşimde." Bora, başını sallamıştı. "Peki ben senin ve karının, olmayan cinayetini üstlenirsem, başıma daha da iş almaz mıyım?"

Bora, sigarasından son bir dumanı daha içine çekerken, "Seni korurum," dedi. Benjamin'in kaşları hayretle havalanmıştı. "İçeri girmemeni sağlarım. Ama hayatta kalmayı da sen sağlayacaksın. Bilhassa kendini, Kara'nın dostlarından koruman gerekir." Benjamin'in kafasının karışması normaldi çünkü ben de bu anlaşmanın, onun açısından avantajlı olup olmadığını sorgulamaya başlamıştım. "Zaten şu anda da hayatını bir kaçak olarak idame ediyorsun. Şunu unutma ki... Kara'yı öldürebilmek, sana sağlam bir fors kazandırır. Gücüne güç eklenir."

Benjamin, altı saniye düşünürcesine sessiz kalmıştı. "Kusura bakma ama gerçek güç, parayla elde edilir... Manevi kazançların, uzun vadede maddi kazanç getireceği muhakkak. Kara'yı öldürmek beni birçok adamın saygı duyduğu, iş yapacağı, önemseyeceği adam noktasına

getirir, haklısın. Makul. Ama uzun vadede... Şimdi ise, cash bazlı düşünüyorum da..."

"50 Milyon Dolar," dedi Bora.

Benjamin önce duraksadı, hemen ardından da kocaman bir kahkaha daha attı. "Kara!" dedi, gülerken. "50 Milyon Dolar'a, değil seni öldürmek, sana küfür bile etmem!"

"Her ay," dedi Bora, hiç düşünmeden. Benjamin'in kahkahası bıçakla kesilir gibi kesilirken, Bora'ya bakakalmıştı. Benim gibi. "İsviçre'de bir hesap açıldı bile. Oraya yatırılacak paran. Ayrıca, dediğim gibi güvenliğini de sağlayacağım. Ölme, yeter."

"Sen ciddi misin?" diye sordu Benjamin, merakla.

"Benjamin..." dedi Bora, bıkkın bir nefes verirken. "Bu güzel yaz akşamında... Nefesimi ve vaktimi, senin için harcadığıma göre?"

Benjamin'in bakışları iki saniyeliğine beni buldu ve yeniden Bora'ya çevrildi. "Kara, ben aptal biri değilim. Pekâlâ kendini öldürtebileceğin onlarca adam bulabilirsin. Niye ben?!"

Bora iç çekti. "Kara'yı öldürmek kolay değil..." dedi, üzüntü dolu bir haber verir gibi. "Kimsenin bugüne kadar yapamadığını yapmak hele, hiç kolay değil. Bunu, sadece Mehmet Şahindağ yapabilir."

Bu masaya *Kara'nın karısı* olarak değil de Benjamin'in bir ahbabı olarak oturmuşum gibi hissettim çünkü benzer tepkileri veriyorduk. Mesela, ikimiz de yine şok olmuştuk.

"Sen sadece bir maşa olacaksın Benjamin," dedi Bora, ciddiyetle. "Çünkü bizi, aslında Mehmet Şahindağ öldürecek... Ve o bunu, içinde bulunduğu koşullar sebebiyle, ancak sana yaptırabilir. Ablam, sana, benim seninle görüşmek istediğimi söylediğinde sen de Mehmet Şahindağ'a haber uçurdun. Herhalde içeride senin de adamların olmalı. Mehmet, sana, benimle buluşman talimatını verdi. Buluştuk. Ve sen de işin içinde bir iş olduğundan, İstihbarat'ın senin de peşinde olduğundan şüphelendin. Mehmet Şahindağ'a bir haber daha uçurdun ve

o da dedi ki: Kara'yı da karısını da öldür. Sen de aldığın emri yerine getirdin. Çünkü eğer beni öldürmeseydin, seni yakalatacaktım."

Benjamin, ağzı açık bir şekilde Bora'ya bakarken; ben, Kara'ya bir kez daha hayran kalmıştım.

"Sen planı çoktan yapmışsın..." dedi Benjamin, sayamadığım kadar saniyeler sonra.

"Evet. Çünkü kendi ölüm planımı dahi, başkasına yaptırmam," dedi Bora. Gülümsedi. "Ne diyorsun? Kafana yattı mı?"

Benjamin'in gözlerindeki tereddüt açıktı ve bu sesine de yansıyordu. "Herkesin Mehmet Şahindağ'dan şüphelenmesini sağlayacaksın. Maşası benim ama bana ulaşamayacaklar. Fakat ona ulaşacaklar, çünkü zaten ellerinde. Mehmet, bu söylediklerini reddettiğinde ne olacak?"

Bora'nın dudakları, *bilmem* dercesine bir şekil alırken, "O kısım ne beni ne de seni ilgilendirir," dedi. Viskisinden bir yudum daha aldı. "Mehmet Şahindağ'a inanırlar mı inanmazlar mı zerre umurumda değil. İnsanlar, su testisinin su yolunda kırıldığını düşünecekler. Olur da bir gün, Mehmet Şahindağ sana ulaşır ve bizim akıbetimizi sorarsa, ona dahi verecek cevabın cebinde. Seni yakalatacaktım, kendini koruman lazımdı."

"Seni öldürebilecek açığı nasıl buldum?" diye sordu Benjamin.

"İki gün sonra, karımın doğum günü..." dedi Bora. Benjamin yeniden bana bakmıştı. "Onun doğum günü için bir sürpriz hazırladım. Yata girip çıkan insan sayısı artınca, güvenlik zafiyeti oluştu. Birazdan seninle aşağıya ineceğiz. Bütün saygın isimler aşağıda olacak indiğimizde. Kendi kendine asla yan yana gelemeyeceğin, Kara'nın ve Büyük Masa'nın dostları... Hepsi şahit olacak, seninle görüştüğümüze. Karımın doğum gününden, aşağıda birilerine bahsediyor olacağım ve sen de buna şahitlik edeceksin. Ayrıca bugün, benim niyetimi anladığın için

fazlasıyla gerildin ve bana kafayı taktın. Hemen saldırman lazım. Vakit kaybetmeden. İki gün, yeterli bir süre. Karımın doğum günü, bulunmaz bir fırsat senin için."

"Wow!" dedim dan diye.

Bora'nın bakışları gözlerimi bulduğunda, kendisine hayranlıkla bakmamla alakalı ne düşündüğünü bilmiyordum. Mesela, ne olursa olsun, Kara'yı Michael Corleone'den bile daha muhteşem bulduğumun farkında mıydı? Kara'dan kurtulmayı ne kadar çok istesem de hayatımda önemli bir yer tutuyordu ve onu takdir etmekten belki de hiçbir zaman vazgeçemeyecektim.

Benjamin yeniden lafa girdiğinde, Bora ile bakışmamız kesilmişti. "Aşağıdaki herkes... Dostların yani... Seni benim öldürdüğüme dair, şahitlik etmiş olacaklar ister istemez, değil mi?"

"Evet," dedi Bora. Nefesini sesli verdi. "Ayrıca, bugünkü buluşmamızdan haberdar olacağını bildiğim ama bunu birebir görmesinin mümkün olacağını asla düşünmediğim biri daha var. Sen sadece Monte Carlo'nun tadını çıkart. Arada bana ters ters bak, yeter."

"Peki, senin beni öldürtmeyeceğini nereden bileceğim?" diye sordu Benjamin. Bora'nın kaşları çatılmıştı. "İşini hallettirip, kendi cinayetini benim üzerime yıkıp, pekâlâ sonrasında öldürtebilirsin beni. Dostlarına."

"Ben ve karım, hiç kimseyle iletişim kurmayacağız..." dedi Bora. Meyve tabağından bir üzüm aldı ve ağzına attı. "İnan bana, seni öldürtmek için bile birini arama riskini almam."

"İyi de..." dedi Benjamin, kaşlarını kaldırarak. "Neden arkanda bir delil bırakasın? Sonuçta ben, senin de karının da ölmediğini bilecek o insanım?"

"Eğer bizim yaşadığımızı söyleyebilecek kadar İstihbarat'a yaklaşıyorsan, zaten yakalandın demektir," dedi Bora. Benjamin'in gözleri kısıldı. "Yakalanmak senin için böylesine kolay bir şeyse, hücrede çürümeyi istiyorsan yani, sen bilirsin. Senin sözüne kim itimat eder peki? Kara, bizi öldüreceksin dedi sana, ama yalandan?" Güldü. "Bu kulağa

daha çok, işlediğin bir cinayetin kılıfıymış gibi geliyor Benjamin, kusura bakma ama."

"Yine de beni öldürtmeyeceğini nereden bileceğim?" diye sordu Benjamin, kaygıyla.

"Bilemezsin," dedi Bora. Bu kadar dürüst olması, fazla gereksiz değil miydi? "Kararını bu gece bitmeden vermiş ol," dedi, direktif verir gibi. "Eğer teklifimi kabul edersen, detayları ekibimle görüşeceksin."

"Böylesi bir planın detaylarını, ekibinle mi görüşmemi istiyorsun gerçekten?!" diye sordu Benjamin, hayretle.

"Evet," dedi Bora. Benjamin de Bora'nın alelade bir şeyden bahsediyormuş gibi davranmasını mantık çerçevesine oturtamıyor olmalıydı. "Vaktim, bu detaylarla uğraşmayacağım kadar değerli." Bora, bakışları bana çevrildiğinde gülümsemişti. "Kara'yla bir oyun oynamak ister misiniz Nazlı Hanım?" diye sordu, kur yapar gibi. Kur yapmasında benim için hiçbir sakınca yoktu fakat bu kadar rahat olmasını aklım almıyordu.

Ben, Bora'ya bir cevap veremeden, Benjamin araya girmişti. "Benimle de oynayacak mısın?" diye sordu, merakla. "Seni yenebilir miyim diye, ben de merak ediyorum." Bora yalnızca güldü. "Bugüne kadar, sahiden de hiç kimseye yenilmediğin doğru mu?"

Aslında değildi. Mesela, 14 Şubat'ta Boston'daki kumarhaneye gittiğimizde, ben Kara'yı yenmiştim. Daha sonra, Benjamin'in *yüzen casino* diye tabir ettiği yük gemisinde, Büyük Masa'ya ilk kez oturduğumda da. Bence, her ikisinde de bana bilerek yenilmişti ama olsun. İlkinde oynamaktan sıkıldığı için, ikincisinde de Monte Carlo'da forsumun olmasını istediğim için.

"Gerçi bazen, birilerinin bile isteye seni yenmesine izin verdiğin de çok konuşulur. Partiden vazgeçtiğine şahit olanlar olmuş. Küçümsediğin rakiplerinin özellikle, kendilerini bir bok sanmaları için yaparmışsın bunu," diye devam etti Benjamin. Eğer biraz daha beni aşağılarsa, onu terastan aşağıya atabilirdim. "Söylesene Kara, bu namı

yapmayı nasıl başardın? Herkesin seninle aynı masaya oturmayı arzulamasını, nasıl başardın? Merak ediyorum. Mesela herkes senin masana oturmak isterken, senin aynı masaya oturmayı çok istediğin biri, olmadı mı hiç?"

Bora hiç düşünmeden, "Oldu," dedi. Dudaklarının kenarına samimiyetsiz bir gülümseme asılmıştı. "Bana bu soruyu soran, ilk kişi olabilirsin." Viskisinden son yudumunu aldı ve sanki çok önemli bir sır veriyormuşçasına, "Mehmet Şahindağ..." dedi. Saatine baktı. "Artık inelim."

Bora'nın ayaklanmasıyla beraber, biz de ayağa kalkmıştık. Bora elime uzandı ve yürümeye başladık. Benjamin de arkamızdan geliyordu. Asansör, çoktan kata gelmişti ve biz de Benjamin ile birlikte asansöre bindik. Benjamin'in hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamadığı belliydi, bunu Bora da görüyor olmalıydı fakat umursadığı söylenemezdi.

Bora'yla yaptığı plan hakkında konuşmam, detayları öğrenmem, bu planın Sergio'nun yaptığı plandan mesela, ne farkı olduğunu sormam, iyi düşünüp düşünmediğini sorgulamam, Benjamin'e nasıl güvendiğini anlamam gerekiyordu ve fakat bütün bunları yapabilmem, şu an için mümkün görünmüyordu. Çünkü aşağıya indiğimizde, az evvel yalnızca Benjamin'in on beş adamının olduğu salon, Büyük Masa'nın üyeleri dahil olmak üzere, büyük bir kalabalığa ev sahipliği yapıyordu. Konukların arasında, yine Silvain'in davetlisi olduğunu tahmin ettiğim Romeo ve Elisa bile vardı fakat Büyük Masa'nın yeni lideri Aydın Demir ile onun karısı Beyza Karabey yoktu.

Bora, asansörden indikten sonra elime uzanmıştı ve Benjamin'den ayrılarak, Büyük Masa'nın üyelerinden Şeyh Saffan, Silvain, Rania ve Sandra'nın yanına ilerlemiştik.

"Ne iyi ettin Kara!" dedi Şeyh Saffan, Bora'nın elini sıkarken. "Uzun zamandır, şöyle, keyifle oynamak için bir araya gelemiyorduk."

"Gerçekten!" dedi Silvain, araya girerek. "Biz seni, kızınız dünyaya gelmeden göremeyiz sanıyorduk..."

Sandra ise saçlarını savurarak, Silvain'e gülmüştü. "Sen epey iyi niyetliymişsin Silvain! Ben, Büyük Masa'nın liderliğini bırakınca... Kara'yla oyun oynama zevkinden ömür boyu mahrum kalacağımızı düşünmüştüm!" Sandra'nın bakışları Bora'nın gözlerini buldu. "Ama yeni liderimize haksızlık etmek de istemem tabii. Aydın Demir'i göremedim?"

"Tatilde," dedi Bora. Yalan söylediğine adım kadar emindim. "Biliyorsunuz biz Nazlı'yla koyları dolaşıyoruz. Monte Carlo'da uzun kalmayacağız. Üç gün sonraki davete katılabilir miyiz, emin değilim. Nazlı'nın doğum günü gecesinde, 18'inin gecesinde yani, rotamızı İbiza'ya çevirmeyi planlıyoruz. Ama şu anda, buraya kadar gelmişken, dostlarımla da görüşmek, oynamak istedim. Keyfi bir talepti. Demir'le takvimimiz uymadı maalesef. Lidersiz davet olmaz elbette ki ama tevazu gösterdi ve *'Benden önce sen vardın. Lütfen Büyük Masa'ya selamımı ilet,'* dedi."

"Tatile ara verebilirdi. Kara'nın daveti kaçar mı hiç?" dedi Sandra, burun kıvırarak.

"Beyza'dan ve oğlundan ayrılmak istememiştir," dedi Rania, gülerken. Kızıl saçlarını tepeden topuz yaptığı için, yüzü olabildiğince ön plana çıkmıştı. Bilmiş fakat sempatik bir tavrı vardı. Bora'nın bakışları ona çevrilince gülümsedi. "Geçen hafta, BlackJack'te karşılaştık Beyza'yla." Bora, benim aksime ifadesiz bir şekilde Rania'yı dinliyordu. "Biraz sohbet etme fırsatımız oldu. Laf arasında bahsetmişti, tatil planından."

"Bahsetti. Çok sevmiş seni," dedi Bora.

Kaşlarımın havalanmaması için kendimi çok zor tutuyordum çünkü Bora, ablasıyla konuşmuyordu. Yani içinde bulunduğumuz koşullarda zaten kimseyle konuşmuyordu ama ablasıyla, bu koşullarda olmasak da konuşmuyordu. Ama belli ki bu söylemi ve hatta Aydın Demir'le Beyza Karabey'in sözde tatili de bu planın bir

parçasıydı ve Selim üzerinden kurdukları iletişimde, böyle bir anlaşma yapmışlardı.

"Benjamin ile beraberdi o da işte..." diye devam etti Bora. Bakışları kalabalıklar içinde dolaştı ve Benjamin'i buldu. "Benimle buluşması için ikna etti onu."

"Sen bu adamdan ne istiyorsun?" diye sordu Silvain, meraklı bir tavırla. "Bir problem varsa, bizler de bilelim."

"Görev," dedi Bora. Kısa ve öz. Üzerine herkes sessizlik yemini etmişçesine bir şey sormamış, hatta Şeyh Saffan konuyu değiştirmiş, nerelere gittiğimizi ve nerelere gitmeyi planladığımızı sormuştu. Bora, Şeyh Saffan'a cevap verirken, Benjamin çekildiği bir köşeden, Bora'yla beni izliyordu. "Oynayalım biraz..." dedi Bora, gittiğimiz ve gideceğimizi iddia ettiği Avrupa koylarıyla alakalı konu noktalanırken. Bana döndü. "Sevgilim?" dedi, sorarcasına. Başımı olumlu anlamda salladığımda gülümsedi ve "Hemen geliyorum," diyerek, yanımdan ayrıldı.

Yürürken karşısına çıkan İrem, kollarını Bora'nın boynuna dolamış ve ona özlemle sarılmıştı. Ardından hızlı adımlarla benim yanıma ilerledi ve bana da, aynı Bora'ya sarıldığı sıcaklıkla sarıldı. İrem, "Çok iyi görünüyorsun Nazlı!" derken, Bora; Romeo ve Elisa'nın yanına gitmiş, ikisiyle de ayrı ayrı tokalaşarak, onlara bir şeyler söylemişti. Bora'nın arkası bana dönük olduğu için ne dediğini bilmiyordum ama Romeo'nun dudaklarını okumuştum. "Önemli değil," demişti, gülümseyerek. "Önemli olsaydı, bugün, burada olmazdık."

Ben, İrem, Sandra ve Silvain ile ayaküstü konuşmaya devam ederken, Elisa ve Romeo'yla birlikte Bora da tekrar yanımıza gelmişti. Göz göze geldiğimizde, her şeyin yolunda olduğunu belli edercesine bana gülümsedi. Elisa bana elini uzatmış ve "Merhaba," demişti. Samimiyetle elini sıktım. Aynı şekilde Romeo ile de tokalaşmıştık.

Bu sırada Şeyh Saffan oturacağımız masayı organize etmişti ve yanımıza gelerek, "Masa hazır," dedi.

Masada Bora ve benim haricimde, Sandra, Rania, İrem ve Elisa da vardı. Müzik sesi kısılırken, Romeo ve tanımadığım

diğer insanlarla beraber, Büyük Masa'nın diğer üyeleri de etrafımızı kuşatmıştı.

Bora bir an için etrafına baktı ve güldü. "Eğer, *masaya bilhassa sadece kadınlar otursun ve Kara centilmenlik göstermek zorunda kalsın,* diye bir plan yaptıysanız... Yanlış taktik."

Herkes kahkaha atarken, Luca lafa atıldı. "Ben, karımla aynı masada oturmaktan pek hoşlanmıyorum..." İrem, Luca'nın bu söylemi karşısında yalnızca göz devirmişti.

"Biz yan masada başka bir oyun oynuyor olacağız," dedi Feng, keyifli olduğu belli bir tavırla. "Eşit şartlar altında, kazananı baştan belli olmayan bir oyunda."

"Hani benimle oynamayı çok istiyordunuz?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla.

"Yenilmeye doyduk," dedi Silvain, gülerek. "Biz böyle iyiyiz."

"Dört erkek daha istiyorum bu masaya, ona tamamlanalım..." dedi Bora, sitemle. "Söz, elimden geldiğince kazanmamaya çalışacağım."

Herkes yine sadece kahkaha atmıştı ve hiçbiri, masaya oturmak için bir hamle yapmamıştı. Bu insanlar, Kara'yla aynı masada oturmanın saygınlığına inanan, ona yenilmenin bile bir zevki olduğunu düşünen insanlardı ve şimdi böylesine inatçı ve mesafeli davranmaları çok enteresandı.

"Hiç kimse mi Kara'nın masasına oturmak istemiyor yani?!" diye sordu Bora. Bakışları kalabalıkta dolaştı. "Yok mu içinizde, kendine güvenen bir insan?!"

"Ben varım."

Bu cümle, Benjamin'e aitti ve dakikalarca terasta konuştuğumuz anadilimizden farklı olarak, İngilizce konuşuyordu. Herkesin bakışlarının hedefi olmuştu ve bundan, pek de hoşlanmadığını fark etmek mümkündü.

Bora, "Elbette..." dediğinde, bakışları nedenini anlamadığım ve belki de hiç kimsenin fark etmediği bir şekilde Silvain'e değmişti. "Lütfen gel, beni beş kadının içinde..." Bakışları krupiyeye değdi. "Hatta altı," diye ekledi.

Gülümsedi. "Tek bırakma ve herkes de cesaret neymiş görsün!" Bakışları kalabalıkta dolaştı. "Lütfen kusura bakmayın. Bunu hak ettiniz!"

Benjamin masaya otururken, bunun bir oyun olduğunu anlamıştım. Ayrıntılarını şu an için pek de anlamadığım bu oyun, Benjamin'in dikkat çekmesi için kurgulanmış olmalıydı. Tüm okların hedefinde olması için. Dikkat çekmesi için. Herkesin bakışlarının ona çevrilmesi için. Bora, bilmediğim bir zamanda, Büyük Masa'nın üyeleri dahil tüm konuklardan, veya bilhassa erkeklerden, masaya oturmamalarını rica etmiş olmalıydı. Çünkü muhtemelen, Benjamin'in, Kara ile oynamak için oltaya geleceğini tahmin ediyordu. Silvain, az evvel Bora'ya, Benjamin'den ne istediğini sorduğuna göre, Benjamin hakkında konuşmuşlardı. Ve Bora, yalnızca görev dediğine göre, İstihbarat'tan aldığı belli bu görevde, dostları ona yardım ediyorlardı. Esas amacını bilmeden. Kaldı ki daha önce bana ve yukarıda da Benjamin'e söylediğine göre, İstihbarat'la yaptığı işlere devam ettiğinin zannedilmesi, planının bir parçasıydı.

"Tek bir planım yok, Nazlı. Birbirine bağlı, her durumda değiştirilmeye müsait, onlarca planım var... Bir satranç oynadığımı düşün. Her hamleyi hesaplıyorum. Adım adım. Hayatımın, belki de en büyük planını yapıyorum şu anda. Seni dışladığımdan sana anlatmıyor değilim. Sadece, bütün filmi istesen de benim gibi göremezsin. Karakterleri tanımıyorsun çünkü. Ne büyük masayı ne Benjamin'i ne de planımda bana yardım edecek ama o planı hiçbir zaman tam olarak bilemeyecek diğer insanları. Sen, sadece bana güven ve bunları düşünme. Eğer zorlanırsam, senden yardım isterim."

Bora'nın ne söylemek istediğini, şimdi daha iyi anlıyordum. Kafasının içini tamamen göremiyor olsam da anlıyordum. Büyük Masa'nın üyesi olan ama Kara'nın karısı olmayan biri olsaydım, Kara'nın Benjamin'in peşinde olduğuna ve Benjamin'in büyük bir hırsla masaya oturduğuna şahit olmuş olacaktım. Ve bu, *"O gece ne oldu?"*

sorusunun cevabı; bir diğer deyişle de Benjamin'in, Kara ile karısının muhtemel katili olma hikayesinin başlangıcı olacaktı.

Anlayamadığım şey ise şuydu: Bora eğer istese, yukarıda, Benjamin'e, dikkat çekmesi için böyle bir oyun da kurguladığını söyleyebilirdi. Yani masaya kadınlardan başka hiç kimsenin oturmayacağını; bunu dostlarından, Benjamin, İstihbarat'ın hedefinde olduğu için -yani herkes Bora'nın amacını bu sandığı için- rica ettiğini söylebilirdi. Ve diyebilirdi ki, *'Tam o anda, sen de, 'Ben oynarım!' diye atla lafa."* Fakat böyle bir şey dememişti. Doğal dursun ya da gerçekçi görünsün diye demediğini asla zannetmiyordum. İşin içinde, başka bir iş daha olmalıydı. Sezgilerim bana, Bora'nın Benjamin'i test ettiğini fısıldıyordu ama nedenini anlamakta zorlanıyordum. Tıpkı Benjamin'in bu testi geçip geçemediğini de anlayamadığım gibi.

"Bu masa, bugüne kadar oturduğun ve muhtemelen, bundan sonra oturabileceğin bütün masaların en iyisi," dedi, Bora'nın düşüncelerimi bölen sesi. Bakışlarının hedefinde Benjamin vardı. "Legal dünya listelerine girmese de bütün listelerdeki isimlerden çok daha iyi olan ve *poker* dendi mi akla gelebilecek tüm kadınlarla, şu an aynı masada oturuyorsun çünkü."

"Kara tarafından onore edilmeyi özlemişim!" dedi Sandra, bahsi arttırmak için chip'lerini pota sürerken.

Bora, Sandra'nın bahsini görürken, Benjamin gülümsemişti. "Kendimi şanslı hissediyorum. Fakat yalnızca bu güzel hanımefendilerle aynı masada oturduğum için değil. Seni yeneceğim için..."

Benjamin'in bu özgüven dolu cümlesi, masaya oturur oturmaz kazanmaya başladığı için olmalıydı.

Bora büyük bir kahkaha attı. "Rakibimi asla küçümsemem. Fakat üzülerek söylüyorum ki, bu masanın en iyisi olduğumu bilmeyen yok."

Benjamin de gülümsedi. Fakat bu gülümseme, Bora'ya hak verdiği için miydi yoksa üç el üst üste oyunu kazandığı için

miydi bilmiyordum. İrem'in daha ortaya kartlar açılmadan çekildiği oyunda, yerde kupa as, sinek 4'lü ve karo 7'li vardı. Benim elimde ise karo as ve kupa vale. Konuşma sırası Bora'dan bana geçtiğinde, pottaki parayı yarısı kadar arttırmıştım. Benjamin de parayı arttırmayı kabul ettiğinde, bakışlarımız yeniden Bora'ya çevrildi. Bora, derin bir nefes verdi ve *pas* dedi. Ortaya bir kart daha açıldı. Maça 7. Bu kez bahis miktarını, potun dörtte biri kadar arttırdığımda, Benjamin'in bakışları kısıldı ve üç saniye boyunca düşündü. Bahsimi gördüğünde, Bora hoşnutsuzca sakallarını kaşımıştı. Benjamin'e yenileceğimi falan mı sanıyordu? Son turdaydık. Beşinci kart açıldı. Sinek 6.

Pottaki paranın yarısı kadar bahsi arttırarak, "450 Bin Dolar," dedim ve ortaya chip'lerimi sürdüm.

Benjamin gülümsedi. "1 Milyon 350 Bin Dolar," diyerek, beni şoka soktu. Pottaki parayı ikiye katlamak istemesinin rahatlığı, bizden her ay 50 Milyon Dolar alacağı için falan mıydı?!

Eline güveniyor olabilirdi. Ben de elime güveniyordum ama 900 Bin Dolar daha kaybedecek kadar mı, ondan emin değildim. Zaten bu ele 750 Bin Dolar yatırmıştım. Fakat alt tarafı *döper* yapmış olmam kazanacağım anlamına gelmezdi, sadece risk almak istemiştim. Onlarca ihtimal vardı. Benjamin'in elinde, yerde hâlihazırda var olan kartların, bir başka simgesinden iki tane olsa, hatta bir adet kupa 7'lisi veya sinek 7'lisi bile olsa, *üçlü* yaparak bu eli alması mümkündü. *Kent* yapabilmesi için, ayrı ayrı iki ihtimali de vardı, herhangi bir 3'lü veya 8'li ya da herhangi bir 5'li ya da 8'li. Bir adet, herhangi bir 7'liye ve yerdeki diğer kartlardan herhangi birine sahipse mesela, bu eli full yaparak ezici bir güçle bitirmesi de mümkündü. Bütün bunları biliyordum ama es geçilmemesi gereken bir ihtimal daha vardı ki, potta olan 1 Milyon 350 Bin Dolar'ı almak için, blöf yapıyor olabilirdi.

Ada'nın tekmesiyle beraber refleksif olarak elim karnıma ulaşınca, Bora'nın da bakışları karnıma çevrilmişti. Bu

tekmenin *dur* anlamına mı geldiğini yoksa Ada'nın devam etmemi mi istediğini anlamamıştım. Evet, kesinlikle bu tekme oyunla alakalı olmak zorundaydı. Asla bu tekmeyi varoluşsal bir gerçeklikten kabul etmem mümkün değildi.

"Bayan Karabey?" dedi Benjamin, merakla. "Karar verecek misiniz?"

"Düşünüyorum?" dedim, ters bir tavırla. Bora'yla göz göze geldik. Belki etik değildi ama Ada tekme atıyorsa, o da bana devam etmem ya da durmamla alakalı hissettiği bir şeyi belli edebilirdi. Ama etmedi. Hatta, ifadesiz bakışlarını iki saniye sonra gözlerimden çekti.

"Görüyorum," dedim. Eğer kazanırsam, 2 Milyon 700 Bin Dolar kazanacak, yani 1 Milyon 950 Bin Dolar kâra geçecektim ve bundan vazgeçemezdim. Çiplerimi pota sürdüm. Kartlarımızı açtık. Benjamin'in elinde, sinek as ve kupa 2'li vardı. "Evet, işte bu!" dedim, heyecanla.

Bora'nın kazandığım için asla sevinmemesi oldukça nahoştu. Sonuçta benim param, onun da parası değil miydi? Benjamin bile bana takdirle bakarken, Bora'ya ne oluyordu? Ne olduğunu bilmiyordum ama kesinlikle bir şey oluyordu çünkü bir sonraki elden itibaren, üzerime oynamaya başlamıştı. Ben ne zaman bahsi arttırsam, o daha da arttırıyordu. İlk el, onun Kara oluşuna ve kolay kolay yenilmeyeceğine güvenerek bir noktada çekilerek zarar etmiştim. İkinci el de. Üçüncüde ise *bu kadar da olmaz* diyerek bahsini görmüş ve kaybetmiştim. Maalesef dördüncüde de. Hayattaki tek derdi beni haklamakmış gibi davrandığı dört elin sonunda, elimde kala kala 500 Bin Dolar kalmıştı. Bora ve benim dışımdaki herkes elden çekilmişti ve ortada kupa kızı, sinek ası, karo 6'lı, kupa 8'li ve karo vale; potta 2 Milyon 250 Bin Dolar ve benim elimde ise, maça ası ile kupa ası vardı.

Üçlü yapmıştım ama Bora'nın benden daha iyi bir şey yapıp yapmadığını bir Allah bir de kendisi bilirdi. Ve benimle dalga geçermişçesine, bahsi arttırmak için, "500 Bin Dolar," diyerek kalan son parama göz diktiğine göre, eline

güveniyor olmalıydı. Çekilmek bir tercihti fakat üzerime gelmesi beni öyle sıkmıştı ki, şimdi çekilsem de beni rahat bırakmayacağı aşikardı. Kara ile oynamamı isteyen kendisi olmasına rağmen, şimdi Kara ile oynamamı istemiyormuş gibi davranıyordu. Sanki ben ona çok meraklıydım da. Lakabına yakışır gözleri, gözlerimin en içindeydi ve herkes gibi bir şey demem için bekliyordu. Gözlerimi gözlerinden çektim ki biraz daha zaman kazanayım. Elimdeki kartları bilmiyormuşçasına bir kez daha onlara baktım.

Ada da tekme atmıyordu, ben ne yapacaktım?!

"Nazlı?" dedi Bora, iki dakika üç saniyenin sonunda. Yeniden bakışlarım gözlerini bulduğunda, sağda olanını kırpmıştı.

İçimin eridiğini hissederken gülümsedim ve "Görüyorum!" dedim. Kalan bütün chip'lerimi pota sürdüm. Kartlarımızı açtığımızda ise zorlukla yutkunmak zorunda kaldım. Elindeki kartlar maça papazı ve karo 10'luydu. Yani *kent* yaparak, beni yenmişti. Gözlerimiz yeniden buluştu. Bütün iskambil kağıtlarını suratına fırlatarak bu casino'yu terk etmek istediğimin farkında mıydı? Kına yakabilir, göbek atabilir, zaferini sonuna kadar kutlayabilirdi, oyun dışı kalmıştım. Çünkü Büyük Masa'nın kuralları gereği, yeniden chip alarak oyuna giremezdim.

Elisa bile daha elenmemişti, bu bana haksızlık değil miydi?!

Tek başıma oyun dışı kaldığım ve hâliyle de sıkıntıdan patladığım üçüncü elin sonunda masadan kalktım ve oyun oynayan diğer insanların masalarına uğradım. Silvain'in büyükelçilik zamanlarından kalma anılarını dinledim, Feng'in ülkesini övdüm, Şeyh Saffan'a iltifat ettim. Bir ara da Romeo'nun yanına gittim ve ona Godfather'ı çok sevdiğimi söyledim. Bunu Bora da duymuş ve dönüp bana bakmıştı ama ben ona bakmadım. Eğer biraz daha benden başka oyun dışı kalan olmazsa, İtalyan mafyalarına duyduğum derin saygıyı dile getirecektim. Neyse ki İrem de çok geçmeden elenmişti de buna gerek kalmadı.

Kendime bardan vişne suyu aldığım sırada İrem yanıma geldi. "Nazlı, telefonunu duymuyormuşsun galiba..." dedi. Neyden bahsettiğini anlamayarak yüzüne baktım. "Gökhan telefonda..." diye ekledi ve telefonunu bana uzattı. Şaşkınlıkla karışık bir merakla telefonu kulağıma götürdüğüm sırada, bakışlarım ilerideki masada oynamaya devam eden Bora'ya çevrilmişti. Fakat Bora'nın bana sırtı dönüktü.

"Alo?" dedim.

"Naz!" dedi Gökhan, telaşla. "Arka kapıdayım. Personel kapısında." Kaşlarım çatıldı. "Almıyorlar beni içeri. Yardımın lazım."

"Anlamadım?" dedim.

"Naz, beni içeri al!" dedi Gökhan, doğrudan. "Anlatacağım." Yeniden Bora'nın bana dönük olan sırtına baktım. "Arka kapıya gel!"

"Tamam," dedim. Telefonu kapattım, sonra da İrem'e uzattım. "Teşekkür ederim."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu İrem. İfademi kontrol edemediğim için mi bilinmez, bir sorun olduğunu düşünmüş olmalıydı. Gerçi, belki de bir sorun vardı zaten. Henüz ben de bilmiyordum. Gökhan'ın bu gelişi, hayra alamet olmasa gerekti.

"Yolunda," dedim. Bir de gülümsedim. "Gökhan'ın acil bir şey sorması gerekiyormuş da." İrem de gülümsedi ve başını salladı. "Ben tuvalete gideyim. Biraz da yürüyeyim, bacaklarım açılsın. Çok sıkıldım."

Herhangi bir cevap beklemeden arkamı döndüm ve VIP'nin de VIP'si olduğu belli salonun kapısına ilerledim. Kapının önünde bekleyen adam kapıyı açmadan evvel, Bora'nın oturduğunu bildiğim yere bakmıştı fakat bakışları orada durmadan tekrar beni bulmuş ve kapıyı açmıştı. Bora, VIP salonun kapısını açması için adama izin mi vermişti, yoksa Bora bakmadığı için adam inisiyatif mi almıştı emin değildim. Sorgulamaya da vaktim yoktu. Bora'yla salonlardan salonlara girmiş, bir labirentin içinde

yürüyormuşçasına buraya kadar gelmiştik fakat çizdiğimiz yol, ön kapıya giden yoldu. Personel kapısını nasıl bulacağımı bilememekle beraber, Kara'nın karısı olarak bunu neden ve ne amaçla, kime soracağımı da bilmiyordum.

Bir salondan başka bir salona, o salondan da bir başka salona geçtim. En sonunda önüme çıkan bir garsonun yanına yaklaştım ve ona başımla selam verdim. "Merhaba," dedim, önce. "Arka kapı nerede? Personel kapısı? Biraz hava almam gerekiyor da." Garson, arka kapıya giden yolu tarif ettiğinde gülümsedim. "Çok teşekkürler."

Bir kapıdan, bir kapıya; oradan da başka bir kapıya geçtiğimde, önüme izbanduttan hallice iki adam çıkmıştı. "Bayan Karabey?" dedi, soldaki. Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım ve yüzüne baktım. "Kara, 1 numaralı salona dönmenizi istiyor. Size eşlik edelim."

Duraksadım. Çantamdan telefonumu çıkarttım ve ekranda herhangi bir mesaj var mı diye kontrol ettim. Gökhan numaramı bilmiyordu, mesaj atamaz ya da arayamazdı. Fakat *Kara,* numaramı biliyordu, hatta bir tek o biliyordu. İsterse mesaj atabilir ya da arayabilirdi. Çaldırıp kapatabilirdi bile ama karşıma izbanduttan hallice iki adam çıkararak, bana emir veremezdi. O yüzden cevabım çok netti: "Çekil!"

"Bayan Karabey," dedi adam, *lütfen* der gibi.

"Çekil!" dedim, sertçe. "İkiniz de önümden çekilin!"

"Bu, Kara'yı öfkelendirir..." dedi, bu kez sağdaki.

"Ben de öfkelenmek üzereyim!" dedim, tavrımdan ödün vermeden. "Çekilin... Yoksa ikiniz de çok pişman olursunuz!"

Adamlar henüz önümden çekilmeden, arkamdaki kapının açılıp kapandığını duydum. Sonra da kulaklarım Selim'in sesiyle doldu. "Yenge!" Selim'e döndüğümde, onun bakışları adamların üzerindeydi. "Çekilin!" dedi adamlara, İngilizce konuşarak. Adamlar aldıkları emir karşısında adeta sensörlü bir kapı gibi iki yana çekilerek önümü açtıklarında, bu kez de karşıma Selim geçmişti. "Yenge," dedi, sakin bir tavırla. "Abim çağırıyor seni."

"Hava alacağım Selim," dedim, bezgin bir tınıyla.

"Gökhan Abi'nin geldiğini, arka kapıda olduğunu biliyoruz yenge," dedi Selim. Kaşlarım havalandı. "Abimin kesin emri var. Gökhan Abi, bu casinoya asla girmeyecek. Nasıl ulaştı sana bilmiyorum ama lütfen benimle gel."

"Aşağıdaki herkes... Dostların yani... Seni benim öldürdüğüme dair, şahitlik etmiş olacaklar ister istemez, değil mi?"

"Evet. Ayrıca, bugünkü buluşmamızdan haberdar olacağını bildiğim ama bunu birebir görmesinin mümkün olacağını asla düşünmediğim biri daha var. Sen sadece Monte Carlo'nun tadını çıkart. Arada bana ters ters bak, yeter."

Elbette ki Gökhan'ın ve Türkiye'deki herkesin Benjamin ile Kara'nın buluşmasından haberi olacaktı, zaten amaç buydu. Ama Benjamin'e, terasta bahsettiği kişi Gökhan mıydı? Gerçekten de Alp adımlarımın izlerini silmeseydi, Monaco'ya girdiğim anda beni bulacağını söylemesi gibi, Gökhan'ın da mı haberini almıştı?

"N'oluyor?" diye sordum, şaşkınlıkla Selim'e. "Neden böyle bir emir verdi?"

"Yenge, abime sorarsın..." dedi.

Sıkıntı dolu bir nefes verirken, "Tamam," dedim. "Gökhan'ı Bora'nın yanına sokmayacağım. Sadece göreceğim. Çekilir misin önümden?" Selim'in yüzüne itiraz dolu bir ifade yerleşirken, "Selim!" diye kızdım. "Kapının önüne kadar gelmiş! Sadece göreceğim! Boğuyorsun beni şu anda ve çığlık atmak üzereyim!"

Selim, bir an için ne yapacağını bilemese de kararlı bakışlarımla baş edemedi ve önümden çekilmek zorunda kaldı. Hızlı adımlarla arka kapıya doğru ilerledim. O da küçük adımlarla beni takip ediyordu fakat bu umurumda bile değildi. Personel kapısına nihayet ulaştığımda, önünde bekleyen iki adam çekildiler ve kendimi dışarı attım.

Gökhan, personelin molada kullandığı banka oturmuş ve bakışlarını kapıya dikmişti. Beni görür görmez ayağa kalktı ve içtenlikle gülümsedi. Adımlarım daha da hızlandı. Yanına

ulaştığımda, hiç beklemeden kollarımı boynuna doladım. "Çok özledim kızım seni!" dedi, lanet eder gibi.

Beni kucaklayacağını hissettiğimde, "Hop hop hop!" diye bir tepki verdim. "Karnım sıkışır!"

Gökhan hızla benden ayrıldı ve daha evvel hiç karnı olan bir insan görmemişçesine büyük bir şaşkınlıkla karnıma baktı. "Oha!" dedi, şapşal bir tavırla. "Resmen karnın var!" Birden otuz iki diş sırıttı ve elini karnıma uzattı. "Ada!" dedi, yumuşacık bir sesle.

Gülerken, işaret parmağımla karnımı dürttüm. "Ada, bak amcan geldi."

Ada tekme atınca, Gökhan nutku tutulmuş gibi bana bakmıştı. "Oha! Tekme de mi atıyor artık?!"

"E yirmi altıncı haftada, bir zahmet!" dedim, alayla. "Sen, kadın doğumda staj yapmadın mı ya?! Buna bu kadar şaşıramazsın! Ne bu, hayatında hiç fetüs görmemiş gibi tavırlar?!"

Gökhan'ın bakışlarındaki üzgün ifade, boğazımın düğümlenmesine sebep olmuştu. "Bu fetüse zaafım var galiba, aklımı durdurdu!" dedi.

Tüm kalbimle gülümsediğimde, Gökhan elini karnımdan çekmişti. "Neden buradasın?" diye sordum, merakla.

İçine kocaman bir nefes çekti ve biraz arkamdaki Selim'e baktı. "Beni içeri sokar mısın Naz?" diye sorduğunda dahi, bakışlarını Selim'den çekmemişti. Ben de omzumun arkasından hafifçe Selim'e baktım.

"Abi..." dedi Selim, yanımıza gelirken. Bakışları mahcubiyet doluydu ama bir emir kulu olduğunun unutulmasına içerlediği de belliydi. "Böyle olacağı belli değil miydi? Sana *gelme*, demiştim."

"Dua et," diye soludu Gökhan, keskin bir tavırla. "Dua et, silahım yok Selim." Bakışları gözlerime çevrildiğinde, ifadesi anında yumuşamıştı. "İçeri girelim..." dediğinde, personel kapısına doğru yürümeye başlamıştı. Neden sonra durdu ve şaşkınlıkla bana döndü. "Naz?" dedi, sorar gibi. "Hadi?"

İki saniyeliğine alt dudağımı dişledim ve içime büyük bir nefes çekip, "Gökhan..." dedim. Kaşları çatıldı. "Ben, seni görmek için çıktım. Seni, Bora'nın yanına götürmek için değil."

"İçeri girmem lazım!" dedi Gökhan, isyan eder gibi. Yeniden yanıma geldi. "Naz, lütfen! Benjamin denen herifin peşine tek başına düşmüş! O herif tehlikeli... Ve Bora'nın bana ihtiyacı var, lütfen kırma beni. Lütfen!"

"İstemiyorsa istemiyordur," dedim. Yüzümü ve sesimi kaplayan burukluğu hem Gökhan hem de Selim fark etmiş olmalıydı. "Benjamin tehlikeli midir bilmem. Bildiğim tek şey, Kara'nın da fazlasıyla tehlikeli biri olduğu."

"Siz çekip gitmeyecek miydiniz amına koyayım, neden hâlâ İstihbarat için çalışıyor?!" diye kızdı. Baktığı perspektifte, sorduğu soruda çok haklıydı. Ben de bu akşama kadar, benzer soruyu defalarca hem kendime hem de Bora'ya sormuştum. Fakat Gökhan'a verebileceğim herhangi bir cevap yoktu. "Naz, ona zarar veriyorsun susarak!" Bir hışım Selim'e döndü. "Sen de amına koyayım!"

"Bir insana zarar gelmesin diye uğraşırken, aslında gerçek zararı sen verebilirsin," dedim, ciddiyetle. Bu cümlemin onda bir karşılığı olup olmadığını bilmiyordum ama yine de devam ettim. "Onun istemediği bir şeyi yapınca mesela." Gökhan hızla başını iki yana salladı. "Biri senden yardım istemiyorsa, ona yardım etmeye çalışmak ne kadar doğru, tartışılır."

Sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Bora gibi konuşuyorsun! Baş başa kalmanız, belli ki sana hiç yaramamış!"

Gözlerimi devirip, Selim'e döndüm. "Çay getirir misin bize? Gökhan'ınkinde konyak da olsun."

"Yenge, burada mı kalacaksın?" diye sordu Selim, şaşkınlıkla.

"Hı hı," dedim, banka yürürken. "Onu içeri sokmayacağım. Ama onunla, burada oturacağım. Gitmeyecek çünkü belli ki, onu burada yalnız bırakmayacağım."

Banka oturdum. Gökhan, ciddi olup olmadığımı sorgularcasına bana bakarken, ona gülümsemiştim. Omuzları hafifçe düşerken, çaresizce verdiğim kararı kabullenmişti. Üzerindeki ceketi çıkardı ve bana yaklaştı. Ceketini omuzlarıma yerleştirirken, "O da olur..." demişti. Yanıma oturdu. Arkasına yaslandı, bir kolunu sırtıma doğru bankın arkasına yerleştirdi ve bacak bacak üzerine atıp, bakışlarını Selim'e dikti. Selim, muhtemelen, abisine ne diyeceğini düşündüğü için, kararımı kabullenip içeri girmesi kırk bir saniye sürmüştü.

Selim içeri girdikten sonra, Gökhan, "Zehir gibisin!" dedi. Bakışlarında ve sesinde ima dolu bir tavır vardı. "Kocan... Burada oturmanı istemeyecektir. Birazdan, içeri giriş hakkı çıkar bana. *Mecburen*." Son kelimesini bilhassa vurgulayarak söylemişti. "Bir an, gerçekten Bora'ya benzedin diye korkmuştum."

"Ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedim, omuz silkerken. "İnan ya da inanma. Bora'ya da kararlarına da saygı duyuyorum. Yanına gitmemizi de söylese, buradan kalkmayacağım. Seni, oraya, ben sokmayacağım."

"Poker oynardık be!" dedi Gökhan, alınmış gibi.

"Ay bana sakın poker deme!" diye çemkirdim. "Ben yenileceğim kadar yenildim bu akşam!"

Gökhan'ın bakışları kısıldı. "Kara'ya mı?"

"Evet," dedim öfkeyle karışık bir alayla. "Benimle oynamak isteyen kendisiydi. Sonra her ne olduysa, buna bi' geldiler. Benden kurtulmaya çalıştı. Herkesin içinde rezil etti ya beni. Korktu herhalde forsunu kaybetmekten, Benjamin'i alt eden ben oldum diye."

Gökhan kocaman bir kahkaha attı. "Nasıl kurtulmaya çalıştı senden?"

"Üzerime üzerime geldi. Saldırdı resmen. 150 Bin Dolar diyorum, 300 Bin Dolar diyor. 300 Bin Dolar diyorum, 600 Bin Dolar diyor." Derin bir nefes aldım. "Taktı ya kafayı bana. Beni oyundan atmak için çabaladı durdu. Attı da. Ben

oyundan atıldım sonra o maşallah kalanlarla oynamaya devam etti. Hiç umurunda olmadım, hiç!"

Gökhan'ın gözleri merakla kısılmıştı. "Kim kim oynadınız?"

"Benjamin, Rania, Sandra, İrem, Elisa, Bora... Pardon, Kara ve ben."

"Niye kadınlar matinesine dönmüş ya masa?" diye sordu, şaşkınlıkla. Dudaklarım aralandı ama ben bir şey diyemeden, kendi devam etmişti: "İçeride, dünyanın en saygın, en güçlü mafya liderleri var. Hepsi Kara'yla oynamak için tutuşuyordur, neden yedi kişi kaldınız ki masada?" Kaşları havalandı. "Benjamin'le alakalı. Belki kadın oyunculara zaafı vardır. Ya da tam tersi, nefret ediyordur belki. Ama kesin Benjamin'le alakalıdır." Gökhan'ın zekasını da hafife almamak gerekiyordu, hemen nasıl anlamıştı? "O saydığın kadınlar, sağlam oyuncular. Benjamin'i suya götürüp susuz getirirler. Onlar dururken sen Benjamin'i alt ettiysen zaten, bir sıkıntı vardır. Benjamin'in birkaç oyunu alması için, ona alan açmak istemiş belli ki Kara. Anlaşmalı bir parti bu. Sen de adamı yendiysen elden çekilmek yerine, senin oyundan çekilmen gerektiğini düşünmüştür, planı bozulmasın diye."

Gökhan'ın zekasını hafife almıyordum ve fakat benim zekam neredeydi?! Ben bunu nasıl ve neden düşünememiştim?! Söylediği, doğru olabilir miydi?!

"Planlarını sana anlatmıyor mu? Sana anlatmıyorsa, birden çok planı vardır," dedi.

Eğer biraz daha bu konu hakkında düşünürse, Ahmet Karabey'in koordinatlarını verdiği gizli adaya kadar çözebilme ihtimalinden korkmuştum.

"Neyse ne!" dedim, kaşlarım çatılırken. "Benjamin de salak değil ya. Bora'nın bilerek yenildiğinin bilgisi ona ulaşmıştır herhalde değil mi?! İki yendim diye gaza gelecek hâli yok ya!"

Gökhan güldü. "İllaki duymuştur tabii ama buna kimse inanmaz. Herkes, *bu doğru mu* diye denemek ister. Kara da bunu denemek isteyen insanlara, bunu canlı canlı

deneyimletmeyi pek sever! Ayrıca zaten onu tanımak için onunla oynuyor. Benjamin'in peşinde sonuçta. Kara, düşmanını kumar masasında tanır. Hırslı mı, ne kadar zeki, aklıyla mı yoksa-"

"Bütün bunları ben de yapıyorum, ne var yani?!" dedim, sertçe. "Cık cık cık." Gökhan yine güldü. "Ben de Elisa'yı tanımak için özellikle, yapmıştım bunu mesela?"

"İyi. En azından hayattaki hırslarını kaybetmemişsin," dedi Gökhan, sevecen bir ifadeyle. "Herkesle hep aşık at, tamam mı? Karşındaki kocan bile olsa. Eğer bir gün, karşındakini takdir edersen... Ne bileyim haset etmezsen; karşındakinin yeteneklerini ve zekasını falan kıskanmazsan mesela, mazallah Bora olursun! İşte o gün... İçeri girmemek üzere blöf de yapmazsın."

"Ya blöf falan yapmadım!" dedim, sitemle. "Allah Allah!" Bana inanmaması nasıl bir saçmalıktı bilmiyordum çünkü gerçekten doğruyu söylüyordum. Saçlarımı hızlıca kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Anlamıyor musun, sen yalnız kalma diye burada oturuyorum. Ve içeride çok sıkıldığım için tabii. Çayımızı da söyledim. Dedikodu yapacağım hazır seni görmüşken."

Tam da bu sırada Selim, çaylarımızı getirmişti. "Afiyet olsun," dedi ve yanımızdan ayrılarak, yeniden içeri girdi.

"Sen blöf yaptın mı yapmadın mı bilemem de..." dedi Gökhan, Selim'in ardından. "Senin şu an içeride olmaman, belli ki Bora'nın işine geliyor."

Kaşlarımı çattım. "O ne demek?"

"İçeri girmemizi söylememesi garip," dedi, çayından bir yudum aldıktan sonra. "Seni burada... Personel alanında bırakması falan."

Bakışlarım hafifçe kısılırken, kendimi, Gökhan'a ister istemez hak verirken bulmuştum. Tamam, ben blöf yapmamıştım fakat Bora'dan beklenen, gerçekten de içeri girmemizi söylemesiydi. Eğer VIP'nin de VIP'si olan salondan çıkmasam, elbette ki bunu dert edinmeyecekti ve bulunduğu şartlar doğrultusunda hareket edecekti ama

Gökhan'ın dediği gibi, benim yanından ayrılmam Bora için avantajlı olmuş olabilirdi. Eğer Benjamin'le herkesin içinde gerilecekse, ki olması gereken tam da buydu, benim olmadığım ve beni gözetmek zorunda olmadığı bir ortamda bunu daha rahat yapabilmesi gerçekten de ihtimal dahilindeydi.

"Nasılsınız?" diye sordu Gökhan. Sesinin tınısına biraz hüzün bulaşmış olsa da merak daha baskındı.

"Çok güzel..." dedim. Dudaklarımın iki yana kıvrılması, engelleyebildiğim bir şey değildi. "Mutluyum, mutluyuz..."

"Nasıl geçiyor günleriniz?" diye sordu.

"Sükûnetle..." dedim. Bahsederken bile içim huzurla doluyordu. "Keşifle... Görülmeye değer yerleri... Birbirimizi... Kızımızı keşfediyoruz. Huzurluyuz. Dinleniyoruz. Baş başa kalmanın bazı kötü yanları var, Bora benden sıkılabilir mesela, ne kadar o aksini iddia etse de... Ama çok güzel yanları da var. Ne hissediyorum biliyor musun bunca zaman sonra, gerçekten karı koca olduğumuzu. Sanki bunu yaşamaya geç bile kaldığımızı. Uzun zamandır kalabalığa girmediğim için belki, içeride sıkıldım. Ki ben kolay kolay bir casinodan sıkılmam. Hırslanıp, başka bir masada Bora'ya inat poker oynamaya devam etmem gerekirdi."

Gökhan'ın bakışlarındaki şaşkınlık açıktı. "Hiç mi özlemedin beni? Bizi? İstanbul'u? Leo'yu bile mi özlemedin?!"

Küçük, içten bir kahkaha attım. "Özlemedim..." dedim, dürüstçe. Gökhan'ın kaşları çatıldı. "Çünkü, özlememek üzere bir yolculuğa çıktık. Özlem, katlanılır bir duygudur bana kalırsa. Ben, özleyerek büyüdüm. Annemi, babamı, anneannemi... Öyle ki bir gün, Anıl'ı özleyerek yaşamaya bile alıştım. Bütün bunları duygusal bir yerden söylemiyorum. Olağan, normal bir yerden söylüyorum. Sizi özlemedim çünkü Bora'yla endişesiz, kaygısız, odakta yalnızca ikimizin olduğu bir hayat, hiç sahip olmadığım hâlde en çok özlediğim ve bir gün yaşayabilmeyi deli gibi arzu ettiğim o şeydi. Çünkü Bora'yı özleyerek ama onu

özlediğimi kendime bile belli etmeden yaşadığım günlere, aslında hiçbir zaman o kadar da katlanamadım."

Gökhan beni anlamakla anlamamak arasında gidip gelir gibi bakarken, büyük bir hararetle çayını yudumlamıştı. "Yani..." dedi, on saniye sonra. "Yaşadığın hayattan, bizi özlemeye vaktin kalmıyor diye yorumladım."

"Kastettiğim bu değildi ama olsun," dedim, gülerken. "Sen anlat asıl! Özlememiş olabilirim ama merak ediyorum. Beyza ve Aydın *oldular* mı? Tatil hikayesi gerçek mi? En son, öpmüştü Aydın Beyza'yı, bir gelişme var mı? Bat'le Begüm peki? Onlar ne alemde? Çınar, Bahar'ın kıymetini anladı mı asıl? Leo, Sienna'yı sayıklamayı bıraktı mı? Ege ve Asya'dan haberin var mı?"

Gökhan başını iki yana sallarken, "Pes!" dedi. "İnsanların ilişki durumlarını mı merak ediyorsun? Keşke Facebook hâlâ trend olsaydı değil mi? Uzaktan stalklardın."

"Keşke valla." Bana laf sokması umurumda bile değildi, ne düşünüyorsam söyleyebilirdim. "Tabii ki tek merak ettiğim bunlar değil. Ama bunları gerçekten merak ediyorum."

"Aydın ve Beyza'nın tatil hikayesi, bugünkü insanlara uydurulan bir yalan..." dediğinde, tahminimin doğru çıkmasına üzülmüştüm. "Begüm ve Beyza, bir yat aldılar birlikte. Asya'nın okulu kapandığından beri, o yatta takılıyorlar. Çoğu zaman Bodrum'dalar ama koyları da geziyorlar. Aydın sık sık uğruyor yanlarına. Belki birlikte tatil yapmış kadar oluyorlardır." Heyecanla gülümsedim. "Öte yandan, gelenleri gidenleri bitmiyor. Bat de uğruyordur mutlaka, o grubun hepsi o civardalar zaten, güvenlikleri için."

"Daha spesifik, daha gıybetsel şeyler anlatman gerekirse Gökhan?" dedim, kaşlarımı çatarak.

"Kusura bakma, hiç kimsenin aşk hayatıyla ilgilenmediğim için..." dedi, kaşlarını kaldırarak. "En azından Begüm ve Bat için, eğlenceli bi' ikili olduklarını söyleyebilirim. Aydın ve Beyza'nın aksine. Onlar arabeskten devam çünkü. Leo sebebiyle bir aradalar. Yani Beyza'nın bunu hiç

unutmadığına eminim. Yine de dürüst olmak gerekirse, bence, her geçen gün iletişimleri iyileşiyor."

"Sen de gidiyor musun onların yanlarına? Yata?" diye sordum.

Gökhan başını salladı. "Genellikle hafta sonlarımı onlarla geçiriyorum. Kalabalık geçiyor zaten. Diyorum ya gelip gidenleri çok. Trabzon'dan da gelip gidenler oluyor."

"Sen güvenlik şirketinin başında mısın hâlâ?" diye sordum.

"Eğitimlerini yönetiyorum sadece," dedi. Sessiz bir soluk verdi. "Silahı bıraktığım için, organizasyonda olmuyorum. Sahada aktif değilim. Adamları yöneten Aydın. Çınar da ona yardım ediyor, kendi ekibiyle beraber."

"Sen n'apıyorsun peki?" diye sordum.

"Ben daha çok dinleniyorum bu ara. Sizin gibi. Takılıyorum öyle. Arada kumarhanelere uğruyorum Aydın'ı görmeye. Oynuyorum da bazen, eğer sararsa ortam. İşte... Geçiyor günler bir şekilde. Ağustos'u yarıladık ama sanki dün gitmişsiniz gibi."

"Bahar'la Çınar n'apıyor peki?" diye sordum.

"Bahar'ın holdingden başını kaşıyacak vakti yok. Ama en azından bir iki kez de olsa, o da geçti Begüm'lerin yanına. Çınar'la ise tam olarak ne olduklarını bilmiyorum ama... Ara ara görüşüyorlar. Çınar holdinge uğruyormuş bazen. Bazı akşamlar da beraber yemeğe çıktıklarını biliyorum."

"Herkesin, bir şekilde de olsa, hayatına devam etmesine çok sevindim..." dedim. İçime derin bir nefes çektim. "Yani Bora'nın ailesi, ki bu kalabalık bir aile, Bora olmadan yaşayamazlar gibi hissediyordum bazen. Çünkü o, o ailenin direğiydi. Bunu da mecazen ya da ataerkil bir yerden söylemiyorum bak. Resmen kolon görevi görüyordu, bundan bahsediyorum."

Gökhan minik bir kahkaha attı. "Her şey, çok şükür ki yolunda. Elbette ki sizin için kaygılanıyoruz. Ve senin aksine, sizi özlüyor herkes. Aklımızın bir köşesindesiniz. Siz, doğru olanı yaptınız. Uzaklaşmak, Bora'nın hayallerine doğru bir yolculuğa çıkması, muhteşem bir karardı. Ama bana mesela,

rotanızı nereye çevireceğinizi söyleyerek yapmalısınız bunu. Ben hâlâ bunu savunuyorum, bunu iddia ediyorum. Çünkü Naz, bilmek iyidir. Ulaşabileceğini bilmek, iyi hissettirir. Sizin de bizim, size ulaşabileceğimizi bilmeniz keza. Ben sadece, neden bu kadarını bile yapmadığımızı anlamıyorum."

"Bütün bunları defalarca konuştuk," dedim, sıkıntılı bir nefes verirken. "Zorlama artık. Biz çıktık o yolculuğa çoktan. Bugün, buraya gelmeseydin, iletişim kurmamış olacaktık."

"Bu kadar basit mi?!" diye sordu, bana inanamaz gibi.

"Basit mi?" dedim, teessüf edercesine. "Bunlar sana basit mi geliyor? Aksine zor. Çok zordu. Buna karar vermek ve bu kararın arkasında durmak çok zordu. Benim için değilse bile Bora için."

"Naz!" dedi, acıyla. "Ben dururken... Ben dururken, Beyza'dan yardım istemesi... Beyza'yla, Benjamin işine soyunması, canımı acıtıyor! Yüzüne bakmadığı ablasından bile medet umuyor ama ben? Eğer o gece, Beyza'ya yata binmesini söylemeseydi, tamamdım ben. Harbiden, tamamdım. Ama yok bildiği Beyza'ya olan tavrına rağmen ondan yardım istemesi bile bir şey, anladın mı?! Ama bana var mıyım yok muyum belli değilmiş gibi davrandı, beni sildiğini gözüme gözüme soktu, eyvallah dedim. Ama benden yardım istememesi çok ağır! Gittiğinizden beri sinirden deliriyorum! Ben ona yardım edebilirim çünkü!"

Çayımdan son yudumumu aldım. Gökhan'ın kalbini kırmak, asla ama asla istediğim bir şey değildi. "Gökhan..." dedim, içime derin bir nefes çekerken. Doğru kelimeleri bulmak, cümlelerimi o doğru kelimelerle kurmak zorundaydım. "Beyza'yı yok saydı. Ona küstü. Onu hayatından çıkardı, buna ne dersen... Ama Beyza da onun bu kararına saygı duydu, yok oldu ve üzerine üzerine gitmedi. Sen ise durmadın. Hep hatırlattın. Beyza ile ilişkisine bile müdahil olup, Beyza'ya saçma sapan davrandın, Bora'yı gaza getirmek için. Nereye gideceğimiz konusunda da rahat bırakmadın." Gökhan yüzüme şok olmuş gibi bakıyordu. "Bunları seni yargılamak için

söylemiyorum. Maalesef ben de insanların sınırlarını geçmemek konusunda çok iyi kararlar verebilen biri değilimdir çünkü. Deniyorum elimden geldiğince ama ne kadar başarılı olduğum tartışılır. Yani, senin de karakterin bu. Bunu anlıyorum. Ama bugün, burada olman bile, başka bir sınır aşımı. Seni affetmeden gittiği için vicdan azabı çekiyorsun muhtemelen. Ama üzgünüm, bununla yaşamak zorundasın."

"Ya ben derdimi anlatamıyor muyum?!" dedi öfkeyle. "Amacım barışmak falan değil, ona yardım etmek!"

"Elbette ki bu da amacın. Hatta en büyük amacın, farkındayım..." dedim, sakince. "Ama sadece amacın bu olsaydı, Beyza'dan mı yardım istemiş yoksa başka birinden mi yardım istemiş, önemser miydin? Önemli olan, işinin görülmesi diye düşünmen gerekmez miydi?" Gökhan, gözlerimin içine, hayatta büyük bir yüzleşme yaşıyormuş gibi bakıyordu. "Lütfen üzülme. Biliyorum, seni öldürmesini bile isterdin. Ciddiye aldığını görmek için. Seni tanıyorum artık. Ama onu da tanıyorum Gökhan. Hâlâ kalbi kırık. Bu, geçer mi bilmiyorum. Eğer içini rahatlatacaksa, Beyza'ya karşı da aynı şeyleri hissettiğini biliyorum. Konuştuğumuz için değil, onu tanıdığım için. Konuşmuyoruz. Sizi konuşmuyoruz. Yani o konuşmuyor."

"Bir tek Selim'le konuşmasından belli zaten o," dedi Gökhan, bundan nefret ettiğini belli ederek.

Personel kapısının açılmasıyla birlikte, bakışlarımız Selim'e çevrilmişti. "Yenge," dedi usulca. "Abim, seni arabada bekliyor."

Başımı hafifçe sallarken, Gökhan'a döndüm. "Yerinde olsam... Gelmezdim," dedim. Eline uzandım. "Lütfen... Kendin için, iyi ve güzel bir şey yap. Bana sarıl ve vedalaşalım yeniden. Herkese de benden çok selam söyle."

Başını iki yana salladı. "Bora'yı görmem lazım," dedi. Sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Buraya kadar geldim. En azından iyi olduğunu görmeyi hak etmiyor muyum?"

Ayağa kalktığımda ayağa kalkmıştı. Ceketine sarındım ve küçük adımlarla Selim'in yanına ilerledim. Selim, Gökhan'ın da benimle beraber personel kapısından içeri girmesine müdahale etmemişti. Labirentin içinde biraz yürüdükten sonra, ana casinoya ulaştık. Rulet masasının yanından geçerken Gökhan'ın adımları birden durmuştu. Ne olduğunu anlamak için ona döndüğümde, "Ayaz?" dedi, büyük bir şaşkınlıkla. Ben de şaşırmıştım çünkü burada, Jack Dawson Ayaz'ı görmeyi beklemiyordum.

"Merhaba Gökhan Abi," dedi Ayaz. Bakışları bana çevrildi. "Merhaba yenge."

"Hayırdır? Senin yaşın tutuyor mu oğlum casinolara falan?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla. "Ne işin var senin burada?"

Yaş iması Ayaz'ın hoşuna gitmemişti. "Velimle geldim," dedi, ters bir tavırla. "Hem yalnız gelsem ne olur ki? Bora Abi'nin adını verdiğimde buraya giremeyeceksem, ohooo!"

Gökhan kaşlarını çattı. "Baban da mı burada?" diye sordu.

"Evet," dedi Ayaz. "Bora Abi'nin yanında şimdi. Dışarıda."

Onlar da Bora'nın planının bir parçası olmalıydılar. Muhtemelen yat patlayacağı için, yeni geçeceğimiz yatla ilgiliydi. Gökhan başını *anladım* der gibi salladı. "İyi hadi. Dikkat et kendine," dedi Ayaz'ın omzuna dokunarak. Hızlı adımlarla yeniden yürümeye başladığında, öfkelendiği belliydi. Derin bir nefes alıp verdim ve ben de peşinden ilerledim.

Casinodan dışarı çıktığımızda, Bora, tersane sahibi Sezgin Abi ile tokalaşıyordu. "Haberleşiriz," dedi Sezgin Abi. Bora başını *tamam* der gibi salladı. Sezgin Abi, Bora'nın yanından ayrılırken bizi fark etmişti. Birkaç adımla bize doğru yaklaştı ve gülümseyerek, "Merhaba..." dedi. Bora'nın bakışları da bize çevrilmişti. Gökhan, Sezgin Abi'ye başıyla selam verip Bora'ya doğru ilerlerken, ben gülümseyip elini sıkmıştım.

"Konuşalım," dedi Gökhan, doğrudan. Sezgin Abi casinoya girerken, ben olduğum yerde durmaya devam ettim.

Bora'nın elleri cebindeydi ve ifadesiz bir şekilde Gökhan'a bakıyordu. "Bana birkaç saatini ayırman gerek."

"Konuşmak istemiyorum," dedi Bora, derin bir nefes verdikten sonra. Gökhan'ın bir şey daha söylemesine fırsat vermeden, "Bence, konuşmak istemediğimi de belli ettim yeterince," diye ekledi. Bakışları gözlerimi buldu. "Hadi Nazlı. Bin arabaya."

"Sezgin Abi'nin ne işi vardı burada?!" diye sordu Gökhan, hırsla. Bora, başını iki yana salladı. Arabanın arkasından dolaştığı sırada Selim hızla ilerlemiş ve Bora için, arabanın arka kapısını açmıştı. Dört adımla Gökhan'ın yanına yaklaştım. Ceketimi çıkartacağım sırada, Gökhan, "Kalabilir. Serin hava," dedi.

Yüzüme buruk bir tebessüm yayılırken, ceketini ona uzattım. "Marina şurası..." dedim. Selim çoktan ön koltuğa binmiş ve arabayı çalıştırmıştı. Vale kapımı açtı. "Kendine dikkat et." Arabaya bindim. Selim, vale kapıyı kapatır kapatmaz gaza basmıştı.

"Benjamin casinodan çıkar çıkmaz, Alp izini sürmeye başlasın," dedi Bora.

"Konuştum abi," dedi Selim, dikiz aynasından Bora'ya bakarak. "Seninle görüşmek istiyor. Patlayıcı için ayarlanan, senin de kontrol edebileceğin sistemle alakalı, sana bilgi vermesi gerekiyormuş."

"Yarın," dedi Bora. Selim başını salladığında, "Benjamin'i öldürmeye hangisi daha yakın sence?" diye sordu.

"Bence Silvain," dedi Selim, hiç düşünmeden.

"Benjamin ölecek mi?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Bora'nın bakışları gözlerime çevrildi. "Evet," dedi, ifadesiz bir şekilde. "Peşine düşeceklerdir. Sağ bırakmazlar. Öyle hırslı ki, kendini kaptırmaya öyle müsait ki... O masaya hiç oturmaması lazımdı aslında ama sınavı geçemedi."

"Kavga çıktı mı?" diye sordum, merakla.

Bora'nın kaşları havalandı. "İçeride neler olduğunu merak ediyorsan, içeride kalsaydın?"

"Yapma şimdi! Senin de işine geldi çıkmam!" dedim. Benim de kaşlarım havalanmıştı. "İçeri girmem için hiçbir çaba göstermedin." Bora yüzüme bana hiç katılmadığını belli edercesine bakıyordu. "Pardon," dedim alayla. "Karşıma izbanduttan hallice adamlar diktiğini unutmuşum!" Bakışlarımı iki saniyeliğine dikiz aynasından Selim'e çevirip, yeniden Bora'ya döndüm. "Bu Selim ne zaman dönüyor? Bunun da abiciliğinden çok sıkıldım ben."

"Adaya da gelecek, biliyorsun değil mi?" diye sordu Bora, gülerken.

"Abi!" dedi Selim. Bora'nın bakışları dikiz aynasına çevrildi. "Gökhan Abi peşimizden geliyor."

Bora kaşlarını çattı ve başını hafifçe çevirip arkaya baktı. Sıkıntı dolu bir nefes koyverirken, gözlerini yummuştu. "İlerle biraz," dedi gözlerini açtığında. "Marinaya varmadan, caddenin sonuna doğru, sağa kır. Ara sokakta duralım."

Bakışlarını kendi tarafındaki cama çevirken, alt dudağını dişlemişti. Gerildiğini, öfkelendiğini, Gökhan damarına bastığı için sıkışmış gibi hissettiğini anlıyordum. Eline uzandım ve elini tuttum. "Sakin ol," diye fısıldadım.

Bora bana bir cevap vermeden, Selim kırmızı renkli, büyük bir binanın önünde arabayı durdurmuştu. Bora arabadan inince, ben de indim. Gökhan'ın arabasına doğru birkaç adım attığı sırada, Gökhan da arabadan inmişti. "Ne var?" dedi Bora, hiç beklemeden. "Ne istiyorsun benden, yine?" Gökhan, her şeyi bekliyorsa da bu soruyu beklemiyor olmalıydı çünkü afalladığı belliydi. "Aydın Demir, Büyük Masa'nın lideri olmasına rağmen, gelmemesini ilettiğim için, nasıl bu akşam burada değilse, sen de burada olmamalıydın. Söyle, ne istiyorsun?!"

"Sadece yardım etmek," dedi Gökhan.

"Ne yardımı ya?" diye sordu Bora, sakin tavrından ödün vermeden. "Oradan baktığında, yardıma ihtiyacım var gibi mi duruyor?"

"Benjamin'in peşine düşmüşsün. Neden hâlâ İstihbarat için bir şeyler yapmaya çalışıyorsun? İzinizi nasıl

kaybettireceksiniz? Çınar'ın planını kabul etmedin, senin yeni planın ne? Siz nereye gidecek-"

"Sana ne?" dedi Bora, Gökhan'ın sözünü keserek. "Bu sorduğun soruların hiçbiri, seni ilgilendirmiyor."

"Seninle ilgili her şey, beni ilgilendiriyor!" dedi Gökhan, yüksek bir sesle. Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bora!" dedi, sesini alçaltsa da tonlaması baskındı. "Nereye gideceğinizi bana söyle! Bileyim! Dünyanın binbir türlü hâli var! Yalnız başına-"

"Yalnız olduğumu kim söyledi?" diye sordu Bora. Sesi ve ifadesi, bulunduğumuz mevsime tezat bir soğukluktaydı. "Etrafımda, bana yardım eden insanlar var. Ve inanır mısın, senin kadar soru sormuyor hiçbiri. Ayrıca, dünyalarımız farklı artık, anla şunu."

"Kim sana yardım edenler?" diye sordu Gökhan. Tavrına bulaşan alay, bariz bir şekilde kıskançlığındandı. "Sezgin Abi mi?! Büyük Masa mı?! Dur dur dur! Belki de o ergen bebe Ayaz'dır ha?! Sen güvene güvene bunlara mı güveniyorsun?! Hepsi seni yarı yolda bırakır, hiçbiri ben değil! Ulan! Selim bile her bokundan haberdar lan!"

"Bile mi?" diye sordu Bora. Gülerken başını iki yana sallamıştı. "Selim; bana ihanet etmeyen tek insan Gökhan!" Gökhan, zaten bildiği bir şeye nasıl şaşırabiliyordu, aklım almıyordu. "Duymak istiyorsan söyleyeyim! Bu saydığın isimlerden yardım istiyorum, evet... Çünkü ben, onlara, sana güvendiğimden daha çok güveniyorum! Çünkü onlar, sorgusuz sualsiz, her ne diyorsam doğru kabul ediyorlar ve bana, sonsuz destek sağlıyorlar! Bugüne kadar zaten, hep bunu yaptılar! Sadece ben, onların kıymetini o kadar da bilmiyordum, hepsi bu! Ve yine evet, hiçbiri sen değil! Hiçbiri, senin kadar..."

Bora susunca, Gökhan, "Benim kadar, ne?!" diye sordu. "Benim kadar adi mi değiller? Yalancı mı değiller? Şerefsiz mi değiller lan, benim kadar ne değiller?! Umurumda değil! Benim hakkımda ne düşündüğün, ne hissettiğin umurumda bile değil! Senin *koz maça* ve ben bunu hissediyorum!"

"Ben, senin kurduğun oyunda sana yenildiğimden beri, seninle oynamıyorum ki," dedi Bora. Kalbinin kırık yeri, sesine de yansıyordu. "Senden, Çınar'ın zaafısın diye yardım istediğimde daha 21 Mayıs değildi. *21 Mayıs'a kadar*, demiştim. 21 Mayıs geçti gitti. Seninle de insan gibi ayrıldım. Hepinizle. Bana attığınız kazıkları görmezden gelerek, ihanetinizi yüzünüze çarpmadan, öfkemi bastırarak, içimdeki sesi susturarak, son karemde, hepinizle, geçmişimize yakışır vedalar bıraktım. Bunun, senin için de bir anlamı olmalıydı. Ben o limandan ayrılırken, hepinizi ardımda bıraktım. Sen de bırak artık. Bitir. Öldüm say."

Bora, Gökhan'a arkasını döndüğünde, Gökhan'ın gözlerinden birkaç damla yaş düşmüştü. Hiç şüphesizdi ki Gökhan, ne bugün ne de herhangi bir gün Bora'yı öldü sayabilirdi. Yat patladığında ne olacaktı? Bora'ya yaşattıklarını mı yaşayacaklardı? Hiçbir şey bilmiyordum ve bu bilinmezlik, bana hiçbir şey hissettirmiyordu. Yazıktı, çok yazıktı, keşke böyle olmasaydı ve fakat edenin bulduğunu çoktan kabul ettiğim bu dünya düzeninin içinde, Bora'nın bazı kuralları vardı. Ben, yapamazdım muhtemelen. Geride affetmediğim kimse kalmamışken, Bora'yı dahi affetmişken, affetmeden yaşayamazdım. Çünkü ben affetmenin iyileştirici gücüne inanıyordum. Yeminim vardı, bir gün, Bora'ya da bunu öğretecektim ama belki de geride kalan hiç kimse, Bora'nın onları affettiğini öğrenemeyecekti. Umarım o gün geldiğinde, bunu hissedebilirlerdi.

♠

Yata dönerken, Bora'nın ağzını bıçak açmamıştı. Kendi içine saklandığı zamanları çok sevmiyordum ama Gökhan'a bir kez daha veda etmek zorunda kalmanın, onun için çok üzücü olduğunun farkındaydım. Aynı zamanda konsantrasyonunu bozmaya yeltendiğinin de. Yata girdiğimizde, kendini duşa atmış ve uzunca bir süre de duşta kalmıştı. Ben ise önce üzerimi değiştirmiş, sonra da mutfağa giderek kendime süt ısıtmış ve sütümü içmiştim. Yeniden yatak odasına geçtiğimde, Bora duştan yeni çıkmıştı ve

dişlerini fırçalıyordu. Küçük adımlarla banyoya ilerledim ve ben de dişlerimi fırçaladım. Makyajımı çıkarttım, yüzümü temizledim, kremlerimi sürdüm. Bora, bir noktada banyodan çıkmıştı. Ben de bütün işlerimi bitirip banyodan çıktığımda ışığı kapattı ve odayı, gece lambasından gelen loş ışık kapladı.

Yatağa girdim ve ellerimi yanağımın altına yerleştirerek, ona döndüm. "Konuşmak ister misin?" diye sordum, kısık bir sesle.

Başını hafifçe benden yana çevirdi. "Cık," dedi. Bana döndü ve o da aynı benim gibi, ellerini yanaklarının altına yerleştirdi. "Sen konuşmak ister misin peki?"

"Cık," dedim, ben de. Ama hemen ardından, "Aslında isterim..." diye ekledim. Gülümsedi. "Neden benim yanında olmamam işine geliyordu?"

Gülümsemesi büyüdüğünde, gamzesini görebildiğim için şükretmiştim. "Çünkü sen yanımdayken yeteri kadar gerginlik çıkaramıyordum. Sen gergin bir ortama maruz kalma diye. Sen gittikten, daha doğrusu dönmeyeceğini anladıktan sonra, ben de ateşi harlayabildiğim kadar harladım."

Başımı anladığımı belli edercesine salladım. "Bu planın, Çınar'ın yaptığı plandan farkı ne peki?" diye sordum, merakla. Yavaşça doğruldum ve bağdaş kurarak oturdum. "Sonuçta Çınar'ın yaptığı planda ben ölüyordum ve sen de yok oluyordun, kayıplara karışıyordun. Ama istemedin bunu. Hani benim yalandan da olsa ölmemi kabul edemiyordun?"

"Mezarın olmayacak," dedi. O da yavaşça doğruldu ve sırtını yatak başlığına dayayarak, elime uzandı. "Herhangi bir mezar taşında, adın yazmayacak. Ne senin ne bebeğimizin. Asla."

Göğsünün ortasında varlık sürdüren, belki de hiçbir zaman geçmeyecek acı bir korkunun daima esiri olabileceğini hissederken, yutkundum. "Alyanslarımız peki?" diye sordum, sesimin titrememesi için çabalayarak. "Ben alyansımı çıkartmam."

Başparmağı hafifçe alyansımın üzerinde gezerken, "Aynılarından yaptırttım," dedi.

Gözlerim iri iri açıldı. "Bütün bunlar olurken, ben yukarıda güneşleniyor muydum?!" Güldü. "Gerçekten bunları benimle paylaşmamanı anlıyorum ama sinirleniyorum da. Yalnız değilsin ki sen. Ben varım. Strese girmezdim. Tamam, karakterleri tanımıyorum ama içinden düşüneceğine, sesli düşünebilirdin!"

"İlişkimize heyecan geldi fena mı?" dedi, göz kırparken. Doğum gününden beri, bu cümleyi kurabileceği anları ekseriyetle atlamıyordu.

"Yaa!" dedim, sahte bir kızgınlıkla. "Beni oyundan attığında, heyecandan ölmek üzereydim ben de!"

"İyi oynadın," dedi. Gülümsedim. "İyi risk aldın. O an anladım ki, Benjamin'i fena sıkıştıracaksın."

"Zeki olduğum için, onu ben de anladım!" dedim. Halbuki bu bir yalandı, Gökhan anlamıştı ama Bora bunu bilmek zorunda değildi. "Yine de centilmence bir davranış değildi. Karını herkesin içinde rezil etmen yani."

"Karım, elin İtalyan mafyasıyla Godfather konuştuğunda ödeştik!" dedi, kinayeyle. "Ayrıca rezil falan olmadın. Herkes senin üzerine bilhassa geldiğimi, bunu da sen iyi oyuncu olduğun için yaptığımı anladı. Aksine, senin forsunu epey yükselttim."

Gözlerim kısılırken, dediklerini düşünür gibi bir mimik yapmıştım. "Bu, hoşuma gitti."

"Hadi uyuyalım," dedi. Derin bir nefes verdi. "Yarın, uzun bir gün olacak."

"Alp de mi ekibinde?" diye sordum, merakla.

"Evet," dedi. "Teknik ve teknoloji içerikli meselelerde, daha iyi birini tanımıyorum. Bu arada, algoritmayı senden alacağız. Yarın buraya gelir, birlikte çalışırsınız, olur değil mi?"

"Her ay bana verecek bi' 50 Milyon Dolar'ın varsa, olur tabii..." dedim.

Kocaman bir kahkaha attı. "İçin gitti değil mi o parayı duyunca?" Başını iki yana salladı. "Bir kez vereceğiz. Sonra ölecek muhtemelen ve bir dahaki ay, para vermek zorunda kalmayacağız. Merak etme."

Hafifçe karnımı okşadım. "Ada..." dedim, yumuşacık bir sesle. "Çok şükür, fakir bir bebek olmanın eşiğinden döndün. Babana teşekkür etmelisin."

"Kızım..." dedi, eğilip karnıma uzanırken. "Bundan sonra hiç çalışmasam da yüksek gelirim var benim, sen annene bakma."

"Ada, baban cimri olduğu için sana para vermezse üzülme tamam mı? Ben sana veririm," dedim.

"Kızım, benim olan her şey senin..." dedi. Kaşlarım çatılınca Bora bir an için afallamıştı. "Annenle senin," diye düzeltti hemen.

"Cık cık cık!" dedim, yeniden yatağa uzanırken. "Doğmadan daha böyleysen..." Arkamı dönmüştüm. "Gerçekten olan hep bana oluyor," dedim, sahte bir üzüntüyle. "Sonuçta, zengin kocayla evlenen benim. Ben olmasaydım, o da zengin olamazdı yani. Ama bana hep haksızlık yapılıyor!"

Bora bana yaklaştı, elini karnıma sardı ve yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. "Yüzde elli biri senin, kırk dokuzu onun."

"Elli iki?" dedim.

"Kabul," dedi.

Kıkırdadığımda, dudakları saçlarıma değmişti. "Kardeşi olursa, kırk sekizi ikiye bölsünler. Elli ikisi yine benim, tamam mı?" dedim.

"Tamam sevgilim," dedi.

♠

Alp'i de hiç özlememiştim. Ukalaydı. Ve asla zeki değildi. Eğer zeki olsaydı, beni sorgulamazdı. Beni sorgulayan bir insan, zeki olamazdı. Sözde anlamak için sorduğunu söylüyordu ama zekama hakaret ediyordu. Bora bir yanımıza gelmiş, bir çalışma odasına kapanmış ve Alp'e çemkirdiğim

bütün an'ları kaçırmıştı. Veya ben, özellikle Bora yokken Alp'e çemkirmiş de olabilirdim. Nitekim yazdığım algoritmaların birinde karar kılmıştık ve Le Pique'e yerleştirilecek patlayıcının zamanlaması için, benim algoritmamla yazılmış bir sistem kullanılacaktı ve bu operasyonu Alp yönetecekti. Kumanda, Bora'nın üzerinde olacak bir telefona kurulacaktı ve Bora ne zaman isterse, yatı havaya uçurabilecekti. Bu ürkütücü olmakla birlikte, kumandanın Bora'da olacak olması, en güvenli olanıydı.

Altı saat, on iki dakika, üç saniye, Alp'e katlanmak için yeterli bir süreydi ve zihnim çok yorulmuştu. O yüzden Alp'in gitmesiyle beraber yatın üst katına çıkmış, gölgeye yerleşmiş ve slow bir şarkı açarak biraz dinlenmeyi tercih etmiştim. Bora ise bitmek tükenmek bilmeyen işlerini halletmek üzere, yine ortadan kaybolmuştu. Bayan Amata vişne suyumu getirdiğinde, teşekkür ettim. O yanımdan ayrılırken, Bora gelmişti. Kıyafetlerini değiştirmiş, lacivert bir şort üzerine beyaz, salaş bir keten gömlek giymişti. Önden üç düğmesi açık, gömleğinin kolları da katlıydı. Kolundaki saat de farklıydı. En sevdiğimi takmıştı, gümüş kordonlu, içi lacivert olanı.

Güneş gözlüğünü tek eliyle çıkartırken, "Sevgilim," dedi. Hafifçe doğruldum ve bir bacağımı karnıma doğru çektim. "Sezgin Abi'lerle buluşacağız. Şu yeni yatımızla alakalı. Daha doğrusu, önce geçeceğimiz yat."

"Doğrudan, büyük yata geçmeyecek miyiz?" diye sordum, merakla.

"Hayır," dedi Bora, şezlongun kenarına otururken. "Biliyorsun, Çınar'ın planından zerre hoşlanmadığım için Le Pique ile açıldık. Aslında, izimizi daha önce kaybettireceğimi sandığım için, Türkiye'den çıkar çıkmaz bineceğimiz, etraftan fazla dikkat çekmeyecek, daha küçük bir yat daha vardı ya... Bir süre onda kalacağız. Yine aynı sebeple. İlk başta dikkat çekmemek için. Bir süre sonra, gerçek yatımıza geçeceğiz. Neyse. Sezgin Abi *yemek yiyelim*, dedi."

"Tamam," dedim. "Hazırlanayım."

Kaşları çatılırken, "Sen de mi gelmek istersin?" diye sordu.

Duraksadım. "Sen gelmemi istemez misin?"

"Niye gelmeni istemeyeyim Nazlı?" diye sordu, gelişigüzel bir tavırla. "Erkek erkeğe oluruz diye düşünmüştüm sadece. Gel tabii. Hazırlan hadi."

"Yok yok," dedim, yavaşça. "Siz erkek erkeğe takılın, gelmeyeyim ben. Zaten çok yorgunum."

"Sevgilim," dedi, bir elini bacağımın üzerine koyarken. "Hazırlan hadi."

"Yok sevgilim, gerçekten..." dedim. Eline uzandım. "Her yere siyam ikizi gibi birlikte gitmek zorunda değiliz sonuçta. Alan açmalıyız birbirimize. 21 Mayıs'tan beri dip dibeyiz. Biraz kafan dağılsın. Beni özle. Ben de seni özleyeyim. Bozulmadım, gerçekten. Zaten sıkılırım ben, erkeklerin arasında. Valla. Siz gidin. Geç dönmezsin ama değil mi?"

Dudakları *bilmem* dercesine bir hâl alırken kolundaki saate baktı. "Saat sekiz..." dedi. Gözleri yeniden gözlerimi buldu. "Dokuzda buluşacağız. Nereden baksan dönüşüm gece yarısından sonra olur." Gözleri kısıldı. "Ama erken gelmemi istersen-"

"Yok yok," dedim hızla. "Ne zaman istersen, o zaman gel tabii."

Gülümsedi ve avucuma küçük bir öpücük kondurdu. "Villefranche'a geçmek ister misin? Hem senin için de değişiklik olur? Ben de işim bittiğinde oraya gelirim. İstersen, Selim bırakır seni."

"Olur, fark etmez," dedim.

Dudaklarıma küçücük bir öpücük kondurdu ve ayağa kalktı. Zaten esmer olan teni, yanık bir hâl almıştı ve olduğundan daha çekici görünüyordu. "Görüşürüz sevgilim. Bir şey olursa, ararsın." Başımı salladım. Yemek yiyeceği restoranda onu görecek kadınların ne kadar şanslı olduğunu hissederken, öylece arkasından bakıyordum. Erkek erkeğe takılmak da nereden çıkmıştı? Neden devamlı yeni yeni icatlar çıkartıyordu? Ayağa kalktım ve yatak odasına

ilerledim. Villefrenche-Sur-Mer'e gitmek, nispeten iyi bir fikirdi. Burada tek başıma kalmaktansa...

Her şeyi geçtim, 12'den sonra doğum günüme girecektik ve bu yıl da bana, uzaktan uzaktan, 00.00 olduğunda, *"İyi ki doğdun,"* diye mesaj atmayı mı planlıyordu?! Doğum günümün hatırına erken gelmeyi akıl etseydi, fena mı olurdu?! Ben ona, böyle mi yapmıştım?!

Derin bir nefes aldım. Sonuçta bizim için, bizim geleceğimiz için uğraşıyordu ve ona haksızlık etmem, büyük bir saygısızlık olurdu. Gri ile açık mavi arası kısa kollu bir tişört üzerine, uçuk pembe, şort salopet giymiştim. Ayağıma da beyaz spor ayakkabılarımı geçirdim. Çantamı omzuma astım, yanıma da ne olur ne olmaz diye beyaz bir hırka aldım. Yatın çıkışına doğru yürüdüm. Yattan inerken Selim elime uzanmış ve ben yattan inene kadar da elimi bırakmamıştı.

♠

Selim, evin önüne geldiğimizde, bana anahtar uzattı ve "Buyur yenge..." dedi. Elinden anahtarı aldım ve kapıyı açtım. Hava çoktan kararmıştı. Evin ışıkları kapalıydı. Elimle, kapının girişinde olabileceğini sandığım düğmeyi yokladım ve ışıkları açtım. Işıklarla beraber, dudaklarım da açılmıştı çünkü yerde siyah, kocaman bir kutu vardı. Küçük adımlarla kutuya doğru ilerledim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve kutuyu açtım. Kutudan bordo şakayık buketi çıktığında, gülümsemiştim. Not. Bir de not vardı.

"Benimle oyun oynar mısın sevgilim? Cevabın evet ise, salona git ve evet'i patlat."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken, bordo şakayık buketiyle beraber ayağa kalktım. Bora, bir şeylerin patlamasını kesinlikle çok seviyordu. Salona girdiğimde ise daha büyük bir şaşkınlık tarafından sarmalanmıştım. Riviera'nın ışıklarıyla aydınlanırken, muhteşem manzarayı ayaklarımın altına seren salonda, tavana dayanmış rengarenk ve yıldız şeklinde balonlar vardı. Bu balonlardan yalnızca biri ise siyahtı ve üzerinde beyaz renkle, *evet* yazıyordu. Sehpanın

üzerine bırakılmış iğneyi aldım ve evet yazan balonu patlattım. Balonun patlamasıyla beraber başımdan aşağı rengarenk simler dökülmüş ve avucuma bir kağıt düşmüştü.

"İlhamı, çok sevgili kayınpederimden almış olsam da üzerine bir şeyler eklediğimi söyleyebilirim. Doğum tarihinin rakamlarının toplamı. Eminim ki bugüne dek bunu çoktan hesaplamışsındır. Sonucun yazdığı balonu bul ve patlat."

İçten, kocaman bir kahkaha attım. Elbette ki doğum tarihimi oluşturan rakamları bugüne dek toplamıştım. Üzerinde sayılar yazan, rengarenk balonların arasında dolaştım ve üzerinde *39* yazan, beyaz renkli yıldız balonu patlattım.

"39'u, kızımızın adını oluşturan harflerin sayısına böl. Sonucu aklında tut. Sana bir şeyler söyleyeceğim. Onların sana yaptığı çağrışımların baş harflerine odaklan. Bir eşya bulacaksın. Aklında tuttuğun sayı ile eşyayı birleştirmeni istiyorum. Hazır mısın?"

Neredeyse otuz iki diş sırıtıyordum ve heyecandan elim ayağım birbirine karışmıştı. Hazırdım. Fakat yine de kalp atışlarımın ritminin biraz olsun yavaşlaması için derin derin nefes alıp vermem gerekmişti. Bu, hayatımda oynadığım en zevkli oyun olabilirdi. Acaba, oyunun sonunda beni bekleyen ödül neydi?

"Yeşile en çok kara yakışır. Sen. Tanıştık. Karlarda yuvarlandık. Sen yokken ben."

Beş harf. Beş harfli bir eşya arıyordum. Ben, Nazlı'ydım. *İkinci harfi N olmalıydı.* Tanıştığımız yer Kıbrıs'tı. *Üçüncü harfi K.* Karlarda yuvarlandığımız yer, Stowe'du. *Dördüncü harf S.* Yeşile en çok karanın yakışması mevzubahis ise de aklıma ilk ve daima Sümela geliyordu. *İlk harfi S.*

SNKS diye başlayan, beş harfli, hangi eşya vardı?

Sen yokken ben.

Yalnız? Kimsesiz? Çaresiz?

Ben yokken Bora nasıldı bilmiyordum, o yokken ben tam olarak böyle oluyordum.

Bora ile oyun oynamak isterdim ama oyun kitlenmişti ve ilerleyemiyordum. Rezil olmuştum. Gerçekten daha en başından, ilk dakikadan rezil olmuştum ve sürprizini burnundan getirmiştim. Bora'nın 1 Mart'ta tanıştığımızı reddettiğini, 8 Mart'ta ona geldiğimde sevgilisi olduğumu kabul ettiğini var sayarak, tanıştığımız yere Kilyos desem, yine baş harfi K idi. Hatta kumarhanede tanıştığımızı düşünsem bile baş harfi K idi.

S'den, K'den ve diğer S'den emindim. *Ben* ve *ben yokken Bora.* Bu ikisine odaklanmam lazımdı. Ve bence, mantıklı bir kelime elde edebilmem için, sesli bir harfe ihtiyacım vardı.

Ben yokken Bora, üzgün olurdu.

S_KSÜ.

Ben yokken Bora, aciz olurdu.

S_KSA.

Ben yokken Bora, endişeli olurdu.

S_KSE.

Ben yokken Bora, öfkeli olurdu.

S_KSÖ.

Ben yokken Bora ne olurdu bilmiyordum ve onu kendi hâlinde bırakmaya karar verdim. Peki *ben* neydim, kimdim, *ben* deyince beynimin nasıl bir çağrışım yapması gerekiyordu?

Maça kızı? Olmazdı. Sesli harf arıyordum. Sesli harfle başlayan *ben*, neydi? Şıklardan gitmeye karar verdim ve A'ya odaklandım. A ile başlayan ne olabilirdim? Aşk mı?

SAKS_.

Saksı. Aradığım kelime, daha doğrusu aradığım eşya, saksı olmalıydı. Otuz dokuzu üçe böldüm. On üçüncü saksıya mı gitmem gerekiyordu? Hızlıca balkona çıktım ve bahçeye inen merdivenlere ilerledim. Sonsuzluk havuzunun biraz ilerisinde, yan yana dizilmiş saksılardan on üçüncüsünü saydım. Arkasında, bir kutu vardı. Heyecanla kutuyu açtım. Kutunun içinden, minik bir kar küresi çıkmıştı. Kar küresinin

içinde, siyah, uzun saçları olan bir kadın vardı. Kadın, bankta tek başına oturuyor ve başına karlar yağıyordu.

"Londra sokaklarında yürürken karşıma çıkan, eski eşyaların satıldığı bir dükkanın vitrininde görmüştüm bunu. Sendin. Bir bankta oturmuş ve beni bekliyordun. Küçücük bir küreye hapsedilmiş, benim, seni bulmamı bekliyordun. Üşüyordun, başından aşağı karlar dökülüyordu, ısınmak istiyordun. Beni istiyordun. Biliyordum. Hissediyordum. Görüyordum ama bulamıyordum seni. Bunu, seni bir gün bulduğumda, ıssızlığım dindiğinde sana yirmi beşinci yaş hediyen olarak vermek üzere, senmişsin gibi sakladım."

Ben yokken Bora, *ıssızdı*.

"İyi ki doğdun sevgilim. Özel alfabenle bunu yaz zihninden. Sayıları topla. Bulduğun sayının rakamlarını topla. Sonra bir kez daha. Tek bir rakama ulaşıncaya dek. Sonra o bulduğun rakamla, şimdi okuyacaklarının çağrışımını yap, yine. On bir bordo kelebekli... Necisin? 52 tane. Annen."

Perde. Matematikçi. İskambil. Zeynep.

PMİZ.

Böyle bir kelime yoktu. Olsa olsa, *priz* olabilirdi. Ve fakat Bora, matematikçi olduğumu değil de neci olduğumu düşünüyordu anlamamıştım. Radyocu mu? Reklamcı mı? Rus Ajanı mı? Hiçbiri değildim ki.

Özel alfabemle *iyi ki doğdun sevgilim* yazdığımda, sayıların toplamı 296'ydı. 296'nın rakamları toplamı 17'ydi; 17'nin rakamları toplamı da 8.

Etrafıma bakındım. Merdivenlerin bittiği yerin biraz ilerisinde priz vardı. Prize yaklaştım. Altında *1* yazıyordu ve merdivenlere doğru bir ok işareti vardı. Yeniden balkona çıktım. Balkonda bir tane daha priz vardı. Altında, *2* yazıyordu. Salona geçtim. *3* ve *4* yazan iki priz daha vardı. Salonla Bora'nın çalışma odasını iki kanada ayıran koridorda, *5* ve *6* yazan, iki priz daha gördüm. *6* yazan, Bora'nın

çalışma odasına yakındı. Oraya girdim. Girdiğim her yerdeki ışıkları yakıyor ve kapatmıyordum. 7 ve en sonunda, önünde bir kutu olan, altında *8* yazan prize ulaştım.

Ada tekme atınca, kaşlarımı çattım. "Rol çalma!" dedim, sitemle. Karnımı okşadım. "Bu benim sürprizim... Konunun seninle hiç alakası yok şu an." İşaret parmağımla karnımı dürttüm. "Üzülme, sen doğunca sana da böyle şeyler yaparız. Oyun bitince seninle de ilgileneceğim. Sen şimdi dinlen bence."

Kutuyu açtım. Minik, siyah bir ralli arabasına şaşkınlıkla bakarken, Maçahel'e gitmiştim. Arif Bey'e rallici olduğumu söylediğim güne.

"Ralli yarışlarını da sevdim Nazlı. Sen yokken. O otomobillerden birinin pilotu çıkacağından değil ya, öyle baktım ekrana bazen. En kötü, sen de izliyorsundur belki diye. Birlikte, aynı şeyi izliyoruzdur diye. Vizyona yeni giren çoğu aksiyon filmini izlemeye çalıştım... Yeni çıkan matematikle alakalı kitapları okumaya... Aynı şeyi yapıyor olmamızı arzuladım. Seni hissetmeye, senden bir ipucu yakalamaya çalıştım. Bu yirmi altıncı yaş hediyen, sevgilim. İyi ki doğdun."

Gözlerimden akan yaşları silerken, Bora'nın çalışma masasına yaslanmıştım. Gözyaşlarım mutsuzluktan akmıyordu ama kalbimde bir yer, sızım sızım sızlıyordu.

"Beni kaçırdın. Okyanusta yetiştirmek istediğin şey. Kokun, Nazlı. Begüm'ün abisinin damat olacağını öğrendiğimiz yer. Ve senin olduğun her yer. Son harf ise, bence farkındasın ya da değilsin senin en sevdiğin rengin baş harfi. Bana yakıştığını iddia etme, sen bu rengi bir havluya bile yakıştırıyorsun."

Güldüm. Kesinlikle laciverten bahsediyordu. Bora'yı kaçırdığım yer, havaalanıydı. Kokumu yaza benzettiğini biliyordum. Begüm'ün abisinin damat olacağını Trabzon'da öğrenmiştik. Benim olduğum her yer ise...

H_YT_L.

Havaalanından ve yazdan emindim, Begüm'ün abisinin damat olacağını Trabzon'da öğrendiğimizden emin olduğum kadar. Tüm konağın, saçma sapan bir şarkının gürültüsüyle, olmayacak bir zamanda sallanmasını ömür boyu unutamazdım. Konak. *K* harfi olabilir miydi?

H_YK_L.

Ben neden sürekli, sesli harfle başlayan kelimelerde zorlanıyordum? Aradığım eşya heykeldi, buna emindim ama okyanusta ne yetiştirmek istiyordum ben? Hayatımın hiçbir döneminde böyle bir arzum olmamıştı ve dahası, benim böyle bir arzum yokken bunu Bora bilemezdi ki. Peki benim olduğum her yer neresiydi?

Çalışma odasından çıktım. Antredeki heykellerin sağına soluna baktım, hiçbir şey yoktu. Üst kata yöneldim. Merdivenin yedinci basamağındaki heykelin önünde, bir paket vardı. Heyecanla merdivene oturdum ve paketi açtım. Paketin içinden kırmızı bir elma çıktı. Elmadan bir ısırık alırken, notu okumaya başladım.

"Bu yirmi yedinci yaş hediyen değil. Sadece içimden geldi. Araştırdım Nazlı. Okyanusta elma yetişir mi yetişmez mi araştırdım senin için. Mümkün değil gibi görünmüyor, benim anladığım. Adadaki evimizin bahçesine, elma ağacı da dikelim. Ve bergamot. Ve vişne. Ve sen başka ne istersen, sevgilim."

Aklımın durduğunu hissederken, nefesim kesilmişti.

"Okyanusta da yüzmek istiyorum... Bir yanardağa da tırmanabiliriz mesela. Ya da yağmurlu bir gecede mesela ormana gidelim."

"Elma da yetiştirelim mutlaka bir yerlerde, değil mi?"

"Tarımla ilgilenebiliriz evet... Keşke zaten tarım mafyası falan olsaydın. Çünkü böyle o zaman haraç keserdik beraber. Her mevsimde bergamot bulurduk, vişne bulurduk, elma bulurduk."

"Doğaya mı kesecektik haracı?"

Hem elma, hem bergamot, hem vişne yetiştirmek istediğimi nasıl hatırlıyordu?

"Keşke herhangi bir okyanusun üzerinde olabilseydin şimdi. Hayalin tam olarak neydi bilmiyorum ama çok yakışırdın sen okyanusa."

"Elma yetiştirirdik."

Neden okyanusta elma yetiştirmeye bu kadar taktığını bilmiyordum ama bunu denemek için can atıyordum. En az onun kadar.

"Bir şiir okumuştu Aydın günün birinde, sevdiğim bir şiir. 'Bir elma nasıl çürürse, işte öyleyim' diyor şiirde. Çürüdüm Nazlı. Ben, senin yokluğunda çürüdüm. Çok kez, elma diye sayıklaya sayıklaya üstelik. Elma, dedim. Ortaya çık diye. Bir gün, çıktın geldin. Karşımda büyük bir iştahla elma yediğinde, kızımızın ilk hediyesi hakkında konuşuyorduk, içime senin yanında her zaman olduğu gibi büyük bir şükür dolmuştu. Sen ise, uzun zaman sonra ilk kez iştahla bir şey yiyordun ve elmanda gözüm kaldığını düşünmüştün. Halbuki benim gözüm sadece sende. Başka hiçbir şeyde değil. Şimdi elmanı yine afiyetle ye. Ve sonra da yatak odasına git, sevgilim."

Gülümserken, gözlerimden akan yaşları sildim. Acaba Bora, hayatımın bir döneminde kendisini elma ilân ettiğimi bilse, ne düşünürdü?

Elimde elmayla merdivenlerden kalktım ve yatak odasına ilerledim. Yatağın üzerinde bir kutu vardı. Elmayı komodinin üzerine bıraktım ve yatağa oturdum. Kutuyu açtım.

The Godfather, orijinal dilinde, ilk baskı.

"Godfather'cılık oynayıp oynamadığımı sorduğunda, gülüp geçmiştim. Ama sonraları, yaşadığım her şeyin kurgusal bir evrenden ibaret olmasını çok isterken buldum kendimi. Keşke gerçek olmasaydı. Bir gece... Kötü bir gece... Artık alıştığım, alıştığım için kendimden nefret ettiğim, başrolünde silahların olduğu çok kötü bir gece... Halandaydın. Ben de gelmiştim. Balkonda oturmuş, sokağı izliyordun. Rüzgar, saçlarını dalgalandırıyordu. Arabaya

yaslandım ve seni izledim. Uzunca bir süre. Sana aşık olduğumu kabul edeli henüz iki gün olmuştu. Ve bitirmiştim de. Her şeyi. Başlamadan. Başladığını inkar ederek ya da."

Halamın iğrenç komşusuyla kavga ettiğimiz geceden bir gün önce de mi Ümraniye'ye gelmişti?!

"Aslında o gece, seninle kendi içimde vedalaşmaya gelmiştim. Galiba ben, bu hayatta en çok seninle vedalaştım Nazlı, sana hiç belli etmeden. Seni uzun uzun izledim. Benim hayatımda olmaman gerektiği kadar masum olduğunu hatırlattım kendime. Artık alıştığım çok kötü geceler beni dipsiz bir karanlığa çekerken, seni de dokunması ve ulaşılması imkansız olan bir güneş kadar aydınlığa çekiyordu. Galiba biraz olsun ışığa ihtiyacım vardı o gece. Oysa seni tanımadan, hiç böyle şeyler istemezdim. Umudum yoktu ki aydınlığa dair. Hiç yoktu hem de."

Bora ne yaşadıysa, ne hissettiyse, en başından sonuna kadar bana anlatsın isterken, açık olan dudaklarımı kapatmakta zorlandığımı hissettim.

"Son, dedim içimden. Oyunu, 8 aylık anlaşmanızı, Nazlı'nın bir gün gideceğini unutma. Siz hiçbir zaman birlikte olamazsınız. Aşık olduğunu kabul ettiğin gibi, bunu da kabul et, dedim kendime. Seni istemeye geleceğimiz ana kadar, vaktim vardı. Kabul edecektim. Etmiştim de. Ertesi gün yeniden geleceğimi, bu kez senin de beni göreceğini ve senin yeniden başlatacağını bilmeden vedalaştım seninle. Çünkü ben Godfather'cılık oynamıyordum. Benim yaşadığım her şey gerçekti. Bu, yirmi yedinci yaş hediyen, sevgilim. İyi ki doğdun. Bir gece, senin nerede olduğunu asla bilmiyorken, belki o balkondasındır diye Ümraniye'ye de geldiğimde, baştan sona bu romanı yine okudum. Roman bitmeden ayrılmadım oradan. Arada gözüm balkona

takıldı. Halan bir kez çıktı balkona, hayal görüyorum sandı bence, sonra içeri girdi. Sen ise hiç çıkmadın."

Gözlerimden akan yaşları silerken, alt dudağımı dişledim. Kendince o günleri telafi ediyor, bütün doğum günlerimi yeniden, şimdiymiş gibi kutluyordu. Belki başarıyordu da ama doğum günümden daha önemli olan, yaralarını açıkça göstermesiydi. O yaraları görmeye hazır olup olmadığımı bilmiyordum ama öte yandan eğer o içindeki irini akıtıyorsa, hazır olup olmamamın bir önemi yoktu. Ben yokken ıssızlaşan Bora'nın yaşadıkları, daima kalbimi ağrıtacaktı ve bununla da baş edebilmeyi öğrenmem lazımdı.

"Sana bunu ilk kez itiraf ediyorum, sana çok yakışıyor ve hatta sen, hayatın boyunca tek bir renk kullanacak olsan ve bu rengin kararını ben verecek olsam, bunu seçerdim. Sevgilim olduğun şehir. Minik aslan. Prensesim demek istiyorum, eğer kızımıza ayıp olmayacaksa. Balayına gideceğimize inandığın yer. Çok seviyorum ve seninle kavuştum. Seni benden alan hayvanlar alemi."

Yedi harfli kelimenin *son harfi kesinlikle O'ydu* çünkü Bora, OCTO'dan bahsediyordu. Üzerimde görmeyi en sevdiği rengi bilmiyordum ama sevgili olduğumuz şehir, zannediyorum ki İstanbul'du. Leo. Kızımıza da ayıp falan olmazdı, ne münasebetti, Asya'yı kastediyordu. Balayına gideceğimiz yer Reykjavik olsaydı ne yapardım, gerçekten bilmiyordum. Çok sevdiği ve sayemde kavuştuğunu düşündüğü yer de denizlerdi. Bunu bana henüz açılalı az bir zaman olmuşken, 24 Mayıs'ta söylemişti. Ablasının doğum gününde ama bunu hiç dile getirmeden.

_*İLARDO.*

Bilardo. Bana çok yakıştığını düşündüğü rengin baş harfi *B*'ydi. Cebimden telefonumu çıkarttım ve Google'a, *B ile başlayan renkler* yazdım.

Bakır rengi. Barut rengi. Bataklık yeşili. Bebek mavisi. Bej. Beyaz. Bondi mavisi. Bordo. Bronz rengi. Buğday rengi. Burgonya.

Hangisiydi çok yakıştırdığı? Beyaz mı? Bej mi? Bordo mu? Zannetmiyordum çünkü Bora, gözlerimi Maçahel'e benzettiğine göre, renkleri de elit kişiliğine yakışır bir yerden alıyor olmalıydı ve kesin abidik gubudik bir rengi bana yakıştırıyordu. Bondi mavisini belki, çünkü bu rengi ilk kez duyuyordum. Veya bataklık yeşili de olabilirdi, kesin gözlerimi ön plana çıkardığını iddia ettiği su yeşili gibi, bunun da gözlerime bir etkisi olduğunu düşünüyor olabilirdi. Ben ise, b ile başlayan renklerden, ille de bir renk seçecek ve ömür boyu o rengi kullanacaksam, bordoyu seçerdim mesela. İddialıydı, belki bana o kadar da yakışmıyordu ama beni ilgilendirmezdi. Vişnenin renginden nasıl vazgeçebilirdim ki?

Kızımıza da bordo giydirecektim, bebek mavisi falan değil.

Bilardo. Bilardoya odaklanmam lazımdı. Bilardo masasına mı inmeliydim? Yataktan kalktım, elmamı da elime alarak asansöre ilerledim. Asansörü çağırdım. Asansörün kapısı açıldığında, küçük bir kahkaha atmıştım çünkü burada da bir paket vardı. Asansör aşağı inerken, paketi açtım.

Kutudan, küçük bir anahtar çıktı.

"Merdivenlerden inmeye üşeneceğini biliyordum. Bu anahtara ihtiyacın olacak."

Bilardo masasının olduğu kata indim. Bilardo masasının üzerindeki pakete doğru ilerlerken, Ada bir kez daha kendini hatırlatmıştı. Ama daha oyunumuz bitmemişti, lütfen birazcık durabilir miydi?

"Ada'cığım," dedim, ciddiyetle. Bir yandan da paketi açıyordum. "Bu, senin dahil olacağın bir oyun değil. Lütfen."

Biberon.

Üzerinde rengarenk rakamlar olan, biberon.

Alt kısmında, *Nazlı Alaca Karabey x Second Mom* yazan biberon.

"Bunu kızımıza değil, kendine istediğin için... Yirmi sekizinci yaş hediyen olmasının bir mahsuru yoktur diye düşünüyorum sevgilim."

Yoktu, hiç yoktu hem de. Yerimde zıplayarak, mutluluk nidaları falan atmak istiyordum, öyle mutlu olmuştum. Çok, çok güzeldi.

"Stokladım da merak etme. Bir tane yok yani. Kaç tane olduğunu sen sayarsın artık. İyi ki doğdun."

İyi ki doğmuştum ve iyi ki Bora'nın sevgilisi olmuştum.

"Ada!" diye bağırdım, sevinçle. "Biberonumuza bakman lazım! Keşke hemen doğsan, biberonumuz çok güzel! Ben tasarladım Ada! Senin için! İnanılmaz güzel!"

Ada, hiçbir tepki vermedi. Umarım bu, beğenmediği anlamına gelmiyordu. Beni ilgilendirmezdi, bu biberonu beğensin ya da beğenmesin, kullanmak zorundaydı.

"Oyun bitmedi. Sıradaki ipucu, bilardo masası ve biraz önce bulduğun anahtar. Umarım anahtarı bulmuşsundur bu arada. Bulamadıysan, asansöre binmen ve yeniden yatak odasına çıkman gerekiyor. Anahtar ve bilardo masasına odaklan. Bakalım, bu evdeki gizli odayı bulabilecek misin? Hatırlıyor musun, bunu konuşmuştuk seninle. Sana, gizli odaların görünmez görünürlüğünü anlatmıştım, sen labirenti bulduktan sonra. OCTO'dan ve CIA'den evvel ben vardım yani sevgilim. Bu arada, senin evdeki mutfaktan geçilen gizli tünel... İlhamı benden alman hoşuma gitmişti ama şu ana dek, bunu sana hiç söyleyemedim."

Yok, bunu yapamazdı. O kadar da değildi. Ben bu koskoca evde, gizli oda falan bulamazdım. Rezil ederdi beni kendine. Bir saniye, ben CIA ajanı olmuştum, neden bulamayacaktım ki?! Bulamayabilirdim, sonuçta Bora'nın yaptığı gizli bir odadan bahsediyorduk. Labirenti bulmuş olabilirdim ama zaten onun orada olduğunu biliyordum. Tamam, esas odaya ulaşmak, tuzaklara düşmemek de önemliydi ama bu odanın nerede bile olduğunu bilmiyordum ki.

Elimde anahtar, bilardo masasının etrafında dolaştım. "*Görünmez görünürlük, bu kadar basit,*" demişti bana. *"Dışarıdan gayet normal gibi duran her detaya, daha dikkatli*

bak. İpucu her zaman gözünün önündedir aslında. Çünkü bir şey, ne kadar meydandaysa, onu görmek o kadar da mümkün değildir."

Bana, oturup neden gizli oda bulmakla alakalı bir ders vermişti, üzerine hiç düşünmemiştim ama bence, kafamı dağıtmaya çalışıyordu. Gizli tapınağının güvenlik sistemine parmak izimi kaydettiğinden ötürü çok mutlu olduğumun da orada fazlaca vakit geçirdiğimin de farkındaydı. Zaten gizli oda kavramının dahi ilgimi çektiğini, en başından beri biliyordu. Bana güveniyordu. O zamanlar, o kadar da farkında değildim. Beni tanımayan kapıya parmak izimi okutmasının, çok büyük bir anlamı olduğunun farkında değildim. Sonradan anlamıştım.

Bilardo masasının bir ayağında ekleme parça mı vardı?

"Ekleme parçası olan masa ayakları," demişti, çok önemli bir sır verir gibi. *"Altı boş parke zemin. Kitaplıklar. Tabloların arkası. Aynaların arkası..."* Listesi uzayıp gidiyordu ve bu söyledikleri, öyle zamanlarda bile beni heyecanlandırmayı başarmıştı.

Bilardo masasının ekleme parçasını kurcalamaya başladım. Ekleme parça, bastırdığımda, minik bir çekmece gibi öne uzandı. İç tarafında, bir anahtar deliği görünce gülümsedim. Anahtarı yerine yerleştirdiğimde, duvardaki bir tablo yerinden oynadı.

Ayağa kalktım ve tabloya yaklaştım. Tablo, bir kızak sistemiyle asılıydı. Tabloyu hafifçe sağa doğru çektiğimde, karşımda bir kapı vardı. Kapının kulbuna uzandım ve hafif karanlık bir tünele ilk adımımı attım. Kapıyı kapattığımda, tünelin ışıkları yanmıştı. Tavan ve duvarların boydan boya aynayla kaplı olduğu, uzun ve dar koridoru görünce, sıkıntılı bir nefes verdim. Ayna şaşırtmacılarından oldum olası nefret ederdim ama neyse ki ajan eğitimi alırken, bir aynanın nereden başlayıp nerede bittiğine dair fizik temeline dayalı çalışmalara katılmıştım. Yine de nefret ediyordum, orası ayrı. Bütün dikkatimi an'da tutmak zorundaydım, özellikle de karnımda Ada'yla bir aynaya toslamamak için.

Elimle aynayı yoklayarak, küçük adımlarla tünelde ilerlemeye başlamıştım. Aynaların bir kapı olma ihtimali olduğu kadar, ayna olduğunu sandığım yer aslında bir başka koridora dönebilirdi ve bunu asla atlamamam lazımdı. Yoksa kaybolurdum. Telefonum yanımdaydı, kaybolsam da bir şey olmazdı, Bora'yı arardım ve gelip beni kurtarırdı. Fakat bunu egoma asla yediremezdim. Bu oyunun sonunu getirmek zorundaydım.

Elle diğim aynalardan biri, bir kapıydı. Çok şükürdü ki aynasız bir koridora açılıyordu. Bu bir tuzak mıydı, başka bir kapı da var mıydı bilmiyordum. Eğer tuzaksa, ilerlediğim kadar geri dönecek ve kapıdan çıktıktan sonra, sağa dönerek devam edecektim. Bunu unutmamak için telefonumun notlarını açtım ve ne olur ne olmaz diye sağa dönmem gerektiğini, tablonun arkasındaki kapının da solda kaldığını yazdım. Bu koridordaki aydınlatma sensörlüydü. Ben adım attıkça ışıklar yandığı için, koridor, uçsuz bucaksız görünüyordu ve nerede bittiğini anlayamıyordum. Çok şükür ki bir yerde koridor bitti ama orada da yol ikiye ayrıldı. Sağa mı gitmeliyim, yoksa sola mı gitmeliyim bilemiyordum. Ne yapacaktım?

Sağa doğru bir adım attım ve ellerimle dudaklarımı perdeleyerek, "Aaa!" diye bağırdım. Sonra aynısını sola doğru bir adım atarak yaptım. Soldaki koridor uzundu, sağda ise ses bir yere çarpıyordu. Sağa döndüm ve dümdüz ilerledim. Önümde, şifreli bir kapı vardı ve kaç basamaklı bir şifre olduğu da belirsizdi.

Özel alfabemle *Nazlı* yazdım. Olmadı. *38118* yazdım. Olmadı. *8787* yazdım. O da olmadı. *210517* yazdım. Özel alfabemle *Ada* yazdım. *080317* yazdım. Sıfırları çıkarıp yine yazdım. *010317* yazdım. Özel alfabemle *Bora* yazdım, *Begüm* yazdım, *Beyza* yazdım, *Selim* bile yazdım. Hiçbiri olmadı.

Telefonuma bir mesaj düşünce, cebimden telefonumu çıkarttım.

"İyi ki doğdun."

Saat, 00.00'dı, doğum günüme girmiştik.

18.08.93 yazdım.

Oldu. Bu kez, oldu.

Kapı açıldı, içeri girdim. Işıkların kapalı olduğu yetmezmiş gibi, kapı da kendiliğinden kapanmıştı. Bir süre, şimdi ne yapmam gerektiğini bulmak ister gibi öylece durdum. Bir deja vu yaşıyormuş gibiydim ama neyse ki bu kez ne havalandırma çalışmayı bırakmıştı ne zehirli gaz soluyordum ne de insan kulağına zarar verecek bir ses duyuyordum. Zihnimi biraz olsun toplayınca, Bora'ya cevap yazmadığım aklıma geldi.

Yeniden Bora'nın mesajını açtım. *"Seni seviyorum sevgilim"* yazdım ve mesajımın sonuna, siyah bir kalp iliştirdim. Telefonumu cebime koyacağım sırada, yaydığı ışık sayesinde, kapının üzerine yapıştırılmış bir not olduğunu hayal meyal görmüştüm. Kapıya yaklaştım ve telefonumun ışığını nota tuttum.

"Karım olduğunu biliyor, seni tanır."

Dudaklarım bir kez daha şaşkınlıkla açılırken, telefonun ışığını güvenlik paneline yönelttim ve işaret parmağımı sisteme okuttum. Işıklar açıldı. Bir masanın üzerinde, dünyanın en güzel vişneli pastası duruyordu. Dudaklarımı yaladım. Tam pastaya doğru ilerleyecektim ki kapı açıldı. Üzerimden atamadığım şaşkınlıkla kapıya döndüm.

Bora, gelmişti.

Beni kurtarmaya değil, doğum günümü kutlamaya.

18 Ağustos 2021, 00:08, Fransa.

178.Bölüm

Bundan tam altı sene önce yaşadığım heyecan, bir an olsun eksilmediği gibi, bunca geçen zamanda katlanarak arttı da. Maça Kızı 8'i sizlerle buluşturduğum bu tarih, Nazlı ile Bora'nın *sevdikçe asla sona ermeyeceğine inandıran aşk hikayesi'*nin de merkezine kuruldu.

Sizlerin de gönlüne tabii, bir bayram gibi kutladığınız bir güne dönüştü. Ve biliyorum, 21 Mayıs'lar hep bizim kalacak.

1 Mart'ların, 8 Mart'ların, 8 Temmuz'ların, 18 Ağustos'ların ve daha onlarca tarihin bizim kaldığı gibi.

İyi ki beraber yürüdük bu yolu, iyi ki benim yol arkadaşım oldunuz!

Ne güzelsin 21 Mayıs :')

Ve siz ne güzelsiniz Maça Kızı 8 Ailesi!

Maça Kızı 8'in ilk kitabı artık raflarda, birçoğunuzun kitaplığında, baş ucunda... Bunu dile getirmek bile öyle garip bir his ki! Ben de hâlâ idrak edemiyorum, evet. Maça Kızı 8 Boğaziçi'nde, Sümela'da, Bodrum'da, bu gece benimle Kilyos'a gelecek mesela ve zamanla, Nazlı ile Bora'nın adım attığı her yere adım atacak.

Eşsiz zamanlardan geçiyorum sizler sayesinde, minnettarım!

İlk iki imzayı geride bıraktık bile, birbirimize sarılmaya başladık doya doya. Öyle iyi geldi ki bana, bunca zaman tam da buna ihtiyacım varmış. Niceleri

bizim olsun, yolumuz uzun. Dilerim sağlıkla yürümeye devam ederiz o yolda, yan yana.

Kitap tebrikleriniz, doğum günü dilekleriniz, 21 Mayıs özelinde yaptığınız ne varsa çok ama çok teşekkür ederim. Durmaksızın attığınız mesajlar, yorumlar, tweetler, paylaşımlar beni hep motive ediyor. Var olun, daima.

Sizi çok seviyorum.

Sonsuz.

□□

MİNİK BİR NOT: Bölüm her zaman okuduğumuz kelime sayısı ortalamasından biraz kısa. Bunu baştan ben demiş olayım. Fakat bu bölümün tam da burada kesilmesi gerekiyordu. Bir sonraki bölümde nedenini anlarsınız. Öpüyorum çok.

□

Gönderdiğim bir doğum günü mesajımın, muhatabına iletilmesinin hayalini kuracağımı söyleseler gülerdim herhalde. *Böyle hayal mi olur amına koyayım*, derdim. *Bu nasıl bi' vizyonsuzluk, bu nasıl bi' eziklik,* derdim belki de. Çok değil, dört sene önceye kadar. Nazlı, yirmi dördüncü yaşına, *"Keşke doğmasaydım. Seni tanıdığım için doğduğum güne lanet ediyorum,"* mesajını yazarak girinceye kadar.

Doğum günleri, var oluşun bir izdüşümü. Nazlı'nın var oluşu ise, benim mucizem. Kutladığı doğum günleri hiç bitmesin diye, onun dünyasını başına yıkmış bir adamın ilk karması belki de, 18 Ağustos 2017'de gerçekleşmişti. Birlikte kutlayacağımız ilk doğum günüydü ve aynı zamanda birlikte kutlayamadığımız diğer tüm doğum günlerinin ilki olmuştu.

En çok o gün canım yandı diyemem ama o gün de canım çok yanmıştı.

O gün, *keşke böyle olmasaydı* demiştim. *Keşke, doğum gününü kutlayabilseydik.*

Ona doğum günü hatırası olarak, *"Sen önemlisin... Sen olmasaydın, oynadığım oyun eksik kalırdı. Sen benim*

oynadığım oyunun en önemli parçasısın Nazlı!" cümlelerini bıraktığım için de canım yanmıştı ama Anıl'ın yüzüne, *"Yapayalnızım!"* diye haykırması kadar değil.

Yalnızdı, evet. Yapayalnızdı. Onu mahkum ettiğim esarette tek başınaydı. Olması gerektiği gibi. Planladığım gibi. Ama zaten ona oynadığım oyun, bu hayattaki en can yakıcı başarımdı.

"Benim kafama değil, kendi kafana sıkarsın. Beni öldürürsen, onun için ölürsün!"

Anıl'ın on bir kelimeden oluşan iki cümlesi kafamda dönüp dururken içmeye başlamıştım. Bakışlarımı bir an olsun Nazlı'dan çekmiyor ve yüzünde yaşadığı an'a dair hislerini belli eden ufacık bir emare arıyordum. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama yaşadığı şeyin, yıllar boyunca arzuladığı şey olduğunu biliyordum. Korkuyordum bir de. Ya benden gittiğinde, yeniden Anıl'a giderse diye.

Bizim birlikte olmamız imkansızdı. Biz, asla bir araya gelmemesi gereken iki kişiydik. Nazlı bana yasaktı. En azından Mehmet Şahindağ yok olana kadar. Ve onu yok edip edemeyeceğim ne yazık ki muammaydı ama Nazlı'yı bu hengameden çıkarıp, ona güvenli bir hayat sağlamak zorundaydım. Bu güvenli hayatın içinde Anıl da olacaktı. Nazlı, 8 Kasım'da, buradan gittikten sonra yalnız kalmayacaktı ve Anıl'la olacaktı. Ama aralarında bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Nazlı için bitmişti.

Anıl için ise hiç başlamayacaktı.

Öyle düşünüyordum.

Ta ki garajda gördüğüm o korkunç manzaraya kadar. Nazlı'yı Anıl'a emanet etme fikrinin, dünyanın en kötü fikri olduğuyla yüzleşinceye kadar.

Ya yeniden onu severse düşüncesi beynimi ele geçirirken, Nazlı'ya onu aslında sevdiğimi söyleyebilmek için yanıp tutuşurken bulmuştum kendimi.

İnsanlar teker teker giderken, gergin bir şekilde onlarla vedalaşıyordu. Ve her defasında gelip, karşımdaki koltuğa

oturuyordu. Kaçamak bakışları bana çevrilse de gözlerini gözlerimle asla birleştirmiyordu. Gözlerinin bundan sonra yalnızca Anıl'ın deniz mavisi gözlerine değecek olması fikri öfkemi körüklerken, defalarca olduğu gibi ölmek istemiştim. Ölünce acım da dinerdi.

Herkes gidince, yalnızca Aydın kalınca, Nazlı'nın gerginliği daha da artmıştı. Olmak istediği yer burası değildi, benim yanım değildi, oturuşu bile eğretiydi. Gökhan geldi. Bir şeyler söyledi. Dinlemedim. Aydın'la beraber gitti.

Baş başa kaldık. İkimiz. O ve ben. Olması gerektiği gibi. Ama Nazlı, bundan nefret etmişti. Sonra, ayağa kalktı. *"Ben de gideyim artık odama,"* dedi.

Sormamam gerekirdi ama sordum. *"Ne hissettin?"* Cevabından korksam da sordum. *"Ne hissettin?"* Kalbime saplanan hançer amacına ulaşsın diye belki. "*Sana ne hissettin dedim!"* Ölmek için. *"Bana cevap ver Nazlı!"*

Verdiği cevabın beni ölümün kollarından çekip çıkartması gerekirdi. Çünkü hiç beklemediğim bir şey yaparak bana yaklaşmış ve beni büyük bir istekle öpmüştü. Fakat ben ölüme daha da yaklaşırken bulmuştum kendimi. *"Bunu hissetmedim, oldu mu?"*

Beni sevmeye devam etmemesini arzu ederken, yalnızca beni sevmesini istemek, önce Nazlı'yı sonra da beni yok etmişti.

Her 18 Ağustos'ta ve devamında öldüm ben.

Güneş doğana kadar da ölü kaldım.

Nazlı, kollarını boynuma doladığında içim dışım tüm keşkelerime inat, iyi ki'lerimle doluyordu. İyi ki doğmuştu, 18 Ağustos 1993'de.

"İyi ki doğdun sevgilim."

Ve iyi ki bana gelmişti bir gün, iyi ki buradaydı şimdi. Olmasını arzu ettiğim yerde. Kollarımın arasında. Bir daha hiç gitmemek üzere.

♠

Yeniden Bora'nın mesajını açtım. *"Seni seviyorum sevgilim"* yazdım ve mesajımın sonuna, siyah bir kalp

iliştirdim. Telefonumu cebime koyacağım sırada, yaydığı ışık sayesinde, kapının üzerine yapıştırılmış bir not olduğunu hayal meyal görmüştüm. Kapıya yaklaştım ve telefonumun ışığını nota tuttum.

"Karım olduğunu biliyor, seni tanır."

Dudaklarım bir kez daha şaşkınlıkla açılırken, telefonun ışığını güvenlik paneline yönelttim ve işaret parmağımı sisteme okuttum. Işıklar açıldı. Bir masanın üzerinde, dünyanın en güzel vişneli pastası duruyordu. Dudaklarımı yaladım. Tam pastaya doğru ilerleyecektim ki kapı açıldı. Üzerimden atamadığım şaşkınlıkla kapıya döndüm.

Bora, gelmişti.

Beni kurtarmaya değil, doğum günümü kutlamaya.

18 Ağustos 2021, 00:08, Fransa.

Kollarımı Bora'nın boynuna doladığımda, "İyi ki doğdun sevgilim," dedi. Bu, bir kutlamadan ziyade, minnetle dile getirdiği bir söylem gibiydi. "Ben de seni seviyorum. Çok seviyorum."

"Teşekkür ederim!" diye bağırdım. "Teşekkür ederim sevgilim, ben de seni çok seviyorum!"

Sesimin tınısından rahatsız olmadan güldü. Elleri belimden ayrılırken, gözlerimiz birleşmişti. "Güzel oynadın."

Gülümsediğimde, otuz iki dişimi birden gördüğüne emindim. "Tabii ki de güzel oynayacağım," dedim, bilmiş bir ifadeyle. "Zeki biriyim!"

"Öylesin," dedi saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. Dudakları dudaklarımın arasındaki boşluğu doldurdu. Öpücükleri arzulu olduğu kadar hevesliydi de. Sanki, küçük bir çocuğun hevesi gibi. Sanki, bensiz geçirdiği her doğum günümde, benimle öpüşmeyi hayal etmiş ve şimdi de hayalleri gerçek olmuş gibi. "Ve vişneli pastayı çok seven biri," diye devam etti, dudaklarımız ayrıldığında. Bakışlarım yeniden masaya çevrildi. "Hadi gel..." dedi, elime uzanırken.

Masaya ilerledik. Elimi bıraktı. Pastanın üzerindeki beş mumu, benim ona hediye ettiğim çakmakla yakarken, "Her sene için bir mum..." dedi. Kapkara gözleri yeniden gözlerimi

buldu. "Beş dilek hakkın var." Kalbim heyecanla sarmalandı. "Sesli dile getirebilirsin. Dileklerinin hepsini gerçekleştirmekten keyif alacağım."

"Hmm," dedim düşünür gibi. "Birinci dileğim... Beni hep çok sevmen."

Ben mumu üflerken, "Kabul oldu," dedi.

24 yaşındaki Nazlı'nın dileğinin gerçekleşmiş olması, kalbime saplanıp kalmış bir kıymığın artık özgür kalmasını sağlamıştı.

Bakışlarım gamzesine takılırken, "Hep bana böyle bakman ve gülümsemen..." dedim. Gamzesi derinleşti. "İkincisi!" dedim hızla. "İkincisiydi bu." Mumu üfledim.

"Kabul..." dedi, kollarını bağlarken.

25 yaşındaki Nazlı'nın, Leo'nun gülümsemesiyle avunurkenki tüm hüzünleri fokur fokur kaynayarak içini yakmış olsa da en sonunda buharlaşıp tamamen havaya karışmıştı. Yanığın izi geçmeyecek bile olsa, artık yanmıyordu ya, onun da dileği gerçek olmuştu.

"Üçüncüsü..." İç çektim. "Sen beni hep çok severken ve bana böyle bakarken ve gülümserken..." Mumu üfledim. "Ada'nın da buna şahit olması. Bizim, çok mutlu bir aile olmamız."

"Olacağız," dedi, kendinden emin bir tavırla.

26 yaşındaki o Nazlı, artık kendi kurduğu ailesine sahipti. Mutluydu. Ve hep mutlu olacaktı. Yalıkavak'tan çok uzakta olsa da, ki buna alışıktı, hiçbir zaman içinden bile zikredemediği o dilek gerçekleşmişti: Nazlı, uzun zamandır, harabe olmadığı gibi, içindeki bütün nefretten de arınmıştı.

"Dördüncüsü nedir?" diye sordu.

"Mutluluğumuz hiç bozulmasın... Her gören gıpta etsin bize ama nazar değdirmesin sakın."

Mumu üflediğim sırada, "Bozulmayacak..." dedi.

27 yaşındaki Nazlı, gıptayla baktığı bütün çiftler gibi bir hayata sahip olacaktı, biraz daha sabretmesi gerekiyordu ve onun dilemeyi bile hayal edemediği şey gerçekleşmişti. Artık hiçbir yutkunuşu, boğazını acıtmıyordu.

"Ve beşincisi..." dedim, derin bir nefes alırken. "Ada'nın sayısalcı olması."

Bora küçük bir kahkaha atarken, "İnanılmaz!" dedi.

"Bu da kabul olsun..." dedim, beklentiyle. Mumu üfledim. "Kabul olsun, tamam mı? Gerçekleştir bunu da."

"Peki..." dedi, istemeye istemeye. Kaşlarımı çattım. "Tamam Nazlı," dedi. Gözlerini devirmemek için zor duruyor gibiydi. "Bakma öyle. Tamam," dedi, yine.

"Dileklerime karışamazsın!" dedim, uyarıcı bir tavırla. "Dileklerimi gerçekleştirmekten keyif alacağını sen söyledin. Boş senede imza atmasaydın, bana ne?!"

Başını iki yana sallarken gülmüştü. Çatala uzandı ve pastamdan küçük bir parça böldü. Çatalı ağzıma yaklaştırdığında dudaklarımı araladım. Hayatımda yediğim en güzel vişneli pasta buydu. "Beğendin mi?" diye sordu ama cevabı zaten yüzümden almıştı. "Afiyet olsun sevgilim."

"Hediyelerin için de çok teşekkür ederim," dedim. Elinden aldığım çatalı yine pastaya batırdım. "Hepsi birbirinden güzel ve birbirinden anlamlı. Hepsini adadaki evimizin en güzel köşesine koyacağım."

"Sana, benim için çok önemli bir şey emanet edeceğim," dedi. Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Fakat açmayacaksın. Şimdi değil."

"Nasıl yani?" diye sordum.

Bora, kapının karşısındaki duvara ilerledi. Duvarı hafifçe ittirdiğinde, onun aslında duvar değil bir kapı olduğunu anlamıştım. Kapının arkasındaki boydan boya döşeli raflardaki minik, taşınabilir kasayı aldı ve yanıma geldi. Ben, bu kasayı daha önce görmüştüm. İstihbarat, Bora'yla birlikte kalan herkesi içeriye aldığında, Kilyos'taki evin kasasında. Kasayı masanın üzerine koydu.

"Bu senin gözetiminde kalsın..." dedi, içtenlikle. Kapkara gözleri adeta parlıyordu. "Bugün değil ama bir gün bu kasayı açmanı isteyeceğim. Bu, benim için çok özel bir şey..."

Ne yapmaya çalıştığını anlamak isteyerek yüzüne baktım. "Neden bugün değil de bir gün?"

"Korkma. Kötü bir şey değil," dedi, elimi tutarken.

"İyi bir şey mi peki?" diye sordum, merakla.

"Altında bir anlam arama. Bu kasayı sana emanet ediyorum, çünkü sana verdiğim bir söz için attığım bir adım bu." İçime bir kurt düşerken, yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sevgilim!" dedi, bütün dikkatimi kendinde toplamak istercesine. "Kurma. Kötü bir şey değil. Bugün açmanı istemiyorum çünkü bebeğimiz doğmadı henüz."

Gülümsedim. "Bebeğimizle mi ilgili?" diye sordum.

"Tam olarak öyle değil," dedi. Dudakları dudaklarıma yaklaştı. "Sürprizi bozmak istemiyorum. Soru sormasan?"

"Ama benden imkansızı istiyorsun!" dedim, teessüfle. Dudakları dudaklarıma ulaştı. "Ama güzel sürprizler yaptığın için sana saygı duyacağım ve soru sormayacağım. İmkansız şeyleri başarmak konusunda fena değilimdir!"

Bir kez daha, dudaklarını dudaklarımla birleştirdi. "Bilmez miyim... Hiçbir konuda fena değilsin. Öpüşmek konusunda hele... Hiç fena değilsin!"

"Teşekkür ederim ya sağ ol valla-"

Dudakları dudaklarıma kapandığı için cümlem yarım kalmıştı. Öpücükleri yumuşacıktı. Yumuşacık ve nahif. Bir eli belimi kavrarken, karnımdan fırsat bulduğu ölçütte beni kendine çekti. Dudaklarım, dudaklarının hızına uyum sağlamaya çalışıyordu fakat yaşadığımız şey bir öpüşme kadar basit -kaldı ki öpüşmek eylemine asla basit diyemezdik- değildi. Biz öpüşmüyorduk, doğum günümü kutluyorduk.

Bundan önceki bütün doğum günlerimi düşündüm. Annemle, babamla ve anneannemle geçen 18 Ağustos'ları tenzih ediyordum çünkü onlarda çocuktum, doğum günleri demek Anıl demekti. Ailemi kaybettikten sonra uzun bir süre doğum günlerimin tek çekici yanı, Anıl'ın bana ne hediye alacağını düşünmek, doğum günümü nasıl kutlayacağını hayal etmek, herhangi bir sürpriz yapıp yapmayacağına kafa yormaktı. Anıl, doğum günlerimi elbette ki önemsiyordu ama *dünya durdu, herkes sustu ve bugün Naz'ın doğum günü*

şeklinde bir önemseme değildi bu. Üniversiteye başlamamla, daha doğrusu Hande ile tanışmamla beraber de her doğum günüm büyük partilerle geçmeye başlamıştı. Bana *iyi ki doğdun Naz* diyen insanlar aslında içmek, dans etmek ve belki de pasta yemek için bir araya geliyorlardı. Aslında onların bir araya gelesileri vardı da sadece bahaneleri bendim.

Yirmi dördüncü yaşıma bastığım 2017'ye kadar bir şekilde kutladığımız ve her defasında Anıl'ın beni öpüp ilan-ı aşk etmesini beklediğim 18 Ağustos'lar geçiriyordum. *Keşke doğmasaydım,* diye diye.

2017'de ise artık hayalim bile olmayı bırakmış epeski bir düşünce dan diye gerçek olurken, o günün, hayatımın en kötü doğum günü olduğunu düşünüyordum. Kaldı ki doğum günümün de Begüm'ün benim için verdiği partinin de ve hatta Anıl'ın bana aşık oluşunun da bir önemi yoktu. *Keşke doğmasaydım* cümlesini en hak eden gün, şüphesizdi ki o gündü.

Zaten sonra da 18 Ağustos'u hayatımdan çıkartıp attım. Nina'nın doğum günü 25 Eylül'dü ve ben, Nazlı'yı tanımıyordum.

Şimdi ise yani 18 Ağustos 2021'de, sanki hayatımda ilk kez doğum günü kutluyormuş gibi hissediyordum. Mecazen değil gerçekten. Bora beni öyle bir öpüyordu ki, dünya durmuştu, herkes susmuştu ve bugün, benim doğum günümdü.

İlk kez.

Çünkü Bora, evrendeki en özel insanın ben olduğumu iliklerime kadar hissettiriyordu.

İyi ki doğduğumu.

♠

Riviera manzarası ayaklarımızın altına serilirken, sonsuzluk havuzunun kenarındaki koltuğa oturmuştuk. Bora, hafifçe bana dönük bir şekilde kolçağa yaslanmıştı ve elinde kırmızı şarabı vardı. Ben ise sırtımı tamamen kolçağa vererek, bacaklarımı ona doğru uzatmıştım. Bir eli, ayak

bileğimi hafifçe okşuyordu. Vişne suyumdan bir yudum aldığım sırada, "Yalan mıydı yani erkek erkeğe buluşmalar falan?" diye sordum.

"Erkek erkeğe kısmı abartılıydı ama Sezgin Abi'lerle buluştum. Yat için görüştük," dedi. Gülümsedi. "Sorular zorladı mı seni?"

"Yoo," dedim, büyük bir özgüvenle. "Ama keşke cevap anahtarı da olsaydı tabii. Kontrol ederdim netlerimi!"

Güldüğü zaman kalbim çarpıyordu. "Cevap anahtarı benim sevgilim, istersen kontrol edebiliriz. *Yeşile en çok kara yakışır. Sen. Tanıştık. Karlarda yuvarlandık. Sen yokken ben.*"

"Sümela ilki. Ben, aşk. Tanıştığımız yer, kumarhane de olabilir, Kıbrıs da olabilir, sen 8 Mart'ı baz aldığın için Kilyos da olabilir. Stowe. Ben yokken sen de ıssızsın."

Bakışları kadar, sesinin tınısı da derindi. "Sümela. Alaca. Kıbrıs. Stowe. Issız."

"Alaca mı?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Hı hı," dedi, hafifçe ayak bileğimi sıkarken. Şarabından bir yudum aldı. "Birkaç rengin karışımı. Sen de öylesin. Çok renkli."

Zorlukla yutkunurken, cevaplarımı kontrol etmekten vazgeçmiştim çünkü muhtemelen, alakasız cevaplarım vardı ve bunların ortaya çıkmasını istemiyordum.

"On bir bordo kelebekli... Necisin? 52 tane. Annen."

"Perde. Rallici. İskambil. Zeynep," dedim, hızlıca. "Rallicide hiç zorlanmadım. Dan diye bildim, tek seferde."

Kaşları havalanırken, dudakları iki yana kıvrıldı. "*Beni kaçırdın. Okyanusta yetiştirmek istediğin şey. Kokun. Begüm'ün abisinin damat olacağını öğrendiğimiz yer. Ve senin olduğun her yer. En sevdiğin renk.*"

"Ha dur dur!" dedim, bir elimi kaldırarak. "İtirazım var! Okyanusta elma yetiştirmeye sen taktın, ben değil. Burada bir mantık hatası var."

"Evet, çünkü bu hayatta duyduğum en komik şeylerden biri," dedi. Omuz silkti. "Sokmasaydın aklıma."

"Kim soktu aklına, ben mi?" dedim şaşkınlıkla.

Kaşları çatıldı. "Hatırlamıyor musun?" Benim de kaşlarım çatıldı. "Hatırlamıyorsun!" dedi ve bir kahkaha patlattı. "Harika!"

"Tabii ki hatırlıyorum!" dedim, neyden bahsettiğini bile bilmeden. Kesinlikle ama kesinlikle altında kalamazdım. "Havaalanı. Elma. Yaz. Konak. Lacivert."

"Atladın," dedi, gülümsemesi hâlâ yüzünde asılıyken. "Senin olduğun her yer?" Alt dudağımı ısırdım. Benim olduğum her yer harikaydı, güzeldi, muhteşemdi, şahaneydi ama bunların hiçbiri *e* harfi ile başlamıyordu.

Telaşla ayağa kalkarken, "Dur. Benim bi' tuvalete gitmem gerek," dedim. Herhangi bir cevap vermesini beklemeden, vişne suyumu eline tutuşturdum ve hızlıca içeriye girdim. Banyoya ilerledim, kapıyı da kilitledim. Cebimden telefonumu çıkarttım ve derhal Google'ı açtım.

E harfiyle başlayan ne çok kelime vardı!

Benim olduğum her yer, edebi miydi? Ebedi? Efsane? Ehli? Etkili? Eğlenceli? Eksi olacak değildi. Eksik de. Efkarlı da olamazdı. Egoist? Yok artık bana hakaret edecek hâli yoktu ya. Bir de doğum günümde!

Enfüsi ne demekti ki?

Nesnelerin gerçeğine değil, ferdin düşünce ve duygularına dayanan, öznel.

Bilmediğim ne çok kelime vardı, acaba Bora bu kelimelerin hepsinin anlamını biliyor muydu? Sekmeler, yeni sekmeleri açıyordu, zaman geçiyordu ve ben Türk Dil Kurumu'nun sitesinden çıkamıyordum. Zaman geçiyordu, Bora'nın yanına dönmem gerekiyordu, genel kültürümü arttırmak için bundan çok daha doğru zamanlar elbette ki vardı fakat benim olduğum her yer neydi, nasıldı, neresiydi, bulamıyordum.

Banyodan mecburen çıktım. Yeniden bahçeye geçtiğimde, Bora'nın bakışları gözlerimdeydi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, muhtemelen banyoda on dokuz dakika, kırk üç saniye kaldığım için.

"Evet," dedim, gülümseyerek. Koltuğa oturdum ve sehpanın üzerine bıraktığı vişne suyumu elime aldım. "Bilardoya mı geçtik?"

"Ev," dedi. Nutkumun tutulduğunu hissettim. "Senin olduğun her yer, ev."

"Bora..." dedim, kendimden geçmiş gibi. Gözlerim gözlerinden çekilmiyordu. "Aklıma gelmemişti!"

"Çağrışmayabilir," dedi, *ne var bunda* der gibi. "Niye komplekse kapılıyorsun ki?" Utandığımı mı hissetti bilmiyorum ama yeniden o devam etti. "Evet!" dedi, bu konuyu derhal unutmuş gibi. "*Sana çok yakışıyor ve hatta sen, hayatın boyunca tek bir renk kullanacak olsan ve bu rengin kararını ben verecek olsam, bunu seçerdim. Sevgilim olduğun şehir. Minik aslan. Prensesim. Balayına gideceğimize inandığın yer. Çok seviyorum ve seninle kavuştum. Seni benden alan hayvanlar alemi.*"

"Ben de bir itirafta bulunacağım," dedim. "İstanbul. Leo. Asya. Reykjavik. Denizler. OCTO. Bunları çözünce, Google'da B ile başlayan renklere bakmak zorunda kaldım. Üzgünüm Bora ama hayatım boyunca abidik gubudik tek bir renk kullanamam. Zaten sen de dedin az önce, çok renkliyim ben! Bataklık yeşiliymiş, bondi mavisiymiş bunlar bana gelmez."

"Ne mavisi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Ben bordo seçerdim mesela. Mis gibi renk. Bak." Elimdeki vişne suyunu havaya kaldırmıştım. "Bordo güzel."

"Bence de," dedi.

"Gerçekten mi?!" dedim, heyecanla. "Bordo muydu?!"

"Evet..." dedi. Şarabını sehpanın üzerine bıraktı, kolunu *gel buraya* dercesine açınca, ona yaklaştım. Kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. Başım omzuna yaslanırken, "Bordo bir geceliğin mi olsa?" diye sordu.

Kıkırdadım. "Olabilir!" Başımı omzundan kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Sürprizin gerçekten çok güzeldi. Öyle eğlendim ki... Ve inanılmaz derecede heyecanlandım. Oyun oynamayı çok seviyorum. Seninle oyun oynamayı

daha çok seviyorum. Ben de sana aynısından yapacağım." Gülümserken, başını *hay hay* anlamında salladı. "Benim sürprizimle kıyaslanamaz bile seninki. Benimki yanında kötü kaldı. Tamam, benimki zaten kötüydü, ucuz romantik film senaryosu gibiydi, öyle dedin ama şimdi daha da daha da kötü kaldı yani, seninkinin yanında. Her şeyi benden iyi nasıl yapabiliyorsun?! Nasıl aklına geldi bunu yapmak?!"

"Bilmem..." dedi, dudakları alnıma değerken. "Geldi işte."

"Hadi oyun oynayalım!" dedim.

Yüzüne memnuniyetsiz bir ifade yayıldı. "Ben, seninle rakip olmaktan hoşlanmıyorum sevgilim. Yenilince mızıkçılık-"

"Yenileceğimden eminsin yani?!" dedim, kaşlarımı çatarken. Bir an için duraksadı ve ne diyeceğini bilemedi. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda derin bir nefes verdi. Kahkaha attım.

Dudaklarımı işaret parmağıyla orta parmağı arasında sıkıştırırken, son hecesini uzatmak suretiyle, "Nazlı!" diye kızdı.

"Şaka yaptım!" dedim. Elim sakallarına ulaştı. "Rekabetsiz bir oyun oynayalım?" dedim, sorar gibi. "Çağrışım?" Dudaklarımı büzdüm. "Lütfen..."

"Doğum günü," dedi.

Gülümsedim. "Yaş," dedim.

"24," dedi.

"Tanışmak," dedim.

"8 Mart," dedi.

"Tuz," dedim.

"Çorba," dedi.

"Mercimek," dedim.

"Şeker," dedi.

"Şeker Kız Candy," dedim.

"Tokat," dedi. Anlamadığımı fark edince, "Bir sahnesi vardı," dedi, nahoş bir ifadeyle. "Kızla çocuk öpüşüyordu. Sonra birbirlerine tokat atıyorlardı falan, saçma sapan. Korkunç bir çizgi film."

"Aaa!" dedim, şaşkınlıkla. "O ne saçma şey ya, çocuklar izliyor bunları!"

"Kesinlikle," dedi, bana hak verircesine. Güldü. "Neyse, evet. Tokat?"

"Noir," dedim.

"Evlat," dedi.

Gülümserken, "Ada," dedim.

O da gülümsedi. "Baba," dedi.

"Çocukluk," dedim.

"Hayaller," dedi.

Gözlerim heyecanla parladı. "Kabul edilmiş bir Matematikçi olmak!" dedim.

Bora'nın gözleri kısıldı. "Amin," dedi. Kaşları çatıldı. "Az evvel beş dilek hakkın vardı, neden bunu dilemedin o zaman?"

"Çünkü bu, senin gerçekleştirebileceğin bir şey değil!" dedim, omuz silkerken. "Sana torpil geçtim, çok zorlanma diye."

"Bak sen..." dedi, saçlarımın arasından öperken. Başımı yeniden göğsüne yasladığımda, bana sımsıkı sarılmıştı.

"Bir şey diyeceğim... Ama kızma," dedim.

Hayret dolu bir tonlamayla, "Sana niye kızayım?" dedi.

"Sıkıldım bundan," dedim. Güldü. "Gülme. Bir amaca hizmet etmediğinde, çok sıkıcı bir oyun. Bilinçdışını okumaya ihtiyacım yok şu an sevgilim. Ben rekabet etmek istiyorum, yoksa eğlenmiyorum. Bilardo mu oynasak?"

"Sevgilim bak," dedi, neşeli bir tınıyla. "Kendimizi yormadan, ben sana on beş bilemedin yirmi dakika sonrasını anlatayım. '*Karnımda bebeğimizle eğil kalk zor oluyor, ondan konsantre olamıyorum. Ondan yeniliyorum. Ben hamileyken oynamamalıydık!'* cümlelerini kuracaksın. O yüzden en iyisi, yenildiğinde hamileliğinle alaka kuramayacağın, yani efor harcamayacağın bir oyun seç. Ya da seçme. Biz niye oyun oynuyoruz ki?"

"Çünkü bugün benim doğum günüm ve benim istediğim şeyleri yapmak zorundayız. Ben eğlenmek istiyorum,"

dedim.

"Eğlenceli başka şeyler-"

"Ayrıca bu nasıl bir ego? Yeneceğinden emin olman canımı sıkıyor." Başımı göğsünden kaldırdım ve gözlerimi gözlerine diktim. "Vazgeçtim. İstemiyorum rekabet etmek! İnadına beni yenmek için çirkeflik yapacaksın çünkü." Şaşkınlıkla dolu, küçük bir kahkaha attı. "Başka bir aktivite yapmak istiyorum."

"Tamam..." dedi, adının yazdığı yeri öperek. "Ben de onu diyorum ya!"

Dudaklarım arasından dökülen kıkırdamaya engel olamadım. "Tamam o da eğlenceli ama azıcık oyun oynayalım," dedim. Dudaklarını boynumdan çekti ve sıkıntılı bir nefes vererek yüzüme baktı. "Hadi fikir üretsene. Senin, çok eğleneceğim fikirlerin oluyor."

"Strip poker?" dedi, kaşlarını kaldırarak.

Alt dudağımı dişledim. "Yeniden eski vücuduma kavuştuğumda, neden olmasın? Bence bordo geceliği de o zaman giymeliyim. Şimdilerde değil, asla." Yanağından öptüm. "Ada doğana kadar ve ben yeniden zayıflayana kadar bekler misin?" Kaşlarını çattı. "Bu sevişmeyeceğiz demek değil ha... Sakın yanlış anlama. Sadece, beni daha çok arzula isterim."

"Biz neden sürekli burada takılıyoruz ya?!" diye hayıflandı.

"Çünkü sen... Takıntılı bir kadına aşık oldun sevgilim," dedim, omuz silkerek. "Benim de aynada gördüğüm bedeni beğenmem lazım değil mi ama?! Azıcık da bana saygı?!"

"Sen kendini arzulamıyorsan, sen bilirsin Nazlı ama benim sana olan arzum, seni ilk arzuladığım günle aynı..." dedi, bunu ezberim yapmamı ister gibi.

Hafifçe yan döndüm ve birini, ötekinin üzerine attığı bacaklarını belime destek yaparak, bakışlarımı kapkara gözlerine sabitledim. "Benimki, ilk arzuladığım günden de çok daha fazla..."

"Nefesimi kesiyorsun Nazlı," dedi dan diye. "Ve bunu, sadece bana bakarak yapıyorsun!"

Dudakları dudaklarımla birleşirken, bir elini belime yerleştirmişti. Beni öpmeye doyamadığını düşünmeme sebep olacak tutkulu dokunuşları, içime ılık bir hissin yayılmasına sebep oluyordu. Bir eli asla düşmemem için belimi kavrarken, diğer eli ise bacaklarımı talan ediyordu. Üzerimdeki şort salopetten hiç hoşlanmadığını, elinin devamlı olarak alışık olduğu üzere derinlere dalmak isteyip de kendine bir rota bulamamasından anlamıştım. Ama bu çok önemli miydi bilmiyordum çünkü askılarımı çözebildiğim bir anda, zaten özgür kalacaktım.

"Odamıza gidelim," dedim, nefes nefese kalmış bir vaziyette. Bora, bir elini bacaklarımın arkasına, bir elini de sırtıma yerleştirerek, kucağında benimle beraber ayağa kalktı. Kollarımı boynuna sararken, "Beni hâlâ taşıyabilmeni çok seviyorum!" dedim.

Adımları yatak odasına doğru ilerlerken, bana şahane bir oyun oynattığı yerlerden, bu kez birlikte geçmiştik. Asansöre bineceğimizi düşünsem de binmedik ve merdivenlerden çıktık. Dudaklarımız birbirlerinden ayrılmıyordu ve Bora, buna rağmen, yine de hiç duraksamadan yolunu bulabiliyordu. Ona her an yeniden ve yeniden ve yeniden aşık olmam normal miydi?

Yatak odamıza girdik. Bana ait eşyalarla doldurduğu ve ilk andan itibaren sanki hep buraya aitmişim gibi hissettiğim bu evle de birbirimizi severek vedalaşıyorduk. Duvarlara, birlikteliğimizin haz dolu sesleri karışırken, Villefranche-sur-Mer'de unutulmaz bir iz daha bırakıyorduk.

♠

Bora, benden erken uyanmıştı. Beni öperek uyandırdığında karşılaştığım manzaraya çok şaşırmıştım çünkü benden çaldığı fikirle, bana kahvaltı hazırlamıştı. Üstelik, insanların belki de çoktan öğle yemeği yediği bir saatte. Fikri benden çalması biraz amatörce olsa da yine de hoşuma gitmişti. Her ne kadar o, benim kadar çeşitli bir menü sunmasa da yaptığı omlet çok lezzetliydi. O yüzden, kendi tabağına aldığı omletin yarısını da ben yemiştim.

"Yer misin?" diye bana soran Bora'ydı ama içinden geldiği için mi sormuştu yoksa ben ona, *"Hepsini yiyecek misin?"* diye sorduğum için mi mecbur kalmıştı, bilmiyordum. Tıka basa karnımı doyurmuştum ve benden daha keyiflisi yoktu. Bugün benim doğum günümdü ve eğer Bora, omletinin yarısını yediğim için aç kaldıysa, kendine bir omlet daha yapabilirdi.

Kahvaltının ardından ben duşa girmiştim, o da biraz işlerinin olduğunu söyleyerek aşağıya inmişti. Uzun uzadıya, keyifli bir duş aldım. Duştan çıktıktan sonra da vücudumu kremledim. Üzerime askılı, hafif V dekoltesi olan, salaş bir şekilde bileklerime kadar uzanan ve her iki yanında da derin yırtmaçları olan, beyaz elbise giymiştim. Saçımı dağınık topuz yaptım ve parmak arası terliklerimi giyerek, ben de aşağıya indim.

Balkona çıktığımda, Bora, biraz ileride sigara içerek telefonla konuşuyordu. Göz göze geldiğimizde bana göz kırptı, ben de iç çekerek gülümsedim. Masaya oturdum ve Ada için yazdığımız defteri açarak, kalemi elime aldım.

"18.8.21

Ada,

Bugün benim doğum günüm. Seneye beraber kutlayalım. Doğ bir an evvel çünkü ben, doğum günümde sigara ve votka içmek istiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılırken, son cümleyi derhal karaladım. Yanlışlıkla Ada'ya kötü örnek olmuştum ve çok şükürdü ki yanlışın neresinden dönersem döneyim kârdı. Sigara da alkol de sağlığa zararlıydı ve kızımızın Yeşilay kurallarıyla büyümesi gerekiyordu. Alt dudağımı dişlerken, bakışlarımı Bora'ya çevirmiştim. Telefonu kapatmıştı ama sigarasını içmeye devam ediyordu.

"Bora!" diye seslendim. Bakışları gözlerimi buldu. "Gelir misin? Toplantı yapmamız lazım!"

Kaşları çatılırken, "Ne toplantısı?" diye sordu.

"Acil durum toplantısı!" dedim, endişeyle.

Sigarasını söndürdü ve küçük adımlarla yanıma geldi. "Sorun ne?" diye sordu, merakla. Sandalyeyi çekti ve yanıma oturdu. Bakışları kaygı doluydu. "Ne acil durumu?"

"Ada doğduktan sonra... Yani süt vermem bittikten sonra... Ben sigaraya başlayacaktım." Gözleri neyden bahsettiğimi sorgularcasına kısıldı. "Ama Ada'nın asla sigara içmemesi gerek. Ben sigara içtiğimde, ona kötü örnek olmuş olmayacak mıyım? Ve sen de? Hem sigara içip hem de bu çocuğa sigara içmemesi gerektiğini mi öğütleyeceğiz? Alkol de. İçmemesi lazım. Ama biz içersek, ona nasıl alkolün bütün kötülüklerin anası olduğunu anlatacağız ki? Sevgilim, bizim hem sigarayı hem de alkol almayı bırakmamız lazım. Ne yapacağız?! Nasıl yapacağız?!"

"Sevgilim, bi' sakin ol..." dedi, elime uzanırken. "Bak... Adım adım ilerleyelim. Şu an, senin buna gerilmen için hiçbir sebep yok. Çünkü sen, şu an zaten ne sigara içiyorsun ne içki. Gerilmesi gereken sen değilsin ki. Benim?"

"Ben kendimi doğuma ve emzirme dönemine şartlandırmıştım, nasıl ömür boyu bırakayım?!" dedim üzüntüyle. "Nereden çıktı şimdi bu?! Hiç hazır değildim! Aşırı gerildim aşırı! Ne yapacağız?! Bir çözüm bul Bora, n'olur!"

Beş saniye kadar yüzüme baktı ve "Şahit olmamasını sağlasak?" diye sordu.

"Ya engelleyemezsek, ya görürse?!" dedim, telaşla.

"Engelleriz," dedi. Derin bir nefes verdi. "Yani bak şimdiden plan yapmayalım. Adım adım gidelim. Şu an bunları düşünmek için erken. Sakin ol önce bi'."

İkna olmamıştım ama yine de Bora'ya güvenmeyi seçtim ve "Tamam," dedim.

Çenemi baş parmağı ve işaret parmağı arasına alırken, "Asma o güzel yüzünü..." dedi. Omuz silktim. İçimden yüzümü asmak geliyorsa, ne yapabilirdim ki?! "Hişt!" dedi, işaret parmağını burnuma hafifçe vurur gibi değdirerek. "Lütfen."

Gülümsemeye çalışırken, başımı omzuna yasladım. "Bebeğimize yazdıklarımızı okuyalım mı?" diye sordum.

"Sen, okumuyor musun zaten benim yazdıklarımı?" diye sordu.

"Okuyorum. Ama beraber okuyalım mı? Sen, kesin benim ne yazdığımı okumuyorsundur. Sadece benimle alakalı olsa okurdun ama Ada'ya yazdığımız için, mahrem buluyorsundur aramıza girmeyi..." Kolumu yavaşça okşarken, saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu. "Okudun mu?"

"Cık," dedi. Çenesini başımın üzerine yerleştirdi. "Ama aynı defteri kullandığımız için, arada gözüm takılabiliyor. İpi, kendi yazdığın sayfada bırakıyorsun sevgilim. Ben öyle mi yapıyorum? Kendi yazdığım sayfayı çevirip, boş sayfaya koyuyorum."

"Ay onunla mı uğraşacağım Bora?!" dedim, sitemle. "Oku yani, ne olacak?!"

İç çekerken deftere uzandı ve ilk sayfasını açtı. Kendi yazdığı sayfayı çevirecekti ama izin vermedim. En baştan başlayacaktık. Hatta bunu bir ritüel hâline getirecektik ve ara sıra yapacaktık. Şimdi, Bora'yı korkutmamak için bunu söylememiştim ama haftada iki, en en en kötü bir kere falan, en baştan yazdıklarımızı okuyacaktık. Bu, güzel bir şeydi. Gelenek gibi.

"18 Mart 2021

Bugün, senin kalp atışlarını dinledik. Bugün, kalbinin durmaksızın atması gereken birinin daha, hayatıma yerleştiğine emin oldum. Buluşmamıza daha sekiz ay kadar var. Mart'tan Kasım'a sekiz ay saymanın, annen ve benim için ne kadar tanıdık olduğunu muhtemelen sana kolay kolay izah edemeyiz.

Annen şu an yanımda, uyuyor. Onu gerçekten çok yoruyor ve çok kızdırıyorsun. Ama merak etme, yakında sana kızmayı bırakacaktır çünkü senin annen, bana bile kızmayı bırakmış biri. Günlüklerle aram hiçbir zaman çok iyi olmadı ama hayatımın dönüm noktasına kurulan halanın ve hayatımı değiştiren annenin günlüklerine tutunarak hayatta kalmaya çalıştığım zamanlardan geçtim. Bir de babaannen, biz bebekken özel anlarımızı satır satır yazıp kaydetmeyi

severdi. İnsanın, hatırlayamadığı ve hiçbir zaman hatırlayamayacağı anlara yolculuk yapması öyle güzel ki, sana da bunu yaşatmak isterim. Kim bilir, belki benim başladığım bu defteri, bir gün annen devam ettirir. Eminim onun sana anlatacakları çok daha anlamlı olacaktır çünkü o, şu an seninle temas kurabilen tek şanslı kişi.

Annen de senin, hayattaki en büyük şansın olacak. Ömrün boyunca, ona "anne" diyor olmaktan büyük bir gurur ve mutluluk duyacaksın. İkinizin yan yana olduğu anları görebilmek ve ikinize birden var gücümle sarılabilmek için sabırsızlanıyorum. Umarım sen de bizimle buluşacağın anı sabırsızlıkla bekliyorsundur. Sana şimdiden, bu hayata tutunabilmene yardımcı olacak en büyük sırrı vereyim, matematiği sevmek zorunda değilsin.

Matematiği o kadar da çok sevmese de anneni her şeyden çok seven ve seni de her şeyden çok sevecek olan, baban."

Ben zaten defalarca ama defalarca okuduğum için artık yazılanları ezbere biliyordum ama Bora'yla beraber yeniden okumaya başladım. Çünkü bugün geleneksel okumalarımızın ilkiydi. Benim yazdıklarımla Bora'nın yazdıkları mukayese bile edilemezdi.

"15.04.21

Senin için bazı zeka geliştirici oyunlara çalışıyorum. Senin de haberin olsun istedim.

Annen."

"21 Mayıs 2021

Bugün, yepyeni bir hayata başlıyoruz annenle. Sen de bu yepyeni hayatın, en önemli parçasısın. Her hayalin, bir gün, öyle veya böyle gerçek olabileceğine olan inancımın tazelendiği gün, bugün. Kalbimdeki her sesi susturduğum ve yalnızca annenin sesini duymak istediğim yepyeni bir hayat. Noir'ın sesini de duyabilirim, evet. Ve tabii sen gelince senin sesini de seveceğim. Muhtemelen tınısı biraz yüksek olacak başlangıçta ama olsun. Heyecanlıyım. Bundan sonrası her ne kadar planlanmış olsa da bilinmezlikle dolu. Korkmuyorum. Çünkü kendimi tüm dünyayla savaşacak

kadar güçlü hissediyorum varlığınızla. Sadece, bir şeyleri elime yüzüme bulaştırmaktan çekiniyorum. Hayallerim, annenin hayalleriyle uyumlu olmazsa diye kaygılanıyorum. Umarım Allah, yüzümü kara çıkarmaz. Ve umarım, anneni pişman etmem. Bana, bize şans diler misin?"

Ve fakat ben en azından, bir çocukla, çocuğumuzla konuştuğumun bilincindeydim. Yazmaya alışmam da biraz zaman almıştı. Fakat Bora'nın cümlelerini tanımlayacak olsaydım, katarsis yaşarken bir yandan da öğüt verici bir tavra sahip olduğunu söylerdim. Kendisinden yaşça küçük olduğunu bildiği bir arkadaşıyla konuşuyor gibiydi ve üstü kapalı cümleleri sebebiyle, aslında kendi geçmişine dokundurduğunu belki de Ada kolay kolay anlayamazdı. Ta ki 24 Mayıs'ta yazdığı satırlara kadar.

"24 Mayıs 2021

Annen ve benden sonraki ilk arkadaşının kim olacağını merak ediyorum. Arkadaşlık algısı, kişiden kişiye değişir ve her arkadaşlık, kendi içinde özel ve biriciktir. Ama sana inandığım en önemli şeyi söyleyeyim. Bütün arkadaşlıkların değiştirilemez bir kuralı vardır: Arkadaşlar arasına asla hiçbir sır giremez. Sen nasıl bir arkadaş olacaksın bilmiyorum. Umarım senden, bütün arkadaşların iyi olarak bahseder. Çünkü iyi bir arkadaş olmak, bence çok özel. Umarım, hiçbir arkadaşın senin arkandan iş çevirmez, senden bir şey saklamaz, seni üzmez ve seni yanıltmaz. Umarım, bizden sonraki ilk arkadaşınla, bir ömür boyu el ele kalabilirsin."

"Sevgilim..." dedim, yavaşça. Bakışları gözlerimi buldu. "Sence, bu defteri Ada'ya kaç yaşına geldiğinde vereceğiz?"

"Hiçbir zaman vermesek de olur," dedi. Bakışları yeniden deftere çevrildi. "Kendi yazdıklarımı okumaktan eskiden de hoşlanmazdım. Belki, bu da günlük sevmeme sebeplerimden birisidir."

"24.05.21

Bugün, halanın doğum günü. Büyük olanın, Beyza'nın. Kızlar halaya çeker derler. Eğer bu gerçekse, hangi halana çekeceğini merak ediyorum.

Sen bana çeksen, olmaz mı? Halalarını çok seviyorum ama ben dururken, neden onlara çekesin ki?"

Bora, kocaman bir kahkaha atarken, "Ya da sadece seninkileri verelim," dedi.

"Ben mesela bence halama çekmedim. Zaten bunlar tamamen hurafe boş ver. İlle de çekmek istiyorsan, her iki halanın da en iyi özelliklerini al olur mu? Çünkü ikisini de çok seviyorum ama ikisinin de sinir olduğum özellikleri illaki var, ya o özellikleri alırsan? Beyza Hala'nla baban birbirine çok benziyor, o iki gen birleşecek diye ödüm kopuyor. Ada, umarım sinir bozucu etik kuralların olmaz ya. Çünkü mesela ben bundan hiç hoşlanmıyorum. Kesinlikle Begüm Hala'na benzemen lazım, o daha eğlenceli biri. Ama o da hiç kitap falan okumuyor, ders çalışmıyor, matematiği de kötü. Beyza Hala'n en azından eşit ağırlıkçı, sen en iyisi ona çek. Kafam çok karıştı, sayısalcı olman lazım.

Annen."

♠

"2 Haziran 2021

Bazı tarihlerle aram kötü olsun isterdim. Bence, insanın en önce öğrenmesi gereken şeylerden biri, unutabilmek. Hafızanın çok iyi olmasının avantajları kadar dezavantajları da var. Gerçi bazen, ne yaparsan yap, bazı şeyleri unutamazsın. O zamanlar derin bir endişe duyabilirsin, bu seni ürkütmesin. İnsani bir duygu bu. Hayat, bütün unutamayacağın şeyleri en güzel kılsın. Elbette ki düşmek de, yürümek ve hatta koşmak kadar olağan. Yaşadığım müddetçe düşmene engel olacağım. Engel olamazsam ve düşersen de seni kaldıracağım. Unutamadıkların canını yakarsa, bunu geçiremem elbette ama seninle acı çekeceğim. Bil ki, canını yakan ne varsa, zamanla azalıyor. Geçmiyor, sana yalan söyleyemem, ama azalıyor. Karanlığın kalbine güneş doğabiliyor. Dört sene önce, zifiri karanlıktaydım. Unutamadığım, hiçbir zaman da

unutamayacağım ama artık eskisi kadar acıtmayan, hayatımın en zor günlerinden birini yaşarken, bugünün hayalini bile kuramazdım Ada. Eğer ben, bugünü yaşıyor ve sana bu satırları yazıyorsam, ölümden başka her şeyin bir çaresi var."

"2.6.21

Bebeğim,

Sana, deniz gözlü çocuğu anlatacağım. Büyüdüğünde.

Annen."

Bora, kendine bir sigara yaktığında, bu sayfada yazdığım şeyin hoşuna gitmediğini düşünmüştüm fakat o sayfayı çevirince, herhangi bir şey diyemedim.

♠

"21 Haziran 2021

Bugün, ilk kez tekme attığını hissettik. Bugüne dek yaşadığım en tuhaf şeylerden biriydi bu. İlk kez, iletişim kurabildiğimizi düşündüm. Birebir aynısı olmasa da benzer bir hissi, Begüm'de yaşamıştım. Babaannen, halana hamileyken. Annenin yollarını gözlediğim zamanları ayrı tutarsak, halanın gelişini de büyük bir heyecanla beklemiştim. Hiçbir şey, küçük kardeşimin doğmasını beklemek kadar beni heyecanlandıramaz sanıyordum. Sana kadar."

*"**21.6.21***

Ada!

Tarihin güzelliğine baksana! Ne güzel bir günde hissettirdin varlığını bize! Uykum var, yatacağım.

Annen."

"Neden sürekli, *annen* diye bitiriyorsun?"

"Bilmem," dedim, şaşkınlıkla. Bu bir sorun muydu? "Sen sorana kadar hiç üstüne düşünmemiştim."

Bora gülümsedi. "Annesi olman, annesi olduğunu bilmesi, *ben senin annenim* demek hoşuna gidiyordur..."

Öyle miydi? Bilmiyordum. Soruyu soran oydu, o nereden biliyordu?

♠□

"23.06.21

Ada, baban bana "bebeğim" dedi!

Annen."

"Bi' daha da demedi zaten," dedim, burun kıvırarak. "Sana der artık bol bol."

Bora bana cevap vermedi.

□♠

"8 Temmuz 2021

Bugün, benim doğum günüm. Otuz dördüncü yaşıma basarken, sen de bizimleydin. Varlığın, henüz tam olarak somut bir hâl almamış olsa da günden güne daha çok içimize yayılıyorsun. Dünyaya gelmedin ama bizim dünyamıza kuruldun çoktan. Hayatımda bazı kırılma noktaları var. Ben, hayatın kırıldığı yerden daha güçlü bir şekilde devam edeceğine pek inanan biri değildim. Eskiden. Artık, inanıyorum Ada. Senin varlığın da benim bir kırılma noktam oldu çünkü. Çocukluğumdan beri hep hayalini kurduğum ama asla kavuşamayacağımı düşündüğüm hayata varlığınla başladım.

Aslında buna annen vesile oldu. Başka bir hayatı, bana ilk kez, annen teklif etti. İlk duyduğumda mümkün bile olmayacağını öne sürdüm. Çünkü, başka bir hayat mümkün olsaydı, ben o hayata çoktan adım atardım diye düşündüm. Anneni kaybetmemek için kabul ettim bu teklifi. Annen, sen ve ben yeni hayatı düşlerken, kafamda olurlarla olmazlar savaşıyordu. Olmazlar baskın çıkıyordu ama bir yolunu bulmak zorunda hissediyordum.

Bana kalırsa hayat dediğin çoktan seçmeli bir sınav. Seçtiğin cevaplar, seni başka bir soruya götürüyor. Ve bir yandan da aslında, günün sonunda ulaşacağın sorunun o olduğu bir yerlerde çoktan yazılmış. Buna ben kader diyorum, sen ne dersin veya bana katılır mısın bilmiyorum. Annen, mucizelerle dolu bir kadın olduğu için, belki de çoktan yazılı o yazıyı ilk okuyan kişi olmuştur. Kötüden kurtulmak çok zor Ada ve ben, senin varlığınla kötüye el

sürmek konusunda lanetlendim. Yani annen öyle diyor ve ben, o ne dese inanırım.

Yani otuz dördüncü yaşıma bastığım bugün, ikinci teşekkürüm sana. İyi ki varsın."

"9.7.21

Ada,

Dün babanın doğum günüydü. Harika bir gündü. Roma'daydık. Aşk muhteşem bir şey. Acaba sen bunu ne zaman yaşayacaksın? Öyle hemen yaşama tamam mı? Ergenliğinde falan değil bak, sakın. Okulunu aksatmaman gerekiyor çünkü. Aşk güzel bir şey ama matematikten daha güzel değil. Zaten biz de çok eğlenmedik Roma'da, öyle düşün. Biz seni, sınavlarından fırsat buldukça götürürüz Roma'ya zaten. Öyle hemen sevgilinle Roma'ya falan gidemezsin, daha neler. Baban çok kızar. N'apalım bebeğim, o da öyle biri.

Annen."

"Çocuğa beni yanlış tanıtmasana Nazlı," diye kızdı.

Omuz silktim. "Birimizin iyi polis, birimizin kötü polis olması lazım. Ve iyi polis olmayı ben seçtiğim için, sana kötü polis kaldı. Ne yapayım?! Ne yani, el alemin çocuklarıyla Roma'ya mı gitsin?!"

"Ben ona kızmam," dedi.

"Hıı," dedim alayla. "Pardon da sen nefes alırken bile kızan birisin! N'oldu?! *Bebeğin* ya tabii, kıymetli oldu değil mi?! Kızmazsın ona! Bana kızıp duruyorsun ama! Şimdi de kızdın mesela!"

"Sitem ettim, kızmadım," dedi, beni düzeltir gibi.

"Bana ne?!" dedim, yeniden omuz silkerek. "Ben kızdın olarak yorumluyorum. Bana nasıl geçiyorsa, doğrusu odur."

"Hayır niyettir doğru olan," dedi, yine beni düzeltir gibi. "Yanlış anladıysan düzeltebilirim, en doğal hakkım takdir edersin ki."

Bu kez de ben ona cevap vermedim ve sayfayı çevirdim.

♠

"Aaa?" dedim şaşkınlıkla. "Bugün de mi yazdın? Ne ara?" Defteri tamamen kendi önüme çektim. "Okuyacağım bi' saniye."

"18 Ağustos 2021

Ada,

Bugün annenin doğum günü... Onunla beraber kutladığımız ilk doğum günü. Muhtemelen bu satırları okurken, bizim 8 Mart 2017'de tanıştığımızı biliyorsun ve 18 Ağustos 2021'de, nasıl ilk kez doğum günü kutladığımızı sorgulayacaksın. Aslında bu çok uzun bir hikaye. Bir gün sana anlatır mıyım, anlatırsam anlar mısın inan bilmiyorum. Bana kalırsa, bunu hiçbir zaman öğrenmemelisin. Çünkü senin için hayal ettiğim hayatın içinde, eski anılarda kalmış bile olsa, bunlar yok. Senin zihnin, hiçbir zaman senden önceki hayatımızda yaşadıklarımızla kirlenmemeli. Bugün, sen de aslında benimle birlikte annenin doğum gününü kutluyorsun. Biz, bugün, üç kişiyiz.

Çok şanslısın. Annen, annen olduğu için. Senin iyi olman için gerekli tüm koşulları, bugünden sağlamaya başlayacak kadar düşünceli olduğu için. Senin gelişine kendini, beni ve ortamı hazırlayacak kadar sevgi dolu olduğu için. Bir duvarla bile empati yapabilen bir anneye sahip olmak, ömür boyu gururlanacağın bir şey olacak. Gözün kapalı, bütün samimiyetinle, 'Annem annem olmasaydı, yine annem o olsun isterdim,' diyeceksin. Biliyorum. Çünkü annen, anneme benziyor. Annemi hep anladığımı sanırdım ama, sanırım senin hayata geliş yolculuğun, annemi başka bir yerden anlamamı sağlayacak.

Seni seviyorum bebeğim.

Not: Bu cümleyi annene yazdım, çünkü senden önce, biliyorum ki o okuyacak."

"Yaaa!" dedim, nutkum tutulmuş gibi. "Bora!"

Bora başını iki yana sallarken, "Efendim?" dedi, anlamamış gibi.

"Ben de seni seviyorum..." dedim, dudaklarına kocaman bir öpücük kondururken. "Yazdığın cümleyi bana sesli okur musun? Okursan daha çok seveceğim. Gerçekten."

Dünyanın en güzel melodisi gülüşü olabilirdi. "Nazlı bir kız çocuğu olduğun zamanlarda bebeğim olduğun doğru ama sana *sevgilim* diye hitap etmek, daha çok hoşuma gidiyor. Adını telaffuz etmek kadar olmasa da..."

"Ama sen dan diye *bebeğim* deyince, çok hoşuma gitti," dedim, dudaklarımı büzerek.

"Bebeğim..." dedi, içimi eritmeye yemin etmiş gibi. "...demem, çok hoşuna gitti demek?"

"Ya!" dedim, kızarak. "Resmen gösterip de elletmiyorsun şu anda!" Bora, bu duyduğu en saçma şeymiş gibi bir yüz ifadesine bürünürken, aksi bir şekilde de bütün Riviera'ya sesini duyurmak suretiyle kahkaha atmıştı. "Sana küserim bak." Kollarımı bağladım. "Doğum günümde sana bir küsersem, bir daha da barışamazsın benimle!" dedim, tehditkar bir tavırla.

"Küsme, tamam..." dedi, koluma uzanırken. Yanağıma ıslak bir öpücük kondurdu. "Ne güzel eğleniyoruz işte!"

"Sadece sen eğleniyorsun," dedim, küskün bir tavırla.

Kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti. "Kızımıza yazdığın bütün satırlar çok güzel..." dedi, içtenlikle. "Sana bir şey diyeyim mi, sen şimdiden şahane bir anne oldun." Bir eli karnıma yerleşti. "Nazlı," dedi yavaşça, bana dönerken. "Doğum gününü erken bitirmek zorundayız... Gece yarısına kadar doğum günün biliyorum ama kalan zaman sana borcum olsun, olur mu? Yata geçelim yavaştan?"

"Olur," dedim. Gülümsemeye çalıştım. "Bir şey mi oldu?"

"Yok," dedi. Elime uzandı ve baş parmağı, nabzımın attığı yere yerleşti. "Yani planladığımdan ya da Benjamin'le konuştuğumdan farklı bir şey yok. Dün gece, yata patlayıcı madde döşendi. Eşyalarımızı da çıkarttırdım içeriden. Sana doğum günü için bir sürpriz hazırlıyormuşum gibi. Birlikte yata gideceğiz. Biraz marinada kalıp, sonra açılacağız. Seninle baş başa kalmak istediğim için, yalnızız. Herkese izin

verdim. Gece yarısında biz başka bir yata geçeceğiz, bağlantılar sağlandı. Benim de gece yarısına kadar çalışmam gerekiyor. İşlerim var. Ve biz o yata geçtiğimiz sırada, bizim yat havaya uçacak. Diğer yatta ne kadar kalacağımız henüz belli değil. İspanya'dan, Küba'ya uçacağız. Küba'da da kendi yatımıza geçeceğiz. Şimdilik rota bu."

"Patlayıcıyla dolu bir yata binecek olmamız biraz ürkütücü olsa da... Plan gayet başarılı," dedim.

Başını hafifçe salladı. "Kumanda bende. Hiçbir sorun olmayacak," dedi.

"Gökhan..." dedim, çekinceyle. "Hâlâ Monte Carlo'da mı?" diye sordum.

"Hı hı," dedi. Benden biraz uzaklaştı ve bir sigara yaktı. "Ve sen sormadan cevap vereyim. Yatın patladığını ilk öğrenen insanlardan biri o olacak, evet."

"Öldüğümüzü mü düşünecekler Bora?" diye sordum merakla.

Bora içine çektiği büyük dumanı üflemek için başını hafifçe diğer tarafa çevirirken, "İlk başta tereddüde düşeceklerdir ama sonrasında anlarlar bunun bir oyun olduğunu," dedi. Yeniden gözlerimiz birleştiğinde, "Beyza'ya, hepsinin duyacağını ve görkemli bir şov olacağını söylemiştim, hatırlarsan. Çınar da çözer bence durumu. Herkes çözer Nazlı. Sadece, ellerinde herhangi bir kanıt olmayacak ve umdukları şey bu olacak, o kadar."

"İstihbarat da çözebilir?" dedim, düşünür gibi.

"Evet." Sigarasından bir nefes çekti. "Ama dediğim gibi, kimsenin herhangi bir kanıtı olmayacak ve okların önce Benjamin'e, onun aracılığıyla da Mehmet Şahindağ'a dönmesi, kafalarının karışmasına yetecek."

"Okların Mehmet Şahindağ'a dönmesini nasıl sağlayacaksın peki? Ya Benjamin şüphesinde kalırlarsa?" diye sordum, yekten. "Yani sonuçta her ihtimali düşünmek lazım."

"Çınar'ın planını hatırlasana," dedi Bora, gülümseyerek. "Mehmet Şahindağ'ı suçlamasını istemişti Beyza'dan. Kriz çıkartmasını, Mehmet Şahindağ'ı öldürmeye kalkmasını. Çınar ne yapıp ne edip bu planın gerçekleşmesini sağlayacaktır. Yani kimsenin aklına gelmese de ki imkansız bu, o andan sonra yine gelir. Manipülasyon."

Merakla, "Bu tamam... Ya mesela Begüm, ölüp ölmediğini anlamak için Williamsburg'a giderse?" diye sordum. Bora'nın yüzüne minik bir tebessüm yayıldı. "Ya Gökhan falan hep beraber gelirlerse mesela? Ya sen bir şey var sanır ve peşine düşersen, plan bozulursa?"

"Gitmez," dedi Bora, iç çekerek. "Yüzleşmek istemez. İnanmaz. Ve rahat bırakmak ister. Bu kez, rahat bırakmak ister. Çünkü Begüm, artık büyüdü. Ayrıca diyelim ki gitti... Selim, bir süre daha onların yanında olacak. Yani bizim ölüp ölmediğimizi kanıtlamak için Williamsburg'a giden Begüm'ün peşine düşmem. Ve unutma, Begüm'ün bana ulaşabilecek bir bağlantısı olduğunu yalnızca Beyza biliyor. O da aynı şekilde düşünecektir ve Begüm'ün tavrını destekleyecektir. Hiç kimseye söylemez ikisi de bunu."

"Selim peki?" diye sordum. Bora sigarasını söndürürken, yüzüme bakmıştı. "O nasıl yanımıza gelecek ki bizim? Ne zaman gelecek?"

"Doğuma yakın gelecek," dedi Bora, iç çekerek. "Depresyona girecek benim yokluğumda. Hatta, belki de en çok o inanacak öldüğümüze. Çünkü gözleriyle görmüş olacak. İnsanlar kaçtığımıza kendilerini şartlandırırken, Selim ısrar kıyamet aksini savunuyor olacak. Bu da başka türlü bir manipülasyon. *Muğlak son,* dediğim buydu. En sonunda Selim dayanamayacak ve karısını da alıp, uzaklaşacak İstanbul'dan. Her yerden. Başını alıp çekip gidecek."

Şaşırmam mânâsızdı ve fakat hayran olmamam elde değildi. Bora'nın zaten kılı kırk yararak düşündüğünü ve en iyi planı yaptığını biliyordum ama karşıma geçip bir an olsun duraksamadan, doğrudan, her soruma hazır bir şekilde cevap vermesi ona olan güvenimi katbekat arttırıyordu.

"Bana düşen bir görev, bir sorumluluk, bir şey yok herhalde. Sen her şeyi kendin halletmişsin, hallediyorsun..." dedim, gülümseyerek.

"Var ol, yeter..." dedi, nabzımın attığı yerden öperken. "Sen var ol, bana her mevsim yaz."

"Birlikte varız varsak... Sen varsan, ben hep varım." Dudaklarımı tişörtünden açıkta kalan köprücük kemiğine değdirdim. "İyi ki varsın sevgilim. Sen yazsan, ben hep yaz..."

Birbirimize sımsıkı sarıldığımızda, Ağustos'un yakıcı güneşi batmak üzereydi.

♠

Selim'in kullandığı araba marinada durduğunda, hava hepten kararmıştı. Bora elime uzanırken Selim'e, "Her şey hazır, değil mi?" diye sormuştu.

"Evet abi," dedi Selim.

Hediyelerimi kastederek, "Bagajdaki eşyaların transferiyle ilgilenirsin," dedi Bora.

"Merak etme abi. Her şey bende," dedi Selim.

"Eyvallah," dedi Bora. Beş saniye Selim'in gözlerinin içine baktı ve "Her şey için," diye ekledi.

Selim başını hafifçe saygıyla öne eğdi. "Allah'a emanet."

Bora başını salladı ve yata doğru yürümeye başladık. Yata önce kendi bindi, sonra da bana elini uzattı. Yatın salonuna ilerlediğimde, Bora da arkamdan gelmişti. Karanlık salon, yemek masasının üzerindeki şamdandan yayılan ışıkla aydınlanıyordu. Şık ve romantik bir sofra kurulmuştu. Karnım açtı aç olmasına ama tek başıma değil, Bora ile yemek yiyebilmek isterdim. Fakat elbette ki dünya da dursa, herkes de sussa, bugün benim doğum günüm de olsa; doğum günüm, mutlu geleceğimizden önemli değildi. Bu masa formalite icabı, patlayıcıları yata sokabilmek için girip çıkan insanların altını doldurmak için hazırlanmış olmalıydı.

Salondaki kolonlardan *Shape Of My Heart*'ın duyulmasıyla şaşkınlıkla Bora'ya döndüm. Elinde patlatmak üzere salladığı bir şampanya vardı. Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken, "Birkaç

yudum şampanyadan hiçbir şey olmaz Ada Hanım'a. Sorumluluğu üstleniyorum," dedi. Neler olup bittiğini idrak edemesem de gülümsedim. Şampanyayı patlattı. "Doğduğun günde, bu kutlu günde, şampanya da patlatmayacaksak..."

"N'oluyor?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Birileri bizi mi izliyor?"

Kaşları çatılırken gülümsedi. "Daha neler!" dedi, başını iki yana sallarken. Şampanyayı kadehlerimize doldurdu. "Karımın doğum gününü erken bitireceğimi düşünmedin herhalde değil mi? Hem 18 Ağustos kolay kolay bitmiyor. Daha 18 Ağustos'un devamı var. Ve daha benim bazı küçük sürprizlerim..."

179.Bölüm

⚓

İlk kez bir filmde görmüştü buna benzer bir an'ı.

"Oha! Resmen havaya uçtu?!!!" demişti.

İçinde Nazlı ile Bora'nın olduğu Le Pique havaya uçarken, Gökhan'ın aklına ilk gelen şey bu olmuştu.

Marinayı bir kaos esir alırken, güvenlik görevlileri her iki koluna da girerek Gökhan'ı durdurmaya çalışıyorlardı. Onları duyduğu ve hatta gördüğü dahi söylenemezdi. Gözü hiçbir şey görmüyordu. Gözlerinin önüne bir perde çekilmişti ve o perdeden geçmişi geçiyordu.

"Bazen ne düşünüyorum biliyor musun..." demişti, günün birinde Bora'ya. *"Hani derler ya, ölmek üzereyken hayat film şeridi gibi gözünün önünden geçer diye... Bu doğru mu bilmiyorum ama... Ceren ölürken, bizim hayatımız benim gözlerimin önünden geçti. Çok tuhaf. Acaba, onun gözlerinden geçenleri mi gördüm ben? Aynı mı baktık o ölürken dünyaya?"*

"Bilmem... Belki dediğin gibi... Belki de sen de o sırada öldüğün için aslında," demişti Bora, arkadaşına. *"Öldüysen, ölebildiysen ne mutlu sana!"* diye eklerken, bakışlarında sitemkâr bir ifade de vardı ve Gökhan elbette ki bunu kaçırmamıştı. Bora, Gökhan'ın yeniden Hande'yle barışmasına kendince tepki gösteriyordu. *"Ben ölemedim çünkü... Ablam ölürken başlayan film, hâlâ devam ediyor kafamın içinde."*

"İçindeler!" diye bağırıyordu Gökhan. "Kardeşimle karısı teknenin içindeler!" Hangi dilde konuşursa konuşsun anlaşılmayacağını hissederek, gecenin içinde tutuşan Le Pique gibi içi yana yana feryat ediyordu. Suya atlamak,

alevlere doğru yüzmek, Bora'yı da Nazlı'yı da kurtarmak istiyordu o cehennemden. "Bir şey yapın amına koyayım, bir şey yapın!"

İlk kez bir filmde görmüştü buna benzer bir an'ı. Küçüktü. Aslında uyumaları gereken zamanların birinde, Bora ile gizli gizli müştemilattalardı ve televizyon izliyorlardı. O yaşta izlememeleri gereken, dublajlı, eski bir filmdeki o sahne, Gökhan'ı şoke ederken; Bora'yı güldürmüştü. *"Korkma korkma sadece bir film. Araba kaza yapınca motoru patladı,"* demişti Bora, gülüşlerinin arasında.

Gökhan, bir patlamanın ne demek olduğunu, ilk kez o zaman öğrenmişti. O gün, büyüdüğünde onlarca patlamaya tanık olacağını, hatta bir gün bizzat kendisinin bir patlamanın tam ortasına düşeceğini bilmiyordu. Tıpkı, ona o gün patlamanın ne olduğunu öğreten Bora gibi.

"Bırakın lan beni! Bırakın!"

Gökhan, bilekleri sahil güvenlik teşkilatı tarafından bel hizasında kelepçelendiğinde dahi yata doğru hamle yapmaya çalışıyordu. Ta ki Selim'in feryadını duyana kadar. Gökhan'ın bakışları Selim'e çevrilirken; duraksaması güvenlik güçlerini de afallatmıştı.

"Erkendi daha abi! Çok erkendi!"

Selim, dizlerinin üzerine çökmüş, şoka girmiş bir şekilde, aynı biraz evvel Gökhan'ın baktığı yere, geceyi aydınlatan Le Pique'e bakıyordu. Erken olanın ne olduğunu anlayamadı Gökhan. Selim'e doğru bir adım atmak istedi ama kolundan tutan memur, ona izin vermemişti. En sonunda bir arabaya bindirildiğinde, gözleri yeniden dizlerinin üzerine çökmüş Selim'e çevrildi. Selim'in de bu kadar üzgün ve çaresiz olduğunu görmek, yüreğine ansızın bir kasvetin çökmesine sebep olmuştu.

Sanki her şey bitmiş ve her şey için çok geç kalınmış gibi bir kasvet.

Yaşla dolmuş gözleri Le Pique'i buldu. İnanmak istemez gibi başını iki yana sallarken, dudakları titremişti. "Sakın lan!" dedi, emredici bir tonlamayla. "Sakın!"

Telsiz sesleri kulağına dolarken, zihni bu an'ı terk etmek istemişti. O filmi düşündü Gökhan. Hangi film olduğunu hatırlamıyordu. Belki de uzunca bir süre o filmin hangi film olduğunu düşünecek, buna kafa yoracak, dilinin ucuna kadar gelen ama bir türlü dillendiremediği o filmi hatırlamaya çalışacaktı.

Bu, Gökhan'ın en büyük kaçışı olacaktı.

Eğer Bora'ya sorabilseydi, Bora hemen söylerdi.

⚓

Leo'nun, Demir'in, Asya'nın ve Ada'nın baş harflerini alan *DAL* isimli yat, Yalıkavak Marina'daydı. Aydın, teknenin oturma grubuyla donatılmış kıç havuzluğunda sigarasını içerken, rakısını yudumluyordu. Aslında normalde, hafta içi, burada, oğlunun ve Beyza'nın yanında olamıyordu ama dün yaptığı ani ziyareti Kara'ya borçluydu. Kara'nın Monte Carlo planını ve bu plan sırasında Aydın'ın tatilde görünmesi gerektiğini Selim iletmişti. Bir yanı Kara'nın yanında olmak, Benjamin ile ilgili planı her neyse ona yardımcı olmak istiyordu ve fakat zaten bunun mümkün olmadığını biliyordu. Kara, Aydın da dahil olmak üzere, kimseyi istemiyordu. İçinde bir yanın da işine gelmişti aslında bu durum. Çünkü Leo'yu da Beyza'yı da ayrı kaldığı her an çok özlüyordu ve hep onların yakınlarında olmak istiyordu. Mümkün mertebe, en yakınlarında.

Gökhan ise her zamanki gibi Gökhan'dı işte. Aydın'ı asla dinlememiş ve Monte Carlo'ya gitmişti. Selim'den duyduklarına hiç mi hiç şaşırmamıştı Aydın. Gökhan'ın casinoya alınmamasına da Kara'nın Gökhan'ı kovmasına da. Gökhan'ın da tüm bunları aslında öngörüyor olmasına rağmen, yine de en yakın arkadaşının yanına gitmesine hiç şaşırmadığı gibi. Belki de Aydın'ı bu hayatta hiçbir şey şaşırtamazdı da artık zaten. Beyza'nın yaşıyor olması ve bir oğullarının olmasından daha şaşırtıcı ne yaşanabilirdi ki bu hayatta?

Bu gerçeği öğreneli neredeyse altı ay olacaktı. Fakat bazen, hâlâ idrak edememiş gibi hissediyordu. Leo'nun

varlığına, Beyza'nın varlığından daha çok adapteydi. Leo gerçekliğini her fırsatta Aydın'ın gözüne gözüne sokabiliyordu çünkü. Ama Beyza'nın varlığının gerçekliğini hissetmek zorundaymış gibi geliyordu Aydın'a. Gördüklerinin ve yaşadıklarının bir hayal olmadığından emin olmak için, sık sık dokunmak istiyordu Beyza'ya. Ancak dokunduğunda inanıyordu, bir kez daha. Her inanışı yaşamaya dair attığı bir adımdı Aydın'ın, ölmemek için bir sebep daha bulmak demekti.

"Sana... Yenge," dedi, kadehini denize kaldırırken.

Gülümsedi sonra kendi kendine. Sevdasını en çok anlayan, sevdasına en çok inanan, sevdasının en büyük destekçisi ne zaman aklına gelse, gülümsüyordu Aydın. Nazlı'yı tanıdığı ilk günden beri seviyordu sevmesine ama onu Leo'dan dinledikçe daha da katlanıyordu sevgisi. Nazlı'ya, daha doğrusu Leo'nun kalbinde kutsanmış gibi duran Nina'ya etmesi gereken ne çok teşekkürü olduğunu düşünüyordu bazen. Nina, Leo'nun en yakın arkadaşı olmakla kalmamış, onların arasında kocaman da bir köprü olmuştu. Öyle hissediyordu Aydın. En azından oğluyla, en uyum sağlayabildiği ortak dildi Nina'nın varlığı, yetenekleri, gizli görevleri ve süper güçleri.

İyi bir baba olup olamayacağını hâlâ bilmiyordu. Baba nasıl olunur, onu da bildiği pek söylenemezdi. En yakınındaki baba figürü Ahmet Karabey'di. Onun çok iyi bir baba olduğuna tüm kalbiyle inanıyordu fakat Beyza'nın ve Bora'nın hissettiklerine bakılırsa, onu örnek almaması gerektiğini düşünüyordu. Eren ise yanlış, çok yanlış bir örnekti Aydın için. Demir'i görmek için kendi iradesinden daha çok Begüm'ü gözetiyordu Eren; ve Aydın için bu pek kabul edilebilir bir şey değildi. Bat ve Begüm'ün sık sık yan yana gelmesi, Bat'in Demir'le vakit geçirmesi, Begüm'ün Aydın Abi'si olarak onu rahatsız etmiyordu ama bir yandan da Eren'i bu konuda basiretsiz buluyordu. Gerçi basireti olsa da Begüm'ün arkasında bir ordu vardı, Eren gıkını bile çıkaramazdı ama yine de basiretsiz buluyordu işte.

Bunu, laf arasında Gökhan'a da söylemişti ama Gökhan'ın tepkisi Aydın için oldukça beklendik ve geniş bir tepkiydi: *"Medeniyet denen şeyden zerre haberin olmadığı için, bu olaya kendi mağarandan bakman çok normal amına koyayım. Leo'ya da böyle salak saçma şeyler aşılama sakın. Çocuk dağ ayısı olarak büyümesin."*

Leo'ya ne söylenir ne söylenmez bilmiyordu. Ağzından ne çıksa, böyle söylememesi gerektiği kendisine tembih ediliyordu sanki. O da resmen Leo'yla konuşmaktan korkar olmuştu. Daha çok Leo konuşuyordu. Sürekli bir şeyler anlatıyordu ve de zaten konuşma sırası Aydın'a pek geçmiyordu. İlk başlarda daha çok Sienna'dan bahsederken, şimdilerde daha çok Nina'dan bahsediyordu. Konu dönüyor dolaşıyor ve bir şekilde Nina'ya geliyordu. Leo'nun Nina'ya olan hasretinin farkındaydı Aydın.

"Dönecekler bir gün, değil mi Aydın?" diye sormuştu bir keresinde.

Aydın, *"Dönmezler,"* demişti ve Gökhan, buna da kızmıştı.

Ama Beyza kızmamıştı Aydın'ın bu söylemine. Çünkü Beyza da oğluna dürüst olma taraftarıydı. Sadece, Beyza'nın söylediğine göre, Aydın'ın kaçırdığı çok ince bir çizgi vardı. Dürüst olmak ile her şeyi dümdüz, patavatsızlık seviyesinde söylemek arasındaki ince çizgi. Aydın, bu çizgiyi her defasında aşıyordu. Biraz daha düşünmesi, düşünmeden asla konuşmaması gerekiyordu. Aydın aptalmış gibi hissediyordu bazen. Eğer bütün herkes Leo ile düşüne düşüne konuşuyorsa, nasıl bu kadar hızlı düşünebiliyorlar anlamıyordu. Leo'nun sorduğu soruya bir cevap vermeden evvel, saatlerce hatta günlerce düşünmek istiyordu çünkü bazen. Bu düşünme işini nasıl hızlandıracağını, karşılıklı diyalogta, bir bilemedin birkaç saniyeye kadar nasıl pratik kazanacağını gerçekten hayal edemiyordu. Beyza, sık sık, *"Onun on yaşında bir çocuk olduğunu unutma,"* diyordu. Kızarak değil, yumuşak bir yerden. Bunu unutmuyordu zaten. Ama bunu unutmamak Aydın'ın hayatını daha da zorlaştırıyordu.

Ama sık sık okuyordu. Kumarhaneden artakalan zamanlarda, eğer Leo ve Beyza ile beraber değilse yaptığı tek şey okumaktı. Nazlı ile Bora, yatla açıldıktan birkaç gün sonra, kocaman bir paket gelmişti Aydın'a. Paketin içinden çocuklarla doğru iletişime dair bir sürü kitap çıkmıştı. Bir de daha sonradan tanışan bir baba ile oğlun hikayesinin olduğu acıklı bir roman. Paketin içinden herhangi bir isim çıkmamıştı ama Aydın çok iyi biliyordu ki, bu kitapları yollayan Kara'ydı. Öyle biriydi çünkü Kara. Bir gün, Beyza'nın günlüğünden kopardığı sayfayı Aydın'a ulaştırması gibi bir şeydi bu yaptığı da. Yıllar boyunca, Aydın'ın her doğum gününde çikolatalı pasta göndermişti mesela ona, Beyza'nın geleneğini sürdürerek. Ama bir kez olsun o pastanın mevzusu aralarında açılmamıştı. Söylemezdi ki Kara. Sadece yapar ve geçerdi. O iz bırakmazdı ama iz kalırdı sende.

"Sen nasıl bir baba olacaksın acaba?" dedi Aydın, iç çekerken. "Senden öğrenecek daha çok şeyim vardı be Kara." Aydın, çalan telefonuna uzandı. "Efendim Selim?" dedi, dümdüz bir ifadeyle.

"Abi..." dedi Selim, acı içinde. Aydın'ın kaşları çatıldı. "Abi yetiş!"

"Noldu?!" dedi Aydın, sakinliğini korumaya çalışırken.

"Bora Abim ve yenge..." Aydın zorlukla yutkundu. "Abi yat patladı! Patlamaması gerekiyordu ama patladı! Abi yetiş!"

Rakı bardağı, Aydın'ın elinde patlayarak kırılırken, Aydın'ın elinden akan kan, rakının rengini kırmızıya bulamıştı.

⚓

Beyza, oda kapısının tıklatılmasıyla beraber tilki uykusundan irkilerek uyanmıştı. Komodinin üzerindeki telefonunun ekranına baktı. Hava aydınlanmak üzereydi ama hâlâ çok erkendi. "Gel?" diye seslenmesine rağmen kapı açılmayınca, bir an için ne yapacağını bilemedi. Devasa yatağın diğer tarafında yatan Leo'yla Asya'nın üzerini örttü. Çocukların görmemesi için yatağın biraz altına ittirdiği silaha uzanırken, bir kez daha "Gel?" diye seslendi. Yataktan kalktı

ve yüreği ağzında, temkinli bir şekilde kapıya ilerledi. "Kim o?"

"Benim, Beyza."

Beyza, Aydın'ın varla yok arası çıkan sesine anlam veremezken, silahı komodinin alt çekmecesine sakladı ve üzerine sabahlığını geçirdi. Kapıya ilerledi, kapıyı açtı. Aydın, kapının tam önünde, serseme dönmüş bir şekilde, Beyza'ya bakıyordu.

"Aydın?" dedi Beyza, kaygıyla. Kapıyı kapattı. "Bir şey mi oldu?"

Aydın'ın dudakları aralandı fakat aralık dudaklarından tek kelime çıkmadı. Beyza, Aydın'ın gözlerinin içine dikkatle baktı. Bu bitter çikolata rengi gözler Beyza'nın çocukluğu, gençliği... Oğluydu. Aynı gözler oğluna da aitti. DNA'nın varlığını inkar edemezdi Beyza, Leo'nun gözlerinin babasının birebir kopyası olmasını anlayabilirdi ama bakışlarındaki ifadeler bile birbirine nasıl bu kadar benzeyebiliyorlardı? Üstelik birbirlerini onca yıl hiç görmemelerine rağmen? Bu ifadeyi tanıyor, anlıyor, yorumlayabiliyordu Beyza. Kötü, çok kötü bir şey olmuştu ve her ne olduysa hem Aydın'ın canı yanmıştı hem de Beyza'nın canı yanacaktı.

"Bora iyi mi?! Nazlı?! Ada?!" diye sordu Beyza, korkuyla.

"Beyza..." dedi Aydın yavaşça. "Gitmemiz gerek. Fransa'ya."

Beyza zorlukla yutkunmaya çabalarken, Aydın'ın elinin kesildiğini ancak fark etmişti.

⚓

Çınar titreşimde olan telefonunun komodinin üzerinde çıkardığı sese gözlerini araladığında, sabahın kör saatinde hayırlı bir şey için aranmayacağının farkındaydı. Pozisyonunu bozmadan telefonuna uzandı. Arayan Falcon'du. Telefonu açtı. Mümkün olduğu kadar kısık bir sesle, "Evet?" dedi.

"Acil durum ahbap!" dedi Falcon'un telaşlı çıkan sesi. "Nina ve Kara'nın içinde bulunduğu yat..." dedi, hızlıca. "Patlama olmuş."

"Ne?!" dedi Çınar, yüksek bir sesle. "Ne diyorsun sen Falcon?!" Bahar, duyduğu sese uyanıp neler olup bittiğini anlamaya çalışırken, Çınar'ın göğsünden doğrulmuş ve gece lambasını açmıştı. "Ne zaman?! Neredeymiş yat?! İçinde olduklarına emin miyiz?! İyiler mi?!"

Çınar hızlıca yataktan kalkarken, Bahar tedirgin bir şekilde onu izliyordu. Verdiği tepkiden anladığı kadarıyla, önem verdiği birilerine kötü bir şey olmuştu. "*En yakın arkadaşlarından birilerine mi acaba?*" diye geçirdi içinden. *OCTO* dedikleri gruptan birilerine bir şey olmuşsa, Bahar da üzülürdü çünkü o da arkadaş olmuştu onlarla.

"İçinde oldukları kesin. Başka da bir şey bilmiyorum Fox! Alp'e de ulaşamıyorum. Riviera'ya geçmemiz gerek. Yarım saat sonra buluşacağız!"

Çınar, kulağıyla omzu arasına sıkıştırdığı telefonu kapatıp, pantolonunun cebine koydu. Yerdeki tişörtünü boynundan geçirdiği sırada, Bahar'ın sesini duymuştu. "Her şey yolunda mı diye soracağım ama... Olmadığı belli."

Çınar, Bahar'a baktı. Sırtını yatak başlığına dayamış ve üzerine çektiği çarşafı koltuk altlarına sıkıştırmıştı. Bahar'ın tedirgin olduğunu biliyordu Çınar. Çok değil beş altı saat önce, aralarında geçen konuşmadan ötürü biliyordu ama bilmese de hissederdi zaten. Bahar ne zaman tedirgin olsa kirpiklerinin altından bakardı.

Gece yarısını biraz geçtiğinde, izledikleri filmi durdurmuştu. *P.S. I Love You*'yu izliyorlardı. Filmi kendisinin seçmiş olmasına rağmen, *"Çok sevmem aslında... Kitabının yerini tutmuyor. Zaten işleyişi de biraz farklı kitabından..."* diye de yorumda bulunmuştu. Bahar, filmi durdurup mutfağa gitmiş, ardından da elinde bir şişe viskiyle Çınar'ın yanına geri dönmüştü. Çınar, Bahar'ın kadeh getirmeyi unuttuğunu zannettiği için gülümserken; Bahar şişeyi açıp kafasına dikmiş, sonra da Çınar'a uzatmıştı, *"İyi ki doğmuş Nazlı..."* diyerek.

Çınar, şişeden kocaman bir yudum aldıktan sonra, *"Geçti aslında, 18'iydi doğum günü,"* demişti.

"Yanılıyorsun. 18 Ağustos bitmez Çınar..."

Bahar, Bora'yla iskelede içtikleri ve birlikte gökyüzünü izledikleri geceyi Çınar'a anlatırken; Çınar, ilgiyle dinlemişti Bahar'ın anlattığı her bir detayı. Zaten Bahar iyi bir anlatıcıydı Çınar'a göre, ne anlatsa ilgisini çekiyordu. Gülümsüyordu bir de Çınar. Sık sık ve hiç gülümsemediği kadar. İyi hissediyordu Bahar'la birlikteyken. Bugüne dek hiç kimsenin yanında hissetmediği türden bir *iyi*ydi bu. Aşk mıydı değil miydi henüz bilmiyordu ama ne olduğunu bilmeye, anlamaya çalışmıyordu. Çünkü yaşadığı şeyin ne olduğunun çok da bir önemi yoktu. Önemli olan an'dı ve an'ı yaşıyordu Bahar'la. Ve önemli olan, Bahar, yeniden hayatına girdiğinden beri yalnızlığını unutmuştu Çınar. Bunun çok garip olduğunu düşünüyordu bazen. Çünkü bugüne dek hiç kimse, Melanie bile, ona yalnızlığını unutturamamıştı.

Bahar'ın Bora'yı çok sevdiğini elbette ki biliyordu ama Bahar'dan ilk kez dinlemişti Bora'yı. *"Babanı özle, baban olur. Anne diye ağla, annen olur. Kardeşine kız, kardeş olur. Kimsesiz kal, her şeyin olur. Yolunu kaybet, yoldaş olur... Ve hiç kimsenin yerini doldurmaz, sadece kendi olur. Sadece Bora olur,"* demişti Bahar, Bora'dan bahsederken. *"Keşke onunla düzgün bir ilişkiniz olabilseydi. Keşke benim olduğu kadar, senin de kuzenin olabilseydi. O zaman beni anlardın."*

"Onu özlüyorsun değil mi?" diye sormuştu Çınar, Bahar'ın saçlarını severken.

Bahar omuz silkmişti bu soru karşısında. *"Birlikte büyüdük. Yolun yarısına birlikte geldik. Bundan sonrasında varsın yanımda olmasın, bugüne kadarki tüm söylemleri yolu bitirmeme yeter. Yeter ki aynı gökyüzünün altında olalım. Aynı yıldızlara bakalım. Ve herkes, en çok nerede mutluysa, orada olsun. Aşk, cesaret ister. Yeri geldiğinde, herkesi arkanda bırakabilme cesaretini. Bora, zamanında, Nazlı'yı bile istemeden arkasında bıraktı. O, Nazlı'yı özlerken ölmediyse, bize hiçbir şey olmaz!"*

Bahar'ın gözlerindeki takdiri görmüştü Çınar. *"Bu kadar çok sevmek..."* diye sormuştu merakla, *"Seni de ürkütmüyor*

mu?"

"Beni sevmek değil, kaybetmek ürkütür..." demişti Bahar, buruk bir şekilde gülümserken. *"Sevmek sevmektir. O kadarı, bu kadarı yok. Herkes, kendince sever. Eğer beni de, benim sevdiğim insan seviyorsa, neden ürkeyim ki?!"*

Çınar, Bahar'ın yüzündeki o buruk ifadeden hiç mi hiç hoşlanmıyordu. Gözlerindeki beklentiyi görüyordu. Ve soru işaretlerini. Keşke silebilseydi. Bahar, Çınar'ı çok seviyordu. Gerçekten seviyordu. Çınar, bu sevgiyi iliklerine kadar hissediyordu. Ve aynı şekilde sevilmek de istiyordu elbette. Çınar da Bahar'ı çok seviyordu. Hep sevmişti. Fakat bu sevgi, Bahar'ınkisi gibi bir sevgi miydi bilmiyordu. Eskiden değildi. Eskiden, nedenini kendisinin dahi şimdilerde saçma bulduğu bir şekilde Bahar'ı kendisine yasaklamıştı Çınar. Bora ile arası kötüyken, hiçbir zaman kabul görmemiş hissederken, onlardan birisiyle beraber olmasının onlar tarafından nahoş karşılanacağına dair bir fikre kapılmıştı. Kafası bambaşka şeylerle doluydu, İstihbarat için çalışıyordu, OCTO'nun içindeydi ve hayattaki tek derdi kardeşini bulmaktı. Beyza'nın cenazesinden sonra da zaten hayatın içinde, Bahar'ın kendisine olan hislerini neredeyse hiç düşünmemişti.

Yine de bir an vardı, hiç unutamadığı ve diğer görev edindiği an'lardan farklı olan. Bahar'a suikast düzenlendiğini öğrendiklerinde, Melanie ile beraber olduğu nadir zamanların biri olmasına ve OCTO'nun bu konuyla ilgileneceğini bilmesine rağmen, risk almak pahasına, durmaksızın Falcon'la iletişim içinde kalmıştı. Bahar'ın iyi olduğunu ve Bora'ların duruma el attığını anlayıncaya dek. Bu, Bahar'ın tehlikede olduğu tek an değildi ama Çınar, normalde pek de yapmayacağı ve yapmaması da gereken bir şey olduğu için, bu an'ı hiç unutamamıştı.

Melanie'ye de *"Birinin başı dertte. Türkiye'den birinin..."* demişti, o gün. Melanie, *"Biri?"* diye sorduğunda, *"Benim için çok önemli olan biri,"* demişti. Cümlesi kendi kulaklarına ulaştığında ise, Bahar'ın kendisi için çok önemli olup

olmadığını sorgulama ihtiyacı hissetmişti. Neden öyle dediğini kendisi bile anlamamıştı. Aslında bir şey daha vardı. Bahar'ın annesinin o nişanda öldüğü an. Çınar nişana dair kayıtları defalarca izlemesine rağmen, Bahar'ın feryat figan ağladığı kısımları yalnızca bir kez izleyebilmişti.

Bugün ise bildiği ve tutunduğu tek şey yalnızlığını unuttuğuydu işte. Bu Bahar'a yeter miydi, nereye kadar devam edebilirlerdi, yaşadıkları şeye bir anlam yükleyebilirler miydi bilmiyordu. Ve fakat Bahar'ın ürktüğünü hissettiğinde, onu sarıp sarmalamak ve geçeceğini söylemek istiyordu. Geçsin istiyordu, geçirebilsin Çınar, Bahar'ı ürküten her neyse.

Çınar iç çekti ve bir dizini yatağa koyarak, yatağın ucuna oturdu. "Ben Fransa'ya gidiyorum..." dedi, Bahar'ın elini tutarken. "Sen de gelsen... İyi olabilir. Çünkü... Yalnız kalmak istemiyorum."

⚓

Beyza, Begüm'ün odasına yavaşça girmişti. Önce beşiğinde huzurla yatan Demir'e bakmış, sonra da kardeşinin yattığı yatağın ucuna oturmuştu. Yaklaşık on dakikadır, güzel bir rüya gördüğü belli, gülümseyerek uyuyan Begüm'ü izliyordu. Rüyanın bitmesini bekliyordu kendince. Begüm gülümserken onu uyandırmayı ve ona böylesi korkunç bir şey söylemeyi istemiyordu. Bir an evvel Fransa'ya gitmeleri gerektiğini biliyordu ama bir yandan da ömrünün son an'ına dek burada, öylece oturabileceğini hissediyordu. Derin bir nefes aldı, verdi. Bugüne dek neleri neleri göğüslemişti fakat hiçbirinde şu anki gibi hissetmemişti.

"Begüm..." dedi, yavaşça. Begüm'ün saçlarını yüzünden çekti. "Üç numara... Uyan..."

Begüm gözlerini açtığında, gülümseyen yüzü dağılmıştı. Gözüne giren gece lambasının ışığından hoşlanmamış bir şekilde gözlerini kısarken, "Abla?" dedi, şaşkınlıkla.

"Ablacığım..." dedi Beyza, içtenlikle. "Uyan hadi." Begüm'ün boğazından memnuniyetsiz bir ses çıktı. "Hadi..."

dedi Beyza, yine.

"N'oluyor ya?!" diye kızdı Begüm. "Niye uyanıyorum?!"

"Vakit geldi..." dedi Beyza, sakince. Derin bir nefes alıp verdi yine. "Abin planı başlattı." Begüm hafifçe doğrulurken, anlamsızca ablasına bakmıştı. "Yat patlamış."

"Hangi yat?" diye sordu Begüm, gözlerini kırpıştırırken.

"Yat işte. Le Pique..." Begüm'ün eline uzandı. "Öldüklerini düşünecek herkes. Diyorduk ya... *İzlerini nasıl kaybettirecekler acaba*, diye. Bu şekilde yaptılar belli ki." Begüm'ün kaşları havalandı. "Fransa'ya gidiyoruz. Hadi kalk."

⚓

Begüm, abisinin Villefranche-sur-Mer'deki evine girerken, *"Bir evin her detayı, bir insanın karakterini bu kadar yansıtabilir mi?"* diye düşündü. Salondaki balonlar ve evin her yerine yayılmış hediye paketleri, abisi ile Nazlı'nın harika bir doğum günü geçirdiklerini işaret ediyordu. Abisinin planını başlatmak için neden bugünü seçtiğini düşündü içinden ama buna bir cevap bulması çok güçtü. Zaten abisini hiçbir zaman, tam olarak anlayabildiği söylenemezdi. Abisi hep ondan daha zeki, daha ileri görüşlü, daha akıl sır erdirilemez biri olmuştu. Ama bu evi nerede görse, *abimin evi* derdi, ondan emindi. Kara olmadan önceki abisinin evi. Her yanı sanata bulanmış, hobileriyle döşenmiş bir ev, abisinin en sevdiği zamanlarını hatırlatıyordu Begüm'e. Unutamadığı bütün dün'lerini.

Beyza, bunun bir plan olduğunu söylemişti ve ablasının yalan söylemediğinden emindi. Fakat Aydın Abi'sinin kesik eli, havaalanında buluştukları OCTO'nun ve özellikle de Çınar Abi'siyle Bahar Abla'sının yüzündeki ifade onu düşündürüyordu. Bir de Eren'in sesi. Eren'i, Demir'le ilgilenmesini ve çocukları Bodrum'da bırakacaklarını söylemek için aramıştı. Fakat Eren, *"Annemler ilgilenir. Ben de abimle Fransa'ya geçiyorum,"* demişti. Bu cümle olağandı, bunda bir şey yoktu, Gürkan Erdal İstihbarat için çalışıyordu ve Eren de kendince onlara yardım etmek

istemiş olabilirdi. Ama o ses tonu kafasını karıştırıyordu Begüm'ün. O sesi tanıyordu çünkü. Anıl'ın ölümünden sonra duyduğu ve çok uzun süre hiç değişmeyen ses tonunu ölse unutamazdı. Bat ise göz teması kurmaktan bile kaçınmıştı Begüm'le. Bat'i diğerleri kadar iyi tanıdığı söylenemezdi ama gözlerini kaçırmasının sebebini anlamayacak kadar da aptal değildi. Kafası karışıyordu ve bu karışıklıktan hoşlanmıyordu.

Herkes marinaya giderken, o abisinin evine gelmek istemişti. Aslında Beyza da marinaya gidecekti ama Begüm ille de marinaya gitmek istemeyince, ablası onu yalnız bırakamamış, onunla buraya gelmişti. Neden marinaya gittiklerini anlamıyordu çünkü Begüm. Bütün bunlar oyunsa, marinada ne yapacaklardı ki? Yalandan ağlamaları mı gerekirdi? Abisi bir oyun kurmuştu ve bu oyuna eşlik etmesi çok zordu. Balkonda, karşısındaki sandalyeye oturan ablasının gözlerinin içine baktı. Ablasının, aynı abisine benzeyen gözleri, diğer bütün insanlardan farklı olarak çok rahattılar. İçine kocaman bir umut yayıldı Begüm'ün. Kötü bir şey olsa, aklına dahi getirmekten korktuğu bir şey olsa, ablası bu denli rahat bakamazdı ki.

"Sen öldüğünde..." dedi kısık bir sesle. "Hiç üzülmemiştim. Üzülmüştüm ama üzülmemiştim." Beyza'nın bakışları Begüm'ü buldu. "Şimdi düşünüyorum da... Belki de gerçekten ölmediğini hissettiğim içindir. Belki de kardeş olmak böyle bir şeydir. Belki sizin kurduğunuz oyunda, sen, abimin kollarında ölmeseydin, abim de bir şekilde farklı hissederdi, kim bilir."

Beyza'nın gülümsemesi acı dolu olmasına rağmen, içtenlikle, "Abin iyi..." dedi.

Begüm, ablasının rahatlığını kuşandı ve bunun hakkını verircesine arkasına yaslandı. Hiçbir şey düşünmemeye şartladı kendini. Hele ki su testisinin su yolunda kırılacağını asla ama asla düşünmeyecekti.

Keşke, Gökhan gelmeseydi.

Ve keşke Begüm, Beyza'nın gözlerinde gördüğü o rahatlığı görmeye devam edebilseydi.

Ama Gökhan geldiği gibi her şeyi alaşağı etmişti.

Kan çanağına dönmüş gözleri yetmezmiş gibi, zorlukla da olsa dudakları arasından dökülen tek kelime, hem Begüm hem de Beyza için uzun ve sancılı bir sürecin başlangıcı demekti.

"Öldüler."

⚓

Çınar, Beyza ve Aydın, Falcon ile Alp'in yanına, yemek masasına oturmuşlardı. Bahar ve Begüm, Gökhan'ın yanında otururken; Selim, tekli koltuğa geçmişti. Salonda bir kakafoni hakimdi. Her kafadan bir ses çıkıyor, telefonlar susmuyor, fikirler havada uçuşuyordu. Falcon'un önünde açık olan bilgisayarda, marinayı ve Le Pique'i gören bütün civardaki yerlerin ve çevredeki teknelerin kamera kayıtları vardı. Bütün görüntüler Gökhan'ın cümlelerini doğruluyordu.

"Peşlerinden gittim. Arabadan indiler, yata bindiler. Biraz sonra açıldılar ve demir attılar. Bütün gece görüş açımdaydılar ve sonra yat patladı. O yatın içindeydiler. İnmediler. O yatın içindeydiler. Gördüm. Gözlerimle gördüm. Selim de yanımdaydı."

"Bütün bu görüntüler, bizi tam da Kara'nın inanmamızı, herkesin inanmasını istediği şeye yaklaştırıyor işte!" dedi Çınar, umuduna bütün gücüyle sarılarak. "Evet biliyorum... İnandığım şeyi kanıtlayamıyorum şu anda... Arama kurtarma ekipleri de hiçbir şey bulamayacak göreceksiniz! Bat, Bear ve Lizard olumsuz herhangi bir şey söylemediler henüz! Oradalar!"

"Olumlu bir şey de söylemediler," dedi Aydın, sıkıntıyla. "Bunun bir plan olabileceğine odaklanırken, eğer yardıma ihtiyaçları varsa bu ihtimali göz ardı etmemizden korkuyorum!"

Selim'in gözyaşları şiddetlendiğinde, herkes bir an için durup ona bakmıştı. Aydın Abi'sine hak veriyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. *"Ben demiştim abi..."* dedi içinden, sessizce. *"Patlayıcıyla dolu yata girmek tehlikeli, demiştim!"* Herkes bunun bir plan olabileceğine dair kafa

yorarken, işin içinde bir iş olduğunu düşünürken, Selim planın da yatla beraber patladığını bilen birkaç kişiden biriydi.

Henüz marinadayken, Aydın Abi'sini aramadan evvel Sezgin'i aramış ve Bora Abisi ile yengesinin diğer yata geçip geçmediğini sormuştu. *"Hayır!"* demişti Sezgin. *"Diğer yat henüz yola çıkmamıştı bile!"*

İnanmak istememişti Selim. Sezgin'in yalan söylemeyeceğini bilmesine rağmen duyduğunu reddetmişti. Alp'i aramıştı bu kez de. *"Erkendi?!"* demişti, korkuyla. *"5:30'da patlaması gerekiyordu yatın! Planda bir değişiklik mi oldu?! Bilmediğim bir şey mi var?! Yengemle Bora Abim nerede?!"*

"Nasıl oldu bilmiyorum abi!" demişti Alp. Onun sesindeki panik, Selim'in içini daha da yakmıştı. *"Sistemle oynamış biri! Daha yattalardı!"*

"Doğru söylüyorsun Aydın," dedi Çınar, süngüsünü düşürmeden. "Fakat izlerini kaybettireceklerini biliyorduk. Ve izlerini kaybettirdiler işte. Kara, planı en doğru şekilde yapmıştır."

"Selim..." diye seslendi Gökhan. Sesi fırtına öncesi sessizliğin en derinini çağrıştırmıştı adeta. Saatlerdir Selim'le yan yanaydı ama bunu sormak ilk kez aklına geliyordu. "Bu bir oyun mu?" Selim gözyaşlarıyla baktı Gökhan'a. Dudakları hareket etmedi ama başını iki yana salladı. "Peki ne kurmuştu?" diye sordu bu kez de Gökhan.

"Bunu değil abi..." dedi Selim, titrek bir sesle.

"Ne kurmuştu?" diye sordu Gökhan, bir kez daha. Salondaki bütün sesler bıçakla kesilir gibi kesilmişti ve herkes Gökhan'la Selim'e bakıyordu. Selim de bu sessizliğin bir parçası olmuştu ve ağzını açmadı. "Neydi planı?" Gökhan'ın sabrının taştığını belli eden sesi, Selim'in felaketi gibiydi. "Neydi lan planı?!" diye kükredi Gökhan, ayağa kalkarken. Selim'in yakasına yapışarak, onu da oturduğu yerden kaldırdı. "Yat patlamasaydı n'olacaktı?! Neydi planı?!

Ne oyun kurmuştu?! Söylesene lan! Bi' sen biliyorsun, söylesene!"

Alp acı içinde gözlerini yumarken, Aydın oturduğu sandalyeden kalkarak Gökhan'la Selim'in yanına koşmuştu. "Gökhan çekil!"

"Ne çekil lan?! Ne çekil?!" dedi Gökhan, hiddetle. Bütün bedeni büyük bir acıyla titrerken Selim'i ittirdi. "Canım yanıyor lan!" dedi, gözlerine yaşlar boca olurken. "Çok canım yanıyor!" Bakışları Beyza'ya çevrildi. "Neden ortaya çıktın?" diye sordu, küskün bir şekilde. "O gün ölseydi... O gün de bomba vardı üstünde, o gün ölseydi... Senin yaşadığını öğrenmeden, benden nefret etmeden, beni silmeden ölseydi! Sen ortaya çıkmasaydın keşke ve biz... Biz böyle olmasaydık kardeşimle!"

Aydın, Gökhan'ı kendine çekip sımsıkı sarılırken gözlerinin ucuna kadar gelen yaşları serbest bırakmıştı. Gökhan'ın kesik çığlığı ile birlikte Begüm nefesi kesilmişçesine ayağa kalkıp kendini balkona atarken, Bahar da hızlıca onun peşinden gitmişti. Çınar, "N'olur bir şey yap abi!" diye ağlayarak abisine sarılan Gökhan'ı izlerken, yutkunmakta dahi zorlandığını hissediyordu.

Nazlı'yı düşündü. Yıllarca *Nina* diye seslenmek zorunda kaldığı Nazlı'yı. Bir çalışma odasından aldığı, hayatı yerle bir olmuş ve hayatın içinde ona kardeş olmuş Nazlı'yı. Gözlerinin önünde çığlık ata ata ağlayan Umut'u bile Nazlı'yı tanıdığı gibi tanımıyordu. Umut'a genleriyle bağlıysa, Nazlı'ya da kalbiyle bağlıydı. Ölmüş olabilir miydi? Mümkün değildi. Umut'un öldüğüne nasıl hiç inanmadıysa Nazlı'nın öldüğüne de inanması, hiçbir zaman mümkün değildi. Umut yaşıyordu işte. Kanlı canlı karşısındaydı. Nazlı da yaşıyor olmak zorundaydı. Nazlı da Bora da yaşıyor olmak zorundaydı. Ve Ada da. Dayısı olacaktı Ada'nın bi' kere.

"Duyacağımızı söyledi!" dedi Beyza, kafasının içindeki bütün düşünceleri ancak sadeleştirebilmiş gibi. "Her şeyin yolunda olup olmadığını bilmek istediğimde... Bunu hepimizin duyacağını ve görkemli bir şov olacağını söyledi!"

Gökhan dışındaki herkesin bakışları Beyza'yı bulmuştu. "Bundan daha görkemli bir şov mu var?! Planı buydu işte, buydu!"

"Değildi..." dedi Selim, kısık bir sesle. Beyza, Selim'e baktı. "Değildi abla. Bu değildi. Ne olduğunu sorma. Öldürsen yine söylemem. Abim ölse de ben ona ihanet etmem. Ve abim öldü. O yattan sağ çıkması ihtimal dahilinde bile değil. Maalesef."

⚓

Arama kurtarma ekipleri, yüz kırk sekizinci saatte, Fransa ve Türkiye hükümetlerinin ortak kararıyla çalışmalarına son vermişlerdi. Yatın enkazında bulunan iki alyansın fotoğrafı tüm basına servis edilmişti ve bu görüntü Bora Karabey ile Nazlı Alaca Karabey'in ölüm haberiyle ikonikleşmişti. Denizaltında bulunan bir tişört parçasından alınan DNA, Bora'nın DNA'sıyla eşleşmişti. Doberman cinsi bir köpeğe ait olduğu tespit edilen diş de yine basında servis edilen haberlerden biriydi. Begüm, durmaksızın internette yazılıp çizilen her şeyi okuyordu. Gökhan'a da Selim'e de inanmıyordu. Ablasının bakışları ilk andaki kadar rahat değildi fakat yine de ablasının da bu ölümü kabul etmemesi, Begüm'ün inancını arttırıyordu.

Telefon ekranında gördüğü tarihi önemsememeye çalışsa da başaramıyordu. *25 Ağustos Çarşamba.* Oğlunun babasıyla nişan yüzüklerinin takıldığı gün yaşanan kıyım, Begüm'ün aklına ne zaman gelse canı yanıyordu. Dört sene olmuştu. O yüzük önce sol parmağına geçmiş, sonra da parmağından çıkıp gitmişti ama ömrü boyunca ne zaman takvim yaprakları 25 Ağustos'u gösterse, o yüzüğü hatırlayacağı aşikârdı. O gün, en çok abisine bir şey olacak diye korkmuştu. Can veren herkes için gözyaşı dökmüştü ama abisinin ölmediğine sevindiğini de inkar edecek değildi. Zaten hep böyle olmuştu. Annesi, babası ve ablası öldükten sonra yani. Ne zaman biri ölse, abisi hayatta kaldığı için seviniyordu ve bu bencilliğinden bir türlü sıyrılamıyordu.

"Benim yüzümden Kara olduğunu biliyorum," demişti Begüm, o yatın önünde birbirlerine veda ederlerken. *"Ben olmasaydım belki bambaşka bir yolu seçerdin. Biliyorum. Çünkü sen, benim gibi bencil değilsin abi. Öyle mutluyum ki, sonunda kurtulduğun için karadan. Denizlere ayak basabildiğin için öyle mutluyum ki..."*

"Bat'le her ne yaşıyorsan... Ya da ileride karşına çıkacak herhangi biriyle her ne yaşayacaksan, ayakların yere bassın..." demişti abisi, Begüm'e cevap olarak. *"Aşk, bencilliklerinden tümden sıyrılma hâli. Ve senin bencil olmama lüksün yok. En çok oğlun için. Sonra kendin için. Ve benim için Begüm. Her zaman bencil ol. Kendini, oğlun dışında hiç kimsenin önüne koyma. Lütfen. Bu senden istediğim son şey."*

"Bunu sen mi söylüyorsun?!" demişti Begüm, gözyaşlarının arasında.

"Dediğimi yap, yaptığımı yapma..." demişti abisi. Begüm, onun yüzünü görmese de gülümsediğini anlıyordu. *"Sev... Sevme demiyorum. Aşık da ol. Zaten değiştin. Büyüdün çünkü. Beyza'yı gerçekten anladığında anladım en çok, büyüdüğünü. Ama bütün duyguları kararında yaşa. Dozunda. Limitleri aşmadan. Ben her gözümü kapattığımda bileyim ki benim küçük kız kardeşim, oğluyla kendini düşünür en çok. Ne kadar değişirse değişsin, ne kadar büyürse büyüsün, ablası için bile atlamaz kurşunların önüne. Kurşunlardan kaç. Yolu kurşunlara çıkan herkesten kaç. Dolu dolu yaşa. Tek derdin Demir'in sağlığı, kıyafetleri, oyuncakları, eğitimleri... Sağlığın, kariyerin, kıyafetlerin, takıların olsun. Gez gezebildiğin kadar dünyayı. Konserlere git yine. Bağır avaz avaz bütün şarkılarda. Dans et, korkusuzca. Eğlen, hep gül, arada kadeh kaldır bana. Yaşamak istediğin hiçbir şeyi erteleme güzelim. İçinde kalmasın hiçbir şey."*

"Bat'le gezeyim mi yani? Şu an en çok bunu yaşamak istiyorum çünkü," demişti Begüm, burnunu çekerken.

Abisi Begüm'den ayrılıp gözlerinin içine bakmıştı gülümseyerek. *"Gez,"* demişti, Begüm'ün gözlerinden akan yaşları silerken. *"Sam'den çok daha iyilerine layıksın ama o, senin bugüne kadarki seçimlerinin içindeki en iyi erkek olabilir."*

Begüm gözyaşlarını tutamasa da omuz silkmişti. Abisi kahkaha atmıştı onun bu tavrına ve saçlarını karıştırmıştı. Eskisi gibi. Eskiden olsa buna sinir olurdu ama o an abisi ne yapsa asla sinir olmazmış gibi hissetmişti. Sinirleri alınmış gibi. Abisine yeniden sarılmıştı, sımsıkı.

"Bu dünyadaki en iyi erkek sensin abi..." demişti, boğazı ağlamaktan yanarken. "*Senden daha iyi bir erkek yok. Hiçbir zaman olmadı. Ve sen dünyanın en iyi erkeği olmayı artık bırak ve beni merak etme. N'olur. Gezerim, tozarım, evlenirim, on çocuk daha yaparım. Veya yapmam. Ben ne yaşarsam yaşarım. Hayatı güzel yaşarım. Sen beni merak etme. Ben başımın çaresine bakarım. Bakamazsam Williamsburg'a gelirim. Sen beni merak etme. N'olur beni düşünme. Sen de hayatını yaşa. Bunu hak ettin. Hak ettiniz. Abi seni çok seviyorum. Çok seviyorum. Kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Oğlum da senin kadar iyi bir erkek olsun."*

"Benim gibisini bulamazsın, o yüzden evlenme... Seninle aynı soyadını taşımaktan gurur duyayım, nerede olursam olayım..." demişti abisi. Öpmüştü saçlarından Begüm'ü. "*Ben de seni çok seviyorum üç numara. Doğduğun günden beri. Ne yaşarsan yaşa, bu gerçekle yaşa."*

Instagram'a girdi Begüm. Abisiyle son çıktıkları yemekte çektikleri selfie'ye baktı. Abisi, çenesini Begüm'ün straplez elbisesinden açıkta kalan omzuna koymuş, bir elini de Begüm'ün beline dolamıştı. O kadar güzel gülümsemişti ki, Begüm bu gülümsemeyi çok özlediğini düşündü. Abisinin kucağında Demir'in olduğu fotoğrafa baktı sonra. Oğlu abisini tanımazsa, hep eksik kalacaktı, biliyordu.

Telefon ekranını kilitleyip iç çekti. "Beyza..." dedi, yanında uzanan ablasına. Beyza'nın bakışları kardeşine çevrildi.

"Oğlumu çok özledim. Artık Bodrum'a dönebilir miyiz?"

Beyza derin bir nefes verirken, Begüm'e döndü ve ellerini yanağının altında birleştirdi. "Öncesinde başka bir yere gitmek istemez misin?" diye sordu. Begüm, sorarcasına baktı ablasına. "Bu kargaşaya, eğer istersen sen son verebilirsin, biliyorsun değil mi üç numara?"

"Neyden bahsediyorsun?"

"Sadece senin ve benim bildiğimiz... Ama sadece, senin için geçerli bir şey var..." dedi Beyza. Begüm, onun neyden bahsettiğini ancak anlamıştı. "Williamsburg'a gitmek..."

Begüm başını iki yana sallarken, "Gitmem..." dedi. Gülümsedi. "Ona ihtiyaç duyarsam gelmemi söylemişti. Şu an ona ihtiyacım yok ki. İyi niyetini kötüye kullanmak ve onu rahatsız etmek istemiyorum." Ablasının elini tuttu. "Yaşıyor abim. Sen dedin iyi olduğunu. Buna inanmaktan vazgeçme sakın. Abim de Nazlı da Ada da çok iyiler. Hissederdim. Eğer bir şey olsaydı, hissederdim. Hem ona aldığımız kolye de yatın enkazından çıkmadı. Demek ki kolyesiyle beraber, çok uzaklarda bir yerdeler."

Beyza ihtiyatlı bir şekilde, kardeşinin gülümsemesine karşılık verdi. Hisleri konusunda Begüm kadar kendinden emin değildi. O, *"Hissederdim..."* diyebilecek kadar iddialı değildi. Hissedemiyordu çünkü. Hiçbir şey hissedemiyordu. Leo'yu özlediğini bile hissedemiyordu mesela. İlk defa bu kadar bütün hislerinden soyutlanmıştı belki de. Hayatı boyunca ilk defa bu kadar hissizdi.

Bir an aradı, geçmişinden. Herhangi bir şey hissedebileceği herhangi bir an. Bora'nın doğumunu düşündü. Nazlı'yı ilk gördüğü günü... Bora'nın, Nazlı'nın hamile olduğunu öğrendiği an'ı... Bora'nın balıkçıdaki vedasını... Nazlı'nın, ona ilk kez *abla* dediği zamanı... Bora'nın o yatta, o patlayan yatta ona sımsıkı sarıldığı saniyeleri... Leo'nun doğumunu düşündü sonra, Aydın'la ilk öpüşmelerini... Bütün öpüşmelerini... İlk ve son sevişmelerini... Aydın'ın yıllar sonra onu yeniden öptüğü geceyi... Hissetmiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu.

Düşündüğü hiçbir şey, herhangi bir his uyandırmıyordu. Sanki başka birinin bedeninde yaşıyor, başka birinin zihnindeki anıları hatırlıyordu.

"Dudağın kanıyor!" dedi Begüm, aniden.

Alt dudağını dişlediğini ancak fark ediyordu fakat canının acısını bile hissetmemişti. Dudağındaki kanı elinin tersiyle silerken, *"Kendine gel Lion!"* diye telkin etti kendini. *"Kendini kaybedersen, kardeşlerini de kaybedersin! Kendine gel!"*

Begüm, "Gel!" diye seslendiğinde, kapının tıklatıldığını ancak fark etmişti. Uzandığı yerden doğrulurken Aydın'la göz göze geldi. Bütün yaşadıklarına, bütün düşündüklerine, bütün acılarına, bütün öfkelerine rağmen, ne zaman Aydın'la göz göze gelse kalbinde bir his belirirdi. Çok eskimiş, hatta zaman içinde arabeskleşmiş bir his. Mehmet'e aşık olduğu zamanlarda bile ve hatta yıllar sonra Türkiye'ye döndüğünde bile yerli yerinde duruyordu o his. Ama şimdi yoktu. Bir hafta önce, 19 Ağustos'un sabahında Aydın kapıyı çaldığında ve ilk göz göze geldiklerinde vardı ama şimdi yoktu.

"Büyük Masa geldi," dedi Aydın, bilgi verir gibi. "Romeo da burada. Silvain'in anlatacakları varmış. Siz de dinlemek istersiniz diye düşündüm."

"Ben istemem," dedi Begüm, omuz silkerken. "Siz, anlattıklarını özetlersiniz bana. Veya doğrudan sonucu söylersiniz."

Begüm'e sorgulayıcılıktan uzak bir merakla baktı Beyza. Williamsburg'a gitmek istemeyişi, bir haber alacaklarına dair heyecansızlığı, Türkiye'ye dönme arzusu bir kaçış mıydı yoksa gerçekten de Bora'yla Nazlı'nın iyi olduklarına yürekten inanıyor muydu merak ediyordu. Fakat bunu soramazdı. Bu durumu her nasıl yaşıyorsa, ona saygı duymak zorundaydı. Yataktan kalktı ve odadan çıkmadan evvel yine Begüm'e gülümsedi.

⚓

Herkesin umudunu bir parça daha kıran şey Bora'nın DNA'sına ulaşılmasıyken, Aydın'ı en çok düşüren alyanslara ulaşılması olmuştu. Kara her neredeyse, alyansların da

orada olması gerekirdi. Eğer hayattaysa, alyansları almak için bile olsa dönerdi, buna ölesiye inanıyordu. Harun, Samet ve Engin de Fransa'ya gelmişlerdi. Büyük Masa'nın üyeleri ve Romeo, salondaki koltuklara geçerlerken, OCTO her zamanki gibi yemek masasında oturuyordu.

Bahar, Çınar'ın hemen yanındaydı. Bu kalabalık, ona bir cenaze evini andırıyordu ve bu durumdan rahatsız oluyordu. Hele ki bugün. Bugün annesini, Fadime Hala'sını, kuzeni Esma'yı, Bülent'i, Ceren'i kaybedeli tam dört sene olmuştu. Harun Abi'sine baktı; Fadime Hala'sı onun annesiydi. Esma, kardeşi. Samet'e baktı. Halasını ve babaannesini kaybettiği günün dördüncü senesinde, Nazlı'yla Bora'yı kaybedip kaybetmemenin telaşında olmanın, Samet'e ne hissettirdiğini düşündü. Bakışları Eren'e çevrildi sonra. O da Anıl'ı kaybetmişti, şimdi Nazlı'yı kaybettiyse, bu daha katlanılır mı geliyordu ona yoksa acısı daha mı katlanıyordu? Gökhan'a baktı sonra. Ceren ve Bora'nın kavuştuğunu mu düşünüyordu mesela? Salona yeni giren Beyza'ya çevrildi bakışları en son. Beyza'nın acısıyla kavrulan Bora'nın gözlerini görmüştü resmen, Beyza'nın gözlerinde. İki çift gözün birbirine bu denli benziyor olmasından ürktüğü sırada, Çınar masanın altından Bahar'ın elini tutmuştu.

"Artık başlayabiliriz sanırım," dedi Çınar. 19 Ağustos'un öğlenine kalmadan, bu patlamanın suikast olması ihtimaline karşılık Benjamin'in peşine düşmüşlerdi fakat onu bulamamışlardı. Silvain, Benjamin hakkında anlatacakları olduğunu söylediği için bir an evvel konuşmak istiyordu. Bu patlamanın bir suikast olma ihtimaline asla inanmıyordu fakat Kara, Benjamin'in peşinde olduğu için, buradan bir iz bulabileceklerini düşünüyordu.

"Evet Silvain?" dedi Gökhan, Çınar'ın hemen ardından. Sabırsızlığı, Çınar'ınkiyle yarışırdı. Sadece, ondan farklı olarak, bu patlamanın bir suikast olduğuna emindi ve tüm konsantrasyonu Benjamin'i bulmak üzerineydi. Benjamin'i bulacak ve hayattaki tüm hıncını ondan çıkaracaktı. Silah kullanmayacaktı, sözü vardı. Elleriyle boğarak Benjamin'i

öldürme fikrine yoğunlaşmıştı daha çok. Durmaksızın Bora'yla kavga ediyordu içinden. *"Silah kullanma demek, insan öldürme demekse, gel de yüzüme söyle lan!"* diyordu en çok. Sık sık. Belki gelir diye.

"Uzatmayacağım," dedi Silvain, herkesle göz teması kurmaya çalışarak. "Romeo, Benjamin'i buldu. Görüştük Benjamin'le."

"Nerede şimdi?!" dedi Bat, hırsla lafa atılarak.

"Öldürdüler," dedi Romeo.

Her kafadan çıkan sesi, Aydın bastırdı. "Bi' dakika! Bi' sussun herkes, bi' dakika!" Bakışları Romeo'ya çevrildi. "Öldürdüler de ne demek?!"

"Benjamin'in yanına gittik," dedi Silvain, gergin bir tavırla. "Bu patlamayla bir alakası olup olmadığını sorduk. Korkağın teki zaten, konuşturmak zor olmadı. O yapmış. Maalesef. Mehmet Şahindağ yaptırmış."

Bazı gerçekler vardı insanın hayatında. Değiştirilmesi pek mümkün olmayan gerçekler. Mehmet Şahindağ gerçeği de öyle bir şeydi işte. Bu salondaki herkesin kafasının içinde gerilere atmaya çabaladığı bir gerçek. O yüzden herkes suspustu ve içeri girmese de merdivenlerin hemen önünde bu konuşmaları dinleyen Begüm de dahil olmak üzere hiç kimse, *ne alaka* diye soramamıştı bile.

Olabilirdi.

Nazlı ile Bora'nın, Mehmet Şahindağ tarafından öldürülmesi, hayatlarının en olası gerçeklerinden biriydi.

"Size getirecektik Benjamin'i," diye devam etti Silvain. "Cezasını siz vermek istersiniz diye. Yolda bir saldırıya uğradık. Benjamin'i koruyamadık o saldırıda. İnfazı gerçekleştirildi."

Kimse sorgulamadı. Kimse herhangi bir şey söylemedi. Herkes Mehmet Şahindağ'ın yarattığı acıların dehlizlerinde, farklı farklı şeyler düşünmeye dalmışlardı. O yüzden, kimse Silvain'in yalan söylediğini anlamadı.

Silvain, görmüş geçirmiş bir adamdı. Büyükelçilik zamanlarında onlarca şey yaşamış, bağlı olduğu Büyük

Masa'da onlarca şeye tanık olmuştu. Ve birçok insan tanımıştı ömrü boyunca. Kara ise tanıdığı herkesten daha farklı bir adamdı. Belki birçok insan Kara için böyle düşünürdü ama çoğunun, Kara'nın gücünden etkilendiği için böyle düşüneceğini biliyordu Silvain. Onun böyle düşünmesine sebep olan, Kara'nın özüydü. Özünü görüyordu, onu ilk tanıdığı günden beri. Kara için her şeyi yapardı.

Silvain'in ağzından çıkan her şey yalan değildi. Romeo, söylediği gibi Benjamin'i bulmuştu. Bunun üzerine de birlikte Benjamin'in yanına gitmişlerdi ve yine söylediği gibi, onu konuşturmuşlardı. Fakat Benjamin'in cümleleri, Silvain'in anlattıklarından çok daha farklıydı.

"Ben bir şey yapmadım!" demişti Benjamin, panik içinde. *"Kara, bana geldi. O benimle görüşmek istedi. Yatı patlatacaksın dedi. Mehmet Şahindağ'ın üzerine kalacak dedi. Emri ondan almış olacaksın dedi. Eğer o emri yerine getirmezsen, zaten ben seni tutuklattıracağım, bu yüzden beni öldüreceksin dedi. 50 Milyon Dolar'a anlaştık. Her ay gönderecek. Bir kaçış planı vardı belli ki. Ben bir şey yapmadım. Patlayıcılar yerleştirildi yata. Patlayıcı dolu yata binmek onun fikriydi. Planladığımız saatten önce patladı yat ama ben bir şey yapmadım."*

Romeo da Silvain de Benjamin'in doğruyu söylediğini anlamışlardı. Göz göze geldiklerinde, aralarında sessiz bir konuşma geçmişti. Bunun üzerine Romeo, belinden çıkardığı silahla bir an olsun düşünmeden Benjamin'i öldürdüğünde, Silvain'in teşekkürü yine sessizce gerçekleşmişti. Benjamin onlara konuştuysa herkese konuşurdu ve Kara'nın hayatta olma ihtimaline karşılık, her şeyin istediği gibi gerçekleşmesi en doğrusuydu. Oyunu bozmayacaklardı. Üstelik Kara, bu oyunu onlarla oynamayı istediyse, bu oyuna eşlik etmek Silvain için büyük bir şerefti.

En nihayetinde Romeo'nun bu davete çağrılmasının nedenini anlamıştı. Çünkü kimsenin ulaşamadığı Benjamin'e o ulaşmıştı ve Kara bunu öngörmüş olmalıydı. Kara'nın

Benjamin'le Büyük Masa'nın yanında buluşmasının, o kumar masasına hiçbir erkeğin oturmasını istememesinin, oturan kadınların Benjamin'e yenilmesini talep etmesinin de bir sebebi vardı ve Silvain bütün bunları kafasında ancak oturtmuştu. Kara, Benjamin'e okların çevrilmesini fakat akabinde de ölmesini arzu etmiş olmalıydı. Bunların hiçbirini sesli bir şekilde dile getirmemişti ama insan, yıllardır stratejik bir oyun oynadığı dostunun hamlelerini muhakkak tanırdı zaten. Kara, Büyük Masa'ya güvenmişti. Silvain'e ayrı güvenmişti çünkü Benjamin o masaya oturmaya gönüllü olduğunda, Kara'nın bakışları Silvain'e değmişti. Bu hamleyi de ancak anlamlandırıyordu Silvain. Aynı zamanda da içten içe dostuna mahcup olmadığı için seviniyordu.

"Umarım iyisinizdir," diye geçirdi içinden. Le Pique gerçekten erken mi patladı, Benjamin işin içinde değilse de işin içinde başka biri mi var, biri belki de Mehmet Şahindağ, Benjamin'i bile ayakta mı uyuttu, Kara ve karısı güvende mi değil mi bilmiyordu. *"Tanrı size iyi davransın,"* diye diledi sessizce.

⚓

Mehmet Şahindağ, hücrenin kapısı açıldığında, önce hayal gördüğünü zannetmişti. Karşısında duran Beyza'ya şaşkınlıkla bakıyordu. Bu şaşkınlık, onu on sene sonra ilk kez gördüğü an'daki şaşkınlığın birebir aynısıydı adeta. Aslında Beyza'yı gönüllü psikolog olarak çalıştığı dernekte ilk kez gördüğünde de böyle şaşırmıştı. O zamanki şaşkınlığı, güzelliği yüzündendi. İlk kez babasının önündeki bir fotoğraf karesinde görmüştü Beyza'yı. Yıllar yıllar önce. Fakat o fotoğraf karesinde görememişti bu güzelliği. Beyza, fotoğraflarından çok daha güzel bir kadındı. Babasının en büyük düşmanının kızının karşısına çıkması kaderin bir işareti değildi de neydi? Ve hâlâ çok güzeldi. Hâlâ. Alnındaki çizgilere, gözlerinin kenarındaki kırışıklıklara rağmen çok güzeldi.

Hayatın, sevdiği kadına cömert davrandığını düşünmüştü Mehmet.

"Yıllar beni yaşlandırırken... Sana sadece yaş aldırıyor," dedi Mehmet, Beyza'nın zift rengi gözlerine bakarken. "Çok güzelsin Beyza!"

Beyza, hissizliğin içinden bakıyordu Mehmet'e. Ondan tiksinmesi, karşısında dururken onu öldürebilecek kadar güçlü bir öfke duyması, her bir zerresinin nefretle dolması gerekiyordu ama hiçbir şey hissetmiyordu. Etrafına baktı. Mehmet Şahindağ'ın tıkıldığı hücreye. Eskice bir ranzayla klozetin olduğu, kötü kokan, karanlık bir yerdeydi bütün hayatını mahveden adam. Bunun biraz olsun içini rahatlatması, onu tatmin etmesi, nefes aldırması gerekirdi ama o, bomboş bakmakla yetinmişti. Ranzanın kenarındaki duvara yapıştırılmış kendi fotoğraflarını görmek dahi, midesini bulandırmıyordu Beyza'nın. Bir de korkmuyordu. Aslında, Mehmet'le değil bir hücrede başbaşa kalabilmek, onun beş yüz metre yakınına dahi yaklaşmaktan korkması gerekirdi ama korku duygusu da diğer bütün duygular gibi terk etmişti Beyza'yı.

"Nazlı ve Bora'ya herhangi bir şey yaptın mı?!" diye sordu Beyza, yüksek çıkan bir sesle.

Mehmet, Beyza'nın aralarına koyduğu mesafenin farkındaydı ve bu mesafeyi aşmamak için sabrediyordu. Ona doğru bir adım dahi atarsa bağıracağını ve gardiyanların kapıyı açıp, Beyza'yı dışarı çıkaracaklarını biliyordu. *"Yeter ki biraz daha fazla göreyim..."* diye geçirdi içinden. Tuttu kendini, ona yaklaşmadı. "Nazlı ve Bora'ya herhangi bir şey yapmak için bir sebebim kalmadı," dedi, dümdüz bir sesle.

Beyza'nın kaşları havalandı. "Niye?" diye sordu. Başını inanmaz gibi iki yana salladı. "Bora, senin en büyük düşmanın değil mi?!"

"Düşman..." dedi Mehmet, düşünür gibi. "Kimdir düşman?" diye mırıldandı, kendi kendine. Cevabı zaten biliyormuş gibi gülümsedi. "Seni, bir hücreye tıkan kişi mi mesela?" Yeşil gözlerini kararlılıkla Beyza'ya dikti. "Bora benim düşmanım, evet. Ama benim en büyük düşmanım sensin Beyza. Senin yüzünden buradayım çünkü."

"Buraya hapsedilmen yerine, geberip gitmeni dilerdim!" dedi Beyza.

Mehmet, Beyza'nın bu cümleyi büyük bir inançla, umutla, en büyük dileği buymuş gibi söylediğini fark ettiğinde öfkelenmişti fakat hareket ederse Beyza'nın gideceğine öyle bir şartlanmıştı ki kılını bile kıpırdatmadı.

"Bil ki, seni almadan hiçbir yere gitmeyeceğim!"

Beyza, karşısındaki adamın öfkesinin farkındaydı ama bunu umursayacak değildi. "Nazlı ve Bora'ya bir şey yaptın mı diye sordum!" dedi, sertçe.

"Beni hiç mi sevmedin Beyza?" diye sordu Mehmet, onu hiç duymamış gibi.

Beyza'nın kısa bir anlığına gözleri kısıldı. Mehmet'in tedavi edildiğini biliyordu fakat bu tedavinin etkili olmaya başlayıp başlamadığını bilemezdi. Bu karanlık hücrede çok da sağlıklı bir tedavinin gerçekleşmesinin mümkün olmadığından emindi sadece. Üstelik, duvarda fotoğrafları varken. Buraya girmesine izin veren Mehmet Bey söylediği için biliyordu, ödül fotoğraflarıydı bunlar. Mehmet Şahindağ'ın verdiği her önemli bilgiye karşılık bir fotoğraf. Karşısında, akıl sağlığı yerinde olmayan, doğru düşünemeyen ve çarpık düşüncelerine ölesiye bağlı bir adam vardı ve onunla iletişim kurmaya çalışmak çok zordu.

Oysa, bir zamanlar sevmişti Mehmet'i. Gerçekten. Akıl sağlığının yerinde olmadığını bilmediği zamanlarda. Babası, Mehmet'in babasını öldürünceye ve Mehmet'le olamayacaklarına ikna oluncaya kadar. Aydın, bir yılbaşı gecesi, Beyza'nın odasına gelip eski gönül ağrısının tepmesine neden oluncaya kadar ya da. Mehmet, annesiyle babasını öldürünceye ve onu kardeşleriyle tehdit edinceye kadar önem verdiği biriydi.

"Bu kadar büyük bir yanlışı nasıl yaptım?" diye mırıldandı. Bugüne kadar defalarca kez bu soruyu sormuştu kendisine fakat ilk kez Mehmet'e de soruyordu. "Nasıl anlamadım hasta olduğunu? Nasıl aşık oldum sana? Nasıl sevdim seni?" Beyza, bu soruların cevaplarını aramıyordu ama bu soruları

Mehmet'in yüzüne kusmaya bu denli ihtiyacı olduğunu ancak fark ediyordu. "Babamdan, Aydın'dan, yaşadığım hayattan, kandan, cesetten, silahtan tiksinirken... Sana nasıl çekildim? O silahı senin asla eline almayacağına nasıl inandım? Beni nasıl kandırdın sen? Yalnızca beni değil, hepimizi. Bora'yı ve Gökhan'ı da..."

"Ben yalnızca seni sevdim," dedi Mehmet, bir dua dillendirir gibi bir kutsanmışlıkla. Bu hayatta inandığı ve bildiği tek gerçek buydu. "Bizi ayırmak isteyen herkesin karşısında durdum. Sen de sadece beni sev istedim. Ama seni bana karşı doldurdular hep. Beynini yıkadılar. Seni benden uzaklaştırdılar. Seni, benden almak istediler Beyza. Seni benden almak isteyenin eceli oldum. Ama sen bana bir daha hiç yaklaşmadın. Tepkisizleşmiştin. Bana karşı tepkisiz kalmıştın. Yalnızca seni cezalandırdığımda tepki veriyordun. Ve ben, seni cezalandırmayı bile sevdim Beyza, sırf gözlerinden akan yaşlar sadece benim için olsun diye. Çünkü sen, en çok beni sevmek zorundaydın. Çünkü senin sevgin, bana çok iyi geliyordu."

Buraya gelmeden de bu görüşmenin çaresiz bir görüşme olduğunu biliyordu aslında Beyza. Sadece şansını denemek istemişti. Mehmet, sorduğu sorulara cevap vermiyordu, vermeyecekti ve her neye kilitlenip kaldıysa, o konu hakkında konuşacaktı. Bunu, Mehmet'le sevgiliyken hiç fark etmemişti ama aslında sonradan düşündüğünde, sağlıklı düşünemediği o zaman da belliydi. Fakat maalesef, o günlerde, hiç o taraftan bakamamıştı ve belki de zaten Mehmet'in hastalığı o zaman bu kadar ilerlememişti de.

Telefonunu hemen açmadığında kaygılanırdı Mehmet. Mesajına biraz geç cevap verdiğinde bunun konusunu muhakkak geçirirdi. Beyza'yı itecek kadar sert ya da özgürlüklerini kısıtlayacak kadar keskin bir yerden değil ama laf arasında, şakayla karışık. Eve mutlaka bırakmak isterdi Beyza'yı, bu sorun olacaksa babasının adamlarından biri alsın isterdi. Kıskanırdı bir de. Herkesten. Bazen, babasının adamlarından bile. Aydın'dan da. Aydın'ın onu almak

zorunda olduğu zamanlarda, onu rahatsız edip etmediğini sorardı mesela.

Sürekli olarak birilerinin Beyza'ya baktığını dile getirirdi. *"Güzelsin çünkü... Ondan..."* derdi, tatlı tatlı. "*Ama benimsin. Ancak öyle bakıp dururlar işte."*

Bir plan yaptığında muhakkak olsun isterdi, Beyza onun için zaman yaratsın, ailesini öne sürmesin. Kırılırdı, bozulurdu ve Beyza, kalbinde hissettiği bütün duyguların esiri olur, Mehmet'in manipülasyonuna yenik düşerdi, manipüle edildiğinin farkında bile olmadan. Hiç kavgacı bir yapısı yoktu Mehmet'in, küfretmezdi bile mesela Aydın gibi. Mafyadan nefret ederdi. Silahtan da. Kan görmeye dayanamazdı. Öyle söylemişti. Beyza'nın parmağının ucu kanadığında, yüzü buruşmuştu bir keresinde, gözleriyle görmüştü Beyza bunu. Öyle incecik nüanslar vardı ki Mehmet'in davranışlarında, normal, düzgün, aşık bir adamla beraber olduğunu sanmak, bu hayatta başına gelen en korkunç şeydi.

Annesiyle babasının ölümünden sonra ona gitmek zorunda kaldığı günden sahte ölümüne kadar, buna benzer an'ları o kadar çok yaşamıştı ki. Beyza bambaşka bir şey söylüyordu fakat Mehmet, bambaşka bir konuya kilitlenip kalıyordu ve ısrarla, kendi kendine konuşuyordu. Bazen avaz avaz bağırırdı, bazen Mehmet'i sarsıp kendine getirmeye çalışırdı. Ve her defasında da kendini kaybedişlerinin bedelini öderdi. Unutmak istediği o kadar çok anısı, bedeninde hatıra o kadar çok iz vardı ki... Ama şimdi, o günleri düşünmek dahi Beyza'ya hiçbir şey hissettirmiyordu.

"Aydın Demir'in karısı olmak nasıl bir duygu?! Mutlu musun onunla?!" diye sordu Mehmet.

Bu soruyu sormak, bu hayattaki en zorlandığı şeylerden biri olmuştu Mehmet'in. Beyza'yı başka birinin kollarında, başka birini öperken, başka biriyle sevişirken hayal edemiyordu. Hele başka birini sevdiğini... Eskiyi düşünüyordu sık sık. Beyza'nın henüz Mehmet'e aşık olmadığı ve ona, Aydın'a olan aşkını anlattığı günleri.

Kıskanıyordu. Çok kıskanıyordu. Bu kıskançlık, beraberinde müthiş bir ızdırap getiriyordu Mehmet'in kalbine. Beyza öldüğünde dahi böyle bir acı hissetmemiş olabilirdi. Öldürmek istiyordu hem Beyza'yı hem de kendini. Aynı anda. Çünkü sevenler, beraber ölmeyi hak ediyorlardı. Ve onlar, çok sevmişlerdi birbirlerini. Hikayelerine layık gördüğü en güzel son, buydu.

Beyza, *"Çok mutluyum!"* dese Mehmet'i hırslandıracak; *"Hiç mutlu değilim!"* dese, Mehmet'in aklına gereksiz yere bir düşünce sokacaktı. İnce bir ip üstünde yürüdüğünün bilincindeydi ve bu soruyu da duymazdan gelmek zorundaydı.

"Mehmet!" dedi bağırarak. "Sana tek bir soru sordum! Nazlı ve Bora'ya bir şey yaptın mı?! Tek bir soru! Bana cevap ver!"

"Her gün gelip, bana bu soruyu sorar mısın Beyza?" diye sordu Mehmet. Yüzüne keder üşüşmüştü. "Eğer benden özür dilersen... Eğer yeniden beni seversen... Seni affederim. İkimizin de yaşamasına izin veririm." Beyza, şaşkınlıkla baktı Mehmet'e. "Çok güzel bir evimiz olur. Hep hayal ettiğin gibi aydınlık bir ev. Deniz kenarında. Eğer istersen Leo da bizimle yaşar. Tüm samimiyetimle söylüyorum bunu. Ona iyi bir gelecek hazırlarım."

Beyza duyduklarına inanamıyordu; Mehmet, bir hücrede olduğunun ve müebbete mahkum edildiğinin farkında mıydı?

"Canın cehenneme!" dedi Beyza, bıkkınlıkla. "Buraya gelmek de yaptığım başka bir hataydı!"

Arkasını döndü, kapıya doğru yürüdü. Tam gardiyanların gelmesi için kapıya vuracaktı ki, Mehmet'in sesiyle eli havada asılı kaldı.

"Nazlı ile Bora mı demiştin?"

Beyza derin bir nefes alarak yeniden Mehmet'e döndü.

"Yat patlamış... Başın sağ olsun... Onlar, bizim için hayal ettiğim sonu, bizden önce yaşadılar hayatım."

Kaybettiği bütün hisler birden çöktü Beyza'nın kalbine. Aniden. Bu kadar çok his, baskılıyordu kalbini. Ölüme ilk kez

bu kadar yakın hissederken, son hatırladığı şey Mehmet Şahindağ'a saldırdığıydı.

⚓

Çınar, Gökhan ve Aydın, Mehmet Bey'le birlikte bir odadalardı. Kim ne derse desin Çınar bunun bir suikast olabileceğine inanmıyordu. İçinde bastıramadığı bir ses vardı ve bu ses, patlamanın tümüyle Bora'nın planı olduğunu söylüyordu. Mehmet Şahindağ'ın hedefe yerleşmesi de planın tıkır tıkır işlediğini düşündürüyordu Çınar'a. Fakat Mehmet Bey'in karşısında, olması gerektiği gibi rol yapmış, korkularını dile getirmiş ve Nazlı'yla Bora'nın başına her ne geldiyse öğrenmek zorunda olduklarını acıyla haykırmıştı.

Gökhan ise Çınar'ın aksine rol yapmıyordu. Öldüğünden emindi kardeşiyle karısının. Ve yeğeninin, Ada'nın. Gözleriyle gördüğü bir ölümdü çünkü bu. İntikam alması gerekiyordu. Benjamin infaz edildiyse, Mehmet Şahindağ'ı öldürecekti. Zaten Mehmet Şahindağ'ı öldürme isteği yeni bir istek değildi ki Gökhan için. Gecikmiş bir meseleydi bu. Geç kalmışlardı. Onu çoktan öldürmeleri lazımdı. Fakat bundan da evvel yapılması gereken şeyi yapmak için gelmişti buraya; Aydın, Beyza ve Çınar'dan farklı olarak. Mehmet Bey'le açık açık konuşmaya.

"Ne Bora'nın ne de Nazlı'nın bir mezarı olmayacak!" diye buyurmuştu, acı içinde. *"Yalandan, boş bir toprağa kimse sembolik bir anlam yüklemeyecek! Baştan anlaşalım, bize bunu dayatmayacaksınız! Basına engel olun artık! Sussunlar! Yazmasınlar, yayınlamasınlar! Kimse öldüler diye bahsetmesin onlardan! Benim kardeşim de karısı da denizlere açıldılar! Evleri deniz onların, o kadar!"*

Mehmet Bey'in ne düşündüğünü Aydın da Çınar da anlayamamıştı ama Gökhan'a acıyarak baktığı birkaç saniye, ikisinin de gözlerinden kaçmamıştı. Çınar, Gökhan'ın perperişan olduğunun farkında olmasına rağmen, herhangi bir şey yapamıyordu. Nazlı'yla Bora'nın ölmemiş olma ihtimallerini dile getirmeye dahi çekiniyordu. Patlamak üzere olan bir bombadan farkı yoktu Gökhan'ın ve Çınar, dikkatini

kendine çekmek istemiyordu. Sessiz kaldığında en azından yanında kalabilirdi ama onunla polemiğe girmeye kalkarsa, ona kendi düşüncelerini aşılamaya kalkarsa, onu bir şeye inandırmaya kalkarsa ters teperdi ve bir daha asla onun yanına yaklaşamazdı. Yanına yaklaşamazsa da onu kontrol edemezdi. Her şeyi yapabilirdi Gökhan. Bora'ya bir şey olduğunu düşünen Gökhan, kendini bile öldürebilirdi. Ne pahasına olursa olsun Çınar, Gökhan'ı gözetimi altında tutması gerektiğini düşünüyordu.

Aydın'ın düşünceleri, Çınar'ınkinden farklıydı. Gökhan'ın kendine zarar vermeyeceğini biliyordu çünkü kardeşini çok iyi tanıyordu. Gökhan, inandığını söylediği ölümü hayatı boyunca kabul edemeyecekti. Hayatını, Bora'ya kendini affettirmeye adayacaktı. Bora yanında olsun ya da olmasın, Bora'nın kendisini takdir edeceği şekilde yaşayacak ve Nazlı ile Bora'yı da daima yaşatacaktı Gökhan. Aydın, Ceren'in ölümüne tanıklık etmiş Gökhan'ı görmese, belki bu kadar emin olamazdı bu düşüncesinden. Fakat vicdan azabının her an bir gölge gibi Gökhan'ın peşinden sürükleneceğini de biliyordu ve işte, bundan onu kurtarmak için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. *"Kara, bunu da bilirdi..."* diye düşünmekten kendini alamadı.

Gökhan'ın telefonu çalarken, kolundaki saate baktı Aydın. Aklı fikri Beyza'daydı. Mehmet'le Beyza'nın karşı karşıya gelmesi fikri, karşı çıkabileceği bir fikir olmamakla beraber, bundan rahatsızdı da. Mehmet'in Beyza'nın adını anmasına dahi tahammülünün olmamasının yanı sıra, bunun Beyza'ya iyi gelmeyeceğini biliyordu. Zaten Beyza'nın iyi olmadığını da biliyordu. Şu an Gökhan'dan daha çok Beyza için endişeleniyordu. Beyza'nın gözünden damla yaş düşmemesini normal bulmuyordu. Kendi de emin değildi Kara'yla yengesinin ölüp ölmediğinden ama herkesin içine bir *acaba* yayılırken, Beyza'nın bomboş bakışlarını yadırgıyordu. Begüm kendini ölmediklerine en azından inandırmıştı ama Beyza'nın ölmediklerini düşündüğünden de

emin olamıyordu. Yeniden saatine baktı, zaman geçmek bilmiyordu. Bu kadar uzun ne konuşuyor olabilirlerdi ki?!

Gökhan koridora çıktığında, sadece numaranın göründüğü ve kim olduğunu bilmediği Amerika'dan gelen çağrıyı yanıtladı. "Alo?"

"Merhaba... Rahatsız ediyorum ama..."

Gökhan kesik bir nefes verirken içi dışı yine pişmanlıkla dolmuştu. "Merhaba Hande," dedi, sakince. Telefondaki kişinin Naz'ın bir zamanlar da olsa en yakın arkadaşlarından biri olduğunun bilinciyle.

"Haberlerde gördüm..." dedi Hande. Sesinden ağladığını anlamıştı Gökhan. Ortak bir acıyı paylaşıyorlardı, bunun da farkındaydı. "Doğru mu değil mi bilemedim... Ve senden başka arayabileceğim kimse yoktu."

"Senin de hayatını siktim..." demek istedi Gökhan, duyduklarının doğru olduğunu söylemek yerine.

Eğer bunu diyebilseydi, *"İlk yaşadığımız güzel, heyecanlı, derinlere gömdüğüm ukdeyi bana unutturacağını sandığım, senin derinlerinde de bir ukde olduğunu bildiğim için kendimi rahat hissettiğim, belki de aynı hislerle sonsuza dek devam edebilecek bir birliktelikti..."* diye devam ederdi muhtemelen.

"Fakat sonra yeniden, sakladıklarım yüzünden terk edildim. Saklamak benim suçumdu, sakladıklarımı ortaya çıkaran kişinin değil. O çocuğu aldırma isterdim Hande. Bugün, hâlâ böyle düşünüyorum. Eğer baba olsaydım, gerçek bir amacım olurdu yaşamak için. Bencilce bir duygu biliyorum. Sen gittin. Naz'a değer verdiğin için. Gidişine saygı duydum. Ve sonra seni kendi öfkeme, kendi nefretime, kendi aptallığıma esir bıraktım. Çünkü seninle bir çocuğumuz olabileceği fikri, seni hiç unutturmuyordu bana. Çünkü yalnızdım. Çünkü Ceren de gitmişti. Çünkü bir gün sen de ölürsen, daha çok acı çekmekten korkmuştum. En yakın arkadaşınla aranı ben açtım Hande. İstemeden diyemem çünkü umurumda bile değildi. Seni hem hayatımda tuttum hem de seni hep Ceren'le kıyasladım. Her

şey öyle karışmıştı ve ben bu karışıklıkta öyle kaybolmuştum ki yalnızlıktan da çok korktum. Özür dilerim. Bütün bunlar yetmedi, senin arkadaşınla çok iyi arkadaş oldum. Ve evet, Naz öldü. Kalbi durmadan evvel senden çok uzaktaydı ama bana çok yakındı."

"Naz, her şeye rağmen, onun için endişelenmene mutlu olurdu..." dedi Gökhan, kafasının içindeki sesleri sustururken.

"Doğru mu?" diye sordu Hande, bir kez daha.

Fakat Gökhan bir cevap veremeden, Beyza'nın attığı çığlık Hande'nin kulaklarına ulaşmıştı.

⚓

Beyza adımlarını sürükleye sürükleye, yanında bir gardiyanla birlikte, Aydın ve Çınar'ın olduğu odaya kadar gelmişti. At kuyruğu yaptığı saçı bozulmuştu ve kolunda Mehmet'in parmak izleri vardı. Aydın, ona doğru bir adım atıp neler olduğunu soracakken, Beyza'nın ağzından çıkan tek kelimeyle, bir an için kalakalmıştı.

"Ölmüşler."

Aydın ve Çınar, henüz Beyza'nın kelimesini idrak edemezken Beyza dizlerinin üzerine düşmüştü. Feryat figan, "Ölmüşler..." diye sayıklıyordu.

Çınar ne düşüneceğini bilemezken öylece Beyza'ya bakıyordu. Gökhan gibi. Gökhan telefonu kapatmış, odanın kapısına kadar gelmişti ve bakışlarını Beyza'dan çekemiyordu. Yalnızca Aydın bütün cesaretini toplayarak Beyza'nın yanına gidebilmişti. Aynı onun gibi dizlerinin üzerine çöküp başını göğsüne bastırmıştı. Ölümün acısı, başını koyacak bir yer bulamadığında katlanılmaz oluyordu, kendinden biliyordu, başını koymaya ne bir omuz ne de bir göğüs bulamayışından.

Gökhan zorlukla yutkunurken Beyza'dan çektiği bakışlarını Aydın'la Çınar'a çevirdi. Biriyle biyolojik, biriyle de gerçekten kardeş olmak dışında, bir ortak özellikleri daha olduğunu düşündü. Hem Beyza'nın ölümünü yaşayan Bora'yı; hem de Bora'nın ölümünü yaşayan Beyza'yı görmüşlerdi. Bu öyle

tuhaf, öyle ironik ve öyle trajikomikti ki. Mecali olsa gülerdi belki de saatlerce.

Bakışları yeniden Beyza'yı bulduğunda, "*İyi ki Aydın var..."* diye geçirdi içinden. Sonra yine Bora geldi aklına. *"Keşke sarılsaydın amına koyayım,"* dedi sessizce. *"Bir kere şu kadına sarılsaydın lan ölmeden!"*

Beyza ise yalnızca kardeşiyle sarıldığı o an'ı düşünüyordu feryat figan ağlarken. Kalbinden bir parça kesmişlerdi sanki, öyle çok kanıyordu ki içi, sanki kalbi dursa ancak geçerdi bu acı. Dursun istiyordu kalbi. Bugüne kadar anladığını sanıyordu ama bazı şeylerin yaşamadan anlaşılmadığını asıl, yeni anlıyordu. Sahte ölümünden sonra Bora'nın ne hissettiğini, ilk kez bu kadar iyi anlıyordu, tüm benliğiyle. Bora nasıl dayanmıştı buna on koca sene?! Gözünden sakındığı oğlu dahi aklının ucuna gelmiyordu attığı çığlıkların arasında, onu dahi düşünmeden yaşamına son verebilecek kadar dipte hissediyordu kendini. Bora, nasıl yaşamıştı on koca sene? Kendi nasıl yaşayacaktı? Kalbinden bir parça kopmuşken, nasıl nefes alabilecekti?

"Özür dilerim..." diye haykırdı.

Şimdi olsa, bu acıyla geçmişe dönme şansı olsa, aynı şeyi yapamazdı.

Mehmet onu kardeşlerinin hayatıyla tehdit ettiğinde, *"Kardeşim ölsün ama kalbinden kopmuş bir parçayla yaşamasın..."* derdi.

Ölmenin bile, eksik yaşamaktan daha iyi olduğunu yalnızca birkaç saniyede anlamıştı.

Leo'nun, canının, hayattaki en özel varlığının dahi hiç dünyaya gelmemesine bile razıydı.

⚓

Tarabya'daki köşk, daha evvel de böyle büyük kalabalıklara ev sahipliği yapmıştı. Gülsüm, bu kalabalığın baş köşesindeydi. Salondaki herkes, bugünün 25 Ağustos olduğunun farkındaydı ama farkında değillermiş gibi birbirlerine oynuyorlardı. Gülsüm'ün şu an Trabzon'da, evinde olması ve kızının, torununun, gelininin ve küçük

damadının seneidevriyesi için mevlit okutması gerekiyordu. Çınar, bulduğu ilk fırsatta, baş başa ve açık açık konuşmuştu Gülsüm'le. Bu bir oyun olabilirdi ama olmayadabilirdi. Bilmiyorlardı. Ve belli ki uzunca bir süre de bilemeyeceklerdi. *"Kendinizi bırakmayın Gülsüm Hanım,"* demişti Çınar, içten bir tavırla. *"Kara'ya güvenin. Ve dua edin. Bir yerlerde, mutlu bir şekilde yaşıyor olsunlar."*

Nurcan ve Osman'ın da bugün için planı, Anıl için mevlit okutmaktı ve fakat herkesin İstanbul'a dönmesiyle birlikte burada toplanılmıştı. Nurcan için için ağlıyordu. Ama oğluna, ama oğlundan ayırmadığı Naz'a. Anıl'la Naz küçükken, büyüdüklerinde evleneceklerini düşünürdü. Defalarca kez, Anıl'ı tenkit etmiş, Naz'ın kıymetini bilmesini söylemiş, ondan daha iyi bir gelin hiçbir zaman hayal edememişti. Naz'ın oğlunu nasıl sevdiğini, nasıl yandığını, nasıl eridiğini gördükçe üzülüyordu ama oğlunun, *"Anne, Naz benim kardeşim gibi!"* söylemleri yüzünden, elinden bir şey gelmiyordu. Anıl'ın kendini kandırdığını hissediyordu fakat annesi bile olsa, eğriyle doğruyu ayırmasına yardımcı olamıyordu. Hayat, hiç hayal etmediği şekilde akmıştı Nurcan'ın. Anıl'ın seçimleri kötüydü ve oğlu en büyük kazığı kendine atmıştı. Fakat Naz için seviniyordu. İlk gördüğü andan itibaren, Bora'yı çok sevmişti. Oğlunun hayatını kurtarmıştı Bora, Naz gibi. Her gün dua ediyordu onlar için. Mutlu olsunlar diye. Yıllar sonra yeniden kavuşmuşlardı, Naz hamileydi ve artık mutlu olacaklardı. Şimdi ise oğlunun ölümünün dördüncü senesinde burada, Naz ve Bora'nın da arkasından gözyaşı dökmek ağrına gidiyordu.

Vesile, Melek, Canan ve Özcan gergin bir bekleyişle geçen bir haftanın sonunda, gözleri yaşlı yaşlı ulaşmışlardı Tarabya'ya. İçleri cayır cayır yanıyordu ve ağızlarından tek kelime çıkmıyordu. Onlarla konuşma görevini de Aydın üstlenmişti. *"Ölmüş de olabilirler ölmemiş de olabilirler,"* demişti Aydın, dürüstçe. *"Ölmemiş de olsalar, ölmüşler gibi düşünebilirsiniz. Çünkü bir daha onları göremeyeceğiz hiçbirimiz. Yani ölmemişlerdir umarım. Hepimiz bunu*

diliyoruz. Ama bizim için ölmüş gibiler." Aydın'ın kafasının karışık olduğu ve işin içinden bir türlü çıkamadığı belli düşüncelerini anlamak güçtü ve şu an hiçbirinin kafası bu kadar karışıklığı alamazdı.

Semra, haberi duyduğu andan itibaren, Vedat'la Zeynep'i kaybettikleri günü düşünüyor ve zihnini bir türlü bugüne getiremiyordu. Osman, Masal, Gürkan ve Tuba, Semra'ya destek olmaya çalışsa da onlar da dağılmış durumdaydı. Demir, Esin'le yan yana oturan Masal'ın kucağında, her şeyden habersizce etrafına bakınırken; Begüm, tüm bu kalabalığı hem anlayışla karşılıyor hem de bu kalabalıktan hiç mi hiç hoşlanmıyordu.

Begüm gibi hisseden bir diğer kişi de Filiz'di. Ailesinin diğer fertlerinden olan Harun'a, Emel'e, Samet'e, Sevim'e, Engin'e, Bahar'a ve Sultan'a kıyasla, bugün burada toplanmayı ve oturup ağlaşmakla ağlaşmamak arasında sıkışıp kalmayı yersiz buluyordu. Yokluğunun dikkat çekmeyeceğini bilse, bir bardak rakı doldururdu kendine ve her zaman yaptığı gibi Kemal'le dertleşirdi. Belki de hazır buradayken müştemilatta içerdi rakısını. Kemal'le daima birlikte olduğu yerde onu daha iyi hissederdi. Bora ile Nazlı öldü mü ölmedi mi bilmiyordu ama öldülerse de beraber ölmüş olmaları fikrine tutunarak kendini avutuyordu. Birinden birinin hayatta kalmasının daha kötü olduğunu belki de en iyi o biliyordu.

Bear, Falcon, Lizard ve Bat, büyük yemek masasında oturuyorlardı. Hepsi başka başka düşüncelere dalmıştı ama hepsinin düşüncelerinin ortak noktasında Nina vardı. Birinden biri daha az sevmiyordu Nina'yı, hepsinin biriciğiydi. Ne çok günler, ne çok geceler geçirmişlerdi beraber. Gülmüşler, eğlenmişler, içmişler, dans etmişler, ağlamışlar, dağıtmışlar, birlikte büyük bir mücadele vermişlerdi. An geliyor, Nina'nın asla ölmeyeceğine inanıyorlardı ve an geliyor, *acaba* diyorlardı. Kara'ya güveniyorlardı ama hayatın adaletsizliğini de çok iyi biliyorlardı.

Bat'in bakışları sık sık Begüm'e değiyordu. Begüm, abisiyle Nazlı'nın öldüğünü reddediyordu. Bu bir plandı, buna inanıyordu. Fakat gerçekten öldülerse bile Begüm buna inanmayı asla bırakmayacakmış gibi duruyordu. İyi miydi, kötü müydü anlamıyordu Bat. Onun için ne yapabileceğini bilmiyordu. Elinden gelen tek şey, Begüm'ü kendine çekip sımsıkı sarılmaktı ve bunu yapmayı deli gibi istiyordu, kendisinin de buna ihtiyacı vardı ama şu an, bunu yapmak haddi değilmiş gibi hissediyordu.

Eren buradaydı. Ailesiyle beraber. Ve Eren, kendinde nasıl bir had bulduysa, Begüm'e sımsıkı sarılmıştı. Bat, onun Begüm'ün etrafında dolaşmasından rahatsız oluyordu. Eski kocası olduğu için değil, Eren'e karşı genel bir rahatsızlığı vardı. Nina'nın etrafında olmasından da hoşlanmamıştı daha evvel. Fakat hissettiği her şeyi şu an bastırıyordu. En çok da Nina'ya duyduğu saygıdan. Çünkü Eren'in gözlerinde gördüğü acı gerçekti. Eren, Nina'nın daha eski arkadaşıydı ve Kara'yla da öyle ya da böyle bir hukuku, ortak bir geçmişi vardı. Belli ki Eren, Kara'yı da çok seviyordu. Bat de seviyordu Kara'yı. Daha tanımadan zaten seviyordu ama tanıdıkça daha çok sevmişti.

"Benimle göz teması kurmaktan kaçınan adamlardan pek hazzetmem," demişti Kara, evlilik yıl dönümü kutlamasında. Bat, bardan içkisini alıp oradan ayrılmayı hedeflediği daha doğrusu Kara ile konuşmak gibi bir şey planlamadığı için afallamıştı. *"Böyle konuşmalardan da hazzetmem açıkçası. Ama gitmeden birkaç çift söz etmem gerek. Gidişime çok büyük bir anlam yükleme. Hele ki nasılsa Kara da gitti ve meydan bana kaldı diye, sakın düşünme."*

Bat gülümsemişti birden. "*Kara..."* demişti, bütün samimiyetiyle. "*Sen ölsen, ben yine de meydan bana kaldı diye düşünmem, düşünemem. Bilirim ki Begüm'ü her zaman, bir şekilde gözetirsin."*

"Pek gözetemeyeceğim bu kez ama..." demişti Kara, ardından da derin bir nefes vermişti. *"Kardeşimle, sakın gönül eğlendirmeye kalkma!*"

"Eğer isterse evlenirim," demişti Bat, ciddiyetle.

Bat, Kara'nın gülmesini beklemiyordu. "*Gönül eğlendirmemek, evlenmek mi demek?"*

"*Ne demek?"* diye sormuştu Bat, şaşkınlıkla. "*Siz Türkler için öyle değil mi?"*

"Irkçı mısın sen?" diye sormuştu bu kez de Kara. Bat ise hızlıca başını iki yana sallamıştı. "*Ama neyse... Evlilik fikrini düşünmen, ciddiyetini gösterir. Ben gerisini Begüm'e söylerim. Seninle konuşmam bitti."*

"Neyi söyleyeceksin?" diye sormuştu Bat, merakla.

"*Evlenmemesini*," demişti Kara, doğrudan.

Bat, onun ciddi olup olmadığını anlamamıştı. Evlenmek gibi bir niyeti de yoktu zaten. Ama gönül eğlendirmek gibi bir niyeti hiç yoktu. Bütün arkadaşlarının inandığının aksine, amacı Begüm'le yatmak değildi. Yani bunu tabii ki istiyordu fakat sadece bunu istemiyordu. Begüm'le sohbet etmek, dans etmek, film izlemek, dünyanın en güzel yerlerini onunla dolaşmak istiyordu. Eğleniyorlardı birlikte. Güzelliğinin yanı sıra gizemli bir çekiciliği vardı Begüm'ün ve en çok da buna tutulmuştu.

Bütün bunları Kara'ya da söylemişti, alenen.

Kara ise sadece başını sallamış ve duyduklarından hoşlanmamışçasına ayrılmıştı Bat'in yanından. Bat, bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi anlamamıştı. Daha sonra, ilk kez beraber oldukları gece, bunu Begüm'e anlatmıştı ve Begüm yalnızca kahkaha atmıştı. O da bir şey söylememişti *iyi* ya da *kötü* diye. Annie de. Sergio da. Kimse Bat'in içini rahatlatmamıştı ve bugün Kara yaşıyor olsa, karşısına çıksa, ilk bunu sorardı. *"İyi bir şey miydi, kötü bir şey miydi?"* diye. Keşke Nina burada olsaydı. O kesin bilirdi, tanırdı kocasını çünkü ve Bat'e söylerdi. Bir de Eren hakkında konuşabilirlerdi Nina ile, çünkü Bat kimseye söylemese de ve kimseye belli etmese de Begüm, Demir ve Eren'in hep bir aile olacak olmalarını bazen çok kıskanıyordu.

Eren, bitmek bilmeyen 25 Ağustos'u tanımlayacak olsa ancak *renklerin çekilmesi* derdi herhalde. Anıl'ı, bu hayattaki

hiç kimseyi özlemediği kadar çok özlüyordu çünkü her şey, onun gidişiyle başlamıştı. Mavi çekilmişti o gün içinden. Mavi çekilince denizler de silinivermişti. Şimdi de yeşil. Ağaçlar da yoktu artık. Doğanın tüm güzelliği, doğup büyüdüğü Ege, Eren'i tümden terk etmişti. *"Ben ağaçlarım, o denizler. Ege'yiz biz,"* diye gezen o küçük kızı, şimdi daha iyi anlıyordu.

Çınar'ın telefonu çalınca, Begüm oturduğu yerde dikleşmişti. "Efendim babaanne?" diye açtı Çınar Abi'si telefonu, yemek masasından kalkarken. "İndiniz mi uçaktan?" diye sordu ve salondan çıktı.

Begüm, her çalan telefonda *abim mi arıyor, Naz mı arıyor* diye umutlanmayı ne zaman bırakacaktı acaba?

Aydın da aynı Begüm gibi hattın ucunda Nagihan Akbulut olduğu için hayal kırıklığına uğramıştı.

⚓

Anılar herkesin üstüne boca olurken, Beyza bütün anılarından kaçmak için haplara sığınmıştı. Uykuyla uyanıklık arasındaki bir sürüncemedeydi. *"Abla, ölmek tam olarak nasıl oluyor?"* diye soran kardeşini düşünmemek için uyumak istiyordu.

"Uyuyalım... İnsan uyudu mu her şeyi unutur," derdi *Şeker Portakalı*'nda, kardeşiyle satır satır beraber okudukları ilk kitapta.

Ama uyuduğunda her şeyi unutamamıştı bu kez, kabus görmüştü. Nazlı ölüyordu kabusunda, Beyza'nın kolları arasındaydı ve uzaklarda durmaksızın ağlayan bebeğin sesi Beyza'nın kulaklarını sağır ediyordu. Gözlerini açtığında bile gitmemişti bebeğin sesi. Bu sese, Bora'nın *"Abla..."* diye seslenişleri karışıyordu. Öyle güzel *abla* diyordu ki Bora, bunu bir kez daha duyabilmek için neler vermezdi Beyza. Fakat artık çok geçti. Eskimiş videolarda kalmıştı bu hitap yalnızca.

Beyza'nın başı, Gökhan'ın göğsüne yaslıydı. Bora'nın yatağına uzanmışlardı. Aslında ikisi de yalnız kalmak isterdi. Eğer yalnız kalmayacaklarsa da şu an, en çok birbirlerini

görmek istemezlerdi. Fakat ikisi de buraya gelince, ikisi de birbirini kovamamıştı. Çünkü ikisi de birbirlerinin burada olmaktan başka çareleri olmadığını biliyorlardı. Beyza ve Gökhan, iki suç ortağı olmakla birlikte, iki iyi arkadaş, kardeştiler ve bundan kaçamazlardı. Beyza durmaksızın ağladıkça Gökhan da ağlıyordu.

"İkimizi de affetmeden öldü..." Gökhan'ın cümleleri Beyza'nın var olan acısını katmerliyordu ama bunu hak ettiğini düşündüğü için konuşmaya devam etmesini istiyordu. Gökhan, bunu Beyza'nın canını yakmak için yapmıyordu asla. Kendi yanan canı, ona bunları söyletiyordu. "Nazlı sevgilisiyle birlikte ölmek, canını daha az yakmıştır değil mi?"

"Bilmiyorum..." dedi Beyza, takatsiz bir şekilde.

Gökhan gözlerinden akan yaşları sildi. Bütün içi özlemle dolup taşıyordu. *"Ulan!"* diye geçirdi içinden. *"Benim zaten özlemim bana yeterdi, niye rol çaldınız?!"* Sitemlerinden, mızmızlanmalarından, çocuksu olduğunun kendisinin de farkında olduğu suçlamalarından vazgeçemiyordu bir türlü. Sürekli küfür etmek istiyordu. Naz'a değil ama Bora'ya. Naz'a küfretmezdi, arkadaşıydı o, onu çok seviyordu. Bora ise... Çok ayıptı onun bu yaptığı, ölmesi yani. *"Benden yardım isteseydin amına koyayım!"* dedi. Sesi çıkmadı ama dudakları hareket etti.

Ceren'in, Bora'nın arkadaşı olduğunu bilmese de Bora'nın arkadaşı olduğunu anlayacağını düşünürdü ya bazen, "*İşte!"* diye düşündü içinden, büyük bir tespit yapmış gibi. *"Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim! Hiçbir farkınız yok birbirinizden! Beni hayatınızdan çıkardığınızda, yaşamayı bile beceremiyorsunuz!"*

Ceren'in mezarında olmak istedi Gökhan, o an başka gideceği, bulunacağı, var olabileceği başka bir yeri yokmuş gibi. *"Birinin, sembolik olarak da olsa Ceren'e de haber vermesi gerekiyor..."* diye bahane yarattı kendine. Belki de yalnızca ölümünün seneidevriyesi diye gitmek istiyordu. Asla yalnız hissettiği için değil. Çiçek götürmesi lazımdı

Ceren'e. Çiçeğin ne olduğunun hiçbir önemi yoktu, Ceren takılmazdı böyle şeylere. Zaten istese de takılamazdı. Ölmüştü. Bora gibi. Ceren'in mezarına gitmeyip de ne yapacaktı ki? Beyza'nın hıçkırıkları, bütün kaçtığı şeyleri hatırlatıyordu ona. "*Allah'tan Bora'nın hiç mezarı olmayacak..."* diye sevindi içinden.

Ceren'in ölmeden evvel Instagram'a yüklediği son fotoğraflarının altındaki yazı gelmişti aklına. *"Depuis le début et jusqu'à la mort,"* dedi mırıltıyla. "Seninle de aynısını yaşadık. *En başından ve ölüme kadar* beraberdik..." Derin bir nefes almaya çalıştı. "*Öldüm say*, dedi bana..." Dudakları titriyor, buna engel olamıyordu. "Son cümlesi bu oldu." Beyza gözlerini sımsıkı yumarken, var gücüyle Gökhan'a sarılmıştı. "Aydın inanmıyor öldüklerine. *Ölmediler*, diyor. *Zaten görmeyecektik bir daha onları böyle düşünemez misin,* dedi eve geldiğimizde. Düşünemem Beyza. Böyle düşünemem. Onlar mutlu olacaklardı ve ben, onların mutluluğuyla yetinecektim. Çünkü bu keşmekeşte o kadar mutlu olamamışlardı ki..."

Beyza, Nazlı ile Bora'nın hayatından üç yıl çaldığını hissetti ilk kez. Daha önce yine anladığını sandığı, zaten daha karşısına çıkmadan Nazlı'yı ondan sakladığını asla affetmeyeceğini bildiği kardeşinin ne hissettiğini, ilk kez anladı. İnandığı ve bildiği her şeyi savuşturdu kafasından. Nazlı'nın, Bora'nın adını bile duymak istemediğini; Nazlı'ya ihanet edemeyeceği gerçeğini; Nazlı'yı, Bora'dan da bağımsız sevdiğini unutuverdi bir an. *"Keşke,"* dedi içinden. *"Keşke, en azından Nazlı'nın güvende olduğunu söyleseydim. Ben de fotoğraf gönderseydim. Adresini verseydim. Ne olacaksa olsaydı ama ben, kardeşime bunu yapmasaydım."* Nazlı'yı düşündü sonra. Bunun, onu ne kadar kıracağını. Bora gibi, onun da kardeşi olduğunu. Kalbi yeniden karıştı. *"Bütün zararı benim yüzümden verdi ona Bora, aslında ikisini de kurtarmış olurdum belki de..."* diye geçirdi içinden.

Her şey daha mı kötü olacaktı sanki?

Nazlı ile Bora'nın ölmesinden daha kötü ne olabilirdi ki?

En kötüsü buydu, en kötü son.

Keşke sarılmasaydı Bora, ona.

Çünkü Beyza, o sarılmadan sonra umutlanmıştı. Yıllar geçtiğinde bir gün, Bora'nın onu affetmiş olduğuna inanarak yaşayabileceğini düşünmüştü. Aylar sonra kardeşini kaybedeceğini bilmeden.

Ve şimdi maalesef, asırlar bile geçse Bora'nın onu affedemeyeceği gerçeğiyle, bizzat kendi içinde yüzleşmişti.

⚓

"Bora öldü, Ceren..."

Gökhan, Ceren'in mezarının ayak ucuna oturmuştu. Kafasının içinde yine *O Lelli* çalıyordu. Yıllar yıllar evvel, bir kafede çalmıştı o şarkı. Gökhan'ın hatırladığı tek şey, çok mutlu oldukları günlerin biriydi o gün. Ceren'le birbirlerini çok sevdikleri ve bu sevgiyi özgürce birbirlerine hissettirebildikleri günlerin biri... Ceren'in gururlu, Gökhan'ın da suçlu ve pişman olmadığı günlerin biri... '*N'olmuş o kıza?*' diye sormuştu Ceren, şarkıyı Gökhan yazmış gibi. Ama ondan bir cevap beklemeden, '*Ölmüş bence...*' demişti. Ceren'i üzen, Gökhan'ın ise öylesine yaşayıp geçtiği o an'ı, Ceren'i kaybettikten sonra ansızın, bu şarkıyı yeniden duyduğunda anımsamıştı.

Ceren, kırmızı şapkasıyla karşısında duruyordu, Gökhan bu şarkıyı her dinlediğinde. Ceren'i mor bir elbiseyle görüp görmediğini hatırlamaya çalışmıştı uzunca bir süre. Eski bütün fotoğraflara bakmış, videoları izlemiş ama asla bulamamıştı. Öte yandan Ceren'in üzerinde mor bir elbise olduğu bir an'ın varla yok bir görüntüsü belirmişti zihninde ama bu, zihninin bir oyunu muydu değil miydi emin olamamıştı. Bora'ya sormak istemişti bir defasında ama sormaya utanmıştı çünkü Hande'yle beraberdi. Hande'den ayrıldıktan sonra ise hiç fırsat bulamamış, Bora'ya böyle bir şey sorması gerektiğini unutmuş gitmişti.

Eğer yaşasaydı, sorardı şimdi ama Bora da aynı Ceren gibi, çok uzaklara gitmişti.

Bora'nın ardından hangi şarkıyı dinleyecek, hangi unuttuğu anıları hatırlayacak, geçen zamanın içinde neleri anımsamakta bile zorlanacaktı, kendi de bilmiyordu. O filmi hâla hatırlamıyordu ve bu zoruna gidiyordu. Birinin ölmesi, dilinin ucuna kadar gelen ama asla dillenmeyen ve insanın kafasını siken korkunç bir hisle bedelleniyordu işte. Bunu yıllar yıllar evvel, dayısının ölümüne istinaden, Filiz Abla'sı söylemişti ona. Öyle haklıydı ki.

"Filiz Abla'mdan başka beni seven yok zaten!" dedi Ceren'in mezarına, kaşlarını çatarak. "Ona hiç hata yapmadım mı? Onu hiç kırmadım mı? Ona hiç yalan söylemedim mi? O beni affetti. Ama siz... Ama siz... Öyle gururlusunuz ki! Beni anlamayı hep reddettiniz. Hep! Sonra da öldünüz Ceren, bana inat yapar gibi. Beni affetmeden öldünüz! Beni, bile bile böyle bırakmak için anlaşmış gibi öldünüz!"

Ceren dile gelsin istedi, konuşsun onunla, kavga etsin istedi.

"Ölmeseydik de senin hayatında değildik Gökhan!" desin, istedi.

"Evet!" diye bağıracaktı, Ceren bunu diyebilseydi. *"Ama hayatta olduğunuz her an, bir gün beni affedeceğinize dair umudum olacaktı!"*

Bir de onu dünyaya getiren biyolojik annesi ve babası *Umut* mu demişlerdi ona, dalga geçer gibi?

Umut hiç yoktu ki.

"O son dansımızda..." dedi, gözyaşlarının arasında. "Dört sene önce bugün... O son dansımızda... Bana... Eğer bana..."

Sustu Gökhan ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Naz burada olsaydı, Gökhan'ın kaç saat, kaç dakika, kaç saniye ağladığını sayardı.

⚓

Yat patlayalı kırk gün olmuştu. OCTO'nun bütün imkanlarını seferber ederek, Nazlı ile Bora'nın ölmediğine dair bir iz aradığı; Beyza'nın ve Gökhan'ın acısının biraz olsun bile dinmediği, hatta daha da arttığı; Begüm'ün her

şeye rağmen abisiyle Naz'ın ölmediğine tüm kalbiyle inanmaya ve hayata tutunmaya devam ettiği; Aydın'ın, Kara'nın ölüm haberi dalga dalga yayıldığı için, güçlerini kaybetmemek ve otoritenin sarsılmaması adına, öncesinden de daha çok kumarhanelerle ilgilenmek zorunda kaldığı kırk gün.

Beyza, Sevim Teyze'sinin, halasının veya o sırada evde kim varsa onun zoruyla yemek yemek, su içmek ve tuvalete gitmek dışında yaşamsal bir fonksiyon göstermediği için Begüm; Demir ve Asya dışında, Leo'yla da ilgileniyordu. Olanları Asya'nın ve Leo'nun duymasını engellemişlerdi. Gökhan bir şekilde çocukların yanında idare edebiliyordu fakat Beyza'nın hâlini gördükleri için, bir şeyler olup bittiğini fark ediyorlardı. Her ne kadar Beyza'nın hasta olduğunu söyleseler de bu kadar uzun süren bir hastalığın olmasına ne Asya ne de Leo inanıyordu.

Leo, annesini daha önce hiç böyle görmemişti. Annesinin ağladığına tanık olmuştu ama bu kadar çok ağlaması, günden güne zayıflaması ve hiç görünmediği kadar kötü görünmesi, onu endişelendiriyordu. Birinin annesine bir şey yaptığına emindi ama kimin ne yaptığını çözemiyordu. Kime sorsa, annesinin biraz hasta olduğu cevabını alıyordu ve bundan nefret ediyordu. Annesi, nedenini anlamadığı bir şekilde, dayısının odasından çıkmıyordu. İki-iki buçuk hafta kadar, kendi içinde bir sabır rekoru kırmış ve annesinin gerçekten hasta olup olmadığını düşünmüştü ama sonra bu fikre inanmayı tümden bırakmıştı.

Sonra, annesinin yanında uyumaya başlamıştı ama her uyandığında kendini, kendi yatağında buluyordu. Çok geçmeden onu her gece yatağına götürenin Aydın olduğunu anlamıştı. Ve bir gece, uyumamak için büyük bir direnç göstermişti. Nina'dan öğrendiği bir taktikti bu, uyuyacağını anladığı her an kendini çimdiklemişti.

Aydın, beklediği üzere odaya geldiğinde, "*Burada yatalım... Üçümüz...*" demişti, ona.

"*Olmaz,"* demişti Aydın, hemen. Gülümsemişti ardından. "*Sen yat istersen tabii. Ben rahat uyumanız için seni odana götürüyordum."* Aydın, huzursuz bir uykuda olduğu belli olan Beyza'ya bakmıştı göz ucuyla. "*Ben yatamam."*

Leo, anlamıştı Aydın'ın annesiyle neden yatamayacağını. Annesi anlatmıştı ona, evliliklerinin gerçek bir evlilik olmadığını. Gerçekten evli olmayan insanlar beraber yatamıyordu, bunu da annesinden öğrenmişti. "*Annem, bazı istisna durumlar olabileceğini söylemişti..."* dedi Leo, bilmiş bir tavırla. *"Gerçekten evli olmayan insanlar da bazen beraber yatabilirmiş yani. Bir kereden ne olacak ki? İstisna sonuçta. Bu gece üçümüz uyuyalım. İstersen, ben ortanızda yatarım. Annem çok kötü, görmüyor musun? Biz ona iyi geliriz. Lütfen baba."*

Leo'nun, ona adıyla seslenmek yerine *baba* diye hitap etmesi karşısında, Aydın'ın nutku tutulmuştu. Yüzünde çok uzun yıllardır görülmeyen sıcacık, içten bir gülümseme peyda olurken, çoktan gözlerini açmış Beyza da bu gülümsemeye şahit olmuştu. Yeniden gözlerini kapatırken, hafifçe yatağın en kenarına kaymıştı. Leo annesine yaklaştığında, yatağın diğer tarafında Aydın'a yer açılmıştı. Beyza bir kolunu Leo'nun karnına sararken, oğlunun kokusunu içine çekmişti o gece. Leo'nun *babam* diye bahsetmekten öte Aydın'a *baba* diye hitap etmesi, üstelik İngilizce konuşmasına rağmen bu hitabı Türkçe yapması, Beyza'nın kafasından bir maddenin silinmesi demekti. Oğlu yavaş yavaş babasıyla ve Türkiye'yle aidiyet kuruyordu. *"Babası var artık. Gerçekten var,"* dedi, kendi kendine.

Aydın, ömrü boyunca uyumadığı ve belki de bir daha asla uyuyamayacağı, huzurlu bir uyku çekmişti o gece. Oğlunun kokusuna, sevdiği kadının kokusu karışırken; Leo'nun karnının üzerinde, Beyza'yla elleri birleşmişti. Kara'ya teşekkür etti içinden ama bu teşekkürün sebebini kendine bile açıklayamadı.

Leo, o geceden sonra, Aydın'a her defasında *baba* dememişti ama ara ara da olsa demişti. Her defasında kalbi

kanatlanmıştı Aydın'ın, daha da inanmıştı Leo'nun babası olduğuna. Leo'nun ise bütün dikkati annesine ne olduğundaydı ve bu soruya cevap aramaktan hiç vazgeçmiyordu.

Begüm için, Beyza'nın hasta olduğuna inanmasalar da Asya ve Leo'nun gerçeğe ulaşabilecekleri yolların tıkalı olması yeterliydi şimdilik. Leo'nun Türkçe öğrenme hevesi yatın patlamasıyla kısa süreli sekteye uğrasa da çok geçmeden derslere devam edebilmişti ve bununla da Begüm alakadar oluyordu. Leo, Türkçe'yi henüz çat pat konuşabiliyorsa da okumak konusunda daha hızlı ilerliyordu. Asya'nın da Leo'nun da bu dönem, evde eğitim almaları konusunda Begüm herkese danışmıştı ve son kararı bu yönde olmuştu. Okulda ne duyacaklarını bilmediği gibi, bu herkese şu an için daha güvenli gelmişti. Çok yoruluyordu çünkü her ne kadar etrafında birçok insan olsa da üç çocuğun sorumluluğunu tek başına üstleniyormuş gibi hissediyordu.

Bir keresinde Eren'i arayıp, *"Al oğlunu, biraz da sen bak!"* demişti ama beş dakika içinde, *"Vazgeçtim!"* diye mesaj atmıştı. Demir, çok uzun zamandır koyduğu yerde durabilen bir bebek değildi, büyüyordu. Bir de bariz bir şekilde huysuzlandığı bir dönemden geçiyordu. Ama bütün bunlar oğlunu bırakabileceği anlamına gelmiyordu. Beş dakikada vazgeçmişti işte bu fikirden. Sonra, Samet'e, "*Asya'nın yeni velisi sensin!"* diye mesaj atmıştı ama henüz Samet mesajı okumadan silmişti yazdığını. Aynı akşam Aydın Abi'sini aramış, *"Kumarhanelerden çık da oğlunla ilgilen, çocuğun annesi bitkisel hayatta!"* diye söylenmiş ve bütün hıncını ondan almıştı.

Fakat Aydın'ın kumarhanelerde varlık göstermesi ve istese de istemese de bizzat orada olması şarttı. Öğlen olmadan evden çıkıyor ve ancak gece geç saatte eve dönebiliyordu. Ekstrem bir süreçten geçiyorlardı ve Begüm'den anlayış bekliyordu. Kendince Leo'yla ilgileniyordu zaten. Sabahları kahvaltıyı beraber yapıyorlardı. Kahvaltıdan sonra bahçede

yürüyorlar, bazen de basketbol oynuyorlardı. Her gece, eve döndüğünde oğlunun yanına gidiyor, onu öpüp kokluyordu.

Ve her gece, Beyza'nın odasına uğramayı da alışkanlık hâline getirmişti, eskiden olsa buna cesaret edemezdi. Neredeyse son bir aydır Leo, annesinin yanında yatıyordu ve bu sayede kazanmıştı bu alışkanlığı. Beyza'nın uykusu normalde hafifti ama bazı geceler ilaç alıp uyuduğu için, derin uykuda olduğunu anladığı zamanlarda, saçlarından öpüyordu Aydın onu. Bir defasında yine derin uykuda olduğunu düşündüğü için saçlarından öperken Beyza uyanmıştı fakat herhangi bir tepki vermemişti. Yalnızca bakmıştı Aydın'a, o kadar. Bu yaptığı hoşuna gitmemişti ama hoşuna gitmemiş gibi de değildi. Tam anlamamıştı Aydın, sorgulamamıştı da. Terslenmemeye de razıydı. Beyza, hayatının en kötü günlerini yaşıyordu. Onunla konuşmayı çok özlemişti. En azından, bir süre önceye kadar, Leo hakkında da olsa konuşuyorlardı ama Beyza, 25 Ağustos'tan beri, mecburi cümleler kurmasının dışında, kimseyle konuşmuyordu. Bazen, yine mecburen, Leo'yla konuşuyordu, o kadar.

"Sen ölürsen, hikâyenin sonu gelmiş demektir. Herkesin hikâyesinin... Yaşamak zorundasın. Kendin için değilse bile... Herkes için," demişti bir keresinde Aydın, Kara'ya.

Ne kadar da haklı olduğu kanıtlanmıştı Aydın'ın ama Kara'nın bundan haberi bile yoktu muhtemelen. Yaşıyorsa da öldüyse de. Hikâyelerinin sonu gelmiş gibi hissediyordu gerçekten de. Nasıl ayakta kalınır, bundan sonra ne yapılır bilmiyordu. Hiç kimsenin de bilmediğini biliyordu. Görevleri vardı, yapmaları gereken, çoktan ezberledikleri görevler ve onları yerine getiriyorlardı. "*Eğer bizim içimizden birine bir şey olsaydı..."* diye düşündü. "*Gökhan'ı ya da kendimi geçtim... Hayvanlar aleminden birine bile bir şey olsaydı... Kara dünyayı ayağa kaldırırdı."*

Fakat işte Kara olmayınca, ölü ya da diri Kara olmayınca, dünya bile ayağa kalkmıyordu.

Eksiklerdi. Eksik kalmışlardı. Kara'sız en fazla, belki hayatta kalabileceklerdi ama hiçbir zaman yaşayamayacaklardı.

Beyza gibi.

Begüm ise öyle düşünmüyordu. Esas sorunun ablasında olduğunun farkındaydı ve defalarca kez Beyza'ya da carlama teşebbüsünde bulunmuştu. Cümleler diline diline geliyordu ama bunları yutuyordu. Ablasının hâli hâl değildi farkındaydı, bu yüzden susuyordu. Ama konuşabilecek olsa neler neler söylerdi. En çok da, "*Ulan abim bile sen öldüğünde böyle yataklara düşmedi! Vicdan azabını bitir artık, çocuğun büyüdü sen bitkisel hayattayken! Sen bir yerlerden nasıl çıktın, abim de çıkar!"* demek istiyordu. Hatta bazen, sırf Beyza şu yataktan çıksın diye, Williamsburg'a gidip abisinin yaşadığını kanıtlamak istiyordu. Ama bunu tabii ki de yapmayacaktı.

Abisinin de Naz'ın da bütün bu insanların melankolisinden, depresifliğinden ve vicdan azaplarından uzakta, mutlu yaşamaları en büyük haklarıydı.

Begüm'ün imkanı olsa, o da arkasına bakmadan kaçardı *bunlardan*. İçini çekiyorlardı. Bunların içlerinde zaten en katlanılırı, ki o da nispeten, Gökhan'dı ama o bile hep biraz evvel ağlamış gibi geziyordu. Ona da çok şey söylemek istiyordu ama edebinden susuyordu. Edepli olmasa, *"Ulan gözümle gördüm deyip duruyorsun, Beyza da gözünüzün önünde ölmemiş miydi?!"* derdi.

"Okudum!" diye bağırdı Leo. "Okudum Begüm okudum!"

Begüm derin bir nefes alarak, yanında oturan Leo'nun önündeki kitaba baktı. Asya, Leo'yu alkışladığı için, Begüm de bu alkışa var gücüyle eşlik etmişti. Leo'nun okuduğu an'ı kaçırmıştı ama bunu çaktırmayacaktı. Üç tane çocuk büyütürken böyle şeyler yaşanabilirdi. Şu an Güney'de, bir beach'te şezlonga uzanmış, kokteylini yudumluyor da olabilirdi ama neyse. Bat'i özlediğini hissederken, Demir'in ağlama sesi geldi telsizden. Zamanlaması harikaydı, gerçekten!

Begüm, Demir'in yanına çıkarken; Leo da oturduğu sandalyeden bir ok gibi fırlamış ve odasına gitmişti. Kitaplığındaki kutuyu aldı heyecanla. Nina'nın evliliğini kutladıkları gün, dayısının yazdığı notu aradı kutunun içinde.

"Gok-yuuğğ-zuuğğ-neee..." Okuyabilmesi heyecanını katlamıştı. "Git-mek-is-tiiğğ-yor-dum..." Gülümsedi büyük bir sevinçle. "Ve-yaağğ-saaa-yan-lar..." Nina'nın burada olmasını, bu an'ı görmesini o kadar çok isterdi ki! Hem Nina annesini de iyileştirirdi. "Ooo-raaaa-yaaaa..." Yorulmuştu ama pes etmeyecekti. Dayısının ona ne yazdığını okuyabilmek için çok çalışmıştı sonuçta. "Giii-deeğğ-messs-diiii." Az kalmıştı, çok az kalmıştı. "See-ker..." Okuyordu ama okuduğunu anlayabiliyor muydu emin değildi. "Por-taaa-kaaağğ-lıiğ-ni..." Dayısı ne kadar uzun yazmıştı?! "Oooğğ-kuuğğ..." Gözleri sevinçle parladı, kâğıtta adı yazıyordu adı!

Kağıdı cebine sokuşturdu, odasından çıktı ve annesinin odasına koştu, aynı heyecanla. "Anne!" dedi, içeri girer girmez.

Beyza, Leo'yu görünce gülümsemeye çalışmıştı. "Bebeğim?"

Leo, annesinin yanına oturdu. "*Şeker Portakalı* ne?" diye sordu, bozuk telaffuzlu Türkçe'siyle. "Onu okumam gerekiyor!"

Beyza elini tuttu Leo'nun. *"My Sweet Orange Tree,"* dedi kısık bir sesle. "Senin için şu an uygun değil o. Çocuk kitabı değil. Biraz daha büyüdüğünde okursun."

"Ama anne okumam lazım!" dedi Leo, kaşlarını çatarken. "Dayım, onu okumamı söyledi."

"Dayın mı?" diye sordu Beyza, şaşkınlıkla. Uzandığı yerden hafifçe doğruldu. "Ne zaman söyledi bunu?"

"Kağıtta yazıyor," dedi Leo. Kırgın bakışlarını annesinin gözlerine dikti. "Ben okuyabiliyorum artık. Dayımın kağıdını okudum." Cebinden kağıdı çıkarttı ve annesine uzattı. "Okuyabilir miyim Şeker Portakalı'nı? Lütfen?"

Beyza'nın bakışları Bora'nın el yazısıyla yazılmış kâğıda çevrilmişti.

"*Gökyüzüne gitmek istiyordum ve yaşayanlar oraya gidemezdi. Şeker Portakalı'nı oku Leo. Ben çok severim. Annene sor bakalım, biraz daha büyümen mi gerekirmiş?*"

Beyza'nın aniden gözleri dolunca, Leo ne hissedeceğini bilememişti. Neden ağlıyordu ki annesi şimdi? Yine?

"Ölmediler mi?" diye sordu Beyza, Leo'nun yanında olup olmadığına dikkat bile etmeden. Telefonuna sarıldı hemen. Aydın'ın numarasını tuşladı parmakları, ilk ezberlediği cep telefonu numarasını. Telefon çaldı, çaldı, çaldı...

"Beyza?" dedi, bu aramayı asla beklemeyen Aydın. "İyi misin?"

"Aydın!" dedi Beyza, heyecanla. Leo merakla annesine bakıyordu. "Bir iz buldu oğlumuz! Yaşıyor olabilirler. Bir ihtimal... Yaşıyor olabilirler! Her neredeysen buraya gel, n'olur. Çınar'ları da çağır. Gökhan'ı da. Buraya gelin hemen. Bora, bir mesaj bırakmış olabilir. Yaşıyor olabilirler!"

⚓

O gün, Beyza'nın telefonundan biraz sonra, Bat, Bear, Falcon, Lizard, Çınar, Beyza, Aydın, Begüm ve Gökhan, salondaki yemek masasına toplanmışlardı. Ortada, Bora'nın Leo'ya yazdığı kağıt vardı ve hepsi, bunun bir mesaj olduğu konusunda ortak bir fikirde buluşmuşlardı. Fakat Gökhan, bu mesajın geçerliliğini yitirmiş olabileceğini hatırlattığında, Beyza'nın içine zaten birazcık olsun yayılabilmiş umut kırıntıları azalmıştı. Hak vermişti Gökhan'a. Yatın erken patladığı ve Mehmet Şahindağ'ın bu suikastı üstlendiği senaryoda, bu mesaj boşa düşüyordu. Bora bir plan yapmıştı evet ama bu planın bozulmuş olma ihtimali vardı. Böyle düşünen Gökhan'la Beyza'ydı daha çok. Çınar ve Begüm başta olmak üzere, Aydın ile OCTO'nun diğer üyelerinin umutları daha da artmıştı.

Yatın patlamasının üzerinden doksan dört gün geçmişti. Beyza elli dört gün boyunca kendiyle büyük bir savaş vermiş, en sonunda kendine yenilmiş ve kendini Williamsburg'da bulmuştu. Bora'nın, Begüm için kurduğu bu planı, hâlâ ikisinden başka kimse bilmiyordu. Bunu kimseye

söylememekle ilgili aralarında tek bir diyalog dahi geçmemişti, ikisi de Bora'nın sözünü dinliyorlardı, o kadar. Bu, Begüm'ün Bora'ya ulaşma yoluydu ve bu yolu kullanmamakta kararlıydı. *"Abimler yaşıyor!"* diyordu, başka da bir şey demiyordu. Fakat Beyza bundan o kadar da emin değildi ve eğer bunu öğrenmenin bir yolu varsa, şansını denemek istiyordu. Begüm'e, Williamsburg'a gitmek istediğini söylemişti.

Begüm bu fikirden pek hoşnut olmasa da ablasına karşı çıkacak değildi. *"Sen bilirsin abla..."* demişti. "*Ama unutma, sadece ben ulaşabilirmişim ona. Bunu, senin canını yakmak için söylemiyorum ama... Ulaşamayabilirsin. Ve ulaşamamak, seni olumsuz bir yargıya vardırmasın. Lütfen döndüğünde, yeniden öldüklerine inanıyor olma. Yeter artık. Hiçbir zaman dönmeyecekler, bundan sonra böyle mi yaşayacaksın?! Bir ölü gibi?"*

Beyza, Williamsburg sokaklarında dolaşırken, *bir ölü gibi* olmanın, Begüm için ne anlama geldiğini düşünüyordu. Çünkü Beyza, on yıl boyunca, bu sokakları hep *bir ölü gibi* arşınlamıştı zaten. Görülmekten korka korka. Mehmet Şahindağ'dan korka korka. Oğlunu ve kardeşlerini kaybetmekten korka korka. Bora'nın, kendine ulaşma kapısını Williamsburg'dan açmasının bir sebebi olduğunu düşünüyordu ama o sebebi bulamıyordu. Neresine gitmeliydi şehrin, bilemiyordu.

Kendi yaşadığı, bildiği yerlerden başlamıştı keşfe. Soluklanmadan yürüyordu. Yürüye yürüye şehrin her yerini gezemeyeceğini biliyordu ama elinden geleni yapacaktı. Gözünden hiçbir ayrıntıyı kaçırmamak için, yürüyebildiği kadar yürümesi gerekiyordu. Aydın'a ve kalan herkese, biraz uzaklaşmak istediğini ve Bayan Morgan'ı ziyaret edeceğini söyleyerek gelmişti buraya. Aydın da eşlik etmek istemişti ama izin vermemişti Beyza ona. Çınar'a da. Yalnız kalmak istediğini söylemişti. Yine de Aydın'ın yedi adamı, özel uçakta eşlik etmişlerdi Beyza'ya fakat havaalanına indiklerinde adamları atlatması uzun sürmemişti. Onu merak

edeceklerini biliyordu ama bu umurunda bile değildi. Kendi güvenliği ya da başına bir şey gelip gelmemesi de umurunda değildi. Tek derdi Bora'yla Nazlı'ya, kardeşlerine ulaşmaktı. Bu uğurda ölecekse de ölürdü, Leo'nun artık babası vardı.

Yürüdü, yürüdü, yürüdü. Hızlı adımlarını bir an olsun yavaşlatmadan, kardeşlerinden uzaktayken anılar biriktirdiği her yerden geçerek. Leo'nun okulu; en sevdiği pastaları yapan pastacı; ilk oyun oynadığı park; Nina'sıyla devamlı gittikleri ve hızlı trene bindikleri eğlence parkı; birinci yaş gününü kutladıkları kafe; Sienna'ların evi; Dennis'lerin evi; öğretmeninin evi... Beyza, anılarında yolculuk yaparken, her adımında, artık Bora'nın ne hissettiğini gerçekten biliyordu. Her adımında, hiç olmadığı kadar pişman oluyordu. Her adımında, kalbinden bir parça daha aşınarak kopuyordu. Her adımında, ölümüne biraz daha yaklaşıyordu.

Bora'nın bıraktığı mesajı alalı elli dört gün olmuştu. Yürüdü, yürüdü, yürüdü. Elli beşinci güne nasıl katlanacağını bilmeden. Gözlerinden yaşlar aka aka. Dizginlemekte zorlandığı büyük, büsbüyük bir özlemle.

Gün geceye, gece güne döndü. Yatın patlamasının üzerinden doksan beş gün geçti. Beyza, Bora'nın yazdıklarını okuyalı elli beş gün oldu. Artık yürümekten neredeyse tükenmişti, adımlarını zorlukla atıyordu ve bir yerde düşüp bayılacağını hissediyordu ama durmadı. Adım atamaz hâle gelinceye kadar yürümeye devam etti.

"Senin sığınabileceğin bir mezar vardı Bora!" diye isyan etti, yere kapaklanırken.

Dizleri parçalanmıştı ama onun acısını bile hissetmiyordu.

"Ben bilmiyorum bile! Yas mı tutmalıyım yoksa hep iyi olmanız için dua mı etmeliyim bilmiyorum bile!"

Bileklerinin kesildiğini dahi fark etmeden, asfalt zemine vuruyordu kendindeki son güçle.

"Allah beni kahretsin, tamam mı?! Ödeşiyoruz şimdi, tamam mı?! On sene dayanamam buna Bora! Ben dayanamam! Benim gücüm kalmadı! Benim geride kalan on

senemin üstüne ekleniyor bu acı! Ben ölüyorum! Bu acı beni öldürüyor! Neredesin Bora?! Neredesiniz?! N'olur duyun sesimi! N'olur bana bir işaret gönderin! Söz veriyorum kimseye söylemeyeceğim! Söz veriyorum Bora! Serçe parmak sözü! Yoksa bu kez, gerçekten öleceğim!"

Aynı saniyelerde, dünyanın bir ucunda, aynı Beyza gibi çığlık çığlığa ağlayan biri daha vardı ama onun gözyaşları henüz akmıyordu.

⚓

21 Kasım 2021, 16:45, Buenos Aires.

Hayata gözlerini yeni açmış bir bebeğin feryadı bütün hastaneyi inletirken, annesi ile babası onun aksine gülümsüyorlardı.

Şükürle, minnetle, asla sona ermeyeceğine hastanedeki herkesi bile inandırdıkları büyük bir aşkla, birbirlerine sarılarak gülümsüyorlardı.

Bu an, hiç şüphesizdi ki, Nazlı ile Bora'nın hayatlarındaki en kutlu an'dı.

⚓

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,
Sizleri çooook seviyorum!
İyi ki varsınız, hep var olun...
Oylarınız ve yorumlarınız için teşekkürler.
dp.

180.Bölüm

Sevgili yol arkadaşlarım,

Maça Kızı 8'i yazarken, yazmakta olduğum satırları bırakıp geleceğe gittiğim ve oradan bazı kesitler, bazen bölümler yazdığım çok oldu bu zamana kadar. Bu bölümün bazı yerleri de, öyleli kısımlardan biri. Olduğum yeri bırakıp geleceğe koştuğum, geleceklerini gördüğüm için dönüp önceki zamanları daha da hevesle yazdığım... Uzun zamandır okumanızı istediğim bir bölümdü bu, aşırı heyecanlıyım. :')

□□

Yorumlarda olacağım, sizlerle de buluşalım.□

Sizi çok seviyorum. Var olun. Daima.□

♠

"Ba ge."

Türkçe, İngilizce, İspanyolca, Fransızca ve İtalyanca dillerinden sonra öğrendiğim yepyeni bir dil vardı: Adaca.

Baba, diyordu. *Gel*.

"Nini."

Hadi.

"Ba ge nini."

Bora, elini açıp kapatarak bir kolunu ona doğru uzatan Ada'ya baktığında, bakışlarındaki o tanıdık ifadeyle karşılaştım: Sınırsız mutluluk.

"Geldim," dedi, yumuşacık bir sesle. Ada'nın çıplak ayaklarını sarkıtarak oturduğu yatağın önünde diz çöktüğünde bakışları bana değmişti. "Giymiyor mu çoraplarını?"

"Hayır," dedim, gözlerimi devirerek. Ada, elini Bora'nın saçlarının arasına geçirmiş, adeta seviyordu. "Çorap giydirmek, doğum yapmaktan daha zormuş!"

Bora minik bir kahkaha atınca, Ada da kıkırdadı; üstteki üç ve alttaki dört dişi huzurumuza serilince dünyanın en sevimli gülümsemesi karşımızdaydı. Bora, elimden minicik bordo çorapları aldığında Ada birden kaşlarını çatmış ve boğazından garip, tepkili, hoşnutsuz sesler çıkarmaya başlamıştı. İstemiyordu. Kendisinin birinci yaşı için seçtiğimiz kıyafet, muhtemelen umurunda bile olmayacaktı ve yaygara koparark, kendi istediği şeyi yapacaktı.

Kime çekmişti bilmiyordum, bana değildi!

"Lütfen ama Ada, bunlar çok güzel..." dedi Bora, sevgi dolu bir tonlamayla. Ada'nın ayak parmak uçlarını öptü. "Annenle seçtik."

Ada, Bora'nın söylediğinden ne anlamıştı bilmiyordum fakat manipüle olmayacağı kesindi. "Ayı."

Hayır.

"Ne kadar güzel olmuşsun!" dedi Bora, Ada'nın dikkatini dağıtmak istercesine.

Ada, Bora'yı gözleriyle takip etti ve kafasını önüne eğerek, kısacık bordo tütüsüne baktı. Gülümserken büyük bir tepki vermişti. "Aaağğğ..." Fakat gülümsemesi çok geçmeden soldu ve sinirli bir şekilde söylendi: "Ayı!" Dikkatinin dağılması söz konusu bile değildi, kaşla göz arasında kendisine çorap giydirmeye çalıştığımı anlamıştı.

Her ne kadar Güney Yarım Küre'de de olsak, Ada'nın ayakları buz gibi olabilme özelliğine sahipti ve ne hikmetse, bu hayatta en nefret ettiği şey de çoraplardı. Benim ona çorap giydirebilmem söz konusu bile değildi, ancak babası çorap giydirebiliyordu ve fakat on dokuz gündür yeni bir huy edinmişti, artık çoraplarını kendi seçiyordu.

Bora, iki gün önce, sırf Ada'ya çorap giydirmek için, on altı dakika on dört saniye uğraşmıştı çünkü Ada, babasının kendisine gösterdiği otuz dokuzuncu çift çorabı ancak beğenmişti; artık yıkanmaktan solmuş, sarı çoraplarını. Bir

tekinin yapıştırma gözlerinin ikisi, diğer tekinin ise bir tanesi düşmüş sarı çoraplarını. Civcive asla benzemeyen başarısız bir çalışma olan turuncu dudakların da yer yer silindiği sarı çoraplarını. İğrenç sarı çoraplarını. Nereden aldığımızı asla bilmediğimiz, aldığımıza da binlerce kez pişman olduğumuz, benzerini asla bulamadığımız ve Ada'yı asla vazgeçiremediğimiz sarı çoraplarını. Travmam olan sarı çoraplarını.

"Çirkin olmak mı istiyorsun?" diye sordum, ciddiyetle. Ada, sesimi duyunca bana bakmıştı fakat bakışlarımdan hoşlanmamış olacaktı ki, derhal kaşları çatıldı. "Kirli o çoraplar, baştan anlaşalım." Ada muhtemelen ne dediğimi bile anlamıyordu. Başımı bıkkınlıkla Bora'nın omzuna koydum ve "N'olur bir şey yap," diye mırıldandım.

"Kirli mi gerçekten çoraplar?" diye sordu Bora, Ada'nın minicik elini avucuna alırken.

"Kendimi keserim," diye fısıldadım. Bora, sesli bir nefes verdi. "Bu şahane, doğum günü kızı imajını o berbat sarı çoraplarıyla bozamaz! Buna asla izin vermem!"

"Özgür irade denilen şeyden haberin var mı sevgilim?" diye sordu gülerek. Omzumu silktim. "Gel kızım," dedi ve Ada'yı kucağına alarak ayağa kalktı. Ada, bir kolunu babasının omzuna koyduğunda, eğilerek bana bakmıştı.

"Ani."

Anne.

"Anne hazırlansın, üzerini değiştirsin," dedi Bora, Ada'nın siyah saçlarından öperken. "Biz seninle içeriye geçelim." Ada, boğazından sesler çıkararak Bora'ya karşılık veriyor, bunu yaparken de kısa kollu yavru ağzı badisine dokunuyor, tütüsünün eteklerini havalandırıyor, saçındaki bordo saç bandını elliyordu. Muhtemelen Adacanın henüz bilmediğimiz dilinde, nasıl giyindiğini babasına anlatıyordu. "Evet," dedi Bora, çok anlıyormuş gibi. Gözleri gözlerime değdiğinde bakışlarıyla elimdeki bordo çorapları işaret etmişti.

Ada fark etmeden çorapları Bora'ya verdim ve "Halledebilecek misin?" diye sordum.

"Doğum yapmamış olabilirim sevgilim ama nazlı kız çocuklarıyla iletişim kurmakta pek iyiyimdir," derken, çapkın bir şekilde göz kırpmıştı. "Evet kızım, bence de..." dedi, Ada'ya. "Anne daha nazlı, evet."

Bora bana arkasını döndüğünde, Ada'nın iri birer zeytin taneleri gibi simsiyah duran gözleri gözlerimi buldu. Odadan çıkmak üzere benden uzaklaşırlarken, içim tam bir yıldır bildiğim o hisle doldu taştı: Ada, arka gözlerdi. Benim kucağımdayken babasıyla, babasının kucağındayken benimle göz teması kurmaya çalışıyordu ve bu tarif edilemez derecede güven vericiydi. Üç kişilik bir aile olduğumuzu minicik kalbiyle bağırıyordu ve ben bu sesi çok seviyordum.

Ada, Bora ile benim bu hayatta yaptığımız en güzel şeydi.

♠

Beyaz, uçuş uçuş, mini bir elbisenin altına, siyah, parmak arası sandaletlerimi giymiştim. Beğeni dolu bir ıslık sesi duyduğumda alt dudağımı ısırdım ve saçlarımı düzeltmeye devam ettim. "Ama sen, rol çalıyorsun..." Bora'nın sesinde arzu dolu bir tını vardı. Tam arkamda durduğunda, bakışlarımız aynada kesişmişti. Kapkara gözleri, aynadaki aksimi tepeden tırnağa süzerken, yüzüne, gördüğü manzaradan memnun bir gülümseme yayılmıştı. "Bugün gözlerimi kamaştıran Ada olmalıydı."

"Ben dururken?" dedim, yapay bir kibirle. "Ancak rüyasında görebilir böyle bir şeyi!"

Bora minicik bir kahkaha attı ve omzuma ıslak bir öpücük bıraktı. Daha sonra da neredeyse belime uzanmayı başarmış saçlarımı omzuma aldı. "Şimdi sen diyorsundur ki... *Bu kız, kendi kendine doğmadı sonuçta.*" Ceketinin cebinden bir kutu çıkardığında bakışlarım kısılmıştı. "*Doğuran benim. Bugün onun doğum günüyse, benim de onu doğurduğum gün. Ben doğurmasaydım, doğmayacaktı sonuçta...*"

Tam olarak öyle düşünüyordum, evet. Bora'nın da hakkını yiyemezdim, elinden geleni yapmıştı, ilk an'dan son an'a dek yanımda olmuştu ve fakat onca sancıyı çeken bendim.

Ada, karnımın içinde gayet keyfinin yerinde olduğuna, bana zorluk çıkartmaktan ötürü aşırı memnun olduğuna ve artık doğmayacağına ikna olduğum bir anda gelişinin sinyalini vermişti. Kırkıncı haftayı doldurmuştu, en fazla iki hafta daha bekleyecektik fakat yine de gelmezse sezeryanla getirilecekti. Bu fikir beni geriyordu çünkü normal doğum yapmak istiyordum.

Arjantin'e otuz beşinci haftamda, doktor kontrolünde uçmuştuk. Buenos Aires'te, doğum yapmayı planladığım hastanenin yakınlarında bir eve geçici olarak yerleşmiştik. Çok kalmayacağımızı düşündüğüm şehirde günler günleri kovalarken, neredeyse oraya yerleşeceğimizi ve Ada'yı beklerken orada yaşlanacağımızı düşünmeye başlamıştım. Arjantin'in Kasım'ı fazlasıyla sıcaktı ve açıkçası hamileliğe de doymuştum. Doktorlar her şeyin yolunda olduğunu söyleseler de bir türlü doğuramamak, en azından benim için bir sorundu. Bora, muhtemelen kafamın içinde bir şeyler kurmamdan hoşlanmadığı için sürekli kafamı meşgul etmeye çalışıyor, odağımı doğuramama fikrinden uzaklaştırmak için elinden ne geliyorsa yapıyordu.

Buenos Aires'de bazı müzelere gitmiş, bazı galerileri gezmiş, iyi restoranlarda yemek yemiş ve karnı burnundalığımın koşullarına ayak uyduracak şekilde şehrin altını üstüne getirmiştik ama sıklıkla evde vakit geçiriyorduk. Evde vakit geçirdiğimiz zamanlarda da çeşitli kart oyunları oynuyorduk çünkü Bora, istemeye istemeye de olsa, beni en çok oyalayan şeyin bu olduğu konusunda karar kılmıştı. Özellikle de beni yendiği zamanlarda, gerçekten de bütün dikkatim oyuna çekiliyordu ve hayatta önemsediğim tek şey Bora'yı alt etmek oluyordu. Elli iki adet kartla, iki kişi ne oynayabilirsek oynuyorduk ve ben her yenilgimde, bir diğer oyun için hırslanıyordum.

"Doğum sancın geldiğinde ne yapıyordunuz?" diye sorsalar, bir gün, cevap olarak bunu vereceğim aklıma gelmezdi ve fakat biz poker oynuyorduk.

Üstelik bu kez Bora'yı yenmek üzereydim.

Ada durmuştu durmuştu ve tam galibiyetimi alacağım an beni sabote etmek üzere gelmeye karar vermişti.

Öyle ki suyum gelmese, Bora'yı yenmeden doğurmazdım ama maalesef ki hissetmeye başladığım sancıyla beraber dayanamayacağımı anlamıştım.

Bora yanı başımda olmasa ve elimden tutmasa dayanamazdım da çünkü ben ömrüm boyunca böyle bir acı çekmemiştim.

Dudaklarım iki yana kıvrıldı. "Ne münasebet!" dedim, şakacı ve oyunbaz bir tonlamayla. "Sonuçta *analar çeker yükü kimsenin bilesi yok,* evet, ama yani doğurdum diye de bugünden kendime pay çıkaracak değilim. Yani hiç de böyle bir beklentim, düşüncem falan yok. Tabii ki her şey ortada ama takdir benim değil bu konuda. Yani babası düşünsün onu da. *İyi ki doğurdun,* diyecek mi demeyecek mi, kendi bilir."

"Sana muhteşem bir hediye aldım," dedi.

Alt dudağımı ısırırken, merakla ona döndüm. "Bakayım?"

Bora'nın açtığı kutuyla beraber, gözlerim de fal taşı gibi açılmıştı.

Bana, yapıştırma gözlü, turuncu dudaklı, civcivli, sarı, iğrenç çorap mı almıştı?!

Bebek çorabı.

"Ada eminim ki bunu çok beğenecektir!" Kızgın olduğumu elimden geldiğince saklamaya çalışıyordum. "Anneler günümde de eminim ki düdüklü tencere alırsın!"

Aslında haksızlık etmek istemezdim. Anneler gününde düdüklü tencere alacak kadar hadsiz ve düşüncesiz değildi. Çünkü bu sene, yani ilk anneler günümdeki hediyesi, mutluluktan gözlerimi doldurmuştu. Doğduğum ilk günlerde, annemin kucağında çekilen, varlığını bile unuttuğum ve Bodrum'daki evimizden aldığını söylediği bir fotoğrafımla; Ada'nın benim kucağımda olduğu benzer bir fotoğrafı alt alta çerçeveletmişti. Ama belki de bu inceliği, ilk anneler günüm olduğu için göstermişti ve aslında bundan sonraki bütün

anneler günümde kabaca hediyeler alacaktı, kim bilebilirdi ki?!

"Senin bana, babalar gününde, hiçbir şey almadığını düşünürsek..." dedi, gülümserken.

"Ama ben sana bunu açıkladım!" dedim, sitemle. Çorabı yeniden kutuya tıkıştırdım. "Unuttum babalar gününü! 13 yaşından beri kutlamadığım bir gün sonuçta. Ölmüştü benim babam. Allah Allah! Haberleri mi takip ediyorum, ne bileyim ben babalar gününü, çıktı işte aklımdan! Seneye iki hediye alacağım diye söz verdim ya, neden 2023'ü beklemiyorsun?! Bu mu yani?! Kısasa kısas mı yapıyorsun bana?!"

Bora'nın attığı kahkaha içtendi fakat ben ortada gülünecek hiçbir şey göremiyordum. "Bu hediyeye, Ada bir kez daha çorap giydiğinde çok sevineceksin sevgilim. Hayatımızı kurtardım. En azından yepyeni bunlar artık. Kızımıza, *'Fukara mısın sen Ada, eski çorap giyip duruyorsun?!'* diye laf sokmayı, pardon soru sormayı bırakacaksın işte, daha ne?"

"Ben o, çocuğunun mutluluğunu kendi mutluluğuna değişen annelerden değilim!" dedim, sertçe. Bora'nın kaşları havalandı. "Tamam çocuğum tabii ki mutlu olsun ama... Maskeyi önce kendine, sonra çocuğuna takacaksın! Sağlıklı olan bu! Ben mutlu olmazsam, çocuğum nasıl mutlu olsun ki?! Ve inan bana, ben, bu iğrenç bebek çoraplarıyla mutlu olmadım!" Derin bir nefes aldım, çirkef de olmamalıydım. "Sen en iyisi bunu ona hediye et, yaptırdın mı n'aptın artık bilmiyorum. Ama belli ki uğraşmışsın. Büyüdüğünde teşekkür edecektir sana. Ona, bunu anlatacağımdan emin olabilirsin."

Ada'ya anlatacağım çok şey vardı zaten. Özellikle de babasıyla alakalı. Bu hayattaki çoğu çocuktan daha şanslıydı çünkü ilk an'dan beri, gözlerinin içine bakarken bile kalbindeki sevginin okunabildiği bir babası vardı.

Suyum geldiğinde hastaneye gitmiştik. İlk sancım otuz üç saniye sürmüştü ve yirmi iki dakika sonra, otuz bir saniyelik bir sancıya daha maruz kalmıştım. Doktorlar, normal doğum yapabilmem için rahim ağzımdaki açıklığın en az sekiz

santimetreye ulaşmasını beklememiz gerektiğini söylemişlerdi ve ne kadar bekleyeceğimizi ise kesin olarak söylememişlerdi. Falanca ila filanca saatler arasıydı da öyleydi de böyleydi de. Net olmayan her şeyden daha da nefret ettiğim bir an'ın içindeydim. Bora, nefes egzersizleri yapmamda yardımcı olmuş, odadaki küvetin içine girdiğimde omuzlarıma masaj yapmıştı. Yirmi bir dakika sonra gelen kırk saniyelik kasılmayla ise bir an için öleceğimi düşünmüştüm. Bir sonraki sancı dokuz dakika sonra gelmişti. Bir sonraki ise on bir. Bir sonraki on. Bir sonraki yine dokuz. En kısa sancı kırk sekiz saniye sürüyordu ve ben bu şekilde tam tamına altı saat kırk bir dakika geçirmiştim.

Hem bu sancılara maruz kaldığım altı saat kırk bir dakika boyunca, hem de doğum sırasında geçen bir saat elli iki dakika on üç saniye boyunca, Bora'nın çaresizliği anbean benim de içime işlemişti. Canım katlanılamaz derecede yanıyordu, bunu görüyordu ve hiçbir şey yapamıyordu. Benim fiziksel olarak ne kadar canım yandıysa, Bora'nın da aynı yangıyı ruhunda hissettiğini biliyordum. Yanımda olduğunu söylüyordu, zaten elimden tutuyordu ve fakat bunca acıya değip değmediğini sorguladığını düşünmüştüm. Ve eğer ikinci bir çocuk istiyorsa da vazgeçtiğini. Bunu daha sonra hiç konuşmamıştık ama benim tanıdığım Bora, beni bir daha öyle görmeye bence katlanamazdı.

Açıkçası ben de bir daha böylesi bir acıyı yaşamayı göze alabilir miydim emin değildim. Ada'yı ilk kucağıma aldığımda bütün acılarımın dindiğini ve her şeyin geçtiğini söyleyemezdim ama öte yandan da tarifi imkansız bir hisle dolup taştığımı da inkar edemezdim. Başarmış gibi hissediyordum ama neyi başardığımı sorsalar, hissettiklerimi izah edemezdim. Belki de Bora'nın şükürle ve minnetle dolup taşarak, bir elmas gibi parlayan kapkara gözleri başardığımı hissetmeme sebep olmuştu o an'da, bilmiyordum.

"Seni çok seviyorum sevgilim," demişti, ben Ada'nın kokusunu ilk kez içime çekerken.

Tamamlanmıştık. Eksik değildik ama yine de tamamlanmıştık. Aile olmuştuk. Bora'yla ben zaten aileydik ama her yönüyle ikimizin ortak eseri olan bir kızımız olmuştu. Üç kişinin kalbi, tek bir kalpte atıyordu ve gün geçtikçe, matematiğe daha da meydan okuyorduk. Ada gelene kadar, onun varlığını deli divane özlediğimin farkında bile değildim. Bunların hiçbirini o gün, onu ilk kez kucağıma aldığımda bilmiyordum ve zamanla öğrenmiştim. Her gün, yepyeni bir şey öğreniyordum. Zaten bence ebeveyn olmak da biraz, öğrenmek demekti.

"Hazır mısın?" diye sordu Bora.

O, kum konseptli birinci yaş partisi için çoktan hazırdı. Krem rengi keten bir şort giymiş, üzerine de beyaz, şile bezi bir gömlek geçirmişti. Muhtemelen, önemli bir gün olduğu için. Çünkü Bora, özellikle de yaz yaklaştığı için, bu ara üstü çıplak yaşıyordu. Gündüzleri deniz şortu, geceleri daha rahat bir şortla beraber. Çok fazla şortu vardı. Özellikle de deniz şortu çok fazlaydı. Bazı akşamları da deniz şortuyla geçirdiği oluyordu çünkü yüzmek istediği zamanlarda, gündüz ile gece arasında bir fark hissetmiyordu. Deniz şortu kaç taneydi bilmiyordum, sözde sayacaktım ama gün içinde o kadar çok işim oluyordu ki bir türlü sayamamıştım ama benim bikinilerimden çok olduğu kesindi. Bu kez keten şort giymiş ve üzerine gömlek geçirmiş olsa da gömleğinin yalnızca iki düğmesini kapatma zahmetine girişmişti. Yine muhtemelen, önemli bir gün olduğu için. Beyza ve Begüm'ün hediyesi olan ve üzerinde yalnızca *N* harfi bulunan, uzun zincire takılı pusula kolyesi, her zamanki gibi boynundaydı.

"Hazırım," dedim. Bora elime uzanırken, kutuyu Ada'nın şifonyerinin üzerine bırakmıştı. Birlikte odadan çıktık. Bu katta yalnızca hem okyanusa hem de ormana bakan yatak odamızla, Ada'nın odası vardı. Ada'nın odası, yatak odamızın içindeymiş gibi konumlanmıştı ve odasında hem koridora

açılan normal bir kapı hem de bizim odamıza açılan sürgülü bir kapı vardı. Alt kata inen merdivenlere yöneldik. Merdivenlerden indikten sonra, cam tavanının üzerinde dallar olan ve dalların arasından bulutların seçildiği; süs havuzun üzerine alçak bir ahşap köprü gibi yürüme yolu inşaa edilmiş koridordan ilerleyerek önce antreye, daha sonra da evin salonuna ilerledik. Bu evin çatısı komple çimle kaplanmıştı, aynı Selim'lerin evinin çatısı gibi. Ama tavanı camdan olan koridor gibi, Ada'nın odasında da gökyüzü penceresi vardı ve oranın üstüne de ağaç dalları serpiştirilmişti. Bu oldukça huzurlu görünmekle beraber, esasen amacı üzerimizden geçen uçakların burada görkemli bir yaşam alanı olduğunu anlamamalarıydı.

Verandaya yaklaştığımız sırada Ada'nın coşku dolu sesini duymuştuk. Yeşim'in kucağında oturuyordu ve köpek sesi çıkaran Selim'e kahkahalarla gülüyordu. Ağzında beyaz, üzerinde rengarenk rakamların olduğu emziği vardı ve gülerken bazen emziğini alıyor, garip sesler çıkarıyor ve emziğini ağzına geri takıyordu. Onu en çok güldüren hayvan sesi *hav hav*'dı. Muhtemelen Noir dışında birinin *hav hav* sesi çıkartabilmesi onu şaşırttığı için bu kadar hoşuna gidiyordu. Selim *hav hav* dedikçe Noir sinirleniyor olmalıydı, çünkü havlamaya başlıyordu ve bu Ada'yı daha da güldüyordu.

"Oğlum sus!" dedi Bora, Noir'nın kafasını severken. Elbette ki bütün bu ezberlediğim döngü, Bora için gürültü kirliliğinden başka bir şey değildi. Ada gülüyor diye Selim'in *hav hav* sesi çıkartmasına bir nebze olsun katlanabilirdi ama en azından Noir'nın onlara uymamasını istiyordu.

"Abi!" dedi Ada, heyecanla. '*Abi' diyen adam*, onu güldürüyordu, bunu bize tek kelimeyle de olsa anlatmıştı işte. Doğru telaffuz edebildiği tek kelime *abi* olduğu gibi, ilk söylediği kelime de buydu.

Henüz sekiz ay on bir günlükken Bora'ya *abi* demişti.

Bu ne zaman aklıma gelse kahkaha krizine giresim geliyordu. Elbette ki Ada'nın Bora'yı neden *abi* sandığı ayan

beyan ortadaydı. Ada, bizi gördüğü kadar Selim ve Yeşim'i de görüyordu ve ikisi de Bora'ya durmaksızın *abi* diyorlardı. Ben de olsam Bora'ya öyle hitap etmek gerektiğini düşünürdüm yani. Bora da bunun farkındaydı çünkü bu olay yaşandıktan beş saat, kırk iki dakika sonra bana, Ada'nın kendisine neden *abi* dediğini benzer cümlelerle açıklamıştı. Sanki ben ondan herhangi bir açıklama yapmasını istemişim gibi. Buna bozulmadığını söylemesi ise tamamen bir yalandan ibaretti. Yüz ifadesindeki o dumur olmuşluğun başka bir açıklaması olamazdı çünkü ve zaten beni de böylesi güldüren buydu.

Neyse ki Ada dokuzuncu ayını doldurmadan *ba* demeye de başlamış, Bora'nın *abi* değil de *baba* olduğunu kabul etmişti. O günden beri Bora, daha mutlu bir adamdı. Her ne kadar *baba* kelimesinin ikinci hecesini henüz reddetse de -çoğu kelimenin ikinci hecesini söylemeye başlamıştı fakat *baba* kelimesinde gerçekten direniyordu- *"Nerede baba, kızım?"* diye sorduğumda, Bora'yı işaret ediyordu. Selim'i ne zaman görse de *abi* diyordu ve bence amacı Selim'e *abi* demek değil *'abi' diyen adam* demeye çalışmaktı. Çünkü *"Abi nerede?"* diye sorduğumda babasını gösteriyordu. Evet, hâlâ. Onun Bora'ya *ba* demesi, Bora'nın *abi* olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Dolaylı yoldan çok haklı ve çok zekiydi! Bu da bana çeken başka bir özelliğiydi.

Bora bir gün, Ada'ya, *"Yenge nerede Ada?"* diye sormuştu, zannediyordum ki sırf merakından. Çok şükür Ada beni göstermemişti. Gerçekten kalbime inerdi!

"Noir'yı kızdırmışsınız yine!" dedim, gülerken. Bora neye güldüğümün farkında olsa gerek gözlerini devirdi. Ayaklarında bordo çoraplar olan Ada'yı kucağıma aldım. "Bu hanımefendi çoraplarını çıkartmadan, üstünü başını mahvetmeden fotoğraf çekelim. Saat dördü yirmi dokuz geçiyor. Hadi."

"Nini," dedi Ada, cümlem biter bitmez.

Deniz kabuğu desenleriyle süslenmiş, sonsuzluk havuzunun arkasındaki muhteşem okyanus manzarasıyla

birleşen verandanın biraz ilerisindeki merdivenlere ilerledik ve plaja indik. Ada öğle uykusunu uyurken, Bora'yla kumların üzerine şık bir ortam hazırlamıştık. Serdiğimiz yavru ağzı genişçe örtünün üzerinde, *1* balonu vardı. Kenarında da hediyelerimiz. Ada'nın pastasını Bora yaptırmıştı. Turuncu dudakları olan, sarı bir civciv pasta. Altında, "*İyi ki doğdun Ada..."* yazıyordu ve üzerinde de bir adet mum vardı.

Ada, pastasını görünce tam da tahmin ettiğimiz gibi büyülenmişti. "Cici!"

Civciv.

Civciv, Ada'nın en sevdiği hayvandı. Saatlerce kenarından kurulup kendi kendine ilerleyen oyuncak civcivini izleyebilecek kadar çok seviyordu civcivleri. Bora ona civciv videoları izlettiğinde kendinden geçiyordu. Uyku arkadaşı da sapsarı bir civcivdi. Zaten sarı olan her şeye aşıktı. Üzerime sarı bir tişört giysem bana hayranlıkla bakıyordu mesela. Sarı olan her şeyi bayıla bayıla yiyordu ama limondan nefret ediyordu. Ekşi olan, mayhoş tadı olan her şeyden nefret ediyordu. Vişneden de maalesef. Pastası muzluydu. En sevdiği meyve kavundu ama muzdan da hoşlanıyordu.

Ada'yı örtünün üzerine bıraktım. Emekleyerek pastaya yaklaştı. Noir da onu takip ediyordu. Ada, pastaya elini uzatacağı sırada koşarak yanına gittim ve "Civciv mi varmış ya bu pastada?" diye sordum, gülümseyerek.

"Aağğğ!" dedi şaşkınlıkla karışık bir mutlulukla.

"Aaağğğ!" dedim ben de onu taklit ederek. "Baba da gelsin, fotoğraf çekelim o zaman aağğğ!"

Bora, Ada'nın yanına yaklaştı ve tütüsünü düzelterek, pastanın arkasında düzgün bir şekilde oturmasını sağladı. "Ba..." dedi Ada, pastayı babasına gösterirken.

Bora bir dizini karnına çekip diğer ayağını öne doğru uzattı. "Evet babacığım... Senin için..." dedi Bora, içinde bulunduğumuz mevsimden daha sıcak bir tonlamayla. "Hadi şimdi bak abiye... Gülümseyelim..." Ada gülümsüyordu ama

Selim'e bakarak değil, babasına bakarak. Bora, Selim'i işaret etti. "Bak abiye kızım hadi... Fotoğrafımızı çekecek..."

Ada, bakışlarını babasının gözlerinden çekmiyordu. "Cici..." dedi yine, pastasını gösterirken. "Oağ..." dedi Noir'ya seslenmek için. "Cici..."

"Havla Selim!" dedi Bora, dişlerinin arasından.

Selim havladığında, yani *hav hav* sesi çıkardığında, Ada dan diye Selim'e döndü ve kocaman bir kahkaha attı. Bu sırada Selim, ömrü hayatımız boyunca bakmalara doyamayacağımız, belki de Ada'nın torunlarına miras kalacak pozlarımızı çekiyordu.

Saat beşe çeyrek kala, *"İyi ki doğdun Ada!"* diye şarkı söylemeye başladık. Ada, böyle bir şeyle ilk kez karşılaştığı için çok şaşırmıştı. Şaşkınlığını üstünden atamadığı için, mumu üfletmeyi de bir türlü başaramamıştık. Mum da sarı olduğu için ellemeye kalkıyordu zaten ve en sonunda mumu ben üfleyerek, onun yerine dilek diledim: *Annesi ve babasıyla beraber, çok sağlıklı, çok mutlu kocaman bir ömür...*

Ada'nın, bu dünyadaki varlığının bir yılı, Bora ile hayatımızın en güzel zamanlarıydı.

Selim, fotoğraf çekme işine asla son vermiyordu ve Ada pastasını avuçlarken, bordo tütüsüne sarı pasta bulaştırırken, çoraplarının tekini kumlara gömerken, başını Noir'nın gövdesine yaslayıp eline yüzüne bulaşmış kumlu pastanın tadına bakmaya çalışırken, belki de yüzlerce fotoğraf çekmişti.

En sonunda Ada'nın ellerini ve yüzünü yıkayıp, üzerini değiştirerek, sarı bir elbise giydirdim. Bir tutam saçını da tepesinden topladığımda ve kafasına da hasır şapkasını geçirdiğimde, kumlarda Noir'la tepinmeye hazır hâle gelmişti. Hediyelerini açması gerekiyordu ama oralı bile değildi. O merak etmiyor olabilirdi ama ben ona gelen hediyeleri çok merak ediyordum.

"Sevgilim!" dedim. Bora, bir yudum aldığı şampanyasını şezlongunun kenarındaki sehpaya bırakıp bana döndü.

"Hediyeleri açalım mı?"

"Ada'nın ya onlar sevgilim," dedi, imalı bir tonlamayla. İşte sırf bu imalı tonlamayı duymamak için bir saat, otuz bir dakika, dört saniyedir bu konuyu ne kadar dile getirmek istesem de susmuştum. "Yoksa benim ne aldığımı çok mu merak ediyorsun?" diye sordu. Cevabı bal gibi de bildiği, yüzünün her bir zerresinden okunuyordu. Özellikle de gülümsemesinden!

Altı ay önce, Ada'nın birinci yaş hediyesiyle ilgili konu açtığında, -ki Ada'nın doğum gününe altı koca ay varken bu konuyu açması çok ama çok saçmaydı bence- benden fikir istediğini düşündüğüm için, *"Kendi hediyeni kendin bul, benimki hazır!"* demiştim.

Bora, cümlem karşısında şaşırmış ve kaşlarını çatmıştı. *"Ortak bir hediye vermeyecek miyiz?"*

Anne ve babanın, birinci yaş hediyesini ortak mı vermesi gerekirdi bilmiyordum fakat o sırada Bora'ya çok kızgındım. Ada diş çıkarttığı için huzursuzdu ve ben de onu mutlu etmek için ona sayılar şarkısını açmıştım. Ada, "*Bir iki üç dört..."* diye devam eden şarkıyı duyar duymaz sevmek zorunda değildi ve ona biraz alan açmamız, sevmesi için zaman tanımamız lazımdı. Bora ise hiç mi hiç anlayışlı olmadığı için şarkıyı kapatmış ve bir çuval inciri berbat etmişti. Çünkü Ada şarkı susar susmaz sakinleşmişti. Ve Bora da bunun üzerine, *"Daha da huysuzlanıyor Nazlı, görmüyor musun?"* diye sormuştu.

Bana.

Ada'nın annesine.

Bu, benim için kabul edilemez bir eylemdi ve zaten Bora benden özür dileyene kadar, yani altı koca saat bu tavrından ötürü ona küsmüştüm. Akabinde de onunla ciddi bir konuşma yapmam gerekmişti. Bana karışamazdı. Çocuğumla matematik üzerinden kurduğum ilişkiye de. Azıcık huysuzlanırdı ama sonra severdi, bunda abartacak bir şey yoktu. Kızıma zarar veriyormuşum gibi davranması adil değildi. O da bütün bunları kabul ettiği için onu affetmiştim

ama o günden sonra, ona bu konuda yeniden güvenebilmem için, onu birkaç teste tabi tutmam gerekmişti.

Verandanın arkasındaki bahçeye kocaman bir abaküs yaptırmıştım mesela, olumsuz hiçbir tepki vermemişti. Oyun matlarından üzerinde rakamlar olan seksek de yaptırmıştım, buna da olumsuz bir tepki vermemişti. Hatta Ada'yı oraya kendi de götürüyordu. Ada zaten orayı seviyordu, kocaman abaküsün halkalarına tutunarak ayağa kalkıyordu ve Bora da onu alkışlıyordu. On beş gün önce, Ada, ilk adımını o oyun alanında atmıştı mesela.

Henüz Bora benden özür dileyeli sekiz saat bir dakika olmuşken, Ada'nın zar zor da olsa uykuya daldığı o gece, Bora birinci yaş hediyesinden konu açtığı için ve barışsam da hâlâ trip atıyor olduğum için onu terslemiştim. Hediyem hazır falan değildi ama bilmiş bir tavra bürüneceğini düşündüğüm için, benim de kızını düşünen, hem de çoktan düşünen bir anne olduğumu anlamasını istemiştim.

"Benim hediyemden prim kasamazsın, o yüzden sen kendi hediyeni kendin bul. Bakalım Ada'ya en anlamlı hediyeyi kim veriyor, sen mi ben mi? Haberin olsun, kaybedeceğin bir oyun başlattın!" demiştim.

"Peki sevgilim," demişti sadece.

Bu sessiz ve sakin kabullenişi, tam altı aydır bu konuda sükunet içinde oluşu beni işkillendiriyordu. İki ay önce, Ada'nın doğum gününde ne yapacağımızı konuşurken hediyelerden açtığım konuyu büyük bir ustalıkla kapatmıştı. Bir ay önce, Yeşim ve Selim'in de bizimle olduğu bir akşam yemeğinde, Ada'nın ilk doğum günü hediyelerini aldığında bunun muhtemelen farkında bile olmayacağına dair konuşurken ve Selim aklındaki birkaç hediye fikrini bize danışırken, Bora sohbete dahil olmamıştı.

İki hafta önce, *"Hediyen hazır mı?"* diye sorduğumda, *"Çoktan!"* demişti.

Sadece bunu söylemişti ve asıl benim aylar önce hazır olduğunu iddia ettiğim hediyemin h'si bile meydanda yoktu.

Artık uzatmayacağını düşündüğüm için, dün gece, üstelik seviştikten biraz sonra, *"Kızımıza ne aldın sevgilim?"* diye sormuştum.

Gülmüştü ve *"Kızımızla birlikte öğrenirsin sevgilim!"* demişti.

Altı aydır bir kindir güdüyordu ve ben de artık meraktan çatlamak üzereydim.

"Senin ne aldığını niye merak edeyim ki?" diye sordum, omuz silkerken. Bora iddia ettiğim şeyin yalan olduğunu bilse de umursamadım. "Ben, Ada'nın, hediyelerine vereceği tepkiyi merak ediyorum sadece. Hem bir yaş, önemli bir yaş. Kızımıza uygun bir şey almadıysan eğer-"

"Yapma sevgilim," dedi gülerek. "Buradan mı ilerleyeceksin gerçekten?"

"Aman neyse ne!" dedim, ters bir tavırla. "Zaten Ada hediyeleriyle ilgilendiğinde göreceğim ki! En çok benimkini sevecek zaten."

"Tamam, ben de onu diyorum ya..." dedi göz kırparak. "Ada hediyeleriyle ilgilendiğinde görürsün benim hediyemi de..."

"Bana sarı iğrenç bebek çorabı alan adam, eminim ki Ada'ya da cep telefonu falan almıştır..." dedim burun kıvırırarak.

Bakışlarım örtünün kenarındaki hediyelere çevrildi. Hangisinin Bora'nın hediyesi olduğunu bile bilmiyordum. Bora'nın adadaki adamlarının bazıları da hediye almıştı ve büyüklü küçüklü tam on yedi paket vardı.

"Ada!" diye seslenirken yerimden kalktım. Ada, biraz ileride, Noir ve Yeşim'le beraber, kumda oturuyordu. Önünde sarı kovası, sarı küreği vardı. Yeşim kovaya kum doldururken, Ada kürekle kumları boşaltmaya çalışıyordu. Ona seslendiğimde bakışları bana çevrilmişti. "Anneciğim..." dedim, yanlarına ulaştığımda. Ada'yı kucağıma aldım. "Hediyelerimizi açalım mı artık? Bak hepimiz heyecanla bu an'ı bekliyoruz!" Ada beni anlamıyordu, o yüzden gülümsedi. Fakat onu örtünün üzerine götürüp bıraktığımda ağlamaya

başladı. Yalandan ağladığı öyle belliydi ki zaten zaman zaman küçük bir sahtekâra dönüşüyordu. "Ağğğ!" dedim, şaşırmış gibi. "Neler varmış burada?"

Ada daha çok ağlayınca ve bir yandan da emekleyerek yeniden kovasının yanına doğru kaçmaya yeltenince, meraksızlık genlerinin tamamını aldığı babası yerinden kalkarak tek eliyle güneş gözlüğünü çıkartmış ve kocaman bir kahkaha patlatmıştı.

"Kızım..." dedi, içtenlikle. Yeşim'in doldurduğu kumları boşaltmaya devam eden Ada'nın yanına ilerledi. "Yüzelim mi seninle?"

"Hığğğ," dedi Ada.

Evet.

Bora, ona ellerini uzattığında Ada babasının işaret parmaklarından destek alarak ayağa kalktı. Bora bir adım geriye gittiğinde, Ada da babasına doğru yalpalayarak da olsa bir adım atmıştı. Bora geriye doğru bir adım daha atınca, Ada da yine ona doğru bir adım attı. Bora, bir adım daha atınca, Ada başını göğe doğru kaldırır gibi babasına bakmıştı.

On beş gün önce, oyun alanında kendi kendine, destek almadan attığı iki adımın sonunda dan diye öne doğru düşerken, ellerinden de yardım alamayınca, yürümeye küsüvermişti. O gün ne kadar korktuğunu anbean gözlemlemiştik. Aslında oyun matında canının çok yanması mümkün değildi ama düşmeyi beklemediği için olsa gerek, yürüme konusundaki hevesini kaybetmişti. On beş gün önceye kadar, en azından birimizden ya da bir şeyden destek alarak adım atmaya gönüllüydü ve bu hoşuna da gidiyordu ama artık bundan nefret ediyordu. Öyle ki geçen hafta, bir elinden ben bir elinden babası tutarak yürütmeyi denemiştik, bir süre önceye kadar bunu da seviyordu fakat geçen hafta ellerimize asılarak ve ayaklarını havaya kaldırarak ya bizi barfiks zannetmişti ya da uçmaya çalışmıştı.

Ayaklarının yere değmesiyle alakalı yaşadığı travmanın geçmesi için yılmadan ve onu bezdirmeden denemeler yapmaktan vazgeçmiyorduk. Özellikle de Bora, yürümese bile, şu an için beş saniye olan *destek almadan ayakta kalma rekoru*nun uzaması için çabalıyordu. Çünkü en azından destek almadan ayakta kalabildiğinde, yürüyebilmenin de aşırı zor bir şey olmadığını Ada'nın keşfedeceğini düşünüyordu ama Ada'nın ellerini bırakarak onu korkutmuyor ve bu hamleyi ondan bekliyordu. Ve fakat Ada, on beş gündür bunu yapmadığı gibi, birimizden destek alarak yürüme işine de en fazla üç adım kadar sabredebiliyordu, bence bu sabrı da bize ayıp olmasın diye gösteriyordu. En fazla üçüncü adımın sonunda, kendini dan diye poposunun üzerine bırakarak, konuyu da dan diye ama kibarca kapatıyordu. Belki de henüz o kadar da cesur hissetmiyordu.

"Anlaşıldı kızım," dedi Bora. Ada'nın bir adım daha atmayacağı belli olduğu için onu kucağına aldı. "Hadi gel. Üzerimizi değiştirelim."

Kumla ve kürekle oynamaya meraklı sandığım Ada, babasının ne anladığını anladı mı anlamadı mı bilinmez, kumların biraz ilerisindeki minik barakaya babasının kucağında ilerlerken, benim ona hediyelerini açtırmak istediğim esnada yaptığı gibi ağlamadı. Açıkçası, babasına gösterdiği toleransın daha fazla olması, bazen canımı sıkıyordu. Kabul ediyordum ki Bora, muhteşem bir babaydı. Peki ben?! Ben doğurmuştum onu?! Babası değil?!

Yeniden şezlonguma geçtiğimde, Yeşim de ayaklanmıştı. "Selim, adamları kolaçan etmeye gitti. Ben de eve geçeyim Nazlı. Yemek hazırlıklarına bakayım."

Gülümseyerek başımı salladım. "Bugün düzenimiz bir saat erkene kaydı. O yüzden bir saat erken yer, bir saat erken uyur. Köfte yiyecekti bu akşam. Patates püresi de hazırlatır mısın yanına?"

"Brokoliyi de denemek ister misin yine?" diye sordu Yeşim.

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Yani şansımızı deneyelim bi' zorlamadan. O yemezse, Bora yiyor zaten. Ziyan olmuyor."

Yeşim güldü. "Tamamdır, görüşürüz..." dedi.

"Görüşürüz," dediğimde, verandaya doğru ilerlemeye başladı. Böyle düşünmenin çok ayıp olduğunu biliyordum ama Selim'in yer yer alıklığına tezat bir şekilde, Yeşim hayatımda gördüğüm en zeki insanlardan biriydi. Adada geçirdiğimiz bir yıl içerisinde, Bora'dan sonraki en büyük destekçim olmuştu. Öğretmen olduğu için pedagoji eğitimi de almıştı ve kardeşi Yasemin'in oğlu olan Bora da elinde büyümüş sayıldığı için çocuklarla iletişim kurmak konusunda çok becerikliydi. Ada'nın dilinden anlıyor, onunla kaliteli vakit geçirebiliyordu ve Bora'yla ben, baş başa zamanlar yaratmak konusunda Yeşim'den gönül rahatlığıyla yardım alabiliyorduk. Yardımın büyüğünün ya da küçüğünün olmadığını ve bazen, bir fincan çay vermenin dahi nimetten sayılabildiğini bolca tecrübe ettiğim bu bir yılda, Yeşim'in varlığı bizim için bir şans olmuştu.

Yeşim ve Selim'in evlilikleri tam anlamıyla bir aşk evliliğiydi fakat Yeşim bu ilişkinin daha mantıklı olan tarafıydı. Kendi böyle söylüyordu. Başlangıçta birbirimize karşı daha yabancı hissetsek de zamanla aramızda bir arkadaşlık da oluşmuştu. Bora'nın, Ada'yı uyuturken onunla birlikte uyuyakaldığı bir akşam saatlerce dertleştiğimizde atılmıştı bu arkadaşlığın temelleri.

Selim'e çok aşık olduğu için yaptığı işi sineye çekmeye çalıştığından ama her an, bu işten nefret ettiğinden bahsetmişti. Özgür'ün hain olduğunun ortaya çıkıp ölmesiyle beraber kardeşinin girdiği depresyonun, kızının başına gelenlerden ötürü annesinin defalarca hastanelik oluşlarının ve akabinde yaşanan her şeyin, Selim'le ilişkisini nasıl yok olma noktasına getirdiğini; o dönemde Selim'e sesini duyuramayıp nasıl patlama noktasına geldiğini ve Selim'in, Bora'nın kuklası olduğunu düşündüğü için Bora'yla ve kayınvalidesi Sevim Hanım'la ettiği kavgayı anlatmıştı. Bu kavganın sonunda da Selim'den bir tercih yapmasını

istemişti. Ya Bora'yı bırakırdı ya da ayrılırlardı. Söylediğine göre, Selim'in Bora'yı seçmesine şaşırmamıştı bile Yeşim. Çünkü bazen Selim'in, Bora'yı ondan daha çok sevdiğini bile düşünüyordu. Tek celsede bunca senelik evliliklerini bitirmişlerdi.

Selim'le boşandıktan sonra hiçbir iletişim kurmamışlardı. Selim ne güvenliği için ne de başka herhangi bir şey için Yeşim'i aramamış, sormamıştı. Arada bir Yasemin'i arıyor, hâlini hatırını soruyor ve konuyu asla Yeşim'e getirmeden telefonu kapatıyordu. İki sene sonra, aynı okulda çalıştığı bir öğretmen arkadaşı Yeşim'e hislerini açtığında, hiç düşünmeden *evet* demişti o da. Nedenini kendisinin de bilmediğini söylemişti bana anlatırken. *"Belki normal bir hayat özleminden... Belki de Selim'e olan hırsımdan... Bilmiyorum,"* demişti. Hazırlıklar çok hızlı ilerlemişti. Evleneceği adama karşı hiçbir şey hissetmiyordu ama onu yıllardır tanıyor olmak, normal biri olduğunu bilmek, kapı sert çarpsa korktuğunu görmek Yeşim'e güven vermişti. "*Korkusuz insanların yanında da ben korkuyordum çünkü,*" demişti, gözleri dolu dolu.

Ve fakat Selim, Yeşim'in evleneceği gün karşısına çıkmıştı ve o an çok büyük bir hata yaptığını anlamıştı. Selim'i çok seviyordu. Onu çok seviyor olmaktan nefret ediyordu ama seviyordu işte. Sessiz sedasız yeniden, başına ne geleceğini bilmeden ve düşünmeden Selim'in teklifini kabul etmişti ve kendi aralarında yeniden nikah kıymışlardı.

Selim, ona ada fikrinden bahsettiğinde de hiç düşünmeden kabul etmişti Yeşim. Hatta o kadar düşünmemişti ki Selim şaşırmıştı bile. Ama bunun da sebebi çok açıktı. *Selim'in başına ne zaman ne gelecek, bir gün vücuduna giren kurşun onu öldürecek mi, silahların arasında nasıl mutlu olunur ki* diye düşünmeden, dertsiz tasasız Selim'le yaşamaya ihtiyacı vardı. Issız bir adada olma fikri, ardı arkası kesilmeyen felaketlerin göbeğinde yaşamaktan bin kat daha iyiydi Yeşim'e göre. Başlangıçta, bu ıssız adayı Bora'yla paylaşacak olma fikri hoşuna gitmese de sevdiği

adama güvenmeyi seçmişti. Hayatında ilk defa. *Selim seviyorsa, vardır bir bildiği* diye düşünmüştü. Bora'nın iyi biri olduğunu biliyordu ama en nihayetinde bir mafya lideriydi ve yaptığı her şey korkunçtu. En azından bu adaya gelene kadar, Bora'ya karşı hiçbir zaman aşamadığı bir önyargısı vardı. Ama adadayken çok sevmişti Bora'yı. Ve tahmin ettiği gibi, Selim'in bir bildiği olduğunu da anlamıştı. Mutluydu o da burada. Hele Ada, Yeşim'e, uyanmak için bile bir motivasyon olmuştu.

"Benim çocuğum olmuyor," demişti, bununla barışık olduğunu da gayet belli ederek. *"Bora Abi, benim tedavi olmam için bir servet harcadı zamanında ama... Olmuyor. Ne yaptıysak olmadı. Bir dönem çok üzüldüm. Bir dönem aştım bunu. Bir dönem evlat edinmek istedim. Sonra da dedim ki kendi kendime, nasıl bir hayatın içine bir çocuk sokmak istiyorsun ki Yeşim? Senin en büyük şansın, çocuğunun olmaması. Özgür'ün olayından sonra da anladım bunu. Özgür hain olmasaydı da öldürülebilirdi ya. O zaman da babasız kalabilirdi Bora. Asya'nın başına gelenler ortada."*

Yeşim'in cümleleri kalbimde bir yeri sızlatırken, Ada'nın annesiz veya babasız kalması fikrine dahi katlanamadığımı hissetmiştim. Bora'nın ölmesinden kalbim onun için çarptığından beri korkuyordum ama gözlerimden yaşlar akarken, kendimin de ölmesinden deli gibi korktuğum gerçeğiyle yüzleşmiştim.

"Ben de annesiz ve babasız büyüdüm. Yine de bütün bu dediklerini, şimdi, anne olduğum için yani, daha iyi anlıyorum... Haklısın," demiştim.

Nazlı, Bora için; Bora, Nazlı için yaşamak zorundaydı zaten ve fakat şimdi, Nazlı da Bora da Ada için daha da çok yaşamak zorundaydı.

Elbette ki uzaklarda bir yerlerde, en az Yeşim kadar severek destekçimiz olmaya gönüllü olduğunu bildiğim onlarca insan vardı. Arkadaşlarımız... Ada, günden güne büyürken, onun her bir an'ını gözlemlemek isteyen ve her bir mimiğini coşkuyla karşılayacak yakınlarımız... Onu kendi

çocuğu kadar sevecek ailemiz... Fakat biz, böyle iyiydik. Herkesten ve her şeyden uzakta, bi' başımıza ve kendi kendimize. En büyük derdimizin Ada'nın yemek yemesi, kaka yapması, diş çıkarması, yürümesi, gelişimini sağlıkla tamamlaması, konuşabilmesi olması öyle güzel ve öyle heyecanlıydı ki. Kavgasız, dövüşsüz, silahsız, kansız bir hayat, hak ettiğimiz hayattı. Kızımızın da hak ettiği bir hayat. Güneşe, denize, doğaya, hayata dokunmak gibiydi biz bize olmak. Yaşamak gibi. Dolu dolu, özgürce ve tasasız. Herkesten uzakta ama en çok bize yakın.

"Ani!" dedi Ada'nın düşüncelerimi bölen sesi. Bora, deniz şortunu giyerek üstündeki gömlekten kurtulmuş, Ada'ya da mayo bezi üzerine mor bikinisini giydirmişti.

"Aaağğğ!" dedim, heyecanla. "Ne güzel olmuşsun sen yine!"

"Annesi," dedi Bora, sevecen bir tavırla. "Beraber yüzelim, gel hadi."

"Ge..." dedi Ada, babasını taklit edercesine. Bir kolunu babasının ensesine sarmış, bir kolunu da bana uzatmış ve elini kapatıp açıyordu. "Nini!"

"Geliyorum," dedim gülümserken. Şampanyamı kafaya diktim. Ayağa kalktım ve elbisemi bir çırpıda üzerimden çıkardım. Bora'nın en tuhaf bulduğu şey, gündüzleri iç çamaşırı giymek yerine bikini giymemdi. Tekneyle açıldığımızdan beri, yani bir buçuk senedir buna hâlâ şaşırıyordu fakat bunun tek sebebi Bodrum'da büyümemiş olmasıydı.

"Beyaz ha?" dedi, beni tepeden tırnağa süzerken. "Bu, yeni mi?"

"Hı hı," dedim, onlara yaklaşırken.

Ada, benim kucağıma gelmek istediği sırada, kaşla göz arasında, Bora bir elini belime yerleştirerek beni kendine çekmiş ve boynuma ıslak, kocaman bir öpücük kondurmuştu. "Güzelmiş ama bir an evvel çıkartasım var..."

Kendimi tutamayıp güldüğümde Ada da gülmüştü. Suya doğru ilerledik. Ada yüzmeyi çok seviyordu ve suya girerken

su soğukmuş, sıcakmış asla irkilmiyordu. Ellerini sıkıca boynuma sardı ve ben suda ilerledikçe bacakları suya değdi. Bu onu mutlu etmiş olsa gerek, sevinçle çığlık atmaya başladı. Yaza yaklaştığımızdan beri hemen her gün yüzüyorduk zaten, hâlâ buna nasıl bu kadar büyük tepki verebiliyordu, anlamıyordum.

"Gel bebeğim," dedi Bora. Bana mı dedi Ada'ya mı dedi bilmiyordum ama zaten yanına birlikte ilerliyorduk. Su, göğsüme kadar gelirken, Ada'yı kucağımdan aldı ve yüzü bana dönük olacak şekilde tuttu. Ada çığlık çığlığa ayaklarını suya değdiriyordu. Bora, Ada'yı, şapkalı kafası dışarıda kalacak şekilde suya daldırdı ve koltuk altlarından tutarak, suda hızlıca ilerletip bana verdi. Yüzdüğünü zanneden Ada, kahkahalar atıyordu. Ben de aynı şekilde Ada'yı suda hızlıca ilerleterek, Bora'ya verdim. Bir kez, iki kez, üç kez, dört kez, beş kez...

Ada, bir noktada, şapkasını kafasından atınca, suda ters dönmüş hasır şapkayı aldım ve kafasına taktım. "Ayı!" dedi kızarak.

Çatılmış kaşlarını baş parmağımla düzeltirken, "Çatma kızım kaşlarını baban gibi. Sonra öyle kalacaksın..." dedim ve şapkasını yeniden kafasına geçirdim.

"Nazlı!" dedi Bora, uyarıcı bir tınıyla, son heceyi müptelası olduğum bir biçimde uzatarak.

Şapkasını yeniden çıkartmaya yeltendiğinde elinden tuttum ve "Bunu çıkartmıyoruz değil mi?" dedim, yumuşacık bir tonlamayla. Zeytin gözleri ışıldıyordu ama ilk fırsatta şapkasını yeniden kafasından atacağı, bunu da oyunbaz bir yerden aldığı çok belliydi. "Ciddiyim ben. Başımıza güneş geçer yoksa."

"Hadi Ada yüzüyor..." dedi Bora, Ada'nın dikkatini dağıtmak için. Onu hızlıca suda ilerletti ve bana verdi.

"Ağğğ! Ada ne güzel yüzüyormuş!" dedim, ben de aynı şekilde Ada'yı suda kaydırarak Bora'ya verdim.

"Yüzücü mü olacakmış ya benim kızım?" dedi Bora, Ada'yı bana verirken.

"Matematikçi olacak!" dedim, kaşlarımı çatarak. Ada'yı suda ilerletip Bora'ya vermek yerine ona sımsıkı sarıldım. "Böyle manipülasyonlara gelme anneciğim, tamam mı? Sen annen gibi matematikçi olacaksın, tamam mı? Vişneyi sevmedin, bir şey demedim. Bordodan hoşlanmıyorsun, sineye çekiyorum. Babana benzeyen bütün huylarını hoşgörüyle kabul ediyorum. Ama sen matematikçi olacaksın. Tamam mı?"

Bora, sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Sevgilim," dedi, sahte bir gülümsemeyle. "Hadi."

"Nini," dedi Ada.

"Sensin nini!" dedim, onu kendime çevirirken. Ada'yı hafifçe, havaya atıyormuş gibi kaldırdım ve kendi eksenim etrafında dönerken indirip ayaklarını suya soktum. "Ne nini?" dedim, gülerken. Bu da Ada'nın çok hoşuna gidiyordu. Suya düşecek gibi oluyordu, sonra onu yeniden havaya kaldırıyordum ve buna da kahkaha atıyordu.

Suda geri geri yürürken ve aynı zamanda da kendi eksenim etrafında dönmeye devam ederken, sırtım sert bir şeye çarptı ama zaten bu çarpma, gayet de bilinçli bir çarpmaydı. Bora'nın eli suyun içinden karnıma yerleşirken, sırtımı Bora'nın göğsüne yasladım. Ada'nın ayaklarını suya sokuyor, suda ayaklarıyla yarım daire çiziyordum ama bir yandan da Bora'nın dudaklarının boynum ve omzum arasında gidip gelen yakıcı etkisini dibine kadar hissediyordum.

"Matematikçi olsun zaten... Ben hobi olarak yüzmesini kastetmiştim," dedi Bora, kulağıma nefesi değerken. "Sen yeter ki küsme bana..."

"Oağ!" diye bağırdı Ada. Bora ve ben, aynı anda bakışlarımızı kumlara çevirdik. Noir da suya girmiş ve bize doğru yüzmeye başlamıştı.

"İnanılmaz dikkatli!" dedi Bora, haz dolu bir tonlamayla.

"Aynı annesi?" dedim, sorar gibi. Bora boynuma ıslak bir öpücük daha kondururken geri çekildim ve ona döndüm. Ada, Noir'ya bakmaya çalıştığı için kendini kucağımdan

bırakmak istediğinde, onu döndürerek, ellerimi sırtına sardım ve Bora'nın sinsice ışıldayan gözlerine baktım. İki yana kıvrılmamaları için büyük bir uğraş verdiği belli dudakları dikkatimi dağıtsa da bakışlarımı gözlerinden çekmemeye kararlıydım. "Cevabını duyamadım?"

"Ne sormuştun?" diye sordu Bora, benimle dalga geçer gibi.

"Oağ!" dedi Ada, şapkasını suya atarken. Noir, Ada'nın şapkasına doğru yüzdü, dişlerinin arasına şapkasını sıkıştırdı ve yeniden bize doğru yüzdü. "Ayı!" dedi Noir'ya, *şapkayı sakın getirme* der gibi.

Ada'yı, babasının kucağına tutuşturdum ve Noir'nın ağzındaki şapkayı alıp, yeniden kafasına taktım. "Ada'cığım," dedim, derin bir nefes verirken. "Bunu takmak zorundasın. Lütfen çıkartma." Bora'ya, Ada'ya ve Noir'a arkamı döndüm. Suya dalmadan evvel, "Dikkati yüksek insanların sayısal zekası kuvvetlidir ve ayrıca, matematikçiler de bir yüzücü kadar iyi yüzebilirler!" demiştim.

♠

Kucağımda, kendi dilinde bir şeyler anlatan Ada'yla beraber verandaya çıktığımda, bu kadar şık bir sofrayla karşılaşacağımdan habersizdim. Gülümseyerek masaya doğru ilerlediğimde, Bora'nın kapkara gözleri gözlerimin içindeydi. Altına rahat bir gri şort, üzerine de beyaz bir tişört giymişti. Bugün biraz fazla muhafazakâr olmasının sebebi, zannediyordum ki hâlâ önemli bir günün içinde olmamızdan kaynaklanıyordu. Masanın üzerinde hazırlattığım şeylerden çok daha fazla çeşit vardı fakat beni şaşırtan bordo şakayık buketiyle, tek bir ayçiçeğinden oluşan küçük buket olmuştu.

Bora, ayçiçeği buketine uzandı. Sarı renkteki ayçiçeğini ilk kez gören Ada'nın dikkati hepten babasına yoğunlaşmıştı. "Doğum günün kutlu olsun bebeğim..." dedi Bora.

Bora'nın bakışlarından taşan sevgi, sesinden taşan şefkat tınısı, ömrü boyunca Ada'yı hiç terk etmesin istiyordum. Ne zaman başı sıkışsa, ne zaman derde kedere düşse babasına koşsun... Bana da koşabilirdi ama babasının güvenli

kollarında bulduğu duygunun, onu hayatta başka bir yerden iyi yapacağını, kendi babamla aramdaki ilişkiden biliyordum. Bora'nın da buna ihtiyacı vardı. Beklentimin, tahminlerimin, hayallerimin de ötesinde bir baba olmuştu ama buna ancak ve ancak, Ada bir gün dile gelip de bunu ona söylediğinde inanacaktı.

"Aağğğ!" dedi Ada, ayçiçeğine bakarak.

İlk çiçeğini, ilk yaşında, babasından almak eminim ki Ada'nın hayatı boyunca gurur duyacağı bir şey olacaktı.

Ve eğer ağzını kocaman açıp ayçiçeğini ısırmasaydı, romantik bir anımız olacaktı ama sayesinde bu anımız, trajikomik bir hâl almıştı.

Bora'yla aynı anda refleksif bir şekilde Ada'nın ağzından ayçiçeğini çıkardık. Ağzından lokmasını alacak kadar saygısızlık yapmamızı beklemiyor olacaktı ki kaşlarını çattı. Sarı olan her şeyin yenmediğini aslında kovasından, uyku arkadaşından, elbiselerinden falan anlayacak kadar zeki olması gerekmez miydi?

"Yenmez o?!" dedim, ikaz dolu bir tavırla. Masanın üzerindeki bordo şakayık buketine uzandım. "Bak... Ben yiyor muyum bunu?" Burnumu şakayıklara gömdüm. "Çiçek koklanır. İzlenir. Suya konur. Kitap arasında kurutulur. Ama yenmez!"

Ada, kendinde nasıl bir had buldu bilmiyorum ama bordo şakayık buketimden hoşlanmadığı gayet belli bir şekilde, onu eliyle ittirdi. Çiçeklerimi Ada'dan uzaklaştırırken Bora'ya baktım. "Teşekkür ederim sevgilim!"

Bora, *rica ederim* der gibi göz kırparken, Ada'yı kucağımdan aldı. "Evet bakalım..." dedi, onu mama sandalyesine oturturken. "Kimler, doğum gününde, ailesiyle muhteşem bir akşam yemeği yiyecekmiş bakalım?"

Ada'nın mama sandalyesi, masanın baş köşesindeydi ve böylece hem babasına hem de bana eşit mesafede olabiliyordu. Noir da çoğu zaman, Ada'nın mama sandalyesinin hemen dibinde mamasını yiyerek bize eşlik ediyordu. Bora, Ada'yı yerine oturttuktan sonra, ben de sarı

mama önlüğünü takmıştım. Daha sonra Bora, benim de oturmam için sandalyemi çekti. O da karşıma geçtiğinde, Ada'nın ızgara köftesini sekiz küçük ve eşit parçaya ayırdım. Yanına da patates püresinden koydum. Dört küçük parçaya ayrılmış brokoliyi de köftenin yanına koydum fakat Ada brokoli, tabağını kirleten bir şeymişçesine onları çatalıyla sıyırdı ve mama sandalyesine attı. Her zamanki gibi. Ne püresini ne çorbasını ne haşlanmışını ne ızgarasını, asla brokoli yemiyordu. Böylece yine, masadaki haşlanmış brokolilerin devamı, Bora'nın tabağına geçmeye hak kazanmıştı. Ben ise çatalımı uzun zamandır yemediğim vişneli yaprak sarmaya batırırken, böylesi mükellef bir sofra hazırlatmayı akıl ettiği için Bora'ya minnetle bakıyordum.

"Her sene bundan yapalım!" dedim, iştahla sarmamı yerken. Bora gülümserken, Ada'ya döndüm. "Her sene, doğum gününüzde, bizimle yemek yemek zorundasınız hanımefendi. *Yok ben büyüdüm, yok ben arkadaşlarla çıkacağım* falan gibi şeylere asla ama asla izin vermem."

Bora minik bir kahkaha atarken, Ada bana bakmamıştı bile. Köftelerini minik çatalına batırarak yiyor fakat patates püresine işaret parmağını batırıyor, sonra da parmağını emiyordu. Çatal ve kaşık kullanmayı seviyordu ama kendince pürenin çatal ve kaşıkla yenmeyeceğini düşünüyordu.

Normal zamanda kendi dilinde bıcır bıcır konuşuyor olsa da yemek yerken konuşmaktan pek hoşlanmıyor ve bütün dikkatini yemeğine veriyordu. Ona seslenmediğimiz sürece, ancak ara sıra başını tabağından kaldırıyor ve önce mama sandalyesinin dibindeki Noir'nın mamasını yiyip yemediğine, daha sonra da bizim yemeklerimizi yiyip yemediğimize bakıyor, akabinde de kendi yemeğine devam ediyordu.

"Ada?" dedim merakla. "Sana diyorum anneciğim."

Ada başını yemeğinden kaldırdı ve zeytin gözlerini gözlerime dikti. "Her sene, doğum gününde, beraber yemek yiyeceğiz, tamam mı?" dedim, yumuşacık bir sesle. Suratıma en açık şekliyle bön bön baktı ve yeniden bütün

dikkatini yemeğine çevirdi. "İnsan bir hığğğ'lar ya!" dedim, sitem eder gibi.

Bora yine kahkaha atmıştı. "Boş ver sevgilim. Arkadaşlarıyla çıkarsa, biz baş başa kalırız, öyle düşün."

Gülümsedim. "Bunu sevdim bak!" Ada, üzerinde, *Nazlı Alaca Karabey x Second Mom* yazan biberonuna uzandı ve kana kana su içmeye başladı. Tabağıma zeytinyağlı çeşitlerinden koyarken, "Zaten yemek yerken pek de iştah açmayan biri," dedim.

"Aynen," dedi Bora, şakacı bir tavırla. "Bak şu salatadan da alsana... Özel getirttim bu zeytini."

Ada kafasını kaldırdı ve Bora'ya baktı. Az evvel bana baktığı gibi, en açık şekliyle bön bön. Ardından bakışlarını babasından çekti ve parmağını patates püresine batırdı.

"Alayım sevgilim," dedim, salata kasesine kaşığı daldırırken. "Her şey inanılmaz lezzetli." Zeytinli salatadan bir çatal aldım. "Ellerine sağlık!"

"Ben yapmadım ki," dedi Bora, gözlerini kısarak. "Beğendin mi... Zeytini?" Ada, bir kez daha yemeğinden kafasını kaldırıp babasına baktı. Bu sırada çatalındaki köfteyi düşürmüş, önlüğünün içinde aramış, bulamayınca da sinirlenmişti. "Babacığım?" dedi Bora, içten bir tavırla. Ada'nın önlüğünden aldığı köfteyi yeniden tabağına koydu. "Al bakalım."

Ada yeniden yemeğine konsantre olunca, "Sevgilim?" dedim ama Bora bana cevap vermedi.

Yine, yeniden, bir kez daha, "Zeytin?" dedi. Ada da sabırla yine, yeniden, bir kez daha babasına bakınca, Bora bana döndü. "Nazlı, bu çocuk neden *Zeytin* dediğimde, kendisine seslendiğimi düşünüyor?"

Ada kurulmuş bir robot gibi yine kafasını kaldırınca yutkunmaya çalıştım. "Ben ne bileyim?!" dedim. Bora'nın kaşları havalandı. "Senin de çocuğun? Neden eylemlerinden ve düşüncelerinden sadece ben sorumlu oluyorum, anlamadım?"

Bora güldü ama bu gülüşü samimiyetten uzaktı. "Ada'ya *Zeytin* mi diyorsun Nazlı?!"

Ada bir bana bir de babasına bakıyordu ve sürekli olarak adının geçmesinden rahatsız olduğu kesindi. Çatalının tersini mama sandalyesine vurarak, derhal buna bir son vermemiz için bizi uyarmıştı hatta. "Ye sen yemeğini bebeğim. Suyunu da iç..." Ada, biberonuna uzanırken bakışlarımı, üzerimden çekilmeyen kapkara gözlere diktim. "Belki. Bazen. Biraz. Lakap gibi düşün."

Bora sıkıntı dolu bir nefes verirken başını iki yana salladı. "Bir kere bile şahit olmadım. Resmen, benim arkamdan, bile isteye, adı olduğunu düşünmesine sebep olacak kadar üstelik, o anlayana, özümseyene kadar zikrettin yani bunu?"

"Yani aslında tam olarak öyle değil..." dedim, kısık bir sesle. "Uydurduğum bir masalın baş karakterinin adıydı. Ama yani aslında ondan bahsediyordum. Gel zaman git zaman, öyle, dediğim gibi lakap olarak şey ettim. O da sevdi ama öyle düşün Bora."

"Şunun şurasında, kendi adına bile zaten üç buçuk aydır falan tepki veriyor?" dedi. Derin bir nefes aldı. "Gerçekten bana ne zaman bundan bahsetmeyi düşünüyordun? Sen ona, *neredeymiş Zeytin, buradaymış Zeytin, senmişsin Zeytin* yapmadıysan, ben de Bora değilim. On beş yirmi gündür, zeytin kelimesini kullandığımda garip bir hâle bürünüp gülüyordu falan, bir kere kendini gösterdi hatta, anlayamadım ama."

Ada, artık *Zeytin* dendiğinde bakmaktan sıkılmıştı herhalde çünkü Bora konuşurken, bir kez bile kafasını yemeğinden kaldırmadı. "İşte demek ki sevmiş..." dedim, ne diyeceğimi bilemeyince.

"Bunu daha sonra konuşacağız," dedi.

"Ama sence de gözleri çok güzel değil mi? Tıpkı bir zeytin gibi, simsiyah diyeceğimiz kadar koyu..." dedim iç çekerken. "Bence gurur duymalısın çünkü gözlerini senden aldı. Zaten bir tek gözlerini senden aldı. Saçları aynı benimkiler gibi siyah, burnu aynı benimki gibi çok güzel ve minik, dudakları

aynı benimki gibi harikulade ve çizilmiş gibi. Kaşları da benim kaşlarıma benziyor. Kirpikleri de. Gür ve uzun. Teni aynı ben, açık buğday! Elleri ve ayakları da aynı benimkiler gibi. İncecik, uzun parmakları var. Bilekleri de incecik. Boyu da uzun olacak bence, o konuda da bana benzeyecek. Bacak boyu uzun çünkü, benim gibi." Bora'nın kaşları havalandı. "Bütün güzel huylarını da benden aldı zaten. Genel olarak uyumlu ama öte yandan karakteristik özellikleri de var. Prensip sahibi mesela. Düzenli. Matematiğe kabiliyeti var, belli. Spora da yatkın olacak benim gibi, çünkü esnek vücudu. Nasıl tırmanıyor oraya buraya, biliyorsun. Çok akıllı ayrıca, aynı benim gibi, çok dikkatli, çok zeki. Ne güzel işte gözlerinin rengi sana benzedi. Biçimi seninkiler gibi değil, onun gözleri daha iri ama olsun. Rengini senden aldı sonuçta. Hiç benzemese miydi sana, anlamadım?!"

Bora gözlerimin içine baktı, baktı, baktı. "Saçlarının seninkiler gibi siyah olduğunu söyledin ya..." dedi şaşkınlıkla. "Ondan sonraki cümlelerini takip edemedim."

"Siyah değil mi saçları?" diye sordum, *buna neden şaşırdın* diye sorar gibi.

"Siyah tabii de... Benimkiler de sarı değil ya hani," dedi, imayla.

Omuz silktim. "Okay. Ama saçlarını benden aldığı çok belli değil mi?"

"Ensesine bile değmiyor henüz saçları Nazlı, nasıl analiz edebiliriz bunu sence? Şu an bana daha çok benziyor, kısacık saçlarıyla." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Neyse. Hangi özelliğini kimden aldı tartışması yapacak değiliz herhalde. Ayrıca senin ten renginde buğday falan değil. Bildiğin bembeyazsın. Mermer gibi."

"Saçmalama!" dedim, şaşkınlıkla. "Nerem beyaz benim?! Buğdayım. Ama açık buğday. Anneme çekmişim. Bak..." diye ekledim, kolumu gösterirken.

"Bronzsun şu an, Nazlı..." dedi, gülerken. "Çocukluk fotoğraflarını da gördüm ya hani senin defalarca kez.

Bembeyazsın işte. Ve bu gayet güzel bir şey, bundan neden hoşlanmadın, anlamadım."

Önümdeki beyaz tabağın yanına avuç içimi koydum. "Beyaz bu," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Sence, tabak ve ben aynı renk miyiz?" Bora bir an için ne diyeceğini bilememişti. "Heykel de getireyim istersen içeriden. Mermer ve beni de bir yan yana koy. Beyaz falan değilim ben. Ve sen inanılmaz ırkçısın." Bora'nın dudakları hayretle açıldı. "Ada da bana benzedi. Göz rengini senden aldı işte. Bununla yetinebilirsin, bu çok iyi bir şey. Yüzüne baktığında beni andırıyor ama gözleri aynı sen. Zeytin gözleri var! Gözler de çok önemlidir insanda. O yüzden, kıskanmana gerek yok." Ada'ya döndüm. "Ada..." dedim, koluna dokunarak. "Su da iç anneciğim." Ada, biberonuna uzandı ve suyunu yudumladı. "Su içişi bile aynı ben! Bana gelmiş ne diyorsun?" dedim, *cık cık cık* yaparak.

Umarım yeni açtığım tartışma onu manipüle edebilirdi ve Ada'ya ondan gizli *Zeytin* lakabı taktığımı unuturdu.

♠

Banyo yapmak Ada için ne kadar keyifliyse, banyo sonrası da bir o kadar tatsız geçiyordu. Yatak odamızdaydık. Bağdaş kurarak oturmuş, Ada'yı da kucağıma oturtmuştum ve yüzüne kremini sürmeye çalışıyordum ama her zamanki gibi mızmızlanarak, kollarım arasından kaçmaya çalışıyordu. Vücuduna herhangi bir şey sürülmesinden nefret ediyordu. Tıpkı banyo sonrasında olduğu gibi, her sabah, güneş kremi sürmemiz gerektiğinde de benzer şeyleri yaşıyorduk. Dişlerinin fırçalanmasından da nefret ediyordu. Saçlarının taranmasından da. Galiba büyüdüğünde pasaklı biri olacaktı ve gerçekten bazı huylarının da asla bana benzemediği doğruydu. Bakımlı olmaya karşı bu kadar önyargılı olması canımı sıkıyordu.

Ada'nın banyosunu Bora'yla beraber yaptırmıştık. Bora, "*Sen gir duşa... Ben giydireyim Ada'yı,"* dediğinde buna balıklama atlamam gerekirdi ama ben maalesef ki, "*Yok sen gir. Ben hallederim,"* demiş bulunmuştum. *Zeytin* meselesini

unutsun diye trip atıyordum ve aslında orası tribin bittiği yer olmalıydı fakat rolüme fazla kaptırmıştım. Halbuki Ada bu bakım meselesinden ne kadar nefret ediyorsa, ben de bütün bu mızmızlanmalarıyla uğraşmaktan nefret ediyordum. Yüzünün kurumasını istiyorsa keyfi bilirdi ama anneydim işte, kıyamıyordum.

Sesimin sıkıntılı çıkmasına engel olamayarak, "Bitecek şimdi..." dedim.

"Ayı!" dedi Ada. Böyle zamanlarda, yapmak zorunda olduğumuz ama yapmamızdan nefret ettiği her şeye, ne dediğimizi dinlemeksizin, bu şekilde tepki veriyordu.

Hoşnutsuz olduğunu belli edercesine boğazından çıkardığı seslere aldırış etmeden, "Neden lakabının *Zeytin* olduğunu babana belli ettin ki?" diye sordum. Ada kendi dilinde birtakım açıklamalar yapmaya çalıştı fakat bunların bende bir karşılığı yoktu. Yaptığı çok ayıptı. "Sır tutmak konusuna seninle çalışmamız lazım. Yarın bir gün tamamen konuşmaya başlayacaksın, her şeyi babana mı söyleyeceksin yani?" Derin bir nefes verdim. "Tabii ki babana her şeyi söylemelisin. Ama *her şey* kısmına çalışmamız lazım Ada. Söylenecek şey var, söylenmeyecek şey var. Bunları ayırt edebilmen gerek. Baban biraz takıntılı biri. Böyle şeylere çok takılıyor."

"Ayı!" dedi Ada.

Duştan gelen suyun sesinin kesilmesiyle beraber, sıkıntıyla, "Neyse, kapatalım konuyu. Şimdi saçlarımızı tarayacağız... Sonra dişlerimizi fırçalayacağız..." dedim. Banyonun kapısı açıldığında, belinde lacivert havlu sarılı olan Bora ile göz göze gelmiştik. "Hah! Bak, baba duş aldı çıktı ama biz hâlâ yatmaya hazırlanamadık!"

Bora'nın dudakları iki yana kıvrılırken bize doğru yaklaştı ve ona trip attığımı önemsemeden, yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. "Yardımım gerekiyor galiba..."

"Maalesef!" dedim gözlerimi devirerek.

Ada, babasının ıslak kolunu tuttuğunda, alenen kendisinin de öpücük istediğini belli etmişti. Bora güldü ve eğilip

Ada'nın da yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. Ada, Bora'nın sakallarını her hissedişinde gıdıklanıyordu; boğazından tuhaf sesler ağzından da baloncuklar çıkıyordu. "Bebe," dedi, küçücük işaret parmağını Bora'nın kalbindeki dövmenin üzerine bastırırken.

"Bebeğim olmaya hevesli, küçük, nazlı bir kız çocuğu babacığım, evet..." dedi Bora, gülümseyerek. Yüzümü buruşturarak, sessizce taklidini yaptığımda kocaman bir kahkaha atmıştı. "Hadi. Sen de öp beni," dedi Ada'ya. Bora eğildiğinde, Ada babasının yanağından öpmüştü. "Beni öpmek isteyen başka biri var mı?"

Dediğini duymazdan geldim ve "Saç fırçasını verir misin?" dedim.

"Öpersen, veririm..." dedi hadsizce.

Omuz silktim. "Hadi saç fırçasını ver n'olur. Komodinin üzerinde unuttum. Kalktığım anda kaçacak, tetikte bekliyor."

"Öp, vereyim..." dedi arsızca. Sıkıntılı bir nefes verdiğimde bana yaklaştı ve yanağını uzattı. Dudaklarım yanağına değecekken kafasını çevirmişti ve dudaklarımız birleşti. Ben kaşlarımı çatarken, o gülmüştü. Ardından da komodine ilerledi ve üzerindeki saç fırçasını bana uzattı. "Diş fırçası nerede?"

"Galiba onu da banyoda unuttum," dedim. Sıkıntı dolu bir nefes daha koyvermiştim. "O kadar geriliyorum ki şu krem sürme, saç tarama, diş fırçalama muhabbetinden. Nasıl oyalayacağım, hangi oyuncağı koysam yatağa diye düşünürken, esas alacaklarımı unutuyorum her defasında. Hayır yani dişleri güzel olmasın mı, saç derisinde kan dolaşımı artmasın mı, saçları sağlıkla uzayıp canlı görünmesin mi, yüzü nemlenmesin mi, kime çekti bu çocuk anlamıyorum ki?!" Bora yine güldü. "Güzel huylarını benden aldığını söyledim, her huyunu benden aldığını söylemedim, ona gülüyorsan..."

Bora herhangi bir yorumda bulunmadan banyoya ilerledi. Ada ise daha saç fırçasını elimde görür görmez mızmızlanmaya başlamıştı. "Hemen bir iki üç yapacağım

bitecek," dedim. Fırçayı saçlarına sürdüğüm gibi çığlık attı. "Bir..." dedim, incecik ve azıcık olan saçlarını tararken. İkiye geçememiştim ki büyük bir güçle saçlarıma yapıştı. Boğazımdan çıkan acı dolu bir "Ah!" sesiyle beraber, saçlarımı ellerinden kurtarmaya çalıştım ama beceremedim.

"Ada!" dedi Bora. Sesindeki tonlama karşısında afallayan yalnızca ben değildim. "Hayır!" Sert değildi ama Ada'ya karşı daha evvel hiç kullanmadığı tonlamanın Ada'yı da şaşırttığı kesindi. Zaten yaşadığı şaşkınlıkla da saçlarımı çekmeyi bırakmıştı ama saçlarım hâlâ avucundaydı. "Bırak annenin saçlarını..." dedi Bora, yanımıza geldiğinde. Bir dizini yere koyarak eğilirken, Ada'nın avucunun üzerine elini koydu. "Annenin saçlarını çekme." Ada'nın yüzünü göremiyordum ama babasının tavrını çözmeye çalıştığını ve ilk kez karşılaştığı bu durumu özümsemeye çalıştığını anlıyordum. "Kötü bir şey saç çekmek..." Bora, saçlarımın bir tutamını dudaklarına götürdü ve öptü. "Sen de öpmek ister misin?"

Bora'nın sesi en sonunda tamamen Ada'nın alışık olduğu üzere yumuşayınca, Ada'nın da gevşediğini fark ettim. Nitekim avucunun arasındaki saçlarımı çekmeden dudaklarına götürdü ve öptü. Bora, Ada'ya gülümsedi ve onun da saçları arasına bir öpücük kondurdu. Ada başını hafifçe bana doğru döndürdüğünde, o da gülümsüyordu. Ben de onun saçlarından öptüm. Ada, bunu da sonsuza dek uzatma yetisine sahip olduğu için babasının saçlarını da öptü ve sonra yine bana baktı. Ben de dudaklarımı Bora'nın saçlarına değdirdim.

"Hadi bakalım..." dedim, derin bir nefes verirken. "Artık saçlarımızı tarıyoruz!"

Ada ne saçlarını taramama ne de dişlerini fırçalamama, ilk kez, herhangi bir tepki vermedi ve ben bütün bunları yaparken, uslu bir şekilde kucağımda oturdu.

Bora, Ada'ya süt ısıtırken, ben de Ada'yla beraber onun odasına geçmiştim. Ada, kitapları da renklerine göre seçtiği için ve favorisi sarı olduğu için, yirmi üç akşamdır aynı kitabı okuyorduk. Neyse ki her akşam ben okumuyordum, bazen

de Bora okuyordu. Zaten Ada'nın da bu masal kitabını artık bir zahmet ezberlemiş olması gerekiyordu. İnternette sarı olan masal kitaplarını araştırıp çeşitlilik sağlamam gerekiyordu. Berjere oturdum ve Ada'yı da kucağıma aldım. Noir da her zamanki gibi ayakucumuzdaydı.

Kitabı açtım ve okumaya başladım. Sıkıcıydı da. Saçma sapan bir sarı minibüsün maceraları hiç içimi açmıyordu. Ada, sarı minibüsü de tabii ki çok seviyordu ve kendi dilinde onunla konuşuyordu. Ben de onu çok anlıyormuşum gibi cevaplar veriyordum. Ve tabii ki çok eğleniyormuşum ve dünyanın en önemli olayı sarı bir minibüsün maceralarıymış gibi davranıyordum. Neyse ki eski bir CIA ajanıydım da ben de rol yapabiliyordum. Bebeklerin zamanla sevdiği renklerin, eşyaların, oyuncakların değişebileceği ile ilgili okuduklarıma dayanarak, bir sonraki level'a ulaşmak için de sabırsızlanıyordum. Çünkü bıkmıştım. Sarıdan da minibüsten de.

Sarı minibüs, evrenindeki en yakın arkadaşı tavşanla -ki bir minibüs ve bir tavşanın neden arkadaş olduğunu gerçekten anlamam mümkün değildi- garip macerasının sonuna gelirken, çok şükür ki Bora da elindeki süt biberonuyla odaya gelmişti. Ada'yı yatağına yatırdım ve uyku arkadaşı sarı civcivi ona uzattım. Bora da *Nazlı Alaca Karabey x Second Mom* biberonlarından en sevdiğim boyutta olanı Ada'ya verdiğinde, hayırlısıyla bir günün daha sonuna gelmiş bulunmuştuk. Bora, odanın ışığını kapattı ve gece lambasını yaktı. Ada, emziğinin de yanında olup olmadığını kontrol ettikten sonra, tümüyle uykuya hazırdı.

"İyi geceler babacığım..." dedi Bora, Ada'nın yanağından öperken. "Seni çok seviyorum."

"İyi geceler bi'tanem..." dedim. Ben de Ada'yı yanağından öptüm. "Seni çok seviyorum."

Ada biberonu ağzından çekmeden gülümsedi ve gözlerini kapattı. On beş dakika beş saniye boyunca, derin bir uykuya dalması için odada bekledik. Ada'yı görebileceğimiz ve sesini duyabileceğimiz monitörü kot şortumun arka cebine

sıkıştırırken, bir an evvel kendimi verandaya atma isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Nihayet, keyifle sigaramı içecektim. Bora, sessizce Ada'nın odasındaki kendi yatağında uyuyan Noir'nın kafasını sevdi ve odadan çıktık.

♠

Hızlıca duş aldıktan sonra, aynanın karşısına geçtim. Çıplak bedenimi incelerken, gördüğüm manzaradan oldukça memnundum. Doğum kilolarından kurtulmam uzun sürmemişti fakat yeniden spora başlamak ve kaslarımı eskisi gibi güçlendirmek, biraz zamanımı almıştı. Fitness yapmak yerine bol bol yüzüyordum. Bir de Ada'yı kucağıma alarak çılgınlar gibi dans ediyordum. O yüzden minik minik karın kaslarım yoktu ve hatta minicik bir ayva göbeğim vardı. Fitness'ı genelde sadece Bora'yla cilveleşmek maksadıyla yapıyordum. Beni kucağına alıyor ve mekik çektiriyordu, dambıl niyetine kullanıyordu, hatta kucağında benimle barfiks çekiyordu. Zaten Bora, mümkünmüşçesine eskisinden daha fitti.

Sabahları erken kalkıyordu. Ya koşuyor ya kürek çekiyor ya bisiklete biniyor ya yüzüyor ya da sörf yapıyordu. En çok su sporlarını seviyordu. Jet ski ile dolaşmaya bayılıyordu ve çoğu zaman arkasına beni de alıyordu. Gün içinde de mutlaka fitness yapacak zaman yaratıyordu. Altı aydır kum torbasıyla çalışmaya da başlamıştı. Sık sık adamlarıyla basketbol da oynuyordu. Hayat, bu kadar spor yapmak için fazla kısaydı ama Bora'nın hobilerine karışacak değildim.

Zaten onun hobileri de sporla kısıtlı değildi. Bu dünyada denenmedik bir şey bırakmamayı amaç edinmiş olacak ki, adadaki adamlarından bu işten anlayanların yardımıyla bir ağaç ev yapmıştı. Daha sonra da burayı atölye olarak kullanmaya başlamıştı. Ahşapla uğraşmayı sevince, tekne, araba, at gibi maketler yapmaya çalışmıştı. Yapmıştı da. O, yaptıklarını beğenmemişti ama bence el yatkınlığı vardı. Bir dönem, tuval üzerine grafiti ile bir şeyler yaparak soyut çalışmalar üzerine yoğunlaşmıştı. Bu çalışmaları esnasında, ağaç evden klasik müzik sesi eksilmiyordu ve

zannediyordum ki bu, onun için bir çeşit terapiydi. Fakat daha sonra bunu da bırakıp, adaya klasik bir araba getirtmişti. N'aptığını anladığım söylenemezdi ama evin arka bahçesinde, saatlerce araba tamir ettiği zamanları olmuştu. Ada içinde ulaşım için kullandığımız buggy'leri de tamir ettiği zamanlar oluyordu ama onların mekaniklerinin donanımlarını sevmediğini söylemişti. Anlamadığım, arabalar bozulmadığı hâlde neyi neden tamir ettiğiydi. Buggy'lerden birini on gün önce, Ada için, sarıya boyamıştı. Hiç üşenmiyordu da.

Bazen, yatla açılıyor ve denizin üzerinde vakit geçiriyordu. Bazen balık tutmuş oluyor, bizi arıyor ve yata gelmemizi istiyor, biz de zodyakla yanına geçiyorduk. Bir süre önce deniz bisikleti almıştık ve bazen, Ada ile beraber, çok açılmadan onun üzerinde vakit geçiriyorduk. Bora'yla birlikte, normal bisiklete bindiğimiz zamanlar da oluyordu ama bu benim için bir spor değil, keyifli vakit geçirme aktivitesiydi. Bir kez yarışmaya kalkmıştık ama çok geçmeden bunun yanlış bir fikir olduğunu fark etmiştim. Bol bol kitap okuyordu. Bazı kitapları birlikte okuyor, üzerine uzun uzun fikir tartışmaları yapıyorduk ve aynı fikirde mütabık kaldığımız pek olmuyordu. Birlikte kitap okumaktansa, film izlemeyi daha çok seviyordum. Evimizden daha uzak bir tarafta, Ada'nın oyun parkının arkasında, kumların üzerinde kocaman bir sinema perdemiz vardı. Yıldızların altında, şezlonglara uzanarak Bora'yla film izlemek benim için pahabiçilemez derecede muhteşemdi.

Sık sık olmasa da adadan çıktığımız günler de oluyordu. Lima içinde bazı güvenli bölgelerimiz vardı ve oralarda rahatça dolaşabiliyorduk. Sevdiğimiz bir kafe, sevdiğimiz bir restoran, sevdiğimiz bir alışveriş merkezi vardı. Bazen baş başa, bazen Ada'yla kalabalığa karışıyor, herkesten biri oluyor ve birlikte dolaşıyorduk. Bazen de Sara'nın oteline gidiyorduk ve gitmişken orada kaldığımız oluyordu.

Yine de adada olmak ve buradan çıkmamak, hele ki burada yapacak onca şeyimiz varken, benim için daha

cazipti. Ada, bütün adanın maskotuydu ve Bora'nın adamları Ada'yı görmeye bayılıyordu. Adanın nüfusu bizimle beraber altmış ikiydi. Bunlardan ellisi Bora'nın adamı, biri doktor, biri çocuk doktoru, ikisi şef, üçü de temizlikle ilgilenen personeldi. Fakat Bora'nın elli adamının içinde de elektrik, tesisat, inşaat vesaire gibi alanlarda ayrıca donanımlı insanlar vardı. Hepsini bir yıl içinde birebir tanımıştım ve adlarını gerçekten merak edip sormuştum da. Öğrenmek biraz zor olmuştu ama olsun. Ne zaman bir şeye ihtiyacım olsa, Yeşim veya Selim aracılığıyla, onlar bana yardımcı oluyorlardı.

Bora'nın, Lima'ya geçmesi gereken zamanlarda ona nadiren eşlik ediyordum. Ada'yı çoğunlukla çıkartıyordu ve Ada'nın sosyalleşmesi için bu güzel de bir şeydi ama ben burada kalmayı, yalnız kaldığım zamanlarda formüllerime çalışmayı daha çok tercih ediyordum. Güvenli ve gizli sistemimi kullanarak, takma bir adla özel bağlantıya geçtiğim Harvard'a sunduğum kriptografi alanındaki algoritmalarımdan birinin yönteminin, literatüre eklenmek üzere araştırılması için kabul edilme ihtimali vardı ve bu aralar en büyük konsantrasyonum buydu. Bilinen matematiksel olgulara dayanarak, zaten var olan ve deneylerle formülize edilen ilkelerden çıkarım yaparak bulduğum bu matematiksel model, *umut veren teoriler*den biri seçilmişti.

Adadaki evimiz, sık ve büyük ağaçların arasında konumlanarak, büyük bir kayanın üzerine inşaa edilmişti. Denizin etrafında dolananların bizi görmeyeceği açılar yaratmak esasen güvenlik amaçlı olsa da bu izole yaşam bana huzur veriyordu. Her gün, ömrüm daha da uzuyormuş gibi hissediyordum. Elbette ki ömrümü uzatan, her sabah şükürle ve minnetle kalkmamı sağlayan, içimdeki aşktı. Hem Bora'ya hem de Ada'ya duyduğum aşk.

Bordo ipek mini geceliği üzerime geçirirken yüzümde sinsi bir tebessüm vardı. Vücudumun olup olabileceği en güzel hâlin bu olduğunu biliyordum. Saçlarımı hızlıca kurutup

dalgalarını düzelttim. Üzerime siyah, dizlerime kadar uzanan hırkamı giydim ve önümü ilikledim ki Bora, içimde bordo bir gecelik olduğunu fark etmesin. Bazı sürprizler, beklenmedik bir anda gelen ters köşeyle daha keyifli oluyordu. Alt kata inip verandaya çıkmadan evvel, Ada'nın derin bir uykuda olup olmadığını kontrol etmiştim.

Verandanın ışıkları kısılmıştı ve Bora verandada değildi. Ada'nın hediyeleri kapı girişine dizilmişti ve hemen yanında, yerde, küçük ahşap çıtalarla yapılmış ok işareti vardı. Bir tane de değil, beş tane. Ok işaretleri aşağıya, plaja doğru uzanıyordu. İşaretleri takip edip merdivenlerden indiğimde dudaklarım şaşkınlıkla açıldı. Yere beyaz bir örtü serilmiş, örtünün kenarlarına küçük mumlar dizilmişti. Vişneli bir pastanın yanında çeşitli meyveler, buzun içinde duran bir şişe şarap, iki de kadeh vardı. Örtünün kenarında tabii ki Ada'nın monitörü vardı ve sesi, Noir'ın nefesini duyabileceğimiz kadar açıktı.

Bora, aralık dudaklarımın arasına sızmadan, "Hoş geldin sevgilim," dedi. Beni yavaşça öperken bir elimi tutmuş, bir elini de belime yerleştirmişti. "Küçük bir kutlama yaparız diye düşündüm. Ada'nın birinci yaşı için Fransa'dan getirttiğim şarap var malum."

Roma sokaklarında gezerken konuştuklarımız aklıma gelince, yüzümde eşsiz bir gülümseme belirmişti. Biriktirdiğimiz anılar çok fazlaydı. Onlarca farklı yerde, onlarca farklı şey planlamıştık; vakti geldiğinde, her birini, tek tek gerçekleştirmiştik ve gerçekleştirmeye devam edecektik. Birlikte bir ömür geçirmek, bütün planları zamana yaymak ve planlar yapmaya devam etmek demekti biraz da.

"Hiçbir şeyi unutmuyor oluşun, beni hâlâ nasıl şaşırtabiliyor, anlamıyorum!" dedim, kendime sitem eder gibi. Elimi bırakmadan, örtüye kadar bana eşlik etmişti. Örtünün üzerine oturdum ve çatalımı pepinoya batırıp ağzıma attım. Hemen ardından da kendime bir sigara yaktım. Hafif kinayeli bir tavırla, "Hediyelerini de açmadı kızın," dedim. İçime büyük bir duman çektim. "Ne

düşünüyorsun bu konu hakkında? Hoşuna gitti mi biraz daha sabretmek zorunda kalışım?"

"Yarın da ilgilenmezse, sen açarsın hediyeleri Nazlı..." dedi, gülerken.

"Ne meraksız bir çocuk ya," dedim. Kadehime uzandım ve kadehimi Bora'nın kadehine değdirdim. "Kızımız, iyi ki doğmuş sevgilim!"

"İyi ki doğurdun..." dedi, yumuşacık bir sesle. "Bana, Ada'nın babası olma şansını tanıdığın için sana ömür boyu minnettar kalacağım."

"Şanslı olan biziz," dedim, gözlerinin en içine bakarken. "Sen, bizim hayatımızda olduğun için... Tercihini bizden yana kullandığın için... Her şeyden, herkesten, Kara'dan uzakta ve çok mutlu olduğumuz için..." İç çektim. "Bir yıl altı ay geçti aslında. Geçen senenin 21 Mayıs'ından beri. Ama sana da, sanki daha çok olmuş gibi gelmiyor mu? Yani bundan önceki hayatımız, tamamen geride kalmış, çok eskide kalmış, sanki bambaşka bir hayatmış gibi?"

Bora derin bir nefes alırken, "Bazen..." dedi. Dudaklarının kenarına minik bir tebessüm yerleşti. "Bu arada... Kızımıza haksızlık etme. Meraksız falan değil. Öğrenme konusunda hevesli."

"Kendi canının istediği şeylere meraklı, evet!" dedim, sahte bir sitemle. "Hiç annesinin ne düşündüğünü, neyi merak etmesini arzuladığını, neyi öğrenmesini istediğini falan umursamadan!"

"Annesi için lakabını bile benimsemiş, n'apsın ya daha bu çocuk, sana yaranmak için?!" Onun da tavrındaki sitem sahteydi ama bir yandan da alenen bana laf soktuğu gerçekti. "Neyse. Alışacağım ben de böyle seslenmene, n'apayım..." Sigaramı söndürürken, Bora'nın yüzüne merakla bakmıştım. "Ama Nazlı, senden rica ediyorum, kendi adını unutturmadan, dengeli bir şekilde kullan şu *Zeytin*'i. Çok kullanma yani."

"Yok yok," dedim heyecanla. Ellerimi alkış yapar gibi birbirine çarpmam Bora'yı şaşırtmıştı. "Zaten çok

kullanmıyorum. Söz. Ada, onun adı. Bunu nasıl unutsun?! İnsan adını unutur mu?! Günde en fazla on kez falan *Zeytin* derim sadece sevgilim. Lakap o kadar kullanılır! Gözleri zeytine benziyor diye, gerçekten. Ay yaşasın artık legal olarak da bu şekilde hitap edebileceğim kızıma!"

"Sakin mi olsan?" dedi, daha önce hiç sevinen insan görmemiş gibi bir hayretle. "Ada'yı uyandırıp *Zeytin* diyecek gibi duruyorsun da şu anda!"

"Daha neler canım!" dedim gülümseyerek. "Ne güzel baş başayız şurada, keyif yapıyoruz."

Elimden çekerek, örtünün üzerine sırtüstü uzanmamı sağladı. Ayaklarım kumlara gömülürken, o da hafifçe üzerime eğilmişti. Kapkara gözleri gözlerime değerken, "Ada'nın gözleri yeşil olmadığı için seviniyorum," dedi.

"Niye?" diye sordum merakla. "Gözleri sana benzediği için mi?"

"Senin gözlerine benzemediği için," derken, ona Maçahel'i çağrıştıran gözlerimin içinde kayboluyor gibiydi.

"A-aa!" dedim, şaşkınlıkla. Kaşlarımı çattım. "N'oldu? Hani benim gözlerim çok gü-"

"Senin gözlerin dünyanın en güzel gözleri... Ama bu rengin sana özel olmasını, tek olmasını, biricik olmanı çok seviyorum, Nazlı..." dedi lafımı keserek.

Otuz iki dişimi birden huzuruna sererken, "Sana haksızlık ettim..." dedim. Bir elim sakallarına ulaştı. "Ada'nın gamzesi de aynı sen..."

"Bu yani tek haksızlığın öyle mi?" dedi, kaşları havalanırken. Sağ işaret parmağının tersini yüzümde gezdiriyordu. "Onun iki gamzesi var. Biri senin gülüşlerin, biri benim gülüşlerim... Ömrü boyunca hep gülsün... Ve onun her gülüşünde biz de mutlu olalım."

Yüzümde dolaşan parmağına uzandım ve sol yanından öptüm.

Ada'yı kucağıma ilk kez aldığımda, Bora önce benim, daha sonra da Ada'nın başından öpmüş ve yanımıza sokulmuştu. İnce, uzun ve esmer parmakları Ada'nın sıkı sıkı yumulu

minicik ellerinin üzerinde dolaşırken, Ada babasıyla da bağ kurmak istemiş olsa gerek, babasının sağ işaret parmağını tutmuştu. Bora, Ada'nın kırkıncı gününde, sağ işaret parmağının sol yanına, minimal boyutta, *8.4.8* yazdırmıştı. Ada bunu hissediyor gibi, hep babasının işaret parmağını tutmaya devam ediyordu. Bazen uyumak için; bazen ayakta ve dengede kalmak için; bazen babasının kucağında otururken, öylesine. İkimizi de öper, yüzümüzü sever, omzumuza başını koyardı ama ben tutması için uzatmadığım sürece, benim işaret parmağımı, kendi içgüdüsüyle hiç tutmamıştı. Aralarında böylesi özel bir bağın gelişmiş olması, beni çok mutlu ediyordu.

Benim Ada'yla kurduğum özel bağ ise hayatımın altı ay dört günü boyunca onu emzirdiğim her bir saniye olabilirdi. İlk dişini çıkartmaya başlamasıyla beraber, memeyi reddetmeye de başlamıştı fakat hâlâ, özellikle de uykusu varken, eli göğsüme gidiyordu. Sanki göğsümün, kendisiyle paylaştığım bir sır olduğunu akıl edecek kadar hisliymiş gibi. Oradan süt içtiği günleri özlermiş gibi. *Ne güzel anılarımız var anneciğim,* der gibi. Ada emmeyi bıraktıktan on beş gün sonra, ben de iki göğsümün ortasına, alt alta, *8.4.8* yazdırmıştım.

"Seni çok seviyorum Bora..."

"Ben de seni çok seviyorum Nazlı. İyi ki varsın."

Dudaklarımız birleşmeden evvel, cebinden telefonunu çıkartmış ve plaja vuran ışıkları söndürmüştü. Yalnızca ay ışığıyla aydınlanan kumların üzerinde arzuyla öpüşürken, hırkamı çıkardığında bordo geceliğimin rengini seçip seçemeyeceğini düşünüyordum. Bora, tişörtünden bir çırpıda kurtulduğunda, ellerim sırtında dolaşmaya başlamıştı. Bir eli bacaklarımın arasına ulaştığında ise belki de hırkamı çıkarmaya hiç yeltenmeyebileceği aklıma geldi.

"Dur!" dedim dan diye.

Bora, dudaklarını dudaklarımdan çekip şaşkınlıkla gözlerimin içine baktığında neler olup bittiğini anlamaya

çalışıyordu. Eli ise çoktan bacaklarımın arasından ayrılmıştı. "Bi'... Bi' sorun mu var?" diye sordu, zorlukla.

"Evet!" dedim hızlıca. "Arka bahçeye mi gitsek?!"

"Niye?" diye sordu merakla. "Işıklar kapalı. Şu anda, bu şekilde, bizi kimse göremez burada?" diye ekledi, kaşlarını çatarken. "Daha evvel de burada seviştik."

"Evet," dedim. Gülümsedim. "Ama arka bahçedeki hamakta sevişmedik."

"Sen hamaktan korkuyorsun?" dedi. Derin bir nefes verdi. "Nazlı? N'oluyor sevgilim?"

Uzandığım yerden doğrulduğumda, o da dikleşmek zorunda kalmıştı. "Hiç..." dedim. Avucumu yanağına yerleştirip, dudaklarına kısa bir öpücük kondurdum. "Hamaktan korkmuyorum. Hamaktan düşmekten korkuyorum. Hadi hamağa gidelim! Orada aydınlatmaları kapatmasak da olur!" Çabucak ayağa kalktım. "Ben şarapla kadehlerimizi alırım." Mumları söndürdüm. "Sen de meyve tabağını, pastayı ve Ada'nın monitörünü alır mısın?"

Bir cevap vermesine fırsat kalmadan, hızlı adımlarla merdivenlere doğru ilerledim. Verandadan arka bahçeye doğru ilerlerken, Bora'nın da peşimden geldiğinin farkındaydım. Bunu neden yaptığımızı anlamıyordu ama biraz sonra beni bordo gecelikle görünce, yüzünün alacağı şekli görmek ve ifadesini hafızama kazımak istiyordum. Hamağın olduğu alanın etrafı ağaçlarla sarılı olduğu için izole olmasına rağmen daha aydınlık olabiliyordu. Arka bahçeye ulaştığımda, masanın üzerine şarabı ve kadehleri koydum. Bora da meyve tabağıyla, Ada'nın monitörünü masaya bırakırken merakla beni izliyordu. Pastayı ise getirmemişti. Umarım gidip alırdı.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Kaşlarını çatarken, "Neye?" diye sordu.

Yavaşça hırkamın düğmelerini açtım ve hırkayı üzerimden çıkardım. Bora'nın bakışları gözlerimden geceliğe çevrildi ve beni tepeden tırnağa süzerken, nutku tutulmuş gibi gülümsedi.

"İşte!" dedim, saçlarımı savururken. "Senin geceliğimi, benim de gülümsemeni görmem lazımdı, karanlıkta sevişemezdik!"

Minik bir kahkaha atarken elimi tuttu. Beni kendine çektiğinde, bedenlerimiz birbirine çarpmıştı. "Ah!" dedi. Başını saçlarımın arasına gömdü. "Nazlı sevgilim benim!" Kollarımı boynuna doladım. "Çok yakışmış!"

Birbirimize sarılırken, denizden esen tuzlu meltem bergamot kokusuna karışırken, bu koku içime daha da yayılırken gayet iyiydim ve fakat sırtım ne zaman ki hamağa değdi, işte o an, gerginlikten ölecekmişim gibi hissetmeye başlamıştım. Bu gerginliği Bora'dan saklamak için ne gerekiyorsa yapıyordum ama ne kadar başarılı olduğumu bilmiyordum. Neden hamağa gelmeyi teklif etmiştim de yatak odamıza çıkmayı teklif etmemiştim bilmiyordum. Bir an için, sırf Bora'nın sürprizine karşı saygısızlık yapmayayım diye ille de açık alanda sevişmemiz gerektiğini mi düşünmüştüm acaba? E odamızda terasımız vardı? Hem de okyanus manzaralı?

Bora'nın bir eli göğsüme ulaşırken, derin bir nefes verdim. Ne ara ikimiz birden hamağa çıkmıştık, ne ara beni üzerine almıştı, ne ara bacaklarımı belinin iki yanına yerleştirmiştim gerçekten bilmiyordum. Olanı biteni kavrayamayacak kadar korkuyordum. Resmen travmam tetikleniyordu ve Ada'nın yürümeye neden küstüğünü çok iyi anlıyordum. Cesaret namına hiçbir belirti göstermeyen benliğim Bora'nın öpücüklerine konsantre olmaya çalışsa da olmuyordu. Sıkı sıkıya omuzlarını tutuyordum ve hatta, tırnaklarımı bir pençe misali omuzlarına geçirmiş bile olabilirdim.

"Sevgilim," dedi, yumuşacık bir sesle. Nefesi, boynuma, adının yazdığı yere değiyordu. "Gevşe..." Elleri sırtımda yavaşça dolaşırken, sıkı sıkıya yumduğum gözlerimi açtım. "Geceliğini çıkartmak yerine, seni izlemenin tadını çıkartmayı tercih ederim. O yüzden korkmana gerek yok. Burada sevişmeyeceğiz. O yüzden de düşmeyeceğiz. Sadece, biraz böyle uzanalım. Ve sen, lütfen, gevşe..."

Bakışlarıma mahcup bir ifadenin yerleşmesine engel olamamıştım. "Kızmadın değil mi? Üzülmedin de? Odamıza gidince sevişiriz. Biraz böyle rüzgarın, ay ışığının ve okyanus kokusunun tadını çıkaralım o zaman... Sen, bordo geceliğin de tadını çıkartabilirsin. Sonra, odamıza gideriz." Gülümsedi. Üzerine eğildim ve dudaklarımı gamzesine bastırdım. Parmakları ensemde dolaşırken, dudaklarımın rotası köprücük kemiğine çevrilmişti. Başı hafifçe geriye giderken, boğazından minik bir inilti çıktı. Beni kendine bastırırken biraz hareket etmişti ve hamak sallanmaya başlamıştı. "Beni sıkı sıkı tut da... Düşmeyeyim," dedim telaşla.

"Nazlı," dedi tehditkâr bir tınıyla. "Hem burada sevişmek istemeyip hem de beni tahrik mi ediyorsun?" Bir eli bacağıma kaydı. "Sadece, böyle duralım mı?" Alt dudağımı dişlerken başımı *olur* dercesine salladım. Bu sefer de bakışları dudaklarımı bulmuştu. Derin, çok derin bir nefes verirken, yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ada, zaaflarının farkında olacak kadar büyüdü..." dedi, yavaşça. "Saçını çektiğinde, canının yandığının farkında."

Konunun dan diye değişmesiyle ambale olmuştum. Gözlerimi iki kez kırpıştırırken, "Nasıl yani?" diye sordum.

Göğsüne düşen saçlarımı okşamaya başladı. "Daha önce farkında olmadan, refleksle saçını çektiğinde, ya da eli saçına takıldığında falan, bir şekilde gözlemlemiş ve öğrenmiş demek ki canının yandığını işte."

"Benim hatam," dedim gülümserken. "Sevmediği şeyleri yaparken, huzursuz oluyor biliyorsun. Saçımı toplamam lazımdı. Uzun olduğu için, kontrol etmesi zor oluyor. Eğildiğimde de önüne düşüyor ve altın tepsiyle saçlarımı ona sunmuş oluyorum. Sabah da çekti saçımı, *bir dahakine toplarım* diye düşündüm ama yine toplamadım, üşendim o ara."

"Sen saçını toplamak istemediğinde toplamayacaksın, o çekmemeyi öğrenecek," dedi. Ciddi tavrı karşısında zorlukla yutkunmuştum. "Yüzüne krem sürmemiz, saçlarını

taramamız ya da dişlerini fırçalamamız hoşuna gitmiyor olabilir ama bunlara da alışmak zorunda. Elbette ki onu istemediği bir şeye zorlayamayız ama temel gereksinimlerinden de bizim sorumlu olduğumuzu düşünürsek... Niye yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi hissederek konuşuyorsun, anlamadım?"

"Yok," dedim hızlıca. "Yanlış bir şey yapmadığımızı biliyorum da..."

Bora, üç saniye konuşmamı bekledi ama benim devam etmeyeceğimi anlayınca, kendi devam etti: "Burun aspiratörü canını yakıyor. O sırada saçını çekse, *refleks* der geçerim. Ama saçların avucundaydı Nazlı. Seni de beni de bu şekilde yönetemez. Biraz fazla oyunbaz olmaya başladı ve önünü almamız gerekiyor. Bir daha saçını çekerse, ciddi bir şekilde bunu yapmamasını söyle. Ben şahit olmasam, onun insafına kalacak gibi görünüyordun."

"Hani çocukları yapınca, annelerin canı hiç yanmıyordu?" diye sordum, üzgün bir tavırla. Başımı göğsüne yasladığımda, dudakları saç diplerime değmişti. "Hayır, bir de o kadar güçlü ki... Asıldı resmen saçıma. Ve gerçekten de canım çok yandı. Ben anne değil miyim? Niye yandı canım?"

"Tabii ki de yanar Nazlı," dedi, yumuşacık bir sesle. "Fiziksel temas, fiziksel temastır. Kimden geldiğinin ne önemi var. Ayşe de saçını çekse, Fatma da saçını çekse, Ada da saçını çekse aynı şekilde yanar. Sadece insan, kendi çocuğuna toz kondurmamaya daha meyilli oluyor, ona daha fazla sabır gösteriyor, o kadar."

"Ama öptü saçlarımı..." dedim, kısık bir sesle. "Sen öğrettin ve öptü. Sonrasında, nasıl uslu durdu... Bence bir daha çekmeyecek."

"Umarım," dedi.

Ne olduğunu algılayamadığım küçük bir sese, Ada'nın çığlık kıyamet ağlama sesinin ardından da Noir'nın evi ayağa kaldırmak istercesine havlama sesi karıştığında hızlıca Bora'nın kucağından fırladım. Bora'nın, "Nazlı!" diye şokla bağırması, Ada'nın ağlama seslerinin arasında, "Ani! Ba!

Oağ!" diye sayıklaması ve kendimi dizlerimin üzerine düşmüş hâlde yerde bulmam sayamadığım kadar hızlı saniyelerde gerçekleşmişti. Allah'tan Bora'nın refleksleri güçlüydü ve son anda, üstelik ben kendimi hamaktan yere attıktan sonra koluma yapışabilmiş ve beni kafa üstü yere çakılmaktan kurtarmıştı. Bir yandan beni yerden kaldırırken, bir yandan da monitörü eline almış ve "Geliyoruz babacığım, bir şey yok..." demişti.

"N'olmuş?!" diye sordum, korkuyla.

"Işık söndü sadece babacığım. Geliyoruz. Bahçedeyiz. Geliyoruz," dedi Bora.

Bora'nın bir şeyler demesi, Ada'nın ağlamasına engel olmadığı gibi, Ada muhtemelen Bora'yı anlamıyordu da. Ama benim aksime Bora'nın sakin tavrı, emindim ki Ada'nın içine biraz olsun umut ve güven yayıyordu. Zifiri karanlıkta karyolasına sıkı sıkıya tutunarak ayağa kalkmıştı ve ağlamaya devam ederken, "Ba..." diye sayıklıyordu. "Ge... Nini..."

"Geliyoruz babacığım. Noir yanında. Korkma."

Korkmaması mümkün değildi. Karanlıktan korkuyordu Ada. Gözlerini açtığında zifiri karanlığa uyanmak onu inanılmaz korkutmuş olmalıydı. Uyanması için bir şey olmuş olması gerekiyordu çünkü yeterli sessizlik ve istediği koşullar sağlandığında, uykuları gayet derindi ve ekstrem bir şey yoksa, kolay kolay geceleri uyanmıyordu. Yani şu an yaşadığı şeye ne o ne de biz alışıktık.

Ada'nın yanına gitmek üzere bir adım attığımda sendeledim ve dizimin parçalandığını ancak fark ettim. Çok garipti ama canım yanmıyordu. Bora, fal taşı gibi açılan gözlerime bakarken başını iki yana salladı, monitörü elime verdi ve beni kucağına aldı. Hızlı adımlarla eve doğru yürürken, "Ne de güzel maskeyi önce kendine takıyorsun ya sen!" diye kızdı.

"Anneciğim," dedim, monitördeki tuşa basarak. "Korkma bi'tanem."

"Düşeceğim de düşeceğim düşeceğim de düşeceğim," dedi Bora, sitemle. "Attın resmen kendini yere ya! Neye uğradığımı şaşırdım!"

Verandadan salona geçtik ve Bora asansöre ilerledi. Asansörün şifresini girdi ve asansörün kapısı açıldı. Asansör yukarı çıkarken, "Geldik anneciğim," dedim. Ada'nın ağlama sesi kesilmemişti ama Noir ara ara kısık bir şekilde havlayarak, varlığını Ada'ya hissettiriyordu. Asansörün kapısı yatak odamıza açıldı. Bora, derhal Ada'nın odasıyla bizim odamızı ayıran sürgü kapıya ilerledi. Beni yere bıraktı, kapıyı açtı ve hemen ardından da Ada'nın odasının ışığını yaktı. Noir, patisini karyolanın korkuluklarından sokarak, Ada'nın ayağının üzerine koymuştu.

"Ani..." dedi Ada, ağlarken. "Ba!"

Bora, benden hızlı davranarak Ada'yı kucağına aldı. "Hişt!" dedi, yavaşça. Sırtını okşadı. "Bir şey yok babacığım. Geldik bak, buradayız."

Ada, çenesini Bora'nın omzuna yaslarken, zeytin gözlerini gözlerime dikmişti. "Ba..." dedi ağlayarak. "Buğğğ."

Bu ne demekti bilmiyordum.

"Su mu istiyorsun annecim?" diye sordum. Yavaşça, küçük dört adım attım ve Ada'nın su biberonunu uzattım. Ada suyu itti ve "Buğğğ!" dedi yine. Bora'ya baktım ama ne olduğunu onun da bildiği söylenemezdi. "Su içmek ister misin?" diye sordum.

"Ayı!" dedi ağlamalarının arasında.

Bora yavaşça Ada'nın sırtını okşuyor, kulağına sakinleştirici bir yumuşaklıkta, "Hişt! Geçti babacığım... Geçti..." diyordu.

Ada, gözyaşları yanaklarına süzülürken, "Ani! Buğğğ!" dedi.

Su, *bua*'ydı. Buğğğ neydi?

"Oağ! Buğğğ!" dedi, yine. Benim onu anlamadığımı fark edince, ıslak gözleriyle babasının gözlerinin içine baktı. Bora'nın işaret parmağını tutarken, ona da "Buğğğ!" dedi. Bir babasına bir de bana bakarak on bir kez daha, "Buğğğ!"

dedi ve gözyaşlarının yerini küçük iç çekişlere bırakması, ardından da tamamen sakinleşmesi altı dakika kırk bir saniye sürdü.

Bora, artık onun daha iyi olduğunu fark edince, "N'oldu Ada?" diye sordu. Dizimin ayakta durmamı zorlaştıracak kadar acıdığını fark edince berjere ilerledim ve oturdum. "Sen uyuyordun... Sonra n'oldu?" Ada'nın pamuk kavanozundan aldığım bir pamukla ayak bileklerime kadar akan kanı sildim.

"Buğğğ!" dedi Ada.

Bora başını salladı, anlamış gibi. "Tamam, geçti kızım..." dedi. Ada'nın başının üzerine küçücük bir öpücük kondururken, bakışları bana çevrilmişti. "Anne düştü biliyor musun? Çok korktu sen ağlayınca... Birden kalkınca düştü. Gel anneye pansuman yapalım beraber."

"Süt ısıt Bora sen Ada'ya," dedim, araya girerek. "Sütünü içsin. Yatır sen onu. Ben yaparım kendime pansuman."

Bora, hiçbir şey söylemeden, kucağında Ada'yla beraber odadan çıktı. Noir ise odada kalmış, Ada'nın yatağının dibinde oturuyor ve bana bakıyordu. Kanlı pamuğu, çekmeceden aldığım çöp poşetine atarken, elimle yarama rüzgar yapıyordum. Ayağa kalkabilirsem, banyoya gidebilirsem, pansuman da yapabilirdim. Derin bir nefes verdiğimde, gece lambası gözüme ilişmişti. Ayağa kalktım. Küçük adımlarla gece lambasına doğru ilerledim. Gece lambasını açmayı denedim ama açılmadı. Adada nadiren de olsa elektrikler kesiliyordu ve jeneratörün devreye girene kadar en az otuz saniye geçmesi gerekiyordu. Ada karanlıktan korktuğu için, gece lambası olası bir elektrik kesintisine ya da jenaratörün hemen devreye girmemesine karşı pilliydi. Pil yeri kocaman şişmişti ve pil akmıştı da. Belli ki içindeki pil patlamıştı ve duyduğumuz ses buydu. Ada da bunun sesine uyanmış olmalıydı.

Bora, yeniden kucağında Ada'yla beraber odaya gelince kaşlarım çatılmıştı. Elinde ilkyardım çantası da vardı. "Bora?" dedim, sitemle. "Niye süt ısıtmıyorsun sen?"

"Otur hadi Nazlı," dedi.

"Buğğğ!" dedi Ada bana, heyecanla.

Elimdeki gece lambasını ona gösterdim. "Anneciğim? Bundan *bom* diye bir ses mi geldi?"

"Hığğğ!" dedi Ada, hararetle. "Buğğğ!"

"Aaağğğ!" dedim. Bora, berjere oturduğumda Ada'yı kucağıma vermişti. "O *bom* yapınca sen de korktun mu?"

"Hığğğ!" dedi Ada, beni onaylayarak. Ellerini kollarını oynatıyor, telaşla başına gelenleri anlatıyordu. "Buğğğ! Oağ! Hav! Ani! Ba! Ge! Nini! Cici!"

Neredeyse bildiği bütün kelimeleri peşpeşe sıralayarak anlattığı bu olay, Ada'nın sessiz ve sakin hayatı için fazla aksiyonluydu.

Bora, bir dizini yere koyarak, dizlerime pansuman yapmaya başladığında, ben de Ada'ya döndüm. "Bom yaptı o... Sen de bir uyandın, ışıklar kapalı! Karanlık! Ah!"

Ada, çıkardığım sesten irkilince babasına baktı. "Ayı!" dedi, kızarak.

"Babacığım," dedi Bora, elindeki pamuğu göstererek. "Anneye bunu süreceğim. O da iyileşecek. Biraz canı yanacak. Ama çok az."

"Sür babası Ada'ya da pamuğu," dedim.

Bora, pamuğun tentürdiyotsuz kısmını Ada'nın koluna sürdü. "Bak... Sadece bu kadar..." dedi.

Ada, canımın çok da yanmadığına ikna olmuş olacak ki yeniden bana döndü. "Noir havladı! Sen, bizi çağırdın! Sonra civcivine sarıldın! Sonra ayağa kalktın! Sonra hemen biz geldik," dedim.

Ada, konuşma sırası kendisine geçince, harareti biraz olsun eksilmeden, yine aynı kelimeleri peşpeşe sıralamıştı. Bora pansuman yapana kadar, ikimize de yaşadığı elim felaketi anlatmaktan bir an olsun vazgeçmedi. Çok korkmuştu ve işin kötüsü, korkmaya da çok alışık değildi. Bora, dizlerime gazlı bez yapıştırırken, Ada'nın koridora bakan oda kapısı açılmıştı ve Ada buna da irkilip kucağımda sıçradı. Bora ile göz göze geldik. Ada, şu an için fazlasıyla

tedirgindi ve bunun normal olup olmadığından sanıyorum ki ikimiz de emin değildik. Normalde de yüksek sese karşı hassasiyeti fazlaydı ama bir kapı açıldığında dahi irkilecek kadar değil. Zaten çok fazla yüksek sese, kaotik ortama ve gürültüye maruz kaldığı söylenemezdi.

Ada, açılan kapıdan Yeşim'in geldiğini görünce dudakları arasından, "Oiyy!" diye bir ses çıktı. "Ge!" dedi, sonra da. "Buğğğ!"

Ada, kendisini merakla dinleyen Yeşim'e de olanı biteni aynı heyecanla anlatmıştı.

"Süt için teşekkür ederiz Yeşim Abla'sı..." dedim.

Yeşim gülümsedi ve odadan çıkmadan, "Bir şey lazım olursa aşağıdayım," dedi.

Bora, Yeşim odadan çıktıktan sonra, Ada'nın minicik eline uzandı ve bileğindeki benden öptü. Ardından benim elime uzandı ve dudakları nabzımın attığı yere değdi. Bakışları Ada'nın zeytin gözlerini bulduğunda, "Hadi şimdi sütümüzü içiyoruz ve uyuyoruz..." dedi. Ada'yı kucağımdan aldı ve biberonunu ona verdi. Ada'yı yatağına yatıracaktı ki Ada, "Ayı!" diye bağırdı ve Bora'nın kucağında amiyane tabirle tepinirken, biberonu elinden düştü. Daha sonra bu sesten de korktu ve ağlamaya başladı.

"Bebeğim?" dedi Bora, şaşkın bir sesle. Ne yapması gerektiğini sorar gibi bana baktı ama benim daha evvel çocuk büyüttüğümü falan düşünüyorsa tamamen yanılıyordu. "Hişt! Tamam babacığım... Tamam..."

Yerimden kalktım ve Ada'nın yere düşen biberonunu aldım. Eğilirken canım acımıştı fakat boğazımdan Ada'yı daha da huzursuz edecek bir ses çıkmaması için büyük bir direnç gösterdim. Bildiğim en ilkel, en olası, en mantıklı görünen tek bir şey vardı. "O zaman, demek ki bu gece, hep beraber yatıyoruz!" dedim gülümseyerek.

Ada, en başından beri kendi odasında, Noir'yla beraber uyuyordu. Noir yerde, o kendi yatağında. İlk altı ayında, sıklıkla aradaki sürgü kapıyı tamamen açık bırakarak, yatak odalarımız tek bir odaymış gibi hissetsek de kocaman

odanın o bir ucunda, biz bir diğer ucundaydık. Altıncı aydan itibaren de sürgü kapıyı sıklıkla kapalı tutmayı adet edinmiş ve sınırlarımızı çizmiştik. Ada'nın erken uyandığı bazı sabahlar, yatakta bizimle keyif yapmak dışında, yanımızda uyumak gibi bir adeti yoktu. Daha doğrusu, bunun ne olduğunu ya da nasıl bir hissi olduğunu bilmiyordu bile. Diş çıkarırken ateşlendiği ve huysuzlandığı gecelerde bile kendi odasını, kendi yatağını, uyku arkadaşını arıyor, ancak orada sakinleşiyordu; onu alıp, yatak odamıza getiremiyorduk, mutsuz oluyordu. Ada, kendi düzenini çok seviyordu ve geceleri yatağı biriyle paylaşma fikrine dahi tahammül edemiyor gibi görünüyordu.

Ben bunu başlarda yadırgasam da Bora hiç yadırgamamıştı ve dile getirmese de bunun ona Begüm'den tanıdık geldiğini tahmin edebiliyordum. Ne zaman Ada'nın yatağında uyuyakalsam, Bora'ya fırsat kalmadan, o daha fark etmeden, her defasında Ada tarafından uyandırılmıştım. İlk altı aylık döneminde bunu ağlayarak, sonra da dürterek veya "Ani!" diyerek yapmıştı. Beni uyandırdıktan sonra da emziğini takıp uykusuna devam etmişti ve ben de alenen ve kibar bir biçimde yatağından kovulduğumu anlamıştım. Zaten sekizinci ayı itibarıyla, o uyurken yanına yatmama da izin vermemeye başlamıştı. Ben yatınca uyumuyordu. O yüzden artık berjeri kullanıyordum. Berjeri kullandığımda da Bora uyandırıyordu, aynı yatakta yatmak zorunda olduğumuz için.

Bora'nın ise Ada tarafından uyandırılıp odadan kovulmak başına sadece birkaç kez gelmişti çünkü o zaten ben olmayınca, bir şekilde uyanıyordu. Ben geceleri daha geç yattığım için henüz yatağa girmemiş oluyordum, o yüzden sorun olmuyordu. İşin kötüsü, bir keresinde, karyolanın korkuluğu henüz açıkken Noir da hevesle Ada'nın yatağına atlamıştı ve o gece belki bir arada uyurlar diye sevinmiştik ama gece Ada'nın uyanıp Noir'yı dürttüğünü kameradan görmüştük. Odasına gidip karyolasının korkuluğunu açıp, Noir'yı oradan indirmemiz gerekmişti.

Hâl böyleyken, bu gece bizim yatağımızda beraber yatacak olma fikrini şu an belli ki Bora bile yadırgıyordu ama her şeyin bir ilki oluyordu.

Yatak odamıza geçtik. Gece lambasını yaktık. Ada, babası sanki onu bırakıp kaçacakmış gibi, boynuna sıkı sıkıya sarılmıştı. "Bezi temiz mi?" diye sordum.

"Temiz," dedi Bora. Ada'yı yatağın ortasına yatırıp, onun sağına geçti.

Biberonunu Ada'ya uzattığım sırada kaşlarını çatarak bana dönmüştü. "Ani?! Ge?!"

"Geleceğim, anneciğim. Ellerimi yıkayayım, bacaklarımı yıkayayım, geleceğim hemen..." dedim. Eğildim ve alnından öptüm. "Hadi sen iç sütünü..."

Banyoya ilerledim. Ellerimi, yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım. Duşa girip, ayak bileklerime kadar akan kanın izlerini hepten temizledim. Aynadaki aksime bakarken derin bir nefes almıştım ama göğsüm sebebini anlamadığım bir şekilde sıkışıyordu ve aldığım nefes yetmiyordu sanki. Uzun zamandır, çok uzun zamandır yüreğimde böylesi bir korku hissetmemiştim ve bu korku adeta kalbimin ritmini bozmuştu.

Yeniden odaya geçecekken, Bora'nın, Ada'ya, "Sana bir sır vereyim mi babacığım?" dediğini duydum. Ayaklarım oldukları yere çivilenirken, Bora'nın sesine kulak kabarttım. "Bazen ben de korkuyorum senin gibi. Karanlıktan. Ama benim karanlığım, daha soyut seninkine kıyasla. En çok geceleri korkuyorum ben de. Kötü ve kendini durmaksızın tekrarlayan bir rüya yüzünden."

Ne rüyasından bahsediyordu?

"Korkunca annene sarılıyorum. Çünkü annen, benim güneşim. İnsan korkunca en sevdiği, en güvendiği insanlara sokulmak isteyebilir."

Neyden korkuyordu?

"Yani demem o ki, seni anlıyorum Ada. Hani şu an, prensiplerinin dışına çıkıp bizimle yatmak zorunda kaldın ya... Ben de bazı korkularım sebebiyle çoğu kez

prensiplerimi çiğnedim. O yüzden endişelenme, bu çok insani, çok olağan bir şey. Ayrıca... Biz, senin annen ve babanız. Ne zaman istersen bizimle yatabilirsin zaten. Karanlık orada duruyor..."

Ne zamandan beri korkuyordu?

"Ama ben... Anneni ve seni, ömrüm boyunca, aydınlıkta tutmak için elimden ne geliyorsa yapacağım. Söz veriyorum sana."

Biz bütün kabusları, bütün korkularımızı, bütün karanlıkları denizin en derininde, geride, çok eskide, bambaşka bir hayatın içinde bırakmamış mıydık?

♠

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Söylemezsem ölecekmişim...

Ben, bu bölüme bir ad verecek olsaydım, "Kum Saati" derdim herhalde. □□

İçimde kalmasın istedim.□□□😁

Sevgiyle,

dp.

181.Bölüm

Bazı karakterler, ruhlarını açtıkları kaleme, çok şey öğretirlermiş.

İyi ki var oldun Bora Karabey! □□

Sen, muhteşem bir yol arkadaşısın!

Ömrüm boyunca sen de nazlı sevgilin de zihnimin en güzel köşesinde kurulu olacaksınız, söz!

Ve pek tabii Ada da... Onsuz olur mu hiç? :')

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Sizleri çok seviyorum... İyi ki bizi, gönlünüze kabul buyurdunuz. Bugün, sizlerle birlikte kutladığımız için ayrıca bi' güzel. Dün geceden beri biraz ağlayarak, biraz gülümseyerek, ortaya karışık bir ruh hâliyle okuyorum yazdıklarınızı. Var olun! □□□

Yorumlarda olacağım, sizi de beklerim. □

Ne güzelsin 8 Temmuz :')

Nicelerine,

dp.

♠

Banyodan çıktığımda Bora ile göz göze gelmiştik. Ona nasıl baktığımı bilmiyordum ama Ada'yla konuşmasını duyduğumu anlamıştı. Yatağın içine girdim. Ada, sütünü yudumlarken bana dönüp bakmıştı. Hem babasının hem de benim varlığımı hissetmeye çalışıyordu. Usulca saçlarını okşamaya başladığım sırada, sol ayağını babasının karnına yasladı. Üzerinden tedirginliğini atamadığı belliydi ve bu gecenin onun için huzursuz geçeceğini tahmin edebiliyordum. Tahmin edemediğim, bu gecenin ve hatta belli ki çoğu gecenin, babası için de huzursuz geçtiğiydi. Bununla ilgili ne yapılabileceğini bildiğim de söylenemezdi.

"Ani..." dedi Ada, boş biberonunu bana uzatırken. Sütünü bitirdiği hâlde uykuya dalmamış olması aslında bir sorundu ama bir yandan da zaten, bunun böyle olacağı aşikârdı. Biberonu komodinin üzerine koydum ve Ada'nın elini tutup, parmaklarını okşamaya başladım. Babasına bakarken, boğazından ritmik bir melodi dökülmüştü ve bu da Adaca, *ninni dinlemek istiyorum* anlamına geliyordu.

Bora gülümsedi ve Ada'ya ninni söylemeye başladı.

"L'était une une p'tite poule grise
Qu'allait pondre dans I'èglise
Pondait un p'tit coco
Que I'enfant mangeait tout chaud"

Ada, bu ninniyi babasından dinlemeyi çok seviyordu. Genellikle öğle uykusuna uyuyacakken, babasının kucağında kendinden geçerek dinlediği bu ninni, onu daima sakinleştiriyordu. Sözlerinden ne anlıyordu bilmiyordum ama bence zaten sözlerinden bağımsız, kendisini babasının sesinin dinginliğine teslim ediyordu.

"L'était une une p'tite poule noir
Qu'allait pondre dans I'armoire
Pondait un p'tit coco
Que I'enfant mangeait tout chaud
L'était une une p'tite poule blanche
Qu'allait pondre dans la grande
Pondait un p'tit coco
Que I'enfant mangeait tout chaud"

Ada'yla birlikte keşfettiğim en önemli şeylerden biri de bir bebeğe *bebek* deyip geçmemek gerektiği olabilirdi. Ada'nın dünyaya ilk gözlerini açtığı an'dan itibaren, etrafında olanı biteni algıladığına yemin edebilir ama bunu ispatlayamazdım. Bunu gözlemleyebildiğim onca an vardı ama algılarının bu denli yüksek olduğuna, iki ay önce, Noir hastalandığında kesinkes emin olmuştum. Normalde Noir'nın tepesinden inmeyen, onunla oyun oynamaya, onu bir topun peşinden koşturmaya meraklı olan Ada, Noir hasta olduğu zaman inanılmaz bir ruh hâline bürünmüştü. Tam iki gün on

dört saniye boyunca hâlâ aynı Ada'ydı fakat öte yandan da en yakın arkadaşının hasta olduğunun gayet de bilincinde gibi davranmıştı. Noir'nın yanında yüksek sesli kahkahalar atmamış ve onun yanındayken olduğundan daha uysal bir şekilde oturmayı tercih etmişti. Ta ki Noir'nın iyileştiğini ve yeniden koşturduğunu görene kadar.

"L'était une une p'tite poule rousse
Qu'allait pondre dans la mousse
Pondait un p'tit coco
Que l'enfant mangeait tout chaud
L'était une une p'tite poule brune
Qu'allait pondre dans la lune
Pondait un p'tit coco
Que l'enfant mangeait tout chaud"

Şimdi de nedense Ada'nın algılarının yüksek olduğunu düşündüğüm an'ların birini yaşıyorduk. Sanki yaşadığı olay yüzünden benim deli gibi korktuğumu hissetmişçesine, sanki babasının ona kurduğu cümleleri anlamışçasına ikimize birden sokulmuştu. Huzur içindeki dünyası bir *bom* sesiyle sarsılsa ve çok büyük aksiyonlar yaşamak zorunda kalsa da kendi korkularını bastırmaya çalışırcasına, bize iyi gelmeye çalıştığını düşünmüştüm. Bütün bunlar kafamda uydurduğum şeyler de olabilirdi ama olmayabilirdi de. Sezgilerimizi açıklayabilmenin henüz hâlâ doğru düzgün bir yolu yoktu neticede.

Ve rüyalarımızı da.

Bilimsel açıklaması olmayan şeylerden hazzetmediğim gibi, Bora'nın korkularıyla yüzleşmekten korkuyordum.

En çok da eski hayatımızda olan biten şeyleri, bu hayatımıza taşımaktan.

Geçmişin kapısını öyle bir kapatmıştım ki kapının deliğinden dahi karanlık bir hüzmenin sızabilmesi mümkün değildi.

Ada, yanında olup olmadığımızı kontrol ediyormuş gibi gözlerini sık sık açtı, bir babasına bir bana doğru on iki kez döndü, uykuya tam dalacakken belki de kabus gördüğü için

korkuyla uyandı, ağladı, yeniden uykuya dalmaya çalıştı ama dalamadı, su istedi, bana sarıldı, yeniden uyudu ve yeniden uyandı, başını babasının göğsüne koydu. Her defasında sırtına, saçlarına, ellerine temas ederek, sessizce, yanında olduğumuzu hissetmesini istedik, kulağına onu çok sevdiğimizi ve güvende olduğunu fısıldadık.

İlk kez, Ada'nın kesintisiz bir uykuya dalması, güneşin ilk ışıkları odaya vuruncaya dek sürmüştü.

Öyle ki Bora, Ada'dan daha evvel uyumuştu ve belki de Ada, babası da uyuyunca artık uyuması gerektiğini düşünmüştü.

Benim ise gözüme uykunun zerresi girmiyordu ve Bora'nın kendini durmaksızın tekrarlayan rüyasını görmekten korktuğum için olsa gerek, saymadığım kadar uzun bir süre, gözlerimi dahi kapatamamıştım.

♠

"Ani?"

Ada'nın çok uzaklardan gelen sesine, Bora'nın sesi karışıyordu.

"Uyuyor..."

Uyku, en tatlı hâliyle beni kucaklamak isterken, yüzümde dolaşan küçük parmaklar aramıza giriyordu.

"Uyusun anne biraz daha... Biz gidip senin sütünü ısıtalım... Anneyi kahvaltı için kaldırırız, tamam mı?"

"Ayı!"

"Evet..."

"Ayı!"

"Evet babacığım, annenin uyuması lazım biraz... Uyumazsa dinlenemez ki."

Sessizlik, Ada'nın babasına hak verdiği anlamına mı geliyordu bilmiyordum ama öyle olmasını umut ediyordum.

"Bakalım Noir uyanıp nereye gitmiş... Gel, hadi."

"Ani?"

"Anne uyuyor."

Bora'nın, Ada'ya karşı mükemmel derecede bir sabrı vardı.

"Süt içmek istemiyor musun?"

Ve uyuyan insana karşı oldukça saygılıydı da Ada gibi bas bas bağırmıyordu.

"Ayı!"

"Hişt!" diye fısıldadı Bora. "Anneyi uyandırmamamız gerekiyor."

Aslında Ada uyandığında benim uyuyor olmama alışıktı. Sabahları güne gözlerini açtığında ilk babasını görüyor, eğer çok erkense babasıyla birlikte yatağımıza geliyor, sütünü babasıyla içiyor, bazen babasıyla dolaşmaya çıkıyor, kahvaltı hazırlanana kadar babasıyla vakit geçiriyordu. Ayrıca biri uyurken sessiz olması gerektiğini de biliyordu. Uyuyan Noir dahi olsa, işaret parmağını dudağına götürerek, *"Şişt!"* yapıyordu. Bora, özellikle gün içinde çok fazla efor sarf ettiğinde, akşam yemeklerinden önce salonda uzanıyor ve yemek hazır olana kadar uyuyordu ve o zamanlarda Ada da sessizce duruyordu. Fakat şimdi bu kadar ısrarcı olması, zar zor kavuştuğum uykumla arama girmesi, *"Ani!"* diye tutturması, normal olmadığı kadar görmezden gelebileceğim bir durum da değildi.

Bir de maalesef ki babasını tanıyordum. Ada'yı kucağına alıp odadan çıkmayacaktı. Onu ikna etmeye çalışacaktı. Yani öyle ya da böyle uykumun içine edilecekti. Ben olsam, ki bunu defalarca yapmıştım, Ada'yı kucağıma alır ve odadan çıkardım. Ağlıyordu ama akabinde illaki dikkatini dağıtacak bir şey buluyordum. Fakat Bora bunu asla yapmıyordu, hatta benim de bunu yapmamdan hoşlanmıyordu. Bora'ya göre Ada bir bireydi ve onun sağlığı ya da temel ihtiyaçlarıyla alakalı şeyler dışında, ikna olmadığı hiçbir şeyi, ona zorla yaptırmamalıydık. Bana göre ise Ada, algıları ne kadar güçlü olursa olsun ve ne kadar bebek deyip geçmeyecek de olsak, bebekti işte.

"Günaydın..." dedim, gözlerimi zorlukla açarak. "Bebeğim..."

Ada, emziğini tuttuğu elini coşkuyla havaya kaldırırken gülümsedi ve "Ani!" diye bağırdı.

Ben de gülümsedim. "Mutlu musun anneciğim?!" diye sordum. Ada, muhtemelen kendisine kinayeyle söylendiğimin farkında olmadığı için kıkırdadı. "N'oldu şimdi? N'oldu uyandım da? N'apacaksın beni sabah sabah?"

"Öncelikle saat on ikiyi on geçiyor," dedi Bora gülerek. Aramızda oturan Ada'nın saçlarını okşadı. "Bu hanımefendi de, öğle uykusuna uyuması gereken saate biraz kala uyandı..."

Ada dan diye yanağımdan öptüğünde ona sımsıkı sarıldım. "Öğle uykusuna yatalım o zaman!" dedim, huysuz bir tonlamayla. Bora minik bir kahkaha attığında, Ada babasına bakmıştı. "Çok uykum var Bora! Lütfen uyuyayım..."

"Gel, aşağıda uyu..." dedi Bora, saçlarımdan öperken. Başımı iki yana salladım. "Oyalarım aşağıya indikten sonra. Ama şu an uyanmanı istiyor işte..."

"Oağ..." dedi Ada ve henüz bilmediğimiz bir dilde, kendince bir şeyler anlatmaya başladı.

"Ben de birey değil miyim? Benim de haklarım yok mu?" diye sordum, dudaklarımı büzerek.

"Tabii ki var sevgilim," dedi Bora. İç çekti. "Ama dün geceden sonra kızımızı ağlatmaya gönlüm razı gelmiyor..."

"Ani..." dedi Ada, yine. "Kağu..."

"Sabah sabah kavun mu yiyeceksin?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hığğğ..."

"Baba sana kavun versin mi?" diye sordum.

"Hığğğ," dedi Ada, yine.

"Bu çocuk bug'lı..." dedim, üzüntüyle. Bora kaşlarını çatarak bana bakmıştı. "Sen sabahları süt veriyorsun ya ona... Süt içmek istemediği için beni uyandırdı. Çünkü genelde ara öğününü ben hazırlıyorum ya kavunu bir tek ben verebilirim sanıyor." Bora cümlelerimi kafasında oturtmaya çalışırken yüzüm daha da asılmıştı. "Yazık. Yeni kalkmış olsa bile bünyesi saat dolayısıyla kavun yemek istiyor herhalde." İçim bug'lı bir çocuğum olduğu için kan

ağlasa da Ada'ya gülümsedim. "Bi'tanem! Rüyanda mı gördün kavunu acaba?!"

Rüya. Bora'nın rüyası. Kendini durmaksızın tekrarlayan rüyası.

"Kağu..." dedi Ada, yine.

"Gel babacığım... Kavun yiyelim seninle, hadi..." dedi Bora.

Ada, kollarını babasına uzatırken, "Nini!" dedi.

Ada ve Bora odadan çıkarken gözlerimi kapattım. "Sevgilim..." Bora'nın dudaklarını yanağımda hissettiğimde, yine gözlerimi açmıştım. "Uyan artık, hadi..."

"Biraz daha uyuyacaktım ya..." dedim, kısık bir sesle.

"Kaç biraz daha oldu..." dedi Bora, gülerken. "Saat dörde sekiz var, hadi uyan artık..."

"Uyanmayayım," dedim hoşnutsuzlukla. Kollarımı Bora'nın boynuna sararak onu kendime çektim. "Sen de gel, birlikte uyuyalım. Ada nerede?"

"Yeşim ve Noir'yla birlikte parka gittiler..." dedi. Gülümsediğini hissettim. "Hadi bak, sana şahane bir kahve demledim. Krep de var!"

"Lezzetli bir menü," diye mırıldandığımda, dudaklarımın arasında Bora'nın dudakları vardı. "Bunlar daha lezzetli sevgilim, evet..."

Hafifçe üzerime doğru eğilerek yanağımdan öptüğünde, denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu ciğerlerime nüfuz etmişti. Bir eliyle geceliğimi yukarı doğru sıvarken, "Hiçbir şey, senden daha lezzetli olamaz," dedi.

Parmaklarını bacaklarımın arasında hissettiğimde, dudaklarım arasından haz dolu bir inilti fırlamıştı. Bora'ya daha da yaklaşırken, "Beni böyle uyandırmana bayılıyorum!" dedim.

Boğazından dökülen melodi kulaklarımın içine akarken nefesi boynuma, adının yazdığı yere değiyordu. "Ben de böyle uyanmana bayılıyorum!" dedi. Dudakları boynumun her bir noktasına temas ediyor, asla herhangi bir yerde sabit kalmıyordu ve fakat bir eli tek bir yere adeta yapışmıştı ve

gitgide baskısını arttırıyordu. "Dün gece... Nerede kalmıştık? Yarım kalan hiçbir şeyi sevmem."

Boğazımdan inlemeyle karışık bir gülüş koparken, "Hamaktan sonrasını yaşanmamış saymaya ne dersin?" diye sordum ve dudaklarımı yeniden dudaklarına kavuşturdum.

"Bence plajdan ayrılmamalıydık..." dedi. Bordo geceliği çıkartmaya niyeti yoktu ama çamaşırımı tenimden sıyırmıştı. "Her gece bunu giysen, asla itiraz etmem Nazlı!"

Parmakları derinlerime sızarken, yeniden boynuma ulaşan dudaklarının ateşi, sesime kadar yansımıştı. "İstersen, giyerim."

Sesime kadar yansıyan ateş, dudaklarını daha da yakıcı bir hâle getiriyordu. Dudakları boynumdan bordo gecelikten açıkta kalan göğüslerime doğru bir yol çizerken, bir eli de dudaklarının hemen ardından, dilinin değdiği her yeri seviyor, okşuyordu. Her bir zerremi ezbere bildiği belli hareketleri asla ezberim olamıyor; kendimi, her defasında dudaklarının bir sonraki durağını merak ederken buluyordum. Ruhum her defasında yepyeni bir hazla tanışıyor, Bora her defasında beni, kendi içimdeki yepyeni bir keşifle karşılaştırıyordu. Her yeni birleşmemizde ruhum, ruhuna biraz daha karışıyordu.

"Seni seviyorum Nazlı..." Gözlerimi tutkunu olduğum kapkara gözlerine dikerken, odamızın duvarlarına önce benim, sonra da Bora'nın boğazından kopan sesler çarpmıştı. "Her yeni gün, biraz daha çok... Sanki gün geçtikçe daha da artacak ve bunun asla bir sonu olmayacak."

Dudaklarım cevap vermek üzere aralandı fakat Bora'nın içimde yarattığı medcezirler yüzünden ancak çığlık atabilmiştim. Ama bu çığlığın, bir araya getirip de dile getiremediğim bütün kelimelerden daha anlamlı olduğunu, Bora'nın zevkten kısılarak bir cam gibi parlayan gözlerinde görmüştüm. Ve söyleyemediğim her şeyi duyduğunu.

Kavurucu bir yaz günü, 22 Kasım 2022'de, Bora'ya sırılsıklam aşıktım ve takvim yaprakları birer birer ilerledikçe

daha da aşık olacaktım.

Sonsuza dek.

♠

Duştan sonra üzerime su yeşili bir elbise geçirdim ve aşağıya indim. Bora duştan benden evvel çıkmıştı. Keten şortunu giymiş, her zamanki gibi üstü çıplak bir şekilde verandadaydı. Selim'le tavla oynuyordu. Tavla oynamayı çok da sevmediğini biliyordum ama Selim'in en sevdiği şeylerden biri tavlaydı ve Bora onu pek kıramıyordu. "Kaç kaç?" diye sordum, kahvemi masaya bırakırken.

"1-0 yenge," dedi Selim. Gülümsedi. "Ben yeniyorum."

Oyuna şöyle bir göz atarken, "Birazdan, 2-1 olacak gibi duruyor ama olsun..." dedim. Güldüm. "Nesine oynuyorsunuz?"

"Abim bir şeyine oynamıyor yine," dedi Selim. Ben ne kadar kumarbazsam, Bora da o kadar değildi. Allah'tan Selim'in Bora gibi prensipleri yoktu da onunla herhangi bir oyun oynadığımız zaman, bir şeylerine oynayabiliyorduk. Selim'in kaşları birden çatıldığında, aklına son tavla oynadığımız günün geldiğini anlamıştım. "Neyse ki tabii..." dedi, tavır yapar gibi. Bu ayki maaşının yarısına bahse girmesi de kaybetmesi de benim suçum değildi.

Bir pulu kırıktı, Bora dört kapıyı birden kapatmıştı ve Selim içeriye giremiyordu. "Ver, senin yerine ben zar atayım..." dedim, gönlünü almak ister gibi.

Fakat Bora derhal konuya el koydu ve kızarak, "Zar tutuyorsun sen Nazlı!" dedi. Gözlerimi devirdim. "İç sen kahveni. Karışma bizim oyunumuza."

"Yenge o gün de zar tuttun değil mi?" diye sordu Selim, merakla.

"Evet, bu da soru mu?!" dedi Bora, Selim'in yengesiymiş gibi.

Sıkıntı dolu bir nefes verirken, Bay Picard'ın yeni getirdiği krebimden bir çatal aldım. "Ne münasebet!" diye yalan söyledim. "İftiralarınızdan bıktım!" diye üste çıkmaya çalıştım. Bora tepkimi umursamazken, Selim'e kaybettiği

parayı hatırlamak yaramadığı için, yüzü asık bir şekilde oyuna devam etmişti. Krebimi yerken bakışlarım Ada'nın hediyelerine takıldı. Sitemle, "Bu çocuk hediye mediye açmayacak ha!" diye söylendim.

"Aç sen o zaman artık," dedi Bora, bıyık altından gülerken. "Çatladın zaten!"

"Tabii ki de çatladım!" dedim, imalı ifadesini önemsemeden. Her zaman yalan söyleyecek değildim. Yer yer ve zaman zaman, dürüst olduğum da oluyordu. Bu da öyle bir zamandı.

"Harbi mars oldum!" dedi Selim. Üzüntüsüne üzüntü eklenmişti. "Ya nasıl bu kadar üst üste düşeş gelebilir abi?!"

Bora, bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi omuz silkti. "Eee karım gelince, şansım açıldı..." dedi ve yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. Zar tutuyor olamazdı değil mi?! Bakışları gözlerimle birleştiğinde, "Hadi aç hediyeleri istersen, öyle devam edelim biz oyuna," dedi,

"Hangisi senin?" diye sordum.

"Bilmem..." dedi ve alt dudağını dişledi. Ayağa kalktı. Bakışları hediyeler üzerinde dolaşırken, sapsarı pakete uzandı. "Bu değil mi seninki?" diye sordu fakat cevabı zaten kendi anlamış gibi benden herhangi bir cevap beklemedi. "Ben, seninkini açıyorum..." dedi.

Alayla gülümsedim. "Şampiyonlar liginin en üst takımıyla başlıyorsun demek sevgilim?"

Bora, paketi özenle açtı. Yumurtadan yeni çıkan sapsarı civciv kostümüne bakarken, "Dışında ayrı içinde ayrı hile yapıyorsun! Bunda bile ya... Pes Nazlı!" dedi, beni kınar gibi. "Hediyeni çoktan seçtiğini söylediğinde, Ada'nın değil civciv, sarı aşkı bile yoktu ya hani..."

"Ne var canım?!" dedim, kaşlarımı çatarken. "Öngörüsü yüksek bir anneyim! Altı ay önce, kızımın sarıyı da civcivi de çok seveceğini tahmin ettim!"

"Yenge?" dedi Selim, hadsizce araya girerek. "Sen daha geçen hafta almadın mı hediyeni?"

Bora, kocaman bir kahkaha attığında Selim'e döndüm. Sertçe, "Kapa çeneni!" dedim. "Hediyemi geçen hafta almış olmam, hediyeme geçen hafta karar verdiğim anlamına gelmez sonuçta! Hem ben daha ona hamileyken Tweety'li kıyafetler alıyordum!"

"Kendine, evet..." dedi Bora. Kaşlarım havalandı. "Tweety sarı olabilir. Ama Ada Tweety sevmiyor. O yüzden, bunun, konumuzla çok bir alakası yok sevgilim."

"Ada zevksizse ben ne yapayım?!" diye kızdım. Omuz silktim. "Kanarya dururken, civciv seviyorsa ben ne yapayım?! Bu da onun sorunu! Aldım işte ona da civciv! En çok benim hediyemi sevecek!" Bakışlarım hediye paketleri üzerinde dolaştı. "Hani?! Seninki nerede?! Sen ne aldın?!"

"Şu..." dedi Bora, kenarda duran beyaz pakete uzanırken. Hediyeyi bana uzattığında, sabırsızca açtım.

Bir yağlı boya tablosu... Denizin üzerinde küçük bir ada, adanın ortasında biten chianti sunflower, denizin üstünde de kocaman bir güneş...

"İnanılmaz!" dedim, şaşkınlıkla tabloya bakarken.

"O kadar ahım şahım bir şey değil... Elimden geldiğince yaptım işte," dedi Bora, tabloya benimle birlikte bakarken.

"Neyse ki bugün, bunun değerini anlamayacak..." dedim, iç çekerek. "Bugün hâlâ en çok benimkini beğenecek ama bir gün, büyüdüğünde, aldığı en güzel hediyelerden biri bu olmuş olacak." Kaşlarımı çattım. "Ayrıca sen de sarı kullanmışsın işte!"

"Pardon sevgilim, güneşi pembe yapmadığım için!" dedi Bora, gülerken.

"Bunu Ada'nın odasına asalım, olur mu?" dedim. Bora göz kırparken başını salladı. "Hep buna baksın. Yani bize..."

"Benimkini de açın!" dedi Selim, tuhaf bir heyecanla. İşaret parmağıyla kenarda duran mavi paketi gösterdi. "Umarım beğenirsiniz!"

Bora, Selim'e bir bakış atıp başını iki yana salladı. Tabloyu yeniden paketine koydu. Bu sırada ben de Selim'in paketine uzandım ve hediyeyi açtım. Sarı bir deniz topuna bakarken

sevinçle gülümsemiştim. "Çok teşekkürler Selim! Ada buna bayılacak!"

"Biliyorum yenge," dedi Selim, özgüvenle arkasına yaslanırken. "Yaz günü, senin peluş kostümü giymek istemeyebilir ama bununla hep oynamak isteyecek!"

Kaşlarım çatılırken, Bora araya girmişti. "Abartmasan mı acaba Selim?" dedi, uyarıcı bir tınıyla. "Yengeni kışkırtmasan mı?"

"Ve bana bu topu patlattırmasın?!" dedim, ikaz dolu bir tavırla.

Selim, konuyu değiştirmenin kendi yararına olacağının farkında olduğu için, "Şuradaki paket de Yeşim'in..." dedi. İşaret parmağıyla turuncu bir paketi gösteriyordu.

Selim'in topunu pakete tıkıştırdım ve Yeşim'in paketini elime aldım. Paketi dikkatle açarken, "Bu her neyse, bunu daha çok sevmesini sağlayacağım," diye mırıldandım. Konu, ancak ben istediğimde değişirdi ve açıkçası, epey bir süre de konuyu değiştirmeyi düşünmüyordum. "Sarı deniz topuyla oynamayacak bak, görürsün."

Yeşim'in paketinden orta büyüklükte bir ayıcık ve bir paket daha çıkmıştı. Sevimli kahverengi ayıcığa gülümseyerek baktım. Neden sonra, bir ayıcığa gülümsemeyi şaşkınlıkla karşılamıştım. Ada'yla empati yapmanın bazen dozajını kaçırabiliyordum. Yine de Ada bu ayıcığa bayılacaktı. Civcivlerin yeri başka olsa da bütün hayvanları çok seviyordu çünkü. Diğer paketi de açarken, içinde bir çerçeve olduğunu anlamıştım. Çerçevenin ön yüzüne bakarken yaşadığım şokla birlikte, zorlukla yutkundum.

21 Mayıs 2017'de, Bora'yla, Ada için çektirdiğimiz fotoğrafımızdı bu.

Ama bu hediye asla masumane bir hediye değildi.

Fotoğrafın üzerinde, Bora'nın yüzüne kırmızı bir şeyle çarpı atılmıştı.

"Aşağı yukarı bugünlerde kızınızın doğum günü olmalı... Hayat, bu tarihi bilemeyeceğim kadar ayrı düşürdü bizi.

Kızınıza ve size uzun bir ömür dilemek isterdim ama pek mümkün görünmüyor maalesef.

Mehmet Şahindağ."

Çerçeveyle kağıdı Bora'nın eline tutuşturup parka doğru koşmaya başladım. Oynadığımız oyun yüzünden aceleye gelen nişanımızdan itibaren, bütün özel günlerimize bir şekilde imzasını atan Mehmet Şahindağ ismini uzun, çok uzun zamandır duymuyordum ama şimdi ona dair bütün hatıraların arasından geçerek, Ada'ya ulaşmaya çalışıyordum.

"Evliliğinizi kutlarım... Mehmet Şahindağ."

Mehmet Şahindağ'ın beklenmedik zamandaki beklenmedik bütün hediyelerine alışıktım ve fakat geçmişin kapısını öyle bir kapatmıştım ki artık o kapı açılamaz ve bize o dahil hiç kimse yaklaşamaz sanıyordum.

"Mutlu yıllar. Mehmet Şahindağ."

21 Mayıs 2021'den sonraki bütün özel günlerimiz bize ait, yalnızca bizim ve bizden başka herkes o kapının tümüyle dışında diye düşünüyordum.

Avazım çıktığı kadar, "Ada!" diye bağırdım.

Ada yoktu.

Noir yoktu.

Yeşim yoktu.

Üçü de parkta değildi.

"Ada! Neredesin anneciğim?! Noir?!"

"Nazlı!"

Bora, sarı Buggy ile önümde durmuştu. "Ada yok!" dedim panikle. "Kızımız yok!"

"Bin!" dedi hızlıca. "Yeşim eve götürmüş Ada'yı. Selim aradı, bin."

Bora, araca bindiğim gibi gaza bastı. Karış karış ezbere bildiğim ve her bir metrekaresini evim diye tabir ettiğim adanın üzerinde, Yeşim ve Selim'in evine doğru ilerlerken, kalbim korkuyla atıyordu. Geride bıraktığımız ne varsa bugünümüze karışmış, bizi kan revan içinde bırakmıştı. Kandı. Fotoğrafta, Bora'nın yüzüne atılan çarpı, kanla

yapılmıştı. Kimin kanıydı bilmiyordum ama bu, kalbimin kan pompalamayı bırakması için bir teşebbüstü.

Bora aracı durdurduğu gibi aşağıya indim. Yeşim, kucağında Ada'yla beraber şaşkınlıkla bize bakarken, kızımıza doğru koştum. Selim'in kullandığı Buggy de evin önünde dururken, Ada'yı hızla kucağıma almıştım. "Ani!" dedi Ada. Daha sonra da kendi dilinde bir şeyler anlattı ama ne anlattığını dinlemedim. Yaptığım tek şey ona sımsıkı sarılmak ve kokusunu içime çekmekti. Ada, denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusuyla yarışacak kadar güzel kokuyordu. Kokusunu tarif edemez, bu dünya üzerindeki herhangi bir şeye benzetemezdim ve bu benzersiz kokuyu duymaya, ömrüm boyunca muhtaç olacaktım. "Ani ayı!" dedi, kızgın bir şekilde. Durup dururken, nedensizce, beklenmedik zamanda beklenmedik bir şekilde ona sarılmamdan sıkıldığını anlıyordum ama umurumda değildi. Onu bulamadığım ve ona kavuşuncaya dek ölüp ölüp dirildiğim altı dakika dört saniyenin acısını çıkartırcasına kokusuyla ciğerlerimi doldurdum. "Ayı!"

Ada en sonunda ağlamaya başladığında ve kucağımdan inmek istediğinde Bora yanıma gelmiş ve usulca, "Sevgilim, tamam..." demişti.

Ada'yı kucağımdan aldı, kokusunu içine çekerken başına bir öpücük kondurdu ve akabinde onu Selim'in kucağına verdi. Bütün bunları yaparken de bakışlarını bir an olsun Yeşim'den çekmemişti. "Selim..." dedi, yavaşça. "Ada'yla birlikte içeri gir ve bu adada kim var kim yoksa, hepsini buraya topla."

Selim, beti benzi atmış bir şekilde bembeyaz kesilmişti. "Abi?" dedi, sorar gibi.

"İçeri gir!" dedi Bora. Sesi, Ada'nın asla yadırgamayacağı üzere kısık olsa bile tınısındaki öfke oldukça açıktı. "Herkes buraya gelsin, derhal!"

"Kızım..." dedi Bora, Ada'ya bakarken. "Abi ile birlikte içeride oyun oynayın, tamam mı?"

"Abi..." dedi Ada gülerek.

Selim, Ada'yla birlikte içeri girmeyi istemiyordu fakat Bora bir kez daha konuşunca elinin kolunun bağlı olduğunun da farkındaydı. "Salonda olacaksınız. Camdan, sizi her an göreceğim." Noir'ya döndü. "Oğlum! Ada'yı yalnız bırakma!"

Selim ve Ada içeri girerlerken, Noir da peşlerinden ilerliyordu. Selim'in verandanın kapısını kapatmasıyla birlikte, Yeşim tedirgin bir şekilde bir bana bir de Bora'ya baktı ve "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Bebek monitörü masanın üzerinde olduğu için Ada ile Selim'i yalnızca camdan değil kameradan da görüyor ve ayrıca seslerini de duyuyorduk. Bora bakışlarını yeniden Yeşim'e çevirdiğinde gözleri zift kadar karaydı. "Ada'ya, doğum günü hediyesi ne aldın?!"

"Ayıcık," dedi Yeşim doğrudan. Kaşlarını çattı. "Neler oluyor?"

Selim sık sık bize bakarken, bir yandan da telefonla konuşuyor ve bütün adamların buraya gelmesi için direktif veriyordu. Bu sırada da Ada'ya civciv videosu açmıştı ve onu, emniyet kemerli sallanan koltuğuna oturtmuştu. Camlar ses geçirmediği için ve Ada'nın bütün odağı da civciv videosunda olduğu için dışarıda olup bitenden bihaberdi.

"Mehmet Şahindağ'la bi' iş birliği içinde misin Yeşim?!" diye sordu Bora, sertçe.

"Ne?!" dedi Yeşim hayretle. "Ne diyorsun sen Bora Abi?!"

"Ne dediğimi duydun!" diye bağırdı Bora. Yeşim'in ürktüğünü anbean gördüm. "Elimden bir kaza çıkmadan olanı biteni anlatmak için yalnızca bir dakikan var!"

Uzun, çok uzun zaman sonra ilk kez bağırıyordu. İlk kez bu kadar öfkeleniyordu, ilk kez gözleri bu kadar kararıyordu. Kapı deliğinden sızmasına dahi izin vermediğim karanlığın vücut bulmuş hâli olarak karşımızda duruyordu. Denizin en derinine gömdüğümüz, geride, çok eskide, bambaşka bir hayatın içinde bıraktığımız Kara, buradaydı.

"Bora..." dedim. Kim olduğunu hatırlasın diye. "Lütfen, sakin olur musun?"

"Olmayacağım!" dedi, gözleri gözlerime değerken. "Sakin olmak için herhangi bir sebebim yok!"

"Ben gerçekten anlamıyorum!" dedi Yeşim kaygıyla. "Ne Mehmet Şahindağ'ı, ne iş birliği, bunun Ada'ya aldığım hediyeyle alakası ne?!"

Yeşim'in gözlerinin içine baktım. "Senin hediyenin içinden bir çerçeve ve bir de not çıktı. Mehmet Şahindağ'a ait bir not," dedim.

Yeşim'in gözlerinde salt bir korku vardı. "Ne?! Böyle bir şey nasıl olabilir ki?!"

"Onu sen söyleyeceksin Yeşim!" diye bağırdı Bora. Yeşim'in korku dolu bakışları Bora'yı bulmuştu. "Umarım mantıklı bir açıklaman vardır!"

"Yok," dedi Yeşim yekten. "Benim bir açıklamam yok. Zaten, bu olayın da mantıklı herhangi bir tarafı yok."

Selim verandaya çıktığında, bakışlarım bir anlığına kıkırdayarak civciv videosunu izleyen Ada'ya çevrilmişti. "Abi..." dedi Selim, çekingen bir tavırla. Bora'nın sert bakışları Selim'i buldu. "Ne hissettiğini anlıyorum ama... Sen de beni anla... Yeşim'in suçsuz olduğundan emin olman için, alışveriş yaptığımız mağazanın güvenlik kamerası kayıtlarını alalım ister misin?"

Bora alayla güldü. "Ne göreceğiz sanıyorsun kamerada?" Başını iki yana salladı. "Yeşim burada olduğuna göre, paketi Yeşim yapmamıştır değil mi?! Yoksa burada olmazdı çünkü."

"Hediye paketleri dünden beri verandada öylece duruyor abi. Buradaki herhangi biri Yeşim'in hediyesinin içine, o çerçeveyi ve notu sokmuş olabilir," dedi Selim, itiraz dolu bir tonlamayla.

"O zaman bana gerçek haini getir Selim!" diye bağırdı Bora, hiddetle. "Eğer getiremiyorsan da senin karın baş şüpheli!"

"Nasıl göründüğünün farkındayım," dedi Yeşim araya girerek. Bora'nın öfkeye bürünmüş bakışlarına rağmen güçlü bir tonlamayla konuşuyordu. "Dışarıdan bakıldığında, bütün oklar hain olduğumu söylüyor... Fakat bu, belli ki bir tuzak.

Benim üstüme oynanıyor. Öte yandan bu dediğime inanmanız çok güç... Çünkü siz daha önce bunun birebir aynısını yaşadınız. Özgür'de."

"Senin hain olmadığını elbette ki biliyoruz Yeşim," dedim.

Bora, ters bir tavırla, "Nereden biliyormuşuz bunu?!" diye sordu.

"Ada'ya böyle bir şey yapmaz!" dedim. Bora bana inanamaz gibi bakıyordu. "Lütfen sakin ol ve sakin düşün..." dedim, tane tane konuşarak. "Vakit kaybetmeden gerçek hainin kim olduğuna odaklanmamız gerekiyor. Mehmet Şahindağ'ın bize nasıl yaklaştığına. Ne kadar yaklaştığına. İçeride mi yoksa dışarıda mı olduğuna."

"Ada'ya olan biten herhangi bir şey yok farkındaysan Nazlı!" dedi Bora, sertçe. "Yeşim'in benden ne kadar nefret ettiği de bir gerçek!" Bakışları yeniden Yeşim'e çevrildi. "Kanka olduk zaten diye senden şüphelenmeyeceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun! Kim ne düşünüyor, kim senin tarafını tutuyor bilmem ama sen, benim için, baş şüphelisin!"

Yeşim zorlukla gülümsedi. "Suçsuz olduğumu kanıtlayamayacağıma göre... Şimdi ne olacak peki? Birinin, beni çekip vurması gerekiyor değil mi? Böyle oluyor sizin dünyanızda?"

Bora, Yeşim'e doğru bir adım atarken, Selim ikaz dolu bir tavırla, "Yeşim!" demişti.

"Şüpheli birini kimse çekip vurmaz!" dedi Bora, tedirgin edici bir tonlamayla. "Ama eğer şüphelerimizde haklı çıkarsak, birinin seni çekip vurması için seni yalvartacağımdan hiç mi hiç kuşku duyma!"

Yeşim'in korktuğu barizdi fakat buna rağmen bakışlarını bir an olsun Bora'nın gözlerinden çekmemişti. "Eyvallah Bora Abi..." dedi.

Bu sırada adada bulunan elli yedi kişi de Yeşim ve Selim'in evinin önüne gelmiş, mum gibi dizilmişlerdi. "Abi neler oluyor?" diye sordu Sinan.

Bora'nın bakışları Sinan'a çevrildi. "İyi şeyler olmuyor!" Altı adım atarak adamlara yaklaştı ve bakışlarını hepsinin üzerinde gezdirerek, İngilizce konuşmaya başladı. "Eğer içinizde bana ihanet eden biri varsa, hemen şimdi bir adım öne çıksın! Bu, size verdiğim tek şans! Suçunu itiraf eden yaşar. Yok itiraf etmezseniz, hainin kim olduğunu ben bulduğumda neler olabileceği, bu adaya gelmeden evvel size anlatılmıştı!"

Elli yedi kişiden de çıt sesi dahi çıkmamıştı.

"Verandaya bakan güvenlik kameralarını izle Selim. Dediğin doğru mu, paketleri kurcalayan biri olmuş mu bak..." diye devam etti Bora. Bakışları Selim'e değmemiş olmasına rağmen, Selim kafasını sallamıştı. "Güvenlik seviyesini en üste çıkarıyoruz. Adanın yakınına kuş yaklaşsa haberim olacak. Bütün kameraları devreye sokun. Adanın her bir yeri ve Lima'daki limanların her biri yirmi dört saat izlenecek. Oteldeki birimle iletişime geçin derhal, her türlü internet yazışması, telefon konuşması, bu adadaki herkesin ne zaman, nerede, ne yaptığı, geçmişe dönük takip edilecek. Drone'ları da uçurun."

"Herkes işinin başına!" dedi Selim, sertçe. "Kimse kulaklığını ve mikrofonunu bir saniye olsun kapatmayacak!"

Elli yedi kişinin ne kadar tecrübeli olduğu, defalarca kez yapılan tatbikatların işe yaradığı, bir anda ama asla kargaşaya kapılmadan dağılmalarından belliydi.

"Zhao'yla iletişime geçiyorum abi, Alp'le bağlantı kurması için?" dedi Selim.

Bora derin bir nefes verdi. "Sen önce, sevgili eşini benim çalışma odama götür ve başına da güvendiğin bir adamı dik."

"Abi-"

"Eğer emirlerime karşı geleceksen, eğer bunun altından kalkamayacaksan, bu işin sonuçlarıyla baş edemeyeceksen... Karının başında kendin dur! Kendine güvenmiyorsan da sizin başınızda duracak adamı seç! Ama bil ki, eğer ikinizin başında biri duracaksa, tarafını seçmiş

olacaksın ve senin sözünün artık zerre hükmü olmayacak benim için!"

"Selim-"

Yeşim her ne diyecekse kelimeler ağzına tıkılmıştı. "Sana söz hakkı veren olmadı!" Bütün adayı inletircesine kükreyerek Selim'i dahi korkutan, Kara'ydı. "Bütün bu olanları çözecek bir şeyler söylemeyeceksen, bir daha ağzını dahi açma!"

"Bunu taraflaştırmamıza gerek yok!" dedim, araya girerek. Bora'nın beni dahi delip geçmeye yeltenen bakışları gözlerimi buldu. "Yeşim çalışma odana gitsin, tamam. Zaten kapı şifreli, içeri girdiğinde çıkamaz. Telefonunu bırakır, kimseyle iletişim de kuramaz. Odandaki sinyal kırıcıyı da aktifleştiririz. Biz neler olup bittiğini anlayana ve Yeşim'in suçsuzluğu kanıtlanana kadar bekler orada. Yeşim'in suçsuz olduğuna inanıyorum ve Selim'in de baş etmekte zorlanacağı bir durum söz konusu değil. Olayları büyütmeden de çözebiliriz, değil mi?!"

"Dünyanın bir ucunda, ıssız bir adadayız Nazlı ve Mehmet Şahindağ, kendi el yazısıyla yazılmış bir notu, bu adaya sokabildi! Bunu mu büyütmeyeceğiz?!"

Bora'nın öfkesi boyumu aşıyordu fakat buna rağmen sağduyumu kaybetmemek için direndim. "Ben de bunu diyorum ya..." Sesim, onunkisinden çok daha düşük bir desibelde olmasına rağmen baskındı. "Yaşadığımız şey yeterince büyük, daha da büyütmeyelim..."

Bana cevap vermek yerine Selim'e, "Götür Yeşim'i..." dedi. Selim, Yeşim'e baktı. "Onunla kalmayacaksan, on beş dakika sonra, Nazlı'nın çalışma odasında ol." Yeşim, Selim'den evvel Buggy'e doğru ilerleyince, Selim de ondan aldığı cesaretle bir adım atabilmişti. Bora, cebinden telefonunu çıkarttı ve birini aradı. "Bana güvenli hat kur... Gökhan'ı arayacağım."

Bora'nın cümlesi Selim'i dahi bir an için duraksatmıştı. Çünkü o da biliyordu ki Bora'nın Gökhan'ı araması aslında o kadar da kolay değildi. O gün, 18 Ağustos'un devamında, Le Pique havaya uçarken, Gökhan da bu an'ın görgü

tanıklarından biri olmuştu. Le Pique'in, Bora'nın Selim'e ve Alp'e verdiği saatten daha önce patlamasının Bora'nın bir planı olduğunu, doğum günüm için yediğimiz yemeğin sonunda öğrenmiştim. Söylediğine göre, bunu planın daha gerçekçi görünmesi için yapmıştı.

Selim, Eylül'ün sonlarına kadar yatın gerçekten patladığını ve bizim de o yatın içinde olduğumuzu düşünmüştü. Eylül'ün sonlarında Bora'dan tek bir mesaj almış ve oyunun devam ettiğini öğrenmiş, Kasım'ın başında da Yeşim'le beraber İstanbul'dan ayrılmış ve bizimle Arjantin'de buluşmuştu. Olanı biteni anlatmak konusunda hevesli olsa da Bora dinlemek istememişti ve Selim yalnızca, *"Öldüğünüzü düşünen de var... Düşünmeyen de... Herkesin kafası karıştı abi, tam istediğin gibi. Ama Gökhan Abi'yle ben, yatın patlayışını resmen canlı canlı izledik. Benim de öldüğünüzü düşünmem, planın bu olmadığını söylemem, özellikle Gökhan Abi'nin buna daha çok inanmasına sebep olmuş olabilir... Beyza Abla da Mehmet Şahindağ ile konuşunca inandı öldüğünüze. Mehmet Şahindağ, üstlenmiş suikasti onunla konuşurken..."* diyebilmişti.

Bazen, Bora'nın bilhassa Beyza'dan ve Gökhan'dan intikam almak için bu oyunu bu kadar sert oynadığını düşünüyordum. Ama bir yandan da Bora'nın, içinde *ödeşme* gibi bir duygu barındırmadığını biliyordum. Çünkü Bora'ya göre zaten ödeşmek mümkün değildi. Ve zaten, Gökhan'ın o gün Monte Carlo'ya gelmesi aslında Bora'nın planı değildi. Mehmet Şahindağ'ın, Beyza ile konuşurken bu suikasti üstlenmesini de arzu etmiş bile olsaydı, kesinkes sağlayamazdı. Aksine, Mehmet'in suçlanacağını ama kimse inanmasa bile onun bu suçlamayı reddedeceğini düşünüyordu Bora. Çünkü Mehmet Şahindağ'ın, Beyza ondan nefret etmesin diye kendisinin bir şey yapmadığını söylemesi, hatta bunu kanıtlamaya çalışması falan gerekirdi. Fakat uzaktan gördüğüm kadarıyla ve Selim'in yalnızca ilk geldikleri gün kurduğu birkaç cümleye dayanarak; her şeyin, Beyza ve Gökhan'ın, Bora'ya yaşattıklarının kefaretini

ödemeleri üzerine seyrettiği açıktı. Eden, bir şekilde buluyordu ve ne yazık ki bunun bir geri dönüşü de yoktu.

Beyza'nın, Ada'nın doğduğu gün Williamsburg'a geldiğini, adaya geldiğimiz ilk gün öğrenmiştik ve Bora, bununla alakalı herhangi bir aksiyon almamıştı. 21 Kasım 2021, Beyza'nın Williamsburg'a geldiği son gün de olmamıştı ve farklı tarihlerde olmak üzere tam on altı kez daha gelmişti. Bora, bu haberi her defasında, alelade bir şey duyar gibi karşılıyor, herhangi bir tepki vermiyor, bunun üzerine konuşmuyordu. Bir adım atmak veya atmamak kendi seçimi olduğu için, ona bu konuyla alakalı bir yorumda bulunmuyordum. Ablasının karşısına çıkmaması veya her Williamsburg'a gelişini yanıtsız bırakması, adadaki huzurumuzu sağlamamız adına işime geliyordu fakat aksi bir şey yapmak isteseydi ya da yapmış olsaydı, mesela Beyza'ya yaşadığımıza dair bir mesaj gönderseydi de buna karışmazdım.

Selim ise Beyza'nın on altıncı kez Williamsburg'a gelişinde artık dayanamamış ve Bora'ya, *"Abi? Bir şey yapmayacak mısın artık? On altıncı kez geliyor... Yazık değil mi Beyza Abla'ya?"* diye sormuştu.

Selim, sorduğu soruda haklıydı ve fakat karşılığında Bora'nın ona sorduğu sorunun da haksız olduğunu söyleyemezdim: *"Ben, on altıncı kez morga girdiğimde... Beyza Abla'n neredeydi Selim? Bana yazık değil miydi?"*

"Abi..." demişti Selim, sorduğu sorudan pişman olmuş bir şekilde.

"On yedincisine de katlanır," demişti Bora, dimdik bir tavırla. *"Ben katlanmıştım çünkü."*

Beyza katlanabilir miydi katlanamaz mıydı bilinmez, 15 Haziran 2022 Williamsburg'a geldiği son tarihti; on yedinci kez gelmemişti.

Bora'nın amacı intikam almaksa da değilse de o intikamı bir şekilde hayatın aldığı açıktı.

Yatla açıldığımız günden bu yana, Bora için zaten Türkiye'deki herkes geride kalmıştı, bunu biliyordum. Bütün

defterleri kapattığını... Bir gün dönmek isterse dönüş biletimiz olur diye elde etmeye çalıştığım ve daha sonra, Bora'nın Çınar'dan daha iyisini aldığı kozun, rubik küpün içinde olduğundan mesela, hâlâ Bora'nın haberi yoktu. Rubik küpü okyanusa fırlatsam da olurdu çünkü hiçbir zaman ona ihtiyacımızın olmayacağını zaman içinde ikimiz de birbirimize kanıtlamıştık.

Duruyorduk ve durmanın verdiği rahatlığı seviyorduk da. Kara'nın yokluğunu iliklerimize kadar hissediyorduk. Bütün günlerimiz güneşliydi, bütün kara bulutlar üzerimizden çekilmişti. Mutluyduk. Biz bizeydik ve iyiydik.

Şimdi...

Yeniden...

Mehmet Şahindağ nereden çıkmıştı?!

Bora, Gökhan'ı arayıp ne diyecekti ki?

Hiç kimse, *yaşıyorum* deyip de dan diye konuya giremezdi; bunu Beyza'nın yaşadığını herkes öğrendiğinde tecrübe etmemiş miydik?

Selim ve Yeşim, Buggy'e binip evin önünden ayrılırken, Bora da içeriye girdi ve Ada'nın yanına gitti. Ada'yı kucağına alıp yeniden verandaya çıktı. Ada'yı benim kucağıma verirken dahi, bakışlarını gözlerime değdirmemişti. Burası, kendi kabuğuna çekilip kendince planlar yapabileceği bir nokta değildi fakat Ada yanımızdayken, bizi anlamasa dahi, babasıyla huzursuz bir konuşmayı yapmamızın uygun olmayacağını biliyordum.

Ada, "Ağğğ!" derken, kucağımda onunla birlikte Buggy'e bindim. Bora, Noir'yı da araca bindirirken, Ada, "Oağ, ge!" demişti. Bora aracı çalıştırdığında, Ada'ya sımsıkı sarıldım. Bora'nın aracı yavaş kullanmasına rağmen, Ada'nın kısacık olan saçları rüzgarla havalanıyordu ve bu da onun çok hoşuna gittiği için, sevinç dolu kahkahalar atıyordu. Ada'nın kahkahaları karanlıkla göz göze gelmiş kalbimi aydınlatırken, onu bütün tehlikelerden koruyabilecek kadar güçlü hissediyordum. "Ba!" diye bağırdı gülerken. Bora, Ada'ya

yandan bir bakış atıp gülümsediğinde, onun da Ada için her şeyi yapabilecek kadar güçlü hissettiğinin farkındaydım.

Gücümüzü gösterme biçimlerimizin başkalığı ise aramızda bir gerilim yaşanacağının bir habercisiydi ve bunu da göğüslemeye hazırdım.

Gökhan'ı aramak, Türkiye ile temas etmek, bunca zaman sonra yaşadığımızı ilan etmek, buradaki hayatımızı tehlikeye atardı ve bu çok büyük bir hataydı.

Eve vardığımızda Selim bizi verandada bekliyordu. Belli ki Yeşim'i Bora'nın çalışma odasına götürmüştü. Araçtan indiğimizde, "Telefonu bende abi..." dedi. Derin bir nefes verdi. "Başında kimse yok. Ama Ada'nın monitör kameralarından birini odaya koydum. Monitöre, odadaki güvenlik kamerası da ayrıca bağlı." Monitörün diğer eşini Bora'ya uzattı. "En azından hepimizin gözü, Yeşim'in üzerinde olur. Ama Yeşim suçsuz." Bora'nın herhangi bir şey söylemesini beklemeden, "Bu ayıcıkla çerçeveyi incelesinler diye ekibe göndereceğim. Ben ne olur ne olmaz diye bomba, dinleyici ya da kamera var mı diye üstten baktım dedektörle. Temiz görünüyor ama detaylı incelesinler."

Selim konuşurken, Ada'nın sesi onun sesinin üzerine binmişti ve "Ağğğ!" diyerek, Selim'in elindeki ayıcığa uzanmaya çalışmıştı. Bu sırada da, "Veğ," demişti, Selim'e. "Abi! Veğ!"

Bora'yla göz göze geldik. "Babacığım," dedi Bora, araya girerek. "Kirlenmiş o... Yıkayacağız onu."

Ada, babasını, "Ayı," diyerek reddetti. Bana döndü. "Ani! Veğ!"

Bora, Selim'in elinden dikkatlice ayıcığı aldı ve "Pis bu..." dedi.

Ada, kaşlarını çatmıştı. "Veğ!" dedi yine, babasına. Üstelik bu kez bağırdı da. "Ba! Nini!"

Bora bir ayıcığa bir de Ada'ya baktı. Onu, dünden sonra ağlatmak istemediğini biliyordum ama Mehmet Şahindağ'dan gelip gelmediği belli bile olmayan ayıcığı eline verip vermemek konusunda kararsızlık yaşıyordu. Yardım

dilenir gibi bakışları beni bulduğunda, "Ada bir ayıcığa baksın babası... Sonra temizleyelim hemen ayıcığı. Daha sonra oynar," dedim.

Bora, elindeki ayıcıkla birlikte Ada'ya yaklaştı. Ayıcığı asla kendi elinden bırakmadan, Ada'nın ellemesi için hafifçe ona doğru uzattı. "Al bak, sen de gör ne kadar kirlenmiş..." dedi.

Ada, ayıcığın kolundaki tuşa bastığında, Bora ayıcığı derhal Ada'nın elinden çekmişti.

"İyi ki doğdun Ada! İyi ki doğdun Ada! İyi ki doğdun, iyi ki doğdun, iyi ki doğdun Ada!"

Mehmet Şahindağ'ın sesi susmuyordu ve Ada bu ses karşısında gülerek alkış yapıyordu.

Bora, "Orospu çocuğu!" diyerek ayıcığı fırlatabileceği kadar uzağa fırlattığında, Ada'yı derhal içeriye soktum. Kanım çekilmiş gibi hissediyordum. Ses nihayet artık bizden uzaklaştığında, Ada sesin devam etmesini istercesine omzuma dokundu ve "Ani!" dedi. Dikkatini dağıtmam gerekiyordu. "Ani! Nini!"

Bora da salona geldiğinde daha da gerildiği belli oluyordu. "Baba geldi bak," dedim, ne yapacağımı bilemez gibi. Ada kucağımda olmasa elim ayağım titrerdi ve belki de panik atak krizi geçirirdim ama şu an için sakinliğimi korumak zorunda olduğumu biliyordum. "Ada! Selim Abi sana sarı bir deniz topu almış!" Ada kaşlarını çattı. "Asıl ben sana civciv kostümü aldım!" dedim panikle.

Bora, yanımızdan geçip mutfağa ilerlediğinde, keten şortunun üzerine krem rengi bir gömlek geçirdiğini ve beline de silahını yerleştirdiğini ancak fark ediyordum.

"Ada!" dedim, hızlıca.

Uzun, çok uzun zaman sonra ilk kez, yeniden silahına sığınmıştı.

"Öğle uykusu uyuma bugün... Saat, altıya on üç var zaten, ne öğle uykusu?! Ara uyku demek daha doğru olurdu... Neyse... Senin yorulacak aktiviteler yapman lazım... Böylece, akşam uykunun saati kaysa bile, düzenin o kadar da bozulmamış olur. Tamam mı?"

Sakin olmam lazımdı.

Bora, dolaptan bir su bardağı çıkarırken, "Siz vakit geçirin beraber, biz senin çalışma odanda olacağız," dedi. Yüzünü bize dönmemesi, onun da kendini sakinleştirmeye çalıştığının işaretiydi. "Evin içinde kalın ama."

Kafamın içindeki düşünceleri savuşturmak istercesine, "Ben de sizinle çalışma odasında olacağım," dedim.

Bora, boş su bardağını tezgahın üzerine koyarken kaşlarını çattı. "Ada'yı şu an herhangi birine emanet edemeyiz Nazlı. Birimizin yanında kalması gerekiyor. Ve benim işim var."

"Yeşim'le vakit geçirebilir," dediğimde, yalnızca Bora'nın değil yanımıza yeni gelmiş Selim'in bile gözleri kısılmıştı. "Bakma bana öyle Bora..." dedim, sakin kalmaya çalışarak. "Şu an, bu evdeki en güvenli oda senin çalışma odan olmasaydı, Yeşim orada olmazdı. Odada kamera da var. Monitör kameralarından biri de oradaymış."

"Sen daha fazla saçmalamadan, Ada'yı öğle uykusuna yatır istersen Nazlı," dedi Bora, ters bir ifadeyle. "Düzeninin kayması, güvende olmamasından daha kötü değil sonuçta."

"Yeşim, Mehmet Şahindağ'ın adamı bile olsa, sana bana zarar vermek istese, hatta verse bile, Ada'ya asla zarar vermez," dedim, kendimden emin bir tavırla. "Ada'nın annesi olarak bu kadar rahatsam, sen de bana güvenebilirsin bence. Ayrıca sen bir hata yapmadan, Gökhan'ı arama işini de bi' konuşalım."

"Ada'yı Yeşim'le bırakmayacağız Nazlı!" dedi Bora, dikte eder gibi. "Gerekirse, düzeni kaymaması çok şartsa, onu ben de oyalayabilirim ve her ne yapacaksam, ne konuşacaksak, Ada uyuduktan sonra hallederiz!"

"Sen, emniyet kilidi açık olan bir silah gibisin şu an ve senin enerjin onu yalnızca huzursuz eder..." dedim. Kocaman bir kahkaha attığında, bunun ne anlama geldiğini anlamadığımı hissettim. "Ve evet, şu an Yeşim'le olması, seninle olmasından daha iyi. Benimle olmasından da daha iyi. Çünkü biz bir bilinmezliğin içindeyiz ama Yeşim net. Suçsuz."

Kapkara gözleri, gözlerimin en derinindeydi ve içinden bana küfrettiğine adım kadar emindim. Ona arkamı dönüp çalışma odasına doğru ilerlediğim sırada, her şeye hazırlıklıydım. Bağırmasına, Ada var diye bağıramıyorsa da durmamı söylemesine, hatta ilerleyip beni durdurmasına, gerekirse Ada'yı kucağımdan alıp beni engellemeye çalışmasına... Büyük bir kavga edecek olmamıza dahi hazırlıklıydım.

Fakat Bora bunların hiçbirini yapmadığında, otokontrolünü hâlâ kaybetmediğine ve Kara'ya tümden teslim olmadığına çok sevinmiştim.

Çalışma odasına girdim. Noir da peşimden gelmişti. Yeşim hayretle bize bakarken, "Yeşim Abla'sı... Ada'yı biraz senin oyalaman lazım..." dedim.

Yeşim bu söylediğim şeye inanmakta zorluk çektiği belli bir hâlde, "Bora Abi?" diye sordu.

"Sorun yok..." dedim, gülümseyerek. Çalışma odasındaki televizyonda, nedenini anlamadığımız bir şekilde çok sevdiği şarkıyı açtım. Ada, şarkıyı duyar duymaz kucağımda dans etmeye başlamıştı bile. *"Nana,"* dedi, heyecanla, *Gasolina* diyebiliyormuş gibi büyük bir özgüvenle. "Evet bebeğim!" dedim, gülümserken. "Hızlı zamanlarını 2000'lerin başında yaşamışsın gibi old fashion davranmasan, tatlı bir bebeksin aslında!"

"Hığğğ..." dedi Ada. O gülünce ben de gülmüştüm.

Yeşim'e döndüm. "Siz dans edin Ada'yla... Enerjiniz yükselsin biraz." Ada, yere inmek istiyordu. Yürür müydü bilmiyordum ama matematikçi olmanın yanı sıra, hobi olarak dansçı olacağa benziyordu. "Kızım..." dedim, onu yere bırakıp ellerinden tutarken. "Aferin böyle dans et! Yor kendini ve akşam rahat bir uyku çek!"

Yeşim yerinden kalktı ve Ada'nın ellerinden tuttu. Ada çığlık atarak ve "Nana!" diye nakarata eşlik ederek dans ederken, Yeşim'in bakışları bana çevrildi. "Ben hain değilim..." dedi, içten bir tavırla.

"Biliyorum..." dedim.

Gözüm arkada kalmadan kapıyı açtığımda, koridorun biraz ilerisinde beni bekleyen Bora'yla göz göze gelmiştim. Yavaşça ona doğru ilerledim. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur..." dedi, imadan uzak dümdüz bir tavırla. "Şu anda... Annelik içgüdülerine inanmaktan başka bir seçeneğim yok çünkü."

Benim de gülümsememin Bora'ya güven vermesini ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

♠

Yeşim ve Selim'in Ada'ya hediye aldığı Lima'daki alışveriş merkezinin kameralarının mağaza sisteminden silinmiş son bir aylık kayıtları, kaç kişilik olduğunu bilmediğim bir yazılım ekibi tarafından saniye saniye taranmıştı. Zaten kameralara daima erişimimiz vardı ve AVM'de kameralara takıldığımız an'ların, sistemden saniye saniye silinmesi üzerine bir düzen kurmuştuk. Sistemden siliyorduk fakat kendi sistemimizde ne olur olmaz diye saklıyorduk. Ne kadar büyük bir server'ımız olduğunu hayal etmekte zorlanıyordum ama server'ımızın Japonya'da olduğunu biliyordum. Bu kurduğumuz düzen, Peru'da dolaştığımız her an için geçerliydi. Ancak kameralarına erişebildiğimiz caddeleri ve mekânları kullanıyorduk ve böylece geride asla bir iz bırakmıyorduk.

Bir adam, sahte kimliğine göre Omer, Yeşim ve Selim'in mağazaya gittiği günden on gün önce mağazaya gelmiş ve kasadaki kadına, Mehmet Şahindağ'ın paketiyle birlikte, Selim ve Yeşim'in fotoğrafını vermişti. Selim ve Yeşim'in o mağazaya gideceklerinin nasıl tahmin edildiği ilk anda bir soru işareti olmakla birlikte, adamın fotoğrafı kasadaki kadına verişinden de bir hafta önce, Selim ve Yeşim yine o mağazaya gitmişlerdi ve Omer de o gün mağazadaydı. Bir şekilde Yeşim ve Selim'i görerek mağaza üzerinden bir düzenek kurulduğu belliydi. Öte yandan, Lima'nın en lüks alışveriş merkezi orasıydı ve en iyi bebek mağazası da o mağazaydı. Omer, hem ilk gün, hem de Selim ve Yeşim'in Ada'ya hediye aldıkları gün, mağaza çıkışında onları takip

etmişti fakat her ikisinde de izlerini bir noktada kaybetmişti. Çünkü takip edilip edilmediğimizi bilmememize rağmen, her an takip edilebilirmiş gibi oluşturulmuş çeşitli rotalarımız vardı ve her an, birilerini atlatırmış gibi dolaşıyorduk.

Bora'nın Lima'daki adamları, Omer'i yalnızca otuz beş dakika üç saniyede bulmuşlar, çatışmaya girerek alıp bir yere götürmüşler ve derhal konuşturmuşlardı. Omer hiç kimseydi. Yalnızca Peru'nun değil, belki de Latin Amerika'nın en tehlikeli bölgelerinden olduğu söylenen, Ant dağlarının eteklerine kurulmuş ve derme çatma evlerden oluşan, uyuşturucu ticaretinin fazlasıyla yaygın olduğu mahallelerden birinde yaşayan bir kiralık katildi ve polis tarafından aranıyordu. Yaşadığı bölgede bir nam sahibi olmasına rağmen, muhtemelen Mehmet Şahindağ'a ait asansörlerin en alt basamaklarından biriydi. Zaten Mehmet Şahindağ'ı tanıdığı falan da yoktu. Ona öncelikli söylenen Miraflores'te Selim'i ve Yeşim'i bulmak, takip etmekti; daha sonra da kendine verilen paketi alışveriş merkezindeki kadına teslim etmişti ve mağazada Yeşim'in seçtiği oyuncağın içine ona emredildiği üzere düzenek yerleştirilmesini sağlamıştı, o kadar. Aldığı yüklü dolarlarla Şili'ye geçmeyi hayal ediyordu ve bu işi yalnızca para için yapmıştı.

Bunun dışında, adadaki elli yedi personel de temizdi. Zaten kendi aralarındaki iletişim için kullandıkları telefonların sinyalleri takip ediliyor, telefonları dinleniyor, çeşitli zamanlarda kendileri de dinleniyor, zaman zaman çeşitli baskınlarla üstleri veya eşyaları aranıyor, Peru'ya çıkışları kısıtlı olsa da çıktıkları an'larda izleniyorlardı. Herkes, adada yaptığı işin büyüklüğünün ve güvenilir olmak zorunda olduklarının farkındaydı. Adamların büyük bir kısmını, Bora'nın Beyza'ya balıkçıda veda ettiği akşam, Gökhan'la düzenlediğimiz ama sonrasında benim bunu düzenlendiğimizi maalesef ki unuttuğum tatbikattan sonra seçilen adamlar oluşturuyordu. Yine de bugün yeniden gözden kaçan bir şey olması ihtimaline karşılık, geçmişe

dönük kontroller yapılmıştı ve olumsuz herhangi bir duruma rastlanmamıştı. Hediyelerin hepsi tek tek açılmış ve kontrol edilmişti.

Yani bütün bunlar demek oluyordu ki Mehmet Şahindağ bizim Lima'da olduğumuzun bir şekilde farkındaydı ama adanın adresini bilmiyor, belki de tüm Peru'da fellik fellik bizi arıyor ya da aratıyordu.

Bir saat, kırk dört dakika, on yedi saniyedir çalışma odamdaydık. Ben ara ara çıkıp Ada'yı kontrol etmiş, akşam yemeğini Yeşim'in ona yedirmesi için salona hazırlatmıştım. Ada dans etmekten yirminci dakikada sıkıldığı için, Yeşim boya kalemleriyle çizim tahtasını Bora'nın çalışma odasına getirmemizi istemişti fakat Ada yarım saatin sonunda resim yapmaktan da sıkılmıştı. Muhtemelen asıl sıkıldığı, Bora'nın çalışma odasında olmaktı ve uykusunun gelmiş olması da onu ayrıca huysuzlaştırıyordu. Bir saat beşinci dakikanın sonunda Ada ağlamaya başladığı için Yeşim ve Ada'nın, Noir'yla birlikte Bora'nın çalışma odasından çıkıp salona inmeleri talimatını vermiştim ve Bora bu hamleme ses çıkartmamıştı. O da farkındaydı ki Yeşim'in suçluluğu kanıtlanamıyordu. Bora'ya göre suçsuzluğu da kanıtlanamıyordu ama neticede kanıtlanmamış suç, suç değildi işte.

Bora'yla birlikte, bilgisayarlarımızın başında, iletişim trafiğini takip ediyor ve ekiplerden gelen sadeleştirilmiş ve özeti çıkarılmış raporları inceleyip, görüntüleri izliyorduk. Bu sırada, henüz, durum değerlendirmesi yapmak dışında başka bir diyaloğa girmemiştik. Gökhan'ı aramaya karar vermesi, hâlâ kenarda duran bir konu olmakla birlikte, henüz güvenli hat kurulmadığı için bununla alakalı konuşmamıştık. Çok gergindi. Gerginliği bir elektrik akımı gibi bakışlarından dahi bana geçiyordu. Fevri tepkiler veriyor, fazla sigara içiyor, sigarasını yaktığı çakmağı masaya adeta fırlatıyor, laptop'un kapağını açacağı ya da kapatacağı zaman sert hareket ediyor, sabit bir şekilde asla duramıyor ve sıklıkla yerinden kalkıp odanın içinde volta atıyor, Ada'nın sesini

duymadığı her an monitörden onu kontrol ediyordu. Bir de sürekli göğsüne değen pusula kolyesini avucunun içine alıyor ve sıkıyordu. O kadar çok sıkıyordu ki zincirin kopup da boynunu kesmesinden korkuyordum. Aslında soğukkanlılığını yitirmenin sınırına gelişini sorgulamam gerekirdi ve fakat dün gece, kendini durmaksızın tekrarlayan bir rüya yüzünden korktuğunu öğrendiğim için, bugün bu ruh hâlini anlayışla karşılıyordum. Bu durumdan hoşlanmasam da.

Selim, dört dakika üç saniyedir yaptığı telefon görüşmesini sonlandırdığında odaya girmiş ve sıkıntı dolu bir nefes vermişti. "Alp'le konuşmuşlar abi... Mehmet Şahindağ, içeriden çıkmış!"

Kendimi eskimiş, tanıdık, bilindik, hiçbir heyecanı kalmamış, sonu merak bile uyandırmayan bir dizinin içine sıkışmış gibi hissediyordum.

Böyle hissetmemde, Bora'nın öfkeyle yerinden kalkıp sandalyesine bir tekme atarak, "Allah kahretsin!" diye haykırmasının da etkisi vardı.

Niye bitmiyordu?!

Bir kâbus gördüğümü düşünmeye çalıştım. Birazdan Ada ve Bora'nın, beni öperek uyandıracağı bir kâbus. Ben uyanmaya çalışırken ve yeni günü karşılamaya hazırlanırken, Ada'nın kahkahaları kulaklarıma dolacaktı. Çünkü Bora, Ada'yı yanıma yatırmış ve çıplak göbeğini öperek, onu gıdıklıyor olacaktı. Ada'nın kahkahaları beni gülümsetirken, Bora beni de gıdıklamaya başlayacaktı. Her zamanki gibi. Hep birlikte vitamin depolayacaktık. Artık yalnızca Bora'yla değil, Bora ve Ada ile beraber gülmek, yaşamanın ta kendisi olmuştu çünkü.

"Haziran'ın başında çıkmış..." dedi Selim, bunun bir önemi olup olmadığını sorgular gibi. "Yaklaşık beş buçuk aydır dışarıdaymış yani. İzini kaybettirmiş, yine."

"Güvenli hattı ne zaman kuracaklar?!" diye bağırdı Bora.

Selim yeniden telefonuna davrandı ve "Soruyorum," diyerek, odadan çıktı.

"Bora..." dedim, yavaşça. Kapkaranlık bakışları gözlerime çevrildi. "Gökhan'ı aramak, çok ciddi bir risk almak değil mi?"

"Elim kolum bağlı durmamı mı istiyorsun Nazlı?" diye sordu. Bağırmamıştı ama yine de nefes nefeseydi. "Bize böylesine yaklaşan adam... Onlara ne yapmıştır sence?"

Arkama yaslanırken bacak bacak üzerine attım. "Her şeyi göze alarak geldik buraya... Geride kalanlara ne olursa olsun diyerek değil tabii ki ama ne olmuşsa bilmemeyi kabul ederek... Bilirsek, daha kötü olmayacak mı?"

Bora yeniden çalışma masama oturdu ve derin bir nefes verdi. "O senaryoda... Mehmet Şahindağ'ın yeniden sokaklarda gezmesi gibi bir ihtimal yoktu."

"Aslında vardı," dedim. Bora'nın kaşları çatıldı. "Bu çok uzun zamandır yapılan bir taktik değil mi sence de? Ajanlık 101? Sen yoksun, seni kaybettiler ve ellerinde o vardı. Kendi politikalarına göre, yapılması gerekeni yapmışlar işte."

"Büyük balıkları oltaya çekmek için küçük balıklarla bir oyun kurarsın, doğru! Ama o orospu çocuğu bir köpek balığı!" dedi, tükürür gibi. "Bir köpek balığını denizlere salarak, ne avlamayı beklediklerini sanıyorsun?!"

"Seni..." dedim. Bora duraksadı ve hafifçe eğilerek gözlerimin içine baktı. "Seni, Bora..." diye tekrarladım. "Eğer ölmediysen, ancak ve ancak, Mehmet Şahindağ'ın denizlere salındığını öğrendiğinde, saklandığın yerden çıkarsın... Karaya ayak basmak ister ve o köpek balığını avlamak için mızrağını kuşanmaya çalışırsın! Yani aslında yemlenen sen olabilirsin, biz olabiliriz ve yerimizi asla ifşa etmemeliyiz."

Kapı açıldı ve Selim yeniden içeri girdi. "Güvenli hat hazır abi... Şimdi sana sistemden bir link gönderdiler."

Bora söylediklerimin üzerine biraz olsun düşünsün isterdim fakat o, güvenli hattın hazır olduğunu duyar duymaz laptop'a uzanmış ve muhtemelen de linke tıklamıştı. Yine de zannediyordum ki kendimi kötü hissetmeyeyim diye, "Yerimizi ifşalayacak bir şey yapmayacağım," demişti.

Eğer kastettiği, çağrıyı yapacağı sinyalin adanın koordinatlarını değil de Tokyo'daki bir oteli gösterecek olmasıysa haklıydı ama benim dediğim bu değildi. "Güvenlik zırhı sadece fiziksel değildir..." dedim. Gözleri kısıldı. "Esas güvenlik zırhı ruhumuzda ve sen onu delersen, Kara'ya yaklaşmış olursun... Kara'ya yaklaşırsan da felaketimizi getirirsin." Yutkunmaya çalıştı. "O telefon konuşmasında, seni tetikleyecek herhangi bir şey duyar, öğrenirsen, ruhunda bunun geri dönüşü olmayacak. Buna hazır mısın? İyi düşündün mü? Çünkü artık, öğreneceğin yeni bir bilgiyle yaşamaya devam etmen gerekecek. Ve bunun çeşitli sonuçları olacak. Sonuçlarını kaldırabilecek misin?" Sorduğum her bir soruda, Bora'nın bakışları gitgide daha da mesafeli bir hâl alıyordu ve bu iyi bir şeydi çünkü bu, kendi içinde cevaplar aradığını gösteriyordu. "Her şey olmuş olabilir ama eğer Mehmet Şahindağ bize bir paket yollamasaydı, dışarı çıktığından haberimiz olmayacaktı. Baksana, beş buçuk ay olmuş bile..."

Bora, *enter*'a basmadan evvel, "Her şeye hazırım," dedi.

Telefon çaldı, çaldı, çaldı, çaldı ve beşinci çalışında ancak açıldı. "Alo?"

Altı saniyelik bir sessizlik.

"Alo?" dedi Gökhan, yine.

Dört saniyelik bir sessizlik.

"Alo?!" dedi sertçe. "Kimsin amına koyayım, ses ver?!"

"Benim," dedi Bora.

Bu kez sessiz kalan Gökhan olmuştu.

"Yaşıyorum," diye devam etti Bora, onuncu saniyede.

Gökhan, beş saniye daha sessiz kaldı ve ardından, "Sesini duyunca anladım onu..." dedi. Üç saniyelik bir sessizlik daha oldu. "Ama sen yine de... Hattın diğer ucunda olduğunu kanıtla."

"Koz maça," dedi Bora, duraksamadan.

Bu, aralarında anlaştıkları bir işaret olmalıydı. Belli ki geçmiş zamandan gelen bir anlaşma. Çünkü *koz maça*'yı, Gökhan'ın ağzından da duymuştum. Onu son gördüğümüz

gün. Bora'nın ona, *"Öldüm say,"* dediği gün. Gökhan bizim öldüğümüzü düşünmeden, yatın patladığını canlı canlı izlemeden bir gün önce.

Gökhan, muhtemelen, karşısındaki sesin kaydedilmiş bir ses olmadığından, bir bilgisayara ait olmadığından, bu görüşmenin bir tuzak olmadığından emin olmak istemişti. Yaşadığı dünya hiç özlemediğim kadar karanlıktı ve Gökhan'ın buna hakkı vardı da.

Derin bir nefes alıp verdikten sonra, "Senmişsin," dedi.

Ama sesi tatsız tuzsuz, heyecansız ve hatta hoşnutsuzdu. Sanki artık görüşmek istemediği biri onu aramış ve o da bu konuşmayı zoraki bir şekilde yapıyor gibi.

Gökhan'ın bu tavrı, Bora'yı da afallatmış olmalıydı ki, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Gökhan, hızlıca. "Beni uykumdan uyandırmış olman dışında herhangi bir sorun yok. Sabahın 4'ünde beni rüyanda mı gördün, yoksa sizin olduğunuz yerde gayet normal bir saat mi?"

"Mehmet dışarı çıkmış?" dedi Bora, konumumuzla alakalı soruyu duymazdan gelerek.

"Eskidi oğlum o haber," dedi Gökhan, gülerek. "Sen yeni duydun herhalde?"

"Evet," dedi Bora, derin bir nefes verirken. "Siz nasılsınız? Beyza'ya yaklaşmaya çalışıyor mu? Size bulaşıyor mu? Herkes iyi mi?"

"İyiyiz," dedi Gökhan. Esnedi. "Mehmet Şahindağ'ı salmalarının tek sebebi, senin öldüğüne inanmamaları diye düşünüyoruz. Onu kontrol edebileceklerini mi düşündüler yoksa büyük bir kumar mı oynadılar, bilmiyoruz. Ama izini kaybettiler. Blöfü gör, her neredeysen orada kal ve oyunu kaybetme." Bora'nın bakışları refleksif bir şekilde gözlerime değdiğinde, biraz önce söylediğim şeyleri Gökhan'dan duymayı yadırgadığını hissetmiştim. "Naz nasıl? Ada?"

"Mehmet Şahindağ, size bulaşmadan nasıl duruyor olabilir?" diye sordu Bora, merakla. "Haziran'ın başında çıkmış dışarı. Beyza en son geldiğinde, Haziran ortasıydı."

"Beyza, nereye geldiğinde?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla. Williamsburg'dan haberi hâlâ yoktu. "Sen, Beyza'yla görüşüyor musun?!"

"Hayır," dedi Bora, sıkıntılı bir nefes verirken. "Öyle değil. Boş ver. Artık öğrenmişsindir diye düşünmüştüm."

"Neyi?" diye sordu Gökhan.

"Neyse," dedi Bora, boğazını temizledikten sonra. "Eğer Mehmet Şahindağ size yaklaşırsa, Beyza'ya ya da Begüm'e söyle, ne yapmaları gerektiğini biliyorlar."

"Yaklaşmaz," dedi Gökhan, kendinden emin bir tavırla. "Aranıyor. Eskisi kadar güçlü değil. Belki de tüm gücünü, izini kaybettirmeye harcamıştır. Biz iyiyiz. Siz kendinizi düşünün. Gerçi sizi bulması mümkün değil ama... Yine de sizi o öldürmediyse, yani siz ölmediyseniz, yaşadığınızı biliyor demektir. Naz'a selam söyle. Ada'yı da öp... Bir yaşında oldu mu?"

"Oldu," dedi Bora.

Gökhan derin bir iç çekti ve "Kendinize dikkat edin," dedi.

"Eyvallah, siz de..." dedi Bora, ardından da laptop'ta bir tuşa basarak konuşmayı sonlandırdı.

Bir yıl, üç ay, beş gün sonra Gökhan'ın sesini duymanın, geride kalan herkesin iyi olduklarını öğrenmenin fakat bir yandan da Gökhan'ın kırgınlığıyla yüzleşmenin ona ne hissettirdiğini merak ediyordum.

Arkasına yaslandı, bacak bacak üzerine attı ve dudaklarının kenarında küçük bir tebessüm belirdi. Bakışları Selim'e çevrilirken, "Sara'nın oteline git hemen..." dedi. Benim kaşlarım çatılırken Selim yalnızca aldığı emir karşısında kafa sallamakla yetinmişti. "Williamsburg'la, gerekirse de Türkiye'yle bağlantıya geç ve ne boklar döndüğünü öğren. Bir sorun var, belli."

"Ne sorunu?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Gökhan, her şeyin yolunda olduğunu söyledi ya?!"

Bora başını iki yana sallarken ayağa kalkmıştı. "İster *Gökhan'ı tanıyor* de... İster *hislerine güveniyor* de... Bir

sorun var, belli." Bakışları yeniden Selim'i buldu. "Hadi! Oyalanma Selim!"

"Bora!" dedim, ben de ayağa kalkarken. "Bir gün için, yeteri kadar risk almadık mı?!" Sıkıntılı bir nefes verdiğimde Selim odadan çıkmıştı bile. "Durdur Selim'i, lütfen! Williamsburg'la... Gerekirse Türkiye ile bağlantıya geçmek, ne demek Allah aşkına?! Üstelik Mehmet Şahindağ burnumuzun dibine kadar gelmişken?! Şu an Miraflores güvenli bölge değil, farkında değil misin?! Yerimiz ifşalanırsa, burada olmamızın da hiçbir anlamı kalmayacak ve dönmek zorunda kalacağız, farkında değil misin?!"

"Döneriz o zaman biz de Nazlı," dediğinde amiyane tabirle yüzüne bakakalmıştım.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordum, kulaklarıma inanamaz gibi.

İçine derin bir nefes çekerken, bir elini ensesine götürdü. "Nazlı..." dedi ve üç saniyeliğine alt dudağını dişledi. "İçimde bir his var... Ben nasıl ki Yeşim'in suçsuz olduğu konusunda senin içgüdülerine güvendim, sen de bana güven. Selim neler olup bittiğini öğrensin bi' de... Ondan sonra konuşuruz. Lütfen."

"İçindeki hissin tek sebebi devamlı gördüğün bir kâbus!" dedim, kırgınlığımı gizlemeden. "Bana anlatmadığın... Ada'ya bahsetmesen gördüğünü bile bilmeyeceğim, duyduğumu anlamana rağmen yine de bana anlatmadığın bir kâbus..."

"Anlatırsam gerçek olmasından korktum," dedi. Kendine bir sigara yakarken, "Kehanet gibi bir şey bu ve bak, gerçekleşti işte..." diye eklemişti.

"Bora, lütfen saçmalama..." dedim, başımı iki yana sallarken. "Travmaların yüzünden böyle hissediyorsun. İçindeki hissin de gördüğün kâbusların da tek sebebi bilinçdışın!"

Sigarasının dumanını üfledi. "Öyle olsun. Eğer öyleyse, dediğin gibiyse yani, Selim döndüğünde her şeyin yolunda

olduğunu söyler. O dönene kadar bekleyelim ve bunu konuşmayalım..."

"Risk alıyoruz risk!" dedim, ısrarcı bir tavırla. "Mehmet Şahindağ'ı hangi şartlarda serbest bıraktılar bilmiyoruz. Belki de seni, bizi bulması karşılığında, özgürlüğünü satın alacak? Belki de izini kaybettirmesi bile kurdukları oyunun bir parçası? Belki, bu da blöf? Duymadın mı Gökhan'ı? O da benim gibi düşünüyor işte. Ayrıca, Gökhan'dan bahsediyoruz Bora!" Sesimin tınısı yükselmişti. "Sence Gökhan, bir sorun olsa, bunu saklar mı?! Her şeyin yolunda olduğunu söyledi, buna neden inanmak istemiyorsun da didikliyorsun ki?! Ne duymayı bekliyorsun, söylesene!"

"Bilmiyorum Nazlı!" diye bağırdı. "Bilmiyorum! N'olur üzerime gelme!"

"Gelirim!" diye bağırdım. "Egona zeval gelmesini istemem ama geride bıraktığımız insanların da eli armut toplamıyor, biliyorsun değil mi?! Sen Kara'ydın tamam ama onlar da manav değildi!"

"Nazlı..." dedi, derin bir nefes alırken. Sesinin tınısına bu kez dikkat etmişti ve bu, benim de bağırmamam için adeta bir zeytin dalıydı. "Sevgilim..." dedi, daha da yumuşak bir tonlamayla. "Düşmanı tanıyorum... Dünyadaki herkesi öldürür ama beni öldürmez. Herkes ölene kadar beni sağ bırakır. Ve o fotoğrafta, benim yüzüme çarpı atarak, beni öldüreceğinin sinyalini veriyor. Bu ne demek?" Nefes almaya çalıştığımda ciğerlerim acımıştı ve bunun ne demek olduğunu asla düşünmek istemiyordum. "Ben söyleyeyim... *Sana gelene kadar, herkesi tek tek... Ve senin ölümün yaklaştı*, demek. Açık açık hedefe beni koydu."

"Bizi huzursuz etmekten zevk alan bir ruh hastasından bahsediyoruz," dedim, dediklerini kabul etmezcesine. "Sen düşmanı tanı, ben dostu... Senin dostunu... Eğer konuştuğun kişi Beyza olsaydı, tamam. Begüm olsaydı, tamam. Aydın ya da Çınar olsaydı da tamam ya! Ama Gökhan bir kelebek kanat çırpsa, sana kavuşmak için, senin yanında olmak için,

dünyanın başlarına yıkılmak üzere olduğunu söyler! Yalan mı?!"

"Yalan değil," dedi Bora. Sigarasından bir duman daha çekti. "Ama tam olarak *doğru* da diyemiyorum Nazlı. Senin haklı çıkmanı çok isterim. Ve bunu umuyorum da. Ama Selim'den iyi bir haber alana kadar derin bir nefes almam mümkün değil. Beni de anla. Söz konusu Mehmet Şahindağ."

"Bu yüzden konuşuyorum ya ben de zaten!" dedim, derin bir nefes verirken. "Çünkü söz konusu Mehmet Şahindağ olduğu için, bizi burada bile bulmaya yaklaştığı için, kimsenin yapamadığını yaptığı için senin afalladığını ve düşüncelerinin sağlıklı olmadığını düşünüyorum. Verdiğin kararları süzgeçten geçirmediğini..."

"Ne yaptığımı biliyorum Nazlı," dedi sigarasını söndürürken. "Sadece bana güvenemez misin?"

"Beline yeniden silah taktığında sana nasıl güvenebilirim ki?" diye sordum itiraz dolu bir tavırla. "Hani zeka, en büyük ve en önemli silahtı?"

"Hani zeka kurşun sıkmıyordu?" diye sordu.

Kocaman bir nefesi serbest bırakırken, "Kara'ya yaklaşmandan korkuyorum Bora!" dedim. Gözleri gözlerimde kaybolurken hiçbir şey söylememişti. "Kurtulduğun hayatın, zihnini ve ruhunu bir örümcek ağıyla sarmasından ve bu ağın seni yiyip yutmasından endişeleniyorum. Beline bir silah taktığında ateş etmen de gerekir. Tehlike anında ateş etmende hiçbir sakınca yok. En azından bana göre. Fakat unutma ki sen, ateş etmekten nefret ediyorsun. Ve sen, Ada'nın sana, senin babana baktığın gibi bakmasını istemiyorsun. Bu düşünceden de nefret ediyorsun, bu düşünceye tahammülün bile yok. Sen, hamile olduğumu öğrendikten sonra Mehmet Şahindağ operasyonunu baltalamış, kızımız olacağını öğrendikten sonra, o tetiğe basamamış birisin Bora! Lütfen, bütün bunları düşün... Bir şeyler olup bitiyor kaç saattir ama sen bir an bile oturup düşünmedin!"

Kapı tıklatıldı ve açıldı. Yeşim, kucağında Ada'yla beraber kapının önündeydi. Bora'nın bakışları da aynı benim gibi onlara çevrilmişti. "Nazlı..." dedi Yeşim, gözlerini Bora'ya değdirmeden. Odada sigara içildiğinin bilincinde olduğu için olsa gerek odaya girmemişti. "Çok uykusu geldi artık Ada'nın. Durmuyor. Banyo yaptırayım mı?"

"Anneciğim..." dedim, onlara yaklaşırken. Ada'nın gözlerinden uyku akıyordu. "İyi bile dayandın bugün..." Ada, onu kucağıma aldığımda, başını doğrudan omzuma yaslamıştı. "Sen birazdan sütünü hazırla Yeşim... Ben yaptırırım banyosunu."

"Ba... Ge..." dedi Ada, bir elini Bora'ya doğru uzatırken.

"Geliyorum babacığım birazdan," dedi Bora.

Kucağımda Ada'yla beraber yatak odasına doğru ilerlerken, huzurlu olduğumuz günlere bir an evvel dönebilmeyi dilemiştim.

♠

Ada'nın banyo yapmayı çok sevmesi, gözlerinden uyku akarken bile küvetin içindeki oyuncağıyla oynamaya çalışması, zaman zaman gözleri kapalı bir şekilde şeffaf topun içindeki civcivini suya batırıp çıkarması, onu oldukça komik bir hâle sokuyordu. Sabahları ilk uyandığında ve akşamları uykusu varken konuşmayı pek sevmiyordu ama yine de zevklerinden vazgeçmiyor, içinde olduğu aktivitenin hakkını verircesine ritüellerini yerine getiriyordu. Kendi küçük dünyasında her şey yolunda görünüyordu ve dün gece yaşadığı boyundan büyük aksiyonu unutmuşa benziyordu. Bizim hayatımızdaki aksiyonun da onun yaşadığı aksiyonlar kadar minicik olmasını isterdim. Sıcaktan şişen pillerin yarattığı küçük *bom* seslerini, silah seslerine tercih ederdim.

Ada'yı şapkalı beyaz bornozuna sarıp küvetinden çıkardığımda Bora da belinde havluyla duşakabinden çıkmıştı. "Sıhhatler olsun bebeğim," dedi, Ada'yı kucağımdan alırken. Ada babasına gülümseyip kendi dilinde bir şeyler söylerken, ben de bakım malzemeleriyle dolu sepeti alıp,

onların arkasından yatak odamıza geçmiştim. Bora, Ada'nın alt değiştirme örtüsünü yayıp, Ada'yı örtünün üzerine yatırdı. Onun kendi dilinde anlattığı şeyleri anlıyormuş gibi yaptığı için, "Sonra ne oldu peki?" diye sordu.

"Ben duşa giriyorum," dediğimde, yalnızca kafasını salladı.

Banyonun kapısını kapatırken, Ada'ya, "Yeşim Abla'nla ne yaptınız bütün gün, onu anlat..." dediğini duymuştum.

♠

Ada ve Bora bizim yatağımızda uzanırlarken, Noir da ayakucuna yatmıştı. Odanın ışığı Ada'nın korkmayacağı derecede kısılmıştı. Ada, elinde biberonu, hiç uykusu yokmuş ve güne yeni başlamışçasına katıla katıla gülerken Bora'nın ise kaşları çatıktı. Duş aldığım, saçlarımı tarayıp dişlerimi fırçaladığım ve daha sonra giyinme odasına geçip şort üzerine bir crop giydiğim otuz beş dakika üç saniyede ne kaçırmıştım bilmiyordum fakat ben ne kaçırdıysam, aynı şeyi Bora'nın da kaçırdığı bakışlarından belliydi.

"Yalnız ben, suratıma bakıp amaçsızca gülünmesinden pek hoşlanmam Ada," dedi, ciddiyetle. "Neye güldüğünü söyler misin?" diye sordu. Ada, en azından babasını kırmadı ve yine Adacanın henüz bilmediğimiz dilinde, babasına neden güldüğünü anlattı fakat Bora bu cevabı almadığı için hiç tatmin olmamıştı. "Güldün eğlendin... Şimdi uyuyacağız. Hadi, iç sütünü..." dedi, hoşnutsuz bir ifadeyle.

Yavaşça yatağa oturduğumda, Ada'nın bakışları beni bulmuştu ve bana da bir şeyler anlattı. "Ağğğ!" dedim, gülümserken. "Sen bu gece de burada mı yatıyorsun?"

"İstemedi kendi yatağını. *Hayır hayır* diye tutturdu," dedi Bora. Bakışları gözlerimle buluştu. "Ama burayı da yatak değil, eğlence merkezi sanıyor. Kitap okumamı bile istemeden sütüne sarıldı, neredeyse kucağımda uyuyacaktı. Yatağını istemeyince buraya geldik, burada da uykusu açıldı. Gülüp gülüp duruyor, benimle dalga geçer gibi."

"Diyorum sana, bu çocuk bug'lı," dedim. Bora'nın dudakları hafifçe iki yana kıvrıldı. "Sen genelde onu,

sabahları buraya getirdiğin için, buraya yatınca yeni uyandığını sanıyor bence."

"Kızım!" dedi Bora, Ada'nın saçlarından öperken. "Ezberci sistem insanı mısın sen? Nasıl matematikçi olacaksın peki?"

"Bebeğim bak dışarıya, gece..." dedim, işaret parmağımla pencereyi gösterirken. "Ayrıca alt tarafı pil patladı. Bu kadar korkak olamazsın. Senin annen eski de olsa ajan ajan!"

"Aca aca..." dedi Ada, beni tekrar ederek.

Kaşlarımı çatarken, "Ne anladın acaba?" dedim.

"Kızım, ikilemeler konusunda bu kadar beceriklisin madem, neden *baba* demiyorsun?" diye sordu Bora.

"Ba!" dedi Ada, gülerken.

"İşte ondan bir tane daha söylemen gerek," dedim. "Ba-ba."

Ada, Bora'yı gösterdi ve "Ba!" dedi, yine.

Yatağın içine girip üstümü örterken, "Şimdi gözlerimizi kapatıyoruz hep birlikte," dedim.

"Onu denedim ben," dedi Bora, iç çekerken. "Yatağın ucuna kadar emekleyip Noir'ya yatağa gelmesini söyledi."

Minik bir kahkaha attım. Yaşadığımız an, öyle değerliydi ki, bu yataktan sonsuza kadar çıkmamak ve ailemle hep böyle kalmak istiyordum. "Tabloyu asalım yarın Ada'nın odasına, unutmayalım..." dedim, yaşanan bütün kötü an'ları silmek ister gibi.

"Asalım sevgilim," dedi, sıkıntı dolu bir nefes verirken.

"Aslında Ada'ya ona yazdıklarımı hediye edecektim..." dedim. Bora bana gülümserken, Ada bir kolunu babasının göğsüne dayamıştı. "Ama bir koca sene içinde o kadar az yazmışım ki... Değil günlük, aylık bile olmamış." Bora'nın attığı kahkaha içtendi. Bugünü hiç yaşamamışız gibi. "Niye defterleri ayırdık ki doğumdan sonra sanki?! Dolu dolu bir defterimiz olurdu ve ben arada kaynardım, dikkat çekmezdim!"

Bora başını iki yana sallarken, "Senin fikrindi ya Nazlı..." dedi. Ada, babasının işaret parmağını tutunca bakışları bir anlığına ona kaymış ama sonra yeniden gözlerimi bulmuştu.

"Demiştin ya, *'Bir anne, kızına, özel şeyler yazabilir...'* diye." Gülüşü tamamen alayla kaplandığında kafasını dağıtabildiğimi anlamıştım. "Henüz özel şeyleriniz olamadı demek ki..."

"Vaktim yok, senin kadar boş biri değilim sevgilim!" dedim, yapmacık bir sitemle. "Hem çocuk hem de kariyer yapmak ne kadar zor, haberin var mı senin?! Sen yaz da yaz... Yazar olacak insanmışsın valla! Ne diyeyim! Ama merak etme, Ada okuyabilene kadar açığı tamamlar, geriye dönük yazarım ben. Günde, on beş günü yazsam-"

"Günde, on beş günü mü yazsan?" diye sordu, hayretle. "Ciddi misin sen? Günlük böyle bir şey değil de çünkü."

"Adına *günlük* demem o zaman ben de... *Anne nasihatları* derim mesela, Allah Allah. Önemli olan yazmış olmak."

"Önemli olan benim altımda kalmamak," dedi, beni düzeltir gibi.

"Ay evet, ne var?!" dedim, omuz silkerken. "Günde, on beş günden... Yirmi dört günde, üç yüz altmış gün eder. Yirmi beşinci gün de son beş günü yazarım, mis gibi! Al bak sana yıllık! Bir ay olmadan güncele yetişirim! Primi senin yapmana izin vermeyeceğim!"

"Merak etme, ben doğumdan sonra yazdıklarımı Ada'ya okutmayacağım..." dedi.

"O niye?" diye sordum, merakla.

"Okumasını istediğim şeyler değil de ondan..." dedi.

"Ani! Tita!" dedi Ada, beni dürterek. O kadar çok *okumak* demiştik ki çocuğun aklına kitap gelmişti. Belki de babasıyla aramda geçen diyalogları takip etmekten sıkılmış da olabilirdi çünkü seslerimizi takip ediyor, bir Bora'ya bir bana bakmaya çalışıyor fakat minicik bünyesi, buna çok fazla dayanamıyor, yoruluyordu.

"Kitap okuma saati geçti ama... Gece oldu çünkü. Ohooo saat çok geç. Onu yirmi geçiyor. Senin bütün yaşıtların çoktan uyudu," dedim. Ada beni anlıyormuş gibi dinliyordu. "Büyüme hormonu salgılanıyor şu anda ve sen kaçırıyorsun bunu. Bütün yaşıtlarının, ki ileride sınavlara girip çıkacaksın

ve onlar senin rakiplerin olacak, beyin gelişimleri sağlanıyor şu an. Bak bu söylediklerim çok kıymetli. Sarı minibüsün maceralarından bile daha kıymetli."

"Bence masal anlatıyorsun sanıyor," diye fısıldadı Bora.

"Masal değil bunlar, gerçek..." dedim. Ada gözlerimin içine bakarken esnemişti. "Her akşam sekizde, hadi en geç sekiz buçukta, kendi yatağında uykuya dalma alışkanlığını asla bırakmamalısın. Bu bir anne nasihatı çocuğum." Ben susunca, Ada devam etmemi söylercesine elimi tutmuştu. "Bazen kafamız karışabilir, korkularımıza yenik düşebiliriz ve düzenimizi bozabiliriz. Ama önemli olan, bunu sürdürmemek." Ada'nın gözleri kapanmıştı ve fakat babasının bakışları benim yüzümde dolaşıyordu. "Ben sana inanıyorum... Sen, biraz üzerine düşündüğünde, doğru olanın ne olduğunu bulacaksın. Odanı çok seviyorsun. Odanda ve en geç sekiz buçukta uyurken çok mutlusun. Civcivin var, uyku arkadaşın, onu özlemedin mi? Ne kadar huzurlusun ona sarılırken." Dudaklarımı Ada'nın saçlarına bastırdım. "Unutma anneciğim... İnsan mutlu olduğu yeri terk etmemeli. Huzur bulduğu yere sırtını dönmemeli."

Ada'nın biberonu babasının koluna düştüğünde, Bora biberonu aldı ve komodinin üzerine koydu. "İyi geceler bebeğim," dedi, Ada'nın bileğindeki benden öperken. "Seni çok seviyorum..."

"Rüyanda civcivleri gör anneciğim," dedim, saçlarını okşarken. "Çok mutlu ve çok huzurlu uyu... Yarın sabah, gözlerini, hayatının en güzel gününe aç. Seni çok seviyorum..."

Ada'nın karnını sardığım elimin üzerine, Bora'nın eli yerleşirken; kızımızın saniyeler aktıkça daha da derinleşen nefes alışverişlerinin sesini dinliyorduk. On yedinci dakika, üçüncü saniyede Ada sağ ayağındaki çoraptan; on dokuzuncu dakika elli birinci saniyede de sol ayağındaki çoraptan kurtulmuştu. Kış geldiğinde, ki daha çok vardı, uyku tulumuyla yatması gerekecekti. Neyse ki dün geceye kıyasla daha temiz bir uyku uyuyordu ve üzeri de zaten

örtülü olduğu için ayakları buz gibi olmayacaktı. Bugün beslenmesiyle de yeteri kadar ilgilenememiştim ama yarın, hiçbir şeyin Ada'ya ayıracağım zamandan çalmasına izin vermeyecektim.

Bora'nın telefonunun titremesi yatağın içindeki mayışıklığıma bir son verirken, Bora'nın bakışları gözlerimi bulmuştu. "Selim," dedi, bilgi verir gibi.

Yataktan aynı anda kalktık. Ada'nın sol tarafına ne olur ne olmaz diye yastık koydum ve Noir'ya da Ada'nın sağ tarafına geçmesi için işaret verdim. Noir benden gelen emri ikiletmezken, Bora terasa doğru ilerlemişti. Hızlıca peşinden gittim ve terasa çıkıp kapıyı kapattım.

Bora, Selim'i geri aradı. Selim, telefonu açar açmaz telaşla, "Abi!" demişti.

"N'oldu?" diye sordu Bora, merakla.

"Vaziyet çok kötü abi! Mehmet Şahindağ kimseye nefes aldırmıyormuş! Herkesle uğraşıyormuş! Bizim kumarhanelerin hepsi kapanmış! Kapı duvar! Türkiye'de kıyamet kopuyor!"

182.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

150 Milyon'u geride bıraktık!

Ne mutlu, iyi ki!

Instagram'daki, Twitter'daki ve Tiktok'taki kitap paylaşımlarınızı gördükçe çok mutlu oluyorum. Artık ailemiz daha da kocaman oldu ve yepyeni okurlarımız da var aramızda. Her şey için çok teşekkür ederim. Var olun, daima... Sizi çok seviyorum!

Artık son'a çok az kala, uzunca bir bölümle geldim... Bölüm yorumlarını anlık takip ediyor olacağım, orada görüşürüz...♀ Hepinize cevap veremiyorum ama çoğunuzun yorumlarına like atıyorum. Ayyy! En çok interaktif etkileşimimizi özleyeceğim galiba...

♠

Selim, telefonu açar açmaz telaşla, "Abi!" demişti.

"N'oldu?" diye sordu Bora, merakla.

"Vaziyet çok kötü abi! Mehmet Şahindağ kimseye nefes aldırmıyormuş! Herkesle uğraşıyormuş! Bizim kumarhanelerin hepsi kapanmış! Kapı duvar! Türkiye'de kıyamet kopuyor!"

"Dönüş hazırlıklarına başla," diye emretti Bora. Kulaklarım duyduğu cümleyi anlamakta zorlanırken, "Sara'yla konuş. Otel odasındaki kasada hiçbir şey bırakma. Ekip, dönüş için bir rota hazırlasın hemen," diye devam etmişti.

Selim'le aynı anda konuşmuştuk.

"Bora..."

"Tamamdır abi."

Bora telefonu kapatır kapatmaz, "Lütfen sakin ol..." dedim. Dudakları muhtemelen bana itiraz etmek üzere

aralandığında, "Düşünmeden hareket edemeyiz!" diyerek, konuşmasına engel olmuştum. "Kıyametin koptuğunu söyledi, duymadın mı?"

"Kumarhaneler kapanmış..." dedi. Güldü. "Kıyametin koptuğunu söylemese de olurdu, bu cümle her şeyi açıklıyor zaten."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Ahmet Karabey bu dünyaya girdiğinden beri, onlarca kumarhane açtığından beri, Şahindağ'larla ayrıldığında dahi, Türkiye'de kumarhaneler kapatıldığında bile bak, kimse o kumarhanelere dokunamadı Nazlı! Tadilat dolayısıyla kapanmadı herhalde şimdi onca kumarhane! Bu bir sorun... Çok ciddi bir sorun! Dönmemiz gerekiyor."

"Sevgilim saçmalama..." dedim telaşla. "Döner dönmez seni içeri alırlar bi' kere!"

Kendinden emin bir ifadeyle, "Alamazlar," dedi. Başını iki yana salladı. "Boşuna mı koz aldık Çınar'dan, buraya gelmeden? Dönüş biletimiz var ya!"

Okyanusa atsam bile olacağını düşündüğüm, hiçbir zaman kullanmayacağımıza emin olduğum kozdan bahsetmesi gözlerimin fal taşı gibi açılmasına sebep olmuştu. "Koz moz yok Bora!" dedim dikte eder gibi. "Unut dönüş biletini! Vermeyeceğim onu sana!"

Bora'ya arkamı döndüm ve önce yatak odasına, sonra da Ada'nın odasına geçtim. Ada'nın oyuncaklarının olduğu kutunun içinde rubik küpü arıyordum. Ondan kurtulmam lazımdı, bir an evvel onu okyanusa atmam lazımdı.

"Nazlı..." dedi Bora'nın sesi. Başımı ona çevirmek yerine Ada'nın oyuncaklarının olduğu kutuyu yere döktüm. "Nazlı..." dedi Bora, yine. "Rubik küpü mü arıyorsun?"

Elimde oyuncak fille duraksadığımda, bakışlarım kapının eşiğindeki Bora'yı buldu. "Sen?" dedim, zorlukla yutkunarak. "Biliyor musun?"

Başını ağır ağır sallarken, "Ada'nın eşyalarının arasında kalması için fazla tehlikeli bir oyuncaktı..." dedi.

Ayağa kalktım. "Nerede rubik küp?" diye sordum.

Gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmazken, "Bende," dedi.

"Tamam," dedim, derin bir nefes alırken. "Ver bana."

"Hayır Nazlı," dedi, başını iki yana sallarken. "Dönüş biletimizi yok etmene izin veremem."

"Kasada değil mi?" diye sordum. Gözlerim düşünürcesine kısılırken, "Koysan koysan kasaya koyarsın..." diye eklemiştim. "Çalışma odandaki kasada mı yoksa giyinme odasındaki kasada mı?"

Adımlarım, ondan herhangi bir cevap beklemeden önce yatak odasına, daha sonra da giyinme odasına doğru ilerlerken, Bora da peşimden geliyordu. "Nazlı, dur!" dedi fısıltıyla. Giyinme odasına girdim. Boy aynasının arkasındaki duvarı hafifçe ittirmeye çalıştığımda Bora kolumdan tuttu ve "Lütfen dur!" dedi.

"Duramam Bora..." dedim, kolumun üzerindeki elini tutarken. "Anla beni, duramam, bizi bir kıyametin ortasına atamam."

"Bak, şu an sakin olmayan sensin..." dedi, elimi baş parmağıyla okşarken. "Fazla gerildin..."

"Normal değil mi?" diye sordum, inanamaz gibi. Boşta kalan elimi göğsüne dayadığımda beni kendine çekmiş ve ellerini belimde birleştirmişti. "Dönmek istemiyorum... Dönmemeliyiz de zaten! Kıyametin ortasında ne işimiz var ya bizim?"

"Nazlı... Ne sana ne de Ada'ya bir şey olmasına izin vermem," dedi, yemin eder gibi. "Sence ben, sizi kıyametin ortasına atar mıyım?"

"Sence ben, sadece Ada'yla kendimi mi düşünüyorum?!" dedim, sitemle. Parmaklarım sakalları arasında dolaşırken, denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusunu içime çektim. "Seni düşünüyorum... Bora, sen o hayatı hak etmiyorsun... Burada mutlusun, mutluyuz ve bu mutluluğu o kadar çok hak ettik ki..." Dudakları bir şey söylemek için aralandığında, parmaklarımı dudaklarına bastırdım. "Lütfen... Dönemeyiz... Seni yeniden o keşmekeşin, kaos

dolu hayatın, kurşunların ve silahların arasında göremem... Senin eline tuvaller, yağlı boyalar, oltalar, tamir aletleri... Ne bileyim sörf tahtaları falan bu kadar yakışmışken, seni yeniden öyle göremem! Sen de kendini öyle göremezsin!" Dudakları bir kez daha aralandığında, parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Öpücüklerimin, kalbine konan tüm kötü düşünceleri iyileştirmesini umut ediyordum. "Burası bize iyi geldi..." dedim, dudaklarım dudaklarına değerken. "Biz bir tercih yaptık. Vazgeçtik o hayattan Bora! Çok mutluyuz sevgilim ve bunu bozamayız!"

"Ben değilim." Dudaklarım, yakıcı bir cisme değmişçesine dudaklarından ayrılırken, gözlerim kapkara gözleriyle birleşmişti. "Ben mutlu değilim Nazlı." Yalnızca dudakları arasından dökülen kelimeler değil kapkara gözlerini kaplayan ifade de aynı şeyi anlatırken, algılarımın da rubik küp gibi kaybolduğunu hissettim. "Ben, burada mutlu değilim."

Bora'nın dudaklarına ulaşabilmek için bedenimi taşımaları adına parmak uçlarıma işkence çektirmeye bir son verdim. Ayaklarım yere bastı, sağlamca. Dudaklarıma bulaşan acı hızla tüm bedenimi sararken, Bora'ya arkamı döndüm ve giyinme odasının en ucundaki rafa ilerledim. Kocaman bir bavulu yere indirip açtım. "Git o zaman..." dedim. Kıyafetlerinin olduğu dolaba doğru yürüdüm, cam kapağı açtım ve elime ne geliyorsa çıkarıp bavula doğru fırlattım. "Bunları da al ve git mutsuzsan!"

"Nazlı"

Adımı söylediğini duyuyordum. Adımın sonunda belki soru işareti vardı, belki ünlem vardı, belki üç nokta vardı. Belki adımın başında ya da sonunda başka kelimeler de vardı. Kulaklarım yalnızca adımı seçiyor, kalan bütün sesleri ise siliyordu. Elime geçen Bora'nın bütün eşyalarını, gömleklerini, tişörtlerini, pantolonlarını, şortlarını, deniz şortlarını, baksırlarını, ayakkabılarını, terliklerini, saatlerini, artık o kadar da çok giymediği takım elbiselerini, kravatlarını

bavula doğru fırlatıyor ve "Bunu da al!" diyordum. "Bunu da!"

Kolumdan tutmaya ve beni durdurmaya çalıştığı sırada onu sertçe ittirdim. Aynı tek bir eşyasının dahi burada, benim mutluluktan mest olduğum onunsa mutsuz olduğu evimizde kalmasına tahammülüm olmadığı gibi, bana dokunmasına da tahammülüm yoktu. Bir duyguyu, birlikteliğimizin olmazsa olmaz duygusunu, iliklerime kadar ikimiz yaşıyoruz zannetsem de öyle olmadığını öğrenmenin yarattığı derin hayal kırıklığı öyle baskındı ki ortada kalmış gibi hissediyordum. Altüst olmuş ve kandırılmış. Ötekileştirilip, yalnız bırakılmış.

Kulaklarım Ada'nın sesini işittiğinde, ayaklarım refleksif olarak yatak odasına yöneldi. Noir'nın yanı başında, yattığı yerden doğrulmuş ve korkuyla ağlıyor, ağlarken de "Ani! Ba!" diye sayıklıyordu.

Ada'yı kucağıma aldım ve "Bir şey yok bebeğim..." dedim. Sırtını yavaşça sıvazlarken, "Bir şey yok..." diye tekrarladım.

"Buradayım babacığım..."

Buradaydı. Ve mutsuzdu. Kıyametin binlerce kilometre ötesinde olmasına rağmen, mutsuzdu.

Ada'yı hızla Bora'nın kucağına tutuştururken, sertçe, "Bunu da al hatta!" dedim. Ada'nın odasına ilerledim ve eşyalarını bulduğum bir çantanın içine fırlatmaya başladım. "Al uyku arkadaşını da! Biberonunu da al!" Ada'nın elime geçen bütün oyuncakları odanın bir tarafına çarpıp dağılırken, onun korkuyla feryat ettiğini duyuyordum ama bu bile beni durdurmuyor, durduramıyordu. "Babasız bir çocuk büyütmeyeceğim!" diye bağırdım. "Madem mutsuzsun, madem gidiyorsun, onu da götüreceksin!"

Bora, yatak odamızda, "Yeşim!" diye bağırdığı sırada, Ada'nın bir gün anlayarak ve zevkle oynayacağını hayal ettiğim ahşap abaküsünü, odanın kapısına fırlatmıştım.

Mutsuz olmanın ne demek olduğunu biliyordum. Tıpkı, insanın mutsuz olduğu yerde kalmasının ne denli büyük bir işkence olduğunu bildiğim gibi. Kimse, mutsuz olduğu bir

yerde kalmak zorunda değildi ama öyle bir zorunluluk hissetse bile, ben bu saatten sonra onu burada istemiyordum. Asla.

"Bunu da al!" dedim, Ada'ya doğum günü için aldığım civciv kostümünü de fırlatırken. Kitapların olduğu rafı yerle bir ettim. "Bunları da al! Sen öldüğünde, onu birinin oyalaması lazım sonuçta! Artık babaannen mi bakar ona, kardeşlerin mi büyütür umurumda bile değil!" Ada'nın eski iğrenç sarı çoraplarıyla, Bora'nın ona aynısından aldığı yeni iğrenç sarı çorapları da fırlattım. "Bunları da al! Hiçbir şey kalmasın burada!"

"Lütfen Nazlı!" Bora'nın sesi, belki de Ada uyandığı için artık daha yüksekti. "Bi' sakin ol!" Kulaklarım artık adımdan önceki ve sonraki kelimeleri duyuyordu ama kelimelerin bende hiçbir karşılığı kalmamıştı. "Dur artık! Lütfen!"

Ada'ya, kışın giymesi için aldığım sarı yağmurluğu, bu kez, halının ortasındaki, hiçbir eşyayı içine sığdıramayan çantaya değil de Bora'ya doğru fırlatmıştım. "Durmayacağım!"

Bora, dan diye kendisini hedef alan yağmurluğu tek eliyle yakaladı. "Lütfen biraz sakin ol da konuşalım!"

"Konuşacak hiçbir şey yok!" dedim. "Sen her şeyi yok ettin! Yine!" Sert adımlarla odadan çıkmaya yöneldiğimde kolumdan tuttu ve beni durdurdu. "Bırak!" dedim, öfkeyle onu bir kez daha ittirirken. "Sakın bana dokunma! Sakın!"

Odadan çıktım, alt kata doğru ilerledim. Ada'nın salondan gelen ağlama sesine kulaklarımı kapatarak kapıya doğru yürüdüm. Bora'nın bana seslendiğini ve hızlı adımlarla peşimden geldiğini duyuyordum ama bu da umurumda değildi. Verandaya geçip, hızlıca plaja indim ve zodyağa ilerledim. Zodyağı bağlarından kurtarmaya çalıştığım sırada Bora bir kez daha dibime kadar gelmiş ve "Dursana Nazlı!" demişti şaşkınlıkla. "Nereye gidiyorsun?!"

"Döndüğümde burada olmayın!" dedim ve zodyağa bindim.

Bir şeyler demişti ama zodyağı çalıştırırken bilhassa motorun sesine odaklanmış ve onu dinlememiştim.

Okyanusun karanlığında, anakaraya doğru son sürat yol alırken, çok değil yarım saat önceki Nazlı gibi bile hissedemiyordum. Büyük bir rüzgâr çıkmıştı. Bu rüzgârın adı Bora'ydı. Arkasından şiddetli yağmur getirir miydi bilinmez, gözyaşlarım sert bir yağmurla kapışacak kadar durdurak bilmiyordu. Sanki bir botun hafifçe delinmesi gibi Bora'nın mutsuzluğunu itiraf edişi de kalbimde bir yeri delmişti. Batıyordum. Mutsuzluk denen illetin içine içine batıyordum. Mutlu olduğum, bu mutluluğu birlikte yaşıyoruz sandığım tüm an'lar gerçekliğini yitiriyor ve bir illüzyona dönüşüyordu.

Ben, kocam ve kızımla, herkesten ve her şeyden uzakta, dünyanın bir ucunda, sıcacık bir evde yaşarken; Bora, ıssız bir adadaydı ve kurtarılmayı bekliyordu, öyle mi?

Mutsuzdu.

Benimleydi, kızımızlaydı ama mutsuzdu.

Limana yanaştım. Bora'nın limandaki adamlarından biri zodyaktan inmeme yardım ettiğinde onu geri çevirmedim fakat peşime takılmak istediğinde buna izin vermedim. Lima'nın tanıdık sokaklarında gecenin içinde kaybolarak yürümek istiyordum. Belki kaybolurken, peşimde kim varsa atlatırken, kim olduğumu da unuturdum. Bora'nın, kulağımda çınlayan kahkahaları da mı sahteydi? Sahi, ben sık sık mutlu olduğumu dile getirirken, o en son ne zaman söylemişti? Ne zaman başlamıştı mutsuzluğu? Sıkılmıştı da mı mutsuz olmuştu? Benden mi? Yoksa zaten hiç mi mutlu olmamıştı? Çekirdek ailemizle baş başa bir hayat yaşama fikri, hayal ettiği gibi değil miydi?

Düşünceler beynimi uğuldatırken, Sara'nın oteline kadar gelmiştim. Resepsiyondaki görevliye başımla selam verdiğimde, doğrudan 245 numaralı odamızın kartını bana uzatmıştı. Asansöre ilerledim, sonra da bindim. Kata geldiğimde, uzun koridorun sonuna kadar yürüdüm. Ben henüz kartı kapıya okutmadan, Selim kapıyı açmış ve şaşkınlıkla, "Yenge?" demişti.

Odaya girerken, "Çık dışarı Selim. Yalnız kalmak istiyorum," dedim.

"Yenge sen iyi misin?" diye sordu Selim, kaygıyla. Yatağın üzerindeki çantalar, kasanın içinden çıkmış eşyalar olsa gerekti. "Ne işin var burada? Niye geldin? Adadan ayrılman güvenli mi? Abim nerede? Neden bana geleceğini söylemedi?"

"Lütfen beni yalnız bırakır mısın?" diye sordum, sıkıntı dolu bir nefes verirken. "Bora'yı arayabilir ve bütün bu sorularını ona sorabilirsin." Selim gözlerini kısarken başını hafifçe beni onaylar gibi salladı. Odadan çıkmak üzere döndüğünde, "Ama öncesinde, ben sana bir şey soracağım..." dedim. Selim durdu ve bakışlarını merakla gözlerime dikti. "Dürüst bir cevap istiyorum senden. Dümdüz, doğruca, hissettiğin neyse onu söyleyeceksin."

"Sor yenge?" dedi.

"Adada... Bu hayatın içinde... Mutlu musun?"

"Evet," dedi yekten. Mutsuzluk beni daha da içine çekerken gülümsedim. Bora da her an, benim bu yaptığımı yapmış olmalıydı. "Niye sordun bilmiyorum ama mutluyum... Karım yanımda, abim, sen... Ada... Sakin bir hayat, uzun zamandır hayal ettiğim bir hayattı. Gideceğimiz için diyorsan, üzülüyorum bütün bu olanlara."

Selim'in bile mutlu olduğu bir hayatta, Bora nasıl mutsuz olabilmişti?

"Ben de..." dedim, küskün bir ifadeyle. "Çok üzgünüm... Gideceğiniz için."

Selim, ona arkamı dönüp balkona ilerlediğimde konuşmayacağımı anlamış olmalıydı ki kapıyı kapatarak odadan çıktı. Ada'nın bir fasulye tanesi kadar olduğu güne gitmiştim. Bora'nın o günkü öngörüleri gerçekten çok ama çok uzaktı. Adada sıkılmamış, orayı hiçbir zaman ıssız bulmamıştım. Aksine daha çok gülmüş, daha çok konuşmuş, daha çok mutlu olmuştum.

"Önemli olan nerede olduğun mu yoksa kiminle olduğun mu? Seninle olduktan sonra çölde de yaşarım ben. Hiç denizin üzerinde olmadan... Ben kaptan olmak istiyordum

Nazlı. Kaptan olmak demek, hiçbir yere ait olmayıp her yere ait olmak demektir..."

Dört tarafı okyanusla çevrili kara parçasında yaşamak, çölde yaşamaktan daha mı kötüydü gerçekten?

Odaya girdim. Komodinin çekmecesini açtım ve sigara paketiyle çakmağı aldım. Kendime bir sigara yakarken yatağın kenarına oturmuştum. Selim'in muhtemelen bu odada bırakmayacağı ama ben geldiğim için bırakmak zorunda olduğu çantaların içini kurcalamaya başladım. Balya balya dolarların, dört adet bilgisayarın, on adet telefonun, içi hat dolu bir çantanın ve çeşitli silahların yanında bir poligona ait olduğunu sandığım hedef kağıtları vardı. Kağıtları elime aldım. Hedefin, çoğunda tam on ikiden vurulduğu, arkasında tarih yazan kağıtlara şaşkınlıkla bakakalmıştım. Peru'ya geldiğimiz ve adaya yerleştiğimiz günden bu yana her hafta düzenli olarak atış yapan Bora mıydı?

Sigaramı aceleyle kül tablasına bıraktım. Başka bir çantada ahşap bir tekne vardı. Bora'nın Ada'ya yaptığına benzer, mükemmel olmayan ama fena da görünmeyen el işçiliği bu yelkenlinin altında *Kaptan Leo* yazıyordu. Aynı çantada belki de milyon dolarlar ettiğini saklamayan bir mücevher seti ve bir de defter vardı.

Defteri açtım. Defterin ilk sayfasında, daha evvel okuduğum, Bora'nın annesinin yazdığı bir, babasının yazdığı iki mektup ve fotoğraflar vardı. Fotoğraflardan biri, merdivenlerde çekildiğimiz ve Ada'nın ilk aile fotoğrafı olarak lanse ettiğim fotoğraftı. Bir diğeri, Bora ve Asya'nın Boğaziçi Üniversitesi banklarından birinin önünde, arkalarına denizi alarak çektikleri bir selfieydi. Bora, Londra'da, annesini kollarının arasına almıştı ve ikisi de keyifli bir şekilde gülümsemişlerdi. Bodrum'da bir iskelede, Bahar, Bora'nın kucağına başını koymuştu; Bora'nın elinde viski şişesi vardı ve ikisi de mutlu olduğunu söyleyemeyeceğim bir şekilde ama büyük bir sevgiyle kameraya bakmışlardı. Oynadığımız oyun yüzünden aceleye gelen nişanımızda,

bahçede çektirdiğimiz ama benim ilk kez gördüğüm bir fotoğrafta bütün ailesiyle bir aradaydık. Ceren'in Instagram'a yüklediği son fotoğraf olarak tarihe geçen fotoğraf... Ve aynı ona benzer ama seneler evvel çekilmiş, Bora'nın ve Ceren'in üzerinde formalarının olduğu, Gökhan'ın üzerindeyse gri bir tişört olan, Tarabya'daki merdivenlerde üçünün yan yana dizilerek kocaman gülümsedikleri bir fotoğraf... Okul sırasında, Ceren'le Bora'nın yan yana oturduğu ve ortalarında, arka sıradan kafasını çıkartarak ikisinin birden omzuna elini koyan Berkan... Oxford'un bahçesinde yan yana dizilerek poz veren Bora, Mila, Julia, Andrea, Melis ve Stefan... Begüm'ün, Bora'nın arkadan boynuna sarıldığı ve Bora'nın da kardeşinin ellerini tuttuğu başka ve daha güncel bir fotoğraf... Bambaşka ve eski bir karede ise, Bora'nın göğsüne kafasını koyan Beyza'ydı fakat saçları önüne düştüğü için yüzü görünmüyordu; Bora ise başını koltuğun arkasına yaslamıştı ve gözleri kapalıydı. Bir basket sahasında, yine eski olduğu belli bir fotoğrafta, Bora basket atmak üzere sıçramışken, Gökhan fotoğrafı çeken kişiye orta parmak hareketi yaparak poz vermişti. 21 Mayıs'taki yıl dönümü kutlamamızda, barda oturan Bora ve Aydın'ın önünde, ortalarında, Leo vardı ve gamzesi, dayısınınkinin birebir aynısıydı. Aynı gün, Bora, kucağına aldığı Demir ve karnına kafasını yaslayan Asya'yla da kime olduğunu bilmediğim bir poz vermişti.

Türkiye'den ayrılmadan, özel bir link ve şifreyle erişebileceğimiz bulut sistemine çeşitli fotoğraflar kaydetmiştim ve fakat bir kez bile sisteme girmemiştim. Girmemiştik. Bora'nın değil fotoğraflara bakmak, geride bıraktığı insanlardan bahsetmek istediğini bile düşünmüyordum fakat o, yanında bu fotoğrafları mı getirmişti? Onları özlüyor muydu? Bir yanı, hâlâ orada mıydı?

Defterin sayfalarını karıştırdım. İçinde rastgele bir sayfaya, çalakalem yazılmış bir yazıdan başka bir şey yoktu: *"Aynı kâbus tüketiyor beni."*

Başka bir çantanın içinden çıkan küçük bir çantada, bir sürü flashbellek vardı. Bilgisayarlardan birini açtım. Şifreliydi. Birkaç şifre denedim ama olmadı. Telefonlardan birini aldım. İçine hiç kullanılmamış olduğu belli olan bir hat taktım. Kullandığım domainlerden birini tarayıcıya yazdım ve siteye gömülü hack programlarından birini telefona indirdim. Telefonu bilgisayara bağladım ve Bora'nın şifresini saniyeler içinde kırdım. Flashbelleklerden birini bilgisayara taktım. Flashbellek de şifreliydi, üstelik onu hack programımla kıramadım da. Başka bir flashbelleği bilgisayara taktım. Hack programım bunun şifresini kırabilmişti. Bir sürü insan adı, ve banka hesap numaralarıyla dolu onlarca liste vardı. Bir başka liste de, doğrudan banka erişimlerini içeriyordu ve hesaplardaki devasa miktarları görebiliyordum da.

Bir diğer flashbelleği bilgisayara taktım. Bu şifresizdi ve içinde bir video vardı. Videoyu başlattım. Karşımda Betül Karabey vardı.

"Başladı mı?" diye sordu Betül Hanım. Kırmızı, şık, dizlerinin biraz altında biten bir elbise giymiş, inci bir kolye ile inci küpe takmıştı. Bir elinin yüzük parmağında aile yadigârı yüzükle alyansı, bir diğer elinin yüzük parmağında da şu an benim parmağımda olan, Bora'nın annesine yaptırdığı yüzük vardı. Sarı saçları dalgalı fönle omuzlarına dökülüyordu. Fotoğraflarda da çok güzeldi fakat onu kanlı canlıymışçasına videoda görmek, nutkumun tutulmasına sebep olmuştu.

"Evet," dedi Gökhan'ın neşeli çıkan sesi. "Oğlun üniversiteyi bitirdi. Ne düşünüyorsun? Hislerini anlat bize."

"Gururluyum," dedi Betül Hanım. Gülümsediğinde, gözlerinin içi parlamıştı. "Ayrıca, artık evine döneceği için de çok mutluyum. Onu çok özledim."

"Sürekli gelip gidiyor ya Betül Teyze!" dedi Gökhan, dalga geçer gibi. "Sen de gidiyorsun yanına!"

"Aynı şey değil..." dedi Betül Hanım, omuz silkerken. "Onların hepsi sayılı gün. Artık tamamen evine dönecek."

"Bi' bakmışsın evlenmiş, Londra'ya yerleşiyor!"

Betül Hanım başını iki yana salladı. "Londra'da yaşamaz ki Bora. Sevmiyor İngiltere'yi."

"Ya orasına takılmasana sen!" dedi Gökhan, alayla. "Ana fikre odaklan. Evlenip de bu evden giderse diyorum?!"

"Canım evlenirse evlensin, turşusunu kurmayacağım ya!" dedi Betül Hanım, sitemle. "Ama nereye giderse gitsin... Döner gelir ailesinin yanına."

"Yalnız hatırlatayım, beyefendinin en büyük arzusu denizlere açılmak, dünyayı dolaşmak..."

"Dünyayı dolaşır, yine döner gelir benim oğlum..." dedi Betül Hanım, kendinden emin bir tavırla. "Sonra yine açılır belki ama... Arada bir uğrar, kardeşlerini görür, ailesini görür, bizi kendine kendini de bize hasret bırakmaz."

"Zaten denizlere falan da açılmayacak!"

Betül Hanım'ın yüzünü düşüren erkek sesi, Ahmet Karabey'e aitti. Gökhan'ın elinde tuttuğu kameranın kadrajı, şimdi de Ahmet Bey'e çevrilmişti. "Ahmet Amca! Oğlun mezun oldu, senden de hislerini alabilir miyiz?"

"Mutluyum!" dedi Ahmet Bey. Betül Hanım'ın oturduğu koltuğun arkasına geldi ve elini karısının omzuna koydu. "Şirketin başına geçecek oğlum!"

"Hislerini sordu aslında, talimatlarını değil..." dedi Betül Hanım, imalı bir tavırla. Başını hafifçe kaldırarak kocasına baktı. "Videoya çekiyor Gökhan, Bora'ya izletecek. Yani bunun güzel bir anı olarak kalması gerekiyor."

Ahmet Bey derin bir nefes alıp gülümsedi ve kameraya baktı. "Şu hayatta, biricik karımla beni karşı karşıya getiren tek şey sensin evlat..."

Betül Hanım da gülümsedi. "Hiç üzerine alınma oğlum! Bir süredir karşı karşıyayız zaten biz ve bunun seninle hiçbir ilgisi yok..." Duraksadı. "Var ama yok..." Başını yeniden hafifçe kaldırdı ve Ahmet Bey'in gözlerinin içine baktı. "Bir kez daha söylüyorum, kayıtlara geçsin, benim oğlumun eli yalnızca kalem tutacak. Şirketin, Karabey Holding olan şirketten bahsediyorum ama yanlış anlama, onun başına mı geçer, başka bir şirkete yönetici mi olur, kendi şirketini mi

kurar, keyfi bilir. Canı isterse denizlere de açılabilir. Annesi olarak ben, sonuna kadar arkasındayım!"

Ahmet Bey güldü. "İşte bundan bahsediyorum... Karşı karşıya gelmek derken..."

"Tamam tamam neyse!" dedi Gökhan'ın sesi. "Bunu bir aile dramasına döndürmemize hiç gerek yok." Kamera hareket etti ve Tarabya'daki evin içinde dolaşarak, salondaki yemek masasına doğru ilerledi. Begüm, pembe oje sürüyordu ve Gökhan, onun yanına kadar gelmişti. "Pişt!" diye seslendi Gökhan.

Begüm bakışlarını Gökhan'a çevirdiğinde, ellerini sallamaya başladı. "Hello!"

"Abine mezuniyet hediyesi video çekiyorum. Sen de bir şeyler söyle, hadi."

"Öncelikle abiciğim, okuma azminden dolayı seni tebrik ederim. Çünkü ben liseyi bırakmak üzereyim..." dedi Begüm, gülümseyerek.

Gökhan güldü. "Aşırı saçma bir video oluyor!"

"Sensin saçma!" dedi Begüm, kaşlarını çatarak.

"Abin bu videoyu izleyince göreceğiz hangimizin saçma olduğunu.... Evet, devam et sen."

"Baba!" diye seslendi Begüm. "Şu Gökhan'a bir şey söyler misin?! Beni uyuz ediyor yine!"

"Onlar yukarı çıktılar canım, duyamazlar seni!" dedi Gökhan, sinsi bir tonlamayla.

"Yukarı gider söylerim!" dedi Begüm.

"Çok korktum!" dedi Gökhan, gülerken.

"Abim bi' gelsin de gör sen gününü!" dedi Begüm, hırsla. "O zaman bana böyle uyuzluklar yapamayacaksın! O kurtarır beni!"

"Abin kurtarıcı mı senin?!" dedi Gökhan, gülerek.

"Evet!" dedi Begüm, başını sallarken. "Benim abim çok güçlü! Senden de güçlü!"

"Neyi paylaşamıyorsunuz yine siz?" dedi Beyza'nın sesi.

"Bu Gökhan uyuzluk yapıyor yine bana!" dedi Begüm, şikayet eder bir tonlamayla.

Gökhan, "Gel buraya Beyza!" dediğinde, kamerayı da ona çevirmişti. "Kardeşine mezuniyet hediyesi hazırlıyorum..."

"Bora!" dedi Beyza, kameraya el sallarken. Ya dışarı çıkıyordu ya da dışarıdan geliyordu çünkü üzerinde mont, omzunda da çantası vardı. "Dereceyle mezun olmak da sana yakışırdı! Seni çok seviyorum ablacığım! Diplomanı koy cebine ve bundan sonra sadece hayallerinin peşinden koş!"

Gökhan kamerayı kendine doğru çevirdi ve açıyı ayarlamakla epey uğraştı. "Kardeşim!" dedi, içtenlikle. "Seninle İstanbul'un tozunu attırmayı çok özledim, hadi dön artık!"

"Ceren Abla da öyle diyordu, senin tozunu alır inşallah!" dedi Begüm'ün sesi.

Gökhan kahkaha atarken ekran değişti ve ekranda Ceren göründü. Üzerinde mor bir elbise vardı ve saçlarını tepeden topuz yapmıştı. "Canım arkadaşım," dedi gülümseyerek. "Nice güzel yarınlar bizim olsun. Tebrik ederim. Çok özledim. Dön artık!"

"Çok güzelsin!" dedi Gökhan'ın sesi.

Video, Ceren'in gülümsemesinde sona erdi.

Bora, kaybettiklerini artık cüzdanında taşımıyor, kasada mı saklıyordu? Kaç kez izlemişti bu videoyu? Her mutsuz hissettiğinde mi mesela? Onun için bu gidişin zaten zor olduğunu, olacağını biliyordum. Zamanında bir kez gittiğim ve herkesi, her şeyi geride bıraktığım için... Onun *devrim* dediği şeyin bir yıkımla sonuçlanabileceğini... Ve fakat, böyle hissetmediğine ilk an'dan beri beni ikna eden Bora'ydı. Ben ise bir kez gittiğimde yaşadığım hiçbir şeyi bu kez yaşamamıştım çünkü bu kez, yalnız değildim. Yanımda Bora vardı, Ada vardı ve ben onlarlayken, ıssız hissetmeyecek kadar kalabalıktım. Hani Bora ben yokken ıssızdı? Burada, beraberdik ya!

Kalbim, Bora'nın mutsuzluğunu kabul edemiyor, kaldıramıyor, yediremiyor, hazmedemiyordu.

Yataktaki bütün çantaları yere fırlatırken, gözlerimden bir kez daha yaşlar koptu. Bir sabah uyandığımda Bora'yı adada

bulamamaktan, beni terk edip gitmiş olmasından başlangıçta korkmuştum ama bana, bu otel odasında, bunun yaşanmayacağına dair söz verdikten sonra, bir kez olsun bile kafamda soru işareti kalmamıştı.

"Ben de sana söylerim..." demiştim*. "Eğer adada mutsuz olursam... Dönmek istediğimi söylerim. Ve sana döneceğimiz yeri ayarlaman için, plan yapman için gerekli zamanı da veririm. Yani şimdiden bir B planı yapmak zorunda değilsin. Sıkılırsam, hemen söylerim. Söz. Ama sıkılmam. On iki gün boyunca çok şey okudum ve daha sadece adamakıllı hamileliğin sekizinci haftasına gelebildim. Bebeğimiz var artık. Ben onunla oyalanırım. Hem Noir da bizimle gelmeyecek mi? Balıklarımız da var! Çok kalabalığız! Yazmam gereken nice formül birikti zaten, yıllar oldu! E sen varsın... Ben ne zaman sıkıldım senin yanında?"*

En azından ben, bir gün mutsuz olursam gerçekten ona söyleyecektim fakat Bora, bunu benden saklamıştı.

Benden, bir şey saklamıştı.

Yine.

♠

Göz kapaklarıma hücum eden güneşe daha fazla direnemeyip gözlerimi açtım. Bugünün, Ada'nın hayatının en güzel günü olmasını temenni ettiğimi düşünürken, kederle iç çektim. Muhtemelen onun için oldukça kötü, şaşırtıcı ve beklenmedik bir gün oluyordu çünkü güne gözlerini açtığında annesini görememişti. Kaldı ki annesini son gördüğünde de annesi delirmişçesine bağırıyordu ve onu babasının kucağına bırakıp, gözyaşlarına hiçbir tepki vermiyordu. Dün gece, Ada'yı *bom* sesinden bile daha çok korkutmuş olmalıydı. Desibeli yüksek sese maruz kalmak ve eşyaların bir yerlere fırlatılırken, duvarlara çarpıp yere çakılırken çıkardıkları sesleri işitmek, minicik dünyasında savaşa şahit olmak gibi olmalıydı. Savaş nedir bilmediği hâlde üstelik. Kızımı özlediğimi hissederken yataktan kalktım. Bir an evvel adaya dönmeli, onu kucağıma almalı, dün gece için ondan özür dilemeliydim.

Yerdeki eşyaların üzerinden atlayarak banyoya ilerledim. Gözlerim şişmişti. Uzun, çok uzun zaman sonra böylesine ağladığım için olsa gerek, gözlerimin altındaki görüntünün bana yabancı geldiğini hissettim. Saçım başım birbirine karışmıştı. Berbat görünmeyi önemsemiyordum fakat berbat görünmemem gerekiyordu. Ne olduysa olmuştu ve önemli olan bundan sonrasıydı. Olan şeyin beni mahvetmesine izin vermeyecektim. Bora'nın seçiminin beni mutsuz etmesine izin veremezdim. Kendime duyduğum saygıyı koruyacak ve onun gidişi dünyanın sonuymuş gibi davranmayacaktım.

Odaya geçtim. Kendime bir sigara yakıp, balkona çıktım. Zor bir gün olacaktı. Bora'yla konuşurken sağduyumu kaybetmemem, anlaşılır cümleler kurmam ve sesimi yükseltip onu sinirlendirmemem gerekiyordu. Ada'nın benimle kalmasının en doğrusu olacağını anlaması için, bütün hislerimden feragat etmem ve bir iş anlaşması yapıyormuşçasına ciddi donelerle ona yaklaşmam gerekiyordu. Güçlük çıkaracağını tahmin ediyordum çünkü Bora öyle iyi bir babaydı ki, kızından ayrılmayı kabul etmeyecek, onu da Türkiye'ye götürmek isteyecekti. Anlaşamadığımız takdirde, ki Ada'nın benimle kalmasını kabul etmediği sürece anlaşamayacaktık, yapısal olarak benden daha güçlüydü çünkü bütün adadaki insanlar, onun emirlerini benimkinin üstünde tutarlardı.

Yani kızımı alıp gitmeye kalkarsa, onu durdurmak için mücadele edecek benden başka kimse yoktu. Yeşim belki benim yanımda olurdu ama sadece Yeşim'in varlığı da beni sıfır noktasından bire taşımaya yetmiyordu. Polise de gidemezdim ki, kaçaktık. Bu süreci Türkiye'de yaşadığımız takdirde daha avantajlı olup olamayacağımın da garantisi maalesef ki yoktu. Hapse girmez ve yeniden İstihbarat'la iş birliği yaparsa zaten şansımı hepten kaybederdim. Bir telefonla istediği her şeyi yapabilir, yaptırabilirdi. Yani Türk mahkemelerinde adalet aramaya kalkarsam şansım hiç yoktu.

Gerçi Bora'nın Türkiye'ye gittiğinde zaten çok da bir ömrü olmayacağını düşünürsek, Ada er ya da geç benimle yaşayacaktı.

Fakat bunu düşünmek beni rahatlatmıyordu çünkü Bora'nın ölmesi demek, benim de ölmem demekti.

Ada'yı kaçırsa mıydım? Belki o zaman Bora peşimize düşerdi ve Mehmet Şahindağ'ın yarattığı kıyametten çok daha büyüğüyle karşılaştığı için Türkiye'ye de dönemezdi. İyi de nasıl kaçıracaktım? Bora, Ada'yı alıp çoktan dönmüş olamazdı değil mi? Sigaramı söndürdüm. Hızla adaya gitmem, kızımı kucağıma almam ve kucağımdan hiç bırakmamam lazımdı. Ada'yı alıp gitmesi için beni çiğnemesi, hatta cesedimi çiğnemesi gerekirdi ki fiziksel olarak bana zarar verecek değildi. Mutsuz olması, beni sevmediği anlamına gelmiyordu. Ama beni seven birinin de benimle mutlu olması gerekirdi ve bu nasıl bir ironiydi, gerçekten bilmiyordum. Kafam allak bullak olmuştu.

Kapıyı açtığımda gözlerim de fal taşı gibi açılmıştı. "Peki bu neydi babacığım, hatırlıyor musun? Aslan..."

"Asa..." Bora, koridorun sonundaki duvara yaslanarak yere oturmuş, ayaklarını uzatmış, kucağına da Ada'yı oturtmuştu. Siyah kot pantolon üzerine beyaz bir tişört giymişti fakat yerde ceketi duruyordu. Adım kadar emindim ki ceketin altında silahı vardı ve Ada'ya çaktırmadan da olsa, o silahı ceketin altına saklamıştı. Bundan nasıl bu kadar emin olduğumu bilmiyordum ama yanılmayı çok istiyordum. Ada'nın kucağında hayvanlar kitabı vardı ve birlikte hayvan resimlerine bakıyorlardı. Kapı sesini duyduklarında ikisinin de bakışları bana çevrildi ve Ada coşkuyla, "Ani!" dedi. Ellerini bana doğru kaldırdığında, Bora kitabı Ada'nın kucağından almıştı.

"Anneciğim..." dedim, üzerimden atamadığım şaşkınlıkla. "N'apıyorsun sen burada?"

"Tita!" dedi Ada, ona doğru eğildiğimde. Onu kucağıma almadan ve ona belli etmeden ceketin altına baktım. Bingo! Bora ne yaptığımın farkındaydı ama silahı görmemden

rahatsız olmuşa benzemiyordu. Ada'yı kucağıma aldım. Bu sırada Ada, işaret parmağıyla, babasının elindeki kitabı göstermişti. "Asa..."

"Kitap okuyorum, kitapta aslanlar var."

"Seni çok özledim bebeğim," dedim, kokusunu içime çekerken. "Sen de beni özledin mi?" Ada dan diye yanağımdan öptü. "Özür dilerim zeytin..." dedim, yumuşacık bir sesle. "Dün akşam seni çok korkuttum."

"Ani..." dedi ve kendi dilinde, bir şeyler anlatmaya başladı. Muhtemelen ben yokken neler olduğunu, neler yaptığını anlatıyordu. Genellikle beni ya da Bora'yı bir süre görmediğinde, gördüğü ilk anda bunu yapardı. Bazen bu oldukça anlaşılır bir dille, bazen de epey karmaşık oluyordu. Bir ara yine işaret parmağıyla babasının elindeki kitabı göstermişti. Sonsuza dek bana bir şeyler anlatsa, onu sonsuza dek dinleyebilirdim. İlk kez ayrı uyumamıştık, daha evvel Bora ile adada olmadığımız, hatta seyrek de olsa geceyi dışarıda geçirdiğimiz ve Ada'nın Yeşim'le uyuduğu zamanlar olmuştu ama bu kez farklı hissediyordum. Kızımı terk etmişim gibi.

Ada, bir süreliğine konuşmaya son verdiğini belli edercesine emziğini ağzına takarken, bakışlarım hâlâ yerde oturan Bora'ya çevrilmiş ve gözlerim kapkara gözleriyle birleşmişti. Uyarıcı olduğunu gayet de anlayabileceği kısık bir tınıyla, "Kızımı benden alamazsın!" dedim. Kaşları çatıldı. "Onu alıp, hiçbir yere götüremezsin! Ben kızımdan ayrılmayacağım! Sakın, gücünü kullanarak, adamlarını kullanarak, onu zorla benden ayırmaya kalkma! Sakın! Gerekirse onu ben kaçıracağım ama onu benden ayırmana izin vermeyeceğim!" Kaşları havalandı. "Onu benden almak için cesedimi çiğnemen gerek! Hodri meydan!"

"Ne şimdi bu Nazlı?" diye sordu, sıkıntılı bir sesle. Ayağa kalktı. Ada'nın görmeyeceği şekilde silahını beline yerleştirip ceketini eline aldı ve karşıma geçti. "Velayet kavgası mı?" Derin bir nefes alıp verdi. "Konuşalım mı biraz? Belli ki sen yine aşırı düşünmüşsün..."

"Konuşacak hiçbir şey yok!" dedim. Ada, babasının kucağına gitmek istediğinde onu diğer tarafıma geçirdim ve Bora'nın elindeki kitabı aldım. "Kitap bende kızım... Hadi evimize gidelim..." dedim. Saçlarından öptüm. "Ben yokken neler yaptığını anlat sen bana... Sonra beraber kitap okuyalım, yüzelim, dans edelim, oyunlar oynayalım..."

Ada emziğini çıkarttı ve diğer elini babasına doğru uzatırken, "Ba... Ge..." dedi.

"Babanın işleri var..." dedim, net olduğunu sandığım bir ifadeyle. "Maalesef babanı çok fazla göremeyebilirsin artık..." Bora nefesini sesli verdiğinde, yüzüne sorarcasına baktım. "Yalan mı? Elbette ki Ada'yı sana göstermeyecek değilim. Hayatta kalabilirsen, yerimiz yurdumuz belli. İstediğinde gelip kızını görebilirsin. Tabii ki onun hayatını riske atmayacak koşulları sağladıktan sonra." Bora'ya arkamı döndüm ve hızlı adımlarla yürümeye başladım. "Sen bugün ne kadar güzel olmuşsun..." dedim Ada'ya. "Beyaz elbise çok yakışmış sana."

Bora'nın arkamızdan gelip gelmemesi umurumda değildi ve fakat otelin önünde hazır bekleyen, Selim'in kullanacağı araç biz bindiğimizde hemen hareket etmeyince, onun da geleceğini anlamıştım.

"Abi..." demişti Ada, Selim onu oto koltuğuna oturturken.

"Kemerimizi de bağlayalım..." demişti Selim. Burada mutlu olmasına rağmen, dün söylediğinin aksine Türkiye'ye döneceği için üzgün görünmüyordu. "İşte böyle..."

Ada'nın yanına oturduğumda Selim de ön koltuğa geçmişti. Ada'ya döndüm ve babasıyla okuduğu kitabı kucağına koyup, rastgele bir sayfasını açtım. "Bak anneciğim zürafa..." dedim.

Ada gülümsedi ve "Süfa!" diyerek beni tekrarladı.

"Zürafaların upuzun bacakları ve upuzun boyunları varmış..." Ada, beni ilgiyle dinlerken bacaklarını ellemişti ama boynun neresi olduğunu bilmediği için bunu atlamıştı. Boynuna işaret parmağımı değdirip, "Bak boyun..." dediğim sırada gıdıklandığı için kıkırdamış ve kafasını refleksif bir

şekilde aşağı eğip, işaret parmağımı çenesinin altıyla sıkıştırmıştı. "Evet, boynundan gıdıklanabilirsin anneciğim."

Bu sırada Bora, elinde Ada'nın çantasıyla otelden çıktı. Dışarıda bekleyen adamlardan biri elinden çantayı aldı. "Zürafalar, Afrika'da yaşıyorlar..."

Adam çantayı bagaja yerleştirirken, başka bir adam da Bora için ön koltuğun kapısını açmıştı. Bora, Selim'in yanına oturdu ve hafifçe geriye döndü. Yalnızca üç saniyeliğine bana değen bakışları Ada'ya çevrildi. "Babacığım..." dedi, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol edercesine. "Gidelim mi?"

"Hığğğ..." dedi Ada ve bakışlarını yeniden kitaba çevirdi. "Ani..." dedi, işaret parmağıyla fili gösterirken. "Fi..."

Selim arabayı çalıştırdığında, "Fillerin upuzun hortumları varmış..." dedim. Bora önüne dönmüştü. "Burunlarıyla üst dudakları birleşmiş, kocaman olmuş... Senin burnun nerede, göster bakalım?" Ada, burnunu tuttu. "Evet! Peki... Dudakların nerede?"

Ada başını eğdi ve bedeninde, dudaklarının nerede olduğunu aramaya başladı. İşaret parmağımı dudaklarına değdirdim ve "Dudakların burada..." dedim.

Ada kaşlarını çattı. "Ayı!" dedi, beni düzeltir gibi. "Aaz."

Gülümsedim. *"Ağzını aç..."* kalıbı yüzünden, dudaklarının ağız olduğunu sanması, onun suçu değildi.

"Tamam ama... Dudak bunlar... Dudaklarını araladığında, ağız başlıyor gibi düşünebilirsin..."

"Aaz," dedi Ada yine, itiraz dolu bir tonlamayla.

"Dudak olduğuna eminim ve maalesef, basit düşünemeyecek kadar zekiyim," dedim. Bora'nın hafifçe güldüğünü hissetsem de aldırmadım. "Bunu sana başka türlü nasıl anlatabilirim bilmiyorum, o yüzden bildiğim şekilde anlatacağım. Beni iyi dinlemen lazım. Ağız, sindirim sisteminin başlangıcıdır Ada."

Ada, elini dudaklarına götürdü ve ne anlattığımı zerre önemsemeden, "Aaz!" dedi.

Başımı onu anladığımı belli edercesine salladım. "Peki gözlerin nerede?" dedim, konuyu değiştirmek için. Ada gözlerini sımsıkı yumup yüzünü garip bir şekle soktuğunda onu içime sokasım gelmişti. "Ya sen tatlı mısın?!" dedim, dişlerimi sıkarak. Kafasını *hayır* anlamında salladığında güldüm. "Ada mısın peki?" diye sorduğumda ise başını *evet* anlamında sallamıştı. "Memnun oldum, ben de Nazlı..." dedim.

"Ani!" dedi.

"Hayır hayır... Naz," dedim, kendimi düzelterek. "Benim adımı sana sorduklarında, *Naz* de tamam mı kızım?"

Bora, sesli bir nefes verirken, ağzında bir "Off!" mırıldanmıştı ve bu, Ada'nın dahi dikkatini çekmişti ki bir anlığına da olsa, babasına bakma ihtiyacı hissetmişti.

♠

Ada'yla gergedanlar üzerine konuşmuş, zebralara geçtiğimiz sırada ise limana varmıştık. Araçtan inmek için aceleci davranmıştım fakat yine de Bora olağan koşullarda benden daha hızlıydı. Ada hâlihazırda arkasında oturduğu için Bora benden evvel onun kapısını açtı. Eğildi ve oto koltuğunun kemerini açıp Ada'yı kucağına aldı. Selim bagajdan Ada'nın çantasını çıkarırken, Ada, babasına anlamadığım bir şeyler anlatıyordu ama Bora çok anlıyormuş gibi, "Evet... Tekneye bineceğiz şimdi..." demiş, bu sırada da yürümeye başlamıştı.

Adımlarım peşlerinden giderken, "Ver bana Ada'yı," dedim. Bora durdu ve bana döndü. "İstersen yani. Verirsen daha iyi olur. Sen sürat teknesini kullanacaksın. Kucağında duramaz."

"Tekneye binince veririm Nazlı," dedi. Kısılan gözleri araştırmacı bir tavırla yüzümde gezinirken, "Gerçekten ne düşünüyorsun şu anda? Ada'yla tekneye binip, seni almadan basıp gideceğimi falan mı?" diye sordu.

"Neden olmasın?" diye sordum, ters bir tavırla. "Ayrıca sırf bu da değil... Ada, benim kucağımda olduğunda kendimi

daha iyi hissedeceğim. Çünkü sen belin doluyken, belindeki de doluyken, onu kucağına..."

...kucağına almayı hak etmiyorsun?

...kucağına alamazsın?

...kucağına almandan hoşlanmıyorum?

...kucağına aldığında, Kara'yı hatırlıyorum?

...kucağına almamalısın?

Cümlemin tamamlanması için uygun eylem neydi bilmediğim için susmuştum. Benim suskunluğum, Bora'nın bakışlarını sise bürünmüş gökyüzü kadar karanlık hâle getirmişti. Belki de suskunluğum sırasında zihnimden geçen her şeyi tahmin edebildiği için. Belki de o da aynı benim gibi düşündüğü için.

Cümlemi tamamlayamayacağımı ve bunun daha da kötü olduğunu anladığı için olsa gerek, "Kırıcı oluyorsun Nazlı..." dedi.

"Sen mi daha kırıcısın, yoksa ben mi?" diye sordum doğrudan.

Bora beş saniyeden çok, altı saniyeden az yüzüme baktı ve başını iki yana sallarken, Ada'yı kucağıma verdi. İfadesinden anladığım kadarıyla bu tavrımı yadırgar ve hatta yargılar gibi bir hâli vardı ve fakat bunu umursamadan, Ada'yla birlikte yürümeye devam ettim. Teknenin önüne geldiğimizde Bora çoktan bizim önümüze geçmiş ve tekneye binmişti bile. Denizle aramdaki mesafeye baktım. Çocukluğumdan beri teknelere binmek ve inmek konusunda oldukça deneyimliydim fakat bunu hiç kucağımda Ada ile beraber yapmadığımı fark edince gerilmiştim. Ada da tekneye binerken babasının kucağında olmayışını yadırgamış olacak ki, "Ba!" dedi, babasına bir elini uzatarak. Neden hep Ada'nın, babasının kucağında tekneye binmesine itiraz etmemiştim ki? Bugünden sonra olacak olan buydu ve bunu ne kadar erken deneyimlersem, o kadar iyiydi.

"Bineceğiz şimdi Ada'cığım..." dedim, onu sımsıkı tutarken.

"Nini..." dedi.

Ayağımın boşluğa değme ihtimali elbette ki çok düşüktü fakat cesaretimi toplamam için, Ada'nın hareket etmemesi gerekiyordu. "Anneciğim düşeriz böyle yaparsan... Sarıl bana... Tutun sıkı sıkı. Hareket etme."

Ada, cümlem biter bitmez korkup, "Oiyy!" diye bir ses çıkardı. Boynuma ellerini sardığında, bana nefes alabilme payı bırakmayı da unutuvermişti. "Şimdi biniyoruz..." dedim.

"Nini," dedi.

"Tamam... Bineceğiz. Beni germe," dedim, kızar gibi.

"Nini!" diye kızdı o da, benden aşağı kalmayarak. Babasına döndü. "Ba! Nini!"

"Ver bana elini..." Bora'nın sesini duymamla, bakışlarım gözleriyle birleşmişti. Ada, bu talimatın kendisine verildiğini sandığı için direkt boynuma sarılmayı bırakmış, beni satmış ve ona doğru elini uzatmıştı. "Sen sarıl babacığım anneye. Annen tutacak elimi. Korkacak bir şey yok," dedi. Ada yeniden bana sımsıkı sarılırken, içime derin bir nefes çektim ve Bora'nın elini tuttum. Elinden destek alarak kendimi tekneye attığım anda vücudum bir tüy gibi havalanmış ve Bora'ya çarpmıştı.

Bu çarpışmada, ne kadar gerçek darbeyi elim alsa da esasen sarsılan Ada olduğu için boğazından, "Iğhh!" diye bir ses çıkmıştı. Bir an için etrafına bakındı, alt dudağı öne çıktı, yüzü buruştu ve saniyeler içinde ağlamaya başladı.

"Hişt!" dedim, onu kucağımda hafifçe zıplatırken. "Bir şey olmadı."

Ada daha çok ağlarken, Bora'nın beyaz tişörtüne yapışmıştı ve onun tişörtünü sertçe çekiştirerek, derhal benden kurtulmak istercesine, kelimeleri kullanmadan adeta babasına yalvarmıştı.

"Bebeğim..." dedi Bora, neredeyse kucağımdan kucağına zıplamayı dahi göze alabilecek Ada'ya sarılırken. "Canın mı yandı senin?"

Ada, bir omzunu tutarak, "Uuuf..." dedi.

Bora, Ada'nın elbisesinin askısını hafifçe sıyırıp omzunu öptü. Nefesini içine çekercesine bir ses çıkarıp, "Geçti mi

şimdi?" dedi.

"Uuuf..." dedi yine Ada ama ağlamayı bıraktı.

Bu sırada Selim de omzunda Ada'nın çantasıyla beraber tekneye binmişti. "Ben tekneye binerken, neden Ada'yı tutmadın?!" dedim sitemle. "Senin yüzünden omzu acıdı!" Selim'in bir cevap vermesine fırsat kalmadan Ada'nın omzunu okşadım. "Gel bana anneciğim, hadi... Baba tekneyi kullanacak şimdi."

"Ayı!" dedi Ada, babasının boynuna ellerini sararken. "Uuuf!"

Omzu acıdığı için beni mi suçluyordu?!

"Hayır, sen benim omzumu acıttın!" mı diyordu?

"Baban çarptı omzuna Ada'cığım?" dedim, sorar gibi. "Bana neden tavır yapıyorsun anlamadım?"

"Çocuk nereden bilsin tavır yapmayı Nazlı?" dedi Bora gülerken. Ada'nın saçlarının arasına bir öpücük kondurdu. "Kızım... Anne seni kucağına alsın mı?"

Ada, babası söyleyince hemen benim kucağıma geldi ve "Uuuf!" dedi yine omzunu göstererek. Bir yeri acıdığında, acısı geçse bile, uzun bir süre, çok uzun bir süre, bu acıyı kendine ve herkese hatırlatmayı bırakamıyordu.

Omzunu öptüğüm sırada, Bora tekneyi çalıştırmıştı ve motordan gelen yüksek sesle beraber Ada etrafına olan biten her şey normal mi diye sorgularcasına bakmaya başlamıştı.

"Dış dünya karşısında bu kadar yabani ve ürkek olman hoşuma gitmiyor Ada..." dedi Bora, Ada'nın yanağından öperken. "Hayatın akışında bazı sesler vardır ve bunlara alışmak zorundasın." İçime kocaman, derin bir nefes çektim. "Bundan ben de çok hoşlanmıyorum ama... Gerçek hayat, inan bana, alışık olduğun kadar sessiz ve huzur dolu değil."

"Onun hayatı öyle!" dedim, sertçe. Bora'nın bakışları gözlerime çevrildiğinde, orada salt bir öfkeyle karşılaştığını biliyordum. "Senin kıyametine alışmak zorunda değil!"

Koltuğa oturdum ve Selim'in yanıma bıraktığı çantanın içini açtım. Ada'nın ince beyaz hırkasını aldım ve giydirdim.

Ada, yeniden omzunu göstermişti ve "Uuuf!" demişti. Eğildi ve doğum gününün gecesinden kalma dizlerimdeki yarayı gösterdi. "Uuuf!"

Gözlerimin dolmasına engel olmaya çalışarak, "Evet bebeğim..." dedim, yumuşacık bir sesle. "İkimiz de yaralandık, sarsıldık." Dudaklarımı başına bastırdım. "Ama merak etme... İyileşeceğiz. Herkesten, her şeyden uzakta... Evimizde... Eskisi gibi sakin ve sükûnet dolu hayatımıza dönüp iyileşeceğiz... Buna *yabani* de deseler, *ürkek* de deseler, biz *huzur* demeye devam edeceğiz. Sana söz veriyorum, huzurunun bozulmasına asla izin vermeyeceğim!"

♠

Adaya geldiğimizde bizi Yeşim karşılamıştı. Neler olup bittiğini merak ettiği bakışlarından belliydi ama onunla da konuşacak mecalim yoktu. Zaten Ada, Yeşim'i görür görmez, kendi başına gelenleri anlatmaya başlamıştı. Adacanın henüz bilmediğimiz seslerini gırtlağında yuvarlayarak, tekneye binişimizden bahsettiğini düşünmüştüm çünkü aralarda omzunu göstererek, "Uuuf!" da demişti. Bora'nın sürat teknesinden indiğini görmüştüm ama iner inmez, yanına Selim'i de alarak adanın neresine gittiğini bilmiyordum. Muhtemelen kıyametin detaylarıyla ilgileniyor ve bir yandan da dönüş hazırlıklarına konsantre oluyordu. İstediğini yapabilirdi, beni ilgilendirmezdi.

Ben, Ada'yla beraber mutfağa geçmiştim ve ara öğününü hazırlamıştım. Yeşim de konuşasım olmadığının farkında olduğu için yanımda durmamıştı. Ada yemeğini yedikten sonra önce yatak odamıza -ki çok yakında yatak odam olacaktı- gitmiştik. Ada'yı Noir'nın yanına bırakıp hızlıca üzerime kırmızı, ince askılı, kısa bir elbise geçirmiştim. Ada da bu sırada Noir'yı başına gelenler konusunda güncelleme ihtiyacı hissetmişti. Üzerimi değiştirdikten sonra Ada'yı da alıp odasına giderek, bezini ve üzerini değiştirmiştim. Ortalık toplanmıştı ve dün gecenin esamesi okunmuyordu. Keşke

benim dağılan ruh hâlimi toplamak da odaları toplamak kadar kolay olsaydı.

Ada'ya ne yapmak istediğini sorduğumda, boya kalemlerine yönelmişti. Kendi dünyasının Picasso'su gibi hissettiği şeyler çizdikten sonra, "Nana!" diye tutturduğu için Gasolina'yı açmıştım ve birlikte dans etmiştik. Dansın bir kısmında ellerini bırakmış ve desteksiz bir şekilde ayakta durmasını sağlamıştım. Kendinden geçercesine dansa kaptırdığı için, *destek almadan ayakta durma rekorunu* uzatmış ve dokuz saniye boyunca tek başına durmuştu. Fakat dokuzuncu saniyede ayakta tek başına durduğunu fark etmiş ve bu farkındalıktan ötürü de panikleyip yere düşmüştü. Ben gülümseyip herhangi bir şey olmamış gibi davranınca o da gülmüş ve oturduğu yerden dans etmeye devam etmişti. Aslında koşa koşa Bora'yı bulmam ve yeni bir rekor kırdığını söylemem gerekirdi ama ne yazık ki onun daha önemli işleri vardı. Öyle olmasa, burada olurdu zaten. Yanımızda. Gerçi ben de onun yerinde olsaydım, mutsuz olduğum yerde olmak istemezdim.

Danstan sonra mayıştığı için Ada'yı kucağıma aldım ve beraber mutfağa indik. Ben ona süt ısıtırken de kucağımdan inmemiş ve başını omzuma yaslamıştı. Sütünü biberona koydum ve yeniden yukarı çıktık. Odasına girdik. Uyku arkadaşı olan civciv yatağında yoktu. Selim'in taşıdığı çantanın içini açtım. En altta civciv duruyordu. Demek ki Ada ve Bora, dün gece otelde kalmışlardı.

"Cici..." dedi Ada, elimden uyku arkadaşını alırken.

Küçük adımlarla yatağına doğru ilerledim. Yatağında yatmak isteyip istemeyeceğini bilmediğim için tedirgin davranıyor ama bunu ona hissettirmemeye çabalıyordum. Onu yavaşça yatağına bıraktım. Bir eliyle civcivine sarılıp, ona da babasıyla yaşadığımız çarpışma anını anlattı. Sütünü ona uzatmıştım ve biraz sütünü içiyor, biraz da konuşuyordu. Berjere oturdum ve yavaşça onu izlemeye başladım. Gözleri seyrek de olsa bana ve Noir'ya takılıyor, burada olduğumuzdan emin oluyordu. Sütü neredeyse

bitmek üzereyken de emziğinin yanında olup olmadığını kontrol etmişti. Gözleri gitgide kapanırken, derin bir nefes alıp verdim. Dün öğle uykusu uyumadığı için yatağında gündüz uyumakta bir beis mi görmüyordu yoksa yatağına geri mi dönmüştü kestiremiyordum ve bunu akşam uykusundan evvel anlayamazdım.

Acaba, babası gidince ne kadar büyük bir boşluğa düşecekti?

Ben peki?

Ben Bora'sız ne yapacaktım?

♠

Ada, derin bir uykuya daldıktan sonra monitörü de alarak odadan çıktım. Yatak odamıza geçtim, mini buzdolabından bir bira aldım ve terasa ilerledim. Salıncağa oturdum. Kendime bir sigara yakarken, okyanus manzarası karşısında hissettiğim huzuru da içime çekmiştim. Burayı öyle çok seviyordum ki, ömrümün son gününe dek burada yaşayabilirdim.

Bora'yla veya Bora'sız.

Terasın sürgülü kapısının açıldığını duyduğumda, biramdan bir yudum daha içtim. Bora, sanki ben Ada'ymışım ve beni uyandırmaktan çekiniyormuş gibi bir tavırla, yavaşça hareket ediyordu. Üzerini değiştirmişti. Lacivert bir şort giymişti ve her zamanki gibi üstü çıplaktı. Üstelik, silahı da belinde değildi. Cam korkuluğun en ucuna doğru ilerledi. Koca terasta başka yer yokmuşçasına tam karşıma geçerek, göz alabildiğine mavi olan manzaramı sırtıyla perdelemişti.

"Dövmemin anlamı..."

"Tabanı olmayan bir üçgene benziyor."

"Ters v, derdim ben. Ama işte matematikçinin bakışı ayrı oluyor."

"İçi dolu bir de daire var, o ters v'nin içinde."

"O içi dolu daire dediğin... Kapkara bir yuvarlak yani... Benim. Hayallerimle yaşadığım hayat ters v olarak birleşiyor ve ortasında ben varım. Tamamen saçmalık tabii bu

söylediklerim. İngiltere'deyken bir dergide görmüştüm bu sembolü, hoşuma gitti yaptırdım."

"Çok güzelmiş."

Hayalleriyle yaşadığı hayat ters v olarak birleşirken kapkara olmayı bıraksın; yaşadığı hayat, hayallerinden ibaret olsun istemiştim.

Neden sonra bana döndüğünde, bakışlarımı okyanusa çevirdim. On saniye kadar gözlerini üzerimden çekmedi. Karalarının, gözlerimi aradığını biliyordum ama bunu umursamadım. Küçük adımlarla salıncağa doğru ilerledi ve yanıma oturdu. Çıplak ayakları yere değdiği için, salıncak sallanmayı bırakmıştı. Kendisine bir sigara yaktığında, bakışlarının yeniden yüzüme çevrildiğini hissetmiştim.

"Nazlı..." dedi, keder dolu bir tonlamayla. "Konuşmamız gerekiyor."

"Konuşacak bir şeyimizin olmadığını söylemiştim..." dedim.

"Yüzüme bak," dedi. Geride, çok eskide, bambaşka bir hayatın içinde kalan tanıdık ama biraz da nostalji kokan iki kelime, beklenmedik bir zamanda, beklenmedik bir yerde karşıma çıkınca, şaşkınlıkla yüzüne bakmış bulunmuştum. "Seni daha ilk gördüğüm an'da çarpıldığım gözlerini, bir an olsun gözlerimden ayırmadan dinle beni. Senin konuşacak bir şeyin olmayabilir ama benim anlatacaklarım var."

"Bazen..." dedim, alaylı bir tebessümle. "*Taraflardan biri, karşısındaki kişinin ne söyleyeceğini gerçekten de merak etmez. Ben de böyle bir zamandayım işte. Umarım, anlatabilmişimdir,"* dedim; belki o, bir gün dönmek ister diye bir koz bulmak için yırtındığım gece bana söylediği cümleleri alıntılayarak. "Hatırladın mı?"

"Evet," dedi başını sallarken.

"Her ne anlatacaksan geç kaldın..." dedim. Yutkunmaya çalıştım. "Eğer, dünden beri benimle konuşmak için gösterdiğin çabanın birazını, ki çok da bir çaba gösterdiğini söyleyemeyiz de neyse, daha önce bu konuşmayı yapmak üzere gösterseydin-"

"Ben bir de... Çok daha öncesinde, başka bir şey de demiştim..." dedi, lafımı keserek. "Ömrüm boyunca doğruluğundan şüphe etmeyeceğim, çok önemli bir şey... Zaman zaman tekrarlayıp, altını çizmek isteyeceğim kadar önemli bir şey. *Ne zaman bakman gerektiğini bilirsen, bir çift gözde her soruya cevap bulabilirsin...* Ama bunun için bir cevap aramak gerek."

"*Mutlu musun* diye bir soru üretmeyi düşünmediğim, akıl etmediğim için özür dilerim ya!" diye çıkıştım.

Başını iki yana sallarken, "Gerçek soru şu: *Niye mutsuzsun?*" dedi.

"Ne diyorsun Bora?!" dedim, ters bir ifadeyle. Sigarasından büyük bir dumanı içine çekti. "Mutsuz olduğunu dün geceye kadar fark etmemiştim bile, ne diyorsun?! Ne ara soracaktım neden mutsuz olduğunu da bir cevap bulacaktım?!"

"Dün gece sorabilirdin," dedi. Kaşlarımı çattım. "Hadi dün gece sormadın... Bugün, sabah, otelde sorabilirdin. Arabada. Tekneye bindiğimizde. Adaya geldiğimizde..."

Alayla güldüm. "Sen, benimle... Karınla... Hislerini, duygularını vakti zamanında paylaşmayacaksın... Benimle, mutsuz olduğunu söyleyeceksin-"

"Seninle mutsuz olduğumu değil, burada mutsuz olduğumu söyledim Nazlı," dedi, beni düzeltir gibi.

"Ne fark eder, aynı şey değil mi?!" dedim, sitemle.

"Hayır, asla! Aksine, çok farklı şeyler!" dedi. Dudaklarım bir şey söylemek üzere aralandığında konuşmama izin vermeden kendi devam etti ve "Farklı şeyler Nazlı," diye tekrarladı. "Seninle mutluyum. Kızımızla da. Dünyanın neresinde olursa olsun yaşayacak kadar mutluyum. Senin olduğun her yer ev."

"Ama evinde mutsuzsun, öyle mi?" diye sordum. Başımı iki yana salladım. "Dün geceden beri anlamaya çalışıyorum... Bu nasıl bir ironi?"

Derin bir nefes alıp verirken, aramızdaki küllükte sigarasını söndürdü. "Nazlı, bunun seninle uzaktan ya da yakından

alakası yok. Konuları birbirine karıştırma... O yüzden fazla düşündüğünü söyledim sana otelde. Konunun hatta, seninle, uzaktan ya da yakından alakası yok."

"Kiminle alakası var o zaman?!" dedim, sesimin tınısına dikkat etmeden.

"Benimle..." dedi, iç çekerek. "Kendimi işe yaramaz bir insan gibi hissediyorum." Ne dediğini anlamadığım için kaşlarım çatılırken, yüzümü hafifçe sağa doğru çevirmiştim. "Bir şeyler yapmaya çalışıyorum... El işçiliği... Resim... Boyama..." Dudakları *bilmem* dercesine büzülürken, yüzüne düşünceli bir ifade üşüşmüştü. "Su sporları... Balık tutma... Bahçe işleri... Ne bileyim, her şeyi denedim işte kendimce. Hiç okumadığım kadar çok kitap okudum, hiç izlemediğim kadar çok film izledim. İlk kez, oturup ciddi ciddi dizi de izledim. Sezonlarca. Bütün bunları yapışıma şahit oldun. Hepsi güzel hobiler. Fakat hobi. Ben bunların hepsini bir işmiş gibi yapmak zorundayım, çünkü benim bir işim yok. Senin var. Üstelik Harvard'a sunduğun algoritma yöntemi, *umut veren teori* seçilecek kadar da başarılısın işinde! Ama benim bir işim yok Nazlı."

Ne diyeceğimi bilemeden, muhtemelen bön bön denebilecek bir ifadeyle, suratına bakıyordum.

"Buradaki her gün, bir öncekinin aynısı gibi. Sanki her gün, aynı güne uyanıyoruz. Öyle monoton ki burada geçen zaman... Benim için..." dedi. Bir sigara daha yaktı. "Yalnızca seninle, Ada'yla ya da üçümüz birlikte bir şey yapıyorsak mutlu oluyorum. Ne olursa. Ama sen çalışırken, uyurken, kendi kendine bir şeyle ilgilenirken... Ada uyurken, seninle ya da bir başkasıyla yalnız vakit geçirirken, mutsuzum. Canım sıkılıyor. Yapacak hiçbir şey bulamıyorum. O zamanlarda, burası bana bir hapishane gibi görünüyor işte. Lüks bir hapishane. İşin kötüsü... Bunu zaten öngörüyordum ama-"

"Bunun benim için katlanılamaz olacağını düşünüyordun..." diye tamamladım cümlesini. "Kendin için değil."

Başını ağır ağır, beni onaylarcasına salladı. "Denizlere aşığım... Hâlâ. Fakat, denizlerde yaşanmayacağını öğrenecek kadar büyüdüm. Ve ben denizlere aşıktım Nazlı, bir kara parçasına değil. Ama burası, sadece bir kara parçası. Sahil kasabasından hallice, bir kara parçası. Ben, böyle bir yerde sıkışıp kalarak yaşayamıyorum. Tükeniyormuş gibi hissediyorum. Hayat bir yerlerde akıyor ve biz, hayatı kaçırıyormuşuz gibi."

Yüzüme buruk, manidar bir tebessüm yayılırken, "Hani çölde de olsa, yaşardın benimle?" diye sordum.

"Yaşarım," dedi yekten. Bakışları keskin ve netti. "Burada da yaşıyordum zaten. Gıkımı çıkartmadan... Sen burada çok mutlusun, biliyorum, görüyorum... Ve bu, beni de mutlu ediyor zaten arka planda. Sen mutlu olduğun için sustum, ağzımı açmadım şu zamana kadar. Sen her defasında, geçmişi geçmişte bıraktığımızı söylediğin için... Bekledim. Belki sen de sıkılırsın burada diye... Zaten en başında uzaklaşmayı isteyen bendim diye. Burada... Bu adada... Ömrüm boyunca unutamayacağım, nice muhteşem an yaşadım. Seninle ve bebeğimizle. Dolu dolu. Çok güzel hatıralar biriktirdik, çok güzel deneyimlerimiz oldu... Bir koca sene geçti. Bir koca sene, biz bize. Sence de burası artık, miadını doldurmadı mı hepimiz için de?"

"Bir sene miydi yani payımıza düşen?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak. "Üç yıl, bir ay, bir gün birbirimizden ayrı kalmıştık ya biz... Onun yanında, bir sene ne ki Bora?!"

"Sadece merak ettiğim için soruyorum," dedi ciddiyetle. "Ada'nın eğitim hayatıyla alakalı ne düşünüyorsun?" Konunun ani değişimi beni bir an için afallatmıştı. "Burada, uzaktan, özel bir öğretmenle mi okuyacak? Hiç arkadaşı olmayacak mı bu çocuğun? Kendi yaşıtlarıyla zaman geçirmeyecek mi hiç? Ne zamana kadar bu adada kalmayı düşünüyordun ki sen Nazlı? Biz zaten, bir süreliğine geldik bu adaya... Süresini belirlemedik ama ikimiz de bunun geçici olacağını biliyorduk. Ömür boyu burada yaşamayı planlamadık."

"Geçici bir süreliğine adada kalacağımız doğru ama Türkiye'nin yakınından yöresinden bile geçmeyecektik?! Mehmet Şahindağ bize bir paket göndermeseydi, Türkiye'ye gitmek isteyecek miydin sanki?!" dedim sertçe.

"Hayır istemeyecektim," dedi, başını sallayarak. "Kendimi en işe yarar hissettiğim zamanlar, geleceğimizle ilgili plan kurduğum zamanlardı. İlk günden beri düşünüyorum. Bu adaya ilk geldiğim, hayvan leşlerinin arasında on dört gün geçirdiğim günden beri. Zamanla çeşitli, alternatif planlar da yaptım. Gidebileceğimiz ülkeleri, yaşayabileceğimiz şehirleri, güvende olabileceğimiz yerleri belirledim. Bazı ön hazırlıklar bile yaptırdım. Fakat... Mehmet Şahindağ denen orospu çocuğu, bizi burada bile buldu ya... Benim belirlediğim her yer iptal oldu Nazlı ve şu an, maalesef, hiçbir gelecek planımız yok..." Derin bir iç çekti. "İstediğimiz zaman, istediğimiz yere gidebiliriz ama yakalanana ya da güvenlik bariyerlerimiz delinene kadar."

Verdiği kısa esin, durumu idrak edip kavramam için olduğunu düşünmeden edememiştim.

"Bunları konuşmanın canını yaktığının farkındayım," diye devam etti, yumuşacık bir sesle. "Ama bunları nereye kadar konuşmayacaktık, işte onu bilmiyorum. Sana bu konuyu, Ada'nın başta eğitimi daha sonra da geleceğiyle ilgili başlayan ve buradan ayrılmak zorunda oluşumuzla sonuçlanacak konuyu yani, açtım ama sen sonuca gelmeme izin vermedin. İki kez yaptın bunu. İlkinde konudan hoşlanmadığın için, bunu konuşmaktan kaçıyorsun sandım. İkincisinde ise gerçekten anlamadığını, o günleri gerçekten bugünden düşünmediğini anladım. Çocuğun gireceği herhangi bir deneme sınavını bile düşünüyorsun ama o sınava nerede gireceğini düşünmüyorsun. Ben de sonrasında her gün, *bugün değil* dedim kendime. Bir gün daha. Bir gün daha. Bir gün daha. Ve maalesef, şimdi konuşmak zorunda kaldık işte."

"Oturur, plan yaparız," dedim. Başını, dediğimi kabul edercesine salladı. "Ama öncesinde... Bütün bu

söylediklerini algılamam, gerçekten algılamam ve sonra da sindirmem için bana biraz zaman ver. Daha sonra oturur, nerelere gidebileceğimizi konuşuruz, bakarız." Kaşları çatıldı. "Mutlaka vardır güvenli yerler. Olmadı, sürekli yer değiştirmek üzerine bir plan yaparız. Daha vaktimiz var. Birkaç yıl kadar bi' vakit. Ada henüz bir yaşında çünkü."

Bakışları altı saniye kadar yüzümde oyalandıktan sonra, "Türkiye'ye dönmemek konusunda kararlısın yani?" dedi.

"Evet?" dedim, kendimden emin bir tavırla. "Çünkü senin de dediğin gibi... Yakalanana ya da güvenlik bariyerleri delinene kadar bir şansımız varsa, Türkiye'ye adım attığımız anda başımıza gelecek olan bu!"

"Aslında Türkiye, şu anki koşulları göz önünde bulundurduğumuzda, güvenli olacağımız tek yer," dedi.

Histerik bir kahkaha attım. "Sanırım kafayı yedin!" dedim. Bora, yüzünde mimik oynamadan gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. "Seni hapse atarlar. Hapse atmazlarsa ölme ihtimalin, ihtimalimiz var. Hele ki şu anki koşulları göz önünde bulundurduğumuzda! Yani Mehmet Şahindağ bizimle uğraşmaya devam ediyorken... Yani orada kıyamet kopuyorken! Diyelim ki hapse girmedin ve diyelim ki ölmedin, ölmedik... E biz niye ayrıldık Türkiye'den? Kalsaydık orada?"

"O an ayrılmamız, o an için en doğrusuydu Nazlı..." dedi, içine sabır dolu olduğunu sandığım bir nefes çekerken. "Şu anda da dönmemiz, şu an için en doğrusu."

"Hani dönmemek üzerine ayrılmıştık ya Bora?!" diye bağırdım, onun kadar sabırlı davranamayarak. "Bir koz arayışımı bile, bir dönüş bileti yaratmaya çalışışımı bile kaldıramamıştın ya!" Hırsla ayağa kalktım. "*Yalnızca bir kez ve son kez söyleyeceğim. Bak Nazlı... Ya dönmemek üzere gideceğiz... Ya da burada kalacağız ve hiçbir zaman, hiçbir yere gitmeyeceğiz. İki ihtimal var. Eksiği ya da fazlası yok. Bu iki ihtimal, bizim geleceğimiz. Bunu, o güzel aklına iyice sok...* Bunları hatırlıyor musun peki?!"

Alt dudağını dişlerken, sadece gözlerimin içine bakıyordu. Kapkara gözleri sisliydi fakat bu sise rağmen bakışlarının derinlerindeki ifadeyi seçmek mümkündü. Mahcubiyet. O zaman öyle söylediği için mi, o zaman öyle söylediği hâlde şimdi farklı davrandığı için mi, yoksa bunları yüzüne vurduğum için mi bilmiyordum ama utandığını benden saklamıyordu.

"Bora..." dedim, derin bir nefes verirken. "Bu konuşmayı uzatmamızın hiçbir anlamı yok..." Sesim normal bir tonda çıksa da keskin tınısından taviz vermemişti. "Ben hiçbir yere dönmüyorum. Ada da. Biz, bir süre daha, ben yeni bir yer bulana kadar... Veyahut illaki seninle de müzakeresini yaparız... Biz hiçbir yere dönmüyoruz. Ama sen, senin de o gün bana söylediğin üzere, "*Üzerine düşün. Sabaha kadar. Yarın sabah bana, kararını söyle. Gitmek mi istiyorsun, kalmak mı?"*

Arkamı döndüğümde, "Ben seni ötekileştirmemiştim," dedi. Durdum. "Ben sana gitmek mi yoksa kalmak mı istediğini sorduğumda, senin kararın neyse, ona ayak uyduracağımı söylemiştim." Ayağa kalktığını ve tam arkamda durduğunu hissetmiştim. "Ben... Hiçbir koşulda... Senden ayrılmayı ihtimal dahilinde bile tutmazken, tutamazken... Sen, nasıl buna bu kadar da hazırlıklı olabiliyorsun? Üç yıl, bir ay, bir günlük tecrübene güveniyorsan, aynı tecrübeye ben de sahibim Nazlı. Aklıma geldiğinde bile tekrar tekrar geberiyorum senin hasretinden. Şimdi yanımda olmana rağmen. Üstünden onca zaman geçmesine rağmen. Onlarca güzel an biriktirmemize rağmen." Parmak uçları saçlarıma değdiğinde, yüzümü ona döndüm. Bakışları sevdanın karasıyla yanıp tutuşuyordu. "Benim sana olan özlemim bir gün olsun dinmezken, sana hiçbir zaman doyamayacağımı iliklerime kadar hissederken... Seni almadan, herhangi bir yere gidebileceğimi nasıl düşünebilirsin ki Nazlı?" Yalancı bir gülüş yüzünde biterken, başını iki yana sallamıştı. "Üstelik Ada'yı da alıp, onu senden ayırıp gidebileceğimi?"

"Mutsuz olduğunu söyledin..." dedim, kısık bir sesle. "Ve... Gördüm." Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. "Kaçak dövüşmene alışığım Bora. O yüzden, artık bunu yadırgamayı bıraktım. Mutsuz olduğunu bana daha önce söylemediğin gibi..." Derin bir nefes verdim. "Söylediklerinin üzerine düşünüp, seni gerçekten daha iyi anlamaya çalışacağım. Ama mutsuzluğun seninle ilgili olduğunu anladığımı sanıyorum. Yani benimle, bizimle, ilişkimizle ilgili olmadığını... Mutsuz olduğunu söylemediğin gibi ama bana, geçirdiğimiz bu süre zarfında da mutlu olduğuna dair herhangi somut bir şey söylediğini de hatırlamıyorum... Yine yalan söylemiyorsun. Fakat söylediğin şeylerde bazı eksiklikler de var ve bunu inkâr edemeyiz değil mi?"

Şaşkınlıkla, "Neymiş eksiklikler?" diye sordu.

"Dönmemiz gerektiğini düşündüğünü söyledin. Bunun da Mehmet Şahindağ'la ve geleceğimizin belirsizliğiyle alakalı olduğunu..." dedim. Başını *evet* dercesine salladı. "Ama aileni çok özlediğini söylemedin. Oysa ben kasadan çıkan fotoğrafları, videoyu falan gördüm."

"Benim ailem Ada ve sensin..." dedi, derin bir nefes verirken. Ellerini şortunun ceplerine soktu. "Geride bıraktığımız insanları ise... Birçoğu benim için ayrı ayrı çok kıymetli, çok değerli, çok özel... Tabii ki de çok özledim. Bunu söylememe gerek var mıydı? Zaten bariz olan bir şey değil mi bu?"

Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken, "Bariz olan mı?!" diye sordum. Başımı iki yana salladım. "Hiçbirinden bahsetmiyorsun tekneyle açıldığımız günden beri!"

"Evet, bahsetmiyorum..." dedi, başını sallarken. "On yıl daha dönmeyelim, on yıl daha hiçbirinden bahsetmeyebilirim! Ama bunun özlemekle ne alakası var, onu anlamıyorum?"

"Kasada sakladığın fotoğraflara bakıp, kamera kayıtlarını falan izliyormuşsun!" dedim, hayretle. "Ben hepsini geride bıraktığını düşünüyordum, ki böyle düşünmem çok normal değil mi?!"

"Öncelikle, ben onları kasada saklamıyordum," dedi beni düzelterek. "Sadece kasada duruyorlardı. Burada, elimin altında, her an ulaşabileceğim bir yerde olmalarından hoşlanmıyordum. Yani senden özellikle bir şey saklamışım gibi lanse etme durumu. Her an gidip fotoğraflara da bakmıyordum Nazlı. Nasıl ki sen de İstanbul'dan ayrılmadan buluta fotoğraflar kaydettin, nasıl ki sen de arada, aklına bir şey geldiğinde falan bakıyorsan onlara-"

"Bir kere bile bakmadım," dedim, lafını keserek. Bora, yüzüme bakakalmıştı. "Ben onları özlemedim. Çünkü biz, onları özlememek üzere bir yolculuğa çıkmıştık seninle ve ben, bu hayatımızı yaşamadığım hâlde çok özlemiştim! Ben bunu, Monte Carlo'da, Gökhan'ın yüzüne de söylemiştim." Cümlemin nutkunun tutulmasına sebep olduğuna emindim. "Ben o kanalı, o defteri ya da adına her ne denirse, kapattım... Kilitledim geçmişi. Ada'ya onları anlatacağıma dair hepsine sözler vermiştim. Ama tutmadım sözümü. Çünkü hiçbir zaman karşılaşmayacaklar belki de. Büyüdüğünde illaki bahsi geçer, soy ağacı falan çizer zaten..."

Yutkunabilmek için büyük bir uğraş verdi. Daha sonra da kaşları havalandı. Söylediklerimi özümsemeye çalıştığı belliydi. "Seninki özlememek değil, düşünmemek..." dedi. Sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Ben düşünüyorum. Özlüyorum. Ben bu özlemle elbette ki başa çıkabilirim. Çok sevdiğim ve ne kadar özlersem özleyeyim geri dönüşü olmayacak şekilde kaybettiğim insanlar oldu. Ben kaybetmediğim hâlde, hayatta olduğu hâlde, Begüm'den de ayrı yaşadım. Daha evvel de söylemiştim, senin yokluğuna katlandıktan sonra... Beni yalnızca senin ve Ada'nın yokluğu öldürür Nazlı. Eğer şu anda yine bana sormak veya gözlerime bakmak yerine, kafanın içinde bulduğun ve kendince de emin olduğun cevap, onları özlediğim için dönmeyi istediğimse, yanılıyorsun... Ömrümün son gününe kadar, onları özleyerek yaşamaya devam edebilirim. Eğer Mehmet Şahindağ dışarı çıkmamış olsaydı veya orada kıyametin koptuğunu

öğrenmeseydim, bu adadan ayrılmayı yine isterdim ama gitmeyi istediğim yer Türkiye olmazdı."

"Annen..." dedim, düşünceli bir tavırla. "Nereye gidersen git, ailene döneceğini söylemiş..." Birkaç adım atarak yeniden salıncağa ilerledim. "Galiba seni en iyi annen tanıyormuş." Gözlerim, yine gözlerini buldu. "Tamam, senin ailen Ada ve benim... Ama onlar da ailenin bir parçası. Ve sen, şu anda, onlar için kaygılanıyorsun. Sanırım doğal olarak..."

Artık tadının berbat olduğunu zaten bildiğim biranın dibini kafama dikerken, Bora da gelip yanıma oturmuştu. "Sen kaygılanmıyor musun?" diye sordu. "Hem hani onlar da manav değildi? Pek de bir şey yapamamışlar?"

"Görmek istemediğini görmez, duymak istemediğini duymaz, bilmek istemediğini bilmezsin..." dedim, dikte edercesine. Paketin içinden bir sigara alırken, bir tane de ona uzatmıştım. "Gökhan'ı hiç aramamalıydın... Ben sana o gün, senin yaralandığın gün, ısrarla, dönüş biletimiz için seni ikna etmeye çalışırken, *bir şey olduğunda dönmeden durabilecek misin* diye sorduğumda... Her şeyi düşünmeden bir yola çıkmayacağını, yapamayacağın şeyleri söylemeyeceğini, arkasında duramayacağın kararlar almayacağını söylemiştin. Ne yapacaksan, uzaktan yapacağını ve ne beni ne de kızımızı riske atarak, başkasının hayatını kurtarmayacağını... *Fedakarlıkla aptallık arasındaki o ince çizgi var ya Nazlı, ben o ince çizgide yürümem! Çizginin üzerinden uçarım, zekâ tarafında,* demiştin... Ben de sana o gün öyle düşündüğünü söylemiştim. *Seni tanıyorum! Sen, ailenin temel yapı taşısın! O gün geldiğinde, vicdanın sızlar, nasıl sızlamasın,* demiştim. Bunu egolu bir yerden değil, gerçekten üzülerek söylüyorum ki haklı çıktım."

"Haklı olduğun yerler elbette ki var," dedi. İçine büyük bir duman çekti. "Annem beni ne kadar tanıyordu bilmiyordum ama sen beni çok iyi tanıyormuşsun. Ben asıl, kendimi o kadar da iyi tanımıyormuşum. Buna çok şaşırıyorum, biliyor

musun? Gerçekten senin burada sıkılacağını, yapamayacağını düşünürken tam tersinin olması... Söylediğim onca şeyi yutmak zorunda kalmak... O kadar bi' boka yaramıyorum, o kadar pasif hissediyorum ki tahammül edemediğim İstihbarat'ın esaretinden hiçbir farkı yok burada yaşadığım şeyin ve bununla yüzleşmek, benim için çok zor. Düşünsene bir gün Ada, bana ne iş yaptığımı sorduğunda verecek bir cevabım bile yok. Kaptanım diye yalan mı söyleyeceğim ona da?!"

Bora'nın sesine bulaşan ve yüzünü kaplayan acıyı da görmemeye, duymamaya, bilmemeye çalışıyor ama yapamıyordum.

"Mehmet Şahindağ'ın dışarı çıkma ihtimalini hiç düşünmedim ve nasıl düşünmedim, inan bilmiyorum. Asla dönmemek üzere çıktım ben de bu yolculuğa Nazlı, senin gibi. Geride bıraktığım insanlarla son yaşadıklarım öyle kötüydü ki... Ölmeyi göze aldığım gün, öldü sandığım ablamın yaşadığını öğrendim ben. Cehennemde karşılaşacağımızı düşünüyordum oysa ki. Hoş, gerçek cehennem yaşadığımız hayatın ta kendisiydi. Sevdiğim insanları öldürecek olmanın kıyısından dönmek, ihanetlerini sineye çekememek, canımın çok yanıyor olması, seninle bütün kötü şeylerin uzağında baş başa kalma arzusu... Bir bebek kaybettiğimizi yeni öğrenmiş olmak, yeniden hamile kalman... İstihbarat'ın durmaksızın üzerime gelmesi... Senin Ada'yı dünyaya getirmek için, Kara'yı bırakma koşulu sunman... Her şey o kadar üst üste geldi ve ben öyle çaresiz hissettim ki... Öyle bıkmıştım, öyle bunalmıştım ki hepsinden... Hislerim, bütün düşüncelerimi perdeledi belki de."

Merakla, "Madem böyle düşünüyordun... Niye Beyza geldiğinde, ona bir adım atmadın?" diye sordum.

Dudaklarının kenarında minik bir tebessüm peyda olmuştu. "Mehmet Şahindağ'ın içeriden çıktığını ve onların bana ihtiyaçları olduğunu bilmeseydim; Beyza yüz kez de gelse bir adım atmaz, Türkiye'ye dönmek istemez, onları

özlediğimi dile getirmez, hiçbiri hakkında konuşmazdım Nazlı." Tutarsız davrandığını düşünmüyordum zaten Bora'nın tutarsız davranması söz konusu bile değildi. Fakat tutarlılığını anlayamayacak kadar ambale olmuştum. Sanki yıllardır görüşmeyen, hayatın içinde farklı farklı yollara savruldukları için değişen, başka birilerine dönüşen ve artık birbirini o kadar da iyi tanımayan iki yabancıydık. Asla böyle olmadığımızı biliyordum ama üzerine düşünmeden dediklerini anlayamadığım için böyle hissediyordum. "O gün söylediğim her şeyi yutmuş değilim. Williamsburg'un kapısı Beyza'ya hiçbir zaman açık olmadı benim için."

Derin bir nefes çekerken, "Neyse, en azından bıraktığımız o hayatın cehennem olduğu konusunda hemfikiriz," dedim. Başını olumlu anlamda salladı. "O yüzden, umarım dönme fikrinden vazgeçersin." Az evvel başını olumlu anlamda sallayan o değilmiş gibi bu dediğime neden şaşırdı, gerçekten bilmiyordum. "Benim kararım kesin Bora... Ben dönmeyeceğim. Ve sen de beni bırakamazsan dönemezsin. Yok bizi bırakıp gideceksen de sen bilirsin. Az evvel senin de dediğin gibi, Ada'yı dünyaya getirme şartım o hayatı bırakmandı zaten. Artık Kara olmamandı. Duyduklarına kulağını kapatmak, yani oradaki kıyameti duymazdan gelmek seni vicdan azabına sürükleyebilir ve bununla yaşamak senin için çok zor olabilir. Ama Gökhan sana her şeyin yolunda olduğunu söyledi ve buna inanmayıp olayı deşmeyi sen seçtin... O yüzden dönmeye karar verirsen..." Duraksadım. "Yalan söylemeyeceğim. Dürüst olacağım. Dönmeye karar verirsen, bizi yok edersin."

"Nazlı..." dedi, bu cevabımı kabul edemez bir tonlamayla. "Seni yargıladığımı düşünme ama... Anlamıyorum. Aklım almıyor yani. Nasıl bu kadar katı olabilirsin bu konu hakkında?" Şaşkınlığını kontrol edebilse de yüzüne merakın yayılmasına engel olamamıştı. "Tamam, ajan eğitimi aldın... Bence ruhsal olarak benden güçlüsün de... Kendini kapatabiliyorsun. Bunu benim yapabilmem gerekirdi, ben kendimin yapabildiğini sanırdım ya da. Sen,

Amerika'dayken, bana karşı da bütün duygularını ignore edebilmeyi, bastırabilmeyi, bambaşka bir kimliğe bürünebilmeyi başarmış o kadınsın. Bunlara saygı duyuyorum. Ama gerçekten merak ediyorum, hiç mi merak etmiyorsun o insanları?" İç çekerken, bir cevap vermemi istercesine yüzüme baktı fakat ben bir cevap vermeyince kendi devam etmek zorunda kaldı. "Beyza'ya *abla*, Çınar'a *abi* dedin. Begüm'e *kardeş*, Gökhan'a *arkadaş*... OCTO, Asya, Demir, Leo... Akrabalarım, akrabaların... Nasıl merak etmeyebilirsin ki Nazlı onları? Nasıl onlar için endişelenmeyebilirsin? Nasıl onlara yardım etmek istemeyebilirsin?"

Yüzüme buruk bir tebessüm yayılmıştı. "Hepsini çok seviyorum ama hepsini eski bir hayatın içinde bıraktım... Biz oradan ayrılırken, onlar da başlarına ne gelecek olursa olsun bizden gelecek bir yardımı beklemeden yaşamlarına devam edecek olmayı göze almışlardı. Aynı bizim gibi. O yüzden de bu dediklerinin bende bir karşılığı yok. Duygusuz olduğumu düşünebilirsin. Ama ben sadece seni ve bebeğimi korumaya çalışıyorum."

"Ben de aynı şeyi istiyorum!" dedi, çıkışarak. "Dediklerimi yutmadığım bir başka konu da bu... Sizi riske atarak kimsenin hayatını kurtarmam! Ama artık gerçek tehlike burada veya dünyanın herhangi bir yerinde!" Büyük bir nefes koyuverdi. "Nazlı, burada bile bizi buldu... Burası güvenli değil artık. Ama en azından İstanbul'da-"

"En azından İstanbul'da ne ya?!" diye bağırdım, sözünü keserek. "N'apacaksın, öldürecek misin Mehmet Şahindağ'ı?! Bugüne kadar kaç kez öldürdün onu da bu kadar eminsin kendinden?!"

"Öldürüyordum... Siz gelmeseydiniz eğer!"

"Evet! Kendinle beraber! Yeter ya! Yeter bunu sürekli hatırlamak da konuşmak da istemiyorum!"

"Nazlı!" dedi. Bağırmıyordu ama sesi sertti. "Bu maalesef ki bizim hayatımızın gerçeği! Mehmet Şahindağ'ı öldürmeden rahat yok!"

"Ya o seni öldürürse?!" dedim, ayağa kalkarak. "Hiçbiri öldürememiş işte, sen nasıl öldüreceksin?! Daha silah kullanıp kullanamadığını bilmiyoruz! Aa ama pardon, sen düzenli olarak poligona gitmişsin! Kağıda sıkabildiğin için birine sıkabileceğine de ikna etmişsindir kendini bu zaman zarfında! Belki de gizli gizli kurşun sıkmışsındır birine! Sonuçta belli ki burada senin bambaşka bir hayatın da varmış benim bilmediğim!"

"Allah aşkına saçmalama!" dedi, uyarıcı bir tonlamayla. O da ayağa kalkmıştı. "O insanlar Kara'nın öldüğü bir evrende var olmaya çalıştılar Nazlı, tabii ki onlar bu duruma düşebilirler... Ama ben düşmem! Ben Kara'yım çünkü!"

"Hâlâ Kara diyor ya!" dedim, gözlerim fal taşı gibi açılırken. Ya o akıl tutulması yaşıyordu ya da ben. "Burada mutsuz olursun, canın sıkılır tabii! Kara yok ya! Rahat batacak tabii sana! Sana bir şey diyeyim mi?! Bana diyorsun ama sen aksiyon seviyorsun bence! Sakin, huzur dolu bir hayat sana monoton geliyor çünkü sen her an öldürülme ihtimalimiz olmasıyla baş başa olmaya bayılıyorsun bence! Çünkü o zaman, senin tabirinle, işe yarıyorsun değil mi?! Kahraman hissediyorsun! Kahraman sendromun mu var ne varsa artık! Normal değilsin sen!"

Ağzıma geleni saydırdığımı bildiği için mi dediklerimi önemsemiyordu yoksa benim dediklerim onun için zaten mi önemsizdi, artık bilmiyordum. Fakat sakinleşmek istercesine eliyle ensesini ovalamış ve öylece bana bakmaya devam etmişti. Herhangi bir cevap vermeden. Beni cevapsız bırakmasının öfkemi körüklediğini bilerek veya bilmeyerek. Belki bunu da önemsemeden.

"Yine de tebrik ederim," dedim, ellerimi alkış yapar gibi birbirine çarparken. "İlerleme var," diye ekledim, ezici bir tavırla. "Bir sabah uyanıp seni bulamayabilirdim de... Ama sen tenezzül edip bana mutsuz olduğunu, dönmek istediğini söyleyecek kadar bir karakter gelişimi göstermişsin." Başımı iki yana salladım. "Egoya bak be! Egoya bak! Kızının

babasının, kendi babası gibi olmasını istemeyen adamın egosuna bak! Kara'ymış! Vay be!"

Sinirlendiği belliydi ama buna rağmen, "Bana küfür de etsen, seninle kavga etmeyeceğim..." dedi. Benden çok kendine söyler gibi. "Çünkü neden öfkelendiğini anlayabiliyorum."

"İyi!" dedim, ters bir tavırla. "Senin bir şeyleri anlayabilmen bayağı iyi. Ben ise birçok şeyi anlamakta zorluk çektiğim bir gün yaşıyorum! Herhangi bir planın var mı mesela? Türkiye'nin en güvenli yer olacağına nasıl bu kadar eminsin?!"

Sıkıntı dolu bir nefes verirken, bana doğru bir adım attı. "Nazlı..." dedi içtenlikle. "Her zaman en güçlü olduğun yer, kendi çöplüğündür. Bu değişmez. Kara'nın itibarı İstihbarat için bile arttı çünkü istediğimde yok olabildiğimi gördüler. Bu onları kızdırmıştır tabii ki ama saygıları da artmıştır. Yine istediğimde dönecek kadar cesur oluşum da saygılarını arttıracak. Geride bıraktığımız insanlarla, o koşullarda, birbirimizi yiyip durmaktan başka bir halt yapamıyorduk ama şimdi araya giren zaman, herkesin fırtınalı duygularını dindirmiştir. Benimkini bile dindirdi. Üstelik, asla ödeşmek diye bir şey yok ama... Bana ne yaşattıklarını da ucundan kıyısından da olsa anladılar."

"Affettin yani onları, öyle mi?" diye sordum.

"Onları affetmiş olsam, Beyza Williamsburg'a geldiğinde, onunla görüşürdüm..." dedi.

"Bir dediğin bir dediğini tutmuyor ve bu olacak iş değil! Kafanın içini göremiyorum!" dedim öfkeyle.

"Anlamayacak, anlaşılmayacak bir şey yok..." dedi, derin bir nefes verdikten sonra. "Ben sadece Mehmet Şahindağ belasından artık hepimiz kurtulalım istiyorum, hepsi bu. Eğer onu serbest bırakacaklarını bilsem öldürürdüm zaten. Sadece İstihbarat'a karşı gelmek istememiştim. Formül patlamasaydı, onu formül karşılığı serbest bırakacak olsalardı da öldürecektim, biliyorsun bunu. Bütün cümlelerim oldukça net ve birbirini tamamlıyor Nazlı.

Dönüşümün tek odağı Mehmet Şahindağ. Yani bu hikayenin sonunu getirmek. Çünkü o ölmedikçe derin bir nefes almak mümkün değil. Maalesef, her defasında onlarca, yüzlerce, binlerce adım geriye gidiyoruz. Bir yerden çıkıyor, bir özel günü katlediyor ve biz mutlu sona erişemiyoruz."

Başımı iki yana salladım. "Dikkat et de bu isteğin seni mutsuz sona ulaştırmasın Bora..." dedim. Gözleri böyle bir şeyin olmayacağını haykırıyordu ama bu özgüveni nereden bulduğunu bilmiyordum. "Diyelim ki gittin... Diyelim ki... Planın ne?"

"Henüz bir planım yok," dediğinde, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Bakma bana öyle. Sen gitmek istemediğini söyledikçe, *gidiyoruz* kafasına geçemiyorum. Gidiyoruz kafasına geçmeden de bir plan kurmam mümkün değil. Zaten ne kadar plan kurarsam kurayım, bir süredir oradan uzakta olduğumuz için, çeşitli pürüzler çıkabilir ve bu pürüzler planımı sekteye uğratabilir. Her ihtimali düşünmem mümkün değil buradan."

"Bence..." dedim. Sustum ve söylediklerini yanlış duyup duymadığımı sorguladım. "Sen..." Zorlukla yutkundum. "Bence bu... Bir kamera şakası falan." Kendimi tutamayıp kocaman bir kahkaha attım. "Ya da bir kabus ve birazdan uyanacağım." Kahkaham gitgide daha da şiddetlenmişti. "Asla gerçek olamaz! Asla!"

"Niye?" diye sorduğunda, belki de bu zamana kadar attığım en yüksek kahkahayı atmış da olabilirdim.

"Çünkü," dedim, kahkaham dindiğinde. "Sen şu anda hayatlarımız üzerine bir kumar oynuyorsun!"

"Ben öyle demezdim ama senin dediğin gibi olsun... Bunun seni rahatlatması gerekmez mi Nazlı?" Bakışlarının derhal aldığı ifadesizlik karşısında şaşkına dönmüştüm. "Çünkü ben, hiçbir kumar masasından yenilgiyle kalkmam. Bu şekilde bakacak olursak... Türkiye'den ayrılışımız da bir kumardı ve ben, yine kazandım."

"Ani!" Ada'nın sesi monitörden duyuldu. "Ba!"

Salıncağa ilerledim ve monitörü elime alıp, tuşa bastım. "Tünaydın anneciğim! Geliyorum!" dedim yumuşacık bir sesle.

Birkaç adım atarak, Bora'nın tam karşısında durduğumda, "Ge!" demişti Ada.

Bora, konuşma yarım kaldığı için huzursuz bir tavra bürünürken, "Bana baksana sen!" dedim, sertçe. Aramızdaki mesafeyi sıfırladım ve işaret parmağımı sertçe göğsündeki dövmeye bastırdım. "Sevdiğim adamı kaybetme, babasız bir çocuk büyütme, geride annesiz bir çocuk bırakma ve bebeğimi kaybetme ihtimalim olan bir şeye, asla *evet* demeyeceğim! Asla! Burada tuvallerle, sörf tahtalarıyla, ahşaplarla, bahçe makaslarıyla falan sıkılıyor olmanı, ölmene tercih ederim! Canın çok kumar oynamak isterse de iskambil kartlarımız var! Ve benim için, bu konuşma bitti!"

Bora'ya arkamı döndüm ve hızlı adımlarla Ada'nın odasına ilerledim.

♠

Ada öğle uykusuna normal düzeninden iki saat on beş dakika sonra yattığı için kalktığında da artık geç olmuştu. Normalde öğle uykusundan uyandıktan yarım saat sonra yemek yiyordu ve sonrasında da ya benimle, ya babasıyla, bazen ikimizle beraber, bazen de Yeşim'le oyun matının üzerinde el becerilerini ve zekasını geliştirmek üzere oyunlar oynuyordu. Yaz düzenimiz, Kasım'ın ilk haftasından itibaren, dört buçuğa kadar evin içinde, dört buçuktan sonra ise plajda vakit geçirmesi şeklinde ilerliyordu. Fakat bugün öğle uykusundan kalktığında zaten saat dördü on dokuz geçtiği için, eşit dilimlere böldüğüm kavununu yanımıza alıp, geometrik şekiller oyununu plajda oynamamıza karar vermiştim. Baş başaydık. Babası verandadan bizi izliyordu ama yanımızda değildi. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama biraz uzak kalmamız ve düşünmesi, her açıdan daha iyiydi.

Ben de düşünüyordum. Söylediklerini. Anlamam belki biraz zaman alacaktı ve fakat onu anlamak için elimden ne geliyorsa yapacaktım. Öncelikle yeni öğrendiğim şeyleri,

mesela kendini işe yaramaz bir insan gibi hissedişini, buradaki anılarımızın içine yaymalı ve cümlelerini, gördüğüm resimle kıyaslayarak değerlendirmeliydim. Kendini bu denli kötü hissettiğini bilsem, bunu bana açıkça söylese veya ben bir şekilde anlasam, bugüne dek burada durmazdım. Bir çözüm arardım ve belki bulurdum da. Bora'nın mutsuz olmasına gönlüm nasıl el verebilirdi ki?

Düşünceler, düşüncelerimin üstüne biniyordu. Bir keresinde, Ada kendi kendine resim yaparken, Bora da bir kalem alarak onunla resim yapmak istemişti ama Ada o gün ısrarla babasına izin vermemiş ve "*Ayı! Ayı!*" diyerek, kendi kendine resim çizmeye devam etmişti. O gün, Bora'nın buna niye bu kadar üzüldüğünü anlamamıştım ama mesela bu da canı sıkıldığı için miydi? Bir keresinde de bana, "*Hadi gel birlikte yürüyüş yapalım..."* demişti ama ben çalışmak zorunda olduğumu söylemiştim. O da bana herhangi olumsuz bir tavırda bulunmamış, yanağımdan öpmüş ama kendi kendine de yürüyüşe de çıkmayıp, yatak odamıza gidip uyumuştu. O gün de canının sıkıldığı ve kendini kötü hissettiği günlerden biri miydi?

Ben, âdeta bu dünyada denenmemiş bir şey bırakmamayı amaç edindiğini düşünürken; o, kendi dünyasında neler yaşıyordu?

Ada, elindeki kareyi ısrarla dikdörtgen çubuğuna sokmak isterken, "Burayı da dene istersen bebeğim..." dedim.

Ada dediğimi yaptı ve bu kez başarılı olunca bana bakıp, "Aaağğğ!" dedi hayranlıkla.

"Aferin anneciğim..." dedim, saçlarından öperken.

Ada, bütün kareleri toplayıp bu eylemini üst üste dört kez daha tekrarladı. Her defasında onu tebrik ederek, motive etmeye çalıştım. Daha sonra daireye geçti ama onun yerini hemen bulmuştu. Kareyle dikdörtgeni karıştırıyordu ama bu normaldi de. Çocuklar için bile normalken, henüz bir yaşında olan Ada için daha da normaldi. Leo'nun, yedi yaşındayken kareyle dikdörtgeni karıştırmışlığı vardı.

Leo nereden çıkmış ve aklıma gelmişti ki şimdi?

Bütün dikkatimi Ada'ya odakladım ve Ada oyunu bitirene kadar, geometrisinin mükemmel olması için neler yapabileceğimi düşünmeye çalıştım. Fakat bu kez de eğitim hayatının nerede olacağı fikri kafamı karıştırmaya yeltenmişti. Bora'nın sorduklarını bugüne kadar hiç düşünmediğim, an'a odaklanmaktan gayet mutlu olduğum ve bu şekilde bir gelecek kaygısı gütmediğim için, yeni karşılaştığım cevapsız sorular canımı sıkıyordu.

Ada, en sonunda oyunu bitirdiğinde onu alkışladım. "Bravo sana anneciğim!" dedim, neşeli çıkması için uğraştığım bir tonlamayla. "Şimdi ne yapalım? Akşam yemeğine kadar kitap okuyalım mı?" Ada, işaret parmağıyla denizi gösterdiğinde, bakışlarında beklenti dolu bir ifade vardı. "Ama bugün hava biraz serin..." dedim, üzülmüş gibi. "Bak bulutlara..." dedim, işaret parmağımla gökyüzünü gösterirken. "Üşürüz."

Ada kafasını kaldırdığında, bulutlardan evvel babasını görmüştü. "Ba!" dedi sevinçle. Bora güldü ve ona el salladı.

"Kitap okumak ister misin?" diye sordum, bir kez daha.

"Hığğğ!" dedi.

Onu kucağıma almamı ister gibi ellerini bana uzattı. Bir çırpıda ayağa kalktım ve Ada'yı kucağıma aldım. Çantasını omzuma astım ve merdivenlere ilerledik. Verandaya çıktığımızda, Bora da ayaklanmış ve yanımıza gelmişti. "Babacığım... Ne güzel dizdin şekilleri. Tebrik ederim," dedi Bora, Ada'nın yanağına kocaman bir öpücük kondururken. Ada, bir dakika on saniye boyunca, babasına oyunu nasıl oynadığını kendi dilinde ve asla es vermeden anlatmıştı. "Tamam, yarın da beraber oynarız o zaman..." dedi Bora. Gülümsedi. "Şimdi kitap mı okuyacaksınız annenle?"

"Hığğğ," dedi Ada. "Tita... Ge..."

"Siz okuyun bebeğim... Ben biraz uyuyayım..." dedi Bora, Ada'nın bileğindeki beni öperken. "Dün gece hiç uyumadım ben. Çok yorgunum."

"Eee eee..." dedi Ada, kendince.

"Evet," dedi Bora. Gözleri gözlerimle birleşti. "Yemeğe kaldırır mısın beni?"

"Olur," dedim. Ada'ya döndüm. "Hadi bye bye yap babaya..."

Ada, babasına el sallarken içeriye doğru ilerledik ve çalışma odama geçtik. Ada'yı koltuğun üzerine bırakırken, çantadan içinde su olan biberonunu çıkardım ve içmesi için ona uzattım. "Hayvanlara devam edelim mi?" diye sordum, çantadan çıkardığım kitabı gösterirken.

"Hığğğ!" dedi Ada, elimden kitabı alırken. Yanına oturduğum sırada, kitabın ilk sayfasını açmıştı. "Asa!" dedi, kitaptaki aslanı gösterirken. "Bebe asa..."

"Evet, bebek aslan," dedim. Güldüm. "Aynı senin gibi. Minik."

Boğazıma aniden çöreklenen tortunun gitmesi için yutkunduğumda Ada, beni tekrar ederek, "Mimi," demişti.

"Evet..." dedim, derin bir nefes almaya çalışırken. "Sen de tanısaydın keşke minik aslanı."

"Mimi asa..." dedi, işaret parmağını kitaba bastırırken.

"Hı hı..." dediğimde, gözlerime yaşlar hücum etmişti. "Minik aslan aslında Amerika'da yaşar. Ama bugünlerde Türkiye'de yaşıyor."

"Aaağğğ?" dedi, beni ilgiyle dinlerken ama ne dediğimi bile anlamazken.

"Gözleri acı kahve... Aynı babası..." dedim.

Ada gülümsedi ve kendince sohbete dahil olarak, "Eee eee!" dedi, babasının uyuduğunu söylemek istercesine.

"Gamzesi var onun da..." dedim, Ada'nın sol yanağındaki çukura dokunarak. "Onun sadece burasında ama... Sağ tarafında yok. Gamzesi aynı dayısı. Senin baban yani."

"Ba... Eee eee..." dedi yine.

Anlatmak istediğim şeyler bunlar değildi ve fakat kendime engel olamıyordum. Bora, anahtarını denizin en derinlerine attığım kapalı kutumu kırıp parçalamıştı ve kutunun içinden fışkıran anıları tutup yakalayamıyor, onların bugünüme sıçramasına engel olamıyordum.

"O da senin gibi bir bebekmiş zamanında ama ben o kısımlara şahitlik etmedim," dedim. Gözlerimi yumduğumda yanaklarıma yaşlar süzülmüştü. Ada bunu görmesin diye ona birden sımsıkı sarıldım. "Ne kadar büyürse büyüsün... Benim için *minik aslan*..." diye mırıldandım.

Ada, şu an canımı ne kadar acıttığını bilmeden, "Mimi asa..." dedi.

Ondan ayrılıp göz göze geldiğimizde, "Sana minik aslanla konuşmalarımızı okuyayım mı?" diye sordum. Güldüm. "Çok komik maillerimiz vardı bizim. Bana, *'Sevgili Nina, internette gördüğüm bu basketbol topunu, senin de görmeni çok isterim. Sevgiler, Leo...'* falan diye mail atardı. Sırf o topu alayım ama o *al* demeden alayım diye. Bunu da ona aslında ben öğretmiştim."

Bilgisayarıma uzandım. Ada, "Cici!" dediğinde, ona civciv videosu açacağımı sanmış olmalıydı. Uzun, çok uzun zamandır girmediğim, yalnızca OCTO'yla Leo'nun bildiği mail adresimi ve şifresini tuşlarken, parmaklarım karıncalanmıştı. Bunun bana iyi gelmeyeceğini, bastırdığım bütün hislerin su yüzüne çıkacağını biliyordum ama kendimi durduramıyordum. Enter'a bastım.

Eski konuşmaları okumak arzusundaydım ama mail kutumda, hepsi Leo'dan gelen, okunmamış otuz bir adet mail vardı.

En üstteki, yani sonuncusu, tam beş ay önce, 23 Haziran 2022'de gelmişti ve konusunda, *"ÇOK ACİL! ÇOK ÖNEMLİ!"* yazıyordu.

Mail'e tıkladım.

"Sevgili Nina,

Süper güçlerinle birini yaşatabilir misin? Sana ve güçlerine ihtiyacım var. Hemen dönmen gerekiyor, tatiliniz ne zaman bitecek? Annemin ölmesini istemiyorum. Lütfen bana yardım et. Dosyanın içinde konumumuz var.

Bekliyorum.

Leo."

Dosyanın içindeki konum, Maslak'taki bir hastaneye aitti.

Beş ay önce.

Beyza'nın Williamsburg'a son gelişinden, tam sekiz gün sonra.

Önünü sonunu düşünmeden telefonuma uzandım ve Beyza'nın ezberimde yer tutan numarasını tuşladım. Aslında güvenli hat kurulması gerekiyordu ve bunun için de zamana ihtiyaç vardı. Fakat zaten beş ay kaybettiğimizi düşünürsek, kaybedecek beş saniyemiz daha yoktu. Yaptığım çok büyük bir güvenlik hatasıydı fakat bunu dahi umursamadan, arama tuşuna bastım. İstediğim tek şey Beyza'nın sesini duymaktı. Daha sonra telefonu suratına kapatsam da olurdu ve hepi topu üç saniyelik bir çağrı, sinyalin tam yerini veremezdi. Güney Amerika kıtası, belki de Peru'nun sinyalini alabilirlerdi ama Mehmet Şahindağ Lima'ya kadar ulaşmışken, bu sinyal böylesine büyük bir açık vermemize sebep olmazdı. Olsa bile, şu an her şey önemini yitirmişti ve olacak olan hiçbir şey umurumda değildi.

"Aradığınız numara kullanılmamaktadır."

Beyza'nın on yedinci kez gelememesinin sebebi, ölmüş olması mıydı?

183.Bölüm

Nazlı,

Ne hissediyorsan ben de hissediyorum ama sen benim hissettiklerimi hissedemiyorsun; bu nasıl bir paradoks? Yüzünü görüyorum, sesini duyuyorum, seninle ağlıyorum, seninle gülüyorum ama sen benim varlığımdan habersizsin.

Yazmak, tüm bu akıl dışı hadiseleri mantık çerçevesine sığdırmak oluyordur belki.

Sen, bana, *"Yaz... Benim hikayemi yaz!"* diyensin. Sen, bulunduğun evreni var edensin. *Merkezsin*. Oradaki hayatın orta noktası, benim hayatımın ise dönüm noktası... Ben yaşadığım her gün, *iyi ki* diyorum senin varlığına. Çünkü sen, beni tanıştırdığın o evrenle beraber, bu hayatta başıma gelen en güzel şeysin. Belki ben senin annen değilim ama sen benim zihnime düşen, nazlı kızımsın. Beni seçtiğin, ruhunu bana açtığın, benimle konuştuğun için teşekkür ederim.

Ben çok kez yaşadıklarının altında ezilirken, kalbim sıkışırken, yazamayacak kadar ağlarken buldum kendimi fakat sen, benim aksime, öyle güçlüsün ki... Beni kaç kez şaşırttığını bilemiyorum, -saymak senin işin- ama en çok neye şaşırdığımı sen biliyorsun. İşte o gün, gerçekten de, -üstelik onca zaman sonra- sana benim bile sözümün gerçekten geçmediğine inandım ben. Çünkü sen, öyle bi' gerçek oldun ki, kana cana ihtiyacın yok.

Ve öyle bir noktadayız ki şimdi, sen kendi hayatını yaşarken fütursuzca, birileri senin hayatına eşlik

ediyor, sen bilmesen de. Ne mutlu ki sana çok seviliyorsun Nazlı!

İyi ki doğdun! □□□□□☀

□

Gök gürültüsüyle gözlerim aralandığında, Ada'nın küçük eli sakallarım arasında dolaşıyordu. Gözlerim, sevgiyle dolup taşmış koyu gözleriyle birleşti. Bakışları öyle derin ki, aynı annesi gibi. Sanki gözleri, kalbini dile getirip konuşturuyor.

"Bebeğim?"

İşaret parmağını göğsümdeki dövmeye değdirirken, "Bebe!" dedi.

"Evet... Annen de benim bebeğim... Sen de benim bebeğimsin."

Gök bir kez daha gürlediğinde Ada irkilmiş ve bana sokulmuştu. "Oiyy!"

"Belliydi havanın patlayacağı..." dedim, kokusunu içime çekerken. "Güneş yok olmuş, hava kapamış. Yağmur yağacak babacığım! O yüzden gök gürlüyor. Korkma. Ben yanındayım." Alnına doğru düşen saçları sevdim. "Sen ne zaman yattın bakayım benim yanıma?"

"Mama!"

"Acıktın mı sen?"

"Hığğğ!"

"Göster?" Üzerindeki tişörtün eteğini kaldırınca güldüm ve karnını öptüm. Sakallarım karnına değdikçe gıdıklanıyor ve kıkırtıları içime yayılıyor. "Ooo! Sen bayağı acıkmışsın ya! Hemen yemek yememiz lazım! Anne nerede?!"

Ada, işaret parmağıyla kapıyı gösterdi. Onu kucağıma aldım ve birlikte yataktan kalktık. Asansöre ilerledik, sonra da salona indik. "Nazlı?!" diye seslendim.

İşaret parmağıyla verandayı gösterdi. "Ani!"

Verandaya ilerledim. Masada iki tabak var ve biri Ada'nın minik tabağı. Sofra harika görünüyor ama neden tek kişilik olduğunu bilmiyorum. "Nazlı?!" diye seslendim, yine.

"Ba!" dedi Ada. Masanın köşesini işaret etti. "Ani!" Masanın kenarından dolandım.

Nazlı orada. Yerde. Kanlar içinde.

"Nazlı!"

Koştum. Ada'yı yere bırakıp, Nazlı'nın yanına koştum.

"Sevgilim, aç gözlerini!"

Kireç gibi olmuş yüzünü, avuçlarım arasına aldım.

"Nazlı! Aç gözlerini sevgilim!"

Nabzını tuttum, nabzı durmuş.

"Nazlı!" diye haykırdım. "N'olur uyan Nazlı!" Kalbini öyle bir sarsıyordum ki kalbim acıyordu. "N'olur uyan! Beni bırakma! N'olur uyan!"

Önce kirpikleri titredi. Ardından, gözleri hafifçe aralandı. Maçahel'i ucundan da olsa görünce içime şükür dolu bir nefes çektim. Elini sımsıkı tuttum. "Bora..." Sesi bir fısıltıdan farksızdı. "Bizi buldu."

"Kim?" diye sordum. Dudakları aralandı ama sesi çıkmadı. Dudaklarını öptüm. "Yorma kendini sevgilim!" Etrafıma baktım. "Neredesiniz?!" diye bağırdım. "Selim! Yeşim! Liana nerede?! Doktor lazım! Liana'yı çağırın! Selim! Sinan! Biri doktoru çağırsın!" Nazlı, hafifçe elimi sıktı. Elini daha sıkı tutarken, gözlerine baktım. "Sevgilim dayan!"

"Bora..." diye fısıldadı. "Kaç git buradan. Buldu bizi. Ada'yı da al ve kaç git."

Ada'nın korku dolu çığlığı duyulduğunda, Nazlı gözlerini yummuştu.

Ada, Mehmet'in kucağındaydı.

Ada, yanımda.

Kâbus. Yatak odamızdayım. Kâbus. Yatak odamızdayız.

"Ba!"

Kâbusun başlangıcı.

Sıkıntılı bir nefes koyuverdim. "Bebeğim," dedim, Ada'yı kucağıma alırken. "Sen benim yanıma mı yattın?" Kâbusu hatırlamak, görmekten daha kötü. "Hadi bakalım..." dedim, kucağımda onunla beraber kalkarken. "Annen nerede? Annenin yanına gidelim."

Komodinin üzerinde duran telefonumu cebime koydum. Asansöre ilerledim ama sonra duraksadım. Aşağı indiğimde

Nazlı'yı verandada, kanlar içinde yerde yatarken bulmayacağımı biliyorum. Zaten hava da çoktan kararmış, kâbusumdaki gibi gündüz bile değil. Ama yine de bazı şeylerin kâbusumdan daha farklı ilerlemesi gerek. Zaten çok uzun zamandır yaptığım şey bu. Gördüğüm kâbusları bozacak eylemlerde bulunmak. Aslında insan, sürekli maruz kaldığı her şeye alışır normalde ama Nazlı'nın ölümüne alışmam söz konusu bile değil. Bu kara parçası üzerinde, öldüğünü görmediğim alan neredeyse kalmadı ve buna alışmak diye bir şey yok. Kâbuslarım bana ne söylemek istiyor bilmiyorum ama bu adadan kurtulmak zorunda olduğumuzu biliyorum.

Ada, bir kolunu boynuma sarmıştı ve ben yürürken, bana kendince bir şeyler anlatıyordu. Onu anlamadığım zamanlarda çok üzülüyorum. Kim bilir neleri kaçırıyoruz. Bunları hiçbir zaman o da hatırlamayacak, ne kötü. "Evet kızım..." dedim, benden cevap bekler gibi sustuğunda. Gülümsedi. Umarım, iyi bir şeye *evet* demişimdir. Umarım, bir mafyanın oğluyla falan evlenmek için benden izin istememiştir.

Mafyanın oğlu. Mehmet Şahindağ. Ben. Kim ki mafyanın oğluysa, mafya olması da yakındır herhalde. Acaba, Ada bir gün böyle bir şeye kalkışsa, ben de babam gibi mi tepki veririm? Gerçi Mehmet sadece mafyanın oğlu değilmiş ve babam onun hakkında bizden daha çok bilgi sahibiymiş ama ben nasıl davranırım bilmiyorum. Bugün, bilmiyorum. Önceden olsa asla babam gibi davranmayacağıma emindim fakat bugün, gerçekten bilmiyorum. Baba olunca babamı anladım diyemem ama baba olmak başka bir şeymiş, en azından bunu anladım. Belki seçtiğim yollar, onun seçtiği yollardan çok farklı olur ama varmak istediğim nokta ne kadar farklı olur, işte ondan emin değilim. Yol önemlidir, çok önemlidir fakat vardığın yer aynı olduktan sonra, bazen yol da önemini yitirir.

"Oağ!" Salona bağlanan koridorda karşımıza çıkan Noir, bir kez havlayarak bizi selamladığında Ada gülümsedi. "Ge

nini."

Noir'ın adımları da bize eşlik ederken, "Sen ne zaman yürüyeceksin Ada?" diye sordum.

"Ayı!" dediğinde, kaşları çatılmıştı. Artık yürümek gibi bir çabası yok belli, fakat bundan bahsetmekten dahi kaçınması da biraz şov olmaya başladı.

"Yürümeyecek misin?"

"Ayı!" dedi, yine.

"Her şeye *hayır* dememelisin," dedim. Kaşları hâlâ çatık. "*Hayır* demek muhteşem bir şey ve *hayır* diyebilmeyi bilmen çok güzel ama her şeye *hayır* dememelisin. *Evet* diye de bir kelime var." Belki de ona nasihat ettiğimin farkında. Ben de babamdan nasihat dinlemeyi pek sevmezdim açıkçası. Neden hep böyle oluyor acaba? Baba üslubuyla mı alakalı? "Kızıyor musun sen şu an bana?"

"Hığğğ!" dedi.

"Ama babalar, çocuklarının iyilikleri için, onlara bazı tavsiyelerde bulunabilirler."

"Ayı!" Söylediğimi anlamadığı hâlde *hayır* demesi, bazen kırıcı oluyor. Ben, onun söylediklerini anlamadığım hâlde *evet* diyorken üstelik.

"Peki. Bunu biraz daha büyüdüğünde, seninle yeniden konuşacağım," dedim.

Salona geldiğimizde, Nazlı'nın, Yeşim'le birlikte verandada oturduğunu fark ettim. Onun hain olmadığından nasıl bu kadar emin olduğunu bilmiyorum ama bu konuda Nazlı'ya güvenmeyi seçtim. Şüphe, zararlı bir kemirgen gibi içimde dolaşsa da Nazlı'nın yanılmayacağından neredeyse eminim. Yeşim'le arkadaşlık kuran o çünkü. Eğer içinde biraz olsun *acaba* taşısaydı, Ada'yı ona gözü kapalı emanet edemezdi, biliyorum. Babalık zor bir iş fakat annelik kadar değil. Annesi *bir şey olmaz* diyorsa, babası olarak bana o kadar da laf düşmüyor.

Verandaya çıktığımızda, Yeşim ve Nazlı'nın bakışları bize çevrilmişti. Yeşim'in bakışlarındaki kırgınlığı normal buluyorum ama Nazlı'nın bakışlarında kırgınlık olmaması hiç

normal değil. En son, beni yemeğe kaldırmasını istediğimde yani, bana kırgın bakıyordu. İki saat ya oldu ya olmadı. En fazla iki saatte, kendi içinde ne düşünmüş de kırgınlığı geçmiş olabilir ki?

"Daha yemek hazır değildi..." dedi, ayağa kalkarken.

Bir şey olmuş.

"Niye uyandın?" diye sordu telaşla.

Kötü bir şey.

"Ada mı uyandırdı?"

Gözlerinde, yüzünde ya da sesinde ağladığına dair bir emare yok ama bir şekilde anlıyorum, ağlamış.

"N'oldu?" diye sordum.

Nazlı önce yutkundu, sonra da "Ne n'oldu?" diye sordu. Yeşim'e döndü. "Sen mutfağa bakar mısın bir, ne kadar var yemeğin hazır olmasına?" dedi. Yeşim ayağa kalkarken başını salladı. Nazlı yeniden bana döndü fakat bakışlarını Ada'ya çevirmişti. "Bebeğim! Sen mi uyandırdın babayı?" Yeşim içeri girdi. "Ama ben sana sessiz olmanı söylemiştim. Hani uslu duracaktın, bana söz vermiştin."

"Bir şey sakladığını saklayamıyorsun şu anda..." dedim. Gözleri gözlerimle birleşti. "N'oldu?"

"Bir şey olmadı?" dedi. Ada'yı yanağından öptü. "Sen de acıktın mı anneciğim?"

Olan şey ne bilmiyorum ama çok kötü bir şey.

"Hığğğ!"

"Nazlı," dedim sabırsızca. "Yolunda olmayan bir şeyler var, belli. Niye ağladın?"

Sıkıntı dolu bir nefes verdiğinde yüzüne sitemkâr bir tavır yerleşmişti. "Ben, bugüne kadar senin hissettiğin hiçbir şeyi anlayamamışken, sen her şeyi nasıl anlıyorsun?!"

Buna verecek bir cevabım yok. Cevabı bilmiyorum. Anlayamadığı hiçbir şey için onu suçlamıyorum. Nasıl anlayamadığını da sorgulamıyorum. Rol yapmıyorum ama anlayamıyorsa anlayamıyordur, bu kadar basit.

"Bora..." dedi, ben konuşmayınca. İçine derin bir nefes çekti. "Dönelim."

"N'olduğunu söyle..." dedim.

Gözlerimin içine baktı. Maçahel'i çağrıştıran gözlerine üşüşen gölgeleri gördüm. Söyleyeceği şey her neyse, nasıl söyleyeceğini bilemiyor. Korkuyor. Yanılmayı çok isterdim ama... Sanırım bir de bana acıyor.

"Söylesene Nazlı!"

"Bir şey olmadı. İstanbul'a dönmemiz gerektiği konusunda düşündüm ve sana hak verdim. Burada da güvende değiliz. Söz konusu bu herif olduğunda... Hiçbir yer güvenli değil. Eğer istersen... Hemen dönebiliriz."

"Eksik olan bir şey vardı. Yeniden eskisi gibi olmamı, belki de insanların iyi olduğuna inanmamı sağlayabilecek önemli bir şeydi bu eksik olan. Üstüme bir suskunluk çökmüştü..." der *Şeker Portakalı*'nda.

Bazı an'lar vardır ki daha önce okuduğu ve ezber ettiği satırları insanın daha iyi özümsemesini sağlar. O an'ların biri bu da işte. Zihnim ihtimallerle doldu taştı. Tanıdığım herkesin yüzü gözümün önüne gelirken, kucağımdaki Ada'yı daha sıkı kavradım.

"Kim?" diye sordum.

"Henüz net bir şey yok. Araştırıyor Selim," dedi.

"Kim, Nazlı?" diye sorumu yinelediğimde, köşeye sıkışmış gibi bir nefes daha koyuvermişti. Cebinden telefonunu çıkarttı. Bir şeyler yaptı ve telefonunu bana uzattı.

"Sevgili Nina,

Süper güçlerinle birini yaşatabilir misin? Sana ve güçlerine ihtiyacım var. Hemen dönmen gerekiyor, tatiliniz ne zaman bitecek? Annemin ölmesini istemiyorum. Lütfen bana yardım et. Dosyanın içinde konumumuz var.

Bekliyorum.

Leo."

Nabzının atmadığını idrak ettiğim o an'ı ne zaman hatırlasam, nabzım duracakmışçasına hızlanır. Şimdi olduğu gibi. Maslak'taki bu hastane, yıllar yıllar önce ablamın öldüğünü anladığım hastane. Kaç kere ablası ölür ki bir

insanın? Kaç kere, aynı ablası ölebilir ya da? Kaç kere ölecek ablam?

"Kesin değil Bora... Bak, ölmemiş olabilir. Hayatta kalmış olabilir... Selim araştırıyor. Ben aradım Beyza'yı ama... *Kullanılmıyor*, dedi numara için."

Yaşadığını bile yeni yeni idrak ettiğim ablam, yine ölmüş olabilir mi?

Böyle bir şey olsa, Gökhan söylemez miydi?

"Mehmet dışarı çıkmış?"

"Eskidi oğlum o haber. Sen yeni duydun herhalde?"

"Evet. Siz nasılsınız? Beyza'ya yaklaşmaya çalışıyor mu? Size bulaşıyor mu? Herkes iyi mi?"

"İyiyiz. Mehmet Şahindağ'ı salmalarının tek sebebi, senin öldüğüne inanmamaları diye düşünüyoruz. Onu kontrol edebileceklerini mi düşündüler yoksa büyük bir kumar mı oynadılar, bilmiyoruz. Ama izini kaybettiler. Blöfü gör, her neredeysen orada kal ve oyunu kaybetme."

Daha evvel ablamın ölmediğini benden saklayan Gökhan, bu kez de öldüğünü benden saklamış olabilir mi?

"Mehmet Şahindağ, size bulaşmadan nasıl duruyor olabilir? Haziran'ın başında çıkmış dışarı. Beyza en son geldiğinde, Haziran ortasıydı."

"Beyza, nereye geldiğinde? Sen, Beyza'yla görüşüyor musun?!"

Ablamla görüşme ihtimalim olmasına şaşırma sebebi, ablamın ölmüş olması mı?

"Hayır. Öyle değil. Boş ver. Artık öğrenmişsindir diye düşünmüştüm. Eğer Mehmet Şahindağ size yaklaşırsa, Beyza'ya ya da Begüm'e söyle, ne yapmaları gerektiğini biliyorlar."

Ablam vurulduysa, Begüm neden Williamsburg'a gelip benden yardım istemedi?! Mehmet Şahindağ'ın dışarı çıktığını bana niye söylemedi?! Artık çok geç diye mi?! Yapacak bir şey yok diye mi?!

"Yaklaşmaz. Aranıyor. Eskisi kadar güçlü değil. Belki de tüm gücünü, izini kaybettirmeye harcamıştır. Biz iyiyiz. Siz

kendinizi düşünün."

Şortumun cebinden telefonumu çıkarttığımda Nazlı, "Başka birini aramaya cesaret edemedim sana söylemeden," dedi. Kişilere girdim ve Aydın'ın numarasının üstüne geldim. "Ben Beyza'nın sesini duyup kapatacaktım hemen. Giden sinyali bu şekilde saklayabileceğimi düşündüm. Ama bir başkasını aradığımda... Konuşma ister istemez uzayacak ve buradan sinyal alacaklar diye çekindim. Şu an ne doğru ne yanlış asla bilmiyorum çünkü."

"Ba! Cici!"

"Annesi sen Ada'ya civciv videoları aç..." dedim, Ada'nın saçlarından öperken. "O civcivleri izlesin hadi..."

"Cici ani nini!" dedi Ada, alkış yaparken.

Nazlı, onu kucağına alırken, "Gel anneciğim..." demişti.

Nazlı ve Ada'dan birkaç adım uzaklaşıp Aydın'ı aradım. Adanın yerinin bilinmesinin bir risk olduğu doğru fakat öte yandan, hâlâ burada olmamız zaten başlı başına bir risk. Mehmet Şahindağ bizi henüz bulmamış olabilir ama bu, bulamayacağı anlamına gelmiyor. Biri peşine düşmüşken, kısıtlı imkânlarla kendini koruyamazsın.

Uzun uzun çalan telefon en sonunda açıldı. "Alo?"

"Benim."

"Kara?"

Bunu duymaya ihtiyacım var. Dahası hatırlamaya. Gökhan'a da ilk *benim* demiştim ama o bu hitabı esirgedi benden. İşine gelmediği her an'da olduğu gibi.

"Evet," diye onayladım Aydın'ı.

"Sesini duyduğuma sevindim," dedi. Muhtemelen Gökhan benimle konuştuğunu çoktan söylemiştir.

"Ablamı telefona ver..." dedim doğrudan.

Nazlı da yanıma geldi. Göz ucuyla Ada'ya baktım. Ada'yı yere, Noir'nın dibine oturtmuş ve ona izlemesi için civciv videosu açmıştı. Nazlı'dan ve Ada'dan aldığım gücü içime çektim. Her şey olmuş olabilir. Ablam ölmüş de olabilir. Ama ölüp ölmediğini sormaya mecalim yok. Eğer ablamı telefona

veremezse ne yaparım, bu konuda da herhangi bir fikrim yok.

"Uyuyor," dedi.

Gerçek mi söylediği yoksa yalan mı bilmiyorum.

"Uyandır," dedim.

Ablamın bana küstüğünü düşünürüm herhalde. Buna şartlandırırım kendimi. On altı kez Williamsburg'a geldi ve ben her gelişini görmezden geldim. O da bana küstü. Artık benimle görüşmek istemiyor. Türkiye'ye dönemem. Leo'yu görmeye dayanamam. Leo'nun gözlerinin içine bakamam. Utanırım. En çok Leo'dan, sonra da annemle babamdan. Begüm'den de utanırım herhalde. Bizim kardeşlik bağlarımız, ablamın ilk ölümü de dahil olmak üzere hiçbir şeyle sarsılmadı. Ben Begüm'ü ölüme gönderirken bile sarsılmadı. Ama bu kez sarsılır. Ablam ölmüşse, artık Begüm ve ben de kardeş değiliz demektir. Bu kez, yok olmuşuzdur.

"Beyza..." diye seslendi. "Beyza... Uyan... Bora telefonda..."

Birlikte mi uyuyorlar? Yoksa zaman mı kazanıyorlar? Bir bilgisayar programıyla mı konuşturacaklar beni? Patrick bu konuda çok başarılı. Nazlı karşımda olmasına rağmen, hattın da ucundaydı çünkü.

"Bora?"

Bir bilgisayar programında, uyku mahmuru bir ses ayarı da olamaz değil mi?

"Sen misin?" diye sordum.

"Evet," dedi. İçine büyük, derin bir nefes çekti. "Nasılsın? Nazlı nasıl? Ada? Her şey yolunda mı?!"

Her şeyin yolunda olup olmadığı çok tartışmalı bir konu. Kime göre ve neye göre cevap vermeliyim bu soruya? Nazlı'ya göre, en azından biraz önceye kadar her şey nispeten de olsa yolundaydı ama bana göre, hiçbir şeyin yolunda olduğu yok. Uzun zamandan beri. Gittiğimizden ve gidişimizin esasen bir sürgün olduğunu kavradığımdan beri. Kâbuslarım gerçeklere karıştığından ve bu adada bile rahata eremeyeceğimizi anladığımdan beri. Mutlu son'a Mehmet

Şahindağ ölmediği müddetçe erişemeyeceğimizi fark ettiğimden beri.

Fakat Beyza, civciv videosu izlerken kendi kendine kahkahalar atan, Noir'ya seslenip duran, kendi dilinde Noir'yla civcivler hakkında konuşan Ada'yı duyuyor olmalı ve bu da her şeyin yolunda olduğunu düşünmesine sebep olabilir.

"İyiyiz. Sen nasılsın? Leo bir mail atmış Nazlı'ya. Şimdi gördük. Senin hastanede olduğunu söylemiş. Beş ay geçmiş üzerinden. N'oldu?"

"İyiyim," dedi yine. "Önemli değil. İyiyim şimdi, merak etmeyin."

"N'oldu?" diye sordum. Konuşmadı. "*Trafik kazası,* de. *Kalp krizi,* de. *Zehirlendim,* de. Ne bileyim *bağışıklığım çöktü*, de. Herhangi bir şey söyle. İnsani, normal, olağan bir şey söyle. Herhangi bir hastalık belki... Ama lütfen *vuruldum* deme." Demedi. Hiçbir şey demedi. Uzayıp giden sessizliği yine ben bozdum. "O orospu çocuğunun sana herhangi bir şey yaptığını söyleme bana n'olur!"

"Biz başımızın çaresine bakıyoruz," dedi.

Dönmemi istemiyor, asla. Muhtemelen vuruldu. Kaç kurşunla bilmiyorum. Boynumdaki kolyenin zinciri ateş gibi tenimi yakıyor. Neresinden, onu da bilmiyorum. Öğrensem de bir şey değişmeyecek. Gökhan da dönmemi istemiyordu. Başka vurulan var mı? Ölen? *Kıyamet* dedikleri, nasıl bir kıyamet?

Yüzüme yayılan gülümsemenin Nazlı'nın irkilmesine sebep olduğunu hissettim. "Hedefi kimdi?" diye sordum. Sessizlik. "Kalan herkes iyi mi? Beni geçiştirme."

"Leo," dedi. Gözlerimi yumdum. "O da iyi, ben de iyiyim. Begüm, Demir, Asya... İyiyiz."

Nazlı, kolumu hafifçe sıktı. Bana kendini hatırlatırcasına, beni an'a döndürmeye çalışırcasına. Gözlerimi açacağım açmasına ama salt bir karanlık görmekten korkuyorum. Hedefin dün Leo olması demek, bugün Demir olması, Asya olması demek. Yarın Ada da olabilir. Bu orospu çocuğu

hayatta olduğu müddetçe, herkes hedefte olabilir. Bütün felaketlerin altında imzası var ve ne yazık ki yaşadığı müddetçe felaketlerin sonu gelmeyecek. Artık bunu anladım. İçeri girmesine nasıl bir anlam yüklediğim hakkında hiçbir fikrim yok ama gerçekten çıkmaz, çıkamaz sanmıştım. Biter sanmıştım. Kurtulduk sanmıştım. Bizden uzakta sanmıştım. Biz uzakta olduğumuz sürece, bizi ilgilendirmez sanmıştım.

"Ben..." dedim yavaşça. "Sen defalarca geldin ve ben-"

"Bora..." dedi sözümü bölerek. Bölmeseydi cümlemi nasıl tamamlardım bilemiyorum. Ne derdim, ne demek istedim, ne hissediyorum, gerçekten bilmiyorum. İçim karmaşayla dolu. Acının, öfkenin, hıncın, üzüntünün ve özlemin iç içe geçtiği bir karmaşa. "Ben sadece yaşadığınızı bilmek istemiştim. Artık yaşadığınızı biliyorum. Lütfen her neredeyseniz, daha da uzağa gidin ve arkanıza bile bakmayın. Kendinize dikkat edin. Hayatınız boyunca çok mutlu ve Allah'a emanet olun."

Bazı yolların dönüşünün olmadığını düşünmüştüm. Dönmemek üzere çıktığımız bu yolculukta karşımıza ne Mehmet Şahindağ'ın çıkabileceği ne de geride kalanların Mehmet Şahindağ'la yeniden savaşmak zorunda kalacağı aklıma gelmişti. Oysa şimdi ancak fark ediyordum ki yarım kalan ve halledilmeyen her konu, yeniden ve yeniden açılmaya mahkumdu. Ablam ölünce doğan Mehmet Şahindağ meselesi, ablam ölmediğinde kendi kendine yok olmuyordu. Mehmet Şahindağ'ın ölmesi gerekiyordu. Nasıl basiretim bağlanmıştı da yediği müebbet hapse kanmıştım? Hâlbuki benzer müebbeti kendim de yemişken ve hiç tutsak edilmemişken?

Hayatın içinde planlanamayan hadiseler, insanın bütün fikirlerini yerle bir edebiliyor. Fakat tek bir fikir var ki ondan ölsem bile vazgeçmeyeceğim. O fikre sıkı sıkıya tutanacak ve başka hiçbir fikrin, bundan daha baskın gelmesine izin vermeyeceğim.

"Mutlu olacağız..."

Telefonu kapattım. Gözlerimi açtığımda Nazlı'nın gözlerini görmüştüm. Merakla, endişeyle, kaygıyla ama derinliklerinde var olan ve asla oradan kaybolmayan bir sevgiyle bakıyordu bana. Mutlu olmayı en çok Nazlı hak ediyor. Benim mutluluğum ise ancak o ve kızımız iyiyse ve güvendeyse mümkün.

"Gidelim sevgilim," dedi. Gülümsedi. "Hemen. Hemen dönelim."

"Nazlı..." dedim yavaşça. Derin bir nefes verirken, yüzünü avuçlarımın arasına almıştım. "Dönmek istiyorum ama bu dönüşe seni mecbur bırakmak istemiyorum. Beni anladığından, aptalca bir şey yapmadığımı gördüğünden, bana inandığından ve güvendiğinden emin olmam gerek..."

Parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarımdan öptü. "Eğer sen dönmek istemeseydin de... Ben Leo'nun mailini okuduktan sonra, bir saniye olsun burada durmazdım. Duramazdım sevgilim..."

Yüzüme yayılan gülümsemenin burukluğu, günlük güneşlik Maçahel'i andıran gözlerine yansıyor. "Bu da bir mecburiyet değil mi?"

"Ben, *dayanışma* derdim..." dedi. Gözlerim kısıldı. "Sen haklıydın. Keşke burada, ömrümüzün sonuna kadar yaşayabilsek ve ömrümüz çok uzun olsa. İnan bana Ada olmasa, dönmemek konusunda ısrarcı olurum. Leo olmasa, Asya olmasa, Demir olmasa, kalan herkes buraya gelsin, burada hep birlikte yaşayalım isterim." Bileklerimi kavradı. "Ama mümkün değil bu. Ve Ada'ya kaçak göçek bir hayat yaşatmak zorunda kalmaktansa, dönüp bütün sevdiklerimizle birlikte, düşmanla savaşmayı tercih ederim. Çünkü ancak o zaman kızımızın bir geleceği olabilecek." Baş parmaklarıyla nabzımın attığı yeri okşuyor. "Çünkü ben Leo'nun mailini okuduğumdan beri, Leo'nun hayatını düşünüyorum. Uzaktan baktığında her şey yolunda gibi görünen ama yakından baktığında mahvolan bir hayattı onunki. Ve ben, kızımızın da Leo gibi, pencere kenarından uzakta tutularak, arkadaşlarının yapabildiği çoğu şeyden

mahrum kalarak, kalabalıklara doyasıya karışmadan yaşamasını istemiyorum. Ada okuldayken hop oturup hop kalkmak ve Mehmet Şahindağ bir yerden çıkacak mı diye tedirgin olmak istemiyorum."

Aynı yerdeyiz, yine. Aynı yere gelmemiz zamansal olarak tam manasıyla birbiriyle örtüşmese de önemli değil.

"Ve senin, burada, kendini niye kötü hissettiğini... Niye mutsuz olduğunu da anladım," dedi. Bir elini bileğimden çekti ve parmak uçlarını sakallarım arasında dolaştırdı. "Yine de bana hava hoş... Ben adaptasyonu kuvvetli biriyim. Denizin en derinlerine gömülü kutum kırıldı, anılar bugünüme doldu taştı ve hepsini çok özledim. Benim arkadaşlarım, abim, ablam, kardeşim, ailemin geri kalanı orada. Benim kaldığım yerden devam etmem ve geride kalan insanlarla oturup sohbet etmeye başlamam bir dakikamı almayacak. Ama sen..."

"Orada da sıkılacağım, evet..." dedim. Nazlı'nın yüzünde gülse mi ağlasa mı emin olamadığı bir ifade vardı. "Muhtemelen ben de dönüşümüzün birinci dakikasında, niye döndüğümüzü sorgulayacağım. Ama inan bana dönmek, burada kalmaktan iyi."

"İnanıyorum..." dedi.

Dudaklarından öpmeyi özlemişim. Onu üzmemek, huzursuz etmemek, mutluluğuna gölge düşürmemek için susmasaydım daha iyi olur muydu diye düşünüyorum günden beri. Beni susturduğu zaman konuşmak için ısrarcı mı olsaydım? Konuyu değiştirdiğinde, ben konunun değişmesine izin vermese miydim? Görmediği, düşünmediği, duymak istemediği, yok saydığı her şeyi bir bir oturup anlatsa mıydım ona? Kendi kendime kaldığımda neden mutsuz olduğumu, kâbuslar pençesini kalbime geçirmişken, tek başıma kaldığım her an bu kâbusların aklımı kaçırmama yeltendiğini anlatsa mıydım? *"Bütün kâbuslarım senin ölümünle sonuçlanıyor Nazlı ve bu adada kaldığımız her yeni gün, bir kâbusumun gerçeğe dönüşmesinden korkuyorum!"* dese miydim?

Bu ada geçmişten geldi ve geçmiş öyle karanlık ki Mehmet Şahindağ'ın her an bir yerden çıkabilme ihtimali, yalnızca zihnimin derinliklerinin paranoyası diye düşünüyordum. O yüzden sustum. Oysa ben paranoya sandığım şeylerin aslında sezgisel doğruluklar barındırdığını çoktan tecrübe etmiştim.

"Sen eşyaları toplamaları için, insanları yönlendirir misin?" diye sordum, alnına bir öpücük kondurmadan evvel. "Yanına ne almak istiyorsan al... Burada, önemli hiçbir şey bırakma. Ve önemsiz olan hiçbir şeyi de alma."

Başını usulca sallarken, "Sen ne yapacaksın?" diye sordu.

"Halletmem gereken son bir iş var," dedim.

Gözleri gözlerimin içine merakla bakıyor ama bu, henüz onunla paylaşabileceğim bir şey değil. Nereye gideceğim, ne yapacağım, halletmem gereken son iş ne, ne oluyor hiçbir fikri yok ve merak da ediyor ama bana açtığı alanı asla daraltmıyor. Bazen, korkularının esiri olduğu zamanlarda özellikle, çok üzerime gelse de Nazlı genel olarak, karşısındaki insana inanılmaz saygı duyan ve onu asla bunaltmayan biri. Bir duvarla bile empati yapabilen biri. Benimle de empati yaptı işte. Dönme fikrinden ölesiye nefret etmesine rağmen, beni anlıyor. Kırgınlığı baki olmasına rağmen üstelik. Çoğu zaman anladı. Beni, benden bile daha iyi anladı hatta. Kırgınlığını şu an ne söylersem söyleyeyim geçiremem, biliyorum. Ama bu konu, burada kapanmadı. Dönsek bile yeniden bu konuyu konuşacağız biz.

"Seni çok seviyoruz," dedi. Döndü, biraz ileride kendinden geçercesine civciv videosu izleyen Ada'ya baktı. "Ada!" diye seslendi. Ada videodan başını kaldırdı ve annesine baktı. "Baba gidiyor, ona el salla, bye bye yap."

Ada bana el sallarken, "Ben de sizi çok seviyorum..." dedim.

"Otuz beş.

Ölümünün üzerinden bir hayli zaman geçti. On bir yıl devrildi gitti. Bu on bir yılın on yılı, benim için, bir ömür

kadar uzun sürdü. Ablam yoktu çünkü. Ölmüştü. Yani, ben öyle zannediyordum.

Baba,

Bu satırları niye yazdığımı bilmiyorum aslında. Galiba, ilk defa, seni çok özlediğim için. Yanımda olmana, bana akıl vermene, bana yol göstermene ihtiyacım olduğu için. Senin bencil ve dermansız satırlarına, hiç okuyamayacağın ama aslında yapıcı satırlardan oluşan bir cevap yazıyorum. Okyanusun üzerinde, kaptanı olduğum teknenin içindeyim. Önümde yudum yudum içtiğim rakı bardağım duruyor. Birlikte içemiyoruz ama seninle dertleşiyorum. Duymaya ihtiyacın var biliyorum ama duyar mısın bilmiyorum, yine de söyleyeceğim.

Artık senden nefret etmiyorum.

Ne değişti diye soracaksın. Çok şey. Nazlı'ya aşık oldum. Aslında ona aşık olduğum ilk zamanlar senden daha çok nefret ettiğimi saklayacak değilim. Çünkü senin bıraktığın mirası sırtlanmak zorunda kalmıştım ve bu miras yüzünden, mutlu bir aşk yaşamam mümkün değildi. Nitekim de yaşayamadım. Bana yazdığın ilk mektubu okurken de senden nefret ediyordum. O günler, hayatımın en karanlık, en yoz, en kötü ve en acı çektiğim günleriydi. Karım yanımda yoktu ve onu o kadar çok özlemiştim ki... Onu bulmak, iyi olduğunu bilmek ve onun kalbini ona geri vermekten başka bir gayem yoktu ve bütün hayat konsantrem bunun üzerineydi. Onu ararken, hayatımın cehenneme çevrilmesinin tek suçlusunun sen olmadığını ve bu suçu ablamla bölüştüğünü ancak kabul edebilmiştim.

Muhtemelen kızmazsın buna. Ablamı seneler boyunca gözümden sakındığım, ona edilen laflardan onu koruduğum, onu herkesten ayrı tuttuğum ve ona toz kondurmadığım için. Çünkü biliyorum, ablam senin de göz bebeğindi, bütün çocukların gibi. Yine de Nazlı'yı ararken ve hiçbir yerde bulamazken, Mehmet'e aşık olan ablama günden güne öfke duymaya başlamıştım. Sadece seni suçlamak artık bana yetmiyor, öfke içimden oluk oluk taşıyordu. Ve belki Nazlı'yı

biraz daha bulamasam, sana aşık olan ve seni Sadri'yle tanıştıran anneme bile öfke duyacaktım, kim bilir.

Ama Nazlı'yı buldum. Meğer zaten ölmüşüm ben o gittiğinde. Yeniden nefes aldım. Nefesim yazla doldu taştı ve bugün hâlâ, yokluğuna nasıl katlandım inan bilmiyorum. Zaten yokluğuna bir daha katlanamam diyeydi, hikâyenin buraya evrilme sebebi. Nazlı'yı buldum ama ona onu sevdiğimi, aslında çok sevdiğimi söyleyemedim. Hayal kurmak bana yasaktı. Sen açık açık yazmıştın da bunu mektubunda. Bana biçilen hayatın ne olduğu belliydi ve ben Mehmet Şahindağ'dan kurtulamıyordum. Ablamı öldürdüğü yetmezmişçesine güttüğü kin beni yutuyordu. Herkesi benden almaya yemin etmişçesine davranıyordu ve ben anlaşmanın niye bozulduğunu bilmiyordum.

Evet baba, ben şeytanla pazarlık yaptım.

Hayatımın en büyük kumarıydı ve kazanacağıma da emindim.

Nazlı'yı onu sevmediğime inandırmıştım, buradan gönderecektim ama onun nerede olduğunu bilecek ve hep, bir şekilde, ona yakın olacaktım.

Bu kumarı kaybetmeme sebep olan baba olacak olmammış, ben bunu çok sonradan öğrendim.

Ablamın yaşadığını öğrendiğimde.

Tekneyle açıldığımız o babalar gününü, sen hatırlar mısın bilmiyorum ama ben hiç unutmadım. Begüm'ün doğduğu sene. Deniz epey dalgalıydı, teknenin yerle bir olmasından ürkmüştüm. 'Korkma evlat...' demiştin bana. 'Yanında ben varım.' Ben de sana, senin nasıl hiçbir şeyden korkmadığını sormuştum. Sen de bana, 'Babayım ben...' demiştin. 'Babalar güçlüdür, bütün denizlere hakim olacak ve bütün denizlerin dalgalarına söz geçirecek kadar.'

O gün, baba olmak istemiştim.

Bir an evvel büyümek ve baba olmak.

Çünkü sen olmak istiyordum.

Aklım, yaptığın işlere henüz ermiyordu ve bence sen, muhteşem bir babaydın. Güçlü, korkusuz ve sevgi dolu bir

baba. Çocukları çok seven ve sadece kendi çocuklarına değil, bütün çocuklara çok iyi davranan bir baba. Hayrandım sana. Her şeyi bilmene, sorduğum bütün sorulara cevap verebilmene... Ama ne zaman ki büyüdüm, ne zaman ki aklım birçok şeye ermeye başladı, ne zaman ki senin bir katil olduğunu fark ettim, işte o zaman sen, benim için, büyük bir hayal kırıklığına dönüştün. Dedemi anladım. Ve senin muhteşem bir baba olmadığını.

Başlarda, baba olma isteğinden hiç vazgeçmedim. Senden daha iyi bir baba olacağıma, olabileceğime inandım. Bana şart koştuğun hayatın bir alternatifinin olduğuna, denizlere açılıp dönmemenin mümkün olduğuna, kaçıp kurtulabileceğime ve karaya mahkûm olmayacağıma inandım. Dedemin izinden gidebileceğime, kirlenmeyeceğime, tertemiz kalabileceğime, ablamı, Begüm'ü ve eğer isterse annemi senden koruyabileceğime inandım.

Sonra sen öldün, annemle beraber.

Üzerinize kurşunlar yağarken annemin yanına koşmasan, annemin vurulduğunu görmene rağmen üzerine kapanmaya kalkmasan, sen hayatta kalırmışsın aslında.

Öyle demişlerdi. Ve ben o gün, bunun ne anlama geldiğini kavrayamayacak kadar aşktan bi'haberdim.

Sizin ölümünüz, benim mafyaya girdiğim ama bunu bir türlü kabul edemediğim gündür. Sonra da ablam öldü. Ablamın ölümü ise artık mafya olduğumu kabul etmek zorunda olduğum gündür.

Ve ben artık, baba olmayı istemiyordum. Çünkü sana benzemekten korkuyordum ve günden güne de senden daha kötü biri oluyordum. Daha acımasız, daha sert, daha keskin ve daha karanlık.

Bu satırları okuyabilecek olsaydın, sana haksızlık ettiğimi düşünürdün herhalde. Bu hayatta en çok övündüğün şeylerden biri baba olmaktı belki de. Fakat o zamanlar bana göre, babalık, çocuğuna göstermelik bir rol model olmaktan çok daha öte bir şeydi. Bütünüyle ahlaklı, erdemli, insancıl

ve örnek biri olmalıydın. Çocuğunun yanında sigara içmeyen değil, zaten sigara içmeyen biri. Çocuğunun yanında kötü söz söylemeyen değil, zaten kötü söz söylemeyen biri. Çocuğunun yanında kimseyi öldürmeyen değil, zaten kimseyi öldürmeyen biri. Sen, zatenlerden sonra hep kaybediyordun baba ve ben de artık kaybetmiştim.

Sonra sonra ise yaşamak zorunda kaldığımız hayatın bütün acımasız gerçekleriyle yüzleşmeye başladım. Aşık olmak bir zaaftı. Baba olmak da. Doğması muhtemel bir çocuğun bile canına kast edilebilirdi. Bu karanlık dünyaya çocuk getirmek için aptal olmak gerekirdi. Bir çocuğu, bu dünyada yaşamak zorunda bırakmak için, kalpsiz olmak gerekirdi. Senin kalpsiz olduğunu düşündüğümde, senden daha çok nefret etmiştim. Çünkü sen bana göre, beni kurban etmiştin. İstemediğim bir hayata beni zorlamış ve hayattayken bunu başaramadığın yetmezmişçesine, ölümünle de bodoslama beni bu hayatın içine çekmiştin. Sen, tahtımı yaparken bahtımı bile isteye karartmıştın.

Açıkça söylemesen de sen bana, 'Yaşama...' demiştin. Çünkü başkaları için yaşamak, kendi hayatının olmaması demekti. Ölmek, demekti.

Senin beni aslında öldürdüğünü fark ettiğimde, annem toprağın altına yeni yatmış olmasına rağmen, soyadımızın itibarını korumak için uğraşıyordum. Senin beni aslında öldürdüğünü fark ettiğimde, ablamın cansız sandığım bedenine sıkı sıkı sarılıyor ve nabzının nasıl atmadığını anlamaya çalışıyordum. Senin beni aslında öldürdüğünü fark ettiğimde, karşımda avaz avaz boğulduğunu bağıran kız kardeşime neden hayatı bu kadar dar etmek zorunda olduğumu düşünüyordum.

Senin beni aslında öldürdüğünü fark ettiğimde, Kıbrıs'taki bir otelin balkonunda karşımda oturan genç bir kadının, sırf bizim hayatımız yüzünden neden bir piyon olması, neden ölmesi gerektiğini sorguluyordum. Senin beni aslında öldürdüğünü fark ettiğimde, sevdiğim kadına Kara'yı benim bile sevmediğimi anlatmaya çalışıyordum. Senin beni

aslında öldürdüğünü fark ettiğimde, sevdiğim kadının hain olabileceğine nasıl inanabildiğimi algılamaya çalışıyordum. Senin beni aslında öldürdüğünü fark ettiğimde, sevdiğim kadının Caner Kozan'ın iğrenç oyununda bir piyon durumuna düşmüş olmasının derin kederini taşıyordum.

Senin beni aslında öldürdüğünü fark ettiğimde, sevdiğim kadının Vegas'ta bir otel odasında ölümle burun buruna geldiği gerçeğiyle yüzleşiyordum. Senin beni aslında öldürdüğünü fark ettiğimde, bir şerefsiz, kız kardeşimin en yakınına kadar girerken benim nerede olduğumu ve ne yaptığımı anlamaya çalışıyordum. Senin beni aslında öldürdüğünü fark ettiğimde, sevdiğim kadının gözlerinde korkuyu, mesafeyi, yargıyı görüyordum.

Senin beni aslında öldürdüğünü fark ettiğimde, sevdiğim kadın yaşasın diye, Mehmet Şahindağ'ın ayaklarına kapanıyordum.

Senin beni aslında öldürdüğünü fark ettiğimde, kalbimin üç santim yakınından bir kurşun yemiştim ve gerçekten ölüyordum.

Sen beni defalarca öldürdün ve ben hiçbirinde ölmedim baba.

Bora'dan eksiltip Kara'ya verdim diye belki, bir şekilde hayatta kaldım işte.

Yüzleşmemiz gerek. İstanbul'a döndüğümüzde, geride bıraktığım insanların yanına gittiğimizde, kızım bütün ailesiyle tanıştığında sana karşı içimde herhangi bir şey kalmamalı. Yüklerimi, senin bana gelecek olarak sunduğun bu adada bırakmak istiyorum. Çünkü bugüne dek savaştığım kişinin aslında sen olduğunu, bana miras bıraktığın bu adada anladım. Çünkü sen bana, kendime sıfırdan bir hayat kurmam için bir yol değil, aksine her şeyden kaçmam için bir hapishane bırakmışsın ve benim bu hapishanede, bütün hayatımı sorgulayacak kadar çok boş vaktim oldu.

Bu adada çok güzel zamanlar geçirdiğim, doğru. Yalnızca Nazlı'yla ve Ada'yla, çekirdek aile olmanın nasıl bir şey olduğunu doya doya özümsediğim, doğru. Ada'nın ilklerinin,

bu adanın her bir taşına toprağına kazındığı, doğru. Ama burada kalmak da başka bir esaret ve senin yeni bir hayat diye bulduğun bu çözüm, bir hapishanenin duvarına gökyüzü fotoğrafı asmak kadar sahte ve acınası. Bu sınırların içindeyken, dört duvar arasında tek başıma olmadığım; karımla ve kızımla olduğum için çok şanslıyım, bu da doğru. Bütün bunlar için sana çok teşekkür ederim. Ama karım ve kızımın da benimle birlikte bir esarete mahkûm olduğu gerçeğini ne yapacağız baba?

Bazen, teslim olmak, en büyük özgürlük olur, senin bana verdiğin bütün öğütlerin aksine.

Meğer benim hayatım, gitgide senden daha kötü olduğumu fark ederken üstelik, sen olmadığımı hem kendime hem de sana ispatlamaya çalışmakla geçmiş. Hiç kendim olarak var olamamış, kendimi hep seninle kıyaslamışım. Annemin, ablamın ya da dedemin beni bir canavara benzetmesinden, yaptığım işleri bilmelerinden deli gibi korkmamın sebebi de buymuş belki. Onların hatırında hep temiz kalmak istememin sebebi. Mezarlarında daima yalan söylememin, ablama kaptan olduğumu söylememin sebebi de buymuş belki. Beni sen sanmalarından, senin izinden gittiğimi düşünmelerinden korkmuşum. Bütün stratejik planları, kendimi senin yerine koya koya, senden farklı düşünmeye kendimi zorlaya zorlaya yapmışım. Aydın'a bile hep senin adamın olarak bakışım da bundanmış belki. Benim adamım olduğunu kabul edersem, can-ı gönülden yaparsam bunu, sen olurum sanmışım. Çünkü senin mirasını sırtlandığım gerçeğinden kendimi hiç soyutlayamamışım. Bütün üslerini değiştirmiş, kendi üslerimi kurmuşum. Bütün adamlarından vazgeçmiş, kendi adamlarımı bulmuşum. Bütün ezberlerini bozmuş, kendi kurallarımı koymuşum. Senin güzergâhlarını silip atmış, kendi güzergâhlarımı oluşturmuşum. Sırf sen olmayayım diye.

Bütün davranışlarım, pasif agresif direnişlerden ibaretmiş.

Sen olmaktan kaçarken, kendim olamamışım hiç.

Hâlbuki sana bir miras kaldığında, o artık senindir. Kendi varlığınla, kendi evrenini kurarsın orada. Mehmet Şahindağ'la savaştığımı sanırken ama aslında seninle savaşırken, başarısız oluşlarım da bu yüzdenmiş belki. Şimdi ise çözümü senin mirasında değil, kendi varlığımda arıyorum baba, çünkü sen artık yoksun. Ahmet Karabey yok. Ben varım. Ben olarak döneceğim Türkiye'ye. İlk Tarabya'ya gideceğim. Senin evine değil, artık bana ve kardeşlerime ait olan o eve. Kendi kumarhanelerimi yeniden açmaya. Blackjack'i daima özel saymaya ama üssümü değiştirmeye ve üssü, yeniden, başlangıç noktası yapmaya.

Başlangıç noktasını yeniden açacak ve kendi başlangıç noktamı inşa edeceğim baba.

Kader... Maça kızı, bana, aslında Blackjack'te değil de başlangıç noktasında geldi. Cevap bazen bu kadar basit. Bu kadar gözünün önünde. Ama benim sana olan nefretim, gözümü kör etmiş. Kara'nın, yani kimliğimin simgesi olan o chip'i Vedat Bey'e verdiğin yer, beni ilk kez götürdüğün o kumarhane... O gün orada Vedat Bey'le tanışman boşuna değildi muhtemelen ve akabinde onunla, Mehmet Şahindağ'ı bitirmek üzerine kurduğun düzenek... Sen bile bu kadarını tahmin edemezdin muhtemelen ama Mehmet Şahindağ'ın sonunu orada getireceğim. Parçaları birleştirmem biraz zaman aldı. Bunda senin oradan buradan çıkan mektuplarının zamansızlığının da payı büyük elbette ama 18 Ağustos 1993'te kafanda her ne varsa, ben üzerine tam yirmi dokuz sene daha ekledim.

Bu arada, zaten anlamışsındır ama yine de yazayım, o güzel kızın, Nazlı'nın hayatını da senin mirasın yüzünden sikip attım. Hiçbir şey senin planladığın gibi gitmedi, ben gidip onu bulmadım, o bana geldi. Yine de, en azından, bir anlaşma yapıp dostluk kurduğun Vedat Bey'e verdiğin sözü tutabildiğini bil, gözün arkada kalmasın. Nazlı'nın hayatını, kendi hayatımdan daha çok önemsiyorum ve çok şükür, bunun senin herhangi birine verdiğin bir sözle alakası yok. Manevi kızın saymışsın, o da senden baba diye bahsediyor

zaten. Çok saçma biliyorum ama Nazlı da böyle biri işte. Hak etmediğini söyledim ama beni dinlemiyor. Zaten genel olarak beni dinlediği söylenemez.

Şunda da yanıldın baba. Bütün kalbimle söylüyorum ki destenin tamamında hiçbir zaman gözüm olmadı. Asıl hırslanırsan, her şeyini kaybedersin. Bazen durmak, duracağın yeri bilmek gerekir. Esleri olmalı insanın ve sınırları. Hayatta olsaydın bunu tartışırdık kesin. Ve sen, doğru olanın benim düşüncem olduğunu anlar mıydın bilmiyorum. Sınırlarımı hatırladığımda, özümü hatırladığımda, bu yola ilk çıkan adamı hatırladığımda, Kara olan Bora'yı hatırladığımda, sen olmaktan korkan o adamla göz göze geldiğimde ancak anladım maalesef; sen olmaktan korkmak, sana yaklaşmak demekmiş. Kendini unutmak, özünü kaybetmek, kaybolup gitmek demekmiş. Gerçek karanlık buymuş.

Sana ihanet eden herkesi, kim olduğunu önemsemeksizin, yok ederdin değil mi? Aydın'ın Beyza'ya vurulması demek, sana ihanet etmesi demekti değil mi? Aydın'ı, Gökhan'ın hayatıyla tehdit ederken bir saniye olsun düşünmedin, değil mi? Beraber olduklarını bal gibi anlamış olmana rağmen, kızını Mehmet Şahindağ'dan kurtarmaya çalışmana rağmen, yine de Aydın'a dönmesini de istemedin değil mi? Bizim hayatımız aslında, Aydın'ın ablama fahişe yakıştırması yapmasıyla sikilmiş ve bu bile senin yüzündenmiş. Aydın'ın Beyza'ya tam olarak bu muameleyi yaptığını bildiğine ama bunun bile işine geldiğine öyle eminim ki baba. Burada olsan da kabul etsen keşke bunu. Çünkü Beyza'nın canının yanması, bir katilin, bir pisliğin, senin adamının sevgilisi olmasından çok daha iyiydi değil mi? Bu nasıl bir riyakârlık? Filiz Hala'mla Kemal Abi'nin birbirleri için yanıp tutuştuğunu da gördün ve sesini bile çıkartmadın baba, değil mi? Belki Kemal Abi'yi de tehdit etmişsindir. Bu nasıl bir zulüm? Gökhan'ı, gerçek ailesinden ayırırken, ileride olabilecekleri hiç düşündün mü peki? Eğer hayatta olsaydın, Begüm'e de Sam'i yakıştıramazdın değil mi? Beyza'nın Aydın'la

evlendiğini öğrensen, bunu bugün bile asla kabul edemezdin değil mi? Leo'ya rağmen? Peki beni, Nazlı'ya layık görürdün değil mi? Senin oğlunum diye?

Herkesi öldürmeyi düşündüm. Bana ihanet eden herkesi, gerçekten, öldürmeyi düşündüm. Göz gözü görmez bir karanlığı iliklerime kadar hissederken, beni Nazlı engelledi. Gidişiyle. Sonra da Kara olmayı bırakmazsam, beni terk edeceğini söyledi. İmkânsızdı. Bu dünyaya bir kez girmiştim ve senin de dediğin üzere, bütün sülalemde ölecek kimse kalmadan bu dünyadan çıkmak diye bir şey söz konusu bile değildi. Ama ben Nazlı'yı, bütün imkânsızları imkânlı hâle getirecek kadar seviyorum. Eğer Nazlı olmasaydı, ben sen olurdum baba. Yıkıcı, yok edici ve cehennemi evi kabul etmişçesine kötü biri. Sen olmaktan korktukça senden daha da beter hâle gelen, korkunç biri. Eğer Nazlı olmasaydı, herkesi öldürür ve kendim de ölürdüm. Zaten Nazlı olmasaydı, ben çoktan ölmüştüm. Ama Nazlı var, iyi ki var ve ben biraz durunca, sen olmadığımı hatırladım.

Döndüğümüzde, artık senin yerini dolduran değil, kendi varlığı olan biri olacağım. Artık sen olmaktan korkmayacağım. Çünkü ben, zaten, asla sen olamam. Çünkü ben, sen olamayacak kadar kendimim. Senden başka biriyim. Senin mirasını taşımayı reddediyorum. Senin izinden değil, kendi yolumdan gidiyorum. Bugün, kendi hür irademle o cehenneme dönüyorum. Ailemi güvende tutmak için tek çarem bu ve ilk kez bunu, çaresiz bir çare olarak görmüyorum. Buna mecbur değilim, bunu istiyorum. Herkesi geride bıraktım ve dönmesem de olur ama dönmek istiyorum. Orası benim. O cehennem benim. O kumarhaneler benim. O suçlar benim. O günahlar benim. O başlangıç noktası benim. O düşman da benim.

Ve insan ancak, kendine ait bir yerde güvendedir.

Burası bana ait değil. Hiç olmadı. Güzel bir durak, o kadar. Denizler de bana ait değil. Güzel bir nefes molası, o kadar. Yani demem o ki baba, bütün denizlere hakim olmak, bütün denizlerin dalgalarına söz geçirmek falan filan süslü sözler

safsatasıymış. Bence hiçbir çocuk, babası tarafından böyle kandırılmayı hak etmez. Zaten baba olmak, korkusuz olmak demek de değilmiş ki. Çok güçlü olmak zorunda da değilmişsin. Aksine babalık, korkmak demekmiş; aynı aşık olmak gibi. Kaybetmekten, ona bir şey olması ihtimalinden, bir gün seni sevmeyeceğinden...

Senin de korktuğunu anlayacak kadar büyüdüm. Ve belki de korkularınla yüzleştiğimde, aslında bizi gerçekten sevdiğini anladım. Korkunun seni plan kisvesi altında hatadan hataya sürüklediğini fark ettiğimde özellikle. Ailen için, bizim için bir şeyler yapmak istemişsin. Bu ada... OCTO... Nazlı'dan bir şifre yaratman... Yaptığın planlara mantıksız diyemem ama hayatın getirilerini göz önünde bulundurduğunda, her plan bozulmaya mahkûmdur. Hele de bizim gibilerin hayatlarında. Ben hiç otuz beş yaşına gelemeyebilirdim, bunu sen de çok iyi biliyorsun. Yine de hiçbir şey yapmamandan iyidir. Oğluna körü körüne mafyaya girmesini tembih etmenden de. OCTO ile ilgili söylemem gereken bir şey var. Öfkem biraz olsun dinince ve Nazlı'nın söylediklerinin üzerine düşününce, bizi uzaktan uzağa da olsa birilerinin koruması için bir emek vermiş olman, kendimi iyi hissetmemi sağladı. Bu çok tuhaf, benim için de çok yeni bir duygu. Bunda baba olmamın da payı büyük.

Bundan hoşlanmıyorum ama ben de aynısını yapardım. Bu şekilde değil. Daha olağan, daha koşulları göz önünde bulundurarak ve daha temeli sağlam bir plan olurdu benimki, orası ayrı. Ama varış noktamız aynı olurdu. Maalesef. Onlarca insan öldü ama bir şekilde, senin çocukların hayatta işte. Sanırım senin amacın da ne olursa olsun buydu. Ama şunu unutma, her çocuk kıymetli baba. Ceren, Esma ve birçok insan da birilerinin çocuğuydu çünkü. Senin çocukların da ölen onlarca insandan biri olabilirdi ama hepimiz, şansa hayattayız. O yüzden ben yaptığım planları, sadece kendi çocuğumu korumak üzerine yapmazdım.

Sen olmadığımı ne zaman gerçekten anladım biliyor musun? Kızıma, senin bana yaşattığın hayal kırıklığını

yaşatmayacağımdan emin olduğumda. Kim olduğumu, benim kızım vakti zamanı geldiğinde, benden öğrenecek. Duyarak, dinleyerek ve parçaları birleştirerek değil. Ve ben kızıma, hatta olursa eğer yarın bir gün oğluma, bu hayatı zorunlu kılmayacağım. Gerçekten bütün bunların dışında bir hayatı olması üzerine yapacağım planlarımı. Önce eline silah alması gerektiğini, sonra ise bir gün isterse bunlardan kaçabileceğini iddia ederek değil. Ve bunu yalnızca kendi çocuklarıma değil, etrafımdaki bütün çocuklara yapacağım.

Bizimle bitecek. Bir kuşak fazlası olmayacak. Bu da sana yeminimdir, baba.

Teslim oluyorum. Sen kazandın. Seni, senden bile daha iyi anladım baba. O kadar kendime değil sana bakmışım ki, seni tanıdığım kadar kendimi tanıyamamışım. Bu adada annemle bir hayat kurmak senin hayalindi ve ömrün vefa etmedi, kimse söylemese de öyle iyi biliyorum ki.

Artık özgürsün çünkü seni affediyorum.

Ben de sonunda özgürüm, çünkü seninle kavgam bitti.

Döndüğüm yerde, bana yine Kara diye seslenecekler ama bilmeyecekler ki ben artık başka biriyim. Özünün farkında olan biri. Şimdi gelsin işte düşman benim karşıma. Artık onunla savaşmaya hazırım.

Oğlun."

Rakımdan son yudumumu aldım ve üzerinde *BK* yazan kalemi, gözyaşlarımla ıslanan kağıdın üzerine bıraktım.

Ada, havaalanına bizi götürmek üzere helikopter adaya indiği an ağlamaya başladı. Hâlbuki ilk kez helikopter görmedi ve ilk kez helikoptere binmedi ama desibeli yüksek sesin yanı sıra, etrafında olup biten kaosu ister istemez hissettiğini düşünmüştüm. Bu huyu bana çekmeseydi de olurdu aslında. Helikopterde onunla konuşmaya çalıştım ama sesimi ona duyurabilmek için bağırmam gerekmişti ve ona bağırdığımı sanıp feryat figan ağlamaya başlamıştı. Zannediyordum ki ilk kez benden korkmuştu. Benden korkması dünyanın en saçma şeyiydi ama o bir bebekti ve

bunu ona anlatamadım. Bir yıl üç günlük ömrünün en hareketli günlerini yaşadığı için, her şey üstüne üstüne geliyor, onu anlıyorum.

Havaalanına gittik, uçağa bindik, uçak kalktı ama Ada'nın ağlaması uzunca bir süre kesilmedi. Uçağa da ilk kez binmiyordu oysa. Uykusu vardı ve zaten yolculuk on saatin biraz üstünde süreceği için uçakta uyur diye düşünmüştük ama o iş, o kadar kolay olmadı. Uyku arkadaşına tiksinir gibi baktı, Noir'yı yanında istemedi, annesinin boynuna küçük bir koala gibi yapıştı ve Nazlı'nın onu bırakıp tuvalete gitmesine bile izin vermedi. Hep ağladı ama istemediği şeyleri, sanki onun canını yakıyormuşuz gibi çığlıklar atarak belli etti. Nazlı, kucağında Ada ile tuvalete girmek zorunda kaldığında, anneliğin sandığımdan çok daha zor bir şey olduğunu anlamıştım.

Sakinleşmesi için ne kulaklık işe yaradı ne *Gasolina*. Beni de yanında istiyordu ama ben yanlarından kalktığımda, Nazlı'nın onu bırakması kadar büyük bir kıyameti kopartmıyordu. Muhtemelen ona bağırdığımı sandığı için bana biraz kırgındı. Fakat kokpitte beş dakikanın biraz üzerinde kaldığımda, gerçekten Ada'nın sesinin uçağı düşürebileceğini düşünmüştüm. Nazlı'nın onu kucağından indirmesi, benim ise yanlarına dönmemem onu endişelendiriyordu.

Bir ara Nazlı da Ada'yla beraber ağlamaya başladı. *"Türkiye'de kış ama kızımızın uyku tulumu bile yok..."* dediğinde, Ada'nın asla sakinleşmemesinin onun sinirlerini hepten bozduğunu fark etmiştim.

Bir yerden sonra da bitap düşmüş olacak ki gözleri ıslak bir şekilde uykuya daldı. Ada uyuduğunda Nazlı öyle yorgundu ve öyle solgun görünüyordu ki adaya geri dönmek istemiştim. Zaten Ada uyuduktan sonra onun da uykuya dalması dakikalar bile sürmemişti. Düzen değişikliğinin henüz Ada hiçbir şeyi kavramadan değil de aksine kavrayacağı bir yaşta olması daha mantıklıydı belki de. "*Kızım şimdi helikopter bizi havaalanına götürecek... Orada*

uçağa bineceğiz... Türkiye'ye gidiyoruz... Taşıtlar maalesef ses çıkartarak çalışır ama bu sandığın kadar korkunç bir şey değil," dediğimde, "*Tamam babacığım,"* diyebileceği bir yaşta.

Uçağı derin bir sessizlik sardığında ana salona geçmiştim. İçimde nedenini bilmediğim bir rahatlık var. Dönüyor olmanın, Ada'nın aksine bana çok iyi geldiği kesin. Önümdeki deftere aldığım notlar, yapılacaklar listesinin birincil maddeleri. Dışarıdan safi karalama gibi duruyor ama kara mürekkep kağıt aklığıyla buluşurken kafam daha iyi çalışıyor. Döndüğümüzde, ne kadar istemesem de kaotik bir ortam oluşacak. Hem İstihbarat tarafında, hem basın tarafında hem de aile içinde. Bundan kendimi, Nazlı'yı ve Ada'yı korumam gerekiyor. Onlarca soru türeyecek ama bazı sorular cevapsız kalmalı. Selim, henüz yola çıkmadı çünkü adadaki son kalan işlerin halledildiğinden emin olması gerekiyor. Adada büyük bir yangın başlatacak ve yaşam alanımızdan kalan bütün ipuçlarını yok edecek. Adadaki bir senelik yaşamımız, ömürlük bir sır olarak kalacak. Herkes bizi denizlerdeydik diye bilecek. Hangi kıyılara yanaştık, hangi limanlarda konakladık bunlar da cevapsız kalan sorulardan biri olacak, hiçbir zaman öğrenemeyecekler.

Selim, iletişim için kullandığımız yazışma programına, bir saat önce, *"Yangın başladı abi,"* yazmış.

"İnmemize birkaç saat kaldı. Asansör'le iletişime geçin. Yirmi dört saat dolmadan, onu karşımda istiyorum."

Acaba Nazlı, sözümü tuttuğumu öğrendiğinde, mutlu olur mu? Gerçi bir daha herhangi bir asansöre işimizin düşeceğini düşünmüyordum ama tedbir, her zaman işe yarıyor. Kara'nın her daim koz biriktirmesi de.

Karşımdaki insanın hasta olduğunu asla unutmamalıyım. Zaten unutamıyorum ama... Hiç aklımdan çıkarmamalıyım. İstihbarat'ın, Mehmet Şahindağ'ı yakaladığında ele geçirdiği videolardan bazılarını neden bana verdiğini asla anlamamıştım. Başka zamanda ve başka şartlar altında

olsak, Mehmet Şahindağ'a bir bıçak gibi bilenmemi istediler diye düşünürdüm. Ama zaten ona duyduğum öfke arşa çıkmışken, fazlasına ne gerek olduğunu, gerçekten anlamamıştım. O orospu çocuğunun, ablama yaptığı bütün işkenceleri neden kayıt altına aldığını zaten hiç anlayamamıştım. Ve ardından kendi geçirdiği sinir krizlerini de... Galiba, şimdi anlıyorum. Babamla yüzleşmemle benzer sebeplerden. Adaya gelene kadar hiç izlemediğim, adada izlediğimde ise aklımı kaçıracağımı zannettiğim vahşetin görüntülerinin yanında, Kerem denen şerefsizin Begüm'e yaptığı şey öyle basit kalıyor ki. Oysa ben daha ağır bir video izleyemem sanmıştım. Benim sınavlarımdan biri de kardeşlerim.

Bazen, bazı şeyleri, hiç kimseye anlatamazsın. Hele sevdiğin birine, asla. Defalarca kez bu videoları Nazlı'yla paylaşmak istedim ama yapamadım. Eminim ki Beyza ona yaşadıklarını anlatırken kafasında bir şeyler canlanmıştır ve eminim ki kafasında canlanan görüntüler, gerçeğinden daha masumdur. Ne Beyza'nın yaşadığı şeylerin bazılarına canlı canlı tanıklık etmesine gerek vardı ne de o orospu çocuğunun hastalığının boyutunu böylesine anlamasına. Benim de her defasında *keşke izlemeseydim* diye düşündüğüm bu videoları, *iyi ki izlemişim* diyeceğim aklıma gelmezdi.

Ada'nın ağladığını duyduğumda yerimden kalktım ve yatak odasına ilerledim. Umarım yeniden başlamıyoruzdur çünkü inmemize daha var. "Babacığım..." dedim usulca. Ada, annesini dürterek, "Ani!" diye ağlamasına beni görünce, "Ba!" diye devam etti.

Nazlı gözlerini araladığında, "Uyu sen sevgilim..." dedim. Hemen gözlerini kapattı.

Ada'yı kucağıma almak için hamle yaptığımda bana engel olmadı ve ağlamayı da bıraktı. Uyumadan öncesini unuttu mu bilmiyorum ama bana kırgın gibi görünmüyor. Belki de uyurken beni affetmiştir. İnsanın babasını affetmesi, kendisi için müthiş bir konfor. "Günaydın bebeğim..." dedim,

yanağından öperken. "Ama çok az uyudun... Daha erken... Biraz daha uyumak ister misin?"

Yatağa oturduğumda, "Ayı!" dedi.

"Hişt!" diye fısıldadım. "Anne uyuyor, sessiz olmamız lazım."

Dönüp annesine baktı, doğru söylediğimden emin olmak ister gibi. Sonra da koyu gözlerini gözlerime dikip, "Bua..." dedi nazlı nazlı.

"Susadın mı?" diye sordum, komodinin üzerinde duran biberonuna uzanırken.

"Hığğğ." Biberonun kapağını açıp Ada'ya uzattım. Kana kana su içti. O kadar çok ağladı ki boğazı kim bilir nasıl kurumuştur. Susuzluğu dindiğinde biberonu bana geri vermişti. Onu kucağıma aldım. Yatağın diğer tarafına geçtik. Nazlı'nın yanağına küçük bir öpücük kondurdum. "Biz içerideyiz sevgilim. İyi uykular..." Nazlı varla yok arası gülümserken, Ada işaret parmağını sessiz olmamı istercesine dudaklarına götürmüştü. "Evet..." diye fısıldadım. "Sessiz oldum ben de."

Odadan çıktık ve ana salona geçtik. Pencere kenarındaki geniş koltuğa oturdum. Ada'yı da kucağıma oturttum ve elimi sırtına yerleştirdim. "Aaağğğ!" dedi, pencereden bakarken. Bana döndü. İşaret parmağını uçağın tavanına doğru uzattı. Gökyüzü, bulutlar, güneş hep yukarıdaydı, şimdi nasıl pencereden bakıp gökyüzünü görüyorduk, bunu merak ediyordu.

"Uçaklar hava taşıtlarıdır..." dedim. Beni anlıyormuş gibi bakmıyordu ama olsun. "Helikopterler de. Hani bindik ya. Sen, sana bağırdığımı sandın. Özür dilerim bu arada, seni korkutmak istememiştim."

Bana kendi dilinde her ne diyorsa, onu hayranlıkla dinledim.

"Biz nereye gidiyoruz, biliyor musun peki? Hiç konuşamadık seninle..." dedim. Yeniden uçağın penceresinden baktı. Bulutların içinden geçmek onu şaşkına çevirdiği için dikkati devamlı oraya çekiliyor. "Türkiye'ye

gidiyoruz babacığım. Ailemizin yanına. Orada kimler var, biliyor musun sen?" Gözlerinin içi ışıl ışıl. "Halalar... Amcalar... Belki dayılar... Ablalar... Abiler..."

"Abi!" dedi heyecanla.

Güldüm. "Selim Abi de gelecek, evet. Ama biz önce gideceğiz. Büyük babaanneler, büyük halalar var... Bir sürü insan var orada. Sen onları gördüğünde, muhtemelen bu ortamı da fazla kaotik bulabilirsin. Bundan rahatsız olabilirsin. Ama orada önemli işlerimiz var babacığım, biraz dişini sıkman gerekiyor." Ada, ön dişini gösterdiğinde, minik bir kahkaha atmıştım. "Aferin sana bebeğim! Evet, o senin dişin."

"Aaz," dedi, elini dudaklarına götürürken. Sonrasında da bildiği bütün organları saymaya başladı. Onu gülümseyerek dinlerken kafamı sallıyor ve onu onaylıyordum.

"Akrabalık ilişkileri, biraz karışık işler Ada," dedim. Yakasına takılı emziğini ağzına götürdü. "Bunlara kafa yormak için çok küçüksün. Oyun oyna ve geç, fazlasını düşünme, olur mu?" Derin bir nefes verdim. "Kalabalık aile güzel şey yine de. Kocaman sofralar... Bitmek bilmeyen sohbetler... Anı biriktirmek çok güzel... Arkadaşlığın, henüz bebeklikten temellerinin atılması... Benim çocukluğum çok kalabalık geçti. Büyürken, kendimi hiç yalnız hissetmedim. Demir mesela, senin akranın. Aynı senenin çocuklarısınız, aranızda dokuz buçuk ay kadar var. Belki, onu çok seversin. Belki onunla çok iyi arkadaş olursunuz. Annesi benim göz bebeğimdir."

Emziğini geri çıkarttı. "Bebe asa..." dedi. Güldü. "Mimi asa..."

Nazlı, Ada'ya, *minik aslan*'ı öğretmiş olamaz değil mi?

"Leo da var, evet..." dedim, kaşlarım çatılırken. "Minik aslan... Onun annesi de benim için özel biri, haklısın." Kaşlarım havalandı. "Asya da var ama. Onu asla ayırmıyoruz. Leo neyse, Demir neyse, Asya da o... Hatta Asya, hepsinden önce vardı. Benim prensesim o... Can da var, o da senin kuzenin sayılır, anneleriniz kuzen neticede."

Ada'nın şimdiden sıkıldığı belliydi. "Haklısın bebeğim, çok fazla insan var..." dedim, sırtını sıvazlarken. "Hepsi seni çok merak ediyordur eminim ki... Seni sevmek isteyecekler, kucaklarına almak isteyecekler, öpmek isteyecekler, seninle oyunlar oynamak isteyecekler... Ve sen bununla nasıl baş edeceksin, inan bilmiyorum."

"Ayı!" dedi, muhtemelen daha ne dediğimi bile anlamadan.

"Moralleri bozuk olabilir onların... Tatsız şeyler yaşamışlar sanırım..." Gülümsemeye çalıştım. "Eğer mutsuz olduklarına şahit olursan, bunu kişisel algılama olur mu?"

Ada, yanağını göğsüme yaslayarak bana doğru eğildi, küçücük kollarını bana sardı ve bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi. "Hığğğ."

"Belki sen, onlara iyi bile gelirsin! Kalabalık olmanın hem iyi hem de kötü tarafları var. Ben, iyisinden de kötüsünden de nasibimi aldım. Umarım sen sadece iyi taraflarıyla karşılaşırsın..." Saçlarını okşamam çok hoşuna gidiyor, belki yine uyur çünkü kucağımda gitgide mayışıyor. "Biz, geçmişte, bazı sorunlar yaşadık. O insanların çoğuyla henüz halledemediğimiz bazı sıkıntılar var. Bunlar hallolur mu bilmiyorum, bunları halletmek üzerine dönmüyorum çünkü. Onları çok seviyorum, yanlış anlama. Ve çok özledim. Sadece, demek istediğim, dönüşümün ne sevgimle ne de özlemimle ilgisi var. Bir şeyleri onarmak amacında değilim. Ama bizim aramız nasıl olursa olsun, bu seni ilgilendirmesin. Sen, benden bağımsız, kendi kişisel ilişkine odaklan. Annen de öyle yapıyor ve zaten doğru olan da bu."

Sustuğumda, eli işaret parmağımı buldu ve annesinin alfabesiyle adının yazdığı yeri avucunun içine alarak sıktı, *devam et* der gibi.

"Bana ihtiyaçları var. Tıpkı senin ve annenin olduğu gibi. Benim bile Kara'ya ihtiyacım var Ada. Bunu muhtemelen bugün anlayamazsın. Bir gün anlayabilir misin onu da bilmiyorum gerçi. Sana *çok güçlüyüm, korkusuzum* gibi yalanlar söylemeyeceğim. Ama en azından, onlardan daha

güçlü olduğumu biliyorum. O yüzden bana ihtiyaçları var. Aslında dönmek istememin temel sebebi sensin. Senin güvenliğin kadar, hayat kaliten de çok önemli. Ve önümüzde bir pürüz var. Bu pürüzü, sen doğmadan evvel halletmemiz lazımdı ama olmadı maalesef. Şimdi halledeceğiz, mümkün olan en kısa zamanda. O zaman, en büyük sorunumuz çözülecek... Hayatımızın sorunsuz geçeceği konusunda söz veremem ama bütün sorunları, elimden geldiğince çözeceğim, söz. Umarım, yeni evini çok seversin."

Ada'nın nefes alışverişleri derinleşti. Normalde, böyle bir pozisyonda uyuması pek mümkün değil. Uykuya saygı duyuyor. Yatağına, üzerine örttüğümüz örtüye, süt dolu biberonuna, emziğine, uyku arkadaşına... Ama artık nasıl dinlenemediyse, yeniden sızıp kaldı işte.

"Senin çok güzel bir odan olacak... Sapsarı yapalım mı odanı? Güneş gibi parlasın ister misin? Senin odan yine, annen ve benim odamızla aynı katta olacak. Havuza da gireceğiz seninle. Ama yaz gelince. Şimdi gittiğimiz yerde kış mevsimi başlamak üzere... İnmeden üstümüzü değiştireceğiz. Daha kalın kıyafetler giyeceğiz. Hava durumuna baktım, yağmur yağabilirmiş. Merak etme, yaz yine gelecek... Güneşi çok sevdiğini biliyorum, ben de çok seviyorum. Sana bir sır vereyim mi? Kışın da güneşi görmek mümkün. Yeter ki annen yanımızda olsun."

Gözlerimi kapattım. Artık bitmeli. Artık gözlerimi kapattığımda huzurlu hissetmeliyim. Bu bir isyan değil. Bir başkaldırı değil. Fakat gerekirse isyan edecek ve başkaldıracağım. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bu, kıyamete doğru yapılan son yolculuk. Kıyameti dindireceğim. Az kaldı. Ada'ya sımsıkı sarıldım. Çok az kaldı.

"Sevgilim..." diye fısıldadım, yaz ciğerlerime dolarken. "Birazdan ineceğiz."

"Hııı..." Bir insan, kendine bu kadar çok benzeyen bir çocuğu nasıl doğurabilir? "Beş dakika daha." Ada da büyüyünce böyle yapacak, eminim. "Lütfen."

"Uyanman lazım sevgilim, hadi..." Saçlarını yüzünden çekip yanağından öptüm. "Hadi..."

"Ani!" dedi Ada, Nazlı'nın üstüne çıkarken. "Nini!"

"Iğğğh..." Nazlı'nın çıkardığı seslerle, Ada'nın çıkardığı seslerin pek de bir farkı yok.

"Ani!" diye bağırdı Ada, kaşlarını çatarak. "Nini!"

"Tamam bebeğim, bu kadar sinirlenmene gerek yok," dedim gülerek. "Sakin ol. Biz seni uyandırırken, böyle mi davranıyoruz?"

Nazlı gözlerini açmaya çalıştı ama ilk etapta, yalnızca tek gözünü açmayı başarabilmişti. "Bana bak siyah zeytin..." dedi, oldukça komik bir tavırla. "Sesinin tınısına dikkat etmen gerek, ben senin annenim."

Ada güldü. "Ani!" İşaret parmağını havaya kaldırdı ve dudaklarını öne uzatarak, "Vuuğğğ..." diye bir ses çıkardı. Kendince, uçağın nasıl gittiğini anlatıyor olmalı.

"Aaağğğ?!" dedi Nazlı, sahte bir şaşkınlıkla. "Bakıyorum da keyfin yerine gelmiş!" Başını bana çevirdi. "Sevgilim! Biz ne yaşadık öyle?!"

"Geçti..." dedim, saçlarını severken.

"Kulaklarım için geçmedi. Beynim zonkluyor hâlâ," dedi, yeniden gözlerini kapatırken.

"Ani!" dedi Ada, Nazlı gözlerini kapatır kapatmaz. "Ayı! Ayı! Ayı!" Eğildi ve Nazlı'nın göz kapaklarını kaldırmaya çalıştı. "Ani! Ayı! Ani! Eee eee ayı! Ani!" Telaşla bana döndü. "Ba! Eee eee ayı! Ba! Ani ge! Nini! Ani!"

Nazlı yüzünü hafifçe geriye doğru çekip, Ada'nın elini kavradı ve dudaklarına götürdü. "Annem!" dedi, her iki heceyi de uzatarak. "Eee eee dünyanın en güzel şeyi!"

"Ayı!" dedi Ada, üzgün bir ifadeyle. Yeniden işaret parmağını havaya kaldırdı. "Vuuğğğ!" Kapıyı işaret etti. "Nini! Vuuğğğ!"

"Babacığım," dedim gülerken. Ada'yı kucağıma aldım ve yatak odasının penceresine ilerledim. Pencerenin güneşliğini açtım. "Bak... Burada da var pencere. Sadece salonda yok."

"Aaağğğ!" Ada'nın şaşkınlığı, Nazlı'nın küçük bir kahkaha atmasına sebep olmuştu. "Ani!" dedi, pencereyi işaret parmağıyla gösterirken. "Oağ!" dedi, sonra da. Noir havladı.

"Jet lag olacak bu çocuk kesin," dedi Nazlı, esnerken. "Alıştırmaya vaktimiz olsaydı keşke. Uyku saatini geriye çekerdik." Sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Soğuğu da yadırgayacak. Düne kadar denize giriyordu. Kıştan yeni çıkmıştık, daha yaz gelmemişti bile. Ama şimdi... En az altı ay beklemesi gerekecek denize girmek için."

"Alışır yeni düzenimize..." dedim, Ada'nın saçlarından öperken. "Denize girmek isterse de Güney'e tatile gideriz. Belki Bora Bora Adaları'na gideriz?"

Gözlerimin içine öyle bir baktı ki, sanki bir daha tatil diye bir şeyimiz hiç olmayacakmış gibi. "Sevgilim," dedim usulca. Ada'yla beraber yatağa yürüdük. "Esir olmaya gitmiyoruz, bunun farkındasın değil mi?" Yatağa oturdum. "Aksine, özgür olabilmek için gidiyoruz. Kimse bizi kısıtlayamayacak, zorlayamayacak... İçin rahat olabilir mi?"

Keder dolu bir nefes verirken, "Bunun nasıl olacağını anlayamıyorum," dedi. Zorlukla yutkundu. "Yani sen de diyordun ya... Birbirimize doyamayacağımızı, zamanı istediğimiz gibi yönetemeyeceğimizi, senin hep eve geç gelen, geldiğinde de çalışmak zorunda olan, çağırıldığı zaman çağırıldığı yerde olması gereken, olsa olsa birkaç saatlik zaman dilenebilen, ufacık bir çıkışında dahi hapse girme seçeneği kendisine hatırlatılan bir adam olmak zorunda kalacağını... Ben, senin iyi bir koca ve iyi bir baba olacağına eminim ama... Sen, İstanbul'daki hayatından değil, beni sensiz seni de bensiz bırakma ihtimalinden, geleceğimizin belirsizliğinden kaçmıştın."

"Çok şey değişti..." dedim. Bu dediğimi bugün anlaması mümkün değil, ancak yaşayarak tecrübe edecek. "İnan bana. Çok şey değişti Nazlı. Babamın hayatıydı bu. Benimki farklı olacak artık."

Nazlı söylediklerimi kafasında bir yere oturtmaya çalışırken, Ada'ya baktım. Bazen sessiz kalıp öylece bizi

dinliyor. Ne anladığını ya da ne düşündüğünü gerçekten merak ediyorum. "Kızım..." dedim içtenlikle. "Anneyi biraz güldürmemiz lazım."

Ada'yı kollarımın arasından yatağa bıraktım ve Nazlı'ya yaklaşıp onu gıdıklamaya başladım. Bir an neye uğradığını şaşırsa da çok geçmeden kahkahaları içime dolmaya başladı. Ada da annesini gıdıklamak istemişti. Bunu nasıl yapacağını bilmiyor ama bildiğini sanıyordu. Annesinin üzerine çıktı, tişörtünü sıvadı ve karnını öpmeye başladı. Bunu yaparken de annesinden daha çok kahkaha attı. Nazlı nefes nefese bana bakarken, dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdum. "Ani!" dedi Ada, kızarak.

"Gülsene annesi! Kızımız seni gıdıklıyor ya!" dedim, göz kırparken.

Nazlı'nın gülüşü ömrümü uzatıyor ve ne şanslıyım ki Ada'nın gülüşü de annesininki kadar güzel.

Ada, annesini gıdıklamaktan sıkılınca annesinin üzerine yattı ve karnını açıp göbeğine dokundu. "Ba! Nini!"

Kaşlarım havalandı. "Sen de mi gıdıklanmak istiyorsun?"

"Hığğğ!" dedi.

Ada'nın karnına sakallarımı değdirdiğim sırada Nazlı, "Kıskanç mısın ya sen?" diye sormuştu.

"Sadece aile içi iletişimi yüksek biri," dedim, Ada'nın karnını öperken. "Her şeyi sırayla deneyimleyelim istiyor!"

Ada'nın kıkırtıları öyle komikti ki araya çığlıkları da karışıyordu. Geçirdiği son birkaç günün bütün yorgunluklarını unuturcasına eğlendiğinde, içime şükür dolu bir nefes çektim. Savaşa girmek için gereken bütün gücü, yarım saatte toplamıştım işte. Karım ve kızım, benim en büyük dayanağım.

"Anneciğim, hadi montumuzu giyelim..." Nazlı, Ada'ya sarı yağmurluğunu giydirirken ayağa kalktım. "Birazcık büyük sana, kollarını kıvırmamız lazım. Ben bir buçuk yaşında giyeceksin diye hesaplamıştım. Ama buradan sana kışlık kıyafetler alacağız tamam mı?"

Eski hattımın takılı olduğu telefonu açtım. *24 Kasım 2022, Perşembe, 19:32.* Nihayet İstanbul'dayız.

"Şimdi benim kızım çoraplarını da giyecek... Sonra da ayakkabılarını..."

"Ayı!"

"Bebeğim, valizimizde çok fazla çorap çeşidi yok. Kalan çoraplarını Selim Abi ile Yeşim Abla getirecek... Ama bak, ben yanımıza hangi çorapları aldım?!"

"Aaağğğ!" Ada, hayatta en sevdiği çoraplarının yeni çiftini görünce mest oldu. "Nini! Nini!"

"Şuna da bak! Sanki en sevdiği şey çorap giymek!" dedi Nazlı gülerken. Çoraplarını giydirmeden, kızımızın ayaklarına öpücük kondurdu.

Begüm, farklı zamanlarda bana WhatsApp üzerinden mesajlar atmış.

Kırmızı bir kalp.

"Pişt!"

Kırmızı bir kalp.

Demir'in birinci yaş doğum günü fotoğrafı. Altına da *"Seni çok seviyoruz dayısı!"* yazmış.

Asya'nın dokuzuncu yaş gününden bir fotoğraf karesi.

Leo'nun onuncu ve on birinci yaş günlerinden birer fotoğraf karesi.

"Pişt!"

"Biz hazırız sevgilim." Nazlı, Ada'yı kucağına almadan, Noir'nın da tasmasını takmıştı. "İnelim mi?"

Başımı hafifçe salladım. Sinan, Noir'nın tasmasını eline aldı ve önümüze geçti. Uçağın kapısına doğru ilerledik. Ayaz var resmen, hava patladı patlayacak. Ada'nın yağmurluğunun kapşonunu başına geçirdim. Onlar merdivenlerden inip, bizi havaalanının kapısına kadar götürmek üzere yanaşan minibüse ilerlerken, Sinan da onlara eşlik ediyordu.

Merdivenlerin başında durdum ve hâlâ avucumda olan telefonda, Selim'in iki saat önce gönderdiği mesajı açtım. Numaranın üzerine tıkladım ve *ara*'ya bastım.

Telefon uzun uzun çaldı ve en sonunda açıldı.

"Vay vay vay! Benden erken davrandın Bora! Hoş geldiniz!" Nazlı, minibüse binmediğimi fark ettiğinde camı açtı ve kiminle konuştuğumu anlamak istercesine bana baktı. "Bu kadar çabuk görüşeceğimizi bilsem, kızının altıncı ay dönümünde bir hediye alırdım yahu!"

"İçimden bir ses... Hiç hoş bulmayacağımı söylüyor Şahindağ!"

Mide bulandırıcı kahkahasını duyduğumda yüzümde nasıl bir ifade oluştuysa, Nazlı kiminle konuştuğumu anladı. Camı kapattı, muhtemelen Ada da daha fazla üşümesin diye.

"Döndüğüne göre, başlıyoruz..."

"Aksine, bitiriyoruz!" dedim, rahat bir tavırla. "Ben yokken kaç kurşun harcadıysan, hepsini sana iade edeceğim, haberin olsun."

"Aydın Demir saymıştır!" İllaki. "Belki de Gökhan Demir. Olmadı, Çınar Akbulut..." Hepsi saymıştır. Kurşunlar daima sayılır. İade etmek için değilse bile, unutmamak için.

"Nerede olduğunu söyleyecek kadar yürekli misin?!" Gök gürledi. Ada korkmuştur. Çok oyalanmadan minibüse binmem gerek. "Yoksa ben mi arayıp bulayım seni?!"

"Her zamanki gibi. Her yerdeyim, bilirsin. Maşallah! Kızın çok tatlıymış! Bekletme karınla kızını istersen, bin sen de minibüse!"

Yanılmadığımı görmek güzel, kahkaha attım. "İzleniyoruz ha?" Etrafıma bakındım. "Hangi kameraya el sallamalıyım? Her zamanki gibi mi demiştin?! O zaman sen, yine bir ekranın arkasına saklanıyorsun ama dünyanın bambaşka bi' ucundasın kesin!"

"Yerimi ablana sormaya ne dersin?" Derin bir nefes aldım, demek Beyza'ya yerini söylemiş. "Eğer o yerimi sana söylerse, görüşürüz elbet. Ha söylemezse, sen benden haber bekleyeceksin artık. Tetikte kal. Buralar bıraktığın gibi değil."

"Eyvallah. Ama benden sana tavsiye, asıl sen tetikte kal. Çünkü ben de senin bıraktığın gibi değilim..." Gök bir kez daha gürledi ama bu kez zaten şimşek çaktığını görmüştüm.

"Aydın'ın doğum gününü kutlamak için döndük. Kırk dördüncü yaşı... Bu akşam parti vermeyi planlıyorum, sen de gelsene... Malum, sen özel olan bütün günleri seversin..."

Sessizlik. Hoşuma giden, doğru yolda olduğumu gösteren, uzun bir sessizlik.

"Biz ailecek olmak isteriz diye düşünme sakın. Bizim önümüzde daha uzun seneler var. Kırk beşi kutlarız ailecek, kırk altıyı, kırk yediyi... Ama sen Aydın'ın kırk beşinci yaşını da kendi kırk beşinci yaşını da göremeyeceksin maalesef..." Kapı sesini duydum. "Gelmeyecek misin? Ben de öyle düşünmüştüm. O yüzden pastanı göndereyim, dedim. Aç kapıyı aç. Sensiz boğazımızdan pasta falan geçmez bizim, sen de zıkkımlan son lokmalarını!"

"Adresimi öğrendin demek..."

Dumur olduğunu belli eden sesini duymak, keyfimi tümden yerine getirdi. "Aydın'ın doğum günü şerefine, sana en fazla kırk dört gün bahşediyorum Mehmet Şahindağ. Kırk beşinci günü görmeyeceksin. Kırk beşinci günü görmene, gerçekten katlanmayacağım! Afiyet olsun!"

Telefonu kapattım.

Minibüse ilerledim. Sinan, minibüsün kapısını açtı. Nazlı'yla göz göze geldiğimizde, her şeyin yolunda olduğunu belli edercesine gülümsedim.

Tarabya'ya gitmeden önce, Ada için uyku tulumu almamız gerek... Bir de pastaneye uğrayacağız, çikolatalı pasta siparişi vermiştim.

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Öncelikle bölüm bugüne kaldığı için üzgünüm. Uzun soluklu bir yolculukta, maalesef, hayatın içinde bazı hesaplanamayan aksilikler, kazalar ve kayıplar olabiliyor. Bazen, hepsi üst üste de gelebiliyor. Her şey bizim için. Bildiğiniz üzere, bölümleri yayınlamadan düzenliyorum ve aynı zamanda yazmaya da devam ediyorum. Finali yazmaya başladığımda haber vereceğimi söylemiştim. Birinci

bölümden okumaya başladım, okumam bittiğinde finali de yazmaya başlayacağım. Her ne kadar final bölümünün içindeki bazı kısımları çok önceden yazmış olsam da bütünüyle yazmaya başlamam birkaç hafta sonraya nasip olacak gibi. Şu anda aktif olarak, 2. Kitabın editini de yapıyorum. O yüzden bu temponun içinde bir de hayatın getirdiği aksilikler çıktığında zamansal olarak zorlanabiliyorum.

Bir devir kapanıyor, benim için de. Yine bildiğiniz gibi, kitaplar basılırken genel olarak değişiklik yapmayacağım. O yüzden yazdığım hemen her cümlenin, içime sinen son hâli olması benim için çok ama çok önemli. Artık finale gittiğimiz için, bölümleri düzenlemem bazen günler de alabiliyor. Bu yolculukta hep, *en iyisi olsun da ne zaman olursa olsun* düşüncesi, daima benim için en olmazsa olmaz düşünce oldu.

Sizden ricam, birlikte aktif olarak geçireceğimiz şu son zamanlarda, beni düzenli bölüm atan yazar ya da düzenli bölüm atmayan yazar gibi bir kalıba oturtmaya çalışmamanız. "Hep aynı şeyi yapıyor," cümlesi altında, bir insanın başına gelebilecek şeyleri küçümsememeniz... Bunu Maça Kızı 8'i çok sevdiğiniz için yapıyorsunuz biliyorum ama benim kalbim kırılıyor. Ve birlikte olduğumuz şu son günlerde, kalbim kırık noktalamak istemiyorum bu yolculuğu. Bu satırları samimiyetle yazıyorum, kimseyi suçlamıyorum ve yalnızca kalbimden geçenleri bilmenizi istiyorum. Resmen vedalaşıyoruz çünkü ve bu veda, beni de sizleri üzdüğü kadar üzüyor.

Dile kolay altı buçuk yıllık bir alışkanlık, gönüllü mesai, rutinler ve ritüeller... İnanın bana sizlere saygı duymuyor değilim. Sanırım en çok bu cümleyi görmek yaraladı beni. Aksine, eğer ben bir bölümü ertelediysem, bu yazdığım satırlara, karakterlerime

ve bu romana duyduğum saygıdandır. Bu da aslında size, yani okuruna duyduğum saygıyı gösterir.

"Elinde zaten bölüm var, neden yayınlamıyor," gibi şeyler de söyleniyor. Buna da burada bir açıklık getireyim. Aslında daha evvel soru-cevaplarda, canlı yayınlarda ben bunu birkaç kez anlatmıştım. Bunun kimsede bir karşılığı olmak zorunda değil ama ben size bunun nedenini kısaca, yeniden anlatayım: Bölüm günleri ekstrem bir şey olmadıkça telefonum çalmaz, kimse beni rahatsız etmez, gelenim gidenim olmaz veya davet edildiğim hiçbir yere gitmem. Okumaya bir gün önce başlarım, o son gece hiç uyumam ve yayınlayana kadar bölümü defalarca ve defalarca okurum, tarihleri kontrol ederim, imlaları kontrol ederim, sayıları kontrol ederim. Birkaç arkadaşıma gönderirim bölümü, onlar da kontrol ederler ve gözümden kaçan şeyleri bana iletirler. Bunu üç gün önce yapsam, o son gün yine yapmam gerekir, önden olmuyor. Çünkü yayınlandığı an'a kadar, her bir cümle düzeltilmeye açıktır. Benim de yayın prensibim bu. Yazma prensiplerimden bahsetmiyorum bile. Bu söylediklerim övgüye veyahut yergiye açık şeyler değil, benim işim bu ve ben de işini böyle yapan biriyim.

Bugüne kadar burada yayınladığım her bölüme, basılı esermiş kadar saygı duydum. Özellikle ilk bölümlerde var olan imla hatalarından, anlatım hatalarından ne kadar mutsuz olduğumu ve basıldığında onları düzeltmek için yanıp tutuştuğumu (ki öyle oldu) çoğunuz bilirsiniz muhtemelen, onlarca yerde söyledim. O hataların da büyük bir kısmı dikkatsizlik değildi. Yirmi dört yaştı, yirmi beş yaştı... İnsanın kalemi, yazdıkça daha iyiye evrilirken; aynı zamanda da her yeni gün, yeni bir şey öğreniyor. Bugün hâlâ, doğru yazımına şaşırdığım onlarca kelime var. Çok uzun zamandır, virgülü koyduğum

yerden bile pişman değilim satırlarımın ve hiçbir zaman, "Aman buna da basılırken bakarız..." demeyi düşünmüyorum. Çünkü hiç demedim.

183 Bölüm'ün, hatta özel bölümlerle ve tanıtımla birlikte 200 Bölüm'ün her birini, eksilmeyen bir heyecanla yayınladım bugüne kadar. Her defasında kalbim delice çarptı. Her defasında, *"Allah'ım yüzümü kara çıkarma!"* demeden, basmadım yayınla tuşuna. Yayınladıktan sonra ise telefonun başında, sizlerin reaksiyonlarını takip etmek, her bir satıra gelen yorumu, tweetleri, DM mesajlarını okumak, şu hayattaki en büyük keyiflerimden. Yaptığım işin en güzel karşılığı, beni en çok dinlendiren, zaman zaman çeşitli zorlukları olsa da genel olarak bana iyi gelen, bu interaktif birlikteliğimiz çünkü.

Bu karşılıklı paylaşımı gün hesaplarına takılarak kaybedip, ucu ucuna bir şeyleri yetiştirmek için satırlarımdan ödün veremem maalesef. O yüzden, bu son düzlükte, bölüm on beş günde bir gelmiş, yirmi günde bir gelmiş gibi küçük aralıklara takılmayın lütfen.

Bir sonraki bölümü, Eylül'ün ilk hafta sonu yayınlayacağım.

200 Bölüm doldu biliyorum, yapacağız bir şeyler, ne yapacağımıza karar verdiğimde sizlere de duyururum. Muhtemelen son bölümler için yeni bir kitap açarız, dünyanın sonu değil ya...^^

Sağlık, sıhhat, saygı ve sevgiyle,

dp.